ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ — ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ — ΚΡΙΤΙΚΗ — ΜΕΛΕΤΗ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1941

Διεύθυνσις	Σύνταξις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ	ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

7829 διέρια Βασιλικ
Μ.Σ.Π.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ 22ΟΥ ΤΟΜΟΥ, ΕΤΟΥΣ 1963

Φ. Δ. Ἀγγελῆς, Δικηγόρος, **Ζ. Κ. Ἀγραφιώτης,** Δικηγόρος, **Α. Βάγιας,** Δικηγόρος, **Ἀλ. Βαμβέτσος,** Δικηγόρος, **Β. Π. Βασιλείου,** Δικηγόρος, **Σ. Γεώργας,** Διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐργασίας, **Γ. Α. Γιαννακόπουλος,** Δικηγόρος, **Β. Γ. Γράβαρης,** Ἀντιπλοίαρχος Λ. Σ., **Κ. Ι. Δημάκης,** Δικηγόρος, **Α. Δανᾶς,** Δικηγόρος, **Β. Δ. Θήλυζας,** Δικηγόρος, **Μ. Καλλιμόπουλος,** Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, **Δ. Κ. Καλομοίρης,** Δ.Ν., Δικηγόρος, **Σ. Καμαρινός,** Ἀντιπλοίαρχος Λ.Σ., **Ι. Καποδίστριας,** Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, **Χ. Κασσίμης,** Ἀνώτερος Ὑπάλληλος Ὑπουργείου Ἐργασίας, **Π. Μ. Κορδογιαννόπουλος,** Πρόεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, **Χ. Λεκατσᾶς,** Δικηγόρος, **Τασία Ε. Μαντοπούλου,** Δικηγόρος, **Γ. Μητσόπουλος,** Ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Δικηγόρος, **Τρ. Μήτσου,** Δ.Ν., Δικηγόρος, **Γ. Α. Σολωμός,** Δικηγόρος, **Γ. Δ. Σταυρόπουλος,** Δικηγόρος, **Ἐλ. Γ. Στεφανάκης,** Δικηγόρος, **Γ. Α. Τρίμης,** Δικηγόρος, τ. Διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐργασίας.

22ος ΤΟΜΟΣ **ΕΤΟΣ 1963**

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 5 **ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 236-359**

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 1 (511)

Ἀθῆναι, 1 Ἰανουαρίου 1963

Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Εἰς πολλὰς ἐπιχειρήσεις, ἐργοστάσια ἢ ἐμπορικὰ καταστήματα, ὅπου λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ὑπ' αὐτῶν παραγομένων ἢ πωλουμένων εἰδῶν ὑπάρχει κίνδυνος εὐχεροῦς λαθραίας ἐξαγωγῆς τῶν εἰδῶν τούτων ἐκ τοῦ τόπου παραγωγῆς ἢ πωλήσεώς των, εἶναι καθιερωμένον δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ὅπως, κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ ἐργοστασίου ἢ τοῦ καταστήματος, προβαίνῃ εἰς σωματικὴν ἔρευναν τῶν ἐργαζομένων.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ ἐργοδότου ἐμφανίζει νομικὸν ἐνδιαφέρον ἰδίως ἀπὸ τῶν ἀπόψεων τῆς συνταγματικῶς προστατευομένης ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων σεβασμοῦ τῆς προσωπικότητος, προνοίας τοῦ ἐργοδότου ἔναντι τοῦ ἐργαζομένου, πίστεως τοῦ ἐργαζομένου ἔναντι τοῦ ἐργοδότου καὶ ἴσης μεταχειρίσεως.

I. Ἐκ τῶν ἄρθρων 4 - 7 καὶ 12 τοῦ Συντάγματος προκύπτει γενικώτερος, συνταγματικῶς κατοχυρούμενος κανὼν προστασίας τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας. Ὁ κανὼν οὗτος προστατεύει τὸ ἄτομον ἔναντι τοῦ Κράτους καὶ δὴ ἔναντι τῶν τυχὸν αὐθαιρεσιῶν τῆς δημοσίας διοικήσεως. Εἰδικώτερον τὸ ἄρθρον 4, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐν στενῇ ἐννοίᾳ ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, δηλ. τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, παρέχει εἰς αὐτὸ τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτῃ κατὰ βούλησιν τὴν φυσικήν του ὕπαρξιν καὶ νὰ κινῆται ἐλευθέρως, ὑποκείμενον μόνον εἰς περιορισμοὺς τιθεμένους διὰ νόμου (*Σβώλου - Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, Ι 1954, σελ. 284 ἐπ. Ὡς πρὸς τὴν ἐπιρροὴν τῶν περὶ ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου διατάξεων τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου βλ. Sörgel-Siebert, Kommentar zum BGB, η' ἐκδ. 1959, § 12 ἀριθ. 30 ἐπ.).

Ὡς νόμος δυνάμενος νὰ περιορίσῃ τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν νοεῖται ἐνταῦθα ὁ οὐσιαστικὸς νόμος (*Σβώλου - Βλάχου*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 288, *Δένδια*, Διοικητικὸν Δίκαιον, Ι 1952, σ. 53).

Σωματικὴ ἔρευνα διατασσομένη ὑπὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς, χωρὶς νὰ συντρέχουν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις, ἀποτελεῖ ἀντισυνταγματικὴν προσβολὴν τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας. Κατ' ἀκολουθίαν αὐτὴ ἐπιτρέπεται μόνον ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 257 Ποιν. Δικ., ἤτοι ἐπὶ μὲν κατηγορουμένων, ὅταν ὁ ἀνακρίνων θεωρῇ τοῦτο, ἕνεκα σπουδαίων λόγων, χρήσιμον πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἐπὶ δὲ τρίτων προσώπων, ὅταν ὑφίσταται βαρεῖα καὶ βάσιμος ὑπόνοια ἢ ἀπόλυτος ἀνάγκη. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ἐξαναγκασμὸς ἑτέρου προσώπου εἰς ἀνοχὴν σωματικῆς ἐρεύνης ὑπὸ σωματικὴν βίαν ἢ ἀπειλὴν τοιαύτης ἢ ἄλλης παρανόμου πράξεως ἢ παραλείψεως, χωρὶς νὰ ὑφίσταται ὑποχρέωσις τοῦ προσώπου τούτου, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι δύο ἐτῶν (Ποιν. Κ. 330).

II. Συνεπὲς πρὸς τὰς περὶ ἀτομικῆς ἐλευθερίας διατάξεις τοῦ Συντάγματος τὸ ἄρθρον 57 Α.Κ. προστατεύει τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἰδίας προσωπικότητος, ὁρίζον ὅτι ὁ προσβαλλόμενος παρανόμως εἰς τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἄρσιν τῆς προσβολῆς, ἔτι δὲ τὴν πα-

ράλειψιν ταύτης ἐν τῷ μέλλοντι, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκλείεται περαιτέρω ἀξίωσις πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὰς περὶ ἀδικοπραξιῶν διατάξεις καὶ περαιτέρω ἀξίωσις πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἠθικῆς του βλάβης (Α.Κ. 59, 932).

Εἰς τὴν προστασίαν ταύτην τῆς προσωπικότητος ἐμπίπτει καὶ ἡ τιμή, ἰδιαιτέρως δὲ ἡ ἐπαγγελματικὴ τιμὴ τοῦ προσώπου καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά του (βλ. *Σούρλαν* ἐν ΈρμΑΚ, Εἰσαγ. 57-60 ἀριθ. 51 ἑπ., 60, 100 ἑπ., ἔνθα καὶ περὶ τοῦ δικαιώματος δικαστικοῦ κλητῆρος, ὅπως ἐκτελῶν ἀπόφασιν πολιτικοῦ δικαστηρίου ἐνεργήσῃ σωματικὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ κατάσχεσιν χρημάτων ἢ ἄλλων πραγμάτων). Ἀπαραίτητος ὅμως προϋπόθεσις πρὸς σύστασιν τοῦ ἀδικήματος τῆς προσβολῆς τῆς προσωπικότητος εἶναι ἡ ἔλλειψις συναινέσεως ἐκ μέρους τοῦ βλαπτομένου. Διότι, ἂν οὗτος συνῄνεσεν ἐκ τῶν προτέρων ἢ συναινῇ ἐκ τῶν ὑστέρων εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τῆς προσωπικότητός του, δὲν δύναται πλέον νὰ γίνεται λόγος περὶ προσβολῆς. Ἡ συναίνεσις αὕτη περιορίζεται μόνον ὑπὸ τῶν κανόνων περὶ καλῆς πίστεως (καλόπιστος ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ὑπὸ τοῦ ἑτέρου) καὶ περὶ χρηστῶν ἠθῶν (ἡ συναίνεσις δὲν δύναται νὰ ἄγῃ εἰς προσβολὴν τῶν χρηστῶν ἠθῶν: *Σούρλας*, ἔνθ' ἀν., Sörgel-Siebert, ἔνθ' ἀν., § 12 ἀριθ. 50).

III. Ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προστατευομένης ἀτομικῆς ἐλευθερίας κεῖται καὶ ἡ συναλλακτικὴ ἐλευθερία, ἐφ' ἧς κατὰ πρῶτον λόγον στηρίζεται καὶ ἡ σύμβασις ἐργασίας. Ἐκ τῆς ἐλευθερίας ταύτης πηγάζει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργαζομένου ὅπως συμφωνῇ ἢ μετὰ τοῦ ἐργοδότου ὅτι οὗτος ἔχει δικαίωμα σωματικῆς ἐρεύνης ἐπ' αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν ἔξοδον του ἐκ τοῦ τόπου ἐργασίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13241/1953, 10880/1954, ΕΕΔ 13 σελ. 912, *Κατσδίστρας* ἐν ΈρμΑΚ 652 ἀριθ. 96, *Ἀγαλλοκοβλάν*, Ἔργατ. Δίκαιον, 1958, σ. 85, J. Fuchs, Torkontrolle und Leibesvisitation ἐν JW 1925 σ. 1870 ἑξ., A. Hueck, Torkontrolle und Betriebsvereinbarung ἐν RdA 1950 σ. 137 ἑπ., 279 ἑπ., Schnorr v. Carolsfeld, Arbeitsrecht, 1954, σ. 297, Deneeke, ἐν RGR Kommentar zum BGB, γ' ἔκδ. 1954, § 611 ἀριθ. 1 b, Kaskel-Dersch, Arbeitsrecht, ε' ἔκδ. 1957, σ. 147, Staudinger-Nipperdey, Kommentar zum BGB, ια' ἔκδ. 1958, § 611 ἀριθ. 157, Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, Ι σε ἔκδ. 1959, § 36 ἀριθ. 2b, Nikisch, Arbeitsrecht, Ι γ' ἔκδ. 1961, § 25 IV 3).

Ἡ συμφωνία αὕτη δύναται νὰ εἶναι ρητὴ ἢ καὶ σιωπηρά. Ρητὴ συμφωνία ὑπάρχει καὶ ὅταν διὰ κανονισμοῦ ἐργασίας, νομίμως ἰσχύοντος (ν.δ. 3789/1957), παραχωρῆται εἰς τὸν ἐργοδότην τὸ δικαίωμα τῆς σωματικῆς ἐρεύνης. Ὁμοίως ρητὴ συμφωνία ὑπάρχει καὶ ὅταν ἡ ὑποχρέωσις ἐπιβάλλεται διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (Kaskel-Dersch, Hueck-Nipperdey, Nikisch, ἔνθ' ἀνωτ.).

Συμφωνία σιωπηρὰ ὑφίσταται, ὅταν ὁ ἐργαζόμενος γνωρίζῃ ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, εἰς ἣν προσλαμβάνεται καὶ εἰς τὰς ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις ἐνεργεῖται σωματικὴ ἔρευνα κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ προσωπικοῦ καὶ συνάπτῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας, ὑποβαλλόμενος ὁμοίως εἰς τὴν σωματικὴν ἔρευναν. Ἀλλὰ ταυτὴ συναφωνία δύναται νὰ προκύπτῃ καὶ ἑρμηνευτικῶς, κατὰ τὴν καλὴν πίστιν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (Α.Κ. 288, 200), ὅταν ἡ φύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπιτρέπῃ εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν σωματικὴν ἔρευναν τοῦ ἐργαζομένου. Ἡ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις τοῦ τελευταίου τούτου προκύπτει ἐκ τῆς παρεμφυτου ὑποχρεώσεως πίστεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἔναντι τοῦ ἐργοδότου του (βλ. τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω συγγραφεῖς). Ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως πίστεως ὁ ἐργαζόμενος ὑποχρεοῦται εἰς πᾶσαν ἀναγκαίαν ἐνέργειαν ἢ παράλειψιν, δι' ἧς θὰ διευκολύνετο ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ θὰ ἐξησφαλίζετο τὸ συμφέρον τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον δὲν παραβλάπτεται τὸ συμφέρον τοῦ ἐργαζομένου. Λέγομεν δὲ ὅτι τὸ συμφέρον τοῦτο, ὅταν ὁ ἐργαζόμενος δέχεται, ὁμοῦ μὲ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν καὶ ὑπὸ τοὺς κατωτέρω ἐκτιθεμένους ὅρους, νὰ ὑποβάλλεται εἰς σωματικὴν ἔρευναν. Τοῦτο γίνεται σή-

μερον ὁμοθύμως δεκτὸν ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως (βλ. ἀνωτέρω συγγραφεῖς καὶ παρ' αὐτοῖς νομολογίαν γερμαν. ἐργατ. ἐφετείων). Ἔτι περαιτέρω διδάσκεται, ὅτι καὶ ὁσάκις δὲν συνηθίζεται εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἡ σωματικὴ ἔρευνα, συντρέχει ὅμως ἐξαιρετικὴ περίπτωσις ἀπωλείας πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐπιχείρησιν καὶ ἄμεσος κίνδυνος λαθραίας ἐξαγωγῆς τούτων, ὁ ἐργαζόμενος ὀφείλει, ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως πίστεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἔναντι τοῦ ἐργοδότου του, νὰ ὑποβληθῇ προθύμως εἰς σωματικὴν ἔρευναν, ἵνα διευκολύνῃ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ὑπαιτίου, ἄρῃ δὲ καὶ πᾶσαν τυχὸν ἔναντι ἑαυτοῦ ὑπόνοιαν (βλ. τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω συγγραφεῖς). Πάντως θεωροῦμεν ἐσφαλμένην τὴν ἐν Staudinger-Weber § 242 ἀριθ. 485 διατυπουμένην γνώμην, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἐργαζομένου ἀνοχὴ σωματικῆς ἐρεύνης στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὑποχρεώσεως ὑπακοῆς, τὴν ὁποίαν ἔχει οὗτος ἔναντι τοῦ ἐργοδότου του.

IV. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος σωματικῆς ἐρεύνης τοῦ ἐργαζομένου ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου διδάσκονται τὰ ἑξῆς:

1. Κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τούτου ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν ἐπιμέλειαν, ὅπως μὴ θίξῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἐργαζομένου καὶ σέβεται τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ (ρητῶς περὶ τούτου ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 6 ἀριθ. 14 τοῦ νομίμως ἐγκεκριμένου Κανονισμοῦ λειτουργίας ξενοδοχείων, ΕΕΔ 15, σ. 1085: «Σωματικὸς ἔλεγχος δὲν ἐπιτρέπεται ἄνευ σοβαροῦ λόγου, ὁσάκις δὲ ἡ ἐπιχείρησις εὑρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διενεργήσῃ τοῦτον, ὁ ἔλεγχος δέον νὰ γίνηται μετὰ πολλῆς διακρίσεως, νὰ εἶναι γενικὸς καὶ νὰ μὴ προσβάλλῃ τὸ παράπαν τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἐρευνωμένων»). Τὴν ὑποχρέωσιν σεβασμοῦ τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἐργαζομένου ἔχει ὁ ἐργοδότης καὶ ἐκ τῆς βασικῆς ὑποχρεώσεως προνοίας αὐτοῦ ἔναντι τοῦ ἐργαζομένου, ἥτις προκύπτει ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας (περὶ ταύτης βλέπε ἐν ΈρμΑΚ Εἰσαγ. 660 667 ἀριθ. 7, 662, ἀριθ. 7. Περίπτωσιν σωματικῆς ἐρεύνης, ἥτις ὑπερέβη πᾶν θεμιτὸν ὅριον, βλέπε ἐν *Καποδίστρια*, Ἡ κατάχρησις δικαιώματος εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, 1947, σ. 70).

2. Ἡ σωματικὴ ἔρευνα δύναται νὰ γίνεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου αὐτοπροσώπως ἢ καὶ παρ' ἑνὸς ἢ πλειόνων ἀντιπροσώπων αὐτοῦ. Διὰ τὸ πταῖσμα τούτων εὐθύνεται ὁ ἐργοδότης (Α.Κ. 334, 922).

3. Ἡ σωματικὴ ἔρευνα πρέπει νὰ γίνεται ἐν κλειστῷ χώρῳ καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ καταστήματος ἢ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν διαβατῶν. Δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως, κατ' ἀρχήν, νὰ γίνεται χωριστὰ δι' ἕνα ἕκαστον, διότι ὁ ἐργαζόμενος ἔχει συμφέρον νὰ ἐρευνᾶται ἐνώπιον μαρτύρων.

4. Ἡ σωματικὴ ἔρευνα πρέπει νὰ γίνεται κατὰ τρόπον μὴ προσβάλλοντα τὰ χρηστὰ ἤθη. Ἄνδρες ἐργαζόμενοι ἐρευνῶνται ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναῖκες ὑπὸ γυναικῶν. Ἡ ἔρευνα δὲν περιορίζεται ἁπλῶς εἰς τὰ θυλάκια τῶν ἐνδυμάτων, ἀλλὰ δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ φθάνῃ καὶ μέχρι τῶν ἀποκρύφων μελῶν τοῦ σώματος (λ.χ. εἰς ἐργαστήρια κοσμημάτων ἢ πολυτίμων λίθων καὶ ἐπὶ ὑποψίας κλοπῆς). Φυσικὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἔρευνα γίνεται κατ' ἄτομον κεχωρισμένως.

5. Ἡ ἔρευνα δύναται νὰ εἶναι τακτικὴ ἢ καὶ ἔκτακτος. Περὶ τοῦ τελευταίου τούτου ἀποφασίζει ὁ ἐργοδότης.

6. Ἡ ἔρευνα πρέπει νὰ μὴ ὑποβάλλῃ τὸν ἐργαζόμενον εἰς ὑπέρμετρον κόπωσιν καὶ ἀπώλειαν χρόνου. Ἐὰν ἡ ἔρευνα γίνεται καθημερινῶς, ὁ πρὸς ταύτην ἀπαιτούμενος χρόνος δέον ν' ἀφαιρῆται ἐκ τοῦ χρόνου ἐργασίας.

7. Ἡ σωματικὴ ἔρευνα πρέπει νὰ μὴ ἀφορᾷ ὡρισμένον μόνον ἢ ὡρισμένους ἐργαζομένους. Ἡ ἐκ τῶν ἄρθρων 200, 281,

288 Α.Κ. προκύπτουσα ἀ ρ χ ὴ τ ῆ ς ἴ σ ῃ ς μ ε τ α χ ε ι ρ ί σ ε ω ς ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρὸς σωματικὴν ἔρευναν τῶν ἐργαζομένων, διότι ἡ ἐπὶ μεμονωμένων ἐργατῶν ἄνευ σπουδαίου λόγου ἔρευνα δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν τιμὴν τούτων χαρακτηριζομένων ὡς ὑπόπτων κλοπῆς (G. H u e c k, Der Grundsatz der gleichmässigen Behandlung im Privatrecht, 1958, σ. 215 ἑπ.).

Ἐξαίρεσις δύναται νὰ γίνεται μόνον ἐπὶ ὁμάδων ἐργαζομένων, οἵτινες ἀπασχολοῦνται εἰς τμήματα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ὑφίσταται δυνατὴ ἡ πιθανότης λαθραίας ἐξαγωγῆς ἀντικειμένων ἀνηκόντων εἰς τὸν ἐργοδότην (G. H u e c k, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 216). Ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος, ἐπὶ χρόνον μικρὸν ἀπασχολούμενος ἐν τῇ ἐπιχειρήσει καὶ οὐδέποτε δόξαν ἀφορμὴν εἰς ὑπόνοιαν ἀφαιρέσεως ξένων πραγμάτων, δὲν δύναται νὰ ἀξιώσῃ, ὅπως ἐξαιρῆται τῆς σωματικῆς ἐρεύνης (F u c h s, ἔνθ' ἀνωτ.). Μεμονωμένη ἐνέργεια ἐρεύνης ἐπὶ ἑνὸς ἐργαζομένου ἐπιτρεπτὴ ἐν περιπτώσει σοβαρᾶς καὶ δικαιολογημένης ὑποψίας κλοπῆς, ὅτε ὅμως ἡ ἔρευνα δέον νὰ γίνεται μετὰ διακριτικότητος καὶ, κατὰ τὸ δυνατόν, χωρὶς νὰ λαμβάνουν γνῶσιν περὶ ταύτης ἄλλοι πλὴν τῶν ἐνεργούντων τὴν ἔρευναν.

Κατὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρὸς σωματικὴν ἔρευναν τοῦ ἐργαζομένου δὲν ἐπιτρέπεται ἀντίστασις, μὴ ὑφισταμένων ἐν προκειμένῳ τῶν προϋποθέσεων τῆς ἀμύνης (Ποιν. Κ. 22, ΑΚ 284, ἀπόφ. Βαναρ. Ἐφετ. ἐν NZIAR 1925 σ. 64).

V. Συντρέχοναῶν τῶν ἀνωτέρω (III-IV) ἐκτιθεμένων προϋποθέσεων σωματικῆς ἐρεύνης, ἡ ἄρνησις τοῦ ἐργαζομένου ὅπως ὑποβληθῇ εἰς ταύτην ἀποτελεῖ π α ρ ά β α σ ι ν τ ῆ ς σ υ μ β ά σ ε ω ς ἐ ρ γ α σ ί α ς. Ἡ συνέπεια αὕτη δὲν παραλλάσσει ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐργαζομένη ἀρνεῖται τὴν σωματικὴν ἔρευναν ἐξ αἰδοῦς. (Ὅθεν δέον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὑπερβολικὴ εἰς τὰς κρίσεις της ἡ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 13241/1953, ΕΕΔ 13 σ. 912, ἥτις ἐθεώρησε δικαιολογημένην τὴν ἄρνησιν ἐργατρίας ὅπως ὑποβληθῇ εἰς σωματικὴν ἔρευναν, ἐφ' ὅσον ἡ ἄρνησίς της ὠφείλετο εἰς αἰδημοσύνην καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς καταχρηστικὴν τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀπόλυσίν της. Ἐν τούτοις ἡ ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι τὸ πρὸς σωματικὴν ἔρευναν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου προέκυπτεν ἐκ κανονισμοῦ ἐργασίας νομίμως ἰσχύοντος). Ἡ παράβασις τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου παρέχει εἰς τὸν ἐργοδότην, πλὴν ἄλλων, καὶ τὸ δικαίωμα καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ καταγγελία αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτελοῦσα κατάχρησιν δικαιώματος καὶ ὅτι, εἰδικώτερον ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἐφ' ἧς δὲν ἐφαρμόζεται ὁ ν. 2112/1920, ἡ καταγγελία γίνεται κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. ἄνευ προειδοποιήσεως καὶ ἄνευ ἀποζημιώσεως, ἕνεκα σπουδαίου λόγου (F u c h s, ἔνθ' ἀνωτ.).

VI. Σχετικὸν πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου πρὸς σωματικὴν ἔρευναν τοῦ ἐργαζομένου κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ ἐργοστασίου εἶναι καὶ τὸ δικαίωμα πρὸς αἰφνιδιαστικὴν ἔρευναν τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα εὑρίσκονται ἀνηρτημένα ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐργασίας. Τοιαύτη ἔρευνα, ἐφ' ὅσον γίνεται ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἐργαζομένου, ἀποτελεῖ σοβαρὰν προσβολὴν τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ καὶ θεωρεῖται ὡς παράβασις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου. Ἔρευνα τῶν ἐνδυμάτων τοῦ ἐργαζομένου δύναται νὰ γίνῃ μόνον μετὰ πρόσκλησιν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ του, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τρίτων προσώπων (ἐργατ. ἐφετ. Düsseldorf ἐν ArbRBlattei (Diebstahl, Verhütung, Entsch. 2, μετὰ σχολ. G r o s).

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΫΠΑΛΛΗΛΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΤΡΙΜΗ, Δικηγόρου

Ὁ λαβύρινθος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπλέκεται ὁ ἑρμηνευτὴς τῶν διατάξεων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας, δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς τὴν πολυνομίαν καὶ τὴν νομικὴν ἀστάθειαν, ἥτις πηγάζει ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν διατάξεων τῶν διαφόρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως νομικῆς ἀκριβολογίας περὶ τὴν διατύπωσιν τῶν διατάξεων τούτων. Ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν δὲ αὐτὴν πάσχει καὶ τὸ καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ὡς διαπιστοῦται ἐκ τῶν ὅσων κατωτέρω ἐκθέτομεν.

I. Τὰ ἀσφαλιστέα πρόσωπα εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

1. Τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον συνεστήθη διὰ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1939 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν.δ. 912|1941 (Ε.Κ. τ. Α' τῆς 31.12.1941) καὶ ὅπερ ἐκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324|1946 Π.Υ.Σ. (Ε.Κ. τ. Α' 183 τῆς 30.5.1946). Εἰς τὴν παράγραφον 3 τῆς ὡς εἴρηται συλλογικῆς συμβάσεως, ἥτις ἔχει ἰσχὺν νόμου, ὡς κυρωθεῖσα ὑπὸ νόμου, ῥητῶς ὁρίζεται ὁ κύκλος τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων, περιοριστικῶς ἀναφερομένων τῶν ὑπαλλήλων χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων.

2. Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ ν.δ. 912|1941, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, καθωρίσθη, ὅτι εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς:

α) Πάντες οἱ ὑπάλληλοι χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν, τῶν ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων ἐν αὐτῷ κατηγοριῶν καὶ

β) Οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν, οἱ ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετοῦντες τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, τ. ἔ. τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων.

3. Ἡ διεύρυνσις τοῦ κύκλου τῶν ἠσφαλισμένων διὰ τοῦ ὡς εἴρηται καταστατικοῦ (ὑπηρέται, ὑπάλληλοι γραφείων) πέραν τῶν ἀσφαλιστέων προσώπων, ἅτινα ῥητῶς καθορίζονται ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 912|1941 κυρωθείσῃ συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας, νομίζομεν, ὅτι εἶναι παράνομος, διότι κεῖται πέραν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ἣν παρέσχεν ὁ νόμος ὡς πρὸς τὸν κύκλον τῶν ἀσφαλιστέων προσώπων, πολλῷ δὲ μᾶλλον, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς θεσπίζονται οἰκονομικαὶ ἐπιβαρύνσεις, αἵτινες εἶναι ἀπαράδεκτοι ἄνευ νομοθετικῆς ἐπιταγῆς. Ἐξ ἄλλου ὑπάρχει διάστασις ὡς πρὸς τὴν υἱοθετηθεῖσαν ἄποψιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ ν.δ. 2520|1953 ἐκυρώθη τὸ ὡς εἴρηται καταστατικόν, διότι ἡ διάταξις αὕτη, κατὰ τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, ὡς ἀόριστος, εἶναι ἀντισυνταγματική. (Σ.τ.Ε. 1191|1958, ΕΕΔ 17,956, Σ.τ.Ε. 1449|1958, ΕΕΔ 17,959, Ν.Σ.Κ. 382|1958, ΕΕΔ 17,941, ἔνθα παραπομπὴ εἰς προηγουμένην νομολογίαν. Ἀντιθέτως Α.Π. 652|1958, ΕΕΔ 17, 1129. Ἴδε καὶ Ἐπιθεώρησις Δικαίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως Παντ. Παξινοῦ, τόμ. Α', σελ. 97, ὡς καὶ Σ.Ε. 479|1961, ΕΕΔ 20,558, Σ.Ε. 719|1960, ΕΕΔ 19,736, Α. Π. 231|1960, ΕΕΔ 19, 738).

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς διχογνωμίας τῶν ἀκυρωτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ τοῦ βασικοῦ τούτου θέματος νομίζομεν, ὅτι αἱ ἀμφισβητήσεις, αἵτινες δημιουργοῦνται ὡς πρὸς τὸν κύκλον τῶν ἀσφαλιστέων εἰς τὸ Τ.Ε.Α.Γ.Ε.Κ. δύνανται νὰ ἐπιλυθοῦν μὲ τὸν ἐπακριβῆ προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας τοῦ «ἐμπορικοῦ καταστήματος» καὶ τοῦ «ἐμποροϋπαλλήλου», τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ὁποίου ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης.

II. Τί εἶναι ἐμπορικὸν κατάστημα καὶ τί ἐμποροϋπάλληλοι

Α'. Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 3

τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου ἀναμφισβητήτως ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα (ἄρθρον 3 § 1 ἐδάφιον α'), ὅτι ὑποκείμενον ὑποχρέων πρὸς τὸ ἐν λόγῳ Ταμεῖον εἶναι μόνον αἱ πάσης φύσεως καὶ μορφῆς «ἐπιχειρήσεις ἐμπορικῶν καταστημάτων». Συγκεκριμένως δὲ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγονται:

α) Πάντες οἱ ὑπάλληλοι χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν.

β) Οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν, οἱ ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετοῦντες τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν, τ. ἔ. τῶν ἐπιχειρήσεων ἐμπορικῶν καταστημάτων. Ὁ νομοθέτης ἀναμφισβητήτως δὲν ἠθέλησε τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων ὅλων γενικῶς τῶν ἐπιχειρήσεων οἱασδήποτε φύσεως καὶ μορφῆς, ἀλλὰ μιᾶς μόνον κατηγορίας τούτων καὶ συγκεκριμένως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐπιχειρήσεων ἐμπορικῶν καταστημάτων. Συνεπῶς διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ κύκλου τῶν ὑποχρέων εἰσφορᾶς πρὸς τὸ Ταμεῖον θὰ ἔδει νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἔννοια τοῦ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου χρησιμοποιουμένου ὅρου ἐπιχείρησις «ἐμπορικοῦ καταστήματος».

Ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς νομολογίας ὡς ἐπιχείρησις νοεῖται πᾶσα οἰκονομικὴ ὀργάνωσις κεφαλαίου καὶ ἐργασίας, διώκουσα οἰκονομικὸν κερδοσκοπικὸν σκοπόν (Α.Π. 519|1962, ΕΕΔ 21, 1421, Α.Π. 304|1954, Ὁλομ. ΕΕΔ 13, 454, Α.Π. 684|1961, ΕΕΔ 21, 94, Α.Π. 233|1960, ΕΕΔ 19, 644, Α.Π. 335|1960, ΕΕΔ 19, 60, Α.Π. 322|1957, ΕΕΔ 16, 643, Α.Π. 91|1954, ΕΕΔ 12, 199, Πρωτ|κείου Ἀθηνῶν 1695|1962, ΕΕΔ 21, 781, *Α. Λιτζερόπουλος*, Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας κλπ., σελ. 15, *Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, ΝοΒ 8, 2, ΕΕΔ 16, 1220, *Α. Σακελλαρόπουλος*, Μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, σελ. 1 ἑπόμ., *Γ. Τρίμης*, Ἡ ἀνεργία ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Νομοθεσίᾳ, 1946, σελ. 42 ἑπόμ., *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 66, *Τούσης*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμ. Α', § 8, σελ. 41, *Κούσης - Βασιλείου - Nikisch*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, § 15, σελ. 161, ΕΕΔ 20, 690). Μὲ κριτήριον τὸ ἀντικείμενον τῆς δράσεως τῆς ἐπιχειρήσεως αἱ ἐπιχειρήσεις διακρίνονται εἰς τρεῖς βασικὰς κατηγορίας: Εἰς ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς ἀγαθῶν, εἰς ἐπιχειρήσεις κυκλοφορίας καὶ διανομῆς ἀγαθῶν καὶ εἰς ἐπιχειρήσεις παροχῆς ὑπηρεσιῶν (*Γ. Τρίμης*, ὡς ἄνω, σελ. 56). Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ἡ νομολογία ἐπιτυχῶς διέκρινε τὰ διάφορα εἴδη τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς βιομηχανικάς, βιοτεχνικάς, ἐμπορικὰς κλπ. εἰς τὰς συγκεκριμένας περιπτώσεις (Α.Π. 319|1960, ΕΕΔ 19, 844, Σ.Ε. 2129|1958, ΝοΒ 7, 1109, Σ.Ε. 1002|1959, ΕΕΔ 18,813 Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 500|1962, ΕΕΔ 21, 999, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 630|1960, ΝοΒ 8,733, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 2906|1958, ΝοΒ 7,270, ἔνθα γίνεται παραπομπὴ εἰς προγενεστέρας ἀποφάσεις τοῦ Α.Π., Πρωτοδικείου Βόλου 1308|1961, ΕΕΔ 21,272 Ἴδε καὶ Α.Π. 245|1956, Ποιν., *Σ. Λιμούρη*, Ἠνδ. Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 1876). Συνδυάζοντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ πρὸς τὰ ἀνωτέρω παρατηροῦμεν, ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις «ἐμπορικῶν καταστημάτων» ἀνήκουσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐπιχειρήσεων κυκλοφορίας καὶ διανομῆς τῶν ἀγαθῶν, ἀποτελοῦσαι μίαν ὑποκατηγορίαν τούτων, τὸ δὲ ἀντικείμενον αὐτῶν συνίσταται εἰς συγκέντρωσιν ἀγαθῶν εἰς ὡρισμένον χῶρον, ἐστεγασμένον ἢ μή, ἔνθα γίνεται ἡ ἀγορὰ ἢ ἡ πώλησις των. Ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ἐπιχειρήσεως «ἐμπορικὸν κατάστημα» προκύπτει ἀνενδοιάστως ἐκ τῆς παραγράφου 1 ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ὅπερ ὁρίζει, ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγονται οἱ ὑπάλληλοι χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως τῶν «ἐμπορικῶν καταστημάτων». Διὰ τὴν ὑπαγωγὴν μιᾶς ἐπιχειρήσεως εἰς τοὺς ὑποχρέους τοῦ Τ.Ε.Α.Γ.Ε.Κ. δέον νὰ συντρέχουν σωρευτικῶς δύο προϋποθέσεις:

α) Ἡ ἐπιχείρησις νὰ διαθέτῃ ἐμπορικὸν κατάστημα, ἤτοι χῶρον ἐστεγασμένον ἢ μή, ἔνθα συγκεντροῦνται τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ (ἐμπορεύματα) καὶ εἰς ὃν προσέρχονται οἱ ἀγοράσται ἢ πωληταὶ καὶ καταρτίζονται αἱ ἀγοραπωλησίαι (περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ καταστήματος ἴδε Σ.Ε. 715|1961, ΕΕΔ 20, 679), μεσολαβήσει ὑπαλλήλων, ὧν τὴν ἀσφάλισιν ἐπιβιώκει ὁ νόμος. (Κατάστημα καλεῖται ὁ περικεκλεισμένος χῶρος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτίθενται, εἰς μακρὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον χρονικὸν διάστημα, τὰ ἐμπορεύματα μιᾶς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς πώλησιν, *Ι. Καμ-*

βασίδη, Ἐμπορικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, σελ. 405).

ε) Ἡ ἐπιχείρησις νὰ διαθέτῃ ὑπαλλήλους, ὧν ἡ δραστηριότης ἐξαντλεῖται εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν προσερχομένων εἰς τὸ κατάστημα ἀγοραστῶν ἢ πωλητῶν πρὸς ἀγορὰν ἢ πώλησιν τῶν εἰς τὸ κατάστημα εὑρισκομένων ἐμπορευμάτων.

Κατὰ ταῦτα ὡς ἐμπορικὸν κατάστημα δύναται νὰ ὁρισθῇ ὁ χῶρος, ἔνθα συγκεντροῦνται τὰ πρὸς ἀγορὰν ἢ πώλησιν ὑλικὰ ἀγαθά, ὡς ἐπιχείρησις δὲ ἐμπορικοῦ καταστήματος ἡ ἐπιχείρησις, ἧς τὸ ἀντικείμενον συνίσταται εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ πώλησιν τῶν εἰς ὡρισμένον χῶρον συγκεντρωθέντων ἀγαθῶν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴν ἐννοούμενον τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα ἀναμφιβόλως περιλαμβάνει καὶ τὰ καταστήματα, εἰς ἃ προσφέρονται πρὸς ἀγορὰν ὑλικὰ ἀγαθά, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὰ καταστήματα, ἅτινα ἀγοράζουν παλαιὰ ἀντικείμενα, βιβλία, ἀντίκες, ἔργα ζωγραφικῆς, εἴδη μεταχειρισμένα κ.τ.λ.

Ἐξ ἄλλου ὡς ἐμποροϋπάλληλοι θεωροῦνται τὰ πρόσωπα, ἅτινα πωλοῦν ἢ ἀγοράζουν χονδρικῶς ἢ λιανικῶς τὰ εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα συγκεντρούμενα ἐμπορεύματα. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3|1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ἐπὶ τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ τῶν ταμιῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὁρίζεται, ὅτι εἰς τὰς διατάξεις αὐτῆς ὑπάγεται τὸ ἐπὶ τῆς πωλήσεως προσωπικὸν - πωληταί, πωλήτριαι καὶ συσκευάστριαι - τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐμπορικῶν καταστημάτων. (Ε.Κ. τ. Β' 115 τῆς 15 Ἀπριλίου 1961). Συνεπῶς συστατικὸν στοιχεῖον ὑπαγωγῆς μιᾶς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὰς εἰσφορὰς τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου εἶναι ἡ χρησιμοποίησις ὑπ' αὐτῆς ὑπαλλήλων εἰς ὡρισμένον χῶρον πρὸς πώλησιν ἢ ἀγορὰν παρὰ τῶν προσερχομένων εἰς τὸ κατάστημα ἀγοραστῶν ἢ πωλητῶν πρὸς ἀγορὰν ἢ πώλησιν ἐμπορευμάτων.

Πέραν ὅμως τούτων ὁ νομοθέτης περιέλαβεν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τὸ βοηθητικὸν προσωπικὸν καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, διότι θὰ εὑρίσκετο ἐκτὸς τῆς ἐννοίας τῆς συνταγματικῶς θεσπισθείσης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἡ ἐξαίρεσις τούτων, οἵτινες, καίτοι δὲν ἀσχολοῦνται ἀμέσως μὲ τὴν ἀγοραπωλησίαν τῶν ἐμπορευμάτων, ἐξυπηρετοῦν ὅμως τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας διὰ τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν των. Ὁ λογιστής, ὅστις τηρεῖ τὸ ἡμερολόγιον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετεῖ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, διότι καθ' ἑκάστην καὶ ταχωρεῖ τὰς εἰσπράξεις τῶν πωλήσεων, ἃς πραγματοποιοῦν οἱ ὑπάλληλοι. Ἡ ἀσφάλισις τοῦ λογιστοῦ δικαιολογεῖται, διότι ὑπάρχει συνάρτησις μεταξὺ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ μὲ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐμποροϋπαλλήλου, εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς δραστηριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος. Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι τὰ ἀσφαλιστέα πρόσωπα τοῦ δ' ἐδαφίου τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ (οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων κ.λ.π.) προϋποθέτουν τὴν παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν των εἰς ἐπιχειρήσεις ἐμπορικῶν καταστημάτων.

Συνεπῶς ἡ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, ἥτις δὲν διαθέτει ἐμπορικὸν κατάστημα ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν καὶ δὲν ἀπασχολεῖ ἐμποροϋπαλλήλους, δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς ὑποχρέους τοῦ Ταμείου.

III. Ἡ ἔννοια τοῦ καταστήματος καὶ αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις ἀντιπροσωπείας

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου προέκυψαν δυσχέρειαι ἐν τῷ προσδιορισμῷ τοῦ κύκλου τῶν ἀσφαλιστέων προσώπων, ἅτινα ἐργάζονται εἰς ἐπιχειρήσεις ἀντιπροσωπείας, ὧν ἡ δραστηριότης κατὰ κύριον λόγον δὲν κεῖται εἰς τὴν ἐν ὡρισμένῳ τόπῳ πώλησιν τῶν ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ εἰς τὴν διάθεσιν τούτων διὰ τῶν κατὰ τόπους ἀντιπροσώπων της καὶ διὰ παραγωγῶν (πλασιέ). Αἱ λύσεις, αἵτινες ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τῆς νομολογίας (Σ.Ε. 1707|1959, ΕΕΔ 18, 1379), ἤκιστα ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου, διότι ἐγένετο ἀφ' ἑνὸς μὲν σύγχυσις τῆς ἐννοίας τοῦ καταστήματος πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἐμπορικοῦ κα-

ταστήματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ταύτισις τῆς ἐννοίας τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος.

Βεβαίως ὁ χῶρος, εἰς ὃν εἶναι ἐγκατεστημένη μία ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, χαρακτηρίζεται ὡς κατάστημα, τοῦ καταστήματος νοουμένου ὑπὸ γενικωτέραν ἔννοιαν, τ.ἔ. τοῦ τόπου, εἰς ὃν ἀναπτύσσεται ἡ ἀνθρωπίνη δρᾶσις, ἤτοι χώρου, εἰς ὃν συντελεῖται ὁ ἔλλογος συνδυασμὸς ἀνθρωπίνης δυνάμεως καὶ ὑλικῶν μέσων πρὸς ἐπίτευξιν ὡρισμένου σκοποῦ. Διὸ καὶ γίνεται λόγος περὶ διαφόρων εἰδῶν καταστημάτων (δημοτικὸν κατάστημα, κοινοτικὸν κατάστημα, Πρωτοδικειακὸν κατάστημα, ἐμπορικὸν κατάστημα, τὸ κατάστημα κοινωφελοῦς ἱδρύματος, βιοτεχνικόν, βιομηχανικὸν κατάστημα. Ἴδε *Γ. Τρίμη*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, Ἐπιθεώρησις Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ Νομοθεσίας, τεῦχος Α - Β, 1942, σελ. 137).

Ἀσφαλῶς ὁ νομοθέτης τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Τ.Ε.Α.Γ.Ε.Κ. δὲν ἠθέλησε τὴν ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐργαζομένων γενικῶς εἰς τὰ καταστήματα τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, διότι, ἂν τοιοῦτό τι ἐπεδίωκε, θὰ ὡριζεν ὅτι «εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ἅπαντες οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων», ὁπότε πᾶσα ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις θὰ περιελαμβάνετο μεταξὺ τῶν ὑποχρέων τοῦ Ταμείου. Σκοπὸς ὅμως τοῦ νομοθέτου ἦτο ὁ περιορισμὸς τῆς ἀσφαλίσεως μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων, εἵτινες παρέχουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς μίαν κατηγορίαν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ δὴ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἐμπορικῶν καταστημάτων, περὶ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν ὁποίων γίνεται διεξοδικῶς μνεία ἀνωτέρω. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἐπικουρεῖται τόσον ἐκ τοῦ ν.δ. 912]1941, τοῦ κυρώσαντος τὴν ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1939 συλλογικὴν σύμβασιν «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων», ὅσον καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου - ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου - εἰς ὃ γίνεται ὀνομαστικῶς μνεία τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὧν τὸ προσωπικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου. Ἡ φράσις ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπάγονται καὶ κάτωθι ἐνδεικτικῶς παρατιθέμεναι κατηγορίαι» δὲν ἀναιρεῖ τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς θεμελιοῦται ἡ πρεσπόθεσις ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου μόνον τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐπιχειρήσεων ἐμπορικῶν καταστημάτων.

Κατὰ ταῦτα ἐπιχειρήσεις, αἵτινες δὲν ἀπασχολοῦσιν ἐμπορουπαλλήλους ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν, δηλαδὴ ὑπαλλήλους, αἵτινες ἀπασχολοῦνται μὲ τὴν χονδρικὴν ἢ λιανικὴν πώλησιν τῶν ἐμπορευμάτων, καίτοι διαθέτουν κατάστημα, εἰς ὃ γίνεται ἡ ἔκθεσις τοῦ πωλουμένου ἐμπορεύματος (ἔκθεσις αὐτοκινήτων κλπ.), δὲν δύνανται νὰ εἶναι ὑποκείμενα ὑποχρεώσεων πρὸς τὸ Ταμεῖον, τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶναι ἡ ἀσφάλισις τῶν ἐμπορουπαλλήλων καὶ ὄχι τῶν ὑπαλλήλων ὅλων τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ὑπὸ τὰ πρίσματα τῶν ἀνωτέρω σκέψεων νομίζομεν, ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἐπιλύωνται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας αἱ προκύπτουσαι διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου καθιερώθη διοικητικὴ δικαιοδοσία τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὅπως ἀποφαίνηται ἐπὶ πάσης ἀμφισβητήσεως, στρεφομένης περὶ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τούτου, καὶ συνεπῶς ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ὁ ἔλεγχος τῆς κρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν πραγματικῶν πρεσποθέσεων (Α Π. 687]1958, ΝοΒ 7, 180).

ΒΛΑΠΤΙΚΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΝΑΥΤΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Παρατηρήσεις επί της 1027]1962 του Πρωτοδίκου Πειραιώς, ΕΕΔ 21, 1375 επ.

Ὑπὸ τοῦ κ. Β. Γ. ΓΡΑΒΑΡΗ, Ἀντιπλοιάρχου Λ.Σ.

1. Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἐν τῇ ἀποδοχῇ τῆς ἐγκυρότητος τῆς συναφθείσης συμβάσεως ναυτολογήσεως, παρὰ τὴν ἔλλειψιν παρὰ τῷ ἐνάγοντι τοῦ διὰ τὴν ἣν ἐναυτολογήθη θέσιν ἀπαιτουμένου πτυχίου, ἐπιτυχῶς λύει τὸ ζήτημα. Τοῦτο ὅμως λόγῳ τῆς συνδρομῆς ἐν προκειμένῳ τῆς ἐξαιρέσεως τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 265]1953, ἤτοι ἀδυναμίας εὑρέσεως ἐν τῷ λιμένι ναυλοχήσεως τοῦ πλοίου ναυτικῶν κεκτημένων τὰ νόμιμα προσόντα.

Ἀντιθέτως ἡ παράβασις τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, δοθέντος τοῦ δημοσίας τάξεως χαρακτῆρος αὐτῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ἑρμηνευτικὸν κανόνα τοῦ ἄρθρου 174 Α.Κ., ὀρθότερον φαίνεται νὰ ἀποδεχθῶμεν, ὅτι ἐπισύρει καὶ ὀλυτικῶς ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς οὐτωσὶ συναφθείσης συμβάσεως ναυτολογήσεως (1).

2. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει ἐκτιθεμένας ἀπόψεις περὶ τῆς ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου βλαπτικῆς διὰ τὸν ναυτικὸν μέλος τοῦ πληρώματος μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως παρατηρητέα τὰ ἑξῆς:

3. Ἡ ἀπόφασις, κατ' ἀρχήν, δέχεται ὀρθῶς, ὅτι ἡ τοποθέτησις τοῦ ἐνάγοντος εἰς θέσιν κατωτέραν ἢ ἡ ἀνάθεσις αὐτῷ ὑπηρεσίας, αἱ διὰ τὴν ὁποίαν καθοριζόμεναι ὑπὸ τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως καὶ προσφερόμενοι μετὰ ταῦτα αὐτῷ ἀποδοχαὶ εἶναι ἐλάσσονες ἐκείνων τῆς δι' ἣν ἐναυτολογήθη θέσεως, συνιστῶ τὸ μὲν παράβασιν τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πλοιάρχου ἔναντι τοῦ ναυτικοῦ, παρέχουσαν εἰς τοῦτον κατ' ἄρθρον 74 Κ.Ι.Ν.Δ. δικαίωμα καταγγελίας μετ' ἀξιώσεων ἀποζημιώσεως καὶ παλιννοστήσεως (ὅρα ἄρθρα 75 καὶ 78 Κ.Ι.Ν.Δ.), τὸ δὲ πρᾶξιν ἀντισυμβατικήν, παρέχουσαν εἰς τὸν ναυτικὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῇ τὰς παρ' αὐτοῦ ἀντισυμβατικῶς ἀξιουμένας ὑπηρεσίας.

4. Περαιτέρω ὅμως ἡ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι δύναται ὁ βλαπτόμενος ναυτικὸς νὰ θεωρήσῃ τὴν μεταβολὴν ὡς πρᾶξιν καταρτίσεως νέας συμβάσεως καὶ ἀποδεχθῇ αὐτὴν ρητῶς, εἴτε καὶ σιωπηρῶς, διὰ τῆς παροχῆς ἀπὸ τῆς εἰς ἣν ἐτοποθετήθη κατωτέρας θέσεως τῶν ἐκ ταύτης ἀναμενομένων ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς εἰσπράξεως τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ προβλεπομένου διὰ τὴν θέσιν ταύτην ἐλάσσονος τοῦ δι' ἣν προσελήφθη μισθοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω τοποθέτησις τῶν πραγμάτων ἐλέγχεται ὑφισταμένη ὅλως τῶν περὶ συμβάσεως ναυτολογήσεως τιθεμένων ὑπὸ τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. ἀρχῶν.

5. Ἐν πρώτοις πρὸς τὸν σκοπὸν διασφαλίσεως τῶν συμφερόντων τοῦ ναυτικοῦ ὁ Κώδιξ ἐν ἄρθροις 53 καὶ 54 καθιέρωσε παντηγυρικὸν τύπον καταρτίσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, καθορίζων ἐν ἄρθρῳ μὲν 53 ὅτι «ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως συνομολογεῖται μετὰ τοῦ πλοιάρχου, συντελεῖται δὲ διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς εἰς τὸ ναυτολόγιον. Ἡ ἐγγραφὴ ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Λιμενάρχου ἢ τοῦ Προξένου», ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 54 τῶν στοιχείων, ἅτινα δέον νὰ περιέχωνται ἐν τῇ συμβάσει ναυτολογήσεως, γινομένης ἅμα ῥητῆς μνείας περὶ χρονολογήσεως καὶ ὑπογραφῆς τῆς συμβάσεως ὑπὸ τῶν μερῶν καὶ τῆς Λιμενικῆς ἢ Προξενικῆς Ἀρχῆς. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διαγραφομένη διαδικασία τοῦ Κώδικος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, ἀποκλείει οἱανδήποτε σιωπηρὰν συμφωνίαν, πολλῷ δὲ μᾶλλον σιωπηρὰν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, δοθέντος μάλιστα ὅτι αἱ περὶ ὅρων τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως διατάξεις κέκτηνται γενικῶς χαρακτῆρα δημοσίας τάξεως (2).

6. Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον χωροῦσα ἡ σχολιαζομένη ἀπόφασις δέχεται δεδικαιολογημένην τὴν ἐπὶ τὰ χείρω διὰ τὸν ναυτικὸν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως βάσει τῶν ὁποίων ὁ ἐνάγων ἐναυτολογήθη, ἤτοι τὴν παροχὴν μισθοῦ κατωτέρου τοῦ συμφωνηθέντος καὶ ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως προβλεπομένου διὰ τὴν θέσιν, εἰς ἣν προσελήφθη. Τοῦτο ἐλέγχεται ἀντικείμενον εἰς τὰ παγίως ἑρμηνευθέντα ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ νομολογίας τῶν δικαστηρίων, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καθοριζόμενον κατώτατον ὅριον προστασίας τῶν ἐργαζομένων (3).

7. Ἄλλως ἡ μονομερὴς ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρ-

(1) Ripert, Droit Maritime, 4me e.a. I, No 570, bis, 570 ter. Ὁμοίως παρατηρήσεις ἡμῶν ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3421]1961 ἀποφάσεως Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ΕΕΔ 20, σελ. 1275.

(2) Ἀναστασιάδης, σελ. 128, Ripert, Precis de Droit Maritime, 1956, No 123. Πρβλ. Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς Κ.Ι.Ν.Δ., ΕΕΔ 17, 888.

(3) Ἰδ. σχ. Πόρτολον, Ἡ ῥύθμισις τῆς ἐργασίας διὰ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τὸ δίκαιον αὐτῆς, 1939, σελ. 138, τοῦ ἰδίου, Ἡ ἀρχὴ τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἐν τῷ συμβατικῷ κανονισμῷ τῆς ἐργασίας, 1940, σελ. 60 ἑπόμ., Σιμωνέτου, Ἡ σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας τοῦ Α.Κ. καὶ τὸ ἐργατικὸν δίκαιον, 1948 - 1951, σελ. 391, ὑποσ. 3, Α.Π. 309]1950, ΕΕΔ 9, σελ. 516, ἅμα δὲ πρὸς τὸν χαρακτῆρα δημοσίας τάξεως τῶν περὶ ὧν συλλογικῶν συμβάσεων τὸν διαγραφόμενον σαφῶς ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. τῆς 16]21 Νοεμβρίου 1935 καὶ τοῦ ἄρθρου 680, 3 τοῦ Α.Κ.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΝΝΟΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΕΠΙΛΥΣΙΝ

Πρόσληψις προσωπικοῦ ἐξ ὡρισμένου ἐργατικοῦ σωματείου

Τίνα ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπό τῶν ὑπό τοῦ Νόμου 3239]1955 προβλεπομένων ὀργάνων διαιτησίας κατά τήν ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας.—Θεώρησις ὡς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ἐπιλυσμένης εἴτε διά καταρτίσεως μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, πάσης διενέξεως μεταξύ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καί ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορώσης εἰς τούς ὅρους ἤ τάς συνθήκας ἤ τήν ἀμοιβήν τῆς ἐργασίας.— Ὑποχρέωσις προσλήψεως ἀριθμοῦ προσωπικοῦ ἐξ ὡρισμένου ἐργατικοῦ σωματείου, θέμα ἐκτός ἁρμοδιότητος τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου.

(*) Ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ της ἀσχολεῖται μέ τό ἐνδιαφέρον ζήτημα τοῦ κύρους τῆς ἐν διαιτητικῇ ἀποφάσει ρήτρας περί ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως παρά τῶν ἀτομικῶς συμβαλλομένων ἐργοδοτῶν μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένον σωματεῖον καί θεωρεῖ, ὅτι τό θέμα τοῦτο δέν δύναται νά ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον συλλογικῆς διαφορᾶς, ἐπιλυομένης εἴτε διά καταρτίσεως μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε, ἐν περιπτώσει ἀσυμφωνίας τούτων, δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας.

Τήν ἄποψίν της ταύτην ἐπιστηρίζει εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 §§ 1 καί 2 τοῦ ν.δ. 3239]1955, καθ' ἃς ὡς συλλογική διαφορά θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξύ ὀργανώσεων

(*) Ὑπό *Βασ. Π. Βασιλείου*, Δικηγόρου.

χου μείωσις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ναυτικοῦ καί ἡ ἐκ τούτου παραίτησις αὐτοῦ ἐκρίθησαν ὑπό τῆς νομολογίας ὡς ἀποτελοῦντα καταγγελίαν ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου, παρέχουσαν δικαίωμα εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ ναυτικοῦ κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 75 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ (4).

Τά ἀνωτέρω ἀνεξαρτήτως τῆς εἰς θέσιν ἀνωτέραν τοῦ πτυχίου τοῦ ἐνάγοντος τοποθετήσεώς του, ἐφ' ὅσαν, κατά τά ἐκτεθέντα ὑπό τῆς ἀπηφάσεως δέ γενόμενα δεκτά, ἡ εἰς τήν θέσιν ταύτην ναυτολόγησις τοῦ ἐνάγοντος ἐγκύρως ἐγένετο.

8. Τό ὑπό τῆς ἀποφάσεως περαιτέρω ὑποστηριζόμενον πρός θεμελίωσιν τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς ὅτι δηλαδή «ἐβεβαιώθη ὅτι ἀπό τῆς τοιαύτης ναυτολογήσεώς του ὁ πλοίαρχος ἀνέθεσεν αὐτῷ ὑπηρεσίαν δοκίμου μηχανικοῦ, τήν ὁποίαν μόνον ἄλλωστε ἠδύνατο νά προσφέρῃ, στερούμενος εἰδικῶν γνώσεων, οὐδαμῶς θεμελιοῖ ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς δοθέντος ὅτι ἡ σύμβασις συνήφθη ἐν γνώσει τῶν προσωπικῶν ἐλαττωμάτων τοῦ προσληφθέντος, ἀσυγγνώστου κατά συνέπειαν οὔσης πάσης μεταβολῆς τῶν ὅρων τούτης ἐκ μέρους τοῦ ἐν γνώσει τῶν εἰρημένων ἐλαττωμάτων τελοῦντος πλοιάρχου(5).

9. Ἐξ ἄλλου ἡ βραδύτης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος οὐδαμῶς θεμελιοῖ τεκμήριον περί παραιτήσεως αὐτοῦ ἀπό ταύτης, τοιαύτης παραιτήσεως μή δυναμένης ἄλλως νά ἔχῃ ἐνδόμυχος συνέπειας, ἅτε ἀντικειμένης εἰς τόν δημοσίας τάξεως χαρακτῆρα τῶν περί ὅρων τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως διατάξεων κατά τά ἀνωτέρω.

Εἰδικώτερον ὁ ἐν τῇ διατάξει τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. ὅρος «κατά πάντα χρόνον» ἔχει τήν ἔννοιαν νομίζομεν, ὅτι οὐδ' ἕνα χρονικόν ὅριον τίθεται, ἐντός τοῦ ὁποίου πρέπει νά γίνῃ ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ὑπό τοῦ ναυτικοῦ.

Πέραν τούτου ὅμως ἐρευνητέα τά πραγματικά ἐν προκειμένῳ περιστατικά, ἅτινα εἰρήσθω ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ διάφορα συνήθως παρίστανται ἢ ἐν τῇ χερσαίᾳ τοιαύτη. Ἐάν χρόνον καταγγελίας, ὃν ἐπικαλοῦνται οἱ ἑρμηνευταί πρός ἀποσόβησιν τῆς ἀποδυναμώσεως τοῦ δικαιώματος(6) πιθανόν νά συνιστᾷ καί τό ἐξόμηνον ἔτι, προκειμένης αἰφνης ἐκτελέσεως συνεχῶν πλόων τοῦ πλοίου εἰς ἀπομεμακρυσμένας περιοχάς, ἐξ οὗ δέν καθίσταται δυνατή ἡ παλινόστησις τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ἄλλων ἐκτάκτων περιστατικῶν μή ἀσυνήθων ἐν τῇ ναυτιλίᾳ.

(4) Πρβλ., Πρωτ]κεῖον Πειραιῶς 407]1959, ΕΕΔ 18, σελ. 967, Πρωτ]κεῖον Πειραιῶς 199]1960, ΝοΒ 8, σελ. 1091, Πρωτ]κον Πειραιῶς 14]1962, ΝοΒ 10, σελ. 461, καί *Καμβύση*, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως, 1962, σελ. 149.

(5) Πρβλ. *Σκαρτέτην*, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως πλοιάρχου καί πληρώματος, 1960, 36.

(6) Ἰδ. σχετικῶς *Καμβύσην*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 146, ὑποσ. 3, μετά πλουσίας βιβλιογραφίας.

ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορώσα τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν ἐργασίας, ἐνῷ τὸ θέμα τῆς ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν ἑνὸς ὡρισμένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου δὲν ἀνάγεται εἰς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας.

Τὴν ἄποψιν ταύτην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ θεωρῶμεν ἐπιδεκτικὴν πολλῶν ἀντιρρήσεων.

Τὸ θέμα τοῦτο τῆς ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένον σωματεῖον, δι' ἐπιβολῆς καταρτίσεως ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τούτων, κατ' ἐξοχὴν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ νὰ ρυθμισθῇ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διὰ τῆς πρὸς ταύτην ἐξομοιουμένης ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου κατ' ἄρθρον 19 § 2 νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 ν.δ. 8755]1957, διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διότι δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι εἶναι ξένον πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας ἐργασίας, εἰς ἃς ἀφορᾷ ἡ διένεξις μεταξὺ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων. Πρόκειται περὶ τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἢ διαιτητικὰς ἀποφάσεις κανόνων καταρτίσεως τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας (Abschlussnormen), οἱ ὁποῖοι, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἵδρυσιν τῶν ἀτομικῶν σχέσεων ἐργασίας, εἴτε καθορίζουν τὸν τρόπον καταρτίσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἴτε ἀπαγορεύουν τὴν πρόσληψιν ὡρισμένων μισθωτῶν, εἴτε ἐπιβάλλουν τὴν πρόσληψιν τοιούτων μισθωτῶν, εἰς ἣν τελευταίαν κατηγορίαν ἐμπίπτει καὶ ἡ ἀπασχόλησιν τὴν σχολιαζομένην ἀπόφασιν περίπτωσις. Ἡ θέσπισις τοιούτων κανόνων εἰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἢ διαιτητικὰς ἀποφάσεις θεωρεῖται ἐπιτρεπτή, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκειται εἰς ἀναγκαστικοῦ δικαίου διατάξεις (Πρβλ. καὶ μελέτην μας ἐν σχέσει μὲ τοὺς Κανονισμοὺς ἐργασίας ἐν ΕΕΔ καὶ Nikisch, Arbeitsrecht, ἔκδ. 2α, σελ. 74(*), Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, ἔκδ. 6η τόμ. Ι σελ. 222.

Ἐν τούτοις κατὰ τὸν κύριον τῶν τοιούτων ρητρῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν συνηγορούν ἕτεροι λόγοι.

Τὸ ζήτημα τυγχάνει ἐρευνητέον ἀπὸ τῆς συνταγματικῆς ...λευρᾶς κατὰ πόσον μία τοιαύτη ρήτρα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τελοῦσα ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος προστατευομένην ἐλευθερίαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι.

Ἡ παρεχομένη ὑπὸ τῆς συνταγματικῆς ταύτης διατάξεως προστασία ἀναλύεται εἰς τὴν προστασίαν ἐναντι προσβολῆς ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς θετικῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἀρνητικῆς τοιαύτης. Ὑπὸ τὴν πρώτην μὲν μορφὴν προστατεύεται ἡ ἐλευθερία τῆς ἱδρύσεως Ἑνώσεώς τινος ἢ ὑπαγωγῆς εἰς ὑφισταμένην τοιαύτην, μὴ ἐπιτρεπομένου τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ δικαιώματος τούτου ἢ περιορισμοῦ αὐτοῦ διὰ νόμου ἢ ἑτέρου κανόνος δικαίου ἢ ἰδιωτικῆ βουλήσει. Ὑπὸ τὴν δευτέραν της δὲ μορφὴν θεωρεῖται ἀνεπίτρεπτος ὁ ἐξαναγκασμὸς νόμῳ ἢ διὰ συμφωνίας ἢ δι' ἑτέρου μετρου πρὸς ἵδρυσιν Ἑνώσεως ἢ ὑπαγωγὴν εἰς ταύτην. (Πρβλ. σχετικῶς G. Spyropoulos, La liberté syndicale, 1956, σελ. 145 ἑπ., 58, 236, Nikisch, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 36, Hueck-Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 122).

Μεταξὺ τῶν συμφωνιῶν, αἵτινες ἀντίκεινται εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν ἐλευθερίαν ὑπὸ τὴν ἀρνητικὴν της μορφὴν συγκαταλέγονται καὶ αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἢ διαιτητικὰς ἀποφάσεις ρῆτραι, διὰ τῶν ὁποίων ὑποχρεοῦνται οἱ δεσμευόμενοι ἐκ τούτων ἐργοδόται νὰ προσλαμβάνουν καὶ ἀπασχολοῦν μόνον ὀργανωμένους συνδικαλιστικῶς μισθωτοὺς (γενικὴ ρήτρα) ἢ τοιούτους ἀνήκοντας εἰς τὸ ἐν διενέξει ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον τῶν μισθωτῶν (περιωρισμένη ρήτρα). Ἡ τελευταία αὕτη ρήτρα θεωρεῖται ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν περὶ ἐλευθερίας τοῦ συνεταιρίζεσθαι ὑπὸ τὴν ἀρνητικὴν αὐτῆς μορφὴν συνταγματικὴν διάταξιν, διότι διὰ ταύτης περιορίζεται τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς παρὰ τοῦ μισθωτοῦ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, οὗτινος ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποτελέσῃ μέλος (Πρβλ. Nikisch, ἔνθ' ἀνωτ., Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ., καὶ *Σύνταξιν* ΕΕΔ 21, 1332).

Δὲν πρέπει νὰ παροραθῇ, ὅτι ἡ ρήτρα τῆς ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἐν διενέξει ἐργατικοῦ σωματείου πέραν τῆς παρεχομένης ἐξουσίας εἰς τὰ μέλη τοῦ σωματείου τούτου ἐπιτελεῖ καὶ ἑτέραν ἀποστολήν, συνισταμένην εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μεταξὺ ὀργανωμένων καὶ μὴ ὀργανωμένων μισθωτῶν.

Μὴ ὑπαρχούσης τοιαύτης ρήτρας, ὁ δεσμευόμενος ἐκ συλλογικῆς τινος συμβάσεως ἐργοδότης, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, θὰ εἶχε συμφέρον νὰ μὴ προσλάβῃ μέλη τῆς συμβληθείσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, ἅτινα μόνον δεσμεύονται ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καὶ θὰ προσελάμβανε μὴ ὀργανωμένους μισθωτούς, οἵτινες δὲν ὑπάγονται ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ οὕτω ἡ θέσις τῶν ὀργανωμένων μισθωτῶν θὰ ἦτο χείρων τῆς τῶν μὴ ὀργανωμένων, διότι οἱ ὀργανωμένοι μισθωτοὶ θὰ ἐδυσκολεύοντο νὰ ἐξεύρουν ἐργασίαν, μὲ συνέπειαν ἡ ληφθεῖσα ὑπερ αὐτῶν διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προστασία νὰ καταλήγῃ εἰς βάρος αὐτῶν. (Πρβλ. σχετικῶς ὑπερ τῆς ρήτρας ταύτης, ἀποκαλουμένης ἐν Η.Π.Α. Closed-shop, Ch. Gregory, Labor and the Law, 1945, σελ. 120 καὶ 116-118 68, 69).

Ἀλλὰ τὸ ἄτοπον τοῦτο δύναται παρ' ἡμῖν νὰ ἀποφευχθῇ διὰ τῆς κηρύξεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς ὑποχρεωτικῆς διὰ πάντας τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἐργοδότας τῆς περιφερείας ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 5 § 2 ν.δ. 3239]1955, ἢ δι' ὑπογραφῆς ταύτης παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου ὀργάνου,

(*) Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, ἔκδ. 6 τόμ. Ι σελ. 222.

δαότε δεσμεύεται τὸ σύνολον τῶν μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος (ἄρθρον 5 § 3 ν.δ. 3239)1955).

Ἐν κατακλείδι φρονοῦμεν, ὅτι ἡ σχολιαζομένη ἀπόφασις, θεωρήσασα ἀνεπίτρεπτον τὴν ρήτραν περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως ὡρισμένου ποσοστοῦ μισθωτῶν ἐκ μελῶν τοῦ ἐν διενέξει σωματείου, κατέληξεν εἰς ὀρθὴν λύσιν, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2082)1962, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Λ. Τσιμορᾶτος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Ἀλεξίου, Β. Κουνταδάκης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ Σύνδεσμος Βιομηχάνων Πατρῶν καὶ τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Πατρῶν διώκουσιν ἐμπροθέσμως τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7 τοῦ 1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πατρῶν, καταστάσης ἐκτελεστῆς διὰ καταθέσεως αὐτῆς τὴν 11 Νοεμβρίου 1960 εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Σταφιδοκιβωτοποιῶν «Ἡ Σύμπνοια» καὶ ἀφορώσης εἰς τὴν ἀμοιβὴν καὶ ὅρους ἐργασίας τῶν σταφιδοκιβωτοποιῶν Πατρῶν.

Οἱ αἰτοῦντες διὰ δηλώσεως τοῦ πληρεξουσίου των δικηγόρου, γενομένης ἐπ' ἀκροατηρίου, παρῃτήθησαν τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου λόγου ἀκυρώσεως.

Ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν. 3239 τοῦ 1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ὁρίζεται, ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμενα ὄργανα διαιτησίας κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς διαφορᾶς καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεών των, προκειμένου ἰδίᾳ περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν, δέον νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ σταθμίζωσι τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν αὐτῶν ἀντοχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δευτεροβάθμιον ὄργανον διαιτησίας, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἔκρινεν, ὅτι εἶναι δικαιολογημένη ἡ κατὰ 25 ο)ο αὔξησις τῆς μέχρι τοῦδε καταβαλλομένης ἀμοιβῆς ἐκ 40 λεπτῶν κατὰ κιβώτιον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1956, ἀφ' ἧς καταβάλλεται ἡ ἀμοιβὴ αὕτη εἰς τοὺς σταφιδοκιβωτοποιούς, ἐγένοντο δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας αὐξήσεις τῶν ἐργατικῶν ἀμοιβῶν κατὰ ποσοστὸν κυμαινόμενον ἀπὸ 7,30 ο)ο καὶ τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν κατὰ δρχ. 10, οἱ δὲ σταφιδοκιβωτοποιοί, ἐργαζόμενοι ἐποχιακῶς, πραγματοποιοῦν ἠλαττωμένον ἀριθμὸν ἡμερομισθίων, ἄρα καὶ ἠλαττωμένην ἐτησίαν πρόσοδον, κυμαινομένην μεταξὺ 900 1200 δραχμῶν κατὰ μῆνα, ἤτοι εἰς ποσὸν κατώτερον ἐκείνης τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἀνερχομένης νῦν εἰς δραχμὰς (25 × 52) 1300, ὅτι ἡ πρόσοδος τῶν αὐτὴ δὲν ἐξαρκεῖ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν οὐδὲ καὶ τῶν στοιχειωδεστέρων ἀναγκῶν τῆς ἐργατικῆς οἰκογενείας καὶ ὅτι ἡ 10λεπτος κατὰ κιβώτιον αὔξησις πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἱκανὴ νὰ δημιουργήσῃ ἀναταραχὴν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἰσορροπίαν τῶν ἐργοδοτικῶν ἐπιχειρήσεων. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀπόφασις παρίσταται νομίμως καὶ πλήρως αἰτιολογημένη, ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῆς χορηγουμένης ἀμοιβῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς καὶ τὰς παρεχομένας γενικώτερον εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀμοιβάς, τὰς συνθήκας τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955 ὡς συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ἐπιλυομένη εἴτε διὰ καταρτίσεως μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε, ἐν περιπτώσει διαφωνίας αὐτῶν, δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ἐργοδότας τοὺς κατασκευάζοντας ξύλινα σταφιδοκιβώτια τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως προσλαμβάνωσι τὸ 25 ο)ο τοῦ προσωπικοῦ των, τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς τὸ «σκάρωμα», ἀπὸ τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὸ σωματεῖον «Ἡ Σύμπνοια». Ἡ ὑποχρέωσις ὅμως προσλήψεως μισθωτῶν, ἀνηκόντων εἰς ὡρισμένον σωματεῖον, δὲν ἀποτελεῖ θέμα ἀναγόμενον εἰς τοὺς ὅρους, τὰς

ΧΡΟΝΟΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΙΣΧΥΟΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Αἰτιολογία ἀποφάσεων Διαιτητικῶν Δικαστηρίων

Προσβλητή δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπουργική ἀπόφασις, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἐγκρίνονται τά δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας πληττόμενα κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου.— Αἰτιολογία διαιτητικῶν ἀποφάσεων.—Χρόνος ὑποχρεωτικῆς ἐνάρξεως ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Σύμφωνος εἶναι ἡ ἄποψις καὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τὰ δι' ἐπαναληφθεισῶν ἀποφάσεων του νομολογηθέντα ὡς πρὸς τὸν χρόνον ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθη (ἴδετε ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως αὐτῶν μετὰ τὴν πάροδον τῶν νομίμων προθεσμιῶν διαδικασίας (τὸ ἄθροισμα τῶν ὁποίων ἀνέρχεται εἰς 38 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παραπομπῆς τῆς διενέξεως (Σ.Ε. 1037|1961, εἰσηγητὴς *Θ. Κυριακοῦ*, ΕΕΔ 20, 786, καὶ λοιπαὶ αὐτόθι, Σ.Ε. 1345|1961, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 846, Σ.Ε. 272|1962, εἰσηγητὴς *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 517, Σ.Ε. 592|1962, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 21, 653, Σ.Ε. 1654|1962, εἰσηγητὴς *Ν. Μπορόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1032, Σ.Ε. 1747|1962, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1284).

Σταθερῶς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογεῖται καὶ ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων πρέπει νὰ εἶναι εἰδικῶς ἠιτιολογημέναι, ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος αὐτῶν. (Ἴδετε Σ.Ε. 1454|1962, εἰσηγητὴς *Ι. Παπαζαχαρίας*, ΕΕΔ 21, 906, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Σ.Ε. 1801|1962, εἰσηγητὴς *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1378, καὶ νομολογίαν ὑπὸ τὸν προϊσχύοντα ἀ.ν. 16.11.1935 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας εἰς Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπίσημος ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, 1962, *σελ.* 457 ἐπ.).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2163|1962, Ὀλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*
Ἀκηκόασι οἱ κ.κ. Ε. Ἀναγνωστάκης Δ Διακατάς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Β. Βτσιλείου

Διὰ τῆς ὑπ' κρίσιν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης, αἰτήσεώς των οἱ αἰτοῦντες, διατηροῦντες - ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται ἐργοστάσια κεραμοπλινθοποιΐας ἐν τῇ περιοχῇ Γλύφας τῆς Βοιωτίας, διώκουσι τὴν ἀκύρωσιν 1) τῆς ὑπ' ἀριθ. 4|1961 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸν νόμον 3239|1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» πρωτοβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου Ἀθηνῶν, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς α) οἱ ἐν τοῖς ἐργοστασίοις κεραμοπλινθοποιΐας τῆς περιοχῆς Γλύφας (Βοιωτίας) ἀπασχολούμενοι ἐργατοτεχνῖται ἐξωμοιώθησαν μισθολογικῶς πρὸς τοὺς ἐργαζομένους εἰς ὁμοίας ἐπιχειρήσεις, λειτουργούσας ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν νομῶν Ἀττικῆς καὶ Εὐβοίας, δι' οὓς καθωρίσθησαν ἡμερομίσθια ἀνώτερα τῶν εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ἐργαζομένων, καὶ β) ὡρίσθη ἡ 16.12.1960 ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, 2) τῆς ὑπ' ἀριθ. 22|1961 ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου Ἀθηνῶν, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς τὸ μὲν ἐπανελήφθη ἡ περὶ τῆς ρηθείσης μισθολογικῆς ἐξομοιώσεως διάταξις τῆς πρωτοβαθμίου, τὸ δὲ μετετέθη εἰς τὴν 9.1.1961 ἡ ἔναρξις τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ 3) τῆς ἀπὸ 7.8.1961 ὑπ' ἀριθ. 57942|10358 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς αἱ ὡς ἄνω διατάξεις τῆς δευτεροβαθμίου ἀποφάσεως ἐνεκρίθησαν ὡς εἶχον.

Νομίμως παρεμβαίνει πρὸς ὑποστήριξιν

συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας καί, ὡς ἐκ τούτου, δὲν ἠδύνατο κατὰ νόμον νὰ ἐπιβληθῇ δι' ἀποφάσεως διαιτησίας. Ὅθεν τὸ διαιτητικὸν ὄργανον καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἐκ τοῦ νόμου ἁρμοδιότητος αὐτοῦ ἐπελήφθη τῆς ρυθμίσεως τοιούτου θέματος, δι' ὃ καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του τυγχάνει, ὡς πρὸς τὴν σχετικὴν διάταξίν της, ἀκυρωτέα κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δεκτὴ ἐν μέρει καθίσταται.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 7 τοῦ 1960 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πατρῶν κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων ἡ Ὁμοσπονδία ἐργατῶν κεραμοποιῶν - πλινθοποιῶν ἀγγειοπλαστῶν Ἑλλάδος, ἤτις ἦτο καὶ διάδικος ἐν τῇ ὑπὸ τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων ἐπιληθείσῃ συλλογικῇ διαφορᾷ.

Ἐκ τῶν προσβαλλομένων πράξεων μόνη ἐκτελεστὴ εἶναι ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἐγκρίνονται τὰ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως πληττόμενα κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνεσωματώθησαν καὶ αἱ ἀντίστοιχοι διατάξεις τῆς πρωδίκου, τροποποιηθεῖσαι ἐν μέρει.

Αἴτημα περὶ ἐξισώσεως τῶν ἡμερομισθίων τῶν εἰς τὰ κεραμοποιεῖα Γλύφας ἐργαζομένων πρὸς τὰ τοιαῦτα τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ ἐργοσάσια Ἀττικῆς καὶ Εὐβοίας ὑπεβλήθη ὑπὸ τῆς ἤδη παρεμβαινούσης ὀργανώσεως αὐτῶν καὶ κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἀποπείρας πρὸς ἐπίτευξιν συμφωνίας δι' ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν διαπραγματεύσεων, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 326|15.9.1960 ἐγγράφου της, πρὸς τὰς ὀργανώσεις τῶν ἐργοδοτῶν Σύνδεσμον Βιομηχάνων καὶ Συνομοσπονδίαν Βιοτεχνῶν, καὶ διὰ τῆς αἰτήσεώς της πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐργασίας συλλογικῆς συμβάσεως, ὡς τοῦτο βεβαιοῦται ἐν τῇ ἀπὸ 25.10.1960 ἐκθέσει τοῦ εἰδικοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἰω. Λαμπρινίδη. Τὴν αἴτησιν δὲ ἀρμοδίως ὑπὸ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῶν ἐργατῶν ἀξιωθεῖσαν ἐξίσωσιν ἐδέχθη τὸ πρωτοβάθμιον διαιτητικὸν ὄργανον, κρίνων προδήλως δεδικαιολογημένον τὸ αἴτημα τῆς ἐργατικῆς ὀργανώσεως διὰ τοὺς ἐν τῷ ὡς εἴρηται ἐγγράφῳ αὐτῆς ἐκτιθεμένους λόγους, ἤτοι διότι ἡ Γλύφα ἐλάχιστα ἀπέχει τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Εὐβοίας, διότι οἱ ἐν αὐτῇ ἐργαζόμενοι ἐκ τῆς Εὐβοίας προέρχονται καὶ ἐν Εὐβοίᾳ διαβιοῦν καὶ συνεπῶς ἀντιμετωπίζουν τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ ἐργαζομένους κόστος ζωῆς καὶ, τέλος, διότι ὁ καθορισμὸς δι' αὐτοὺς ἡμερομισθίου χαμηλοτέρου τοῦ ἰσχύοντος ἐν Ἀττικῇ καὶ Εὐβοίᾳ δημιουργεῖ, ἐπὶ προφανεῖ βλάβῃ τῶν ἐργατῶν τούτων, ἀδικαιολογήτως εὐνοϊκοὺς διὰ τὰς ἐν Γλύφᾳ ἐπιχειρήσεις ὅρους συναγωνισμοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων Ἀττικῆς καὶ Εὐβοίας. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης οὐδεμίαν ἀντίρρησιν προέβαλον αἱ ἐργοδοτικαὶ ὀργανώσεις, ὡς τοῦτο προκύπτει ἔκ τε τῆς πρὸς τὸ δευτεροβάθμιον ὄργανον ὑποβληθείσης ἐφέσεώς των καὶ τῶν πρακτικῶν τῶν ἐνώπιον τοῦ ὀργάνου τούτου γενομένων συζητήσεων, δι' ὃ καὶ ἡ ἀπόρασις αὐτοῦ, ἐπανολαβοῦσα ἐν τούτῳ τὴν διάταξιν τῆς πρωτοδίκου, ἔχουσα δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ μετασχοῦσαι τῆς διαδικασίας ἐργοδοτικαὶ ὀργανώσεις, αἵ ἵνες ἐξεπροσώπησαν καὶ τῶν αἰτούντων τὰ συμφέροντα, εἶχον, ὡς βεβαιοῦται ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἀκάρπως μεσολαβήσαντος εἰσηγητοῦ Λαμπρινίδη, ρητῶς δηλώσει ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅτι συμφωνοῦσι διὰ τὴν ἐξομοίωσιν τῶν ἡμερομισθίων Γλύφας πρὸς τὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Εὐβοίας, δὲν ἔχρηζεν αἰτιολογίας, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζονται οἱ αἰτοῦντες, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον νομίμως ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν.

Ἐν ὄψει τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθεμένων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ δεδικαιολογημένον τῆς ἐξισώσεως τῶν ἡμερομισθίων Γλύφας πρὸς τὰ τοιαῦτα τῆς Ἀττικῆς καὶ Εὐβοίας, ἀπορριπτέος ἐλέγχεται ὡς ἀβάσιμος καὶ ὁ ἕτερος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ τοιαύτη ἐξίσωσις ἀποτελεῖ δυσμενῆ μεταχείρισιν τῶν ἐν Βοιωτίᾳ ἐπιχειρήσεων, μαρτυρουσῶν παμμελῆ ἄσκησιν τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τῆς Διοικήσεως.

Διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957 (ἄρθρον 7 § 2) προστεθείσης εἰς τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ν. 3239|1955 διατάξεως, καθ' ἣν «ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐν τῷ παρόντι ὁριζομένων προθεσμιῶν διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν προθεσμιῶν τούτων ἡμέρας», κατέστη ὑποχρεωτικός, εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν, ὁ ὑπὸ τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου καθορισμὸς ὡς χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεώς του τῆς ἑπομένης ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν, τηρουμένων τῶν ἐν τῷ νόμῳ προθεσμιῶν, ὤφειλε νὰ τερματισθῇ ἡ ὅλη διαδικασία τῆς διαιτησίας. Τὸ σύνολον δὲ τῶν προθεσμιῶν τούτων ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ πράξεως περὶ παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ πρωτοβάθμιον ὄργανον διαιτησίας μέχρι τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως, ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἐφέσεως, ὑπὸ τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου συμποσοῦται (ἄρθρα 11 §§ 1 καὶ 4, 12,

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ ΚΑΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έφεσις ένώπιον τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας Ν.Δ. 3789]1957

Θέσις διά τοῦ Ν.Δ. 3789]1957 βασικῶν τινων ἀρχῶν διά τήν κατάρτισιν τῶν Κανονισμῶν ἐργασίας, εἰς τάς ὁποίας καί ἡ τοῦ καθορισμοῦ συστήματος πειθαρχικῶν ποινῶν, ὡς καί ἡ διαίρεσις τοῦ ἐνδίκου μέσου ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.— Δικαίωμα ἐφέσεως κατά πειθαρχικῶν ποινῶν προσωρινῆς ἀπολύσεως καί ἐπί τῶν ἐπιβαλλομένων διά Κανονισμῶν εἰδικῶν Νόμων.— Συνταγματικαί αἱ διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 3789]1957.—Ὑπερημερία ἐργοδότου κατ' ἄρθρα 349, 656 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἐλεγκτή κρίσις Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας μόνον ἀπό ἀποψεως νομιμότητος

Σύμφωνος εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπό τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5971]1961 ἀπόφασις τοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικου Ἀθηνῶν, πρός ἐκείνην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὡς πρός τήν ἁρμοδιότητα τοῦ κατά τό ν.δ. 3789]1957 (ΕΕΔ 16, 1131) Τμήματος Κανονισμῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς ἐπί ἐφέσεως κατά πειθαρχικῶν ποινῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιβάλλονται καί κατά τούς διατηρηθέντας ἐν ἰσχύϊ διά τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. Κανονισμούς, ἐκδοθέντας κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν ἐν τῷ ν.δ. 3789]1957 νόμων. (Ἴδετε Σ.Ε. 1607]1959, εἰσηγητής *Κ. Δόρας*, ΕΕΔ 18, 1235, τῆς ὁποίας περίπτωσις ὑπῆρξε πειθαρχική ποινή ἐπί τῇ βάσει τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ, περί τοῦ ὁποίου ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις). (Ἴδετε ἐπίσης καί Σ.Ε. 217]1962, εἰσηγητής *Γ. Μαραγκόπουλος*, ΕΕΔ 21, 467, Α.Π. 272]1962, εἰσηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 775).

Κατά τήν ἀνωτέρω Σ.Ε. 217]1962 τό ἔνδικον μέσον τῆς ἐφέσεως ἐπιτρέπεται μόνον κατά τῶν δυναμένων νά ἐπιβληθῶσι διά τῶν Κανονισμῶν πειθαρχικῶν ποινῶν καί ὄχι καί κατά πειθαρχικῆς ποινῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται ἐπί τῇ βάσει τῶν διατάξεων παλαιοτέρων τοῦ ν.δ. 3789]1957 Κανονισμῶν (Ἴδετε καί Α.Π. 438]1962, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 21, 1037, *Γ. Μητσόπουλος*, ΕΕΔ 21, 467).

Ἐν σχέσει γενικωτέρων πρός τούς κατά τό ν.δ. 3789]1957 Κανονισμούς ἐργασίας ἴδετε *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 16, 1201 ἑπ., *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Εἰσαγωγή εἰς τό Ἐργατικόν Δίκαιον, σελ. 19 ἑπ., *Δ. Καλομοίρην*, ΕΕΔ 17, 673 ἑπ., *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 19, 1113 ἑπ., *Κ. Καυκά*, Ἐνοχικόν Εἰδικόν, ἔκδ. 1ον, σελ. 470, *Χ. Κασσίμου*, Οἱ Κανονισμοί ἐργασίας κατά τόν νόμον 3789]1957, *Ι. Μαντζούφα* Γενικαί Ἀρχαί Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 17,76,105, *Α. Ἀμπατζῆ*, ΕΕΔ 17, 953 ἑπ., Σ.Ε. 1740]1961, εἰσηγητής *Γ. Χαρπούρης*, ΕΕΔ 21, 901, Α.Π. 321]1962, εἰσηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 773, γνωμοδοτήσαν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 624]1960, εἰσηγητής *Β. Κουντούρης*, ΕΕΔ 19, 930.

Ἡ ἐν λόγῳ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις δέχεται καί ὅτι αἱ διατάξεις αὗται τοῦ ν.δ. 3789]1957 δέν ἀντίκεινται εἰς τό ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος ἀπορρέον τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας (ἴδετε καί Σ.Ε. 2274]1960, εἰσηγητής *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 16, 1131, Σ.Ε. 1607]1959, ἔνθ' ἀνωτ.).

Δέχεται ἐπίσης ἡ ἀπόφασις, ὅτι διά τήν ἐκ τῶν ἄρθρων 349, 656 Ἀστικοῦ Κώδικος ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου δέν ἀπαιτεῖται ὑπαιτιότης αὐτοῦ. (Ἴδετε οὕτω καί Α.Π. 416]1962, εἰσηγητής *Ε. Καζομπάκας*, ΕΕΔ 21, 848 καί συμφώνους *Π. Ζέπον*, Ἐνοχ. Δ' § 33, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 349, ἀριθ. 12, *Κ. Δημάκην*, Ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου ὡς δανειστοῦ, ΕΕΔ 13, 398 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 572]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Ν. Μασουρίδης

Διά τῶν ἐν ἄρθροις 1 καί 2 τοῦ ν.δ.

---

14 § 1 καί 15 § 5 ν. 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3753]1957) εἰς 38 ἡμέρας.

Ἐν πρακειμένῳ τό ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' οὗ παρεπέμφθη ἡ περί ἧς πρόκειται διαφορά ἐνώπιον τοῦ πρωτοβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας, φέρει ἡμερομηνίαν 1ὴ Δεκεμβρίου 1960. Συνεπῶς ὡς χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς δευτεροβαθμίου διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης τήν 17ην Ἰουλίου 1961, ἔδει, κατά τά ἀνωτέρω, νά ὁρισθῇ ἡ 9η Ἰανουαρίου 1961, οὕτω καί ὡρίσθη καθ' ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ νόμου, μή ἀπαιτουμένης αἰτιολογίας τινός, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζεται διά τοῦ τελευταίου λόγου ἀκυρώσεως.

Κατά ταῦτα ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις ἀποβαίνει ἀπορριπτέα.

3789]1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας» διατάξεων, δι' ὧν ἐθεσπίσθη ὑποχρέωσις τῶν ἐν αὐταῖς ἐπιχειρήσεων, ἐκμεταλλεύσεων καὶ ἐργασιῶν ἐν γένει νὰ καταρτίσωσι κατὰ τὴν ἐν τῷ νομοθετήματι τούτῳ προβλεπομένην διαδικασίαν «Κανονισμοὺς ἐργασίας», ρυθμίζοντας τὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει ταύτης διαμορφουμένας σχέσεις μεταξὺ αὐτῶν καὶ πάσης φύσεως προσωπικοῦ των ἐντὸς τασσομένης προθεσμίας, ὡς καὶ νὰ ἀναμορφώσωσι κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ τοὺς ἤδη ἰσχύοντας τοιούτους Κανονισμούς των, ἐτέθησαν καὶ βασικαί τινες ἀρχαὶ διὰ τὴν κατάρτισιν τῶν ὡς εἴρηται «Κανονισμῶν ἐργασίας» (Κ.Ε.), ἐν αἷς καὶ ἡ τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 1 καθορισμοῦ συστήματος πειθαρχικῶν ποινῶν, ὡς καὶ ἡ καθιέρωσις τοῦ κατὰ τῆς βαρυτέρας τούτων ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ἰδίου νομοθετήματος προβλεπομένου Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας (Τ.Κ.Ε.) τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. Ἡ θέσπισις τῶν διατάξεων τούτων ἐγένετο, ὡς ἐν τῇ οἰκείᾳ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ ἐν λόγῳ νομοθετήματος ἀναπτύσσεται, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν συντονισθῇ ὑπὸ μιᾶς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας ἡ ἐπίβλεψις τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, βάσει τῶν ὡς ἄνω Κανονισμῶν, ἐργαζομένων καὶ στα διοδρομούντων μισθωτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξασφαλισθῇ ὑπὲρ τούτων καὶ δικαία πειθαρχικὴ ἐξουσία καὶ ἑπομένως ἴση μεταχείρισις. Οὕτω ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προδιαληφθέντος ν.δ. 3789 ὁρίζεται ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι «διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, καθοριζόμενα εἰς ἕκαστον τῶν Κανονισμῶν ἐργασίας, δύναται νὰ προβλέπηται ἡ ἐπιβολὴ εἰς τὸν παραβάτην μισθωτόν», πλὴν τῶν ἄλλων ἀναγραφομένων ἐν τῇ ἰδίᾳ παραγράφῳ ποινῶν, καὶ ἡ διὰ σοβαρὰν ἀντιπειθαρχικὴν παράβασιν καθ' ὑποτροπὴν χωροῦσα κατὰ τὴν περίπτωσιν δ' «ὑποχρεωτικὴ ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας (προσωρινὴ ἀπόλυσις)», ἧς ἐφ' ὅσον ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία ἀσκεῖται ὑπὸ πειθαρχικοῦ συμβουλίου ἢ ὁρίσταται δευτεροβάθμιον τοιοῦτον, δύναται νὰ εἶναι καὶ μείζων τῶν 10 ἡμερῶν, περαιτέρω δὲ καὶ ὅτι: «Ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις ἐφέσεως ἐντὸς 5θημέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἐπιβολῆς τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ποινῆς ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 Τ.Κ.Ε., ἀναστελλομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς». Ὡς ἐκ τῆς κατὰ τὰ ἐκτεθέντα φύσεως καὶ ἐπιδιωκομένου διὰ τῆς θεσπίσεως τῶν διατάξεων τούτων σκοποῦ, αὗται καὶ δὴ ἡ ἀμέσως ἀνωτέρω, δι' ἧς παρέχεται δικαίωμα ἐφέσεως εἰς τὸν προσωρινῶς ἀπολυόμενον διὰ πειθαρχικὴν παράβασιν μισθωτὸν ἐνώπιον τοῦ ὡς εἴρηται συλλογικοῦ ὀργάνου τῆς Διοικήσεως Τ.Κ.Ε., δέον νὰ θεωρηθῇ θέτουσα γενικώτερον κανόνα δικαίου ἐξ ἀντικειμένου, κατισχύοντα πάσης ἄλλης προγενεστέρας ἐντιθέτου διατάξεως Κανονισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν οὗτος ἐξεδόθη κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν ἐν ἐδαφίῳ Ε' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου 2 τοῦ ὡς ἀνωτέρω ν.δ. 3789 μνημονευομένων νόμων 3752]1929, 3221]1955, 3430]1955, ὡς οὗτοι ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, καὶ εἰς οὓς προστίθεται «καὶ πᾶς ἕτερος εἰδικὸς νόμος», διὰ β.δ]τος ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, οἷος καὶ ὁ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ εἰδικοῦ νόμου 2119]1940 ἐκδοθεὶς καὶ κυρωθεὶς διὰ τοῦ β.δ]τος τῆς 16 Φεβρουαρίου 1940 Κανονισμὸς Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῶν Ὑπηρεσιῶν (Κ.Π.Ε.Υ.) τῆς ἐναγομένης, καὶ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων (Ε.Η.Σ.). Ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἐνισχύεται ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῆς διὰ τῆς ἐν ἄρθρῳ 3 § 1 τοῦ ἰδίου ν.δ. 3789 διατάξεως ληφθείσης εἰδικωτέρας προνοίας περὶ συστάσεως δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐκδίκασιν ἐφέσεων κατὰ πειθαρχικῶν ἐν γένει ποινῶν, ἐπιβληθεισῶν εἰς ξενοδοχειακοὺς ὑπαλλήλους, βάσει Κανονισμῶν, ἐκδοθέντων συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ προδιαληφθέντος ν.δ. 3430]1955 «περὶ τροποποιήσεως κλπ. διατάξεων περὶ Ε.Ο.Τ.», δι' ὧν δὲν προεβλέπετο δυνατότης τις προσφυγῆς εἰς δεύτερον βαθμὸν ὑπὸ τοῦ πειθαρχικῶς τιμωρηθέντος. Ἐν ὄψει δὲ τοῦ ἐπιδιωκομένου κατὰ τὰ ἀνωτέρω σκοποῦ, ἐξυπηρετοῦντος τὸ δημόσιον συμφέρον, αἱ διατάξεις αὗται οὐδομῶς ἀντιπίπτουσιν εἰς τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος κατοχυρούμενον ἀπαράβιαστον τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ἐν ᾗ καὶ ἡ ἐλευθερία ἐργασίας. Ἀντιθέτως ὅθεν κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ δὴ ὅτι, βάσει τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως

ἐν ἐδαφίῳ ε' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3789, ἐφαρμοστέαι καὶ ἐν προκειμένῳ εἶναι αἱ διατάξεις τοῦ προμνησθέντος Κ.Π.Ε.Γ. τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης Ἑταιρείας καὶ εἰδικώτερον αἱ ἐν ἄρθροις 75 καὶ 76 τούτου, καθ' ἃς, ὡς ὁμολογεῖται ὑπὸ ταύτης, ἡ ἐπιβληθεῖσα τῷ ἤδη ἀναιρεσείοντι ἐνάγοντι ποινὴ 15ημέρου ἀργίας θεωρεῖται ἀνεκκλήτως ἀπαγγελθεῖσα, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν ταύτην καὶ τὰς προμνημονευθείσας τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἰδίου ν.δ. 3789, οὕτω δὲ ἀναιρετέα τυγχάνει κατὰ τὸν περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης οὕτω τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρὸ ταύτης κατάστασιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, τῆς ὑποθέσεως δὲ μὴ χρηζούσης, κατὰ τὰ κατωτέρω, περαιτέρω διευκρινήσεως, δέον τὸ δικαστήριον τοῦτο νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, ἀποφαινόμενον ἐπὶ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1961 ἀγωγῆς τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου, ἣν ἀπέρριψεν ἡ ἀναιρουμένη ἀπόφασις.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. «ἐὰν ὁ μισθωτὴς κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας ἢ ἂν ἕνεκα λόγων, ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας, ὁ ἐκμισθωτὴς δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν, μὴ ὑποχρεούμενος εἰς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, ὑπερήμερος δέ, κατὰ τὸ ἄρθρον 349 Α.Κ., καθίσταται ὁ δανειστής, ἐὰν δὲν ἀποδέχηται τὴν προσφερομένην αὐτῷ πραγματικῶς καὶ προσηκόντως παροχήν, μὴ προσαπαιτουμένης οὕτω ὑπαιτιότητος. Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα τὴν ἐν αὐτῇ ἀπαίτησίν του κατὰ τῆς ἐναγομένης στηρίζει ὁ ἐνάγων εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι συνεπείᾳ τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ, καθ' ἃ εἴρηται, 15ημέρου ποινῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδος, παρ' ἧ εἰργάζετο ὡς ὑπαρχιεργάτης ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 2584, αὕτη δὲν ἀπεδέχθη τὴν προσφερθεῖσαν αὐτῇ τοιαύτην ὑπηρεσίαν του ἐπὶ 15 ἡμέρας, δι' ἃς καὶ δὲν τῷ κατέβαλε μισθόν, ὃν καὶ ἀξιοῖ ὁ ἐνάγων. Ἡ ἐναγομένη ρητῶς συνομολογεῖ τὰ ὡς ἄνω ἐν τῇ ἀγωγῇ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικά, προβάλλει ὅμως ὅτι τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος προσφορὰν τῆς ὡς εἴρηται ὑπηρεσίας του κατὰ τὰς ὡς ἀνωτέρω 15 ἡμέρας πειθαρχικῆς του τιμωρίας ἀπέκρουσεν, ἐνασκοῦσα δικαίωμά της «ἀπορρέον», ὡς διατείνεται, «ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος συμβάσεως ἐργασίας καὶ τοῦ νόμου», βάσει δηλονότι τῶν ἐπικαλουμένων ὑπ' αὐτῆς ἄρθρων 75 καὶ 76 τοῦ προδιαληφθέντος Κ.Π.Ε.Γ. της, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ὁποίων ἡ ἐπιβληθεῖσα αὐτῷ ὡς ἄνω πειθαρχικὴ ποινὴ ἦτο ὁριστική, ἀνέκκλητος καὶ ὑποχρεωτική, προβάλλουσα περαιτέρω καὶ ὅτι τυγχάνει ἐπὶ πλέον ἀνέλεγκτος, ἅτε ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ πειθαρχικοῦ συμβουλίου μὲ πλήρη ἀνεξαρτησίαν. Ἀλλά, δεδομένου ὅτι ἐγκύρως, καθ' ἃ ἐλέχθη, ἤρθη ἡ ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Τ.Κ.Ε. τῷ ἐνάγοντι τοιαύτη ποινή, συνέπεται, ὅτι οὐδὲν εἶχεν ἡ ἐναγομένη ἐκ τοιούτου λόγου δικαίωμα ἀποκρούσεως τῶν ὑπηρεσιῶν του, δι' ἃς ἡμέρας εἶχεν αὕτη ἐπιβληθῇ, ἀναστολείσης τῆς ἐκτελέσεώς της διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς μνησθείσης ἐφέσεως, κριθέντος δὲ ὅτι ἀρμόδιον ἦτο τὸ ὡς εἴρηται Τ.Κ.Ε. νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ δεδικαιολογημένου ἢ μὴ ἐπιβολῆς της (ἄρθρον 1 § 3 καὶ ἄρθρον 2 § 2 ν.δ. 3789), ἡ περὶ τούτου κρίσις του, ἀπατελοῦντος, καθ' ἃ εἴρηται, συλλογικὸν ὄργανον τῆς διοικήσεως καὶ οὐχὶ τῆς ἐναγομένης, ἦτο ἐλεγκτὴ μόνον ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος, καθ' ἣς οὐδεμία ἄλλη, πλὴν τῆς ἀναρμοδιότητός του, προβάλλεται αἰτίασις. Κατ' ἀκολουθίαν, ἀπορριπτομένων τῶν τοιούτων τῆς ἐναγομένης ἐνστάσεων, δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ κατ' οὐσίαν ἡ ἀγωγή.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΔΙ' ΕΓΚΡΙΣΙΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ν.Δ. 3789|1957 και προϊσχύοντες αύτοῦ κατ' είδικούς Νόμους Κανονισμοί

Κατάρτισις καί ἔγκρισις Κανονισμῶν ἐργασίας κατά Ν. Δ. 3789|1957.— Ἐξακολούθησις ἰσχύος τῶν κατ' εἰδικούς Νόμους Κανονισμῶν.—Ὑπαγωγή Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων εἰς κατηγορίαν ἐπιχειρήσεων τοῦ Νόμου 3752|1929.—Δυνατή διά τοῦ Ν.Δ 3789|1957 ρύθμισις ὑπό Κανονισμῶν ἐργασίας μόνον τῶν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένων σχέσεων διά τήν διατήρησιν τῆς ἐωτερικῆς τάξεως καί πειθαρχίας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει κατά ὁμοιόμορφον ἄσκησιν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου.—Νόμιμος κύρωσις Κανονισμοῦ ἐργασίας ἐπιχειρήσεως ἐκ τῶν τοῦ Νόμου 3752|1929.— Ἔλλειψις δικαιώματος τῶν Ὑπουργῶν πρός τροποποίησιν ἤ ἀντικατάστασιν μή ἐγκριναμένων ὑπ' αὐτῶν διατάξεων Κανονισμῶν — Εἰς τί συνίσταται ἡ ἐξουσία αὐτῶν.—Ἀκύρωσις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Προσεβλήθη ὑπό τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καί Περιχώρων δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 28206|5888|1959 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας, Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων «περί ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων» (ΕΕΔ 20, 1511 ἑπ).

Ἐπανέρχεται τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καί διά τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως του εἰς τά ὑπό τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 2274|1960 (εἰσηγητής Χ. *Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 14) νομολογηθέντα, κατά τά ὁποῖα ἐκ τοῦ ν.δ. 3789|1957 (ΕΕΔ 16, 1131) δέν παρέχεται ἐξουσία εἰς τούς Ὑπουργούς, ὅπως τροποποιῶσιν ἤ ἀντικαθιστοῦν διατάξεις τῶν κατά τό ν.δ|γμα τοῦτο ὑποβαλλομένων πρός ἔγκρισιν Κανονισμῶν τῆς ἐξουσίας αὐτῶν περιοριζομένης εἰς τήν ἔγκρισιν ἤ τήν διά λόγους νομιμότητος ἤ σκοπιμότητος ἀπόρριψιν διατάξεων αὐτῶν. (Ἴδετε καί σημείωσίν μας ἐν ΕΕΔ 20, 13 ἑπ., ἔνθα καί παραπομπαί εἰς τήν θεωρίαν).

Ἐνδιαφέρον εἶναι καί τό ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δεκτόν γενόμενον ὡς πρός τούς δυνάμει τῶν εἰδικῶν νόμων διατηρηθέντας Κανονισμούς, ἐν σχέσει πρός τό ν.δ. 3789|1957.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2227|1962, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιος*
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσιμαράτος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Οἰκονομόπουλος, Κ. Ρουμπάνης. Νομικός Σύμβουλος τοῦ Κράτους, **Α. Σπηλιάκος**

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28206|5888 ἀπό 5 Σεπτεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων περί ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ἐργασίας τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων (Φ.Ε.Κ. 325|19 Σεπτεμβρίου 1961 Β').

Παραδεκτῶς παρεμβαίνουν εἰς τήν δίκην, ὑπερασπιζόμενοι τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, α) ὁ Σύλλογος Ὑπαλλήλων Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων καί ὁ πρόεδρος αὐτοῦ Χ.Φ. ἀτομικῶς, καί β) ἡ Ἕνωσις Προσωπικοῦ τῆς αὐτῆς Ἑταιρείας καί ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου τούτου Ε.Μ. ἀτομικῶς, ἔχοντες ἔννομον πρός τοῦτο συμφέρον.

Διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3789|1957 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας» ὡρίσθη, ὅτι ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις, ἐργασίαι ἐν γένει, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς αὐτῶν ἤ τοῦ εἰς ὃν αὗται ἀνήκουσι φυσικοῦ ἤ νομικοῦ προσώπου (Δημόσιον, Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου ἤ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, Δῆμοι, Κοινότητες, Ἱδρύματα κλπ.), ἀπασχολοῦσαι προσωπικόν μεγαλύτερον τῶν ἑβδομήκοντα προσώπων, ὀφείλουσι νά καταρτίζωσι κατά τήν διαδικασίαν τοῦ παρόντος Κανονισμόν ἐργασίας, ρυθμίζοντα κατά τούς κειμένους νόμους τάς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας σχέσεις μεταξύ αὐτῶν καί τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ των, τοῦ συνδεομένου μετά τούτων διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ὑπό τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 1 παρέχεται ὡρισμένη προθεσμία διά τήν κατάρτισιν καί ὑποβολήν Κανονισμῶν ἐργασίας εἰς τά ἁρμόδια ὄργανα πρός ἐπεξεργασίαν καί κύρωσιν, ὁρίζεται δέ ὅτι οἱ Κανονισμοί οὗτοι δέν ἀποτελοῦν συμπλήρωσιν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐάν δέν ἔχουν ἐγκριθῆ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου καί δέν εἶναι ἀνά πᾶσαν στιγμήν ἀνηρτημένοι εἰς ἐμφανῆ καί προσιτά διά τούς ἐργαζομένους σημεῖα τοῦ τόπου ἐργασίας. Ἐπίσης δέ ὁρίζεται, ὅτι διά πειθαρχικά παραπτώματα, προβλεπόμενα εἰς τούς Κανονισμούς ἐργασίας, δύνανται νά ἐπιβάλλωνται αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὁριζόμεναι ποιναί, ὧν βαρυτέρα ἡ ποινή τῆς ἀργίας, καθ' ἧς χωρεῖ ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ παρά τῷ Ὑπουρ-

γελίω Ἐργασίας εἰδικοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας. Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἰδίου νόμου ὁρίζεται, ὅτι ἡ κύρωσις τῶν Κανονισμῶν ἐργασίας χωρεῖ διὰ μὲν τὰς ἰδιωτικὰς ἐν γένει ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις ἢ ἐργασίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ δὲ τὰς ἀσκουμένας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ, τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἐν γένει, ὡς καὶ τοὺς Κανονισμοὺς ἐργασίας Τραπεζῶν, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἐποπτεύοντος εἰς ἑκάστην περίπτωσιν Ὑπουργοῦ. Διὰ δὲ τῆς παραγράφου 2 ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι οἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν νόμων 3752]1929, 3221]1955, 3430]1955, ὡς οὗτοι ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, καὶ παντὸς ἑτέρου εἰδικοῦ νόμου ἐκδοθέντες διὰ βασ. διαταγμάτων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων Κανονισμοὶ ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύοντες, πλὴν διὰ πᾶσαν σύνταξιν, ἀνασύνταξιν ἢ τροποποίησιν Κανονισμῶν, περὶ ὧν προβλέπουσιν οἱ ἀνωτέρω νόμοι, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν νόμων τούτων εἰς ὅ,τι δὲν ἀντιτίθενται εἰς τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ νόμου τούτου.

Ἡ αἰτοῦσα Ἑταιρεία, ἀσκοῦσα, κατὰ παραχώρησιν ὑπὸ τοῦ Κράτους, τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν τῆς ὑδρεύσεως τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν Περιχώρων αὐτῶν, ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκείνων, εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρονται αἱ διατάξεις τοῦ εἰρημένου νόμου 3752]1929, ὅστις προβλέπει τὴν ὑπὸ τῆς διοικήσεως, μετὰ γνώμην τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων, κατάρτισιν Κανονισμῶν προσωπικοῦ, προκειμένου περὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ ἐπιχειρήσεων, ἀσκουσῶν δυνάμει συμβάσεως μετὰ τοῦ Κράτους λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας. Οἱ Κανονισμοὶ οὗτοι, κυρούμενοι διὰ β. διαταγμάτων, καλύπτουν ὁλόκληρον τὴν σχέσιν ἐργασίας ἀπὸ τῆς γενέσεώς της μέχρι τοῦ θανάτου της καὶ περιέχουν κανόνας, ρυθμίζοντας ἐξουσιαστικῶς τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοὺς οὐσιαστικοὺς ἐν γένει ὅρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς καὶ κανόνας ἀναγομένους εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τάξιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐξ ἄλλου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν παρατεθεισῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ν.δ. 3789]1957, οἱ ὑπ' αὐτοῦ προβλεπόμενοι Κανονισμοὶ ἐργασίας, καταρτιζόμενοι πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐργοδότου, δύνανται νὰ περιέχωσι μόνον κανόνας, ρυθμίζοντας τὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας σχέσεις καὶ σκοποῦντας εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει καὶ ἰδίως τὴν κατὰ τρόπον ὁμοιόμορφον ἄσκησιν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἑδαφίου 4 τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. δ]γματος τούτου, ἡ προνοοῦσα περὶ τῶν Κανονισμῶν ἐπιχειρήσεων, ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων νόμων, ἐν οἷς καὶ ὁ νόμος 3752]1929, ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι καὶ οἱ Κανονισμοὶ τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, καθ' ὅσον ἀφορῶσιν εἰς θέματα ρυθμιζόμενα ὑπὸ τοῦ ν. δ]γματος 3789]1957, ἐκδίδονται ἐφεξῆς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου νομοθετικοῦ διατάγματος προβλεπομένην διαδικασίαν καὶ κυροῦνται δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Συνεπῶς ἐν προκειμένῳ ὁ προσβαλλόμενος Κανονισμὸς ἐργασίας τῆς προσφευγούσης Ἑταιρείας, ἐκδοθεὶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ν. δ]γματος 3789]1957 καὶ ρυθμίζων θέματα ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νομοθετήματος τούτου, νομίμως ἐκυρώθη δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ διὰ β. διατάγματος, καίτοι ἡ προσφεύγουσα εἶναι ἐκ τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκείνων, εἰς τὰς ὁποίας ἀναφέρεται ὁ ν. 3752]1929, ἀπορριπτέα δὲ τὰ ἐναντία ὡς μὴ βάσιμα.

Ὡς ἐκρίθη καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2274] 1960 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3789]1957 ἔγκρισις τοῦ Κανονισμοῦ ἐκ μέρους τῶν Ὑπουργῶν, χαρακτηριζομένη ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὡς κύρωσις καὶ μὴ περιλαμβάνουσα ἐκ ρητῆς καὶ εἰδικῆς διατάξεως δικαίωμα τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ, περιορίζεται εἰς τὴν ἔγκρισιν ἢ τὴν διὰ λόγους νομιμότητος ἢ καὶ σκοπιμότητος ἀπόρριψιν τῶν διατάξεων αὐτοῦ καὶ δὲν παρέχει εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς τὸ δικαίωμα, ὅπως τροποποιῶσιν ἢ ἀντικαθιστῶσι τὰς μὴ ἐγκρινομένας ὑπ' αὐτῶν διατάξεις. Τοιοῦτο δικαίωμα τῶν Ὑπουργῶν οὐδὲ ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νομοθετικοῦ διατάγματος συνάγεται, διότι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο τροποποίησις παρανόμων διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ, περὶ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΒΛΑΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Μετάθεσις μισθωτοῦ ἀπό καταστήματος εἰς κατάστημα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει

**Ἔννοια ἄρθρου 7 Νόμου 2112|1920.—Θεώρησις τῆς μονομεροῦς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς καταγγελίας αὐτῆς, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην.—Ἀνήκουσα εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτοῦ.—Δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς μετάθεσιν τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ καταστήματος εἰς κατάστημα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἐκτὸς ἂν τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τῷ ἀπεκλείσθη διὰ τῆς συμβάσεως.—Ὑποχρέωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς μετάθεσιν εἰς τὸν τόπον ἐργασίας, τοῦ πρὸς τοῦτο χρόνου διατιθεμένου ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ χάριν ἑαυτοῦ καὶ μὴ λογιζομένου ὡς χρόνου ἐργασίας, ἐκτὸς ἂν κατὰ συμφωνίαν παρέχηται ἰδίᾳ διὰ τὴν ἀπασχόλησιν ταύτην ἀμοιβή.—Ἰση μεταχείρισις μισθωτῶν.]

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 21055|1961 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάσαντος ὡς ἐφετείου Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπιφυλασσομένης τῆς περιπτώσεως μεταθέσεως τοῦ μισθωτοῦ εἰς γραφεῖον, λειτουργοῦν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, διὰ τὴν ὁποίαν, ἂν δὲν ἀποδέχηται ὁ μισθωτός, θεωρεῖται ἐκ τοῦ νόμου (ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 1558|1930) ἄνευ ἀποδείξεως βλάβης ὡς μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἰσουμένη πρὸς καταγγελίαν, πᾶσα ἄλλη μετάθεσις τοῦ μισθωτοῦ ἐξετάζεται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112|1920, ἂν δηλαδὴ ἐπῆλθεν ἐξ αὐτῆς βλάβη ὑλικὴ ἢ ἠθική (Α.Π. 135|1950, εἰσηγητὴς *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΕΕΔ 9, 349), ὡς ἐννοεῖται ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως. (Ἴδετε ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο Α.Π. 365|1956, εἰσηγητὴς *Σ. Μανωλεμιχάλης*, ΕΕΔ 15, 826, Α.Π. 14|1957, εἰσηγητὴς *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 16, 138, καὶ λοιπούς).

Δύναται μάλιστα νὰ λογισθῇ ὡς μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὄχι μόνον ἡ ὁριστική, ἀλλὰ καὶ ἡ πρόσκαιρος μετάθεσις τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, ὅταν εἶναι βλαπτικὴ διὰ τοῦτον (Α. Π. 349|1953), εἰσηγητὴς

τῆς ὁποίας γνωμοδοτεῖ τὸ Τμῆμα Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, μετὰ πρόσφυγὴν τῆς οἰκείας ὀργανώσεως τῶν ἐργαζομένων, προβλέπεται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑποδείξεως εἰς τὸν ἐργοδότην ὅπως οὗτος τροποποιήσῃ ἐπὶ τὸ νόμιμον τὰς παρανόμους διατάξεις, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τούτων.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦ ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ὑποβληθέντος πρὸς κύρωσιν σχεδίου Κανονισμοῦ καὶ τοῦ κειμένου τοῦ Κανονισμοῦ, τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οἱ ἀσκήσαντες τὴν ἁρμοδιότητα κυρώσεως Ὑπουργοὶ Ἐργασίας καὶ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων δὲν περιωρίσθησαν ἁπλῶς εἰς τὴν ἔγκρισιν ἢ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ ὑποβληθέντος αὐτοῖς σχεδίου, ἀλλὰ προέβησαν εἰς τροποποιήσεις καὶ προσθήκας. Ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ τῆς παρεμβαινούσης Ἑνώσεως Προσωπικοῦ ὅτι ἡ προσφεύγουσα ἀπεδέχθη τὰς τροποποιήσεις καὶ προσθήκας ταύτας δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ φακέλου. Ὅθεν ὁ λόγος ἀκυρώσεως ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐτροποποίησε τὸν ἐκ μέρους τῆς αἰτούσης ὑποβληθέντα εἰς τὴν διοίκησιν πρὸς ἔγκρισιν Κανονισμόν, παρίσταται βάσιμος, ἡ δὲ προσβαλλομένη πρᾶξις εἶναι διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀκυρωτέα.

Αἱ ἐπενεχθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι εἰς τὸ ὑποβληθὲν ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας σχέδιον Κανονισμοῦ, ἐπηρεάζουσαι, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, τὸ σύνολον τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ, ἐπάγονται τὴν καθολικὴν τούτων ἀκύρωσιν.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ γίνῃ δεκτή, ἀπορριπτομένων κατ' οὐσίαν τῶν παρεμβάσεων.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 28206)5888 ἀπὸ 5.9.1961 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ἐργασίας τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων (Φ.Ε.Κ. 325 Β').

Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 770).

Έξ άλλου όμως αναγνωρίζεται εις τον εργοδότην το δικαίωμα διευθύνσεως της επιχειρήσεώς του, το οποίον περιλαμβάνει και το δικαίωμα της διαθέσεως της εργατικής δυνάμεως του μισθωτού (ίδετε Nikisch, Έργατικόν Δίκαιον, έλλην. μετάφρασις, σελ. 224, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ υπ' άρθρον 652, αριθ. 12 επ., *Χ. Αγαλλοπούλου*, Εργατικόν Δίκαιον, σελ. 82, 231, 361) και προκύπτει το ζήτημα μέχρι ποίου σημείου δύναται να άσκήται το δικαίωμα τούτο του εργοδότου, εν αναφορά προς την μεταβολήν των όρων της συμβάσεως εργασίας. (Ίδετε σχετικώς *Ι. Καποδίστριαν*, ένθ' ανωτ., *Π. Κ. Βαφοπούλου*, ΕΕΔ 15, 817 επ., Α.Π. 365]1956, εισηγητής Σ. *Μαυρομιχάλης*. ΕΕΔ 15, 828, σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 15, 827, Α.Π. 285] 1956, εισηγητής Σ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 653, Α.Π. 109]1956, εισηγητής *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 15, 358).

Άρειου Πάγου 560]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*

Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Β. Μιλιώχος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Γ. Ράμμος, Δ. Ζερβός

Κατά την έννοιαν του άρθρου 7 του νόμου 2112]1920 «περί υποχρεωτικής καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας ιδιωτικών υπαλλήλων» η μονομερής μεταβολή των όρων της υπαλληλικής συμβάσεως εκ μέρους του εργοδότου τότε μόνον θεωρείται διά τον μη αποδεχόμενον ταύτην μισθωτόν ως καταγγελία της συμβάσεως, όταν επιφέρη εις αυτόν άμεσον ή έμμεσον υλικήν ή ηθικήν βλάβην. Κατά την έννοιαν δε του άρθρου 652 Α.Κ. εις τον εργοδότην ανήκει η ρύθμισις παντός θέματος, αναγομένου εις την οργάνωσιν και την λειτουργίαν της επιχειρήσεως αυτού προς επίτευξιν των εν γένει σκοπών ταύτης, εξ ού έπεται, ότι η μετάθεσις του μισθωτού από καταστήματος εις κατάστημα εν τη αυτή πόλει είναι δικαίωμα του εργοδότου, εκτός αν το τοιούτον δικαίωμα τω απεκλείσθη διά της συμβάσεως. Εκ του αυτού δε άρθρου προκύπτει, ότι η μετάβασις εις τον τόπον της εργασίας αποτελεί υποχρέωσιν του μισθωτού και ο προς τούτο χρόνος διατίθεται υπό του μισθωτού χάριν εαυτού, τουτέστι χάριν αναλήψεως της εργασίας, δι' ην θά πληρωθή, και δεν λογίζεται ως χρόνος εργασίας (άρθρον 14 Πολ. Δικ. 27 Ιουνίου]4 Ιουλίου 1932), εκτός αν κατά συμφωνίαν παρέχηται ίδια διά την απασχόλησιν ταύτην αμοιβή.

Ως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως δείκνυται, το δικάσαν δικαστήριον εδέξατο ανελέγκτως, μετ' εκτίμησιν των αποδείξεων, ότι η αναιρεσίβλητος προς άρτιωτέραν λειτουργίαν της επιχειρήσεως αυτής μετέφερεν εν έτει 1960 το επί της οδού Αιόλου 59 και Βύσσης εγκατεστημένον λογιστήριον αυτής εις το επί της οδού Πειραιώς 135 εργοστάσιόν της, αφού προηγουμένως διερρύθμισεν ωρισμένον χώρον τούτου εις γραφεία. Ότι μέχρι του Μαρτίου 1961 είχον μετατεθή εις τα γραφεία ταύτα, τα οποία ήσαν υγιεινά και κατάλληλα διά την εγκατάστασιν του λογιστηρίου, πάντες σχεδόν οι εις το λογιστήριον της οδού Αιόλου και Βύσσης εργαζόμενοι υπάλληλοι αυτής, κατά τας αρχάς δε Μαρτίου 1961 μετετέθη εις αυτά και η αναιρεσείουσα, η οποία από του έτους 1946 είργάζετο παρά τη αναιρεσιβλήτω ως βοηθός λογιστού και δακτυλογράφος εις το λογιστήριον της οδού Αιόλου και Βύσσης, χωρίς διά της συμβάσεως εργασίας να έχη ειδικώς καθορισθή το επί της οδού ταύτης κατάστημα ως τόπος παροχής των υπηρεσιών της. Ότι η αναιρεσείουσα, συνεπεία της μεταθέτεώς της, θά επεβαρύνετο με απώλειαν χρόνου μιας ώρας περίπου διά τας τέσσαρας καθ' ημέραν μετακινήσεις της (δις διά μετάβασιν και δις δι' επιστροφήν), καθ' όσον, διά να μεταβή εκ της επί της λεωφόρου Αλεξάνδρας ιδιοκτήτου οικίας της εις τα επί της οδού Πειραιώς νέα γραφεία και τάνάπαλιν, έπρεπε να χρησιμοποιή δύο συγκοινωνίας, ενώ, διά να μεταβαίνη εκ της οικίας της εις τα επί της οδού Αιόλου και Βύσσης γραφεία και τάνάπαλιν, έχρησιμοποίει μίαν συγκοινωνίαν και ότι ούτω δεν θά ήδύνατο να απασχοληται περισσότερον, ως πρότερον, εις τας οικιακάς εργασίας της. Ότι η αναιρεσίβλητος προσεφέρθη εις την καταβολήν των επί πλέον απαιτουμένων εξόδων διά την εις τα νέα γραφεία μετάβασιν και επιστροφήν καθ' έκάστην. Ότι η αναιρεσείουσα ηρνήθη εγγράφως να μεταβή και αναλάβη υπηρεσίαν εις τα επί της οδού Πειραιώς νέα γραφεία, μετά δε την άρνησίν της η αναιρεσίβλητος έπαυσε να αποδέχηται τας υπηρεσίας αυτής εις τα παλαιά γραφεία. Υπό τα πραγματικά ταύτα περιστατικά η μετάθεσις της αναιρεσειούσης εις τα επί της οδού Πειραιώς εντός της αυτής πόλεως νέα γραφεία, εμπίπτουσα εις το εκ του άρθρου 652 Α.Κ. διευθυντικόν δικαίωμα της αναιρεσιβλήτου,

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΤΗΓΗΣΙΝ Ν. 2112

Κύριον έπάγγελμα ώς προϋπόθεσις ίδιότητος ίδιωτικοῦ ὑπαλλήλου

Σύνοψις συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου πρὸς καταστρατήγησιν Νόμου 2112|1920.— Συμβάσεις μετὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας.—Ὑπολογισμὸς ὡς χρόνου ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν Νόμου 2112|1920 μόνον τοῦ διανυθέντος ἐν συμβάσει ἐργασίας ὁρίστου χρόνου, μὴ συνυπολογιζομένου καὶ ἐκείνου ἐν συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου.— Θεώρησις ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Νόμου 2112|1920 μόνον τοῦ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀπασχολουμένου ὡς τοιούτου.—Ἔλλειψις προστασίας ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112|1920 τοῦ παρέργως παρέχοντος ὑπηρεσίας εἰς ἰδιώτας ἢ ὅλλα πρόσωπα ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου δημοσίου ὑπαλλήλου.—Ἔννοια κυρίου ἐπαγγέλματος.

Ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, καὶ τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς τὰ θεωρητικὰ καὶ νομολογιακὰ δεδομένα (ἴδετε σημείωσίν μας ἐν ΕΕΔ 18, 1034, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν, ΕΕΔ 21, 909, ἔνθα παρατίθεται καὶ ἡ Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1246|1962, εἰσηγητὴς Ε. Σγουρής), ὅπου ὁ νόμος (ἄρθρον 1 ν.δ. 2655|1953, ΕΕΔ 12, 1213) ὁρίζει, ὅτι «ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον..., κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον...», δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ του ἐπὶ δημοσίου ὑπαλλήλου, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὁ ὁποῖος παρέχει ὑπηρεσίας ἐπὶ μισθῷ εἰς ἐργοδότην. (Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ Χ. Ἀγγελόπουλου, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 52, τοῦ αὐτοῦ, ΕΕΔ 3, 323).

Ἄλλο τὸ θέμα ἂν, ὡς ὑποστηρίζεται (Χ. Ἀγγελόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 322, σημ. 1), εἶναι ἐφαρμοστέον τὸ ἄρθρον 669 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸ 15 ἡμερῶν).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15854|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. Στ. Τούσης.

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Χ. Καλλιτσοπέτρος

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μαρούδας, Γ. Τρίμης

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου

δὲν ἔφερε τὸν χαρακτῆρα βλαπτικῆς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112|1920 μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον ἐξ ἀρχῆς διὰ τῆς συμβάσεως ὡς τόπος παροχῆς τῆς ἐργασίας τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Αἰόλου καὶ Βάσσης οἴκημα, ἐνῷ, ἀφ' ἑτέρου, ὁ πρὸς μετάβασιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας ἐπὶ πλέον χρόνος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς χρόνος ἀπασχολήσεως, θὰ κατεβάλλετο δὲ εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν ἡ διὰ τὴν μετάβασιν καὶ ἐπιστροφὴν ἐπὶ πλέον δαπάνη. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον τὸ δ κάσαν δικαστήριον καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν μισθῶν ὑπερημερίας καὶ ἐπικουρικῶς τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112|1920 ἀποζημιώσεως, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ἃς οὐδ' ἐκ πλαγίου παρεβίασε, μετὰ πληρότητος ἐκτιθεμένων ἐν τῇ ἀποφάσει του τῶν στηριζόντων τὸ διατακτικὸν ταύτης περιστατικῶν, καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίον πρῶτος, δεύτερος κατὰ τὴν δευτέραν ἐν αὐτῷ αἰτίασιν, καὶ τέταρτος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὴν ἀνωτέρω κρίσιν του ἐσχημάτισεν ἐκ τῶν κατατεθέντων ἐνωρκωμένων μαρτύρων καὶ τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων. Ἐντεῦθεν οὐδεμία καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ἀναφερόμενα ἔγγραφα, ἅτινα δὲν ἦτο ὑπόχρεων νὰ μνημονεύσῃ εἰδικῶς, καὶ ὁ ἐναντίος οὗτος λόγος κατὰ τὴν πρώτην ἐν αὐτῷ αἰτίασιν εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἔδωκεν εἰς τοὺς ἄλλους μισθωτούς αὐτῆς, τοὺς μετατεθέντας εἰς τὰ νέα γραφεῖα, σημαντικὴν αὔξησιν τῶν μισθῶν των, δὲν ἦτο στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, μὴ στηριζομένης, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου αὐτῆς δείκνυτοι, εἰς παράβασιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καὶ ἐπομένως ἡ παράλειψις τοῦ Ἐφετείου, ὅπως ἀπαντήσῃ εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, δὲν ἱδρύει λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ. Ὁ ἕτερος αὐτῆς ἰσχυρισμὸς ὅτι ὑποφέρει ἐκ νευροαρθρίτιδος, ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δεχθείσης ὅτι τὸ νέον οἴκημα παρέχει τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς διαβιώσεως. Ἑπομένως οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος καὶ πέμπτος λόγοι ἀναιρέσεως, ἀπευθύνοντες αἰτίασιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ., εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

2|12|1920, ὁριζούσης, «ὅτι εἶναι ἄκυρος οἱαδήποτε σύμβασις, ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον, πλὴν ἂν εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον, καὶ ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας μὲ ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν, ἐὰν ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ταύτης δὲν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου», σαφῶς συνάγεται, ὅτι δι' αὐτῆς τίθεται ἡ ἀρχὴ περὶ ἀκυρότητος πάσης οἱασδήποτε συναπτομένης συμβάσεως ἀντικειμένης εἰς τὰς ἀναγκαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἐξαιρέσει τῆς μᾶλλον εὐνοϊκῆς διὰ τὸν ὑπάλληλον τοιαύτης συμβάσεως. Ὁρίζεται δὲ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὡς συγκεκριμένη περίπτωσις ἀκυρότητος τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεώς της πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ παρεχομένην εἰς τὸν ὑπάλληλον προστασίαν, ἡ σύναψις συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, ἐὰν ὁ καθορισμὸς αὐτῆς δὲν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, εἰς ἃς συγκατολέγεται καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ, ἡ ὑποχρεοῦσα τὸν ἀπροειδοποιήτως καταγγέλλοντα ὑπαλληλικὴν σύμβασιν ἀορίστου χρόνου ἐργοδότην νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν οὕτως ἀπολυθέντα ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ὁ ἀπολυθεὶς κατὰ τὸν ἐριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου τούτου, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4558|1930, χρόνον, πρὸ τοῦ ἀποίου ἔδει νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως.

Ἐτέρωθεν διὰ τοῦ ἄρθρου 12 § 3 τοῦ νόμου 1775|1951 «περὶ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἐθνικῆς Ραδιοφωνίας τῆς Ἑλλάδος», ἰσχύσαντος ἀπὸ τῆς 21 Ἀπριλίου 1951 μέχρι τῆς 11 Μαρτίου 1953, καθ' ἣν κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 27 § 1 τοῦ νόμου 2312|1953, ὁρίζεται ὅτι «τὸ προσωπικὸν (τοῦ ἐφεσιβλήτου E.I.P.) εἶναι εἴτε μόνιμον, καταλαμβάνον ὀργανικὰς θέσεις, εἴτε προσλαμβάνεται ἐπὶ συμβάσει τριετοῦς τὸ πολὺ διαρκείας, καὶ ὅτι συμβάσεις μακροτέρας διαρκείας ἢ ἀορίστου διαρκείας εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυροι καὶ δὲν ὑποχρεοῦσι τὸ Ἵδρυμα, διὰ δὲ τῶν ἄρθρων 16 καὶ 17 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 2312|1953 νομίμως συνταχθέντος καὶ ἐγκριθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1954 β. δ|τος Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ τοῦ E.I.P. (ὁ τελευταῖος οὗτος νόμος δὲν περιέχει ὁμοίαν διάταξιν πρὸς τὴν ἀνωτέρω τοῦ ἄρθρου 12 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1775|1951) ὁρίζεται, ὅτι «..Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἱδρύματος ἀποτελεῖται ἀπὸ α) ὑπαλλήλους καὶ β) συνεργάτας ἐκπομπῶν καὶ προγράμματος. Οἱ ὑπάλληλοι διακρίνονται εἰς μονίμους καὶ ἐπὶ συμβάσει τριετοῦς τὸ πολὺ διαρκείας. Οἱ συνεργάται ἐκπομπῶν καὶ προγράμματος δὲν εἶναι ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος, διακρίνονται δὲ εἰς τακτικοὺς καὶ ἐκτάκτους. Τακτικοὶ εἶναι οἱ προσλαμβανόμενοι ἐπὶ συμβάσει διαρκείας ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς μέχρι τριῶν ἐτῶν...»

Ἐκ τῶν ἐν συνδυασμῷ διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἀφ' ἧς ὡς ἄνω (11 Μαρτίου 1953) κατηργήθη ὁ νόμος 1775|1951 δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας πρόσληψις ὑπαλλήλων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου διαρκείας μεγαλυτέρας τῶν τριῶν ἐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ πρόσληψις τοιούτων ὑπαλλήλων δι' ἀόριστον χρόνον (πρβλ. περὶ πάντων τῶν ἀνωτέρω Α.Π. 280|1960, 386|1960, ΕΕΔ 19, σελ. 642, 1247 Α.Π. 603|1960, Α.Π. 610|1960, 32, 562 καὶ 568|1961, ΕΕΔ 20, σελ. 103, 658, 835, 1376, 1510).

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα περιστατικά: Ὁ ἐνάγων τυγχάνει κατ' ἐπάγγελμα μουσικός, ὡς τοιοῦτος δὲ προσελήφθη ἐπὶ ὡρισμένῳ μηνιαίῳ μισθῷ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τὸ ἔτος 1951 καὶ ἀπετέλεσε μέλος τῆς παρ' αὐτῷ ὑφισταμένης συμφωνικῆς ὀρχήστρας, ἀναγκαίως διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ προορισμοῦ του. Ἡ πρόσληψις ἐγίνετο δι' ὡρισμένου χρόνου, ἤτοι δι' 6 μηνῶν. Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ χρόνου τούτου ἐν συνεχείᾳ καὶ ἄνευ διακοπῆς τινος ὁ ἐνάγων προσελήφθη διὰ νέας βραχυχρόνου συμβάσεως, ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ χρόνου τούτης δι' ἄλλης καὶ ἐν συνεχείᾳ δι' ἄλλεπαλλήλων συμβάσεων ἐργασίας διαρκείας 1, 4, 6, 12 καὶ 18 μηνῶν, (πασῶν ἡ διάρκεια ἦτο μικροτέρα τῶν 3 ἐτῶν), παρασχὼν οὕτω εἰς τὸ ἐναγόμενον τὰς ὑπηρεσίας μουσικοῦ εἰς τὴν συμφωνικὴν ὀρχήστραν τούτου μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1951, καθ' ἣν τὸ ἐναγόμενον ἐδήλωσεν ἐγγράφως εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὅτι δὲν προτίθεται νὰ ἀνανεώσῃ τὴν κατὰ τὴν ἀνωτέρω χρονολογίαν λήγουσαν σύμβασιν ἐργασίας. Μετὰ δύο μῆνας καὶ ὡρισμένως τὴν 1 Ἰουλίου 1957 ὁ ἐνάγων προσελήφθη διὰ νέας συμβάσεως διαρκείας 18 μηνῶν, ἧς ληξάσης προσελήφθη δι' ἑτέρας διαρκείας 2 μηνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ δι' ἀλλεπαλλήλων βραχυχρόνων συμβάσεων, ὧν ἡ τελευταία, διαρκείας 4 μηνῶν, ἔληξε τὴν 31 Δεκεμβρίου 1960. Ἐφεξῆς τὸ ἐναγόμενον ἔπαυσε δεχόμενον τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, μάλιστα δὲ συνέταξε καὶ ἐκοινοποίησεν εἰς αὐτὸν τὸ ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1961 ἔγγραφον, ἐπιγραφόμενον «καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας», ἐν ᾧ ἀναφέρεται, ὅτι «ἀποζημίωσις δὲν κατεβλήθη, ὡς μὴ συντρεχούσης νομίμου περιπτώσεως».

Κατὰ μὲν τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 12 § 3 τοῦ νόμου 1775|1951, ἤτοι ἀπὸ τῆς 21 Ἀπριλίου 1951 μέχρι τῆς 11 Μαρτίου 1953, καθ' ἣν συνήφθησαν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀλλεπάλληλοι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου, τὸ θέμα περὶ τοῦ ἂν ἡ σύναψις τούτων ἐγένετο πρὸς καταστρατήγησιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου 2112|1920 ἀπορρεόντων δικαιωμάτων τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐνάγοντος εἶναι ἄνευ σημασίας, ἀφοῦ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, διαρκούσης τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἀπηγορεύετο ἡ πρόσληψις ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου E.I.P. ὑπαλλήλων ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου, ὁ δὲ νόμος 2112 προστατεύει μόνον τοὺς ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου χρόνου ὑπηρετοῦντας καὶ ἀπολυομένους ἄνευ προμηνύσεως ὑπαλλήλους. Αἱ συναφθεῖσαι ὅμως μεταξὺ τῶν διαδίκων ὡς ἄνω συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου ἀπὸ τῆς καταργήσεως τῆς ἀνωτέρω διατάξεως (11.3.1953) καὶ ἐφεξῆς, ἀφ' ἧς, ὡς ἐξετέθη ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει, ἦτο ἐπιτρεπτὴ ἡ πρόσληψις ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου συνεργάτου προγράμματος (οἷος ὁ ἐνάγων) δι' ἀόριστον χρόνον, περιέχουσαι, σὺν ἄλλοις, καὶ

τὸν ὅρον τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς σιωπηρᾶς παρατάσεως ἢ τῆς μετατροπῆς των εἰς σύμβασιν ἀορίστου χρόνου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, συνήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐφεσιβλήτου σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112 καὶ δὴ τῶν προβλεπουσῶν τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα μισθωτὸν του, καθ' ὅσον ἡ προκύψασα ἐκ τῶν ὑπὸ ἐκτίμησιν ἀποδείξεων βεβαίωσις ὅτι ὁ ἐνάγων ἦτο καλὸς μουσικός, ὅτι ἡ συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ ἐναγομένου, ἧς οὗτος ἀπετέλει μέλος, ὑφισταμένη ἀπὸ δεκαετηρίδων, ἐξυπηρετεῖ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν τὸ πρόγραμμα ἐκπομπῶν του, σὺν δόλῳ καὶ κατ' αὐτὰ τὰ διδάγματα τῆς κοινῆς πείρας ἐδικαιολόγει, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ λειτουργία τῆς ὀρχήστρας προεβλέπετο συνεχής, τὴν πρόσληψιν τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τόσα ἔτη δι' ἀλληπαλλήλων ὡρισμένης διαρκείας συμβάσεων ἐργασίας. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη, ὅτι τὸ ἐναγόμενον, ἐν ὄψει τῆς λήξεως τῆς τελευταίας ὡς ἄνω συμβάσεως (31|12|1960), προέτεινεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς λήξεως νὰ ὑπογράψῃ νέαν σύμβασιν ἐργασίας διαρκείας ἑνὸς ἔτους (1|1–31|12|1961). Πρὸς τοῦτο ἐκοινοποιήθη τὸ ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1960 σχέδιον συμβάσεως, ἐν ᾧ περιελάμβανεν ὅρον, μὴ περιεχόμενον εἰς τὰς προτέρας συμβάσεις, καθ' ὃν ὁ ἐνάγων ὑπεχρεοῦτο εἰς παροχὴν ὑπηρεσιῶν οὐχὶ μόνον ἐν Ἀθήναις, ὡς πρότερον, ἀλλὰ καὶ εἰ, οἱονδήποτε πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἢ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἐπὶ καταβολῇ ἐξόδων μετακινήσεως καὶ διαμονῆς, ὡς καὶ δραχμῶν 600 δι' ἑκάστην δημοσίαν ἐμφάνισιν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, προκειμένου δὲ περὶ μετακινήσεως ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος θὰ κατηρτίζετο ἰδιαιτέρα συμφωνία περὶ τῆς ἐν γένει ὁμοιβῆς. Ὁ ἐκκαλῶν δὲν προσεχώρησεν εἰς τοὺς ὅρους τοῦ σχεδίου τοῦ του, ἀλλ' ἐδήλωσεν ἐμμονὴν εἰς τοὺς ὅρους τῶν μέχρι τότε συναφθεισῶν συμβάσεων καὶ δὴ τῆς τελευταίας, ὁπότε τὸ ἐναγόμενον, ἰσχυρισθὲν διὰ τοῦ ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1960 ἐγγράφου του, πλὴν ἄβασιμως, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπεζήτησε τὴν ἐπ' ὠφελείᾳ του τροποποίησιν τῶν ὅρων τῆς ὑφισταμένης συμβάσεως κατηγγειλεν, ὡς ἐξετέθη, τὴν μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἄνω σύμβασιν καὶ ἔπαυσε δεχόμενον τὰς ὑπηρεσίας τούτου ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1961. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα καὶ ἐν ὄψει τοῦ ὅτι, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2112, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4558|1930, προστατεύοντος μόνον τοὺς ἐπ' ἀορίστον χρόνον προσλαμβανομένους ὑπαλλήλους, πρὸς καθορισμὸν τῆς ἐν ἀπροειδοποιήτῳ καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως ὑπολογίζεται ὅλος ὁ ἐν τῇ ἐργασίᾳ διανυθεὶς χρόνος μόνον ὅταν ἡ ὑπαλληλικὴ σύμβασις εἶναι ἀορίστου διαρκείας συνεχῶς ἀπὸ τῆς συνάψεως καὶ μέχρι τῆς καταγγελίας της, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν, ὡς ἐν προκειμένῳ, παρενεβλήθη διάστημα (21|4|1951–11|3|1953), καθ' ὃ ἡ σύμβασις ἦτο ὡρισμένου χρόνου, καθ' ὅσον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, λόγῳ διακοπῆς τῆς ἀπαραιτήτου συνοχῆς τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας, δὲν ὑπολογίζεται ὁ προηγούμενος ἀορίστου χρόνου τοιοῦτος (Α.Π. 596|1949, ΕΕΝ ἔτος 1950, σελ. 179, Α.Π. 394|1951, ἐν Ἀρχ. Νομολ. σελ 471) ἐν προκειμένῳ ὑποσβήποτε δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως ὁ μέχρι τῆς 11 Μαρτίου 1953 διανυθεὶς ἐν συμβάσει χρόνος, ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων, κατ' ἀρχήν, δικαιοῦται, ἐν ὄψει πάντοτε τῆς γενομένης κατὰ τὰ εἰρημένα καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐν ἔτει 1957, ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς ἀνευ προμηνύσεως ἀπολύσεώς του διὰ τὸν μετέπειτα χρόνον.

Διὰ νὰ θεωρηθῇ τις ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος καὶ καὶ τύχῃ τῆς προστασίας τῶν περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐργατικῶν νόμων (2112|1920, 3198|1955), οἵτινες προβλέπουσι τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ἀπολυθέντα ἄνευ προμηνύσεως μισθωτόν, ἀνάγκη πρωτίστως νὰ ἀπασχολῆται οὗτος ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπαλληλικὴν ὑπηρεσίαν ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ δὴ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, παρέχων ὑπηρεσίαν μὴ σωματικὴν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα (ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 2655|1953, ἀντικατασταθὲν ἄρθρον 10 νόμου 1234, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη δι' ἄρθρου 7 νόμου 4558|1930). Ἑπομένως δὲν θεωρεῖται ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, οὐδὲ χαίρει τῆς προστασίας τοῦ νόμου, ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, ὅστις παρέργως παρέχει ἁμα τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ἰδιώτας ἢ ἄλλα πρόσωπα ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου (Α.Π. 177|1937, ΕΕΝ β' σελ. 599, Α.Π. 493|1948, ΕΕΝ 1949, σελ. 175, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1191|1939, Δικαστικὴ 1940, σελ. 217). Ἐξ ἄλλου ὡς κύριον ἐπάγγελμα νοεῖται ἡ ἐπὶ προθέσει βιοποριστοῦ συνήθης ἀπασχόλησις τοῦ προσώπου, δι' ἣν, εἴτε δίδεται ἡ μεγαλυτέρα ἀντιμισθία, εἴτε ἀπαιτεῖται ὁ μείζων χρόνος, λαμβανομένης ὅμως πρωτίστως ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, ἣν κέκτηται αὐτὴ ἐν τῇ οἰκονομικῇ καὶ κοινωνικῇ θέσει τοῦ ἐργαζομένου, θεωρουμένου ὡς κυρίου ἐπαγγέλματος ἐκείνου, εἰς ὃ ἡ ἧδη ἡ προτέρα συνήθης ἀπασχόλησις προσδιορίζει τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν αὐτοῦ (Α.Π. 163|1951, ΕΕΔ 10, σελ. 635. Σχετικὴ καὶ ἡ Α.Π. 241|1954, ΕΕΔ 13, 468). Ὁ ἐνάγων δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἰδιότητά του ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ τοιαύτη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν συνεχείᾳ, ὡς καὶ κατὰ τὸν ἀνωτέρω κρίσιμον χρόνον τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὡς τακτικοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἰδιότητος του βεβαιοῦται ἰδίως ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐγγράφου τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας Ἀθηνῶν, ἐν συνεδριάσει πρὸς τὸ πρὸς αὐτὴν ἔγγραφον τοῦ ἐναγομένου ἀπὸ 17 Μαΐου 1962. Ἐτέρωθεν ὁ ἐνάγων ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ καθαρὸς (πέραν κρατήσεων) μηνιαῖος μισθός του ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 3.000. Ἐκ τῆς ἀγωγῆς δὲ προκύπτει, ὅτι αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ του ἐκ τῆς ἐργασίας του εἰς τὸ ἐναγόμενον ἀνήρχοντο εἰς δραχμὰς 2.424, ἦτοι ὑπελείποντο τῶν τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου κατὰ δραχμὰς 576. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη, ὅτι τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος προσδιορίζει ἡ ὡς τακτικοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἰδιότης αὐτοῦ ἐξ ἧς μάλιστα, κατὰ τὰ εἰρημένα, προσδιορίζεται οὗτος ἀντιμισθίαν μείζονα ἐκείνης, ἣν λαμβάνει παρὰ τοῦ ἐναγομένου. Ὅθεν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ ἐνάγων ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, οὗτος εἶχε κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του ὡς κύριον ἐπάγγελμα τὸ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ ἑπομένως δὲν δικαιοῦται οὗτος τῆς προϋποθετούσης ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Ἀποδοχαὶ σιδηροδρομικῶν

Παροχὴ ἐργασίας νυκτοφύλακος εἰς Κρατικὴν Ἐκμετάλλευσιν τῶν Σιδηροδρόμων Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Πελοποννήσου.—Ἀμοιβὴ αὐτοῦ λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 556|1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μανρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Χατζηδάκης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Αἰγιαλείδης, Σ. Κομισόπουλος

Κατὰ τὴν παράγραφον IV κεφαλαίου Β' τοῦ Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους (Σ.Ε.Κ.), ἐπανελθόντος ἐν ἰσχύϊ διὰ τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νόμων 19|1944 καὶ 28|1944 ἐκδοθείσης καὶ ἰσχύν νόμου ἐχούσης (δημοσιευθείσης ἐν Ἐφημερίδι Κυβερνήσεως, τεῦχος Β' φ. 53) ἀπὸ 13|20 Μαρτίου 1940 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Μεταφορῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων», σύντινος ἡ ἰσχὺς ἐπεξετάθη κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων, ἑπομένως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης, «οἱ ὑπάλληλοι, τεχνῖται καὶ ἐργάται, οἱ ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, θὰ ἀμείβωνται κατ' αὐτὰς μὲ ηὐξημένον τὸ ὡρομίσθιον κατὰ 20 ο|ο». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 2 ἐν τέλει τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων νυκτερινὰι ὧραι ἐργασίας λογίζονται αἱ μεταξὺ τῆς 22ας καὶ τῆς 4ης περιλαμβανομένης, διὰ τῆς λέξεως δὲ ὑπάλληλος νοεῖται ἐνταῦθα, πλὴν τούτου, ὁ τεχνίτης καὶ ὁ ἐργάτης, ἐμμισθος ἢ ἡμερομίσθιος.

Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸν Γενικὸν Κανονισμὸν τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 71|1917 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 6, 7 καὶ 9 αὐτοῦ κτὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης διακρίνεται, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν εἶναι ἐμμισθον ἢ ἐμμισθον, εἰς 1) προσωπικὸν μόνιμον καὶ 2) προσωπικὸν προσωρινὸν ἐν ἀνάγκῃ, προσλαμβανόμενον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ μονίμου προσωπικοῦ καὶ ἐκτέλεσιν ἐργασίας ἐκτάκτου, καὶ διαιρεῖται εἰς τὸ τοιοῦτο κινήσεως, συντηρήσεως καὶ ἕλξεως, περιλαμβάνον εἰς τὸ προσωπικὸν συντηρήσεως τοὺς φύλακας γραμμῆς, ἐν γένει δὲ ἅπαν τὸ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται ἐν τοῖς σταθμοῖς, τῇ γραμμῇ, τοῖς ἐργοστασίοις καὶ μηχανοστασίοις, ταῖς ἀποθήκαις καὶ λοιπαῖς ἐγκαταστάσεσιν εἰς ἐργασίας χειρωνακτικάς, ἀδιαφόρως τοῦ ἰδιαιτέρως ἀποδιδομένου αὐτῷ τίτλου ὑπὸ τῶν διαφόρων ἑταιρειῶν, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας, εἰς ἣν ἀπασχολεῖται».

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἐδέξατο, κατ' ἐκτίμησιν ἀνέλεγκτον, ὅτι ἐκ τῶν ἐπικληθεισῶν καὶ προσαχθεισῶν ἀποδείξεων βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Σιδηροδρόμων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Πελοποννήσου (Σ.Π.Α.Π.), ἵνα παράσχῃ αὐτῇ, τῇ ὁποίᾳ καὶ παρέσχε, τὴν ἐργασίαν του, εἰς τὸ ἐκτακτον συνεργεῖον παραγωγῆς σκύρων λατομείου Νεμέας ὡς ἔκτακτος ἐργάτης πρὸς φύλαξιν τῶν γραμμῶν, τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τῶν ὑλικῶν τοῦ λατομείου ἀπὸ 24.5.1957 μέχρι τῆς 30.8.1959 ἐπὶ ἡμερομισθίῳ δραχμῶν 51, ὅπερ ἐπληρώνετο καθ' ὅλον τὸν ἀνωτέρω χρόνον τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας του, καὶ ὅτι τὴν ἐν λόγῳ ἐργασίαν του παρεῖχε τῇ ἀναιρεσειούσῃ ἀπὸ τῆς 17ης ὥρας μέχρι τῆς 5ης πρωϊνῆς τῆς ἑπομένης, ἤτοι ἐπὶ 12ωρον ἡμερησίως, ἀμα δὲ καὶ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἀπὸ τῆς 22ας μέχρι τῆς 4ης πρωϊνῆς τῆς ἑπομένης. Κρίναν ὀθεν μετὰ ταῦτα, βάσει τῶν οὕτως ἀνελέγκτως γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δικαιοῦται, παρεκτὸς τοῦ ὡς ἄνω συμπεφωνημένου ἡμερομισθίου του, καὶ ηὐξημένου τοῦ ὡρομισθίου κατὰ 20 ο|ο διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας του κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας σύσταστικοῦ δικαίου διατάξεις, ὁ δὲ ἰος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν, κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέξατο, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, μολονότι ἔχων προσληφθῆ ὡς νυκτοφύλαξ, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ἀποκλειστικῶς κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, δικαιοῦται τῆς κατὰ τὰ ὡς ἄνω αὐξήσεως τοῦ ὡρομισθίου διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ἀπορριπτέος τυγχάνει, καθ' ἃ ἀντικείμενος εἰς τὰ κατὰ τὰ ὡς ἄνω διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γενόμενα ἀνελέγκτως δεκτὰ πραγματικὰ περιστατικά, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 810 § 2 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810|1957.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὴν παράγραφον IX κεφαλαίου Β' τοῦ αὐτοῦ ὡς εἴρηται Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους «οἱ ὑπάλληλοι, τεχνῖται καὶ ἐργάται ἀμείβονται διὰ τὰς συμπληρωματικὰς ὥρας ἐργασίας μὲ ηὐξημένον τὸ ὡρομίσθιον κατὰ 25 ο|ο» καὶ ὅτι ἐξ ἑτέρου κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 4 § α' ταῦ Κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας κλπ. τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων «ἡ μέση ἡμερησία ἐργασία, τὸ μέγιστον αὐτῆς καὶ ἡ διορία τοῦ προσωπικοῦ τῶν φυλάκων ἡμέρας καὶ νυκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐκμεταλλεύσεως ὁρίζεται 12 ὥρας, κατὰ δὲ

τὸ ἄρθρον 12 § β' αὐτοῦ «ἡ μέση καὶ ἡ μεγίστη ἡμερησία ἐργασία τῶν φυλάκων γραμμῆς, τῆς ὑπηρεσίας γραμμῆς καὶ κτιρίων ὁρίζεται εἰς 10 ὥρας, ἡ δὲ διορία 12ωρος μετὰ διαλειμμάτων». Ὡς ὅμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56]5757]1960 ἀποφάσεως ὁ Ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν, ἐν ὄψει τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ὡς εἴρηται Κανονισμοῦ, ἐκδοθείσης καὶ δημοσιευθείσης ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, τεῦχος Β' φύλ. 501, ἀποφήνατο, ἡ ἀκριβὴς ἑρμηνεία τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου εἶναι, ὅτι αἱ διατάξεις περὶ φυλάκων ἡμέρας καὶ νυκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐκμεταλλεύσεως (ἄρθρον 4 § α') τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν φυλάκων ἡμέρας καὶ νυκτός, τῶν ὑπηρετούντων εἰς μιανδήποτε ἄλλην ὑπηρεσίαν τῶν σιδηροδρόμων, καὶ ἐπομένως καὶ τῶν τελευταίων τούτων ἡ μέση ἡμερησία ἐργασία, τὸ μέγιστον αὐτῆς καὶ ἡ διορία εἶναι 12ωρος. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ὡς ἑρμηνευτική, ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτῆς συντελεσθεισῶν σχέσεων. Ὀθεν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, παρέχων εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ κατὰ τὰ προδιαληφθέντα χρονικὰ διαστήματα εἰς τὰ λατομεῖα Νημέας ὡς ἔκτακτος ἐργάτης πρὸς φύλαξιν τῶν γραμμῶν τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τῶν ὑλικῶν τοῦ λατομείου τούτου ἐπὶ 12ωρον, «ἐργάσθη συμπληρωματικῶς ἐπὶ 2 ὥρας καὶ μετὰ ταῦτα κρίναν ὅτι οὗτος δικαιοῦται, ἐκτὸς τοῦ κατὰ τὰ ὡς ἄνω συμπεφωνημένου ἡμερομισθίου, καὶ πρὸς ἡμίσειαν τοῦ ὡρομισθίου κατὰ τὰς δύο ταύτας ὥρας κατὰ 25 ο/ο, ψευδῶς ἑρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ μέρος τοῦτο, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου 2ον λόγον ἀναιρέσεως.

Διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ Τμήματι ταύτῳ μετὰ τὴν κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 1957, ὡς μὴ χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως, καὶ διανυχθέντων τῶν διαδίκων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἐξεταστέα ἀποβαίνει ἡ ἀπὸ 29.11.1961 ἔφεσις τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6306]1960 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καταβληθέντος καὶ τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρων 772 Πολ. Δικ. προστίμου.

Μετὰ ἐν τῇ 2ᾳ αἰτιολογίᾳ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἐκτεθέντα ὁ διὰ τῶν ἀπὸ 5 Μαΐου 1961 πρωτοκόλλων τῆς ἀναιρεσειούσης προβαλλόμενος πρόσθετος λόγος ἐφέσεως ὅτι κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων ἐγίνετο δεκτὴ διὰ τῆς δικαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ἔνδικος ἀγωγή, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται, ὅπως, τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐργασθέντος παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ κατὰ τὸ περὶ οὗ πρόκειται χρονικὸν διάστημα ὡς φύλακος τῶν γραμμῶν, τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τῶν ὑλικῶν τοῦ ἐν Νεμέᾳ λατομείου αὐτῆς ἐπὶ 12ωρον, ἦτοι ἐπὶ 2 ὥρας συμπληρωματικῶς, ὑποχρεωθῇ αὕτη καὶ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰ ὡρομίσθιαν αὐτοῦ διὰ τὰς δύο ταύτας ὥρας μετὰ τῆς προσαυξήσεως 25 ο/ο, βάσιμος τυγχάνει, καὶ δέον ὅπως, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ αὕτη, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὡς εἴρηται ἐν αὐτῇ αἴτημα, συμψηφισθῇ δὲ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἡ δικαστικὴ δαπάνη ἀπάντων τῶν βημάτων, ὡς ἑκατέρου τούτων ἐν μέρει μὲν νικήσαντος, ἐν μέρει δὲ ἡττηθέντος κατὰ τὸν προκείμενον δικαστικὸν ἀγῶνα (ἄρθρων 211 § 3 Πολ. Δικ.) (*).

2. Ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας

Παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 57260]1951 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν εἰς τοὺς πτυχιούχους θερμαστὰς ἠρᾶς καὶ ἀρχιθερμαστάς.—Ὀφειλὴ τούτου ὄχι μόνον ὅταν ἡ ἀπασχόλησις τῶν περὶ ὧν αὕτη ἀρχιτεχνιτῶν ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς εἰδικότητός των, ἀλλὰ καὶ ὅταν αὕτη ἐπεκτείνηται εἰς ἄλλην ἐργασίαν, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς εἰδικότητός των, ὡς εἶναι ἡ ἐπισκευὴ καὶ συντήρησις τοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐργάζονται λέβητες.

Ἀρείου Πάγου 554]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Χατζηδάκης***

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Α. Σαρηγιάννης, Ι. Παπαθεοδώρου

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 57260]1951 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἐκδοθεῖσαν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 28 1944 καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχ. Β' φύλ. 210) καὶ ὡς ἐκ τούτου ἰσχύν νόμου ἔχουσαν, χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐξ 20ο/ο ἐκ τῶν ἑκάστοτε ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων ἡμερομισθίων, μετὰ τῶν ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, εἰς τοὺς πτυχιούχους θερμαστὰς ἠρᾶς καὶ ἀρχιθερμαστάς. Σαφὴς ἡ ἔννοια τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὅτι τὸ ὑπὸ ταύτης προβλεπόμενον ἐπίδομα ὀφείλεται οὐ μόνον ὅταν ἡ ἀπασχόλησις τῶν περὶ ὧν αὕτη ἐργατοτεχνιτῶν ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς εἰδικότητός των, ἀλλὰ καὶ ὅταν αὕτη ἐπεκτείνηται εἰς ἄλλην ἐργασίαν, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς εἰδικότητός των, ὡς εἶναι ἡ ἐπισκευὴ καὶ συντήρησις τοῦ παρ' ᾧ ἐργάζονται λέβητος, ἀφοῦ ἀλλωστε καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐργασίας ταύτης.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρω-

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 1310]1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

τοδικείον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἐδέξατο, ὅτι προσαχθεισῶν καὶ ἐπικληθεισῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδείξεων, ἐκ τῶν ὁποίων βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, τυγχάνων πτυχιοῦχος θερμαστὴς καὶ ὡς τοιοῦτος ἔχων προσληφθῆ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐν τῷ ἐργοστασίῳ οἰνοπνευματοποιΐας αὐτῆς, ἠσχολεῖτο εἰδικώτερον εἰς τὴν τροφοδότησιν τοῦ λέβητος τοῦ ἐργοστασίου διὰ καυσίμων, τὴν παρακολούθησιν τῆς στάθμης τοῦ ὕδατος καὶ τῆς πιέσεως τοῦ ἀτμοῦ καὶ ὅτι οὗτος κατὰ τὸ ἀπὸ 15.5.1961 μέχρι 12.6.1961 χρονικὸν διάστημα, ἀργοῦντος τοῦ ἐργοστασίου, ἀπησχολήθη εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ ἀτμολέβητος ὑπὸ τὴν εἰδικότητα τοῦ θερμαστοῦ. Κρίνων ὀθεν μετὰ ταῦτα, βάσει τῶν οὕτως ἀναλεγκτως γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δικαιοῦται τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐπιδόματος καὶ κατὰ τὸ ὡς εἴρηται χρονικὸν διάστημα, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν ὡς ἄνω ὑπουργικὴν ἀπόφασιν καὶ δὲν ὅπως ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος νὰ ἀπορριφθῆ, καταδικασθῆ δὲ ἡ ἀναιρεσείουσα εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκ δραχμῶν μόνον χιλίων πεντήκοντα, ἀτε τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου μὴ καταθέσαντος προτάσεις (*).

II. ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Ἀπόλυσις πλεονάζοντος προσωπικοῦ

Ἀρχὴ κατὰ τὴν διὰ τοῦ Νόμου 3954/1959 κυρωθεῖσαν Σύμβασιν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου εἰς τὴν Ἠλεκτρικὴν Ἑταιρείαν Μεταφορῶν μείζονος ἐλευθερίας ἐν τῇ κρίσει της περὶ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀπολυτέου προσωπικοῦ της, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Ἀνάθεσις τῆς ὑπηρεσίας καθαρισμοῦ ὀχημάτων εἰς ἐργολάβον ἐμπίπτει εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα προσφορωτέρας ὀργανώσεως.

Ἀρείου Πάγου 599/1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Δ. Τρίμης

Διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου πρώτου τοῦ νόμου 3954/1959 κυρωθεισῶν μὲ ἰσχὺν νόμου ἑξῆς δύο συμβάσεων μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν (Η.Ε.Μ.), ἤτοι α) τῆς ἀπὸ 27ης Αὐγούστου 1957, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3466/1957 ἐπιστολῆς τῆς Η.Ε.Μ., «συμβάσεως» καὶ β) τῆς ἐπακολουθησάσης ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1959, ὡς συνεπληρώθη καὶ αὕτη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 377/1959 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, ἀποκληθείσης δὲ «συμφωνίας» πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τὴν πρώτην, δι' ὧν ἐρρυθμίσθησαν τὰ ἀνακύψαντα θέματα, ὡς ἐκ τοῦ διὰ τῶν αὐτῶν συμβάσεων ἐπελθόντος περιορισμοῦ τοῦ ὑπὸ τὴν τώς ἐκμετάλλευσιν τῆς Η.Ε.Μ. δικτύου συγκοινωνιῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ, καὶ δὴ τὸ ὡς ἐκ τῆς συνακολούθου μειώσεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, ἀφορῶν τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐντεῦθεν πλεονάζοντος προσωπικοῦ της, ἐν μὲν τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 12 τῆς ὡς εἴρηται «συμβάσεως», ὡς τοῦτο διαμορφώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τῆς «συμφωνίας», ὡρίσθη, ὅτι: «Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὸ ὅριον ἡλικίας διὰ τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τῆς Η.Ε.Μ., ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁποίου ἀπομακρύνεται τοῦτο ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας, ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως: α) Διὰ τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν τὸ 65ον, β) δι' ἅπαν τὸ λοιπὸν τὸ 60όν. . .», ἐν παραγράφῳ δὲ 2 ὅτι: «Ἐὰν, μετὰ τὴν ἔξοδον τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπερηλίκων ὑπάρξῃ ἀνάγκη περαιτέρω μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἤδη ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ., κατὰ συνέπειαν τοῦ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς παρούσης συμβάσεως περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς καὶ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν της, ἡ ἀπόλυσις τῶν πλεοναζόντων θὰ γίνῃ κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων, συμφώνως πρὸς τὰς ἀκολούθους παραγράφους», ἐν τῇ ἑπομένῃ τῶν ὁποίων ὑπ' ἀριθ. 3 ὡρίσθη, ὅτι: «Εἰδικῶς διὰ τὰς ὡς ἀνω περιπτώσεις ἀθρόας ἐξόδου προσωπικοῦ συγχωρεῖται, ὅπως ἀπολύωνται τῆς ὑπηρεσίας οἱ προηγούμενοι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἰς τὸν οἰκεῖον βαθμὸν ἢ τάξιν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ φύλλον ποιότητος αὐτῶν εἶναι πλεονεκτικώτερον ἐκείνου τῶν νεωτέρων κατὰ τὴν ἀρχαιότητα συναδέλφων των τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἢ τάξεως. . .», ἐν δὲ τῇ ἐπακολουθούσῃ παραγράφῳ 4 διηνκρινίσθη τὸ μὲν ὅτι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων νόμων προστατευομένων ἀναπήρων, τραυματιῶν καὶ πολεμιστῶν ἐν γένει, τῶν ὑπηρετούντων ἐν ἑκάστῳ κλάδῳ, βαθμῷ ἢ τάξει τοῦ προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ., κατὰ τὴν ἡμέραν ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω «συμβάσεως» μειοῦται δυνάμει αὐτῆς κατὰ κλάδους, βαθμοὺς ἢ τάξεις κατὰ τὸ αὐτὸ ποσοστόν, καθ' ὃ θέλει μειωθῆ συνεπείᾳ ἐφαρμογῆς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ «συμβάσει συμφωνίᾳ» ὁριζομένων, ἡ δύναμις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ οἰκείου κλάδου, βαθμοῦ ἢ τάξεως, τὸ δὲ καὶ ὅτι ἡ τυχὸν καὶ ἐξ αὐτῶν πλεονάζοντες ἐπιλέγονται καὶ κρίνονται ὑφ' οὓς ὅρους καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικόν, τῆς ἀπολύσεως των γενομένης ἐπίσης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰδίου ἄρθρου 12.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὡς ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς Η.Ε.Μ. ἀνακύψασα ἀνάγκη τακτοποιήσεως τοῦ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης πλεονάζοντος ἐργατοϋπαλληλικοῦ προσωπικοῦ της ἀντιμετωπίσθη ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν κατὰ τὴν προδιαληφθεῖσαν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 12 τῆς «συμβάσεως - συμφωνίας» καθισταμένων ὑπερηλίκων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 217/1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Βόλου ὡς ἐφετείου.

της απολύσεως έκείνων, οίτινες ήθελον θεωρηθή, κατ' ανάγκην, πλεονάζοντες όχι μόνον συνεπεία τοῦ ὡς εἴρηται περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας, ἀλλὰ καὶ συνεπεία τῆς ὡς ἐκ τούτου ἐνδεικνυομένης συναφοῦς ἀναδιοργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου 12, ἐν τέλει τῆς ὁποίας προσετέθη ἡ ὡς ἀνωτέρω διάταξις, καθ' ἣν: «ἡ ἀπόλυσις τῶν πλεοναζόντων θέλει γίνει κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων συμφώνως πρὸς τὰς ἑπομένας παραγράφους», δι' ὧν, κατὰ τὰ εἰρημένα, τὰ μὲν ἐπετράπη κατ' ἀρχὴν ἡ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ. ἀπόλυσις καὶ τῶν προηγουμένων κατ' ἀρχαιότητα εἰς τὸν οἰκεῖον βαθμὸν ἢ τάξιν (παράγραφος 3), τὰ δὲ ὑπήχθησαν εἰς τὰς αὐτὰς διατάξεις τῆς «συμβάσεως - συμφωνίας» καὶ οἱ διὰ τῶν εἰδικῶν νόμων προστατευόμενοι ἀνάπηροι, τραυματίαι καὶ πολεμισταί, ὅσοι ἤθελον τυχὸν κριθῆ πλεονάζοντες (παράγραφος 4). προδήλως δὲ ἐντεῦθεν καθίσταται ἡ εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ἀφεθεῖσα μείζων ἐλευθερία ἐν τῇ κρίσει της περὶ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ὡς τοιούτου ἀπολυτέου προσωπικοῦ της, ἔχει δὲ μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν καταργήσεως ὑπηρεσίας τινὸς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συγχωνεύσεως της καὶ ἄλλων ἢ ἄλλης πως ἀναδιοργανώσεώς της, τῆς τοιαύτης βεβαίως ἀποφασιστικῆς κρίσεως ὀφειλούσης νὰ κινῆται πάντως ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἀναγραφομένων ὁρίων τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ σκοποῦ τοῦ εἰς τὴν ἤδη ἀναιρεσίβλητον Ἑταιρείαν χορηγηθέντος διὰ τῶν ὡς ἀνωτέρω διατάξεων τῆς μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου συναφθείσης «συμβάσεως - συμφωνίας» τοιούτου δικαιώματος.

Κατὰ τὰ ἀνελέγκτως ἐν προκειμένῳ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως πραγματικὰ περιστατικὰ ἅπαντες οἱ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καθαρισμοῦ τῶν ὀχημάτων τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης, ἐν οἷς καὶ ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἐνάγων, ὀκτὼ ἐν ὅλῳ καθαρισταὶ ἀπελύθησαν ὑπὸ ταύτης τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1959, ὅτε καὶ ὁλοκληρώθη ἡ παῦσις τῆς λειτουργίας ἁπασῶν τῶν τροχιοδρομικῶν γραμμῶν της, θεωρηθέντες ὡς πλεονάζοντες ὡς ἐκ τῆς καταργήσεως τῆς ὡς εἴρηται ὑπηρεσίας καθαρισμοῦ ὀχημάτων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι δεκτὸν ἐπίσης περαιτέρω ἐγένετο ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ διεξαγωγὴ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ἀνετέθη εἰς ἐργολάβον, ἐξοικειωμηθείσης οὕτω δαπάνης ἐκ δραχμῶν 22.505 μηνιαίως, ἡ ταύτη ὅμως ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας διέργεια, ἐμπίπτουσα, ὡς ἐνακολουθοῦσα τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπιβληθέντος αὐτῇ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν της, εἰς τὸ διευθυντικὸν αὐτῆς δικαίωμα προσφορωτέρας τοιούτων πλέον ὀργανώσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, οὔτε ὡς ὑπερβαίνουσα καθ' ἑαυτὴν προδήλως τὰ ἐν τῷ προμνησθέντι ἄρθρῳ 281 Α.Κ. ὅρια, οὔτε ὡς ἀντιπίπτουσα εἰς τὸ γεγονὸς τῆς αὐτῆς, καθ' ὃ εἴρηται, καταργήσεως τῆς μέχρι τότε ὑφισταμένης παρ' αὐτῇ ὑπηρεσίας καθαριότητος τῶν ὀχημάτων της, ἔφασαν ἡ ὑπηρεσία αὕτη, κατόπιν ταῦ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ὄχι μόνον σημαντικοῦ περιορισμοῦ τῶν ὀχημάτων της, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ὑπολειφθέντων, συμφώνως τῇ «συμβάσει», δι' ἄλλων διαφόρου κατασκευῆς καὶ λειτουργίας (τῶν τροχιοδρόμων δηλονότι δι' ἠλεκτροκινήτων λεωφορείων), ἐκρίθη πλέον περιττή. Ὀρθῶς ὅθεν αὐτὸ ἔκρινεν ἡ προσβαλλομένη διὰ τοῦ συνάλου τῶν ἐν 3ῃ καὶ 4ῃ σκέψεων της αἰτιολογιῶν, ἀπορριπτομένων τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου λόγων ἀναιρέσεως ὑπὸ στοιχεῖα Α α', β' καὶ γ'. Δεδομένου δὲ ὅτι, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀδεσμευτος ἦτο ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων τῆς «συμβάσεως συμφωνίας» (ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ ἐν προκειμένῳ θέματος ἐφαρμοστέων, καθ' ἃ καὶ ὁ ἀναιρεσείων ὑποστηρίζει), ἀπὸ τυχὸν διαφορᾶς διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν της ὀρθῶς δὲν ἐφηρμόσθησαν αὐταὶ ἐν προκειμένῳ, ἀπορριπτομένου οὕτω ὡς ἀβασίμου καὶ τοῦ ὑπὸ στοιχεῖον Β' περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγου ἀναιρέσεως κατ' ἀμφότερα αὐτοῦ σκέλη (*).

III. ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Ἀπακατάστασις παυθέντος ἢ ὑποβιβασθέντος ὑπαλλήλου

Ἔννοια τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος καταστάσεως δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων (Ν. 1811/1951) ὅρου «ἀποκατάστασις», μὴ περιλαμβανομένης εἰς τοῦτον καὶ τῆς ἀπαιτουμένης τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τελεσιδίκου παύσεως, τῆς θέσεως τουτέστιν αὐτοῦ ἐντὸς ὑπηρεσίας καὶ τῆς ὀπαδήσεως τοῦ μισθοῦ του ἀπὸ τῆς συνεπείᾳ τῆς ἐκτελέσεως τῆς τελεσιδίκου πειθαρχικῆς ἀποφάσεως ἀπολύσεώς του, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεώς του καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου καταλήψεως τῆς θέσεως τοῦ βαθμοῦ του.— Ἀρχὴ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος περὶ ἰσότητος.— Ἔννοια αὐτῆς.

Ἀρείου Πάγου 576/1962, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Γεωργίου*

Ἀνηγόρευσαν οἱ κ.κ. Λ. Μούτσουρης, Ι. Καραμπελόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 176, 183 ἐδ. α', 68 § 1, 138 § 4, 171 § 3 τοῦ νόμου 1811/1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων», δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι ἡ δημοσία ὑπαλληλικὴ σχέσις λύεται διὰ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου, ἀφ' ἧς καὶ παύει ἡ ἀξίωσις ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, ὅτι πᾶς μόνιμος δημόσιος ὑπάλληλος ἀπολύεται, ἐπιβληθείσης τῆς πειθαρ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1143/1962 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

χικῆς ποινῆς ὁριστικῆς παύσεως κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 131 καὶ ἑπ. τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ὁριζόμενα. Ἐκδιδομένης δὲ τελεσιδίκου ἀθωωτικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ἐπαναλαμβάνεται ἡ πειθαρχικὴ δίκη, ἡ διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ἀπολήξασα μόνον εἰς τὴν παῦσιν ἢ ὑποβιβασμὸν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὅτι κατὰ τὴν δίκην ταύτην δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ παυθεὶς ἢ ὑποβιβασθεὶς ὑπάλληλος, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ τιμωρηθῇ δι' αἱασδήποτε ἄλλης ποινῆς, ἀποκαθιστάμενος δὲ καταλαμβάνει τὴν τυχὸν ὑπάρχουσαν κενὴν θέσιν τοῦ βαθμοῦ, εἰς ὃν ἀποκαθίσταται ἢ ἐν ἐλλείψει τοιαύτης παραμένει ὑπεράριθμος καὶ καταλαμβάνει τὴν πρώτην κενωθησομένην θέσιν, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου «ἀποκατάστασις» τοῦ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου πειθαρχικοῦ συμβουλίου τελεσιδίκως παυθέντος μονίμου δημοσίου ὑπαλλήλου, συνεπείᾳ ἐπαναλήψεως τῆς πειθαρχικῆς δίκης, δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀποτροπὴ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τελεσιδίκου παύσεως, τῆς θέσεως τουτέστιν αὐτοῦ ἐκτὸς ὑπηρεσίας καὶ τῆς στερήσεως τοῦ μισθοῦ του, ἀφ' ἧς ἴσχυσαν, ἤτοι ἀπὸ τῆς συνεπείᾳ τῆς ἐκτελέσεως τῆς τελεσιδίκου πειθαρχικῆς ἀποφάσεως ἀπολύσεώς του, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεώς του καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου καταλήψεως τῆς θέσεως τοῦ βαθμοῦ του. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐξ ἧς σαφῶς προκύπτει ἡ διαφορά, περὶ ἧς ἐδίκασε, καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐνδιαμέσου χρόνου, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως αὐτοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεώς του, συνεπείᾳ ἐπαναλήψεως τῆς πειθαρχικῆς δίκης, ὀρθῶς διὰ πλήρους καὶ σαφοῦς αἰτιολογίας ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις, δι' ὃ καὶ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως 1ος τοῦ κυρίου δικογράφου, 1ος, 2ος, 3ος καὶ 5ος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων. Οἱ δὲ περὶ ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 119 § 3, 121 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος λόγοι ἀναιρέσεως, 1ος τοῦ κυρίου δικογράφου καὶ 4ος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, εἶναι ἀπορριπτέοι, διότι τὸ Ἐφετεῖον τὴν διάταξιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως στηρίζει οὐχὶ ἐπὶ τῶν διατάξεων τούτων, ἐξ ὧν ἁπλῶς ἐπιχείρημα συνάγει περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῶν ἐφαρμοσθεισῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 138, 171 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, περαιτέρω δὲ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἐκτίθενται, ἀποτελοῦσιν οὐχὶ πράγματα ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' ἐπιχειρήματα αὐτοῦ περὶ τῆς ἐννοίας τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, ἐπομένως ἡ μὴ λῆψις αὐτῶν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου δὲν ἱδρύει λόγον πρὸς ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, δι' ὃ καὶ εἶναι οἱ αὐτοὶ λόγοι ἀναιρέσεως κατὰ τὴν τοιαύτην αἰτίασιν ἀπαράδεκτοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ὁρίζων τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τοῦ νόμου διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁμοιομόρφου ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις ἴσης μεταχειρίσεως τούτων, ἀποκλεῖον τὴν αὐθαίρετον ἄνισον μεταχείρισιν. Ὡς δὲ συνάγεται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἡγηθείσῃ αἰτιολογίᾳ διατάξεων τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, ἐπιβληθείσης τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς τῆς ὁριστικῆς παύσεως λύεται ἡ δημοσία ὑπαλληλικὴ σχέσις καὶ παύει ἡ ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀξίωσις, ἐνῷ ἀπὸ τῆς εἰς ἀργίαν θέσεως τοῦ ὑπαλλήλου παύει προσκαίρως ἡ ἐνεργὸς ἄσκησις τῶν καθηκόντων τοῦ ὑπαλλήλου (ἄρθρα 119 - 123 τοῦ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων), ἰσχύουσι δὲ ὡς πρὸς αὐτὸν οἱ διὰ τῶν ἄρθρων 51 - 54 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ἐπιβαλλόμενοι περιορισμοί, ἐπομένως ἐκ τοῦ λόγου ὅτι εἰς τοὺς ἐν ἀργίᾳ ὑπαλλήλους καταβάλλονται τὰ 3/4 τῶν ἀποδοχῶν οὐδαμῶς παραβιάζεται ἡ διαληφθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀνομοίων περιπτώσεων διαφόρως ρυθμιζομένων. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ κυρίου δικογράφου εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ 6ος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων ὅτι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, καθ' ὃν, ἕνεκα παρανόμου καθυστερήσεως τῆς πράξεως ἀνακλήσεως τῆς ἀπολύσεώς του, ἀπεστερήθη αὐτὸς παρανόμως τῶν ἀποδοχῶν του ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου 1957 μέχρι 1 Αὐγούστου 1958, εἶναι ἀπορριπτέος προεχόντως ὡς ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρον 811 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας (ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3810/1957), διότι τοιοῦτον ἰσχυρισμόν, μὴ ἀναγόμενον εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐξεταζόμενον, δὲν ὑπέβαλεν ὁ ἀναιρεσείων ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν του δείκνυται.

Τῷ ἀναιρεσείοντι εἶναι ἐπιβλητέα κατὰ τὸ ἄρθρον 833 § 1, 210 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ δι-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ ΑΡΤΕΡΓΑΤΩΝ

Ἀναστολή τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως αὐτῶν καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων

Διοικητικὸν μέτρον ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν ἀναστολὴ τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων τοῦ ἀρτεργάτου ἐπ' ἀόριστον καὶ ἐφ' ὅσον χρονικὸν διάστημα οὗτος δὲν ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἀρτεργατικὸν ἐπάγγελμα, μὴ ἀπαιτουμένης διὰ τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τούτου τῆς προηγουμένης κλήσεως πρὸς ἀπολογίαν.— Οὐσιαστικὴ ἐκτίμησις περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2150|1962, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Μουτζιθρόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2301 τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν - Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονατεχνιτῶν, δι' ἧς διετάχθη ἡ ἐπ' ἀόριστον χρόνον ἀναστολὴ τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων τοῦ αἰτοῦντος, ἠσφαλισμένου ὡς ἀρτεργάτου, ὡς καὶ ἡ διαγραφὴ τῶν ἀπὸ τῆς 26ης Φεβρουαρίου 1955 ἡμερομισθίων του, ὡς μὴ ἀπασχολουμένου ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἀρτεργατικὸν ἐπάγγελμα.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 1291 τῆς 21 Ἰανουαρίου] 12 Μαΐου 1942 (Ε.Κ. 117), κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324 τῆς 30 Μαΐου 1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἡ παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν ἀναστολὴ τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων τοῦ ἀρτεργάτου ἐπ' ἀόριστον καὶ ἐφ' ὅσον χρονικὸν διάστημα οὗτος δὲν ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἀρτεργατικὸν ἐπάγγελμα ἀποτελεῖ διοικητικὸν μέτρον, διὰ τὴν λῆψιν τοῦ ὁποίου δὲν ἀπαιτεῖται προηγουμένη κλῆσις πρὸς ἀπολογίαν, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ὁ αἰτῶν.

Ἐκ τῆς προσβαλλομένης πράξεως καὶ τῆς εἰς ἣν αὐτὴ ρητῶς ἀναφέρεται ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1960 ἀναφορᾶς τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Ταμείου Γ.Σ. προκύπτει, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προσβαλλομένη ἀναστολὴ τῶν ὡς ἠσφαλισμένου τοῦ Ταμείου δικαιωμάτων τοῦ αἰτοῦντος διετάχθη ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ, ὅτι οὗτος μετέχει οὐσιαστικῶς τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἀρτοποιείου, ἅτινα ἡ σύζυγός του φέρεται συνεταιριστικῶς μετ' ἄλλων ἐκμεταλλευομένη, καθ' ὅσον ἐν τῷ ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1955 καταστατικῷ τῆς ἐπὶ τούτῳ συσταθείσης ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας ἡ ἐκ τῶν ἑταίρων σύζυγος τοῦ αἰτοῦντος ὑποχρεοῦται νὰ ὑποκαθίσταται ἐν τῇ παροχῇ τῆς προσωπικῆς της ἐργασίας διὰ τοῦ συζύγου της καὶ ἤδη αἰτοῦντος. Ἡ αἰτιολογία αὕτη τῆς προσβαλλομένης πράξεως, δι' ἧς ἀποδίδεται ἀποφασιστικὴ σημασία εἰς τὴν μνησθεῖσαν ῥήτραν τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ καὶ συνάγεται ἐκ ταύτης, ὅτι ὁ αἰτῶν οὐσιαστικῶς μετέχει τῆς ἑταιρείας, εἰς ἣν εἰκονικῶς καὶ πρὸς καταβολίευσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ταμείου φέρεται ἡ σύζυγός του ὡς συνεταίρος, ἀποτελεῖ οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν, ἀνέλεγκτον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, περὶ τοῦ ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν ἀσκεῖ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου. Συνεπῶς ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων σχετικὸς λόγος ἀκυρώσεως, ὡς καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρήσεως ἐξουσίας, ἥτις δὲν ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, οὐδὲ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτει. Ὅθεν ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

ΙΙ. ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ

Ἐφαρμογὴ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου

Ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως λόγος ἀκυρώσεως ὅτι τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον δὲν συνέκρινε νομίμως καὶ ὅτι τὰ λαβόντα μέρος πρόσωπα αὐτοῦ δὲν εἶχον διορισθῇ

καστικὴ δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, μειουμένη ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου 3693|1957(*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 54|1960 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

νομίμως.— Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου τῶν ἄρθρων 142—170 τοῦ Νόμου 1811/1951 (Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος), ἀντικατασταθέντων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 12—17 τοῦ Β.Δ. 23/12/1955, ἀβασίμων οὕτω τῶν λόγων ἀκυρώσεως ὅτι ἡ πειθαρχικὴ ἀγωγὴ δὲν ἠσκήθη ὡς ὁρίζουσι τὰ ἄρθρα 149 καὶ 150 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, καὶ ὅτι δὲν ἐνηργήθη ἡ προσήκουσα ἀνάκρισις κατὰ τὰ ἄρθρα 151—159 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος.— Παραγραφὴ πειθαρχικῶν ἀδικημάτων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2045/1962, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Καρβελλᾶς***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Κ. Γακούρης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Καρρᾶς, Θ. Σαρίκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν προσφυγῆς διώκεται ἡ ἀκύρωσις, ἄλλως ἡ ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον μεταρρύθμισις τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 τῆς 22ας Μαρτίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν (Ε.Β.Ε.Α.), δι' ἧς ἐπεβλήθη εἰς τὸν προσφεύγοντα, μόνιμον ὑπάλληλον τοῦ Ἐπιμελητηρίου ἐπὶ ὥρᾳ βαθμῷ, ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς παύσεως.

Ὁ προβαλλόμενος λόγος ὅτι τὸ ἐκδόσαν τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον «δὲν συνέστη νομίμως» καὶ ὅτι «τὰ λαβόντα μέρος πρόσωπα αὐτοῦ δὲν εἶχον διορισθῆ νομίμως», οὕτω ἀορίστως διατυπούμενος, τυγχάνει ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος.

Ὁ διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Ὀκτωβρίου 1962 ὑπομνήματος προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς ὅτι κακῶς μετέσχε τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Ε.Β.Ε.Α. Δ.Μ., διότι οὗτος ἦτο κατηγορούμενος ὁμοῦ μετὰ τοῦ προσφεύγοντος διὰ καταχρήσεις εἰς βάρος τοῦ σωματείου *** καὶ τοῦ Ε.Β.Ε.Α., ἡ δὲ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἐβασίσθη κυρίως εἰς τὰς παρὰ τοῦ προσφεύγοντος γενομένας καταθέσεις καὶ ἐκ τούτου εἶχεν οὗτος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ μεγίστην ἔχθραν κατὰ τοῦ προσφεύγοντος, ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ λόγον, ἐρειδόμενον ἐπὶ ἰδίου πραγματικοῦ ὑλικοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπαραδέκτως προβάλλεται τὸ πρῶτον δι' ὑπομνήματος.

Ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου δὲν ἰσχύουν τὰ ἄρθρα 142 - 170 τοῦ νόμου 1811/1951 (Ὑπαλ. Κῶδιξ), ἀντικατασταθέντα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 12 - 17 τοῦ β.δ. 23/31.12.1955 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», κατὰ συνέπειαν οἱ προβαλλόμενοι λόγοι ὅτι ἡ κατὰ τοῦ προσφεύγοντος πειθαρχικὴ ἀγωγὴ δὲν ἠσκήθη, ὡς ὁρίζουσι τὰ ἄρθρα 149 καὶ 150 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, καὶ ὅτι δὲν ἐνηργήθη ἡ προσήκουσα ἀνάκρισις κατὰ τὰ ἄρθρα 151 - 159, εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Περαιτέρω προβάλλεται, ὅτι, ἐνῷ ὑπῆρχε κοινὴ πειθαρχικὴ ἀγωγὴ κατὰ τοῦ προσφεύγοντος καὶ κατὰ τριῶν εἰσέτι ὑπαλλήλων τοῦ Ε.Β.Ε.Α., διὰ τὰ αὐτὰ παραπτώματα, τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον ἐχώρησε μόνον εἰς δίωξιν τοῦ προσφεύγοντος, ἐνῷ κατ' ἀγαθὴν χρῆσιν τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας ἔδει νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν πειθαρχικὴν δίωξιν καὶ κρίσιν αὐτοῦ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνωτέρω. Ἀλλ' ἐκ τοῦ φακέλου δὲν προκύπτει κοινὴ πειθαρχικὴ ἀγωγή, οὔτε κοινὰ παραπτώματα, οὔτε ἄλλως κακὴ χρῆσις τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τῆς Διοικήσεως, ἣν οὐδ' ὁ προσφεύγων ἀποδεικνύει, διὰ τὴν κεχωρισμένην δίωξιν αὐτοῦ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Διὰ τῶν παραγράφων 1 - 2 τοῦ ἄρθρου 134 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ὁρίζεται, ὅτι : 1) Τὰ πειθαρχικὰ ἀδικήματα παραγράφονται μετὰ δύο ἔτη, ἀφ' ἧς ἡμέρας διεπράχθησαν, πλὴν ἂν πρόκειται περὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 133 § 4 ἀδικημάτων, ἅτινα παραγράφονται μετὰ πενταετίαν. 2) Αἱ κατὰ τοῦ ὑπαλλήλου ἀπευθυνόμεναι πράξεις πρὸς δίωξιν τοῦ ἀδικήματος διακόπτουν τὴν παραγραφήν, ὁ χρόνος ὅμως ταύτης δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν τριετίαν ἐν συνόλῳ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς καταγνωστικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ δὲ ἀδικήματος ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 133 § 4 τὴν ἑπταετίαν. Ὡς καταγνωστικὴ δὲ ἀπόφασις νοεῖται, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρμοδίου διοικητικοῦ ὀργάνου, δι' ἧς καταγιγνώσκεται ἡ ποινή, οὐχὶ δὲ ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δικάζοντος ἐπὶ προσφυγῆς κατ' αὐτῆς.

Τὸ πειθαρχικὸν ἀδίκημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτιμωρήθη ὁ αἰτῶν, εἶναι ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 133 § 4 τοῦ Κώδικος, κατ' ἀκολουθίαν, καὶ γενομένων πράξεων διακοπῆς αὐτῆς, ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς δὲν δύναται κατὰ τὰ ἀνωτέρω νὰ ὑπερβῇ τὴν ἑπταετίαν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἀδικήματος μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς καταγνωστικῆς ἀποφάσεως.

Ἐν προκειμένῳ τὸ πειθαρχικὸν ἀδίκημα τοῦ αἰτοῦντος ἐτελέσθη κατ' ἐξακολούθησιν ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου μέχρι τῆς 17ης Ὀκτωβρίου 1955, ὁ δὲ

προσφεύγων παρεπέμφθη εἰς τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον τὴν 22αν Δεκεμβρίου 1956. Οὕτω μέχρις ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης καταγνωστικῆς ἀποφάσεως δὲν παρῆλθε πενταετία ἀπὸ τῆς παραπομπῆς, δι' ἧς διεκόπη ἡ παραγραφή, οὔτε ἐπταετία ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ ἀδικήματος. Κατὰ συνέπειαν ὁ περὶ παραγραφῆς τοῦ ἀδικήματος προβαλλόμενος λόγος τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

III. ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΑΜΟΙΒΑΙ

"Εκδοσις Β.Δ. 19 Σεπτεμβρίου]10 Ὀκτωβρίου 1961 περὶ κανονισμοῦ ὀδοντιατρικῆς ἀμοιβῆς

Ἐπέκτασις τῶν διατάξεων τοῦ Α.Ν. 1565]1939 καὶ ἐπὶ τῶν ἀσκούντων τὸ ὀδοντιατρικὸν ἐπάγγελμα ἐν Ἑλλάδι.—Νόμιμος ἡ ἔκδοσις τοῦ Β.Δ. 19 Σεπτεμβρίου]10 Ὀκτωβρίου 1961 «περὶ κανονισμοῦ ὀδοντιατρικῆς ἀμοιβῆς», κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ ἁρμοδίου Πανελληνίου Ὀδοντιατρικοῦ Συλλόγου καὶ ὄχι τοῦ ἀσχέτου πρὸς τὸ ὑπὸ ρύθμισιν θέμα Πανελληνίου Ἰατρικοῦ Συλλόγου.—Κριτήρια περὶ καθορισμοῦ ἀμοιβῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2232]1962, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δελόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βαμβέτσος Ι. Καραμπελόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Χ. Μυριάνθης, Ν. Χατζηανδρέου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ προθέσμως ἡ ἀκύρωσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 754 τῆς 19 Σεπτεμβρίου]10 Ὀκτωβρίου 1961 (φ. 194 β.δ]τος «περὶ κανονισμοῦ ὀδοντιατρικῆς ἀμοιβῆς».

Εἰς τὴν δίκην, διὰ νομοτύπως κατατεθέντος δικογράφου μετ' ἐνόμου συμφέροντος, παρεμβαίνουσιν ὁ Πανελλήνιος Ὀδοντιατρικὸς Σύλλογος καὶ ὁ Ὀδοντιατρικὸς Σύλλογος Ἀττικῆς, ὑποστηρίζοντες τὸ κῦρος τοῦ προσβαλλομένου β. δ]τος.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, ὁ προβαλλόμενος διὰ τοῦ δικογράφου προσθέτων λόγων, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς τύποις ἀπαράδεκτος, δοθέντος, ὅτι κατετέθη μὲν ἐμπροθέσμως τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1962, ἀλλὰ δὲν ἐκοινοποιήθη, ὡς ὁρίζει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 49 § 2 τοῦ κωδ. νόμου 3713 «περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας», εἰς τοὺς παρεμβαίνοντας διαδίκους, οἵτινες εἶχον ἤδη κατοθέσει τὰς παρεμβάσεις των, ὁ μὲν πρῶτος τὴν 26 Ἀπριλίου 1962, ὁ δὲ δεύτερος τὴν 25 Ἀπριλίου 1962. (πρβλ. Σ.Ε. 384]1960).

Κατὰ τὴν παράγραφον τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1565]1939 «περὶ Κώδικος ἀσκήσεως τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος» (φ. 16) «διὰ β.δ]τος, ἐκδιδομένου μετὰ γνωμάτευσιν τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου καὶ γνώμην τοῦ Πανελληνίου Ἰατρικοῦ Συλλόγου, ἐγκρίνεται πίναξ τῶν καθ' ἕκαστον ἰατρικῶν καὶ ἰατροβιοκαστικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν ὀφειλομένων δι' ἑκάστην τούτων ἀμοιβῶν».

Περαιτέρω ἐν ἄρθρῳ 119 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀν. νόμου ὁρίζεται, ὅτι: «Διὰ β. δ]των δύναται νὰ ἐπεκτείνηται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου καὶ ἐπὶ τῶν ἀσκούντων τὸ ὀδοντιατρικὸν ἐπάγγελμα ἐν Ἑλλάδι, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν Ὀδοντιατρικῶν Συλλόγων». Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τελευταίας ταύτης ἐξουσιοδοτήσεως ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 22 Ἀπριλίου]4 Μαΐου 1939 β. δ]γμα (φ. 178), διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεξετάθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἀ.ν. 1565]1939 καὶ ἐπὶ τῶν ἀσκούντων τὸ ὀδοντιατρικὸν ἐπάγγελμα ἐν Ἑλλάδι. Κατόπιν τῆς τοιαύτης ἐπεκτάσεως τὸ προσβαλλόμενον β. δ]γμα «περὶ κανονισμοῦ τῆς ὀδοντιατρικῆς ἀμοιβῆς», ἐρειδόμενον ἐπὶ τῆς παρατεθείσης ὡς ἄνω ἐξουσιοδοτήσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1565]1939, νομίμως ἐξεδόθη μετὰ γνώμην τοῦ Πανελληνίου Ὀδοντιατρικοῦ Συλλόγου, διότι, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς δυνατότητος ἐπεκτάσεως τῶν διατάξεων αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἀσκούντων τὸ ὀδοντιατρικὸν ἐπάγγελμα, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν Ὀδοντιατρικῶν Συλλόγων, εἶναι προφανές, ὅτι ἁρμόδιον πρὸς γνωμοδότησιν ὄργανον διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ περὶ καθορισμοῦ τῆς ὀδοντιατρικῆς ἀμοιβῆς β. δ]τος τυγχάνει, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως, ὁ ὑφιστάμενος Πανελλήνιος Ὀδοντιατρικὸς Σύλλογος, ἤτοι τὸ οἰκεῖον ἀντιπροσωπευτικὸν ἐπιστημονικὸν καὶ ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον, καὶ οὐχὶ ὁ ἀσχέτως πρὸς τὸ ὑπὸ ρύθμισιν θέμα Πανελλήνιος Ἰατρικὸς Σύλλογος. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων λόγος ἀκυρώσεως ἐλέγχεται ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν παρατεθεῖσαν ὡς ἄνω ἐξουσιοδοτικὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1565]1939 διὰ τοῦ β. δ]τος ἐγκρίνεται πίναξ τῶν καθ' ἕκαστον ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν ὀφειλομένων δι' ἑκάστην τούτων ἀμοιβῶν, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ἐν τῷ κατὰ τὰ ἄνω τέρω β.δ]τι ὁριζομένων ἀμοιβῶν κανονίζεται ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἰατροῦ ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν ἑκάστης περιπτώσεως. Ἰδίᾳ δὲ τῆς φύσεως καὶ καὶ τῶν δυσχερειῶν τῆς παρασχεθείσης συνδρο-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Μεταβολή ἀσφαλιστικοῦ φορέως καὶ κοινωνική ἀσφάλισις

Κατάργησις διὰ τοῦ Ν.δ. 4202]1961 τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Α.Ν. 1846]1951 καὶ ἐφαρμογὴ διατάξεων αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ἐκκρεμῶν περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Α. Ν. 1846]1951.— Ἔννοια ἐκκρεμῶν περιπτώσεων.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις καὶ συνταξιοδότησις.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 51 Α.Ν. 1846]1951.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2038]1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Χ. Παναγιωτόπουλος***

Δικηγόρος ὁ κ. Ι. Παπαδόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1228 τῆς 11.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἑστιατορίων, Ζυθεστιατορίων, Καφενείων κλπ., διὰ τῆς ὁποίας ἀνεκλήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1225]29.9.1961 προηγουμένη ἀπόφασις αὐτοῦ, ἥτις εἶχε ἀπονείμει εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξιν γήρατος, καταβλητέαν ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1961 ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν.

Τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1225]1961 ἀπόφασιν, ἦτο καταβλητέα ἡ σύνταξις τοῦ αἰτοῦντος, παραδεκτῶς καὶ νομοτύπως παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς ἀνακαλεσάσης τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ ἤδη προσβαλλομένης πράξεως.

Τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ν.δ. 4202]1961 «περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως»(*) ὁρίζει εἰς μὲν τὴν παράγραφον 2, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καταργεῖται τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα εἰδικὴ ἢ γενικὴ διάταξις, ἀντικειμένη εἰς αὐτό, εἰς δὲ τὴν παράγραφον 3, ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἐκκρεμῶν περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951. Δεδομένου συνεπῶς ὅτι τὸ εἰρημένον ν.δ. 4202]1961, δημοσιευθὲν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 19.9.1961 καὶ μὴ ὁρίζον διὰ ρητῆς διατάξεως τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ἤρξατο ἰσχῦον μετὰ δέκα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ἡμέρας, ἤτοι ἀπὸ τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1961, συμπεριλαμβανομένης, ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης κατηργήθη τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 καὶ δὲν ἐφαρμόζεται οὐδ' ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, αἱ ὁποῖαι, καίτοι γεννηθεῖσαι πρὸ τῆς καταργήσεως αὐτοῦ, ἦσαν, οὐχ ἧττον, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν τῆς 30.9.1961 ἐκκρεμεῖς, ὡς ἐκκρεμῶν δὲ περιπτώσεων νοουμένων ἐκείνων, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησις ἦτο εἰσέτι ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ αἰτῶν, διατελέσας διαδοχικῶς ἠσφαλισμένος εἰς τὸ παρεμβαῖνον Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν καὶ εἰς τὸ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἑστιατορίων κλπ., ὑπέβαλε, συμφώνως πρὸς τὰς παραγράφους 1

μῆς, τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως τοῦ πρὸς πληρωμὴν ὑποχρέου, τῶν τοπικῶν συνθηκῶν κλπ.». Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ ἐνδεικτικῶς ὡς ἄνω ἀναφερόμενα κριτήρια, ἅτινα εἶναι ληπτέα ὑπ' ὄψιν οὐχὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ κατωτάτου καὶ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν ἀμοιβῶν, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁρίων ταύτων περαιτέρω κανονισμὸν τῆς ὀφειλομένης, ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, ἀμοιβῆς, δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι παγίους κανόνας τοῦ περὶ καθορισμοῦ τῶν ὁδοντιατρικῶν ἀμοιβῶν κανονιστικοῦ διατάγματος. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων λόγος ἀκυρώσεως ἐλέγχεται ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

(*) ΕΕΔ 20, 1235. Ἴδετε καὶ ἑρμηνευτικὴν αὐτοῦ ἐγκύκλιον Γ.Υπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 31, 180 ἐπ.

καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, τὴν ἀπὸ 11.2.1961 αἴτησιν περὶ συνταξιοδοτήσεώς του, λόγῳ γήρατος, πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἐστιατορίων, παρ' ᾧ ἐτύγχανεν ἡσφαλισμένος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου, τὸ δὲ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου τούτου, ἐπιληφθὲν τῆς αἰτήσεως, ἀπέτεινεν εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξιν γήρατος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1225 ἀποφάσεώς του, ἐκδοθείσης τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1961, ἥτοι τὴν πρότεραίαν τῆς κατὰ τὴν ἡγουμένην σκέψιν ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4202|1961. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ περίπτωσις τοῦ αἰτοῦντος, ἐχούσα ἤδη κριθῆ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ πρὸ τῆς κατὰ τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου 1961 ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4202|1961, δὲν ἦτο ἐκκρεμὴς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου, γενηθεῖσα καὶ κριθεῖσα ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 51 §§ 1 καὶ 3 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἡσφαλισμένοι, οἵτινες ἡσφαλίσθησαν διαδοχικῶς εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς κυρίως ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, δικαιοῦνται συντάξεως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ τελευταίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐτύγχανον ἡσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου, ἐκδομένης συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς διεπούσης τὸν Ὀργανισμὸν τοῦτον νομοθεσίας καὶ συνυπολογιζούσης διά τε τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος συντάξεως καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ αὐτῆς ἁπάσας τὰς ἡμέρας ἐργασίας, τὰς πράγματι πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν. Καὶ ἐὰν μὲν ὁ ἡσφαλισμένος ἐπραγματοποίησε παρὰ τῷ τελευταίῳ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ, παρ' ᾧ ἦτο ἡσφαλισμένος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου, 500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας καὶ παρῆλθε διετία τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ, ἡ κατὰ τὰ ἄνω ἀπονεμομένη αὐτῷ σύνταξις καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἄλλως ἡ σύνταξις καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἡσφαλισμένος ἡσφαλίσθη κατὰ τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας (*).

Κατὰ ταῦτα ὁ αἰτῶν, ἀσφαλισθεὶς διαδοχικῶς εἰς τὰ μνημονευθέντα δύο Ταμεῖα Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδίως καὶ νομίμως ἐδικαιώθη συντάξεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1225|29.9.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἐστιατορίων, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐτύγχανεν ἡσφαλισμένος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διεπούσας τὸ Ταμεῖον τοῦτο διατάξεις, δεδομένου δὲ ὅτι εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο εἶχε πραγματοποιήσει τριάκοντα ἑπτὰ (37) μόνον ἡμέρας ἐργασίας, νομίμως ἐπίσης διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὡρίσθη, ὅτι ἡ σύνταξις αὐτοῦ ἦτο καταβλητέα ἀπὸ τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλληλοτεχνιτῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ αἰτῶν εἶχεν ἀσφαλισθῆ κατὰ τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας.

Τούτων δοθέντων ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀνακαλέσασα τὴν ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ὑπ' ἀριθ. 1225|29.9.1961 ἀπόφασιν, ὡς ἀνάρμοδίως ἐκδοθεῖσαν, τυγχάνει παράνομος καὶ ἀκύρωτέα.

§ 2. Ἀγαπηρία ἡσφαλισμένου κατ' ἄρθρον 28 Α.Ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων»

Σύμφωνος ἡ κρίσις διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀναπηρίας τοῦ ἡσφαλισμένου ὄχι εἰς ἀντικειμενικὰ κριτήρια, ἀναγόμενα εἰς τὸν ἰατρικὸν καθορισμὸν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀλλ' εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος ἑνὸς ἑκάστου ἐν ἀμέσῳ συναρτήσει πρὸς ἓν τοὐλάχιστον ποσοστὸν προσώπου, τὴν ὁποίαν δύναται ὁ ἡσφαλισμένος νὰ ἀποκομίσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἱκανότητας ὑγιοῦς ἀνθρώπου.— Κρίσις ἁρμοδίων πρὸς ἀπονομὴν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2080|1962. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Θ. Κουρουσόπουλος***

Δημόσιος Ὁ κ. Γ. Κεραμιδᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 262|1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2180|1959 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πει-

(*) Ἴδετε περὶ τῆς κατ' ἄρθρον 51 ἀ.ν. 1846|1951 διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως καὶ Σ.Ε. 1303|1962, ΕΕΔ 21, 104 ἐπ. καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1242.

ραιεί Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἀπορρίψεως αἰτήσεως τοῦ ἤδη αἰτοῦντος περὶ συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου, πάντα τὰ μέλη τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. τακτικὰ καὶ ἀναπληρωματικὰ ἐκλήθησαν ὅπως προσέλθωσι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς „30.1.1962, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ὑπογράψαντα εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς τηρούμενον σχετικὸν βιβλίον, ἀπορριπτέος ὅθεν ἐλέγχεται, ὡς ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως.

Καθ' ἃ ἤδη ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» κρίσις ἐπὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας τοῦ ἠσφαλισμένου δέον νὰ στηρίζηται οὐχὶ εἰς ἀντικειμενικὰ κριτήρια, ἀναγόμενα εἰς τὸν ἰατρικὸν καθορισμὸν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀλλ' εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος ἑνὸς ἑκάστου, ἐν ἀμέσῳ συναρτήσει πρὸς ἓν τοὐλάχιστον ποσοστὸν προσόδου, ἣν δύναται ὁ ἠσφαλισμένος νὰ ἀποκομίσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἱκανότητας ὑγιοῦς ἀνθρώπου. Οὕτω ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει τὰ ἁρμόδια πρὸς ἀπονομὴν τῆς σχετικῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. δέον νὰ κρίνωσιν αὐτοτελῶς, μὴ δεσμευόμενα ἐκ τῆς σχετικῆς ἰατρικῆς γνωματεύσεως, ἥτις συνεκτιμᾶται ὡς οὐσιαστικὸν στοιχεῖον κρίσεως, ἐὰν ὁ αἰτούμενος σύνταξιν ἀναπηρίας ἠσφαλισμένος δύναται καὶ μετὰ τὴν διαπιστουμένην ἰατρικῶς πάθησίν του νὰ ἀποκερδαίνῃ ἢ οὐ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεώς του πλέον τοῦ ἑνὸς τρίτου, προκειμένου περὶ συντόξεως ἀναπηρίας, ἢ τῶν δύο τρίτων, προκειμένου περὶ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ὑγιὴς ἄνθρωπος τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος (*).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης πράξεως, τὸ περὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας αἴτημα τοῦ αἰτοῦντος, ἐπικαλεσθέντος ἀορίστως τὴν φυσικὴν ἀνικανότητά του πρὸς ἐργασίαν, ἀπερρίφθη, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι οὗτος, πάσχων ἐξ ἀναταμοφυσιολογικῆς βλάβης τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, ἐπιφερούσης ποσοστὸν σωματικῆς ἀνικανότητος ἐκ 35ο]ο, ἐν ὄψει τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς παθήσεώς του, συνεκτιμωμένης ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν παράγοντα τῆς ἡλικίας του (ἐτῶν 31) καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς του εἰδικότητος ὡς ἐργάτου ἀποθήκης οἰκοδομικῶν ὑλῶν, δύναται νὰ κερδίζῃ διὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ προτέρου αὐτοῦ ἐπαγγέλματος ἢ ἑτέρου παρεμφεροῦς πλέον τῶν δύο τρίτων ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ ὑγιὴς τῆς αὐτῆς μορφώσεως μισθωτός. Οὕτω ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, συνεκτιμήσασα τὴν περὶ τῆς σωματικῆς ἀνικανότητος τοῦ αἰτοῦντος ἰατρικὴν κρίσιν μεθ' ἑτέρων ὑποκειμενικῶν στοιχείων, ἀναγομένων εἰς τὰς ἐν γένει συνθήκας τῆς ἐργασίας του, ἐν συναρτήσει πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τεθέμενα κριτήρια, οἷαν εἶναι ἡ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεώς του δυναμένη νὰ πραγματοποιηθῇ πρόσοδος, τυγχάνει νομίμως ἠτιολογημένη, ἀπορριπτέοι δὲ ἐλέγχονται, ὡς ἀβάσιμοι, οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις, ὡς ἐκ τούτου, ἀποβαίνει ἀπορριπτέα ἐν τῷ συνόλῳ της.

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1175]1962, ΕΕΔ 21, 1184, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί.

§ 3. Ὑποβολὴ αἰτήσεως πρὸς συνταξιοδότησιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν κτῆσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος

Ἐπέλευσις τῆς κτήσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἅμα τῇ ἐξόδῳ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως μὴ ἀποτελούσης προϋπόθεσιν τῆς κτήσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος.—Ρύθμισις οὕτω τῶν ἐκ τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως ἀπορρεόντων ἐννόμων ἀποτελεσμάτων ὑπὸ τοῦ τότε ὑφισταμένου νομικοῦ καθεστῶτος καὶ ὄχι ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου ἰσχύοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διέπεται ἡ κτῆσις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2041]1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Θ. Κουρουσόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δανίκας, Ι. Τζίντζας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 9105]14.7.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἀπενεμήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξις λόγῳ ἐπαγγελματικῆς νόσου ἀπὸ τῆς 30.8.1958 καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς 1.6.1953, ὡς οὗτος ἠξίου.

Θανόντος τοῦ αἰτοῦντος τὴν 29ην Ἀπριλίου 1962, ἥτοι μετὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, νομίμως αὕτη εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν ἐπ' ὀνόματι τῆς συζύγου του, οὔσης ἐκ διαθήκης κληρονόμου αὐτοῦ.

Κατὰ τὰ παγίως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου κριθέντα ἡ ὑποβολὴ τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς κτήσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἥτις ἐπέρχεται ἅμα τῇ ἐξόδῳ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, ἀλλὰ συνιστᾷ ἁπλῶς τὴν ἄσκησιν τοῦ κτηθέντος ἤδη συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος. Ἐκ τούτου παρέπεται, ὅτι τὰ ἐκ τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως ἀπορρέοντα ἔννομα ἀποτελέσματα ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ τότε ὑφισταμένου νομικοῦ καθεστῶτος, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου ἰσχύοντος τοιούτου, ὑφ' οὗ διέ-

πεται ή κτήσις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος. Συνεπῶς ἐν προκειμένῳ, ἐφ' ὅσον ὁ αἰτῶν, τυγχάνων ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν, ὅπερ συνεχωνεύθη μετὰ ταῦτα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τοῦ ἀπὸ 4]15.5.1956 β.δ. (φ. 120), προσεβλήθη μὲν τὴν 31.5.1953 ὑπὸ τῆς ἐπαγγελματικῆς νόσου τῆς πνευμονοκονιάσεως, καταστὰς ἀνίκανος κατὰ ποσοστὸν 67 ο]ο, ὑπέβαλεν ὅμως τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεώς του αἴτησιν τὴν 29.8.1959, συνεπῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως τὸ μὲν ἐσυνταξιοδοτήθη οὗτος βάσει τῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου τούτου, τὸ δὲ ἡ ἔναρξις τῆς συνταξιοδοτήσεώς του καθωρίσθη, συμφώνως τῷ διέποντι τὸ Ι.Κ.Α. ἄρθρῳ 29 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, καθ' ὃ «ἡ σύνταξις δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ πλέον τοῦ ἔτους, ἀφ' ἧς ὑπεβλήθη ἡ σχετικὴ αἴτησις ἀπὸ τῆς 30.8.1958, ἤτοι πρὸ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ὡς ἄνω αἰτήσεώς του, ἀπορριπτέοι δὲ ἐλέγχονται ὡς ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

§ 4. Ἀναπηρία ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ τὸν Α.Ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων»

Δυνατὴ κατ' Α.Ν. 1846]1951 ἡ λῆψις παροχῶν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὄχι μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἐκ τοῦ ἀτυχήματος προκαλουμένη βλάβη, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἐπιφέρει ἀδυναμίαν τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς ἐργασίαν εἰς βαθμὸν δικαιολογοῦντα τὴν ἀντίστοιχον ἀσφαλιστικὴν παροχήν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐπέρχηται τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα λόγῳ ἐπιδεινώσεως, συνεπείᾳ τοῦ ἀτυχήματος, προϋπαρχούσης νόσου τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως οὐδόλως ἐκωλύετο οὗτος εἰς τὴν ἐργασίαν του μέχρι τοῦ χρόνου τοῦ ἀτυχήματος.—Ἀναγκαία εἰδικὴ κρίσις τοῦ ὑγειονομικοῦ ὀργάνου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2154]1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλοδούκας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γεωργιάδης, Π. Νικολόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται τὸ ποιες παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, ἠσφαλισμένου ἐν τῷ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1381]11.3.1961 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτημα αὐτοῦ περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀναπηρίας του, ὀφειλομένης εἰς ὀφθαλμικὴν πάθησιν.

Ὁ αἰτῶν, ὑποστὰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἐν ἔτει 1957 (τραῦμα κεφαλῆς κλπ.), ἐσυνταξιοδοτήθη ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπηρίας ἀπὸ τῆς 22.9.1957 μέχρι τῆς 30.9.1958, κατόπιν γνωματεύσεως τοῦ οἰκείου ὑγειονομικοῦ ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρίθη ἀφ' ἑνὸς ἀνάπηρος εἰς ποσοστὸν 67ο]ο συνεπείᾳ μεταδιοσειστικῆς συνδρομῆς, ὀφειλομένης εἰς τὸ ρηθὲν ἀτύχημα, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀνάπηρο, εἰς βαθμὸν 70ο]ο συνεπείᾳ ὀφθαλμικῆς παθήσεως, ἥτις δὲν ἐχαρακτηρίσθη μὲν ὡς ἀπότοκος τοῦ ἀτυχήματος, ἀλλὰ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς «δυνατὸν νὰ ἐπεδεινώθη κατὰ μικρὸν ποσοστὸν κατόπιν αὐτοῦ» (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 3962]10.10.1957 καὶ 2938]27.9.1958 γνωματεύσεις Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς). Ἡ ὡς ἄνω συνταξιοδότησις τοῦ αἰτοῦντος, παραταθεῖσα διὰ μεταγενεστέρων ἀποφάσεων μέχρι τῆς 30.9.1960, ἔληξε κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην, ἀπορριφθέντος περαιτέρω διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αἰτήματος αὐτοῦ ὅπως συνεχισθῇ ἡ συνταξιοδότησις του διὰ τὴν ἀναπηρίαν του ἐξ ὀφθαλμικῆς παθήσεως, προϋπαρχούσης μὲν τοῦ ἀτυχήματος, ἀλλ' ἐπιδεινωθείσης, κατὰ τοὺς Ἰσχυρισμούς του, συνεπείᾳ τούτου.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 28 §§ 1, 2 καὶ 34 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ τύχῃ τῶν παροχῶν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος οὐ μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἐκ τοῦ ἀτυχήματος προκαλουμένη βλάβη, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἐπιφέρει ἀδυναμίαν τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς ἐργασίαν εἰς βαθμὸν δικαιολογοῦντα τὴν ἀντίστοιχον ἀσφαλιστικὴν παροχήν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐπέρχηται τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα (ἀδυναμία πρὸς ἐργασίαν) λόγῳ ἐπιδεινώσεως, συνεπείᾳ τοῦ ἀτυχήματος, προϋπαρχούσης νόσου τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐξ ἧς ὅμως οὐδόλως ἐκωλύετο οὗτος εἰς τὴν ἐργασίαν του μέχρι τοῦ χρόνου τοῦ ἀτυχήματος (Σ.τ.Ε. 1412]1960 κλπ.).

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τὸ αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος περὶ συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ ἀναπηρίας του ὀφειλομένης εἰς ὀφθαλμικήν του πάθησιν, προϋπάρχουσαν μὲν τοῦ ἐπισυμβάντος αὐτῷ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὡς ἄνω, ἀλλ' ἐπιδεινωθείσαν συνεπείᾳ τούτου (πρβλ. ἐνστασιν ἐνώπιον Γ.Ε.Ε. ὑπ' ἀριθ. 89005]28.12.1960), ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις περαιτέρω συνταξιοδοτήσεως αὐτοῦ λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, διότι ἡ ρηθεῖσα ὀφθαλμικὴ πάθησίς του (βαθμοῦ ἀνικανότητος 70 ο]ο - 80 ο]ο) δὲν ὀφείλεται εἰς τὸ ἐπισυμβὰν αὐτῷ ἐργατικὸν ἀτύχημα, καθὸ προϋπάρχουσα τούτου. Εἰς τὴν τοιαύτην ὅμως ἀπόφασιν κατέληξεν ἡ ἐκδοῦσα τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπή, στηριχθεῖσα εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1770]22.9.1960 γνωμάτευσιν τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. (παρ' ἧς διεπιστώθη ἀρίστως ἀναπηρία τοῦ αἰτοῦντος 80 ο]ο ἐξ ὀφθαλμικῆς παθήσεως) χωρὶς, ὡς ὤφειλε, νὰ προκαλέσῃ προηγουμένως εἰδικὴν κρίσιν τοῦ ὑγειονομικοῦ τούτου ὀργάνου περὶ τοῦ ἐὰν ἡ διαπιστωθεῖσα ὀφθαλμικὴ τοῦ αἰτοῦντος πάθησις, ὡ ἄνω, καίτοι μὴ ἀπότοκος, καθ' ἑαυτήν, τοῦ ἀτυχήματος, ἐπιδεινώθη οὐχ ἧττον συνεπείᾳ τούτου,

εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἐπέφερεν ἀδυναμίαν αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν, μὴ ὑφισταμένην πρὸ τοῦ ἀτυχήματος, ὁπότε θὰ συνέτρεχε περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῶν περὶ συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν ἀληθῆ αὐτῶν ἔννοιαν. Ἡ τοιαύτη δὲ ἔρευνα ἐπεβάλλετο ἔτι μᾶλλον, καθ' ὅσον ἀφ' ἑνὸς εἰς τὰς ἀρχικὰς γνωματεύσεις τῶν Δευτεροβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν (3692]1957 καὶ 2938 1959) ρητὴ περιελέχετο ἐπιφύλαξις περὶ τοῦ ἐνδεχομένου τῆς ἐτι δεινώσεως τῆς ὀφθαλμικῆς παθήσεως τοῦ αἰτοῦντος συνεπείᾳ τοῦ ἀτυχήματος καὶ ἀφ' ἑτέρου διεπιστώθη αὔξησις τοῦ βαθμοῦ τῆς εἰς τὴν ὀφθαλμικὴν πάθησιν ὀφειλομένης ἀνικανότητος αὐτοῦ κατὰ 10ο]ο ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀρχικῆς (ἔτους 1957) μέχρι τῆς τελευταίας (ἔτους 1960) ἐξετάσεώς του ὑπὸ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν. Ὑπὸ τοιούτους ὅθεν ὅρους ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀνεπαρκῶς ἠτιολογημένη τυγχάνει καὶ τοῦτῳ τῷ λόγῳ βασίμως προβαλλομένῳ ὑπὸ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀκυρωτέα ἀποβαίνει, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀναπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Διοίκησιν, ἵνα μετὰ διαπίστωσιν τῶν αἰτίων τῆς ἐπιδεινώσεως τῆς ὀφθαλμικῆς παθήσεως τοῦ προσφεύγοντος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀποφανθῇ ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ περὶ συντεξιοδοτήσεως αἰτήματος αὐτοῦ.

§ 5. Δικαίωμα συντάξεως χήρας ἠσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν

Προϋπόθεσις τοῦ πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως δικαιώματος χήρας ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ἀποβιώσαντος ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου πρὸ τῆς κατὰ τὴν 1ην Ἰουνίου 1956 συγχωνεύσεως τούτου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅτι εἶναι ἄπορος καὶ ὁ θανὼν σύζυγος ταύτης εἶχε πραγματοποιήσει ἰδίαν εὐθύλαχιστον ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις καὶ εἶχε καταστῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς του τελείως ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου —Ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος.

Ἀρείου Πάγου 605]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ρεμούνδος, Κ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Τὸ πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως δικαίωμα εἰς χήραν ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ἀποβιώσαντος ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου πρὸ τῆς κατὰ τὴν 1ην Ἰουνίου 1956 συγχωνεύσεως τούτου διὰ τοῦ ἀπὸ 17.4.1956 β. δ]τος εἰς τὸ ἀναρισιβλήτου Ι.Κ.Α., τελεῖ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 52 § 1 τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος καταστατικοῦ τούτου, ὡς αὐτὴ αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 29729]1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αὐτὴ μὲν εἶναι ἄπορος, ὁ δὲ θανὼν σύζυγος ταύτης εἶχε πραγματοποιήσει δεκαπενταετῆ τοὐλάχιστον ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις καὶ εἶχε καταστῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς του τελείως ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν συνεπείᾳ ἀτυχήματος, ὅπερ ὑπέστη ἐν τῇ ἐκτελέσει ταύτης, ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου, ἐξομοιουμένης πρὸς τοῦτο κατὰ τὸ ἄρθρον 16 § 2 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ, ἀναγνωρίζεται δὲ κατὰ τὰ ἄρθρα 10, 23 § 3, 24 καὶ 26 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ 9. 57440]1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., κατόπιν ὑποβολῆς παρὰ τῆς ἐνδιαφερομένης αἰτήσεως, περιεχούσης ἐν ἀκριβείᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν νόσον ταύτην περιστατικά, ἐφ' ἧς αἰτήσεως εἶναι ὑπόχρεα τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἔρευναν πρὸς ἐξακρίβωσιν ταύτων, ἄλλως εὐθυνομένου τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ ἄρθρα 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Α.Κ. Νόμου πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τῆς παραλείψεως των προσγενομένης εἰς τὴν αἰτοῦσαν ζημίας.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἐνῷ μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, ὑπαγομένη εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν βοηθηματούχων, ὡς ἄπορος χήρα ἠσφαλισμένου, θανόντος ἐν ἔτει 1917, ἔχοντος δεκαπενταετῆ ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις, καὶ τυχοῦσα ἐν ἔτει 1941, ὡς τοιαύτη, συντάξεως, ὑπέβαλε τὸ πρῶτον αἴτησιν εἰς τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν 14 Αὐγούστου 1959, ἰσχυριζομένη ὅτι ἡ σύζυγός της κατέστη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς του τελείως ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν ἐκ τῆς ἐπαγγελματικῆς νόσου τῆς μολυβδιάσεως, κατὰ ψευδῆ ἡρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν προϊσχυσῶν ἀναθεωρηθεισῶν οὐσιαστικῶν διατάξεων ἀπεφήνατο ἐν συνεχείᾳ, ὅτι τὰ ὄργανα ταῦτα δὲν ὑπεῖχον νόμιμον ὑποχρέωσιν, ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἔρευναν πρὸς διαπίστωσιν τοῦ οὐσιώδους διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως περιστατικοῦ τούτου, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ ὅτι ταῦτα εἶχον ἐνεργήσει τοιαύτην πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, ἐξ ἧς δὲν ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τούτων, ὅτι ὁ ἀποβιώσας σύζυγος τῆς ἀναιρεσειούσης ἔθανεν ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου, ἐνῷ τὸ γεγονὸς τοῦτο καὶ ἀληθὲς ὑποτιθέμενον δὲν ἦτο οὐσιῶδες διὰ τὴν συνταξιοδότησιν ταύτης, οὐδὲ ἀπέκλειε τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ὁ θανὼν εἶχε καταστῇ ἐκ ταύτης ἐν ζωῇ τελείως ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, καὶ ἑπομένως δὲν ἀπήλλασσε τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς πρὸς ἔρευναν ὑποχρεώσεώς των, καταστήσαν ἐντεῦθεν ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐπ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως.

Δέον ἡ ἐπιδικαζομένη ἀμοιβὴ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τῆς ἀναιρεσειούσης νὰ μειωθῇ εἰς τὸ ἥμισυ κατὰ τὰ ἄρθρον 22 τοῦ ν. 3693]1957 καὶ 5 τοῦ ν. 3210]1955.

Ἡ ὑπόθεσις χρήζει περαιτέρω διευκρινήσεως

και δέον όπως παραπεμφθῆ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 834 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν (*).

§ 6. Παραγραφὴ ἀπαιτήσεων περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως πρὸς ἀναγνώρισιν δικαιώματος συντάξεως

Ἐξέλιξις συντάξεων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.— Ἔννοια βασικῶν συντάξεων.— Πενταετής, κατ' ἄρθρον 937 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀπαιτήσεων κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἀποζημίωσιν ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸς ἐπανένταξιν τῆς παρεχομένης συντάξεως δικαιώματος — Παραγραφὴ ἐντὸς ἑνὸς μόνον τῶν ἀπαιτητῶν δόσεων συντάξεων, τῶν μὴ εἰσπραχθεισῶν ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατέστησαν ἀπαιτηταί.

Ἀρείου Πάγου 472|1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλιθυγος*

Λοιποὶ μέλη: Οἱ Ἀρεοπαγῖται κ.κ. *Γ. Βασσάμου, Ε. Χονδρογιάννης, Θ. Καπέρης, Κ. Θανάπουλος, Ι. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Δημακόπουλος, Σ. Σπετσάκης

Κατὰ μὲν τὰς παραγράφους 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1955 β.δ., ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, ὡς ἡ παράγραφος αὕτη ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698|1953, αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχόμεναι συντάξεις αὐξάνονται ἀπὸ 1 Μαΐου 1955 κατὰ τὰς ἐν αὐταῖς διακρίσεις κατὰ 15 ο|ο καὶ 11 ο|ο. Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου αἱ αὐξήσεις ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν βασικῶν συντάξεων, ὡς αὗται προσηυξήθησαν δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 6280|30 Ἰανουαρίου 1952 καὶ 49557|0290|1 Αὐγούστου 1953 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1954 β. δ., συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων. Ἐφ' ὅσον ὅμως αἱ συντάξεις αὗται εἶναι μικρότεραι τῶν ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων, ἡ αὔξησις ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου. Οὕτω διὰ τοῦ διατάγματος τούτου τὰ μὲν νιοθετοῦνται αἱ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγηθεῖσαι αὐξήσεις, τὸ δὲ ἀναγνωρίζεται τὸ διὰ τῆς πρώτης τούτων καθιερωθὲν κατώτατον ὅριον συντάξεων. Ἑπομένως ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1951 μέχρι καὶ τῆς 1 Μαΐου 1955 ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια συντάξεων παρεχομένων ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος εἶναι: 1) Ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1951 μέχρι 30 Ἰουνίου 1953 δραχμαὶ 400 (ἀπόφασις 62280|1952). 2) Ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1953 μέχρι 31 Μαρτίου 1954 δραχμαὶ 432 (ἤτοι δραχμαὶ 400 σὺν 8 ο|ο δυνάμει τῆς 49557|1953 ἀποφάσεως). 3) Ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1954 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1955 δραχμαὶ 480 (ἤτοι δραχμαὶ 400 σὺν 20 ο|ο δυνάμει τοῦ β.δ. τῆς 28 Ἀπριλίου 1954) καὶ 4) ἀπὸ 1 Μαΐου 1955 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἄγω γῆς δραχμαὶ 552 (ἤτοι δραχμαὶ 480 σὺν 15 ο|ο δυνάμει τοῦ β.δ. τῆς 21 Αὐγούστου 1955). Κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ὅμως διάταξιν τῆς ὡς ἄνω 3ης παραγράφου τοῦ τελευταίου τούτου διατάγματος αἱ ὡς ἄνω αὐξήσεις ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν βασικῶν συντάξεων καὶ συνεπῶς εἰς ταύτας τὰς βασικὰς συντάξεις ἀναφέρονται τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια. Ὡς βασικὰς δὲ συντάξεις ἐκεῖ προδήλως τὸ διάταγμα ταύτα τὰς πλήρεις συντάξεις, τὰς χορηγουμένας συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ πλήρους ὁρίου ἡλικίας, ἤτοι τοῦ 65ου διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 60οῦ διὰ τὰς γυναῖκας. Ἐὰν πρόκειται περὶ συντάξεως αὐχὶ πλήρους, ἀλλὰ ἠλαττωμένης, ἤτις χορηγεῖται εἰς τοὺς, συμπληρώσαντας τὸ 60ὸν διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὸ 55ον διὰ τὰς γυναῖκας ἡλικίας, δικαιουμένους κατὰ τὴν 5ην παράγραφον τοῦ αὐτ. ὁ ἄρθρου 28 συντάξεως λόγῳ γήρατος ἠλαττωμένης κατὰ τὸ 1|200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως δι' ἕκαστον μῆνα, ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὡς ἄνω 65ου καὶ 60οῦ ὁρίων ἡλικίας, πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν κατωτάτων ὁρίων τῆς συντάξεως ταύτης δέον ἐκ τῶν κατωτάτων ὁρίων τῆς πλήρους συντάξεως νὰ ἀφαιρεθῶσι τόσα διακοσιοστά, ὅσοι οἱ ἐλλείποντες ἐκ τῶν ὡς ἄνω πλήρων ὁρίων ἡλικίας μῆνες (*). Ὅθεν ἄλλως κρίναν τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ὅτι καὶ τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἠλαττωμένων συντάξεων λόγῳ γήρατος, τῶν χορηγουμένων συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, εἶναι τὰ αὐτὰ πρὸς τὰ κατώτατα ὅρια τῶν πλήρων συντάξεων, τῶν χορηγουμένων συμφώνως πρὸς τὴν 1ην παράγραφον τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, καὶ ἀκολούθως δεξάμενον τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν ἀποκατάστασιν προσγενομένης ζημίας εἰς συνταξιοῦχον λόγῳ γήρατος, συμπληρώσασαν συμφώνως πρὸς τὴν 5ην παράγραφον τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου τὸ 55ον ὅριον ἡλικίας, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αἱ ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων χορηγηθεῖσαι αὐξήσεις ἐπὶ τῆς παρεχομένης αὐτῇ ἠλαττωμένης συντάξεως παρανόμως δὲν ὑπελογίσθησαν βάσει τῶν κατωτάτων ὁρίων τῶν πλήρων συντάξεων, ἐσφαλμένως τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν κατέστησε κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως τοῦ ἀναιρετηρίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ ἀναιρετηρίου τῆς Α. χήρας Γ. Δ. εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 40 § 6 ἐδάφιον γ' τοῦ νόμου 1846|1951, ὁριζούσης ὅτι ἀ-

(*) Ἀνηρέθη ὑπ' ἀριθ. 343|1962 ἀποφάσει τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 468|1962, ΕΕΔ 21, 1383, Σ.Ε. 1628|1962, ΕΕΔ 21, 1385.

παιτηται δόσεις συντάξεων, μή εἰσπραχθεῖσαι ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατέστησαν ἀπαιτηταί, παραγράφονται, σαφῶς συνάγεται, ὅτι αὕτη ἀφορᾷ τὰς περιοδικὰς (μηνιαίας) παροχὰς ἀναγνωρισθείσης καὶ ἀπονεμηθείσης ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως καὶ οὐχὶ ἀπαιτήσεις περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸς ἐπαύξησιν τῆς παρεχομένης συντάξεως δικαιώματος, αἵτινες ὑπόκεινται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 937 Α.Κ. θεσπιζομένην πενταετῆ παραγραφήν (*), οἷα, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις, ἀπορρέουσα, ὡς ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς προκύπτει, ἐξ ἀδικοπραξίας τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., παραλειψάντων κατὰ παραβίασιν ἰσχυουσῶν διατάξεων τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐναγούσης πρὸς ἐπαύξησιν τῆς παρεχομένης αὐτῇ συντάξεως. Ὅθεν ἄλλως κρίναν τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις ὑπόκειται εἰς τὴν ἐνιαύσιον παραγραφήν, μετὰ ταῦτα δὲ δεξάμενον ἐν μέρει τὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου προταθεῖσαν ἔνστασιν περὶ ἐνιαυσίου παραγραφῆς, ἐσφαλμένως τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως τοῦ ἀναιρετηρίου τῆς Α. χήρας Γ.Δ., ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ ἀναιρετηρίου τοῦ Ι.Κ.Α. εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἀναιρουμένης τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ. ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810]1957, καὶ 3 § III τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9|13.3 1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293]1960.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ συμψηφισθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 2 ἀ.ν. 3693]1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 νόμου 3210]1955, ἑκάστου διαδίκου ἐν μέρει νικήσαντος καὶ ἐν μέρει ἡττηθέντος (**).

§ 7. Εὐθύνη τοῦ κυρίου μεταλλευτικῆς κλπ. ἐπιχειρήσεως διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰσφοράς

Εὐθύνη αὐτοῦ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφορὰς ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, ἐν περιπτώσει δὲ ἐργολαβίας ἢ ὑπεργολαβίας ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἐργολάβος, μὴ ἐπηρεαζομένης τῆς ἐναντι τοῦ Ταμείου εὐθύνης ἐκ τυχὸν ρυθμιζούσης κατ' ἄλλον τρόπον τὰ τῆς ὑποχρεώσεως συμφωνίας.

Ἀρείου Πάγου 529]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βαρσάμου*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ Ἀρεοπαγῖται κ.κ. *Ε. Χονδρογιάννης, Θ. Σταυρόπουλος, Γ. Χατζηδάκης, Κ. Θανόπουλος, Ε. Μαλλούχος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Τσιντζας, Α. Ἀρτελάρης

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 41 § 1 τοῦ συμφώνως τῷ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 ἐκδοθέντος καὶ ἰσχύν νόμου ἐπέχοντος καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1607]1939, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ κύριος μεταλλευτικῆς, λατομευτικῆς καὶ πάσης συναφοῦς ἐπιχειρήσεως εὐθύνεται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου κανονισμένας εἰσφορὰς ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν παρ' αὐτῇ ἀπασχολουμένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, ἐν περιπτώσει δὲ ἐργολαβίας ἢ ὑπεργολαβίας καθίσταται μετ' αὐτοῦ ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος καὶ ὁ ἐργολάβος, μηδόλως ἐπηρεαζομένης τῆς τοιαύτης ἐναντι τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εὐθύνης ἐκ τῆς τυχὸν μεταξὺ αὐτῶν συμφωνίας, ρυθμιζούσης κατ' ἄλλον τρόπον τὰ τῆς ἐν λόγῳ ὑποχρεώσεως των. Ἡ δὲ πρώτη τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, καθ' ἣν ὁ κύριος τῆς ἐπιχειρήσεως, καταβάλλων, δικαιοῦται εἰς ἀπόληψιν τοῦ βαρύνοντος τοὺς ἐργολάβους ποσοῦ ἀπ' εὐθείας παρὰ τούτων ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ συμφωνητικῷ ὡρίσθη ρητῶς τὸ πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς ὑπάχρεων πρόσωπον» ρυθμίζει τὰς μεταξὺ τούτων σχέσεις καὶ δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι δύνανται οὗτοι διὰ συμφωνίας νὰ τροποποιήσωσι τὰς ἐναντι τοῦ Ταμείου ὑποχρεώσεις των. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος, ἀναθέσασα κατόπιν συμβάσεως τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ μεταλλείων της εἰς τρίτους, οἵτινες ἀνέλαβον πᾶσαν ὀφειλὴν ἐναντι τοῦ ἀναιρεσείοντος, διαδεχθέντος τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, πρὸς ἀπότισιν τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων της, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς εἰρημένας διατάξεις, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον πρῶτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου. Δέον δὲ ἡ ὑπόθεσις νὰ παραπεμφθῇ πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957 (*).

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 256]1962, ΕΕΔ 21, 803, Α.Π. 579]1961, Ὁλομ. Ἐλλ., ΕΕΔ 21, 41, Α.Π. 269]1962, ΕΕΔ 21, 1382.

(**) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1076]1960 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 159]1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Μετατροπή συντάξεως από αναπηρίας εἰς γήρατος ὑπό τό καθεστώς τοῦ Ν.Δ. 4104/1960 περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. Ἐπί τοῦ ἐν περιλήψει θέματος γνωρίζομεν ὑμῖν τά κάτωθι: Ὡς γνωστόν, μετατροπή τῆς αἰτίας συντάξεως, ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν ἀναπηρίας καί συμπληρώσαντες τήν διά τήν χορήγησιν πλήρους συντάξεως γήρατος ἀπαιτουμένην ἡλικίαν μεταπίπτουν εἰς τήν κατηγορίαν τῶν λόγῳ γήρατος συνταξιοδοτουμένων, ἀνευ νέας ἐρεύνης περί τῆς συνδρομῆς τῶν κατά νόμον ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων εἰς ἡμέρας ἐργασίας, ἐδικαιολογεῖτο ὑπό τό ὑφιστάμενον πρό τοῦ ν.δ. 4104/1960 καθεστώς τῆς ἑνότητος τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων δι' ὅλας τάς περιπτώσεις ἀπονομῆς συντάξεως.

Ἤδη ὅμως, μετά τήν 1.1.1962, χρονολογίαν καθολικῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104/1960, ἡ ἀνωτέρω ἀρχή τῆς μετατροπῆς τῆς αἰτίας συντάξεως μή ἔχουσα ἐρεισμα εἰς διάταξίν τινα τοῦ νόμου, ἀλλ' ἐν τῇ ἀσφαλιστικῇ πράξει διαμορφωθεῖσα καί ἐφαρμοσθεῖσα καθ' ἣν ἔκτασιν δέν προσεκρούων εἰς διατάξεις τοῦ νόμου, δέν δύναται νά τύχῃ ἐφαρμογῆς, προκειμένου περί προσώπων, τά ὁποῖα ἐδικαιώθησαν συντάξεως βάσει τῶν προϊσχυουσῶν διατάξεων, συμπληροῦν δέ τό ὅριον ἡλικίας μετά τήν 1.1.1962, δοθέντος ὅτι ὑπό τῶν νεωτέρων διατάξεων δέν ἐπήλθε μόνον αὔξησις τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων ἐν σχέσει πρός τάς ἰσχυούσας (βάσει τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος), κατά τόν χρόνον ἀπονομῆς τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας (ὅπότε θά ἐδικαιολογεῖτο ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ προστασία τῶν συνταξιοδοτουμένων ἐκ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς, βάσει τῆς ἀρχῆς περί μετατροπῆς), ἀλλά καί ἐδιαφοροποίησε τάς χρονικάς προϋποθέσεις καθ' ἃ ἀσφαλιστικήν περίπτωσιν, ὥστε διά τήν συνταξιοδότησιν λόγῳ γήρατος νά ἀπαιτοῦνται ηὐξημέναι προϋποθέσεις ἐν σχέσει πρός τήν συνταξιοδότησιν λόγῳ ἀναπηρίας.

Κατά συνέπειαν ἡ ἀρχή περί μετατροπῆς τῆς αἰτίας συντάξεως δέν δύναται νά ἐφαρμοσθῇ διά περιπτώσεις καταλήψεως ὑπό τοῦ ὁρίου ἡλικίας μετά τήν 1.1.1962, ἀκριβῶς διότι ἀνετράπη πλέον ὑπό τοῦ νόμου ἡ βάσις (ἑνότης προϋποθέσεων), ἐφ' ἧς ἐστηρίζετο πρότερον ἡ ἀρχή αὐτη. Ἐν ἀναντίᾳ περιπτώσει καί διά προφανεῖς λόγους θά παρεῖχετο ἔδαφος καταστρατηγήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου.

Ἀπό πρακτικῆς πλευρᾶς ἐξεταζομένου τοῦ ζητήματος διαπιστοῦται, ὅτι τό αἴτημα περί μετατροπῆς τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας εἰς τοιαύτην λόγῳ γήρατος προβάλλεται κυρίως πρός τόν σκοπόν τῆς συνεχίσεως τῆς συνταξιοδοτήσεως ἐπ' ἀόριστον, ἄνευ τῆς αὐξήσεως ἐπανεξετάσεων τῶν συνταξιοδοτουμένων κατά διαστήματα παρά τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἤδη, ὅμως, κατόπιν τῶν διά τῆς βασικῆς ἐγκυκλίου 115/1961 παρασχεθεισῶν ὁδηγιῶν περί τῆς ἐννοίας καί τοῦ τρόπου ἐκτιμήσεως τῆς ἀναπηρίας ἀφ' ἑνός καί τῶν προϋποθέσεων συνεχίσεως τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν ἀναπήρων ἐπ' ἀορίστου, ἀφ' ἑτέρου, εἶναι λίαν ἀπίθανον, ὅσον ἀφορᾷ τούς ἀπό μακροῦ χρόνου συνταξιοδοτουμένους λόγῳ ἀναπηρίας, δι' οὓς καί μόνον κατέστη ἐξ ἀντικειμένου ἀδύνατος ἡ πραγματοποίησις καί συμπλήρωσις τῶν εἰς ἡμέρας ἐργασίας προϋποθέσεων διά σύνταξιν γήρατος, νά παρουσιασθῇ περίπτωσις διακοπῆς τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, δεδομένου ὅτι ἡ ὑπερηλικιότης καί ἡ συνεπείᾳ ταύτης φυσιολογική φθορά τῶν δυνάμεων τοῦ ἀσφαλισμένου ἐπιτείνει τήν ἐκ παθολογικῆς ἢ ἀνατομικῆς αἰτίας ἀδυναμίαν κερδους ἐξ ἐργασίας, ἥτις συνιστᾷ τήν ἔννοιαν τῆς ἀναπηρίας.

Τέλος ἀναφερόμενοι εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 9473/1960-23.1.1961 ἔγγραφόν μας, δι' οὗ γίνεται δεκτόν, ὅτι ὁ συνταξιοδοτηθείς λόγῳ ἀναπηρίας δύναται νά τύχῃ συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἐφ' ὅσον κέκτηται γενικήν ἀσφαλιστικήν ἱκανότητα βάσει τῶν προϋποθέσεων τῶν καθοριζομένων ὑπό τῶν παραγράφων 1, 1α τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ α.ν. 1846/1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ν.δ. 4104/1960. Εἰς τήν περίπτωσιν ὅμως ταύτην δέν πρόκειται περί μετατροπῆς τῆς αἰτίας συντάξεως, ἀλλά περί ἀναγνωρίσεως νέου αὐτοτελοῦς δικαιώματος. Συνεπῶς καί τό ποσόν τῆς συντάξεως θά ὑπολογισθῇ ἐκ νέου βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104/1960 (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 185/1962 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρός τά Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Νόμος 18]1944 περί νομισματικής διαρρυθμίσεως και όφειλόμεναι υπό τού Ναυτικού Απομαχικού Ταμείου εισφοραί : Κοινοποιούντες την υπ' αριθ. 715]23.8.1962 γνωμοδότησιν τού Νομικού Συμβουλίου τού Κράτους περί τού εν περιλήψει θέματος σημειούμεν σχετικώς τά κάτωθι :

'Οσάκις κατ' εφαρμογήν τού άρθρου 51 § 1 ά.ν. 1846]1951 και της συναφούς διατάξεως της παραγράφου 2 τού άρθρου 50 τού νόμου 3170]1955 περί Ν.Α.Τ. αναγνωρίζεται και πληρώνεται οιαδήποτε παροχή (π.χ. σύνταξις κλπ.) εις ησφαλισμένους, αίτινες πρό της εις τό Ι.Κ.Α. ασφαλίσεως των ήσαν ησφαλισμέναι παρά τώ Ν.Α.Τ., γεννάται υποχρεώσεως τού τελευταίου τούτου αποδόσεως των παρά των ησφαλισμένων καταβληθεισών εις αύτό εισφορών εντόκως προς 5ο]ο ετησίως. Εις ήν περίπτωσιν αί ανωτέρω εισφοραί κατεβλήθησαν εις τό Ν.Α.Τ. πρό της ισχύος τού ά.ν. 18]1944 είναι αποδοτέαι και πρέπει να μεταβιβασθούν εις τό Ι.Κ.Α. λόγω μη επαγωγής τούτων εις την νομισματικήν διαρρύθμισιν τού άρθρου 5 § 2 ά.ν. 18]1944.

Πρός τούτο έχρισταμεν την προσοχήν ύμών ως πρός τόν τρόπον αποδόσεως της κατηγορίας ταύτης των εισφορών, όστις συνίσταται εις την αναπροσαρμογήν αύτών πρός τάς σημερινάς δραχμάς καθ' ον τρόπον ορίζεται εις την κοινοποιουμένην κατωτέρω γνωμοδότησιν τού Νομικού Συμβουλίου Κράτους. ***(Εγκύκλ. υπ' αριθ. 226] 1962 Διοικήσεως τού Ι.Κ.Α. προς τά Υποκαταστήματα τού Ι.Κ.Α.).***

Νομικόν Συμβούλιον τού Κράτους

Γνωμοδότησις 715]1962

Αριθ. ερωτήματος 69029]4.8.1962 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. (Διεύθυνσις Λογιστηρίου).

Περίληψις ερωτήματος : Άν υπέπεσαν εις την νομισματικήν διαρρύθμισιν ά.ν. 18]1944, άρθρ. 5 § 2, αί εισφοραί προς τό Ν.Α.Τ., περί ών ή παράγραφος 2 άρθρου 50 νόμου 3170]1955.

Επί τού πρόσθεν ερωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον έγνωμοδότησεν ως ακολούθως :

Ι. Διά τού άρθρου 5 § 2 τού ά.ν. 18]1944 «περί νομισματικής διαρρυθμίσεως, ωρίσθη, ότι όφειλαί πάσης φύσεως εις δραχμάς, στηριζόμεναι εις γενεσιουργόν αίτίαν, ύφισταμένην πρό της ισχύος τού παρόντος νόμου, εξοφλούνται δι' ισαρίθμων δραχμών τών εν τή προηγουμένη παραγράφω τραπεζογραμματίων, εφ' όσον δέν παρήλθεν ο χρόνος της συναλλαγής ως ανωτέρω (§ 1), ή διά των κατά τό άρθρον 1 δραχμών επί τή εν παραγράφω 1 τού παρόντος άρθρου σχέσει. Εξαιρούνται της διατάξεως ταύτης αί προς τό Δημόσιον, τούς Δήμους και τάς Κοινότητας όφειλαί εκ φόρων εν γένει, ως και αί εισφοραί προς Ασφαλιστικά Ιδρύματα Δημοσίου Δικαίου, αίτινες θέλουν ρυθμισθή υπό ειδικού νόμου.

Αφ' ετέρου διά τού άρθρου 50 § 2 νόμου 3170]1955 «περί Ναυτικού Απομαχικού Ταμείου» ωρίσθη, ότι εάν κατ' εφαρμογήν τού άρθρου 51 τού ά.ν. 1846]1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων» τό Ι.Κ.Α. ή έτερος ασφαλιστικός φορεύς αναγνωρίσῃ και πληρώσῃ παροχήν τινα εις ησφαλισμένον παρ' αύτώ, όστις προηγουμένως ήτο ησφαλισμένος παρά τώ Ν.Α.Τ., τό τελευταίον τούτο υποχρεούται, όπως καταβάλῃ εις τόν επιβαρυνθέντα νέον ασφαλιστικόν φορέα τάς παρά τού ησφαλισμένου καταβληθείσας υπέρ τού Ν.Α.Τ. εισφοράς εντόκως προς 5ο]ο ετησίως, τροποποιουμένων αναλόγως κατά τούτο των διατάξεων τού ανωτέρω μνημονευομένου αναγκαστικού νόμου.

Αί εισφοραί, περί ών ή παράγραφος 2 τού άρθρου 50 νόμου 3170]1955, δέν εμπίπτουν εις την ως άνω νομισματικήν διαρρύθμισιν. Πράγματι γενεσιουργός αιτία της οφειλής τού Ν.Α.Τ. έναντι τού Ι.Κ.Α. και αντιστοίχως της αξιώσεως αύτού έναντι τού Ν.Α.Τ. είναι ή πληρωμή παρά τού Ι.Κ.Α. λόγω μεταβολής ασφαλιστικού φορέως της παρ' αύτού αναγνωρισθείσης παροχής προς τινα, όστις ήτο πρότερον ησφαλισμένος τού Ν.Α.Τ. και νύν είναι συνταξιούχος τού Ι.Κ.Α. κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2 άρθρου 50 νόμου 3170]1955.

Ώστε ή γενεσιουργός αιτία της υπ' όψιν οφειλής τού Ν.Α.Τ. έλαβε χώραν μετά την ισχύν τού ά.ν. 18]1944 (11.11.1944) και ως εκ τούτου ή υπ' όψιν οφειλή τού Ν.Α.Τ. διαφεύγει την εφαρμογήν τού ά.ν. 18]1944, κατά τά κρατήσαντα εν τή νομολογία, καθ' ην γενεσιουργός αιτία κατά την έννοιαν της διαληφθείσης διατάξεως της παραγράφου 2 τού άρθρου 5 νόμου 18]1944 ορίσταται, όταν συντελεσθήσαν πρό της ισχύος τού νόμου 18]1944 άπαντα τά στοιχεία, άτινα άπαιτούνται κατά νόμον, όπως παραχθῇ το δικαίωμα, εις τό οποίον αντιστοιχεί ή εποχρέωσις, ως οφειλή δραχμών, πρό δέ της πληρώσεως πάντων τούτων παράγεται εκ των ήδη συντελεσθέντων άλλη περιουσιακή προς δημιουργίαν τού δικαιώματος, εφ' ού και της οφειλής, ήτις, ως μή ορισταμένη πρό τού ως άνω χρόνου, δέν εμπίπτει εις την εκτεθείσαν ρύθμισιν (βλ. Α.Π. 216]1958, 184]1959, 243]1960, 280]1960, 247]1961, αγόρευσιν Εισαγγελέως Α.Π. *Κ. Κάλλια*, ΕΕΝ υπό Α.Π. 184]1959, ΕΕΝ 26, 529, Εφετείου Αθηνών 1337]1961, ΕΕΝ 29, 315, πρβλ. *Τριανταφυλλόπουλον*, ΕΕΝ «δ', 307 επ., *Γαζήν*, εν Θέμιδι 1954, σελ. 1 επ.).

ΙΙ. Μη ουσιωδούσης, κατά τά ανωτέρω, της υπ' όψιν αξιώσεως τού Ι.Κ.Α. εις την νομισματικήν διαρρύθμισιν τού άρθρου 5 § 2 ά.ν. 18]1944, δικαιούται τούτο να αίτησηται παρά τού Ν.Α.Τ. τάς εις αύτό καταβληθείσας πρό της ισχύος τού νόμου τούτου παρ' αύτού ποτέ παρ' αύτώ ησφαλισμένων εισφοράς, αναπροσημασμένας εις δραχμάς σημερινάς, βάσει των αρχών της καλής πίστεως κατά τό αναδρομικόν έχον ισχύν άρθρον 288 Αστικού Κώδικος, εφ' όσον οί όρισμοί τούτου είναι όρισμοί και τού άρθρου 281 Α.Κ., όπερ εφαρμόζεται και επί των πρό τού Α.Κ. εννόμων σχέσεων κατά την διάταξιν τού άρθρου 19 Εισ.Ν.Α.Κ. (βλ. άνω νομολογίαν).

Πρός εύρεσιν της αξίας ταύτης της μετ' αναπροσαρμογήν παροχής δέον 1) να αναχθῇ ή εις δραχμάς αξία εκάστης μηνιαίας εισφοράς τού κρισίμου χρόνου εις χρυσάς λίρας Αγγλίας, 2) είτα δέ να γίνῃ σύγκρισις της αγοραστικής δυ-

νάμεως τῆς χρυσῆς ταύτης λίρας, ἣν εἶχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς ἑκάστης μηνιαίας εἰσφορᾶς πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς ἰδίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδόσεως τῶν εἰσφορῶν, β) κατόπιν τῆς συγκρίσεως ταύτης νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἀκριβὴς ἀξία τῆς ὀφειλῆς εἰς χρυσᾶς λίρας Ἀγγλίας καὶ δ) ἀκολούθως ἡ ἀξία τούτων νὰ μετατραπῇ μὲ τιμὴν λίρας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδόσεως εἰς σήμερον κυκλοφορούσας δραχμάς (βλ. τύπον σχετικοῦ ὑπολογισμοῦ παρὰ *Ἀγαπητίδη*, ΕΕΝ 29, 20 ἑπ., ὅπου καὶ ἀλγεβρικαὶ ἐξισώσεις (Κ2 — Σ — Κ1), ὅπου Κ2 — ἀποδοτέον κεφάλαιον Σ — συντελεστὴς οἰκονομικῆς ἀναπροσαρμογῆς, Κ1 — δραχμαί), Α.Π. 247|1961, 184|1959).

ΙΙΙ. Σημειωτέον, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀναπροσαρμογὴ ἔτυχε δυσμενοῦς ὑποδοχῆς παρὰ τῶν οἰκονομολόγων, οἱ ὁποῖοι καθιστῶσα τὴν κατ' ἀναπροσαρμογὴν πληρωτέαν ὀφειλὴν ἐπαχθεστέραν (βλ. *Ἀγαπητίδην*, ΕΕΝ 29, 14 ἑπ., πρβλ. *Δεληβάνην*, αὐτόθι, σελ. 291 ἑπ.

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους *Π. Καρδογιαννόπουλος*.

Ἀναπληρωματικὰ μέλη διοικήσεως ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 51 Ν.Δ. 2698|1953 : Κοινοποιοῦμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 686|1962 γνωμοδότησιν τῆς παρ' ἡμῖν Νομικῆς Ὑπηρεσίας, πρὸς τὰ περιεχόμενα τῆς ὁποίας συμφωνοῦμεν. ***(Ἔγγρ. 24173|1962 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας καὶ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 686

Θέμα : Ἀναπληρωματικὰ μέλη διοικήσεως ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 51 ν.δ. 2698|1953.

Ἐπὶ τοῦ διαβιβασθέντος ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22061|15.10.1962 ἐγγράφου τῆς Διευθύνσεως Β' τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ ἐγγράφου τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χίου καὶ τοῦ τεθέντος δι' αὐτοῦ ἐρωτήματος «ἂν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου μέλη συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων» τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ν.δ. 2698|1953 περιλαμβάνωνται καὶ τὰ ἀναπληρωματικὰ μέλη τῆς διοικήσεως τῶν ἐν λόγῳ σωματείων, ἔχομεν τὴν ἀκόλουθον γνώμην :

Καίτοι ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 281 «περὶ σωματείων» καὶ τοῦ νόμου 2151|1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» οὐδὲν ὁρίζεται σχετικῶς πρὸς τὰ ἀναπληρωματικὰ μέλη τῆς διοικήσεως τούτων, ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον εἰς τὰ οἰκεῖα καταστατικὰ τῶν σωματείων προβλέπεται ἡ ἐκλογὴ πλὴν τῶν τακτικῶν μελῶν τῆς διοικήσεως καὶ ἀναπληρωματικῶν τοιούτων (τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ τῶν Ἐξελεγκτικῶν Ἐπιτροπῶν), ταῦτα δέον νὰ θεωρηθῶσιν, ὅτι ἀποτελοῦν μέλη τῆς διοικήσεως, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους :

α) Διότι τὰ ἐν λόγῳ μέλη ἐκλέγονται καθ' ὃν τρόπον καὶ ὑφ' ἃς προϋποθέσεις καὶ τὰ τακτικὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ ἢ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου.

β) Διότι ὑπόκεινται εἰς τοὺς αὐτοὺς περιορισμοὺς ἀσυμβιβάστου, ὡς καὶ τὰ τακτικὰ μέλη τῶν ἄνω Συμβουλίων καὶ

γ) Διότι τὰ ἀναπληρωματικὰ μέλη ἀναπληροῦσιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὰ κωλυόμενα ἢ παραιτούμενα εἰς τὰς ἀνωτέρω τακτικὰ μέλη, λόγῳ ἀπουσίας ἢ ἀσθενείας ἢ καὶ παραιτήσεως καὶ παντὸς ἑτέρου κωλύματος.

Ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐνεργετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ν.δ. 2698|1953 καὶ ἐπὶ τῶν ἀναπληρωματικῶν μελῶν τῆς διοικήσεως ἢ τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων οὐδὲν ὁριστικὸν κώλυμα οὔτε ἐκ τῆς γραμματικῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκ τῆς λογικῆς ἑρμηνείας τῆς διατάξεως ταύτης.

Πράγματι δὲ ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ὁμιλεῖ γενικῶς περὶ μελῶν συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως ἢ ἐλέγχου ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, χωρὶς νὰ παίηται διάκρισιν μεταξὺ τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν. Ἄμφω δμως καὶ τὰ ἀναπληρωματικὰ μέλη θεωροῦνται κατὰ τὰ ἀνωτέρω μέλη τῆς διοικήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐν λόγῳ σωματείων, ταῦτα δέον νὰ τύχουν τοῦ εὐεργετήματος τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ν.δ. 2698|1953.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1962

Ὁ Εἰσηγητὴς — Ὁ Νομ. Σύμβουλος

Κ. Βερώνης — *Δημ. Βλαχογιάννης*

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἠσφαλισμένου, ἀπασχοληθέντος εἰς ἐκμετάλλευσιν ἀσκουμένην ὑπὸ τῶν τέκνων του : Κοινοποιοῦμεν τὴν κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 689|8.11.1962 γνωμοδότησιν τῆς παρ' ἡμῖν Νομικῆς Ὑπηρεσίας, πρὸς τὰ περιεχόμενα τῆς ὁποίας συμφωνοῦμεν. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 25808|1962 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.***

Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 689

Θέμα : Ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας πατρὸς ἀπασχολουμένου εἰς ἐπιχείρησιν ἀσκουμένην ὑπὸ τῶν υἱῶν του.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24170|29.10.1962 ἐγγράφου ἐρωτήματος τῆς Διευθύνσεως Β' (Τμῆμα 3) περὶ τοῦ ἂν ἐξαιρῆται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ὁ ἀπασχολούμενος εἰς ἐπιχείρησιν, ἀσκουμένην ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑτερορρύθμου ἑταιρείας, ἧς μέλη εἶναι μόνον τὰ τέκνα του, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ ἀκόλουθα :

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ. 2961|1954, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 3464|1955, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας οἱ σύζυγοι, οἱ γονεῖς ἢ τὰ τέκνα, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται εἰς ἐκμεταλλεύσεις, ἀσκουμένας ὑπὸ συζύγου, πατρὸς ἢ τέκνου. Προφανὴς σκοπὸς τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης εἶναι ἡ ἀποφυγὴ εἰκονικῶν συμβάσεων ἐργασίας μεταξὺ συζύγων ἢ μεταξὺ συγγενῶν πρώτου βαθμοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰκονικῶν ἀπολύσεων μεθ' ἑκάστην δεδηλωμένην ἐμπλήρωσιν ἡμερῶν ἐργασίας, δικαιολογοῦσαν καταβολὴν ἐπιδόματος ἀνεργίας ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ Ὀργανισμοῦ, ὑποχρεουμένου νὰ ἐπιδο-

τῇ μὴ πραγματικοὺς ἀνέργους.

Δεδομένου τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ τῆς διατάξεως ἡ ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας δὲν πρέπει νὰ περιλάβῃ μόνον τὰς περιπτώσεις τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ συζύγου, πατρὸς ἢ τέκνου αὐτῶν, τὴν ἀσκουμένην ἰδίῳ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὰ συγγενικὰ αὐτὰ πρόσωπα ἀσκοῦν τὴν ἐπιχείρησιν ὑπὸ τὴν μορφὴν προσωπικῶν ἑταιρειῶν, ὡς εἶναι αἱ ὁμόρρυθμοι, ἑτερόρρυθμοι ἢ ἀφανεῖς μετοχικαὶ ἑταιρεῖαι, ἐστω καὶ ἂν αἱ ἑταιρεῖαι αὗται ἔχουν ἰδίαν νομικὴν προσωπικότητα, ἀρκεῖ νὰ μετέχουν αὐτῶν (τῶν ἑταιρειῶν) κατὰ ποσοστὸν μεῖζον τῶν 50 ὁ/ο, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐπιβάλουν τὰς θελήσεις των, διότι ἡ διάταξις περὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐξαιρέσεως, ἀποβλέπουσα κυρίως εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ πράγματος, ἦτοι τὴν ἀποφυγὴν εἰκονικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ., δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τοὺς ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἐόρκως διαδεδομένην μορφὴν προσωπικῆς ἑταιρείας ἀσκουμένας ἐπιχειρήσεις.

Ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ ἦγεν εἰς σιγνοτάτην καταστρατήγησιν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως διὰ τῆς συστάσεως προσωπικῆς ἑταιρείας, συμφερούσης ἄλλωστε καὶ διὰ φορολογικοὺς λόγους.

Ἐν προκειμένῳ ὅθεν δέον νὰ ἐξαιρεθῇ τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας ὁ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 20508] 23.10.1962 ἐγγράφῳ τῆς Τοπικῆς Ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν ἀναφερόμενος καὶ νὰ μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἠσχολήθη εἰς τὴν ἑτερόρρυθμον ἑταιρείαν, ἧς μοναδικὰ μέλη εἶναι τὰ τέκνα του.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Νοεμβρίου 1962

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος

Δημ. Βλαχογιάννης

Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα ἐφεδρικῶν ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων, σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἀστικῶν γραμμῶν : Ὡς γνωστόν, εἰς τὰ Κ.Τ.Ε.Λ. τῶν ἀστικῶν γραμμῶν τῶν περιφερειῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν, ἐκτὸς τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ κινήσεως, ἀπασχολεῖται καὶ ἐφεδρικὸν τοιοῦτον.

Προκειμένου νὰ ἐρευνηθῇ, ἂν τὸ τελευταῖον τοῦτο προσωπικὸν (ἐφεδρικὸν) ἐξαιρῆται ἢ μὴ τῶν περὶ Δ.Α.Ο.Ε.Μ. διατάξεων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 3 τοῦ ν.δ. 3868]1958, ἐγένετο μέχρι τοῦδε, κατὰ περίπτωσιν, σύγκρισις μεταξὺ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ λαμβάνει ὁ μισθωτὸς ὡς οἰκογενειακὸν ἐπίδομα τέκνων παρὰ τοῦ ἐργοδότου του διὰ τὴν μερικὴν κατὰ κανόνα ἀπασχόλησίν του καὶ τοῦ καταβαλλομένου ἐπιδόματος ἐκ τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ.

Ἡ τοιαύτη ὅμως σύγκρισις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δικαία, ἐφ' ὅσον, κατ' αὐτήν, ἀπὸ μὲν πλευρᾶς Δ.Α.Ο.Ε.Μ. λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπίδομα τὸ καταβαλλόμενον ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως (250 ἡμέραι ἐργασίας καὶ ἄνω), ἀπὸ δὲ πλευρᾶς ἐργοδότου ὑπὸ καθεστῶς μερικῆς τοιαύτης.

Ἐκτὸς τούτου ἡ ρύθμισις αὕτη προκαλεῖ καὶ τεχνικὰς δυσχερείας εἰς τὰς ὑπηρεσίας ὑμῶν, διότι αὗται ἀναγκάζονται, μὲ βάσιν τὸ βιβλιάριον ἀσφαλίσεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προκυπτούσης ἀπασχολήσεως, νὰ ὑπολογίζουν κατὰ περίπτωσιν καὶ κατὰ μῆνα τὸ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου παρεχόμενον εἰς τὸν μισθωτὸν ἐπίδομα, ἵνα διαπιστωθῇ, ἐὰν τοῦτο εἶναι κατὰ ποσὸν ἀνώτερον κλπ., ἀφοῦ αἱ ἀντίστοιχοι ἡμέραι ἐργασίας δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος λήψεως οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος.

Πρὸς τὸν σκοπὸν δικαίας ρυθμίσεως, ἀλλὰ καὶ ἁπλουστεύσεως τοῦ ὅλου ζητήματος, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι τοῦ λοιποῦ, προκειμένου νὰ ἐξετασθῇ, ἐάν τις ἐκ τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ δικαιοῦται οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, δέον νὰ ἐρευνᾶται, ἐὰν αὐτὸς ἐξαιρῆται τῶν περὶ Δ.Α.Ο.Ε.Μ. διατάξεων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 3 τοῦ ν.δ. 3868]1958, ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Ἐὰν ἐξαιρῆται ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως δέον νὰ ἐξαιρῆται καὶ ὑπὸ καθεστὼς μερικῆς τοιαύτης, ὅπότε δὲν θὰ ὑπολογίζωνται αἱ ἀντίστοιχοι ἡμέραι ἐργασίας διὰ τὴν καταβολὴν ἐπιδόματος ἐκ τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ., ὡς ὁδὸς ἐπραγματοποίησεν.

Ἀντιθέτως, ἐὰν ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως ὑπάγηται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3868]1958, ὑπάγεται καὶ ὑπὸ καθεστὼς μερικῆς τοιαύτης κλπ.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω :

1) Οἱ ἐφεδρικοὶ ὁδηγοὶ καὶ σταθμάρχαι τῶν ἀστικῶν γραμμῶν τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης, οἱ συντηροῦντες καὶ λαμβάνοντες ἐπίδομα τέκνων ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου των, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρ' αὐτῶν πραγματοποιηθεισῶν κατὰ μῆνα ἡμερῶν ἐργασίας, ἐξαιροῦνται πάντοτε τῶν περὶ Δ.Α.Ο.Ε.Μ. διατάξεων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 3 τοῦ ν.δ. 3868]1958, κατόπιν ὑποβολῆς σχετικῆς αἰτήσεως καὶ ἐκδόσεως ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι καὶ εἰς περίπτωσιν μὴ ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ταύτης δὲν θὰ γίνηται προσμέτρησις τῶν ἡμερῶν ἐργασίας διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος ἐπιδοτήσεως.

2) Εἰς τὴν αὐτὴν ἐξαίρεσιν ὑπάκεινται καὶ οἱ ἐφεδρικοὶ ἐλεγκταὶ ἀστικῶν γραμμῶν τῶν αὐτῶν περιφερειῶν, οἱ συντηροῦντες καὶ λαμβάνοντες ἐπίδομα ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου των δι' ἓν ἢ τρία τέκνα ἢ δύο, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἡλικίας ἄνω τῶν 15 ἐτῶν.

3) Οἱ ἐφεδρικοὶ ὁδηγοὶ καὶ σταθμάρχαι τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. τῆς ἀστικῆς γραμμῆς Πατρῶν ἐξαιροῦνται ὡς οἱ ἀνωτέρω εἰς περίπτωσιν 2.

4) Ἐκ τῶν ἐφεδρικῶν εἰσπρακτόρων τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἀστικῶν γραμμῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν ἐξαιροῦνται μόνον οἱ συντηροῦντες καὶ λαμβάνοντες ἐπίδομα ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου των διὰ τρία τέκνα ἢ διὰ δύο, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἡλικίας ἄνω τῶν 15 ἐτῶν.

Ὡσαύτως γνωρίζομεν, ὅτι ἡ παροῦσα ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τὰς ἀπὸ 1.1.1963 ληφθησομένας ἀποφάσεις ἐπιδοτήσεως ἐκ τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ., τυχὸν δὲ ἐκδοθεῖσαι τοιαῦται ἐπὶ τῇ βάσει προϊσχυουσῶν ὁδηγιῶν δέον νὰ θεωρηθῶσιν, ὅτι καλῶς ἐξεδόθησαν καὶ οὐδεμία μεταβολὴ νὰ ἐπέλ-

θη διά την μέχρι 31.12.1962 περίοδον.

Τέλος έφιστώμεν την προσοχήν ὑμῶν ἐπί τοῦ ὅτι τά ἀνωτέρω ἀφορῶν ἀποκλειστικῶς τό ἐφεδρικόν προσωπικόν τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἀστικῶν γραμμῶν καί δέν δύνανται νά ἰσχύσωσι καί δι' ἑτέρας κατηγορίας προσώπων (***Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 23212/1962 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρός τάς Τοπικάς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ***).

Εἰσφοραί πρός τό Ι.Κ.Α. ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀπασχολουμένων εἰς πλείονας τῆς μιᾶς Δημοσίας Ὑπηρεσίας : 1. Ἐκ τοῦ κοινοποιηθέντος ἡμῖν καί ἡμῖν ὑπ' ἀριθ. 185031/18.10.1962 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (Γενικόν Λογιστήριον τοῦ Κράτους) πρός τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας προκύπτει, ὅτι εἰς τάς περιπτώσεις ἀπασχολήσεως ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς πλείονας τῆς μιᾶς Δημοσίας Ὑπηρεσίας ταυτοχρόνως χαρακτηρίζητε τούτους ὡς πολλαπλῶς ἀπασχολουμένους, θεωροῦντες ἑκάστην τῶν Ὑπηρεσιῶν, εἰς ἃς ἀπασχολοῦνται, ὡς ἴδιον ἐργοδότην καί ἐφαρμόζητε διά τόν ὑπολογισμόν τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν.

Ἡ τοιαύτη ἄποψις δέν εὑρίσκεται, καθ' ὅσον, ὡς καί ἐν τῷ ὡς ἄνω ἐγγράφῳ ἀναφέρεται, δέν δύναται νά διασπασθῇ ἡ νομική προσωπικότης τῆς Πολιτείας, εἰς τρόπον ὥστε νά θεωρηθῇ, ὅτι ἑκάστη Ὑπηρεσία αὐτῆς ἀποτελεῖ ἴδιον ἐργοδότην, ἀλλ' αὐτή παραμένει συνεχής καί ἑνιαία καί κατά συνέπειαν τό Κράτος, τό Δημόσιον (διότι ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοιαν χρησιμοποιοῦμεν συνήθως τόν ὅρον «Πολιτεία») ἀποτελεῖ ἕνα ἑνιαῖον ἐργοδότην δι' ἁπάσας τάς Ὑπηρεσίας αὐτοῦ καί τούς παρ' αὐτῶν ἀπασχολουμένους μισθωτούς.

Τό γεγονός ὅτι τό Ἵδρυμα τηρεῖ ἴδια στοιχεῖα δι' ἑκάστην Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν (ἀριθ. μητρώου κλπ.) δέν ὀφείλεται εἰς τό ὅτι θεωρεῖ ἑκάστην τούτων ὡς ἴδιον ἐργοδότην, ἀλλ' εἰς τήν ἐξουδετέρωσιν τῶν τεχνικῶν δυσχερειῶν, αἵτινες ἀσφαλῶς θά παρουσιασθοῦν ἐν τῇ πράξει εἰς ἐναντίαν περίπτωσιν.

2. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω οἱ ἐν περιλήψει μισθωτοί δέν δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς πολλαχῶς ἀπασχολούμενοι, ἀλλ' ὡς ἀπασχολούμενοι εἰς περισσοτέρας τῆς μιᾶς Ὑπηρεσίας τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου, μή δυναμένων οὕτω νά τύχουν ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν.

3. Ὅσον ἀφορᾷ τόν τρόπον ὑπολογισμοῦ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν δι' τήν ἀσφάλισιν τῶν ἐν λόγῳ προσώπων θά τύχουν ἐφαρμογῆς αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4104/1960, ἤτοι θά καταβληθοῦν εἰσφοραί μόνον δι' τό μέχρι 210 δραχμῶν ἡμερησίως λαμβανόμενον ἀθροιστικῶς παρ' αὐτῶν ποσόν ἀποδοχῶν, διό δι' τό ἐπί πλέον ταυτοῦτον, ἄπερ θά προκύψῃ ἐκ τοῦ ἀθροίσματος ἐπίσης τῶν καταβαλλομένων αὐτοῖς ἀποδοχῶν παρ' ἁπασῶν τῶν Ὑπηρεσιῶν, εἰς ἃς ἀπασχολοῦνται κατά τήν αὐτήν χρονικήν περίοδον, δέν θά καταβληθοῦν εἰσφοραί.

Πρός τούτοις δέον ὅπως ὑποδείξητε εἰς τάς Δημοσίας Ὑπηρεσίας τάς ἀπασχολούσας προσωπικόν τῆς ἐν περιλήψει κατηγορίας, τήν σύνταξιν ἑνιαίας μισθολογικῆς καταστάσεως, περιλαμβανούσης τό σύνολον τῶν παρ' αὐτῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν εἰς τά ἐν λόγῳ πρόσωπα κατά τήν αὐτήν μισθολογικήν περίοδον, βάσει δέ αὐτῆς θά ὑπολογίζωνται κατά τά ἀνωτέρω αἱ καταβλητέαι εἰσφοραί.

Εἰς ἃς ὅμως περιπτώσεις καί ἐνδεχομένως εἰς ἁπάσας ἡ ἀνωτέρω διαδικασία δέν καθίσταται δυνατόν νά ἀκολουθηθῇ, ἐπιβάλλεται ἡ ἀντιμετώπισις ἐκ τῶν κατά τάς παρασχεθείσας ὑμῖν ὁδηγίας διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 125/1951 ἡμετέρας ἐγκυκλίου διατυγῆς, τοῦ ἀπολογισμοῦ τουτέστι τῶν εἰσφορῶν ἐπί τῶν πράγματι καταβαλλομένων παρ' ἑκάστης Ὑπηρεσίας ἀποδοχῶν ἄνευ ἀναγωγῆς τούτων εἰς τεκμαρτῶν μισθόν καί ἐφ' ὅσον αἱ οὕτω ὑπολογιζόμεναι εἰσφοραί ὑπερβαίνουν ἀθροιστικῶς λαμβανόμενοι τό ποσόν τῆς 14ης μισθολογικῆς κλάσεως τό ἐπί πλέον τοιοῦτον θά ἐπιστρέφηται ἐν τῷ συνόλῳ του εἰς τούς δικαιούχους (Δημοσίων - ἀσφαλισμένους), θεωρουμένων ὡς καταβληθέν ἀχρεωστήτως.

Οὕτω π.χ. ἔκτακτος δημόσιος ὑπάλληλος, ἀπασχολούμενος ταυτοχρόνως εἰς τρεῖς Δημοσίας Ὑπηρεσίας, λαμβάνει ἀποδοχάς ἐκ τῆς Α' 2.000 μηνιαίως, ἐκ τῆς Β' 3.000 καί ἐκ τῆς Γ' 4.000. Τό παρ' ἑκάστης καταβλητέον ποσόν εἰσφορῶν (μικτοῦ κλάδου) ἀνέρχεται ἀντιστοίχως εἰς 420, 735 καί 980 δραχμάς, ἤτοι σύνολον δραχμάς 2.205 (ἐργ. 1.440 καί ἐργ. 765). Τό ποσόν εἰσφορῶν τῆς 14ης μισθολογικῆς κλάσεως ἀνέρχεται εἰς δραχμάς 1280 (ἐργ. 840, ἐργ. 440), τό δέ ἐπιστρεπτέον εἰς δραχμάς 919 (ἐργ. 600 καί ἐργ. 319).

Ἡ ἐπί πλέον καταβληθεῖσα ἐργοδοτική εἰσφορά θά ἐπιστραφῇ εἰς μίαν Ὑπηρεσίαν, ἐξουσιοδοτηθεῖσαν ὑπό τῶν λοιπῶν, ἡ ἐφ' ὅσον τοῦτο ζητηθῇ, εἰς ἑκάστην κεχωρισμένως κατ' ἀναλογίαν πρός τάς καταβληθείσας παρ' αὐτῶν ἀποδοχάς εἰς τόν μισθωτόν, ἤτοι ἡ Α' θά λάβῃ δραχμάς $133,30 \left(\frac{600 \times 2.000}{9.000}\right)$, ἡ Β' 200 $\left(\frac{600 \times 3.000}{9.000}\right)$ καί ἡ Γ' $266,70 \left(\frac{600 \times 4.000}{9.000}\right)$.

(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 204/1962 τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρός τά Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων): «Ἂν ἡ διά τοῦ β δ. τῆς 20|24 Αὐγούστου 1951, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν ὑπό τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1538|1950, γενομένη κατάργησις τῆς ὑπέρ τοῦ ἐν τῷ ἐρωτήματι Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἐπιβεβλημένης κρατήσεως ἐπί τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τῶν μή κεκτημένων τήν ἰδιότητα τοῦ μετόχου τοῦ Ταμείου τούτου, ἀναφέρεται καί εἰς τούς διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένους μετά τῶν Ν.Π.Δ.Δ. ὑπαλλήλους αὐτῶν καί παρέχοντας ἐργασίαν προεχόντως σωματικήν (ἐργάτας).

Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τμ. Α'

Γνωμοδότησις 955|1962

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Φραγκούλης*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλλέργης*
Λοιπά μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Χατζηδάκης, Δ. Μαγγιῶρος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Κ. Κυριαζῆς, Νομικοί Σύμβουλοι, Β. Κουντούρης, Π. Σοφιανόπουλος, Π. Μπλιάτσος, Πάρεδροι

Ἐπί τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1. Διά τοῦ ἄρθρου 3 § 1 ἐδ. γ' τοῦ ν.δ. 1050|1942 ἐπεβλήθη ὑπέρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κράτησις 1ο|ο ἐπί τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν κλπ. τῶν δημοσίων ἐν γένει ὑπαλλήλων, ὡς καί τῶν ὑπαλλήλων Εἰδικῶν Ταμείων ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ πάσης ἐπιτροπῆς ἢ ἄλλου συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, συσταθέντος ὑπό τοῦ Κράτους πρός ἄσκησιν κρατικῆς λειτουργίας, μή ὄντων μετόχων τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, διά δέ τοῦ ἄρθρου 5 § 5 ἐδ. β' τοῦ ἰδίου ν. δ|τος ἐπεβλήθη ὑπέρ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου κράτησις 4ο|ο (μειωθεῖσα εἶτα εἰς 3ο|ο) ἐπί τοῦ ἀντιτίμου τῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν, τῶν προσφερομένων ὑπό μή κεκτημένων τήν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπαλλήλου Εἰδικοῦ Ταμείου ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἐφ' ὅσον ἡ δαπάνη αὐτή βαρύνει τόν προϋπολογισμόν τῶν πολιτικῶν Ὑπουργείων ἢ Ὑπηρεσιῶν, Εἰδικῶν Ταμείων ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὑπό τοῦ Κράτους συσταθέντων, καί πάσης ἐπιτροπῆς ἢ ἄλλου συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, συσταθέντος ὑπό τοῦ Κράτους πρός ἄσκησιν κρατικῆς λειτουργίας. Ἀφ' ἑτέρου ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ ἀ.ν 1538|1950 «περί ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», ὁρίζοντος ὅτι «διά β. δ|τος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δύναται νά καταργηθῇ ἡ ἐπί τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἐπιβεβλημένη κράτησις τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, ἐφ' ὅσον δέν τυγχάνουσιν οὗτοι μέτοχοι αὐτοῦ», ἐξεδόθη τό ἀπό 20|24 Αὐγούστου 1951 β.δ., διά τοῦ ὁποίου κατηργήθη ἀπό 1.7.1951 ἡ ὑπέρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἐπιβεβλημένη δυνάμει τῶν ἐν ἰσχύι διατάξεων κράτησις ἐπί τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οἵτινες δέν τυγχάνουν μέτοχοι τοῦ Ταμείου τούτου».

2. Ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας (ἀποφάσεις 530 531|1960) τοῦ ὁποίου ἐτέθη τό ζήτημα, ἂν ἡ διά τῶν ἄνω διατάξεων γενομένη κατάργησις τῆς ὑπέρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἐπιβεβλημένης κρατήσεως ἀναφέρεται καί εἰς τούς διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένους μετά τῶν Ν.Π.Δ.Δ. ὑπαλλήλους αὐτῶν, ἐσκέφθη, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων καί ἰδία ἐκ τῆς τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1538|1950, παρεχούσης ἐξουσιοδότησιν πρός κατάργησιν τῆς ὡς ἄνω κρατήσεως ἐπί τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, καί τῆς τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β. δ|τος τῆς 20|24 Αὐγούστου 1951, τῆς καταργούσης τήν κράτησιν ταύτην, ἐκφραζομένων γενικῶς, ἄνευ τουτέστι διαστολῆς μεταξύ ὑπαλλήλων, συνδεομένων μετά τοῦ Νομικοῦ Προσώπου διά σχέσεως δημοσίου δικαίου, καί τοιούτων, διατελούντων ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ τε ἐξουσιοδότησις πρός κατάργησιν καί αὐτή αὕτη ἡ διά τοῦ β. δ|τος θεσπισθεῖσα κατάργησις ἀφορᾷ πάντα ἔχοντα τήν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἤτοι ἀσχέτως ἂν ἡ μεταξύ τούτων σχέσις εἶναι τοιαύτη δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀρκεῖ μόνον ὁ τοιοῦτος ὑπάλληλος νά μή εἶναι μέτοχος τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, τοῦ νομοθέτου μή ἀποβλέψαντος εἰς δυσμενεστέραν μεταχείρισιν τῆς περιλαμβανούσης συνήθως μισθωτούς μικροτέρων ἀποδοχῶν κατηγορίας τῶν διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένων ὑπαλλήλων.

Τό θέμα, ὡς ἐτέθη, ὀφεώρα εἰς τήν ἐφαρμογήν τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν ὄψει τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς σχέσεως ὡς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἀλλ' εἶναι πρόδηλον, ὅτι ἡ δοθεῖσα λύσις καλύπτει γενικῶς τάς εἰς τήν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐμπιπτούσας ἐργασιακάς σχέσεις, ἀσχέτως τοῦ εἰδικωτέρου περιεχομένου τῆς παροχῆς τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας ἐάν δηλονότι ἡ παρεχομένη ἐργασία εἶναι ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου καί δή:

3. Αἱ ἄνω διατάξεις τό κέντρον βάρους τῆς καταργητικῆς τῆς ἐν λόγῳ κρατήσεως ἐπιταγῆς τοποθετοῦν ἐπί τοῦ γεγονότος τῆς μή τοῦ

ὑπαλλήλου ὑπαγωγῆς εἰς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων.

Τοῦτο διότι σκοπεῖται ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς ἀρχῆς ὅτι αἱ ἑκατέρωθεν ἱστάμεναι παροχαὶ ἀπορρέουν ἐξ ὑποκειμένων τελούντων ἐν ἀσφαλιστικῇ σχέσει μεταξύ των.

Ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης ἀπορρέει ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἠσφαλισμένου, ὅπως καταβάλῃ τὴν συνιστῶσαν πόρον τοῦ Ταμείου εἰσφοράν του, ἥτις διὰ τὸν μὴ ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἐπικουρικὴν μάλιστα ἀσφάλισιν ταύτην τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων θὰ ἦτο ἀδιανόητος.

Ἐὰν ἤθελε γίνει δεκτόν, ὅτι ἡ κατάργησις ἀφορᾷ ἐκτὸς τῶν διὰ δημοσίου δικαίου σχέσεων καὶ εἰς τοὺς διατελοῦντας ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου πρὸς τὰ ἐν τῷ νόμῳ Νομικὰ Πρόσωπα κλπ. θὰ πρέπει νὰ ὑπάρξουν ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ στοιχεῖα, ἄγοντα εἰς κρίσιν ἐξαιρέσεως τῶν ἐργατῶν.

Στοιχεῖα, ἄγοντα εἰς ἐξαίρεσιν τῶν ὑπὸ ἰδιότητα ἐργάτου παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των ἀπὸ τῆς ἐννοίας τῶν ἄνω διατάξεων, ὁπουδήποτε ἀναζητούμενα, ἀπουσιάζουν.

Ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ ἐν ἄρθρῳ 648 δίδει τὴν ἔννοιαν τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως ἐργασίας, δι' ἧς συμφωνεῖται ἡ παρ' ἑνὸς προσώπου πρὸς ἕτερον παροχὴ ἐργασίας ἐπὶ ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον ἐναντι ἀμοιβῆς (*Καποδίστρια*, Ἐρμ. Ἐργ. Δικ. § 23).

Ὁ ὅρος ἐκμισθωτὴς ἐργασίας, ἀπαντώμενος εἰς τὰ ρωμαϊκῆς ἐπιδράσεως δίκαια (ταυτιζόμενος πρὸς τὸν γενικὸν ὅρον «ἐργαζόμενος»), χρησιμοποιεῖται ὑπὸ στενὴν μὲν ἔννοιαν πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ὅρου «ἐργάτης», τοῦ παρέχοντος δηλαδὴ κατὰ προέχοντα λόγον σωματικὴν ἐργασίαν, ὑπὸ λίαν δὲ εὐρυτέραν ἔννοιαν πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ὅρου «ὑπάλληλος», τοῦ παρέχοντος δηλαδὴ πνευματικὴν κυρίως ἐργασίαν.

Ἀλλ' αἱ διακρίσεις αὗται ἐργατῶν - ὑπαλλήλων, ἀντιδιαστελλόμεναι πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας - ἐργοδότου, συνθέτουν τὸ ὑπὸ νομικὴν ἔννοιαν περιεχόμενον τῆς ἐργασίας καὶ ἀποτελοῦν ὡς τοιαῦται τὸ ἐσωτερικὸν περιεχόμενον τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἢ σχέσεως.

Ἐκ τῆς τοιαύτης διαιρέσεως καὶ τῆς ὀλιγώτερον γενικῆς εἰς ἐργασίαν βιομηχανικήν, ἐμπορικήν, ἀγροτικήν, οἰκιακὴν κλπ. φθάνει τις εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς εἰδικότητας, αἵτινες ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν σύγχρονον ὀργάνωσιν τῆς ἐργασίας. Κατὰ λογικὴν ἀνάγκην ἡ ἔκφρασις «ἐργασία ἐργάτου» ἢ «ἐργασία ὑπαλλήλου» κλπ. δημιουργεῖ μίαν συγκριτικὴν ἔννοιαν πρὸς τὸ περιεχόμενον ἑτέρας συμβάσεως, ἐν τῇ ἰδίᾳ ὅμως ἀείποτε οἰκογενείᾳ τῶν συμβάσεων τῆς σφαίρας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἀλλ' ἀποτελεῖ ἐντελῶς διάφορον ζήτημα ἡ ἔκφρασις τῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς τὰ ἔξω, ἤτοι ὅταν αὐτὴ ἐν τῷ συνόλῳ της θεωμένη καθίσταται ἀντικείμενον ἄλλης διατάξεως νόμου ρυθμίζοντος οὐχὶ τὸ περιεχόμενον ταύτης.

Εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ἡ ἔκφρασις ὑπάλληλος, ἐργαζόμενος κλπ. θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα τὴν ἔννοιαν οὐχὶ τῆς ἐπιλογῆς μέρους ἐκ τοῦ ὅλου, ἀλλ' ἀναφορᾶς εἰς τὸ ὅλον μέσῳ ἑνὸς τῶν βασικῶν στοιχείων, ἅτινα χαρακτηρίζουν ὡρισμένην κατηγορίαν συμβάσεων.

Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα οἱ ὡς ἄνω διατάξεις ἀπεσκόπησαν νὰ καλύψουν πᾶσαν σύμβασιν ἐργασίας, ἀδιακρίτως τοῦ περιεχομένου τῆς παροχῆς τοῦ ἐκμισθωτοῦ ὡς τοιαύτης ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου, καὶ ἑπομένως ἡ κατάργησις ἀφορᾷ εἰς πάντα, εἴτε ἐργασίαν ὑπαλλήλου, εἴτε ἐργάτου παρέχει πρὸς τὸ Ν.Π.Δ.Δ.

4. Ἐν ἐφαρμογῇ πάντων αὐτῶν ἐν τῇ τιθεμένῃ ὧδε περιπτώσει: α) Ἐν τῇ Ἐλευθέρᾳ Ζώνῃ Λιμένος Θεσσαλονίκης, Ν.Π.Δ.Δ. (ἄρθρον 1 ν. 2551/1953), παρέχουν τὴν ἐργασίαν των οἱ ἐργάται καὶ ἐπίκουροι ἐργάται τῆς Κομιατικῆς Ὑπηρεσίας, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ σωματεῖον «Ἅγιος Δημήτριος», β) οὗτοι συνδέονται μετὰ τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Λιμένος Θεσσαλονίκης διὰ συμβάσεως παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, γ) δὲν τυγχάνουν ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ Μ.Τ.Π.Υ.

Παρὰ ταῦτα ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν των γίνεται παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἡ ἀνωτέρω κράτησις ἐκ 3ο/ο, ἥτις διαβιβάζεται εἰς τὸ ἄνω Ταμεῖον, ὅπερ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς νομιμότητος τῆς ἄνω κρατήσεως διατείνεται, ὅτι οἱ ἐργάται οὗτοι δὲν ἀποτελοῦσι προσωπικὸν τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Λιμένος Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ συμβάλλονται μετ' αὐτῆς ἐλευθέρως καὶ ἑπομένως ἡ σχέσις αὕτη παρεξέρχεται τῶν νομολογηθέντων, ὡς ἐξετέθησαν ἤδη.

5. Δι' αὐτῶν τίθεται πρόβλημα ἐρεύνης τῆς μορφῆς τῆς σχέσεως τῶν ἐργατῶν αὐτῶν πρὸς τὴν Ἐλευθέραν Ζώνην Λιμένος Θεσσαλονίκης.

Ἡ ὑπαρξις τοῦ σωματείου, μέσῳ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ πρόσληψις τῶν ἐργατῶν ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς αὐτὸ μελῶν, δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον διαφοροποιοῦν τὴν σχέσιν ταύτην.

Εἶναι καὶ παραμένει, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ ὑφίσταται ἐργασία καὶ μισθὸς εἰδικῶς συμφωνηθείς, βάσει τοῦ συστήματος τῆς κατὰ μονάδα ἀποδόσεως, ἀκραιφνῶς ἐργασιακὴ σύμβασις διὰ τὸ ἄτομον.

Τὸ σωματεῖον ἔχει μόνον εὐχέρειαν νὰ ἐναλλάσσῃ αὐτοὺς καθημερινῶς ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Λιμένος Θεσσαλονίκης (πρβλ. ἐπὶ λοιπ. Α.Π. 90/1954, ΕΕΔ 13, σελ. 467).

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν, μὴ τιθεμένην, ἀλλ' ἐξεταζομένην διὰ τὴν ἀρτίωσιν τῆς ἐρεύνης, ἤθελε θεωρηθῇ ἡ πρόσληψις διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας ταύτης ὡς ἀφορῶσα εἰς ὁμάδας, εἴτε καὶ ὅτι εἶχε καθορισθῇ «συλλογικὸς μισθός», αἱ ἐνδεχόμεναι διαφοροποιήσεις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχον σημασίαν δι' ἄλλα μὴ χαρακτηρίζοντα τὴν σύμβασιν στοιχεῖα, ὡς εἰς ποῖον θὰ ὠφείλεν ὑπακοὴν ὁ ἐν ὁμάδι ἐργαζόμενος, πῶς θὰ γίνῃ ἡ κατανομὴ τοῦ μισθοῦ, ἐὰν ὑφίσταται δικαίωμα ἀναπληρώσεως (παρὰ τὸ προσωπικὸν τῆς σχέσεως), ποῖον βαρύνει ἡ ὑπερημερία, τὴν ὁμάδα ἢ τὸ ἄτομον κλπ. (Ἴδε ἀνάπτυξιν il contratto individuale di lavoro Sanseverino 1953 § 62, 140, 152), ἀλλ' ἐν ὄψει ἐφαρμογῆς τῶν ὡς ἄνω διατάξεων περὶ κρατήσεως 3ο/ο κλπ. ὁπωσδήποτε ματαίως θὰ ἐπέμενέ τις νὰ ἐμφανίσῃ τὴν

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ὁ μισθὸς (καὶ ὡς τοιοῦτον ἐννοοῦμεν πᾶν ὅ,τι δίδεται ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας) ὑπόκειται, ὡς πρὸς τὸ ἀσυμψήφιστον καὶ ἀκατάσχετον αὐτοῦ, εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἄρθρου 664 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Κατὰ τοῦτο ὁ μισθωτὴς (ἐργοδότης κατὰ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον) δὲν δύναται νὰ συμψηφίσῃ ὀφειλομένων μισθῶν πρὸς ἀπαίτησίν του κατὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ (μισθωτοῦ κατὰ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον), ἐφ' ὅσον ὁ μισθὸς οὗτος εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος εἰς διατροφὴν τοῦ ἐκμισθωτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν ἰσχύει ἐπὶ συμψηφισμοῦ πρὸς ἀπαίτησιν, ἣν ἔχει ὁ μισθωτὴς ἕνεκα ζημίας, προξενηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ δολίως ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς συμβάσεως μορφὴν τῆς ὡς ἄνω συμβάσεως ὡς μὴ ἐργασιακῆς.

Ὀφείλει τις νὰ μνημονεύσῃ ἐν καταλήξει ὅτι τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὑπερ κατὰ παραπομπὴν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 530]1960 τῆς Ὁλομελείας ἔκρινεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἐδέχθη ("Ἴδε ἀπόφασιν 309]1961), ὅτι ἡ κατάργησις τῆς κρατήσεως κλπ., κατὰ τὴν δεσμεύουσαν ἐν προκειμένῳ γνώμην τῆς Ὁλομελείας ἀφορᾷ ἁπάντα ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων».

Θὰ πρέπει νὰ προστεθῇ, ὅτι ἤδη προλαβοῦσα ἡ διάταξις ἄρθρου 1 § 4 τοῦ νόμου 2168]1943 (ἀριθ. 306 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου) εἶχε θεσπίσει, ὅτι καὶ παντὸς εἴδους ἀποδοχαὶ καὶ ἀποζημιώσεις τοῦ προσωπικοῦ τῶν Λιμενικῶν Ταμείων καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς δὲν ὑπόκεινται εἰς κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ νόμου 2551]1953 ἐπὶ τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Λιμένος Θεσσαλονίκης μέχρις ἐκδόσεως τῶν ἀναγκαιούντων διαταγμάτων ἐφαρμόζονται τὰ ἰσχύοντα διὰ τὸ Λιμενικὸν Ταμεῖον Θεσσαλονίκης καὶ ἄρα ἡ ἀνωτέρω διάταξις.

6. Ἐν καταλήξει αἱ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 § 1 ἐδάφιον γ' καὶ 5 § 5, ἐδάφιον β' τοῦ ν.δ. 1050]1942 ἐπιβληθεῖσαι κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κατηγορήθησαν διὰ τῶν διατάξεων 13 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1538]1950 καὶ τοῦ β.δ. τῆς 20]24 Αὐγούστου 1951 καὶ διὰ τοὺς εἰς τὴν Ἐλευθέραν Ζώνην Λιμένος Θεσσαλονίκης ὑπηρετοῦντας ὑπαλλήλους, εἴτε αὐτοὶ συνδέονται διὰ δημοσίου δικαίου σχέσεως, εἴτε δι' ἐργασιακῆς συμβάσεως παροχῆς ἐργασίας ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου ἀδιαφόρως.

Ὁ μισθός, ἐφ' ὅσον ὑπόκειται εἰς συμψηφισμόν, εἶναι καὶ ἀκατάσχετος.

Ὁ μισθωτὸς ὅμως, ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ, δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας του ἢ ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἄλλας παροχάς, αἱ ὁποῖαι δὲν φέρουν τὸν χαρακτῆρα μισθοῦ, ἀλλὰ δίδονται ὡς ἀποζημιώσεις αὐτοῦ.

Οὕτω, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ σχέσις ἐργασίας, δύνανται νὰ προκύψουν τοιοῦτοι ἀποζημιώσεις, ὡς ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 901 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ περὶ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ὁπότε, κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 4020]1959 (ΕΕΔ 18, 1272), μισθωτοί, ἀπασχολούμενοι ἐπὶ πλέον τῶν δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἐπιτρεπομένων ἀνωτάτων ὁρίων ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, πέραν τῶν ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαιτήσεών των, δικαιοῦνται καὶ ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς 75]ο ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὡρομισθίου των.

Ἀποζημίωσις ἐπίσης παρέχεται (προσαύξησις 100]ο τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ) κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 3755]1957, διὰ τοῦ ὁποίου συνεπληρώθη τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀ.ν. 539]1945 περὶ ἀδειῶν (ΕΕΔ 18, 806, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης ἀρνεῖται τὴν χορήγησιν εἰς τὸν μισθωτὸν τῆς νομίμου αὐτοῦ ἀδείας (Α.Π. 181]1961, ΕΕΔ 30, 533).

Ἀποζημίωσις ἐπίσης παρέχεται εἰς τὸν μισθωτὸν ἐξ ἀδικοπραξιῶν εἰς βάρος αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς.

Ἐξ ἄλλου, λυομένης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπιβάλλονται εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου καὶ ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ διάφοροι ἀποζημιώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων βασικὴ εἶναι ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112]1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558]1930, περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τοῦ ἀπὸ 16]18 Ἰουλίου 1920 β.δ. περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112]1920 καὶ ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν, ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 3198]1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 14, 502).

Πλὴν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου (ἄρθρον 4 νόμου 3514]1928, ὡς ἐπεξετάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 547]1937 καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων) καὶ ἀποζημίωσις ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν (ἡ ὁποία ὑπολογίζεται βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέ-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

815]1962 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συντάξεως Λογαριασμού άδειών φορτοεκφορτωτών.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 205 της 3 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του νόμου 539]1945 «περί χορηγήσεως κατ' έτος εις τους μισθωτούς αδειών μετ' αποδοχών», ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη διά των νόμων 2855]1954 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων» και του ν.δ. 3755]1957 «περί αυξήσεως αναδρομικώς των αποδοχών των μισθωτών κλπ.». 2) Συμφώνον γνωμοδότημαν του Τμήματος διακανονισμού εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 26.9.1962 και την υπ' αριθ. 698]1962 ταυτόσημον του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αφεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Σύστασις

Συνιστάται παρά τη Εργατική Εστία Ειδικός Λογαριασμός, αποκαλούμενος «Ειδικός Λογαριασμός χορηγήσεως κατ' έτος αδειών μετ' αποδοχών εις τους εργάτας φορτοεκφορτωτάς».

Άρθρον 2

Σκοπός

Σκοπός του διά του παρόντος συνιστωμένου Λογαριασμού είναι η παροχή κατ' έτος αδειών μετ' αποδοχών εις τους εργάτας φορτοεκφορτωτάς των λιμένων και πόλεων της χώρας, εις ους συνεστήθησαν και λειτουργούν κεφάλαια απoζημιώσεως φορτοεκφορτωτών (Κ.Α.Φ.).

Άρθρον 3

Υπαγόμενοι

Εις τον Λογαριασμόν των άρθρων 1 και 2 του παρόντος υπάγονται:

α) Οι εργάται φορτοεκφορτωταί λιμένων και οι τοιούτοι Κομιστικής Υπηρεσίας Τελωνείων Λιμένων, οι εγγεγραμμένοι διά βιβλιαρίου επαγγελματικής ταυτότητος κατά τας ισχυούσας περί φορτοεκφορτώσεων λιμένων διατάξεις και τας ταυτης της υπ' αριθ. 4485]8919]1956 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Εργασίας και Εμπορικής Ναυτιλίας και υπαγόμενοι εις τα οικεία Κ.Α.Φ.

β) Οι εργάται φορτοεκφορτωταί ξηράς των πόλεων και οι τοιούτοι της Κομιστικής Υπηρεσίας Τελωνείου Ξηράς ή Αερολιμένων, οι εγγεγραμμένοι δι' επαγγελματικού βιβλιαρίου κατά τας ισχυούσας περί φορτοεκφορτώσεων ξηράς

ραν της απολύσεως αποδοχών του μισθωτού υπό καθεστώς πλήρους απασχολήσεως, άρθρον δ νόμου 765]1943, ΕΕΔ 2, 632) διά τους εκ των τάξεων του στρατού απολυομένους και επαναλαβόντας την εργασίαν των (ή αποκρουσθέντας εις επανάληψιν της εργασίας των, Α.Π. 68]1949, ΕΕΔ 8, 249), κληρωτούς ή εφέδρους, εφ' όσον δεν διετηρήθησαν εις την υπηρεσίαν των επί εξ έτες από της επαναλήψεως της εργασίας των και απελύθησαν αδικαιολογήτως υπό του εργοδότου.

Η αποζημίωσις αύτη, κατά τα στερεώς νομολογηθέντα (ΕΕΔ 17, 301 επ.), συντρέχει μετά των εκ του νόμου 2112]1920 ή του β.δ. 16]18 Ιουλίου 1920 αποζημιώσεων.

Εις την αποζημίωσιν του νόμου 2112]1920 και του β.δ. 16]18 Ιουλίου 1920 παραπέμπουν και άλλαι νομοθετικαί διατάξεις, ως η του άρθρου 8 νόμου 3198]1955, του άρθρου 8 ν.δ. 3789]1957 (ΕΕΔ 14, 502, ΕΕΔ 16, 1135), διά τους απολυομένους ή αποχωρούντας προς συνταξιοδότησιν (Ίδετε αη μειώσεις μας εν ΕΕΔ 20, 441), του άρθρου 4 § 3 του ν.δ. 4185 1961 (ΕΕΔ 20, 1163 διά τους απολυομένους ή αντικαθιστωμένους πολεμιστάς του νόμου 731 1948 και δ.ν 1836]1951, δσάκις τούτο επιτρέπεται κατά τας διατάξεις της κειμένης νομοθεσίας, ως του άρθρου 1 του δ.ν. 771 1937 διά τους απολυομένους εφέδρους παλαιούς πολεμιστάς.

Αποζημιώσεις επίσης δι' οφειλομένην και μη ληφθείσαν άδειαν ένεκεν απολύσεως δι' αφορμήν βαρύνουσαν τον εργοδότην δικαιούται ο μισθωτός κατ' άρθρον 5 § 5 δ.ν 539]1945 περί αδειών μισθωτών (και άρθρον 5 § 4 του αυτού νόμου).

Πάσαι αι αποζημιώσεις αύται, δοθέντος ότι δεν φέρουσι τον χαρακτήρα μισθού, δεν απολαμβάνουν της προστασίας του άρθρου 664 Αστικού Κώδικος, δυνάμενοι ούτω να συμψηφισθούν και κατασχεθούν (Ίδετε και *Γ. Καποδίστριαν*, Ερμ. Κ υπ' άρθρον 664, αριθ. 5).

Τούτο δέχεται και η νομολογία των Δικαστηρίων άνευ διασπάτεως γνώμης. (Ίδετε διά την αποζημίωσιν του νόμου 2112]1920 Α.Π. 396]1951, ΕΕΔ 10, 1162, Πρωτοδικείου Αθηνών 3756 1953, ΕΕΔ 12, 664, ένθα και λοιπαί, διά την αποζημίωσιν του άρθρου 5 § 5 του δ.ν. 539 1945 περί αδειών Πρωτοδικείου Αθηνών 16041 1955, ΕΕΔ 15, 366).

Ζήτημα υπήρξεν εις την δικαστηριακήν πράξιν, αν ήδύνατο να εισαχθή παραδεκτώς κατά την εργατικήν διαδικασίαν ανεκκαθάριστος ανταπαίτησις του εργοδότου προς συμψηφισμόν (Ίδετε ΕΕΔ 15, 366, αλλά κατά τα νεώτερα νομολογιακά δεδομένα έκρίθη, ότι αύτη παραδεκτώς εισάγεται κατά την εργατικήν διαδικασίαν (Ίδετε *Γ. Θ. Ρίμμον*, Συμψηφισμός ανταπαιτήσεως εργοδότου κατ' απαιτήσεως μισθωτού, κρινομένης κατά την εργατικήν διαδικασίαν, Πρωτοδικείου Αθηνών 16041] 1955 ΕΕΔ 15, 366, ΕΕΔ 15, 353, Πρωτοδικείου Αθηνών 1334]1955, ΕΕΔ 15, 368).

διατάξεις καὶ ὑπαγόμενοι εἰς τὰ οἰκεῖα Κ.Α.Φ.

Ἄρθρον 4

Πόροι

Πόροι τοῦ Λογαριασμοῦ εἶναι :

α) Ποσοστὸν τέσσαρα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (4 ο/ο) ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων νομίμων φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν λιμένων, ξηρᾶς καὶ Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας, ὅπου λειτουργοῦν κεφάλαια ἀποζημιώσεως φορτοεκφορτωτῶν. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἀποτελεῖ ἐπαύξησιν τοῦ τιμολογίου ἀμοιβῆς τῶν ἐν λόγῳ ἐργατῶν, ἐνσωματουμένην μὲ αὐτό, καὶ βαρύνει τὸν οἱονδήποτε ὑπόχρεων πρὸς καταβολὴν τῶν φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ (φορτωτής, παραλήπτης, πράκτωρ, πλοιοκτήτης κλπ.).

β) Αἱ πάσης φύσεως πρόσοδοι ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

γ) Πᾶν ἔσοδον αὐτοῦ ἐκ δωρεᾶς ἢ ἄλλης αἰτίας.

Ἄρθρον 5

Εἰσπράξεις καὶ ἀπόδοσις πόρων

1. Οἱ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου Α' τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ὁριζόμενοι πόροι συνεισπράττονται μετὰ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ καθ' ἑκάστου Κανονισμοῦ Διοικήσεως καὶ Λειτουργίας τοῦ οἰκείου Κ.Α.Φ. ὁριζόμενα, ὑποχρεουμένης ἀπαραιτήτως τῆς διοικήσεως ἑκάστης φορτοεκφορτωτικῆς ὀργανώσεως καὶ τοῦ εἰσπράκτορος τῶν φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων αὐτῆς ὅπως ἀποδίδῃ εἰς τὸ τέλος ἑκάστης ἑβδομάδος τὸ προϊὸν τῆς εἰσπράξεως ταύτης εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Α.Φ. ἢ εἰς τὸν ὑπὸ ταύτης ἐξουσιοδοτούμενον ὑπάλληλον τοῦ Κ.Α.Φ.

2. Ἡ ἀπόδοσις τῶν ὑπὸ τῆς προηγουμένης παραγράφου εἰσπραττομένων πόρων ἐνεργεῖται βάσει συνοπτικῆς καταστάσεως, συνταχθησομένης εἰς τριπλοῦν, εἰς ἣν ἀναγράφονται α) οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἐκδοθεισῶν ἀποδείξεων εἰσπράξεως ἐργατικῶν δικαιωμάτων, β) ἡ ἡμερομηνία ἐκδόσεως αὐτῶν, γ) τὸ ποσὸν τῶν εἰσπραχθέντων ἐργατικῶν δικαιωμάτων καὶ δ) τὸ ποσὸν τὸ ἀντιστοιχοῦν ἐκ τῆς ἐπιβαρύνσεως τῶν δικαιωμάτων τούτων κατὰ 4 ο/ο, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν πόρον τοῦ Λογαριασμοῦ.

3. Μετὰ τὸν ἔλεγχον τῶν ἐκδοθεισῶν ἀποδείξεων εἰσπράξεως τῶν φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν συνταχθεισῶν συνοπτικῶν καταστάσεων, ὡς καὶ θεώρησιν τῶν καταστάσεων τούτων παρὰ τοῦ προέδρου ἢ ὀργάνου τοῦ Κ.Α.Φ. ἐνεργεῖται παρ' αὐτοῦ ἡ εἴσπραξις τῶν ὑπὲρ τοῦ Λογαριασμοῦ ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν, διὰ τῆς ἐκδόσεως τριπλοτύπου ἀποδείξεως, ἠριθμημένης καὶ δεόντως θεωρημένης. Ἡ μία τῶν τριπλοτύπων τούτων ἀποδείξεων παραδίδεται εἰς τὸν ἀποδίδοντα εἰσπράκτορα ἢ ἐκπρόσωπον τῆς ὀργανώσεως, μετὰ μίαν τῶν θεωρημένων συνοπτικῶν καταστάσεων, ἡ ἑτέρα τῶν τριπλοτύπων ἀποδείξεων μετὰ τῆς ἀντιστοίχου συνοπτικῆς καταστάσεως, ἀποτελοῦν παραστατικὸν στοιχεῖον τῆς εἰσπράξεως, τηρούμενον εἰς εἰδικὸν φάκελον τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κ.Α.Φ.

4. Οἱ οὕτω εἰσπραττόμενοι παρὰ τοῦ προέδρου ἢ ὀργάνου τοῦ Κ.Α.Φ. πόροι κατατίθενται αὐθημερὸν ἢ τὴν ἐπομένην τὸ ἀργότερον ὑπ' εὐθύνην αὐτοῦ εἰς τὴν Τράπεζαν εἰς πίστωσιν τοῦ παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ τηρουμένου Λογαριασμοῦ Ἀδείων Φορτοεκφορτωτῶν.

5. Ἡ Τράπεζα, ἐνεργοῦσα τὴν κατάθεσιν, ἐκδίδει ἀπόδειξιν κατατέσεως εἰς διπλοῦν, ἐξ ὧν ἡ μία ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν ἀντίστοιχον ἀπόδειξιν εἰσπράξεως, καὶ συνοπτικὴν κατάστασιν, τηρουμένην καὶ αὐτὴν ἐν τῷ οἰκείῳ φακέλῳ ὡς παραστατικὸν στοιχεῖον τῆς κανονικῆς καταθέσεως, ἡ δὲ ἑτέρα, ἐπισυναπτομένη εἰς τὴν ἀντίστοιχον συνοπτικὴν κατάστασιν, ἀποστέλλεται μετ' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Α.Φ. εἰς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν, Ὑπηρεσίαν Λογαριασμοῦ Ἀδείων Φορτοεκφορτωτῶν.

Ἄρθρον 6

Διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ Λογαριασμοῦ

1. Ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ Λογαριασμοῦ ἀσκεῖται κατὰ τὰς ἀφορώσας τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας διατάξεις, εἶναι ὅμως διαχωρισμένη ἀπὸ τὴν λοιπὴν διαχείρισιν τῶν πόρων, δαπανῶν κλπ. τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τῆς συσχετίσεως αὐτῶν ἢ καὶ τοῦ δανεισμοῦ ἢ τῆς μεταφορᾶς κεφαλαίων τοῦ Λογαριασμοῦ πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν ἢ καὶ ἀντιστρόφως.

2. Ὁ προϋπολογισμὸς καὶ ἀπολογισμὸς τοῦ Λογαριασμοῦ συντάσσεται χεχωρισμένως παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, κατὰ τὰ περὶ ἐγκρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἰσχύοντα, ἐγκρινόμενοι παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Κατὰ τὴν ἰδίαν διαδικασίαν ἀναγράφονται εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Λογαριασμοῦ αἱ ἀναγκαῖαι ἑκάστοτε συμπληρωματικαὶ πιστώσεις.

3. Διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ Λογαριασμοῦ τηροῦνται παρὰ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἰδία βιβλία, ἡ δὲ ἐποπτεία καὶ ὁ ἐν γένει ἔλεγχος τοῦ Λογαριασμοῦ ἀσκεῖται παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἄρθρον 7

Δαπάναι διοικήσεως

Πᾶσαι αἱ δαπάναι εἰσπράξεως τῶν πόρων τοῦ Λογαριασμοῦ καὶ διοικήσεως αὐτοῦ βαρύνουν τοῦτον, ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ ἐγκρινομένου παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προϋπολογισμοῦ, τῆς ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης καταβλητέας ἐκ τοῦ Λογαριασμοῦ ἀποζημιώσεως πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν καθοριζομένης κατόπιν ἠτιολογημένης προτάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου αὐτῆς καὶ γνωμοδοτήσεως τοῦ Τμήματος διοικανονισμοῦ ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμ-

βουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, δι' αποφάσεως τοῦ Υπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 8

Υπολογισμός ἀδειῶν καὶ ὕψος ἀποδοχῶν αὐτῶν

1. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ὁρίζεται ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου ἑκάστου ἔτους τὸ διὰ τὸ ἔτος τοῦτο διατιθέμενον δι' ἕκαστον λιμένα καὶ πόλιν συνολικὸν ποσὸν διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν ἀδείων τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῶν ἐπαγομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος εἰς τὸν Λογαριασμὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματοποιηθεισῶν εἰσπράξεων ἑκάστου τούτων τοῦ προηγουμένου ἔτους, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐφοδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων φορτοεκφορτωτῶν, τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῶν ὡς τοιούτων καὶ τοῦ δικαιουμένου κατ' ἕκαστον τούτων χρόνου ἀδείας, ὑπολογιζομένου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐδαφίων δ' τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 539)1945.

2. Τὸ ὕψος τῶν ἀποδοχῶν ἑκάστης τῶν ἡμερῶν ἀδείας τῶν φορτοεκφορτωτῶν ὑπολογίζεται δι' ἀποφάσεων τῶν οἰκείων Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν φορτοεκφορτωτῶν τῶν λιμένων καὶ πόλεων κεχωρισμένως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματοποιηθεισῶν εἰσπράξεων τοῦ Λογαριασμοῦ ἐκ τῶν ἔργασιῶν τῆς κατηγορίας ταύτης τοῦ προηγουμένου ἔτους μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων διοικήσεως, μὴ δυναμένου ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ τὸ ὕψος τοῦ ἡμερομισθίου, τὸ ὁριζόμενον διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ δώρου ἑορτῶν τῶν φορτοεκφορτωτῶν.

Ἄρθρον 9

Καταβολὴ ἀποδοχῶν ἀδείας

Τὰ ἐγκρινόμενα κατὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας δι' ἕκαστον λιμένα καὶ πόλιν συνολικὰ ποσὰ διὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἀδείων τῶν φορτοεκφορτωτῶν ἀποστέλλονται μέσῳ Τραπέζης ἐπ' ὀνόματι τῶν οἰκείων Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων τῶν διοικουσῶν τὰ Κ.Α.Φ. διὰ Λογαριασμὸν τῶν ἀδείων τῶν φορτοεκφορτωτῶν καὶ διατίθενται δι' αἰτιολογημένων ἀποφάσεων τοῦ Ἐπιτροπῶν τούτων εἰς τοὺς δικαιούχους κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁριζόμενα, καθοριζομένων διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ἃς δικαιοῦται ἕκαστος τῶν ἐργατῶν τῆς οἰκείας κατηγορίας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων θὰ ἀπέχῃ οὗτος τῆς ἐργασίας του.

Ἄρθρον 10

Εἰς τὸ τέλος Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους αἱ πρόεδροι τῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Κ.Α.Φ. ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἀναγγέλλωσαν ἀμελητὶ εἰς τὸν Λογαριασμὸν τὰς πραγματοποιηθείσας κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εἰσπράξεις τῶν πόρων αὐτοῦ ἐξ ἑκάστης κατηγορίας κεχωρισμένως, ἀποστέλλοντες ἅμα εἰς τοῦτον πίνακα ἐμφαίνοντα τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν ἐν ἐνεργείᾳ φορτοεκφορτωτῶν τῶν ἐφοδιασμένων διὰ βιβλιαρίου, τὸν χρόνον ἐργασίας αὐτῶν ὡς τοιούτων καὶ πᾶν ἕτερον στοιχεῖον παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ὁριζόμενον.

Ἄρθρον 11

Αἱ παραβάσεις τῶν ὁρισμῶν τοῦ παρόντος ἐπιδικάζονται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 539)1945, ὡς ἐποπτεύοντα δὲ τὴν ἐφαρμογὴν τούτου ὄργανα θεωροῦνται αἱ Ἐπιτροπαὶ Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων, αἱ διοικοῦσαι τὰ Κ.Α.Φ., αἱ πρόεδροι αὐτῶν καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1962

848]1962 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ χορηγήσεως χρηματικῆς ἐνισχύσεως εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς λόγῳ ἑορτῶν Χριστουγέννων 1962.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 211 τῆς 14 Δεκεμβρίου 1962).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : α) Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 6002]1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37 Α'). β) Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ.ν. 113] 1936 «περὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 6002 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 390 Α'). γ) Τὸν νόμον 3141]1955 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ» (Φ.Ε.Κ. 43 Α'). δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 17]1962 γνωμοδότησιν τοῦ Σ.Ε.Ν. ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 789]1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1

Παρέχεται ἐκτάκτως, λόγῳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων 1962, χρηματικὴ ἐνίσχυσις, ὑπὸ μορφὴν βοηθήματος, εἰς ἀνέργους ναυτικοὺς ἐκ τοῦ Κεφαλαίου Ἀνεργίας καὶ Ἀσθενείας ἐργατῶν θαλάσσης ὡς ἀκολούθως :

α) Εἰς ναυτικοὺς ἐγγάμους δραχμαὶ 600.

β) Εἰς ναυτικοὺς ἀγάμους δραχμαὶ 400.

Προκειμένου περὶ ἀξιωματικῶν τὰ ἀνωτέρω ποσὰ αὐξάνονται κατὰ ἑκατὸν (100) δραχμάς.

Ἄρθρον 2

Ἵνα ναυτικὸς τύχῃ τῆς κατὰ τὸ παρὸν β διάταγμα χρηματικῆς ἐνισχύσεως, δέον :

α) Νὰ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τοὺς καταλόγους ἀνεργίας Γ.Ε.Ν.Ε. μέχρι τῆς 1 Δεκεμβρίου 1962.

β) Νὰ κέκτηται ὑπερπενταετῆ θαλασσίαν ὑπηρεσίαν, διανυθεῖσαν ἐπὶ ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ὡς καὶ πλοιαρίων, ἐφοδιασμένων διὰ ναυτολογίου, μετὰ τὴν ὡς ναυτικοῦ ἢ μαθητευομένου ναυτικοῦ ἀπογραφήν του, ἐξ ἧς δεκατετράμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν. Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ναυτικὸς ἐτέλει ὑπὸ νοσηλείαν δαπάναις τοῦ Οἴκου Ναύτου, θεωρεῖται ὡς χρόνος ναυτικῆς ὑπηρε-

σίας. Ὑπηρεσία, διανυθεῖσα ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις περὶ ἐπιδοτήσεως τοῦ β.δ. 100]1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24 Α'). Προκειμένου περὶ Δωδεκανησίων ναυτικῶν ἐκ τῆς παντελοῦς ὡς ἄνω συνολικῆς ὑπηρεσίας δύναται διετὴς κατ' ἀνώτατον ὅριον τοιαύτη νὰ ἐχῃ διανυθῇ πρὸ τῆς ἐνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου ἐπὶ πλοίων ἢ πλοιαρίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, ἀποδεικνυομένη κατὰ τὰς ἰσχυούσας σχετικὰς διατάξεις.

γ) Νὰ εὑρίσκεται ἐν ἀνεργίᾳ πρὸ τῆς 26 Νοεμβρίου 1962 καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἶναι ἄνεργος μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως.

Ναυτολόγησις μέχρι δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῶν ὡς ἄνω σημειουμένων χρονικῶν ὁρίων δὲν διακόπτει τὸν χρόνον ἀνεργίας.

δ) Νὰ μὴ δικαιοῦται ἐπιδόματος λόγῳ ἀνεργίας ἢ νὰ ἐξήντλησε τὰ πρὸς ἐπιδότησίν του ἀπαιτούμενα προσόντα ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1962 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ β.δ. 100]6.2.1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24 Α').

Ἄρθρον 3

1. Ἡ καταβολὴ τῆς ἐνισχύσεως ἐνεργεῖται εἰς τοὺς μέχρι καὶ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1963 παρουσιαζομένους δικαιούχους ὑπὸ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Οἴκου Ναύτου διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Κεντρικῶν Λιμεναρχείων, Λιμεναρχείων καὶ Ὑπολιμεναρχείων διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν.

2. Ἐπὶ τῇ παροχῇ τῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως καταχωρίζεται εἰδικὴ πρᾶξις ἐν τῷ ναυτικῷ φυλλαδίῳ τοῦ ἐνισχυομένου καὶ ὑπογράφεται ἀπόδειξις. Ἐὰν ὁ ἐνισχυόμενος δὲν γνωρίζῃ γράμματα, ἡ καταβολὴ τῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως γίνεται παρουσίᾳ δύο μαρτύρων, οἵτινες ὑπογράφουν ἐν τῇ ἀποδείξει.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον Ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1962

811]1962 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 62]1962 β. δ)τος «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων τοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 205 τῆς 3 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3752]1929 «περὶ κυρώσεως διὰ διαταγμάτων Κανονισμῶν τοῦ προσωπικοῦ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ φυσικῶν ἢ Νομικῶν Προσώπων, συνδεομένων διὰ συμβάσεων μετὰ τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας» (Φ.Ε.Κ. 7 Α' 1929).

2. Τὸ ἀπὸ 16]26 Μαρτίου 1958 β. δ/γμα περὶ ἐκπροσωπήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων διὰ τὴν κατὰ τὸν νόμον 3752]1929 κύρωσιν τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Προσωπικοῦ (Φ.Ε.Κ. 42 Α' 1958).

3. Τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 179]31.10.1960 ἐγγράφου τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων διατυπωθεῖσαν γνώμην.

4. Τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230]4.11.1960 ἐγγράφου τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων διατυπωθεῖσαν γνώμην.

5. Τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. ΥΔ. 69]3.10.1960 ἐγγράφου τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων διατυπωθεῖσαν γνώμην.

6. Τὴν ἀπὸ 18.9.1961 (πρακτικῶν 18ον) γνώμην τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 2500]1953, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων.

7. Τὴν ἀπὸ 18.9.1961 (πρακτικῶν 15ον) γνώμην τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 2500]1953, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων.

8. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1740]1962 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

9. Τὴν ὑπ' ἀριθ. Δ. 11704]1962 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων.

10. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 734]1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ἔργων Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τῶν τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, τῶν κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 62]1962 β.δ/τος, προβλεπομένη κατ' ἐξαίρεσιν προσαύξησις τῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ προσωπικοῦ κατ' ἀριθμὸν οὐχὶ μικρότερον τοῦ ποσοστοῦ ἑξήκοντα τοῖς ἑκατὸν (60 ο/ο) τῶν ὑπηρετούντων ἐκτάκτων ἐργαζομένων, ὡς καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ μονιμοποίησις καὶ ἔνταξις τοῦ διὰ τὸ πρῶτον ἔτος προβλεπομένου ποσοστοῦ 30 ο/ο τῶν ἐργαζομένων τούτων, δέον νὰ ἐχωσι συντελεσθῇ ἐντὸς τετραμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος. Ὡς πρῶτον ἔτος πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ὑπὸ τῆς αὐτῆς διατάξεως προβλεπομένης σταδιακῆς μονιμοποιήσεως καὶ ἐντάξεως τοῦ ὑπηρετοῦντος ἐκτάκτου προσωπικοῦ νοεῖται τὸ ἔτος 1963.

Ἄρθρον 2

Τὸ ἄρθρον 25 τῶν αὐτῶ ὡς ἄνω τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων τοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

1. Τὸ ἄρθρον 46 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προσωπικοῦ λαμβάνει ἑξῆς τὸν ἀριθμὸν 32.

2. Αἱ παράγραφοι 2 καὶ 3 τοῦ ἀναριθμηθέντος κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ὡς ἄρ-

θρον 32 αντικαθίστανται υπό της επομένης παραγράφου, λαμβανούσης τον αριθμόν 2.

«2. Αι διατάξεις των παραγράφων 2 - 6 του άρθρου 26 του Κανονισμού προσωπικού, ως τούτο τροποποιήθη και συνεπληρώθη διά του άρθρου 19 των «τροποποιήσεων και συμπληρώσεων του Κανονισμού προσωπικού της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Ύδατων των πόλεων Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων», εφαρμόζονται αναλόγως και επί του Υπηρεσιακού Συμβουλίου».

Εις τον Ημέτερον επί των Δημοσίων Έργων Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος Διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 23 Νοεμβρίου 1962

—

805|1962 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συμπληρώσεως του άρθρου 19 β.δ. 83|1962 περί προστασίας κατά ανθενείας των ναυτικών και των οικογενειών αυτών (Φ.Ε.Κ. 23 Α')

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 204 της 29 Νοεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τα άρθρα 4 και 5 του νόμου 6002|1934 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 330 Α'). β) Τας διατάξεις του νόμου 6287|1934 «περί τροποποιήσεως του νόμου 6002 περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 330 Α'). γ) Τας διατάξεις του ά.ν. 113|1936 «περί συμπληρώσεως του νόμου 6002 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 398 Α'). δ) Το άρθρον 2 του ά.ν. 810|1948 «περί επεκτάσεως της υπό του νόμου 6002 παρεχομένης ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής προστασίας και εις τας οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών» (Φ.Ε.Κ. 257 Α'). ε) Τας διατάξεις του ά.ν. 978|1949 «περί κυρώσεως και τροποποιήσεως του υπ' αριθ. 810|1948 ά.ν. περί επεκτάσεως της υπό του νόμου 6002 παρεχομένης ιατροφαρμακευτικής προστασίας και εις τας οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών» (Φ.Ε.Κ. 120 Α'). στ) Την υπ' αριθ. 2734|1962 γνώμην της Διοικητικής Επιτροπής του Οίκου Ναύτου (Δ.Ε.Ο.Ν.). ζ) Το άρθρον 2 του νόμου 3141|1955 «περί συστάσεως παρά τω Υπουργείω Εμπορικής Ναυτιλίας Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού» (Φ.Ε.Κ. 43 Α'). η) Την υπ' αριθ. 16|5.10.1962 γνώμην του Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού και θ) Την υπ' αριθ. 744|1962 γνώμην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Ημετέρου Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Εις το άρθρον 19 β.δ. 83|1962 (Φ.Ε.Κ. 23 Α') προστίθεται παράγραφος 4, έχουσα ως κατωτέρω:

«4. Κατ' εξαίρεσιν ο Οίκος Ναύτου, μετά γνώμην της Δ.Ε.Ο.Ν., δύναται να συμβάλληται, επί τη κεκανονισμένη αμοιβή κατά πρόξιν ή περίπτωσιν, μετά ιδιωτικών κλινικών ή ιδιωτικών ιατρών ωρισμένων ειδικοτήτων, όταν:

α) Δεν λειτουργούν εξωτερικά ιατρεία των ειδικοτήτων τούτων εις το εν παραγράφω 3 του παρόντος άρθρου νοσοκομεία κλπ.

β) Δεν λειτουργούν εις την περιοχήν Π|ΟΝ κρατικά ή δημοτικά ή διά κληροδοτημάτων συντηρούμενα νοσοκομεία και ειδικά θεραπευτήρια, αποτελούντα Ν.Π.Δ.Δ.

Εις τον Ημέτερον επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος διατάγματος.

Εν Αθήναις τη 12 Νοεμβρίου 1962

—

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

123|1962 Πράξις Υπουργικού Συμβουλίου

Περί ρυθμίσεως ωρισμένων θεμάτων, αναγομένων εις την περίθαλψιν των πολιτικών και στρατιωτικών υπαλλήλων και συνταξιούχων των ηφαλισμένων εις το Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 204 της 29 Νοεμβρίου 1962)

Το Υπουργικόν Συμβούλιον

Λαβόν υπ' όψιν:

Το υπ' αριθ. 104963|14.8.1962 έγγραφον του Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας και την παρουσιαζομένην ανάγκην ρυθμίσεως ωρισμένων θεμάτων, αναγομένων εις την περίθαλψιν των τακτικών δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων, των μελών των οικογενειών των και των συνταξιούχων του Δημοσίου, αποφασίζει:

1. Πολιτικοί και στρατιωτικοί εξ ίδιας υπηρεσίας συνταξιούχοι του Δημοσίου, ως και σύζυγοι ή συνταξιοδοτούμενοι χήραι, ηφαλισμένοι εις το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων ή έτερον Ασφαλιστικόν Ταμείον ή Οργανισμόν, δύνανται εξ αίτήσει των να παραιτηθώσι της περιθάλψεως του Δημοσίου, απαλλασσόμενοι και της υπέρ αυτών κρατήσεως.

2. Διά κοινών αποφάσεων των Υπουργών Κοινωνικής Προνοίας και Οικονομικών θα ορίζωνται οι οικονομικοί όροι των συναπτομένων συμβάσεων μεταξύ του Δημοσίου και των Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων και Ιδιωτικών Κλινικών, οι δε λοιποί όροι και προϋποθέσεις, αι αφορώσαι την είσαγωγήν και νοσηλείαν, το διαιτολόγιον, τον έλεγχον της νοσηλείας, την υποχρέωσιν ανακοινώσεως εις την Υπηρεσίαν του Δημοσίου των εκτάκτως γενομένων εισαγωγών κλπ., θα ορίζωνται διά των καταρτιζομένων συμβάσεων.

3. Διά κοινών αποφάσεων των Υπουργών Κοινωνικής Προνοίας και Οικονομικών ορίζονται αι αμοιβαί των ιατρών, εργαστηρίων (ακτινολογικών, μικροβιολογικών και βιοχημικών) και οδοντιάτρων των διά συμβάσεως μετά του Δημοσίου αναλαμβανόντων την νοσηλείαν των υπαλλήλων και συνταξιούχων του Δημοσίου και των μελών των οικογενειών των, ως και των ιατρών των οικείων αγροτικών ή κοινοτικών ιατρείων εις πόλεις, εις ας δεν ιδρύονται ιδιώται ιατροί.

Η παρούσα κυρωθήσεται νομοθετικώς μεριμνή του επί της Κοινωνικής Προνοίας Υπουργού.

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

76460]Σ.1080]1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εν τέλει του άρθρου 5 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 412 της 16 Νοεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 6 του κανονιστικού διατάγματος της 28.2.1943 «περί συστάσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών Αθηνών, Πειραιώς», εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 39 § 1 του άν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως αύθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 894]1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Το υπ' αριθ. 2520]1953 ν. δ]γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία, ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11.11.1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.». 3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ]τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392]1949 ν.δ. 4) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 2033]18.8.1962 αναφοράς (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 225]1962, συνεδρίασις 68 της 1Β περιόδου της 20.9.1962) αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρου 5 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υποδηματεργατών προστεθή διάταξις, έχουσα ως ακολούθως:

«Το ποσόν της συντάξεως των λόγω ιδρυτώσεως συνταξιούχων του Ταμείου προσαυξάνεται δι' ειδικού μηνιαίου επιδόματος ιδρυτικού εκ δραχμών εκατόν (100), μη μεταβιβαζομένου εις τους δικαιούχους του ή της συνταξιούχου εις περίπτωσιν θανάτου των. Η ισχύς της παρούσης ανατρέχει από της ημέρας της διακοπής του ειδικού μηνιαίου επιδόματος ιδρυτικού, όπερ καταβάλλετο δυνάμει της υπ' αριθ. 50855]1947 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Εργασίας και Οικονομικών».

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 23 Οκτωβρίου 1962

90402]5793]1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της υπ' αριθ. 15]1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί όρων αμοιβής και εργασίας των μουσικών περιοχής Αθηνών, Πειραιώς και Περιχώρων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 456 της 11 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239]1955, εν συνδυασμώ με τας της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755]1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 17.11.1962, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικήν διά πάντας τους εργοδότας και μαθητούς του επαγγέλματος, ὅπερ αφορά αύτη, την υπ' αριθ. 15]1962 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των μουσικών περιοχής Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων», κηρυχθείσαν εκτελεστέαν διά της υπ' αριθ. 77882]5012]8.10.1962 ημετέρας αποφάσεως και δημοσιευθείσαν εις Φ.Ε.Κ. 356, τεύχος Β', της 8.10.1962 (*).

Η παρούσα, ισχύουσα από της δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 26 Νοεμβρίου 1962

96213]6]67]1962 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της από 6.11.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας φυλάκων, νυκτοφυλάκων και θυρωρών βιομηχανικών και βιοτεχνικών επιχειρήσεων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 458 της 12 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν υπό του ν.δ. 3755]1957. 2) Την από 6.11.1962 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των φυλάκων, νυκτοφυλάκων και θυρωρών βιομηχανικών και βιοτεχνικών επιχειρήσεων Θεσσαλονίκης. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 2 § 2 εδαφίου β' του ν.δ. 3755]1957 Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 7.12.1962 και 4) Το γεγονός ότι διά της υπό της ως είρηται συλλογικής συμβάσεως προβλεπομένης ρυθμίσεως: α) Καθορίζεται μισθολόγιον ανηλίκων του προσφάτως οριισθέντος βάσει της υπ' αριθ. 82400]1962 αποφάσεως ημών διά τους της αυτής κατηγορίας μισθωτούς περιφερείας Ελευσίνος και β) παρέχονται αύξησεις, ευρισκόμεναι εκτός του πλαισίου των αναγνωριζομένων αυξήσεων μισθών και ημερομισθίων, τα δε στοιχεία ταύτα της συλλογικής συμβάσεως εργασίας αντίκεινται εις την υπό της Κυβερνήσεως ακολουθουμένην κοινωνικήν και οικονομικήν πολιτικήν, ήτις συνίσταται εις την διασφάλισιν της νομισματικής σταθερότητος και την ίσην μεταχείρισιν των εργαζομένων της χώρας, δίον δε τω λόγω τούτω ή ειρημένη συλλογική σύμβασις να τροποποιηθή ώς κατωτέρω, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 6.11.1962 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των φυλάκων, νυκτοφυλάκων και θυρωρών βιομηχανικών και βιοτεχνικών ε-

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1339.

πιχειρήσεων Θεσσαλονίκης, κατατεθείσαν ήμίν την 22.11.1962, συνταχθέντος προς τούτο του ὑπ' ἀριθ. 430|22.11.1962 πρακτικού καταθέσεως και τῆς ὁποίας το κείμενον, τροπαποιούμενον παρ' ἡμῶν κατά τα ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Θεσσαλονίκη σήμερον την 6ην Νοεμβρίου 1962 και ἐν τοῖς Γραφείοις του Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας—Θράκης οἱ ὑπογεγραμμένοι ὡφ' ἑνός μέν 1) Νικόλαος Πεχλιβάνος, σύμβουλος του προδιαλεχθέντος Συνδέσμου, ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως εἰς ἣν μετέχουν οἱ πάσης φύσεως βιομηχανικαί ἐπιχειρήσεις, και 2) Δημήτριος Καλαϊτζίδης, σύμβουλος του Βιοτεχνικού Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, ἐργοδοτικῆς ὡσαυτως ὀργανώσεως, εἰς ἣν μετέχουν αἱ πάσης φύσεως βιοτεχνικαί ἐπιχειρήσεις, και ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Ἄρτος Βοστάνης, πρόεδρος, και 2) Γεώργιος Τζιώρας, γενικός γραμματεύς του σωματείου ψυλάκων ἐργοστασίων και ἐπιχειρήσεων «Ὁ Ἄρτος» τῆς δυνάμεως του Ἐργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, ἅπαντες νομίμως και εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένοι παρά των ὁμοδίων ὀργάνων αὐτῶν, ἤτοι των διοικητικῶν συμβουλίων των Συνδέσμων και Ἐπιμελητηρίου και τῆς συνελεύσεως του σωματείου των ἐργατικῶν ἐκπροσώπων πρὸς τον σκοπόν διμερῶν διαπραγματεύσεων καταρτίσεως και ὑπογραφῆς συλλογικῆς συμβάσεως, διά της ὁποίας καθορίζονται οἱ ὅροι ὁμοιβῆς και λοιπα ἐργασίας των ψυλάκων βιομηχανικῶν και βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων της εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης, ὡς ακολούθως:

I. Τό κατώτατον ὅριον βασικοῦ μισθοῦ των ψυλάκων, νυκτοψυλάκων και θυρωρῶν βιομηχανικῶν και βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων του Εἰρηνοδικείου περιφερείας Θεσσαλονίκης κατά προαλλην καθορίζεται εἰς δραχμάς 1425.

		Δραχμαί
Μετά την συμπλήρωσιν	δετοῦς ὑπηρεσίας	1.575
» » »	10ετοῦς »	1.735
» » »	15ετοῦς »	1.800
» » »	20ετοῦς »	1.850

II. Τά ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος γάμου ἑκατον δραχμῶν 150 διά την σύζυγον. Τό ἐπίδομα τοῦτο παύει χορηγούμενον ἐν περιπτώσει ἐργασίας αὐτῆς, χηρείας ἢ διαζεύξεως.

III. Ἐπι τοῦ ἄνω κατωτάτου μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ ηὐξημένου κατά τό ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας μόνον ὑπολογίζεται προσαύξησις βάσει των ὑπ' ὑπ' ἀριθ. 8900|1946, 18310|1951 και 27019|1953 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὡς ἐπίδομα νυκτερινῆς ἐργασίας και τοιαύτης Κυριακῆς και ἑορτῶν.

IV. Οἱ περί ὧν ἡ παροῦσα μισθοῦται δικαιοῦνται ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως και 15θημέρου τοιούτου κανονικῆς ἀδείας μετά πλήρων ἀποδοχῶν ἑτησίως.

V. Εἰς τούς νυκτοφύλακας χορηγεῖται εἰς ἕκαστον ἀνά δικτίαν ἐν ζεύγος ὑποδημάτων ἢ ὑποδημάτων ἐξ ἐλαστικοῦ (μπότες) και ἀνά τριετίαν ἓν ἀδιάβροχον, ἀνήκοντα ταῦτα εἰς την κυριότητα του ἐργοδότου.

VI. Τυχόν καταβαλλόμενοι ἀποδοχαί ἀνώτεραι των ὑπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται νά μειωθῶσιν.

Ἡ ἰσχύς της παρούσης ἄρχεται ἀπό 1ης Νοεμβρίου 1962 και λήγει την 31 Ὀκτωβρίου 1963.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς ἑξαπλοῦν και ὑπογράφεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά της Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Δεκεμβρίου 1962

—

96201|Υ.858|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν και Ἐργασίας

Περί χορηγήσεως δώρου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων 1962 και Νέου Ἔτους 1963 εἰς τούς συνταξιούχους και βοηθηματούχους των Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 472 της 15 Δεκεμβρίου 1962).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Την ὑπ' ἀριθ. 5245|25.11.1950 ἀπόφασιν της Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς,

β) Τάς κρατούσας οἰκονομικάς συνθήκας, ἀποφαινόμεθα:

Ἐγκρίνομεν την χορήγησιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ των ἐπικειμένων ἑορτῶν των Χριστουγέννων 1962 και Νέου Ἔτους 1963,

I. α) Εἰς ἕκαστον των συνταξιούχων και βοηθηματούχων (τύπου συντάξεως) των Ὀργανισμῶν κυρίας και ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας δώρον ἴσον πρός τό ποσόν μιᾶς μηνιαίας συντάξεως ἢ ἑνός μηνιαίου βοηθήματος μετά των ἀναλογούντων πάσης φύσεως ἐπιδομάτων.

Τοῦ κατά τά ἀνωτέρω δώρου δικαιοῦνται οἱ συνταξιοῦχοι ἢ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως), ἐφ' ὅσον ἔχει διαταχθῆ ἢ θέλει διαταχθῆ ἡ ἐναρξις της συνταξιοδοτήσεως των μέχρι της 1ης Δεκεμβρίου 1962. Εἰς περίπτωσιν ἐναρξεως της συνταξιοδοτήσεως ἀπό 1-31 Δεκεμβρίου οἱ ἀνωτέρω θά λάβωσι τόσα τριακοστά τοῦ ὡς ἄνω δώρου ὅσαι αἱ ἡμέραι τοῦ μηνός Δεκεμβρίου ἐ.ἔ., καθ' ἃς συνταξιοδοτοῦνται. Εἰς τούς συνταξιούχους ἢ βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως), ὧν ἡ συνταξιοδότησις ἔληξεν ἐντός τοῦ ἀπό 29 Ἀπριλίου 1962 μέχρι 30 Νοεμβρίου ἐ.ἔ. χρονικοῦ διαστήματος, θά καταβληθῇ ὡς δώρον ποσόν ἴσον πρός το 1|30 της μηνιαίας συντάξεως ἢ βοηθήματος δι' ἕκαστον πλήρες ὀκταήμερον συνταξιοδοτήσεως αὐτῶν κατά τό αὐτό ἀπό 29.4.1962 μέχρι 30.11.1962 χρονικόν διάστημα, μη ἐπιτρεπομένης πάντως της καταβολῆς ὡς δώρου ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τό ποσόν της μηνιαίας συντάξεως ἢ ἑνός μηνιαίου βοηθήματος.

β) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεως ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) ἐκ πλειόνων Ἀσφα-

λιστικών Ὀργανισμών κυρίας ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τὸ δῶρον καταβάλλεται ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς καὶ ἰσοῦται πρὸς τὴν λαμβανομένην μεγαλυτέραν σύνταξιν ἢ βοήθημα κατανεμόμενον κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ καταβολὴ εἰς τὸν δικαιοῦχον ὅλου τοῦ δώρου ἐνεργεῖται ἀμέσως παρὰ τοῦ παρέχοντος τὴν μεγαλυτέραν κατὰ ποσὸν σύνταξιν ἢ βοήθημα Ὀργανισμοῦ, δικαιουμένου τούτου νὰ ἀναζητήσῃ παρὰ τῶν λοιπῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ἀναλογοῦντα καὶ βαρύνοντα τούτους ποσά, μὴ ἐπιβαρυνομένου πάντως, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, ἑκάστου τῶν Ὀργανισμῶν τούτων διὰ ποσοῦ μείζονος τῆς παρ' αὐτοῦ καταβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως.

γ) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεως ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) εἴτε μόνον ἐξ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε μόνον ἐκ δύο Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τὸ δῶρον καταβάλλεται καὶ ἐκ τῶν δύο πηγῶν.

δ) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεως ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) ἐξ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ δύο Ὀργανισμῶν Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, καταβάλλεται τὸ δῶρον παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, προκειμένου δὲ περὶ τῶν δώρων παρὰ τῶν Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἰσχύουν κατ' ἀναλογίαν τὰ ἀνωτέρω ἐν ἐδαφίῳ β' ὁριζόμενα.

ε) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ τοῦ Δημοσίου τὸ δῶρον θὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ συνταξιοδοτοῦντος Ὀργανισμοῦ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ καταβλητέον δῶρον εἶναι κατώτερον κατὰ ποσὸν ἐκείνου, ὅπερ ἐλάμβανεν ὁ δικαιοῦχος ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν λαμβάνει ὁ συνταξιοῦχος παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἐξ οὗ λαμβάνει τὴν σύνταξίν του ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ, ἐμφαινούσης τὸ καταβληθὲν αὐτῷ παρὰ τούτου ποσὸν δῶρου.

ΙΙ. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων ἐκ πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς λόγῳ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας δὲν καταβάλλει τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον εἰς οὐδένα τῶν συνταξιούχων του, τοῦτο καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ ἢ τῶν ἑτέρων Ὀργανισμῶν, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἐδαφίοις β', γ' καὶ δ' τῆς προηγουμένης παραγράφου 1 ὁριζόμενα.

ΙΙΙ. Εἰς ἕκαστον τῶν ὑπὸ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπιδοτουμένων ἢ ἐπιδοτηθέντων λόγῳ ἀσθενείας ἠσφαλισμένων κατὰ τὸ ἀπὸ 29.4.1962 μέχρις 24.12.1962 χρονικὸν διάστημα θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς ἓν ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας ἀνὰ ἕκαστον ἑκταήμερον ἐπιδοτηθείσης ἀσθενείας, ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 29.4.1962 μέχρι 24.12.1962 χρονικοῦ διαστήματος, μὴ ἐπιτρεπομένης πάντως τῆς καταβολῆς ὡς δώρου ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τὰ 25 ἡμερήσια ἐπιδόματα ἀσθενείας.

Ὡς ἐπίδομα διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δώρου νοεῖται τὸ παρ' ἑκάστου ἐπιδοματοῦχου λαμβανόμενον ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας μετὰ τῶν τυχὸν ἐπὶ τούτου προσαυξήσεων (λόγῳ ψυματιώσεως κλπ.).

ΙV. Ἡ καταβολὴ τοῦ περὶ οὗ ἡ παροῦσα δώρου θέλει ἀρχίσει τὴν 20ὴν Δεκεμβρίου 1962.

V. Τὸ δῶρον περὶ οὗ ἡ παροῦσα ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων κρατήσεως, ὡς καὶ ὑπὲρ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὑποκειμένου μόνον εἰς τὸ ἀναλογοῦν τέλος χαρτοσήμου.

VΙ. Τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίστανται αἱ σχετικαὶ οἰκονομικαὶ δυνατότητες παρὰ τοῖς οἰκείοις Ὀργανισμοῖς καὶ μετ' ἀπόφασιν τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων, δικαιολογούντων τὴν δυνατότητα ταύτην.

Ἡ παροῦσα κυρωθήσεται νομοθετικῶς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Δεκεμβρίου 1962

—

98167|6317]1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπιστημόνων χημικῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' σ. 472 τῆς 15 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755|1957, 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 15.10.1962 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 35|1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Χημικῶν, 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 14.12.1962, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον, ἤτοι μέχρι 15.4.1963, χρονικὸν διάστημα, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης, ὡς ἄνω, ὑπ' ἀριθ. 35|1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐπιστημόνων χημικῶν ἁπάσης τῆς χώρας, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6571|25.1.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 29, τεῦχος Β', τῆς 25.1.1962) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Δεκεμβρίου 1962

—

96499|6217]1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 24.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐν-

(*) ΕΕΔ 21, 253.

σκαπτικών και ανυψωτικών (πλην ηλεκτροκινήτων) μηχανημάτων άπασης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 465 της 14 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν, όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως η από 24.11.1962 συλλογική σύμβασις εργασίας των χειριστών εκσκαπτικών και ανυψωτικών (πλην ηλεκτροκινήτων) μηχανημάτων άπασης της χώρας, καταπεσούσα ημίν την 24.11.1962, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 431)24.11.1962 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας χειριστών εκσκαπτικών και ανυψωτικών (πλην ηλεκτροκινήτων) μηχανημάτων

Εν Αθήναις σήμερον την 24ην Νοεμβρίου 1962 και εν τω καταστήματι του Υπουργείου Εργασίας, παρουσία του προϊσταμένου της Διευθύνσεως Αμοιβής Εργασίας Διευθυντού Γεωργίου Παπανικολάου, ειδικώς εξουσιοδοτημένου κατά τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του νόμου 3239)1955, δυνάμει της υπ' αριθ. 73978)12430)12.10.1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, διά την παρουσίαν αυτού καταρτισιν και υπογραφήν συλλογικών συμβάσεων εργασίας, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Δημήτριος Μαρινόπουλος, γενικός γραμματεύς του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, και αφ' ετέρου Θεόδωρος Σαραντάρης, γενικός γραμματεύς της Ομοσπονδίας Χειριστών, Μηχανοδηγών Οδοστρωτήρων, Γεωτρυπανιστών, Συντηρητών και Τεχνικού Προσωπικού Μηχανημάτων Εκτελέσεως Τεχνικών Έργων και Συντηρήσεως Αυτοκινήτων, αμφότεροι δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, συνωμολόγησαν τα εξής:

1. Από της ισχύος της παρούσης τα κατωτάτα όρια μηνιαίων μισθών των κατά τας διατάξεις του β.δ)τος της 4)5 Οκτωβρίου 1951 «περί επιβλέψεως και λειτουργίας, χειρισμού και συντηρήσεως μηχανημάτων εκτελέσεως τεχνικών έργων», ως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, πτυχιούχων ειδικότητος Α', των εργαζομένων εις τας βιομηχανικάς επιχειρήσεις άπασης της χώρας, ως και τα κατωτάτα όρια ημερομισθίων των βοηθών αυτών, καθορίζονται ως ακολούθως:

α) Διά τους κατά τα άνωτέρω πτυχιούχους χειριστάς, μηνιαίος μισθός δραχμαί 2.300.

β) Διά τους έχοντας τριετή υπηρεσίαν από της εισόδου εις τον κλάδον ως χειριστοί (υπολογιζομένης και της προ της αποκτήσεως του πτυχίου υπηρεσίας χειριστού, ουχί όμως και της τοιαύτης ως βοηθού), μηνιαίος μισθός δραχμαί 2.750.

γ) Εις τους εκ των άνωτέρω έγγάμους παρέχεται μηνιαίως επίδομα γάμου εκ δραχμών 100.

δ) Διά τους βοηθούς χειριστών και εφ' όσον απασχολούνται ως τοιούτοι, ημερομίσθιον δραχμαί 70.

Εις τους περί ων η παρούσα μισθωτούς χορηγούνται ετησίως μια φορά και εν ζεύγος ελαστικών υποδημάτων, ανήκοντα κατά κυριότητα εις τον εργοδότην.

3. Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Νοεμβρίου ε.ε. και λήγει μετά παρόδον διετίας.

4. Η παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη, και εν επί πλέον προς κατάθεσιν κατά νόμον εις την Διεύθυναν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Ο Διευθυντής Αμοιβής Εργασίας
Υπουργείου Εργασίας
Οι συμβαλλόμενοι
(έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 13 Δεκεμβρίου 1962

96490)6216)1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 24.11.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των χειριστών ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων άπασης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 465 της 14 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν, όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως η από 24.11.1962 συλλογική συμβασις εργασίας των χειριστών ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων άπασης της χώρας, καταπεσούσα ημίν την 24.11.1962, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 432)24.11.1962 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας χειριστών ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων άπασης της χώρας

Εν Αθήναις σήμερον την 24ην Νοεμβρίου 1962 και εν τω καταστήματι του Υπουργείου Εργασίας, παρουσία του προϊσταμένου της Διευθύνσεως Αμοιβής Εργασίας Διευθυντού Γεωργίου Παπανικολάου, ειδικώς εξουσιοδοτημένου κατά τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του ν. 3239)1955, δυνάμει της υπ' αριθ. 73978)12430)12.10.1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας διά την παρουσίαν αυτού καταρτισιν και υπογραφήν συλλογικών συμβάσεων εργασίας, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός Δημήτριος Μαρινόπουλος, γεν. γραμματεύς του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, και αφ' ετέρου Θεόδωρος Σαραντάρης, γεν. γραμματεύς της Ομοσπονδίας Χειριστών, Μηχανοδηγών Οδοστρωτήρων, Γεωτρυπανιστών, Συντηρητών και Τεχνικού Προσωπικού Μηχανημάτων Εκτελέσεως Τεχνικών Έργων και Συντηρήσεως Αυτοκινήτων, αμφότεροι δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, συνωμολόγησαν τα εξής:

1. Τα κατωτάτα όρια αποδοχών των χειρι-

ατών ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων, ως και των βοηθών αυτών, των απασχολουμένων εις τας βιομηχανικάς επιχειρήσεις και εργοστάσια άπασης της χώρας, καθορίζονται ως ακολούθως:

Α') Χειρισταί εργαζόμενοι επί των ανωτέρω μηχανημάτων δυνάμεως μέχρι δέκα (10) ίππων:

Από της αποκτήσεως της αδείας της ειδικότητος των:

α) Μέχρι συμπληρώσεως υπηρεσίας τριών έτών βασικός μηνιαίος μισθός δραχμαί 1700.

β) Από της συμπληρώσεως υπηρεσίας τριών έτών μέχρι της συμπληρώσεως επτά (7) ετών δραχμαί 1850.

γ) Από της συμπληρώσεως επτά (7) ετών υπηρεσίας και άνω δραχμαί 2.050.

Β') Χειρισταί εργαζόμενοι επί μηχανημάτων δυνάμεως από δέκα (10) έως είκοσιν (20) ίππων:

Από της αποκτήσεως της αδείας της ειδικότητός των:

α) Μέχρι συμπληρώσεως υπηρεσίας τριών έτών μηνιαίος βασικός μισθός δραχμαί 1750.

β) Από της συμπληρώσεως υπηρεσίας τριών έτών μέχρι της συμπληρώσεως (7) έτών δραχμαί 2.000.

γ) Από της συμπληρώσεως επτά (7) έτών υπηρεσίας και άνω δραχμαί 2.250.

Γ') Χειρισταί εργαζόμενοι επί μηχανημάτων δυνάμεως άνω των 20 ίππων:

Από της αποκτήσεως της αδείας της ειδικότητός των:

α) Μέχρι συμπληρώσεως τριών έτών βασικός μηνιαίος μισθός δραχμαί 1830.

β) Από της συμπληρώσεως υπηρεσίας τριών έτών μέχρι της συμπληρώσεως επτά έτών δραχμαί 2050.

γ) Από της συμπληρώσεως επτά έτών υπηρεσίας και άνω δραχμαί 2.300.

Δ') Οι εκ τούτων κάτοχοι θεσεως αρχιτεχνίτου ή εργοδηγού, ανεξαρτήτως αν κέκτηνται αδείας ανωτέρας της του χειριστού ηλεκτροκινήτων γερανών Δ' ειδικότητος, θα λαμβάνουν βασικόν μηνιαίον μισθόν, ο μεν αρχιτεχνίτης δραχμάς 2.300, ο δε εργοδηγός δραχμάς 2.450.

Ε') Βοηθοί χειριστών ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων ημερομισθίων δραχμών 57 μέχρι τριών (3) έτών υπηρεσίας και δραχμών 60, εφ' όσον έχουν υπηρεσίαν άνω των τριών (3) έτών.

2. Οι ώς άνω καθορισθέντες βασικοί μηνιαίοι μισθοί των χειριστών ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων προσαυξάνονται διά των κάτωθι επιδομάτων:

α) Επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας εκ 5ο)ο δι' έκάστην πενταετίαν πραγματικής υπηρεσίας διανυθείσης από της εισόδου εις τον κλάδον των χειριστών ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων και μέχρι πέντε (5) το πολύ πενταετιών

β) Επιδόματος οικογενειακών βαρών εκ 10ο)ο διά την σύζυγον και 5ο)ο δι' έκαστον και μέχρι τριών τέκνων, εφ' όσον τα μεν εξ αυτών άρρενα είναι ηλικίας κάτω των 18 έτών και δεν εργάζονται, τα δε θήλεα κάτω των είκοσιν (20) έτών άγαμα και δεν εργάζονται, υπολογιζομένων επί των ανωτέρω βασικών μηνιαίων μισθών, προσαυξημένων κατά τα επίδομα πολυετούς υπηρεσίας. Το κατά τα ανωτέρω διά τα τέκνα προβλεπόμενον επίδομα παρατείνεται επί μίαν τριετίαν, εφ' όσον ταύτα σπουδάζουν.

3. Η προϋπηρεσία των χειριστών και βοηθών ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων θα αποδεικνύεται διά πιστοποιητικών, εκδιδομένων παρά των απασχολησάντων αυτούς εργοδοτών, τεθεωρημένων παρά της εργοδοτικής οργανώσεως, εις ην αυτοι ανήκουν, εν ελλείψει δε τοιαύτης παρά του οικείου Επιμελητηρίου.

4. Εις τους περί ων κρόκειται η διένεξις χορηγείται διά τας ανάγκας της εργασίας μία φορμα, εν ζεύγος ελαστικών υποδημάτων και εν ζεύγος χειροκτίων, άνηκοντα εις την κυριότητα του οικείου εργοδότου.

5. Καταβαλλόμεναι μείζονες των ανωτέρω αποδοχαί διατηρούνται.

6. Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Νοεμβρίου ε. έ. και λήγει μετά πάροδον διετίας.

7. Η παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη, και εν επί πλέον προς κατάθεσιν κατά νόμον εις το Υπουργείον Εργασίας.

Ο Διευθυντής Αμοιβής Εργασίας Υπουργείου Εργασίας

Οι συμβαλλόμενοι
(έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 13 Δεκεμβρίου 1962

99884|6447|1962 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 22|1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού εδάφους της Α. Ε. «Ολυμπιακή Αεροπορία».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 486 της 21 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν 1) τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239|1955, ως ετροποποιήθησαν υπό ν.δ. 3755|1957, 2) Την υπ' αριθ. 22|1962 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού εδάφους (Γραφείων) της Α.Ε. «Ολυμπιακή Αεροπορία», εκδοθείσαν μετά την υπ' αριθ. 1170|1961 απόφασιν του Συμβουλίου Επι-

κρατείας.(*) 3) Σχετικην άπο 30.12.1962 γνωμοδότησιν του Τμήματος Όρων και Αμοιβής Εργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. 1) Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐκτιθεμένων, ὅτι δηλαδὴ ἡ διαχείρισις τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας ἐμφανίζεται ἐλλειμματική καὶ συνεπῶς δέον νὰ ἀποτραποῦν σημαντικαὶ ἐξ ἀναδρομικῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν οἰκονομικαὶ ἐπιβαρύνσεις, δυνάμενοι νὰ καταστήσουν ἔτι δυσχερεστέραν τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν. Διὰ τῶν παραγράφων ὅμως 4 καὶ 5 τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθορίζεται αὔξησις τοῦ ἡμερομισθίου τῶν συμπληρούντων ἓν ἔτος ὑπηρεσίαν ἐργατῶν καὶ καθαριστριῶν, κατὰ 15 ο/ο, ἀπὸ τῆς 8.9.1958 (ἡμερομηνία ἐνάρξεως ἰσχύος της), ἥτοι ἀναγνωρίζεται ἀναδρομικότης διὰ χρονικὸν διάστημα 4 καὶ πλέον ἐτῶν, σοβαρῶς προσέτι αὐξήσεως ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν, μολονότι, κατὰ τὴν μεσολαβήσασαν ταύτην περίοδον, δυνάμει νεωτέρων γενικῶν ἐθνικῶν ἀλλεπαλλήλων συμβάσεων ἐργασίας, ηὐξήθησαν σημαντικῶς τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν. Συνεπῶς τὸ ποσοστὸν τῆς ἐν λόγῳ προσαυξήσεως, ὡς συνεπαγόμενον σοβαρὰν οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεως, ἐπιβάλλεται, ὅπως περιορισθῇ διὰ τὴν ἀνωτέρω χρονικὴν περίοδον, καθ' ἣν ἡ διαχείρισις ταύτης κατέλιπεν αὐτῇ σημαντικὰ ἐλλείμματα.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω, ὧδεν, λόγους δέον ὅπως τροποποιηθοῦν, κατὰ τὰ κατωτέρω, αἱ ἐν λόγῳ παράγραφοι τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ὡς ἀντιτιθέμεναι εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην γενικὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικήν, ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὴν μὴ ἐπιβάρυνσιν τῶν ἐπιχειρήσεων δι' οἰκονομικῶν βαρῶν, δυναμένων νὰ θέσουν εἰς κίνδυνον τὴν ἀνάπτυξιν καὶ λειτουργίαν αὐτῶν πρὸς προστασίαν τόσον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, ὅσον καὶ τῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 22|1962 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Α.Α. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἑδάφους (Γραφείων) τῆς Α. Ε. «Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Α.Ε. «Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία», ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Ἐπαγγελματικῆς Ἑνώσεως Ἀέρος Ἑλλάδος, καὶ τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως:

1) Καθορίζει τὸ μισθολόγιον τοῦ προσωπικοῦ ἑδάφους (Γραφείων) τῆς Α.Ε. «Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία», συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ (πλὴν καθαριστριῶν), ἴσον πρὸς τὸ ἐκάστοτε ἰσχύον διὰ τὸ προσωπικὸν Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, προσαυξανομένων τῶν διὰ τὰ τελευταῖα καθοριζομένων βασικῶν μισθῶν κατὰ ποσοστὸν 12 ο/ο μὲν διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ 8ης Σεπτεμβρίου 1958 μέχρι 31ης Αὐγούστου 1962, κατὰ ποσοστὸν δὲ 15 ο/ο ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1962 καὶ ἑξῆς.

Εἰς τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαύξησιν δὲν συμπεριλαμβάνονται τὰ ὑπὸ τῆς Α. Ε. «Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία» παρεχόμενα ἐπιδόματα, ἐφ' ὅσον χρόνον παρέχονται, ἤτοι: α) πενήσεως, β) θέσεως, γ) ειδοκίμου ὑπηρεσιακῆς ἀποδόσεως, δ) ὑπερεργασίας, ε) στενοδακτυλογράφου, στ) στίγης, ζ) οἰκονομικοῦ ἐλέγχου, η) ταμειακόν, θ) ἐπεξεργασίας μηχανῶν I.B.M. καὶ διατηρήσεως I.B.M. καὶ ι) ἑρμηνείας.

2) Τὸ ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ τοῦ περὶ οὗ ἡ προηγουμένη παράγραφος προσωπικοῦ ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 1250, ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ ἡλικίας.

3) Οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων τῆς Α.Ε. «Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία» ἀκολουθοῦν τὸ ἐκάστοτε ἰσχύον μισθολόγιον διὰ τοὺς ὁδηγοὺς τουριστικῶν λεωφορείων (πούλμαν) περιοχῆς Ἀθηνῶν.

4) Τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τῶν ἐργατῶν καὶ καθαριστριῶν τῆς Α.Ε. «Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία» ὁρίζεται ἴσον πρὸς τὸ ἐκάστοτε ἰσχῦον κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ ἐργατρίας, προσαυξανόμενον διὰ τοὺς συμπληροῦντας ἢ συμπληροῦσας ἓν ἔτος ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ κατὰ ποσοστὸν μὲν 5 ο/ο διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 8.9.1958 μέχρι 30.11.1962, κατὰ ποσοστὸν δὲ 15 ο/ο διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1962 καὶ ἑξῆς.

5. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ὑπὸ τὰς ἐν παραγράφῳ 1 καὶ 4 διακρίσεις, ἄρχεται ἀπὸ 8ης Σεπτεμβρίου 1958.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1962

99581|6432|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργεῖου Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 5|1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Α. Χανίων τῶν ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Χανίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 486 τῆς 21 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5|1962 ἀπόφασιν τοῦ Δ. Δ. Α. Α. Χανίων περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 3|1962 ἀποφάσεώς του, ἐν σχέσει μὲ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Χανίων, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν ὑπ' ἀριθ. 5|1962 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Α.Α. Χανίων περὶ ἑρμηνείας ὅρου τῆς ὑπ' ἀριθ. 3|1962 ἀποφάσεώς του, ἀφορῶντος τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Χανίων, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 3|1962 ἀποφάσει του Διοικητηρίου τούτου διατυπωθέντος ὅρου, ἀναφερομένου εἰς τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας

(*) ΕΕΔ 20, σελ. 782.

εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν περισυλλογὴν καὶ ἀπόρριψιν τῶν ἀπορριμμάτων ἐργατῶν τοῦ Δήμου Χανίων, εἶναι ὅτι:

Δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ 12 0/0 ἅπαντες οἱ ὁδοκαθαρισταί, ἤτοι:

1) Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸ σκούπισμα τῶν ὁδῶν, περισυλλογὴν τῶν ἀπορριμμάτων καὶ τοποθέτησιν τούτων, εἴτε εἰς σφορούς, εἴτε ἐντὸς δοχείων.

2) Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν περισυλλογὴν τῶν ἀπορριμμάτων ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ὁδῶν, εἴτε ταῦτα εὑρίσκονται ἐντὸς ἢ ἐκτὸς δοχείων.

3) Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν μεταφορὰν τῶν ἀπορριμμάτων ἐντὸς τῶν αὐτοκινήτων καθαριότητος τοῦ Δήμου καὶ

4) Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἀπόρριψιν τούτων ἐκ τῶν αὐτοκινήτων εἰς τοὺς προκαθορισμένους χώρους ἐκτὸς τῆς πόλεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1962

—

98165|6316|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀπὸ 3.8.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 486 τῆς 21 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239|1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.».

2) Γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 28 τοῦ νόμου 3239|1955 Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν ἀπὸ 14.12.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ καὶ ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 424|14.12.1962 ἐγγράφου του, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὕτη, τὴν ἀπὸ 3.8.1962 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας ἁπάσης τῆς χώρας, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 300 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β') τῆς 25.8.1962 (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1962

—

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1139.

93305|5988|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 29.10.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Σουφλίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 452 τῆς 8 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ἀπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 29.10.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Σουφλίου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 19ην Νοεμβρίου 1962, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 429|19.11.1962 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Σουφλίου

Ἐν Σουφλίῳ σήμερον τὴν 29ην Ὀκτωβρίου 1962, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Δευτέραν καὶ ὥραν δὲν μ.μ., ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἑνώσεως Ἐργατοϋπαλλήλων Σουφλίου καὶ Περιφερείας οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι 1) Ἀχιλλεὺς Παπαταγεώργας, 2) Ἠλίας Φυλλαρίδης, νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὡς ἐκπρόσωποι τῆς Ἑνώσεως Ἐπαγγελματιῶν, Βιοτεχνῶν καὶ Ἐμπόρων Σουφλίου, 3) Τριανταφύλλος Μιρόπουλος καὶ 4) Χρῆστος Κυρανούδης, νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Ἐκδορασφαγέων Σουφλίου καὶ Περιφερείας, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν σωματείων των, ἅτινα ἐκπροσωποῦν, συνεφώνησαν καὶ συνεπεδέχθησαν τὰ κάτωθι:

1ον) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐκδορασφαγέων Σουφλίου καθορίζεται ὡς ἀκολούθως:

1. Μάσχοι γενικῶς	δραχ.	35
2. Βόδια—βούβαλοι	»	40
3. Πρόβατα γενικῶς	»	6
4. Ἀμνοὶ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου	»	4,50
5. Χοιρίδια κάτω τῶν 50 χλγρ.	»	25
6. Χοιρινὰ ἄνω τῶν 50 χλγρ.	»	40

2ον) Πρόσθετοι ὅροι καὶ διευκρινήσεις.

1. Διὰ τὴν μετακίνησιν τῶν ἐκδορασφαγέων ἐκτὸς τοῦ Σουφλίου πρὸς ἐκδορασφαγὴν ζώων τὸ τιμολόγιον προσαυξάνεται κατὰ 70 0/0.

2. Οἱ ἐκδορασφαγεῖς δύνανται νὰ προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των ἀσχέτως ἀριθμοῦ ζώων ἄνευ ἀντιρρήσεων καὶ ὑπαιφνίων, μὴ δικαιούμενοι νὰ ἀρνηθοῦν τὴν σφαγὴν ἐπὶ ταῖς ποιναῖς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως.

3. Οἱ ζωέμποροι καὶ οἱ κρεοπῶλαι ὑποχρεοῦνται νὰ προσλαμβάνουν ἐκδορασφαγεῖς τοῦ σωματείου διὰ τὴν σφαγὴν ζώων. Εἰς περίπτωσιν καταστρατηγήσεως τοῦ ὅρου τούτου ὑποχρεοῦν-

και εις καταβολήν τῆς ἀξίας τῆς σφαγῆς τῶν ἐσφαγμένων ζώων.

4. Κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμιμα ἐξαιρετέας ἡμέρας τὸ τιμολόγιον προσαυξάνεται κατὰ 75%.

5. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ σήμερον, ἡ δὲ διάρκεια ταύτης συνομολογεῖται δι' ἀόριστον χρόνον.

6. Πᾶσα παράβασις ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης τιμωρεῖται ποινικῶς καὶ διατικῶς μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένας ποινάς.

7. Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς ἓξ (6) πρωτότυπα, ὑπογραφέντα ἅπαντα παρὰ τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένων, ἐξ ὧν τὰ τέσσαρα θὰ κατατεθοῦν παρὰ τῇ ἁρμοδίᾳ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ἀνὰ ἓν θὰ λάβῃ ἑκάτερον τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1962

—

94492|6057|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 452 τῆς 8 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239|1955.

2) Τὴν ἀπὸ 1.12.1962 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς,

3) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 9.8.1962 ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης ἔγγραφον δηλώσεων περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοϋπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης,

4) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 28630|1962 καὶ 69345|1962 ἀποφάσεις ἡμῶν, ἀποφαίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τριμηνον εἴσετι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 9ης Μαρτίου 1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοϋπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58103|11873|6.10.1956 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ.203,τεῦχος Β'. Φ.Ε.Κ. τῆς 8.10.1956(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1962

—

(*) ΕΕΔ 15, σελ. 1222.

99201|6399|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2|1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου Κρήτης «περὶ τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν λατόμων σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης»

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 479 τῆς 18 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2|1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου Κρήτης περὶ τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν λατόμων σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης (ὡραρίων ἐργασίας Σαββάτου), καθ' ἃς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφαίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2|1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου Κρήτης περὶ τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν λατόμων σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης (ὡραρίων ἐργασίας Σαββάτου), ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Λατόμων Σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν Συνδέσμων α) Βιοτεχνούντων Ἐργολητῶν Δημοσίων Ἔργων Νομοῦ Ἡρακλείου καὶ β) Ἐμπειροτεχνῶν Ἐργολάβων Ἡρακλείου, τῆς οὐσίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Συμπληροῦν τὴν ἰσχύουσαν ὑπ' ἀριθ. 6|23.10.1961 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου ἐν σχέσει μὲ τὸ ὡράριον ἐργασίας τῶν λατόμων καὶ σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου κατὰ Σάββατον, δέχεται ἐν μέρει τὴν αἴτησιν τοῦ αἰτοῦντος Σωματείου Λατόμων Σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου καὶ καθορίζει τὴν κατὰ Σάββατον ἐργασίαν αὐτῶν εἰς ἑπτάωρον (7ωρον), ὁρίζει δὲ ἰσχὺν τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀπὸ σήμερον 14 Νοεμβρίου 1962».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1962

—

91493|5689|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 29|1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ὁδηγῶν ἀνελκυστήρων (ἀσανσέρ) περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχ ώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 479 τῆς 18 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755|1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 14.12.1962, ἀποφαίζομεν :

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὕτη, τὴν ὑπ' ἀριθ. 29|1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀ-

μοιβῆς τῶν ὁδηγῶν ἀνελκυστήρων (ἀσανσέρ) περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, κηρυχθείσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88772]5696]14.11.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 408 τ. Β' τῆς 14.11.1962 (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Δεκεμβρίου 1962

—

72262]1.814]1962 Ἀποφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ διαλύσεως τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Σερίφου (Σπηλιαζέσης).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 489 τῆς 22 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1607]1939 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων περὶ Ταμείου Μεταλλευτῶν», ὡς καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Κανονισμοῦ Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας Μεταλλευτῶν, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 60708]Ε. 1769]1939 ἀποφάσεως ἡμῶν. 2) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 5 τοῦ ν.δ. 3710]1957. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 96908]7.11.1962 πρότασιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. 4) Τὴν ἀπὸ 4.7.1962 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος περὶ ἐπεκτάσεως ἀπὸ 1.2.1963 τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Κλάδου Παροχῶν Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος εἰς εἴδος εἰς τὰς λειτουργούσας μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις τῆς α) Α.Ε. «Μεσογειακὸς Ὅμιλος Ἐμπορίου καὶ Βιομηχανίας» (Μεταλλεῖον) καὶ β) ἐπιχειρήσεως Δράκου Κων]νου (Λατομεῖον), ἀποφασίζομεν:

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 διαλύεται τὸ Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Σερίφου (Σπηλιαζέσης).

Ἡ περιουσία τοῦ Ταμείου τούτου περιέρχεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1607]1939 καὶ τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Κανονισμοῦ Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, αἱ δὲ γενόμεναι πρὸς τὸ διαλυόμενον Ταμεῖον εἰσφοραὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ὡς ἄνω μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις ὑπολογίζονται διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος παροχὰς ἀσθενείας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1962

—

95021]6095]1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ἀμοιβῆς πρακτικῶς ἀσκουμένων σπουδαστῶν κλπ. ἀπασχολουμένων εἰς τὰ συνεργεῖα τῆς Υ.Ε.Β. τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 489 τῆς 22 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ν. δ. 3789]1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν.δ. 3971 «περὶ τεχνικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως κλπ.» καὶ 3) Τὸ ἀπὸ 23.11.1962 πρακτικὸν συνεδριάσεως τοῦ Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ε.Γ.Σ.Κ.Π., ἀποφασίζομεν:

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ διευκολύνσεως τῆς πρακτικῆς ἀσκήσεως τῶν εἰς τὰ συνεργεῖα τῆς Υ.Ε.Β. τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἀπασχολουμένων σπουδαστῶν ἀνεγνωρισμένων τεχνικῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν καὶ σχολῶν μαθητείας καθορίζομεν τὰ ἡμερομίσθια τούτων, κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἰσχυουσῶν ἐν προκειμένῳ γενικῶν διατάξεων, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, ὡς ἀκολούθως:

1) Διὰ τὴν θμηνον ἀπασχόλησιν κατὰ τὸ 1ον ἔτος σπουδῶν δραχμαὶ 20.

2) Διὰ τὴν θμηνον ἀπασχόλησιν κατὰ τὸ 4ον καὶ τελευταῖον ἔτος σπουδῶν δραχμαὶ 25.

3) Αἱ ὧραι ἐργασίας τούτων, εἰς ἃς ἀντιστοιχεῖ τὸ ἀνωτέρω μισθολόγιον, περιορίζονται εἰς ἓξ (6) ἡμερησίως.

4) Ἡ ἀνωτέρω ρύθμισις ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1962

—

93235]Σ.1245]1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῶν ἄρθρων 31, 32 καὶ 33 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 487 τῆς 15 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 581]1943 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακεμπορικῶν Ἐργασιῶν», κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324]1946 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694]1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1517.

διά της ὑπ' ἀριθ. 9526]27.10.1962 ἀναφορᾶς του.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 301]9.10.1962, συνεδρίασις 70 τῆς περιόδου ΙΒ' τῆς 12.11.1962), ἀποφαίζομεν :

Εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρήσεως Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν εἰσέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις :

Ἡ διά της ὑπ' ἀριθ. 53914]Σ.640]18.12.1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 18, τεῦχος Β' τῆς 16.1.1960) προστεθεῖσα διάταξις εἰς τὸ ἄρθρον 31, τροποποιουμένη ἀντικαθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως :

«Ἡμέραι ἐργασίας, πραγματοποιηθεῖσαι παρ' ἠσφαλισμένου, δι' ἃς ὑποχρεωτικῶς ὑπῆγετο εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, δέον ὅπως ὑποβληθῇ σχετικὴ αἴτησις παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς (1) ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Αἱ δυνάμει τῆς ἀντικαθισταμένης διατάξεως ὑποβληθεῖσαι μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικαὶ αἰτήσεις ἢ δηλώσεις λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ Ταμείου ὡς ἐμπροθέσμως ὑποβληθεῖσαι κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων.

Ἡ ἀπόδειξις περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἀπασχολήσεως βαρύνει πάντοτε τὸν αἰτοῦντα ἢ δηλοῦντα ἠσφαλισμένον.

Ὁ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀποχωρῶν ἢ ἀπολυόμενος ἀπὸ τῆς ἐργασίας του ἠσφαλισμένος ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας ἓξ (6) μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως ἢ ἀπολύσεως δηλώσῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τὰς τυχὸν παρ' αὐτοῦ πραγματοποιηθείσας ἡμέρας ἐργασίας παρὰ τῷ τελευταίῳ ἐργοδότῃ, διὰ τὰς ὁποίας δὲν κατεβλήθησαν εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί. Ἠσφαλισμένοι, ἀπολυθέντες ἢ ἀποχωρήσαντες πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, δέον ὅπως ὑποβάλλωσι τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω αἴτησιν ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης. Ἐὰν παραλείψεως δηλώσεως δι' αἰτήσεως εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν ὡς ἄνω ἡμερῶν ἐργασίας, ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου τασσομένης προθεσμίας, αὗται δὲν ἀναγνωρίζονται παρ' αὐτοῦ.

Ἡ διά της ὑπ' ἀριθ. 30876]Σ.237]10.5.1957 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 146, τεῦχος Β' τῆς 21.5.1957) προστεθεῖσα διάταξις ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, τροποποιουμένη, ἀντικαθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως :

«Ὡς ἀποδοχαὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εἰσφορῶν τῆς προηγουμένης παραγράφου καὶ τῆς παρούσης νοοῦνται αἱ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἀναγνωριζόμεναι τοιαῦται διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν, ὅπου δὲ δὲν ἔχει ἐπεκταθῇ τὸ Ι.Κ.Α. ὡς ἀποδοχαὶ θεωροῦνται ὁ εἰς χρῆμα καταβαλλόμενος μισθὸς καὶ πᾶσα ἄλλη εἰς χρῆμα ἢ εἶδος (ἀποτιμητὴ εἰς χρῆμα) παροχή, διδομένη ἕναντι τῆς παρεχομένης ἐργασίας.

Ἐπιφυλασσομένης ὅμως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου ὡς ἀποδοχαὶ ὑποκείρενται αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν εἰς τὰς εἰσφορὰς τοῦ παόντος ἄρθρου θεωροῦνται καὶ πάντα ἐν γένει τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν οἰκείων διατάξεων καταβαλλόμενα ἑκάστοτε εἰς τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισιν δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων - Νέου Ἔτους καὶ τοῦ Πάσχα, καθ' ὃ ὕψος πράγματι καταβάλλονται ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, μὴ ὑποκειμένου ὅμως εἰς εἰσφορὰν τοῦ περαν τῆς ἑκάστοτε ἀνωτάτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως τοῦ Ι.Κ.Α. τμήματος τῶν τοιούτων δώρων».

Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου προστίθεται ἡ ἀκόλουθος διάταξις :

«Ἐπὶ παραλείψεως ἐργοδότου ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τὴν παρ' αὐτῷ πρόσληψιν μισθωτοῦ ἐκ τῶν ὑποχρεωτικῶς ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς προσλήψεως, αὐτὸς, ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων συνεπειῶν ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἐπιβαρύνεται καὶ δι' ἐφ' ἅπαξ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὰ 25 ο/ο τῶν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ὀφειλομένων εἰσφορῶν.

Ἐν περιπτώσει ὑποβολῆς εἰς τὸ Ταμεῖον ὑπὸ ἐργοδοτῶν ἀμφισβητουμένων στοιχείων ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγεθος τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν, δύναται τὸ Ταμεῖον μετ' ἀκρόασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένην ἐπὶ συγκεκριμένης ἑκάστοτε περιπτώσεως, νὰ προβῇ εἰς ἐπαληθευσιν τῶν καταβληθέντων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ ἐκ στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α., ὑποχρεουμένου τούτου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Ταμείου εἰς τὴν παροχὴν αὐτῶν, ἄτινα ἀποτελοῦν τεκμήριον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν εἰσφορῶν».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Δεκεμβρίου 1962

ΚΩΔΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

ΝΟΜΟΙ ΠΕΡΙ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Εἰσαγωγή

Βασικὸς Νόμος περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων εἶναι ὁ Νόμος 2112]1920, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 4558]1930

Ὁ Νόμος 2112]1920 ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν διὰ τοῦ Β.Δ. τῆς 16]18 Ἰουλίου 1920 κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 12 αὐτοῦ ἐξουσιοδότησιν.

Τὸ Νόμον τοῦτον ἐτροποποίησε καὶ συνεπλήρωσεν ὁ Νόμος 3198]1955.

Παρατίθενται κατωτέρω ὁ Νόμος 2112]1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 4558]1930, τὸ Β.Δ. 16]18 Ἰουλίου 1920 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ Νόμου 2112] 1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν», ὁ Νόμος 3198]1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (ΕΕΔ 14, 502), διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 3789]1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας» (ΕΕΔ 16, 1131), διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 2655]1953 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Νόμου 2112]1920 «περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας» (ΕΕΔ 12, 1212), διατάξεις τοῦ Νόμου 3252]1955 περὶ τροποποιήσεως τινῶν Νόμων» (ΕΕΔ 14,720), διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 4256] 1962 «περὶ ἱδρύσεως καὶ ἐπεκτάσεως βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (ΕΕΔ 21,1385), ἡ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 9 § 3 ἐδάφιον β', Νόμου 3198]1955 ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀρ. 31512]3009]1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ στοιχείων ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀναγγελίαν λύσεως σχέσεως ἐργασίας πρὸς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 14, 672).

Χρήσιμοι ἐργασίαι διὰ τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω νομοθετικῶν διατάξεων εἶναι αἱ ὑπὸ τῆς Συντάξεως κατὰ καιροὺς δημοσιευθεῖσαι:

1) Παροχὴ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως χρόνου πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργασίας, ΕΕΔ 17, 106.

2) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ μισθωτῶν μετὰ προειδοποίησιν, ΕΕΔ 17, 256.

3) Ἀποζημίωσις μισθωτῶν ἐπὶ ποσοστοῖς δι' ἀπόλυσιν, ΕΕΔ 17, 325.

4) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μετὰ διάλυσιν ἐπιχειρήσεως, ΕΕΔ 17, 439.

5) Καταβολὴ ἀποζημιώσεως διὰ τὸ κῦρος ἀπολύσεως μισθωτῶν, ΕΕΔ 17, 602.

6) Μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας κατὰ διάρκειαν προθεσμίας δι' ἀπόλυσιν, ΕΕΔ 17, 945.

7) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας τεχνιτῶν, ἐργατῶν, ὑπηρετῶν, ΕΕΔ 17, 1032.

8) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μὲ προθεσμίαν βραχυτέραν τῆς νομίμου, ΕΕΔ 17, 1155.

9) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μὲ διάρκειαν ἐλάσσονα τῶν δύο μηνῶν, ΕΕΔ 17, 1194.

10) Ἀποζημιώσεις ἀπολυομένων μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἐπάνοδον, ΕΕΔ 17, 1265.

11) Σιωπηρὰ ἀνανέωσις συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου, ΕΕΔ 18, 167.

12) Ἀνάκλησις καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 18, 616.

13) Τακτικὴ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ΕΕΔ 18, 906.

14) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας δημοσίου ὑπαλλήλου μετ' ἰδιώτου, ΕΕΔ 18, 1031.

15) Ἀποζημίωσις ὑπαλλήλων μετὰ προειδοποίησιν δι' ἀπόλυσιν, ΕΕΔ 18, 1331.

16) Καταγγελία συμβάσεως ἀποστρατευθέντος δι' ἀξιοποίων πρᾶξιν, ΕΕΔ 19, 57.

17) Τύπος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ΕΕΔ 19, 238.

18) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΕΕΔ 19, 304.

19) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, ΕΕΔ 19, 304.

20) Διακοπὴ λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ διαταγὴν Ἀρχῆς, ΕΕΔ 19, 425.

21) Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας ἐπὶ ἐξωθουμένων κατὰ τὸ ΚΗ' Ψήφισμα, ΕΕΔ 19, 873.

22) Ἀπαγόρευσις ἀπολύσεως μισθωτοῦ κατὰ διάρκειαν ἀδείας, ΕΕΔ 19, 931.

23) Στρατιωτική ὑπηρεσία μισθωτοῦ ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ΕΕΔ 19, 1101.

24) Τακτική καταγγελία συμβάσεως κατὰ χρόνον ἀδείας μισθωτοῦ, ΕΕΔ 19, 1154.

25) Καταγγελία σχέσεως ἐργασίας δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν μισθωτοῦ, ΕΕΔ 19, 1473.

26) Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις μισθωτοῦ διὰ συνταξιοδότησιν, ΕΕΔ 20, 471.

27) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ΕΕΔ 20, 736.

28) Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων ὑπαλλήλων μετὰ προειδοποίησιν, ΕΕΔ 20, 864.

29) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατ' οἶκον μισθωτῶν, ΕΕΔ 20, 1081.

30) Ἀποζημιώσεις ἀπολυομένων καὶ ἀντικαθιστωμένων πολεμιστῶν, ΕΕΔ 20, 1220.

31) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ μισθωτῶν, ΕΕΔ 20, 1344.

32) Τινὰ περὶ καταγγελίας ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, ΕΕΔ 20, 1368.

33) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας καὶ μισθὸς κατ' ἄρθρον 658 Ἀστικοῦ Κώδικος, ΕΕΔ 20, 1472.

34) Χρόνος ὑπηρεσίας διὰ καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 20, 1538.

35) Ἀποκλειστικαὶ προθεσμίαι εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ΕΕΔ 21, 52.

36) Συμβάσεις ἐργασίας μετὰ τοῦ Δημοσίου, ΕΕΔ 21, 118.

37) Καταγγελία συμβάσεως ἀναγκαστικῶς προσλαμβανομένων μισθωτῶν, ΕΕΔ 21, 421.

38) Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, ΕΕΔ 21, 870.

39) Ἀποζημίωσις ἀπολυομένου ἐργάτου μὲ προϋπηρεσίαν ὑπαλλήλου, ΕΕΔ 21, 1080.

40) Καταγγελία ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ΕΕΔ 21, 1128.

41) Τινὰ περὶ τῶν κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένων μισθωτῶν, ΕΕΔ 21, 1394.

Ν. 2112)1920, ΩΣ ΕΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗ, Ν. 3198)1955 ΚΑΠ.

1. Προειδοποίησις Ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ὑπὸ ἐργοδότου

Ἀπόλυσις ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις προσελήφθη ἐπὶ χρόνῳ μὴ ὡρισμένῳ, ἐφ' ὅσον οὗτος διήρκεσεν ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας, δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν ἄνευ προηγουμένης ἐγγράφου καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, ἥτις δέον νὰ γίνῃ ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους:

α) Δι' ὑπαλλήλους ὑπηρετήσαντας μεχρὶς ἑνὸς ἔτους τριάκοντα ἡμέρας πρὸ τῆς ἀπολύσεως.

β) Δι' ὑπαλλήλους ὑπηρετήσαντας πλέον τοῦ ἔτους, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πέραν τῶν τριῶν ἐτῶν, ἑξήκοντα ἡμέρας πρὸ τῆς ἀπολύσεως.

γ) Δι' ὑπαλλήλους συμπληρώσαντας τετραετῆ ὑπηρεσίαν τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς ἀπολύσεως.

δ) Δι' ὑπαλλήλους συμπληρώσαντας ἑξαετῆ ὑπηρεσίαν τέσσαρας μῆνας πρὸ τῆς ἀπολύσεως.

ε) Δι' ὑπαλλήλους συμπληρώσαντας ὀκταετῆ ὑπηρεσίαν πέντε μῆνας πρὸ τῆς ἀπολύσεως.

στ) Δι' ὑπαλλήλους συμπληρώσαντας δεκαετῆ ὑπηρεσίαν ἓξ μῆνας πρὸ τῆς ἀπολύσεως.

ζ) Διὰ πᾶν ἔτος ὑπηρεσίας ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν προστίθενται εἰς τὰ ἄνω χρονικὰ ὅρια τριάκοντα ἡμέραι μέχρι τοῦ πολὺ δύο ἐτῶν (*Ἄρθρον 1 Νόμου 2112)1920, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 Νόμου 4558)1930*).

2. Ἐπέκτασις Νόμου 2112)1920 καὶ ἐπὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν καὶ κατ' οἶκον προσλαμβανομένων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων

Ἡ ἐκ τοῦ Νόμου 2112 ὑποχρεώσεως καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἰσχύει ἐφεξῆς καὶ ἐπὶ τῶν πάσης κατηγορίας ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους καὶ περιορισμούς:

Ἐργάτης θεωρεῖται ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος πᾶς ἐργάτης ἢ τεχνίτης ἑκατέρου φύλου καὶ πάσης ἡλικίας, ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, ἀμοιβῇ ἢ ἀντιμισθίᾳ παρ' ἀρχηγῷ ἢ διευθυντῇ ἢ ἰδιοκτήτῃ ἐπιχειρήσεως καὶ πᾶς χειροτέχνης ἐπὶ μισθῷ παρέχων τὴν προσωπικήν του ἐργασίαν.

Μαθητευόμενοι ἢ βοηθοὶ ἐπιχειρήσεων θεωροῦνται ἐργάται, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἄμισθοι.

Ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι κατ' οἶκον προσλαμβανόμενοι ὑπάγονται ὡσαύτως εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Τῶν διατάξεων τοῦ διατάγματος τούτου ἐξαιροῦνται ἐν γένει οἱ ἐργάται θαλάσσης.

Δὲν ὑπάγονται ὡσαύτως εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἐργάται καὶ ὑπηρέται Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ καὶ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον ἔχει ληφθῇ εἰδικὴ μέριμνα δι' αὐτοὺς διὰ νόμων ἢ κανονισμῶν, ἐγκεκριμένων ὑπὸ τοῦ Κράτους. (*Ἄρθρον 1 Β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112)1920*).

3. Ὑποχρέωσις καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν

Ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταγγελίας ἀφορᾷ μόνον συμβάσεις ἐργασίας. Δὲν ἀφορᾷ συμβάσεις συναπτομένας πρὸς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου καὶ μὴ διαρκούσας πέραν ταύτης.

Δὲν ὑπάγονται ὡσαύτως εἰς τὰς διατάξεις

τοῦ παρόντος συμβάσεις ἐργασίας, ἐφ' ὧν συνεφωνήθη ὡρισμένη διαρκεια χρόνου ἢ προκύπτει τοιαύτη ἐκ τοῦ δηλωθέντος σκοποῦ τῆς ἐργασίας.

Ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταγγελίας γενικῶς ἀρχεται μετὰ παρέλευσιν διμήνου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, συνυπολογιζομένου τοῦ τυχὸν συμφωνηθέντος χρόνου δοκιμασίας. ***(Ἄρθρον 2 Β.Δ 16]18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112]1920).***

4. Προειδοποίησις ἐργάτου, τεχνίτου, ὑπηρέτου ὑπὸ ἐργοδότου

Ἡ προθεσμία τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω καταγγελίας ὁρίζεται ὡς ἑξῆς:

α) Ἐπὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν βιομηχανικῶν ἐν γένει, βιοτεχνικῶν, μεταλλευτικῶν καὶ χειροτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐργασιῶν πέντε (5) τοὐλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ μαθητευομένων, οἵτινες συνεπλήρωσαν ἓξ μηνῶν ὑπηρεσίαν.

Ἐὰν ἡ σύμβασις ἐργασίας διήρκεσε συνολικῶς ὑπὲρ τὸ δωδεκάμηνον, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 3 διμήνου καὶ τοῦ τυχὸν χρόνου μαθητείας ἢ δοκιμασίας, ἡ καταγγελία γίνεται ὀκτὼ (8) ἡμέρας πρὸ τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως, ἐὰν δὲ διήρκεσεν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω ὅρους ὑπὲρ τὴν διετίαν, δεκαπέντε (15) ἡμέρας πρὸ τῆς λύσεως.

Σύμβασις ἐργασίας, διαρκέσασα ὑπὲρ τὴν πενταετίαν, καταγγέλλεται τοὐλάχιστον πρὸ τριάκοντα (30) ἡμερῶν, ἐὰν δὲ διήρκεσεν ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν, τοὐλάχιστον πρὸ ἑξήκοντα (60) ἡμερῶν (*).

β) Ἐπὶ οἰκιακῶν ὑπηρετῶν, θυρωρῶν, ἁμαξοϋπηρετῶν, θαλαμηπόλων, μαγείρων, κηπουρῶν, τροφῶν, νοσοκόμων ἐπιχειρήσεων ἢ ἱδρυμάτων καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τῆς αὐτῆς φύσεως ἐργατικῶν σχέσεων ὀκτὼ (8) ἡμέρας πρὸ τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως.

γ) Ἐπὶ οἰκοσίτων διδασκάλων, παιδαγωγῶν καὶ ἄλλων παρομοίας φύσεως σχέσεων δεκαπέντε ἡμέρας πρὸ τῆς λύσεως.

(*) Ἴδετε ἀμέσως κατωτέρω § 5 ἄρθρου 1 νόμου 3198]1955, διὰ τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπαγομένων εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961]1954.

Ἴδετε καὶ κατωτέρω § 7 ἄρθρου 5 νόμου 3198]1955, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, τὴν καταβολὴν αὐτῆς καὶ τὸν τύπον τῆς καταγγελίας.

Ἐργάται, προσλαμβανόμενοι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ μισθῷ, ὑπολογιζομένῳ οὐχὶ κατὰ χρονικὸν διάστημα, ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν τῆς παρεχομένης ἐργασίας (κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπήν), ἐξομοιοῦνται καθ' ὅλα πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς κατηγορίας α', ἐφ' ὅσον ἡ σύμβασις συνήφθη διὰ χρόνον ἀόριστον. ***(Ἄρθρον 3 Β.Δ. 16]18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112]1920).***

5. Ἀνεπίτρεπτον προειδοποιήσεως ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν

Ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 2961]1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας», δύνανται νὰ καταγγέλλουν τὴν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὑποχρεοῦνται ὅμως νὰ καταβάλλουν εἰς αὐτὸ τὴν ὑπὸ τοῦ Β.Δ. τῆς 16]18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Κατὰ τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν ἐπιτρέπεται προειδοποίησις (προμήνυσις).

Τὰ ἐν τῇ ἀνωτέρω δευτέρᾳ παραγράφῳ ὁριζόμενα ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τὸ ἐργατοτεχνικὸν ἔκτακτον καὶ ἡμερομίσθιον προσωπικὸν τῶν Δήμων ***(Ἄρθρον 1 Νόμου 3198]1955).***

6. Ἔκδοσις πιστοποιητικοῦ ὑπηρεσίας

Ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ διὰ τὸν ἀπολυόμενον ὑπάλληλον πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐκτελεσθείσης ὑπηρεσίας του, ἐπὶ τῇ εἰδικῇ δὲ αἰτήσει τοῦ ὑπαλλήλου καὶ περὶ τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ. ***(Ἄρθρον 2 Νόμου 2112]1920).***

Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν ἐν ταῖς ὡς ἄνω κατηγορίαις προσώπων ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ ἐκδώσῃ πιστοποιητικὸν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς διαρκείας τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκτελεσθείσης ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῇ εἰδικῇ δὲ αἰτήσει του περὶ τοῦ ποιοῦ καὶ τῆς διαγωγῆς ***(Ἄρθρον 4 Β.Δ. 16]18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ Νόμου 2112]1920).***

7. Ἀποζημιώσεις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν

Ἐργοδότης, παραμελῶν τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποχρέωσιν καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, ὀφείλει νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἀπολυόμενον ὑπάλληλον ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν αὐτοῦ ἀποδοχῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανε

κατα τον χρόνον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία, πλὴν ἂν ἐκ συμβάσεως ἢ ἔθιμου ὀφείληται μεγαλυτέρα ἀποζημίωσις.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 προειδοποίησις δὲν ἀπαλλάσσει τὸν ἐργοδότην τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τοῦ τετάρτου τῆς ἀποζημιώσεως, ἣν ἔδει νὰ καταβάλῃ ὁ ἐργοδότης κατὰ τὸ προηγούμενον ἑδάφιον, ἐκτὸς ἂν ἐκ συμβάσεως ἢ ἔθίμου ὀφείληται μεγαλυτέρα ἀποζημίωσις(*).

Ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ ὑπαλλήλου θεωροῦνται ὁ μισθός, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη παροχή, ἐφ' ὅσον δίδεται ἀντὶ μισθοῦ, οἷον παροχαὶ εἰς εἶδος, προμήθεια κλπ. Ποσοστὰ ἐπὶ κερδῶν ἢ εἰσπράξεων ἢ ἄλλης φύσεως συμμετοχὴ εἰς ἐπιχείρησιν, ἐφ' ὅσον χορηγοῦνται ἀνεξαρτήτως τῆς κανονικῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας, δὲν θεωροῦνται τακτικαὶ ἀποδοχαί, πλὴν ἐναντίας συμφωνίας ἢ ἔθίμου. ***(Ἄρθρον 3 Νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 Νόμου 4558/1930).***

Ἡ κατὰ τὸν Νόμον 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀπὸ ζημίωσις τῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἀπολυομένων ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν περὶ προμηνύσεως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προειρημένου Νόμου, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν δι' ἕκαστον, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Ἐὰν ἡ ἀποζημίωσις εἶναι μεγαλυτέρα τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται ἐπιπλέον νὰ καταβάλῃ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τὸ μέχρι τῶν ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν μέρος ταύτης, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐπὶ πλέον ποσὸν εἰς τριμηνιαίας δόσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν ἀποδοχῶν τριῶν μηνῶν, ἐκτὸς ἐὰν πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ συνόλου τῆς ἀποζημιώσεως ὑπολείπηται μικρότερον ποσόν.

Ἡ πρώτη τῶν δόσεων εἶναι καταβλητέα ἐν ἑπομένῃ τῆς συμπληρώσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως. ***(Ἄρθρον 2 Νόμου 3198/1955).***

Ἐὰν διὰ τῆς καταγγελίας τάσσηται ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νόμου 2112/1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, προβλεπομένη προθεσμία, προκειμένου μόνον περὶ ὑπαλλήλων, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἅμα τῇ ἐκπνοῇ τῆς προθεσμίας ταύτης τὸ ἥμισυ τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβιώσεως ἐργασίας.

Τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως δικαιοῦνται καὶ ὑπάλληλοι, ἀπασχοληθέντες τῆς ἐργασίας τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου αὐτῶν, διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς προμηνύσεως. ***(Ἄρθρον 4 Νόμου 3198/1955).***

Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως. Κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, αἱ μηνιαῖαι αὐτῶν ἀποδοχαὶ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καθ' ὃ ποσὸν ὑπερβαίνουν τὸ ὀκταπλάσιον τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν 30.

Ἡ ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν. Πάντως τὸ ποσὸν ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ ὑπολογιστέου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Α. Ν. 1846/1951.

Ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἐγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Ἡ καθυστέρησις δόσεως τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 1 ἐδαφίου β' τοῦ ἄρθρου 2 ὀφειλομένων ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, καὶ διαδραμόντος χρόνου λογιζομένου ὡς ἐν συνεχεῖ χρόνον ὑπηρεσίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, χωρὶς νὰ δικαιοῦται νὰ ἀναζητήσῃ τὴν καταβληθεῖσαν ἀποζημίωσιν.

Ἡ χορηγηθεῖσα ἀποζημίωσις συμψηφίζεται πρὸς τὰς ὀφειλομένας λόγῳ τῆς ἀκυρώσεως τῆς καταγγελίας τακτικὰς ἀποδοχάς, ὁ δὲ ὑπάλληλος ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ τὸ σύνολον τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὀφειλομένων εἰσφορῶν πρὸς τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς. ***(Ἄρθρον 5 Νόμου 3198/1955).***

Ἐργοδότης, παραλείπων τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποχρέωσιν τῆς καταγγελίας (τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν), καταβάλλει εἰς τὸν ἀπολυόμενον τῆς ἐργασίας ὡς ἀποζημίωσιν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν αὐτοῦ μισθῶν ἢ ἐν γένει ἀμοιβῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ἀντὶ τῆς παρεχομένης ἐργασίας κατὰ τὰς ἐργα-

(*) Ἴδετε καὶ κατωτέρω ἄρθρα 3, 4, ὁ νόμος 3198/1955

σίμους ήμέρας, πρό τῶν ὁποίων ἔδει νά γίνῃ ἡ καταγγελία.

Προκειμένου περί προσώπων, ὧν ὁ μισθός καταβάλλεται κατά ἑβδομάδα ἐργασίας ἤ κατ' ἀποκοπήν, ὡς ἡμερήσιος μισθός θεωρεῖται τό εἷς μίαν ἡμέραν ἀντιστοιχοῦν κατά μέσον ὅρον ποσόν ἀμοιβῆς, ἥν ἔλαβε κατά τό χρονικόν διάστημα τριάκοντα ἐργασίμων ἡμερῶν, πραγματοποιηθεισῶν πρό τῆς ἀπολύσεώς του. *(Ἄρθρον 5 Β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπιστάσεως Νόμου 2112)1920).*

8. Καταβολή ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων καί ἐκμεταλλεύσεων, ὑπαγομένων εἰς τάς περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας διατάξεις

Ἐργοδότης ἐκ τῶν κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος ἐπιχειρήσεων καί ἐκμεταλλεύσεων, προτιθέμενος νά προβῇ εἰς ἀπολύσεις ἑνός ἤ περισσοτέρων μισθωτῶν, κατά τά ἀνωτέρω ἄρθρα 1 καί 2, δύναται νά ζητήσῃ τήν ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καταβολήν τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τούς δικαιουχους, ἐπί χρεώσει αὐτοῦ διά τοῦ ἀναλόγου ποσοῦ.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ὀργανισμοῦ δι' αἰτιολογημένης ἀποφάσεως του δέχεται ἤ ἀπορρίπτει τήν ὑποβληθεῖσαν αἴτησιν τοῦ ἐργοδότου. Ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς αὐτῆς διά τῆς ἰδίας ἀποφάσεως τό Διοικητικόν Συμβούλιον καθορίζει τούς ὅρους, ὡς καί τάς παρασχεθησομένας ἐγγυήσεις ἐξοφλήσεως.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τελεῖ ὑπό τήν ἔγκρισιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας, χορηγουμένην διά κοινῆς πάντων ἀποφάσεως.

Ἡ ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ καταβολή τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τούς μισθωτούς ἐνεργεῖται κατόπιν ἐντολῆς τοῦ ἐργοδότου, γνωρίζοντος ἅμα εἰς τόν Ὀργανισμόν τά στοιχεῖα τῶν ἀπολυομένων καί τό ποσόν, ὅπερ ἕκαστος τούτων δικαιοῦται. *(Ἄρθρον 3 Νόμου 3198)1955).*

9. Προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς

Πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετική ἀγωγή δέν ἐκοινοποιήθη ἐντός τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπό τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας.

Πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περί καταβολῆς ἤ συμπληρώσεως τῆς κατά τόν Νόμον 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἤ τό β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετική ἀγωγή δέν ἐκοινοποιήθη ἐντός ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή. Προκειμένου περί ἀπαιτήσεων ὑφισταμένων κατά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἡ κατά τά ἀνωτέρω προθεσμία ἄρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος. *(Ἄρθρον 6 Νόμου 3198)1955).*

10. Συμβάσεις ἐργασίας ἐκτελεστέαι ἐν Αἰγύπτῳ

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 3 τοῦ Νόμου 2112, ὡς ἐτροποποιήθησαν διά τοῦ Νόμου 4558, δέν ἰσχύουν, προκειμένου περί συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐκτελεστέας ἐν Αἰγύπτῳ.

Διά τῆς καταγγελίας τοιαύτης συμβάσεως τηροῦνται τά ἔθιμα καί αἱ κατά τάς χρατούσας ἐν ἑκάστῳ τόπῳ καί κλάδῳ ἐργασίας συνηθείας προθεσμίαι προειδοποιήσεως, ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν ὁποίων παρέχεται ἀνάλογος ἀποζημίωσις.

Πάντως ἡ προειδοποίησις ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά εἶναι κατωτέρα τοῦ μηνός. Σχετικαί συμβάσεις, ἄλλως ρυθμίζουσαι τό θέμα τοῦτο, ἰσχύουν, ἐφ' ὅσον εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκαί διά τόν ὑπάλληλον.

Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δέν ἰσχύουν διά τάς προϋπαρχούσας κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος συμβάσεις ἐργασίας ὑπαλλήλων.

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δύνανται νά ἐπεκτείνωνται καί ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ἐκτελεστέων εἰς ἄλλας χώρας, ἐφ' ὅσον ἰσχύουν διομολογήσεις. *(Ἄρθρον 19 Α.Ν. 19)19 Νοεμβρίου 1935).*

11. Συμβάσεις ἐργασίας ἐκτελεστέαι ἐν τῷ ἐξωτερικῷ

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 3 τοῦ Νόμου 2112, ὡς ἐτροποποιήθησαν διά τοῦ Νόμου 4558, δέν ἰσχύουν, προκειμένου περί συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐκτελεστέας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία δέν παρεσχέθη οὐδ' ἐν μέρει ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Διά τήν καταγγελίαν τοιαύτης συμβάσεως, ἐν ἐλλείψει εὐνοϊκωτέρας διά τόν ὑπάλληλον συμφωνίας ἢ ἐπιτοπίου συνηθείας, ἐφαρμόζονται οἱ ἰσχύοντες ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως νόμοι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ προθεσμία τῆς καταγγελίας δέν δύναται νά εἶναι κατωτέρα τοῦ μηνός. *(Ἄρθρον μόνον Α.Ν. 2581)1940).*

12. Προειδοποίησις ἐργοδότου ὑπό ὑπαλλήλου

Ὑπάλληλος, προτιθέμενος νά λύσῃ τήν ὑπαλληλικήν σύμβασιν πρός ἐργοδότην, ὀφείλει ὡσαύτως νά καταγγείλῃ ταύτην πρό χρόνου ἴσου πρός τό ἥμισυ τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 διά τόν ἐργοδότην ὁρισμένου.

Ὁ χρόνος ὅμως οὗτος ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θέλει ὑπερβῇ τούς τρεῖς (3) μῆνας, οὐδ' ἡ ἀποζημίωσις ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῆς ὑποχρεώσεως πρός καταγγελίαν τό ἀντιστοιχοῦν εἰς τρεῖς μῆνας κατά τό ἄρθρον ἢ ποσόν. *(Ἄρθρον 4 Νόμου 2112)1920).*

13. Προειδοποίησις ἐργοδότου ὑπό ἐργάτου, τεχνίτου, ὑπηρέτου

Ἐργάτης, τεχνίτης, ὑπηρέτης καί ἐν γένει

προσώπων, ὑπῆκον εἰς τινα τῶν κατηγοριῶν τοῦ ἄρθρου 3 (*), προτιθέμενον νὰ λύσῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας πρὸς τὸν ἐργοδότην του, ὀφείλει ὡσαύτως νὰ καταγγείλῃ αὐτὴν ἐγγράφως τῷ παρόντι διατάγματι. Ἡ προθεσμία τῆς καταγγελίας εἶναι ἴση πρὸς τὴν διὰ τὸν ἐργοδότην ὡς ἄνω ὁρισμένην.

Ὁ παραμελῶν τὴν ὡς ἄνω προθεσμίαν ὀφείλει νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν ἐργοδότην διὰ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ διὰ τὸν ἐργοδότην ὁρισμένου.

14. Καταγγελία λόγῳ ἀξιοποίνου πράξεως

Δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου ὑποβληθῇ μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος.

Ὑπάλληλος, ἀπαλλαγεὶς διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀποζημίωσιν. ***(Ἄρθρον 5 Νόμου 2112/1920).***

Λύεται ὡσαύτως νὰ καταγγελθῇ ἄνευ προθεσμίας ἡ σύμβασις, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπηρέτου ὑποβληθῇ μήνυσις δι' ἀξιοποίνων πράξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας, ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος.

Ἐὰν ὁ ἐργάτης ἢ ὑπηρέτης ἀπηλλάγη, ἔστω καὶ διὰ βουλεύματος, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀποζημίωσιν. ***(Ἄρθρον 6 Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112/1920).***

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος (νόμου 3198/1955) δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ μισθωτῶν, ἀπολυομένων συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτῶν μηνύσεως σημειώνω πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112/1920 ἢ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζόμενα. Ἐὰν ὅμως ἐπακολουθήσῃ ἀπαλλαγὴ τοῦ μισθωτοῦ διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς εἰς τὸν ἐργοδότην κοινοποιήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ τῆς ἀπορρίψεως. ***(Ἄρθρον 7 Νόμου 3198/1955)***

15. Ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας καὶ ἰσχὺς τῆς συμβάσεως ἐργασίας

Ἀποχὴ ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βραχεῖαν σχετικῶς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, ἢ προκειμένου περὶ γυναικὸς εἰς λοχείαν, δὲν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ.

Ὡς βραχεῖα διαρκείας ἀσθένεια ἐρμηνεύεται ἡ διαρκοῦσα ἕνα μῆνα δι' ὑπαλλήλους, ὑπηρετοῦντας μέχρι τεσσάρων ἐτῶν, τρεῖς μῆνας δι' ὑπαλλήλους, ὑπηρετοῦντας πλέον τῶν τεσσάρων ἐτῶν, ὄχι ὅμως καὶ πλέον τῶν δέκα ἐτῶν, τέσσαρας μῆνας δι' ὑπαλλήλους, ὑπηρετοῦντας πλέον τῶν δέκα ἐτῶν, ὄχι ὅμως καὶ πλέον τῶν δεκαπέντε ἐτῶν καὶ ἓξ μῆνας διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐπὶ χρόνον ἀνώτερον τῶν δεκαπέντε ἐτῶν. ***(Ἄρθρον 5 § 3 Νόμου 2112/1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ ἄρθρου 3 Νόμου 4555/1930).***

Ἄποχὴ ἐργάτου ἢ ὑπηρέτου ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βραχεῖας σχετικῶς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, ἢ προκειμένου περὶ γυναικὸς εἰς λοχείαν, δὲν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ. ***(Ἄρθρον 8 Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112/1920)***

16. Μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, πτώχευσις ἐργοδότου, διακοπὴ ἐργασίας λόγῳ ἀνωτέρας βίας

Ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ παρόντος Νόμου. ***(Ἄρθρον 6 Νόμου 2112/1920)***

Ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπηρέτου διατάξεων τοῦ παρόντος Νόμου. ***(Ἄρθρον 9 Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112/1920)***

Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ἐπιχειρήσεως ὁ ἐκμισθωτὴς ἐργασίας λαμβάνει τὴν ἧν ἐκ τοῦ Νόμου τούτου δικαιοῦται πλήρη ἀποζημίωσιν, κατατασσομένης μεταξὺ τῶν ἐν ἄρθροις 940 καὶ 991 Πολιτ. Δικονομίας προνομιακῶν δανειστῶν καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐταῖς σειράν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἱκανοποιεῖται καὶ ὑφισταμένη περὶ τοιαύτης ἀποζημιώσεως ἀπαίτησις καὶ εἰς περίπτωσιν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως καθ' οἱουδήποτε περιουσιακοῦ στοιχείου τοῦ ἐργοδότου ***(Ἄρθρον 6 § 2 Νόμου 2112/1920, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 § 1 Νόμου 3252/1955)(*)***

Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ὁ ἐργάτης ἢ ὑπηρέτης δικαιοῦται εἰς τὸ 1/2 μόνον τῆς κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἀποζημιώσεως, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν προκειμένῳ ὑπὲρ τῆς πιστώσεως αὐτοῦ ἀσφαλιστικῶν διατάξεων τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ***(Ἄρθρον 9 Β. Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112/1920).***

Ἐπὶ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν ἢ ἀκινήτων, βαρυνομένων δι' ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης, αἱ ἀπαιτήσεις, αἱ ἀπολαύουσαι γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ προνομίου κατατάξεως, κατατάσσονται πρὸ τῶν ἐμπραγμάτως ἀσφαλιομένων δανειστῶν μόνον μέχρι τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ διανεμητέου εἰς τοὺς πιστωτὰς ποσοῦ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ φόρου μεταβιβάσεως, ὡς καὶ τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως. Ἀπαιτήσεις

(*) Ἀνωτέρω, σελ. 65.

(*) Ἴδε ε καὶ παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 12 νόμου 3252/1955, ἀντικατεστήσαν τὴν διάταξιν ἄρθρου 940 περίπτ. 4 Πολιτ. Δικονομίας.

ἐκ μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν, ὡς καὶ ἀποζημιώσεις καὶ ἐν γένει ἀπαιτήσεις ἐξ ἀμοιβῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, κατατάσσονται προνομιακῶς πρὸ πάσης οἱασδήποτε ἄλλης ἀπαιτήσεως, περαιτέρω δὲ ἡ κατάταξις ἐνεργεῖται κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ προνομίου ἑκάστης ἀπαιτήσεως, ἂν δὲ τινες τούτων εἶναι ἰσοβάθμιοι, τότε ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοῦ ἑνὸς τρίτου κατατάσσονται αὗται συμμέτρως. Ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος κατατάσσονται αἱ ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμέναι ἀπαιτήσεις κατὰ τὴν σειρὰν ἑκάστης, ἐπὶ δὲ τοῦ μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τούτων ἐναπομείναντος ὑπολοίπου κατατάσσονται αἱ μὴ ἱκανοποιηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος προνομιακαὶ ἀπαιτήσεις κατὰ τὸ ἀνωτέρω καὶ μετὰ ταῦτα αἱ ἐγγιρόγραφοι ἀπαιτήσεις συμμέτρως. (*Ἄρθρον 8 Ν.Δ. 4256/1962*).

Ὑπάλληλος, ἀπολυόμενος ἕνεκα διακοπῆς τῆς ἐργασίας, λόγῳ πυρκαϊᾶς ἢ ἄλλου περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας, καθ' ὃ τυγχάνει ἠσφαλισμένος ὁ ἐργοδότης, δικαιοῦται εἰς τὰ 2/3 τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3, ἐδαφ. πρώτου, ἀποζημιώσεως. (*Ἄρθρον 6 Νόμου 2112/1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 Νόμου 4558/1930*).

Δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας, ἐὰν ἐξ ἀνωτέρας βίας κατέστη ἀπολύτως καὶ συνολικῶς ἀδύνατος ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀναφέρῃ ἐντὸς δύο ἡμερῶν περὶ τούτου ἠτιολογημένως εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν τοῦ τόπου. (*Ἄρθρον 6 Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112/1920*).

17. Μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας

Πᾶσα μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον, θεωρεῖται ὡς καταγγελία ταύτης, δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου.

Ὡς μία τοιαύτη θεωρεῖται ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ μετάθεσις τοῦ ὑπαλλήλου εἰς χωρίον λειτουργοῦν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐφ' οὗ δὲν ἀποδέχεται τὴν μετάθεσιν ὁ μετατιθέμενος ὑπάλληλος. (*Ἄρθρον 7 Νόμου 2112/1920*)

18. Ἀκυρότης συμβάσεων ἀντικειμένων εἰς τὸν Νόμον 2112/1920.

Εἶναι ἄκυρος οἱαδήποτε σύμβασις, ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα Νόμον, πλὴν ἂν εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ ἐθίμου.

Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς προηγουμένης παραγράφου εἶναι, ὅτι οἱαδήποτε σύμβασις, συναπτομένη πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς μισθώσεως ἐργασίας, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, πλὴν ἂν αὕτη περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον.

Αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας μὲ ὡρισμένην χρονικὴν διαρκειαν, ἐὰν ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ταύτης δὲν δικαιολογῆται, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων. (*Ἄρθρον 8 Νόμου 2112/1920, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 Α.Ν. 547/1937*).

Εἶναι ἄκυρος οἱαδήποτε σύμβασις, ἀορίστου διαρκείας, ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα Νόμον, πλὴν ἂν εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ἐργατὴν ἢ τὸν ὑπηρέτην. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ ἔθίμου. (*Ἄρθρον 10 Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως Νόμου 2112/1920*).

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἀπόληψις τῆς ὑπὸ ἐργοδότου καταβαλλομένης εἰς αὐτὸν ἀποζημιώσεως, ἔστω καὶ ἀνεπιφυλάκτως γενομένη, δὲν ἀποτελεῖ παραίτησιν αὐτοῦ τῆς τυχὸν περὶ μείζονος ἀποζημιώσεως ἀξιώσεώς του. (*Ἄρθρον 6 § 3 Νόμου 3198/1955*).

19 Μέριμνα διὰ Κανονισμῶν ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας

Ὁ παρὼν Νόμος (2112/1920) δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, αὐθ' ὑφ' ὑπαλλήλους ἐπιχειρήσεων, δι' οὓς ἔχει ληφθῆ εἰδικὴ πρόνοια διὰ νόμων ἢ κανονισμῶν, ἐγκεκριμένων ἀπὸ τοῦ Κράτους.

Δὲν ὑπάγονται ὡσαύτως εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ὑπάλληλοι Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον ἔχει ληφθῆ διὰ τοὺς ἐν λόγῳ περιπτώσεις εἰδικὴ μέριμνα διὰ κανονισμῶν, παρεχόντων τοιαύτην ἴσην προστασίαν πρὸς τὴν τοῦ παρόντος νόμου. (*Ἄρθρον 8 Νόμου 2112/1920 ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ ἄρθρου 6 Νόμου 4558/1930*).

20 Ἔννοια Ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου

Ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος Νόμου θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτου τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἢ οἱασδήποτε ἐργασίας καὶ παρέχων ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν.

Δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ὑπηρετοῦντες πάσης κατηγορίας, καθὼς καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ παραγωγῇ ἀμέσως ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἢ ἐργάτης, βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν ἢ παρέχει ὑπηρεσίας ἐν γένει ὑπηρεσίας. (*Ἄρθρον 1 Ν.Δ. 2655/1953*, ἀντικαταστήσαν τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 1234/1918, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 4558/1930, εἰς τὸ ὁποῖον παρέπεμπε τὸ ἄρθρον 11 Νόμου 2112/1920).

21. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἀπολυομένων ἢ ἀποχωρούντων διὰ συνταξιοδότησιν

Μισθωτοί, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, συμπληρώσαντες δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου 2112 ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτου τὸ ὅριον ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἀποχωροῦντες τῆς ὑπηρεσίας τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, δικαιοῦν-

ται τοῦ ἡμίσους τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἡ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑπολογιζομένης βάσει τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παρόντος (Νόμου 3198/1955). *(Ἄρθρον 8 Νόμου 3198/1955).*

Ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι ἐν γένει ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως, συμπληρώσαντες ἢ συμπληροῦντες τὰς πρὸς χορήγησιν πλήρους συντάξεως γήρατος προϋποθέσεις, δύνανται νὰ ἀποχωρῶσι τῆς ἐργασίας ἢ νὰ ἀπομακρύνωνται ταύτης παρὰ τοῦ ἐργοδότου των, λαμβάνοντες εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ μὲν ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένοι τὰ 40 ο/ο, οἱ δὲ μὴ ἠσφαλισμένοι ἐπικουρικῶς τὰ 50 ο/ο τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112/1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ὁριζομένης ἀπροειδοποιήτου ἀποζημιώσεως.

Διὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω χορηγουμένην εἰς τοὺς ἀποχωροῦντας ἢ ἀπομακρυνομένους ὑπαλλήλους μειωμένην ἀποζημίωσιν ἐφαρμόζονται κατὰ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 9 τοῦ Ν. 3198/1955, ὡς καὶ τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, πλὴν τῶν διατάξεων τῶν ἀφορωσῶν τὴν προμήνυσιν. *(Ἄρθρον 8 § 4 Ν.δ. 3789/1957).*

22. Ἀναγγελία καταγγελίας σχέσεως ἐργασίας

Ὁ καταγγέλλων τὴν σχέσιν ἐργασίας ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου της καταγγελίας εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἀναγγείλῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσαν καταγγελίαν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ὅπερ ὑποχρεοῦται νὰ πρωτοκολλήσῃ ταύτην αὐθημερόν.

Εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν ὑπάρχει Ὑπηρεσία Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας, ἡ ἀναγγελία γίνεται εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν.

Ἡ ἀναγγελία ἐνεργεῖται διὰ τῆς παραδόσεως ἀντιγράφου τοῦ ἐγγράφου καταγγελίας εἰς τὰς Ὑπηρεσίας, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν προηγουμένην παράγραφον, ἁρμοδίᾳ δὲ Ὑπηρεσία τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας ὁρίζεται τὸ τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς ἀναγγελίαν καὶ ὅταν ἡ σχέσις ἐργασίας λύεται ὄχι συνεπείᾳ καταγγελίας, ἀλλ' ἐξ ἄλλου λόγου, ἤτοι διὰ τῆς παρόδου τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς συμβάσεως διαρκείας ὡρισμένου χρόνου, ἢ ὁσάκις προκύπτει τοιαύτη διάρκεια ἐκ τοῦ διηλωθέντος σκοποῦ ἐργασίας ἢ διὰ τῆς ἀπερατώσεως τοῦ ἔργου εἰς τὴν περίπτωσιν συμβάσεως ὡρισμένου ἔργου.

Ἡ ἀναγγελία εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἐνεργεῖται διὰ παραδόσεως εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὡς καὶ τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας ἢ ἄλλως εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν ἐγγράφου, περιλαμβάνοντος τὰ δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὁριζθησόμενα στοιχεῖα (*).

Κατὰ παντὸς ἐργοδότου, παραβαίνοντος τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἀναγράφοντος ψευδῆ στοιχεῖα εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐπιβάλλονται κατ' ἔγκλησιν τοῦ ἁρμοδίου Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας ἢ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας αἱ ποιναὶ αἱ ὁριζόμεναι εἰς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. Δ/γματος 3653/1952 «περὶ ὀργανώσεως καὶ ἐλέγχου τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας». *(Ἄρθρον 9 Νόμου 3198/1955).*

23. Ἐκδίκασις διαφορῶν

Πᾶσα διαφορά, προκύπτουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος, ἐκδικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου Γ'ΧΟΔ', ἀναλόγως ἐφαρμοζομένης. *(Ἄρθρον 10 Νόμου 2112/1920).*

Πᾶσα διαφορά, προκύπτουσα ἐκ τῆς παραβάσεως τοῦ παρόντος, ἐκδικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου Γ'ΧΟΔ', ἀναλόγως ἐφαρμοζομένης. *(Ἄρθρον 11 Β.Δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ Νόμου 2112/1920.*

(*) Ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 31.12/1955 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΕΕΔ 14, 672, ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

«Ὁρίζομεν, ὅπως ἡ ἐν τῷ Ὀργανισμῷ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ τῷ εἰκείῳ Γραφείῳ Εὑρέσεως Ἐργασίας ὑποβαλλομένη ἀναγγελία λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἴτε αὕτη ἐνεργεῖται διὰ παραδόσεως τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Νόμου 3198/1955, εἴτε δι' αὐτοτελοῦς ἐγγράφου, συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου, περιλαμβάνῃ τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

1. Τίτλον τῆς ἐπιχειρήσεως, διεύθυνσιν, ὡς καὶ εἶδος κύκλου ἐργασιῶν αὐτῆς.

2. Ὀνοματεπώνυμον, ὄνομα πατρός, ὡς καὶ διεύθυνσιν τοῦ μισθωτοῦ, οὗτινος καταγγέλθη ἡ σχέσις ἐργασίας.

3. Εἶδος ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ.

4. Χρονικὴν διάρκειαν τῆς καταγγελθείσης σχέσεως ἐργασίας, χρονολογιακῶς προσδιοσιζομένην.

5. Μισθὸν ἢ ἡμερομίσθιον κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας. Ὡς τοιοῦτος λογίζονται αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως.

6. Ὀργανισμὸν κυρίας ἀσφαλίσεως, εἰς ὃν τυγχάνει ἠσφαλισμένος ὁ ἀπολυθείς, καὶ ἀξιοῦντα ἀριθμὸν βιβλιαρίου.

7. Οἰκογενειακὴν κατάστασιν.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ, ΕΙΔΗΣΕΙΣ; ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΣΥΝΤΟΜΑ ΣΧΟΛΙΑ

Συλλογικαί διαφοραί εργασίας : Ὑπὸ τῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ἐπιτροπῆς ὑπεβλήθη εἰς τὴν Βουλὴν ἡ ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1962 ἐκθεσίς της διὰ τὸ νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων α) τοῦ νόμου 3239|1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», β) τῆς Νομοθεσίας περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ γ) τῆς Ἐργατικῆς καὶ τῆς περὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως Νομοθεσίας. Ἡ Ἐπιτροπή, συνελθοῦσα εἰς ἐπανειλημμένας συνεδριάσεις, παρισταμένου καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, εὗρε τοῦτο κατὰ πλειοψηφίαν καλῶς ἔχον καὶ προτείνει τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἐπιψήφισίν του, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ.

Προσασία ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Α.Ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη : Ἐξεδόθη πρόσφατος ἐνδιαφέρουσα ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (2346|1962), ἡ ὁποία λύει τὸ ζήτημα τῶν ἐξαιρέσεων ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836|1951 μετὰ τὸ τελευταῖον Ν.Δ. 4185|1961 «Ἐπρόκειτο περὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατὰ πράξεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐτοποθετήθησαν πολεμισταὶ τοῦ Α.Ν. 1836|1951 εἰς τὴν Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ.

Ἡ ἐν λόγω ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος μας, ἀλλὰ λόγω τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς ἀντιγράφομεν τὰς σκέψεις της :

«Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Α.Ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ Ν.Δ. 2657|1953, πᾶσα ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις, ἠμεδαπὴ ἢ ἀλλοδαπή, οἱασδήποτε μορφῆς ἢ τύπου, ὡς καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, μὴ ἐπιχορηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἔστω καὶ ἂν αὗται ἔχουν τὴν μορφὴν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικὸν πλέον τῶν 15, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι, δυνάμει τοῦ παρόντος Νόμου, πολεμιστάς ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν 7ο|ο τοῦ παρ' ἑκάστῃ τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν δι' αὐτῆς ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν αἱ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπιχορηγούμεναι ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, ἀπαλλασσόμεναι τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, τῆς γενικῶς ἐπιβαλλομένης εἰς πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κοινῆς ὠφελείας. Διὰ τοῦ μεταγενεστέρου δόμος Ν.Δ. 4185|1961 ὡρίσθη ἐν ἄρθρῳ 7 αὐτοῦ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ Νόμου προβλέπουσα ἀπαλλαγὴν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, προστατευομένων βάσει τῶν διατάξεων τῶν Νόμων 751|1948 καὶ 1836|1941, ὡς οὗτοι ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ Νόμου.

Ἐκ τῆς εὐρύτητος τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως ταύτης, καταργούσης πᾶσαν διάταξιν καὶ εἰδικοῦ καὶ γενικοῦ Νόμου, προβλέπουσαν ἀπαλλαγὴν οἱασδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένην μοναδικὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἐξαίρεσιν τῶν ρητῶς ἀπαλλασσομένων δυνάμει συμβάσεων μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθεισῶν διὰ Νόμου, προκύπτει ὅτι καταργήθη δι' αὐτῆς καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ὀρθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Α.Ν. 1836|1951 προβλεπομένη ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν τῶν ἐπιχορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας, καίτοι ἐν τῷ ρηθέντι Ν. Δ|γματι 4185|1961 δὲν περιλαμβάνεται διάταξις, ὑπαγουσα ρητῶς εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένην ὑποχρέωσιν πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν τὰς ἀπαλλασσομένας τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, αἵτινες ἐπιχορηγοῦνται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ αἰτοῦσα Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ, ἀποτελοῦσα ἐπιχείρησιν κοινῆς ὠφελείας, ἐπιχορηγουμένην ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ Α.Ν. 1836|1951, ἔπαυσεν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 4185|1961, ἀπαλλασσομένη τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν καὶ ὑπήχθη εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίσται σύμβασις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθεῖσα διὰ Νόμου, ἀπαλλάσσουσα αὐτὴν ρητῶς τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, οὐδὲ ἐπικαλεῖται ἡ αἰτοῦσα τοιαύτην σύμβασιν, δι' ὃ καὶ ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις κρίνασα ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Α.Ν. 1836|1951 προβλεπομένη ἀπαλλαγὴ τῆς αἰτούσης ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν κατηργήθη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 4185|1961 καὶ προβᾶσα ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τὴν κατανομὴν τοῦ προσληπτέου ὑπ' αὐτῆς προσωπικοῦ, νόμιμος παρίσταται».

Ὑποχρεώσεις τῶν ἐργοδοτῶν ἔναντι τῶν ἐργαζομένων διὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων : Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Ν.Δ. 3755 1957 (ΕΕΔ 16, 1062) θεωρεῖται ὡς ἐξαιρέσιμος ἑορτὴ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὑπὸ τῆς αὐτῆς διατάξεως ὁρίζεται, ὅτι εἰς τοὺς ἐργαζομένους κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν θὰ καταβληθῇ πρόσθετος ἀμοιβὴ ἐξ 7ο|ο ἐπὶ τοῦ νομίμου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου καὶ ὅτι οἱ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβόμενοι μισθωτοί, οἱ μὴ ἀπασχοληθέντες ἐκ λόγων, μὴ ὀφειλομένων εἰς τούτους, δικαιοῦνται τοῦ ἡμερομισθίου των ἄνευ ἑτέρας προσαυξήσεως. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Α.Π. 303 1961, ΕΕΔ 20, 787, Α.Π. 523|1962, ΕΕΔ 21, 780).

Εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ ἡμερομισθίου τῶν μὴ ἀπασχοληθέντων μισθωτῶν περιλαμβάνονται καὶ οἱ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΝ ΟΨΕΙ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ

Εἰς σημειώματά μας μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἀπελθόντος ἔτους ἐγράφομεν, ὅτι κατελείπετο εἰς τὸ ἔτος τοῦτο πρὸς δικαιοτέραν ρύθμισιν τὸ μέγα θέμα τῆς διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας. Κοινὴ ὑπῆρξεν ἔκτοτε ἡ διαπίστωσις ὅτι ὁ θεσμὸς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας εἶχεν ἀνάγκην ἀναμορφώσεως καὶ προσαρμογῆς καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐνσαρκωμένης εἰς Διεθνῆ Σύμβασιν (ὑπ' ἀριθ. 98) ἀρχῆς τοῦ δικαιώματος ὀργανώσεως καὶ συλλογικῆς διαπραγματεύσεως.

Δὲν ἠτύχησεν ὅμως ὁ θεσμὸς νὰ εὕρῃ ἐπὶ ὁλόκληρον τὸ ἀπελθὸν ἔτος τὴν ἀναγκαίαν αὐτὴν ἀναμόρφωσιν, ἡ ὁποία, σχεδιασθεῖσα ἤδη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, καταλείπεται νὰ ψηφισθῇ κατὰ τὸ ἔτος εἰς τὸ ὁποῖον εἰσήλθομεν.

Εἶναι γνωσταὶ αἱ κατευθυντήριαι γραμμαὶ τοῦ νομοσχεδίου, τὸ ὁποῖον ἐπεξειργάσθη ἤδη ἡ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ εὗρε τοῦτο, κατὰ πλειοψηφίαν, καλῶς ἔχον, προτείνασα τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἐπιψήφισίν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως κατὰ τὸ ἀπελθὸν ἔτος ἐκυρώθη καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ν. δ. 4205]1961 ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 98 Διεθνὴς Σύμβασις «περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαιώματος ὀργανώσεως καὶ συλλογικῆς διαπραγματεύσεως», ἐξεδόθη δὲ καὶ τὸ σχετικὸν β.δ. 449]1962, διὰ τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4205]1961 ἔρχεται τὴν 30 Μαρτίου 1963.

Κατόπιν τούτων πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν βασίμως, ὅτι κατὰ τὴν τελικὴν κατὰ τὸ ἐλθὸν νέον ἔτος ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου θὰ καταβληθῇ φροντὶς νὰ βαίνῃ τοῦτο ἁρμονικῶς καὶ πρὸς τὴν διεθνῆ αὐτὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισε δι' ἡμεδαποῦ νόμου καὶ ἡ χώρα μας, δεσμευμένη ἐξ αὐτῆς μετ' ὀλίγον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ λαμβάνωνται, ἐφ' ὅσον εἶναι τοῦτο ἀναγκαῖον, μέτρα, ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰς ἐθνικὰς συνθήκας, διὰ τῶν ὁποίων νὰ ἐνισχύεται καὶ νὰ προωθῆται ἡ εἰς εὐρυτάτην κλίμακα ἀνάπτυξις καὶ χρησιμοποίησις διαδικασιῶν, δι' ὧν οἱ ἐργοδόται καὶ ἐργοδοτικαὶ ὀργανώσεις, ἀφ' ἑνός, καὶ ὀργανώσεις ἐργαζομένων, ἀφ' ἑτέρου, νὰ ἔρχωνται ἐκουσίως εἰς διαπραγματεύσεις διὰ τὴν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ρύθμισιν τῶν ὅρων ἀπασχολήσεως (Ἄρθρον 4 τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως, ΕΕΔ 20, 1286).

Βεβαίως δὲν ὑποστηρίζεται, ὅτι δὲν εἶναι ἐλευθέρα ἡ χώρα νὰ κινηθῇ νομοθετικῶς καὶ ὄχι κατ' ἀπόλυτον προσαρμογὴν πρὸς τὴν Διεθνῆ αὐτὴν Σύμβασιν, ἀφοῦ, κατὰ τὴν θεωρίαν, δύναται καὶ νὰ τροποποιήσῃ ἢ νὰ καταργήσῃ μετὰ ταῦτα τὰς πρόξεις ταύτας, τῆς Πολιτείας ὑπεχούσης ἁπλῶς διεθνῆ εὐθύνην διὰ τὴν παράβασιν ταύτην.

Ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἄνευ ἀξίας, ὅτι ἡ Πολιτεία ἡμῶν διὰ τῆς κυρώσεως τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως καὶ τῆς θέσεως της ἐν ἰσχύϊ προσεχῶς ἀνεγνώρισε τὴν διεθνῆ αὐτὴν ἀρχὴν ὡς ἐφαρμόσιμον καὶ ὑπ' αὐτῆς.

Διὰ τὸν ἀντικειμενικὸν παρατηρητὴν μεταξὺ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955 ψηφισθέντος νόμου 3239 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ τοῦ νέου ὑπὸ ψήφισιν νομοσχεδίου ὑπάρχει διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῶν συλλογικῶς συμβαλλομένων καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους τοῦ πορίσματος ἐκ τῶν συλλογικῶν διαπραγματεύσεων, ὅπως ὑπάρχει οὐσιώδης διαφορὰ καὶ τῶν δύο ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ καὶ πρώτου εἰς τὴν νομοθετικὴν ἱστορίαν τῆς χώρας ἀναγκ. νόμου 21 Νοεμβρίου 1936 περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας εἰς τὸν ὁποῖον ζητοῦν νὰ ἐπανέλθωμεν οἱ ἐργαζόμενοι.

Ἡ εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τοῦ νέου νομοσχεδίου μᾶς ἐξηγεῖ, ὅτι αἱ διατάξεις αὐταὶ τοῦ νόμου 3239 «ἐθεσπίσθησαν εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν προέβαλλεν ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξασφαλίσεως οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν διὰ τὴν περαιτέρω προσπάθειαν τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας, διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ πραγματικὴ βελτίωσις τῆς ζωῆς τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ἐν γένει καὶ τῶν ἐπὶ μέρους ὁμάδων».

Ἀλλὰ λέγει ὅτι ἤδη μὲ τὴν ἐπιτευχθεῖσαν οἰκονομικὴν καὶ νομισματικὴν σταθερότητα καὶ τὴν σταθερὰν ἀνάπτυξιν τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας οἱ τεθέντες ἀνωτέρω περιορισμοὶ ἔπαυσαν νὰ ἔχουν τὴν βασικὴν σημασίαν τοῦ παρελθόντος καὶ ὡς ἐκ τούτου κρίνεται, ὅτι δύναται νὰ παρασχεθῇ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐργοδότας καὶ μισθωτούς, μείζων εὐχέρεια εἰς τὰς μεταξὺ των διαπραγματεύσεις διὰ τὴν σύναψιν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ τὴν ἐπίλυσιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν διὰ τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.

Κατὰ τὸ νομοσχέδιον ἡ μείζων εὐχέρεια συνίσταται ὅτι καταργεῖται τὸ δικαίωμα τῶν Ὑπουργῶν νὰ τροποποιοῦν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν σύλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ παρέχεται δυνατότης εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς νὰ παραπέμπουν αὐτὰς ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου πρὸς διόρθωσιν, συμπλήρωσιν, τροποποίησιν ἢ κατάργησιν ἐν ὅλῳ, ἢ ἐν μέρει, ἐφ' ὅσον κρίνουν, ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περιέχει ὅρους ἀσαφεῖς κλπ. ἢ παραβλάπτουν τὸ γενικώτερον συμφέρον τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ἢ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, ἐκτιμωμένων ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἑκάστοτε ἀκολουθουμένης κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως.

Ἂν ταῦτα ἔχουν τὴν ἔννοιαν ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῶν μεγαλυτέρων περιορισμῶν τοῦ ν. δ. 3239]1955, δὲν εἶναι ὅμως ὀρθόδοξα διὰ θεσμὸν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας. Καὶ αὐτὰ ἀποτελοῦν περιορισμούς, τοὺς ὁποίους ἐπιβάλλει τὸ Κράτος διὰ λόγους οἰκονομικῆς ἀσφαλείας, ἀλλὰ δὲν σημαίνει καὶ ὅτι πρέπει νὰ χαιρετισθοῦν. Καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἐλέγετο, ὅτι εἶναι μέτρα ἀνάγκης.

ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβόμενοι. (Α.Π. 469]1960, ΕΕΔ 19, 1375).

Παραγραφὴ τῶν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀξιώσεων. Λὶν ἐξεδόθη μέχρι τῆς κυκλοφορίας τοῦ παρόντος ἡ ἀναμενομένη ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῶν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 2 (512)

Ἀθῆναι, 15 Ἰανουαρίου 1963

Η ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑΞΙΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ι. ΔΗΜΑΚΗ, Δικηγόρου

§ 1

Γενικαὶ παρατηρήσεις

1. Αἱ ἀξιώσεις τῶν μισθωτῶν ὑπόκεινται κατὰ κανόνα εἰς συντόμους παραγραφὰς καὶ ἀποσβεστικὰς προθεσμίας. Αἱ περὶ μισθῶν ἀπαιτήσεις π.χ. ὑπόκεινται εἰς πενταετῆ παραγραφὴν (250 Α.Κ.), αἱ ἀξιώσεις, αἵτινες συνάπτονται πρὸς τὴν ἀκυρότητα γενομένης καταγγελίας, εἰς τρίμηνον ἀποσβεστικὴν προθεσμίαν, αἱ ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἀορίστου χρόνου εἰς ἑξάμηνον προθεσμίαν (ἄρθρον 6 ν. 3198|1955), ἡ ἀπαίτησις ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς 3ετῆ ἢ 20ετῆ παραγραφὴν (ἄρθρον 17 ν. 551|1914) κλπ.

Παρὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν συντόμων αὐτῶν παραγραφῶν ὑπεστηρίχθη (βλέπε τὰς κατωτέρω 2 παραπομπάς), ὅτι αἱ ἀξιώσεις τῶν μισθωτῶν, ὡς κατ' ἐξοχὴν δεόμεναι ταχείας ἐκκαθαρίσεως, «ἀποδυναμοῦνται», δηλ. κατ' οὐσίαν ἀποσβέννυνται, καὶ ἐνωρίτερον τῶν προθεσμιῶν τούτων. Πρόκειται περὶ τῆς λεγομένης «ἀποδυναμώσεως» ἢ «ἀχρησίας».

2. Ἡ ἀποδυνάμωσις τῶν δικαιωμάτων δὲν προβλέπεται ὑπὸ ρητῆς διατάξεως νόμου. Ἡ θεωρία ἐθεμελίωσε τὴν ἀποδυνάμωσιν εἰς τὴν καλὴν πίστιν, ἥτις κατευθύνει καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν παροχῶν καὶ τὴν ἄσκησιν πάντων τῶν δικαιωμάτων (βλέπε τὴν εἰδικὴν μονογραφίαν *Καρακαντᾶ*, Ἡ ἀχρησία καὶ ἡ ἄσκησις δικαιώματος, 1954, πλήρης μελέτη ἀπὸ ἀπόψεως ἰδίᾳ συγκριτικοῦ δικαίου καὶ τῶν σχετικῶν θεωριῶν. *Γ. Μαριδάκη*, Ἐνδ. Διεθνὲς τ. 1, σελ. 429, *Λώλου*, Ν.Δίκαιον 6, 269 ἑπ., *Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχ. § 138, Ἐνοχ. § 148|4, *Π. Θεράπου*, Τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. σελ. 169 ἑπ., *Π. Παρασκευᾶ*, Ν. Δίκ. 10, 131, *Γ. Ράμμου*, καὶ *Α. Λιτζερόπουλου*, ΝοΒ 2, 780, *Ἀν. Παπαχρήστου*, ΝοΒ 8, 167). Ὑπεστηρίχθη δηλαδή, ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ συνεπῶς εἶναι παράνομος, κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ., ἡ προβολὴ δικαιώματος, ὑσάκις ἐκ τῆς ἀπραξίας καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς τοῦ δικαιούχου ἐπί τινα χρόνον, μικρότερον βεβαίως ἐκείνου τῆς παραγραφῆς, ἠδύνατο νὰ δημιουργηθῇ, κατ' ἀντικειμενικὴν ἐκτίμησιν, παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ ἡ πεποίθησις, ὅτι ὁ δικαιοῦχος δὲν θὰ ἤσκει τὸ δικαίωμά του καὶ ἐρρύθμισε τὰς σχέσεις του ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, ὅτι δὲν ὀφείλει. (Βλέπε ὅμως τὰς ἀντιθέτους ἀπόψεις *Π. Ζήση*, Ν. Δίκ. 6, 171, 318, *Α. Σακελλαροπούλου*, ΝοΒ 2, 26, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 13, 426).

Πρέπει νὰ τονισθῇ ἀμέσως, ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, παρ' ὅτι ἡ ἀποδυνάμωσις εἶχεν ἀπασχολήσει τὴν νομολογίαν (βλέπε σχετικῶς τὴν Α.Π. 225|1926, Θέμ. 129, εἰσηγητὴς *Γ. Πανόπουλος*, εἰς τὴν ὁποίαν δίδονται πλήρως καὶ μετὰ σαφηνείας τὰ στοιχεῖα τῆς ἀποδυναμώσεως), οὐδὲν διέλαβεν εἰς τὸν Κώδικα περὶ ταύτης, ἐξ οὗ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐσκεμμένως τὴν ἀπέκλεισε.

3. Τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ ἀποδυνάμωσις, ἰδίᾳ τῶν ἐργατικῶν ἀπαιτήσεων, ἀπησχόλησε κατ' ἐπανάληψιν τὰ δικαστήρια. Ὅπως οἱ μισθωτοὶ ἐπίστευσαν, ὅτι δι' ἐπικλήσεως τῆς καλῆς πίστεως (συνήθως τῶν ἄρθρων 281, 288 Α.Κ.) ἠδύναντο νὰ ἀντιδράσουν κατὰ πάσης παρανομίας τῶν ἐργοδοτῶν, οὗ-

τω καὶ οἱ τελευταῖοι ἐνόμισαν, ὅτι δι' ἐπικλήσεως ἐπίσης τῆς καλῆς πίστεως ἠδύναντο νὰ ἀντιμετωπίσουν παλαιάς, ἀλλὰ μὴ παραγεγραμμένας ἀξιώσεις τῶν μισθωτῶν, αἵτινες προεβάλλοντο μεθ' ἱκανὸν χρόνον.

Ἡ νομολογία δὲν ἀπεκήρυξε τὴν ἀποδυνάμωσιν ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, ἀλλὰ συνήθως ἐδυσπίστησεν ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει τῶν στοιχείων, ἅτινα τὴν συγκροτοῦν (βλ. Α.Π. 425]1955, ΕΕΔ 14, 830, 69]1954, αὐτ. 13, 253, 282]1954, 716]1954, αὐτ. 565, 1243, 559]1951, αὐτ. 11, 178).

Βραδύτερον εἰς πλείστας περιπτώσεις ἀποδυναμώσεως, καὶ εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις ἀποδυναμώσεως ἐργατικῶν ἀπαιτήσεων, παρενεβλήθη ἓν ἄλλο ζήτημα : ἂν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀποδυνάμωσις ἀπαιτήσεων πηγαζουσῶν ἐκ κανόνων δημοσίας τάξεως. Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξεν ἀρνητικὴ ἐξ αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ λόγου, ὅτι δηλ. αἱ ἀπαιτήσεις, ὡς πηγάζουσαι ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ θεωρηθοῦν ἀποσβεσθεῖσαι δι' ἀποδυναμώσεως (βλέπε Α.Π. 113]1955, ΝοΒ 3, 442 καὶ λοιπάς, 13).

Οὕτω πλέον τὸ θέμα τῆς ἀποδυναμώσεως μετετοπίσθη καὶ διηυρύνθη εἰς πρόβλημα σχέσεως μεταξὺ καλῆς πίστεως καὶ χρηστῶν ἠθῶν ἐξ ἑνός, καὶ νόμων δημοσίας τάξεως ἐξ ἑτέρου. Τὸ πρόβλημα δὲ ἐφάνη ἔτι περιπεπλεγμένον, διότι εἰς πλείστας ἄλλας περιπτώσεις διαφορῶν τοῦ κοινοῦ δικαίου δικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν ἠμποδίσθησαν νὰ ἐλέγξουν, ἂν ἠσκήθη τὸ δικαίωμα καταχρηστικῶς, ἐκ τοῦ ὅτι τοῦτο ἐπήγαζεν ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως (Α.Π. 514]1954, ΕΕΝ 21, 810 κ. ἑ. κατωτέρω 13). Ἐκ τῆς κυμαινομένης λοιπὸν νομολογίας, ἄλλοτε ἀρνουμένης τὸν ἔλεγχον τῆς καλοπίστου ἢ μὴ ἀσκήσεως τοῦ ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως πηγάζοντος δικαιώματος, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐπήγαζεν ἐκ τοιούτου νόμου, καὶ ἄλλοτε χωρούσης εἰς τοιοῦτον ἔλεγχον, ἐδημιουργήθη ζήτημα συγκρούσεως (καὶ προτιμήσεως) μεταξὺ τοῦ ἄρθρου 281, ὅπερ περιέχει κανόνα δημοσίας τάξεως, καὶ τοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν συγκεκριμένου νόμου, ἐπίσης δημοσίας τάξεως, ἐξ οὗ ἐπήγαζε τὸ δικαίωμα, οὗτινος ἐπρόκειτο νὰ ἐλεγχθῇ ἡ καλόπιστος ἄσκησις (βλέπε χαρακτηριστικῶς τὰς Α.Π. 483]1962, ΕΕΔ 21, 1425, 664]1961, αὐτ. 139).

4. Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος παρεπέμφθη εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις (διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 173]1961 ἀποφάσεώς της, ΕΕΔ 20, 531), ἐν ὄψει τῶν ἐκτεθεισῶν διαφωνιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν δεδομένων τῆς συγκεκριμένης διαφορᾶς (ὧν ἐλάβομεν γνῶσιν, διότι ἔτυχε νὰ μετάσχωμεν τῆς σχετικῆς δίκης), συνήγαγε καὶ διετύπωσεν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὰς ἑξῆς ἀρχάς :

α. Κατ' ἀρχὴν δὲν ἀποκλείεται ὁ ἔλεγχος τῆς ἀσκήσεως δικαιώματός τινος, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τοῦτο πηγάζει ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, ἄρα καὶ ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Βεβαίως ἡ ἀπόφασις δὲν λέγει τοῦτο ρητῶς. Ἀλλ' ἐὰν εἶχε καταλήξει εἰς ἀρνητικὴν γνώμην ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὅπερ μάλιστα κυρίως ἐτίθετο πρὸς λύσιν, δὲν θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ δώσῃ τὴν λύσιν, ἣν ἔδωσε (καὶ περὶ ἧς ἀμέσως κατωτέρω), ἀλλὰ θὰ ἔλεγεν, ὅτι ἀποκλείεται ὁ ἔλεγχος περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ καταχρήσεως, ἄρα καὶ ἀποδυναμώσεως, ἐπειδὴ ἡ ὑποκειμένη εἰς τὴν περίπτωσιν διάταξις ἦτο δημοσίας τάξεως (βλέπε διαφερούσας ἀπόψεις τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἀποφάσεως *Α. Φλώρου*, εἰς σχόλ. Ἑλλ. Δικ. 2, 441. Ἄλλως ἀντιλαμβάνεται ταύτην ὁ *Σακελλαράπουλος*, Ν. Δίκ. 17, 524).

β. Κατ' ἀρχὴν ἐπίσης δὲν ἀπέκλεισε τὴν ἀποδυνάμωσιν. Εἶπεν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀποσβεσθοῦν διὰ ταύτης αἱ ἀπαιτήσεις, αἵτινες πηγάζουν ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως. Συνεπῶς, ἂν ἡ ἀπαίτησις δὲν ἔχῃ κατοχυρωθῇ ὑπὸ τοιούτου κανόνος (π.χ. πηγάζει ἐκ μὴ κεκυρωμένου κανονισμοῦ ἢ ἐκ συμβάσεως κλπ.), δύναται νὰ ἀποδυναμωθῇ. Ἡ ἀπόφασις δὲν τὸ λέγει καὶ τοῦτο ρητῶς, ὅμως ἐπιτρέπεται νὰ τὸ συναγάγωμεν, διότι, ἂν ἐδέχετό τι διάφορον, θὰ ἔλεγεν, ὅτι ἡ ἀποδυνάμωσις δὲν δύναται νὰ ἀποσβέσῃ τὸ δικαίωμα, ὁθενδήποτε καὶ ἂν ἐπήγαζε τοῦτο, καὶ δὲν θὰ ἐπεκαλεῖτο τὴν ἀρχήν, καθ' ἣν μόνον τὰ ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως πηγάζοντα δικαιώματα δὲν δύνανται νὰ καταλυθοῦν δι' ἐναντίας «συμπεριφορᾶς», δηλ. ἐκ τῆς θελήσεως τῶν μερῶν.

γ. Τέλος, καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἔδωσε τὸ κρίσιμον βάρος, μεταξὺ ὅλων τῶν στοιχείων, ἅτινα συγκροτοῦν τὴν ἀποδυνάμωσιν, εἰς τὴν «συμπεριφορὰν» τοῦ ὀφειλέτου. Καὶ τὴν ἐνέταξεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν θελητικῶν ἐνεργειῶν ἀποσβέσεως τῆς ἀπαιτήσεως (ἄφεσις χρέους κλπ.), ὧν βεβαίως

ὑπολείπεται. Ἡ ἀπόφασις εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι κατηγορηματική: Οἱαδήποτε, λέγει, συμπεριφορὰ τοῦ μισθωτοῦ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς λόγος ἀποσβέσεως ἀπαιτήσεως ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, ἀφοῦ οὔτε διὰ ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς συμφωνίας δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ μισθωτός.

5. Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις ἔτυχεν εὐρυτάτων σχολίων (βλέπε *Φλῶρον*, Ἑλλ. Δικ. 2, 441, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 20, 528. Τελευταίως ἐπεκρίθη δι' ἐκτενοῦς σχολίου ὑπὸ τοῦ Isele, Ἑλλ. Δικ. 3, 241).

Ἡμεῖς δὲν διστάζομεν ἀπὸ τοῦδε νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις ἔσωσε κατὰ κυριολεξίαν τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας ἀπὸ τὸ ὀλισθηρὸν ἔδαφος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευε νὰ ὁδηγηθῇ διὰ τῆς θεωρίας τῆς ἀποδυναμώσεως. Διότι εἰς πᾶσαν ἀπαίτησιν, ἀκόμη καὶ τὴν ὑποκειμένην εἰς τὴν πλέον βραχυπρόθεσμον παραγραφήν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῇ, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ μισθωτοῦ ἐδημιούργησεν, ὡς ἐκ τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν, τὴν εὔλογον πεποίθησιν εἰς τὸν ἐργοδότην, ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμά του. Ἐπειδὴ ὅμως, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν ἀνωτέρω μελετῶν, ἀλλὰ καὶ νεωτέρων ἀποφάσεων (βλ. τὰς ἀνωτέρω σημειωθείσας Α.Π. 483] 1962, 664]1961, ἐπίσης τὴν Α.Π. 283] 1962, ΕΕΔ 21, 1425, 139 Ἑλλ. Δικ. 3,561), τὰ θέματα τῆς ἀποδυναμώσεως γενικῶς καί, εἰδικώτερον, τὸ πρόβλημα τοῦ ἐλέγχου, ἀπὸ ἀπόψεως καταχρήσεως τῆς ἀσκήσεως δικαιωμάτων, πηγαζόντων ἐκ νόμων δημοσίας τάξεως, δὲν θὰ παύσουν νὰ ἀπασχολοῦν τὴν θεωρίαν καὶ τὴν πρακτικήν, ἐνομίσαμεν, ὅτι θὰ εἶχον ἴσως χρησιμότητά τινα αἱ κατωτέρω σκέψεις.

§ 2
Ἡ ἀποδυνάμωσις, ἡ παραγραφὴ καὶ ἡ παραίτησις

6. Πρέπει ἀμέσως νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ ἡμεῖς θεωροῦμεν, ὅτι ἡ ἐπὶ μακρὸν ἀπραξία τοῦ δικαιούχου ἐνδέχεται, ὡς ἐκ τῶν παρομαρτουσῶν ταύτῃ συνθηκῶν, νὰ ἐδημιούργησε τὴν εὔλογον πεποίθησιν εἰς τὸν ὀφειλέτην, ὅτι δὲν θέλει ἀσκηθῇ τὸ κατ' αὐτοῦ δικαίωμα, καὶ ὅτι ἡ παρὰ ταῦτα ἄσκησις τοῦ δικαιώματος ἀποτελεῖ αἰφνιδιασμὸν τοῦ ὀφειλέτου, τὸν ὁποῖον ἀποδοκιμάζει ἡ καλὴ πίστις. Κατ' ἀρχὴν λοιπὸν δεχόμεθα, ὅτι καὶ ἡ ἀχρησία τοῦ δικαιώματος ἐνδέχεται νὰ ἀποτελέσῃ μίαν μορφὴν καταχρήσεως δικαιώματος, ἡ ὁποία, ὡς παράνομος πρᾶξις (ἄρθρον 281), νὰ δύναται νὰ στηρίξῃ ἀπαίτησιν πρὸς ἀποζημίωσιν, ἐὰν ὑπάρχουν καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 914, 919 καὶ 297 Α.Κ. προϋποθέσεις, ἡ ἔνστασιν (ex doli generalis) πρὸς ἀποκρουσιν αἰτήσεως ἀποζημιώσεως. (Ὑπεστηρίξαμεν μάλιστα «Τὸ πρόβλημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος» σελ. 18, ὅτι ὁ Α.Κ. παρέλειψεν, ὡς μὴ ἔδει, νὰ ρυθμίσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἀχρησίας τῶν δικαιωμάτων, ἰδίᾳ τῶν ἀπολύτων, βλέπε καὶ κατωτέρω II,Β). Ἐκεῖνο ὅμως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαφωνοῦμεν, εἶναι, ὅτι ἡ ἀχρησία δύναται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἀ π ό σ β ε σ ι ν τῆς ἀπαιτήσεως.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι οὐδεὶς ὑποστηρίζει εὐθέως, ὅτι ἡ ἀχρησία δρᾷ ὡς ἀποσβεστικὸς λόγος, (βλέπε ἀνωτ. 2). Ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ ἀχρησία δὲν καταλύει μὲν τὸ δικαίωμα, ἀλλ' ὅμως τοῦτο παραμένει ἄπλον, μὴ δυνάμενον καθ' οἱονδήποτε τρόπον, οὔτε δι' ἀγωγῆς, οὔτε δι' ἐνστάσεως (π.χ. συμψηφισμοῦ), νὰ προβληθῇ. Ὑποστηρίζεται, ἄλλοις λόγοις, ὅτι ἡ ἀχρησία ἔχει διὰ τὸν δικαιοῦχον τὰς αὐτὰς μὲ τὴν παραγραφὴν συνεπείας, ἂν μὴ καὶ σοβαρωτέρας, ἀφοῦ ἡ προβολὴ ἀποδυναμωθείσης ἀπαιτήσεως ἀποτελεῖ παράνομον (καταχρηστικὴν) ἐνέργειαν, ἥτις οὐ μόνον δὲν τυγχάνει ἐννόμου προστασίας, ἀλλὰ δύναται νὰ ἔχῃ καὶ ἐπιζημίους διὰ τοῦτον συνεπείας.

Νομίζομεν λοιπόν, ὅτι δικαιούμεθα, ἐφ' ὅσον ἀποδίδονται εἰς τὴν ἀχρησίαν τοιαῦται διὰ τὸν δανειστὴν καταστρεπτικαὶ συνέπειαι, νὰ εἴπωμεν, ἔστω καὶ ἂν δὲν κυριολεκτῶμεν, ὅτι, κατὰ τοὺς ὑποστηρικτάς της, ἡ ἀχρησία ἀποτελεῖ εἰς τὴν ο ὐ σ ί α ν λόγον ἀποσβέσεως τῆς ἀπαιτήσεως. Τοιαύτην ὅμως καταλυτικὴν δύναμιν δυσκολευόμεθα νὰ ἀναγνωρίσωμεν εἰς τὴν ἀχρησίαν.

Πρὶν ἐκθέσωμεν τοὺς λόγους, δι' οὓς ἀρνούμεθα τοιαύτην ἀποσβεστικὴν δύναμιν, κρίνομεν σκόπιμον νὰ ἐρευνήσωμεν δύο ἄλλας νομικὰς καταστάσεις, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ νὰ βλαστήσῃ ὁ θεσμὸς τῆς ἀποδυναμώσεως. Πρόκειται περὶ τῆς παραγραφῆς (εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνομεν, ἀπὸ τῆς ἐξεταζομένης ἐνταῦθα ἀπόψεως, καὶ τὴν ἀποσβεστικὴν προθεσμίαν) καὶ τῆς παραιτήσεως.

7. Ἡ π α ρ α γ ρ α φ ή. Αἱ διατάξεις περὶ παραγραφῆς ὁρίζουν, ὅτι ἐπέρχεται κατ' οὐσίαν ἀπώλεια τοῦ δικαιώματος λόγῳ τῆς μὴ ἀσκήσεως τούτου ὑπὸ τοῦ δικαιούχου ἐπὶ

χρονικὸν διάστημα ὁριζόμενον ἐν τῷ νόμῳ. Αἱ διατάξεις αὐται εἶναι δημοσίας τάξεως καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη δὲν δύνανται (ἄρθρα 3 καὶ 174 Α.Κ.) νὰ ἀποκλείσουν τὴν παραγραφήν, οὔτε καὶ νὰ μειώσουν ἢ αὐξήσουν τὸν χρόνον ταύτης. (Μία τοιαύτη συμφωνία, ἂν μὲν αὐξάνῃ τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς, θὰ ἠδύνατο βάσει τῆς ἀρχῆς τοῦ ἄρθρου 361 νὰ ἐκτιμηθῇ ὡς αὐτοτελὴς ὁμολογία τῆς ὀφειλῆς, ἐὰν δὲ μειώνῃ τὸν χρόνον ὡς παραίτησις).

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἔχει βαρύνουσαν ἐν προκειμένῳ ἀξίαν, εἶναι ὁ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς παραγραφῆς, διότι ἐκ τούτου θὰ ἐκτιμηθῇ ἡ καθόλου λειτουργία τοῦ θεσμοῦ. Λέγεται συνήθως, ὅτι ἡ παραγραφὴ καθιερώθη διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν ἀβεβαίων καταστάσεων, εἰς ἃς περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀντικατάστασις τῶν ἐπισφαλῶν ἀποδείξεων δι' ἄλλων ἀναμφισβητήτων. Ἡ ἐξήγησις εἶναι ὀρθή, ἀλλὰ κεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πράγματος, ἐνῷ ἡ παραγραφὴ ὡς θεσμὸς ἐπιβάλλεται ἀπὸ ἰσχυροτέρους λόγους.

Τὸ δικαίωμα εἰς τὴν γενικὴν του θεώρησιν δὲν εἶναι μόνον μία ἐξουσία, ἀλλὰ καὶ μία κοινωνικὴ λειτουργία, ἡ ὁποία, ὡς τοιαύτη, πρέπει νὰ ἀσκῆται. Ἐὰν ἡ ἐξουσία αὕτη δὲν ἀσκῆται ὑπὸ τοῦ νομίμου φορέως της, αὐτὸ τὸ πραγματικὸν γεγονός, ἡ ἀπραξία, δημιουργεῖ μίαν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐκ λόγων συντηρήσεως τῆς κοινωνικῆς ζωῆς (δηλ. εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν καὶ τῆς ἐννόμου τάξεως) ἐπιβάλλει τὴν προστασίαν της ὑπὸ τοῦ δικαίου, καθίσταται σύννομος κατάστασις. Τὸ φαινόμενον τοῦτο (ἡ μεταμόρφωσις τῆς πραγματικῆς καταστάσεως εἰς σύννομον) εἶναι εὐρείας ἐκτάσεως καὶ ἐφαρμογῆς. Δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν εἰς ἓν ἐπίπεδον τὴν κατὰ νόμιμον τρόπον κτῆσιν καὶ ἄσκησιν παντὸς δικαιώματος, ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας μέχρι τῆς ἰδιοκτησίας, καὶ εἰς τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετον ἐπίπεδον τὴν κτῆσιν καὶ ἄσκησιν ἐξουσίας, ὡς πραγματικῆς ὑλικῆς δυνάμεως, ἀπὸ τῆς de facto, ὡς λέγεται, πολιτικῆς ἐξουσίας μέχρι τῆς νομῆς. Αὐταὶ αἱ πραγματικαὶ καταστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀρχικῶς ἀρνοῦνται τὸ ὑφιστῶς δίκαιον ἢ ἀδιαφοροῦν διὰ τοῦτο, καθίστανται, ὅσον διατηροῦνται, ἀνεκταὶ καὶ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου μεταμορφοῦνται εἰς ἔννόμους καταστάσεις. Ὁ νομεὺς τυγχάνει ἀρχικῶς στοιχειώδους προστασίας καὶ διὰ τῆς χρησικτησίας μεταβάλλεται εἰς ἰδιοκτήτην. Αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσις ὀφείλεται, ἐπαναλαμβάνομεν, εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ κοινωνικὴ ζωὴ ἀνέχεται καὶ προδεύτικῶς σέβεται καὶ προστατεύει τὰς δημιουργουμένας πραγματικὰς καταστάσεις, εἰς τρόπον ὥστε ἡ μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου ἀνατροπὴ τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως νὰ φαίνεται ἀντίθετος πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἢ καὶ πρὸς τὴν καλὴν πίστιν, ἡ ὁποία ἐκφράζει ὑπὸ μορφὴν κανόνος αὐτὰς τὰς δεδομένας κοινωνικὰς ἀνάγκας.

Ὁ θεσμὸς τῆς παραγραφῆς εἶναι μία ὄψις αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὀφειλέτης ἀρνεῖται καὶ προσβάλλει τὸ δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ (δηλ. ἀπὸ τῆς γενέσεως τῆς ἀγωγῆς, 251 Α.Κ.), ὁ δανειστὴς πρέπει νὰ δείξῃ τὴν παρουσίαν του. Ἐὰν δὲν ἀγωνισθῇ κατὰ τῆς προσβολῆς, δημιουργεῖται, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, μία ἄλλη τάξις πραγμάτων, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνατραπῇ δι' ἐπεμβάσεως τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, χωρὶς νὰ θιγῇ ἡ (νέα) ἔννομος τάξις, χωρὶς νὰ πληγῇ ἡ καλὴ πίστις.

Δὲν θὰ ἦτο μακρὰν τῆς ἀκριβείας νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς παραγραφῆς ἀποτελεῖ μίαν εἰδικὴν ἐφαρμογήν, διὰ τεθεσπισμένου ὅμως κανόνος, τῆς καλῆς πίστεως. Καὶ περαιτέρω, ὅτι αἱ αἱ λοιπαὶ περὶ παραγραφῆς διατάξεις ἐξειδικεύουν τὸν γενικὸν κανόνα τῆς καλῆς πίστεως, ὁριζουσαι, ὑπὸ τὰς κρατούσας ἐν ἑκάστῃ πολιτείᾳ συνθήκας, ἐπὶ πόσον χρόνον δύναται νὰ διαρκέσῃ ἡ ἀπραξία τοῦ δικαιούχου ἢ ὅπερ ταὐτό, ἐπὶ πόσον χρόνον πρέπει νὰ διαρκέσῃ ἡ ἀντίθετος πρὸς τὸ δικαίωμα πραγματικὴ κατάστασις, ἵνα τύχῃ προστασίας (διὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς παραγραφῆς ἢ τῆς χρησικτησίας), ποῖαι αἱ εἰδικαὶ συνθῆκαι τοῦ δανειστοῦ, αἵτινες ἐμποδίζουν τὴν νομιμοποίησιν τῆς πραγματικῆς καταστάσεως (διακοπαί, ἀναστολαὶ τῆς παραγραφῆς κλπ.).

8. Ἡ π α ρ α ί τ η σ ι ς. Ἡ δευτέρα ἔννοια, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν, εἶναι ἡ παραίτησις. Αὕτη ἀπαντᾶται εἰς τὰ προσωπικὰ δικαιώματα ὡς ἄφεσις χρέους (454 Α.Κ.) καὶ εἰς τὰ ἐμπράγματα ὡς derelictio (1076, 1134, 1160, 1319). Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν δρᾷ ἡ παραίτησις ὡς δικαιοπρακτικὴ θέλησις, εἴτε ὡς διμερὴς (454), εἴτε μονομερὴς (1076) κλπ. (Γ. Μπαλῆς,

Ἐνοχ. § 148, Ἐμπρ. § 86, 90).

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σημειοῦμεν ἰδιαιτέρως, εἶναι τοῦτο: Ἐφ' ὅσον ἡ παραίτησις ἀντλεῖ τὴν δύναμίν της ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ δικαιούχου (ἐπὶ τῆς ἀφέσεως χρέους ἐκ τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ὀφειλέτου), θὰ ὑποχωρῇ, ὁσάκις ἀντίκειται εἰς κανόνα δημοσίας τάξεως, κατὰ τὴν θεμελιώδη πλέον ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου 3 Α.Κ., καθ' ἣν τὸ ἐπιτασσόμενον ὑπὸ κανόνος δημοσίας τάξεως δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ δι' ἐναντίας ἰδιωτικῆς θελήσεως. (Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἡ νομολογία τοῦ Ἀκυρωτικοῦ εἶναι σταθερά. Βλέπε τὰς Ὀλ. 173|1961 καὶ 254|1961, καί, θὰ ἐλέγομεν, αὐστηρά, ἀφοῦ ἐθεώρησεν ἄκυρα ἀκόμη καὶ δικαστικὰ πρακτικὰ συμβιβαστικῆς καταργήσεως δίκης, δι' ὧν ἐκαλύφθη μερικὴ παραίτησις ἀπὸ δικαιώματος πηγάζοντος ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως. Βλέπε τὰς Α.Π. 492|1959, πρὸς ἣν συνεφώνησε μετὰ παραπομπὴν ἡ Α. Π. 250|1960, ΕΕΔ 19, 79 καὶ 771, ἔνθα καὶ λοιπαὶ ἀποφάσεις).

§ 3

Αἱ ἀδυναμίαι τοῦ θεσμοῦ τῆς «ἀποδυναμώσεως»

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας δυνάμεθα νὰ ἐλέγξωμεν τὴν ἀποδυνάμωσιν κατὰ τὰ ἐννοιακά της στοιχεῖα:

9. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ δανειστοῦ. Τὸ κύριον, τὸ βαρῦνον στοιχεῖον εἰς τὴν διὰ τῆς ἀποδυναμώσεως κατάλυσιν τοῦ δικαιώματος εἶναι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ δανειστοῦ, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε κατ' ἀντικειμενικὴν ἐκτίμησιν νὰ ἐδημιούργησεν εἰς τὸν ὀφειλέτην τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ δανειστὴς δὲν προτίθεται πλέον νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμά του (βλέπε τὰς ἀνωτ. 2 παραπομπάς). Ἀλλὰ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ δανειστοῦ συγκροτεῖται ἀπὸ σειρὰν πράξεων καὶ παραλείψεων. Ἀφοῦ δὲ αὗται παράγουν ἐννόμους συνεπείας (τὴν ἀποδυνάμωσιν) θὰ πρέπει νὰ ἔχουν τὰ στοιχεῖα τῆς δικαιοπρακτικῆς ἐνεργείας, ἰδίᾳ ὕπαρξιν θελήσεως, ἡ ὁποία, ὑπὸ τὸ κρατοῦν δίκαιον, εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς δικαιοπραξίας καί, γενικώτερον, ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ, κατὰ γενικὸν κανόνα, τὸ θεμέλιον τῆς εὐθύνης. Πράγματι δὲ θὰ εἶναι ἀδύνατον ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ δικαιούχου νὰ συναχθῇ «ἀδιαφορία», ἂν π.χ. λόγῳ μειώσεως τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων στερεῖται τῆς ἱκανότητος, ὅπως ἐπιμεληθῇ τῶν δικαιωμάτων του (βλέπε καὶ κατωτέρω).

Ἐὰν ὅμως δεχθῶμεν, ὅτι καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ δικαιούχου εἶναι εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν σύνολον δικαιοπρακτικῶν ἐνεργειῶν, τότε εὑρισκόμεθα εἰς τὸ ἔδαφος τῶν κατὰ νόμον ἀποσβεστικῶν πράξεων, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὸν χῶρον τῆς παραιτήσεως σιωπηρᾶς ἢ τεκμαιρομένης, τῆς ὁποίας θὰ ἀποτελῇ τὸ ἔλασσον. Ὑπὸ τοιαύτην θεώρησιν, ἐὰν ἡ παραίτησις ἀπό τινος δικαιώματος ἀποκλείεται ἐκ διατάξεως νόμου, κατὰ μείζονα λόγον θὰ ἀποκλείεται ἡ ἀποδυνάμωσις τοῦ ἰδίου δικαιώματος.

Ἡ ἀνωτέρω λύσις (ἣν ἠκολούθησε καὶ ἡ Ὁλομέλεια Ἀρείου Πάγου 173|1961) ἐπιβεβαιοῦται καὶ δι' ἄλλης σκέψεως: Ἐὰν ὁ δανειστὴς συνεφώνησε μετὰ τοῦ ὀφειλέτου του ἄφεσιν χρέους, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ νόμου (δηλ. ἄκυρον ἄφεσιν), αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς «συμπεριφορᾶς» τοῦ δικαιούχου. Διότι, ἀφοῦ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ καθόλου στάσις τούτου, διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ ἀδιαφορία του ὡς πρὸς τὸ δικαίωμά του, θὰ πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ δεδηλωμένη πανηγυρικῶς, ἔστω καὶ ἄκύρως, θέλησίς του, ὅτι ἐγκατέλειψε τὸ δικαίωμά του. Οὕτω ὅμως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν στοιχεῖον (ἡ ἄφεσις) πρὸς παραγωγὴν ἐννόμων συνεπειῶν (ἀποδυνάμωσις), παρ' ὅτι ὁ νόμος ἀπέκλεισε τὸ στοιχεῖον τοῦτο (διὰ τῆς ἀκυρότητος). Τοῦτο ἄγει εἰς ἔμμεσον παραβίασιν τοῦ νόμου.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς ἀποδυναμώσεως ἀντιτάσσουν, ὅτι ἡ παραίτησις εἶναι θεληματικὴ ἐνέργεια, ἐνῷ ἡ «συμπεριφορὰ» δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑποκειμενικῆς γνώμης (θελήσεως) τοῦ δικαιούχου, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀντικειμενικῆς ἀξιολογήσεως τῆς καθόλου στάσεώς του. (Βλέπε *Καρακαντᾶ*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 111, *Α. Φλῶρον*, Ἑλλην. Δικαιοσύνη, 1961, 442, 443, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ). Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις δὲν δύναται νὰ μειώσῃ τὸ βάρος τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων: α) Διότι, ἐφ' ὅσον τίθεται ζήτημα «συμπεριφορᾶς», δηλ. πράξεων ἢ παραλείψεων τῶν ἐνδιαφερομένων, εἶναι ἀδύνατον νὰ διαφύγωμεν ἀπὸ τὸν χῶρον τῆς δικαιοπρακτικῆς ἐνεργείας καὶ συνεπῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ παρίδωμεν τὴν θέλησιν τῶν μερῶν. Βεβαίως αἱ πράξεις καὶ παρα-

λείψεις αὗται δὲν ἔχουν δεδηλωμένον σκοπὸν τὴν παραίτησιν, διότι, ἂν ἐσκοπεῖτο δι' αὐτῶν ἡ παραίτησις, θὰ ἤρκει αὕτη καὶ δὲν ἐχρειάζετο ἡ ἀποδυνάμωσις. Ὅμως, διὰ νὰ κριθῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως (πρὸς ἣν βεβαίως δὲν εἶναι ξένη ἡ κοινὴ περὶ δικαίου ἀντίληψις), ὅτι αἱ πράξεις αὗται ὑποδηλοῦν ἀδιαφορίαν ἐκ μέρους τοῦ δικαιούχου ὡς πρὸς τὸ δικαίωμά του, θὰ πρέπει νὰ περιέχουν, ἐν σπέρματι ἔστω, ἢ νὰ συγκλίνουν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς γνώμης, ὅτι ὁ δικαιοῦχος ἀπεμπόλησε τὸ δικαίωμά του. Τοῦτο δέ, τὸ ἐλάχιστον, εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ συνδέσῃ τὴν «συμπεριφορὰν» μὲ τὰς λοιπὰς πράξεις ἀποσβέσεως τῶν ἀπαιτήσεων, ἰδίᾳ πρὸς τὴν παραίτησιν. β) Διότι ἀντικειμενικὴ ἀξιολόγησις δὲν σημαίνει, ὅτι παραγνωρίζεται ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπὶ ταύτης ἐρειδομένη εὐθύνη τῶν μερῶν. Ἀντικειμενικὴ ἀξιολόγησις σημαίνει, ὅτι ἡ «συμπεριφορὰ» ἀποδίδεται μὲν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ δρῶντος, ἀλλὰ θὰ ἐκτιμηθῇ τὸ σύννομον ἢ μὴ ταύτης, δηλαδὴ ἂν ἀντίκειται ἢ μὴ εἰς τὴν καλὴν πίστιν, οὐχὶ κατὰ τὰς πεποιθήσεις τῶν μερῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοινὴν ἀντίληψιν, ἣν ἐκφράζει τελικῶς καὶ κυριαρχικῶς ὁ δικαστής. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ συμπεριφορᾶς ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ τοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, ἤτοι συμπεριφορᾶς παρανόμου (καταχρηστικῆς), ἐκτιμᾶται μὲν βάσει ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, ἀλλὰ ἡ κατάχρησις, ὡς πᾶσα παράνομος πρᾶξις, δὲν δημιουργεῖ, ἐξαιρέσει τῶν ρητῶς ἐν τῷ νόμῳ περιπτώσεων, εὐθύνην ἐξ ἀντικειμένου, δηλ. χωρὶς νὰ λαμβάνεται ἡ θέλησις τοῦ δρῶντος προσώπου. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἐπὶ τῆς ἀποδυναμώσεως, ἐφ' ὅσον ὡς κύριον στοιχεῖον ταύτης τίθεται ἡ «συμπεριφορὰ» τῶν μερῶν, θὰ ἐρευνηθῇ προεχόντως, ἂν αἱ πράξεις καὶ παραλείψεις, αἵτινες συγκροτοῦν τὴν «συμπεριφοράν», δύνανται νὰ ἀποδοθοῦν εἰς τὴν θέλησιν τῶν μερῶν (π.χ. ἂν ὑπάρχῃ καταλογισμὸς κλπ.) καὶ περαιτέρω θὰ ἀξιολογηθοῦν κατὰ τὴν κοινὴν πεποίθησιν περὶ καλῆς πίστεως. Μὴ λησμονῶμεν, ἄλλωστε, ὅτι καὶ ἐπὶ παραιτήσεως, ἰδίᾳ τῆς τεκμαιρομένης, ὁ δικαστὴς βάσει τῆς καλῆς πίστεως, ὡς ὁρίζουν τὰ ἄρθρα 173, 200, 288, δηλ. ἐπίσης βάσει ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, θὰ ἐκτιμήσῃ ἂν τὰ διάφορα περιστατικὰ συγκροτοῦν τὴν παραίτησιν, ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀντικειμενικότητος τῶν κριτηρίων ὑφίσταται περὶ ταύτης κανὼν τοῦ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου (454 Α.Κ.). Ἀναγνωρίζομεν βεβαίως, ὅτι ὑφίσταται διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο περιπτώσεων, διότι ἐπὶ τῆς σιωπηρᾶς παραιτήσεως ἀναζητεῖται, ἂν τὰ μέρη ἐσκόπησαν τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ δικαιώματος, ἄλλοις λόγοις, ἂν ὑπάρχῃ βούλησις, ἡ ὁποία δρᾷ εἰς πρῶτον ἐπίπεδον καὶ ἐπάγεται τὴν κατάλυσιν τοῦ δικαιώματος, ἐνῷ ἐπὶ τῆς παρανόμου συμπεριφορᾶς (καταχρήσεως) ἀναζητοῦμεν, οὐχὶ τί ἠθέλησαν τὰ μέρη, ἀλλ' ἂν ἡ συμπεριφορά των ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, ὅστις εἶναι ἡ ἐγγυτέρα δύναμις, ἥτις ἐπιφέρει τὴν μεταβολήν, δηλ. τὴν παράλυσιν τοῦ δικαιώματος. Ὁπωσδήποτε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην χρειάζεται, ἐπαναλαμβάνομεν, αἱ πράξεις καὶ παραλείψεις νὰ ἔχουν ἐν σπέρματι τὸ στοιχεῖον τῆς ἀπεμπολήσεως τοῦ δικαιώματος, διότι ἄνευ τούτου εἶναι ἀδιανόητον ὁ κανὼν τῆς καλῆς πίστεως νὰ κηρύξῃ νεκρὸν τὸ δικαίωμα.

10. Ὁ χρόνος τῆς ἀπραξίας. Τὸ δεύτερον βασικὸν στοιχεῖον τῆς ἀποδυναμώσεως εἶναι ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ δικαιοῦχος ἐπιτρέπεται νὰ παραμελήσῃ τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματός του, ἢ ἄλλως πως ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἡ καλὴ πίστις (ἄρθρον 281) ἀνέχεται τὴν ἀπραξίαν τοῦ δικαιούχου.

Ὁ χρόνος ἐπὶ τῆς ἀποδυναμώσεως δὲν ὁρίζεται, ἀλλὰ θὰ πρέπει βεβαίως νὰ εἶναι μικρότερος τοῦ χρόνου παραγραφῆς, διότι, ἂν τὸ δικαίωμα ἔχῃ παραγραφῆ, θὰ εἶναι περιττή, τοὐλάχιστον διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς ἀξιώσεως, ἡ ἐπίκλησις τῆς ἀποδυναμώσεως.

Νομίζομεν, ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο τοῦ χρόνου εἶναι τὸ ἀσθενέστερον σημεῖον τῆς ἀποδυναμώσεως. Διότι εἶναι ἀκαθορίστων ὁρίων καὶ δημιουργεῖ μίαν ἀβεβαιότητα, μέχρι σημείου ὥστε ὁ δικαιοῦχος νὰ κατατρύχεται ἀπὸ τὸν φόβον, ὅτι ἡ πάροδος τοῦ ὁσουδήποτε χρόνου ἐνδέχεται νὰ ἐκθέσῃ τὸ δικαίωμά του εἰς τὸν κίνδυνον τῆς ἀποδυναμώσεως.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος, ὁ ὁποῖος καθιστᾷ τὸ στοιχεῖον τοῦτο σαθρόν. Ὡς ἤδη ἐλέχθη, ἡ παραγραφὴ καὶ ἡ ἀποσβεστικὴ προθεσμία συνιστοῦν εἰδικὴν ἐφαρμογὴν τῆς καλῆς πίστεως. Ὁ νομοθέτης διὰ κανόνων δημοσίας τάξεως (οἱοι οἱ κανόνες τῆς παρα-

γραφῆς καὶ ἀποσβεστικῆς προθεσμίας) ὥρισε τὸν ἀνεκτὸν χρόνον ἀπραξίας τοῦ δικαιούχου καὶ δὴ διάφορον κατὰ κατηγορίας δικαιωμάτων. Ἐπίσης ὥρισεν εἰς ποίας περιστάσεις ἡ συμπεριφορὰ τοῦ δικαιούχου ἢ τοῦ ὀφειλέτου δύναται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς διακοπὴν ἢ ἀναστολὴν τῆς παραγραφῆς, ἤτοι εἰς ἐπιμήκυνσιν τοῦ χρόνου τῆς ἀπραξίας τοῦ δικαιούχου. Ἔχομεν δηλ. ἓν ὁλοκληρωμένον σύστημα, δι' οὗ ρυθμίζεται ἡ ἀπραξία τοῦ δικαιούχου καὶ, ἔτι πλέον, ἡ συμπεριφορὰ τῶν μερῶν. Συνεπῶς ἡ ἀποδυνάμωσις ἀποτελεῖ, χωρὶς κἂν νὰ ὑπάρχῃ περὶ ταύτης κειμένη διάταξις νόμου, παραβίασιν τῶν κανόνων τῆς παραγραφῆς καὶ δὴ ἀπὸ πλείστων ἀπόψεων: Ἐνῷ ὁ νόμος ἔταξε χρονικὰ ὅρια καὶ δὴ σαφῆ καὶ ἀμετακίνητα περὶ τῆς ἀπραξίας τοῦ δικαιούχου, ἐν τούτοις ἡ ἀποδυνάμωσις καταλήγει εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῆς παραγραφῆς, ἤτοι τὴν παράλυσιν τοῦ δικαιώματος, διὰ μειώσεως τῶν ἀνεκτῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς ἀπραξίας. Ἐνῷ ὁ νόμος καθώρισε διάφορον χρόνον παραγραφῆς κατὰ κατηγορίας δικαιωμάτων, ἐν τούτοις ἡ ἀποδυνάμωσις, διὰ τοῦ μὴ καθορισμοῦ συγκεκριμένων χρονικῶν ὁρίων, θέτει ἅπαντα τὰ δικαιώματα εἰς τὸ αὐτό, ὡς ἐκ τῆς ἀοριστίας, μέτρον. Τέλος, ἐνῷ ὁ νόμος καθώρισε περιοριστικῶς ποία συμπεριφορὰ (δόλος κλπ.) καὶ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς ἀπραξίας, ἐν τούτοις ἡ ἀποδυνάμωσις κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τούτων παρεισάγει καὶ ἄλλα, εἰς ἀπεριόριστον μάλιστα ποικιλίαν, περιστατικά, ἅτινα, κατὰ περίπτωσιν, δύνανται νὰ ἐπηρεάσουν τὴν ἀπραξίαν (βλέπε περὶ τῆς σχέσεως παραγραφῆς καὶ ἀποδυναμώσεως *Π. Ζήση*, ἔνθ' ἀνωτ., *Α. Φλῶρον*, Ἡ ἀποδυνάμωσις τῶν ἐνστάσεων, Ἑλλ. Δικ. 2, 188).

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀντιτάσσεται, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀπραξίας εἶναι ἓν μόνον στοιχεῖον τῆς ἀποδυναμώσεως καὶ ὅτι τὸ ἕτερον, τὸ κυριώτερον, εἶναι τὸ ἀνωτέρω ἐρευνηθέν, τῆς «συμπεριφορᾶς», τοῦ δικαιούχου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὁποίαν ἐκτιμᾶται ὁ χρόνος τῆς ἀπραξίας. Ἡ ἀπάντησις καὶ ἐδῶ δὲν μειώνει τὸ βάρος τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων. Διότι, ἂν ἡ ἀποδυνάμωσις παραβιάζῃ τὰς διατάξεις τῆς παραγραφῆς κατὰ τὸ στοιχεῖον τοῦ χρόνου, δὲν δύναται τὸ (παράνομον) αὐτὸ στοιχεῖον νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν συγκρότησιν νομικῆς ἐννοίας καί, ἔτι περισσότερον, θεσμοῦ.

11. Αἱ ἀνωτέρω (8 καὶ 9) δύο ὀργανικαὶ ἀδυναμίαι τῆς «ἀχρησίας» ἀποκαλύπτονται πληρέστερον, ἂν ἴδωμεν τὰς συνεπείας της ἐπὶ τῶν διαφόρων δικαιωμάτων:

Α. Ἂς ἴδωμεν κατὰ πρῶτον τὰ ἐκ τοῦ Συντάγματος πηγάζοντα (ἀτομικὰ) δικαιώματα, τὰ ὁποῖα, παρ' ὅτι συνιστοῦν ἀντίρροπον τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἐν τούτοις πραγματοποιοῦν τὴν ἀποστολήν των, κατὰ μέγαλον βαθμόν, εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς τοῦτο συμβαίνει π.χ. μὲ τὴν ἰδιοκτησίαν, τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι κλπ. Δύναται λοιπὸν νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι τὰ δικαιώματα ταῦτα ἀπόλλυνται δι' ἀχρησίας; Οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ. Ἀλλὰ διατί; (Σημειοῦμεν μάλιστα, ὅτι ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῶν 650|1952, 707|1952 ἀποφάσεών της ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία, ἡ κτηθεῖσα διαρκούσης τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς, εἶχεν ἐκ τοῦ Συντάγματος προκάλυμμα, ὥστε νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ οὐδὲ εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ μεταβιβαστικὴ σύμβασις ἦτο πλεονεκτικὴ καὶ συνεπῶς ἄκυρος κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 179 Α.Κ., ἀναδρομικῶς ἐφαρμοζομένου, συναγομένην ἀρχήν, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη).

Εἰς τὴν ἰδίαν σειρὰν κεῖνται καὶ τὰ λεγόμενα δικαιώματα τῆς προσωπικότητος (ἄρθρα 57, 59 κλπ. Α.Κ.) ὡς καὶ τὰ οἰκογενειακὰ δικαιώματα. Οὐδεὶς δύναται ἐπίσης νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα ἀπόλλυνται διὰ τῆς ἀχρησίας. Ἀλλὰ διατί;

Θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτι ἡ ἐξαίρεσις δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι τὰ δικαιώματα ταῦτα πηγάζουν ἐκ κανόνος δημοσίας τάξεως καί, λόγῳ τῆς καταγωγῆς των, διαφεύγουν τὴν ἀποδυνάμωσιν. Ἀλλ' ἂν δεχθῇ τις (ὡς δέχονται οἱ θεωρητικοὶ τῆς ἀποδυναμώσεως, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, βλέπε κατωτέρω 15), ὅτι καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς καλοπίστου ἢ μὴ ἀσκήσεώς των, θὰ ἀπομείνῃ ἀκέραιον τὸ ἐρώτημα: διατί ἡ καλὴ πίστις δὲν ἀντιδρᾷ ἐπὶ μακροχρονίου παραμελήσεως τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος; Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶναι: ἢ ὅτι ὑπάρχει ὑπὲρ τοῦ δικαιούχου μία ἄλλη καλὴ πίστις, εὐρυτέρα καὶ ἰσχυροτέρα ἐκείνης, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ὀφειλέ-

της, ἀλλὰ τοῦτο θὰ ὡδήγει εἰς τὴν ἄποψιν, ὅτι ἡ καλὴ πίστις δὲν ἀποτελεῖ ὁμοιόμορφον καὶ γενικῆς ἐφαρμογῆς κανόνα· ἢ ὅτι ἡ καλὴ πίστις, ὡς κανὼν τοῦ θετοῦ δικαίου, εἶναι ἐντεταγμένη εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῶν κανόνων τοῦ ὅλου θετοῦ δικαίου καὶ συνεπῶς ὑποχωρεῖ ἐναντι ἄλλου ἀνωτέρας βαθμίδος (βλ. κατωτ. 16 ἕως 18).

Ὁπωσδήποτε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σημειοῦμεν ἐνταῦθα, εἶναι τοῦτο: ὅτι, ἐνῶ ἡ ἀποδυνάμωσις προβάλλει ὡς μία μορφὴ τῆς (ἀπηγορευμένης) καταχρήσεως καὶ ἐνῶ τὰ ἀνωτέρω δικαιώματα ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς καταχρηστικῆς ἢ μὴ ἀσκήσεώς των, ἐν τούτοις ἡ ἀποδυνάμωσις, ἀσυνεπὴς πρὸς ἑαυτήν, ἀρνεῖται νὰ ὁδηγήσῃ καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα εἰς τὴν ἀπώλειαν, μολονότι, ἐναντίον τῆς καλῆς πίστεως, παρημελήθη ἐπὶ μακρὸν ἡ ἄσκησίς των.

Β. Ἂς ἴδωμεν ἀκόμη τὰ ἐμπράγματα δικαιώματα. Καὶ τὰ δικαιώματα ταῦτα, παρ' ὅτι κατ' ἐξοχὴν ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς καλοπίστου ἀσκήσεως, ἐν τούτοις δυσχερῶς θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν ἀποδυνάμωσιν. Διότι (ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω σημειωθείσης συνταγματικῆς προστασίας των) θὰ συνέβαινεν ἐπὶ ἀκινήτων, ὁ ἐπικαλεσθεὶς ἐπιτυχῶς τὴν ἔνστασιν ἀποδυναμώσεως, ἐνῶ θὰ ἔχῃ ἀποκρούσει τὸν κύριον, νὰ μὴ ἔχῃ καταστῇ ὁ ἴδιος ἰδιοκτήτης (ἡ ἀποδυνάμωσις δὲν παράγει κυριότητα ὡς ἡ χρησικτησία) καὶ συνεπῶς νὰ μὴ δύναται νὰ μεταβιβάσῃ τὸ ἀκίνητον εἰς τρίτον, οὔτε νὰ διεκδικήσῃ τὸ κτῆμα παρὰ τοῦ τρίτου, εἰς ὃν τυχὸν θὰ περιέλθῃ, ἐλλείψει τίτλου ἰδιοκτησίας. Οὕτω ὅμως θὰ ἐπροκαλεῖτο πλήρης ἀσάφεια περὶ τῆς κυριότητος, ἣν δὲν ἀνέχεται τὸ δίκαιον, ἀφοῦ διὰ τῆς μεταγραφῆς ἠθέλησεν ἀπόλυτον σαφήνειαν.

Πέραν ὅμως τούτου ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ ἐπισημάνωμεν ἐν τῇ ἀποδυναμώσει τῶν ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων, εἶναι τὸ ἑξῆς: ὅτι καὶ ἐπὶ τούτων, διὰ νὰ ὑπάρξῃ ζήτημα ἀποδυναμώσεως θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ προσβληθῇ τὸ δικαίωμα παρά τινος, δηλ. νὰ ἔχῃ μετασχηματισθῇ τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα εἰς ἀξίωσιν κατὰ τοῦ προσβαλόντος, καὶ περαιτέρω, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῆς ἀπαιτήσεως, νὰ ἐρευνηθῇ ἡ συμπεριφορὰ τῶν δύο μερῶν, τοῦ δικαιούχου καὶ τοῦ προσβαλόντος τὸ δικαίωμα. Ἀλλ' ἐὰν ἡ καλὴ πίστις δὲν ἠνείχετο τὴν ἐπὶ μακρὸν ἀπραξίαν τοῦ δικαιούχου, θὰ ἔπρεπε καὶ τὰ ἐμπράγματα δικαιώματα νὰ ἀποδυναμοῦνται καὶ ἀπόλλυνται (ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου), ἐκ μόνης τῆς ἐπὶ μακρὸν παραμελήσεώς των καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς προσβολῆς των ὑπὸ τρίτου τινος. Τοῦτο μάλιστα θὰ ἦτο συνεπὲς καὶ πρὸς τὸν ἀπόλυτον χαρακτῆρα τῶν ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων. Ὅμως ἡ θεωρία τῆς ἀποδυναμώσεως ἀντιμετωπίζει τὴν ἀπραξίαν τῶν ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων, ὅπως ἀκριβῶς καὶ τῶν ἐνοχικῶν δικαιωμάτων, ὅπου τὸ κύριον ἔδαφος ἐφαρμογῆς της.

Ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀποδυνάμωσις ἐκτείνει τὴν δρᾶσιν της κυρίως εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἐνοχικῶν δικαιωμάτων, μᾶς δίδει τὸ μέτρον τῆς κοινωνικῆς χρησιμότητος τοῦ θεσμοῦ.

Ἀναντιρρήτως ἡ ἀπραξία τοῦ δικαιούχου, γενικῶς θεωρουμένη, εἶναι εἰς πλείστας περιπτώσεις συμπεριφορὰ κοινωνικῶς ἐπιζήμιος. Ἔχομεν κυρίως ὑπ' ὄψιν μας τὰ δικαιώματα κυριότητος ἐπὶ ἀκινήτων (ἰδιοκτησία ταιφλικιῶν, μεταλλευτικῶν χώρων κλπ.), ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἀγαθῶν (πνευματικὴ ἰδιοκτησία, ἐφευρέσεις κλπ.). Ἡ παραμέλησις τῆς ἀσκήσεως τῶν δικαιωμάτων τούτων, ἀκόμη καὶ ἡ μὴ ἐπαρκὴς ἄσκησίς των, πρέπει νὰ ὁδηγῇ εἰς ἔκπτωσιν τοῦ δικαιούχου. Διότι ἡ ἰδιοκτησία, εἰς τὴν ἐποχήν μας, εἶναι πηγὴ κοινωνικοῦ πλούτου καὶ ὑπὸ τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν πρέπει νὰ ἀποκρούῃ πᾶσαν κατάχρησιν, κατάχρησιν δὲ ἀποτελεῖ καὶ ἡ παραμέλησις τῆς ἀσκήσεώς της. Ἀλλ' ὁ μὲν Α. Κ. ἠγνόησε, καὶ ἦτο φυσικὸν ὑπὸ τὸ κρατοῦν καθεστὼς νὰ ἀγνοήσῃ, αὐτὴν τὴν πλευρὰν τῆς ἀποδυναμώσεως, τὴν μόνην κοινωνικῶς ἐνδιαφέρουσαν (βλέπε τὴν ἡμετέραν μελέτην: Τὸ πρόβλημα τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος 1940, σελ. 18), οἱ δὲ θεωρητικοὶ τῆς ἀποδυναμώσεως περιώρισαν τὴν λειτουργίαν της κυρίως εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἐνοχῶν ἢ, τὸ πολύ, ἐπὶ προσβληθέντος ὑπό τινος ἐμπραγμάτου δικαιώματος, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς προσβολῆς ἔχει προσλάβει τὴν μορφὴν ἀξιώσεως.

Εἰς τὴν περιοχὴν ὅμως τῶν ἐνοχῶν, ἡ ἰδιότης τοῦ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου δὲν ἀποκαλύπτει ποῖος τούτων ἐκπροσωπεῖ τὸ εὐρύτερον κοινωνικὸν συμφέρον. Καὶ συνεπῶς ἡ ἀνακούφισις τοῦ ὀφειλέτου διὰ τῆς ἀποδυναμώσεως κατ' οὐδὲν σημαίνει προστασί-

αν τῶν εὐρυτέρων στρωμάτων. Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ ἐνοχή, ὡς δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις, ἔχει ὀργανωθῆ ἐπὶ ἀτομικιστικῆς βάσεως. Καὶ ἡ λειτουργία τῆς ἀποδυναμώσεως κινεῖται κατ' ἀνάγκην ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως.

12. Μεθ' ὅλα τὰ ἀνωτέρω δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι καταβάλλεται προσπάθεια νὰ κατασκευασθῆ νέος θεσμὸς (τῆς ἀποδυναμώσεως) διὰ συγκολλήσεως στοιχείων τινῶν ἐκ τῆς παραγραφῆς καὶ τῆς παραιτήσεως καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς συγκολλητικὴ ὕλη ἡ καλὴ πίστις. Τοῦτο ὅμως εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν σημαίνει τροποποίησιν ἢ κατάργησιν τῶν περὶ παραιτήσεως καὶ (διὰ τῶν περὶ παραγραφῆς διατάξεων. Διότι, ἀληθῶς, μόνον ἂν ἐλλείπουν αἱ περὶ τούτων διατάξεις, θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῆ, ὅτι δικαιοῦται ὁ δικαστὴς νὰ ἀποφαίνηται εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, ἂν ἡ ἀπραξία τοῦ δικαιούχου κατέστησε τὸ δικαίωμα ἀνενεργόν.

Δεχόμεθα καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἡ ἀποδυνάμωσις θὰ ἠδύνατο νὰ συζητηθῆ ὡς μία νέα μέθοδος ἐλέγχου τῆς ζωῆς τῶν δικαιωμάτων, εἰς τρόπον ὥστε, ἀντὶ τῆς παραγραφῆς, νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὴν δικαστικὴν κρίσιν τὴν ἀνεκτὴν διάρκειαν τῆς ἀπραξίας, καὶ, συνεπῶς, τὴν ζωὴν τοῦ ἀργοῦντος δικαιώματος. Ἀλλά, διὰ νὰ ἰσχύσῃ ἡ μέθοδος αὐτὴ ὡς κανὼν τοῦ ἰσχύοντος δικαίου, θὰ πρέπει νὰ ἐξοβελισθοῦν αἱ διατάξεις περὶ παραγραφῆς καὶ παραιτήσεως καὶ θεσπισθοῦν διατάξεις περὶ ἀποδυναμώσεως.

Τέλος εἰς τὸ ἐπιχείρημα τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἀποδυναμώσεως, ὅτι πλήσσεται ἡ καλὴ πίστις, ὅταν ὁ ὀφειλέτης αἰφνιδιάζεται ἐκ τῆς ἀντιφατικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ δικαιούχου, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιταχθῆ, ὅτι ἡ καλὴ πίστις ἐξ ἴσου ἐπιβάλλει νὰ μὴ αἰφνιδιάζεται καὶ ὁ δανειστής, ὅστις, ἐνῷ ἐπίστευε βάσει τῶν περὶ παραγραφῆς διατάξεων, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀδρανήσῃ ἐπί τι διάστημα, διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἀπολέσῃ τὸ δικαίωμά του ἐνωρίτερον διὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς ἀποδυναμώσεως.

Εἰρήσθω ἀκόμη, ὅτι ὁ ὀφειλέτης, πρὶν ἡ δημιουργήσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ δικαιοῦχος δὲν θέλει ἀσκήσει τὸ κατ' αὐτοῦ δικαίωμά του, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας εὐλόγου πεποιθήσεως ἐπικαλεῖται τὴν καλὴν πίστιν, καὶ πρὶν ἔτι ρυθμίσῃ τὰ τῆς καταστάσεώς του ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πεποιθήσεώς του ταύτης, θὰ ὤφειλε νὰ ἄρῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῶν προθέσεων τοῦ δικαιούχου εἴτε διὰ σχετικῆς προσκλήσεως τούτου, εἴτε ἀκόμη καὶ δι' ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς (ἄρθρον 127 Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ.).

§ 4

Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς καταχρήσεως δικαιώματος καὶ ἡ παραφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως

13. Ὡς ἐν ἀρχῇ ἐξετέθη (ἀνωτ. 3), ἡ νομολογία δὲν ἀπέκρουσε κατὰ βάσιν τὴν ἀποδυνάμωσιν. Ἀντιθέτως εὗρεν, ὅτι δύναται ἐπαρκῶς νὰ στηριχθῆ εἰς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. Οὕτω εἰς σπανίας μὲν περιπτώσεις ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἠτόνησε τὸ δικαίωμα διὰ τῆς ἀποδυναμώσεως (Α.Π. 526]1949, ΕΕΝ, ΙΖ' 34), εἰς ἄλλας δὲ ὅτι διεσώθη τὸ δικαίωμα, παρὰ τὴν προβληθεῖσαν ἀποδυνάμωσιν, οὐχὶ διότι αὕτη ἦτο ἀβάσιμος, ἀλλὰ διότι εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν δὲν ὑπῆρξαν τὰ στοιχεῖα ταῦτα (βλέπε τὰς ἀνωτέρω 3 ἀποφάσεις).

Ἐκεῖ ὅμως, ὅπου ἐδημιουργήθη περιπλοκή, ἦτο ἡ περίπτωσις τῆς ἀποδυναμώσεως δικαιώματος, πηγάζοντος ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, οἷον, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ. Καὶ ἐδῶ ἡ νομολογία δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν ἀποδυνάμωσιν ὡς ἀβάσιμον. Ἀντιθέτως ἐδέχθη, ὅτι αὕτη στηρίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀποδυνάμωσις θὰ ἀπέληγεν εἰς τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ δικαιώματος, εἶπεν, ὅτι ἡ προστασία τῆς ἐννόμου τάξεως, ἣν θεσπίζει τὸ ἄρθρον 281 (δηλαδὴ ἡ ἐπιτασσομένη ὑπὸ τούτου παραφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως), δὲν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι καταλύσεως τοῦ δικαιώματος, ὅπερ θεσπίζει ἄλλη τις διάταξις δημοσίας τάξεως, δηλαδὴ εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν νὰ ἐπιτρέψῃ, ὅπως, ὑπὸ τὴν παραφύλαξιν τῆς δημοσίας τάξεως τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἀνατραπῇ ἡ δημοσία τάξις, ἣν ἑτέρα διάταξις καθιέρωσεν. (Εἶναι ἐν τούτῳ χαρακτηριστικὴ ἡ αἰτιολογία τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπὸ τῶν πρώτων 150]1951, Θέμ. ΞΒ' 372, καὶ 361]1952, Θέμ. ΞΓ' 594, μέχρι τῆς 1131]1955, ΝοΒ 2, 642, ἥτις ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἡ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 προστασία δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀποκλείῃ τὴν ἄσκησιν δικαιώματος παρεχομένου ὑπὸ νόμου δημοσίας τάξεως, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑφίσταται νομοθετικὴ

ἐπιταγὴ πρὸς ὑπαρξιν ἐνιαίας τάξεως πραγμάτων, ἥντινα εἰς οὐδὲν ἰσχύει νὰ μεταβάλῃ οἱαδήποτε ἰδιωτικὴ βούλησις καὶ συμπεριφορά». Τὴν αἰτιολογίαν ταύτην ἠκολούθησαν καὶ αἱ μεταγενέστεραι Α.Π. 669]1958, 517]1959, 101]1960, 506]1960 κ.ἄ.).

Θὰ ἠδύνατο ὅμως νὰ παρατηρηθῇ ἀμέσως ἐκεῖνο, ὅπερ ἤδη ἐσημειώθη: ὅτι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 281 εἶναι ἀναμφιβόλως δημοσίας τάξεως (βλ. Α.Π. 483]1962, 399]1955, 491]1951, *Μπαλῆς*, Γεν. Ἀρχαί, § 166]3).

Ἐὰν λοιπὸν δεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἀποδυνάμωσις εἶναι μία μορφὴ καταχρήσεως τοῦ δικαιώματος, τοῦθ' ὅπερ δέχεται ἡ νομολογία, θὰ τεθῇ τὸ ἐρώτημα: διατί ἄραγε (εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς Α.Π. 113]1955 καὶ λοιπῶν ὁμοίων) ἡ θέλησις καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν μερῶν δὲν θὰ δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν δημοσίαν τάξιν, τὴν ὁποίαν καθιεροῖ ἡ συγκεκριμένη διάταξις, ἐξ ἧς τὸ δικαίωμα, ἐνῷ θὰ δύναται νὰ μὴ σέβεται τὴν δημοσίαν τάξιν, ἣν θεσπίζει τὸ ἄρθρον 281; Ἢ διατί, ἀντιθέτως, (εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Α.Π. 483]1962) θὰ πρέπει νὰ σέβεται τὴν δημοσίαν τάξιν, ἣν ὁρίζει τὸ ἄρθρον 281, ἐνῷ θὰ δύναται νὰ ἀδιαφορῇ διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἄλλης διατάξεως θεσπιζομένην δημοσίαν τάξιν;

Γίνεται ἀμέσως φανερόν, καὶ θὰ καταδειχθῇ τοῦτο πληρέστερον κατωτέρω, ὅτι ἐδημιουργήθη ἓν πρόβλημα δύο εἰδῶν δημοσίας τάξεως. Ἐκείνης τοῦ ἄρθρου 281, ἥτις ἀπαγορεύει τὴν κατάχρησιν (εἰς ἣν περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀπραξία τοῦ δικαιούχου), καὶ τῆς συγκεκριμένης διατάξεως, ἥτις ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 Α.Κ., ἀπαγορεύει εἰς τὴν ἰδιωτικὴν θέλησιν, ὅπως περιορίζῃ τὴν ἔκτασιν τῆς ἐφαρμογῆς της. Καὶ τὸ πρόβλημα ὁδηγεῖ εἰς ἀδιέξοδον. Διότι ἡ παραφύλαξις τῆς μιᾶς δημοσίας τάξεως θὰ ἐσήμαινεν ἐν ταυτῷ παραβίασιν τῆς ἑτέρας, χωρὶς μάλιστα νὰ ὑπάρχουν ἀσφαλῆ κριτήρια τῆς προτιμήσεως τῆς μιᾶς εἰς βάρος τῆς ἑτέρας.

14. Ἡ αἰτιολογία ἐν τοσούτῳ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων (Α.Π. 113]1955, ὡς καὶ τῆς Ὁλομελείας Α.Π. 173]1961) ἐξεκίνησεν ἀπὸ μίαν εὔλογον ἀπορίαν: πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῇ τις, ὅτι ἡ θέλησις τῶν μερῶν (ἡ συμπεριφορὰ) ἐπέφερε τὴν ἀποδυνάμωσιν, δηλ. τὴν κατ' οὐσίαν ἀπόσβεσιν τοῦ δικαιώματος, ὅταν τοῦτο πηγάζῃ ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, ἀφοῦ τὸ ἄρθρον 3 Α.Κ. ἀπαγορεύει εἰς τὴν ἰδιωτικὴν θέλησιν, ὑπὸ οἱονδήποτε τρόπον, νὰ ἀποκλείῃ ἢ περιορίζῃ τὴν ἐφαρμογὴν νόμου δημοσίας τάξεως; Εἰς τὴν ἀπορίαν αὐτὴν ὑπάρχει μία ὀρθὴ διαπίστωσις: Εἶχεν ἐπακριβῶς ἐκτιμηθῇ, ὅτι ἀποδυνάμωσις σημαίνει ἀ π ό σ β ε σ ι ν κατ' οὐσίαν τοῦ δικαιώματος καὶ δὴ ἐκ τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως (συμπεριφορᾶς), ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐγένετο προσφυγὴ εἰς τὴν περὶ δημοσίας τάξεως διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 Α.Κ. Ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ὀρθὴ ἐκτίμησις, ὅτι ἐπρόκειτο κατ' οὐσίαν περὶ ἀποσβέσεως τοῦ δικαιώματος, ἔπρεπε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν διὰ μίαν ἀπωτέραν ἔρευναν: ἂν τὸ ἰσχῦον δίκαιον ἀνέχεται τὴν ἀποδυνάμωσιν ὡς ἀ π ο σ β ε σ τ ι κ ὸ ν λ ό γ ο ν τοῦ δικαιώματος, τοῦ οἱουδήποτε καὶ ἐξ οἱασδήποτε πηγῆς δικαιώματος. Ἐὰν προέβαινον εἰς μίαν τοιαύτην ἔρευναν, θὰ ἀπεκαλύπτετο (βλέπε ἀνωτ. § 3), ὅτι ἡ ἀποδυνάμωσις δὲν φθάνει ποτὲ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ καταλύσῃ τὸ οἱονδήποτε δικαίωμα καὶ δὲν θὰ ἐχρειάζετο ἡ ἐπίκλησις τῆς δημοσίας τάξεως. Θὰ ἀπεκαλύπτετο δηλ. ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς ἀποδυναμώσεως δὲν δύνανται νὰ ἱδρύσουν νέον, αὐτοτελῆ, λόγον ἀποσβέσεως τοῦ δικαιώματος, ἀλλ' ὅτι θὰ συνέπιπτον εἴτε πρὸς τὴν παραγραφὴν (ὅτε βάσει τῶν περὶ ταύτης διατάξεων θὰ ἐκρίνετο, ἂν τὸ δικαίωμα παρεγράφη), εἴτε πρὸς τὴν σιωπηρὰν παραίτησιν, ὅτε βάσει τῶν διατάξεων, ἐξ ὧν συνήγαγε τὸ δικαίωμα, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 Α.Κ., θὰ ἐκρίνετο, ἂν ἐπετρέπετο παραίτησις ἀπὸ τοῦ δικαιώματος. Τοιαύτη τις ὅμως ἔρευνα δὲν ἐτολμήθη. Ἐθεωρήθη, φαίνεται, δεδομένον, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν προφανῶς τῶν ἐν Γερμανίᾳ ὑποστηριχθέντων, ὅτι ἡ ἀποδυνάμωσις ἦτο νόμῳ βάσιμος, ἀλλ' ὅτι ἐν ταυτῷ ἀπετέλει καὶ μίαν παραλλαγήν, ἓν εἶδος τῆς παραιτήσεως, καί, ὡς τοιοῦτον, ἡ ἀποτελεσματικότης της ἔπρεπε νὰ ἐκτιμηθῇ ὑπὸ τὸν κανόνα τοῦ ἄρθρου 3 Α.Κ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὑπάρχει μία ἀντίφασις. Διότι, ἂν μὲν ἡ ἀποδυνάμωσις ἦτο νέος, αὐτοτελής, λόγος ἀτονίας τοῦ δικαιώματος, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκτιμηθῇ καθ' ἑαυτὸν καὶ δὲν ἦτο ἀναγκαῖον ἡ ἀποτελεσματικότης της νὰ ἐκτιμηθῇ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἄρθρου 3 Α.Κ. (ὡς π.χ. ἡ δύναμις τῆς παραγραφῆς

δὲν περιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3, ἀφοῦ παραγράφονται ἀδιακρίτως καὶ δικαιώματα πηγάζοντα ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως), ἂν δὲ ἦτο μία παραλλαγὴ τῆς παραιτήσεως, δὲν ἐχρειάζετο ἡ ἐπίκλησις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἀλλ' ἦρκουν αἱ περὶ παραιτήσεως διατάξεις.

Οὕτω πλέον ἡ δοθεῖσα λύσις ἀφ' ἑνὸς ἄρηνε ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἀποδυνάμωσιν τὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα δὲν πηγάζουν ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, ἀφ' ἑτέρου, τὸ χειρότερον, ἐδημιούργησεν, ἀτόπως, ἓν εὐρύτερον πρόβλημα σχέσεως μεταξὺ τῆς παραφυλάξεως τῆς δημοσίας τάξεως, ἣν ἐπιτάσσει τὸ ἄρθρον 3, καὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς καταχρήσεως, ἣν ἐπιτάσσει ὁ δημοσίας τάξεως κανὼν τοῦ ἄρθρου 281, εἰς τρόπον νὰ εἶναι ἀμφίβολον πλέον, ἂν δύναταί τις νὰ ἐπικαλεσθῇ καταχρηστικὴν ἄσκησιν δικαιώματος πηγάζοντος ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, ἔστω καὶ ἂν ἡ κατάχρησις δὲν προκύπτῃ ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς παραμελήσεως τῆς ἀσκήσεως, δηλ. τῆς ἀποδυναμώσεως. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἔρευναν τοῦ θέματος.

15. Ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., διότι ἐκ τῆς ἑρμηνείας ταύτου ἀρχίζει ἡ σύγχυσις. Ἡ διάταξις αὕτη ἔχει ἀποστολὴν νὰ χαλιναγωγήσῃ τὸν δικαιοῦχον, ὥστε κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματός του νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος. Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι ἡ διάταξις, ἐν παραβάσει της, δὲν ἄγει εἰς κατάλυσιν τοῦ δικαιώματος, ἀλλὰ πλήσσει τὴν συγκεκριμένην πρᾶξιν τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος εἴτε δι' ἀκυρώσεως ταύτης ὡς παρανόμου (ἄρθρον 174 Α.Κ.), εἴτε δι' ἀποζημιώσεως (ἄρθρα 919 καὶ 297 Α.Κ.), ἐφ' ὅσον, βεβαίως, ὑρίστανται καὶ αἱ προϋποθέσεις τῶν διατάξεων τούτων. Συνεπῶς ἡ ἀποδυνάμωσις, ὡς καταλυτικὸς λόγος τοῦ δικαιώματος, δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἔρεισμα εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. Ἀληθῶς ὁ ἰδιοκτήτης π.χ., ὅστις καταχρηστικῶς ὑψώνει τὸν τοῖχον, ὑποχρεοῦται νὰ περιορίσῃ τὴν ἄσκησιν τῆς ἰδιοκτησίας του εἰς τὰ νόμιμα ὅρια, ἀλλὰ δὲν χάνει τὴν ἰδιοκτησίαν του. Καὶ ὁ ἐργοδότης, ὁ ὁποῖος καταχρηστικῶς ἀπέλυσε τὸν μισθωτόν του, ὑποχρεοῦται νὰ περιορίσῃ τὸ δικαίωμά του εἰς τὰ νόμιμα πλαίσια, ἐντεῦθεν δὲ ἡ ἀπόλυσις, ἥτις ἀποτελεῖ ἄσκησιν τοῦ ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας δικαιώματος πρὸς καταγγελίαν, δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος (ἢ νὰ δημιουργήσῃ ἀπαίτησιν ἀποζημιώσεως), ἀλλ' ὁ ἐργοδότης δὲν χάνει τὸ δικαίωμά του νὰ προβῇ εἰς ἄλλην, νόμιμον, καταγγελίαν.

Ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω διευκρίνισιν πρέπει νὰ διακηρυχθῇ, ὅτι πάντα τὰ δικαιώματα, ἐξ οἱασδήποτε πηγῆς καὶ ἂν πηγάζουν, ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον, μήπως ἀσκοῦνται καταχρηστικῶς. Ἡ καλὴ πίστις καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη διατρέχουν ὁλόκληρον τὸ δίκαιον, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ὁ κοινωνικὸς καὶ οἰκονομικὸς σκοπὸς τοῦ δικαιώματος, τὸ νέον τοῦτο στοιχεῖον τῆς διατάξεως, ὅπερ, εἰρήσθω, ἐπιμόνως ἀγνοεῖται ὑπὸ τῆς νομολογίας, ἀποκαλύπτει τὴν κοινωνικὴν ἀποστολὴν τοῦ δικαιώματος καὶ κατευθύνει καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν καλὴν πίστιν εἰς τὴν πραγμάτωσιν αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς τοῦ δικαιώματος. Ἂν ἴδωμεν οὕτω τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς καταχρήσεως, θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἶναι τολμηρόν, σχεδὸν παράλογον, νὰ ὑποστηρίζεται, ὅτι δὲν ὑπάκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς καταχρήσεως καὶ συνεπῶς, εἶναι ἀσύδοτος ὁ δικαιοῦχος, ἐπειδὴ τὸ δικαιωμά του πηγάζει ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως. Ἀλλὰ τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετον πρέπει νὰ εἶναι τὸ ὀρθόν: Ἡ διάταξις, ἡ ὁποία ἀπαγορεύει τὴν κατάχρησιν, εἶναι, ὡς ἐλέχθη, δημοσίας τάξεως ἢ, καλλίτερον, ἱδρύει μίαν δημοσίαν τάξιν ὑπὸ τὴν νέαν ἀντίληψιν τῆς κοινωνικοποιήσεως τοῦ δικαιώματος. Δὲν εἶναι συνεπῶς ὀρθὸν νὰ ὑποστηρίζεται, ὅτι π.χ. τὰ οἰκογενειακὰ δικαιώματα, ἅτινα πηγάζουν ἐκ νόμου κατ' ἐξοχὴν δημοσίας τάξεως, δὲν ἀνέχονται περιορισμούς κατὰ τὴν ἄσκησίν των. Τὸ ἀντίθετον πρέπει νὰ ἰσχύῃ ἐπὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων, ἀκριβῶς διότι πηγάζουν ἐκ νόμων, οἱ ὁποῖοι κεῖνται εἰς τὰ θεμέλια τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Συνεπῶς ὁ πατήρ, διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὸ παράδειγμα, πρέπει νὰ ἀσκῇ τὴν ἐξουσίαν του ἐπὶ τοῦ τέκνου, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ πραγματοποιῆται ὁ κοινωνικὸς σκοπός, δι' ὃν τῷ παρεχωρήθη ἡ ἐξουσία αὕτη (βλέπε ἔνδειξιν καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 1502 κλπ. Α.Κ.).

Ὑπὸ τὴν διαπίστωσιν ταύτην πιστεύομεν, ὅτι ἡ νομολογία, ἥτις μετὰ δισταγμῶν ἐδέχθη νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματα πηγά-

ζοντα ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως (βλέπε Α.Π. 218]1958, 239]1956, εἰς ταύτας δὲ πρέπει νὰ περιλάβῃ, ὡς ἐλέχθη, καὶ τὴν Ὀλ. Α.Π. 173]1961 καὶ λοιπὰς ἀποφάσεις εἰς τὰ σχόλια *Θεριάτου*, Ἑλλ. Δικ. 1, 373, *Φλώρου*, Ἑλλ. Δικ. 1961, 443, ὑπὲρ τοῦ ἐλέγχου καὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων βλέπε *Λιτζερόπουλον*, ΝοΒ, 4, 234, *Λίπαρατς*, ΝοΒ 4, 246). Θὰ χωρήσῃ ἀδιστάκτως εἰς τὸν τοιοῦτον ἔλεγχον πάντως ἐκ πάσης πηγῆς δικαιώματος. Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι, ὅταν ἡ νομολογία ἀρνηθῇ εἰς τὴν ἀποδυνάμωσιν τὴν ἱκανότητα ἀποσβέσεως τῶν δικαιωμάτων, θὰ λείψῃ πᾶς διισταγμὸς ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον δικαιωμάτων πηγαζόντων ἐκ νόμων δημοσίας τάξεως.

16. Διὰ νὰ καταδειχθῇ ὅμως ἔτι πλέον, ὅτι ἀστόχως ἐδημιουργήθη ζήτημα συγκρούσεως μεταξὺ κανόνος δημοσίας τάξεως καὶ κανόνος ἀπαγορεύοντος τὴν κατάχρησιν, θὰ γενικεύσωμεν τὸ ἐρώτημα: δύναται νὰ ὑπάρξῃ σύγκρουσις ἐξ ἀπόψεως ἐφαρμοστέου κανόνος ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει, μεταξὺ κανόνος δικαίου, ἐξ ἑνός, καὶ τῶν «χρηστῶν ἠθῶν» καὶ τῆς «καλῆς πίστεως», ἐξ ἑτέρου; Καὶ ἂν ὑπάρχῃ τοιαύτη τις σύγκρουσις, πῶς θὰ ἀρθῇ;

Ὑπὸ γενικωτέραν θεώρησιν πρέπει νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰς περιόδους ὁμαλῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς οἱ κανόνες τοῦ δικαίου καὶ τῶν «χρηστῶν ἠθῶν» συμπορεύονται (περὶ τῶν «χρηστῶν ἠθῶν» βλέπε τὴν μελέτην τοῦ Σ. *Σταυροπούλου*, Ν. Δίκ. 16, 305). Καὶ οἱ δύο ἔχουν πηγάσει ἀπὸ τὰς αὐτὰς οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς σχέσεις καὶ δροῦν ὡς παράλληλοι καὶ σύστοιχοι δυνάμεις. Οἱ κανόνες π.χ. τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐκφράζουν τὰς σχέσεις τῆς ἐλευθέρας συναλλαγῆς μεταξὺ τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ οἱ κανόνες τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ τῆς καλῆς πίστεως, εἰς τοὺς ὁποίους παραπέμπει ὁ Κῶδιξ, εἶναι μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι καθιερώθησαν εἰς τὴν συναλλακτικὴν ζωὴν τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπικουροῦν καὶ συντρέχουν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τοῦ δικαίου, τῆς αὐτῆς, ὡς εἴπωμεν, καταγωγῆς. Εἰς περιόδους ὅμως πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν μεταβολῶν προκύπτει μία ἀντίθεσις ἢ μία ἀπόστασις μεταξὺ κανόνων τοῦ δικαίου καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, διότι οἱ μὲν πρῶτοι εἶναι ἡ ἄμεσος ἔκφρασις τῆς θελήσεως τοῦ κατέχοντος τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἐνῶ οἱ δεύτεροι εἶναι προϊὸν μακρᾶς ἐπεξεργασίας εἰς τὴν συνείδησιν τῆς κρατούσης τάξεως καὶ φέρουν τὴν ἐπίδρασιν παλαιῶν συνηθειῶν, πολιτιστικῶν ἀντιλήψεων καὶ παραδόσεων. Εἶναι εὔκολον νὰ διαπιστώσωμεν τοιαύτην ἀντίθεσιν μεταξὺ νόμου καὶ χρηστῶν ἠθῶν ὑπὸ ὀλιγαρχικὰ καθεστῶτα, ὅπου ἐξ ὁρισμοῦ ἡ θέλησις τῶν ὀλίγων βιάζει τοὺς πολλοὺς καὶ δὲν ἀνέχεται τὰ χρηστὰ ἤθη, τὰ ὁποῖα οἰκοδομοῦνται ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῶν εὐρέων λαϊκῶν στρωμάτων. Ὅπως ἐπίσης εἶναι δυνατὸν νὰ εὕρωμεν, εἰς μικροτέραν βεβαίως κλίμακα, τοιαύτην ἀντίθεσιν ὑπὸ δημοκρατικὰ ἢ προοδευτικὰ καθεστῶτα, ὁσάκις ὁ νόμος ἐκφράζει νέας, προοδευτικάς, τάσεις, αἵτινες εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὰς παραδόσεις ἢ καθυστερημένας ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν θέσει τὴν σφραγῖδα των εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη (βλέπε καὶ κατωτέρω 19).

Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν, τῆς συγκρούσεως δηλαδὴ τοῦ νέου νόμου πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη, ὑφίσταται ἀσφαλῶς πρόβλημα διὰ τὸν νομοθέτην, τὴν διοίκησιν καὶ γενικώτερον διὰ τὸν πολιτικὸν ἢ τὸν μελετητὴν τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεμάτων. Δὲν ὑφίσταται ὅμως παρόμοιον πρόβλημα διὰ τὸν δικαστήν. Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ νέος νόμος ἐπεβλήθη καὶ ἰσχύσε, σημαίνει, ὅτι παρεμερίσθησαν ἐκ τῶν κανόνων τῶν χρηστῶν ἠθῶν ὅλοι ὅσοι ἦσαν ἀντίθετοι πρὸς τὸν νόμον καὶ διεσώθησαν μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι συντρέχουν τὴν νέαν τάξιν, ἣν καθιέρωσεν ὁ νέος νόμος. Πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι δὲν προσήκει εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἐλέγξῃ, ἂν ὁ νόμος ἀντίκειται εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ εἶναι, ὡς ἐκ τούτου ἀνεφάρμοστος. Τοιαύτη τις ἀντίληψις εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι προσδίδει μίαν ὑπερκειμένην, αὐτόχρημα μεταφυσικήν, ἀξίαν εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, ἔναντι τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ὑποχωρῇ ἡ ἀντίθετος διάταξις τοῦ νόμου. Ἀλλὰ τοῦτο, εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, θὰ ἐσήμαινε παραγνώρισιν τῆς οὐσίας τοῦ νόμου, ὅστις ἐκφράζει τὴν ἐπιταγὴν τῆς ὠργανωμένης (κρατικῆς) βίας καὶ ἀντλεῖ τὴν δύναμιν ἐπιβολῆς του, προεχόντως καὶ πρὸ πάσης ἠθικῆς ἀξιολογήσεως, ἐκ τῆς ὑλικῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία τὸν ἐπέβαλεν. Ἐνῷ ἐξ ἄλλου θὰ ἐπέφερε πλήρη σύγχυσιν τῶν συντεταγμένων ἐξουσιῶν, ἀφοῦ ὁ ἐφαρμοστὴς τοῦ κανόνος δικαίου θὰ ἠδύνατο, δι' ἐπικλή-

σεως τῶν χρηστῶν ἠθῶν νὰ ἀρνῆται τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ λοιπὸν τεθὲν ἐρώτημα: ἂν δύναται νὰ ὑπάρχῃ σύγκρουσις μεταξὺ κανόνος δικαίου καὶ δὴ δημοσίας τάξεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται ὁ Α.Κ., πρέπει νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν εἶναι νοητὴ τοιαύτη σύγκρουσις. Διότι, ἐπαναλαμβάνομεν, τὰ χρηστὰ ἤθη, ὧν ἡ παραφύλαξις ἐπιτάσσεται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 179, 281, 919 κλπ., δὲν εὑρίσκονται εἰς ἀπόστασιν ἢ ἀντίθεσιν, ἀλλὰ συμπορεύονται, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐξετέθη, πρὸς τὰς ἀντιλήψεις, τὰς ὁποίας ἐκφράζει ὁ Α.Κ. καὶ γενικώτερον τὸ ἰσχῦον δίκαιον. Ἀλλά, καὶ ἂν ὑπῆρχε τοιαύτη τις ἀντίθεσις, οἱ κανόνες τῶν χρηστῶν ἠθῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀντίθετοι πρὸς τὰς διατάξεις νόμων, πρέπει νὰ ἔχουν παραμερισθῇ, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ὁ δικαστὴς δὲν ἔχει ἐξουσίαν νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐφαρμογὴν νόμου, μόνον διότι ἀντίκειται οὗτος εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄλλην ἐπικρατεστέραν διάταξιν νόμου. Τὸ τελευταῖον τοῦτο συμβαίνει συνήθως καὶ εἶναι ἰδιαιτέρως ἀξιοπρόσεκτον. Συμβαίνει δηλ. διάταξις νόμου νὰ βιάζῃ τὴν περὶ χρηστῶν ἠθῶν πεποίθησιν τοῦ δικαστοῦ. Ὁ παραμερισμὸς τῆς «ἀνηθίκου» διατάξεως δὲν δύναται νὰ γίνῃ δι' ἐπικλήσεως τῶν χρηστῶν ἠθῶν· θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἐπίκλησις ἄλλης, ἐπικρατεστέρας (π.χ. συνταγματικῆς ἢ νεωτέρας κλπ.), διατάξεως, ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ ἐφαρμογῇ τῆς ὁποίας νὰ συντρέξουν τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ διὰ τῆς ὁποίας διατάξεως θὰ γίνῃ ὁ παραμερισμὸς τῆς ἀποδοκιμαζομένης διατάξεως (βλ. κατωτ. 18).

17. Ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις μᾶς φέρει εἰς τὸ ἐρώτημα: διατί ἄραγε ὁ Α.Κ. παραπέμπει εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν καλὴν πίστιν;

Διὰ νὰ δώσωμεν ἀπάντησιν, πρέπει νὰ μὴ μᾶς διαφύγῃ, ὅτι ἡ διὰ τοῦ νόμου (τοῦ Α.Κ.) ἀναφορὰ εἰς τοὺς κανόνας τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἔχει μεταβάλει καὶ τούτους, οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἀπόψεως καταγωγῆς καὶ περιεχομένου, ἀλλὰ ἐξ ἀπόψεως δυνάμεως καὶ τρόπου ἐπιβολῆς, εἰς κανόνας δικαίου, ἀφοῦ ἡ πρᾶξις, ἡ ὁποία ἀντίκειται εἰς τούτους, κηρύσσεται διὰ κρατικῆς προσταγῆς (δικαστικῆς ἀποράσεως;) ἄκυρος (ἄρθρον 178 Α.Κ.) ἢ ἀποτελεῖ αἰτίαν ἀποζημιώσεως (ἄρθρον 919 Α.Κ.). Ἐξ ἄλλου ἡ διὰ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος ἀναφορὰ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη δὲν συνιστᾷ ἀναγνώρισιν καὶ ἄλλης νομοθετικῆς ἐξουσίας, διαφόρου ἐκείνης ἣν ὁρίζει τὸ Σύνταγμα (ἄρθρα 22, 35 ἐπ.), διότι τοιοῦτον τι οὔτε θεσπίζει, οὔτε ἠδύνατο, ἐναντίον τοῦ Συντάγματος, νὰ ὁρίσῃ ὁ Α.Κ. Ὁ νόμος, δηλαδὴ ὁ Α.Κ., διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἐγκολποῦται, ἐνσωματώνει εἰς ἑαυτὸν καὶ καθιστᾷ κανόνας δικαίου τοὺς κανόνας τῶν χρηστῶν ἠθῶν. Ἡ διαπίστωσις αὕτη λύει ὁμαλῶς σειρὰν προβλημάτων, ὡς π.χ. ὅτι ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ, ἀνεξαρτήτως ἐπικλήσεως, τοὺς κανόνας τῶν χρηστῶν ἠθῶν, ὅτι ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τούτων κλπ.

Ἀλλὰ παραμένει τὸ ἐρώτημα: διατὶ ὁ νόμος ἀνεφέρθη εἰς τοὺς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ρευστοὺς καὶ ἀβεβαίους κανόνας τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τῆς καλῆς πίστεως;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι, ὅτι διὰ τῶν κανόνων τούτων, οἱ ὁποῖοι δροῦν πάντοτε εἰς τὰ πλαίσια τοῦ ἰσχύοντος κανόνος δικαίου, συμπληροῦνται τὰ κενὰ τοῦ τελευταίου τούτου (βλέπε *Κ. Τριανταφυλλόπουλον*, ΝοΒ 4, 227, *Γ. Μπαλῆν*, Γεν. Ἀρχαὶ § 64). Θὰ ἐλέγομεν, παραστατικώτερον, ὅτι, ὅπως εἰς τὸ παλαιότερον Ρ. Δίκ. ὁ δικαστὴς ἐπὶ τῶν ἀγωγῶν καλῆς πίστεως ἐλάμβανεν ἐντολὴν νὰ δικάσῃ ex bono et aequo, συμπληρῶν οὕτω τὰ κενὰ τοῦ ὑπάρχοντος κανόνος (βλέπε *Κ. Τριανταφυλλόπουλον*, Ἐνοχ. Δίκ. § 2), οὕτω καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἀστ. Κώδικος ὁ ἑρμηνευτὴς (καὶ ὁ δικαστὴς) ὑποχρεοῦται κυρίως μὲν νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν συγκεκριμένον νόμον, ἀλλά, κατὰ τὴν ἐξατομίκευσιν τοῦ ἐν τῷ νόμῳ ὑπάρχοντος κανόνος, ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ πνεῦμα τοῦ καθ' ὅλου δικαίου, ἰδίᾳ τὰς θεμελιώδεις διατάξεις τούτου, καὶ νὰ μὴ ἀγνοήσῃ τὰς λοιπὰς ἀξίας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, διότι τὸ δίκαιον εἶναι πρὸ παντὸς μία μέθοδος συμβιώσεως. Οὕτω οἱ κανόνες τοῦ δικαίου συνδέονται μὲ τὴν κοινὴν πεποίθησιν τοῦ λαοῦ, ὁπόθεν πηγάζουν καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ ἡ ἀντίληψις περὶ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, διότι ἐκεῖ, εἰς τὴν πεποίθησιν τοῦ λαοῦ, εἶναι τὸ ἐργαστήριον τῆς πάσης κοινωνικῆς ἀξίας. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης οἱ κανόνες τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τῆς καλῆς πίστεως, οὐ μόνον δὲν τελοῦν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὸν κανόνα τοῦ δικαίου, (ἡ ὕπαρξις τοῦ ὁποίου, ἐπανα-

λαμβάνομεν, εἶναι προυπόθεσις καὶ τῆς ἰδικῆς των ἐφαρμογῆς), ἀλλ' ἀντιθέτως συντρέχουν καὶ ἐδραιώνουν τὴν ἐφαρμογὴν τούτου, ἀφοῦ μέσω αὐτῶν ἐπαληθεύεται οὗτος ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει εἰς τὴν κοινὴν πεποίθησιν τοῦ λαοῦ.

18. Ἡ ἀνάλυσις αὕτη ἀπεκάλυψεν, ὅτι δὲν ἦτο νοητὸν νὰ ὑπάρξῃ διὰ τὸν δικαστὴν σύγκρουσις μεταξὺ νόμου καὶ δὴ δημοσίας τάξεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν. Διότι ὁ κανὼν τοῦ δικαίου, ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς του, παρεμέρισε πάντας τοὺς ἀντιθέτους πρὸς αὐτὸν κανόνας, ἀκόμη καὶ ἐκείνους τῶν ἀντιθέτων πρὸς αὐτὸν χρηστῶν ἠθῶν. Ἐπεβίωσαν μόνον ἐκεῖνοι οἱ κανόνες τῶν χρηστῶν ἠθῶν, οἱ ὁποῖοι συνεπορεύοντο πρὸς τὸν νόμον. Ἐὰν μάλιστα πρόκειται περὶ νόμου δημοσίας τάξεως, διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ὁποίας ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρεται ἡ πολιτεία, ἰσχύουν τὰ ἀνωτέρω κατὰ μείζονα λόγον. Θὰ πρέπει νὰ διεσώθησαν ἐκ τῶν κανόνων τῶν χρηστῶν ἠθῶν μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐπίκουροι καὶ ἐνισχυταὶ τῆς διὰ τοῦ νέου νόμου καθιδρυθείσης νέας δημοσίας τάξεως. Συνεπῶς τὸ πρόβλημα, ἐάν, ἐπὶ συγκρούσεως νόμου δημοσίας τάξεως πρὸς κανόνα τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ τῆς καλῆς πίστεως, θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ δικαστὴς νὰ ἀγνοήσῃ τὸν νόμον, ἦτο ἐξ ὁρισμοῦ ἐσφαλμένον.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχε τοιαύτη τις σύγκρουσις νόμου πρὸς κανόνα τῶν χρηστῶν ἠθῶν, δηλαδὴ πρὸς ἕτερον κανόνα δικαίου (διότι, ὡς ἐλέχθη, ἡ ἐπίκλησις τῶν χρηστῶν ἠθῶν γίνεται, οὐχὶ ὡς πρὸς ἐξωκοσμικοὺς ἢ ὑπερβατικοὺς κανόνας, ἀλλὰ ὡς πρὸς κανόνας δικαίου) θὰ ἔπρεπε, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ ἄρσις τῆς συγκρούσεως νὰ γίνῃ διὰ τῶν γνωστῶν κανόνων τῆς λογικῆς, ἤτοι διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἱεραρχικῶς ἰσχυροτέρου, ἢ ἐπὶ ἰσοδυνάμων διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ νεωτέρου ἢ εἰδικωτέρου κλπ. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ ἐπίκλησις τῆς δημοσίας τάξεως, ἵνα διὰ ταύτης ἐπικρατήσῃ ὁ κανὼν τοῦ νόμου ἔναντι τοῦ κανόνος τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ τῆς καλῆς πίστεως, εἶναι ἀδόκιμος.

Ὁ κανὼν τοῦ ἄρθρου 3 Α.Κ. (παραφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως) δὲν ἀποτελεῖ μέθοδον ἄρσεως τῆς συγκρούσεως μεταξὺ νόμων, ἀλλ' ἄρσεως τῆς συγκρούσεως μεταξὺ νόμου καὶ ἰδιωτικῆς θελήσεως. Εἰδικώτερον ὁ μὲν κανὼν τοῦ ἄρθρου 3 Α.Κ., καθ' ὃν δὲν δύναται ἡ ἰδιωτικὴ θέλησις νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐφαρμογὴν νόμου δημοσίας τάξεως (jus cogens), ὁρίζει, ὅτι αἴρεται ἡ σύγκρουσις μεταξὺ νόμου καὶ ἰδιωτικῆς θελήσεως δι' ἐπικρατήσεως τοῦ νόμου, ὁ δὲ κανὼν τοῦ ἄρθρου 33 Α.Κ., καθ' ὃν δὲν ἐφαρμόζεται ὁ ἀλλοδαπὸς νόμος, ἐὰν ἀντίκειται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ὁρίζει, ὅτι αἴρεται ἡ σύγκρουσις μεταξὺ ἀλλοδαποῦ νόμου καὶ τοῦ ἐγχωρίου νόμου δημοσίας τάξεως δι' ἐπικρατήσεως τοῦ τελευταίου.

§ 5

Ἰδιοτυπίαι εἰς τὴν ὁποδυνάμωσιν ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν

Ὅσα ἀνωτέρω ἐξετέθησαν ἰσχύουν ἀπαραλλάκτως ἐπὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν : Ἅπαντα τὰ δικαιώματα τῶν μισθωτῶν ἢ ἐργοδοτῶν, ἅτινα πηγάζουν ἐκ κανόνος τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως. Ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἡ ἀποδυνάμωσις (μορφὴ τῆς καταχρήσεως) δὲν φθάνει ποτὲ μέχρι καταλύσεως τῶν δικαιωμάτων τούτων, ἐξ οἱασδήποτε πηγῆς καὶ ἂν ἀπέρρευσαν. Ἐν τοσούτῳ δὲν θὰ εἶναι ἄχρηστοι μερικαὶ πρόσθετοι παρατηρήσεις :

19. Ἡ φύσις τοῦ δικαίου τῆς ἐργασίας ὡς ἐξαιρετικοῦ. Ἀνωτέρω (16) παρετηρήσαμεν, ὅτι ὁ κανὼν τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τῆς καλῆς πίστεως, ἐφ' οὗ θεμελιοῦται ἡ ἀποδυνάμωσις, εἶναι, ὅπως ὁλόκληρον τὸ δίκαιον, κανὼν κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, καὶ ὑπόκειται, ὡς τοιοῦτος, εἰς τὴν αὐτὴν νομοτέλειαν : ἐκφράζει ἀντιλήψεις ἐν δεδομένῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ τῆς κρατούσης τάξεως καὶ ὑπόκειται εἰς συνεχῆ μεταβολήν. Αἱ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀνέρχονται εἰς τὸ προσκήνιον τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς ζωῆς, φέρουν νέας ἀντιλήψεις καὶ ἐπιβάλλουν νέον δίκαιον (καὶ νέα χρηστὰ ἤθη), ὅπερ, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τῆς μεταβολῆς, ἀρνεῖται τόσον τὸ ἰσχὺον δίκαιον, ὅσον καὶ τὴν κρατοῦσαν ἀντίληψιν περὶ καλῆς πίστεως καὶ χρηστῶν ἠθῶν, εἴτε ἐξ ὁλοκλήρου, εἴτε ἐν μέρει. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, τῆς μερικῆς μεταβολῆς, τὸ νέον δίκαιον δρᾷ ὡς ἐξαίρεσις τοῦ κρατοῦντος δικαίου καὶ τῆς παρομαρτούσης αὐτῷ καλῆς πίστεως. Ἐὰν συνεπῶς εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν νέων προβλημάτων δοθῇ προέχουσα ἀξία εἰς τὴν κρατοῦσαν ἀντίληψιν ἠθῶν καὶ καλῆς πίστεως, εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ ἐξαιρετικὸς κανὼν δὲν θὰ ἐ-

πιτελέσῃ τὴν ἀποστολήν του, δὲν θὰ ἀποβῇ δύναμις προόδου.

Ἡ ἀνωτέρω διαπίστωσις καλύπτει ὅλους τοὺς ἐξαιρετικοὺς κανόνας δικαίου - καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐννοοῦμεν τὸ δίκαιον, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλουν αἱ προοδευτικαὶ τάσεις καὶ οὐχὶ τὸ δίκαιον τῆς ὀλιγαρχίας, ὅπερ ἐπιβάλλεται εἰς περιόδους ὑποχωρήσεως καὶ ἀποκαλεῖται ἐπίσης δίκαιον ἐξαιρετικόν. Οὕτω, διὰ νὰ φέρωμεν μερικὰ παραδείγματα, τὸ δίκαιον τοῦ ἐνοικιοστασίου εὑρίσκεται εἰς ὀξεῖαν ἀντίθεσιν καὶ πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐλευθέρας συναλλαγῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς καλῆς πίστεως, διότι ἀμφότεροι ἀπηχοῦν τὴν περὶ δικαίου ἀντίληψιν τῶν ἰδιοκτητῶν. Οἱ ἐνοικιοστασιακοὶ μισθωταὶ θὰ ἠδύναντο, βάσει τῶν κανόνων ταύτης, νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐκτὸς τῆς καλῆς πίστεως, διότι παρεβίασαν τὰς συμφωνίας των περὶ καταβλητέου μισθώματος καὶ ἀποδόσεως τῶν μισθίων ἐπὶ τῇ λήξει τῆς συμβάσεως. Ἐπίσης οἱ ἀγορασταὶ θὰ ἠδύναντο νὰ χαρακτηρισθοῦν κακόπιστοι, διότι, ἀφοῦ ἠγόρασαν ὅ,τι ἤθελον, ἐπικαλοῦνται τὸν εἰδικὸν κανόνα τῆς διατιμήσεως καὶ ἀρνοῦνται τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπὶ πλέον συμφωνηθέντος τιμήματος.

Τὸ ἐργατικὸν δίκαιον εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐξαιρετικὸν δίκαιον. Εἰς τὴν χώραν μας μάλιστα, ὅπου ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν ἀπηρχαιωμέναι παραγωγικαὶ σχέσεις, οἱ κανόνες τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εὑρίσκονται ἐν πολλοῖς εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐπίσης καθυστερημένας ἀντιλήψεις περὶ καλῆς πίστεως καὶ χρηστῶν ἠθῶν. Ὁ οἰκοδεσπότης π.χ., ὁ ὁποῖος προσλαμβάνει ὀρφανὴν κόρην ὡς ὑπηρέτριαν, ἔχει τὴν δεδικαιολογημένην πεποίθησιν, ὅτι κάμνει ἐλεημοσύνην καὶ εὐλόγως ἐξανίσταται, ὅταν ἀντιμετωπίζῃ ἀξίωσιν ταύτης περὶ μισθοῦ, ἀσφαλίσεως κλπ. Ἡ ὁ ἐργοδότης, ὁ ὁποῖος προσέλαβεν ἄνεργον ἐπὶ τῇ βεβαιώσει, ὅτι θὰ ἠρκεῖτο νὰ λαμβάνῃ ἄρτον καὶ στέγην, ἀγανακτεῖ, ὅταν ὁ μισθωτὸς ἀξιώσῃ ὅσα οἱ ἐργατικοὶ νόμοι ὁρίζουν. Καὶ ὁ νεόκοπος ἐπιχειρηματίας, ὁ ὁποῖος, διατηρῶν ἀκόμη τὰς συνηθείας τοῦ χωρίου του, ὅπου ἡ ἐργασία διεξήγετο ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου, ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ τὰς ἀξιώσεις τῶν μισθωτῶν του περὶ κανονικῆς ἀδείας, ὀκταώρου κλπ. Εἶναι σχεδὸν βέβαιον, ὅτι εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, ἂν ἐπρόκειτο αἱ ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ νὰ κριθοῦν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γενικῆς περὶ καλῆς πίστεως καὶ χρηστῶν ἠθῶν ἀντιλήψεως θὰ εἶχον ἀποδοκιμασθῇ.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐπιβεβαιώνει ὅσα ἀνωτέρω (17, 18) ὑπεστηρίξαμεν, ὅτι δηλαδὴ ὁ νέος κανὼν τοῦ δικαίου παραμερίζει τοὺς ἀντιθέτους πρὸς αὐτὸν κανόνας τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τῆς καλῆς πίστεως καὶ ἀνέχεται ἐκ τῶν κανόνων τούτων μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς κοινωνικῆς ἀποστολῆς τοῦ νόμου καὶ τοῦ ὑπὸ τούτου παρεχομένου δικαιώματος. Δικαιούμεθα συνεπῶς νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος ἡ ἀποδυνάμωσις νὰ σημάνῃ γενικὴν ὑποχώρησιν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Διότι ἡ κρατοῦσα ἀντίληψις περὶ καλῆς πίστεως καὶ ἠθῶν δὲν συμβιβάζεται ἐν πολλοῖς πρὸς τὰς νέας ἀντιλήψεις, τὰς ὁποίας ἀπηχεῖ τὸ δίκαιον ἐργασίας. Ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἀγνοεῖται, κατὰ τὸν ἔλεγχον τῆς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος, τελείως ὁ κοινωνικὸς σκοπὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ κανόνος τοῦ ἐργατικοῦ νόμου παρεχομένου δικαιώματος, ὅστις, ἐὰν ἐλαμβάνετο, ὡς ἔδει, ὑπ' ὄψιν, θὰ ἔδιδε τὸ ὀρθὸν μέτρον χρησιμοποιήσεως τῶν κανόνων τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν.

20. Ὁ κανὼν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι δ η μ ο σ ί α ς τ ά ξ ε ω ς. Μία ἄλλη παρατήρησις, ἡ ὁποία καθιστᾷ ἀπροσάρμοστον τὴν ἀποδυνάμωσιν εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καὶ ἡ ὁποία ἐπεσημάνθη ἤδη, εἶναι ἡ ἐξ ὁρισμοῦ κατάστασις ἀνάγκης τοῦ μισθωτοῦ. Αὐτὴ ἡ κατάστασις τοῦ μισθωτοῦ ἀφαιρεῖ πᾶσαν νομικὴν ἀξίαν ἀπὸ οἱανδήποτε πρᾶξιν τοῦ μισθωτοῦ, δι' ἧς ἀποζενοῦται τῶν δικαιωμάτων του, εἴτε πρόκειται περὶ παραιτήσεως, εἴτε περὶ οἱασδήποτε ἄλλης «συμπεριφορᾶς», ἀγούσης εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀναγνώρισις δὲ αὐτῆς τῆς ἐξ ὁρισμοῦ μειωμένης ἱκανότητος τῶν μισθωτῶν πρὸς ἐλευθέραν συναλλαγὴν προσδίδει εἰς τοὺς ἐργατικοὺς νόμους τὸν χαρακτῆρα κανόνων δημοσίας τάξεως.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι, ἐνῷ οἱ πάντες ἀναγνωρίζουν αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἀνάγκης τῶν μισθωτῶν, ἐν τούτοις δὲν δυσκολεύονται δι' ἄλλων τρόπων νὰ τὴν παραμορφώνουν ἢ νὰ τὴν ἀγνοοῦν. Οὕτω π.χ. εἰς τὴν διαφοράν, ἐφ' ἧς ἡ ἀνωτέρω Ὁλ. Α.Π. 173]1961 ὑπεστηρίχθη (I s e l e, ἐνθ'

ἀνωτ.), ὅτι δὲν ὑφίσταται κατάστασις ἀνάγκης τοῦ μισθωτοῦ (καὶ συνεπῶς ἡ «συμπεριφορὰ» του ἠδύνατο νὰ στηρίξῃ ἀποδυνάμωσιν), ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ μισθωτὸς τῆς περιπτώσεως ὑπηρέτει κυρίως ὡς δημόσιος ὑπάλληλος καὶ οἱ μισθοί, οὓς ἐζήτει, ἐπήγαζον ἐκ δευτερευούσης ἀπασχολήσεώς του εἰς ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον. Παρημελήθη ὅμως νὰ ἐρευνηθῇ ὁ λόγος, δι' ὃν οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐπιζητοῦν καὶ πρόσθετον ἐργασίαν. Ἂν τοῦτο ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν, θὰ προέκυπτεν, ὅτι οἱ μισθωτοὶ εἰς τὴν χώραν μας ἐπιδιώκουν συμπληρωματικὴν ἀπασχόλησιν ἢ ὑπεραπασχόλησιν (ὑπερωριακὴν ἐργασίαν) οὐχὶ ἐξ ἀπληστίας, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, διότι αἱ κύριαι ἀποδοχαὶ των δὲν ἐξαρκοῦν πρὸς συντήρησίν των. Θὰ προέκυπτε δηλ. ὅτι ἡ συμπληρωματικὴ ἀπασχόλησις, οὐ μόνον δὲν ἀπέκλειεν, ἀλλὰ καθίστα ἀποδεδειγμένην τὴν ὕπαρξιν ἀνάγκης τοῦ μισθωτοῦ.

Εἰς ἄλλας περιπτώσεις (βλέπε Α.Π. 726]1958, 247]1955, 593]1960) ἠκολουθήθη πλέον ἁπλοῦς τρόπος: Ἐκρίθη, ὅτι αἱ διατάξεις ἐργατικῶν νόμων, ἐφ' ὧν στηρίζονται αἱ ἐπίδικοι ἀξιώσεις, δὲν ἦσαν δημοσίας τάξεως καὶ συνεπῶς δὲν ἀπέκλειον ἀντίθετον συμφωνίαν - παραίτησιν. Εὐτυχῶς αἱ ἀποφάσεις αὗται ἀπεδοκιμάσθησαν ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (254]1961).

Ἐν ὄψει τούτων πιστεύομεν, ὅτι ἡ οὐσιαστικὴ δύναμις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου συνίσταται εἰς τὸν χαρακτῆρα του ὡς νόμου δημοσίας τάξεως. Τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει τὴν ἐφαρμογήν του ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως ἢ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν μερῶν. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο πρέπει νὰ λεχθῇ, διὰ μίαν ἔτι φοράν, ὅτι ἡ Ὁλ. Α.Π. 173]1961 διεκήρυξεν ὀρθῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐργατικοῦ νόμου ὡς κανόνος δημοσίας τάξεως καὶ διεφύλαξε τὸ ἐργατικὸν δίκαιον.

21. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ μία τελευταία παρατήρησις, ἡ ὁποία συνηγορεῖ διὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς ἀποδυναμώσεως ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου: Ἡ σχέσις ἐργασίας εἶναι συνυφασμένη πάντοτε μὲ μίαν χρονικὴν διάρκειαν. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο, ὅπερ ἔχει βαρύνουσαν σημασίαν, εἴτε ἐκτιμᾶται ἐσφαλμένως, εἴτε δὲν λαμβάνεται ποσῶς ὑπ' ὄψιν.

α. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, ἐπειδὴ ὡρισμένη «συμπεριφορὰ» τοῦ μισθωτοῦ διήρκεσεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἀποβλέπει τελικῶς εἰς βάρος του. Οὕτω π.χ. εἰς τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω διαφοράν, ἐφ' ἧς ἡ Ὁλ. Α.Π., ὑποστηρίζεται (βλέπε Iselc, ἔνθ' ἀνωτ.), ὅτι τὸ γεγονός, ὅτι ἐπὶ 12 ἔτη ὁ μισθωτὸς ἠνέχθη νὰ πληρώνεται μὲ μικροτέρας τῶν νομίμων ἀποδοχάς, πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς βάρος του. Θὰ ἠδυνάμεθα ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν: ὅτι, πρῶτον, κατὰ τὸν ἑλληνικὸν νόμον (ἄρθρον 250 Α.Κ.), αἱ ἀπαιτήσεις μισθῶν, αἱ παλαιότεραι τῆς τελευταίας πενταετίας, ὑπέκυψαν εἰς παραγραφήν. Συνεπῶς τὸ στοιχεῖον τῆς χρονικῆς διαρκείας παρεμορφώθη, ἀφοῦ, διὰ νὰ κριθῇ, ἂν ὑφίστανται αἱ ἀπαιτήσεις τῆς τελευταίας πενταετίας, περὶ ὧν ἐπρόκειτο, ἐχρησιμοποιήθη ὁ ἀπώτερος καὶ μείζων χρόνος, τῆς 12ετίας, μολονότι διὰ τῆς παραγραφῆς εἶχεν ἤδη ἀπαλλαγῇ ὁ ἐργοδότης τῶν μισθῶν τῶν πρώτων ἑπτὰ ἐτῶν. Καί, ὅτι, δεύτερον, καταβολὴ μικροτέρου μισθοῦ ἀποτελεῖ ποινικὸν ἀδίκημα (νόμος 547] 1937). Συνεπῶς τὸ στοιχεῖον τῆς διαρκείας (12ετίας) ἐκτιμᾶται ἐσφαλμένως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως. Διότι ἡ ἐπὶ μακρὸν ἐπαναλαμβανομένη παράνομος συμπεριφορὰ τοῦ ἐργοδότου ἀποτελεῖ κατ' ἐξακολούθησιν ἀδίκημα, ὅπερ θὰ πρέπει νὰ ἐπαυξάνῃ τὴν εὐθύνην του (Ποιν. Κώδ. ἄρθρον 98) καὶ οὐχὶ νὰ τὸν ἀπαλλάσσῃ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς τοῦ μισθοῦ.

β. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ στοιχεῖον τῆς διαρκείας εἰς τὴν σχέσιν ἐργασίας, ὁ μισθωτὸς διατρέχει τὸν κίνδυνον οὐ μόνον νὰ ἀπολέσῃ διὰ τῆς ἀποδυναμώσεως τὰς γεγεννημένας ἀξιώσεις του, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ συνεχίσῃ ἐργαζόμενος ὑπὸ παράνομον καθεστώς. Ἀληθῶς ὁ μισθωτός, ὁ ὁποῖος ἠνέχθη ἐπὶ μακρὸν μίαν παράνομον κατάστασιν, ἐὰν συνεχίσῃ νὰ ἐργάζεται, θὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ βραδύτερον, ἐὰν προβάλῃ τὰς ἀξιώσεις του, τὴν αὐτὴν ἔνστασιν ἀποδυναμώσεως, ἐνισχυμένην μάλιστα λόγῳ τῆς παρόδου καὶ ἄλλου χρόνου. Ἐὰν ἀρνηθῇ νὰ ἐργασθῇ καὶ ἀποχωρήσῃ, δὲν θὰ δικαιοῦται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἠναγκάσθη πρὸς τοῦτο λόγῳ παρανόμου συμπεριφορᾶς τοῦ ἐργοδότου, διότι ἡ ἀποδυνάμωσις ἀποτελεῖ νόμιμον μεταβολήν. Συνεπῶς ὁ μισθωτὸς πρέπει ἢ νὰ συνεχίσῃ ἐργαζόμενος ὑπὸ τὸ παράνομον καθεστὼς ἢ νὰ ἀποχωρήσῃ ἄνευ τινὸς ἀποζημιώσεως.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Ἐπίδομα ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ πολεμιστῶν κατὰ Ν.Δ. 1799|1942

Ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2|1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ νομίμου μισθοῦ προσωπικοῦ Γραφείων ἢ ἐκτελούντων ἐργασίαν Γραφείου.—Προσμέτρησις διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ μισθοῦ ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας παρὰ τῇ εἰς ἣν ὑπηρετοῦσαν ἐπιχειρήσει ἅπαντος τοῦ προδιαδραμόντος χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρ' αὐτῇ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 Νόμου 2655|1953, ἀδιαφόρως ἂν ἡ ὑπηρεσία αὕτη παρεσχέθη ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ὑπαλλήλου Γραφείου ἢ ἐκτελοῦντος ἐργασίαν Γραφείου.—Προϋπηρεσία εἰς ὁμότιμα καθήκοντα.—Παροχὴ ἐπιδόματος ἐκ 15ο|ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ πολεμιστῶν τοῦ Ν.Δ. 1799|1942.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6626|1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16929|3371|1959 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἐγκριθείσης, μετὰ τροποποιήσεων, καὶ κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς ὑπ' ἀριθ. 2|1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ γραφείων κλπ. ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας» (ΕΕΔ 18, 343). (Ἰσχύουσα ἤδη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26762|5678|1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ ὑπ' ἀριθ. 2|1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ΕΕΔ 20, 572).

Ἑρμηνεύεται ἡ διάταξις τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὑπολογισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν μισθωτῶν ὡς ὑπαλλήλων διὰ τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ.

Περὶ τῶν ἐκ τῆς μετατάξεως τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον συνεπειῶν, ἐκ τῆς διατάξεως περὶ τῆς ὁποίας συνάγεται, κατὰ τὸν Ἄρειον Πάγον, ἡ δοθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος λύσις, προβλέπει καὶ διάταξις τῆς ἰσχυούσης ἤδη ὑπ' ἀριθ. 2|1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ἐνθ' ἀνωτ.), κατὰ τὴν ὁποίαν μάλιστα, κατ' ἐξαίρεσιν, ὁ παρ' ὃ ἐγένετο ἡ μετάταξις ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως προσμετρήσῃ τὴν παρ' αὐτῷ διανυθεῖσαν προϋπηρεσίαν εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τοῦ μεταταγέντος εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον μισθωτοῦ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ.

Σχετικὴ ἤδη πρὸς τὸ θέμα τῆς ἐκ 15ο|ο προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν πολεμιστῶν τοῦ πολέμου τοῦ 1940 - 1941 κατὰ τὸ ν.δ. 1799|1942 εἶναι καὶ ἡ ὁμοίως ἀπορρηθεῖσα Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10820|1962 (εἰσηγητὴς *Χ. Καλαπασίας*, ΕΕΔ 21, 1362). (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τούτου ἐν ΕΕΔ 21, 1362, ἔνθα καὶ παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 555|1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Χατζηδάκης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Τρίμης, Κ. Δημάκης

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2|1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16929|1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, εἰς τὰς διατάξεις τῆς ὁποίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 αὐτῆς, ὑπάγεται τὸ προσωπικὸν τῶν γραφείων καὶ τὸ προσωπικὸν τὸ ἐκτελοῦν ἐργασίαν γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του, τῶν ἐν Ἑλλάδι λειτουργουσῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς τούτων, πλὴν μόνου τῶν τραπεζιτικῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν ἐπιχειρήσεων, δι' αὐτῆς καθορίζονται τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τούτου, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας διὰ τοὺς ἄρρενας ὑπαλλήλους καὶ τοῦ 18ου διὰ τὰς θή-

λεις, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας των, ὁριζομένου ὡς κατωτάτου ὁρίου βασικοῦ μισθοῦ διὰ τοὺς ἄρρενας, τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει τὸ 24ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, εἰς δραχμὰς 2.400 (ἄρθρον 2 στοιχ. Λ'), περαιτέρω δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 ἐδάφ. α' ὁρίζεται, ὅτι ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατὰ ἔτη ὑπηρεσίας καθορισμὸς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν περὶ ὧν αὐτὴ μισθωτῶν γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπηρεσίας καὶ πραγματικῆς ἐργασίας παρὰ τῇ εἰς ἣν ὑπηρετεῖ ἐπιχειρήσει, προσαυξανομένης καὶ κατὰ τὴν παρ' ἄλλῃ ἰδιωτικῇ ἐπιχειρήσει, Δημοσίῳ, Ν.Π.Δ.Δ. κλπ. πραγματικὴν προϋπηρεσίαν εἰς ἀμότιμα καθήκοντα, ἀναδρομικῶς μέχρι τοῦ πρώτου διορισμοῦ.

Ἐκ τῶν διατάξεων ταύτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὸν κατ' αὐτὰς καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων γραφείων ἢ ἐκτελούντων ἐργασίαν γραφείου τῶν ἄνω ἐπιχειρήσεων, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας των παρὰ τῇ εἰς ἣν ὑπηρετοῦσαν ἐπιχειρήσει, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ προσμετρεῖται ἅπας ὁ προδιαβραυὼν χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας ταύτων παρ' αὐτῇ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ὑπαλλήλου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 1234 καὶ τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2655]1953, ἀδιαφόρως ἂν ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ παρεσχέθη ὑπὸ ταύτων ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ὑπαλλήλου γραφείου ἢ ἐκτελοῦντος ἐργασίαν γραφείου. Προϋπηρεσία δὲ εἰς ἀμότιμα καθήκοντα ἀπαιτεῖται μόνον ἂν αὐτὴ διενύθη παρ' ἄλλῃ ἐπιχειρήσει ἢ τῷ Δημοσίῳ ἢ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου κλπ. Ἡ τοιαύτη τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων ἔννοια ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου β' τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου, δι' ἧς ρητῶς ὁρίζεται, ὅτι «ἐν περιπτώσει μετατάξεως τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον, ὁ χρόνος ὑπηρεσίας ὡς ὑπαλλήλου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀναλήψεως ὑπαλληλικῆς ὑπηρεσίας», ἐξ ἧς, κατ' ἀντιδιαστολήν, συνάγεται, ὅτι πᾶσα ἄλλη παρὰ τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει προϋπηρεσία ὡς ὑπαλλήλου, πλὴν ἐκείνης τοῦ ὑπηρέτου, προσμετρεῖται πρὸς καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν περὶ ὧν πρόκειται ὑπαλλήλων. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικληθεισῶν καὶ προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης ἀπὸ 10ης Μαΐου 1934, ἵνα ἐφεξῆς τῇ παρέχῃ τὴν ἐργασίαν του ὡς εἰσπράκτωρ τῶν τροχιοδρομικῶν ὀχημάτων της, παρεῖχεν αὐτῇ ἐκτοτε τὴν ἐργασίαν ταύτην μέχρι τῆς 1.11.1941, ὅτε αὐτῆς δὲ καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς 15.12.1959 ἐργασίαν ὑπαλλήλου τῶν γραφείων της, ἤτοι τῶν οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῆς, καὶ μετὰ ταῦτα, ὑπολογίσαν πρὸς καθορισμὸν τοῦ οὐτινος οὗτος βάσει τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων ἐδικαιοῦτο βασικοῦ μισθοῦ ὡς ἔτη προϋπηρεσίας καὶ τὴν ἐργασίαν, ἣν οὗτος εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον παρέσχεν ὡς εἰσπράκτωρ τῶν τροχιοδρομικῶν ὀχημάτων αὐτῆς, ὀρθῶς τὰς διατάξεις ταύτας ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 1ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου 1040]1942, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 1799]1942, αὐθαιμῶς καταργηθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 69]1945 συντ. πράξεως, ἡρμηνεύθη δὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄρθρον διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 1745]1944, πολιτισταὶ τοῦ πολέμου 1940 - 1941, τυγχάνοντες πρὸ τοῦ πολέμου τούτου ὑπάλληλοι εἰς δημοσίας, δημοτικὰς ἢ κοινοτικὰς Ὑπηρεσίας ἢ Ὀργανισμοὺς δημοσίου δικαίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, δικαιοῦνται ἐπιδόματος 15ο]ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ κατὰ πρῶτον λόγον ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ἐπιβαλλομένη τιμητικὴ προαγωγὴ ἐλλείψει προσόντων. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ν.δ. 3741]1957, ἡρμηνεύσαν τὴν ὡς εἴρηται διάταξιν, τὰ βάσει ταύτης χορηγούμενον ἐπίδομα θεωρεῖται ὡς προσαύξησις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ.

Ἐκ τῶν διατάξεων ταύτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ ὑπὸ ταύτων προβλεπόμενον ἐπίδομα, θεωρούμενον ὡς προσαύξησις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, εἶναι καταβλητέον εἰς τὸν ὑπάλληλον, συντρεχουσῶν τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε βασικοῦ μισθοῦ, εἴτε οὗτος ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ τυχὸν διέποντος τὸν ὑπάλληλον ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, εἴτε διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑποχρεωτικῶς ὀριζούσης αὐτόν, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ ὑπάλληλος, τυχὼν τοῦ ἐπιδόματος τούτου, δὲν παύει δικαιούμενος αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἂν μεταγενεστέρως καθωρίσθη διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως βασικὸς μισθὸς τοιοῦτος, ὥστε οὗτος νὰ ἦ ἀνώτερος τοῦ ἀθροίσματος τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ὡς οὗτος καθωρίζετο διὰ τοῦ τυχὸν διέποντος τὸν ὑπάλληλον ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ καὶ τοῦ βάσει τοῦ μισθοῦ τούτου καταβαλλομένου ἐπιδόματος. Ἀντίθετος ἄλλως τε ἐκδοχὴ θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν στέρησιν ἢ τουλάχιστον τὸν περιορισμὸν τῆς ἐκ τοῦ ὡς ἄνω νόμου προβλεπομένης διὰ τὸν ὑπάλληλον τοῦτον τιμητικῆς εὐνοίας. Ὅθεν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, οὕτω καὶ τοῦτο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, κρίναν, ὀρθῶς τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 2ος καὶ 3ος λόγοι ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμοι.

ΕΞΙΣΩΜΕΝΗ ΑΜΟΙΒΗ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΜΟΙΒΗΝ ΑΝΔΡΟΣ

Διεθνής αρχή περί ίσης αμοιβής δι' εργασίαν ίσης αξίας

Αρχή γενικότητος των Νόμων διά της ισχύος αύτών επί πασών των σχέσεων, τας οποίας αφορώσι και εφ' όσον δεν διακρίνουσιν ανεξαρτήτως φύλου. — Τάσις προς εξάλειψιν διακρίσεως δικαιωμάτων ανδρών και γυναικών και καθιέρωσιν της αρχής της ισότητος μεταξύ των δύο φύλων δι' αποδοχής της αρχής ίση αμοιβή δι' εργασίαν ίσης αξίας, καθιερωθείσης διά της υπ' αριθ 100 Διεθνούς Συμβάσεως.—Διατήρησις εν Ελλάδι των υφισταμένων διακρίσεων περί μισθών και ημερομισθίων όπου νομοθετικώς έχουν καθιερωθή.—Ισχύς όμως των αυτών διά τους άνδρας και γυναίκας, όπου δεν γίνεται διάκρισις.—Ημερομίσθια κεραμοπλινθοποιών.

Το πρόβλημα της εξισώσεως της αμοιβής των γυναικών προς εκείνην των ανδρών επί εργασίας ίσης αξίας έχει ήδη διεθνώς τεθή.

Ούτω κατά την από του έτους 1951 ισχύουσαν δι' άλλα Κράτη υπ' αριθ. 100 Διεθνή Σύμβασιν περί ισότητος αμοιβής (ή οποία όμως δεν έχει κυρωθή παρ' ημίν νομοθετικώς) εκαστον μέλος οφείλει διά μέσων, προσαρμοζομένων εις τας εν ισχύι μεθόδους διά τον καθορισμόν των όρίων αμοιβής, να ενισχύη και καθ' ό μέτρον τούτο συμβιβάζεται προς τας εν λόγω μεθόδους να εξασφαλίζη την εφαρμογήν δι' άπαντας τους εργαζομένους της αρχής της ίσης αμοιβής μεταξύ αρρένων και θηλέων, εργαζομένων δι' εργασίαν ίσης αξίας.

Η αρχή αύτη δύναται να εφαρμοσθή μέσω α) είτε της εθνικής νομοθεσίας, β) είτε παντός συστήματος καθορισμού της αμοιβής, καθιερουμένου ή αναγνωρισμένου υπό της νομοθεσίας, γ) είτε συλλογικών συμβάσεων εργασίας, συναπτομένων μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων, είτε διά του συνδυασμού των εν λόγω διαφόρων μέσων. (Ίδετε σχετικώς και Χ. Ἀγαλλοπούλου, Εἰσαγωγή εἰς τό Ἐργατικόν Δίκαιον, σ. 28).

Εν τη παρ' ημίν πρακτική υφίστανται πλείσται συλλογικαί συμβάσεις εργασίας και διαιτητικαί αποφάσεις, αί οποίαι διακρίνουν τον μισθόν των ανδρών από τον τοιούτον των γυναικών, χωρίς βεβαίως να είθεται ζήτημα ότι τούτο είναι παράνομον, ένω, εξ άλλου, και τα Διαιτητικά Δικαστήρια του νόμου 3239|1955 δύνανται να εξομοιώσουν εις δεδομένας περιπτώσεις τας αποδοχάς των γυναικών προς τας των ανδρών. (Ίδετε την Σ.Ε. 2370|1960, εισηγητής Χ. Παναγιωτόπουλος, ΕΕΔ 30, 17).

Ανεξαρτήτως όμως του εις ποίαν έκτασιν βαίνει η απήχησις της διεθνούς αυτής αρχής από απόψεως ερμηνείας και εφαρμογής δεδομένης συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή διαιτητικής αποφάσεως, εφ' όσον εις αυτην δεν γίνεται διάκρισις αμοιβής μεταξύ ανδρών και γυναικών (ως η περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης), δεν είθεται ζήτημα δυνατής υπό του Δικαστηρίου διακρίσεως και κατά την άπογην της αποφάσεως αυτής του Πρωτοδικείου.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4590|1962

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. Στ. Διαμαντάκης
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. Ι. Κιούσης
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Τρέμμας, Ν. Ταιπηνιάς

Συνεπεία της αρχής της γενικότητος των νόμων αύτου, υπό τας εν αύτοις προϋποθέσεις, ισχύουσιν επί πασών των σχέσεων, ας αφορώσι, και, εφ' όσον δεν διακρίνουσι, καταλαμβάνουσι τας εν αύτοις ρυθμιζομένας σχέσεις, ανεξαρτήτως φύλου. Τούτο τελεί εν αρμονία προς την τάσιν της νομοθεσίας εκάστου των συγχρόνων Κρατών προς εξάλειψιν πάσης τυχόν υφισταμένης διακρίσεως δικαιωμάτων ανδρών και γυναικών και καθιέρωσιν της αρχής της Ισότητος, μεταξύ των δύο φύλων, ήτις και εντονώτερον εκδηλούται εν τη εργατική νομοθεσία δι' αποδοχής της αρχής ίση αμοιβή δι' εργασίαν ίσης αξίας, καθιερωθείσης διά της υπ' αριθ. 100 Διεθνούς Συμβάσεως του έτους 1951, εις ην ναι μεν δεν προσεχώρησεν η Ελλάς, πλην τούτο ουδέν άλλο σημαίνει, είμη ότι εν Ελλάδι διατηρούνται εν ισχύι αι υφιστάμεναι διακρίσεις, εν αις και των μισθών και ημερομισθίων, έκει όπου νομοθετικώς έχουν καθιερωθή, και συνεπώς όπου δεν γίνεται διάκρισις αι μισθοί και τα ημερομίσθια, ως καθορίζονται κατά κατηγορίας και ειδικότητας εργαζομένων, ισχύουν διά τε τους άνδρας και τας γυναίκας. Περαιτέρω νόμος υπό ουσιαστικήν έννοιαν είναι και αι προς τας συλλογικάς συμβάσεις εξομοιούμεναι διαιτητικαί αποφάσεις, αί καταρτιζόμεναι κατά τας διατάξεις του νόμου 3239|1955 (Α.Π. 270|1960, ΕΕΝ 27, 797) και κατ' ακολουθίαν, εφ' όσον εν αύτοις δεν γίνεται διάκρισις, αι διά τούτων καθοριζόμενοι μισθοί και ημερομίσθια ισχύουν ανεξαρτήτως φύλου εργαζομένων. Εντεύθεν η εκ των άρθρων 200 και 288 του Α.Κ. απορρέουσα αρχή της ίσης μεταχειρίσεως δεν είναι δυνατόν να επεκταθή πέραν ωρισμένων όρίων και δεν ευρίσκει έδαφος εφαρμογής επί περιπτώσεων καταλαμβανομένων υπό του νόμου και ρυθμιζομένων υπό τούτου. Όθεν, εφ' όσον αι υπ' αριθ. 1|1956, 5|1959 και 22|1961 αποφάσεις του Δ.Δ. Δ.Δ. Αθηνών, αίτινες κηρυχθείσαι αντιστοίχως εκτελούνται διά των υπ' αριθ. 15478|1956, 70167|15226|1959 και 57942|10358|1961 κοινών αποφάσεων των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, επέχουσιν ισχύν ουσιαστικού νόμου, καθορίζουσαι τους όρους αμοιβής και εργασίας των

ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΑΙ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΜΕΛΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Έννοια των σχετικών επί του θέματος νομοθετικών διατάξεων

Όρισμοί άρθρου 9 § 3 Α.Ν. 971]1949, κυρωθέντος υπό του Ν.Δ. 1104]1949.—Παροχή δι' αύτου των υπέρ των πολεμιστών του πολέμου 1940 - 1941 και της Μέσης Ανατολής εύεργετημάτων, μεταξύ των οποίων και το υπό του άρθρου 7 Ν.Δ. 1799]1942 προβλεπόμενον εύεργέτημα της τιμητικής προαγωγής, άλλως επιδόματος επί του μισθού.—Έννοια διατάξεων.—Έλλειψις αποφάσεως Υπηρεσιακού Συμβουλίου περί της ικανότητος του προακτέου κατ' υπαιτιότητα του εργοδότου και συνέπειαι.

Ανηρέθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, εις την οποίαν διά της υπ' αριθ. 362]1962 αποφάσεως του Β' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου παρεπέμφθη η αίτησις αναιρέσεως της Τραπέζης Ελλάδος ως προς πάντας τους λόγους αύτης προς εκδίκασιν, εν μέρει η υπ' αριθ. 2934]1961 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών.

Περίπτωσις υπήρξε προαγωγής νεοπολεμιστού εκ των υπό του ά.ν. 971]1949 προστατευομένων, ως ημρηνεύθη διά του άρθρου 11 § 7 του νόμου 4089]1960, εν συνδυασμώ προς το ν.δ. 1799]1942 (ΕΕΔ 1, 860) περί τιμητικής προαγωγής κλπ.

Αρείου Πάγου 570]1962. Ολομελείας

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Χ. Δημοπουλόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Βασσιάς, Ι. Παπέλης

Κατά το άρθρον 9 § 3 του ά.ν. 971]1949, κυρωθέντος υπό του ν.δ. 1104]1949, τα μέλη (βαθμοφόρα ή μή) των εθνικών ανταρτικών ομάδων και των εθνικών οργανώσεων πληροφοριών και δολιοφθοράς, ως και το εν εδαφίω γ' της παραγράφου 2 του προηγουμένου άρθρου μέλη των εθνικών οργανώσεων εσωτερικού, απολαμβάνουν πάντων των κατά την εκάστοτε ισχύουσαν νομοθεσίαν αναγνωριζομένων ευεργετημάτων υπέρ των αντιστοίχων κατηγοριών των πολεμιστών του πολέμου 1940 - 1941 και της Μέσης Ανατολής πλην των συνταξιοδοτικών τοιούτων. Μεταξύ των διά της διατάξεως ταύτης απονεμομένων ευεργετημάτων περιλαμβάνεται και το προβλεπόμενον υπό του άρθρου 7 του νόμου 1799]1942, κατά το οποίον οι ανάπηροι πολέμου, τραυματίαι και εφεδροι αξιωματικοί ή όπλίται πολεμισταί του πολέμου 1940 - 1941, τυγχάνοντες πρό του πολέμου υπάλληλοι εις δημοσίου, δημοτικάς ή κοινοτικάς υπηρεσίας ή υπάλληλοι εις οργανισμούς δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου εν γένει, υφισταμένους κατά την δημοσίευσιν του παρόντος, προάγονται κατ' απόλυτον προτίμησιν εις τον άμεσως ανώτερον του όν κέκτηνται εν βαθμού προς πλήρωσιν κενών οργανικών θέσεων, και εν έτι δεν έχωσι συμπληρώσει τον προς προαγωγήν απαιτούμενον χρόνον, εφ' όσον κέκτηνται τα λοιπά κατά τας κειμένας σήμερον διατάξεις απαιτούμενα προσόντα, προκύπτοντα εκ των εκθέσεων υπηρεσιακής ικανότητος αυτών, και μετά σύμφωνον περί της ικανότητος αυτών προς προαγωγήν γνώμην των αρμοδίων υπηρεσιακών συμβουλίων, όπου προβλέπονται τοιαύτα, εφ' όσον δε κατά τας κειμένας διατάξεις δεν προβλέπεται οργανική θέσις ανωτέρου βαθμού της υπό ταύτων κατεχομένης χορηγείται, υπό τας αυτάς προϋποθέσεις, ο μισθός του άμεσως ανωτέρου βαθμού της διαβαθμίσεως αυτών εν τη διοικητική ιεραρχία· μη υφισταμένης τοιαύτης διαβαθμίσεως χορηγείται η διαφορά μεταξύ του

κεραμοπλινθοποιείων άπασης της χώρας, ούδεμίαν διάκρισιν ποιούνται εν τω καθαρισμώ των ημερομισθίων και των εν τω κεφαλαίω Α' τούτων καθοριζομένων ειδικοτήτων, έπεται, ότι τούτο νόμω καθιερούται ίσον διά τε τους άνδρας και γυναίκας. Τούτο τείνει εν άρμονία και προς το πρότερον διά τας αυτάς ειδικότητας της κατηγορίας των εργαζομένων τούτων ισχύον νομοθετικόν καθεστώς, το καθιερωθέν διά της κατ' εξουσιοδότησιν του νόμου 28]1944 εκδοθείσης υπ' αριθ. 24625]1951 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, εκ της οποίας σαφώς αναγάγεται, ότι όπου κατά την διάταξιν της περιπτώσεως Ι της παραγράφου Θ' του Γ' μέρους αυτής δεν γίνεται διάκρισις των ημερομισθίων κατά ειδικότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών τούτο είναι διά τε τους άνδρας και τας γυναίκας ίσον. Μετά ταύτα ορθώς ή εκκαλουμένη απόφασις έκρινεν, ότι το διά των ως ανωτέρω διαιτητικών αποφάσεων καθοριζόμενον ημερομίσθιον διά την ειδικότητα του τροφοδότου (τοιούτου) ισχύει και εφ' όσον εν τη ειδικότητι ταύτη απασχολούνται γυναίκες, μονη δε η αιτιολογία αύτη στηρίζει το διατακτικόν ταύτης και ευλόγως ο πρώτος λόγος της υπό κρίσιν εφέσεως, καθ' όσον μεν πλήττει ταύτην δι' εσφαλμένην ερμηνείαν και μή ορθήν εφαρμογήν των διαιτητικών τούτων αποφάσεων, νόμω αβάσιμος και απορριπτέος εστί, καθ' όσον δε πλήττει ταύτην κατά την επάλληλον αιτιολογίαν αύτης, δι' ης εδέχθη, ότι εις το αυτό αποτέλεσμα άγεται κατ' εφαρμογήν της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, αλυσιτελής αποβαίνει ή έρευνα αυτού

λαμβανομένου παρ' αὐτῶν μισθοῦ καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀμέσως κατωτέρου βαθμοῦ εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε μὴ προαγομένους, ἐλλείψει προσόντων ἐν τῇ κατεχομένῃ ὑπηρεσίᾳ, χορηγεῖται ἐπίδομα ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ 15 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν. Ἑτέρωθεν, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἀ. ν. 971|1949, διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένου, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καθορισθήσονται ὀνομαστικῶς: α) αἱ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος ὑπαγόμεναι ἐθνικαὶ ἀνταρτικαὶ ὁμάδες, ὡς καὶ οἱ γενικοὶ ἀρχηγοὶ καὶ ἀρχηγοί, ἢ προκειμένου περὶ ὁμάδων διοικηθεισῶν συλλογικῶς αἱ ἐκτελεστικαὶ ἐπιτροπαὶ αὐτῶν, β) αἱ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος ὑπαγόμεναι ὀργανώσεις πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς, ὡς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἢ αἱ διοικοῦσαι ἐπιτροπαὶ αὐτῶν καὶ γ) αἱ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 (ἐδάφ. α') τοῦ παρόντος ὑπαγόμεναι ἐθνικαὶ ὀργανώσεις ἐσωτερικοῦ, ὡς καὶ αἱ διοικοῦσαι ἐπιτροπαὶ αὐτῶν.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει σαφῶς, ὅτι τὸ δι' αὐτῶν παρεχόμενον εἰς τὸν ὑπάλληλον δικαίωμα τῆς κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ γεννᾶται οὐχὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 971|1949, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ βασιλικοῦ διατάγματος τοῦ προσδιδόντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν ἀνῆκεν οὗτος, τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὁμάδος ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως ἐσωτερικοῦ, διότι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς μέλους ὀργανώσεως τινος ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένων, ἡ ὁποία, ἀποτελοῦσα ἓν τῶν πραγματικῶν στοιχείων τοῦ δικαιώματός του τούτου, γίνεται διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ.ν. 971|1949 καταρτιζομένους πίνακας, κυρουμένους δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, τελεῖ ὑπὸ τὴν τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ὀργάνωσις ἔχει τὸν χαρακτῆρα μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένων ὀργανώσεων, τὸν ὁποῖον κτᾶται αὕτη διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 προβλεπομένου καὶ ἐκδιδομένου ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης προθεσμίας β. διατάγματος. Ἡ ἔννοια αὕτη τοῦ νόμου ἐπιμαρτυρεῖται καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 §§ 1, 3 καὶ 6 ν. δ. 4089|1960, δι' ὧν παρεσχέθη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 971|1949 μέχρι τοῦ Αὐγούστου 1962 ἡ ἐξουσία, ὅπως καὶ αὐτεπαγγέλτως ἔτι 1) ἐγγράφῃ εἰς συμπληρωματικοὺς πίνακας ἀγωνιστὰς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελε βεβαιωθῇ ἐξ ἐπισήμων στοιχείων ἡ «ἐνάρκου διοικητικῆς ἐξετάσεως», «ὅτι οὗτοι δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ὀργανώσεων ὑποβληθείσας καταστάσεις ἐκ παραδρομῆς ἢ δι' ἄλλην τινὰ σοβαρὰν αἰτίαν 2) διαγράφῃ τοὺς ἐγγεγραμμένους εἰς τοὺς κεκυρωμένους πίνακας, ἐφ' ὅσον δὲν συγκεντροῦν τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεώς των, 3) ἐπανεξετάζῃ περιπτώσεις ἀτόμων, ἅτινα λόγῳ ἐσφαλμένων στοιχείων δὲν περιελήφθησαν εἰς τοὺς πίνακας ἀναγνωρισθέντων ἀγωνιστῶν, ἀντίκειται δὲ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον ἡ ἐκδοχὴ ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἐσκόπει νὰ δώσῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971 ἔτους 1949 ὡς πρὸς τὰ παρεχόμενα ὠφελήματα εἰς τοὺς ἀναγνωριζομένους καὶ ἐν ἔτει 1962 ἀγωνιστάς, ἤτοι διὰ περίοδον 13 ὅλων ἐτῶν, πλήττων οὕτω αἰφνιδιαστικῶς καὶ ὑπερμέτρως τοὺς ἐνδιαφερομένους ὀφειλέτας. Δὲν εἶναι δὲ ἀπαραίτητον, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν αὐτῶν διατάξεων, ὅπως ἡ ὑπαλληλικὴ σχέσις εἶναι ἐνεργὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ διατάγματος τοῦ προσδίδοντος τὸν εἰρημένον χαρακτῆρα εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ὑπάλληλος, διότι τὸ διὰ τοῦ νόμου παρεχόμενον εὐεργέτημα, μολονότι δίδεται τιμῆς ἕνεκεν διὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸν πόλεμον ὑπηρεσίας, συνίσταται εἰς χρηματικὴν παροχὴν οὐ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ζητεῖται ἡ χορήγησις διαφορᾶς μισθοῦ ἢ προσαυξήσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ὑπάλληλος αἰτεῖται, διαρκούσης τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, τὴν ἀπονομὴν ἀνωτέρου βαθμοῦ, εἰς ἣν ὅμως δὲν προβαίνει ὁ ὑπόχρεος εἰς ταύτην ἐργοδότης, ἡ ἱκανοποίησις δὲ αὐτῆς εἶναι νοητὴ καὶ δυνατὴ καὶ ὅταν ἡ ὑπαλληλικὴ σχέσις δὲν εἶναι ἐνεργὸς κατὰ τὸν εἰρημένον χρόνον.

Μετὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κρίνασα νόμιμον τὴν ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1960 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπιδιώκουσαν τὴν πληρωμὴν διαφορᾶς ἀποδοχῶν, ὀφειλομένης εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος, διατελῶν ὑπάλληλος αὐτῆς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 971|1949 καὶ ἔχων τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας προϋποθέσεις, ὡς ἀποτελέσας μέλος τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ε.Δ.Ε.Σ.» «Ἑλληνοβρεταννικὴ Ὀργάνωσις Ἐθελοντῶν» δὲν προήχθη ὑπ' αὐτῆς, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λοχαγοῦ, ὃν κατεῖχεν, εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου, στερηθεὶς οὕτω τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ καὶ τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς τοῦτον ἐφεξῆς προσαυξήσεων μέχρι λύσεως τῆς σχέσεως, ἐπελθούσης τὴν 19.12.1959, ὀρθῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε διὰ τὸ τμῆμα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ μεταγενέστερον τῆς χρονολογίας δημοσιεύσεως (27.2.1953) τοῦ β. δ|τος, δι' οὗ ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἐθνικὴ ὀργάνωσις πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς ἡ ὡς ἄνω ὀργάνωσις, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἀναιρεσίβλητος, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη μὲν ἐκπροθέσμως, ἐκυρώθη ὅμως μεταγενεστέρως ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεώς του διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 5 τοῦ ν.δ. 4089|1960, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸ εἰς τὸ προηγούμενον τῆς χρονολογίας ταύτης χρονικὸν διάστημα ἀναφερόμενον μέρος τῆς ἀπαιτήσεώς του, ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον ἐσφαλμένως ἔκρινεν ἡ προσβαλλομένη ἐφαρμοστέας τὰς διατάξεις ταύτας, καταστήσασα ἑαυτὴν ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατ' ἄρθρον 807 ἐδ. 17 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810|1957, καὶ τοὺς βασίμους σχετικοὺς

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Έξαιρέσεις άπαλλαγής της ύποχρεώσεως μετά τό Ν.Δ. 4185|1961

Έξαίρεσις ύπαγωγής είς την ύποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστών τοῦ Α.Ν. 1836|1951 κατά τό πρό τοῦ Ν.Δ. 4185|1961 καθεστώς τῶν ὑπό τοῦ Δημοσίου ἐπιχορηγουμένων ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας.—Ὑπαγωγή ὅμως εἰς τήν ὑποχρέωσιν μετά τό Ν.Δ. 4185|1961, καταργηθείσης πάσης διατάξεως γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ Νόμου, προβλεπούσης ἀπαλλαγήν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπό τῆς ὑποχρεώσεως, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετά τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διά Νόμου.—Πρόσληψις πολεμιστῶν ὑπό τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

Ἠρευνήθη ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ποία ἡ τύχη τῶν προϋφισταμένων τοῦ τελευταίου ν.δ. 4185|1961 περί προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ (ΕΕΔ 20, 1162) ἐξαιρέσεων ὑπαγωγῆς εἰς τήν ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 1836|1951. (Ἴδετε συμφώνους πρός τήν δοθεῖσαν ὑπό τῆς ἀποφάσεως ταύτης λύσιν σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 804, Πρωτοδίκειον Ἀθηνῶν 4882|1962, Πρωτοδίκης *Ι. Γρίβας*, ΕΕΔ 21, 1302, κρίναντων ἐπί τῆς αὐτῆς περιπτώσεως, ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν ὑπό τῆς Α.Ε.Π., πρβλ. καί Πρωτοδικείων Ἀθηνῶν 3560|1962, εἰσηγητής *Ε. Διαλυνᾶς*, ΕΕΔ 21, 914).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2346|1962, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Ἰατρίδης***

Διεξήγαγον δέ κ.κ. Φ. Βεγλερῆς, Δ. Δυκατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Α. Κορδώσης, Ι. Κωτσόβελος

Ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις, ἀσκουμένη κατά τόν νόμον (ἄρθρα 4 § 1 νόμου 1468|1950 καί 35 καί 36 β.δ|τος 28|28 Ἰανουαρίου 1951) ἀτελῶς καί ἄνευ καταβολῆς παραβόλου, διώκει τήν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 82|9.4.1962, ἐκ παραδρομῆς

πρῶτον καί δεύτερον (κατά τό πρῶτον σκέλος αὐτοῦ) λόγους ἀναιρέσεως.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὐτή δέχεται σαφῶς, κατ' ἐκτίμησιν πραγμάτων, μή ὑποκειμένων εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου περί τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρός προαγωγήν ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἐναγομένης, ἡ ὁποία δέν προεκάλεσεν, ὡς ὤφειλε, κατά τόν νόμον, οὐδέ εἶχε πρόθεσιν νά προκαλέσῃ, τήν ἀπόφασιν τοῦ συμβουλίου τούτου, δι' εἰσαγωγῆς εἰς αὐτό τοῦ ἀφορῶντος τήν προαγωγήν αὐτοῦ θέματος, ἀρνηθεῖσα τήν νομιμότητα τῆς ἀξιώσεώς του, ὡς ἐκ τούτου αὐτή δέν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεώς της πρός ἐκπλήρωσιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ παροχῆς, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 335, 336 καί 342 Α.Κ., καθόσον ὑπαιτιότητι αὐτῆς δέν συνέτρεξε τό στοιχεῖον τοῦτο, ὅπερ εἶναι ἀπαραίτητον κατά τό ἄρθρον 7 τοῦ ν.δ. 1799|1942 πρός παραγωγήν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. Ἑπομένως οἱ λόγοι ἀναιρέσεως τρίτος καί δεύτερος (κατά τό δεύτερον σκέλος αὐτοῦ), ὑποστηρίζοντες ὅτι κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καί ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799|1942 ἐγίνετο δεκτή ὑπό τῆς προσβαλλομένης ἡ ἀγωγή, καθ' ὅσον διά τήν παροχήν τοῦ δι' αὐτῆς ἀξιουμένου εὐεργετήματος ἀπαιτεῖται κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου τούτου, ὡς ἀπαραίτητος προϋπόθεσις, ἡ σύμφωνος γνώμη τοῦ Συμβουλίου Διοικητικῆς Ὑπηρεσίας περί τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑπαλλήλου πρός προαγωγήν, ἐνῷ ἐν προκειμένῳ τό παρά τῇ ἀναιρεσειούσῃ ὑφισταμένων Ὑπηρεσιακόν Συμβούλιον δέν ἐξήνεγκεν, ὡς ἔδει, τοιαύτην γνώμην, οὐδέ ἐβράδυνεν ὑπαιτίως νά ἀποφασίσῃ σχετικῶς ἀπό τοῦ χρόνου κυρώσεως τοῦ εἰρημένου β.δ. τῆς 27.2.1953, καί ὡς ἐκ τούτου δέν συνέτρεξαν αἱ κατά τόν νόμον προϋποθέσεις πρός ἀπονομήν τοῦ εὐεργετήματος τῆς προαγωγῆς εἰς τόν ἀναιρεσίβλητον, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ὁ τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως, ἀποδίδων εἰς τήν προσβαλλομένην τό σφάλμα ὅτι δέν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τόν ὑπό τῆς ἀναιρεσειούσης προταθέντα ἰσχυρισμόν ὅτι ὁ ἐνάγων παρητήθη τοῦ δικαιώματός του, διά τῆς ἀποκρύψεως ἀπό τήν ἀναιρεσείουσαν ἐναγομένην τῆς ἰδιότητός του ὡς μέλους τῆς εἰρημένης ἐθνικῆς ὀργανώσεως, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, διότι, ὡς ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης δείκνυται, αὐτή ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τόν ἐν λόγῳ ἰσχυρισμόν της, κρίνασα ταύτον ἀπορριπτέον ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμον, ἡ τοιαύτη δέ εἰς πράγματα ἀναγομένη κρίσις αὐτῆς δέν ὑπόκειται εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Μετά τήν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νά ἀναπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρός περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν εἰς τό Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 3 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810|1957.

Λόγῳ τῆς ἐν μέρει νίκης ἑκατέρου τῶν διαδίκων ἡ δικαστική δαπάνη αὐτοῦ δέον νά συμψηφισθῇ ἐν μέρει κατ' ἄρθρον 211 Πολ. Δικονομίας.

ἀναφερομένης ὡς ὑπ' ἀριθ. 83 τῆς 10.4.1962, ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δι' ἧς ἐγένετο ἡ κατ' εἰδικότητας καὶ περιφερείας κατανομὴ τοῦ προσωπικοῦ, ὅπερ ὑποχρεοῦται νὰ προσλάβῃ ἡ αἰτοῦσα Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ.», ἐμπροθέσμως δὲ καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσα εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνουσι παραδεκτῶς ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως ὁ Γ.Π. διὰ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως κατατεθέντος καὶ κοινοποιηθέντος δικογράφου, ὡς καὶ οἱ Σ.Τ., Ν.Σ., Ν.Β. καὶ Κ.Κ., δι' ἑτέρου δικογράφου, ἐπίσης νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως κατατεθέντος καὶ κοινοποιηθέντος, ἔχοντες πρόδηλον πρὸς τοῦτο ἔννομον συμφέρον, ὡς τοποθετηθέντες παρὰ τῇ αἰτούσῃ ἐπιχειρήσει κατόπιν τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2657|1953, «πᾶσα ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις, ἡμεδαπὴ ἢ ἀλλοδαπή, οἱασδήποτε μορφῆς ἢ τύπου, ὡς καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, μὴ ἐπιχορηγούμεναι ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἔστω καὶ ἂν αὗται ἔχουν τὴν μορφὴν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικὸν πλέον τῶν 15, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου πολεμιστὰς ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν 7 ο|ο (ἑπτὰ ἐπὶ τῆς ἑκατὸν) τοῦ παρ' ἑκάστης τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν δι' αὐτῆς ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν αἱ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπιχορηγούμεναι ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, ἀπαλλασσόμεναι τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, τῆς γενικῶς ἐπιβαλλομένης εἰς πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κοινῆς ὠφελείας. Διὰ τοῦ μεταγενεστέρου ὅμως ν. δ]τος 4185|1961 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς κειμένης περὶ προστασίας τῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας κλπ.» ὡρίσθη ἐν ἄρθρῳ 7 αὐτοῦ, ὅτι «ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ νόμου, προβλέπουσα ἀπαλλαγὴν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, προστατευομένων βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 751|1948 καὶ 1836|1951, ὡς οὗτοι ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ νόμου». Ἐκ τῆς εὐρύτητος δὲ τῆς διατυπώσεως τῆς διατοξεως ταύτης, καταργούσης πᾶσαν διάταξιν καὶ εἰδικοῦ καὶ γενικοῦ νόμου, προβλέπουσαν ἀπαλλαγὴν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένην μοναδικὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἐξαίρεσιν τῶν ρητῶς ἀπαλλασσομένων δυνάμει συμβάσεων μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθεισῶν διὰ νόμου, προκύπτει, ὅτι κατηργήθη δι' αὐτῆς καὶ ἡ ὑπὸ τῆς μνησθείσης διατόξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀν. νόμου 1836|1951 προβλεπομένη ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν τῶν ἐπιχορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας, καίτοι ἐν τῷ ρηθέντι ν. δ]γματι 4185|1961 δὲν περιλαμβάνεται διάταξις, ὑπάγουσα ρητῶς εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένην ὑποχρέωσιν πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν τὰς ἀπαλλασσομένας τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, αἵτινες ἐπιχορηγοῦνται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ αἰτοῦσα Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ, ἀποτελοῦσα, ὡς ἐκρίθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (ἀπόφ. 2211|1960), ἐπιχείρησιν κοινῆς ὠφελείας, ἐπιχορηγουμένην ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ἀν. νόμου 1836|1951, ἔπαυσεν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4185|1961 ἀπαλλασσομένη τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν καὶ ὑπῆχθη εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται σύμβασις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθεῖσα διὰ νόμου, ἀπαλλάσσουσα αὐτὴν ρητῶς τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, οὐδὲ ἐπικαλεῖται ἡ αἰτοῦσα τοιαύτην σύμβασιν, δι' ὃ καὶ ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, κρίνασα ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951 προβλεπομένη ἀπαλλαγὴ τῆς αἰτούσης ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν κατηργήθη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4185|1961 καὶ προβᾶσα ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τὴν κατανομὴν τοῦ προσληπτέου ὑπ' αὐτῆς προσωπικοῦ, νόμιμος παρίσταται, ἡ δὲ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζουσα ὑπὸ κρίσιν αἰτησις εἶναι ἀβάσιμος.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτησις δέον νὰ ἀπορριφθῇ, αἱ δὲ παρεμβάσεις νὰ γίνωσι καὶ κατ' οὐσίαν δεκταί.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Καθορισμός ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρέων Νομικῶν Προσώπων

Προσδιορισμὸς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 3 § 3 Α.Ν. 1836|1951, δι' ἀποφάσεώς του, ἐκδιδομένης κατ' ἔτος, τῶν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν δικηγόρων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κλπ.—Διατήρησις ὅμως τῆς ὑποχρεώσεως ὡς πρὸς τὰ διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεων του καθορισθέντα ὡς ὑπόχρεα Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου μέχρι τῆς διὰ νεωτέρας ἀποφάσεώς του ἀπαλλαγῆς των.—Ὑποχρέωσις τοῦ Ὑπουργοῦ πρὸς διαπίστωσιν τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων καὶ τῆς ἀνάγκης τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου.—Μισθοδοσία ἀναγκαστικῶς διοριζομένου δικηγόρου.

Περὶ τοῦ ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ πολεμιστῶν δικηγόρων εἰς Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, Τραπέζας καὶ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, εἰς τὰ ὁποῖα περιλαμβάνονται καὶ οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες, προβλέπει τὸ ἄρθρον 3 § 3 τοῦ α.ν. 1836|1951, ὡς ἰσχύει ἤδη μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657|1953 τροποποίησιν. (Ἴδετε ΕΕΔ 20, 1223 ἑπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων).

Διὰ τὸν διορισμὸν ἐκδίδεται κατ' ἔτος καὶ ἐφ' ἅπαξ μόνον ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἡ ὁποία καὶ προσδιορίζει τοὺς κατὰ τὴν διαρκειαν τοῦ ἔτους ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν δικηγόρου (Σ.Ε. 1269|1957, εἰσηγητὴς *Π. Μακράπουλος*, ΕΕΔ 16, 785, Σ.Ε. 1360|1957, εἰσηγητὴς *Κ. Καρσπάνος*, ΕΕΔ 16, 843), χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ γνωμοδοτησις τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ α.ν. 1836|1951 προβλεπομένου Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ (Σ.Ε. 1669|1962, εἰσηγητὴς *Π. Μακράπουλος*, ΕΕΔ 21, 1379).

Ἀλλ' ὁ περιορισμὸς τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ κατ' ἔτος, κατὰ τὰ νομολογηθέντα ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Σ.Ε. 1557|1959, εἰσηγητὴς *Α. Δήμτσας*, ΕΕΔ 18, 878, Σ.Ε. 2167|1961, εἰσηγητὴς *Ἠρ. Τσικλητήρας*, ΕΕΔ 21, 222), δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς ὑποχρεοῦται εἰς ἑκάστην τῶν ἐτησίων τούτων ἀποφάσεων νὰ μνημονεύῃ καὶ τὰ διὰ τῶν προγενεστέρων ἀποφάσεων αὐτοῦ καταστάντα ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα, ἅτινα, ἅπαξ καθορισθέντα ὡς ὑπόχρεα, διατηροῦσι τὴν ὑποχρεώσίν των μέχρι τῆς διὰ νεωτέρας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀπαλλαγῆς των.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἄποψις καὶ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. (Αἱ ἐκ τοῦ α.ν. 1836|1951 διαφοραὶ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αἱ ἐκ τοῦ ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ δικηγόρων, ἐκδικάζονται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἄρθρον 8 § 3 α.ν. 1836|1951, Α.Π. 314|1952, εἰσηγητὴς *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 11, 669, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 3133|1955, εἰσηγητὴς *Σ. Ματσαγδόνης*, ΕΕΔ 14, 1264).

Περαιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐν τῇ ἐρεύνῃ ὑπ' αὐτοῦ παρεμπιπτόντος τοῦ κύρους τῆς διοικητικῆς περὶ διορισμοῦ τοῦ δικηγόρου πράξεως (Α.Π. 80|1962, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 21, 1491, ἔνθα καὶ λοιπαί), ἐξήτασεν, ἂν ὁ Ὑπουργὸς διεπίστωσε τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τοῦ ὑποχρέου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου καὶ τὴν ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου. (Ἴδετε περὶ αὐτοῦ Σ.Ε. 1960|1962, εἰσηγητὴς *Π. Μακράπουλος*, ΕΕΔ 21, 1379, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, Α.Π. 118|1962, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 394).

Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς μισθοδοσίας τὸ Πρωτοδικεῖον ἐφαρμόζει τὴν περὶ αὐτῆς ἐκδεδομένην βάσει τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης (οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς 3133|1955, ἔνθ' ἀνωτ., Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητὴς *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, ΕΕΔ 14, 1167), ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν μάλιστα, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν. δ. 4272|1962 (ΕΕΔ 21, 1454), πᾶσα συμφωνία περὶ λήψεως μικροτέρας ἀμοιβῆς εἶναι ἄκυρος. (Ἴδετε περὶ τοῦ τελευταίου Α.Π. 219|1962, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 21, 626, *Φ.Α. Ἀγγελῆ*, ΕΕΔ 20, 1214 ἑπ.).

Πρὸ τοῦ διοικητικοῦ τούτου καθορισμοῦ τῶν δικηγορικῶν ἀμοιβῶν ὁ κατοπτήτος εἰς τὸν ἀναγκαστικῶς διορίζόμενον δικηγόρον μισθὸς ἦτο ὁ κατὰ δικαίαν κρίσιν (Α.Π. 314|1952, εἰσηγητὴς *Π. Τζαννετάκης*, ΕΕΔ 11, 669).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17016|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Παυχέλης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Κωσταρᾶς, Γ. Βελιανίτης, Γ. Μοράκης

Κατ' ἄρθρον 3 § 3, ἐδάφ. β', α.ν. 1836|1951, ὡς ταῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 ν.δ. 2657|1953, «ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεώς αὐτοῦ καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω, εἰς οὓς, περιλαμβάνονται καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ 10μηνον. Διορισμοὶ τοποθετουμένων ἐφεξῆς δικηγόρων δύνανται νὰ ἀνακληθῶσιν ὁποτεδήποτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἀποφάσεώς αὐτοῦ».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης πρακύπτει, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεώς του, ἐφ' ἅ-

ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ΠΡΑΞΕΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Δεδικασμένον έξ οριστικής και τελεσιδίκου δικαστικής αποφάσεως

Έννοια τοῦ κατ' ἄρθρον 273 ἐπ. Πολιτικῆς Δικονομίας δεδικασμένου.—Ἀνάκλησις ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων.—Δυνατή αὕτη ἐπί παρανόμων πράξεων, οἵαι λογίζονται καί αἱ κατά πλάνην περί τά πράγματα ἐκδοθεῖσαι, ἐντός ὅμως εὐλόγου χρόνου ἀπό τῆς ἐκδόσεώς των.—Ἔλεγχος ὑπό τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων ἀνακλητικῆς περί τοποθετήσεως πολεμιστοῦ πράξεως.

Ἡ περί ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 1836|1951 πράξις τῶν Συμβουλίων περί προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ εἶναι ἀτομική διοικητική πράξις καί ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς τάς περί ἀνακλήσεως διοικητικῶν πράξεων ἀρχάς (*Μ. Δένδια*, Διοικητικόν Δίκαιον 1944 § 6, σελ. 148), ἐφ' ὅσον αὗται εἶναι πλημμελεῖς, ἀλλά μόνον ἐντός εὐλόγου χρόνου, ἐκτός ἂν συνετρέξεν ἀπατηλή ἐνέργεια τοῦ ἐνδιαφερομένου (ἴδετε Γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 343|1962, εἰσηγητής *Α. Καλλέργης*, ΕΕΔ 21, 961 ἐξ., ἔνθα παραπομπαί, Σ.Ε. 1976|1962, εἰσηγητής *Γ. Σκουρτσῆς*, ΕΕΔ 21, 1505, ἴδετε ἐπίσης περί ἀνακλήσεως παρανόμων διοικητικῶν πράξεων Α.Π. 213|1959, εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 18, 907, Σ.Ε. 858|1959, εἰσηγητής *Ν. Μπουρόπουλος*, ΕΕΔ 18, 969, Σ.Ε. 962|1959, εἰσηγητής *Π. Δεδόπουλος*, ΕΕΔ 18, 693, καί περί ἀπατηλῆς ἐνεργείας ἴδετε Σ.Ε. 1557|1959, ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προελέχθη, διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 341|1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡρίσθη ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου Ἐπιμελητηρίου εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, ἐπακολουθησάσης τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48120|1.7.1961 ἐγγράφου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅστις, ὡς ἔχων ἀποκλειστικήν ἁρμοδιότητα, διεπίστωσε καί τάς οἰκονομικάς δυνατότητας τοῦ ἐναγομένου Ἐπιμελητηρίου καί συνεπῶς τά ἐναντία προβαλλόμενα ἀπορριπτέα ἐλέγχονται ὡς ἀβάσιμα. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη, καθ' ἃ προεξετέθη, ὅτι διά τῆς κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 133|27.6.1961 συνεδρίασιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων ἀποφάσεως ταύτου ἀπεφασίσθη ἡ τοποθέτησις τοῦ ἐνάγοντος καί ὡς ἔχοντος τάς πρός τοῦτο ὡς πολεμιστοῦ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951, ὡς δικηγόρου παρά τῷ ἐναγομένῳ, εἰς ὃ καί προσέφερεν οὗτος τάς ὑπηρεσίας του ἀπό τῆς ὅης Ἰουλίου 1961 (πρβλ. προσαγομένην καί ἐπικαλουμένην ἀπό 10.7.1961 ἐξώδικον δήλωσιν ταῦ ἐνάγοντος), ἅτινας ὅμως τό ἐναγόμενον, ὡς δέν ἀμφισβητεῖ ἄλλως, δέν ἀπεδέχθη, καί συνεπῶς κατέστη ὑπερήμερος, κατά τά ἄρθρα 349, 350 Ἀστικοῦ Κώδικος, περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος καί ὑπόχρεον εἰς τήν καταβολήν τοῦ μισθοῦ, ἀνερχομένου κατά μῆνα, ὡς ἄλλως καί δέν ἀμφισβητεῖται, εἰς δραχμάς 2420 (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 58798|20.6.1961 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης), καί διά τό ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικόν διάστημα.

παξ κατ' ἔτος ἐκδιδομένης, δύναται νά προσδιορίζῃ ταύς κατά τήν διάρκειαν τοῦ ἔτους ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, ὁ περιορισμός ὅμως οὗτος οὐδόλως ἔχει τήν ἔννοιαν, ὅτι ὁ Ὑπουργός ὑποχρεοῦται εἰς ἑκάστην τῶν ἐτησίων ταύτων ἀποφάσεων νά μνημονεύῃ καί τά διά προγενεστέρων ἀποφάσεων αὐτοῦ καταστάντα ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου νομικά πρόσωπα, ἅτινα, ἅπαξ καθορισθέντα ὡς ὑπόχρεα, διατηροῦν τήν ὑποχρέωσίν των μέχρι τῆς διά νεωτέρας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀπαλλαγῆς των (Σ.Ε. 253|1961, 1557|1959, Σ.Ε. 1269|1957, ΕΕΔ 16, 785).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ὃ βεβαιοῦται ἐκ τῶν προσαγομένων καί ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48120|3017|1.7.1961 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καί κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἐτοποθετήθη ὁ ἐνάγων ὡς πολεμιστής δικηγόρος παρά τῷ ἐφεσιβλήτῳ - ἐναγομένῳ, εἰς ὃ ἡ τοποθέτησίς του ἐγένετο δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 341|29.1.1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὡρίσθη τό ἐφεσίβλητον καί ἐναγόμενον Ἐπιμελητήριον ὡς ὑπόχρεον εἰς πρόσληψιν δικηγόρου. Ἐφ' ὅσον δέ, κατά τά προεκτεθέντα, τό ἐφεσίβλητον Ἐπιμελητήριον διά τῆς ὑπερθεν ὑπ' ἀριθ. 341|1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατέστη ὑπόχρεον εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, μή ἐκτοτε ἀπαλλαγέν διά μεταγενεστέρας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, ἐξακολουθεῖ καί μετά ταῦτα παραμένον ὑπόχρεον καί δέν ἀπητεῖτο καί νέα ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διά τό ἔτος 1961. Ἀκολούθως τούτοις δέον νά γίνῃ δεκτή ἡ ὑπό κρίσιν ἔφεσις, δι' ἧς καί κατά τούς ἐν αὐτῇ λόγους πλήσσεται ἡ τά ἐναντία δεξαμένη ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις καί δέον, ὡς ἐκ τούτου, νά μεταρρυθμισθῇ, τοῦ Δικαστηρίου χωροῦντος μετά ταῦτα εἰς τήν ἐξέτασιν τῆς ἐφ' ἧς αὐτῇ ἀγωγῆς (ἄρθρον 780 Πολ. Δικ.)

Περαιτέρω, κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ἀ.ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 4 § 3 ν.δ. 2657|1953, ὁ Ὑπουργός Ἐργασίας, προκειμένου νά καθορίσῃ τά ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου νομικά πρόσωπα, ὀφείλει, κατ' ἄρθρον ἐκτίμησιν τῆς παρεχομένης εἰς αὐτόν ἐξουσίας, νά διαπιστώσῃ τάς οἰκονομικάς δυνατότητας ἑκάστου ἐξ αὐτῶν καί τήν ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου. Ἡ ἁρμοδιότης αὕτη τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τῆς διαπιστώσεως δηλαδή τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τῶν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν δικηγόρου νομικῶν προσώπων καί τῆς ἀνάγκης τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου εἶναι ἀποκλειστική τοιαύτη (Σ.Ε. 1557|1959). Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προελέχθη, διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 341|1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡρίσθη ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐναγομένου Ἐπιμελητηρίου εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, ἐπακολουθησάσης τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐνάγοντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48120|1.7.1961 ἐγγράφου τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅστις, ὡς ἔχων ἀποκλειστικήν ἁρμοδιότητα, διεπίστωσε καί τάς οἰκονομικάς δυνατότητας τοῦ ἐναγομένου Ἐπιμελητηρίου καί συνεπῶς τά ἐναντία προβαλλόμενα ἀπορριπτέα ἐλέγχονται ὡς ἀβάσιμα. Περαιτέρω ἐβεβαιώθη, καθ' ἃ προεξετέθη, ὅτι διά τῆς κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 133|27.6.1961 συνεδρίασιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἀπολυομένων ἀποφάσεως ταύτου ἀπεφασίσθη ἡ τοποθέτησις τοῦ ἐνάγοντος καί ὡς ἔχοντος τάς πρός τοῦτο ὡς πολεμιστοῦ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951, ὡς δικηγόρου παρά τῷ ἐναγομένῳ, εἰς ὃ καί προσέφερεν οὗτος τάς ὑπηρεσίας του ἀπό τῆς ὅης Ἰουλίου 1961 (πρβλ. προσαγομένην καί ἐπικαλουμένην ἀπό 10.7.1961 ἐξώδικον δήλωσιν ταῦ ἐνάγοντος), ἅτινας ὅμως τό ἐναγόμενον, ὡς δέν ἀμφισβητεῖ ἄλλως, δέν ἀπεδέχθη, καί συνεπῶς κατέστη ὑπερήμερος, κατά τά ἄρθρα 349, 350 Ἀστικοῦ Κώδικος, περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος καί ὑπόχρεον εἰς τήν καταβολήν τοῦ μισθοῦ, ἀνερχομένου κατά μῆνα, ὡς ἄλλως καί δέν ἀμφισβητεῖται, εἰς δραχμάς 2420 (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 58798|20.6.1961 ἀπόφασιν Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης), καί διά τό ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικόν διάστημα.

γείας τοῦ διοικουμένου Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5590|1961, εἰσηγητής *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 20, 671).

Αὕτη εἶναι καὶ ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιῶς, διὰ τὸ ὁποῖον μάλιστα, ὡς δέχεται (ἴδετε καὶ Α.Π. 306|1962, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 913), ὑφίστατο καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 275 ἐπ. Πολιτ. Δικονομίας δεδικασμένον ἐκ προηγουμένης ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως.

Σημειοῦται πάντως, ὅτι κατὰ τὴν Σ.Ε. 17|1961 (εἰσηγητὴς *Ἡρ. Τσικλητήρας*, ΕΕΔ 20, 1325), ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ πράξεως, διὰ τῆς ὁποίας ἀίρεται περαιτέρω ἡ κατὰ τὸν ὁ.ν. 1836|1951 προστασία, μετὰ διαπίστωσιν ὅτι ἐξέλιπε μία τῶν προϋποθέσεων, ἐφ' ἧς παρέχεται αὕτη, δὲν πρόκειται περὶ ἀνακλήσεως παρανόμου πράξεως τῆς Διοικήσεως, δι' ἣν ἰσχύει ἡ ἀρχὴ τοῦ εὐλόγου χρόνου.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 4075|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Βουγᾶς*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Α. Ροδόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σβῶλος, Ι. Κωτσόβελος

Ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων, τοποθετηθεὶς δυνάμει τῆς ἀπὸ 15 Ἰανουαρίου 1960 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας ὡς ἐργατοτεχνίτης καὶ παρουσιασθεὶς τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου 1960 πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, δὲν ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, οὗ ἕνεκα, ἀναγνωρισθείσης τῆς βάσει τοῦ νόμου 1836|1951 τοποθετήσεώς του διὰ προηγουμένων ἀποφάσεων, δικαιοῦται τῶν ἀποδοχῶν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 19 Ἀπριλίου 1960 μέχρι 19 Νοεμβρίου 1960 μετὰ τῶν δώρων τῶν Χριστουγέννων 1960 καὶ Πάσχα 1960. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἐδέχθη ὡς βάσιμον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, μετ' ἀπόρριψιν τοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης προβληθέντος ἰσχυρισμοῦ ὅτι τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀνεκάλεσε ἀναδρομικῶς διὰ τῆς ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1960 ἀποφάσεώς του τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ, λόγῳ μὴ ὑπάρξεως τῶν νομίμων προϋποθέσεων, καθ' ὃν χρόνον ἔλαβε χώραν ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ, δεχθεῖσα ὅτι διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπικληθείσης ὑπ' ἀριθ. 3569|1960 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος δικαστηρίου τούτου ἐκρίθη τελεσιδίκως μεταξὺ τῶν διαδίκων, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος συνεδέετο μετὰ τῆς ἐκκαλούσης δι' ἐνεργοῦ ἐξηναγκασμένης ἐργασιακῆς συμβάσεως καὶ ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον δίκης, οὔτε καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀνάκλησιν τῆς γενομένης τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου δι' ἔλλειψιν τῶν νομίμων προϋποθέσεων, ὡς ἀναιρεπούσης τῆς ἀνακλήσεως ταύτης τὰ δεδικασμένον. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ἤδη ἡ ἐναγομένη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς της.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τῶν ἄρθρων 273 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀμφισβήτησις ἐν νέᾳ δίκῃ τοῦ διὰ τελεσιδίκου ὁριστικῆς ἀποφάσεως κριθέντος ἤδη δικαίου. Καὶ ἡ τοιαύτη τελεσιδικία, ἥτις κατὰ νόμον εἶναι περὶ τοῦ δικαιώματος καὶ τῆς ἐξ ἧς παρήχθη ταύτου δικαιολογητικῆς αἰτίας, ἐκτείνεται καὶ εἰς τὴν ἔννομον σχέσιν, ἥτις, ὡς ἔχουσα ἐπιρροὴν εἰς τὴν διάγνωσιν τοῦ δικαιώματος, ἐγένετο ἀντικείμενον ἐξετάσεως καὶ ἀπεφασίσθη ὁμοδίως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ὡς συνιστώσης τὴν ἀναγκαίαν τοῦ δικαιώματος προϋπόθεσιν, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις (Α.Π. 46|1952, ΕΕΝ ΙΘ' 380, Α.Π. 353|1953, ΕΕΝ Κ' 967, Α.Π. 778|1954, ΕΕΝ ΚΒ' 31, Α.Π. 116|1960, ΝοΒ 8, 717).

Ἐξ ἄλλου, παρὰ τὰ κατ' ἀρχὴν γενόμενα δεκτὰ ὅτι αἱ διοικητικαὶ πράξεις ὑπόκεινται εἰς ἀνάκλησιν, προκειμένου περὶ ἀτομικῶν τοιούτων, δι' ὧν προσβάλλονται κεκτημένα δικαιώματα, αὗται εἶναι ἀμετάκλητοι, ἐκτὸς ἐὰν ὑφίστατο περίπτωσις δημοσίου συμφέροντος, συναίνεσις τοῦ διοικουμένου, ἀθέτησις ὑποχρεώσεως προβλεπομένης ὑπὸ τῆς πράξεως ἢ τῶν κειμένων νόμων, ἢ εἶναι παράνομοι, οἷα λογίζεται καὶ ἡ κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα ἐκδοθεῖσα, ὅτε δύναν νὰ ἀνακληθῶσιν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των (*Σταυροπούλου*, Τὸ δίκαιον τῶν διοικητικῶν πράξεων §§ 49, 53 καὶ 62, Α.Π. 128|1958, ΝοΒ 6, 706, Σ.Ε. 706|1953, ΝοΒ 1, 429, Σ.Ε. 63|1953, ΝοΒ 1, 407).

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 3569|1960 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, δικάσαντος ὡς ἐφετείου κατὰ τὴν αὐτὴν διοδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' καὶ ἐπομένως τελεσιδίκου μεταξὺ τῶν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ διαδίκων καὶ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1960 ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκδοθείσης, δι' αὐτῆς ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος, προστατευόμενος ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1836|1951, τοποθετήθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 63 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1960, ὡς ἐργάτης εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐπιχείρησιν τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης, διότι αὕτη ἀπασχόλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοποθετήσεως πλείονας τῶν 100 ἐργατοϋπαλλήλων, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα διετήρει τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ τοποθετήσεως παρ' αὐτῇ τοῦ ἐνάγοντος ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἀπασχολοῦσα κατὰ τὴν 15ην καὶ 20ὴ Ἰανουαρίου 1960 περὶ τοὺς 60 ἐργατοϋπαλλήλους καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων ἐνεφανίσθη τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου 1960 εἰς τὴν ἐναγομένην πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ἀλλ' αὕτη ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας

του, κληθείσα δέ εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας Πειραιῶς, μολονότι ἐδήλωσε διά τοῦ ἀντιπροσώπου της, ὅτι δέχεται νά προσλάβῃ τὸν ἐφεσίβλητον εἰς Λαύριον, ἠρνήθη καί δέν ἀπεδέχθη τάς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, προσφερομένου νά ἐργασθῇ καί εἰς Λαύριον, οὕτω δέ περιέστη εἰς ὑπερημερίαν περί τὴν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐναγοντος καί κατέστη ὑπόχρεος εἰς τὴν καταβολήν τῶν αἰτουμένων ἀποδοχῶν. Ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρήχθη δεδικασμένον μεταξύ τῶν διαδίκων περί τῆς ἐγκυρότητος τῆς παρά τῇ ἐκκαλούσῃ τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου προστατευομένου ὑπό τοῦ νόμου 1836|1951 καί τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης νά προσλάβῃ εἰς τὴν ἐπιχείρησίν της τὸν ἐνάγοντα, ἀντιτασσόμενον ὑπό τοῦ ἐφεσιβλήτου καί ἐπί τῆς ἤδη μεταξύ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκης, ἐν ᾗ ζητεῖται ὑπό τοῦ ἐνάγοντος, ἐπί τῇ βάσει τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἐνώμου σχέσεως, ἡ εἰς αὐτόν καταβολή ἀποδοχῶν διά μεταγενέστερον χρόνον ἀπό 19.4.1960 καί ἐπέκεινα, ὡς ὑφισταμένης ταυτότητος διαφορᾶς πρός ἐκείνην, ἐφ' ἧς ἐκρίθη ἡ προγενεστέρα.

Ἡ ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ τοποθέτησις τοῦ ἐφεσιβλήτου παρ' αὐτῇ ἀνεκλήθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου ὑπ' ἀριθ. 78387|4568 τῆς 16 Δεκεμβρίου 1960 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τὸ Κεντρικόν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀνεκάλεσε κατά τὴν ὑπ' ἀριθ. 57 τῆς 10 Δεκεμβρίου 1960 συνεδρίασιν αὐτοῦ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐφεσιβλήτου δι' ἔλλειψιν νομίμων προϋποθέσεων περί τὴν τοποθέτησιν, δεχόμενον ὅτι εἶχε διακόψει τάς ἐργασίας της ἡ ἐκκαλοῦσα κατά τὸν χρόνον τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ἡ ἀνάκλησις ὅμως αὐτη δέν δύναται νά ἀνατρέψῃ τά τελεσιδίκως κριθέντα, διότι τοῦτο θά εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἀνατροπήν κεκτημένων δικαιωμάτων, ἅτινα οὐδέ διά νεωτέρου νόμου δύνανται νά καταλυθῶσιν, ὡς τοιαύτη δέ δέν δεσμεύει τὸ Δικαστήριον. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἐκ πάντων τῶν παρά τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καί προσαγομένων ἐγγράφων, τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καί τῆς ἐν γένει διαδικασίας οὐδείς ἐκ τῶν ἐν τῇ τρίτῃ σκέψει ἀναφερομένων λόγων ἀνακλήσεως ἐβεβαιώθη, κατά τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, δικαιολογῶν τὴν νόμιμον ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου παρά τῇ ἐκκαλούσῃ. Ὁπωσδήποτε δέ καί ἂν πλημμελής ἦτο ἡ περί τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου παρά τῇ ἐκκαλούσῃ ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ δι' ἔλλειψιν, ὡς δέχεται, τῶν νομίμων προϋποθέσεων τῆς τοποθετήσεως, ἀπό τῆς τοποθετήσεως ταύτης (15.1.1960) μέχρι τῆς κατά τὰ ἀνωτέρω ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεως αὐτοῦ ὑπό τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ (10.12.1960) παρῆλθε χρονικόν διάστημα πλέον τοῦ δεκαμήνου, ἤτοι διετηρήθη καί ἴσχυεν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐπί εὔλογον, κατά τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, χρονικόν διάστημα, μή δικαιολογοῦν τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅστις πάντως καί ἐν καλῇ πίστει διατελεῖ, μή προκαλέσας, ὡς ἐβεβαιώθη, τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἄνω συμβουλίου περί τοποθετήσεως του διά δολίας ἢ ἀσυγγνώστου ἀμελοῦς ἐνεργείας ἢ παραλείψεώς του. Τούτων δοθέντων παρέπεται, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἀνακλητική τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀτομική διοικητική πρᾶξις ἐλέγχεται πλημμελής καί παράνομος κατά τὴν ἐν προκειμένῳ παρεμπιπτουσαν περί τοῦ κύρους καί τῆς νομιμότητος αὐτῆς κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου (Α.Π. 426|1960, ΕΕΔ 19, 1441, Α.Π. 576|1960, ΕΕΔ 20, 150), ὡς ἐκδοθεῖσα ἄνευ τῆς συνδρομῆς τῶν διαγεγραμμένων ὑπό τοῦ νόμου ὡς ἄνω ὅρων καί προϋποθέσεων, ὡς ἐκ τούτου δέ στερεῖται οἱουδήποτε ἐννόμου ἀποτελέσματος, λογιζομένη ὡς ἰσόρροπον ἀνύπαρκτες. Συνεπῶς, τῆς ἐκκαλούσης ἀρνουμένης νά ἀποδεχθῇ, ὡς ἐβεβαιώθη, κατά τὸ κρίσιμον ἐν προκειμένῳ χρονικόν διάστημα τὰς προσηκόντως προσφερομένας αὐτῇ ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, τῆς ὑπό κρίσιν ἐκ τοῦ νόμου ἐξημαγκασμένης ἐργασιακῆς σχέσεως παραμενούσης ἐνεργοῦ, ὑποχρεοῦται ἡ ἐκκαλοῦσα εἰς τὴν καταβολήν τῶν ἀντιστοίχων ἀποδοχῶν, κατά τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 1836|1951, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 2657|1953, καί τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι προκύπτει δεδικασμένον καί ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3569|1960 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὡς πρός τὸ νόμιμον καί ἐγκυρον τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου 1836|1951 καί τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐξηναγκασμένης ἐργασιακῆς σχέσεως μεταξύ τῶν διαδίκων, μή δυνάμενου νά ἀνατραπῇ ἐκ τῆς ὡς ἄνω ὑπό τῆς ἐκκαλούσης ἐπικληθείσης ἀνακλητικῆς πράξεως τοποθετήσεως καί ὀρθῶς, εἰ καί ἐπί ἑτέρᾳ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμόν τῆς ἐκκαλούσης περί ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεως παρ' αὐτῇ τοῦ ἐφεσιβλήτου καί ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως κατ' ἀμφότερα τά σκέλη αὐτοῦ ἀπορριπτέος κρίνεται. Μετά ταῦτα δέ, ἐφ' ὅσον ἡ περί ἀνακλήσεως τῆς τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου παρά τῇ ἐκκαλούσῃ ὡς ἄνω ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἐλέγχεται ὡς πλημμελής καί ἄνευ ἐνώμου ἀποτελέσματος, ἡ ἔρευνα τοῦ δευτέρου καί τελευταίου λόγου τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως περί ἀναδρομικῆς δυνάμεως τῆς ἀνακλητικῆς ταύτης ἀποφάσεως παρίσταται ἀλυσιτελής καί ἀπορριπτέος ὡς τοιοῦτος ὁ λόγος οὗτος, ὡς καί ἡ ὑπό κρίσιν ἔφεσις ἐν τῷ συνόλῳ της ὡς ἀβάσιμος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΧΡΟΝΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΔΙΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως

Προϋπόθεσις τῆς κατὰ Νόμον 2112]1920 ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐμπρόθεσμον ἔγγραφον καταγγελίαν τῆς μεθ' ὑπαλλήλου του συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἢ συμπλήρωσις δεκαπενθημέρου τοὐλάχιστον χρόνου ἐργασίας ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ ὑπαλλήλου.—Ἀναγκαία, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 243 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ παροδος τῆς ἡμέρας τοῦ δευτέρου μηνός, τῆς κατ' ἀριθμὸν ἀντιστοίχου πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὡς ἡμέρας λογιζομένης τοῦ ἀπὸ μεσονυκτίου εἰς μεσονύκτιον 24ώρου χρονικοῦ διαστήματος.—Περιορισμοὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Τόσον ὁ νόμος 2112]1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὅσον καὶ τὸ κατ' ἐπέκτασιν αὐτοῦ β.δ. τῆς 16]18 Ἰουλίου 1920 (ΕΗΔ 22, 63 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), ἔχει ὡς προϋπόθεσιν ἐφαρμογῆς του νὰ ἔχῃ ὁ μισθωτὸς συμπληρώσει δίμηνον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, ἐξ οὗ ἀπολύεται.

Ἂν ταῦτα δὲν συμβαίνῃ, δὲν ἐπιβάλλεται προειδοποίησις δι' ἀπόλυσιν ἢ καταβολὴ ἀποζημιώσεως, ἀπαιτεῖται ὅμως κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 3198]1955 νὰ γίνηται πάντοτε ἡ καταγγελία ἐγγράφως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 4133]1956, εἰσηγητὴς *Σ. Ράγκος*, ΕΕΔ 15, 477, σημείωσις μας, ἐν ΕΕΔ 17, 1194).

Τὸ ζήτημα ἤδη, μὲ τὸ ὁποῖον ἀσχολήθη ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις (ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2935]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν), εἶναι ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ.

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ὑπολογίζεται ἡ ἡμέρα προσλήψεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 243 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος πρέπει νὰ παρέλθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ δευτέρου μηνός, ἡ κατ' ἀριθμὸν ἀντίστοιχος πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὡς ἡμέρας λογιζομένης τοῦ ἀπὸ μεσονυκτίου εἰς μεσονύκτιον 24ώρου χρονικοῦ διαστήματος.

Τὸ ζήτημα δὲν ἔτυχε σαφοῦς ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων λύσεως (ἴδετε Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 1040]1960, εἰσηγητὴς *Γ. Παπαζώπουλος*, ΕΕΔ 18, 337), πρέπει νὰ εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητον, ὡς δέχεται ἤδη ὁ Ἄρειος Πάγος (ἴδετε καὶ Α.Π. 323]1958, ΕΕΝ κ' 733), ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου θὰ ληφθῇ ὡς ἡμέρα τῆς προσλήψεως τοῦ μισθωτοῦ, περαιτέρω δὲ πρέπει νὰ παρέλθῃ ἡ ἀντίστοιχος τῆς προσλήψεως ἡμέρα τοῦ δευτέρου μηνός (μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἴδετε σχετικῶς καὶ *Γ. Ράμμου*, Ἐρμ.Α.Κ., Εἰσαγωγὴ ἄρθρων 240 - 346, ἀριθ. 15, σημ. καὶ Α.Π. 78]1951, ΕΕΝ ιη' 345, Α.Π. 198]1951, Ἀρχ. Νομολογίας β' 390, Α.Π. 251]1953, ΕΕΔ 12, 682).

Ἀρείου Πάγου 661]1962. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Χονδρογιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Ι. Λιγνάδης

Καθ' ὃ προκύπτει ἐκ τῶν ἐν ἄρθροις 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112]1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων» διατάξεων, ὡς ἐτροποποιήθησαν αὗται διὰ τοῦ ν. 4558]1930, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἐν ἄρθροις 2, 4 καὶ 5 § 3 τοῦ ν. 3198]1955, ἡ κατ' αὐτὰς ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐμπρόθεσμον ἔγγραφον καταγγελίαν τῆς μεθ' ὑπαλλήλου του συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (προμήνυσις—ἐν παραλείψει τῆς ὁποίας γεννᾶται ὑποχρέωσις του πρὸς καταβολὴν αὐτῷ ὁλοκλήρου τῆς κατὰ τὰς προβλεπομένας διατάξεις ἀποζημιώσεως, ἐν μὴ καταβολῇ δὲ αὐτῆς ἡ καταγγελία αὕτη θεωρεῖται ἄκυρος—προϋποτίθεται πάντως συμπλήρωσιν διμήνου τοὐλάχιστον χρόνου ἐργασίας τοῦ οὕτω ἀπολυομένου ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του παρὰ τῷ ἐργοδότῃ. Οὕτω δέον, κατ' ἐφαρμογὴν καὶ ἐκτάσθω τοῦ ἄρθρου 243 § 2 Α.Κ., νὰ παρέλθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ δευτέρου μηνός, ἡ κατ' ἀριθμὸν ἀντίστοιχος πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὡς ἡμέρας λογιζομένης, κατὰ τὸ ἀπὸ 28]31 Ἰουλίου 1917 β.δ]γμα, τοῦ ἀπὸ μεσονυκτίου εἰς μεσονύκτιον 24ώρου χρονικοῦ διαστήματος. Δεκτοῦ δ-θεν ἀνελίκτως γενομένου ὑπὸ τοῦ κατ' ἔφεσιν

ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΜΕΝΟΥ ΜΙΣΘΟΥ

Διαθεσιμότης μισθωτῶν ἐπὶ περιορισμοῦ οἰκονομικῆς δραστηριότητος

Δικαίωμα ἐπιοχέσεως ἐργασίας ἐκ τῶν ἄρθρων 325 καὶ 329 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπὶ καθυστερήσεως μισθοῦ.—Καταχρηστικὴ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος.—Διάφορος τῆς ἐπιοχέσεως ἡ ἀπεργία.—Ἔννοια ἀπεργίας.—Ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ.—Ὑπερημερία ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα μισθοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Καταλογισμὸς εἰς μισθὸν ὠφελειῶν μισθωτοῦ, μὴ δυναμένου νὰ θεωρηθῇ ὡς ὄφελος καὶ τὸ παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας παρεχόμενον ἐπίδομα ἀνεργίας.—Διαθεσιμότης μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων κατ' ἄρθρον 10 Νόμου 3198|1955.—Γνωστοποίησις αὐτῆς.—Παροχὴ δώρου.—Τόκοι ἐπὶ καθυστερήσεως μισθοῦ κατ' ἄρθρον 341 ἐπ. Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐπὶ ἐνδιαφερόντων θεμάτων ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, λύσασα τὰ σχετικὰ ζητήματα μετὰ πλήρων παραπομπῶν καὶ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν, ὥστε νὰ καθίστανται ἄνευ ἀξίας αἱ ἐπ' αὐτῶν κατατοπιστικαὶ σημειώσεις μας.

Ἡ ἀπόφασις, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἠρεύνησε καὶ τὸ θέμα τῆς ὀφειλῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τόκων ἐπὶ καθυστερήσεως μισθοῦ. (Σχετικὴ καὶ ἡ Α.Π. 283|1963, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 21, 667, ἰδίᾳ σελ. 668, ἡ ὁποία ἐπεδίκασε τόκους ὑπερημερίας ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἑκάστη βαθμολογικὴ διαφορὰ κατέστη ἀπαιτητὴ κατ' ἄρθρον 341 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἴδετε καὶ Πρωτοδίκου Πατρῶν 62|1955, Πρωτοδίκης *Ι. Ρετσούλης*, ΕΕΔ 14, 607, περὶ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς περὶ τόκων, καὶ ὑπὸ τὸ προϊσχῦον τοῦ Α.Κ. δίκαιον Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2321|1944, εἰσηγητὴς *Γ. Καραμάνος*, ΕΕΔ 3, 398).

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 1068|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ν. Σακελλαρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Μπουκουβάλας, Κ. Καρωτάκης

Ἡ κρινομένη ἀγωγή, διώκουσα τὴν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου ποσοῦ δραχμῶν 1.000 μετὰ τόκων ἐκ τοῦ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1961 μισθοῦ τοῦ ἐνάγοντος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκτεθέντων ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐπιδικάσαντος Πρωτοδικείου διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἐνάγων, προσληφθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς περιποιητὴς (σερβιτόρος) τὴν 28ην Ἰανουαρίου 1961 καὶ ἐργασθεὶς ἔκτοτε ὡς τοιοῦτος παρὰ ταύτῃ, ἀπελύθη ὑπ' αὐτῆς πρὸ τοῦ μεσονυκτίου τῆς 28ης Μαρτίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ἤτοι πρὸ τῆς ὡς ἄνω συμπληρώσεως διμήνου, κατ' ὀρθήν, μετὰ ταῦτα, ἐφαρμογὴν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατάξεων ἐκρίθη, ὅτι δὲν ἀπητεῖτο προμήνυσις διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόλυσιν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐνάγοντος, οὐδὲ καταβολὴ αὐτῷ οἱασδήποτε ἐκ ταύτης ἀποζημιώσεως, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

Ὑπόκειται μὲν καὶ ἡ κατὰ τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις τοῦ νόμου 2112 καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὸν ἐν ἄρθρῳ 281 Α.Κ. περιορισμόν, καθισταμένη ἐν ὑπερβάσει τούτου ἄκυρος (ἄρθρον 174 Α.Κ.), ἅτε ἀπαγορευομένης τῆς κατὰ προφανῆ ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τῶν ἐπιβαλλομένων ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ του ἐνασκήσεως καὶ τοῦ ὡς εἴρηται δικαιώματος καταγγελίας, κατὰ τὰ δεκτὰ ὅμως, ἀνελέγκτως ἐπίσης, γενόμενα περαιτέρω ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως περιστατικὰ εἰς τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπόλυσιν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐνάγοντος πραίβη ἢ ἀναιρεσιβλήτου συνεπείᾳ παραπόνων πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς διαφόρων πελατῶν της, συνισταμένων εἰς τὸ ὅτι ἐκεῖνος, καθ' ὃν χρόνον ἠγεμάτιζον ἐν τῷ ἐστιατορίῳ της, παρέμενε πλησίον των καὶ παρηκολούθει τὰς συζητήσεις καὶ κινήσεις των κατὰ τρόπον ἐνοχλητικὸν δι' αὐτούς, δυνάμενον δὲ νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ ἐκ τῆς λειτουργίας τοῦ ὑπερπαλυτελοῦς ἐστιατορίου της συμφέροντα αὐτῆς». Ἐν ὄψει τῶν περιστατικῶν τούτων καὶ δὴ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος συμπεριφορᾶς προεκλήθησαν, ὡς ἐλέχθη, παράπονα ἐκ μέρους πελατῶν τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτης, ὀρθῶς ἐπίσης ἐκρίθη καὶ ὅτι ἡ ἐντεῦθεν προκληθεῖσα ὡς ἄνω ἀπόλυσις τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐνάγοντος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας της δὲν ἐγένετο καταχρηστικῶς, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ προδιαληφθέντος ἄρθρου 281 Α.Κ., εἰ καὶ ἔλαβε χώραν τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἄνω διμήνου κατὰ νυκτερινὴν ὥραν, εἰς χρόνον, καθ' ὃν εἰργάζετο οὗτος, ἀπορριφθείσης οὕτω, ὡς κατ' οὐσίαν ἀβασίμου, καὶ τῆς ἐπικουρικῆς τοιαύτης τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ κυρίου αἰτήματος βάσεως. Εἶναι ὅθεν ἀπορριπτέος καὶ ὁ δεύτερος περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως, ὡς καθ' οὐσίαν ἀβάσιμος.

φισιν τῆς έναγομένης εἰς τὴν καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι 22.321 δραχμῶν, εἰς ὃ ποσὸν περιώρισε τὸ αἴτημα τῆς ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ὀφειλομένων οὐτῷ ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ παρασχεθεισῶν κατὰ τὸ ἀπὸ 10.1.1962 καὶ μέχρι τῆς 8.10.1962 χρονικὸν διάστημα ὑπηρεσιῶν, κατόπιν συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, καταρτισθείσης τὴν 27.5.1946, ἀρμοδίως εἰσάγεται ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν παροῦσαν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΦΟΔ', ὡς οὗτος νῦν ἰσχύει καὶ δέον νὰ ἐρευνηθῇ διά τε τὸ νόμιμο καὶ οὐσίᾳ βάσιμον αὐτῆς.

Ἀληθῶς καὶ ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας γίνεται δεκτὸν καὶ ἀναγνωρίζεται τὸ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 325 καὶ 329 τοῦ Α.Κ καθιερούμενον δικαίωμα τῆς ἐπισχέσεως, δηλονότι δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς (ἐργαζόμενος) νὰ ἀρνηθῇ νὰ προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸν ἐργοδότην του, καθ' οὗ ἔχει ληξιπρόθεσμον ἀξίωσιν, συναφῆ πρὸς τὴν παρ' αὐτοῦ ὀφειλομένην ἐργασίαν, οἱα κατ' ἔξοχὴν εἶναι ἡ ἀξίωσις ἐπὶ τὴν καταβολὴν τοῦ ὀφειλομένου (δεδουλευμένου) μισθοῦ, μέχρις οὗ ὁ ἐργοδότης ἐκπληρώσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑποχρέωσιν, ἤτοι καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὸν καθυστερούμενον μισθόν (*Κ. Καϊκᾶς*, Ἐνοχ. Δίκ., ἐκδ. 3η, ὑπὸ τὸ ἄρθρον 655 § 4α Β', σελ. 542, ἐπ., *Καποδίστριας*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 652, ἀριθ. 58, καὶ ἐν Θέμ. ΞΔ' σελ. 529, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργ. Δίκαιον 1958 § 5, σελ. 94, *Σ. Μιχαηλίδης*, Νέον Δίκαιον Ι' σ. 489 ἐπ., *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ 12, σελ. 521 ἐπ., *A. Nikisch*, Arbeitsrecht, μετάφρ. *Κούση - Βασιλείου*, 1953, σελ. 361 ἐπ., *Standinger-Nipperdey*, Kommentar zum B.G.B § 611, Ilnanlage σημ. 135, ΑΠ 201|1954, Θέμ. ΞΕ' 435, βλ. *Α. Τούσην*, μετ' ἐνδοιασμῶν, Ἐργ. Δίκ. τόμ. Α § 27, σελ. 172, *contra Α. Σακελλαρόπουλος*, ΝοΒ 2, σελ. 465 ἐπ., *Ν. Βασιλείου*, ΕΕΔ 11, σελ. 783 ἐπ.), πλὴν οὐ μόνον ἡ ἄσκησις αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ προσκρούῃ εἰς τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Α.Κ., ὅπερ συμβαίνει, ὅταν ὁ μισθωτὸς διὰ καθυστέρησιν ἑνὸς ἀσημάντου μέρους τῶν ἀποδοχῶν του προβῇ εἰς ἐπίσχεσιν τῆς ἐργασίας του, ἀλλά, ὅπερ καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τούτου δέον νὰ γίνηται ρητῶς καὶ σαφῶς, δηλονότι δὲν ἀρκεῖ ἁπλῶς ὁ μισθωτὸς νὰ ἀρνηθῇ νὰ ἐργασθῇ, ἀλλ' ὀφείλει νὰ δηλώσῃ, ὅτι ἀρνεῖται νὰ ἐργασθῇ, ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ἐργοδότης του τῷ καθυστερεῖ τὸν μισθόν, καὶ νὰ προσθέσῃ, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ αὐθις, ἐὰν ὁ ἐργοδότης τῷ καταβάλῃ τὸν καθυστερούμενον μισθόν (*Καϊκᾶς*, ἐνθ' ἀνωτ., *Καποδίστριας*, ἐνθ' ἀνωτ. ἀριθ. 62, καὶ ἐν Θέμ. ΞΕ' 437, *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ 13, σ. 634 ἐπ., *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 11, 834, βλ. καὶ *Γ. Μιχαλῆν*, Ἐνοχ. Δίκ. ἐκδ. Β' § 43, ἀριθ. 5, Πρωτ|κείου Θεσ. 734|1960 καὶ 2626|1960, ΕΕΔ 19, σελ. 411 καὶ 1015, Πρωτ|κου Θεσ. 1577|1957, ΕΕΔ 17, σ. 574).

Ἐξ ἄλλου ὅλως διάφορος τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπισχέσεως εἶναι ἡ ἀπεργία, ἤτοι ἡ ὑπὸ κοινοῦ καὶ ἀπὸ σχεδίου διακοπὴ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἐργαζομένων ἐντὸς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ ὡρισμένης ἐπιχειρήσεως πρὸς ἀγωνιστικὸν σκοπόν, ἐπὶ τῇ προθέσει συνεχίσεως τῆς ἐργασίας μετὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ σκοποῦ ἢ τὴν λῆξιν τοῦ ἀπεργιακοῦ ἀγῶνος (*Ι. Καποδίστριας*, ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 65, *Α. Τούσης*, ἐνθ' ἀνωτ. ἢ 72, σελ. 469 καὶ ἐν ΕΕΔ 18, σελ. 1144, *Δεσποτόπουλος*, Ἀπεργία καὶ σύμβασις ἐργασίας ΕΕΔ 12, σελ. 641 ἐπ., *Η. Νipperdey*, Τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, ἐν ΕΕΔ 11 σελ. 225 (πάμ.), ἐπὶ ταύτης δὲ δὲν ὀφίσταται δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὸν μισθόν, καθ' ὅσον οὗτος, μὴ παρέχων τὴν ἐργασίαν του, δὲν δικαιοῦται τοῦ μισθοῦ (*Ι. Καποδίστριας*, ἐνθ' ἀνωτ., ἀριθ. 71 καὶ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 656 ἀριθ. 65 ἐπ., *Α. Τούσης*, ἐνθ' ἀνωτ. 485, *Καϊκᾶς*, ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 669 ἀρ. σελ. 632, *Ἀγαλλόπουλος*, ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 209, *Α. Δεσποτόπουλος*, ἐνθ' ἀνωτ., ΑΠ 431|1959, ΕΕΔ 18, σελ. 1242), ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ ἀσκῶν τὸ δικαίωμα τῆς ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας μισθωτὸς δικαιοῦται τοῦ μισθοῦ του κατὰ τὸν χρόνον ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας (*Καϊκᾶς*, ἐνθ' ἀνωτ., ὑπὸ τὰ 655 4α Β', σελ. 544, *Καποδίστριας*, ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ τὸ 652, ἀριθ. 59, *Βασιλείου*, ἐνθ' ἀνωτ., Πρωτ|κείου Θεσ. 734|1960 καὶ 2626|1960, ἐνθ' ἀνωτ.).

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνώπιον κρίσιν μας, τὰ ἑξῆς: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 27.5.1946 παρὰ τῆς ἐναγομένης διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς ὑπάλληλος γενικῶν καθηκόντων τοῦ ἐν Ἐθίσῃ ἐργοστασίου κλωστοϋφαντουργίας, ἐργαζόμενος ἐκτοτε παρ' αὐτῇ μέχρι σήμερον. Λόγῳ κάμψεως τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος καὶ τῶν ἐντεῦθεν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ ἐναγομένη καθυστέρει πολλάκις σημαντικὸν μέρος τῶν ἀποδοχῶν τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων 400 περίπου ἐργατοϋπαλλήλων. Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1961 λόγῳ καθυστερήσεως ἑνὸς σημαντικοῦ μέρους τῶν ἀποδοχῶν του, ὀφειλομένης εἰς οἰκονομικὴν δυσχέρειαν τῆς ἐναγομένης, ἥτις εἶχε λαμβάνειν παρὰ τῆς Δ.Ε.Η. ἐν σημαντικὸν ποσὸν ἐξ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ὑπὲρ αὐτῆς (Δ.Ε.Η.), τὸ διοι-

κητικόν Συνβούλιον τοῦ ἐν Ἐδέσσῃ ἐδρεύοντος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου κλωστοϋφαντουργῶν Ἐδέσσης ἀπεφάσισε κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 19.12.1961, ὅπως τὴν 23.12.1961 τὰ μέλη του, τὰ ἐργαζόμενα εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς ἐναγομένης, κατέλθουν εἰς ἀπεργίαν πεινῆς, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπ' ἀριθ. 8]19.12.1961 πρακτικοῦ ἐκτάκτου συνεδριάσεως τοῦ ἄνω σωματείου. Ἡ ἀπεργία ἐκηρύχθη τὴν πρωΐαν τῆς 22.12.1961, πλὴν ἐπεμβάσει τῶν Ἀρχῶν (Νομάρχου κλπ.) ἐλύθη αὕτη τὸ ἑσπέρας τῆς ἑπομένης (23.12.1961), κατόπιν ὑποσχέσεως ὅτι ὁ Ὀργανισμὸς Ἀνεργίας θὰ καταβάλῃ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων ἀνὰ 400 δραχμὰς εἰς ἕκαστον τῶν ἐργατοϋπαλλήλων (βλ. προσαγόμενα καὶ ἐπικαλούμενα παρὰ τοῦ ἐνάγοντος φύλλα τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» τῆς 22ας καὶ 24.12.1961) καὶ ὅτι θὰ καταβληθῶσιν αὐτοῖς καὶ αἱ ὀφειλόμεναι ἀποδοχαί. Τὴν 10.1.1962 τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω σωματεῖον ἀπεφάσισε τὴν κήρυξιν νέας ἀπεργίας ἀπὸ τῆς ἑπομένης (11.1.1962) μὲ αἰτήματα: 1) Τὴν καταβολὴν τῶν καθυστερουμένων δεδουλευμένων ἡμερομισθίων καὶ τοῦ «δώρου» Χριστουγέννων. 2) Τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἑβδομαδιαίων ἀποδοχῶν τῶν καθ' ἕκαστον Σάββατον καὶ 3) τὴν καταβολὴν τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἡμερῶν τῆς ἀπεργίας, ὡς ταῦτα προκύπτει ἐκ τοῦ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπ' ἀριθ. 70] 10.1.1962 ἐγγράφου τοῦ ρηθέντος σωματείου πρὸς τὸν Νομάρχην Πέλλης, κοινοποιηθέντος καὶ εἰς α) τὸν Διοικητὴν Χωροφυλακῆς, β) τὸν Διοικητὴν Ἀσφαλείας καὶ γ) τὸν Ἐπόπτην Ἐργασίας Ἐδέσσης, κυρίως ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἐξαναγκάσωσι τὰς Ἀρχὰς (Κυβέρνησιν κλπ.) καὶ τὴν Δ.Ε.Η. εἰς τὴν καταβολὴν τῆς πρὸς τὴν ἐναγομένην ὀφειλῆς ταύτης ἐκ δραχμῶν 7.000.000 περίπου (βλ. «Ἑλλ. Βορρᾶν» τῆς 12.1.1962), ἵνα λάβωσι καὶ οὗτοι τὰς καθυστερουμένας ἀποδοχὰς των. Ἡ ἀπεργία δὲ αὕτη διήρκεσεν ἕκτοτε συνεχῶς μέχρι καὶ τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1962, καθ' ἣν ἐλύθη. Μετὰ τῶν λοιπῶν ἐργατοϋπαλλήλων τῆς ἐναγομένης ἀπήργησε κατὰ τὴν 11.1.1962, ὡς ἐβεβαιώθημεν, καὶ ὁ ἐνάγων, ὅστις, ὡς καὶ πάντες οἱ ἀπεργήσαντες συνάδελφοί του, σύδομῶς ὡμίλησε καθ' ὅλον τὸν χρόνον τόσον τῆς πρώτης, ὅσον καὶ τῆς δευτέρας ἀπεργίας των περὶ ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας των. Καὶ ὁ ἴδιος, ἐρωτηθείς παρ' ἡμῶν ἐπ' ἀκροατηρίου, ὡμολόγησεν ὅτι ἀπήργησεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐγγραφα τοῦ ρηθέντος σωματείου οὐδεμία γίνεται μνεία περὶ ἀσκήσεως δικαιώματος ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας, ἥτις ἦτο ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητος διὰ τὸν σπουδαιότατον λόγον ὅτι ἔδει νὰ γνωρίζῃ ἡ ἐναγομένη, ὅτι, προκειμένης ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας, ὀφείλει τὰ ἡμερομίσθια καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν 400 ἐργατοϋπαλλήλων της, ἐνῷ αὕτη γνωρίζουσα ὅτι ἐπράκειτο περὶ ἀπεργίας, δὲν εἶχε λόγους νὰ ἀνησυχῇ, καθ' ὅσον δὲν θὰ ἐπεβαρύνετο μὲ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀπεργίας, αἵτινες, ἐν ὄψει τῆς μακρᾶς διαρκείας αὐτῆς, ἀνήρχοντο εἰς μέγα ποσόν. Τέλος εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι οὔτε εἰς τὴν ἀπὸ 10.7.1962 ἐξώδικον δήλωσιν καὶ διαμαρτυρίαν 20 ἐργατοϋπαλλήλων τῆς ἐναγομένης, ἣν ὑπογράφει καὶ ὁ ἐνάγων, γίνεται μνεία περὶ τῆς ἐπικαλουμένης ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ 10.1.1962 - 9.2.1962 χρονικὸν διάστημα ἢ καθ' οἱονδήποτε ἕτερον τοιοῦτον, οὐδὲ διατυποῦται ἀξιώσεις τις διὰ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἄνω χρόνου, ἀλλὰ οὔτε ὁπωσδήποτε ἕκτοτε, ἤτοι ἀπὸ τῆς 9.2.1962 καὶ μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, ὁ ἐνάγων ἢ οἱοσδήποτε ἕτερος τῶν μετασθέντων 400 ἀπεργησάντων ἐργατοϋπαλλήλων τῆς ἐναγομένης προέβαλεν ἀξίωσίν τινα διὰ τὰ ἡμερομίσθια ἢ τὸν μισθὸν τῶν ἡμερῶν ἀπεργίας, ὅπερ δηλοῖ, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἐνάγων ἐγνώριζεν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ περὶ ἀπεργίας. Μετὰ ταῦτα, μὴ βεβαιωθείσης σαφοῦς καὶ ρητῆς ἀσκήσεως δικαιώματος ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος, τὸ δεύτερον αἴτημα τῆς κρινομένης ἀγωγῆς του, διῶκον τὴν ἐπιδίκασιν αὐτῷ 2.250 δραχμῶν διὰ μισθὸν τοῦ ἀπὸ 10.1.1962 - 9.2.1962 χρόνου ἐπισχέσεως τῆς ἐργασίας, τυγχάνει ἀβάσιμον καὶ ἀπορριπτέον.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Α. Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι, ἐὰν ὁ ἐργοδότης, ἐκ λόγων ἀναφερομένων εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, ἀδυνατῇ νὰ ἀποδεχθῇ τὰς παρὰ τοῦ μισθωτοῦ προσηκόντως καὶ πραγματικῶς προσφερομένας ὑπηρεσίας, ὀφείλει νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὸν μισθόν του. Δικαιούμενος ὅμως νὰ ἐκπέσῃ ἐξ αὐτοῦ (μισθοῦ) πᾶσαν ὠφέλειαν, ἣν ἐπορίσθη ὁ μισθωτὸς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς τῆς ἐργασίας του καὶ δὴ ἐκείνης, ἣν ὑπεχρεοῦτο νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἐργοδότην του ἢ ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς παροχῆς τῆς αὐτῆς (Κ. Παπακῆς, ἐνθ' ἀνωτ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 656 §§ 3 καὶ 4, *Καποδίστριας*, ἐνθ. ἀνωτ., ὑπὸ τὸ ἄρθρον 656, ἀριθ. 53 ἑπ., 86-94, Α. Τούσης, ἐνθ' ἀνωτ. § 23, σ. 159 § 24, σ. 167 § 26 σ. 169, *Ἀγαλλόπουλος*, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 191 ἑπ., Α.Π. 601]1950, ΕΕΔ 20, 91, Α.Π. 602]1958, ΕΕΔ 17, 1008). Ὡς τοιαύτη ὅμως ἐπιστρεπτέα ὠφέλεια δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως τῆς Ἀνεργίας καταβληθὲν εἰς τὸν μισθωτὸν ἐπίδομα (*Καποδίστριας*, ἐνθ' ἀνωτ., ὑπὸ τὸ ἄρθρον 656, ἀριθ. 89, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5433]1955, ΕΕΔ 14, 646, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2864]1957, ΕΕΔ 16, 544, οὕτω καὶ Σύνταξις, ΕΕΔ 20, σ. 1142, 414, *contra* Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου 53]1957, ΕΕΔ 16, σ. 228, Πρωτοδικείου Καλαμῶν 7]1958, ΕΕΔ 17, 299), ἐν ὄψει καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ν. 8. 2698]1953, ἥτις ὑποχρεοῖ τὸν ἐργοδότην, ἀκυρωθείσης δικαστικῶς ἢ ἀνακληθείσης παρὰ τοῦ ἰδίου τῆς παρ' αὐτοῦ γενομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταβάλλοντα εἰς τὸν μισθωτὸν τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ, νὰ παρακρατήσῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἀποδώσῃ ἐντὸς 15 ἡμερῶν εἰς αὐτὸ τὰ παρὰ ταῦτα εἰς τὸν μισθωτὸν καταβληθέντα ἐπιδόματα ἀνεργίας (Πρωτ. Κιλκίς Θεσ. 681]1961, ΕΕΔ 20, 4151).

Ὡς καὶ ἑκατέρωθεν συνομολογεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἑκατέρωθεν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων προκύπτει, ἡ ἐναγομένη τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1962, καθ' ἣν ὁ λύσας τὴν ἀπεργίαν ἐνάγων προσῆλθεν, ἵνα ἀναλάβῃ ἐργασίαν, τῷ ἐπέδωσεν ἐγγραφον δήλωσιν, δι' ἧς τῷ ἐγνώρισεν, ὅτι «ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἕνεκα λόγων

διαφορώντων αὐτὴν καὶ τοιούτων οἰκονομικῆς ἀδυναμίας της, διέκοψε τὰς ἐργασίας τοῦ ἐν Ἐδέσσῃ ἐργοστασίου της, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀποδεχθῇ τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ καὶ νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ νὰ καταβάλῃ τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν, διότι ὁ θὰ θεωρῇ τὴν σύμβασιν ἐργασίας συνεχιζομένην καὶ κατὰ τὸν χρόνον ἐπιδοτήσεώς του καὶ μέχρι νομίμου καταγγελίας αὐτῆς». Ἐπομένως, μὴ λυθείσης τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸ ἀπὸ 9.2.1962 καὶ μέχρι τῆς 9.7.1962 χρονικὸν διάστημα, ὡς καὶ ἡ ἐναγομένη συνομολογεῖ ταῦτα, ὁ ἐνάγων δικαιοῦται τῶν δι' αὐτὸ ἀποδοχῶν του ἐκ δραχμῶν 2.250 μηνιαίως, ὡς ἑκατέρωθεν αὐτὰ συνομολογοῦνται καὶ 11.250 δραχμῶν συνολικῶς. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι ὁ ἐνάγων παρεπέμφθη παρ' αὐτῆς εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ κατόπιν αἰτήσεώς του ὑπήχθη εἰς αὐτὸ καὶ ἔλαβεν ἀπὸ 7.12.1962 – 8.7.1962 τὸ νόμιμον ἐπίδομα καὶ δὲν δικαιοῦται εἰς ἀπόληψιν μισθῶν διὰ τὸν ἄνω χρόνον, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀορίστου του, διότι δὲν ἀναφέρει συγκεκριμένως τὸ ποσόν, ὅπερ ἔλαβεν ὁ ἐνάγων δι' ἐπίδομα ἀνεργίας, τυγχάνει, συνῳδὰ τοῖς προεκτεθεῖσιν, ὀβάσιμος νόμῳ καὶ ἀπορριπτέος, δι' ὃν λόγον δέον ὅπως γίνῃ ἐν ὅλῳ δεκτὸν τὸ τρίτον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, διῶκον τὴν ἐπιδίκασιν 11.250 δραχμῶν δι' ἀποδοχὰς τοῦ ἀπὸ 9.2.1962 - 8.7.1962 χρόνου (5 μῆνες × 2.250 δραχμάς).

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 10 § 1 τοῦ νόμου 3198|1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων», ὁριζούσης ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς των δραστηριότητος, δύνανται, ἀντὶ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νὰ θέτουν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα τοὺς μισθωτούς των, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τοὺς τρεῖς μῆνας ἑτησίως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς λαμβάνει τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν, ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ νόμος δὲν ἀρκεῖται μὲν ὡρισμένην προθεσμίαν, πρὸ τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ γνωστοποιῇ εἰς τὸν μισθωτόν, ὅτι θὰ τὸν θέσῃ εἰς διαθεσιμότητα, πλὴν ὅμως γίνεται δεκτόν, ὅτι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 288 τοῦ Α.Κ., ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἡ δικαιολογοῦσα τὴν εἰς διαθεσιμότητα θέσιν τοῦ μισθωτοῦ κάμψις τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τοῦ ἐργοδότου δὲν ἐπέρχεται ἀποτόμως, δέον ὅπως ὁ μισθωτὸς εἰδοποιῆται πρὸ κύλλογου χρόνου, ἵνα οὕτω δυνηθῇ νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἐργασίας ἀλλαχοῦ (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 16041|1958, ΕΕΔ 18 σ. 81, πρβλ. Α.Π. 321|1959, ΕΕΔ 18, 760). Ὅταν ὅμως ἡ κάμψις τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τοῦ ἐργοδότου εἶναι γνωστὴ εἰς τὸν μισθωτόν, διότι λ.χ. προηγήθη μακρὰ περίοδος ἀναστολῆς τῆς λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκείνου καὶ ὁ μισθωτὸς τίθεται ἀκολούθως εἰς διαθεσιμότητα διὰ τὸ ἀνώτατον ἐπιτρεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου χρονικὸν ὅριον (3 μῆνες), τότε καὶ ἀπὸ τῆς προτέρας ἂν εἰδοποιηθῇ ὁ μισθωτὸς περὶ τοῦ ὅτι θὰ τεθῇ εἰς διαθεσιμότητα εἶναι αὐτὴ ἔγκυρος καὶ ὁ ἐργοδότης ὀφείλει ἁπλῶς νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὸ ἥμισυ τῶν ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως τακτικῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ τῶν δύο τελευταίων μηνῶν. Ἐπομένως, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ ἡ ἐναγομένη, διὰ τῆς ἀπὸ 9.7.1962 ἐγγράφου δηλώσεως της, ἐπιδιώξασα διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τῷ ἐνάγοντι τὴν 10.7.1962 ἔθεσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης εἰς διαθεσιμότητα ἐπὶ τρίμηνον, ὡς ἑκατέρωθεν συνομολογεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἑκατέρωθεν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων προκύπτει, μετὰ προηγηθείσαν πεντάμηνον (9.2.1962 – 9.7.1962) ἀναστολὴν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοστασίου τῆς ἐναγομένης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο, συνῳδὰ τοῖς ἐν τῇ ἠγανμένῃ σκέψει ἐκτεθεῖσι, πλήρων τῶν ἀποδοχῶν του, ἀποφασισθεῖσαν παρὰ τῆς ἐναγομένης συνεπείᾳ κάμψεως τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος καὶ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας αὐτῆς, γνωστῆς καὶ εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἡ διαθεσιμότης αὕτη εἶναι ἔγκυρος καὶ οὐχὶ ἄκυρος, ὡς ὀβασίμως ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται, καὶ ἐντεῦθεν δικαιοῦται οὗτος μόνον τοῦ 1/2 τοῦ ἐκ 2.250 δραχμῶν μηνιαίου μισθοῦ του, ὅστις ἀποτελεῖ, ὡς καὶ ἑκατέρωθεν δὲν ἀμφισβητεῖται, τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως καὶ διὰ τὸν ἀπὸ 10.7.1960 – 10.10.1960 χρόνον, καθ' ὃν διήρκεσεν ἡ διαθεσιμότης, ὡς καὶ ταῦτα ἑκατέρωθεν συνομολογεῖται, 3375 δραχμάς (3 μῆνες × 1125 δρχ.), δι' ὃ ποσὸν δέον ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὸν τὸ τρίτον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς.

Ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο διὰ τὸ «δῶρον» Πάσχα 1962 κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 31421|1720|1962 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 128 (τεῦχος Β' Φ.Ε.Κ. ΕΕΔ 21, 567), δεθέντος ὅτι ἡ ἐργασιακὴ σχέσις μεταξὺ τῶν διαδίκων διήρκεσεν ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 27.12.1961 – 26.4.1962 χρόνου, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν 29 ἡμερῶν (11.1. - 8.2.1962), καθ' ἃς ὁ ἐνάγων ἀπήργησε καὶ ἐπαμένως δὲν προσέφερεν εἰς τὴν ἐναγομένην τὰς ὑπηρεσίας του, (ἄρθρον 1 § 3 τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως), ἀφοῦ κατ' αὐτάς, συνῳδὰ τοῖς ἐκτεθεῖσι δὲν δικαιοῦται οὔτε μισθοῦ, ἐπὶ 92 ἡμέρας, 11,5|15 τοῦ ἡμίσεος τοῦ ρηθέντος μηνιαίου μισθοῦ του (1|15 διὰ 8 ἡμέρας διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως), ἤτοι 862,50 δραχμαὶ (2250 : 2 = 1125 δραχμαὶ × 1|15 = 75 δραχμαὶ × 11,5 = 862,50 δραχμαί), ἐναντὶ ὧν ὁ ἐνάγων δηλοῖ, ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας καὶ ἐκπίπτει 575 δραχμάς, ἐξ οὗ δικαιοῦται ἑτέρων 287,50 δραχμάς, δι' ὃ ποσὸν δέον ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὸν τὸ τέταρτον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, διῶκον, μετὰ τὸν περιορισμὸν αὐτοῦ διὰ τῶν προτάσεων παρὰ τοῦ ἐνάγοντος, τὴν ἐπιδίκασιν αὐτῷ 559 δραχμῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 655, 341 καὶ 346 τοῦ Α.Κ. σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ ἐργοδότης, μὴ καταβάλλων τὸν μισθὸν τοῦ παρ' αὐτῷ ἐργαζομένου μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας ταύτου, καθίσταται ὑπερήμερος ἄνευ ὀχλήσεως, καθ' ὅσον ὑπάρχει δήλη ἡμέρα, εἰς εἶναι ἡ τελευταία τοῦ μηνός, καὶ ἐπομένως ὑποχρεοῦται καὶ εἰς καταβολὴν τόκων ὑπερημερίας ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνός, ὅτε ἀφορᾷ αὐτὸς (Κ. Καποδίστριας, ἔνθ. ἀνωτ. ὑπὸ τὰ ἄρθρων 655 § 4, Καποδίστριας

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΧΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Διαταγή τῆς Ἀρχῆς ὡς περιστατικόν ἀνωτέρας διά τόν ἐργοδότην βίας

Περιστατικόν ἀνωτέρας βίας ἡ διαταγή τῆς Ἀρχῆς, ἐφ' ὅσον ἡ πρός αὐτήν συμμόρφωσις εἶναι ἀναπότρεπτος, πλήν, ἂν αὕτη ὀφείληται εἰς πταῖσμα τοῦ ἰδίου ἐργοδότου, ὅστις θά ἠδύνατο, καταβάλλων ἄκραν ἐπιμέλειαν καί αὐτεσίαν, νά ἀποτρέψῃ τήν ἔκδοσιν ταύτης, δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὅτι ἡ διαταγή συνιστᾶ γεγονός ἀνωτέρας βίας. Διακοπή λειτουργίας λατομείου, κατόπιν ἀποφάσεως Νομαρχίας, ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐπιχειρηματίου, μή ἐπιμεληθέντος διά τήν ὁμαλήν καί ἀκίνδυνον λειτουργίαν τοῦ λατομείου.—Δικαίωμα μισθωτοῦ πρός λῆψιν μισθοῦ κατ' ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ὑπερημερία ἐργοδότου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καί προέκυψε τό ζήτημα, ἂν λόγῳ ὁριστικῆς διακοπῆς τῆς λειτουργίας τοῦ εἰς ὃ εἰργάζετο λατομείου, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, συνέτρεχε λόγος ἀνωτέρας βίας, ἵνα, κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 656 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁ ἐργοδότης ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ δέν ἐδέχθη, εἰς τήν περίπτωσιν, ὕπαρξιν ἀνωτέρας βίας διά τόν ἐν αὐτῇ λόγον καί τοῦτο τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρός τά ἐν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ δεκτά γενόμενα. (Ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, *Κ. Καυκᾶν*, Ἐγχειρ. Εἰδικ., ὑπ' ἄρθρον 656, καί περί διαταγῆς τῆς Ἀρχῆς ὡς ἀνωτέρας βίας Α.Π. 170|1957, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 16, 376, Α.Π. 10|1958, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 17, 185, Α.Π. 268|1961, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 20, 800, καί λοιπάς εἰς σημειώσεις μας αὐτόθι, καί ὡς πρός τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 656 Α.Π. 637|1950, εἰσηγητής *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 10, 219, κατά τήν ὁποίαν ἀνωτέρα βία, ἐξ ἧς ὑποκλείεται ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, ὑφίσταται, ὅταν ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποχρέου παρακωλύηται ἐκ βαίου καί ἀπροβλέπτου γεγονότος, ὅπερ ἦτο ἀδύνατον νά ἀποτραπῇ, ἀκόμη καί διά καταβολῆς ἄκρας ἐπιμελείας).

Ὑπό τήν αὐτήν ἔννοιαν, ἂν ἐπρόκειτο περί καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, θά ἐφηρμόζετο καί ὁ νόμος 2112|1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (ἄρθρον 4 νόμου 4558|1930), προβλέπων περί τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ νόμου τούτου, ἐν ὑπάρξει διακοπῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας (Ἴδετε Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 20080|1960, εἰσηγητής *Χ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 214 καί τά ἐν ΕΕΔ 20, 212, ἑπ., ΕΕΔ 19, 425 σημειούμενα).

Ἄλλο τό ζήτημα ὅτι καί ὑπαρχούσης ἀνωτέρας βίας ἀπαιτεῖται νά γίνῃ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί μάλιστα ἐγγράφως κατ' ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198|1955 (ΕΕΔ 22, 63 ἑπ.).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6702|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Δ. Σταματόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Καραγκούνης, Κ. Καντῆρος

Ἐβεβαιώθη, ὅτι κατά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 10.3.1962 μέχρι 31.3.1962 ὁ ἐναγόμενος δέν ἀπεδέχθη τήν πραγματι καί προσηκόντως προσφερθεῖσαν ἐργασίαν τοῦ ἐνάγοντος. Οὗτος ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ μή ἀποδοχή τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ τελευταίου κατά τό ἄνω διάστημα ὀφείλεται εἰς λόγους ἀνωτέρας βίας καί δή εἰς τό γεγονός τῆς ὁριστικῆς διακοπῆς τῆς λειτουργίας τοῦ λατομείου, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 20869|3.3.1962 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ διαταγή τῆς Ἀρχῆς ἀποτελεῖ, κατ' ἀρχήν, περιστατικόν ἀνωτέρας βίας, ἐφ' ὅσον ἡ πρός αὐτήν συμμόρφωσις εἶναι ἀναπότρεπτος (ὅρα Α.Π. 418|1953, ΝοΒ 1, 696, 444|1954, ΝοΒ 2, 979), πλήν ἂν αὕτη ὀφείλεται εἰς πταῖσμα τοῦ ἰδίου τοῦ ἐργοδότου, ὅστις θά ἠδύνατο, καταβάλλων ἄκραν ἐπιμέλειαν καί αὐτεσίαν, νά ἀποτρέψῃ τήν ἔκδοσιν ταύτης, τότε δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὅτι ἡ ὡς εἴρηται διαταγή συνιστᾷ γεγονός ἀνωτέρας βίας (ὅρα *Καποδίστριαν*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 60, καί παρεμφερῆ Α.Π. 323|1956, ΕΕΔ 15, 707 (709). Ἐν προκειμένῳ, ἐν σχέσει μέ τόν ἄνω ἰσχυρισμόν τοῦ ἐναγο-

---

ἐνθ' ἀνωτ. ὑπό τό 655 ἀριθ. 17, 19). Νόμῳ βάσιμον ἑπομένως καί τό αἴτημα τῆς ἀγωγῆς ὅπως ἐπιδικασθῶσι τόκοι ὑπερημερίας ἐπί τῶν ἐνδίκων κονδυλίων, ἀφ' ἧς ἑκάστου τούτων ἦτο καταβλητέον καί μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 946 δραχμῶν, ὅπερ ζητεῖται διά τόκους.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΔΗΜΟΥΣ

Χρηματική ικανοποίησις δι' ήθικήν βλάβην κατ' άρθρον 932 Α.Κ.

Θέσπισις τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως δι' ἅπαντας τοὺς εἰς σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένους (πλὴν τῶν ἐν τῷ Νόμῳ ἐξαιρέσεων), συνεπῶς καὶ τοὺς ἐπὶ τοιαύτῃ σχέσει ἀπασχολουμένους εἰς Δήμους ἢ Κοινότητας.—Περίπτωσις ὀδηγοῦ αὐτοκινήτου ὑπηρεσίας καθαριότητος Δήμου.—Ποιναὶ κατὰ τῶν οἰκειοθελῶς ἐργαζομένων μισθωτῶν.—Ἀναγκαῖον, ἵνα ἡ ἀπασχόλησις μισθωτοῦ τινος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ γενικὴ περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως διάταξις, ἀποτελέσῃ ἀδικοπραξίαν εἰς βάρος του ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 914 Ἀστικοῦ Κώδικος, στηρίξῃ δὲ καὶ ἀξίωσιν πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικὴν βλάβην βάσει τοῦ ἄρθρου 932 § 1 Ἀστικοῦ Κώδικος, μὴ εἶναι οἰκειοθελής.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀρεσπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 1011]1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, περὶ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου Δήμου, μένου, ἐβεβαιώθη ὅτι οὗτος τὴν 19.2.1962, ἐπὶ σκοπῷ ἐκβραχισμοῦ μεγάλης ποσότητος βράχων, ἐχρησιμοποίησεν ὑπερβολικὴν ἐκρηκτικὴν ὕλην, συνεπείᾳ δὲ τῆς ἐπακολουθησάσης ἐκρήξεως ἐξεσφενδονήθησαν λίθοι εἰς ἀπόστασιν ἑπτακοσίων μέτρων καὶ ἐπροξενήθησαν ζημίαι εἰς τὰς πέριξ τοῦ λατομείου οἰκίας, ὅμα δὲ διεκινδύνευσεν ἡ ζωὴ τῶν περιοίκων, δι' ὃν λόγον διετάχθη ὑπὸ τῆς μνημονευθείσης ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας ἡ διακοπὴ τῆς λειτουργίας τοῦ ἐν λόγῳ λατομείου ἀπὸ τῆς 10.3.1962. Αὕτη προφανῶς ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ ἐναγομένου, διότι διὰ τῆς καταβολῆς ἐπιμελείας ἠδύνατο νὰ προβλέψῃ ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ χρησιμοποίησις ἐκρηκτικῆς ὕλης εἰς ποσότητα μείζονα τῆς ἐνδεικνυομένης ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς τέχνης καὶ ἀσφαλείας, θὰ ἔθετεν ἐν κινδύνῳ τὴν ζωὴν τῶν περιοίκων καὶ τῶν ἐκεῖσε διερχομένων προσώπων καὶ ὤφειλεν, ὡς ἐκ τούτου, νὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ τὸν ἐκβραχισμὸν ἐκρηκτικὴν ὕλην εἰς μικρὰν ὁμοίως ἢ ἀκίνδυνα μηχανικὰ μέσα (κομπρεσσὲρ κλπ.). Ἐν ὄψει τῶν ἄνω προκυψάντων περιστατικῶν δὲν συντρέχει ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν περιπτώσει γεγονὸς ἀνωτέρας βίας, διὸ ὁ κρίνεται ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ὡς μετὰ ταῦτα ὑποχρέου κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. νὰ καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν τῆς ρηθείσης χρονικῆς περιόδου, καθ' ἣν περιλήθην ἐν ὑπερημερίᾳ, ἐκτὸς ἐξ τοιούτων, καθ' ἃς, ὡς ἐβεβαιώθη, οὗτος ἀπησχολήθη παρὰ τοῦ ἐργοδότου του εἰς παρεμφερεῖς ἐργασίας (ὅρα προσαγομένας μισθοδοτικὰς καταστάσεις, φερούσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐνάγοντος).

εἰς τὸν ὁποῖον ἐπεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος λόγῳ στερήσεως τῆς ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεώς του. (Ἴδετε καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11720]1957, εἰσηγητὴς *Π. Πρωτοπαπαδάκης*, ΕΕΔ 16, 1098).

Δέχεται, κατ' ἀρχήν, ἡ ἀρεσπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι εἰς τὴν τοῦ ἀ. δ. τῆς 8.3.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» (*Γ. Τρίκη Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κώδιξ, σελ. 194) ἑβδομαδιαίαν ἀνάπαυσιν ὑπάγονται καὶ οἱ εἰς τοὺς Δήμους ἐργαζόμενοι, ἐπικαλουμένη καὶ τὴν Α.Π. 116]1958, Ὁλομελείας (εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 17, 643) διὰ τῶν σκοπῶν τοῦ νομοθετήματος. (Ἴδετε καὶ τὴν Α.Π. 260]1952, εἰσηγητὴς *Μ. Ποντελῆς*, ΕΕΔ 11, 641, περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900]1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐπὶ Δήμων).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ ὡς ἀνωτέρω π. δ. κάθε παράβασις διατάξεων τῶν περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως νόμων διώκεται δι' ὑπ' εὐθείας κλήσεως καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2913]1922 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων», εἰς τὰς αὐτὰς δὲ ποινὰς ὑπόκεινται καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἢ ἐργάται, οἱ οἰκειοθελῶς ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς ἀπαγορευομένας ὥρας.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἐργάζεται οἰκειοθελῶς δέχεται ἡ ἀρεσπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι δὲν δικαιοῦται χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως κατ' ἄρθρον 932 § 1 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 914 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6087]1962, ἀδημοσίευτος, Πρωτοδίκης *Ν. Παπαθανασίου*).

Ἀρείου Πάγου 663]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Σ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Κ. Σταυρίτης.

Προκύπτει μὲν ἐκ τῆς ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ

«περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως» π.δ]τος τῆς 8]14 Μαρτίου 1930 διατάξεως, δι' ἧς διά λόγους κυρίως κοινωνικῆς προνοίας ὑπέρ τῶν μισθωτῶν, ἀλλά καί πρός τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος (Α.Π. 416]1958 ἐν Ὁλομελείᾳ) ἐθεσπίσθη ἡ Κυριακή ὡς ἡμέρα ἀναπαύσεως τούτων, ἔτι δέ καί ἐκ τῶν περαιτέρω, ἰδίᾳ ἐν ἄρθρῳ 7 καί 8 αὐτοῦ, ἀναγραφομένων ἐξαιρέσεων, ὡς καί ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 12 § 5 ἄρθρου 14 ἐπ. αὐτοῦ μνημονευομένων εἰδικωτέρων περιπτώσεων κατ' ἀνάγκην ἐργασίας καί κατά τάς Κυριακάς καί τάς ἄλλας ἐν ἄρθρῳ 2 καθοριζομένας ἑορτασίμους ἡμέρας, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας (ἂς περιπτώσεις ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900 καί ἀπό 12]20 Μαρτίου 1946 κοινή ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας ὥρισε δι' αὐτάς ηὐξημένον ἡμερομίσθιον), ὅτι ἡ ὡς εἴρηται θεσπιζομένη Κυριακή ἀνάπαυσις ἀφορᾷ κατ' ἀρχήν ἅπαντας τούς εἰς σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένους, συνεπῶς καί τούς εἰς τοιαύτην σχέσιν ἀπασχολουμένους παρά Δήμοις ἢ Κοινότησιν, ἐκτός ἂν ἀσκῆται ὑπό τούτων ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις ἢ ἐργασία ἐκ τῶν ἐν παραγράφοις 2 καί 3 τοῦ ἄρθρου 7 ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 8, καί κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπό τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι καί ὁ ἤδη ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων, ὁδηγός αὐτοκινήτου τῆς ὑπηρεσίας καθαριότητος τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου Δήμου τυγχάνων, ἐδικαιοῦτο τῆς ὡς εἴρηται Κυριακῆς ἀναπαύσεως, ἐκ τῆς ἐν ἄρθρῳ ὅμως 24 § 2 τοῦ ἰδίου π.δ]τος τῆς 8]14 Μαρτίου 1930 διατάξεως, δι' ἧς ὁρίζεται ὅτι «εἰς τάς αὐτός (μέ τόν ἐργοδότην) ὑπόκεινται ποιναί καί οἱ ὑπάλληλοι ἢ ἐργάται, οἱ οἰκειοθελῶς ἐργαζόμενοι κατά τάς ἀπαγορευομένας ὥρας», ἐν συνδυασμῷ πρός τήν τοῦ ἄρθρου 1 ἐδάφιον β' τοῦ νόμου 2943]1922, εἰς ἣν παραπέμπει, σαφῶς συνάγεται ὅτι, ἵνα ἡ ἀπασχόλησις μισθωτοῦ τινος ἐργατοϋπαλλήλου, ἐφ' οὗ ἐφαρμογήν ἔχει ἡ προμνημονευθεῖσα γενική περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως διάταξις, ἀποτελέσῃ ἀδικοπραξίαν εἰς βάρος του ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 914 Α.Κ., στηρίξῃ δέ ὡς τοιαύτη καί ἀξιωσιν αὐτοῦ πρός χρηματικήν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικήν βλάβην βάσει τοῦ ἄρθρου 932 § 1 τοῦ ἰδίου Α.Κ., δέον ἡ ἀπασχόλησίς του αὕτη νά μή ᾖ οἰκειοθελής.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικάσαν κατ' ἔφεσιν Πρωτοδικεῖον τήν δι' αὐτῆς ἐπιδικασθεῖσαν τῷ ἤδη ἀναιρεσιβλήτῳ ἐνάγοντι χρηματικήν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἐστήριξεν ἐπί μόνης τῆς αἰτιολογίας ὅτι οὗτος εἰργάσθη κατά τό ἐν τῇ ἀγωγῇ του χρονικόν διάστημα ἀπό 22.1.1946 μέχρι 30.9.1958 εἰς τήν ὑπηρεσίαν καθαριότητος τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου Δήμου ὑπό τήν ὡς εἴρηται ἰδιότητα τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, «καθ' ὅλας τάς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος καί κατά τάς Κυριακάς, ἐκτοτε δέ δύο Κυριακάς κατά μῆνα, χωρίς νά τυγχάνῃ τῆς νομίμου ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἐκ τῆς ταιαύτης ὅμως τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου συμπεριφορᾶς ἐστερήθη τῆς εὐκαιρίας πρός τέρψιν καί ἀναψυχήν κατά τάς ἡμέρας τῆς ἀργίας του καί συνεπῶς ὑπέστη ἠθικήν βλάβην», τῆς ὁποίας περαιτέρω καθώρισε τό μέτρον ἱκανοποιήσεως εἰς χρῆμα, χωρίς ὅμως καί νά διευκρινίζῃ, ἐάν τήν ὡς ἄνω καί κατά τάς Κυριακάς ἐργασίαν παρέσχεν ὁ ἐνάγων οὐχί οἰκειοθελῶς, εἰσπράξας μάλιστα, καθ' ὃ ὄντως ἰσχυρίσθη ὁ ἀναιρεσείων Δῆμος εἰς τάς ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου ἐγγράφους προτάσεις του, μείζονα ἐξ αὐτῆς ἡμερομίσθια, ἅτινα καί εἰσέπραξεν. Ἀλλ' οὕτω τό δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀνεπαρκῆ περιέλαβεν ἐπί τοῦ θέματος τούτου αἰτιολογίαν, ἧς ἕνεκεν δέν καθίσταται ἐφικτός ὁ ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχος τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ π.δ]τος τῆς 8]14 Μαρτίου 1930 καί τοῦ ἄρθρου 932 Α.Κ., στερήσαν τήν τοιαύτην ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, ἀναιρετέαν δέ ὡς ἐκ τούτου κατέστησεν αὐτήν κατά τό διά τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως προσβαλλόμενον κεφάλαιόν της τοῦτο, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807, ἐδάφιον 19, Πολ. Δικονομίας, ὡς συνεπληρώθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810]1957, βασίμου οὕτω ἀποδεικνυομένου τοῦ 4ου λόγου ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης οὕτω τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καί ἐντεῦθεν τῶν διαδίκων ἐπανερχομένων εἰς τήν πρό ταύτης κατάστασιν κατά τό ἀναιρούμενον μέρος, τῆς ὑποθέσεως δέ μή χρηζούσης περαιτέρω κατά τοῦτο διευκρινήσεως, ἐξεταστέα εἶναι ἤδη κατ' οὐσίαν ἡ ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος, καθ' ὃ μέρος διά ταύτης οὗτος παραπονεῖται κατά τῆς ἐκκαλουμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως διά τήν ὑπό ταύτης ἀπόρριψιν καί τοῦ ὡς εἴρηται περί ἐπιδικάσεως αὐτῷ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἀγωγικοῦ του αἰτήματος (ἄρθρον 832 § 1 καί 834 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθησαν διά τῶν ἄρθρων 23 καί 25 τοῦ νόμου 3810]1957).

Καθ' ὃ προκύπτει ἐκ τῶν κατατεθέντων τῶν ἐκατέρωθεν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος καί τῶν κατά τήν ἐνώπιον τούτου συζήτησιν ὑποβληθέντων ἐγγρά-

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΟΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΛΟΓΟΝ

Ὑβριστική συμπεριφορά ἐργοδότου ὡς λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας

Δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ, κατ' ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος, καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας διά σπουδαῖον λόγον, οἷον συνιστᾷ εἴτε ἡ παράβασις τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου, εἴτε ἡ ὑβριστική αὐτοῦ συμπεριφορά πρός τόν μισθωτόν.—Συνέπειαι.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἐκ μέρους μισθωτοῦ διά σπουδαῖον λόγον κατ' ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐγκειμένου κατά τήν ἀγωγήν εἰς παράβασιν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου συμβατικῶν ὑποχρεώσεων καί λόγῳ ὑβριστικῆς αὐτοῦ συμπεριφορᾶς. (Ἴδετε περί τοῦ σπουδαίου λόγου κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ Εἰσαγωγή 410 - 454, καί ὑπ' ἄρθρον 672, ἀριθ. 17 ἑπ., *Κ. Κανελλή*, Ἐνοχικόν Δίκ' ἄρθρων 672, *Α. Τούσην*, Ἐργατικόν Δίκαιον Ι § 80, σημ. 2, *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικόν Δίκαιον, σελ. 305 ἑπ., *Γ.Α. Σολωμόν*, ΕΕΔ 21, 1245 ἑπ., Α.Π. 568]1961, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 20, 1510, Α.Π. 388]1962, εἰσηγητής ὁ αὐτός, ΕΕΔ 21, 965, Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 823]1961, Πρωτοδίκης *Ν. Σακελλαρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 35, καί ὡς πρός τήν ὑβριστικήν συμπεριφοράν Πρωτοδίκου Πειραιῶς 940]1962, Πρωτοδίκης *Α. Μοναστακόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1222, καί ὡς λόγων καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας Α.Π. 444]1958, εἰσηγητής *Σ. Μανωλιγάδης*, ΕΕΔ 19, 743, Α.Π. 777]1958, εἰσηγητής *Κ. Καλαμποκιᾶς*, ΕΕΔ 18, 30, ἐφ' ὧν *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 662, ἀριθ. 49).

Τό ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐφαρμόζεται ἤδη μόνον ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου καί ταύτην κρατήσασαν ἐν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ ἄποψιν (Α.Π. 574]1961, εἰσηγητής *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1502, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί, Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 823]1961, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἄλλο καί προκειμένου περί συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἡ ὑβριστική συμπεριφορά τοῦ ἐργοδότου πρός τόν μισθωτόν δύναται νά ἀγάγῃ εἰς ὑπερημερίαν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος παραβαίνει τήν ὑποχρέωσιν προνοίας ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ. (Ἴδετε Πρωτοδίκου Πειραιῶς 940]1962, ἔνθ' ἀνωτ., καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1222 ἑπ., ἔνθα καί παραπομπαί εἰς θεωρίαν καί νομολογίαν).

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 1309]1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν.

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ν. Γιαννόπουλος*.

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Γκότσης, Χ. Δανιηλίδης.

Κατά τό ἄρθρον 672 Α.Κ. ὁ μισθωτός δικαιοῦται, ὅπως καταγγείλῃ ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός τήν ὡρισμένου χρόνου σύμβασιν ἐργασίας διά σπουδαῖον λόγον, οἷον συνιστᾷ εἴτε ἡ παράβασις τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου, συνομολογηθεισῶν ἰδιαιτέρως διά τῆς συμβάσεως ἢ ὑπό τοῦ νόμου διαγεγραμμένων, εἴτε ἡ ὑβριστική τοῦ ἐργοδότου συμπεριφορά, ἡ ἀποβλέπουσα ἰδικῶς εἰς ἐξαναγκασμόν τοῦ μισθωτοῦ πρός ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἐργασίας ἄνευ καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως. Ἐν ἑκατέρᾳ τῶν περιπτώσεων τούτων ὁ μισθωτός, ὡς ἐκ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, δικαιοῦται νά ἀπαιτήσῃ τούς μέχρι τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως μισθούς αὐτοῦ, ὡς ἀποζημίωσιν εἰς μέν τήν πρώτην περίπτωσιν (παραβάσεως ὅρων) κατ' ἐφαρ-

φων, ἰδίᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 42799 καί ἀπό 23.8.1960 πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Θεσσαλονίκης, ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐκκαλῶν εἰργάσθη μέν δεόντως καί κατά τάς ἐν τῇ ἀγωγῇ του Κυριακάς εἰς τήν ὑπηρεσίαν καθαριότητος τοῦ ἐναγομένου καί ἤδη ἐφεσιβλήτου Δήμου, τοῦτο ὅμως ἔπραξεν οἰκειοθελῶς ἐπί τῷ τέλει ἀπολήψεως ἠξιωμένου κατά Κυριακήν ἡμερομισθίου, ὅπερ καί εἰσέπραξεν, ὡς ἐδέξατο τελεσιδίκως καί τό κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον διά τοῦ μή ἀπιπρεθέντος, ἅτε μή προσβληθέντος, καθ' ὃ εἴρηται, δι' ἀναιρέσεως μέρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 1011]1961 ἀποφάσεώς του.

Ἐφ' ὅσον οὕτω οἰκειοθελῶς ἀπησχολήθη ὁ ἐνάγων καί κατά τάς ὡς εἴρηται Κυριακάς δέον νά ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή του κατά τό αἴτημα τοῦτο, ἀπορριπτομένου τοῦ περί τοῦ ἐναντίου λόγου ἐφέσεώς του.

Ὑφισταμένης εὐλόγου ἀμφιβολίας περί τήν ἔκβασιν τῆς προκειμένης δίκης καί ὡς ἐκ τοῦ συντρέχοντος ἑκατέρωθεν, καθ' ὃ εἴρηται, πταίσματος, δέον νά συμψηφισθῇ ἡ ἑκατέρωθεν δικαστική δαπάνη τοῦ τε βήματος καί βαθμοῦ τοῦ του.

μογήν τοῦ ἄρθρου 673 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 656 αὐτοῦ Κώδικος, εἰς δὲ τὴν δευτέραν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 914 καὶ 932 Ἰδίου Κώδικος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι καθίσταται ἀνέφικτος κατὰ τὴν καλὴν πίστιν ἡ συνέχισις τῆς ἐργασίας (Α.Π. 444|1958, 777|1958, ΝοβΒ 6, σελ. 1144, 7, σελ. 411, Α.Π 568|1961, 574|1961, ΕΕΔ 20, σελ. 1510 καὶ 1502, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1365|1961, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7632|1960, ΕΕΔ 20, σελ. 608, 412, *Β. Βασιλείου*, ἐν ΕΕΔ 20, σ. 1037). Ἡ ὑπὸ κρίσιν ὅθεν ἀγωγή, ἐν ᾗ ἡ ἐνάγουσα διατείνεται, ὅτι δυνάμει τῆς ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1962 ἐγγράφου συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, καταρτισθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων, προσελήφθη ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ὡς ἀοιδὸς λαϊκῶν ἀσμάτων εἰς τὸ ἐνταῦθα νυκτερινὸν κέντρον διασκεδάσεως διὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1962 μέχρι 30ῆς Μαΐου 1963 χρονικὸν διάστημα, ἀντὶ συμπεφωνημένου ἡμερομισθίου 2.000 δραχμῶν καὶ ὅτι συνεπείᾳ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ παραβάσεων ὑποχρεώσεων, ἀπορρεουσῶν ἐκ τῆς συμβάσεως, ἐκ μέρους τῶν ἐναγομένων, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑβριστικῆς αὐτῶν συμπεριφορᾶς, ἀποσκοπούσης εἰς ἐξαναγκασμὸν τῆς ἐναγούσης νὰ ἀποχωρήσῃ ἀζημίως ἐκ τῆς ἐργασίας, ἠναγκάσθη νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας, λόγῳ τοῦ ἀνεφικτου συνεχίσεως αὐτῆς, καὶ δι' ἣν διώκεται ἡ καταψήφισις τῶν ἐναγομένων εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἡμερομισθίων ἀπὸ τῆς καταγγελίας (22 Ὀκτωβρίου 1962) μέχρι τῆς συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς, συμποσουμένων εἰς 76.000 δραχμάς, νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς, κηρυσσομένης ἅμα τῆς παρούσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, εἶναι νόμιμος, στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἠγουμένως διαληφθεισῶν διατάξεων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 346 Α.Κ., 186α περ. στ' Παλ. Δικονομίας καὶ ἐρευνητέα κατ' οὐσίαν ἀποβαίνει.

Ἀρκούντως προέκυψαν τὰ ἀκόλουθα περιστατικά: Δυνάμει τῆς ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1962 ἐγγράφου συμβάσεως ἐργασίας, καταρτισθείσης ἐνταῦθα μεταξὺ τῶν διαδίκων, ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη εἰς τὸ ἐνταῦθα νυκτερινὸν κέντρον διασκεδάσεως τῶν ἐναγομένων, ὡς ἀοιδὸς λαϊκῶν τραγουδιῶν, διὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1962 μέχρι 30ῆς Μαΐου 1963 ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, ἀντὶ συμπεφωνημένου ἡμερομισθίου 2.000 δραχμῶν, δι' ἑπτάωρον ἐργασίαν (ἀπὸ 21ης βραδυνῆς μέχρι 4ης πρωϊνῆς τῆς ἑπομένης), καθ' ἣν ἦτο ὑποχρεωμένη, τῇ συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας τοῦ κέντρου, νὰ ἐκτελῇ κατὰ τὰς ὁδηγίας, συστάσεις καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν ἐναγομένων λαϊκὰ τραγούδια πρὸς ἀναψυχὴν τῶν θαμώνων τοῦ κέντρου. Ἐν τῷ διαληφθέντι συμφωνητικῷ δὲν ὑπάρχει ὅρος, καθ' ὃν οἱ ἐναγόμενοι ἔδει νὰ προσλάβωσι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ὀρχήστρας τοῦ κέντρου τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ μουσικὸν Σ. Μ., τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐναγούσης, ὅπως εἰδικῶς διὰ λαϊκοῦ ὀργάνου συνοδεύῃ ταύτην. Ἐν τούτοις οἱ ἐναγόμενοι διὰ τὴν ἀρτίαν ἐμφάνισιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ προγράμματος τοῦ κέντρου των προσέλαβον τὸν ἀνωτέρω μουσικόν, ὅστις ὅμως λόγῳ ἀπουσίας του εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐναρμονισθῇ μὲ τὰ λοιπὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας, δι' ὃ καὶ ἀπεχώρησε, τῇ συναινέσει πάντως τῆς ἐναγούσης, ἐκ τῆς ἐργασίας του καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἐναγομένων, οἵτινες μάλιστα διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ὀκτωβρίου 1962 ἐξωδίκου προσκλήσεώς των, συνταχθείσης καὶ ἐπιδοθείσης εἰς αὐτὸν αὐθημερόν, ἦτοι εἰς χρόνον ἀνύποπτον, ἀφοῦ τότε δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνακύψει ἡ προκειμένη διαφορά, ἐκάλεσαν τὸν περὶ οὗ μουσικὸν νὰ ἐπανέλθῃ καὶ συνεχίσῃ τὴν ἐργασίαν του, πλὴν οὗτος ἠρνήθη. Καὶ ναὶ μὲν ἐν τῷ συμφωνητικῷ τίθενται ὡς ὅροι ἡ μὴ πρόσληψις ἑτέρας καλλιτέχνιδος ἄνευ συναινέσεως τῆς ἐναγούσης, ὡς καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῆς ὀρχήστρας νὰ συνοδεύῃ πιστῶς ταύτην κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λαϊκῶν ἀσμάτων, πλὴν βεβαιοῦται πλέον ἢ ἐπαρκῶς, ὅτι ἡ ἐνάγουσα πλήρως συνωδεύετο ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας καὶ ἐναπολύτῳ ἁρμονίᾳ, ὡς τοῦτο ἀλλωστε συνέβη ὁλόκληρον τὸ θέρος, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἡ πρόσληψις τῶν βοηθητικῶν καὶ ἴσως καλλιτεχνικῆς ἀξίας ἀπὸ ἐκείνην τῆς ἐναγούσης ἀοιδῶν ἐγένετο τῇ συναινέσει ὡσαύτως αὐτῆς, γεγονὸς ὅπερ ἐπαρκῶς πιστοῦται ἐκ τοῦ ὅτι ἐπὶ ἑνδεκα πλήρεις ἡμέρας αὕτη συνειργάσθη μετ' αὐτῶν ἐν ἁρμονίᾳ ἄνευ οἱασδήποτε διαμαρτυρίας. Ἄλλωστε ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ὅρου τούτου συνίσταται εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς προσλήψεως ἑτέρας πρωταγωνιστρίας ἀοιδοῦ, τῆς αὐτῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίας καὶ φήμης πρὸς τὴν ἐνάγουσαν, καὶ οὐχὶ βοηθητικῶν ἀοιδῶν ἴσης ἀξίας, οἷαι αἱ ἀνωτέρω προσληφθεῖσαι, ἐξ ὧν μάλιστα ἡ Α.Π. μετεκλήθη ἐκ Ρόδου τῇ ὑποδείξει καὶ ἐπιμονῇ τῆς ἐναγούσης. Περαιτέρω τὰ περὶ ὑβριστικῆς τῶν ἐναγομένων συμπεριφορᾶς, ἔναντι τῆς ἐναγούσης, εἰσὶν ἀπολύτως ἀβάσιμα, διότι παρ' οὐδενὸς βασίμου ἀποδεικτικοῦ στοιχείου προέκυψε τοιαύτη συμπεριφορὰ καὶ δὴ ἀποβλέπουσα εἰς ἐξαναγκασμὸν αὐτῆς νὰ ἀποχωρήσῃ ἀζημίως τῆς ἐργασίας, ἔτι μᾶλλον καθ' ὅσον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἁπασῶν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐπαρκῶς βεβαιοῦται, ὅτι συνεπείᾳ ἀλληλοπαλλήλων ἐπεισοδίων, ἅτινα ἐδημιούργησεν ὁ συνοδὸς καὶ φίλος τῆς ἐναγούσης Ν.Λ., ἔφεδρος ἀξιωματικός, φωνασκῶν καὶ θραύων ὑάλινα ἀντικείμενα καὶ σκεύη τοῦ καταστήματος, ἠναγκάσθησαν οἱ ἐναγόμενοι τὰς νυκτερινὰς ὥρας τῆς 21ης Ὀκτωβρίου νὰ παρατηρήσωσιν ἐντόνως, πλὴν εὐλόγως, αὐτόν, ὅτε ἡ ἐνάγουσα χολωθεῖσα ἐγκατέλειψε τὴν ἐργασίαν της, ἀναχωρήσασα ἐκεῖθεν μετὰ τοῦ ἀνωτέρω φίλου της, χωρὶς τις τῶν ἐναγομένων νὰ ἐξυβρίσῃ ἢ ἄλλως πως νὰ κακοποιήσῃ αὐτήν. Κατ' ἀκολουθίαν ἁπάντων τῶν ἀνωτέρω, μὴ βεβαιωθείσης παραβάσεως ὑποχρεώσεώς τινος, ἀπορρεούσης ἐκ τῆς συμβάσεως ἢ τοῦ νόμου ἐκ μέρους τῶν ἐναγομένων, οὐδὲ τῆς ὑβριστικῆς συμπεριφορᾶς αὐτῶν ἔναντι τῆς ἐναγούσης, οὐδένα λόγον σπουδαῖον εἶχεν αὕτη πρὸς καταγγελίαν τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως, δέον δὲ ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ αὐτῆς νὰ ἀπορριφθῇ, ὡς κατ' οὐσίαν ἀναληθής.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΥΠΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Καταγγελία συλλογικής συμβάσεως μετά κήρυξιν αύτης υποχρεωτικής

Δέσμευσις του συνόλου των εργοδοτών και των μισθωτών του επαγγέλματος, εφ' όσον αι συλλογικαί συμβάσεις εργασίας καταρτίζονται και υπογράφονται παρουσία του Υπουργού Εργασίας ή των παρ' αύτου ειδικώς εξουσιοδοτημένων όργάνων. — Εθνικαί δμοιοεπαγγελματικαί συλλογικαί συμβάσεις εργασίας. — Λύσις της ύφισταμένης συλλογικής συμβάσεως εργασίας διά καταγγελίας αύτης. — Συλλογικαί συμβάσεις εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδόμων.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 10386]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείων Ἀθηνῶν.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 670]1961 (εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 21, 147) νομολογηθέντα ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς τῆς περὶ ἧς ἐπρόκειτο συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων χώρας, μετὰ τὴν ὑπογραφεῖσαν νεωτέραν τοιαύτην (ΕΕΔ 16, 1016, ΕΕΔ 18, 170).

Τὸ ζήτημα ἔχει ἀπασχολήσει καὶ τὴν θεωρίαν (ἴδετε *Ε. Στεφανάκην*, ΕΕΔ 20, 1369, *Δ. Κ. Καλομοίρην*, ΕΕΔ 21, 145 ἑπ., σχόλια ἐπὶ τῆς Α.Π. 670]1961, ἔνθ' ἀνωτ.), ἀξιοσημείωτον δὲ εἶναι, ὅτι καὶ εἰς τὸ ὑπὸ ψήφισιν νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τοῦ νόμου 3239]1955 (ΕΕΔ 21, 1249) περιέχεται διάταξις, ρυθμίζουσα τὸ θέμα ὡς ἑξῆς: «Πρὸς καταγγελίαν ἰσοῦται καὶ ἡ διὰ νεωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καταργησις παλαιοτέρας τοιαύτης . . . ».

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ ἄποψις τὴν ὁποίαν ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις περὶ τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς τῆς παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου εἰδικῶς ὀργάνου ὑπογραφῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 3239]1955 περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 207 ἑπ.), (ἢ ἐφ' ὅσον ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 5 § 2 νόμου 3239] 1955) ὁμοῦ πρὸς τὴν τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδετε Α.Π. 468]1960, Ὀλομελείας, εἰσηγητὴς *Θ. Καμπέρης*, ΕΕΔ 19, 1381, Α.Π. 698]1958, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 17, 1335, Α.Π. 411]1961, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 20, 852, Α.Π 435]1962, εἰσηγητὴς *Σ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1054).

Ἀρείου Πάγου 662]1962. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Σ. Μανρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Χάγιος, Χ. Μυριάνθης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 3239]1955 καὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας (σ.σ.ε.), ἐφ' ὅσον καταρτίζονται καὶ ὑπογράφονται παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων, δεσμεύουσι τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορῶσι καὶ διὰ τὴν περιφέρειαν, δι' ἣν ἰσχύουσι. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 7 καὶ 20 τοῦ ἰδίου νόμου, σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τῆς συμφώνως πρὸς αὐτὰς καταρτιζομένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰδικώτερον δὲ προκειμένου περὶ ἰδίας ὁμοιοεπαγγελματικῆς τοιαύτης τοῦ ἐδαφ. β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7, θεσπίζεται κατὰ τοὺς ἐν αὐτῇ κανονιστικοὺς ὅρους - ἐν οἷς καὶ τὰ διὰ ταύτης καθοριζόμενα ἡμερομίσθια - τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ ἡ τοιαύτη συλλογικὴ σύμβασις ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ ἂν ἔτι δὲν μετέσχεν ἢ δὲν προσεπεκλήθη κατὰ τὴν σύναψίν της ἡ ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις, ἧς μέλος ἀποτελεῖ ἐργοδότης τις, ἢ δὲν ἀνήκῃ αὐτὸς εἰς ἐπαγγελματικήν τινα ὀργάνωσιν, τῆς ὡς ἄνω καταρτιζομένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσλαμβανούσης κατὰ τὰ ὡς εἴρηται κανονιστικὰ της περιεχόμενον δύναμιν οὐσιαστικοῦ νόμου.

Τοιαύτου εἴδους, μορφῆς καὶ περιεχομένου συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἦτοι ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ, μὲ ὑποχρεωτικὴν δηλονότι ἰσχύν καθ' ὅλην τὴν χώραν, τυγχάνει καὶ ἡ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1957 ὁρίστου διαρκείας συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, καταρτισθεῖσα μεταξὺ τῶν ἐν αὐτῇ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν (ἐν οἷς καὶ οἱ κτίσται) (εἷος καὶ ὁ ἐν προκειμένῳ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων), παρουσίᾳ καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ εἰδικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Διαιτησίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου, ὡς αὐτὴ τροποποιηθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27248]1957 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουρ-

γῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τ. Β' φ. 213 τῆς 1 Αὐγούστου 1957) - καὶ δι' ἧς ἐν ἄρθρῳ μὲν 3 ὡρίσθη, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος της τὰ ὅρια ἡμερομισθίων καὶ διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν περιφέρειαν τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Ἐλευσῖνος καὶ Σαλαμῖνος κτίστας καθορίζονται εἰς δραχμὰς ἑκατὸν (100), ἐν ἄρθρῳ δὲ 4 ὅτι ἡ ἰσχύς της ἀρχεται ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω δημοσιεύσεώς της, ἤτοι ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1957.

Ὁρίζεται μὲν ἐν ἄρθρῳ 4 § 2 ἐδ. γ', ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 3755]1957, ὅτι τὰ ἐνυπάρχοντα ἀποτελέσματα τῆς καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας - ἤτοι ἡ λύσις πάσης ἐκ ταύτης δεσμεύσεως τῆς καταγγελλούσης ὀργανώσεως καὶ τῆς πρὸς ἣν ἡ καταγγελία τοιαύτης (κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τῆς ἰδίας παραγράφου 2) - ἐπέρχονται αὐτοδικαίως καὶ ἐπὶ τῶν ἐφ' ὧν ἐκτείνεται αὕτη, συμφώνως τῇ προδιαληφθείσῃ παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239]1955, ἵνα ὅμως ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δέον ἡ καταγγελία νὰ γίνεται κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 1 ἐδ. γ' τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁριζόμενα, ἤτοι «δι' ἐγγράφου δηλώσεως τῶν πρὸς τοῦτο ἐνδιαφερομένων ἐκ τῶν συμβεβλημένων μερῶν, κοινοποιουμένης διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος πρὸς πάντα τὰ λοιπὰ μετέχοντα μέρη, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ μεταξὺ διαλυθεισῶν ὀργανώσεων, ὡς καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας». Ἀπαιτεῖται οὕτω ἐν πρώτοις καταγγελία, ἤτοι σαφὴς δήλωσις βουλήσεως πρὸς λύσιν τῆς ὑφισταμένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἔγγραφος περὶ αὐτῆς διατύπωσις, κοινοποίησις δὲ ταύτης πρὸς τὰ λοιπά, καθ' ἃ εἴρηται, συμβληθέντα μέρη καὶ καθ' ὡρισμένον ἐπίσης τύπον, δι' ἐπιδόσεως δηλονότι συντασσομένης ὑπὸ δικαστικοῦ κλητῆρος, προδήλως, ἵνα οὕτω μὴ γεννᾶται ἀμφιβολία τις περὶ τε τῆς τοιαύτης ἐκ μέρους τοῦ καταγγέλλοντος προθέσεως καὶ τῆς περὶ ταύτης γνώσεως τῶν πρὸς οὓς ἀπευθύνεται συμβεβλημένων. Τοὺς ὅρους ὅμως τούτους ἐγκύρου καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ τὴν προδιαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ πληροῦσα ἡ ὑπὸ τῆς ἤδη ἀναιρεσειούσης ἐναγομένης ἑταιρείας ἐπικαλουμένη πρὸς τοῦτο ῥήτρα ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 12 τῆς ἐπακολουθησάσης ἀπὸ 11ης Δεκεμβρίου 1958 ὁμοίας ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, εἰς ἣν δὲν ἔλαβε μὲν ἐπίσης, ὡς καὶ ἐν τῇ προμνημονευθείσῃ ἀπὸ 26ης Ἰουνίου 1957, μέρος ἡ ἤδη ἀναιρεσειούσα, ἀλλὰ καὶ δὲν κατηρτίσθη ὅμως αὕτη, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ ἐξουσιοδοτημένου ὑπὸ τούτου ὀργάνου κατὰ τὴν προδιαληφθεῖσαν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239, κατατεθεῖσα ἁπλῶς εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τὴν 9 Ἰανουαρίου 1959 καὶ κοινοποιηθεῖσα μετὰ ταῦτα μόνον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ἰδίου νόμου ὁριζόμενα καὶ δι' ἧς ῥήτρας συνεφωνήθη ἁπλῶς, ὅτι «ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτῆς (τῆς νέας τουτέστι ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῆς 11. 12.1958) παύει ἰσχύουσα ἡ προηγηθεῖσα ὡς εἴρηται ὁμοία συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῆς 26.6.1957». Προσθετέον ὅτι τοιαύτη ἀκριβῶς ῥήτρα εἶχε περιληφθῇ καὶ ἐν ἄρθρῳ 4 § 2 τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως τοῦ 1957 διὰ τὴν προγενεστέραν αὐτῆς ὁμοίαν τῆς 18.11.1955, ἐξ οὗ συνάγεται καὶ ὅτι διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἐν λόγῳ ῥήτρας δὲν ἐτοκοπήθη καταγγελία ὑπὸ τὴν ὡς εἴρηται ἔννοιαν, ἤτοι λύσις τῆς ἑκάστοτε προϋφισταμένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ ἀναμόρφωσις ταύτης. Ταῦτα δέον, εἰ καὶ συνεπτυγμένως, εἰπεῖν καὶ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προμνησθείσας διατάξεις, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἀληθὲς μὲν εἶναι, ὅτι τόσον διὰ τοῦ 2ου λόγου ἐφέσεως τῆς ἤδη ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς πρωτοβικίου ἀποφάσεως, ὅσον καὶ διὰ τῶν κατ' ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ἐν παραγράφῳ II τῶν ἐγγράφων προτάσεών της κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, προέβαλεν αὕτη καὶ τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι δὲν ἦτο πάντως ἐφαρμοστέα ἐν προκειμένῳ ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπικαλουμένη ὡς ἀνωτέρω συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῆς 27 Ἰουνίου 1957 καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ παρ' αὐτῷ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ὁρίζονται εἰς 8 ἡμερησίως ἄνευ μειώσεως τινος διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, τόσον βάσει τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ π.δ]τος τῆς 27 Ἰουνίου] 4 Ἰουλίου 1932, ὅσον καὶ τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ β.δ]τος τῆς 14]24 Αὐγούστου 1936 «περὶ ἐπεκτάσεως τῶν περὶ θώρου ἐργασίας διατάξεων καὶ εἰς ἄλλας κατηγορίας βιομηχανιῶν», ὅπερ ὡράριον ὅμως ὡρίσθη μειωμένον διὰ τὰ Σάββατα τῆς θερινῆς περιόδου διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ἀπὸ 8.11.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰς ἣν ἀναφέρεται ἐν τέλει κατὰ τοῦτο καὶ ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ὡς εἴρηται ἐπικαλουμένης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῆς 27.6.1957, δὲν ἦτο δὲ τὸ μειωμένον τοῦτο ὡράριον ἐφαρμόσημον, ὡς περαιτέρω ἰσχυρίσθη καὶ διὰ τὰ παρ' αὐτῇ (τῇ ἀναιρεσειούσῃ) ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς παρὰ ταύτῃ ἐργασίας, ὁ τοιοῦτος ὅμως ἰσχυρισμός, ἀποτελῶν ἁπλοῦν ἐπιχείρημα περὶ μὴ ἐξ ὑπαρχῆς ἐφαρμογῆς ἐν προκειμένῳ τῆς ὡς ἄνω ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῆς 27.6.1957, ἀπορριφθῇ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «δὲν κατάγεται πρὸς κρίσιν διαφορὰ περὶ ὡραρίου ἐργασίας, ἵνα κριθῇ, ἂν εἶναι ἢ οὐ ἐφαρμοστέος καὶ ἐν προκειμένῳ ὁ ὅρος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ μειώσεως τῆς ἐργασίας τοῦ Σαββάτου», δὲν δύναται ὅμως ἐντεῦθεν νὰ ἱδρυθῇ κατὰ τῆς πεπλανημένης ταύτης αἰτιολογίας λόγος ἀναιρέσεως, δι' ὃ ἀπορριπτέος ἀποβαίνει καὶ ὁ 2ος περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Εἰσπραξις εἰσφορῶν κατὰ Νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων καὶ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως κατὰ καταλογιστικῆς περὶ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πράξεως, ἐφαρμοζομένων τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπεται κατ' αὐτὴν ἀναφορὰ ἐν τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτ. Δικονομίας, ὑφισταμένης οὕτω παραλλήλου προσφυγῆς κατ' ἄρθρον 48 Νόμου 3713]1928 περὶ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας — Εἰσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν.—Καθορισμὸς ὀφειλῶν τοῦ Ταμείου.— Ἔννοια Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2235]1962. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠλ. Καμπίτσης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Καλφόπουλος, Δ. Μαρινόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις: α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 961]1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν - Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν, δι' ἧς εἰς βάρος τῆς αἰτούσης ἐργοδοτικῆς κατελογισθη τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 14.562 διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1960 ἕως 2 Ἰανουαρίου 1961, λόγῳ κοινωνικῆς εἰσφορᾶς ἐπὶ πωληθέντων προϊόντων, β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 5]1962 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ ἀνωτέρω Ταμείῳ ἐκδικαστικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐδέχετο ἐν μέρει ἐφεσιν τῆς προσφευγούσης καὶ ἐμείωσε τὸ εἰς βάρος αὐτῆς ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας καταλογισθὲν ποσὸν εἰς δραχμὰς 10.922.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ. ν. τῆς 28]30 Ὀκτωβρίου 1935 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 5007 περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Κεραμοποιῶν κλπ.» καὶ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ διατάγματος τῆς 17]24 Ἰανουαρίου 1935 οἱ πόροι τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου εἰσπράττονται συμφώνως τῷ νόμῳ περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων. Κατὰ τὸ ἄρθρον 68 § 2 τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων (κωδικοποιηθέντων διατάγμα τῆς 24]27 Αὐγούστου 1931) ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς αὐτῆς ἀνακοπὴ περὶ ὑπάρξεως ὀφειλῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ἐπιτρέπεται ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων καθ' ὕλην δικαστηρίων, πλὴν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ προσδιορισμὸς τῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλῆς ἔχει ἀνατεθῆ διὰ νόμου εἰς διοικητικὰ δικαστήρια ἢ διοικητικὰς ἐπιτροπάς.

Ὡς παγίως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἔχει κριθῆ, ἡ κατὰ τὴν ἡγουμένην σκέψιν ἀνακοπή, δυναμένη νὰ στραφῇ εὐθέως καὶ κατ' αὐτῆς τῆς προσδιοριστικῆς τῆς ὀφειλῆς πράξεως, συνιστᾷ παραλλήλων κατὰ τῆς τελευταίας ταύτης προσφυγήν, καθιστωσῶν ἀπαράδεκτον, κατὰ τὸ ἄρθρον 46 τοῦ νόμου 3713]1928, τὴν κατ' αὐτῆς στρεφομένην αἴτησιν ἀκυρώσεως. Ὅθεν καὶ ἐν προκειμένῳ, ἐμφορουμένου πρὸς εἰσπραξιν τῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως καταλογιζομένων χρηματικῶν ποσῶν τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, χωρεῖ κατ' αὐτῆς ἀνακοπή, συνιστῶσα παράλληλον προσφυγήν, κωλύουσαν τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως.

Ναὶ μὲν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ὡς ἄνω ἀν. νόμου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1935, ἄρθρον 2, καὶ διατάγματος τῆς 17ης Ἰανουαρίου 1935, ἄρθρον 2, ὁ καθορισμὸς τῶν πρὸς τὸ περὶ οὗ πρόκειται Ταμεῖον ὀφειλῶν ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, καθοριζόντος ἐὰν ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης δὲν τηρῇ τὰ κατὰ νόμον ἐποχρεωτικὸς τηρητέα βιβλία, κατ' οἰκείαν κρίσιν, τὸ ὕψος τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν, κατὰ δὲ τῆς κρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου χωρεῖ ἔφεσις ἐνώπιον ἐπιτροπῆς, συγκροτουμένης ἀρχικῶς ἐκ δύο ἀντιπροσώπων τοῦ Ταμείου, δύο ἐργοδοτῶν καὶ ἑνὸς ἐπαλλήλου τοῦ τότε Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἤδη δὲ μετὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ν. δ]τος τῆς 30ης Ἀπριλίου 1946, ἄρθρου 4 § 1, ν. δ]τος 229] 1947, ἄρθρου 1 § 2, καὶ νόμου 520]1948, ἄρθρων μόνων § 2, ἐκδοθείσαν ἀποφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 10565]1.354 τῆς 16ης Μαρτίου 1948 (Β' 44), ἐξ ἑνὸς ἐπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἑτέρου τῶν ἐργοδοτῶν 'ΑΛΛ' ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη, ὡς ἐκ τῆς συγκροτήσεως αὐτῆς καὶ τῆς ἐν τῷ ἀν. νόμῳ τοῦ ἔτους 1935 διατάξεως, καθ' ἣν, ὅθεν πενταμελής, συνεδριάζει ἐν ἀπαρτίᾳ, συνιστᾷ οὐχὶ διοικητικὸν δικαστήριον, ἀλλὰ συλλογικὸν ὄργανον διοικήσεως. Ἐντεῦθεν ἡ ἐν τῇ ὡς ἄνω διατάξει τοῦ περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων νόμου ἐξαίρεσις τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ὁ προσδιορισμὸς τῆς ὀφειλῆς ἔχει ἀνατεθῆ εἰς διοικητικὰς ἐπιτροπάς, ἀφορᾷ, ὡς ἐπίσης παγίως ἔχει κριθῆ (βλ. Ὀλ. 245]1955 κ.ἄ.), εἰς ἐκείνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς κατὰ τοῦ προσδιοριστικοῦ τῆς ὀφειλῆς τίτλου εἶναι δυνάμει τοῦ νόμου τεθεσπισμένη ἔνδικος μέσον ἐνώπιον διοικητικοῦ δικαστηρίου ἢ διοικητικῆς δικαιοδοσίας, ἥτοι δικαιοδοτοῦντος ὀργάνου ἱδρυθέντος πρὸ τῆς ἐν ἔτει 1911 ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος καὶ συνεχίζοντος τὴν λειτουργίαν του, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ ἐκτὸς προσδιορισμὸς τῆς ὀφειλῆς ἔχει ἀνατεθῆ εἰς διοικητικὰς ἐπιτροπάς, φερούσας τὸν χαρακτῆρα συλλογικῶν ὀργάνων τῆς διοικήσεως, οἷα, κατὰ τὰ λεχθέντα, ἡ ἐκδοῦσα τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν ἐπιτροπή. Ταῦτα, ἄλλως τε, ἔχουσιν ἤδη κριθῆ

και διά της ὑπ' ἀριθ. 1]1951 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου συγκρούσεως καθηκόντων, οὗ ἡ ἄδος εἶναι καὶ εἰς τὸν αἰτοῦντα, ἐνδεχομένως, ἀνοικτὴ ἀπὸ τὴν μορφὴν τῆς ἄρσεως ἀρνητικῆς συγκρούσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος (*).

II. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

"Εννοια τοῦ ὅρου «οἰκογένεια»

Παροχὴ ἐργατικῆς κατοικίας κατὰ Ν. Δ. 2693]1954. — Προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος. — Θεώρησις ὡς ἀρχηγοῦ οἰκογενείας καὶ τοῦ ἀγάμου προστάτου ταύτης, ἐξομοιουμένου διὰ τὴν χορήγησιν στεγαστικῆς συνδρομῆς πρὸς ἔγγαμον. — Ἔννοια ἐν τῷ Δικαίῳ τοῦ νομικοῦ ὅρου «οἰκογένεια».

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2270]1962, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Παπαχατζῆς***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παναγιωτόπουλος, Α. Παπαγεωργίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 28]13.4.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ὑπὸ τῆς αἰτούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11]16.1.1961 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐλέγχου δικαιολογητικῶν ἀσκηθεῖσα ἔνστασις καὶ διεγράφη ὁριστικῶς αὕτη ἐκ τοῦ οἰκείου πίνακος κληρωθέντων δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ]τος 2963]1954 συνέστη Αὐτόνομος Ὀργανισμὸς Ἐργατικῆς Κατοικίας, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: «Σκοπὸς τοῦ Α.Ο.Ε.Κ. εἶναι ἡ παροχὴ κατοικίας.... ἢ διαμερίσματος ὀρόφου εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους συνδεομένους μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου... ἐφ' ὅσον δὲν κέκτηνται οὗτοι ἢ ἡ σύζυγος αὐτῶν ἰδιόκτητον τοιαύτην». Περαιτέρω ἐν ἄρθρῳ 14 § 1 τοῦ αὐτοῦ νομοθετήματος ὡρίσθη ὅτι: «Αἱ ἐργατικαὶ κατοικίαι διατίθενται πρὸς τοὺς κατὰ τὸ παρὸν ν.δ]γμα δικαιουμένους, ἐφ' ὅσον οὗτοι τυγχάνουσι μισθωταί...., εἶναι ἔγγαμοι, ἀρχηγοὶ οἰκογενείας καὶ ἐθνικῶν φρονημάτων...» Ἐξ ἄλλων, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042]1971]20.11.1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος κλπ.» (Ε.Κ. Β' φ. 259), ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 2 § 2 καὶ 4 § 2 τοῦ ν.δ]τος 2963]1954 παρεχομένης ἐξουσιοδοτήσεως, ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 1 δικαιοῦχοι ἐργατικῶν κατοικιῶν, «διὰ νὰ δικαιωθῶσιν ἐργατικῆς κατοικίας, δέον ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ἔγγαμοι, ἀρχηγοὶ οἰκογενείας, ἐθνικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων καὶ νὰ μὴ κέκτηνται οἱ ἴδιοι, οὔτε αἱ σύζυγοι αὐτῶν, ἰδιόκτητον οἰκίαν», κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς αὐτῆς ἐπουργικῆς ἀποφάσεως «ὡς μέλη οἰκογενείας νοοῦνται τὰ κατὰ τρόπον μόνιμον συνοικοῦντα μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ προστατευόμενα παρ' αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς κάτωθι περιορισμοὺς καὶ διακρίσεις: «α) ἡ (ὁ) σύζυγος, β) ἄγαμα ἄρρενα νόμιμα τέκνα, νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωρισθέντα καὶ υἱοθετηθέντα, μέχρι τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, γ) ἄγαμα θήλεα τέκνα ἀνεξαρτήτου ἡλικίας, δ) ἄγαμοι ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ πρόγονοι μέχρι τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἐπὶ θηλέων δὲ ἀνεξαρτήτου ἡλικίας, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄγαμα, ε) οἱ γονεῖς, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δικαιοῦχοι καὶ δὲν ἔχουν δικαίωμα ὑποβολῆς ἰδίας δηλώσεως κ.λ.π.».

Ἀφ' ἑτέρου διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν. δ]τος 3873]1958 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κλπ.» ὡρίσθη, ὅτι «ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ν.δ]τος 2963]1954 «περὶ ἱδρύσεως Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας» θεωρεῖται ὡς ἀρχηγὸς οἰκογενείας καὶ ὁ ἄγαμος προστάτης ταύτης, ἐξομοιούμενος διὰ τὴν χορήγησιν στεγαστικῆς συνδρομῆς πρὸς ἔγγαμον».

Κατὰ ταῦτα τὸ διεπον τὰ ὡς ἄνω προσόντα δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας κανονιστικὸν καθεστὼς οὐδαμῶς ἤδη ἀπαιτεῖ (ἀπὸ τοῦ 1958 καὶ ἐφεξῆς) τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐγγάμου παρὰ τῷ δικαιούχῳ, ἐξομοιοῦν τοὺς ἀγάμους πρὸς τοὺς ἐγγάμους, ἀρκεῖ νὰ ὦσιν οὗτοι προστάται καὶ ἀρχηγοὶ οἰκογενείας, ἀδιαφόρως ἀριθμοῦ προστατευομένων προσώπων. Ἐν δὲ τῇ ἀπαριθμήσει τῶν προστατευομένων προσώπων ἡ κανονιστικὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις 63042 τοῦ 1956 (Φ.Ε.Κ. 259, Β' τεῦχος), ἀναπτύσσουσα κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν τὴν βούλησιν τοῦ νόμου 2963 τοῦ 1954, ἀναφέρει ἐν ἄρθρῳ 4 § 1 τὴν προϋπάθεσιν τῆς μονίμου συνοικήσεως διὰ τὰ προστατευόμενα μέλη οἰκογενείας καὶ μνημονεύει μεταξὺ τούτων ἐν ἐδαφίῳ ε' καὶ τοὺς γονεῖς.

Ὁ νομικὸς ὅρος «οἰκογένεια» εἶναι πολυσημαντος ἐν τῷ θετῷ παρ' ἡμῖν δικαίῳ, ἐξαρτᾶται δὲ ἡ ἑκάστοτε ἔκτασις τῆς ἐννοίας του ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐννόμων σχέσεων ἐν ἑκάστῳ κλάδῳ δικαίου, οὗτω δὲ ἡ σημασία του ἐν τῷ ἰδιωτικῷ δικαίῳ (οἰκογενειακῷ, κληρονομικῷ κλπ.) εἶναι διάφορος ἐν σχέσει πρὸς ἐκείνην, ὑφ' ἣν ὁ αὐτὸς ὅρος φέρεται ἐν τῇ νομοθεσίᾳ, π.χ. περὶ ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν, ἢ ἐν τῇ περὶ προστασίας πολυτέκνων νομοθεσίᾳ ἢ παρ' ἄλλοις διοικητικοῖς νόμοις. Ἐρωτᾶται δὲ ἐν τῇ διοικητικῇ παρ' ἡμῖν νομοθεσίᾳ ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου ἐκ τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἐπιδιώξεων ἑκάστου διοικητικοῦ νόμου. Οὗτοι καὶ ὁ ὅρος «γονεῖς» ἄλλην ἔννοιαν ἔχει ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ, ἔνθα οἱ δεσμοὶ αἵματος ἀποτελοῦσι κατὰ τὰς ἐκ τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου παραδόσεις πρωταρχικὸν παράγοντα, καὶ διάφορον τοιαύτην ἐν τοῖς διοικητικοῖς νόμοις, ὁσάκις οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἐπιδιώκουν, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς θεσπίσεως των, εὐρυτέρους κοινωνικοὺς σκο-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1910]1961, ΕΕΔ 30, 1528 καὶ λοιπὰς εἰς αὐτὴν σημειώσεις μας. Σ.Ε 2001]1961, ΕΕΔ 21 39, Σ. Ε. 1728]1962, ΕΕΔ 21, 1505 Α.Π. 363]1962, ΕΕΔ 21, 937.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Έννοια «ημερών εργασίας» ησφαλισμένου εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἄρθρον 8 § 2 Α.Ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».— Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατὰ τοῦτο ἔννοιαν τῶν πλασματικῶν ἡμερῶν ἐργασίας καὶ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ ησφαλισμένος ἀπέχει τῆς ἐργασίας τὸν λόγῳ ἀσθενείας, χωρὶς νὰ δικαιοῦται ἀμοιβῆς παρὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἐπιδοτούμενος ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ τόκου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2224/1962, Τμ. Α΄

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Κακούρης*
Δικηγόρος ὁ κ. *Π. Νικολόπουλος*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1845/1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπορριφθείσης ἐγένετο ἐν μέρει μόνον δεκτὴ ἔφεσις τῆς αἰτούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3290/1178/21.4.1959 ἀποφάσεως Τ.Α.Κ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς εἶχεν ἀπορριφθῇ αἴτησις θεραπείας αὐτῆς κατὰ τῆς ἀπορριψάσης τὴν αἴτησιν ἀνταξιοδοτήσεως της λόγῳ ἀνικανότητος ὑπ' ἀριθ. 12393/10.11.1958 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν.

Ὡς ἐκρίθη ἤδη παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (*), κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 8 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὁριζούσης ὅτι ὁ ὅρος «ἡμέραι ἐργασίας» σημαίνει «τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς οἱ ησφαλισμένοι ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦνται ἀμοιβῆς εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος δι' ἐργασίαν παρεχομένην... ἢ καθ' ἃς δικαιοῦνται ἀμοιβῆς κατὰ τὴν κειμένην νομοθεσίαν ἄνευ πραγματικῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν (στράτευσις - ἄδειαι)...», δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν περὶ ἧς αὕτη ἔννοιαν τῶν πλασματικῶν ἡμερῶν ἐργασίας καὶ αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ ησφαλισμένος ἀπέχει τῆς ἐργασίας τὸν λόγῳ ἀσθενείας, χωρὶς νὰ δικαιοῦται ἀμοιβῆς παρὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἐπιδοτούμενος ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ τόκου. Διότι τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας δὲν ἀποτελεῖ «ἀμοιβὴν» τοῦ ησφαλισμένου, εἰς ἣν προφανῶς, κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, ἀπέβλεψεν ὁ νομοθέτης, προκειμένου νὰ χαρακτηρίσῃ τὰς ἄνευ πραγματικῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν «ἡμέρας ἐργασίας». Ἐξαίρεσιν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐθέσπισεν ἡ διάταξις τῆς τελευταίας περιόδου τῆς παραγράφου 1 τοῦ διέποντος τὰ τῆς Ἰατρικῆς περιθάλψεως ἄρθρου 31 τοῦ ἰδίου νόμου (1846/1951), καθ' ἣν «ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ ησφαλισμένος ἐλαμβάνεν ἐπίδομα ἀνεργίας ἢ ἀσθενείας, θεωροῦνται ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης παραγράφου», ἀποκλειομένης οὕτω καὶ ἐξ ἀντιδιαστολῆς τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τελευταίας ταύτης ἀρχῆς, ὅπου ρητῶς δὲν ὥρισε τοῦτο ὁ νόμος. Καὶ' ἀκολουθίαν εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος ὁ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν παρὰ τὸν νόμον ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἠρνήθη νὰ συνυπολογίσῃ εἰς ἡμέρας ἐργασίας ἁπάσας τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ αἰτοῦσα ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ Μαΐου 1958 ἐλάμβανεν ἐπίδομα ἀσθενείας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναγνωρίζει ὑπὲρ τῆς αἰτούσης ὡς πραγματοποιηθείσας ἐν ἔτει 1953 τριάκοντα ἐννέα ἡμέρας ἐργασίας, ἀπορρίπτει δὲ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῆς ὅτι ἐπραγματοποίησε τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἡμέρας ἐργασίας, στοιχοῦντας εἰς κοινωνικὴν ἀποστολὴν τοῦ συγχρόνου Κράτους. Κατὰ ταῦτα καὶ τὸν νόμον 2963 τοῦ 1954 διαπνέει μᾶλλον τὸ πνεῦμα προστασίας πρὸς ἐργαζομένους οἰκογενειάρχους, συντηροῦντας μέλη οἰκογενείας, δεόμενα μερίμνης, μόνον δὲ κατὰ δεύτερον λόγον ἡ προστασία πρὸς τοὺς δεσμοὺς αἵματος. Κατὰ τὸ πνεῦμα δὲ τοῦ ρηθέντος νόμου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042 τοῦ 1956 ὑπουργικῆς κανονιστικῆς ἀποφάσεως, συγχαταλεγούσης μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καὶ τοὺς προγόνους, δὲν νὰ θεωρηθῇ ὅτι μεταξὺ τῶν γονέων συγχαταλέγεται καὶ ἡ μητρυιά, ὁσάκις αὕτη συνοικεῖ μονίμως μετὰ τῆς ἐργατρίας ἀρχηγοῦ οἰκογενείας, προστατεύεται δὲ ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ προσβαλλομένη διοικητικὴ πρᾶξις, ἑρμηνεύουσα τὴν ὡς εἴρηται ὑπουργικὴν ἀπόφασιν στενῶς καὶ κατὰ τρόπον ἀντίθετον πρὸς τε τὸ πνεῦμα αὐτῆς καὶ τοῦ νόμου 2963 καὶ πρὸς τὴν ὑφισταμένην πραγματικότητα σχέσεων ἀλληλεγγύης ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ἀπορρίψασα δὲ κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης ἐσφαλμένης ἑρμηνείας τὸ αἴτημα τῆς προσφευγούσης, μολονότι αὕτη εἶχε προσκομίσει πιστοποιητικὸν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἀπὸ 30 Μαΐου 1960 περὶ μονίμου μετὰ τῆς μητρυιᾶς της συνοικήσεως ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου καὶ βεβαίωσιν τοῦ Α΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1960 περὶ τοῦ ὅτι ἡ αἰτοῦσα συντηρεῖ τὴν μητρυιάν της κλπ., οὐχὶ ὀρθῶς ἑρμήνευσε τὰς ἐν ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσι διαληφθείσας κανονιστικὰς διατάξεις καὶ ἀνωρατία τυγχάνει, κατὰ τὰ βασίμως ὑπὸ τῆς αἰτούσης συναφῶς προβαλλόμενα.

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1542/1962, ΕΕΔ 21, 1056.

τοποίησε τοὐλάχιστον 20 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1953. Εἰς τὴν κρίσιν ταύτην ἄγεται ἡ ἀποφις αὕτη κατόπιν συνεκτιμήσεως πάντων τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου καὶ τῶν ἐνωπίων τῆς Ἐπιτροπῆς καταθέσεων τοῦ ἐργοδότου, τῆς αἰτούσης καὶ τῆς ἑτέρας ἐξετασθείσης μάρτυρος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς αἰτούσης, περιέχει δὲ ἀναλυτικὰς καὶ ἐμπεριστατωμένας σκέψεις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὅλων στοιχείων. Ἡ αἰτιολογία συνεπῶς αὕτη τυγχάνει πλήρης, τὰ δὲ ἀντίθετα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προβαλλόμενα, ὡς καὶ ὁ περὶ πλάνης περὶ τὰ πράγματα λόγος ἀκυρώσεως, τυγχάνουσιν ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα.

Ὁ προβαλλόμενος λόγος, καθ' ὃν ἤρκει ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, διὰ τῆς μαρτυρίας του, τῶν ἡμερῶν ἐργασίας ὡς πραγματοποιηθεισῶν καὶ ὅτι κατόπιν ταύτης ἔδει κατὰ νόμον νὰ θεορηθοῦν αὗται πραγματοποιηθεῖσαι καὶ νὰ καταλογισθοῦν αὐτῷ αἱ ἀντίστοιχοι εἰσφοραί, μὴ εὑρίσκων εἰς τὸν νόμον ἔρεισμα, τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὁ περὶ καταχρήσεως ἐξουσίας λόγος, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἐξεδόθη μὲ σκοπὸν νὰ ἀποστερήσῃ τὴν αἰτοῦσαν τῆς ἐκ διατάξεως τοῦ νόμου ὁριζεται, ὅτι διὰ Κανονισμοῦ ὁρισθήσεται ὁ τρόπος, ὁ χρόνος καὶ ἡ διαδικασία τῆς βεβαιώσεως τῶν ἀτυχημάτων, μὴ ἐκδοθέντος ὅμως τοιούτου Κανονισμοῦ ἰσχύει, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁ περὶ ταύτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57440|1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθεὶς Κανονισμὸς περὶ ἀσφαλιστικῆς ἀρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ρηθέντος Κανονισμοῦ ὁρίζεται, ὅτι ὁ ἐργοδότης, ὁ ἡσφαλισμένος, ὁ τὰς πρώτας βοηθείας παρασχὼν ἰατρὸς καὶ πᾶς ὑπάλληλος τοῦ Ἱδρύματος, λαβὼν, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, γνῶσιν, ὑποχρεοῦνται νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ Ἱδρύματος πᾶν ἀτύχημα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἐπισυμβὰν εἰς πρόσωπον ἡσφαλισμένον. Ἡ ἀναγγελία τοῦ ἀτυχήματος δέον νὰ γίνηται ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀτυχήματος. Ὁ ἰατρὸς ὅμως καὶ πᾶς ὑπάλληλος τοῦ Ἱδρύματος δὲν ἐντὸς 24 ὡρῶν, ἀφ' ἧς λάβωσι γνῶσιν, νὰ ἀναγγείλωσι τοῦτο εἰς τὸ Ἵδρυμα. Ἡ Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ δεχθῇ δηλώσεις, γενομένας ἐκπροθέσμως, ὁσάκις πείθεται, ὅτι λόγοι ἐντελῶς ἀνεξαρτήτου τῆς θελήσεως τῶν δηλούντων παρημπόδισαν τὴν ἐγκαίρου δήλωσιν. Ἐκ τοῦ λόγου ὅμως τούτου δὲν παρατείνεται ἡ προθεσμία πέραν τοῦ ἑξηκονθημέρου ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ ἀτυχημάτων, ὧν συνέπεια ἦτο ὁ θάνατος, ὁπότε ἡ προθεσμία πρὸς ἀναγγελίαν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς συντάξεως δύναται νὰ παρατείνηται μέχρι δύο ἐτῶν. Ἐὰν πρόκειται περὶ ἀτυχημάτων, ὧν συνέπεια ἦτο ἀπόλυτος ἀναπηρία τοῦ ἡσφαλισμένου, ἡ προθεσμία πρὸς ἀναγγελίαν διὰ τὴν ἀπόκτησιν συντάξεως δύναται νὰ παρατείνηται μέχρις ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι αἱ εἰδέμεναι προθεσμίαι πρὸς ἀναγγελίαν τοῦ ἀτυχήματος εἶναι σαφῶς ἀνατρεπτικαί, ὡς ἰδίως καταφαίνεται ἐκ τῆς διατάξεως, διὰ τῆς ὁποίας ρητῶς προβλέπεται ἡ δυνατότης τῆς ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις παραδοχῆς ὑπὸ τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκπροθέσμων δηλώσεων. Ἡ θέσπισις δὲ τῶν ἀνατρεπτικῶν τούτων προθεσμιῶν ἀνταποκρίνεται, ἀπὸ διαδικαστικῆς ἀσφαλιστικῆς ἀπόψεως, εἰς τὴν ἀνάγκην, ὅπως παρασχεθῇ εἰς τὸ Ἵδρυμα ἡ δυνατότης νὰ ἐπιληφθῇ ἡ ἀρμοδία Ὑπηρεσία τῆς ἐρεύνης καὶ διαπιστώσεως τῶν πραγματικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν τὸ βίαιον συμβάν, εἰς χρόνον μὴ ἀπέχοντα ἀπὸ τῆς ἐπελεύσεως αὐτοῦ.

Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ἵδρυμα (Ὑποκατάστημα Βόλου) τὴν ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1959 δήλωσιν ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος αὐτῷ τὴν 13ην Αὐγούστου 1959, καθ' ἣν, ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἀμμοκονίασιν ὀροφῆς οἰκίας ἐν Βόλῳ, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τραυματισθεὶς εἰς τὴν κεφαλήν, ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ δὲ τούτου ὑπέστη ὁλικὴν ἀποκόλλησιν τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ, κριθεὶς ἀνάπηρος μὲ ποσοστὸν ἀναπηρίας 45 ὁλο. Ἡ δήλωσις ὅμως αὕτη, ὑποβληθεῖσα τεσσαρας

§ 2. Ἀναγγελία ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρον 8 Α. Ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Προθεσμίαι ἀναγγελίας αὐτοῦ εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ Ἱδρύματος —Χαρακτὴρ αὐτῶν ὡς ἀνατρεπτικῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2219|1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γεωργιάδης, Κ. Νικολόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Λ. Κ., ἐργάτου οἰκοδόμου, ἡσφαλισμένου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2124|1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, διὰ τῆς ὁποίας ἐθεωρήθη ὡς ἐκπρόθεσμος, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 21 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ἐκ μέρους του γενομένη τὴν 8ην Δεκεμβρίου 1959 ἀναγγελία τοῦ κατὰ τὴν 13 Αὐγούστου 1959 ἐπισυμβάντος αὐτῷ ἀτυχήματος.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀν. ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὁρίζεται, ὅτι ἐργατικὸν ἀτύχημα εἶναι τὸ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βίαιον συμβὰν καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια (*). Ἐν ἄρθρῳ 34 § 1, ἐδ. 2, τοῦ σύ-

(*) Ἴδετε περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος Σ.Ε. 1376|1962, ΕΕΔ 21, 1185 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ΕΕΔ 21, 1186, Σ.Ε. 1973|1962, ΕΕΔ 21, 1508.

περίπου μήνας μετά την κατά τα ανωτέρω επέλευσιν τοῦ ατυχήματος, ήτοι μετά την παρόδον τῶν διά τῶν ανωτέρω διατάξεων οριζομένων προθεσμιῶν (δ - 60 ημερῶν), νομίμως διά τῆς προσβαλλομένης αποφάσεως εχαρακτηρίσθη, κατά τας ηγουμένας σκέψεις, ως εκπρόθεσμος και απορριφθη τοιαύτη τῷ λόγῳ τὸ ὑπὸ του αιτούντος προβαλλόμενον αίτημα περί συνταξιοδοτήσεως αὐτοῦ λόγῳ εργατικοῦ ατυχήματος, δοθέντος ὅτι ουδαμόθεν προκύπτει ὅτι ο αίτων είχε δηλώσει τὸ επισυμβὰν αὐτῷ βίαιον γεγονὸς εἰς τον εξετάσαντα αὐτὸν ἰατρὸν Ε., ὅστις κληθεὶς ενώπιον τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Επιτροπῆς ρητῶς ἐδήλωσεν, ὅτι, ὡς ενθυμεῖται, ο ησφαλισμένος Α.Κ., ὅταν ενεφανίσθη εἰς αὐτόν, δεν εφερε μώλωπισμόν τινα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, αὐτὸ και τοῦ παρεπονέθη δι' ατύχημα ἐν εργασίᾳ.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ανωτέρω απορριπτέα τυγχάνει η ὑπο κρίσιν αίτησις (*).

§ 3. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. μαθητῶν τεχνιτῶν Μικτῶν Ὁμάδων Μηχανημάτων Ἀναυγκροτήσεως

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν μόνον διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος καὶ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος, τῶν παροχῶν τούτων χορηγουμένων κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς Νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. — Λῆψις ὡς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ ησφαλισμένος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2326]1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χορμπούρης*
Δικηγόρος ὁ κ. Κ. Νικολόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 503 τῆς 13 Μαρτίου 1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐρίσσου, διὰ τῆς ὁποίας, γενομένης δεκτῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης ἀσκηθείσης ἐφέσεως, ἐκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 965 τῆς 11 Ἰουλίου 1959 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ αἴτησις αὕτη, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύπου δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἐχορηγήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἐργατικοῦ ατυχήματος κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου ΙΙ τῆς ὑπ' ἀριθ. 290 τῆς 14 Φεβρουαρίου 1957 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8527]94 τῆς 11 Ἰανουαρίου 1958 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Ἐργασίας.

Διὰ τῆς παραγράφου 11 τῆς ὑπ' ἀριθ. 290 τῆς 14 Φεβρουαρίου 1957 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Φ.Ε.Κ. Α' 36), διὰ τῆς ὁποίας συνεστρατηθησαν αἱ μικταὶ Ὁμάδες Μηχανημάτων Ἀναυγκροτήσεως (Μ.Ο.Μ.Α.), ὁρίζεται, ὅτι οἱ μαθηταὶ τεχνῖται Μικτῶν Ὁμάδων Μηχανημάτων Ἀναυγκροτήσεως ἐξαιροῦνται τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως. Διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Ἐργασίας, λαμβανομένης μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., δύνανται τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα νὰ ἀσφαλίζωνται ὑποχρεωτικῶς παρὰ τῷ Ἱδρύματι δι' ἁπάντων τούτων ὑπὸ τοῦτου ἀσφαλιζομένους κλάδους ἢ κινδύνους ἢ διὰ τινας ἢ διὰ τινα μόνον ἐξ αὐτῶν ἢ δι' ὡρισμένας μόνον κατηγορίας παροχῶν. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁρίζονται οἱ ὅροι ὑπαγωγῆς τῶν περὶ ὧν πρόκειται προσώπων εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ οἱ καταβλητέοι τῷ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί, δι' ὁλοκλήρου τοῦ ποσοῦ τῶν ὁποίων βαρύνεται τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8527]94 τῆς 11 Ἰανουαρίου 1958 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. Β' 54), διὰ τῆς ὁποίας ὡρίσθη, ὅτι: 1) Οἱ μαθηταὶ τεχνῖται τῶν Μ.Ο.Μ.Α. ὑπαγόνται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος καὶ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἐν περιπτώσει ατυχήματος, συμφώνως πρὸς τὴν ἑκάστοτε περὶ τῆς ἀσφαλίσεως εἰς αὐτὰ νομοθεσίαν καὶ ὑπὸ τοὺς εἰς τὰς ἐπομένας παραγράφους περιλαμβανομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις. 2) Αἱ δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐργασίας εἰσφοραὶ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀσφαλιζομένων ὁρίζονται δι' ἑκάστους ησφαλισμένους καὶ δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐκπαιδεύσεως ἢ ἀπασχολήσεως τούτου ὑπὸ τῶν Μ.Ο.Μ.Α. εἰς ποσοστὸν 23 α]ο ἐπὶ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς πρώτης τῶν ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 ὁριζομένων ἀσφαλιστικῶν κλάσεων, βαρυνόντων δὲ αὐτὰ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον. 3) Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παράγραφος 1 ησφαλισμένους, τὸ Ἵδρυμα χορηγεῖ, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ: α) τὰς παροχὰς τοῦ κλάδου παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος καὶ ἐφ' ὅσον προσέρχονται εἰς κέντρα παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ β) ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, σύνταξιν ἀναπηρίας. Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ησφαλισμένου, ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα, τὸ Ἵδρυμα χορηγεῖ εἰς τὰ κατὰ τὴν νομοθεσίαν αὐτοῦ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ησφαλισμένου καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς νομοθεσίας τὸν σύνταξιν.

Ὡς ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως προκύπτει, οἱ ρηθέντες μαθηταὶ τεχνῖται ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. μόνον διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος καὶ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἐν περιπτώσει ατυχήματος, τῶν παροχῶν τούτων χορηγουμένων κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς νομοθε-

(*) Ἴδετε περὶ ἀναγγελίας τοῦ ατυχήματος καὶ Σ.Ε. 1426]1960, ΕΕΔ 19, 1099, Σ.Ε. 677]1961, ΕΕΔ 20, 683 καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 18, 1057.

οίας τοῦ Ι.Κ.Α. Κατὰ δὲ τὰς γενικὰς διατάξεις τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας ὡς βάσει ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας λαμβάνεται τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ ἀσφαλισμένος (ἄρθρον 37).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ αὐτοῦ ἀ.ν. 1846/1951 οἱ ἀσφαλισμένοι κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης προβλεπομένων ἀσφαλιστικῶν κλάσεων ἀναλόγως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ των, ὑπολογιζομένου εἰς χρήμα καὶ εἰς εἶδος, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς τοιαύτης κατατάξεως ὑπολογίζονται τόσον αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί, ὅσον καὶ αἱ παροχαί. Κατ' ἀπόκλισιν ἀπὸ τῆς γενικῆς ταύτης διατάξεως, προκειμένου περὶ τῶν μαθητῶν τεχνιτῶν τῶν Μ.Ο.Μ.Α., καθωρίσθη διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ρηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὅτι αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί, αἵτινες κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου ΙΙ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου βαρύνουσιν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, ὁρίζονται βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς πρώτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως. Ἀλλ' ἡ διάταξις αὕτη, καθορίζουσα δυνάμει εἰδικῆς ρητρας τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τὸ ὕψος τῶν καταβλητέων τῷ Ι.Κ.Α. παρὰ τοῦ Δημοσίου εἰσφορῶν, διὰ τὴν περιωρισμένην ἀσφάλισιν τῶν μαθητῶν τεχνιτῶν, ρυθμίζει μόνον τὸ θέμα τοῦτο τῆς εἰσφορᾶς διὰ τοῦ καθορισμοῦ σταθεροῦ μέτρου ὑπολογισμοῦ αὐτῆς καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπομονωμένη καὶ εἰς τὴν γενικωτέραν πλασματικὴν ὑπαγωγὴν τῶν μαθητῶν - τεχνιτῶν εἰς τὴν 1ην ἀσφαλιστικὴν κλάσιν διὰ τὴν ἐν γένει ἀσφαλιστικὴν των κατάστασιν, ἐφ' ὅσον, ὡς εἴρηται, διὰ τῶν παραγράφων 1 καὶ 3 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ρητῶς ὁρίζεται, ὅτι αἱ παροχαὶ διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς κειμένης νομοθεσίας. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον τὸ Ἵδρυμα χορηγεῖ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων διατάξεων, ὀφείλει, ὅπως ἐρευνήσῃ καὶ καθορίσῃ τὴν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ ἀσφαλισμένος βάσει τοῦ ἡμερησίου αὐτοῦ μισθοῦ.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης πράξεως, διὰ ταύτης ἐκρίθη, ὅτι ὁ αἰτῶν δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων διατάξεων, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πρώτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, τοῦτο δὲ κατ' ἐσφαλμένην κατὰ τὰς ἀνωτέρω σκέψεις ἑρμηνείαν τῶν ἐφαρμοσθεισῶν διατάξεων, ὅτι οἱ μαθηταὶ - τεχνῖται τῶν Μ.Ο.Μ.Α. κατατάσσονται καὶ ἀπὸ ἀπόψεως παροχῶν εἰς τὴν πρώτην ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, ἄνευ ἐρεύνης τινὸς καὶ κρίσεως περὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος θὰ κατετάσσετο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἡμερησίου αὐτοῦ μισθοῦ. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις εἶναι ἀκυρωτέα διὰ παράνομον αἰτιολογίαν.

§ 4. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης

Ἀνίσχυρος ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10409/300 τῆς 16/31 Ἰουλίου 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τροποποιήσεις τῆς διατάξεως ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, καθ' ἣν τροποποίησιν οὐδεμία σύνταξις δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα κατὰ ποσὸν τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ προϊσταμένου Ὑπηρεσίας, ὡς ἐρειδομένη εἰς τὴν ἀντισυνταγματικὴν καὶ ἀνίσχυρον λόγῳ τῆς γενικότητος καὶ ἀοριστίας της ἐξ ναιοδοθησαν τοῦ ἄρθρου 59 § 1 Α.Ν. 11/12 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας».—Ὑπαγωγὴ εἰς τὰς μηνιαίας ἀποδοχάς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπολογίζεται τὸ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, καὶ τῶν δώρων τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀποτελούντων τακτικὰς ἀποδοχάς.—Ποσὸν ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος καὶ ἀποζημιώσεως Νόμου 2112/1920.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2218/1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Γ. Θ. Σπυρόπουλος**

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. **Ν. Μπουρόπουλος**

Δικηγόρος ὁ κ. **Α. Μπαζοῦρος**

Διὰ τῆς ἐπὶ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 677 τῆς 9 Ἰουνίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης, δι' ἧς ἀφ' ἑνὸς μὲν περιωρίσθη ἡ μηνιαία σύνταξις τοῦ αἰτούντος, ἀποχωρήσαντος κατόπιν καταγγελίας ὑπὸ τῆς Τραπέζης τῆς σχετικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰς τὸ ποσόν, εἰς ὃ ἀνέρχεται ὁ μισθὸς προϊσταμένου Ὑπηρεσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐκ τοῦ Κλάδου Προνοίας ἐφ' ἅπαξ παροχῆς δὲν συνεπελογίσθησαν τὰ δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, παρεκρατήθη δὲ ἐκ τῆς παροχῆς ταύτης ὑπὲρ τῆς Ἰονικῆς καὶ Λαϊκῆς Τραπέζης τὸ ἥμισυ τῆς ὑπὸ ταύτης, κατὰ τὸν νόμον 2112, καταβληθείσης εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀποζημιώσεως.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9750 τῆς 18 Φεβρουαρίου/ Μαρτίου 1935 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, καθ' ἣν ὁρίζεται, ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἡ σύνταξις δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς δραχμὰς 10.000 μηνιαίως, τροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10409/Σ300 τῆς 16/31 Ἰουλίου 1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 168 Β'), δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι οὐδεμία σύνταξις δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα κατὰ ποσὸν τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ προϊσταμένου Ὑπηρεσίας. Ἀλλὰ ἡ τροποποίησις αὕτη τυγχάνει ἀνίσχυρος καὶ ἀκυρωτέα, διότι ἡ εἰρημένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δὲν δύναται νὰ εὕρῃ νόμιμον ἔρεισμα ἐπὶ τῆς ἐν προοιμίῳ αὐτῆς ἐπικαλουμένης ἀντισυνταγματικῆς καὶ ἀνισχύρου λόγῳ τῆς γενικότητος καὶ ἀοριστίας της διατάξεως τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11/12 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» (Ε.Κ. 543), ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 §

3 τοῦ ἀ.ν. 694]1937 (Ε.Κ. 196) (*). Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Ταμεῖον διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2868]1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι ἕκαστον Ἵδρυμα ἀπαντλεῖ νομικὸν πρόσωπον καὶ ὅτι διὰ Κανονισμοῦ, ἐπεχοντος θέσιν Καταστατικοῦ καὶ ἐγκρινομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου Ἐπιστρείας Ἐργατικῶν Ἀσφαλίσεων, δέον νὰ ρυθμίζωνται, πλὴν ἄλλων, καὶ αἱ διατυπώσεις τῆς τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ, ἐν προκειμένῳ δὲ ἐν ἄρθρῳ 22 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ρηθέντος Ταμείου, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9760 τῆς 18 Φεβρουαρίου]8 Μαρτίου 1935 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ὁρίζεται, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, ὅτι τὸ Καταστατικὸν τροποποιεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ἀλλὰ ἡ διὰ τῆς ὡς ἄνω μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 10409 τῆς 16]31 Ἰουλίου ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 168) γενομένη τροποποίησις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ, καθ' ἣν ἡ σύνταξις ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ πᾶσαν τῶν ὀργανικῶν μισθῶν προϊσταμένου Ὑπηρεσίας, δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὑποβληθεῖσαν ὑπὸ 6 Μαρτίου 1953 πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἐν ᾗ ἁπλῶς ἐπαναλαμβάνεται ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς συντάξεως εἰς δραχμὰς 10.000 μηνιαίως. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ τοιαύτη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑποβληθεῖσαν πρότασιν, τροποποίησις ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ὑπὸ τῆς εἰρημένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τυγχάνει ἀνίσχυρος, ὡς στερουμένη νομίμου ἐρείσματος, ἐφαρμοστέας παραμενούσης τῆς προϊσχυσάσης διατάξεως, καθ' ἣν ὡς ἀνώτατον ὅριον χορηγητέας συντάξεως ὁρίζετο τὸ ποσὸν δραχμῶν 10.000 μηνιαίως, τοῦ περιορισμοῦ τούτου μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐκάστοτε νομισματικὰς διαρρυθμίσεις χρήζοντος βεβαίως ἀναπροσαρμογῆς κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην διαδικασίαν δι' ἀναπροσαρμογῆς εἰς σημερινὰς δραχμάς(**).

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου καθοριζομένων παροχῶν τοῦ Κλάδου Προνοίας αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαί, ἐφ' ὧν ἐπολογίζεται τὸ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, περιλαμβάνουσι καὶ τὸ δῶρο τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, διότι ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν ἕκαστον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐργαζομένων, ἀλλά, ὡς ἐκ τῆς παγίας μορφῆς, ὑφ' ἣν καταβάλλονται, ἀποτελοῦν ταμτικὰς ἀποδοχὰς συνυπολογιστέας εἰς τοὺς μηνιαίους μισθούς, πρὸς οὓς κατὰ τίνα ἐξομοιοῦνται. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καθ' ὃ μέρος ἐδέχθη τὰ ἀντίθετα, τυγχάνει καὶ ἐν τούτῳ ἀκυρωτέα ὡς παράνομος(**).

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἰδίου ἄρθρου, καθ' ἣν τὸ τροχόμενον εἰς τοὺς ἀπολυομένους ὑπαλλήλους τῆς Τραπέζης ἐφ' ἅπαξ βοήθημα ἀνέρχεται κατ' ἀρχὴν εἰς τὰ 80 ο]ο τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν δι' ἕκαστον ἔτος ἐν ἀσφαλίσει, προκύπτει, ὅτι εἰδικῶς διὰ τοὺς ἀπολυομένους λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλους τῆς Τραπέζης καὶ δικαιουμένους τῆς κατὰ τὸν ν. 2112]1920 αὐξημειώσεως καθορίζομένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος μειοῦται κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς καταβλητέας εἰς αὐτοὺς ἀποζημιώσεως, τοῦ εἰς τὴν μείωσιν ἀντιστοιχοῦντος ποσοῦ ἐπιστρεφομένου εἰς τὴν Τράπεζαν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ βαρυνομένη διὰ τῶν ἀποζημιώσεων Τράπεζα νὰ ἐλαφρύνηται, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἡμίσεως τούτου, τοῦ βάρους τὸν ὁποῖον ἐκ τῆς ἐργοδοτίδος καταβαλλομένων εἰς τὸ Ταμεῖον εἰσφορῶν. Ἡ τοιαύτη μείωσις τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς ἀπετέλεσεν ὅρον τῆς μεταξὺ τῆς Τραπέζης καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς συναφθείσης ἀπὸ 29.8.1951 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας προεκλείσθη ἡ ἵδρυσις παρὰ τῷ Ταμείῳ τοῦ κλάδου Προνοίας, ἐν ἐπιβαρύνει ἡ καταβολὴ τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος. Οὕτω ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸν ὑπὸ τῆς ἐξουσιοδοτήσεως προβλεπόμενον προσδιορισμὸν καθ' ὕψος τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος καὶ τῆς ἀντιστοίχου ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς καὶ δὲν ὑποκρύπτει καταστρατήγησιν τοῦ ν. 2112]1920, δεδομένου ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένη ἀποζημίωσις τῶν συνεπείᾳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπολυομένων ὑπαλλήλων καταβάλλεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τοὺς δικαιούχους, κειτ.λουμένης τῆς ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεως των. Ὅθεν ὁ λόγος ἀκυρώσεως ὅτι ἡ διάταξις αὕτη παραβιάζει τὸν ν. 2112]1920 ἢ ἐξέρχεται τῶν ὁρίων

(*) Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ Ἀρείου Πάγου εἰς *Γ. Τρίμη*, ΕΕΔ 22, σελ. 5.

(*) Ἴδετε ὁμοίως καὶ Σ.Ε. 2]1962, ΕΕΔ 21, 415.

(**) Ἴδετε ὡς πρὸς τὸ δῶρο καὶ Α.Π. 177]1962, ΕΕΔ 21, 686.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα εἰς σταθμάρχας καὶ ὁδηγοὺς λεωφορείων ὑπεραστικῶν γραμμῶν : Ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8107]9.10.1962 ἡμετέρου ἐγγράφου, σχετικοῦ μὲ τὴν καταβολὴν οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος εἰς δύο σταθμάρχας λεωφορείων ὑπεραστικῆς γραμμῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἷς συντηρεῖ ἕν, ὁ δὲ ἕτερος δύο τέκνα, ἡλικίας κάτω τῶν 15 ἐτῶν, γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ κάτωθι :

1. Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ μισθωτοὶ οὗτοι ὑπῆχθησαν τὸ πρῶτον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 24]1961 ἀπόφασιν Διαιτησίας «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν ἰδιωτικῶν λεωφορείων ἁπάσης τῆς χώρας» ἀπὸ 1.12.1961, ἤτοι ἀπὸ τῆς χρονολογίας κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης, θὰ ἠδύναντο οὗτοι νὰ δικαιωθοῦν ἐπιδόματος ἐκ τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ὡς ἀκολούθως :

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν μισθωτῶν αὐτῶν, ὁ συντηρῶν ἓν τέκνον, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδοτηθῇ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀπὸ 1.1.1961 - 30.11.1961 πραγματοποιηθεισῶν παρ' αὐτοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, δι' ἃς δέον νὰ εἶχε καταβληθῇ εἰσφορὰ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ὡς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1]1962 ἡμετέραν ἐγκύκλιον ἐκτίθεται.

Ὁ δεύτερος, ὁ συντηρῶν δύο τέκνα, ἡλικίας κάτω τῶν 15 ἐτῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδοτηθῇ ἐπίσης κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι διὰ μὲν τὸν ὑπολογισμὸν ταῦ ἐπιδόματος διὰ τὸ 1ον καὶ 2ον τρίμηνον 1962 θὰ ἔδει νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀπὸ 1.1.1961 - 30.11.1961 ἡμέραι ἐργασίας, διὰ δὲ τὸ 3ον καὶ 4ον τρίμηνον 1962 ἅπασαι αἱ ἡμέραι ἐργασίας τοῦ προηγουμένου ἔτους, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 25209]3784] 4.5.1962 ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

2. Εἰς ἣν ὅμως περίπτωσιν τὰ ὡς ἄνω δύο πρόσωπα ἐδεσμεύοντο ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24]1961 ἀποφάσεως Διαιτησίας διὰ τὸν πρὸ τῆς κηρύξεως της ὡς ὑποχρεωτικῆς χρόνον, ὁπότε ἡ ἐξαίρεσις των ἐκ τῶν περὶ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. διατάξεων θὰ ἀνέτρεχεν ἀπὸ 25.11.1960 (σχετικὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1]1962 ἡμετέρα ἐγκύκλιος), τότε ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τῶν ὡς ἄνω μισθωτῶν δὲν θὰ ἐδικαιοῦτο ἐπιδόματος κατὰ τὸ τρέχον, οὔτε κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος, τυχὸν δὲ ἀπόφασις περὶ ἐπιδοτήσεως διὰ τὸ ἔτος 1961 ἔδει, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1]1962 ἡμετέρᾳ ἐγκυκλίῳ ὁριζόμενα, νὰ εἶχεν ἀνακληθῇ (περίπτωσις Ὑποκαταστήματος Κιλκίς, περὶ ἧς τὸ ὑπ' ἀριθ. 17094]4.9.1962 ἡμέτερον γενικὸν ἔγγραφον), ὁ δὲ δεύτερος, ὁ συντηρῶν δύο τέκνα, θὰ ἐδικαιοῦτο ἐπιδόματος μόνον ἀπὸ 1.7.1962 κατὰ τὰ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 17094]4.9.1962 γενικὸν ἡμῶν ἔγγραφον ἐκτιθέμενα.

3. Σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν ὡς ἄνω ρύθμισιν (περιπτώσεις 1 καὶ 2) ὑπόκεινται οἱ συντηροῦντες ἓν ἢ δύο τέκνα ἡλικίας μέχρι 15 ἐτῶν σταθμάρχαι ὑπεραστικῶν λεωφορείων ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν τῶν σταθμαρχῶν τῶν περιφερειῶν Ρόδου, Κερκύρας, Λέσβου, Λήμνου, Χίου, Κρήτης, Ζακύνθου, Σάμου, Σύρου, Κῶ, Νάξου, Τήνου καὶ Σαλαμῖνος, οἵτινες ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. διατάξεις καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ὑπ' ἀριθ. 24]1961 ἀποφάσεως Διαιτησίας.

Εἰς τὴν αὐτὴν ὡσαύτως ρύθμισιν ὑπόκεινται καὶ οἱ συντηροῦντες ἓν ἢ δύο τέκνα ἡλικίας μέχρι 15 ἐτῶν ὁδηγοὶ ὑπεραστικῶν λεωφορείων ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν τῶν ὁδηγῶν τῶν περιφερειῶν Κρήτης, Ζακύνθου, Σάμου, Σύρου, Κῶ, Νάξου, Τήνου καὶ Σαλαμῖνος, οἵτινες ὑπάγονται καὶ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 24]1961 Α.Δ. εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν. δ. 3868]1958. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 23303]1962 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.)(*).***

τῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ὡς ἄσχετος πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀσφαλίσεως, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς νόμῳ ἄβασιμος (*).

(*) Ἴδετε ὁμοίως καὶ Σ.Ε. 2000]1961, ΕΕΔ 21,111, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 2319]1957, ΕΕΔ 17, 79 ἐπ. καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα.

(*) Σχετικὸν μὲ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα ἐφεδρικῶν ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων, σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἀστικῶν γραμμῶν τὸ ὑπ' ἀριθ 23213]1963 ἔγγραφον τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ, ΕΕΔ 22, σελ. 43.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΝΝΟΙΑ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΚΑΤ' Α.Ν. 244]1936

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης): Τίνες ἐκ τῶν ὑπηρετησάντων εἰς τὸ Β. Ναυτικὸν χαρακτηρίζονται ὡς ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί.

Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τμ. Α'

Γνωμοδότησις 595]1962

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Β. Σαμαλέος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Κουντούρης*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Λέκκας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ι. Ματαράγκας, Κ. Κωνσταντινίδης, Π. Μακρυγιάννης, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς ἀκολούθως:

1. Κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐφ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, διακρίνονται αἱ ἑξῆς κατηγορίαι ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν:

α) Οἱ κατὰ τὰς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1912 ἕως 1923 ἐπιστρατεύσεις ὑπηρετήσαντες εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς ἢ χωροφυλακὴν καὶ μὴ προερχόμενοι ἐκ τῶν μονίμων στελεχῶν τοῦ στρατεύματος ἢ τῆς χωροφυλακῆς, ὡς καὶ οἱ ἀποσπασθέντες ὑπηρετήσαντες εἰς τὸ ναυτικόν, κατὰ τὰ ὡς ἄνω χρονικὰ ὅρια, μέχρι καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, ἐφ' ὅσον ἀνήκουσιν εἰς τινα τῶν κατωτέρω κατηγοριῶν:

αα) Ἀνάπηροι πολέμου...

β) Τραυματίαι πολέμου ἢ ἐκ πολεμικῶν κακουχιῶν κριθέντες ἀνίκανοι.

γ) Οἱ ἔχοντες ἀποδεδειγμένην ὑπεροχὴν πραγματικὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν ἐξ ἧς ἐννέα μῆνας ἐν τῇ ζώνῃ τῶν πρόσω.

δ) Ἐκ τῶν ὑπηρετησάντων εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικὸν οἱ ἔχοντες ὑπεροχὴν πραγματικὴν ἐν συνόλῳ ὑπηρεσίαν».

Τὸ τελευταῖον ὅριον τοῦτο ἐδάφιον δ' κατηργήθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἐπακολουθήσαντος ἀ.ν. 244]1936 (Ε.Κ. 158), δι' ἧς προσετέθη ἡ ἑξῆς διάταξις: «Οἱ εἰς τὸ ναυτικὸν καὶ εἰδικὰς ὑπηρεσίας τοῦ στρατεύματος ὑπηρετήσαντες, ἐφ' ὅσον ἔχουσιν ὑπεροχὴν πραγματικὴν συνολικὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ δὲν ἀνήκουσιν εἰς μίαν τῶν προηγουμένων κατηγοριῶν».

2. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ τῶν ἑξῆς στοιχείων: α) ὑπηρεσία κατὰ τὰς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1912 ἕως 1923 ἐπιστρατεύσεις, β) μὴ προέλευσις ἐκ τῶν μονίμων στελεχῶν, γ) εἰδικὸς διὰ τὸ ναυτικὸν ὑπηρεσία μέχρι καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀνθυποπλοιάρχου καὶ δ) ἀπαγωγὴ εἰς τινα τῶν ἀνωτέρω ἀναγραφομένων κατηγοριῶν.

3. Κατὰ τὴν ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως αὐτῆς προκύπτουσαν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διὰ τοῦ ἀ.ν. 244]1936 ἀρθείσης διατάξεως, διὰ ταύτης προσετέθη νέα κατηγορία παλαιῶν πολεμιστῶν, παραλλήλως πρὸς τὰς διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀ.ν. 28]31.10.1935 προβλεπομένας ἑτέρας τοιαύτας, αἵτινες καὶ διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 244]1936, ὡς τοῦτο ρητῶς ὁρίζεται ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 10 αὐτοῦ. Δηλαδὴ ἡ ὡς ἄνω διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἐν λόγῳ ἀ. ν. ἀναφέρεται εἰς τοὺς ὑπηρετήσαντας εἰς μὴ μαχίμους Ὑπηρεσίας τοῦ ναυτικοῦ ἢ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, οἵτινες, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς Ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἀνῆκον, δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπηρετήσωσιν εἰς τὴν ζώνην τῶν πρόσω. Συνεπῶς δὲν ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν οἱ ὑπηρετήσαντες ὡς μάχιμοι, στερούμενοι δὲ ὑπηρεσίας εἰς τὴν ζώνην τῶν πρόσω (*).

Τὴν ὁποίαν ταύτην ἐδέξατο καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 555]1955 καὶ 1196]1949 ἀποφάσεων αὐτοῦ.

4. Τούτοις συνεπῶς, προκειμένου μὲν περὶ ὑπηρετησάντων ὡς μαχίμων εἰς μαχίμους ὑπηρεσίας, οὗτοι δέον νὰ κατέχωσιν ὑπεροχὴν πραγματικὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς ἐννέα μηνῶν τοιαύτην, διανυθείσαν ἐν τῇ ζώνῃ τῶν πρόσω, κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἐδαφίου γ'. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τοὺς ὑπηρετήσαντας εἰς εἰδικάς, μὴ μαχίμους, Ὑπηρεσίας, οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς Ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ἀνῆκον, δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπηρετήσωσιν εἰς τὴν ζώνην τῶν πρόσω, οὗτοι δέον νὰ ἔχωσι συμπληρώσει ὑπηρεσίαν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν προαναφερθεῖσαν σχετικὴν διάταξιν, τὴν προσκρουσθεῖσαν διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 244]1936.

Τέλος ἰδιαιτέρως δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι ἡ ἀνωτέρω λύσις παραμένει συνεπὴς πρὸς τὸν ὁρισμὸν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, καθ' ὃν αὐτὴ τυγχάνει ἐφαρμοστέα ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἐκείνων, αἵτινες δὲν ὑπάγονται εἰς τινα τῶν προηγουμένων κατηγοριῶν, ἤτοι τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται διατηρηθεισῶν ἐν ἰσχύϊ διατάξεων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 28]31.10.1935 ἀ.ν. Ἔτι δὲ σχετικὴ αὕτη ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 137]1940 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι αἱ περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν διατάξεις ἐφαρμόζονται εἰς τοὺς ὑπηρετήσαντας ἐν τῷ στρατῷ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐν τῷ ναυτικῷ.

(*) Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3909]1962, ΕΕΔ 21, 1110, ἔνθα σημειώσεις μας.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ Ή ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΘΥΡΩΡΩΝ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΔΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΙΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ ν.δ. 3789|1957 (ΕΕΔ 22, σελ. 70) περὶ μειωμένης ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112|1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4858|1930 (ΕΕΔ 22, σελ. 64 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), εἰς περίπτωσιν ἀπολύσεως ἢ ἀποχωρήσεως διὰ συνταξιοδότησιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι νὰ εἶναι τις ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ἀφοῦ σαφῶς ἐκ τῆς διατάξεως προκύπτει, ὅτι ἡ διάταξις ἀναφέρεται εἰς μόνους τοὺς ἔχοντας τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου μισθωτούς. (Οὕτω καὶ *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 341, *Χ. Κασσίμος*, ΕΕΔ 21, 419, Α.Π. 574|1961, ΕΕΔ 20, 1502).

Ὁ νόμος (ἄρθρον 1 ν.δ. 2655|1953, ΕΕΔ 22, 69) καθορίζει τὰ γενικὰ στοιχεῖα τῆς ὑπαλληλικῆς ἰδιότητος τῶν μισθωτῶν ὡς ἑξῆς· Ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν. Ταῦτα σημαίνουν, ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἶναι ἔννοια νομική (Α.Π. 340|1949, ΕΕΔ 8, 492, Α.Π. 292|1962, ΕΕΔ 21, 921, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 1209 ἐπ., ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία), ἀφήνεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστοῦ καὶ δὲν χωρεῖ δικαστικὴ ὁμολογία, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς πραγματικὰ μόνον γεγονότα (Α.Π. 292|1962, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω δεδομένα ὁ θυρωρὸς πολυκατοικίας δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, ἀφοῦ δὲν παρέχει ἐργασίαν κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν, ἀλλ' ὑπηρέτης, ὡς ἄλλως τε μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τῶν κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀ.ν. 99|1936 προσθέτων ὅρων τῆς ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1936 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰς τοὺς ὁποίους ὅρους ρητῶς κατονομάζονται οἱ θυρωροὶ ἐργοστασίων, κλητῆρες κλπ. ὡς ὑπηρετικὸν προσωπικόν (ἴδετε καὶ ΕΕΔ 14, 1215).

Ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως ἄλλως τε αὐτῆς διὰ τῆς ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1938 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5374|1939 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ἴδετε ΕΕΔ 18, 147), συνωμολογήθη μεταξὺ τῶν συλλογικῶς συμβληθέντων ὁ ὅρος δεῖ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελε χωρήσει ἀπόλυσις τοῦ θυρωροῦ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου ἐκ λόγων μὴ δυναμένων νὰ θεμελιώσουν παράβασιν ἢ μὴ συμμόρφωσιν πρὸς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ὁ θυρωρὸς θὰ δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις προειδοποιήσεως ἴσης πρὸς τὸ ἥμισυ τῆς προβλεπομένης διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους ὑπὸ τοῦ νόμου 2112|1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας του.

Ὁ ὅρος οὗτος, ἐφ' ὅσον εἶναι εὐνοϊκώτερος τοῦ νόμου, θεωρεῖται ἐγκύρως συμφωνηθείς (*Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 371 ἐπ.), ἐνῷ θὰ ἦτο ἄκυρος, ἂν οἱ θυρωροὶ ἐθεωροῦντο ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ἀφοῦ θὰ ἀντετίθετο εἰς τὸν νόμον 2112|1920 διὰ τῆς παροχῆς τοῦ ἡμίσεος τῆς ἀποζημιώσεως αὐτοῦ (Σ.Ε. 370|1943, ΕΕΔ 2, 750 καὶ λοιπαί).

Διὰ τοὺς θυρωροὺς πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων Ἀθηνῶν Πειραιῶς - Περιχώρων ἰσχύει ἤδη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 60757|3995|1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ ὑπ' ἀριθ. 14|1962 διαιτητικὴ ἀπόφασις (ΕΕΔ 21, 1022), ἡ ὁποία ὁρίζει, μεταξὺ ἄλλων, καὶ ὅτι κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ μὴ ἀντικείμεναι διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27625|5186|9.5.1958 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 606), διὰ τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ ἡ προηγουμένως ἰσχύσασα ὑπ' ἀριθ. 6|1958 διαιτητικὴ ἀπόφασις.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις, ἐφ' ὅσον δὲν τροποποιοῦνται διὰ ταύτης, ἑπομένως καὶ ὁ ὅρος τῆς προπολεμικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ δικαιώματος ἡμισείας ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112|1920. (Ἴδετε καὶ τὸ σκεπτικὸν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΕΕΔ 17, 608).

Περαιτέρω ὅμως ὁμοφώνως οἱ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Δικασταὶ δέχονται, ὅτι ἡ διαιτητικὴ αὐτὴ ἀπόφασις καὶ συνεπῶς καὶ ὁ ὅρος αὐτῆς περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων θυρωρῶν δεσμεύει μόνον τὰ μέλη τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων, ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς (ἴδετε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 20535|1961, ΕΕΔ 21, 84, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5817 1962, ΕΕΔ 21, 1493), μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ὑπάρχῃ τοιοῦτον δικαίωμα διὰ τοὺς ἐργαδότας ἢ μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι μέλη τῶν ὀργανώσεων. Διὰ ταύτους θὰ ἰσχύσῃ διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως αὐτῶν τὸ ἀπὸ 16|18 Ἰουλίου 1920 β.δ|γμα περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112|1920 (ΕΕΔ 22, 64 ἐπ.) καὶ, ἐφ' ὅσον ἡ πολυκατοικία θεωρεῖται ἐκμετάλλευσις (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2453|1943, ΕΕΔ 2, 397), θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3198|1955 (ΕΕΔ 22, 65) περὶ ἀμέσου μὲ τὴν ἀπόλυσιν καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἀπὸ 16|18 Ἰουλίου 1920 β.δ|τος.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς δεσμευομένους ἐκ τῆς δι-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

882]1962 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως διατάξεων τινων αφορωσών τάς αποδοχάς των δημοσίων υπαλλήλων, των υπαλλήλων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και των υπαλλήλων των εν Ελλάδι Ατμηλάτων Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 223 της 29 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 20 του ν.δ. 4242]1962 «περί τροποποιήσεως φορολογικών και άλλων τινών διατάξεων», την υπ' αριθ. 913]1962 σύμφωνον γνωμοδότησιν του Ανωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Υπηρεσιών και την υπ' αριθ. 882]1962 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου της Επικρατείας, πραττόντων εκ' Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν :

Άρθρον 1

1. Αι κατά τας κειμένας διατάξεις προβλεπόμεναι προσαυξήσεις του μισθού των δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων, των υπαλλήλων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και των υπαλλήλων των εν Ελλάδι Ατμηλάτων Σιδηροδρόμων λόγω εύδοκίμου παραμονής εν τω αυτώ βαθμώ δρίζονται από 1ης Δεκεμβρίου 1962 εις τεσσαράς.

2. Η τετάρτη προσαύξησις του μισθού δεν παρέχεται ή παύει παρεχομένη εις τους υπαλλήλους της Α' Κατηγορίας, τους εγγραφομένους εις τον πίνακα των κατ' αρχαιότητα προακτέων και εις τους υπαλλήλους της Β' Κατηγορίας τους εγγραφομένους εις τον πίνακα των μη προακτέων.

3. Η τετάρτη προσαύξησις του μισθού δεν παρέχεται, εάν ο υπάλληλος έχη εντός της προηγουμένης τριετίας τιμωρηθή δια πειθαρχικής ποινής, ή παρασχεθείσα δε παύει καταβαλλομένη εις περίπτωσιν επιβολής τοιαύτης ποινής.

4. Διά την χορήγησιν μιάς το πολύ προσαυξήσεως προσμετρείται και ο υπέρ την θετέαν χρόνος πραγματικής υπηρεσίας εν τω προηγουμένω βαθμώ.

5. Οι μετά θετή εν τω βαθμώ υπηρεσίαν προαγόμενοι υπάλληλοι, οι συμπληρούντες δωδεκαετή υπηρεσίαν εν τω προηγουμένω και κατεχομένω βαθμώ, δύνανται να μισθοδοτούνται μέ τας αποδοχάς του βαθμού, εξ ού προήχθησαν μετά των αναλόγων επί του μισθού του βαθμού τόπου προσαυξήσεων, εφ' όσον αύται είναι ανώτεραι των αποδοχών του εν κεκτημένω βαθμού, παρεχομένης και έτερας εκ 10ου προσαυξήσεως κατά τας κειμένας διατάξεις, μη δυναμένων όμως των προσαυξήσεων νά υπερβούν τάς τεσσαράς.

6. Αι διατάξεις των παραγράφων 4 και 5 του παρόντος άρθρου δέν έχουσιν εφαρμογήν εις άς περιπτώσεις δια την χορήγησιν των κατά τά ανωτέρω προσαυξήσεων αναγνωρίζεται κατ' άλλας ειδικωτέρας διατάξεις ως δυναμένων εις τον βαθμόν, ον κέκτηται ο υπάλληλος, και χρόνος υπηρεσίας εν κατωτέρω βαθμώ.

Άρθρον 2

1. Εις τους επί τω βαθμώ και ανωτέρους βαθμούς υπαλλήλους των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου αι προσαυξήσεις λόγω εύδοκίμου παραμονής εν τω αυτώ βαθμώ παρέχονται ανά διετίαν.

2. Αι διατάξεις της διά του άρθρου 35 του ν.δ. 4242]1962 κυρωθείσης υπ' αριθ. 80]1962 Πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου εφαρμόζονται αναλόγως και επί των υπαλλήλων των Ν.Π.Δ.Δ.

Άρθρον 3

Εις τα επί θητεία επιστημονικόν προσωπικόν των Δημοσίων Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων του ν.δ. 2592]1953, ως τούτο εκρυσταλλώθη και συνεπληρώθη, ούτινος αι αποδοχαί ρυθμίζονται υπ' ευθείαν υπό του νόμου διά μισθολογικής αντιστοιχίας προς ένα των βαθμών της Δημοσίας Διοικητικής Ιεραρχίας, παρεμένον επέρ την τριετίαν εν τω αυτώ βαθμώ, χορηγείται προσαύξησις του βασικού μισθού εν δέκα επί τοις εκατόν δι' εκάστην τριετίαν και μέχρι τεσσάρων κατ' ανώτατον όριον τριετιών, εφαρμοζομένων κατ' αναλογίαν των σχετικών διατάξεων της διά του άρθρου 30 του ν.δ. 4242]1962 κυρωθείσης υπ' αριθ. 1031]1958 Πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου, ως αύτη τροποποιείται και συμπληρούται διά του παρόντος.

Η διάταξις της προηγουμένης παραγράφου έχει εφαρμογήν και επί του αυτού προσωπικού των νοσηλευτικών ιδρυμάτων των εξαρτωμένων

αιτιτικής αποφάσεως δέν προκύπτει θέμα εφαρμογής της εν αρχή σημειωθείσης διατάξεως του άρθρου 8 του ν.δ. 3789]1957 εις περίπτωσιν απολύσεως ή απογωρήσεως των θυρωρών διά συνταξιοδότησιν υπό του Ι.Κ.Α., διότι δέν πρόκειται περί ιδιωτικών υπαλλήλων, υπό την έννοιαν της εν λόγω διατάξεως, ούτε και έχει σχέσιν τινά προς το θέμα τό ότι απολυόμενοι λαμβάνουν το ήμισυ της αποζημιώσεως του νόμου 2112]1920 κατ' ειδικωτέραν του β. δ. 16]18 Ιουλίου 1920 ρύθμισιν, πολύ ορθώς δε ή υπ' αριθ. 6]1958 διαιτητική απόφασις δέν επλήρωθη του αιτήματος να χαρακτηρισθή τούς θυρωρούς ως ιδιωτικούς υπαλλήλους, μέ την αιτιολογίαν ότι δέν είναι δυνατόν ο κατά την διαδικασίαν της υποχρεωτικής διαιτησίας χαρακτηρισμός κατηγορίας τινός μισθωτών ως υπαλλήλων (ίδετε ακεπτικόν απόφασεως, ΕΕΔ 17, 608).

Εξ άλλου ο Νομοθέτης της διατάξεως του άρθρου 8 του ν.δ. 3789]1957, ως συνετάγη εκ της διατυπώσεως και του σκοπού της, απέβλεψεν εις μόνους τους κατά την έννοιαν του ν. δ 2655]1953 ιδιωτικούς υπαλλήλους, αδιαφορήσας προς τά διά συλλογικής συμβάσεως εργασίας τυχόν συντεθέντα.

ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀρχεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1963.

Ἄρθρον 4

1. Ἡ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 96 τῆς 12 Ἰουλίου 1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ αὐξήσεως τοῦ εἰδικοῦ ἐπιδόματος τῶν λειτουργῶν τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως», κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242]1962, προβλεπομένη ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1963 αὔξησις τοῦ εἰδικοῦ ἐπιδόματος τῶν λειτουργῶν Στοιχειώδους Ἐκποιδεύσεως καταβάλλεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963.

2. Τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου II τῆς ὑπ' ἀριθ. 96]1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου προβλεπόμενον εἰδικὸν ἐπίδομα τῶν λειτουργῶν τῆς Μέσης καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Γενικῶν Ἐπιθεωρητῶν τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως ὁρίζεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 ὡς ἀκολούθως:

Τῶν ἐπὶ βαθμῷ καθηγητοῦ τῶν μὴ λαμβανόντων ἐπίδομα λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ὡς καὶ τῶν λαμβανόντων τὸ πρῶτον τεταρτον τῆς διαφορᾶς τοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ των καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ πρωτοβαθμίου καθηγητοῦ εἰς δραχμὰς 550

Τῶν ἐπὶ βαθμῷ καθηγητοῦ τῶν λαμβανόντων τὸ 1]3 ἢ 2]4 τῆς διαφορᾶς τοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ των καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ πρωτοβαθμίου καθηγητοῦ εἰς δραχμὰς 600

Τῶν ἐπὶ βαθμῷ καθηγητοῦ τῶν λαμβανόντων τὰ 2]3 ἢ 3]4 τῆς ἀνωτέρω διαφορᾶς εἰς δραχμὰς 650

Τῶν ἐπὶ βαθμῷ πρωτοβαθμίου καθηγητοῦ εἰς δραχμὰς 700

Τῶν ἐπὶ βαθμῷ βοηθοῦ Γυμνασιάρχου εἰς δραχμὰς 750

Τῶν ἐπὶ βαθμῷ Γυμνασιάρχου εἰς δραχμὰς 800

Τῶν ἐπὶ βαθμῷ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ εἰς δραχμὰς 850

3. Αἱ ὑπὸ τῶν προηγουμένων παραγράφων τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπόμεναι αὐξήσεις τοῦ εἰδικοῦ ἐπιδόματος τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν καταβάλλονται καὶ εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παράγραφος IV τῆς ὑπ' ἀριθ. 96]1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὑπαλλήλους.

4. Τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπόμενον ἐπίδομα χορηγεῖται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 καὶ εἰς τοὺς καθηγητὰς Ἀνατομικῆς καὶ Φυσιολογίας τῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς καὶ τὸν κλειδοκυμβαλιστὴν τῆς αὐτῆς Σχολῆς, τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐπιδόματος αὐτῶν προσδιοριζομένου βάσει τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ ν.δ. 3379]1955 ὁριζομένης ἀντιστοιχίας βαθμῶν. Προκειμένου περὶ τῶν ἐπὶ 8ῳ βαθμῷ τὸ ἐπίδομα ὁρίζεται εἰς δραχμὰς πεντακοσίας (500).

Ἄρθρον 5

1. Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Ὑπηρεσιῶν ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (ἐξαιρέσει τῶν Συμβούλων καὶ Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τοῦ παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας, τοῦ προσωπικοῦ τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων, τοῦ κυρίου προσωπικοῦ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ μισθολογικῶς ἐξομοιουμένου πρὸς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῆς Ἱεραρχίας Δημοσίων Ἔργων), παρέχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 διὰ τὴν πρόσθετον ὑπηρεσίαν τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τρίτων ἐσόδων ἐπίδομα, ὁριζόμενον εἰς ποσοστὸν 10 ο]ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ.

2. Τὸ ὑπὸ τῆς προηγουμένης παραγράφου προβλεπόμενον ἐπίδομα προστίθεται εἰς τὸ ἐπίδομα τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 76 τοῦ ν.δ. 3323]1955 διὰ τοὺς ἐκ τῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλους δικαιούχους τούτου καὶ τὸ προκῦπτον ἄθροισμα, στρογγυλοποιούμενον εἰς τὸ πλησιέστερον δεκάδραχμον, καταβάλλεται ὡς ἑνιαῖον ἐπίδομα.

Ἄρθρον 6

1. Τὸ κατὰ τὴν παράγραφον II τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242]1962 ἐπίδομα ἀποκεντρώσεως ἐξακολουθεῖ καταβαλλόμενον καὶ μετὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1963.

2. Εἰς τοὺς Ἰατροδικαστὰς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς παρέχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 εἰδικὸν ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας, ὁριζόμενον εἰς τὰ 40ο]ο τοῦ βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ.

Ἄρθρον 7

Εἰς τοὺς ἀρχιφύλακας τῆς Α.Α. καὶ τοὺς ἀγροφύλακας παρέχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 μηνιαῖον ἐπίδομα γεωργικῆς ἀπασχολήσεως, ὁριζόμενον ὡς ἀκολούθως:

	Δραχ.
Διὰ τοὺς ἀρχιφύλακας τῆς Α.Α.	100
Διὰ τοὺς ἀγροφύλακας Α' κατηγορίας	80
Διὰ τοὺς ἀγροφύλακας Β' κατηγορίας	80
Διὰ τοὺς ἀγροφύλακας Γ' κατηγορίας	80
Διὰ τοὺς ἀγροφύλακας Δ' κατηγορίας	130

Ἄρθρον 8

Τὰ ὑπὸ τῶν παραγράφων 3 ἕως καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 127]1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242]1962, προβλεπόμενα ἐπιδόματα, ἀμοιβαὶ καὶ ἀποζημιώσεις ὁρίζονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 ὡς ἀκολούθως:

I. Τὸ ἐπίδομα τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ὑποθηκοφυλακείων καὶ Ληξιαρχείων:

Διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ μέχρι καὶ Γραμματέως α' τάξεως εἰς δραχμὰς 400.

Διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ μέχρι καὶ Εἰσηγητοῦ α' τάξεως εἰς δραχμὰς 440.

Διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ μέχρι καὶ Τμηματάρχου α' ἢ β' τάξεως εἰς δραχμὰς 480.

Διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ μέχρι καὶ Διευθυντοῦ α' ἢ β' τάξεως εἰς δραχμὰς 520.

II. Ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ ὑπερωριακῆς ἐργασίας τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τῆς αὐτῆς Πράξεως.

	Δραχ.
Διὰ τοὺς ἐπὶ 2ῳ βαθμῷ	750
Διὰ τοὺς ἐπὶ 3ῳ βαθμῷ	700
Διὰ τοὺς ἐπὶ 4ῳ ἢ 5ῳ βαθμῷ	600
Διὰ τοὺς ἐπὶ 6ῳ βαθμῷ	500
Διὰ τοὺς ἐπὶ 7ῳ ἕως καὶ 11ῳ βαθμῷ	400
Διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Γ' Κατηγορίας	330

III. Ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ ὑπερωριακῆς

έργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Φυλακῶν καὶ τῶν Ἀναμορφωτικῶν Σχολείων:

	Δραχ.
Διὰ τοὺς μέχρι καὶ τοῦ 6ου βαθμοῦ	300
Διὰ τοὺς ἀπὸ τοῦ 6ου βαθμοῦ καὶ ἄνω	350

IV. Ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἀποζημίωσις λόγῳ ἐξόδων κινήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ταχυδρομικῆς Ὑπηρεσίας καὶ τῶν Ταχυδρομικῶν Ταμιευτηρίων εἰς δραχμὰς 580.

Ἄρθρον 9

1. Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἐντεταλμένων ἡγητόρων καθορίζονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα ἑκατοστὰ (50/100) τοῦ ποσοῦ, εἰς ὃ κατ' ἀνώτατον ὅριον ἀνέρχονται αἱ ἐκάστοτε ἀποδοχαὶ τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ Ἀνωτάτης Σχολῆς μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ συνολικῆς καὶ ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ὑπηρεσίας, διὰ τοὺς κεκτημένους ὑπηρεσίαν ἐντεταλμένου ἡγητοῦ μέχρι καὶ τεσσάρων (4) ἐτῶν καὶ εἰς τὰ ἑξήκοντα ἑκατοστὰ (60/100) τοῦ ποσοῦ τούτου διὰ τοὺς λοιποὺς.

2. Τὸ ἐπίδομα, τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 1020/1958 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν. δ/τος 4242/1962, καταβάλλεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 καὶ εἰς τοὺς ἀσκοῦντας ἐλεύθερον ἐπάγγελμα καθηγητὰς τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων, ὧν ἡ ἄσκησις ἐπαγγέλματος περιορίζεται εἰς τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν ἐπ' ὠφελείᾳ εἰς τὸ Δημόσιον ἢ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικὸν Δίκαιον, ἐχόντα προνόμιον ἐκ παραχωρήσεως τοῦ Κράτους ἢ σύμβασιν μετ' αὐτοῦ, κοινωφελῶν ἱδρυμάτων ἢ Τραπεζῶν.

Ἄρθρον 10

Εἰς τὸ μόνιμον ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν πάντων τῶν Ἀρχείων τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ, τὸν ἐφορον τῶν γραφείων καὶ τὸν βιβλιονόμον αὐτῆς χορηγεῖται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 εἰδικὸν μηνιαῖον ἐπίδομα ὡς ἀκολούθως:

	Δραχ.
α) Εἰς τοὺς διευθυντὰς ἀρχείων ἐκ δραχμῶν	1.500
β) Εἰς τοὺς συντάκτας ἀρχείων ἐπὶ βαθμῷ 5ῳ καὶ ἄνω ἐκ δραχ.	1.300
γ) Εἰς τοὺς συντάκτας ἀρχείων ἐπὶ βαθμῷ 7ῳ—6ῳ ἐκ δραχ.	1.000
δ) Εἰς τὸν ἔφορον τῶν γραφείων ἐκ δραχμῶν	1.500
ε) Εἰς τὸν μουσικὸν ἐπὶ βαθμῷ 5ῳ—6ῳ ἐκ δραχμῶν	700
στ) Εἰς τὸν βιβλιονόμον ἐκ δραχ.	700

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Δεκεμβρίου 1962

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

331355/1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ τιμῇ ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1962 ἐπιδόματος (δώρου) τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου(*).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 492 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1962)

—

333518/1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1962 ἐπιδόματος (δώρου) τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου(**).

—

99583/1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 5.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑδρογονοσυγκολλητῶν καὶ μολυβδουργῶν Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β φ. 483 τῆς 20 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239/1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755/1957, ἀποφαινόμεθα, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 5.11.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑδρογονοσυγκολλητῶν καὶ μολυβδουργῶν Πειραιῶς, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1962, συνεχόμενος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 533 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὑδρογονοσυγκολλητῶν καὶ μολυβδουργῶν Πειραιῶς

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 5ην Νοεμβρίου 1962 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ὁ μὲν ἐνὸς Δημητρίου Μαρινόπουλος, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ὁ ἕτερος Λαδόπουλος Κων. καὶ Γκολφινόπουλος Δημ., πρόεδρος καὶ γενικὸς γραμματεύς, ἀντιστοίχως, τῆς Ἑνώσεως Ὑδρογονοσυγκολλητῶν καὶ Μολυβδουργῶν Πειραιῶς, ἀφοῦ ἐκάτερος ἐξουσιοδοτημένος διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσης τὰς ἀποδοχὰς κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑδρογονοσυγκολλητῶν καὶ μολυβδουργῶν περιφερείας Πειραιῶς, συνωμολογήσαμεν τὰ ἑξῆς:

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

	Δραχ.
α) Ἀρχιτεχνίτης, ἡμερομίσθ. βασικὸν	94,50
β) Τεχνίτης α' » »	80,50
γ) » β' » »	73,50
δ) » γ' » »	71,00

2. Εἰς τὰ ὡς ἄνω καθορισθέντα βασικὰ ἡμερομίσθια συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88/24.6.1961 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐπίδομα ἄρτου.

3. Ἐπὶ πλέον τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1532.

(**) ΕΕΔ 21, σελ. 1531.

βασικών ημερομισθίων ισχύουν αι κείμεναι διατάξεις.

4. Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί εν γένει, μείζονες των υπό της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν.

5. Η ισχύς της παρούσης συνομολογείται διετής, άρχομένη από της 1ης Όκτωβρίου 1962.

6. Η παρούσα συλλογική συμβασις συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη, και δύο επί πλέον, κατατεθησόμενα εις το Υπουργείον Εργασίας.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 30 Δεκεμβρίου 1962

—

100500,6506]1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 3]1962 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί ερμηνείας όρων των υπ' αριθ. 1]1961 και 2]1961 διαιτητικών αποφάσεων προσωπικού Ο.Α.Σ.Θ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 491 της 24 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755]1957, 2) Την υπ' αριθ. 3]1962 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, επικυρωθείσαν διά της υπ' αριθ. 5]1962 αμοιβαίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί ερμηνείας όρων των υπ' αριθ. 1]1961 και 2]1961 διαιτητικών αποφάσεων προσωπικού Εξωτερικής και Εσωτερικής Υπηρεσίας Ο.Α.Σ.Θ.», αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 3]1962 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί ερμηνείας όρων των υπ' αριθ. 1]1961 και 2]1961 αποφάσεων του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης (υπολογισμός οικογενειακού επιδόματος και επιδόματος εύδοκίμου υπηρεσίας δου βαθμού) προσωπικού Ο.Α.Σ.Θ.», της οποίας το σκεπτικόν και διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«Αριθμός αποφάσεως 3]1962

Το κατά νόμον 3239]1955 Πρωτοβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Θεσσαλονίκης:

Συγκείμενον εκ των Στυλ. Διαμαντάκου, Προέδρου Πρωτοδικών, ως προέδρου, Νικ. Λιμπατζή, υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας, επί βαθμώ 4ω, Ιωάννου Γκράσσου, αντιπροσώπου των επαγγελματιών, και Σπ. Πασάλογλου, αντιπροσώπου των εργατών, ως μελών.

Συνεδριάσαν δημοσία εν τω Πρωτοδικείω Θεσσαλονίκης την 17 Ιανουαρίου 1962, ημέραν Τετάρτην και ώραν 9 π.μ., παρουσία και της επί βαθμώ 6ω υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας Μαρίας Τσικμάνη - Μπουσίου, ως γραμματέως, ίνα αποφανθή επί διαφοράς αφορώσης την ερμηνείαν διατάξεων των υπ' αριθ. 1]1961 και 2]1961 αποφάσεων του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, αφορωσών τους όρους αμοιβής και εργασίας του προσωπικού Εξωτερικής και Εσωτερικής Υπηρεσίας Ο.Α.Σ.Θ., παραπεμφθείσης διά της υπ' αριθ. 84264]13761 της 2.12.1961 διαταγής του Υπουργείου Εργασίας.

Παρά: 1) Του Ο.Α.Σ.Θ., 2) της Ενώσεως Αστικών Λεωφορειούχων Θεσσαλονίκης «Ο Μέγας Αλέξανδρος» και 3) του Συνδέσμου Ιδιοκτητών Αστικών Λεωφορειούχων Θεσσαλονίκης «Ο Άγιος Δημήτριος» υπεβλήθη εις το Υπουργείον Εργασίας αναφορά περί ερμηνείας 1) της υπό στοιχείον Γ' του Κεφαλαίου «Όροι αμοιβής» της υπ' αριθ. 1]1961 αποφάσεως του Δ.Δ. Δ.Δ. Θεσσαλονίκης και 2) του υπό στοιχείον Β' του Κεφαλαίου «Όροι αμοιβής» της υπ' αριθ. 2]1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης.

Διά διατάξεως της υπ' αριθ. 1]1961 αποφάσεως καθορίζεται το οικογενειακόν επίδομα των υπαλλήλων Εξωτερικής Υπηρεσίας Αστικής Συγκοινωνίας και γεννάται το ερώτημα επί ποίου μισθού θα υπολογισθή το επίδομά του, διά δε της διατάξεως της υπ' αριθ. 2]1961 αποφάσεως καθορίζεται επίδομα εύδοκίμου υπηρεσίας εις το υπαλληλικόν προσωπικόν της Εσωτερικής Υπηρεσίας Αστικής Συγκοινωνίας και γεννάται το ερώτημα, εάν αφορά και τους επί βαθμώ 6ω υπαλλήλους τούτους.

Το δικαστήριον λαβόν υπ' όψιν την ως άνω παραγγελίαν του Υπουργείου Εργασίας και έχον υπ' όψιν τας σχετικάς διατάξεις του νόμου 3239]1955, ως ούτος ετροποποιήθη μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755]1957.

Ιδόν την Δικογραφίαν - Σκεφθέν κατά τον νόμον

Επειδή καλώς εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου η παρούσα διαφορά, συμφώνως τω εδαφίω β' της παραγράφου 3 του άρθρου 15 του νόμου 3239]1955, ως τούτο ετροποποιήθη υπό της παραγράφου 7 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755]1957.

Επειδή κατά την ερμηνείαν της αποφάσεως τον το δικαστήριον περιορίζεται μόνον εις την εξήγησιν της αληθούς αυτής εννοίας, διορθούν τα παρεισφρήσαντα γραφικά λάθη, καθορίζον τα όρια τα, διασαφηνίζον τα ασαφή και αναπληρούν τα ελλείποντα, αποκλειομένης όμως της την ουσίαν της αποφάσεως θιγούσης μεταβολής, κατ' αλλοίωσιν της εννοίας της. Προς αποκάλυψιν δε της πραγματικής βουλήσεως του αποφηναμένου δικαστηρίου και ακριβή της αποφάσεως ερμηνείαν λαμβάνεται υπ' όψιν μόνον η ερμηνευτέα απόφασις, ουχί δε άλλα έγγραφα, εκ της εκτιμήσεως της οποίας το δικαστήριον κατευθύνεται εις την έρευναν της εξακριβώσεως της εννοίας της. Ούτω: 1) Το υπό στοιχείον Γ' του Κεφαλαίου «Όροι αμοιβής» της διαιτητικής αποφάσεως 1]1961 προνοούμενον επίδομα οικογενειακών βαρών υπολογίζεται επί του διά της προσαυξήσεως των επιδομάτων διαμορφουμένου βασικού μισθού, καίτοι τούτο δεν διελήφθη σαφώς εν τη ερμηνευομένη διατάξει, διότι κατά την πραγματικήν βούλησιν του δικαστηρίου επί της βάσεως ταύτης ήθελήθη ο υπολογισμός του επιδόματος. Λόγος τούτου είναι ότι η ερμηνευτέα διάταξις, έπομένη των περί καθορισμού βασικών μισθών (υπό στοιχ. Α') και επιδόματος πολυετίας (υπό στοιχ. Β') τοιούτων, διά τον υπολογισμόν του οριοθέντος ποσοστού ανεφέρθη εις αυτάς, τοθ' όπερ ήτο αναγκαίον, κατ' αναπόδραστον λογικήν ανάγκην, αφού δεν γίνεται μνεία του είδους του μισθού

(βασικώ ή διαμορφουμένου), έφ' ού κατά στοιθερόν συντελεστήν τό ποσοστόν τούτο θά ύπελογίζετο. Άλλωστε ή αιτία αύτη, γενομένη έπί τώ σκοπώ της άποφυγής τού ματαίου έν τή διατυπώσει πλατειασμού, άπηχεί την είς τόν συνδυασμόν της έρμηνευομένης διατάξεως προς τάς προηγουμένας τελούσαν άληθή βούλησιν τού δικαστηρίου, δοθέντος ότι ή άντίθετος έκδοχή έπί τοσούτω μόνον θά ήδύνατο νά εύρη έρεισμα έάν, κατά σαφή προσδιορισμόν τού συντελεστού, τό ποσοστόν θά ύπελογίζετο έν συναρτήσει πρός αύτόν.

2) Τό ύπό στοιχείον Β' τού Κεφαλαίου «Όροι άμοιβής» της διατητικής άποφάσεως 2]1961 θεσπιζομένον έπίδομα εβδομάδων ύπηρεσίας άφορά καί τούς έπί τώ βαθμώ ύπαλλήλους, είς ούς παρέχεται έν συνδρομή καί τών λοιπών προϋποθέσεων της έρμηνευομένης διατάξεως. Τούτο δε διότι έν τή έννοίφ τού γενικού όρου «Ύπάλληλος Διοικήσεως» περιέχονται ού μόνον οί έν άρθρφ 3, § 1 Αα' τού Γενικού Κανονισμού Προσωπικού (Φ.Ε.Κ. 158 άπο 30.5.1958) προνοούμενοι ύπάλληλοι καί καταλεγόμενοι είς τό προσωπικόν Διοικητικού, άλλά καί γενικώς οί άνήκοντες είς την κατηγορίαν τού έν άρθρφ 4, § 1Α' τού ίδίου Κανονισμού προβλεπομένου «Διοικητικού Κλάδου», άφού τούτο διελαμβάνετο έν τή πραγματική βουλήσει τού άποφηναμένου δικαστηρίου, έν συνειδήσει τών διακρίσεων καί έννοιών τούτων παυομένων χρήσιν τού γενικού έκείνου όρου. Διάφορος έκδοχή θά ήτο άπροσάρμοστος πρός την άληθή έννοιαν της έρμηνευομένης άποφάσεως, δοθέντος ότι ή γενικότης της φραστικής διατυπώσεως δέν θά ήδύνατο νά έπιτρέψη διάκρισιν παρεισαγομένην μεταξύ τών ύπαλλήλων διοικήσεως, άνευ ρητής περί ταύτης μνείας καί έπιταγής.

3) Καταμαρτυρούν λυθέντος τού ζητήματος τούτου, ό έφ' ού τό έπίδομα ύπολογίζεται βασικός μισθός είναι ό έν Α' 5 τού Κεφ. «Όροι άμοιβής» διαλαμβανόμενος καί μόνον έάν ούτος είναι κατώτερος τού έν Α' 4 όριζομένου, διότι άλλως έκλείπει ή προϋπόθεσις έφαρμογής της διατάξεως Β' τού ίδίου Κεφαλαίου, προαπαιτούσης μισθολογικήν διαφοράν, μεταξύ τού κατεχομένου βαθμού καί τού άνωτέρου τοιούτου, άφού τό έπίδομα ύπολογίζεται έφ' όλοκλήρου ή τού ήμίσους της διαφοράς ταύτης, ής μή ύφισταμένης δέν νοείται ή παροχή του. Ούτω, ό έν Α4 όριζόμενος διά τόν άνωτέρων βαθμόν μισθός (δραχμαί 2.350) καί ό έκάστοτε, άναλόγως τών σημειουμένων έτών ύπηρεσίας, είς τόν ύπάλληλον καταβαλλόμενος κατά τάς έν Αδ διακρίσεις, συγκρίνονται καί δίδεται κατά περίπτωσιν (δεκία ή δεκία) τό ήμισυ ή όλόκληρος ή διαφορά. Διά τόν μετά την δεκίαν χρόνον κρατεί ή είδικωτέρα διάταξις τού Αδ, ώς πρός τόν έν αύτή όριζόμενον χρόνον ύπηρεσίας, καθ' όσον ή διάταξις Β', έχουσα γενικόν χαρακτήρα καί έφαρμοζομένη έπί παντός βαθμού, δέν δύναται νά κατισχύση έκείνης έν τή έφαρμογή της, μειουμένης ούτω της διαφοράς τού έπιδόματος διά της αύξήσεως τού βασικού μισθού κατά τάς έν Α5 διακρίσεις. Διάφορος λύσις θά ήτο άπροσάρμοστος πρός την βούλησιν τού δικαστηρίου, δπερ έν Α5 έφρόντισεν έπιμελώς νά προσδιορίση τόν μισθόν δου βαθμού κατά κλιμάκωσιν τοιαύτην, ώστε νά μή έπιβρίξη τόν έν Α4 μισθόν τού άνωτέρου βαθμού (δου), διαφυλάξαν ούτω καί είς την τελευταίαν περίπτωσιν (15—20 έτών) την όριστεμένην διαφοράν (δραχ. 2.100, δραχ. 2.350). Όθεν, τοιαύτης άποκλειστεμένης, της άληθούς έννοίας τών ώς άνω διατητικών άποφάσεων, έρμηνευτέαι κρίνονται αύται ώς έν τώ διατακτικώ.

Διά ταύτα

Το Δικαστήριον άποφασίζει καί έρμηνεύει: 1) Την ύπο στοιχείον Γ' του Κεφαλαίου «Όροι άμοιβής» διάταξιν της υπ' άριθ. 1]1961 άποφάσεως του Δ.Α.Δ.Α. Θεσσαλονίκης, ώστε τό έν αύτή έπίδομα οικογενειακών βαρών νά είναι άπολογιστέον έπί τού δια της προσαυξήσεως τού έπιδόματος προϋπηρεσίας διαμορφουμένου μισθού, ώς έν τώ σκεπτικώ. 2) Την ύπό στοιχείον Β' του Κεφαλαίου «Όροι άμοιβής» διάταξιν της υπ' άριθ. 2] 1961 αποφάσεως του Δ.Α.Δ.Α. Θεσσαλονίκης, ώστε το δι' αύτής θεσπιζόμενον έπίδομα εβδομάδων ύπηρεσίας νά άφορά καί τούς έπί τώ βαθμώ ύπαλλήλους, είς ούς παρέχεται, έν συνδρομή καί των λοιπών προϋποθέσεων της έρμηνευομένης διατάξεως, ώς έν τώ σκεπτικώ.

Έκρίθη, άπεφασίσθη καί έγένετο έν Θεσσαλονίκη τή 5 Φεβρουαρίου 1962.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως

Έν Άθήναις τή 24 Δεκεμβρίου 1962

97588'6299]1962 Άπόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως έκτελεστής της ύπ' άριθ. 4] 1962 άποφάσεως του Δ.Α.Δ.Α. Θεσσαλονίκης περί των όρων άμοιβής και εργασίας των άρτοπαλλήλων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 481 της 31 Δεκεμβρίου 1962).

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239]1955, ώς τροποποιήθησαν ύπό του ν.δ. 3755]1957, 2) Την ύπ' άριθ. 4]1962 άπόφασιν του Δ.Α.Δ.Α. Θεσσαλονίκης περί των όρων άμοιβής και εργασίας των άρτοπαλλήλων Θεσσαλονίκης, δι' ής μετερρυθμίσθη μετ' έφεσιν ή ύπ' άριθ. 2]1962 άπόφασις του Π.Α.Δ.Α. Θεσσαλονίκης, άποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν έκτελεστήν την ύπ' άριθ. 4]1962 άποφασιν του Δ.Α.Δ.Α. Θεσσαλονίκης περί των όρων άμοιβής και εργασίας των άρτοπαλλήλων Θεσσαλονίκης, έκδοθείσαν τής επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Έθνικού Συνδέσμου Άρτοπαλλήλων Θεσσαλονίκης αφ' ένος, και αφ' έτέρου των α) Σωματείων Άρτοβιομηχάνων Θεσσαλονίκης και β) Σωματείων Άρτοποιών Θεσσαλονίκης, της οποίας το διατακτικόν έχει ώς άκολούθως:

«Α) Τά κατώτατα όρια μηνιαίων βασικών μισθών των άρτοπαλλήλων Θεσσαλονίκης καθορίζονται ώς άκολούθως:

1) Άπό της προσλήψεως καί μέχρι συμπλη-

ρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, δραχμαὶ 950.

2) Διὰ τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ προϋπηρεσίαν ἑνὸς ἔτους δραχμαὶ 1.300.

3) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας:

		Δραχ.
α)	Ἀπὸ τῆς προσλήψεως καὶ μέχρι 2 ἐτῶν ὑπηρεσίας	1.350
β)	Ἀπὸ 3 — 4 ἐτῶν ὑπηρεσίας	1.400
γ)	» 5 — 6 » »	1.500
δ)	» 7 — 8 » »	1.600
ε)	» 9 — 10 » »	1.740
στ)	» 11 — 12 » »	1.850
ζ)	» 13 — 14 » »	1.960
η)	» 15 — 16 » »	2.060
θ)	» 17 — 18 » »	2.170
ι)	» 19 — 20 » »	2.350

κ) Δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας ἐπὶ πλέον τῶν 20 ἐτῶν, τὸ ὡς ἄνω κλιμάκιον τῶν δραχμῶν 2.350 αὐξάνεται κατὰ δραχμὰς 100 μηνιαίως καὶ μέχρι συμπληρώσεως μισθοῦ 3.000 δραχμῶν.

Β) Διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀνωτέρω βασικοῦ μισθοῦ, βάσει τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος ὑπηρεσίας ὁ διανυθεὶς παρὰ τῇ αὐτῇ ἢ ἄλλαις ὁμοίαις ἐπιχειρήσεσι, ταύτης ἀποδεικνυομένης διὰ πιστοποιητικοῦ προϋπηρεσίας.

Γ) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν εἰς τοὺς παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένους ἀρτιμελῆ τουλάχιστον πιστοποιητικὸν προϋπηρεσίας, ὅπερ θὰ ἀποτελῇ ἀπόδειξιν ταύτης.

Δ) Οἱ ἀνωτέρω καθοριζόμενοι κατώτατοι μισθοὶ προκειμένου περὶ γυναικῶν ἰσχύουσι κατὰ 10ο/ο μειωμένοι.

Ε) Οἰκογενειακὰ βάρη.

Πλέον τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου Α' καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν παρέχεται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν 150 διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην σύζυγον.

ΣΤ) Ἄρτος.

Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλουν εἰς ἕκαστον τῶν παρ' αὐτοῖς ἐργαζομένων ἀρτιμελῶν ἀνὰ 1280 γραμμάρια ἄρτου ἡμερησίως.

Γενικοὶ ὅροι

Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ὡς ἐπίσης τυχὸν ὑφιστάμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν Εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 19.11.1961.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Δεκεμβρίου 1962

—

100464|6502|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καὶ αὐθεις καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Δ.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 491 τῆς 24 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755|1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 66310|4308|27.8.1962 ἡμετέραν ἀπόφασιν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.12.1962, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 3μηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 28.3.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 2|1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15|1960 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Δ.Π.Π.», ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48438|1960 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 333, τεῦχος Β' τῆς 21.7.1960).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Δεκεμβρίου 1962

—

100498,6504|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως τυπογράφων Καλαμῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 491 τῆς 24 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 3755|1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 24.10.1962 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2|1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πατρῶν ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν Τυπογράφων Καλαμῶν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.12.1962, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον, ἤτοι μέχρις 24.4.1963, χρονικὸν διάστημα τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 2|1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πατρῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τυπογράφων Καλαμῶν», ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 32936|1959 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 148, τεῦχος Β' τῆς 29.4.1959).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Δεκεμβρίου 1962

—

100499|6505|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1|1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Κορίνθου

περί των όρων άμοιβής των σταφιδοκιβωτοποιών Κιάτου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 491 της 24 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παρ/γράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν υπο του ν.δ. 3755]1957. 2) Την υπ' αριθ. 1]1962 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Κορίνθου «περί των όρων άμοιβής των σταφιδοκιβωτοποιών Κιάτου», καθ' ης δεν ησκήθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 1]1962 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Κορίνθου «περί των όρων άμοιβής των σταφιδοκιβωτοποιών Κιάτου», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Σωματείου Σταφιδοκιβωτοποιών Κιάτου, αφ' ενός, και αφ' ετέρου του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Κορίνθου, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«1. Καθορίζει κατώτατον όρον αμοιβής των κιβωτοποιών - συρματοκαπακωτών σταφίδος Κιάτου, ως ακολούθως:

α) Διά σκάρωμα ξυλίνου κιβωτίου 1]4, 0,65 λεπτά της δραχμής.

β) Διά σκάρωμα ξυλίνου κιβωτίου 1]8. 050 λεπτά της δραχμής.

γ) Διά συρματοκαπάκωμα ξυλίνου κιβωτίου 1]4. 0,60 λεπτά της δραχμής.

δ) Διά συρματοκαπάκωμα ξυλίνου κιβωτίου 1]8. 0,50 λεπτά της δραχμής.

ε) Διά σκάρωμα χαρτίνου κιβωτίου 0,30 λεπτά της δραχμής.

στ) Διά κόλλημα χαρτίνου κιβωτίου και εσαθίτσημον ταινίας επ' αυτού 0,30 λεπτά της δραχμής.

2. Ορίζει χρόνον ενάρξεως ισχύος της παρούσης την 1ην Οκτωβρίου 1962».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Δεκεμβρίου 1962

—

99582]6431]1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 4]1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων περί των όρων άμοιβής και εργασίας των σταφιδεργατών Ηρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 491 της 24 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις της παρ/γράφου 1 του άρθρου 20 και του άρθρου 14 του ν. 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755]1957, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 4]1962 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων «περί των όρων άμοιβής και εργασίας των σταφιδεργατών και σταφιδεργατριών Ηρακλείου Κρήτης», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Συνδέσμου τεχνιτών, εργατών και εργατριών επεξεργασίας σταφίδος του Νομού Ηρακλείου, αφ' ενός, και αφ' ετέρου των α) Συλλόγου Εξαγωγέων και Βιομηχάνων Ηρακλείου - Λασηθίου Κρήτης και β) Ενώσεως Γεωργικών Συνεταιρισμών Ηρακλείου, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Α) Καθορίζει αύξησιν δο]ο (πέντε επί τοις εκατόν) επί της παρεχομένης νύν αμοιβής δυνάμει της υπ' αριθ. 4]1961 αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου Διαιτητικού Δικαστηρίου Ηρακλείου, ήτοι καθορίζει ήδη την αμοιβήν των σταφιδεργατών Ηρακλείου εις δραχμάς κατά τόννον των χιλίων χιλιογράμμων καθαρού βάρους σταφίδος ως κάτωθι:

1) Μεταφορά σάκκων εις πλυντήρια, δίδειασμα σάκκων εις πλυντήρια, φήτης και βοηθός αυτού, δραχμαί 47,25.

2) Μεταφορά εις πατοαλάτιστους, κατασκευή πατοαλίων, δραχμαί 29,40.

3) Κόψιμο και γέρισμα πατοαλίων, σάκκιασμα, μεταφορά και δίδειασμα εις ξελικιστικήν μηχανήν, γέμισμα κιβωτίων, περούτσιασμα και ντάνιασμα γεμάτων κιβωτίων, μεταφορά υποπροϊόντων (τό αυτό ισχύει και εν περιπτώσει σακκιδίων όπου γίνεται ή ενσακκίσις), ζύγισμα σακκιδίων και ραφείον, δραχμαί 43,05.

4) Φόρτωσις κιβωτίων εις σακκον επί μεταφορικού μέσου δραχμαί 16,80.

5) Μεταφορά εις πατοαλάτιστους, κατασκευή πατοαλίων, εγκιβωτισμός ή ενσάκκισις και φόρτωσις επί μεταφορικών μέσων αβάφων ξελικισμένων σταφίδων (ως αναλυτικά 2, 3, 4), δραχμαί 89,25.

6) Παραλαβή εξ αγοράς σταφίδος εις σάκκους, δειγματισμός, ράψιμον σάκκων, ζύγισμα, φόρτωσις και εκφόρτωσις και ντάνιασμα, δραχμαί 30,45.

7) Παραλαβή εξ αγοράς σταφίδος χύμα, δειγματισμός, γέμισμα και δέσιμον σάκκων, ζύγισμα, φόρτωσις και εκφόρτωσις και ντάνιασμα, δραχμαί 37,80.

8) Παραλαβή σταφίδων εις σάκκους εν τω εργοστασίω, εκφόρτωσις, δειγματισμός, ράψιμον σάκκων και ντάνιασμα, δραχμαί 16,80.

9) Δειγματισμός, ράψιμον σάκκων, ζύγισμα και ντάνιασμα, δραχμαί 8,40.

10) Ζύγισμα και εσανατοποθέτησις σάκκων, δραχμαί 10,50.

11) Σακκίασμα πατοαλίων και ντάνιασμα σάκκων, δραχμαί 10,50.

12) Κοσκίνισμα σταφίδος, ήτοι μεταφορά εις κόσκινα, τροφοδοσία κοσκίνου, δραχμαί 21.

13) Πάγκωμα προς διαλογήν και μεταφοράν διαλεγμένης σταφίδος, δραχμαί 15,75

14) Διά τά φιλά τού Νο 1 σταφίδος θά καταβάλλονται επί πλέον τού ποσού τού πανκώματος δραχμαί 10, 50.

15) Διά μετατοποίησιν φιλών, δραχμαί 29.40.

16) Διά πατοπίτσημα και πάγκωμα παραμανεζέδων, δραχμαί 40,95.

17) Μετακινήσεις σταφίδων ενσακκισμένων εντός του εργοστασίου (μέχρι των 30 μέτρων), δραχμαί 10.50.

18) Μεταφορά σταφίδων εις μεγάλας αποστάσεις άνω των τριάκοντα μέτρων και μέχρι των

έκατον μέτρων, δραχμαί 12.60, πέραν δὲ τῶν 100 μέτρων δραχμαί 13,65.

19) Τὰ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 17 καὶ 18 ποσὰ ἀμοιβῆς θὰ προσαυξάνωνται κατὰ δραχμὰς πέντε, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιηθῇ καὶ κλίμαξ ἄνω τῶν δέκα βαθμίδων (σκαλοπατῶν).

20) Διὰ τὴν παραλαβὴν σταφίδων ἐκτὸς τῆς πόλεως Ἡρακλείου εὑρισκομένων, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιηθῶσι σταφιδεργάται τῆς πόλεως Ἡρακλείου, καθορίζεται ἀμοιβὴ διὰ τὸ σύνολον τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν δραχμαὶ 42,00.

21) Ἐπὶ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς διαλογῆς τῆς σταφίδος (Νούλας) καὶ Ἄσσον, ἐφ' ὅσον ταῦτα ὑπερβαίνουν τὸ 1|10 τῆς ὅλης ποσότητος σταφίδος, καθορίζονται διὰ τὴν μεταφορὰν καὶ κοσκίνισμα τῆς ἐπὶ πλέον ἐπὶ τοῦ ἑνὸς δεκάτου (1|10) ποσότητος αἱ αὐταὶ ὡς ἄνω ἀμοιβαὶ αἱ καθοριαθεῖσαι ἐπὶ τῶν ἐν γένει μεταφορῶν σταφίδος.

Β) Καθορίζει κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν σταφιδεργατριῶν ὡς κάτωθι:

1) Ἐργάτριαι διαλογῆς καὶ ποδαριοῦ καὶ καθαριστριαι τοῦ ἐργοστασίου λαμβάνουσι τὸ ὑπὸ τῆς τελευταίας ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορισθὲν ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου διὰ τὰς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας, ὑπὸ τὸν κάτωθι διαχωρισμὸν κατ' ἡλικίαν.

α) Ἐργάτριαι ἡλικίας ἀπὸ 14 - 16 ἐτῶν, δραχμαὶ 35.

β) Ἐργάτριαι ἡλικίας ἀπὸ 16, συμπεριλαμβανομένου, μέχρι 17 ἐτῶν, δραχμαὶ 40.

γ) Ἐργάτριαι ἡλικίας ἀπὸ 17 ἐτῶν καὶ ἄνω, δραχμαὶ 45.

2) Ἐργάτριαι λοιπαί, ποδαριοῦ, κοσκίνου, βαφείου, δραχμαὶ 46.

3) Ἐργάτριαι βαγονίου, δραχμαὶ 50.

Γ) Τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα Α' καὶ Β' τιμολόγια ἀμοιβῆς καὶ ἡμερομίσθια προσαυξάνονται ὡς κάτωθι:

1) Διὰ πραγματοποιουμένην ἐργασίαν ἀπὸ ὥρας 6 ἕως 8 μ.μ. προσαύξησις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀμοιβῶν 25 ο|ο.

2) Διὰ πραγματοποιουμένην ἐργασίαν ἀπὸ 8ης μ.μ. ἕως 12 μ.μ. προσαύξησις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀμοιβῶν 50 ο|ο.

3) Διὰ πραγματοποιουμένην ἐργασίαν ἀπὸ 12 μ.μ. ὥρας ἕως 6 πρωϊνῆς ὥρας προσαύξησις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀμοιβῶν 100 ο|ο.

Δ) Τὸ ἀνωτέρω τιμολόγιον τῶν ἐργαζομένων σταφιδεργατῶν (ἀνδρῶν) προσαυξάνεται κατὰ 15 ο|ο, ὡς ἐφαρμόζεται ἤδη τοῦτο σιωπηρῶς παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων, πρὸς κάλυψιν τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Τὸ δῶρον τῶν σταφιδεργατριῶν κανονίζεται βάσει τῶν ἑκάστοτε ἐκδιδομένων σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Ε) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀρχεται ἀπὸ 15ης Ὀκτωβρίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1962

—

99584|6433|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 12.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν καθαριότητος Δήμου Λετρίνων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 491 τῆς 24 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957, ἀποφαίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 12.11.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατῶν καθαριότητος Δήμου Λετρίνων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1962, συνταχθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 434 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν καὶ κοινοχρήστων χώρων Δήμου Λετρίνων.

Ἐν Πύργῳ σήμερον τὴν 12ην Νοεμβρίου 1962, ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Δημαρχιακοῦ Καταστήματος Δήμου Λετρίνων, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ἀργύριος Μιχαλόπουλος, Δήμαρχος Λετρίνων, ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 112|1962 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθείσης ὑπὸ τῆς Νομαρχίας Ἠλείας δι' ἧς ὑπ' ἀριθ. 39646|1962 ὁμοίας τοιαύτης, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Γεώργιος Νικολόπουλος καὶ Ζώης Πανούσης, πρόεδρος καὶ γενικὸς γραμματεὺς ἀντιστοίχως τῆς Ἑνώσεως Ἐργατῶν Καθαριότητος Δήμου Λετρίνων, ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς ἄνω Ἑνώσεως, προέβημεν εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ὡς κατωτέρω.

Ἄρθρον 1

Ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων νομίμων ἡμερομισθίων τοῦ προσωπικοῦ του καθ' οἱονδήποτε τρόπου ἀπασχολουμένου εἰς τὴν καθαριότητα τῶν ὁδῶν, πλατειῶν καὶ λοιπῶν κοινοχρήστων χώρων τῆς περιφερείας τοῦ Δήμου Λετρίνων ἢ ὁπωσδήποτε σχέσιν ἔχοντος μὲ ταύτην, ἤτοι ὁδοκαθαριστάς, ἐπιστάτας καθαριότητος, ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων κλπ., χορηγεῖται ἐπίδομα λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας 10 ο|ο.

Ἄρθρον 2

Τοῦ διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένου ἀνθυγιεινοῦ ἐπιδόματος ἀπολαμβάνουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰ μέλη τῆς διὰ τῆς παρούσης συμβαλλομένης ἐργατικῆς ὀργανώσεως.

Ἄρθρον 3

Εἰς τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης ἀναφερόμενον προσωπικὸν θὰ χορηγοῦνται κατ' ἔτος δύο στολαὶ ὑπηρεσίας, ἤτοι μία θερινὴ καὶ μία χειμερινή.

Ἄρθρον 4

Ἡ χορήγησις τῶν δώρων ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα γενήσεται συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας ἑκάστοτε ὑπουργικὰς ἀποφάσεις.

Ἄρθρον 5

Εἰς περίπτωσιν ἀναθέσεως παρὰ τοῦ Δήμου

Λατρίνων της καθαριότητος της πόλεως εις εργολάβον αναλαμβάνει ο Δήμος την υποχρέωσιν, όπως τους όρους της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας συμπεριλάβη υποχρεωτικώς εις τους όρους της μετά του εργολάβου συναφθησομένης σχετικής συμβάσεως.

Άρθρον 6

Η παρούσα ίσχει και εφαρμοζομένη από 1ης Νοεμβρίου 1962 αναγνωσθείσα δε και βεβαιωθείσα υπογράφεται υπό των ενδιαφερομένων μερών ως κατωτέρω.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Δεκεμβρίου 1962

—

100549]6512]1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 25.11.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Ν. Φαλήρου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 491 της 24 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν υπό του ν.δ. 3755]1957, αποφασίζομεν όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 25.11.1962 συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Φαλήρου, κατατεθείσα ήδη την 4ην Δεκεμβρίου 1962, συνταχθέντος του υπ' αριθ. 435 πρωτοκόλλου κατατάξεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Περί δρων αμοιβής των παρά τω Δήμω Ν. Φαλήρου απασχολουμένων ημερομισθίων εργατοτεχνιτών εις τας πάσης φύσεως υπηρεσίας αύτου.

Εν Ν. Φαλήρω, σήμερον την είκοστην πεμπτην (25ην) του μηνός Νοεμβρίου του χιλιοστού εννεακοσιοστού εξηκοστού δευτέρου (1962) έτους, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι: 1) Αφ' ενός μεν ο Νικόλαος Κατσουλάκος, Δήμαρχος Νέου Φαλήρου, κάτοικος Νέου Φαλήρου, ενεργών εν προκειμένω ως εκπρόσωπος και διά λογαριασμόν του εν Νέω Φαλήρω εδρεύοντος Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, υπό τον τίτλον «Δήμος Νέου Φαλήρου», νομίμως προς τούτο ειδικώς εξουσιοδοτημένος διά της υπ' αριθ. 136 της 3 Οκτωβρίου 1962 πράξεως του Δημοτικού Συμβουλίου Νέου Φαλήρου, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 100040 της 16 Νοεμβρίου 1962 αποφάσεως του Νομάρχου Αττικής, και 2) αφ' ετέρου οι α) Κωνσταντίνος Σημάκος και β) Σταύρος Χαρτοκόλλης, αμφότεροι κάτοικοι Πειραιώς, ενεργούντες εν προκειμένω ως εκπρόσωποι διά λογαριασμόν του εν Πειραιεί καθεδρεύοντος και νομίμως ανεγνωρισμένου Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου υπό τον τίτλον «Σωματείον Εργατών και Ημερομισθίων Προσώπων Δήμου Πειραιώς «Ο Φοίβος», νομίμως δε εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας παρά του Διοικητικού Συμβουλίου του ειρημένου σωματείου, κατά την υπ' αριθ. 69 της 31 Αυγούστου 1962 συνεδρίασιν αυτού, κατόπιν της δοθείσης προς αυτό εντολής και εξουσίας παρά της επί τούτω συγκληθείσης και νομίμως συγκροτηθείσης γενικής συνελεύσεως των μελών του σωματείου τούτου, εκτιμώντες: α) τας κρατούσας κοινωνικάς και οικονομικάς συνθήκας και β) την ανάγκην των απαιτήσεων του συγχρόνου τουτου διά της εξασφαλίσεως ελαχίστου ορίου συντηρήσεως των εν τω Δήμω Φαλήρου εργαζομένων εργατοτεχνιτών, συμφώνου προς τας βιοτικάς αυτών ανάγκας, προήλθον εις την απόφασιν όπως συμφωνήσωσι, συνομολογήσωσι και συναποδεχθώσι τα επόμενα:

1) Από της είκοστής πέμπτης (25) του μηνός Νοεμβρίου του έτους 1962 χορηγείται επίδομα ανθογιεινής εργασίας εκ ποσού δώδεκα επί τοις εκατόν (12%) επί των νύν εν ισχύϊ καθοριζομένων ημερομισθίων των αντιδίκων εργατών.

2) Εις τους όρους της παρούσης συλλογικής συμβάσεως υπαγονται απαντες οι ημερομίσθιοι τεχνίται και εργάται, οι ασχολούμενοι εν τω Δήμω Φαλήρου δι' εργασιακής συμβάσεως ιδιωτικού δικαίου.

3) Απαντες οι εργαζόμενοι τεχνίται και εργάται εις τα διάφορα συνεργεία του Δήμου Νέου Φαλήρου, ή μετά των όποίων σύμβασις εμπίπτει εις την σφαίραν της εργασιακής σχέσεως ιδιωτικού δικαίου, διέπονται υπό των διατάξεων των εκάστοτε ισχυόντων εργατικών νόμων και υπουργικών αποφάσεων των αρμοδίων Υπουργών.

4) Η ισχύς της παρούσης συλλογικής συμβάσεως συνομολογείται δι' αόριστον χρόνον.

5) Πάσα χορηγηθησομένη γενική αύξησις παρά των αρμοδίων Υπουργών μετά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως θά ισχύση και δια τους εν τω Δήμω Νέου Φαλήρου εργαζομένους δια σχέσεως ιδιωτικού δικαίου.

Έγεντο η παρούσα εις διπλούν και εκαστον των συμβαλλομένων μερών έλαβεν ανα εν, αφού ούτος ανεγνώσθη και εβεβαιώθη.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Δεκεμβρίου 1962

—

100474]6503]1962 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 8]1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού γραφείων των Κ.Τ.Ε.Λ. άπασης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 497 της 28 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: α) τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του ν. 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ]τος 3755]1957, β) την υπ' αριθ. 8]1962 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Α.

Πειραιώς «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού γραφείων Κ.Τ.Ε.Α. των αστικών και υπεραστικών λεωφορείων άπασης της χώρας», γ) σχετικήν από 22.12.1962 γνωμοδότησιν του Τμήματος όρων και αμοιβής εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ήν και αποδεχόμεθα, δ) το γεγονός ότι η εν τέλει της παραγράφου Α' του Κεφαλαίου 1 της ανωτέρω διαιτητικής αποφάσεως ορίζομένη προσαύξησις του βασικού μισθού εξ 100 δραχμών δι' εκαστον των άνω των 20 ετών συμπεπληρωμένων έτος υπηρεσίας, των περί ων αύτη μισθωτών, εκτός του ότι δημιουργεί σοβαράν οικονομικήν επιβάρυνσιν των εν λόγω επιχειρήσεων κείται εις επίπεδον σημαντικώς ανωτέρον του ισχύοντος δια το προσωπικόν γραφείων των ιδιωτικών εν γένει επιχειρήσεων (Ανωνύμων Εταιρειών κλπ.).

Προσέτι εν τέλει της παραγράφου Β' του Κεφαλαίου 1 της αυτής αποφάσεως προβλέπεται, ότι τα εν αυτή καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών εφαρμόζονται και δια τας επαρχιακάς εν γένει πόλεις, πλην των εχουσών πληθυσμόν κάτω των 15.000 κατοίκων, δι' ας ορίζεται ή μείωσις κατά 8ο/ο. Λαμβανομένου δ' όμως υπ' όψιν ότι υφίστανται σημαντική διαφορά, τόσον εξ απόψεως κινήσεως και εργασίας, όσον και εξ απόψεως οικονομικής εν γένει καταστάσεως, μεταξύ των επαρχιακών Κ.Τ.Ε.Α. και των τοιούτων περιοχής Αττικής, και προς αποφυγήν υπερμέτρου επιβαρύνσεως των επαρχιακών Κ.Τ.Ε.Α., δι' ά μέχρι σήμερον ισχύουν αι περί των αποδοχών του προσωπικού Ανωνύμων Εταιριών εκδιδόμεναι αποφάσεις, επιβάλλεται, όπως διατηρηθή ή εν τω σημείω τούτω υφισταμένη κατάστασις. Τοις ανωτέρω όθεν λόγοις δέον όπως, τροποποιουμένης κατά τα εν λόγω σημεία της προειρημένης διαιτητικής αποφάσεως, ως αντιτιθεμένης εις την υπό της Κυβερνήσεως ακολουθουμένην οικονομικήν και κοινωνικήν πολιτικήν, ήτις αποβλέπει εις την μη επιβάρυνσιν των επιχειρήσεων δι' οικονομικών βαρών, δυναμένων να θέσουν εις κίνδυνον την περαιτέρω λειτουργίαν αυτών, και την ίαν μεταχείρισιν των μισθωτών εν γένει, ορισθώσι προς τούτο τα εν τω διατακτικώ της παρούσης προβλεπόμενα, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την υπ' αριθ. 8/1962 απόφασιν του Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού γραφείων των αστικών και υπεραστικών Κ.Τ.Ε.Α. άπασης της χώρας, πλην Ο.Α.Σ.Θ.», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Πανελληνίου Συλλόγου υπαλλήλων γραφείων Κ.Τ.Ε.Α. αφ' ενός και αφ' ετέρων των: α) Εθνικής Πανελλαδικής Ομοσπονδίας επαγγελματιών ιδιοκτητών αστικών λεωφορείων Α.Π.Π., δ) Συνδέσμου ιδιοκτητών επαγγελματιών αστικών λεωφορείων μείζονος τύπου περιοχής 20 χιλιομέτρων, ε) Συνδέσμου αναπήρων πολέμου ιδιοκτητών αυτοκινητιατών αστικών λεωφορείων Αθηνών - Πειραιώς, στ) Ομοσπονδίας υπεραστικών λεωφορείων μείζονος τύπου, ε) Συνδέσμου επαγγελματιών ιδιοκτητών αστικών λεωφορείων Πειραιώς, της οποίας το διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα ανωτέρω, διαμορφούται ως ακολούθως:

1. Τα κατώτατα όρια αποδοχών και λοιποί όροι εργασίας του υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού γραφείων, ανεξαρτήτως φύλου, των αστικών και υπεραστικών Κ.Τ.Ε.Α. άπασης της χώρας καθορίζονται από της ισχύος της παρούσης ως ακολούθως:

Α'. Βασικοί μισθοί υπαλληλικού προσωπικού περιοχής Νομού Αττικής

							Δραχ.
Κατά το	1ον	έτος	υπηρεσίας				1.400
»	»	2ον	»	»			1.425
»	»	3ον	και	4ον	έτος	υπηρεσίας	1.550
»	»	5ον	»	6ον	»	»	1.725
»	»	7ον	»	8ον	»	»	1.850
»	»	9ον	»	10ον	»	»	1.925
»	»	11ον	»	12ον	»	»	2.050
»	»	13ον	»	14ον	»	»	2.150
»	»	15ον	»	16ον	»	»	2.225
»	»	17ον	»	18ον	»	»	2.400
»	»	19ον	»	20ον	»	»	2.500

Δι' εκαστον πλέον των 20 ετών συμπεπληρωμένων έτος υπηρεσίας το ως άνω τελευταίον κλιμάκιον βασικού μισθού των δραχμών 2.500 αυξάνεται κατά ποσόν 75 δραχμών μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 3.250.

Β'. Βασικοί μισθοί κλητήρων περιφερείας Νομού Αττικής

α) Τα πρώτον προσλαμβανόμενοι δραχμαί 1100.

β) Μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας και ενός έτους υπηρεσίας ή του 19ου έτους της ηλικίας, ανεξαρτήτως χρόνου υπηρεσίας, δραχμαί 1300.

γ) Κατά το 3ον, 4ον και 5ον έτος υπηρεσίας δραχμαί 1400.

δ) Κατά το 6ον, 7ον, 8ον και 9ον έτος υπηρεσίας δραχμαί 1450.

ε) Κατά το 10ον, 11ον, 12ον, 13ον και 14ον έτος υπηρεσίας δραχμαί 1550.

στ) Κατά το 15ον, 16ον, 17ον έτος υπηρεσίας δραχμαί 1650.

ζ) Κατά το 18ον και άνω έτος υπηρεσίας δραχμαί 1750.

Γ'. Οικογενειακά επιδόματα

Τα ως άνω καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών αυξάνονται δι' επιδόματος οικογενειακών βαρών, οριζομένου ως ακολούθως:

α) Διά την σύζυγον εκ ποσοστού 10 ο/ο επί των ως άνω βασικών μισθών.

Το ως άνω επίδομα, παρεχόμενον, εφ' όσον ή σύζυγος δεν εργάζεται ή δεν συνταξιοδοτείται παρά του Δημοσίου ή παρ' οιασδήποτε μορφής

Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, πάσει χορηγούμενον ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζυξέως.

β) Διὰ τὰ τέκνα ἐκ βοῆς δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν (3) τέκνων. Τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα παύει χορηγούμενον, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐνηλικιωθῆσαν ἢ προκειμένου περὶ ἀρρένων συνεπλήρωσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας.

Δ'. Ἐπίδομα διαχειριστικῶν λαθῶν

Εἰς τοὺς ταμίας καὶ τοὺς διαλλήλους, τοὺς ἀπασχολουμένους μὲ διαχείρισιν χρημάτων, παρέχεται ἐπίδομα διαχειριστικῶν λαθῶν ἐκ δραχμῶν 175 μηνιαίως.

2. Ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατὰ ἕτη ὑπηρεσίας καθορισμὸς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτῶν γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀσχέτως ἐργοδότου παρὰ τῷ εἰς ὃν ὑπηρετοῦν ἐπιχειρήσει, προσαυξανόμενος κατὰ τὴν παρ' ἄλλῃ ἰδιωτικῇ ἐπιχειρήσει, Δημοσίῳ, Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου κλπ. προϋπηρεσίαν εἰς ὁμάτιμα ἢ συναφῆ καθήκοντα ἀναδρομικῶς μέχρι τοῦ πρώτου διορισμοῦ.

Ἡ προϋπηρεσία τῶν νεοπροσλαμβανομένων ὑπαλλήλων ἀποδεικνύεται δι' ὑπευθύνου δηλώσεως αὐτῶν, κατατιθεμένης ἅμα τῇ προσλήψει των εἰς τὸν ἐργοδότην, συνοδευομένης, ἐντὸς τριμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς προσλήψεως, ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν. Ἐὰν διὰ τῶν πιστοποιητικῶν τούτων ἀποδεικνύεται προϋπηρεσία μείζων τῆς ἐν τῇ δηλώσει ἀναφερομένης ἢ ὑποβληθῶσι πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας, χωρὶς νὰ ἔχῃ κατατεθῇ σχετικὴ δήλωσις κατὰ τὴν πρόσληψιν, τὸ δικαίωμα διὰ τὴν ἀπόληψιν τοῦ βασικοῦ τῆς προϋπηρεσίας τυπικῆς ὑψηλοτέρου μισθοῦ γεννᾶται ἀπὸ τῆς κατατέσεως τῶν πιστοποιητικῶν τούτων.

Ἡ προϋπηρεσία τῶν ἤδη ὑπηρετούντων μισθωτῶν, ἐφ' ὅσον μέχρι σήμερον δὲν ἔχουσιν ὑποβάλει σχετικὰ πιστοποιητικά, ἀποδεικνύεται ὁμοίως διὰ δηλώσεων, συνοδευομένων, ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων πιστοποιητικῶν, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ ἀναλόγως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Ὡς προϋπηρεσία ὑπολογίζεται καὶ ὁ διανυθεὶς χρόνος εἰς τὸν κλάδον κινήσεως τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις μετετάγη ἀπὸ τὸ προσωπικὸν κινήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν γραφείων τῶν Κ.Τ.Ε.Λ.

8. Ἡ ἐκπαίδευσις ἄδεια θὰ παρέχηται συμφώνως τῷ ἀ. ν. 539|1945 μὲ βάσιν τὰς 12 ἐργασίμους ἡμέρας.

4. Ἐν ἢ περιπτώσει αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι ἐθνικαὶ ὁμοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἢ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις διὰ τὸ προσωπικὸν γραφείων καὶ τὸ λογιστικὸν ἐπιβάτων τῶν ἐν Ἑλλάδι πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐν τῷ συνόλῳ των λαμβανόμεναι, καθορίζουσιν ὑψηλότερα κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν ἀπὸ τὰ ἐν τῇ παρούσῃ, ἐφαρμόζονται αὗται.

5. Τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα ἰσχύουν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν περιφέρειαν τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. (ἀστικῶν καὶ ὑπεραστικῶν) περιοχῆς Νομοῦ Ἀττικῆς. Προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. λοιπῶν περιοχῶν τῆς χώρας ἐχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἑκάστοτε ἰσχύοντα διὰ τὸ προσωπικὸν γραφείων τῶν ἰδιωτικῶν ἐν γένει ἐπιχειρήσεων (Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κλπ.).

6. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

7. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 9 Μαρτίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Δεκεμβρίου 1962

—

100705|6538|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 21|1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν τυπογράφων ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 497 τῆς 28 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755|1957, 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.12.1962, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ὁρᾷ αὕτη, τὴν ὑπ' ἀριθ. 21|1962 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν τυπογράφων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐγκριθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 96560|6213|10.12.1962 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 454 τ. Β' τῆς 10.12.1962.

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Δεκεμβρίου 1962

—

101165|6555|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθις ἰσχύος τῶν κατωτέρω ἀναφερομένων ὑπ' ἀριθ. 2|1961, 3|1561, 7|1961 καὶ 9|1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων (Ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, φαρμακοϋπαλλήλων, παντοπωλείων κλπ. καὶ ἐμπορικῶν καταστημάτων).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 497 τῆς 28 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755|1957, 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 14.12.1962, 3) Τὰς ὑπ' ἀριθ.

52332]3.7.1962 καὶ 85239]3.11.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεις, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν καὶ αὖθις, ἤτοι μέχρις 28.2.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῶν ἀκολούθων καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων:

α) Ὑπ' ἀριθ. 2]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26762]14.4.1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 115, τ. Β' τῆς 15.4.1961), β) Ὑπ' ἀριθ. 3]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ἐπὶ τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ τῶν ταμιῶν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28278]15.4.1961 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 115, τ. Β' τῆς 15.4.1961), γ) ὑπ' ἀριθ. 7]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων, φαρμακεμπορείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33333]5.5.1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 113, τ. Β' τῆς 6.5.1961) καὶ δ) ὑπ' ἀριθ. 9]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἑδωδιμοπωλείων, καφεκοπτείων, παντοπωλείων, οἰνοπαντοπωλείων καὶ τυροπωλείων ἁπάσης τῆς χώρας», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 66]26.5.1961 πράξεως καταθέσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Δεκεμβρίου 1962

87536]8986]1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ προσόντων τῶν ναυτικῶν τῶν δικαιουμένων ἑκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς ἐπὶ «αἷς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1962 καὶ Νέου Ἔτους 1963.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 508 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὴν παράγραφον 7 τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 69040]3091]4.10.1961 ἀποφάσεως Υ.Ε.Ν. κηρωθείσης ἀπὸ 13.9.1961 συλλογικῆς συμβάσεως «περὶ προσαρμογῆς τῶν μισθῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας εἰς τὰ πληρώματα τῶν ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοΐας».

2. Τὴν παράγραφον 4 τῆς ἀπὸ 30.1.1962 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων πλκ καὶ ιλρ, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8382]341]13.2.1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

3. Τὸ ἄρθρον 5 τῆς ἀπὸ 8.6.1962 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων φορτηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων (Μ)S), κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55230]5238]10.7.1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

4. Τὸ ἄρθρον 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 48522]4506]4.8.1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας «περὶ καθορισμοῦ μισθολογίου, λοιπῶν ἀμοιβῶν καὶ ὅρων ἐργασίας πληρωμάτων ρυμουλκῶν», καὶ δεδομένου ὅτι δι' ἁπασῶν τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἀποφάσεων προβλέπεται ἡ εἰς τὰ πληρώματα τῶν ὡς ἄνω πλοίων καταβολὴ ὡς δώρου μισθοῦ ἑνὸς μηνὸς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους ὑπὸ τοὺς καθοριζομένους ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως ἡμῶν ὅρους,

Ἰδόντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 96000]11]12]1962 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας περὶ παροχῆς δώρου Χριστουγέννων 1962 καὶ Νέου Ἔτους 1963 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους, ἀποφασίζομεν:

1. Ἐγκρίνομεν, ὅπως ἡ προβλεπομένη ἔκτακτος οἰκονομικὴ παροχὴ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων 1962 καὶ Νέου Ἔτους 1963 καταβληθῇ εἰς τοὺς ὑπηρετήσαντας καὶ ὑπηρετοῦντας ἐπὶ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς ὡς ἄνω συλλογικὰς συμβάσεις καὶ ἀποφάσεις πλοίων, ἤτοι:

1. Φορτηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων (Μ)S) κάτω τῶν 500 κόρων ὁλικῆς χωρητικότητος,

2. Ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων,

3. Πετρελαιοσυνήθων καὶ ἰστιοφόρων,

4. Ρυμουλκῶν λιμένος Πειραιῶς καὶ λοιπῶν λιμένος Πειραιῶς ὡς ἀκολούθως:

α) Διὰ τοὺς ναυτολογηθέντας πρὸ ἢ κατὰ τὴν 27 Ἀπριλίου 1962 καὶ ὑπηρετοῦντας μέχρι καὶ τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1962, ἴση πρὸς τὸν μισθὸν ἑνὸς μηνός.

β) Διὰ τοὺς ναυτολογηθέντας μετὰ τὴν 27ην Ἀπριλίου 1962 καὶ ὑπηρετοῦντας ἢ μὴ κατὰ τὴν 24ην Δεκεμβρίου 1962 ἢ τοὺς ναυτολογηθέντας μὲν πρὸ ἢ κατὰ τὴν 27ην Ἀπριλίου 1962, ἀλλὰ ἀπολυθέντας πρὸ τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1962, θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς 2]25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἀνὰ ἕκαστον 19ήμερον χρονικὸν διάστημα τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως αὐτῶν κατὰ τὸ ἀπὸ 27ης Ἀπριλίου 1962 μέχρις 24ης Δεκεμβρίου 1962 χρονικὸν διάστημα.

γ) Διὰ χρονικὸν διάστημα ἐργασιακῆς σχέσεως κάτω τῶν 19 ἡμερῶν καταβάλλεται ἀνάλογον πρὸς τὸ κλάσμα ἐργασιακῆς σχέσεως δῶρον.

δ) Εἰς τοὺς ὑπηρετήσαντας ἢ ὑπηρετοῦντας κατὰ τὴν 27ην Ἀπριλίου μέχρις 24ης Δεκεμβρίου 1962 περιοδικῶς ἐπὶ πλειόνων πλοίων διαφόρων πλοιοκτητῶν καταβάλλονται τὰ 2]3 τῆς ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' παροχῆς δι' ἕκαστον πλήρες 19ήμερον ἐργασίας παρ' ἑκάστου τῶν πλοιοκτητῶν τῶν πλοίων, ἐφ' ὧν εἰργάσθησαν, ἢ ἀνάλογον κλάσμα.

ε) Οἱ μετὰ τὴν 24ην Δεκεμβρίου 1962 ναυτολογούμενοι ναυτικοὶ οὐδεμιᾶς παροχῆς δικαιοῦνται.

2. Τῆς ἐκτάκτου ταύτης οἰκονομικῆς παροχῆς δικαιοῦνται καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἁλιευτικῶν, τὰ μισθοδοτούμενα εἰς δραχμάς, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ναυτικοί, οἱ ὑπηρετοῦντες ἐπὶ σπογγαλιευτικῶν πλοίων, πλὴν τῶν δυτῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἐν λόγῳ πλοῖα ἐργάζονται ἐντὸς τῶν ἑλληνικῶν ὑδάτων, δὲν δικαιοῦνται ὅμως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐργάζονται ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν ὑδάτων.

Δὲν δικαιοῦνται τῆς ἐν λόγῳ παροχῆς οἱ ἐπὶ

μεριδίφ και οί κατά πλοΐν ναυτολογούμενοι έπί πάντων τών ώς άνω πλοίων.

3. Προκειμένου περί τών πληρωμάτων τών άκτοπλοϊκών φορτηγών πλοίων (Μ[5), όσάκις τά πλοία ταύτα έπεκτείνουν τούς πλόας των είς την άλλοδαπήν (παράγραφος 2 άρθρου 1 της άπο 8.6.1962 συλλογικής συμβάσεως), καταβάλλεται ή ώς άνω έκτακτος οίκονομική παροχή, ύπολογιζομένη έπί τού προβλεπομένου ύπό τών έπί μέρους συμβάσεων ναυτολογήσεως μισθού.

4. Άπασαι αί ώς άνω παροχαί δύνανται νά καταβληθώσιν είς δύο δόσεις, έξ ών ή μέν μία έξ 60ο[ο μέχρι της 22ας Δεκεμβρίου 1962, ή δέ δευτέρα έκ 40ο[ο μέχρι της 10ης Ίανουαρίου 1963. Έν ή περιπτώσει τό όλον ποσόν τού δώρου δέν ύπερβαίνει τάς 1000 δραχμάς, τούτο καταβληθήσεται είς μίαν δόσιν.

Όσαύτως, έάν ή πρώτη δόσις είναι κατωτέρα τών 1000 δραχμών, συμπληρωθήσεται αύτη μέχρι τού ποσού τούτου, τό δέ ύπόλοιπον καταβληθήσεται είς δευτέραν δόσιν.

5. Ύπό τούς άνωτέρω περιορισμούς δικαιούνται της έκτάκτου οίκονομικής παροχής καί οί λόγω στρατεύσεως ή άσθενείας άπολυθέντες έκ τών πλοίων ναυτικοί.

Κοινοποιηθήτω δεόντως πρός έκτέλεσιν καί δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τή 14 Δεκεμβρίου 1962

—

56720}2084]1962 Άπόφ. Ύπουργού Έμπορικής Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συλλογικής συμβάσεως πλοιάρχων φορτηγών πλοίων χωρητικότητος κάτω τών 4.500 τόννων D.W.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 502 της 28 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες ύπ' όψιν την ύπογραφείσαν την 1ην Σεπτεμβρίου 1957 συλλογικήν σύμβασιν μεταξύ άφ' ένός μετ' έκπροσώπων της Ένώσεως Έφοπλιστών Μεσογειακών Φορτηγών Πλοίων καί άφ' έτέρου τού προέδρου της Ένώσεως Έλλήνων Πλοιάρχων, ίδόντες τάς διατάξεις τού άρθρου 5 τού ά.ν 2876]1 «περί συλλογικών συμβάσεων έν τή ναυτική έργασία», ώς ταύτο ίσχύει σήμερον, άποφαίζομεν:

Κυροϋμεν την ώς άνω ύπογραφείσαν συλλογικην σύμβασιν, πλην τού άρθρου 6, ούτινος ή έφαρμογή έπαφίεται είς την έλευθέραν βούλησιν των ένδιαφερομένων μερών.

Ή ίσχύς ταύτης άρχεται άπό 1ης Σεπτεμβρίου 1957.

Δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τή 10 Σεπτεμβρίου 1957

Συλλογική σύμβασις πλοιάρχων φορτηγών πλοίων χωρητικότητος κάτω τών 4.500 τόννων D.W.

Ίσχύουσα άπό 1ης Σεπτεμβρίου 1957

Έν Πειραιεί τή 1η Σεπτεμβρίου 1957 οί κάτωθι ύπογεγραμμένοι άφ' ένός οί:

Λυκός Νομικός καί Μιχαήλ Κυριαγεώργης, έκπροσωπούντες νομίμως έν προκειμένω την ένταύθα έδρεύουσαν Ένωσιν Έφοπλιστών Μεσογειακών Άτμοπλοίων καί είδικώς έξουσιοδοτούμενοι,

Καί άφ' έτέρου ό Δημήτριος Μελέτης, έκπροσώπων νομίμως έν προκειμένω την ένταύθα έδρεύουσαν άναγνωρισμένην έπαγγελματικην όργάνωσιν «Πανελλήνιος Ένωσις Πλοιάρχων Έμπορικού Ναυτικού Πάσης Τάξεως» καί είδικώς έξουσιοδοτούμενος.

Συνελθόντες έν Πειραιεί, όπως κατά συμφωνίαν όρίσωμεν τον μισθόν, είδικώς άμοιβάς καί λοιπούς όρους έργασίας των πλοιάρχων των φορτηγών πλοίων κάτω των 4.500 τόννων.

Συμφωνούμεν έπί τών κατωθι:

Άρθρον 1

1) Ό μηνιαίος μισθός τού πλοιάρχου όρίζεται διά μέν τά πλοία άπό 2.500 τόν. D.W μέχρι 4.500 T.D είς λίρας Άγγλίας έκατόν δέκα (λίρ. 110.0.0), διά δέ τά πλοία άπό 801 τόν. D.W. μέχρι 2.500 τόν. D.W. είς λίρας Άγγλίας ένενήκοντα έξ (λίραι 96.0.0).

2) Είς τόν πλοίαρχον παρέχεται κατά τόν χρόνον της έπί τού πλοίου ύπηρεσίας του μηνιαίον έπίδομα διοικήσεως, διά μέν τά άνω τών 2.500 τόν. D.W. είς λίρας Άγγλίας είκοσι έπτά (λίραι 27.0.0), διά δέ τά άπό 801 - 2.500 T.D.W. πλοία έκ λιρών Άγγλίας 24 (λίρ. 24.0.0).

3) Είς τόν πλοίαρχον παρέχονται ήμέρα λιμένος δι' όσας ήμέρας τό πλοίον παραμένει έν λιμένι πρός κάλυψιν τών λόγω τού όξυσματός του άτομικών δαπανών του, ώς καί των μικρών έξόδων των σχετικών μέ την έξυπηρέτησιν τού πλοίου, έπί άποδόσει λογαριασμού.

4) Είδικώς, προκειμένου περί πλοιάρχου διοικούντος μετρημένων πλοίων, ώς καί πλοίων μεταφόρων εύφλέκτους ύγρας ή έκρηκτικάς ύλας, άνεξαρτήτως ποσότητος φορτίου καί χωρητικότητος πλοίου, καταβάλλεται έπίδομα ίσον πρός τά δέκα πέντε έπί τοίς έκατόν (15ο[ο) τού μισθού του.

Προκειμένου περί πλοίων μεταφερόντων γενικόν φορτίον καί μικροποσότητας είδικών εύφλέκτων ύλων (τερεβινθέλαιον κλπ.), ούχί όμως βενζινοειδών ή έκρηκτικών ύλών, τό είδικόν έπίδομα παρέχεται, έφ' όσον ή ποσότης τών είδικών τούτων εύφλέκτων ύλων είναι άνωτέρα τών 25 τόννων.

Άρθρον 2

1) Καθορίζεται είδικός μισθός διά τον άσυρματιστήν πλοίαρχον, έφ' όσον ούτος νοσηλεύεται έκτός τού πλοίου ώς άκολούθως:

α) Προκειμένου περί πλοίων άπό 2.500 – 4.500 τόννων D.W. έάν νοσηλεύεται έντός ναυσοκομείου λίραι Άγγλίας 62.10.0.

β) Έάν νοσηλεύεται έκτός ναυσοκομείου λίραι 67.10.0.

Προκειμένου περί πλοίων άπο 801—2.500 τόννων D.W.

α) Έάν νοσηλεύεται έντός νοσοκομείου λίραι 55.4.0.

β) Έάν νοσηλεύεται έκτός νοσοκομείου λίραι 65.0.0.

Ο πλοίαρχος δικαιούται νοσηλείων Α' θέσεως έν Κλινική ή Νοσοκομείω.

2) Έν περιπτώσει ναυαγίου άσχέτως τών άλλων αποζημιώσεων, τών οποίων δικαιούται συμφώνως προς τούς κειμένους νόμους, παρέχεται εις τόν πλοίαρχον καί είδική αποζημίωσις εκ λιρών Άγγλίας όγδοήκοντα (λιρών 80.0.0).

Άρθρον 3

1) Εις περίπτωσιν, καθ' ήν ο πλοίαρχος είναι υποχρεωμένος νά ταξιδεύση, όπως συναντήση τό πλοίον, διά την διοίκησιν τού οποίου προσελήφθη, δικαιούται εις τόν μισθόν της παραγράφου 1 τού άρθρου 1, από της αναχωρήσεως διά τό ταξίδιον τούτο.

Τά επιδόματα υπηρεσίας επί τού πλοίου άρχονται από της ήμέρας της ναυτολογήσεως του.

2) Εις την ανωτέρω περίπτωσιν, ώς καί εις την περίπτωσιν παλιννοστήσεως απολυομένου πλοιάρχου, δικαιούται ούτος εισιτηρίου Α' θέσεως πλοίου, σιδηροδρόμου ή οίουδήποτε μεταφορικού μέσου, ώς καί τών εξόδων τροφής καί ύπνου εις ξενοδοχείον καί τών εξόδων μεταφοράς καί ασφαλίσεως τών αποσκευών του.

3) Ο μεταβαίνων, όπως συναντήση τό πλοίον προς ανάληψιν της διοικήσεως του πλοίαρχος, εάν υποστή ατύχημα, τυγχάνει της αυτής προστασίας καί έν τή υπηρεσία τού πλοίου.

Άρθρον 4

1) Μετά την συμπλήρωσιν ένός έτους συνεχούς υπηρεσίας επί τού αυτού πλοίου ή πλοίου τού αυτού πλοιοκτήτου ό πλοίαρχος δικαιούται εις άδειαν, υπολογιζομένην εις μίαν καί ημίσειαν (1 1|2) ημέραν δι' έκαστον μήνα υπηρεσίας.

2) Έφ' όσον ο πλοίαρχος συνεπλήρωσεν εξάμηνον υπηρεσίαν ώς άνω καί απολυθή ούχί εξ υπαιτιότητός του (της λόγφ ασθενείας απολύσεως μή συνιστώσης υπαιτιότητά του) πρό της λήξεως της συμβάσεως ναυτολογήσεως του, δύναται νά λάβη άδειαν δι' όσους μήνας υπηρέτησε κατά την έν τή προηγουμένη παραγράφφ καθοριζομένην αναλογίαν.

3) Κατά τάς ημέρας της άδείας του ο πλοίαρχος δικαιούται εις τόν αναλογούντα εις τοϋτον μισθόν της παραγράφου 1 τού άρθρου 1 της παρούσης συμβάσεως, ώς καί εις τό αντίτιμον τροφής εκ δέκα (10) σελλινίων ημερησίως.

4) Έν περιπτώσει, καθ' ήν αί ανάγκαι τού πλοίου δέν επιτρέπουν την παροχήν της άδείας ταύτης, κατ' επίλογην τού πλοιάρχου, είτε αναβάλλεται ή παροχή ταύτης διά τόν κατάλληλον χρόνον, είτε θεωρείται ώς παρασχεθείσα, καταβαλλομένου έν τοιαύτη περιπτώσει τού αναλογούντος μισθού, άνευ τού αντιτίμου τροφής, καθ' όσον ούτος παραμένει καί διατρέφεται επί τού πλοίου.

5) Ο διαθρωμών χρόνος υπηρεσίας από της ναυτολογήσεως μέχρι της ενάρξεως της ισχύος της παρούσης συλλογικής συμβάσεως υπολογίζεται διά την εφαρμογήν τού παρόντος άρθρου.

Άρθρον 5

Εις περίπτωσιν, καθ' ήν τά έν τή παρούση συμβάσει πλοία εκτείνουν τούς πλόας των πέραν τών όρίων (Καζαμπλάνκα - Άδεν) θά ισχύη διά τούς πλοιάρχους ή συλλογική σύμβασις τών άνω τών 4.500 τόννων D.W. πλοίων διά τό χρονικόν διάστημα, κατά τό οποίον τά πλοία ταύτα εκτελούν πλόας εκτός τών ανωτέρω όρίων.

Άρθρον 6

Οί πλοίαρχοι τών πλοίων, περί ών ή παρούσα συλλογική σύμβασις, προσλαμβάνονται έκ τών τακτικών μελών της Πανελληνίου Ένώσεως Πλοιάρχων Ε.Ν. Πάσης Τάξεως κατ' απόλυτον επιλογήν τού πλοιοκτήτου.

Άρθρον 7

Πάσα διαφορά, προκύπτουσα περί την εφαρμογήν καί ερμηνείαν τών όρων της παρούσης συλλογικής συμβάσεως επιλύεται διαιτητικώς συμφώνως πρός τά καθοριζόμενα έν Κεφαλαίφ ΙΖ της συλλογικής συμβάσεως της 7 Δεκεμβρίου 1950 της συναφθείσης μεταξύ της Ένώσεως Ελλήνων Εφοπλιστών καί της Πανελληνίου Ναυτικής Όμοσπονδίας.

Άρθρον 8

1) Έναρξις της ισχύος της παρούσης συλλογικής συμβάσεως ορίζεται ή 1 Σεπτεμβρίου 1957. Θά παραμένη δέ έν ισχύϊ μέχρι της ανανεώσεώς της.

2) Κατά τό διάστημα της ισχύος της παρούσης συμβάσεως δύναται αύτη νά τροποποιηθή μόνον κατόπιν κοινής συμφωνίας τών συμβαλλομένων μερών.

3) Η παρούσα συλλογική σύμβασις δύναται νά καταγγελθή οπωσδήποτε καί από οίουδήποτε τών συμβαλλομένων μερών, άλλά μέ προειδοποίησιν τριών (3) μηνών.

4) Από της ενάρξεως της ισχύος της παρούσης συλλογικής συμβάσεως παύει ισχύουσα ή σύμβασις της 22 Μαρτίου 1951, ώς καί πάσα άλλη τοιαύτη.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τριπλούν, εξ ών ανά έν αντίτυπον έλαβον τά συμβαλλόμενα μέρη, τό δέ τρίτον θέλει κατατεθή παρά τφ Υ.Ε.Ν., υπογράφεται δέ ώς έπεται.

Διά την Ένωσιν Έφοπλιστών Μεσογειακών Πλοίων

Διά την Πανελλήνιον Ένωσιν Πλοιάρχων Ε.Ν. Πάσης Τάξεως

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἑρμηνεία τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. *Ἄρθρα 667 - 680 (Μίσθωσις ἐργασίας).*

Μὲ εὔλογον ἐνδιαφέρον ἀνεμένετο ἡ ἀποπεράτωσις τῆς ἑρμηνείας ὁλοκλήρου τοῦ κεφαλαίου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ τῆς μισθώσεως ἐργασίας. Ἐκ τῶν πρώτων τεσσάρων τευχῶν, εἰς τὰ ὁποῖα περιείχετο ἡ ἑρμηνεία τῶν ἄρθρων 648 - 667 Ἀ. στικοῦ Κώδικος, εἶχε καταφανῆ ἡ μεγάλη ἀξία τοῦ ἔργου καὶ συνεπῶς ἐδικαιολογεῖτο ἡ ἀνυπομονησία διὰ τὴν αὐτοτελῆ ἀποπεράτωσίν του.

Τὸ σημαντικὸν κεφάλαιον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ μισθώσεως ἐργασίας ἠτύχησε νὰ ἔχῃ ἑρμηνευτὴν τὸν διακεκριμένον θεωρητικὸν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ ἐντεταλμένον ὑφηγητὴν αὐτοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. *Ι. Καποδίστριαν*. Ἐκ τῶν πρώτων θεωρητικῶν τοῦ παρ' ἡμῖν Ἐργατικοῦ Δικαίου, πλουτήσας τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ διὰ βασικῶν ἔργων, τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων «Ἑρμηνεία τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου» ἔτυχε τῆς τιμῆς νὰ βραβευθῇ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἀναλίσκων τὴν ἐπιστημονικὴν ζωήν του εἰς τὸ προσελκῦον καθ' ἡμέραν ὁλονὲν μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον Ἐργατικῶν Δικαίων, ἐπέτυχε, ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ, νὰ μᾶς δώσῃ πολύτιμον διὰ τὴν ἀξίαν του ἔργον, τὴν ἑρμηνείαν τῆς μισθώσεως ἐργασίας τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, μὲ πλήρεις παραπομπὰς καὶ εἰς τὴν παρ' ἡμῖν θεωρίαν καὶ νομολογίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ πλήρη γνῶσιν καὶ παράθεσιν τῶν θεωρητικῶν καὶ νομολογιακῶν ἐνδιαφερόντων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς.

Ἡ ἐντύπωσιν προκαλεῖ —πολὺ εὐχαρίστως— καὶ εἰς τὸν πλέον ἔμπειρον μελετητὴν τὸ πλῆθος τῶν ἀντιμετωπιζομένων ζητημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων παρέχονται λύσεις, ἀποτελοῦσαι πολυτίμων βοήθειαν διὰ τὸν ἑρμηνευτήν, ἐπιστήμονα, δικαστήν. Τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ ἐκ τῶν προηγουμένως κυκλοφορησάντων τευχῶν ἐμπειρία, ἀφοῦ εἶναι συχνότατα εἰς τὴν παρ' ἡμῖν θεωρίαν καὶ νομολογίαν αἱ εἰς τὴν Ἑρμηνείαν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς εἰς βασικὸν ἔργον τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, παραπομπαί.

Τὸ νέον τεῦχος, κατ' εὐτυχῆ ἐμπνευσιν, συνοδεύεται καὶ ὑπὸ λεπτομεροῦς ἀλφαβητικοῦ εὑρετηρίου τῆς ὅλης ὕλης (καὶ τῶν προηγουμένων τευχῶν), ὥστε νὰ καθιστᾷ ἀμέσως προσιτὴν τὴν βοηθειάν του.

Ἡ «Ἐπιθεώρησις Ἐργατικοῦ Δικαίου» εἶναι εὐτυχής, ἐκφράζουσα τὴν χαρὰν της διὰ τὸ νέον, ἐνδιαφέρον τὴν ζωήν της, ἔργον.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ

Εἰς τὰ δύο ἀνώτατα Δικαστήρια τῆς χώρας, τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, συνετελέσθησαν κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον μεταβολαί. Ἀπεχώρησε, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Κ. Καυκᾶς καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὕπατον δικαστικὸν ἀξίωμα ὁ Ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ κ. Στ. Μαυρομιχάλης. Συγχρόνως ἐγένοντο Ἀντιπρόεδροι τοῦ Ἀρείου Πάγου οἱ Ἀρεοπαγῖται κ.κ. Κ. Σοῦρλος καὶ Γ. Βαρσάμου καὶ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὁ Σύμβουλος αὐτοῦ κ. Μ. Σταυνόπουλος.

Μὲ συγκίνησιν καὶ βαθεῖαν ἱκανοποίησιν ἡ καινὴ νομικὴ γνώμη ὑπεδέχθη τὰς μεταβολάς. Ἐνῷ μὲ θερμὰς τιμητικὰς ἐκδηλώσεις καὶ μὲ ὄρεξιν τὴν ψυχὴν ὅτι ἐφάνη ἄξιος τοῦ μεγάλου ἀξιώματος, ἐλθόντος τοῦ πληρώματος τοῦ χρόνου, κατῆρχετο τὰς κλίμακας τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ διακεκριμένος Πρόεδρος καὶ συγγραφεὺς κ. Κ. Καυκᾶς, τὴν διεδέχετο, περιβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ γενικοῦ σεβασμοῦ διὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ τὰς ἀρετάς του, ὁ νέος Πρόεδρος κ. Στ. Μαυρομιχάλης.

Ἡ Πολιτεία, ἐκτιμῶσα τὸ ἔργον τοῦ ἀπελθόντος Προέδρου, διὰ τῶν ἐπισήμων ἐκπροσώπων της δικαίως τοῦ ἀπένειμε ὑψηλὰς τιμάς. Ὅ,τι εἰς ἡμᾶς ἀνήκει, κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν, εἶναι νὰ ἀναπολήσωμεν πόσα, πολλὰ ἐληφθῶς, ὀφείλει τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον τῆς χώρας εἰς τὸν τιμώμενον Πρόεδρον. Συγγραφεὺς τοῦ Κώδικος Ἐνοχικοῦ, μὲ ἀλλεπαλλήλους ἐκδόσεις, ἠνάλωσε πολλῶν χρόνων καὶ μόχθων διὰ τὴν θεωρητικὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ Ἐνοχικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, μὲ ἔκδηλον τὸ πνεῦμα κατανοήσεως τῶν κοινωνικῶν σκοπῶν του.

Ἐπὶ προεδρίας του ἠτύχησε νὰ πλουτισθῇ ἡ νομολογία τοῦ Ἀκυρωτικοῦ μὲ ὡρισμένας ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι, διακρινόμεναι διὰ τὸ κοινωνιστικὸν πνεῦμα των, ἐσημείωσαν σταθμοὺς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Λέγομεν τοῦτο, διότι εἶναι γνωστὸν πόσην μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν καλὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἔχει ἡ νομολογία τοῦ Ἀκυρωτικοῦ καὶ μὲ πόσον τεράστιον ἐνδιαφέρον ἀναμένει ὁ νομικὸς κόσμος καὶ ὁ κόσμος τῶν δικαιούχων καὶ ὑποχρέων, μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, τὰς ἀρεοπαγιτικὰς λύσεις τῶν καθ' ἡμέραν ἐμφανιζομένων ποικίλων προβλημάτων τοῦ Κοινωνικοῦ αὐτοῦ Δικαίου.

Διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Κ. Καυκᾶ διεκόπη ἡ ἀξία παντὸς λόγου δικαστικὴ δρᾶσις του, ἀλλὰ συνεχίζεται, ἀπὸ τῆς ὑψίστης δικαστικῆς θέσεως, ἡ μακρὰ δρᾶσις τοῦ νέου Προέδρου. Ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς μεγάλας ἀρετὰς τοῦ νέου Προέδρου τὸ αἴσθημα βαθυτάτης ἱκανοποιήσεως, τὸ ὁποῖον ἠσθάνθησαν ὅλοι, τιμῶντες τὴν Δικαιοσύνην, μὲ τὸν διορισμόν του. Ἡ δρᾶσις του ὡς Ἀρεοπαγίτου καὶ μέχρι χθὲς Ἀντιπροέδρου εἶναι λίαν εὐρύτερον γνωστή. Εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ τιμήσῃ τὸ ἀξίωμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη.

Οἱ νέοι Ἀντιπρόεδροι τοῦ Ἀρείου Πάγου κ.κ. Κ. Σοῦρλος καὶ Γ. Βαρσάμου περιβάλλονται καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ γενικοῦ σεβασμοῦ. Ἀφιγμένοι ἄξιοι παντὸς λόγου ἔργων ὡς Ἀρεοπαγῖται καὶ ἀπὸ τῆς νέας θέσεως των θὰ ὑπηρετήσουν τὴν Δικαιοσύνην, ἡ ὁποία πάντοτε ἀποτελεῖ τὴν ἐλπίδα τῶν ἀδικουμένων.

Ὁ κ. Μ. Σταυνόπουλος, ἐκ τῶν διακεκριμένων Συμβούλων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ συγγραφεὺς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου, ἀνελθὼν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας συνοδεύεται, ὑπὸ εἰλικρινοῦς χαρᾶς, διότι ἀπὸ τῆς νέας θέσεως θὰ ὑπηρετηθῇ κάλλιστα ἡ Διοικητικὴ Δικαιοσύνη τῆς χώρας.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 3 (513)

Ἀθῆναι, 1 Φεβρουαρίου 1963

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΙΔΙΑ ΔΙΚΑΙΟΝ(1)

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ.Ν., Δικηγόρου

I. Εἰσαγωγή

1. Γενικά

Ἀπὸ τοῦ 1957 αἱ χῶραι τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης βαίνουν σταθερῶς πρὸς ἕνωσιν καὶ ἀκριβέστερον πρὸς τὴν δημιουργίαν μιᾶς ὑπερκειμένης τῶν καθ' ἕκαστον πολιτειῶν, κατ' ἀρχὴν οἰκονομικῆς, ἐν καιρῷ δὲ καὶ πολιτικῆς, κοινότητος. Ἡ ἕνωσις αὕτη, γνωστὴ ὡς Κοινὴ Ἀγορὰ ἢ ὡς Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης (Ε.Ο.Κ.), ἀποτελεῖ τὸ σημαντικώτερον γεγονὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ πολέμου. Πρωταρχικὴ ἐπιδίωξις τῆς Ἑνώσεως εἶναι

(1) *Ἐκ τῆς βιβλιογραφίας*: Social Aspects of European Economic Co-operation, Report by a Group of Experts, M. Byé, T. U. Matthew, H. Meinhold, B. Ohlin, P. Saraceno, P. J. Verdoorn), ILO, Studies and Reports, New Series No 46, Geneva 1956—Die Sozialen Aspekte einer Europäischen wirtschaftlichen Zusammenarbeit, I.A.A., Studien und Dokumente, N.F. Nr. 46, Genf 1956 (Ohlin-Report)· Knolle ἐν Groeben-Boeckh, Kommentar zum EWG-Vertrag, Dritter Teil, III, Sozialpolitik σ. 443 ἑπ. (Knolle-Groeben-Boeckh)· Der Gemeinsame Markt, Handbuch, Bd. I, Schnellinformation, A 11, σ. 27 ἑπ., Bd. III, Sozialpolitik, A 45· Wohlfahrth-Everling, Glaesner-Sprung, Die Europäische Wirtschaftsgemeinschaft, Kommentar zum Vertrag, 1960· Byé-Miller, Gemeinsamer Markt und Euratom, 2 Ἔκδ. 1959· Hug, Die Sozialgesetzgebung in den Bundesstaaten und in den überstaatlichen europäischen Gemeinschaften, 1960· Schnorr, Das Arbeitsrecht als Gegenstand Internationaler Rechtssetzung, 1960 σ. 236 ἑπ.· Heilperin, Freer Trade and Social Welfare, Some Marginal Coments on the «Ohlin Report»· International Labor Review (ILR) LXXV 3, March 1957, S. 173 ff· ὁ αὐτός, Soziale Aspecte der europäischen Wirtschaftlichen Zusammenarbeit, BArbBl. 1958 σ. 43 ἑπ.· Phillip, Social Aspects of European Economic Cooperation, ILR, LXXVI, 3, Sept. 1957, σ. 245 ἑπ· Byé, Freer Trade and Social Welfare, comments on Mr. Heilperins Article ILR, LXXVII, 1, January 1958, σ. 38 ἑπ.· ***, Politique sociale et Marché commun, Droit Social 1957, σ. 607 ἑπ.· Schregle, Soziale Aspekte eines gemeinsamen Marktes in Europa, RdA 56, σ. 334· ὁ αὐτός, Die 128 Tagung des Verwaltungsrates des Internationalen Arbeitsamtes, RdA 1955, σ. 145· ὁ αὐτός, Europäische Sozialpolitik-Kritisches zum Entwurf eine Europäischen Sozialcharta. Brauchen wir einen Europäischen Witschafts- und Sozialrat? Soz, Fort. 1956, σ. 56· Zöllner, Ein neues Aussenhandelsregime kommt, Arbeit und Wirtschaft 13 σ. 334 ἑπ. Biskup, Die Sozialbestimmungen des Vertrages zu Gründung der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft, RdA 57, σ. 457, ἑπ.· Knolle, Die Sozialpolitik in der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft, BArbBl 57, σ. 488 ἑπ.· Meinhold, Soziale Aspekte der Europäischen wirtschaftlichen Integration, Soz. Fort. 57, σ. 4· Tessier, Auf dem wege

ἡ ἄρσις τῶν ἐμποδίων πρὸς ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τῶν ἀγαθῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν μετεχουσῶν αὐτῆς Πολιτειῶν, ἤτοι ἡ κατάργησις τῶν μεταξὺ τῶν Κρατῶν οἰκονομικῶν ὁρίων καὶ ἡ δημιουργία κοινοῦ οἰκονομικοῦ χώρου. Ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεργασία σημαίνει τὴν ἔναρξιν μιᾶς νέας περιόδου διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης, χαρακτηριζομένην ἀπὸ τὴν ἄρσιν τῶν διαφορῶν καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τὴν δημιουργίαν πνεύματος κοινότητος καὶ εἰρηνικῆς συνεργασίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς εὐημερίας τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Ἡ ὑπερεχείλισις τοῦ προξένου πλείστων συμφορῶν οἰκονομικοῦ ἐθνικισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπλημμύριζε τὸν κόσμον καὶ τόσον συνέτεινεν εἰς τὴν παραβίασιν τῆς εἰρήνης ἀπὸ τὸ 1914 ἕως τὸ 1939 καὶ ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπειλῇ τὴν ἀσταθῆ ἰσορροπίαν, δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ θραυσθῇ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βορείου Θαλάσσης. «Τὸ πλέον ἀπίθανον εἰς τὰ θαύματα εἶναι τὸ ὅτι συμβαίνουν. Ἰσως ζῶμεν τὴν ἀρχὴν ἑνὸς θαύματος» (1).

Ἡ σημασία τῆς δημιουργίας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος εἶναι μεγίστη διὰ τὸ ἐργατικὸν δίκαιον. Δι' αὐτῆς ἐπιχειρεῖται τὸ πρῶτον ἡ δημιουργία μιᾶς νέας κοινῆς εὐρωπαϊκῆς οἰκονομικῆς τάξεως, στηριζομένης ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθέρας καταναλωτικῆς οἰκονομίας. Ἡ ἐργασία, ὡς ὁ κυριώτερος συντελεστὴς τῆς παραγωγῆς(2), εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῆς ὑπὸ δημιουργίαν τάξεως. Τὸ ρυθμίζον τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς αὕτη παρέχεται, δίκαιον, τὸ ἐργατικὸν δίκαιον, ὡς ὀργανικὸν μέρος τοῦ οἰκονομικοῦ δικαίου ἑκάστου μέλους τῆς Κοινότητος,

---

zu einem Europäischen Wirtschafts - und Sozialrat Soz. Fort. 1954 σ. 150 ἑξ.· Katzenstein, Der Arbeitnehmer in der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft, BB 1957, σ. 1031 ἑξ.· Kalinke, Gemeinsame Sozialpolitik in Europa, Deutsche Versicherungszeitschrift 1957, σ. 223· Hanbel, Das Schlagwort der «Sozialen Harmonisierung», Soz. Fort. 1957, σ. 85· Hunkel-Zweig, Die «Soziale Harmonisierung» in der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft, Gewerkschaftliche Monatshefte 1957, σ. 548 ἑξ.· Brautigam, Das problam des gemeinsamen Marktes unter Sozialem Aspekt, Aussenwirtschaft (Zürich St Gallen) 156, σ. 170 ἑξ.· Braillon, Aspects sociaux du Traité instituant la communauté Economique Européenne, Revue du Marché Commun. 1959, σ. 138 ἑξ.· Birkelbach, Soziale Umstellungskrisen beim Gemeinsamen Markt, Soziale Sicherheit 1957, σ. 44 ἑξ.· Berié, Die Soziale Seite der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft, Europäische Wirtschaftsgemeinschaft, Nr. 5/1958 σ. 90· ὁ αὐτός, Wege zu einer gemeinsamen europäischen Wirtschafts und Sozialpolitik, 1958· Pfeiffermann, Das sozialprogramm des Europarates, Soz. Fort. 1954, σ. 80 ἑξ. (32) Wiechec, Die Soziale Lage im der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft, RdA 59, σ. 20 ἑξ.· ὁ αὐτός, Die Verordnung Nr. 3 der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft über die soziale Sicherheit der Wanderarbeitnehmer RdA 59 σ. 53 ἑξ.· Dupeyroux, Soziale Aspekte der Freihandelszone, Aussenwirtschaf, 1958, σ. 91· ὁ αὐτός, La Liberté du Travail et la Communauté Economique Européenne, Revue Internationale du Marché Commun (Bruxelles) Nr. 2 1958, σ. 8· ὁ αὐτός, Soziale Aspekte der europäischen Integration, Soz. Fort. 1954, σ. 102· Tessier, Le Conseil économique et social européen, Droit Social 1957, σ. 541 ἑξ.· Trocket, Marché Commun et Sécurité Social, Droit social 1958, σ. 221 ἑξ.· Dörr, Theoretische Betrachtungen zur sozialen Harmonisierung im gemeinsamen Markt, Wirtschaftspolitische Chronik (Köln) 1957, σ. 87· ὁ αὐτός, Das Schlagwort von der «sozialen Harmonisierung», Soz. Fort. 1957, σ. 84· Schieter, Arbeitskosten und freier Wettbewerb, Europäische Wirtschaftsgemeinschaft, Nr. 8 - 10/1958, σ. 153, 173, 198· Wagenführ, Integration und europäische Sozialpolitik, Mitteilungen der List - gesellschaft 1957, σ. 309· Sozialpolische Aspekte der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft, RdA 58, σ. 60· Kamadier, Die europäische Integration, sozialpolitisch gesehen, Soz. Fort. 1954, σ. 8 ἑξ.· Soziale Konsequenzen der europäischen Integration, Soz. Fort. 1958, σ. 253· Göttlicher, Erfahrungen mit erleichterter Arbeitskraftsmobilität, AuW. 13, σ. 33 ἑξ.· ὁ αὐτός, Expansion und Integration AuW 13, σ. 174 ἑξ.

(2) Heilperin, BArbl. 1958, σ. 43, ILR, LXXV, 3.3.1957, σ. 173.

(3) A. Weber, Der Kampf Zwischen Kapital und Ardei σ. 3.

θὰ ὑπαχθῇ καὶ ὑπὸ τὸν κοινὸν καταστατικὸν χάρτην. Ἀνεξαρτήτως τοῦ θέματος τῆς ἐναρμονίσεως τῶν δικαίων τῶν καθ' ἕκαστον εὐρωπαϊκῶν πολιτειῶν, περὶ οὗ γίνεται λόγος κατωτέρω, εἰς τὴν διαδρομὴν πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος θὰ ὑπάρξουν περιπτώσεις κοινῆς Εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας εἰς τὸ πεδίον τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ δικαίου κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ὑπερπολιτειακῆς νομοθεσίας τῶν Ὁμοσπονδιακῶν Κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς (4).

Οὕτω θὰ δημιουργηθοῦν ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου αἱ κατευθύνσεις τῆς κοινῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς τάξεως, πρὸς τὰς ὁποίας θὰ πρέπει νὰ τείνουν νὰ προσαρμοσθοῦν αἱ ἐπὶ μέρους νομοθεσίαι, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως αὗται ἐξισωθῶσι καὶ ἐξομοιωθῶσι πλήρως. Δηλ. τὸ ἐργατικὸν δίκαιον εἰς τὸν κοινὸν οἰκονομικὸν εὐρωπαϊκὸν χῶρον θὰ ὑπαχθῇ εἰς μίαν ὑπερκειμένην τῶν καθ' ἕκαστον πολιτειῶν ἔννομον τάξιν καὶ θὰ ἀποκτήσῃ κοινὰς θεμελιώδεις σκέψεις καὶ κατευθύνσεις.

Ἐξ ἄλλου πολλαὶ διατάξεις τῆς δημιουργούσης τὴν Κοινότητα συμβάσεως ἀφοροῦν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τοὺς ἐργαζομένους. Περὶ αὐτῶν δμως γίνεται λόγος κατωτέρω. Αὐτό, τὸ ὁποῖον δέον ἐν προκειμένῳ νὰ τονισθῇ, εἶναι, ὅτι φορεὺς αὐτῆς ταύτης τῆς ἰδέας τῆς Εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας εἶναι ἡ τάξις τῶν ἐργαζομένων. Εἰς αὐτοὺς ἀνάγεται τὸ πρῶτον ἡ ἰδέα τῆς Ἑνώσεως τῆς Εὐρώπης (5).

Τοῦτο ἀπορρέει σαφῶς ἐκ τῆς ἀκολούθου θέσεως, ἣν ἔλαβε τὸ Συνέδριον τῶν Εὐρωπαϊκῶν Συνδικάτων πρὸς ἀναβίωσιν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰδέας τὸ 1955 εἰς Βρυξέλλας (6).

«Εἶναι ἀποφασιστικῆς σημασίας τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ σύνολον τῶν ἐργαζομένων τελεῖ ἐν πλήρει συνειδήσει τῶν περὶ ὧν πρόκειται πραγμάτων καὶ καθίστανται ὁμοθύμως φορεὺς τῶν εὐρωπαϊκῶν ἰδεωδῶν. Τὰ ἐλεύθερα συνδικάτα θεωροῦν τὴν δραστηριαν συμμετοχὴν τῶν ἐργαζομένων διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν συνεργασίαν ὡς ἓν τῶν πλέον ἐπιγόντων καθηκόντων των», (7).

2. Ἄλλαι μορφαὶ Εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας (8).

α) Ἡ πρώτη στενὴ οἰκονομικὴ συνεργασία μεταξὺ Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἐκδηλοῦται διὰ τῆς Τελωνειακῆς Ἑνώσεως Βελγίου, Ὁλλανδίας, Λουξεμβούργου (BENELUX). Ἡ κίνησις πρὸς τοιαύτην ἕνωσιν ἤρχισεν ἀμέσως μετὰ τὸν πόλεμον καὶ ὡλοκληρώθη κατὰ τὸ 1948. Τὰ ἀποτελέσματά της, ἰδ. ὡς πρὸς τὴν αὔξησιν καὶ διευκόλυνσιν τῶν συναλλαγῶν μεταξὺ τῶν χωρῶν αὐτῶν, ὑπῆρξαν ἄριστα.

β) Ὑπὸ τὴν ὤθησιν τοῦ σχεδίου Μάρσαλλ, τὸ ὁποῖον διηυκόλυνε τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ πολέμου πληγεισῶν χωρῶν, ἐδημιουργήθη τὸ 1948, τῇ συμμετοχῇ ὅλων τῶν Κρατῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἡ «Ὀργάνωσις Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας» (O.E.C.E.). Εἰς τὴν O.E.C.E. καὶ τὴν εἰς τοὺς κόλπους της σχηματισθεῖσαν Εὐρωπαϊκὴν Ἕνωσιν Πληρωμῶν ὀφείλονται αἱ σημαντικαὶ πρόοδοι, αἵτινες ἐπετεύχθησαν εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἐλευθέρας διαπολιτειακῆς κυκλοφορίας τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν πληρωμῶν. Ἡ O.E.C.E. ἤνοιξε πρώτη τὸν δρόμον πρὸς τὴν Οἰκονομικὴν Ἕνωσιν τῆς Εὐρώπης. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ὀργανώσεως Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας ἐπελήφθη καὶ ζητημάτων σχετικῶν πρὸς τὸ κοινωνικὸν καὶ ἐργατικὸν δίκαιον καὶ δὴ τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ὑπηκόων τῶν κρατῶν - μελῶν (9) καὶ

(4) Hug, Die sozialgesetzgebung in den Bundesstaaten und in den überstaatlichen europäischen Gemeinshaften σ. 38.

(5) Göttlicher, AuW 13, σ. 174 ἐπ.

(6) Europäische Gewerkschafts konferenz Zur Wiederbelebung der Europaidee, Brüssel, August 1955.

(7) Europäische Regionalorganisation des IBFG (EKO), Bericht über die Europäische Gewerkschaftskonferenz zur Wiederbelebung der Europaidee, Brüssel, August 1955.

(8) Βλ. *Εὐρυγένη*, Ἡ σύνδεσις τῆς Ἑλλάδος καὶ Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, ΝοΒ 10, σ. 1089 ἐπ.

Hug, Die Sozialgesetzgebung in den Bundesstaaten und in den überstaatlichen europäischen Gemeinschaften, σ. 4.

Wanke, Österreich und die Integration Europas, AuW 13, σ. 33.

Tessier, Droit social 1957, σ. 541 ἐπ.

(9) Beschluß des Rates des Europäischen Wirtschaftsrates zur Regelung der Beschäftigung von Angehörigen der Mitgliedsstaaten. Βλ. Nipperdey, Arbeitsrecht, Textsammlung Nr. 1087.

τῆς ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς ἐργασίας (10).

γ) Περισσότερον στενὴ οἰκονομικὴ συνεργασία Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἐπιτυγχάνεται ἐν ἔτει 1951 διὰ τοῦ καλουμένου Σχεδίου Schumann, δι' οὗ ἐδημιουργήθη κοινοπραξία εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ χάλυβος μεταξὺ τῶν χωρῶν τῆς Benelux, τῆς Γαλλίας, τῆς Γερμανικῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἰταλίας, ἤτοι μεταξὺ τῶν αὐτῶν χωρῶν, αἵτινες συνέπηξαν ἀργότερον τὴν Ε.Ο.Κ.

Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι ἡ συστατικὴ τῆς Ἑνώσεως τοῦ ἄνθρακος καὶ τοῦ χάλυβος σύμβασις περιλαμβάνει ἰδιαιτέρας σημασίας κοινωνικὰς διατάξεις, ὡς τῶν ἄρθρων 68 καὶ 69 (11).

Ἐκτὸς ὅμως τῶν κοινωνικῶν συνεπειῶν τῶν ρητῶς ἐν τῷ κειμένῳ τῆς συμβάσεως χαρακτηριζομένων ὡς «κοινωνικῶν» διατάξεων (12), ἡ κοινωνικὴ σημασία πλείστων ἄλλων, ὡς π.χ. τῶν ἄρθρων 1, 2 καὶ 3 καὶ αὐτῆς τῆς συμβάσεως ἐν τῷ συνόλῳ της, δὲν εἶναι μικρά (13).

δ) Ἡ ἵδρυσις τῆς Ε.Ο.Κ. ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴν προσπαθειῶν πρὸς συνένωσιν καὶ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς Ὀργανώσεως Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς εὐρυτέρας ἐλευθέρας ἐμπορικῆς ζώνης. Ἐν τούτοις αἱ προσπάθειαι αὗται ἀπέτυχον περὶ τὸ τέλος τοῦ 1958. Ἡ ἀρνητικὴ ἔκβασις τῶν διαπραγματεύσεων πρὸς συνένωσιν ὁλοκλήρου δυτικο-εὐρωπαϊκοῦ οἰκονομικοῦ χώρου ἤγαγεν εἰς τὴν στενωτέραν συνεργασίαν τῶν λοιπῶν ἐκτὸς τῆς Ε.Ο.Κ. χωρῶν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ 1959 ἡ μεγάλη Βρεταννία, τὰ Σκανδιναυϊκὰ Κράτη, ἡ Αὐστρία, ἡ Πορτογαλία καὶ ἡ Ἑλβετία συνῆψαν εἰς τὴν Στοκχόλμην τὴν Συμφωνίαν τῆς Ἐλευθέρας Εὐρωπαϊκῆς Ἐμπορικῆς Συνεργασίας. Ὡς διακηρύσσεται εἰς τὸ προοίμιον τῆς Συμφωνίας τῆς Στοκχόλμης, σκοπός της εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς πολυμεροῦς συνεργασίας μεταξὺ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Ἑνώσεως Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Συνεργασίας. Οὕτω ἡ νέα Κοινότης «τῶν ἑπτά» θὰ ἀποτελέσῃ τὴν γέφυραν πρὸς τὴν Ε.Ο.Κ. καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὴν οἰκονομικῶς ἡνωμένην Εὐρώπην (14).

II. Ἡ δημιουργία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος

1. Ἡ Διάσκεψις τῆς Μεσσήνης

Ἡ δυνατότης μιᾶς στενωτέρας Εὐρωπαϊκῆς οἰκονομικῆς συνεργασίας, ἐξικνουμένης μέχρι τῆς δημιουργίας ὑπερκειμένης τῶν καθ' ἕκαστον Πολιτειῶν κοινότητος, ἐξητάσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐν Μεσσήνῃ διάσκεψιν τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν ἓξ Κρατῶν τῆς Ἑνώσεως τοῦ ἄνθρακος καὶ χάλυβος (Montanunion) ἀπὸ 1 ἕως 3.6.1955 (15). Ὑπ' ὄψιν τῆς διασκέψεως ἐτέθησαν τρεῖς εἰσηγήσεις, μία ἐκ μέρους τῶν χωρῶν τῆς BFNBLUX, μία ὑπὸ τῆς γερμανικῆς ὁμοσπονδιακῆς κυβερνήσεως καὶ μία ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, αἱ ὁποῖαι περιελάμβανον μέτρα πρὸς ὁλοκλήρωσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἀνεφέρετο ἑκάστοτε ἡ κοινωνικὴ πολιτική. Αἱ συμφωνίαι τῆς 3.6.1955 περὶ τῶν προσεχῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἕνωσιν τῆς Εὐρώπης προέβλεπον ἐπίσης τὴν προοδευτικὴν ἐξίσωσιν τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς.

Αἱ ἓξ κυβερνήσεις ἐθεώρησαν ὡς ἀπαραίτητον τὴν ἐξέτασιν δυνατότητος προοδευτικῆς ἐξισώσεως τῶν εἰς τὰς διαφόρους χώρας ἰσχυουσῶν ρυθμίσεων, ἰδίᾳ ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον ἐργασίας, ἀμοιβήν, προνοίτους παροχάς, ὡς νυκτερινὴ ἐργασία καὶ ἐργασία κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, τὴν διάρκειαν καὶ τὴν ἀποζημίωσιν τῆς ἀδείας.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν πραγματογνωμόνων

Οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν χω-

(10) Empfehlung des Rates des Europäischen Wirtschafterates zu den Normen für die Organisation der Arbeitsverwaltung. Βλ. Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ. Nr. 1088.

(11) Βλ. RdA 51, σ. 259 ἑπ. Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ. Nr. 1089. Βλ. ὡσαύτως Jordan, Soziale Folgerungen des Schumann - Plans, RdA 51, σ. 404 ἑπ. Erklärung des Bundeskanzlers zu den sozialen Bestimmungen des Schumann - Plans, RdA 52, σ. 59.

(12) Τρίτον μέρος «Οἰκονομικαὶ καὶ κοινωνικαὶ διατάξεις».

(13) Jordan, RdA 51, σ. 405.

(14) Hug, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 4· Wanke AuW 13, σ. 33.

(15) Schregle, RdA 55, σ. 425, RdA 56, σ. 334.

ρῶν τῆς Ἑνώσεως τοῦ Χάλυβος καὶ Ἀνθρακος ἀπεφάσισαν εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Μεσσήνης τὴν σύγκλησιν διασκέψεως πραγματογνωμόνων πρὸς ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς Ἑνώσεως τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίᾳ τοῦ προβλήματος τῆς δημιουργίας Κοινῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀγορᾶς(15). Πράγματι συνέστη ἐπιτροπή, ἀποτελεσθεῖσα ἀπὸ εἰδικοὺς τῶν ἓξ χωρῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βέλγου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Paul-Henri Spaak. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐδημοσίευσε τὴν 21.4.1956 τὴν ἔκθεσίν της(15α), ἥτις ἀπηυθύνετο πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν, χωρὶς νὰ δεσμεύῃ τὰς Κυβερνήσεις. Ἡ ἔκθεσις τῆς ἐπιτροπῆς περιεῖχεν ὁμόφωνον σύστασιν τῶν ἀντιπροσώπων πρὸς τὰς Κυβερνήσεις, ὅπως θέσουν τὴν ἔκθεσιν ὡς βάσιν διὰ μελλοντικὰς διαπραγματεύσεις. Ἡ ἔκθεσις ἀπετελεῖτο ἐκ τριῶν μερῶν. Εἰς τὸ Ι μέρος ἐπραγματεύετο τὴν Κοινὴν Ἀγοράν, εἰς τὸ ΙΙ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἀτομικὴν Ἕνωσιν καὶ εἰς τὸ ΙΙΙ ὡρισμένα ἐπείγοντα εἰδικὰ θέματα, ὡς ἐνέργεια, ἀεροπορικαὶ συγκοινωνίαι, ταχυδρομεῖα καὶ τηλεπικοινωνίαι. Αἱ περὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς ἀπόψεις τῶν πραγματογνωμόνων περιλαμβάνονται εἰς τὸ Ι μέρος τῆς ἐκθέσεως.

α) Κατὰ τὴν ἄποψιν τῶν πραγματογνωμόνων εἰς μίαν κοινὴν ἀγορὰν εἶναι δυσχερὲς νὰ παραμείνουν οὐσιώδεις διαφοραὶ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας, διότι ἡ προοδευτικὴ δημιουργία της θὰ εὐνοήσῃ τὴν φυσικὴν τάσιν πρὸς ἐναρμόνισιν τῶν κοινωνικῶν συστημάτων, τοῦ ἐπιπέδου τῶν μισθῶν καὶ τῶν προσπαθειῶν τῶν ἐπαγγελματικῶν ἑνώσεων πρὸς ἐξομοίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας(17).

Ἐξ ἄλλου ἡ ἑνοποίησις αὐτὴ, δι' ἧς δὲν θὰ ἐπήρχετο χειροτέρευσις τῶν συνθηκῶν ἐργασίας, διηυκόλυνε τὴν ἐλευθέραν κίνησιν τῶν ἐργαζομένων(18).

Περαιτέρω συνιστᾶται εἰς τὰς Κυβερνήσεις ἡ προσπάθεια μιᾶς βαθμιαίας ἐναρμονίσεως τῶν ρυθμίσεων τῆς μισθολογικῆς ἰσότητος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν ἑβδομαδιαίων ὡρῶν ἐργασίας, τῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ὕψους αὐτῆς καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν.

β) Εἷς δεύτερος κύκλος προβλημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἠσχολήθη ἡ ἐπιτροπή, εἶναι ὁ τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἐργαζομένων. Πρόκειται περὶ τῶν μέτρων πρὸς προστασίαν αὐτῆς ἐκ τῶν συνεπείᾳ τῆς δημιουργίας τῆς Κοινότητος ἀπαραιτήτων οἰκονομικῶν καὶ τεχνικῶν μετατάξεων(19).

Ἡ ἐπιτροπὴ προέτεινε τὴν δημιουργίαν Ταμείου Ἀναπροσαρμογῆς (Anpassungsfond), χρηματοδουμένου ἐξ εἰσφορῶν τῶν κρατῶν - μελῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνίσχυε τοὺς μισθωτοὺς εἰς περίπτωσιν μετοικήσεως ἢ μετεκπαιδεύσεως, περαιτέρω ἀπασχολήσεως εἰς ἐπιχείρησιν ὑποκειμένην εἰς μετάταξιν καὶ συνέχισιν τῆς πληρωμῆς αὐτῶν εἰς τὴν περίπτωσιν παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως(20, 21).

(16) Βλ. Schregle, RdA 56, σ. 334.

(16α) Γνωστὴ ὡς «Ἔκθεσις Spaak». Αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπιτροπῆς ἤρχισαν τὸ θέρος τοῦ 1955 κατὰ τὴν καλουμένην προκαταρκτικὴν διάσκεψιν τῶν Βρυξελλῶν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχε καὶ ἡ Μ. Βρεταννία. Μέχρι δημοσιεύσεως τῆς ἐκθέσεως ἐμεσολάβησαν δύο ἐνδιάμεσοι διασκέψεις τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς Nordwijk (6.9.1955) καὶ Βρυξέλλας (12.2.1956), εἰς ἃς ὁ Spaak καθίστα τοὺς Ὑπουργοὺς ἐνημέρους τῆς προόδου τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς.

(17) Διαφόρως Ohlin - Report, ἀριθ. 90. Βλ. κατωτέρω 3. β) 2) ὑποσ. 30.

(18) Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι αἱ ἀπόψεις αὗται τῆς ἐπιτροπῆς πραγματογνωμόνων διατυποῦνται μὲ ἰδιαιτέραν γενικότητα. Schregle RdA 56, σ. 334.

(19) Βλ. Birkelbach, Soziale Sicherheit 1957, σ. 44 ἑξ.

(20) Πρόκειται περὶ τοῦ πλέον δυσχεροῦς κοινωνικοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ἡ Ε.Ο.Κ. Κατὰ τὸν A. Bertrand, Bericht im Namen des Ausschußes für Fragen der Sozialpolitik über Probleme der Anpassung der Arbeitskräfte in Industrien der Gemeinschaft von Juni 1956, ἐν Birkelbach, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 45 ὑποσ. 2: «Καὶ εἰς τὰς πλέον εὐνοϊκὰς περιπτώσεις τῆς προσαρμογῆς εἰς τὴν γαλλικὴν βιομηχανίαν σιδήρου καὶ χάλυβος τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον τῶν πληγέντων μισθωτῶν κατῆλθε κατὰ 25 ἕως 30 τοῖς ἑκατόν. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς δὲν δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι οἱ μισθωτοὶ προστατεύονται ἀπὸ τὰς ἐπιβλαβεῖς συνεπείας τῆς ἀναπροσαρμογῆς».

21) Τὸν σκοπὸν αὐτὸν τῆς ἀναπροσαρμογῆς ἐξυπηρετοῦν κυρίως καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 123 ἑξ. τῆς συμβάσεως τῆς Ρώμης περὶ «Εὐρωπαϊκοῦ Ταμείου Κοινωνικῶν Παροχῶν».

γ) Τέλος ἡ ἔκθεσις διαλαμβάνει περὶ τῆς προοδευτικῆς καθιερώσεως ἐλευθέρας κινήσεως ὅλων τῶν κατηγοριῶν τῶν μισθωτῶν ἐντὸς τοῦ κοινοῦ οἰκονομικοῦ χώρου, ἂν καί, ὡς τονίζεται, ἡ ἀξία τῆς μεταναστευτικῆς κινήσεως εἰς μίαν ἀπολύτως ἐλευθέραν κοινὴν ἀγορὰν δὲν πρέπει νὰ ὑπερβάλλεται (22).

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν πραγματογνωμόνων προέτεινε τὴν παροχὴν μεγαλειτέρας ἐλευθερίας διαδοχικῶς διὰ τῆς καθ' ἕκαστον ἔτος αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργαζομένων τῶν κρατῶν - μελῶν, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ παρείχετο ἄδεια ἐργασίας εἰς ἕτερα κράτη - μέλη.

3. Ἡ Ἔκθεσις Ohlin (23)

α) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας εἰς τὴν ἐν Γενεύῃ 128ην Σύνοδόν του (24) ἀπεφάσισεν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκθέσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας κατὰ τὴν πρώτην Εὐρωπαϊκὴν Περιφερειακὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας (25, 26), τὴν σύστασιν μιᾶς μικρᾶς ἐπιτροπῆς ἐξ εἰδικῶν πρὸς μελέτην τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, ἅτινα ἀνέκυπτον ἐκ τῆς τάσεως πρὸς στενωτέραν οἰκονομικὴν συνεργασίαν (27). Ἡ ἐπιτροπὴ συνεδρίασεν εἰς τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας κατὰ Σεπτέμβριον 1955 καὶ Φεβρουάριον 1956 καὶ ὑπέβαλεν ἔκθεσιν, ἥτις διεβιβάσθη εἰς τὰς Κυβερνήσεις κρατῶν - μελῶν.

β) Εἰς τὰ κυριώτερα σημεῖα της ἡ ἔκθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς:

1) Ἀναγνωρίζεται γενικῶς, ὅτι διὰ τῆς στενωτέρας οἰκονομικῆς συνεργασίας ἐν Εὐρώπῃ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτεθοῦν ὡρισμέναι βιομηχανίαι εἰς ἕνα τεχνικὸν ἐξωτερικὸν ἀνταγωνισμὸν καὶ ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς ἐκ μέρους χωρῶν μὲ χείρονας ὅρους ἐργασίας δύναται νὰ ἔχῃ ἀθέμιτον χαρακτῆρα (28).

Ἐπὶ ἀνταγωνισμοῦ ἐκ μέρους ὀλιγωτέρων ἐξοπλισμένων βιομηχανικῶς χωρῶν δὲν πληροῦνται πλέον αἱ σχεδὸν ἅπασαι αἱ προϋποθέσεις τοῦ θεμιτοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Τοῦτο εἴτε διότι τὸ ἐπίπεδον τῶν μισθῶν, οἱ ὁποῖοι καταβάλλονται διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, εἶναι διάφορον μεταξὺ τῶν χωρῶν, εἴτε διότι τὰ κοινωνικὰ βάρη ἢ ἄλλαι ἐπιβαρύνσεις τῆς ἐργασίας δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἴσαι. Διὰ αὐτὸ πρὸ πάσης εἰσαγωγῆς ἐλευθέρων μέτρων θὰ πρέπει νὰ ἐναρμονίζονται αἱ μορφαὶ τῆς μισθοδοσίας (29).

2) Αἱ δυσχέρειαι, αἵτινες προκύπτουν ἀ-

(22) Οὕτω καὶ Ohlin-Report. Βλ. κατωτ.

(23) Βλ. Die sozialen Aspekte einer Europäischen Wirtschaftlichen Zusammenarbeit, I.A.A., Studien und Dokumente, N.F. Nr. 46, Genf 1956. Βλ. ἐπίσης Heilperin, BArbBl 1958, σ. 43 ἑπ.· τὸν αὐτόν, ILR, LXXV, 3, March 1957, σ. 172 ἑπ.· Phillip, ILR, LXXVI, 3, Sept. 1957, σ. 245 ἑπ.· Byé, ILR, LXXVII, 1, Jan. 1958, σ. 38 ἑπ. Schregle, RdA 55, σ. 145· RdA 56, σ. 384.

(24) Πρβλ. RdA 55, σ. 145.

(25) Ἡ συνδιάσκεψις συνῆλθεν ἐν Γενεύῃ ἀπὸ 24.1. μέχρι 5.2.1955. Τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως ἦσαν: I. Ἔκθεσις τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ. II. Ἡ συμβολὴ τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν εἰς τὰ προγράμματα πρὸς αὔξησιν τῆς παραγωγικότητος ἐν Εὐρώπῃ. III. Μέθοδος χρηματοδοτήσεως τῶν παροχῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ IV. Ἡλικία ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ἐργασίας. Πρβλ. RdA 55, σ. 99.

(26) Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς D. Morse εἰς τὴν ἔκθεσίν του ἀσχολεῖται μὲ τοὺς ὅρους τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς προόδου ἐν Εὐρώπῃ, μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐναρμονίσεως τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἐφ' ἑνὸς κατὰ τὸ δυνατὸν ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, μὲ ζητήματα ἐργατικῶν δυνάμεων, κατοικίας, σχέσεων ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν καὶ μὲ τὸν ρόλον τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Κοινωνικὴν Πολιτικὴν μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τὸ μέλλον, ὡς καὶ μὲ τὰς σχέσεις της πρὸς τὰς λοιπὰς ἐν ἐνεργείᾳ κοινωνικοπολιτικὰς ὀργανώσεις (π.χ. Σύμφωνον Βρυξελλῶν, Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, Ἕνωσιν ἀνθρακος καὶ χάλυβος κλπ.). Πρβλ. RdA 55, σ. 99.

(27) Ἡ ἐπιτροπὴ ἐτέλει ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ R. Ohlin καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν M. Byé, T. V. Mathew, H. Meinhold, P. Saraceno, P. J. Verdoorn. Βλ. καὶ ὑποσ. 1 ἐν ἀρχῇ.

(28) Ohlin - Report, ἀριθ. 80.

(29) Heilperin, ἔνθ' ἀνωτ. Βλ. καὶ Ohlin - Report, ἀριθ. 100.

πὸ τὸ διαφορετικὸν κόστος μισθῶν καὶ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς παροχὰς εἰς τὰς καθ' ἕκαστον Εὐρωπαϊκὰς χώρας συχνάκις ὑπερβάλλονται. Τοιαῦται διαφοραὶ καὶ ὅταν ἔτι εἶναι σημαντικῶς μεγαλύτεραι, ἀπὸ τὸ ὅ,τι σήμερον ἐν Εὐρώπῃ διὰ χώρας μὲ ὑψηλὸν ἐπίπεδον μισθῶν, δὲν ἐπιφέρουν διαρκῶς δυσχερείας, ἐὰν ἡ οἰκονομία τῶν χωρῶν αὐτῶν ἀντιμετωπισθῇ ὡς σύνολον (30).

Ὅμως αἱ δυσκολίαι, αἵτινες προκύπτουν ἐκ τῶν διαφορετικῶν μισθῶν καὶ τῆς διαφορᾶς τῶν κοινωνικῶν παροχῶν, εἶναι τεράστιαι (31).

αα) Εἶναι ἀδύνατος ἡ διεθνὴς σύγκρισις τῶν μισθῶν, χωρὶς νὰ τεθῇ ὡς βάσις ἡ τιμὴ συναλλάγματος, καθ' ἣν ἡ μία νομισματικὴ μονὰς ἀνταλλάσσεται εἰς τὴν ἄλλην.

ββ) Τὸ κόστος ἐργασίας ἀποτελεῖται ἐκ πλειόνων στοιχείων : Τὸν μισθόν, τὰς κοινωνικὰς ἐπιβαρύνσεις, ὃς φέρει ὁ ἐργοδότης, καὶ τὰς παροχὰς τοῦ ἐργοδότου πρὸς χρηματοδότησιν τῶν κοινωνικῶν παροχῶν τοῦ Κράτους. Ἡ ἐκτίμησίς των εἶναι δυσχερεστάτη.

γγ) Εἶναι ἀδύνατος ἡ σύγκρισις τῶν ὀνομαστικῶν μισθῶν, χωρὶς νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὸ κόστος ζωῆς καὶ αἱ συνήθειαι τῶν κατοίκων τῶν χωρῶν αὐτῶν.

δδ) Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ διεθνοῦς ἀνταγωνισμοῦ ὁ σημαντικώτερος παράγων δὲν εἶναι τὰ καθολικὰ ἔξοδα ἑνὸς ἐργάτου καθ' ὥραν ἐργασίας, ἀλλὰ τὰ γενικὰ ἔξοδα τῆς ἐργατικῆς δυνάμεως κατὰ παραγομένην μονάδα. Δηλ. εἰς τὸ προσκήνιον ἔρχεται ἡ παραγωγικότης καὶ πολλὰ ἄλλα προβλήματα.

3) Ἡ βαθμιαία κατάργησις τῶν φραγμῶν τοῦ ἐμπορίου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν σκέπτιμον κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικήν, δὲν θὰ προεκάλει ἰδιαιτέρας δυσχερείας εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς Κοινότητος (32).

4) Ἡ δημιουργία μιᾶς κοινῆς ἀγορᾶς δὲν προϋποθέτει ὁμοίας κοινωνικὰς συνθήκας (33).

Βεβαίως αἱ ἀτυχέστεραι χῶραι θὰ εὑρίσκωνται οὕτω ἀπὸ ἀπόψεως ἀνταγωνισμοῦ εἰς πλεονεκτικὴν θέσιν (34). Ἐξ ἄλλου «εἶναι γνωστὰ τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα προσιδιάζουν εἰς χώρας μὲ ὑψηλὸν ἐπίπεδον μισθῶν. Εἰς αὐτὰ ἀνήκουν πλούσιαι πηγαὶ πρώτων ὑλῶν καὶ σχετικῶς πλούσιος ἐξοπλισμὸς καὶ κεφάλαια, ἱκανὴ ἐξεις ἐπιχειρηματιῶν καὶ προσωπικοῦ, ὡς καὶ καλῶς ἐκπαιδευμένη καὶ πεπειραμένη ἐργατικὴ τάξις. Ἡ σημασία τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῶν ἐνισχύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι πληρώνουν τοὺς ὑψηλοτέρους μισθοὺς εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἐκεῖ αἱ ἐξαγωγαὶ προηγοῦνται διαρκῶς τῶν εἰσαγωγῶν καὶ οὕτω αὐξάνουν τὰ ἀποθέματα χρυσοῦ» (35).

Τὰ σημαντικὰ αὐτὰ πλεονεκτήματα περιορίζουν τοὺς κινδύνους τοῦ ἀνταγωνισμοῦ.

Ἡ κοινωνικὴ ἐναρμόνισις εἶναι ἐπιθυμητὴ εἰς ὡρισμένας μόνον περιπτώσεις.

4) Ἡ ἐλευθερία κινήσεως τῶν ἐργαζομένων δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς δημιουργίας κοινῆς ἀγορᾶς, θὰ διηυκόλυνεν ὅμως τὴν λύσιν ὡρισμένων προβλημάτων τῆς μεταβατικῆς περιόδου, ὡς λ.χ. τοῦ κινδύνου τῆς ἀνεργίας.

Τέλος ἡ ἔκθεσις περιέχει σειρὰν προτάσεων πρὸς λῆψιν μέτρων ἐκ μέρους τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας, ἰδίᾳ διὰ τῆς συνάψεως περιφερειακῶν συμφωνιῶν περὶ κατωτάτων κοινωνικῶν ὅρων (36).

III. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης

1. Ἡ σύμβασις τῆς Ρώμης

α) Μὲ βάσιν τὴν ἔκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων (ἔκθεσις Spaak) (37) ἤρχισαν αἱ διαπραγματεύσεις τῶν Κυβερνήσεων τῶν ἓξ Κρατῶν τῆς Ἑνώσεως τοῦ ἄνθρακος καὶ χάλυβος, αἵτινες ἀπέληξαν εἰς τὴν σύναψιν τῆς Συμβάσεως πρὸς δημιουργίαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, ἐν Ρώμῃ τὴν 25ην Μαρτίου 1958. Συγχρόνως μεταξὺ τῶν αὐτῶν χωρῶν ὑπεγράφη ἡ σύμβα-

(30) Ohlin - Report, ἀριθ. 99.

(31) Βλ. Heilperin, ἔνθ' ἀνωτ.

(32) Ohlin - Report, ἀριθ. 144.

(33) Ohlin - Report, ἀριθ. 103.

(34) Βλ. ἀνωτέρω ὑπὸ 1) καὶ ἐκεῖ ὑποσ. 22, Heilperin.

(35) Ohlin - Report, ἀριθ. 100.

(36) Ἡ ἔκθεσις διαπνέεται ἀπὸ αἰσιοδοξίαν, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν συμμερίζεται ὁ Maurice Byé, μέλος τῆς ἐξ εἰδικῶν ἐπιτροπῆς. Εἰς δηλώσεών του, προσαρτηθεῖσαν εἰς τὴν ἔκθεσιν ἄσκεῖ κατ' αὐτῆς δριμεῖαν κριτικήν. Πρέπει πάντως νὰ σημειωθῇ, ὅτι καίτοι ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ἐξ οὐδετέρων εἰδικῶν ἐπιστημόνων ὁ Byé ἐπηρεάσθη ἀπὸ τὰ γαλλικὰ συμφέροντα.

(37) Βλ. ἀνωτ. ὑπὸ Η 2.

σις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀτομικῆς Κοινότητος (**).

Ἀμφότεραι αἱ ὡς ἄνω συμβάσεις ἐτέθησαν ἐν ἰσχύι ἀπὸ 1.1.1958.

β) Ἡ θεμελιοῦσα τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα σύμβασις ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε μέρη καὶ τὰς τελικὰς διατάξεις. Εἰς τὸ πρῶτον περιλαμβάνονται αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς Κοινότητος (ἄρθρα 1 - 8), εἰς τὸ δεύτερον (ἄρθρα 9 - 84) τὰ θεμέλια τῆς Κοινότητος, ὡς ἡ ἐλευθέρα κυκλοφορία τῶν ἐμπορευμάτων (ἄρθρα 9 - 37), ἡ ἀγροτικὴ οἰκονομία (ἄρθρα 38 - 47), ἡ ἐλευθέρα κίνησις τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς [(ἐργαζόμενοι, κεφάλαιον (ἄρθρα 48 - 73)], αἱ συγκοινωνίαι (**) (ἄρθρα 74 - 84), εἰς τὸ τρίτον ἡ πολιτικὴ τῆς Κοινότητος (ἄρθρα 85 - 130) καὶ δὴ ἰδιαιτέρως ἡ οἰκονομικὴ (ἄρθρα 103 - 116) καὶ ἡ κοινωνικὴ (ἄρθρα 117 - 128)(**) πολιτική, εἰς τὸ τέταρτον ἡ σύνδεσις ὑπερποντίων χωρῶν (ἄρθρα 131 - 136), εἰς τὸ πέμπτον μέρος (ἄρθρα 137 - 248) καθορίζεται ἡ ἐσωτερικὴ ὀργάνωσις τῆς Κοινότητος, ἤτοι τὰ ὄργανα αὐτῆς, ἡ σύνθεσις καὶ λειτουργία των(**) (ἄρθρα 137 - 198), ὡς καὶ ἡ οἰκονομικὴ ὀργάνωσις (ἄρθρα 199 - 241). Τέλος ἡ σύμβασις τῆς Ρώμης κλείει μὲ τὰς τελικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 247 καὶ 248 (**).

γ) Οἱ σκοποὶ τῆς Κοινότητος φέρονται εἰς τὸ ἄρθρον 2 τῆς Συμβάσεως: ἡ ἁρμονικὴ ἐξέλιξις τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἐντὸς τῆς Κοινότητος, ἡ σταθερὰ καὶ ἐξισορροπημένη οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις, ἡ μεγαλυτέρα σταθερότης, ἡ ταχυτέρα ἄνοδος τῆς βιοτικῆς στάθμης καὶ ἡ προαγωγὴ τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν συμπηξάντων τὴν Κοινότητα κρατῶν. Οἱ σκοποὶ οὗτοι θέλουσιν ἐπιδιωχθῆ διὰ τῆς δημιουργίας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καὶ τῆς βαθμιαίας προσεγγίσεως τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῶν Κρατῶν - Μελῶν.

δ) Ἡ Σύμβασις τῆς Ρώμης κυριαρχεῖται ἀπὸ ἀκολούθους θεμελιώδεις σκέψεις(**).

1) Ἐν Εὐρώπῃ δημιουργεῖται εἰς εὐρύτερος οἰκονομικὸς χῶρος, ὅστις ὅμως δὲν θὰ εἶναι ἀποκεκλεισμένος διὰ προστατευτικῶν μέτρων ἀπὸ τὴν διεθνῆ οἰκονομίαν. Αἱ ἐναντι τοῦ GATT (**) ἀναληφθεῖσαι ὑποχρεώσεις θὰ ἐκπληρωθῶσιν.

2) Ἡ Τελωνειακὴ Ἕνωσις (ἄρθρα 12 - 28) δὲν περιορίζεται εἰς τὰς ἓξ ὑπογραψάσας τὴν Σύμβασιν τῆς Ρώμης χώρας. Οἱαδήποτε Εὐρωπαϊκὴ χώρα, ἀποδεχομένη τοὺς ὅρους, μὲ τοὺς ὁποίους συνδέεται ἡ Κοινότης, δύναται νὰ προσχωρήσῃ εἰς αὐτήν.

3) Ἡ Κοινὴ Ἀγορὰ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ. Αἱ κρατικαὶ ἐπεμβάσεις πρέπει νὰ περιορίζωνται εἰς τὸ ἐλάχιστον.

4) Ἡ οἰκονομικὴ αὐτονομία τῶν χωρῶν - μελῶν διατηρεῖται, ἂν καὶ ὑποβάλλεται εἰς περιορισμούς.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

(38) Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἀτομικὴ Κοινότης (EURATOM) ἀποβλέπει εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν χωρῶν μελῶν πρὸς ταχεῖαν δημιουργίαν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς πυρηνικῆς βιομηχανίας ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου εἰς τὰς χώρας - μέλη καὶ τῆς συμβολῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν σχέσεων πρὸς ἄλλας χώρας (ἄρθρον 1 § 2). Ἡ περαιτέρω περὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀτομικῆς Κοινότητος ἀνάπτυξις ἐκφεύγει τῶν ὁρίων τῆς παρούσης ἐκθέσεως.

(39) Ὡς συγκοινωνίαι νοοῦνται αἱ σιδηροδρομικαί, ὁδικαὶ καὶ δι' ἐσωτερικοῦ ὑδατίνων ὁδῶν μεταφοραί (ἄρθρον 84 § 1).

(40) Βλ. κατωτέρω ὑπὸ IV.

(41) Βλ. κατωτέρω ὑπὸ 2.

(42) Τὰ ἄρθρα 247 καὶ 248 δὲν χαρακτηρίζονται ὑπὸ τῆς Συμβάσεως τῆς Ρώμης ὡς ἐκτὸς μέρος αὐτῆς, ἀλλ' ὡς τελικαὶ διατάξεις (Schlußbestimmungen). Συνεπῶς δὲν ἀποτελεῖ ἀκριβολογίαν, ὅταν λέγεται, RdA 58, σ. 60, ὅτι ἡ σύμβασις διακρίνεται εἰς 5 μέρη.

(43) Πρβλ., Ricker, ἐν Der Gemeinsame Markt, Handbuch für Europäische Wirtschaft, H. 1, Einführung, σ. 8.

(44) General Agreement on Tarifs and Trade. Γενικὴ Τελωνειακὴ καὶ Ἐμπορικὴ Συμφωνία. Διεθνὴς συμφωνία, εἰς ἣν μετέχουν 40 Κράτη, ἀντιπροσωπεύοντα τὰ 60 ο/ο τοῦ ἀληθουμοῦ τῆς Γῆς καὶ τὰ 80 ο/ο τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου, σκοποῦσα εἰς τὴν ἐναπαίσιαν τῶν ἐμπορικῶν καὶ οἰκονομικοπολιτικῶν κανόνων, εἰς τὴν τήρησιν τῶν ὁποίων ὑποχρεοῦνται τὰ μέρη εἰς τὰς μεταξύ των σχέσεις. Πρβλ. Waue, Aufgaben und Bedeutung des GATT, A u W. 13, σ. 304.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

I

Αἰτιολογία διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀποφάσεων Ὑπουργῶν

Εὐθεῖα προσβολὴ ἐπὶ ἀκυρώσει διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑποκειμένης κατὰ Νόμον εἰς ἔγκρισιν ἢ τροποποίησιν ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν.—Ἀναγκαία ἐπάρκης αἰτιολόγησις διαιτητικῆς ἀποφάσεως. — Ἀναγκαία ἐπίσης αἰτιολόγησις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν νὰ ἐκτίθηται τόσον εἰς τί συνίσταται, κατὰ περίπτωσιν, ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ὅσον καὶ εἰς τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας, εἰδικῶς αἰτιολογουμένης τῆς τοιαύτης ἀντιθέσεως, παρατιθεμένων καὶ τῶν σχετικῶν στοιχείων. — Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν τεχνιτῶν ἀνελκυστήρων περιοχῆς Ἀθηνῶν.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τὸ Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Πειραιῶς, ἐπιληφθὲν τῆς ἐπιλύσεως συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ἀναφυείσης μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Τεχνιτῶν Ἀναβατήρων Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἀντιπροσώπων - Ἐγκαταστατῶν καὶ Συντηρητῶν Ἀναβατήρων, παρεπεμφθείσης αὐτῷ κατ' ἄρθρον 9 § 2 τοῦ νόμου 3239]1955 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39523]7698 τῆς 23.6.1961 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατόπιν τῆς διαπιστώσεως ἀδυναμίας συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 10]1961 ἀπόφασιν, δι' ἧς καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν τεχνιτῶν τῆς ρηθείσης Ἑνώσεως.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἤσκησεν ἔφεσιν ὁ ἀνωτέρω Σύνδεσμος Ἀντιπροσώπων ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1]1962 ἀποφάσεως ἐτροποποίησε τὴν πρωτοβάθμιον ἀπόφασιν, μειώσασα τὰ ὑπ' αὐτῆς καθορισθέντα κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν.

Ἀκολούθως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11245]618 τῆς 9]2.1962 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 306) ἐνεκρίθη ἡ ἀνωτέρω διαιτητικὴ ἀπόφασις, τροποποιηθεῖσα ὅμως διὰ μειώσεως τῶν ὑπ' αὐτῆς καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν.

Ἡ Ἕνωσις τῶν ἐν Ἀθήναις Τεχνιτῶν Ἀναβατήρων ἠτήσατο τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ὡς καὶ τῆς ἐγκριθείσης δι' αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

***

Ἐπαναλαμβάνονται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας τὰ ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα περὶ τῆς ἀναγκης εἰδικῆς αἰτιολογίας τῶν ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων τοῦ νόμου 3239]1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ.) καὶ τῶν τροποποιητικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας κατὰ τὰ ἄρθρα 15 καὶ 20 τοῦ νόμου 3239]1955. (Ἴδετε εἰς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπικαλουμένας λοιπὰς ἀποφάσεις 2083]1958, 598]1959, 955]1959, 1562]1950, 578]1960 ἐν ΕΕΔ 18, 17, ΕΕΔ 18, 476, ΕΕΔ 18, 637, ΕΕΔ 18, 831, ΕΕΔ 19, 589 καὶ λοιπὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐν ΕΕΔ 22, 13).

Ὁμοίως ἀποφαίνεται καὶ ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην δευτέρα ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ὑπὸ τὰ νομολογούμενα ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δὲν γνωρίζομεν πόσαι σχετικαὶ ἀποφάσεις πάσχουν ἐξ ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς καὶ εἰδικῆς αἰτιολογίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2229]1962, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ἰατρίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαθεοδώρου, Β. Μπάμιας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ἑνώσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Τεχνιτῶν Ἀναβατήρων ἡ ἀκύρωσις α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 1]1962 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικη-

τικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, δι' ἧς ἐμειώθησαν τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10 1961 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς καθορισθέντα κατωτάτα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν κεκτημένων ἄδειας Δ εἰδικότητος μαθητευομένων βοηθῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν καὶ πτυχιούχων ἐπιβλέψεως καὶ συντηρήσεως ἀνελκυστήρων, ὡς καὶ μαθητευομένων βοηθῶν καὶ μηχανοτεχνιτῶν, ἀπασχαλουμένων εἰς τὸ ἠλεκτρικὸν καὶ μηχανολογικὸν μέρος τῶν ἀνελκυστήρων περιοχῆς Ἀθηνῶν καὶ Β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 11245|618 τῆς 9.2.1962 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Ε.Κ.τ. Β' φ. 46|9.2.1962), δι' ἧς ἐνεκρίθη ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσβαλλομένη ἀπόφασις, τροποποιηθεῖσα διὰ ἔτι περαιτέρω μειώσεως τῶν ὑπ' αὐτῆς καθορισθέντων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν τῶν ρηθέντων τεχνιτῶν. Ἀλλ' ἡ πρώτη τῶν προσβαλλομένων πράξεων, ὑποκειμένη κατὰ νόμον (ἄρθρον 20 § 2 νόμου 3239|1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» εἰς ἔγκρισιν ἢ τροποποίησιν, δὲν ὑπόκειται εἰς εὐθείαν προσβολὴν ἐνώπιον ἀκυρώσεως. Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἥτις ἠσκήθη ἐμπροθέσμως κατὰ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων πράξεων, εἶναι μόνον ὡς πρὸς αὐτὴν τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων ὁ Σύνδεσμος Ἀντιπροσώπων Ἐγκαταστατῶν καὶ Συντηρητῶν Ἀνελκυστήρων. Ἀλλ' ἡ παρέμβασις αὐτοῦ, μὴ προσαγομένου ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως αὐτῆς πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, εἶναι ἀπαραδέκτως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 17 τοῦ ν.δ. 3239|1958, ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐγκριθεῖσα καὶ τροποποιηθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς προέβη εἰς μείωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς καθορισθέντων κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται τεχνιτῶν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς καθωρίσθησαν ταῦτα ὑπὸ τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως, μὴ σταθμισάσης ἐπαρκῶς τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦσιν αἱ ἐπιχειρήσεις ἐγκαταστάσεως καὶ συντηρήσεως ἀνελκυστήρων, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς, τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ὡς καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Ἀλλὰ ἡ αἰτιολογία αὕτη, οὖσα ὅλως γενικὴ καὶ ἐπαναλαμβάνουσα φραστικῶς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 3239|1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», δι' ἧς καθορίζονται ἀφηρημένως αἱ οὐσιαστικαὶ παράγοντες, αἵτινες δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν Πρωτοβαθμίων καὶ Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεως αὐτῶν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπαρκὴς καὶ δὴ πρὸς αἰτιολόγησιν δευτεροβαθμίου οὐσιαστικῆς κρίσεως, ἐν ᾧ μάλιστα καὶ τῶν προβληθέντων ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ἑνώσεως συγκεκριμένων ἰσχυρισμῶν ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐργασίας καὶ τὰς συνθήκας ἐργασίας καὶ οἰκονομικὰς δυνατότητας τῶν ἐργοδοτικῶν ἐπιχειρήσεων. (Πρβλ. Σ.τ.Ε. 2230|1961). Ὅθεν ἡ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς μείωσις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν παρίσταται οὐσιαστικῶς ἀναιτιολόγητος.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 περίπτ. στ' τοῦ ν.δ. 3752|1957, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, «ἐὰν ἡ περίπτωσις συλλογικῆς σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δι' αἰτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεώς των, ἐκδιδομένης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 Συμβουλίου καὶ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 30ημέρου προθεσμίας καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως δύνανται νὰ τροποποιοῦν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι ἡ δι' ὑπουργικῆς πράξεως τροποποίησις ἢ μὴ ἔγκρισις, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν, δι' ὃ καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτὴ περιορίζεται ὑπὸ συντόμου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἀπαιτεῖται νὰ ληφθῇ μετὰ προηγουμένην γνώμην εἰδικοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου καὶ ἐπιβάλλεται, ὅπως εἶναι αἰτιολογημένη, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δέον ἐν αὐτῇ τῇ πράξει νὰ ἐκτίθεται τόσον εἰς τί συνίσταται, κατὰ περίπτωσιν, ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ὅσον καὶ κατὰ τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας, περαιτέρω δὲ νὰ αἰτιολογῆται εἰδικῶς ἡ τοιαύτη ἀντίθεσις, παρατιθεμένων καὶ τῶν σχετικῶν στοιχείων (πρβλ. Σ.τ.Ε. 2083|1958, 598, 955, 1562|1959, 578|1960). Ἡ προσβαλλομένη ὅμως κοινὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, καίτοι προέβη εἰς περαιτέρω μείωσιν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν, τῶν καθορισθέντων ὑπὸ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, δὲν περιέχει τοιαύτην εἰδικὴν αἰτιολογίαν, διαλαμβάνουσα ἁπλῶς κατὰ τρόπον γενικόν, ὅτι τὰ κατώτατα ταῦτα ὅρια ἀποδοχῶν «περιλαμβάνουν αὐξήσεις κειμένας ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἀναγνωριζομένων περιθωρίων αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ἐν γένει, πρᾶγμα ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικήν, συνιστωμένην εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος καὶ τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων καὶ δέον τοῦτῳ τῷ λόγῳ ὅπως, τροποποιουμένης τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ὁρισθῶσι τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης μειωμένα κατώτατα ὅρια.

Οὕτως ἐχούσα κατὰ περιεχόμενον ἡ προσβαλλομένη κοινὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις τόσον ὡς

πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῆς κατ' ἀρχὴν ἔγκρισιν τῆς ὑπὸ τῆς δευτεροβαθμίου ἀποφάσεως γενομένης ἄνευ τῆς δεούσης αἰτιολογίας μειώσεως τῶν καθορισθέντων ὑπὸ τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται τεχνιτῶν, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν περαιτέρω αὐτῆς μείωσιν τῶν ὑπὸ τῆς δευτεροβαθμίου ἀποφάσεως καθορισθέντων κατωτάτων τούτων ὁρίων, εἶναι ἀκυρωτέα ὡς ἀναιτιολόγητος κατὰ τὸν βασίμως περὶ τούτου προβαλλόμενον λόγον ἀκυρώσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 11245|618 τῆς 9.2.1962 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Β' φ. 46|9.2.1962).

II

Ὅμοια πρὸς τὴν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἶναι καὶ ἡ ἀπορρίπτουσα τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1372|71|1962 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 10|1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπῶν» (ΕΕΔ 21, 333).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2355|1962, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Θ. Κυριακοῦ***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κουτσοχέρας, Δ. Λιακατᾶς, Παρέδρους τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Α. Σακελλαρόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1372|71 ἀπὸ 8.1.1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Ε.Κ. Β' φ. 2) κατὰ τὸ μέρος αὐτῆς, δι' οὗ ἡ ἐγκρινομένη δι' αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 10|1961 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Ὀργάνου Πειραιῶς, ἡ ἀφορῶσα εἰς τὰς ἀποδοχὰς καὶ τοὺς ἐν γένει ὅρους ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπῶν, τροποποιεῖται κατὰ τρόπον εὐνοοῦντα τὴν Ἑταιρείαν ταύτην.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ εἰρημένη Ἑταιρεία διὰ τῆς νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης παρεμβάσεώς της.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239|1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 περίπτ. στ' τοῦ ν.δ. 3755|1957, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐν ᾗ περιπτώσει συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δι' ἠτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεώς των, ἐκδιδομένης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 Συμβουλίου καὶ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 5θημέρου προθεσμίας καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύνανται νὰ τροποποιοῦν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας.

Τὰ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως παρεχόμενα εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δικαίωμα τροποποιήσεως ἢ μὴ ἐγκρίσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διὰ τοὺς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἀναφερομένους λόγους ἐκτείνεται ἐπὶ πάντων τῶν ὅρων τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, οὓς τὰ ὄργανα διαιτησίας καθορίζουν ἐλευθέρως κατ' ἐκτίμησιν οὐσιαστικὴν τῶν πραγμάτων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν οὗτοι εἶναι οὐσιώδεις ἢ ἐπουσιώδεις, δὲν δύνανται δὲ νὰ ἀσκηθῇ μόνον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3755|1957 προβλεπομένην εἰδικὴν περίπτωσιν (περὶ ἧς νῦν δὲν πρόκειται) καὶ ἐπὶ τῶν ὅρων, οἵτινες, ἐπιβαλλόμενοι εὐθέως ὑπὸ τοῦ νόμου, περιλαμβάνονται εἰς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν κατὰ νομοθετικὴν ἐπιταγήν. Ὅθεν οἱ δύο πρῶτοι λόγοι ἀκυρώσεως, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς, τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἐκδιδομένη ἀπόφασις, συνιστῶσα ἐπέμβασιν τῆς Διοικήσεως ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ὑπὸ τῆς κατὰ νόμον διαιτησίας, δέον νὰ εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημένη ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δέον ἐν αὐτῇ τῇ πρόξει νὰ ἐκτίθηται τόσον εἰς τί συνίσταται, κατὰ περίπτωσιν, ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ὅσον καὶ κατὰ τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ ἀπόφασις τῆς διαιτησίας κατὰ τοὺς τροποποιουμένους ἢ μὴ ἐγκρινομένους ὅρους αὐτῆς, παρατιθεμένων καὶ τῶν συγκεκριμένων στοιχείων, ἐξ ὧν συνάγεται ἡ ἀντίθεσις αὕτη τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν προκειμένῳ ἀναφέρεται μὲν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν θεωροῦνται ἀντικείμεναι αἱ τροποποιούμεναι διατάξεις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, συνίσταται εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος καὶ τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν διαφόρων κατηγοριῶν τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας, δὲν ἐκτίθενται ὅμως ἐν αὐτῇ εἰδικῶς καὶ δι' ἀναφορᾶς συγκεκριμένων στοιχείων οἱ λόγοι, δι' οὓς ἐκρίθη, ὅτι αἱ τροποποιούμεναι διατάξεις θέτουσιν ἐν κινδύνῳ τὴν οἰκονομικὴν καὶ νομισματικὴν σταθερότητα καὶ προσκρούουσιν εἰς τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων. Τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναφερόμενα, ὅτι δηλαδὴ ἡ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως δημιουργουμένη οἰκονομικὴ ἐπιβάρυνσις τῆς παρεμβαινούσης θέλει προκαλέσει αὔξησιν τοῦ ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν κλινοσκεπῶν ἐν Ἑλλάδι παρουσιαζομένου ἐλλείμματος καὶ ἀντιστοίχων αὐξήσεων τῶν τιμολογίων εἰς βάρος τοῦ κοινοῦ, ἐνδεχομένως δὲ καὶ διακοπὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν κλινοσκεπῶν, ἐπὶ βλάβῃ τῆς τουριστικῆς κινήσεως, καὶ ὅτι οἱ παρεχόμε-

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΙΣΧΥΣ ΟΡΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ ΑΥΤΗΣ

Όροι συλλογικής συμβάσεως έργασίας ως όροι ατομικής συμβάσεως

Ισχύς καταρτισθείσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας και επί των πρό αύτής συναφθεισών ατομικών συμβάσεων έργασίας, θεωρουμένων ως περιεχουσών έκτοτε αύτοδικαίως τούς έν τή συλλογική συμβάσει όρους, άκυρουμένων των αντιθέτων συμφωνιών, και αΐτινες μετά την καταγγελίαν της συλλογικής συμβάσεως έξακολουθούσιν ισχύουσαι, ώς διεμορφώθησαν διά της συλλογικής συμβάσεως, μέχρι της νομίμου λύσεώς των, πλήν των εύνοϊκωτέρων διά τόν μισθωτόν όρων των ατομικών συμβάσεων.—Παροχή δώρου εΐς μισθωτούς Ελληνικών Ηλεκτρικών Σιδηροδρόμων.

Ανηρέθη υπό της κατωτέρω αρειοπαγιτικής απο φάσεως εν μέρει ή υπ' αριθ. 10167]1962 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών.

Η άποψις της αρειοπαγιτικής αποφάσεως περί ισχύος των όρων συλλογικής συμβάσεως έργασίας και μετά την καταγγελίαν αύτής συμπίπτει πρός την της Α.Π. 484]1959 (εισηγητής *Α. Ρυζάκης*, ΕΕΔ 18, 1966), κατά την καλυπτομένην εν τή επιστημη μετενεργειαν της συλλογικής συμβάσεως έργασίας (Ίδετε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 20, 383, *Δ. Καλομοίρη*, ΕΕΔ 14, 801 επ., τόν αύτόν, ΕΕΔ 20, 618, σχόλιον επί της Α.Π. 123]1961, εισηγητής *Κ. Σοβρόλος*, ΕΕΔ 20, 620).

Ενδιαφέρον είναι, ότι ή νέα αύτη αρειοπαγιτική απόφασις δέν επαναλαμβάνει τα υπό της Α.Π. 123]1961, ένθ' άνωτ., δεκτά γενόμενα ότι οι όροι της συλλογικής συμβάσεως έργασίας και μετά την καταγγελίαν αύτης ισχύουν αναγκαστικώς (επί της άπόψεως ίδετε *Δ. Κ. Καλομοίρη*, ένθ' άνωτ.), άλλ' ισχύουν ώς όροι ατομικής συμβάσεως έργασίας (αύτω και *Ι. Καπαδίστρεως*, ΕρμΑΚ υπ' άριθμον 680, άρ. 60).

Άρειου Πάγου 664]1962, Τμ. Β'

Προέδρευεν ο Αντιπρόεδρος κ. *Στ. Μαυρομιχέλης*

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Μανουμπίης, Άλ. Σακελλαροπουλος

Έκ των διατάξεων των άρθρων 1 §§ 2, 3 και 4 § 2 του νόμου 3239]1955, άλλά και του σκοπού, όστις διά του νόμου τούτου επιδιώκεται, ήτοι της επιλύσεως συλλογικών διαφορών εργασίας, συνάγεται ότι αί διατάξεις συλλογικής συμβάσεως εργασίας, αί καθορίζουσαι τούς όρους, υφ' ούς θά συνάπτωνται αί ατομικαί συμβάσεις εργασίας, θεωρούνται ως περιεχόμενον των ατομικών τούτων συμβάσεων, αί δέ μεταγενέστεραι συμφωνίαι, αί περιορίζουσαι τά δικαιώματα των μισθωτών, είναι άκυροι, εκτός εάν αί συμφωνίαι αύται περιέχουν ευνοϊκωτέρους διά τούς μισθωτούς όρους (Α.Π. 484]1959, ΕΕΔ 18, 1966, Α.Π. 123]1961, ΕΕΔ 20, 620, *Δ. Καλομοίρη*, ΕΕΔ 14, 801 επ., τόν αύτόν, ΕΕΔ 20, 618, σχόλιον επί της Α.Π. 123]1961, εισηγητής *Κ. Σοβρόλος*, ΕΕΔ 20, 620).

σίας μεταξύ επαγγελματικών οργανώσεων πρὸς τούς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ νομίμως καταρτισθεῖσαι συλλογικαὶ συμβάσεις ἀπὸ τῆς ἰσχύος των καταλαμβάνουσιν ὡς πρὸς τὴν λυθεῖσαν διαφοράν καὶ τὰς πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως συναφθείσας καὶ ἰσχυούσας ἀτομικὰς συμβάσεις ἐργασίας, αἵτινες θεωροῦνται περιέχουσαι ἔκτοτε αὐτοδικαίως τοὺς ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει καθορισθέντας ὅρους, ἀκυρουμένων τῶν ἀντιθέτων συμφωνιῶν, καὶ αἵτινες καὶ μετὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι, ὡς διεμορφώθησαν διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, μέχρι τῆς νομίμου λύσεώς των, πλὴν τῶν εὐνοϊκωτέρων διὰ τὸν μισθωτὸν ὅρων τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων, ἐφ' ὅσον αἱ ἀτομικαὶ συμβάσεις αὗται δὲν τροποποιηθῶσιν ὑπὸ τῶν μερῶν. Ὅθεν ὁ ἐναντίος πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν αἱ πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καταρτισθεῖσαι ἀτομικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἀναβιοῦσιν, ἰσχύουσαι ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοὺς ἀρχικῶς συνομολογηθέντας ὅρους δυσμενεστέρους διὰ τὸν μισθωτόν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἄνω διατάξεων κρινάσης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ δι' ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 30.3.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ὁ ὅρος 5ος αὐτῆς περὶ καταβολῆς κατ' ἔτος δώρων διὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα πρὸς τὸ προσωπικὸν τῶν Ε.Η.Σ., ἴσων πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἀντιστοίχως ἑνὸς καὶ ἡμίσεος μηνός, ἰσχύει καὶ μετὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως διὰ τοὺς μισθωτοὺς τοὺς ἐργαζομένους δυνάμει ἀτομικῶν συμβάσεων συναφθεισῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τῶν διαδίκων.

Κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ὅρου 5 τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως συνεφωνήθη ἡ καταβολὴ δώρων ἑορτῶν ἴσων πρὸς ἑνὸς διὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ ἡμίσεος διὰ τὰς τοῦ Πάσχα μηνὸς ἀποδοχάς, ἤτοι πρὸς τὸ σύνολον τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν ἐπιδομάτων τῶν παρεχομένων τῷ μισθωτῷ τακτικῶς ὡς ἀνταλλάγματος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν βασικὸν μισθὸν μόνον, τῆς διατάξεως τοῦ ὅρου 4 τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως τεθείσης ἵνα καθορισθῇ ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ὑπολογίζονται αἱ διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης χορηγούμεναι αὐξήσεις, μεθ' ἣν αὔξησιν ὑπολογίζονται τὰ λοιπὰ χορηγούμενα ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις, οὐχὶ δὲ ἵνα καθορισθῇ, ὅτι ὡς ἀποδοχαί, αἵτινες κατὰ τὸν 5ον ὅρον χορηγοῦνται ὡς δῶρα ἑορτῶν, θεωρεῖται μόνον ὁ βασικὸς μισθός. Ὅθεν κρίναν τὸ δικάσαν δικαστήριον ὅτι πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν μετὰ τὴν συλλογικὴν ὡς ἄνω σύμβασιν ὀφειλομένων τῷ ἀναιρισιβλήτῳ ἠλεκτροδηγῷ τῶν Ε.Η.Σ. δώρων δέον νὰ ὑπολογισθῇ καὶ τὸ τακτικῶς δυνάμει τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως χορηγούμενον ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ἐργασίας ἐπίδομα διὰ τὰ διανυόμενα χιλιόμετρα, ὀρθῶς τὰς οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις τῶν ἄνω ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος, ὁ ἐναντίος δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησε τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι ἐκ τῶν ὀφειλομένων διὰ τὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν τῶν ἐτῶν 1956 - 1959 ἔδει νὰ ἐκπεσθῶσιν ὅσα κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα κατέβαλεν αὕτη πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον ὡς πρόσθετα δῶρα ἢ συμπλήρωμα τῶν νομίμων δώρων, κρίναν, κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον δι' περὶ πραγμάτων κρίσιν του, ὅτι τὰ ποσὰ ταῦτα κατεβάλλοντο ὑπ' αὐτῆς πέραν τῶν κατὰ νόμον ὀφειλομένων δώρων καὶ οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ δώρων ἑορτῶν καὶ ἄνευ σκοποῦ συμψηφισμοῦ τούτων εἰς τὰ κατὰ νόμον ὀφειλόμενα ποσὰ δώρων. Ὅθεν ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος 4ος λόγος ἀναιρέσεως.

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐπιδικάσαν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, καὶ τὸ δῶρον τοῦ Πάσχα ἔτους 1956 (6.5.1956) βάσει τῆς ἀπὸ 3.3.1956 συλλογικῆς συμβάσεως, καίτοι ἡ ἰσχὺς ταύτης ἤρξατο ἀπὸ τῆς 17.5.1956, χρόνου καταθέσεως ταύτης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ὡς συνομολογεῖται, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν ἀνωτέρω συλλογικὴν σύμβασιν διὰ τὸ δῶρον Πάσχα 1956 καὶ δέον κατὰ τοῦτο νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη, ἤτοι ὡς πρὸς τὸ ἐπιδικασθὲν ποσὸν διὰ δῶρον Πάσχα 1956 κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ νόμου 3180]1957, καὶ τὸν ἐν μέρει βάσιμον 3ον λόγον ἀναιρέσεως καὶ νὰ συζητηθῇ περαιτέρω ἡ ὑπόθεσις ὡς πρὸς τὸ ἀναιρούμενον μέρος παρὰ τοῦ Τμήματος, μὴ χρηζούσης τῆς ὑποθέσεως περαιτέρω διευκρινήσεως, ἐρευνωμένης τῆς ἀπὸ 19.2.1962 ἐφέσεως τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῆς σχετικῆς ἀντεφέσεως τῆς ἤδη ἀναιρεσειούσης.

Οὐχὶ ὀρθῶς συνεψηφίσθη εἰς τὸ δῶρον Πάσχα 1956 ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως τὸ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον χορηγηθὲν τῷ ἐκκαλοῦντι, ἀνεξαρτήτως τοῦ νομίμου δώρου καὶ ἄνευ σκοποῦ συμψηφισμοῦ εἰς τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως πάντων τῶν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐπείσθη τὸ δικαστήριον τοῦτο, τοῦ ποσοῦ δραχμῶν 150, ὅπερ οἰκειοθελῶς ἐχορήγησεν ἡ ἐφεσίβλητος Ἑταιρεία ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα τοῦ 1956, δέον κατὰ τοῦτο νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔφεσις, ἐξ ἄλλου ὅμως εἶναι δεκτὴ καὶ ἡ εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον ἀναφερομένη ἀντέφεσις τῶν Ε.Η.Σ., ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου Πάσχα 1956 κατὰ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν, ἐνῷ ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τοῦτο ἡ ὑπ' ἀριθ. 25600]1956 κοινὴ ἀπόφασις Ὑπουργῶν Ἐργασίας - Οἰκονομικῶν, καθ' ἣν διὰ τὸ δῶρον λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ βασικὸς μισθὸς καὶ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα, ὡς καὶ ἐπιδόματα προϋπηρεσίας μόνον, καὶ κατ' ἀκολουθίαν δέον διὰ τὸ δῶρον Πάσχα 1956 νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 116, ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ μηνιαίου ἐπιδόματος διανύσεως χιλιομετρικῶν ἀποστάσεων, μεταρρυθμιζομένης κατὰ τοῦτο τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

Ὡς ἐκ τῆς ἐν μέρει νίκης καὶ ἥττης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων δέον νὰ χωρήσῃ μερικὸς συμψηφισμὸς τῆς ὅλης δικαστικῆς δαπάνης κατὰ τὸ ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικ.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΜΗ ΝΟΜΙΜΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ

Λήψις αποζημιώσεως νόμου 2112/1920 εν ακύρω καταγγελία συμβάσεως εργασίας

Αναγκαίον, ίνα έχη κύρος ή καταγγελία συμβάσεως εργασίας, νά ενεργηθή υπό τοῦ έργοδότου ή τοῦ νομίμου αὐτοῦ αντιπροσώπου καί όχι υπό αντιπροσώπου στερουμένου τῆς πρός αντιπροσώπευσιν έξουσίας, προκειμένου δέ περί νομικοῦ προσώπου υπό τοῦ κατά τόν Νόμον ή τοῦ καταστατικοῦ εκφράζοντος τήν βούλησιν αὐτοῦ φυσικοῦ προσώπου. — Άκυρότης καταγγελίας υπό αντιπροσώπου νομικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρός τοῦτο έξουσίας ἐπ' ονόματι αὐτοῦ τούτου. — Ἰσχυρά διά τῆς έγκρίσεως καί από τοῦ χρόνου, καθ' ὃν επεχειρήθη, ἐφ' ὅρον δέν απεκρούσθη πρότερον υπό τοῦ ἑτέρου μέρους καί δέν απεκτήθησαν ὑπ' αὐτοῦ δικαιώματα. — Προσφορά υπηρεσιῶν. — Εὐθύνη νομικοῦ προσώπου. — Προθεσμία ἀγωγῆς. — Λήψις αποζημιώσεως Νόμου 2112/1920 ἐν ἀκύρῳ καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας. — Ἰσχυρισμός περί καταχρηστικῆς ασκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τῶν Ἀρείου Πάγου μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 381/1962 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητής *Α. Ραζῆς*, ΕΕΔ 21, 839).

Σχετική πρός τήν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας παρά μή ἔχοντος ἀντιπροσωπευτικήν ἐξουσίαν καί ἡ Α.Π. 20/1957 (εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 16, 220 (ἴδετε καί *Κ. Καυκά*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, 3η ἔκδοσις, σελ. 628, *Α. Τούση*, Ἐργατικῶν Δικαίων, σελ. 365 ἑπ., *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικῶν Δικαίων, σελ. 296, *Ι. Καποδίστρου*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 669, ἀριθ. 42).

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ἡ παρά τοῦ μισθωτοῦ ἀνεπιφύλακτος λῆψις τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920, ἐπί ἀκύρου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, δέν σημαίνει καί ἀποδοχήν τῆς καταγγελίας, οὔτω δέ ἀποκλείονται καί τά δικαστήρια τῆς οὐσίας ἐπί δεδομένων περιπτώσεων. (Ἴδετε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13343/1960, εἰσηγητής *Γ. Παντελόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1122, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 2850/1946, εἰσηγητής *Γ. Βαρδάμου*, ΕΕΔ 6, 272).

Διαφέρει ἡ περίπτωσις, κατά τήν ὁποίαν ὁ μισθωτός, ἀντί νά προσβάλῃ τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἄκυρον, ζητήσῃ δι' ἀγωγῆς τήν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112/1920, ὁπότε, κατά τά σταθερῶς νομολογηθέντα, θεωρεῖται ὅτι ἀπεδέχθη τήν καταγγελίαν ὡς ἔγκυρον καί συνεπῶς στερεῖται τοῦ δικαιώματος νά προσβάλῃ αὐτήν ὡς ἄκυρον. (Ἴδετε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6979/1960, εἰσηγητής *Μ. Καλούρας*, ΕΕΔ 18, 886, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14736/1960, εἰσηγητής *Γ. Παντελόπουλος*, ΕΕΔ 20, 278).

Πότε ὑπάρχει παραίτησις τοῦ μισθωτοῦ εἶναι ζήτημα τῆς κρίσεως τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἡ δέ κρίσις αὐτοῦ εἶναι ἀνέλεγκτος ἀπό τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 501/1953, εἰσηγητής *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 11, 88, Α.Π. 531/1958, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 12, 1251).

Ἀρείου Πάγου 651/1962, Τμ. Γ'.

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Ἀναγνωστόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βαμβέτσος, Ν. Παπαφιλίππου

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται πρός πραγματέρω ἐκδίκασιν κατά παραπομπήν ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 381/1962 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς, λυθείσης τῆς μεταξύ τῶν Τμημάτων διαφωνίας, ἐκρίθη, ὅτι ἐπί ἀγωγῆς ἐκπιαθωτοῦ ἐργασίας κατά τοῦ μισθωτοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου περί πληρωμῆς μισθοῦ ὑπερημερίας, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἡ μετά τούτου σύμβασις ἐργασίας κατηγγέλθη μέν ἐν ὀνόματι τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίας, ἀλλ' ὑπό φυσικοῦ προσώπου, μή ἔχοντος τήν ἐξουσίαν ἐκπροσωπήσεως τούτου, δέν ἔχει ἐφαρμογήν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ ν. 3198/1955, δι' ἧς θεσπίζεται τρίμηνος ἀνατρεπτική προθεσμία πρός ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, ἔστω καί ἂν τό καταγγείλαν τήν σύμβασιν φυσικόν πρόσωπον ἦσκει πραγματι τήν διοίκησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου, διορισμένου πρός τοῦτο, ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἠνευρέθη ἡ πρόξις τοῦ διορισμοῦ του. Ἐπανερχομένων δέ τῶν διαδίκων, μετά τήν ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 549/1961 ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Α' Πολιτικοῦ Τμήματος ἀπαγγελθεῖσαν ἀναίρεσιν αὐτῆς, εἰς ἣν πρό ταύτης εὑρίσκοντο κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα ἡ νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, κατοβληθέντος καί τοῦ νομίμου προστίμου ἀπό 23.2.1960 ἔφεσις τῆς Α.Ε. ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἑλληνοαιγυπτιακή Τράπεζα Μέσης Ἀνατολῆς», εἰς τά δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις τῆς ὁποίας ὑπεισῆλθεν ὡς καθολική διάδοχος ἡ καθ' ἧς ἡ κλῆσις Α.Ε. Ἑλληνική Τράπεζα Μέσης Ἀνατολῆς, κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 841/1960 ἀποφάσεως τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 669 167, 232, 233 καί 238 τοῦ Α.Κ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, διά νά ἔχῃ κύρος καί ἐπιφέρῃ τά ἔννομα αὐτῆς ἀποτελέσματα, δέον ὅπως ἐνεργηθῇ ὑπό τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου καί οὐχί ὑπό ἀντιπροσώπου στερου-

μένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐξουσίας, προκειμένου δὲ περὶ νομικοῦ προσώπου ὑπὸ τοῦ κατὰ νόμον ἢ τῶν καταστατικῶν ἐκφράζοντος τὴν βούλησιν αὐτοῦ φυσικοῦ προσώπου. Μονομερὴς δικαιοπραξία, οἵα ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη ὑπὸ ἀντιπροσώπου νομικοῦ προσώπου στερουμένου τῆς πρὸς τοῦτο ἐξουσίας ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τούτου (τοῦ νομικοῦ προσώπου) καὶ ἐκ τούτου ἄκυρος οὖσα, καθίσταται ἰσχυρὰ διὰ τῆς ἐγκρίσεως καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν αὕτη ἐπεχειρήθη, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεκρούσθη πρότερον ὑπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους καὶ δὲν ἀπεκτήθησαν ὑπ' αὐτοῦ δικαιώματα, ἐξ οὗ κατ' ἀντιδιαστολὴν ἕπεται, ὅτι, ἐὰν ἡ οὕτωσι γενομένη (παράνομος) καταγγελία τῆς συμβάσεως ἀπεκρούσθη πρὸ τῆς ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ πρὸν ὃν αὐτὴ ἀπηυθύνετο ἐκμισθωτοῦ, ἡ ἐπιγενομένη ἔγκρισις οὐδόλως ἐπηρεάζει τὰ ἐντεῦθεν ἀποκτηθέντα δικαιώματα αὐτοῦ. Τὸ πρὸς ἀπόκρουσιν δὲ τῆς ἀκύρως γενομένης, κατὰ τὰ εἰρημένα, καταγγελίας συμβάσεως δικαίωμα τοῦ ἐκμισθωτοῦ ὑφίσταται μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐγκρίσεως, μὴ ὑποκειμένου εἰς χρονικόν τινα περιορισμόν, ἐνῷ ὁ τελευταῖος αὐτὸς δικαίωμα μόνον καὶ οὐχὶ ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ ζητήσῃ, ὅπως ἐντὸς εὐλόγου καὶ ὑπ' αὐτοῦ καθοριζομένης προθεσμίας ἐγκρίνῃ ρητῶς τὴν δικαιοπραξίαν ὁ ἀντιπροσωπευόμενος.

Καθ' ἃ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ἀποδεικνύεται δὲ καὶ ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων, ὁ ἐνάγων - ἐφεσίβλητος προσελήφθη τὴν 1.1.1955 παρὰ τῆς ἐναγομένης καὶ ἤδη ἐκκαλούσης ἀνωνύμου τραπεζιτικῆς ἑταιρείας διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ὑπάλληλος αὐτῆς (ἐπιθεωρητὴς) ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 3.000 καὶ ὑπηρέτησεν ἔκτοτε ὡς τοιοῦτος παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ Τραπέζῃ, τεθείσῃ ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ ἐκκαθάρισιν (ἄρθρον 9 τοῦ ἀ.ν. 1665|1951) δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1026 τῆς 8.11.1957 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Τὴν 28.12.1957 ἐπεδόθη αὐτῷ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ὑπὸ τῶν διὰ τῆς ἀπὸ 25.11.1957 ἀποφάσεως τῆς Ὑποεπιτροπῆς Πιστώσεων διορισθέντων ἐκκαθαριστῶν, τῶν ὁποίων ὅμως ὁ διορισμὸς δὲν ἦτο νόμιμος, ὡς γενόμενος ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων της, μόνης ἁρμοδίας πρὸς τοῦτο οὔσης τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ προμνησθέντος ν. 1665|1954, δι' ὃ καὶ ὁ ὡς ἄνω διορισμὸς ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67|1959 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀποτελούσης, ὡς πρὸς τὸ τῆς διοικητικῆς φύσεως ζήτημα τοῦτο, δεδικασμένον. Προσέφερε δὲ ἔκτοτε, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀκύρου καὶ παρανόμου ἀπολύσεως συνεχῶς μέχρι τῆς ἀγωγῆς τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν ἐναγομένην, ἥτις μὴ ἀποδεχθεῖσα ταύτας κατέστη ὑπερήμερος. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ εἶναι ὡρισμένη καὶ πλήρης, καθ' ὅσον διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ἰσχυρισμοῦ περὶ προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν του εἰς τὴν ἐναγομένην καθίσταται δῆλον, ὅτι αὕτη ἐγίνετο εἰς τοὺς ἑκάστοτε (μέχρι τῆς ἀγωγῆς) νομίμους αὐτῆς ἐκπροσώπους, εἶναι δὲν ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρόσθετος λόγος ἐφέσεως.

Ἡ οὕτωσι γενομένη καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἐνεργηθεῖσα παρὰ προσώπων μὴ ἐκπροσωπούντων τὴν ἐργοδότιδα ἑταιρείαν, εἶναι πρᾶξις ἄκυρος, οὐδεμίαν ἐπαγομένην ἔννομον συνέπειαν διὰ τὴν ἐκκαλοῦσαν - ἐναγομένην, ἥτις οὕτω οὐδεμίαν ἐντεῦθεν ἀστικὴν εὐθύνην ὑπέχει ἐναντι τοῦ ἐκμισθωτοῦ - ἐνάγοντος περὶ πληρωμῆς εἰς τοῦτον μισθοῦ ὑπερημερίας διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἀνυποστάτου ταύτης ἀπολύσεως καὶ ἐφεξῆς χρόνον, ἀλλὰ μόνον ἀφ' ἧς μεταγενεστέρως χωρήσῃ ὑπερημερία ταύτης μετ' ἀπόκρουσιν τῶν προσηκόντως ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ προσεισεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν, ὁ δὲ ψευδὴς ἀντιπρόσωπος ἐνέχεται ἐναντι τοῦ ἐκμισθωτοῦ εἰς ἀποζημίωσιν λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας κατὰ τὰ ἄρθρα 231 καὶ 234 τοῦ Α.Κ.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων ἑκατέρωθεν, ἐν οἷς καὶ αἱ ἐνώπιον συμβολαιογράφων ληφθεῖσαι ἔνορκοι βεβαιώσεις μαρτύρων, μετὰ τὴν διὰ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀκύρωσιν τοῦ ὑπὸ τῆς Ὑποεπιτροπῆς Πιστώσεων γενομένου διορισμοῦ τῶν ἐνεργησάντων τὴν καταγγελίαν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐκκαθαριστῶν τῆς ἐκκαλούσης Τραπέζης, ἡ Νομισματικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1074 ἀπὸ 16.1.1959 ἀποφάσεώς της, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 24.1.1959 (τ. Α' ἀριθ. 15), προέβη συντόμως εἰς τὸν διορισμὸν τῶν αὐτῶν ἐκκαθαριστῶν, οἵτινες καὶ ἐνέκριναν δυνάμει τῆς προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 31330 ἀπὸ 1.4.1959 συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἀναδρομικῶς ἀπάσας τὰς μέχρι τότε ἰδίας αὐτῶν πράξεις ὑπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητά των, ἐν οἷς καὶ ἡ ῥηθεῖσα καταγγελία τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐργασιακῆς συμβάσεως, πλὴν ἡ τοιαύτη ἔγκρισις, χωρήσασα μετὰ τὴν παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπόκρουσιν τῆς γενομένης ὡς ἄνω ἀκύρου ἐκ τοῦ προεκτεθέντος λόγου καταγγελίας τῆς συμβάσεως διὰ τῆς ἀπὸ 13.3.1953 προτέρας ἀγωγῆς του, κοινοποιηθείσης εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ἐναγομένην (νομίμως ἐκπροσωπουμένην) τὴν 18.3.1953 καὶ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπὸ 1.2.1959 καὶ ἐφεξῆς, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ εἰς τοὺς νομίμους αὐτῆς ἐκπροσώπους (ὡς ἄνω ἐκκαθαριστάς), ἀποκρουομένην παρ' αὐτῶν, οὐδόλως δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ ἤδη κτηθέντα παρ' αὐτοῦ δικαιώματα. Οὕτω διὰ τῆς παρὰ τῶν νομίμων ἐκπροσώπων τῆς ἐναγομένης ἀποκρούσεως τῶν προσεισεχθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν κατέστη αὐτὴ ὑπερήμερος, ἐνεχομένη ἐναντι τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος εἰς τὴν καταβολὴν τῶν διὰ τῆς ἐνθίκου ἀγωγῆς, μὴ ὑποκειμένης οὕτω εἰς τὴν ὑπὸ προμνησθέντος ἄρθρου 6 § 1 τοῦ ν. 3918|1955 τρίμηνον ἀνατρεπτικὴν προθεσμίαν, ἀξιουμένων μισθῶν ὑπερημερίας διὰ τὸν ἀπὸ 1.2.1959 καὶ ἐφεξῆς χρόνον, τῆς ἀγωγῆς οὔσης ἀπορριπτέας ὡς νόμῳ ἀβασίμου (δι' ἔλλειψιν ἰδίᾳ παθητικῆς νομιμοποιήσεως) διὰ τὸ ἀπὸ τῆς καταγγελίας (Δεκέμβριος 1957) μέχρι τοῦ ὡς ἄνω διορισμοῦ τῶν νέων ἐκκαθαριστῶν (24.1.1959) χρονικὸν διάστημα, καθ' ἃ βασίμως ἐνίσταται ἡ ἐναγομένη, διότι, ὡς ἐν ἠγουμένῃ σκέψει ἐξετέθη, ἐκρίθη δὲ καὶ ὑπὸ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΝ 2112)1920

Προσδιορισμός ὑπό τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ ἀποζημιώσεως

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 § 1 Νόμου 2112/1920 περὶ μεταβολῆς προσώπου τοῦ ἐργοδότου.— Οὐχὶ ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξις νομικῆς διαδοχῆς μεταξὺ παλαιοῦ καὶ νέου ἐργοδότου, ἀρκούσης μόνον τῆς ἑνότητος τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὸν νέον φορέα αὐτῆς.— Ἀναίρεσις ὁποφάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐκτίθεται ἐκ τίνος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου ἐμόρφωσε τὴν κρίσιν του περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως Νόμου 2112/1920.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 2112/1920 (ΕΕΔ 22, 63 ἑπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁποιασδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ νόμου τούτου. (Ὅμοιον καὶ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ΕΕΔ 22, 68).

Περίπτωσιν ἐφαρμογῆς τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτῆς ἡ κατωτέρω προσπαγιτικὴ ἀπόφασις (ἐπὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1444/1960 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης), ἡ ὁποία, ἑρμηνεύουσα τὴν διάταξιν, δέχεται, ὅτι ἀρκεῖ καὶ μόνον τὸ πραγματικὸν γεγονὸς τῆς ἀπὸ τοῦ μισθωτοῦ συνεχίσεως τῆς παροχῆς ἐργασίας πρὸς τὸν νέον ἐργοδότην, ἐν τῇ ἑνότητι τῆς ἐπιχειρήσεως. (Ἴδετε ὁμοίως καὶ Α.Π. 295/1959, εἰσηγητὴς Ν. *Πλατέκας*, ΕΕΔ 11, 625, Α.Π. 106/1957, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 16, 357). Δοκησις, ἡ ὁποία γίνεται δεκτὴ καὶ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 587/1959, εἰσηγητὴς *Μ. Καλέρας*, ΕΕΔ 18, 1083), ὑποστηριχθεῖσα δὲ καὶ ἐν τῇ θεωρίᾳ. (Ἴδετε *Τριανταφυλλόπουλον*, Γενικ. Θεμ. ΑΣτ' 90, *Ἀλεξ. Σακελλαροπούλου*, Μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, σελ. 22 ἑπ., *Ν. Βασιλείου*, ΕΕΔ 2, 132, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 16, 356, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἡ ἔννοια τῆς μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου δὲν ἐνδιαφέρει μόνον διὰ τὴν κατὰ τὸν νόμον 2112/1920 ἀποζημίωσιν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλα δικαιώματα τῶν μισθωτῶν, ὡς τὸ ἐκ τοῦ ἀ.ν. 539/1945 δικαίωμα ἀδείας, τὸ ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1868/1951 περὶ συνδικαλιστικῶν ἀτελῶν δικαίωμα τῆς μὴ ἐλευθέρας ἀπολύσεως, τὸ ἐκ τῆς προστασίας τῶν πολεμιστῶν ἐπίσης δικαίωμα μὴ ἐλευθέρας ἀπολύσεως, διότι καὶ αἱ περὶ αὐτῶν διατάξεις ἀναφέρονται καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 235).

Ἀρείου Πάγου 617/1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Κ. Καυκᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Οἰκονομόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Ἀκάτος, Κ. Τριανταφύλλου

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 1 τοῦ νόμου 2112/1920 ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁποιασδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ὁλομέλειάς τοῦ Α.Π., οὔτης ὑποχρεωτικῆς διὰ τὸ Τμῆμα τοῦτο, ἡ ἐναγομένη ἐκκαλοῦσα οὐδεμίαν ὀφείλει ἀστικὴν εὐθύνην ἔναντι τοῦ ἐνάγοντος ἐκριαθωτοῦ διὰ τὴν γενομένην παρὰ τῶν πρώτων ἐκκαθαριστῶν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ἥτις πρᾶξις εἶναι ἀλλοτρία δι' αὐτήν. Διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ὡς ἄνω διορισμοῦ τῶν νέων ἐκκαθαριστῶν μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1959 χρονικὸν διάστημα δὲν ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἐνάγων ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν τὰς ὑπηρεσίας του, εἰ μὴ ἀπὸ 1.2.1959 καὶ ἐφεξῆς. Ἐξ ἄλλου δὲν ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, οὐδὲ καὶ ἡ ἐναγομένη ἐκκαλοῦσα ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐπέδωκε ἰδίαν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἢ ὅτι ἡ ἐπιγενομένη ὡς ἄνω ἔγκρισις τῆς ἀρχικῶς ἀκύρου καταγγελίας περιῆλθεν εἰς τὸν ἐνάγοντα.

Ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐφεσιβλήτου διεπιφύλακτος λῆψις τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 λόγῳ τῆς ἀκύρου ὡς ἄνω καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐγένετο, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐπειγουσῶν καὶ ἀμέσων ἀναγκῶν συντηρήσεώς του καὶ οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ καὶ προθέσει ἀποδοχῆς τῆς καταγγελίας, οὐδὲ καθίσταται ἐντεῦθεν ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματός του καταχρηστικὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ., τοσούτῳ μᾶλλον ἀφοῦ ὁ ἐνάγων ἔκτοτε ἠναντιώθη πρὸς τὴν ὡς ἄνω καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ἣν οὐδόλως ἀνεγνώρισεν ὡς ἔγκυρον διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ ἔκτοτε γενομένης προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἔστω καὶ εἰς μὴ νομίμους ἐκπροσώπους τῆς Ἑταιρείας. Ὅθεν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐναγομένης, ὡς πρόσθετοι λόγοι ἐφέσεως προβαλλόμενοι, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ ταῦτα δίκαιον, δεκτῆς ἐν μέρει γενομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη, ὅπως διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτίαν καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τοὺς ἐκ 3.000 δραχμῶν μηνιαίως μισθοὺς ὑπερημερίας μετὰ τοῦ δώρου τοῦ Πάσχα 1959 διὰ τὸ ἀπὸ 1.2.1959 – 31.10.1959 χρονικὸν διάστημα, ἤτοι δραχμὰς 28.500, μεταρρυθμιζομένης ἐν μέρει τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατὰ τὸν σχετικὸν βάσιμον λόγον ἐφέσεως.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη ἑκατέρου τῶν διαδίκων, ἐν μέρει νικῶντος καὶ ἐν μέρει ἡττωμένου, δίκαιον νὰ συμψηφισθῇ.

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σχηματισμός κρίσεως Δικαστοῦ κατά τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Ἀδέσμευτος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάζων ἐκ διαδικαστικῶν τύπων, ἀκολουθῶν ἑκάστοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεύρῃ ἀσφαλέστερον τὴν οὐσιαστικὴν ἀλήθειαν, σχηματίζων ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων τὴν πεποίθησιν του καὶ μὴ ὑποχρεούμενος ὅπως διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῶν προτεινομένων ἰσχυρισμῶν καὶ τηρήσῃ τοὺς περὶ βάρους ἀποδείξεως καὶ δυνάμεως ὁρισμοὺς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.—Ἄσκησις δικαιώματος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.—Περιορισμοὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Καταχρηστικὴ ἡ καταγγελία, ἡ γενομένη ὄχι πρὸς προστασίαν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότου ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἕνεκα ἀντισυμβατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐργαζομένου, ἀλλ' ἐκ πνεύματος ἐκδικήσεως ἢ ἐχθρότητος πρὸς τοῦτον.

Δὲν ἀπομακρύνεται ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις (ἧτο τῆς ὁποίας ἐκεχυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 7719|1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν) τῶν νομολογηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 341|1960, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 19, 836, Α.Π 67|1962, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 335, Α.Π. 274|1962, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 21, 658, λυσιτελῆ νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ΕΕΔ 16, 754 καὶ περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων μετὰ κρίσεως εἰς τὸ θέμα ἡμετέρας καὶ ξένης θεωρίας καὶ νομολογίας *Π. Κ. Βεργωπούλου*, ΕΕΔ 20, 1098 ἑπ.).

Ἐπαναλαμβάνονται τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα ὡς πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἐργα-

---

ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ νόμου τούτου. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ταύτης ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου, ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξις νομικῆς διαδοχῆς μεταξὺ παλαιοῦ καὶ νέου ἐργοδότου, ἀρκούσης μόνον τῆς ἑνότητος τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὸν νέον φορέα αὐτῆς, ἐξαρτῶνται δηλονότι αἱ εὐεργετικαὶ ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεις ἁπλῶς καὶ μόνον ἐκ τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου συνεχίσεως τῆς παροχῆς ἐργασίας πρὸς τὸν ἐξακολουθοῦντα τὴν εἰς ἣν ἀρχικῶς προσελήφθη ὑπηρεσίαν νέον ἐργοδότην. Ἑπομένως δεξάμενον τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, μετ' ἀνελέγκτου ἐκτιμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ περιουσία τοῦ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 197 τοῦ ἀπὸ 29.10|6.12|1949 β. δ|τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν ἀγροτικῶν νόμων» διαλυθέντος συνεταιρισμοῦ ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν Ἐπανωμῆς περιῆλθεν εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν Κοινότητα, τῆς ὁποίας (περιουσίας) τὴν διαχείρισιν καὶ ἐκμετάλλευσιν ἀνέλαβεν ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1958 διαλύσεως τοῦ ὡς ἄνω συνεταιρισμοῦ ἡ ἐν λόγῳ Κοινότης, διατηρήσασα μεμισθωμένα τὰ γραφεῖα του καὶ ἐπιδιώκουσα τὸν αὐτὸν ὡς ὃν διαλυθεὶς Συνεταιρισμὸς σκοπόν, δεχθὲν δὲ περαιτέρω ὅτι δὲν ἐδικαιοῦτο ἡ ἀναιρεσείουσα νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὰς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπαλλήλου τοῦ προκατόχου της συνεταιρισμοῦ προσφερθείσας ὑπηρεσίας, ἐπελθούσης οὕτω ἀπροϋποθέτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τῆς μὴ παρ' αὐτῆς ἀποδοχῆς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν του, δικαιουμένου ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν ἀπόληψιν τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀποζημιώσεως, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις, ἐντεῦθεν δὲ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ ἀντίθετος πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως.

Τῆς ἀνωτέρω αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως ἐπαρκῶς στηριζούσης τὸ διατακτικόν της, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα τοῦ δευτέρου λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ πλήττεται τὸ ἐπάλληλον ἔρεισμα ταύτης διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ Α.Κ.

Προκειμένου τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς καταβλητέας εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἀποζημιώσεως, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 2112|1920, ὡς τὸ πρῶτον ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4558|1930, τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον δὲν ἐκθέτει ἐν τῇ ἀποφάσει του ἐκ τίνος ἀποδεικτικοῦ μέσου ἐμόρφωσε τὴν κρίσιν του περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ὃν ἐλάμβανεν οὗτος, χρησιμοποιοῦν τὴν ἐξῆς φράσιν «ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκ βραχμῶν χιλίων βεβαιωθεισῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐνάγοντος τοῦ τελευταίου πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του μηνός». Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐδέξατο παρὰ τὸν νόμον πράγματα ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως, δι' ὃ καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ μέρος τοῦτο συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 8 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον τρίτον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως ἐν μέρει διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον δέον κατὰ τὸ ἄρθρον 834 ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810|1957, νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐρισθὲν Γ' Τμῆμα, διότι χρήζει περαιτέρω διευκρινήσεως.

τικὴν διαδικασίαν σχηματισμοῦ τῆς κρίσεως τοῦ Δικαστοῦ.

Ἀρείου Πάγου 666]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Στ. Μαυρομιχάλης**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Θανόπουλος**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μητσόπουλος, Κ. Καββαδίας

Ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 5, 12 καὶ 20 τοῦ Β΄τος τῆς 1.8.1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου Γ΄ΦΟΔ΄», ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένῃ διαδικασίᾳ πρὸς τα χεῖαν ἐπίλυσιν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν προσάγονται κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν δικάσιμον ὑπὸ τῶν διαδίκων τὰ πρὸς εὕρεσιν τῆς ἀληθείας χρήσιμα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα καὶ προσκαλοῦνται πρὸς ἐξέτασιν οἱ ὑποδειχθέντες μάρτυρες, ὁ δὲ δικάζων, μὴ δεσμευόμενος ἐκ διαδικαστικῶν τύπων, ἀκολουθεῖ ἑκάστοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνεύρῃ ἀσφαλέστερον τὴν οὐσιαστικὴν ἀλήθειαν, σχηματίζων ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν ταύτων στοιχείων τὴν πεποίθησίν του, μὴ ὑποχρεούμενος ὅπως διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῶν προτεινομένων ἑκατέρωθεν ἰσχυρισμῶν καὶ τηρῇ τοὺς περὶ βάρους ἀποδείξεως καὶ δυνάμεως τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων ὁρισμοὺς τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς μὴ δυναμένους νὰ ἐναρμονισθῶσι πρὸς τὴν ὅλην οἰκονομίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς διαδικασίας ταύτης, ἀλλὰ νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἡ ὑπόθεσις περαιωθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ συνεδριάσει. Ἑπομένως ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων ὁρισμῶν τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἱδρύει λόγους ἀναιρέσεως. Κατὰ ταῦτα οὐδόλως ἔσφαλε τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, μὴ διατάξαν τακτικὴν ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἑκατέρωθεν ἰσχυρισμῶν, ἀλλὰ σχημάτισαν τὴν δικανικήν του πεποίθησιν ἐπὶ τῇ βάσει βεβαιώσεων, συναχθεισῶν ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν του τεθέντων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπικληθέντα καὶ προσκομισθέντα ἀντίτυπο ἐν φωτοτυπίᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 524 τῆς 18.1.1959 τῆς συγκροτηθείσης ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 31.12.1955 ἀναφορᾶς του, οἱ δὲ 1ος, 2ος καὶ 4ος λόγοι ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζονται τὰ ἐναντία, εἶναι ἀπαράδεκτοι καὶ ἀπορριπτέοι, καθ' ὃ δὲ μέρος (στ. Β') ὑποστηρίζεται, ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1956 προσαχθὲν παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἔνταλμα πληρωμῆς ταῦ Γραφείου Ἐλέγχου, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος, διότι ἐκ τῆς γενικῆς ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει βεβαιώσεως ὅτι ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ἐν γένει ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι δὲν προέκυψε προσωπικὴ εὐθύνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τὰς καθ' ὑπέρβασιν χορηγηθείσας ἀνωμάλως εἰς τὴν Ἑταιρείαν «*» προκαταβολάς, περὶ ἧς εὐθύνης, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ ἀναιρεσείουσα, προαχθὲν τὸ ἔγγραφον τοῦτο, δὲν ἀπομένει ἀμφιβολία τις, ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετιμήθη.

Ἡ ἄσκησις τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 669 Α.Κ. καὶ τοὺς νόμους 2112]1920 καὶ 3198]1955 δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρὸς λύσιν συμβάσεως ἐργασίας, ἧς ἡ διάρκεια δὲν ὡρίσθη, διὰ καταγγελίας, εἶναι μὲν κατ' ἀρχὴν ἐλευθέρα, ὑπόκειται ὅμως καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ἐν τῷ ἄρθρῳ 281 Α.Κ. περιορισμόν, καθ' ὃν ἀπαγορεύεται ὅπως ἀντιτίθεται προφανῶς εἰς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Τοιαύτη δὲ προφανὴς ἀντίθεσις θεωρεῖται ὑπάρχουσα, ὅταν ἡ καταγγελία ἐγένετο οὐχὶ πρὸς προστασίαν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότου ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἕνεκα ἀντισυμβατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐργαζομένου, ἐξ ὧν ἐπηρεάζεται ὁ κανονικὸς ρυθμὸς τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἐκ πνεύματος ἐκδικήσεως ἢ ἐχθρότητος πρὸς ταῦτον.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς 2ας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὰ ὡς ἐφεξῆς δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, διαφεύγουσαν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀναγομένην μόνον εἰς πράγματα καὶ μὴ προβάλλοντα κανόνα τινὰ δικαίου, ἐδέξατο, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1912 μέχρι τοῦ ἔτους 1959 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διετέλεσεν ὑπάλληλος τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐπεδείξατο κατὰ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων του ἀσυνήθη ἐπιμέλειαν, ζῆλον, εὐσυνειδησίαν καὶ ἐντιμότητα καὶ συνετέλεσε διὰ τοῦ ἀσκηθέντος παρ' αὐτοῦ ἐλέγχου εἰς τὴν περιφρούρησιν τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων ταύτης διὰ τῆς ἀνακαλύψεως γενομένων εἰς βάρος τούτων διαφόρων καταχρήσεων, ἀνωμαλιῶν καὶ παραβάσεων παρὰ τρίτων καὶ ὑπαλλήλων της καὶ δὴ ἀνωτέρων τοιούτων, εἰς οὓς κατελογίσθη εὐθύνη δι' ἔλλειψιν τῆς δεούσης ἐποπτείας, ἰδίᾳ διὰ τὴν καταβολὴν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἑταιρείαν «*» ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 1.200.000 καὶ εἰς τὴν Ἑταιρείαν «*» ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 650.000, ὑπέρ ὧν ὅσων αὐτὰ δυνάμει τῶν μετὰ τῆς ἀναιρεσειούσης συμβάσεως ἐδικαιοῦντο, ὅτι παρὰ τὴν ὑπηρεσιακήν του ταύτην δραστηριότητα ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν ἀναιρεσείουσαν Γενικὸς Διευθυντὴς, ἀντὶ νὰ ἐκτιμήσῃ ταύτην καὶ νὰ διατηρήσῃ τοῦτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, κατὰ μὲν τὸ ἀπὸ 7ης Μαρτίου 1959 μέχρις 6ης Ἰουλίου 1959 χρονικὸν διάστημα ἔθεσε τοῦτον ἀδικαιολογήτως ἐκτὸς αὐτῆς, κατὰ δὲ τὴν 29ην Ἰουλίου 1959, μετὰ προηγουμένην ἄσκησιν κατ' αὐτοῦ πειθαρχικῆς διώξεως δι' ὑπηρεσιακὰς παραβάσεις, στερουμένας βαρύτητος, κατήγγειλε τὴν μετ' αὐτοῦ σύμβασιν ἐργασίας, ὡθούμενος οὐχὶ ἐκ πνεύματος προστασίας τοῦ καλῶς ἐννοουμένου συμφέροντος τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ἐκ πνεύματος ἐχθρότητος, ἀναπτυχθέντος ἐκ τῶν προδιαληφθεισῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δι' ὧν ἐξετίθεντο εἰς βεβαίαν πειθαρχικὴν, ἐνδεχομένως δὲ καὶ εἰς ποινικὴν δίωξιν ἀνώτατα στελέχη, πρὸς ἃ οὗτος διέκειτο φιλικῶς, ἦτο δὲ ἐνδεχόμενον νὰ προκύψῃ καὶ προσωπικὴ εὐθύνη αὐτοῦ τούτου τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ὅστις ἐπὶ πλέον παρεκράτησε μεταγενεστέρως τὰς ἀπὸ 2ας καὶ 19ης Ἰουνίου 1959 ἀναφορὰς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δι' ὧν ἀπεκάλυπτεν, ὅτι ἡ Ἑταιρεία δι' ὑποφηφίων της εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἰσχυρίζετο, ὅτι ἐβωροδοκήθησαν παρὰ ταύτης ἀνώτατοι ὑπάλληλοι τῆς

ΣΙΩΠΗΡΑ ΥΠΟ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άμφισβήτησις δικαιώματος έργοδότου πρός μετάθεσιν μισθωτοῦ

Έλλειψις δικαιώματος μισθοῦ κατά χρόνον, καθ' ὃν ὁ μισθωτός δέν παρέσχεν ἐργασίαν, οὐδέ ὁ ἐργοδότης κατέστη ὑπερήμερος περί τήν ἀποδοχήν αὐτῆς, κατ' ἄρθρα 648, 656 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀμφισβήτησις παρά μισθωτοῦ τῆς κατά τάς ἀρχάς τῶν ἄρθρων 200 καί 288 Ἀστικοῦ Κώδικος περί δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως ἀσκήσεως τοῦ πρός μετάθεσιν διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου.—Νομική ἔννοια αὐτῆς ὅτι ἐμμένει οὗτος εἰς τήν συνέχισιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀμφισβητῶν μόνον τό νόμιμον τῆς μεταθέσεως καί ὄχι ὅτι προβαίνει εἰς τήν λύσιν ταύτης διά σιωπηρᾶς καταγγελίας της.

Τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείων Ἀθηνῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 5]1962 ἀποφάσεώς του ἐδέχθη δι' ἐπαλλήλου αἰτιολογίας, ὅτι ὁ μισθωτός τῆς περιπτώσεως, μετατεθείς εἰς ἄλλην πόλιν, δι' ἐγγράφου δηλώσεώς του, γνωσταποιηθείσης πρός τήν ἐργοδότιδα αὐτοῦ, ὅτι δέν θέλει συμμορφωθῆ πρός τήν περί μεταθέσεως ἐντολήν, τήν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς καταχρηστικήν καί θέλει διεκδικήσει τά νόμιμα δικαιώματά του, προέβη εἰς τήν λύσιν τῆς ὑφισταμένης μεταξύ αὐτοῦ καί τῆς ἐργοδότιδος συμβάσεως ἐργασίας διά σιωπηρᾶς καταγγελίας αὐτῆς.

Ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις ἀνήρεσε τήν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου κατά τό μέρος τοῦτο.

Ὅμοιον ζήτημα ἀπησχόλησε καί τήν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 11713]1957 (εἰσηγητής *Σ. Ράγκας*, ΕΕΔ 16, 926), ἡ ὁποία ἐδέχθη, ὅτι ἡ ὑπό τάς ἐκτεθείσας ἐν αὐτῇ συνθήκας ἀπροχή τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐν ὅψει καί τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καί τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, δέν δύναται νά θεωρηθῆ ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους αὐτοῦ, τοῦτο δέ ἐπί τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον, ἐκτός τῆς ὑφισταμένης παρ' αὐτῷ εὐλόγου ἀμφιβολίας ὡς πρός τήν νομιμότητα τῆς μεταθέσεώς του, σαφῶς καί ρητῶς διεδήλου ἐμμονήν εἰς τήν σύμβασιν, προσφερόμενος εἰς τήν παροχήν τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Παρεμφερής περίπτωσις ὑπῆρξε καί ἡ τῆς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 903]1959 (εἰσηγητής *Μ. Καλεύρας*, ΕΕΔ 18, 959 ἐπικυρωθείσης ὑπό τῆς Α.Π. 253]1960 (εἰσηγητής *Κ. Σοδρίος*, ΕΕΔ 19, 714), εἰς τήν ὁποίαν ὅμως ἐκρίθη, ὅτι διά τῆς μακρᾶς ἀπουσίας του ὁ μετατεθείς ἔλυσε σιωπηρῶς τήν σύμβασιν ἐργασίας.

Ἔχει ἤδη γίνει δεκτόν, ὅτι δύναται νά ἐπέλθῃ καί σιωπηρά καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλά κατά τρόπον, ὥστε νά γνωρίζῃ ὁ ἕτερος, ὅτι πρόκειται περί πράξεως, ἐμφαινούσης δήλωσιν περί λύσεως τῆς συμβάσεως (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Εἰσηγητ. Ἔκθεως Προσχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας 1913, ΕΕΔ 1, 906, Α.Π. 231]1953, εἰσηγητής *Β. Κυρμανόπουλος*, ΕΕΔ 12, 602, Α.Π. 490]1956, εἰσηγητής *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 15, 1180), εἰς τήν περίπτωσιν ὅμως τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως δέν ἠδύνατο, ὡς δέχεται αὕτη, νά ἐκληφθῇ ὡς σιωπηρά καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ δήλωσις τοῦ μισθωτοῦ ὅτι δέν θέλει συμμορφωθῆ πρός τήν περί μεταθέσεως ἐντολήν τῆς ἐργοδότιδος, τήν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς καταχρηστικήν καί θέλει διεκδικήσει τά δικαιώματά του.

[Ἴδετε περί μεταθέσεως μισθωτοῦ καί Α.Π. 560]1962, εἰσηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 22, 20, καί τά αὐτόθι σημειούμενα].

Ἀρείου Πάγου 667]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Γ. Ἀλεβίζος

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχετο ἀνελέγκτως, διά τῆς δευτέρας ἐν αὐτῇ ἐπαλλήλου σκέψεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατά τό ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικόν διάστημα ἀπό 1ης μέχρις 21 Ἀπριλίου 1961 δέν προσέφερε τάς ὑπηρεσίας του, ὡς ἦτο ὑπόχρεως ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας του, εἰς τήν ἀναιρεσίβλητον Τράπεζαν, ἀρνηθείς ὅπως μεταβῇ εἰς τήν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Πατρῶν, εἰς ἣν νομίμως μετετέθη. Ἀποφηνάμενον δέ εἶτα τοῦτο, δι' ἀπορρίψεως τῆς κατά τῆς ἐκκλητείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀσκηθείσης ἐφέσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δέν ἐδικαιοῦτο κατά τόν χρόνον ταῦτο τῶν ἀποδοχῶν, ἃς διά τῆς ἀγωγῆς ἠξίου, ὡς μή παρασχών τήν ἐργασίαν του, οὐδέ καταστάσης τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὑπερημέρου περί τήν ἀποδοχήν ταύτης, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διατάξεις τῶν ἀρ-

---

Δ.Ε.Η. διά ποσοῦ ὑπερβαίνοντος τάς 700.000 δραχμῶν, ἀποστείλας ταύτας μετά πάροδον ἑξαμήνου καί πλέον, ἤτοι τήν 12 Ἰανουαρίου 1960, εἰς τόν Εἰσαγγελέα Πλημμελειοδικῶν. Ἀποφηνάμενον δέ ἐν συνεχείᾳ τοῦτο, ἐπί τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω πλήρους καί ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας, ὅτι ἡ ὑπό τάς πραγματικάς ταύτας περιστάσεις γενομένη καταγγελία ἦτο ἄκυρος κατά τά ἄρθρα 281, 174 καί 180 Α.Κ., ὡς ὑπερβαίνουσα προφανῶς τά ὅρια τά ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καί τοῦ οἰκονομικοῦ καί κοινωνικοῦ σκοποῦ τοῦ πρός καταγγελίαν δικαιώματος, τό μέν ἐξέφερε κρίσιν, ἀναγομένην μόνον εἰς πράγματα καί διαφεύγουσαν τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τό δέ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διατάξεις ταύτας, οὐδ' ἄλλην τινά εὐθέως ἢ ἐκ πλαγίου παρεβλάσθη, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΟΙΚΟΣΙΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥ ΕΠΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Παραγραφή ἀπαιτήσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. — Ἀρμόδιον Δικαστήριον

Ὑπαγωγή εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ τῆς ἀξιώσεως περὶ ἀποδόσεως τοῦ ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος. — Πρόσληψις οἰκοσίτου ὑπηρέτου διὰ παροχὴν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ ὑποσχέσει υἱοθεσίας καὶ παροχωρήσει ἀναλόγου περιουσίας πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς ἡλικίαν γάμου. — Ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου, συνισταμένης εἰς τὸ ποσὸν τῆς δαπάνης, ἣν θὰ κατέβαλλεν οὗτος ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας εἰς ἕτερον μισθωτὸν διὰ τὴν παροχὴν τῆς αὐτῆς ἐργασίας. — Ἔγγραφος δήλωσις μισθωτοῦ ὅτι ἔλαβε τὰς ἀποδοχάς του καὶ οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει. — Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ εἰς εἰκοσαετῆ παραγραφὴν ἄρθρου 249 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 180|1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀμαλιάδος.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀγωγῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου, διὰ τὴν ὁποίαν δέχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὐτὴ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι παραδεκτῶς εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, τοῦτο δὲ γίνεται ἤδη καιρίως δεκτόν, ἰδίᾳ μετὰ τὸ ἄρθρον 2 § 6 τοῦ ν.δ. 2511|1953, τὸ ὁποῖον ἀπεσαφήνισε τὴν ἔννοιαν τῆς «σχέσεως ἐργασίας». (Ἴδετε καὶ Α.Π. 540|1953, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 12, 1962, Α.Π. 638|1951, εἰσηγητὴς *Γ. Βουρβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 1206 καὶ ἀλλαχοῦ ἤδη νομολογίαν ἐπὶ δικαστηρίων τῆς οὐσίας).

Προέκυψε περαιτέρω καὶ θέμα χρόνου ἀπορριπτικῆς τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως (ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ), δέχεται δὲ ἡ ἀπόφασις αὕτη, ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν 20ετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Οὕτω καὶ ἡ Α.Π. 29|1963, Ὀλομελείας, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον).

Ἀρείου Πάγου 672|1962. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Στ. Μαυρομιχάλης**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Β. Μαλλούχος**

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Γ. Σακελλαρόπουλος, Χ. Κατσικόπουλος

«Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, θ' αὐτῆς διώκεται ἡ ἀπόδοσις τῆς ὠφελείας, ἣν ἀπεκόμισεν ὁ ἀναιρεσείων, καταστὰς ἀδικαιολογήτως ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουσιώτερος ἐκ παρασχεθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐργασίας. Ὡς ὅμως προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὰ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, μετ' ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, ὅτι αὕτη νομικὴν βάσιν ἔχει σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας, ἀκολούθως δὲ ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τὸν μισθὸν διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίαν, καθοριζόμενα κατὰ τὴν κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός. Οὕτως ἀποφηνάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν παρὰ τὸν νόμον πράγματα μὴ προταθέντα καὶ οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἐξ-

---

θρων 648 καὶ 656 Α.Κ., οὐδ' ἄλλην τινὰ εὐθέως ἢ ἐκ πλαγίου παρεβίασεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀμφισβήτησις τῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ. περὶ δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως ἀσκήσεως τοῦ πρὸς μετάθεσιν διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς δηλώσεως τοῦ μισθωτοῦ ὅτι δὲν θέλει συμμορφωθῇ πρὸς ταύτην, διότι τὴν θεωρεῖ καταχρηστικὴν καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιφυλάξεως ὅτι θέλει προσφύγει εἰς τὰ νόμιμα μέσα πρὸς ἀποτροπὴν της, ἔχει τὴν νομικὴν ἔννοιαν, ὅτι οὗτος ἐμμένει εἰς τὴν συνέχισιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀμφισβητῶν μόνον τὸ νόμιμον τῆς μεταθέσεως καὶ οὐχὶ ὅτι προβαίνει εἰς τὴν λύσιν ταύτης διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας ταύτης. Κρίναν ὀθὲν ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα τὸ ὡς ἐφεῖλον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὅτι διὰ τῆς γνωστοποιήσεως εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον Τράπεζαν τῆς 24.3.1961 δηλώσεώς του, ἐχούσης, καθ' ὃ ἀνελέγκτως δέχεται, ὡς περιεχόμενον ὅτι δὲν θέλει οὗτος συμμορφωθῇ πρὸς τὴν περὶ μεταθέσεώς του ἐντολήν ταύτης εἰς τὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Πατρῶν, θεωρῶν ταύτην καταχρηστικὴν καὶ ὅτι θέλει διεκδικήσει τὰ νόμιμα δικαιώματά του, προέβη ὁ ἀναιρεσείων εἰς λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ δὲν ἠμφισβήτει ἁπλῶς τὸ νόμιμον τῆς μεταθέσεώς του, ἀποδόσαν οὕτω εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην συνεπείας καταγγελίας, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις, ὡς καὶ τὴν τοῦ ἄρθρου 669 Α.Κ., καὶ ἀναιρετέον κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του ὡς πρὸς τὴν πρώτην ἐπάλληλον αἰτιολογίαν τῆς πλήπτης σκέψεως, ἐξ ἧς δύναται νὰ προκύψῃ θεδικασμένον, ὡς πρὸς τὴν γενομένην δεκτὴν ὅπωσιν τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσείοντος λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, κατὰ τὸ ἄρθρον 831 τῆς Πολ. Δικον., ὡς ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν. 3810|1957, καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου 2ον καὶ 3ον λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου.

Δέον ὅπως συνυπολογισθῇ ἡ ἑκατέρωθεν δικαστικὴ δαπάνη, καθ' ὃ τῶν διαδίκων ἐν μέρει μὲν νικησάντων, ἐν μέρει δὲ ἡττηθέντων (ἄρθρον 211, §§άφτου 3, Πολ. Δικονομίας).

χοντα εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ἐφ' ᾧ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρεθείσης τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 180]1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀμαλιάδος, τὸ Τμῆμα τοῦτο κρίνει, ὅτι δέον νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπληφθῇ τῆς κατ' οὐσίαν ἐκδικάσεως αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957. Ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἰδίου νόμου, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου 1962 ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4]1962 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀμαλιάδος.

Διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου διώκεται, ὡς εἴρηται, ἡ ἀπόδοσις κατὰ τὸ ἄρθρον 904 Α.Κ. τῆς ἐκ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας ὠφελείας τοῦ ἐκκαλοῦντος, συνισταμένης εἰς τὸ ποσὸν τῆς δαπάνης, ἣν θὰ κατέβαλλεν οὗτος ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας εἰς ἕτερον μισθωτὸν διὰ τὴν παροχὴν τῆς αὐτῆς ἐργασίας. Ὅθεν ὁ πρῶτος τῆς ἐφέσεως λόγος, καθ' ὃν ἐσφαλμένως, μετ' ἐκτίμησιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς στηριζομένης εἰς σύμβασιν ἐργασίας, ἐπεδικάσθη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον μισθός, καθορισθεὶς κατὰ τὴν κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός, εἶναι βάσιμος, μεταρρυθμιζομένης δὲ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δέον νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν ἡ ἀγωγή, διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 780 Πολ. Δικ.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν νόμου ΓΩΟΔ', ὡς ἐτροποποιήθη, εἰς τὴν δι' αὐτῆς ὁριζομένην εἰδικὴν διαδικασίαν ὑπάγεται πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἱστορούμενα πραγματικὰ περιστατικὰ ὑφίστατο μεταξὺ τῶν διαδίκων τοιαύτη σχέσις, ἡ ἀξίωσις περὶ ἀποδόσεως τοῦ ἐκ ταύτης ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ὑπάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην καὶ ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις εἶναι ἀπορριπτέα.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου καὶ τῶν συμβολαιογράφων Ἀμαλιάδος Ν. Χ. καὶ Ι. Φ. ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως καὶ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων προκύπτει, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου εἰς ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν κατὰ Ἰούνιον 1947 ὡς οἰκόσιτος ὑπηρέτης εἰς τὴν ἐν Ραυπακίῳ οἰκίαν του, ἵνα παρέχῃ αὐτῷ, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ τὰς ὁδηγίας του, οἰκιακάς, γεωργικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι θὰ τὸν υἱοθετήσῃ καὶ ὅταν θὰ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν γάμου θὰ τῷ παραχωρήσῃ ἀνάλογον περιουσίαν πρὸς ἀποκατάστασίν του, ὅτι ἔκτοτε, πλὴν τοῦ μεσολαβήσαντος ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1956 μέχρις Ἀπριλίου 1958 χρόνου τῆς στρατεύσεώς του, ὁ ἐνάγων παρέσχεν εἰς τὸν ἐναγόμενον τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας (εἰθισμένας οἰκιακάς, ἐλαφρὰς γεωργικάς, ποίμανσιν ὀλίγων ζώων) μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1961. Ὅτι καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα παρείχετο εἰς τὸν ἐνάγοντα τροφή, οἴκησις καὶ ἔνδυσις. Ὅτι ὁ ἐναγόμενος θὰ κατέβαλλε διὰ τὰς ρηθείσας ἐργασίας εἰς ἄλλον μισθωτόν, παρέχοντα ὁμοίας ἐργασίας καὶ ἐργαζόμενον ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας, ἐπὶ πλέον τῆς τροφῆς, οἰκήσεως καὶ ἐνδύσεως, διὰ μὲν τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1947 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1949 δραχμὰς τριάκοντα μηνιαίως, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1950 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1952 δραχμὰς πεντήκοντα μηνιαίως, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1953 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1954 δραχμὰς ἑκατὸν μηνιαίως, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1955 μέχρι 31 Αὐγούστου 1956 δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα μηνιαίως, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1958 μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1961 δραχμὰς διακοσίας πεντήκοντα μηνιαίως, ἤτοι ἐν συνόλῳ δραχμὰς δέκα ἑννέα χιλιάδας ἑκατὸν τριάκοντα (19.130), καθ' ἃς κατέστη ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος ἐκ τῆς παρασχεθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐργασίας, καὶ ὅτι ἐναντὶ τοῦ ποσοῦ τούτου οὗτος κατέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐν συνόλῳ δραχμὰς τέσσαρας χιλιάδας πεντακοσίας (4.500). Ἡ ἐγγραφος δήλωσις τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἔλαβε τὰς ἀποδοχάς του καὶ οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει δὲν ἀρκεῖ λόγῳ τῆς ἀοριστίας της δι' ἄλλοίαν κρίσιν. Οὕτω τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸν ἐνάγοντα ποσὸν ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς δέκα τέσσαρας χιλιάδας ἑξακοσίας τριάκοντα (14.630). Ἡ ἀξίωσις αὕτη, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπορρέει ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ στηρίζεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ὑπόκειται εἰς τὴν εἰκοσαετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ., μὴ συμπληρωθεῖσαν, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν πενταετῆ τοῦ ἄρθρου 250 ἐδάφια 6 καὶ 17 Α.Κ., ἀπορριπτέα δὲ ἡ περὶ παραγραφῆς ἔνστασις. Ὅθεν διὰ τὸ ἀνωτέρω ποσὸν δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή, συμψηφισθῇ δὲ κατ' ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικ. ἡ δικαστικὴ δαπάνη ὅλων τῶν βημάτων λόγῳ τῆς μερικῆς ἥττης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων.

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΠΙ ΠΟΣΟΣΤΟΙΣ

Περίπτωσις έπιμελητοῦ εισπράξεων Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου

Ἐξασφάλισις διά τῆς ἀπό 30 Αὐγούστου 1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ δι' αὐτῆς καθοριζομένου μηνιαίου μισθοῦ καί διά τούς ἐπί ποσοστοῖς ἤ κατ' ἄλλο σύστημα ἀμοιβῆς ἐργαζομένους ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους.—Ἐξαίρεσις τούτων ἀπό τῶν πρό τῆς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰσχυσασῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἤ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.—Νόμιμος μισθός κατά τήν ἀπό 30 Αὐγούστου 1960 ἐθνικήν γενικήν συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν διά τοῦτον τοῦ λαμβανομένου αὐτοτελῶς καθ' ἕκαστον μῆνα ποσοῦ ἐκ ποσοστῶν καί ὄχι τοῦ ποσοῦ, τό ὁποῖον λαμβάνει ὁ μισθωτός καθ' ὅλον τό ἔτος.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξε συμβάσεις ἐργασίας ὑπαλλήλου μετά τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καί Βιοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος διά τήν εἰσπραξιν ὑπ' αὐτοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου, ἡ ὁποία σύμβασις, ὡς ἔχει κριθῆ (Σ.Ε. 479] 1961, εἰσηγητής *Γ. Χαμπούρης*, ΕΕΔ 20, 658, Πρωτοδίκου Καβάλας 25]1962, Πρωτοδίκης *Ε. Ἀνδριανός*, ΕΕΔ 21, 1966), εἶναι τοιαύτη τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ὁ μισθωτός οὗτος ἠμείβετο διά ποσοστῶν καί προέκυψε τό θέμα, ἂν ἐκαλύπτετο ὑπό τῶν σχετικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Ὅμοια ὑπῆρξε καί ἡ περίπτωσις τῆς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8132]1961 (εἰσηγητής *Ν. Παπανικολάου*, ΕΕΔ 20, 805), ἀφ' ἑτέρου δέ αἱ ἀποφάσεις αὗται ἔδωσαν εἰς τό ζήτημα τήν αὐτήν λύσιν. (Ἴδετε καί σημειώσεις μας εἰς ΕΕΔ 18, 1057 ἐπ.).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 19591]1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τσάσης*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ε. Διαλυνᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κόκκινος, Κ. Μπόμπορας

Ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν συνταχθεῖσα ὑπό χρονολογίαν 13 Μαρτίου 1962 ἀγωγή τόν ὁ ἐνάγων ἐξέθετεν, ὅτι τήν 13.2.1953 προσελήφθη ὑπό τοῦ ἐναγομένου Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καί Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ὡς ἐπιμελητής εἰσπράξεων τοῦ ἀσφαλιστικοῦ διαμερίσματος Πειραιῶς διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐτησίας χρονικῆς διαρκείας καί ἀντί ἀμοιβῆς, συνισταμένης εἰς ποσοστά ἐπί τῶν πραγματοποιουμένων ὑπ' αὐτοῦ κατά μῆνα εἰσπράξεων ἐκ τῆς πωλήσεως ἐνσήμων καί δή εἰς 4 ο]ο διά τάς πρώτας 15.000 καί εἰς 7 ο]ο διά πᾶν ἐπί πλέον εἰσπραττόμενον παρ' αὐτοῦ ποσόν, ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη κατά τήν λῆξιν της ἀνενεώθη ἐπί ἓν ἔτος ἕκαστον, ἐν συνεχείᾳ δέ ἀνενεοῦτο δι' ἀλλεπαλλήλων συμβάσεων ἑξαμήνου ἑκάστης διαρκείας, ἡ τελευταία τῶν ὁποίων ἔληξε τήν 9.2.1962, ὅτι τά ποσοστά τῆς ἀμοιβῆς του ἠμείφθησαν ἀπό τῆς 1.6.1960 εἰς 4 ο]ο μέχρι ποσοῦ εἰσπράξεων 40.000 δραχμῶν καί εἰς 3ο]ο διά τάς πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου εἰσπράξεις, βάσει δέ τῆς συμβάσεως ταύτης ἀπησχολήθη ὑπ' αὐτοῦ συνεχῶς ἕκτατε μέχρι τῆς 15.10.1961, ὅτε ἀπελύθη, ὅτι κατά τους ἐν αὐτῇ μήνας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ἀπασχολήσεώς του αἱ βάσει τῶν πραγματοποιουμένων εἰσπράξεων καταβαλλόμεναι εἰς αὐτόν ἀποδοχαί ὑπελείποντο τοῦ κατωτάτου ὁρίου τοῦ νομίμου μηνιαίου μισθοῦ του καί τό ἐν αὐτῇ ποσόν, μολονότι δέ τό ἐναγόμενον ὑπέχει νόμιμον ὑποχρέωσιν, ὅπως ἐξασφαλίζῃ εἰς αὐτόν τοιαύτας τά κατώτερον ὅριον τοῦ νομίμου μηνιαίου μισθοῦ του, ἀρνεῖται νά τῷ καταβάλῃ τήν διαφοράν μεταξύ τῶν καταβληθεισῶν εἰς αὐτόν ἀποδοχῶν καί τῶν καταβλητέων τοιούτων βάσει τοῦ νομίμου μισθοῦ του κατά τό ἀπό 1.4.1957 μέχρι 15.10.1961 χρονικόν διάστημα καί ἤτοι τῆς καταβλητέαν του εἰς καταβολήν αὐτῷ τῆς διαφορᾶς ταύτης, ἀνερχομένης συνολικῶς εἰς δραχμάς 7.372. Ἐπί τῆς ἀγωγῆς ταύτης, συζητήσεως γενομένης, ἐξεδόθη ἡ διεξθείσα αὐτήν ἐκκαλουμένη, κατά τῆς ὁποίας δέ ταύτης παραπονεῖται ἤδη τό ἐναγόμενον διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεώς του.

Διά μέν τῆς παραγράφου 1 τῆς ἀπό 30.8.1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περί αὐξήσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ἰσχυούσης ἀπό τῆς 1.9.1960, καθωρίσθησαν τά γενικά κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες συνδέονται μέθ' οἱουδήποτε ἐργοδότου διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τά ἐν αὐτῇ, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καί προϋπηρεσίας των ποσά, διά δέ τῆς παραγράφου 3 αὐτῆς ὡρίσθη «διευκρινίζεται ὅτι τά ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν, ὑπό τάς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ προϋποθέσεις ἡλικίας καί προϋπηρεσίας, ἀποτελοῦν κατώτατα ὅρια καί διά τούς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων ἀπασχολουμένους εἰς σταθερόν ἐργοδότην καί ἀμειβομένους κατά μονάδα ἐργασίας ἤ ἐπί ποσοστοῖς ἤ κατ' ἄλλον σύστημα ἀμοιβῆς, ὑποχρεουμένου τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, ὅπως συμπληρώνῃ ταῦτα κατά τό τυχόν ἔλλειπον ποσόν». Διάταξις ὁμοία πρός τήν τελευταίαν ταύτην τῆς ἀπό 30.8.1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, προβλέπουσα κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς τῶν ἐπί ποσοστοῖς ἀμειβομένων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καί ὑποχρεοῦσα τούς ἐργοδότας των νά ἐξασφαλίζωσιν εἰς αὐτούς τό ὁριζόμενον ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ, δέν περιέχεται οὔτε εἰς τήν ἀπό 12.8.1936 συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων ἐν γένει, οὔτε εἰς τάς μετέπειτα τροποποιησάσας αὐτήν ὑπουργικάς ἢ διαιτητικάς ἀποφάσεις ἢ συλλογικάς συμβάσεις. Ἀντιθέτως

ΑΔΕΙΑΙ

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ

Ἀποζημίωσις διὰ χορήγησιν ὑπ' ἔλαττον τῆς νομίμου ἀδείας

Δικαίωμα μισθωτῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἐπὶ τῆς ηὐξημένης, κατ' ἄρθρον 2 § 1 ἐδάφιον γ' Α.Ν. 539/1945 ἀδείας ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας.—Ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 3 Νόμου 3755/1957 διὰ χορήγησιν ὑπ' ἔλαττον τῆς νομίμου ἀδείας, τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. τελοῦντος ἐν ὑπαιτιότητι.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας ἐπὶ μὴ συνεχοῦς κατ' ἔτος ἐργασίας.—Μὴ ὑπολογισμὸς χρόνου ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν εἶναι ἀρκετά.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ κατ' Α.Ν. 1836/1951 καὶ ἄρθρον 5 Νόμου 2112/1920.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1, ἐδάφιον 2, τοῦ ἀ.ν. 539/1945 (ΕΕΔ 19, 810) ἐργοδότης, ἀρνούμενος τὴν χορήγησιν εἰς μισθωτὸν αὐτοῦ τῆς νομίμου κατ' ἔτος ἀδείας του, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἄρα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας ὁ μισθωτός, καὶ μετὰ προηγουμένην διαπίστωσιν τῆς παραλείψεως ταύτης ὑπὸ ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, καταβάλῃ εἰς ταύτον τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100 ο/ο.

Ὡς ἔχει νομολογηθῆ (Α.Π. 181/1961, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 29, 533), ἡ προσαύξησις αὕτη, ἐπιβληθεῖσα, κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ν.δ. 3755/1957 εἰσηγητικὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ, ἐν εἴδει ποινικῆς φύσεως κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἐν ἀρνήσει χορηγήσεως τῆς ἀδείας αὐτουσίας, σκοπεῖ, ὅπως προτρέψῃ αὐτὸν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς πρὸς παροχὴν τῆς ἀδείας ὑποχρεώσεως του, φέρουσα τὸν χαρακτῆρα ἀποζημιώσεως ὡς ἀστικῆς ποινῆς.

Τὸ ἐρώτημα εἶναι ἤδη, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην τῆς διατάξεως, ὑπῆρξεν εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἄρνησις χορηγήσεως τῆς κατὰ τὸν νόμον ἀδείας;

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐν τῇ νομολογίᾳ ἀμφισβήτησις ἂν τὰ Κ.Τ.Ε.Λ. ἀποτελοῦν ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας διὰ τὴν ηὐξημένην κατ' ἔτος ἄδειαν τοῦ ἀ.ν. 539/1945. (Ἴδετε ΕΕΔ 20, 1135).

Τὴν ἀμφισβήτησιν ταύτην ἔλυσεν ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 314/1962 ἀποφάσεώς της (εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 731) ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι ἀποτελοῦσιν ἰδιότυπους συγκοινωνιακὰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, λειτουργούσας ὑπὸ μορφὴν Ὀργανισμοῦ.

Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει ἤδη μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ζήτημα ὅτι οἱ μισθωτοὶ τούτων δικαιοῦνται τῆς ηὐξημένης δι' ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539/1945.

Νομίζομεν ὅμως, ὅτι διὰ τὸν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου χρόνον δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἡ ἀστικὴ ποινὴ (τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν ὑπολειφθεισῶν ἡμερῶν ἀδείας), ἀφοῦ, ὅταν ὑπάρχῃ σοβαρὰ ἀμφισβήτησις ἐπὶ τινος νομικοῦ ζητήματος, ἡ ἐνέργεια ἐπὶ τῇ βάσει ἐσφαλμένης νομικῆς ἑρμηνείας δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀνυπαίτιος (*Μιχαηλίδης - Νουάρος*, ἐν ΕρμΑΚ, ἄρθρον 330, ἀριθ. 35, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 7977/1960,

ρητῶς διαλαμβάνεται ἐν τῷ VII ὅρῳ τῆς ἀπὸ 4.11.1947 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ἀναπροσηρμόσθησαν οἱ ὑπὸ τῆς ἀπὸ 12.8.1936 συλλογικῆς συμβάσεως καθεριζόμενοι ἀπεδοχαί, ὅτι αἱ διατάξεις αὐτῆς δὲν ἰσχύουν δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ὑπαλλήλων, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀμοιβὴ των συνίσταται ἐν ὅλῳ ἢ κατὰ κύριον μέρος ἐκ τοῦ προϊόντος ποσοστῶν ἢ φιλοδωρημάτων (Α.Π. 344/1957, ΝοΒ 5, 954, Α.Π. 526/1954, ΝοΒ 2, 1052). Ἡ διάταξις αὕτη δὲν κατηργήθη προδήλως οὔτε διὰ τῆς παραγράφου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2250/1951 ὑ.ά., οὔτε διὰ τῆς παραγράφου 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 28050/1954 ὁμοίας, καθ' ὅσον δι' αὐτῶν καθιεροῦται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου, ὅπως ἐξασφαλίζῃ κατ' ἐλάχιστον ὅριον τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ οὐχὶ τῶν ὑπαλλήλων. Συνεπῶς βάσει τῶν διατάξεων τούτων μέχρι τῆς 1.9.1960 δὲν ὑφίστατο νόμιμος ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων εἰς καταβολὴν εἰς αὐτοὺς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς πραγματοποιουμένης ὑπ' αὐτῶν ἀμοιβῆς ἐκ τῶν ποσοστῶν καὶ τοῦ τεθεσπισμένου ἐλαχίστου ὁρίου μηνιαίου μισθοῦ αὐτῶν, ἥτις ἀντιθέτως ὑφίσταται μόνον διὰ τὸν ἀπὸ 1.1.1960 καὶ ἐφεξῆς χρόνον.

Ὁ νόμιμος μισθὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἔχοντος συμπεπληρωμένον τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ προϋπηρεσίαν 2 ἐτῶν, ἀνήρχετο κατὰ τὴν ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικὴν γενικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας (ἀ.ὑ. 58150/1960) ἀπὸ 1.9.1960 εἰς δραχμὰς 1300. Ἀφ' ἑτέρου διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς ἐκ ποσοστῶν ἀμοιβῆς του καὶ τοῦ νομίμου μισθοῦ του, ἧς δικαιοῦται ὁ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβόμενος ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος ὅτι τὸν ἀπὸ 1.9.1960 καὶ ἐφεξῆς χρόνον, λαμβάνεται προδήλως ὑπ' ὄψιν τὸ ὅπερ λαμβάνει αὐτοτελῶς καθ' ἕκαστον μῆνα ποσὸν ἐκ ποσοστῶν καὶ οὐχὶ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὡς τοῦτο ἀλλωστε συνάγεται καὶ ἐκ τῆς παραγράφου 3 τῆς ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ταῦτα εἰποῦσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι τῆς ἐφέσεως.

Πρωτυδίκης Ἠλ. Κάμτσιος, ΕΕΔ 20, 39).

Τὸ Πρωτοδικεῖον κατέγνωσεν ἐν προκειμένῳ ὑπαιτιότητα, ἀφοῦ προηγήθη ἡ πρώτη Α.Π. 302|1955 (ποινική), τὴν ὁποίαν ἐπικαλεῖται ἡ Α.Π. 684|1961, Τμ. Α', ΕΕΔ 21, 94, ἥτις παρέπεμψε τὸ ζήτημα εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, διαφωνήσασα πρὸς τὴν γνώμην της).

Ἀλλ' ἦτο τόσον γνωστὴ ἡ ποινικὴ αὕτη ἀπόφασις, ὥστε καὶ αἱ ἕδραι τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι ἠκολούθησαν μὲ τὸ θέμα νὰ ἀναφερθῇ εἰς αὐτήν.

Ἀντιθέτως ὑπῆρξεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1125|1957 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (εἰσηγητὴς Χ. Παναγιωτόπουλος, ΕΕΔ 16, 697), ἡ ὁποία ἐκρίνωσεν ὅμοιον διαιτητικὸν ἀπόφασιν περὶ παροχῆς ηὐξημένης ἀδείας λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις ἀστικοῦ λεωφορείου δὲν εἶναι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας τοῦ ἄρθρου 2 § 1, ἐδάφια α' καὶ β', τοῦ Α.Ν. 833|1945.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 20776|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. **Στ. Τσέσος**
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. **Ι. Δέκτης**
Συνήγοροι οἱ κ.κ. **Α. Κουλουβάρης, Δ. Πομόνης**

Ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὸ αἴτημα ἐπιδικάσεως ἀποζημιώσεως διὰ μὴ ληφθεῖσαν μέρος τῆς νομίμου ἀδείας τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὑπηρετοῦντος ὡς ὁπαλλήλου εἰς τὸ ἐφεσίβλητον, ὅπερ εἶναι ἐπιχείρησις κοινῆς ὠφελείας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ ἐφεσίβλητον δὲν εἶναι τοιαύτη κοινῆς ὠφελείας ἐπιχείρησις, κρίνεται βάσιμος, διότι ἐκ τῶν ἐπιδιωκομένων ὑπὸ τούτου σκοπῶν, οἵοι ἐκτίθενται εἰς τὸ ν.δ. 2119|1952 (ἄρθρ. 5, 7, 9, 10, 11, 13 - 15, 17 - 22, 29) ἀποτελεῖ τοῦτο ἰδιότυπον συγκοινωνιακὴν ἐπιχείρησιν κοινῆς ὠφελείας, λειτουργοῦσαν ὑπὸ μορφὴν Ὀργανισμοῦ, διώκουσα τὴν τε ὀργάνωσιν τῆς διὰ λεωφορείων ἐπιβατικῆς συγκοινωνίας καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ, ὡς καὶ τὴν ἐπίτευξιν κερδοσκοπικοῦ ἀποτελέσματος ὑπὲρ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν εἰς τὴν δύναμιν τούτου ἐντεταλμένων αὐτοκινήτων (Α.Π. (Ὁλ.) 314|1962, ΕΕΔ 21, 731, Α.Π. 302|1955). Ἀντιθέτως κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορρίψασα τὸ ἔνδικον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως ἀποζημιώσεως διὰ μὴ χορήγησιν τῆς νομίμου ἀδείας, ἣν λαμβάνει κατ' ἄρθρον 2 § 1 ἐδ. γ' ἀ.ν. 539|1945 ὡς μισθωτὸς ἐπιχειρήσεως, οἵου τὸ ἐφεσίβλητον, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐχορηγήθη αὐτῇ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, ἔχοντα ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ ἐφεσιβλήτῳ ἀπὸ 1.9.1951 ἐπὶ ἐλάττονα κατὰ 3 ἡμέρας δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν 1957 καὶ 1958, ὁποῖον συνομολογεῖ τὸ ἐφεσίβλητον, ὅπερ συνομολογεῖ ἐπίσης καὶ τὸν μηνιαῖον μισθὸν ἐκ δραχμῶν 2.300, ὃν ἐλάμβανεν ὁ ἐκκαλῶν κατὰ τὸν ἀνω χρόνον. Ἡ ἐνταῦθα προκύπτουσα ζητία ἐκ τῆς ἀθετήσεως τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως καὶ τοῦ νόμου 539|1945 ὑποχρεώσεων, ἥτις ἰσοῦται πρὸς τὰς ἀντιστοιχούσας ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100 ο|ο (ἄρθρον 3 ν. 3755|19.9.1957, ἰσχύοντος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ε.Κ.) ἐκ δραχμῶν 2.300 : 25 = 92 (κατὰ τὸ αἴτημα) × (6 σὺν 6 =) 12 = 1080 εἶναι ἐπιδικαστέα, τῆς ἀγωγῆς περιεχούσης ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὑπαιτίως τὸ ἐφεσίβλητον δὲν ἐχορήγησε τὴν νόμιμον ἄδειαν ἐν πληρότητι, ἀπορριπτομένου ὡς ἀβασίμου τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὅτι δὲν εἶναι ὑπαίτιος τῆς μὴ πλήρους χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ νομολογία παγίως ἐδέχετο τὴν ἀντίθετον λύσιν εἰς τὸ ἀνω ζήτημα τῆς δοθείσης ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, ἀφοῦ ἡ πρώτη ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόφασις τοῦ Α.Π. 302|1955 εἶχε κρίνει, ὡς ἡ Ὁλομέλεια τοῦ ἰδίου δικαστηρίου, ἡ δὲ ἀντίθετος 684 εἶναι τοῦ ἔτους 1961 καὶ συνεπῶς ὀφείλεται ὑπαιτιότης διὰ τὴν μὴ συμμόρφωσιν τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς τὸν νόμον, ὡς καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν του ὅτι δὲν ἠτήσατο ὁ ἐκκαλῶν τὴν δικαιουμένην ἄδειαν, ἀφοῦ βεβαιοῦται, ὅτι ἠτήσατο ταύτην (ἤτοι τὴν κατὰ νόμον ἄδειαν).

Βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς: Ὁ προσληφθεὶς δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ ἐκκαλῶν ὡς ἐλεγκτὴς λεωφορείων ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐν ἔτει 1951 εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος μέχρι 17.3.1959, ὅτε ἠσθένησεν ἐκ φυματιώσεως, ἡ ἀσθένεια δὲ βεβαιοῦται ἐκ πράξεων ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. Οὗτος ἀπὸ 20.7.1959 μέχρι 29.2.1960 ἐσυνταξιοδοτήθη ὡς ἀνάπηρος καὶ ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1960 ἐκρίθη ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν. Σχετικὴ αἴτησίς του πρὸς πραιτέρω συνταξιοδότησιν λόγῳ συνεχιζομένης ἀναπηρίας ἀπερρίφθη, νέα δὲ αἴτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐκρεμεῖ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Οὗτος, καταστὰς ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1960 ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν, ἐπεφυλάσσετο τὴν 27.4.1960 πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ὑποβαλὼν τὴν σχετικὴν αἴτησιν, ἥτις ἐγίνετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου. Συνεπῶς ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἐδικαιοῦτο ἄδειας ἀναπαύσεως διὰ τὸ ἔτος 1960, ἀφοῦ ἀνεπαύθη ὡς ἄνω κατ' αὐτὸ ἐπὶ μείζονα χρόνον τῆς αἰτουμένης ἐξ 26 ἡμερῶν ἀδείας τοῦ ἔτους τούτου, οὐδὲ εἶχε συνεχῆ ἐπὶ ἔτος ἐργασίαν κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος 1959, ἵνα δικαιοῦται ἀδείας κατὰ τὸ ἔτος 1960, τῆς ἀσθενείας ταύτου μὴ οὔσης βραχείας (ἄρθρον 2 § 6 ν. 539|1945, ἐν συνδυασμῷ μὲ ἄρθρον 5 ν. 2112|1920 (Α.Π. 161|1947). Ἐπομένως ὀρθῶς, εἰ καὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, ἀπέρριψεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὴν σχετικὴν αἴτησιν τῆς ἀγωγῆς δι' ἀποδοχὰς καὶ ἀποζημίωσιν διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας ἔτους 1960.

Ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ὑπέβαλεν αἴτησιν ἐπαναπροσλήψεως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἐγίνετο ἀποδεκτή, ὡς καὶ ἐκ τοῦ περιστατικοῦ ὅτι οὗτος ἐσυνταξιοδοτήθη ἐπὶ 7μηνον περίπου λόγῳ ἀναπηρίας, καὶ κατέβαλε προσπαθείας νὰ συνταξιοδοτηθῇ συνεχῶς, οὐδόλως συνάγεται, ὅτι αἱ τοιαῦται πράξεις συνιστῶσι σιωπηρὰν βούλησιν τούτου νὰ ἀποχωρήσῃ οἰκειοθελῶς ἐκ τῆς ἐργασίας του παρὰ τῷ ἐφεσιβλήτῳ, οὐδὲ δύναται νὰ συναχθῇ κατ' ἀντιδιαστολὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 ν. 2112|1920 ἐπιχείρημα ὅτι τερματίζεται ἐκ τῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπὶ χρόνον πλέον τῶν 3 μηνῶν ὅτι ἐπῆλθε λύσις τῆς συνδεούσης τοὺς διαδίκους ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας, τοῦ

ΣΩΜΑΤΕΙΑ

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΑΚΥΡΟΥ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Έννοια σχετικοῦ ἄρθρου 102 Ἀστικοῦ Κώδικος

Ἁρμοδιότης Προέδρου Πρωτοδικῶν.—Σκοπὸς τῆς κατ' ἄρθρον 102 Ἀστικοῦ Κώδικος χορηγήσεως ἀναστολῆς προσβληθείσης ὡς ἀκύρου ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως σωματείου.—Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀναστολῆς ἐκτελεσθείσης ἤδη ἀποφάσεως.—Ἔννοια ἄρθρου 102 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν ἀναστολὴ ἐκτελέσεως ἀκύρου, κατὰ τοὺς αἰτοῦντας, ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως σωματείου, κατ' ἄρθρον 102 Ἀστικοῦ Κώδικος (ἁρμόδιος κίνει ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν τῆς ἕδρας τοῦ σωματείου, δικάζων κατὰ τὰ ἄρθρα 634 ἐπ. Πολιτικῆς Δικονομίας, *Ι. Ἀποστολόπουλος*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἔκδ. τετάρτη, σελ. 613, Πρόεδρου Πρωτοδικῶν Ροδόπης 63|1959, Πρόεδρος *Π. Βουγᾶς*, ΕΕΔ 19, 969).

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ κατωτέρω προεδρικὴ ἀπόφασις, καὶ τοῦτο εἶναι σύμφωνον πρὸς τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ κρατοῦντα (παραπομπαὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν), δὲν δύναται νὰ διαταχθῇ ἀναστολή, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις τῆς συνελεύσεως τοῦ σωματείου ἐξετελέσθη.

Προέδρου Πρωτ. Σερρῶν 639|1962

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Στ. Ὑετρίδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Πατσόπουλος, Γ. Κοσιτζίδης, Α. Παπκοικονόμου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ὡς ἐκτιμᾶται ὑφ' ἡμῶν, διώκεται ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ μελῶν τοῦ σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Λιγνιτωρύχων Σερρῶν ἡ Ἁγία Βαρβάρα», ἐχόντων προφανῆς ἔννομον συμφέρον, ἡ ἀναστολὴ ἐκτελέσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἀποφάσεων γενικῶν συνελεύσεων τοῦ σωματείου τούτου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὗται, ἀντικείμεναι εἰς τὰς ἐν αὐτῇ μνημονευομένας διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου τούτου καὶ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἶναι ἄκυροι καὶ ἠγέρθη ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Σερρῶν ἀγωγὴ πρὸς κήρυξιν τῆς ἀκυρότητός των ταύτης. Ἡ αἴτησις αὕτη, ἁρμοδίως εἰσαγομένη ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 634 καὶ ἐπ. Πολιτικῆς Δικονομίας (ἄρθρον 102 Α.Κ., *Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἔκδ. Γ', ἀριθ. 470, *Δ. Χατζοπούλου*, τὰ Σωματεῖα § 58), νόμῳ βάσιμος τυγχάνει, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 101 καὶ 102 Α.Κ. καὶ ἐξεταστέα οὐσίᾳ ἀποβαίνει.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 102 Α.Κ. ἡ χορήγησις ἀναστολῆς ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῶν ἐπιζημίων συνεπειῶν, τὰς ὁποίας θὰ συνεπήγετο τυχὸν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀκύρου ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον τὸ περιεχόμενον ταύτης θὰ ἦτο τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ εἰς τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν (*Γ. Μαριδάκη*, Αἰτιολογικὴ ἔκθεσις ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου τοῦ Δικαίου τῶν Προσώπων, ἔκδ. Ὑπουργείου Δικαιοσύνης σ.90, *Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἔκδ. Γ', ἀριθ. 470). Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι δὲν νοεῖται ἀναστολὴ ἐκτελεσθείσης ἤδη ἀποφάσεως, (*Γ. Μαριδάκη*, Αἰτιολ. Ἔκθεσις, ἔνθ' ἀνωτ., *Α. Σακελλαρόπουλος*, ἐν ΕΕΔ 21, σ. 7 ὑποσ., *Σύνταξις*, ΕΕΔ 16, 1051 καὶ 17, 1296, Πρ. Πρ. Πειραιῶς 1415|1957, ΕΕΔ 16, σ. 1051, Πρ. Πρωτ. Καβάλας 390|1962, ἀδημ.).

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀναπτυχθέντων, τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν ὑποβληθέντων ἐγγράφων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς: Κατὰ τὴν 19 Αὐγούστου 1962 συνῆλθεν ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ ἐνταῦθα ἱδρυόντος ἐργατικοῦ σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σωματεῖον Λιγνιτωρύχων Σερρῶν ἡ Ἁγία Βαρβάρα» καὶ ἠρέθη ἀποφάσεως αὐτῆς, ληφθείσης κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν, τὴν ἐμπιστοσύνην της πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ σωματείου τούτου, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐξέλεξε τὰ μέλη τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ἤθελε διενεργήσει κατὰ τὴν 26ην Αὐγούστου 1962 τὰς ἀρχαιρεσίας τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ σωματείου παρὰ τῷ Ἐργατοπαλληλικῷ Κέντρῳ Νομοῦ Σερρῶν. Κατὰ τὴν 26ην Αὐγούστου 1962 συνῆλθεν ἐκ νέου ἡ γενικὴ συνέλευσις τοῦ σωματείου τούτου καὶ ἀνέδειξε τὴν νέαν διοίκησιν δι' ἀποφάσεως αὐτῆς, ληφθείσης κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν. Οἱ αἰτοῦντες ἤγειρον κατὰ τῶν καθ' ὧν ἡ αἴτησις ἐνώπιον τοῦ

ἄρθρου τούτου μὴ ἐχόντος ἐφαρμογὴν ἐπὶ πολεμιστῶν τῆς κατηγορίας τοῦ ἐκκαλοῦντος (Α.Π. 664|1955, ΕΕΔ 15,42). Ἄλλως κρίνασα ἐν μέρει ἡ ἐκκαλουμένη, ἤτοι ὅτι ἐκ τῶν ἄνω ἐκτεθέντων περιστατικῶν ἐξεδήλωσεν ὁ ἐκκαλῶν τὴν βούλησίν του νὰ διαλύσῃ καὶ διέλυσε τὴν ἀρχικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἡ δὲ πρόσληψις τούτου ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, κατ' ἀποδοχὴν σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐν ἔτει 1960, ἀποτελεῖ νέαν σύμβασιν ἐργασίας, αὐτοτελῆ, δι' ὃν λόγον δὲν ὑπολογίζεται ὁ προγενέστερος χρόνος ὑπηρεσίας εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς δικαιουμένης ἀδείας ἀναψυχῆς ἔτους 1961, ἣν ἠτήσατο καὶ ὑπαιτίως δὲν ἐχορήγησε τὸ ἐφεσιβλήτον ἐν ὅλῳ, ἡμαρτε καὶ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ, ἐπιδικαζομένης τῷ ἐκκαλοῦντι ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν (26 ἡμ. - 9 ληφθεῖσαι = 17 ἡμ. Χ 90 = 1530 σὺν 100 ο|ο = 3060) δεκτοῦ καθισταμένου ἐν μέρει τοῦ αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς, ἀπορριπτομένου τούτου κατὰ τὸ ἐπὶ πλέον αἰτούμενον ποσόν.

ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗ

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ Ή ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΑΝΕΥ ΤΗΡΗΣΕΩΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗΣ

Άκυρότης και έκτασις των έξ αύτης συνεπειών

Διορισμός ή πρόσληψις ύπαλλήλου έν γένει έν τή ύπηρεσία, πρός τοΐς άλλοις, καί Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οΐον τό Ι.Κ.Α.—Άκυρότης έλλείψει τοΰ ύπό τοΰ Α.Ν. 516|1948 άπαιτουμένου πιστοποιητικοΰ νομιμοφροσύνης, τής άκυρότητος ταύτης έπεκτεινομένης καί έπί τών έπί μέρους συμφωνιών.—Άξίωσις μισθωτοΰ πρός άπόδοσιν ώφελείας έργοδότου.—Είς τί συνίσταται ή ώφέλεια.—Μισθώσεις ύπηρεσιών έκείνη νοσοκόμου τοΰ Ι.Κ.Α. δι' ένέργειαν ένέσεων έπί ήσφαλισμένων.—Άκυρότης συμβάσεως δι' έλλειψιν πιστοποιητικοΰ νομιμοφροσύνης.—Άξίωσις έξ άδικαιολογήτου πλουτισμοΰ.—Έγκυρον δικόγραφον άγωγής καί ὄν δέν μνημονεύεται τό ένεργήσαν τήν πρόσληψιν όργανον τοΰ Ι.Κ.Α., μή άπαιτουμένης ίδιαιτέρας μνείας τοΰ έκπροσωπούντος τά Νομικόν Πρόσωπον φυσικοΰ προσώπου.—Έπιτρεπτή έργασία κατά Κυριακάς είς ιατρικάς έργασίας.—Προσαύξησις όμοιβής δι' έργασίαν κατά ταύτας.—Παραγραφή άπαιτήσεων κατά τοΰ Ι.Κ.Α.

Έρχεται ή κατωτέρω άρεοπαγιτική άπόφασις μετά τήν υπ' άριθ. 443|1962 άπόφασιν τοΰ Α' Τμήματος τοΰ Άρείου Πάγου (είσηγητής *Κ. Σοΰρλος*, ΕΕΔ 21, 912), πρός τήν γνώμην τής όποίας έπί τοΰ προκύπτοντος νομικοΰ ζητήματος συνεφώνησεν. (Ίδετε καί σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 21, 911 έπ., ένθα καί παραπομπαί είς λοιπήν νομολογίαν).

Έν σχέσει ήδη πρός τόν χαρακτηρισμόν τής συμβάσεως ώς μισθώσεως ύπηρεσιών όμοία είναι ή άποψις καί τής νεωτέρας αύτής άρεοπαγιτικής άποφάσεως πρός τήν τής Α.Π. 410|1959 (είσηγητής *Κ. Σοΰρλος*, ΕΕΔ 18, 1195).

Ένδιαφέρον είναι, ότι ή άρεοπαγιτική αύτη άπόφασις δέχεται, ότι δέν πάσχει άκυρότητα τό δικόγραφον τής άγωγής έπ τοΰ λόγου ότι δέν μνημονεύεται έν αύτώ τό ένεργήσαν τήν πρόσληψιν όργανον τοΰ νοσοκομείου, μή άπαιτουμένης ίδιαιτέρας μνείας τοΰ έκπροσωπούντος τοΰτο φυσικοΰ προσώπου (Ι. Δετσι καί σύμφωνον Α.Π. 656|1956, είσηγητής *Η. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 16, 82, πρβλ. όμως Α.Π. 585|1953, είσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 13, 20, Α.Π. 533|1954, είσηγητής *Η. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 13, 863, Α.Π. 408|1955, είσηγητής *Ι. Τρακατέλλης*, ΕΕΔ 14, 814, έφ' ών αντιθέτου σχόλια *Συντάξεως Νέου Δικαίου*, 10, 189, 401). Ώς πρός τό στοιχεία τής άγωγής κατ' άρθρον 118 Πολιτ. Δικονομίας ίδετε καί Πρωτοδικείον Σερρών 604|1960 (είσηγητής *Σ. Πετρίδης*, ΕΕΔ 20, 408).

Είς τάς ιατρικάς έργασίας, τάς μαιευτικάς, τάς νοσοκομειακάς καί κτηνιατρικάς τοιαύτας δέν έφαρμόζεται ή άργία κατά Κυριακάς κατ' άρθρον 8 τοΰ ν.δ. 814 Μαρτίου 1930 περί Κυριακής άναπαύσεως, τροποποιηθείσης ταύτης ή ύπ' άριθ. 8800|1946 άπορρικτική άποφάσεως περί προσθέτου όμοιβής δι' έργασίαν κατά ταύτας, ώς δέχεται καί ή νεωτέρα αύτη άπόφασις. (Ίδετε καί Α.Π. 410|1959, είσηγητής *Κ. Σοΰρλος*, ΕΕΔ 18, 1195, τής ό-

---

Πρωτοδικείου Σερρών τήν άπό 27 Αύγούστου 1962 άγωγήν των, βρώκουσαν τήν κήρυξιν τής άκυρότητος τών ώς άνω άποφάσεων γενικών συνελεύσεων διά τούς έν αύτή λόγους. Ή νεοεκλεγείσα διοίκησις τοΰ προδιαληφθέντος σωματείου, συγκροτηθείσα είς σώμα κατά τήν 28ην Αύγούστου 1962, κατ' έπανάληψιν έκτοτε μέχρι σήμερον συνήλθεν είς τακτικάς καί έκτάκτους συνεδριάσεις καί έλαβε πλείστας άποφάσεις κατά τάς 28.8.1962, 31.8.1962, 1.9.1962 καί 3.9.1962, διαφοράς είς τήν πραγματοποίησιν τών σκοπών τοΰ σωματείου, ίδία δέ τήν έπίτευξιν ταχείας κατά τό δυνατόν καταβολής παρά τής έπιχειρήσεως Κ. Π. είς τούς παρ' αύτή έργαζομένους λιγνιτωρύχους τών ύπ' αύτής όφειλομένων ήμερομισθίων, ύπερωριών καί άδειών μετ' άποδοχών (βλ. σχετικά έγγραφα έν τή δικογραφία). Ύπό τά ούτω βεβαιωθέντα πραγματικά περιστατικά τυγχάνει πρόδηλον, ότι αί προαναφερθείσαι άποφάσεις τής γενικής συνελεύσεως τοΰ έν λόγω σωματείου τής 19ης Αύγούστου 1962 περί άρσεως τής έμπιστοσύνης πρός τήν άντικατασταθείσαν διοίκησιν καί έκλογής μελών Έφορευτικής Έπιτροπής πρός διενέργειαν άρχαιρεσίων έχουσιν έκτελεσθή διά τής έπακολουθησάσης γενικής συνελεύσεως τής 26ης Αύγούστου 1962, ήτις άνέβιβε τήν νέαν διοίκησιν, ή δέ άπόφασις τής τελευταίας ταύτης γενικής συνελεύσεως (τής 26 Αύγούστου 1962) έχει έκτελεσθή διά τών έπανειλημμένων κατά τά άνωτέρω συνεδριάσεων καί ένεργειών τής νέας διοικήσεως, διά τών όποίων έχει έπέλθει ήδη είς τήν ύφισταμένην κατάστασιν ή μεταβολή, πρός άποτροπήν τής όποίας θά έχορηγείτο τυχόν ή αίτουμένη άνασταλή. Όθεν, άποκλειομένης έκ τοΰ λόγου τούτου τής άνασταλής, δέον όπως άπορριφθή ή ύπό κρίσιν αίτησις, ώς άβάσιμος, συμψηφισθεισών δέ ή έκατέρωθεν γενομένη δικαστική δαπάνη, καθ' όσον οί αίτούντες ώς έκ τοΰ νόμου καί τών προσαχθεισών άποδείξεων είχον εύλογον άφορμήν νά άμφισβάλλωσι περί τής έκβάσεως τής δίκης (άρθρον 211, έδάφιον 2, Πολ. Δικ., *Οίκον. - Λιβαδᾶ*, Έγχ. Πολ. Δικ. § 61α καί σημ. 9).

ποίας περιπτωσις ὑπῆρξεν ὡσαύτως παροχή ἐργασίας ὑπὸ νοσοκόμου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., Α.Π. 111]1960, εἰσηγητής *Α. Φλῶρος*. ΕΕΔ 19, 401).

Ἀρείου Πάγου 629]1962, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Β. Βασιλείου

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται πρὸς παραπομπὴν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 443] 1962 ἀποφάσεως τοῦ Α' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἄκύρου ὄντος τοῦ διορισμοῦ ἢ τῆς προσλήψεως ὑπαλλήλου ἐν γένει ἐν τῇ Ὑπηρεσίᾳ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οἷον τὸ ἐναγόμενον Ι.Κ.Α., ἐλλείψει τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀ.ν. 516]1948 ἀπαιτουμένου πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης καὶ τῆς ἀκυρότητος ταύτης ἐπεκτεινομένης καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους συμφωνιῶν (ἄρθρα 180 καὶ 181 Α.Κ.), γενιᾶται ὑπὲρ τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν ἀξίωσις ἐναντίον τοῦ μισθωτοῦ περὶ ἀποδόσεως τῆς ὠφελείας, τὴν ὁποίαν ὁ τελευταῖος ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς παρασχεθείσης ὑπηρεσίας, συνισταμένης εἰς τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ κατέβαλλεν εἰς ἄλλον ἐκμισθωτήν, ἔχοντα τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ ἱκανότητας ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας (904, 907 Α.Κ.) καὶ τὸ ὁποῖον (ποσὸν) ἀποτελεῖ τὴν ἀποτίμησιν τῆς ἀξίας τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας. Συμφωνεῖ ὅθεν καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρετικοῦ Τμήματος ἐξενεχθεῖσαν γνώμην ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἀπηγγέλθη ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως. Ἐπονερχομένων τῶν διαδίκων, μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, εἰς ἣν πρὸ ταύτης εὑρίσκοντο κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως, καταβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου, ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 4.10.1961 ἔφεσις τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3928]1961 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἡ διὰ τοῦ ἀπὸ 26.6.1955 συμφωνητικοῦ συναφθεῖσα καὶ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένη συμφωνία, καθ' ἣν ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη δι' ἀόριστον χρόνον ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὡς νοσοκόμος διὰ τὴν δι' ἐνέσεων θεραπείαν τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. ἀντὶ ἀμοιβῆς δραχμῶν 2, μὴ δυναμένη ὅμως νὰ ὑπερβῇ τὸ σύνολον τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ μετὰ τῶν τυχὸν καταβαλλομένων ὑπερωριῶν τῆς νοσοκόμου Β' τάξεως τοῦ Ι.Κ.Α., ὑφ' οὓς ὅρους καὶ προσέφερεν ἔκτοτε τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τὸ ἐν Κορυδαλλῷ Πειραιῶς Ἰατρεῖον τοῦ ἐναγομένου καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τὴν ἐξ 75ο/ο νόμιμον προσαύξησιν, οὐδὲ τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἅτινα ποσὰ καὶ αἰτεῖται διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, φέρει τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς μισθώσεως ὑπηρεσιῶν καὶ οὐχὶ τῆς μισθώσεως ἔργου, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει τὸ ἐναγόμενον ἐκκαλοῦν, καθ' ὅσον οἱ συμβαλλόμενοι, κατὰ τὰ ἐκτιθέντα ὡς ἄνω περιστατικά, ἀπέβλεψαν εἰς τὴν ἐργασίαν καθ' ἑαυτὴν ἄνευ περαιτέρω εὐθύνης τῆς ἐκμισθώτριας ἐναγούσης - ἐφεσιβλήτου διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ τελικοῦ ἀποτελέσματος. Ἄκύρου ὅμως οὔσης τῆς συμβάσεως λόγῳ ἐλλείψεως πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης, εἰ καὶ ἐξ ἄλλου ἕτι λόγου, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέντα, ἐφ' ἧς (συμβάσεως) ἐρείδεται κατὰ κύριον λόγον ἡ ἀγωγή, εἶναι ἐρευνητέα (ἄρθρον 780 Πολ. Δικ.) ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ στηριζομένη καὶ μὴ ἐξετασθεῖσα ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου ἐπικουρικὴ βάσις τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, αὕτινος (πλουτισμοῦ) περιέχει ἐν πληρότητι πάντα τὰ νόμιμα στοιχεῖα (ἄρθρα 904, 907 Α. Κ.), ἐξαφανιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, παρὰ τὸν νόμον ἀποφηναμένης ὅτι ὑπόκειται ἔγκυρος σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας καὶ χωρησάσης περαιτέρω εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐπὶ ταύτης ἐρειδομένης κυρίας βάσεως τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον σχετικὸν λόγον ἐφέσεως.

Οὐδεμίαν πάσχει ἀκυρότητα τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν μνημονεύεται ἐν αὐτῷ τὸ ἐνεργήσαν τὴν πρόσληψιν τῆς ἐναγούσης ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α., οὐδὲ τὸ Ὑποκατάστημα, διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ὁποίου προσελήφθη, μὴ ἀπαιτουμένης ἰδιαιτέρας μνείας τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ ἐναγόμενον φυσικοῦ προσώπου, ὅπερ ἐξυπονοεῖται ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ μνείας τοῦ νομικοῦ προσώπου τοῦ ἐναγομένου. Ἡ περὶ ἀκυρότητος ἔνθεν τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς σχετικὴ ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ νόμιμος.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ π. δ]τος τῆς 8]14 Μαρτίου 1930, ὁρίζοντος ὅτι δὲν ἐπιβάλλεται ἡ ἀργία κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς μὴ ἐργασίμους ἑορτάς, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ εἰς τὰς ἰατρικὰς ἐργασίας, τὰς μαιευτικάς, νοσοκομειακὰς καὶ κτηνιατρικάς, σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι δὲν ἰσχύει ἡ ἀπαγόρευσις περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἄλλας ἐξαιρεσίμους ἡμέρας εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν πρόκειται περὶ ἐργασίας, ἡ ὁποία σχετίζεται μὲ τὴν προστασίαν τῆς ὑγείας, ἀδιαφόρως τοῦ τόπου, εἰς ὃν αὐτὴ παρέχεται. Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900]1946 κοινὴν ἀπόφασιν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, καταβάλλεται εἰς τὸ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς ἀπασχολούμενον προσωπικὸν τὸ διὰ τὴν ἡμέραν τῆς τοιαύτης ἀπασχολήσεως κεκανονισμένον ἡμερομίσθιον, ηὐξημένον κατὰ 75 ο/ο, ἡ δὲ τοιαύτη προσαύξησις ὑπολογίζεται κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 25825]1951 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν (ἄρθρον 1 § 11) περὶ ἑρμηνείας τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900]1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων

ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων. Ἐτέρωθεν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς ἀπὸ 4|11|1947 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν, ἰσχούσης ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ι.Κ.Α. προσλαμβανομένων διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, οἵα ἡ ἐνάγουσα, εἰδὰν τινὲς τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων ἀμείβονται κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ τεμάχιον, ὁ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς των παρὰ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου δέον νὰ ἐνεργῆται κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ ἀσφαλίζῃ εἰς αὐτοὺς τὰ κατώτατα ὅρια τοῦ μισθοῦ καὶ ἡμερομισθίου, ὑποχρεουμένου τοῦ ἐργοδότου ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ συμπληρώσῃ ταῦτα».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, συνδυαζομένων τόσον πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 15 § 1, ἐδάφιον στ., τοῦ ν.δ. 683|1948, ὅσον καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 1 § 11 ἀριθ. 9 τοῦ δ|τος τῆς 30|3.3|1951 περὶ μισθολογίου προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ὃ ἡ ἀδελφὴ νοσοκόμος β' τάξεως διαβαθμίζεται ἐπὶ μηνιαίου μισθῷ, ἀντιστοιχοῦντι εἰς τὸν βαθμὸν γραφέως Α' τάξεως, σαφῶς ἕπεται, ὅτι ἡ προσαύξησις κατὰ 75 ο|ο τῆς ἀμοιβῆς νοσοκόμου Β' τάξεως διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ μονάδα (ὡς ἐν προκειμένῳ), κατ' ἔτος, ἐργασίαν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μισθοῦ τοῦ γραφέως Α' τάξεως, ὅστις μισθὸς ἀποτελεῖ τὸ ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένον κατώτατον ὅριον τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῆς ἐναγούσης, ὅπερ κατώτατον ὅριον ἀπὸ 1.1.1956 ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 1084 καὶ ἀπὸ 1.10.1958 καὶ ἐφεξῆς εἰς 1204 δραχμάς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 40 § 6 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων ἐπὶ τῶν παροχῶν τοῦ παρόντος νόμου. Πᾶσα ἄλλη εἰσβήποτε κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαίτησις παραγράφεται μετὰ πενταετίαν. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 251 τοῦ Α.Κ. ἡ παραγραφὴ ὄρχεται ἀφ' ἧς ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ αὐτῆς ἐπιδίωξις. Καθιερωμένης ὅπερ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 βραχυπροθέσμου παραγραφῆς πάσης ἐξ οἱουδήποτε λόγου κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαιτήσεως παρέπεται, ὅτι καὶ ἡ ἀγωγὴ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ὑπόκειται εἰς τὴν ὡς ἄνω 5ετῆ παραγραφήν. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ἡ διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἀσκουμένη ἀπαίτησις τῆς ἐναγούσης, καθ' ὃ μέρος ἀφορᾷ εἰς ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου πρὸς καταβολὴν τῆς προσαυξήσεως διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἀπασχόλησίν της κατὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1956 μέχρι τῆς 15.5.1956 χρονικὸν διάστημα ὡς καὶ τοῦ δώρου τοῦ Πάσχα 1956 ἐκ δραχμῶν 542 ὑπέκυψεν εἰς τὴν παραγραφήν, ἅτε παρελθούσης ἤδη πενταετίας μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς 15.5.1960 πλήρους πενταετίας.

Ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἤτοι τῆς καταθέσεως τῆς ἐνωπίον τοῦ δικάσαντος Προέδρου ἐξετασθείσης μάρτυρος ἀποδείξεως καὶ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς: Ἡ ἐνάγουσα, προσληφθεῖσα κατόπιν ἐξετάσεων παρὰ τοῦ ἐναγομένου κατὰ Ἰούνιον 1955 διὰ συμβάσεως ἀορίστου χρόνου ὡς νοσοκόμος διὰ τὴν δι' ἐνέσεων θεραπείαν τῶν παρ' αὐτοῦ ἠσφαλισμένων ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Περάματος, ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως διέρχηται ἐκ τοῦ ἰατρείου τοῦ ἐναγομένου τῆς ἄνω περιοχῆς τρὶς τῆς ἡμέρας, καθ' ὥρας καὶ χρονικὰ διαστήματα καθοριζόμενα ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἰατρείου τούτου, παρ' οὗ (προϊσταμένου) θὰ ἐλάμβανε τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ παραπεμπτικὰ σημειώματα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπευτῶν τοῦ ἰατρείου καθοριζομένου ἀριθμοῦ ἐνέσεων δι' ἕκαστον τῶν ἠσφαλισμένων, ὡς καὶ τοῦ εἴδους τῶν ἐνέσεων. Ἡ ἐνάγουσα ἦτο ὑπόχρεως, ὅπως ἐκτελῇ τὰς ἐνέσεις εἰς τὴν ἐν τῷ σημειώματι τοῦ προϊσταμένου τοῦ ἰατρείου ἢ τοῦ θεραπευτοῦ ἰατροῦ ἀναγραφομένην κατοικίαν τοῦ ἠσφαλισμένου τόσον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ὅσον καὶ τῆς νυκτός. Τὸ ἐναγόμενον ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐνέσεων διαθέτῃ τὰ ἀπαιτούμενα μέσα, ἤτοι σύριγγας, βελόνας, φάρμακα κλπ., ἡ δὲ ἀμοιβὴ δι' ἑκάστην πραγματοποιουμένην ἔνεσιν καθωρίσθη εἰς δραχμὰς 2, μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ μηνιαίως εἰς τὸ σύνολον τοῦ βασικοῦ μισθοῦ μετὰ τῶν τυχὸν καταβαλλομένων ὑπερωριῶν τῆς νοσοκόμου β'. Ὑπὸ τοὺς ἐκτεθέντος ὅρους ἡ ἐνάγουσα παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας της ὡς νοσοκόμος καὶ κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα, ἀπασχοληθεῖσα καθ' ὅλας τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐνάγουσα δικαιοῦται προσαυξήσεως διὰ μὲν τὴν ἀπὸ 15.5.1956 μέχρι 30.9.1958 ἀπασχόλησιν καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς (ἐν συνόλῳ 123) δραχμὰς 4.000 (123 × 32,52, ὅσον εἶναι τὸ 75 ο|ο ἐπὶ τοῦ ἓξ δραχμῶν 43,50 ἡμερομισθίου), διὰ δὲ ἀπὸ 1.10.1958—31.12.1960 ἀπασχόλησίν της (120 Κυριακάς) βάσει ἡμερομισθίου δραχμῶν 48,16 × 75 ο|ο δραχμὰς 4.334, ἤτοι δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἐκ τῆς ἄνω αἰτίας δραχμὰς ἐν συνόλῳ 8.334. Ἐπίσης δικαιοῦται καὶ τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὑπολογιζομένων ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων (ὑπ' ἀριθ. 235320|1956, 67357|1956, 87268|1957, 70281|1957 καὶ 14412|1958 ἀποφάσεις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας) ἤτοι βάσει τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τοῦ γραφέως α' τάξεως, ἀνερχομένου, καθ' ἃ ἐλέχθη, εἰς δραχμὰς 1084 μέχρι 30.9.1958 καὶ εἰς 1204 ἀπὸ 1.10.1958 καὶ ἐφεξῆς, ἤτοι δραχμὰς ἐν συνόλῳ 7.968 (μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ δώρου τοῦ Πάσχα 1956, ὡς ὑποπεσόντος εἰς τὴν παραγραφήν), ἅτινα ποσὰ καὶ δέον νὰ τῇ ἐπιδικασθῶσι, δεκτῆς ἐν μέρει γινομένης τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἐπικαιρικὴν αὐτῆς βάσιν.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη τυγχάνει ἐν μέρει συμψηφιστέα κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ, καθ' ὅσον ἡ ἐνάγουσα κατὰ τὸ μεῖζον μέρος ἐνίκησε καὶ ἐν μέρει ἡττήθη.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Ι.Κ.Α. ΕΠΙ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΩΝ ΜΕ ΚΥΜΑΙΝΟΜΕΝΑΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ

[Πίναξ κατατάξεως εις μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτών ημερομισθίων διά τό Έτος 1963]

Κατηγορίαι μισθωτών	Όμάδες Υποκαταστημάτων			
	Όμάς Ι	Όμάς ΙΙ	Όμάς ΙΙΙ	Όμάς ΙV
	Περιφερειακόν και τοπικά ύποκαταστήματα περιοχής Αθηνών	Περιφερειακά και τοπικά ύποκαταστήματα περιοχής Πειραιώς, Θεσσαλονίκης μετά παραρτήματος Αναλήψεως, Πατρών, Βόλου και Ηρακλείου	Λοιπά περιφερειακά, ώς και ύποκατάστημα Κερκύρας	Τοπικά ύποκαταστήματα και παραρτήματα
Α) Γαλακτοπωλεία, ζαχαροπλαστεία, καφενεία, καφεγαλακτοπωλεία, καφεζαχαροπλαστεία, μικτά καταστήματα γαλακτοχορτοφαγίας, οινομαγειρεία, οινοστασιατόρια, οινοπωλεία, κυλικεία, ποτοπωλεία				
1) Β' Γ' Δ' Κατηγορίας	Τεκμαρτά ημερομίσθια	Τεκμαρτά ημερομίσθια	Τεκμαρτά ημερομίσθια	Τεκμαρτά ημερομίσθια
Σερβιτόροι	60	60	60	60
Βοηθοί (1)	60	60	60	60
Βοηθοί (2)	25	25	20	20
2) Α' Κατηγορίας				
Σερβιτόροι	70	60	60	60
Βοηθοί (1)	60	60	60	60
Βοηθοί (2)	25	25	20	20
3) Διακεκριμένης Α' Κατηγορίας				
Σερβιτόροι	80	70	70	70
Βοηθοί (1)	60	60	60	60
Βοηθοί (2)	30	30	30	30
4) Πολυτελείας				
Σερβιτόροι	80	80	70	70
Βοηθοί (1)	60	60	60	60
Βοηθοί (2)	35	35	30	30
5) Υπερπολυτελείας				
Σερβιτόροι	100	100	70	70
Βοηθοί (1)	60	60	60	60
Βοηθοί (2)	35	35	30	30

Σημείωσις: Βοηθοί (1) 19 ετών συμπεπληρωμένων ή 18 και 1 έτους προϋπηρεσίας.
Βοηθοί (2) μέχρι 18 ετών συμπεπληρωμένων διά τούς άρρενας και 17 διά τάς θήλεις.

Κατηγορίαι μισθωτῶν	Ὁμάδες Ὑποκαταστημάτων			
	Ὁμὰς I	Ὁμὰς II	Ὁμὰς II	Ὁμὰς IV
	Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Ἀθηνῶν	Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης μετὰ παραρτήματος Ἀναλήψεως, Πατρῶν, Βόλου καὶ Ἡρακλείου	Λοιπὰ περιφερειακά, ὡς καὶ ὑποκατάστημα Κερκύρας	Τοπικὰ ὑποκαταστήματα καὶ παραρτήματα
Β) Ἑστιατόρια, ζυθεστιατόρια, μπάρ, καφὲ - μπάρ, ἐξοχικὰ κέντρα, κοσμικαὶ ταβέρναι καὶ κέντρα διασκεδάσεως				
1] Β' Γ' Δ' Κατηγορίας	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια
Σερβιτόροι	60	60	60	60
Βοηθοὶ (1)	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2)	25	25	20	20
Μουσικοὶ	100	70	70	60
2) Α' Κατηγορίας				
Σερβιτόροι	80	70	60	60
Βοηθοὶ (1)	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2)	35	30	30	25
Μουσικοὶ	100	80	80	60
Ἀρχισερβιτόροι	150	100 150 Πειρ.	70	70
3) Διακεκριμένης Α' Κατηγορίας				
Σερβιτόροι	100	70	70	70
Βοηθοὶ (1)	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2)	35	30	30	25
Μουσικοὶ	100	80	80	60
Ἀρχισερβιτόροι	150	100 150 Πειρ.	80	70
4) Πολυτελείας				
Σερβιτόροι	80	80	70	70
Βοηθοὶ (1)	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2)	35	35	30	30
Μουσικοὶ	100	80	70	60
Ἀρχισερβιτόροι	150	100 150 Πειρ.	80	70
5) Ὑπερπολυτελείας				
Σερβιτόροι	125	100	70	70
Βοηθοὶ (1)	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2)	35	35	30	30
Μουσικοὶ	125	100	80	70
Ἀρχισερβιτόροι	150	100 150 Πειρ.	80	70

Κατηγορίαι μισθωτῶν	Ὁμάδες Ὑποκαταστημάτων			
	Ὁμὰς I	Ὁμὰς II	Ὁμὰς III	Ὁμὰς IV
	Περιφερειακὸν καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Ἀθηνῶν	Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης μετὰ παραρτήματος Ἀναλήψεως, Πατρῶν, Βόλου καὶ Ἡρακλείου	Λοιπὰ περιφερειακά, ὡς καὶ ὑποκατάστημα Κερκύρας	Τοπικὰ ὑποκαταστήματα καὶ παραρτήματα
Γ' Κουρεῖα - Κομμωτήρια				
	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια
1) Κομμωτήρια Α' Κατηγορίας				
Κομμωταὶ Α'	100	70	70	60
» Β'	70	60	60	60
Μανικιουρίστριαι	50	50	40	40
Βοηθοὶ (1) ἄρρενες	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2) ἄρρενες καὶ θήλεις	30	30	25	25
Θήλεις (17 ἐτῶν καὶ ἄνω)	40	40	40	40
2) Κομμωτήρια Β' Κατηγορίας				
Κομμωταὶ Α'	80	60	60	60
Κομμωταὶ Β'	70	60	60	60
Μανικιουρίστριαι	50	40	40	40
Βοηθοὶ (1) ἄρρενες	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2) ἄρρενες καὶ θήλεις	30	25	20	20
Βοηθοὶ θήλεις (17 ἐτῶν καὶ ἄνω)	40	40	40	40
3) Κουρεῖα - μικτὰ κουρεῖα καὶ κομμωτήρια Α' Κατηγορίας				
Κομμωταὶ Α'	80	60	60	60
Κομμωταὶ Β'	70	60	60	60
Κουρεῖς	60	60	60	60
Μανικιουρίστριαι	50	40	40	40
Βοηθοὶ (1) ἄρρενες	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2) ἄρρενες καὶ θήλεις	25	25	20	20
Βοηθοὶ θήλεις (17 ἐτῶν καὶ ἄνω)	40	40	40	40
4) Κουρεῖα, μικτὰ κουρεῖα, κομμωτήρια Β' καὶ Γ' Κατηγορίας				
Κομμωταὶ Α'	70	60	60	60
Κομμωταὶ Β'	60	60	60	60
Κουρεῖς	60	60	60	60
Μανικιουρίστριαι	40	40	40	40
Βοηθοὶ (1) ἄρρενες	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2) ἄρρενες καὶ θήλεις	25	25	20	20
Βοηθοὶ θήλεις (17 ἐτῶν καὶ ἄνω)	40	40	40	40
Δ) Παραγωγοί, πλασιέ, εἰσπράκτορες				
α) Παραγωγοὶ - πλασιὲ - ἀμειβόμενοι διὰ ποσοστῶν	100	70	60	60

Κατηγορίαι μισθωτών	Όμάδες Υποκαταστημάτων			
	Όμάς I	Όμάς II	Όμάς III	Όμάς IV
	Περιφερειακόν και τοπικά υποκαταστήματα περιοχής Αθηνών	Περιφερειακά και τοπικά υποκαταστήματα περιοχής Πειραιώς, Θεσσαλονίκης μετά παραρτήματος Αναλήψεως, Πατρών, Βόλου και Ηρακλείου	Λοιπά περιφερειακά, ως και υποκατάστημα Κερκύρας	Τοπικά υποκαταστήματα και παραρτήματα
	Τεκμαρτά ημερομίσθια	Τεκμαρτά ημερομίσθια	Τεκμαρτά ημερομίσθια	Τεκμαρτά ημερομίσθια
β) Εισπράκτορες, μεσάζοντες επιχειρήσεων άμειβόμενοι διά ποσοστών	80	70	60	60
γ) Αντιπρόεδροι, διευθυνταί, διαχειρισταί, άμειβόμενοι διά ποσοστών και μισθού	80	70	60	60
δ) Εισπράκτορες συνδρομών εφημερίδων, περιοδικών, σωματείων, επαγγελματικών οργανώσεων και Δήμων και Κοινοτήτων	60	60	60	60
Ε) Οδηγοί αυτοκινήτων (τοξί)				
Κατ' εναλλαγήν (μονοβάρδια)	70	60	60	60
Άνευ εναλλαγής (διπλοβάρδια)	100	80	70	70
Οδηγοί φορτοταξί	60	60	60	60
ΣΤ) Καρραγωγείς — άμαξοκαρραγωγείς				
Καρραγωγείς Δήμων — Κοινοτήτων	60	60	60	60
Λοιποί καρραγωγείς	60	60	60	60
Ζ) Σιδηροδρομικοί σταθμοί				
Άχθοφόροι σταθμών	60	60	60	60
Η) Λουτρά				
Υπάλληλοι θαλασσίων λουτρών άνδρες	60	60	60	60
Υπάλληλοι θαλασσίων λουτρών γυναίκες	50	40	40	40
Υπάλληλοι λουτρών πολυτελείας άνδρες	70	60	60	60
Υπάλληλοι λουτρών πολυτελείας γυναίκες	50	40	40	40
Υπάλληλοι κοινών λουτρών άνδρες	60	60	60	60
Υπάλληλοι κοινών λουτρών γυναίκες	40	40	40	40
Υπάλληλοι λουτρών καθαριότητος Γενικώς άνδρες	60	60	60	60

Κατηγορίαι μισθωτῶν	Ὁμάδες Ὑποκαταστημάτων Ὁμὰς I Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Ἀθηνῶν	Ὁμὰς II Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης μετὰ παραρτήματος Ἀναλήψεως, Πατρῶν, Βόλου καὶ Ἡρακλείου	Ὁμὰς II Λοιπὰ περιφερειακὰ ὡς καὶ ὑποκατάστημα Κερκύρας	Ὁμὰς IV Τοπικὰ ὑποκαταστήματα καὶ παραρτήματα
	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια
Ὑπάλληλοι λουτρῶν καθαριότητος				
γενικῶς γυναῖκες	40	40	40	40
Ὑπάλληλοι ἰαματικῶν λουτρῶν ἄνδρες	—	—	—	60
Ὑπάλληλοι ἰαματικῶν λουτρῶν γυναῖκες	—	—	—	40
Θ) Σκοπευτήρια				
Ἄνδρες	60	60	60	60
Γυναῖκες	40	40	40	40
Ι) Στιλβωτήρια				
Στιλβωταί	60	60	60	60
Βαφεῖς	60	60	60	60
ΙΑ) Ἑταιρεία Διαχειρίσεως Ὑπεγγύων Προσόδων				
Βοηθοὶ διαχειρισταὶ μονοπωλιακῶν εἰδῶν	70	60	60	60
ΙΒ) Νεωκόροι - καθαρίστριαι ναῶν				
1) Προϋπολογισμὸς 75.001 καὶ ἄνω				
Νεωκόροι	60	60	60	60
Καθαρίστριαι	40	40	40	40
2) Προϋπολογισμὸς 50.001 - 75.000				
Νεωκόροι	60	60	60	50
Καθαρίστριαι	40	40	40	30
3) Προϋπολογισμὸς 25.001 - 50.000				
Νεωκόροι	60	60	50	50
Καθαρίστριαι	40	35	30	25
4) Προϋπολογισμὸς κάτω τῶν 25.000				
Νεωκόροι	60	50	50	40
Καθαρίστριαι	40	35	30	20
5) Μὴ ἐνοριακοὶ ναοί, παρεκκλήσια, ἐνοριακοὶ ἄνευ προϋπολογισμοῦ				
Νεωκόροι	50	40	35	30

Κατηγορίαι μισθωτών	Όμάδες Υποκαταστημάτων			
	Όμὰς I	Όμὰς II	Όμὰς III	Όμὰς IV
	Περιφερειακὸν καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Ἀθηνῶν	Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης μετὰ παραρτήματος Ἀναλήψεως, Πατρῶν, Βόλου καὶ Ἡρακλείου	Λοιπὰ περιφερειακά, ὡς καὶ ὑποκατάστημα Κερκύρας	Τοπικὰ ὑποκαταστήματα καὶ παραρτήματα
	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια
Καθαρίστριαι	30	30	25	25
6) Νεκροταφεῖα				
Νεωκόροι	60	60	50	40
Καθαρίστριαι	40	40	30	30
ΙΓ') Κινηματογράφοι - Θέατρα				
1) Κινηματογράφοι Α' προβολῆς, κινηματογράφοι τύπου Σινεὰκ καὶ μπὰρ ἐντὸς αὐτῶν				
Ταξιθέται ἄρρενες	70	60		
» θήλεις	60	50		
Σερβιτόροι	60	60		
2) Θερινοὶ κινηματογράφοι Α' προβολῆς				
Ταξιθέται ἄρρενες	60			
» θήλεις	50			
Σερβιτόροι	60			
3) Κινηματογράφοι Β' προβολῆς, θερινοὶ κινηματογράφοι γενικῶς, βαριετέ, συνοικιακὰ θέατρα καὶ μπὰρ ἐντὸς αὐτῶν				
Ταξιθέται ἄρρενες	60	60	60	60
» θήλεις	40	40	40	40
Σερβιτόροι	60	60	60	60
4) Θέατρα καὶ μπὰρ ἐντὸς αὐτῶν				
Ταξιθέται ἄρρενες	70	60	60	60
» θήλεις	60	50	40	40
Σερβιτόροι	60	60	60	60
ΙΔ') Καμπαρὲ - βαριετὲ				
1) Λαϊκὰ - καφωδεῖα				
Σερβιτόροι	70	60	60	60
Βοηθοὶ (1)	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2)	30	25	25	20
Μπάρμαν	70	70	70	60
Ἀρτίσται	60	50	50	40

Κατηγορίαι μισθωτῶν	Ὁμάδες Ὑποκαταστημάτων			
	Ὁμὰς I	Ὁμὰς II	Ὁμὰς III	Ὁμὰς IV
	Περιφερειακὸν καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Ἀθηνῶν	Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης μετὰ παραρτήματος Ἀναλήψεως, Πατρῶν, Βόλου καὶ Ἡρακλείου	Λοιπὰ περιφερειακά, ὡς καὶ ὑποκατάστημα Κερκύρας	Τοπικὰ ὑποκαταστήματα καὶ παραρτήματα
	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τακμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια
Ἱματιοφύλακες ἄνδρες	60	60	60	60
» γυναῖκες	50	40	40	40
Καθαρίστριαι	40	40	40	40
Θυρωροί	60	60	60	60
Διερμηνεῖς	70	60	60	60
Μουσικοί	100	80	70	60
2) Α' κατηγορίας				
Μαΐτρ	100	100	80	
Σερβιτόροι	80	80	70	
Βοηθοί (1)	60	60	60	
Βοηθοί (2)	30	30	25	
Μπάρμαν	80	80	70	
Ἄρτίσται	80	70	70	
Ἱματιοφύλακες ἄνδρες	60	60	60	
» γυναῖκες	50	50	40	
Θυρωροί	60	60	60	
Διερμηνεῖς	80	80	70	
Καθαρίστριαι	50	40	40	
Μουσικοί	100	80	70	
3) Πολυτελείας				
Μαΐτρ	150	150	125	
Μπάρμαν	100	100	80	
Σερβιτόροι	100	100	80	
Βοηθοί (1)	60	60	60	
Βοηθοί (2)	40	35	35	
Ἱματιοφύλακες ἄνδρες	60	60	60	
Ἱματιοφύλακες γυναῖκες	40	40	40	
Θυρωροί	60	60	60	
Διερμηνεῖς	80	60	60	
Ἄρτίσται	100	80	80	
Καθαρίστριαι	40	40	40	
Μουσικοί	100	100	80	
ΙΕ) Χοροδιδασκαλεῖα καὶ μπὰρ ἐντὸς αὐτῶν				
Χοροδιδάσκαλοι	60	60	60	60
Ἐκπαιδευταὶ ἄνδρες	60	60	60	60

Κατηγορίαι μισθωτῶν	Ὁμάδες Ὑποκαταστημάτων			
	Ὁμὰς I	Ὁμὰς II	Ὁμὰς III	Ὁμὰς IV
	Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Ἀθηνῶν	Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης μετὰ παραρτήματος Ἀναλήψεως, Πατρῶν, Βόλου καὶ Ἡρακλείου	Λοιπὰ περιφερειακά, ὡς καὶ ὑποκατάστημα Κερκύρας	Τοπικὰ ὑποκαταστήματα καὶ παραρτήματα
	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια
Ἐκπαιδευταὶ γυναῖκες	40	40	40	40
Ἰματιοφύλακες ἄνδρες	60	60	60	60
Ἰματιοφύλακες γυναῖκες	40	40	40	40
Σερβιτόροι	60	60	60	60
Βοηθοὶ (1)	60	60	60	60
Βοηθοὶ (2)	30	30	25	25
Καθαρίστριαι	40	40	40	40
Μουσικοὶ	100	80	70	60
ΙΣΤ) Ἐργάται ἀμμοχαλίκων				
α) Ἐργάται θαλάσσης	60	60	60	60
β) Ἐργάται ξηρᾶς	60	60	60	60
ΙΖ) Φωτοκινησιογράφοι				
Ἐργαζόμενοι διὰ λογαριασμὸν φωτογραφείων	60	60	60	60
ΙΗ) Τοιχοκολλῆται				
Μέλη Συνεργατικῆς	60	60	60	60
ΙΘ) Διανομεῖς				
α) Παστεριωμένου γάλακτος	60	60	60	60
β) Πάγου	60	60	60	60
Κ) Ἁλιεργάται				
Ἐργαζόμενοι μὲ μερίδιον	60	60	60	60
ΚΑ) Ἁλιεργάται δαστράκων				
α) Εἰδικευμένοι ἐργάται (δύται)		60	60	60
β) Ὀδηγοὶ δυτῶν		60	60	60
γ) Ἀνειδίκευτοι ἐργάται (σύντροφοι)		60	60	
ΚΒ) Νοσοκομεῖα, κλινικαί, Ἰδιωτικὰ ἰατρεῖα				
α) Νοσοκόμοι ἄνδρες	60	60	60	60
β) Νοσοκόμοι γυναῖκες	50	40	40	40
γ) Πλύντριαι καὶ καθαρίστριαι (ἡ κατάταξις ἀφορᾷ μόνον περιοχάς, δι' ἃς δὲν ἰσχύει ὁ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθορισμὸς τοῦ κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ).	40	40	40	40

Κατηγορίαι μισθωτῶν		Ὁμάδες Ὑποκαταστημάτων			
		Ὁμὰς I	Ὁμὰς II	Ὁμὰς III	Ὁμὰς IV
		Περιφερειακὸν καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Ἀθηνῶν	Περιφερειακὰ καὶ τοπικὰ ὑποκαταστήματα περιοχῆς Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης μετὰ παραρτήματος Ἀναλήψεως, Πατρῶν, Βόλου, καὶ Ἡρακλείου	Λοιπὰ περιφερειακά, ὡς καὶ ὑποκατάστημα Κερκύρας	Τοπικὰ ὑποκαταστήματα καὶ παραρτήματα
		Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια	Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια
δ) Νοσοκόμοι κατ' οἶκον ἐνεσθεραπείας		50	50	50	40
	Ἀποτίμησις τῶν εἰς εἶδος παροχῶν				
α) Ἐν γεῦμα	Δραχμαὶ	10	8	6	5
β) Πλήρης τροφὴ	»	16	12	10	9
γ) Κατοικία	»	100	70	63	63
δ) Τροφὴ καὶ κατοικία	»	500	370	313	288

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποτίμησις τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἰσχύει μόνον ἐφ' ὅσον διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν καθορίζεται ἄλλως τοιαύτη (*).

(*) Ἐκοινοποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7|1963 ἐγκυκλίου τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ἐχούσης ὡς ἑξῆς :

Γνωρίζομεν, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ θέμα τῆς κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων, τῶν μὴ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 44|18.12.1962 συνεδρίασίν του (ἀριθ. ἀποφάσεως 563), ἐνέκρινε τὸν συνημμένον τῇ παρούσῃ πίνακα κατατόξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῆς ἐν λόγῳ κατηγορίας μισθωτῶν, ὅστις θὰ ἰσχύσῃ διὰ τὸ ἔτος 1963 (1.1|31.12.1963).

Ἀπὸ 1.1.1963 αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καταβλητέαι εἰσφοραὶ θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου, εἰς ὃ κατετάγη ἑκάστη κατηγορία μισθωτῶν, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς ἣν ἀπασχολοῦνται καὶ τοπικῆς περιοχῆς ταύτης.

Ὁμοίως, βάσει τῆς ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐγκριθείσης ἀποτιμήσεως τῶν εἰς εἶδος παροχῶν (τροφῆς - κατοικίας), θὰ γίνεται ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν ἀπὸ 1.1.1963 εἰς ὅσας κατηγορίας μισθωτῶν χορηγοῦνται τοιαῦται.

Ἡ ἀποτίμησις τῶν εἰς εἶδος παροχῶν ἰσχύει μόνον ἐφ' ὅσον διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας δὲν καθορίζεται ἄλλως τοιαύτη, ὡς, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ διὰ τὸ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν Ἰδιωτικῶν Κλινικῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἰσχύουσα (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 15334|1960 (Φ.Ε.Κ. 97|Β|2.3.1960), δι' ὃ δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. καθοριζομένη.

Ἡ ὡς ἄνω κατάταξις, κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ προσώπου, οὗ ὁ συμπεφωνημένος μισθὸς συνίσταται ἐν μέρει ἐκ σταθερῶς καθωρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, ἀνωτέρου τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καθοριζομένου τεκμαρτοῦ τοιούτου τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει, ἀπότε ὡς ἡμερήσιος μισθὸς αὐτοῦ λογίζεται ὁ βάσει τοῦ σταθερῶς καθωρισμένου ποσοῦ ἐξευρισκόμενος.

Ἅπαντα τὰ Ὑποκαταστήματα καὶ Παραρτήματα τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ἃ κοινοποιεῖται ἡ παροῦσα, δέον ὅπως προβῶσιν εἰς σχετικὰς ἐνεργείας πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν ὀργανώσεων ἐπὶ τῶν ὑποχρεώσεων των ἐκ τῆς γενομένης παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις Τ.Η. τῶν μὴ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1963.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΥΠΕΡΩΡΙΑΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΟΔΗΓΩΝ ΦΟΡΤΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης): Ποία ἡ ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὁδηγῶν τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων τῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β' Γνωμοδότησις 8]1963

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Κουντούρης*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Β. Σάββας, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ι. Καραμπελόπουλος, Ε. Κουρουσόπουλος, Ν. Μπλιάτσος, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς ἀκολούθως:

1. Διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Ἰανουαρίου]4 Φεβρουαρίου 1938 β.δ., ἐκδοθέντος ἐν ὄψει τοῦ κυρωθέντος τὴν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διεθνῆ σύμβασιν τῆς Οὐασιγκτῶνος νόμου 2269]1920, ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: «Ἄρθρον 1. Τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα, ἀπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος, διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας (Α, Β, Γ). Εἰς τὴν α' κατηγορίαν ὑπάγονται τὰ μὴ ἐξυπηρετοῦντα ὡρισμένον ἐργοδότην φορτηγὰ αὐτοκίνητα (ἀγοραῖα). Εἰς τὴν β' κατηγορίαν ὑπάγονται τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα τῶν ἑταιρειῶν ἠλεκτρισμοῦ, ὑδρεύσεως, φωταερίου καὶ τηλεφώνων, τὰ ἐξυπηρετοῦντα ἐκτάκτους ἀνάγκας τοῦ δικτύου αὐτῶν. Εἰς τὴν γ' κατηγορίαν ὑπάγονται τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα τῶν λοιπῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, βιομηχανικῶν ἐργοστασίων καὶ ἐπιχειρήσεων πάσης φύσεως, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ μὴ ἐξυπηρετοῦντα ἐκτάκτους ἀνάγκας τοῦ δικτύου φορτηγὰ αὐτοκίνητα τῶν ἐν παραγράφῳ β' ἑταιρειῶν, ὡς καὶ τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα τῶν λατομείων, ὀρυχείων καὶ μεταλλείων. Ἄρθρον 2. Ἡ ἀπασχόλησις τῶν εἰς τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα ἀσχολουμένων ὁδηγῶν, ὡς καὶ τῶν βοηθῶν αὐτῶν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 48 ὥρας καθ' ἑβδομάδα, ἡμερησίως δέ: α) Ἐπὶ αὐτοκινήτων τῆς α' κατηγορίας τὰς 10 ὥρας, εἰς ἃς ὑπολογίζονται αἱ ἐκ τοῦ σταθμοῦ διανυκτερεύσεως διαδρομαί, στάσεις, ἀναμοναὶ καὶ πᾶσα ἐργασία σχετικὴ μὲ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ αὐτοκινήτου, ἐξαιρέσει τοῦ χρόνου ἀναμονῆς εἰς τοὺς σταθμοὺς (πάτσαν). β) Ἐπὶ αὐτοκινήτων β' κατηγορίας τὰς 10 ὥρας. Ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ὁδηγοῦ ἢ βοηθοῦ δὲν ἐπιτρέπεται πρὸ τῆς παρελεύσεως 16ώρου, ἂν οὗτοι συνεπλήρωσαν 10ωρον ἐργασίαν, οὐδὲ πρὸ τῆς παρελεύσεως 24ώρου, ἂν συνεπλήρωσαν 16ωρον ἐργασίαν. γ) Ἐπὶ αὐτοκινήτων γ' κατηγορίας τὰς 8 ὥρας. Ἄρθρον 3. Ὑπέρβασις τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 προβλεπομένου ἀνωτάτου ὁρίου ἐργασίας καὶ μόνον καθ' ὃ μέτρον κρίνεται ἀναγκαία πρὸς πρόληψιν διαταραχῆς εἰς τὴν κανονικὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐργασίας ἐπιτρέπεται: α') Εἰς περίπτωσιν ἐπικειμένου ἢ ἐπελθόντος ἀτυχήματος, πρὸς πρόληψιν αὐτοῦ ἢ πρὸς ὀργάνωσιν μέτρων σωτηρίας· β) Εἰς περίπτωσιν ἐπειγούσης ἐργασίας, ἐκτελεσθησομένης εἰς μηχανάς, ἐργαλεῖα ἢ ἐγκαταστάσεις. γ) Εἰς περίπτωσιν ἀνωτέρας βίας. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὁ διατάσσων τὴν ὑπέρβασιν κύριος ἢ ὁ διαχειριστὴς ἢ ἄλλως ὁ ὁδηγὸς ὀφείλει νὰ ἀναγγείλῃ παραχρῆμα τὴν ὑπέρβασιν εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, ὑποχρεουμένην νὰ βεβαιοῦται δι' ἐπιτοπίου μεταβάσεως, ἂν αὕτη εἶναι πρακτικῶς ἐφικτή, περὶ τοῦ προκαλέσαντος τὴν ὑπέρβασιν περιστατικοῦ. Ἐπίσης δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ὑπέρβασις τοῦ ὡς ἄνω ὁρίου ἐπὶ μίαν τὸ πολὺ ὥραν καθ' ἡμέραν καὶ ἐπὶ 120 τὸ πολὺ ὥρας κατ' ἔτος πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀποδεδειγμένης ἐπειγούσης ἐργασίας ἢ ἕνεκεν ἑτέρων δεδικαιολογημένων λόγων κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ ἢ Ἐπόπτου Ἐργασίας καὶ μόνον κατόπιν ἐγγράφου ἀδείας τούτου, ἐκδιδομένης συμφώνως τοῖς ἄρθροις 9 καὶ 10 τοῦ διατάγματος περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ δώρου ἐργασίας διατάξεων. Ἡ διὰ τὰς προσθέτους ταύτας ὥρας ἀνταμοιβὴ καταβάλλεται προσηυξημένη κατὰ 50ο/ο ἐν σχέσει μὲ τὴν κανονικὴν τοιαύτην».

Ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς καὶ ἀνενδοιάστως συνάγεται ἡ ἀληθὴς ἔννοια τούτων, ὡς καὶ ὁ δι' αὐτῶν ἐπιδιωκόμενος σκοπός, συνιστάμενος εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν ἑξῆς θεμάτων, ἤτοι α) τοῦ καθορισμοῦ τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων καὶ β) ὁ προσδιορισμὸς τῆς λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἀμοιβῆς τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, τόσον τῶν ἀγοραίων, ὅσον καὶ τῶν ἐξυπηρετούντων κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις, ἢ τοιαύτας κοινῆς ὠφελείας, αἵτινες πᾶσαι ὑπάγονται εἴς τινα τῶν ἐν τῷ 1ῳ ἄρθρῳ τοῦ αὐτοῦ β.δ]τος μνημονευομένων κατηγοριῶν.

2. Ἐντεῦθεν παρέπεται, ὅτι τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα τῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, μηδόλως συνιστώσης ἐπιχείρησιν οἱασδήποτε μορφῆς, ἀλλὰ κρατικὴν λειτουργίαν, διεπομένην, κατ' ἀποκλειστικότητα, ὑπὸ τῶν περὶ ταύτης κειμένων νόμων, διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν ἐν γένει, δὲν δύνανται νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις, αἵτινες, ὡς ἐλέχθη, διέπουσιν, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον, τὰ τῆς ἀμοι-

βής των όδηγών φορτηγών αύτοκινήτων, δι' ών εξυπηρετούνται επιχειρήσεις κερδοσκοπικαί (βλ. σχετικώς υπ' αριθ. 80]1961 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου ταύτου εν ΕΕΔ 20, 381).

3. Τούτων τεθέντων ή αμοιβή των όδηγών φορτηγών αύτοκινήτων της Στρατιωτικής Υπηρεσίας, των απασχολουμένων περαν των νομίμων χρονικών ορίων εργασίας, ρυθμίζεται υπό των διατάξεων του άρθρου 8 του ν.δ. 4020]1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων» και υπό τας εν αυτώ διακρίσεις, αναλόγως της περιπτώσεως της υπερωριακής απασχολήσεως των επί συμβάσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένων υπό της Στρατιωτικής Υπηρεσίας όδηγών φορτηγών αύτοκινήτων ταύτης.

Όσακις όμως ή περαν των νομίμων χρονικών ορίων εργασίας απασχόλησις του μισθωτού δεν υπερβαίνει τας εξήκοντα ώρας ετησίως ή προσαύξησις του αναλογούντος ημερομισθίου ορίζεται εις ποσοστόν 25 ο]ο, κατά το άρθρον 6 του νόμου 2269]1920, εις ο παραπέμπει το β' εδάφιον της παραγράφου 1 του άρθρου 8 του ειρημένου ν.δ]τος 4020]1959, ορίζον ότι «διά τας μέχρι των 60 ωρών ετησίως πραγματοποιουμένας υπερωρίας εξακολουθούν ισχύουσαι αι κείμεναι διατάξεις» (Βλ. Αγαλλοπούλου, Εργατικόν Δίκαιον, σελ. 134, Καυκά, Ενοχικόν Δίκαιον, Ειδ. τ. Α', εκδ. 3η, υπ' άρθρον 659).

II. ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας): Εάν ή υπό της παραγράφου 2 του άρθρου 9 του Νόμου 3239]1955 προϋπόθεσις περί του αριθμού των εν διενέξει μισθωτών προς παραπομπήν εις υποχρεωτικήν διαιτησίαν αναφέρηται εις το σύνολον των μελών της προκαλεσάσης την διένεξιν εργατικής οργανώσεως ή εις τους πράγματι απασχολουμένους εν τω κλάδω.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 920]1962

Προεδρεύων ο Νομικός Σύμβουλος κ. Δ. Μπαρμπάτης

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. Δ. Διακατάς

Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Β. Σκαλέας, Π. Μπαρτσακούλιας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοί Σύμβουλοι, Π. Κορδογιαννόπουλος, Α. Τομαράς, Πάρεδροι

Επί του προσθέν ερωτήματος το Νομικόν Συμβούλιον έγνωμοδότησεν ως ακολούθως:

Εν μεν τω άρθρω 1 του νόμου 3239]1955 «περί του τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κλπ.» δίδεται ή έννοια του όρου της συλλογικής διαφοράς εργασίας, εν δε τω άρθρω 2 αυτού ορίζεται ο τρόπος της καταρτίσεως της συλλογικής συμβάσεως εργασίας. Περαιτέρω δε εν παραγράφω 1 του άρθρου 7 του αυτού νόμου αι συλλογικαί συμβάσεις εργασίας διακρίνονται 1) εις εθνικάς γενικάς, αίτινες άφορώσι τους μισθωτούς όλης της χώρας ή πλείονας του ενός κλάδους μισθωτών καθ' όλην την χώραν, 2) εις εθνικάς ομοιοεπαγγελματικάς, αίτινες άφορώσι τους μισθωτούς ωρισμένου επαγγέλματος ή και των συναφών προς το επάγγελμα αυτό κλάδων όλης της χώρας, 3) εις τοπικάς ομοιοεπαγγελματικάς, αίτινες άφορώσι τους μισθωτούς του αυτού επαγγέλματος ή συναφών κλάδων τούτου ωρισμένης πόλεως ή περιφερείας και έφ' όσον ούτοι δεν υπάγονται εις εθνικήν ομοιοεπαγγελματικήν συλλογικήν σύμβασιν εργασίας, και 4) εις ειδικάς, αίτινες άφορώσι τους μισθωτούς μιάς ή πλειόνων επιχειρήσεων και εκμεταλλεύσεων πόλεως ή περιφερείας ή και ολοκλήρου της χώρας και έφ' όσον ούτοι δεν υπάγονται εις εθνικήν ομοιοεπαγγελματικήν συλλογικήν σύμβασιν εργασίας.

Ο τρόπος καταρτίσεως της συλλογικής συμβάσεως και τα πρόσωπα, άτινα συμφωνούν και καταρτίζουν την συλλογικήν σύμβασιν εργασίας, ορίζεται εν παραγράφω 2 του προδιαληφθέντος άρθρου και εις άρθρον 8.

Διά την συμφωνίαν και τον καταρτισμόν συλλογικής συμβάσεως εργασίας, προκειμένου περί των οργανώσεων των εργαζομένων, αίτινες λαμβάνουσι μέρος εις αυτόν, ο νόμος ουδέν διέλαβε περί του αριθμού των εργαζομένων, οίτινες απαρτίζουσι την οργάνωσιν κλπ.

Εις περίπτωσιν όμως, καθ' ην δεν επιτευχθή συμφωνία μεταξύ των εργοδοτικών οργανώσεων και των τοιούτων των εργαζομένων διά τον καταρτισμόν και την υπογραφήν συλλογικής συμβάσεως εργασίας, τότε ή τοιαύτη εκκρεμής διένεξις παραπέμπεται, κατά τα εν άρθρω 9 του περί ού λόγος νόμου, εις υποχρεωτικήν διαιτησίαν. Απαραίτητος όμως προϋπόθεσις διά την παραπομπήν της διενέξεως ταύτης εις υποχρεωτικήν διαιτησίαν είναι, όπως ο αριθμός των μισθωτών είναι μείζων των 20. Η αληθής έννοια της διατάξεως ταύτης περί του αριθμού των μισθωτών είναι ότι ούτοι, έφ' όσον είναι σωματειακώς ή επαγγελματικώς οργανωμένοι, να είναι τουλάχιστον 20 εγγεγραμμένοι, ως μέλη της οργανώσεως ή του σωματείου και να πληρώσι τας προϋποθέσεις του Καταστατικού του σωματείου ή της οργανώσεως και να μη έχωσιν εκτραπή εις έτερα επαγγέλματα, μη ερευνωμένου άν προσκαίρως δεν απασχολούνται εις το επάγγελμα του χαρακτηρίζοντος το σωματείον ή την οργάνωσιν, αφού, ως προελέχθη, θά ενυπάρχωσιν εις αυτούς άπαντα τα στοιχεία, άτινα απαιτεί ο νόμος και το Καταστατικόν της οργανώσεως, ίνα είναι μέλη αυτού. Διότι άλλως εν τη έννοίᾳ της εκπροσωπήσεως του σωματείου ή της επαγγελματικής οργανώσεως νοείται σωματείον ή οργάνωσις, έχουσα ωρισμένον αριθμόν ενεργών μελών αυτού.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΤΕΚΜΑΡΤΑ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΑ ΜΕ ΚΥΜΑΙΝΟΜΕΝΑΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ἀνωτέρω, σελ. 165 ἐπ., δημοσιεύεται ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων περὶ κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἀμειβομένων μισθωτῶν διὰ τὸ ἔτος 1963. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη νομίμως, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται ἡ δημοσίευσίς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (βλ. Α.Π. 10/1961, ΕΕΔ 20, 223).

Ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς ἀποφάσεως ταύτης χρήσιμον εἶναι νὰ σημειωθοῦν ἐπιπτώσεις τινὲς ἐπὶ τῶν ἐξ ἐργατικῶν νόμων ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198/1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 22, 66, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας, ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν. Πάντως τὸ ποσὸν ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 2§ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». (Ἴδετε τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4104/1960 «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ΕΕΔ 19, 1155, τροποποιήσαν τοὺς πίνακας ἀσφαλιστικῶν κλάσεων).

Ἐάν, συνεπῶς, πρόκειται περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ ἀμειβομένου μὲ κυμαινομένας ἀποδοχάς, ὡς ὁ δημοσιευόμενος πίναξ, δὲν δύναται ὑποθέτηταί ποτε, κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν, ἡ ἀποζημίωσις του νὰ εἶναι κατωτέρα τοῦ πυσοῦ, τὸ ὁποῖον προκύπτει διὰ τῆς λήψεως ὡς ἡμερησίας ἀμοιβῆς του τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τοῦ πίνακος.

Ἐννοεῖται, ὅτι λαμβάνονται πρῶτον ὑπ' ὄψιν αἱ πραγματικῶς λαμβανόμεναι ἀποδοχαὶ καὶ μόνον ἂν αὗται ὑπολείπονται τυχὸν τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου λαμβάνονται ὡς βάσις τὸ τελευταῖον τοῦτο.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 2 νόμου 3198/1955 (ΕΕΔ 22, 66) ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις.

Συνεπῶς καὶ ἡ καταβολὴ ἐλλείψει τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας συμβάσεως, ἐκτὸς ἂν τοῦτο δικαιολογῆται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως (Α.Π. 361/1962, ΕΕΔ 31, 907 καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ΕΕΔ 21, 840).

Εἰς τὸν πίνακα τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων συμπεριλαμβάνονται καὶ κατηγορίαι τινὲς μισθωτῶν, ὡς περβιτόροι ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων, ἑστιατορίων κλπ., διὰ τοὺς ὁποίους δύναται νὰ προκύψῃ ἀκυρότης τῆς συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐλλείψεως τοῦ κατὰ νόμον ἀπαιτουμένου βιβλιαρίου ὑγείας, ἀλλὰ δεδομένου ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖως ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (ΕΕΔ 21, 1123) παρέχεται ἀποζημίωσις καὶ δι' ἀπόλυσιν μισθωτῶν, τελούντων ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας, ἐνδιαφέρει καὶ διὰ τούτους ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις μισθωτῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχάς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν (ΕΕΔ 19, 806, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) διὰ τοὺς μισθωτοὺς, τοὺς ἀμειβομένους ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, ὁ τρόπος προσδιορισμοῦ καὶ καταβολῆς εἰς αὐτοὺς τῶν ἀποδοχῶν, ὧν δικαιοῦνται κατὰ τὸν χρόνον ἀδείας, θέλει ὁρισθῆ διὰ διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας.

Τοιοῦτον διάταγμα ἐξεδόθη ἀπὸ 15.11.1949 «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατ' ἔτος ἀδείας εἰς τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἀμειβομένους ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων» (ΕΕΔ 19, 809).

Εἰς αὐτὸ ὁρίζεται, ὅτι οἱ μισθωτοὶ οὗτοι, ἐφ' ὅσον τυγχάνουν ἀδείας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539/1945, δικαιοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες καταβάλλονται παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐξαρτῶνται πολλαπλασιαζομένου τοῦ ἑκάστοτε παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καθορ ζομένου τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς ἄδειαν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ν.δ. 2961/1959, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ νόμου 3464/1955 (ΕΕΔ 15, 105), τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος τῆς ἀνεργίας, προκειμένου περὶ ἐργατῶν, ὁρίζεται εἰς 40% καὶ προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων εἰς ποσοστὸν 60% τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως, εἰς ἣν κατατάσσεται ὁ ἀνεργαλισμένος, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν ἄρθρῳ 2§ τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ὁριζόμενα (ἴδετε ΕΕΔ 18, 649).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

1]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 1 τῆς 11 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 § 4 καὶ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 2312]1953 «περὶ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς Ἐθνικῆς Ραδιοφωνίας τῆς Ἑλλάδος», β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 372]1962 γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 747]1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Ὑφυπουργῶν Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ Οἰκονομικῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον πρῶτον

Ἐγκρίνομεν τὸν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 812]1.6.1962 καὶ 818]31.8.1962 ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας συνταγέντα Κανονισμὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ τοῦ Ε.Ι.Ρ., τὸ κείμενον τοῦ ὁποίου ἔχει ὡς ἕπεται:

Κανονισμὸς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας

Κεφάλαιον Α'

Διοίκησις Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας

Ἄρθρον 1

Ὄργανα διοικήσεως

Τὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ.

Ἄρθρον 2

Διοικητικὸν Συμβούλιον

1. Τὸ Συμβούλιον συνεδριάζει εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἱδρύματος, συζητεῖ μόνον ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς ἡμερησίας διατάξεως, ἀποφαίζει δὲ δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἄλλως ὁρίζει ὁ νόμος.

2. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δύναται ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰσηγητὴς Γενικὸς Διευθυντὴς νὰ φέρῃ πρὸς συζήτησιν θέματα ἐπειγούσης φύσεως ἐκτὸς ἡμερησίας διατάξεως, πάντως πρὸ πάσης ἐνάρξεως τῆς ἐπὶ ταύτης συζητήσεως.

3. Ἐν ἰσοψηφίᾳ νικᾷ ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου καὶ ἐπὶ μυστικῶν ψηφοφοριῶν ἐν ἰσοψηφίᾳ ἡ πρότασις ἀπορρίπτεται.

Ἄρθρον 3

Εἰσηγήσεις θεμάτων συνεδριάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως εἰσηγεῖται ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἢ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτής του. Οἱ ἁρμόδιοι Διευθυνταὶ δύνανται νὰ καλῶνται ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου πρὸς εἰδικωτέραν ἀνάπτυξιν ζητημάτων τῆς ἁρμοδιότητός των.

2. Ἐν περιπτώσει συζητήσεως θεμάτων ἐμπιστευτικῆς φύσεως χρὴ γραμματέως δύναται νὰ ἐκτελῇ εἷς τῶν Συμβούλων, ὁριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

3. Προκειμένου περὶ θεμάτων δημιουργούντων δαπάνην εἰς βάρος τοῦ Ἱδρύματος, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ὑποχρεοῦται εἰσηγούμενος νὰ βεβαιώνῃ, ὅτι ἡ δαπάνη προβλέπεται εἰς τὸν προϋπολογισμόν.

Ἄρθρον 4

Ἡμερησία διάταξις συνεδριάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ἱδρύματος, ἐνδιαφερόμενοι νὰ συζητηθῇ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου θέμα τι, αἰτοῦνται τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν δι' ἐγγράφων ἢ ἀναφορῶν, ἐπιδιδομένων εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πρὸ δύο ἡμερῶν πρὸ τῆς συνεδριάσεως καὶ πρωτοκολλουμένων εἰς εἰδικὸν πρωτόκολλον τηρούμενον ὑπ' αὐτοῦ.

2. Ὁ Γραμματεὺς θέτει τὰς ἀναφορὰς καὶ τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὑπ' ὄψιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ Προέδρου, μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ὁποίου καταρτίζεται ἡ ἡμερησία διάταξις καὶ διανέμεται εἰς τὰ μέλη μίαν τοὐλάχιστον ἡμέραν πρὸ τῆς συνεδριάσεως.

3. Ἅπαντα τὰ ἔγγραφα καὶ λοιπὰ στοιχεῖα ἑκάστης συνεδριάσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν αἱ ἀποφάσεις ταύτης, φυλάσσονται ἐντὸς ἰδίου φακέλου, φέροντος τὸν αὐτὸν μὲ τὴν συνεδρίασιν ἀριθμόν.

Ἄρθρον 5

Πρακτικὰ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ προσυπογράφει αὐτά, ἐπικυροῖ δὲ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του τὰ ἐντολῇ τοῦ Συμβουλίου ἢ τοῦ Προέδρου χορηγούμενα ἀντίγραφα πρακτικῶν. Μεριμνᾷ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τὴν ὑποβολὴν τῶν ἐκθέσεων ἢ ἀποσπασμάτων ἢ ἀντιγράφων τῶν πρακτικῶν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὀφείλουν καὶ εἶναι ὑπεύθυνος ἔναντι τοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως διὰ τὴν φύλαξιν τοῦ ἀρχείου, τὴν ἀκριβῆ διατύπωσιν τῶν πρακτικῶν καὶ τὴν κοινοποίησιν των εἰς τὰς ἐνδιαφερομένας Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος.

2. Τὰ πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου καταχωροῦνται ἰδιογράφως κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν καὶ χρονολογικὴν σειρὰν εἰς ἰδίαν βιβλίον, ἠριθμημένον καὶ μονογραφημένον ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, φέρον τὸν τίτλον «Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου» καὶ ὑπογράφον-

ται παρά τοῦ Προέδρου, τῶν παραστάντων εἰς τὴν συνεδρίασιν μελῶν, ὡς καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ Γραμματέως.

3. Οὐδεμία ἀπόφασις ἐκτελεῖται, ἂν δὲν ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Εἰς ἐπειγούσας περιπτώσεις ἡ ἐπικύρωσις δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίαν, διὰ τὴν ἄμεσον ἐκτέλεσιν ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 11 τοῦ νόμου 2312|1953, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3778|1957.

4. Ἑκάστη συνεδρίασις τοῦ Συμβουλίου φέρει αὔξοντα ἀριθμόν, ἕτεραν δὲ τοιαύτην ἑκάστου τῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διαταξει θεμάτων.

Ἄρθρον 6

Συγκρότησις Ἐπιτροπῶν

1. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποφαίζει ἢ ἀναθέτει εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τὴν συγκρότησιν Ἐπιτροπῶν διὰ τὴν μελέτην, ἐπιτοπίαν ἐξέτασιν καὶ γνωμοδότησιν ἐπὶ ζητημάτων τοῦ Ε.Ι.Ρ., καθορίζον προθεσμίαν διὰ τὴν κατάρτισιν καὶ ὑποβολὴν τῶν ἐκθέσεων.

2. Αἱ γνωμοδοτήσεις τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων λαμβάνονται δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ νικώσης τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου. Αἱ δὲ ἐκθέσεις αὐτῶν, περιέχουσαι καὶ τὰς γνώμας τῶν τυχὸν μειοψηφούντων, ὑποβάλλονται εἰς τὸ Συμβούλιον διὰ τὴν λῆψιν ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 7

Γενικὸς Διευθυντής

1. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, προΐσταται τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος, εἰσηγεῖται τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ἀσκεῖ τὰς μεταβιβαζομένας αὐτῷ ἁρμοδιότητας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ, συμφώνως πρὸς τὸν παρόντα Κανονισμὸν καὶ τὸν Κώδικα Καταστάσεως Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων, μεριμνᾷ περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἱδρύματος, διαφυλάσσει τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ κατευθύνει τοῦτο πρὸς λυσιτελεστέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του.

2. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ὑπογράφει τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα, ὡς καὶ τὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας πρὸς ἁπάσας τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος, δυνάμενος νὰ ἐκχωρῇ τὴν τοιαύτην ἁρμοδιότητα καὶ εἰς τοὺς Διευθυντὰς τοῦ Ἱδρύματος ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἁρμοδιότητος ἑκάστου Διευθυντοῦ καὶ ἐφ' ὅσων πρόκειται περὶ θεμάτων μὴ δεσμευόντων καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὸ Ἵδρυμα.

3. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς λαμβάνει ἐν τῇ ἁρμοδιότητί του ἢ εἰσηγεῖται τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα διὰ τὴν ἀρτιωτέραν λειτουργίαν καὶ τὸν συντονισμὸν τῆς ἐργασίας ὅλων τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος καὶ τοῦ προσωπικοῦ.

4. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἀποφαίζει ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου χορασσομένων γενικῶν κατευθύνσεων τὴν σύνθεσιν τοῦ προγράμματος ἐκπομπῶν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν, κατὰ τὴν κρίσιν του, τὰς σχετικὰς γνωμοδοτήσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐκπομπῶν καὶ Προγράμματος καὶ τὰς εἰσηγήσεις τῶν ἁρμοδίων Διευθύνσεων. Ἐπίσης ἀναθέτει ἐκτάκτου συνεργασίαν προγράμματος εἰς ἐκτάκτους συνεργάτας καὶ ἀνακαλεῖ ταύτην καὶ καθορίζει τὰς ἀμοιβάς, βάσει σχετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀναφερομένης εἰς τὰ συνολικῶς διατιθέτων κατὰ μῆνα ποσὸν καὶ εἰς τὴν κλίμακα ἀμοιβῶν δι' ἑκάστην κατηγορίαν συνεργασίας, εἰσηγεῖται δὲ εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὴν πρόσληψιν τῶν τακτικῶν ἐπὶ συμβάσει συνεργατῶν προγράμματος ἢ τὴν ἀπόλυσιν τούτων.

5. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἀποφαίζει καὶ ἐγκρίνει τὴν διάθεσιν πιστώσεων δι' ἐκτέλεσιν ἔργων, ἐπισκευῶν ἢ προμηθειῶν ὁλικοῦ καὶ τὴν ἐν γένει ἐκτέλεσιν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀξία ἑκάστου αὐτοτελοῦς ἔργου, ἐπισκευῆς, εἴδους προμηθείας ἢ δαπάνης δὲν ὑπερβαίνει τὰς 25.000 δραχμάς, ἀπαγορευομένης τῆς κατατμήσεως τῆς δαπάνης εἰς πλείονα τοῦ ἑνὸς ποσά, εἰς ἣν περίπτωσιν αὕτη ὑπερβαίνει τὰς 25.000.

Ἄρθρον 8

Ἀναπλήρωσις Γενικοῦ Διευθυντοῦ

1. Τὸν Γενικὸν Διευθυντήν, ἄντα ἢ κωλυόμενον ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον μὴ δυνάμενον ν' ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἀναπληροῖ εἴτε ἓν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὡς Διευθύνων Σύμβουλος, εἴτε εἷς τῶν μονίμων Διευθυντῶν τοῦ Ἱδρύματος. Ὁ ἀναπληρωτὴς ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος, ἐγκριναμένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀναπληροῦται καὶ ὁ Διευθύνων Σύμβουλος ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι.

2. Μέχρις ὅτου ὁρισθῇ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ ἀναπληρωτής, καθήκοντα Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἀσκεῖ ὁ ἀρχαιότερος τῶν μονίμων ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 9

Ἀντικατάστασις Γενικοῦ Διευθυντοῦ

1. Ἐν περιπτώσει κενώσεως τῆς θέσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ μέχρι συμπληρώσεως αὐτῆς, τὰ καθήκοντα τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ δύνανται νὰ ἀνατίθενται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος, ἐγκρινομένης παρὰ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὴν Ραδιοφωνίαν Ὑπουργοῦ, εἴτε εἰς τὸν ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ, εἴτε εἰς ἀνώτατον λειτουργὸν τοῦ Κράτους ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, εἴτε εἰς πρόσωπον τῆς ἐκλογῆς του, συγκεντροῦν τὰ ἀπαραίτητα προσόντα.

2. Μὴ ὑπάρχοντος ἀναπληρωτοῦ καὶ μέχρις ἀναθέσεως καθηκόντων κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁ ἀρχαιότερος τῶν μονίμων ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος ἀσκεῖ καθήκοντα Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

Ἄρθρον 10

Νομικὸς Σύμβουλος

1. Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος γνωμοδοτεῖ ἐπὶ παντὸς νομικοῦ ζητήματος ἐνδιαφέροντος τὸ Ἵδρυμα, συντάσσει ἐν σχεδίῳ τὰς μετὰ τρίτων

συμβάσεις καὶ δικαιοπραξίας αὐτοῦ καὶ διαχειρίζεται τὰς δικαστικὰς ὑποθέσεις τοῦ Ἱδρύματος ὡς δικαστικὸς πληρεξούσιος αὐτοῦ, ἐνεργῶν ὡς τοιοῦτος πάσας τὰς ἐν ἄρθρῳ 95 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας πράξεις. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο βοηθεῖται ὑπὸ δύο τὸ πολὺ δικηγόρων.

2. Ὁ νομικὸς σύμβουλος καὶ οἱ παρ' αὐτῷ δικηγόροι ὑπόκεινται μόνον εἰς τὰς πειθαρχικὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων.

Κεφάλαιον Β'

Διάρθρωσις Ὑπηρεσιῶν Ε.Ι.Ρ. καὶ ἁρμοδιότητες αὐτῶν

Ἄρθρον 11

Βασικὴ διάρθρωσις

1. Ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ε.Ι.Ρ. ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν κάτωθι ὀργανικῶν μονάδων:

α) Διευθύνσεως Μελετῶν καὶ Ἐκπονήσεως Προγράμματος.

β) Διευθύνσεως Παραγωγῆς Προγράμματος.

γ) Διευθύνσεως Εἰδήσεων καὶ Ἐπικαίρων.

δ) Διευθύνσεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν.

ε) Διευθύνσεως Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

στ) Διευθύνσεως Συνδρομητῶν.

ζ) Διευθύνσεως Διοικητικοῦ.

η) Διευθύνσεως Δημοσίων Σχέσεων.

θ) Ὑπηρεσίας Συγχρονισμοῦ Ραδιοθαλάμων Ἀθηνῶν.

ι) Τμήματος Ἐκδόσεως Ραδιοπρογράμματος.

ια) Γραφείου Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

ιβ) Γραμματείας Πρακτικῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2. Αἱ περιφερειακαὶ Ὑπηρεσίαι τοῦ Ε.Ι.Ρ. ἀπαρτίζονται ἐκ τῶν ἐπαρχιακῶν Σταθμῶν, διακρινομένων εἰς τοιούτους Α', Β', Γ' καὶ Δ' τάξεως.

3. Αἱ ἁρμοδιότητες τῶν ὡς ἄνω ὀργανικῶν μονάδων, ὡς καὶ ἡ διαίρεσις τούτων εἰς Τμήματα καὶ Γραφεῖα, ὁρίζονται διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἑπομένων ἄρθρων τοῦ παρόντος.

4. Αἱ ἀνωτέρω ὀργανικαὶ μονάδες, ὡς καὶ πάντες οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ προσωπικὸν αὐτῶν, τελοῦν ὑπὸ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 12

Διεύθυνσις Μελετῶν καὶ Ἐκπονήσεως Προγράμματος

1. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διευθύνσεως Μελετῶν καὶ Ἐκπονήσεως Προγράμματος ἀνάγονται:

α) Ὁ καθορισμὸς τῶν ἀναλογιῶν τῶν διαφόρων εἰδῶν ἐκπομπῶν (μουσικῆς, θεάτρου καὶ λόγου) ἐν τῷ προγράμματι.

β) Ὁ προσδιορισμὸς τῶν γενικῶν κατευθύνσεων καὶ τοῦ γενικοῦ περιεχομένου τῶν πάσης φύσεως ἐκπομπῶν.

γ) Ἡ σύνταξις προσχεδίου προγράμματος, ἐν συνεχείᾳ δὲ τελικοῦ σχεδίου αὐτοῦ κατόπιν συνεννοήσεων καὶ συνεργασιῶν μετὰ τῶν προϊσταμένων τῶν Διευθύνσεων Παραγωγῆς Προγράμματος καὶ Εἰδήσεων καὶ Ἐπικαίρων.

δ) Ἡ συνεργασία μετὰ τῶν ἄλλων ὀργανικῶν μονάδων τοῦ Ἱδρύματος πρὸς συντονισμὸν τοῦ ὅλου προγραμματισμοῦ τῶν ἐκπομπῶν τοῦ ραδιοφώνου.

ε) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν σχέσεων μετὰ τῶν ξένων Ραδιοφωνιῶν καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὴν Ραδιοφωνίαν ἀλλοδαπῶν Ὀργανισμῶν, ὡς καὶ ἡ προβολὴ τῆς ἑλληνικῆς ραδιοφωνικῆς παραγωγῆς εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

στ) Ἡ σφυγμομέτρησις τῆς κοινῆς γνώμης καὶ ἡ διαφώτισις αὐτῆς περὶ τῶν ἐπιδιωκομένων ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας σκοπῶν.

ζ) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν πραγματοποίησιν γενικῶν ἐκδόσεων τοῦ Ἱδρύματος, ἐξαιρουμένης τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ραδιοπρογράμματος.

η) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν πληρεστέραν δυνατὴν ὀργάνωσιν ἀρχείου, περιλαμβάνοντος τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν μελέτην καὶ ἐκπόνησιν τοῦ προγράμματος στοιχεῖα.

2. Πρὸς ἄσκησιν τῶν ὡς ἄνω ἁρμοδιοτήτων, ἡ Διεύθυνσις Μελετῶν καὶ Ἐκπονήσεως Προγράμματος διαιρεῖται εἰς Ὑπηρεσίας καὶ Τμήματα ὡς ἀκολούθως:

α) Ὑπηρεσίαν Ἐκπονήσεως Προγράμματος, ἔχουσαν τὰς ἐν ἐδαφίοις α', β', γ', δ' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἁρμοδιότητας καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Γενικοῦ Προγραμματισμοῦ.

ββ) Τμῆμα Μελέτης Ἐκπομπῶν.

γγ) Τμῆμα Διεθνῶν Σχέσεων.

β) Ὑπηρεσίαν Μελετῶν, ἔχουσαν τὰς ἐν ἐδαφίοις στ', ζ' καὶ η' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἁρμοδιότητας καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Ἐρευνῶν.

ββ) Τμῆμα Ἐκδόσεων.

γγ) Τμῆμα Τεκμηριώσεως.

γ) Τμῆμα Γραμματείας, ἔχον ὡς ἁρμοδιότητα τὴν σύνταξιν προϋπολογισμοῦ τῶν ἐκπομπῶν, τὴν τήρησιν τοῦ ἀρχείου καὶ τῶν στατιστικῶν πινάκων τῆς Διευθύνσεως καὶ τὴν διεξαγωγὴν καὶ διεκπεραίωσιν τῆς πάσης φύσεως ἀλληλογραφίας αὐτῆς.

Ἄρθρον 13

Διεύθυνσις Παραγωγῆς Προγράμματος

1. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διευθύνσεως Παραγωγῆς Προγράμματος ἀνάγονται:

α) Ἡ παραγωγὴ γενικῶς τοῦ προγράμματος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρὰ τῆς Διευθύνσεως Μελετῶν καὶ Ἐκπονήσεως Προγράμματος καταρτιζομένου κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ παρόντος τελικοῦ σχεδίου αὐτοῦ.

β) Ἡ σύνταξις τῶν ἀναγκαίων ἀναλυτικῶν προγραμμάτων τῶν πάσης φύσεως ἐκπομπῶν (μουσικῆς, θεάτρου καὶ λόγου) καὶ ἡ διαβίβασις

αὐτῶν εἰς τὸ Τμῆμα Ἐκδόσεως Ραδιοπρογράμματος.

γ) Ἡ ἐπιλογὴ τῶν καταλληλοτέρων προσώπων διὰ τὴν σύνθεσιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν πάσης φύσεως ἐκπομπῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀρτιωτέραν παρουσίασιν αὐτῶν.

2. Πρὸς ἄσκησιν τῶν ὡς ἄνω ἁρμοδιοτήτων ἡ Διεύθυνσις Παραγωγῆς Προγράμματος διαιρεῖται εἰς Ὑπηρεσίας καὶ Τμήματα ὡς ἀκολούθως :

α) Ὑπηρεσίαν Μουσικῶν Ἐκπομπῶν, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Σοβαρᾶς Μουσικῆς.

ββ) Τμῆμα Δημοτικῆς Μουσικῆς.

γγ) Τμῆμα Ἐλαφρᾶς Μουσικῆς.

δδ) Τμῆμα Διασκαθήκης καὶ Μουσικῆς Βιβλιοθήκης.

β) Ὑπηρεσίαν Γενικῶν Ἐκπομπῶν, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα :

αα) Τμῆμα Γενικῶν Ὁμιλιῶν.

ββ) Τμῆμα Εἰδικῶν Ὁμιλιῶν.

γγ) Τμῆμα Παιδικῆς Ὥρας.

γ) Ὑπηρεσίαν Συντονισμοῦ, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα :

αα) Τμῆμα Συνθέσεως Προγράμματος.

ββ) Τμῆμα Ἐπεξεργασίας Προγράμματος.

γγ) Τμῆμα Προγραμμάτων Ἐπαρχιακῶν Σταθμῶν.

δ) Τμῆμα Θεάτρου καὶ Ραδιοσκηνῶν.

ε) Τμῆμα Ἐλέγχου Ὁμιλιῶν.

στ) Τμῆμα Γραμματείας.

Ἄρθρον 14

Διευθύνσεις Εἰδήσεων καὶ Ἐπικαίρων

1. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διευθύνσεως Εἰδήσεων καὶ Ἐπικαίρων ἀνάγονται :

α) Ἡ σύνταξις δελτίων εἰδήσεων καὶ σχολίων (πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν) εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ εἰς ξένας γλώσσας.

β) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν παραγωγὴν πάσης φύσεως ἐκπομπῶν ἐπικαιρότητος, ὡς καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν γεγονότων δι' ἐξωτερικῶν μεταδόσεων.

γ) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν εἰδησεογραφικῶν καὶ πολιτικῶν ἐκπομπῶν ξένων ραδιοφωνικῶν σταθμῶν.

2. Πρὸς ἄσκησιν τῶν ὡς ἄνω ἁρμοδιοτήτων ἡ Διεύθυνσις Εἰδήσεων καὶ Ἐπικαίρων διαιρεῖται εἰς Ὑπηρεσίας καὶ Τμήματα ὡς ἀκολούθως:

α) Ὑπηρεσίαν Εἰδήσεων καὶ Ξενογλώσσων Ἐκπομπῶν, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα :

αα) Τμῆμα Εἰδήσεων.

ββ) Τμῆμα Πολιτικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ὁμιλιῶν καὶ Σχολίων.

γγ) Τμῆμα Ξενογλώσσων Ἐκπομπῶν καὶ Δηλήσεων.

β) Ὑπηρεσίαν Ἐπικαίρων, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα :

αα) Τμῆμα Ἐπικαίρων.

ββ) Τμῆμα Ἐξωτερικῶν Μεταδόσεων Ἐπικαιρότητος.

γγ) Τμῆμα Ἀθλητικῶν Ἐκπομπῶν.

γ) Γραφεῖον Γραμματείας.

Ἄρθρον 15

Διευθύνσεις Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν

1. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διευθύνσεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀνάγονται :

α) Ἡ παρακολούθησις τῆς λειτουργίας καὶ ἡ συντήρησις τῶν ἐγκαταστάσεων εἰς τοὺς Σταθμοὺς ἐκπομπῆς, ραδιοφωνικοὺς θαλάμους καὶ Κέντρα λήψεως, ὡς καὶ ὁ προληπτικὸς ἔλεγχος τῶν ὑπὸ ἐκτέλεσιν προγραμμάτων ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν τεχνικῶν δυνατοτήτων καλῆς ἀποδόσεως.

β) Ἡ καταρτισις πάσης φύσεως τεχνικῶν μελετῶν, ἀφορωσῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν νέων πομπῶν καὶ ραδιοθαλάμων, εἰς τὴν τροποποίησιν, μετάθεσιν, βελτίωσιν, ἐπέκτασιν καὶ γενικῶς πᾶσαν διαρρύθμισιν τῶν ἐν λειτουργίᾳ ἐγκαταστάσεων.

γ) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν νέων ἐγκαταστάσεων, κατασκευῶν, ραδιοηλεκτρολογικῶν, ἠλεκτρολογικῶν καὶ μηχανολογικῶν, βάσει τῶν σχετικῶν μελετῶν, ἡ παρακολούθησις τῆς καλῆς ἐκτελέσεως των καὶ ἡ παραλαβὴ τούτων σύμφωνος πρὸς τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

δ) Ἡ πρόβλεψις προμηθείας καὶ διαχείρισις ἀναλωσίμου τεχνικοῦ ὑλικοῦ ἡ ὑλικοῦ τεχνικῆς ἀποθήκης διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ἐγκαταστάσεων, ὡς καὶ ἡ σύνταξις τεχνικῶν προδιαγραφῶν διὰ τὰς προμηθείας τεχνικοῦ ὑλικοῦ πάσης φύσεως καὶ ἡ μέριμνα διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν προμηθειῶν τούτων παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας Ὑλικοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

ε) Ἡ μελέτη νέων κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τροποποιήσεων καὶ ἐπεκτάσεων τῶν ὑφισταμένων, ὁ καταρτισμὸς τῶν ἀρχιτεκτονικῶν μελετῶν, ἡ ἐποπτεία τῆς καλῆς ἐκτελέσεως τῶν πάσης φύσεως ἔργων καὶ ἡ παραλαβὴ αὐτῶν συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

στ) Ἡ σύνταξις καὶ ἔκδοσις τεχνικῶν ἐγχειριδίων καὶ ἐνδεχομένως περιοδικοῦ τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὁ καταρτισμὸς τῶν προγραμμάτων ἐκπαιδεύσεως ἢ μετεκπαιδεύσεως, ἡ σύνθεσις τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ, ἡ διοίκησις τῶν σχολῶν μετεκπαιδεύσεως καὶ ἐν γένει ἡ ἄνοδος τῆς σταθμης τῶν τεχνικῶν, ἡ τήρησις μητρώου τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ, ἡ κατανομὴ τούτου εἰς τὰς διαφόρους Ὑπηρεσίας καὶ γενικῶς πᾶν ζήτημα ἀφορῶν τὴν παρακολούθησιν τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ.

2. Πρὸς ἄσκησιν τῶν ὡς ἄνω ἁρμοδιοτήτων ἡ Διεύθυνσις Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν διαιρεῖται εἰς Ὑπηρεσίας καὶ Τμήματα ὡς ἀκολούθως :

α) Ὑπηρεσίαν Τεχνικῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ἔχουσαν τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ ἑδαφίου α' τῆς παραγράφου 1 καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς :

αα) Τμῆμα Κέντρων Ἐκπομπῆς.

ββ) Τμῆμα Ραδιοθαλάμων καὶ Κέντρων Λήψεως.

γγ) Τμῆμα Βιομηχανικῶν Παρασίτων.

δδ) Πομπών Μπογιατίου.

εε) Κέντρον Ἐκπομπῆς Λιοσίων.

ζζ) Ἐργαστήρια Μετρήσεων καὶ Διακριβώσεων.

ηη) Συνεργείον Ἐπισκευῶν Ἠλεκτρονικῶν Συσκευῶν.

θθ) Κέντρον Λήψεως.

β) Ὑπηρεσίαν Μελετῶν, ἔχουσαν τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου 1 καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Μελετῶν.

ββ) Τμῆμα Μετρήσεων.

γ) Ὑπηρεσίαν Κατασκευῶν, ἔχουσαν τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου 1 καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Πομπῶν.

ββ) Τμῆμα Κατασκευῶν εἰς ραδιοθαλάμους καὶ κέντρα λήψεως.

δ) Ὑπηρεσίαν Τεχνικοῦ Ὑλικοῦ, ἔχουσαν τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ ἐδαφίου δ' τῆς παραγράφου 1 καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Προμηθειῶν.

ββ) Τμῆμα Διαχειρίσεως.

ε) Ὑπηρεσίαν κτιρίων, ἔχουσαν τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ ἐδαφίου ε' τῆς παραγράφου 1 καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Δομικῶν Ἔργων.

ββ) Τμῆμα Συντηρήσεως Κτιρίων.

γγ) Τμῆμα Σχεδιαστηρίου, χρησιμοποιουμένου καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν.

στ) Ὑπηρεσίαν Ἐκπαιδεύσεως καὶ Παρακολουθήσεως Τεχνικοῦ Προσωπικοῦ, ἔχουσαν τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ ἐδαφίου στ' τῆς παραγράφου 1 καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Ἐκπαιδεύσεως.

ββ) Τμῆμα Παρακολουθήσεως Τεχνικοῦ Προσωπικοῦ.

ζ) Γραφεῖον Γραμματείας

Ἄρθρον 16

Διεύθυνσις Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν

1. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διευθύνσεως Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀνάγονται:

α) Ὁ προγραμματισμὸς καὶ ἡ διαχείρισις τῶν διὰ τοῦ ραδιοφώνου μεταδιδομένων διαφημίσεων.

β) Ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ πληρωμὴ τῶν πάσης φύσεως δαπανῶν τοῦ Ἱδρύματος.

γ) Ἡ σύνταξις τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἡ παρακολούθησις τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ σύνταξις τοῦ ἀπολογισμοῦ καὶ τοῦ ἰσολογισμοῦ.

δ) Ἡ προμήθεια, ἡ διαχείρισις καὶ ἡ διάθεσις τοῦ πάσης φύσεως ὑλικοῦ.

2. Πρὸς ἄσκησιν τῶν ὡς ἄνω ἁρμοδιοτήτων ἡ Διεύθυνσις Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν διαιρεῖται εἰς Ὑπηρεσίας καὶ Τμήματα ὡς ἀκολούθως:

α) Ὑπηρεσίαν Διαφημίσεων, ἔχουσαν τὰς ἐν ἐδαφίῳ α' τῆς παραγράφου 1 ἁρμοδιότητας καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Συμβάσεων.

ββ) Τμῆμα Διαχειρίσεως Διαφημίσεων.

β) Ὑπηρεσίαν Ἐλέγχου Δαπανῶν καὶ Λογιστηρίου, ἔχουσαν τὰς ἐν ἐδαφίῳ β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 1 ἁρμοδιότητας καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Συναλλαγῆς καὶ Ἀμοιβῆς Προσωπικοῦ.

ββ) Τμῆμα Λογιστηρίου.

γγ) Τμῆμα Προϋπολογισμοῦ καὶ Ἀπολογισμῶν.

δδ) Τμῆμα Ἐλέγχου Δαπανῶν.

εε) Τμῆμα Εἰδικοῦ Λογιστηρίου Συνδρομητῶν.

γ) Ὑπηρεσίαν Ὑλικοῦ, ἔχουσαν τὰς ἐν ἐδαφίῳ δ' τῆς παραγράφου 1 ἁρμοδιότητας καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Προμηθειῶν.

ββ) Τμῆμα Διαχειρίσεως καὶ Διαθέσεως Ὑλικοῦ.

δ) Τμῆμα Κοστολογήσεως καὶ Στατιστικῆς.

ε) Τμῆμα Ταμείων Εἰσπράξεων καὶ Πληρωμῶν.

στ) Γραφεῖον Γραμματείας.

Ἄρθρον 17

Διεύθυνσις Συνδρομητῶν

1. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διευθύνσεως Συνδρομητῶν ἀνάγονται:

α) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν συνδρομητῶν ραδιοφώνου καὶ τὴν παρακολούθησιν τῶν μεταβολῶν αὐτῶν, ὡς καὶ διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξιν τῶν συνδρομῶν.

β) Ἡ ἔρευνα πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ δίωξιν τῶν ἐμπόρων καὶ ἄλλων κατόχων ραδιοφώνων, τῶν μὴ συμμορφουμένων πρὸς τὰς ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων ὑποχρεώσεις αὐτῶν ἐναντι τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας.

γ) Ἡ διὰ μηχανογραφικῶν μέσων ἐκτέλεσις λογιστικῶν, στατιστικῶν καὶ ἑτέρων συναφῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἱδρύματος.

2. Πρὸς ἄσκησιν τῶν ὡς ἄνω ἁρμοδιοτήτων ἡ Διεύθυνσις Ἐκμεταλλεύσεως διαιρεῖται εἰς Ὑπηρεσίας καὶ Τμήματα ὡς ἀκολούθως:

α) Ὑπηρεσίαν Βεβαιώσεως Συνδρομῶν, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Γενικοῦ Μητρώου.

ββ) Τμῆμα Διώξεως Λαθροκοινούντων καὶ Ἀγνώστου Διευθύνσεως Συνδρομητῶν.

β) Ὑπηρεσίαν Ἐσόδων, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Εἰσπράξεως Ἀθηνῶν.

ββ) Τμῆμα Εἰσπράξεων Πειραιῶς.

γγ) Τμῆμα Εἰσπράξεων Ἐπαρχιῶν.

δδ) Τμῆμα Εἰσπράξεων Καθυστερουμένων Ὀφειλῶν.

γ) Ὑπηρεσίαν Μηχανογραφήσεως, ὑποδιαι-

ρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Παραγωγῆς.

ββ) Τμῆμα Μελετῶν.

δ) Γραφεῖον Γραμματείας.

Ἄρθρον 18

1. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διευθύνσεως Διοικητικοῦ ἀνάγονται:

α) Ἡ ρύθμισις τῶν θεμάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐν γένει ὑπηρεσιακὴν κατάστασιν τῶν ὑπαλλήλων, ὡς καὶ ἡ μέριμνα διὰ τὴν εὐπρόσωπον παρουσίασιν τῶν χώρων τοῦ Ἱδρύματος.

β) Ἡ σύνταξις καὶ τήρησις μητρώου καὶ τῶν ἀτομικῶν φακέλων τοῦ προσωπικοῦ, ἡ παρακολούθησις καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς παρουσίας τοῦ προσωπικοῦ κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας, ὡς καὶ ἡ σύνταξις καὶ διαβίβασις τῶν μεταβολῶν τῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν συνεπαγομένων μεταβολὴν εἰς τὰς ἀποδοχὰς αὐτῶν.

γ) Ἡ ρύθμισις τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῶν ὀχημάτων τοῦ Ἱδρύματος.

δ) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν παραλαβήν, πρωτοκόλλησιν καὶ διανομὴν τῆς εἰσερχομένης ἀλληλογραφίας καὶ διεκπεραίωσιν τῆς ἐξερχομένης, ἁπλῆς καὶ ἐμπιστευτικῆς, τόσον ἑλληνικῆς, ὅσον καὶ ξενογλώσσου.

ε) Ἡ μέριμνα διὰ τὴν μετάφρασιν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς εἰς ξένας γλώσσας καὶ ἀντιστρόφως τῆς ἀλληλογραφίας.

στ) Ἡ ὑγειονομικὴ παρακολούθησις καὶ περίθαλψις τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἡ λειτουργία προχείρου ἰατρείου ἐν τῷ Ἱδρύματι.

2. Πρὸς ἄσκησιν τῶν ὡς ἄνω ἁρμοδιοτήτων ἡ Διεύθυνσις Διοικητικοῦ διαιρεῖται εἰς Ὑπηρεσίας καὶ Τμήματα ὡς ἀκολούθως:

α) Ὑπηρεσίαν Προσωπικοῦ, ἔχουσαν τὰς ἐν ἐδαφίῳ α', β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 1 ἁρμοδιότητας καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Ὑπηρεσιακῆς Καταστάσεως Προσωπικοῦ.

ββ) Τμῆμα Γενικοῦ Μητρώου καὶ Μεταβολῶν Προσωπικοῦ.

γγ) Τμῆμα Κινήσεως Ὀχημάτων.

β) Ὑπηρεσίαν Διεκπεραιώσεως, ἔχουσαν τὰς ἐν ἐδαφίῳ δ' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 ἁρμοδιότητας καὶ ὑποδιαιρουμένην εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

αα) Τμῆμα Ἀλληλογραφίας.

ββ) Τμῆμα Διεκπεραιώσεως.

γγ) Τμῆμα Μεταφράσεων.

γ) Ὑγειονομικὴν Ὑπηρεσίαν, ἔχουσαν τὰς ἐν ἐδαφίῳ στ' τῆς παραγράφου 1 ἁρμοδιότητας.

δ) Γραφεῖον Γραμματείας.

Ἄρθρον 19

Διεύθυνσις Δημοσίων Σχέσεων

Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Διευθύνσεως Δημοσίων Σχέσεων ἀνάγεται ἡ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἐντολὰς τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ πραγματοποίησις ἐπαφῶν μετὰ προσωπικοτήτων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπισκεπτομένων τὸ Ἵδρυμα καὶ ἡ ξενάγησις αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ κατόπιν παρομοίων ἐντολῶν ὀργάνωσις ποικίλων δημοσίων ἐκδηλώσεων τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 20

Ὑπηρεσία Συγκροτήματος Ραδιοθαλάμων Ἀθηνῶν

1. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ὑπηρεσίας Συγκροτήματος Ραδιοθαλάμων Ἀθηνῶν ἀνάγεται ἡ μέριμνα διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν ἐκπομπῶν τοῦ προγράμματος, διὰ τὴν ἠχογράφησιν τῶν ἐκπομπῶν, διὰ τὴν ἀρτίαν λειτουργίαν καὶ συντήρησιν τῶν ἐγκαταστάσεων τῶν Ραδιοθαλάμων καὶ διὰ τὴν λῆψιν καὶ ἀναμετάδοσιν ἐκπομπῶν ξένων Ραδιοφωνικῶν Σταθμῶν, ὡς καὶ ἀνταποκρίσεων.

Ὁ Προϊστάμενος ταύτης εὐθύνεται ἐναντι τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως (Διεύθυνσις Παραγωγῆς Προγράμματος) διὰ τὴν καλὴν καὶ ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τοῦ Προγράμματος.

Ὁμοίως εὐθύνεται ἐναντι τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως (Διεύθυνσις Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν) διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῶν Τεχνικῶν Ἐγκαταστάσεων.

2. Πρὸς ἄσκησιν τῶν ὡς ἄνω ἁρμοδιοτήτων αὐτῆς ἡ Ὑπηρεσία Συγκροτήματος Ραδιοθαλάμων Ἀθηνῶν ὑποδιαιρεῖται εἰς τὰ ἑξῆς Τμήματα:

α) Τμῆμα Τεχνικῶν

β) Τμῆμα Ἠχογραφήσεων

γ) Τμῆμα Κεντρικοῦ Τεχνικοῦ Ἐλέγχου καὶ Λήψεων.

δ) Τμῆμα Ταινιοθήκης.

ε) Τμῆμα Φροντιστῶν.

στ) Τμῆμα Ραδιοθαλάμου Μουρούζη.

Ἄρθρον 21

Τμῆμα Ἐκδόσεως Ραδιοπρογράμματος

Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Τμήματος Ἐκδόσεως Ραδιοπρογράμματος, ὑπαγομένου ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν, ἀνάγεται ἡ μέριμνα διὰ τὴν ἔκδοσιν περιοδικοῦ, περιλαμβάνοντος τὰ προγράμματα ὅλων τῶν εἰς τὸ Ε.Ι.Ρ. ὑπαγομένων Ραδιοσταθμῶν, ποικίλην ἄλλην ὕλην καὶ διαφημίσεις.

Ἄρθρον 22

Γραφεῖον Γενικοῦ Διευθυντοῦ

Τὸ Γραφεῖον Γενικοῦ Διευθυντοῦ ὑποβλέπει εἰς τὴν καθόλου ἐξυπηρέτησιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν κατὰ τὸν νόμον καὶ τὸν παρόντα Κανονισμὸν ἁρμοδιοτήτων του.

Ἄρθρον 23

Γραμματεία Πρακτικῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Γραμματείας Πρακτικῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀνάγεται ἡ μέριμνα διὰ τὴν κανονικὴν τήρησιν τῶν πρακτι-

κών αὐτοῦ καὶ τὴν καταχώρησιν εἰς ἐπίσημον βιβλίον, διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποσπασμάτων καὶ διὰ τὴν ὑποβολὴν εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον τῶν πρακτικῶν πρὸς ἔγκρισιν καὶ διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων.

Ἄρθρον 24

Περιφερειακαὶ Ὑπηρεσίαι

1. Αἱ περιφερειακαὶ Ὑπηρεσίαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ τοὺς Ραδιοφωνικοὺς Σταθμοὺς Θεσσαλονίκης, Κερκύρας, Κομοτηνῆς, Ρόδου, Χανίων, Πατρῶν καὶ Βόλου.

2. Οἱ ἐπαρχιακοὶ Σταθμοὶ διακρίνονται εἰς Σταθμοὺς Α', Β', Γ' καὶ Δ' τάξεως, μεταβάλλονται δὲ ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, συντρεχουσῶν τῶν πρὸς τοῦτο προϋποθέσεων.

α) Α' Τάξεως εἶναι οἱ διαθέτοντες συγκρότημα ραδιοθαλάμων πρὸς παραγωγὴν μεγάλης διαρκείας τοπικοῦ προγράμματος.

β) Β' τάξεως εἶναι οἱ χρησιμεύοντες ὡς Σταθμοὶ ἀναμεταδόσεως τῶν προγραμμάτων Ἀθηνῶν καὶ διαθέτοντες ἐν τῷ κτιρίῳ τοῦ πομποῦ μικρὸν ραδιοθάλαμον διὰ τὴν παραγωγὴν μικρᾶς διαρκείας τοπικοῦ προγράμματος.

γ) Γ' τάξεως εἶναι οἱ χρησιμεύοντες μόνον ὡς Σταθμοὶ ἀναμεταδόσεως προγραμμάτων Ἀθηνῶν.

δ) Δ' τάξεως εἶναι οἱ ἄνευ προσωπικοῦ αὐτόματοι Σταθμοὶ ἀναμεταδόσεως.

3. Ἡ συγκρότησις τῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν ἐπαρχιακῶν Σταθμῶν εἶναι ἡ ἀκόλουθος:

α) Οἱ Σταθμοὶ Α' τάξεως περιλαμβάνουν:

αα) Γραμματείαν καὶ Γραφεῖον Προσωπικοῦ παρὰ τῷ Προϊσταμένῳ.

ββ) Τμῆμα Γενικῶν Ἐκπομπῶν καὶ Προγράμματος.

γγ) Τμῆμα Τεχνικόν.

δδ) Γραφεῖον Οἰκονομικῆς Διαχειρίσεως.

εε) Ὑπηρεσίαν Πομποῦ.

ζζ) Ὑπηρεσίαν Ραδιοθαλάμων.

ηη) Συνεργεῖον Βιομηχανικῶν Παρασίτων.

θθ) Τμῆμα Συνδρομητῶν.

Ὁ Προϊστάμενος τοῦ Τεχνικοῦ Τμήματος προΐσταται καὶ τῆς Ὑπηρεσίας Ραδιοθαλάμων.

β) Οἱ Σταθμοὶ Β' τάξεως περιλαμβάνουν:

αα) Γραφεῖα Γενικῶν Ἐκπομπῶν καὶ Προγράμματος παρὰ τῷ Προϊσταμένῳ.

ββ) Γραφεῖον Προσωπικοῦ καὶ Γραμματείας.

γγ) Γραφεῖον Πομποῦ καὶ Ραδιοθαλάμων.

δδ) Γραφεῖον Οἰκονομικῆς Διαχειρίσεως.

εε) Συνεργεῖον Βιομηχανικῶν Παρασίτων.

Ὁ Προϊστάμενος τοῦ Γραφείου Πομποῦ καὶ Ραδιοθαλάμων εἶναι καὶ Τεχνικὸς Σύμβουλος τοῦ Προϊσταμένου. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Σταθμοῦ δύναται νὰ συγκεντρωθῶσι καὶ τὰ καθήκοντα τῶν Προϊσταμένων τῶν Γραφείων Προγράμματος, Προσωπικοῦ, Γραμματείας καὶ Οἰκονομικῆς Διαχειρίσεως.

γ) Οἱ Σταθμοὶ Γ' τάξεως διαθέτουσι μόνον τεχνικὸν προσωπικόν, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ πομποῦ, καὶ συνεργεῖον βιομηχανικῶν παρασίτων. Ὁ Προϊστάμενος τοῦ πομποῦ προΐσταται καὶ τοῦ Σταθμοῦ.

δ) Οἱ Σταθμοὶ Δ' τάξεως περιλαμβάνουν φυλάκιον.

Κεφάλαιον Γ'

Καταστασις ὑπαλλήλων Ε.Ι.Ρ.

Ἄρθρον 25

Διάκρισις προσωπικοῦ Ε.Ι.Ρ.

1. Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἱδρύματος ἀποτελεῖται ἀπό:

α) Ὑπαλλήλους.

β) Τακτικοὺς συνεργάτας ἐκπομπῶν καὶ προγράμματος.

2. Οἱ ὑπάλληλοι διακρίνονται εἰς μονίμους καὶ ἐπὶ συμβάσει δημοσίου δικαίου πενταετοῦς τὸ πολὺ διαρκείας.

3. Πρόσληψις ὑπαλλήλων ἐπὶ συμβάσει δημοσίου δικαίου ἐπιτρέπεται μόνον ὅπου εἰδικῶς προβλέπεται ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ.

4. Αἱ καθαρίστριαι καὶ οἱ νυκτοφύλακες προσλαμβάνονται διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ἡ ἁμοιβὴ τούτων καθορίζεται εἰς μηνιαῖον μέν μισθὸν διὰ τοὺς νυκτοφύλακας καὶ τὰς πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 2312/1953 διορισθείσας καθαρίστριας, εἰς ἡμερομίσθιον δὲ διὰ τὰς μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου διορισθείσας καθαρίστριας.

Ἄρθρον 26

Συνεργάται ἐκπομπῶν καὶ προγράμματος

1. Οἱ τακτικοὶ συνεργάται ἐκπομπῶν καὶ προγράμματος προσλαμβάνονται ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου διαρκείας ἀπὸ τριῶν μηνῶν μέχρι τριῶν ἐτῶν, ἡ δὲ ἁμοιβὴ αὐτῶν καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

2. Οἱ ἔκτακτοι συνεργάται ἐκπομπῶν καὶ προγράμματος, μὴ ἀποτελοῦντες προσωπικὸν τοῦ Ἱδρύματος, ὁρίζονται ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐπὶ ἡμερησίᾳ ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἀποζημιώσει ἀποκλειστικῶς πρὸς παραγωγὴν προγράμματος.

3. Οἱ τακτικοὶ συνεργάται προγράμματος δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι συνολικῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν 165.

4. Εἰς τοὺς συνεργάτας ἐκπομπῶν καὶ προγράμματος περιλαμβάνονται:

α) Οἱ δημοσιογράφοι, οἱ συντάσσοντες καὶ ἐλέγχοντες τὰ δελτία εἰδήσεων.

β) Οἱ λογοτέχναι, καλλιτέχναι, ἐπιστήμονες καὶ δημοσιογράφοι, οἱ προσφέροντες οἱανδήποτε πνευματικήν, καλλιτεχνικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος καὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

γ) Οἱ συντάκται, μεταφρασταὶ καὶ ἐκφωνηταὶ ξεναγλώσσων ἐκπομπῶν.

δ) Οἱ ἀκροαταὶ καὶ συντάκται δελτίων ξένων Σταθμῶν.

Άρθρον 27

Μουσικοί Ε.Ι.Ρ.

Οι μουσικοί - μέλη των παρά τῷ Ε.Ι.Ρ. Ὀρχηστρῶν - προσλαμβάνονται ἐπὶ εἰδικῇ συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὑπὸ ὅρους ἐγκριγομένους ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 26 παράγραφος 3 προβλεπόμενον συνολικὸν ἀριθμὸν τακτικῶν συντάκτων προγράμματος.

Άρθρον 28

Τύποι συμβάσεων

Οἱ τύποι τῶν συμβάσεων μεταξὺ Ἱδρύματος καὶ ὑπαλλήλων, ὡς καὶ οἱ ὅροι προσλήψεως συντακτῶν, καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἰσηγήσει τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

Άρθρον 29

Διάρθρωσις ὀργανικῶν θέσεων ὑπαλλήλων Ε.Ι.Ρ.

1. Αἱ τακτικαὶ θέσεις ὑπαλλήλων τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας διαρθροῦνται ὡς ἑξῆς:

α) Α' Κατηγορία.

αα) Α1 Κλάδος Διοικητικός.

3 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ.
2 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ.
4 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ - 4ῳ.
12 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 9ῳ - 6ῳ.

21

ββ) Α2 Κλάδος Ἐκπομπῶν καὶ Προγράμματος.

3 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ.
4 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ.
9 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ - 4ῳ.
24 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 9ῳ - 6ῳ.

40

γγ) Α3 Κλάδος Οἰκονομικός.

2 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ.
3 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 3.
8 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ - 4ῳ.
54 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 9ῳ - 6ῳ.

67

δδ) Α4 Κλάδος Ἠλεκτρολόγων, Μηχανολόγων καὶ Φυσικῶν Ραδιοηλεκτρολόγων.

2 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ, ἐξ ὧν ἡ μία ἀναπληρωτοῦ Διευθυντοῦ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν.
4 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ.
6 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ - 4ῳ.
6 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 6ῳ.

18

εε) Α5 Κλάδος Πολιτικῶν Μηχανικῶν - Ἀρχιτεκτόνων.

1 θέσις ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ.
1 θέσις ἐπὶ βαθμοῖς 6ῳ - 4ῳ.

2

ξξ) Α6 Κλάδος Ἰατρῶν.

1 θέσις ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ.
1 θέσις ἐπὶ βαθμοῖς 6ῳ - 4ῳ.

2

β) Β' Κατηγορία:

αα) Β1 Κλάδος Διοικητικὸς καὶ Προγράμματος.

24 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ - 4ῳ.
155 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 11ῳ - 6ῳ.

179

ββ) Β2 Κλάδος Ἐκφωνητῶν.

1 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ - 4ῳ.
41 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 10ῳ - 6ῳ.

45

γγ) Β3 Κλάδος Δακτυλογράφων.

52 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 11ῳ - 6ῳ.

δδ) Β4 Κλάδος Οἰκονομικός.

14 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ - 4ῳ.
187 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 11ῳ -6 ῳ.

201

εε) Β5 Κλάδος Ἐπιμελητῶν Εἰσπράξεων.

30 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 11ῳ - 7ῳ.

ξξ) Β6 Κλάδος Τεχνιτῶν Αὐτοκινήτων.

2 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 11ῳ -6ῳ.

ηη) Β7 Κλάδος Ὁδηγῶν Αὐτοκινήτων.

25 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 10ῳ - 8ῳ.

θθ) Β8 Κλάδος Νοσοκόμων.

1 θέσις ἐπὶ βαθμῷ 11ῳ - 7ῳ.

ιι) Β9 Κλάδος Ραδιοτεχνικός.

19 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ - 4ῳ.
191 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 10ῳ -6ῳ.

210

κκ) Β10 Κλάδος Συντηρητῶν Κτιρίων.

1) θέσις ἐπὶ βαθμοῖς 10ῳ - 5ῳ.

λλ) Β11 Κλάδος Σχεδιαστῶν.

4 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 10ῳ - 6ῳ.

γ) Γ' Κατηγορία:

αα) Γ1 Κλάδος Κλητήρων.

1 θέσις ἐπὶ βαθμῷ 8ῳ.
51 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 13ῳ - 9ῳ.

52

2. Μία τῶν ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ θέσεων τοῦ Α1 Κλάδου Διοικητικοῦ, εἰδικώτερον δὲ ἡ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Θεσσαλονίκης, πληροῦται δι' ὑπαλλήλου ἐπὶ συμβάσει δημοσίου δικαίου.

3. Μία τῶν ἐπὶ βαθμῷ 2ῳ θέσεων τοῦ Α2 Κλάδου Ἐκπομπῶν καὶ Προγράμματος, εἰδικώτερον δὲ ἡ τοῦ Προϊσταμένου Διευθύνσεως Εἰδήσεων καὶ Ἐπικαίρων, δύναται νὰ πληροῦται δι' ὑπαλλήλου ἐπὶ συμβάσει δημοσίου δικαίου ἔχοντος τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσιογράφου.

4. Αἱ θέσεις τοῦ Α6 Κλάδου Ἰατρῶν δύναν-

και νά πληρούνται δι' ὑπαλλήλων ἐπί συμβάσει δημοσίου δικαίου.

5. Ἡ θέσις τοῦ προϊσταμένου Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Κερκύρας πληροῦται δι' ὑπαλλήλου ἐπί συμβάσει δημοσίου δικαίου.

6. Ἡ θέσις τοῦ Β8 Κλάδου νοσοκόμων δύναται νά πληροῦται καί δι' ὑπαλλήλου ἐπί συμβάσει δημοσίου δικαίου.

Ἄρθρον 30

Προσωπικόν ἐπί συμβάσει δημοσίου δικαίου

1. Ἐπί συμβάσει δημοσίου δικαίου προσλαμβάνονται :

α) Παρά τῇ Γενικῇ Διευθύνσει.

Ἐπιθεωρητής Ἐπαρχιακῶν Σταθμῶν ἐπί ἀποδοχαῖς μέχρι καί τοῦ βαθμοῦ 2ου. 1

β. Παρά τῇ Διευθύνσει Διοικητικοῦ.

Διερμηνεῖς καί μεταφρασταί μέχρι καί τοῦ βαθμοῦ 1ου 3

γ) Παρά τῇ Διευθύνσει Μελετῶν καί Ἐκπονήσεως Προγράμματος ὑπάλληλοι παρακολουθήσεως ἐκπομπῶν ἐπί ἀποδοχαῖς μέχρι καί τοῦ βαθμοῦ 6ου 5

δ) Παρά τῇ Διευθύνσει Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν.

αα) Πολιτικοί μηχανικοί ἤ καί ἀρχιτέκτονες ἐπί ἀποδοχαῖς μέχρι καί 3ου βαθμοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ 2

ββ) Μηχανοδηγοί, ἠλεκτροτεχνῖται, ξυλουργοί, μηχανοτεχνῖται κλπ. 18

Ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μηχανοδηγοί, ἠλεκτροτεχνῖται καί μηχανοτεχνῖται προσλαμβάνονται ἐπί ἀποδοχαῖς τεχνικοῦ προσωπικοῦ, ἀντιστοιχούσαις εἰς 11ον ἕως καί 5ον βαθμούς, καί ξυλουργοί κλπ. ἐπί ἀποδοχαῖς διοικητικοῦ προσωπικοῦ, ἀντιστοιχούσαις εἰς 11ον ἕως καί 6ον βαθμούς.

γγ) Ἐργοδηγοί ἁρμοδιότητος κτιρίων 2

Ἐπί ἀποδοχαῖς 11ου ἕως καί 6ου βαθμοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ 2

ε) Παρά τῇ Διευθύνσει Συνδρομητῶν Ἐπιθεωρητής Εἰσπράξεων ἐπί ἀποδοχαῖς μέχρι καί τοῦ βαθμοῦ 2ου 1

Σύνολον 32

2. Οἱ κατά τήν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου προσλαμβανόμενοι δύο πολιτικοί μηχανικοί ἤ καί ἀρχιτέκτονες διορίζονται ὅσοις ἐκτελοῦνται οἰκοδομικά ἔργα τοῦ Ἱδρύματος πρός ἐκτέλεσιν καί ἐπίβλεψιν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν.

Ἄρθρον 31

Προσωπικόν ἐπί συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου

1. Ἐπί συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβάνονται :

α) Τεχνικός σύμβουλος 1

β) Σύμβουλοι προγράμματος 2

γ) Τακτικοί συνεργάται προγράμματος 165

δ) Πρόσθετοι ἀστυφύλακες 10

ε) Νυκτοφύλακες 11

στ) Καθαρίστριαι 45

ζ) Μεταφορεύς ὑλικοῦ ἐπί ἡμερησίᾳ ἀποζημιώσει 1

Σύνολον 265

2. Ὁ Τεχνικός σύμβουλος παρέχει πρός τήν Γενικήν Διεύθυνσιν τεχνικάς καί ὀργανωτικάς πληροφορίας καί ὑποδείξεις.

Ἄρθρον 32

Προσωπικόν ἐπί ποσοστοῖς

1. Τό Ε.Ι.Ρ. δύναται πρός πραγματοποίησιν ἐν ἐκ συνδρομῶν εἰσπράξεων αὐτοῦ νά προσλαμβάνῃ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπό τοῦ Ὑφυπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, εἰσπράκτορας ἐπί ποσοστοῖς ἐπί συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου.

2. Ὁμοίως κατά τήν ἀνωτέρω διαδικασίαν δύναται νά προσλαμβάνῃ ἐπί ποσοστοῖς ὄργανα διώξεως λαθροακουστῶν καί ἀναζητήσεως ἀγνώστου διαμονῆς συνδρομητῶν.

Ἄρθρον 33

Κατανομή θέσεων

Πᾶσαι αἱ διά τοῦ παρόντος προβλεπόμεναι θέσεις κατανέμονται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰς τάς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος κατά λόγον τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν.

Ἄρθρον 34

Ἐξαιρέσεις ἀπό διαγωνισμόν

Διαγωνισμός δέν ἀπαιτεῖται διά τό ἐπί συμβάσει δημοσίου ἤ ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανόμενον προσωπικόν.

Ἄρθρον 35

Προσόντα διορισμοῦ καί προαγωγῆς

1. Τά εἰδικά τυπικά προσόντα διορισμοῦ εἰς τόν εἰσαγωγικόν βαθμόν ἑκάστου κλάδου ὁρίζονται ἀποκλειστικῶς ὡς ἑξῆς :

α) Α' Κατηγορίας

αα) Διά τόν Α1 Κλάδον : Πτυχίον Σχολῆς Νομικῆς ἤ Πολιτικῶν καί Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν Πανεπιστημίου ἤ τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν.

ββ) Διά τόν Α2 Κλάδον : Τά τοῦ Α1 Κλάδου ἤ πτυχίον Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου.

γγ) Διά τόν Α3 Κλάδον : Τά τοῦ Α1 Κλάδου ἤ πτυχίον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καί Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἤ τῆς Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς.

δδ) Διά τόν Α4 Κλάδον : Πτυχίον ἠλεκτρολόγου - μηχανολόγου τοῦ Ε.Μ. Πολυτεχνείου ἤ τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἤ τοῦ Φυσικοῦ Τμήματος τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν ἤ Θεσσαλονίκης μέ ἐνδεικτικόν ραδιοηλεκτρολογίας.

εε) Διά τόν Α5 Κλάδον : Πτυχίον πολιτικοῦ μηχανικοῦ ἤ ἀρχιτέκτονος τοῦ Ε. Μ. Πολυτεχνείου ἤ τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπι-

στημίου Θεσσαλονίκης.

ζζ) Διά τὸν Α6 Κλάδον: Πτυχίου Ἰατρικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου καὶ εἰδικότης παθολόγου.

β) Β' Κατηγορίας

αα) Διά τὸν Β1 Κλάδον: Ἀπολυτηρίου Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσοτίμου Σχολῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

ββ) Διά τὸν Β2 Κλάδον: Τὰ τοῦ Β1 Κλάδου καὶ ἐπαρκὴς γνῶσις τυπλάχιστον δύο ξένων γλωσσῶν τῆς προτιμήσεως τοῦ ὑποψηφίου, ἐξ ὧν ἡ μία ἀπαραιτήτως δέον νὰ εἶναι ἡ γαλλικὴ ἢ ἡ ἀγγλική, ἐπὶ πλέον δὲ ὑποβολὴ εἰς προφορικὴν ἐξέτασιν πρὸς διαπίστωσιν τῆς ὀρθοφωνίας, προφορᾶς τόνου φωνῆς κλπ.

γγ) Διά τὸν Β3 Κλάδον: Τὰ τοῦ Β1 Κλάδου καὶ ἀρτία γνῶσις ἑλληνικῆς δακτυλογραφίας.

δδ) Διά τὸν Β4 Κλάδον: Τὰ τοῦ Β1 Κλάδου.

εε) Διά τὸν Β5 Κλάδον: Τὰ τοῦ Β1 Κλάδου.

ζζ) Διά τὸν Β6 Κλάδον: Ἀπολυτηρίου Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ πτυχίου ἀντιστοίχου εἰδικότητος Τεχνικῆς Σχολῆς.

ηη) Διά τὸν Β7 Κλάδον: Ἀπολυτηρίου Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ ἐπαγγελματικὸν δίπλωμα ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου Β' κλάσεως, ὡς καὶ τριετὴς ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου.

θθ) Διά τὸν Β8 Κλάδον: Πτυχίου Σχολῆς Ἀδελφῶν Νοσοκόμων μονοετοῦς τυπλάχιστον φοιτήσεως.

ιι) Διά τὸν Β9 Κλάδον: Πτυχίου ραδιοηλεκτρολόγων Δημοσίας Τεχνικῆς Σχολῆς τριετοῦς μεταγυμνασιακῆς φοιτήσεως ἢ πτυχίου ἰσοτίμου πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν Δημοσίων Τεχνικῶν Σχολῶν ἀπονεμόμενα.

κκ) Διά τὸν Β10 Κλάδον: Πτυχίου οἰκοδομικῆς ἢ δομικῶν ἔργων τῆς Σιβιτανιδείου ἢ ἑτέρας κατωτέρας ἀναγνωρισμένης Τεχνικῆς Σχολῆς ἢ πτυχίου ἐργολάβου β' τάξεως.

λλ) Διά τὸν Β11 Κλάδον: Ἀποδεικτικὸν τρίτης τάξεως ἑξατάξου Γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσοτίμου Σχολῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως καὶ πεῖρα περὶ τὰς σχεδιάσεις.

γ) Γ' Κατηγορίας

Διά τὸν Γ1 Κλάδον: Ἀπολυτηρίου Δημοτικοῦ Σχολείου.

2. Εἰδικῶς διὰ τὰ ραδιοτεχνικὰ προσωπικὰ Β' Κατηγορίας εἰς ὃν βαθμὸν προάγονται ἐκ τοῦ ἴου μόνον οἱ ἐπιτυχῶς ἀποφοιτήσαντες ἐκ τῆς Σχολῆς Μετεκπαιδεύσεως τοῦ Ε.Ι.Ρ. καὶ ὑποστάντες σχετικὴν δοκιμασίαν.

3. Οὐδεὶς διορίζεται εἰς τὸν Κλάδον Β7 ὁδηγῶν αὐτοκινήτων πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 21ου ἔτους καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 40οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του.

Ἄρθρον 36

Ἀποδοχαὶ ὁδηγῶν καὶ τεχνιτῶν αὐτοκινήτων

Οἱ ὑπάλληλοι τῶν Κλάδων τεχνιτῶν αὐτοκινήτων καὶ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τῆς Β' Κατηγορίας λαμβάνουσι τὰς ἀποδοχὰς τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων ἀντιστοίχου βαθμοῦ τοῦ Ε.Ι.Ρ.

Ἄρθρον 37

Ὑπερεργασία ὑπαλλήλων

1. Τὸ μόνιμον καὶ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν ὑποχρεοῦται εἰς ὑπερωριακὴν, ἡμερησίαν καὶ νυκτερινὴν ἀπὸ 22.00'—06.00' ὥρας ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἀποχρώντως δεδικαιολογημένη ὑπηρεσιακὴ ἀνάγκη.

2. Περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν οὐσιαστικῶν ταύτων προϋποθέσεων ἀποφαίνεται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 38

Ἐπίδομα διδασκαλίας — Ἀμοιβὴ μελετῶν

1. Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τους διδάσκοντας εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ε.Ι.Ρ. συντηρούμενα σχολεῖα καὶ κέντρα ἐκπαιδεύσεως χορηγεῖται ἐπίδομα καθ' ὥραν διδασκαλίας, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῇ κατὰ διδάσκοντα καὶ διὰ τὸ σύνολον τῶν καθ' ἑκάστην ἐκπαιδευτικὴν περίοδον ὡρῶν διδασκαλίας τον τὸ 30ὸ τῶν κατὰ τὴν διαρκειαν ταύτης μηνιαίων μισθῶν του. Ὁ τελευταῖος οὗτος περιορισμὸς δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς ἐκτάκτους συνεργάτας προγράμματος.

2. Ἐπίσης εἰς τοὺς διδάσκοντας εἰς τὰ σχολεῖα καὶ ἐκπαιδευτικὰ Κέντρα τοῦ Ε.Ι.Ρ., τοὺς μὴ ἀνήκοντας εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικόν, χορηγεῖται ἐπίδομα καθ' ὥραν διδασκαλίας κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὰ καθοριζόμενα ὑπὸ τῶν σχετικῶν νόμων διὰ τοὺς διδάσκοντας εἰς ἀντιστοίχους Σχολὰς τοῦ Δημοσίου.

3. Κατὰ τὴν διαρκειαν τῆς φοιτήσεως τῶν οἱ νεοπροσλαμβανόμενοι τεχνικοὶ κατηγορίας Β' λαμβάνουσι τὰ 80 ο/ο τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀντιστοίχου εἰσαγωγικοῦ βαθμοῦ.

4. Ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάθεσις εἰδικῶν μελετῶν καὶ ἐφαρμογῶν, ὡς καὶ συντάξεως τεχνικῶν ἐγχειριδίων καὶ ἐκπαιδευτικῶν βιβλίων, εἰς ὑπαλλήλους τοῦ Ἱδρύματος, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καθοριζούσης ὁμοῦ καὶ τὴν σχετικὴν ἀμοιβήν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ ἐργασίαι αὗται θὰ ἐκτελῶνται ἐκτὸς τῶν ὑπηρεσιακῶν ὡρῶν ἐργασίας.

Ἄρθρον 39

Ἐπίδομα διαχειριστικῶν λαθῶν

Εἰς τοὺς ταμίας καὶ βοηθοὺς αὐτῶν παρέχεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπίδομα διαχειριστικῶν λαθῶν κατὰ τὰς ἑκάστοτε κειμένας διατάξεις.

Ἄρθρον 40

Ἐπίδομα πρώτης ἐγκαταστάσεως

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως, παρέχεται εἰς τοὺς μετατιθεμένους ἐκ τοῦ Κέντρου εἰς Ἐπαρχιακοὺς Σταθμοὺς ἢ ἐξ ἑνὸς Ἐπαρχιακοῦ Σταθμοῦ εἰς ἕτερον μονίμους ὑπαλλήλους τοῦ Ἱδρύματος παντὸς κλάδου ἡμερήσιον ἐπίδομα πρώτης ἐγκαταστάσεως ἐκ

δραχμῶν 30 ἑκάστην.

Ἄρθρον 41

Ἀποζημίωσις ἐκτὸς ἕδρας

Οἱ ἐκτὸς ἕδρας αὐτῶν μετακινούμενοι δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας λαμβάνουσι διὰ τὰς ἐκ τῆς μετακινήσεως ταύτης δαπάνας ἀποζημίωσιν ἴσην μὲ τὸ 1/30 τοῦ μηνιαίου αὐτῶν μισθοῦ μετὰ τοῦ τυχὸν ἀπονεμηθέντος αὐτοῖς ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ (ἄρθρον 9 ἀ.ν. 1538/1950) καὶ ἐπιδόματος πολυετίας.

Ἄρθρον 42

Ἀποζημίωσις

Εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους τοῦ Ε.Ι.Ρ. καταβάλλεται ἀποζημίωσις τριῶν μηνῶν ἀποδοχῶν εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις:

α) Ἀπολύσεως λόγῳ καταργήσεως θέσεως κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 187 § 4 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ὁριζόμενα.

β) Θανάτου, ἀπολύσεως λόγῳ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος ἢ ὁρίου ἡλικίας.

Ἄρθρον 43

Ὡράριον ἐργασίας ἐκφωνητῶν

Τὸ κανονικὸν ὡράριον ἐργασίας τῶν ἐκφωνητῶν ὁρίζεται εἰς πέντε ὥρας καθ' ἑκάστην.

Ἄρθρον 44

Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ Ε.Ι.Ρ.

1. Προκειμένου περὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ Ε.Ι.Ρ. (μονίμων, ἐπὶ συμβάσει ἢ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ) καθήκοντα Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελοῦν οἱ παρὰ τῇ Ὑγειονομικῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ἱδρύματος ὑπηρετοῦντες ἰατροί.

2. Τὰ τοῦ τρόπου ἀσκήσεως τῶν ἔργων τῆς παρὰ τῷ Ε.Ι.Ρ. Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Ἡ Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ε.Ι.Ρ. συνεδριάζει καθ' ἑκάστην, τηροῦσα ἰδίαν βιβλίον συνεδριάσεων, ἐν ᾧ καταχωρίζονται αἱ καθ' ἡμέραν περιπτώσεις, ἀναγραφομένης καὶ πάσης ἄλλης χρησίμου λεπτομερείας.

β) Τὸ δικαίωμα χορηγήσεως ἀναρρωτικῶν ἀδειῶν ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ε.Ι.Ρ. δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ πέραν τῶν 30 ἡμερῶν ἐφ' ἅπαξ ἢ τμηματικῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ χορηγουμένων εἰς ἑκάστην περίπτωσιν.

γ) Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ χορηγῇ εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε τμηματικῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀναρρωτικὰς ἀδείας εἰς ἕκαστον ὑπάλληλον, ἐφ' ὅσον τὸ σύνολον τῶν οὕτω χορηγουμένων ἀδειῶν ὑπερβαίνει τὰς 30 ἡμέρας.

δ) Εὐθὺς ὡς ἡ τμηματικῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ χορηγουμένη ἀναρρωτικὴ ἄδεια καλύψῃ τὸ ὅριον τῶν 30 ἡμερῶν, ὁ ὑπάλληλος παραπέμπεται εἰς τὴν Πρωτοβάθμιον Κρατικὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπήν, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀσθένειά του παρατείνεται πέραν τῶν 30 ἡμερῶν.

ε) Προκειμένου περὶ ὑπαλλήλου, οὗτινος ἡ ἀσθένεια ἐμφανίζεται ὡς δυναμένη νὰ παραταθῇ πέραν τῶν 30 ἡμερῶν, παραπέμπεται οὗτος ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Πρωτοβάθμιον Κρατικὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπήν.

3. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ περὶ Νομικῶν Προσώπων οἰκεῖαι διατάξεις τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος.

Κεφάλαιον Δ'

Πειθαρχικὸν Δίκαιον τοῦ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ

Ἄρθρον 45

Τιμώρησις πειθαρχικῶν ἀδικημάτων

Τὸ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Ε.Ι.Ρ. ὑπόκειται εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Δίκαιον τοῦ Κώδικος Καταστάσεως τῶν Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων, γινομένης εἰδικῆς περὶ τούτου μνείας ἐν τῇ οἰκείᾳ ἑκάστου συμβάσει.

Κεφάλαιον Ε'

Τελικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 46

Ὅριον ἡλικίας

Οἱ μὴ τακτικοὶ νυκτοφύλακες καὶ αἱ καθαρίστριαι ἀπολύονται αὐτοδικαίως ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 65ου ἔτους ἡλικίας των.

Ἄρθρον 47

Σχολαὶ καὶ Κέντρα Ἐκπαιδεύσεως

1. Εἰς τὸ Ἵδρυμα δύνανται νὰ λειτουργήσωσιν, ἐν συνεχείᾳ ἢ καὶ περιοδικῶς, ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν, Σχολαὶ καὶ Κέντρα ἐκπαιδεύσεως ἢ μετεκπαιδεύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ραδιοφωνίας.

2. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς λειτουργίας τῶν ὡς ἄνω Σχολῶν καὶ κέντρων καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κατόπιν σχετικῆς εἰσηγήσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

3. Ἡ φοίτησις εἰς τὰς ὡς ἄνω Σχολὰς καὶ Κέντρα τῶν προτεινομένων ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν ὑπαλλήλων εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' αὐτούς, ἡ δὲ ἐπίδοσις των ἀπατελεῖ ἓν ἐκ τῶν στοιχείων κρίσεως αὐτῶν πρὸς προαγωγὴν ἢ μετάταξιν.

4. Ὁμοίως εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ μονίμου καὶ ἐπὶ συμβάσει προσωπικοῦ εἰς τὰ τῆς Παθητικῆς Ἀεραμύνης, εἴτε εἰς Σχολὰς ἢ Κέντρα ὀργανούμενα ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος, εἴτε καὶ εἰς ἕτερα σχολεῖα ἢ κέντρα λειτουργοῦντα ἢ ὀργανωθησόμενα μερίμνῃ τῆς Α.Δ.Α.Α.

Ἄρθρον 48

Ἀναγνωρίσεις προϋπηρεσίας

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ε.Ι.Ρ. δύναται δι' ἀποφάσεώς του νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς χρόνον ὑπηρεσίας πᾶσαν εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν τοῦ ἐνταχθέντος ἐν τῇ Ραδιοφωνίᾳ ὑπὸ τὰς διαφόρους αὐτῆς μορφὰς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1937.

Ἄρθρον δεύτερον

Καταργούμεναι διατάξεις

Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος καταργοῦνται:

1. Τὸ ἀπὸ 19/20 Ἰανουαρίου 1954 β.δ. «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας».

2. Τὸ ἀπὸ 13/16 Ἰουλίου 1955 β.δ. «περὶ τροποποιήσεως Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπη-

ρεσίας Προσωπικού τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας».

3. Τὸ ἀπὸ 25 Ἰουνίου]1 Ἰουλίου 1957 β.δ. «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 19.1.1954 β.δ. περὶ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας».

4. Τὸ ἀπὸ 29 Μαΐου]10 Ἰουνίου 1958 β.δ. «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ Ε.Ι.Ρ.».

5. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 957 τῆς 27 Ἰουνίου 1958 Πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ συστάσεως παρὰ τῇ Διευθύνσει Ἐκπομπῶν καὶ Προγράμματος τοῦ Ε.Ι.Ρ. δύο θέσεων Συμβούλων».

6. Τὸ ἀπὸ 18]26 Ἰουνίου 1959 β. δ «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας».

7. Τὸ ἀπο 27 Ἰουνίου] 8 Ἰουλίου 1959 β.δ. «περὶ συμπληρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ καὶ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας».

8. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 11283]Ε]20.10.1960 ἀπόφασις Ὑφυπουργοῦ Προεδρίας «περὶ διορθώσεως τῶν ταξικῶν θέσεων ὑπαλλήλων τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας».

9. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 100039]2]60]9.11.1960 ἀπόφασις Ὑφυπουργοῦ Προεδρίας «περὶ ἀναθέσεως ἔργων Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τους παρὰ τῇ Ὑγειονομικῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ε.Ι.Ρ. ἱατρεύοντας ἱατρούς».

10. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 202]11.4.1961 β. δ. «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 19 Ἰανουαρίου 1954 β.δ. περὶ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας».

11. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 632]12.9.1961 β. δ. «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ἀπὸ 19] 20.1.1954 καὶ 16.7.1955 β. διαταγμάτων περὶ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Δεκεμβρίου 1962

—

893]1962 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπὸ 20.8]7.9.1954 β.δ]τος «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας τοῦ προσωπικοῦ του», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως διὰ τῶν ἀπὸ 28.11]19.12.1956, 20.10]17.11.1958 καὶ 28.9]7.11.1959 β. διαταγμάτων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 225 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ν.δ. 2698]1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.» καὶ 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 762]1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπο 20. 8]7.9.1954 β.δ]τος «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ», ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπο 28.11]19.12.1956 ὁμοίου καὶ ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ἀπὸ 20.10]17.11.1958 καὶ 28.9]7.11.1959 β.δ]των, τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«1. Ὁ παρὰ τῷ Ἱδρύματι ἢ Ὀργανισμῷ συγχωνευθεντι εἰς τὸ Ἵδρυμα ὑφ' οἱανδήποτε σχέσιν χρόνος προϋπηρεσίας, διανυθεὶς μετὰ τὴν 1.1.1935, ἀναγνωρίζεται ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Εἰδικῷ Λογαριασμῷ Προνοίας.

Διὰ τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν ὁ ἠσφαλισμένος ὑπάλληλος τοῦ Ι.Κ.Α. δέον ὅπως ὑποβάλῃ σχετικὴν αἴτησιν μεχρι 31.12.1963 ἢ ἐντὸς ἐτους ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὸν Λογαριασμὸν Προνοίας».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Δεκεμβρίου 1962

—

895]1962 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὑπ' 23]11.1961 β. δ]γματος «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν καὶ Μυλεργατῶν (Φ.Ε.Κ. 7]11.1.1961, τεῦχος Α').

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 225 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3651]1956 ν.δ. περὶ τῶν πόρων, τρόπου εἰσπράξεως αὐτῶν καὶ τῆς λειτουργίας ἐν γένει τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν καὶ Μυλεργατῶν.

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5790]365]7.2.1962 ἀναφορὰν τοῦ Τ.Α.Α.Μ., ἐν ᾗ περιέχεται ἡ γνώμη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου,

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 39 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΙΙ' περιόδου τῆς 26ης Μαρτίου 1962.

4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 518]10.8.1962 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Α.Σ.Α.Υ.

5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 867]3.10.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Τὸ ἐδάφιον γ' τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23]11.1.1961 β.δ. περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν καὶ Μυλεργατῶν κλπ. καταργεῖται, τοῦ ἀπὸ αἰτιολείας δ' ἐδαφίου λαμβάνοντος τὴν σειρὰν ἐδαφίου γ'.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1962

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

79280]Σ.1114]1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως των άρθρων 2,3,5,7,8, 10 και 11 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Ασφαλιστών και Προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 434 της 30 Νοεμβρίου 1962).

Έχοντες υπ' όψιν :

1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του ν.δ. 1070] 1942 «περί ιδρύσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Ασφαλιστών και Προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων», εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 59 παραγράφος 1 του αν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως αύθεντικώς ηρμηνεύθη δια του άρθρου 1 του αν. νόμου 694] 1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας».

2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Ασφαλιστών και Προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 659]6.2.1961 αναφοράς του,

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 45]1961, συνεδριάσεις 55]25.6.1962 και 69η της ΙΒ' περιόδου της 27.9.1962), αποφασίζομεν :

Εις το Καταστατικον του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Ασφαλιστών και Προσωπικού Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων επέρχονται αι κάτωθι τροποποιήσεις :

Η παράγραφος 4 του άρθρου 2 του Καταστατικού τροποποιείται ως ακολούθως :

«4. Το Διοικητικον Συμβούλιον του Ταμείου εκλέγει κατά την πρώτην αυτού συνεδρίασιν, καθ' έκαστην νέαν συγκρότησίν του, μεταξύ των υπό στοιχεία γ' και δ' της παραγράφου 1 μελών του, δύο αντιπροέδρους, διά μυστικής ψηφοφορίας των παρόντων μελών αυτού, ένα εξ εκαστης κατηγορίας.

Το προβάδισμα έχει ο προερχόμενος εκ του στοιχείου γ' των μελών του Δ.Σ. αντιπρόεδρος».

Τα υπό στοιχεία ΙΙΙ εδάφιον της δευτέρας παραγράφου του άρθρου 3 του Καταστατικού τροποποιείται εξ ολοκλήρου δια της ακολούθου παραγράφου, λαμβανούσης αριθ. 3.

«3. Συνέχισις ασφαλίσεως, λόγω απωλείας, ιδιότητος, υφ' ην υπήχθησαν εις την ασφάλισιν έμμισθοι και μη έμμισθοι».

Ησφαλισμένοι, οίτινες απώλεσαν την ιδιότητα, υφ' ην ησφαλίσθησαν, δικαιούνται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας 6 μηνών από της δημοσιεύσεως της παρούσης να ζητήσωσι δι' αιτήσεως των την συνέχισιν της ασφαλίσεως των, ως κατωθι, άλλως το δικαίωμα τούτο απόλλυται μετά την πάροδον της ως άνω προθεσμίας :

α) Εφ' όσον είχον ασφαλιστικήν υπηρεσίαν τουλάχιστον 10 ετών το ανώτατον όριον προαιρετικής ασφαλίσεως ορίζεται εις 2 έτη.

β) Εφ' όσον είχον ασφαλιστικήν υπηρεσίαν τουλάχιστον 15 ετών το ανώτατον όριον προαιρετικής ασφαλίσεως ορίζεται εις 3 έτη.

γ) Εφ' όσον είχον ασφαλιστικήν υπηρεσίαν τουλάχιστον 20 ετών το ανώτατον όριον της προαιρετικής ασφαλίσεως ορίζεται εις 4 έτη.

δ) Εφ' όσον είχον ασφαλιστικήν υπηρεσίαν τουλάχιστον 30 ετών το ανώτατον όριον της προαιρετικής ασφαλίσεως ορίζεται εις 5 έτη».

Η παράγραφος 3 του αυτού άρθρου λαμβάνει αριθμον 4.

Εν τέλει του αυτού άρθρου προστίθεται παράγραφος 5, έχουσα ούτω :

«5. Οι υπαχθέντες εις την προαιρετικην ασφάλισιν του Ταμείου μη έμμισθοι κρίνονται βάσει των υφισταμένων, πρό της δημοσιεύσεως του παρόντος άρθρου, διατάξεων και υπό την ορισθείσαν και μέχρι της ισχύος του παρόντος προϋπόθεσιν ότι τα εκ της ασφαλιστικής εργασίας εισοδήματα των δεν θα είναι κατώτερα της εκάστοτε τελευταίας κλάσεως των μη εμμίσθων.

Ούτοι υποχρεούνται, όπως κατ' έτος προσκομίζουν βεβαίωσιν της οικείας Οικονομικής Εφορίας περί των ετησίων καθαρών εισοδημάτων των εξ ασφαλιστικών εργασιών. Εάν ούτοι δεν προσκομίσουν την ανωτέρω βεβαίωσιν, παύει ή παρα το Ταμείο προαιρετική ασφάλισις».

Το άρθρον 8 του Καταστατικού τροποποιείται ως ακόλουθος :

«Κατάταξις μη εμμίσθων ησφαλισμένων».

1. Διά των υπολογισμών των μηνιαίων εισφορών των μη εμμίσθων ησφαλισμένων κατατάσσονται ούτοι εις μίαν των επομένων κλάσεων, βάσει των καθαρών εσόδων εκ της ασφαλιστικής αυτών εργασίας κατά τα ειδικώτερον εν τω παρόντι καθοριζόμενα :

Α'	Κλάσις	Δραχμαί	6.000
Β'	»	»	5.500
Γ'	»	»	5.000
Δ'	»	»	4.500
Ε'	»	»	4.000
ΣΤ'	»	»	3.750
Ζ'	»	»	3.500
Η'	»	»	3.250
Θ'	»	»	3.000
Ι'	»	»	2.750
ΙΑ'	»	»	2.500
ΙΒ'	»	»	2.250
ΙΓ'	»	»	2.000
ΙΔ'	»	»	1.750
ΙΕ'	»	»	1.500
ΙΣΤ'	»	»	1.250

Οι εκ τούτων γενικοί πράκτορες κατατάσσονται υποχρεωτικώς, άμα τη αναλήψει γενικής πρακτορεύσεως ασφαλιστικής εταιρίας, εις την ΙΑ κλάσιν των δραχμών 2.500.

Μετά την συμπλήρωσιν δετίας και καθ' έκάστην τριετίαν επαναφέρεται ο φάκελλος εις την Επιτροπήν κατατάξεως μη εμμίσθων δια την μετάταξίν των εις μίαν των ανωτέρω προβλεπομένων κλάσεων ή την παραμονήν των εις την αρχικήν κατωτάτην, βάσει της πραγματοποιη-

θείσης κατά την υπό κρίσιν τριετίαν ασφαλιστικής παραγωγής.

Π. Διά την κατάταξιν των μη εμμίσθων εις μίαν των ανωτέρω κλάσεων απαιτούνται τα κάτωθι πιστοποιητικά:

1) Προκειμένου περί τοπικών πρακτόρων και ασφαλειομεσιτών βεβαίωσις της ασφαλιστικής εταιρείας ή της επιχειρήσεως ή του οργανισμού ή του γενικού πράκτορος ημεδαπής ή αλλοδαπής ασφαλιστικής εταιρείας περί του κατά κλάδους ποσού της πραγματοποιηθείσης παρά του ενδιαφερομένου παραγωγής εις καθαρά ασφάλιστρα της τελευταίας τριετίας και τη αιτία ταύτη χορηγηθείσης προμηθείας.

2) Προκειμένου περί πραγματογνωμόνων δήλωσιν αυτών περί των κατά την υπό κρίσιν τριετίαν εισπραχθεισών καθαρών αμοιβών των, βεβαιουμένη δεόντως παρά των εταιρειών, αίτινες κατέβαλον εις τον ενδιαφερόμενον ταύτας.

3) Βεβαίωσις της οικείας Οικονομικής Εφορίας περί εγγραφής των εις τους φορολογικούς καταλόγους και των δηλωθέντων εισοδημάτων εξ ασφαλιστικών εργασιών, ως και εκ της ασκήσεως άλλων τυχόν βιοποριστικών επαγγελμάτων και ως ειδικώτερον εν άρθρω 3 ορίζεται.

ΙΙΙ. Προς κατάταξιν των μη εμμίσθων εις μίαν των κλάσεων της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου συνιστάται παρά του Διοικητικού Συμβουλίου μόνιμος τετραμελής Επιτροπή κατατάξεως μη εμμίσθων, αποτελουμένη εκ τριών τακτικών ή αναπληρωματικών μελών εκ των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου και του Διευθυντού του Ταμείου, ήτις καθορίζεται εν αναρτήσει παρόντων τριών τοιούτων εκ των μελών αυτής.

Η κατά συνεδρίασιν απαρτία των μελών της Επιτροπής ορίζεται διά των εκάστοτε ισχυουσών διατάξεων.

IV. Η Επιτροπή, λαμβάνουσα υπ' όψιν τας υποβληθείσας βεβαιώσεις και πιστοποιητικά, ως ειδικώτερον εν άρθρω 3 του παρόντος ορίζεται, και άλλα πρόσφορα στοιχεία, αποφαίζει περί του αν ο μη εμμίσθος πληροί τας προϋποθέσεις υπαγωγής του εις την ασφάλισιν.

Διά τον καθορισμόν του μέσου όρου των καθαρών μηνιαίων εισοδημάτων του μη εμμίσθου εξ ασφαλιστικών εργασιών η Επιτροπή, αναλόγως προς τας εκάστοτε κρατούσας συνθήκας και λαμβάνουσα υπ' όψιν της την ασφαλιστικήν αυτού παραγωγήν, κατά κλάδους, την εγγραφήν του εις τους οικείους φορολογικούς καταλόγους, ως και πάν άλλο στοιχείον πρόσφορον κατά την κρίσιν της προς καθορισμόν των καθαρών εισοδημάτων αυτού, κατατάσσει τον μη εμμισθον εις την μάλλον προσεγγίζουσαν προς το ποσόν των καθαρών μηνιαίων εισοδημάτων αυτού κλάσιν.

Ίνα ο μη εμμισθος υπαχθή εις την προαιρετικήν ασφάλισιν του Ταμείου, δέον να πληροί άπασας τας προϋποθέσεις τας προβλεπομένας υπό του άρθρου 3 του παρόντος.

Αι καταταξεις των μη εμμίσθων προαιρετικώς ασφαλισμένων ενεργούνται παρά της Επιτροπής διά μίαν τριετίαν, μετά την παρέλευσιν της οποίας επανυφίσταται ο φάκελος του μη εμμίσθου προαιρετικώς ασφαλισμένου εις την αυτήν Επιτροπήν με τα υπ' αυτού προσκομιζόμενα στοιχεία.

Η Επιτροπή βάσει των προσκομιζομένων στοιχείων αποφαίνεται περί της παραμονής του μη εμμίσθου εις την αυτήν κλάσιν ή της μετατάξεως αυτού εις έτεραν κλάσιν ή της διακοπής της ασφαλίσεως του. Εις περίπτωσιν, καθ' ην ο μη εμμισθος ασφαλισμένος δεν προσκομίσει τας απαιτουμένας βεβαιώσεις και πιστοποιητικά, ως εν άρθρω 3 ορίζεται, ανά τριετίαν, η Επιτροπή εντός εξαμήνου από της λήξεως εκάστης τριετίας προβαίνει εις την έκδοσιν αποφάσεως διακοπής της ασφαλίσεώς του.

V. Ίνα υπαχθή ο μη εμμισθος εις την προαιρετικήν ασφάλισιν του Ταμείου δέον όπως υποβάλη σχετικήν περί τούτου αίτησιν. Η υπαγωγή του εις την ασφάλισιν, εφόσον πληροί τας υπό του άρθρου 3 του παρόντος προβλεπομένας προϋποθέσεις, άρχεται από της ημερομηνίας υποβολής της σχετικής αιτήσεως και δύναται να ανατρέξη εις χρόνον ουχί ανώτερον της δετίας πρό της υποβολής της ανωτέρω αιτήσεως και εφ' όσον κατά το χρονικόν τούτο διαστημα επληρούντο αι προϋποθέσεις της υπαγωγής του εις την προαιρετικήν ασφάλισιν.

VI. Κατά των αποφάσεων της Επιτροπής και εντός μηνός από της κοινοποιήσεως των χωρεί ένστασις ενώπιον του Διοικητικού Συμβουλίου, αποφαινομένου τελεσιδίκως.

Μετά παρέλευσιν της ταασομένης διά την υποβολήν ενστάσεως προθεσμίας αι αποφάσεις της Επιτροπής υποβάλλονται προς έγκρισιν εις το Διοικητικόν Συμβούλιον.

VII. Τα ποσά των καθοριζομένων κλάσεων δύνανται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, εγκρινομένης παρά του Υπουργού Εργασίας, να αυξομειούνται εντός των ορίων των ανωτάτων και κατωτάτων αποδοχών των επ' αντιμισθίω εργαζομένων ασφαλιστικών υπαλλήλων, αναλόγως των εκάστοτε διακυμάνσεων και των γενικών οικονομικών συνθηκών».

Το άρθρον 7 του Καταστατικού τροποποιείται ως ακολούθως:

«Η εισφορά των περί ων το άρθρον 3 § 3 του παρόντος προσώπων, άτινα απώλεσαν την υφ' ην ησφαλίσθησαν ιδιότητα, εφ' όσον πληρούν τας προϋποθέσεις της άνω διατάξεως και ζητήσουν την συνέχισιν της ασφαλίσεώς των, λόγω απωλείας ιδιότητος, υφ' ην υπήχθησαν εις την ασφάλισιν του Ταμείου εμμίσθοι και μη εμμίσθοι, ορίζεται δια μεν τους εμμίσθους εις ποσοστόν 4 0/0 (τέσσαρα επί τοις εκατόν) επί των αποδοχών του τελευταίου μηνός της υπηρεσίας των, δια δε τους μη εμμίσθους εις ποσοστόν 6 εξ επί τοις εκατόν (6 0/0), υπολογιζόμενον επί του ποσού της κλίσεως της τελευταίας κατατάξεως των».

Το άρθρον 8 του Καταστατικού τροποποιείται ως ακολούθως:

«Ανώτατον όριον και υπολογισμός των υποκειμένων εις εισφοράν αποδοχών.

1. Η μηνιαία εισφορά των μη εμμίσθων

ησφαλισμένων ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἕκαστος εἶναι κατεταγμένος.

2. Προκειμένου περὶ ἐμμίσθων ησφαλισμένων ἡ μηνιαία εἰσφορὰ ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν αὐτῶν, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου, ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀνωτάτης κλάσεως τῆς ἰσχυούσης διὰ τοὺς μὴ ἐμμίσθους ησφαλισμένους.

3. Αἱ ἐπὶ πλέον τοῦ ποσοῦ τούτου λαμβανόμεναι ἀποδοχαὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς εἰσφοράν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου».

Τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Τρόπος καταβολῆς εἰσφορῶν τῶν μὴ ἐμμίσθων ησφαλισμένων.

Ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 μηνιαία εἰσφορὰ ἐξ ἑξ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (6 %) ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῆς κλάσεως, εἰς ἣν κατετάγη ὁ μὴ ἐμμίσθος (ὑποχρεωτικῶς ἢ προαιρετικῶς), καταβάλλεται ἀπ' εὐθείας ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸ Ταμεῖον καθ' ἕκαστον μῆνα καὶ ἐντὸς τοῦ ἑπομένου μηνὸς τὸ βραδύτερον.

Ἡ ἐξόφλησις τῶν εἰσφορῶν τῶν τὸ πρῶτον ὑπαχθησομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου (ὑποχρεωτικῶς ἢ προαιρετικῶς) δύναται νὰ γίνῃ τμηματικῶς διὰ μηνιαίων δόσεων, καθοριζομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ εἰς ἀριθμὸν οὐχὶ μείζονα τῶν 12 δι' ἕκαστον ἔτος ἀναδρομικῆς ησφαλίσεως».

Τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Εἴσπραξις καθυστερουμένων εἰσφορῶν.

1. Εἰσφοραὶ ησφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν, μὴ καταβληθεῖσαι ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 9 καὶ 10 τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ προβλεπομένων προθεσμιῶν, ἐπιβαρύνονται αὐτομάτως διὰ προσθέτου τέλους ἓξ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοῖς ἑκατὸν (1 1/2 %) τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως, ἐπὶ καθυστερήσεως δὲ πλέον τῶν πέντε μηνῶν καὶ διὰ τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος τόκου ὑπερημερίας.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου ὑποβολῆς, ἐντὸς τῶν 60 ἡμερῶν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 προβλεπομένης καταστάσεως ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς, ἐπιβαρύνεται αὕτη διὰ προσθέτου τέλους ἐκ 0,50 % δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως.

2. Μὴ ἐμπρόθεσμος πληρωμὴ τῶν ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν καὶ εἰσφορῶν ησφαλισμένων, ὡς καὶ μὴ ἐγκαίρως ὑποβολὴ τῶν καταστάσεων, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 9 κα 10 τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ, συνεπάγονται τὸν κατὰ τὴν ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ Ταμείου ὑπολογισμόν των.

Πρὸς τοῦτο συντάσσεται ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἐσόδων καὶ Λογιστηρίου πρᾶξις καταλογισμοῦ, θεωρουμένη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου.

Ἡ πρᾶξις καταλογισμοῦ κοινοποιεῖται εἰς τὸν ὑπόχρεον, ὅστις ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως δικαιοῦται νὰ προσφύγῃ ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὅπερ κρίνον εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν ἀποφαίνεται ἐπὶ τῆς προσφυγῆς.

3. Πᾶσα ἀπαίτησις τοῦ Ταμείου ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν καὶ τόκων ὑπερημερίας, εἰσπράττεται κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἰσχυούσας διατάξεις τοῦ περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων νόμου. Ὡς τίτλος διὰ τὴν παρὰ τοῦ Ταμείου βεβαίωσιν καὶ εἴσπραξιν τῶν ἀνωτέρω χρησιμεύει ἡ ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἀποστελλομένη κατάστασις ὀφειλέτου, συνταχθεῖσα ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου μετὰ τὸν σχετικὸν ἔλεγχον ἢ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει μὴ παροχῆς στοιχείων ἢ ἀδυναμίας πρὸς ἔλεγχον.

4. Τὸ δικαίωμα πρὸς εἴσπραξιν τῶν εἰσφορῶν, πλὴν τῆς δι' ἀναγνώρισιν τοῦ γάμου τοιαύτης, παραγράφεται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, καθ' ὃ κατέστησαν ἀπαιτηταί. Ἐπὶ τῆς τοιαύτης παραγραφῆς ἐφαρμόζονται, ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμόν, τὴν ἀναστολὴν καὶ διακοπήν, αἱ διατάξεις περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Εἰσφοραὶ ἀδικαιολογήτως εἰσπραχθεῖσαι ἐπιστρέφονται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐντόκως πρὸς 4 %».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Νοεμβρίου 1962

—

86058]Σ.1201]1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν καὶ Κανονισμοῦ Κλάδου Ἰρονοίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' ἡ. 457 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 581]1943 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν», κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324]1946 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694]1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7718]19.8.1961 ἀναφορᾶς του.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 229]1961, συνεδρίασις 74η τῆς περιόδου ΙΒ' τῆς 25.10.1962) ἀποφασίζομεν:

Α'. Εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις.

Τὸ ἄρθρον 3 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Σκοπὸς τοῦ Ταμείου εἶναι ἡ χορήγησις ἐφ'

άπαξ ἢ περιοδικῶν ἐπικουρικῶν παροχῶν εἰς τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ παρόντος ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα διὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ γήρατος, τῆς σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀναπηρίας καὶ ἀνιχνεύσεως, ὡς καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τούτων ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ προστάτου αὐτῶν ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου».

Τὰ ἐδάφια α' καὶ β' τοῦ ἄρθρου 7 αὐτοῦ λαμβάνουν ἀντιστοίχως ἀριθμοὺς παραγράφων 1 καὶ 2.

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 7 προστίθενται παράγραφοι 3, 4 καὶ 5 ὡς ἀκολούθως:

«3. Δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δι' ἀποφάσεώς του νὰ συγκροτῇ τριμελῆ Ἐπιτροπὴν ἐκ μελῶν αὐτοῦ διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐκτυπώσεως ἐνσήμων τοῦ Ταμείου. Εἰδικώτερον ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπισκέπτεται τὸν ἐκτυπωτὴν, μεταβαίνουσα ἐπὶ τόπου τοῦ ἐργοστασίου, παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου, μεριμνᾷ διὰ τὴν λῆψιν τῶν ἐνδεικνυομένων μέτρων ἀσφαλείας ἢ προλήψεως διαρροῆς τῶν ἐκτυπουμένων ἐνσήμων καὶ γενικώτερον ὑποδεικνύει πᾶν κατὰ τὴν κρίσιν της πρόσφορον μέτρον πρὸς διασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ταμείου. Αἱ ἀποζημιώσεις καὶ τὰ ἔξοδα κινήσεως τῶν μετεχόντων τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκάστοτε οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. Αἱ συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς 30 κατ' ἔτος».

4. Εἰς τὰς δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου συνιστωμένας Ἐπιτροπὰς συμμετέχει ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ταμείου ὡς εἰσηγητὴς ἄνευ ψήφου καὶ εἷς ὑπάλληλος τοῦ Ταμείου ὡς γραμματεύς.

Ὡς πρακτικὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου συνιστωμένων Ἐπιτροπῶν λογίζονται αἱ καθ' ἑκάστην ἀποφάσεις αὐτῶν, αἵτινες καταρτίζονται κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων των ἐπὶ εἰδικῶν ἐντύπων εἰς διπλοῦν καὶ ὑπογράφονται παρὰ τῶν κατ' αὐτὰς παραστάντων μελῶν. Προκειμένου περὶ διαγωνισμῶν προμηθειῶν, ἐκμισθώσεων, ἐκτιμήσεων κλπ. ὡς πρακτικὰ τῶν οἰκείων Ἐπιτροπῶν λογίζονται οἱ καταρτιζόμενοι εἰς διπλοῦν πίνακες μειοδοσίας ἢ πλειοδοσίας, οἵτινες ὑπογράφονται καὶ παρὰ τῶν συμμετεχόντων πλειοδοτῶν, ὡς καὶ μειοδοτῶν, ὁσάκις ὁ διαγωνισμὸς ἐνεργεῖται δι' ἀνοικτῶν προσφορῶν.

5. Αἱ ὡς ἀνεπίδεκτοι εἰσπράξεως θεωρούμεναι ἀπαιτήσεις τοῦ Ταμείου δύνανται νὰ διαγράφωνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετ' ἔγκρισιν τοῦ Κεντρικοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς χρήσεως, καθ' ἣν ἐβεβαιώθησαν.

Διαγραφὴ ὀφειλῶν ἐργοδοτῶν ἀνεπιδέκτων εἰσπράξεως πραγματοποιεῖται συμφώνως τῇ σχετικῷ Κανονισμῷ τοῦ Ι.Κ.Α. μετὰ πάροδον πενταετίας ὡς ἀνωτέρω».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 αὐτοῦ προστίθεται παράγραφος 4, ἔχουσα οὕτω:

«4. Ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς ἑκάστου παρὰ τῷ Ταμείῳ λειτουργοῦντος κλάδου ἐπιβαρύνεται ἐκ τῆς κατανομῆς τῶν δαπανῶν διοικήσεως κατὰ τὴν κάτωθι ἀναλογίαν:

α) Κλάδος Συντάξεων 90%.

β) Κλάδος Προνοίας 10%.

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 23 αὐτοῦ προστίθεται παράγραφος 10, ἔχουσα οὕτω:

«10. Τὰ διὰ τῶν παραγράφων 6 καὶ 7 τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπόμενα εἴδη χορηγοῦνται, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὸ Ταμεῖον ἐκτάκτους ἢ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπαλλήλους, τοὺς ἀπασχολουμένους μὲ τὴν βεβαίωσιν, ἔλεγχον καὶ ἀναγκαστικὴν εἰσπραξιν τῶν πόρων τοῦ Ταμείου, ὡς καὶ τοὺς κλητῆρας ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους, μετὰ παρέλευσιν ὅμως διετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς των προσλήψεως εἰς τὸ Ταμεῖον».

Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 30 αὐτοῦ προστίθεται ἐδάφιον δ', ἔχον οὕτω:

«Ἠσφαλισμένοι, μετέχοντες εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν των Ὀργανώσεων (Σωματείων ἢ Ἑνώσεων τοιούτων Σωματείων) ὡς πρόεδροι ἢ γενικοὶ γραμματεῖς, δύνανται, τῇ αἰτήσει των, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, νὰ ἀσφαλισθοῦν προαιρετικῶς διὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ ἄρχουν τῆς ἐργασίας των συνεπείᾳ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, ἐφ' ὅσον ἀποδεχθοῦν τὴν καταβολὴν ὑπ' αὐτῶν τῆς ἐκάστοτε ἰσχυούσης εἰσφορᾶς ἠσφαλισμένων καὶ συνεισφορᾶς ἐργοδότου κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα».

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 30 αὐτοῦ, τροποποιηθεῖσα, ἀντικαθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως:

«3. α) Ἡ ἀσφάλισις τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου προαιρετικῶς ἀσφαλιζομένων προσώπων ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνός, ἀφ' ἧς ὑποβάλλουν εἰς τὸ Ταμεῖον τὴν περὶ τούτου σχετικὴν αἴτησιν.

β) Οἱ παρὰ τῷ Ταμείῳ προαιρετικῶς ἠσφαλισμένοι, ἐφ' ὅσον καθυστεροῦσιν τὴν καταβολὴν τῆς κεκανονισμένης μηνιαίας εἰσφορᾶς τῶν πέραν τῶν ἓξ (6) μηνῶν, ἀφ' ἧς αὕτη κατέστη ἀπαιτητή, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 33 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα, ἀποστεροῦνται τοῦ δικαιώματος τῆς συνεχίσεως τῆς παρὰ τῷ Ταμείῳ προαιρετικῆς των ἀσφαλίσεως, διακοπτομένης ταύτης αὐτοδικαίως, μὴ δυνάμενοι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν νὰ ἐπαναασφαλισθοῦν προαιρετικῶς.

γ) Πάντα τὰ μὴ παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἀσφαλιζόμενα προαιρετικῶς εἰς τὸ Ταμεῖον πρόσωπα, λογιζόμενα ὡς αὐτοτελῶς ἐργαζόμενα, κατατάσσονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, βάσει ἐπευθύνου δηλώσεώς των, εἰς μίαν τῶν ἀκολούθων ἓξ (6) παγίων ἀσφαλιστικῶν κλάσεων, προσδιοριζομένων βάσει τῶν ἰσχυόντων ἑκάστοτε κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν φαρμακείων διὰ τοὺς ἄρρενας ὑπαλλήλους, ὡς καθορίζονται ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλο-

γικών συμβάσεων, αποφάσεων Δ.Δ.Δ., υπουργικών αποφάσεων ή νόμων, εφ' ών και υπαλλήλοι τυγχάνουν αι εισφοραί των εν λόγω προσώπων (εισφορά ησφαλισμένου και συνεισφορά εργοδότου):

Ασφαλιστική Κλάσις	Επί βασικού μισθού υπαλλήλου ασφαλισθέντος:
I	10ετή υπηρεσίαν
II	14ετή »
III	18ετή »
IV	22ετή »
V	26ετή »
VI	30ετή »

Άμα τη κατατάξει τινός εις μίαν των ανωτέρω κλάσεων δεν επιτρέπεται μετάταξις εις ανωτέραν ή κατωτέραν κλάσιν, ωσαύτως και εις οιανδήποτε περίπτωσιν επανασφαλίσεώς του ή κατάταξίς του εις έτέραν πλην της αρχικής.

Διά τον υπολογισμόν των εισφορών λογίζεται, ότι ο ησφαλισμένος απασχολείται κατά την διάρκειαν ολοκλήρου του μηνός και ούχι δια τμήμα τούτου.

Χρόνος καταβολής των εισφορών εκάστου ημερολογιακού μηνός ορίζεται η τελευταία ημέρα του επομένου μηνός, μετά την πάροδον της οποίας καθίσταται αύτη απαιτητή.

Η καταβολή των εισφορών ενεργείται εις τας υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου ορισμένας Τραπέζας, αποδεικνύεται δε διά βιβλίου αποδείξεων, ο τύπος του οποίου καθορίζεται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου.

Ο ήδη ισχύων τρόπος υπολογισμού της εισφοράς των μέχρι τούδε προαιρετικώς ησφαλισμένων και αυτοτελώς εργαζομένων καταργείται.

Ούτοι, ειδοποιούμενοι υπό του Ταμείου, υποχρεούνται, όπως υποβάλουν εντός τριών (3) μηνών από της ισχύος της παρούσης υπεύθυνον δήλωσιν περί κατατάξεως των εις μίαν των ανωτέρω κλάσεων.

Η τοιαύτη κατάταξις των, ενεργουμένη δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, θα λογίζεται ως γενομένη διά την καταβολήν εισφορών από της 1ης του επομένου ημερολογιακού μηνός της κοινοποιήσεως της αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου περί της καταταξεώς των. Εάν εκ της νέας καταταξεως των αι ήδη καταβαλλόμεναι υπ' αυτών εισφοραί είναι ανώτεραι, αι μέχρι της τοιαύτης κατατάξεως των καταβληθείσαι υπ' αυτών επί πλέον εισφοραί ούτε συμψηφίζονται, ούτε επιστρέφονται.

Εν τέλει της παραγράφου 6 του άρθρου 33 αυτού προστίθεται διάταξις, έχουσα ούτω:

«Κατά των υπό των οργάνων του Ταμείου εκδιδομένων εις βάρος των υποχρέων καταλογιστικών πράξεων οφειλομένων εισφορών εν γένει δύνανται οι υπόχρεοι κατά των πράξεων τούτων να υποβάλουν εγγράφως αντιρρήσεις προς το Ταμείον εντός τριάκοντα ημερών από της κοινοποιήσεώς των. Η υποβολή των αντιρρήσεων δεν αναστέλλει την λήψιν των μέτρων εισπράξεως από της εκπνοής των διά των πράξεων τούτων τασσομένων προθεσμιών προς εξόφλησίν των».

Εν τέλει του άρθρου 33 αυτού προστίθεται παράγραφος 20 έχουσα ούτω:

«20. Προβαίνης της κατά Ν.Ε.Δ.Ε. αναγκαστικής εκτελέσεως σιγχωρείται εις τον οφειλέτην ανακοπή κατ' αυτής, άσκουμένη ενώπιον του άρμοδίου κατά τον Ν.Ε.Δ.Ε. δικαστηρίου εις μόνας τας περιπτώσεις των άρθρων 68 και 69 του Ν.Ε.Δ.Ε.

Δεν επιτρέπεται ανακοπή εις λόγους κριθέντας ήδη βάσει προσφυγής (ενστάσεως) ασκηθείσης ενώπιον του άρμοδίου Ασφαλιστικού Δικαστηρίου κατά την παράγραφον 15 του παρόντος άρθρου.

Ανακοπή τρίτου διεκδικούντος κατασχεθέντα κινητά και η κατά του πίνακος κατατάξεως προσβολή διέπεται υπό των σχετικών διατάξεων του άρθρου 58 του Ν.Ε.Δ.Ε.

Καθ' ας περιπτώσεις ο Ν.Ε.Δ.Ε. ανατίθεται εις την διακριτικήν εξουσίαν του Διευθυντού του Ταμείου την έγκρισιν πλειστηριασμού, την μεταβολήν του τόπου ενεργείας αυτών κλπ., απαιτείται σύμφωνος γνώμη του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου.

Κατά τας περιπτώσεις των άρθρων 30 και 39 του Ν.Ε.Δ.Ε. των Οικονομικών Εφόρων αντικαθιστά το Διοικητικόν Συμβούλιον του Ταμείου.

Διά τον κατά τας διατάξεις του άρθρου 51 του Ν.Ε.Δ.Ε. υπερθεματισμόν διά λογαριασμόν του Ταμείου του Διευθυντού απαιτείται προηγουμένως έγκρισις του Διοικητικού Συμβουλίου, δι' ής να ορίζηται και το ποσόν, μέχρι του οποίου δύναται να υπερθεματίση ο Διευθυντής του Ταμείου.

Εν τη περιπτώσει ταύτη εκδίδεται επ' ονόματι του Διευθυντού χρηματική εντολή δια ποσόν μέχρι 2/15 της κατ' εκτίμησιν αξίας των εκπλειστηριαζομένων αντικειμένων διά την κατάθεσιν της απαιτηθησομένης εγγυήσεως δια την συμμετοχήν εις τον πλειστηριασμόν.

Ως πραγματογνώμονες εις ας περιπτώσεις προβλέπεται η πρόσληψις τοιούτων παρά του Ν.Ε.Δ.Ε. ορίζονται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου δημόσιοι υπάλληλοι ή έτερα πρόσωπα ειδικής κατατρίσεως, οίτινες γνωμοδοτούν εγγράφως.

Η αμοιβή των πραγματογνωμόνων ορίζεται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου και βαρύνει τον οικείον οφειλέτην.

Το Διοικητικόν Συμβούλιον δύναται δι' αποφάσεως του να εντέλληται τα άρμοδια όργανα του Ταμείου, όπως συγκατατίθενται εις την αναβολήν ποινικής δίκης διά καθυστερήσεις οφειλομένων μόνον υπό τον όρον της πρό της εκδικάσεως ταύτης καταβολής τουλάχιστον του ενός τρίτου της οφειλής ή δι' άρνησιν χορηγήσεως στοιχείων μόνον υπό τον όρον της χορηγήσεως τούτων».

Η παράγραφος 8 του άρθρου 34 του κατα-

σιατικού, τροποποιουμένη, άντικαθίσταται εξ ολοκλήρου ως ακολούθως :

«8. α) Το Ταμείον δύναται δι' αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου να χορηγή προσωπικά δάνεια εις ησφαλισμένους ή συνταξιούχους και υπαλλήλους αυτού εις όλως εξαιρετικάς περιπτώσεις, δικαιολογουμένας επί εκτάκτων σοβαρών και απροβλέπτων αναγκών του αιτούντος το δάνειον κατά τας επί του θέματος ταύτην ισχυούσας διατάξεις και αποφάσεις του Υπουργού της Εργασίας.

β) Το ποσόν του χορηγητέου δανείου εις ησφαλισμένους ή συνταξιούχους του Ταμείου ή τους υπαλλήλους αυτού δεν δύναται να είναι ανώτερον των τριών (3) μισθών δια τους ησφαλισμένους και τους υπαλλήλους του Ταμείου και των τριών (3) συντάξεων δια τους συνταξιούχους αυτού. Τα δάνεια χορηγούνται επί τόκω πέντε τοις εκατόν (5ο/ο) και ασφαλίστρω εν επί τοις εκατόν (1ο/ο).

γ) Τα δάνεια εξοφλούνται τοκοχρεολυτικώς εις μηνιαίας δόσεις, καθοριζομένας κατά την κρίσιν του Διοικητικού Συμβουλίου, πάντως δε ούχι περισσοτέρας των τριάκοντα εξ (36).

δ) Αι εκάστοτε ισχύουσαι διατάξεις του νόμου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων, ως και τοιαύται του ν. 5931/1933 περί εισπράξεως των δανείων των Ταμείων Συντάξεων, εφαρμόζονται αναλόγως δια την είσπραξιν των χορηγηθέντων δανείων.

ε) Πάσα άλλη αναγκαία λεπτομέρεια, μη προβλεπομένη υπό της παρούσης διατάξεως δια την χορήγησιν προσωπικών δανείων εις ησφαλισμένους, συνταξιούχους και υπαλλήλους ορίζεται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου».

Το εδάφιον γ' της παραγράφου 9 του άρθρου 34 αυτού, τροποποιούμενον, αντικαθίσταται εξ ολοκλήρου ως ακολούθως :

«γ) Δια προχείρου μειοδοτικού διαγωνισμού κατόπιν δημοσιεύσεως της σχετικής περιλήψεως εις τον ημερήσιον Τύπον, αν η δαπάνη υπερβαίνη τας δραχμάς 5.000, αλλ' ούχι τας δραχμάς 10.000, ως επίσης αν η δαπάνη υπερβαίνη τας δραχμάς 10.000, εφ' όσον ανάγκη προηγουμένως καταβάλλουσα, διαπιστουμένη δι' ηιτιολογημένης αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου και υπό περιστάσεις απροόπτως προελθούσας, δεν συγχωρεί την χρονοτριβήν τακτικού δημοσίου μειοδοτικού διαγωνισμού».

Τα εδάφια β', γ', δ', ε', ια' και ιβ' της περιπτώσεως Β' της παραγράφου 17 του άρθρου 34 αυτού τροποποιούμενα αντικαθίστανται εξ ολοκλήρου ως ακολούθως :

«β) Ότι η κατοικία, ήτις δια του προϊόντος του δανείου ήθελεν αγορασθή, να κείται εντός εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως και να είναι απηλλαγμένη παντός βάρους, υποθήκης, ενοικιάσεως, εμπραγμάτου ασφαλείας ή ρυμοτομίας ή απαλλοτριώσεως δια δημοσίαν ωφέλειαν κλπ.

γ) Ότι το Ταμείον θα έγγράψη συν τω καταβολή του δανείου πρώτην υποθήκην επί της αγοραζομένης ταυτοχρόνως κατοικίας, ήτις θέλει απαλειφθή μετά την ολοσχερή εξόφλησιν της επ' αυτής απαιτήσεως αυτού.

δ) Αι προηγούμεναι διατάξεις της παρούσης, αι σχέσιν έχουσαι με το ποσόν του τόκου του συναπτομένου ενυποθήκου δανείου, την εκτίμησιν του ακινήτου και τον χρόνον και τρόπον εξοφλήσεως του ενυποθήκου δανείου, ισχύουσι και δια τα χορηγούμενα υπό του Ταμείου δάνεια εις τα εν λόγω πρόσωπα δια την αγοράν κατοικίας.

Γ'. Γενικαί διατάξεις:

α) Κατά την χορήγησιν των δια της παρούσης προβλεπομένων ενυποθήκων δανείων προτιμώνται κατά σειράν :

1. Οι έχοντες πολυμελεστέρας οικογενείας κατά λόγον προστατευομένων προσώπων και

2. Οι στερούμενοι ιδιοκτήτου κατοικίας οι ίδιοι ή τα μέλη της οικογενείας αυτών.

β) Ότι ο ησφαλισμένος δέον να έχη υπέρ 10ετή πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν εις το Ταμείον, οι δε υπάλληλοι υπέρ 10ετή υπηρεσίαν παρά τω Ταμείω και να στερούνται ιδιοκτήτου κατοικίας οι ίδιοι ή αι σύζυγοι αυτών και

γ) Ότι ο μισθός ησφαλισμένου ή του υπαλλήλου δέον να μη είναι βεβαρυμένος με έτερας εκτός των κρατήσεων Φ.Κ.Π., χαρτοσήμου και ασφαλιστικών εισφορών υποχρεώσεις».

Β' Εις τους Κανονισμούς Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών εισέρχονται αι κάτωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις :

Εν τέλει του εδαφίου β' της παραγράφου 3 του άρθρου 5 αυτού προστίθεται διάταξις, έχουσα ούτω :

«Της ανωτέρω προσαυξήσεως δια τα τέκνα δεν δικαιούνται αι έγγαμοι θήλεις συνταξιούχοι του Ταμείου, εξαιρέσει της περιπτώσεως, καθ' ην αύται είναι χήραι ή άγαμοι μετά φυσικών τέκνων».

Εν τέλει της παραγράφου 7 του άρθρου 5 αυτού προστίθεται διάταξις, έχουσα ούτω :

«Ως κατώτατον όριον συντάξεως κατά τα ανωτέρω ορίζεται το βασικόν ποσόν της συντάξεως».

Η παράγραφος 8 του άρθρου 7 αυτού τροποποιουμένη αντικαθίσταται εξ ολοκλήρου ως ακολούθως :

«8α) Κατά την αγγεφαλαίωσιν του υπολογισμού προς εξεύρεσιν συνολικής της συνταξίμου υπηρεσίας, εάν υπομένη υπόλοιπον εξ μηνών και άνω, λογίζεται ως πλήρες έτος, τυχόν δε υπόλοιπον εξ μηνών παραλείπεται.

β) Τα υπό του παρόντος κανονισμού απαιτούμενα δι' εκάστην περίπτωσιν συντάξιμα έτη προς άπονομήν συντάξεως λογίζονται συμπληρωμένα και άν λείπη εκ του τελευταίου τούτου χρονικόν διάστημα ούχι μείζον των εξ μηνών».

Η παράγραφος 7 του άρθρου 7 αυτού τροποποιείται ως ακολούθως :

«7.) Εις περίπτωσιν, καθ' ην εκ των υποβαλλομένων υπό των ησφαλισμένων προς απόδειξιν της υπηρεσίας των πιστοποιητικών δεν προκύπτει η ακριβής ημερομηνία, αλλά μόνον το έτος έναρξεως ή λήξεως της εργασίας, ως ημερομη-

νία ἐνάρξεως λογίζεται ἡ πρώτη Ἰουλίου τοῦ ἔτους τούτου, ὡς ἡμερομηνία δὲ λήξεως τῆς ἐργασίας ἡ 30ὴ Ἰουνίου τοῦ ἔτους τούτου.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀναγράφεται πλὴν τοῦ ἔτους καὶ ὁ μήν, ἀλλ' οὐχὶ ἡ ἡμέρα ἐνάρξεως ἢ λήξεως τῆς ἐργασίας, ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως λογίζεται ἡ 16η τοῦ μηνός, λήξεως δὲ ἡ 15η τοιούτου».

Τὸ ἄρθρον 8 τροποποιούμενον ἐξ ὁλοκλήρου ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

"Αρθρον 8

Ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας

1. Ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 7 ἀναγνωριζόμενος χρόνος προϋπηρεσίας ὡς συντάξιμος ἐξαγοράζεται ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τῆς καταβολῆς δι' ἕκαστον ἀναγνωριζόμενον μῆνα εἰσφορᾶς ἴσης πρὸς ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν (8ο/ο), ὑπολογιζομένης ἐπὶ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας λαμβάνει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὸν μῆνα τῆς καταβολῆς τοῦ ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο αὐξάνει κατὰ 2ο/ο, ἐφ' ὅσον ἐμπίπτει εἰς χρόνον ἀναγνωριζόμενον μετὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Κλάδου Προνοίας.

2. Ἡ ἐσοφλησις τοῦ ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς γίνεται δι' ἀλλεπαλλήλων μηνιαίων δόσεων, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μηνῶν τοῦ ἀναγνωριζομένου χρόνου.

Ἐπὶ ἀναδρομικῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν αἱ καταβληθεῖσαι δόσεις, αἱ ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὸν χρόνον τῆς αὐξήσεως, ἀναπροσαρμόζονται ἀναλόγως.

3. Ἡ μηνιαία δόσις εἶναι καταβλητέα τὴν 1 ἑκάστου μηνός, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ὁποίου καθίσταται ἀπαιτητὴ καὶ ἐπιβαρύνεται αὐτοδικαίως διὰ προσθέτου τέλους καθυστερήσεως ἴσου πρὸς 10ο/ο.

Ἡ πρώτη δόσις εἶναι καταβλητέα τὴν πρώτην τοῦ μεθεπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς σχετικῆς περὶ ἐξαγορᾶς ἀποφάσεως ταῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

4. Ἡ καταβολὴ τῶν δόσεων ἐπὶ τῇ εἰδοποιήσει τοῦ Ταμείου ἐνεργεῖται διὰ κρατήσεων ἐκ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, ὑποχρεουμένου τοῦ ἐργοδότου, ἐπὶ τῇ εὐθύνῃ νὰ καταβάλῃ ἄλλως ἐξ ἰδίων, ὅπως κρατῇ καὶ ἀποδίδῃ ταύτας δι' ἰδιαιτέρων καταστάσεων, ὁ τύπος τῶν ὁποίων καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, εἰς τὸ Ταμεῖον μετὰ τῶν λοιπῶν εἰσφορῶν ἐγκαίρως ἐντὸς τῶν προβλεπομένων προθεσμιῶν, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει βαρυνομένου ἀποκλειστικῶς τοῦ ἐργοδότου μὲ τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπόμενον πρόσθετον τέλος καθυστερήσεως.

5. Αἱ καθυστερούμεναι παρὰ τοῦ ἐργοδότου δόσεις μετὰ τῶν προσθέτων τελῶν εἰσπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων (Ν.Ε.Δ.Ε.), ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, καὶ ἰσχύει ἑκάστοτε καὶ κατὰ τὴν εἰδικὴν τοῦ νόμου τούτου διαδικασίαν.

6. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης καθυστερήσῃ τὴν ἀπόδοσιν δόσεώς τινος, πέραν τῆς προβλεπομένης προθεσμίας, διαπράττει τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαιρέσεως εἰς βαθμὸν πλημμελήματος ἀσχέτως ποσοῦ.

7. Οἱ προαιρετικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ Ταμεῖον, ἐφ' ὅσον καθυστερήσουν τὴν καταβολὴν δόσεώς τινος πέραν τῶν τριῶν μηνῶν, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἀποστεροῦνται αὐτοδικαίως τοῦ δικαιώματος ἐξαγορᾶς τοῦ ὑπολειπομένου χρόνου, εἰς τοὺτους ἀναγνωρίζεται ὡς συνταξιμος χρόνος ἰσαρίθμου μῆνες, δι' οὓς κατεβλήθησαν ἐμπροθέσμως εἰσφοραί.

8. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἠσφαλισμένος ἀπέχει τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, ἀναστέλλεται ἡ καταβολὴ τῶν δόσεων μὴ ὑποκειμένων εἰς ἐπιβάρυνσιν προσθέτων τελῶν καὶ ἄρχεται ἐκ νέου εὐθὺς ὡς ἀναλάβῃ ἀσφαλιστέαν ἐργασίαν.

9. Ὁ ἠσφαλισμένος δύναται διὰ δηλώσεως του, ὑποβαλλομένης πρὸς τὸ Ταμεῖον, νὰ παραιτηθῇ ὑπολειπομένου χρόνου ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας, ἀπολλυσι ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκ νέου ἀναγνώρισιν καὶ ἐξαγορὰν τούτου.

10. Ἠσφαλισμένοι, μὴ ὑποβάλλοντες τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ διὰ τὴν ἀναγνώρισιν αἰτηθεισῶν προϋπηρεσιῶν, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς ἑξαμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, προσκομίσουν τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς προϋπηρεσίας των, ἄλλως μετὰ τὴν πάροδον τῆς προθεσμίας ταύτης αὐτοδικαίως ἀπόλλυται τὸ δικαίωμα τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ ἐξαγορᾶς τῆς προϋπηρεσίας των.

11. Ἐν περιπτώσει συνταξιοδοτήσεως ἢ θανάτου ἠσφαλισμένου πρὸ τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τοῦ ἀγοραζομένου χρόνου προϋπηρεσίας ὡς συνταξίμου ἡ εἰσφορὰ τῆς ἐξαγορᾶς τῶν ὑπολειπομένων μηνῶν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ὁ ἠσφαλισμένος τὸν τελευταῖον μῆνα ἢ θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐὰν ἀπησχολεῖτο πρὸ τῆς συνταξιοδοτήσεως του ἢ τοῦ θανάτου του, κεφαλαιοποιεῖται ἐπὶ τόκῳ 5ο/ο καὶ ἀσφαλιστρῳ 1ο/ο καὶ ἐξοφλεῖται διὰ δόσεων, ὡς ἡ παράγραφος 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁρίζει, παρακρατουμένων κατὰ μῆνα ἐκ τῆς ἀπονεμομένης εἰς τὸν ἠσφαλισμένον ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του συντάξεως.

12. Ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου, δικαιουμένου εἰς ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας, ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς ἐνεργεῖται βάσει τῶν ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ὁ θανὼν ἢ θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐὰν ἀπησχολεῖτο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του καὶ μὲ τὸ ποσοστὸν εἰσφορᾶς τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Τὰ συνολικὰ ποσὰ τῆς ἐξαγορᾶς κεφαλαιοποιούμενον ἐπὶ τόκῳ 5ο/ο καὶ ἀσφαλιστρῳ 1ο/ο ἐξοφλεῖται διὰ δόσεων, ὡς ἡ παράγραφος 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁρίζει καὶ αἱ ὁποῖαι παρακρατοῦνται ὑποχρεωτικῶς ἐκ τῆς ἀπονεμομένης συν-

τάξεως εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος ἀσφαλισμένου.

Τὸ ἐδάφιον ββ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 8 αὐτοῦ, τροποποιούμενον, ἀντικαθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως:

ββ) Παρατείνονται μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου (25) ἔτους τῆς ἡλικίας, ἐφ' ὅσον τὰ ἀνώτερα πρόσωπα συνεχίζουν τὴν μόρφωσιν αὐτῶν εἰς Σχολὰς γενικῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ δὲν ἀσκοῦν βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα».

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 10 αὐτοῦ τροποποιουμένη ἀντικαθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως:

«3. Τὸ δικαίωμα εἰς ἀπόληψιν συντάξεως παντὸς συνταξιούχου τοῦ Ταμείου ἀναστέλλεται:

α) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα, ἐξ οὗ ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ διπλασίου τῆς συντάξεως του ἢ παρέχει ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀπολαμβάνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ διπλασίου τῆς συντάξεως ἢ, προκειμένου περὶ συνταξιούχου λόγῳ θανάτου, τοῦ διπλασίου τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος.

Ἐὰν ὁ συνταξιοῦχος λαμβάνῃ καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ τινος Ὀργανισμοῦ κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, τὸ ποσὸν τούτης συνυπολογίζεται εἰς τὰς ἐκ τοῦ αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος ἀπολαυὰς πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ὁρίου.

β) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἐργάζεται ἐν συνεταιρισμῷ μετὰ φαρμακείου, φαρμακαποθήκης ἢ οἱασδήποτε φαρμακευτικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀσχέτως τῶν ἀποκερδαινομένων ὑπ' αὐτοῦ ποσῶν.

Ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 11 αὐτοῦ ἀντικαθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως:

«6. α) Συμψηφισμὸς μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ Ταμείου χορηγουμένας συντάξεις ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς ἀπόσβεσιν ὀφειλῶν τῶν δικαιούχων καὶ δικαιοδόχων πρὸς τὸ Ταμεῖον.

β) Ὁ συμψηφισμὸς τοιούτων ἀπαιτήσεων τοῦ Ταμείου μετὰ τῆς συντάξεως ἐνεργεῖται κατὰ δόσεις, ὧν ὁ ἀριθμὸς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Τὸ ποσὸν ἑκάστης δόσεως δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἓν τέταρτον (1/4) τῆς συντάξεως».

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 16 αὐτοῦ τροποποιουμένη ἀντικαθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως:

«4. α) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτοῦ δύνανται νὰ ἀποστέλλωνται καθ' ἑκάστην θερινὴν περίοδον εἰς παιδικὰς κατασκηνώσεις, ὀργανουμένας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἢ Δήμων ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ Ἱδρυμάτων, τέκνα ἀσφαλισμένων, συνταξιούχων καὶ ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου, ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπὸ 7 - 16 ἐτῶν, ἅτινα κατὰ ἰατρικὴν γνωμάτευσιν Δημοσίας ἢ Δημοτικῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας ἢ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ἔχουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀποστολῆς εἰς ἔξοχὴν πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας των καὶ ὧν ὁ ἀριθμὸς καθ' ἑκάστην περίοδον καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

β) Τὸ Ταμεῖον συμμετέχει εἰς τὰς δαπάνας ἀποστολῆς καὶ παραμονῆς τῶν τέκνων ἀσφαλισμένων, συνταξιούχων καὶ ὑπαλλήλων του εἰς τὰς ἐν λόγῳ κατασκηνώσεις, κατὰ ποσὸν καθοριζόμενον ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου του, δι' ἕκαστον ἄτομον, ἐγκρινομένης παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

γ) Τὸ Ταμεῖον δύναται εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις νὰ συμβάλλεται μὲ ἰδιωτικὰς κατασκηνώσεις, ἐφ' ὅσον ἡτιολογημένως δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀνωτέρω.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀπαιτεῖται δημοσίευσις προσκλήσεως πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους πρὸς ὑποβολὴν σχετικῶν προσφορῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀποφαίνεται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν προσφερομένην τιμήν, ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰς παρεχομένας ἐγγυήσεις καλῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀναθεμάτων.

δ) Αἱ ὡς ἄνω ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὑποκεινται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὀργανώσεως τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν κατασκηνώσεων, ὡς καὶ ὁ ἐπ' αὐτῶν ἔλεγχος τοῦ Ταμείου ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ρυθμίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς παρούσης.

Τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν μετὰ τοῦ Ταμείου συμβεβλημένων κατασκηνώσεων, ὡς καὶ τὸν ἔλεγχον ἐπ' αὐτῶν, θὰ διενεργῇ διὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων του τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ συντόνου καὶ ἐνδελεχοῦς παρακολουθήσεως».

Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 19 αὐτοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἡ ἐν τῷ Ταμείῳ διανυομένη καὶ ἀναγνωριζομένη ὑπηρεσία παρ' ὑπαλλήλου αὐτοῦ λογίζεται ὡς πραγματικὴ ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ὑπηρεσία».

Γ'. Εἰς τὸν Κανονισμὸν Κλάδου Προνοίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις.

Ὁ τίτλος πρὸ τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Κανονισμὸς Παροχῶν Κλάδου Προνοίας

(Σύστασις, διοίκησις, διαχείρισις ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα καὶ ὑπαγωγὴ τούτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου Προνοίας)».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

Τὰ πρακτικὰ καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Κλάδου Προνοίας τηροῦνται κεχωρισμένως, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν ἀντιστοίχων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Αἱ κατὰ συνεδρίασιν καταβαλλόμεναι ἀποζημιώσεις καὶ ἔξοδα κινήσεως τῶν μετεχόντων τοῦ

Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κλάδου Προνοίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑκάστοτε οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δὲν δύναται νὰ ὑπερβοῦν τὰς τέσσαρας (4) κατὰ μῆνα».

Ἐν τέλει τοῦ ἑδαφίου β' τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἡ ἐν λόγῳ εἰσφορὰ ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων τῶν ἀντιστοιχουσῶν ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων εἰσφορῶν δο]ο ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Κλάδου Προνοίας καθ' ἑκάστην χρῆσιν».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 7 αὐτοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἡ ἐφ' ἅπαξ παροχὴ καταβάλλεται εἰς τὰ δικαιοῦμενα ταύτης πρόσωπα τῇ αἰτήσει των καὶ μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κλάδου Προνοίας τοῦ Ταμείου».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Νοεμβρίου 1962

—

6690]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 4.12.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν Δ.Ε.Η.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 26 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 4.12.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἠλεκτροτεχνιτῶν Δ.Ε.Η., κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 4.1.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 443]4.1.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μεταξὺ Δ.Ε.Η. καὶ Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1962 καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239]1955 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73978]12430]12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διὰ τὴν παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι 1) Γεώργιος Δράκος, νομίμως ἐκπροσωπῶν τὴν «Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ», καὶ 2) Γεώργιος Παππᾶς, γενικὸς γραμματεὺς «τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος», νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως δυνάμει ἀποφάσεως τῆς Δ. Γραμματείας, τῆς ληφθείσης κατὰ τὴν 43ην συνεδρίασιν αὐτῆς, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1. Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1962 αὐξάνονται κατὰ 10 ο]ο τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν καθορισθέντα κατώτατα ὅρια μισθῶν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν, τῶν κεκτημένων ἄδειαν Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 6422]1934 καὶ τὰ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ διατάγματα, ὡς καὶ τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν βοηθῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν καὶ τῶν κατόχων ἀδείας, συμφώνως πρὸς τὸν ὡς ἄνω νόμον καὶ τὰ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντα ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου 1936 καὶ ἀπὸ 25 Μαΐου 1938 διατάγματα τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν «Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ», ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἐντεταγμένων εἰς τὸ τακτικὸν προσωπικὸν αὐτῆς, ὡς καὶ τῶν ἐκ τῆς Η.Ε.Α.Π. διατηρηθέντων καὶ ὑπηρετούντων εἰς τὴν περιφέρειαν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω αὔξησιν ἔχει συνυπολογισθῇ καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 426]1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η. δοθεῖσα ἰσόποσος αὔξησις καὶ συνεπῶς ἀποκλείεται ἐξ ὁλοκλήρου ἡ δυνάμει αὐτῆς περαιτέρω αὔξησις τῶν ἐν λόγῳ ἀποδοχῶν.

2. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν οἱ ὅροι τῆς ὑπ' ἀριθ. 25]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (*).

3. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἀρχομένη ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1962, λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1963.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν, κατὰ νόμον, εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ὁ Διευθυντὴς Ἀμοιβῆς Ἐργασίας

(Ὑπογραφὴ)

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ὁ ἐκπροσωπῶν τὸ Ὑπουργεῖον Βιομηχανίας

(Ὑπογραφὴ)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἰανουαρίου 1963

—

6691]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 4.12.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας θερμαστῶν καὶ ἀρχιθερμαστόρων Δ.Ε.Η.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 26 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 4.12.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἀρχιθερμαστόρων καὶ θερμαστῶν Δ.Ε.Η., κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 4.1.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀ-

(*) ΕΕΔ 20, σελ. 1362.

αριθ. 441|4.4.1963 προκτικού καταθέσεως, ήτις έχει ώς ακολούθως :

Συλλογική σύμβασις έργασίας ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν τῆς Δ.Ε.Η.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1962 εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη ἀριθ. 30 γραφεῖα τῆς Δ.Ε.Η., παρουσίᾳ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου προϊσταμένου τοῦ Δ' τμήματος τῆς Διευθύνσεως Ἐνεργείας τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, ἐξουσιοδοτημένου διὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 29631|17.11.1962 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς ὁ Γεώργιος Δράκος, βοηθὸς γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη ἀριθ. 30) ἑδρευούσης «Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ», νομίμως ἐκπροσωπῶν ταύτην ἐν προκειμένῳ, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Δημήτριος Παπαδόπουλος, γενικὸς γραμματεύς, καὶ Σωτήριος Κατσαρός, ἀναπληρωτὴς γενικοῦ γραμματέως τῆς ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη ἀριθ. 25) ἑδρευούσης «Ὁμοσπονδίας Μηχανικῶν καὶ Θερμαστῶν Βιομηχανίας καὶ Γεωργίας Ἑλλάδος», Στυλιανὸς Μανουηλίδης, πρόεδρος τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θερμαστῶν Ξηρᾶς», καὶ Ἀναστάσιος Παπαγεωργίου, πρόεδρος τῆς «Πανελλαδικῆς Ἑνώσεως Θερμαστῶν Ξηρᾶς Πειραιῶς», δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι δυνάμει τῆς ἀπὸ 7ης Αὐγούστου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ὡς ἄνω «Ὁμοσπονδίας Μηχανικῶν κλπ.» καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ δου Πανελλαδικοῦ Παμμηχανικοῦ Συνεδρίου αὐτῆς τῆς 2-3 Ἰουλίου 1961, διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συνεφώνησαν καὶ συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς :

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καθορίζονται ὡς ἀκολούθως τὰ κατωτάτω ὅρια ἀποδοχῶν τῶν ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν, τῶν κεκτημένων τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα πτυχία καὶ ἀπασχολουμένων εἰς τὴν Δ.Ε.Η., ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἐκ τῆς Η.Ε.Α.Π. διατηρηθέντων καὶ ὑπηρετούντων εἰς τὴν περιφέρειαν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς

	Δραχ. μηνιαίως
Ἀρχιθερμαστὴς βασικὸς μισθὸς	1.936
Θερμαστὴς » »	1.815

Διευκρινίζεται, ὅτι εἰς τοὺς ὡς ἄνω καθορισθέντας βασικοὺς μηνιαίους μισθοὺς ἔχει συνυπολογισθῆ καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 426|1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η. δοθεῖσα ἰσόποσος αὔξησις, ὡς καὶ ἡ δι' αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 7|1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Α.Δ.Δ. Πειραιῶς δοθεῖσα τοιαύτη, καὶ συνεπῶς ἀποκλείεται ἐξ ὁλοκλήρου ἡ δυνάμει αὐτῶν περαιτέρω αὔξησις τῶν ἐν λόγῳ ἀποδοχῶν.

2. Οἱ ὡς ἄνω καθορισθέντες βασικοὶ μισθοὶ προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ παρὰ διαφόροις ἐργοδόταις, ὁριζομένου εἰς ποσοστὸν δοξὸ ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ἑκάστης πενταετίας καὶ μέχρι πέντε (5) πενταετιῶν, τοῦ χρόνου ὑπολογιζομένου ἀπὸ τῆς τὸ πρῶτον ἀσκήσεως ὁπωσδήποτε καθηκόντων. Ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται διὰ πιστοποιητικῶν, χορηγουμένων ὑπὸ τῶν παρ' οἷς εἰργάσθησαν ἐργοδοτῶν.

Εἰς ἣν περίπτωσιν δὲν ἤθελον προσκομισθῆ τὰ ἐν λόγῳ πιστοποιητικὰ ἐντὸς δημήνου ἀπὸ τῆς προσλήψεως τῶν ἐνδιαφερομένων, ἡ προσαρμογὴ τῶν μισθῶν πρὸς τὰ διὰ τῆς παρούσης ὁριζόμενα θὰ γίνεται μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὑποβολῆς αὐτῶν εἰς τὸν ἐργοδότην.

3. Οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μισθοὶ μετὰ τῶν τοιούτων ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν 10οβο διὰ τὴν σύζυγον, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν ἐργάζεται, καὶ δοβο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἐκ τούτων ἄρρενα εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ δὲν ἐργάζονται, τὰ δὲ θήλεα εἶναι κάτω τῶν 20 ἐτῶν, ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται.

4. Οἱ σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοί, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶν.

5. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 57620|1951 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς θερμαστὰς καὶ ἀρχιθερμαστὰς» ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα.

6. Ἡ Δ.Ε.Η. ὑποχρεοῦται ὅπως διατηρῇ εἰς τοὺς οἰκείους τόπους ἐργασίας ἀνὰ μίαν φόρραν καὶ ἓν ζεῦγος ἐποδυμάτων δι' ἕκαστον τῶν ὑπ' αὐτὴν χρησιμοποιουμένων θερμαστῶν. Τὰ εἴδη ταῦτα ἀποτελοῦν ἰδιοκτησίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, μὴ ἐπιτρεπομένου εἰς τοὺς χρησιμοποιοῦντας ταῦτα νὰ τὰ λαμβάνουν μεθ' ἑαυτῶν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐργασίας των.

7. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962, ἡ δὲ διάρκειαι αὐτῆς συνωμολογεῖται διὰ τὸν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1963 χρόνον.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν, κατὰ νόμον, εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας

(Ὑπογραφὴ)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1963 (*)

(*) **Σημ. ΕΕΔ.** Εἰς τὸ ἑπόμενον συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν Δ.Ε.Η.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ, ΕΙΔΗΣΕΙΣ, ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΣΥΝΤΟΜΑ ΣΧΟΛΙΑ

Παραγραφή τῶν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαιτήσεων: Ἐξεδόθη προσφάτως ἡ ἀναμενομένη ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (23]1963) περὶ τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῶν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας. Ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδέχθη, ὅτι αὗται ὑπάγονται εἰς τὴν 20ετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀπόψεις, τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξε καὶ ὁ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. *Κ. Κύλλιας*. Ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον.

Προκαταβολὴ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων: Ἐξεδόθη ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὑπ' ἀριθ. 658]1962), διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτόν, ὅτι τῆς ἀνωτέρω προκαταβολῆς δὲν ἀπαλλάσσονται οἱ ἀνάπηροι.

Ἄδειαι μισθωτῶν Ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης: Ὁ Σύνδεσμος Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ε.Π.Ε. μᾶς ἀπέστειλεν ἀντίγραφον ἐγγράφου του, ὑπ' ἀριθ. 1989]1962, πρὸς ἀνώνυμον ἑταιρείαν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγνώρισε πρὸς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θέματος τὴν γνώμην του, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 539]1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» διακρίνει τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς δύο κατηγορίας: Ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας ἢ λειτουργούσας ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς λοιπὰς ἐπιχειρήσεις.

Περαιτέρω αἱ ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι διέπονται ὑπὸ τοῦ νόμου 2190]1920, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἐνῶ αἱ ἑταιρεῖαι περιωρισμένης εὐθύνης ἀποτελοῦν θεσμὸν διάφορον τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας, διεπόμεναι ὑπὸ εἰδικοῦ νόμου, τοῦ νόμου 3190]1955.

Σχετικῶς δέον νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης περιέχει στοιχεῖα καὶ τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας καὶ τῶν προσωπικῶν ἑταιρειῶν, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι οὔτε ἀνώνυμος, οὔτε προσωπικὴ ἑταιρεία, ἀλλὰ θεσμὸς ἰδιαίτερος ἀμφοτέρων ταύτων (ὁρᾶτε: α) J. Escearra, Les societes commerciales, ἐκδ. 1950, τόμος Α', σελ. 393 κ.ἑ., Cierke, Handelsrecht, τόμος 11, ἐκδ. 1941, σελ. 355 κ. ἑ. γ) *Ἠλ. Ἀνασταστάδη*, Ἐμπορ. Δίκαιον, τόμος Α', ἐκδ. 1949, σελ. 292).

Κατὰ συνέπειαν ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δημοσίου χαρακτῆρος ἢ κοινῆς ὠφελείας, δὲν δύναται, καθ' ἡμᾶς, νὰ θεωρηθῇ ὑπαγομένη εἰς τὴν πρώτην τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 νόμου 539]1945 προβλεπομένων, ἀλλὰ προφανῶς ὑπάγεται εἰς τὴν δευτέραν τούτων, ἤτοι τὴν τῶν λοιπῶν ἐπιχειρήσεων.

Πρὸς τούτοις θεωροῦμεν ἐπάναγκες νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48426]1955 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διδομένη ἀντίθετος λύσις εἰς τὸ ἀνωτέρω ζήτημα δὲν τυγχάνει, καθ' ἡμᾶς βάσιμος διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους».

Νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 3239]1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ ἄλλων διατάξεων: Ἤρχισε καὶ συνεχίζεται εἰς τὴν Βουλὴν ἡ συζήτησις τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ νομοσχεδίου.

Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων Ι.Κ.Α.: Ἀπεστάλη πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναπροσαρμόζονται αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸ τοῦ νόμου 4104] 1960 χορηγούμεναι συντάξεις.

Διὰ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ἐπιβαρύνεται τὸ Ι.Κ.Α. διὰ ποσοῦ 71 περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἐτησίως.

Νέοι Ἀρεοπαγῖται: Προήχθησαν εἰς Ἀρεοπαγίτας πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων οἱ παρὰ τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν ὑπηρετοῦντες Ἐφέται κ.κ. *Κ. Κλαμαρῆς* καὶ *Β. Πατσουράκος*.

Ἀσκήσεις ὑποψηφίων δικηγόρων: Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους μᾶς ἀπέστειλε πρὸς δημοσίευσιν τὴν κατωτέρω ἀνακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν εὐχαρίστως.

Ἀ ν α κ ο ί ν ω σ ι ς

Καθίσταται γνωστὸν ὅτι διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 ν.δ. 4272]1962 κατέστη δυνατὴ ἡ ἄσκησις τῶν ὑποψηφίων δικηγόρων καὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ Προέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἢ παρ' ἑκάστῳ Γραφείῳ Νομικοῦ Συμβούλου ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις (παρ' Ὑπουργείοις), Θεσσαλονίκῃ καὶ Πειραιεῖ (Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας) ἐγκατεστημένων.

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀσκηθῶσιν εἰς τὰ ἄνω Γραφεῖα, ὅπως ὑποβάλωσι τὴν δέουσαν αἴτησιν.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Προέδρου Ν.Σ.Κ.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ν.Σ.Κ.

Χ. Βασιλακόπουλος

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟΝ ΠΑΓΟΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω λίαν ευχαρίστως προσφώνησιν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀξιοτίμου Ἀντεισαγγελέως κ. Ἀνδρ. Τούση ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων τοῦ νέου Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Στ. Μαυρομιχάλη.

Ἐνδιαφέρει ἐπὶ μᾶλλον καὶ διότι ὁ κ. Ἀντεισαγγελεὺς ἀπησχολήθη ἐν τῇ προσφωνήσει του καὶ μὲ τὴν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ νέου ἤδη Προέδρου νομολογίαν ταῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Ὁ κ. Ἀντεισαγγελεύς, μεταξὺ ἄλλων, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Διαρκουσῶν τῶν λόγῳ τῶν ἐορτῶν διακοπῶν ἐπῆλθον μεταβολαὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Ἀρείου Πάγου συνεπείᾳ τῆς καταλήψεως ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τοῦ Προέδρου αὐτοῦ ἀξιοτίμου κ. Κανελ.

Ὡς Πρόεδρος εἰς τὴν οὕτω κενωθεῖσαν θέσιν, τηρηθείσης τῆς ἐν τῷ Συντάγματι διαδικασίας, προήχθη ὁ μέχρι τοῦδε πρῶτος Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀξιότιμος κ. Στυλιανὸς Μαυρομιχάλης.

Θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ κάμω μικρὸν ἀπολογισμὸν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ΙΓ' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀσχολουμένου κυρίως μὲ τὰς λεγομένας ἐργατικὰς ὑποθέσεις, οὗτινος ὁ νέος Πρόεδρος ἀπὸ ἐτῶν προεδρεύει.

Ἀνασκοπῶν τὴν νομολογίαν ἐπὶ τοῦ ἐργατικοῦ ἢ κοινωνικοῦ δικαίου εἶμαι εἰς τὴν εὐτελῶς εὐχάριστον θέσιν νὰ εἴπω, ὅτι εἶναι λίαν ἱκανοποιητικὴ ἀπὸ ἀπόψεως ἑρμηνείας αὐτοῦ. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἐπιτυχὴς εἰς τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, τῆς καταχρήσεως δικαιώματος, τῶν χρηστῶν ἠθῶν, ὡς καὶ ἡ λίαν κοπιώδης, ἀλλὰ καὶ προσεκτικὴ συγκέντρωσις, συσχέτισις καὶ συναρμολόγησις τῆς πληθώρας τῶν κειμένων διατάξεων. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴν νὰ εἴπῃ τις, ὅτι, ἂν εἰς ἄλλας χώρας, π.χ. ἐν Γαλλίᾳ, ἡ θεμελίωσις τῆς θεωρίας καὶ τῶν νομικῶν λύσεων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ δικαίου ἐρείδεται κυρίως ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, παρ' ἡμῖν ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ κυριολεξίαν καλεῖται νὰ συνθέτῃ τὸ ἑλληνικὸν ἐργατικὸν δίκαιον.

Παραιτέρω ὁ Ἄρειος Πάγος καλεῖται νὰ ἐλέγχῃ τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ δικαίου εἰς ἐποχὴν αἱ μακρὰν ἀπέχουσαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος νέων Κωδίκων (ἀστικοῦ, ποινικοῦ, ποινικῆς δικονομίας, ἰδιωτικοῦ ναυτικοῦ δικαίου) καὶ δὴ εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν, λόγῳ τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐξελίξεων καὶ ἀνακατατάξεων ἐν Εὐρώπῃ, τὸ δίκαιον, τὸ καθ' ἑαυτὸ δίκαιον τῶν συναλλαγῶν, τείνει εἰς ὁμοιομορφίαν εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος καὶ συνεπῶς ἡ ἐφαρμογή του ἀπαιτεῖ τεχνικὴν καὶ γνώσεις, ἐξερχομένας τῶν ἀπαιτουμένων τοιούτων ἐν τῷ περιωρισμένῳ χώρῳ τῆς Ἐπικρατείας.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἠθοπλαστικὴ δύναμις ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν ἔχει ἐλαφρότερα βάρη. Εἰς ἐποχήν, ἡ ὁποία παρουσιάζει ἔντονα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλονισμοῦ τῆς πίστεως πρὸς δεδομένας ἀντιλήψεις περὶ ἠθικοῦ καὶ ἀνηθίκου, ἡ κρίσις τοῦ δικαστοῦ περὶ τοῦ ἂν δικαιοπραξία τις ἢ ἐν γένει νομικὴ πρᾶξις ἀντίκειται εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη εἶναι ἐκ τῶν ἀπαυδαιοτέρων. Ὁ δὲ περὶ ταύτης, ὡς νομικῆς ἐννοίας, ἔλεγχος τοῦ Ἀκυρωτικοῦ παρέχει εἰς τοῦτο τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν δυνατότητα νὰ χαράσσῃ ἑκάστοτε ἐπὶ τῶν συγκεκριμένων περιπτώσεων τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιταγῶν τῆς ἠθικῆς.

Καὶ ἤδη ἐρχόμεθα εἰς τὸ δεύτερον, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ὑποδεέστερον, ἔργον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ τῆς διοικήσεως τῆς Δικαιοσύνης.

Μία τῶν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προβλεπομένων ἐγγυήσεων ὀρθῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ προστασίας τῶν πολιτῶν εἶναι τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει τὰς τοποθετήσεις, προαγωγάς, μεταθέσεις καὶ ἀποσπάσεις τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν. Ἐκ τῆς καλῆς μετὰ συνέσεως ἀσκήσεως τοῦ τοιούτου λειτουργήματος ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ὀρθὴ ἀπονομὴ τῆς Δικαιοσύνης.

Ἔργον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου εἶναι νὰ εὑρίσκῃ ἑκάστοτε εἰς τοὺς δικαστὰς τὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἐν μιᾷ πεπολιτισμένῃ κοινωνίᾳ θέσιν των, νὰ τονώσῃ τὸ αἴσθημα τῶν ἀγώνων κατὰ πάσης τυχὸν δυσχερείας, νὰ ἐξάρῃ, νὰ ἐπαινέσῃ καὶ νὰ ἀμείψῃ ἠθικῶς διὰ τῆς κατὰ προτίμησιν προωθήσεως εἰς τὰς ἀνωτέρας καὶ ἀνωτάτας θέσεις τοὺς διακρινομένους διὰ τὸ θάρρος, τὴν ἁπλότητα καὶ ἀπαρέγκλιτον εὐθυτέρότητα ἐναντι πάντων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ βιούντων, τὴν ἀκλόνητον ἀνεξαρτησίαν τῆς σκέψεως καὶ τοῦ φρονήματος αὐτῶν καὶ πρὸ παντὸς νὰ καταστήσῃ σαφὲς εἰς τούτους, ὅτι ἔλκουσι τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τὸ Σύνταγμα καὶ μὴ ἐξαρτώμενοι ἐξ οὐδεμιᾶς τῶν ἄλλων ἐν τῇ Πολιτείᾳ συνεταγμένων ἐξουσιῶν, ἔχουσι συγχρόνως αὐτοὶ οὗτοι καὶ μόνοι αὐτοὶ τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ἀξίαν τῆς χώρας ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης.

Οἱ Ἐπιθεωρηταὶ τῶν δικαστῶν ἐν τῇ ἐκθέσει των πρέπει νὰ ἀρχίζωσιν ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν τοῦ βαθμοῦ τῶν προσόντων τούτων. Δὲν πάσχει ἡ ἐποχή μας ἀπὸ ἐλλείψιν ἐπιστημονικῶν προσόντων. Ἐξ ἄλλου διὰ τὸν δικαστικὸν λειτουργὸν οὐδεμία ἄδικος ἀπόφασις ἢ πρᾶξις του ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ λειτουργήματος, ἥτις ἤθελεν ἀποδειχθῇ προϊὸν ἀμελείας ἢ ἐλλείψεως ψυχραιμίας ἢ ἐλλείψεως ἀπολύτου οὐδετερότητος ἐν τῇ δίκῃ, ὑπόκειται εἰς παραγραφήν. Πρέπει συνεπῶς ὁ δικαστὴς νὰ εἶναι συνεχῶς ὑπὸ ἔλεγχον οὐ μόνον διὰ τὸ ἐπιθεωρούμενον χρονικὸν διάστημα, ἀλλὰ διὰ τὴν καθ' ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν του ἐκτέλεσιν τῶν δικαστικῶν του καθηκόντων. Διὰ τὸν δικαστικὸν λειτουργὸν δὲν ὑπάρχει συμψηφισμὸς εὐστόχων καὶ ἀστόχων ἢ ἐξαιρέτων καὶ ταπεινῶν ἐνεργειῶν.

Περαίνων τὴν ἐξωτερίκευσιν τῶν ὀλίγων μου αὐτῶν σκέψεων ἔχω ἐν ἐπιλόγῳ νὰ προσθέσω, ὅτι μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου κ. Προέδρου εἶχον τὴν τύχην καὶ τὴν χαρὰν τῆς συνυπηρετήσεως καὶ εἰς τὰ οὐσιαστικὰ δικαστήρια, ὅταν ἀπὸ ἄλλης θέσεως διεκόνουν εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης.

Σήμερον εἶναι δι' ἐμὲ ἰδιαιτέρως ἀγαθὴ τύχη, ὅτι χαιρετίζω ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ταύτης θέσεως, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Πολιτείας καὶ τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ συναδέλφων μου, τὴν ἀνάληψιν ὑπ' αὐτοῦ τῆς Προεδρίας τοῦ ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς Χώρας, εὐχόμενος πλήρη ἐπιτυχίαν.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 4 (514)

Ἀθῆναι, 15 Φεβρουαρίου 1963

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΙΔΙΑ ΔΙΚΑΙΟΝ*

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ.Ν., Δικηγόρου

2. Τὰ ὄργανα τῆς Κοινότητος (45)

Ἡ Σύμβασις τῆς Ρώμης προέβλεψε πέντε ὄργανα διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κοινότητος καὶ τὴν ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν αὐτῆς:

α) Τὴν Συνέλευσιν (ἄρθρα 137-144). Ἀποτελεῖται ἀπὸ 142 ἀντιπροσώπους τῶν Κοινοβουλίων τῶν κρατῶν - μελῶν, ὁριζομένους ὑπ' αὐτῶν. Ἡ ἐκπροσώπησις τῶν χωρῶν μελῶν εἰς τὴν Συνέλευσιν εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία, Γαλλία, Ἰταλία 36 ἀντιπροσώπους ἑκάστη, Βέλγιον, Ὁλλανδία ἀνὰ 14 καὶ Λουξεμβοῦργον 6. Ἡ Συνέλευσις ἐξετάζει τὴν ἐτησίαν ἔκθεσιν τῆς Κοινότητος, ἀπευθύνει ἐρωτήσεις καὶ ἐλέγχει τὴν Ἐπιτροπήν, ἣν δύναται ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς παραίτησιν, καὶ λαμβάνει θέσιν ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Κοινότητος. Ἐπὶ πλέον ἡ Συνέλευσις ἔχει ἐκ τῆς Συμβάσεως καὶ περαιτέρω συμβουλευτικὴν καὶ ἐξελεγκτικὴν ἁρμοδιότητα.

β) Τὸ Συμβούλιον (ἄρθρα 145-154). Ἀπαρτίζεται ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου ἐξ ἑκάστου μέλους. Εἰς τὸ ἀρχικὸν στάδιον τῆς μεταβατικῆς περιόδου δύναται νὰ ἀποφαίνηται μόνον ἐν ὁμοφωνίᾳ, εἰς τὴν τρίτην ὅμως φάσιν αὐτῆς ἀρκεῖ ὡρισμένη πλειοψηφία. Διὰ τὴν φάσιν αὐτὴν τὰ μέλη ἔχουν τὴν ἀκόλουθον δύναμιν ψήφων: Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία, Γαλλία, Ἰταλία ἀνὰ 4, Βέλγιον, Ὁλλανδία ἀνὰ 2 καὶ Λουξεμβοῦργον 1. Τὸ Συμβούλιον φροντίζει διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῶν κρατῶν - μελῶν καὶ εἶναι ἁρμόδιον νὰ λαμβάνῃ ἀποφάσεις.

γ) Τὴν Ἐπιτροπήν (ἄρθρα 155-163). Ἀποτελεῖται ἐξ ἐννέα μελῶν, ὁριζομένων ὁμοφώνως τῶν κυβερνήσεων, ἀναλόγως τῶν γενικωτέρων ἱκανοτήτων των. Ἡ θητεία τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ἑξαετής. Αὕτη ἐνεργεῖ ἐν πλήρει ἀνεξαρτησίᾳ ἀπὸ τῶν κυβερνήσεων τῶν κρατῶν - μελῶν. Ἡ Ἐπιτροπὴ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Συμβάσεως καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν προβαίνει εἰς συστάσεις πρὸς τὸ Συμβούλιον. Εἶναι ἁρμοδία νὰ λαμβάνῃ ἀποφάσεις ἐφ' ὡρισμένων ζητημάτων, καθωρισμένων ἐν τῇ συμβάσει, προσέτι δὲ ἀσκεῖ ἁρμοδιότητας μεταβιβαζομένας αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου.

δ) Τὸ Δικαστήριον (ἄρθρα 164-188). Τοῦτο συγκροτεῖται ἐξ ἑπτὰ δικαστῶν καὶ δύο Γενικῶν Εἰσαγγελέων, ὁριζομένων

(*) Συνεχίζεται ἐκ τῆς σελίδος 144 τοῦ παρόντος τόμου.

(45) Ἐκ τῶν κατωτέρω ὀργάνων ἡ Συνέλευσις, τὸ Δικαστήριον καὶ ἡ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ εἶναι κοινὰ τόσον διὰ τὴν Ε.Ο.Κ., ὅσον καὶ διὰ τὴν EURATOM κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 3 καὶ 5 τῆς ἀπὸ 25 Μαρτίου 1957 συμφωνίας «περὶ κοινῶν ὀργάνων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων», ὑπογραφείσης ἐν Ρώμῃ συγχρόνως μὲ τὰς συμβάσεις περὶ ἱδρύσεως τῶν ἐν λόγῳ Κοινοτήτων. Ἡ Συνέλευσις καὶ τὸ Δικαστήριον κατέστησαν προσέτι ὄργανα κοινὰ καὶ διὰ τὴν Ἕνωσιν τοῦ Ἄνθρακος καὶ τοῦ Χάλυβος, τῶν σχετικῶν ἄρθρων 21 καὶ 32 τῆς ἱδρυτικῆς τῆς Ἑνώσεως συμβάσεως τροποποιηθέντων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 τῆς ὡς ἄνω συμφωνίας «περὶ κοινῶν ὀργάνων κλπ.».

ώσαύτως ὁμοφωνία τῶν κυβερνήσεων τῶν κρατῶν - μελῶν ἐπὶ ἐξαετεῖ θητείᾳ. Τὸ Δικαστήριον ἐξασφαλίζει τὴν τήρησιν τοῦ δικαίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς Συμβάσεως. Συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὑπὸ παντὸς κράτους - μέλους, ὅπερ θεωρεῖ, ὅτι ἕτερον μέλος παρέβη τὰς συμβατικάς του ὑποχρεώσεις. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου δεσμεύουν τὰ κράτη μέλη.

κ) Τὴν Οἰκονομικὴν καὶ Κοινωνικὴν Ἐπιτροπὴν (46) (ἄρθρα 193-198). Ἀποτελεῖται ἐξ 101 μελῶν, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου διὰ μίαν τετραετίαν, ἐπὶ τῇ βάσει καταλόγων τῶν κυβερνήσεων, περιλαμβανόντων ἀριθμὸν ἀντιπροσώπων διπλάσιον τῶν ἑδρῶν, αἵτινες ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον μέλος. Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰταλία διαθέτουν ἀνὰ 24 ἕδρας, τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Ὁλλανδία ἀνὰ 12 καὶ τὸ Λουξεμβοῦργον 5. Κατὰ τὴν σύνθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐξασφάλισις δικαίας ἐκπροσωπήσεως τῶν διαφόρων κλάδων τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς δραστηριότητος (παραγωγή, ἀγροτικὴ οἰκονομία, μεταφοραί, ἐργασία, ἐμπόριον, χειροτεχνία, ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα) (47). Τὰ καθήκοντα τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Κοινωνικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι συμβουλευτικά. Συγκαλεῖται αἱ ἤσει τοῦ Συμβουλίου ἢ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πρέπει νὰ ἀκούεται ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ὀργάνων αὐτῶν εἰς τὰς ἐν τῇ Συμβάσει προβλεπομένας περιπτώσεις (48).

3. Αἱ φάσεις τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς Κοινότητος.

Ἡ δημιουργία τῆς τελωνειακῆς ἑνώσεως καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν συμβατικῶν ὑποχρεώσεων περὶ ἐλευθέρας κινήσεως τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς, περὶ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τινων ἄλλων ὅρων, ἀφορώντων εἰς τοὺς τομεῖς τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας καὶ τῶν συγκοινωνιῶν, πρέπει νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῇ μέχρι πέρατος τῆς μεταβατικῆς περιόδου. Ἡ Σύμβασις (ἄρθρον 8) προβλέπει μεταβατικὴν περίοδον 12 ἐτῶν, δυναμένην νὰ παραταθῇ μέχρι 15 ἐτῶν. Αὕτη περιλαμβάνει τρεῖς φάσεις ἐκ τεσσάρων ἐτῶν.

Ἰδιαιτέρα διαδικασία ἀπαιτεῖται διὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὴν δευτέραν φάσιν. Αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς μετὰ τὸ πέρας τοῦ τετάρτου ἔτους διαπιστώσεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου, ὅτι ἐξεπληρώθησαν οἱ ὑπὸ τῆς Συμβάσεως διὰ τὴν περίοδον ταύτην τεθέντες σκοποὶ καὶ ἐτηρήθησαν ἅπασαι αἱ ὑποχρεώσεις τῶν κρατῶν μελῶν. Περὶ τούτου τὸ Συμβούλιον ἀποφαίνεται ὁμοφώνως. Μὴ ἐπιτυγχανομένης ὁμοφωνίας (49) ἡ πρώτη φάσις παρατείνεται ἐπὶ ἓν ἔτος. Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ πέμπτου ἔτους. Παρελθόντος καὶ τοῦ ἕκτου ἔτους τὸ Συμβούλιον ἀποφαίνεται δι' εἰδικῆς πλειοψηφίας ἐπὶ τῇ βάσει ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς (50).

Πᾶν ὑπερψηφισαν μέλος δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς διαιτησίαν (51). Ἐφ' ὅσον καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ ὡρισμένη εἰδικὴ πλειοψηφία ἢ ἐφ' ὅτον τὸ διαιτητικὸν ὄργανον διαπιστώνει ὅτι δὲν ἐπληρώθησαν αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν μετάβασιν εἰς τὴν δευτέραν φάσιν, μετὰ τὴν πάροδον καὶ τοῦ ἑβδόμου ἔτους ἡ μετάβασις αὕτη χωρεῖ αὐτοδικαίως. Τοῦτο διότι ἡ συνολικὴ διάρκεια τῆς μεταβατικῆς περιόδου δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 15 ἔτη (52) καὶ δι' ἑκάστην τῶν δύο ἑπο-

(46) Περὶ τῆς ἰδέας τῆς δημιουργίας συμβουλευτικοῦ ὀργάνου ἐπὶ οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων τῶν συνεργαζομένων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καὶ τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς βλ. Tessier, Droit social 1957, σ. 541 ἑπ.

(47) Βλ. Tessier, ἔνθ' ἀνωτ.

(48) Κατὰ τὴν Σύμβασιν τῆς Ρώμης προβλέπεται ὑποχρεωτικὴ καὶ δεννητικὴ ἀκροάσις τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Κοινωνικῆς Ἐπιτροπῆς. Πότε συντρέχει ἡ μία περίπτωσις καὶ πότε ἡ ἄλλη βλ. ἐν Tessier, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 546 ἑπ. Τὰς αὐτὰς ἁρμοδιότητας ἔχει ἡ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἀτομικὴν Κοινότητα (Βλ. ἀνωτ. ὑποσ. 45), Tessier, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 548.

(49) Κράτος - μέλος δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ὁμοφωνίαν, ἐπικαλούμενον τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδίων ὑποχρεώσεων. Ἄρθρον 8 § 3 (2).

(50) Ἄρθρον 8 § 3 (3).

(51) Ἄρθρον 8 § 4. Τὸ διαιτητικὸν ὄργανον ἀποτελεῖται ἀπὸ 8 μέλη, διοριζόμενα ὁμοφώνως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῇ προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς.

(52) Ἄρθρον 8 § 6.

μένων φάσεων προβλέπεται διάρκεια τεσσάρων ἐτῶν (53).

4. Ἡ νομικὴ φύσις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος.

α) Ἐκ τοῦ καταστατικοῦ της χάρτου ἡ Κοινότης κέκτηται ἰδίαν νομικὴν προσωπικότητα (ἄρθρον 210). Ὡσαύτως ἐντὸς τῶν κρατῶν-μελῶν ἡ Κοινότης ἀπολαύει τῆς εὐρυτέρας ἱκανότητος δικαίου καὶ δικαιοπρακτικῆς τοιαύτης, ἧς ἀπολαύουν τὰ νομικὰ πρόσωπα κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἔννομον τάξιν αὐτῶν (ἄρθρον 211)).

β) αα) Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης ἐκφεύγει τῶν μέχρι τοῦδε συνήθων εἰς τὸ διεθνὲς δίκαιον μορφῶν συνεργασίας μεταξὺ κυριάρχων πολιτειῶν. Αὕτη, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ διεθνεῖς εὐρωπαϊκαὶ ὀργανώσεις, χαρακτηρίζεται ὡς «θεσμὸς ὑπερεθνικός».

Οἱ «ὑπερεθνικοὶ θεσμοὶ» ἀποτελοῦν κατὰ μίαν εὔστοχον διαδεδομένην διδασκαλίαν (54) ἰδιαιτέραν κατηγορίαν ἑνώσεως κρατῶν. Ἐν τούτοις ἡ διάκρισις αὕτη τῶν ὀργανωμένων πολιτειακῶν κοινοτήτων εἰς ἰδιαιτέραν κατηγορίαν, ὡς καὶ ἡ καταλληλότης τῆς ἐννοίας τῆς ὑπερεθνικότητος, εὐλόγως ἠμφισβητήθησαν (55).

ββ) Ἀπὸ τοῦ πέρατος τοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦθεν παρατηρεῖται μία πραγματικὴ καὶ νομικὴ ἀλληλεξάρτησις τῶν κρατῶν εἰς τὸ καλούμενον «μὴ πολιτικὸν» (unpolitisch) ἢ τεχνικὸν πεδίον τῆς κοινωνικῆς τάξεως (56).

Τὸ πολιτικὸν στοιχεῖον εἰς τὸ διεθνὲς δίκαιον χαρακτηρίζει τὰς σχέσεις τῶν πολιτειῶν ὡς φορέων δυνάμεως καὶ κυριαρχίας, ἤτοι τὰς καλουμένας σχέσεις ἰσχύος. Ἀντιθέτως ἡ μὴ πολιτικὴ ἢ τεχνικὴ ταξις ἀφορᾷ εἰς τὴν διαπολιτειακὴν ρύθμισιν ζητημάτων τῶν μεταξὺ τῶν ἀτόμων σχέσεων ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ Κράτους παροχῆς ὑπηρεσιῶν (57), ὅτε τὸ κράτος δὲν ἐμφανίζεται ὡς ἄσκων κυριαρχίαν, ἀλλ' ὡς φορεὺς παρεχῶν (58).

Ἡ δραστηριότης αὕτη, ἥτις συνιστᾷ μορφὴν τῆς δημοσίας διοικήσεως (59), ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐν τῷ γαλλικῷ δικαίῳ διαμορφωθείσης ἐννοίας τῆς service public (60), (61).

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ κράτους παροχὴ ὑπηρεσι-

(53) Αὕτη δύναται νὰ παραταθῇ ἢ περιορισθῇ δι' ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῇ προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς. (Ἄρθρον 8 § 5). Πάντως, ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη φάσις ἤθελε παραταθῇ μέχρις 7 ἐτῶν, δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ παράτασις τῆς διαρκείας τῶν δύο ἑπομένων φάσεων, διότι τότε ἡ μεταβατικὴ περίοδος θὰ ὑπερέβαινε τὰ 15 ἔτη.

(54) Βλ. *Εὐρυγένην*, NoB 10, σ. 1089 ἑπ. (1091) καὶ τὰς ἐν Schnorr, Das Arbeitsrecht als Gegenstand internationaler Rechtssetzung, σ. 20 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 47 παραπομπάς.

(55) Βλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 20 ἑπ.

(56) Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 1 ἑπ.

(57) Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 2, 3.

(58) Βλ. Forsthoff, Lehrbuch des Verwaltungsrechts I⁶, σ. 304 ἑπ. τὸν αὐτόν, Rechtsfragen der leistenden Verwaltung 1959· *Λαγγόγλου*, Ἡ δημοσία διοίκησις ὡς φορεὺς παροχῶν πρὸς τοὺς διοικουμένους, Ἐπιθεώρησις Δημοσίου Δικαίου 4, σ. 59 ἑπ.

(59) Βλ. Vedel, Droit administratif 1961² σ. 593.

(60) Ὁ γαλλικὸς ὅρος service public δύναται νὰ προκαλέσῃ σύγχυσιν καὶ νὰ νομισθῇ, ὅτι πρόκειται περὶ τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Αἱ ἔννοιαι ὅμως εἶναι ὅλως διάφοροι. Εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν τὸ κράτος ἐμφανίζεται ἄσκων ἐξουσίαν, ἐνῷ εἰς τὴν service public ὡς φορεὺς παροχῶν, συμβαλλόμενον μετὰ τῶν διοικουμένων, ἐν πολλοῖς δὲ καὶ περιβαλλόμενον τὸν τύπον τοῦ νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ὁ ὅρος δημοσία ὑπηρεσία εἶναι ἀδόκιμος πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς δραστηριότητος ταύτης τοῦ κράτους. Πλέον ἀκριβὴς εἶναι ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ κράτους ὡς φορέως παροχῶν. Βλ. καὶ τὰς ἀνωτέρω ἐν ὑποσ. 58 παραπομπάς.

(61) Παροχὴ ὑπηρεσιῶν ἐκ μέρους τοῦ κράτους ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς service public τοῦ γαλλικοῦ διοικητικοῦ δικαίου ὑπάρχει, ὅπου ἡ διοίκησις, κρίνουσα ὅτι μία δραστηριότης δὲν δύναται νὰ ἀφεθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν, ἀποφασίζει εἴτε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἄσκησιν αὐτῆς εὐθέως, εἴτε νὰ ἐμπιστευθῇ ἢ διατηρήσῃ αὐτὴν εἰς μίαν ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν, διατηροῦσα τὸ δικαίωμα ὅπως παρεμβαίνῃ πρὸς ρύθμισιν. Dalloz, Petit Dictionnaire de Droit, service public. Διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐννοίας service public βλ. Vedel, Droit administratif 1961² σ. 70 ἑπ., 610 ἑπ. Βλ. ἐπίσης, de Laubadère, La notion et le régime juridique des services publics sociaux. Droit social 1959, σ. 48 ἑπ. Περισσότερον χαρακτηριστικὸς εἶναι ἐν προκειμένῳ ὁ Negulesco, Principes du droit international administrativ, Rec. des Cours τ. 51, 1935 σ. 585 ἑπ., (ἐν Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 3, ὑποσ. 6): «Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν

ών είναι καθαρώς εσωτερικόν ζήτημα, διότι τοῦτο μόνον είναι αρμόδιον νά ρυθμίζη έντὸς τῶν ὁρίων του τάς μεταξύ τῶν ἀτόμων σχέσεις. Εἰς τὴν αἰγχρονον ὅμως βιομηχανικὴν κοινωνίαν αἱ σχέσεις αὗται ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τῶν καθ' ἕκαστον πολιτειῶν, ὥστε πολλάκις ἡ πολιτεία μόνη νά μη δύναται νά τας ρυθμίση καὶ νά χρειάζεται συμπράξεις περισσοτέρων πολιτειῶν διὰ τὴν δημιουργίαν κοινῆς τάξεως, πέραν τῶν ὁρίων ἑκάστης, πρὸς ρύθμισιν καὶ πραγματοποίησιν τῶν δημοσίων πρὸς τοὺς πολίτας παροχῶν. Αἱ πληροφορίαι, αἱ ἐπικοινωνίαι, αἱ μεταφοραί, ἡ ἠλεκτρικὴ καὶ ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια ἀπετέλεσαν παραδείγματα διεθνοποιήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ κράτους παροχῆς ὑπηρεσιῶν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν services publics(62).

Οὕτω, εἰς τὴν βάσιν τῆς τεχνικῆς μὴ πολιτικῆς τάξεως τῶν διεθνῶν σχέσεων ὑπάρχει ἓν κοινὸν συμφέρον τῶν πολιτειῶν (Gemeininteresse - «Community interest») (63), τὸ ὁποῖον δύναται νὰ διαφέρῃ τοῦ συμφέροντος ἑκάστης πολιτείας. Διότι ἡ κρατικὴ ἰσχὺς καὶ κυριαρχία ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς διευκολύνσεως τῶν μεταξὺ τῶν ἀτόμων σχέσεων καὶ τῆς καλύψεως τῶν ἀναγκῶν αὐτῶν.

γγ) Ἡ κοινωνιολογικὴ αὕτη μεταβολὴ τῆς βάσεως τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἔσχεν ὡς συνέπειαν καὶ ἐμφάνισιν τῶν νέων μορφῶν τῆς διεθνοῦς συνεργασίας. Ἀντὶ τοῦ χαλαροῦ δεσμοῦ τοῦ δημιουργουμένου διὰ τῆς διεθνοῦς συμβάσεως καὶ τῆς διατηρήσεως ἀπολύτου κρατικῆς κυριαρχίας καὶ πλήρους ἰσότητος μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων πολιτειῶν ἡ πραγμάτωσις τοῦ κοινοῦ συμφέροντος ἀπαιτεῖ αὐστηρὰν δέσμευσιν ἀπὸ μίαν διεθνῆ ὀργάνωσιν. Τὴν θέσιν τῆς διεθνοῦς συμβάσεως καταλαμβάνει ἡ διεθνὴς κοινότης, δρῶσα καὶ ἀποφασίζουσα δι' ἰδίων ἀνεξαρτήτων ὀργάνων.

δδ) Αἱ διεθνεῖς κοινότητες ἐμφανίζονται ὑπὸ τὰς ἀκολούθους μορφὰς ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ μεταξὺ τῶν πολιτειῶν δεσμοῦ (64).

1) Συμβατικοὶ δεσμοὶ μεταξὺ κρατῶν, δημιουργούμενοι διὰ διμερῶν ἢ πολυμερῶν συμφωνιῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητος τῶν μερῶν καὶ τῆς παμψηφίας (65).

2) Τὴν ἐπομένην βαθμίδα ἀποτελοῦν διεθνεῖς κοινότητες, διαθέτουσαι ἴδια μόνιμα ὄργανα, ὧν αἱ ἀποφάσεις ἔχουν χαρακτῆρα συστάσεων πρὸς τὰ μέλη καὶ λαμβάνονται παμψηφεί.

3) Μίαν περισσότερον προχεχωρημένην βαθμίδα ἀποτελοῦν αἱ κοινότητες, αἵτινες διαθέτευν ἐπίσης ἴδια μόνιμα ὄργανα, ἀπευθύνοντα συστάσεις πρὸς τὰ μέλη, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι κατὰ τὴν λῆψιν τῶν ἀποφάσεων ἡ ἀρχὴ τῆς παμψηφίας διασπᾶται ὑπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς πλειοψηφίας.

4) Ἡ τελειοτέρα μορφὴ διεθνοῦς ὀργανώσεως καὶ ὁ στενώτερος σύνδεσμος τῶν κρατῶν ἐπιτυγχάνεται, ὅταν τὰ ὄργανα τῆς κοινότητος δύναται νὰ λάβουν ἀποφάσεις, δεσμευούσας ἀμέσως τὰ μέλη. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ κοινότης ἔχει ἐξουσίαν, ὅπως ἐπιτάσσῃ, ἀντιπαρατιθεμένη πρὸς τὰ μέλη της καὶ ἐνεργεῖ ὡς ὑπερκειμένη ἐξουσία. Τοιαύτη ἐξουσία τῆς κοινότητος ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως περιορισμὸν τῆς κυριαρχίας τῶν μελῶν αὐτῆς. Τοιαύτη ὑπερκειμένη ἢ ἀξιωχωρικὴ (ausheimisch) ἐξουσία ὑπάρχει, ὅταν αἱ ἐπιταγαὶ τῶν ὀργάνων τῆς κοινότητος ἐνεργοῦν ἀμέσως καὶ ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ τῶν πολιτῶν τῶν κρατῶν-μελῶν (66).

γ) Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην μορφὴν

δίκαιον διαπιστοῦμεν τὴν ὕπαρξιν ὀργανισμῶν «services publics» προορισμένων νὰ ἱκανοποιοῦν τὰ γενικὰ συμφέροντα τῶν ἀτόμων καὶ οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς παρεμβάσεώς των ἐπιζητοῦν νὰ ρυθμίζουν τὰς ἰδιωτικὰς δραστηριότητας, νὰ ἐλέγχουν τὴν προσαρμογὴν των εἰς τοὺς τεθειμένους κανόνας ἢ νὰ ὑποβοηθοῦν εἰς τὴν πραγματοποίησιν των».

(62) Schnorr, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 3.

(63) Περὶ τῆς ἐννοίας «Community interest» βλ. Schnorr, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 5 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 10 παραπομπάς.

(64) Schnorr, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 11 ἑπ. καὶ τὰς ἐκεῖ παραπομπάς.

(65) Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς βεβαίως δὲν ὑπάρχει διεθνὴς κοινότης ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν, ἀλλὰ πρόκειται περὶ κλασσικῆς μορφῆς συνδέσεως κρατῶν.

(66) Βλ. Schnorr, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 14, 22. Οὕτω ὅμως τὸ ἄτομον καθίσταται ὑποκείμενον τοῦ διεθνοῦς δικαίου. Τοῦτο, διότι τὸ κοινὸν συμφέρον, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐλέχθη, τίθεται ὡς βάσις τῆς διεθνοῦς συνεργασίας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν πρὸς τοὺς πολίτας, εἶναι κυρίως ζήτημα ἐσωτερι-

διεθνῶν κοινοτήτων ἀνήκει καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης.

Αὕτη, ὡς ἐλέχθη ἤδη, διαθέτει ἴδια ὄργανα, προσέτι δὲ καὶ σύστημα θέσεως κανόνων δικαίου, δεσμευόντων ἀμέσως τοὺς πολίτας τῶν κρατῶν - μελῶν.

αα) Εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῶν κανόνων αὐτῶν εὑρίσκεται ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς Κοινότητος.

Μετὰ τὴν γένεσιν τῆς διεθνοῦς ὀργανώσεως ἡ κοινότητος ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν ἡ δημιουργικὴ αὐτῆς σύμβασις καθίσταται ὁ καταστατικὸς χάρτης αὐτῆς καὶ δὴ ὑπὸ ἔννοιαν ὀργανωτικήν, ὡς καθορίζων τὰ ὄργανα τῆς Κοινότητος καὶ τὰς ἁρμοδιότητάς των καὶ οὐσιαστικήν, ἐφ' ὅσον καθορίζει τοὺς κανόνας συμπεριφορᾶς τῶν κρατῶν - μελῶν, τῶν ὀργάνων τῆς κοινότητος καὶ τῶν ἀτόμων ([67]), ([68]).

ββ) Μετὰ τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς Κοινότητος, ὅστις, ὡς ἐλέχθη, ἀποτελεῖ καὶ νόμον ὑπὸ τυπικὴν ἔννοιαν ([69]), οἱ λοιποὶ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος τιθέμενοι κανόνες δικαίου εὑρίσκονται εἰς τὴν βαθμίδα τοῦ διατάγματος ([70]).

Τὸ ἄρθρον 189 τῆς Συμβάσεως διακρίνει ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τούτου τρία εἴδη κανόνων δικαίου ([71]):

1) Τὸ διάταγμα.

Τοῦτο κατὰ τὴν Σύμβασιν «ἔχει γενικὴν ἰσχύν», δεσμεύει καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη καὶ ἰσχύει ἀμέσως εἰς πᾶν κράτος - μέλος.

2) Τὴν κατευθυντήριον.

Αὕτη δεσμεύει τὸ κράτος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται - δηλ. οὐχὶ καὶ τὰ λοιπὰ κράτη - μέλη - μόνον ὡς πρὸς τὸν δι' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενον σκοπόν. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ τούτου ἐπαφίεται εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ κράτους.

3) Τὴν ἀπόφασιν.

Ἡ ἀπόφασις δεσμεύει μόνον ὡρισμένα πρόσωπα ἢ κρατικὰ ὄργανα ([72]), εἰς τὰ ὁποῖα ἑκάστοτε ἀναφέρεται.

Τὸ ἄρθρον 189 ὁρίζει περαιτέρω, ὅτι τὸ Συμ-

κὸν τῶν πολιτειῶν. Τοιουτοτρόπως ὁ δυαδισμὸς ἐσωτερικοῦ καὶ διεθνοῦς δικαίου καταργεῖται καὶ ἡ διάκρισις κράτους καὶ ἀτόμου δείκνυται μὴ ὀρθή. Ἡ νεωτέρα αὕτη ἐξέλιξις ἐπιβεβαιοῖ τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος σκέψεις τοῦ Jahrreiß, Berechenbarkeit und Recht, 1927, σ. 87 (Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 7 ἑπ.). «Κανόνες, ὡς καὶ τὸ δίκαιον, δημιουργοῦνται κατὰ τὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων· ἄνθρωποι, μόνον ἄνθρωποι τοὺς δημιουργοῦν κατὰ τὴν συμβίωσίν των, ἄνθρωποι, μόνον ἄνθρωποι κατὰ τὴν συμβίωσίν των ὑποβάλλονται εἰς αὐτούς... Καὶ τὸ διεθνὲς δίκαιον συνδέει μόνον ἀνθρώπους, ἐφ' ὅσον εἶναι σύνολον κανόνων... Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι ἐσφαλμένη ἡ ἀντίθεσις κράτος - ἄνθρωπος· εἶναι ἐκ τῆς φύσεως τῶν κανόνων ἀδύνατον νὰ παίξῃ δι' αὐτοὺς τὸν ρόλον τοῦ ἀνθρώπου ἄλλο τι. Τὸ κράτος δὲν εἶναι ὑπεράνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχεται τοῦ κράτους».

(67) Βλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 25, 260.

(68) Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ στασιάζεται (Βλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 261 καὶ τοὺς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 2 καὶ 3 ἀναφερομένους), ἂν τὰ ὄργανα τῆς Κοινότητος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ των ὅπως θέτουν κανόνας δικαίου ἐπιτελοῦν νομοθετικὴν λειτουργίαν ὑπὸ τὴν τυπικὴν ἔννοιαν ἢ ἐκτελεστικὴν τοιαύτην. Ὀρθοτέρα εἶναι ἡ δευτέρα ἄποψις, (Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 3 παραπομπάς). Ὑπὲρ αὐτῆς συνηγοροῦν δύο λόγοι: α) Ἡ ἐξουσία τῶν ὀργάνων τῆς Ε.Ο.Κ., ὅπως θέτουν κανόνας δικαίου δὲν εἶναι πρωτότυπος, ἀλλὰ παράγωγος, παρεχομένη εἰς αὐτὰ κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς ἱδρυτικῆς τῆς Κοινότητος συμβάσεως καὶ β) τὰ ὄργανα τῆς Κοινότητος ἐδημιουργήθησαν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως καὶ ἔχουν ἐκ τῆς φύσεώς των ἐκτελεστικὸν χαρακτῆρα, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θέτουν κανόνας δικαίου. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ἱδρυτικὴ τῆς Ε. Ο. Κ. σύμβασις ἔχει προσέτι καὶ χαρακτῆρα νόμου ἐν τῇ τυπικῇ ἐννοίᾳ, δηλ. πράξεως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας. Οὕτω ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία οὐδέποτε δύναται νὰ ἀσκηθῇ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος, ὄντων ἐκτελεστικῶν καὶ μόνον τοιούτων, ἀλλὰ ὑπὸ τῶν κρατῶν - μελῶν διὰ τῆς δόδου τῆς διεθνοῦς συμβάσεως. Πρβλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ.

(69) Βλ. ἀνωτ. ὑποσ. 68.

(70) Βλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 260 ἑπ.

(71) Βλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 270 ἑπ.· Hug, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 30 ἑπ.

(72) Τὸ ἄρθρον 189 ὁρίζει, ὅτι ἡ ἀπόφασις δεσμεύει «ἐκείνους, τοὺς ὁποίους καθορίζει». Προφανῶς νοοῦνται πρόσωπα ἢ ὄργανα τῶν κρατῶν - μελῶν. Πρβλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 270.

βούλιον καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ δύνανται νὰ προβαίνουν εἰς **συστάσεις** καὶ νὰ **λαμβάνουν θέσεις**. Εἰς τὰς περιπτώσεις ὅμως αὐτὰς δὲν πρόκειται περὶ κανόνων δικαίου. Ἐξ ἄλλου αἱ ἐν λόγῳ πράξεις στεροῦνται ὑποχρεωτικότητος. Ἐκ τῶν ὡς ἄνω κανόνων τὸ «Διάταγμα» ἔχει χαρακτῆρα ὑπερπολιτειακοῦ, οὐσιαστικοῦ **κανόνος δικαίου**. Δι' αὐτοῦ εἰς τοὺς νομοθέτας τῶν ἓξ κρατῶν-μελῶν προστίθεται καὶ εἷς νέος κοινὸς νομοθέτης - ἡ Κοινότης - ὅστις δύναται νὰ θέτῃ κανόνας, δεσμεύοντας τοὺς πολίτας ἀμέσως «ἄνευ συμπράξεως τῶν κοινοβουλίων καὶ ἄνευ μετατροπῆς τῶν πράξεων, δι' ὧν τίθενται οἱ κανόνες οὗτοι εἰς ἐσωτερικὸν δίκαιον» (73).

Ἡ «ἀπόφασις», ἀναφερομένη εἰς τὸ συγκεκριμένον μόνον ὄργανον ἢ πρόσωπον, ἀποτελεῖ **διοικητικὴν πρᾶξιν**, ἐνῷ ἡ «κατευθυντήριος» δύναται νὰ εἶναι εἴτε κανὼν δικαίου, εἴτε διοικητικὴ πρᾶξις, ἀναλόγως τοῦ ὃν δι' αὐτῆς σκοπήσει, ὅπως τὸ κράτος-μέλος, πρὸς ὃ ἀπευθύνεται αὕτη, προβῇ εἰς **γενικὴν** ρύθμισιν ἢ εἰς **εἰδικὴν** τοιαύτην συγκεκριμένων περιστατικῶν ἢ ὡρισμένης κατηγορίας (74).

Μὲ τὴν δομὴν ταύτην κυρίως διὰ τῆς δημιουργίας ἰδίων ὀργάνων δυναμένων νὰ ἀποφαίνωνται κατὰ πλειοψηφίαν (75) καὶ νὰ θέτουν κανόνας δικαίου, δεσμεύοντας ἀναγκαστικῶς καὶ ἀμέσως τοὺς πολίτας τῶν κρατῶν μελῶν, αἱ σύγχρονοι διεθνεῖς κοινότητες καὶ ἰδίᾳ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης ἐμφανίζονται ὡς προομοσπονδιακαὶ κατασκευαί, ἀποτελοῦσαι ἐνδιάμεσον βαθμίδα μεταξὺ τῶν χαλαρῶς διὰ διεθνῶν συμβάσεων συνδεομένων ἑνώσεων κρατῶν καὶ τοῦ ὁλοκληρωμένου στενοῦ δεσμοῦ τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ κράτους (76).

IV. *Τὸ κοινωνικὸν δίκαιον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος.*

1. Ἡ **τυπικὴ ἰσχὺς τῶν κανόνων τοῦ κοινωνικοῦ δικαίου.**

Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς Κοινότητος περιέχει πλείστας διατάξεις κοινωνικοῦ δικαίου (77). Ἐξ ἄλλου, διατάξεις, ἀφορῶσαι εἰς τὸ κοινωνικὸν δίκαιον, δύνανται ὡσαύτως νὰ τίθενται ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος (78) ὑπὸ τὴν μορφὴν διαταγμάτων (79) ἢ κατευθυντηρίων. Τοιουτοτρόπως προκύπτει ἡ διάκρισις μεταξὺ διατάξεων κοινωνικοῦ δικαίου περιεχομένου εἰς τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς Κοινότητος καὶ διατάξεων τιθεμένων ὑπ' αὐτῆς τῆς Κοινότητος. Αἱ διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ χάρτου ἀποτελοῦν θεμελιώδεις διατάξεις ἐπηυξημένης τυπικῆς ἰσχύος ἐναντι τῶν ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος τιθεμένων. Αὗται, ἐφ' ὅσον ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς Κοινότητος ἀποτελεῖ συγχρόνως καὶ τὴν ἱδρυτικὴν αὐτῆς πρᾶξιν, δὲν ἴσχυσαν αὐτομάτως εἰς τὰ κράτη-μέλη, ἀλλὰ κατόπιν κυρώσεως. Αἱ τιθέμεναι ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος διατάξεις εὑρίσκονται, ὡς ἐλέχθη, εἰς τὴν βαθμίδα διατάγματος, τίθενται δὲ εἰς ἐκτέλεσιν τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ χάρτου ἢ ἀποτελοῦν συγκεκριμενοποίησιν αὐτῶν. Δι' αὐτῶν κυρίως ἐπιδιώκεται ἡ πραγματοποίησις τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς τῆς Κοινότητος καὶ τῶν γενικωτέρων κοινωνικῶν σκοπῶν αὐτῆς.

Ἡ ἐξουσία τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος ὅπως θέτουν τοιούτους κανόνας εἶναι πα-

(73) Βλ. Wiechec, RdA 59, σ. 58.

(74) Πρβλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 270/271.

(75) Ἐφ' ὅσον ἡ σύμβασις δὲν ὁρίζει ἄλλως, αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως λαμβάνονται κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν (ἄρθρον 141)· τὸ Συμβούλιον (ἄρθρον 148 § 1 - βλ. ὅμως καὶ ἀνωτ. ὑπὸ III, 2, β.-) καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ (ἄρθρον 163 § 1 - Βλ. ***Droit social 1957, σ. 607 ἑπ., ὑποσ. 4) ἀποφαίνονται δι' ἁπλῆς πλειοψηφίας.

(76) Η υ g, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 5.

(77) Ὡς κοινωνικὸν δίκαιον νοεῖται τὸ ἐργατικὸν καὶ τὸ δίκαιον τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, Η υ g, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 5. Περὶ τοῦ δικαίου τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἰδικῶς βλ. Trocl et, Droit social 1958 σ. 221 ἑπ.· Wiechec, RdA 59 σ. 58.

(78) Βλ. ἀνωτ. ὑπὸ III, 4, γ.

(79) Τὸ πρῶτον βασικὸν διὰ τὸ κοινωνικὸν δίκαιον Διάταγμα εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Ο.Κ. «περὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν διαμετακινουμένων μισθωτῶν» δημοσιευθὲν εἰς τὸ φύλλον δημοσιευσέων τῆς Ε.Ο.Κ. τῆς 16.12.1958, σ. 561 ἑπ. Σχετικὸν εἶναι καὶ τὸ «εἰς ἐκτέλεσιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ Διατάγματος ὑπ' ἄρθρον 8» ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 4 Διάταγμα. Βλ. Wiechec, RdA 59, σ. 58 ἑπ., 30 ἑπ.

ράγωγος, ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ καταστατικοῦ χάρτου. Κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἐξουσίας ταύτης τὰ ὄργανα τῆς Κοινότητος δεσμεύονται ἀπολύτως ἐκ τοῦ «νόμου»—τοῦ καταστατικοῦ χάρτου—(ἄρθρον 4 § 1, 2, ἄρθρον 189 § 1) ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους δικαίου (80).

2. Αἱ κοινωνικαὶ διατάξεις τῆς συμβάσεως.

α) Τὰς πρώτας κοινωνικὰς διατάξεις εὑρίσκομεν εἰς τὸ προοίμιον τῆς Συμβάσεως. Κατ' αὐτὰς τὰ μέρη ἔχουν τὴν πρόθεσιν, «ὅπως ἐπιδιώξουν τὴν διαρκῆ βελτίωσιν τῶν βιοτικῶν ὅρων καὶ τῶν συνθηκῶν ἀπασχολήσεως τῶν λαῶν των» καὶ «εἶναι ἀποφασισμένα νὰ ἐξασφαλίσουν διὰ κοινῆς ἐνεργείας των οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πρόοδον τῶν χωρῶν των διὰ τῆς καταργήσεως τῶν διαχωριζόντων τὴν Εὐρώπην φραγμῶν».

Αἱ διατάξεις αὗται ἀποτελοῦν μίαν γενικωτάτην διατύπωσιν τῶν σκοπῶν τῆς Συμβάσεως καὶ τῆς διεπούσης ταύτην κοινωνικῆς ἀρχῆς. Αἱ ἀκολουθοῦσαι κοινωνικαὶ διατάξεις, ὡς καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος τιθέμεναι τοιαῦται, ἀποτελοῦν συγκεκριμενοποίησιν τῆς ἐν λόγῳ ἀρχῆς καὶ τείνουν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν τῆς Συμβάσεως. Ἐκ τῆς ἐν τῷ προοιμίῳ διατυπωμένης κοινωνικῆς ἀρχῆς δεσμεύονται τὰ ὄργανα τῆς Κοινότητος πρὸς πραγματοποίησιν τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς αὐτῆς, ἔτι δὲ πλέον, καὶ ὅπως ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς δραστηριότητός των ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὸν κοινωνικὸν χαρακτῆρα τῆς Κοινότητος (81).

Λόγῳ τῆς γενικότητος τῆς διατυπώσεως τῶν διατάξεων τούτων εἶναι δυσχερὲς νὰ θεμελιωθῇ ἄμεσον δικαίωμα ὑπὲρ τῶν πολιτῶν τῶν κρατῶν - μελῶν (82).

β) Ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων κοινωνικῶν διατάξεων τῆς Συμβάσεως εἶναι αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἐλευθέραν μετακίνησιν τῶν ἐργαζομένων (83) (ἄρθρα 48 - 51). Αὕτη ἀποτελεῖ μέρος τῆς γενικωτέρας ἐλευθερίας κινήσεως τῶν συντελεστῶν τῆς παραγωγῆς. (Δεύτερον μέρος, τρίτος τίτλος: Ἡ ἐλευθέρα κίνησις, ἡ ἐλευθέρα κυκλοφορία ὑπηρεσιῶν καὶ κεφαλαίου). Ἡ ἐλευθέρα μετακίνησις τῶν ἐργαζομένων ἀπετέλεσε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἐλλείψεως ἐργατικοῦ δυναμικοῦ καὶ τῆς ἀνεργίας (84). Ἀπόλυτος ἐλευθερία μετακινήσεως τῶν ἐργαζομένων ἐντὸς τῶν χωρῶν τῆς Κοινότητος πρέπει νὰ ἔχῃ καθιερωθῇ μέχρι τοῦ πέρατος τῆς μεταβατικῆς περιόδου, ὅτε αἱ περὶ ἐλευθέρας μετακινήσεως διατάξεις καθίστανται ἀμέσως ἰσχὺον δίκαιον διὰ τοὺς πολίτας τῶν κρατῶν - μελῶν (85).

Ἡ ἐλευθέρα μετακίνησις τῶν ἐργαζομένων θὰ ἐπιτευχθῇ διὰ καταργήσεως τῆς ἐπὶ τῆς ἰθαγενείας στηριζομένης διαφόρου μεταχειρίσεως αὐτῶν (ἄρθρον 48, παράγρ. 2) (86) καὶ διὰ τῆς καθιερώσεως δικαιώματος ἀποδοχῆς προσφερομένης ἐργασίας καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐλευθέρας κινήσεως ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Κοινότητος, διαμονῆς εἰς παν κράτος μέλος πρὸς ἀπασχόλησιν καὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὰς ἰσχυούσας εἰς

(80) Βλ. Schnorr, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 261-262.

(81) Πρβλ. Knolle, BArbBl 1957, σ. 488. Συνεπῶς αἱ διατάξεις αὗται τοῦ προοιμίου εἶναι τι πλέον τῆς «κατευθυντηρίου γραμμῆς, ἥτις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ μόνον ὡς ἑρμηνευτικὸς κανών» (Katzenstein, BB 1957, σ. 1081 ἑπ.) ἢ τῆς «κοινωνικῆς θέσεως γενικοῦ χαρακτῆρος» (Biskup, RdA 57, σ. 457 ἑπ.).

(82) Katzenstein, BB 1957, σ. 1081.

(83) Βλ. Λώλη, ΕΕΔ 21, σ. 641, ἔνθα λεπτομερὴς ἀνάλυσις τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς Συμβάσεως. Wohlarth-Everling-Glaesner-Sprung, EWG §§ 48 ἑπ.

(84) Πλείονα στοιχεῖα περὶ τῆς μετακινήσεως τῶν ἐργαζομένων ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Κοινότητος βλ. ἐν Λώλη, ΕΕΔ 21, σ. 641· *** Droit Social 1957, σ. 607 ἑπ. Πλήρης εἰκὼν τοῦ κύκλου τῶν προβλημάτων τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας καὶ τῆς ἐλευθέρας μετακινήσεως τῶν ἐργαζομένων μετὰ σχετικῶν στατιστικῶν πινάκων δίδεται ἐν Schiefer, Europäischer Arbeitsmarkt, Freizügigkeit und Wanderung der Arbeitnehmer, EUROLIBRI τ. 3, 1961.

(85) Katzenstein, BB 1957, σ. 1081 ἑπ.

(86) Κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 7 τῇ προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετ' ἀκρόασιν τῆς Συνελεύσεως δύναται τὸ Συμβούλιον δι' εἰδικῆς πλειοψηφίας νὰ ρυθμίσῃ τὰ περὶ ἀπαγορεύσεως τοιούτων διακρίσεων. Νοοῦνται διακρίσεις λόγῳ τῆς διαφορᾶς ὑπηκοότητος, αἵτινες ἀπαγορεύονται ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

τὸ κράτος τοῦτο διατάξεις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καὶ τέλος, ὑπὸ ὡρισμένους ὅρους, παραμονῆς εἰς πᾶν κράτος - μέλος μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀπασχολήσεως (ἄρθρον 48 § 3) (87).

Τὰ μέτρα πρὸς προοδευτικὴν καθιέρωσιν τῆς ἐλευθέρας μετακινήσεως λαμβάνει ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς Συμβάσεως τὸ Συμβούλιον τῇ προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετ' ἀκρόασιν τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Κοινωνικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκδίδον τὰς ἀπαραιτήτους κατευθυντηρίους ἢ διατάγματα. Τὰ μέτρα ταῦτα συνίστανται ἰδίᾳ εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν διοικήσεων τῆς ἐργασίας τῶν κρατῶν-μελῶν διὰ τὴν προοδευτικὴν κατάργησιν τῆς διοικητικῆς διαδικασίας ἢ πρακτικῆς διὰ τὴν κατάληψιν θέσεως, ὡς καὶ τῶν προθεσμιῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐμφανισθῇ ὁ μισθωτὸς εἰς τὴν διατιθεμένην θέσιν, ἔτι δὲ καὶ τὴν κατάργησιν πάσης διατάξεως ἐσωτερικοῦ δικαίου ἢ συμβάσεως μεταξὺ τῶν κρατῶν μελῶν, παρεμποδιζούσης τὴν ἐλευθέραν μετακίνησιν. Ὡσαύτως εἰς τὰ ἐν λόγῳ μέτρα συμπεριλαμβάνεται ἡ κοινὴ διεύθυνσις καὶ ἐξισορρόπησις τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς ἐργασίας (ἄρθρον 49α - d) (88).

Τὸ Συμβούλιον τῇ προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποφασίζει ὁμοφώνως περὶ τῶν εἰς τὸ πεδίον τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ληπτέων μέτρων, ἅτινα εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς ἐλευθέρας μετακινήσεως (89).

γ) Αἱ πλέον βασικαὶ κοινωνικαὶ διατάξεις περιέχονται εἰς τὸν τρίτον τίτλον τοῦ τρίτου μέρους τῆς Συμβάσεως περὶ «κοινωνικῆς πολιτικῆς» (ἄρθρον 117 ἐπ.).

αα) Διὰ τοῦ ἄρθρου 117 χαράσσεται ἡ γενικὴ κατεύθυνσις τῶν κοινωνικοπολιτικῶν ἐνεργειῶν τῆς Κοινότητος πρὸς βελτίωσιν τῶν βιοτικῶν ὅρων καὶ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας. Τὰ κράτη - μέλη συμφωνοῦν διὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς βελτιώσεως τῶν ἐν λόγῳ συνθηκῶν καὶ ἀποδέχονται, ὅπως διευκολύνουν ταύτην διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς προοδευτικῆς ἐξομοιώσεως τῶν βιοτικῶν ὅρων καὶ συνθηκῶν ἐργασίας. Ἐπὶ πλέον ἔχουν τὴν γνώμην, ὅτι μία τοιαύτη ἐξέλιξις θὰ προκύψῃ τόσον ἀπὸ μίαν ἀκριβῆ προσαρμογὴν τῶν κρατουσῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὴν εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν εἰς τὴν Σύμβασιν προβλεπομένων διαδικασιῶν καὶ ἐκ τῆς ἐξομοιώσεως τοῦ δικαίου καὶ τῶν διοικητικῶν διατάξεων.

Αἱ διατάξεις αὗται τῶν ἄρθρων 117 ἀποτελοῦν συμβιβαστικὴν λύσιν μεταξὺ τῶν διϊσταμένων ἀπόψεων περὶ ἀμέσου ἑναρμονίσεως τῶν βιοτικῶν ὅρων καὶ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας καὶ τῆς διὰ τῆς βαθμιαίας ἐξελίξεως ἐξομοιώσεως αὐτῶν (90).

Τὸ πρόβλημα τῆς κοινωνικῆς ἑναρμονίσεως ἀνέκυψεν εἰς τὸ στάδιον τῶν διαπραγματεύσεων (91).

Ὡς «κοινωνικὴ ἑναρμόνισις» δὲν νοεῖται ἡ ταυτότης τῶν καθ' ἕκαστον ἐθνικῶν ρυθμίσεων, ἀλλὰ ἡ προσαρμογὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐπελεύσεως τῶν αὐτῶν οὐσιαστικῶν ἀποτελεσμάτων (92).

Ἡ «κοινωνικὴ ἑναρμόνισις» ἠξιώθη ὑπὸ τῆς Γαλλίας, δὲν ἀπαντᾶται δὲ κοινωνικήν, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς οἰκονομικοπολιτικὴν ἀξίωσιν αὐτῆς (93) καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀνταγωνιστικῆς ἱκανότητος τῆς γαλλικῆς οἰκονομίας διὰ τῆς αὐξήσεως ἀνάλογος τοῦ κόστους ἐργασίας καὶ εἰς τὰς λοιπὰς χώρας τῆς Κοινότητος (94).

Κατὰ τῆς ἀπόψεως ταύτης περὶ «κοινωνικῆς ἑναρμονίσεως» ἀντιτάσσεται, ὅτι εἰς τὴν σύγχρονον οἰκονομίαν τὰ ἔξοδα (95) ἀλληλεξαρτῶνται.

(87) Bisknp, RdA 57, σ. 457 ἑπ. Λάλης, ΕΕΔ 21, σ. 641 ἑπ.

(88) RdA 58, σ. 60 ἑπ., Bisknp, RdA 57, σ. 458, Λάλης, ἔνθ' ἀνωτ.

(89) Σχετικὸν καὶ τὸ ἀνωτέρω ὑπὸ 79 ἀναφερθὲν Διάταγμα, ἐπ' ἀριθ. 3. Βλ. Wiechec, RdA 59, σ. 53. Πλείονα ἐν Wohlfarth-Everling-Glaesner-Sprung, EWG § 51.

(90) Bérlé-Miller, Gemeinsamer Markt und Eurarom 1ª Art. 117, σ. 113· Wohlfarth-Everling-Glaesner-Sprung, EWG § 117. Anm. 3.

(91) RdA 57, σ. 60.

(92) Groeben-Boeckh, EWG-Vertrag III. Vorbem 2 vor Art. 117 (σ. 443).

(93) Wohlfarth-Everling-Glaesner-Sprung, EWG, Vorbem 3, vor. Art. 117.

(94) Βλ. σχετικῶς τὴν γαλλικὴν ἄποψιν ἐν «Droit social 1957, σ. 607. Ὡσαύτως βλ. Bayé, ἐν τῇ προσηρτημένῃ εἰς τὴν ἔκθεσιν Ohlin δηλώσει του.

(95) Περὶ τοῦ κόστους τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἐπιβαρυνουσῶν τοῦτο παροχῶν βλ. ἀναλυτικῶς Wohlfarth-Everling-Glaesner-Sprung, EWG Vorben 4 vor. Art. 117.

Δὲν εἶναι συνεπῶς δυνατὴ ἡ ἐξίσωσις ἑνὸς μέρους τῶν ἐξόδων, χωρὶς συγχρόνως νὰ μειωθῶσι καὶ τὰ λοιπὰ ἔξοδα, ὡς π.χ. τὰ ἔξοδα τοῦ κεφαλαίου, τῆς μεταφορᾶς κλπ. (96).

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 117 ἀποτελοῦν ἀκλᾶς κατευθυντηρίους γραμμάς(97), σκοπούσας τὸν συνδυασμὸν τῶν διϊσταμένων ἀπόψεων περὶ τῆς οἰκονομικῆς σημασίας τῶν κοινωνικῶν παροχῶν, δι' ὧν ἐπιβαρύνεται κυρίως ἡ ἐργασία (98).

ββ) Ἡ σύμβασις δὲν καθορίζει, ὅτι τὰ κράτη - μέλη ὑποχρεοῦνται νὰ ἀκολουθοῦν καινὴν κοινωνικὴν πολιτικήν(99). Κατ' ἄρθρον 118 ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποχρεοῦται νὰ προάγῃ τὴν συνεργασίαν τῶν μερῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς ἀπασχολήσεως, τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου καὶ τῶν συνθηκῶν ἐργασίας, τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐξελίξεως, τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τῆς προλήψεως ἀτυχημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, τῆς προστασίας τῆς ὑγείας κατὰ τὴν ἐργασίαν, τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν συλλογικῶν διαπραγματεύσεων.

Πρὸ τῆς λήψεως οἱουδήποτε μέτρου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ἡ Ἐπιτροπὴ ἀκροᾶται τῆς Κοινωνικῆς καὶ Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

γγ) Μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἰσότητος ἀποδοχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐπὶ ἴσης παροχῆς ἐργασίας (ἄρθρον 119) τίθεται μία συγκεκριμένη ὑποχρέωσις τῶν μερῶν(100). Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 119 ὑποχρέωσις ἀποτελεῖ ἀμέσως ἰσχῦον δίκαιον διὰ τὰ κράτη - μέλη καὶ τοὺς πολίτας αὐτῶν (101).

Ὡς ἀποδοχαὶ νοοῦνται οἱ βασικοὶ μισθοί, τὰ κατώτατα ὅρια καὶ ἅπασαι ἐν γένει αἱ παροχαί, ἃς ὁ μισθωτὸς λαμβάνει ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σχέσεως ἐργασίας ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος (102).

δδ) Κατὰ τὸ ἄρθρον 120 τῆς Συμβάσεως τὰ κράτη - μέλη ὀφείλουν νὰ τείνουν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς κρατούσης τάξεως περὶ ἀμειβομένου ἐλευθέρου χρόνου.

δ) Τέλος, πρὸς βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν ἀπασχολήσεως ἐντὸς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χώρου καὶ συμβολὴν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου ἡ Σύμβασις διὰ τῶν ἄρθρων 123 - 128 αὐτῆς ἵδρυσε τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινωνικὸν Ταμεῖον.

Ἡ διοίκησις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινωνικοῦ Ταμείου ἀνήκει εἰς τὴν Ἐπιτροπήν, ἐνισχυομένην ἐκ μιᾶς ἑτέρας Ἐπιτροπῆς οὐχὶ τῆς Κοινωνικῆς καὶ Οἰκονομικῆς - ἥτις ἀποτελεῖται ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν κυβερνήσεων τῶν κρατῶν - μελῶν.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινωνικὸν Ταμεῖον ἀναλαμβάνει τὰ 50 o/o τῶν ἐξόδων παντὸς κράτους - μέλους ἢ Ν.Π.Δ.Δ. τῇ αἰτήσει τούτου διὰ τοὺς ἑξῆς σκοπούς:

1) Μετεκπαίδευσιν καὶ μετακίνησιν τῶν ἐργαζομένων πρὸς πλέον ἀποδοτικὴν καὶ παραγωγικὴν ἐπαναπασχόλησίν των.

2) Παροχὴν βοηθείας πρὸς τοὺς ἐργαζομένους πρὸς διατήρησιν τοῦ ὕψους τοῦ βιοτικοῦ των ἐπιπέδου ἐπὶ μετατάξεων καὶ μεταβολῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς ἃς ἀπασχολοῦνται, προκαλουμένων συνεπείᾳ τῆς δημιουργίας τῆς Κοινότητος. Πρὸς παροχὴν τῆς βοηθείας ταύτης ἀπαιτοῦνται: ἑξάμηνος τοὐλάχιστον ὑπηρεσία εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ὑποβολὴ ὑπὸ τῆς ἐνδιαφερομένης Κυβερνήσεως σχεδίου διὰ τὴν μετάταξιν καὶ χρηματοδότησιν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἔγκρισις τοῦ σχεδίου ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινωνικὸν Ταμεῖον χρηματοδοτεῖται ὑπὸ τῶν κρατῶν μελῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων περὶ ἐσόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ (ἄρθρ. 200 § 2) ὡς ἑξῆς: Βέλγιον 8,8, Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία καὶ Γαλλία ἀνὰ 32, Ἰταλία 20, Λουξεμβοῦργον 0,2, Ὁλλανδία 7.

(96) Groeben - Boeckh, EWG - Vertrag, Vorbem 4 vor. Art. 119. Ὑπὸ τῆς ἀπόψεως βλ. Hankel Zweig, Gewerk MH 1957, σ. 548· Hankel, Soz. Fort. 1957, σ. 85· Katzenstein, BB 1957, σ. 1081 ἑπ.· Biskup, RdA 57, σ. 457 ἑπ.· Wohlfarth - Everling - Glaesner - Spung, EWG, Vorbem. vor. Art. 117.

(97) Biskup, RdA 57, σ. 457 ἑπ.

(98) Wohlfarth - Everling - Glaesner - Sprung, EWG, Art. 117, Anm. 3.

(99) Wohlfarth - Everling - Glaesner - Sprung, EWG, Art. 118, Anm. 1.

(100) Wohlfarth - Everling - Glaesner - Sprung, EWG, Art. 119, Anm. 1· Biskup, RdA 57, σ. 457 ἑπ.· Katzenstein, BB 1957, σ. 1081 ἑπ.· RdA 58, σ. 61.

(101) Katzenstein, BB 1957, σ. 1081 ἑπ.

(102) Wohlfarth - Everling - Glaesner - Sprung, EWG, Art. 119, Anm. 3· RdA 58, σ. 61.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΡΕΥΝΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΥΠΟ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αναδρομική ισχύς αποφάσεων αύτών και αιτιολογία

Ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπό τῶν κατά Νόμον 3239|1955 Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων κατά τήν ἔρευναν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καί ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν.—Νόμιμος ἡ ἀναφορά εἰς ἄλλην συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας διά τήν ἰσχύν τῶν ὅρων αὐτῆς.—Ὑποχρεωτική ἔναρξις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατ' ἄρθρον 15 § 5 Νόμου 3239|1955.—Ἀναδρομική ἰσχύς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καί πέραν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς παραπομπῆς τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν.—Ἀναγκαία ἡ εἰδική αἰτιολόγησις αὐτῆς.

Ἐζητήθη ὑπό τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπαγγελματικοῦ σωματείου «Πανελλήνιος Ἕνωσις Διπλωματούχων Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων» ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 7|1961 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν χειριστῶν καί βαθῶν αὐτῶν κλπ. ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καί ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων, πλήν βιομηχανιῶν καί μεταλλείων ἁπάσης τῆς χώρας», ἡ ὁποία κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 τοῦ νόμου 3239|1955, τήν 6 Νοεμβρίου 1961 (ΕΕΔ 20, 1494).

Ἡ διαιτητική αὕτη ἀπόφασις ἐκηρύχθη ὑποχρεωτική διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 90802|14579 ἀπό 10 Ἰανουαρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 188).

Καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἠκολούθησε τά ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα ὡς πρός τόν χρόνον ὑποχρεωτικῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ἴδετε καί Σ.Ε. 2163|1962, εἰσηγητής Γ. Α. Σπυράκος, ΕΕΔ 22, 18, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί), τοῦτο δέ ἐδέχθη καί ὁ Ἄρειος Πάγος διά τῆς κατωτέρω, στλ. 214, ὑπ' ἀριθ. 668|1962, ἀποφάσεώς του.

Κατά τό ἄρθρον 15 § 5 τοῦ νόμου 3239|1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ΕΕΔ 17, 213) εἰς ὅλως ἐξαιρετικάς περιπτώσεις τά διοικητικά διαιτητικά δικαστήρια δικαιοῦνται νά προσδώσωσιν εἰς τάς ἀποφάσεις αὐτῶν ἰσχύν ἀνατρέχουσαν τό πολύ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς παρεπέμφθη ἡ συλλογική διαφορά ἐργασίας πρός ἐπίλυσιν εἰς τά διαιτητικά ταῦτα ὄργανα.

Ἐπιφυλασσομένης δηλαδή τῆς περιπτώσεως ὑποχρεωτικῆς ἐκ τοῦ νόμου ἀναδρομικῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, κατά τά ἀνωτέρω, ἐπιτρέπεται ἡ ἐπί μεγαλύτερον χρόνον ἀναδρομική ἰσχύς, μέ τήν ὑποχρέωσιν ὅμως τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων νά αἰτιολογῶσι τήν τοιαύτην ἀναδρομήν, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὅπου πρέπει κατά νόμον νά αἰτιολογοῦνται εἰδικῶς αἱ ἀποφάσεις αὗται. (Ἴδετε καί Σ.Ε. 2229|1962, εἰσηγητής Ν. Ἰατρίδης, ΕΕΔ 22, 145, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 40|1963. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. **Χ. Μητρέλιας**

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. **Δ. Ψαρός**

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Π. Τσεμπέλης, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Χ. Μυριήνθης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 7 ἔτους 1961 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, δι' ἧς, γενομένης ἐν μέρει δεκτῆς τῆς κατά τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως ἐφέσεως τῆς αἰτούσης Ἑνώσεως Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, μετερρυθμίσθη ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις, μειωθέντων τῶν ὑπό ταύτης καθορισθέντων ἡμερομισθίων. Ὅθεν ἡ προσ-

βαλλομένη ἀπόφασις, καταστᾶσα ἐκτελεστή, συμφώνως τῷ νόμῳ διὰ καταθέσεως παρὰ τῷ Εἰρηνοδικείῳ Ἀθηνῶν, καθ' ἃ ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 166 ἀπὸ 6.11.1961 πράξεως, παραδεκτῶς προσβάλλεται ἐπὶ ἀκυρώσει διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις ἀσκηθεῖσα ἐμπροθέσμως τύποις δεκτὴ κρίνεται καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Μετ' ἐννόμου συμφέροντος παρεμβαίνει πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ Ὁμοσπονδία Χειριστῶν Μηχανοδηγῶν Ὁδοστρωτήρων, Γεωτρυπάνων, Συντηρητῶν καὶ Τεχνικοῦ Προσωπικοῦ Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων καὶ Συντηρήσεως Αὐτοκινήτων, πρὸς ἣν ἡ διένεξις τῆς αἰτούσης Ἑνώσεως.

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, οἱ μισθοί, τὰ ἡμερομίσθια καὶ γενικῶς οἱ ὅροι διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς δύο διαδίκους Ἑνώσεις, ἐργοδοτικῆς αἰτούσης καὶ ἐργατικῆς παρεμβαινούσης ἐκτελουμένας ἐργασίας διείποντο ὑπὸ προγενεστέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ 25.12.1959 (πρᾶξις καταθέσεως εἰς Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν 5]3.2.1960), κατόπιν τῆς καταγγελίας τῆς ὁποίας καὶ μετ' ἀποτυχίαν τῆς μεσολαβητικῆς προσπαθείας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς ὑπογραφὴν νέας συλλογικῆς συμβάσεως ἡ οὕτω δημιουργηθεῖσα διένεξις ὑπήχθη πρὸς λύσιν εἰς τὰ ἁρμόδια συλλογικὰ διαιτητικὰ ὄργανα, ἐπιλυθεῖσα τελικῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρείδεται ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτοῦντος, καθ' ὃν δὲν ὑφίστατο ἐν προκειμένῳ συλλογικὴ διένεξις πρὸς λύσιν, ὡς ἰσχυούσης τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων βιομηχανίας (Φ.Ε.Κ. 175]2.6.1961), διότι ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἀφεώρα εἰδικὴν μόνον κατηγορίαν ἐκ τῶν μισθωτῶν, τῶν ἐργαζομένων εἰς τεχνικὰ ἔργα μόνον τῶν τῆς βιομηχανίας καὶ βιοτεχνίας. Νομίμως ὅθεν ἐχώρησε πρὸς λύσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν διενέξεως ἡ διαιτητικὴ διαδικασία, ὡς ὑφισταμένης πρὸς λύσιν συλλογικῆς διαφορᾶς. Νομίμως δὲ ἐπίσης καὶ ἠτιολογημένως ἐκρίθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι οἱ μισθωτοὶ τῆς παρούσης διενέξεως, λόγῳ τῶν εἰδικῶν ὅρων τῆς ἐργασίας αὐτῶν, εἰς δημόσια ἔργα ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπὸ ἄλλας εἰδικὰς συνθήκας, δὲν ἠδύναντο οὔτε νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν προδιαληφθεῖσαν συλλογικὴν σύμβασιν χειριστῶν μηχανημάτων βιομηχανίας καὶ βιοτεχνίας, οὔτε καὶ νὰ τύχωσι τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως ἀπὸ ἀπόψεως ἀμοιβῆς ἐργασίας. Κατὰ συνεκδοχὴν δὲ οὐδὲ ἄνισος μεταχείρισις ὑφίσταται τῶν ἐργοδοτῶν μεταξὺ τῶν δύο τούτων ρυθμίσεων, ἀφοῦ οἱ ἐργοδόται ἑκάστης ἀνήκουσιν εἰς διάφορον κατηγορίαν ἔργων, διαφόρου συνεπῶς ἐπαγγελματικῆς ἐνασχολήσεως. Ἀπορριπτέοι ὅθεν κρίνονται πάντες οἱ σχετικῶς προβαλλόμενοι λόγοι ἀκυρώσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ν. 3239]1955 ἐν παραγράφῳ 3 αὐτοῦ προβλέπεται, ὅτι τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια, πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια, κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς διαφορᾶς καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεών των, προκειμένου ἰδίᾳ περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν, δέον νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ σταθμίζωσι τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν αὐτῶν ἀντοχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Ὅθεν, ἐν προκειμένῳ, πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὕψους τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἐργαζομένων, τῶν ἐκπροσωπουμένων ὑπὸ τοῦ παρεμβαίνοντος, δι' ὃ ὕψος εἰδικώτερον παραπονεῖται ἡ αἰτοῦσα Ἕνωσις, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρεται, κατ' ἀρχήν, εἰς τοὺς παράγοντας καὶ τὰ δεδομένα ἐκεῖνα ἐν γένει, ἅτινα καὶ πρωτοδίκως ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξητάσθησαν βάσει τῶν προσαχθέντων στοιχείων, ἤτοι τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, εἰς τοὺς περὶ ὧν πρόκειται μισθωτούς, ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ληφθέντων ἰδίως ὑπ' ὄψιν τοῦ ἰδιάζοντος ἐπαγγελματικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐργασίας ταύτης, τῆς ἰδιομορφίας τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς αὕτη διεξάγεται, καὶ δὴ ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ καυστικὸν ἥλιον, ψῦχος, βροχήν, κόνιν, μακρὰν συνήθως κατῳκημένων χώρων, οὖσα σκληρὰ καὶ ἐπίπονος, πνευματική, ἅμα καὶ χειρωνακτι-

κή, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐλήφθη εἰδικώτερον ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπὸ τῶν ἐργοληπτῶν δημοσίων ἔργων ἐξυπηρέτησις γενικωτέρας κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀναγκῶν κοινῆς ὠφελείας καὶ γενικωτέρας σημασίας διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν καὶ τὸ δημόσιον συμφέρον, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει τὴν ὑπέρμετρον ἐπιβάρυνσιν τῶν ἐργοληπτῶν. Νομίμως ὅθεν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τῆς εἰδικωτέρας ταύτης αἰτιολογίας ἔχει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἥτις καὶ συγκεκριμένη καὶ ἐπαρκὴς εἶναι, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν σχέσει πρὸς τὰς διὰ τῆς καταγγελθείσης συλλογικῆς συμβάσεως προϊσχυούσας ἀμοιβὰς καὶ ἡμερομίσθια ἡ χορηγουμένη νῦν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὔξησις εἶναι ἑ[illegible]ο, διὰ δὲ τὰ ἡμερομίσθια αὐτὴ ἀνέρχεται εἰς 5 δραχμάς.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὁρίζει, ὅτι κατὰ τὰ λοιπά, ἤτοι πέραν τῶν ὑπ' αὐτῆς καθοριζομένων ὅρων, περὶ ὧν εἰς τὰς προδιαληφθείσας σκέψεις, ἰσχύουσιν οἱ ὅροι τῆς ἀπὸ 15.12.1959 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν χειριστῶν καὶ βοηθῶν ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων ἁπάσης τῆς χώρας», ὁ τοιοῦτος δὲ δι' ἀναφορᾶς εἰς ἄλλην συλλογικὴν σύμβασιν καθορισμὸς τῶν ὅρων ἐργασίας ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ διαιτητικοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῆς δὲν μεταβάλλονται οἱ ὅροι οὗτοι, οὔτε εἰς διάταξίν τινα τοῦ νόμου ἀντίκειται, οὔτε ἀοριστίαν τινὰ πάσχει, οὔτε καὶ μεταβάλλει τὸ ἦδη κατ' ἀποδοχὴν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἰσχῦον ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τούτους καθεστώς, ἀπορριπτέου κρινομένου τοῦ σχετικῶς προβαλλομένου λόγου ἀκυρώσεως ὡς ἀβασίμου.

Διὰ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 3239|1955 ὡρίσθη, ὅτι «εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τὰ διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια, πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια, δικαιοῦνται νὰ προσδώσωσιν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν ἰσχὺν ἀνατρέχουσαν τὸ πολὺ μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς παρεπέμφθη ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὰ διαιτητικὰ ταῦτα ὄργανα· κατὰ δὲ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3755|1957 προστεθεῖσαν παράγραφον 6 εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον 15 «ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐν τῷ παρόντι ὁριζομένων προθεσμιῶν διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἐπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν προθεσμιῶν τούτων ἡμέρας». Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ὅθεν τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται, ὅτι ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν σχετικῶν διαδικαστικῶν προθεσμιῶν τῶν τασσομένων ὑπὸ τοῦ νόμου, ἤτοι προκειμένου περὶ ἀποφάσεως δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ δικαστηρίου μετὰ τὴν 38ην ἡμέραν ἀπὸ τῆς παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς εἰς τὴν διαιτησίαν τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, ὡς χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου ὁρίζεται ἀναδρομικῶς ἡ 39η ἡμέρα ἀπὸ τῆς παραπομπῆς, ἐπιτρεπομένης κατ' ἐξαίρεσιν καὶ τῆς περαιτέρω ἀναδρομῆς, μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας τῆς παραπομπῆς ταύτης, ἐφ' ὅσον ὅμως τοῦτο δικαιολογεῖται ἐκ τῆς συνδρομῆς εἰδικῶν συνθηκῶν, δι' ἃ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ σχετικὸς ὅρος τῆς ἀναδρομῆς δέον νὰ εἶναι εἰδικῶς αἰτιολογημένος.

Ἐν προκειμένῳ ἡ παραπομπὴ τῆς διαφορᾶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον πρὸς διαιτησίαν ἔλαβε χώραν τὴν 3ην Ἰουνίου 1961, οὕτω δὲ ἡ 38η ἡμέρα ἀπὸ ταύτης ἦτο ἡ 11 Ἰουλίου 1961 καὶ κατ' ἀκολουθίαν μόνον μέχρι τῆς 12ης Ἰουλίου 1961 ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἀναδρομικὴν δύναμιν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὐχὶ δὲ τῆς 19ης Ἰουνίου 1961, ὡς ὑπ' αὐτῆς ὁρίζεται, ἄνευ ἄλλης τινὸς εἰδικωτέρας αἰτιολογίας. Κατὰ τὴν ῥήτραν ὅθεν ταύτην ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀκυρωτέα ὡς ἀναιτιολόγητος, δεκτῆς οὕτω ἐν μέρει κρινομένης τῆς ἐνδίκου αἰτήσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει καὶ δὴ μόνον κατὰ τὴν ῥήτραν περὶ ἀναδρομῆς αὐτῆς πέραν τῆς 12ης Ἰουλίου 1961 τὴν ὑπ' ἀριθ. 7|1961 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς.

ΧΡΟΝΟΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΙΣΧΥΟΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Δημοσίου πρὸς ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρον 105 Εἰσ.Ν.Α.Κ.

Ἀσυμβίβαστος προσεπικλήσεως τρίτων ὑποχρέων πρὸς ἀποζημίωσιν πρὸς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.—Παράνομος ἀπόφασις Ὑπουργῶν περὶ καθορισμοῦ χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως διαφόρου τοῦ ὑπὸ τοῦ Νόμου 3239]1955 ὁριζομένου μετὰ τὴν πάροδον τῶν προβεσμιῶν περαιώσεως τῆς διαδικασίας ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας.—Ἔλλειψις ὅμως ἀξιώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ Δημοσίου, κατ' ἄρθρον 105 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς δὲν ὑφίσταται βλάβην τινὰ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ὁφοῦ, περιαιρουμένου τοῦ ἀκύρου μέρους τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, αὕτη διατηρεῖται κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχυρὰ καὶ ὁ μισθωτὸς δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος, ὅπως, στρεφόμενος κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἐπιδιώξῃ τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νομίμου χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις. Ὡς σημειοῦται ἀνωτέρω, σελ. 210, σαφῶς ἐκ τοῦ νόμου ἐξάγεται, ὅτι εἶναι, εἰς τὴν ἐν αὐτῷ περίπτωσιν, ὑποχρεωτικὴ ἡ ἰσχὺς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, τοῦτο δὲ γίνεται δεκτὸν καὶ διὰ σειρᾶς ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. (Ἴδετε ἀνωτέρω σελ. 210).

Τὴν ἄποψιν ταύτην δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, προκειμένης τῆς ὑπ' ἀριθ. 14]1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας ἁπάσης τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 19, 934), τροποποιηθεῖσα ἐν συμπράξει μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ, ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἀναδρομικῆς ἰσχύος της (ἀπὸ 1ης Μαΐου 1960), παρὰ τὸ ὅτι ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὡς ἡμερομηνία ἐνάρξεως ἰσχύος της ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν περίπτωσιν ταχθεῖσα, ἤτοι ἐνωρίτερον, ἀπὸ 19.1.1959.

Τὸ ζήτημα ἀντιμετωπίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπὶ ἀγωγῆς μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἀξιοῦντος διαφορὰν ἀμοιβῆς του ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατὰ νόμον ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος της, τοῦ Πρωτοδικείου δεχθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12340]1961 ἀποφάσεώς του (εἰσηγητὴς *Ἀθ. Ἀλεξανδρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1044), ὅτι ναὶ μὲν ἔπρεπε νὰ τεθῇ ἡ 19.1.1959 ὡς ἡμέρα ὑποχρεωτικῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ δὲν δικαιοῦται τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ καθορίσῃ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὡς ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς πράξεως, διότι τοῦτο ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διοίκησιν, τυχὸν δὲ προσδιορισμός της ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου θὰ συνίστα ἀνεπίτρεπτον κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπέμβασιν εἰς διοικητικὰ καθήκοντα. (Ἴδετε καὶ σύμφωνον Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1610]1961, Πρωτοδίκης *Ι. Χριστιανόπουλος*, ΕΕΔ 20, 615, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 615, πρβλ. ὅμως τὴν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1720]1961, Πρωτοδίκης *Δ. Κοντσόπουλος*, ΕΕΔ 20, 616).

Διάφορος εἶναι ἡ γνώμη τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου δι' ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρον 105 Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος νόμου 2783]1941. (Ἴδετε περὶ τούτου καὶ Α.Π. 469]1962, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 21, 1383).

Δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι ἠδύνατο ὁ μισθωτὸς νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς ἀμοιβῆς του παρὰ τοῦ ἐργοδότου του.

Εὐνόητοι εἶναι αἱ πρακτικαὶ συνέπειαι ἐκ τῆς γενομένης δεκτῆς ἀπόψεως.

Δεδομένου ὅτι ἱκανὸς ἀριθμὸς τοιούτων διοικητικῶν πράξεων ἀπομακρύνεται τῶν ἐπιταγῶν τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῶν, διὰ τὴν ἀκύρωσιν τῶν ὁποίων ἔχει παρέλθει ἡ προθεσμία αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ ἀφοῦ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως δικαίωμα τῶν μισθωτῶν νὰ στραφοῦν κατὰ τοῦ ἐργοδότου των, ἀξιοῦντες τὴν διαφορὰν ἀμοιβῆς των ἀπὸ τοῦ νομίμου χρόνου, εἶναι οὕτω δυνατὴ ἡ ἄρσις τῶν ἐπιζημίων διὰ τοὺς μισθωτοὺς συνεπειῶν ἐκ τῆς παρανόμου διοικητικῆς πράξεως.

Καὶ ὄχι μόνον διὰ τοὺς διατελοῦντας ἐν ἐνεργῷ συμβάσει ἐργασίας μετὰ τοῦ ἐργοδότου των, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἔλυθη ἡ σύμβασις πρὸ τῆς τυπικῆς ἰσχύος τῆς δια-

τητικῆς ἀποφάσεως, (Ἴδετε Α.Π. 182]1960, εἰσηγητὴς Θ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 19.511, Α.Π. 270]1960, εἰσηγητὴς Ε. Καζαμπάκας, ΕΕΔ 19, 709, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 20311]1960, εἰσηγητὴς Γ. Παπαζάπουλος, ΕΕΔ 20, 308), καὶ ἀκόμη δικαιοῦνται καὶ τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν ἀποζημιώσεως νόμου 2112]1920 ἢ τοῦ β.δ. 16]18 Ἰουλίου 1920, ἂν δὲν ἔχῃ παρέλθει ἡ ἐξάμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἀγωγῆς τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198]1955.

Ἀρείου Πάγου 668]1962, Τμ. Β'

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ἀτμπρόπουλος, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Γ. Τσακίρης, Β. Βασιλείου.

Καθ' ἃ συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 89, 231, 234, 561, 602 ἐπ. καὶ 744 Πολιτικῆς Δικονομίας, προσεπίκλησις τρίτων ὑποχρέων πρὸς ἀποζημίωσιν πρὸς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος ὡς ἀκυρωτικοῦ, δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν διεξαγομένην διαδικασίαν ἐνώπιον αὐτοῦ, μὴ κρίνοντος περὶ τῆς οὐσίας, ἀλλὰ περὶ τῆς νομικῆς ὀρθότητος τῶν προβαλλομένων λόγων ἀναιρέσεως. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς ἀπαράδεκτος, ἡ εἰσαγομένη ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου, δικάζοντος ὡς ἀκυρωτικοῦ, ἀπὸ 28 Αὐγούστου 1962 προσεπίκλησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου πρὸς τὴν Ἐμπορικὴν Ἑταιρείαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «***» ὅπως παρέμβῃ ἀναγκαστικῶς εἰς τὴν παροῦσαν δίκην, ὡς ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει ἥττης τοῦ προσεπικαλοῦντος.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 47443 ἔτους 1960 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Υπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐνεκρίθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 14]1960 διαιτητικὴ ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν αὐτῷ μνημονευομένων εἰδικοτήτων κλωστουραντουργίας, εἶναι μὲν παράνομος, κατὰ τὸ μέρος, καθ' ὃ ὡρίσθη δι' αὐτῆς ὡς χρονολογία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1960, ἐνῶ αἱ ταασσόμεναι ὑπὸ τῶν ἄρθρων 11, 12 καὶ 14 τοῦ νόμου 3239]1955 προθεσμίαι (ὡς συνετάγησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νόμου 3755]1957), πρὸς παράτασιν τῆς διαδικασίας τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων διοικητικῶν ὀργάνων, ἐκ 38 ἡμερῶν κατ' ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον, ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Υπουργοῦ Ἐργασίας εἰς ταῦτα παραπομπῆς τῆς ὑπὸ διένεξιν διαφορᾶς, ἔληξαν τὴν 18 Ἰανουαρίου 1959, ὡς καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, καὶ ὅτι διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3755]1957 προστεθείσης εἰς τὸ ἄρθρον 15 τοῦ ν. 3239]1955 διατάξεως ἀπηγορεύθη ἐφεξῆς ἡ μετὰ τὴν πάροδον τῶν προθεσμιῶν τούτων μετάθεσις τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἑπομένης ἡμέρας ἀπὸ τῆς παρόδου των, ἀλλ' ἐκ τῆς παρανόμου ταύτης πράξεως τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου δὲν τίκτεται ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀξίωσις πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 105 τοῦ Εἰσ.Α.Κ. νόμου 2783]1941, ἐφ' ὅσον δὲν ὑρίσταται βλάβην τινὰ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἀφοῦ, περιαιρουμένου τοῦ ἀκύρου μέρους τῆς ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὴν μετὰ τὴν 19 Ἰανουαρίου 1959 ἔναρξιν τῆς ἰσχύος της, αὕτη διατηρεῖται κατὰ τὰ λοιπὰ μέρη ἰσχυρὰ καὶ οὐδόλως στερεῖται οὗτος τοῦ δικαιώματος, ὅπως, στρεφόμενος κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἐπιδιώξῃ τὴν κατοβολὴν τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς κατ' ἀνώτατον ὅριον προβλεπομένης χρονολογίας τῆς 19 Ἰανουαρίου, ὡς ἔπραξε διὰ τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπευθυνομένης ἀγωγῆς του. Ὀρθῶς ὅθεν τὸ δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ταύτην, εἰ καὶ ἐπὶ τῇ διαφόρῳ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ἡ παραβιασθεῖσα ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου προδιαληφθεῖσα διάταξις ἀφεώρα εἰς τὸ γενικὸν συμφέρον, ὁ δὲ μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Δέον ἡ ἀμοιβὴ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου καὶ τῆς προσεπικαλουμένης Ἑταιρείας, ὅπως περιορισθῇ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἐν τῷ Κώδικι Δικηγόρων προβλεπομένου κατωτάτου ὁρίου κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου 3693]1957.

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΜΕΤ' ΑΚΥΡΩΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δήλωσις έργοδότου περί αποδοχής υπηρεσιών και προσφορά οφειλομένων

Άκυρος καταγγελία συμβάσεως έργασίας άνευ τηρήσεως των εκ του Νόμου 3198]1955 διατυπώσεων.—Θεώρησις της συμβάσεως συνεχιζομένης, καθισταμένου ούτω υπερημέρου του έργοδότου περί την αποδοχήν των υπηρεσιών του μισθωτού και υποχρέωσιν εις καταβολήν μισθού.—Λύσις της υποχρεώσεως μετ' άρσιν της υπερημερίας του έργοδότου κατά νόμιμόν τινα τρόπον, εις τον οποίον και η δήλωσις του έργοδότου ότι αποδέχεται τάς υπηρεσίας του μισθωτού, μη όντος απαραιτήτου όπως συνοδεύηται και διά προσφοράς αύτου προς εκπλήρωσιν των εκ της υπερημερίας γεννηθεισών υποχρεώσεών του, του μισθωτού έχοντος δικαίωμα μόνον νά προβή εις επίσχεσιν της οφειλομένης παροχής, ήτοι της μελλούσης έργασίας του.—Παραπομπή του ζητήματος εις την Ολομέλειαν του Αρείου Πάγου.

Έρχεται ή κατωτέρω απόφασις του Γ' Τμήματος του Αρείου Πάγου μετά την υπ' αριθ. 248]1962 απόφασιν του Α' Τμήματος (εισηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 21, 662).

Η απόφασις αύτη διεφώνησε προς την γνώμην της αναιρετικής ανωτέρω αποφάσεως επί του προκύπτοντος νομικού ζητήματος και προς την όμοιαν γνώμην προηγηθεισών αρεοπαγιτικών αποφάσεων (130]1952, εισηγητής *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 617, 363]1950, εισηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 17, 712).

Εσημειώσαμεν εν ΕΕΔ 20, 160, ΕΕΔ 21, 582, ότι η γνώμη αύτη της διαφωνούσης προς τας προηγουμένας αρεοπαγιτικάς αποφάσεις ευρίσκει υποστήριξιν και εν τη θεωρία (*Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 11, 618, *Κ Καυκά*, Ένοχικόν, Ειδικόν, γ' έκδοσις, υπ' άρθρον 656, σελ. 562, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ, υπ' άρθρον 656, αριθ. 99, *Χ. Αγαλλόπουλος*, Εργατ. Δίκαιον, σελ. 207, *Ήλ. Παρασκευάς*, Νέον Δίκαιον ι' σελ. 47 επ., *Αλ. Λιτζερόπουλος*, Στοιχεία Ένοχ. Δικαίου, σελ. 217, και εκ της νομολογίας ενδιαφέρουσα ή Πρωτοδίκου Αθηνών 2317]1961, Πρωτοδίκης *Χ. Πλουμής* ΕΕΔ 20, 799).

Αρείου Πάγου 22]1963. Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελής*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Χ. Αποστολόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Δ. Δημητριάδης, Αλ. Σακελλαρόπουλος

Η διαφορά φέρεται προς συζήτησιν μετά την υπ' αριθ. 248]1962 απόφασιν του Α' Τμήματος του δικαστηρίου τούτου, αναιρέσασαν την υπ' αριθ. 12851]1961 απόφασιν του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών εν μέρει και παραπέμψασαν την υπόθεσιν ενώπιον του Τμήματος τούτου.

Η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας άνευ τηρήσεως των εκ του ν. 3198]1955 διατυπώσεων είναι, συμφώνως προς τα άρθρα 174 και 180 Α.Κ., άκυρος και ένεκα τούτου ή σύμβασις θεωρείται συνεχιζομένη, ο δε καταγγείλας άκύρως την σύμβασιν εργασίας εργοδότης καθίσταται υπερήμερος περί την αποδοχήν των υπηρεσιών του μισθωτού κατά τα άρθρα 349 και 350 Α.Κ., υποχρεούμενος εντεύθεν, κατά το άρθρον 656 αυτού, εις την πληρωμήν του μισθού. Η τοιαύτη δε υποχρέωσις του εργοδότου παύει, άν επέλθη άρσις της υπερημερίας αυτού κατά νόμιμόν τινα τρόπον, τουτέστιν είτε διά συμφωνίας των μερών, είτε δι' αποσβέσεως της ενοχής, κατά τα άρθρα 416 και επ. Α.Κ., διά δηλώσεως του εργοδότου, ότι αποδέχεται τάς υπηρεσίας του μισθωτού. Εις την τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ή δήλωσις του εργοδότου δεν είναι απαραίτητον, όπως συνοδεύηται και διά προσφοράς αυτού προς εκπλήρωσιν των εκ της υπερημερίας γεννηθεισών υποχρεώσεών του, διότι εξ ουδεμιάς διατάξεως νόμου προκύπτει ως επιβαλλομένη εις τούτον διά την παύσιν της υπερημερίας του τοιαύτη υποχρέωσις, του μισθωτού έχοντος δικαίωμα μόνον εκ των άρθρων 325 329 Α. Κ. νά προβή εις επίσχεσιν της οφειλομένης υπ' αυτού παροχής, της μελλούσης του έστιν εργασίας του, προς ασφάλειαν της ειρημένης εκ των καθυστερουμένων απαιτητών μισθών αξιώσεώς του, υπό την προϋπόθεσιν βεβαίως ότι ή φύσις της εργασίας επιδέχεται την εις μεταγενέστερον χρόνον παροχήν αυτής επί τη ταυτοχρόνω υπό του εργοδότου εκπληρώσει της εν λόγω υποχρεώσεώς του.

Τοιαύτην γνώμην έχον τό Τμήμα τούτο διάφορον της υπό του Α' Τμήματος διά της ανωτέρω υπ' αριθ. 248]1962 αναιρετικής αποφάσεώς του εξενεχθείσης, κατά

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΞ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ

Εἰς τί συνίσταται ἡ ἀξίωσις ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως

Δικαίωμα μισθωτοῦ, κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως, λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου διὰ τὸν μισθωτὸν ἀπαιτουμένων προσόντων, εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ἣν ὁ ἐργοδότης ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς περιουσίας ἐκείνου, λόγῳ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας, καὶ ἥτις ἀποτιμωμένη συνίσταται εἰς τὸν μισθόν, ὃν ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις.—Ὑπαγωγὴ ἀξιώσεως εἰς τὴν τοῦ ἄρθρου 249 Ἀστικοῦ Κώδικος εἰκοσαετῆ παραγραφήν.

Ἐλύθη ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως της τὸ ἀνακῦψαν μετὰ τὴν διαφωνίαν τῆς Α.Π. 655]1961 (εἰσηγητὴς Σ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 21, 86) πρὸς τὴν γνώμην τῆς Α.Π. 282]1961 (εἰσηγητὴς Κ. Σοῦρλος, ΕΕΔ 20, 729) ζήτημα περὶ τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῶν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀξιώσεων τῶν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει τελούντων μισθωτῶν.

τὴν ὁποίαν ἡ κατόπιν ἀκύρου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ μὴ τηρήσεως τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 τοῦ νόμου 3198]1955 διατυπώσεων, ἐπερχομένη κατὰ τὰ ἄρθρα 349 καὶ 350 Α.Κ. ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἐντεῦθεν δημιουργουμένη ὑποχρέωσις αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ., πρὸς πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ παύει, ἐὰν ἐπέλθῃ ἄρσις τῆς ὑπερημερίας αὐτοῦ κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον, τουτέστι εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, εἴτε δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς, κατὰ τὰ ἄρθρα 416 καὶ ἑπ. Α.Κ., εἴτε διὰ δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, συναδευομένης διὰ προσφορᾶς αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας του γενιγθεισῶν ὑποχρεώσεών του, εὑρίσκεται ἐν διαφωνίᾳ πρὸς τὸ Α' Τμῆμα, καὶ δέον συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957, νὰ ἀναπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς ἄρσιν τῆς διαφωνίας.

Διὰ ταῦτα

Ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ δικαστηρίου τούτου πρὸς ἄρσιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τῆς παρούσης ἀναφερομένου νομικοῦ ζητήματος ἀναφυείσης μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων διαφωνίας.

Ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου συνετάχθη πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Γ' Τμήματος περὶ εἰκοσαετοῦς καὶ' ἄρθρον 249 Ἀστικοῦ Κώδικος παραγραφῆς, ἀφοῦ, τὴν ὁποίαν ἐδέχθησαν καὶ ἄλλαι μετὰ τὴν Α.Π. 282]1961 ἀποφάσεις. (Ἴδετε ΕΕΔ 21, 1417, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1395).

Λόγῳ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ θέματος παραθέτομεν κατωτέρω τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου τὰ ὑποστηριχθέντα ἐνώπιον αὐτῆς ὑπὲρ τῆς μιᾶς καὶ ὑπὲρ τῆς ἄλλης ἀπόψεως.

Ἡ Α.Π. 282]1961, Β' Τμήματος, ἔνθ' ἀνωτ., εἶχε δεχθῇ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὅτι αἱ ἀξιώσεις αὗται παραγράφονται μετὰ πενταετίαν καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 904 Α.Κ. τὸ ἐκ τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν, βάσει ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ συνίσταται εἰς τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν οὗτος ὑπέστη ἐκ τῆς στερήσεως τῆς ἀντιπαροχῆς, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανεν, ἂν θὰ προσέφερεν ὑπηρεσίας δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ μόνον μέχρι καὶ οὐχὶ πέραν τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ κατέβαλλεν ὁ ἐργοδότης εἰς ἄλλον μισθωτὸν μὲ τὰ αὐτὰ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα, δυνάμει ὁμοίου ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ ποσόν, κατὰ τὸ ὁποῖον κατέστη πλουσιώτερος. (Ἴδετε ὅμως Α.Π. 670]1956, εἰσηγητὴς Σ. Μαυρομιχάλης, ΕΕΔ 16, 76, καθ' ἣν δὲν ἐρευνᾶται τὸ μέγεθος τῆς εἰς τὸν μισθωτὸν ἐπελθούσης ζημίας, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 728, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν).

Ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ ὅτι ἐξετέθησαν ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος ἀντίπαλοι ἀπόψεις.

Ἀρείου Πάγου 23]1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Στ. Μαυρομιχάλης**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Ν. Χαραλάμπης**
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Ι. Μόσχος, Β. Βασιλείου

Ἡ ὑπόθεσις εἰσάγεται ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957, πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν Β' καὶ

Γ' Τμημάτων του αναφυείσης διαφωνίας.

Έκ της δικτάξεως του άρθρου 904 του Α.Κ., καθ' ην «ό καταστάς πλουσιώτερος άνευ νομίμου αιτίας έκ της περιουσίας άλλου ή επί ζημία τούτου υποχρεούται εις απόδοσιν της ωφελείας», σαφώς συνάγεται και ότι επί παροχής εργασίας κατόπιν ακύρου συμβάσεως, λόγω έλλείψεως των υπό του νόμου διά τον μισθωτόν απαιτουμένων προσόντων, δικαιούται ούτος εις απόδοσιν της ωφελείας, ην ό εργοδότης απεκόμισεν εκ της περιουσίας εκείνου λόγω της παρασχεθείσης αυτώ εργασίας, και ήτις αποτιμωμένη συνίσταται εις τον μισθόν, ον ό εργοδότης θα κατέβαλλεν εις έτερον μισθωτόν δυνάμει εγκύρου συμβάσεως εργασίας υπό τας αυτάς κατά τα λοιπά περιστάσεις. Εξ ετέρου ή εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού αξίωσις του μισθωτού κατά του εργοδότου του λόγω ακυρότητος της συμβάσεως εργασίας, μη έχουσα τον χαρακτήρα απαιτήσεως μισθού ή περιοδικής παροχής, υπόκειται εις την υπό του άρθρου 249 του Α.Κ. ορίζομένην εικοσαετή παραγραφήν και ουχί εις την πενταετή τοιαύτην του άρθρου 250 § 17 του Α.Κ.

Διά ταύτα

Αίρον την μεταξύ των Β' και Γ' Τμημάτων του διαφωνίαν.

Αποφαίνεται 1) ότι επί παροχής εργασίας κατόπιν ακύρου συμβάσεως, λόγω έλλείψεως των υπό του νόμου διά τον μισθωτόν απαιτουμένων προσόντων, δικαιούται ούτος εις απόδοσιν της ωφελείας, ην ό εργοδότης απεκόμισεν εκ της εργασίας του και ήτις συνίσταται εις τον μισθόν, ον ό εργοδότης θα κατέβαλλεν εις έτερον μισθωτόν δυνάμει εγκύρου συμβάσεως εργασίας υπό τας αυτάς κατά τα λοιπά περιστάσεις, 2) ότι ή εντεύθεν κατά του εργοδότου αξίωσις του μισθωτού υπόκειται εις την κατά το άρθρον 249 Α.Κ. εικοσαετή παραγραφήν.

Αναπέμπει την υπόθεσιν προς κατ' ουσίαν εκδίκασιν ενώπιον του Γ' Τμήματος του Αρείου Πάγου.

(*) Ο πληρεξούσιος δικηγόρος του εργοδότου κ. *Ιωάννης Δ. Μόσχος* υπεστήριξε τα εξής:

I

Α'. Επί αγωγής εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού ερευνάται το ύψος της ζημίας του ενάγοντος.

Η απάντησις, την οποίαν δίδει εις αυτό ή υπ' αριθ. 282/1961 απόφασις του Β' Τμήματος, είναι αναμφισβητήτως ή ορθή. Περί αυτού και εν τη θεωρία, ημετέρα τε και ξένη, και εν τη Νομολογία υφίσταται ήδη πλούσιον υλικόν, εκ του οποίου οδηγούμεθα ασφαλώς εις το άνω ορθόν συμπέρασμα.

Προϊσχύον του Α.Κ. Δίκαιον

Ως προς το προ του Αστικού Κώδικος ισχύσαν Δίκαιον, το οποίον δέον να λαμβάνηται υπ' όψιν ως ερμηνευτικόν στοιχείον διά την ασφαλή ερμηνείαν των διατάξεων του Κώδικος (βλ. *Κ. Τριανταφυλλόπουλον*, Ενοχ. Δίκ., Α' έκδ. 1933, σελ. 139, *Α. Λιτζερόπουλον*, Η νομολογία ως καρπών διαπλάσεως του ιδιωτικού δικαίου 1932-1935, σελ. 235 σημ. 2, *Εμμ. Βουζίκαν*, εν ΝοΒ τόμ. 5ος, 846), ομόφωνος είναι ή γνώμη, ότι ό άνευ αιτίας επελθών πλουτισμός του εναγομένου μόνον μέχρι της ζημίας του ενάγοντος ηδύνατο να αναζητηθή και αποδοθή. Εις το συμπέρασμα τούτο οδηγούσιν ασφαλώς τα χωρία των Πανδ. 24, 1, 28 § 3, Παν. 24, 1, 7 § 3, Βασ. 30, 1, 52 (βλ. *Εμμ. Βουζίκα*, Η άγωγη του αδικαιολογήτου πλουτισμού και η χρηδικτησία, σελ. 11 και έπομ. και σελ. 170 και έπομ., Windscheid-*Πολυγένους*, Διδασκαλία του Δικαίου των Πανδεκτών, Ενοχ. Δίκ. § 421, αριθ. 2).

Η λύσις αύτη υπαγορεύεται εκ της βασικής αρχής, ήτις απετέλεσε το θεμέλιον της δημιουργίας των condictiones εις το Ρωμαϊκόν και είτα εις το Ιουστινιάνειον Δίκαιον, τουτέστι της κατά το δίκαιον επιεικείας ανωτέρας επιταγής, όπως άρθώσιν αι προκαλούμεναι εκ τυπικών διατάξεων αδικίαι και ανισότητες και αποκατασταθή ή προς τινα προσγενομένη ζημία εκ της προσηκούσης εν ταύτω εις έτερον αδικαιολογήτως ωφελείας κατά το μέτρον της ωφελείας ταύτης (S t a m m l e r, «Zur Lehre von der ungerechtfertigten Bereicherung» — Halle 1908). Πλην, όπου τοιαύτη ζημία δεν υφίσταται ή όπου αύτη είναι ελάσσων της ωφελείας, δεν ευρίσκει πεδίον εφαρμογής ή ρηθείσα επιταγή του δικαίου προς εξισορρόπησιν ανισοτήτων. Θεμέλιον όθεν της αξιώσεως του ενάγοντος είναι ή ύπαρξις ζημίας παρ' αυτώ, διότι μόνον τότε δημιουργείται αδικία και προκύπτει ή ανάγκη της εξισορροπήσεως ταύτης.

Ισχύον Δίκαιον του Αστικού Κώδικος

Ως είναι γνωστόν, ό όλως θεσμός των απαιτήσεων του αδικαιολογήτου πλουτισμού εις την εν τω ισχύοντι Αστικώ Κώδικι διαμόρφωσίν του (άρθρα 904-913) δεν διαφέρει ουσιωδώς της του προϊσχύσαντος δικαίου (βλ. περί αυτού Αίτιολ. Έκθεσιν του Προσχεδίου Ενοχ. Δικαίου Αστ. Κώδικος, εν σελ. 218, ένθα τονίζεται ρητώς, ότι το περί αδικαιολογήτου πλουτισμού κεφάλαιον αποδίδει ισχύον «Ρωμαϊκόν Δίκαιον», ήτοι *Κ. Καυκά*, Ενοχ. Δίκ. Αστ. Κώδικος υπό άρθρα 904-907 § 1, *Π. Ζέπου*, Ενοχ. Δίκ. τόμ. Α' § 22, II, τόμ. Β' § 28, I).

Η αρχική διατύπωσις του Σχεδίου Ενοχικού Α.Κ., ήτις όριζεν, ότι την εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού απαίτησιν έχει το άνευ νομίμου αιτίας επ' ωφελεία άλλου ζημιωθείς, απέκλειε πάσαν αντίθετον σκέψιν επί τού ότι δεν δύνα-

τιμα νά ζητηθῇ τι πλέον τῆς ζημίας. Ἄλλο καὶ ἡ τελικὴ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 904 § 1 ἐδάφιον 1 Α.Κ., καθ' ἣν εὐθύνεται ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τὸ κατὰ πάντας πλουσιώτερος ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἢ ἐπὶ ζημίᾳ τούτου», τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἀποδίδει. Οἱ παρ' ἡμῖν ἑρμηνευταὶ καὶ σχολιασταὶ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος συμφωνοῦσιν εἰς τὸ ὅτι διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ πλέον τῆς ζημίας τοῦ ἐνάγοντος.

Οὕτω ἀποφαίνονται:

α) Ὁ *Κ. Κανκάς*, ἐν Ἐνοχ. Δίκ. Α Κ. II 1ον ἐκδ. 1961 ἐπὶ ἄρθρ. 908 - 912 § 5γ σελ. 639. Ζήτημα ὅμως γεννᾶται, ἐὰν πρέπει νὰ ἀποδώσῃ αὐτὸν (πλουτισμὸν) ὁλόκληρον ἢ μόνον μέχρι τοῦ ποσοῦ, δι' οὗ καλύπτεται ἡ ζημία τοῦ ἐνάγοντος. Δύο γνῶμαι δύνανται νὰ ὑποστηριχθῶσιν... Νομίζω ὡς ὀρθοτέραν τὴν δευτέραν γνώμην, διότι αὕτη ἐρείδεται καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 904 § 1, καθ' ὃ πάντως δὲν νὰ ἀποδοθῇ ὁ πλουτισμός, ὃν ἐπέτυχεν ὁ λήπτης ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου... Ἐπομένως, ἐὰν ὁ λήπτης πράγματός τινος ἐκποιήσῃ αὐτό, ἐπιτύχῃ δὲ τιμὴν ἀνωτέραν τῆς πραγματικῆς, λόγῳ τῶν προσωπικῶν του ἱκανοτήτων, θὰ ἀποδοθῇ οὐχὶ ὁλόκληρον τὸ ληφθὲν τίμημα, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνο ἐκ τοῦ ληφθέντος, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος καὶ καθ' ὃ ποσὸν ἐζημιώθη ὁ κύριος τοῦ πράγματος.

β) Ὁ *Κ. Σοῦρλος*, ἐν προσφάτῳ μελέτῃ του «Συνέπειαι τῆς ἀκύρου ναυτολογήσεως» (βλ. ἐν ΕΕΝ τόμ. 29ος, σελ. 1 - 14) ἐν τῇ παραγράφῳ 9η, ἀποφαίνεται, ὅτι τὸ περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἔχει ὡς ὅριον τὴν ζημίαν τοῦ ἐνάγοντος. Καὶ κατωτέρω ἐν παραγράφῳ 35 (σελ. 7) ἐκθέτει καὶ λέγει τὰ ἑξῆς:

«Ὅθεν ὁ μισθωτὸς, ὁ ὁποῖος παρέσχε τὰς συμφωνηθείσας ὑπηρεσίας του πρὸς τὸν ἐργοδότην δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἐκ τοῦ ὅτι ἐστερήθη τὴν ἀντιπαροχήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλαμβανεν, ἂν προσέφερεν ἀναλόγως πρὸς τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς αὐτοῦ ἱκανότητας καὶ εἰδικότητας ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐδικαιοῦτο νὰ προσφέρῃ δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας εἰς ἄλλον ἐργοδότην».

γ) Ὁ *Παν. Ζέπος*, ἐν Ἐνοχ. Δίκ. Εἰδικῶν, Μέρος § 28, II 3 - III, 1, ἀποφαίνεται ὡς ἑξῆς:

«Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἡ εὐθύνη τοῦ λήπτου δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ μέγεθος τῆς ζημίας τοῦ ζημιουμένου,... ἄλλως ὁ ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ζημιούμενος θὰ ἐτίθετο εἰς μὴ ἀνεκτὴν κρείττονα θέσιν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ζημιώσαντα ἐξ ἄλλης αἰτίας».

δ) Ὁ *Α. Ἀντζουλόπουλος*, εἰς «Στοιχεῖα Ἐνοχικοῦ Δικαίου» 1960, ἐν παραγράφῳ 264, σελ. 398 καὶ ἑπόμ., ἀποφαίνεται ὡσαύτως, ὅτι ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ὕψος τῆς ζημίας αὐτοῦ.

ε) Ὁ *Ἐμμ. Βαυζῶκας*, Ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐνθ' ἀνωτέρω, ἐν σελίδι 241 - 243, ἀποφαίνεται ὡς ἑξῆς:

«Ἐὰν ὅμως ὁ πλουτισμὸς τοῦ ἐνωφελουμένου ὑπερβαίνῃ τὴν ζημίαν τοῦ ἐνάγοντος, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἐπῆλθεν ἐπὶ ζημίᾳ τούτου, εἰ μὴ μόνον ἐφ' ὅσον καλύπτει τὴν ζημίαν αὐτοῦ. Καθ' ὃ μέρος ὁ πλουτισμὸς τοῦ ἐνωφελουμένου ὑπερβαίνει τὴν ζημίαν τοῦ ἐνάγοντος δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἐπελθὼν ἐπὶ ζημίᾳ τούτου καὶ συνεπῶς, ἐλλειποῦσης ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο μιᾶς ἐκ τῶν προϋποθέσεων τῆς condictio, δὲν χωρεῖ ὡς πρὸς αὐτὸ ἀναζήτησις. Βλ. καὶ σχόλια Ἰδίου ὑπὸ τὴν ὑπ' ἀριθ. 655|1961 ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου, ἐν ΕΕΝ, τόμ. 29ος, 438 - 441, ἔνθα τονίζει, ὅτι ἡ ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ δὲν ἐξικνεῖται πέραν τῆς ζημίας τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐξ ἐπόψεως συγκριτικοῦ δικαίου τὰ ἐν Γαλλίᾳ κρατοῦντα, ἐξ ὧν ἐλήφθη κατὰ βάσιν ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 904 τοῦ ἡμετέρου Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁδηγοῦσιν εἰς τὴν αὐτὴν λύσιν. Οὕτως ἀποφαίνεται ὁ *Jauserand* ἐν Cours de droit civil positif français II 1933, ἀριθ. 576, σελ. 816, καθ' ἃν ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀποζημίωσις δὲν δύναται ποτὲ νὰ ὑπερβῇ τὸ ὅριον τῶν δύο ποσῶν, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἓν πλουτισμόν, τὸ ἕτερον τὴν ζημίαν (μείωσις περιουσίας). Ὡσαύτως οἱ *Planiol-Ripert* III No 751, σελ. 51, καὶ *Ripert*, La règle morale No 143 ἐν σελ. 277.

Καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἔνθα ὅπου ἡ διατύπωσις σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 812 § 1 Γερμ. Κώδικος παρέχει εὖρος εἰς τὴν διατύπωσιν ἀντιθέτου ἀπόψεως, ξενικῶς ὑποστηρίζεται ἡ ὡς ἄνω ὑπὸ τῶν ἑρμηνευτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀναπτυχθεῖσα (βλ. *Heinrich Titze* ἐκδοσις 1948, Recht der Schuldverhältnisse, σελ. 208, ἔνθα τονίζεται, ὅτι δὲν ἀποκαθίσταται ἡ μείζων ὠφέλεια, ἡ κτηθεῖσα ἐκ τοῦ πράγματος. Ὁμοίως καὶ *Palandt* «Kurtz Kommentar B. II 9η ἐκδοσις 1951, ἄρθρον 818 6α σελ. 778, *Gunt Boedmer* Grundlagen der bürgerlichen Rechtsordnung Βιβλ. 2ον 1ον Kapitel § 22 IV, 1 σελ. 20, ἔνθα σημειοῦται τὰ ἑξῆς:

Εἶναι ἐν τούτοις ὀρθόν, ὅτι ἡ ἔκτασις τῆς τοῦ πλουτισμοῦ προστασίας εἶναι διττῶς περιωρισμένη ὑφ' ἑνὸς διὰ τῆς προϋγενομένης ὠφελείας εἰς τὸν πλουτήσαντα, ὑφ' ἑτέρου διὰ τὰς προϋπηρξάσας περιουσιακὰς ζημίας εἰς τὸν βλαβέντα.

Καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ, ἔνθα ἡ διατύπωσις τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου τοῦ ἄρθρου 62 § 1 τοῦ Ἑλβετικοῦ Κώδικος Ἐνοχῶν ὁμιλεῖ ἁπλῶς περὶ πλουτισμοῦ ἐπελθόντος δαπάνῃ ἄλλου (aux dépens d' autrui), γίνεται ὁμοφώνως δεκτὴ ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω λύσις, ὅτι τουτέστιν ἐρευνᾶται ἡ ζημία τοῦ δικαιοῦχου, ἡ δὲ μείζων ταύτης ὠφέλεια δὲν ἀναζητεῖται (βλ. *Oser-Schönenberger* § 53 σημ. 5 σελ. 400, ἄρθρον 62, ἄρθρον 7, σελ. 431).

Ἐξ ἄλλου ἡ πρόσφατος Νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, πλὴν τῆς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 283|1961 ἀποφάσεως, διετύπωσεν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 180|1961 ἀποφάσει τοῦ Α' Τμήματος αὐτοῦ τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀπόψεις τοῦ Ἀνωτάτου Ἀζυρατικοῦ ὡς ἀκολούθως (Βλ. Ἑλλην. Δικαιοσύνη, τόμ. 2, σελ. 446):

«Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 904

Α.Κ. προκύπτει σαφώς, ότι δεν γεννάται άγωγη πρός άπαίτησιν του πλουτισμού τού λήπτου, όταν ό άνευ νομίμου αίτίας καταβαλών, διά πράξεως του τελούσης εν αίτιώδει συνδέσμω πρός κατοβολήν, είσέπραξε παρ' άλλου τρίτου προσώπου ποσόν ίσον τώ πλουτισμώ τού λήπτου, όπερ μέχρι τής πρώτης έπ' άκροατηρίω συζητήσεως της υπ' αύτού κατά τού λήπτου έγερθείσης άγωγης πρός άπαίτησιν τού πλουτισμού δεν ανεζητήθη νομίμως υπό του παρ' ού είσεπράχθη τρίτου δικαιούχου, ούδέ παρ' άλλου δικαιουμένου έξ άλλης αίτίας νά άπαιτήση παρά του ένάγοντος ίσον προς τούτο ποσόν, διότι έν τή περιπτώσει ταύτη έπήλθε μέν πλουτισμός είς τόν λήπτην, ούχι όμως καί άντίστοιχος μείωσις τής περιουσίας τού δόντος, ώς άπαιτεί τό άρθρον τούτο προς γένεσιν τής άγωγής πρός άπαίτησιν τού πλουτισμού».

Έπί τώ λόγω δέ τούτω καί διότι παρά τήν σχετικήν ένστασιν δέν ήρευνήθη υπό του δικαστηρίου της ουσίας το θέμα της καλύψεως της ζημίας του ένάγοντος, έστω καί έξ άλλης πηγής, αναιρείται ή άπόφασις.

Έν άλλοις λόγοις αποφαίνεται σαφώς, ότι δέον νά έρευνηθή το ύψος της ζημίας του ενάγοντος, διότι ή αξίωσις έξ αδικαιολογήτου πλουτισμού δεν γεννάται, όταν δέν υπάρξη ζημία καί έν πάση περιπτώσει δέν δύναται νά υπερβή το ύψος αύτης της ζημίας. Ούτως δε ή λύσις αύτη είναι ή συνάδουσα προς τόν όλον θεσμόν καί την ήθικήν βάσιν των έκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού αξιώσεων. Διότι, ώς εύστόχως παρατηρούσιν οί άνω συγγραφείς, «άν ήθελε θεωρηθή υπόχρεως ό ωφεληθείς νά αποκαταστήση πρός τόν ζημιωθέντα την μείζονα της ζημίας ωφέλειαν, τότε θά ανεστρέφοντο οί όροι καί ό βλαβείς θά μετεβάλλετο είς αδικαιολόγητος πλουτήσαντα, άφού θά άπέκτα πλέον των όσων θά είχε ζημιωθή».

Άλλως τε δέν είναι νοητόν ό έξ αδικαιολογήτου πλουτισμού δανειστής νά εύρίσκεται είς θέσιν κυμενεστέραν άπό τόν έχοντα άγωγήν άποζημιώσεως έξ άλλης αίτίας (π. χ. άδικήματος), ό άποίος αναμφισβητήτως δέν δύναται νά αξιώση τι πλέον της ζημίας, ήν πράγματι υπέστη (βλ. *Π. Ζέπον*, ένθ' ανωτέρω).

Είς τά ανωτέρω δέν δύναται νά υπάρξη σοβαρά αντίρρησις. Το υπό του Lehmann αναφερόμενον έν Enneccerus - Lehmann, Recht der Schuldverhältnisse» (1954) έν § 221 II 2 σελ. 851 παράδειγμα, όπερ επεκαλέσθη καί ή αντίδικος είς προηγουμένην συζήτησιν, καθ' ό ό έτερος συμβάσει μισθώσεως χρησιμοποιήσας ξένον χώρον υποχρεούται είς καταβολήν της ωφελείας, ήν προσπορίζεται είς έαυτόν, εξοικονομών το μίσθωμα, έστω καί άν ό κύριος του χώρου δέν θά είχε χρησιμοποιήσει άλλως τόν χώρον τούτον, δέν δύναται νά κλονίση τά ανωτέρω ασφαλή συμπεράσματα. Διότι είς το παράδειγμα της χρήσεως ξένου χώρου έχομεν σαφή ζημίαν του ιδιοκτήτου του χώρου τούτου, ήτις δίδει καί το μέτρον του περιεχομένου της αξιώσεώς του: Ή ζημία του αύτη είναι ή άξία της χρήσεως του χώρου, την οποίαν άπώλεσεν ούτος, ή θορά ή προκαλουμένη είς τόν χώρον διά της χρήσεως, τά έξοδα της συντηρήσεως αύτου, άτινα πάντα βαρύνουν τόν ιδιοκτήτην, άστις έπί πλέον έστερήθη της χρήσεως του χώρου, ήτις αποτελεί ώσαύτως περιουσιακόν αγαθόν. Πάντα ταύτα είναι «ή ζημία» του, ήν δικαιούται νά αξιώση. Τό αύτό άλλως τε θά ήδύνατο νά λεχθή καί έπί παροχής υπηρεσιών προς τινα έν ακύρω συμβάσει, καίτοι είναι βέβαιον, ότι ό παρασχών τάς υπηρεσίας του ούδαμού άλλού θά ήτο δυνατόν νά τάς παράσχη κατά τόν υπό κρίσιν χρόνον. Καί ένταύθα υφίσταται ζημία του παρασχόντος, ότι λόγω της εργασίας του υπέστη απώλειαν δυνάμεων σωματικών ή πνευματικών, επερλήθη είς δαπάνας καλυτέρας διατροφής, αναπαύσεως κλπ. καί γενικώς άπώλεσε την αναλωθείσαν «εργασιακήν δύναμιν», ήτις αποτελεί τόν ένα παράγοντα της παραγωγής αγαθών (βλ. *Έμμ. Βουζίκαν* έν σχολίοις υπό την 655]1961 Α.Π., ένθ' άνωτ., σελ. 440).

Β'. Ποίαν «ζημίαν» θά ήδύνατο νά αξιώση ή αναιρεσίβλητος;

Μέ βάσιν τά ανωτέρω παραδεδεγμένα, έν «ειδικωτέρα» εφαρμογή είς την περίπτωσιν της αντιδίκου - ξενοδοχοϋπαλλήλου, ή αξίωσις της καθ' ήμών λόγω της άκυροτητος της συμβάσεως, κατά τάς άρχάς του αδικαιολογήτου πλουτισμού, θά ήδύνατο νά περιλάβη, μόνον τάς «ζημίας» άς αύτη θά ήδύνατο να αποδείξη, ότι υπέστη, ήτοι τά ανταλλάγματα έκ της εργασίας της, άτινα θά ήδύνατο νομίμως καί εγκύρως νά αξιώση, άν ή συμβασις της εργασίας της ήτο έγκυρος (βλ. *Κ. Σούρλον*, ένθ' άνωτ., έν ΕΕΝ τόμ. 29ος, σελ. 7 § 35). Τοιαύτα δε ανταλλάγματα εν προκειμένω είναι τά εξής:

α) Ποσοστόν έκ τού 15 ο]ο φιλοδωρήματος έπί τών λογαριασμών.

β) Τροφήν, οίκησιν, πλυστικά, φωτισμόν κλπ. έν τώ ξενοδοχείω.

γ) «Συμβολικόν» είς χρήμα μισθόν, ός ωρίσθη διά της υπουργικής αποφάσεως 28641]2546 έτους 1949 καί των μεταγενεστέρων εφαρμοστέων τοιούτης.

Τάς ώς άνω υπό στοιχεία α' καί β' παροχάς έλαβεν αύτη άπ' ευθείας παρ' ήμών, δι' ό καί δεν τάς άξιοί διά της επιδίκου αγωγής της.

Την υπό στοιχείον γ' παροχήν του συμβολικού μισθού νομίμως ήνετιμήσαμεν, ότι έλαβεν έπίσης είς πολλαπλάσιον ποσόν, διά της εισπράξεως των ελευθέρων φιλοδωρημάτων άπο τούς πελάτας του ξενοδοχείου μας, άτινα έχορηγήθησαν αύτη έγκαίρως της προσφοράς της αύτης εργασίας της, δι' ήν άξιοί τόν συμβολικόν μισθόν καί άτινα υπερέβαινον κατά μήνα κατά πολύ τόν συμβολικόν μισθόν των δραχμών 300 - 350, ένώ ταύτα ανήρχοντο είς 1800 δραχμάς.

Ό ισχυρισμός μας ούτος υπήρξεν απολύτως νόμιμος καί βάσιμος καί έδει νά ερευνηθή κατ' ουσίαν. Ώς έδεχθη ή ανωτέρω μνησθείσα υπ' άριθ. 180]1961 απόφασις του Άρείου Πάγου «δεν γεννάται άγωγή πρός άπαίτησιν του πλουτισμού του λήπτου, όταν ό ένάγων... είσέπραξε παρ' άλλου τρίτου προσώπου ποσόν ίσον τώ πλουτισμώ του λήπτου, όπερ μέχρι τής πρώτης έπ' άκροατηρίω

ανεζητήθησαν... δεν ανεζητήθη νομίμως υπό του παρ' ού εισεπράχθη τρίτου δικαιούχου».

Και εν προκειμένω η ανείδικος δεν ισχυρίσθη, ότι τα «ελευθέρα» φιλοδωρήματά της ανεζητήθησαν κατά από τους δότας. Ισχυρίσθη απλώς ότι η συμφωνία περί λήψεως τοιούτων φιλοδωρημάτων, πλέον του 10ο/ο, δεν ήτο νόμω έγκυρος, διότι απηγορεύετο υπό του ά.ν. 394/1936, ως εφαπλωθείσα υπό του νόμου 841/1942. Χωρίς να απασχολήσωμεν το δικαστήριον επί αυτού λέγομεν, ότι ο ισχυρισμός ούτος της αναιρεσιβλήτου ουδόλως παραλύει το βάσιμον της άνω ενστάσεώς μας, άλλα αντιθέτως την ενισχύει έτι πλέον. Διότι, άν ήτο νόμω απηγορευμένη και άκυρος η συμφωνία περί εισπράξεως των προσθέτων ελευθέρων φιλοδωρημάτων, τότε ασφαλώς ταυτή συμφωνία και υπό καθεστώς έγκυρου συμβάσεως εργασίας θαλαμηπόλου, κεκτημένης επαγγελματικών βιβλιαρίων, θά ήτο επίσης άκυρος. Όπότε είς την εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού αξίωσιν της ανειδίκου (ήτις, ως ελέχθη, περιλαμβάνει πάν ό,τι θά ηδύνατο νά λάβη εκ της εργασίας της εν εγκύρω συμβάσει) εν ουδεμιά περιπτώσει θά ήτο δυνατόν να περιληφθή ως άξίωσις ή απόληψις των άνω προσθέτων φιλοδωρημάτων, αφού ή περί αυτών συμφωνία, κατά τους ισχυρισμούς της ανειδίκου, δεν ήτο νόμω ισχυρά.

Εφ' όσον όμως, παρά ταύτα, ή ενάγουσα εισέπραξε παρά των πελατών μας εξ ελευθέρων φιλοδωρημάτων ποσά άνω των 1800 δραχμών μηνιαίως, άτινα ουδέποτε της ανεζητήθησαν παρ' οιουδήποτε, χωρίς νά έχη αυτή και νόμιμον αξίωσιν και εν εγκύρω συμβάσει εργασίας διά τά φιλοδωρήματα ταύτα, πρόδηλον ότι νόμω βάσιμος υπήρξεν ο ισχυρισμός μας ότι δι' αυτών κατά συμφωνίαν εκαλύφθη πάσα ζημία της ανειδίκου εκ της μη εισπράξεως του συμβολικού μισθού, διότι ή ανείδικος άπηλαυσεν αυτών εκ της παρ' ημίν εργασίας της ποσά πολλαπλάσια των όσων θά ελάμβανεν, άν εισέπραττε τον συμβολικόν μισθόν και εν εγκύρω συμβάσει εργασίας.

Ορθώς όθεν η υπ' αριθ. 282/1961 απόφασις του Γ' Τμήματος έκρινεν αναιρετέαν την υπ' αριθ. 135/1960 απόφασιν του Πρωτοδικείου Χαλκίδος, ήτις ήρνήθη να έρευνήση την εκ του άνω λόγου ανυπαρξίαν ζημίας παρά τη ενάγουσα.

Γ'. Παραγραφή της απαιτήσεως

Ορθώς έδέχθη ή υπ' αριθ. 282/1961 Άρειον Πάγου, ότι αί επίδικοι απαιτήσεις της ανειδίκου, αί αναγόμεναι εις χρόνον άπέχοντα πλέον της πενταετίας από της άγωγής, υπέκυψαν εις την πενταετή παραγραφήν του άρθρου 250 Α.Κ.

Η εφαρμογή της βραχυπροθέσμου παραγραφής του άρθρου 250 Α.Κ. επί πάσης αξιώσεως, προερχομένης εκ παροχής εργασίας, έστω και άν αύτη ζητήται κατά τας διατάξεις του άρθρου 104 Α.Κ., συγκαίει απολύτως προς την ευρύτητα της διατυπώσεως του εδαφίου δ του άρθρου 250, όπερ δεν ομιλεί περί απαιτήσεων των μισθωτών, πηγαζουσών εκ της συμβάσεως, άλλα γενικώς περί αξιώσεως «διά την πληρωμήν των μισθών ή άλλων αμοιβών και εξόδων αυτών». Έναντι της διατάξεως ταύτης ευρίσκεται εις συναρτησιν με την διάταξιν του εδαφίου 16 ιδίου άρθρου, ένθα ορίζεται, ότι υπόκεινται εις πενταετή παραγραφήν και αί απαιτήσεις των προσώπων, προς ά παρέχεται ή εργασία εκ προκαταβολών «έναντι των εκ ταύτης αξιώσεων». Και ενταύθα ο Κώδιξ εις την καθιέρωσιν της αντιστοίχου παραγραφής της αξιώσεως του εργοδότου διά τας προκαταβολάς, άς έκαμε προς τον παρασχόντα εργασίαν, ομιλεί περί «αξιώσεως εκ της εργασίας» γενικώς και ουχί μόνον εκ της συμβάσεως της εργασίας. Η πρόθεσίς του όθεν ήτο να περιλάβη εις την πενταετή παραγραφήν πάσαν απαίτησιν σχέσιν έχουσαν με την παρασχεθείσαν εργασίαν, καθ' οιανδήποτε διαταξιν και άν άσκήται αύτη.

Υπερ της ευρύτητος της εννοίας της διατάξεως του άρθρου 250 Α.Κ. και της κατά διαστολικήν ερμηνείαν εφαρμογής των βραχυπροθέσμων παραγραφών εις απαιτήσεις των αυτών κατηγοριών και όταν δεν πηγάζουσιν εκ συμβάσεως, άλλ' εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού, αποφαίνεται ο *Γ. Μπαλής*, εν Γεν. Άρχαις Άστ. Κώδ. § 143, ως εξής: «Επί των εν άρθρω 250 αξιώσεων ή πενταετής παραγραφή αντιτάσσεται και άν έτι αύται στηρίζωνται ουχί επί της συμβάσεως, άλλ' εις την σχέσιν της διοικήσεως άλλοτρίων ή εις τας διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού».

Ομοίως αποφαίνεται ο *Κ. Γιανόπουλος*, Γεν. Άρχαί Άστ. Κώδικος II, 1948, § 250 Ι.

Ωσαύτως ο *Κ. Σοφρλος*, εν μελέτη του «Συνέπειαι της άκύρου ναυτολογήσεως» (εν ΕΕΝ τόμ. 29ος, σελ. 14 § 78) επί ομοίας προς την υπό κρίσιν περιπτώσεως, τουτέστιν αξιώσεως μισθού εξ άκύρου συμβάσεως εργασίας, αποφαίνεται αδιστάκτως, ότι θά εφαρμοσθή ή διάταξις της πενταετούς παραγραφής του άρθρου 250 εδ. 17 Ναστικού Κώδικος, αντιστοίχως δε διά την εκ της άκύρου συμβάσεως ναυτολογήσεως απαίτησιν του ναυτικού ή ετησία παραγραφή του άρθρου 289 § 1 Κ.Ι.Ν.Δ.

Η άποψις αύτη ενισχύεται απολύτως και εκ της τελεολογικής ερμηνείας, τουτέστιν εκ του σκοπού, εις ον απέβλεψεν ή καθιέρωσις της βραχυπροθέσμου παραγραφής της παραγράφου 17 άρθρου 250 Α.Κ., ήτις έκρινεν, ότι εκ λόγων δημοσίας τάξεως επιβάλλεται, όπως εκκαθαρίζωνται ταχέως αί εκ της σχέσεως της εργασίας απαιτήσεις, δι' ό και καθιέρωσε την πενταετίαν ως απώτατον σημείον παραγραφής. Θά ήτο δέ άλλως άτοπον, ενώ ή εξ εγκύρου συμβάσεως εργασίας πηγάζουσα απαίτησις επί τον μισθόν παραγράφεται μετά πέντε έτη, ή εκ της άκύρου σχέσεως εργασίας διά το αύτο αντικείμενον αξίωσις νά επιζή επί 20ετίαν. (Βλ. περί αύτου και *Έμμ. Βουζίκαν*, εν Έφημ. Έλλ. και Άλλ. Νομολογίας 61 (1942), σελ. 407).

Διά την εφαρμογήν της διατάξεως του άρθρου 250 εδ. 17 και επί της αξιώσεως μισθών εξ άκύρου συμβάσεως αποφαίνεται ομοίως ο *Έμμ. Βουζίκας* εις σχόλια αύτου υπό 655/1961 Α.Π., εν ΕΕΝ, τόμ. 29ος, σελ. 441, ένθα και σύμφωνος άποψις των Γερμανικών Δικαστηρίων επί του

άντιστοίχου πρὸς τὸ ἄρθρον 250 ἄρθρου 196 Γερμ.Α.Κ.

Οὕτω, ὡς σημειοῦται ἐν Plank, Kommentar zum bürg. Gesetzbuch, Δ' ἐκδόσει 1913 ὑπὸ τὸ ἄρθρον 196, 1 τὸ Γερμανικὸν Ἀκυρωτικὸν ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ βραχεῖα παραγραφὴ τῆς παραγράφου 196 δὲν προϋποθέτει, ὅτι ἡ ἀξίωσις ἐρείδεται ἐπὶ συμβάσεως, ὅθεν ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν ἡ ἀξίωσις στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (λ. χ. ἐπὶ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως) ἢ ἐπὶ διοικήσεως ἀλλοτρίων. Ὁμοίως καὶ οἱ αὐτόθι ὑπὸ *Ἐμμ. Βουζίκα* σημειούμενοι Ennecceruss-Nipperdey, Allgem. Teil des Bürgerlichen Rechts ιδ' ἐκδ. 1955 § 233, Staudinger-Going, Kommentar bürg. Gesetzbuch 1 α' ἐκδ. 1957 zu § 196, 10 καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

Ἐν ἀπολύτῳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν ἄνω λύσιν περὶ ὑπαγωγῆς τῆς ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας ἀξιώσεως ἐπὶ τὸν μισθὸν καὶ τὰ παρεπόμενα αὐτοῦ εὑρίσκεται καὶ ἡ τελευταίως ἀναπτυσσομένη ἐντόνως καὶ εὑρίσκουσα ἀπήχησιν ἀποψις, καθ' ἣν ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἡ φύσις τῆς δημιουργημένης ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐμφανίζεται μὲν ὑπὸ τὰ «ἔνδυμα» τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, εἰς τὴν οὐσίαν ὅμως παραμένει ἀπαίτησις καὶ διέπεται ἀπὸ τὰς περὶ αὐτοῦ διατάξεις, ὅσον ἡ ἀκυρότης τῆς συμβάσεως ἐπιτρέπει (βλ. σχετικῶς *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Δίκ. ιγ' ἔκδοσις 1960, ἄρθρα 648 - 649 § 7α σελ. 484, *Κ. Σούρλον*, ἔνθ. ἀνωτ. § 78, *Ἐμμ. Βουζίκαν* ἐν ΕΕΝ, τόμ. 29ος, σελ. 441, *Σακελλαρόπουλον*, ἐν ΔΕΝ, τόμος 11ος (1955), σελ. 494, *Βασιλείου* ἐν ΕΕΔ τόμ. 12, σελ. 1295 καὶ 13ος, σελ. 703, *Καποδίστριαν* ἐν ΕρμΑΚ ὑπὸ ἄρθρον 648, ἀριθ. 86).

Ὀρθῶς ὅθεν καὶ ὡς πρὸς τὸν ἄνω λόγον ἀναιρέσεως ἀπεφάνθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 282/1961 ἀπόφασις τοῦ Γ' Τμήματος.

* * *

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τοῦ μισθωτοῦ κ. ***Βασίλειος Π. Βασιλείου*** ὑπεστήριξε τὰ ἑξῆς:

Ι. Ἐπὶ τοῦ πρώτου νομικοῦ ζητήματος

Εἰς τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν ἀποδοτέα τυγχάνει μόνον ἡ ὠφέλεια ἀνεξαρτήτως τῆς ζημίας τοῦ δόντος.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου ὑπ' αὐτοῦ σκοποῦ τῆς ἐξισώσεως καὶ περιαιρέσεως ὑφισταμένου πλουτισμοῦ, ἄνευ νομίμου αἰτίας καὶ οὐχὶ ἀποκαταστάσεως ἐπελθούσης ζημίας διὰ παροχῆς ἀποζημιώσεως, προκύπτει, ὅτι προκειμένου περὶ ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀξίωσιν διαφέροντος, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ μέγεθος τῆς ζημίας τοῦ δίδοντος, ἀλλ' ὁ πλουτισμὸς τοῦ ἀποκτῶντος. Ἐν ἄλλοις λόγοις διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἀποδοτέου ποσοῦ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, προκειμένης ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἡ περιουσιακὴ κατάστασις τοῦ ὠφελουμένου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως, εἰς ἣν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ περιουσιακὴ κατάστασις τοῦ ζημιουμένου.

Ὁ ἀδικαιολόγητος πλουτισμὸς προϋποθέτει μεταχίνησιν ἀξίας ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ δίδοντος εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ λαμβάνοντος, ἡ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέουσα ἀξίωσις συνίσταται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐπιδαθείσης ταύτης ἀξίας ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ λαμβάνοντος.

Μεταξὺ τοῦ κέρδους τοῦ λήπτου καὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ δόντος ἀπαιτεῖται νὰ ὑφίσταται αἰτιώδης σύνδεσμος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ ἐπελθοῦσα ἐπαύξησις τῆς περιουσίας τοῦ λήπτου νὰ ὀφείληται εἰς μείωσιν τῆς περιουσίας τοῦ δόντος, οὐδαμῶς ὅμως ἀπαιτεῖται, ὅπως τὸ κέρδος τοῦ ἑνὸς ἰσοῦται καθ' ὕψος πρὸς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἑτέρου, οὐδὲ ἡ ἀπόκτησις τοῦ κέρδους παρὰ τοῦ ἑνὸς νὰ ἐπέρχηται διὰ ταυταχρόνου ζημίας τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου. Τὸ κέρδος καὶ ἡ ἀπώλεια οὔτε κατὰ τὸ ἀντικείμενον, οὔτε κατὰ τὴν ἔκτασιν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ συμπίπτουν.

Ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἡ ἐπαύξησις τῆς περιουσίας τοῦ πλουτησαντος ἀντιστοιχοῖ εἰς μείωσιν τῆς περιουσίας τοῦ ζημιουμένου δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸν νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἐκδοχήν, ὅτι ἡ ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατευθύνεται, καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ ἀξίωσις ἀποζημιώσεως, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσγενομένης ζημίας (Soergel-Siebert B.G.B. τόμ. II, 1962 § 812, ἀριθ. 37, Larenz, Lehrbuch des Schuldrechts, ἐκδ. 4, 1960, τόμ. 2 σελ. 320). Οὕτω κατὰ τὰ ἐπικαλούμενα ὑπὸ τῶν συγγραφέων κλασσικὰ παραδείγματα:

Ἐάν τις χρησιμοποιήσῃ ἄνευ συμβάσεως οἰκίαν τινά, ὑποχρεοῦται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ εἰς τὴν πληρωμὴν ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἐνοικίου, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν ὁ ἰδιοκτήτης θὰ ἠδύνατο κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον νὰ μισθώσῃ τὴν οἰκίαν. (Ennecceruss-Lehmann, Recht der Schuldverhältnisse, ἐκδ. 13, τόμ. II σελ. 828).

Ὁμοίως ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας οὐδόλως ἐξετάζεται, ἐὰν ὁ μισθωτὸς θὰ ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον εἰς ἕτερον καὶ τί ποσὸν θὰ ἐλάμβανεν, ἀλλ' ἐξετάζεται μόνον τὸ ὕψος τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου, ἣν ἀπεκόμισεν οὗτος ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, ἤτοι τὸ μέγεθος τῆς δαπάνης, ἣν ἀπέφυγε διὰ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ, καὶ τὴν ὁποίαν θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτόν, ἔχοντα τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ τὴν αὐτὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἱκανότητα, οὐδαμῶς ἐρευνωμένης τῆς δῆθεν ἐπελθούσης ζημίας εἰς τὸν μισθωτόν. (Ἴδετε ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν *Π. Ζέπου*, Ἐνοχ. Δ' Μέρος Γενικόν, ἐκδ. 2, σελ. 413, *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Εἰδικὸν ὑπ' ἄρθρα 904 - 907, ἐκδ. τρίτη, σελ. 602 καὶ παγίαν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, Α.Π. 670/1956, ΕΕΔ 16, 76, Α.Π. 518/1960, ΕΕΔ 20, 21 καὶ τὰς πλέον προσφάτους).

Συνέπεια μαλιστα τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀξίωσις δὲν ἔχει ἀποζημιωτικὸν χαρακτῆρα, εἶναι ὅτι ἐπὶ ταύτης δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ κανὼν περὶ συμψηφισμοῦ κέρδους καὶ ζημίας, οἷον ἐν τῇ ἐπιδίκῳ περιπτώσει. Καὶ ἂν ὁ κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως ἀπασχοληθεὶς μισθωτὸς ἔτυχε νὰ λάβῃ φιλο-

δωρήματα ὑπὸ τῶν πελατῶν, ταῦτα εἶναι ἀδιάφορα διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου.

Σημειοῦμεν, ὅτι ἡ ὀρθὴ ἄποψις τοῦ Γ' Τμήματος ἔτυχεν ἐπιδοκιμασίας ἐν Νέῳ Δικαίῳ 18, σελ. 398, ὑπὸ σχολιαστοῦ ὑπὸ τὰ ἄρθρα 914 κ.ἑ.ξ., ἐπικαλουμένου ὁμοίαν ἀντίληψιν καὶ ὑπὸ τὸ προϊσχύσαν βυζαντινορωμαϊκὸν δίκαιον. Ἀντιθέτως ἐπικρίσεως ἔτυχεν ὑπὸ τοῦ Ἐμμ. Βουζίκα, ἐν ΕΕΝ 29, 138, ὅστις ἐπικαλεῖται τὴν ἐν Γαλλίᾳ κρατοῦσαν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀποζημίωσις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια ὑφ' ἑνὸς μὲν τοῦ ποσοῦ τοῦ πλουτισμοῦ, ὑφ' ἑτέρου δὲ τῆς ζημίας. Τὰ ἐν Γαλλίᾳ ὅμως διδασκόμενα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 1377 τοῦ Γαλλικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, περιέχοντος διατάξεις μόνον περὶ ἀχρεωστήτου, οὐδόλως ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἡμετέρου Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅστις ἀπέδωσεν ἐν ἄρθρῳ 904 ἑπ. Α.Κ. κατὰ βάσιν τὸ προϊσχὸν δίκαιον. Ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἐχρησιμοποίησε τὸν ὅρον «ὁ κατὰπτὰς πλουσιώτερος ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου» (ὡς ἐν ἄρθρῳ 62 Ἑλβετ. Κώδ. Ἐνοχ., Γερμανικῶν κείμενον aus dem Vermögen), προσθέσας καὶ τὸ «ἢ καὶ ζημιῶ ἄλλον» αὐχὶ ἀπὸ τὴν ἔννοιαν, ἣν δίδει ἡ ἀντίδικος, ἀλλὰ διὰ νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν καὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἐλπὶς τῆς ἀξίας δὲν γίνεται ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς περιουσίας τοῦ δίδοντος, οἷον ὅταν ἐπαυξάνηται ἡ περιουσία τοῦ κτήτου διὰ τῆς ἐκ μέρους του ἀποκτήσεως πραγμάτινος τινος, χωρὶς τὸ πρᾶγμα τοῦτο νὰ ἀνήκῃ προηγουμένως εἰς τὸν δίδοντα, ὡς ὅταν ἀπεκτήθη ἐπαχθείσαν αὐτῷ κληρονομίαν (ἄρθρον 1847 Α.Κ.), ἤτις ὡς ἐκ τούτου ἐπιζῇ εἰς τὰ σπαταλήσαντος (ἄρθρον 1809). Οὕτω Κανκ. Ἐνοχικόν, ἐν Ὁ' ἀνωτ. ἄρθρα 904 – 907 § 3ρ'.

Ἀξιοσημείωτον εἶναι, ὅτι καὶ ὁ ἀνωτέρω σχολιαστὴς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Γ' Τμήματος, προκειμένου περὶ παροχῆς ἐργασίας εἰς ἐκτέλεσιν ἀκύρου συμβάσεως, ἵνα ἀποφύγῃ τὰ ἀδιέξοδα τῆς θεωρίας του, ὅταν ὁ πλουτισμὸς προῆλθε ἐκ χρησιμοποιήσεως ἐργασίας ἢ πράγματος, δέχεται, ὅτι ἡ ζημία τοῦ δίδοντος ἀντισταθμίζεται εἰς τὸ ποσὸν, ὅπερ συμφώνως πρὸς τὰς ἱκανότητας του θὰ ἐλαμβάνεν ὁ μισθότος, ἂν ἠδύνατο κατὰ νόμον νὰ παράσχῃ καὶ ἤθελε πράγματι παράσχει τὰς ὑπηρεσίας του δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, δηλονότι χρησιμοποιεῖ τὸ αὐτὸ μέτρον προσδιορισμοῦ τοῦ ὕψους τῆς ἐπιδοθείσης διὰ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ ἀξίας ὑπὸ τὴν ἀντίστροφον μορφὴν τοῦ νομίσματος. Ἐν ταυτότητι ὅμως περιπτώσει δὲν χρειάζεται περὶ προσδιορισμοῦ ζημίας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ διωφέροντος, ἀλλὰ περὶ μετρήσεως τῆς ἐπιδοθείσης ἀξίας.

Ὁ ὑπὸ τῆς ἀντιδίκου τεθεισμένος κανὼν ὅτι δίδον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ζημία τοῦ δόντος εἶναι πρωτότυπος, μὴ στηριζόμενος εἰς τὸν νόμον. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον γίνεται δεκτόν, εἶναι ὅτι, ὅταν ὁ λήπτης δυὶ κερδοσκοπικῶν συνδυασμῶν τοῦ λόγῳ τῶν προσωπικῶν του ἱκανοτήτων κατώρθωσε τὰ ἐπαυξήσῃ τὸν πλουτισμόν, λ.χ. ἀπολήσῃ τὸ ληφθὲν πρᾶγμα εἰς τιμὴν πλέον τῆς ἀγοραίας, ὑποστηρίζεται, κατὰ μίαν ἄποψιν, ὅτι ὁ δοὺς δὲν δύναται νὰ ἀξιώσῃ, ὅπως τῷ ἀποδοθῇ ὁλόκληρος ὁ πλουτισμὸς μετὰ τῆς ἐπαυξήσεως τούτου, ἀλλὰ μόνον μέχρι τοῦ ποσοῦ, δι' οὗ καλύπτεται ἡ ζημία τοῦ δόντος (Ἴδετε *Κανκ.* Ἐνοχικόν, ἄρθρα 908 - 912 § δγ' ἐν τέλει). Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκδοχὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἀποτελεῖ παρέκκλισιν τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης ἀρχῆς, ὅτι δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ὕψος τῆς ζημίας, διότι ἡ διὰ κερδοσκοπικῶν συνδυασμῶν τοῦ λήπτου γενομένη ἐπαύξησις τοῦ πλουτισμοῦ δὲν τελεῖ ἐν αἰτιώδει συναφείᾳ πρὸς τὴν διὰ τῆς μετακινήσεως τῆς ἀξίας ἐπελθοῦσαν ἀπώλειαν ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ δόντος, διότι δὲν δύναται νὰ συναχθῇ, ὅτι τὴν ἐπωφέλειαν ταύτην τῆς ἐπιδοθείσης ἀξίας θὰ ἐπραγματοποίει καὶ ὁ δοὺς. (Πρβλ. ἐν σχέσει μὲ τὸν Ἑλβετικὸν Κώδικα Ἐνοχ. Becker, Obligationenrecht 941 § 62, ἀριθ. 7). Ἂν αἱ ὄρχαι τῆς καλῆς πίστεως δὲν ἐπιτρέπουν νὰ καθίσταται ὁ λήπτης ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος ἄνευ νομίμου αἰτίας εἰς βάρος τοῦ δόντος, δὲν ἀνέχονται καὶ τὸ ἀντίστροφον νὰ καθίσταται ἐπίσης ἀδικαιολογήτως πλουσιώτερος καὶ ὁ δοὺς εἰς βάρος τοῦ λήπτου, ἐπαυξήσαντος τὴν ἐπιδοθεῖσαν αὐτῷ ἀξίαν διὰ τῶν προσωπικῶν του ἱκανοτήτων ἢ διὰ κερδοσκοπικῶν συνδυασμῶν, π.χ. ἐκ τῶν καταβληθέντων αὐτῷ ἀχρεωστήτως χρημάτων ὁ λήπτης ἠγόρασε λαχεῖον, ὅπερ κληρωθὲν προσεπορίσεν αὐτῷ μέγα κέρδος. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀπόλυτος δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ὁ δοὺς ἔχει δικαίωμα νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἀπόδοσιν αὐτῷ καὶ τοῦ ἐκ τοῦ λαχείου κέρδους, ἀφοῦ ἡ περιουσία του δὲν ἐπρεπε νὰ ἐμειώσῃ πέραν τοῦ καταβληθέντος ἀχρεωστήτως ποσοῦ.

Ἐκ τούτου ὅμως ἀπόλυτος ἕπεται, ὅτι δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς ἐννοιολογικὸν στοιχεῖον τῆς ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἡ ὕπαρξις ζημίας παρὰ τῷ δόντι, ἤτις, ὡς ἐλέχθη, εἶναι ἀδιάφορος διὰ τὴν συγκρότησιν τῆς ἐννοίας τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, διότι ἀποδοτέα εἶναι πάντοτε ἡ προσαγομένη εἰς τὸν λήπτην ὠφέλεια καὶ ὄχι τὸ μέτρον ζημίας ἐν τῇ περιουσίᾳ τοῦ δόντος ἢ δοὺς.

Ὀρθότερα, ὅθεν, συνάγεται ἐν σχέσει μὲ τὸ προκείμενον ζήτημα, ἡ δοθεῖσα λύσις ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Γ' Τμήματος, ἀκολουθοῦσα τὴν ὀρθοδόξων περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διδασκαλίαν, ἧς δὲν φρονοῦμεν ὅτι θ' ἀποστῇ καὶ ἡ Ὁλομέλεια ὑμῶν.

II. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου νομικοῦ ζητήματος

Ἡ ἀναιρετικὴ ἀπόφασις τοῦ Β' Τμήματος ἐμφανίζεται κανονικὴ καὶ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον ἀπασχολήσαν αὐτὴν νομικὸν ζήτημα. Ἐνῷ ἔχει παγίως νομολογηθῇ, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαίτησις τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, μὴ ἔχουσα τὸν χαρακτῆρα μισθοῦ, ὑπάγεται εἰς τὴν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ. εἰκοσαετῆ παραγραφήν (Α.Π. 278|1961, ΕΕΔ 29, 796, ΑΠ. 513|1960, ΕΕΔ 20, 20, Α.Π. 103|1956, ΕΕΔ 15, 290 καὶ *Κανκ.* Ἐνοχ., 3η ἔκδοσις, 602), ἐν τούτοις ἐδέχθη, ἀπαλύνουσα τῆς τοιαύτης αὐγίας καὶ ἐνιαίας νομολογίας, ὅτι αἱ περὶ ἀδι-

καιολογήτου πλουτισμού άξιώσεις τού μισθωτού επί εργασιακής σχέσεως, διαδραμούσης υπό άκυρον σύμβασιν έργασίας, υπόκεινται εις την πεντάετή παραγραφήν τού άρθρου 250 § 17 Α.Κ., διότι ρυθμίζονται μεν κατά ποσόν βάσει των αρχών τού αδικαιολογήτου πλουτισμού, είναι όμως κατά βάσιν άξιώσεις περί μισθών. Την άποψιν ταύτην απεκρούσεν ή διαφωνήσασα απόφασις τού Γ' Τμήματος, δεχθείσα ότι ή άξιωσις αύτη υπάγεται εις την πενταετή παραγραφήν.

Προς την γνώμην τούτου τού Γ' Τμήματος φρονούμεν, ότι θά πρέπει νά συνταχθή καί ή Ολομέλεια ημών διά τους κάτωθι λόγους:

Έν πρώτοις συνηγορεί υπέρ της απόψεως ταύτης το ιστορικόν στοιχείον. Ο προϊσχύων τού Αστικού Κώδικος ν. ΓΥΑΓ'[1909 περί βραχυπροθέσμων παραγραφών ώριζεν εν άρθρω 1, ότι «εις διετή παραγραφήν υπόκεινται αί άξιώσεις... 8) των εν τη ιδιωτική υπηρεσία διατελούντων διά την μισθοδοσίαν καί άμοιβήν ή άλλας αποδοχάς, περιλαμβανομένων καί των δαπανών, ωσαύτως δε των κυρίων, προς ούς παρέχονται αί υπηρεσίαι, διά τας απέναντι τοιούτων άξιώσεων γενομένας προκαταβολάς..., 9) των εν ταίς βιοτεχνικαίς επιχειρήσεσιν εργατών, τεχνιτών, βοηθών, μαθητευομένων, εργατών εργοστασίων, των ημερομισθίων καί των χειροτεχνών διά τον μισθόν καί άλλας άντι τού μισθού ή προς πληρωμήν αύτού συμφωνηθείσας παροχάς, συμπεριλαμβανομένων καί των δαπανών, ως καί αί αξιώσεις των εργοδοτών διά τας απέναντι τοιούτων αξιώσεων των εργατών γενομένας προκαταβολάς».

Κατά δε τό άρθρον 2 «εις πενταετή παραγραφήν υπόκεινται αξιώσεις περί οφειλομένων προσόδων, μισθοδοσιών, συντάξεων, διατροφών καί πάσης άλλης περιοδικώς επαναλαμβανομένης παροχής».

Έν άρθρω 250 Α.Κ., καθ' ά εν τη εισηγητική εκθέσει επί τού Σχεδίου Γενικών Αρχών (σελ. 245) εκτίθεται υπό τού Εισηγητού, δεν ηκολουθήθη ή διατύπωσις τού νόμου τούτου (ΓΥΑΓ'[1909), διότι αποτελεί κατά λέξιν μετάφρασιν των παραγράφων 196 καί 197 τού Γερμανικού Κώδικος, άλλά ή διατύπωσις της διατάξεως υπό της παλαιάς επιτροπείας. Συνεπώς τά εν Γερμανία διδασκόμενα, άτινα ηκολούθησε παρ' ημίν καί ο *Γ Μπαλής*, Γεν. Αρχαί § 143, δεν δύνανται νά έχουν βαρύνουσαν σημασίαν. Μάλιστα ημισβητείτο υπό το προϊσχύσαν δίκαιον, άν υπάγωνται καί αύται αί άξιώσεις εκ τού ανωνύμου συναλλάγματος εις την βραχυπρόθεσμον παραγραφήν. Ούτω ή Ολομέλεια τού Αρείου Πάγου, ασχοληθείσα επί της εφαρμογής τού άρθρου 2 τού νόμου τούτου, διά της υπ' αριθ. 201[1941 αποφάσεως της (ΕΕΔ 1, 144) έδέξατο, ότι «ως αξιώσεις των μισθοδοσιών θεωρούνται υπό την έννοιαν τού άρθρου τούτου αί τοιαύται περί παροχής επί ωρισμένον χρόνον τού συμφωνηθέντος εκ των προτέρων ανταλλάγματος διά την παροχήν υπό τού μισθωτού της εργασίας».

Συνεπώς ούδέν ερμηνευτικόν στήριγμα ωφίσταται διά την αποκλισιν της νομολογίας εκ της κρατούσης ταύτης από μακρού χρόνου απόψεως. Τέλος δεν θά πρέπει νά παραραθή, ότι εάν ήθελε κρατήσει ή αντίθετος εκδοχή, ότι, υπάγονται αί άξιώσεις τού αδικαιολογήτου πλουτισμού εκ της παροχής εργασίας εις την πενταετή παραγραφήν, θά εδημιουργείτο μία τρίτη μορφή αποδοχών μεταξύ τού αδικαιολογήτου πλουτισμού καί τού μισθού, ήτις, ενώ θά υπήγετο εις την δετή παραγραφήν, θά εξηρείτο των περί ανεκχωρήτου, ακατασχέτου καί μη επιτρεπτού τού συμψηφισμού προστατευτικών τού μισθού διατάξεων. Μία τοιαύτη όμως άποψις αποδοκιμάζεται υπό τού συγχρόνου νομοθέτου, ότις ρητώς αναφέρεται, προκειμένου περί υπερωριών, «εις τάς περί αδικαιολογήτου πλουτισμού αρχάς (άρθρον 8 ν.δ. 4020[1959). Μάλιστα, προκειμένου περί της διατάξεως ταύτης τού ανωτέρω νόμου, θεσπιζούσης πέραν της εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού αξιώσεως διά τάς παρανόμους υπερωρίας ως άστικην ποινήν την προσαύξησιν 75ο[ο, θά ενηναντίζετο το άτοπον ή μεν αξίωσις εκ τού αδικαιολογήτου πλουτισμού νά υπάγηται εις την δετή παριγραφήν, ή δε αξίωσις επί τήν άστικην ποινήν εις την 20ετή, διότι βεβαίως δεν είναι δυνατόν νά υποστηριχθή, ότι καί αί άστικαί ποιναί υπάγονται εις την δετή παραγραφην (1).

Μόνον, εάν απετολμάτο υπό της αναιρετικής αποφάσεως ή αποδοχή της θεωρίας, ότι καί εξ άκύρου συμβάσεως έργασίας γεννώνται αξιώσεις ευθέως επί τον μισθόν, ως επί εγκύρου συμβάσεως έργασίας, θά είχε συνέπειαν καί λογικήν ακολουθίαν ή δοθείσα παρ' αύτης λύσις. Πλήν τοιαύτη θεωρία, αποδοκιμαζομένη υπό τού Έλληνος νομοθέτου, ως ελέχθη, δεν δύναται νά εύρη πρόσφορον έδαφος εν τω παρ' ημίν δικαίω. Αφού όμως ή αναιρετική απόφασις δεν φθάνει μέχρι τού σημείου αύτού, άλλά δέχεται καί αύτη, ότι θά λειτουργήσουν αί περί αδικαιολογήτου πλουτισμού αρχαί (εις άς ανεφέρθη ρητώς καί ο προμνησθείς εργατικός νομοθέτης τού άρθρου 8 τού ν.δ. 4020[1959, έχων υπ' όψιν του άκυρον σύμβασιν περί παροχής υπερωριακής εργασίας), αίτινες αρχαί έχουσι διάφορον δικαιολογητικήν βάσιν, πρέπει νά εφαρμόζωνται αμιγώς αί αρχαί αύται.

ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑΙ

ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑ ΕΚ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΠΡΑΞΕΩΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ

Παραγραφή άπαιτήσεως και άδικαιολόγητος πλουτισμός άδικοπραγήσαντος

Έννοια των συνδεδυασμένων διατάξεων άρθρου 937 Άστικοῦ Κώδικος καὶ 105 - 106 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου αὐτοῦ. — Ὑπαγωγὴ ἀπαιτήσεως εἰς πενταετῆ παραγραφήν, ὀρχομένην ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαιούχου γνώσεως τῆς γενεσιουργοῦ τῆς ζημίας ἀδικοπραξίας. — Παροχὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 938 Ἀστικοῦ Κώδικος, μετὰ τὴν παραγραφὴν τῆς ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ἀπαιτήσεως, ἀξιώσεως ὑπὲρ τοῦ παθόντος κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις μόνον ἂν συνεπείᾳ τῆς ἀδικοπραξίας ταύτης περιῆλθε τι ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀδικοπραξία εἰς τὸν ἀδικοπραγήσαντα καὶ ὄχι εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἁπλῶς ἕνεκα τῆς παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ὁ μὲν παθὼν ἐζημιώθη, ὁ δὲ ἀδικοπραγήσας ὠφελήθη.

Ἐκκρεμοῦσα ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 93|1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Δέχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι καὶ ἡ ἀπαίτησις αὕτη παραγράφεται μετὰ πενταετίαν κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 937 Ἀστικοῦ Κώδικος κανόνα. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 579|1961, Ὀλομελείας, Α. Π. 469|1962, ΕΕΔ 21, 41, ΕΕΔ 21, 1382, Α.Π. 271|1959, εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 18,855).

Περαιτέρω ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἠρμήνευσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 938 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 284|1962, εἰσηγητὴς *Π. Σπενζούλας*, ΕΕΔ 21, 806, σχετικῶς *Κ. Καυκᾶς*, ὅπ' ἄρθρον 938 § 2. *Κ. Ἀποστολίδης*, ὅπ' ἄρθρον 938 § 2).

Ἀρείου Πάγου 18|1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Χαΐρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Κομπόρης*
Δικηγόροι οἱ κκ. Θ. Κομνηνός, Θ. Λεονάρδος

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 937 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου αὐτοῦ, ὅταν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ προσβληθέντος δικαιώματος, ἡ μὲν ἐντεῦθεν ἀπορρέουσα ζημία γενάτοι ἄνευ ἑτέρου διὰ καὶ ἀπὸ τῆς παρανόμου πράξεως ἢ παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ ὑποχρέου πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτῆς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ὁ δὲ δικαιοῦχος γνωρίζει τὸ νομικὸν τοῦτο πρόσωπον ὡς κύριον ὑποχρέων πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ δικαίου του καὶ συνεπῶς ἐν προσβολῇ του ὑπ' αὐτοῦ, ὡς κύριον ὑποχρέων πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς προαγενηθείσης αὐτῷ ζημίας, δῆλον καθίσταται, ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀναγκαίως συμπίπτει χρονικῶς ἡ ὑπὸ τοῦ δικαιούχου γνῶσις τόσον τῆς γενεσιουργοῦ τῆς ζημίας παρανόμου πράξεως ἢ παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ ὑποχρέου νομικοῦ προσώπου, ὅσον καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς ζημίας καὶ τοῦ ὑποχρέου πρὸς ἀποζημίωσιν προσώπου. Ἑπομένως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πενταετὴς παραγραφὴ τῆς ἐξ ἀδικοπραξίας ἀπαιτήσεως, κατὰ τὸ παρατεθὲν ἄρθρον 937 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαιούχου γνώσεως τῆς γενεσιουργοῦ τῆς ζημίας ἀδικοπραξίας, πρὸς τὴν γνῶσιν τῆς ὁποίας συμπίπτει χρονικῶς καὶ ἡ γνῶσις τόσον τῆς ζημίας, ὅσον καὶ τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου.

Ἐν προκειμένῳ, κατὰ ταῦτα, ἐφ' ὅσον πράγματι ὁ ἀναιρεσείων ἐνάγων διαλαμβάνει εἰς τὴν ἀγωγήν του, ὅτι εἶχον εἰκοσιπενταετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν καὶ ἐδικαιοῦτο ἑπομένως τοῦ καθοριζομένου ἐκ δραχμῶν 18.550 βοηθήματος, ὅτι τὴν παροχὴν ταύτου ἠτήσατο τὸ ἔτος 1949 παρὰ τοῦ νόμῳ ὑποχρέου ἐναγομένου, ὅπερ ὅμως παρανόμως ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτὸν ταῦτο καὶ ὅτι τῆς ἀρνήσεως του ταύτης ἔλαβε γνῶσιν τὸ ἔτος 1951, εἶναι προφανές, ὅτι συνόμα δι' αὐτῶν εἰδικῶς ὁμολογεῖ ὁ ἐνάγων, ὅτι ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἔτους 1951 ἔλαβε γνῶσιν τῆς τε προαγενηθείσης αὐτῷ ζημίας, ὡς καὶ τοῦ ὑποχρέου πρὸς ἀποζημίωσιν προσώπου. Ὅθεν, ταῦτα εἰπὸν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον καὶ ἐπὶ τῇ ἐνστάσει τοῦ ἐναγομένου ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν ὡς παραγεγραμμένην, καθ' ὅσον εὑρέθη, ὡς δέχεται, ἠγέρθη μετὰ τὴν πάροδον τῆς πενταετίας ὡς ἄνω καὶ συγκεκριμένως τὴν 28 Φεβρουαρίου 1961, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς παρατεθείσας οὐσιαστικοῦ νόμου διατάξεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ αὐθαιρέτως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα, οὐδ' ἐδέχθη ταῦτα ὡς ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως, ἀπορριπτέοι δὲ ὡς ἀβάσιμοι εἶναι οἱ ἑπτὰ τρεῖς πρῶτοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 938 Α.Κ., ἀντιπαραβαλλομένου πρὸς τὸ ἄρθρον 904 ἰδίου Κώδικος, σαφῶς προκύπτει, ὅτι μετὰ τὴν παραγραφὴν τῆς ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ἀπαιτήσεως παρέχεται ὑπὲρ τοῦ παθόντος ἀξίωσις κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις μόνον ἂν συνεπείᾳ τῆς ἀδικοπραξίας ταύτης περιῆλθε τι ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀδικοπραξία εἰς τὸν ἀδικοπραγήσαντα, οὐχὶ δὲ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἁπλῶς ἕνεκα τῆς παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ὁ μὲν παθὼν ἐζημιώθη, ὁ δὲ ἀδικοπραγήσας ὠφελήθη. Μετὰ τὴν παραγραφὴν ἄθεν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, συνεισαρένης εἰς τὴν παράνομον ἄρνησιν χορηγήσεως βοηθήματος, δὲν ὑφίσταται πλέον ἀγωγὴ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διὰ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἐντεῦθεν ὁ μὲν ἀναιρεσείων ἐζημιώθη, τὸ δὲ ἀναιρεσίβλητον ὠφελήθη.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

1. Διαφοραί κατά την εργατικήν διαδικασίαν

Προϋπόθεσις εφαρμογής της εργατικής διαδικασίας ή ύπαρξις σχέσεως εργασίας.—Αναγνώρισις υπό του Νόμου 3954]1959 περί του προσωπικού της Η.Ε.Μ. αξιώσεως του απολυθέντος και μη δικαιουμένου συντάξεως προσωπικού, όπως επεδιώξη την πρόσληψίν του υπό της Ανωνύμου Εταιρείας «Αστικαί Συγκοινωνίαι Περιοχής Αθηνών», αλλά δεν δημιουργείται αναγκαστική σχέσις εργασίας, ήτις προϋποθέτει τοποθέτησιν διά διοικητικής πράξεως.—Απαράδεκτον εκδικάσεως αξιώσεως κατά την εργατικήν διαδικασίαν.

Άρειου Πάγου 623]1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Αντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***
Εἰσηγητής ὁ Αρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βαραδάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Π. Δημάκος

Ὁ νόμος 3954]1959, προνοήσας περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ. τοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 12 τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1957 συμβάσεως ἀπολυθέντος καὶ μὴ δικαιουμένου συντάξεως, ὥρισε, σὺν ἄλλοις, διὰ τοῦ ἄρθρου 6 ὅτι εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἀναδόχου τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν συγκοινωνιακῶν γραμμῶν, ἐξ ὧν θὰ ἀποσυρθῇ ἡ Η.Ε.Μ., θὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ ἡ τοιαύτη τῆς προσλήψεως μέχρι καλύψεως τῶν ὀργανικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ καὶ χρησιμοποιήσεως ταύτου εἰς θέσεις, ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας ἀναλόγως πρὸς τὰ προσόντα, τὴν προτέραν ἀπασχόλησιν ἢ εἰδικότητα, διὰ τὰ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς δὲ τῶν οὕτω θεσπιζομένων προκύπτοντα ζητήματα ἀποφαίνεται ὁριστικῶς Ἐπιτροπή, ὁριζομένη ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ. Τοῦτο συνεπλήρωσε τὸ ἄρθρον 2 § 3, ἐδάφιον 2, τοῦ ν.δ. 4209]1961, καθ' ὃ οἱ κρινόμενοι ἱκανοὶ καὶ κατάλληλοι πρὸς πρόσληψιν ὑπὸ τῆς Α.Σ.Π.Α. (ἤδη ἀναιρεσιβλήτου), εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν διαληφθεισῶν συγκοινωνιακῶν γραμμῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 165]1959 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, προσλαμβάνονται παρ' αὐτῆς κατὰ προτίμησιν προσοδευτικῶς καὶ ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι δι' αὐτῶν ἀναγνωρίζεται μὲν ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας προϋποθέσεις ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀπολυθέντος καὶ μὴ δικαιουμένου συντάξεως προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ. ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν πρόσληψίν του ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δὲν δημιουργεῖται ὅμως ἀναγκαστικῶς σχέσις ἐργασίας, ἥτις προϋποθέτει ὑποχρεωτικὴν τοποθέτησιν διὰ διοικητικῆς πράξεως, τὸν χαρακτῆρα δὲ ταύτης δὲν ἔχει ἡ ἀπόφασις τῆς εἰρημένης Ἐπιτροπῆς. Μὴ ὑφισταμένης δὲ ὁπωσδήποτε σχέσεως ἐργασίας τὸ περὶ οὗ πρόκειται προσωπικὸν δὲν δύναται οὔτε ἀποδοχὰς ὑπερημερίας κατὰ τὸ ἄρθρον 656 Α.Κ. νὰ ἀπαιτήσῃ, οὔτε τὴν ἐκ τῆς ἀρνήσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου πρὸς πρόσληψιν δημιουργουμένην ἀξίωσιν νὰ ἀσκήσῃ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1920 β.δ. «περὶ κωδικοποιήσεως τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' κλπ.», ἀφοῦ καὶ τοῦτο προαπαιτεῖ τὴν ὕπαρξιν σχέσεως ἐργασίας. Ὅθεν ὁ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' δικάσας Πρωτοδικής, ἀπορρίψας τὴν ἔνδικον ἀγωγὴν κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, ἀντικείμενον ἔχουσαν τὴν καταβολὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, ἀνήκοντα εἰς τὸ ἀπολυθὲν προσωπικὸν τῆς Η.Ε.Μ. καὶ μὴ προσληφθέντα ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, παρὰ τὴν περὶ τῆς καταλληλότητός του ἀπόφασιν τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς, ἐπὶ δὲ παραπέμψας εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν ἐπικουρικήν της βάσιν, ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεως ἕνεκα τῆς ἀρνήσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου πρὸς πρόσληψιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὀρθῶς τὰς προρρηθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ἐπαρκῶς αἰτιολογήσας τὴν κρίσιν του, ἀπορριπτέαι δὲ οἱ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες πρῶτος, δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου ὡς ἀβάσιμοι (*).

2. Παράστασις διαδίκου κατά την εργατικήν διαδικασίαν άνευ δικηγόρου

Εκδίκασις της υποθέσεως ερήμην αυτού, καταργηθείσης της διατάξεως του άρθρου 11 του Νόμου ΓΨΟΔ' περί αυτοπροσώπου εμφανίσεως των διαδίκων, ως αντιμειμένης εις τας διατάξεις του άρθρου 39 του Ν.Δ. 3026]1954 «περί Κώδικος Δικηγόρων».

Πρωτοδίκου Σερρών 162]1962

Διαδικασία εργατικών διαφορών
Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Στ. Πετρίδης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Μασχάρης, ὁ ἐναγόμενος αὐτοπροσώπως

Ἀντίγραφον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς (ἐκθέσεως περὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς) καὶ τῆς κάτωθι ταύτης πράξεως ἡμῶν περὶ ὁρισμοῦ δικασίμου αὐτῆς μετὰ τῆς προσηκούσης κλήσεως πρὸς συζήτησιν κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σημειουμένην καὶ διὰ τῆς ὡς ἄνω πράξεως ὁρισθείσαν δικάσιμον ἐπεδόθη νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως εἰς τὸν ἐναγόμενον (ἀπὸ 17.10.1960 ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ χωροφύλακος Α' Ἀστυν. Τμήματος Σερρῶν Χ.Μ.), ὅστις ἐμφανισθεὶς κατ' αὐτὴν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἄνευ δικηγόρου, δέον ὅπως δικασθῇ μὲν ἐρήμην, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' περὶ αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως τῶν διο-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3011]1962 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

δίκων κατά την ορισθείσαν δικάσιμον ενώπιον τού επί των εργατικών διαφορών Δικαστού, αντικειμένη εις τάς διατάξεις τού άρθρου 39 τού ν. δ. 30.6]1954 «περί τού Κώδικος των Δικηγόρων», κατηργήθη δυνάμει τού άρθρου 250 § 1 τού αυτού ως άνω ν. δ]τος 3026]1954 (πρβλ. και *Α. Τούση*, Έργατ. Δίκ., τόμος Α' σ. 553, σημ. 7), ερευνηθή όμως αυτεπαγγέλτως κατ' άρθρον 15 τού ν. Γ]ΦΟΔ', ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως ή διαφορά (*).

II. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Κρατήσεις εκ τού μισθού υπέρ τού Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων

Προσεπίκλησις τού προς αποζημίωσιν υποχρέου.—Κρατούσα κατά την επί των ενδίκων μέσων και ιδία επί της εφέσεως αρχή.—Κατάργησις της υπέρ τού Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων κρατήσεως εκ τού μισθού των υπαλλήλων ή εργατών των Νομικών Προσώπων δημοσίου δικαίου, εφ' όσον ή μεταξύ τούτων σχέσις είναι δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, αρκεί μόνον ο υπάλληλος να μη είναι μέτοχος τού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων.—Υπαγωγή αποδοχών εις πενταετή παραγραφήν τού άρθρου 250 Αστικού Κώδικος.

Πρωτοδικείου Αθηνών 18816]1962

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ο κ. *Δ. Τούσας*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Α. Ιασεμίδης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Παπαδόπουλος, Γ. Βαβούγιος, Χ. Παναγιωτόπουλος

Ως προκύπτει εκ των άρθρων 551, 562, 565, Πολ. Δικ., ή προσεπίκλησις τού προς αποζημίωσιν υποχρέου, εφ' όσον τείνει εις παρέμβασιν προς υποστήριξιν τού προσεπικαλούντος, μη αποκρουομένη υπό τού προσεπικαλουμένου ως παράκαιρος, νόμιμος τυγχάνει και κατ' έφεσιν τό πρώτον γενομένη, εφ' όσον όμως τείνει εις καταδίκην τού προσεπικληθέντος εις αποζημίωσιν τυγχάνει απαράδεκτος λόγω παραβάσεως τού άρθρου 13 Πολ. Δικονομίας, ήτοι των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, τού ενταύθα απαραδέκτου αυτεπαγγέλτως εξεταζ. μένου (Α.Π 109]1936, ΕΕΝ γ' 586, Α.Π. 80]1936, Θ. ΜΖ' 471, *Ράμπος*, ΕΕΝ γ' 957, *Φραγκίστας*, ΕΕΝ 8' 42, *Οικονομ. - Δίβ.* § 53 σημ. 4, *Εθκλ.* § 85 σημ. 10). Εξ άλλου ή δικονομική εγγύησις και ή προσεπίκλησις των δικονομικών εγγυητών προϋποθέτουσιν, ότι εν περιπτώσει απωλείας τής δίκης υπό τού προσεπικαλούντος και κατ' αντανακλαστικήν συνέπειαν τής επί ταύτη αποφάσεως δικαιούται αυτός, δυνάμει τού νόμου ή δικαιοπραξίας τινός, να απαιτήση αποζημίωσιν παρ' εκείνων (*Οικονομ. - Δίβ.* § 53 σημ. 4 § 55 σημ. 1, § 104 σημ. 19 *Ράμπος*, ΕΕΝ γ' 957).

Εν προκειμένω το εκκαλούν εναγόμενον (Είδι κόν Ταμείον Ανωτάτης Γεωπονικής Σχολής Αθηνών) κατά τας προμνησθείσας διατάξεις, έχούσας εφαρμογήν και εις την προκειμένην διαδικασίαν τού άρθρου 20 τού κωδικοποιημένου νόμου Γ]ΦΟΔ', διά τής από 15.4.1962 προς το Μετοχικόν Ταμείον Πολιτικών Υπαλλήλων ανακοινώσεως μετά προσεπικλήσεώς του εις αναγκαστικήν παρέμβασιν, εν ή αναφέρει και την από 10.1.1962 εν τή πρωτοδίκω δίκη προς το αυτό προσεπικαλούμενου προσεπίκλησίν του, εφ' ής (και τής άγωγής) ή εκκαλουμένη, τούτο ανακοινοί αυτώ την προκειμένην δίκην, προσεπικαλεί το Μετοχικόν Ταμείον εις κυρίαν παρέμβασιν, επί τω τέλει όπως υποχρεωθή το προσεπικαλούμενον να καταβάλη απ' ευθείας εις τον ενάγοντα εφεσίβλητον πάν ποσόν, όπερ ήθελε υποχρεωθή τελεσιδίκως να καταβάλη τούτο εις τον ρηθέντα εφεσίβλητον ενάγοντα. Όμως το προκείμενον αίτημα τής προσεπικλήσεως περί τής απ' ευθείας καταβολής τω ενάγοντι εφεσιβλήτω ούτινος ποσού ήθελεν υποχρεωθή τελεσιδίκως να καταβάλη το εκκαλούν - προσεπικαλούν (όπερ ρητέον, ως εκ περισσού, δέν είναι και νόμιμον) απαραδέκτως το πρώτον προβάλλεται, μή διατυπούμενον ούδ' ενώπιον εις την ως είρηται από 10.1.1962 προσεπίκλησίν εν τή πρωτοδίκω δίκη, ένθα το αίτημα τού αυτού προσεπικαλούντος συνίσταται εις την εν περιπτώσει ήττης του πληρωμήν αυτώ παρά τού προσεπικληθέντος παντός ποσού, όπερ ήθελεν υποχρεωθή να καταβάλη εις τον ενάγοντα. Το δέ αίτημα τούτο τής προσεπικλήσεως ως ενός των συστατικών αυτής στοιχείων δέν δύναται το παράπαν να μεταβληθή διά νέας προσθήκης (μή περιεχόμενου μήτε σιωπηρώς, μήτε εμμέσως), το εντεύθεν δέ απαράδεκτον, καθ' ό αγόμενον εις την προδικασίαν και ον δημοσίας τάξεως, αυτεπαγγέλτως λαμβάνεται υπ' όψιν (*Οικον. Δίβ.* § 75 σημ. 8 § 76, σημ. 2 *Εθκλ.* § 109 σημ. 8, σχ. Α.Π 238]1934, Θέμ. ΜΕ' 94). Περαιτέρω κατόπιν τής ρηθείσης προσεπικλήσεως το προσεπικαλούμενον Μετοχικόν Ταμείον Πολιτικών Υπαλλήλων, μή αμφισβητούν την προς αποζημίωσιν υποχρέωσιν αυτού, παρεμβαίνει εις την παρούσαν δίκην δι' ίδιου από 15.5.1962 δικογράφου και δηλούν ότι αναλαμβάνει τον εκ τής προκειμένης δίκης δικαστικόν αγώνα αίτινος, όπως τεθή εκτός δίκης το ενανόμιον και απορριφθή ή αγωγή επικουρικώς δέ όπως αναγνωρισθή ως προς τας κρατήσεις από 1.10.1954 μέχρι 12.1.1960 χρονικού διαστήματος ότι δέν υπέχει υποχρέωσίν τινα έναντι τού εναγομένου εκκαλούντος λόγω παραγραφής τής εκ τούτου αξιώσεως αυτού. Άλλως έπάγεται ότι προαθέτου χαρακτηριζομένης ταύτης (τής παρεμβάσεώς του) όπως γίνη δεκτή ή από 15.4.1962 έφεσις τού προσεπικαλούντος.

Εν προκειμένω, κατ' αρχήν, το αίτημα τού προσεπικαλουμένου όπως τεθή εκτός δίκης το προσεπικαλούν και εκκαλούν - εναγόμενον είναι απορριπτέον, καθ' όσον ο αντίδικος τού προσεπικαλέσαντος - εναγομένου ενάγων δέν συναινεί, ως απαιτείται (Α.Π 230]1929, Θέμ. Μ' 748, *Κιτσινόπουλος*, Πολ. Δικονομία, υπ' άρθρον 604 § 45, ένθα παραπομπαί). Εξ άλλου εκ των αιτημάτων τής υπό κρίσιν παρεμβάσεως, εξ ών και

(*) Ίδετε επί τού θέματος και Πρωτοδίκου Χαλκίδος 329 :1962, ΕΕΔ 21, 1323, ένθ' επιμειώσεις μας, *Π. Θεοδωρόπουλον*, ΕΕΔ 21, 1410, σημ. *Συντάξεως*, ΕΕΔ 21, 1414.

ὁ χαρακτηρισμός της ὡς κυρίας ἢ προσθέτου (Α Π. 232|1946, Νέον Δίκ. 3, 34), συνάγεται, ὅτι τὸ προσεπικαλούμενον ὡς πρὸς τὸ κύριον αἴτημα αὐτῆς ἀσκεῖ ἐπιβοηθητικῶς πρόσθετον παρέμβασιν, ἐφ' ὅσον δι αὐτῶν δὲν ὑποβάλλει ἰδίας οἱ ἴσεις, ἀλλὰ συμμαχεῖ μὲ τὸ προσεπικαλέσαν ἐναγόμενον διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος (Α Π. 309|1961, ΕΕΔ 20, 1135). Ὡς πρὸς τὸ ἐπικουρικὸν ὅμως αἴτημα ταύτης ἀσκεῖ ἐπιβοηθητικῶς κυρίαν παρέμβασιν, ἐφ' ὅσον ὑποβάλλει ἰδίαν αἴτησιν, δυναμένην νὰ προστατευθῇ καὶ δι' ἰδίας ἀγωγῆς, ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ δικογράφου ἄσκησις πρόσθετου παρεμβάσεως καὶ ἐπιβοηθητικῶς κυρίας τοιαύτης δὲν ἀπαγορεύεται (πρβλ. *Κιτσικόπουλον*, Πολ. Δικ., ὑπ' ἄρθρον 221 § 87). Ὅμως ἡ ἐπιβοηθητικῶς ἀσκουμένη κυρία ἀπαραδέκτως εἰσάγεται κατὰ τὴν παροῦσαν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἐφ' ὅσον ἡ αἰτουμένη ἀναγνώρισις ἀνυπαρξίας ἀπαιτήσεως τοῦ ἐναγομένου ἐναντι τοῦ παρεμβαίνοντος ἐκ κρατήσεων δὲν πηγάζει ἐκ σχέσεως ἐργασίας καὶ συνεπῶς οὕτως ἀπαραδέκτως ἡ παρέμβασις εἰσαγομένη δέον συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 25 Πολ. Δικ. νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον. Ἐπὶ τούτοις ἡ τε προσεπίκλησις, ὅσον καὶ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρόσθετος παρέμβασις, συνεκδικαστέαι μετὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως λόγῳ συναφείας.

Κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἐνδίκων μέσων καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως κρατοῦσαν ἀρχὴν ταῦτα ἀσκοῦνται ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διαδίκου, ἤτοι ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἀπερρίφθησαν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει αἱ αἰτήσεις καὶ προτάσεις ἢ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐγένοντο δεκταὶ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει αἱ αἰτήσεις καὶ προτάσεις τοῦ ἀντιδίκου του (*Οἰκον. - Λιβ* § 230 *Ρήμμας*, ἐν Glasson Δ' § 841α). Ἐξ ἄλλου ἡ πρόσθετος εἰς τὴν δίκην, κατόπιν προσεπικλήσεως παρέμβασις τοῦ προσεπικληθέντος, ὡς γενομένου κατ' ἀνάγκην διαδίκου, κατὰ κανόνα καθιστᾷ τὸν παρεμβαίνοντα διάδικον παρεπόμενον ὁπλῶς δικαιούμενον νὰ μετάσχῃ τῆς δίκης εἰς ὑποστήριξιν τοῦ κυρίου διαδίκου, ὑπὲρ οὗ παρενέβη, ἐφ' ὅσον δὲν προσκρούει εἰς τὰς πράξεις ἢ δηλώσεις καὶ ὁμολογίας αὐτοῦ, ἐκτὸς ἐὰν ἀνέλαβε τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα κλπ. (Α Π. 286|1959, ΝοΒ 7, 1007). Οὕτω, καίτοι μὴ δικαιουμένου τοῦ πρόσθετος ἐν τῇ πρωτοδίκῳ δίκῃ παρεμβάντος ὅπως ἀσκήσῃ αὐτοτελῆ ἔφεσιν ἢ ὅπως παρεμβαίνων ἐν τῇ κατ' ἔφεσιν δίκῃ ὑποβάλῃ νέαν αἴτησιν (Α Π 609|1949, Θέμ. ΞΑ' 11, ΕΘ 61|1937 Θέμ. ΜΗ' 501), οὐδαμῶς κωλύεται, ὅπως ἐκκαλέσαντος τοῦ ὑπὲρ οὗ παρενέβη διαδίκου προστεθῇ εἰς τὴν ἔφεσιν ἐκείνου καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἔτι δικογράφου τὰς αὐτὰς μετ' ἐκείνου ὑποβάλλων προτάσεις (Α.Π. 609|1949, ἐνθ' ἀνωτ.), ὑποχρεούμενος ἔτι καὶ λόγους ἐφέσεως νὰ προτείνῃ, ἐφ' ὅσον υἱοθετήθησαν παρὰ τοῦ κυρίου διαδίκου (Ἐφ. Θρ. 264|1937, Θέμ. ΜΘ' 28). Ἐν προκειμένῳ οὐχὶ παραδεκτῶς παραπονεῖται τὸ αὐτὸ ἐκκαλοῦν Εἰδικὸν Ταμεῖον διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀπόρριψιν τῆς ἀσκηθείσης πρωτοδίκως κυρίας ὑπὸ τοῦ προσεπικληθέντος παρεμβάσεως, ἀφ' ὅτε μὴ νομιμοποιουμένου τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τοῦτο, καθ' ὃ ἐγκειμένου εἰς τὴν δικαιολογικὴν σχέσιν τοῦ παρεμβαίνοντος (Α.Π. 433|1949, Θέμ. ΞΑ' 81), ἐφ' ὅσον τὸ προσεπικληθὲν δὲν ἤσκησε, καθ' ὃ ἐδικαιοῦτο, αὐτοτελῆ ἔφεσιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος καὶ τοῦ προσεπικληθέντος Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων σχέσις, θεμελιουμένη εἰς τὰς ὑπὲρ τούτου γενομένας κρατήσεις, δὲν στοιχειοθετεῖ σχέσιν ἐργασίας (ἄρθρον 4 § 3 νόμου 765|1943), καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέος ὁ ἀντίθετος ἰσχυρισμὸς τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 1 ἐδάφιον β' τοῦ ν.δ. 1050|1942 ἐπεβλήθη ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κράτησις, μειωθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8350|1945 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν εἰς 3%, ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν, προσφερομένου ὑπὸ τινὸς ἐν αὐτῷ ὅρους. Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1538|1950, παρεχούσης ἐξουσιοδότησιν πρὸς κατάργησιν τῆς ὡς ἄνω κρατήσεως ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ/τος τῆς 20|24.8.1951, τῆς καταργούσης τὴν κράτησιν ταύτην, ἐκφραζομένου γενικῶς, ἄνευ τοιαύτης διαστολῆς μεταξὺ ὑπαλλήλων συνδεομένων μετὰ τοῦ νομικοῦ προσώπου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου καὶ τοιούτων διατελούντων ἐν σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ τε ἐξουσιοδότησις πρὸς κατάργησιν, καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ διὰ τοῦ β.δ/τος θεσπισθεῖσα κατάργησις, ἀφορᾷ πάντα ὑπάλληλον νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀσχέτως ἐὰν ἡ μεταξὺ τούτων σχέσις εἶναι τοιαύτη δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀρκεῖ μόνον ὁ τοιοῦτος ὑπάλληλος νὰ μὴ εἶναι μέτοχος τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων (Α.Π. Ὁλομ. 530|1960, ΕΕΔ 20, 109). Κατὰ τὴν ἔννοιαν δὲ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἡ θεσπισθεῖσα κατάργησις τῆς ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἐπιβεβλημένης κρατήσεως ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἀφορᾷ πάντα ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην τῶν νομικῶν τούτων προσώπων, ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν τῶν ὁποίων εἶχεν ἐπιβληθῇ κράτησις ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων δι' ἄρθρου 5 § 1 τοῦ β.δ. 1050 1942 (Α.Π 309| 1961, ΕΕΔ 20 1135)(*). Κατὰ ταῦτα ὁ ἀντίθετος λόγος (4ος) τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται ὅτι αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις ἀφοροῦν τοὺς ὑπαλλήλους τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (οὐχὶ καὶ τοὺς ἐργάτας), ἀπορριπτέος ἐλέγχεται ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ἀγωγικὴ ἀξίωσις τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐργάτου διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν κρατήσεων ἀντιστοιχουσῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ ὑπόκειται εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 ἐδάφιον 6 Α.Κ. καὶ οὐχὶ εἰς τὴν διετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 19 § 1 τοῦ ν.δ. τῆς 12|21.3.1923 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων διατάξεων», ἐπαναφερθέντος

(*) Ἴδετε καὶ γνωμοδότησιν 955 1962 Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 22, σελ. 45.

ἐν ἰσχύι διὰ τοῦ νόμου 2935|1954, καὶ ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ τῶν ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας ἀπαιτήσεων μετόχων ἢ τρίτων κατὰ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων καὶ οὐχὶ κατ' ἄλλου προσώπου, ὡς ἐν προκειμένῳ ὑποχρέου (Α.Π. 309|1961, ἐνθ' ἀνωτ.). Ἑπομένως ὁ ἀντίθετος 3ος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, συνεπικουρούμενος ταυτοσήμως καὶ ὑπὸ τοῦ παραδεκτῶς προσθέτως παρεμβαίνοντος προσεπικληθέντος, ὡς ἀνωτέρω, δι' οὗ ὑποστηρίζεται ὡς χωρήσασα παραγραφὴ ὡς πρὸς τὰς γενομένας κρατήσεις, ἦγουν τὰς πρὸ δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀπορριπτέος καθίσταται ὡς ἀβάσιμος.

III. ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ Ν.Δ 2655|1953

Παροχὴ ἐργασίας ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα μὴ σωματικῆς — Ἔννοια κυρίου ἐπαγγέλματος. — Περίπτωσις αὐτοκινητιστοῦ ἐργαζομένου καὶ ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου.

Πρωτοδικείου Ἠλείας 328|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Πρινόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Ποθλος*

Διοικήσεως οἱ κ.κ. Ι. Παπαϊωάννου, Μ. Ἀσπρομμάτης, Λ. Πιέρρος

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσκομιζομένης καὶ ἐπικαλουμένης ἀπὸ 31ης Μαΐου 1960 ἐκθέσεως ἐργατικῆς διαφορᾶς, ὁ ἤδη ἐφεσίβλητος ἠτήσατο δι' αὐτῆς, ὅπως ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀνυπαρξία ἐνόμου ἰδιότητος ὡς κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ὑπαλλήλου τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος, ἐργαζομένου ἐπὶ μισθῷ ὡς ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου τοῦ ἐφεσιβλήτου δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὸ κύριον ἐπάγγελμα αὐτοῦ τυγχάνει τὸ τοῦ ἐκμεταλλευτοῦ ἰδίου αὐτοῦ λεωφορείου, ὑφισταμένου διὰ τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν ἐνόμου συμφέροντος τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐγκειμένου εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀπορρεουσῶν σχέσεων του μετὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, τῶν ἀφορωσῶν τὴν καταγγελίαν τῆς μεταξὺ τούτων ἐργασιακῆς συμβάσεως ἐξ ἀπόψεως τηρήσεως νομίμων διατυπώσεων, ἐπιβολῆς ἀπειζημιώσεως κλπ. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις ἐδέξατο τοῦτο. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ὁ ἤδη ἐκκαλῶν διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐφετηρίῳ λόγους.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 1234|1918, εἰς ἣν παραπέμπει διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπαλλήλου τὸ ἄρθρον τοῦ ἐν ἰσχύι ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διατηρηθέντος νόμου 2112|1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας κλπ.», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 4558|1930, «ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπ' ἀντιμισθίᾳ εἰς ὑπαλληλικὴν ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν». Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἀριδήλως συνάγεται, ὅτι διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τινος ὡς ὑπαλλήλου καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ὕπαρξιν τῆς ὑπαλληλικῆς ἰδιότητος, ἰδίᾳ ἐξ ἀπόψεως ἐφαρμογῆς τῶν περὶ καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ὁρισμῶν τοῦ ν. 2112|1920, δὲν τυγχάνει ἀρκετὴ ἡ ἐπ' ἀντιμισθίᾳ ἐν ἐπιχειρήσει κλπ. ἀπασχόλησις εἰς ἐργασίαν μὴ σωματικήν, ἀλλὰ προσαπαιτεῖται, ὅπως ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις ἀσκῆται κατὰ κύριον ἐπάγγελμα. Ἐξ ἑτέρου ὡς κύριον ἐπάγγελμα, δοθέντος ὅτι ἐν τῷ νόμῳ δὲν καθορίζονται τὰ διακριτικὰ αὐτοῦ γνωρίσματα, νοεῖται ἡ ἐπὶ πλέον βιοπορισμοῦ συνήθης ἀπασχόλησις τοῦ προσώπου, δι' ἣν εἴτε δίδεται ἡ μεγαλυτέρα ἀντιμισθία, εἴτε ἀπαιτεῖται ὁ μείζων χρόνος, λαμβανομένης ὅμως πρωτίστως ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, ἣν κέκτηται αὐτη ἐν τῇ οἰκονομικῇ καὶ κοινωνικῇ θέσει τοῦ ἐργαζομένου, θεωρουμένου ὡς κυρίου ἐπαγγέλματος ἐκείνου, εἰς ὃ ἡ ἤδη ἢ πρότερα συνήθης ἀπασχόλησις προσδιορίζει τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν αὐτοῦ (Α.Π. 163|1951, Θέμ. ΞΒ' σ. 514).

Ἐπαρκῶς, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ ἐναγόμενος καὶ ἤδη ἐκκαλῶν, καθ' ἃ ἑκατέρωθεν συνομολογεῖται, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ὁδηγὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ. ... λεωφορείου αὐτοκινήτου τοῦ ἐνάγοντος ἐφεσιβλήτου, ἅπερ τυγχάνει ἐντεταγμένον εἰς τὸ 3ον Κ.Τ.Ε.Λ. Ἠλείας, λαμβάνων ὡς βασικὸν μισθὸν δραχμὰς 1660 μηνιαίως, ἀνερχόμενον μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων εἰς δραχμὰς 2.241 κατὰ μῆνα. Ἡ ὑπὸ τὴν ἄνω ἰδιότητα πρόσληψις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐγένετο κατ' αὐτὸν μὲν τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1952, κατὰ δὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐν ἔτει 1953. Ὑπὸ τὴν ρηθεῖσαν ἰδιότητά του ὁ ἐκκαλῶν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ἀπὸ τοῦ ὡς ἄνω χρόνου τῆς προσλήψεώς του συνεχῶς μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ πέραν ἔτι ταύτης, ἤτοι πρὸ δεκαετίας καὶ πλέον, ἀπασχολούμενος καθ' ἑκάστην ἐπὶ ὀκτὼ ὥρας, ἐκτὸς τῆς τυχὸν παρεχομένης ὑπ' αὐτοῦ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ τοιαύτη ὑπηρεσία αὐτοῦ ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν δραστηριότητά του. Ἐν συνεχείᾳ ὁ αὐτὸς ἐκκαλῶν, τυχὼν σχετικῆς ἀδείας δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8656|9.3.1961 ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Ἠλείας, τὴν 29ην Ἀπριλίου 1961, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 125.863 ταυτοχρόνου συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Δ. Δ., προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ,

προέβη εις την άγοράν καινουργούς λεωφορείου αύτοκινήτου τύπου Ε', συνολικής άξίας 489.000 δραχμών, έναντι τών όποίων κατέβαλε μόνον δραχμάς 59.500, τάς δέ λοιπάς άνέλαβε νά έξοφλήση εις πεντήκοντα ισοπόσους μηνιαίας δόσεις έκ δραχ. 8.600 έκάστης, ρητώς συμφωνηθέντος διά τού έν λόγω συμβολαίου όπως μέχρι τής άποπληρωμής τών διαληφθεισών δόσεων ή κυριότης τού άγορασθέντος αύτοκινήτου παραμείνη τοίς πωληταίς, μόνον δέ ή χρήσις και ή έκμεταλλευσις αύτού μετεβιβάσθη εις τόν έκκαλούντα, δστις και έδρομολόγησε τούτο εις δημοσίαν χρήσιν, έντάξας αύτό τόν Ίούνιον 1961 εις τό είρημένον Κ.Τ.Ε.Λ. Ήλείας. Περαιτέρω ό αύτός έκκαλών τήν 7ην Ίουλίου ίδίου έτους δυνάμει ταυτοχρόνου συμβολαίου μετεβίβασε λόγω πωλήσεως τό ήμισυ (1/2) έξ άδιαιρέτου τού έν λόγω λεωφορείου του πρός τούς αύτοκινητιστάς Ι.Α. και Η. Σ., άντι τιμήματος ίσου πρός τό ήμισυ τών ύπό έξόφλησιν δόσεων και τιμηματικώς καταβλητέου κατά τόν χρόνον έξοφλήσεως έκάστης τών άνω δόσεων, αίτινες έπομένως δόσεις βαρύνουν έκτοτε τόν έκκαλούντα κατά τό ήμισυ, ήτοι κατά δραχμάς 4 300 μηνιαίως. Ούτω ό έκκαλών άπό έτους τυγχάνει έκμεταλλευτής κατά τό ήμισυ έξ άδιαιρέτου λεωφορείου αύτοκινήτου, αύτινος ή κυριότης παρεκρατήθη ύπέρ τών πωλητών μέχρι τής έξοφλήσεως τού συμφωνηθέντος τιμήματος, ήτις έξόφλησις, κατά τά προεκτεθέντα, θά λάβη χώραν τό έτος 1965. Άκολούθως έκ τών ίδίων άποδεικτικών στοιχείων και ίδία έκ τών προσαγομένων έπισήμων τριμηνιαίων καταστάσεων τού 3ου Κ.Τ.Ε.Λ. Ήλείας, έν συνδυασμώ και πρός τήν κατάθεσιν τού ρηθέντος μάρτυρος τού έκκαλούντος, έβεβαιώθη, δτι τό έν λόγω λεωφορείον άπέδωσεν ώς μέρισμα κατά μέσον δρον κατά τριμηνίαν 60 000, δεδομένου δτι κατά μέν τό τριμηνον Ίουλίου — Σεπτεμβρίου 1961 άπέφερε δραχμάς 75 996,50, κατά δέ τό τοιούτον Όκτωβρίου — Δεκεμβρίου ίδίου έτους άπέφερε δραχμάς 58.317,20, άς λαμβάνουν άπό κοινού ό έκκαλών άφ' ένός και οί διαληφθέντες συνιδιοκτήται άφ' έτέρου. Καθ' ά δμως έβεβαιώθη, τό ποσόν τούτο άποτελεί καθαρόν κέρδος έκ τής έκμεταλλεύσεως τού αύτοκινήτου, άλλ' είναι άνεκκαθάριστον έξόδων και δαπανών λειτουργίας αύτού, καθ' δσον, ώς έβεβαιώθη έκ τού συνόλου τής διαδικασίας, τό εις ό είναι έντεταγμένον τό αύτοκίνητον τούτο Κ.Τ.Ε.Λ. Ήλείας παρακρατεί έκ τού άνω ποσού μόνον τά άναλογούντα δι' αύτό έξοδα διοικήσεως και τούς μισθούς τού είσπράκτορος αύτού μετά τών έπί τών έντεύθεν ποσών άναλογούντων φόρων και πάσης φύσεως είσφορών, άπαντα δέ τά λοιπά κύρια έξοδα κινήσεως και λειτουργίας τού έν λόγω όχήματος, οίον μισθοί όδηγού, άξία καυσίμων, άξία φθορών έλαστικών κλπ., φόροι ύπέρ Δημοσίου και κρατήσεις και είσφοραι ύπέρ Ι.Κ.Α. και λοιπών Ταμείων, άνερχόμενα περίπου εις 55 ο/ο έπί τού άνω χορηγουμένου μερίσματος, βαρύνουσιν άποκλειστικώς τούς έκμεταλλευτάς τού αύτοκινήτου, ούτω δέ ό έκκαλών τελικώς λαμβάνει κατά μήνα διά τό άνήκον αύτώ ώς άνω μερίδιον (1]2 έξ άδιαιρέτου) ποσόν κυμαινόμενον περίς τών δραχμών 45 000—50.000, μή ύπολογιζομένης και τής βαρυνούσης αύτόν ύποχρεώσεως περί καταβολής μέχρι τού έτους 1965 τών έκ δραχμών 4.300 μηνιαίως δόσεων έξοφλήσεως τού ρηθέντος τιμήματος τού λεωφορείου. Σημειωτέον δτι, καθ' ό προκύπτει έκ τής νομίμως προσαγομένης και έπικαλουμένης έκ μέρους τού έκκαλούντος έν έπισήμω άντιγράφω έκθέσεως φύλλου έλέγχου τής Οίκονομικής Έφορίας Ήλείας, ή τελευταία αύτη Ύπηρεσία θεωρεί ώς καθαράν κέρδη έπί τών μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1961 τριμηνιαίων ώς άνω μερισμάτων ποσοστόν 17 ο/ο έπ' αύτών, ήτοι δραχμάς 1700 κατά μήνα και τελικώς κατόπιν γενομένου συμβιβασμού ύπεβίβασε τό ποσόν τούτο εις 16 ο/ο, ήτοι εις 1600 μηνιαίως. Περαιτέρω ώσαύτως έβεβαιώθη, δτι ή άπασχόλησις τού έκκαλούντος ύπό τήν ίδιότητα τού έκμεταλλευτού τού 1]2 έξ άδιαιρέτου τού άνω λεωφορείου είναι έντελώς άσήμαντος, μή ύπερβαίνουσα τάς δέκα ώρας μηνιαίως, έναντι τής τοιαύτης έπί δωρον τοιλάχιστον ήμερησίως ώς όδηγού τού λεωφορείου τού έφεσιβλήτου. Έν όψει τών γενομένων δεκτών ώς άνω πραγματικών περιστατικών και λαμβανομένων ύπ' όψιν ίδία τών βεβαιωθέντων γεγονότων δτι ό έκκαλών μετέρχεται τόν όδηγόν λεωφορείου αύτοκινήτου, ήτοι άπασχολείται εις έργασίαν κατά κύριον λόγον μή σωματικήν (Α.Π. 135]1955, ΝοΒ 3, 477) άπό όλοκλήρου και πλέον δεκαετίας και δή κατ' άποκλειστικότητα μέχρι έτους περίπου, ένώ έξ άντιθέτου τήν ίδιότητα τού έκμεταλλευτού τού κατά τό 1]2 έξ άδιαιρέτου λεωφορείου αύτοκινήτου έκτήσατο μόλις πρό έτους περίπου, δτι ούτος διά τήν άσκησιν τού έπαγγέλματος τού όδηγού διαθέτει πλέον ή τόν μείζονα χρόνον, άπασχολούμενος έκτός τής παρεχομένης ύπερωριακής έργασίας έπί δκτάωρον καθ' έκάστην, έναντι τής έκ δέκα ώρών άπασχολήσεώς του μηνιαίως ώς έκμεταλλευτού λεωφορείου, δτι αί άποδοχαί έκ τού έπαγγέλματος τού όδηγού, ύπό τά προεκτεθέντα σημερινά δεδομένα, είναι άνώτεραι τών έκ τού έτέρου έπαγγέλματος τοιούτων, άλλως κάν έτι ήθελε θεωρηθή, δτι αί τελευταίαι αύτσι άνέρχονται εις δραχμάς 4.500 μηνιαίως και πάλιν αύται δέν είναι άνώτεραι τού έκ τού έπαγγέλματος τού όδηγού, δεδομένου δτι διά τόν προσδιορισμόν τού κυρίου έπαγγέλματος δέν πρέπει νά λαμβάνεται ύπ' όψιν ή οίκονομική δράσις περιωρισμένης τινός χρονικής περιόδου, οία ή μικρά περίοδος τής έκ μέρους τού έκκαλούντος έκμεταλλεύσεως κατά τό διαληφθέν ποσοστόν λεωφορείου, βαρυνομένου μάλιστα μέ τήν έξόφλησιν τού σημαντικωτέρου μέρους τού πιστωθέντος τιμήματος, άλλ' ή κατά τό σύνολον και τό πλείστον μέρος τής οίκονομικής ζωής άπασχόλησις, οία ή τού όδηγού αύτοκινήτου, πρός δέ και πρωτίστως λαμβανομένης ύπ' όψιν τής σημασίας και έπιρροής, ήν ήσκησε και άσκεί έν έκαστον τών άνω έπαγγελμάτων τού έκκαλούντος έν τή οίκονομική και κοινωνική θέσει αύτού, τό Δικαστήριον κρίνει, δτι έκείνο έκ τούτων, δπερ κέκτηται προέχουσαν σημασίαν και προσδιορίζει τήν θέσιν αύτού έν τή κοινωνία τοιλάχιστον ύπό τά προδιαληφθέντα δεδομένα, είναι τό πρώτον, ήτοι τό τού όδηγού λεωφορείου αύτοκινήτου, δπερ θεωρείται ώς κύριον αύτού έπάγγελμα και ούχί τό έσχάτως άποκτηθέν έτερον τοιούτον τοι έκμεταλλευτού ποσο-

στοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου. Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τούτων τὰ ἀντίθετα δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐσφαλε καὶ δέον ὅπως, δεκτῶν καθισταμένων ὡς βασίμων τῶν 1ου καὶ 2ου λόγων τῆς κριναμένης ἐφέσεως, μεταρρυθμισθῇ αὕτη ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη αὕτη ἔκθεσις ἐργατικῆς διαφορᾶς τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, παρελκούσης μετὰ ταῦτα ὡς ἀλυσιτελοῦς τῆς ἐξετάσεως τοῦ τρίτου λόγου τῆς ὑπὸ δίκην ἐφέσεως (*).

IV. ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐξαιρέσεις ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836|1951 μετὰ τὸ Ν.Δ. 4185|1961

Κατάργησις διὰ τοῦ Ν.Δ. 4185|1961 προϋφισταμένων ἐξαιρέσεων ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν κατ' ἄρθρον 3 Α.Ν. 1836|1951, διατηρηθεισῶν μόνον τῶν διὰ συμβάσεων μετὰ τοῦ Δημοσίου κυρωθεισῶν διὰ Νόμου.—Ὑποχρέωσις προσλήψεως πολεμιστῶν καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 46|1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. **Ε. Κουρτικάκης**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κωτσόβελος, Μ. Δημολίτσας

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ Ἱδρυτικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. ν.δ]τος 1049]1949, ὡς αὕτη ἠρμηνεύθη δι' ἄρθρου 7 § 3 ἀ.ν. 1944]1951, ὡρίσθη, ὅτι αἱ πάσης φύσεως διατάξεις περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ αἱ διατάξεις περὶ παρεμβάσεως τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ οἱουδήποτε ἄλλου κρατικοῦ ὀργάνου ἢ τρίτου εἰς τὴν διαδικασίαν προσλήψεως ἢ ἀπολύσεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ ἐν γένει αἱ σχετικαὶ διὰ τὸ θέμα τοῦτο διατάξεις τοῦ νόμου 118]1945, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., τῶν διατάξεων τούτων οὐσῶν ἐπικρατεστέρων πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως γενικῶν ἢ εἰδικῶν νόμων, διὰ δὲ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 περὶ τροποποιήσεως καὶ κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περὶ προστασίας ὁπλουμένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ κλπ. δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., πλὴν ὅμως ἅπασαι αἱ ἄνω-τέρω διατάξεις, αἱ προβλέπουσαι τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ Ο.Τ.Ε. ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἰσχύουσαι μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ μεταγενεστέρου ἐκείνων ν.δ]τος 4185] 1961, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ διατάγματος τούτου καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ νόμου, προβλέπουσα ἀπαλλαγὴν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, προστατευομένων βάσει τῶν διατάξεων τῶν νόμων 751] 1948 καὶ 1836]1951, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ νόμου.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἀποσκοποῦσης τὴν διεύρυνσιν τῆς ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν παρὰ παντὸς ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον μάλιστα καὶ τὸ Δημόσιον καὶ τὰ Ν.Π.Δ.Δ., ἅτινα πρότερον ὑπεχρεοῦντο μόνον εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν ὑφισταμένων κενῶν θέσεων διὰ πολεμιστῶν, ἤδη ὑπήχθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ διατάγματος τούτου εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ. ν. 1836]1951 ὑποχρέωσιν προσλήψεως, ἐξαιρεθεισῶν μόνον τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς εἰς συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ νόμου, γίνεται ρητῶς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν καὶ τοῦτο ἵνα μὴ ἀνατραπῶσι συλλήβδην διὰ τοῦ ὡς εἴρηται ἄρθρου 7 αἱ ὑφισταμέναι συμβάσεις, τὰς ὁποίας ἡ Βουλὴ ἐκύρωσε διὰ νόμου (Ἴδε δήλωσιν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ν.δ]τος 4185]1961) σαφῶς προκύπτει, ὅτι καὶ ὁ ἐναγόμενος Ὀργανισμὸς ὑποχρεοῦται ἤδη εἰς πρόσληψιν πολεμιστῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951, καταργηθείσης τῆς ὑπὸ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων καθιερωθείσης ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς τοιαύτης πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν ὑποχρεώσεώς του. Μετὰ ταῦτα ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου Ὀργανισμοῦ ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐπ' αὐτοῦ ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1836]1951, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, κρίνεται ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

(*) Ἴδετε καὶ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 15854] 1962, ΕΕΔ 29, σελ. 22 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα.

(*) Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ συμφώνους σημειώσεις μας ἐπὶ τῆς ἀντιθέτως ἀποφανθείσης Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 8045]1962, ΕΕΔ 21, 854 καὶ διὰ τὴν κατάργησιν τῶν ἐξαιρέσεων Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4882]1969, ΕΕΔ 21, 1302, Σ.Ε. 2346]1962, ΕΕΔ 22, 94.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Συντάξεις λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Δικαίωμα κληρονόμων ἠτηθέντος διαδίκου πρὸς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς κατὰ τοῦ κληρονομηθέντος ἐκδοθείσης ἀποφάσεως.— Ποσὸν βασικῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπηρίας.— Ὑπολογισμὸς βασικῆς συντάξεως.— Δικαστικὴ δαπάνη εἰς δίκας κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἀρείου Πάγου 659|1962, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Γεωργίου***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Χ. Κωστόπουλος, Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Κράτους, Ἀρ. Δημακόπουλος

Ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναιρέσεως νομίμως εἰσάγεται ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας, ὡς παραπεμφθεῖσα κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ν. 38.0|1957 διὰ κοινοῦ πρακτικοῦ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 813 τῆς Πολ. Δικονομίας οἱ κληρονόμοι τοῦ ἠττηθέντος διαδίκου ἔχουν δικαίωμα, ὅπως ζητήσωσι τὴν ἀναίρεσιν τῆς κατὰ τοῦ κληρονομηθέντος ἐκδοθείσης ἀποφάσεως. Ὅθεν, ἀποδεικνυομένου ἐκ τοῦ ἐπικολουμένου καὶ προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 22|1962 κληρονομητηρίου τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἶναι ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμος τῆς καθ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀρχικῆς διαδίκου Μ. θυγατρὸς Δ. Α., νομιμοποιεῖται οὗτος εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, διὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὁποίας προσάγεται πιστοποίησις τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Πειραιῶς περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγχειρίσεως δηλώσεως φόρου κληρονομίας διὰ τὴν ἐπίδικον ἀπαίτησιν. Συνεπῶς εἶναι ἐξεταστέα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως, ἀπορριπτέα δὲ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑποστηριζόμενα.

Κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α χορηγουμένης «βασικῆς» συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἀποτελεῖται ἐκ ποσοῦ ἴσου πρὸς 80 ο|ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς περὶ ἧς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 25 § 1 ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, σὺν 10 ο|ο ἐπὶ τῆς τυχὸν διαφορᾶς τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως 1 καὶ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος, κατὰ τὸ ἐν ἄρθρῳ 37 ὁριζόμενα, ὑπολογίζεται δὲ ἡ «βασικὴ» σύνταξις πολλαπλασιαζομένου τοῦ ποσοῦ τούτου ἐπὶ 25, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 10 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐν περιπτώσει ἀπολύτου ἀναπηρίας τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένων «βασικῶν» συντάξεων προσαυξάνεται κατὰ 50 ο|ο. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ β.δ τῆς 21|25.8.1955 (ἐκδοθὲν συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 29 § 9 ἐδ. α' τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, ὡς ἐτροποποιήθη, ἀφ' ἧς ἰσχυσε, διὰ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698|1953), αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α παρεχόμεναι συντάξεις αὐξάνονται ἀπὸ 1ης Μαΐου 1955 κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ διακρίσεις κατὰ 15 ο|ο ἢ 11 ο|ο, ὑπολογίζονται δὲ αἱ αὐξήσεις ἐπὶ τῶν «βασικῶν» συντάξεων, ὡς αὗται προσηυξήθησαν δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 62280 1952, 49557|1953 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀπὸ 28 4 1954 β.δ., συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, ἐφ' ὅσον ὅμως αἱ συντάξεις αὗται εἶναι μικρότεραι τῶν ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡ αὔξησις ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ κατωτάτου ὁρίου.

Ἐν ὄψει τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 62280|1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ὁρίζεται καὶ αὐξάνομεν ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1951 τὰς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένας συντάξεις εἰς τοὺς πάσης φύσεως συνταξιούχους του κατὰ ποσοστὸν 30 ο|ο καὶ καθορίζομεν ὡς κατώτατα ὅρια καταβλητέων ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α συντάξεων ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας εἰς δραχμὰς 400 διὰ τοὺς συνταξιούχους λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος καὶ εἰς δραχμὰς 300 διὰ τὰ μέλη οἰκογενείας», προκύπτει, ὅτι διὰ τοῦ ὡς ἄνω κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἐκδοθέντος β. δ]τος ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑιοθετήθη καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62280 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως γενομένη προσαύξησις κατὰ 30 ο|ο ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1951 τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένων συντάξεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀνεγνωρίσθη τὸ δι' αὐτῆς καθιερωθὲν κατώτατον ὅριον συντάξεως. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ διὰ τῆς μνησθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προσαύξησις κατὰ 30 ο|ο λογίζεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 προσδιοριστέας «βασικῆς» συντάξεως, μόνον δὲ ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ οὕτω προσαυξανομένη σύνταξις εἶναι μικροτέρα τῶν 400 δραχμῶν καταβάλλεται τὸ ποσὸν τοῦτο, ὡς κατώτατον ὅριον συντάξεως. Ἡ ἄποψις ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καθωρίσθη «βασικὴ» κατωτάτη σύνταξις τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 400, ἐφ' οὗ δέον νὰ γίνῃ περαιτέρω ὁ ὑπολογισμὸς τῶν κατὰ νόμον προσαυξήσεων, θὰ εἰσῆγε νέον τρόπον προσδιορισμοῦ τῆς παρεχομένης συντάξεως διὰ καταρ-

γήσεως τοῦ διά τοῦ νόμου καθωρισμένου τρόπου προσδιορισμοῦ αὐτῆς, δστις δέν ἠδύνατο νά γίνῃ διά τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐσκοπήθη μόνον ἡ κατά ποσόν αὔξησις τῶν συντάξεων. Συνεπῶς ἡ κατά 50]ο αὔξησις ἐν περιπτώσει ἀπολύτου ἀναπηρίας θά ὑπολογισθῇ ἐπί τῆς κατά τό ἄρθρον 29 § 1 τοῦ νόμου 1846]1951 βασικῆς τοιαύτης, οὐχί δέ ἐπί τῶν καθορισθέντων κατωτάτων ὁρίων καταβλητέας συντάξεως. Ἐπιχείρημα ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου ν.δ. 4104]1960 δέν συνάγεται ὑπέρ τῆς ἀντιθέτου ἀπόψεως, ἀφοῦ καί διά τοῦ νόμου τούτου διατηρεῖται ἡ αὐτή ἀρχή τῆς διακρίσεως τῆς «βασικῆς» συντάξεως ἀπό τῶν κατωτάτων ὁρίων τῆς καταβλητέας τοιαύτης (ἄρθρον 6 §§ 1 καί 3). Οὕτω δέ ἀποφηναμένη καί ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καταστᾶσα τελεσίδικος διά τῆς ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος παραιτήσεως ἀπό τοῦ δικαιώματος ἀσκήσεως κατ' αὐτῆς ἐφέσεως, καί ἀπορρίψασα τήν ἀγωγήν τῆς ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος κληρονομηθείσης, δι' ἧς καθ' ἃ δέχεται, αἰτεῖται ἡ καταβολή λόγῳ ἀποζημιώσεως τῆς διαφορᾶς τῆς καταβληθείσης αὐτῇ συντάξεως διά τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς κατά 50α]ο προσαυξήσεως δι' ἀπόλυτον ἀναπηρίαν ἐπί τῆς βασικῆς συντάξεως ἀπό τῆς καταβλητέας αὐτῇ τοιαύτης διά τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ὡς ἀνωπροσαυξήσεως ἐπί τῶν κατωτάτων ὁρίων τῆς καταβλητίας συντάξεως, ὀρθῶς τάς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε, δι ὁ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἐναντίου μοναδικός λόγος ἀναιρέσεως (*).

Κατά τά ἄρθρα 833 § 1 καί 210 τῆς Πολ. Δικονομίας τῷ ἀναιρεσείοντι εἶναι ἐπιβλητέα ἡ δικαστική δαπάνη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, μειουμένη κατά τό ἄρθρον 22 τοῦ ν. 3693]1957 ὡς πρός τήν ἀμοιβήν τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου (*).

§ 2. Προκαταβολή καταβλητέων εἰς τό Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰσφορῶν δι' οἰκοδομικάς ἐργασίας καί οἰκοδομαί ἀναπήρων

Ἀπαλλαγή ἀδειῶν δι' ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς ὑπό ἀναπήρων καί θυμάτων πολέμου ἀπό παντός φόρου ἤ καί τέλους ἤ κρατήσεως ἤ εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων ἤ οἱωνδήποτε τρίτων. — Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 Νόμου 3718]1957. — Προκαταβολή ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν διά τήν ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, μή ἀπαλλασσομένων τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἀναπήρων.

Ἀρείου Πάγου 658]1962. Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Σ. Μαυρομιχάλης**

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Ἀθ. Γεωργίου**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Κωνσταντινίδης, Πρόεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ι. Σταμούλης, Σ. Μαθιουδάκης

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3718]1957 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ ν.δ. 2936]1954», ὁρίζοντος ὅτι «αἱ ἐκδιδόμεναι ἄδειαι διά τήν ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς ὑπό ἀναπήρων καί θυμάτων πολέμου ἐπί οἰκοπέδου παραχωρηθέντος ὑπό τοῦ Δημοσίου ἐξ ἀπαλλοτριώσεως ἤ ἐπί ἰδιοκτήτου τοιούτου ἀπαλλάσσονται ἀπό παντός ἀνεξαρτήτως φόρου ἤ καί τέλους ἤ κρατήσεως ἤ εἰσφορᾶς ἐν γένει ὑπέρ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων ἤ οἱωνδήποτε τρίτων», καί τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ, καθ' ἣν «διά τοῦ ἄρθρου 6 καθορίζεται, ὅτι οἱ κατά τόν παρόντα νόμον δικαιοῦχοι ἀπολαμβάνουσιν ἐφ' ἅπαξ γενικῶς ἀτελείας κατά τήν ἔκδοσιν τῆς οἰκοδομικῆς ἀδείας», σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ δι' αὐτῆς θεσπιζομένη ἀπαλλαγή ἀναφέρεται εἰς φόρους, τέλη ἤ εἰσφοράς ὑπέρ τρίτων, ἐφ' ὅσον καταβάλλονται διά τήν ἔκδοσιν τῆς ἀδείας οἰκοδομῆς. Ἐξ ἄλλου κατά τό ἄρθρον 5 τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 75833]1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐγκριθέντος καί βάσει τῶν ἄρθρων 2, 8, 16 καί 26 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ἄρθρου 40 τοῦ νόμου 2698]1953 καί ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3710]1957 ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ περί τρόπου ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικάς ἤ τεχνικάς ἐν γένει ἐργασίας, προκειμένου περί οἰκοδομικῶν ἐν γένει ἐργασιῶν ὁ κύριος τοῦ ἔργου, ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ ἐκτέλεσις γίνεται ὑπ' αὐτοῦ ἤ δι' ἐργολάβου, «προκαταβάλλει» εἰς τό ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. ποσοστόν τῶν κατά τό ἄρθρον 4 καταβλητέων διά τήν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαγομένων ἀσχολουμένων εἰς τό ἔργον ἐργατῶν οἰκοδόμων εἰσφορῶν, ἐφεξῆς δέ κατά τήν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τάς κατά νόμον ὀφειλομένας εἰσφοράς, ὑπολογιζομένας ἐπί τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, περαιτέρω δέ ὁρίζεται ἐν μέν τῷ ἄρθρῳ ὁ ὁ τρόπος συμπληρώσεως τῶν εἰσφορῶν καί ἐπιστροφῆς τῶν τυχόν ἐπί πλέον καταβληθεισῶν, ἐν δέ τῷ ἄρθρῳ 7 ὅτι διά τήν παρά τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς κατά τήν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν χορήγησιν ἀδείας οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, ὅταν ἀπαιτῆται κατά νόμον τοιαύτη, ἀπαραίτητος προϋπόθεσις εἶναι ἡ προηγουμένη προσκόμισις βεβαιώσεως τοῦ Ι.Κ.Α. περί καταβολῆς τῆς κατά τό ἄρθρον 5 προκαταβολῆς. Κατά τήν σαφῆ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων ἔννοιαν ἡ τοιαύτη προκαταβολή, ἀποτελοῦσα οἱονεί διασφαλιστικόν μέτρον περί τῆς ὑπό τοῦ κυρίου τοῦ ἔργου καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν, αἵτινες θά ὀφείλωνται ἐκ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι κατά τήν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἀπασχολήσεως τῶν ἐργατῶν οἰκοδόμων καί μή ἀπαιτουμένη μόνον διά τήν ἔκδοσιν τῆς ἀδείας οἰκοδομῆς, δέν ἐμπίπτει εἰς τάς περί ὧν προβλέπει ἡ μνησθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3718]1957 κρατήσεις, φόρους, τέλη εἰσφοράς, ἀλλ' οὐδέ συνάγεται ἐκ τῆς τοιαύτης διατάξεως βούλησις τοῦ νομοθέτου περί ἀπαλλαγῆς τῶν ἀναπήρων ἀπό τῶν εἰς τό Ι.Κ.Α. καταβλητέων εἰσφορῶν, ἄνευ τῆς καταβολῆς τῶν ὁποίων δέν δύναται νά ὑπάρξῃ ἀσφάλισις τῶν ἐργατῶν οἰκοδόμων κατά τόν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεώς των. Ἀντιθέτως πρός ταῦτα ἀποφηναμένου τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν καί δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπικυρῶσαν τήν πρωτόδικον ἀπόφα-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2922]1957 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

σιν, δι' ἣς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀναπήρου περὶ ἀποδόσεως τῶν εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον καταβληθεισῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς εἰσφορῶν ὑπὲρ τῶν εἰς αὐτὴν ἀπασχοληθέντων ἐργατῶν οἰκοδόμων, ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθεισῶν, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις, δι' ὃ καὶ εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ τὸν περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμφθέντα εἰς τὴν Ὁλομέλειαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 279]1962 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 3 τῆς Πολιτ. Δικονομίας (ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957), ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν παραπεμφθέντα εἰς τὴν Ὁλομέλειαν λόγον ἀναιρέσεως, δέον νὰ ἀναπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα.

Ἐν ὄψει τῶν ἐκτεθέντων εὔλογον εἶχον οἱ διάδικοι ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς προκειμένης δίκης, ὅθεν εἶναι ἐν ὅλῳ συμψηφιστέα ἡ δικαστικὴ δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βημάτων, ὡς καὶ τῆς προκειμένης συζητήσεως (*).

§ 3. Ἀναστολὴ καταβολῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐκ τῆς ἀσκήσεως αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος ἢ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας

Ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρου 29 § 7 Α.Ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Ἀναγκαῖον, κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς καὶ τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου ἀρχάς, ὅπως ἡ σχετικὴ ἑκάστοτε ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τυγχάνῃ εἰδικῶς καὶ πλήρως ἠτιολογημένη, ἵνα καθίσταται ἐφικτὸς ὁ ἔλεγχος τῆς νομιμότητος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2416]1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*
Δικηγόρος ὁ κ. *Α. Λέκκας*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Κ. Μ., συνταξιούχου τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2440]1960 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι τούτῳ Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς κατελογίσθη τελικῶς εἰς βάρος αὐτοῦ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 10.302, ἀντιστοιχοῦν εἰς καταβληθείσας αὐτῷ συντάξεις ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1957 μέχρι 31ης Ἰουλίου 1958, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα συνέτρεχε περίπτωσις ἀναστολῆς τῆς καταβολῆς αὐτῶν, διότι οὗτος παρεῖχεν ἐξηρτημένην ἐργασίαν πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας, ἐξ οὗ ἐλάμβανεν ἀποδοχὰς ὑπερβαινούσας τὸ διπλάσιον τῆς συντάξεώς του.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 7 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ἄρθρον 8 § 1 ν.δ. 3083]1954), κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται α) . . . β) . . . γ) ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα, ἐξ οὗ ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ διπλασίου τῆς συντάξεώς του ἢ παρέχῃ ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀπολαμβάνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ διπλασίου τῆς συντάξεως».

Προκειμένης ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ταύτης, συνεπαγομένης κατ' ἀρχὴν δυσμενεῖς συνεπείας διὰ τὸν ἠσφαλισμένον, ἀπαιτεῖται, κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς καὶ τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου ἀρχάς, ὅπως ἡ σχετικὴ ἑκάστοτε ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τυγχάνῃ εἰδικῶς καὶ πλήρως ἠτιολογημένη ὡς πρὸς τὰ συγκεκριμένα δεδομένα καὶ στοιχεῖα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων προκύπτει εἴτε ἡ ἄσκησις αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος, εἴτε ἡ παροχὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας, τοῦτο δέ ἵνα καθίσταται ἐφικτὸς ὁ ἔλεγχος νομιμότητος. Τοιαύτην ὅμως πλήρη αἰτιολογίαν, ὡς πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος παρὰ τῷ Ε.Ι.Ρ. κατὰ τὸ ἐν προκειμένῳ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα, δὲν φέρει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις. Εἶναι, συνεπῶς, ἀκυρωτέα ὡς ἀνεπαρκῶς ἠτιολογημένη, κατὰ τὸν προβαλλόμενον βάσιμον σχετικὸν λόγον (*).

§ 4. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων

Στέρησις διὰ βίου συντάξεως, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν δηλωσάντων ὅτι παύουσι τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν καὶ λαβόντων τοιαύτην, μετὰ ταῦτα δὲ ἀσκούντων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν διὰ συνεχῶν ἢ μεμονωμένων πράξεων.—Ἀνίσχυρος ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 13 § 5 τοῦ Β.Δ. 4]13]1940 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ Α.Ν. 2326]1940 περὶ Ταμείου Συντάξεων Μη-

(*) Ἀνῃρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5775]1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

(*) Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ Σ.Ε. 1855]1961, ΕΕΔ 20, 1500 καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 1499 ἑπ., γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 559]1963, ΕΕΔ 21, 1063.

χανικῶν κλπ., ὡς μὴ στηριζομένη εἰς εἰδικὴν ἐξουσιοδότησιν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2417|1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Παρασκευᾶς, Μ. Μπαμπάκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Ν.Β. ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 988.1909|17.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεστερήθη οὗτος ὁριστικῶς τῆς παρὰ τοῦ Ταμείου τούτου παρεχομένης αὐτῷ συντάξεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἀπεδέχθη, καθ' ὃν χρόνον ἦτο συνταξιοῦχος, ἐμμίσθων ἀπασχόλησιν, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, καὶ δὲν προέβη εἰς σχετικὴν δήλωσιν, παρὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις, πρὸς τὸ Ταμεῖον, ἵνα διακοπῇ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ συνταξιοδότησίς του.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 § 5 τοῦ β. δ|τος τῆς 4.12.1940 «περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ἀ.ν. 2326|1940 περὶ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν κλπ.», ἥτις ὁρίζει, ὅτι «στερεῖται διὰ βίου τῆς συντάξεως», μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ «οἱ δηλώσαντες ὅτι παύουσι τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν καὶ λαβόντες τοιαύτην, μετὰ ταῦτα δὲ ἀσκοῦντες ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὸ ἐπάγγελμα αὐτῶν διὰ συνεχῶν ἢ μεμονωμένων πράξεων». Ἡ ὑπὸ τῆς διατάξεως ὅμως ταύτης θεσπιζομένη ἐξαιρετικὴ, ὑπὸ τὸ πρίσμα τῶν γενικῶν ἀσφαλιστικῶν ἀρχῶν, συνέπεια τῆς ὁριστικῆς στερήσεως συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἐν περιπτώσει μὴ δηλώσεως παρὰ τοῦ συνταξιοδοτουμένου περὶ τῆς «ἀμέσου ἢ ἐμμέσου» ἐπαναλήψεως τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἦτο διὰ λόγου, ὅστις, κατ' ἀρχήν, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος β. δ|τος, ἐπάγεται ἁπλῆν «διακοπήν» τῆς συνταξιοδοτήσεως, ἐὰν εἶναι νόμιμος, διότι δὲν στηρίζεται εἰς εἰδικὴν ἐξουσιοδότησιν, ὡς ἐπιβάλλετο ἐκ τοῦ ὡς ἄνω χαρακτῆρος αὐτῆς. Καὶ ὁρίζεται μὲν «εἰς τὴν ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ αὐτοῦ β. δ|τος ἀναφερομένην ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 2326|1940 «περὶ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν κλπ.» ὅτι διὰ β. δ|τος, ἐφ' ἅπαξ ἐκδοθησομένου κανονισθήσονται, σὺν ἄλλοις, αἱ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς «χορηγοῦνται, μειοῦνται, ἢ διακόπτονται αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου χορηγούμεναι παροχαί», προφανῶς ὅμως ὡς «διακοπή», κατὰ τὴν ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῆς διατάξεως ταύτης, νοεῖται ἡ ἀναστολὴ τῆς κατοχυρωθείσης συντάξεως, ἐπὶ τῇ συνδρομῇ νομίμου προϋποθέσεως, ὑφ' ἣν ἄλλωστε ἔννοιαν προβλέπει περὶ αὐτῆς τὸ σχετικὸν ἄρθρον 14 τοῦ μνησθέντος β. δ|τος τῆς 4.12.1940, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ «διὰ βίου» στέρησις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνισχύρου διατάξεως, τυγχάνει τῷ λόγῳ τούτῳ ἀκυρωτέα.

§ 5. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς

Συνυπολογισμὸς εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως καὶ προϋπηρεσίας ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. — Θεμελίωσις τοῦ αἰτήματος ἐπὶ τῶν περὶ μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Α.Ν. 1846|1951. — Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 50 Νόμου 3170|1955 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου».

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1626|1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Δ. Χούπης

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις 1) τῆς ἀπὸ 15 Μαΐου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, ὑπαλλήλου τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ, περὶ ἀναγνωρίσεως ὡρισμένης προϋπηρεσίας του, καθ' ἣν ἦτο ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ναυτικῷ Ἀπομαχικῷ Ταμείῳ, καὶ 2) τῆς ἀπὸ 19 Ἰουνίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἀπενεμήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα, ἀπολυθέντα τῆς ὑπηρεσίας, μηνιαία σύνταξις, ἄνευ συνυπολογισμοῦ καὶ τοῦ ὡς ἄνω χρόνου ἀσφαλίσεώς του παρὰ τῷ Ν.Α.Τ.

Τὸ αἴτημα τοῦτο περὶ συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ ἀνωτέρω Ταμείῳ χρόνον καὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν διετέλεσεν ὁ προσφεύγων ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ναυτικῷ Ἀπομαχικῷ Ταμείῳ, θεμελιοῦται ἐπὶ τῶν περὶ μεταβολῆς τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἀπερρίφθη διὰ τῶν προσβαλλομένων πράξεων, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον ἀρνεῖται ρητῶς νὰ ἀποδώσῃ τὰς ὑπὸ ὡρισμένων ἠσφαλισμένων καταβληθείσας αὐτῷ εἰσφορὰς, ἐφ' ὅσον αὗται ἀνάγονται εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς 11ης Νοεμβρίου 1944, τοῦθ' ὅπερ, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐκδόντος τὰς προσβαλλομένας ἀποφάσεις Ταμείου, ἀποτελεῖ, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ νόμου 3170|1955 ὁριζόμενα, ἀπαραίτητον νόμιμον προϋπόθεσιν διὰ τὸν ὡς ἄνω συνυπολογισμόν.

Ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ νόμου 3170 τοῦ 1955 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπο-

μαχικοῦ Ταμείου, ὁρίζεται, ὅτι «1. Ἡμέραι ἐργασίας, πραγματοποιηθεῖσαι ὑπὸ ἠσφαλισμένου ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως πρὸ ἢ μετὰ τὴν ὑπαγωγήν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ν.Α.Τ., δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τόσον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν παροχῆς παρὰ τοῦ Ν.Α.Τ., ὅσον καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς παροχῆς, ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος, βάσει τῆς διεπούσης τὸ Ν.Α.Τ. νομοθεσίας, δικαιοῦται τοιαύτης. 2. Ἐὰν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1961... τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ἕτερος ἀσφαλιστικὸς φορεὺς ἀναγνωρίσῃ καὶ πληρώσῃ παροχὴν τινα εἰς ἠσφαλισμένον παρ' αὐτῷ, ὅστις προηγουμένως ἦτο ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ν.Α.Τ., τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸν ἐπιβαρυνθέντα νέον ἀσφαλιστικὸν φορέα τὰς παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου καταβληθείσας ὑπὲρ τοῦ Ν.Α.Τ. εἰσφορὰς ἐντόκως πρὸς 5 ο|ο ἐτησίως, τροποποιουμένων ἀναλόγως κατὰ τοῦτο τῶν διατάξεων τοῦ ἀνωτέρω μνημονευομένου ἀναγκαστικοῦ νόμου.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐξαιρεῖται μὲν τὸ Ν.Α.Τ. κατὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀ. ν. 1846|1951 ὑποχρεώσεως συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν ἐν ἀσφαλίσει παρ' αὐτῷ διανυθέντα χρόνον καὶ τοῦ εἰς ἄλλους Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς διανυθέντος τοιούτου, συγχρόνως ὅμως καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ νόμου περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων θεσπιζομένη ἀρχὴ τῆς διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως βασίζεται ἐπὶ τοῦ αὐτομάτου μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀσφαλιστικῶν φορέων συμψηφισμοῦ τῶν ἀτομικῶν λογαριασμῶν τῶν ἠσφαλισμένων, ὑποχρεοῦται τὸ Ν.Α.Τ., ὅπως εἰς περιπτώσεις συνυπολογισμοῦ ὑπὸ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν τῆς παρ' αὐτῷ διανυθείσης ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας, ἀποδίδῃ ἑκάστοτε εἰς τὸν τελευταῖον ἀσφαλιστικὸν φορέα, ὅστις βαρύνεται διὰ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου, ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν καταβληθεισῶν εἰς αὐτό, ἤτοι τὸ Ν.Α.Τ., ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐντόκως. Ἐκ τούτου ὅμως οὐδόλως παρέπεται, ὅτι διὰ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως πρὸς συνυπολογισμὸν τῆς παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. διανυθείσης ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας τίθεται ὡς ἀπαραίτητος νόμιμος προϋπόθεσις ἡ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου ἀπόδοσις εἰς τὸν τελευταῖον ἀσφαλιστικὸν φορέα τῶν παρὰ τοῦ Ν.Α.Τ. εἰσπραχθεισῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι πρὸ τῆς τακτοποιήσεως τοῦ θέματος τούτου ἀποκλείεται νόμῳ ὁ ἀνωτέρω συνυπολογισμὸς τῆς παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. προϋπηρεσίας. Τοῦτο δὲ διότι ἡ ὑποχρέωσις αὕτη τοῦ τελευταίου ἀσφαλιστικοῦ φορέως θεσπίζεται ὑπὸ τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ νόμου περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἄνευ ὅρων, ἁπλῶς δὲ διὰ τῆς παρατιθεμένης ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ περὶ Ν.Α.Τ. νόμου καὶ διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους θεσπίζεται ὑποχρέωσις τοῦ Ταμείου τούτου καὶ ἀντίστοιχος ἀξίωσις τοῦ συνταξιοδοτοῦντος Ὀργανισμοῦ πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ν.Α.Τ. εἰσπραχθεισῶν εἰσφορῶν, ὅπερ εἶναι θέμα, τὸ ὁποῖον ἀνακύπτει μετὰ τὸν ὡς εἴρηται συνυπολογισμὸν καὶ ὡς συνέπεια τούτου, ἀφορῶν εἰς τὰς μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν σχέσεις, οὐδόλως δυνάμενον νὰ παρακωλύσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὡς εἴρηται βασικῆς διατόξεως τοῦ νόμου περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐπὶ τῇ ἀντιθέτῳ πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐκδοχῇ ἀπόκρουσις κατ' ἀρχὴν τοῦ ὡς εἴρηται αἰτήματος τοῦ προσφεύγοντος διὰ τῶν προσβαλλομένων πράξεων καὶ ἄνευ περαιτέρω ἐρεύνης, ἐὰν πράγματι εἶχεν ὁ αἰτῶν τὸν ὡς εἴρηται χρόνον ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Ν.Α.Τ., δὲν ἐγίνετο νομίμως, τῷ λόγῳ δὲ τούτῳ αἱ πράξεις αὗται τυγχάνουσιν ἀκυρωτέαι, ὡς μὴ νομίμως ἠτιολογημέναι, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον

Κρίσις τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπονομῆς συντάξεως τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου ὅτι ἡ ἐξιφάνισις ἐν πλῷ ἠσφαλισμένου, ὑπηρετοῦντος ὡς ναύτου ἐπὶ πλοίου ὑπὸ ξένην σημαίαν, συμβεβλημένου ὅμως μετὰ τοῦ Ν.Α.Τ., δὲν ὀφείλετο εἰς τυχαῖον γεγονός, ἀλλ' ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας.— Ἀκύρωσις ἀποφάσεως αὐτῆς, μὴ προβάσης, ὡς ἔδει, εἰς περαιτέρω ἔρευναν περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα προεκάλεσαν τὴν τοιαύτην ψυχικὴν κατάστασιν καὶ εἰδικώτερον ἂν αὕτη ἦτο ἀπότοκος τῶν συνθηκῶν ἐργασίας τούτου, ὑπηρετοῦντος ἐπὶ πλοίου ἐκτελοῦντος μακρούς καὶ συνεχεῖς πλόας, ἐξ ἧς ἐρεύνης θὰ ἐπηρεάζετο ἐνδεχομένως ἡ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν ὡς ἐμπιπτόντων ἢ μὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀτυχήματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1638|1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Παρασκευᾶς, Ι. Λυκούρης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 47|21.7.1961 ἀποφάσεως τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπονομῆς συντάξεων τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς προσφευγούσης ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ θανάτου, συνεπείᾳ ἀτυχήματος, τοῦ παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ταμείῳ ἠσφαλισμένου συζύγου της.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ θανάτου τοῦ ἀνωτέρω ἠσφαλισμένου ὡς ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα, ἀποτελῶν ἐν προκειμένῳ προϋπόθεσιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 29 § 3 ἐδ. γ' τοῦ νόμου 3170|1955 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου», διὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ αἰτήματος τῆς προσφευγούσης, δεδομένου ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἠσφαλισμένος δὲν εἶχε συμπληρώσει μέχρι τοῦ θανάτου του τὸν κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπόμενον χρόνον ἐν ἀσφαλίσει διὰ τὴν ἀ-

πονομήν συντάξεως εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἀπεκρούσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθόσον δὲν ἀπεδείχθη, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἐκδούσης ταύτην Ἐπιτροπῆς, ὅτι ἡ περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 25ης πρὸς 26ην Σεπτεμβρίου 1957 ἐξαφάνισις ἐν πλῷ τοῦ ἡσφαλισμένου τούτου, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦντος ὡς ναύτου ἐπὶ πλοίου ὑπὸ ξένην σημαίαν, συμβεβλημένου ὅμως μετὰ τοῦ Ν.Α.Τ., ὠφείλετο εἰς τυχαῖον γεγονός, ἀλλὰ ὅτι πιθανολογεῖται τοὐναντίον σφοδρὰ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας. Καθ' ἃ δὲ προκύπτει ἐκ τῶν εἰδικωτέρων αἰτιολογιῶν τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως, ἡ τοιαύτη κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἡ παρ' αὐτῆς υἱοθέτησις τῆς περὶ αὐτοκτονίας τοῦ ἐν λόγῳ ἡσφαλισμένου ἐκδοχῆς ἐβασίσθη κυρίως ἐπὶ τῆς διαπιστώσεως ὅτι οὗτος ὡδηγήθη εἰς τὸ διάβημα τοῦτο ὡς πάσχων ἐκ μελαγχολίας. Ἀλλ' ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη δὲν προέβη ὡς ὤφειλεν, εἰς περαιτέρω ἐρεύνην περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα προεκάλεσαν τὴν τοιαύτην ψυχικὴν κατάστασιν παρὰ τῷ εἰρημένῳ, καὶ εἰδικώτερον ἂν αὕτη ἦτο ἀπότοκος τῶν συνθηκῶν ἐργασίας ταύτου, ὑπηρετοῦντος ἐπὶ πλοίου, ἐκτελοῦντος μακρὰς καὶ συνεχεῖς πλόας, ἐξ ἧς ἐρεύνης θὰ ἐπηρεάζετο ἐνδεχομένως ἡ κρίσις τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἀνωτέρω περιστατικῶν ὡς ἐμπιπτόντων ἢ μὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀτυχήματος. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρίσταται οὐχὶ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη καὶ ἀκυρωτέα ταύτῃ τῷ λόγῳ ἀποβαίνει κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα.

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν

Παροχὴ συντάξεως εἰς αὐτοκινητιστὰς λόγῳ ἀναπηρίας.—Στήριξις τῆς κρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου εἰς τὰ ἀρμόδια ὑγειονομικὰ ὄργανα αὐτοῦ, ἀναγκαίας οὔσης τῆς εἰδικῆς αἰτιολογίας τῶν ἀποφάσεών του.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1545|1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μανωλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Μαυρομάτης, Κ. Ζάχος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν, ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἡσφαλισμένος παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Αὐτοκινητιστῶν, ζητεῖ τὴν ἀκύρωσιν παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως τῆς ὑπ' ἀριθ. 406|10.3.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ταύτου ὡς ἀνω Ταμείου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις αὐτοῦ περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ταμείου ἐκρίθη οὗτος ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ π. δ|γματος τῆς 6ης Ἀπριλίου 1935 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν διεπουσῶν τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν» ὁρίζεται, ὅτι τὸ Ταμεῖον ὑποχρεοῦται εἰς τὴν παροχὴν συντάξεως ἀναπηρίας εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἡσφαλισμένος δὲν δύναται λόγῳ παθήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς διαρκῶς ἢ ἐπὶ τρεῖς τοὐλάχιστον μῆνας νὰ ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ π. δ|γματος 3|14 Μαΐου 1935 «περὶ διαδικασίας παροχῆς συντάξεως εἰς αὐτοκινητιστάς», ἡ Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται διὰ τὴν ἱκανότητα ἢ οὐ πρὸς ἐργασίαν τοῦ ἡσφαλισμένου, προσδιορίζουσα τὴν φύσιν, τὰ αἴτια τῆς ἀναπηρίας καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐπαθεν οὗτος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου ὁ αἰτῶν, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων, ἐζήτησε δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸ ὡς ἄνω Ταμεῖον, ὅπως τῷ χορηγηθῇ σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας, ὡς πάσχων ἐκ φυματιώσεως καὶ ὡς στερηθεὶς τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀδείας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 205727|1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑγειονομικοῦ ὀργάνου ὅτι τυγχάνει ἀνίκανος λόγῳ πνευμονικῆς ἐν ἐνεργείᾳ φυματιώσεως. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπικαλούμενον τὰς ὑπ' ἀριθ. 2439|1956 καὶ 2|8 Ἰανουαρίου 1957 γνωμοδοτήσεις τῆς ἰδίας τοῦ Πρωτοβαθμίου καὶ Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, καθ' ἃς ὁ αἰτῶν τυγχάνει ἱκανὸς πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, ἀπέρριψε τὸ ὡς ἄνω αἴτημα αὐτοῦ περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας. Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν τυγχάνει ἐπαρκής, διότι ναὶ μὲν, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων (Ὁλομελείας 1712|1950), τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ τὴν κρίσιν του περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ αἰτοῦντος πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του εἰ μὴ εἰς τὰ ἁρμόδια ὑγειονομικὰ ὄργανα τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ ταύτου Ὀργανισμοῦ, ἀλλά, δεδομένου ὅτι, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ὁ αἰτῶν δὲν δύναται λόγῳ νομικῆς ἀδυναμίας νὰ ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμα, δι' ὃ τυγχάνει ἀσφαλιστέος εἰς τὸ ἐν λόγῳ Ταμεῖον, κατὰ δὲ τὴν ὡς εἴρηται διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ π. δ|τος τῆς 6ης Ἀπριλίου 1935 ὁ ἡσφαλισμένος, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου λόγῳ παθήσεως, δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, συντρεχουσῶν καὶ ὡρισμένων χρονικῶν προϋποθέσεων, θὰ ἔδει ἡ ἀπορριπτικὴ περὶ παροχῆς συντάξεως ὡς ἄνω κρίσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ἐρείδεται ἐπὶ ὑγειονομικῶν γνωμοδοτήσεων, αἵτινες δι' εἰδικῶς ἠτιολογημένων σκέψεων νὰ ἔκριναν ὡς πεπλανημένας τὰς ἀντιθέτους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος γνωμοδοτήσεις τῶν ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων. Οὕτω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μὴ ἐρειδομένη ἐπὶ γνωμοδοτήσεων τῶν ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ταμείου, διατετυπωμένων ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν, ἐλλιπῶς ἠτιολογημένη παρίσταται καὶ ἀκυρωτέα τυγχάνει κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας): Εάν οι επί ημερομισθίω αμειβόμενοι μισθωτοί, οι απασχολούμενοι παρ' οιωδήποτε εργοδότη επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου, κατά το χρονικόν διάστημα από 27ης Απριλίου έως 3ης Μαΐου, α) απουσιάσουν αυθαιρέτως εκ της εργασίας των άνευ άδειας του εργοδότου των, β) τύχουν άδειας άνευ αποδοχών (Νόμος 2081]1952, άρθ. 52 Διεθνής Σύμβασις περί κανονικών αδειών), γ) τελούν εν ασθενείᾳ, δικαιούνται του ημερομισθίου των κατά την υπό των διατάξεων του Νόμου 3239]1955 προβλεπομένην εξαιρέσιμον εορτήν της 1ης Μαΐου.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 919]1962

Προεδρεύων ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Δ. Λιακατᾶς*

Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Ε. Σαμαλέας, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοί Σύμβουλοι, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδρος.

Επί του πρόσθεν ερωτήματος το Νομικόν Συμβούλιον εγνωμοδότησεν ως ακολούθως:

Εν άρθρω 2 του νόμου 3755]1957 «περί αυξήσεως κλπ.» ορίζεται (§ 1) ότι «μισθωτοί, απασχολούμενοι κατά τας Κυριακάς και τας κατωτέρω αναφερομένας εορτάς, δικαιούνται της υπό των υπ' αριθ. 8900]1946 και 25825]1951 αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας προβλεπομένης προσαυξήσεως εξ 75ο]ο κατά τα υπό των εν λόγω αποφάσεων, ως αύται ισχύουσι σήμερον, οριζόμενα». Παρ. 2 «Ως εξαιρέσιμοι εορταί, καθ' ας παρέχεται κατά τα ανωτέρω προσαύξησις, νοούνται α) η της Γεννήσεως του Χριστού, β) η της 25 Μαρτίου, γ) η της Δευτέρας του Πάσχα, δ) η της 1ης Μαΐου και ε) η της 28 Οκτωβρίου. Εκ τούτων κατά την 1ην Μαΐου και 28 Οκτωβρίου η απασχόλησις των μισθωτών απόκειται εις την διακριτικήν εξουσίαν του εργοδότου». Παρ. 3 «Εις τους επί ημερομισθίω αμειβομένους μισθωτούς, τους μη απασχοληθέντας εκ λόγων μη οφειλομένων εις ταύτους κατά τας εν παραγράφω 3 ημέρας, καταβάλλεται δι' έκαστον τούτων ποσόν ίσον προς το ημερομίσθιόν των άνευ έτέρας προσαυξήσεως». Επόμενον των ανωτέρω είναι ότι εις περίπτωσιν, καθ' ην εργοδότης απησχόλησεν εις την εργασίαν αυτού κατά την ημέραν της 1ης Μαΐου ημερομισθίους εργάτας, ούτοι θά λάβωσι το ημερομίσθιον αυτών σύν τῃ προσαυξήσει 75ο]ο επ' αυτού. Αν δεν εργασθησαν μόνον το ημερομίσθιον.

Εάν όμως 1) επί ημερομισθίω αμειβόμενος εργαζόμενος απουσιάζῃ αυθαιρέτως από 27 Απριλίου μέχρι 3 Μαΐου συνεχώς εκ της εργασίας αυτού, διά την οποίαν ο εργοδότης απησχόλησεν ή ού κατά την 1ην Μαΐου ημερομισθίους εργαζομένους, ούτος προφανώς δεν δύναται να εγείρῃ αξίωσιν, ουδέ θά δικαιωθῃ να λάβῃ κατά την παράγραφον 3 του άρθρου 2 του νόμου 3755]1957 το ημερομίσθιον της ημέρας της 1ης Μαΐου, διότι ούτος δεν απησχολήθη εις την εργασίαν ούχι εκ λόγων μη οφειλομένων εις αυτόν, αλλά εις εκδηλωθείσαν προθεσιν αυτού να μη εργασθῃ συνεχώς από 27 Απριλίου μέχρι 3 Μαΐου, εις το ενδιάμεσον του οποίου κείται και ή 1 Μαΐου. 2) Εάν ο αυτός ως ανωτέρω αμειβόμενος εργαζόμενος κατά το διάστημα, εις ο περιλαμβάνεται και ή 1 Μαΐου, τελῃ εν αδείᾳ άνευ αποδοχών και αυτός δεν δύναται να εγείρῃ αξίωσιν, ουδέ θά δικαιωθῃ του ημερομισθίου της 1 Μαΐου, διότι δεν υπάγεται εις την ευεργετικήν διάταξιν της προειρημένης παραγράφου 3 του άρθρου 2 του νόμου 3755, αφού θελήσις του υπῆρξε να μη εργασθῃ παντάπασι και επομένως να μη πληρωθῃ ημερομίσθιον καθ' απάσας τας ημέρας, εις ας παρεμβάλλεται και ή 1η Μαΐου, καθ' ας θά απουσιάσῃ εκ της εργασίας του άνευ αποδοχών και θά ήτο απαράδεκτον να μη δικαιούται ημερομισθίου διά τας εργασίμους ημέρας λόγῳ απουσίας εξ ιδίας αυτού προαιρέσεως να ζητῃ να λάβῃ τοιούτον διά την εξαιρέσιμον ημέραν, και 3) εάν ο αυτός ως ανωτέρω αμειβόμενος εργαζόμενος κατά το χρονικόν διάστημα από 27 Απριλίου μέχρι 3 Μαΐου τελῃ εν ασθενείᾳ, τότε ούτος δικαιούται να λάβῃ το ημερομίσθιον της 1ης Μαΐου, μειωμένον κατά το ποσοστόν, όπερ λαμβάνει λόγῳ επιδόματος ασθενείας εκ του Ασφαλιστικού Οργανισμού, εις ον είναι ησφαλισμένος, ή εξ ού λαμβάνει τοιούτον εξ επιταγῆς νόμου, διότι ή περίπτωσις της αποχῆς εκ της εργασίας του και κατά την 1ην Μαΐου οφείλεται εις ασθένειαν, δηλαδή εις λόγον μη οφειλόμενον εις αυτόν κατά την γραμματικήν διατύπωσιν της παραγράφου 3 του άρθρου 2 του ν. 3755]1957, δστις ήθέλησε τους της τοιαύτης κατηγορίας ημερομισθίους να παραμυθήσῃ δι' ενισχύσεως μέχρις ενός ημερομισθίου.

ΙΙ. ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας): Εάν αι διατάξεις του άρθρου 6 του π.δ. της 8]14.3.1930, δι' ών παρέχεται δυνατότης επιβολῆς Κυριακῆς αναπαύσεως δι' όσα επαγγέλματα επιτρέπεται ή εργασία κατά τας Κυριακάς, εφαρμόζωνται και επί των τεχνιτῶν ζαχαροπλαστείων, περί ών δι' ειδικῆς διατάξεως (παράγρ. 2 άρθρου 15 του άνω

διατάγματος) ὁρίζεται ὅτι ἡ ἐργασία τούτου κατὰ τὴν Κυριακὴν διαρκεῖ μέχρι τῆς 1.30 μ.μ. αὐτῆς καὶ χορηγεῖται ἐπιπροσθέτως 12ωρος ἀνάπαυσις κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἢ ἀπαιτεῖται διάταξις νόμου πρὸς τοῦτο.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακοπάς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Ε. *Σαμαλέκις*, *Α. Μαλαγαρδής*, Κ. Κυριαζῆς, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Α. Ζώρας, Κ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τοῦ προεδρικοῦ διατάγματος τῆς 8|11.3.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ὡρίσθη ἐν μὲν τοῖς ἄρθροις 1 ἕως 5 αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Α' Γενικαὶ διατάξεις τί ἐστι Κυριακὴ ἀνάπαυσις διὰ τὰ καταστήματα γενικῶς καὶ πότε καὶ πῶς αὕτη ἐφαρμόζεται, εἰς δὲ τὸ ἄρθρον 6 § 2 αὐτοῦ τῶν γενικῶν τούτων διατάξεων ὡρίσθη, ὅτι 1) Διὰ διαταγμάτων, προκαλουμένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (τῶν Ἐργασίας), τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, δύναται νὰ ἐπιβάλληται Κυριακὴ ἀνάπαυσις εἰς ὅσα ἐπαγγέλματα ἐπιτρέπεται ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακάς. Περαιτέρω, ἐν τῷ αὐτῷ π. δ/τι ὑπὸ τὸν τίτλον Β' Εἰδικαὶ διατάξεις διὰ τινα ἐπαγγέλματα ἐν ἄρθρῳ 16 ὡρίσθη, ὅτι «1) Ζαχαροπλαστεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ καφενεῖα παραμένουν κλειστὰ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, κατὰ δὲ τὰς Κυριακὰς ἀνοίγουν τὸν μὲν χειμῶνα ἀπὸ 9 π. μ., τὸ δὲ θέρος ἀπὸ 8 π.μ., ἐπιτρεπομένου ὅπως διὰ τὰς προαναφερομένας ἐργασίας ἡ ἐν αὐτοῖς ἀπασχόλησις τοῦ προσωπικοῦ ἄρχεται ἡμίσειαν ὥραν πρὸ τοῦ ἀνοίγματος 2) ἐν τοῖς ζαχαροπλαστείοις ἡ ἐργασία ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις, ἐν οἷς παρασκευάζονται ἢ ψήνονται τὰ γλυκίσματα ἢ λοιπὰ εἴδη ζαχαροπλαστικῆς, διαρκεῖ μέχρι τῆς 1.30' μ.μ. τῆς Κυριακῆς. Εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν εἰς ἄνω ἐργαστηρίων χορηγεῖται ἐπιπροσθέτως 12ωρος ἀνάπαυσις κατ' ἄλλην τινὰ ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος τῆς ἀρχομένης ἀπὸ τῆς 1 μ.μ., ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ διατάγματος τῆς 27.9.1924 περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τῶν ὑπαλλήλων ξενοδοχείων κλπ.».

Κατὰ τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας, ἐξ ἧς ὁ Προεδρεύοντος *Δ. Μπαρμπάτης* καὶ τῶν Συμβούλων *Κ. Κυριαζῆ* καὶ *Χ. Κωστοπούλου*, πρὸς οὓς συνεφώνησαν καὶ οἱ Πάρεδροι *Α. Ζώρας* καὶ *Κ. Κωνσταντινίδης*, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν προαναφερθεισῶν διατάξεων προκύπτει, ὅτι ναὶ μὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ περὶ οὗ ἀνωτέρω π.δ. εἰδικῶς διὰ τὰ ζαχαροπλαστεῖα ὡρίσθη, ὅτι ἐπιτρέπεται καθ' ὡρισμένας ὥρας ἑκάστης Κυριακῆς τὸ ἄνοιγμα αὐτῶν καὶ ἡ ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις παρασκευὴς καὶ ψήσεως τῶν γλυκισμάτων ἐργασία, καταλλήλου πρὸς τοῦτο προσωπικοῦ, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς χορηγήσεως 12ώρου καθ' ἑβδομάδα εἰς ἄλλην ἡμέραν ἀναπαύσεως, ὅμως τοῦτο, δηλαδὴ ἡ ἐξαίρεσις αὕτη διὰ τὰ ζαχαροπλαστεῖα, οὐδόλως δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ, οὐδὲ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν διαταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ αὐτοῦ π. δ/γματος, καθ' ἣν καὶ κατὰ γενικὸν κανόνα ὑπάρχει δυνατότης, τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καὶ μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, νὰ ἐπιβάλληται Κυριακὴ ἀνάπαυσις εἰς ὅσα ἐπαγγέλματα ἐπιτρέπεται ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων. Τοιαύτη δὲ κειμένη διάταξις εἶναι καὶ ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 16, ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑπομένως, ὑφισταμένων τῶν προϋποθέσεων, δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἀνάπαυσις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς καὶ λοιπῶν ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς παρασκευῆς καὶ ψήσεως γλυκισμάτων τῶν ζαχαροπλαστείων.

Κατὰ τὴν γνώμην δὲ τῆς μειοψηφίας (Σύμβουλοι *Ἐμ. Σαμαλίας* καὶ *Ἀντ. Μαλαγαρδή*, πρὸς οὓς συνεφώνησε καὶ ὁ *εἰσηγητὴς* Πάρεδρος) διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ π.δ. τῆς 8|11.3.1930 καθορίζεται ἡ δυνατότης τῆς χορηγήσεως Κυριακῆς ἀναπαύσεως εἰς τὰ καταστήματα καὶ τὰ ἐπαγγέλματα ἐκεῖνα, δι' ἃ βάσει τῶν γενικῶν διατάξεων (ἄρθρα 1 - 5 τοῦ π.δ.) ἢ ἄλλων εἰδικῶν νόμων ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἐξαιρεσίμους ἡμέρας. Ἡ διάταξις αὕτη τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6, ἥτις καὶ προτάσσεται τῆς τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ π. δ/τος, δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάζῃ ταύτην, ἀφοῦ ὁ νομοθέτης, ἐν ὄψει τῆς πρώτης, καθωρίσατο εἰδικῶς διὰ τὰ ζαχαροπλαστεῖα κατ' ἀρχὴν τὸ ἀνοίγειν τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἐξαιρεσίμους ἡμέρας καὶ εἰδικώτερον καὶ ἀκολούθως νὰ ὑποχρεοῦται τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν αὐτῶν τῆς ἑψήσεως καὶ παρασκευῆς γλυκισμάτων εἰς ἐργασίαν μέχρι τῆς 1 μ.μ. καὶ τοῦτο διότι ἄνευ τοῦ προσωπικοῦ τούτου δὲν δύναται νὰ λειτουργήσῃ ζαχαροπλαστεῖον, ἀφοῦ δὲν θὰ δύναται νὰ ἐχῃ γλυκίσματα, ἅτινα, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ προφυλάξεως τῶν πελατῶν ἀπὸ δυσαρέστους συνεπείας, πρέπει νὰ εἶναι κατασκευῆς τῆς ἰδίας ἡμέρας, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὰ ὑλικά, δι' ὧν ταῦτα παρασκευάζονται, ὑπόκεινται εἰς ἐντὸς σύντομων ὡρῶν ἀλλοίωσιν.

Ἐπόμενον τῶν ἀνωτέρω ***κατὰ τὴν γνώμην τῆς μειοψηφίας***, ὅτι δὲν δύναται ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 22 τοῦ ἄρθρου 6 νὰ ἐπιβληθῇ ὁλόκληρος Κυριακὴ ἀνάπαυσις εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς κατασκευῆς καὶ ἑψήσεως γλυκισμάτων τῶν ζαχαροπλαστείων, τῆς ἐργασίας αὐτῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς ρυθμισθείσης δι' εἰδικῶν διατάξεων, μὴ δυναμένων νὰ τροποποιηθῶσιν ὑπὸ τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ π. δ/τος.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙ' ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΝ ΠΡΑΞΙΝ ΑΥΤΟΥ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 2112|1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἄρθρον 6 τοῦ β.δ. 16|18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112|1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν (ΕΕΔ 22, 68, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου (καὶ τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπηρέτου ὑπεβλήθη μηνύσεις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του (ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄρθρον 6 τοῦ β.δ. 16|18 Ἰουλίου 1920) ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος.

Αἱ διατάξεις αὐταὶ συνδυάζονται πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 3198 1955 (ΕΕΔ 22, 68) (περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὁποίου ἴδετε Α.Π. 300|1961, ΕΕΔ 20, 789).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων ἀρκεῖ νὰ ἐχώρησεν ἐλαφρότατος ἀξιόποινος πρᾶξις, ἀδιαφόρως βαθμοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, ἐνῷ ἡ ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἀξιόποινος πρᾶξις πρέπει νὰ φέρῃ χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος καὶ νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας (Ἀλ. Λιτζερόπουλος, Θέμ. ΝΒ' 461, Χ. Ἀγαλλόπουλος, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 857 ἑπ., Α.Π. 471|1954, ΕΕΔ 13, 693, Α.Π. 10|1953, ΕΕΔ 12, 189, Α.Π. 253|1955, ΕΕΔ 14, 538, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3304|1958, ΕΕΔ 17, 1290, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπά).

Πρὸς καλυτέραν κατανόησιν χρησιμεύει νὰ ὑπομνησθῇ ἡ ἱστορία τῶν διατάξεων τούτων.

Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νομοσχεδίου ὡριζε τὰ ἑξῆς: «Ὁ τε ὑπάλληλος καὶ ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ καταγγείλουν ἀποτελέσματος τὴν σύμβασιν, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, λόγῳ εὐλόγου καὶ δεδικαιολογημένης αἰτίας, καθιστώσης ἀδύνατον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, εἷον ἀξιοποίνου πράξεως, σκοπίμου παραμελήσεως καθηκόντων. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως ὑπαλλήλου δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν ὁ ἐργοδότης ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ τὴν οἰκείαν μήνυσιν».

Αἱ ὑπαλληλικαὶ ὀργανώσεις ἀντέδρασαν κατὰ τῆς τοιαύτης σχεδιασθείσης διατάξεως, καθ' ὅσον «ἀδιατάκτως ἐφρόνουν, ὅτι αἱ φράσεις «λόγῳ εὐλόγου καὶ δεδικαιολογημένης αἰτίας, σκοπίμου παραμελήσεως καθηκόντων» νὰ δίδωσιν ἀφορμὴν εἰς ἀπεράντους ἐνστασιολογίας, τὸν δὲ δικαστὴν θὰ φέρουν εἰς δύσκολον θέσιν νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ εὐλόγου ἢ μή».

Οὕτω ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112|1920 ἐψηφίσθη ὡς ἔχει ἤδη. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Χ. Ἀγαλλόπουλου, νόμος 2112|1920, ΕΕΔ 16, 577 ἑπ., ἰδίᾳ 582 ἑπ.).

Περιωρίσθη δηλαδὴ τὸ δικαίωμα τῆς ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινὸς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν ἀξιοποίνου πράξεως, ἡ ὁποία καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, ὡς διετυπώθη καὶ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νομοσχεδίου.

Πότε ἡ ἀξιόποινος πρᾶξις ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐργατικὴν σύμβασιν (Α.Π. 10|1953, ΕΕΔ 12, 188) κρίνει ὁ Δικαστής.

Οὕτω ἐκρίθη, ὅτι ἡ ἐπὶ ἐξυβρίσει ἰδιώτου καταδίκη μισθωτοῦ ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου δὲν εἶχε σχέσιν τινὰ μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν (Α.Π. 10|1953, ἔνθ' ἀνωτ.), ὡς ἐπίσης μήνυσις τρίτου κατὰ μισθωτοῦ ἐπὶ ἀδίκῳ ἐπιθέσει κατ' αὐτοῦ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6931|1946, ΕΕΔ 5, 391), ποινικὴ δίωξις ἐργατρίας δι' ἐγκλήματα κατὰ τρίτου ἐντὸς ὑπηρεσίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11719 1967, ΕΕΔ 16, 1095), τραυματισμὸς τρίτου διὰ τοῦ πυροβόλου τοῦ ἐπιβαίνοντος αὐτοῦ μισθωτοῦ (Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3304|1958, ΕΕΔ 17, 1290).

Ἀπολυομένου τοῦ μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κῦρος τῆς ἀπολύσεως καὶ ἡ ἐξαφάνισις τῆς δι' ἣν ὑπεβλήθη μηνύσεως ἀξιοποίνου πράξεως, ὡς καὶ ἡ διασαφήνισις ὅτι αὕτη ἀνάγεται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του (Α.Π. 368|1962, ΕΕΔ 21, 841).

Ἂν ὁ μισθωτὸς ἀπαλλαγῇ τῆς κατηγορίας διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112|1920 ἢ, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐργάτου, τεχνίτου ἢ ὑπηρέτου, τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ β.δ. 16|18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112|1920 (Ἴδετε Α.Π. 300|1961, ΕΕΔ 20, 789 περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3198 1955).

Βεβαίως ὁ ἐργοδότης, ἀπολύων τὸν μισθωτὸν μεθ' ὑποβολὴν κατ' αὐτοῦ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, ἔχει δικαίωμα, τὸ ὁποῖον τοῦ παρέχει ὁ νόμος ὡς ὅμως ἔχει κριθῇ (Α.Π. 439|1956, ΕΕΔ 15, 831), καὶ ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τούτου δὲν εἶναι ἀνέλεγκτος, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς τοὺς περιορισμοὺς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος. Μόνον ὅμως τὸ γεγονὸς τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ μισθωτοῦ τῆς κατηγορίας, ἢ τις τῷ ἀπεδόθη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατ' αὐτοῦ ὑποβληθείσης μηνύσεως δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς κατόπιν τῆς μηνύσεως γενομένης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰ μὴ μόνον ὅταν αὕτη ἐγένετο κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως, ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος τοῦ μισθωτοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπαλλαγήν του ἐκ τῶν ἐναντὶ τοῦ μισθωτοῦ τούτου ὑποχρεώσεων, ὁ-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

47]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί αναπροσαρμογής των προ της ισχύος του ν.δ. 4104]1960 αποφασισθεισών υπό του Ι.Κ.Α. συντάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 8 της 26 Ιανουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις του άρθρου 42 § 1 του ν.δ. 2698]1953.

β) Την από 29.8.1962 και 28.11.1962 γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

γ) Την υπ' αριθ. 860]1962 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

1. Από 1ης Ιανουαρίου 1963 αναπροσαρμόζονται αι υπό του Ι.Κ.Α. χορηγηθείσαι συντάξεις ή επιδόματα αναπροσαρμογής, άν τό ποσόν υπελογίσθη κατά τάς προ του ν.δ. 4104]1960 ισχυούσας διατάξεις, αναχαθοριζόμενα κατά τό ύψος των διατάξεων της παραγράφου 1 του άρθρου 6 του ν.δ. 4104]1960 προβλεπόμενον σύστημα υπολογισμού των συντάξεων και επί τη βάσει μιάς των νέων κλάσεων των οριζομένων εν άρθρω 4 του ν.δ. 4104]1960, κατά τον κάτωθι πίνακα αντιστοιχίας κλάσεων, παρατιθέντα κάτωθι έκάστου έτους, έντος του οποίου έμπίπτει ή έναρξις της συνταξιοδοτήσεως, εν μέν τη πρώτη στήλη την κλάσιν του ά.ν. 1846]1951, βάσει της οποίας υπελογίσθη ή καταβαλλομένη σύνταξις, εν δε τη δευτέρα στήλη την αντίστοιχον κλάσιν του ν.δ. 4104]1960, βάσει της οποίας θά γίνη ό δυνάμει του παρόντος αναχαθορισμός του ποσού της αναπροσαρμοζομένης συντάξεως.

1951 ή πρό		1952	
I—	I	I—	I
II—	III	II—	III
III—	VI	III—	V
IV—	VI	IV—	VI
V—	VI	V—	VI
VI—	VII	VI—	VII
VII—	VIII	VII—	VIII
VIII—	IX	VIII—	IX
IX—	X	IX—	X
X—	X	X—	X
XI—	XI	XI—	XI
XII—	XII	XII—	XII

πότε άποτελεί κατάχρηση δικαιώματος, όπό τήν έννοιαν τού παρεχομένου όπό τής διατάξεως τού άρθρου 5 § 1 τού νόμου 2112]1920 δικαιώματος πρός καταγγελίαν τής συμβάσεως έορτασίας άνευ τηρήσεως διατυπώσεως τινος (Α.Π. 439]1950, ένθ' άνωτ.).

1953		1954	
I—	I	I—	I
II—	III	II—	III
III—	V	III—	V
IV—	VI	IV—	V
V—	VI	V—	VI
VI—	VII	VI—	VI
VII—	VII	VII—	VII
VIII—	VIII	VIII—	VIII
IX—	IX	IX—	IX
X—	X	X—	IX
XI—	X	XI—	X
XII—	XI	XII—	XI

1955		1956	
I—	I	I—	I
II—	II	II—	I
III—	III	III—	II
IV—	IV	IV—	III
V—	V	V—	IV
VI—	VI	VI—	V
VII—	VI	VII—	VI
VIII—	VII	VIII—	VII
IX—	VIII	IX—	VIII
X—	IX	X—	IX
XI—	X	XI—	X
XII—	XI	XII—	XI
XIII—	XII	XIII—	XII

1957		1958	
I—	I	I—	I
II—	I	II—	I
III—	II	III—	I
IV—	III	IV—	II
V—	IV	V—	IV
VI—	V	VI—	V
VII—	VI	VII—	V
VIII—	VII	VIII—	VI
IX—	VIII	IX—	VII
X—	IX	X—	VIII
XI—	X	XI—	IX
XII—	XI	XII—	X
XIII—	XII	XIII—	XII

1959		1960	
I—	I	I—	I
II—	I	II—	I
III—	I	III—	I
IV—	II	IV—	II
V—	IV	V—	IV
VI—	V	VI—	V
VII—	V	VII—	V
VIII—	VI	VIII—	VI
IX—	VII	IX—	VII
X—	VIII	X—	VIII
XI—	IX	XI—	IX
XII—	X	XII—	X
XIII—	XII	XIII—	XII

2. Προκειμένου περί των συντάξεων ή των επιδομάτων αναπροσαρμογής, των απονεμηθέντων βάσει ολιγωτέρων των 1200 ημερομισθίων, το ποσόν το προκύπτον εκ της δυνάμει του παρόντος αναπροσαρμογής μειούται κατά την υφισταμένην τυχόν διαφοράν μεταξύ του αθροίσματος των ποσοστών αύξήσεων των συντάξεων του Ι.Κ.Α., των απονεμηθεισών βάσει περισσοτέρων των 1200 ημερομισθίων, των γενομένων κατά το χρονικόν διάστημα μετά την ισχύν του α.ν. 1846/1951 και πρό του ν.δ. 4104/1960, και του αθροίσματος των ποσοστών των κατά το αυτό χρονικόν διάστημα γενομένων αυξήσεων των συντάξεων του Ι.Κ.Α., των απονεμηθεισών βάσει ολιγωτέρων των 1200 ημερομισθίων.

3. Επί των κατά τας παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου ανακαθοριζομένων ποσών συντάξεως υπολογίζονται προσαυξήσεις λόγω οικογενειακών βαρών και απολύτου αναπηρίας κατά τας διατάξεις των παραγράφων 3 και 10 του άρθρου 29 του α.ν. 1846/1951, ως αύται αντικατεστάθησαν υπό του άρθρου 6 του ν.δ/τος 4104/1960.

4. Τα υπό των παραγράφων 2 και 11 του άρθρου 29 του α.ν. 1846/1951, ως αύται αντικατεστάθησαν υπό του άρθρου 6 του ν.δ. 4104/1960, προβλεπόμενα ανώτατα όρια καταβλητέων συντάξεων ισχύουν και επί των κατά τα ανωτέρω ανακαθοριζομένων συντάξεων.

Εφ' όσον όμως καταβάλλεται εις τον συνταξιούχον ποσόν μεγαλύτερον του υπο των ως άνω διατάξεων θεσπιζομένου ανωτάτου ορίου, τούτο διατηρείται ως προσωρινόν επίδομα, συμψηφιζόμενον εις πάσαν μελλοντικήν γενικήν αύξησιν των συντάξεων, μη μεταβιβαζόμενον.

Άρθρον 2

1. Αι διατάξεις του άρθρου 1 του παρόντος έχουν εφαρμογήν διά τον ανακαθορισμόν των συντάξεων και των συνταξιούχων των συγχωνευθέντων εις το Ι.Κ.Α. Ειδικών Ταμείων, εφ' όσον αύται αναπροσηρμόσθησαν κατά ποσόν συμφώνως προς τας διατάξεις του άρθρου 29 του α.ν. 1846/1951, δυνάμει του άρθρου 56 § 4 του ιδίου νόμου, είτε έτερου ειδικού τοιούτου.

2. Συνταξιούχοι ή ομάδες μελών οικογενείας δικαιούχων συντάξεως λόγω θανάτου ησφαλισμένου ή συνταξιούχου συγχωνευθέντων Ταμείων, ων ή σύνταξις δεν αναπροσηρμόσθη κατά ποσόν συμφώνως προς τας διατάξεις εις νομοθεσίας του Ι.Κ.Α., λαμβάνουν από της 1.1.1963, εφ' όσον δεν συντρέχουν μετά μελών οικογενείας, ων ή σύνταξις αναπροσηρμόσθη κατά τας διατάξεις της νομοθεσίας του Ι.Κ.Α., ως κατώτατον όριον συντάξεως δραχμάς τετρακοσίας (400) μηνιαίως.

Άρθρον 3

Το κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2 του άρθρου 52 του Καταστατικού του τέως Ταμείου Μεταλλευτών χορηγούμενον βοήθημα, ως και το κατά το άρθρον 7 του ν.δ. 3762/1957 παρεχόμενον τοιούτον εις τους ηματικούς ησφαλισμένους του Ι.Κ.Α., αυξάνεται από της αυτής ημερομηνίας εις δραχμάς 400 μηνιαίως.

Άρθρον 4

Συνταξιούχοι, λαμβάνοντες πρό της ενάρξεως της ισχύος του παρόντος σύνταξιν μεγαλυτέραν εκείνης, ης δικαιούνται μετά την δυνάμει του παρόντος αναπροσαρμογήν, εξακολουθούν να λαμβάνουν ταύτην.

Εις τον Υπουργόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 11 Ιανουαρίου 1963

14/1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως του από 17/4—20.4.1956 β.δ/τος «περί καθιερώσεως εορτών όλοκληρωτικής και μερικής αργίας των καταστημάτων της πόλεως Μυτιλήνης».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 2 της 15 Ιανουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 2 του π. διατάγματος της 8/14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων «περί Κυριακής αναπαύσεως», της παραγράφου 3 του άρθρου 9 του ν.δ. 3755/1957 «περί αυξήσεως αναδρομικώς των αποδοχών των μισθωτών κλπ», την υπ' αριθ. 547/19.5.1962 αίτησιν του Επαγγελματικού και Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Λέσβου και του Σωματείου Παντοπωλών Λέσβου, την υπ' αριθ. 339/5.6.1962 αίτησιν του Εμπορικού Συλλόγου Μυτιλήνης, την υπ' αριθ. 285/11.6.1962 σύμφωνον γνώμην του Παλλεσβιακού Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου, την υπ' αριθ. 60/15.121α/19.6.1962 σύμφωνον γνώμην της Διοικήσεως Χωροφυλακής Λέσβου, την υπ' αριθ. 2752β/14.6.1962 σύμφωνον γνώμην της Νομαρχίας Λέσβου, την από 26.9.1962 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διαχανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και την υπ' αριθ. 821/1962 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν.

Άρθρον μόνον

Τροποποιείται το από 17/4 - 20.4.1956 β.δ. «περί καθιερώσεως εορτών όλοκληρωτικής και μερικής αργίας των καταστημάτων της πόλεως Μυτιλήνης», καθ' ό μέρος αφορά το ωράριον των καταστημάτων κατά τας εν αυτώ οριζομένας εορτάς μερικής αργίας, ήτοι: 1) Αγίου Γεωργίου, 2) Αγίου Κωνσταντίνου και Ελένης, 3) Αναλήψεως του Σωτήρος, Αγίου Νικολάου, και ορίζεται ως ώρα πρωινού ανοίγματος ή καθ' εκάστην κεκανονισμένη ώρα πρωινού ανοίγματος μέχρι της 1ης μ. μ. ώρας, αντί της υπό του τροποποιουμένου διατάγματος οριζομένης τοιαύτης από 10ης π.μ - 1ης μ.μ. ώρας.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 29 Δεκεμβρίου 1962

15|1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ καφεγαλακτοζαχαροπλαστεῖα τῆς πόλεως Τριπόλεως.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 2 της 15 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ π.δ|τος τῆς 8|14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων «περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», τοῦ ἄρθρου 9 § 3 τοῦ ν.δ. 3755|1957 «περὶ αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν. 3239|1955 καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας κλπ.», τὴν ἀπὸ 31.8.1962 αἴτησιν τοῦ Συνδέσμου Καφεγαλακτοζαχαροπλαστῶν Τριπόλεως, τὴν ἀπὸ 27.8.1962 αἴτησιν τοῦ Σωματείου Ὑπαλλήλων Καφεγαλακτοζαχαροπλαστῶν Τριπόλεως «Ἡ Πρόοδος», τὴν ὑπ' ἀριθ. 60|16|10α|27.9.1962 σύμφωνον γνώμην τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἀρκαδίας, τὴν ὑπ' ἀριθ. 35774|12.9.1962 ὁμοίαν τῆς Νομαρχίας Ἀρκαδίας, τὴν ἀπὸ 24.10.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 820|1962 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Τριπόλεως λειτουργούντων καφεγαλακτοζαχαροπλαστείων τὰ ἥμισυ τούτων παραμένουν κλειστὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐκ περιτροπῆς, τῆς ἀπὸ τῶν αὐτῶν ὁριζομένης ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, πλὴν τῶν Κυριακῶν τῶν ἐμπιπτουσῶν εἰς τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου ἕως 15 Ἰανουαρίου καὶ κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, τῶν Ταξιαρχῶν, Ἁγίου Νικολάου, Εὐαγγελισμοῦ, Ἁγίου Γεωργίου, Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐφ' ὅσον αὐτὰ συμπίπτουν πρὸς Κυριακήν.

2. Τὰ ἀπὸ 2|12 Αὐγούστου 1958 «περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ καφεγαλακτοζαχαροπλαστεῖα τῆς πόλεως Τριπόλεως», ἀπὸ 30|12 - 13.1.1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ β.δ|τος 2|12.8.1958 «περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ καφεγαλακτοζαχαροπλαστεῖα τῆς πόλεως Τριπόλεως» καὶ ἀπὸ 18|8 - 6.9.1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ β.δ|τος τῆς 2|12.8.1958 «περὶ καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ καφεγαλακτοζαχαροπλαστεῖα τῆς πόλεως Τριπόλεως» β. διατάγματα καταργοῦνται.

Εἰς ὃν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Δεκεμβρίου 1962

—

16|1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β. δ. τῆς 10|12.5.1951 «περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων δημοσίων θεαμάτων, κέντρων διασκεδάσεως, μουσικῶν συναυλιῶν κλπ.».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 2 της 15 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τάς διατάξεις τῶν παραγράφων 4 καὶ 7 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ π. δ|τος τῆς 8|14.3.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», τὴν ἀπὸ 9.8.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 823|1962 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Τὸ ἄρθρον 3 τοῦ β.δ|τος τῆς 10|12 Μαΐου 1951 «περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων δημοσίων θεαμάτων, κέντρων ψυχαγωγίας, μουσικῶν συναυλιῶν κλπ. τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Πᾶς διευθυντὴς ἢ διαχειριστὴς τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπιχειρήσεων ὑποχρεοῦται νὰ ἔχῃ ἀνηρτημένον εἰς ἐμφανὲς μέρος τοῦ καταστήματος πίνακα, ἀναγράφοντα: 1) Τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ προσώπων μετὰ τῆς ἡλικίας αὐτῶν, 2) τὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν χορηγεῖται εἰς ἕκαστον ἐργάτην ἡ ὑπάλληλον ἡ ἑβδομαδία εἰκοσιτετράωρος ἀνάπαυσις. Αἱ ἐργάσιμοι ὧραι τοῦ προσωπικοῦ δὲν νὰ κανονίζωνται κατὰ τρόπον ὥστε κατὰ χρονικὸν διάστημα δύο ἢ περισσοτέρων ἑβδομάδων ἡ εἰκοσιτετράωρος ἀνάπαυσις νὰ συμπίπτῃ ἐκ περιτροπῆς καὶ καθ' ἡμέραν Κυριακήν.

Ὁ ὡς ἄνω πίναξ δὲν νὰ θεωρῆται ἀνὰ τρίμηνον ἑκάστου ἔτους, ἤτοι τὸ πρῶτον δεκαήμερον τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Ἀπριλίου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου, ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπιθεωρητοῦ ἢ Ἐπόπτου Ἐργασίας καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτου ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ὡς τοιαύτης θεωρουμένης τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος τῆς περιφερείας τοῦ καταστήματος. Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν ἐπιλθῇ μεταβολὴ τις τῶν ἐν τῷ ὡς ἄνω πίνακι ἀναφερομένων στοιχείων ἢ ἡ ἔναρξις τῆς λειτουργίας τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπιχειρήσεων ἄρχεται πρὸ ἢ μετὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τῶν ὡς ἄνω μηνῶν, οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς ἅμεσον ὑποβολὴν τοῦ ὡς εἴρηται πίνακος πρὸς θεώρησιν.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Δεκεμβρίου 1962

17|1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως Κυριακῆς ἀργίας διὰ τὰ

ποτοπωλεῖα - ποτοποιεῖα τῆς πόλεως Φλωρίνης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 2 τῆς 15 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ π.δ]γματος της 8]14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ]γματος 3755]1957 «περὶ αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κλπ.», τὴν ὑπ' ἀριθ. 634]29.5.1962 σύμφωνον αἴτησιν τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Φλωρίνης καὶ τῶν καταστηματαρχῶν ποτοπωλῶν - ποτοποιῶν Φλωρίνης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 139]25.6. 1962 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Φλωρίνης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 21213]13.7. 1962 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Φλωρίνης, τὴν ἀπὸ 22.10.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πρόνοιας, τὴν ὑπ' ἀριθ. 823]1962 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλονυκτερινὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ ποτοπωλεῖα - ποτοποιεῖα τῆς πόλεως Φλωρίνης.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Δεκεμβρίου 1962

—

31]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 17]18.2.1956 β.δ]τος περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 3 τῆς 15 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν.δ. 2698] 1953, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ν.δ. 4197]1961. 2) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3623]1956, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3796]1957. 3) Τὴν σχετικὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 17]18.2.1956 β.δ]τος «περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν μονίμων ἰατρῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» προστίθεται διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«Οἱ μόνιμοι ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος, ἐφ' ὅσον εἶναι ἠσφαλισμένοι παρ' αὐτῷ διὰ τὸν κλάδον παροχῶν εἰς εἶδος, νοσηλεύονται δαπάναις τοῦ Ἱδρύματος εἰς δημόσια, δημοτικὰ θεραπευτήρια ἢ τοιαῦτα κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων, μεθ' ὧν τὸ Ἵδρυμα συνήψε σχετικὰς συμβάσεις, ὡς καὶ εἰς συμβεβλημένας ἰδιωτικὰς κλινικάς, ὁριζομένας δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ εἰς κλίνην τῆς Α' θέσεως. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ περὶ νοσηλείας τῶν τακτικῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. διατάξεις».

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Δεκεμβρίου 1962

—

32]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τῶν παραγράφων 6 καὶ 7 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ἀπὸ 4.5.1955 β. δ]γματος περὶ ὀργανώσεως λειτουργίας τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος (Φ.Ε.Κ. 146 τ. Α' τῆς 8.6. 1955).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 3 τῆς 15 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὴν παράγραφον 7 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3083]1954 β. δ]γματος «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας καὶ θεσπίσεως ἀσφαλιστικῶν τινων διατάξεων».

2) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν 66ην συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 6.9.1962.

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 786]14.11.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Α) Ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ἀπὸ 4.5.1955 β. διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως λειτουργίας τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἡ προστεθεῖσα διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 11.12.1956]19.1.1957 (Φ.Ε.Κ. 7] 4.1.1957 τ. Α') β. δ]γματος, τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται ὡς ἀκολούθως:

«6. Κατ' ἐξαίρεσιν δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, νὰ ἐγκρίνῃ νοσηλείαν εἰς ἀναρρωτήρια μέχρι τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν ἀσθενῶν πρὸς ἀναρρωσιν ἐκ προηγηθείσης βαρείας μακροχρονίου ἀσθενείας.

Ἐπίσης δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεώς του καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς νὰ ἐγκρίνῃ ἀντὶ ἀναρρωτηρίου τὴν χορήγησιν μηνιαίου βοηθήματος ἴσου πρὸς τὰ ἐν ἀναρρωτηρίῳ νοσηλεια πρὸς ἰσόχρονον παραμονὴν τοῦ ἀσθενοῦς εἰς κατάλληλον ἔξοχήν».

Β) Ἡ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω β.δ. (4.5.1955), ἡ προστεθεῖσα διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 25.6.1957 - 26.7. 1957 β.δ]τος (Φ.Ε.Κ. τ. Α' 132]26.7.1957), τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται οὕτω:

«Δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, κατόπιν

προτάσεως της Υγειονομικής Επιτροπής, να εγκρίνη την είσαγωγήν ασθενούς εις άσυλον ή ψυχιατρείον εις περιπτώσεις ψυχοσωματικής αναπηρίας, μονίμων παραλύσεων, ιδιοτίας εκφυλιστικών καταστάσεων και εν γένει ανικανότητος μονίμου ή παροδικής εκγενεσής ή επικτήτου, του χρόνου νοσηλείας οριζομένου υπ' αυτού.

Εις πόσως τα ανωτέρω περιπτώσεις αντί ασύλου ή ψυχιατρείου δύναται το Διοικητικόν Συμβούλιον να εγκρίνη την χορήγησιν μηνιαίου βοηθήματος, μη δυναμένου να υπερβή το ποσόν των δραχμών 2.000 κατά μήνα. Το τοιούτον βοήθημα δύναται να χορηγηθή υπό του Διοικητικού Συμβουλίου όχι μόνον εις τας ανωτέρω περιπτώσεις τας δικαιολογούσας την εις άσυλον ή ψυχιατρείον εισαγωγήν, αλλά και εις άλλας σοβαράς παθήσεων, καθ' ας ο πάσχων, μη δυνάμενος να εξυπηρετήση αυτός εαυτόν, έχει ανάγκην συμπαραστάσεως υπό βοηθητικού προσωπικού. Το ύψος του κατά τα ανωτέρω μέχρι δραχμών 2.000 κατ' άνώτατον όριον βοηθήματος και ο χρόνος διαρκείας αυτού καθορίζονται έκαστοτε αναλόγως της περιπτώσεως υπό του Διοικητικού Συμβουλίου δι' ηιτιολογημένων αποφάσεων αυτού μετά σύμφωνον γνώμην της Υγειονομικής Επιτροπής.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 17 Δεκεμβρίου 1962

43]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί παρατάσεως ισχύος και τροποποιήσεως διατάξεων β.δ. 100]1961 «περί επιδοτήσεως άπορων άνεργων ναυτικών» (Φ.Ε.Κ. 24 Α') μέχρι 31 Μαρτίου 1963

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 5 της 23 Ιανουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις των άρθρων 4 και 5 του νόμου 6002]1934 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αυτών» (Φ.Ε.Κ. 37 Α'), ως αύται συνεπληρώθησαν διά της παραγράφου 4 του άρθρου μόνου του νόμου 4287]1934 (Φ.Ε.Κ. 330 Α'), και του άρθρου 1 του ά.ν. 113]1936 (Φ.Ε.Κ. 398 Α').

β) Τας διατάξεις του άρθρου 2 ά.ν. 113]1936 (Φ.Ε.Κ. 398 Α').

γ) Το άρθρον 3 του νόμου 3141]1955 «περί συστάσεως παρά τη Υ.Ε.Ν. Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού» (Φ.Ε.Κ. 43 Α').

δ) Την 6α' αριθ. 20]7.12.1962 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού.

ε) Την 5η' αριθ. 861]1962 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου της Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Η ισχύς του β.δ. 100]1961 «περί επιδοτήσεως άπορων άνεργων ναυτικών» (Φ.Ε.Κ. 24 Α'), παρατεθείσα υπό του β.δ. 907]1961 (Φ.Ε.Κ. 226 Α') μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1962, παρατείνεται εκ νέου μέχρι 31 Μαρτίου 1963, υπό τας ακολούθους τροποποιήσεις:

α) Τα εν άρθρω 2 β.δ. 100]1961 χρηματικά ποσά των μηνιαίων επιδομάτων ανεργίας καθορίζονται δια μεν τους διαμένοντας εις την περιοχήν της έδρας Διοικήσεως Πρωτευούσης εις δραχμάς 700 προς τους αξιωματικούς και δραχμάς 600 προς τα κατώτερα πληρώματα, δια δε τους διαμένοντας εις επαρχίας εις δραχμάς 650 προς τους αξιωματικούς και δραχμάς 500 προς τα κατώτερα πληρώματα.

β) Το εδάφιον α' της παραγράφου 1 του άρθρου 3 β.δ. 100]1961 αντικαθίσταται ως κάτωθι:

«α) Να είναι απογεγραμμένος ως εργάτης θαλάσσης συμφώνως προς την μέχρι του έτους 1948 ισχύσασαν σχετικήν νομοθεσίαν ή είναι απογεγραμμένος ως ναυτικός και να κέκτηται υπερεντατικήν ναυτικήν υπηρεσίαν επί εμπορικών πλοίων άνω των 25 κοχ. εκ της οποίας ιδιηνον τουλάχιστον επί εμπορικών πλοίων άνω των 100 κοχ κατά την τελευταίαν τριετίαν αναδρομικώς μετρουμένην από της ημέρας της εγγραφής του εις τους καταλόγους ανεργίας του οικείου Γ.Ε.Ν.Ε.».

Εις τον Ημέτερον επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 11 Ιανουαρίου 1963

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

8]1963 Πρόξις Υπουργικού Συμβουλίου

Περί συστάσεως παρά τη Εθνική Τραπέζη της Ελλάδος Λογαριασμού υπό τον τίτλον «Δ.Ε.Η. - Ειδικός Λογαριασμός Ασφαλίσεως Μηχανικών Δ.Ε.Η.»

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 4 της 19 Ιανουαρίου 1963)

Το Υπουργικόν Συμβούλιον

Λαβόν υπ' όψιν:

α) Εισήγησιν των Υπουργών Εργασίας και Βιομηχανίας,

β) Την ανάγκην συμπληρώσεως της συνταξιοδοτικής προστασίας των διπλωματούχων μηχανικών και εμπειρομηχανικών της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού (Δ.Ε.Η.), των μη ησφαλισμένων εις το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (Ι.Κ.Α.) κλπ., αποφασίζει:

Άρθρον 1

1. Συνιστάται παρά τη Εθνική Τραπέζη της Ελλάδος Λογαριασμός επ' ονόματι της Δ.Ε.Η. υπό τον τίτλον «Δ.Ε.Η. - Ειδικός Λογαριασμός Ασφαλίσεως Μηχανικών Δ.Ε.Η.», αποκαλούμενος εν τοις επομένοις, χάριν συντομίας, Λογαριασμός, επογόμενος υπό την εποπτείαν και τον έλεγχον του Υπουργείου Εργασίας.

2. Σκοπός του Λογαριασμού είναι η χορήγησις περιοδικών παροχών εις τα παρ' αυτώ ασφαλιζόμενα πρόσωπα εις περίπτωσιν αναπηρίας ή γήρατος, ως και εις τα μέλη οικογενείας αυτών,

ἐν περιπτώσει θανάτου, κατὰ τὰς εἰδικωτέρας διατάξεις τοῦ παρόντος.

3. Ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ Λογαριασμοῦ ἐνεργεῖται παρὰ τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, συγκροτουμένης δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ἀνωτάτου ἢ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς προέδρου, ἑνὸς ἐκπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων, ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Διπλωματούχων Μηχανικῶν Δ.Ε.Η., καὶ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῆς Δ.Ε.Η., ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η.

Ἄρθρον 2

1. Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Λογαριασμοῦ ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 οἱ παρὰ τῇ Δ.Ε.Η. ὑπηρετοῦντες ἑκάστοτε διπλωματοῦχοι μηχανικοὶ καὶ ὑπομηχανικοί, οἱ μὴ ἠσφαλισμένοι εἰς τὸν Κλάδον Συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Α.Π. καὶ Ε.Η.Ε. ἢ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης ἢ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Δημοτικῶν καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων ἢ τῶν Δικτύων Σ.Ε.Κ.-Σ.Π.Α Π.

2. Πόροι τοῦ Λογαριασμοῦ εἶναι :

α) Εἰσφορὰ τῶν ἠσφαλισμένων ἐκ 4 ο/ο τῶν πάσης φύσεως τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των, παρακρατουμένη παρὰ τῆς Δ.Ε.Η. κατὰ τὴν καταβολὴν τούτων.

β) Συνεισφορὰ τῆς Δ.Ε.Η. ἐκ 5 ο/ο τῶν πάσης φύσεως τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ της ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Λογαριασμοῦ, ἀποδιδομένη, μερίμνῃ ταύτης, μετὰ τῆς εἰσφορᾶς τῶν ἠσφαλισμένων ἐντὸς τοῦ ἑπομένου μηνός.

γ) Οἱ τόκοι καὶ πάσης φύσεως πρόσοδοι τῆς περιουσίας τοῦ Λογαριασμοῦ.

δ) Πᾶσα ἐκ χαριστικῆς αἰτίας κτῆσις τοῦ Λογαριασμοῦ.

3. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον εἰσφορὰ ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου δὲν καταβάλλεται ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπερβαίνοντος τὸ διπλάσιον τοῦ ἑκάστοτε βασικοῦ μισθολογικοῦ κλιμακίου τακτικοῦ διπλωματούχου μηχανικοῦ, τὸ πρῶτον προσλαμβανομένου εἰς τὴν Δ.Ε.Η.

Ἄρθρον 3

1. Δικαιοῦται συντάξεως ἐκ τοῦ Λογαριασμοῦ ὁ ἠσφαλισμένος :

α) Ἐν περιπτώσει παραιτήσεως μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 55ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ 25ετοῦς ταὐλάχιστον ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει.

β) Ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας, ἕνεκα νόσου σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, διαπιστουμένης ὑπὸ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α., καθιστώσης τοῦτον ἀνίκανον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 10ετοῦς ταὐλάχιστον ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει ἢ, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀσφαλίσεως, ἐὰν ἡ ἀναπηρία ὀφείλεται εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης.

γ) Ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως λόγῳ καταργήσεως θέσεως μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἰδετοῦς ταὐλάχιστον ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει.

2. Ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου, ἔχοντος συμπληρώσει 10ετῆ ταὐλάχιστον ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, ἢ ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀσφαλίσεως, ἐὰν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ὡς καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας, δικαιοῦνται συντάξεως τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ θανόντος, τὰ ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ὁριζόμενα, ὡς δικαιούμενα συντάξεως λόγῳ θανάτου τοῦ προστάτου αὐτῶν ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας.

3. Προκειμένου περὶ τῶν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς παρούσης ὑπηρετούντων, θεμελιοῦται δικαίωμα συντάξεως, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν ἢ θέλουν συμπληρώσει τὸ ὅριον ἡλικίας καὶ ἰδετῆ ταὐλάχιστον ὑπηρεσίαν ἐν ἀσφαλίσει.

Οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω μὴ συμπληροῦντες κατὰ τὴν ἔξοδόν των ἰδετῆ ὑπηρεσίαν ἐν ἀσφαλίσει δύνανται νὰ ἀναγνωρίσουν πλασματικὸν χρόνον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἰδετίας καὶ μέχρι ὁ ἐτῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον, ἐπὶ καταβολῇ δι' ἕκαστον ἀναγνωριζόμενον μῆνα προσθέτου εἰσφορᾶς 9ο/ο ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων εἰς εἰσφορὰς μηνιαίων ἀποδοχῶν των.

Ἄρθρον 4

1. Τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ λογαριασμοῦ χορηγουμένης μηνιαίας συντάξεως ἀποτελεῖται :

α) Ἐκ βασικοῦ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὰ 25 ο/ο τοῦ συνταξίμου μισθοῦ καὶ

β) Ἐκ προσαυξήσεως ἴσης πρὸς 3,2 τοῦ συνταξίμου μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει πέραν τῶν δέκα πέντε ἐτῶν, προκειμένου δὲ περὶ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας πέραν τῶν 10 ἐτῶν καὶ μέχρι συμπληρώσεως κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τῶν 80 ο/ο τοῦ συνταξίμου μισθοῦ κατ' ἀνώτατον ὅριον.

2. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως μετὰ τῶν προσαυξήσεων ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν 50ο/ο τοῦ συνταξίμου μισθοῦ.

3. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον, προκειμένου μὲν περὶ μερικῆς ἀναπηρίας, τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς 20ετῆ χρόνον ἀσφαλίσεως, προκειμένου περὶ διαρκοῦς ὁλικῆς ἀναπηρίας τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς 25ετῆ χρόνον ἀσφαλίσεως.

4. Ὡς πρὸς τὰ ποσοστὰ κλπ. συντάξεως τῶν μελῶν οἰκογενείας ἐφαρμόζονται ἀνάλογοι αἱ οἰκεῖαι διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Ὡς συντάξιμος μισθὸς διὰ τὸν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ὑπολογισμὸν τῆς ἀποκτητέας συντάξεως καὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῶν καταβαλλομένων τοιούτων θεωρεῖται καὶ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μέσος ὅρος τῶν ἐκάστοτε εἰς εἰσφορὰς ὑποκειμένων ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου δωδεκαμήνου, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν δώρων ἑορτῶν.

Άρθρον 6

1. Ως χρόνος ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος, ἀναγνωρίζεται καὶ ὁ χρόνος τῆς προηγουμένης παρὰ τῇ Δ.Ε.Η. ὑπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων, ὡς καὶ ὁ χρόνος ὑπηρεσίας παρὰ ταῖς Ἑταιρείαις Ἐμπόρικο, Ἐντισον, Μέρτζαντ Μάκ Λέλλαντ, ΟΛ - ΚΟ, Φασυντέσιον κατὰ τὴν παρὰ τῶν Ἑταιρειῶν τούτων ἐκτέλεσιν ἔργων τῆς Δ.Ε.Η., ἐπὶ καταβολῇ μηνιαίας εἰδικῆς εἰσφορᾶς 2οἰο τῶν εἰς ἀσφαλιστικὴν εἰσφορὰν ὑποκειμένων ἀποδοχῶν, ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τριπλάσιον τοῦ πρὸς ἀναγνώρισιν χρόνου, ἐκ τῆς ὁποίας 0,90οἰο βαρύνει τὸν ἠσφαλισμένον καὶ 1,10οἰο τὴν Δ.Ε.Η.

Άρθρον 6

Ὁ διὰ τῆς παρούσης συνιστώμενος Λογαριασμὸς καὶ οἱ ὅροι λειτουργίας τούτου (δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις) θέλουσιν ἀποτελέσει στοιχεῖα τῆς δοθησομένης ὁριστικῆς λύσεως τοῦ γενικωτέρου θέματος τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. Μέχρι τῆς ὁριστικῆς λύσεως τὰ ἐκ τῆς λειτουργίας τοῦ Λογαριασμοῦ προκύπτοντα τυχὸν ἐλλείμματα καλύπτονται ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η.

Άρθρον 7

1. Ἡ ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία τοῦ Λογαριασμοῦ διεξάγεται διὰ τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Δ.Ε.Η.

2. Αἱ πάσης φύσεως πληρωμαὶ τοῦ Λογαριασμοῦ ἐνεργοῦνται ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος δι' ἐπιταγῶν εἰς Δ.Ε.Η., ἐκδιδομένων βάσει ἀποφάσεων τῆς κατ' ἄρθρον 2 § 3 τῆς παρούσης Ἐπιτροπῆς.

Άρθρον 8

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδιδομένης μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, θέλει ρυθμισθῆ πᾶν θέμα, ὡς καὶ πᾶσα λεπτομέρεια ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος.

Ἡ παροῦσα Πρᾶξις θέλει κυρωθῆ νομοθετικῶς μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Ἀντιπρόεδρος Τὰ Μέλη

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

6689]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 4.12.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν Δ.Ε.Η.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 26 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 4.12.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν τῆς Δ.Ε.Η., κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 4.1.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 440]4.1.1963 πρακτικοῦ κατα-θέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν τῆς Δ.Ε.Η.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1962 εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη ἀριθ. 30 γραφεῖα τῆς Δ.Ε.Η., παρουσίᾳ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, προϊσταμένου τοῦ Δ' Τμήματος τῆς Διευθύνσεως Ἐνεργείας τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, ἐξουσιοδοτουμένου διὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης, δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 92631]17.11.1962 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ἀλέξανδρος Καλίνσκης, γενικὸς διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη ἀριθ. 30) ἑδρευούσης «Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ», νομίμως ἐκπροσωπῶν ταύτην ἐν προκειμένῳ, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Δημήτριος Παπαδόπουλος, γενικὸς γραμματεύς, καὶ Κωνσταντῖνος Μυλωνάκης, ἀναπληρωτὴς γενικοῦ γραμματέως τῆς ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Χαλκοκονδύλη ἀριθ. 25) ἑδρευούσης «Ὁμοσπονδίας Μηχανικῶν καὶ Θερμαστῶν Βιομηχανίας καὶ Γεωργίας Ἑλλάδος», Πάρις Λεωνιδόπουλος, πρόεδρος τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Μηχανικῶν Συντηρητῶν καὶ Ἐγκαταστατῶν Βιομηχανίας Πειραιῶς, καὶ Μιχαὴλ Καμίνης, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδικάτου τῶν Πρακτικῶν Ἀδειούχων Μηχανικῶν Ἀθηνῶν - Προαστίων, διόντως ἐξουσιοδοτημένοι δυνάμει τῆς ἀπὸ 7ης Αὐγούστου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ὡς ἄνω «Ὁμοσπονδίας Μηχανικῶν κ.λ.π.» καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς, ὡς καὶ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ 8ου Πανελλαδικοῦ Παμμηχανικοῦ Συνεδρίου αὐτῆς τῆς 2 - 3 Ἰουλίου 1961 διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης, συνεφώνησαν καὶ συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καθορίζονται ὡς ἀκολούθως τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν διπλωματούχων ἢ πτυχιούχων ἢ ἀδειούχων πρακτικῶν μηχανικῶν α', β' καὶ γ' τάξεως καὶ τῶν πτυχιούχων μηχανοδηγῶν, τῶν κεκτημένων τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα πτυχία καὶ ἀπασχολουμένων εἰς τὴν Δ.Ε.Η., ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἐκ τῆς Η.Ε.Α.Π. διατηρηθέντων καὶ ὑπηρετούντων εἰς τὴν περιφέρειαν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

Πρακτικὸς μηχανικὸς α' τάξεως βασικὸς μισθὸς δραχμαί	2.843	μηνιαίως
Πρακτικὸς μηχανικὸς β' τάξεως βασικὸς μισθὸς δραχμαί	2.541	»
Πρακτικὸς μηχανικὸς γ' τάξεως βασικὸς μισθὸς δραχμαί	2.359	»
Μηχανοδηγός, βασικὸς μισθὸς δραχμαί	2.238	»

Διευκρινίζεται, ὅτι εἰς τοὺς ὡς ἄνω καθορισθέντας βασικοὺς μηνιαίους μισθοὺς ἔχει συνυπολογισθῇ καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 426]1962 ἀ-

ποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η. δοθείσα ἰσόποσος αὔξησις, ὡς καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7]1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς δοθεῖσα τοιαύτη καὶ συνεπῶς ἀποκλείεται ἐξ ὁλοκλήρου ἡ δυνάμει αὐτῶν περαιτέρω αὔξησις τῶν ἐν λόγῳ ἀποδοχῶν.

Οἱ πρακτικοὶ μηχανικοί, οἵτινες χαρακτηρίζονται ὑπὸ τῆς Ἐπιχειρήσεως ὡς ὑπεύθυνοι προϊστάμενοι, δικαιοῦνται προσθέτου ἐπιδόματος ἐκ 10ο/ο ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ. Ὑπὸ τὴν αὐτὴν προϋπόθεσιν δικαιοῦνται τοῦ ἐκ 10ο/ο ἐπιδόματος καὶ οἱ μηχανοδηγοὶ μόνον τῶν ἀτμομηχανῶν καὶ μηχανῶν ἐσωτερικῆς καύσεως.

2. Οἱ ὡς ἄνω καθορισθέντες βασικοὶ μισθοὶ προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ παρὰ διαφόροις ἐργοδόταις, ὁριζομένου εἰς ποσοστὸν 5ο/ο ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ἑκάστης πενταετίας καὶ μέχρι πέντε (5) πενταετιῶν, τοῦ χρόνου ὑπολογιζομένου ἀπὸ τῆς τὸ πρῶτον ἀσκήσεως ὁμοτίμων ἢ συναφῶν καθηκόντων. Ἡ προϋπηρεσία ἀποδεικνύεται διὰ πιστοποιητικῶν χορηγουμένων ὑπὸ τῶν παρ' οἷς εἰργάσθησαν ἐργοδοτῶν.

Εἰς ἣν περίπτωσιν δὲν ἤθελον προσκομισθῆ τὰ ἐν λόγῳ πιστοποιητικὰ ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἡ προσαρμογὴ τῶν μισθῶν πρὸς τὰ διὰ τῆς παρούσης ὁριζόμενα θὰ γίνεται μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὑποβολῆς αὐτῶν εἰς τὸν ἐργοδότην.

3. Οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μισθοὶ μετὰ τῶν τυχὸν ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν 10ο/ο διὰ τὴν σύζυγον, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν ἐργάζεται, καὶ 5ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἐκ τούτων ἄρρενα εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ δὲν ἐργάζονται, τὰ δὲ θήλεα εἶναι κάτω τῶν 20 ἐτῶν, ἄγαμα καὶ δὲν ἐργάζονται.

4. Οἱ σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοί, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτεροι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν.

5. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962, ἡ δὲ διάρκεια αὐτῆς συνομολογεῖται διὰ τὸν μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1963 χρόνον.

6. Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν, κατὰ νόμον, εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας
(Ὑπογροφή)
Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ἰανουαρίου 1963

—

2686]148]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 17.12.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Αἰγάλεω.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 10 τῆς 11 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3155]1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀπὸ 17.12.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Αἰγάλεω, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 21.12.1962, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 438]21.12.1962 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Αἰγάλεω σήμερον τὴν 17 τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1962, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Δευτέραν καὶ ὥραν 11 π.μ., συνελθόντες εἰς τὸ γραφεῖον Δημαρχου τοῦ Δήμου Αἰγάλεω οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Σταῦρος Μαυροθαλασσίτης, Δήμαρχος, ἐνεργῶν ὑπὸ τὴν Ἰδιότητά του ταύτην ὡς ἐκπρόσωπος καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δήμου Αἰγάλεω, καὶ ἀφ' ἑτέρου Σπυρίδων Βλάχος, ἐνεργῶν ὡς ἐκπρόσωπος καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Αἰγάλεω, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς προέδρου αὐτῶν, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς προκειμένης συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ὧν ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 153]1962 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 90362]1962 ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τῆς ἀπὸ 14.4.1962 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ὡς ἄνω σωματείου, ὡς καὶ τῶν παρὰ τῷ Δήμῳ κατατιθεμένων ἐγγράφων νομιμοποιήσεως, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι τῆς ἀμοιβῆς σχετικῶς μὲ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας καὶ τοιούτου οἰκογενειακῶν βαρῶν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἀσχολουμένων εἰς τὸ συνεργεῖον κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν καὶ τῶν φυλάκων τοῦ ἀμαξοστασίου τοῦ Δήμου Αἰγάλεω ὡς ἀκολούθως:

1) Χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας τοῦ συνεργείου κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς φύλακας τοῦ ἀμαξοστασίου τοῦ Δήμου ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962, ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ δώδεκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (12 ο/ο) ἐπὶ τῶν ἰσχυόντων κατωτάτων τότε καὶ νῦν ἡμερομισθίων.

2) Ὡσαύτως χορηγεῖται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (100) μηνιαίως (ἤτοι 4 δραχμοὶ κατὰ ἡμερομίσθιον) εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐγγάμους ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων, ὧν ὁ γάμος ὑφίσταται μὴ λυθεὶς διὰ θανάτου ἢ διαζυγίου.

3) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργατοτεχνῖται, οἱ συνδεόμενοι μετὰ τοῦ Δήμου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀνήκοντες εἰς τὸ συνεργεῖον κήπων καὶ δενδροστοιχιῶν, ὡς καὶ οἱ φύλακες ἡμέρας καὶ νυκτὸς τοῦ ἀμαξοστασίου τοῦ Δήμου, συνδεόμενοι ὡσαύτως μετὰ τοῦ Δήμου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ μὴ συμπεριληφθέντες κατὰ τὴν ἀπὸ

19ης Σεπτεμβρίου 1962 ὑπογραφείσαν συλλογικὴν σύμβασιν.

4) Τυχὸν ὑφιστάμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς τρία πρωτότυπα, ἥτις ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα ὑπογράφεται ὡς ἕπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

311506]1962 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Οἰκονομικῶν

Περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Β.Ν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 463 τῆς 13 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ν. 6321]1934 «περὶ συναφείων τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

β) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 159 καὶ 190 τοῦ ἔτους 1952, ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 660 τοῦ ἔτους 1958, ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθ' ἃς οἱ βάσει τοῦ ν. 6321]1934 προσλαμβανόμενοι ἐργατοτεχνῖται συνδέονται μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ μονομεροῦς πράξεως δημοσίου δικαίου.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 50027]56.62]24.7.1962 κοινὴν ἀπόφασιν Υ.Ε.Θ.Α. καὶ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

δ) Τὴν διαπιστωθεῖσαν ἀνάγκην ἀναπροσαρμογῆς τῶν καταβαλλομένων ἡμερομισθίων εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τοῦ Β.Ν. καὶ τοῦ καθορισμοῦ τούτων κατὰ κατηγορίας ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως αἱ ἀποδοχαὶ τούτων ἐναρμονισθῶσι κατὰ τὸ δυνατὸν πρὸς τὰ ἰσχύοντα εἰς ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν καὶ τῆς στενότητος τῶν διατιθεμένων εἰς τὸν προϋπολογισμὸν σχετικῶν πιστώσεων, ἀποφασίζομεν:

2. Τὰ καταβαλλόμενα εἰς τοὺς βάσει τοῦ ν. 6321]1934 προσλαμβανομένους ἡμερομισθίους ἐργατοτεχνίτας τοῦ Β.Ν. ἡμερομίσθια καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

(α) Τεχνικὸν προσωπικὸν ἐν γένει.

	Ἄρρενες	Θήλεις ἐργάτριαι
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	57	44
Μετὰ συμπλήρωσιν τριετοῦς ὑπηρεσίας	63	49
Μετὰ συμπλήρωσιν ἑξαετοῦς ὑπηρεσίας	69	54
» » 9ετοῦς »	80	65
» » 12ετοῦς »	90	75
» » 17ετοῦς »	100	85

(β) Προσωπικὸν πλωτῶν μέσων

(i) Ρυμουλκά

α) Κυβερνήτης	Μέχρι	ἐργάτου	55
β) Μηχανικὸς	»	»	55
γ) Θερμαστὴς	»	»	45
δ) Ναύτης	»	»	45

(ii) Πλωτοὶ γερανοὶ (μὲ προωστικὴν δύναμιν)

α) Πλοίαρχος	Μέχρι	ἐργάτου	57
β) Ὑποπλοίαρχος	»	»	55
γ) Ἀντιπλοίαρχος	»	»	55
δ) Μηχανικὸς Α'	»	»	57
ε) Μηχανικὸς Β'	»	»	55
στ) Μηχανικὸς Γ'	»	»	54
ζ) Χειριστὴς γερανοῦ	»	»	55
η) Ναύκληρος μάγειρος	»	»	50
θ) Ἀρχιθερμαστὴς	»	»	50
ι) Ναύτης ἢ θαλαμηπόλος	»	»	45
ια) Θερμαστὴς ἢ λιπαντὴς	»	»	45

(iii) Πλωτοὶ γερανοὶ (ἄνευ προωστικῆς δυνάμεως)

α) Κυβερνήτης	Μέχρι	ἐργάτου	54
β) Μηχανικὸς	»	»	54
γ) Χειριστὴς γερανοῦ	»	»	55
δ) Θερμαστὴς	»	»	45
ε) Ναύτης	»	»	45

(υ) Ὑδροφόροι (μὲ προωστικὴν μηχανήν)

α) Πλοίαρχος	Μέχρι	ἐργάτου	57
β) Μηχανικὸς	»	»	57

(υ) Ὑδροφόροι (ἄνευ προωστικῆς μηχανῆς)

α) Πλοίαρχος	Μέχρι	ἐργάτου	54
β) Μηχανικὸς	»	»	54

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύει, ὅσον ἀφορᾷ προσωπικὸν πλωτῶν μέσων, ἡ ὑπ' ἀριθ. 157]36]1.5.1959 κοινὴ ἀπόφασις Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης - Οἰκονομικῶν.

(γ) Ὑποπλληλικὸν προσωπικόν

	Ἄρρενες	Θήλεις ἐργάτριαι
Κατὰ τὴν πρόσληψιν	57	44
Μετὰ συμπλήρωσιν 3ετοῦς ὑπηρεσίας	63	49
» » 6ετοῦς »	69	54
» » 9ετοῦς »	75	59
» » 12ετοῦς »	85	69
» » 17ετοῦς »	92	82

(δ) Ἐργατικὸν προσωπικόν

Κατὰ τὴν πρόσληψιν	57	44
Μετὰ συμπλήρωσιν 4ετοῦς ὑπηρεσίας	63	49
» » 8ετοῦς »	69	54
» » 12ετοῦς »	75	59
» » 17ετοῦς »	85	69

3. Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.

Εἰς τοὺς ἀσχολουμένους εἰς ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας χορηγεῖται ἐπίδομα ἴσον πρὸς 10ο/ο ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων ἡμερομισθίων, ὡς τοιαῦται δὲ ἐργασίαι θεωροῦνται οἱ κάτωθι:

1) Χυτηρίου, 2) ὀξυγονοκολλήσεως, 3) ἠλεκτροσυγκολλήσεως, 4) θερμικῶν κατεργασιῶν, 5) σφυροκοπανιστῶν, 6) ὑφαλοκοπανιστῶν, 7) χρωματουργείου, 8) παρασκευαστηρίου χρωμάτων, 9) παρασκευαστηρίου πυρομαχικῶν, 10) πυριτιδαποθηκῶν, 11) ἀποθηκῶν πετρελαιοειδῶν, 12)

χαλκουργείου, 13) καθαρισμοῦ ἐξαρτημάτων καὶ ψυγείων μηχανῶν δι' ὀξέων καὶ 14) ἠλεκτρονικῶν καὶ συσσωρευτῶν.

Ἰσχὺς παρούσης ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1962

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Νοεμβρίου 1962

—

450|20]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 2 τῆς 4 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239]1955, 2) σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, 3) τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 3.10.1962 ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἔγγραφον δήλωσιν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 94471]1962 ἀπόφασιν ἡμῶν, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν καὶ αὐθις μέχρι τῆς 28.2.1963 τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 80340]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 416, τεῦχος Β', Φ.Ε.Κ. τῆς 22 Νοεμβρίου 1961 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰανουαρίου 1963

—

1C0710|6540]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 1 τῆς 2 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1955, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 10.11.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Ρόδου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 12.12.1962, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 436 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν τῷ Δήμῳ Ρόδου, σήμερον τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1962, συνελθόντες ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι Ρόδου οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς ὁ Ἀργύριος Θεοχάρης, Δήμαρχος Ρόδου, ἐνεργῶν ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Ροδίων, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Γεώργιος Λαμπριανός, πρόεδρος Ἐργατοπαλληλικοῦ Κέντρου Δωδεκανήσου, 2) Εὐάγγελος Χατζηγεωργίου καὶ 3) Ἠλίας Χανδακάρης, ἀντιστοίχως πρόεδρος καὶ γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Ρόδου, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς νόμιμοι ἐκπρόσωποι τοῦ σωματείου τούτου, οὗτινος τυγχάνουσι μέλη οἱ εἰς οὓς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα σύμβασις ἡμερομίσθιοι ἐργάται τοῦ Δήμου Ρόδου, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 499]15.10.1962 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39169]31.18.1962 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Δωδεκανήσου, οἱ δὲ δεύτεροι διὰ τῆς ἀπὸ 21.8.1962 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ὅπερ οὗτοι ἐκπροσωποῦν σωματείου, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται ὡς ἀκολούθως οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερομένων ἐργατῶν τοῦ συνεργείου καθαριότητος τῆς πόλεως Ρόδου.

1. Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργάται, οἱ συνδεόμενοι μετὰ τοῦ Δήμου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀπασχολούμενοι μὲ τὴν καθαριότητα, περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν οἰκιακῶν καὶ ὁδικῶν ἀπορριμμάτων τῆς πόλεως Ρόδου, καθαριότητα καὶ ἀνόρυξιν τάφων δημοτικῶν νεκροταφείων, καθαριότητα ἀφοδευτηρίων, συντήρησιν, καθαριότητα σφαγείων, ὡς καὶ οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων μεταφορᾶς ἀπορριμμάτων καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν.

2. Χορηγεῖται εἰς ἅπαντας τούτους ἀπὸ τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1962 καὶ ἐφεξῆς ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὁριζόμενον εἰς ποσοστὸν 12 ο|ο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε καταβαλλομένου αὐτοῖς κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου.

3. Χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐγγάμους, ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας, ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (100) μηνιαίως (ἤτοι ἐκ δραχμῶν 4 κατὰ ἡμερομίσθιον), ἀνεξαρτήτως ὑπάρξεως τέκνων, ἐννοεῖται συντηρουμένων ὑπ' αὐτῶν.

4. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1962, λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1964.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέλη καὶ κατὰ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσίν του εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀρχήν, ἀναγνωσθεῖσα δὲ καὶ βεβαιωθεῖσα, ὑπογράφεται παρὰ τῶν συμβαλλομένων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1963

Οἱ συμβαλλόμενοι

(ἕπονται ὑπογραφαί)

—

98168]7185]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 27.6]4.7.1932 π. δ|τος «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» εἰς τὰς βιοτεχνικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίας συγ-

(*) ΕΕΔ 20, σελ. 1539.

καλλήσεως ἐλαστικῶν αὐτοκινήτων (βουλκανιζατέρ).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 16 τῆς 17 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4020|1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἑνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων κλπ.». 2) Τὴν ἀπὸ 14.12.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Ἐπεκτείνομεν τὴν ἰσχὺν τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 27.6|4.7.1932 π. δ|τος «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀκταιώρου ἐργασίας διατάξεων» καὶ εἰς τὰς βιοτεχνικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίας συγκολλήσεως ἐλαστικῶν αὐτοκινήτων (βουλκανιζατέρ).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1963

—

5650|351|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3|1962 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.τ. Ἡρακλείου Κρήτης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 21 τῆς 21 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3|1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἡρακλείου, καθ' ἣν εἶν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ 3|1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἡρακλείου, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἔπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Δήμου Ἡρακλείου Κρήτης ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἡρακλείου Κρήτης, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Α) Καθορίζει, ὡς κάτωθι, τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ Δήμου Ἡρακλείου, κατὰ κατηγορίας, διὰ κανονικὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν:

	Ἡμερ. δραχ.
1) Τεχνῖται Ὑδραυλικῆς Ὑπηρεσίας	65
2) Ἐργάται Ὑδραυλικῆς Ὑπηρεσίας	60
3) Τεχνῖται πρασίνου	62
4) Ἐργάται πρασίνου	60
5) Ἐργάται καθαριότητος	60
6) Τεχνῖται βόθρων	65
7) Ἐργάται βόθρων	60
8) Τεχνῖται ἀσφάλτου	65
9) Ἐργάται ὁδοποιίας	60

Β) Καθορίζει ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργάτας καθαριότητος, ἐργατοτεχνίτας βόθρων, ἀσφάλτου, νεκροταφείου καὶ ἐπισκευαστὰς ὁδρομέτρων, ποσοστοῦ 12ο|ο (δώδεκα τοῖς ἑκατὸν) ἐπὶ πλέον τῶν ὑπὸ στοιχεῖον Α' καθορισθέντων ἡμερομισθίων τῶν κατηγοριῶν τούτων.

Γ) Ἀποφασίζει τὴν χορήγησιν ὑπὸ τοῦ Δήμου εἰδικῆς στολῆς εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ συνεργεῖα καθαριότητος τοῦ Δήμου.

Δ) Ὁρίζει ἰσχὺν τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰανουαρίου 1963

—

2064|134|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων προσωπικοῦ ἐργοστασίων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων ἀπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 12 τῆς 12 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755|1957.

2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 12.11.1962 καταγγελίαν τῶν ὑπ' ἀριθ. 2|1957 καὶ 15|1960 ἀποφάσεων τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Ἐργατοϋπαλλήλων Βιομηχανιῶν Ἠλεκτρικῶν Λαμπτήρων.

3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 10.1.1963, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον, ἤτοι μέχρι τῆς 12.5.1963, χρονικὸν διάστημα, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῶν καταγγελθεισῶν ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 2|1957 καὶ 15|1960 ἀποφάσεων τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ βιομηχανιῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων ἀπάσης τῆς χώρας» ἐγκριθεισῶν, ἀντιστοίχως, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 10240|1957 (Φ.Ε.Κ. 53 τ. Β' τῆς 16.2.1957) καὶ 62264|1960 (Φ.Ε.Κ. 417 τ. Β' τῆς 2.9.1960) ἀποφάσεων ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἰανουαρίου 1963

—

698|Σ 3.|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 7 καὶ 18 τοῦ Κανονισμοῦ Κλάδου Ὑγιείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας

(*) ΕΕΔ 19, σελ. 1225.

διαχειρίσεως Ειδών Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 23 τῆς 23 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2868|1922, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 59 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935.

2) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 1022|1946.

3) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 662|13.11.1961 καὶ 258|13.10.1962 ἀναφορῶν τοῦ Ταμείου.

4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 22|18.1.1962 καὶ 81|10.12.1962 συνεδριάσεις αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸν Κανονισμὸν Κλάδου Προνοίας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἐπέλθωσιν αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι:

Ι. Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 7 προστίθεται ἐδάφιον ὑπὸ στοιχεῖον γ', ἔχον ὡς ἀκολούθως:

«γ'. Ἐν περιπτώσει μετατάξεως ὑπαλλήλου τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας εἰς τὸν Διαχειριστικὸν Κλάδον ἢ, ἀντιθέτως, διαχειριστοῦ εἰς τὸν Κλάδον τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας, τὸ εἰς τὸ ἀπὸ 1.1.1950 μέχρι 31.7.1958 χρονικὸν διάστημα ἀναλογοῦν βοήθημα ὑπολογίζεται διὰ μὲν τὸν ἐντὸς τοῦ ὡς ἄνω διαστήματος χρόνον ὑπηρεσίας εἰς τὸν Διαχειριστικὸν Κλάδον, ὡς τοῦτο ὑπολογίζεται διὰ τοὺς διαχειριστάς, διὰ δὲ τὸν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω διαστήματος χρόνον ὑπηρεσίας εἰς τὸν Κλάδον τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας, ὡς τοῦτο ὑπολογίζεται διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας».

ΙΙ. Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ καταργεῖται.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰανουαρίου 1963

—

3189|186|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 21.2.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας θυρωρῶν - φυλάκων - νυκτοφυλάκων ἐργοστασίων Δ.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 23 τῆς 23 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239|1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 1.12.1952 ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Φυλάκων Νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν Ἐργοστασίων καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν Ἀθηνῶν ἐγγραφον δήλωσιν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 21.2.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας θυρωρῶν - φυλάκων - νυκτοφυλάκων ἐργοστασίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων. 3) Τὴν ἀπὸ 10.1.1963 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 1.6.1963 τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 21.2.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας θυρωρῶν - φυλάκων - νυκτοφυλάκων ἐργοστασίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22377|1962 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 87, τεῦχος Β', Φ.Ε.Κ. τῆς 14.3.1962 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰανουαρίου 1963

—

3388|191|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ραπτῶν - παντελονάδων περιοχῆς Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' 17 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ. 3755|1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 22.11.1962 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7|1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τοῦ σωματείου ραπτῶν - παντελονάδων Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ 10.1.1963, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓξ μηνῶν χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 22.5.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 7|1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ραπτῶν παντελονάδων περιοχῆς Ἀθηνῶν», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3270|1794|16.4.1962 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 132 τ. Β' τῆς 16.4.1962)(**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1963

—

3387|192|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως μηχανοξυλουργῶν καὶ ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 17 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς πα-

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 441.

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 572.

ραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239]1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 19.11.1962 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 10.1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, ἐκ μέρους τῆς Ἑνώσεως Μηχανοξυλουργῶν Θεσσαλονίκης. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 10.1.1963, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἑξάμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 19.5.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 10]1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν μηχανοξυλουργῶν καὶ ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9]18.1.1961 πράξεως καταθέσεως (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1963

—

3518]190]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθ.ις τῆς ἰσχύος κα ταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ βοηθητικοῦ καὶ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 17 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239]1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 10.1.1963. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 73976]4742 τῆς 24.9.1962 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἑξάμηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 23.5.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 1]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ βοηθητικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἑνίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26763]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 109, τ. Β' τῆς 11.4.1961)(**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1963

—

3519]189]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθ.ις τῆς ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν μεταλλείων κλπ. ἀπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 17 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239]1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 10.1.1963. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 73926.4739]24.9.1962 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα - ἤτοι μέχρι τῆς 24.4.1963 - τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 32]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν μεταλλείων καὶ λιγνιτωρυχείων ἀπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 90241]19.12.1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 448 τ. Β' τῆς 19.12.1961) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1963

—

2198.147]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 9.11.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ κινήσεως ἀστικῶν λεωφορείων Α.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 8 τῆς 10 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239]1955, 2) τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 10.11.1962 ἐκ μέρους τοῦ λυσιτέλους ἀταθμαρχῶν, ἐλεγκτῶν καὶ ὑπαλλήλων γραφείων ἰδιωτικῶν λεωφορείων Α.Π.Π ἐγγράφων δήλωσιν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 9.11.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ κινήσεως ἀστικῶν λεωφορείων Α.Π.Π., 3) τὴν ἀπὸ 4.1.1963 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 10.5.1963 τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 9.11.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως ἀστικῶν λεωφορείων Α.Π.Π., δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76261]1960 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 480, τεῦχος Β', Φ.Ε.Κ. τῆς 24.11.1960 (**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1963

—

(*) ΕΕΔ 20, σελ. 259.
(**) ΕΕΔ 20, σελ. 573.

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 121.
(**) ΕΕΔ 19, σελ. 1486.

101355|10571|1963 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων ποντοπόρων πλοίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 20 της 21 Ιανουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν το υπογραφέν την 28.12.1962 πρακτικόν μεταξύ Ενώσεως Ελλήνων Εφοπλιστών (Ε.Ε.Ε.) και της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας (Π.Ν.Ο.), δι' ού συνεφωνήθη μεταξύ των εν λόγω επαγγελματικών οργανώσεων, όπως παραταθή η ισχύς της ληγούσης σήμερον συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων φορτηγών πλοίων άνω των 4500 τόννων D.W., ισχύοντος τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 3276|1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο τροποποιηθέν ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν :

Κυροϋμεν το από 28.12.1962 πρακτικόν, δι' ού συνεφωνήθη μεταξύ της Ενώσεως Ελλήνων Εφοπλιστών και της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας η παράτασις της ληγούσης σήμερον συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων φορτηγών πλοίων άνω των 4500 τόνων D.W., ήτις είχεν υπογραφή την 25.8.1961 και είχε κυρωθή διά της υπ' αριθ. 68489|3047|4.10.1961 αποφάσεως επί ένα μήνα από της λήξεώς της, ήτοι μέχρι 31 Ιανουαρίου 1963.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 4 Ιανουαρίου 1963

Πρακτικόν

Εν Αθήναις σήμερον την 28 Δεκεμβρίου 1962 οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν ο Στρατής Γ. Ανδρεάδης, πρόεδρος της Ενώσεως Ελλήνων Εφοπλιστών, εκπροσωπών ταύτην και ειδικώς εξουσιοδοτημένος,

Αφ' ετέρου ο Μάνθος Πετρουλής, γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας, εκπροσωπών ταύτην και ειδικώς εξουσιοδοτημένος.

Συνελθόντες όπως συσκεφθώμεν περί της συνάψεως νέας συλλογικής συμβάσεως εις αντικατάστασιν της κατά την 25 Αυγούστου 1961 συναφθείσης συλλογικής συμβάσεως ληγούσης την 31 τρέχοντος μηνός συμφωνούμεν από κοινού, όπως παραταθή η ισχύς αυτής μέχρι της 31 Ιανουαρίου 1963, προς διεξαγωγήν των διαπραγματεύσεων περί του καθορισμού των όρων της νέας συμβάσεως.

Το παρόν πρακτικόν συνετάγη εις τριπλούν, εξ ων ανά εν αντίτυπον έλαβον τα συμβαλλόμενα μέρη, το δε τρίτον θέλει κατατεθή παρά τω Υπουργείω Εμπορικής Ναυτιλίας, υπογραφέται δε ως έπεται.

Διά την Ένωσιν Ελλήνων Εφοπλιστών
Στρατής Γ. Ανδρεάδης
Διά την Πανελλήνιον Ναυτικήν Ομοσπονδίαν
Μάνθος Πετρουλής

2067|132|1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως της ισχύος της από 15.12.1959 συλλογικής συμβάσεως εργασίας του εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός».

(Ε.Κ. τ. φ. 20 της 21 Ιανουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν : 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239|1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν την 23.7.1962 εκ μέρους του Συνδέσμου Βοηθητικού και Εργατοτεχνικού Προσωπικού Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων και Κλινικών Εγγραφον δήλωσιν περί καταγγελίας της από 15.12.1959 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός». 3) Την από 10.1.1963 σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, 4) Την υπ' αριθ. 73927|1962 απόφασιν ημών, δημοσιευθείσαν εις το υπ' αριθ. 337 Φ.Ε.Κ., τεύχος Β' της 24.9.1962, αποφασίζομεν :

Αναστέλλομεν επί τριμηνον είσετι χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 23ης Απριλίου 1963, την επέλευσιν των ενόμων αποτελεσμάτων της καταγγελίας της από 15.12.1959 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός», δημοσιευθείσης διά της υπ' αριθ. 7125|1960 αποφάσεως ημών εις το υπ' αριθ. 50 τεύχος Β', Φ.Ε.Κ. της 2.2.1960(*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Ιανουαρίου 1963

96542|Σ1292|1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της παραγράφου 5 του άρθρου 3 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 4 της 9 Ιανουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν :

1. Τας διατάξεις του άρθρου 2 του ν. δ|τος 912|1941 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας, εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 59 § 1 του ά.ν. 11.11.1935 περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως αύθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694|1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας.

2 Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων, υποβληθείσαν ημίν

(*) ΕΕΔ 19, σελ. 251.

διά της ὑπ' ἀριθ. 5795|23.10.1962 ἀναφορᾶς του.

3. Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 300|1962, συνεδρίασις 79 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 26.11.1962), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«5. Ἡ σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας μετατρέπεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου εἰς σύνταξιν λόγῳ γήρατος ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως προκειμένου μὲν περὶ ἀρρένων τοῦ 65ου, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας. Ἐὰν ἐκ τῆς μετατροπῆς προκύπτῃ ποσὸν συντάξεως μικρότερον τοῦ λαμβανομένου, ἐξακολουθεῖ καταβαλλόμενον τὸ ποσὸν τῆς λαμβανομένης συντάξεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Δεκεμβρίου 1962

—

258873|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν

Περὶ προσωρινῆς αὐξήσεως κατὰ μίαν δραχμὴν τοῦ δικαιώματος ἐκκινήσεως τῶν μετὰ μετρητοῦ ἢ ἄνευ ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 495 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1962)

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν: Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1581|22.11.1962 αἴτησιν τοῦ Σ.Ι.Σ.Α.Τ. Ἀθηνῶν καὶ τὴν κειμένην περὶ ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων νομοθεσίαν, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν, ὅπως πρὸς κάλυψιν τῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1962, Νέου Ἔτους 1963 παρεχομένης ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως (δώρου) εἰς τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ., μετὰ ἢ ἄνευ μετρητοῦ, αὐξηθῇ τὸ δικαίωμα ἐκκινήσεως (πτῶσις σημαίας) τῶν μετὰ μετρητοῦ αὐτοκινήτων ταξὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας κατὰ μίαν (1) δραχμὴν διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι καὶ τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1963.

Διὰ τὰ ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα Δ.Χ. ἄνευ μετρητοῦ δι' ἑκάστην διαδρομὴν καθορίζομεν αὔξησιν μιᾶς (1) δραχμῆς καὶ διὰ τὰ αὐτὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα.

Τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω αὐξήσεων ποσὰ θὰ εἰσπράττωνται παρὰ τῶν ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων ἐξ ὁλοκλήρου.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ ὑπ' ἀριθ. 144831|16.5.1955 καὶ 197878|31.10.1955 ἀποφάσεις ἡμῶν «περὶ καθορισμοῦ κομίστρου τῶν μετὰ καὶ ἄνευ μετρητοῦ ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Δεκεμβρίου 1962

—

79281|Σ.1110|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας ὑποβολῆς αἰτήσεων ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 495 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868|1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 909|20.8.1962 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 69|27.9.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος προστεθῇ μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἡ προθεσμία ὑποβολῆς παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων τῶν αἰτήσεων περὶ ἀναγνωρίσεως ὡς συνταξίμων τῶν ἐν τῷ Καταστατικῷ ἀναφερομένων προϋπηρεσιῶν παρατείνεται ἀφ' ἧς ἔληξε καὶ μέχρι τῆς 31.12.1963».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1962

—

73825|Σ.1021|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 495 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868|1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1737|8.8.1962 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 65|30.8.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων Χρηματιστηρίου Ἀξιῶν Ἀθηνῶν ἐπέλθωσιν αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις:

1) Ἡ διὰ τῆς παραγράφου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 79714|Σ.683|28.2.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προστεθεῖσα ἐν τέλει τοῦ Κατα-

στατικοῦ διάταξις τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«Ἀντικρυσταὶ ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου, τῶν ὁποίων ἡ προϋπηρεσία παρὰ χρηματιστῇ ἀνεγνωρίσθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὡς συντάξιμος, ἀποδεικθεῖσα διὰ δικαιολογητικῶν, ἅτινα κατὰ τὴν τροποποίησιν τοῦ Καταστατικοῦ ἐθεωρήθησαν ἀνίσχυρα, περιορισθέντος οὕτω τοῦ συντάξιμου χρόνου των, δικαιοῦνται, ὅπως αἰτήσουν τὴν προσμέτρησιν τῆς προϋπηρεσίας ταύτης εἰς τὸν συντάξιμον χρόνον αὐτῶν δι' αἰτήσεώς των, ὑποβαλλομένης ἐντὸς 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

Τὸ δικαίωμα τῆς καταβολῆς τῆς εἰς τὰ ἔτη ταῦτα ἀναλογούσης καὶ ἀναπροσαρμοζομένης συντάξεως ἀρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς τοιαύτης αἰτήσεως διὰ τοὺς ἤδη συνταξιούχους.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς δικαιοδόχους τῶν ἀνωτέρω προσώπων.

2) Τὸ πέμπτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 17468|Σ.174|18.5.1962 ἀποφάσεως, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67427|Σ. 781|21.11.1960 τοιαύτης, τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τὸν μετέχοντα τῆς κτιριακῆς Ἐπιτροπῆς μηχανικὸν (τεχνικὸν σύμβουλον) χορηγεῖται ἀποζημίωσις κατὰ συνεδρίασιν, ὁριζομένη δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1962

—

76465|Σ.1072|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 495 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 889|1941 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2358|8.10.1960 ἀναφορᾶς του ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 68|20.9.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

1) Ἡ παράγραφος 2δ' τοῦ ἄρθρου 3 καταργεῖται, τῶν ἑπομένων παραγράφων 2ε καὶ 2στ λαμβανουσῶν ἀριθμησιν 2δ καὶ 2ε ἀντιστοίχως.

2) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 προστίθεται παράγραφος στ', ἔχουσα οὕτω:

«Ἐξ ἑκάστης τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς Ἑταιρειῶν ἢ Κοινοπραξιῶν ἢ προσωπικῶν ἐπιχειρήσεων, αἵτινες ἀσκοῦν ἐπιχείρησιν κινηματογράφου εἰς πόλεις ἐχούσας πληθυσμὸν κάτω τῶν 4.000 κατοίκων, ἀσφαλίζονται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μόνον προαιρετικῶς οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἀσφάλισιν κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεώς των πρὸς τὸ Ταμεῖον.

Ἠσφαλισμένα πρόσωπα κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἐκ τῶν ἀπαλλασσομένων τῆς ἀσφαλίσεως τῆς κατηγορίας ταύτης δύνανται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἓξ μηνῶν ἀπὸ ταύτης νὰ αἰτήσωσι τὴν διακοπὴν τῆς περαιτέρω ἀσφαλίσεώς των, ὑποχρεούμενα εἰς τὴν καταβολὴν τῶν μέχρι τῆς χρονολογίας τῆς ἐγκρίσεως ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς τοιαύτης αἰτήσεώς των βεβαιωθεισῶν εἰσφορῶν των. Ἐν περιπτώσει ὑπαγωγῆς αὐτῶν ἐκ νέου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου προσμετρῶνται καὶ τὰ ἔτη τῆς προτέρας ἀσφαλίσεώς των, δι' ἃ ἐχουσι καταβληθῇ αἱ ἀντίστοιχοι βεβαιωθεῖσαι εἰσφοραί των.

Οἱ μὴ ὑποβαλόντες αἴτησιν διακοπῆς ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω ὁριζομένης προθεσμίας θεωροῦνται ὡς ἐπιθυμοῦντες τὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεώς των.

3) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 9 προστίθεται ἐδάφιον ιθ', ἔχον οὕτω:

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, τῇ αἰτήσει τοῦ προέδρου αὐτοῦ, δύναται δι' ἀποφάσεώς του νὰ ἐξουσιοδοτῇ τὸν δικηγόρον τοῦ Ταμείου ἢ οἱονδήποτε τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ διὰ τὴν ὑποβολὴν μηνύσεων τοῦ Τ.Α.Ε.Κ. κατὰ παντὸς ὀφειλέτου του, καθυστεροῦντος τὰς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ καθοριζομένας εἰσφοράς.

4) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 11 προστίθεται ἐδάφιον γ', ἔχον οὕτω:

Ἐν περιπτώσει μὴ χορηγήσεως ὑπὸ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν τῶν αἰτουμένων πληροφοριῶν δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου νὰ ὑπαγάγῃ δι' ἀποφάσεώς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τὰ ὑπόχρεα πρὸς τοῦτο πρόσωπα βάσει ἐγγράφων στοιχείων ἑτέρας Δημοσίας Ἀρχῆς ἢ Ἐπιμελητηρίου ἢ Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, πιστοποιούσης τὴν ἄσκησιν μιᾶς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 ὁριζομένων ἐπιχειρήσεων.

5) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 31 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἔτους οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου κατατάσσονται εἰς τὰς πέντε ἀκολούθους ἀσφαλιστικὰς κλάσεις καὶ καταβάλλουν τὰς ἐναντι τῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκουν, ἀναγραφομένας ἐτησίας ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς.

1η Ἀσφαλιστικὴ κλάσις δραχμαὶ 2.000
2α Ἀσφαλιστικὴ κλάσις δραχμαὶ 2.500
3η Ἀσφαλιστικὴ κλάσις δραχμαὶ 3.500
4η Ἀσφαλιστικὴ κλάσις δραχμαὶ 5.000
5η Ἀσφαλιστικὴ κλάσις δραχμαὶ 6.500

Τάς ἐτησίας εἰσφορὰς τῆς 1ης κλάσεως ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ ὁ ἠσφαλισμένος ὁ ἔλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως:

α) Χειμερινοῦ κινηματογράφου, λειτουργοῦντος ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

β) Θερινοῦ κινηματογράφου, λειτουργοῦντος ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Τάς ἐτησίας εἰσφορὰς τῆς 2ας κλάσεως ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ ὁ ἠσφαλισμένος ὁ ἔλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως:

α) Χειμερινοῦ κινηματογράφου, μὴ ἀνήκοντος εἰς Α' ἢ Β' προβολήν, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

β) Θερινοῦ κινηματογράφου, μὴ ἀνήκοντος εἰς Α προβολήν, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

γ) Θερινοῦ κινηματογράφου ἐπικαίρων τύπου «Σινεάκ», λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Τάς ἐτησίας εἰσφορὰς τῆς 3ης κλάσεως ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ ὁ ἠσφαλισμένος ὁ ἔλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως:

α) Ἐκμεταλλεύσεως κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει.

β) Ἀντιπροσωπεύσεως ἐπιχειρήσεως εἰσαγωγῆς ἢ παραγωγῆς ἢ ἐκμεταλλεύσεως κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει.

Τάς ἐτησίας εἰσφορὰς τῆς 4ης κλάσεως ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ ὁ ἠσφαλισμένος ὁ ἔλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως:

α) Χειμερινοῦ κινηματογράφου Β' προβολῆς, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

β) Χειμερινοῦ κινηματογράφου ἐπικαίρων τύπου «Σινεάκ», λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

γ) Θερινοῦ κινηματογράφου Α' προβολῆς, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

δ) Εἰσαγωγῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει, προβαλλομένων ἐν Ἑλλάδι.

ε) Παραγωγῆς ἐν γένει κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει προβαλλομένων ἐν Ἑλλάδι.

Τάς ἐτησίας εἰσφορὰς τῆς 5ης κλάσεως ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ ὁ ἠσφαλισμένος ὁ ἔλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως χειμερινοῦ κινηματογράφου Α προβολῆς, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Οἱ ἠσφαλισμένοι διευθύνται ἐπὶ ποσοστοῖς κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων κατατάσσονται εἰς τὴν αὐτὴν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἐπιχειρηματίας ἠσφαλισμένος, εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ὁποίου ἀπασχολοῦνται.

Ἠσφαλισμένος, ἔλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως εἰσαγωγῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἢ παραγωγῆς ἐν Ἑλλάδι τοιούτων, ὑποχρεοῦται καὶ εἰς τὴν καταβολὴν δραχμῶν τριακοσίων δι' ἑκάστην τὸ πρῶτον προβαλλομένην ἐν Ἑλλάδι κινηματογραφικὴν ταινίαν ὑπὸ τῆς ἐξ ἧς ἕλκει τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐπιχειρήσεως εἰσαγωγῆς ἢ παραγωγῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν. Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τυγχάνουσι πλείονες τοῦ ἑνὸς ἠσφαλισμένοι ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ ἐν λόγῳ εἰσφορὰ βαρύνει ἅπαντας κατ' ἰσομοιρίαν.

6) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 32 προστίθεται παράγραφος 8, ἔχουσα οὕτω:

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται ν' ἀνατεθῇ ἡ εἰσπραξις τῶν ἐσόδων τοῦ Ταμείου ἐν τε τῇ περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔχοντα τὴν ἕδραν των ἐν Ἀθήναις καὶ ἀντιπροσώπους ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἀναθέσεως τοῦ ἔργου τούτων καὶ εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἔχοντα τὰς ἕδρας των ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Τὰ τοιαῦτα πρόσωπα ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταθέσωσιν εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τῆς περιφερείας των καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ταμείου τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ἐργασίμου ἡμέρας τὰς εἰσπράξεις τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἀποστέλλοντες αὐθημερὸν εἰς τὸ Ταμεῖον τὴν ἀπόδειξιν τῆς Τραπέζης μετὰ πλήρους ἀναλυτικῆς ὀναμαστικῆς καταστάσεως εἰς τριπλοῦν τῶν καταβαλόντων τὰς σχετικὰς εἰσφορὰς ἠσφαλισμένων.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δύναται νὰ καθορίζῃ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ τὴν καταβολὴν ὑπὸ τῶν ὁριζομένων ὡς ἄνω προσώπων σχετικῆς ἐγγυήσεως ὑπὲρ τοῦ Ταμείου.

Τὰ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐντεταλμένων τὴν εἰσπραξιν τῶν ἐσόδων τοῦ Ταμείου ὁρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀνερχομένης εἰς ποσοστὸν ἀπὸ πέντε μέχρις δέκα τοῖς ἑκατὸν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν αὐτῷ εἰσπραττομένων ἐσόδων καὶ ἀναλόγως τοῦ ὕψους αὐτῶν.

Ἐπὶ τῶν πραγματοποιουμένων εἰσπράξεων συνεπείᾳ ἀναγκαστικῶν μέτρων τοῦ Ταμείου καὶ ἐπὶ τῶν ἀπ' εὐθείας τῷ Ταμείῳ καταβαλλομένων οὐδεὶς ποσὸν ἀμοιβῆς καταβάλλεται.

7) Τὸ ἑβδοον δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 34 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Ὁ συμπληρώσας τὸ 70ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἔχων τοὐλάχιστον 12ετῆ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀρχικῶς ἰσχύσαντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου (4.11.1946), ἐξ ἧς διετῆ τοιαύτην ἐντὸς τῆς τελευταίας πενταετίας πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς συνταξιοδότησιν καὶ ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ἀναγνωρισθείσης καὶ ἐξαγορα-

σθείσης προϋπηρεσίας συμπληροῦται τούλάχιστον δεκαπενταετία.

8) Τὸ πρῶτον ἑδάφιον τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 34 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

'Ησφαλισμένος, διακόψας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης τὴν ἄσκησιν τῆς κινηματογραφικῆς ἐπιχειρήσεώς του, τῆς τοιαύτης διακοπῆς βεβαιουμένης ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Οἰκονομικῆς 'Εφορίας, ἔχων δεκαετῆ τούλάχιστον ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀρχικῶς ἰσχύσαντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου (4.11.1946) καὶ οὐδὲν ποσὸν ὀφειλων εἰς τὸ Ταμεῖον δικαιοῦται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἐφ' ὅσον δὲν πληροῖ τὰς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ὁριζομένας προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως νὰ ἀναζητήσῃ τὰς ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης (4.11.1946) βεβαιωθείσας καὶ ἐξοφληθείσας εἰσφορὰς του ἀτόκως, μειουμένας δι' ἐξοδα διοικήσεως κλπ. ὡς ἀκολούθως:

α) 'Ο συμπληρώσας δέκα ἐτῶν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν κατὰ 30ο/ο.

β) 'Ο συμπληρώσας 11 καὶ ἄνω ἐτῶν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν κατὰ 25ο/ο.

'Εν πάσῃ περιπτώσει οἱ δικαιοδόχοι ἢ οἱ κληρονόμοι τούτου δὲν δικαιοῦνται τῆς τοιαύτης ἀναζητήσεως.

9) Τὸ δεύτερον ἑδάφιον τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 35 καταργεῖται.

10) 'Η παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 37 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

'Εν περιπτώσει θανάτου: α) συνταξιούχου, β) ἡσφαλισμένου, ἐφ' ὅσον οὗτος ὑπάγεται εἰς μίαν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 34 καὶ 35 ὁριζομένων περιπτώσεων, γ) ἡσφαλισμένου, ἐφ' ὅσον οὗτος συνεπλήρωσε δεκαετῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀρχικῶς ἰσχύσαντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου (4.11.1946), ἐξ ἧς πενταετῆ τοιαύτην ἐντὸς τῆς τελευταίας πρὸ τοῦ θανάτου του δεκαετίας, δικαιοῦνται τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 41 τοῦ Καταστατικοῦ ὁριζομένης συντάξεως τὰ κατωτέρω μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος συνταξιούχου ἢ τοῦ θανόντος ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἡσφαλισμένων, ἐφ' ὅσον κατεβλήθησαν ἅπασαι αἱ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ὁριζόμεναι πρὸς τὸ Ταμεῖον ὑποχρεώσεις αὐτῶν.

Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ προκειμένου περὶ ἀπονομῆς συντάξεως εἰς μέλη οἰκογενείας θανόντος πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἡσφαλισμένων.

11) 'Η παράγραφος β' τοῦ ἄρθρου 38 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Οἱ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἡσφαλισμένοι δικαιοῦνται, ὅπως αἰτήσωσιν, ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 9 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένης προθεσμίας, τὴν ἀναγνώρισιν ὡς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας α) τοῦ χρόνου ἀπὸ τῆς 15ρύσεως τοῦ Ταμείου μέχρι 31.12.1945, καθ' ὃν εἶχεν ἀνασταλῆ ἡ φορολογία ἐπιτηδεύματος καὶ β) τοῦ χρόνου, καθ' ὃν εἶχον διακόψει τὴν ἄσκησιν τῆς ἐπιχειρήσεώς των - τῆς θεμελιούσης δικαίωμα ἀσφαλίσεως - ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς των (ἐκ πολεμικῆς αἰτίας ἢ ἐξ ἐνεργειῶν στρατευμάτων κατοχῆς ἢ συμμοριτοπολέμου) κατὰ τὰ κατωτέρω ὁριζόμενα.

Οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ὡς ἄνω ὑπὸ στοιχείου α' χρόνου ὑποχρεοῦνται, ὅπως μετὰ τῆς αἰτήσεώς των ὑποβάλλωσι καὶ ἔγγραφον δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν, φέρον βεβαίαν χρονολογίαν, ἢ πιστοποιητικὸν τῆς Ὑπηρεσίας Φορολογίας Δημοσίων Θεαμάτων τῆς Οἰκονομικῆς 'Εφορίας τῆς περιφερείας, εἰς ἣν ἐλειτούργει ἡ ἐπιχείρησις των ἢ τοιοῦτον τῆς 'Επιτροπῆς 'Αδείας λειτουργίας Κινηματογράφων, δι' ὧν νὰ ἀποδεικνύεται ἡ ἄσκησις ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος μιᾶς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ Καταστατικοῦ ἀναφερομένων ἐπιχειρήσεων κατὰ τὰ ἀναγνωριστέα ἔτη.

β) Οἱ αἰτοῦντες τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ὡς ἄνω ὑπὸ στοιχείου β' χρόνου ὑποχρεοῦνται ὅπως μετὰ τῆς αἰτήσεώς των ὑποβάλλωσι βεβαίωσιν Δημοσίας 'Αρχῆς ἢ ἐνόρκου βεβαιώσεως τριῶν ἡσφαλισμένων, ἀσκησάντων κατὰ τὴν περίοδον ταύτην μίαν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ Καταστατικοῦ ἀναφερομένων ἐπιχειρήσεων, ἐξ ὧν ὁ εἷς τούλάχιστον νὰ τυγχάνῃ εἰσαγωγεὺς κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, δι' ὧν νὰ πιστοποιῆται ἡ ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς των διακοπὴ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς των, ὡς καὶ ὁ χρόνος διαρκείας τῆς τοιαύτης διακοπῆς.

12) Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἑδάφιον τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 38 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Δικαιοῦνται ὅπως αἰτήσωσιν ἀναγνώρισιν ὡς συνταξίμου προϋπηρεσίας καὶ οἱ ἡσφαλισμένοι ἐξ 'Ανωνύμων 'Εταιρειῶν.

Διὰ τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισιν ἀπαιτεῖται ὑποβολὴ αἰτήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 9 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένης προθεσμίας.

13) 'Εν τέλει τοῦ ἄρθρου 38 προστίθεται παράγραφος 9, ἔχουσα οὕτω:

Τὸ δικαίωμα πρὸς ἀναγνώρισιν συνταξίμου καὶ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας, περὶ ὧν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, δέον νὰ ἀσκηθῇ ὑπὸ τῶν ἡσφαλισμένων ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πέντε ἐτῶν, ἀρχομένης, προκειμένου μὲν περὶ τῶν ἤδη ἡσφαλισμένων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐφεξῆς ὑπαχθησομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀπὸ τῆς χρονολογίας λήψεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

14) 'Η παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 40 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

1. Εἰς ἡσφαλισμένον, συμπληρώσαντα εἰκοσαετῆ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν καὶ δικαιούμενον συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ ἀπονέμεται μηνιαία σύνταξις, καθο-

ριζομένη κατά ἀσφαλιστικάς κατηγορίας ὡς ἀκολούθως :

1η	Ἀσφαλιστική κατηγορία	δραχμαί		1.100
2α	»	»	»	1.200
3η	»	»	»	1.400
4η	»	»	»	1.500
5η	»	»	»	1.800

Τῆς συντάξεως τῆς 1ης κατηγορίας δικαιοῦται ὁ ἡσφαλισμένος ὁ ἕλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως :

α) Χειμερινοῦ κινηματογράφου, λειτουργοῦντος ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

β) Θερινοῦ κινηματογράφου, λειτουργοῦντος ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Τῆς συντάξεως τῆς 2ας κατηγορίας δικαιοῦται ὁ ἡσφαλισμένος ὁ ἕλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως :

α) Χειμερινοῦ κινηματογράφου, μὴ ἀνήκοντος εἰς α' ἢ β' προβολήν, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

β) Θερινοῦ κινηματογράφου, μὴ ἀνήκοντος εἰς α' προβολήν, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

γ) Θερινοῦ κινηματογράφου ἐπικαίρων, τύπου «Σινεάκ», λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Τῆς συντάξεως τῆς 3ης κατηγορίας δικαιοῦται ὁ ἡσφαλισμένος ὁ ἕλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως :

α) Ἐκμεταλλεύσεως κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει.

β) Ἀντιπροσωπεύσεως ἐπιχειρήσεως εἰσαγωγῆς ἢ παραγωγῆς ἢ ἐκμεταλλεύσεως κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει.

Τῆς συντάξεως τῆς 4ης κατηγορίας δικαιοῦται ὁ ἡσφαλισμένος ὁ ἕλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως :

α) Χειμερινοῦ κινηματογράφου β' προβολῆς, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

β) Χειμερινοῦ κινηματογράφου ἐπικαίρων, τύπου «Σινεάκ», λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

γ) Θερινοῦ κινηματογράφου α' προβολῆς, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

δ) Εἰσαγωγῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει, προβαλλομένων ἐν Ἑλλάδι.

ε) Παραγωγῆς ἐν Ἑλλάδι κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει, προβαλλομένων ἐν Ἑλλάδι.

Τῆς συντάξεως τῆς 5ης κατηγορίας δικαιοῦται ὁ ἡσφαλισμένος ὁ ἕλκων τὸ δικαίωμα ἀσφαλίσεως ἐξ ἐπιχειρήσεως χειμερινοῦ κινηματογράφου α' προβολῆς, λειτουργοῦντος εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Δήμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

15) Ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 40 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἡσφαλισμένου, δικαιωθέντος τοιαύτης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει ὀλιγωτέρων τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας, ἰσοῦται πρὸς τόσα εἰκοστὰ τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένης τοιαύτης ὅσα τὰ ἐν ἀσφαλίσει ἔτη αὐτοῦ, προσαυξανόμενον κατὰ 5.0]ο δι' ἕκαστον ἀναγνωρισθὲν καὶ ἐξαγορασθὲν ὡς συντάξιμον ἔτος ὑπηρεσίας.

16) Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 41 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

Ἡ μηνιαία σύνταξις τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ δικαιοδόχων ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

α) Εἰς χήραν ἄνευ ἄλλων δικαιοδόχων θανόντος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης συνταξιούχου τὰ 60ο]ο τῆς μηνιαίας συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ θανών.

17) Τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 41 καταργεῖται.

18) Τὸ ἐδάφιον γ' τῆς αὐτῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 41 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως, λαμβάνον ἀρίθμησιν β'.

β) Εἰς χήραν ἄνευ ἄλλων δικαιοδόχων θανόντος ἡσφαλισμένου, δικαιουμένην συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 37, τὰ 60ο]ο τῆς μηνιαίας συντάξεως τῆς πρακυπτούσης κατὰ περίπτωσιν, ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Καταστατικοῦ.

19) Τὰ ἐδάφια δ' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 41 λαμβάνουν ἀρίθμησιν γ' καὶ δ' ἀντιστοίχως.

20) Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 41 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς :

Ἐν περιπτώσει θανάτου α) ἀμέσου συνταξιούχου, β) ἀμέσου ἡσφαλισμένου, συμπληρώσαντος δεκαετῆ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀρχικῶς ἰσχύσαντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου (4.11.1946), ἧς ὀκταετῆ συνεχῆ τοιαύτην πρὸ τοῦ θανάτου του, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐπιμεληθέντος τῆς κηδείας, ὑποβαλλομένῃ τῷ Ταμείῳ, ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου, χορηγεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐφ' ἅπαξ βοήθημα δι' ἔξοδα κηδείας ποσὸν ἴσον πρὸς τρεῖς μηνιαίας συντάξεις, προκειμένου περὶ θανόντος ἀμέσου συνταξιούχου, πρὸς δραχμὰς δὲ τρεῖς χιλιάδας (3.000) προκειμένου περὶ θανόντος ἀμέσου ἡσφαλισμένου, πληροῦντος τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις.

21) Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 41 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς :

Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἄρχεται :

α) Λόγῳ θανάτου συνταξιούχου ἀπὸ τῆς 1ης

τοῦ ἑπομένου μηνός, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ συνταξιούχου.

β) Λόγῳ ἀναπηρίας ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνός, καθ' ὃν ἐβεβαιώθη ἡ ἀναπηρία.

γ) Λόγῳ γήρατος ἢ θανάτου ἡσφαλισμένου ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνός, καθ' ὃν ὑπεβλήθη, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀπαιτουμένου ὁρίου ἡλικίας ἢ τοῦ θανάτου, ἡ περὶ ἀπονομῆς συντάξεως σχετικὴ αἴτησις.

Ἡ καταβολὴ τῆς ἀπονεμηθείσης συντάξεως ἀναστέλλεται εἰς ἣν περίπτωσιν δὲν ἔχουν καταβληθῇ ἅπασαι αἱ εἰσφοραὶ τοῦ ἡσφαλισμένου πρὸς τὸ Ταμεῖον.

Ἡ καταβολὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνός ἐκείνου, καθ' ὃν ἐξωφλήθησαν ἅπασαι αἱ ὀφειλόμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ὀφείλονται ἀναδρομικῶς συντάξεις.

22) Ἡ παράγραφος 8 τοῦ ἄρθρου 42 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

8. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ συντάξεως ὑπόκεινται εἰς ἀναθεώρησιν. Ἡ ἀναθεώρησις ἐνεργεῖται ἅπαξ κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων, ὑποβαλλομένης ἐντὸς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

23) Τὸ ἐδάφιον β' τοῦ στοιχείου ΙΙΙ τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 42 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«Ληξιαρχικαὶ πράξεις ἢ πιστοποιητικὰ γεννήσεως, γάμου καὶ θανάτου τοῦ δικαιοπαρόχου. Ὅσάκις δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ προσκόμισις ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ πιστοποιητικοῦ γεννήσεως, γάμου ἢ θανάτου, δύνανται τὰ γεγονότα ταῦτα νὰ ἀποδεικνύωνται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1962

—

9028]572]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 40172]7757] 1.6.1961 ἡμετέρας ἀποφάσεως καὶ ἐγκρίσεως, μετὰ τροποποιήσεως, τῆς ὑπ' ἀριθ. 3] 1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδοροσφαγέων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 38 τῆς 2 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, 2) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 50 § 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 92]1961 β. δ]τος «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἐνιαῖον κείμενον τῶν περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἰσχυουσῶν διατάξεων», 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2081] 1962 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δι' ἧς ἠκυρώθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 40172]7757] 1.6.1961 ἡμετέρα ἀπόφασις (Φ.Ε.Κ. 174, τ. Β' τῆς 1.6.1961), καὶ ἐπανεξετάζοντες τὸ περὶ οὗ πρόκειται ζήτημα βάσει τῶν ἀκολούθων στοιχείων, προσηκόντως ἐκτιμωμένων, ἤτοι: α) τῶν ὑπ' ἀριθ. 10]1960 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης καὶ 3]1961 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ἀποφάσεων, ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τῶν ὁποίων προκύπτει ὅτι τὰ διαιτητικὰ ταῦτα ὄργανα προέβησαν εἰς τὸν καθορισμὸν τιμολογίου ἀμοιβῆς τῶν ἐκδοροσφαγίων Θεσσαλονίκης διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα καὶ ἐκβαρμένα σφάγια, ἀφοῦ διεπιστώσαν ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἡ ἐκτέλεσις ἐπ' αὐτῶν τῶν ἐν τῷ διατακτικῷ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἀναφερομένων προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν, προκειμένου τὰ σφάγια ταῦτα νὰ διατεθοῦν εἰς τὴν κατανάλωσιν, β) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 171944]6479 5.10. 1959 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἐκδοροσφαγεῖς τῶν πόλεων, εἰς ἃς μεταφέρονται ἐσφαγμένα ζῶα, ἐξελεγχομένων ὑπὸ τῆς Κτηνιατρικῆς Ὑπηρεσίας Σφαγείων, τυγχάνουσιν ἀπαραίτητοι, κατὰ τὴν διενέργειαν τοῦ ἀσκουμένου δευτέρου κτηνιατρικοῦ ἐλέγχου, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὡρισμένων ἐργασιῶν, αἵτινες διευκολύνουν τὸν ἔλεγχον τοῦτον, γ) τοῦ γεγονότος ὅτι διὰ τῶν προσφάτως ὑπογραφεισῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῶν ἐκδοροσφαγέων Ἀθηνῶν θεσπίζεται τιμολόγιον ἀμοιβῆς ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐσφαγμένων καὶ ἐκβαρμένων σφαγίων διὰ τὰς ἐν αὐταῖς ἀναφερομένας ἐργασίας, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι καὶ παρὰ τῆς ἐργοδοτικῆς πλευρᾶς συνομολογεῖται, ὅτι πράγματι ἐκτελοῦνται οἱ ὡς εἴρηται ἐργασίαι καὶ πράγματι παρίστανται ἀνάγκη διοθέσεως ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐργατικῆς ὀργανώσεως συνεργείων πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν, λαμβανομένων προυέτι ὑπ' ὄψιν: 1) Τῆς ἀπὸ 28.1.1963 συμφώνου γνωμοδοτήσεως τοῦ Τμήματος Ὅρων καὶ Ἀμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ 2) τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως (3]61) καθοριζόμενον τιμολόγιον ἀμοιβῆς τῶν ἐκδοροσφαγέων Θεσσαλονίκης διὰ τὰς ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ἐσφαγμένων καὶ ἐγβαρμένων σφαγίων ἀναφερομένας ἐργασίας εὑρίσκεται εἰς ὑψηλόν, σχετικῶς, ἐπίπεδον, δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ ἐπιβάρυνσιν τοῦ κόστους τοῦ κρέατος καὶ ἐντεῦθεν τῆς καταναλώσεως ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς ἀποτροπὴν τὸ μὲν ἀναδρομικῶν ἐπιβαρύνσεων, τὸ δὲ ἐπιστροφῆς καταβληθεισῶν ἤδη ἐργατικῶν ἀμοιβῶν, ἐξ οὗ ἐπιβάλλεται ἡ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τροποποίησις τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἀντιτιθεμένης, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικήν, ὡς ἔπεται, ἀποφασίζομεν:

Ἀνακαλοῦντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 40172]7757]1.6. 1961 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3]1961 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδοροσφαγέων Θεσσαλονίκης, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μετοξὺ τῆς Ἑνώσεως Ἐργατῶν Σφαγείων Θεσσαλονίκης, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου α) τῆς Συντεχνίας Κρεοπωλῶν Θεσσαλονίκης, β) Τοῦ Συνδέσμου Ζωεμπόρων Θεσσαλονίκης καὶ γ) τοῦ Σωματείου Ἀλλαντοποιῶν Θεσσαλονίκης καὶ

ής τὰ διατακτικὰ, τροποποιούμενου παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

"Οροι ἐργασίας

Α'. Ἡ ἐργασία ἡ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐν διενέξει ἐργατικῆς ὀργανώσεως παρεχομένη διὰ τῶν εἰς ταύτην ἐντεταγμένων συνεργείων ἐξ ἐργατῶν ἐκδορασφαγέων συνίσταται:

α) Εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ εὐθύνη τῆς ἐν διενέξει ὀργανώσεως καὶ διὰ τῶν ὑπ' αὐτῆς καταρτιζομένων ἐκ μελῶν της συνεργείων ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν σφαγῆς, ἐκδορᾶς, τεμαχισμοῦ, παραδόσεως εἰς τοὺς ἰδιοκτήμονας καὶ πάσης ἄλλης συναφοῦς ταύταις ἀπασχολήσεως ἐφ' ἁπάντων τῶν ἐν τοῖς ἐνταῦθα δημοτικοῖς σφαγείοις ἢ ἐκτὸς τούτων, ἀλλ' ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης καὶ τῶν προαστίων, σφαζομένων ζώων.

β) Εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ συνόλου ἢ τινῶν ἢ καὶ μιᾶς εἰσέτι τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν (καθαρισμοῦ, πλυσίματος, ἐκμαδήσεως, καταμετρήσεως, παραδόσεως, εἴτε ἐπὶ τοῦ ὅλου, εἴτε ἐπὶ τῶν τακιμίων καὶ ἄκρων κεχωρισμένως), ὡς καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ἐργασιῶν διὰ τὴν διενέργειαν τοῦ δευτέρου κτηνιατρικοῦ ἐλέγχου, ἀνατιθεμένων ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ συνεργεῖα ταῦτα παρὰ τῶν εἰσαγόντων ἐσφαγμένα καὶ ἐγδαρμένα σφάγια εἰς Θεσσαλονίκην ζωεμπόρων ἢ κρεοπωλῶν (ἰδίῳ ὀνόματι ἢ ὀνόματι τρίτων), προελεύσεως οἱασδήποτε, ἐκτὸς τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, ἐπὶ σκοπῷ καταναλώσεως τῶν ἐν τῷ Δήμῳ τούτῳ καὶ τοὺς συνοικισμοὺς αὐτοῦ, εἴτε τὰ σφάγια ταῦτα εἰσάγονται ἀκέραια, εἴτε τεμαχισμένα ὑπὸ μορφὴν τακιμίων καὶ ἄκρων. Πρὸς τοῦτο ἡ ἐν διενέξει ὀργάνωσις ὑποχρεοῦται ἀντιστοίχως νὰ διαθέτῃ τὰ εἰς τὰς περιστάσεις προσήκοντα συνεργεῖα ἐν ἑτοιμότητι ἐργασίας καὶ εἰς τοὺς οἰκείους τόπους ἐκτελέσεως αὐτῆς.

"Οροι ἀμοιβῆς

Τιμολόγιον ἐργασίας

Τὰ ἐργατικὰ δικαιώματα σφαγῆς ἐκδορᾶς κλπ. καθορίζονται διὰ τῆς παρούσης ὡς ἀκολούθως:

Α' Ζῶντα:

α) Βοοειδῆ, ἀμοιβὴ κατὰ κεφαλήν.		
1) Μόσχος μέχρι 50 ὀκάδων	δραχμαὶ	31,50
2) Βοοειδῆ » 100 »	»	78,50
3) Βοοειδῆ ἄνω τῶν 100 »	»	86,50
β) Αἰγοπροβατοειδῆ, ἀμοιβὴ κατὰ κεφαλήν		
1) Ἀμνοὶ καὶ ἐρίφια	δραχμαὶ	6
2) Αἰγοπρόβατα	»	12,50
γ) Χοῖροι, ἀμοιβὴ κατὰ κεφαλήν.		
1) Χοιρίδια μέχρις 20 ὀκάδων	δραχμαὶ	23,50
2) Χοῖροι » 50 »	»	42,50
3) Χοῖροι ἄνω τῶν 50 »	»	78

Β' Εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα:

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω (στοιχεῖα Α, β) εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα καὶ ἐγδαρμένα ζῶα καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐν διενέξει ἐργατικῆς ὀργανώσεως διάθεσιν εἰδικῶν συνεργείων ἐν ἑτοιμότητι πρὸς παροχὴν τῶν προαναφερθεισῶν ἐργασιῶν τὰ ἐργατικὰ δικαιώματα καθορίζονται εἰς ποσοστὸν 15ο/ο ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω καθοριζομένου τιμολογίου ἀμοιβῆς τῶν ἐν τοῖς δημοτικοῖς σφαγείοις Θεσσαλονίκης σφαζομένων ζώντων ζώων, ἀνεξαρτήτως ἐκτελέσεως ἢ μὴ τῶν ἐργασιῶν τούτων.

Τὸ ὡς ἄνω δικαίωμα (τιμολόγιον) μειοῦται ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1962 καὶ ἐφεξῆς κατὰ 15ο/ο.

Γ' Αἱ δι' ἀτομικῶν συμβάσεων τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν. Ἐπίσης τυχὸν ὑφιστάμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν Εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1.3.1961.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Φεβρουαρίου 1963

—

8154]518]1962 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως, μετὰ τροποποιήσεως, τῶν ὑπ' ἀριθ. 2]1962 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 4]1962 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης ἀποφάσεων, περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδορασφαγέων Βόλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 33 τῆς 29 Ἰανουαρίου 1963)

"Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 § 2 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2]1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, ὡς καὶ τὴν μεταρρυθμίσασαν ταύτην ὑπ' ἀριθ 4] 1962 ὁμοίαν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐκδορασφαγέων Βόλου 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ὅρων καὶ Ἀμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα ἐν μέρει. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθορισθέντα τιμολόγια ἀμοιβῆς τῶν ἐκδορασφαγέων Βόλου τόσον διὰ τὰ παρ' αὐτῶν σφαζόμενα καὶ ἐκδερόμενα ζῶα, ὅσον καὶ διὰ τὰς ὑπὸ τῶν εἰσαγομένων ἐσφαγμένων παρεχομένας ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας, εὑρίσκονται εἰς ὑψηλὰ σχετικῶς ἐπίπεδα καὶ δέον, τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως περιορισθῶσιν εἰς τὰ κατωτέρω καθοριζόμενα ἐνδεδειγμένα ἐπίπεδα, πρὸς ἀποτροπὴν ἀναλόγου ἐπιβαρύνσεως τῆς τιμῆς τοῦ κρέατος καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐπιβαρύνσεως τοῦ καταναλωτικοῦ κοινοῦ, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὰς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 2]1962 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 4]1962 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης ἀποφάσεις «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδορασφαγέων Βόλου», ἐκδοθείσας εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Ἐκδορασφαγέων Βόλου ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν: α) Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου

Βόλου, β) Συλλόγου Κρεοπωλῶν Βόλου καὶ γ) Συλλόγου Κρεοπωλῶν Ν. Ἰωνίας - Βόλου ἀφ' ἑτέρου, καὶ ὡς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ἐνιαίως ὡς ἀκολούθως :

Καθορίζει ὡς ἀκολούθως τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν σφαγέων καὶ ἐκδορέων :

Ὅροι ἐργασίας : Ἡ ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐν διενέξει ἐργατικῆς ὀργανώσεως παρεχομένη διὰ τῶν εἰς ταύτην ἐντεταγμένων συνεργείων ἐξ ἐργατῶν σφαγέων - ἐκδορέων συνίσταται :

1. Εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ εὐθύνην τῆς ὀργανώσεως ταύτης ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν σφαγῆς, ἐκδορᾶς, τεμαχισμοῦ, πλυσίματος διὰ σπόγγου ἐσωτερικῶς μόνον τῶν βοοειδῶν καὶ χοίρων, εἰδικῆς ταξινομήσεως φορτώσεως ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων καὶ παραδόσεως εἰς τοὺς ἰδιοκτήμονας, ὡς καὶ πάσης συναφοῦς πρὸς ταύτας ἀπασχολήσεως ἐφ' ἁπάντων τῶν ἐν τοῖς δημοτικοῖς σφαγείοις Βόλου ἢ ἐκτὸς τούτων ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Δήμου Βόλου. Τὰ ἄκρα, πόδια καὶ κοιλιὲς θὰ παραδίδωνται ἀκαθάριστα εἰς τὸν ἰδιοκτήμονα ἢ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενον ἀκροκαθαριστήν.

2. Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ συνόλου ἢ τινῶν ἢ μιᾶς εἰσέτι τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν, εἴτε ἐπὶ τοῦ ὅλου, εἴτε ἐπὶ τῶν τεμαχίων, ὡς καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ἐργασιῶν διὰ τὴν διενέργειαν τοῦ δευτέρου κτηνιατρικοῦ ἐλέγχου, ἀνατιθεμένην ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ συνεργεῖα ταῦτα παρὰ τῶν εἰσαγόντων ἐσφαγμένα καὶ ἐγδαρμένα σφάγια εἰς Βόλον ζωοτμήτορων καὶ κρεοπωλῶν, προελεύσεως οἱασδήποτε, ἐκτὸς τοῦ Δήμου Βόλου, ἐπὶ σκοπῷ καταναλώσεως ἐν τῷ Δήμῳ τούτῳ καὶ τοὺς συνοικισμούς αὐτοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ ἐν διενέξει ὀργάνωσις ὑποχρεοῦται ἀντιστοίχως νὰ διαθέτῃ τὰ εἰς τὰς περιστάσεις προσήκοντα συνεργεῖα ἐν ἑτοιμότητι ἐργασίας καὶ εἰς τοὺς οἰκείους τόπους ἐκτελέσεως αὐτῆς.

Ὅροι ἀμοιβῆς : Τὰ ἐργατικὰ δικαιώματα σφαγῆς κλπ. ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α'. 1) Ἄμνοί, ἐρίφια γάλακτος μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ταῦτα πωλοῦνται μετὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν σπλάχνων, κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 6.60.

2) Ἄμνοί, ἐρίφια γάλακτος ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπιβάλλεται ἡ ἐξαγωγὴ σπλάχνων, κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 7.70.

3) Αἰγοπρόβατα, κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 11.80.

4) Μόσχοι βάρους μέχρις 128 χιλιογράμμων, κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 45,70.

5) Βοοειδῆ γενικῶς καὶ μόσχοι ἄνω τῶν 128 χιλιογράμμων, κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 60,50.

6) Χοῖροι ὑδαρτοί, κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 39,60.

Δι' ἐργασίαν παρεχομένην ἐκτὸς τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων Βόλου θὰ καταβάλλωνται τὰ ἔξοδα μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς.

Β' Διὰ τὰς ἐργασίας τὰς κατὰ τὰ ἀνωτέρω 1 καὶ 2 στοιχεῖα εἰς εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα καὶ ἐγδαρμένα ζῶα καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐν διενέξει ἐργατικῆς ὀργανώσεως διάθεσιν εἰδικῶν συνεργείων ἐν ἑτοιμότητι πρὸς παροχὴν τῶν προαναφερθεισῶν ἐργασιῶν τὰ ἐργατικὰ δικαιώματα τούτων καθορίζονται ἀνεξαρτήτως ἐκτελέσεως ἢ μὴ τῶν ἐργασιῶν τούτων :

1. Ἄμνοί, ἐρίφια κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 1.

2. Αἰγοπρόβατα κατὰ κεφαλὴν δραχμαὶ 1,20.

3. Μόσχοι μέχρι βάρους 128 χιλιογράμμων, δραχμαὶ 6 κατὰ κεφαλήν.

4. Βοοειδῆ καὶ μόσχοι ἄνω τῶν 128 χιλιογράμμων δραχμαὶ 8 κατὰ κεφαλήν.

5. Χοῖροι δραχμαὶ 5 κατὰ κεφαλήν.

Ἀναγνωρίζεται ἐξ ἔθιμου ἡ λῆψις μόνον ἀπὸ τὰ ἐν τοῖς Δημοτικοῖς Σφαγείοις Βόλου σφαζόμενα τοῦ παχέος ἐντέρου (μπουμπαριοῦ) ὑπὸ τῶν ἐκδοροσφαγέων, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ οἱ ἄμνοὶ καὶ τὰ ἐρίφια γάλακτος πωλοῦνται μετὰ τῆς κεφαλῆς καὶ σπλάχνων. Ἡ παραλαβὴ ὅμως τοῦ ἀνωτέρω εἴδους ἀπαγορεύεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας, ἐπιτρεπομένης μόνον μετὰ τὴν πλήρη ἀποπεράτωσιν σφαγῆς, ἐκδορᾶς καὶ φορτώσεως τῶν σφαγίων.

Διὰ τὴν καταβολὴν δώρου ἐπὶ τοῖς ἑορτοῖς τοῦ Πάσχα καὶ Χριστουγέννων ἑκάστου ἔτους αἱ ἑκάστοτε παρεχόμεναι αὐξήσεις ὑπὸ τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ἀμοιβῶν θὰ ἀρχωνται : α) διὰ μὲν τὸ δῶρον τοῦ Πάσχα ἀπὸ τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου καὶ θὰ λήγουν τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, β) διὰ δὲ τὸ δῶρον τῶν Χριστουγέννων ἀπὸ τῆς 15ης Δεκεμβρίου μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπασχόλησις ἐργατῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ἐκδοροσφαγέως εἰς ἐργασίας σφαγῆς καὶ ἐκδορᾶς ζώων ἐν τοῖς κρεοπωλείοις Βόλου, Νέας Ἰωνίας καὶ περιχώρων.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰανουαρίου 1963

—

8452]520]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 11] 1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικῶν - λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 33 τῆς 29 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11]1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ.

Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών ύδραυλικών - λευκοσιδηρουργών Θεσσαλονίκης», καθ' ής η άσκηθείσα έφεσις απεσύρθη, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 11|1962 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών ύδραυλικών - λευκοσιδηρουργών Θεσσαλονίκης, εκδοθείσαν εις έπίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Συνδέσμου Εργατοτεχνιτών Υδραυλικών - Λευκοσιδηρουργών Θεσσαλονίκης αφ' ενός και αφ' ετέρου των Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης και β) Συντεχνίας Υδραυλικών - Λευκοσιδηρουργών Θεσσαλονίκης, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Όροι αμοιβής

Το εις πλήρες νόμισμα ωράριον αντιστοιχούν ημερομίσθιον διά τους άρρενας ύδραυλικούς και λευκοσιδηρουργούς καθορίζεται ως ακολούθως:

α) Διά τους μαθητευομένους ύδραυλικούς και λευκοσιδηρουργούς μέχρις ενός έτους δραχμαί 24.

Από 1 έως 2 έτη δραχμαί 28.

Από 2 έως 3 έτη δραχμαί 35.

Από 3 έως 4 έτη δραχμαί 44.

Από 4 έως 5 έτη δραχμαί 57.

β) Το ημερομίσθιον των 57 δραχμών λαμβάνει και ο έχων συμπεπληρωμένον το 18ον έτος της ηλικίας του και ν' τος προϋπηρεσίας ή ο έχων συμπεπληρωμένον το 19ον έτος της ηλικίας του ανεξαρτήτως προϋπηρεσίας.

γ) Οι έχοντες προϋπηρεσίαν ως ύδραυλικοί-λευκοσιδηρουργοί:

Από 5 έως 6 έτη δραχμάς 65.

Από 6 και άνω δραχμάς 73.

δ) Το θήλυ προσωπικόν, τα απασχολούμενον εις ύδραυλικολευκοσιδηρουργεία ηλικίας κάτω των 16 ετών κατά την πρόσληψιν και μέχρις ενός έτους, δραχμάς 24.

Μετά πάροδον έτους από της προσλήψεως δραχμάς 28.

Μετά την συμπλήρωσιν του 16ου έτους της ηλικίας και ενός έτους προϋπηρεσίαν ή μετά την συμπλήρωσιν του 17ου έτους της ηλικίας ανεξαρτήτως προϋπηρεσίας δραχμάς 44.

Μετά την συμπλήρωσιν του 17ου έτους της ηλικίας και μί προϋπηρεσίαν ενός έτους και άνω δραχμάς 48.

Λοιποί όροι

α) Οι εργοδόται υποχρεούνται να χορηγούν εις τους μισθωτούς των κατ' έτος άνά μίαν φόρμαν εργασίας εις τους άνδρας και μίαν ρόμπαν εις τας γυναίκας, άτινα είδη ανήκουν κατά κυριότητα εις τους εργοδότας και θά παραμένουν εις τον τόπον της εργασίας.

β) Οι εργοδόται υποχρεούνται να χορηγούν εις τους απασχολουμένους εις τμήματα γαλβανιστηρίου, καθ' εκάστην, 1|2 κιλού γάλα, απαγορευομένης αυστηρώς της καταβολής του εις χρήμα αντιτίμου.

γ) Αί διά των ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται νά μειωθώσιν, ως επίσης δέν δύνανται νά μεταβληθώσι τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκώτεροι υπέρ των εργαζομένων εν γένει όροι.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την ειρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς άρχεται από 28.8.1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 29 Ιανουαρίου 1963

—

84651|Σ1179|1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εν τέλει της παραγράφου 4 του άρθρου 3 κλπ. της Νομοθεσίας του Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.α.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 488 της 22 Δεκεμβρίου 1962)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας οικείας διατάξεις του ν.δ. 980|1942 «περί Ιδρύσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως», εν συνδυασμώ προς τας ταυτάς του άρθρου 59 § 1 του α.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του α.ν. 694|1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 4353|27.9.1962 αναφοράς του, 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 260|1962, συνεδρίασις 73η της 18ης Οκτωβρίου 1962), αποφασίζομεν:

Όπως εις την Νομοθεσίαν του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως επέλθωσιν αί κάτωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις:

1) Η δευτέρα παράγραφος του άρθρου 3 του ν.δ. 980|1942, ως αύτη εθεσπίσθη διά της υπ' αριθ. Σ. 30540|1942 αποφάσεως ημών, τροποποιείται ως ακολούθως:

«Ως προσωπικόν των Ασφαλιστικών Οργανισμών, ασφαλιζόμενον παρά τω Ταμείω κατά τας προηγουμένας διατάξεις, νοούνται πάντες οί κατά κυρίαν απασχόλησιν πραγματικώς παρέ-

χοντες τάς ὑπηρεσίας των εἰς τούς παρ' οἷς ὑπηρετοῦσιν Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς ὑφ' οἱανδήποτε καί ἄν ὑπηρετοῦσιν οὗτοι ἰδιότητα καί ἀδιαφόρως νομικοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς σχέσεως, ἀμειβόμενοι πάντως ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ καί οὐχί ἐπί κυμαινομέναις ἀποδοχαῖς ἤ ποσοστοῖς».

2) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 980|1942, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, προστίθεται ἑδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Ὡσαύτως οὐδεμιᾶς παρά τῷ Ταμείῳ ἀσφαλίσεως δικαιοῦνται, οὐδέ προαιρετικῆς τοιαύτης, οἱ ἀμειβόμενοι ἐπί κυμαινομένῃ ἀποζημιώσει ἤ ἐπί ποσοστοῖς ἐκ τῶν πραγματοποιουμένων παρά τούτων εἰσπράξεων».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Νοεμβρίου 1962

—

88296|12465|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς τήν περιοχήν τοῦ Δήμου Αἰδηψοῦ, κωμοπόλεως Ὡρεῶν καί χωρίου Πύργου Εὐβοίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 485 τῆς 21 Δεκεμβρίου 1962)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν. δ. 2961|1954 περί συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καί 2) τήν ὑπ' ἀριθ. 19826|10 Νοεμβρίου 1962 ἀναφοράν τοῦ Ο.Α.Α.Α., δι' ἧς ὑπεβλήθη ἡμῖν ἀπόσπασμα πρακτικοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 642|18.10.1962 συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη ἡ ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς τήν περιοχήν Δήμου Αἰδηψοῦ, κωμοπόλεως Ὡρεῶν καί χωρίου Πύργου Εὐβοίας, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τήν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Α.Α.Α. τήν ληφθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 642|18.10.1962 συνεδρίασίν του περί ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς τήν περιοχήν Δήμου Αἰδηψοῦ, κωμοπόλεως Ὡρεῶν καί χωρίου Πύργου Εὐβοίας ἀπό τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μηνός, τῆς οἰκείας ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς συμπιπτούσης πρός τήν ἀντίστοιχον τοιαύτην τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Νοεμβρίου 1962

—

31720|E.503|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί ἀνασυντάξεως Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καί Ὑπαλλήλων Πρακτορείων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 503 τῆς 29 Δεκεμβρίου 1962)

—

629|Σ.2|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως εἰς τό τέλος τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 19 τῆς 19 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694|1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τό ὑπ' ἀριθ. 2320|1953 ν.δ|γμα «περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11.11.1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ|τος «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392|1949 νομοθ. διατάγματος. 4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 8190|20.10.1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 81|10.12.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Εἰς τό τέλος τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων προστίθεται διάταξις ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

Διά τό κατά τήν 1ην Αὐγούστου 1930 εὑρισκόμενον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μόνιμον προσωπικόν τῶν Σ.Ε.Κ. ὡς ἡμερομηνία συμμετοχῆς του εἰς τό Ταμεῖον λογίζεται ἡ πρώτη ἀπό τῆς προσλήψεώς του ἡμέρα ἤ ἡ ἡμέρα τῆς μονιμοποιήσεως εἰς τήν ὑπηρεσίαν ἄλλου δικτύου ἐντός ἢ ἐκτός τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον ἐγίνετο ἀναγνώρισις τοιαύτης προϋπηρεσίας παρά τῶν Σ.Ε.Κ. καί ἐφ' ὅσον ἀπό 1.8.1930 ὑπεβάλλετο εἰς κρατήσεις ὑπέρ τοῦ Ταμείου, χωρίς νά ἔχῃ ἀναλάβει ταύτας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

—

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Δεν γνωρίζομεν πῶς τελικῶς θὰ διαμορφωθῇ τὸ ψηφιζόμενον ἤδη ὑπὸ τῆς Βουλῆς γνωστὸν ἐργατικὸν νομοσχέδιον.

Θὰ εὐχαριστήσῃ ὅμως πολὺ πάντα τοὺς ἀγωνιζομένους μισθωτούς, ἂν περιείχετο εἰς αὐτὸ ἡ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιβαλλομένη ρύθμισις τῆς ποινικῆς διώξεως ἐργοδοτῶν διὰ καθυστέρησιν ἀποδοχῶν των καὶ ἄλλων ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας ὠφελημάτων των.

Μᾶς ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ σημειώσωμεν ἐπανειλημμένως πόσον ἱκανοποιητικὸς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν μισθωτῶν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐφαρμογῆς του ὑπῆρξεν ὁ ποινικὸς νόμος 690|1945. Περιεῖχε τὴν ἀναγκαίαν διὰ τὸ ἐν αὐτῷ αἴτημα αὐστηρότητα νὰ μὴ ἰσχύουν δι' αὐτὸ αἱ περὶ ἀναστολῆς, μετατροπῆς ἢ ἐξαγορᾶς τῆς ποινῆς διατάξεις καὶ ἡ ἄσκησις τῆς ἐρεύσεως εἰς περίπτωσιν καταδίκης, νὰ μὴ ἀναστέλλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς. Ἂν ἀναλογισθῇ τις τὴν θέσιν τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος τραυματίζεται οἰκονομικῶς καὶ ψυχικῶς, ὅταν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πληρωμῆς του μισθοῦ τὸν συναντᾷ ἄρνησιν τοῦ κακοτρόπου ἐργοδότου, φθάνει ἀμέσως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ὁδήγησίς του εἰς τὰς φυλακὰς ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἄξιαν διὰ τὴν Πολιτείαν δημοσίαν ποινήν, ἡ ὁποία θὰ εἶναι καὶ παρηγορία τοῦ μισθωτοῦ. Ἀλλ' ἡ μεγαλυτέρα ἀξία της εἶναι εἰς τὸ ὅτι θὰ πρέπει νὰ σκεφθῇ πολὺ ὁ ἐργοδότης νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν μισθωτὸν τὸν ἄρτον του, ὅταν ἀναλογίζεται πόσον βαρεῖα θὰ εἶναι ἡ ποινή του.

Ἀτυχῶς μὲ τὴν γενικὴν ρύθμισιν τῶν ἄρθρων 82 καὶ 473 τοῦ νέου Ποινικοῦ Κώδικος περὶ ἰσχύος τῶν περὶ μετατροπῆς ἢ ἐξαγορᾶς τῆς ποινῆς γενικῶν διατάξεων ἀφῃρέθη καὶ ἀπὸ τὸν εἰδικὸν αὐτὸν νόμον ἡ μεγάλη ἀξία του. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐκδίκασις τῶν κατὰ τὸν νόμον αὐτὸν μηνύσεων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. τῆς 28 Νοεμβρίου 1923 «περὶ ἀμέσου ἐκδικάσεως πλημμελημάτων τινῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ» πρέπει νὰ θεωρῆται καταργημένη δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 591, στοιχ. 10 Κ.Π.Δ., ὡς ἀναγομένη εἰς θέμα, τὸ ὁποῖον ρυθμίζεται ἐξαντλητικῶς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 417, 427 τοῦ Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας (βλέπε γνωμοδότησιν Εἰσαγγ. Ἀρείου Πάγου ΕΕΔ 17, 1115).

Ἐφθάσαμεν οὕτω εἰς μείωσιν τῆς χρησιμότητος τοῦ νομοθετικοῦ αὐτοῦ μέτρου καὶ ἠμποροῦμεν νὰ πιστεύσωμεν βασίμως, ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ αἰτία τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἐκτοτε τῶν ἀδικημάτων τούτων, μετὰ τινα τῶν ὁποίων ἔχουν σημειωθῇ καὶ ἀπάνθρωποι, ἀλλ' ἀποτελέσματα ἀπελπισίας, «ἀπεργίαι ποινῆς».

Τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναρρυθμισθῇ ἡ ποινικὴ δίωξις διὰ τὰ ἐν λόγῳ ἀδικήματα ἐπεσήμανε δι' ὑπομνήματός της πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐργασίας, ἐπὶ τῇ ψηφίσει τοῦ νέου νομοσχεδίου, καὶ ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία τῶν Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Ἐπρότεινε νὰ προστεθοῦν εἰς αὐτὸ αἱ ἀκόλουθοι διατάξεις:

1. Ἐργοδότης, ἐντεταλμένος ἐκπρόσωπος ἢ διαχειριστὴς οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως, ἐκμεταλλεύσεως ἢ ἐργασίας, μὴ καταβάλλων ἐμπροθέσμως εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ μισθωτοὺς τὰς εἰς τούτους ὀφειλομένας ἀποδοχὰς ἢ ἄλλας ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας πηγαζούσας πάσης φύσεως χορηγίας, ἀποδοχὰς καὶ ἀποζημιώσεις, τὰς καθωρισμένας εἴτε διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε δι' ὑποχρεωτικοῦ κανόνος δικαίου ἢ κατ' ἔθιμον, ἢ μὴ ἐφαρμόζων ὅρους συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀποφάσεων διαιτησίας, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν καὶ ἐν γένει ἄλλων διοικητικῶν πράξεων, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως ἀπὸ τριῶν ἕως ἓξ μηνῶν καὶ χρηματικῆς ποινῆς, τῆς ὁποίας τὸ ποσὸν δὲν δύναται νὰ ὁρίζηται κάτω τοῦ 1|4, οὐδὲ ἄνω τοῦ ἡμίσεος τοῦ καθυστερουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ἀντιτίμου τῶν τυχὸν εἰς εἶδος ὀφειλομένων χορηγιῶν.

2. Ἡ ποινικὴ δίωξις ἀσκεῖται εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε ἐπὶ τῇ μηνύσει τῶν ἐνδιαφερομένων ἢ τῶν ὀργάνων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἢ τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως.

Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον παράβασις ἐκδικάζεται κατὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ διαδικασίαν μέχρι πλήρους ἐξοφλήσεως τῶν ὀφειλῶν ἢ μέχρι τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχετικοῦ ὅρου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἀποφάσεων διαιτησίας κλπ.

3. Ἀπαγορεύεται ἡ μετατροπὴ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποινῆς φυλακίσεως εἰς χρηματικὴν τοιαύτην, εἰς περίπτωσιν δὲ καταδίκης ἡ ἄσκησις ἐφέσεως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργοῦνται ὁ ἀ.ν. 690|1945 καὶ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀ.ν. 547|1937.

Ἡ πρότασις εἶναι καλή. Θὰ ἔπρεπε μόνον νὰ συμπληρωθῇ ὅτι ἐννοοῦνται ἀποδοχαὶ δεδουλευμέναι ἢ μή, καὶ τοῦτο διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι τὰ Δικαστήρια, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Α.Ν. 690|1945, ἔλυσαν τὴν λύσιν, ὅτι οὗτος ἐννοεῖ καθυστέρησιν δεδουλευμένων μόνον ἀποδοχῶν καὶ συμβαίνει οὕτω νὰ διαφεύγουν τῆς ποινικῆς διώξεως οἱ καθυστεροῦντες ἀποδοχὰς ἐξ ἀκόρου ἀπολύσεως, δὲν εἶναι δὲ ὀλίγαι ὡρισταμένου τοῦ νόμου 3198|1955, αἱ περιπτώσεις αὗται.

Εὐχή μας εἶναι νὰ ψηφισθῇ πάντως μία εἰς τὸ θέμα διάταξις. Θὰ τύχῃ τῆς ἐπιδοκιμασίας παντὸς κοινωνικοῦ ἀνθρώπου.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη προσφάτως ἡ ἀναμενομένη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου σχετικῶς πρὸς τὴν χρηματικὴν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων.

Δι' αὐτῆς (ὑπ' ἀριθ. 9|1963) γίνεται δεκτόν, ὅτι, ἵνα ὑπάρξῃ περίπτωσις ἐπιδικάσεως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, δέον, ὅπως τὸ ἀτύχημα ὀφείληται πάντως εἰς πταῖσμα τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 922 τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων.

Παραράματα

Εἰς τὴν σελίδα 143 τοῦ παρόντος τόμου, 2α στήλη, στίχος 2ος ἐκ τῶν κάτω (ἄρθρον *Δ. Κ. Καλομοίρη*) ἡ φράσις «... τὴν 25ην Μαρτίου 1958» νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ ὀρθὸν «... 25ην Μαρτίου 1957».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 5 (515)

Ἀθῆναι, 1 Μαρτίου 1963

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ(*)

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Ἡ ἀπὸ δεκαμήνου ἐπελθοῦσα σύνδεσις τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα θὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν εἰς τὴν περαιτέρω διαμόρφωσιν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ὡς ἔχει μέχρι τοῦδε ἀσκήσει ἐπιρροὴν ἡ ἵδρυσις τῆς Κοινότητος ταύτης εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐργατικοῦ δικαίου. Τόσον ἡ ἱδρυτικὴ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς συμφωνία, ὅσον καὶ ἡ ἰδιαιτέρα συμφωνία περὶ συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος, περιέχουν βασικοὺς κανόνας ἀφορῶντας τὴν θέσιν τῶν ἑλλήνων ἐργαζομένων. Οἱ κανόνες οὗτοι ἀποτελοῦν οὐχὶ ἀορίστους εὐχετηρίους ἀφορισμούς, ὡς συνηθίζετο παλαιότερον εἰς διεθνεῖς συνθήκας, ἀλλ' ἀποτελοῦν ἰ σ χ ὺ ν δ ί κ α ι ο ν, διότι κατὰ ρητὴν νομοθετικὴν ἐπιταγὴν ἡ συμφωνία περὶ συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος ἔχει, καθ' ἅπασας τὰς διατάξεις αὐτῆς, ἰσχὺν νόμου.

Οὕτω, οἱ εἰς τὸ προοίμιον τῆς συμφωνίας περὶ συνδέσεως ἐκτιθέμενοι κεντρικοὶ σκοποὶ τῶν συμβαλλομένων χωρῶν φέρουν ἀναγκαστικὸν ἑρμηνευτικὸν χαρακτῆρα διὰ πᾶσαν περαιτέρω νομοθετικὴν ἢ διοικητικὴν ἐνέργειαν, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμφωνίας ταύτης. Εἷς τὸ προοίμιον διακηρύσσεται μεταξὺ ἄλλων, ὅτι οἱ ὑψηλοὶ συμβαλλόμενοι συνάπτουν τὴν συμφωνίαν, ἀποφασισμένοι «νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συνεχῆ βελτίωσιν τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα διὰ ἐπιταχύνσεως τῆς οἰκονομικῆς προόδου καὶ διὰ ὁμονικῆς διευρύνσεως τῶν συναλλαγῶν, ὡς καὶ νὰ μειώσουν τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ τῆς οἰκονομίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς οἰκονομίας τῶν Κρατῶν - μελῶν τῆς Κοινότητος». Ἐπίσης τονίζεται, ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν «τὰ εἰδικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα θέτει ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας», καὶ ἀναγνωρίζουν, ὅτι «ἡ ὑπὸ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος παρασχεθησομένη ὑποστήριξις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου του θὰ διευκολύνῃ μεταγενεστέρως τὴν προσχώρησιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Κοινότητα».

Περαιτέρω ἐν τῷ κειμένῳ τῆς συμφωνίας καὶ εἰς τὰς γενικὰς αὐτῆς ἀρχὰς ἀναγράφεται, ὡς ἄρθρον 2, ὅτι «ἡ συμφωνία συνδέσεως σκοπὸν ἔχει νὰ προαγάγῃ τὴν διαρκῆ καὶ ἰσόρροπον ἐνίσχυσιν τῶν ἐμπορικῶν καὶ οἰκονομικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν μερῶν, λαμβανομένης πλήρως ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνάγκης, ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ ἐπιτάχυνσις τῆς ἀναπτύξεως τῆς οἰκονομίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ ἐπιπέδου ἀπασχολήσεως καὶ τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ».

Διὰ τῆς συμφωνίας ἐξασφαλίζεται δι' ἀπώτερον χρόνον ἡ ἐλευθέρα κυκλοφορία τῶν ἑλλήνων ἐργαζομένων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Ἐν τούτοις τὸ Συμβούλιον Συνδέσεως δύ-

(*) Διάλεξις δοθεῖσα τὴν 31 Ἰανουαρίου 1963 εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν καὶ τὴν 28 Φεβρουαρίου 1963 εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν ἐνώπιον τῶν μελῶν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης.

ναται νὰ καθορίζῃ τὸ ἀμέσως ἀπὸ τοῦδε ἐφαρμοστέον καθεστὼς εἰς τὴν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Κρατῶν - μελῶν κίνησιν τῶν ἐργαζομένων, ἐμπνεόμενον ἐκ τῶν ἀρχῶν, τὰς ἁποίας θέτει ἡ ἱδρυτικὴ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς πρᾶξις. Κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας ἡ ἐντὸς τῆς Κοινότητος ἐλευθέρα κυκλοφορία τῶν ἐργαζομένων ἀσυνεπάγεται τὴν κατάργησιν πάσης διακρίσεως, βασιζομένης ἐπὶ τῆς ἐθνικότητος, μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων Κρατῶν - μελῶν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπασχόλησιν, τὴν ἀμοιβὴν καὶ τοὺς λοιποὺς ὅρους ἐργασίας», περιλαμβάνει δὲ τὸ δικαίωμα ἀποδοχῆς ἐργασίας πράγματι προσφερομένης, ἐλευθέρας μετακινήσεως καὶ διαμονῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Κρατῶν - μελῶν καὶ περαιτέρω μονιμωτέρας ἐγκαταστάσεως μετὰ σχετικῶς μακροχρόνιον παροχὴν ἐργασίας εἰς χώραν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

Δι' ἄλλων ὅρων τῆς συμφωνίας συνδέσεως ὁρίζεται, ὅτι τὰ Κράτη σύνασσιν τὴν ἀνταλλαγὴν νεαρῶν ἐργαζομένων καὶ ὅτι θὰ ἐφαρμοσθῇ κοινὴ πολιτικὴ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἱκανὴ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἁρμονικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐθνικῶν οἰκονομιῶν τῶν συμβαλλομένων χωρῶν.

Ἡ συμφωνία συνδέσεως περιλαμβάνει καὶ διατάξεις περὶ τοῦ δικαιώματος μονίμου ἐγκαταστάσεως πρὸς ἄσκησιν ἐπιχειρήσεως βιομηχανικοῦ, βιοτεχνικοῦ καὶ γενικῶς ἐμπορικοῦ χαρακτῆρος ἢ ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος, αἱ διατάξεις ὅμως αὐταὶ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν σήμερον, διότι δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν ἐπὶ μισθῷ παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας. Ἀντικείμενον τῆς σημερινῆς ὁμιλίας εἶναι μόνον ἡ μελέτη τῶν νομικῶν κανόνων, οἵτινες διέπουν σήμερον ἢ μέλλουν νὰ διέπουν τὴν παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπὶ τακτικῷ μισθῷ ὑπὸ ἑλλήνων ἐργαζομένων εἰς τινας τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καὶ ταναπαλιν ὑπηκόων χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

***

Συμφώνως πρὸς τὰς βασικὰς ἀρχάς, αἵτινες διακηρύσσονται ὑπὸ τῆς ἱδρυτικῆς τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς Συμφωνίας τῆς Ρώμης, ἡ δρᾶσις τῆς Κοινότητος περιλαμβάνει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν προσέγγισιν τῶν ἐθνικῶν νομοθεσιῶν, κατὰ τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς μέτρον, ἔτι δὲ τὴν δημιουργίαν Εὐρωπαϊκοῦ Κοινωνικοῦ Ταμείου, πρὸς τὸν σκοπὸν βελτιώσεως τῶν δυνατοτήτων ἀπασχολήσεως τῶν ἐργαζομένων καὶ συμβολῆς εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ των ἐπιπέδου. Πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ πρώτου τῶν σκοπῶν τούτων τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινότητος δίδει κατευθυντηρίους γραμμὰς διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν νομοθετικῶν, κανονιστικῶν καὶ διοικητικῶν διατάξεων τῶν Κρατῶν - μελῶν, αἵτινες ἔχουν ἄμεσον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς καθιερώσεως ἢ τῆς λειτουργίας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 118 θὰ προωθηθῇ ἡ στενὴ συνεργασία μεταξὺ τῶν Κρατῶν - μελῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα, ἰδίως ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν πρὸς τὴν ἀπασχόλησιν, τὸ δικαίωμα ἐργασίας καὶ τοὺς ὅρους αὐτῆς, τὴν ἐπαγγελματικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τελειοποίησιν, τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, τὴν προστασίαν κατὰ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, τὴν ὑγιεινὴν τῆς ἐργασίας, τὸ συνδικαλιστικὸν δικαίωμα καὶ τὰς συλλογικὰς διαπραγματεύσεις μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ τί θὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον, διὰ τῆς ἱδρυτικῆς Συμφωνίας ὡρίσθη ὅτι ἀπὸ τοῦδε, ἕκαστον Κράτος - μέλος τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ὑποχρεοῦται νὰ ἐξασφαλίσῃ μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν **ἴσην ἀμοιβὴν διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν**, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν: α) ὅτι ἡ ἀμοιβή, δι' ὁμοίαν ἐργασίαν πληρωνομένην κατ' ἀποκοπήν, καθορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μονάδος μετρήσεως· καὶ β) ὅτι ἡ ἀμοιβὴ ἡ παρεχομένη δι' ἐργασίαν πληρωνομένην ἐπὶ τῇ βάσει τῆς χρονικῆς διαρκείας αὐτῆς (κατὰ μῆνα, καθ' ἑβδομάδα, καθ' ἡμέραν ἢ καθ' ὥραν) θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἰδία διὰ τὸ αὐτὸ εἶδος ἐργασίας. Ἐξ ἄλλου τὰ Κράτη - μέλη καταβάλλουν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν πρὸς διατήρησιν τῆς ὑφισταμένης ἰσοτιμίας τῶν συστημάτων ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν.

Αἱ βασικαὶ αὐταὶ διατάξεις ἐδημιούργησαν ἤδη πολλὰς ἐν τῇ πράξει δυσχερείας ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογήν των. Διότι, ἐν πρώταις, δέον νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ διάταξις περὶ ἰσότητος ἀμοιβῆς τῶν δύο φύλων ἐθεσπίσθη ὑποστηριχθεῖσα ζωηρῶς ὑπὸ τῆς

Γερμανίας, τῆς ὁποίας τὸ Ἐργατικὸν Ἀκυρωτικὸν δέχεται ἀπὸ τοῦ 1955, ὅτι ἡ περὶ ἰσότητος τῶν δύο φύλων διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Γερμανικοῦ Συντάγματος ἐπιβάλλει δίκαιον ὑποχρεωτικὸν διὰ τὴν νομοθεσίαν, τὴν διοίκησιν καὶ τὴν νομολογίαν, περιλαμβάνει δὲ καὶ τὸν βασικὸν κανόνα περὶ ἰσότητος μισθοῦ τῶν δύο φύλων. Οὕτω ἐθεωρήθησαν ἐν Γερμανίᾳ, ὡς ἀντισυνταγματικαί, διοικητικαὶ πράξεις, συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, δι' ὧν καθωρίζοντο κατὰ τρόπον διάφορον, διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν, τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐργαζομένων. Ἐν τούτοις ἐθεωρήθη ὅτι ἡ ἀρχὴ αὐτὴ δὲν περιορίζει καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου νὰ συμφωνήσῃ, ἂν θέλῃ, δι' ἀτομικῆς συμβάσεως, τὴν καταβολὴν ηὐξημένου μισθοῦ, δηλαδὴ μισθοῦ ὑπερβαίνοντος τὰ νομίμως ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια, μόνον εἰς ἄνδρας ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους. Διότι—ὡς παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς Hueck—, ὅπως ἕνας ἄνδρας ἐργαζομενος δὲν δύναται νὰ ἀξιώσῃ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην του τὸν αὐτὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον οὗτος καταβάλλει εἰς ἄλλους ἄνδρας ἐργαζομένους τῆς αὐτῆς ἀρχαιότητος καὶ εἰδικότητος, οὕτω καὶ μία γυναῖκα ἐργαζομένη δὲν δύναται νὰ προβάλῃ παρομοίαν ἀξίωσιν. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως δὲν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ ἀποτελέσματος νὰ λαμβάνῃ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ γυναῖκα ὅ,τι λαμβάνει ὁ ἄνδρας διὰ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν.. Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἐπιφυλάξεις ἀκούονται ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς συνταγματικῆς ἀρχῆς περὶ ἴσου μισθοῦ μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Τοιαύτη ἰσότης μισθοῦ—παρατηροῦν οἱ καθηγηταὶ Herschel καὶ Molitor— ὑπάρχει μόνον ἐφ' ὅσον θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ αἱ ἰδιαίτεραι παροχαί, τῶν ὁποίων ἀπολαύει ἡ γυναῖκα ἐκ τοῦ λόγου ὅτι εἶναι γυναῖκα. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἰσότητος μισθοῦ καὶ δικαιωμάτων, ὅταν ὁ νόμος περὶ προστασίας τῆς μητρότητος παρέχῃ εἰς τὴν ἐργαζομένην μητέρα προστασίαν δυσαναλόγως εὐνοϊκὴν ἔναντι τοῦ ἀνδρός, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι βεβαίως νοητὸν νὰ δοθῇ παρομοία προστασία; Καταλήγουν δὲ ὅτι ἡ ἰδιαίτερα αὐτὴ προστασία, ἀποτιμωμένη εἰς χρῆμα, θὰ πρέπει νὰ καταλογίζεται εἰς τὸν καταβαλλόμενον εἰς τὴν γυναῖκα μισθόν, οὕτως ὥστε, μειουμένου κατὰ ποσὸν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῆς γυναικός, νὰ δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ μιᾶς ἀληθοῦς ἰσότητος μεταξὺ τῶν δύο φύλων. Διότι ἄλλως ἡ γυναῖκα-ἐργαζομένη ἐμφανίζεται προνομιοῦχος ἔναντι τοῦ ἀνδρός, κατὰ παράβασιν τοῦ περὶ ἰσότητος μεταξὺ τῶν δύο φύλων ἄρθρου τοῦ Συντάγματος.

Τὸ σύνθημα «ἐπὶ ἴσης ἐργασίας ἴσος μισθός», τὸ ὁποῖον ἀλλωστε ἔχει νιοθετηθῇ ἀπὸ μακροῦ καὶ ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας, ἔχει γίνει δεκτὸν καὶ ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου, ἀλλὰ μόνον εἰς μεμονωμένας περιπτώσεις, ἐκ φόβου μήπως διὰ τῆς καθιερώσεως ἴσων ἀποδοχῶν μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ τὸ αὐτὸ εἶδος ἐργασίας οἱ ἰδιῶται ἐργοδόται προτιμοῦν τοὺς ἄνδρας ἐργάτας καὶ οὕτω ἡ ἴση προστασία τῶν γυναικῶν ἀποβῇ εἰς βλάβην αὐτῶν. Ὅμοιον σύνθημα νιοθετηθὲν καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Βελγίῳ δὲν ἔχει τύχει μέχρι σήμερον θερμῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὸν νομοθέτην ἢ τὴν νομολογίαν.

Ὑπὸ τοιαύτας νομοθετικὰς καὶ νομολογιακὰς συνθήκας, διαφορετικὰς μεταξὺ τῶν κυριωτέρων χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ κόστος γαλλικῶν, ἰταλικῶν, βελγικῶν καὶ ὁλλανδικῶν προϊόντων, τῶν ὀφειλομένων εἰς ἐργασίαν γυναικῶν, θὰ ἦτο πολὺ μικρότερον τοῦ κόστους ὁμοίων προϊόντων παραγομένων ἐν Γερμανίᾳ διὰ τῆς ἐργασίας γυναικῶν, ἐξηγεῖται εὐλόγως ἡ ἐπιδίωξις τῆς Γερμανίας, ὅπως περιληφθῇ εἰς τὴν Ἱδρυτικὴν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς συμφωνίαν διάταξις ἐπιβάλλουσα ὡς ἄμεσον ὑποχρέωσιν τὴν ἴσην μεταχείρισιν μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Τοιουτοτρόπως ἰσότης ὅρων ἐργασίας μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν σημαίνει εἰς τὴν πραγματικότητα τὴν ἐπιδίωξιν ἰσότητος εἰς τοὺς ὅρους οἰκονομικοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Τελικὸς νικητὴς ἐκ τῆς τοιαύτης τακτικῆς θὰ εἶναι αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες τῆς Γαλλίας, τοῦ Βελγίου, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ὁλλανδίας, σήμερον, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν λοιπῶν χωρῶν, ποὺ θὰ συνδεθοῦν μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν, βραδύτερον.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ περὶ ἰσότητος μεταξὺ τῶν

δύο φύλων διάταξις ἐθεσπίσθη τῇ ὑποστηρίξει τῆς Γερμανίας, ἡ περὶ ἰσοτιμίας τῶν ἀνταημάτων ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν διάταξις τῆς Ἰδρυτικῆς Συμφωνίας ἐτέθη τῇ προτάσει τῶν λοιπῶν χωρῶν πλὴν τῆς Γερμανίας, διότι, ἐνῷ αἱ ἄλλαι χῶραι εἶχον ἤδη θεσπίσει τὸ δικαίωμα παντὸς ἐργαζομένου, ὅπως λαμβάνῃ ἅπαξ τοῦ ἔτους ἄδειαν ἀναψυχῆς, ἡ πλουσία καὶ πρωτοπόρος Γερμανία δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιβάλῃ δι' ἐνιαίου νόμου εἰς ὅλους τοὺς ἐργοδότας καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν τὴν ὑποχρέωσιν παροχῆς ἀδείων ἀναψυχῆς, κατ' ἔτος εἰς τοὺς ἐργαζομένους, ἀλλ' ἠρκεῖτο μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ θέματος, διὰ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἢ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ δι' εἰδικῶν νόμων τοπικῆς ἰσχύος, οἵτινες ἐν πολλοῖς διέφερον μεταξύ των. Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ νομολογία προσεπάθησαν νὰ στηρίξουν μίαν γενικὴν ὑποχρέωσιν πρὸς παροχὴν ἀδείας ἀναψυχῆς ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας προκυπτούσης ὑποχρεώσεως προνοίας τοῦ ἐργοδότου ἔναντι τοῦ παρ' αὐτῷ ἐργαζομένου. Ὑπὸ τοιαύτας ὅμως συνθήκας τὸ κόστος ὡρισμένων γερμανικῶν προϊόντων ἦτο πολλάκις ἀπηλλαγμένον τῆς προσθέτου ἐπιβαρύνσεως, ἥτις θὰ προέκυπτεν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἀδείας ἀναψυχῆς εἰς τοὺς ἐργάτας, φυσικὰ μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν. Διὰ τοῦτο αἱ ἄλλαι χῶραι ἠξίωσαν τὴν γενίκευσιν τῆς ὑποχρεώσεως ἐν τοῦ μετρου εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ Γερμανία ἐθεσπίσθη προσφάτως γενικὸν νόμον περὶ ἀδείας ἀναψυχῆς ὅλων τῶν ἐργαζομένων, ὅστις καὶ ἰσχύει ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963. Τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐκ τοῦ οἰκονομικοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς οἱ γερμανοὶ ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι ἐκέρδισαν κάτι σοβαρόν, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε ἦτο δι' αὐτοὺς ἄφιστον καὶ ἄβεβαιον.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ τῆς διελκυστίνδας μεταξὺ τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν δυνάμεων τῆς Εὐρώπης, ὡς πρὸς τὸ ποία θὰ ἐπιβάλῃ καὶ εἰς τὴν ἄλλην νὰ δίδῃ εἰς τοὺς ἐργαζομένους της ὅσα καὶ αὐτὴ δίδει εἰς τοὺς ἰδικούς της, διὰ νὰ μὴ ἐλαφρύνῃ, ἡ ἄλλη, δυσαναλόγως τὸ κόστος τῶν προϊόντων της, πείθει περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξις εἰς τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ἔχει νὰ ἐλπίζῃ πολλὰ διὰ μίαν γενικὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς της, βελτίωσιν, ἥτις ἔχει ἤδη καταστῇ αἰσθητὴ εἰς τὰς χώρας ταύτας καὶ ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἀνασταλῇ, ὅταν ἐπέλθῃ σχετικὴ ἐξίσωσις τῶν ὅρων ἐργασίας μεταξὺ τῶν ὁμοίας κατηγορίας ἐργαζομένων.

Διὰ τὴν ἐπίτευξιν καὶ περαιτέρω βελτιώσεων ἐπιδιώκεται ἤδη ἡ σύστασις μιᾶς ἀνωτέρας Συνομοσπονδίας ὅλων τῶν ἐργατῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἡ ὁποία θὰ ἐπέβαλλε τοὺς ὅρους της εἰς τοὺς συνεργαζομένους ἐργοδότας, ὅταν θὰ παρίστατο ἀνάγκη. Ἡ δύναμις μιᾶς τοιαύτης Συνομοσπονδίας θὰ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὰ 75 ἑκατομμύρια ἰδιωτικῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν ἓξ χωρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ προσετίθεντο καὶ αἱ 790 χιλιάδες τῶν Ἑλλήνων ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων. Σημειωτέον καλῶς, ὅτι αἱ συμφωνίαι τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ἀφήνουν ἔξω τῆς ρυθμίσεως των τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ ὑπαλλήλους νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ὡς καὶ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις.

* * *

Εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 117 τῆς ἰδρυτικῆς Συμφωνίας, περὶ προσεγγίσεως τῶν νομοθετικῶν, κανονιστικῶν καὶ διοικητικῶν διατάξεων, τῶν ἀφορωσῶν τοὺς ὅρους παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας εἰς τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῆς Κοινότητος συνέστησεν ἐπιτροπὴν ἀπὸ κορυφαίους νομικοὺς τῶν ἓξ χωρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέθεσε νὰ μελετήσουν συγκριτικῶς τὰ ἐργατικὰ δίκαια τῶν χωρῶν τούτων, ἀπὸ ἀπόψεως νομοθεσίας, θεωρητικῆς ἐπεξεργασίας καὶ νομολογίας καὶ νὰ ἐπισημάνουν τὰ κοινὰ σημεῖα ἐπαφῆς τούτων καὶ τὰς μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένας διαφοράς, ὥστε νὰ προχωρήσουν βραδύτερον εἰς ἑνοποίησιν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου τῶν ἓξ Χωρῶν. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπηρτίσθη ἐκ τοῦ γάλλου καθηγητοῦ Durand, τοῦ γερμανοῦ προέδρου τμήματος τοῦ Ἐργατικοῦ Ἀκυρωτικοῦ Boldt, τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ Mengoni, τοῦ βέλγου καθηγητοῦ Horion, τοῦ ὁλλανδοῦ καθηγητοῦ Molenaar καὶ τοῦ προέδρου τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τοῦ Λουξεμβούργου Kayser.

Ἡ Ἐπιτροπὴ σχεδιάζει νὰ ἐκδώσῃ 14 βιβλία μὲ ἰσάριθμα θέματα ἐξεταζόμενα

συγκριτικῶς. Ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἐξεδόθησαν ἤδη:

1ον. Αἱ πηγαὶ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου (καὶ μάλιστα εἰς δύο ἐκδόσεις), ἔνθα ἐρευνῶνται ἐν γενικαῖς γραμμαῖς αἱ ἐκ τοῦ Συντάγματος, ἐκ τοῦ νόμου, ἐκ κανονιστικῶν διατάξεων τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, ἐκ συλλογικῶν συμβάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ κανονισμῶν ἐργασίας προκύπτουσαι πηγαὶ τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἑκάστης τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

2ον. Δίκαιον ἀπεργίας καὶ ἀνταπεργίας. Αὕτη εἶναι ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα ἐκ τῶν σχετικῶν ἐργασιῶν, διότι ἐν αὐτῇ ἐκτίθενται αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος διατυπωθεῖσαι θεωρίαι, στηριζόμεναι ἐπὶ συνταγματικῶν ἢ νομοθετικῶν διατάξεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐλάχισται ἢ εἶναι σκοπίμως διατυπωμέναι κατὰ τρόπον γενικὸν καὶ ἀόριστον. Ἀξιοσημείωτος ἐνταῦθα εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης διατυπωθεῖσα θεωρία, ἥτις ἐρευνᾷ κατὰ πόσον ἕνας συλλογικὸς ἐργασιακὸς ἀγὼν εἶναι κοινωνικῶς πρόσφορος, ὅτε καὶ μόνον εἶναι ἀνεκτός, ἢ δὲν εἶναι κοινωνικῶς πρόσφορος, ὅτε ἀπαγορεύεται ὡς παράνομος. Κατὰ βάσιν θεωρεῖται ὡς παράνομος μία ἀπεργία κηρυσσομένη ὑπὸ ἀνοργανώτου ὁμάδος ἐργαζομένων, ἐνῷ ἀπολαύει τῆς νομίμου ἀνοχῆς ἀπεργία κηρυσσομένη ἢ νιοθετουμένη ὑπὸ ἀνεγνωρισμένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, καὶ δὴ ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν νόμιμον πλειοψηφίαν.

3ον βιβλίον τῆς σειρᾶς αὐτῆς εἶναι τὸ περὶ σταθερότητος τῆς ἀπασχολήσεως. Πρόκειται περὶ τοῦ θέματος τῆς διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, τῆς μονιμότητος τοῦ ἐργαζομένου καὶ τῶν προϋποθέσεων καὶ διατυπώσεων, αἵτινες ἀπαιτοῦνται πρὸς ἀπόλυσιν αὐτοῦ. Εἶναι ἐνταῦθα ἀξιοσημείωτον, ὅτι εἰς ὅλα τὰ σχετικὰ δίκαια τῶν ἓξ Κρατῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς κυριαρχοῦν στοιχεῖον ἐπὶ τοῦ μέτρου κρίσεως περὶ τοῦ νομίμου ἢ παρανόμου τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀσκοῦν ἰδιαιτέραν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας, εἶναι τὸ κατὰ πόσον ἡ συγκεκριμένη καταγγελία, ὡς ἐκ τοῦ ὑπαγορεύσαντος ταύτην αἰτίου, προσκρούει εἰς τὸ κοινὸν περὶ δικαίου αἴσθημα, κατὰ πόσον δηλαδὴ ἀποτελεῖ ἢ μὴ κατάχρησιν δικαιώματος. Ὁ γερμανικὸς νόμος, εἰδικώτερον, ὁμιλεῖ περὶ κοινωνικῶς ἀδικαιολογήτου καταγγελίας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως τοῦτον καλύπτεται σαφῶς ἡ ἔννοια τῆς καταχρηστικῆς καταγγελίας.

Τὸ 4ον συγκριτικὸν βιβλίον πραγματεύεται περὶ τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τῆς ἐργασιακῆς θέσεως. Ἐνταῦθα ἐρευνᾶται τὸ δίκαιον τῆς προστασίας τῶν ἀνέργων, διὰ τῆς μερίμνης τοῦ Κράτους πρὸς τοποθέτησιν εἰς ἐργασίαν ἢ πρὸς ἐπαγγελματικὴν μετεκπαίδευσιν διὰ τὴν παροχὴν ἐργασίας διαφόρου ἐκείνης, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε παρεῖχον ἢ καὶ διὰ τῆς λειτουργίας σχετικῶν ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν.

Τὸ 5ον καὶ τελευταῖον βιβλίον, ποὺ ἐκυκλοφόρησεν εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους, ἀναφέρεται εἰς συγκριτικὴν ἔρευναν τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἑκάστης τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

Πέραν τῶν μελετῶν τούτων ἔχει προγραμματισθῇ ἡ ἔκδοσις ἄλλων 9 βιβλίων, μὲ τὰ ἑξῆς θέματα: Σχέσεις ἐργασίας, ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, πρόληψις καὶ ρύθμισις συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ἐπίλυσις τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὁ ρόλος τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, συμμετοχὴ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας καὶ παρεπόμεναι παροχαί, διάρκεια τῆς ἐργασίας καὶ ἄδειαι.

Αἱ ἐκδόσεις γίνονται εἰς τέσσαρας γλώσσας—γαλλικά, γερμανικά, ἰταλικὰ καὶ ὁλλανδικά—πρὸς τοῦτο δὲ παρέστη ἀνάγκη νὰ συνεργασθοῦν οἱ μεγαλύτεροι νομικοὶ ἐκδοτικοὶ οἶκοι τῶν ἓξ χωρῶν, οἱ ὁποῖοι συνέστησαν ἑταιρείαν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Eurolibri», δίδοντες οὕτω τὸ παράδειγμα μιᾶς κοινοπραξίας εἰς τὰ πλαίσια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος.

Δυστυχῶς ἡ ὅλη ἐργασία ἀνεστάλη προσωρινῶς λόγῳ δύο ἀπροβλέπτων γεγονότων: Ἀπωλέσθη ἀδοκήτως, ἐπάνω εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δράσεώς του, ὁ ἐμψυχωτὴς τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ δυναμικὸς καὶ πολυγραφότατος καθηγητὴς τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων Paul Durand. Γεννηθεὶς εἰς τὸ Ἀλγέρι πρὸ 52 ἐτῶν, ἔτρεφε ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τὰ ἀφρικανικὰ χώματα. Κατὰ Μάρτιον 1960

ἐταξίδευσε μὲ τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ Μαρόκον, διὰ νὰ δώσῃ σειρὰν διαλέξεων εἰς τὸ νομικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Ραμπάτ. Ἀκολούθως περιώδευσεν ἀνὰ τὴν χώραν καὶ διὰ μίαν ἡμέραν μετέβη εἰς τὸ Ἄγκαντίρ. Ἐκεῖ δμως ἔγινε σεισμὸς καὶ ὁ Durand ἐτάφη κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τοὺς 10.000 κατοίκους τῆς καταστραφείσης πόλεως. Τὸ δεύτερον δυσάρεστον γεγονὸς εἶναι, ὅτι καὶ ὁ ὁλλανδὸς καθηγητὴς Molenaar ἀπέθανε καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἐγνώσθη ὁ ἀντικαταστάτης ποὺ θὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του.

Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὰ οὕτω προκύψαντα ἐμπόδια θὰ παρακαμφθοῦν καὶ ὅτι αἱ ἐκδόσεις καὶ τῶν λοιπῶν συγκριτικῶν μελετῶν θὰ πραγματοποιηθοῦν, ὥστε νὰ ἔχωμεν μίαν πλήρη σειρὰν ἐφ' ὅλων τῶν καιρίων θεμάτων ποὺ ἐνδιαφέρουν τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὸ ἐργατικὸν δίκαιον τῆς Εὐρώπης καὶ θὰ προχωρήσῃ ἡ ὅλη ἐργασία εἰς τὸ περαιτέρω στάδιον προσεγγίσεως τῶν νομοθεσιῶν, διὰ τῆς καταρτίσεως ἑνὸς σχεδίου βασικοῦ Ἐργατικοῦ Κώδικος δι' ὅλας τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς. Ὁ Κῶδιξ αὐτὸς δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ἐργαζομένους τῶν ἓξ χωρῶν, κατ' ἐλάχιστον ὅριον, πᾶν ὅ,τι σήμερον τοὺς παρέχουν αἱ εὐμενέστεραι δι' αὐτοὺς εὐρωπαϊκαὶ νομοθεσίαι, οἷαι εἶναι ἡ γερμανικὴ καὶ ἡ γαλλική. Ἄλλωστε καὶ τὸ ἄρθρον 117 τῆς ἱδρυτικῆς συμφωνίας ὁρίζει ρητῶς, ὅτι τὰ Κράτη-μέλη συμφωνοῦν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ὅπως προαγάγουν τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων διαβιώσεως τῶν ἐργαζομένων, εἰς τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν ἐξίσωσιν τῶν ὅρων τούτων ἐν τῇ προόδῳ.

Σχετικὴ πρὸς τὴν ἑνοποίησιν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι καὶ προσπάθεια, τὴν ὁποίαν καταβάλλει μεμονωμένως τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐργατικοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Φλωρεντίας, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος ἐξέδωσε τεῦχος μὲ ἄρθρα ἐπιλέκτων συνεργατῶν του, ὅλων Ἰταλῶν, οἵτινες ὑποστηρίζουν ὅτι προσεγγισις τῶν νομοθεσιῶν δύναται νὰ ἐπέλθῃ μόνον μέσῳ τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἀκολουθούμενον σύστημα προσχωρήσεως εἰς σχέδια διεθνῶν συμβάσεων.

* * *

Ἐφ' ὅσον σήμερον ὁμόθυμος ἐπιδίωξις εἶναι ἡ ἑνοποίησις τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου τῶν ἓξ χωρῶν, εἶναι εὐεξήγητον, ὅτι ὁμοία προσπάθεια ἐκδηλοῦται καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἐναρμονίσεως τοῦ δικαίου τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν χωρῶν τούτων, ὥστε οἱ ἐν αὐταῖς ἀπασχολούμενοι ἐπὶ μισθῷ νὰ ἀπολαύουν, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, ὁμοίων παροχῶν, ἀδιαφόρως τοῦ τόπου ἔνθα παρέχουν τὴν ἐργασίαν των καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐν αὐτῷ παραμονῆς των. Περὶ τούτου ἄλλωστε προνοεῖ τὸ ἄρθρον 51 τῆς ἱδρυτικῆς συμφωνίας, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ εἰς τὸν τομέα τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς ἐλευθέρας κυκλοφορίας τῶν ἐργαζομένων μέτρα καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ σύστημα ἐξασφαλίζον εἰς τοὺς μετακινουμένους ἀπὸ χώρας εἰς χώραν ἐργάτας καὶ εἰς τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐλκοντας δικαιώματα: α) τὸν συνυπολογισμὸν ὅλων τῶν χρονικῶν περιόδων, τῶν λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐθνικῶν νομοθεσιῶν, πρὸς ἀπόκτησιν καὶ διατήρησιν τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τὴν λῆψιν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ὡς καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τούτων καὶ β) τὴν πληρωμὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν εἰς τὰ πρόσωπα οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου, τὰ διαμένοντα ἐπὶ τῶν ἐδαφῶν τῶν Κρατῶν-μελῶν.

Ἡ ὅλη προσπάθεια τῶν ἐνδιαφερομένων στρέφεται ἤδη, ἂν ὄχι πρὸς μίαν ἑνοποίησιν τῶν νομοθεσιῶν τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, πάντως εἰς μίαν ἐναρμόνισιν τῶν σχετικῶν διατάξεων. Ἐν τούτοις, μολονότι ἐκδηλοῦται ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ἡ τοιαύτη διάθεσις, ἑκάστη χώρα προχωρεῖ εἰς τὴν συμπλήρωσιν ἢ τροποποίησιν τῆς ἰδικῆς της νομοθεσίας, χωρὶς ἡ μία νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὸ σύστημα τῆς ἄλλης εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἔκτασιν καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς ἀσφαλίσεως. Οὕτω προσφάτως ἡ Γερμανία καὶ αἱ Κάτω Χῶραι προέβησαν εἰς τὴν θέσπισιν νέων νόμων περὶ ἀσφαλίσεως τοῦ γήρατος, ἐνῷ ἡ Γαλλία ἐπροχώρησεν εἰς τροποποίησιν τῆς νομοθεσίας περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀσθενείας. Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς κοινω-

νικῆς ἀσφαλίσεως τῶν μετακινουμένων ἐργατῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των ρυθμίζονται διὰ διμερῶν συμβάσεων μεταξὺ αὐτῶν.

Λόγῳ ἀκριβῶς τῆς δυσχεροῦς μορφῆς τοῦ ζητήματος, οὐδεμίαν ἔκπληξιν προεκάλεσε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον συνελθοῦσα εἰς τὰς Βρυξέλλας, ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, διάσκεψις ἐκπροσώπων τῶν ἓξ χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, εἰς ἣν παρέστησαν ὡς παρατηρηταὶ καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ἑλλήνων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων, δὲν κατέληξεν εἰς πρακτικὰ ἀποτελέσματα. Ὅλαι αἱ ἐπιτροπαὶ τῆς Διασκέψεως συνεφώνησαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ συστήματα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἓξ χωρῶν διαφέρουν τόσον πολὺ μεταξύ των, εἶναι δὲ καθ' ἑαυτὰ τόσον πολυποίκιλα καὶ δαιδαλώδη, ὥστε ἡ ἐναρμόνισις αὐτῶν νὰ μὴ δύναται νὰ προβλέπεται ὡς προσεχής. Πάντως ἐθεώρησαν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ παύσουν αἱ χῶραι νομοθετοῦσαι, χωρὶς ἡ μία νὰ λαμβάνῃ ποσῶς ὑπ' ὄψιν τὸ σύστημα τῆς ἄλλης, ἵνα καταστῇ μίαν ἡμέραν δυνατὴ ἡ ἐξομοίωσις τῶν νομοθεσιῶν. Διὰ ν' ἀντιληφθῇ ὅμως κανεὶς κατὰ πόσον τὸ ἐγχείρημα τῆς ἐξομοιώσεως εἶναι δυσχερές, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν ἔχουν συστηθῆ 2016 Ταμεῖα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τὰ ὁποῖα λειτουργοῦν σήμερον ὡς αὐτόνομα νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, τελοῦντα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους καὶ σκοποῦντα ἀποκλειστικῶς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἰδιωτῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων ἢ δημοσίων ὑπαλλήλων, μόνον κατὰ τῆς ἀσθενείας. Μολονότι δὲ ἀπὸ ἐτῶν διεξάγεται ἀγὼν ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν διὰ τὴν ἕνοποίησιν τῶν Ταμείων τούτων, πᾶσα σχετικὴ ἀπόπειρα ἐματαιώθη. Σημειωτέον ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Χίτλερ, ὅστις εἶχεν ἐπιδιώξει συγχώνευσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν Ταμείων, ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα, ἀρκεσθεὶς εἰς τὸ νὰ καταργήσῃ τὸ δημοκρατικὸν σύστημα διοικήσεως τούτων ὑπὸ Συμβουλίων ἐξ ἐκπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ δι' ἑνὸς φύρερ εἰς ἕκαστον ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον.

***

Μέσα εἰς τὴν κίνησιν αὐτὴν τῶν συνεργαζομένων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ἃς ἐξετάσωμεν ἤδη, ποία εἶναι ἡ θέσις τοῦ ἕλληνος νομοθέτου καὶ τῆς ἑλληνικῆς νομικῆς ἐπιστήμης.

Ὡς πρὸς τὸν ἕλληνα νομοθέτην ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι δὲν ἀφέθη νὰ γίνῃ οὐραγός, ἀλλὰ ὑπῆρξε πρωτοπόρος εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐργατικὴν νομοθεσίαν. Ἀφ' ἧς, τὸ πρῶτον, ἀπὸ τῆς δευτέρας δεκαετηρίδος τοῦ τρέχοντος αἰῶνος, ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς ἑλληνικῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, μέχρι καὶ σήμερον, ἡ νομοθεσία μας δὲν ἔχει νὰ ζηλεύσῃ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὰ νομοθετήματα τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς καὶ, πολὺ ὀλιγώτερον, ἀπὸ τὰς ἀγγλοσαξωνικὰς χώρας.

Ἴσως τοῦτο νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν πενίαν τῶν ἐργατῶν μας, εἰς τὴν ἀνεργίαν καὶ τὴν ὑποαπασχόλησιν, ἡ ὁποία πάντοτε καθίστα ἀπαραίτητον τὴν παρέμβασιν τοῦ Κράτους, πρὸς παρεμπόδισιν καταχρήσεων τῆς οἰκονομικῆς δυνάμεως ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν. Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι τὸ ἐργατικὸν δίκαιον εἶναι τέκνον τῆς δυστυχίας καὶ οὐχὶ τῆς εὐημερίας. Διότι ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει εὐημερία ἡ περιζήτητος ἐργατικὴ δύναμις ἐπιβάλλει τοὺς ὅρους τῆς ἐργασίας ὅπως θέλει αὐτή, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νομοθετικῆς ἐπικουρίας. Διὰ τοῦτο ἡ Ἀγγλία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ Καναδᾶς ἔχουν σχετικῶς βραδυποροῦσαν ἐργατικὴν νομοθεσίαν, ἐνῷ εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ ἐργατικὴ νομοθεσία καὶ γενικώτερον τὸ ἐργατικὸν δίκαιον ἤνθησαν εὐθὺς μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, ὅταν ἡ χώρα αὐτὴ εἶχεν ὑποστῇ τὰς μεγαλυτέρας καταστροφὰς καὶ ἐδοκίμαζεν ἀσυλλήπτου ἐκτάσεως οἰκονομικὰς κρίσεις.

Αἱ κρίσεις παρέρχονται, ἀλλ' ὅ,τι κατακτᾷ ἡ ἐργατικὴ τάξις παραμένει ὡς κεκτημένον δικαίωμα, τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι πλέον εὔκολον νὰ καταργηθῇ ἢ νὰ περιορισθῇ.

***

Ἀπὸ ἀπόψεως συνεργασίας μὲ τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἡ συμφωνία συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος προβλέπει, ὡς ἐλέχθη, τὰς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἕλληνες ἐργάται θὰ δύνανται ν' ἀπασχολοῦνται ἐπὶ μισθῷ εἰς τὰς

χώρας ταύτας. Άλλὰ πρὸ τῆς συμφωνίας συνδέσεως ἡ Ἑλλὰς εἶχε συνάψει ἀπὸ τοῦ 1955 σύμβασιν μὲ τὴν Γαλλίαν περὶ τῶν ὅρων παροχῆς ἐργασίας ἐκεῖ ὑπὸ ἑλλήνων ἐργατῶν. Δυνάμει τῆς συμβάσεως ταύτης εὑρίσκονται σήμερον εἰς τὴν Γαλλίαν 118 ἐργάται, ἀποσταλέντες μέσῳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἀσφαλῶς ὅμως εἶναι πολὺ περισσότεροι οἱ μεταβάντες ἐκεῖ, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν τοῦ Ὑπουργείου. Τὸ 1957 συνήφθη σύμβασις μὲ τὸ Βέλγιον καὶ μετέβησαν ἐκεῖ μέσῳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἔκτοτε μέχρι σήμερον, 15.987, ἐξ ὧν ἔφυγαν 9.773 καὶ παραμένουν ἐκεῖ 6.214. Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν μετέβησαν καὶ ἐργάζονται 140 ἕλληνες ἐργάται, εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν δὲν ἐπῆγε κανείς. Ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ μεγαλυτέρα κίνησις, προφανῶς λόγῳ καλυτέρων ὅρων ἐργασίας, εἶναι ἡ Γερμανία. Τὸ 1960 μετέβησαν ἐκεῖ, μέσῳ τῶν ὁρμοδίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, 8.241 ἕλληνες ἐργάται, τὸ 1961 μετέβησαν 21.144 καὶ τὸ 1962 μετέβησαν 41.887. Τοιουτοτρόπως μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1962 μετέβησαν νομοτύπως μὲν 71.272, παρατύπως δὲ περὶ τὰς 10.000, ἂν συγκρίνῃ κανεὶς τὰς ἑλληνικὰς μὲ τὰς γερμανικὰς στατιστικὰς καὶ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ μετέβησαν ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὸ Βέλγιον. Πάντως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑλλήνων ἐργατῶν, ποὺ ἐργάζονται σήμερον ἐν Γερμανίᾳ, εἶναι ἀσήμαντον ποσοστόν, ἐὰν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀπασχολουμένων. Ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι, σύμφωνα μὲ μίαν πρόσφατον γερμανικὴν στατιστικήν, οἱ ἐκεῖ ἀπασχολούμενοι ξένοι (δηλαδὴ μὴ γερμανοὶ) ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι ἀποτελοῦν ποσοστὸν μόλις 2ο/ο τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν ἀπασχολουμένων ἰδιωτικῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων. Ἐκ τοῦ μικροῦ δὲ τούτου ποσοστοῦ τοῦ 2ο/ο τὰ 7,9/10 εἶναι Ἰταλοί, 1,2/10 εἶναι Ἱσπανοὶ καὶ μόλις τὰ 0,9/10 τῶν 2ο/ο τοῦ συνόλου εἶναι ἕλληνες. Κατὰ σειρὰν εἰδικεύσεως οἱ ἕλληνες ἐργαζόμενοι ἐν Γερμανίᾳ εἶναι κατὰ τὸ 1/3 ἠλεκτρολόγοι, κατὰ τὸ 1/7 μεταλλωρύχοι, καὶ κατόπιν ἔρχονται οἱ ὑφαντουργοί, οἰκοδόμοι καὶ κεραμουργοί. Συμφώνως πρὸς τὴν αὐτὴν γερμανικὴν στατιστικήν, ἡ ἀναλογία τῶν ἐργαζομένων ἑλληνίδων πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργαζομένων ἑλλήνων εἶναι μία πρὸς ὀκτώ.

Αἱ μετὰ τῆς Γαλλίας, τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Γερμανίας συναφθεῖσαι διμερεῖς συμβάσεις καθορίζουν ὡς εἰδικῶς ἐφαρμοστέον ἐπὶ τῶν ἐκεῖ ἐργαζομένων ἑλλήνων ἐργατικὸν δίκαιον τὸ δίκαιον, τὸ ὁποῖον ἰσχύει ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ διὰ τοὺς ἰδίους αὐτῆς ὑπηκόους. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐπανελήφθη ὡς διάταξις γενικῆς ἐφαρμογῆς καὶ ὑπὸ τῆς συμφωνίας συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος, ὡρίζετο δὲ ἤδη καὶ μεταξὺ τῶν βασικῶν κανόνων τῆς ἱδρυτικῆς συμφωνίας.

Πῶς ὅμως θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐφαρμόζωνται καὶ αἱ διατάξεις περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἐπὶ τῶν εἰς τὰς χώρας ταύτας ἑλλήνων ἐργαζομένων;

Λόγῳ τῶν δυσχερειῶν τοῦ θέματος παρέστη ἀνάγκη νὰ συνάψῃ ἡ Ἑλλὰς καὶ πάλιν εἰδικὰς διμερεῖς συμβάσεις μὲ τὴν Γαλλίαν, τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν. Ὅλαι αὐταὶ αἱ συμβάσεις ἐκυρώθησαν ἤδη διὰ νόμων ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς Βουλῆς καὶ ὑπὸ τῶν ξένων Βουλῶν, πλὴν τῆς γερμανικῆς, ἡ ὁποία ἐκύρωσε μόνον τὴν σύμβασιν περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας. Ἡ κυρία περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων σύμβασις κατετέθη μὲν εἰς τὴν γερμανικὴν Βουλήν, δὲν ἦλθε ὅμως μέχρι τοῦδε πρὸς συζήτησιν. Ἐν τούτοις αἱ δύο Κυβερνήσεις τὴν ἐφαρμόζουν ἤδη πρὸ πολλοῦ, διὰ νὰ μὴ μείνουν χωρὶς κοινωνικὴν ἀσφάλισιν οἱ ἐν Γερμανίᾳ ἕλληνες ἐργαζόμενοι καὶ αἱ ἐν Ἑλλάδι οἰκογένειαί των.

Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κουράσω μὲ λεπτομερείας. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως, εἶναι ὅτι: Ὅσα δικαιώματα ἀπέκτησαν ἐδῶ ἀπασχολούμενοι οἱ ἕλληνες ἐργάται ἔναντι τῶν ἑλληνικῶν ἀσφαλιστικῶν Ταμείων τῶν οὐδαμῶς ἐπηρεάζονται ἐκ τῆς μεταβάσεώς των εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ τῆς ἐκεῖ ἀπασχολήσεώς των. Καὶ ὅτι: Αἱ ἐδῶ παραμένουσαι οἰκογένειαι των ἐξακολουθοῦν νὰ τελοῦν ἐν ἀσφαλίσει καὶ ν' ἀπολαύουν ὅλων τῶν σχετικῶν παροχῶν. Ἐξ ἄλλου, οἱ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν εὑρισκόμενοι ἕλληνες ἐργάται, ἐπανερχόμενοι ἐδῶ, θὰ δικαιοῦνται, κατ' ἐπιλογήν, νὰ συνυπολογίσουν καὶ τὰ δικαιώματα ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ποὺ

ἐπέκτησαν ἐν τῷ μεταξὺ ἔναντι τοῦ ἀλλοδαποῦ Ταμείου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, νὰ τὰ διατηροῦν αὐτοτελῶς ἔναντι μόνου τοῦ Ταμείου τούτου.

***

Καὶ ἤδη ἐρχόμεθα εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ καθῆκον τοῦ Ἕλληνος νομοθέτου καὶ τὴν τεραιτέρω στάσιν τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, μετὰ τὴν σύνδεσιν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰς χώρας τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς.

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συμφωνίας περὶ συνδέσεως, ἥτις, ὡς ἐτονίσθη, ἔχει ἤδη ἰσχὺν νόμου, ὁ Ἕλλην νομοθέτης ὀφείλει οὐ μόνον νὰ εὐθυγραμμίζῃ δημέραι τὴν ἐργατικὴν πολιτικήν του πρὸς τὴν πολιτικὴν τῶν χωρῶν τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, ἀλλὰ γενικώτερον ὀφείλει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν λῆψιν παντὸς νομοθετικοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀντετίθετο, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς συμφωνίας συνδέσεως. Μία χαρακτηριστικὴ ἀρχὴ πρὸς τὴν ἀκουλουθητέαν ταύτην γραμμὴν γίνεται, διὰ τοῦ εἰς τὴν Βουλὴν συζητουμένου αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐργατικοῦ νομοσχεδίου, διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ὁποίου καταργοῦνται ρητῶς, ὡς πρὸς τὰ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, οἱ περιορισμοὶ τοῦ ἄρθρου 107 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Οἱ περιορισμοὶ οὗτοι συνίστανται εἰς τὸ ὅτι οἱ διοικοῦντες σωματεῖα δέον νὰ εἶναι πολῖται Ἕλληνες, ἐπὶ σωματείου δὲ εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ του, μετέχουν ἀναγκαίως καὶ ἀλλοδαποί, δύναται διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ὑποκειμένου εἰς ἀνάκλησιν, νὰ ἐπιτραπῇ ἡ συμμετοχὴ ἀλλοδαπῶν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτοῦ, κατ' ἴσον ἀριθμὸν πρὸς τοὺς ἡμεδαπούς. Ἤδη διὰ τοῦ ὑπὸ ψήφισιν νομοσχεδίου οἱ περιορισμοὶ οὗτοι καταργοῦνται διὰ τὰ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ δύνανται μελλοντικῶς νὰ διοικῶνται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ ἀλλοδαπούς. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ παραχώρησις αὐτὴ ἐγένετο, διὰ νὰ δύνανται καὶ οἱ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐργαζόμενοι Ἕλληνες νὰ συνιστοῦν ἐκεῖ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, τὰ ὁποῖα καὶ νὰ διοικοῦν οἱ ἴδιοι. Διότι τὸ ἄρθρον 5 τῆς συμφωνίας συνδέσεως ὁρίζει ρητῶς, ὅτι οὐδὲν τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἐφαρμόζει ἢ ἀνέχεται διακρίσεις λόγῳ ἰθαγενείας.

Ἐπὶ τοῦ ἑρμηνευτικοῦ πεδίου παρατηροῦμεν, ὅτι μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ νόμου 4226/1962, δι' οὗ ἐκυρώθη ἡ συμφωνία συνδέσεως, αἱ πρὸ αὐτοῦ συναφθεῖσαι μὲ τὴν Γαλλίαν, τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Γερμανίαν διμερεῖς συμφωνίαι περὶ τῆς ἐργασίας ἑλλήνων εἰς τὰς χώρας ταύτας ἰσχύουν, μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς ὅρους τῆς μεταγενεστέρας συμφωνίας συνδέσεως.

Τέλος, φρονοῦμεν ὅτι καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπιστήμη τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὰ διδάγματα τῆς εὐρωπαϊκῆς νομικῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν τελευταίαν τεσσαρακονταετίαν, ἀνεβίβασε τὴν μελέτην τοῦ ζωντανοῦ ἐργατικοῦ δικαίου εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἐνδιαφέροντός της.

Κυρίαι καὶ Κύριοι,

Παρακολουθεῖτε βεβαίως, τὸν τελευταῖον καιρόν, διὰ τῶν ἐφημερίδων, τὸν πείσμονα ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξάγει ἡ Ἀγγλία, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν εἴσοδόν της εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα. Διότι ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Κοινότητα εἶναι δι' αὐτὴν ζωτικὴ ἀνάγκη.

Εἴτε τὸ θέλομεν, λοιπόν, εἴτε δὲν τὸ θέλομεν, εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὑποχρεωμένοι, νὰ ζήσωμεν εἰς διεθνῆ οἰκογένειαν.

Ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον, ὅτι δὲν θὰ χάσωμεν τίποτε ἀπὸ τὴν πίστιν μας, τίποτε ἀπὸ τὸν ἐθνισμόν καὶ ἀπὸ τὰ ἰδανικά μας, καλούμεθα νὰ προσφέρωμεν τὴν συμβολήν μας εἰς διεθνῆ Κοινωνίαν.

Ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα κατευθύνει τὰς ἰδέας τοῦ κόσμου τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Εἰσερχόμενοι ἤδη εἰς τὴν Κοινωνίαν αὐτὴν καὶ ζῶντες μεταξὺ τῶν Εὐρωπαίων, θὰ ἐργασθῶμεν, διὰ νὰ διαφυλάξωμεν ὡς ἐθνικὴν κληρονομίαν τὸν ἀνώτερον πολιτισμόν, τὸν ὁποῖον οἱ πρόγονοί μας παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς αὐτούς.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 6 ΝΟΜΟΥ 2112

Έφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 25/1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί λογιστῶν

Ἔννοια ἄρθρου 6 Νόμου 2112/1920 περί μεταβολῆς προσώπου τοῦ ἐργοδότου.— Δέν στερεῖται ὁ ὑπάλληλος συνεπείᾳ ταύτης οὐ μόνον τῶν ἐκ τοῦ Νόμου 2112/1920 εὐθέως ἀπορρεόντων δικαιωμάτων, ἀλλά καί τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ μισθοῦ καί λοιπῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες παρείχοντο μέχρι τῆς διαδοχῆς, δυνάμει τῆς μετά τοῦ παλαιοῦ ἐργοδότου συναφθείσης συμβάσεως ἐργασίας, ὑπεισερχομένου ἐν γένει τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς ἁπάσας τάς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις.— Ἀξίωσις ἀποδοχῶν ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25/1960 διαιτητικῆς περί ὁμοιθῆς λογιστῶν ἀποφάσεως.

Ἀνηρέθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 700/1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Λαμίας.

Ἐπανέρχεται ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις εἰς τά ἀκριβῶς ὅμοια δεκτά γενόμενα ὑπό τῆς Α.Π. 30/1953 (εἰσηγητής Στ. *Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 234) ὡς πρός τάς συνεπείας ἐκ τῆς κατ' ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 2112/1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου. (Ἴδετε σχετικῶς καί *Ἀλεξ. Σακελλαροπούλου*, Ἡ μεταβολή τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, σελ. 38 ἰδίᾳ 47 ἐπ. καί περί τοῦ ποία θεωρεῖται διαδοχή κατά τήν ἔννοιαν τῆς αὐτῆς διατάξεως Α.Π. 617/1962, εἰσηγητής *Ν. Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 22, 152).

Σημαντική εἰς τό θέμα εἶναι καί ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3239/1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), κατά τήν ὁποίαν «ἡ μεταβολή τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου δέν ἐπιδρᾷ ἐπί τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, τῆς διαπευσάσης αὐτόν, τῶν ἐξ αὐτῆς δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων διά τό μέλλον μεταβιβαζομένων αὐτοδικαίως εἰς τούς διαδόχους αὐτοῦ».

Ἀρείου Πάγου 36/1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Στ. Μανρομιχάλης*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Βορεάμου*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μπλάνταις, Τ. Ἐγκολφόπουλος

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 2112/1920, ὁρίζουσα ὅτι ἡ μεταβολή τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τήν ἐφαρμογήν τῶν ὑπέρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, σαφῆ ἔχει τήν ἔννοιαν, ὅτι ὁ ὑπάλληλος δέν στερεῖται συνεπείᾳ τῆς μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου οὐ μόνον τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου εὐθέως ἀπορρεόντων δικαιωμάτων, ἀλλά καί τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ μισθοῦ καί τῶν λοιπῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες παρείχοντο μέχρι τῆς διαδοχῆς δυνάμει τῆς μετά τοῦ παλαιοῦ ἐργοδότου συναφθείσης συμβάσεως ἐργασίας, ὑπεισερχομένου ἐν γένει τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς ἁπάσας τάς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἐκ τοῦ πράγματος, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων, διατελῶν λογιστής τῆς Α.Ε. Ἠλεκτρικῆ Ἑταιρεία Στυλίδος ἀπό τοῦ 1946, ἐξηκολούθησε νά παρέχῃ τάς ὑπηρεσίας του καί εἰς τήν ἀναιρεσείουσαν, διαδεχθεῖσαν ἐκείνην δι' ἐξαγορᾶς ἐν ἔτει 1958 καί ὅτι οὗτος δέν ἐνετάχθη εἰς τό προσωπικόν τῆς ἀναιρεσειούσης συμφώνως τῷ Κανονισμῷ της, οὐδέ καθώρισε τάς ἀποδοχάς του διά συμφωνίας μετ' αὐτῆς, ἐπί τῇ βάσει δέ τῶν περιστατικῶν τούτων ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δικαιοῦται τῶν ἀποδοχῶν, ἃς θά ἐλάμβανεν, ἐάν ἐξηκολούθει νά ὑπηρετῇ εἰς τήν ἀρχικήν ἐργοδότιδα, ἤτοι τάς προβλεπομένας ὑπό τῆς ἐκδοθείσης μετά τήν ἐν λόγῳ διαδοχήν ὑπ' ἀριθ. 25/1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἥτις θά ἐδέσμευε τήν ἐν λόγῳ ἑταιρείαν ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς (1.12.1959)

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Περίπτωσις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐκ τυχαίου περιστατικοῦ

Ἀναγκαῖον, ἵνα ὑπάρξῃ περίπτωσις ἐπιδικάσεως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅπως, μὴ συντρεχούσης μιᾶς τῶν λοιπῶν περιπτώσεων ἀδικοπραξιῶν (ἄρθρα 923 - 925 Α.Κ.), συντρέξῃ ὑπαιτιότης τοῦ ἀδικοπραγήσαντος ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 Ἀστικοῦ Κώδικος ἔννοιαν, ἐπομένως καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ κατὰ Νόμον 551]1914 ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. — Ἔλλειψις δικαιώματος χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ ἀτυχήματος ἐκ τυχαίου περιστατικοῦ (ἠλεκτροπληξίας).

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 13159]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὴν μάλλον κρατοῦσαν εἰς τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας γνώμην ἡ κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην (ἐπανειλημμένως ἠσχολήθησαν τὰ δικαστήρια περὶ αὐτῆς συνεπείᾳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος) παρέχεται ἀνεξαρτήτως ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου (ἴδετε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 21, 1103, εἰς σημειώσεις μας).

Ἀντίθετος ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἡ ὁποία ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως. (Οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδίκων Ἀθηνῶν 425]1962. Πρωτοδίκης Δ. Σταματόπουλος, ΕΕΔ 21, 1103).

Ἀρείου Πάγου 9]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Στ. Μανρομιχάλης**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Γ. Χατζηδάκης**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Σακελλαρόπουλος, Π. Ἑρμήλιος, Δ. Τρίμης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 299 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐναντι ζημίας μὴ περιουσιακῆς ὀφείλεται ἱκανοποίησις χρηματικὴ μόνον εἰς τὰς ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένας περιπτώσεις, μία δὲ τῶν ἐν τῷ Κώδικι τοιούτων (ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθροις 59 καὶ 1453) εἶναι ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ περὶ ἀδικοπραξίας 39ῳ κεφαλαίῳ τοῦ περὶ ἐνοχικοῦ τμήματος αὐτοῦ (ἄρθρα 914 - 938) περιλαμβανομένου ἄρθρου 932, καθ' ὃ ἕνεκεν ἀδικοπραξίας, ἤτοι οἱασδήποτε τῶν ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ κατεστρωμένων ἀδικοπραξιῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιδικάσῃ εὔλογον κατὰ τὴν κρίσιν του χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι, ἵνα ὑπάρξῃ περίπτωσις ἐπιδικάσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, δέον ὅπως, μὴ συντρεχούσης μιᾶς τῶν λοιπῶν περιπτώσεων ἀδικοπραξιῶν τῶν ἐν τῷ ὡς εἴρηται κεφαλαίῳ κατεστρωμένων (ἄρθρα 923 - 925), καθ' ἃς πρὸς θεμελίωσιν αὐτῶν δὲν ἀπαιτεῖται πταῖσμα, συντρέξῃ τοιαύτη ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος καθιερουμένην ἔννοιαν, ἀπαιτοῦσαν ὑπαιτιότητα τοῦ ἀδικοπραγήσαντος, καὶ ἐπομένως ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, καθ' ὃ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 551]1914 παρέχεται εἰς τὸν παθόντα καὶ πρὶν ἔτι κηρυχθῇ αὕτη ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεστὴ δι' ἁπάσας τὰς ἐν Ἑλλάδι λειτουργούσας ἐπιχειρήσεις, ἅτε ταύτης ἐκδοθείσης κατόπιν διενέξεων μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Λογιστῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 1) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, 2) Συνδέσμου τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κλπ. Δὲν ἐξέθεσεν ὅμως τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας κατὰ τρόπον καθιστῶντα ἐφικτὸν τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τῆς ὀρθῆς τοῦ νόμου ἐφαρμογῆς τὰ δικαιολογοῦντα τὴν ὡς ἄνω κρίσιν του πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ δὴ διὰ τίνα λόγον ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 25]1960 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. θὰ ἐδέσμευε τὴν διάδοχον ἐναγομένην ἀναιρεσείουσαν, οὕτω δὲ κατέστητε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 19 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον δεύτερον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου. Δέον δὲ νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τὸ ἄρθρον 834 Πολ. Δικον., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Ὑπολογισμὸς οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2]1959 ἀπόφασιν

Προσμέτρησις, διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων γραφείων ἢ ἐκτελούντων ἐργασίαν γραφείων μισθωτῶν, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας των, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2]1959 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ὅλου τοῦ διαδραμόντος χρόνου πραγματικῆς των ὑπηρεσίας ἐν ἰδιότητι ὑπαλλήλου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 Ν.Δ. 2655]1953, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των.—Ὑπολογισμὸς οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 1186]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα καὶ ἡ Α.Π. 555]1962 (εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 32, 89), δεχθεῖσα τὰ αὐτὰ ὡς ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀπόφασις περὶ τῆς ἐννοίας τῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων κλπ. Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. (Ἰσχύουσα ἤδη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2]1961 διαιτητικὴ ἀπόφασις, ΕΕΔ 29, 572. Ἴδετε ΕΕΔ 22, 132).

Ἡ ἐπὶ τῶν προκυφθέντων νομικῶν ζητημάτων λύσις ἐνδιαφέρει καὶ τὴν τελευταίαν ταύτην ὑπ' ἀριθ. 2]1961 διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

Ἀρείου Πάγου 37]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βαρσάμου***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Τρίμης, Κ. Δημάκης

Ἐκ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 4 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐγκριθείσης καὶ διαμορφωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16929]3371]1959 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Συντονισμοῦ, διὰ τὸν κατ' αὐτὰς καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων γραφείων ἢ ἐκτελούντων ἐργασίαν γραφείου μισθωτῶν τῶν ἐν ταύταις ἐπιχειρήσεων, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν τῆς ὑπηρεσίας των παρὰ τῇ εἰς ἣν ὑπηρετοῦσιν ἐπιχειρήσει, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ προσμετρεῖται ὅλος ὁ διαδραμὼν χρόνος πραγματικῆς των ὑπηρεσίας ἐν ἰδιότητι ὑπαλλήλου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 10 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 3514]1928 καὶ 1 τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ν.δ. 2655]1953, ἀσχέτως τοῦ τόπου ἔνθα οὗτοι παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των. Ἡ τοιαύτη ἔννοια τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἑδαφίου β' τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου 4, ὁρίζοντος ὅτι «ἐν περιπτώσει μεταταξεως τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας ὡς ὑπαλλήλου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀναλήψεως ὑπαλληλικῆς ὑπηρεσίας», ἐξ ἧς καὶ κατ' ἀντιδιαστολὴν συνάγεται, ὅτι πᾶσα ἄλλη παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει προϋπηρεσία ὡς ὑπαλλήλου, πλὴν τῆς τοῦ ὑπηρέτου, προσ

ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου του εἰς τὰ ἀντ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 δικαιούμενα πρόσωπα δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀπέναντι τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως, ἵνα συντρέξῃ περίπτωσις ἐπιδικάσεως τοιαύτης χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, δέον ὅπως, τοῦ ὡς ἄνω νόμου μὴ προνοοῦντος περὶ τούτου, ἀνεξαρτήτως συνδρομῆς τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 16 αὐτοῦ, ἤτοι ὅλου τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἑνεκα μὴ τηρήσεως τῶν ὅρων ἀσφαλείας, τὸ ἀτύχημα ὀφείληται πάντως εἰς πταῖσμα τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 922 τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, κρῖναν ὅτι ἡ διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀξίωσις περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεώς του διὰ τὴν ἠθικὴν βλάβην, ἣν οὗτος ὑπέστη ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς ὑγείας του ἐξ ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος αὐτῷ ἐν τῇ ἐργασίᾳ του παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ, ἐφ' ὅσον δὲν προβάλλεται ἐν αὐτῇ, ὅτι τὸ ἀτύχημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς πταῖσμα αὐτῆς ἢ τῶν ὑπὸ ταύτης προστηθέντων ἢ μὴ τήρησιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας (ἠλεκτροπληξία ἐκ τυχαίου περιστατικοῦ), δὲν ἦτο νόμιμος καὶ, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν αὐτὴν ὡς μὴ νόμῳ βάσιμον, ὀρθῶς τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

ΠΡΟΣΘΕΤΟΣ ΑΜΟΙΒΗ ΕΜΠΟΡΟΫΠΑΛΛΗΛΟΥ ΔΙ' ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΠΡΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑ

Προσαύξησις άμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά τελευταίαν Κυριακήν Δεκεμβρίου

Νόμιμος ἡ κατά τάς ἡμέρας πρό τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα παροχή ἐργασίας, μή ἰσχυόντων τῶν νομίμων χρονικῶν περιορισμῶν κατ' ἄρθρον 13 § 3 Π.Δ. 8/13 Ἀπριλίου 1932 — Δικαίωμα συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς ἐμποροϋπαλλήλων κατ' ἄρθρον 669 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος — Ποσόν αὐτῆς. — Πενταετής παραγραφή μισθῶν κατ' ἄρθρον 250 ἐδ. 17 Ἀστικοῦ Κώδικος — Προσαύξησις μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατά τήν τελευταίαν Κυριακήν τοῦ Δεκεμβρίου κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν.

Ἐζητήθη ὑπό ἐμποροϋπαλλήλου πρόσθετος ἀμοιβή διά τήν παρασχεθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ κατά τάς ὑπό τοῦ ἄρθρου 13 § 3, ἐδάφ. γ' τοῦ π.δ. τῆς 8/13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματα κλπ.» ὁριζομένας ἡμέρας, ἤτοι ἀπό 20 Δεκεμβρίου — 6 Ἰανουαρίου καί τῆς πρό τοῦ Πάσχα ἑβδομάδος, κατά τήν ὁποίαν διάταξιν εἰς τά καταστήματα κατά τάς ὡς ἄνω ἡμέρας δέν ἐφαρμόζονται τά ὑπό τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπόμενα χρονικά ὅρια ἡμερησίας ἐργασίας καί μεσημβρινῆς διακοπῆς, ἀλλ' ἀφίεται ὁ διακανονισμός αὐτοῦ μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων.

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § 3 τοῦ ν.δ. 3789/1957 (ΕΕΔ 16, 1131) εἰς περίπτωσιν ἀσυμφωνίας τῶν ἐνδιαφερομένων ἐργοδοτικῶν καί ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐπί τῶν ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καί κλεισίματος τῶν καταστημάτων κατά τάς ὡς ἄνω ἡμέρας δύναται ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐργασίας διά τάς Ἀθήνας, Πειραιά καί Πρωτεύουσαν καί οἱ Νομάρχαι διά τάς ἰδίας αὐτῶν περιφερείας, ὅπως δι' ἀποφάσεώς των ὁρίζουν ταῦτας.

Τό ἐν λόγῳ δέμα συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐμποροϋπαλλήλων διά τήν κατά τάς ὡς ἄνω ἡμέρας ἐργασίαν ἔχει ρυθμισθῆ ἤδη διά τῆς ἰσχυούσης (ἔχει παραταθῆ ἡ ἰσχύς της μέχρις 28.2.1963, ἴδετε ΕΕΔ 22, 182 ἐπ.) ὑπ' ἀριθ. 3/1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ἐπί τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ κλπ.», ἡ ὁποία ἐκηρύχθη ἐκτελεστή διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 28278/5895/1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 1799/1942) αὐξάνονται κατά τά ἐν αὐταῖς ὁριζόμενα ποσοστά, ἐπί τῶν οὕτω δέ αὐξανομένων μηνιαίων μισθῶν ὑπολογίζονται καί παρέχονται περαιτέρω τά ὑπό τῶν ἐδαφίων α' καί β' τῆς παραγράφου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27297/1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προβλεπόμενα ἐπιδόματα.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, οὕτω γενικῶς ἐκφραζομένων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι αὗται ἔχουσιν ἐφαρμογήν καί ἐπί τῶν ἀποδοχῶν τῶν προβλεπομένων ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἐκ τοῦ πράγματος, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀνῆκεν εἰς τό ὑπαλληλικόν προσωπικόν τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῆς ἀναιρεσειούσης, κατ' ὀρθήν μετά ταῦτα ἑρμηνείαν καί ἐφαρμογήν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ἔκρινεν, ὅτι οὗτος ἐδικαιοῦτο τῶν ὑπ' αὐτῶν θεσπισθεισῶν αὐξήσεων τῶν ἀποδοχῶν του, ἀπορριπτέοι δέ οἱ περί τοῦ ἐναντίου λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου δεύτερος καί τρίτος (κατά τό ὑπολειπόμενον μέρος αὐτοῦ) ὡς ἀβάσιμοι.

μετρεῖται πρός καθορισμόν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν περί ὧν πρόκειται μισθωτῶν. Ὅθεν οὕτω κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καί ὑπολογίσασα εἰς τόν χρόνον ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διά τόν καθορισμόν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ του καί τόν τοιοῦτον, καθ' ὃν διετέλεσεν ὁδηγός τροχιοδρόμων, ὀρθῶς τάς εἰρημένας διατάξεις ἡρμήνευτε καί ἐφήρμοσεν, ἀπορριπτέοι δέ οἱ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου πρῶτος καί τρίτος, καθ' ὃ μέρος οὗτος ἀφορᾷ εἰς τήν ἐπιδίκασιν ἐπιδομάτων, ὡς ἀβάσιμοι.

Κατά τάς παραγράφους 1, 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 17/1955 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 67502/14555/1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, αἱ κατά τήν ἔναρξιν αὐτῆς καταβαλλόμεναι εἰς τούς ὑπαλλήλους ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ. βασικαί μηνιαῖαι ἀποδοχαί (ἤτοι βασικοί μισθοί καί τά μισθολογικά κλιμάκια τῆς ἑταιρείας πλέον προσαυξήσεων λόγῳ συμπληρώσεως τριετιῶν καί λόγῳ ὑπηρεσίας μετώπου κατά τό ν.δ.

20, 570) καὶ ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ διὰ τῆς (υπ' ἀριθ. 48971|8928|1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 20, 900).

Κατὰ τὴν ὡς ἄνω διαιτητικὴν ἀπόφασιν ὁ πραγματι καταβαλλόμενος εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων μισθὸς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου καὶ τοῦ μηνὸς εἰς ὃν ἀντιστοιχεῖ τὸ Πάσχα, προσαυξάνεται ἀντιστοίχως κατὰ ποσοστὸν 6 ο|ο καὶ 4 ο|ο διὰ τὴν πέραν τοῦ συνήθους ὡραρίου ἐργασίας ἀπασχόλησιν αὐτῶν κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας.

Ἄλλως καὶ διὰ τὸν πρὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως χρόνον τὸ δικαστήριον ἀνεγνώρισεν δικαίωμα συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς κατ' ἄρθρον 659 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἴδετε ΕΕΔ 17, 440 ἐπ., ἔνθα νομολογία καὶ σχετικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, αὐτὸν καὶ *Ι. Καποδίστρια*, ΕρμΑΚ, υπ' ἄρθρον 659, ἀριθ. 12).

Τῆς γνώμης ταύτης δὲν ἀμφέσβητο καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφεκτέον κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, τῆς ὁποίας τὸ ἐνδιαφέρον ἔχεται καὶ εἰς ταῦτα. Δεῖ ἀναγνώρισιν ὡς συμπληρωματικὴν ἀμοιβὴν τοῦ μισθωτοῦ καὶ διὰ τὸν πρὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως χρόνον ἐπέτην, τὴν ὁποίαν ἔχει καθορίσει ἀπὸ τῆς ἰσχύος της ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις.

Ἐνδιαφέρει ἀκόμη καὶ τὸ ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπεδίκασε βάσει τῆς (υπ' ἀριθ. 8000|1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 388) τὴν κατὰ 70ο|ο αὐξησιν ἀμοιβῆς διὰ τὴν κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Δεκεμβρίου ἐργασίαν (ἡ ὁποία εἶναι ἐργάσιμος κατ' ἄρθρον 11 τοῦ π.δ. τῆς 8.4.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως»). (Ἴδετε καὶ ΕΕΔ 18, 284, ΕΕΔ 19, 68, ἔνθα ἡ γνώμη τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 23345|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τσάσας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Παπαγγέλης*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Α. Πετράγλου, Ὀμ. Γεωργακᾶς

Ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι : Ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης τὴν 4.5.1946, ὅτε εἶχε συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὡς πωλητὴς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ... ἐνταῦθα ἐμπορικὸν κατάστημά της καὶ ἐκτοτε εἰργάσθη ὡς πωλητὴς συνεχῶς μέχρι τῆς 2.1.1962, ὁπότε ἀπελύθη. Τὸ σύνηθες ὡράριον ἐργασίας τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος τῆς ἐναγομένης, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ἀνήρχετο κατὰ τὸ ἄνω χρονικὸν διάστημα εἰς 8 1|2 ὥρας (8 π.μ. ἕως 1 1|2 μ.μ. καὶ 5 μ.μ. ἕως 8 μ.μ. διὰ τὴν θερινὴν περίοδον καὶ 8 1|2 ἕως 1 1|2 μ.μ. καὶ 4 μ.μ. ἕως 7 1|2 μ.μ. διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον) καθ' ἑκάστην ἡμέραν, πλὴν ἑκάστου Σαββάτου καθ' ὃ τὸ ὡράριον ἀνήρχετο εἰς 6 συνεχεῖς ὥρας ἐργασίας (8 π.μ. ἕως 2 μ.μ.). Πέραν ὅμως τοῦ συνήθους τοιούτου ὡραρίου ἐργασίας ἡ ἐναγομένη ὑπεχρέωσε τὸν ἐνάγοντα νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὸ ἄνω χρονικὸν διάστημα ἐπὶ 7 ὥρας κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα ἑκάστου ἔτους (ἤτοι τὴν Μεγάλην Δευτέραν, τὴν Μεγάλην Τρίτην, τὴν 1 1|2 τὴν Μεγάλην Τετάρτην, τὴν 1 1|2 τὴν Μεγάλην Πέμπτην καὶ τὸ Μέγα Σάββατον) καὶ ἐπὶ 11 1|2 ὥρας κατὰ τὸ ἀπὸ 22 ἕως 31 Δεκεμβρίου διάστημα ἑκάστου ἔτους (ἀνὰ 1 τὴν 22, 23, 27, 28 καὶ 29 Δεκεμβρίου, ἀνὰ 2 1|2 τὴν 24 καὶ 31 Δεκεμβρίου καὶ 1 1|2 τὴν 30 Δεκεμβρίου). Οὐδόλως ἐκ τῶν ἀποδειχθέντων ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων κατὰ τὰς παρουσὰς τῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα εἰργάζετο καὶ κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας. Οὕτω ὁ ἐνάγων ὑπεχρεώθη νὰ προσφέρῃ καὶ προσέφερεν ἐργασίαν πωλητοῦ ἐπὶ 18 1|2 ὥρας κατ' ἔτος, ἐπὶ πλέον τῆς συνήθους, πρὸς κάλυψιν τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐναγομένης κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας τῶν ἑορτῶν. Ἡ παροχὴ τῆς ἐν λόγῳ προσθέτου ἐργασίας ὑπῆρξε νόμιμος, δεδομένου ὅτι κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας δὲν ἰσχύουν οἱ νόμιμοι χρονικοὶ περιορισμοὶ κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 § 3 τοῦ π. δ|τος 8|13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.». Συνεπῶς αὐτὸς δικαιοῦται κατ' ἄρθρον 659 § 2 Α.Κ. διὰ τὴν πρόσθετον ταύτην ἐργασίαν συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς, κανονιζομένης ἀναλόγως τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ καὶ τῶν εἰδικῶν περιστάσεων (*Καποδίστριας* ἐν ΕρμΑΚ, υπ' ἄρθρον 659, ἀριθ. 12) διὰ τὰ ἔτη 1957, 1958, 1959 καὶ διὰ τὰς ἑπτὰ ὥρας τοῦ Πάσχα 1960, ἐνῶ διὰ τὴν πρόσθετον ταύτην ἐργασίαν τῶν 11 1|2 ὡρῶν τοῦ Δεκεμβρίου 1960 καὶ διὰ τὴν πρόσθετον τοιαύτην ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους 1961 (18 1|2 ὡρῶν) δικαιοῦται τῆς συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς, ἣν ὁρίζει ἡ ἀπὸ 3.9.1960 ἰσχύσασα ὑπ' ἀριθ. 3|1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δημοσιευθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28278|1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ κηρυχθεῖσα γενικῶς ὑποχρεωτικὴ διὰ τῆς 48971|1961 ὁμοίως. Ὁ συμφωνηθεὶς καὶ καταβληθεὶς εἰς τὸν ἐνάγοντα μισθὸς ἀνῆλθε κατὰ μὲν τὰ ἔτη 1957 καὶ 1958 εἰς δραχμὰς 2080 κατὰ μῆνα, κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1959 καὶ 1960 εἰς δραχμὰς 2280 μηνιαίως καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1961 εἰς δραχμὰς 3150 μηνιαίως. Ἀναλόγως τοῦ συμφωνηθέντος τούτου καὶ καταβληθέντος μηνιαίου μισθοῦ καὶ τῶν εἰδικῶν περιστάσεων ἡ συμπληρωματικὴ ἀμοιβὴ τοῦ ἐνάγοντος δέον νὰ κανονισθῇ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου διὰ τὰ ἔτη 1957, 1958, 1959 καὶ 1960 (μόνον τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τοῦ ἔτους 1960) εἰς ποσοστὸν 4 ο|ο τοῦ μηνιαίου διὰ τὴν πρόσθετον ἐργασίαν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ εἰς ποσοστὸν 6 ο|ο τοῦ μισθοῦ διὰ τὴν πρόσθετον ἐργασίαν τοῦ Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους, ἤτοι εἰς τὸ ποσοστόν, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα καθώρισε καὶ ἡ ἰσχύσασα ἀπὸ 3.9.1960 ὑπ' ἀριθ. 3|1961 ὡς ἄνω διαι-

ΑΔΕΙΑΙ

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Μισθὸς κατὰ χρόνον ἀσθενείας μισθωτοῦ κατ' ἄρθρα 657, 658 Ἀστικοῦ Κώδικος

Ἐφαρμογὴ Α.Ν 539|1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου.—Ἀπαραίτητος ὅμως προϋπόθεσις ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τουλάχιστον δωδεκάμηνον.—Δικαίωμα ἐπιδοτήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἀσθένειαν, ἐφ' ὅσον αὕτη διήρκεσε πλέον τῶν τριῶν τουλάχιστον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. —Ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν μισθοῦ ἐπὶ ἀσθενείας οὐχὶ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀ.ν. 539|1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν (ἴδετε κωδικοποίησιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων ἐν ΕΕΔ 19, 806 ἐπ.), ἐγεννήθη τὸ ζήτημα, ἂν ὁ νόμος οὗτος ἐφαρμόζηται καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐξαιρέσει δὲ τινων ἀντιρρήσεων τὸ ζήτημα ἐλύθη καταφατικῶς. (Ἴδετε καὶ σύμφωνον Α.Π. 371|1962, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 851 καὶ ΕΕΔ 20, 1130, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία, σύμψωνος καὶ

ητικὴ ἀπόφασις, βάσει τῆς ὁποίας θέλει ὑποογισθῇ ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν πρόσθετον ἐργασίαν οῦ Δεκεμβρίου 1960 καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους 961. Οὕτω ὁ ἐνάγων δικαιοῦται νὰ λάβῃ συμληρωματικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν πρόσθετον ἐργαίαν τοῦ ἔτους 1957 δραχμὰς 208, τοῦ 1958 δραμὰς 208, τοῦ 1959 δραχμὰς 228 καὶ τοῦ 1960 δραχμὰς 228, ἤτοι ἐν συνόλῳ δραχμὰς 872, καθ' ὃ ποσὸν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ κατὰ τὸ συνοφὲς κονδύλιον αὐτῆς εἶναι βάσιμος καὶ κατ' οὐσίαν. διὰ τὴν πρόσθετον ἐργασίαν τοῦ ἔτους 1961 ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ δραχμὰς 315, τὰς ὁποίας καὶ λαβεν, ὡς προκύπτει ἀπὸ τὰς προσαγομένας καὶ ἐπικαλουμένας ὑπὸ τῆς ἐναγομένης μισθοδοτικὰς ατασταστεις τῶν μηνῶν Ἀπριλίου καὶ Δεκεμβρίου 1961, φερούσας τὴν μὴ ἀμφισβητουμένην ὑπὸ γραφὴν τοῦ ἐνάγοντος, καὶ συνεπῶς ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ μερικώτερον τοῦτο κονδύλιον εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος. κατὰ τὴν βάσιμον περὶ τούτου ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης, προβληθεῖσαν πρωτοδίκως καὶ νῦν προβαλλομένην. Ἐπίσης ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπορριπτέα καὶ κατὰ τὰ μερικώτερα κονδύλια τῆς αὐτῆς συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐτῶν 1946 ἕως 1956, καθ' ὅσον αἱ ἀξιώσεις αὗται ὑπέκυψαν εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250, ἐδάφιον 17, Α.Κ., ἥτις δι' ἁπάσας τὰς ἀξιώσεις ταύτας εἶχε συμπληρωθῇ πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὴν βάσιμον περὶ τούτου πρωτοδίκως καὶ νῦν ὑποβαλλομένην ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης περὶ ἐξοφλήσεως τῆς ἄνω ἐκ δραχμῶν 872 ἀγωγικῆς ἀπαιτήσεως (συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐτῶν 1957 ἕως 1960) καὶ δὴ ὅτι ἡ κατ' Ἀπρίλιον 1961 γενομένη πρὸς τὸν ἐνάγοντα καταβολὴ δραχμῶν 3.000 ἐγένετο πρὸς κάλυψιν πάσης ἀξιώσεώς του, ὁθενδήποτε προερχομένης, ἑπομένως καὶ τῆς ὡς ἄνω τοιαύτης, δὲν ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν ἀποδείξεων. Τοὐναντίον ἐπαρκῶς ἐβεβαιώθη (βλ. ἰδίᾳ τὰς ἀπὸ 4.4.1961 καὶ 8.4.1961 προσαγομένας ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἀποδείξεις μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐνάγοντος), ὅτι τὸ ἀνωτέρω ποσὸν κατεβλήθη εἰς τὸν ἐνάγοντα κατ' Ἀπρίλιον 1961 (πέραν τῆς συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν μνησθεῖσαν πρόσθετον ἐργασίαν του) ὡς «ἐβραβεῖον», ὡς ἀναγράφεται εἰς τὰς ἀποδείξεις, ἤτοι εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἐξαιρετικῆς καὶ πέραν τοῦ συνήθους ὁρίου ἀποδόσεως των ὡς ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ πρὸς κάλυψιν τῆς ἀνωτέρω ἢ ἄλλης τινὸς διὰ προηγούμενα ἔτη ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος. Ἐφ' ὅσον, συνεπῶς τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν κατεβλήθη διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, οὐδεμίαν ἀπαίτησιν πρὸς ἐπιστροφὴν αὐτοῦ διατηρεῖ ἡ ἐναγομένη ἐκ τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων, ὥστε νὰ δύναται νὰ τὴν προτείνῃ πρὸς συμψηφισμὸν καὶ εἶναι ἀπορριπτέα ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος ἡ προτεινομένη ὑπ' αὐτῆς ἔνστασις (συμψηφισμοῦ). Συνεπῶς ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ κατὰ τὸ περὶ συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς κονδύλιον ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει, ἤτοι διὰ τὸ μνησθὲν ποσὸν τῶν δραχμῶν 872. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα ἐξ ὁλοκλήρου τὸ κονδύλιον τοῦτο, ἐσφαλε καὶ δέον, κατὰ τὸν ἐν μέρει βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον τοῦ ἐφετηρίου λόγον, ὡς διὰ τῶν πρατάσεων ἀναπτύσσεται, νὰ μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει παραδοχῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς κατὰ τὸ μνησθὲν κονδύλιον διὰ δραχμὰς 872.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων ἐπαρκῶς, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ Δεκεμβρίου ἑκάστου τῶν ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1956 μέχρι τοῦ 1961 εἰργάσθη, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι, εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας. Ἡ κατὰ τὰς Κυριακὰς ταύτας παροχὴ ἐργασίας εἶναι νόμιμος (ἄρθρον 11 τοῦ π.δ. τῆς 8|14.3.1930 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως) καὶ συνεπῶς ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο, βάσει τῶν ὑ.ἀ. 8900|1946 καὶ 25825|1951, νὰ λάβῃ τὴν κατὰ 75α|ο προσαύξησιν ἐπὶ τοῦ 1/25 τοῦ νομίμου μισθοῦ του δι' ἑκάστην Κυριακήν. Καὶ ἡ μὲν ἀξίωσις αὕτη διὰ τὰς Κυριακὰς τῶν ἐτῶν 1946 ἕως 1956 ὑπέκυψεν εἰς τὴν ὡς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει πενταετῆ παραγραφήν, συμπληρωθεῖσαν πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, καὶ συνεπῶς, κατὰ τὴν βάσιμον περὶ τούτου ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης, εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὰ μερικώτερα ταῦτα κονδύλια τῆς προσθέτου ἀμοιβῆς διὰ τὴν κατὰ Κυριακὰς ἐργασίαν.

Ι. Καποδίστριας, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 21).

Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

"Η ἀπόφασις αὕτη δέχεται συγχρόνως καὶ ὅτι προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀδείας εἶναι ἡ συνεχὴς ἐπὶ ἕτος ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἄποψις αὕτη ἐπικρατεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ δεκτὰ γενόμενα ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ. (Ἴδετε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 20, 1190). *Ι.Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 15 *in fin.*).

Περαιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπησχολήθη καὶ μὲ τὸ ἐκ τῶν ἄρθρων 657, 658 Ἀστικοῦ Κώδικος δικαίωμα μισθωτοῦ λόγῳ μὴ παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἔνεκα ἀπουδενὸς λόγου, ὅπως θεωρεῖται καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ μισθωτοῦ. (*Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 657, ἀριθ. 31 *Κ. Κυπραῖος*, Ἐνοχ. Κῶδικον, ἐκδ. τρίτη, σελ. 565, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 213, Α Π. 170] 1959, εἰσηγητὴς *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 18, 377, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 5013]1961, εἰσηγητὴς *Σ. Διαμαντάκος* ΕΕΔ 20, 92).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐφήρμοσεν τὸ ἄρθρον 35 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», τὸ ὁποῖον θεραπεύει διὰ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ σχετικὰς πρὸς τὴν πορ' αὐτοῦ ἐπιδότησιν λόγῳ ἀσθενείας τριημέρων χρόνων ἀναμονῆς, ὑποχρέωσιν αὐτοῦ τοῦ ἐργοδότου νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτὸν πλήρη τὸν μισθὸν τῶν τριῶν πρώτων ἡμερῶν. (Ἴδετε γνωμοδότησιν Ὁλομελείας τοῦ Κυμικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 435]1959, εἰσηγητὴς *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, ΕΕΔ 18, 669, Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 9011]1961, Εἰρηνοδίκης *Α. Μηλάτσιος*, ΕΕΔ 20, 1452 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ).

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς ἐκ τῶν ἄρθρων 657, 658 Ἀστικοῦ Κώδικος ὑποχρεώσεως καὶ εἰδικώτερόν τινα μισθὸν ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ (ἴδετε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16829]1962, εἰσηγητὴς *Γ. Πλαγιανάκος*, ΕΕΔ 21, 1168.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3154]1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Διαμαντάκος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Κοντοφρύδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ.Α. Γιαννόδης, Χ. Κεραμεύς

Τοῦ ἀ.ν. 539]1945 μὴ διαστέλλοντος περὶ τῆς φύσεως τῶν συμβάσεων ὡς ὁρίζεται ἡ ὡρισμένου χρόνου, ὑπεται ὅτι ἀδείας, συμφώνως τῷ ρηθέντι νόμῳ, δικαιοῦται καὶ ὁ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου συνδεόμενος (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2693]1950, 502 1950, 11183]1952, ΕΕΔ 9, 1005, 933, ΕΕΔ 12, 27). Μία ὅμως τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων πρὸς χορήγησιν ἀδείας εἰς τὸν ἐργαζόμενον, κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, εἶναι, ὅπως ὁ μισθωτὸς ἔχῃ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς τὴν ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν τοὐλάχιστον δωδεκάμηνον (Γνωμοδότησις Εἰσαγγελίας Ἀρείου Πάγου 34]1956, ΝοΒ 5, σ. 59, γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου 163]1958, ΕΕΔ 17, 333).

Ἐν προκειμένῳ ἐπορκῶς ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν εἰργάσθη κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς 18.1.1959 μέχρι τῆς 18.1.1960 συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως, ἀλλὰ διακεκομμένως καὶ διὰ πολλαπλῶν συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, ἑκάστης ληγούσης ἅμα τῷ πέρατι ἑκάστης ἀναλαμβανομένης ὑπηρεσίας, δι' ἣν προσελαμβάνετο ὁ ἐνάγων, ἑκάστη δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν συμβάσεων δὲν ὑπερβαίνει τὸ 12μηνον συνεχῶς. Ἤτοι ἐνταῦθα ἐλλείπει ἡ ἀπαραίτητος, ὡς εἴρηται, προϋπόθεσις χορηγήσεως ἀδείας, ἤτοι ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἐναγομένου τοὐλάχιστον ἐπὶ 12μηνον. Συνεπῶς ὁ ἐνάγων δὲν δικαιοῦται ἀδείας τοῦ ἔτους 1960. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη, ἀπορρίψασα τὸ σχετικὸν κουδούλιον τῆς ἀγωγῆς, οὐδόλως ἡμαρτεν, ὀρθῶς ἐφαρμόσασα τὸν νόμον. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὴν ἄδειαν τοῦ ἔτους 1961 ὁ ἐνάγων, καίτοι εἰργάσθη συνεχῶς ἀπὸ τῆς 19.1.1960 καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1960 καὶ ἐν συνεχείᾳ μέχρι τῆς 20.12.1961 καὶ ἠτήσατο νὰ τύχῃ ἀδείας 1961, ὁ ἐναγόμενος ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ ταύτην καὶ συνεπῶς ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς, δι' οὗ διώκεται ἡ καταψήφισις τοῦ ἐναγομένου εἰς πληρωμὴν ἀποζημιώσεως δι' αἰτηθεῖσαν καὶ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν ἔτους 1961, δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ καὶ ἐπιδικασθῇ τῷ ἐνάγοντι διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 312 (6 ἡμέραι Χ 52 δραχμαὶ τὸ ἡμερομίσθιον). Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη, ἀπορρίψασα τὸ ἀνωτέρω κουδούλιον τῆς ἀγωγῆς, ἐσφαλε καὶ δέον, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ σχετικοῦ λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη (ἐκκαλουμένη) κατὰ τὴν διατακτικὴν τῆς ταύτην.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένας ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς τοῦ ἄρθρου 2 ν.δ. 3755]1957 δὲν ὑφίστατο ἐνεργὸς ἐργασιακὴ σύμβασις μεταξὺ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου καὶ συνεπῶς ὁ ἐνάγων δὲν δικαιοῦται τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν λόγῳ ἡμερῶν. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη, ἀπορρίψασα τὸ κουδούλιον τοῦτο τῆς ἀγωγῆς, οὐδόλως ἡμαρτεν. Ὁ δὲ περὶ ταῦτα ἐναντίος σχετικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος ἐλέγχεται.

Συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἑδαφίου 8' τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, τοῦ ὁρίζοντος τὰς προϋποθέσεις χορηγήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται τοῦ τοιούτου ἐπιδόματος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον ἡ ἀποχὴ λόγῳ ἀσθενείας ἐκ τῆς ἐργασίας διήρκεσε πλέον τῶν 3 τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ἐπὶ ἀσθενείας οὐχὶ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν δὲν ὑποχρεοῦται τὸ Ι.Κ.Α. εἰς ἐπιδότησιν, κατ' ἄρθρον 35 τοῦ ἰδίου νόμου, ὑποχρεοῦται ὅμως ὁ ἐργοδότης πρὸς καταβολὴν μισθοῦ κατ' ἄρθρα 657, 658 Α.Κ. (πρβλ. γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 435]1959, ΕΕΔ 18, 669).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς δέχεται ἡ ἐκκαλουμένη, βεβαιοῦται δὲ καὶ ἐκ πάντων τῶν ἀμφοτέρωθεν προσαγομένων ἐγγράφων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας, ὁ ἐνάγων, ὅστις πληροῖ τὰς προϋποθέσεις

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Έθνική ὁμοιοεπαγγελματική διαιτητική ἀπόφασις περί λογιστῶν

Χαρακτηρισμός συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς.—Εἰδική συλλογική σύμβασις ἐργασίας ἡ διαιτητική ἀπόφασις ἐν σχέσει πρός ἰσχύουσαν ἐθνικήν ὁμοιοεπαγγελματικήν.—Πρόκλησις συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας ὑπό γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως μισθωτῶν.—Ἐκπροσώπησις.—Ἄκυρος ὅρος ὑπ' ἀριθ. 25]1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ἀποδοχῶν λογιστῶν, διά τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ αὐτή ὁμοιβή διά τούς ἀπασχολουμένους κατά πλήρες ὡράριον ἡμερησίως, ὡς καί δι' ἀπασχολουμένους ἐπί ἐλάσσονα καθ' ἡμέραν χρόνον.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 25]1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν «περί ἀποδοχῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας» (ΕΕΔ 19, 1417 ἐπ., ἔνθα καί τό σκεπτικόν τῆς ἀποφάσεως ταύτης).

Ἡ ἐν λόγῳ διαιτητική ἀπόφασις ἔσχεν θεσιν εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, μέ χαρακτῆρα ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, καί ἀπητήθη νά ἐξετασθῇ ἡ σχέσις αὐτῆς πρός τήν ἐθνικήν ὁμοιοεπαγγελματικήν τοῦ προσωπικοῦ γραφείων ἐπιχειρήσεων, τῶν δεκτῶν γενομένων ὑπό τῆς νεωτέρας ταύτης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μή ἀρισταμένων τῶν ἐπί τοῦ θέματος ὑπό τοῦ Συμβουλίου νομολογηθέντων. (Ἴδετε καί Σ.Ε. 2370]1960, εἰσηγητής *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 17, Σ.Ε. 1170]1961, εἰσηγητής ὁ *αὐτός*, ΕΕΔ 20, 782).

Κατά τόν 8ον ὅρον τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως οἱ δι' αὐτῆς καθοριζόμενοι βασικοί μισθοί ἰσχύουν δι' ἀπασχόλησιν 8 καί ἡμισείας (8 1]2) ὡρῶν τοὐλάχιστον ἡμερησίως. Δι' ἀπασχολουμένους ἐπί ὁσονα χρόνον ἡμερησίως ἡ κατ' ἀποκοπήν ἀμειβομένους ἡ ἀμοιβή καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τῶν δι' αὐτῆς καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων, ἐν συσχετισμῷ μέ τόν χρόνον ἀπασχολήσεως.

Αἰτιολογοῦν τήν διαταξιν ταύτην τά Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστηριον καθώρισεν ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς ἀποφάσεως του (ΕΕΔ 19, 1419), ὅτι «δέν περιορίζεται τό ὡράριον ἡμερησίας ἐργασίας τῶν περί ὧν πρόκειται μισθωτῶν εἰς 8 1]2 ὥρας, ἀλλά μόνον καθορίζεται, ὅτι εἰς τούς ἀπασχολουμένους πλέον τῶν 8 1]2 ὡρῶν ἡμερησίως καταβάλλεται ἀκέραιος ὁ μισθός, ὡς ἐξ ἄλλου προβλέπει καί ἡ ὑπ' ἀριθ. 2]1959 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν, παρεχομένης οὕτω δυνατότητος εἰς τά ἐνδιαφερόμενα μέρη, ὅπως κατά τήν σύστασιν τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας συνομολογοῦν τήν παροχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ κατά τό νόμιμον ὡράριον ἢ ἐπί χρόνον ἐλάσσονα τούτου».

Τό Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἤδη διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως του ἠκύρωσε τόν ὅρον τοῦτον διά τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει του συλλογιστικῆς.

Θά μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νά σημειώσωμεν, ὅτι τό ἄρθρον 1 § 3 τοῦ νόμου 3239]1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», τό ὁποῖον ἐπικαλεῖται ἡ ἀπόφα-

---

χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὡς πραγματοποιήσας ἄνω τῶν 100 ἡμερομισθίων καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος, μετά δεκαήμερον παροχήν ἐργασίας δέν ἠδυνήθη νά ἐργασθῇ λόγῳ ἀσθενείας του, ἤτοι λόγῳ σπουδαίου λόγου, μή ἀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητά του, ἐπί 6 ἐργασίμους ἡμέρας τό ἔτος 1960 (7.12.1960 ἕως 12.12.1960) καί ἐπί 3 ἐργασίμους ἡμέρας τό ἔτος 1961 (14.11.1961 ἕως 16.11.1961). Τό χρονικόν διάστημα ἀπό 24.1.1961 ἕως 29.1.1961 ὁ ἐνάγων εἰργάσθη καί ἐπληρώθη τάς ἀποδοχάς του, καθ' ὅσον, ὡς ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη, ἐκ τοῦ προσαχθέντος κατά τήν πρωτόδικον δίκην ἀσφαλιστικοῦ του βιβλιαρίου προέκυψεν, ὅτι οὗτος κατά τόν μῆνα Ἰανουάριον 1961 ἐπραγματοποίησεν 26 ἡμερομίσθια. Τά πέραν τῶν τριῶν ἡμερῶν ἡμερομίσθια ἀσθενείας τοῦ ἐνάγοντος τοῦ ἔτους 1960 κατεβλήθησαν αὐτῷ ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ὅσον, ὡς ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη, τοῦτο προέκυψεν ἐκ τοῦ προσαχθέντος κατά τήν πρωτοβάθμιον δίκην βιβλιαρίου καταχωρήσεως ἀσθενείας τοῦ ἐνάγοντος. Συνεπῶς ὁ ἐναγόμενος ὑποχρεοῦται νά καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι τάς ἀποδοχάς του 5 ἡμερῶν, ἤτοι δραχμάς 260 (5ἡμέρ.Χ52 δραχμαί). Τά αὐτά εἰπών καί ὁ δικάσας πρωτοδίκως καί δεχθείς τό σχετικόν κονδύλιον τῆς ἀγωγῆς διά τό ἀνωτέρω ποσόν σύμφωνος ἐσφαλε καί ὁ περί τοῦ ἀντιθέτου τελευταῖος λόγος τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος ἐλέγχεται.

σις, μὲ τὴν ἑρμηνείαν ὅτι διὰ τοῦ ἀνωτέρω ὅρου ἀναιρεῖται τὸ κριτήριον τοῦ νόμου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐπαλογίζεται ἡ ἀμοιβή, δὲν ἔχει ἄλλην ἔννοιαν, εἰμὴ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἰδιότητός τινος ὡς μισθωτοῦ, χαρακτηρισμόν, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾶται οὕτω καὶ εἰς ἄλλους ἐργατικοὺς νόμους (βασικὸν τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 765]1943, ΕΕΔ 9, 632). Πῶς πρέπει νὰ ρυθμίζωνται αἱ γενικαὶ ὧραι καὶ αἱ συνθῆκαι ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν, καθὼς καὶ τὰ πάσης φύσεως ἐπιδόματα ἢ αἱ προσαυξήσεις ἐπ' αὐτῶν, ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 21 τοῦ αὐτοῦ νόμου (καὶ ἐν ἄρθρῳ 15 τὸ Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον διὰ τῶν καθορισμῶν τῶν ἀποδοχῶν).

Ὅμοιον πρὸς τὸν ἀκυρωθέντα ὅρον τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως περιέχει καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2]1959 διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων ἐπιχειρήσεων (ΕΕΔ 18,343) καὶ τὸν αὐτὸν ὅρον περιέχει καὶ ἡ νεωτέρα ὑπ' ἀριθ. 2]1961 διαιτητικὴ ἀπόφασις (ΕΕΔ 20, 572, ὅρος 6ος).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2162]1962. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Ἀκροατὴς ὁ κ. Δ. Λιακατὸς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Κ. Δημάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 τῆς 22.10.1960 ἀποφάσεως τῆς δευτεροβαθμίου διαιτητικῆς ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λογιστῶν καὶ τῶν βοηθῶν λογιστῶν.

Παραδεκτῶς καὶ νομοτύπως παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Λογιστῶν, εἰς τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἀφορᾷ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κοινοποιηθεῖσα, ὡς ἐκ τοῦ φακέλου προκύπτει, εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 22.10.1960 καὶ μετὰ τὴν ἄπρακτον πάροδον εἰκοσαημέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης κατατεθεῖσα εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τὴν 12.11.1960, κατέστη ἀπὸ τῆς καταθέσεώς της ἐκτελεστή, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 14 ἐδ. β' καὶ 20 §§ 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τῶν ἄρθρων 7 § 1 ἐδάφ. στ' καὶ 10 § 9 τοῦ ν.δ. 3755]1957. Συνεπῶς ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, στρεφομένη κατὰ τῆς ἐκτελεστῆς ταύτης ἀποφάσεως καὶ ἀσκηθεῖσα ἐμπροθέσμως, τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν τυγχάνει.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 1β τοῦ νόμου 3239]1955 ὡς ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις θεωρεῖται ἡ ἀφορῶσα εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας. Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸ κλάδων δύναται νὰ εἶναι, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ μεταβάλληται ὁ χαρακτὴρ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, εἴτε γενικός, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ περιλαμβάνῃ μισθωτούς, οἵτινες, καίτοι ἐκτελοῦντες διαφόρους κατ' εἶδος ἐργασίας, ἀνήκουσιν οὐχ ἧττον εἰς ὡρισμένην γενικωτέραν κατηγορίαν μισθωτῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδείκνυται ἐνιαία ρύθμισις, εἴτε εἰδικός, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ περιλαμβάνῃ μισθωτούς, οἵτινες, καίτοι ὑπαγόμενοι, κατ' ἀρχήν, εἰς τὴν αὐτὴν γενικωτέραν κατηγορίαν μισθωτῶν, ἐκτελοῦσιν ἐν τούτοις εἰδικὴν ἐργασίαν, ἥτις διακρινομένη, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της καὶ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς προσόντων, τῆς ἐργασίας τῶν λοιπῶν εἰς τὴν αὐτὴν γενικωτέραν κατηγορίαν ὑπαγομένων μισθωτῶν, ἐπιβάλλει εἰδικὴν περὶ τῶν μισθωτῶν τούτων ρύθμισιν. Τὸ γεγονὸς συνεπῶς ὅτι ὡρισμένοι μισθωτοὶ ἀνήκουσιν εἰς γενικωτέραν τινὰ κατηγορίαν μισθωτῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ἰσχύει ἤδη ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις, δὲν ἀποκλείει καθ' ἑαυτὸ εἰδικὴν περὶ αὐτῶν συλλογικὴν σύμβασιν ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ἔχουσαν ἐπίσης τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, ἐφ'

δσον ἤθελε νομίμως κριθῆ, ὅτι οἱ μισθωτοὶ οὗτοι ἐκτελοῦσιν εἰδικὴν ἐργασίαν, ἐπιβάλλουσαν, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους της καὶ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ἐκτίμησιν αὐτῆς προσόντων, εἰδικὴν περὶ αὐτῶν ρύθμισιν.

Κατ' ἀκολουθίαν νομίμως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις προέβη εἰς εἰδικὴν ρύθμισιν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν, καίτοι οὗτοι ὑπάγονται κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν γενικωτέραν κατηγορίαν τῶν ὑπαλλήλων τῶν γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, περὶ τῶν ὁποίων ἰσχύει ἤδη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2] 1959 ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις τῆς δευτεροβαθμίου διαιτητικῆς ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, ἐφ' ὅσον ἠτιολογημένως ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἐργασία τῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της καὶ τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς εἰδικῶν γνώσεων καὶ ἐμπειρίας, εἶναι ἀπολύτως διακεκριμένη τῆς ἐργασίας τῶν λοιπῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐπιβάλλει, ὡς ἐκ τούτου, εἰδικὴν ρύθμισιν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκτελούντων αὐτήν. Ἀπορριπτέος συνεπῶς εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

Ἡ προσβαλλομένη ἐν προκειμένῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἀφορῶσα τοὺς καθ' ἅπασαν τὴν χώραν λογιστὰς καὶ βοηθοὺς λογιστῶν, τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς πᾶσαν ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν (ἄρθρον 1 τῆς προσβαλλομένης), ἀποτελεῖ ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 3 τοῦ νόμου 3239]1955 ἔδει νὰ ἐκδοθῇ ἐπὶ συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας προκληθείσης ὑπὸ γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῶν ἐργοδοτῶν ἢ τῶν μισθωτῶν (ἴδε καὶ ἄρθρον 9 § 1 τοῦ νόμου).

Ἐν προκειμένῳ ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, προεκλήθη ὑπὸ τῆς παρεμβαινούσης Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Λογιστῶν, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ Καταστατικὸν αὐτῆς (ἀριθ. ἐγκρίσεως Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3157] 1957), περιλαμβάνει ἅπαντα τὰ ἐν Ἑλλάδι νομίμως συγκεκροτημένα καὶ λειτουργοῦντα Σωματεῖα Λογιστῶν καὶ σκοπὸν ἔχει τὴν προαγωγὴν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν ἠθικῶν, ἐπαγγελματικῶν καὶ οἰκονομικῶν συμφερόντων ἁπάντων τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἑλλήνων λογιστῶν. Νομίμως συνεπῶς καὶ ἠτιολογημένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι ἡ προκαλέσασα τὴν δι' αὐτῆς ἐπιλυθεῖσαν συλλογικὴν διαφορὰν ἐργασίας Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Λογιστῶν ἀποτελεῖ, ὡς ὁρίζει ὁ νόμος, γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν τῶν ἐν προκειμένῳ μισθωτῶν ὡς δευτεροβάθμιος ὀργάνωσις τῶν πρωταβαθμίων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας. Ἀπορριπτέος ἄρα εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐκπροσωπήσεως τῶν ἐργοδοτῶν τῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν, περὶ ὧν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, αὕτη ἐδέχθη ὡς γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν τῶν ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς μνημονευθείσης παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 3239]1955, πλὴν τοῦ αἰτοῦντος Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ τὸν Ἐμπορικὸν Σύλλογον Ἀθηνῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ὁ Ἐμπορικὸς οὗτος Σύλλογος ἐκπροσωπεῖ μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἐμπόρων, καλυπτόντων τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ὅλης ἐμπορικῆς δραστηριότητος τῆς χώρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι δὲν ὑφίσταται δευτεροβάθμιος ἢ πανελλήνιος ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις τῶν ἐμπόρων. Οὕτως ἔχουσα νόμιμος εἶναι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο. Πρῶτον μὲν διότι ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3239]1955, καθ' ἣν ὡς γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις ἐργοδοτῶν λογίζεται οὐχὶ μόνος ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν,

ἀλλ' οὗτος ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, ἐκπροσωπουμένων πάντων διὰ κοινοῦ ἐκπροσώπου των, ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰς ἐθνικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἢ διαιτητικὰς ἀποφάσεις, διότι ὡς πρὸς ταύτας μόνον, ἀφορώσας εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας, ἀνεξαρτήτως ἐπαγγέλματος (ἄρθρον 7 § 1 α), ἦτο ἀναγκαῖος ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου προσδιορισμὸς τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, ἐνῷ ἀντιθέτως ὡς πρὸς τὰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἢ διαιτητικὰς ἀποφάσεις, αἵτινες ἀφορῶσιν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος (ἄρθρον 7 § 1 β), ὁ προσδιορισμὸς τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, ἐξαρτώμενος ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν μισθωτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀφορᾷ ἑκάστοτε ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἐπαφίεται εἰς τὸ ἁρμόδιον ὄργανον. Δεύτερον δὲ διότι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ἐν προκειμένῳ διαιτητικοῦ ὀργάνου, δεχομένη ὅτι ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν ἐκπροσωπεῖ μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἐμπόρων, καλυπτόντων τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ὅλης ἐμπορικῆς δραστηριότητος τῆς χώρας, καὶ κατὰ συνεκδοχὴν δεχομένη ὅτι τὰ μέλη τοῦ Ἐμπορικοῦ τούτου Συλλόγου ἀπασχολοῦσι τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν, νομίμως καὶ ἠτιολογημένως ἔκρινεν, ὅτι ὁ Σύλλογος οὗτος ἀποτελεῖ γενικωτέρας σημασίας ἐργοδοτικὴν ὀργάνωσιν τῶν ἐν προκειμένῳ μισθωτῶν. Ἀπορριπτέος ἄρα εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ δρου ὑπ' ἀριθ. 8 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὰ ὑπ' αὐτῆς προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τῶν μισθωτῶν, εἰς οὓς ἀφορᾷ, καθορίζονται δι' ἀπασχόλησιν τῶν μισθωτῶν τούτων τριῶν καὶ ἡμισείας τοὐλάχιστον ὡρῶν ἡμερησίως. Περαιτέρω δὲ ἡ ἀπόφασις ὁρίζει, ὅτι διὰ τοὺς ἐκ τῶν μισθωτῶν τούτων ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἧσσονα χρόνον ἡμερησίως ἢ ἀμειβομένους κατ' ἀποκοπὴν ἡ ἀμοιβὴ αὐτῶν καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ὁριζομένων ὑπ' αὐτῆς κατωτάτων ὁρίων, ἐν συσχετισμῷ μὲ τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως. Οὕτως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὁρίζει τοὺς αὐτοὺς μηνιαίους βασικοὺς μισθοὺς διά τε τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ τρεῖς καὶ ἡμίσειαν ὥρας ἡμερησίως, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἡμερησίως ἐπὶ πλείονας ὥρας μέχρι πλήρους ὡραρίου. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 1 § 3 τοῦ ν. 3239]1955, ὁρίζον ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τῶν μισθωτῶν ὑπολογίζεται εἴτε κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, εἴτε κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἢ ποσοστά, δὲν ἐπιτρέπει, ὅπως ἡ ἀμοιβὴ τῶν μισθωτῶν, ὁσάκις ὁρίζεται κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, εἶναι ἡ αὐτὴ διά τε τοὺς ἀπασχολουμένους κατὰ πλῆρες ὡράριον ἡμερησίως, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἐλάσσονα καθ' ἡμέραν χρόνον, διότι οὕτω ἀναιρεῖται τὸ κριτήριον τοῦ νόμου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ὑπολογίζεται ἡ ἀμοιβή. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, προκρίνασα τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν, εἰς οὓς ἀφορᾷ, κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, ὤφειλε νὰ ὁρίσῃ ταύτην εἴτε κατὰ πλῆρες ὡράριον, εἴτε καθ' ὥραν, ὁρίσασα δὲ αὐτὴν κατὰ μῆνα, ἀδιαφόρως τοῦ ἐὰν οἱ μισθωτοὶ οὗτοι ἀπασχολοῦνται καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ πλῆρες ὡράριον ἢ ἐπὶ ἐλασσον καὶ μέχρι τριῶν καὶ ἡμισείας ὡρῶν, παρέβη τὸν νόμον κατὰ τὸν σχετικὸν βάσιμον λόγον τῆς αἰτήσεως καὶ εἶναι ἀκυρωτέα ὡς πρὸς τὸν μνημονευθέντα ὑπ' ἀριθ. 8 ὅρον αὐτῆς.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὸν ὑπ' ἀριθ. 8 ὅρον τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 τῆς 22.10.1960 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Κανονιστικά Διατάγματα άνευ έπεξεργασίας τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας

Ἀκυρότης Κανονιστικοῦ Διατάγματος, μὴ τυχόντος ἐπεξεργασίας ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.—Ἄκυρον οὕτω τὸ ἱδρυτικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν διάταγμα, ἐκδοθὲν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄκύρου Κανονιστικοῦ Διατάγματος 912/1941.—Ἀνίσχυρος καὶ ἡ διὰ τοῦ Νόμου 1731/1951 κύρωσις τοῦ ἀνωτέρω Διατάγματος.

Ἔρχεται καὶ ἡ κατωτέρω νεωτέρα ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς τὴν σειρὰν καὶ ἄλλων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου, αἱ ὁποῖαι ἐδέχθησαν τὰ αὐτὰ ὡς πρὸς τὴν ἀκυρότητα τοῦ κανονιστικοῦ διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 912/1942, μὴ τυχόντος ἐπεξεργασίας ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, καὶ συνεπῶς καὶ ἀκυρότητα τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ ἐκδοθέντων διαταγμάτων περὶ ἱδρύσεως διαφόρων Ταμείων Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ περὶ οὗ ἐπρόκειτο Ταμεῖον Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν. (Ἴδετε νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐν ΕΕΔ 19, 152, ΕΕΔ 21, 1100).

Σημειωτέον ὅτι ἀντίθετος πρὸς τὴν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἶναι ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν καὶ τὰ Δικαστήρια τῆς οὐσίας. (Ἴδετε Α.Π. 436/1952, εἰσηγητὴς *Π. Ταυροὺχης*, ΕΕΔ 11, 1135, προκειμένου περὶ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, ἐπίσης Α.Π. 551/1961, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζοπουλος*, ΕΕΔ 20, 1531, διὰ τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν).

Σημειοῦται, ὅτι εἰς τὸ ψηφιζόμενον νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τοῦ νόμου 3239/1955 κλπ. περιέχεται διάταξις (ἄρθρον 26), κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ λειτουργοῦντα 8 κατονομαζόμενα αὐτόθι Ταμεῖα (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ περὶ οὗ ἐπρόκειτο ἤδη Ταμεῖον) (περὶ τῶν ὁποίων ὁ νόμος 1731/1951, ΕΕΔ 10, 476) ἀποτελοῦν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως των Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 223/1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Χ. Παναγιωτόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Παπαδάκος, Ὀθ. Φαμπρικέζης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 6807/Σ 50 τῆς 4.8.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκρίθη, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῆς αἰτούσης ἀνωνύμου ἑταιρείας, τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰς ἐν Περάματι τοῦ Πειραιῶς ἐγκαταστάσεις αὐτῆς, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν.

Παραδεκτῶς καὶ νομοτύπως παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς ἀνωτέρω προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐξεδόθη κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἱδρυτικοῦ τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου διατάγματος τῆς 31.12.1943 (Φ.Ε.Κ. 21/1944), κατὰ τὸ ὁποῖον πᾶσα ἀμφισβήτησις περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου λύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Τὸ ἀνωτέρω διάταγμα, ἐκδοθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ ν.δ. 912/1941 ἐξουσιοδοτήσεως, καίτοι κανονιστικόν, ὡς ἐπιβάλλον ὑποχρεωτικῶς τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ ἱδρυομένῳ δι' αὐτοῦ Ταμείῳ τῶν μισθωτῶν ὡριαμένης κατηγορίας καὶ ὁρίζον τὰς βαρυνούσας τοὺς μισθωτοὺς τούτους καὶ τοὺς ἐργοδότας αὐτῶν ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, δὲν ὑπεβλήθη πρὸς ἐπεξεργασίαν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, συμφώνως τῷ ἰσχύοντι τότε ἄρθρῳ 102 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1927, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι διὰ τῆς Ζ' Συντακτικῆς Πράξεως τῆς 28.10.1935 καὶ τῷ ἄρθρῳ 29 τοῦ ν. 3713/1928 «περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας», καὶ εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἄκυρον.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 324/1946 Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Φ.Ε.Κ. 183/1946), ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/1945 Συντακτικῆς Πράξεως «περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν νομοθετημάτων τῆς περιόδου τῆς ξενικῆς κατοχῆς», περιέλαβε μὲν μεταξὺ τῶν δι' αὐτῆς κυρωθέντων νομοθετημάτων τῆς περιόδου τῆς ξενικῆς κατοχῆς

ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 16 καὶ τὸ νομοθ. διάταγμα 912|1941, κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη τὸ ἐρημένον, ἱδρυτικὸν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου, διάταγμα τῆς 31.12.1943, ὑπὸ δὲ τὸν ἀριθμὸν 67 καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐν λόγῳ διάταγμα. Ἡ ἀκύρωσις ὅμως αὕτη τοῦ διατάγματος τούτου στερεῖται νομικῆς σημασίας καὶ δὲν ἦρε τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀκυρότητα αὐτοῦ ὡς μὴ τυχόντος τῆς ἐπιχειργασίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 58|1945 Συντακτικῆς Πράξεως, αὕτη δὲν συμπεριλαμβάνει εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένην κύρωσιν καὶ τὰ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ξενικῆς κατοχῆς ἐκδοθέντα κανονιστικὰ διατάγματα, τὰ ὁποῖα, ἐφ' ὅσον ἐξεδόθησαν κατ' ἐξουσιοδότησιν νομοθετήματος τῆς κατοχικῆς περιόδου, ἀκυροῦνται μὲν αὐτοδικαίως ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τοῦ νομοθετήματος, βάσει τοῦ ὁποίου ἐξεδόθησαν (ἄρθρον 2 § 2 Συντ. Πρ. 58|1945), ἐν περιπτώσει δὲ κυρώσεως τοῦ νομοθετήματος τούτου εἶναι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ νομοθετικοῦ αὐτῶν ἐρείσματος ἔγκυρα ἀφ' ἑαυτῶν.

Ὁ ἐπακολουθήσας νόμος 1731|1951 «περὶ κυρώσεως κανονιστικῶν διαταγμάτων ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας» ἐκύρωσε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὸ μνημονευθὲν ἀπὸ 31.12.1943 διάταγμα, ἀφ' ἧς τοῦτο ἐξεδόθη, ὡς καὶ τὰς κατ' ἐξουσιοδότησιν τούτου ἐκδοθείσας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ἀλλ' ὡς ἐπαναληφθεισῶν ἤδη ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (1564|1951, 555|1958, 2078|1958), διὰ τῆς κυρωτικῆς ταύτης ῥήτρας δὲν προσεδόθη εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν πράξεων τούτων ἡ ἰσχὺς τυπικοῦ νόμου, ἀλλ' ἁπλῶς ἐσκοπήθη ἡ ἄρσις τῆς ἀκυρότητος τῶν κυρουμένων διαταγμάτων, ἡ προκύπτουσα ἐκ τῆς μὴ ἐπεξεργασίας αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Ἀλλ' ἡ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ κύρωσις διατάγματος δὲν εἶναι ἰσχυρά, διότι ἡ ἕνεκα τῆς παραλείψεως τοῦ ρηθέντος οὐσιώδους τύπου, τεταγμένου ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ἀκυρότης δὲν δύναται νὰ καλυφθῇ δι' ἁπλῆς νομοθετικῆς κυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ μνημονευθέντος ἀκύρου διατάγματος τῆς 31.12.1943, εἶναι ἀκυρωτέα, ὡς στερουμένη νομίμου ἐρείσματος.

II. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἐξαίρεσις καταβολῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς πρὸς Διανεμητικὸν Λογαριασμὸν Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν

Σκοπὸς τοῦ διὰ τοῦ Ν.δ. 3868|1958 συσταθέντος Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν.— Προβλεπομένη διὰ τὸν ἐργοδότην ἐξαίρεσις καταβολῆς εἰσφορᾶς.— Ὑπαρξις αὐτῆς ὄχι μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὐτὸς καταβάλλει πράγματι ἐπιδόματα τέκνων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀπασχολουμένους μισθωτοὺς δυνάμει κανονιστικῆς τινος πράξεως, ἀλλὰ καὶ εἰς ἣν ἔτι περίπτωσιν ἡ καταβολὴ τῶν ἐπιδομάτων τούτων ἐρείδεται ἐπὶ νομικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου, ἀπορρεούσης ἐκ τῶν διεπουσῶν τὴν σχέσιν ἐργασίας ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως πάντων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει ἀπασχολουμένων μισθωτῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 43|1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Βαμβακίδης, Κ. Βερώνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται, παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως, ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 4936 τῆς 7 Δεκεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, καθ' ὃ μέρος, διορριφθείσης σχετικῆς αἰτήσεως τῆς αἰτούσης, δὲν ἀπηλλάγη οὕτη τῆς καταβολῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν τοῦ ν.δ. 3868|1958 (φ. 178) διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ταύτης τοὺς προσληφθέντας μετὰ τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 1956.

Κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 3868|1958 σκοπὸς τοῦ δι' αὐτοῦ συσταθέντος Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν εἶναι ἡ χορήγησις οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων διὰ τὴν συντήρησιν τῶν τέκνων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ μισθωτῶν, κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ν. δ. πόροι τοῦ Λογαριασμοῦ τούτου εἶναι: «Ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ ἐξ 1 σο, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῶν ἀπὸ 22.8.1958 ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας... διαμορφωθέντων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων ἀπάντων τῶν ἐν σχέσει ἐργασίας τοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου πρὸς οἱονδήποτε ἐν τῇ χώρᾳ ἐργοδότην παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν προσώπων... Κατ' ἐξαίρεσιν δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις καταβολῆς τῆς ὡς ἄνω ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους μισθωτούς, ἐφ' ὅσον καταβάλλονται καὶ δι' ὅσον χρόνον καταβάλλονται αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα τέκνων δυνάμει ἰσχυόντων νόμων, συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, κανονισμῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἄλλων οἱωνδήποτε διατάξεων, ἴσα τοὐλάχιστον πρὸς τὰ κατὰ τὸ παρὸν ν.δ. ὁρισθησόμενα. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξαίρεσις χωρεῖ ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ἐκδιδομένων κατόπιν ὑπευθύνων δηλώσεων τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων, συναγομένην καὶ ἐκ τοῦ διεξηλωμένου σκοποῦ τῆς καθιερώσεως τοῦ εἰδικοῦ τούτου Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ, ἀφορῶντος εἰς τὴν διὰ τῶν ἐπιβαλλομένων ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν εἰσφορῶν δημιουργίαν κεφαλαίου πρὸς χορήγησιν εἰς ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τέκνων, ἡ προβλεπομένη διὰ τὸν ἐργοδότην ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως κατα-

βολῆς τῆς εἰσφορᾶς ὑφίσταται οὐ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὐτὸς καταβάλλει πράγματι ἐπιδόματα τέκνων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀπασχολουμένους μισθωτούς δυνάμει κανονιστικῆς τινος διατάξεως, ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων, ρητῶς θεσπιζούσης τοιαύτην ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἣν ἔτι περίπτωσιν ἡ καταβολὴ τῶν ἐπιδομάτων τούτων ἐρείδεται ἐπὶ νομικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου, ἀπορρεούσης ἐκ τῶν διεπουσῶν τὴν σχέσιν ἐργασίας ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως πάντων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει ἀπασχολουμένων μισθωτῶν. Διότι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, παρὰ τὴν ἔλλειψιν εἰδικῆς πρὸς τοῦτο διατάξεως, πληροῦνται, οὐδὲν ἧττον, ὁ σκοπὸς τῆς καθιερώσεως τῶν ἐν λόγῳ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων.

Ἐν προκειμένῳ ἡ αἰτοῦσα Ἑταιρεία, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ὑπέβαλε πρὸς τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας τὴν ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1961 ὑπεύθυνον δήλωσιν αἰτήσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνέφερεν, ὅτι διὰ τοὺς ὑπ' αὐτῆς ἀπασχολουμένους καὶ ἐν τῇ δηλώσει ταύτῃ ἀναφερομένους 802 μισθωτοὺς καταβάλλει ἤδη ὑποχρεωτικῶς ἐπιδόματα τέκνων ἀνώτερα τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Ὀργανισμοῦ καταβαλλομένων καὶ δὴ διὰ μὲν τοὺς μέχρι τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1956, χρονολογίας καταγγελίας τῆς ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, προσληφθέντας, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως καὶ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ ν. 3239|1955, διὰ δὲ τοὺς μετὰ τὴν 8ην Ὀκτωβρίου 1956 προσληφθέντας κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ἐργαζομένων μισθωτῶν, συνεπείᾳ δὲ τούτου ἠτήσατο τὴν ἀπαλλαγὴν της ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς καταβολῆς εἰσφορᾶς δι' ἅπαντας τοὺς ὑπ' αὐτῆς ἀπασχολουμένους μισθωτούς. Ἡ αἴτησις αὕτη ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἀπηλλάγη ἡ αἰτοῦσα τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς μόνον διὰ τοὺς μέχρι τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1956 προσληφθέντας μισθωτούς, ἐνῷ διὰ τοὺς μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην προσληφθέντος ἀπερρίφθη, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος τέκνων καὶ εἰς αὐτοὺς ἐξ οὐδεμιᾶς κανονιστικῆς διατάξεως προβλέπεται. Ἀλλ' αὕτως ἔχουσα, κατὰ τὸ μέρος αὐτῆς τοῦτο, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατέστη ἀκυρωτέα διὰ παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ. 3868|1958, ὑπὸ τὴν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν αὐτῆς, κατὰ τὸν βασίμως προβαλλόμενον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως.

II. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Προϋπόθεσις κτήσεως τῆς παροχῆς

Προϋπόθεσις ἡ παρὰ τῷ κληρωθέντι δικαιούχῳ ὕπαρξις ἐθνικῶν φρονημάτων.— Ἐνταῦθα εἰδικὴ αἰτιολογία τῆς ὑπὸ τῆς διοικήσεως διαπιστώσεως περὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ κωλύματος τούτου πρὸς κτῆσιν τῆς ἐργατικῆς κατοικίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2317|1962, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ἠλ. Γλυκοφρύδης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Ἠλιού, Γ. Τζωάννος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Π.Π., οἰκοδόμου, ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 96|1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, διὰ τῆς ὁποίας, ἀπορριφθείσης ἐνστάσεως αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου δικαιολογητικῶν περὶ ἀποκλεισμοῦ του ἐκ τῆς κληρωθείσης ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργατικῆς κατοικίας, διεγράφη ἀριστικῶς ἐκ τοῦ εἰκείου πίνακος δικαιούχων, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν συνέτρεχεν ὡς πρὸς τοῦτον ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 14 § 1 τοῦ ν.δ. 2963|1954 καὶ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042|1956 (Β' 259) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὁριζομένη προϋπόθεσις τῶν ἐθνικῶν φρονημάτων.

Ἡ ὑπὸ τῆς διοικήσεως διαπίστωσις περὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας κωλύματος πρὸς κτῆσιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται παροχῆς δέον ὅπως, ὡς ἐκ τῆς ὅλως ἐξαιρετικῆς φύσεως αὐτοῦ, ἐρείδεται ἐπὶ εἰδικῆς αἰτιολογίας, ἐκ τῆς ὁποίας, ὡς καὶ ἐκ τῶν συνοδευόντων αὐτὴν σχετικῶν δικαιολογητικῶν, τὰ προκύπτοντα πλήρως τὰ συγκεκριμένα πραγματικὰ γεγονότα καὶ στοιχεῖα, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται ὁ ἀποκλεισθεὶς ὡς στερούμενος ἐθνικῶν φρονημάτων. Τοιαύτης ὅμως νομίμου καὶ πλήρους αἰτιολογίας στερεῖται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διότι στηρίζεται κυρίως ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ ὅτι ὁ αἰτῶν «κατεδικάσθη εἰς πεντάμηνον φυλάκισιν», διὰ κομμουνιστικὴν δρᾶσιν, ἐνῷ οὗτος προσάγει ἤδη τὸ ὑπ' ἀριθ. 5837|1.11.1962 ἀντίγραφον τοῦ ἐν Μυτιλήνῃ Γραφείου Ποινικοῦ Μητρώου, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι δὲν ὑφίσταται εἰς βάρος του καταδικαστικὸν τι δελτίον, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸ ὅτι «τυγχάνει ὁπαδὸς μὴ νομιμόφρονος πολιτικοῦ κόμματος», χωρὶς νὰ κατονομάζηται τὸ κόμμα τοῦτο. Κατ' ἀκολουθίαν διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, τυγχάνει αὕτη ἀκυρωτέα, δεκτῆς ἀποβαινούσης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως καὶ δὴ ἄνευ ἐρεύνης, μὴ κριτομένης ἀναγκαίας ἐν προκειμένῳ καὶ τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν προβαλλομένων λόγων ἀκυρώσεως(*).

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2104|1962, ΕΕΔ 21, 1503, Σ.Ε. 1014|1962, ΕΕΔ 21, 1180, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀναγνώρισις δι' ἀσφάλισιν ἡμερομισθίων ἡσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν κατ' ἄρθρον 7 Ν.Δ. 4104]1960

Παροχή διά τῆς ἀνωτέρω διατάξεως εὐχερείας ἀναγνωρίσεως τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς ἡμερῶν ἐργασίας τόσον ὡς πρός τόν χρόνον, καθ' ὃν εἰργάσθησαν ὡς μεταλλωρύχοι ἢ λατόμοι, ὅσον καί ὡς πρός τά ἀποδεικτικά μέσα τῆς τοιαύτης ἐργασίας.—Ἔννοια τοῦ ὅρου «ἡσφαλισμένος εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν».—Ἐπέκτασις δυνατότητος ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων καί εἰς τούς εἰς λατομικάς ἐργασίας ἐργασθέντας, οἵοι καί οἱ εἰς ἀνθρακωρυχεῖα.—Ἀρχή ἰσότητος τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος.—Ἔννοια αὐτῆς.

Ἀρείου Πάγου 16]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Σε. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Θοιβιδόπουλος, *Α. Σκιάνης*

Ἐν ἄρθρῳ μόν 1 τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987 ἀπό 6]29 Μαρτίου 1940 ἐκδοθείσης βάσει τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11ης Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694]1937, ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν (Κ.Τ.Μ.), ὡρίσθη ὅτι: «Τό διά τοῦ ν. ΒΩΜΑ', ὡς οὗτος συνεπληρώθη καί τροποποιήθη μεταγενεστέρως, Ἱδρυθέν Ταμεῖον Μεταλλευτῶν (Τ.Μ.) ἀποτελεῖ νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου καί διέπεται ἐφεξῆς ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος», ἐν ταῖς «περί ἡσφαλισμένων» δέ παρά τῷ Ταμείῳ τούτῳ προσώπων διατάξει τοῦ Γ' μέρους τοῦ ἰδίου Κ.Τ.Μ. ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ μέν 12 § 1, ὅτι: «Ἡσφαλισμένα πρόσωπα παρά τῷ Τ.Μ. εἶναι οἱ ἐργάται καί ὑπάλληλοι, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς μεταλλεῖα, λατομεῖα καί εἰς πάσας τάς συναφεῖς πρός ταῦτα ἐργασίας», προσδιοριζομένου περαιτέρω ποῖοι θεωρητέοι ὡς ἐργαζόμενοι εἰς συναφεῖς ἐργασίας καί ποῖοι οἱ ἐξαιρούμενοι τῆς ἀσφαλίσεως τοιοῦτοι ἐργατοϋπάλληλοι, ἐν παραγράφῳ δέ 1 τοῦ ἑπομένου ἄρθρου 13 ὅτι: «Πᾶς ἡσφαλισμένος ὀφείλει νά ὑποβάλῃ εἰς τό Τ.Μ. τό βραδύτερον ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπό τῆς ἐγγραφῆς του πιστοποιητικόν γεννήσεως ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου πιστοποιητικόν Δήμου ἢ Κοινότητος, ἐμφαῖνον τήν ἡλικίαν του καί τήν ἐγγραφήν του ἐν τοῖς μητρῴοις», καί ὁριζομένου περαιτέρω ποῖα ἕτερα πιστοποιητικά ὀφείλει νά ὑποβάλῃ ὁ τυχόν οἰκογενειάρχης ἡσφαλισμένος, μέ τήν ἐν τέλει (ἐν § 4) τοῦ ἰδίου ἄρθρου προσθήκην, καθ' ἣν: «Εἰς περίπτωσιν, κατά τήν ὁποίαν ὁ ἡσφαλισμένος δέν ὑπέβαλεν εἰς τό Ταμεῖον ἐντός τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν τά ἀπαραίτητα στοιχεῖα διά τόν καταρτισμόν τοῦ ἀτομικοῦ του φακέλου, ἡ ἁρμοδία Ὑπηρεσία τοῦ Ταμείου μεριμνᾷ αὐτεπαγγέλτως διά τήν συγκέντρωσιν αὐτῶν, τοῦ ἡσφαλισμένου ὑποχρεουμένου εἰς τήν καταβολήν τῶν ἐξόδων ἠυξημένων κατά 50ο]ο». Οὕτω τοῦ ὅρου «ἡσφαλισμένοι» παρά τῷ ὡς εἴρηται Ταμείῳ Μεταλλευτῶν γίνεται χρῆσις ἐν τῷ ὡς ἀνωτέρω Καταστατικῷ τούτου καί διά τούς ἁπλῶς καί μόνον εἰς ἐπιχειρήσεις μεταλλείων ἢ λατομείων ἀπασχολουμένους εἰς λατομικάς ἐν γένει ἐργασίας, κατά κύριον δέ ἐπάγγελμα λατόμους, θεωρουμένου μέν περαιτέρω ὡς ἀναγκαίου καί τοῦ παρά τῷ αὐτῷ Ταμείῳ καταρτισμοῦ ἰδίου ἀτομικοῦ φακέλου δι' ἕκαστον ἡσφαλισμένον, ὡς ὅμως συνάγεται καί ἐκ τῶν ἐν τῷ μεθεπομένῳ ἄρθρῳ 16 τοῦ «περί προϋποθέσεων ἀπονομῆς συντάξεων κλπ.» Ε' μέρους τοῦ ἰδίου Καταστατικοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, διά τῶν ὁποίων ὁρίζεται ὅτι: «Οἱ κατά τό ἄρθρον 12 ἡσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, ὡς ὑποστάντες ἀτύχημα ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας των ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἐκ βιαίου συμβάντος, δικαιοῦνται ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως ἢ μηνιαίας συντάξεως κλπ.», καί διά τάς ταιαύτας ἔτι παραχάς, ἀρκεῖ τό ὡς εἴρηται πραγματικόν γεγονός τῆς παρ' ἐπιχειρήσει μεταλλείου ἢ λατομείου ἀπασχολήσεως εἰς μεταλλευτικάς ἐργασίας λατόμου. Καί εἶναι μέν ἀληθές ὅτι κατ' ἀρχήν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου, ἵνα καταστῇ ἐνεργός ὁ ἀσφαλιστικός δεσμός μετά τοῦ φορέως καί τοῦ ὑποκειμένου τῆς ἀσφαλίσεως, ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ ἐγγραφή τοῦ ἀσφαλιζομένου εἰς τό μητρῷον τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, κατά κανόνα δέ καί ἡ πραγματοποίησις τῶν ὑπέρ τούτου προβλεπομένων εἰσφορῶν του, πλήν ταῦτα ἰσχύουσιν, ἐάν δέν ὁρίζεται ἄλλως ἐν τῷ νόμῳ. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ἐκτός τῶν ὡς ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καί ἐκ τῶν διά τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4104]1960 γενομένων εἰς τό ἄρθρον 26 τοῦ «περί Ι.Κ.Α.» ἀ.ν. 1846]1951 εἰς ὃ συνεχωνεύθη τό Ταμεῖον Μετάλλου διά τοῦ βάσει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντος β.δ. τῆς 17 Ἀπριλίου]15 Μαΐου 1916, προσθηκῶν καί δή ἐκ τῆς διά τῆς παραγράφου 7 αὐτοῦ προστεθείσης διατάξεως, καθ' ἣν: «Προκειμένου περί ἡσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν συγχωνευθέντος τήν 1.6.1956 εἰς τό Ι.Κ.Α., παρέχεται ἡ δυνατότης, ἵνα γίνῃ ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων κατά τό παρελθόν, ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ, ἡμε-

ρομισθίων τῶν εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α. βάσει προσκομιζομένων παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου στοιχείων καὶ ἐμμαρτύρων ἀποδείξεων, εἴτε δικαστικῶς, κατ' ἐλευθέραν ἐπιλογὴν τοῦ ἰδίου, διὰ προσφυγῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἐργατοδίκην κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, μετὰ προσεπίκλησιν τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς παρέμβασιν, καὶ ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ἐπιτρεπομένων ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν πρὸς τοῦτο μέσων», σαφὲς καθίσταται, ὅτι κατ' ἐξαίρεσιν τῶν διὰ τοὺς λοιποὺς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένους θεσπιζομένων διὰ τοῦ τελευταίου τούτου νομοθετήματος περιορισμῶν, ὡς πρὸς τὴν ὑπὲρ τούτων ἀναγνώρισιν πραγματοποιηθεισῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως του ἡμερῶν ἐργασίας, διὰ τοὺς παρὰ τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἠσφαλισμένους παρεσχέθη εὐρεῖα εὐχέρεια τοιαύτης ἀναγνωρίσεως, τόσον ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἰργάσθησαν ὡς μεταλλωρύχοι ἢ λατόμοι, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα τῆς τοιαύτης ἐργασίας. Ἐν ὄψει δὲ τῆς ὑπὲρ τῶν τοιούτων μισθωτῶν ἐκδήλου ταύτης εὐνοίας τοῦ νομοθέτου δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι καὶ ἡ ὑπὸ τούτου ἐν τῇ ὡς ἄνω διατάξει τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 7 ν.δ. 4104 χρῆσις τοῦ ὅρου «ἠσφαλισμένος τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν», δὲν εἶναι κατ' ἔννοιαν διάφορος τῆς ὡς ἀνωτέρω ἐν τῷ Καταστατικῷ Ταμείου Μεταλλευτῶν χρησιμοποιουμένης, δεδομένου μάλιστα ὅτι τὸ Ι.Κ.Α. ἐπαρκῶς κατασφαλίζεται διὰ τῆς εἴτε ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐλεγχομένης ἐξακριβώσεως τῶν πραγματοποιηθέντων εἰς τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων των, εἴτε δι' ἀναγκαστικῆς εἰς τὴν περὶ ἀναγνωρίσεως τούτων δίκην παρεμβάσεώς του. Οὕτω ὀθεν κρίναν καὶ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ αἰτιολογίᾳ ἐξαφανίσαν τὴν ἀντιθέτως ἀποφηναμένην πρωτόδικον ἀπόφασιν ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις τοῦ τε Καταστατικοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ τοῦ ν.δ. 4104]1960, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῶσιν ὡς νόμῳ ἀβάσιμοι.

Κατόπιν τῆς ὡς ἀνωτέρω ἀποδοτέας ἐννοίας εἰς τὸν ὅρον «ἠσφαλισμένοι παρὰ τῷ Ταμείῳ Μεταλλευτῶν» συνέπεται, ὅτι καὶ ἡ διὰ τῆς προδιαληφθείσης παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4104]1960 παρασχεθεῖσα δυνατότης ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθόν, ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ, ἡμερομισθίων των δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς «εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις», ὑπὸ στενὴν τοῦ ὅρου τούτου γραμματικὴν ἔννοιαν ἐργασθέντας, ἀλλ' ἐπεκτείνεται περιλαμβάνουσα καὶ τοὺς εἰς λατομικὰς τοιαύτας ὡς λατόμους ἐργασθέντας, οἵοι καὶ οἱ εἰς λιγνιτωρυχεῖα ἢ ἀνθρακωρυχεῖα ἐν γένει ἐργασθέντες. Καὶ κατὰ τοῦτο ὀθεν ὀρθῶς ἔκρινεν οὕτω τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον δ' ὁ καὶ ὁ τρίτος περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ὡς ἐκρίθη καὶ διὰ προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τούτου (Α.Π. ἐν Ὁλομ. 332]1959 καὶ 19]1961), ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένη ἀρχὴ τῆς ἰσότητος ἐνώπιον τῶν νόμων δὲν ἀποκλείει τὴν νομοθέτησιν ἐξαιρέσεων ἢ διακρίσεων, ἐφ' ὅσον αὗται ἐπιβάλλονται ἐξ ἀποχρώντων λόγων δημοσίου ἢ κοινωνικοῦ συμφέροντος. Οὕτω, ἐν ὄψει τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐλειτούργησεν ἀπὸ τῆς ὡς εἴρηται ἱδρύσεώς του τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν καὶ ἐκείνων, ὑφ' ἃς εἰργάζοντο οἱ εἰς μεταλλεῖα, ὀρυχεῖα ἢ λατομεῖα ἐργατοτεχνῖται, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ὡς ἐκ τούτου καὶ πρὸ πάσης ἄλλης κατηγορίας ἐργαζομένων ἐλήφθη κοινωνικὴ πρόνοια παρ' ἡμῖν, δέον νὰ λεχθῇ, ὅτι ἐπιβεβλημένη ἦτο ἡ ὑπὲρ αὐτῶν θεσπισθεῖσα διὰ τοῦ ὡς ἀνωτέρω ἄρθρου 7 § 7 τοῦ ν.δ. 4104]1960 ἐξαιρετικὴ πρόνοια. Διὸ ὀρθῶς ἔκρινε τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὅτι δὲν ἀντίκειται αὐτὴ εἰς τὴν ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερουμένην ἰσότητα, ἀπορρίψαν τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασιν τοῦ κυρίως παρεμβάντος καὶ ἤδη ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. Ἐφ' ᾧ ἀπορριπτέος, ὡς μὴ νόμῳ ἐσταθῶν, τυγχάνει καὶ ὁ πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως ταύτου (*).

§ 2. Ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων πρόσωπα

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς κατ' ἀρχὴν εἰς περιοχήν, εἰς ἣν ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφαλιστικὴ ἁρμοδιότης τοῦ Ἱδρύματος, ἀσχέτως τοῦ τόπου, εἰς ὃν ἐδρεύει ἡ ἐπιχείρησις, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἀπασχολοῦνται.—Συνέχισις τῶν ὄντων ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Ἵδρυμα τῆς παρ' αὐτῷ ἀσφαλίσεώς των καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἐργασθῶσιν ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις α) ὅτι ἡ ἐπιχείρησις, εἰς ἣν παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας του, ἔχει τὴν ἕδραν της ἐντὸς κέντρου ἀσφαλίσεως καὶ β) ὅτι ἡ ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχόλησις εἶναι προσωρινή.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 149]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Κρεμλῆς, Φ. Κουτουφᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀσκουμένης ἐμπροθέσμως (ἄρθρον 40 § 2 Δ.ν. 1846]1951), διώκεται νομοτύπως καὶ παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Δ.Κ. ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2532]1960 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτησις αὐτοῦ περὶ συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 § 1 καὶ 7 τοῦ Δ.ν. 1846]1951 καὶ τῶν

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 20195]1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 20674]1961, ΕΕΔ 21, 110, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3220]1962, ΕΕΔ 21, 681, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14151]1962, ΕΕΔ 21, 1122, Α.Π. 395]1962, ΕΕΔ 21, 936.

ἰσχυόντων σχετικῶν κανονισμῶν (ὑπ' ἀριθ. 10703) 1937 (Β', 157) καὶ 43338)1951 (Β', 209) ἀποφάσεις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας) εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως εἰ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς κατ' ἀρχὴν εἰς περιοχήν, εἰς ἣν ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφαλιστικὴ ἁρμοδιότης τοῦ Ἱδρύματος τούτου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, εἰς ὃν ἐδρεύει ἡ ἐπιχείρησις, παρ' ᾗ ἀπασχολοῦνται. Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως οἱ ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω Ἱδρυμα συνεχίζουσι τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν των καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἐργασθῶσιν ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, ὑπὸ τὰς ἑξῆς δύο προϋποθέσεις: α) ὅτι ἡ ἐπιχείρησις, εἰς ἣν παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των, ἔχει τὴν ἕδραν της ἐντὸς κέντρου ἀσφαλίσεως καὶ β) ὅτι ἡ ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχόλησις εἶναι πρασωρινὴ ἤτοι παρέχεται ἄνευ προθέσεως μονίμου ἐγκαταστάσεως καὶ ἐργασίας ἐν αὐτῇ (*).

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται κατὰ βάσιν καὶ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλλου: α) ὅτι ὁ αἰτῶν, διατηρῶν βιοτικὸν κατάστημα ὀξυγονοκολλήσεων ἐν Βόλῳ, ἦτο ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Τ.Ε.Β.Ε. ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1954 μέχρι 31ης Αὐγούστου 1956 καὶ β) ὅτι οὗτος τὴν 21ην Αὐγούστου 1956, ἤτοι καθ' ὃν χρόνον δὲν ἦτο ἠσφαλισμένος τοῦ Ι.Κ.Α., συνῆψεν ἐν Βόλῳ σύμβασιν ἀνελκύστεως ναυαγίου, κειμένου ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, κατὰ τὴν ἀπασχόλησίν του δὲ ταύτην ὑπέστη τῇ 31ῃ Αὐγούστου 1956 τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐργατικὸν ἀτύχημα. Ἀλλ' ὑπὸ τὰ διδόμενα ταῦτα καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα ὁ αἰτῶν δὲν ἐκαλύπτετο ὑπὸ τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀφοῦ τὸ μὲν ἐργατικὸν ἀτύχημα συνέβη ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, πρὸ τούτου δὲ δὲν παρεῖχεν οὗτος ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς εἰς περιοχὴν ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Κατ' ἀκολουθίαν συνιάμως διὰ τὰν βασικὴν ταύτην λόγον δὲν ἀπευθύνθη εἰς αὐτὸν σύνταξις ὑπὸ τοῦ μνησθέντος Ἱδρύματος δι' ἀναπηρίαν, ὀφειλομένην εἰς τὸ ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας ἐπισυμβὰν αὐτῷ ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἡ δὲ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζουσα, τυγχάνει ἀπορριπτέα, ὡς ἀβάσιμος.

§ 3. Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρον 8 § 4 Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων»

Χαρακτηρισμὸς ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος πάσης ἀσθενείας ἢ ἀναπηρίας, ἥτις προεκλήθη συνεπείᾳ βιαίου ἐξωτερικοῦ συμβάντος καὶ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ συνδέηται μετ' αὐτῆς εἰς σχέσιν αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος οὐχὶ μόνον ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ ἐμέσως, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει ὅταν αἱ ἐκ τοῦ βιαίου συμβάντος δυσμενεῖς διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ παθόντος συνέπειαι ἐκδηλωθοῦν οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλὰ βραδύτερον διὰ βαθμιαίας ἐπιδεινώσεως προϋπαρχούσης παθήσεώς του.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 86)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ν. Παναγιωτάκος***

Διήκηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ι. Ἰακωμίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς κατὰ νόμον ἀσκουμένης, διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 596)1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεως, δι' ἧς ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1230)1959 ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν καὶ ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6855)1958 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ὑποκαταστήματος, ἥτις εἶχεν ἀπορρίψει σχετικὴν αἴτησιν τῆς αἰτούσης ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου συζύγου της.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἐργατικὸν ἀτύχημα ἀποτελεῖ τὸ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βιαίου συμβὰν καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης χαρακτηρίζεται ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα πᾶσα ἀσθένεια ἢ ἀναπηρία, ἥτις προεκλήθη συνεπείᾳ βιαίου ἐξωτερικοῦ συμβάντος καὶ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ συνδέηται μετ' αὐτῆς εἰς σχέσιν αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος οὐχὶ μόνον ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ ἐμέσως, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει ὅταν αἱ ἐκ τοῦ βιαίου συμβάντος δυσμενεῖς διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ παθόντος συνέπειαι ἐκδηλωθοῦν οὐχὶ ἀμέσως, ἀλλὰ βραδύτερον διὰ βαθμιαίας ἐπιδεινώσεως προϋπαρχούσης παθήσεώς του (Σ.τ.Ε. 1425)1960)(*).

Ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου προκύπτει, ὅτι ἡ αἰτοῦσα διὰ τῆς ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1953 αἰτήσεώς της, ὑποβληθείσης εἰς τὸ Ὑποκατάστημα Λαμίας τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1953, ἐζήτησεν, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου συζύγου της, ἐπελθόντος τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1953. Ἡ αἴτησις της ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6855)1958 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ θανὼν σύζυγος τῆς αἰτούσης δὲν εἶχε συμπληρώσει τὸς ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένας ἡμέρας ἐργασίας. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἤσκησεν ἡ αἰτοῦσα ἔνστασιν, ἰσχυριζομένη ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν συνταξιοδότησίν της ἡ ὡς ἄνω προϋπόθεσις, καθ' ὅσον ὁ θάνατος τοῦ συζύγου της προῆλθεν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος (ἄρθρον 24 § 1 ἀ.ν. 1846)1951). Ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1230)1959 ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ αὐτοῦ Ὑποκαταστήματος, ἥτις ἐκτιμήσασα τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλλου, ἰδίᾳ δὲ α) τὸ ἀπὸ 12.5.1955 πιστοποιητικὸν τοῦ ἐν Στυλίδι ἰατροῦ τοῦ Ι.Κ.Α. Ε.Μ. ὅτι ὁ θανὼν «ὑπέστη τὴν 17ην Μαρτίου ἔτους 1953 κατὰ τὴν ἐκφόρτωσιν ξυλείας ἐν τῷ λιμένι Στυλίδος τραῦμα τοῦ

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1079)1960, ΕΕΔ 19, 665, Σ.Ε. 1449)1962, ΕΕΔ 21, 1055, Σ.Ε. 1557)1962, ΕΕΔ 21, 1243.

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1973)1962, ΕΕΔ 21, 1508, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

δακτύλου τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου ποδὸς κατὰ τὴν ὀνυχοφόρον φάλαγγα καὶ ὅτι συνεπείᾳ τοῦ τραύματος τούτου ἐπῆλθεν ἀνίατος λεμφαγγειῖτις, κατολήξασα εἰς γάγγραιναν τῆς κνήμης, δι' ἣν ἐνοσηλεύθη ἀρχικῶς εἰς τὸ Γενικὸν Νοσοκομεῖον Λαμίας, μεταφερθεὶς ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ Θεραπευτήριον «Ὁ Εὐαγγελισμός», ὅπου ὑποστὰς ἀκρωτηριασμὸν ἀπεβίωσε τὴν 17ην Σεπτεμβρίου 1953 συνεπείᾳ διαβητικοῦ «κώματος», καὶ β) τὴν ὑπ' ἀριθ. 472[100]24.9.1954 ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραρχικοῦ Ἐλέγχου, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἐκπρόθεσμος δήλωσις τοῦ ὡς ἄνω ἀτυχήματος, ἐδέχθη ὅτι ὁ θάνατος τοῦ συζύγου τῆς αἰτούσης ὀφείλετο εἰς τὸ ἀτύχημα, ὅπερ ὑπέστη οὗτος κατὰ Μάρτιον ἔτους 1953.

Ἀσκηθείσης ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ρηθέντος Ὑποκαταστήματος κατὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη, ἥτις ἐδέχθη, ὅτι δὲν δικαιοῦται ἡ αἰτοῦσα συντάξεως, διότι ναὶ μὲν τὸ ἐπικαλούμενον ὑπ' αὐτῆς τραῦμα τοῦ ποδὸς τοῦ συζύγου της ἠδύνατο νὰ ἀσκήσῃ ἐπιβαρυντικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ διαβήτου, ἐξ οὗ οὗτος ἔπασχεν, πλὴν ὅμως καθ' ἃ ἐβεβαίωσε τὸ Ὑποκατάστημα Λαμίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8268[7.2.1960 ἐγγράφου του, ἐξ ἐρεύνης, τὴν ὁποίαν ἐνήργησε μετὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ρηθείσης ἐφέσεως, δὲν διεπιστώθη, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς αἰτούσης ἐτραυματίσθη κατὰ Μάρτιον τοῦ ἔτους 1953, οὐδὲ δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἀποδεικνυόμενον ἕτερον τραῦμα τοῦ ποδὸς του τοῦ Μαρτίου ἔτους 1952, καθ' ὅσον τοῦτο οὔτε ἐδηλώθη, οὔτε προκύπτει ὅτι ἐπῆλθεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του. Οὕτως ὅμως ἐχουσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀντιτίθεται, χωρὶς νὰ ἐπικαλῆται ὡρισμένα στοιχεῖα, πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐδέχθη ἀντιθέτως, ἐν ὄψει συγκεκριμένων στοιχείων τοῦ φακέλου, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς αἰτούσης ἐτραυματίσθη πράγματι εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου ποδὸς κατὰ Μάρτιον τοῦ ἔτους 1953. Παρίσταται, ἑπομένως, ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀνεπαρκῶς ἠτιολογημένη καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου, βασίμως προσβαλλομένου, καθίσταται ἀκυρωτέα.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

§ 4. Δικαίωμα συντάξεως γονέων εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου ἢ ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 28 § 6 Α.Ν. 1846[1951. *— Προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ἡ πραγματικὴ συμβολὴ τοῦ θανόντος εἰς τὴν συντήρησιν τῶν γονέων, ὑπὸ σχετικὴν ἔννοιαν, τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς καθ' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν συμβολῆς τοῦ εἰσοδήματος τοῦ θνήσκοντος τέκνου διὰ τὴν στοιχειώδη συντήρησιν τῶν γονέων του.*

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2331[1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Δουρουσόπουλος*

Διηγούμενοι οἱ κ.κ. Σ. Στεφανῆς, Γ. Κεραμιδᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς ἀσκουμένης δυνάμει τοῦ ἄρθρου 40 § 2 τοῦ Ἀ.Ν. 1846[1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2[1962 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῶν ἤδη αἰτούντων περὶ ἀπονομῆς αὐτοῖς συντάξεως λόγῳ θανάτου τοῦ υἱοῦ των συνταξιούχου τοῦ Ι.Κ.Α.

Τὸ ἄρθρον 28 § 6 τοῦ Ἀ.Ν. 1846[1951 ὁρίζει ἐν ἐδαφίῳ δ', ὅτι εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἡσφαλισμένου εἰς αὐτὸ δικαιοῦνται συντάξεως καὶ οἱ γονεῖς του, ἐὰν ἡ σύνταξις των ἐβάρυνε κυρίως τὸν θανόντα. Καθ' ἃ δὲ ἐκρίθη παγίως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ διάταξις αὕτη, προϋποθέτουσα πραγματικὴν συμβολὴν τοῦ θανόντος εἰς τὴν συντήρησιν τῶν γονέων, καθιεροῖ ἔννοιαν κατ' ἐξοχὴν σχετικήν, ἡ ὀρθὴ ἐφαρμογὴ τῆς ὁποίας ἀρτηται καθ' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν οὐ μόνον ἐκ τοῦ ποσοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς σημασίας τῆς συμβολῆς τοῦ εἰσοδήματος τοῦ θνήσκοντος τέκνου διὰ τὴν στοιχειώδη συντήρησιν τῶν γονέων του. Ὅθεν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐξεταστέον προεχόντως τυγχάνει, ἐὰν, ἀφαιρουμένης τῆς προσόδου τοῦ θανόντος τέκνου, οἱ γονεῖς δύνανται νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰ κατὰ κοινὴν ἀντίληψιν καὶ τὰς κρατούσας ἑκάστοτε συνθήκας ἐλάχιστον ὅριον συντηρήσεώς των (*).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ἡ ἐκδοῦσα ταύτην Ἐπιτροπή, δεχθεῖσα ὅτι οἱ αἰτοῦντες, ἡλικίας ἀντιστοίχως 61 καὶ 62 ἐτῶν, διαμένουσι εἰς τὴν Κοινότητα Θάνους Λήμνου, συγκατοικοῦντες εἰς μικρὰν καὶ πεπαλαιωμένην ἰδιόκτητον οἰκίαν μετὰ τῶν ἀγάμων τέκνων των ἐτῶν 24 καὶ ἐτῶν 21, ἅτινα οὔτε εἰργάζοντο, οὔτε εἶχον περιουσίαν τινά, ὅτι τὰ ὑπόλοιπα πλὴν τοῦ θανόντος τέκνα των (5 θυγατέρες) κατῴκουν ἐν Ἀθήναις, εἶχον δὲ σχηματίσει ἰδίαν οἰκογένειαν, ὅτι ὁ ἐκ τῶν αἰτούντων πατὴρ τοῦ θανόντος διατηρεῖ μικρὸν καφενεῖον, ἐξ οὗ τὰ μηνιαῖα ἔσοδα ἀνήρχοντο εἰς 150 - 200 δραχμάς, καὶ ὅτι ὁ θανὼν ἀπὸ τῆς συνταξιοδοτήσεώς του ἐν ἔτει 1947 διέμενεν ἐν Ἀθήναις, νοσηλευόμενος εἰς σανατόριον καὶ συνταξιοδοτούμενος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ δραχμῶν 480 μηνιαίως, ἔκρινεν ὅτι, «καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ὁ θανὼν συνεισέφερεν διὰ τὴν κάλυψιν τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν τῶν γονέων του, διαθέτων μέρος τῆς ἐκ δραχμῶν 480 συντάξεώς του, ἡ τοιαύτη συμβολή του, ἐν ὄψει τοῦ λίαν περιωρισμένου ποσοῦ τῆς συντάξεώς του, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶναι οὐσιώδης, ἀλλ' εἶχεν ἐπικου-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1020[1961, ΕΕΔ 20, 1009, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Σ.Ε. 982[1962, ΕΕΔ 21, 1121.

ρικόν μόνον χαρακτῆρα τοῦ κατὰ τὰς κρατούσας τοπικὰς συνθήκας καὶ τὰ δεδομένα τῆς κοινῆς πείρας ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως τῶν αἰτούντων, ἐξασφαλιζομένου ἐκ τῶν προσόδων τοῦ καφενείου καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ὑπολοίπων τέκνων διατιθεμένων ἐξ οἰκογενειακῆς ὑποχρεώσεως οἰκονομικῶν μέσων». Οὕτω ἡ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι δὲν συντρέχουν ἐν προκειμένῳ αἱ προϋποθέσεις τοῦ νόμου διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν αἰτούντων καὶ δὴ ὅτι ἡ τυχὸν συμβολὴ τοῦ θανόντος εἰς τὴν συντήρησιν των δὲν ἦτο οὐσιώδης, κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως τῶν αἰτούντων συνεισέφερον καὶ τὰ ὑπόλοιπα τέκνα των, τά τε ἔγγαμα καὶ τὰ ἄγαμα. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὅμως εὑρίσκεται εἰς ὀξεῖαν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλου καὶ δὴ τὰ ὑπ' ἀριθ. 1246 τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1959 καὶ 1499 τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1959 ἔγγραφα τοῦ Διενθυντοῦ τοῦ ἐν Λήμνῳ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ὧν οὗτος, ἀπαντῶν εἰς σχετικὸν ἐρώτημα τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., ἐβεβαίωσε, κατόπιν ἐρεύνης, ὅτι τὰ ὡς ἄνω τέκνα οὔτε συνεισέφερον, οὔτε συνεισφέρουν τι διὰ τὴν συντήρησιν τῶν γονέων των.

Κατὰ ταῦτα ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἐλέγχεται ὡς πεπλανημένη κατὰ τὴν πραγματικὴν αὐτῆς βάσιν, ταύτῳ δὲ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τυγχάνει ἀκυρωτέα ὡς ἀναιτιολογήτου.

Ἀκυρουμένης τῆς προσβαλλομένης διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ ὑπόθεσις δέον νὰ ἀναπεμφθῇ εἰς τὴν Διοίκησιν, ἵνα αὕτη προβῇ εἰς τὴν σύννομον αἰτιολόγησιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου θέματος κρίσεώς της.

§ 5. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν

1. Ἔννοια ἀναπήρου κατ' ἄρθρον 2 § 3 Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου. — Παροχὴ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας. — Διαπίστωσις ἀναπηρίας. — Δυνατὴ ἡ κατάταξις ὡς μονίμων συνταξιούχων καὶ ἐπὶ πενταετίαν τοὐλάχιστον συνεχῶς συνταξιοδοτηθέντων λόγῳ φυματιώσεως. — Προϋποθέσεις.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 88|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπεταλάκης, Γ. Μπούρτζος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν ἡσφαλισμένος παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν ζητεῖ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2110|25.5.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, δι' ἧς ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπερρίφθη αἴτησις αὐτοῦ περὶ ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μονίμων συνταξιούχων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διεκόπη καὶ ἡ προσωρινὴ συνταξιοδότησις τούτου ὡς ἀναπήρου.

Ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου (ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Οἰκονομικῶν ἀριθ. 42365|15.7.1936, Β' 134, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη) ὁρίζεται, ὅτι ὡς ἀνάπηρος νοεῖται ὁ ἡσφαλισμένος, ὅστις λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης πρὸς τὸ ἡσφαλισμένον ἐπάγγελμά του πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ ἕτερος ἡσφαλισμένος τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς αὐτῆς ἱκανότητος. Ὑπὸ δὲ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας παρέχεται εἰς τὸν ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν ἡσφαλισμένον, ἐφ' ὅσον κατόπιν γνωμοδοτήσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 5 τοῦ παρόντος Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς (τοῦ Ταμείου) ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης αὐτοῦ μέλλει νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ τοὺς ἓξ μῆνας. Τέλος ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω Κανονισμοῦ διαλαμβάνει, ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται νὰ καταστοῦν μονίμως συνταξιοῦχοι οἱ ἐπὶ πενταετίαν τοὐλάχιστον συνεχῶς συνταξιοδοτηθέντες λόγῳ φυματιώσεως, διαπιστωθείσης διὰ δύο τοὐλάχιστον ἐξετάσεων παρὰ τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν πενταετίαν κριθοῦν καὶ αὖθις παρὰ τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν λόγῳ φυματιώσεως, μὲ ποσοστὸν ἀνικανότητος τοὐλάχιστον 66,6 ο|ο.

Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ ὁ αἰτῶν, πάσχων ἐκ φυματιώσεως, μὲ ποσοστὸν ἀναπηρίας 67 ο|ο, ἔτυχε προσωρινῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου τὴν 1.11.1955. Ἡ σύνταξίς του δὲ αὕτη παρετείνετο κατ' ἔτος μέχρι 31.12.1960 κατόπιν κρίσεων τῶν ἁρμοδίων ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ταμείου διὰ τὰ ἀντίστοιχα χρονικὰ διαστήματα περὶ τῆς ἀναπηρίας του μὲ τὸ αὐτὸ ὡς ἀνωτέρω ποσοστόν. Τὴν 1.12.1960 ὁ αἰτῶν - ἔχων ἤδη συμπληρώσει πενταετῆ συνταξιοδότησιν λόγῳ φυματιώσεως - ὑπέβαλεν αἴτησιν συνεχίσεως τῆς τοιαύτης συνταξιοδοτήσεώς του, πράγματι δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2083|20.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου παρετάθη ἐπὶ τρίμηνον ἡ συνταξιοδότησίς του, κριθέντος ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τούτου ὡς ἀναπήρου μὲ ποσοστὸν ἀναπηρίας 67 ο|ο. Τὴν 14.2.1961 ὁ αἰτῶν ὑπέβαλεν αἴτησιν περὶ ἐντάξεώς του εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μονίμων συνταξιούχων κατ' ἐφαρμογὴν τῆς προμνησθείσης ἐξαιρετικῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ, ἤτοι ὡς ἔχων συνταξιοδοτηθῆ λόγῳ φυματιώσεως ἐπὶ πέντε συνεχῆ ἔτη μὲ ποσοστὸν ἀναπηρίας ἄνω τοῦ 66,6 ο|ο. Ἐν ὄψει τῆς αἰτήσεως ταύτης τὸ Ταμεῖον ἐκίνησε τὴν σχετικὴν διαδικασίαν καὶ παρέπεμψε τὸν αἰτοῦντα ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α., ἥτις ἀπεφάνθη (ἀριθ. γνωμοδ. 255|28.4.1961), ὅτι οὗτος τυγχάνει φυματικὸς μὲ ἀναπηρίαν 40 ο|ο διὰ δύο ἔτη. Κατόπιν τούτου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἐξέδωκε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπερρίφθη τὸ αἴτημα τοῦ αἰτοῦντος περὶ ὑπαγωγῆς του

εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μονίμων συνταξιούχων, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ἐφ' ὅσον εὑρέθη ἔχων, μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω πενταετῆ συνταξιοδότησίν του, ποσοστὸν ἀναπηρίας κάτω τοῦ 66,6 0/0, συγχρόνως δὲ διεκόπη καὶ ἡ περαιτέρω προσωρινὴ συνταξιοδότησις αὐτοῦ.

Διὰ τοῦ πρώτου λόγου ἀκυρώσεως ὁ αἰτῶν ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει παράνομος, διότι, ἀντὶ νὰ κριθῇ τὸ δικαίωμά του πρὸς ὑπαγωγὴν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μονίμων συνταξιούχων βάσει τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς λήξεως τῆς πενταετοῦς συνταξιοδοτήσεώς του (1.1.1961) καταστάσεως τῆς ὑγείας του, ἐκρίθη τοῦτο βάσει τῆς ἀναπηρίας τῆς ὑφισταμένης κατὰ τὸν χρόνον τῆς λήξεως τῆς προσωρινῆς συνταξιοδοτήσεως (1.4.1961). Ὁ λόγος οὗτος ἀβάσιμος παρίσταται καὶ ἀπορριπτέος τυγχάνει, διότι, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἐν λόγῳ πενταετίας τὸ Ταμεῖον, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἦτο ὑπόχρεον ἢ οὔ, δὲν ἐκίνησε τὴν διαδικασίαν περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ αἰτοῦντος εἰς τοὺς μονίμους συνταξιούχους, ἀλλὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτοῦ, κατόπιν γνωμοδοτήσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, παρέτεινε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2083|1960 ἀποφάσεώς του τὴν προσωρινὴν συνταξιοδότησιν τούτου, τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἀπεδέχθη οὗτος, νομίμως, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τῆς προσωρινῆς συνταξιοδοτήσεως καὶ ἐν ὄψει καὶ σαφοῦς αἰτήματος τοῦ αἰτοῦντος περὶ ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μονίμων συνταξιούχων, τὸ Ταμεῖον ἐκίνησε τὴν σχετικὴν διαδικασίαν καὶ ἀπέρριψε τὸ αἴτημα τοῦτο, ἐφ' ὅσον τὸ ἁρμόδιον ὑγειονομικὸν ὄργανον ἀπεφάνθη, ὅτι οὗτος δὲν ἔχει τὸ ἀπαιτούμενον κατὰ νόμον ποσοστὸν ἀναπηρίας.

Ἐξ ἄλλου ὁ αἰτῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐν ὄψει τοῦ βεβαιωθέντος ὑπ' αὐτοῦ ποσοστοῦ ἀναπηρίας (40 0/0), ἀναιτιολογήτως προέβη εἰς τὴν διακοπὴν καὶ τῆς προσωρινῆς συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ ἀναπηρίας. Πράγματι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ προμνησθέντος πρώτου αἰτήματος τοῦ αἰτοῦντος λαβὸν ὑπ' ὄψιν ἁπλῶς τὸ διαπιστωθὲν ποσοστὸν ἀναπηρίας (γνωμοδότησις Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α. ἀριθ. 255|1961), ἔκρινεν, ὅτι ἔδει ὅπως διακοπῇ καὶ ἡ προσωρινὴ συνταξιοδότησις τούτου, χωρὶς νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ταιαύτην κρίσιν, ἤτοι χωρὶς εἰδικώτερον νὰ καθορίσῃ, ὅτι ὁ αἰτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν λόγῳ ἀναπηρίας του εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἀνάπηρος καὶ νὰ τύχῃ τῆς σχετικῆς συντάξεως, διότι εἶναι ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου (παράγραφοι 3 καὶ 4 ἄρθρου 2 Κανονισμοῦ παροχῶν). Οὕτω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρίσταται ἐλλιπῶς αἰτιολογημένη καὶ ἀκυρωτέα κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο, κατὰ τὸν ὡς ἄνω προβαλλόμενον λόγον ἀκυρώσεως.

2. Παροχὴ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἐκ τοῦ Κλάδου Προνοίας Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν. — Προϋποθέσεις αὐτοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2251|1962 Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Διαιτηταὶ οἱ κ.κ. Δ. Ζερβός, Γ. Μπώρτζες

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2145 τῆς 18.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περὶ παροχῆς αὐτῷ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἐκ τοῦ Κλάδου Προνοίας τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου, ὡς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37202|Σ.287|8.6.1957 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 173, τεῦχος Β'), ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος προνοίας ἐκ τοῦ εἰρημένου Ταμείου δικαιοῦνται οἱ ἠσφαλισμένοι, οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου τούτου τιθέμενοι εἰς σύνταξιν, λόγῳ γήρατος ἢ βιαρκοῦς καὶ μονίμου ἀναπηρίας, ἐφ' ὅσον ἔχουσι πραγματοποιήσει τὸν ἑκάστοτε πρὸς συνταξιοδότησιν ἐλάχιστον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, ἐφ' ὅσον ταυτόστιν ἔχουσι πραγματοποιήσει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τούτου καὶ μόνον τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας, δστις ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως ἑνὸς ἑκάστου, ἀπῃτεῖτο, κατὰ νόμον, ἵνα οὗτος τύχῃ συντάξεως.

Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν, ἠσφαλισμένος εἰς τὸ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμεῖον, ἔτυχε παρ' αὐτοῦ συντάξεως λόγῳ γήρατος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2110 τῆς 25.5.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 42454|Σ.329|4.7.1957 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 193, τεῦχος Β'). Συμφώνως δὲ πρὸς τὰς διατάξεις ταύτας, ἵνα ὁ αἰτῶν τύχῃ τῆς ρηθείσης συντάξεως, ἔδει νὰ εἶχε πραγματοποιήσει 8500 τοὐλάχιστον ἡμερομίσθια, ἐκρίθη δὲ ὅτι εἶχε πραγματοποιήσει ταῦτα διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ καὶ 680 ἡμερομισθίων πραγματοποιηθέντων ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐφ' ὅσον συνεπῶς ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐργασίας, δστις ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ αἰτοῦντος ἀπῃτεῖτο κατὰ νόμον, ἵνα οὗτος τύχῃ συντάξεως καὶἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου οὗτος ἔτυχε συντάξεως, ἀνήρχετο εἰς 8500 ἡμερομίσθια, ἵνα ὁ αὐτὸς αἰτῶν τύχῃ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος προνοίας ἔδει, κατὰ τὰς διαληφθείσας διατάξεις, νὰ εἶχε πραγματοποιήσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν 8500 ἡμερομισθίων ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου καὶ μόνον.

Καθ' ἃ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, προκύπτει δὲ καὶ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ αἰτῶν εἶχε πραγματοποιήσει εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου ἀριθμὸν ἡμε-

ρομισθίων ἐλάσσονα τῶν 8500, ὁ ἀριθμὸς δὲ οὗτος συνεπληρώθη μὲν διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως γήρατος διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ καὶ 680 ἡμερομισθίων, πραγματοποιηθέντων ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ συμπλήρωσις ὅμως αὕτη ἐν εἶναι ὁμοίως ἐπιτρεπτὴ καὶ διὰ τὴν χορήγησιν ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος προνοίας, διότι διὰ τὴν χορήγησιν τούτου αἱ προβλεπόμεναι διατάξεις, κατὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν αὐτῶν ἔννοιαν, ἀπαιτοῦσιν, ὅπως ὁ αἰτῶν ἔχῃ πραγματοποιήσει τὸ σύνολον τῶν 8500 ἡμερομισθίων ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου. Νομίμως συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ αἰτοῦντος περὶ παροχῆς ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος καὶ ἀπορριπτέοι τυγχάνουσιν αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμεναι λόγοι ἀκυρώσεως.

§ ε. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας

Συνταξιοδότησις δικαιοδόχων θανάτου συνταξιούχου — Ἀποκλεισμὸς τῆς ἐκ νέου ἐκάστοτε ἐκτιμήσεως περὶ τῆς συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συνταξιούχου τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2327|1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Κυκούρης*
Ἀκροατὴς ὁ κ. Π. Παπαγεωργίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 201|151|17.9.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περὶ συνεχίσεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς του δι' ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ τῷ εἶχε χορηγηθῇ μέχρι τῆς 31.1.1960.

Ναὶ μὲν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις φέρει χρονολογίαν 17.9.1960, ὁ δὲ αἰτῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου, ὑπέβαλε πρὸς τὸ Ταμεῖον τὴν 14.9.1960 αἴτησιν πρὸς χορήγησιν βεβαιώσεως ὅτι δὲν συνταξιοδοτεῖται παρ' αὐτοῦ, ἡ βεβαίωσις ὅμως ὑπ' ἀριθ. 4525 ἐξεδόθη τὴν 20.9.1960, παρελήφθη δὲ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος τὴν 21.9.1960. Ἐκ τῶν στοιχείων τούτων δύναται μὲν νὰ συναχθῇ γνῶσις ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος τὴν 21.9.1960 τῆς ἀπορρίψεως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῆς αἰτήσεώς του, οὐχὶ ὅμως καὶ πλήρης γνῶσις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις μόνη κινεῖ τὴν προθεσμίαν τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, δεδομένου μάλιστα ὅτι ὑφίσταται ἐν τῷ φακέλλῳ αἴτησις ἀπὸ 24.9.1960 τοῦ αἰτοῦντος πρὸς τὸ Ταμεῖον περὶ χορηγήσεως αὐτῷ ἀντιγράφου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Κατὰ συνέπειαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, κατατεθεῖσα τὴν 24.11.1960, τυγχάνει ἐμπρόθεσμος, ὀβασίμως δὲ ἰσχυρίζεται τὰ ἀντίθετα τὸ Ταμεῖον.

Τὸ ἄρθρον 4 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 21931|Σ. 560|8.24 1953, Φ.Ε.Κ. Β' περὶ ἐγκρίσεως ἀναδιατυπωθέντος Κανονισμοῦ Παροχῶν Τ.Ε.Α.Μ.Κ.) ὁρίζει, ὅτι εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου συνταξιοδοτοῦνται οἱ δικαιοδόχοι του, μὴ ἀπαιτουμένης νέας κρίσεως ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις, αἵτινες ἐθεμελίωσαν τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τοῦ ἀποβιώσαντος. Ἡ δὲ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 19 ὁρίζει, ὅτι εἰς περιπτώσεις μετατροπῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας ἢ γήρατος δὲν κρίνονται ἐκ νέου αἱ χρονικαὶ προϋποθέσεις. Τέλος τὸ ἄρθρον 25 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν διαλαμβάνει, ὅτι ἐν περιπτώσει μετατροπῆς τῆς αἰτίας συνταξιοδοτήσεως, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, δὲν κρίνεται ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐπραγματοποιήθησαν αὗται, δεδομένου ὅτι ἀμφότεραι αὗται αἱ προϋποθέσεις ἐκρίθησαν ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, οὗτινος ζητεῖται ἡ μετατροπή. Διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐκδηλοῦται ὁ νομοθετικὸς σκοπός, ὅπως ἀποκλεισθῇ ἡ ἐκ νέου ἑκάστοτε ἐκτίμησις περὶ τῆς συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συνταξιούχου τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως. Τοιοῦτον σκοπὸν ἐξυπηρετοῦσα ἡ ἀπαγόρευσις τῆς νέας ἐρεύνης τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ ἐφ' ὅσον ἠθελήθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου διὰ τὸ μεῖζον, ἤτοι διὰ τὴν μετατροπὴν τῆς αἰτίας συνταξιοδοτήσεως, προδήλως ἠθελήθη καὶ διὰ τὸ ἔλαττον, ἤτοι καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις ἁπλῆς παραβάσεως τῆς συντάξεως ἀναπηρίας ἢ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς. Ἡ ἀποψις αὕτη εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τοὺς γενικωτέρους σκοποὺς τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Κανονισμοῦ, ὁρίζουσα ὅτι ἐπὶ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας δι' ὡρισμένον χρόνον αἱ πρὸς περαιτέρω παράτασιν ταύτης προϋποθέσεις ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια τῶν πραγματοποιηθεισῶν πρὸς τὸν Κανονισμὸν ἡμερῶν ἐργασίας κρίνονται συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν, τὸν ἐφαρμοσθέντα κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀρχικῆς ἀποφάσεως συνταξιοδοτήσεως, δὲν ἐσκόπει νὰ ὁρίσῃ τι τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ προστατεύσῃ καὶ αὐτὴ τὸν συνταξιοῦχον ἀπὸ τῆς διὰ νεωτέρου Κανονισμοῦ ἐπιβολῆς αὐστηροτέρων προϋποθέσεων. Κατὰ συνέπειαν, ἅπαξ κριθέντος τοῦ ζητήματος τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, διὰ τὴν παράβασιν τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο μόνη ἡ διαπίστωσις τῆς συνεχίσεως τῆς ἀναπηρίας, μὴ οὔσης ἐπιτρεπτῆς νέας ἐρεύνης περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, εἰμὴ μόνον ἐὰν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ Κανονισμοῦ, ὁριζόντος ὅτι διαπιστουμένου ὅτι ἡ περὶ οἱασδήποτε παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ Τ.Ε.Α.Μ.Κ. ἀπόφασις ἐβασίσθη ἐπὶ ψευδῶν ἢ ἐσφαλμένων προϋποθέσεων ἐπιτρέπεται ἀνάκλησις ταύτης δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐπιφυλαττομένου καὶ παντὸς ἐν γένει δικαιώματος τοῦ Ταμείου κατὰ τοῦ ὑπαιτίου.

Ἐν προκειμένῳ, ἡ συνδρομὴ τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων εἶχε κριθῇ κατὰ τὴν ἀρχικὴν συνταξιοδότησιν τοῦ αἰτοῦντος λόγῳ φυματιώσεως, μετὰ τὴν λῆξιν δὲ τῆς συνταξιοδοτήσεως ταύτης

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Αναπροσαρμογή των πρό της ισχύος του Ν.Δ. 4104]1960 απονεμηθεισών ύπό των Τ.Κ.Α. συντάξεων: Διά του β.δ. 47]1963 (*) αί βάσει προϊσχυουσών του ν.δ. 4104]1960 διατάξεων χορηγηθείσαι υπό του Ἱδρύματος συντάξεις ή επιδόματα αναπροσαρμογής, ών το ποσόν υπελογίσθη ή ανακαθωρίσθη βάσει του άρθρου 29 του ά.ν. 1846]1951, ως ίσχυε προ της αντικαταστάσεως του δια του άρθρου 6 του ν.δ. 4104]1960, αναπροσαρμόζονται από 1ης Ἰανουαρίου 1963, υπολογιζομένου του ποσού της συντάξεως συμφώνως προς τας διατάξεις του ν.δ. 4104]1960, κατά τον υπό τούτου καθιερούμενον νέον τρόπον υπολογισμού των συντάξεων.

Προς επεξήγησιν των διατάξεων τούτου και προς διευκόλυνσίν σας κατά την εφαρμογήν των παρεχομεν ύμιν τας ακολούθους οδηγίας:

Ἐπιδιωκόμενος σκοπός

I. Το κοινοποιούμενον β.δ]γμα αποβλέπει βασικώς εἰς την καθιέρωσιν ενιαίου συστήματος απολογισμού των συντάξεων του Ι.Κ.Α., παραλλήλως δε και εἰς την αποκατάστασιν δικαιοσύνης μεταξύ των παλαιών συνταξιούχων του Ἱδρύματος, ήτις επεβάλλετο λόγω της παρατηρηθείσης ασυνεπείας εἰς την εξέλιξιν του ποσού των συντάξεων τούτων κατά το μεχρι του ν.δ. 4104]1960 χρονικόν διάστημα. Τούτο επιτυγχάνεται διά του ανακαθορισμού της μισθολογικής κλάσεως, εφ' ής υπελογίσθη παλαιότερον ή σύνταξις, προς μίαν των νέων κλάσεων του άρθρου 4 του ν.δ. 4104]1960, κατά τρόπον ώστε ή βάσις της αναπροσαρμογής να προσεγγίζη τους μισθούς ή τα ημερομίσθια του έτους 1960.

Ἔκτασις αναπροσαρμογής

II. Κατα την παράγραφον 1 του άρθρου 1 του β. δ]τος εἰς αναπροσαρμογήν υπόκεινται, ως προελέχθη, πασαι αἱ υπό του Ἱδρύματος χορηγηθείσαι συντάξεις (αναπηρίας - γήρατος - θανάτου) ἡ επιδόματα αναπροσαρμογής, ών το ποσόν υπελογίσθη κατά τας πρό του ν.δ. 4104]1960 ισχυούσας διατάξεις. Κριτήριον, επομένως, της αναπροσαρμογής τίθεται ἐκ του νόμου το ανάστημα υπολογισμού της συντάξεως, αρχικώς ἡ μεταγενεστέρως, ήτοι εαν ἡ σύνταξις υπελογίσθη βάσει των διατάξεων του άρθρου 29 του ά.ν. 1846]1951, ως ίσχυον προ του ν.δ. 4104]1960, και ούχι ὁ χρόνος απονομής της συντάξεως, οστις, δυνατόν, να έπεται της ισχύος του ν.δ. 4104]1960. Το αὐτό ισχύει και διά τας συντάξεις των προϊσχυομένων ἐκ συγχωνεύσεως Ειδικών Ταμείων εἰς το Ι.Κ.Α., ἐφ' όσον αναπροσηρμόσθη το ποσόν τούτων συμφώνως προς το άρθρον 29 του ά.ν. 1846]1951, εἴτε δυνάμει του άρθρου 56 § 4 του Ιδίου νόμου, εἴτε ἑτέρου ειδικού νόμου.

Δεν υπόκεινται επομένως εἰς αναπροσαρμογήν:

α) Αἱ συντάξεις αἱ απονεμηθεῖσαι βάσει των διατάξεων του ν.δ. 4104]1960, ἀδιαφόρως ἐὰν το καταβλητέον ποσόν προσδιορίσθη βάσει των προϊσχυουσών διατάξεων, ὡς ὁρίζει το άρθρον 13 § 7 του ως ἄνω ν.δ]τος.

β) Αἱ συντάξεις εἰς συνταξιούχων συγχωνευθέντων Ταμείων αἱ μη αναπροσαρμοσθεῖσαι κατὰ ποσόν συμφώνως προς το άρθρον 29 του ά.ν. 1846]1951.

Ἐφαρμοστέαι διατάξεις ν.δ. 4104]1960

III. Ἐν σχέσει προς την ἔκτασιν της αναπροσαρμογής από πλευρᾶς εφαρμοστέων διατάξεων, παρατηροῦμεν, ὅτι, ἐκ του συνδυασμού των διατάξεων των παραγράφων 1, 3 και 4 του άρθρου 1 του β.δ]τος προκύπτει, ὅτι αἱ διατάξεις του άρθρου 6 του ν.δ. 4104]1960 ἐφαρμόζονται πλήρως, ήτοι τόσον ὡς προς τον καθορισμόν της βασικής συντάξεως ἐπί των κοινών περιπτώσεων και των ἐξ ἐργατικού ατυχήματος τοιούτων, ὅσον και ὡς προς τας προσαυξήσεις λόγω οἰκογενειακών βαρών και απολύτου αναπηρίας, ἔτι δε και ὡς προς το ανώτατον ὅριον καταβλητέας συντάξεως, περί οὗ θέματος διαλαμβάνουσιν αἱ ἐγκύκλιοι ὑπ' ἀριθ. 105]257]1960, 55]1961, 241]1961 και 19]1963, ὡς και το ὑπ' ἀριθ. 7355]28. 11. 1961 γενικόν ἔγγραφον Διοικήσεως.

Βασικά στοιχεία αναπροσαρμογής

IV. Τα βασικά στοιχεῖα διά την αναπροσαρμογήν των υποκειμένων εἰς ταύτην συντάξεων ορίζονται ἐν άρθρῳ 1 § 1 του β.δ]τος, εἶναι δε ταῦτα: α) ἡ ἔναρξις της συνταξιοδοτήσεως και β) ἡ μισθολογικη κλάσις, βάσει της οποίας ὑ-

---

ἐχορηγήθη αὐτῇ ἐν συνεχείᾳ ἐπίδομα αναπροσαρμογῆς ἄνευ νέου ἐλέγχου περί των χρονικών προϋποθέσεων, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι αὗται εἶχον κριθῆ διά της ἀρχικῆς ἀποφάσεως συνταξιοδοτήσεως, ὡς ἐπίσης δέν ἐγένετο νέος ἔλεγχος κατά τάς ἐν συνεχείᾳ διαδοχικάς παρατάσεις τοῦ ἐπιδόματος αναπροσαρμογῆς. Τό πρῶτον ἐγένετο, ἐν ὄψει παρατάσεως τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, νέα ἐξ ὑπαρχῆς κρίσις περί των χρονικῶν προϋποθέσεων διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, οὐχί ὅμως συννόμως κατά τήν ἡγουμένην σκέψιν, δι' ἣν ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι ἀκυρωτέα, ὡς βασίμως προβάλλεται διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως.

Ἀκυρουμένης ἐξ ὁλοκλήρου τῆς προσβαλλομένης πράξεως διά τόν ἀνωτέρω λόγον παρέλκει ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν προβαλλομένων διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως.

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 240.

πελογίσθη ἡ ἀναπροσαρμοζομένη σύνταξις. Ἀναλόγως τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἠρξατο ἡ συνταξιοδότησις, ἐξευρίσκεται δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἡ νέα μισθολογικὴ κλάσις, εἰς ἣν ἀναπαθορίζεται ἡ παλαιὰ τοιαύτη. Αἱ νέαι μισθολογικαὶ κλάσεις καὶ τὰ ἀντιστοιχοῦντα εἰς ταύτας τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια εἶναι ἐκ τῶν ὁριζομένων ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ ν.δ. 4104|1960. Ἡ ἀντιστοιχία τῶν παλαιῶν πρὸς τὰς νέας μισθολογικὰς κλάσεις δίδεται εἰς τὸν ἐν ἄρθρῳ 1 παρατιθέμενον πίνακα, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεως.

Οὕτω, σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας, ἀπονεμηθεῖσα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 6298|1934 ἀπὸ τοῦ ἔτους 1940 καὶ ὑπολογισθεῖσα κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 βάσει τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου 30 δραχμῶν τῆς V μισθολογικῆς κλάσεως (παλαιᾶς), ὅπως νὰ ἀναπροσαρμοσθῇ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 4104|1960 μὲ βάσιν τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς VI (νέας) μισθολογικῆς κλάσεως (50 δραχμῶν).

Ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεως παρατηροῦμεν, ὅτι:

α) Ὡς τοιοῦτος λαμβάνεται ὁ ὁρισθεὶς διὰ τῆς ἀρχικῆς ἀπονομῆς ἢ διὰ τῆς κατ' ἀναθεώρησιν τοιαύτης, χωρὶς νὰ ἐξετάζηται, ἐὰν ἔκτοτε ἠρξατο καὶ πραγματικὴ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἢ ἐχώρησεν ἀναστολὴ ταύτης λόγῳ ἐργασίας.

β) Ἐπὶ μετατροπῆς τῆς αἰτίας συντάξεως (ἀπὸ ἀναπηρίας εἰς γήρατος) ὁ ἀνακαθορισμὸς τῆς μισθολογικῆς κλάσεως θὰ ἐνεργηθῇ μὲ βάσιν τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνασυντάξεως βάσει τῆς ἀρχῆς περὶ ἑνότητος τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, ἄνευ δηλ. ἐπανελέγχου τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ νέου ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως.

γ) Ἐπὶ μεταβιβάσεως τῆς συντάξεως εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας ἡ σύνταξις τούτων θὰ ἀνακαθορισθῇ μὲ βάσιν τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος.

Καταβλητέον ποσόν.—Προσωρινὸν ἐπίδομα

V. Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ β. δ|γματος συνταξιοῦχοι λαμβάνοντες πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος του μεγαλυτέραν σύνταξιν ἐκείνης, ἧς δικαιοῦνται κατόπιν τῆς ἀναπροσαρμογῆς, ἐξακολουθοῦν νὰ λαμβάνουν ταύτην. Πλὴν ἡ διάταξις αὕτη δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β. δ|γματος, δι' οὗ, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, περιωρίσθη ἡ ἰσχὺς τῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 4104|1960 θεσπισθέντων περιορισμῶν ποσοῦ συντάξεως, ἤτοι τὸ 25πλάσιον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἐφ' ἧς ὁ ἀνακαθορισμὸς μισθολογικῆς κλάσεως, αἱ ἑκάστοτε ἀποδοχαὶ ἐντεγείας ἐπὶ συνταξιοδοτουμένων καὶ ἐξ ἑτέρας πηγῆς ἢ τὸ 25πλάσιον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς X μισθολογικῆς κλάσεως ἐπὶ συνταξιούχων λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Κατὰ ταῦτα, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τὸ ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς προκῦπτον ποσὸν συντάξεως εἶναι μικρότερον τοῦ καταβαλλομένου κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως, θὰ καταβάλληται εἰς τὸν συνταξιοῦχον τὸ ποσὸν τῆς μεγαλυτέρας παλαιᾶς συντάξεως μόνον ἐφ' ὅσον τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν ὑπερβαίνει τὸ διὰ τὴν περίπτωσιν ἰσχύον ἀνώτατον ὅριον ποσοῦ συντάξεως. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐπὶ ὑπερβάσεως δηλαδὴ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου, θὰ καταβάλληται μὲν εἰς τὸν συνταξιοῦχον ἡ κατὰ τὰς προϊσχυούσας διατάξεις μεγαλυτέρα σύνταξις, πλὴν τὸ ἐπὶ πλέον τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου ποσὸν θὰ παραμένῃ ὡς προσωρινὸν ἐπίδομα, ὅπερ καὶ θὰ συμψηφίζηται εἰς μελλοντικὴν γενικὴν αὔξησιν τῶν συντάξεων, δὲν θὰ ὑπολογίζηται δὲ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς συντάξεως τῶν μελῶν οἰκογενείας τοῦ συνταξιούχου ἐν περιπτώσει θανάτου του, καίτοι, ὡς εἶναι προφανές, δὲν θὰ παρουσιασθῇ ἐν τῇ πράξει περίπτωσις μειώσεως ἐκ τούτου τοῦ ποσοῦ συντάξεως τῶν δικαιοδόχων, δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 12 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 αὕτη συνίσταται εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῆς βασικῆς συντάξεως τοῦ θανόντος καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου εἰς τοῦτον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του, ἡ βασικὴ δὲ σύνταξις τοῦ θανόντος κατὰ τὸ σύστημα τοῦ ν.δ. 4104|1960 εἶναι, ὡς γνωστόν, ποσοστὸν τοῦ 25πλασίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς οἰκείας ἀσφαλιστικῆς κλάσεως.

Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τῶν ἀνωτέρω παρέχομεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα παραδείγματα:

Α) Ἀσφαλισμένος, πραγματοποιήσας 4000 ἡμέρας ἐργασίας, ἔτυχε συντάξεως λόγῳ γήρατος ἀπὸ 1.8.1958 βάσει τῆς X παλαιᾶς μισθολογικῆς κλάσεως, ἧς τὸ καταβαλλόμενον ποσὸν κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ β.δ. ἀνέρχεται μετὰ προσαυξήσεως λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν (σύζυγος) εἰς 1252 δραχμάς. Ἡ σύνταξις αὕτη ἀναπροσαρμόζεται ὡς ἀκολούθως:

Βασικὸν ποσὸν VIII νέας μισθολογικῆς κλάσεως	δραχ.	857,50
Προσαύξησις διὰ 4000 ἡμ. ἐργασίας	»	52,50
		910.—
Προσαύξησις διὰ σύζυγον		287.—
Σύνολον	»	1.197.—

Καίτοι ὅμως τὸ ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς προκῦπτον ποσὸν εἶναι μικρότερον τῆς καταβαλλομένης κατὰ τὰς προϊσχυούσας διατάξεις συντάξεως ὁ συνταξιοῦχος δὲν θὰ ὑποστῇ μείωσιν τῆς συντάξεως του, ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσῃ λαμβάνων ὡς σύνταξιν δραχμὰς 1252 μηνιαίως, δοθέντος ὅτι τὸ ποσὸν ταύτης τυγχάνει μικρότερον τοῦ 25πλασίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς VIII (νέας) μισθολογικῆς κλάσεως (1750 δραχμαί).

Β) Ἀσφαλισμένος, ἔχων πραγματοποιήσει 3550 ἡμέρας ἐργασίας, ἔτυχε συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἀπὸ 1.5.1958 βάσει τῆς VII (παλαιᾶς) μισθολογικῆς κλάσεως, ἧς τὸ καταβαλλόμενον ποσὸν κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τοῦ β. δ|γματος ἀ-

νέρχεται μετά προσαυξήσεως λόγω συζύγου καί δύο τέκνων εἰς 1186 δραχμάς.

Ποσόν ἀναπροσαρμογῆς:

Βασικόν ποσόν V (νέας) μισθολογικῆς κλάσεως	δραχμαί	610
Προσαύξησις διά 3550 ἡμέρας ἐργασίας	»	15
	»	625
Προσαύξησις διά σύζυγον	»	287
» » α' τέκνον	»	125
» » β' »	»	93,75
Σύνολον	»	1131

Ἐν προκειμένῳ ἡ κατ' ἀναπροσαρμογήν σύνταξις (1131 δραχμαί) εἶναι μικροτέρα τῆς συντάξεως, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὁ συνταξιοῦχος (1186 δραχμαί). Διότι ὅμως ἡ τελευταία αὕτη ὑπερβαίνει τὸ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀνώτατον ὅριον συντάξεως, ἤτοι τὸ 25πλάσιον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς V μισθολογικῆς κλάσεως (25×40=1000 δραχμαί), θὰ ἐξακολουθήσῃ μὲν ὁ συνταξιοῦχος νὰ λαμβάνῃ τὸ ποσὸν τῶν 1186 δραχμῶν, πλὴν τὸ πέραν τῶν 1000 δραχμῶν, ἤτοι δραχμαὶ 186, θὰ διατηρηθῇ ὡς προσωρινὸν ἐπίδομα.

Μείωσις τοῦ ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ποσοῦ ἐπὶ συντάξεων ἀπονευτμένων βάσει ὀλιγωτέρων τῶν 1200 ἡμερῶν ἐργασίας

VI. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β. δ]τος ἀναφέρεται εἰδικῶς εἰς συντάξεις (καὶ ἐπιδόματα ἀναπροσαρμογῆς ἀπονεμηθείσας βάσει ὀλιγωτέρων τῶν 1200 ἡμερῶν ἐργασίας, δι' ἃς προβλέπεται μὲν ἀναπροσαρμογὴ τοῦ ποσοῦ κατὰ τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 1 ὁριζόμενα, τοῦτο ὅμως καταβάλλεται μειωμένον καθ' ὡρισμένον ποσοστόν.

Ρητῶς ὁρίζεται ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ, ὅτι τὸ ποσοστὸν τῆς μειώσεως ἰσοῦται πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ ἀθροίσματος τῶν ποσοστῶν αὐξήσεως μέχρι καὶ τοῦ β. δ. τῆς 21.8.1955 εἰς συντάξεις χορηγηθείσας βάσει 1200 καὶ ἄνω ἡμερῶν ἐργασίας ἀφ' ἑνὸς καὶ εἰς συντάξεις χορηγηθείσας βάσει ὀλιγωτέρων τῶν 1200 ἡμερῶν ἐργασίας ἀφ' ἑτέρου. Ἡ διαφορὰ αὕτη διὰ μὲν τὰς συντάξεις γήρατος καὶ ἀναπηρίας (ἢ ἐπιδόματα ἀναπροσαρμογῆς) ἰσοῦται πρὸς 15 ο]ο, διὰ δὲ τὰς λόγῳ θανάτου ἀπονεμηθείσας εἰς 4 ο]ο. Κατὰ τὸ ποσοστὸν τοῦτο δέον, ἑπομένως, νὰ μειωθῇ τὸ ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς προκῦπτον ποσὸν εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν συντάξεων.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 1 (τῆς τελευταίας ἀναφερομένης εἰς τὰς προσαυξήσεις τῆς συντάξεως, αἱ ὁποῖαι ὑπολογίζονται, καθ' ἃ ρητῶς ὁρίζει, ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς παραγράφους 1 καὶ 2 ἀναλογιζομένων ποσῶν) καταλήγομεν εἰς τὴν κάπως ἀνωτέραν διὰ τὸν συνταξιοῦχον ἄποψιν, ὅτι κατὰ τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν θὰ μειοῦται ἡ βασικὴ σύνταξις, ἐπὶ τοῦ προκύπτοντος δὲ μετ' αὐτὴν ποσοῦ θὰ ὑπολογίζωνται τυχὸν προσαυξήσεις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἢ ἀπολύτου ἀναπηρίας.

Ὡς εἶναι προφανές, τὸ διὰ τὴν σύζυγον χορηγούμενον ποσοστὸν 50 ο]ο θὰ ὑπολογίζηται ἐπὶ τῆς μειωμένης κατὰ τὰ ἀνωτέρω συντάξεως, μὴ δυναμένης ὅμως τῆς προσαυξήσεως νὰ ὑπερβῇ τὰς 287 δραχμάς.

Παράδειγμα: Α' Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεως λόγῳ γήρατος, χορηγηθείσης βάσει 1000 ἡμερῶν ἐργασίας. Νέα μισθολογικὴ κλάσις V - Τ. Η. 40 δραχμαί.

Βασικὸν ποσὸν	δραχμαί	610
Μείωσις κατὰ 15 ο]ο	»	91,50
		518,50
Προσαύξησις διὰ σύζ.	»	259,25
Ποσὸν ἀναπροσαρμογῆς	»	778

Β' Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεως χορηγηθείσης εἰς χήραν ἡσφαλισμένου, βάσει 1000 ἡμερῶν ἐργασίας. Νέα κλάσις V - Τ.Η. 40 δραχμαί.

Βασικὴ σύνταξις θανόντος	δραχμαί	610
Ποσοστὸν χήρας 70 ο]ο	»	427
Μείωσις κατὰ 4 ο]ο	»	17,08
Ποσὸν ἀναπροσαρμογῆς	»	410

Διότι ὅμως τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι μικρότερον τοῦ διὰ συντάξεις λόγῳ θανάτου (ἀπονεμηθεισῶν βάσει ὀλιγωτέρων τῶν 1200 ἡμερῶν ἐργασίας) κατωτάτου ὁρίου συντάξεως δραχμῶν 458, τὸ καταβλητέον ποσὸν εἰς τὴν χήραν καὶ μετὰ τὴν 1.1.1963 θὰ ἀντιστοιχῇ εἰς 458 δραχμάς.

Ὡς γνωστόν, τὰ κατώτατα ὅρια συντάξεων, ὡς ταῦτα διεμορφώθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 57]1961 β.δ]τος, ἰσχύουν καὶ ἐπὶ συντάξεων χορηγουμένων βάσει τοῦ ν.δ. 4104]1960, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 παράγραφος 2 ταύτης β. δ]τος.

Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων συνταξιούχων συγχωνευθέντων Ταμείων

VII. Δυνάμει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ κοινοποιουμένου διατάγματος, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦτον προβλεπομένην ἀναπροσαρμογὴν ὑπόκεινται, ὡς προελέχθη, καὶ αἱ συντάξεις τῶν συνταξιούχων τῶν συγχωνευθέντων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων, ἐφ' ὅσον αὗται ἀναπροσαρμοσθῶσιν κατὰ ποσόν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ὡς πληρουμένων τῶν ὁριζομένων προϋποθέσεων ὑπὸ τῶν γενικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 ἢ τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3721]1957 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης (Ο.Α.Σ.Θ.)» καὶ τοῦ νόμου 3954]1959 «περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Η.Ε.Μ. ἀπὸ 21.9.1950 συμβάσεως καὶ τῆς ἀπὸ 5.2.1959 συμπληρωματικῆς συμφωνίας».

Διὰ τὴν κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἀναπροσαρμογὴν ἰσχύουν γενικῶς αἱ διὰ τῆς παρούσης περιεχόμεναι ὁδηγίαι. Ὡς ἔναρξις τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν συνταξιούχων τῶν συγχωνευθέντων Ταμείων νοεῖ-

και προφανώς ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἤρξατο καταβαλλομένη ἡ σύνταξις τοῦ Ταμείου, ἐξαιρέσει τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., περὶ ὧν βλ. κατωτέρω.

Ἡ τυχὸν προκύπτουσα ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ἀναχαθορισμοῦ ἐπὶ πλέον διαφορὰ συντάξεως συμψηφίζεται πρὸς τὰ καταβαλλόμενα προσωρινὰ ἐπιδόματα εἰς συνταξιούχους λαμβάνοντας δύο συντάξεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως.

Εἰδικαὶ περιπτώσεις

VIII.α) Ταμείων Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις μέχρι τούδε ὁδηγίας αἱ χορηγηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος γενικαὶ αὐξήσεις τῶν συντάξεων, ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ ὡς ἄνω ταμείου καὶ ἐφεξῆς, ἦτοι αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 13 παράγραφος δ τοῦ ν.δ. 4104|1960 καὶ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 37|1961 β. δ|τος αὐξήσεις κατὰ 4 ο|ο καὶ 12 ο|ο ἢ 10 ο|ο ἀντιστοίχως, καθ' ὃ ποσοστιαῖαι, δὲν συνεψηφίσθησαν πρὸς τὸ καταβαλλόμενον εἰς τινας τῶν συνταξιούχων τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου προσωρινὸν ἐπίδομα, δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ν.δ. 3721|1957. Συμψηφίζεται ὅμως πρὸς τὸ προσωρινὸν τοῦτο ἐπίδομα, δυνάμει τῆς αὐτῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 3721|1957, ὑπολογιζομένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κοινοποιουμένου διαταγματος, ἐπὶ πλέον διαφορὰ συντάξεως, ἣν προκύπτουσα συνεπείᾳ τῆς δι' αὐτοῦ γενομένης τροποποιήσεως τῶν διατάξεων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἀναχαθορίσθησαν αἱ συντάξεις τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου ἀφ' ἧς συγχωνεύσει αὐτοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

β) Ταμείων Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορᾶς

Δυνάμει εἰδικῆς διατάξεως τῆς παραγράφου β τοῦ τετάρτου ἄρθρου τοῦ νόμου 3954|1959 διὰ τὸν ἀναχαθορισμὸν τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀποδοχαί, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις τοῦ Ταμείου, ἀναπροσαρμοσθεῖσαι ὅμως εἰς τὰ ὁριζόμενα ἐπίπεδα ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου (18.6.1959) ἰσχυουσῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ συλλογικῶν συμβάσεων δι' ἑκάστην κατηγορίαν προσωπικοῦ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οὕτω διαμορφουμένων ἀποδοχῶν ὑπελογίσθη ἡ ἀσφαλιστικὴ κλίμαξ, ἧτις ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ἀναχαθορισμὸν τῶν συντάξεων τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου των. Τοιουτοτρόπως ἐξωμοιώθησαν οἱ συνταξιοῦχοι οὗτοι πρὸς τοὺς ἀποχωρήσαντας τῆς ἐργασίας των καὶ συνταξιοδοτηθέντας κατὰ τὸ ἔτος 1959.

Ὅθεν εἶναι προφανές, ὅτι διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀντιστοίχου τῶν κλάσεων θὰ συγκρίνηται ἡ ὑπὸ τὴν στήλην τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναπροσαρμογή, ἀσφαλιστικὴ κλάσις πρὸς τὴν ἀντιστοίχου κλίσιν τοῦ ν.δ. 4104|1960.

Κατώτατον ὅριον μὴ δικαιουμένων ἀναπροσαρμοσμένης συντάξεως κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχων

IX. Δυνάμει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 καὶ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος δ|τος εἰς τοὺς μὴ δικαιουμένους ἀναπροσαρμογῆς τῆς συντάξεως των κατὰ τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχους τῶν συγχωνευθέντων ἢ ὁμάδος συνταξιούχων μελῶν οἰκογενείας λόγῳ θανάτου, ὡς καὶ εἰς τοὺς βοηθηματοῦχους τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, καταβάλλονται ἀπὸ 1.1.1963 ὡς κατώτατον ὅριον συντάξεως δραχμαὶ τετρακόσιαι (400) μηνιαίως.

Τὰ μέλη οἰκογενείας δικαιοῦνται τοῦ κατωτάτου ὁρίου, ὑφ' ὅσον δὲν συντρέχουν μετὰ μελῶν οἰκογενείας, ὧν ἡ σύνταξις ἀναπροσαρμόσθη κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α.

Μεταξὺ πλειόνων δικαιούχων τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν τετρακοσίων δραχμῶν κατανέμεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ὑφ' ἣν μετέχει ἕκαστος τῆς κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1963 καταβληθείσης συντάξεως.

Ἐὰν τὰ μέλη οἰκογενείας τὰ μὴ δικαιούμενα ἀναπροσαρμογῆς συντρέχουν μετὰ μελῶν δικαιουμένων τοιαύτης, θὰ ἐξικολουθήσουν εἰσπράττοντα τὴν ἣν ἐλαμβάναν σύνταξιν. Ἀφ' ἧς ὅμως δι' οἱανδήποτε λόγον λήξῃ τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν τῶν δικαιουμένων ἀναπροσαρμογῆς μελῶν, θὰ καταβάλληται εἰς αὐτὰ τὸ ποσὸν τῶν 400 δραχμῶν μηνιαίως.

Ἀναστολὴ καταβολῆς τοῦ κατωτάτου ὁρίου τῶν 400 δραχμῶν

X. Ἀπὸ τῆς ἐναρξεως τῆς καταβολῆς τοῦ ὡς ἄνω κατωτάτου ὁρίου τῶν 400 δραχμῶν οἱ δικαιούμενοι τούτου συνταξιοῦχοι καταλαμβάνονται ὑπὸ τῶν περὶ ἀναστολῆς τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ οἱ λοιποὶ συνταξιοῦχοι τῶν συγχωνευθέντων Ταμείων, οἵτινες ἔτυχον πλήρους ἢ μερικῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς ἐκ τοῦ Ταμείου των καταβαλλομένης συντάξεως, ἰσχυουσῶν ἀναλόγως καὶ τῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 134|12.7.1961 ἐγκυκλίῳ διατεγῇ διαλαμβανομένων περὶ τῆς δυνατότητος συνεχίσεως καταβολῆς τῆς πρὸ τῆς αὐξήσεως συντάξεως, ἄνευ ἀναστολῆς αὐτῆς ἐν περιπτώσει ἀναλήψεως ἐργασίας ὑπὸ τοῦ συνταξιούχου.

Ὀργάνωσις—Διαδικασία

Ὄργανα ἀναπροσαρμογῆς

XI. Ἡ ἐργασία τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων θὰ γίνῃ μὲ βάσιν, κατ' ἀρχήν, τὰ στοιχεία, τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὸ ἀτομικὸν δελτίον τοῦ συνταξιούχου (καρτέλλα πληρωμῶν), ἐφ' ὅσον δὲ διαπιστοῦνται παραλείψεις τινὲς εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῶν στοιχείων, ἐπιβάλλεται, ὡς εἰκός, ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὸν συνταξιοδοτικὸν φάκελλον.

Παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας ἐξετυπώθη εἰδικὸν ἔντυπον διὰ τὴν ἀναπροσαρμογήν (Πράξις Ἀναχαθορισμοῦ Συντάξεων βάσει ν.δ. 4104|1960), ὡς τὸ συνημμένον σχέδιον, ὅπερ διὰ καρμπὸν θὰ συμπληρωθῇ εἰς τέσσαρα ἀντίτυπα, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον θὰ ἐπισυνάπτηται εἰς τὴν καρτέλλαν τοῦ συνταξιούχου, τὸ δεύτερον θὰ βιβλιοδετῆται κατ' αὔξοντα ἀριθμὸν μητρώου ἠσφαλισμένου, τὸ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

I. ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΥΠΕΡΑΣΤΙΚΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

II. ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Περίληψις ἐρωτημάτων (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Α') Περὶ τοῦ ἀνωτάτου ἐπιτρεπτοῦ ὁρίου τῆς ἡμερησίας ἐργασίας (κανονικῆς καὶ ὑπερωρίας) τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων. Β') Ἐὰν αἱ κατὰ τόπους Εἰσαγγελικαὶ Ἀρχαὶ δύνανται νὰ δίδουν πρὸς τὰς Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας ἐντολὴν ἐνεργείας ἐπὶ θεμάτων ἐφαρμογῆς τῶν ἐργατικῶν νόμων καὶ ἐὰν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἡ ἐγγράφως διατυπουμένη γνώμη τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς.

Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 34]1963

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Δ. Μπαρμπαίτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατάς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Ε. Σαμαλέκος, Π. Μπαρτσακούλιας, Α. Μαλαγαρδῆς, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Π. Κορδογιαννόπουλος, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Τὸ τῆς ἀπασχολήσεως καὶ τῶν ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς δι' αὐτοκινήτων λεωφορείων ἐνεργουμένης συγκοινωνίας ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ β.δ. τῆς 2]17.7.1956 «περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ λεωφορείων αὐτοκινήτων». Τὸ β. τοῦτο διάταγμα ἐρρύθμισεν αὐτοτελῶς καὶ εἰδικώτερον τὰ τῶν ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων, ἐκδοθὲν βάσει ἐξουσιοδοτήσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 3221]1955 «περὶ κωδικοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 21]27.2.1954 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 2112]1952 περὶ λεωφορείων κλπ.».

Καὶ ἤδη ἐν τῷ β. διατάγματι τούτῳ (ἄρθρον 1 § 3) ὁρίζεται, ὅτι διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων ὑφίσταται ἁπλῆ φυλακή, ἡ ἐργασία αὐτοῦ διακρίνεται α) εἰς κανονικὴν ἐργασίαν δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 48 ὡρῶν ἐν συνόλῳ καὶ β) εἰς διωρίαν δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 66 ὡρῶν μὲ δύο, τὸ πολύ, διαλείμματα ἡμερησίως, οὐχὶ μείζονα τῶν 5 ὡρῶν ἐν συνόλῳ. Διευκρινίζεται δὲ περαιτέρω, ὅτι «κανονικὴ ἐργασία» σημαίνει τὸ χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκταθῇ ἐν συνόλῳ ἡ ἐργασία κατὰ περίοδον ἐργασίας, καὶ ἡτις «περίοδος ἐργασίας» εἶναι τὸ μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ἀναπαύσεων διάστημα καὶ «ἀνάπαυσις» εἶναι ἡ διακοπὴ ἐργασίας 24 ὡρῶν, καθ' ἣν τὸ προσωπικὸν δικαιοῦται νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐργασίας του μὲ «διάλειμμα», ὅπερ σημαίνει τὸ ἐνδιάμεσον διάστημα παύσεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

«Διωρία» σημαίνει τὸ μέγιστον χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκταθῇ ἐν συνόλῳ τριτον θὰ παραδίδηται εἰς τὸν συνταξιοῦχον πρὸς ἐνημέρωσιν μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὸ τέταρτον θὰ ὑποβάλληται εἰς τὴν παρ' ἡμῖν Διεύθυνσιν Στατιστικῆς.

Ἡ παράδοσις εἰς τὸν συνταξιοῦχον ἀντιγράφου τῆς πράξεως ἀναπροσαρμογῆς δὲν κρίνεται ἀπαραίτητον, ὅπως γνωρίζῃ ἐπὶ ὑπογραφῇ, δεδομένου ὅτι διὰ τῆς εἰσπράξεως τοῦ ἐξ ἀναπροσαρμογῆς ποσοῦ τεκμαίρεται ἡ γνῶσις τούτου. Ἐπὶ τῆς καρτέλλας θὰ γίνηται μνεία περὶ τῆς ἀναπροσαρμογῆς καὶ τοῦ ἐκ ταύτης προκύπτοντος ποσοῦ διὰ συμπληρώσεως τῶν ἐνδείξεων, ἃς δέον νὰ περιέχῃ εἰδικὴ σφραγίς.

Ὄργανα διὰ τὴν ἀναπροσαρμογὴν εἶναι τὰ ἐκ τοῦ νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν ἁρμόδια διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν συντάξεων, ἤτοι οἱ Διευθυνταὶ τῶν Περιφερειακῶν Ὑποκαταστημάτων, οἵτινες, ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης, δέον νὰ χωρήσωσιν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀναπροσαρμογῆς (μέθοδος ἐργασίας, ἀπασχοληθησόμενον προσωπικόν, κατὰ προτίμησιν ἐξ ἀπαλλαγέντων τῶν Ὑπηρεσιῶν παροχῶν κλπ.) καὶ ἄμεσον ἔναρξιν ταύτης, ὥστε νὰ συντομευθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον χρονικὸν ὅριον ἡ καταβολὴ τῶν ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ποσῶν εἰς τοὺς συνταξιούχους.

Συνιστῶμεν, πάντως, ὅπως, εἰς τὰ μεγάλα ἰδίως Ὑποκαταστήματα ἡ διαδικασία ἀναπροσαρμογῆς κινηθῇ, ἀρχῆς γινομένης ἐκ τῶν συνταξιούχων λόγῳ γήρατος, ἑπομένων τῶν συνταξιούχων λόγῳ ἀναπηρίας καὶ τῶν λόγῳ θανάτου τοιούτων.

Διὰ τὴν ἐκτὸς ὡρῶν ἐργασίας ἀπασχόλησιν τοῦ ἀπαραιτήτου προσωπικοῦ θέλει ἐγκριθῇ κατ' ἀρχὴν ὑφ' ἡμῶν ἡ ὡς ἔγγιστα ἀπαιτηθησομένη δαπάνη. Πρὸς συμπλήρωσιν ταύτης δέον τὰ Ὑποκαταστήματα νὰ ὑποβάλλωσιν ἡμῖν μέχρι τέλους Μαρτίου ἑ.ἔ. ἔκθεσιν περὶ τοῦ συντελεσθέντος ἔργου καὶ τοῦ ἀπομένοντος τοιούτου μέχρι πέρατος τῆς ἀναπροσαρμογῆς.

(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 27]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).

ή διακεκομμένος ή έργασία κατά περίοδον έργασίας.

Παρ' όλην την ανωτέρω λεπτομερή είδίκευσιν τοῦ τρόπου απασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς διά λεωφορείων αὐτοκινήτων συγκοινωνίας καί ἐνῷ τοῦτο καθώρισε περί τοῦ ἀνωτάτου χρονικοῦ ὁρίου τῆς ἑβδομαδιαίας ἀπασχολήσεως τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ, ὡμήκει κενόν τό ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεως αὐτοῦ, ἐξ οὗ εὐλόγως γεννᾶται τό ἐρώτημα ποῖον τό ὕφος εἰς ὥρας τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ τούτου, δεδομένου ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη δυνατότης πρός ἐργασίαν καθ' ἑκάστην 24ωρον ἐργασίας συνεχοῦς ἢ διακεκομμένης πρέπει νά ἔχῃ ἀνώτατον ὅριον, πέραν τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀνθρωπίνη ἐργασιακή δύναμις κάμπτεται καί δέν εἶναι ὠφέλιμος, ὡς τοῖς πᾶσιν εἶναι γνωστόν, καί ὅπερ δέν ἠθέλησε νά παρίδῃ ὁ Νομοθέτης.

Τήν λύσιν τοῦ ἀσαφοῦς τούτου ζητήματος θά δώσωμεν ἑρμηνεύοντες τάς διατάξεις τοῦ β.δ. τῆς 2|17.7.1956, ἐν συνδυασμῷ καί πρός παρεμφερεῖς διατάξεις νομοθετημάτων, ρυθμισάντων τό ζήτημα τῶν ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ὁμοειδῶν ἐπαγγελματικῶν ἐπιχειρήσεων (φορτηγῶν αὐτοκινήτων καί ἀστικῶν λεωφορείων), αἵτινες δέν κατηργήθησαν ὑπό ταύτην ἢ δέν ἐφαρμόζονται πρός αὐτό.

Εἶναι ἀληθές ὅτι, ἡ Ἑλλάς, προσχωρήσασα εἰς τήν διεθνῆ σύμβασιν τῆς Διασκέψεως Ἐργασίας καί κυρώσασα ταύτην διά τοῦ νόμου 2269|1920 καί ἐν τῇ ὁποίᾳ συμβάσει ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτῆς, ὅτι εἰς πᾶσας τούς οἱονδήποτε εἴδους βιομηχανικάς ἐργασίας δημοσίας ἢ ἰδιωτικάς, εἰς ἃς κατά τό προηγούμενον αὐτῆς ἄρθρον 1 ἐδάφιον δ' συγκαταλέγεται καί ἡ μεταφορά προσώπων ἀπό τόπου εἰς τόπον, λόγῳ ὅμως τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐνεργεῖται ἡ δι' αὐτοκινήτων συγκοινωνία, τόσον διά φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ὅσον καί δι' ἐπιβατηγῶν καί κυρίως λεωφορείων ἀστικῶν καί ὑπεραστικῶν, ὁ Νομοθέτης, καθ' ὃ δικαίωμα εἶχεν ἐκ τῆς διεθνοῦς ταύτης συμβάσεως, μή ἀρκεσθείς εἰς τάς 8 ὥρας ἡμερησίως ἢ 48 ὥρας ἑβδομαδιαίας ἀπασχολήσεως, ἐρρύθμισε δι' εἰδικῶν νομοθετημάτων τό ζήτημα τοῦτο χωριστά διά φορτηγά αὐτοκίνητα, χωριστά διά τά ἀστικά λεωφορεῖα καί χωριστά διά τά ὑπεραστικά. Ἡ δοθεῖσα αὕτη νομοθετική ἐξουσιοδότησις δέν εἶναι ἀπεριόριστος, ὥστε νά δύναται ὁ νομοθέτης νά καθορίζῃ δι' εἰδικά ἐπαγγέλματα ἀνώτατον ὅριον παροχῆς ἐργασίας πρός ἐργαδότην ὑπό τοῦ εἰς αὐτόν ἐργαζομένου, μεγαλυτέρου ἐκείνου, ὅπερ ὡρίσθη διά τούς λοιπούς ἐργαζομένους, καί ὅπερ μάλιστα νά ὑπερβαίνῃ τήν ἀνθρωπίνην δυνατότητα καί ἐπί ζημίᾳ τοῦ καναδοῦ, ὅπερ κινεῖται διά τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων. Ἡδύνατο ἀντίθετος πρός τά ἀνωτέρω νομοθετική ρύθμισις κεῖται ἐκτός ἐξουσιοδοτήσεως καί εἶναι ἄκυρος. Ἀφοῦ λοιπόν διά τό προσωπικόν τῶν αὐτοκινήτων φορτηγῶν καί λεωφορείων ἀστικῶν καθορίσθη ὡρος ἡμερησίας ἐργασίας, πρέπει καί διά τό προσωπικόν τῶν λεωφορείων τῶν ὑπεραστικῶν συγκοινωνιῶν νά ἰσχύσῃ τό ὡρον ἡμερησίας ἀπασχολήσεως, εἰς ὃ ὡρον περιλαμβάνεται συμφώνως πρός τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 4, ἐκτός τοῦ χρόνου κινήσεως τοῦ λεωφορείου καί α) ὁ χρόνος παραδόσεως καί παραλαβῆς τοῦ λεωφορείου ἀπό ἢ εἰς τόν σταθμόν αὐτοκινήτου, ὅστις ὁρίζεται εἰς 10 πρώτα λεπτά τῆς ὥρας δι' ἑκάστην παραλαβήν καί παράδοσιν, β) πᾶν διάλειμμα μικρότερον τῆς ὥρας, γ) ὁλόκληρος ὁ χρόνος τῆς ἐφεδρείας, διότι κατά τήν ἔννοιαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 890|1957 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (*), ἥτις ἔλυσε τό θέμα τοῦτο, ἐξηρτημένη ἐργασία εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ ἐργαζόμενος τίθεται ὑπό τήν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου, δυνάμενος νά διατεχθῇ ὑπό τούτου, ὅπως παράσχῃ τήν ἀναληφθεῖσαν ἐργασίαν, δ) ὁ χρόνος παραδόσεως ὑπό τοῦ εἰσπράκτορος εἰς τό Κ.Τ.Ε.Λ., ὅστις δέν δύναται νά ὑπερβαίνῃ τά 20 πρῶτα λεπτά τῆς ὥρας. Ταῦτα πάντα ἰσχύουν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς κανονικῆς ἐργασίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ δέ τῆς διορίας περιλαμβάνεται καί ἡ ἀναφερθεῖσα κανονική ἐργασία μετά τῶν ἡμερησίων διαλειμμάτων, ὡς εἶπε καί τό Συμβούλιον Ἐπικρατείας διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 896|1957 ἀποφάσεως του. Δεδομένου δέ ὅτι ἡ «διορία» δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας ὁρίζεται εἰς 66 ὥρας μέ δύο τό πολύ διαλείμματα ἡμερησίως οὐχί μεγαλύτερα τῶν 5 ὡρῶν ἐν συνόλῳ, πρέπει νά ἀχθῶμεν εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι ἡ «διορία» ἡμερησίως ἐνέχεται εἰς 11 ὥρας, ἐξ ὧν 8 ὥραι κατ' ἀνώτατον ὅριον ἀφορῶν κανονικήν ἐργασίαν, αἱ δέ λοιπαί ὥραι ἀφορῶν διαλείμματα πλέον τῆς μιᾶς ὥρας ἑκάστου, διότι, ἂν εἶναι μικρότερα τῆς ὥρας, συνυπολογίζονται, ὡς προελέχθη, εἰς τήν κανονικήν ἐργασίαν. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τά ἡμερήσια διαλείμματα δύνανται νά ὑπερβοῦν τάς 5 ἐν συνόλῳ ὥρας.

Ταῦτα ὡς πρός τό πρῶτον μέρος τοῦ ἐρωτήματος.

Ἐπί τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ ἐρωτήματος λεκτέα τά ἑξῆς :

Οἱ Εἰσαγγελεῖς 1) ἐκδίδουσι διαταγάς, τῶν ὁποίων τήν ἐκτέλεσιν ἀναθέτουσιν εἰς τήν Χωροφυλακήν καί ἐν γένει εἰς Ἀστυνομικάς Ἀρχάς καί εἰς τούς δικαστικούς κλητῆρας, οἵτινες πάντες τελοῦσιν ὑπό τάς διαταγάς αὐτῶν. 2) Ἀσκοῦσιν ἐπιτήρησιν ἐφ' ὅλων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων καί ὑπηρετῶν. 3) Διευθύνουσι τό ἀνακριτικόν μέρος ἑκάστης ὑποθέσεως. 4) Ἀσκοῦσι πειθαρχικήν ἐξουσίαν κατά ληξιάρχων. Οὐδεμίαν ἐξ οὐδενός νόμου ἐξουσίαν ἔχουσι νά ἐκδίδωσι διαταγάς, ἀπευθυνομένας πρός τάς διοικητικάς Ὑπηρεσίας, ὅπως εἶναι καί ἡ Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δρώσας ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἑαυτῶν ἁρμοδιότητος, πολύ δέ περισσότερον νά παραγγέλλωσι πρός αὐτάς τήν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Τέλος διό τάς διοικητικάς Ὑπηρεσίας δέν εἶναι ὑποχρεωτική ἡ ἐγγράφως διατυπουμένη γνώμη τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς.

(*) ΕΕΔ 16, 550

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΤΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΠΟΘΕΤΟΥΜΕΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχουσῶν διατάξεων) παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου συνεπάγεται ἀνεξαρτήτως τῆς ποινικῆς διώξεως (ἄρθρον 9 §§ 6, 7), καὶ τὴν ἀστικὴν τοῦ ὑποχρέου εὐθύνην διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας τοῦ μὴ προσλαμβανομένου, τοποθετηθέντος παρὰ τῶν ἁρμοδίων Συμβουλίων, ἀφ' ἧς χρονολογίας οὗτος προσέλθῃ παρὰ τῷ ἐργοδότῃ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας. (Ἴδετε περὶ τῆς προθεσμίας ἐμφανίσεως, ἡ ὁποία εἶναι ἀποσβεστικὴ ἢ ἀποκλειστική), *Γ. Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 164, *Κ. Σημαντήρα*, Ἀποσβεστικαὶ προθεσμίαι, σελ. 214 ἐπ., σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 52, τὸ ἄρθρον 8 ἀ.ν. 1836]1951, ἐν ΕΕΔ 20, 1232.

Παρεμφερὴς εἶναι καὶ ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 244]1936 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου συνεπάγεται, πλὴν τῶν ἀλλαχοῦ τοῦ νόμου ἀναφερομένων κυρώσεων, κατὰ τῶν ὑποχρέων εἰς τήρησιν αὐτῶν καὶ ἀστικὴν τούτων εὐθύνην διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, τῶν κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου τούτου ἀπολυομένων ἢ μὴ προσλαμβανομένων.

[Ἡ διάταξις αὕτη ὡς πρὸς τοὺς μὴ προσλαμβανομένους ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστὰς δὲν ἔχει ἤδη ἐφαρμογῆς, καθόσον ἔχει ἤδη ἐκλείψει πλέον ἡ δυνατότης ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν].

Ὑπὸ τὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 244]1936 προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν κατὰ τὴν ἔννοιαν τούτου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ προϊσχῦον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος δίκαιον (ν. 19 § 9, 30 Π (19.2) ἐπήρχετο ἔκπτωσις ἐκ τῆς μισθοδοσίας τοῦ κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου μὴ προσλαμβανομένου ἢ ἀπολυομένου τῶν ἀλλαχοῦ ὑπὸ τοῦ πολεμιστοῦ μισθωτοῦ κερδηθέντων.

Τὸ ζήτημα τελικῶς (μετ' ἀντίθετον γνώμην τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας) ἐλύθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι αἱ διατάξεις αὗται τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τοῦ νόμου ἰσχύοντος ἀστικοῦ δικαίου εἶχον ἐφαρμογὴν καὶ ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ ἡ ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ παραβάτου ἐργοδότου εἶναι ἡ ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων περὶ μισθώσεως ἐργασίας (Α.Π. 113]1943, ΕΕΔ 2, 534).

Τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τοὺς παρὰ τὸν ἀ.ν. 1836]1951 μὴ προσλαμβανομένους ἢ ἀπολυομένους ὑπὸ τὴν ἰσχὺν ἤδη τοῦ ἄρθρου 656 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἂν συνεπῶς ὁ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθείς, ὁ ὁποῖος δὲν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου (ἢ παρανόμως ἀπελύθη), εἰργάσθη ἀλλαχοῦ καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον (αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, ἘρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 90, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 13, 508, Α.Π. 665]1953, ΕΕΔ 13, 176), καὶ ἐκτήσατο ὠφέλειαν ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας ταύτης, ἡ ὠφέλεια αὕτη καταλογίζεται εἰς τὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτὸν κατ' ἄρθρον 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11054]1955, ΕΕΔ 14, 1142, Α.Π. 288]1960, ΕΕΔ 19, 840, ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν μισθοῦ εἰς τὸν μὴ προσλαμβανόμενον πολεμιστήν).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 ἐκ μόνης τῆς διοικητικῆς πράξεως τοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ συνάπτεται ἀναγκαστικῶς καὶ νομίκως τελειωμένη σύμβασις ἐργασίας (Σ.Ε. 838]1952, ΕΕΔ 11, 417 καὶ νομολογία τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 12, 470), οὕτω δὲ ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ περιέρχεται εἰς ὑπερημερίαν (ἄρθρον 349 ἐπ. Α.Κ.) καὶ ὀφείλει τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ., ὑφ' ἣν ἔννοιαν ἔχει τεθῆ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 § 8 ἀ.ν. 1836]1951.

Μόνη ἡ παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ εἰς ἄλλην ἐπιχείρησιν δὲν σημαίνει καὶ παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἢν ἐτοποθετήθη θέσεως, Α.Π. 142]1962, ΕΕΔ 21, 893, ἐπικυρώσασα τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17819]1961, ΕΕΔ 21, 270.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 ἡ μισθοδοσία, τὰ ἐπιδόματα, ἡ προαγωγὴ καὶ πειθαρχία αὐτῶν διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν νόμων, διαταγμάτων, εἰδικῶν κανονισμῶν καὶ συλλογικῶν συμβάσεων, αἵτινες ἰσχύουν διὰ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως.

Ἂν λοιπὸν ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις ἔχῃ ὀργανισμόν, ὁ ὁποῖος προβλέπει τὴν κατ' ἀρχαιότητα προαγωγὴν μισθωτοῦ (τοιαύτη ἡ περίπτωσις τῆς Α.Π. 408 1961, ΕΕΔ 20, 1391), τότε κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου, ἑρμηνευομένου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 200 Α.Κ., ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, εἰς τὸν χρόνον τοῦτον εἶναι ὑπολογιστέος καὶ ἐκεῖνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθεὶς δὲν εἰργάσθη, διότι ἡ ἐπιχείρησις ἀπέκοπτε τὰς ὑπηρεσίας του, περιελθοῦσα εἰς ὑπερημερίαν. (Ἴδετε τὴν ἀνωτέρω Α.Π. 408]1961).

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ, ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ Κ.Λ.Π.

Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Ἐγκύκλ. 91118]1963

Περὶ κοινοποιήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882]1962 Β.Δ. περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων ἀφορωσῶν τὰς ἀποδοχὰς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, τῶν ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων (*).

Πρὸς ἁπάσας τὰς Δημοσίας Ἀρχὰς καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ β.δ. 882]1962 παρέχομεν ὑμῖν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

1. Διατάξεις περὶ προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ (ἄρθρα 1, 2 καὶ 3).

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 1:

1. Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου ὁρίζονται προσαυξήσεις τοῦ μισθοῦ τῶν τακτικῶν δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἀπὸ τριῶν (3) εἰς τέσσαρας (4).

2. Διὰ τὴν χορήγησιν τῆς τετάρτης προσαυξήσεως προβλέπονται ἀπὸ τῶν κοινοποιουμένων διατάξεων προϋποθέσεις αὐστηρότεραι τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας διὰ τὰς τρεῖς πρώτας.

Εἰδικώτερον αἱ διατάξεις αὗται ὁρίζουσιν, ὅτι ἡ τετάρτη προσαύξησις δὲν παρέχεται ἢ παύει παρεχομένη εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Α' κατηγορίας, τοὺς ἐγγραφομένους εἰς τοὺς πίνακας τῶν κατ' ἀρχαιότητα προακτέων, καὶ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Β' κατηγορίας, τοὺς ἐγγραφομένους εἰς τοὺς πίνακας τῶν μὴ προακτέων.

Προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, μὴ διεπομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, αἱ περὶ προσωπικοῦ τῆς Α' κατηγορίας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 θὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς διὰ τοὺς κατέχοντας θέσεις, δι' ἃς ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας τὰ τυπικὰ προσόντα τῆς Α' κατηγορίας (πτυχίον ἢ δίπλωμα ἀνωτάτης ἢ ἀνωτέρας ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς σχολῆς) καὶ αἱ περὶ προσωπικοῦ τῆς Β' κατηγορίας διατάξεις διὰ τοὺς κατέχοντας θέσεις, δι' ἃς ἀπαιτοῦνται τὰ τυπικὰ προσόντα τῆς κατηγορίας ταύτης (ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ ἄλλου ἰσοτίμου σχολείου ἢ ἄλλης μέσης ἢ κατωτέρας σχολῆς ἢ ὡρισμένη εἰδικότης ἢ ἐμπειρία).

Προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων, δι' οὓς δὲν καταρτίζονται πίνακες προακτέων, ὡς εἶναι ἐπὶ ἀρχῇ βαθμῷ, οἱ ἐξαντλοῦντες τὴν ἰσοχρονίαν των, οἱ μὴ κεκτημένοι δικαίωμα προαγωγῆς, ἐλλείψει τυπικῶν προσόντων σπουδῶν, οἱ διατηροῦμενοι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3768]1957 κλπ., ἡ ἀνωτέρω περιοριστικὴ διάταξις δὲν ἔχει ἐδαφος ἐφαρμογῆς, ἀλλ' ἡ χορήγησις εἰς τούτους τῆς τετάρτης τριετίας θὰ χωρῇ μετ' αὐστηρὰν κρίσιν τοῦ οἰκείου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου περὶ τοῦ εὐδοκίμου τῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου, σύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς διατάξεως ταύτης.

Τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποτέλεσμα τῆς ἐγγραφῆς τοῦ ὑπαλλήλου, ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει, εἰς τὸν πίνακα τῶν κατ' ἀρχαιότητα προακτέων ἢ μὴ προακτέων ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ὁριστικοποιήσεως τῶν ἐν λόγῳ πινάκων. Ἡ παῦσις ὅμως τῆς καταβολῆς τῆς τετάρτης προσαυξήσεως εἰς τοὺς ἐγγραφομένους εἰς τοὺς πίνακας τούτους διατάσσεται διὰ πράξεως τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας Διοικητικοῦ, ἰσχυούσης ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ὁριστικοποιήσεως τοῦ οἰκείου πίνακος. Ἡ πρᾶξις αὕτη, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἐνδιαφερόμενον ὑπάλληλον, θὰ κοινοποιῆται τόσον εἰς τὸν ἐκκαθαριστὴν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἁρμόδιον διὰ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν Ταμεῖον καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον (Διεύθυνσιν 1).

Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ὁλόκληρος ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ὁ διανυθεὶς μέχρι τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς πίνακας τῶν κατ' ἀρχαιότητα προακτέων ἢ μὴ προακτέων, ὡς καὶ ὁ διανυόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῶν πινάκων τούτων δὲν θὰ ὑπολογίζηται διὰ τὴν χορήγησιν τῆς τετάρτης προσαυξήσεως καὶ ἂν ἔτι ὁ ὑπάλληλος περιληφθῇ μεταγενεστέρως εἰς τοὺς πίνακας τῶν κατ' ἐκλογὴν ἢ ἀρχαιότητα προακτέων.

Εἰς τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν τῶν ὑπαλλήλων τῶν παραλειπομένων ἐκ τῶν πινάκων προακτέων ἐπὶ τῇ ρητῷ ἐν τοῖς πρακτικοῖς διατυπουμένῃ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἐκκρεμεῖ κατ' αὐτῶν ποινικὴ ἢ πειθαρχικὴ κατηγορία, δὲν θὰ χορηγῆται ἡ τετάρτη προσαύξησις καὶ ἡ τυχὸν χορηγηθεῖσα θὰ παύῃ καταβαλλομένη ἀπὸ τῆς ὁριστικοποιήσεως τῶν πινάκων. Ἐὰν ὅμως ἀποδειχθῇ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀβάσιμος ἡ κατηγορία καὶ συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 112 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ὁ ὑπάλληλος ἐγγραφῇ εἰς τοὺς οἰκείους πίνακας τῶν κατ' ἐκλογὴν ἢ κατ' ἀρχαιότητα ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει, θὰ χορηγῆται ἡ τετάρτη προσαύξησις ἀναδρομικῶς ἀφ' ἧς συνεπληροῦτο πρὸς τοῦτο χρόνον ἢ ἀφ' ἧς διεκόπη ἡ πληρωμὴ αὐτῆς.

3. Ἡ παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζει, ὅτι ἡ τετάρτη προσαύξησις δὲν παρέχεται, ἂν ὁ ὑπάλληλος ἐντὸς τῆς προηγουμένης τριετίας τιμωρηθῇ διὰ πειθαρχικῆς ποινῆς, ἡ παρασχεθεῖσα δὲ παύει καταβαλλομένη εἰς περίπτωσιν ἐπιβολῆς ταυτότητος ποινῆς.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπέρχεται εἰς περίπτωσιν ἐπιβολῆς οἱασδήποτε πειθαρχικῆς ποινῆς, μὴ ἐξαιρουμένης οὐδὲ τῆς ἐπιπλήξεως. Τὰ ἀποτελέσματα καὶ τῆς διατάξεως ταύτης ἐπέρχονται ἐπίσης αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς. Ἡ πρὸς ἄσκησιν ὅμως ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 122.

αποφάσεως τοῦ πειθαρχικοῦ δικαστοῦ ταασομένη ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας προθεσμία ἢ ἡ ἄσκησις τοιούτων ἐνδίκων μέσων, ὡς ἀναστέλλουσα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀναστέλλει καὶ τὸ κατὰ τὸ ἀνώτερον ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς. Ἅμα ὅμως τῇ τελεσιδικίᾳ τῆς ἀποφάσεως θὰ διατάσσηται ἡ διακοπὴ τῆς καταβολῆς τῆς τεταρτης προσαυξήσεως καὶ ἡ ἐπιστροφὴ τῆς καταβληθείσης ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς σχετικῆς περὶ διακοπῆς διαταγῆς. Ἡ διαταγὴ αὕτη θὰ κοινοποιῆται καὶ εἰς τὸν ἐκκαθαριστὴν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου, ὡς καὶ εἰς τὸ ἁρμόδιον διὰ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν Ταμεῖον καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον (Διεύθυνσιν 1).

4. Ἡ παράγραφος 4, προβλέπουσα τὴν προσμέτρησιν διὰ τὴν χορήγησιν μιᾶς τὸ ποιὸ προσαυξήσεως τοῦ ὑπὲρ τὴν θετὸν χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν τῷ προηγουμένῳ βαθμῷ, δὲν ἔχει ἐφαρμογήν, σμφώνως τῇ παραγράφῳ 9 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, εἰς ἃς περιπτώσεις διὰ τὴν χορήγησιν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαυξήσεων ἀναγνωρίζεται, κατ' ἄλλας εὐνοϊκωτέρας διατάξεις, ὡς διανυθεὶς εἰς τὸν βαθμόν, ὃν κέκτηται ὁ ὑπάλληλος καὶ χρόνος ὑπηρεσίας, ἐν κατωτέρῳ βαθμῷ.

Π α ρ ά δ ε ι γ μ α: Ὑπάλληλος 4ου βαθμοῦ μὲ 12ετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ, προαγομένος εἰς τὸν 3ον βαθμόν, ἀπολαγίζει διὰ τὴν χορήγησιν τῆς πρώτης ἐκ 10ο/ο προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ του καὶ ὑπηρεσίαν τριῶν (3) ἐτῶν, διανυθεῖσαν εἰς τὸν 4ον βαθμόν. Ἐὰν ὅμως ὁ ὑπάλληλος οὗτος κέκτηται 30ετῆ συνολικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ὡς ὑπαγομένος εἰς τὰς εὐεργετικὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4193]1961 ἀπολογίζει διὰ τὴν χορήγησιν τῶν προσαυξήσεων ὡς διανυθεῖσαν ἐν τῷ νέῳ βαθμῷ τὴν ὑπὲρ τὴν ἓξαετίαν ὑπηρεσίαν του τὴν διανυθεῖσαν εἰς τοὺς δύο προηγουμένους βαθμούς, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ παραλλήλως, ὅπως τύχῃ δι' αὐτὸν ἐφαρμογῆς καὶ ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κοινοποιουμένου διατάγματος.

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ διατάγματος δὲν καταργεῖ τὴν παράγραφον 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 129]1959 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὴν προβλέπουσαν τὴν σύντμησιν τοῦ χρόνου τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς πρώτης προσαυξήσεως, εἰς ἃς περιπτώσεις αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ βαθμοῦ, εἰς ὃν προήχθη ὁ ὑπάλληλος, εἶναι κατώτεραι ἐκείνων, ἃς μέχρι τῆς προαγωγῆς του ἐλάμβανεν, ἀλλὰ περιορίζει τὴν ἐφαρμογὴν της μόνον ὅπου δὲν ὑφίσταται ἔδαφος ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ διατάγματος.

5. Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 1 ρυθμίζει τὴν περίπτωσιν τῶν ὑπαλλήλων τῶν προαγομένων μετὰ θετὴ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ προαχθεὶς ὑπάλληλος, συμπληρῶν δωδεκαετῆ συνολικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ προηγουμένῳ καὶ κατεχομένῳ βαθμῷ, δύναται νὰ μισθοδοτῆται μὲ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ βαθμοῦ, ἐξ οὗ προήχθη, μετὰ τῶν ἀναλόγων ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του βαθμοῦ τούτου προσαυξήσεων, ἐφ' ὅσον αὗται εἶναι ἀνώτεραι τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὃν κέκτηται βαθμοῦ, παρεχομένης καὶ ἑτέρας ἐκ 10 ο/ο προσαυξήσεως, μὴ δυναμένων ὅμως τῶν προσαυξήσεων νὰ ὑπερβοῦν τὰς τεσσαρας. Καὶ τῆς διατάξεως ταύτης ἡ ἐφαρμογὴ χωρεῖ ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῆς παραγράφου 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἤτοι ἐφ' ὅσον ὁ ὑπάλληλος βάσει ἑτέρων εὐνοϊκωτέρων διατάξεων δὲν προσμετρεῖ διὰ τὴν χορήγησιν τῶν προσαυξήσεων ὡς χρόνον ὑπηρεσίας ἐν τῷ κατεχομένῳ βαθμῷ καὶ χρόνον ὑπηρεσίας εἰς προηγουμένους βαθμούς.

Π α ρ ά δ ε ι γ μ α: Δημοδιδάσκαλος ἐπὶ δῳ βαθμῷ μὲ 20ετῆ συνολικὴν ὑπηρεσίαν καὶ 11ετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ. Οὗτος λαμβάνει προσαύξησιν λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἴσην πρὸς τὰ 30 ο/ο τοῦ μισθοῦ του καὶ οὕτω αἱ ἀποδοχαί του ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 4.157, ἀναλυόμεναι ὡς κάτωθι:

Βασικὸς μισθὸς	δραχμαὶ	2.320
Ἐπίδομα ἀκριβείας	»	123
Προσαυξήσεις πολυετίας 18 ο/ο	»	418
Προσαυξήσεις εὐδοκίμου 30 ο/ο	»	696
Εἰδικὸν ἐπίδομα	»	600
	»	4.157

Ὁ ἐν τῷ παραδείγματι δημοδιδάσκαλος, προαγόμενος εἰς τὸν 4ον βαθμόν, θὰ ἐξακολουθήσῃ μισθοδοτούμενος μὲ τὰς ἐκ δραχμῶν 4.157 ἀποδοχὰς τοῦ 3ου βαθμοῦ, ὡς ἀνωτέρας τῶν ἐκ δραχμῶν 3.919 ἀποδοχῶν τοῦ νέου βαθμοῦ του. Οὗτος μετὰ ἓν ἀπὸ τῆς προαγωγῆς του ἔτος, ἤτοι ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως 12ετίας ἐν τοῖς δῳ καὶ 4ῳ βαθμοῖς θὰ τύχῃ καὶ τῆς τετάρτης ἐκ 10 ο/ο προσαυξήσεως, ὑπολογιζομένης ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ 3ου βαθμοῦ μὲ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ὁποίου μισθοδοτεῖται, καὶ οὕτω αἱ ἀποδοχαί του θὰ ἀνελθωσιν εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 4.389, ἤτοι εἰς ὃ ποσὸν ἀνέρχονται καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ μὴ προαχθέντος συναδέλφου του, μὲ τὰς ἀποδοχὰς δὲ ταύτας θὰ μισθοδοτῆται μέχρι οὗ αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ βαθμοῦ, ὃν κέκτηται, μετὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀναλόγους προσαυξήσεις λόγῳ τριετιῶν καταστῶσιν ἀνώτεραι τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 4.389.

Εἰς τὸ ὑπ' ὄψιν παράδειγμα τοῦτο δὲ ἐπέλθῃ ἀφ' ἧς ὁ ὑπάλληλος τύχῃ τῶν δύο πρώτων προσαυξήσεων τοῦ μισθοῦ τοῦ οὗ κέκτηται 4ου βαθμοῦ.

Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 5 ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν προαχθέντων πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς εἴρηται β. δ]τος, ὑπὸ τὴν αὐτονόητον προϋπόθεσιν ὅτι οὗτοι ἐτέλουν ἐν ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1962.

6. Διὰ τὴν χορήγησιν τῆς τετάρτης προσαυξήσεως θὰ ἐκδοθῶσιν αἱ ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας ἀπαιτούμεναι πράξεις, μετὰ σύμφωνον γνώμην τῶν οἰκείων Ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων, ἐξαιρέσει ἐννοεῖται τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς δὲν ἀπαιτεῖται γνώμη Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου (ἀνώτατοι ὑπάλληλοι). Ἡ χορηγηθησομένη τετάρτη προσαύξησις διὰ τοὺς συμπληρώσαντας τὸν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενον χρόνον πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1962 θὰ καταβληθῇ ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β. δ]τος.

Διὰ τοὺς ἀποχωρήσαντας τῆς ὑπηρεσίας μετὰ

την 1ην Δεκεμβρίου 1962 αί πράξεις χορηγήσεως τής τετάρτης προσαυξήσεως θά έκδοθώσιν ώς καί διά τούς έν ύπηρεσίᾳ ύπαλλήλους.

Έπί των άρθρων 2 καί 3.

Ή διά τής παραγράφου 2 έπεκτεινομένη καί έπί τοῦ προσωπικοῦ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὑπ' ἀριθ. 80]1962 Πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀναφέρεται εἰς τούς τακτικούς ὑπαλλήλους, τούς κεκτημένους βαθμόν ἀνωτέρων τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τήν ὀργανικήν των θέσιν καί περιορίζει τόν χρόνον τῶν ἀπαιτουμένων διά τήν παροχήν ἑκάστης τῶν δύο πρώτων προσαυξήσεων λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἀπό τεσσάρα (4) εἰς τρία (3) ἔτη.

Διά τοῦ ἄρθρου 3 ἐπεκτείνεται καί ἐπί τοῦ ἐπί θητείᾳ ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592]1953 αἱ περί προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων τῶν ν.π.δ.δ. λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἰσχύουσαι διατάξεις. Δοθέντος ὅτι τό προσωπικόν τοῦτο δέν κέκτηται βαθμῶν διά τήν χορήγησιν τῶν ἐν λόγῳ προσαυξήσεων ἡ κοινοποιουμένη διάταξις ἀπαιτεῖ εὐδόκιμον παραμονήν ἐν τῷ αὐτῷ μισθῷ.

Εἰς τό δημοσιευθέν εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως κείμενον τῆς διατάξεως ἔχει παρεισφρύσει τυπογραφικόν λάθος, ἀλλοιοῦν τήν ἔννοιαν αὐτῆς. Οὕτω ἡ φράσις «παραμένουν ὑπέρ τήν τριετίαν ἐν τῷ αὐτῷ μισθῷ» ἀνεγράφη λανθασμένως «παραμένων ὑπέρ τήν τριετίαν ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ». Παρακαλοῦμεν ὅπως ἐπιφέρητε τήν σχετικήν διόρθωσιν εἰς τό κείμενον τοῦ β. δ]τος.

II. Διατάξεις περί ἐπιδομάτων καί ἀποζημιώσεων (ἄρθρα 4, 5, 6, 7, 8 καί 10).

Διά τήν ἐφαρμογήν τῶν περί ἐπιδομάτων, ἀμαιβῶν ὑπερωριακῆς ἐργασίας καί ἀποζημιώσεων ἐκ τῶν ἐξόδων κινήσεως διατάξεων τοῦ κοινοποιουμένου βασιλικοῦ διατάγματος δέν παρίσταται ἀνάγκη παροχῆς λεπτομερῶν ὁδηγιῶν, δοθέντος ὅτι αἱ πλείσται τῶν διατάξεων τούτων αὐξάνουσιν ἁπλῶς κατεβαλλομένην ἤδη παροχήν. Ὡς πρός τό ἐπίδομα, τό προβλεπόμενον ὑπό τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ κοινοποιουμένου β. δ]τος, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι δικαιοῦχοι τούτου τυγχάνουσιν οἱ ὑπάλληλοι τῶν Ὑπηρεσιῶν ὁμοιοδιότητος Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (Κεντρικῶν, Περιφερειακῶν, Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, Ταμείου Παρακαταθηκῶν καί Δανείων, Κρατικῶν Λαχείων), ἐξαιρουμένων α) τῶν μισθοδοτουμένων μέ τό μισθολόγιον τῆς ἱεραρχίας τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν (μελῶν καί Παρέδρων Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, Γενικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας παρά τῷ Συνεδρίῳ, κυρίου προσωπικοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, Φορολογικῶν Δικαστῶν, β) τῶν μισθοδοτουμένων μέ τό μισθολόγιον τῆς ἱεραρχίας τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν Δημοσίων Ἔργων καί γ) τοῦ προσωπικοῦ τῆς Γραμματείας τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων.

Κατά τήν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 5 τό ἐπίδομα τοῦτο προστίθεται εἰς τό ἐπίδομα τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 76 τοῦ ν.δ. 3239]1955 διά τούς ἐκ τῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων δικαιούχους τοῦτου καί τό προκύπτον ἄθροισμα, στρογγυλοποιούμενον εἰς τό πλησιέστερον δεκάδραχμον καταβάλλεται ὡς ἐνιαῖον ἐπίδομα. Τό ἐνιαῖον τοῦτο ἐπίδομα μετά τήν στρογγυλοποίησιν εἰς τό πλησιέστερον δεκάδραχμον διαμορφοῦται εἰς τά κάτωθι ποσά:

Τῶν ἐπί	2ῳ	βαθμῷ εἰς δραχμάς	660
»	3ῳ	» »	580
»	4ῳ	» »	480
»	5ῳ	» »	430
»	6ῳ	» »	370
»	7ῳ	» »	310
»	8ῳ	» »	270
»	9ῳ	» »	250
»	10ῳ	» »	220
»	11ῳ	» »	200

Τῶν δακτυλογράφων, χειριστῶν μηχανῶν, ἀρτυνητῶν καί κλητήρων:

Τῶν ἐπί	6ῳ	βαθμῷ εἰς δραχμάς	280
»	7ῳ	» »	240
»	8ῳ	» »	210
»	9ῳ	» »	190
»	10ῳ	» »	170
»	11ῳ	» »	160
»	12ῳ	» »	130
»	13ῳ	» »	110

Τό ἐπίδομα τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κοινοποιουμένου β.δ. θά ἐντέλληται ὑπό ἰδίαν τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως στήλην ὑπό τόν τίτλον «Ἐπίδομα 10ο]ο οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων». Τό ἐνιαῖον ἐπίδομα τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ β.δ., ἤτοι τό καταβαλλόμενον εἰς τούς μέχρι τοῦδε δικαιούχους τοῦ ἐπιδόματος τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 76 τοῦ ν.δ. 3239]1955, θά ἐντέλληται ὑπό ἰδίαν καί τοῦτο στήλην τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως καί ὑπό τίτλον «Ἐνιαῖον ἐπίδομα περιφερειακῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων».

Αἱ αὐξήσεις ἐπιδομάτων καί τά παρεχόμενα νέα ἐπιδόματα δυνάμει τῶν ἄρθρων 4, 5, 6 καί 10 τοῦ β.δ. θά καταβληθῶσι καί εἰς τούς δικαιούχους τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ ν.δ. 1854]1951, ὡς τοῦτο τροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 2500]1953, καί δι' ὅσον ἐννοεῖται χρόνον οὗτοι μισθοδοτοῦνται μέ ἀποδοχάς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ἀπό 1 Ἰανουαρίου 1963 καί ἑξῆς.

Ἐπίσης αἱ αὐξήσεις αὗται θά λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν διά τόν ὑπολογισμόν πάσης παροχῆς, ἥτις ὁρίζεται ὑπό τῆς κειμένης νομοθεσίας ὡς πολλαπλάσιον τῶν ἀποδοχῶν ἐντολείας ἤ ἴσης πρός τάς πλήρεις ἀποδοχάς ἤ ποσοστόν ταύτων.

III. Πιστώσεις, ὡς θά βαρύνωσι τά διά τοῦ β.δ. καθιερούμενα νέα ἐπιδόματα.

Τά διά τοῦ κοινοποιουμένου β.δ]τος καθιερούμενα νέα ἐπιδόματα θά καταλογίζωνται εἰς βάρος τῶν πιστώσεων τῶν κάτωθι Κωδικῶν ἀριθμῶν:

Ἐπίδομα ἄρθρου 5 β.δ. 10ο]ο οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων	0255
Ἐπίδομα παραγράφου 2 ἄρθρου 5 β.δ. 10ο]ο ἐνιαῖον ἐπίδομα περιφερειακῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων	0245
Ἐπίδομα παραγράφου 2 ἄρθρου 6 β.δ. 10ο]ο ἐπίδομα ἐπικινδύνου ἐργασίας ἰατροδικαστῶν	0251
Ἐπίδομα ἄρθρου 10 β.δ. 10ο]ο εἰδικόν ἐπίδομα προσωπικοῦ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν	0259

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

61]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως της διεπούσης τό Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν, Ἀγγειοπλαστῶν νομοθεσίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 13 της 4 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 5997]1934 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ. ν. τῆς 28.10]30.10.1935 «περί συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως τοῦ νόμου 5997]1934 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καί Ἀγγειοπλαστῶν».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, ὑποβληθεῖσαν κατά τάς ὑπ' ἀριθ. 16]18.12.1961, 17]21.12.1961 καί 23]22.1.1962 συνεδριάσεις αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου.

3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 261]1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας,

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίζομεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τήν διέπουσαν τό Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καί Ἀγγειοπλαστῶν νομοθεσίαν ἐπέρχονται αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις:

1. Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν αὐτοῦ προστίθεται παράγραφος 2, ἔχουσα οὕτω:

«Ἐπιτρέπεται εἰς ὅλως ἐξαιρετικάς περιπτώσεις ἡ δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου χορήγησις δανείων εἰς τούς συνταξιούχους καί ἠσφαλισμένους μονίμους ὑπαλλήλους αὐτοῦ μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν τριῶν μηνιαίων συντάξεων ἢ μισθῶν ἐπί ἐπιτοκίῳ 6ο]ο καί ἀσφαλίστρῳ 1ο]ο, τηρουμένων τῶν ἐκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων καί τῶν σχετικῶν ἐγκυκλίων διαταγῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Τά ὡς ἄνω δάνεια ἐξοφλοῦνται εἰς 24 ἴσας μηνιαίας δόσεις».

11. Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ προστίθεται μεταβατική διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ὡσαύτως δικαιοῦνται συντάξεως ὑπάλληλοι τοῦ Ταμείου, ἀπομακρυνθέντες ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας μέχρι τῆς 31.12.1961, ἐφ' ὅσον ἔχουν συμπληρώσει μέχρι τῆς κατά τά ἀνωτέρω ἀπομακρύνσεως των εἰκοσαετῆ τοὐλάχιστον συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς 10ετῆ συνεχῆ πραγματικήν ἐν ὁ σφαλίσει τοιαύτην».

Εἰς τόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

—

72]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας διά τά καταστήματα Κοινότητος Περάματος Μυλοποτάμου Ν. Ρεθύμνης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 15 της 8 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ π. δ]τος της 8]14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως», της παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. δ]τος 3755]1957 «περί αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κλπ.», τήν ἀπό 5.2.1962 σύμφωνον αἴτησιν τῶν ἐμπόρων, ἐπαγγελματιῶν καί βιοτεχνῶν Κοινότητος Περάματος, τήν ὑπ' ἀριθ. 479]16]834]11.4.1962 σύμφωνον γνώμην της Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ρεθύμνης, τήν ὑπ' ἀριθ. 11532]27.7.1962 σύμφωνον γνώμην της Νομαρχίας Ρεθύμνης, τήν ἀπό 24.10.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, τήν ὑπ' ἀριθ. 832]1962 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον]

Καθιεροῦται μερική Κυριακή ἀργία διά τάς κάτωθι κατηγορίας καταστημάτων Κοινότητος Περάματος Μυλοποτάμου Ρεθύμνης, ἤτοι παντοπωλεῖα, κουρεῖα - κομμωτήρια, καταστήματα φιλικῶν, ὀποδηματοποιεῖα, οἰδηρουργεῖα, ὑφασματοπωλεῖα, ὀπωροπωλεῖα, ραφεῖα, ἐπιπλοποιεῖα - ξυλουργεῖα, σαγματοποιεῖα, ὑαλοπωλεῖα, καταστήματα οἰκοδομικῶν ὑλικῶν, ἅτινα θά παραμένωσιν ἀνοικτά ἀπό τοῦ πέρατος τῆς θείας λειτουργίας ἕως τῆς 13ης ὥρας.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

—

74]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας καί ἑορτολογίου διά τά ἐμπορικά, ἐπαγγελματικά καί βιοτεχνικά καταστήματα Ἐρεσσοῦ Λέσβου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 15 της 8 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 καί τάς τοιαύτας της παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ π.δ. της 8]14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων

περί Κυριακής ἀναπαύσεως», τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. δ. 3755]1957 «περί αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κλπ.», τὴν ἀπὸ 23.8.1962 σύμφωνον αἴτησιν τῶν καταστηματαρχῶν Λήμνου Ἐρεσσοῦ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 389]26.9.1962 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοπαλληλικοῦ Κέντρου Μυτιλήνης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 1008]25.8.1962 σύμφωνον γνώμην τοῦ Δήμου Ἐρεσσοῦ, τὴν ὑπ' ἀριθ. 69]15]147β]17.9.1962 γνώμην τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Λέσβου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 40741]28.9.1962 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Λέσβου, τὴν ἀπὸ 14.11.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 830]1962 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία δι' ἅπαντα τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα τοῦ Δήμου Ἐρεσσοῦ Λέσβου, πλὴν τῶν κρεοπωλείων, ἰχθυοπωλείων, κουρείων - κομμωτηρίων, ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μαγειρείων, γαλακτοζαχαροπλαστείων, καφενείων κλπ. κέντρων ἐν γένει, ἀρτοπωλείων, προαιτηρίων λιανικῆς πωλήσεως σιγαρέττων, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ π.δ. τῆς 8]14.3.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ἐξαιρουμένων, καταργουμένου τοῦ π. δ. τῆς 16]19 Μαρτίου 1931 «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως εἰς τὰ παντοπωλεῖα Κοινότητος Ἐρεσσοῦ Λέσβου».

2. Διὰ τὰ ἐν τῇ ὡς ἄνω παραγράφῳ 1 καταστήματα, πλὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἐξαιρουμένων, καθιεροῦται τὸ κάτωθι ἑορτολόγιον:

Ὁλοκληρωτικὴ ἀργία:

1) Ἁγίου Βασιλείου (1η τοῦ ἔτους)

2) Θεοφανείων (6η Ἰανουαρίου)

3) Τριῶν Ἱεραρχῶν (30η Ἰανουαρίου)

4) 1η Μαΐου

5) Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (6η Αὐγούστου)

6) Κοιμήσεως Θεοτόκου (15η Αὐγούστου)

7) 28η Ὀκτωβρίου

8) Δευτέρα ἡμέρα Χριστουγέννων (26η Δεκεμβρίου)

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

—

75]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας παντοπωλείων κωμοπόλεως Σίνδου Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 15 τῆς 8 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ π.δ]τος τῆς 8]14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 3755]1957 «περὶ αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κλπ.», τὴν ἀπὸ 25.5.1962 σύμφωνον αἴτησιν τῶν παντοπωλῶν Σίνδου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 1076]7.8.1962 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, τὴν ὑπ' ἀριθ. 1063]25.5.1962 σύμφωνον γνώμην τῆς Κοινότητος Σίνδου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 15]88]558]17.9.1962 γνώμην τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ἀπὸ 12.11.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 834]1962 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ παντοπωλεῖα κωμοπόλεως Σίνδου Θεσσαλονίκης.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

—

76]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἀναλύματος κρεοπωλείων Κιάτου κατὰ Κυριακὰς ἀπὸ 10ης π.μ. - 12ης μ. ὥρας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 15 τῆς 8 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ π. δ]τος τῆς 8]14 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. δ]τος 3755]1957 «περὶ αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κλπ.», τὴν ἀπὸ 17.8.1962 σύμφωνον αἴτησιν τοῦ Σωματείου Κρεοπωλῶν Κιάτου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 202]15.10.1962 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Κιάτου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 53]18]92α]15.10.1962 σύμφωνον γνώμην τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Σικυωνίας, τὴν ὑπ' ἀριθ. 39197]23.10.1962 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Κορινθίας, τὴν ἀπὸ 15.11.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 831]1962 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται μερικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ κρεοπωλεῖα τῆς πόλεως Κιάτου, ἅτινα θὰ παραμένωσιν ἀνοικτὰ ἀπὸ 10 π.μ. - 12 μ. ὥρας, τροποποιουμένου τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 10.1 - 15.1.1949 β. δ]τος «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὴν Κόρινθον, Κιάτον κλπ.», ὡς πρὸς τὰ ὡς ἄνω καταστήματα τῆς πόλεως Κιάτου.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν

ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΠ.

10880,743]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 18.12.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἀλλαντοβιομηχανίας περιφερείας Εἰρηνοδικείου Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 42 τῆς 5 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3750]1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 18.12.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἀλλαντοβιομηχανίας περιφερείας Εἰρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, κατατεθεῖσα ἤδη τὴν 16.1.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 443]16.1.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἀλλαντοβιομηχανίας περιφερείας Εἰρηνοδικείου Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον, ἡμέραν Τρίτην 18ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1962 καὶ ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ Συνδέσμου Ἀλλαντοτεχνιτῶν Θεσσαλονίκης, οἱ κατωθι ὑπογεγραμμένοι 1) Πολυχρόνις Μποντομεταΐδης καὶ Εὐάγγελος Πασσᾶς, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ἀλλαντοποιῶν Θεσσαλονίκης «Ὁ Ἅγιος Δημήτριος», 2) Λάμπρος Στέφου καὶ Ἰωάννης Καφαντάρης, ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ἀλλαντοτεχνιτῶν Θεσσαλονίκης «Ἡ Ἀντοχή», δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν οἰκείων ὀργανώσεων, ὡς ἐκπροσωποῦμεν, ἀπεφασίσαμεν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἧς οἱ ὅροι ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Α'. Τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1961 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης καθορισθέντα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων διὰ τοὺς ἐργάτας, τεχνίτας, ἐργατρίας καὶ τεχνίτριας ἀλλαντοποιείων Θεσσαλονίκης, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89582]7701 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἰσχυούσης ἀπὸ 17.5.1961, προσαυξάνομεν κατὰ 8ο]ο (ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν).

Β'. Τὰ δι' ἀτομικῶν συμβάσεων καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια εἰς ἀλλαντοτεχνίτας πλέον τῶν ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1961 προβλεπομένων ἡμερομισθίων καὶ μέχρι ποσοῦ ἡμερομισθίου 130 δραχμῶν προσαυξάνομεν κατὰ 8ο]ο (ὀκτὼ τοῖς ἑκατόν).

Γ'. Ὡσαύτως οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν ἑβδομαδιαίως καθ' ἕκαστον Σάββατον χίλια (1.000) γραμμάρια κρέατος αὐτουσίου εἰς ἅπαντας τοὺς ἐργατοτεχνίτας καὶ ἐργατρίας.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1961 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89582]7701 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἰσχυούσης καθ' ἅπασαν τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης, ἄρχεται ἀπὸ τῆς 24ης Δεκεμβρίου 1962.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς ἑπτὰ (7) ἀντίτυπα, ἐξ ὧν πέντε (5) ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Διαιτησίας Θεσσαλονίκης καὶ ἀνὰ ἓν παρέλαβον αἱ ἐνδιαφερόμεναι ὀργανώσεις ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1963

—

112066]1585]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου

Ἀγορανομικὴ διάταξις ὑπ' ἀριθ. 3

Περὶ τρόπου παρασκευῆς καὶ διανομῆς ἄρτου κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 49 τῆς 9 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1671]1951 «περὶ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργείων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

2) Τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3070]1954 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

3) Τὰς διατάξεις τοῦ β.δ. 866]1960 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου».

4) Τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 136]1946 «περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 10]11.5.1946 ν.δ. «περὶ Ἀγορανομικοῦ Κώδικος», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

5) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν.δ. 135]1946 «περὶ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀρτοποιῶν».

6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 207152]16.9.1959 ἡμετέραν ἀπόφασιν, δι' ἧς καθωρίσθη ὁ τύπος τοῦ παρὰ τῶν ἀρτοποιῶν τηρουμένου βιβλίου καταναλισκομένης ποσότητος ἀλεύρων καὶ καταβολῆς ἐργατικῶν ἡμερομισθίων, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως.

7) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ἀ.ν. 405]1937 «περὶ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως καὶ ἀποζημιώσεως Ἀρτοποιῶν Ἑλλάδος».

8) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀπὸ 13]14.11.1929 ν.δ. «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ν. 3769 καὶ 3770 περὶ ἀρτοποιίας», ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4573]1930.

9) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1365]8.12.1952 Πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἐξουσιοδοτεῖται ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐμπορίου νὰ ρυθμίζῃ καὶ νὰ χειρίζηται πᾶν συναφὲς πρὸς τὴν ἐν γένει διαχείρισιν σίτου καὶ ἀλεύρων ζήτημα.

10) Την ὑπ' ἀριθ. 6]19.1.1959 Πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ τμηματικῆς εἰσαγωγῆς ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1959 ὡς νομίμων μετρικῶν καὶ σταθμικῶν μονάδων τῶν τοῦ διεθνοῦς δεκαδικοῦ συστήματος μέτρων καὶ σταθμῶν».

11) Την ἀνάγκην τῆς παρακολουθήσεως τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων νὰ λειτουργήσουν ἀρτοποιείων καὶ πρατηρίων ἄρτου.

12) Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἔλεγχος τοῦ ὑπὸ τῶν ἀρτοποιείων παραγομένου ἄρτου δέον νὰ διενεργῆται κατὰ τὰς ὥρας τῆς πωλήσεως αὐτοῦ.

13) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 241]1958, 9]1959, 25]1959, 52]1959, 68]1959, 29]1960, 23]1963, 41]1961, 36]1962 καὶ 37]1962 ἀγορανομικὰς διατάξεις, ὑποφαίζομεν καὶ διατασσομεν:

Ἄρθρον 1

Ὁ ὑπὸ τῶν ἀρτοποιείων παραγόμενος ἄρτος θὰ παρασκευάζηται ἐξ ἀλεύρων τύπων 90, 85, 78, 70 καὶ 55.

Ἐπίσης ἐπιτρέπεται, ὅπως παρασκευάζωνται ἄρτος, ἀρτοσκευάσματα καὶ εἴδη ζαχαροπλαστικῆς ἐξ ἀλεύρων τύπου 70 καὶ 55 μετὰ προσμίξεως σιμιγδαλίου.

Ὁ ἐξ ἀλεύρων τύπων 90, 85 καὶ 78 παρασκευαζόμενος ἄρτος θὰ εἶναι σχήματος καρβελίου, βάρους ἑνὸς χιλιογράμμου, ἡ φραντζόλας ἢ κουλούρας ἑνὸς ἢ ἡμίσεος χιλιογράμμου, ἀναγνωριζομένης ὑγρᾶς μέχρις 80 γραμμαρίων διὰ τὴν φραντζόλαν ἢ κουλούραν βάρους ἑνὸς χιλιογράμμου καὶ μέχρι 40 γραμμαρίων διὰ τὴν φραντζόλαν ἢ κουλούραν ἡμίσεος χιλιογράμμου.

Ὁ προσφερόμενος εἰς τὴν κατανάλωσιν ἄρτος σχήματος καρβελίου τοῦ ἑνὸς χιλιογράμμου δέον νὰ εἶναι ἀκριβοῦς βάρους. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ λόγους τεχνικοὺς τὸ βάρος τοῦ ἄρτου εἶναι κατωτέρον τοῦ ὡς ἄνω ὁριζομένου, ἐπιβάλλεται ἡ προσθήκη τεμαχίου ἄρτου πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ βάρους τούτου.

Τὰ ἀρτίδια καὶ ἀρτίσκια, οἱ παραγόμενοι ἐξ ἀλεύρων τύπων 90, 85 καὶ 78, θὰ παρασκευάζωνται μόνον εἰς τεμάχια βάρους 80 γραμμαρίων, ἐπιτρεπομένης ἀνοχῆς τεσσάρων γραμμαρίων πλέον ἢ ἔλαττον διὰ λόγους τεχνικούς.

Τὸ βάρος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ εἰς τὴν κατανάλωσιν προσφερομένου ἄρτου ἐξ ἀλεύρων τύπου 70 καὶ 55 εἶναι προαιρετικόν.

Ἀπαγορεύεται ἡ ὑπὸ οἱονδήποτε πώλησις ἄρτου παραγομένου ἐξ ἀλεύρων ἑτέρων τύπων, πλὴν τῶν ὡς ἄνω ἐπιτρεπομένων τοιούτων.

Ἐπιτρέπεται ἡ παρασκευὴ ἄρτου ἄνευ ἅλατος ἐξ ἀλεύρων τῶν ἐπιτρεπομένων τύπων. Ὁ ἄρτος οὗτος θὰ πωλῆται ἐπὶ τῇ καθοριζομένῃ ἑκάστοτε τιμῇ διὰ τὸν ἄρτον ἐξ ἀλεύρων τῶν τύπων 90, 85, 78, 70 καὶ 55, ἀναγνωριζομένης περαιτέρω, διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἐπὶ πλέον ὑγρᾶς, τῆς ἰσχυούσης δι' ἕκαστον σχῆμα καὶ μέχρις 25 γραμμαρίων κατὰ χιλιόγραμμον τὸ πολύ, λόγῳ διαφορᾶς ἀποδόσεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἅλατος.

Ἐπιτρέπεται, ὅπως ὁ παρασκευαζόμενος ἄρτος ἐξ οἱουδήποτε τύπου ἀλεύρων καὶ οἱουδήποτε σχήματος καὶ βάρους ἐνέχῃ σταφυλοσάκχαρον (ἐκ σταφιδίνης) μέχρι ποσοστοῦ 2 ο/ο.

Ἄρθρον 2

Ὁ ἄρτος τῆς Κυριακῆς θὰ παρασκευάζηται καὶ θὰ διανέμηται τὸ Σάββατον.

Ὁμοίως ὁ ἄρτος τῶν λοιπῶν ἡμερῶν ἀργίας θὰ παρασκευάζηται καὶ θὰ διανέμηται τὴν προηγουμένην.

Ἄρθρον 3

Ἀπαγορεύεται ἡ ὑπὸ τῶν ἀρτοποιῶν, ἀλευρεμπόρων καὶ ἐν γένει ἐπαγγελματιῶν ἀνάμιξις διαφόρου τύπου ἀλεύρων πρὸς παρασκευὴν ἄρτου βελτιωμένης ποιότητος, ὡς καὶ ἡ διὰ κοσκινίσματος ἀφαίρεσις πιτύρου ἐπὶ σκοπῷ μετατροπῆς κατωτέρας ποιότητος ἀλεύρων εἰς ἀνωτέραν.

Ἅπαντες οἱ ἀρτοποιοὶ ἢ σιμιτοποιοί, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ μακαρονοποιεῖα καὶ ἐργαστήρια ζυμαρικῶν, ὑποχρεοῦνται, ὅπως τὰ πρὸς ἀρτοποίησιν ἢ παρασκευὴν καυλουρίων, παξιμαδίων καὶ λοιπῶν ἀρτοσκευασμάτων, μακαρονίων ἢ ζυμαρικῶν ἐν γένει χρησιμοποιούμενα ὑπ' αὐτῶν ἀλεύρα κοσκινίζωσι πρὸ τῆς ζυμώσεως των, διὰ καταλλήλων κοσκίνων καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὰ ἐκ τῶν ἀλεύρων τούτων παρασκευαζόμενα ὑπ' αὐτῶν προϊόντα (ἄρτος, παξιμάδια, καυλούρια, παντοειδῆ ἀρτοσκευάσματα, μακαρόνια καὶ ζυμαρικὰ ἐν γένει) νὰ εἶναι τελείως ἀπηλλαγμένα οἱωνδήποτε ξένων σωμάτων (σπάγγων, λίθων, διαφόρων κόκκων, παρασίτων, ἐντόμων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων).

Τὰ κόσκινα τὰ χρησιμοποιούμενα ὑπὸ τῶν ἀρτοποιῶν κλπ. δέον νὰ εἶναι ἐκ συρματίνου γαλβανισμένου πλέγματος Νο 9 ἢ Νο 12 ἢ Νο 14 ἢ Νο 16.

Ἡ ἀνωτέρω ἐργασία τοῦ κοσκινίσματος εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς ἀρτεργάτας τῶν ἀρτοποιείων, καυλουροποιείων κλπ.

Ἄρθρον 4

Ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίησις λευκίσεως ὡς ζύμης, ὡς καὶ ἡ προσθήκη τοιούτου κατὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ἄρτου.

Ἀπαγορεύεται ἡ τοποθέτησις τῶν τεμαχίων ἄρτου ἐν τῷ κλιβάνῳ πρὸς ἕψησιν, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἐπαφὴν μεταξὺ των τῶν ἀρτοποιῶν καὶ κλιβάνων ὑποχρεουμένων νὰ τοποθετῶσι ταῦτα εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν.

Ἐπιτρέπεται, ὅπως ὑπὸ τῶν ἀρτοποιείων Νομοῦ Κεφαλληνίας τὰ τεμάχια ἄρτου σχήματος φραντζόλας καὶ κουλούρας τοποθετῶνται ἐν τῷ κλιβάνῳ πρὸς ἕψησιν ἐφαπτόμενα ἀλλήλων. Διὰ τὸν ὑπὸ τῶν ἀρτοποιείων ὅμως Κεφαλληνίας πωλούμενον ἄρτον τοῦ ἀνωτέρω σχήματος δὲν θὰ ἀναγνωρίζηται ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης καθοριζομένη ὑγρὰ μέχρις 80 γραμμαρίων κατὰ χιλιόγραμμον, ἀλλ' ὁ ἄρτος οὗτος θὰ πωλῆται εἰς ἀκριβὲς βάρος.

Ἐπιτρέπεται ἡ σπίλβωσις τοῦ ἄρτου διὰ ψεκασμοῦ ὕδατος, ἀφ' ἑτέρου ἐξαγωγὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ κλιβάνου, ἀπαγορευομένης τῆς διὰ ψηκτρῶν ἐπαλείψεώς του.

Ἡ ἕψησις τοῦ ἄρτου δέον νὰ εἶναι κανονικὴ καὶ τὸ φλόγωμα (κόρα) αὐτοῦ νὰ εἶναι κανο-

νικον ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας του.

Ἡ προσθήκη μικρῶν ποσοστήτων γλυκανίσου καὶ σησαμίου εἶναι προαιρετική.

Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ κατὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ἀρτομάζης χρῆσις ἀπεξηραμένων τεμαχίων ἄρτου κλπ. Ἡ πρὸς παρασκευὴν τοῦ ἄρτου ἀρτομάζα θὰ παρασκευάζηται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐξ ἀλεύρων τῶν ἐπιτρεπομένων τύπων καὶ τῆς ἀπαραιτήτου ἀρτοζύμης.

Ἡ ἀποθήκευσις τοῦ ἄρτου δέον νὰ γίνηται ἐν ταῖς ἀρτοποιείοις εἰς μέρη ἀπολύτως καθαρὰ καὶ δροσερὰ καὶ νὰ προφυλάσσηται οὗτος ἐντὸς προθηκῶν ἢ ἐδράνων, καλυπτομένων διὰ καθαρᾶς λεπτῆς ὀθόνης.

Οἱ ἀρτοποιοὶ καὶ ἀρτεργάται εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν καλὴν παρασκευὴν καὶ ἔψησιν καὶ ἐν γένει συντήρησιν τοῦ ἄρτου.

Ἄρθρον 5

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελε παρατηρηθῆ κακὴ ποιότης τῶν ὑπὸ τῶν ἀλευροβιομηχάνων πωλουμένων ἀλεύρων δέον ὅπως ἀμέσως εἰδοποιῆται ὑπὸ τοῦ ἀρτοποιοῦ ἡ ἀρμοδία Ὑπηρεσία πρὸς διενέργειαν δειγματοληψίας.

Ἄρθρον 6

Ἡμῖν ἑκάστῳ ἀρτοποιείῳ ἢ πρατηρίῳ ἄρτου δέον νὰ ὑπάρχῃ εἰδικὸν μικρὸν κιβώτιον, παρὰ τὸν χῶρον ἔνθα εἶναι ἐναποθηκευμένος ὁ πρὸς λιανικὴν κατανάλωσιν ἄρτος καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ρίπτωνται, συλλεγόμενα διὰ μικροῦ σαρώθρου, τὰ ἐκ τῆς κοπῆς τοῦ ἄρτου ψυχία.

Ἡ κοπὴ τοῦ ἄρτου δέον νὰ γίνηται ἐπὶ καθαροῦ κινητοῦ σανιδώματος, πάχους τοὐλάχιστον 0,08 τοῦ μέτρου καὶ ἀναλόγων διαστάσεων, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποξέηται (πλανίζηται) ἑκάστην ἑβδομάδα.

Ὁ πωλούμενος ἄρτος δέον ὑποχρεωτικῶς νὰ ζυγίζηται ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἔστω καὶ ἐὰν οὗτος δὲν ζητήσῃ τὴν ζύγισιν καὶ εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις διαθέσεως τούτου εἰς τὴν κατανάλωσιν.

Ἡ αὐτὴ ὑποχρέωσις ἐπιβάλλεται εἰς πάντα τὰ καταστήματα τὰ πωλοῦντα τοιαῦτα εἴδη, ἔστω καὶ ἐὰν ὁ κύριος προορισμὸς αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ πώλησις ἄρτου.

Οἱ ἀρτοποιοὶ καὶ πρατηριοῦχοι ὑποχρεοῦνται, ὅπως διατηρῶσι κατάλληλον καὶ ἐπαρκῆ χῶρον πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ συντήρησιν τοῦ ἄρτου καὶ λοιπῶν εἰδῶν ἀρτοποιΐας, νὰ τοποθετῶσι δὲ ταῦτα εἰς προθήκας ἢ ἐρμάρια προσαρτίζοντα ἀπολύτως ταῦτα ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ καὶ τῆς ἐπικαθήσεως μυιῶν, ἐντόμων κλπ., ἅτινα καὶ δέον νὰ καλύπτωνται διὰ λευκῆς ὀθόνης ἢ δικτυωτοῦ σύρματος.

Ἐπίσης δέον νὰ διατηρῶσιν ἐπαρκῆ καὶ καθαρὰ σανιδώματα καὶ ράφια πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς καλῆς συντηρήσεως τοῦ ἄρτου.

Ἀπαγορεύεται ἡ τοποθέτησις τοῦ ἄρτου καὶ λοιπῶν εἰδῶν ἀρτοποιΐας ἐπὶ ταῦ δαπέδου.

Ἄρθρον 7

Ὑποχρεοῦνται οἱ ἀρτοποιοί, ὅπως παρασκευάζωσι καὶ διαθέτωσιν εἰς τὸ κοινὸν ἄρτον κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπομένας ἡμέρας καὶ ὥρας καὶ κατὰ τὸν ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπόμενον τύπον.

Οἱ ἀρτοποιοὶ γενικῶς ὑποχρεοῦνται, ὅπως ὑπολογίζωσι καὶ ρυθμίζωσι τὰ τῆς ἡμερησίας παραγωγῆς ἄρτου λευκοῦ καὶ πιτυροῦχου τῶν ἀρτοποιείων των, εἰς τρόπον ὥστε ἡ παραγομένη ποσότης νὰ ἐπαρκῇ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πελατείας αὐτῶν (χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως).

Ἄρθρον 8

Ἀπαγορεύεται ἡ ἐξαγωγὴ καὶ μεταφορὰ ἐκ τῶν ἀρτοποιείων ἄρτου πρὸ τῶν ἐπιτρεπομένων ὡρῶν ἀνοίγματος τοῦ τμήματος πωλήσεως τῶν ἀρτοποιείων πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ποιοτικοῦ ἐλέγχου τοῦ παρασκευαζομένου ἄρτου.

Ἄρθρον 9

Ἐπιτρέπεται ἡ παρασκευὴ ἀρτοσκευασμάτων ὑπὸ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων.

Τὰ ἀρτοσκευάσματα ταῦτα θὰ παρασκευάζωνται ἐξ ἀλεύρων τύπων 70 ἢ 55 καὶ θὰ περιέχωσιν ὑποχρεωτικῶς 4 ο/ο τοὐλάχιστον βούτυρον ἢ λίπος καὶ καλαμοσάκχαρον ἢ σταφυλοσάκχαρον (ἐκ σταφιδίνης) εἰς ποσοστὸν τόσον ὥστε τὸ ἐμπεριεχόμενον ἐν τῷ ἀρτοσκευάσματι ἰμβερτοσάκχαρον νὰ ἀνέρχεται εἰς 3 ο/ο κατ' ἐλάχιστον ὅριον.

Τὰ ἀρτοσκευάσματα δύνανται νὰ περιέχωσι προαιρετικῶς γάλα, ὠά, μαστίχην καὶ λοιπὰ καρυκεύματα ἢ τινὰ τούτων.

Οἱ παρασκευάζοντες ἀρτοσκευάσματα δέον ὅπως κατὰ τὴν δειγματοληψίαν τῶν ὡς ἄνω εἰδῶν δηλοῦσι τὴν ἀκριβῆ σύνθεσιν τῶν παρασκευαζομένων ἀρτοσκευασμάτων, ἥτις καὶ θὰ ἀναγράφηται εἰς τὸ πρωτόκολλον δειγματοληψίας.

Ἄρθρον 10

Ἅπαντες οἱ ἀρτοποιοί, πρατηριοῦχοι ἄρτου καὶ κουλουροποιοὶ δέον ὅπως εἰς ἐμφανὲς μέρος τοῦ καταστήματός των ἀναρτῶσι πινακίδα διαστάσεων 0,45Χ0,35, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναγράφηται εὐκρινῶς καὶ εὐδιακρίτως ἡ κατὰ χιλιόγραμμον τιμὴ τοῦ ὑπ' αὐτῶν πωλουμένου ἄρτου, τῶν διαφόρων τύπων ἀλεύρων, ὡς καὶ τῶν ἀρτοσκευασμάτων, ἀρτιδίων, κουλουρίων, παξιμαδίων, σημιτίων κλπ.

Οἱ ἀρτοποιοὶ κλπ. οἱ παρασκευάζοντες καὶ ἀρτοσκευάσματα δέον ὅπως εἰς τὴν ὡς ἄνω πινακίδα ἀναγράφωσιν ἐπὶ πλέον τὸν τύπον τοῦ ἀλεύρου, ἐξ οὗ παρεσκευάσθησαν ταῦτα (70 ἢ 55), ὡς καὶ ἂν περιέχωσι βούτυρον, ὠά καὶ λοιπὰ εἴδη ἢ καρυκεύματα.

Ἄρθρον 11

Ἅπαντες οἱ ἀρτοποιοὶ καὶ πρατηριοῦχοι ἄρτου ὑποχρεοῦνται, ὅπως τηρῶσιν ἐν τῷ ἀρτοποιείῳ ἢ πρατηρίῳ των βιβλίον διαστάσεων περίπου 22Χ16. Τὸ βιβλίον ταῦτο ὀνομάζεται «βιβλίον ἐλέγχου».

Τὸ ἀνωτέρω βιβλίον πρὸ τῆς χρησιμοποιήσεώς του δέον ὅπως προσκομίζηται εἰς τὴν Α' Διεύθυναιν Τεχνικοῦ Ἐλέγχου ἢ τὰς οἰκείας Ὑπηρεσίας, Ἐποπτείας, ἢ Εἰδικὰ Γραφεῖα Ἐμπορίου πρὸς θεώρησιν καὶ σελιδογράφησιν.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω βιβλίον θὰ ἀναγράφωνται

ὑπὸ τῶν ἐλεγκτῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου, τῶν ἐνεργούντων ἔλεγχον, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἁρμοδίων πρὸς τοῦτο ὀργάνων·

1) Ἡ ἡμερομηνία ἐπιθεωρήσεως

2) Αἱ διαπιστωθεῖσαι παραβάσεις ἀγορανομικῶν διατάξεων καὶ ἀποφάσεων καὶ

3) Τὰ ληφθέντα δείγματα ἀλεύρων καὶ ἄρτου διὰ τὴν Ἐπιτροπὴν ἐξετάσεως δειγμάτων ἄρτου ἢ διὰ τὰ Γενικὰ Χημεῖα Κράτους.

Ἄρθρον 12

Ὑποχρεοῦνται οἱ ἀρτοποιοί, ὅπως διατηροῦσιν εἰς τὰ καταστήματα αὐτῶν ἀποθέματα ἀλεύρων, καυσίμου ὕλης καὶ ἅλατος, καλύπτοντα τὰς ἀνάγκας αὐτῶν τριῶν (3) ἡμερῶν, ἐκτιμωμένας βάσει τῆς ἰσχυούσης μέσης ἡμερησίας καταναλώσεως ἑκάστου, ἐνῶπιον τῆς ἀρμοδίας Ὑπηρεσίας, μέσῳ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἀρτοποιῶν Ἑλλάδος. Τὰ ἀποθέματα ταῦτα πρὸ παντὸς διατίθενται διὰ τὴν ἑκάστοτε παρασκευὴν τοῦ ἄρτου καὶ συγχρόνως ἀντικαθιστῶνται, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ποσότης αὐτῶν νὰ παραμένῃ ἀμετάβλητος.

Ἄρθρον 13

1) Τὰ ψωμικὰ δικαιώματα τῶν ἀρτοποιείων καὶ κλιβάνων ἐψήσεως καὶ κουλουροποιΐας καθορίζονται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεων τῶν κατὰ τόπους Ἀγορανομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Κράτους, πλὴν τῶν περιφερειῶν τῶν Διοικήσεων Πρωτευούσης καὶ Ἀχαΐας, εἰς ἃς καθορίζονται διὰ δελτίων τιμῶν τοῦ Ὑπουργείου. Τὰ ψωμικὰ ταῦτα δικαιώματα δέον νὰ καθορίζωνται ἀναλόγως τῶν χρησιμοποιουμένων ἐπικρίων οὐσιῶν.

Ἄρθρον 14

1. Ἡ ἐψήσις τῶν ἐν τοῖς ἑκάστοτε ἐκδιδομένοις δελτίοις τιμῶν καὶ ταῖς ἀποφάσεσι τῶν κατὰ τόπους Ἀγορανομικῶν Ἐπιτροπῶν διαλαμβανομένων εἰδῶν καὶ γενικῶς ψημένων εἶναι ἀποκλειστικὴ διὰ τοὺς ἀρτοποιοὺς καὶ τοὺς διευθύντας ἀρτοποιείων καὶ κλιβάνων ἐψήσεως, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τοὺς ἀρτεργάτας.

2. Οἱ ἀρτοποιοὶ καὶ διευθύνται ἀρτοποιείων καὶ κλιβάνων ἐψήσεως καὶ κουλουροποιΐας ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἔχωσι τοὺς κλιβάνους των ἐν λειτουργίᾳ καὶ δέχωνται τὰ πρὸς ἐψησιν ψωμία ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 13ης ὥρας ἑκάστης ἡμέρας.

3. Κατ' ἐξαίρεσιν καὶ ἐφ' ὅσον οἱ τοπικαὶ συνθῆκαι ἐξυπηρετήσεως τοῦ κοινοῦ τὸ ἐπιτρέπουσι δύνανται νὰ καθορισθῇ σύστημα ἐν περιτροπῇ ἐργασίας δι' ἀποφάσεων τῶν οἰκείων Νομαρχῶν ἢ ἡμετέρας ταυτοτήτης προηγουμένου διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Ἄρθρον 15

Οἱ ἀρτεργάται οἱ ἀπασχολούμενοι ἑκάστοτε μὲ τὴν ἐψησιν τῶν ψημιτῶν, γλυκισμάτων καὶ λοιπῶν εἰδῶν οἰκιακῆς παρασκευῆς δικαιοῦνται νὰ λαμβάνωσι ποσοστὸν 25 ο/ο ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ψωτικῶν δικαιωμάτων.

Ἄρθρον 16

Οἱ ἀρτοποιοὶ ἢ διευθύνται ἀρτοποιείων καὶ κλιβάνων ἐψήσεως καὶ κουλουροποιΐας ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἔχωσιν ἀνηρτημένην εἰς ἐμφανὲς μέρος τοῦ καταστήματος πινακίδα διαστάσεων 0,45Χ0,35 μ. τοὐλάχιστον, ἐμφαίνουσαν δι' εὐαναγνώστων γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν τὴν ἰσχύουσαν διατίμησιν ψητικῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς ὥρας, καθ' ἃς τὸ ἀρτοπωλεῖον ἢ ὁ κλίβανος ἐψήσεως καὶ κουλουροποιΐας δέχεται ψωμιὰ καὶ λοιπὰ εἴδη πρὸς ἔψησιν.

Ἄρθρον 17

1. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ν.δ. 135]1946 τηρούμενον παρὰ τῶν ἀρτοποιῶν καὶ κουλουροποιῶν βιβλίον καταχωρίσεως τῶν καταναλισκομένων ἀλεύρων κλπ. δέον πρὸ τῆς χρήσεως αὐτοῦ, πλὴν τῆς κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον θεωρήσεως τοῦ παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπινομικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀρτοποιῶν, νὰ θεωρῆται καὶ παρὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Διευθύνσεως Ἀγορανομίας Γ', διὰ τὴν περιφέρειαν τῆς τοιαύτης Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἢ παρὰ τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας Ἐποπτείας ἢ Εἰδικοῦ Γραφείου Ἐμπορίου διὰ τὰς λοιπὰς περιφερείας, ἐφ' ὀνόματι τοῦ νομίμως ἐκμεταλλευομένου τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἀρτοποιείου ἢ κουλουροποιείου.

2. Διὰ πᾶσαν μεταγενεστέραν μεταβολὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δικαιουμένου τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀρτοποιείου ἢ κουλουροποιείου (μεταβίβασις, μίσθωσις, εἰσφορὰ εἰς Ἑταιρείας ἢ ἄλλως πως ἐκχώρησις τῆς χρήσεως ἀρτοποιητικῆς ἀδείας), δέον νὰ λαμβάνῃ χώραν νέα θεώρησις ἐφ' ὀνόματι τοῦ νέου δικαιούχου εὐθὺς μετὰ τὴν τελεσθεῖσαν ἀναγγελίαν του παρὰ τοῦ Ὑπουργείου.

3. Τὰ ἤδη ἐν χρήσει τοιαῦτα βιβλία τῶν ἀρτοποιῶν τυγὸν μὴ θεωρηθέντα δι' οἱανδήποτε λόγον μέχρι τοῦδε δέον νὰ ἀφοσιωθῶσιν ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης πρὸς θεώρησιν, διὰ μὲν τὴν περιφέρειαν τῆς τοιαύτης Διοικήσεως Πρωτευούσης εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Διεύθυνσιν Ἀγορανομίας Γ', διὰ δὲ τὰς λοιπὰς περιφερείας εἰς τὰς οἰκείας Ὑπηρεσίας Ἐποπτείας ἢ Εἰδικὰ Γραφεῖα Ἐμπορίου.

Ἄρθρον 18

1. Διὰ τὴν λειτουργίαν ἑμπέζης πρατηρίου ἄρτου δέον νὰ διατίθεται κεκλεισμένος χῶρος δύο τοὐλαχίστων τετραγωνικῶν μέτρων, σαφῶς διαχωρισμένος καὶ ἀπολύτως ἀνεξάρτητος μὲ ἰδιαιτέρων εἴσοδον, ἀποκλειστικῶς δὲ προωρισμένος διὰ τὴν πώλησιν τοῦ ἄρτου.

2. Ἂν ὁ καταλαμβανόμενος παρὰ τοῦ πρατηρίου χῶρος συνέχεται μετ' ἄλλου καταστήματος, εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνοτέρω ἀπαίτησις τῶν ἀνωτέρω παραγράφων, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρατήριον ἄρτου νὰ ἐμφανίζῃ πλήρη αὐτοτέλειαν καταστήματος, νὰ φωτίζεται δὲ καὶ νὰ ἀερίζεται ἐπαρκῶς.

3. Οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὀροφὴ τοῦ πρατηρίου δέον νὰ ἀλουχρωματίζωνται ἁπαξ τοὐλαχίστον τοῦ ἔτους, ἐκτὸς ἐὰν ὦσιν ἐπενδεδυμένοι δι' ἐλαιοχρώματος ἢ οὕτω πως κατασκευασμένοι, ὥστε νὰ πλύνωνται εὐκόλως.

4. Ὁ χῶρος τοῦ πρατηρίου ἄρτου δέον νὰ διαθέτῃ ἰδιαιτέραν εἴσοδον πρὸς τὴν ὁδὸν διὰ τὰ μετὰ τὴν 12.3.1959 ἱδρυθέντα καὶ τὰ ἐμπέζης ἱδρυθέντα πρατήρια.

Ἄρθρον 19

Ἐντὸς πλαισίου δέον νὰ ἦ ἀνηρτημένη εἰς

έμφανίς μέρος τοῦ πρατηρίου ἄρτου καὶ ἡ ἄδεια, βάσει τῆς ὁποίας λειτουργεῖ τοῦτο.

Ἄρθρον 20

1. Ἀπαγορεύεται, ὅπως τὸ διαμέρισμα τοῦ πρατηρίου ἄρτου χρησιμοποιῆται διὰ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν μὴ ἐχούσαν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἀρτοποιΐαν.

2. Ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίησις δι' ἄλλην σκοπὸν τῶν διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν πρατηρίων ἄρτου προοριζομένων ἐπίπλων, σκευῶν καὶ ὀργάνων, ὡς τραπέζια, ζυγαριὰ κλπ., ἅτινα πρέπει νὰ διατηρῶνται ἐν ἀπολύτῳ καθαριότητι. Ὁ πρὸς πώλησιν τοῦ ἄρτου χρησιμοποιούμενος ζυγὸς καὶ τὰ διάφορα σταθμὰ δέον νὰ εἶναι ἠλεγμένης ἀκριβείας.

Ἄρθρον 21

Τὰ λειτουργοῦντα πρατήρια ἄρτου ὑποχρεοῦνται, ὅπως τηρῶσι βιβλίον διατάσεως 0,17Χ 0,25 μ., θεωρημένον πρὸ τῆς καθ' ὕλης Διευθύνσεως Ἀγορανομίας Γ' διὰ τὴν ἀκριβεστέραν τῶν Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἢ τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας ἢ Ἐποπτείας Ἐμπορίαν ἢ τοῦ Εἰδικοῦ Γραφείου διὰ τὰς λοιπὰς περιφερείας, εἰς ὃ δέον νὰ ἀναγράφηται ἡ καθ' ἑκάστην παραλαμβανομένη ποσότης ἄρτου οἱασδήποτε μορφῆς καὶ ποιότητος καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἀρτοποιοῦ παρ' οὗ παρελήφθη αὕτη.

Ἄρθρον 22

Ἡ κατ' οἶκον διανομὴ τῶν προϊόντων τῶν ἀρτοποιείων εἰς τὴν πελατείαν αὐτῶν ἀπαγορεύεται καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν.

Τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐξαιροῦνται αἱ ληποιασίαι Π. Ψυχικοῦ, Φιλοθέης καὶ Ἑκάλης τῆς περιφερείας τῆς πόλεως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὡς καὶ περιοχαί, αἵτινες τυχὸν ἤθελον ἐξαιρεθῆ δι' εἰδικοὺς λόγους ὑπὸ τῶν οἰκείων Νομαρχῶν.

Ἄρθρον 23

1. Ἡ κατ' οἶκον διανομὴ τῶν προϊόντων τῶν ἀρτοποιείων, ὅπου ἐπιτρέπεται αὕτη, δέον νὰ διενεργῆται κατὰ τοὺς κατωτέρω διατάξεις:

α) Οἱ διανομεῖς δέον νὰ ὦσιν ἐφωδιασμένοι δι' ἀστυνομικῆς ἀδείας, ἐκδιδομένης μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ διανομέως καὶ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀρτοποιοῦ, δηλοῦντος ἐγγράφως ὅτι τὸν διανομέα προσλαμβάνει ἐπ' ἀμοιβῇ καὶ ὅτι ὁ τοιοῦτος (διανομεὺς) ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δικαιοῦται νὰ διανέμῃ ἄρτον δι' ἴδιον λογαριασμόν.

β) Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἀρτοποιοῦ καὶ τοῦ διανομέως, ὡς καὶ τῆς ἀστυνομικῆς ἀδείας, δέον νὰ εἶναι ἐπικεκολλημμένη φωτογραφία τοῦ τελευταίου τούτου, βεβαιουμένης τῆς ταυτότητος τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

γ) Ἐπὶ τῆς ἀδείας τοῦ διανομέως δέον νὰ ἀναγράφωνται τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητος καὶ ἡ κατοικία τούτου καὶ τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀρτοποιείου καὶ ὅτι ἡ ἄδεια χορηγεῖται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὴν διανομὴν κατ' οἶκον ἄρτου εἰς τὴν πελατείαν τοῦ ἀρτοποιοῦ.

δ) Ἕκαστος διανομεὺς δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένος διὰ καταστάσεως ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ ἀρτοποιοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἀναγράφωνται τὰ ὀνόματα καὶ αἱ διευθύνσεις τῶν πελατῶν, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τῶν ἀρτοποιῶν, μετ' ἐνδείξεως τῆς ἡμερομηνίας τῆς συντάξεώς της. Ὁμοίων καταστάσεων δέον νὰ τηρῇ ὁ ἀρτοποιὸς ἐν τῷ ἀρτοποιείῳ του.

ε) Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ εἰς ἄλλον πλὴν τῶν ἐν τῇ καταστάσει ἀναγραφομένων πελατῶν διανομὴ ἄρτου. Ἐν περιπτώσει μεταβολῆς ἐν τῷ προσωπικῷ τοῦ ἐργοδότου αἱ μετὰ τὸ ἀνωτέρω ἄδειαι δέον νὰ θεωρῶνται ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς. Ἄνευ τῆς τοιαύτης θεωρήσεως αἱ ἄδειαι αὗται καθίστανται αὐτοδικαίως ἄκυροι.

στ) Οἱ διανομεῖς ἄρτου δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένοι διὰ καταλλήλου ζυγοῦ καὶ νὰ ζυγίζωσι πάντοτε τὸν πωλούμενον ὑπ' αὐτῶν ἄρτον, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἔστω καὶ εἰς μὴν ζητήσῃ οὗτος τοῦτο.

2. Ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίησις ὀρυκτῶν ὡς διανομέων. Ἡ διανομὴ κατ' οἶκον ἄρτου δύναται νὰ ἐνεργῆται ἐλευθέρως ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀρτοποιῶν, μὴ ἀπαιτουμένης ἀδείας δι' αὐτούς. Δέον ὅμως νὰ ὦσιν οὗτοι (οἱ ἀρτοποιοὶ) ἐφωδιασμένοι δι' εἰσημου πιστοποιήσεως ὑπὸ τοῦ οἰκείου Τμήματος περὶ τῆς ταυτότητός των, τηρουμένων καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν διατάξεων τῶν ἐδαφίων ε' καὶ στ' τῆς προηγουμένης παραγράφου.

Ἄρθρον 24

1. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐν τοῖς περιχώροις Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης πώλησις ἄρτου εἰς τοὺς μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου 1940 ἐφοδιασθέντας διὰ σχετικῆς ἀδείας πλανοδίους ἀρτοπώλας, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ὑπὸ 13|11 Νοεμβρίου 1929 ν. διατ. ὡς τοῦτο ἐνεφοδιάθη καὶ ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4573|1930. Οἱ ἀνωτέρω ὀφείλουσι νὰ μεταφέρωσι τὸν πρὸς πώλησιν ἄρτον ἐντὸς καθαρῶν κλειστῶν καὶ ἐπενδεδυμένων ἐσωτερικῶς διὰ φύλλου λευκοσιδήρου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπικάθησις κόνεως ἐπὶ τοῦ ἄρτου καὶ γενικώτερον ἡ ρύπανσις αὐτοῦ. Ὁμοίως οὗτοι δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένοι διὰ καταλλήλου καὶ ἠλεγμένου ζυγοῦ, νὰ ζυγίζωσι δὲ πάντοτε τὸν πωλούμενον ὑπ' αὐτῶν ἄρτον, παρουσίᾳ καὶ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ τοῦτο, συμπληρούντες τὸ τυχὸν ἐλλεῖπον βάρος διὰ τεμαχίου ἄρτου.

2. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ὡς ἄνω πλανοδίους πωλητὰς ἄρτου νὰ πλησιάζωσι τὰ ἐν λειτουργίᾳ ἀρτοποιεῖα καὶ πρατήρια ἄρτου καὶ νὰ πωλῶσιν ἄρτον ἐντὸς ἀκτίνος 150 μέτρων ἀπὸ τούτων.

Ἄρθρον 25

Κατὰ τὴν μετακομιδὴν τοῦ ἄρτου εἰς τὰ πρατήρια πρὸς μετατόπισιν ἢ εἰς ξενοδοχεῖα, ταβερνεῖα καὶ λοιπὰ ἱδρύματα, ἑστιατόρια, ταβέρνας καὶ λοιπὰ καταστήματα πρὸς κατανάλωσιν, δέον οὗτος νὰ τοποθετῆται ὑπὸ τῶν προμηθευτῶν ἀρτοποιῶν ἢ τῶν παραλαμβανόντων αὐτὸν ἐπαλλήλων τῶν ἀνωτέρω ἱδρυμάτων, καταστημάτων κλπ. ἐντὸς χαρτίνων κλειστῶν καὶ ἐπενδεδυμένων ἐσωτερικῶς διὰ φύλλου λευκοσιδήρου, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπικαθήσεως κόνεως ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἄλλης πως ρυπάνσεως αὐτοῦ, ἀπαγορευο-

μένης άπολύτως της κατ' άλλον τρόπον μεταφοράς αύτοῦ, ὡς διά της τοποθετήσεως του έπι τοῦ δαπέδου αύτοκινήτων ή τροχύλων ή έντός καναπέδων κλπ.

Άρθρον 26

Οι άρτοποιοί της περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και της Κοινότητος Άχαρνών υποχρεούνται, όπως προσκομίζωσι τά παρ' αύτών τηρούμενα δυνάμει τοῦ άρθρου 21 τοῦ ν.δ 135]1946 βιβλία καταναλισκομένης ποσότητος άλεύρων και έργατικών ήμερομισθίων πρός έλεγχον, οί μέν τοῦ Πειραιώς και Περιχώρων Πειραιώς εις την Ύπηρεσίαν Έμπορίου Άθηνών - Πειραιώς (Κολοκοτρώνη 50 Πειραιά), οί δέ των Άθηνών, Περιχώρων Άθηνών και της Κοινότητος Άχαρνών εις τό Ύπουργεῖον Έμπορίου (Γ' Διεύθυναν Άγορανομίας, Τμήμα Α'). Ή έλεγχομένη περίοδος, ως και ή σειρά προσκομίσεως των βιβλίων, καθορίζονται δι' άποφάσεως της καθ' ήμάς Διευθύνασεως Γ' Άγορανομίας.

Άρθρον 27

Αί ύπ' άριθ. 241]1959, 9]1959, 25]1959, 52]1959, 68]1959, 29]1960, 23]1961, 41]1961, 36]1962 και 37]1962 άγορανομικαί διατάξεις, ὡς και πάσα άλλη άντικειμένη τῇ παρούσῃ, καταργούνται.

Οι παραβάται της παρούσης, ισχυούσης καθ' άπασαν την Έπικράτειαν άπό της δημοσιεύσεως εις την Έφημερίδα της Κυβερνήσεως, διώκονται και τιμωρούνται κατά τάς διατάξεις του ν.δ. 136]1946 «περί κυρώσεως, τροποποιήσεως και συμπληρώσεως τοῦ άπό 10]11.5.1946 ν.δ. «περί Άγορανομικοῦ Κώδικος», ὡς έτροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

Έν Άθήναις τῇ 21 Ίανουαρίου 1963

—

100133]Π.1165]1963 Άπόφ. Ύπουργοῦ Έργασίας

Περί άντικαταστάσεως των παραγράφων 3 και 4 τοῦ άρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως Ι.Κ.Α

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 31 της 31 Ίανουαρίου 1963)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς διατάξεις των άρθρων 16, 31 και 53 τοῦ ά.ν. 1846]1951, ὡς αύθις έτροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως,

β) Τάς διατάξεις των άρθρων 1 και 5 τοῦ ν.δ. 3710]1957,

γ) Πρότασιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. και τάς άπό 18.9.1962 και 23.10.1962 γνωμοδοτήσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος, ὑποβληθείσας ήμιν διά της ύπ' άριθ. 11353]20.12.1962 άναφοράς τοῦ Ι.Κ.Α., άποφασίζομεν:

Όπως αί παράγραφοι 3 και 4 τοῦ άρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικών Άσφαλίσεων άντικατασταθώσιν ὡς άκολούθως:

«3. Ένανει τοῦ κατά την 1ην παράγραφον τοῦ παρόντος άρθρου υποβληθέντος λογαριασμοῦ αύτοῦ χορηγεῖται έντός πενθημέρου άπό της ύποβολης τούτου ποσόν ούχι άνώτερον των 100]ο τοῦ έν τῷ λογαριασμῷ άναφερομένου ὡς πληρωτέου κατά τό άρθρον 6 ύπό τοῦ Ι.Κ.Α. συναλικοῦ ποσοῦ, μετά πρόχειρον λογιστικόν έλεγχον.

4. Μετά παρέλευσιν τριμήνου άπό της ύποβολης τοῦ λογαριασμοῦ καταβάλλεται όλόκληρον τό έκ 10ο]ο ύπόλοιπον και έάν έτι δέν έχῃ περατωθῇ ό έλεγχος τοῦ σχετικοῦ λογαριασμοῦ.

Κατά την καταβολήν τοῦ ὡς άνω ποσοστοῦ δέον νά κατατίθεται δήλωσις τοῦ φαρμακοποιοῦ περί άποδοχῆς της κρατήσεως έξ οἱουδήποτε των έπομένων λογαριασμών του ή έξ οἱασδήποτε όφειλῆς τοῦ Ἱδρύματος πρός αύτόν παντός ποσοῦ προκύπτοντος ύπερ τοῦ Ἱδρύματος κατά τόν έλεγχον τοῦ έξοφληθέντος ὡς άνω λογαριασμοῦ, ὡς και περί άναγνωρίσεως παντός τοιούτου ποσοῦ ὡς όφειλῆς του πρός τό Ἱδρυμα».

Ή παροῦσα δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 22 Ίανουαρίου 1963

—

16398]1333]1963 Άπόφ. Ύπουργοῦ Γεωργίας

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ Συνταξιοδοτήσεως Ήσφαλισμένων τοῦ Ο.Γ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 44 της 7 Φεβρουαρίου 1963)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 5, 6, 14 και 19 § 1 νόμου 4169]1961 «περί Γεωργικών Κοινωνικών Άσφαλίσεων».

2) Τάς ὑπ' άριθ. 177650]8723]1961, 65764]2572]1962 και 165626]7423]1962 προγενεστέρας ήμών άποφάσεις.

3) Την ὑπ' άριθ. 75 άπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Όργανισμοῦ Γεωργικών Άσφαλίσεων, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασίν του της 30 Ίανουαρίου 1963, έγκρίνομεν, όπως εις τόν Κανονισμόν συνταξιοδοτήσεως ήσφαλισμένων τοῦ Ο.Γ.Α. έπενεχθοῦν αί κατωθι τροποποιήσεις:

Άρθρον 1

Εις τό άρθρον 8 § 2 προστίθεται περίοδος, έχουσα ούτω:

«Ὡς προσωρινή και δεδικαιολογημένη άπομάκρυνσις έκ τοῦ τόπου των άγροτικών άσχολιών νοεῖται: α) Ή μέχρι πέντε (5) μηνών τοιαύτη, εἰς οἱονδήποτε λόγον και άν όφείλεται, β) ή μέχρις έπτά (7) μηνών, έφ' όσον όφείλεται εἰς λόγους άσθενείας, άποδεικνυομένης έξ ἰατρικών βεβαιώσεων και γ) ή άπό 6 μηνών και άνω, έάν όφείλεται εἰς συνεχῆ νοσηλείαν εἰς θεραπευτήριον, άποδεικνυομένην έκ βεβαιώσεως τούτου».

Άρθρον 2

Το άρθρον 9 άντικαθίσταται ὡς άκολούθως:

«Ή ήλικία τοῦ ήσφαλισμένου άποδεικνύεται διά ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, συνταγείσης πρό της ύπαγωγῆς εἰς την άσφάλισιν, ἐν ἐλλείψει δέ τοιαύτης διά της εἰς τά μητρῶα άρρένων έγγραφῆς, γενομένης πρό της ύπαγωγῆς εἰς την άσφάλισιν, και ἐν ἐλλείψει και τοιαύτης διά της έγγραφῆς εἰς τά κατά τας διατάξεις τοῦ άπό 6.10]10.11.1954 β.δ. «περί δημοταλογίων» συν-

αχθέντα δημοτολόγια, γενομένης ωσαύτως πρό ής ὑπαγωγής εἰς την ἀσφάλισιν. Ἐν περιπτώσει διορθώσεως τῆς ἡλικίας, ἐνεργηθείσης μετά την ὑπαγωγήν εἰς την ἀσφάλισιν, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ πρό τῆς διορθώσεως τοιαύτη.

Ἐάν ἐκ των ὑποβληθέντων στοιχείων προκύπτῃ, ὅτι δέν ὑπάρχει ληξιαρχική πρᾶξις γεννήσεως οὐδέ ἐγγραφή εἰς τά μητρῶα ἡ δημοτολόγια, ὡς ἀνωτέρω ὁρίζεται, ἡ ἡλικία τοῦ ἠφαλισμένου καθορίζεται, τῇ εἰσηγήσει τοῦ κατά τόπον ἁρμοδίου ἀνταποκριτοῦ, δι' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου ὀργάνου κατ' ἐλευθέραν αὐτοῦ, βάσει κατ' ἀρχήν ἑτέρων ἐγγράφων καί ἐν ἀνυπαρξίᾳ τοιούτων οἱουδήποτε ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου καί ἐνόρκων καταθέσεων. Ἡ ἀπόφασις αὕτη λαμβάνεται ὑποχρεωτικῶς ὑπ' ὄψιν ὡς στοιχεῖον ἀποδεικνῦον τήν ἡλικίαν, διά την ἀπονομήν συντάξεως, δέν ὑποκειται δέ εἰς οἱονδήποτε ἔνδικον μέσον.

Ἄρθρον 3

Τό ἄρθρον 12α ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 12α

Αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως

1. Κατ' ἀποφάσεως τοῦ τε πρωτοβαθμίου καί δευτεροβαθμίου ὀργάνου δύναται νά ὑποβληθῇ αἴτησις ἀναθεωρήσεως παρά τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀγρότου ἡ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ο.Γ.Α. Ἐπί τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἀποφασίζουν ἀνώτατος ἢ ἀνώτερος δικαστικός λειτουργός ἢ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Γ.Α. ἢ σύμβουλος ἢ πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἢ εἰδικός ἐπιστήμων, ὁριζόμενοι δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Γ.Α., προκειμένου δέ περί δικαστικῶν κατά την διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 14 νόμου 4126]1960. Ἐφ' ὅσον τοῦτο κρίνεται ἀναγκαῖον δύναται νά ὁρισθοῦν δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Γ.Α. πλείονες τῶν ὡς ἄνω λειτουργῶν πρός κρίσιν τῶν ἐκκρεμῶν αἰτήσεων. Οὗτοι ἐνεργοῦν ὡς μονομελῆ ὄργανα κρίσεως.

2. Ἡ αἴτησις ἀναθεωρήσεως ἀσκεῖται ἐντός δεκαημέρου ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου ὀργάνου εἰς τόν ἐνδιαφερόμενον ἢ ἀπό τῆς παρόδου ἀπράκτου τῆς προθεσμίας πρός ἄσκησιν ἐνστάσεως κατά τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου ὀργάνου καί προκειμένου περί τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ο.Γ.Α. ἀφ' ἧς περιέλθουν εἰς την ὑπηρεσίαν του ἔγγραφα, ἐξ ὧν προκύπτουν ἀμφιβολίαι διά την ὀρθότητα τῆς ἀποφάσεως.

3. Εἰς τά κατά την παράγραφον 1 ἁρμόδια ὄργανα εἰσηγοῦνται προφορικῶς ὑπάλληλοι τῆς Διευθύνσεως Α' Ἀσφαλίσεως Γ'ηράτος τῆς Διοικήσεως τοῦ Ο.Γ.Α., ὁριζόμενοι ὑπό τοῦ Διοικητοῦ, χρέη δέ γραμματέως αὐτῶν ἐκτελοῦν ὑπάλληλοι τῆς αὐτῆς Διευθύνσεως, ὁριζόμενοι ὡσαύτως ὑπό τοῦ Διοικητοῦ.

4. Ἡ αἴτησις ἀναθεωρήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀγρότου παραδίδεται εἰς τόν κατά τό ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος ἁρμάδιον ἀνταποκριτήν καί καταχωρίζεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τό αὐτό πρωτόκολλον, εἰς ὃ καταχωρίζονται αἱ αἰτήσεις καί ἐνστάσεις, ἢ ὁποβάλλεται ἀπ' εὐθείας εἰς την Διοίκησιν τοῦ Ο.Γ.Α.

Ἡ ὑπό τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ο.Γ.Α. ἀσκουμένη αἴτησις ἀναθεωρήσεως καταχωρίζεται εἰς εἰδικόν βιβλίον αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως καί κοινοποιεῖται εἰς τόν ἐνδιαφερόμενον, ὅστις ἐντός μηνός ἀπό τῆς ἐπιδόσεως της δύναται ἐγγράφως ν' ἀντικρούσῃ την αἴτησιν ἀναθεωρήσεως.

Αἱ παρά τῶν ἀγροτῶν ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως ἐντός πέντε ἡμερῶν ἀπό τῆς ὑποβολῆς των διαβιβάζονται ὑπό τοῦ ἀνταποκριτοῦ εἰς την Διοίκησιν τοῦ Ο.Γ.Α. μεθ' ὅλων τῶν δικαιολογητικῶν καί τοῦ ἀντιτύπου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καί καταχωρίζονται εἰς τό αὐτό ὡς ἄνω βιβλίον αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως.

5. Τό κρῖνον ὄργανον ἀποφασίζει ἐπί τῇ βάσει τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως προσκομιζομένων ἐκατέρωθεν στοιχείων, δικαιούμενον νά ζητήσῃ καί συμπληρωματικάς ἀποδείξεις.

Κατά την ἐκδίκασιν δέν δύναται νά παραστῇ ὁ ἐνδιαφερόμενος, δικαιούμενος μόνον ἐγγράφως νά ὑποστηρίξῃ την αἴτησίν του ἢ νά ἀντικρούσῃ αἴτησιν τοῦ Διοικητοῦ.

6. Αἱ ἐπί τῶν αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις, αἵτινες δέον νά εἶναι ἡτιολογημέναι, κοινοποιοῦνται εἰς τούς ἐνδιαφερομένους διά τῶν οἰκείων ἀνταποκριτῶν, εἰς οὓς ἀποστέλλονται ὑπό τοῦ ἁρμοδίου γραμματέως.

7. Ἐπί αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως, ὑποβληθεισῶν κατά τάς προϊσχυούσας διατάξεις καί μή ἐκδικασθεισῶν ὑπό τῆς καταργουμένης ἐπιτροπῆς, ἀποφασίζουν τά κατά την παράγραφον 1 ἁρμόδια ὄργανα.

Ἄρθρον 4

Τό ἄρθρον 20 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 20

Ἔξοδα κινήσεως

Οἱ κατά το ἄρθρον 2 ἀνταποκριται τοῦ Ο.Γ.Α., οἱ κατά το ἄρθρον 3 ἁρμόδιοι ν' ἀποφασίζουν κατά πρῶτον καί δεύτερον βαθμόν, οἱ κατά τό ἄρθρον 4 ἐκτελοῦντες χρέη γραμματέως ἢ εἰσηγητοῦ, οἱ κατά τό ἄρθρον 12α ἁρμόδιοι ν' ἀποφασίζουν ἐπί αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως, ὡς καί οἱ ἐκτελοῦντες χρέη εἰσηγητοῦ ἢ γραμματέως αὐτῶν, δικαιοῦνται ἐξόδων κινήσεως, ὧν τό ποσόν καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεως εἰς την Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ἰανουαρίου 1963

2382/1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐργασίας καί Συγκοινωνιῶν

Περί ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καί ἀναπαύσεως προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 54 τῆς 13 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3721]1957 «περί

συστάσεως Ὀργανισμοῦ Λαϊκῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης (Ο.Α.Σ.Θ)».

2) Τὰς διατάξεις τῆς μετοξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. ἀπὸ 30.8.1957 συμβάσεως.

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3788/1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας».

4) Τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2269/19.11.1950 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 διεθνοῦς συμβάσεως περὶ καθορισμοῦ εἰς 8 ὥρας καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανίαις κλπ.».

5) Τὴν γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γενικοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 246/23.1.1963 πρακτικῷ αὐτοῦ.

6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5059/1962 ἀναφορὰν τοῦ Ο.Α.Σ.Θ.

7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 154/1962 ἀναφορὰν τῆς Ἑνώσεως Ἐργατοϋπαλλήλων Λαϊκῆς Συγκοινωνίας Θεσσαλονίκης, παραπαίζουσα:

Ἐγκρίνομεν τὸν Κανονισμὸν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ἔχοντος ὡς κατωτέρω καὶ ἀποφασίζομεν: Ἡ ἀρθρων ἑνδεκα, οὗτινος ἡ ἰσχὺς ἄρχεται τῇ ἡμέρας ὑπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ.

Ἄρθρον 1

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὸ προσωπικὸν ἐν γένει τοῦ Ὀργανισμοῦ Λαϊκῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης (Ο.Α.Σ.Θ.). Κατὰ τὸ μεταβατικὸν στάδιον μέχρι πλήρους ἀντικαταστάσεως ἢ ἐξαγορᾶς τῶν ἰδιοκτησιῶν παρὰ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων Θεσσαλονίκης, τὸ συνδρόμενον διὰ σχέσεως ἐργασίας μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἐπιχειρήσεων μετόχων τοῦ Ο.Α.Σ.Θ.

Ἄρθρον 2

1) Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. διαιρεῖται εἰς:

α) Προσωπικὸν διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως, εἰς ὃ περιλαμβάνονται οἱ ὑπάλληλοι, κλητῆρες κλπ. γραφείων.

β) Τεχνικὸν καὶ ἐργατικὸν προσωπικόν, εἰς ὃ περιλαμβάνεται τὸ προσωπικὸν τῶν τεχνικῶν ἐργοστασίων, συνεργείων, σταθμῶν, αὐτοκινήτων, ἀντλιῶν βενζίνης κλπ.

γ) Προσωπικὸν κινήσεως, εἰς ὃ περιλαμβάνεται τὸ προσωπικὸν τῶν λεωφορείων, ἤτοι ὁδηγοὶ καὶ εἰσπράκτορες, καὶ τὸ προσωπικὸν ἐλέγχου, ἤτοι ἐπόπται γραμμῶν, σταθμάρχαι καὶ ἐλεγκταί.

2) Διὰ τὸ προσωπικὸν διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις περὶ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν.

3) Διὰ τὸ τεχνικὸν καὶ ἐργατικὸν προσωπικὸν ἐχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις περὶ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐργοστασίων.

4) Διὰ τὸ προσωπικὸν κινήσεως ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ κατωτέρω διατάξεις περὶ ὡρῶν ἐργασίας, ἀναπαύσεως κλπ. τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 3

Ἐν τῷ παρόντι Κανονισμῷ σημαίνουσιν οἱ ὅροι:

α) Διορία: Τὸ κατὰ περίοδον ἐργασίας χρονικὸν διάστημα τῶν πραγματικῶν ὡρῶν ἐργασίας πλέον τοῦ χρόνου τῶν διαλειμμάτων καὶ τῆς ἐνδρίας.

β) Διάλειμμα: Τὸ ἐνδιάμεσον διάστημα ἀναπαύσεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας.

γ) Διακοπή: Τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἡμερησίας ἐργασίας ὁπωσδήποτε τινὸς μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἑπομένης ταυτότητος τοῦ ἰδίου.

δ) Ἀνάπαυσις: Διακοπὴ διαρκείας ἐλάχιστα τεσσάρων (4) ὡρῶν τουλάχιστον.

ε) Περίοδος ἐργασίας: Τὸ μεταξὺ δύο διαδοχικῶν ἀναπαύσεων διάστημα.

στ) Κανονικὴ ἐργασία: Τὸ χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ ἐκτείνεται ἡ ἐργασία κατὰ περίοδον ἐργασίας.

ζ) Ἐφεδρία: Ἡ παραμονὴ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν τεταγμένην θέσιν, ἄνευ ἄλλης ἐπιχορηγήσεως, μέχρις οὗ ἀπαιτηθῇ ὑπηρεσία, ἣν διατελοῦ.

Ἄρθρον 4

1) Διὰ τὸ προσωπικὸν κινήσεως ὁρίζονται:

α) Ἡ κανονικὴ ἡμερησία ἐργασία δώρου, ἄνευ συμψηφισμοῦ τῆς ὥρας, ἧτις ἐνδέχεται νὰ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν συμπλήρωσιν δώρου ἐργασίας πρὸς ἄλλας ἐργασίμους ἡμέρας.

β) Ἡ κανονικὴ ἐργασία δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας 45ώρου.

γ) Ἡ κανονικὴ διορία δι' ἑβδομαδιαίων περιόδων ἐργασίας 52 ὡρῶν μὲ ἓν μόνον διάλειμμα δι' ἑκάστην περίοδον ἐργασίας οὐχὶ μείζον τῶν 4 ὡρῶν.

δ) Ἡ διακοπὴ τουλάχιστον δωδεκάωρος. Ἐπιτρέπεται, ὅπως τὸ πολὺ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἡ διακοπὴ περιορίζηται εἰς τουλάχιστον 8ώρου κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φυλακῆς.

ε) Ἡ περίοδος ἐργασίας κατὰ μέγιστον δώδεκα ὡρῶν καὶ

στ) Αἱ ἀναπαύσεις δέκα τρεῖς (13), ἐξ ὧν αἱ δύο τουλάχιστον κατὰ Κυριακὴν ἐντὸς ἑκάστου ἑπτὰ (7) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας.

2) Εἰς τὸν χρόνον ἡμερησίας ἐργασίας περιλαμβάνεται ἐκτὸς τῆς πραγματικῆς ἐργασίας, καὶ

α) Ὁ χρόνος παραλαβῆς, ἐπιθεωρήσεως καὶ παραδόσεως τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου ἀπὸ ἢ εἰς τὸν σταθμὸν αὐτοκινήτων, ὡς καὶ ἡ ἀγωνὸς διαδρομὴ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ αὐτοκινήτων εἰς

την άφετηρίαν και άντιστρόφως, ὅστις ὁρίζεται εἰς εἴκοσι πρώτα λεπτά (20') τῆς ὥρας δι' ἑκάστην παραλαβὴν καὶ εἴκοσι πρώτα λεπτά (20) τῆς ὥρας δι' ἑκάστην παράδοσιν

β) Πᾶν διάλειμμα μικρότερον τῶν δύο (2) ὡρῶν.

γ) Ὁ χρόνος τῆς ἐμεδρείας.

δ) Ὁ χρόνος τῆς παραδόσεως τῶν εἰσπραξέων ὑπὸ τοῦ εἰσπράκτορος, ὅστις ὁρίζεται εἰς εἴκοσι πρώτα λεπτά (20') τῆς ὥρας.

ε) Πᾶσα ἐν γένει ἀπασχόλησις, σχετιζομένη πρὸς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν λεωφορείων.

3) Ὁ ὑπὸ τῶν ἐδαφίων α' καὶ δ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζόμενος χρόνος παραλαβῆς καὶ παραδόσεως τοῦ λεωφορείου, ὡς καὶ ὁ χρόνος τῆς παραδόσεως τῶν ἡμερησίων εἰσπράξεων ὑπὸ τοῦ εἰσπράκτορος, δύνανται νὰ αὐξηνονται ἢ μειοῦνται ἀναλόγως τῶν ἑκάστοτε συνθηκῶν ἐργασίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Περιφερειακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ἢ αἰτήσει εἴτε τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., εἴτε τῆς Ἑνώσεως Ἐργατοϋπαλλήλων Ἀστικῆς Συγκοινωνίας Θεσσαλονίκης.

Τὰ Περιφερειακὰ Συμβούλια ἀποφαίνονται ἐν προκειμένῳ ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

4) Ἡ ἀνάπαυσις δὲν νὰ εἶναι διαρκείας τοὐλαχίστον εἴκοσι τεσσάρων (24) ὡρῶν, τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διακοπῆς τοῦ τελευταίου 24ώρου ἐργασίας.

Ἄρθρον 6

Καθ' ὑπέρβασιν τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 4 καθοριζομένων ὁρίων ἐργασίας δύνανται νὰ καθορίζωνται ὑπερωρίαι διὰ τὸ προσωπικόν, δι' ἃς ὁρίζονται τὰ ἑξῆς :

α) Λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τῆς ἐργασίας αἱ ὑπερωρίαι εἰς ὥρας δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν διὰ τοὺς ὁδηγοὺς καὶ τοὺς εἰσπράκτορας τὰς 4 1|2 ὥρας δι' ἑβδομαδιαίαν περίοδον ἐργασίας καὶ τὴν μίαν ὥραν ἡμερησίως, καὶ διὰ τοὺς σταθμάρχας καὶ ἐλεγκτὰς τὰς 9 ὥρας ἑβδομαδιαίως καὶ 1 1|2 ὥραν ἡμερησίως.

β) Διὰ τὰς ὑπερωρίας καταβάλλεται εἰς τὸ προσωπικὸν πρόσθετος ἀμοιβὴ βάσει τῶν ἰσχυουσῶν ἑκάστοτε σχετικῶν διατάξεων.

Ἄρθρον 7

1) Ὁ ἰδιοκτήτης ἑκάστου λεωφορείου διὰ τοὺς ὁδηγοὺς καὶ εἰσπράκτορας ἢ ὁ διευθυντὴς τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐξουσιοδοτούμενος διὰ τοὺς ὁδηγούς, εἰσπράκτορας, ὡς καὶ δι' ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. γραφείων, κτιρίων, συνεργείων καὶ ἐργοστασίων τούτου, καταρτίζουσιν ὑποχρεωτικῶς καθ' ἑκαστον μῆνα εἰς διπλοῦν πίνακα, ὃν ὑπογράφοντες ὑποβάλλουσι πρὸς ἔγκρισιν ἐγκαίρως καθ' ἑκαστον μῆνα εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας.

Οἱ πίνακες οὗτοι ἐπέχουσι θέσιν βιβλιαρίου ἐργασίας.

2) Εἰς τοὺς πίνακας τούτους ἀναγράφονται :

α) Τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν μισθωτῶν ἑκάστης φυλακῆς.

β) Ἡ ἑκάστοτε ἐναλλαγὴ τῆς σειρᾶς ἐργασίας ἑκάστης φυλακῆς.

γ) Αἱ ὧραι ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐργασίας.

δ) Τὰ τυχὸν διαλείμματα.

ε) Αἱ ἡμέραι ἀναπαύσεως, ὧν ἑκάστη δέον νὰ ἦναι διαρκείας τοὐλαχίστον 24 ὡρῶν, τῆς ἐναρξέως αὐτῆς ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διακοπῆς τοῦ τελευταίου 24ώρου ἐργασίας.

3) Ἀντίτυπον τῶν μηνιαίων τούτων πινάκων ἐργασίας ἀναρτᾶται εἰς ἐμφανῆ μέρος τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου καὶ ἐντὸς προθήκης κατασκευαζομένης ἐπὶ τούτῳ, προκειμένου περὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ λεωφορείῳ. Ἐν τοῖς ἰδίοις σταθμαρχείοις προκειμένου περὶ τῶν ἐλεγκτῶν καὶ σταθμαρχῶν, εἰς ἐμφανὲς μέρος τῶν γραφείων, προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων καὶ προκειμένων περὶ τοῦ προσωπικοῦ συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῆς ἐν τῷ συνεργείῳ.

Ἄρθρον 7

Ἡ ὥρα ἐργασίας τῶν φυλακῶν δὲν ὅπως μεταβάλλεται κατὰ περίοδον ἐργασίας εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐργαζομένη φυλακὴ κατὰ τὰς ἐπαγγελματικὰς καὶ ἐσπερινὰς ὥρας κατὰ μίαν περίοδον ἐργασίας νὰ ἐργάζηται κατὰ τὴν ἑπομένην περίοδον ἐργασίας εἰς πρωϊνὰς ὥρας.

Ἄρθρον 8

1) Τὸ διάλειμμα τῆς ἐργασίας δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τριῶρου τοὐλαχίστον ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἁρμοδία Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας δύναται εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις νὰ ὁρίσῃ ἄλλως τὰ τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαλείμματος.

2) Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαλείμματος οἱ ἀλλεπάλληλοι καὶ τὸ προσωπικὸν κινήσεως δικαιοῦνται νὰ ἐγκαταλείπωσι τοὺς τόπους ἐργασίας ἢ τὰ ὀχήματα.

Ἄρθρον 9

1) Ὑπέρβασις τοῦ ἀνωτάτου χρονικοῦ ὁρίου ἐργασίας ἐπιτρέπεται :

α) Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀνωτέρας βίας, ἤτοι συγκρούσεως, πλημμύρας, διακοπῆς συγκοινωνίας.

β) Πρὸς ὀργάνωσιν μέτρων σωτηρίας.

γ) Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἐπιστρατεύσεως ἢ ὅσάκις παρίσταται ἀνάγκη στρατιωτικῶν μεταφορῶν διὰ λεωφορείων αὐτοκινήτων.

2) Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὀφείλει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ λεωφορείου ἢ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐξουσιοδοτούμενος δι' ἅπαν ἐν γένει τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ νὰ ἀναγγείλῃ τὸ βραδύτερον τὴν ἑπομένην τὴν ὑπέρβασιν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας.

Ἄρθρον 10

Οἱ ἰδιοκτῆται τῶν λεωφορείων ἢ ὁ Διευθυν-

της ταῦ Ο.Α.Σ.Θ. ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐξουσιοδοτούμενος σχετικῶς διὰ τὸ πᾶσης φύσεως προσωπικὸν τοῦ Ὀργανισμοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπασχολήσωσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐργασίας ὑπαλλήλους ἢ προσωπικὸν κινήσεως ἐργαθέντας εἰς ἕτεραν ἐργοδότην ἐπὶ ὀκτάωρον. Δύνανται μόνον νὰ ἀπασχολήσωσι προσωπικὸν κινήσεως ἢ ὑπαλλήλους ἐργασθέντας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις ὀλιγωτέρας τῶν 8 ὡρῶν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πολὺ 9ώρου ἡμερησίας ἐργασίας.

Ἄρθρον 11

Ἡ παράλειψις θεωρήσεως πίνακος, ὡς καὶ ἡ μὴ ἀναγραφὴ ἐν αὐτῷ τῶν ὁριζομένων στοιχείων, ἢ μὴ ἀνάρτησις τοῦ πίνακος ἢ καὶ πᾶσα ἐν γένει παράβασις τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνεπάγεται τὴν ἐπιβολὴν τῶν διοικητικῶν καὶ ποινικῶν κυρώσεων, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου 2195|1920 καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2948 τῆς 21 Ἰουνίου 1922 τὰς τοιαύτας τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ νόμου 2119|1952 καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3216|1955, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἰσχυουσῶν σχετικῶν διατάξεων.

Ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τυγχάνει ὁ ἑκάστοτε Διευθυντὴς τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. Διὰ τὸ ἐν σχέσει ἐργασίας πρὸς τοὺς ἰδιοκτήτας λειτουργίας προσωπικῶν τῶν ὁδηγῶν καὶ εἰσπρακτόρων εὐθύνεται ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ λειτουργείου καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ο.Α.Σ.Θ.

Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα Κανονισμὸν καταργεῖται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Φεβρουαρίου 1963

—

92389|7144 1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν φαρμακείων τῆς περιφερείας Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 18 τῆς 18 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ|τος τῆς 8|13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα».

2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ|τος 4020|1959.

3) Τὰς διατάξεις τ.; ὑπ' ἀριθ. 60065|1952 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ 9ώρου ἡμερησίας ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα δημητριακῶν καὶ εἰδῶν κτηνοτροφιῶν καὶ πτηνοτροφιῶν».

4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 143|8.11.1962 σύμφωνον γνώμην τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Πειραιεῖ Φαρμακοποιῶν «Ἡ Δήμητρα».

5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 683|28.11.1962 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πειραιῶς.

6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 19767|65|39|7.12.1962 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν:

1. Καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν φαρμακείων τῆς περιφερείας Πειραιῶς ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ 1|5 - 30|9:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. - 1.30' μ.μ. καὶ ὁ μ.μ. - 9 μ.μ. ὥρας.

Ἑκάστην Τετάρτην ἀπὸ 8 π.μ. - 2.30' μ.μ.

Ἀπὸ 1|10 - 28|2:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. - 1.30' μ.μ. καὶ ἀπὸ 3.30 - 7.30' μ.μ. ὥρας.

Ἑκάστην Τετάρτην ἀπὸ 8 π.μ. - 2.30' μ.μ.

Ἀπὸ 1|3 - 31|4:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. - 1.30' καὶ ἀπὸ 4 - 8 μ.μ. ὥρας.

Καθ' ἑκάστην Τετάρτην ἀπὸ 8 π.μ. -2.30' μ.μ.

ΙΙ. Ἕκαστον Σάββατον καὶ τὰς παραμονὰς ἐξαιρεσίμων ἑορτῶν, καθ' ἃς τὴν ἑπομένην παραμένουσι κλειστά, τὸ ἑσπερινὸν κλείσιμον παρατείνεται ἐπὶ μίαν (1) ὥραν, πέραν τῶν ὡς ἄνω ὁριζομένων.

ΙΙΙ. Εἰς περίπτωσιν συμπτώσεως τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω μεταμεσημβρινῆς ἀναπαύσεως πρὸς ἡμέραν τελέστως ἐμποραπανηγύρεως, ἑβδομαδιαίας ἀγορᾶς ἢ παραμονῆς ἐπισήμου τοπικῆς ἑορτῆς τὸ κλείσιμον μετατίθεται εἰς τὴν ἑπομένην ἐργασίμων ἡμέραν.

ΙV. Ἐν περιπτώσει ἀφίξεως φορτίων κτηνοτροφῶν καὶ πτηνοτροφῶν, καθ' ἃς ὥρας τὰ ἐν λόγῳ καταστήματα παραμένουν κλειστά, ἐπιτρέπεται τὸ ἀνοίγμα τῶν ὡς ἄνω καταστημάτων ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν καὶ παραλαβήν, ἄνευ ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1963

—

18.142|1 ζ'|1962 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐσωτερικῶν

Περὶ ἐποπτείας καὶ ἐλέγχου Καζίνων Κερκύρας - Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 185 τῆς 21 Δεκεμβρίου 1962)

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 17 § 2 τοῦ ν.δ. 1213|1961 «περὶ κυρώσεως τῆς ἀπὸ 19.5.1961 συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Ε.Ο.Τ. ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Dr. Haptmann Freiher Von Richthofen περὶ ἱδρύσεως διεθνοῦς τύπου Λεσχῶν Ψυχαγωγίας καὶ τυχηρῶν παιγνίων ἐν Ρόδῳ καὶ Κερκύρᾳ». 2) Τὸν ἀπὸ 25.10.1962 ἐγκριθέντα Κανονισμὸν ἐσωτερικῆς λειτουργίας τῶν Καζίνων Κερκύρας καὶ Ρόδου. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 71954|10.12.1962 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως περὶ τρόπου βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τῆς συμβάσεως ποσοστῶν τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ τῶν Δήμων Κερκύρας καὶ Ρόδου. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. Ε 13109|29.10.1962 ἀπόφασιν τοῦ Ὑφυπουργοῦ Οἰκονομικῶν περὶ ἐγκρίσεως εἰσαγωγῆς παιγνιοχάρτων πρὸς χρῆσιν τῆς Α.Ε. «Καζίνα Ἑλλάδος 5) Τὸν ἀ.ν. 259|17|18.10.1936 περὶ

τροποποιήσεως, συμπληρώσεως και κωδικοποιήσεως των περί τυχηρών και μη παιγνίων διατάξεων, ώς ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως και β) την ὑπ' ἀριθ. 92138|16.12.1954 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν «περὶ ἀναθέσεως ἀσκήσεως ἁρμοδιοτήτων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν εἰς τὸν Ὑφυπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν», ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἐποπτεία τῶν Καζίνων Κερκύρας καὶ Ρόδου διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ ἐσωτερικῆς λειτουργίας τούτων, τῆς ὑπ' ἀριθ. 71954|10.12.1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως, τὴν κανονικὴν καὶ εὔρυθμον λειτουργίαν αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ Ἀσφάλειαν αὐτῶν, ἀνήκει ἀναλόγως τῆς καθ' ὕλην ἁρμοδιότητός των εἰς τὸν Ε.Ο.Τ. καὶ τὴν ἁρμοδίαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν.

Ἄρθρον 2

Διὰ τὸν ἀκώλυτον καὶ εὐχερῆ ἔλεγχον τῶν Καζίνων ὑπὸ τῶν ἐντεταλμένων ὀργάνων τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ τῆς Ἀστυνομίας, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν προσώπων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ ἄρθρον 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 71954|10.12.1962 κοινῆς ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως περὶ τρόπου βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τῆς συμβάσεως, ποσοστῶν τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ τῶν Δήμων Κερκύρας καὶ Ρόδου, ἡ εἴσοδος καὶ παραμονὴ αὐτῶν εἰς ἁπάσας τὰς αἰθούσας καὶ καταστήματα τῶν Καζίνων καθ' οἱανδήποτε ὥραν εἶναι ἐλευθέρα ἐπὶ τῇ ἐπιδείξει τοῦ ὑπηρεσιακοῦ δελτίου ταυτότητος των ἢ τοῦ ἐπὶ τούτῳ χορηγηθησομένου αὐτοῖς εἰδικοῦ ἀτελοῦς δελτίου ἐλευθέρας εἰσόδου ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῶν Καζίνων.

Ἄρθρον 3

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀναδόχου Ἑταιρείας τῶν Καζίνων, ὁ Διοικητικὸς καὶ Τεχνικὸς Διευθυντὴς ἢ οἱ νόμιμοι ἀναπληρωταὶ τούτων καὶ οἱ ψυσιογνωμισταὶ ἐλεγκταί, οἱ προϊστάμενοι Τραπεζῶν, οἱ κρουπιέρ, οἱ βοηθοὶ αὐτῶν, οἱ σιανζιέρ, οἱ προμηθευταί, οἱ ὑπηρέται καὶ φύλακες, ἤτοι πάντες ἐν γένει οἱ ὑπάλληλοι τῶν Καζίνων, ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχωσι προθύμως, ταχέως καὶ εἰλικρινῶς εἰς τὰ ἐντεταλμένα ὄργανα τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς πᾶσαν συνδρομήν, εὐκολίαν καὶ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας, χρησίμους διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων των.

Εἰδικώτερον τὰ καθήκοντα τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καθορισθήσονται λεπτομερέστερον δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν.

Τὰ ὄργανα τοῦ Ε.Ο.Τ. καὶ Ἀστυνομίας ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχωσι πᾶσαν νόμιμος αἰτουμένην συνδρομὴν των εἰς τοὺς ἁρμοδίους ὑπαλλήλους τῶν Καζίνων διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των.

Ἡμέραι καὶ ὧραι λειτουργίας τῶν Καζίνων

Ἄρθρον 4

1. Ἡ λειτουργία τῶν Καζίνων ἐπιτρέπεται καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ ἡμέρας τοῦ ἔτους, πλὴν τῶν ἡμερῶν τῶν κάτωθι ἑορτῶν:

1) Τῆς Μεγάλης Πέμπτης καὶ Μεγάλης Παρασκευῆς.

2) Τῆς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

3) Τῆς ἡμέρας παραμονῆς καὶ τῆς τῶν Χριστουγέννων.

4) Τῆς 25ης Μαρτίου καὶ 28ης Ὀκτωβρίου, ἡμερῶν ἐθνικῶν ἑορτῶν.

II. Αἱ ὧραι ἐνάρξεως καὶ λήξεως λειτουργίας πάντων τῶν καταστημάτων τῶν Καζίνων κανονίζονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῶν, κατόπιν προσυνεννοήσεως μετὰ τῆς ἁρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς καὶ τοῦ Ε.Ο.Τ.

Δύναται ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κατόπιν προειδοποιήσεως τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς καὶ Ε.Ο.Τ., νὰ παρατείνῃ τὰς καθορισθείσας ὥρας λειτουργίας εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καὶ δὴ κατὰ τὴν περίοδον τῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 18 τῆς συμβάσεως διοργανουμένων ἑορταστικῶν καὶ ψυχαγωγικῶν ἐκδηλώσεων.

Ὑποχρεοῦνται οἱ διευθυνταὶ τῶν Καζίνων, ὅπως ἀναρτῶσιν εἰς ἐμφανὲς σημεῖον ἑκάστου καταστήματος πίνακα τῶν ὡρῶν λειτουργίας καὶ τοιούτου ἡμερῶν ἀργίας.

III. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὀφείλει νὰ προσδιορίζῃ καθημερινῶς, ἀναφερῶν εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν καὶ τὸν Ε.Ο.Τ., τὰ παίγνια συμαίρας, ρουλέττας, τριάντα - σαράντα, μπακαρά, τοῦ ἀνοικτοῦ μπάγκου κλπ., συμφώνως πρὸς σχέδιον χρησιμοποιουμένων εἰς τὰ διεθνῆ Καζίνα.

Ἐπίσης ὀφείλει νὰ εἰδοποιῇ πρὸ ὀκτὼ τοὐλάχιστον ἡμερῶν τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν καὶ τὸν Ε.Ο.Τ. περὶ τῆς ἡμερομηνίας παύσεως λειτουργίας τῶν παιγνίων.

Ἄρθρον 5

Ἐπιτρεπόμενα παίγνια

. . . . . .

Ἄρθρον 7

Ἀπαγόρευσις εἰσόδου εἰς Καζίνα

. . . . . .

Ἄρθρον 10

Διὰ τὰ καταστήματα τῶν Καζίνων ἰσχύουσιν ἐφαρμογὴν ὁ ἰσχύων Ἀγορανομικὸς Κώδιξ, αἱ ἰσχύουσαι ἀγορανομικαὶ καὶ ὑγειονομικαὶ διατάξεις, τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ ἐν αὐτοῖς ἐργαζομένου προσωπικοῦ καὶ πᾶσα διάταξις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ἢ ἄλλων νόμων.

Διὰ πᾶσαν παράβασιν ὑπεύθυνοι καθίστανται οἱ διοικητικοὶ διευθυνταὶ τῶν Καζίνων.

Ἄρθρον 11

Ἀπαγορεύεται ἡ ἐντὸς τοῦ χώρου τῶν Καζίνων κατοχὴ καὶ φύλαξις ὅπλων παντὸς εἴδους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 266|1914 «περὶ ὁπλοφορίας» καὶ ἡ ὁπλοφορία ἐκ μέρους παντὸς διευθύνοντος ἢ ἐργαζομένου ὑπὸ οἱανδήποτε ἰδιότητα εἰς τὰ Καζίνα καὶ τῶν εἰσερχομένων εἰς

ταύτης, πλην των άνδρων της Αστυνομικής Αρχής.

Άρθρον 12

Πρόσληψις και προσόντα προσωπικού Καζίνων

Απαγορεύεται ή πρόσληψις διοικητικού, τεχνικού, υπαλληλικού και υπηρετικού προσωπικού ημεδαπού ή αλλοδαπού ως ακολούθως:

1) Γυναικών διά τας αιθούσας παιγνίων.

2) Των μη συμπληρωσάντων τό 21ον έτος της ηλικίας των άνδρών και γυναικών.

3) Των υποδίκων, καταδικασθέντων επί ανθρωποκτονία, επικινδύνω και βαρεία σωματική βλάβη, επί μαστροπεία και σωματεμπορία, επί κλοπή, ληστεία, εκβιάσει, απάτη, υπεξαιρέσει, πλαστογραφία, χηρδηκία και παραχαράξει, επί καθημερινά και χρήσει ναρκωτικών, επί αρχαιοκαπηλία, επί παρανόμω οπλοφορία και όπλων χρήσία, επί κατοχοπείρα, προδοσία και δι' εγκλήματα πολέμου.

Τά άνωτέρω δέον να αποδεικνύωνται εκ των υποβαλλομένων ως δικαιολογητικών αντιγράφων ποινικών μητρώων και πιστοποιητικών της Εισαγγελικής Αρχής του τόπου της μονίμου και πρασκαίρου διαμονής των υποψηφίων, υποκειμένων εις τον έλεγχον της Αστυνομίας Καζίνων.

4) Των αλλοδαπών καθ' υπέρβασιν των όρων της συμβάσεως (άρθρον 10) και των ουσιουμένων άδειας παραμονής και εργασίας κατά την περί αλλοδαπών Νομοθεσίαν.

5) Προκειμένου περί προσλήψεως φυλάκων και υπαλλήλων ρυθμίσεως της κινήσεως τροχοφόρων εντός του περιβόλου των Καζίνων ή πρόσληψις γενήσεται κατά τας διατάξεις του άρθρου 73 περί προσθέτων χωροφυλάκων του ν.δ. 3365/22.9.1955 «περί Κώδικος Ελληνικής Βασιλικής Χωροφυλακής».

Πάσα πρόσληψις προσωπικού κατά παράβασιν του παρόντος άρθρου συνεπείγεται την άμεσον απόλυσιν του προσληφθέντος.

Άρθρον 13

Η εντός του περιβόλου των καζίνων ρύθμισις της κινήσεως των τροχοφόρων ανήκει εις τους υπαλλήλους των Καζίνων, ή δε εκτός του περιβόλου τοιούτων ανήκει εις την αρμοδίαν Αστυνομικήν Αρχήν.

Άρθρον 14

Ποινικαί κυρώσεις

Πάσα παράβασις της παρούσης αποφάσεως επισύρει ποινάς του άρθρου 459 του Ποινικού Κώδικος, εφ' όσον δι' εκάστην περίπτωσιν παραβάσεως δεν προβλέπεται βαρυτέρα ή ιδιαιτέρα ποινή υπό άλλης νομικής διατάξεως, ως ή του άρθρου 22 του ν.δ. 4212/19.9.1962 «περί κυρώσεως της συμβάσεως».

Η παρούσα δημοσιευθήτω εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και ή ισχύς ταύτης άρχεται από της δημοσιεύσεώς της.

Εν Αθήναις τη 14 Δεκεμβρίου 1962

Απάφ. Διοικητ. Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως Κανονισμού καταστάσεως προσωπικού Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 514 της 31 Δεκεμβρίου 1962)

Βάσει της διατάξεως του άρθρου 34 του από 28/18 Ιανουαρίου 1951 β. δ/τος «περί οργανώσεως της διοικήσεως της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού» και συμφώνως προς την κατωτέρω απόφασιν αυτού το Διοικητικόν Συμβούλιον της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού, μετά πρότασιν του Γενικού Διευθυντού, αποφασίσαν, όπως ο Κανονισμός καταστάσεως προσωπικού της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού τροποποιηθή και συμπληρωθή ως ακολούθως:

Συμφώνως προς την υπ' αριθ. 92/1962 απόφασιν, ληφθείσαν κατά την υγδόην συνεδρίασιν της 23 Φεβρουαρίου 1962.

«1. Τά εν παραγράφω 1 του άρθρου 39, ως η παράγραφος αύτη αντικατεστάθη διά των υπ' αριθ. 80/1959, 115/1961 και 374/1961 αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου, οριζόμενα ημερομίσθια των τεχνιτών και βοηθών τεχνιτών υπογείων, τεχνιτών και βοηθών τεχνιτών συντεργείων και χειριστών καθαριστηρίου τροποποιούνται ως ακολούθως:

Κατηγορίαι	Κλιμάκια	Ημερομίσθιον δραχ.
α) Υπόγειον προσωπικόν		
Τεχνίται υπογείων	α'	92
» »	β'	84
» »	γ'	76
» »	δ'	70
Βοηθοί τεχνιτών	α'	64
» »	β'	60
β) Προσωπικόν επιφανείας		
Τεχνίται συνεργείων	α'	92
» »	β'	84
» »	γ'	76
» »	δ'	70
Βοηθοί τεχνιτών	α'	64
» »	β'	58
Χειρισταί καθαριστηρίου	α'	84
» »	β'	76

Τά ως άνω ημερομίσθια ισχύουν από 1ης Φεβρουαρίου 1962.

2. Η παρούσα απόφασις, ισχύουσα από της λήψεως αυτής, θέλει δημοσιευθή διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

3. Εγκρίνει, συμφώνως τω άρθρω 15 § 1 του

κανονισμοῦ αὐτοῦ, τὸ κείμενον τῆς παρούσης ποφάσεως».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Δεκεμβρίου 1962

—

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περὶ τροποποιήσεως Κανονισμοῦ καταστάσεως Προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 510 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1962)

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 8]28 Ἰανουαρίου 1951 β. δ]τος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 227]1962 ἀπόφασιν, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν εἰσάτην τρίτην συνεδρίασιν τῆς 30 Μαΐου 1962, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν, ὅπως αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ τροποποιηθῶσιν ὡς ἀκολούθως :

Α. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 39, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 80]1959, 115]1961, 374]1961 καὶ 92]1962 ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀντικαθίσταται ὡς ἐν τοῖς ἑπομένοις :

«Τὸ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβόμενον ὀργανικὸν ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κατωτέρω κατηγοριῶν, κατατάσσεται δὲ εἰς τὰ ἔναντι ἑκάστης κατηγορίας σημειούμενα κλιμάκια, εἰς ἃ ἀντιστοιχεῖ τὸ ἔναντι ἑκάστου τούτων ἀναγραφόμενον ἡμερομίσθιον :

Κατηγορίαι	Κλιμάκια	Ἡμερομίσθιον δραχμαί
α) Ὑπόγειον προσωπικόν		
Ἐπὶ κεφαλῆς	α'	96
» »	β'	88
Μιναδόροι, ὑποστηρικταί, σιδηροδρομῖται	α'	76
Μιναδόροι, ὑποστηρικταί, σιδηροδρομῖται	β'	72
Μπαζαδόροι, κοτσαδόροι, μεταφορεῖς βοηθοί	α'	64
Μπαζαδόροι, κοτσαδόροι, μεταφορεῖς βοηθοί	β'	60
Ὁδηγοὶ ἠλεκτραμαξῶν	α'	76
» »	β'	72
Βοηθοὶ ὁδηγῶν ἠλεκτραμαξῶν		64
Φροντισταὶ ὑλικῶν, ἐργαλείων	α'	64
» » » »	β'	60
Τεχνῖται ὑπογείων	α'	96
» »	β'	88
» »	γ'	80
» »	δ'	72
Βοηθοὶ τεχνιτῶν	α'	64
» »	β'	60
Βοηθοὶ ἠλεκτροτεχνιτῶν	α'	70
» »	β'	64
β) Προσωπικὸν ἐπιφανείας		
Ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιφανείας	α'	74
» » »	β'	70
Χειρισταὶ ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων (100 ἵππων καὶ ἄνω)	α'	80
Χειρισταὶ ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων (100 ἵππων καὶ ἄνω)	β'	76
Χειρισταὶ βαρούλκων	α'	74
» »	β'	70
Χειρισταὶ ἐγκαταστάσεων στομίων	α'	74
Χειρισταὶ ἐγκαταστάσεων στομίων	β'	70
Λιπανταὶ - βοηθοὶ χειρισταὶ	α'	64
» » »	β'	60
Τεχνῖται συνεργείων	α'	96
» »	β'	88
» »	γ'	80
» »	δ'	72
Βοηθοὶ τεχνιτῶν	α'	64
» »	β'	60
Φροντισταὶ ὑλικῶν καὶ ἐργαλείων	α'	64
Φροντισταὶ ὑλικῶν καὶ ἐργαλείων	β'	60
Μαθητευόμενοι	α'	36
»	β'	28
Βοηθοὶ ἠλεκτροτεχνιτῶν	α'	70
» »	β'	64
Χειρισταὶ καθαριστηρίου	α'	88
» »	β'	80
Λιπανταὶ - βοηθοὶ χειρισταὶ καθαριστηρίου	α'	70
Λιπανταὶ - βοηθοὶ χειρισταὶ καθαριστηρίου	β'	62
Τροχοπέδηται	α'	70
»	β'	62
Ἐργάται διαλογῆς καθαριστηρίου	α'	64
Ἐργάται διαλογῆς καθαριστηρίου	β'	60
Ἐργάται ἡμιειδικευμένοι		60
Ἐργάται ἀνειδίκευτοι		56
Ἐργάτριαι		44

Β. Ἡ ἰσχὺς τῆς ὡς ἀνωτέρω τροποποιήσεως ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962.

Ἡ παροῦσα ἀπόφασις, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς λήψεως αὐτῆς, θέλει δημοσιευθῆ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουνίου 1962

—

'Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως Κανονισμού καταστάσεως προσωπικού Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 25 της 24 Ιανουαρίου 1963)

Δημοσία Επιχείρησις Ηλεκτρισμού

Βάσει της διατάξεως του άρθρου 34 του από 28]28 Ιανουαρίου 1951 β. δ]γματος «περί οργανώσεως της διοικήσεως της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού» και συμφώνως προς τας κατωτέρω αποφάσεις αυτού, το Διοικητικόν Συμβούλιον της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού, μετα πρότασιν του Γενικού Διευθυντού, άπεφάσισεν, όπως ο Κανονισμός καταστάσεως προσωπικού της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού τροποποιηθ]ή και συμπληρωθ]ή ως ακολούθως :

1. Συμφώνως προς την υπ' αριθ. 118]1962 απόφασιν, ληφθείσαν κατά την Ενδεκάτην συνεδρίασιν της 14ης Μαρτίου 1962 :

Α) Αι παράγραφοι 5 και 6 του άρθρου 13 αντικαθίστανται ως έπεται :

«5. Καταβολή μείζονος επιδόματος νοσηλείας ή παράτασις καταβολής αύτου επί μακρότερον χρόνον του εις τας προηγουμένας παραγράφους ορίζομένου επιτρέπεται κατόπιν ειδικής εις έκάστην περίπτωσιν εγκρίσεως του Διοικητικού Συμβουλίου.

6. Άπουσία τακτικού υπαλλήλου ή εργάτου της εργασίας λόγω ασθενείας επί χρόνον μεγαλύτερον των κατωτέρω ορίζομένων χρονικών ορίων παρέχει εις την Δ.Ε.Η. το δικαίωμα να καταγγείλη την σύμβασιν εργασίας τούτου, επί τη καταβολή, ανεξαρτήτως ιδιότητος, της υπό του ν. 2112]1920, ως ετροποποιηθ]ή υπό του ν. 4558] 1930, προβλεπομένης αποζημιώσεως. Εις περίπτωσιν ασθενείας, προερχομενης εξ ατυχήματος, επισυμβάντος κατά την εκτέλεσιν της υπηρεσίας και ένεκα ταύτης, τα χρονικά όρια είναι εξ μήνες διά τους έχοντας μέχρι τριών έτων πραγματικήν υπηρεσίαν και δώδεκα μήνες διά τους υπερβάντας την τριετή πραγματικήν υπηρεσίαν. Εις περίπτωσιν ασθενείας, οφειλομένης εις παντα έτερον λόγον, τα χρονικα όρια είναι τρεις μήνες διά τον μη συμπληρώσαντα έτησίαν πραγματικήν υπηρεσίαν παρά τη Δ.Ε.Η., εξ μήνες διά τον έχοντα πραγματικήν υπηρεσίαν μέχρι τριών έτων και εννέα μήνες διά τον έχοντα υπερβή την τριετή πραγματικήν υπηρεσίαν παρά τη Δ.Ε.Η.».

Β) Μετά την παράγραφον 3 του άρθρου 14 προστίθεται νέα παράγραφος 4, έχουσα ως έξής :

«4. Καταβολή ως χρηματικής ενισχύσεως μείζονος ποσού του εις τας προηγουμένας παραγράφους ορίζομένου επιτρεπεται κατόπιν ειδικής εις έκάστην περίπτωσιν εγκρίσεως του Διοικητικού Συμβουλίου».

Γ) Η παράγραφος 1 του άρθρου 21 αντικαθίσταται ως έπεται :

«1. Η μετά του τακτικού προσωπικού σύμβασις εργασίας λήγει αυτοδικαίως άνευ καταβολής αποζημιώσεως ή έτερας διατυπώσεως επί τη συμπληρώσει ορίου ηλικίας, ορίζομένου αναλόγως του μισθολογικού κλιμακίου, εις ο έχει καταταγή έκαστος υπάλληλος ή εργάτης, κατά τας κατωτέρω διακρίσεις :

α) Του 62ου έτους διά το προσωπικόν των μισθολογικών κλιμακίων 1 - 7.

β) Του 60ού έτους διά το προσωπικόν των μισθολογικών κλιμακίων 8 - 11.

γ) Του 55ου έτους διά το προσωπικόν των μισθολογικών κλιμακίων 12 - 14.

Η ηλικία του προσωπικού αποδεικνύεται διά της κατά τον χρόνον της προαληψεως προσκομιζομένης ληξιαρχικής πράξεως ή πιστοποιητικού εγγραφής εις το δημοτολόγιον. Μεταγενεστερους προσκομιζομενα αποδεικτικά ηλικίας, οιασδηποτε φύσεως, δεν λαμβάνονται υπ' όψιν.

Δι' ειδικής εις έκαστην περίπτωσιν αποφάσεως του Γενικού Διευθυντού επιτρέπεται παράτασις του ορίου ηλικίας εφ' άπαξ ή διαδοχικώς. Παράτασις του ορίου ηλικίας περαν των 65 ετών επιτρέπεται μόνον μετ' εγκρισιν του Διοικητικού Συμβουλίου, εφ' όσον συντρεχουν προς τούτο αποχρώντες υπηρεσιακοί λόγοι. Διά τας ως άνωτέρω παρατάσεις απαιτείται εν πάση περιπτώσει συναίνεσις του ενδιαφερομένου.

Δ) Η παράγραφος 4 του άρθρου 23 αντικαθίσταται ως ακολούθως :

«4. Προς παραίτησιν εξομοιούται, επιφέρουσα την αυτοδικαίαν άνευ τηρήσεως διατυπώσεως τινος ή διαδικασίας, ως και άνευ αποζημιώσεως, λύσιν της συμβάσεως εργασίας, η αδικαιολόγητος απουσία παντός μισθωτού εκ της υπηρεσίας του, παραταθείσα επερ τας είκοσι συνεχείς εργασίμους ημέρας, ως και η υπό του μισθωτού αποποίησις μεταθέσεως, κατά την διάταξιν της παραγράφου 2 του άρθρου 16 του παρόντος Κανονισμού».

Ε) Η παράγραφος 2 του άρθρου 31 αντικαθίσταται ως έπεται :

«2. Η μετά των Διευθυντών της Κεντρικής υπηρεσίας σύμβασις εργασίας δύναται να καταγγελθ]ή υπό του Γενικού Διευθυντού μετ' εγκρισιν του Διοικητικού Συμβουλίου κατά τους όρους και με τας συνεπείας των κειμένων διατάξεων περί καταγγελίας συμβάσεως εργασίας. Οι τοι αποχωρούσιν αυτοδικαίως της υπηρεσίας άμα τη συμπληρώσει του 65ου έτους της ηλικίας των άνευ καταβολής αποζημιώσεως ή έτερας διατυπώσεως. Παράτασις του ορίου ηλικίας περαν των 65 ετών επιτρέπεται μόνον μετ' εγκρισιν του Διοικητικού Συμβουλίου, εφ' όσον συντρέχουν εις τούτο αποχρώντες υπηρεσιακοί λόγοι, συναινεί δε και ο ενδιαφερόμενος. Εκ των διατάξεων του παρόντος Κανονισμού επί των διευθυντών της Κεντρικής Υπηρεσίας εφαρμόζονται, πλην των ειδικώς εις τούτους αναφερομένων, μόνον αι διατάξεις των άρθρων 6, 7, 10 §§ 1, 11, 13 και 14».

ΣΤ) Το άρθρον 35 συμπληρούται δια της προσθήκης δευτέρας παραγράφου, έχούσης ως ακολουθως :

«2. Μέχρι τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. ὑπὸ ἴδιον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν εἰς τὸ ἀποχωροῦν λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας προσωπικὸν καταβάλλεται, ἀνεξαρτήτως ἰδιότητος, χρηματικὴ ἐνίσχυσις ἴση πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ν. 2112]1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558]1930, προβλεπομένην ἀποζημίωσιν. Τῆς κατὰ τὴν παροῦσαν παράγραφον χρηματικῆς ἐνισχύσεως δικαιοῦνται ἐπίσης αἱ βαθμοὶ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ὁ Νομικὸς Σύμβουλος, οἱ Διευθυνταὶ τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας καὶ οἱ ἐπὶ παγίῳ μηνιαίῳ ἀντιμισθίῳ παρέχοντες εἰς τὴν Δ.Ε.Η. τὰς ὑπηρεσίας των δικηγόροι καὶ ἰατροί, ὁποχωροῦντες μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἑξηκοστοῦ πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας. Τῆς χρηματικῆς ταύτης ἐνισχύσεως δὲν δικαιοῦται προσωπικὸν ὑπαγόμενον εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Α.Π. καὶ Ε.Η.Ε., τὸ Ταμεῖον Συντάξεως Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης ἢ συνεστημένον ὑπὲρ αὐτοῦ Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας ἢ Προνοίας».

Ζ) Ἡ πρώτη περίοδος τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 38 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«4. Ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ ὀργανικοῦ προσωπικοῦ λύεται διὰ καταγγελίας, γενομένης συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας ἑκάστοτε νομοθετικὰς διατάξεις καὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν τασσομένων συνεπειῶν. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 65 ἐτῶν, προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τῶν 60 ἐτῶν προκειμένου περὶ θηλέων, διατήρησις ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἐπιτρέπεται μόνον μετ' ἔγκρισιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἐφ' ὅσον συντρέχουν εἰς τοῦτο ἀποχρῶντες ὑπηρεσιακοὶ λόγοι, συναινεῖ δὲ καὶ ὁ ἐνδιαφερόμενος».

ΙΙ. Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 148]1962 ἀπόφασιν, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην συνεδρίασιν τῆς 30ῆς Μαρτίου 1962:

Εἰς τὸ Κεφάλαιον Γ' «Ὑποχρεώσεις Προσωπικοῦ» καὶ μετὰ τὸ ἄρθρον 16 προστίθεται ἄρθρον 16α, ἔχον ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 16α

Ὑγειονομικὴ κατάστασις προσωπικοῦ

1. Ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐπιχειρήσεως ὑποχρεοῦται, ὅπως ἀπαξ τοῦ ἔτους ὑποβάλληται εἰς γενικὴν ὑγειονομικὴν ἐξέτασιν, ὡς αὕτη καθορισθήσεται εἰδικωτέρων δι' ἐγκυκλίου τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

2. Μισθωτός, κρινόμενος ὑπὸ τοῦ ὁμοδίου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου πρὸς ἔνταξιν ἢ ἀναταξιν, ὑποχρεοῦται, ὅπως ὑποβάλληται προηγουμένως, μερίμνῃ τοῦ ἰατροῦ τῆς Ἐπιχειρήσεως, εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας, ὑπὸ τύπον πιστοποιητικοῦ ὑγειονομικῆς καταστάσεως, δέον ὅπως ἀποτελῇ μέρος τοῦ φακέλλου τοῦ ὑπὸ κρίσιν τελοῦντος ὑπαλλήλου.

ΙΙΙ. Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 150]1962 ἀπόφασιν, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην συνεδρίασιν τῆς 30ῆς Μαρτίου 1962:

Τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 40 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«α) Ἡ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 10 παρεχομένη ἀνὰ τριετίαν αὔξησις μισθοῦ ἀνέρχεται εἰς ποσοστὸν δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (10 ο]ο), προκειμένου περὶ προσωπικοῦ βασικῶν ἀποδοχῶν ἀνωτέρων τῶν δραχμῶν χιλίων ἑξακοσίων, καὶ εἰς ποσοστὸν δέκα πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (15 ο]ο), προκειμένου περὶ προσωπικοῦ βασικῶν ἀποδοχῶν δραχμῶν χιλίων ἑξακοσίων ἢ μικροτέρων. Ἐπὶ τοῦ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένου ὀργανικοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ὡς ἀνωτέρω βασικαὶ ἀποδοχαὶ λογίζονται τὸ εἰκοσιπενταπλάσιον τοῦ βασικοῦ ἡμερομισθίου».

ΙV. Αἱ ὡς ἀνωτέρω τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις ἰσχύουν ἀπὸ ἐγκρίσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐξαιρέσει τῆς ἐν παραγράφῳ ΙΙΙ, ἡ ἰσχὺς τῆς ὁποίας ἀνατρέχει ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1961.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1968

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περὶ τροποποιήσεως Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 32 τῆς 28 Ἰανουαρίου 1963)

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 28]28 Ἰανουαρίου 1951 β.δ]τος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καὶ συμφώνως πρὸς τὰς κατωτέρω ἀποφάσεις αὐτοῦ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἀπεφάσισεν, ὅπως ὁ Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ τροποποιηθῇ καὶ συμπληρωθῇ ὡς ἀκολούθως:

Συμφώνως πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθ. 509]1962 καὶ 572]1962 ἀποφάσεις αὐτοῦ, ληφθείσας κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἑνάτην συνεδρίασιν τῆς 14ης Νοεμβρίου 1962 καὶ τὴν πεντηκοστὴν πέμπτην συνεδρίασιν τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1962.

1. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

1. Τὸ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβόμενον ὀργανικὸν ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κατωτέρω κατηγοριῶν, κατατάσσεται δὲ εἰς τὰ ἔναντι ἑκάστης κατηγορίας σημειούμενα κλιμάκια, εἰς ἃ ἀντιστοιχεῖ τὸ ἔναντι ἑκάστου τα-

των αναγραφόμενων ημερομισθίων.

Κατηγορίαι	Κλιμάκια	Ημερομίσθιον
Υπάγειων προσωπικών		
Επί κεφαλής	α'	96
» »	β'	88
Μιναδόροι, υποστηριχταί, σιδηροδρομίται	α'	76
Μιναδόροι, ὑποστηριχταί, σιδηροδρομίται	β'	72
Μπαζαδόροι, κοτσαδόροι, μεταφορεῖς βοηθοί	α'	64
Μπαζαδόροι, κοτσαδόροι, μεταφορεῖς βοηθοί	β'	60
Οδηγοί ηλεκτραμαξῶν	α'	76
» »	β'	72
Βοηθοί ὁδηγῶν ηλεκτραμαξῶν		64
Φροντισταί ὑλικῶν καί ἐργαλείων	α'	64
» » » »	β'	60
Τεχνῖται ὑπογείων	α'	96
» »	β'	88
» »	γ'	80
» »	δ'	72
Βοηθοί τεχνιτῶν	α'	64
» »	β'	60
Βοηθοί ηλεκτροτεχνιτῶν	α'	70
» »	β'	64
Προσωπικόν ἐπιφανείας		
Επί κεφαλῆς ἐπιφανείας	α'	74
» » »	β'	70
Χειρισταί ηλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων		
Χειρισταί ηλεκτροκινήτων (100 ἵππων καί ἄνω)	α'	80
Χειρισταί ηλεκτροκινήτων (100 ἵππων καί ἄνω)	β'	76
Χειρισταί βαρούλκων	α'	74
» »	β'	70
Χειρισταί ἐγκαταστάσεων ατομίων	α'	74
» » »	β'	70
Λιπανταί - βοηθοί χειρισταί	α'	64
» »	β'	60
Τεχνῖται συνεργείων	α'	96
» »	β'	88
» »	γ'	80
» »	δ'	72
Βοηθοί τεχνιτῶν	α'	64
» »	β'	60
Φροντισταί ὑλικῶν καί ἐργαλείων	α'	64
» » » »	β'	60
Μαθητευόμενοι	α'	36
»	β'	28
Βοηθοί ηλεκτροτεχνιτῶν	α'	70
» »	β'	64
Χειριστοί καθαριστηρίου	α'	88
» »	β'	80
Λιπανταί - βοηθοί χειρισταί καθαριστηρίου	α'	70
Χειρισταί - βοηθοί χειρισταί καθαριστηρίου	β'	64
Τροχοπεδηταί	α'	70
»	β'	64
Εργάται διαλογῆς καθαριστηρίου	α'	64
» » »	β'	60
Εργάται ἡμιειδικευμένοι		64
Εργάται ἀνειδίκευτοι		60
Εργάτριαι		44

2. Μετά τήν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. προστίθενται παράγραφοι 4, 5 καί 6, ἔχουσαι ὡς ἀκολούθως:

«4. Εἰς τήν κατηγορίαν «β» τῶν μιναδόρων, ὑποστηριχτῶν καί σιδηροδρομιτῶν κατατάσσονται οἱ τό πρῶτον προσλαμβανόμενοι καί οἱ κατά τά ἄρθρα 40 § 2, 21 § 3 καί 2 § 2 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διανύοντες τόν δεκαοκτάμηνον χρόνον δοκιμαστικῆς ὑπηρεσίας.

5. Εἰς τήν κατηγορίαν «β» τῶν εἰδικοτήτων μπαζαδόρων, κοτσαδόρων, μεταφορέων βοηθῶν κατατάσσονται οἱ τό πρῶτον προσλαμβανόμενοι καί οἱ κατ' ἄρθρον 40 § 2 ἄρθρων 21 § 3 καί ἄρθρων 2 § 2 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διανύοντες τόν δεκαοκτάμηνον χρόνον δοκιμαστικῆς ὑπηρεσίας.

6. Αἱ ἑκάστοτε χορηγούμεναι αὐξήσεις ἡμερομισθίων τοῦ ὀργανικοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ λιγνιτωρυχείου ἰσχύουν καί διά τό ἕκαστον ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον τά ἡμερομίσθια τούτου δέν εἶναι ἀνώτερα τῶν συνεπείᾳ τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως προκυπτόντων».

3. Τό ἑδάφιον α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«α) Ἡ κατά τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 10 παρεχομένη ἀνά τριετίαν αὔξησις τοῦ μισθοῦ ἀνέρχεται εἰς ποσοστόν δέκα ἐπί τοῖς ἑκατόν (10 ο/ο), προκειμένου περί τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν ἀνωτέρων τῶν δραχμῶν χιλίων ἑξακοσίων καί εἰς ποσοστόν δέκα πέντε ἐπί τοῖς ἑκατόν (15 ο/ο), προκειμένου περί προσωπικοῦ βασικῶν ἀποδοχῶν δραχμῶν χιλίων ἑξακοσίων ἢ μικροτέρων. Ἐπί τοῦ ἐπί ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένου ὀργανικοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ὡς ἀνωτέρω βασικαί ἀποδοχαί λογίζονται τό 25πλάσιον τοῦ βασικοῦ ἡμερομισθίου. Εἰς περίπτωσιν γενικῆς αὐξήσεως τῶν βασικῶν ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ λιγνιτωρυχείου, ἐάν αἱ κατ' ἄρθρον 10 § 1 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προσαυξήσεις λόγῳ τριετιῶν ὑπολογίζωνται πρό τῆς γενικῆς αὐξήσεως εἰς ποσοστόν 15 ο/ο

ἐπὶ τοῦ πρὸ τῆς αὐξήσεως βασικοῦ ἡμερομισθίου θὰ ἐξακολουθήσουν ὑπολογιζόμεναι εἰς τὸ ποσοστὸν τοῦτο καὶ μετὰ τὴν γενικὴν αὔξησιν τῶν ἡμερομισθίων. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν νέας τριετίας αὐτὴ θὰ ὑπολογίζηται εἰς ποσοστὸν δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (10 o/o) ἐπὶ τοῦ νέου ηὐξημένου βασικοῦ ἡμερομισθίου, εἰς ὃ θὰ ἔχῃ καταταγῇ ὁ μισθωτὸς κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς νέας ταύτης τριετίας. Ἡ ρύθμισις αὕτη ἰσχύει ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1 Μαρτίου 1962.

4. Ἡ ἰσχὺς τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων (πλὴν τῆς ὡς ἀνωτέρω τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 40 § 2 ἐδάφιον α' τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ) ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

5. Ἐγκρίνει, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, τὸ κείμενον τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Δεκεμβρίου 1962.

—

14499]981]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθις τῆς ἰσχύος τῶν καταγγελθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 6]1961, 15]1958 καὶ 1]1958 διαιτητικῶν ἀποφάσεων τῶν μυλεργατῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 60 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239]1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957, 2) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.2.1963, 3) τὰς ὑπ' ἀριθ. 54829]3643]12.7.1962 καὶ 87574]5636]10.11.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεις, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓνὶ ἔτος εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 12.5.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῶν ἀκολούθων καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων α) ὑπ' ἀριθ. 6]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς τῶν μυλεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας, καταστείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 61]5.5.1961, β) ὑπ' ἀριθ. 15]1958 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ καθορισμοῦ ἡμερομισθίων τοῦ θήλεος προσωπικοῦ ἀναμιγλίστου ἢ ἀτέχνου, βοηθητικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ, τῶν κυλινδρομύλων ἁπάσης τῆς χώρας, κηρυχθείσης ἐκτελεστὴς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70836]15280]25.11.1958 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 320 τ. Β' τῆς 27.11.1958), γ') ὑπ' ἀριθ. 1]1958 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1]1958 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ἀγροτικῶν ἀλευρομύλων Μακεδονίας, Θράκης καὶ Θεσσαλίας, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40642]8637]12.7.1958 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 195, τ. Β' τῆς 12.7.1958).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1963

—

83639]Σ.1170]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν παραγράφων β' καὶ δ' τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 25 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694]1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520]1953 ν. δ/γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1892]1949 ν. δ/τος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 113]10.9.1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 72]11.10.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης ἐπέλθωσιν αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις:

Ι) Ἡ παράγραφος Β' τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Β) Λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν διαρκείας ἑνὸς (1) τοὐλάχιστον ἔτους καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει πενταετῆ τοὐλάχιστον ἐν ὑφῃλίσει ὑπηρεσίαν, καθ' ἣν νὰ ἐπραγματοποίησεν ἑπτακοσίας πεντήκοντα (750) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας.

Τὸ ποσὸν τοῦ παρὰ τοῦ Ταμείου καταβλητέου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ὁρίζεται ἀναλόγως τοῦ ποσοστοῦ ἀνικανότητος ὡς ἀκολούθως:

α) Ἐπὶ ποσοστοῦ ἀνικανότητος 66 o/o ἕως πλήρες βοήθημα, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 13 ὁριζόμενα.

β) Ἐπὶ ποσοστοῦ ἀνικανότητος 51 o/o ἕως 65 o/o τὸ 1/2 τοῦ βοηθήματος, ὑπολογιζόμενον κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 13 ὁριζόμενα».

ΙΙ) Ἡ παράγραφος Δ' τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Δ) Οἱ δι' οἱονδήποτε λόγον ἀποχωροῦντες

της εργασίας ησφαλισμένοι του Ταμείου, έχοντες συμπληρώσει το 60ον έτος της ηλικίας των, καί οί έξερχόμενοι της ασφαλίσεως λόγω αναπηρίας, ως και τα μέλη οικογενείας θνησκόντων ησφαλισμένων, μη πληρούντες τας προϋποθέσεις απολήψεως εφ' άπαξ βοηθήματος, δικαιούνται εις επιστροφήν των προς το Ταμείον καταβληθεισών ατομικών εισφορών, εφ' όσον προ της αποχωρήσεως των ή του θανάτου έχουν συμπληρώσει τετρακοσίας (400) εν συνόλω ημέρας εργασίας εν ασφαλίσει.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 12 Ιανουαρίου 1963

—

96111|13578|1962 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις το εκτός ασφαλιστικής περιοχής απασχολούμενον τεχνικόν προσωπικόν των αλωνιστικών συγκροτημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 6 της 10 Ιανουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 11 του ν.δ. 2961|1954 «περί ανατάσεως Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας» και

2) Την υπ' αριθ. 24210|6.12.1962 αναφοράν του Ο.Α.Α.Α., δι' ής υπεβλήθη ημίν απόσπασμα πρακτικού της υπ' αριθ. 651|19.11.1962 συνεδριάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού, καθ' ην απεφασίσθη η επέκτασις της ασφαλίσεως ανεργίας εις το εκτός ασφαλιστικής περιοχής απασχολούμενον τεχνικόν προσωπικόν των αλωνιστικών συγκροτημάτων κ.λπ., αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την ανωτέρω απόφασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ο.Α.Α.Α., την ληφθείσαν κατά την υπ' αριθ. 651|19.11.1962 συνεδρίασίν του περί:

α) Της επεκτάσεως της ασφαλίσεως ανεργίας εις το εκτός ασφαλιστικής περιοχής απασχολούμενον τεχνικόν προσωπικόν των αλωνιστικών συγκροτημάτων, ήτοι μηχανοδηγούς αλωνιστικών μηχανών, οδηγούς ελκυστήρος, θερμαστάς ατμομηχανών και βοηθούς μηχανοδηγών αλωνιστικής μηχανής, εφ' όσον η έδρα της αλωνιστικής επιχειρήσεως ευρίσκεται εντός ασφαλιστικής περιοχής ή το Γεωργικόν Γραφείον, εις ο είναι απογεγραμμένον το αλωνιστικόν συγκρότημα, κείται εντός τοιαύτης περιοχής.

Η κατά τα άνω επέκτασις της ασφαλίσεως θέλει τύχει εφαρμογής από της 1ης του επομένου της δημοσιεύσεως της παρούσης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως μηνός.

β) Της από του αυτού χρόνου επεκτάσεως της ασφαλίσεως του κλάδου στρατεύσεως εις τα περί ων ανωτέρω πρόσωπα.

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Δεκεμβρίου 1962

—

6417|| 37|1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως άρθρου 2, παραγράφος 2, του Κανονισμού «περί τρόπου ασφαλίσεως εις το Ι.Κ.Α. των αυτοτελώς εργαζομένων κλπ.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 67 της 19 Φεβρουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν 1) τας διατάξεις των άρθρων 2 και 16 του ά. ν. 1846|1951, 2) τας διατάξεις των άρθρων 1 και 5 του ν. δ. 3710|1957, 3) πρότασιν του Διοικητού του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων ή και τας από 4.12.1962 και 11.12.1962 γνωμοδοτήσεις του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού, υποβληθείσας ημίν διά της υπ' αριθ. 6641|Υ.Α|Α|22.1.1963 αναφοράς του Ιδρύματος, αποφασίζομεν:

Όπως εις το τέλος της παραγράφου 2 του άρθρου 2 του Κανονισμού «περί τρόπου ασφαλίσεως εις το Ι.Κ.Α. των αυτοτελώς εργαζομένων και ενίων κατηγοριών προσώπων εκ των παρεχόντων εργασίαν προς μη σταθεράν εργοδότην ή προς πλείονας εργοδότας» προστεθή το ακόλουθον εδάφιον:

«Επιτρέπεται ή σύστασις Πανελλήνιων Ασφαλιστικών Συνεταιρισμών της αυτής επαγγελματικής κατηγορίας προσώπων, εις ους περιπτώσεις ως εκ του μικρού αριθμού των προς ασφάλισιν προσώπων καθίσταται ανέφικτος εκ λόγων οικονομικών ή λειτουργία των κατά Υποκαταστήματα Ασφαλιστικών Συνεταιρισμών.

Περί της υπάρξεως της ως άνω προϋποθέσεως κρίνει ο Διοικητής του Ι.Κ.Α. διά πράξεως αυτού».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 7 Φεβρουαρίου 1963

—

10812|Σ131|1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου 5 εν τέλει του άρθρου 9 του Καταστατικού Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εταιρειών Πετρελαιοειδών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 67 της 19 Φεβρουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: Το από 31.12.1943 Κ.Δ. «περί ιδρύσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εταιρειών Πετρελαιοειδών», εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 59 § 1 του ά. ν. της 21.11.1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά. ν. 694|1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας».

2) Το υπ' αριθ. 3520|1958 ν.δ|γμα «περί

προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ]γματος «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392]1949 ν. δ]τος».

4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 13]5.1.1963 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 20]10.2.1963, συνεδρίασις 8θη τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 28 Ἰανουαρίου 1963), ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, προστεθῇ παράγραφος δ, ἔχουσα οὕτω : «Προκειμένου περί τῶν ἐν παραγράφῳ 9 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Καταστατικοῦ ἠσφαλισμένων ἐφαρμόζονται αἱ περί προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως, ὑπολογισμοῦ καί ποσοῦ συντάξεως διατάξεις τοῦ νόμου 3163]1955, ἐπί καταβολῇ παρ' αὐτῶν προσθέτου εἰσφορᾶς ἴσης πρός τό πεντηκοντα τοῖς ἑκατόν (50 ο]ο) τοῦ συνόλου τῆς κατά τήν δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἰσχυούσης εἰσφορᾶς ἠσφαλισμένου καί ἐργοδότου».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1963

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περί συμπληρώσεως Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 30 της 26 Ἰανουαρίου 1963)

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ἀπό 28]28 Ἰανουαρίου 1951 β. δ]τος «περί ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καί συμφώνως πρός τήν κατωτέρω ἀπόφασιν αὐτοῦ τό Διοικητικόν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, μετά τρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν, ὅπως ὁ Κανονισμός Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας συμπληρωθῇ ὡς ἀκολούθως :

Συμφώνως πρός τήν ὑπ' ἀριθ. 560]1962 ἀπόφασιν, ληφθεῖσαν κατά τήν πεντηκοστήν τετάρτην συνεδρίασιν τῆς 12 Δεκεμβρίου 1962.

1. Αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δ.Ε.Η. συμπληροῦνται διά τῆς προσθήκης πέμπτης παραγράφου ἐν τῷ ἄρθρῳ 49 αὐτοῦ, ἐχούσης ὡς ἀκολούθως :

«5. Τά ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἀναφερόμενα ἐφαρμόζονται καί προκειμένου περί εἰσπρακτόρων καί καταμετρητῶν προσληφθέντων ἀπ' εὐθείας ὑπό τῆς Ἐπιχειρήσεως».

2. Ἐγκρίνει, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, τό κείμενον τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1962

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙ.

18]1962 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περί παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τό προσωπικόν ἐπιχειρήσεων μηχανικῶν καί ἠλεκτρικῶν πλυντηρίων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων (*).

. . . . . .

Διά ταῦτα

Δεχόμενον τύποις καί ἐν μέρει κατ' οὐσίαν τήν ὑποβληθεῖσαν ἔφεσιν.

Ἀπορρίπτον τά ὡς ἄνω ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα κριθέντα. Μεταρρυθμίζει τήν ὑπ' ἀριθ. 3]1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τοῦ Συνδέσμου Ἐργατῶν Βαφείων, Τυποβαφείων, Φινιριστῶν, Σιδηρωτῶν, Πλυντῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων «Ἡ Ἁγία Τριάς» ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, β) Ἀνωτάτης Συνομοσπανδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, γ) Συνδέσμου Ἀνεξαρτήτων Βαφείων, Φινιριστηρίων καί Τυπβαφείων, δ) Σωματείου Μηχανικῶν Πλυντηρίων, ε) Σωματείου Ἠλεκτρικῶν Πλυντηρίων καί στ) Σωματείου Ἐργοστασιαρχῶν Βαφέων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς «Ἡ Ἶρις», ὡς ἀκολούθως :

1. Εἰς τό προσωπικόν τῶν ἐπιχειρήσεων μηχανικῶν πλυντηρίων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, τό ἀπασχολούμενον μέ τήν παραλαβήν, διαλογήν, πλύσιν τοῦ ἀκαθάρτου ἱματισμοῦ καί μετά ταῦτα τό σούρωμα αὐτοῦ, χορηγεῖται ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐπίδομα λόγῳ τοῦ ἐπικινδύνου τῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 15 ο]ο ἐπί τῶν ἑκάστοτε δι' αὐτό ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

Τό λοιπόν προσωπικόν τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων δέν δικαιοῦται τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος, ἐφ' ὅσον ἀσχολεῖται εἰς αὐτοτελεῖς αἰθούσας χωρισμένας καί ἀνεξαρτήτους ἀπό τόν χῶρον, εἰς ὃν ἐκτελοῦνται αἱ κατά τά ἀνωτέρω ἐργασίαι. Ἐάν δέν συντρέχῃ ἡ προϋπόθεσις αὕτη εἰς τούς μισθωτούς τούτους, παρέχεται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 8 ο]ο ἐπί τῶν ἑκάστοτε

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμ. 3239]1955, συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 151 τῆς 22.11.1962 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

δι' αὐτὸ ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

2. Εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων ἠλεκτρικῶν πλυντηρίων περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, ἐφ' ὅσον αἱ ἐπιχειρήσεις αὗται εἶναι ὑπογείως ἐγκατεστημέναι καὶ οἱ μισθωτοὶ ἀπασχολοῦνται εἰς ταὺς ὑπογείους τούτους χώρους, παρέχεται ἐπίδομα, λόγῳ ἐπικινδύνων καὶ δυσμενῶν συνθηκῶν, ἐκ 10 ο/ο ἐπὶ τῶν ἐκάστοτε δι' αὐτὸ ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

3. Τὰ ὑπὸ τῶν προηγουμένων παραγράφων ὁριζόμενα ποσοστὰ ἐπιδόματος ἐπικινδύνου ἢ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ὀφείλονται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐφεξῆς. Διὰ τὸν προγενέστερον καὶ δὴ ἀπὸ 24.11.1961 καὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως χρόνον ταῦτα μειοῦνται τὸ μὲν ὑπὸ τῆς πρώτης παραγράφου προβλεπόμενον ἐκ 15 ο/ο εἰς 5 ο/ο, τὰ δὲ ἐκ ποσοστῶν 8 ο/ο καὶ 10 ο/ο εἰς 3 ο/ο.

4. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 24.11.1961.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1962

—

19]1962 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ Δημοτικὰ Νεκροταφεῖα Δήμου Ἀθηναίων (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 5]1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Α.Δ.Α. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀθηναίων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὡς ἀκολούθως:

Εἰς ἅπαντα τοὺς ἐν τοῖς Δημοτικοῖς Νεκροταφείοις τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ἐργαζομένους, πλὴν τῶν ἐν τοῖς γραφείοις ἀπασχολουμένων καὶ τῶν διεπομένων ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21]1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Α. Ἀθηνῶν, χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἀπὸ 1.9.1962, ἐκ ποσοστοῦ 6 ο/ο. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 3.1.1962 μέχρι 31.8.1962 μειοῦται εἰς ποσοστὸν 3 ο/ο.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Νοεμβρίου 1962

—

4]1962 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Δράμας

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λατόμων - ἀσβεστοποιῶν Δράμας(*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐπὶ τῆς ἀναφυείσης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Σωματείου Λατόμων καὶ Ἀσβεστοποιῶν «Ἡ Ἀναγέννησις» καὶ τῆς Ο.Ε. Τζεδάκης - Πατρικαλάκης, ἐργοστασίων Ἀσβεστοποιίας «Ὁ Αἷμος», ἀπορριπτόντων τὰ ὡς ἀπορριπτέα ἐν τῷ σκεπτικῷ κριθέντα, ἀποφαίζει ὁμοφώνως καὶ καθορίζει τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ ὡς ἄνω σωματείου τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἀσβεστοποιίας «Ὁ Αἷμος» ὡς ἀκολούθως:

Α' Ἐργατοτεχνιτῶν λατομείων.

	Δραχμαί
1. Κοπτῶν - γεμιστῶν (ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦσι τοιούτους)	72
2. Πιστολαδόρων, μηναδόρων, ξεκαλλητῶν	72
3. Βαρουσοπτῶν	72
4. Ἁπλῶν ἐργατῶν μπαζαδόρων βαγονιέρηδων	60
5. Γυναικῶν	45
6. Τροφοδοτῶν σπαστήρων τριβείων	60
Β' Ἐργατῶν ἀσβεστοποιίας	
1. Ψηστῶν - θερματῶν - κτιστῶν (στιβαστῶν πετρῶν)	72
2. Ἐργατῶν φορτώσεως (τραβήγματος κλπ. ἐργασιῶν)	60
3. Ἐκκαμινευτῶν	72
4. Γυναικῶν	45

Εἰδικοὶ ὅροι

Ὁρίζονται διὰ τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω μισθωτοὺς τὰ ἀκόλουθα:

α') Καθορίζει, ὅπως εἰς ἕκαστον ἐργοτάξιον διατεθῇ ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν ἀνὰ ἓν ψυγεῖον, κατάλληλον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς τροφῆς τοῦ προσωπικοῦ των καὶ τὴν εἰς αὐτὸ παροχὴν ψυχροῦ ὕδατος κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, τῆς δαπάνης λειτουργίας τῶν βαρυνούσης τὴν ἐργοδότιδα.

β') Εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἀνωτέρω θερματας, μεταφορεῖς ἀσβέστου καὶ τροφοδότας σπαστήρων

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239]1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 173 τῆς 10.12.1962 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 12.12.1962.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 τῆς 30.1.1963 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 31.1.1963.

ὑποχρεοῦται ἡ ἐπιχείρησις νὰ παρέχῃ μίαν ὡρᾶν ἑτησίως.

γ') Ἡ ἐπιχείρησις ὑποχρεοῦται, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία της ἡμέρας διήρκεσεν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ἔλαττον τῶν 4 ὡρῶν καὶ διακοπῇ λόγῳ δυσμενῶν καιρικῶν συνθηκῶν, καταβάλλεται τὸ ἥμισυ τοῦ ἡμερομισθίου, ἐὰν δὲ ἡ ἐργασία ὑπερέβη τὸ τετράωρον θὰ καταβάλληται πλήρες ἡμερομίσθιον.

δ') Δύναται ἡ ἐπιχείρησις νὰ χρησιμοποιῇ τὸ προσωπικόν καὶ εἰς οἱανδήποτε ἑτέραν ἐργασίαν πλὴν τῆς εἰδικότητός των, καταβαλλομένου τοῦ ἡμερομισθίου τῆς εἰδικότητος των, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν εἶναι κατώτερον τῆς εἰδικότητος, εἰς ἣν ἀπασχολεῖται, ἄλλως ἐφ' ὅσον τὸ ἡμερομίσθιον τῆς εἰδικότητος, εἰς ἣν ἀπασχολεῖται, εἶναι ἀνώτερον τῆς εἰδικότητός του, θὰ λαμβάνῃ τὸ ἡμερομίσθιον τῆς εἰδικότητος ταύτης.

ε') Ἡ ἐπιχείρησις, ἐφ' ὅσον ἡ λειτουργία τοῦ λατομείου διεξάγεται ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν εἰς τὴν περίπτωσιν διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τοῦ λατομείου λόγῳ δυσμενῶν καιρικῶν συνθηκῶν, δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν ἡμερομισθίου εἰὼν ἐργατῶν λατομείου κατὰ τὰς ὥρας τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας, ἧς ἡ σχέσις δέον νὰ θεωρῆται ὡς ἀναστελλομένη κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας.

στ') Τυχὸν καταβαλλόμεναι μείζονες ἀποδοχαὶ ἐν γένει τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν καὶ

ζ') Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της.

Ἐγκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τῇ 5ῃ Νοεμβρίου 1962.

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Σερρῶν (*).

Ἐν Σέρραις σήμερον τὴν 19ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1962, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Λευτέραν καὶ ὥραν 17.00, συνελθόντες ἐν τοῖς Γραφείοις Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Σερρῶν οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ μέρους τῆς Συντεχνίας Κρεοπωλῶν Σερρῶν οἱ 1) Νικ. Γιοβάνης, 2) Κων]νος Σεδαρίδης καὶ 3) Ἐλ. Βογιαρίδης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Σερρῶν «Ὁ Ἅγιος Ταξιάρχης» οἱ 1) Ἰωάν. Τζιώνης, 2) Θωμᾶς Λίγκας καὶ 3 Μιλ. Ἀρβανιτίδης, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν γεν. συνελεύσεων τῶν ὀργανώσεών των καὶ ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

"Οροι ἀμοιβῆς ἐργασίας
Τιμολόγιον

	Δραχμαί
Βόδια, ἀγελάδες, βούβαλοι, δαμάλια	55
Μόσχοι ἐν γένει	35
Λιγοπρόβατα	9
Ἀμνοὶ μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων	4,50
Ἀμνοὶ μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων	5
Χοῖροι ἐν γένει	40
Χοιρίδια μέχρις 20 χιλιογράμμων.	20

Λοιποὶ ὅροι

1) Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα καὶ τῶν Χριστουγέννων τὸ ὡς ἄνω τιμολόγιον θὰ προσαυξάνηται διὰ ποσοστοῦ καὶ χρονικὴν διάρκειαν κατὰ τὰ καθοριζόμενα ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ παροχῆς δώρου κλπ.

2) Οἱ ἐργοδόται θὰ καταβάλλουν τὴν ἀνάλογον ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἑκάστοτε ταμίαν τοῦ σωματείου, ὅστις καὶ θὰ τοὺς παραδίδῃ τὰς τριπλοτύπους ἀποδείξεις, δεόντως ὑπογεγραμμένας, ἐπὶ πλέον δὲ θὰ καταβάλλουν εἰς τὸν ἴδιον καὶ τὴν ἀναλογοῦσαν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ἐργοδοτικὴν εἰσφοράν, βάσει τῶν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος χορηγουμένων τριπλοτύπων ἀποδείξεων.

3) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλλουν διὰ τὸ συίξιμο κατὰ κεφαλὴν σφαζομένου ζώου διὰ τὰ βουειδῆ δραχμὰς (5) πέντε, ὅταν ἀπασχολοῦσι πρὸς τοῦτο ἐκδοροσφαγεῖς.

4) Τὸ σωματεῖον ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποστέλλῃ συνεργεῖα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως διὰ τὴν σφαγὴν τῶν ζώων, προθύμως καὶ εἰς οἱανδήποτε ἐποχήν.

5) Οἱ κρεοπῶλαι ὑποχρεοῦνται νὰ προσλαμβάνουν διὰ τὴν σφαγὴν τῶν ζώων ἐκδοροσφαγεῖς ἀποκλειστικῶς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σωματείου, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐφωδιασμένοι δι' εἰδικῶν βιβλιαρίων ἱκανότητος καὶ ὑγείας ἐκδοροσφαγέως, τὰ ὁποῖα βιβλιάρια ἐχορηγήθησαν ὑπὸ τῆς εἰδικῶς πρὸς τοῦτο συσταθείσης ἐπιτροπῆς νομιμοτύπως, ὡς ὁρίζει τὸ οἰκεῖον β.δ]γμα.

6) Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐκδοροσφαγεῖς ἡ ἀφαίρεσις τεμαχίων κρέατος ἐξ οἱουδήποτε μέρους τῶν ζώων, ὡς καὶ ἐντοσθίων.

7) Ἡ φόρτωσις τῶν σφαγίων γίνεται παρ' εἰδικῶν φορτοεκφορτιστῶν, τῶν ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων.

8) Οἱ ἐκδοροσφαγεῖς ὑποχρεοῦνται νὰ παραδίδωσι τὰ σφάγια καθαρὰ μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ κτηνιάτρου κρεοσκοπήσεως τούτων.

9) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἰσχύει δι' ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Σωματείου Σφαγέων Σερρῶν «Ὁ Ἅγιος Ταξιάρχης», ὡς καὶ δι' ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Συντεχνίας Κρεοπωλῶν Σερρῶν.

10) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς της καὶ εἶναι διαρκείας δύο (2) ἐτῶν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239] 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 8 τῆς 14.1.1963 πράξεως καταθέσεως.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Τὸ ὑπὸ ψήφισιν εἰς τὴν Βουλὴν ἐργατικὸν νομοσχέδιον περιέχει μεταξὺ ἄλλων καὶ διατάξεις, αἱ ὁποῖαι ἀφορῶσιν εἰς τὴν Νομοθεσίαν περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων (Ἄρθρα 8 - 14).

Ἐνδιαφέρει νὰ γνωσθοῦν αὐταὶ καὶ παρατίθενται κατωτέρω.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 8: Προκειμένου περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων αἱ περιορισμοὶ τοῦ ἄρθρου 107 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου 2783]1941 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καταργοῦνται.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 9: Ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα δύνανται νὰ ἀποκτῶσιν ἀκίνητα ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ στοιχείου δ' τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 281]1914 «περὶ σωματείων», μὴ ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο εἰδικῆς ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 10: Ἡ αἴτησις περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως συνελεύσεως ἐπαγγελματικοῦ σωματείου διὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἢ τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ εἰσάγεται καὶ ἐκδικάζεται συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 28 τοῦ Β.Δ. τῆς 15]20.5.1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», τῆς ἐν αὐτῷ 10ημέρου προθεσμίας διὰ τὴν προσβολὴν ἀποκλειστικῶς τοῦ κύρους τῆς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καὶ ἐφεξῆς λαμβανουσῶν χώραν συνελεύσεων ὁριζομένης εἰς 30 ἡμέρας, τοῦ δὲ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν, τῶν δυναμένων νὰ ὑποβάλωσι τὴν αἴτησιν ἀκυρώσεως, ὁριζομένου εἰς τὸ ἓν τριακοστόν, ἀντὶ τοῦ ἑνὸς εἰκοστοῦ.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 11: Τὰ ἄρθρον 21 τοῦ Β.Δ. τῆς 15]20.5.1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» κατισχύει πάσης ἄλλης ἀντιθέτου διατάξεως.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 12: 1. Τὰ ἄρθρα 29, 30, 32 καὶ 33 τοῦ νόμου 281,1914 «περὶ σωματείων», αἱ παράγραφοι 1, 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀ.ν. 1179 τῆς 18]14 Ἀπριλίου 1938 «περὶ Νομαρχιῶν» καὶ ἡ παράγραφος 10 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Β.Δ. 864]1960 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν» δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων.

2. Τὰ ἄρθρα 10, 11, 17 καὶ 18 τοῦ νόμου 2151]1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων», τὰ ἄρθρα 41, 47, 48, 50 51 καὶ αἱ παράγραφοι 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ Β.Δ. τῆς 15]20.5.1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων» καταργοῦνται.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 13 - 1. Τὰ τῆς διοικήσεως, τῆς διαθέσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν πόρων τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἢ ἑνώσεων τούτων διέπονται ὑπὸ τῶν εἰκείων καταστατικῶν αὐτῶν διατάξεων.

2. Αἱ πάσης φύσεως δαπάναι ἀποφασίζονται καὶ ἐκτελοῦνται συμφώνως πρὸς τὰς καταστατικὰς διατάξεις καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν προβλεπομένων ὀργάνων.

3. Ὁ Ἔλεγχος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἢ ἑνώσεων τούτων διενεργεῖται ὑπὸ τῶν ἐποπτικῶν καὶ ἐξελεγκτικῶν ἐπιτροπῶν, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν καταστατικῶν αὐτῶν.

4. Τὰ τῆς χορηγήσεως ἀποζημιώσεων καὶ ἡμεραργιῶν δι' ἀποθέσεις ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἢ ἑνώσεων αὐτῶν προβλέπονται ὑπὸ τῶν οἰκείων καταστατικῶν, τὸ ὕψος δὲ αὐτῶν καθορίζεται διὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐγκρινομένου δι' ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν.

Ἄ ρ θ ρ ο ν 14: Ἡ διοίκησις ἑκάστου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἢ ἑνώσεως αὐτῶν ὑποχρεοῦται, ἐπὶ ταῖς ποιναῖς τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ προειρημένου νόμου 281]1914, νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ ἐποπτεῦον Ὑπουργεῖον καὶ τὸν Νομάρχην τῆς περιφερείας τῆς ἕδρας του:

α) Ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ σωματείου ἢ ἑνώσεως αὐτῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀναγνωρίσεως, ὡς καὶ ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῶν εἰς αὐτὸ ἐπενεχθεισῶν τροποποιήσεων, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως αὐτῶν.

β) Πίνακα τῶν μελῶν τῆς διοικήσεως καθ' ἑκάστην συγκρότησιν αὐτῆς ἢ μεταβολὴν τῶν ἀπτελούντων αὐτὴν προσώπων καὶ

γ) Εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἔτους κατάστασιν τῆς ἀριθμητικῆς δυνάμεως τοῦ σωματείου ἢ ἑνώσεως αὐτῶν.

***

Διὰ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως ἐξηγεῖται, ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων 8 - 14 ἐπέρχονται αἱ δέουσαι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις πρὸς τὸν ἀκοπὸν προσαρμογῆς τῆς περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίας πρὸς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 87 Διεθνοῦς Συμβάσεως, τὴν ὁποίαν ἡ χώρα ἡμῶν ἀπεδέχθη καὶ ἐκύρωσε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1204]1961 ν.δ. Οὕτω ἐπιτυγχάνεται ὁ συγχρονισμὸς τῆς περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίας ἡμῶν πρὸς τὰς διεθνεῖς κρατούσας ἀντιλήψεις περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ συνεταιρίζεσθαι, δεδομένου ὅτι διεθνῶς ἔχει γίνει ἤδη παραδεκτόν, ὅτι βασικὴ ἀρχὴ τῆς ἐλευθερίας τοῦ συνδικαλισμοῦ εἶναι τὸ δικαίωμα τῶν συνδικαλισμένων νὰ ὀργανωθοῦν ἐλευθέρως καὶ ἄνευ παρεμβάσεώς τινος τοῦ Κράτους τὰ τῆς διαχειρίσεως καὶ δράσεως αὐτῶν, ὡς καὶ νὰ καταστρώνουν ἐλευθέρως τὸ πρόγραμμα τῆς ἐνεργείας των.

Εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 10 γράφεται εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν ὅτι ἀποσαφηνίζεται, ὅτι διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐνστάσεων κατὰ τοῦ κύρους τῶν ἀποφάσεων τῶν γενικῶν συνελεύσεων ἁρμόδιος εἶναι ὁ Εἰρηνοδίκης, ὡς προβλέπει ἡ διατηρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος σωματειακὴ νομοθεσία. Ἡ ἀποσαφήνισις αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος, διότι τὰ Δικαστήρια ἐδιχάσθησαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ τινα τούτων ἐκρίνθησαν ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι ἁρμόδια διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐνστάσεων εἶναι τὰ Πρωτοδικεῖα. Τοῦτο ἐκ τῆς μακρᾶς προθεσμίας ἀσκήσεως τῆς προσβολῆς παρέχει τὴν δυνατότητα ἐπιβραδύνσεως τῶν σχετικῶν δικῶν, αἱ ὁποῖαι ὅμως, ἐκ τῆς φύσεώς των, δέον νὰ περατοῦνται τὸ ταχύτερον, διότι ἄλλως τὸ σωματεῖον παραμένει ἄνευ διοικήσεως καὶ δημιουργεῖται οὕτω ἡ ἀνάγκη προσφυγῆς εἰς τὸν Πρόεδρον Πρωτοδικῶν, ὅστις καὶ διορίζει προσωρινὴν διοίκησιν, ἐλλείψει τακτικῆς καὶ ἐξ ἀρχαιρεσιῶν τοιαύτης μέχρις ἐκδικάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀκυρότητος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεύχος 6 (516)

Ἀθῆναι, 15 Μαρτίου 1963

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΣΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΣΟΛΩΜΟΥ, Δικηγόρου

Κατ' ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος τοῦ 1952 «οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου. Οἱ Ἕλληνες πολῖται συνεισφέρουσιν ἀδιακρίτως εἰς τὰ δημόσια βάρη ἀναλόγως τῶν δυνάμεών των».

I

Ὅλα τὰ σύγχρονα Συντάγματα, ὡς καὶ τὸ ἡμέτερον, καθιερώνουν τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος. Αὕτη διεκηρύχθη τὸ πρῶτον διὰ τῆς Διακηρύξεως τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Πολίτου τῷ 1789, καθ' ἣν «ὁ νόμος δέον νὰ εἶναι ὁ αὐτὸς διὰ πάντας, εἴτε προστατεύει, εἴτε τιμωρεῖ» καὶ προσφάτως διὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Διακηρύξεως τοῦ 1948, καθ' ἣν «πάντες εἶναι ἴσοι ἐναντι τοῦ νόμου καὶ δικαιοῦνται ἄνευ διακρίσεως ἴσης προστασίας ἀπὸ τὸν νόμον». Ἡ ἰσότης εἶναι θεμέλιον τῆς Δικαιοσύνης, ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς Δημοκρατίας, ἡ βάσις τοῦ Κράτους Δικαίου. Τὸ Κράτος, δεσμευόμενον ὑπὸ τοῦ Δικαίου, δὲν δύναται νὰ αὐθαιρετῇ, οὔτε διοικοῦν, οὔτε νομοθετοῦν. Ἡ μὲν Διοίκησις δρᾷ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου, ἔχουσα ἐπὶ πλέον φραγμὸν καὶ τὴν Διοικητικὴν Ἠθικήν, τὸ δὲ νομοθετικὸν ὄργανον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἁρμοδιότητός του, ὡς διαγράφει ταύτην τὸ πολίτευμα τῆς χώρας. (Πρβλ. *Α. Φλῶρον* ἐν ΝοΒ 2, σελ. 9).

Ἡ διὰ τῶν Συνταγμάτων τῶν πεπολιτισμένων Ἐθνῶν καθιέρωσις τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τῆς ἰσότητος ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δίκαιον ἑκάστης χώρας καὶ προῆλθεν ἐξ ἐπιδράσεως παλαιοτέρων μεγάλων φιλελευθέρων κειμένων τῆς συγχρόνου ἱστορίας, ὡς 1) ὁ Ἀγγλικὸς νόμος τοῦ 1679, γνωστὸς ὡς Habeas Corpus, 2) ἡ Προκήρυξις τῶν Δικαιωμάτων, ἡ γενομένη τὸ 1680 ἐν Ἀγγλίᾳ, 3) ἡ Προκήρυξις τῶν Δικαιωμάτων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς τῆς 4ης Ἰουλίου 1776, διὰ τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως τῆς Ρώμης τῆς 4ης Νοεμβρίου 1950 περὶ προασπίσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν, κυρωθείσης παρ' ἡμῖν ὑπὸ τοῦ νόμου 2329|1953, ἐδημιουργήθη καὶ ταυτόσημος Συνταγματικὸς νόμος δι' ἅπαντα συγχρόνως τὰ συμβληθέντα μέρη. (Βλ. αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν νόμου 2329).

II

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ Συντάγματος δὲν ἐπιβάλλει μόνον τὴν ἴσην ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰσότητα αὐτοῦ τοῦ νόμου. Δὲν ἀπευθύνεται μόνον πρὸς τὸν ἐκτελεστὴν ἢ ἐφαρμοστὴν τῶν νόμων, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν νομοθέτην, ἐπιτασσόμενον ὅπως κατὰ τὴν παρ' αὐτοῦ ἄσκησιν τῆς νομοθετικῆς λειτουργίας μὴ δημιουργῇ αὐθαιρέτους διακρίσεις ὑπὲρ ὡρισμένων προσώπων ἢ τάξεων ἢ μὴ καθιστᾷ μειονεκτικὴν ἐναντι τῶν ἄλλων τὴν θέσιν ὡρισμένων ἐξ αὐτῶν. Οὕτω ἀπαγορεύεται τόσον ἡ τυπικὴ ἀνισότης τοῦ νόμου, οἵα ὑπάρχει, ὅταν οἱ πολῖται δὲν τυγχάνουν τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τῆς Διοικήσεως καὶ τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τὴν παρ' αὐτῶν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, ὅσον καὶ ἡ οὐσιαστικὴ ἀνισότης τοῦ νόμου, οἵα ὑπάρχει, ὅταν ὁ νομοθέτης εἴτε κατὰ τὰς αὐτὰς καταστάσεις ρυθμίζει κατὰ διάφορον τρόπον ἢ κατὰ διάφορον μέτρον, εἴτε διαφόρους καταστάσεις ρυθμίζει ὁμοιομόρφως (πρβλ.

Μιχ. Δένδιαν - Χρ. Σγουρίτσαν, ΕΕΝ 23, σελ. 615 ἑπ., *Ἠλ. Κυριακόπουλον*, Ἑλλ. Διοικ. Δίκ., ἐκδ. 1947, τόμ. Α', σελ. 140, τὸν αὐτόν, Ἀρμενόπουλος Θ' σελ. 202, *Χαρ. Φραγκίσταν*, ΕΕΝ 24, σελ. 294, τὸν αὐτόν, Δικαστικὴ Ἀνεξαρτησία, σελ. 18, σημ., *Π. Ζέπον*, ΕΕΝ 24, σελ. 296, *Κ. Τριανταφυλλόπουλον - Α. Σβώλον*, ΕΕΝ Β', σελ. 456, *Σβώλου - Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, 1954, σελ. 191 ἑπ., Α.Π. 745]1929, Θέμ. ΜΑ', σελ. 206, Α.Π. 31]1936 Θεμ. ΜΖ', σ. 500, Α.Π. 658]1954, ΕΕΝ 22, σ. 1117, Α.Π. 122]1937, Θέμ. ΜΗ' σ. 690, Α.Π. 412]1938, Θέμ. Ν' 230, Α.Π. 722]1954, ΕΕΝ 22, σ. 223, Α Π. 171]1955, ΕΕΝ 22, σ. 322, Α.Π. 599]1955, ΕΕΝ 23, σ. 32, Α.Π. 319]1957, ΕΕΝ 24, σ. 876, Ἐφετείου Θεσσαλονίκης 466]1957, ΕΕΝ 24, σ. 970).

Ἡ συνταγματικὴ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος δὲν ἀποτελεῖ ἁπλῆν σύστασιν πρὸς τὸν Νομοθέτην, ἀφιεμένης τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς εἰς τὴν διακριτικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν, ἀλλ' εἶναι διάταξις ἐνεργός, ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν δικαστήν, ὅπως ἐρευνᾷ τὴν συνταγματικότητα τῶν νόμων καὶ ὑποχρεοῦσα αὐτόν, ὅπως ἀρνηθῇ τὴν ἐφαρμογὴν νόμου παραβιάζοντος τὸ μέτρον τῆς συνταγματικῆς ἰσότητος. (Πρβλ. *Χ. Φραγκίσταν*, ἔνθ. ἀνωτ.).

Ἡ περὶ ἰσότητος συνταγματικὴ διάταξις δὲν ἀποκλείει, κατὰ τὴν νομολογίαν, ἐξαιρέσεις ἀπὸ τοῦ κανόνος, διακρίσεις καὶ προνομιακὰς ρυθμίσεις. Οὕτω ἡ νομολογία δέχεται, ὅτι ὁ νομοθέτης δύναται νὰ προβαίνῃ εἰς θέσπισιν ἐνίων διακρίσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν θεωροῦνται ἀντίθετοι πρὸς τὴν περὶ ἰσότητος συνταγματικὴν ἀρχήν, ἐφ' ὅσον δικαιολογοῦνται ἐκ λόγων γενικωτέρου δημοσίου, κοινωνικοῦ ἢ ἐθνικοῦ συμφέροντος. (Πρβλ. Α Π. 171]1955, ΕΕΝ 22, σ. 322, Α.Π. 347]1956, ΕΕΝ 23, σ. 1051, Α.Π. 319]1957, ΕΕΝ 24, σ. 876, Ἐφετείου Θεσσαλονίκης 466]1957, ΕΕΝ 24, σ. 979, Α.Π. 287]1956, ΕΕΝ 23, σ. 667, Α.Π. 186]1957, ΕΕΝ 24, σ 704) Πλὴν ὅμως αἱ διαστολαὶ τοῦ νομοθέτου πρέπει νὰ ἔχουν ὡς ἀντικείμενον διαφόρους πραγματικὰς καταστάσεις, ἐμφανιζούσας διαφορὰς δικαιολογούσας κατὰ τὸ κοινὸν περὶ δικαίου αἴσθημα διάφορον μεταχείρισιν (πρβλ. *Χ. Φραγκίσταν*, ἔνθ' ἀνωτ.). Ἄλλως, ἤτοι ἐν μὴ ὑπάρξει διαφόρων πραγματικῶν καταστάσεων, ἡ ἐπίκλησις λόγων γενικωτέρου συμφέροντος ὡς δικαιολογία παρεκκλίσεως ἀπὸ τῆς συνταγματικῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος θὰ παρεβίαζε ταύτην. Ἤτοι θὰ ἀνεγνωρίζετο, ὅτι ὑπάρχουν περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ηὐξημένης τυπικῆς ἰσχύος καὶ δημοσίας τάξεως διάταξις περὶ ἰσότητος δύναται δικαιολογημένως νὰ παραβιασθῇ. Τὸ τοιοῦτον ὅμως τυγχάνει ἀπαράδεκτον συνταγματικῶς, πλὴν τῆς μοναδικῆς καὶ ἰδιορρύθμου περιπτώσεως τοῦ «δικαίου τῆς ἀνάγκης», ὁπότε ἀσκεῖται νομοθετικὴ ἐξουσία κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν σχετικῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων τοῦ Συντάγματος. Ἐὰν δὲ συνέβαινεν ὁ νομοθέτης νὰ ἐνσωματώσῃ τὴν ρήτραν περὶ γενικωτέρου συμφέροντος εἰς ὅσους νόμους ἤθελε θεσπίσει κατὰ παράβασιν τοῦ Συντάγματος, ὁ δικαστὴς ἀσφαλῶς δὲν θὰ παρεδέχετο τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην τοῦ νομοθέτου, ἀλλὰ θὰ προέβαινε καὶ πάλιν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς συνταγματικότητος τοῦ νόμου. Δέον συνεπῶς ὄχι μόνον νὰ γίνεται ἐπίκλησις τῆς ὑπάρξεως λόγων γενικωτέρου συμφέροντος ἐν τῇ δικαστικῇ ἀποφάσει, ἀλλὰ νὰ ἀναλυθῇ καὶ αἰτιολογηθῇ εἰδικῶς τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, καὶ διαπιστουμένης ἀδικαιολογήτου νομοθετικῆς ρυθμίσεως νὰ χαρακτηρισθῇ αὕτη ἄνισος καὶ συνεπῶς ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἀνίσχυρος (πρβλ. λεπτομερῶς *Ἀριστ. Μάνεσην*, ΕΕΝ 25, σελ. 447 - 449). Οὕτω ἀδικαιολόγητος εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίκλησις τοῦ οἰκονομικοῦ ἀποκλειστικῶς συμφέροντος ἐπαγγελματικῆς τινος τάξεως πρὸς παραβίασιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, ἤτοι ἐννοίας μὴ ὑπαγομένης εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος (πρβλ. Α.Π. 235]1949, ΕΕΔ 8, σ. 411).

III

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, ἤτοι τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς οὐσιαστικῆς ἀνισότητος τοῦ νόμου, ἠρευνήθη ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων, ἐὰν ὁ νόμος 4046]1960 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων ἀφορώντων τοὺς ἐργάτας τύπου καὶ τυπογράφους» εἶναι ἢ οὔ συνταγματικός. Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου τούτου καθορίζεται, ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν τύπου, ἤτοι ἀρχιεργατῶν, λινοτυπῶν, τυπογράφων, στοιχειοθετῶν, σελιδοποιῶν, διαλυτῶν, ἀρχιπιεστῶν, πιεστῶν, μηχανικῶν

λινοτυπικῶν μηχανῶν καὶ πιεστηρίων καὶ βοηθῶν οἱουδήποτε ἐξ αὐτῶν τῶν ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, προσληφθέντων ἐπὶ χρόνῳ μὴ ὡρισμένῳ, διαρκέσαντι ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας, λαμβάνει χώραν πρὸ χρόνου διαφόρου τοῦ καθοριζομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν νόμων 2112]1920, 4558]1930 καὶ 3198]1955, ἡ δὲ καταβαλλομένη εἰς αὐτοὺς ἀποζημίωσις εἶναι διάφορος τῆς ὁριζομένης ὑπὸ τῶν ἄνω διατάξεων. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 276]1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 21, 657), τῆς ἐπικυρωσάσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 2622]1961 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, δικάσαντος ὡς ἐφετείου (ΕΕΔ 20, 796), ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἄνω ν. 4046]1960 δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος 1) διότι ἡ διάταξις αὕτη ἀναφέρεται ἐνιαίως καὶ ὁμοιομόρφως δι' ἅπαντας τοὺς ἀπασχολουμένους ὡς ἐργάτας τύπου εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἐκδόσεως ἐφημερίδων τῶν πόλεων Θεσσαλονίκης καὶ Ἀθηνῶν, ὧν ἡ στοιχειοθέτησις ἐνεργεῖται διὰ λινοτυπικῶν μηχανῶν καὶ ἡ ἐκτύπωσις διὰ κυλινδρικῶν πιεστηρίων, 2) διότι ἡ λῆψις τοῦ μέτρου τούτου ὑπηγορεύθη ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ μειώσεως τῶν δαπανῶν τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐφημερίδων τούτων, τῆς ἀπροσκόπτου καὶ ὁμαλῆ, συνεχίσεως τῆς ἐκδόσεώς των καὶ τῆς ἐνημερώσεως τοῦ κοινοῦ καὶ 3) διότι οἱ τυπογράφοι τῶν ἄνω ἐφημερίδων ἀπολαύουν οἰκονομικῶν πλεονεκτημάτων, ἐν σχέσει μὲ τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς καὶ ἀποτελοῦν ἐπαγγελματικῶς «κλειστὴν» τάξιν. Ἡ ἐμπεριστατωμένως αἰτιολογημένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2622]1961, ἡ κυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἄνω ἀποφάσεως, ὀρθῶς ἐθεώρησεν, ὅτι δὲν ὑφίσταται ἀντίθεσις τοῦ νόμου 4046 πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ Συντάγματος, διότι ἀνεῦρεν εἰς αὐτόν, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν βούλησιν αὐτοῦ, τὴν συναγομένην πλὴν ἄλλων καὶ ἐκ τῆς αἰτιολογικῆς αὐτοῦ ἐκθέσεως, διάφορον ρύθμισιν τοῦ τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ζητήματος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένην κατηγορίαν ἐργατῶν, δικαιολογουμένην ἐκ τῆς ὑπάρξεως διαφόρων πραγματικῶν καταστάσεων, ἐμφανιζουσῶν διαφοράς, δικαιολογούσας κατὰ τὴν κοινὴν περὶ δικαίου συνείδησιν διάφορον μεταχείρισιν (πρβλ. *Χ. Φραγκίστα*, ΕΕΝ 24, σ. 294, *Α. Μάνεση*, ΕΕΝ 25, σ. 447 ἐπ.). Αἱ διάφοροι αὗται πραγματικαὶ καταστάσεις ἦσαν: 1) Τὰ οἰκονομικὰ πλεονεκτήματα τῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶν ἄνω πόλεων ἐργαζομένων τυπογράφων, οἵτινες, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐργαζομένους, ἀποτελοῦν ἐπαγγελματικῶς «κλειστὴν τάξιν» παρὰ τὴν συνταγματικὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος, 2) ἡ σοβοῦσα οἰκονομικὴ κρίσις τῶν ἐργοδοτικῶν ἐπιχειρήσεων ὡς ἐκ τῆς μειώσεως τῆς κυκλοφορίας τῶν ἐφημερίδων, 3) ἡ κηρυχθεῖσα ἀπεργία διαρκείας τῶν ἐργατῶν τύπου καὶ τυπογράφων, προκαλέσασα τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων. Οὕτω ὁ νομοθέτης διὰ τῆς διαφόρου ρυθμίσεως διὰ τοῦ ἄνω νόμου καὶ κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ τὰ γενικῶς ἰσχύοντα τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατῶν τύπου ἐπεδίωξε τὴν λόγῳ τῆς ὑπάρξεως διαφόρων πραγματικῶν καταστάσεων οἰκονομικὴν ἰσορροπίαν ἐκ λόγων γενικωτέρου κοινωνικοῦ καὶ δημοσίου ἐν γένει συμφέροντος, δεδομένης τῆς ἀνάγκης ἐνημερώσεως καὶ διαφωτίσεως τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ζητημάτων διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου.

IV

Ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἔννοιαν τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, ἤτοι τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς οὐσιαστικῆς ἀνισότητος τοῦ νόμου, ἐκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 249]1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΝοΒ 10, σ. 904) ὡς ἀντισυνταγματικὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 34 § 4 ἐδάφιον β' τοῦ ν.δ. 3895]1958, καθ' ἣν «ὀφειλαὶ ἐξ ἰατροσήμων ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος δὲν ἀναζητοῦνται», διότι ὑπὸ τοῦ νομοθέτου προφανῶς δημιουργεῖται ἀνεπιτρέπτως προνόμιον ὑπὲρ τῶν μὴ συμμορφωθέντων πρὸς τὸν νόμον φαρμακοποιῶν, οἵτινες δὲν ἐπεκόλλησαν ἰατρόσημα ἐπὶ τῶν συνταγῶν τῶν ἀφορωσῶν φάρμακα σπεσιαλιτὲ καὶ οἵτινες οὕτω ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου, ἐναντι τῶν συμμορφωθέντων φαρμακοποιῶν, τῶν καταβαλόντων τὸ ὀφειλόμενον ποσοστὸν δι' ἐπικολλήσεως τοῦ οἰκείου ἐνσήμου καὶ ἐπὶ τῶν συνταγῶν τῶν φαρμάκων τούτων, ὅπερ ἀντί-

κειται πρὸς τὴν σύγχρονον περὶ δικαίου συνείδησιν.

Ἡ ἐπιτασσομένη ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἴση ρύθμισις δὲν ὑφίσταται, ὅταν δὲν δικαιολογῆται διάφορος μεταχείρισις λόγῳ ὑφισταμένης ὁμοιότητος τῶν ρυθμιζομένων θεμάτων. Διαπιστουμένης ὅθεν τοιαύτης ἀδικαιολογήτου νομοθετικῆς ρυθμίσεως, αὕτη εἶναι ἄνισος καὶ συνεπῶς ἀντισυνταγματική καὶ ἀνίσχυρος. Ἡ ἄνισος δὲ ρύθμισις ἐνδέχεται νὰ ἔχῃ εἴτε εὐμενές, εἴτε δυσμενὲς περιεχόμενον, τουτέστι νὰ θέτῃ ἀδικαιολόγητον προνόμιον ἢ ἐπιβάρυνσιν, ὅτε ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ Συντάγματος. (Πρβλ. Α.Π. 171]1955, ΕΕΝ 22, σ. 322, *Ἀρ. Μάνεσην*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 449).

Εἰς ἃς ὅμως περιπτώσεις τὸ δημιουργούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου προνόμιον ἢ ἡ δημιουργουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου δυσμένεια δὲν δημιουργοῦν αὐτομάτως καὶ ἀντιστοίχως δυσμενεστέραν ἢ εὐμενεστέραν μεταχείρισιν ἑτέρων περιπτώσεων δὲν ὑφίσταται παράβασις τῆς ἄνω περὶ ἰσότητος συνταγματικῆς ἀρχῆς. Διότι πᾶς νόμος εἶναι μεταβλητὸς εἰς πᾶσαν στιγμήν, ἡ δὲ δημοσία ἐξουσία, ἡ δυναμένη νὰ νομοθετήσῃ, δὲν δύναται εἰς καμμίαν περίπτωσιν νὰ στερηθῇ τῆς ἀσκήσεως τοιούτου δικαιώματος. (Πρβλ. *Κ. Τριανταφυλλόπουλον*, Ἐφ. Ἑλλ. καὶ Γαλλ. Νομολ. 37, σ. 280, *Α. Σβῶλον*, ΕΕΝ 4, σ. 108). Οὕτω ὁ νομοθέτης δύναται διὰ νόμου νὰ ἄρῃ προνομιακὰς ἀδείας ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμβατικῶς καθορισθέντος χρόνου διαρκείας αὐτῶν, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὁ τοιοῦτος νόμος προσβάλλει τὴν συνταγματικὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος. (Πρβλ. *Κ. Τριανταφυλλόπουλον - Γ. Μαριδάκην*, ΕΕΝ 23, σ. 612).

V

Εἰς τὰς ἄνω ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένας περιπτώσεις ἐπρόκειτο περὶ ἐλέγχου ἐκ μέρους τῶν Δικαστηρίων τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ οὐσιαστικῆς ἀνισότητος τοῦ νόμου. Ὡς ὅμως ἐλέχθη, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ Συντάγματος ἀπευθύνεται καὶ πρὸς τὰ ὄργανα τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας. Οὕτω ἀπαγορεύεται καὶ τυπικὴ ἀνισότης τοῦ νόμου, οἵα ὑπάρχει, ὅταν οἱ πολῖται δὲν τυγχάνουν τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τῆς Διοικήσεως καὶ τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τὴν παρ' αὐτῶν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, ἤτοι τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς τυπικῆς ἀνισότητος τοῦ νόμου, ἐρευνητέον ἂν ἡ Διοίκησις δύναται νὰ ἀρνηθῇ δικαίωμα εἰς μισθωτὸν ὑπηρετοῦντα εἰς Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, καθ' ὃν χρόνον ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα τοῦτο διὰ πάντας τοὺς λοιποὺς μισθωτούς, τοὺς ἔχοντας τὰ αὐτὰ τυπικὰ προσόντα καὶ συνδεομένους διὰ τῆς αὐτῆς σχέσεως ἐργασίας πρὸς τὴν αὐτὴν Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν.

Διὰ τοῦ ν.δ. 3001]1954 (ἄρθρον 1) ὁρίζεται, ὅτι διὰ τὴν ταχυτέραν μελέτην, ἐκτέλεσιν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν δημοσίων καὶ τεχνικῶν ἐν γένει ἔργων καὶ ἐγκαταστάσεων, ὡς καὶ διὰ τὴν κατὰ νόμον ἄσκησιν ἐποπτείας, παρακολουθήσεως καὶ ἐλέγχου αὐτῶν, ἐπιτρέπεται, ὅπως διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν, ὡς καὶ τοῦ κατὰ περίπτωσιν ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ, χορηγῆται εἰς τὸ χρησιμοποιούμενον εἰς τὰς ἄνω ἐργασίας τεχνικὸν προσωπικὸν ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, ἔξοδα κινήσεως κ.λ.π. Διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 2 ὅτι τῶν ἀποζημιώσεων δικαιοῦνται καὶ οἱ ἐπὶ συμβάσει δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου τεχνικοὶ ὑπάλληλοι. Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων ἐξεδόθησαν, μεταξὺ ἄλλων, καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 333520]1954, 216324]1955 καὶ 324843]1954 ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, μὴ δημοσιευθεῖσαι μέχρι σήμερον εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἐξουσιοδοτῶν νόμος δὲν ἐπέβαλλε τοιαύτην δημοσίευσιν. Ἀνεξαρτήτως τούτου αἱ ἄνω ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὑπογραφεῖσαι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν, ἐκοινοποιήθησαν εἰς τὰς διαφόρους δημοσίας ὑπηρεσίας, ὡς καὶ εἰς τὰ Δημόσια Ταμεῖα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐνετάλησαν, ὅπως καταβάλλωσι τὰς εἰρημένας ἀποζημιώσεις εἰς τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν διὰ τὰς ὑπερωριακὰς αὐτοῦ καὶ λοιπὰς ἐργασίας, ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν. Διπλωματοῦχος μηχανολόγος - ἠλεκτρολόγος, ὑπηρετῶν ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν, εὑρέθη πρὸ ἀρνήσεως τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ὑπηρεσίας του νὰ τῷ καταβάλῃ τὴν ἐν λόγῳ ἀποζημίωσιν. Προσέφυγεν εἰς τὸ Δικαστή-

ριον, ὅπερ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν του εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον βαθμὸν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1608]1958 ἀποφάσεως Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης καὶ 606]1959 ἀποφάσεως Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ὡς ἐφετείου καὶ ἐν τέλει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 354]1959 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (βλ. ΕΕΔ 18, σ. 1006) ἀπερρίφθη καὶ ἡ αἴτησίς του ἀναιρέσεως, μὲ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι αἱ εἰρημέναι ἀποφάσεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ συνεπῶς δὲν κέκτηνται ἰσχὺν νόμου.

Ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχει σημασίαν ἐν προκειμένῳ, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Διοίκησις: 1) ἠρνήθη τὴν καταβολὴν νομίμων ἀποδοχῶν εἰς μισθωτόν, ὅστις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ἐπὶ τῇ δικαιολογημένῃ προσδοκίᾳ καταβολῆς αὐτῶν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως, ὑφισταμένου νόμου καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. 2) Ἡ Διοίκησις ἀπεδέχθη τὰς προσφερθείσας αὐτῇ ὑπηρεσίας τοῦ μηχανικοῦ καθ' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν. 3) Ἡ Διοίκησις προέβη εἰς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν τούτων εἰς ἄλλους μισθωτούς, ἔχοντας τὰ αὐτὰ τυπικὰ προσόντα, ὑπηρετοῦντας ἐν τῇ αὐτῇ Ὑπηρεσίᾳ καὶ εὑρισκομένους ὑπὸ τὴν αὐτὴν σχέσιν ἐργασίας, βάσει τοῦ αὐτοῦ νόμου καὶ τῶν αὐτῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων. Ἡ ἀπόκρουσις τοῦ αἰτήματος τοῦ μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς δεδουλευμένων ἀποδοχῶν ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὑποστήριξις ὑπὸ ταύτης ὅτι τὸ αἴτημα τούτου δὲν ἔχει νόμιμον βάσιν, ὡς μὴ ὑφισταμένης νομικῆς διατάξεως, ὑποχρεούσης τὴν Διοίκησιν εἰς καταβολήν, διότι αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄνω νόμου ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Διοίκησις βάσει τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κατέβαλε τὰς ἀποζημιώσεις εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς μισθωτοὺς διὰ τῶν Δημοσίων Ταμείων, προσκρούει εὐθέως εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὰ προειρημένα, ἥτις διάταξις ἀπαγορεύει τὴν τυπικὴν ἀνισότητα τοῦ νόμου, ἤτοι τὴν ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τῆς Διοικήσεως ἄνισον μεταχείρισιν τῶν πολιτῶν τῶν εὑρισκομένων εἰς ὁμοειδῆ πραγματικὴν κατάστασιν. Ἡ Διοίκησις, ὡς προείρηται, δὲν δύναται νὰ αὐθαιρετῇ διοικοῦσα, δεσμευομένη ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, τῶν νόμων, τῶν ἰδίων αὐτῆς πράξεων καὶ τῆς Διοικητικῆς Ἠθικῆς. Συνεπῶς τὰ Δικαστήρια ὠφείλον εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν νὰ ἐρευνήσωσι τὴν ἄρνησιν τῆς Διοικήσεως ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἰδίας αὐτῆς κανονιστικὰς ἀποφάσεις, τὰς κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ἐκδοθείσας, καὶ ἀπὸ ἀπόψεως προσβολῆς τῆς θεμελιώδους συνταγματικῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, ἣν ἐπεκαλέσθη ὁ ἐνάγων μηχανικός. Διότι ἐν προκειμένῳ ἡ μὴ δημοσίευσις τῶν κανονιστικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὀφείλεται εἰς ἀποκλειστικὴν ἀμέλειαν τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ, ὀργάνου τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας, τοῦ μισθωτοῦ μὴ δυναμένου νὰ προβῇ εἰς τοιαύτην ἐνέργειαν πρὸς νομιμοποίησιν τῶν δικαιωμάτων του. Τὴν τοιαύτην ὅμως ἀμέλειάν της ἡ Διοίκησις δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ, ὅπως ἀναιρέσῃ δικαιώματα τοῦ πολίτου τοῦ προσενεγκόντος αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας του ἐπ' ὠφελείᾳ της, χωρὶς νὰ προσβάλῃ τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος. Ἐφ' ὅσον δὲν ἐθεώρησε πρέπον ἡ Διοίκησις νὰ προβῇ εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, εἴτε διότι ἐκ πλάνης ἐπίστευεν, ὅτι ὁ ἐξουσιοδοτῶν νόμος δὲν τῆς ἐπέβαλε τοιαύτην ὑποχρέωσιν, εἴτε λόγῳ ἀμελείας τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου της, δὲν ἠδύνατο, ἐφ' ὅσον ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κατέβαλλεν ἀποζημιώσεις εἰς ἅπαντας τοὺς μισθωτούς, νὰ ἐξαιρέσῃ μεμονωμένον τοιοῦτον, καὶ ἐν συνεχείᾳ κατόπιν ἀγωγῆς τούτου νὰ ἰσχυρισθῇ τὴν ἔλλειψιν νομίμου διατάξεως ὑποχρεούσης αὐτήν. Κατὰ τὴν κοινὴν περὶ δικαίου συνείδησιν ἡ πλάνη ἢ ἀμέλεια τῶν Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν δὲν ἀποτελεῖ εὔλογον αἰτίαν δικαιολογοῦσαν ἐπιβάρυνσιν τῶν θυμάτων τῆς πλάνης ἢ τῆς ἀμελείας. (Πρβλ. Χ. Φραγκίσται, ΕΕΝ 24, σ. 296). Δεδομένου δὲ ὅτι ἐνταῦθα ἡ ἐνέργεια τῆς Διοικήσεως, ἤτοι ἡ ἔκδοσις καὶ κοινοποίησις εἰς τὰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας καὶ τὰ Δημόσια Ταμεῖα τῶν ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων δὲν ἦτο ἐνέργεια παράνομος, ἀλλὰ νόμιμος, ὡς ὑφισταμένου νόμου ἐξουσιοδοτοῦντος αὐτήν, ὑφίσταται παράβασις τῆς ἀρχῆς ἰσότητος ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Διοικήσεως ἀποκλεισμοῦ μεμονωμένου μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῶν ἀποζημιώσεων (Πρβλ. Σ.Ε. 783]1953 εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας 1953]1960 Α', σελ. 673, σημ. 37). Αἱ ἐκδοθεῖσαι ὑπουρ-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Έφαρμογή άρθρου 281 Αστικού Κώδικος

Καταχρηστική ή ύπό τού έργοδότου άσκησις τού δικαιώματος άπολύσεως τού μισθωτού διά καταγγελίας τής μεταξύ των ύφισταμένης συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου, γινομένη πρός έκδίκησιν, διότι ό μισθωτός ήξίωσε καί έπέτυχε δικαστικώς τήν άναγνώρισιν τών νομίμων δικαιωμάτων του, ύπερβαίνουσα τά όρια άσκήσεως δικαιωμάτων τού άρθρου 281 Αστικού Κώδικος.

Επεκυρώθη ύπό τής κατωτέρω άρεοπαγιτικής άποφάσεως ή ύπ' άριθ. 1116]1962 άπόφασις τού ώς έφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών.

Ό,τι δύναται νά συναχθή καί έκ τής νεωτέρας αύτής άρεοπαγιτικής άποφάσεως είναι σταθερά έμμονη τής νομολογίας τού Αρείου Πάγου έπί τού ότι ή έξ έκδικήσεως τού μισθωτού γενομένη καταγγελία τής συμβάσεως έργασίας άποτελεί καταχρηστικήν άσκησιν δικαιώματος (άρθρον 281 Α.Κ.) καί είναι ώς τοιαύτη άκυρος. (Ίδετε καί Α.Π. 341]1960, είσηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 19, 836, Α.Π. 67]1962, είσηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 335, Α.Π. 274]1962, είσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 21, 658, Α.Π. 666]1962, είσηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 155 καί λοιπήν νομολογίαν τού Αρείου Πάγου έν ΕΕΔ 16, 754).

Ούτω καί έν συσχετισμώ πρός την αίτίαν άπολύσεως τού μισθωτού τής προκειμένης περιπτώσεως ό Άρειος Πάγος έχει δεχθή, ότι άποτελεί καταχρησιν δικαιώματος ή έξ έκδικήσεως άπόλυσις μισθωτού, διότι ούτος ύπέβαλε κατά τού έργοδότου παράπονα διά μη καταβολήν ολοκλήρου τού ποσού «δώρου» δι' έορτάς είς την Επιθεώρησιν Εργασίας (Α.Π. 73]1952, είσηγητής *Ν. Πλατόκας*, ΕΕΔ 11, 292).

Αποτελεί καταχρησιν δικαιώματος ή άπόλυσις μισθωτού, διότι ούτος ήρνήθη νά παραιτηθή νομίμων δικαιωμάτων του (Α.Π. 642]1952, είσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 71).

Αποτελεί καταχρησιν δικαιώματος ή άπόλυσις μισθωτού, διότι ούτος άνεφέρθη κατ' έπανάληψιν είς την Επιθεώρησιν Εργασίας, διατυπώσας παράπονα κατά τού έργοδότου ώς πρός χορηγηθέντα κατ' αύτόν χαρακτηρισμόν του ώς ήμερομισθίου (Α.Π. 9]1955, είσηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 180).

Αποτελεί καταχρησιν δικαιώματος ή άπόλυσις μισθωτού, διότι κατέθεσεν ώς μάρτυς κατά τού έργοδότου του δι' άδίκημα παραβάσεως τού ώκαιωρου (Α.Π. 25]1953, είσηγητής *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 12, 228), (Α.Π. 400]1957, είσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 16, 754).

Αποτελεί καταχρησιν δικαιώματος ή άπόλυσις μισθωτού, διότι ήγειρε κατά τού έργοδότου αύτου αγωγήν περί πληρωμής καθυστερουμένων άποδοχών του (Α.Π. 399]1957, είσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 16, 753, Α.Π. 401]1957, είσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 16, 754).

Αρείου Πάγου 6]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ό Αντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***

Είσηγητής ό Αρεοπαγίτης κ. ***Θ. Σταυρόπουλος***

Συνήγοροι οί κ.κ. **Κ. Μαριντσίδης, Χ. Πάλλας**

Ή ύπ' αύτού μισθωτού έργασίας άσκησις τού δικαιώματος τής άπολύσεως τού έκμισθωτού διά καταγγελίας τής μεταξύ των ύφισταμένης συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου, γινομένη πρός έκδίκησιν, διότι ό μισθωτός ήξίωσε καί έπέτυχε δικαστικώς την άναγνώρισιν νομίμων δικαιωμάτων του κατά τού μισθωτού, ύπερβαίνει προφανώς τά όρια τά έπιβαλλόμενα έκ τής καλής πίστεως καί τού κοινωνικού σκοπού τού δικαιώ-

---

γικαί άποφάσεις, ώς πράξεις τής Διοικήσεως, άπέκτησαν έννομον ισχύν άπό τής άνακοινώσεως αύτών, ήτοι τής δημοσίας γνωστοποιήσεως, είτε έπεβάλλετο, είτε μή, ή δημοσίευσις αύτών έν τή Εφημερίδι τής Κυβερνήσεως. (Πρβλ. *Ήλ. Κυριακόπουλον*, Έλλην. Διοικ. Δίκ., έκδ. 1947 Β' σ. 336). Τούτο άλλωστε έπίστευα καί ή ίδία ή Διοίκησις, ής τά όργανα έφήρμοζον τάς άποφάσεις ταύτας είς τάς μεταξύ αύτής καί τών πολιτών έννόμους σχέσεις. Ή Διοίκησις τεκμαίρεται πάντοτε ότι δρά συμφώνως πρός τούς κανόνας τής καλής πίστεως καί έπομένως τό venire contra factum proprium δέν πρέπει νά παρατηρήται είς τάς ένεργείας τών όργάνων αύτής. Ή ύπαρξις Κράτους Δικαίου έχει ώς προϋπόθεσιν τήν άναγνώρισιν τής άρχής τής ισότητος, ήτις δέν άνέχεται θυσίαν δικαιωμάτων ώρισμένων άτόμων άνευ ύπάρξεως σοβαράς δικαιολογίας.

Θεσσαλονίκη, Δεκέμβριος 1962

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΛΟΓΟΝ

Ἔνστασις ἐργοδότου περὶ τοῦ ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν του

Παροχὴ εἰς τὸν ἐργοδότην, ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἐκ μέρους τοῦ ἐργαζομένου διὰ σπουδαῖον λόγον, ἐγειρομένης ἀξιώσεως διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς καταγγελίας μέχρι λήξεως τῆς συμβάσεως μισθούς, ἐνστάσεως ὅτι ὁ ἐνάγων ἐκ δόλου, ἄλλως ἐξ ἀμελείας, δὲν ἐξετέλει τὴν ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτὸν ἐργασίαν ἢ ἐξετέλει ταύτην πλημμελῶς. —Ὑπαγωγὴ εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου τῆς κατὰ τὸν προσφορώτερον τρόπον ὀργανώσεως τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς συναρτωμένης πρὸς ταύτην κατανομῆς τῆς ἐργασίας μεταξὺ τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 388]1962 τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 965), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος συνεφώνησεν. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 965).

Περὶ τοῦ δικαιώματος διευθύνσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, περὶ τοῦ ὁποίου κάμνει λόγον ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 652, ἀριθ. 12 ἑπ., *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 82, 231, 361, *Π. Κ. Βεργοιόπουλον*, ΕΕΔ 15, 817 ἑπ., Α.Π. 365]1956, εἰσηγητὴς *Σ. Μανδρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 828, Α.Π. 285]1956, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 15, 561, Α.Π. 109]1956, εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 15, 358, Α.Π. 560]1952, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 22, 21.

Ἀρείου Πάγου 633]1962; Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Στ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Θ. Κώης

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο τοῦ Δικαστηρίου

ματος κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ.

Μετὰ τὰ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας δεκτὰ γενόμενα περιστατικά, καθ' ἃ ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς νομίμως διατυπωθείσης πρὸς τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα ἀξιώσεώς του περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπαλληλικῆς του ἰδιότητος, διότι ὑπηρετεῖ ἀπὸ τοῦ 1951 εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα ὡς μερικὸς ὑπόλογος διαχειριστής, ἀπασχολούμενος μὲ πώλησιν εἰδῶν γραφικῆς ὕλης, τροφίμων, ἀναψυκτικῶν, σιγαρέττων καὶ ἄλλων εἰδῶν πρὸς τοὺς νοσηλευομένους καὶ ἀμειβόμενος δι' ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἠναγκάσθη, μετ' ἀκάρπους προσπαθείας του πρὸς τὸν Γενικὸν Διευθυντήν, νὰ ἐγείρῃ κατ' Ἰανουάριον 1961 ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Ἱδρύματος, διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ ὑπαλληλικὴ αὐτοῦ ἰδιότης καὶ σχετικὴ βελτίωσις τοῦ μισθολογικοῦ, ἥτις καὶ ἀνεγνωρίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14827]1961 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅτι μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἱδρύματος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1110]23.8.1961 ἀποφάσεώς του ἀπεφάσισε τὴν καταγγελίαν τῆς μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις ὅμως ἐκοινοποιήθη τὴν 14.10. 1961, διότι μετὰ τὴν περὶ ἀπολύσεως ἀπόφασίν του τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διέταξε διοικητικὴν ἀνάκρισιν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς διαπίστωσιν καταγγελθέντων κατ' αὐτοῦ περὶ ἀπρεποῦς συμπεριφορᾶς του πρὸς ψυχοπαθεῖς, ἵνα ἀποφευχθῇ ἡ δυσμενὴς ἐντύπωσις, ἣν θὰ προεκάλει ἡ κοινοποίησις τῆς περὶ ἀπολύσεως ἀποφάσεως τὴν ἐπομένην τοῦ τέρματος τοῦ μεταξὺ τῶν διαδίκων δικαστικοῦ ἀγῶνος, καίτοι ἡ καταγγελθεῖσα ἀπρεπὴς συμπεριφορὰ πρὸς ψυχοπαθεῖς δὲν ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς ἀπολύσεως, διότι τὰ καταγγελθέντα δὲν ἦσαν σοβαρά, δυνάμενα νὰ ἐπισύρουν τὴν ἀπόφασιν περὶ ἀπολύσεώς του, ἐπρόκειτο δὲ περὶ ὑπαλλήλου ὑπηρετοῦντος ἀπὸ δεκαετίας μὲ καθ' ὅλου ἀνεπίληπτον παρελθόν, ὑπηρεσιακὸν ζῆλον καὶ ἄμεμπτον συμπεριφοράν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καὶ δι' ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον κατέληξεν εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπολύσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου Ἱδρύματος ὑπερέβη προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ κοινωνικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, κατ' ἀμφότερα τὰ σκέλη αὐτοῦ, ὁ ἐναντίος μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως.

σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ παραπομπὴ πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 672 καὶ 652 Α.Κ. σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἐκ μέρους τοῦ ἐργαζομένου διὰ σπουδαῖον λόγον, συνιστάμενον εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου περιορισμὸν τῆς ὑπηρεσιακῆς ἀπασχολήσεως ἐκείνου κατὰ τρόπον μειοῦντα αὐτόν, ἐγειρομένης ἀξιώσεως διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς καταγγελίας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως μισθούς, παρέχεται εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ἔνστασις ὅτι ὁ ἐνάγων ἐκ δόλου, ἄλλως ἐξ ἀμελείας, δὲν ἐξετέλει τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐργασίαν ἢ ἐξετέλει ταύτην πλημμελῶς. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 16]1962 ἀποφάσεως τοῦ ὡς δευτέρου βαθμοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου Πατρῶν, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων, κατ' ἄρθρον 832 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, δέον νὰ ἐξετασθῇ, καταβληθέντος τοῦ νομίμου προστίμου, ἡ ἐγκύρως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 18.9.1961 ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50]1961 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δικαστοῦ, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 3.3.1961 ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπάρξεως σπουδαίου λόγου καταγγελίας τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας καὶ τὴν βάσει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 349 καὶ 359 Α.Κ. καταψήφισιν τῆς ἐφεσιβλήτου ἑταιρείας εἰς τὴν καταβολὴν τῶν μέχρι τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως μισθῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκ δραχμῶν 448 χιλιάδων.

Τὰ στοιχεῖα, τὰ προκύπτοντα ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων ἑκατέρωθεν μαρτύρων καὶ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων καὶ ἐνόρκων βεβαιώσεων, ἄγουν εἰς τὸ πόρισμα, ὅτι δὲν συνέτρεξε σπουδαῖος λόγος καταγγελίας τῆς ὡς ἄνω συμβάσεως. Ὁ ἐκκαλῶν, προσληφθεὶς κατὰ Νοέμβριον 1951 ὡς «διευθυντὴς καὶ ἐπιβλέπων τῆς παραγωγῆς», κατὰ τὸ περιεχόμενον τῆς μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς ἑταιρείας ἐγγράφου συμφωνίας, ἐγκριθείσης παρὰ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, ἔχων διαφόρους ἁρμοδιότητας, ὡς λ.χ. τὸν ἔλεγχον τῆς ἀποδόσεως τῶν ἐργατῶν, τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν εἰδικῶν, τὴν πειθαρχικὴν δίωξιν τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ κλπ. Ἐκ τῶν ἀπασχολήσεων τούτων ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1959 ἡ ἐφεσίβλητος ἀνέθεσε τὴν παρακολούθησιν τῆς διεξαγομένης ἐργασίας καὶ τὴν καταμέτρησιν τῆς παραγωγῆς εἰς ἐπαναπροσληφθέντα ἐργάτην. Ὡς δὲ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπὸ 21.1.1960 ἐπιστολὴν τῆς ἑταιρείας, ἀπευθυνθεῖσαν πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα κατόπιν προηγηθείσης διαμαρτυρίας του, αὕτη ἀπεφάσισε τὴν παρ' αὐτοῦ ἀνάληψιν τῆς κοστολογήσεως τῆς παραγωγῆς (βάσει στοιχείων χορηγουμένων ὑπὸ τῶν ἐνταλθέντων πρὸς τοῦτο). Καὶ περιεστάλησαν μὲν ἐκτοτε τὰ καθήκοντά του, ἀσχολουμένου ἐπί τι διάστημα μὲ τὴν κοστολόγησιν τῶν προϊόντων (ἣν πρότερον ἐνήργει ἡ διοίκησις, ἕνεκα τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς), μετέπειτα δὲ μὲ τὴν σύγκρισιν τῆς ἀποδόσεως (παραγωγικότητος) τῶν ἐργατῶν καὶ περαιτέρω ὑπεχρεώθη ὁ ἐκκαλῶν νὰ μεταφέρῃ τὸ γραφεῖον του ἐκ τοῦ ἰσογείου εἰς τὸ ἡμιώροφον τῆς οἰκοδομῆς, ἀλλ' ὅμως ὁ ῥηθεὶς περιορισμὸς τῶν ἁρμοδιοτήτων, καθ' ἑαυτόν, δὲν ἀποτελεῖ ἀθέτησιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεων, οὐδὲ ἐπέφερεν ἠθικὴν μείωσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, ἐν ὄψει τῶν ἑκατέρωθεν συμφερόντων καὶ τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπάγεται ἡ κατὰ τὸν προσφορώτερον τρόπον ὀργάνωσις τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἡ συναρτωμένη πρὸς ταύτην κατανομὴ τῆς ἐργασίας μεταξὺ τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς ἐκμεταλ-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Ειδικός Νόμος 4046|1960 έν σχέσει πρός τόν γενικόν Νόμον 3198|1955

Θέσπισις διά τοῦ ειδικοῦ Νόμου 4046|1960 ἐξαιρετικοῦ δικαίου, ρυθμίζοντος ειδικῶς καί ἀποκλειστικῶς τήν ἀπόλυσιν τῶν ἐργατῶν τύπου καί τυπογράφων, ἀσχολουμένων εἰς ἐπιχειρήσεις ἐκδόσεως ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καί Θεσσαλονίκης — Ἔλλειψις ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐπί μή καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Νόμου 4046|1960.

Ἐκκρεμοῦσης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2612|1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ἐκδοθείσης ἐπί ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος ἐργάτου τύπου κατά τῆς ἐναγομένης ἐφημερίδος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ ἐναγομένη ὑπέχει τήν ὑποχρέωσιν νά καταβάλῃ εἰς τόν ἐνάγοντα τήν ἀποζημίωσιν τοῦ Νόμου 4046|1960 διά τήν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, ἡ ἐναγομένη ἐπεκαλέσθη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου τήν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ Νόμου 3198|1955 περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐν σχέσει πρός τήν ἐπιβολήν τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ Νόμου 4046|1960.

Ἡ ἀναίρεσις ἀπορρίπτεται.

Ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου

Ἐκ τῆς παραδεκτῶς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ἐκρίθη, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐφημερίς ὑπέχει τήν ὑποχρέωσιν νά καταβάλῃ εἰς τόν ἐνάγοντα τήν ἀποζημίωσιν τοῦ Νόμου 4046|1960 διά τήν ἀπόλυσιν αὐτοῦ, ἀφοῦ μάλιστα ὁ νόμος 3198|1955, ὁρίζων περί καταβολῆς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 5 § 3), ἐννοεῖ ἁπλῶς νά ὀφείληται τοιαύτη ἀποζημίωσις, ὁποία δέν καταβάλλεται καί ὅταν ἐξ ἄλλης διατάξεως δέν ὀφείληται (Α.Π. 3|1958, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 17, 133, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6984|1958, εἰσηγητής *Ι. Ντεγιάννης*, ΕΕΔ 17, 1006).

Σκοπός τοῦ ειδικοῦ νόμου 4006|1960, ἐν ὄψει τῆς ἰδιότητος τῶν μισθωτῶν τούτων ὡς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὑπῆρξε νά περιορίσῃ δι' αὐτούς τάς προθεσμίας προειδοποιήσεως δι' ἀπόλυσιν καί κατά συνέπειαν καί τήν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν ἐν παραμελήσει τῶν προθεσμιῶν εἰς τό ἐν αὐτῷ μέτρον, χωρίς ἐκ τούτου νά ἐπηρεάζεται ἡ γενική διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198|1955 περί τῶν συνεπειῶν ἐκ τῆς μή καταβολῆς τῆς «ὀφειλομένης» (ἐκ τοῦ ειδικοῦ τούτου νόμου) ἀποζημιώσεως.

Δέν παρίστατο ἀναγκαῖον νά ὁρισθῇ διά τοῦ ειδικοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ συνέπεια τῆς μή καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως, ἀφοῦ περί αὐτοῦ ἔχει ταχθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198|1955, ὁρίζων δέ ὁ νόμος οὗτος τάς συνεπείας ἐκ τῆς παραμελήσεως τῆς προθεσμίας, αἱ ὁποῖαι ταυτίζονται πρός τάς τοῦ νόμου 2112|1920, περιωρίσθη εἰς τοῦτο μόνον, νά καθορίσῃ, ὡς ἦτο ἀναγκαῖον, τάς συνεπείας ἐκ τῆς παραμελήσεως τῶν νέων προθεσμιῶν, τάς ὁποίας εἰσήγαγε, χωρίς νά σκεφθῇ νά μεταβάλῃ τά ἰσχύοντα ὡς πρός τάς συνεπείας ἐκ τῆς μή καταβολῆς, αἱ ὁποῖαι συνέπειαι, ἄλλως τε, δέν ἀντιστρατεύ-

Θά μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ ἀντίρρησις ὅτι σκοπός τοῦ ειδικοῦ αὐτοῦ νόμου δέν ἦτο νά ἐκτοπίσῃ διά τούς μισθωτούς τούτους τάς ἐκ τοῦ γενικοῦ νόμου 3198|1955 περί καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας προβλεπομένας συνεπείας ἐκ τῆς μή καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως δι' ἀπόλυσιν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ νόμος 3198|1955, ὁρίζων περί καταβολῆς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 5 § 3), ἐννοεῖ ἁπλῶς νά ὀφείληται τοιαύτη ἀποζημίωσις, ὁποία δέν καταβάλλεται καί ὅταν ἐξ ἄλλης διατάξεως δέν ὀφείληται (Α.Π. 3|1958, εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 17, 133, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6984|1958, εἰσηγητής *Ι. Ντεγιάννης*, ΕΕΔ 17, 1006).

Σκοπός τοῦ ειδικοῦ νόμου 4006|1960, ἐν ὄψει τῆς ἰδιότητος τῶν μισθωτῶν τούτων ὡς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὑπῆρξε νά περιορίσῃ δι' αὐτούς τάς προθεσμίας προειδοποιήσεως δι' ἀπόλυσιν καί κατά συνέπειαν καί τήν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν ἐν παραμελήσει τῶν προθεσμιῶν εἰς τό ἐν αὐτῷ μέτρον, χωρίς ἐκ τούτου νά ἐπηρεάζεται ἡ γενική διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198|1955 περί τῶν συνεπειῶν ἐκ τῆς μή καταβολῆς τῆς «ὀφειλομένης» (ἐκ τοῦ ειδικοῦ τούτου νόμου) ἀποζημιώσεως.

Δέν παρίστατο ἀναγκαῖον νά ὁρισθῇ διά τοῦ ειδικοῦ αὐτοῦ νόμου ἡ συνέπεια τῆς μή καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως, ἀφοῦ περί αὐτοῦ ἔχει ταχθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198|1955, ὁρίζων δέ ὁ νόμος οὗτος τάς συνεπείας ἐκ τῆς παραμελήσεως τῆς προθεσμίας, αἱ ὁποῖαι ταυτίζονται πρός τάς τοῦ νόμου 2112|1920, περιωρίσθη εἰς τοῦτο μόνον, νά καθορίσῃ, ὡς ἦτο ἀναγκαῖον, τάς συνεπείας ἐκ τῆς παραμελήσεως τῶν νέων προθεσμιῶν, τάς ὁποίας εἰσήγαγε, χωρίς νά σκεφθῇ νά μεταβάλῃ τά ἰσχύοντα ὡς πρός τάς συνεπείας ἐκ τῆς μή καταβολῆς, αἱ ὁποῖαι συνέπειαι, ἄλλως τε, δέν ἀντιστρατεύ-

---

λεύσεως. Ἐξ ἄλλου ἡ συνέχισις παρά τοῦ ἐκκαλοῦντος τῆς συμβάσεως (ληγούσης κατά τό 1969) οὐδόλως παρακωλύεται ἐν προκειμένῳ, ἐφοῦ δέν μετεβλήθη ἡ ὑπηρεσιακή του θέσις ἐν σχέσει πρός τούς λοιπούς ὑπαλλήλους καί δή τόν Π.Π. (ἱεραρχικῶς ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ ἐκκαλοῦντος), οὔτε δύναται νά γίνῃ λόγος περί ὑποβιβασμοῦ διά τῆς εἰς τόν ἡμιώροφον μεταθέσεως τοῦ γραφείου του, δεδομένου ὅτι εἰς τόν ἴδιον χῶρον εὑρίσκεται τό γραφεῖον τοῦ διευθύνοντος συμβούλου καί τό λογιστήριον, αὐτόθι δέ κατά τήν πρώτην περίοδον τῆς ὑπηρεσίας του παρέμενε καί ὁ ἐκκαλῶν. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἐξετίμησε τάς ἀποδείξεις ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καί ὁ ἐναντίος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

ονται τὰν ἀκοπὰν τοῦ νόμου 4046]1960. Αὕτη εἶναι, νομίζομεν, ἡ ὀρθὴ ἔννοια τοῦ νόμου.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 466]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν. Πρόεδρος καὶ Εἰσηγητὴς ὁ κ. **Στ. Διαμαντάκος**. Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ἀθανασίου, Γ. Γούλας, Α. Φιλιππίδης.

Κατ' ἀπόκλισιν τῶν διεπόντων τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας γενικῶν ὁρισμῶν (ν. 3198]1955, ν. 2112]1920), ὑποχρεούντων τὸν ἐργοδότην ἐπὶ ἀτάκτου καταγγελίας εἰς τὴν καταβολὴν πλήρους τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως καὶ ἐπὶ προμηνύσεως τοῦ ἡμίσεος τῆς εἰς ἀπροειδοποίητον καταγγελίαν προσηκούσης ἀποζημιώσεως, διὰ τοῦ εἰδικοῦ νόμου 4046]1960 ἐθεσπίσθη δίκαιον ἐξαιρετικόν, ρυθμίζον εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἐργατῶν τύπου καὶ τυπογράφων, ἀσχολουμένων εἰς ἐπιχειρήσεις ἐκδόσεως ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ὧν ἡ στοιχειοθέτησις διενεργεῖται διὰ λινοτυπικῶν μηχανῶν καὶ ἡ ἐκτύπωσις διὰ κυλινδρικῶν πιεστηρίων, δι' οὗς ἡ μετ' ἀνάλογον τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως τῶν προειδοποίησιν ἔγγραφος καταγγελία συνεπάγεται ἀπόλυσιν ἄνευ τῆς κατ' ἀρχὴν καταβολῆς ἀποζημιώσεως καὶ μόνον ἐν παραμελήσει τῆς καταγγελίας ταύτης ὀφείλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀποζημίωσις ἴση πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ὁ μισθωτὸς κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία (πρβλ. 2622]1961 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 276]1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, *Ἀρμενόπουλος*, ΙΣΤ' σελ. 703 ἐπ. κείμ. καὶ σημ. Ι). Ἐφ' ὅσον δὲ αἱ διατάξεις αὗται ἰσχύουσι κατὰ παρέκκλισιν τῶν διὰ τοῦ νόμου 3198]1955 θεσπισθέντων γενικῶν ὁρισμῶν, προνοούντων περὶ τῆς ἐν ἰσχύι ἐπαναφορᾶς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 9 ν. 118]1945, τροποποιουμένων δι' αὐτῶν (ἄρθρον 1 §§ 1), ἕπεται ὅτι αὗται ἐπικρατοῦσιν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ των τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ἀ.ν. 390]1945 (αὐθεντικῶς ἑρμηνευθέντος διὰ τοῦ ἀ.ν. 1126]1946), ἥτις, καλύπτουσα τὴν διὰ τοῦ τροποποιηθέντος ὑπὸ τοῦ νόμου 3198 ἄρθρου 9 νόμου 118]1945 προστασίαν (Α.Π. 155]1953), ἀποτελεῖ γενικὸν δίκαιον, κατ' ἐξαιρετικὴν ρύθμισιν τοῦ ὁποίου ἰσχύουσιν αἱ ὡς ἄνω εἰδικαὶ διατάξεις τοῦ νόμου 4046 ὡς πρὸς τὴν ἐν αὐτοῖς κατηγορίαν μισθωτῶν. Ἐκ τῆς ὅλης οἰκονομίας δὲ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 § 1 § 2 τοῦ νόμου 4046]1960 καὶ τοῦ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς αὐτοῦ ἐκθέσεως (βλ. ΕΕΔ 18, 549) συναγομένου σκοποῦ του, ἐγκειμένου εἰς τὴν εἰδικὴν ρύθμισιν τοῦ θέματος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ τοῦ καθιδρυθέντος ὑπὸ τῶν μισθωτῶν τούτων ἰδιαιτέρως προνομιακοῦ καθεστῶτος, ἐχόντων αὐσιαστικῶς μονοπώλιον ἐργασίας, ἐξάγεται ἀσφῶς, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου παραμέλησις τῆς ὑποχρεώσεως καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς αὕτη ἀνωτέρω μετ' ἀνάλογον προειδοποίησιν καθωρίσθη (παράγραφος Ι), δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα καὶ διατήρησιν ἐνεργοῦ τῆς συμβάσεως, ἀφοῦ τοιαύτη τις κύρωσις δὲν τάσσεται ἐν τῷ νόμῳ, ὡς μόνης συνεπείας, διὰ τὴν παραμέλησιν ταύτην, ἐπιβαλλομένης τῇ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου ἐνὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ἀπολυόμενον ἐργάτην τύπου ἀποζημίωσιν ἴσην πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἃς θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὸν χρόνον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία». Ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἑρμηνείας συμπορεύεται καὶ τὸ ἐκ τῆς σιγῆς τοῦ νόμου ἐπιχείρημα, δοθέντος ὅτι, ἂν ὁ νομοθέτης ἐσκόπει νὰ τάξῃ ὡς ἀστικὴν κύρωσιν τῆς ὡς ἄ.ω παραμελήσεως τοῦ ἐργοδότου τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ρητῶς θὰ διεβήλου τοῦτο, ὡς ἀκριβῶς συνέβη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ συγγενοῦς ν. 3198, ἐν ὄψει τοῦ ὁποίου καὶ ἐνομοθετήθησαν αἱ ἑρμηνευόμεναι διατάξεις, ὅπερ συσχετιζόμενον πρὸς αὐτὰς (βλ. *Τούση*, Γενικαὶ Ἀρχαί, 1962, σελ. 54, 55, κείμενον καὶ σημείωσις 118, σελ. 51, σημείωσις 109) οὐσιαστικὴν παρέχει πιθανότητα περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ περιεχομένου τούτου (βλ. *Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 7, σελ. 17 περ. 1). Μὴ ὑφισταμένου δὲ πράγματι κενοῦ ἐν τῇ ἐργατικῇ νομοθεσίᾳ δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ συμπληρωματικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 669 § 2 Α.Κ., καθ' ὅσον ἡ ἐπικουρικὴ αὐτοῦ ἰσχὺς θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνακύψῃ μόνον ἐὰν δὲν ὑφίστατο ὁ κατὰ παρέκκλισιν τῶν γενικῶν ὁρισμῶν εἰδικῶς ρυθμίζων τὰ τῆς καταγγελίας καὶ τῆς προειδοποιήσεως τῆς συμβάσεως ἀορίστου χρόνου ἐργατῶν τύπου (βλ. *Μητσόπουλον*, ἐν ΕρμΑΚ, Εἰσαγ. Νόμος, ὑπ' ἄρθρον 38, Νο 21, *Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 669 Νο 6, βλέπε καὶ ΕΕΔ η' 359 καὶ 801, ΕΕΔ ιβ' 707 ἐπ.) νόμος 4046]1960, ὑπερισχύων τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ διότι εἶναι κατὰ περιεχόμενον ἀντίθετος ἐκείνης, αὐτοῦ μὴ ἀποκρούοντος τὴν ἐν παραμελήσει τῆς προειδοποιήσεως ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ταύτης δὲ ὑιοθετούσης τὴν κύρωσιν ταύτην (βλ. Α.Π. 87]1958, ΕΕΔ 17, 289, *Καυκᾶ*, Εἰδικὸν Ἐνοχικὸν 1960, ὑπ' ἄρθρον 669 § 7, σελ. 641). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀνακοινωτέα μονομερὴς δήλωσις βουλήσεως τοῦ ἐργοδότου περὶ τῆς εἰς τὸ μέλλον λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀπὸ τῆς περιελεύσεώς της εἰς τὸν μισθωτὸν (Α.Κ. 167) τὴν λῆξιν τῆς συμβάσεως, ἧς δύναται ἀζημίως νὰ ἀποστῇ ὁ καταγγέλλων καὶ μόνον ἐν παραμελήσει αὐτῆς καταβάλλεται ἀποζημίωσις ἴση πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ χρόνου τῆς προειδοποιήσεως, χωρὶς ὅμως ἡ καταβολὴ αὕτη νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας, δῆλον καθίσταται, ὅτι δικαιωματικῶς αὐτὸς ἀρνεῖται τὴν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσφερομένην περαιτέρω ἐργασίαν (Α.Κ. 349) καὶ οὐδεὶς λόγος περὶ ὑπερημερίας αὐτοῦ.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΠΕΡΙ ΣΥΝΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΙΣ ΑΛΛΟΝ ΕΡΓΟΔΟΤΗΝ

Έννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν διά τήν ἀποζημίωσιν Νόμου 2112|1920

Ἔγκυρος συμφωνία μεταξύ ἐργοδότου καί μισθωτοῦ περί συνυπολογισμοῦ εἰς τήν παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίαν καί χρόνου ὑπηρεσίας παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ διά τήν ἐπαύξησιν ἀποζημιώσεως Νόμου 2112|1920 καί ἀδείας Α.Ν. 539|1945.—Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν κατ' ἄρθρον 3 Νόμου 2112|1920 δι' ἀποζημίωσιν Νόμου 2112|1920.—Παρεχόμεναι ἀποδοχαί εἰς τόν ἐν ἀδείᾳ τελοῦντα μισθωτόν κατ' Α.Ν. 539|1945.—Ἀποζημίωσις δι' ὀφειλομένην καί μή ληφθεῖσαν ἕνεκεν ἀπολύσεως ἄδειαν κατ' ἄρθρον 5 § 5 Α.Ν. 539|1945.—Ἔγκυρος παραίτησις μισθωτοῦ ἀπό προσβολῆς ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου.—Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ γραφείων.—Παροχή ἐργασίας ὑπέρ τά χρονικά ὅρια καί ἀποζημίωσις.

Ἐνδιαφέροντα ζητήματα ἐκ τοῦ νόμου 2112|1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ νόμου 539|1945 περί ἀδείων μισθωτῶν ἐρευνᾷ καί ἐπιλύει ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Ἐν πρώτοις δέχεται, ὅτι εἶναι νόμιμος ἡ μεταξύ ἐργοδότου καί μισθωτοῦ συμφωνία περί συνυπολογισμοῦ εἰς τόν παρά τῷ μετ' οὗ συμβάλλεται ἐργοδότῃ χρόνον ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ καί ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διέτρεξεν ἐν συμβάσει ἐργασίας μετά τοῦ ἐξ οὗ ἀπεχώρησε διά τήν κατάρτισιν νέας συμβάσεως ἐργασίας ἐργοδότου, προκειμένου νά ὑπολογισθῇ ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ διά τήν ἐν περιπτώσει ἀπολύσεώς του ἀποζημίωσιν (Ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 457, ἔνθα παραπομπαί εἰς θεωρίαν καί νομολογίαν).

Περαιτέρω, ἐφαρμόζουσα τό ἄρθρον 3 § 2 τοῦ νόμου 2112|1920 ἡ αὐτή ἀπόφασις, ἑρμηνεύει τόν ὅρον «τακτικαί ἀποδοχαί» διά τήν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112|1920, ὡς ἔχει ἑρμηνεύσει τοῦτον ἡ θεωρία καί νομολογία. (Ἴδετε Α.Π. 11|1961, εἰσηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 20, 209, Α.Π. 231|1962, εἰσηγητής *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 21, 535, ἔνθα σημειώσεις μας καί λοιπαί παροπομπαί, Α.Π. 371|1962, εἰσηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 851).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 371|1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος καί Εἰσηγητής ὁ κ. *Στ. Διαμαντάκος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Χατζηκακίδης, Ν. Τσιπηνιᾶς

Διά τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων (ἐκκαλῶν), διατεινόμενος ὅτι διά τοῦ νομίμου φυσικοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἐναγομένης (ἐφεσιβλήτου) προσελήφθη κατά τήν 3.12.1959 διά συμβάσεως στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, παρέχων ὑπηρεσίαν «ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου» εἰς τό ἐνταῦθα διατηρούμενον ὑπ' αὐτῆς Γραφεῖον Βορείου Ἑλλάδος, ἀντί συμφωνηθέντος μισθοῦ δραχμῶν 3.000 ἀνελθόντος ἀπό 1.7.1961 εἰς δραχμάς 3.100, δραχμάς 140 δι' ἑκάστην ἑκτός ἕδρας διανυκτέρευσιν καί δύο κατ' ἔτος ἐνδυμασιῶν, ὅτι κατά τήν σύναψιν τῆς ἐν λόγῳ ἐργασιακῆς συμβάσεως ρητῶς συνεφωνήθη ὑπό τῶν μερῶν ἡ προσμέτρησις τῆς ὁμοειδοῦς προϋπηρεσίας του (9ετοῦς) παρά τῇ ἑταιρείᾳ «*» πρός ὑπελογισμόν τῆς ἀποζημιώσεως ἀτάκτου καταγγελίας καί ἄδειος καί ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀπέκρουσε τάς μέχρι 10.1.1962 συνεχῶς καί προσηκόντως προσφερθείσας ὑπηρεσίας του, καταγγείλασα τήν σύμβασιν, διώκει τήν παρά τῆς ἐναγομένης πληρωμήν : 1) δραχμῶν 27.006 δι' ὁπόλοιπον ἀποζημιώσεως ἀτάκτου καταγγελίας, 2) δραχμῶν 3.000, ὡς ἰσόξιον δύο ἐνδυμασιῶν, 3) δραχμῶν 5.228 δι' ἀποζημίωσιν ζητηθείσης καί μή ληφθείσης ἀδείας τῶν ἐτῶν 1960, 1961, 4) δραχμῶν 3.226 δι' ἀποζημίωσιν μή ληφθείσης ἀδείας 1962, 5) δραχμῶν 6.146 διά προσαύξησιν 75 ο|ο λόγῳ ἐργασίας του κατά τάς Κυριακάς καί ἑορτάς καί 6) δραχμῶν 34.240 δι' ἀποζημίωσίν του ἐκ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας. Τήν ἀγωγήν ταύτην ἐδέχθη ἐν μέρει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὑποχρεώσασα τήν ἐναγομένην εἰς τήν πληρωμήν δραχμῶν 592 καί ἀποδικάσασα τό πλέον τοῦ ποσοῦ τούτου ζητηθέν ποσόν. Κατά τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ἤδη ὁ ἐνάγων διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεώς του, προβάλλων τούς ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, σεφῶς καί ὡρισμένως ἀναπτυσσομένους, λόγους.

Εἶναι μέν ἀληθές ὅτι ὁ χρόνος ὑπηρεσίας διά τήν ἐξ ἀτάκτου καταγγελίας ἀποζημίωσιν τοῦ διά συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου συνδεομένου μισθωτοῦ νοεῖται συνεχής παρά τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ, μή συνυπολογιζομένου εἰς αὐτόν τοῦ παρ' ἄλλῃ ἐργοδοτικῇ ἐπιχειρήσει χρόνου προϋπηρεσίας του (Α.Π. 200|1951, 180|1951),

ἐφ' ὅσαν τὴν τελευταίαν ταύτην παλαιὰν ἐργοδότιβα δὲν διεδέχθη ὁ ἤδη καταγγέλλων νέος ἐργοδότης, πλὴν ὅμως δύναται ἐγκύρως νὰ συμφωνηθῇ ὑπὸ τῶν διὰ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως συμβληθέντων μερῶν, ὅπως εἰς τὸν χρόνον τῆς διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ προειδοποιήσεως τοῦ νέου ἐργοδότου, ἐν παραμελήσει τῆς προθεσμίας τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ κατ' ἄρθρον 3 ν. 2112|1920 ἀποζημίωσις, προσμετρηθῇ, ὑπολογιζόμενος ὡς χρόνος τῆς παρὰ τῷ καταγγέλλοντι ἐργοδότῃ πραγματωθείσης ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, καὶ ὁ χρόνος τῆς παρ' ἄλλῳ προγενεστέρῳ (τρίτῳ) ἐργοδότῃ προϋπηρεσίας του, ὥστε, κατὰ τὴν βούλησιν τῶν συμβληθέντων, νὰ ἐπαυξηθῇ ὁ χρόνος τῆς κατ' ἄρθρον 1 ν. 2112 προειδοποιήσεως καὶ ἀναλόγως ἡ εἰς τὸν ἀπολυόμενον ὑπάλληλον καταβλητέα κατ' ἄρθρον 3 ν. 2112|1920 ἀποζημίωσις (βλ. ΕΕΔ 19, 457 καὶ 1012). Ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως τοῦ κύρους τῆς τοιαύτης συμφωνίας, τεινούσης εἰς τὴν δι' ἐπιτάσεως τῶν ἐκ τοῦ νόμου τεθειμένων χρονικῶν ὁρίων προειδοποιήσεως ἐπαύξησιν τῆς καταβλητέας εἰς τὸν ἀπολυόμενον μισθωτὸν ἀποζημιώσεως, συνεπικλίνουσιν καὶ τὰ ἑξῆς δεδομένα: α) ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 ν. 2112, ἥτις, προσδιορίζουσα τὴν παρὰ τοῦ ἐργοδότου καταβλητέαν εἰς τὸν ἀπολυόμενον ὑπάλληλον ἀποζημίωσιν, ὡς ἴσην πρὸς τὸ σύνολον τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἃς θὰ ἐλάμβανεν οὗτος κατὰ τὸν χρόνον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἔδει νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία, σαφῶς διαφυλάσσει ἰσχυρὰν τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς πληρωμὴν τῆς ἐκ συμβάσεως τυχὸν ὀφειλομένης μεγαλυτέρας ἀποζημιώσεως («... πλὴν ἂν ἐκ τῆς συμβάσεως ἢ ἔθίμου ὀφείληται μεγαλυτέρα ἀποζημίωσις». β) Ἡ ἑρμηνεία ὅτι αἱ προθεσμίαι τοῦ ἄρθρου 1 νόμου 2112 εἶναι αἱ ἐλάχιστα τιθεσπισμέναι τοιαῦται, πρὸ τῶν ὁποίων δέον νὰ γίνηται ἡ καταγγελία καὶ ἐπομένως δύναται ἐγκύρως νὰ συμφωνηθῇ ὑπὸ τῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας συνδεθέντων προθεσμία προειδοποιήσεως μακροτέρα τῆς ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένης τοιαύτης (πρβλ. *Τσάμη*, Ἐργατικὸν Δίκαιον Α' 1957 § 53, σελ. 388, κείμενον καὶ σημ. 3) καὶ γ) Ἡ τὸ ἐργατικὸν δίκαιον ὁλόκληρον διέπουσα ἀρχὴ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου προστασίας τοῦ ἐργαζομένου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι αἱ κανόνες τοῦ νόμου ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς συμβαλλομένους (καὶ ἀκουσίως των) καὶ ὅτι ἡ συμβατικὴ ἐλευθερία ὑφίσταται ἀπεριορίστως πέραν τῶν ἐλαχίστων ὁρίων τοῦ νόμου (οὕτω καὶ νόμος 3239/1955, ἄρθρον 3 § 1 καὶ 25 § 2, *Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 648 No 48 καὶ ὑπ' ἄρθρον 679 No 3, *Λιτζερόπουλος*, Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας κλπ. 1942, σελ. 80, σημ. 72, *Ἀγαλλόπουλος*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 113 ἑπ.). Ἐξ ἄλλου, ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαί, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 3 § 2 νόμου 2112, θεωροῦνται καὶ αἱ ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως ἐργασίας καταβαλλόμεναι εἰς τὸν ἐργαζόμενον πρόσθετοι παροχαὶ μόνον ὅταν δίδωνται σταθερῶς καὶ μονίμως ὡς τακτικὸν συμβατικὸν ἢ νόμιμον ἀντάλλαγμα τακτικῆς ὑπηρεσίας (Α.Π. 11|1961, ΕΕΔ 20, σελ. 209 - 210), οἷαι δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι, μὴ οὖσαι ἐπιδόματα τακτικῶς καταβαλλόμενα ἕνεκα ἀντιπαροχῆς πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παρεχομένην ἐργασίαν, αἱ κάτωθι καταβολαί: α) ἡ δαπάνη ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, καταβαλλομένη καθ' ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου, πηγάζουσαν ἐκ τοῦ ἄρθρου 721 Α.Κ., συμπληρωματικῶς ἐφαρμοζομένου καὶ ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας καὶ μὴ φέρουσα, κατὰ κανόνα, τὸν χαρακτῆρα μισθοῦ (βλ. *Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ, Εἰσαγ. 648 - 680, No 75 ἑπομ.). β) ἡ πρὸς πρόσκαιρον παροχὴν ἐργασίας παρεχομένη ἀποζημίωσις τῶν ἐκτὸς ἕδρας διανυκτερεύσεων, ἧς ἡ πληρωμὴ ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21094|1946 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὡς μὴ ἀποτελοῦσα τακτικὸν ἀντάλλαγμα, διδόμενον σταθερῶς καὶ μονίμως (Α.Π. 11, 1960, ΕΕΔ 19, 147, *Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 653, No 108) καὶ γ) αἱ ἐξ ἁπλῆς ἐλευθεριότητος διδόμεναι οἰκειοθελῶς παροχαί, ἃς ὁ ἐργοδότης ἄνευ νομίμου ἢ συμβατικῆς ὑποχρεώσεως παρέχει ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, διατηρῶν δὲ τὴν πρὸς ἄρνησιν τῆς συνεχίσεως τῆς παροχῆς ἐλευθερίαν του, δικαιοῦται καὶ νὰ μὴ παράσχῃ ταύτην εἰς τὸ μέλλον, ἐφ' ὅσον τοῦτο ρητῶς ἐξ ὑπαρχῆς ἐδήλωσε (*Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 653, No 115, No 15), οὗ ἕνεκα αἱ καταβολαὶ αὗται δὲν δύνανται νὰ ὑπολογισθῶσιν εἰς τὴν ἀποζημίωσιν ἀτάκτου καταγγελίας συμβάσεως ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου (ἄρθρα 3 § 2 νόμου 2112, 5 § 1, 2 νόμου 3198, βλ. καὶ Α.Π. 231|1962, 11|1961 καὶ 427|1953, ΕΕΔ 21, 535, 20, 209 καὶ 12, 1076).

Ἀρκούντως ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Κατὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ τὴν κατάρτισιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἱστορουμένης καὶ μὴ ἀμφισβητουμένης κατὰ περιεχόμενον ἐργασιακῆς συμβάσεως, δι' ἑκατέρωθεν ἐπὶ τούτῳ διαδηλωθείσης παρὰ τῶν συμβληθέντων προθέσεως, συνήφθη πρόσθετος ἐν τῇ συμβάσει ἐκείνῃ συμφωνία, καθ' ἣν εἰς τὸν χρόνον τῆς παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος θὰ προσυπελογίζετο καὶ ὁ χρόνος τῆς 9ετοῦς παρὰ τῇ ὁμοειδεῖ ἐργοδοτικῇ ἐπιχειρήσει «...» προϋπηρεσίας του, ὡς ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου, ὥστε, κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν βούλησιν, διὰ τῆς προσμετρήσεως τῆς ὁμοειδοῦς ταύτης προϋπηρεσίας του καὶ ἐπιμηκύσεως τοῦ χρόνου προει-

δοποιήσεως νὰ ἐπαυξηθῇ συμβατικῶς ἡ εἰς αὐτόν, ὡς ἀπολυόμενον, κατοβλητέα ἀποζημίωσις ἀτάκτου καταγγελίας. Συνετέθη δὲ ἐξ ὑπαρχῆς εἰς τὴν σύμβασιν ἡ πρόσθετος αὕτη συμφωνία, διότι ὁ ἐκκαλῶν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ νομίμου φυσικοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἐφεσιβλήτου ἐν ᾧ χρόνῳ, συνδεδεμένος ὢν διὰ συμβάσεως μετὰ τῆς προγενεστέρας τρίτης ἐργοδοτικῆς ἐπιχειρήσεως «*.*.», ἀνταγωνιστρίας τῆς μὴ διαδόχου ταύτης ἐφεσιβλήτου, ἔλυσε τὴν μετ' αὐτῆς σύμβασιν διὰ καταγγελίας, τῇ βουλήσει του ἀποχωρήσας καὶ στηριθεὶς τῆς ἀποζημιώσεως, ἐπὶ σκοπῷ συνάψεως τῆς μετὰ τῆς ἐναγομένης συναφθείσης νέας συμβάσεως, καταρτισθείσης ὑπὸ τοὺς προεκτεθέντας ὅρους. Ἐζητήθη δὲ ἡ παρὰ τῆς παλαιᾶς ἐργοδότιδος ἀποχώρησις ἐπὶ σκοπῷ προσλήψεως τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐφεσιβλήτου παρὰ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς τελευταίας λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης ἐπαγγελματικῆς ἐκείνου ἱκανότητος καὶ τοῦ κρατοῦντος μεταξὺ τῶν δύο τούτων φαρμακευτικῶν ἐπιχειρήσεων ἀνταγωνιστικοῦ πνεύματος, τείνοντος εἰς διαπλάτυνσιν τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῆς νέας ἐργοδότιδος διὰ τῆς μειώσεως τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κύκλου ἐπιρροῆς τῆς παλαιᾶς τοιαύτης, οὗ ἕνεκα ἡ περὶ προσμετρήσεως τοῦ χρόνου τῆς προϋπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος συμφωνία ἦτο συνεπὴς πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὸν ὑπὸ τῶν μερῶν ἐπεδιωκόμενον σκοπὸν τῆς κατασφαλίσεως τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀποχωροῦντος ἐργαζομένου, τῆς τοιαύτης ἑρμηνευτικῆς ἐκδοχῆς τελούσης ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ἀντικειμενικὰ κριτήρια τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (Α.Κ. 200), μὴ συγχωρούντων ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἐργασίας του παρὰ τῇ παλαιᾷ ἐργοδότιδι ὑπὸ τὰς προεκτεθείσας συνθήκας, ἐπὶ μόνῃ τῇ οἰκονομικῇ θυσίᾳ τοῦ εἰς τὴν σύμβασιν μετέχοντος ἀσθενεστέρου μέρους (μισθωτοῦ). Ἡ παρὰ τῶν μαρτύρων ἀνταποδείξεως ὑποστηριζομένη ἐναντία ἔκδοχή, καθ' ἣν ἡ πρόσληψις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐγένετο τῇ ἐπιδιώξει τοῦ ἄνευ συμφωνίας περὶ προσμετρήσεως τῆς παρὰ τῇ «*.*.» προϋπηρεσίας του εἰδικῶς ἐπιστηθείσης καὶ τῆς προσοχῆς του περὶ τῆς ἐπικειμένης ἀπολύσεως (λόγῳ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ) τῆς ἐν τῇ θέσει βοηθοῦ λογιστρίας ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 1350 ἐργαζομένης συζύγου του, ἦτις καὶ πράγματι ἀπελύθη παρὰ τῆς «*.*.» μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου πρόσληψίν του, δὲν παρέχει τὴν δέουσαν ἀξιοπιστίαν οὐ μόνον διότι οἱ φορεῖς αὐτῆς, ἐν στενῇ οἰκονομικῇ ἐξαρτήσει τελοῦντες ἀπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου, ἀπηχοῦσι τὰς ἀπόψεις της, ἀλλὰ καὶ διότι ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ τοιαύτη συμφωνία, ὡς ἐπαχθὴς διὰ τὸν μισθωτόν (ἀντὶ τῶν μετὰ τῆς συζύγου του λαμβανομένων δραχμῶν 3250 παρὰ τῆς «*.*.» νὰ λαμβάνῃ 3000) δὲν θὰ ἐγίνετο ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεκτὴ καὶ δὴ μετὰ τῶν εἰς βάρος του ἐπιπροσθέτων οἰκονομικῶν συνεπειῶν, τῶν ἐκ τῆς ἐκουσίας ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ἐργασίας ἐκείνης ἀπορρεουσῶν. Οὕτω, ἐγκύρου οὔσης, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγηθείσῃ σκέψει διαληφθέντα, τῆς προσθέτου ταύτης συμφωνίας καὶ κατὰ δικαίωμα τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ὑποχρέωσιν τῆς ἐφεσιβλήτου προσμετρουμένης τῆς παρὰ τῇ παλαιᾷ ἐργοδότιδι «*.*.» ἐννεαετοῦς προϋπηρεσίας του εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐνεργοῦς διαρκείας (ἀπὸ 31.12.1959 μέχρι 10.1.1962) τῆς μετὰ τῆς νέας ἐργοδότιδος, τῆς καὶ τὴν σύμβασιν καταγγειλάσης ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἡ προειδοποίησις ἀτάκτου καταγγελίας τοῦ συμπληρώσαντος πλέον ἑνδεκαετῆ, οὐχὶ ὅμως καὶ δωδεκαετῆ ὑπηρεσίαν ἐκκαλοῦντος, εἶναι ἐπτὰ μῆνες (ἄρθρον 1 περ. στ' καὶ ζ' νόμου 2112) καὶ ἐν παραμελήσει ταύτης, ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 § 2 νόμου 2112 δέον νὰ εἶναι ἴση πρὸς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς τοῦ χρόνου τούτου καὶ δὴ καθ' ὑπολογισμόν, γινόμενον βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως αὐτοῦ (ἄρθρον 5 § 1 νόμου 3198/1955).

Ἐκ τῶν ὑπερθεν βεβαιώσεων προάγεται ἀρκούντως, ὅτι αἱ ἐκτὸς ἕδρας μεταβάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐξαρτώμεναι ἐκ τῶν διὰ τῶν ἑκάστοτε προγραμμάτων ἐργασίας διαδηλουμένων ἐπαγγελματικῶν ἀναγκῶν τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς τὴν περιοχὴν τῆς Κεντρικῆς καὶ Δυτικῆς Μακεδονίας, ἀπετέλουν πρόσκαιρον, ἐκ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένην παραχὴν τῆς ἐργασίας, ἡ δὲ ἐκ τοῦ λόγου τούτου παρεχομένη σχετικὴ ἀποζημίωσις, μὴ ἀποτελοῦσα τακτικὸν συμβατικὸν ἀντάλλαγμα, διδόμενον ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου σταθερῶς καὶ μονίμως, ἀλλὰ ἐκτάκτως κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ἐφ' ὅσον ἐπραγματοποιοῦντο ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος αἱ ἐκτὸς ἕδρας διανυκτερεύσεις, δὲν εἶναι συνυπολογιστέα εἰς τὴν ἀποζημίωσιν ἀτάκτου καταγγελίας. Εἰδικώτερον, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς «ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου» παρεχομένης ἐργασίας, ἐγκειμένης εἰς ἐπισκέψεις, πραγματοποιουμένας παρ' αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἰατρούς, φαρμακοποιοὺς καὶ τὰ ἐν γένει Ὑγειονομικὰ Ἱδρύματα καὶ γενομένης ἐπὶ σκοπῷ ἐνημερώσεως τῶν γενικῶς ἐπὶ τῶν φαρμάκων διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγχειρίσεως δειγμάτων δωρεὰν μετὰ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας, θὰ ἦτο ἀπροσδιόριστος ὁ σταθερὸς προσδιορισμὸς τῶν ἐκτὸς ἕδρας διανυκτερεύσεων, ἀφοῦ δὲν θὰ ἦτο ἐκ προοιμίων γνωστὸς ὁ τόπος τῆς κατὰ τὰς περιστάσεις ἀνακυπτούσης ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως, τοῦ θέματος τούτου καταλειφθέντος εἰς τὴν πρόσκαιρον, ἀναλόγως τῶν ἐμφανιζομένων περιστάσεων, ρύθμισίν του, κατὰ τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τῆς ἐργοδότιδος, ἄνευ συμβατικῆς τινος δεσμεύσεως. Τὴν ἐναντίαν ἔκδοχὴν δὲν δύναται νὰ ἐπιστηρίξῃ ὁ εἰς δραχμὰς 140 προσδιορισμὸς τοῦ ἀντιτίμου τῆς ἀποζημιώσεως δι' ἑκάστην ἐκτὸς ἕδρας ἡμέραν μετὰ διανυκτερεύσεως, διότι ἡ ὅλη πραγματοποίησις τῶν ἐν λόγῳ μεταβάσεων ἐκτὸς ἕδρας ἐξηρτᾶτο ἐκ τοῦ παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου προσδιοριζομένου ἑκάστοτε ἀναλόγως τῶν ἐπαγγελματικῶν της ἀναγκῶν προγράμματος ἐργασίας, εἰς ὃ, κατὰ τὴν βούλησιν αὐτῆς, διελαμβάνοντο ἢ μὴ καὶ αἱ ἡμέραι ἐκτὸς ἕδρας μετὰ διανυκτερεύσεων. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ εἰρημένα, ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἐκτὸς ἕδρας διανυκτερεύσεων μετὰ τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων δὲν ἀποτελεῖ τακτικὸν συμβατικὸν ἀντάλλαγμα τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος παρεχομένης προσκαίρου ἐργασίας, δὲν εἶναι συνυπολογιστέα εἰς τὴν ἀποζημίωσιν ἀτάκτου καταγγελίας νόμου

2112, ὡς μὴ περιεχομένη εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν.

Κατὰ ταῦτα εἰς τὴν ἀποζημίωσιν ἀτάκτου καταγγελίας ἔδει νὰ ὑπολογισθοῦν: α) Ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς 7 μηνῶν ἐκ δραχμῶν 21.708 (7 Χ 3.100) καὶ β) ἀναλογία δώρων Χριστουγέννων ἐξ 7/12 καὶ Πάσχα ἐξ 7/24. Ὑπολογιζομένη ἐπὶ τοῦ κατὰ νόμον ἰσχύοντος ἐλαχίστου τεθειμένου ὁρίου (πρβλ. ἄρθρον 2 τῆς 314/21/1720 ἐτους 1962 ἀποφάσεως, Φ.Ε.Κ. Β' 128 καὶ ἄρθρου 2 τῆς 96000/1962 ὁμοίας, Φ.Ε.Κ. Β' 458), Ὁ ἐκκαλῶν, κεκτημένος ἄδειαν βοηθοῦ (πρβλ. 10558/1945 πιστοποιητικὸν Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς) καὶ ἔχων συμπληρωμένην ἑνδεκαετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ καὶ τῇ ὁμοειδεῖ ἐπιχειρήσει ἀντιπροσωπειῶν φαρμάκων « * * * », οὐχὶ ὅμως καὶ 12ετῆ τοιαύτην, δικαιοῦται δραχμῶν 1800 κατὰ μῆνα (πρβλ. 7/1961 ἀπόφασιν Δ.Δ Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33332/6735 ἔτους 1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, Φ.Ε.Κ. Β' 143, καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48972/8924 ἔτους 1961 ὁμοίας ἀποφάσεως, Φ.Ε.Κ. Β' 231). Οὕτω, ἡ μὲν ἀναλογία αὕτη ἀνέρχεται συνολικῶς εἰς δραχμὰς 1575 (7/12 Χ 1800 = 1050 + 7/24 Χ 1800 = 525), ἡ δὲ ἀποζημίωσις ἐν συνόλῳ εἰς δραχμὰς 23.275, ἐξ οὗ ποσοῦ ἐκπίπτεται τὸ εἰς μερκὴν ἐξόφλησιν (Α.Κ. 416) φερόμενον ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ὡς καταβληθὲν ποσὸν τῶν δραχμῶν 11.000 (βλ. 2542/1962 ἔγγραφον ἀποδεικτικὸν ἐκκαλοῦντος), ἀπομένοντος μετὰ ταῦτα καταβλητέου ὑπολοίπου ἐκ δραχμῶν 12.275, καθ' ὃ ποσὸν ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ ἴσον αὐτῆς κονδύλιον. Τὰ ἐναντία δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη, κρίνασα ὡς μὴ βεβαιωθεῖσαν τὴν περὶ προσμετρήσεως τῆς προϋπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος συμφωνίαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ ρηθὲν κονδύλιον αὐτῆς, ἡμάρτε, σφαλερῶς ἐκτιμήσασα τὰ πράγματα καὶ τὸν νόμον ἑρμηνεύσασα καὶ δέον, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ 1ου λόγου ἐφέσεως, παραπονουμένου δι' ἐσφαλμένην ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐν μέρει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς διὰ δραχμὰς 12.275, ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης.

Μὴ συνυπολογιζομένης τῆς ἐκτὸς ἔδρας ἀποζημιώσεως μετὰ τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχὰς διὰ τὸν ὑπολογισμὸν ἐκτοκου καταγγελίας, κατὰ τὰ εἰρημένα, ὀρθῶς ἔκρινε, κατ' ἀποτέλεσμα, ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος τῆς ἐφέσεως.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω μνησθεισῶν βεβαιώσεων καὶ δὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4/1957 ἐγκυκλίου τῆς ἐφεσιβλήτου ἀρκούντως ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐκ λόγων εὐπρεπούς καὶ μόνον ἐμφανίσεως παροχὴ τῆς μιᾶς ἐνδυμασίας κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος καὶ τῶν δύο τοιούτων κατὰ τὸ ἑπόμενον ἐγίνετο ἐξ ἰδίας αὐτῆς πρωτοβουλίας καὶ ἄνευ νομικῆς τινος ἢ συμβατικῆς ὑποχρεώσεως, οἰκειοθελῶς, ὡς ἐξ ἐλευθεριότητος διδομένη παροχή. Ταῦτα συνάγεται ἐκ τοῦ ρητῶς διατηρηθέντος δικαιώματος τῆς νὰ μειώνῃ κατ' ἀρέσκειαν τὸν ἀριθμὸν τῶν πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα παρεχομένων ἐνδυμασιῶν, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω νὰ διακόπτῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν πρὸς ἐκεῖνον παροχὴν αὐτῶν (πρβλ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 4/1957 ἐγκύκλιον, συμπληρωθεῖσαν κατὰ τὸ περιεχόμενόν της τὴν ἀτομικὴν σύμβασιν). Ταῦτα δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ὀρθῶς ἔκρινεν, ὅπορρίψασα τὸ 2ον κονδύλιον τῆς ἀγωγῆς, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος τῆς ἐφέσεως οὐσίᾳ ἀβάσιμος ἐλέγχεται καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἐκ τῶν ὑπερθεν βεβαιώσεων προάγεται, ὅτι ἡ ρηθεῖσα συμφωνία καλύπτει καὶ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ν. 539/1945 χρονικὰ ὅρια τῆς ἀδείας ἀναψυχῆς, προσμετρουμένου καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τοῦ χρόνου τῆς θητείας προϋπηρεσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος πορὰ τῇ « * * * » εἰς τὸν χρόνον τῆς συνεχοῦς ἀπασχολήσεως τον παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἡμερῶν τῆς δικαιουμένης ἀδείας. Τὸ κῦρος τῆς συμφωνίας ταύτης, διαλαμβανούσης εὐμενεστέρους ὅρους διὰ τὸν ἐργαζόμενον, ἐρείδεται εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἀρχὴν τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου προστασίας τοῦ μισθωτοῦ, τῆς συμβατικῆς ἐλευθερίας ἀνακυπτούσης περαιτέρω ἀπεριορίστως διὰ τὴν πέραν τῶν ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως τεθειμένων ἐλαχίστων ὁρίων τοῦ νόμου δρῶσαν ἰδιωτικὴν αὐτοβουλίαν (arg. a contrario ex 2 § 7 ἀ ν. 539/1945, βλ. Καποδίστριαν, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας 1940, σελ. 268, καὶ Σ.Ε. 2370/1960 ἐπὶ ἀναλόγου θέματος, ΕΕΔ 20, σελ. 17). Ἅτινα ὅρια διὰ τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐγκύρως τὰ μέρη ἐπὶ εὐνοίᾳ τοῦ ἐργαζομένου ὑπερέβησαν ἐν προκειμένῳ. Ἡ ἐπέκτασις τῆς συμφωνίας ταύτης καὶ ἐπὶ τῆς ἀδείας βεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς μετὰ τοῦ νομίμου φυσικοῦ προσώπου τῆς ἐφεσιβλήτου Α.Κ. διεξαχθείσης στιχομυθίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, καθ' ἣν, εἰς διαμαρτυρίαν τοῦ τελευταίου ἕνεκα τῆς παροχῆς ἡμέρου μόνον ἀδείας, ἀντὶ κατὰ προσμέτρησιν τῆς προϋπηρεσίας του δικαιουμένης 18ημέρου τοιαύτης, ὁ ρηθεὶς ἐκπρόσωπος ἀπεδέχθη τὴν συμφωνίαν ὡς διαμυτικὴν διὰ τὴν ἐφεσίβλητον καὶ ὑπεσχέθη τὴν τακτοποίησιν τοῦ θέματος, ἄνευ ὅμως θετικοῦ τινος ἀποτελέσματος. Αἱ τήσις, προηγηθεῖσα ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος, πρὸς τὴν ἐφεσίβλητον περὶ χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἀναψυχῆς, ἧς ἐδικαιοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 1960, ὑπεβλήθη, καθὼς ἐπίσης τοιαύτη αἴτησις ὑπεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1961 (πρβλ. Α.Π. 66/1960, 81/1960, 436/1961, 728/1958) καὶ μετὰ διαμαρτυρίαν καὶ ἐπιφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων, ἀντὶ τῆς ζητηθείσης, ἔλαβε κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1960 ἡμέρας 12, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1961 ἡμέρας 10, κρινομένου ὡς ἐν μέρει βασίμου τοῦ ἐγκαίρως προταθέντος καταλυτικοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐφεσιβλήτου ὅτι ἐχορηγήθησαν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα αἱ δέ ειαι (Α.Π. 81/1960, ΕΕΔ 19, 529-530 καὶ ΝοΒ 8, 622). Ὅστις καὶ ἤδη ἐπαναφέρεται, δίχως νὰ ἀποκρούεται εἰδικῶς ὡς ἀπαράδεκτος. Ὅθεν, δικαιουμένου τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀδείας 18 ἀλλεπαλλήλων ἐργασίμων ἡμερῶν δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν 1960 καὶ 1961 (ἄρθρον 2 § 1γ καὶ § 2γ ν. 539) δέον νὰ τῷ ἐπιδικασθῇ μειωμένη συμπληρωματικὴ ἀποζημίωσις (Α.Κ. 335, 380, 384) ἀντιστοιχοῦσα εἰς τὰς ὑπολοίπους μὴ χορηγηθείσας ἡμέρας ἀδείας (βλ ΝοΒ 4, 1063) καὶ δὴ δι' ἓξ (6) ἡμέρας κατὰ τὸ ἔτος 1960 καὶ ὀκτὼ (8) ἡμέρας κατὰ τὸ ἔτος 1961.

Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν παραγράφων 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 539/

1945 σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὸν ἀδειοῦχον παρέχονται ὄχι μόνον αἱ ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν παγίως παρεχόμεναι χάριν οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τακτικαὶ ἀποδοχαί, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη παροχή, ἣν ἀποσδήποτε θὰ ἀπελάμβανεν οὗτος, τελῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον (Α.Π. 163]1956, 639]1952, ΕΕΔ 15, 4 8 καὶ 12, 72), οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ λόγῳ διανυκτερεύσεως ἐκτὸς ἕδρας ἀποζημίωσις (Α.Π. 163]1956, ΕΕΔ 15, 418), ὡς καὶ ἡ ἐξ ἐλευθεριότητος οἰκειοθελὴς παροχὴ τῶν ἐνδυμασιῶν, καθ' ὅσον ἡ πρώτη, ὡς προϋπόθεσιν ἔχουσα τὴν παροχὴν ὅλως ἐκτάκτου καὶ προσκαίρου ἐργασίας τοῦ δικαιούχου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μέρος τῶν συνήθων ἀποδοχῶν, διὰ τὸν συνυπολογισμόν της εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ, ἡ δὲ δευτέρα, ἄνευ νομικῆς τινος ἢ συμβατικῆς δεσμεύσεως διδομένη ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, δὲν εἶναι ἀντιπαροχὴ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου παρεχομένης ἐργασίας, μὴ καταλεγομένη ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀποδοχῶν. Ὡσαύτως δὲν συνυπολογίζεται εἰς τὰς συνήθεις ἀποδοχὰς ἡ ἀποζημίωσις ἐκ παρανόμων ὑπερωριῶν, μὴ πραγματοποιουμένων τακτικῶς καὶ συνήθως (ΕΕΔ 13, 1030, 14, 744 καὶ 154), καθὼς καὶ τὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα παρεχόμενα δῶρα, ἅτινα, ἀποτελοῦντα ἔκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, δὲν ἀποτελοῦσι συνήθεις καὶ τακτικὰς ἀποδοχὰς (Α.Π. 118]1957, Ὀλομελείας, 402]1959 καὶ ΕΕΔ 19 523 - 524 ἐν τέλει). Ὅθεν, δικαιοῦται ὁ ἐκκαλῶν διὰ μὲν τὸ ἔτος 1960 συμπληρωματικὴν ἀποζημίωσιν ἐκ δραχμῶν 744 (3.100 Χ 25=124 Χ 6), διὰ δὲ τὸ ἔτος 1161 τοιαύτην ἐκ δραχμῶν 112 (124 Χ 8). Ἀντιθέτως κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη, δεχθεῖσα ἐν μέρει τὸ κονδύλιον ἀδείας 1960 καὶ ἀπορρίψασα τὸ τοιοῦτον ἀδείας 1961, ἡμάρτε καὶ δέον, δεκτοῦ ἐν μέρει καθισταμένου τοῦ 4ου λόγου ἐφέσεως καὶ ἐν μέρει τῆς εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον στρεφομένης ἀντεφέσεως τῆς ἐφεσιβλήτου, νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μερικῆς παραδοχῆς τοῦ 3ου κονδυλίου τῆς ἀγωγῆς διὰ δραχμὰς 1736 ἐν συνόλῳ, κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 5 τοῦ νόμου 539 πᾶς μισθωτός, ἀπολυόμενος δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἐτησίαν ἄδειαν, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἂν ἦτο τυχὸν τῆς ἀδείας του (Α.Π. 322]1956, NoB 5, 957). Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν, ἀπολυθεὶς κατὰ τὴν 10.1.1962, ὅτε εἶχε συμπληρώσει ἔτος ὑπηρεσίας παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ δικαιοῦται τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως, ἀφοῦ ἡ ἀπόλυσίς του ἐγένετο δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὴν ἐφεσίβλητον, τῆς ἐκ τῆς ἀτάκτου ἀπολύσεως τεκμαιρομένης ὑπαιτιότητός της ἐν τῇ προκειμένῃ καταγγελίᾳ πρβλ. ΕΕΔ 14, 1046), μὴ δυναμένης νὰ ἀρθῇ ἐκ τοῦ προβαλλομένου περιστατικοῦ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀπολυθέντος, ἀφοῦ τοιοῦτον τι οὐ μόνον δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῶν ὑπερτέρων βεβαιώσεων, ἀλλ' ἀντιθέτως προάγεται ἐξ αὐτῶν ἀπόλυτος ἐπαγγελματικὴ ἐπάρκεια καὶ ἱκανότης τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἥτις καὶ κυρίως συνετέλεσεν εἰς τὴν παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπιδίωξιν τῆς καταρτίσεως τῆς ἐνδίκου συμβάσεως διὰ τῆς ἀποσπάσεως του ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς. Ἐξ ἄλλου ὁ ἐκκαλῶν, ἐπιδιώκων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως ἀτάκτου καταγγελίας, παραιτεῖται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος προσβολῆς τῆς ἀπολύσεώς του ὡς ἀκύρου (βλ. ΕΕΔ 8, 191, 10, 931, 12, 663), τῆς ἀκυρότητος ταύτης οὔσης δεκτικῆς παραιτήσεως ὡς σχετικῆς καὶ τῆς γενομένης ἀπολύσεως του ἀποβαινούσης ἀκολούθως ἔγκυρου, οὗ ἕνεκα δικαιοῦται τῆς αἰτουμένης ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 5 § 5 (Α.Π. 70]1957, βλέπε καὶ ΕΕΔ 18, 958 καὶ ΕΕΔ 11, 1153) ἐκ δραχμῶν 2.232 (18 Χ 124). Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ μετὰ παραδοχὴν τῆς ἐνστάσεως συμψηφισμοῦ ὁλοσχερῶς ἀπορρίψασα τὸ κονδύλιον τοῦτο (4ον τῆς ἀγωγῆς) ἡμάρτε, σφαλερῶς ἐκτιμήσασα τὰ πράγματα καὶ τὸν νόμον ἐφαρμόσασα καὶ μεταρρυθμιστέα καθίσταται, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μερικῆς παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ ὡς ἄνω ποσὸν δραχμῶν 2.232, κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης.

Δὲν ἐπιθανολογήθη ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπικαλουμένη παροχὴ ἐργασίας κατὰ τὰς ἐν τῷ 5ῳ τῆς ἀγωγῆς κονδυλίῳ Κυριακὰς καὶ ἑξαιρεσίμους, ἐφ' ἧς οὗτος στηρίζει τὴν ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀξίωσίν του ἐπὶ τῆς ὠφελείας τῆς ἐφεσιβλήτου τῆς ἐκ τῆς ἀποφυγῆς τῆς πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς προσαυξήσεως 75 ο]ο προελθούσης. Κατὰ γενικὴν ἐντολὴν τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς ἅπαντας ἀδιακρίτως τοὺς ἰατρικοὺς ἐπισκέπτας της ἀπευθυνθεῖσαν ἀπηγορεύθη ἡ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς ἐργασία ἐκ λόγων ἐπαγγελματικῆς ἀβρότητος πρὸς τοὺς ἐν ἀναπαύσει κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας διατελοῦντας ἰατρούς, ἀφοῦ, ἐνδεχομένη πρὸς αὐτοὺς ἐπίσκεψις καὶ ἄκαιρος ὀχλήσις τῶν ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων της, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀντίθετον τοῦ ἐπιδιωκομένου ἀποτέλεσμα, προκαλοῦσα ἐπαγγελματικὴν ζημίαν. Ἄλλωστε ἀντίθετον ἀποψιν οὐδ' ὁ μάρτυς τοῦ ἐκκαλοῦντος βεβαιοῖ, ὑποστηρίζων μόνον ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος «ἐτοξίβενε κατὰ τὰς Κυριακάς». Διὰ τῶν ταξιδίων ὅμως ὁ ἐκκαλῶν, διαθέτων ἁπλῶς τὸν ἀπαραίτητον χρόνον διὰ τὴν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας μετάβασίν του καὶ ταναπαλιν (Α.Π 26]1960 ἐπὶ ἀναλόγου θέματος), δὲν καθυπεβάλλετο εἰς πραγματικήν τινα ἀπασχόλησιν, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον θὰ ἦτο ὑπόχρεως ἐκ τῶν περιστάσεων νὰ διατρέχῃ μεγάλα διαστήματα καὶ συμβατικῶς καθωρίσθη ἡ ἐκτὸς ἕδρας ἀποζημίωσίς του (δραχμαὶ 140) δι' ἑκάστην ἡμέραν μετὰ διανυκτερεύσεως, δῆλον καθίσταται, ὅτι συνεφωνήθη συνάμα, ὅπως ὁ χρόνος τῶν κατὰ Κυριακὰς ταξιδίων του μὴ λαμβάνηται ὡς χρόνος πραγματικῆς αὐτοῦ ἀπασχολήσεως καὶ ἐργασίας (βλ. Ἀγαλλόπουλον, Ἐργ. Δίκ. σελ 133 ἐν τέλει, Hueck Nipperdey: Lehrbuch des arbeitsrechts 1955 I σελ. 191), ἀφοῦ, ὑπὸ ἀλλοίαν ἐκδοχήν, δὲν θὰ παρείχετο ἡ ρηθεῖσα ἀποζημίωσις διὰ τὸν λόγον ταῦτον τῆς ἐκτὸς ἕδρας μεταβάσεως καὶ ἀνεξαρτήτως πραγματικῆς ἢ μὴ ἀπασχολήσεώς του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐν Κυριακαῖς ταξιδίου του. Οὕτω κρίνασα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ὀρθῶς ἀπεφάνθη, κατ' ἀποτέλεσμα, ἀπορρίψασα τὸ 5ον κονδύλιον τῆς ἀγωγῆς, καὶ

ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 6ος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται, ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος.

Προκειμένου περὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν «Γραφείων ἐν γένει» ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν ὀκτὼ (8) ὡρῶν ἡμερησίως, διότι ἐν τούτῳ δὲν ἐτροποποιήθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 18 π.δ. 8|13 Ἀπριλίου 1932 ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 ἀ.ν. 547|1937, τῆς τελευταίας ταύτης διαλαβούσης μόνον τοὺς ὑπαλλήλους Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς τοιούτους Γραφείων, δι' οὓς παρέμεινεν ἰσχύον τὸ πρώην νομικὸν καθεστὼς (πρβλ. Α.Π. 465|1952, ποινική, ΕΕΔ 12, 354). Εἰς τὸ νόμιμον τοῦτο ὡράριον (8ωρον) ὑπέκειτο καὶ ὁ ἐκκαλῶν ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐντεῦθα λειτουργοῦντος «Γραφείου Βορείου Ἑλλάδος» τῆς ἐφεσιβλήτου, εἰς ὃ ἀνῆκε καὶ παρεῖχε τὴν ἐργασίαν του. Καὶ διὰ μὲν τὴν ἐντὸς τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης παρεχομένην ἐν τῷ «Γραφείῳ» καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ἐργασίαν ὁ ἐκκαλῶν δὲν ὑπερέβη τὸ ὡς ἄνω νόμιμον ὡράριον (8ωρον), καθ' ὅσον οὐδεὶς συνέτρεχε λόγος διὰ τὴν ἀπασχόλησίν του πέραν τοῦ χρόνου τούτου, πλήρως ἐπαρκοῦντος διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἐν τῷ προγράμματι ἐργασίας περιεχομένων ἐνεργειῶν καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως μεταβάσεων. Οὕτω, ἐκ τῶν πραγμάτων προεβλήθη ἀξίωσις τῆς ἐφεσιβλήτου δι' ὑπερεργασίαν πέραν τοῦ ὀκταώρου, ὡς μὴ συντρεχούσης πρὸς τοῦτο ἀνάγκης, τῆς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 3|1959 ἐγκυκλίῳ τῆς διαλαμβανομένης γενικῆς συστάσεως, ὅπως τὸ ὡράριον «τηρῆται μὲ αὐστηρότητα», μὴ διαδηλούσης ἀλλοίαν ἐκδοχήν, ἀλλ' ἀντιθέτως ὑποστηριζούσης τὴν ὡς ἄνω δεκτὴν γενομένην, διὰ δὲ τὴν κατὰ τὰς ἐκτὸς ἕδρας μεταβάσεις ἐργασίαν αἱ συνθῆκαι ἦσαν ὅλως διάφοροι, ἀφοῦ, πέραν τῆς κανονικῆς ἀπασχολήσεως, ἔδει νὰ συνυπολογισθῇ ὡς πραγματικὸς χρόνος ἀπασχολήσεως καὶ ἡ «προετοιμασία ταξιδίου» (βλ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 ἐγκύκλιον, σελ. 7), ἥτις διὰ τὰς ἐν ὄψει εἰς τὰς πόλεις τῆς Κεντρικῆς καὶ Δυτικῆς Μακεδονίας μεταβάσεις ἦτο μία ὥρα, πέραν τοῦ ὀκταώρου. Ἡ ὑπερωριακὴ αὕτη ἀπασχόλησις ἐπεβάλλετο ἐκ τοῦ προγράμματος ἐργασίας, τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑποχρεουμένου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐν αὐτῷ ἐνεργειῶν στερεοτύπως καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν ἐν τῇ πράξει ἐμφανιζομένων δυσχερειῶν, αἵτινες καθίστων ἀναγκαίαν τὴν ὑπερεργασίαν ταύτην. Ἐντεῦθεν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐκκαλῶν, κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1960 ἐπραγματοποίησε 130 ἡμέρας ταξιδίου καὶ μεταβάσεων ἐκτὸς ἕδρας, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1961 ὁμοίας ἡμέρας 144, οἱ κατ' ἀριθμὸν ἀντίστοιχοι ὧραι ἀποτελοῦν τὴν πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου παρασχεθεῖσαν πράγματι ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπερεργασίαν.

Ἐπὶ ἀκύρου ἐργασιακῆς συμβάσεως ὁ τὴν ἐργασίαν του παρασχὼν μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ πρὸς ὃν προσέφερε ταύτην ἐργοδότου ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν του τὸ ποσόν, ὅπερ θὰ κατέβαλλεν ἐκεῖνος, ἵνα μισθώσῃ διὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τὴν ἐργασίαν τρίτου τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς ἰδίας ἱκανότητος, καὶ καθ' ὃ κατέστη πλουσιώτερος, ὡς ἀποφυγὼν τὴν δαπάνην τῆς εἰς τὸν τρίτον καταβολῆς του (Α.Κ. 904). Ἔχει δὲ ἡ ἀξίωσις αὕτη περιεχόμενον οὐχὶ τὸν συμπεφωνημένον μετὰ τοῦ πρὸς ὃν ἡ παρασχεθεῖσα ἐργασία ἐργοδότου μισθόν, ἀλλὰ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν, ἐὰν ἐγκύρως προσελάμβανεν ἕτερον ὑπάλληλον, συγκεντροῦντα τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνω μισθωτὸν προσόντα (Α.Π. 13|1960 καὶ 124|1960). Διὰ τὸ ἔτος 1961 ὁ νόμιμος μισθὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν παραγράφῳ 6 τῆς παρούσης σκέψιν (δραχμαὶ 1800), τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ προσδιοριζόμενον ὡρομίσθιον εἶναι δραχμαὶ 7,70 (1800 διὰ 30—62 διὰ 8). Διὰ τὸ ἔτος 1960 καθορίζεται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3|1959 ἀποφάσεως Δ.Δ Δ.Δ.Α., κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42292|9272 ἔτους 1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. Β' 223) εἰς δραχμὰς 1650, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ προσδιοριζόμενον ὡρομίσθιον εἶναι δραχμαὶ 6,80 (1650 διὰ 30—55 διὰ 8). Οὕτω ἡ ἐφεσιβλήτος θὰ κατέβαλλεν διὰ μὲν τὰς 130 ὥρας τοῦ ἔτους 1960 δραχμὰς 884 (130 Χ 6,80), διὰ δὲ τὰς 144 ὥρας τοῦ ἔτους 1961 δραχμὰς 1097,80 (144 Χ 7,70), καθ' ὃ ποσὸν κατέστη αὕτη πλουσιωτέρα, ὡς ἀποφυγοῦσα τὴν εἰς τὸν ἕτερον ἐκεῖνον τρίτον, ἐγκύρως προσλαμβανόμενον, καταβολήν του, τῆς ὅλης ἀποτιμήσεως συμποσουμένης εἰς δραχμὰς 1981,80.

Πέραν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης δικαιοῦται ὁ ἐκκαλῶν καὶ τὸ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 § 2 π.δ. 4020|1959 προνοούμενον 75ο|ο ἐπὶ τοῦ «καταβαλλομένου ὡρομισθίου», καθ' ὅσον ἡ ρηθεῖσα παράνομος ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις ἐπραγματοποιήθη ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς καὶ πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου, τῆς παρούσης ἀποζημιώσεως ἐνεχούσης χαρακτῆρα ἰδιωτικῆς ποινῆς, καταπιπτούσης ἕνεκα τῆς διαγιγνωσκομένης παραβάσεως τοῦ νόμου (Α.Π. 181|1961 ἐπὶ ἀναλόγου θέματος). Καθορίζουσα δὲ ἡ διάταξις τὴν ἀποζημίωσιν «εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ἡμερομισθίου» συμπορεύεται πρὸς τὸ ἄρθρον 25 νόμου 3239|1955, διαγορεῦον ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται συμφωνία περὶ ἀπολήψεως μισθοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου ἀνωτέρου τοῦ νομίμου. Ὡς καταβαλλόμενος δὲ μισθὸς νοεῖται ὁ ἑκάστοτε παρεχόμενος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐν ᾧ πραγματοποιεῖται ἡ παράνομος ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις, τοῦ ὡρομισθίου προσδιοριζομένου μέχρι μὲν 1.7.1961 εἰς δραχμὰς 12,50 (3.000 διὰ 30 = 100 διὰ 8), ἔκτοτε δὲ εἰς δραχμὰς 13 (3100 διὰ 30 = 103 διὰ 8). Ἐξ ἄλλου, ἐκ τῶν ὑπερθεν βεβαιώσεων προάγεται, ὅτι κατὰ τὸ μέχρι 1.7.1961 διάστημα ὁ ἐκκαλῶν ἐπραγματοποίησεν 177 ὥρας παρανόμου ὑπερεργασίας καὶ δικαιοῦται δι' ἀποζημίωσιν 75ο|ο δραχμὰς 1098 (12,50 Χ 75 ο|ο = 9,37 Χ 177), ἐνῷ κατὰ τὸ ἐφεξῆς καὶ μέχρι λύσεως τῆς συμβάσεως διάστημα ἐπραγματοποίησεν 100 ὥρας παρανόμου ὑπερεργασίας καὶ δικαιοῦται δι' ἀποζημίωσιν 75ο|ο δραχμὰς 975 (13 Χ 75ο|ο = 9,75 Χ 100) καὶ ἐν συνόλῳ δικαιοῦται ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης δραχμὰς 2073,60.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΕΠΙΔΟΜΑΤΟΣ ΑΝΘΥΓΙΕΙΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Ἀρμοδιότης Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων

Ἀπαράδεκτος προσβολή διαιτητικῆς ἀποφάσεως, τροποποιηθείσης διά τῆς συμπροσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας.—Ἐξουσιοδότησις ὀργανώσεων διά τήν κατάρτισιν καί ὑπογραφήν εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Παῦσις ἰσχύος μετά τόν Νόμον 3239/1955 ἀποφάσεως πενταμελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς Νόμου 2415/1953 περί μή χορηγήσεως ἐφεξῆς ἐπιδομάτων λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.—Ἀρμοδιότης Ὑπουργῶν πρός τροποποίησιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως.—Αἰτιολογία διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἡ ὑπ' ἀριθ. 7364/3094/1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας «περί ἐγκρίσεως μετά τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 29/1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περί παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τό ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καί Λιπασμάτων» (ΕΕΔ 20, 254).

Λόν αὐξηθεῖται ἡ ὀρθότης τῆς γνώμης ταύ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὅτι μετά τόν νόμον 3239/1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) «παύσεν ἰσχύουσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 18949/1954 ἀποφάσεως τῆς πενταμελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς τοῦ ν.δ. 2415/1953 (ΕΕΔ 13, 676) διά τῆς ὁποίας ἀπεφασίσθη, ὅπως τοῦ λοιποῦ μή χορηγῆται προσαυξήσις ἡ ἐπίδομα ἐπί μισθῶν καί ἡμερομισθίων λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.

Τοῦτο ἀσχέτως τοῦ ὅτι κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 1062/1954 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἡ πενταμελής ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπή τοῦ ν.δ. 2415/1953 ἔχει ἁρμοδιότητα διά τήν λύσιν παντός θέματος, προκύπτοντος ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς ἀξίας τῆς δραχμῆς, ἐνῷ τό θέμα τοῦ διακανονισμοῦ τῶν ἡμερομισθίων κατά κατηγορίας ἐργατῶν, ὑφισταμένων ἀπό χρόνου προγενεστέρου τῆς λήψεως ταύ μέτρου τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς ἀξίας τῆς δραχμῆς καί οὐδεμίαν πρός τό μέτρον τοῦτο σχέσιν ἔχον, δέν εἶναι ἀπότοκον τούτων, ὥστε νά ἀνακύπτῃ ἁρμοδιότης τῆς ρηθείσης Ἐπιτροπῆς διά τήν ἐπίλυσιν αὐτοῦ. (Ἐπρόκειτο περί ἀποφάσεως τοῦ κατά τόν τότε ἰσχύοντα νόμον 2053/1952 Συμβουλίου μισθῶν, ἡ ὁποία ἐκυρώθη ὑπό τῆς πενταμελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 286/1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Π. Μερτικόπουλος***

Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. ***Κ. Λασσαδάς***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Χαλίδης, Γ. Βελονάκης, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Χ. Μυριάνθης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 7364/3094 τῆς 30 Ἰανουαρίου 1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 33/30.1.1961 Β'), ὡς καί τῆς δι' αὐτῆς ἐγκριθείσης καί τροποποιηθείσης ὑπ' ἀριθ. 29/1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐκδοθείσης εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τοῦ Συνδικάτου Ἐργαζομένων τῆς Ἑταιρείας Λιπασμάτων ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ αἰτοῦντος Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων. Διά τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως ἐχορηγήθη ἀπό τῆς 21 Μαΐου 1960 εἰς ἅπαν τό προσωπικόν τοῦ ἐν Δραπετσῶνι ἐργοστασίου τῆς Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καί Λιπασμάτων, τό ἀνήκον εἰς τήν δύναμιν τοῦ Συνδικάτου Ἐργαζομένων τῆς Ἑταιρείας Λιπασμάτων, ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 15ο/ο, ὑπολογιζόμενον ἐπί τῶν ὑπό τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἀποφάσεων διαιτησίας κλπ. καθωρισμένων βασικῶν μισθῶν καί ἡμερομισθίων, συμψηφιζομένου εἰς αὐτό τοῦ ἤδη ὑπό τῆς Ἑταιρείας παρεχομένου ἐπιδόματος συνθηκῶν ἐργασίας.

Νομοτύπως καί μετ' ἐννόμου συμφέροντος παρεμβαίνει εἰς τήν προκειμένην δίκην, πρός ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων, τό Συνδικάτον Ἐργαζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων.

Ἡ ἡ ὑπ' ἀριθ. 29/1960 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, τροποποιηθεῖσα διά τῆς συμπροσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955, ἀπαραδέκτως προσβάλλεται διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως.

Ὁ αἰτῶν Σύνδεσμος παρῃτήθη ἐπ' ἀκροατηρίου διά δηλώσεως τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων του τῶν λόγων ἀκυρώσεως πρώτου, δευτέρου, ἑβδόμου, ὀγδόου καί ἐνάτου τοῦ κυρίου δικογράφου καί πρώτου καί δευτέρου τοῦ ἀπό 7 Ὀκτωβρίου 1961 δικογράφου προσθέτων λόγων.

Ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 3239/1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» ἐρίζεται, ὅτι διά τήν κατάρτισιν καί ὑπογραφήν τῶν εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν οἰκείων ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν, δεόντως ἐξουσιοδοτημένων ὑπό τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν, λαμβανομένης κατά τούς ὅρους τοῦ Κατα-

στατικοῦ τῆς οἰκείας ὀργανώσεως. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται, ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ὑφίσταται συλλογική διαφορά μεταξύ τῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῶν ἐργοδοτῶν καί τῆς ἑνώσεως τοῦ συνδικάτου τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν μιᾶς ἡ πλειόνων ἐπιχειρήσεων, διά τήν κατάρτισιν καί ὑπογραφήν τῆς σχετικῆς εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδικάτου, δεόντως ἐξουσιοδοτημένου ὑπό τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ, οὐχί δέ καί ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν ἀπαρτιζόντων τό συνδικᾶτον μελῶν νομικῶν προσώπων, ἐξουσιοδοτημένων ὑπό τῶν γενικῶν συνελεύσεών των. Ἐν προκειμένῳ ὅθεν νομίμως ἠγέρθη ἡ περί ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις συλλογική διαφορά, κατόπιν τῆς ἀπό 8 Μαρτίου 1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ παρεμβαίνοντος Συνδικάτου, ἐξουσιοδοτημένου πρός τοῦτο διά τῶν ἀπό 25 Σεπτεμβρίου 1959 καί 29 Ἰανουαρίου 1960 ἀποφάσεων τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἡ δέ αὐτως ἐγερθεῖσα διαφορά αὕτη καί ἡ ἐν συνεχείᾳ ταύτης ἐκδοθεῖσα διαιτητική ἀπόφασις ἀφορῶσιν εἰς πάντα τά μέλη τοῦ ρηθέντος Συνδικάτου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐάν ταῦτα περιλαμβάνωνται ἢ οὐ εἰς τήν ἐν τῇ ὡς ἄνω διαιτητικῇ ἀποφάσει γενομένην ἐλλιπῆ ἀπαρίθμησιν τῶν ἀπαρτιζόντων τό Συνδικᾶτον τούτο σωματείων μελῶν αὐτοῦ, πάντα δέ τά περί τοῦ ἐναντίου διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως προβαλλόμενα τυγχάνουσιν ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 §§ 1 καί 2, 15 § 1, 21 § 2 καί 24 § 2 τοῦ ν. 3239|1955, ἀλλά καί ἐκ τῆς ὅλης αἰκαιονομίας τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου καί τοῦ δι' αὐτοῦ εἰσαχθέντος συστήματος καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει τῶν μισθωτῶν, συνάγεται, ὅτι ὑπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ἔπαυσεν ἰσχύουσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 18049 τῆς 7 Μαΐου 1954 ἀπόφασις τῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 267|1953 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης ὑπό τοῦ ν. 2415|1953, συσταθείσης ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς (104 Β'), δι' ἧς ἀπεφασίσθη, ὅπως τοῦ λοιποῦ μή χορηγῆται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, κεχωρισμένως, προσαύξησις ἡ ἐπίδομα ἐπί μισθῶν καί ἡμερομισθίων, λόγῳ ἀνθυγιεινῆς, βαρείας κλπ. ἐργασίας, καί κατά συνέπειαν ὁ λόγος ἀκυρώσεως ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀντίκειται εἰς τήν ρηθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἄβάσιμος.

Ἡ διά τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐγκριθεῖσα καί τροποποιηθεῖσα διαιτητική ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι τό διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 88 τῆς 7 Ἰουλίου 1955 ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας Λιπασμάτων χορηγηθέν ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἐπίδομα εἰδικῶν συνθηκῶν ἐκ 10ο|ο εἰς ἅπαντα τά ἐργατοτεχνικά προσωπικόν τοῦ ἐν Δραπετσῶνι ἐργοστασίου της δέν ἀνταποκρίνεται πρός τάς ἰδιαζούσας ἀνθυγιεινάς συνθήκας, ὑφ' ἃς διεξάγεται ἡ ἐργασία ἐν τῷ ὡς ἄνω ἐργοστασίῳ ὑπό τοῦ προσωπικοῦ τούτου, δι' ὃ καί δέον νά αὐξηθῇ τοῦτο, κατά τήν κρίσιν της δέ ταύτην ἡ ἀπόφασις ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καί τήν ἐν τῷ φακέλῳ ἀπό 25 Σεπτεμβρίου 1951 γνωμοδότησιν τῆς ἐξ εἰδικῶν ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς, τῆς συσταθείσης κατά τό ἔτος 1951 παρά τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, πρός ἐξακρίβωσιν τῶν ἐν τῷ ὡς ἄνω ἐργοστασίῳ ἀνθυγιεινῶν ἐργασιῶν, ἥτις ἔκρινεν, ὅτι τό ρηθέν προσωπικόν δέον νά ὑπαχθῇ, ἀπό ἀπόψεως ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, εἰς τρεῖς κατηγορίας. Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης τῆς ἀποφάσεως, ἐν συνδυασμῷ καί πρός τά τηρηθέντα κατά τήν ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος αὐτήν Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου συζήτησιν πρακτικά, εἰς ἃ ρητῶς παραπέμπει αὐτη, τό ζήτημα τῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἐν τῷ ρηθέντι ἐργοστασίῳ ἐτέθη καί ἠρευνήθη ἐκ νέου κατά τήν συζήτησιν ταύτην, ἡ δέ ἀναφορά εἰς τήν μνησθεῖσαν γνωμοδότησιν, ἀφορῶσαν εἰς τήν εἰς τρεῖς κατηγορίας κατάταξιν τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ, ἐγένετο ὅλως ἐπικουρικῶς καί κατά συνέπειαν οἱ περί παραβάσεως τοῦ νόμου, πλάνης περί τά πράγματα καί ἀναιτιολογήτου λόγοι ἀκυρώσεως, οἱ ἐρειδόμενοι ἐπί τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατά τήν ὡς ἄνω κρίσιν της ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τήν γνωμοδότησιν ταύτην, ἦτοι στοιχεῖον ἀμφισβητουμένου κύρους καί ἀναγόμενον εἰς παρωχημένα πραγματικά περιστατικά, τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ διά τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορήγησις τοῦ μνησθέντος ἐπιδόματος ἐκ ποσοστοῦ 15ο|ο ἐνιαίως δι' ἅπαν τό προσωπικόν τοῦ ἐν Δραπετσῶνι ἐργοστασίου τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καί Λιπασμάτων, κατά τροποποίησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 29|1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, δι' ἧς τό ὡ ἄνω ἐπίδομα εἶχεν ὁρισθῇ κατά κατηγορίας τοῦ προσωπικοῦ τούτου εἰς ποσοστά 20ο|ο, 15ο|ο καί 10ο|ο, οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239|1955, δι' ἧς οἱ Ὑπουργοί Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας κατέστησαν ἁρμόδιοι διά τήν τροποποίησιν ἢ μή ἔγκρισιν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας, αἵτινες ἀντιτίθενται εἰς τήν γενικήν ἢ εἰδικήν οἰκονομικήν ἢ κοινωνικήν πολιτικήν τῆς Κυβερνήσεως, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου λόγος ἀκυρώσεως ἀπορριπτέος ὡς ἄβάσιμος ἐλέγχεται.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως ὅτι ἡ προσβαλλομένη ὑπουργική ἀπόφασις τυγχάνει μή ἠτιολογημένη, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν μείωσιν εἰς 15ο|ο τοῦ χορηγηθέντος ὑπό τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 29|1960 ποσοστοῦ ἐπιδόματος ἐξ 20 ο|ο, ἀλλ' οὐχί καί ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν αὔξησιν τοῦ κατά τήν διαιτητικήν ἀπόφασιν ποσοστοῦ ἐκ 10ο|ο εἰς 15ο|ο, ἀπορριπτέος ὡς ἄβάσιμος κρίνεται, διότι ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως συμπληροῦται καί ἐκ τῆς ρητῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς εἰς τάς διατυπωθείσας προτάσεις κατά τήν συνεδρίασιν τῆς 28 Ἰανουαρίου 1961 τοῦ οἰκείου Τμήματος τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐν αἷς καί πρότασις ἠτιολογημένη τοῦ Διευθυντοῦ Ἐργασίας περί χορηγήσεως τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος εἰς ἐνιαῖον δι' ἅπαν τό προσωπικόν ποσοστόν, ὡς καί ὁμοία πρότασις αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐκπροσώ-

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΠΑΡΟΧΗ ΑΔΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥΣ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Έκτασις και προϋποθέσεις εφαρμογής Α.Ν. 539/1945

Βασική προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ἀδείας εἶναι ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ χορηγήσεως αὐτῆς.—Ἐφαρμογὴ Α.Ν. 539/1945 ἐπὶ ἐγκύρων καὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, ὡς καὶ ἐπὶ ἀορίστου καὶ ὡρισμένου χρόνου τοιούτων.—Ἄκυρος ἡ μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ συμφωνία περὶ παραλείψεως χορηγήσεως ἀδείας, ὡς καὶ περὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἀξιώσεως λήψεως αὐτῆς ἢ ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεώς του ἕνεκα μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας.—Δυνατὴ ὅμως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀνάκλησις τῆς αἰτήσεως.—Συνέπειαι μετ' αὐτήν.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 Ν.Δ. 3755/1957.

Ζητήματα ἐκ τοῦ ἀ.ν. 539/1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἐρευνᾷ καὶ ἐπιλύει ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καβάλας.

Δέχεται, ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἐφαρμόζεται τόσον ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὅσον καὶ ὡρισμένου, τοῦτο δὲ ἐγένετο δεκτὸν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (871/1962, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 851), ὡς ἐσημειώσαμεν ἐπὶ τῆς ὁμοίως ἀποφανθείσης ὑπ' ἀριθ. 3154/1962 Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (εἰσηγητὴς *Ε. Κοντοφρίδης*, ΕΕΔ 22, 279 ἐπ.).

Δέχεται προσέτι ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογηθέντα ὑπὸ τῆς Α.Π. 425/1960 (εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 19, 1312, καὶ πρὸς τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ γινόμενα δεκτὰ (*Ι. Καποδίστριας*, Ἐρμ ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666-667, ἀριθ. 19 ἐπ., ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία).

Ἡ ἄποψις αὕτη ἔχει ὡς ἔρεισμα τὴν ὑποχρέωσιν προνοίας τοῦ ἐργαζομένου (*Ι. Καποδίστριας*, Ἐρμ ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666-667, ἀριθ. 190, Α.Π. 425/1960, ἔνθ' ἀνωτ.), ἀλλ' εἶναι εἰς τὴν περίπτωσιν καὶ δυσχερὴς ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 6 τοῦ ἀ.ν. 539/1945, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαγορεύεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ἐπὶ ποινῇ ἄλλως ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας. Εἶναι δυνατὸν ὁ Νομοθέτης νὰ ἠθέλησεν, ὅπως διατηρήσῃ ἀντιθέτως πρὸς ἄλλην διάταξιν, ἐκ τῆς ὁποίας προκύπτει ἀκυρότης τῆς συμβάσεως, ἐν ἐνεργείᾳ τοιαύτην ἄκυρον σύμβασιν ταλλάχιστον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας, ἀπαγορεύων εἰς τὸν ἐργοδότην τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ, ἐνῷ συνήθως ἐπιβάλλονται καὶ ποιναὶ διὰ τὴν κατάρτισιν τοιαύτης συμβάσεως;

Παρεμφερὲς ζήτημα, ὡς γνωστόν, ἐγεννήθη καὶ μὲ τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει τελούντων μισθωτῶν καὶ ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐδέχθη (Ἰδετε ΕΕΔ 21, 1128), ὅτι δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας.

Ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας ἀπαιτεῖται προηγουμένως ὑποβολὴ αἰτήσεως πρὸς τὸν ἐργοδότην εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰ κρατήσαντα ἐν τῇ νομολογίᾳ.

Σημειοῦμεν ὅμως, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι εἰς τὸ ὑπὸ ψήφισιν γνωστὸν ἐργατικὸν νομοσχέδιον περιέχεται διάταξις (ἄρθρον 23), κατὰ τὴν ὁποίαν «ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπαιτουμένη αἴτησις σκοπεῖ μόνον εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῶν χρονικῶν περιθωρίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑφίσταται ὑποχρέωσις διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας καὶ δὲν ἀποτελεῖ τυπικὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἄσκησιν τοῦ εἰς ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν δικαιώματος αὐτοῦ, τοῦ οἰκείου ἐργοδότου ὑποχρεουμένου ὁπωσδήποτε ὅπως πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους παράσχῃ τὴν ἄδειαν ταύτην, ἐστω καὶ ἂν δὲν ἐζητήθη αὕτη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ».

Ἡ σχεδιασθεῖσα αὕτη διάταξις πρέπει νὰ τύχῃ

που τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας.

Ὁρίσασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς ἀριθ. 29/1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν παρεχόμενον ὡς ἄνω ἐπίδομα ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων, ἀποφάσεων διαιτησίας κλπ. καθωρισμένων βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, δὲν προέβη, κατὰ τὸ μέρος τοῦτο, εἰς τροποποίησιν ἢ ἀνεπίτρεπτον ἑρμηνείαν τῆς ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπανέλαβε διάταξιν, ἀβιάστως συναγομένην. Ἐλλείψει ἀντιθέτου τοιαύτης, ἐκ τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ λόγος ἀκυρώσεως ὅτι διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παρεβιάσθη ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ν. 3239/1955, καθ' ἣν τὰ διαιτητικὰ δικαστήρια δύνανται νὰ ἐπιλαμβάνωνται παραπεμπομένης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διενέξεως, ἀφορώσης εἰς ἑρμηνείαν ὑφισταμένων ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τοῦτο ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα ἐν τῷ συνόλῳ της, δεκτὴ δὲ ἡ πρὸς ἀπόκρουσιν ταύτης ἀσκηθεῖσα παρέμβασις.

της γενικής επιδοκιμασίας ὡς ἐξαντλιζούσα τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ.

Πρωτοδικείου Καβάλας 499]1962

Πρόεδρος καὶ Εἰσηγητὴς ὁ κ. *Μ. Καλεύρας* Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Λαμπαδίτης, Α. Ζήκος

Ἐξ ἑνὸς κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἀ.ν. 539]1945 - ἰσχύοντος καὶ μετὰ τὸν Α.Κ. (ἄρθρου 38 Εἰσ. Ν. Α.Κ.) - πᾶς μισθωτός, μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν (οἱαι νοοῦνται, κατ' ἄρθρον 1 § 1 αὐτοῦ, καὶ οἱ Ὀργανισμοὶ Δημοσίου Δικαίου, ὡς ὁ ἐφεσιβλήτος - ἐναγόμενος) ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν, δικαιοῦται, καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἄδειας μετ' ἀποδοχῶν, διαφόρου, κατὰ τὰς ἐν συνεχείᾳ διατάξεις, διαρκείας. Κατὰ δὲ τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 4 § 1 ἰδίου νόμου ἡ χρονικὴ περίοδος χορηγήσεως τῆς ἀδείας κανονίζεται μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, τοῦ πρώτου ὑποχρεουμένου νὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν τὸ πολὺ ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δευτέρου διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄνω διατάξεων, ὀρθῶς ἑρμηνευομένων, ἐπαρκῶς προκύπτει: Α'. Ὅτι βασικὴ προϋπόθεσις πρὸς λῆψιν τῆς ἀδείας ἀναψυχῆς εἶναι ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ χορηγήσεώς της (Α.Π. 728]1958, ΕΕΔ 17, 1259, 66]1960, ΕΕΔ 19, 270 καὶ 436]1960, ΕΕΔ 19, 1431, *Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Γ' ἐκδ. 617, *Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργ. Δίκ. 243, *Τούση*, Ἐργ. Δίκ. 326, βλ. ὅμως καὶ *Καπλάνη* ἐν ΕΕΔ 18, 3 καὶ *Ἰωάκειμ*, αὐτόθι 15, 1161 καὶ Σύνταξιν ΕΕΔ 19, 1431). Β'. Ὅτι, τοῦ νόμου ὁμιλοῦντος περὶ «ἀπασχολήσεως» (πρβλ. καὶ παράγρ. 2 ἄρθρου 5 ἰδίου νόμου, ὅπερ ὅρα ἐν ἑπομένῃ σκέψει) καὶ οὐδαμῶς περαιτέρω διαστέλλοντος—εἴτε ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐγκυρότητα τῆς συμβάσεως, εἴτε ὡς πρὸς τὸ εἶδος ταύτης—ἡ ὑποχρέωσις παροχῆς ἀδείας ὑφίσταται ἐπί τε ἐγκύρων ἐργασιακῶν συμβάσεων, ὡς καὶ ἀκύρων τοιούτων (Α.Π. 425]1960, ΕΕΔ 19, 1312, Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου 347]1961, ΕΕΔ 20, 654, *Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργ. Δίκ., σελ. 243 καὶ 245, *Τούση*, Ἐργ. Δίκ. 314, *Καπλάνη*, ἐν Ἐρμ.ΑΚ, ἄρθρα 666—667, ἀριθ. 12), οὐ μόνον ἐπὶ ἀορίστου χρόνου συμβάσεων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοιούτων ὡρισμένης διαρκείας (*Τούση*, Ἐργ. Δίκ. 314, *Ἀγαλλοπούλου* αὐτόθι 245, Π. Ἀθηνῶν 6206]1949, ΕΕΔ 8, 710, 11183]1952, ΕΕΔ 12 27, καὶ 10531]1956, Νομ. Β. 4, 1062, Π. Βόλου 76]1957, ΕΕΔ 16, 645).

Ἐξ ἑτέρου, κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 1 ἐδ. α' ἀ.ν 539]1945 πᾶσα συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, περιλαμβάνουσα τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ εἰς ἄδειαν δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ἢ τὴν παραίτησιν τούτου ἀπὸ τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος, θεωρεῖται ἀνύπαρκτος (ὅρα καὶ ἄρθρα 666 καὶ 679 Α.Κ.). Κατὰ δὲ τὴν τοιαύτην τῆς παραγράφου 2 ἰδίου ἄρθρου εἰς πάντα μισθωτὸν ἀναλαμβάνοντα ἐμμίσθου ἀπασχόλησιν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐτησίας ἀδείας του, ὁ ἀπασχολήσας τοῦτον ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ μὴ καταβάλῃ ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀντίστοιχον χρονικὸν διάστημα.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων ταύτων—ἐν ὄψει καὶ τόσον τῆς ἀνωτέρω τοῦ ἄρθρου 4 § 1, ἐξ ἧς προκύπτει τὸ ἀπαραίτητον τῆς ὑποβολῆς αἰτήσεως, ὅσον καὶ τῆς θεσπιζούσης ποινικὴν κύρωσιν ἐν μὴ χορηγήσει τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 5 § 7—σαφῶς συνάγεται, ὅτι ναὶ μὲν αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539]1945, πηγάζουσαι ἐκ τῆς γενικῆς ὑποχρεώσεως προνοίας τοῦ ἐργοδότου, εἶναι ἀναγκαστικοῦ δικαίου (δημοσίας τάξεως), οὐσης ἀκύρου τῆς τε συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ παραλείψεως χορηγήσεως ἀδείας ὡς καὶ τῆς παραιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἀξιώσεως λήψεώς της ἢ ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεώς του ἕνεκα μὴ χορηγήσεώς της (Α.Π. 425]1960, ΕΕΔ 19, 1312, *Καπλάνης*, ἐν Ἐρμ.ΑΚ, ἄρθρ. 666 - 667, ἀριθ. 11, *Ἀγαλλ.*, αὐτόθι 242 καὶ 255, *Τούση*, Ἐργ. Δίκ. 329, *Βασιλείου*, ἐν ΕΕΔ 10, 197 καὶ ΕΕΔ 14, 625) καὶ δὴ εἴτε διαρκούσης τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, εἴτε μετὰ τὴν λύσιν ταύτης (*Βασιλείου*, ΕΕΔ 10, 197, Π. Κερκ 9]1957, ΕΕΔ 16,1163, Π. Ἀθ 5452]1957, Νομ. Β. 5,1057), πλὴν ὅμως ἀνάκλησις ἁπλῶς τῆς αἰτήσεως χορηγήσεως ἀδείας, μὴ περιέχουσα παραίτησιν ἐκ τοῦ σχετικοῦ δικαιώματος—εἴτε προηγηθεῖσα τῆς χορηγήσεως, εἴτε ἐπακολουθήσασα ταύτην, πάντως πρὸ χρήσεως τῆς ἀδείας—ἔστω καὶ ἂν ἐχώρησε παρακλήσει τοῦ ἐργοδότου, δὲν ἀπαγορεύεται, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς διατηρεῖ τὸ δικαίωμά του νὰ ζητήσῃ ἀργότερον τὴν ἄδειάν του, εἰς εὐθετώτερον χρόνον, ὁπωσδήποτε ὅμως ἐντὸς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπανέρχεται ἡ πρὸ τῆς αἰτήσεως κατάστασις, δι' ὃ καὶ ἂν ὁ μισθωτὸς δὲν ὑποβάλῃ νέαν αἴτησιν μέχρι τέλους τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους στερεῖται τῆς ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεώς του, λόγῳ μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας, οὐχὶ βεβαίως διότι παρητήθη ταύτης, ἀλλὰ διότι δὲν ἐζήτησεν, ὡς ὤφειλε, τὴν ἄδειαν.

Τέλος, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἐδ. β § 1 ἄρθρου 5 ἀ.ν. 539]1945 (ὡς προσετέθη δι' ἄρθρου 3 ν.δ. 3755]1957), ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τῆς κειμένης νομοθεσίας, ὁ ἐργοδότης, ἀρνούμενος τὴν χορήγησιν εἰς μισθωτὸν αὐτοῦ τῆς νομίμου κατ' ἔτος ἀδείας του, ὑποχρεοῦται, ὅπως, ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ἣ δικαιοῦται ἀδείας ὁ μισθωτός, καὶ μετὰ προηγουμένην διαπίστωσιν τῆς παραλείψεως ταύτης ὑπὸ ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100 ο/ο. Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν ταύτης ἡ διαπίστωσις τῆς παραλείψεως χορηγήσεως ἀδείας ὑπὸ τοῦ ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν θεμελιώσεως τοῦ σχετικοῦ δικαιώματος, οὐδὲ συνιστᾷ ἀνάθεσιν εἰς τὴν διαδικησίαν λύσεως διαφορᾶς ἀνηκούσης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὁπότε θὰ ἐγεννᾶτο ζήτημα συνταγματικότητός της, ἀλλ' εἶναι ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον, ἐλευθέρως συνεκτιμώμενον παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἐν συνθυασμῷ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀποδεικτικὸν ὑλικόν, πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεώς του περὶ ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν τῆς ἀδείας (πρβλ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5452]1957, Νομ. Β. 5,1057, 21768]1960, ΕΕΔ 20,304 καὶ 6074]1961, ΕΕΔ 20,930).

ΑΠΕΡΓΙΑ

ΕΝΝΟΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΑΥΤΗΣ ΩΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

Παροχή εργασίας κατά Κυριακάς και αποζημίωσις εκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ.

Έννοια απεργίας και στοιχεία συντρέχοντα δι' αὐτήν.—Λύσις ἄλλως συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ.— Ἐφαρμογή Κυριακῆς ἀργίας καὶ ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ἐκδόσεως ἐφημερίδων.—Ἀπαγόρευσις ἐργασίας κατὰ Κυριακάς.— Προσαύξησις ὁμοιβῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900]1945 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν.—Εὐθεῖα ἐφαρμογὴ αὐτῆς ἐπὶ ἐπιτρεπτῶς ἐκ τοῦ νόμου παρεχομένης ἐργασίας.— Δικαίωμα ἄλλως ἀποδόσεως ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀξία ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ὅτι ὑφίσταται δικαίωμα τοῦ ἀπασχοληθέντος κατὰ Κυριακὴν μισθωτοῦ καὶ ὅταν ἀκόμη ἀπαγορεύηται ἐκ τοῦ νόμου ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην παροχὴ ἐργασίας, ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος (οὕτω καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 941), ἄποψις ἡ ὁποία ἐρείδεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν γαμολογηθέντα, τὰ ὁποῖα ἔχει ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10342]1957, εἰσηγητὴς *Σ. Ράγκος*, ΕΕΔ 16, 935, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5989]1959, εἰσηγητὴς *Ν. Καλφαγιάννης*, ΕΕΔ 18, 1089, ἴδετε καὶ τὴν ἀμέσως κατωτέρω Πρωτοδικείων Ἀθηνῶν 1464]1963).

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 21, 941), ὅτι ἡ ἄποψις, τὴν ὁποίαν δέχεται ἤδη τὸ Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης, ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς στήριγμα τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἐξασφαλίζει οὕτω τὸν μισθωτόν, ἵνα ἀποδοθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ὠφέλεια, τὴν ὁποίαν ἠπειλήσατο ὁ ἐργοδότης ἐκ τῆς περιουσίας ἐκείνου λόγῳ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας (ἴδετε περὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. ἀγωγῆς Α.Π. 23]1963, Ὁλομέλειας, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216), τὴν ὁποίαν, ἄλλωστε, ὠφέλειαν ἀποδίδει ὁ ἐργοδότης καὶ ὅταν, κλειστοῦ ὄντος ἐκ τοῦ νόμου τοῦ καταστήματος ἢ ἐργοστασίου κατὰ τὸν νόμον περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, ὁ μισθωτὸς ἐργάζηται παρανόμως καθ' ὑπερωρίαν, οὐδέποτε προκύψαντος ζητήματος, εἰς τὴν περίπτωσιν, ὅτι, ἀφοῦ κατὰ τὰς ὥρας ταύτας ἀπαγορεύεται ἡ ἐργασία καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσληφθῇ ἕτερος μισθωτὸς δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ὁ ἐργασθεὶς μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου.

Θὰ ἠδύνατό τις, μετὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, νὰ ἐπανεξετασθῇ τὸ ζήτημα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ὑπῆρξε παροχὴ ἐργασίας εἰς ἐφημερίδα κατὰ Κυριακήν, ὁπότε ἐκ τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται ἡ ἐργασία. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ *Γ. Τρίμη*, Κυριακὴ ἀργία κλπ. σὺν ταχτῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων, ΕΕΔ 19, 668).

Τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἀπεργία προστατεύηται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἔχῃ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ συζητηθῇ).

Ἀλλὰ ὑποστηρίζεται, ὅτι αὐτὴ δὲν προστατεύεται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος. (Ἴδετε σχετικῶς *Ι. Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 8, 232, πρβλ. ὅμως *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 14, 508).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 467]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος καὶ Εἰσηγητὴς ὁ κ. *Στ. Διαμαντάκος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ἀθανασίου, Γ. Γούλας, Α. Φιλιππίδης

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ καὶ συνταγματικῶς κατοχυρωμένον (ἄρθρου 11 Συντάγματος, *Σβώλου-Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τόμος Ι, σελ. 304, σημ. 222, ἔνθα Α.Π. 593]1950, *Ἀγαλλοπούλου*, Εἰσαγωγή, 1958, σελ. 35 ἑπ.) δικαίωμα τῆς ἀπεργίας συνεπάγεται ἀναστολὴν τῆς ἐργασίας καὶ οὐχὶ λύσιν αὐτῆς, ἐφ' ὅσον οἱ ὁμαδικῶς ἐγκαταλείψαντες τὴν ἐργασίαν των μισθωτοὶ διεδήλωσαν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, διὰ σαφῶν περὶ τοῦτου ἐκδηλωτικῶν πράξεων, τὴν θέλησιν μὴ ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας των ὑπὸ τοὺς παλαιοὺς ὅρους ἐν ἀποκρούσει παρὰ τοῦ ἐργοδότου τοῦ περὶ βελτιώσεως τῶν ὅρων τούτων αἰτήματός των, διαδηλοῦντες συνάμα τὴν εἰς τὴν σύμβασιν ἐμμονήν των καὶ τὴν συνέχισιν τῆς παροχῆς ἐργασίας μετὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ σκοποῦ ἢ τὴν λῆξιν τοῦ ἀπεργιακοῦ ἀγῶνος (Α.Π. 670]1953, 829]1954, *Διτζερόπουλος*, ΕΕΔ 12, 641, ΕΕΝ Κ' 733, παρατηρήσεις), πλὴν ὅμως πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ τῶν κάτωθι στοιχείων: α) ὁμαδικὸς χαρακτὴρ ἀναστολῆς τῆς ἐργασίας, τῆς ὁποίας ὅμως δέον νὰ προηγῆται ἡ ἀπὸ κοινοῦ σχεδίου διακοπή, ὅπως τελοῦσα ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος, κατοχυροῦν τὴν ἀπεργίαν ὡς ἐκδήλωσιν συνδικαλιστικῆς δράσεως, ἤτοι ὡς ἐνέργειαν τῶν σωματείων, τῆς νομίμου κηρύξεως της προϋποθετούσης ἀπόφασιν ἀνεγνωρισμένου ἐπαγγελματικοῦ σωματείου (πρβλ. *Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 652, Να 66, *Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 98, ἄλλως *Τούσης*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 475, κείμ. καὶ σημ. 7), β) ἡ ὕπαρξις ἐπαγγελματικοῦ ἀγω-

νιστικοῦ σκοποῦ, ἐγκειμένου εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας αὐτῶν τῶν ἀπεργούντων ἢ τῶν συναδέλφων των (*Ἀγαλλόπουλος*, ἔ. θ' ἀνωτ. σελ. 98) καὶ γ) ἡ νομιμότης τῆς ἀπεργίας, ἐρευνωμένης τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος ἐξ ἀπόψεως σκοποῦ, φύσεως, ἐλατηρίων καὶ περιστατικῶν κηρύξεως τῆς ἀπεργίας, μὴ θεωρουμένης ὡς νομίμου τῆς προφανῶς ἀδικαιολογήτου ἀπεργίας ἢ τῆς ἀντικειμένης πρὸς τὸν νόμον ἢ τὰ χρησιὰ ἤθη τοιαύτης (βλ. *Καποδίστριαν*, ἐν ΈρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 652, No 68, *Ἀγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 98), ὧν ἄνευ ἡ ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας ὁμαδικὴ ἀποχὴ τῶν ἐργαζομένων δὲν εἶναι νόμιμος ἀπεργία, ἀλλ' αὐθαίρετος ἀπουσία, ἥτις δύναται, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (Ἀστ. Κώδιξ 200, 288) ὡς λύσις τῆς συμβάσεως διὰ καταγγελίας τοῦ μισθωτοῦ (παραίτησις), ἐκτιμωμένης ἰδίᾳ τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς ἀποχῆς καὶ τῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργαζομένου (βλ. *Ἀγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 100, *Καποδίστριαν*, ἐν ΈρμΑΚ. Εἰσαγ. ἄρθρ. 669 - 678, No 66, No 67, No 8, No 10).

Ἀρκούντως ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος, ἐκμεταλλευομένη τὴν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «*», στοιχειοθετουμένην ἐνταῦθα διὰ λινοτυπικῶν μηχανῶν καὶ ἐκτυπουμένην διὰ κυλινδρικῶν πιεστηρίων, διὰ συμβάσεως στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας, προσέλαβε κατὰ τὴν 30.9.1961 τὸν ἐκκαλοῦντα ὡς «λινοτύπην» τυπογράφον, ἀντὶ ἡμερομισθίου δραχμῶν 125 διὰ πεντάωρον ἐργασίαν ἀνὰ ἑκάστην Κυριακήν καὶ ὅτι ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους εἰργάσθη μέχρι 15.5.1962, ὅτε, ἄνευ ἐπαγγελματικοῦ τινος ἀγωνιστικοῦ σκοποῦ, ἀναγομένου εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας, ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ συναδέλφου του Σ.Σ., ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως διὰ τῆς τοιαύτης συμπεριφορᾶς των ἐξαναγκασθῇ ἡ ἐργοδότις εἰς ματαίωσιν καὶ ἀνάκλησιν τῆς γενομένης ἤδη ἀπολύσεως τῶν τυπογράφων Δ. Τ. καὶ Μ. Α., τῆς καταγγελίας τῶν συμβάσεων τούτων γενομένης ἐν τῷ διευθυντικῷ δικαιώματι τῆς ἐργοδότιδος ἐκ λόγων οἰκονομίας καὶ περιορισμοῦ τῶν τυπογραφικῶν ἐργασιῶν της. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ ἀποχὴ τῶν κατ' ἐπίφασιν ὑπαιτίως ἀπεργούντων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, τῶν ἐξ ὧν ὡρμήθησαν εἰς τὴν ἀποχὴν ἐλατηρίων καὶ τῶν συμπαρομαρτούντων τὴν κήρυξιν τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχῆς ἐν γένει περιστατικῶν, δῆλον καθίσταται, ὅτι δὲν συνιστᾷ νόμιμον ἀπεργίαν, ἀτε ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον (Π.Κ. 385, καθ' ὃ ἐχούσα ὡς ἀντικείμενον τὴν ἐπιδίωξιν ποινικῶς κολασίμου πράξεως) καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, τοῦ κατὰ τὴν ἑκάστοτε γενικὴν ἀντίληψιν χρηστῶς καὶ ἐμφρόνως σκεπτομένου κοινωνικοῦ ἀνθρώπου, μὴ ἀνεχομένου τὴν ἐπαναπρόσληψιν τῶν ἐγκύρως ἀπολυθέντων ἐργατῶν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς οἰκονομικῆς καταρρεύσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς του ἐκ τῆς ἐπὶ δεκαήμερον παρατεθείσης ἀποχῆς τῶν κατ' ἐπίφασιν ἀπεργούντων. Ἀλλὰ καὶ πέραν τούτου, ἐλλείποντος τοῦ ἀγωνιστικοῦ σκοποῦ περὶ βελτιώσεως τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἀπεργούντων, ἡ ἀποχὴ ἦτο προφανῶς ἀδικαιολόγητος καὶ συνεπῶς ἀπρόσφορος εἰς τὴν κάλυψιν τῆς νομιμότητος τῆς ἀπεργίας, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα δεδομένα δὲν διεδηλοῦτο ἡ εἰς τὴν σύμβασιν ἐμμονὴ τῶν ἀπεχόντων, ἀλλ' ἀντιθέτως ὁ ἐξαναγκασμὸς τῆς ἐργοδότιδος εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ζητουμένης παρανόμου πράξεως ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς διαλύσεώς της καὶ τῆς ἐκ τῆς ἀποχῆς ἐπιβαλλομένης ἀργίας τῆς ἐφημερίδος. Κατ' ἀκολουθίαν, μὴ προκειμένης ἀναστολῆς λειτουργίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἕνεκα τῆς ἀσκήσεως τινὸς νομίμου δικαιώματος ἀπεργίας, ἀλλ' αὐθαιρέτου ἀποχῆς, κατατεινούσης, ὑπαιτιότητι τῶν ἀπεχόντων, εἰς πρᾶξιν παρανόμου καὶ ἀντικειμένην εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, εἶα ἡ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἀποχῆς ἐπιδιωκομένη ἐπαναπρόσληψις τῶν ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐγκύρως ἀπολυθέντων, σαφῶς διαδηλοῦται ἐν τῇ ἀποχῇ ἡ βούλησις τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ λύσεως τῆς ἐνδίκου συμβάσεως διὰ καταγγελίας ἐκ μέρους αὐτοῦ, ἄποψις, ἥτις εὑρίσκεται κατὰ τὰ ἐκ τῶν περιστάσεων συμπαρομαρτοῦντα ἐν γένει περιστατικά, ἐν συνεπείᾳ καὶ πρὸς τὰ ἀντικειμενικὰ κριτήρια τῆς συναλλακτικῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, ἀπαιτούντων συμπεριφορὰν ἀναγομένην εἰς τακτικὴν εὐθεῖαν καὶ ἀπηλλαγμένην πάσης κακοβουλίας ἢ μηχανορραφίας ἢ τάσεως πρὸς ὑπερμέτρως ἄδικον ζημίαν τοῦ ἄλλου, οἷα δὲν εἶναι προδήλως ἡ διὰ τῆς ἀποχῆς προβληθεῖσα παράνομος ἐπιδίωξις τῶν ἀπεχόντων. Τὴν ἐναντίαν ἐκδοχὴν δὲν δύναται νὰ ἐπιστηρίξῃ ἡ ἄποψις τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως, διότι, ἀνεξαρτήτως τῆς μειωμένης ἀξιοπιστίας των λόγῳ τῶν μετὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἢ τοῦ συζύγου της δικαστικῶν ἀγώνων, δὲν διισχυρίζονται ὅτι ὑπῆρξεν ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις τοῦ σωματείου πρὸς «ὁμαδικὴν διακοπήν», ἧς ἐλλειπούσης, καὶ ἀληθῶς ὑπολαμβανομένων τῶν καταθέσεών των, δὲν ὑφίσταται νόμιμος ἀπεργία. Ἔδει συνεπῶς νὰ ἀπορριφθῇ τὸ 1ον κανδύλιον τῆς ἀγωγῆς περὶ πληρωμῆς μισθοῦ ὑπερημερίας κατὰ τὸ ἀπὸ 25.5.1962 ἕως 30.7.1962 χρονικὸν διάστημα ἐκ δραχμῶν 2.625, τῆς ἐφεσιβλήτου ἀρνηθείσης, κατ' ἐνάσκησιν νομίμου δικαιώματος, τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας τοῦ ἐκκαλοῦντος μετὰ τὴν διὰ τῆς καταγγελίας ἐπελθοῦσαν αὐτόθεν λύσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως. Ταῦτα δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος σχετικὸς λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ἀ.ν. 1092]1938, ὡς τοῦτο ἠριθμήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 13 ἀ.ν. 1683]1939 καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 14 αὐτοῦ, ἀντικατεστάθη τελικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 6 ν.δ. 322]1941, ἰσχύοντος κατὰ τὸ Στ']1946 Ψήφισμα καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1950]1550 Πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καθιεροῦται ἡ Κυριακὴ ἀργία δι' ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκδιδομένων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐπικρατείας ἡμερησίων ἐφημερίδων, ἐφαρμοζομένων τῶν ὑπὸ τῶν γενικῶν περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως νόμων ἀπειλουμένων κυρώσεων (πρβλ. *Μπουρόπουλον*: Ἑρμηνεία τῶν περὶ τύπου νόμων 1958, σελ. 92, No 1, καὶ σελ. 89, No 7). Οὔσα δὲ ἡ διάταξις αὕτη ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν

ρυθμίζουσαν τὸ αὐτὸ θέμα ἀντίθετον κατὰ περιεχόμενον διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 § 14 π.δ. 8|14 Μαρτίου 1930, κατήργησε τὴν τελευταίαν τοῦτο σιωπηρῶς διὰ τῆς συγκρούσεως της πρὸς αὐτήν, ἀφοῦ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς νεωτέρας ταύτης ἀποκλείει τὴν σύγχρονον ἐφαρμογὴν τῆς παλαιᾶς (*Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 6, *Τούσης*, Γενικαὶ Ἀρχαί, 1962, σελ. 28, κείμ. καὶ σημ. 65). Διαγιγνωσκομένου δὲ ἐν τῷ περιεχομένῳ τῆς ἤδη ἰσχυούσης νεωτέρας ταύτης διατάξεως τοῦ ὑπαγορεύσαντος αὐτὴν γενικωτέρου κοινωνικοῦ σκοποῦ, ἐγκειμένου εἰς τὴν ἐκ λόγων κυρίως κοινωνικῆς προνοίας ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν, ἀλλὰ καὶ θρησκευτικῶν (Α.Π. 663|1962), ἀπαγόρευσιν τῆς ἐργασίας ἐκτυπώσεως τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων κατὰ τὰς Κυριακάς, εἶναι προφανὴς ὁ δημοσίας τάξεως χαρακτήρ της (Α.Κ. 3), ἡ δέ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτήν, καταρτισθεῖσα σύμβασις εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, ἐφ' ὅσον δὲν συνάγεται ἄλλο τι ἐκ τοῦ κειμένου τῆς ἀπαγορευούσης διατάξεως (Α. Κ. 174, 180), τῆς ἀκυρότητος ταύτης, προβαλλομένων τῶν συνιστώντων αὐτὴν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐρευνωμένης καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου (*Μπαλῆ*, ἔνθ' ἀνωτ. § 59, *Βάλληνδα*, Ἀστικὸς Κῶδιξ, ὑπ' ἄρθρου 174 ἐν τέλει, σελ. 118, Palandt: B.G.B. ἐκδ. 15η, Oberblick vor § 104, No 4α, σελ. 63-64 § 134, σελ. 92 ἑπ., Achilles-Greiff: B.G.B. ἐκδ. 21η Vorbem § 104 σελ. 41, No 3 b καὶ § 134, No 3, σελ. 61). Καλύπτει δὲ ἡ ἀπαγόρευσις τὸ προσωπικὸν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων (ἐκτυπώσεως κ.λ.π.) οὐ μόνον ἐναντι τῶν μεθ' οὗ τοῦτο συνδέεται διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἐργοδότου ἡμερησίας ἐφημερίδος, ἀλλὰ καὶ ἐναντι παντὸς ἑτέρου ἐργοδότου καὶ ἑβδομαδιαίας ἔτι ἐφημερίδος, ὑποκειμένου καὶ τούτου εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν, τῆς διατάξεως καθιερούσης τὴν ἀργίαν τοῦ μισθωτοῦ ἐναντι παντὸς ἀδιακρίτως ἐργοδότου, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ ἐπὶ τῇ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ ὁ τελευταῖος οὗτος ἐργοδότης θὰ ὑπέκειτο εἰς τὴν γενικὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 π.δ. 8|14 Μαρτίου 1930, μετερχόμενος ἐμπορικὴν ἐργασίαν διὰ τῆς μεταπωλήσεως τοῦ ἀγοραζομένου δημοσιογραφικοῦ χάρτου τῆς κυκλοφορούσης ἐφημερίδος του καὶ τῆς κερδοσκοπίας ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν, δι' ἣν ὅμως οὐδεμία ἐξαίρεσις κεῖται ἐν τῷ νόμῳ. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς συνδέεται διὰ συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ ἐργοδότου ἡμερησίας ἐφημερίδος, εἶναι ἄκυρος ἡ σύμβασις περὶ ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ τούτου κατὰ τὴν Κυριακήν, εἴτε αὕτη συνάπτεται μετὰ τοῦ ἰδίου ἢ τρίτου ἐργοδότου ἡμερησίας ἐφημερίδος, εἴτε μετ' ἐργοδότου ἑβδομαδιαίας ταιαύτης.

Ἡ εὐθεῖα ἐφαρμογὴ τῆς ἰσχυούσης οὐσιαστικοῦ νόμου ἐπιτρεπούσης ὑπ' ἀριθ. 8900|1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825|1951 ὁμοίας, προϋποθέτει, ὅτι ἡ ἐργασία παρέχεται νομίμως κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς (βλ Α.Π. 276|1959, Ὁλομελείας), διότι, ἐὰν ἀπαγορεύεται κατ' αὐτάς ἡ ἐργασία, ἔχει ὁ μισθωτὸς ἀξίωσιν ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου (πρβλ. Α.Π. 584|1958, ΕΕΔ 17, 798, *Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικὸν Δίκαιον 1958, σελ. 138, *Τούσην*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, 1957 § 40, σημ. 8, σελ. 298-299, καὶ Α.Π. 563|1958, ΕΕΔ 17, 865, ἄλλως ὅμως ΕΕΔ 16, 935 καὶ 18, 1089), διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ἀποίου δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ρηθεῖσα ὑπουργικὴ ἀπόφασις. Οὕτω ἐπὶ παρανόμου ἀπασχολήσεως κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ μισθωτοῦ ἀνακύπτει ἀκυρότης τῆς συμβάσεως, ἡ δὲ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ συνίσταται εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς εἰς τὸν ἐργοδότην «ἐπιδοθείσης ἀξίας», ἥτις ὅμως δὲν εἶναι δυνατὴ, προκειμένης παροχῆς ἐργασίας, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀποίας ἀποκλείεται ἡ αὐτουσία αὐτῆς ἀπόδοσις, ἀποδιδομένης τῆς εἰς δραχμὰς ἀποτιμήσεώς της ἐν τῷ χρόνῳ τῆς παροχῆς της, τοῦ παρανόμως ἀποδεχθέντος αὐτὴν ἐργοδότου ὑποχρεουμένου εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρηματικοῦ ἐκείνου ποσοῦ, ὅπερ θὰ κατέβαλλεν, ἵνα μισθώσῃ τὰς ὑπηρεσίας τρίτου μισθωτοῦ, ἔχοντος τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ τὰς ἰδίας ἱκανότητας μὲ τὸν παρασχόντα ἀκύρως τὰς ὑπηρεσίας του (βλ. *Καικῆ* Εἰδικὸν Ἔνοχικόν, 1961, ὑπ' ἄρθρα 908-912, § 2, σελ. 629 καὶ περ. στ' σελ 632, *Ζέπον*, Ἐνοχικὸν Γενικόν, σελ. 412 ἑπ.), καὶ ὅπερ ὠφελήθη ἄνευ νομίμου αἰτίας τῆς μὴ ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας του, ὡς ἀποφυγὸν τὴν δαπάνην πληρωμῆς αὐτοῦ. Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐργοδότου ὅπως ἀπασχολήσῃ νομίμως, λόγῳ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακάς, τρίτον μισθωτόν, δὲν δύναται νὰ ματαιώσῃ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἀφοῦ αὕτη συνίσταται εἰς τὸν διὰ τῆς ρηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθιερούμενον μισθόν, ὃν ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσῃ ὁ ἐργοδότης ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀκύρου ρήτρας παροχῆς ἐργασίας (οὕτω *Ἀγαλλόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 138, *Τούσης*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 298 σημ. 8).

Ἐν προκειμένῳ ἀρκούντως προάγεται ἐκ τῶν βεβαιώσεων ὅτι ἀπὸ τοῦ ὡς ἄνω χρόνου προσλήψεώς του (30.9.1961) ὁ ἐκκαλῶν ἀπησχολήθη πράγματι κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀγωνῇ χρονικῶς εἰδικευομένας (ἀπὸ 1.10.1961 καὶ ἐφεξῆς) 32 Κυριακὰς (13 ἔτους 1961 καὶ 19 ἔτους 1962) ἐπὶ πεντάωρον ἀνὰ ἑκάστην Κυριακὴν παρέχων τὴν ἐργασίαν του διὰ τὴν στοιχειοθέτησιν καὶ ἐκτύπωσιν τῆς κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς κυκλοφορούσης ἐφημερίδος ἐπὶ ἀκύρῳ σχέσει, ἕνεκα τῆς ἀπαγορεύσεως κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον τῆς Κυριακῆς τῆς ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων, τῆς ἐφεσιβλήτου προσκτησαμένης ὠφέλειαν ἄνευ νομίμου αἰτίας, διὰ τῆς μὴ ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας της, λόγῳ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀποφυγῆς τῆς πρὸς τρίτον μισθωτὸν πληρωμῆς δραχμῶν 804,10 (ὡρομ. 50×5=33,50×75ο|ο=25, 13×32 Κυριακαὶ=προσαύξησις 804,10), ποσόν, ὅπερ θὰ κατέβαλλεν ἀναγκαίως εἰς τρίτον μισθωτόν, ἔχοντα τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ τὰς αὐτὰς ἱκανότητας μὲ τὸν ἐκκαλούντα, ὡς ἀντάλλαγμα ἐργασίας ὁμοίας ποιοτικῶς καὶ χρονικῶς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐγκύρου σχέσεως παρεχομένης, τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ὑπολογιζομένης βάσει τῶν ἐλαχίστων τεθεσπισμένων ὁρίων ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνίτου (ὑπ' ἀριθ. 58200|1680 ἔτους 1960 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, Φ.Ε.Κ. Β' 397, δημοσιεύσασα τὴν ἀπὸ 6.9.1960 ἐθνικὴν γενικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας), ἐφ' ὧν, ἐλλείψει ἑτέρας διατάξεως, θέλει

ΚΥΡΙΑΚΑΙ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΑΣ

Άξιωσις άμοιβῆς κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8900|1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως μισθωτῶν εἰς οἰκοδομικάς ἐργασίας κατά Κυριακάς κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ ἀπό 8|14.3.1930 Π.Δ., ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 1 τῆς ὑπό τοῦ Νόμου 2269|1922 κυρωθείσης Διεθνοῦς Συμβάσεως.— Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900|1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως νά ἐπιτρέπηται ἡ ἐργασία κατά Κυριακάς.—Ἔλλειψις ἀξιώσεως καί ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 ἐπ. Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ὡς σημειοῦμεν ἀνωτέρω, σελ. 345, ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶναι μέν σύμφωνος πρός τά ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου τούτου νομολογηθέντα, ἀντιτίθεται ὅμως πρός τήν δεκτήν γενομένην ὑπό τῆς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 476|1963, ἀνωτέρω, σελ. 349, ἄποψιν. (Ἴδετε περί τοῦ ζητήματος σημειώσεις μας, ἀνωτέρω, σελ. 349).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1464|1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσας*
Εἰσαγγελεύς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ε. Διαλυνᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ἀνδρεόπουλος, Σ. Σαράφης

Κατά τό ἄρθρον 1 τοῦ ἀπό 8|14.3.1930 π.δ|τος «περί κωδικοποιήσεως τῶν περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως διατάξεων», ἐν συνδυασμῷ καί πρός τό ἄρθρον 1 τῆς ὑπό τοῦ νόμου 2290|1922 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Γ' Συνδιασκέψεως τῆς Ἐργασίας τῆς Γενεύης, ἡ ἀπασχόλησις μισθωτῶν εἰς οἰκοδομικάς ἐργασίας κατά τάς Κυριακάς ἀπαγορεύεται, ἡ παράβασις δέ τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης τιμωρεῖται, βάσει τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2943, ἀπειλουμένων ποινῶν οὐ μόνον κατά τῶν παραβατῶν ἐργοδοτῶν, ἀλλά καί κατά τῶν ὑπαλλήλων καί ἐργατῶν, οἵτινες οἰκειοθελῶς παρέχουν τήν ἐργασίαν των παρά τήν ἀνωτέρω ἀπαγόρευσιν.

Ἐτέρωθεν, κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900|1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς αὐτή ἡρμηνεύθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825|1951 ὁμοίας, τῆς προσαυξήσεως 75 ο|ο ἐπί τοῦ νομίμου ἡμερησίου μισθοῦ του δικαιοῦται ὁ ἀπασχοληθείς κατά τάς Κυριακάς μισθωτός, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ κατ' αὐτάς παρασχεθεῖσα ἐργασία αὐτοῦ ἐπιτρέπεται κατ' ἐξαίρεσιν δι' εἰδικῶν διατάξεων, οὐχί δέ καί ὅταν αὐτή ἀπαγορεύεται. Ὑπέρ τοῦ ἐκκαλοῦντος, μετά ταῦτα, παρέχοντος τήν ἐργασίαν του καί κατά τάς Κυριακάς, εἰς τάς ὑπό τῶν ἐφεσιβλήτων ἐκτελουμένας οἰκοδομικάς ἐργασίας, δέν ἐγενήθη βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900|1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀξίωσις ἐπί τήν λῆψιν προσαυξήσεως 75 ο|ο ἐπί τοῦ νομίμου ἡμερησίου μισθοῦ του, ἀλλ' οὔτε καί ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 904 καί ἑπόμενα τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀφοῦ, οὔσης ἀπηγορευμένης ἀπολύτως κατά τάς Κυριακάς τῆς ἐν λόγῳ ἐργασίας, δέν ἦτο δυνατόν οἱ ἐφεσίβλητοι νά ἀπασχολήσωσι κατ' αὐτάς ἐγκύρως ἕτερον μισθωτόν, εἰς τόν ὁποῖον νά καταβάλωσι τήν ἐν λόγῳ προσαύξησιν. Ταῦτα εἰποῦσα καί ἡ ἐκκαλουμένη καί ἀπορρίψασα τό αἴτημα τῆς ἀγωγῆς περί καταδίκης τῶν ἐφεσιβλήτων εἰς καταβολήν τῷ ἐκκαλοῦντι δραχμῶν 990 διά προσαύξησιν 75 ο|ο ἐπί τοῦ νομίμου ἡμερησίου μισθοῦ του λόγῳ τῆς παρ'ῆς ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐργασίας του ἐπί 11 Κυριακάς, ὀρθῶς ἔκρινε καί ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων τρίτος λόγος τῆς ἐφέσεως.

καθορισθῇ ἡ νόμιμος διατίμησις τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀπαιτουμένου διά τόν ὑπολογισμόν τῆς ἀποζημιώσεως κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8400|1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν. Εἰδική τῶν μερῶν συμφωνία διά τόν συμψηφισμόν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης εἰς τό πέρας τοῦ νομίμου καταβαλλόμενον ποσόν ἡμερομισθίου δέν ἐβεβαιώθη, καθ' ὅσον τά ἐν τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ ὑφιστάμενα οἰκονομικά πλεονεκτήματα τῆς ἐπαγγελματικῶς «κλειστῆς τάξεως» τοῦ ἐκκαλοῦντος δέν θά ἐδικαιολόγουν τοιαύτας παραχωρήσεις. Ἔδει συνεπῶς νά γίνῃ ἐν μέρει δεκτόν τό 2ον τῆς ἀγωγῆς κονδύλιον κατά τήν ἀναλογίαν τῆς εἰς τό 5ωρον ἡμερομισθίου ἀντιστοιχούσης ἐξ 75ο|ο προσαυξήσεως αὐτοῦ, τά ἐναντία δέ δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη καί ἀπορρίψασα τοῦτο ὅλως σχερῶς, ἡμαρτε καί δέον, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ 2ου λόγου ἐφέσεως, νά μεταρρυθμισθῇ αὕτη ἐπί τῷ τέλει τῆς ἐν μέρει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ, τῆς ἀντεφέσεως ἀπορριπτουμένης ὡς πάντη ἀορίστου καί ἀνευ αἰτήματός τινος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων οἰκοσίτων ὑπηρετῶν

Ἐξαίρεσις διὰ τοῦ Νόμου 6298]1934 ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν οἰκοσίτων ὑπηρετῶν.—Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως τούτων διὰ τοῦ Α.Ν. 1846]1951, τῆς ἐπεκτάσεως ὅμως τῆς ἀσφαλίσεως τελούσης ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ Νόμου τούτου ὅρους καὶ προϋποθέσεις, ἤτοι ὅτι θέλει πραγματοποιηθῇ βραδύτερον κατὰ χρόνον καὶ διαδικασίαν καθοριζομένην διὰ Κανονισμῶν, μὴ ἐκδοθέντων μέχρι τῆς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν.δ. 4104]1960 ὑπαγωγῆς τῶν οἰκοσίτων ὑπηρετῶν εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 193]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Ν. Μπεσυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Κορωνόπουλος, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2006]1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι ἡ αἰτοῦσα, κατὰ τὴν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1956 ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ ἀπασχόλησίν της δὲν προσέφερεν ἐξειδικευμένην ἐργασίαν μαγειρίσσης, ἀλλ' ἐξετέλει πάσας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, ὡς οἰκόσιτος ὑπηρέτρια καὶ συνεπῶς δὲν ὑπήγετο εἰς τὴν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισιν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 6298]1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὡρίσθη, ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπάγονται τὰ παρέχοντα κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν πρόσωπα, ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 3 ἐθεσπίσθησαν ρηταὶ ἐξαιρέσεις ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὁρισθέντος, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ νόμου τούτου οἱ οἰκόσιται ὑπηρέται, ἐφ' ὅσον δὲν ἀσχολοῦνται εἰς ἐργοδότην ἔχοντα μορφὴν ἐπιχειρήσεως, ἐν τέλει δὲ τῶν ἐξαιρέσεων ὁρίζεται, ὅτι δύνανται διὰ διατάγματος νὰ ὑπαχθῶσιν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὰς ἐξαιρουμένας κατηγορίας πρόσωπα. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι διὰ τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 ηὐρύνθη ὁ κύκλος τῶν ἀσφαλιζομένων παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων, ἐπιτραπείσης τῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἡ ἐξηρτημένη ἐργασία παρέχηται κατὰ κύριον ἢ οὐ ἐπάγγελμα, ἐν ἄρθρῳ δὲ 4, ἔνθα ἐθεσπίσθησαν αἱ ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἐξαιρέσεις, δὲν περιελήφθη διάταξις ἀνάλογος πρὸς τὴν προϊσχύουσαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 6298]1934 ὡς πρὸς τοὺς οἰκοσίτους ὑπηρέτας, ἐφ' ὧν οὕτω τοῦ λοιποῦ ἐπεξετάθη ἡ ἀσφάλισις. Ἡ ἐπίκτασις ὅμως αὕτη τῆς ἀσφαλίσεως τελεῖ, ὡς ρητῶς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν 1846]1951, ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου τούτου ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις, ἤτοι ὅτι θέλει πραγματοποιηθῇ βραδύτερον, κατὰ χρόνον καὶ διαδικασίαν καθορισθησομένην διὰ κανονισμῶν, μὴ ἐκδοθέντων μέχρι τῆς διὰ τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4104 τῆς 14]20 Σεπτεμβρίου 1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κλπ.» ὑπαγωγῆς τῶν οἰκοσίτων ὑπηρετῶν εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.(*). Συνεπῶς ἀβασίμως ἡ αἰτοῦσα ἰσχυρίζεται, ὅτι οἱ οἰκάσιτοι ὑπηρέται εἶχον ἤδη ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, δικαιούμενοι ἐκτοτε, ἐφ' ὅσον συνέτρεχον αἱ ἐν τῷ νόμῳ προϋποθέσεις, νὰ ζητήσουν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ χρόνου τῆς ὑπηρεσίας των ὡς ἐν ἀσφαλίσει τελούσης.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κρίνασα ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1956 ἡ αἰτοῦσα δὲν εἰργάσθη ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ ἀποκλειστικῶς ὡς μαγείρισσα, ἀλλ' ὡς ὑπηρέτρια, ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη παρίσταται, ἐπικαλουμένη τὸ μὲν πληροφορίας, ἃς συνέλεξεν ἡ Ὑπηρεσία ἐκ τῶν περιοίκων, τὸ δὲ τὴν δήλωσιν τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἐπίσης τὴν προηγουμένην τῆς κρισίμου χρονικὴν περίοδον ἀπασχόλησιν τῆς αἰτούσης καὶ τέλος τὴν ἔλλειψιν ἑτέρου προσωπικοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λοιπῶν οἰκιακῶν ἐργασιῶν ὑπηρετικῆς φύσεως. Ὅθεν ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

§ 2. Ἀναγγελία ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Διαδικασία ἀναγγελίας τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρον 21 Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ὁμοιομορφίας καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν.—Χορηγεῖται πενθημέρου προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ παθὼν ἐξ ἀτυχήματος δέον νὰ ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἢ τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, ὡς ἀνατρεπτικῆς.—Ἀναστολὴ αὐτῆς κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, λόγῳ ἀνωτέρας βίας, συντρεχούσης δοάκις ὁ ἐνδιαφερόμενος τελεῖ ἀποδεδειγμένως

(*) Περὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἤδη τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν (οἰκοσίτων ὑπηρετῶν) ἴδετε σχετικοὺς Κανονισμούς, ΕΕΔ 20, 324, 577.

ἕνεκα νόσου ἢ ἄλλου ἀνυπερβλήτου καὶ ἀπροβλέπτου κωλύματος εἰς πραγματικὴν ἀδυναμίαν, ὅπως ἐπιμελῆται τῶν ὑποθέσεών του, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ τρίτου προσώπου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 154|1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Θ. Κουρουσόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Μετοξᾶς, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1371 20.7.1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3819 20.7.1960 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ἥτις ἀπέρριψεν ὡς ἐκπρόθεσμον τὴν ἀπὸ 19.5.1960 δήλωσιν τοῦ αἰτοῦντος περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος αὐτῷ τὴν 18.11.1958 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου «Γρανάδα».

Τὴν διαδικασίαν τῆς εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἀναγγελίας τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος διαγράφει τὸ ἄρθρον 21 τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν (Φ. 33|1938 τ. Β'). Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο 'Η ἀναγγελία τοῦ ἀτυχήματος δέον νὰ γίνηται ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀτυχήματος (§ 2). 'Η Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ δεχθῇ δηλώσεις, γενομένας ἐκπροθέσμως, ἐάν κρίνεται, ὅτι λόγοι ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεως τῶν δηλούντων παρημπόδισαν τὴν ἐγκαίρον δήλωσιν... (§ 4). 'Η δήλωσις γίνεται εἰς τὸ πλησιέστερον Ὑποκατάστημα ἢ ἄλλως εἰς τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν... Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς προεκτεθείσης διατάξεως ἡ πενθήμερος προθεσμία, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ πάσχων ἐξ ἀτυχήματος δέον νὰ ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τὸ Ἵδρυμα ἢ εἰς τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν, εἶναι ἀνατρεπτικὴ καὶ ὡς τοιαύτη ἀναστέλλεται κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου λόγῳ ἀνωτέρας βίας, ἥτις συντρέχει ἐάν εἰς ὁ ἐνδιαφερόμενος τελεῖ ἀποδεδειγμένως ἕνεκα νόσου ἢ ἄλλου ἀνυπερβλήτου καὶ ἀπροβλέπτου κωλύματος εἰς πραγματικὴν ἀδυναμίαν, ὅπως ἐπιμελῆται τῶν ὑποθέσεών του εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ τρίτου προσώπου (*).

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἐκρίθη, ὅτι ἡ ἀπὸ 19.5.1960 γενομένη ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἐνώπιον τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναγγελία τοῦ ἐπισυμβάντος αὐτῷ τὴν 18.11.1958 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀτυχήματος ἦτο ἐκπρόθεσμος, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ὑπερβλήθη αὐτῇ μετὰ τὴν πάροδον ὀκταμήνου περίπου ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς (29.9.1959), οὐδόλως δὲ ἀπεδείχθη ἡ ἀδυναμία τούτου λόγῳ ἀσθενείας ὅπως ἀναγγείλῃ ἐμπροθέσμως τὸ ἀτύχημά του ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ ἑτέρου προσώπου. Οὕτω ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, παραθέτουσα τὰ στοιχεῖα, ἅτινα, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀποκλείουσι τὴν λόγῳ ἀνωτέρας βίας ἀναστολὴν τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ αἰτοῦντος ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' ἧς οὗτος ἠδύνατο ν' ἀναγγείλῃ τὸ ἀτύχημά του ἐνώπιον τῆς κατὰ νόμον ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας, ἤτοι τοῦ πλησιεστέρου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, συνόμως ἔκρινεν ὡς ἐκπρόθεσμον τὴν ἀπὸ 19.5.1960 ἀναγγελίαν, μὴ δυναμένην νὰ ὑποκατασταθῇ διὰ τῆς τυχὸν γενομένης ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἀναγγελίας τοῦ ἀτυχήματός του ἐνώπιον Ἀρχῶν, μὴ προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου, οἷαι εἶναι αἱ Ἀμερικανικαὶ Ἀρχαὶ ἢ ὁ πλοίαρχος τοῦ πλοίου «Γρανάδα», ἀπορριπτέοι δὲ ὡς ἐκ τούτου ἐλέγχονται ὡς ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ ἀπορριφθῇ.

§ 3. Ἀπόδειξις ἡλικίας ἀσφαλισμένου εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ὁρισμοὶ ἄρθρου 10 Α.Ν. 1846|1951, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν.Δ. 3083|1954.—Ἐγγραφὴ εἰς Δημοτολόγιον. —Προσδιορισμὸς κατ' ἐκτίμησιν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν.Δ. 3083|1954, ὑφισταμένων δύο ἐγγραφῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1623|1962. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Χ. Παναγιωτόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δανίκας, Δ. Θειβιδόπουλος

'Η ὑπὸ κρίσιν αἴτησις στρέφεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 328|69 τῆς 25.8.1961 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τῆς ὁποίας ἡ αἰτοῦσα, αἰτησαμένη σύνταξιν γήρατος, παρεπέμφθη πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡλικίας της εἰς τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3083|1954 Ἐπιτροπὴν καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48 τῆς 22.9.1961 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης δι' ἣν ἐκρίθη, ὡς γεννηθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1911.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀ.ν. 1846'1951, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3083|1954, ἡ ἡλικία τοῦ ἀσφαλισμένου ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, συνταχθείσης ἢ διορθωθείσης τρία τοὐλάχιστον ἔτη πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς της εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως διὰ τῆς εἰς τὸ μητρῷον ἀρρένων ἢ εἰς τὰ δημοτολόγια ἐγγραφῆς, καθ' οἱανδήποτε τρόπον ἐνεργηθείσης, ἐφ' ὅσον αὕτη ἔλαβε χώραν ὡσαύτως τρία τοὐλάχιστον ἔτη πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ὁρίζει δὲ περαιτέρω ἡ αὐτὴ διάταξις, ὅτι ἐλλειπούσης ληξιαρχικῆς πράξεως καὶ ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρῷα ἢ δημοτολόγια, ὡς ἀνωτέρω, ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου καὶ μέχρι τῆς ἐνάρ-

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ Σ.Ε. 1496|1960, ΕΕΔ 19, 1092, Σ.Ε. 877|1961, ΕΕΔ 20, 682, Σ.Ε. 2219|1962, ΕΕΔ 23, 115, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 16, 1057.

ξεως της λειτουργίας αύτοῦ δι' ἀποφάσεως ειδικῆς Ἐπιτροπῆς, προβλεπομένης ὑπὸ τῆς αὐτῆς διατάξεως.

Ἐν προκειμένῳ ἡ αἰτοῦσα, ἡσφαλισμένη εἰς τὸ Ι.Κ.Α., προσήγαγε πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας της τὸ ὑπ' ἀριθ. 66 τῆς 20.3.1958 πιστοποιητικὸν τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Λαγείας (Λακωνίας), καθ' ὃ αὐτὴ φέρεται ἐγγραφεῖσα εἰς τὸ Δημοτολόγιον τῆς Κοινότητος ταύτης τὴν 20 Μαρτίου 1956, ὑπὸ ἔτος γεννήσεως 1900, τὰ δὲ ληξιαρχικὰ βιβλία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔχουσι καταστραφῆ. Παραλλήλως ὅμως διὰ τοῦ ἐν τῷ φακέλῳ ὑπ' ἀριθ. 65204 τῆς 29.9.1960 ἐγγράφου τοῦ δημάρχου Πειραιῶς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. βεβαιοῦται, ὅτι ἡ αἰτοῦσα ἐνεγράφη τὴν 10 Ἰουλίου 1955 εἰς τὸ δημοτολόγιον τοῦ Δήμου Πειραιῶς εἰς τὴν στήλην τοῦ συζύγου της καὶ ὑπὸ ἔτος γεννήσεως 1910 Ἐλλειπούσης συνεπῶς ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως τῆς αἰτούσης, αἱ ἀνωτέρω βεβαιούμεναι δύο ἐγγραφαὶ αὐτῆς εἰς τὰ δημοτολόγια τῆς Κοινότητος Λαγείας ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Δήμου Πειραιῶς ἀφ' ἑτέρου, ἐνεργηθεῖσαι ἡ μὲν τὴν 20.3.1935, ἡ δὲ τὴν 20.7.1935, ἦτοι ἀμφότεραι εἰς χρόνον ἀπέχοντα πλέον τῆς τριετίας πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς της αἰτούσης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., γενομένης, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλου, τὴν 1 Ἰανουαρίου 1944, ἀποδεικνύουσι, κατὰ τὴν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διάταξιν, τὴν ἡλικίαν τῆς αἰτούσης, ἑκατέρα δὲ τούτων, πληροῦσα τὰ στοιχεῖα τῆς διατάξεως ταύτης, ἀποδεικνύει ἐξ ἴσου καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως τὴν ἡλικίαν αὐτῆς. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐγγραφὴ ταύτης εἰς τὸ δημοτολόγιον τοῦ Δήμου Πειραιῶς ἐγένετο εἰς τὴν στήλην τοῦ συζύγου της δὲν ἀποστερεῖ τὴν ἐγγραφὴν ταύτην τῆς ἀποδεικτικῆς της ἰσχύος, δεδομένου ὅτι τὸ μὲν β. δ/γμα τῆς 6-10.10.11.1954 «περὶ δημοτολογίων ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 1, ὅτι ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὸ γενικὸν μητρῷον τῶν δημοτῶν γίνεται κατὰ οἰκογενείας, ὑπὸ ἴδιον δι' ἑκάστην ἀριθμόν, τὸ δὲ μνημονευθὲν ἄρθρον 4 τοῦ ν.δ. 3083/1954 ὁρίζει ὡς ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον τῆς ἡλικίας τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ μητρῷον ἀρρένων ἢ τὸ δημοτολόγιον, καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ ἂν αὐτὴ ἐνηργήθη.

Ὑφισταμένων, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, δύο ἐγγραφῶν τῆς αἰτούσης ὧν τὸ κῦρος, μὴ προσβαλλομένων ὡς πλαστῶν, δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ, γενομένων δὲ ἀμφοτέρων πρὸ τῆς ἀσφαλίσεως τῆς αἰτούσης, εἰς χρόνον ἀπέχοντα ταύτης πλέον τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης τριετίας, ἑκατέρα ὅμως ἐγγραφῆς μὲ διάφορον ἔτος γεννήσεως τῆς αἰτούσης, οὐδεμία τούτων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κατισχύουσα τῆς ἑτέρας καὶ ὡς ἀποτελοῦσα ἀποκλειστικὸν, κατὰ τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν, ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον τῆς ἡλικίας τῆς αἰτούσης, ἀπέμεινε δὲ ἀναγκαίως ὡς μοναδικὸς τρόπος ἀποδείξεως τῆς ἡλικίας αὐτῆς ὁ κατ' ἐκτίμησιν καθορισμὸς ταύτης ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. 3083/1954. Νομίμως συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς παρέπεμψε τὴν αἰτοῦσαν εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴν πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡλικίας αὐτῆς, τοῦτο δὲ ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἡ αἰτοῦσα διὰ τῆς ἀπὸ 24.11.1960 αἰτήσεώς της, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἠτήσατο ρητῶς τὴν παραπομπήν της εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν καθορισμοῦ ἡλικίας, ἀποδεχθεῖσα οὕτως ἀνεπιφυλάκτως τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῆς. Ἀβάσιμος συνεπῶς καὶ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ ἡλικίας, αὐτὴ ἐλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς μνημονευθείσας δύο ἐγγραφὰς τῆς αἰτούσης εἰς τὰ δημοτολόγια τοῦ Δήμου Πειραιῶς καὶ τῆς Κοινότητος Λαγείας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ἔφερεν αὐτὴν ὡς γεννηθεῖσαν τὸ ἔτος 1910, ἡ δὲ δευτέρα ὡς γεννηθεῖσαν τὸ ἔτος 1900. Ἔλαβεν ἐπίσης ὑπ' ὄψιν τὸ ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον τῆς αἰτούσης, καθ' ὃ αὐτὴ, κατὰ τὴν ἀπογραφήν της, ὡς ἡσφαλισμένη, ἐδήλωσεν, ὅτι ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1911 καὶ τὴν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν τοῦ γάμου αὐτῆς, καθ' ἣν αὐτὴ κατὰ τὸ ἔτος 1948 ἦτο ἡλικίας 37 ἐτῶν, ἐγεννήθη τουτέστι τὸ ἔτος 1911. Ἐκτιμήσασα δὲ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις πάντα τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν τῆς αἰτούσης, ἀπέδωκεν, ὡς ρητῶς ἐν αὐτῇ ἀναφέρεται, μείζονα βαρύτητα εἰς τὴν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν τοῦ γάμου τῆς αἰτούσης καὶ εἰς τὴν δήλωσιν αὐτῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., κατὰ τὴν ἀπογραφήν της καὶ ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις ἐδέχθη, ὅτι ἡ αἰτοῦσα ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἐκ τῶν στοιχείων τούτων προκύπτον ἔτος 1911. Οὕτως ἔχουσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι νομίμως καὶ πλήρως ἠτιολογημένη, ἀπορριπτέος δὲ τυγχάνει ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις εἶναι ἀπορριπτέα.

§ 4. Παροχὴ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐπὶ ἀναπηρίας

Ἔννοια ἀναπήρου κατ' ἄρθρον 28 § 2 Α.Ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Δικαίωμα συντάξεως.—Δικαίωμα εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.—Προϋποθέσεις ταύτων.—Διαπίστωσις παθήσεως ὑπὸ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ προσδιορισμὸς ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου τῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος τοῦ πάσχοντος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1621/1962. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δενίκας, Κ. Νικολόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1017 τῆς 7.6.1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀναπηρίας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 2 τοῦ ἀν. 1846/1951 ὁ ἡσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος καὶ δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας, ἐὰν λόγῳ παθήσεως

ἡ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, ἐξαμήνου τοὐλάχιστον, κατὰ ἰατρικὴν πρόβλεψιν, διαρκείας, δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως. Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ κερδίζῃ ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις καὶ ὅρους πλέον τοῦ τρίτου, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν 2/3 ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος, δικαιοῦται εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

Κατὰ τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεις διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἀναπηρίας ἢ εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἀπαιτεῖται ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅπως διαπιστωθῇ ἰατρικῶς ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὡρισμένη πάθησις, σωματικὴ ἢ πνευματική, καὶ προσδιορισθῇ ἐξ ἀντικειμένου, κατὰ ἰατρικὴν κρίσιν καὶ πρόβλεψιν, ἡ φύσις, ἡ διάρκεια καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς παθήσεως ταύτης ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ τὸ ποσοστόν, καθ' ὃ αὕτη μειοῖ τὰς ἱκανότητας τοῦ ἀνθρώπου (ἰατρικὴ ἀναπηρία), ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως προσδιορισθῇ κατὰ κοινὴν κρίσιν ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου ἡ ἐπίδρασις τῆς ὡς ἄνω ἰατρικῆς διαπιστώσεως παθήσεως ἐπὶ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος αὐτοῦ ταύτου τοῦ ὡρισμένου ἠσφαλισμένου καὶ ἐξευρεθῇ ἐπὶ τῇ βάσει ὑποκειμενικῶν κριτηρίων, ἀναφερομένων κυρίως εἰς τὸ εἶδος καὶ τοὺς ὅρους ἐν γένει τῆς συνήθους αὐτοῦ ἐργασίας, εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ ἰδιοσυγκρασίαν αὐτοῦ, τὴν ἱκανότητα προσαρμογῆς του κλπ., ἡ ἱκανότης αὐτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συνήθους ἐργασίας του καὶ πρὸς πραγματοποίησιν κέρδους ἐκ τῆς ἐκτελέσεως ταύτης, προσδιορισθῇ δὲ συνάμα τὸ ποσοστόν, καθ' ὃ τὸ κέρδος, ὅπερ οὗτος δύναται ὑπὸ τοὺς εἰρημένους ὅρους νὰ πραγματοποιήσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, ὑπολείπεται τοῦ κέρδους, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς αὐτῆς ἐργασίας καὶ ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως (ἀσφαλιστικὴ ἀναπηρία).

Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν, ἐξετασθεὶς ὑπὸ τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 629/18.5.1959 γνωματεύσεως αὐτῆς, ὅτι πάσχει ἐξ ἑλαφρᾶς διαχύτου δυσρυθμίας, ἄνευ ἑστιακῶν ἐνδείξεων, συνήθους εἰς μεταδιασκεπτικὰς καταστάσεις, ὅτι ἡ διάρκεια τῆς παθήσεως του ταύτης προβλέπεται ἑτησία ἀπὸ 18.5.1959 καὶ ὅτι αὕτη κατέστησε τοῦτον ἀπὸ 1.1.1958 ἀνίκανον κατὰ 15 ο/ο. Ἡ γνωμάτευσις αὕτη, ἀναφέρουσα ἐπὶ πλέον καὶ τὸ ἱστορικὸν τῆς παθήσεως τοῦ αἰτοῦντος, τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς οὗτος ἐπαθε, καὶ τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τῆς παθήσεώς του, ἀνέλεγκτος δὲ οὖσα κατ' οὐσίαν, εἶναι νόμιμος καὶ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη. Ἀπορριπτέος δὲ τυγχάνει ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

Περαιτέρω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει γνωμάτευσιν τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, τὸ εἶδος καὶ τοὺς ἐν γένει ὅρους τῆς ἐργασίας τοῦ αἰτοῦντος ὡς ἐργάτου εἰς βουστάσιον, τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, ἄγοντος τὸ 54ον ἔτος, τὴν ἱκανότητά του, ὅπως συνεχίσῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ πραγματοποιήσῃ ἐξ αὐτῆς κέρδος, ὑπερβαῖνον τὰ 2/3 ἐκείνου, ὅπερ ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως δύναται νὰ πραγματοποιήσῃ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐργασίας ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ, νομίμως ἐπίσης καὶ ἠτιολογημένως ἔκρινεν, ὅτι αἰτῶν δὲν δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας, οὔτε εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς. Ἀπορριπτέος ὅθεν, ὡς ἀβάσιμος, τυγχάνει ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

§ 5. Ἐφαρμογὴ τοῦ Ν.Δ. 4104/1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς Νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων»

Ἀπόρριψις αἰτήματος πρὸς συνταξιοδότησιν λόγῳ ἐπισυμβάντος θανάτου ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὡς μὴ συντρεχουσῶν τῶν ἐν ἄρθρῳ 28 § 6 Α.Ν. 1846/1951 χρονικῶν προϋποθέσεων.—Ἐπάνοδος πρὸς χορήγησιν συντάξεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 4104/1960 μὴ νόμιμος, ὡς ἐφαρμοζομένου τούτου ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἰσχὺν του ἐπερχομένων ἀσφαλιστικῶν περιπτώσεων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 161/1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Π. Μακρόπουλος***
Δημόσιος Κήρυξ ὁ κ. Γ. Κεραμιδᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 4334/31.3.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς προσφευγούσης ὅπως χορηγηθῇ σύνταξις λόγῳ θανάτου τοῦ μεθ' οὗ εἶχε συνέλθει εἰς πρῶτον γάμον Ι.Τ. ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ἱδρύματι εἰς τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀνήλικα τέκνα της.

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου, ἡ αἰτοῦσα εἶχε ζητήσει ἀρχικῶς, ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ τοῦ ἐπισυμβάντος τὴν 3.6.1958 θανάτου τοῦ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένου συζύγου της Ι.Τ., ἡ αἰτησίς της ὅμως αὕτη ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3028/4.3.1959 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς μὴ συντρεχουσῶν τῶν ἐν ἄρθρῳ 28 § 6 τοῦ Α.Ν. 1846/1951 προβλεπομένων χρονικῶν προϋποθέσεων. Μετὰ ταῦτα ἡ εἰρημένη, ἐλθοῦσα ἐν τῷ μεταξὺ εἰς δεύτερον γάμον, ἐζήτησε διὰ τῆς ἀπὸ 31.1.1961 αἰτήσεως, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ὡς ἐπιτρόπου τῶν ἐκ τοῦ μετὰ τοῦ θανάτου ἠσφαλισμένου γάμου της ἀνηλίκων τέκνων, ὅπως χορηγηθῇ εἰς ταῦτα σύνταξις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ τροποποιήσαντος ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον τὰς ὡς ἄνω προϋποθέσεις ἀπονομῆς συντάξεως ν.δ. 4104/1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κ.λ.π.». Αἱ ὡς ἐγένετο ὅμως ἐπίκλησις διατάξεις τοῦ ν.δ. 4104/1960, τεθέντος ἐν ἰσχύι ἀπὸ 1.10.1960, δὲν ἠδύναντο νὰ τύχωσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς, καθ' ὅσον, ὡς

ἐκρίθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (4)1962), τὸ ν.δ]γμα τοῦτο κατέλαβε τὰς μετὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω θέσιν του ἐν ἰσχύι ἐπερχομένας ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις, ἐνῷ ὁ ἐφ' οὗ θεμελιοῦται τὸ ἀξιούμενον παρὰ τῆς αἰτούσης συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπῆλθε πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγω ν.δ]τος, νομίμως ὅθεν ἀπεκρούσθη ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἡ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104]1960 παρὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μόνος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος καὶ συνεπῶς ἡ αἴτησις αὕτη ἐν συνόλῳ.

§ 6. Δικαίωμα συντάξεως γήρατος ἢ ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Δικαίωμα συντάξεως γήρατος ἢ ἀναπηρίας ἠσφαλισμένων τὸ πρῶτον ὑπαχθέντων ἢ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰς περιοχὴν ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν λόγῳ τοῦ χρόνου τῆς εἰς ταύτην ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσουν τὰς ἐν ἐδαφίῳ α' § 1 ἄρθρου 28 Α.Ν. 1846]1951 χρονικὰς προϋποθέσεις.— Ἔννοια διατάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 160]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Π. Μακρόπουλος***

Δικηγόρος ὁ κ. Γ. Κεραμιδᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2177]1960 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ἱδρύματι, ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.

Ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, προστεθέντος διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698]1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μεταρρυθμίσεως τῆς περὶ αὐτοῦ νομοθεσίας καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», ὁρίζεται, ὅτι ἠσφαλισμένοι, τὸ πρῶτον ὑπαχθέντες ἢ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἰς περιοχὴν ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν λόγῳ τοῦ χρόνου τῆς εἰς ταύτην ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσουν τὰς ἐν ἐδαφίῳ α' τῆς αὐτῆς παραγράφου ὁριζομένας χρονικὰς προϋποθέσεις «δικαιοῦνται συντάξεως γήρατος ἢ ἀναπηρίας, ἐὰν ἐντὸς πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν περιοχὴν ἢ τὴν ἐπαγγελματικὴν κατηγορίαν, εἰς ἣν τὸ πρῶτον ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, συμπληρώσουν τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖον Μ' καθορισθὲν ὅριον ἡλικίας καὶ ὑποβάλωσι τὴν περὶ ἀπονομῆς τῆς συντάξεως αἴτησιν ἢ καταστῶσιν ἀνάπηροι καὶ ἐφ' ὅσον ἀπὸ τῆς εἰς τοιαύτην περιοχὴν ἢ ἐπαγγελματικὴν κατηγορίαν ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐπραγματοποίησαν συνολικῶς 750 ἡμέρας ἐργασίας . . .».

Ναὶ μὲν ἡ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως προβλεπομένη πενταετία, ἐντὸς τῆς ὁποίας δέον νὰ συντρέξωσιν αἱ ἐν αὐτῇ ὁριζόμεναι προϋποθέσεις διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος συντάξεως, προκειμένου περὶ τῶν ὑπαγομένων τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., συνεπείᾳ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν περιοχήν, ἔνθα οὗτοι ἀπασχολοῦνται, ἢ τὴν ἐπαγγελματικὴν κατηγορίαν, εἰς ἣν ἀνήκουσιν, ὑπολογίζεται ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς τοιαύτης ἐπεκτάσεως, οὐχ' ἧττον ἐν ᾗ περιπτώσει καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην κατ' ἀρχὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως δὲν κατέστη ἐφικτὴ ἡ εἰς ταύτην ὑπαγωγὴ κατηγορίας τινὸς ἐργαζομένων, συνεπείᾳ ἰσχυούσης παραλλήλως διατάξεως κωλυούσης ταύτην, ἡ ὡς ἄνω πενταετία δέον, κατὰ λογικὴν καὶ σύμφωνον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς παρατεθείσης διατάξεως ἑρμηνείαν, νὰ λογισθῇ ὡς ἀρχομένη ἀφ' ἧς, ἐκλιπόντος τοῦ ἐκ τοῦ νόμου κωλύματος, ὑπῆχθησαν οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν λόγῳ κατηγορίαν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καίτοι δέχεται, ὅτι ὁ αἰτῶν, ἀπασχολούμενος ἐν τῇ περιοχῇ Τρικάλων, παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Μπούτ, ἐξηρεῖτο τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῆς διατάξεως τῆς μεταξὺ τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου συμβάσεως, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν.δ. 1207]1940, μέχρι τῆς 21.6.1951, ὅτε κατηργήθη ἡ ἐξαίρεσις αὕτη δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ τότε τεθέντος ἐν ἰσχύι ἀ.ν. 1846]1951, ἐν τούτοις ὑπολογίζει ὡς ἀφετηρίαν τῆς κατὰ τὴν ὡς εἴρηται διάταξιν τοῦ ἄρθρου 28 § 1 ἐδάφιον τελευταῖον πενταετίας τὴν 1.8.1949, ὅτε ἐπεξετάθη τὸ πρῶτον ἡ ἀσφαλιστικὴ ἁρμοδιότης τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν τῇ εἰς ἣν ἀπησχολεῖτο ὁ αἰτῶν περιοχῇ Τρικάλων, κρίνει δὲ ἀπορριπτέαν τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ εἰρημένου αἰτησιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἧς ἐγένετο ἐπίκλησις ἀναπηρία τούτου ἐπῆλθε μετὰ τὴν πάροδον τῆς οὕτω ὑπολογισθείσης πενταετίας. Οὕτως ὅμως κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐξεδόθη κατὰ παράβασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 28 § 1 ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ὡς αὕτη κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡρμηνεύθη, καὶ συνεπῶς ἀκυρωτέα ἀποβαίνει κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' αὐτοκινήτων συγκοινωνιῶν

Δικαίωμα συντάξεως τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένων.— Ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐλαχίστου ἀριθμοῦ ἐτῶν συντελίμου ὑπηρεσίας ὄχι μόνον παρὰ τῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Κανονισμοῦ τυγχανόντων ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ἀλλὰ καὶ τῶν ὁποιεδήποτε ἐντὸς τῆς πρώτης δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ὑπαχθέντων εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος

ἔτυχον συντάξεως παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 198]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. *Φ. Μαραΐκης*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Φ.Δ. ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 391]37 τῆς 5ης Ἰουλίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν (Ο.Ε.Α.Σ.), δι' ἧς ἀπερρίφθη, ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, ἡ ἀπὸ 19.12.1960 αἴτησις αὐτοῦ περὶ συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ γήρατος.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 4 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου (Ε.Κ. τ. Β' φ. 127]1952) καὶ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένοι δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν ἀπομακρυνθῶσι τῆς ὑπηρεσίας των λόγῳ ἀναπηρίας μετὰ συμπλήρωσιν 60 μηνιαίων ἢ 1500 ἡμερησίων καταβολῶν ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου», κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 20 § 1 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου οἱ ἠσφαλισμένοι αὐτοῦ.., οἱ τυγχάνοντες συντάξεως ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως δικαιοῦνται νὰ ἐξαγοράσωσιν ἐκ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀναγνωρισίμου προϋπηρεσίας τόσα ἔτη, ὅσα ἀπαιτοῦνται, ἵνα μετὰ τοῦ χρόνου τῶν καταβολῶν των ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου συμπληρωθῇ ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἐτῶν συνολικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας, ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ παρόντος δι' ἑκάστην ἀσφαλιστικὴν περίπτωσιν πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως».

Κατὰ τὴν πρόδηλον ἔννοιαν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως δικαιοῦνται, ὅπως ἐξαγοράσωσιν ἀναγνωρίσιμον προϋπηρεσίαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἐλαχίστου ἀριθμοῦ ἐτῶν συντοξίμου ὑπηρεσίας οὐ μόνον οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτῆς τυγχάνοντες ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, ἀλλὰ καὶ οἱ ὁποτεδήποτε ἐντὸς τῆς πρώτης δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ὑπαχθέντες εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἔτυχον συντάξεως παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως. Κατ'ἀκολουθίαν, ἀπορρίψασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησιν τοῦ καὶ ἤδη αἰτοῦντος, ἐπὶ τῇ εἰδικωτέρᾳ αἰτιολογίᾳ ὅτι οὗτος ὑπῆχθη μὲν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἐντὸς τῆς πρώτης δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του καὶ ἔλαβεν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος σύνταξιν ἀναπηρίας παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, δὲν ἦτο ὅμως ἠσφαλισμένος παρ' αὐτῷ καὶ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς προσημειωθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 20 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν καὶ συνεπῶς δὲν ἠδύνατο, ὡς ἐκ τούτου, νὰ ἐξαγοράσῃ προϋπηρεσίαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 1 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ ἀπαιτουμένου ἑλαχίστου ἀριθμοῦ καταβολῶν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος καὶ παρὰ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Ἐπικουρικοῦ Ταμείου, ἐσφαλὲς καὶ τῷ λόγῳ τούτῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, τυγχάνει ἀκυρωτέα (*).

§ 8. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων

Συντάξιμος μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σύνταξις.—Ἀπαγόρευσις τοῦ συνυπολογισμοῦ τῶν αὐξήσεων, τῶν χορηγουμένων κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου διετίαν οἰκειοθελῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐν ὄψει τῆς τοιαύτης ἀποχωρήσεως.—Συνυπολογισμὸς ὅμως τῶν αὐξήσεων, αἵτινες χορηγοῦνται εἴτε ὑποχρεωτικῶς, εἰς ἐκτέλεσιν κρατικῆς ἐπιταγῆς ἢ συλλογικῆς τινος συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε προαιρετικῶς μὲν ὑπὸ ταῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ δι' ἅπαν τὸ προσωπικὸν ἄνευ τινὸς διακρίσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 90]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Ζαφειρόπουλος, Α. Παμπούκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 66378]1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 1917]1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων, δι' ὧν ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1574]1961 ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου καὶ καθ' ὃ μέρος διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἀπεφασίσθη ὁ μὴ συνυπολογισμὸς εἰς τὸν συντάξιμον μισθὸν τοῦ αἰτοῦντος ὑπαλλήλου τοῦ Ἑλαιουργικοῦ Πιστωτικοῦ Συνεταιρισμοῦ Σκουτάρου Μυτιλήνης, ἀποχωρήσαντος τῆς ὑπηρεσίας τὴν 31.3.1961 λόγῳ παραιτήσεως τῆς ἐκ δραχμῶν 750 χορηγηθείσης αὐτῷ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ του, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ αὔξησις αὕτη ἐγένετο πρὸς καταδολίευσιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ταμείου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 21 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων (ὑπ' ἀριθ. 37840]1958 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, φ. 225 τ. Β') ὡς συντάξιμος μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σύνταξις, λαμβάνεται ποσοστὸν 80 ο]ο τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ἀποδίδονται εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον κατὰ τοὺς τελευταίους 12 μῆνας τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου. Περαιτέρω ἡ διάταξις αὕτη διαλαμβάνει, ὅτι καὶ αὐξήσεις τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, χορηγούμεναι ἐντὸς τῆς τελευταίας διετίας καὶ μὴ δικαιολογούμεναι ἐκ τῶν διατάξεων τῶν κανονι-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1384]1962, ΕΕΔ 21, 1058,

σμῶν τῶν ἐργοδοτῶν των ἢ μὴ ὀφειλόμεναι εἰς ἐφαρμογὴν κυβερνητικῶν ἀποφάσεων», εἴτε διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἢ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ εἰς οἰκειοθελῶς παρεχομένας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου γενικὰς αὐξήσεις εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, δὲν συνυπολογίζονται διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τοῦ ἡσφαλισμένου. Ἡ διάταξις αὕτη, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ταμείου ἐκ τῶν πρὸς περιγραφὴν τῶν συμφερόντων αὐτοῦ γενομένων αὐξήσεων τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τῶν ἡσφαλισμένων, ἀπαγορεύει μὲν τὸν εἰς τὸν μισθὸν τοῦτον συνυπολογισμὸν τῶν αὐξήσεων, αἵτινες χορηγοῦνται κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἡσφαλισμένου διετίαν οἰκειοθελῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐν ὄψει τῆς τοιαύτης ἀποχωρήσεως, ἐπιτρέπει ὅμως τὸν συνυπολογισμὸν τῶν αὐξήσεων, αἵτινες χορηγοῦνται εἴτε ὑποχρεωτικῶς, εἰς ἐκτέλεσιν κρατικῆς ἐπιταγῆς ἢ συλλογικῆς τινος συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε προαιρετικῶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ δι' ἅπαν τὸ προσωπικόν, ἄνευ τινὸς διακρίσεως, καθ' ὅσον εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, ἀποκλείεται ἡ πρόθεσις τῆς καταστροφῆς τοῦ νόμου.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἡ ἐξ 750 δραχμῶν αὔξησις ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ αἰτοῦντος ἐχορηγήθη αὐτῷ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀπὸ 24.5.1958 ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ γεωργικῶν συνεταιρικῶν ὀργανώσεων, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς δι' ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ἐργοδότας Γεωργικοὺς Συνεταιρισμούς, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 78189|1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ. 15|14. 1959 τ. Β'). Συνεπῶς ἡ αὔξησις αὕτη ἦτο, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, συνυπολογιστέα διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τοῦ αἰτοῦντος, ἀποχωρήσαντος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τὴν 31.3.1961. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ αὔξησις αὕτη ἤρξατο πράγματι καταβαλλομένη οὐχὶ ἀφ' ἧς ἴσχυσεν ἡ ὡς ἄνω συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἀλλ' εἰς χρόνον μεταγενέστερον, ἤτοι τὴν 1.3.1950, καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη καθυστέρησις, ὀφειλομένη ἀλλωστε εἰς οἰκονομικὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἐργοδότου συνεταιρισμοῦ, καὶ ἡ ἐντεῦθεν μὴ ἐκπλήρωσις τῶν ἐναντι τοῦ Ταμείου ὑποχρεώσεών των, δὲν δύναται, κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δικαίου, νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τοῦ αἰτοῦντος. Κατ' ἀκολουθίαν οὐχὶ νομίμως ἡ Διοίκησις ἠρνήθη νὰ συνυπολογίσῃ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ὡς ἄνω αὔξησιν, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, αἱ προσβαλλόμεναι πράξεις τυγχάνουσιν ἀκυρωτέαι, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§. 9. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν

1. ***Ἔλλειψις εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου διατάξεως, ἐξομοιούσης τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα.—Ἀπαγόρευσις καταβολῆς συντάξεως διὰ χρόνον ἀπώτερον τοῦ δωδεκαμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως.—Ἀντίθετος ἡ ἀναδρομικὴ ἀναζήτησις τῶν ἔστω καὶ παρανόμως, καλοπίστως ὅμως, ληφθέντων ἀσφαλιστικῶν παροχῶν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως.***

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 148|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ἠλ. Γλυκοφρύδης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπεταΐκης, Ν. Δανέλλης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Δ.Κ., συνταξιούχου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 922|1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης αἱ ἀπερριφθη ἡ ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1960 αἴτησις αὐτοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν περὶ συνταξιοδοτήσεώς του οὐχὶ ἐκ κοινῆς νόσου, ὡς μέχρι τοῦδε ἐγένετο, ἀλλὰ δι' ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν, ἐξομοιουμένην ὡς ὑποστηρίζει, πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἀφ' ἑτέρου δὲ περὶ χορηγήσεως συντάξεως διὰ τὰ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1958 μέχρι 10 Ἰουνίου 1958 καὶ ἀπὸ 1ης Αὐγούστου μέχρι 30 Νοεμβρίου 1959 χρονικὰ διαστήματα καὶ β) συνεψηφίσθη πρὸς τὴν χορηγουμένην εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξιν πᾶν ποσόν, ὅπερ ἔλαβεν οὗτος κατὰ τὸ παρελθὸν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ὡς ἐπίδομα φυματικοῦ καὶ ἀνθρωποθεραπείας.

Ὁ Κανονισμὸς παροχῶν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 16525|Σ.383| 5.4.1955, τ. Β' φ. 51) δὲν περιέχει διάταξιν, ἐξομοιοῦσαν τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα. Συνεπῶς ὁ πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν, παρὰ τὸν νόμον, δὲν ἀπενεμήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀνάπηρον ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου ἢ δι' ἐργατικὸν ἀτύχημα προβλεπομένη σύνταξις, τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς μὴ βάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 § 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ παροχῶν «οὐδέποτε καταβάλλονται συντάξεις διὰ χρόνον ἀπώτερον τοῦ δωδεκαμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως». Κατ' ἀκολουθίαν συνόμως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἐχορήγησεν εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξιν, ἀναγομένην εἰς τὰ ἀνωτέρω χρονικὰ διαστήματα, ἀπέχοντα πλέον τοῦ δωδεκαμήνου, ἀφ' ἧς οὗτος τὸ πρῶτον ἐζήτησε ταύτην διὰ τῆς ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1960 αἰτήσεώς του, τὰ δὲ ἐναντία διὰ τοῦ δευτέρου λόγου ἀκυρώσεως προβαλλόμενα εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα.

Ἡ ἀναδρομικὴ ἀναζήτησις τῶν ἔστω καὶ παρανόμως, καλοπίστως ὅμως, ληφθεισῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως (*). Κατὰ συνέπειαν οὐχὶ νομίμως διετάχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ ὑστέρᾳ, ἀνελέγκτῳ κατ' ἀρχήν, διαπιστώσει ὑπὸ τῆς Δευτεροβαθμίου Υ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1976|1962, ΕΕΔ 31, 1505, Γνωμ. Νομ. Συμβουλίου Κράτους, ΕΕΔ 21,961 ἐπ.

γειονομικῆς Ἐπιτροπῆς (ὑπ' ἀριθ. 690]30.11.1960), ὅτι ὁ αἰτῶν οὐδέποτε ἔπασχεν ἐκ φυματιώσεως τῶν πνευμόνων, ὁ συμψηφισμὸς τῶν ποσῶν, ἅτινα ἔλαβεν οὗτος κατὰ τὸ παρελθὸν δι' ἐπίδομα φυματικοῦ καὶ ἀεροθεραπείας, ἀφοῦ δὲν ἀποδίδεται εἰς τοῦτον δόλος, δι' ὃ καὶ ἀκυρωτέα ἀποβαίνει κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεκτῆς ἀποβαινούσης ἐν μέρει τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

2. Δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν.— Ἔννοια πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος, παρεχούσης δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 26]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ν. Δανέλλης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν ὑποδηματεργάτης, τυχὼν συντάξεως ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., διώκει ἐμπροθέσμως τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 952 ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις του, ὅπως τύχῃ συντάξεως διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ παρὰ τοῦ Ταμείου τούτου.

Ὁ Κανονισμὸς παροχῶν τοῦ ρηθέντος Ταμείου (ἐγκρ. ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας Φ.16525]Σ.383]9-3]5.4.1955, Φ.Ε.Κ. 51 Β') ὁρίζει εἰς μὲν τὸ ἄρθρον 3, ὅτι «Δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ τοῦ Ταμείου οἱ ἡσφαλισμένοι, οἱ διακόπτοντες τὴν ἄσκησιν τῆς ἀσφαλιστέας παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐργασίας λόγῳ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος πρὸς περαιτέρω ἄσκησιν αὐτῆς (ἐπαγγελματικὴ ἀναπηρία), διαπιστουμένης κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 10 ὁριζόμενα, ἐφ' ὅσον ἐδικαιώθησαν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἐπραγματοποίησαν δὲ 1500 τοὐλάχιστον ἡμερησίας καταβολὰς ἐν τῇ ἐνεργῷ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, ἐξ ὧν 500 κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς διαπιστώσεως τῆς ἀναπηρίας ἑξαετίαν. Ὡς πνευματικὴ ἢ σωματικὴ ἀνικανότης, παρέχουσα δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς προηγουμένης παραγράφου, νοεῖται ἡ μέλλουσα κατὰ τὴν περὶ τούτου γνωμάτευσιν τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς νὰ διαρκέσῃ τοὐλάχιστον ἐπὶ ἓξ ἔξάμηνον», τὸ δὲ ποσοστὸν ἀναπηρίας εἶναι 66⅔ τοὐλάχιστον», εἰς δὲ τὸ ἄρθρον 10, ὅτι ἡ διαπίστωσις τῆς ἀναπηρίας διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένων συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς κατοικίας τοῦ ἡσφαλισμένου, καθ' ἣς ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ὑπὸ τοῦ αἰτουμένου τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ αὐτοῦ Ἱδρύματος.

Κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν δικαιοῦται ὁ αἰτῶν συντάξεως, διότι, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου καὶ δὴ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 939 ἀσφαλιστικοῦ του βιβλιαρίου, τοῦ ταυταρίθμου ἀτομικοῦ του λογαριασμοῦ καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 162]2701]1960 γνωματεύσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α., οὗτος, ἐνῷ διέκοψε τὴν ἀσφαλιστέαν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐργασίαν του τὴν 9.5.1959, ἀποχωρήσας ταύτης, κατέστη ἀνάπηρος τὴν 1.8.1960, ἤτοι μετὰ πάροδον ἐτῶν καὶ πλέον ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ἐργασίας του, ὅτε δηλαδὴ δὲν ἐτύγχανεν ἡσφαλισμένος εἰς τὸ Ταμεῖον, οὐδὲ παρεῖχεν ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰς ἐργοδότην τινά. Ἀλλά, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων, εἶναι δυνατὸν νὰ συνταξιοδοτηθῇ ὁ ἡσφαλισμένος καὶ ἂν ἡ σωματικὴ ἢ πνευματικὴ ἀνικανότης, ἡ ἐπιφέρουσα ἀδυναμίαν συνεχίσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἐκδηλωθῇ εἰς χρόνον, καθ' ὃν δὲν εἰργάζετο, ἀρκεῖ νὰ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας του δὲν ὀφείλεται εἰς πρόθεσιν ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἀλλ' εἰς ἄλλα αἴτια. Τὸ περιστατικόν, ἑπομένως, ὅτι δὲν φέρεται ὁ αἰτῶν, ὅτι εἰργάσθη ἀπὸ 9.5.1959 μέχρι τῆς ἐπιλεύσεως τῆς ἀναπηρίας (1.8.1960), δι' ἣν ἐζήτησεν, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ, δυνάμενον νὰ ὀφείληται εἰς ἄλλους λόγους καὶ οὐχὶ εἰς τὴν πρόθεσίν του, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐπαγγελμά του, τοῦτο καὶ μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐπὶ τῇ ἀνωτέρω αἰτίᾳ συνταξιοδότησίν του, ἐφ' ὅσον βεβαίως συνέτρεχον αἱ λοιπαὶ νόμιμοι προϋποθέσεις. Ἔδει, ὅθεν, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις νὰ ἐρευνήσῃ τὰ αἴτια, δι' ἃ ὁ αἰτῶν δὲν εἶχεν ἐργασθῇ κατὰ τὸ ρηθὲν χρονικὸν διάστημα καὶ κατὰ τοῦτο ἡ αἰτιολογία αὐτῆς κατὰ τὸ ἄνω σκέλος αὐτῆς παρίσταται ἀνεπαρκής.

Κατὰ τὸ δεύτερον σκέλος τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν δικαιοῦται ὁ αἰτῶν συντάξεως, διότι τὸ ποσοστὸν τῆς ἀναπηρίας του καθωρίσθη διὰ τῆς προμνησθείσης γνωματεύσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς 50]ο καὶ οὐχὶ εἰς 66⅔ο, ὡς ἀπαιτοῦν αἱ προμνησθεῖσαι διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου. Ὑπολαμβάνει δηλαδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι αἱ διατάξεις αὗται θεσπίζουν ἀντικειμενικὰ κριτήρια προσδιορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας, ἐνῷ ἡ ἀληθὴς αὐτῶν ἔννοια εἶναι, ὅτι τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ὄργανον τοῦ Ταμείου ἐρευνᾷ περαιτέρω καὶ τὸν βαθμὸν τῆς βιοποριστικῆς ἱκανότητος (τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας) τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐν ὄψει καὶ τῶν ὑποκειμενικῶν στοιχείων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν κλπ. Ἡ αἰτιολογία, ἑπομένως, τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως κατὰ τὸ ἄνω αὐτῆς σκέλος παρίσταται μὴ νόμιμος.

Κατὰ ταῦτα ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τυγχάνει τὸ μὲν ἀτελὴς, τὸ δὲ μὴ νόμιμος.

3. Δυνατή, κατὰ Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, ἡ συνέχισις τῆς συνταξιοδοτή-

σεως δι' ἀναπηρίαν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Κανονισμοῦ, καίπερ μὴ συντρεχουσῶν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τούτου, προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων, εἵτινες εἶχον τύχει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προϊσχύσαντος Κανονισμοῦ τοιαύτης συντάξεως δι' ὡρισμένον χρόνον, λήγοντα μετὰ τὴν θέσπισιν νέου Κανονισμοῦ (5 Ἀπριλίου 1955), ἐφ' ὅσον, συνεχιζομένης κατὰ τὸν χρόνον λήξεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς των τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας των δὲν δύνανται οὗτοι ἀποδεδειγμένως νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐργασίαν των, τῆς ἀναπηρίας των κρινομένης κατὰ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νέου Κανονισμοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 194|1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Ταβουλάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ν. Δανέλλης

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 971 τῆς 9ης Νοεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1961 αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, συνταξιοδοτηθέντος παρὰ τοῦ Ταμείου τούτου λόγῳ ἀναπηρίας μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1959, περὶ συνεχίσεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς του ταύτης μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1962.

Τὸ αἴτημα τοῦτο τοῦ προσφεύγοντος ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι οὗτος, συνταξιοδοτηθείς, λόγῳ ἀναπηρίας, παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ παρὰ τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐπικουρικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Προσωρινοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου τούτου, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου 1959, δὲν ἐκέκτητο κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἔληξεν ἡ συνταξιοδότησίς του αὐτή, τὰς ὑπὸ τοῦ νέου ὁριστικοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ ἔτους 1955 ἀπαιτουμένας, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἡξημέναις χρονικὰς προϋποθέσεις, ἤτοι 1500 ἡμέρας ἐν ἀσφαλίσει, μὴ δυναμένης ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς τῆς μεταβατικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ νέου Κανονισμοῦ Παροχῶν, διότι διὰ τὴν κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ἐπανάληψιν τῆς συνταξιοδοτήσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προϊσχύσαντος Κανονισμοῦ, δέον νὰ πρόκειται περὶ συνεχίσεως τῆς αὐτῆς νόσου, ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφὴν καὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ποσοστὸν ἀναπηρίας, τοῦθ' ὅπερ δὲν συνέβαινεν ἐν προκειμένῳ, δοθέντος ὅτι ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας (1 Ἀπριλίου 1959) ἐμειώθη ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τὸ ποσοστὸν ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος εἰς 35 ο|ο, ἀπονεμηθέντος αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., κατόπιν τούτου, ἐπιβόματος ἀναπροσαρμογῆς μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου 1961. Τὸ γεγονὸς δὲ ὅτι μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου ἐπιδοτήσεως τοῦ αἰτοῦντος ἐχορηγήθη αὐτῷ καὶ αὖθις σύνταξις ἀναπηρίας ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δι' ἓν ἔτος, ἤτοι μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου 1962, οὐδόλως ὑπεχρέου τὸν περὶ οὗ πρόκειται Ἐπικουρικὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, ὅπως ἀπονείμῃ καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης τὴν ἐν λόγῳ σύνταξιν, διότι ὁ Κανονισμὸς τοῦ Ταμείου αὐτοῦ ἀπαιτεῖ πρὸς τοῦτο ποσοστὸν ἀνικανότητος τοὐλάχιστον 66 ο|ο, ἐνῷ ἡ ἀνωτέρω σύνταξις ἐχορηγήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., συμφώνως πρὸς τὰς διεπούσας τὸ Ἵδρυμα τοῦτο διατάξεις, ἐπὶ τῇ βάσει ποσοστοῦ σωματικῆς ἀναπηρίας, καθορισθέντος ἁρμοδίως εἰς 35ο|ο.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἐν ἰσχύι Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16525|Σ. 383 τῆς 9 Μαρτίου 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 51Β), ὁρίζεται ὅτι, «1. Δικαιοῦνται συντάξεως, λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ τοῦ Ταμείου, οἱ ἡσφαλισμένοι, οἱ διακόπτοντες τὴν ἄσκησιν τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐργασίας, λόγῳ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος πρὸς περαιτέρω ἄσκησιν αὐτῆς (ἐπαγγελματικὴ ἀναπηρία), διαπιστουμένης κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 11 ὁριζόμενα, ἐφ' ὅσον ἐδικαιώθησαν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἐπραγματοποίησαν δὲ 1500 τοὐλάχιστον ἡμερησίας καταβολὰς ἐν τῇ ἐνεργῷ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου... 2) Ὡς πνευματικὴ ἢ σωματικὴ ἀνικανότης, παρέχουσα δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς προηγουμένης παραγράφου, νοεῖται ἡ μέλλουσα κατὰ τὴν περὶ τούτου γνωμάτευσιν τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς νὰ διαρκέσῃ τοὐλάχιστον ἐπὶ ἓν ἐξάμηνον, τὸ δὲ ποσοστὸν ἀναπηρίας εἶναι 66 ο|ο τοὐλάχιστον. Ἐξ ἑτέρου διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν ὁρίζεται ἐπίσης, ὑπὸ τὸν τίτλον «μεταβατικαὶ διατάξεις», ὅτι «1. Οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος τυγχάνοντες προσωρινοῦ περιοδικοῦ βοηθήματος παρὰ τοῦ Ταμείου διατηροῦσι τὸ δικαίωμα αὐτῶν εἰς σύνταξιν, ἴστω καὶ ἂν δὲν πληροῦν τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος ὁριζομένας προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως. ».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν εἶναι νομίμως δυνατὴ ἡ συνέχισις τῆς συνταξιοδοτήσεως δι' ἀναπηρίαν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου τούτου Κανονισμοῦ, καίπερ μὴ συντρεχουσῶν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τούτου, προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων, οἵτινες εἶχον τύχει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προϊσχύσαντος Κανονισμοῦ τοιαύτης συντάξεως, δι' ὡρισμένον χρόνον, λήγοντα μετὰ τὴν θέσπισιν τοῦ νέου Κανονισμοῦ (5 Ἀπριλίου 1955), ἐφ' ὅσον, συνεχιζομένης κατὰ τὸν χρόνον λήξεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς των τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας των, δὲν δύνανται οὗτοι ἀποδεδειγμένως νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐργασίαν των, τῆς ἀναπηρίας των κρινομένης κατὰ τὰ λοιπά, ἤτοι, πλὴν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νέου Κανονισμοῦ (βλ. καὶ Σ.τ.Ε 26|1963). Κατὰ τὰς διατάξεις δὲ ταύτας, καθ' ἃς, κατὰ ῥητὴν ἐπιταγὴν τοῦ νόμου, δέον ὁ ἡσφαλισμένος νὰ ἔχῃ τύχει προηγουμένης τοιαύτης συντάξεως (ἀναπηρίας) παρὰ τοῦ κυρίου ἀσφαλιστικοῦ φορέως, δέον τὸ ἁρμόδιον διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ὄργανον τοῦ Ταμείου νὰ προβαίνῃ, πέραν τῶν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑγειονομικῶν ὀργάνων κριθέντων

εἰς ἰδίαν ἑκάστοτε ἀσφαλιστικὴν κρίσιν περὶ τῆς ἐν ὄψει τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἱκανότητος αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν, ὡς ὑποδηματεργάτου, δοθέντος ὅτι ὁ νόμος καθ' ὅσαι τὴν λεγομένην ἐπαγγελματικὴν ἀναπηρίαν, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του τὴν φύσιν τῆς παθήσεώς του, τὰς συνθήκας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ κλπ. καὶ ἀπονέμων τὴν σύνταξιν ταύτην εἰς ἃς περιπτώσεις κρίνει, ὅτι ἡ ἐπαγγελματικὴ ἱκανότης τούτου ἐμειώθη κατὰ 66 ο/ο τοὐλάχιστον, ὡς τοιαύτην ὁρίζει ὁ νόμος (πρβλ. καὶ Σ.τ.Ε. 26/1963).

Ἐκ τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει γενομένων δεκτῶν παρέπεται, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀναπηρίας διατάξεων τοῦ νέου Ὀργανισμοῦ, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὀρθῶς ἀπερρίφθη, καίτοι ἐπ' ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, τὸ ὡς εἴρηται αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος, καθ' ὃ μέρος ἀφεώρα τοῦτο τὴν ἐπαναχορήγησιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος συντάξεως διὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1959 ἕως 31 Μαρτίου 1961 χρονικὸν διάστημα, δοθέντος ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἶχεν ἐν πάσῃ περιπτώσει διακοπῇ ἡ ἐπὶ τῇ ἀνωτέρω αἰτίᾳ συνταξιοδότησις τοῦ προσφεύγοντος παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μὴ συντρεχούσης οὕτω τῆς βασικῆς ταύτης προϋποθέσεως, ἣν τάσσει ἡ παρατιθεμένη ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἀνικανότητος καὶ ὑπὸ τοῦ Ταμείου ταύτου. Ἀντιθέτως, καθ' ὃ μέρος τὸ αἴτημα τοῦτο ἀφεώρα τὸν μετὰ τὴν 1ην Ἀπριλίου 1961 χρόνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐσυνταξιοδοτήθη, κατὰ τὰ εἰρημένα, καὶ αὐθις ὁ αἰτῶν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, περιορισθείσης εἰς τὸ ποσοστὸν ὑγειονομικῆς ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος, ἀπόρριψις τούτου ἐγένετο οὐχὶ νομίμως, τοῦ Ταμείου ὑποχρεουμένου, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, ἐκτὸς τῶν ἰατρικῶς διαπιστωθέντων, νὰ προβῇ εἰς ἰδίαν ἀσφαλιστικὴν περὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος τοῦ αἰτοῦντος κρίσιν. Κατ' ἀκολουθίαν ἀκυρωτέα, τῷ λόγῳ τούτῳ, τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸ μέρος τοῦτο, δικτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 10. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων

1. *Ὑπαγόμενα εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου πρόσωπα κατὰ τὸ Καταστατικὸν αὐτοῦ.—Ὑπαγωγὴ οὕτω εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τῶν ὑπαλλήλων πωλήσεως τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκθεσις ἐπιχειρήσεώς τινος, ἤτοι ὁ χῶρος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτίθενται τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως διατιθέμενα προϊόντα.— Ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.*

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 156/1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*

Διευθυντὴς ὁ κ. Δ. Πόθος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 79713/Σ.684 τῆς 3.2.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐκρίθη, ἐπιλυθείσης σχετικῆς ἀμφισβητήσεως (*), ὅτι πάντες οἱ ὑπάλληλοι τῆς αἰτούσης ἑταιρείας, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ "..." κατάστημά της, πλὴν τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων, ἤτοι εἰς πωλητής, ὁ λογιστής, ὁ βοηθὸς λογιστοῦ, μία δακτυλογράφος καὶ εἷς κλητήρ, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

Κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου (ὑπ' ἀριθ. 23400/Σ584 τῆς 28.5.1952, Φ. 125 τ. Β') «πᾶσα ἀμφισβήτησις, ἀφορῶσα εἰς τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου προσώπου τινὸς ἐκ τῶν εἰς τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 1 ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ἐπιχειρήσεις ἀπασχολουμένων, λύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως». Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου «εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς: α) πάντες οἱ ὑπάλληλοι χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν τῶν περιφερειῶν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης .... πλὴν τῶν καταστημάτων φαρμακευτικῶν καὶ εἰδῶν διατροφῆς, οἱ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι οἱασδήποτε ὁμοιβῆς,... τῶν κάτωθι ἐνδεικτικῶς παρατιθεμένων κατηγοριῶν,... σιδηρικῶν καὶ ἠλεκτρικῶν εἰδῶν... β) οἱ ὑπάλληλοι τῶν γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν τῆς προηγουμένης παραγράφου, οἱ ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετοῦντες τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων...». Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, οὐσης εὐρέως ἑρμηνευτέας, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, συνισταμένου εἰς τὴν παροχὴν ἀσφαλίσεως εἰς μισθωτούς, εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγονται οἱ ὑπάλληλοι πωλήσεως τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκθεσις ἐπιχειρήσεώς τινος, ἤτοι ὁ χῶρος, ἐν ᾧ ἐκτίθενται τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως διατιθέμενα προϊόντα πρὸς πληροφορίαν καὶ ἐνημέρωσιν τοῦ καταναλωτικοῦ κοινοῦ ἢ καὶ ἁπλῆν διαφήμισιν αὐτῶν καὶ ὅστις, ὡς ἐκ τῆς διαρρυθμίσεώς του, ἔχει ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα

(*) Περὶ τῆς ἐπιλύσεως ἀμφισβητήσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἴδετε Σ.Ε. 1706/1959, ΕΕΔ 18, 1328, Σ.Ε. 1707/1959, ΕΕΔ 18, 1379, Α.Π. 937/1958, ΕΕΔ 17, 1256.

τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἀδιαφόρου ὄντος ἂν ἐνεργῶνται ἢ οὔ ἐν αὐτῷ καὶ πωλήσεις τῶν ὡς ἄνω εἰδῶν, ὡς καὶ τοῦ τρόπου τῆς διαθέσεως (*).

Κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος ἀκυρώσεως ὅτι ἡ αἰτοῦσα δὲν ἐμπίπτει εἰς τὴν μνησθεῖσαν διάταξιν, ὡς ἀποτελοῦσα τεχνικὸν γραφεῖον προμηθείας καὶ ἐγκαταστάσεως μηχανημάτων, ἅτινα διατίθενται εἴτε τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων, εἴτε κατόπιν δημοπρασίας, καὶ οὐχὶ αὐτοτελὲς κατάστημα πωλήσεως μηχανημάτων, ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὅσον ἡ αἰτοῦσα διατηρεῖ γραφεῖα ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *.*., μέχρι πρό τινος, καὶ ἤδη λόγῳ κατεδαφίσεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *.*., ἐν οἷς, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, προκύπτει δὶ καὶ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἐγίνετο «ἔκθεσις» ἠλεκτρικινητήρων καὶ λοιπῶν συναφῶν μηχανημάτων, τὰ ὁποῖα διετίθεντο καὶ ἐτοποθετοῦντο κατόπιν τεχνικῆς μελέτης, ἧτις ἔκθεσις ἔχει, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἐστω καὶ ἂν τὰ ἀντίτιμον τῆς προμηθείας τῶν ὡς ἄνω εἰδῶν κατεβάλλετο ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀμοιβῆς τῆς τεχνικῆς μελέτης καὶ ὡς ἐκ τούτου νομίμως ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου οἱ περὶ ὧν ἀνωτέρω ὑπάλληλοι.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα.

2. Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων πάντων τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐξυπηρετοῦσι τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς διὰ τοῦ καταστήματος ἐνδηλουμένης δραστηριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς πωλήσεις, ἑπομένως καὶ τῶν ὡς κοπιῶν προσλαμβανομένων εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 162|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Κακούρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κουτσουράκης, Γ. Βασιλάτος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 86855|Σ. 746|28.2.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας, ἐπιλυομένης σχετικῆς ἀμφισβητήσεως, ὁρίζεται, ὅτι οἱ κόπται ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ἐνδυμάτων (ταγιέρ), ἀπασχολούμενοι εἰς καταστήματα πωλήσεως ἐνδυμάτων, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ του.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει εἰς τὴν προκειμένην δίκην τὸ ἐν Ἀθήναις ἑδρεῦον σωματεῖον «Ἐθνικὴ Ἕνωσις Κοπτῶν Ἀνδρικῶν καὶ Γυναικείων Ἐνδυμάτων» ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1344|11.6.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ αἰτοῦντος Ταμείου, νομίμως συγκροτηθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30610|23.4.1962 (Φ.Ε.Κ. 101 Γ' 23.4.1962) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐνεκρίθη ἡ ἄσκησις τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀβασίμως ἀθεν ἀμφισβητεῖ τὸ παρεμβαῖνον σωματεῖον τὴν νομιμοποίησιν τοῦ αἰτοῦντος, προσβάλλον ἐλλειψιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ περὶ ἀσκήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν προσφυγῆς.

Τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23400|584|28|5.2.6.1962 Φ.Ε.Κ. 125 Β' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «1. Εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς: α) Πάντες οἱ ὑπάλληλοι χονδρικῆς καὶ λιανικῆς πωλήσεως καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν, τῶν περιφερειῶν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῶν Πόλεων Θεσσαλονίκης, Πατρῶν, Βόλου καὶ Καλαμῶν, πλὴν τῶν καταστημάτων φαρμακευτικῶν εἰδῶν καὶ εἰδῶν διατροφῆς, οἱ παρέχοντες ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντὶ οἱασδήποτε ἀμοιβῆς καὶ συγκεντροῦντες τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 1234 τῶν κάτωθι ἐνδεικτικῶς παρατιθεμένων κατηγοριῶν εἰδῶν ἀνδρικῶν, γυναικείων καὶ παιδικῶν ἐν γένει ὑφασμάτων, παντὸς εἴδους, ἑτοίμων ἐνδυμάτων... β) οἱ ὑπάλληλοι τῶν Γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν τῆς προηγουμένης παραγράφου, οἱ ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετοῦντες τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, γ) οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἐμποροϋπαλληλικῶν ὀργανώσεων τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω περιφερειῶν, ἐφ' ὅσον καταβάλλωσι καὶ τὴν ἐργοδοτικὴν εἰσφοράν. 2. Πᾶσα ἀμφισβήτησις, ἀφορῶσα τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου προσώπου τινὸς ἐκ τῶν εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ ἐπιχειρήσεις ἀπασχολουμένων, λύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως». Ἡ ἔννοια τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, εὐρέως ἑρμηνευομένων, ὡς ἐκ τοῦ δι' αὐτῶν ἐπιδιωκομένου σκοποῦ τῆς παροχῆς ἀσφαλίσεως εἰς μισθωτούς, εἶναι, ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγονται πάντες οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐξυπηρετοῦσι τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς διὰ τοῦ καταστήματος ἐκδηλουμένης δραστηριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς πωλήσεις. Ἡ ὡς ἄνω ἔννοια ἐνισχύεται ἐκ τῆς περιλήψεως καὶ τῶν ὑπηρετῶν, ἐν τῷ ἐδαφίῳ α', ὡς καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἐν τῷ ἐδαφίῳ β'. Κατὰ συνέπειαν καὶ οἱ ὡς κόπται προσλαμβανόμενοι εἰς τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατάξεις ἐμπορικὰ καταστήματα, οἵτινες κατ' ἀρχὴν δὲν ἔχουν ὡς ἔργον τὴν πώλησιν, εἶναι δυνατὸν ἠτιολογημένως νὰ κριθῇ κατὰ περίπτωσιν, ὅτι διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς προσφέρουν, ἔχουν τοιαύτην ἀνάμιξιν εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ καταστήματος, ὥστε νὰ ἐξυπηρετοῦν τὴν εἰς

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ *Γ. Τρίμη*, Ἡ ἔννοια τοῦ καταστήματος, τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ τοῦ ἐμποροϋπαλλήλου, ΕΕΔ 22, σελ. 5 ἑπ.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διὰ τὸ ἔτος 1963 τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἔργα ἐκτελούμενα ἄνευ ἀδείας τῶν Πολεοδομικῶν Γραφείων καὶ εἰδικάς τινας ἐργασίας : Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., ὑφ' ὃ ὁποῖον ἐτέθη τὸ θέμα τῆς κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διὰ τὸ ἔτος 1963 τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἔργα τοῦ κεφαλαίου Β' τοῦ Α' μέρους τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», ἔργα ἐκτελούμενα ἄνευ ἀδείας τῶν Πολεοδομικῶν Γραφείων καὶ εἰδικάς τινας ἐργασίαι (ἄρθρον 10 τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ), κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2|15.1.1963 συνεδρίασίν του ἀπεφάσισεν, ὅπως διὰ τὴν ἐν λόγῳ κατηγορίαν μισθω-

---

πωλήσεις δραστηριότητα τῆς ἐπιχειρήσεως, ὁπότε ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ αἰτοῦντος Ταμείου. Εἶναι ὅθεν ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος ὁ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προβαλλόμενος ἰσχυρισμός, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις δὲν εἶναι συνόμως αἰτιολογημένη, διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄνω διατάξεων, πλὴν τῶν ὑπαλλήλων τῶν γραφείων, περὶ ὧν δὲν πρόκειται, μόνον οἱ ἀμέσως ὡς πωληταὶ ἀπασχολούμενοι ὑπάλληλοι ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις δέχεται γενικῶς, ὅτι οἱ κόπται τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν πελατῶν καὶ, χωρὶς νὰ εἶναι πωληταί, ἐξυπηρετοῦν ἐμμέσως τὴν πώλησιν. Καὶ ναὶ μὲν ἡ σκέψις αὕτη συμπληροῦται διὰ τῆς αἰτιολογίας τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη, δεχομένης τὴν ἀπὸ 19.7.1961 γνώμην τῆς συσταθείσης Ἐπιτροπῆς Ἐρεύνης, ἐν ᾗ ἀναφέρεται, ὅτι οἱ ἐν λόγῳ κόπται «ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς πελάτας, ὑποδεικνύουν εἰς αὐτοὺς τὸν χρωματισμὸν καὶ τὸ σχέδιον τῆς ἐνδυμασίας ἀναλόγως τῆς σωματικῆς διαπλάσεως ἑκάστου, λαμβάνουσι μέτρα διὰ παραγγελίαν ἢ λαμβάνουσι σημείωσιν καὶ ὑποδεικνύουν διορθώσεις εἰς ἓν ἕτοιμον ἔνδυμα ... κλπ.», πλὴν ἡ αἰτιολογία αὕτη, μὴ ἀναφερομένη εἰς συγκεκριμένον πρόσωπον (κόπτην) καὶ ὡρισμένον κατάστημα καὶ κατὰ συνέπειαν μὴ ἐρειδομένη ἐπὶ ἐξακριβωθέντων πραγματικῶν δεδομένων ὡς πρὸς ἕκαστον ὑποκείμενον ἀσφαλίσεως, ἀλλ' οὖσα ἀόριστος, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος, μεθ' ἧς διατυποῦται, τυγχάνει πλημμελής, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, εἶδον ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις νὰ ἀκυρωθῇ.

τῶν ἰσχύσαιν διὰ τὸ ἔτος 1963 τὰ κατωτέρω ὅρια ἡμερομισθίων τὰ καθοριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τοὺς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους ἀπάσης τῆς χώρας (ΔΕΝ 441|1962, σελ. 338) (*).

Τὰ ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθοριζόμενα κατωτέρω ἡμερομίσθια ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων ἀπασης τῆς χώρας ἔχουν ὡς κάτωθι:

1. Ἐν γένει τεχνῖται, ἤτοι κτίσται, κονιασταί, παρκετοποιοί, μαρμαρογλύπται, ὑδραυλικοί, ἐν γένει μπετόν, ἐλαιοχρωματισταί, μωσαϊκὰ δαπέδων, πλακοστρωταί, ξυλουργοὶ κουφωμάτων, ἀσφαλτοτεχνῖται, ὡς καὶ τεχνῖται μὴ εἰδικῶς καθοριζόμενοι, εἰς δραχμὰς 115, τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 120.

2. Βοηθοὶ τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν εἰς δραχμὰς 95, τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 100.

3. Εἰδικευμένοι ἐργάται εἰς δραχμὰς 85, τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 80.

4. Ἀνειδίκευτοι ἐργάται εἰς δραχμὰς 70, τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 70.

5. Μαθητευόμενοι τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, μὴ συμπληρώσαντες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, εἰς δραχμὰς 40 - 50.

Τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια προσαυξάνονται κατὰ 40%, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης ἤθελε μεταφέρει τούτους εἰς ἐργασίας ἄνω τῶν 10 χιλιομέτρων τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ἄνω τῶν 5 χιλιομέτρων εἰς τὴν ὑπόλοιπον ἐπικράτειαν.

Εὐνόητον τυγχάνει, ὅτι ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω γενομένη παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἐργασίας τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, βασιζομένη εἰς τὴν ὡς εἴρηται συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἥτις ἔχει γενικὴν ἰσχύν, ἄρθρῳ καὶ δι' ἀπασχόλησιν τούτων καὶ εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις ἐπὶ ἐργασιῶν τοῦ κεφαλαίου Α' τοῦ Κανονισμοῦ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν.

Συνεπῶς ἀπὸ 1.1.1963 καὶ ἐντεῦθεν ὡς κατωτέρων ἡμερομίσθιον δι' ἀπασχόλησιν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, ἀνεξαρτήτως τόπου ἀπασχολήσεως τούτων καὶ εἴδους ἔργασιῶν, θὰ λαμβάνηται τὸ ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὁριζόμενον τοιοῦτον, ἀναλόγως τῆς εἰδικότητος ἑκάστου μισθωτοῦ.

Ὑποβαλλόμενοι παρ' ἐργοδοτῶν καταστάσεις μισθοδοσίας, εἰς ἃς ἀναφέρονται μισθωτοὶ μὲ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον κατώτερον τοῦ ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερομένου, θὰ διορθοῦνται ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. καὶ ἄρθρου

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 633.

έργατοτεχνιτών οἰκοδόμων καταβλητέων εἰσφορῶν.

Ἐν τέλει σημειοῦται, ὅτι διὰ περιπτώσεις καταβολῆς ἡμερομισθίων ἀνωτέρων τῶν ἐπὶ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθοριζομένων κατωτέρων ὁρίων αἱ εἰσφοραὶ Ι.Κ.Α. καὶ δώρου οἰκοδόμων θὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἡμερομισθίων.

Ἐπὶ τῆς γενομένης ὡς ἄνω κατατάξεως δέον ὅπως μεριμνήσητε καὶ λάβητε γνῶσιν αἱ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις τῶν μισθωτῶν, ὡς καὶ αἱ ἀντίστοιχοι ἐργοδοτικαὶ τοιαῦται. *(Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 24]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Καθορισμὸς συντελεστῶν κόστους οἰκοδομικῶν ἔργων διὰ τὸ ἔτος 1963: Γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 § δ τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων» (Φ.Ε.Κ. 72]Β]14.3.1958), ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 14808]9.2.1963 ἀπόφασις τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ὁρίζεται, ὅπως ἰσχύουν καὶ διὰ τὸ ἔτος 1963 οἱ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13021]8.2.1962 ἀποφάσεώς του καθορισθέντες συντελεσταὶ κόστους οἰκοδομικῶν ἔργων ἔτους 1962.

Κατόπιν τούτου θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς συνολικῆς ἀξίας τῶν οἰκοδομικῶν ἔργων οἱ ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Πολεοδομικῶν Γραφείων τῶν διαφόρων περιοχῶν τῆς χώρας καθοριζόμενοι συντελεσταὶ κόστους, πλὴν τῶν τοπικῶν περιοχῶν, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 23]1961 ἐγκύκλιον διαταγὴν ἡμῶν, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23]13.2.1962 ὁμοίας τοιαύτης, δι' ἃς ἡ ὑπὸ τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου τούτων καθοριζομένη συνολικὴ ἀξία (προϋπολογισμὸς) θὰ πολλαπλασιάζηται ἐπὶ τῶν δι' ἑκάστην περιοχὴν ὁριοθέντα ἀριθμητικὸν συντελεστήν, πρὸς προσαρμογὴν τῆς συνολικῆς ἀξίας τοῦ ἔργου εἰς τὸ πραγματικὸν κόστος τούτου.

Ἐπὶ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω συνολικῆς ἀξίας τῶν οἰκοδομικῶν ἔργων θὰ γίνηται ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἐργατικῆς δαπάνης καὶ ἐπὶ ταύτης (ἐργατικῆς δαπάνης) τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν κατὰ τὰ γνωστά. *(Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 33]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διὰ τὸ ἔτος 1963: Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 5]5.2.1963 συνεδρίασίν του (ἀριθμὸς ἀποφάσεως 55), κατέταξε τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. πωλητὰς λαϊκοῦ λαχείου εἰς τὴν 12ην μισθολογικὴν κλάσιν (τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 150) διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 1]1-31.12.1963.

Ἡ κατάταξις αὕτη ἀφορᾷ μόνον τὸν ὑπολογισμὸν τῶν χορηγητέων παροχῶν εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους μισθωτοὺς τῆς ἐν λόγῳ κατηγορίας.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς καταβλητέας ἐργατικῆς εἰσφορᾶς (μερίδος ἡσφαλισμένου) θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἐμπίπτει τὸ ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθοριζόμενον κατώτατον ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου (ἤδη ἐπὶ δραχμὰς 60, μισθολογικὴ κλάσις 7η ὑπὸ 1.6.1962, ὡς ὑπ' ἀριθ. 100]26.6.1962 ἐγκύκλιος διαταγὴ Διοικήσεως Ι.Κ.Α.).

Ἐπὶ τούτοις γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου» οἱ ἡσφαλισμένοι λαχειοπῶλαι λογίζονται ὡς πραγματοποιοῦντες 25 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ μῆνα. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 35]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Ἀναγνωρίσεις ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἡμερῶν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν καὶ συναφῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν κατ' ἄρθρον 13 Ν.Δ. 4104]1960: Ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑπ' ἀριθ. 114]291]12.12.1960 καὶ 60]3.4.1961 ἡμετέρων ἐγκυκλίων διαταγῶν κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 92702]Σ.1240]27.11.1962 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἀναγνωρίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἡμερῶν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν καὶ συναφῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν κατ' ἄρθρον 13 τοῦ ν.δ. 4104]1960», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 450]6.12.1962 (Φ.Ε.Κ. τεῦχ. Β) (*).

Τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως ἡ ἰσχὺς ἀρχεται ἀπὸ τῆς 11 Ἰανουαρίου 1963, ἀπὸ τῆς αὐτῆς δὲ ἡμερομηνίας καταργεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 78371]Ε. 2457]1960 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (**).

Διὰ τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως ἐπέρχονται αἱ κάτωθι βασικαὶ ἀλλαγαὶ ἐπὶ τῆς καταργουμένης προγενεστέρας τοιαύτης:

α) Μειοῦνται αἱ ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐν λόγῳ ἡμερῶν.

β) Καταργεῖται ἡ προϋπόθεσις, καθ' ἣν ἔδει οἱ ἐργατοτεχνῖται οἰκοδομικῶν καὶ συναφῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν νὰ ἔχουν ἐγγραφὴ ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των ταύτην εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1954, καὶ ἀπαιτεῖται μέν, ἵνα οὗτοι ἔχουσιν ἐγγραφὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1954, ἀνεξαρτήτως ὅμως ὑπὸ ποίαν εἰδικότητα ἐνεγράφησαν.

γ) Ὁρίζεται, ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ προσώπων, λαμβανόντων κατὰ τὴν δημοσίευσίν της συνταξιν ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ συντάξεως λόγῳ προσωρινῆς ἀνικανότητος.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 2 τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐν λόγῳ ἡμερῶν ἐργασίας ἀπαιτεῖται αἴτησις τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὑποβαλλομένη ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀναγνωρίσεως, ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰ-

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1521.

(**) ΕΕΔ 20, σελ. 506.

σχύος της κοινοποιουμένης αποφάσεως, ήτοι μέχρι και της 11 Απριλίου 1963.

Οι εν τη περιοχή Αθηνών και Πειραιώς διαμένοντες ημφαλισμένοι δέον όπως παραλάβουν τα έντυπα των αιτήσεων και υποβάλουν ταύτας εις τας Υπηρεσίας Μητρώου Ημφαλισμένων των αντιστοίχων Περιφερειακών Υποκαταστημάτων (εν Αθήναις, οδός Πειραιώς 64, εν Πειραιεί οδός Κολοκοτρώνη 34), προσερχόμενοι κατά τας εργασίμους ημέρας και μόνον από 5-8 μ.μ.

Προς διευκόλυνσιν των εν Υπηρεσιών του Ιδρύματος και των ημφαλισμένων όσαι αιτήσεις εκ των υποβληθεισών βάσει της προγενεστέρας υπ' αριθ. 78971|Ε. 2457|3.12.1960 επιχειρηθείσης αποφάσεως απερρίφθησαν, ως και αι εκκρεμούσαι δια διαφόρους λόγους περιπτώσεις, θα επανεξετασθούν οικοθεν υπό των αρμοδίων Υπηρεσιών.

Προς τούτο δέον όπως υπό των Υποκαταστημάτων και Παραρτημάτων ζητηθή υπό τας ειδικάς Επιτροπάς, τας Τοπικάς Διοικητικάς Επιτροπάς και την Δευτεροβάθμιον Επιτροπήν Εφέσεων ή επιστροφή όλων των σχετικών εκκρεμουσών περιπτώσεων.

Σημειούμεν, ότι της ανωτέρω αναγνωρίσεως θα τύχουν, εάν πληρούν τας σχετικάς προϋποθέσεις, και οι οδηγοί οδοστρωτήρων και οι βοηθοί των, καθ' ότι και ούτοι έχουν την ιδιότητα του εργατοτεχνίτου οικοδομικών και συναφών τεχνικών εργασιών.

Γνωρίζομεν δε ημίν, ότι αι δια των υπ' αριθ. 114|291|12.12.1960 και 60|3.4.1961 εγκυκλίων διαταγών μας δοθείσαι οδηγίαι έχουν αναλόγων ισχύν και δια την εφαρμογήν της κοινοποιουμένης αποφάσεως, εκτός βεβαίως των σημείων, τα οποία αντιτίθενται εις την κοινοποιουμένην.

Αι αρμόδιαι Υπηρεσίαι των Υποκαταστημάτων και Παραρτημάτων οφείλουν εγκαίρως να μεριμνήσουν δια την αναλόγων προσαρμογήν των ήδη υπαρχόντων σχετικών εντύπων ή την εξ αρχής κατασκευήν εντύπων, όπου τούτο απαιτείται, ως και αφισσών.

Συμφώνως προς το δεύτερον εδάφιον της παραγράφου 2 της κοινοποιουμένης αποφάσεως, εφ' όσον δεν προκύπτει σαφώς η φύσις των εργασιών, εις τας οποίας επραγματοποιήθησαν αι κατά την από 1.1.1950 έως 31.12.1954 χρονικήν περίοδον ημέραι εργασίας, περί τούτων αποφαίνονται ανεκκλήτως ειδικαί Επιτροπαί.

Κατόπιν αυτού οι Διευθυνταί απάντων των Υποκαταστημάτων (εκτός των Περιφερειακών Αθηνών και Πειραιώς και των Τοπικών Υποκαταστημάτων της περιοχής ετως Διοικήσεως Πρωτευούσης) δέον όπως το ταχύτερον δυνατόν εισηγηθούν εις τας Τοπικάς Διοικητικάς Επιτροπάς των Υποκαταστημάτων αυτών, όπως λάβουν αύται απόφασιν και ορίσουν δύο υπαλλήλους του Υποκαταστήματος των μετά των αναπληρωτών των, ως και ένα μέλος της Τοπικής Διοικούσης Επιτροπής εκ της τάξεως των ημφαλισμένων μετά του αναπληρωτού αυτού δια τας ως άνωτέρω Ειδικάς Επιτροπάς. (Κατά την εισήγησίν των ταύτην προς την Τοπικήν Διοικούσαν Επιτροπήν οι Διευθυνταί των Υποκαταστημάτων δέον όπως προτείνουν εις αύτην υπαλλήλους μετά των αναπληρωτών των, τους οποίους θεωρούν καταλλήλους διά μέλη των ειδικών τούτων Επιτροπών).

Εξουσιοδοτούμεν δε τους Διευθυντάς των ανωτέρω Υποκαταστημάτων, όπως εν συνεχεία συγκροτήσουν δια της εκδόσεως υπ' αυτών αποφάσεως τας ως άνω ειδικάς τριμελείς Επιτροπάς.

Επίσης το Περιφερειακόν Υποκατάστημα Ι.Κ.Α. Αθηνών δέον όπως προτείνη ημίν (Διεύθυνσιν Γραμματείας) δύο ανωτέρους υπαλλήλους αυτού μετά των αναπληρωτών των διά μέλη της συγκροτηθησομένης πενταμελούς ειδικής Επιτροπής.

Άπασαι αι ανωτέρω ειδικαί Επιτροπαί (ή πενταμελής και αι τριμελείς) θα συνεδριάζουν εντός ωρών εργασίας.

Τα Υποκαταστήματα και Παραρτήματα δέον όπως δι' εγγράφων των ενημερώσουν σχετικώς τα κατά τόπους αντίστοιχα σωματεία εργατοτεχνιτών οικοδομών και συναφών τεχνικών έργων.

Ωσαύτως εις έμφανες εξωτερικόν σημείον των κτιρίων όλων των Υποκαταστημάτων και Παραρτημάτων δέον όπως αναρτηθούν σχετικαί ανακοινώσεις.

Μετά το πέρας της τριημέρου προθεσμίας προς υποβολήν νέων αιτήσεων άπαντα τα Υποκαταστήματα δέον όπως αναφέρουν ημίν διά τό τριήμερον αυτό τον αριθμόν των νέων υποβληθησομένων αιτήσεων, τον αριθμόν των εξετασθησομένων επί τη βάσει της κοινοποιουμένης αποφάσεως νέων περιπτώσεων και εξ αύτων πόσαι αι εγκριτικαί, τον αριθμόν των εξετασθησομένων οικοθεν επί τη βάσει της κοινοποιουμένης αποφάσεως παλαιών περιπτώσεων και εξ αύτων πόσαι αι εγκριτικαί, τέλος δε τον αριθμόν των αναγνωρισθησομένων ημερών εργασίας εκ του συνόλου των ανωτέρω εγκριτικών περιπτώσεων (νέων και παλαιών) ***(Εγκυκλ. υπ' αρ.θ. 13|1963 Διοικήσεως του Ι.Κ.Α. προς τα Υποκαταστήματα του Ι.Β.Α.***

Υπολογισμός προσαυξήσεως λόγω απολύτων αναπηριών επί συντάξεως ανικανότητος εξ εργατικού ατυχήματος: 1. Διά της υπ' αριθ. 105|257|1960 εγκυκλίου ημών διαταγής (Κεφ. Γ' § 4) έγινετο δεκτόν, ότι το υπό της παραγράφου 2 του άρθρου 29 του α.ν. 1846|1951, ως αντικατεστάθη υπό του άρθρου 6 του ν.δ. 4104|1960, προβλεπόμενον, ως ελάχιστον όριον, ποσόν συντάξεως αναπηρίας, οφειλομένης εις εργατικόν ατύχημα, καταβάλλεται δσάκις το κατά την παράγραφον 1 βασικόν ποσόν συντάξεως δια τας κοινάς περιπτώσεις, όπερ κατά την παράγραφον 3 του ιδίου άρθρου προσαυξάνεται αναλόγως, συντρεχόντων μελών οικογενείας είναι μικρότερον του ορίου τούτου, ήτοι του 60ου του 25πλασίου του τεκμαρτού ημερομισθίου της οικείας μισθολογικής κλάσεως.

Η. Ήδη, εξ αφορμής υποβληθέντος ημίν ερωτήματος, έχοντες υπ' όψιν και την υπ' αριθ. 659|1962 απόφασιν της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, γνωρίζομεν συμπληρωματικώς εις ύμας, ότι επί συντάξεως αναπηρίας εξ εργατικού

ατυχήματος και το έπίδομα άπολύτου άναπηρίας, περί ού ή παράγραφος 10 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ά.ν. 1846]1951, δέον νά ὑπολογίζηται ἐπί τῆς κατά την παράγραφον 1 αὐτοῦ ἐξευρισκομένης βασικῆς συντάξεως καί οὐχί ἐπί τοῦ ἐξασφαλιζομένου διά της παραγράφου 2 ἐλαχίστου ὁρίου. Τοῦτο, ἄλλως τε, εἶναι σύμφωνον καί πρός τό σαφές γράμμα τῆς παραγράφου 10 τοῦ ἄρθρου 29, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι «τό ποσόν τῶν ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένων βασικῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας προσαυξάνεται κατά 50ο]ο...». Μόνον δέ εἰς περίπτωσιν ἡ κατά την παράγραφον 1 βασική σύνταξις μετά τῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας (ἐνδεχομένως δέ καί μετά προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν) εἶναι μικροτέρα τοῦ 60ο]ο τοῦ 25πλασίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, θά καταβάλληται τό τελευταῖον τοῦτο ποσόν, θεωρουμένου ὡς ἐλαχίστου ὁρίου ποσοῦ συντάξεως ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καί ἐφ' ὅσον βεβαίως δέν ὑπερβαίνει τάς 2500 δραχμάς μηνιαίως.

ΙΙΙ. Τά ἀνωτέρω δέον νά ἰσχύσουν ἐφεξῆς, ὡς καί ἐπί τῶν ἐκκρεμούσων παρ' ὑμῖν ὑποθέσεων (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 19]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρός τά Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἀπόδοσις κρατήσεων ὑπέρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας καί τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων: Ἐν συνεχείᾳ πρός την ὑπ' ἀριθ. 225]1962 ἐγκύκλιον διαταγήν ἡμῶν παρέχομεν κατωτέρω ὁδηγίας περί τοῦ τρόπου ἀπόδόσεως τοῦ παρακρατηθέντος ἡμερομισθίου εἰς τούς δικαιούχους κατά τό ἥμισυ Ἐργατικήν Ἑστίαν καί ἐπαγγελματικάς ὀργανώσεις.

Ἡ ἀπόδοσις θά γίνῃ εἰς μίαν ἐκ τῶν Τραπεζῶν, αἵ ὁποῖαι χορηγοῦν ἔνσημα διά λογαριασμόν τοῦ Ι.Κ.Α., καί δι' ἕκαστον τῶν ὡς ἄνω δικαιούχων κεχωρισμένως.

Διά λογαριασμόν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας θά κατατεθῇ ἀκριβῶς τό ἥμισυ τοῦ παρακρατηθέντος ποσοῦ, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν συνταχθεισῶν καταστάσεων πληρωμῆς τοῦ δώρου.

Διά λογαριασμόν τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων θά κατατεθῇ τό ἕτερον ἥμισυ τοῦ παρακρατηθέντος ποσοῦ, μειωμένον κατά τό ποσόν, τό ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ πρός τό γινόμενον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑποβαλόντων εἰς ἕκαστον Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. ἀρνητικάς δηλώσεις μισθωτῶν ἐπί δραχμῶν 28.50.

Ἐπειδή ἐνδεχομένως τινές τῶν ὑποβαλόντων ἀρνητικάς δηλώσεις νά ἦσαν μαθητευόμενοι (ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν), ἡ προκύπτουσα μικρά διαφορά, θά ἀποδοθῇ εἰς τάς ἐπαγγελματικάς ὀργανώσεις μετά την ἐπιστροφήν τοῦ παρακρατηθέντος ἡμίσεος ἡμερομισθίου εἰς τούς μαθητευομένους.

Ὡς πρός τήν ταχεποίησιν τῶν ὑπέρ Ι.Κ.Α. καί Δημοσίου λογαριασμῶν διά κρατήσεις λόγῳ δαπανῶν διοικήσεως καί χαρτοσήμου, γνωρίζομεν, ὅτι ἐπί τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν γενομένων κρατήσεων ὑπέρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας καί ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων (ἓν ἡμερομισθιον) δέον ὅπως ἐνεργηθῇ ἡ ἑξῆς λογιστική ἐγγραφή:

Χρέωσις. Παροχαί - δαπάναι Ε.Λ.Δ Ε.Ε.Ο.

Διάφοροι δαπάναι μέ τό ἰσόποσον τοῦ 8,80ο]ο ἐπί τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν ἐνεργηθεισῶν κρατήσεων ὑπέρ Ἐργατικῆς Ἑστίας κλπ.

Πίστωσις. 1) Διοίκησις λογαριασμός τρεχούμενος μέ τό ἰσόποσον τοῦ 7,70ο]ο τῶν κρατήσεων ὑπέρ Ἐργατικῆς Ἑστίας κ.λ.π. (ἤτοι τό 87,50ο]ο ἐπί τοῦ ποσοῦ τῆς χρεώσεως).

2) Ἄτοκοι ὑποχρεώσεις Ἑλληνικῶν Δημοσίων Χαρτοσήμων δώρου οἰκοδομῶν μέ τό ἰσόποσον τοῦ 1,10ο]ο τῶν ἐνεργηθεισῶν κρατήσεων ὑπέρ Ἐργατικῆς Ἑστίας κ.λ.π. (ἤτοι τό 12,50ο]ο ἐπί τοῦ ποσοῦ τῆς χρεώσεως.

Ἡ ἀπόδοσις τῆς ὑπέρ τοῦ Δημοσίου κρατήσεως ταύτης δέον νά γίνῃ κατά τά ὁριζόμενα ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 13]1963 Γενικῆς Διαταγῆς τῆς Διοικήσεως.

Ἀπόδοσις παρακρατηθέντος ἡμίσεος ἡμερομισθίου ὑπέρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰς τούς ὑποβάλλοντας ἀρνητικάς δηλώσεις μισθωτούς.

Κατόπιν συνεννοήσεως μας μετά τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας αὕτη ἐπεστράφη εἰς τά Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α., (πλήν τῶν τοιούτων Ἀθηνῶν καί Πειραιῶς περί ὧν κατωτέρω), ἀφ' ἑνός μέν τάς ἀποσταλείσας εἰς αὐτήν ἀρνητικάς δηλώσεις τῶν μισθωτῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ καταστάσεις τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν σωματείων, συνταχθείσας βάσει τῶν ὑποβληθεισῶν εἰς ταῦτα ὁμοίων ἀρνητικῶν δηλώσεων παρά τῶν μελῶν τούτων.

Ἐπιστροφή τοῦ παρακρατηθέντος ἡμίσεος ἡμερομισθίου θά γίνῃ μόνον εἰς τούς μισθωτούς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὑπέβαλον ἀρνητικήν δήλωσιν εἰς τό ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α., ὑπό την βασικήν προϋπόθεσιν ὅτι οὗτοι περιλαμβάνονται καί εἰς την κατάστασιν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ των σωματείου.

Δεδομένου ὅτι κατά την χορήγησιν τοῦ δώρου δέν ὑπελογίσθησαν νόμιμοι κρατήσεις ἐπί τοῦ παρακρατηθέντος ἡμερομισθίου, αὗται θά λάβουν ὑπολογισθῇ κατά την γενησομένην ἐπιστροφήν ἐπί τοῦ ποσοῦ τοῦ ἡμίσεος ἡμερομισθίου, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ συμπληρωματικόν ποσόν δώρου.

Κατά την πληρωμήν θά συντάσσηται κατάστασις, ὡς τό ὑπόδειγμα 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 225] 1962 ἐγκυκλίου διαταγῆς, με συνεχῆ αὔξοντα ἀριθμόν, ἀνεξαρτήτως ἡμέρας πληρωμῆς, εἰς την στήλην δέ τῶν παρατηρήσεων ταύτης θά σημειωθῇ ὁ αὔξων ἀριθμός τῆς καταστάσεως, εἰς ἣν ἔχει καταχωρηθῇ ἡ ἀρνητική δήλωσις τοῦ μισθωτοῦ, εἰς ταύτην δέ θά ἀναγραφῇ ὁ ἀριθμός τῆς καταστάσεως πληρωμῆς.

Ὡς ἀπόδειξις πληρωμῆς θά χρησιμοποιηθῇ λευκός χάρτης, ἐπί τοῦ ὁποίου θά τεθῇ ἡ σφραγίς τοῦ ὑποδείγματος 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 225]1962 ἐγκυκλίου διαταγῆς.

Ἐπειδή διά τούς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν ἀπεστάλησαν μέσῳ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας καταστάσεις παρά τριῶν ἐ-

παγγελματικῶν σωματείων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐνδείξεως περὶ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α., εἰς τὸ ὁποῖον κατεύθυναν τὴν δήλωσίν των οἱ οἰκοδόμοι, καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ παρὰ τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιστροφὴ τοῦ παραχρατηθέντος ἡμίσεως ἡμερομισθίου, θέλουν συνταχθῆ ὁλοφαθῆ καταστάσεις παρὰ τῆς Διευθύνσεως Μηχανογραφήσεως, ἵνα βάσει τούτων πραγματοποιηθῆ μόνον παρὰ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν ἡ πληρωμὴ τοῦ ποσοῦ τούτου δι' ἅπαντας τοὺς ὑποβάλοντας δηλώσεις εἰς τὰ Ὑποκαταστήματα τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν, ἐν καιρῷ δὲ θὰ δοθοῦν σχετικαὶ ὁδηγίαι.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ γίνῃ ἡ πληρωμὴ παρὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Πειραιῶς καὶ διὰ τοὺς ὑποβάλοντας δηλώσεις εἰς τὰ τρία Τοπικὰ Ὑποκαταστήματα τῆς περιοχῆς του, δεδομένου ὅτι αἱ καταστάσεις τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων τῶν οἰκοδόμων Πειραιῶς εἶναι ἐνιαῖαι δι' ὅλους τοὺς μισθωτούς.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἐντὸς βραχέος χρονικοῦ διαστήματος πληρωμὴ τῶν δικαιούχων, δέον ὅπως ἐλθητε εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν σωματείων, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ταῦτα ἐνημερώσουν τὰ μέλη των, ἵνα προσέλθουν εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. καθ' ὡρισμένας τακτὰς ἐργασίμους ὥρας καὶ δὴ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ἐργασίμους τοιαύτας. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 2ω/1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Καταβολὴ ἐπιδόματος ἐκ τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν εἰς τινας μισθωτοὺς Κ.Τ.Ε.Α. περιοχῆς Ἀθηνῶν. Διὰ τῆς ἀπὸ 7.1.1963 ἀναφορᾶς τῆς Ἑνώσεως Εἰσπρακτόρων Λεωφορείων Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων ἀνεφέρθη εἰς ἡμᾶς, ὅτι :

1. Οἱ ἐκ τῶν μελῶν της Ἑνώσεως ταύτης λαμβάνοντες οἰκογενειακὸν ἐπίδομα ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ ὑφίστανται τριβὰς καὶ παρενοχλήσεις διὰ τὴν εἰσπραξιν τοῦ ἐπιδόματος τούτου, διότι προσφεύγουν ἀτομικῶς ἕκαστος τούτων διὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν, ὅσον καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιδόματος, ἐνῷ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξυπηρετοῦνται ἀνετώτερον, ἂν οἱ σχετικαὶ μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος καὶ καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος τούτου ἐνέργειαι ἐγίνοντο τῇ μεσολαβήσει τοῦ εἰς ὃ ἀπασχολοῦνται Κ.Τ.Ε.Α., ὡς τοῦτο ρητῶς καὶ ἐπὶ ἀπειλῇ ποινικῶν κυρώσεων ἐπιτάσσεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 ν.δ. 3868/1958.

2. Ἐπὶ ὑπάρξεως δύο τέκνων, ἐξ ὧν τὸ ἕν ἡλικίας ἄνω τῶν 15 ἐτῶν καὶ μέχρι 18, καταβάλλεται ἐπίδομα ὑπὸ τινων Κ.Τ.Ε.Α. μόνον τὸ διὰ ἕν, τὸ ἡλικίας ἄνω τῶν 15 ἐτῶν τέκνον, ἐνῷ διὰ τὸ ἕτερον παραπέμπεται ὁ μισθωτὸς εἰς τὸν ἡμέτερον Ὀργανισμόν, ὅστις ἀρνεῖται τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος διὰ τὸ τέκνον αὐτό, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὑπόχρεος καὶ διὰ τὰ δύο τέκνα εἶναι ὁ ἐργοδότης, δυνάμει τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅστις, ὡς καταβάλλων ἐπίδομα διὰ δύο τέκνα κατὰ ποσὸν ἀνώτερον τοῦ ἐκ τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ. εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην παρεχομένου (δι' ἓν τέκνον), ἀπαλλάσσεται αὐτός τε καὶ ὁ μισθωτός του συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 §§ 3 καὶ 4 τοῦ ν.δ. 3868/1958 ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν εἰσφορᾶς Δ.Α.Ο.Ε.Μ. κατόπιν ὑποβολῆς αἰτήσεως καὶ ἐκδόσεως ἐπὶ ταύτης σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ παρ' ἡμῖν Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν τὰ κάτωθι :

α) Κατὰ τὴν κειμένην περὶ παροχῶν Δ.Α.Ο.Ε.Μ. νομοθεσίαν (ἄρθρον 8 ἐδ. δ' τοῦ ν. δ/τος 3868/1958 καὶ ἄρθρα 8—10 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν Δ.Α.Ο.Ε.Μ.) ἐργοδόται, ἀπασχολοῦντες τοὐλάχιστον πέντε δικαιούχους τοῦ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3868/1958 προβλεπομένου ἐπιδόματος, ὑποχρεοῦνται νὰ μεσολαβήσουν διὰ τὴν μέσῳ αὐτῶν καταβολὴν τῶν ἐπιδομάτων αὐτῶν εἰς τοὺς δικαιούχους καὶ διὰ πᾶσαν ἑτέραν ἐνέργειαν σχετικὴν μὲ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος τούτου (κατάθεσιν δικαιολογητικῶν κλπ.).

Ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις ὑπαγορεύθη ἐκ τῆς ἀνάγκης ἐξυπηρετήσεως τῶν μισθωτῶν, τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν καὶ τῶν ἐργοδοτῶν, διότι διὰ τοῦ μέτρου τούτου προλαμβάνονται αἱ συχναὶ ἀπουσίαι τῶν μισθωτῶν ἐκ τῶν ἐργασιῶν των κατὰ τρόπον προξενοῦντα σοβαρὰς δυσχερείας εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων.

Σημειωτέον, ὅτι διὰ τὴν τυχὸν ἄρνησιν μεσολαβήσεως τοῦ ἐργοδότου εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 8 ν. δ. 3868/1958 προβλέπεται ἡ ἐπιβολὴ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 690/1945 ὁριζομένων ποινῶν.

Κατὰ συνέπειαν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐφ' ὅσον παρ' ἑκάστῳ Κ.Τ.Ε.Α. οἱ δικαιοῦχοι οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος εἶναι πέντε καὶ ἄνω, δέον ὅπως αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος τούτου ἐνέργειαι νὰ γίνωνται μέσῳ τοῦ Κ.Τ.Ε.Α. τούτου.

Σημειοῦται, ὅτι τοιοῦτοι δικαιοῦχοι ἐκ τοῦ παρ' ὑμῖν προσωπικοῦ κινήσεως δύνανται νὰ εἶναι εἰσπράκτορες, συντηροῦντες ἓν ἢ δύο τέκνα, ἡλικίας μέχρι 15 ἐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐλεγκτῶν μόνον οἱ συντηροῦντες δύο τέκνα ἀμφότερα ἡλικίας μέχρι 15 ἐτῶν.

β) Διὰ σειρᾶς ἀποφάσεων τοῦ ἡμετέρου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, μετὰ σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ παρ' ἡμῖν Νομικοῦ Συμβούλου, ἐγένετο δεκτόν, κατὰ τὴν ἐξέτασιν παρ' αὐτοῦ αἰτήσεων ἐργοδοτῶν περὶ ἀπαλλαγῆς των ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 3 καὶ 4 τοῦ ν.δ. 3868/1958, ὅτι τοιαύτη ἀπαλλαγὴ χωρεῖ, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργοδότης παρέχει ἐπίδομα τέκνων δυνάμει συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κλπ. ἐν συνόλῳ καὶ κατὰ περίπτωσιν ἀνώτερον πρὸς τὸ ἐκ τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ. χορηγούμενον. Οὗτος ἀπαλλασσόμενος τῆς εἰσφορᾶς ταύτης μισθωτοὶ δὲν δικαιοῦνται ἐπιδόματος παρ' ἡμῶν.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ὡς ἄνω ἀπαλλαγὴν τὸ παρ' ἑκάστης πηγῆς (ἐργοδότου Δ.Α.Ο.Ε.Μ.) παρεχόμενον ἐπίδομα διὰ

ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΚΑΤ' Α.Ν. 1803]1951

Κύριε Διευθυντά,

Έπί τῶν ὑμετέρων σχολίων, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 118]1962 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας, καταχωρηθέντων εἰς τὸ ὑπ' ἀ. ριθ. 19]1962 τεῦχος τῆς ὑμετέρας ἐγκρίτου Ἐπιθεωρήσεως (σελ. 1161 - 1162), ἐπιτραπήτω μοι, ὅπως ἔχω τὰς κάτωθι ἀντιρρήσεις : Ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις φρονοῦμεν, ὅτι ὑπῆρξεν ἑρμηνευτικῶς κατὰ πάντα ἄψογος καὶ ἔταμε τὴν ὑπόθεσιν ἐν εὐθυγραμμίσει πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τοῦ ἀ.ν. 1803]1951, ἐν συναρτήσει πρὸς τὰ κρατοῦντα ἐν τῷ Ἐργατικῷ Δικαίῳ. Τὰ ἡμέτερα ὀθεν σχόλια εἰς βάρος ταύτης ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι δὲν εὐσταθοῦν διὰ τοὺς κάτωθι λόγους :

1. Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀ.ν. 1803]1951, σκοπὸς τούτου εἶναι «ἡ προστασία τῶν προέδρων καὶ γενικῶν γραμματέων τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων κλπ. ἐναντι τῆς ἀθεμίτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν», ἣν γραμμὴν ἠκολούθησε καὶ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀνωτέρω ἀ.ν. 1803]1951. Ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ δὲ ταύτῃ φράσις «δὲν ἀπολύονται» νοεῖται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἐν συσχετίσει πρὸς τὴν διὰ τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐπιδιωκομένην προστασίαν τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἀπὸ αὐθαιρέτου καταγγελίας συνεπείᾳ συνδικαλιστικῆς αὐτῶν δράσεως. Σταθερῶς δὲ ἡ ἑρμηνεία καὶ ἡ νομολογία ἠκολούθησε τὴν ὀρθὴν ἄποψιν, καθ' ἣν ἡ συνδικαλιστικὴ ἰδιότης παρὰ τῷ μισθωτῷ δέον νὰ ὑφίσταται κατὰ τὸ χρονικὸν σημεῖον, καθ' ὃ χωρεῖ ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἵνα οὕτω, ἀποτραπῶσιν αἱ ἐκ τῆς καταγγελίας δυσμενεῖς συνέπειαι, ἐφ' ὅσον αὕτη πιθανὸν νὰ ὑπηγορεύθη ἐκ τῆς συνδικαλιστικῆς δραστηριότητος τοῦ μισθωτοῦ, τοῦ ἔχοντος τὴν ἰδιότητα τοῦ προέδρου ἢ γενικοῦ γραμματέως ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, πρὸς προστασίαν τοῦ ὁποίου ἐτάχθη τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὡς εἴρηται ἀν. νόμου (βλ. Ἀγαλλοπούλου, Ἐργατικόν, σελ. 389, Τούση, Ἐργατικὸν Α', σημ. 3, σελ. 452, Β', σελ. 359, Α.Π. 293]1954, ἐν ΕΕΝ 21, 1172, Α.Π. 657]1957, ἐν ΝοΒ 5, 373, Α.Π. 66]1957, ἐν ΝοΒ 5, 537, Α.Π. 38]1958, ἐν ΝοΒ 6, 554, Α.Π. 235]1958, ἐν ΝοΒ 6, 916, Α.Π. 705]1958, ἐν ΝοΒ 7, 238, Α.Π. 787]1958, ἐν Μπακούλα, Νεμολογία Ἀρείου Πάγου, σελ. 664 - 665).

Ἡ ὑμετέρα ὀθεν ἄποψις, καθ' ἣν ὁ ἀ.ν. 1803]1951 θέτει φραγμὸν εἰς τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας συνδικαλιστικοῦ στελέχους ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπολύσεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν διασκελίζει τὸ πνεῦμα καὶ γράμμα τοῦ νόμου, ὡς προεξετέθη, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἄγει εἰς λύσεις νομικῶς ἀπαραδέκτους. Διότι, εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ ἐργοδότης προβῇ εἰς τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, στερουμένου κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης καταγγελίας τῆς συνδικαλιστικῆς ἰδιότητος, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 1 ἀ.ν. 1803]1951, ἣν ὅμως ἀπέκτησεν ὁ μισθωτὸς διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς προμηνύσεως, καθ' ὑμᾶς, εἶναι ἀνεπίτρεπτος ἡ ἀπόλυσις τούτου. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ προστατευτικὴ λειτουργία τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀ.ν. 1803]1951, παρεκλίνει τῆς λογικῆς καὶ γραμματικῆς της διατυπώσεως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὡς ἀδιαφιλονικήτως προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου, τοῦτο ἐρείδεται ἐπὶ τῶν παραγωγικῶν αἰτίων τῆς βουλήσεως τοῦ ἐργοδότου, κατὰ τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καὶ ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐκμηδενίσῃ ἐνεργείας τούτου, ὑπαγορευομένας ἐκ λόγων ἀντιθέσεως ἢ ἐκδικήσεως πρὸς τὴν δεδηλωμένην, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο σημεῖον, συνδικαλιστικὴν δραστηριότητα τοῦ μισθωτοῦ, φορέως τῆς ἰδιότητος τοῦ προέδρου ἢ γενικοῦ γραμματέως ἐπαγγελματικοῦ σωματείου. Ἐὰν ὀθεν ὁ μισθωτὸς κατὰ τὸ κρίσιμον σημεῖον, καθ' ὃ καταγγέλλεται ἡ σύμβασις ἐργασίας μετὰ προμηνύσεως, ἐστερεῖτο τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. [803]1951, ἀπέ-

---

τὸ σύνολον τῶν τέκνων, με ἀποτέλεσμα ὁ μισθωτὸς νὰ λαμβάνῃ ἐπίδομα διὰ τὸ τέκνα του ὑπὸ μιᾶς πηγῆς καὶ δι' ἧς ἐξασφαλίζουσι μείζον διὰ τὸν ἐργαζόμενον ποσὸν καὶ οὐχὶ διὰ τέκνα τινὰ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ δι' ἕτερα ὑπὸ τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ., πρᾶγμα ὅπερ θὰ ἐπέφερε σύγχυσιν καὶ ταλαιπωρίαν καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς καὶ τοὺς ἐργοδότας καὶ τὸν ἡμέτερον Ὀργανισμόν.

Μισθωτὸς ὅθεν, ὑπηρετῶν παρ' ἡμῖν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ εἰσπράκτορος καὶ συντηρῶν δύο τέκνα, ἐξ ὧν τὸ ἕν ἡλικίας ἄνω τῶν 15 ἐτῶν καὶ μέχρι 18 κλπ., δικαιοῦται ἐπιδόματος δι' ἀμφότερα τὰ τέκνα του ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἀπαλλασσόμενος αὐτός τε καὶ ὁ ἐργοδότης του τῆς εἰσφορᾶς Δ.Α.Ο.Ε.Μ. δι' ἀποφάσεως τοῦ παρ' ἡμῖν Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὡς λαμβάνων ἐπίδομα τέκνων κατὰ ποσὸν ἀνώτερον τοῦ χορηγουμένου παρ' ἡμῶν (σχετικὸν ἄρθρον 3 § 3 τοῦ ν.δ. 3868]1958), ἐνῷ ὁ αὐτὸς μισθωτὸς εἰς περίπτωσιν ἀνυπηρξεως ἑνὸς ἢ δύο τέκνων ἡλικίας μέχρι 15 ἐτῶν δικαιοῦται ἐπιδόματος ἐκ τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ. καὶ ὑποχρεοῦται αὐτός καὶ ὁ ἐργοδότης του εἰς καταβολὴν εἰσφορᾶς, διότι τὸ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐν συνόλῳ παρεχόμενον διὰ τὰ δύο τέκνα ἐπίδομα εἶναι κατώτερον κατὰ ποσόν.

Ἐκρίθη παρ' ἡμῶν ἀπαραίτητος ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐνημέρωσις ὑμῶν πρὸς ἄρσιν ἀμφιβολιῶν ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω θεμάτων, ἅτινα προκαλοῦν ταλαιπωρίας καὶ διαμαρτυρίας τῶν ἐργαζομένων, πρὸς δὲ καὶ διενέξεις καὶ ἔριδας, παρὰ τὴν ἐκατέρωθεν ἐπιδεικνυομένην καλὴν θέλησιν πρὸς ἱκανοποίησιν δικαίων αἰτημάτων καὶ ἁρμονικὴν συνεργασίαν τῶν μερῶν. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 1586]1963 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὸ 1ον, 2ον, 3ον, 4ον καὶ 6ον Ε.Τ.Ε.Δ. Ἀθηνῶν).***

κτησε δέ μίαν έξ αύτῶν κατά τόν χρόνον τῆς προειδοποιήσεως, κατά ποίαν νομικήν τοποθέτησιν θά άποδώσωμεν είς τήν βούλησιν τοῦ καταγγέλλοντος έργοδότου παραγωγικά αίτια, μή ύφιστάμενα κατά τόν χρόνον τῆς καταγγελίας;

Περαιτέρω όμως τό ύμέτερον σχόλιον ούδόλως έλαβεν ύπ' όψιν τήν σταθεράν καί όρθήν έρμηνευτικήν καί νομολογιακήν άπόψιν, καθ' ήν ή καταγγελία τῆς συμβάσεως έργασίας κατ' άρθρα 669 § 2, 670 καί 672 Α.Κ. τελειοῦται διά τῆς γνωστοποιήσεως ταύτης τῷ μισθωτῷ, λαμβανομένου ύπ' όψιν ότι ή καταγγελία είναι μονομερής δικαιοπραξία συντελουμένη, άφ' ής αύτη περιελθη είς γνῶσιν τοῦ πρός όν άπευθύνεται μισθωτοῦ κατ' άρθρον 167 Α.Κ., κύτε καί αύτη άποκτᾶ πλήρη νομικήν ένέργειαν (βλ. *Ἀγαλλοπούλου*, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 329, *Τούσης*, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 358 359, *Καυκά*, Ἐνοχικόν, ὑπ' ἄρθρον 669, σελ. 627, *Ζέπου*, Ἐνοχικόν (ἔκδ. 1948), σελ. 372, *Ἀποστολίδην*, Ἐνοχικόν 3, 642, *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί § 33 καί 77, Α.Π. 639|1952, ΕΕΔ 12, 67, Α.Π. 182|1956, ΕΕΔ 15, 1181, Α.Π. 490|1956, Νομ 5, 121, Α.Π. 187|1957, ΕΕΔ 16, 413, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 610|1951, ΕΕΔ 10, 450, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 513|1959, ΕΕΔ 18, 714).

Χαρακτηριστικόν δέ τῆς νομικῆς τελειώσεως τῆς καταγγελίας άμα τῇ έξωτερικεύσει τῆς έπί τούτῳ βουλήσεως τοῦ καταγγέλλοντος είναι ή άδυναμία τούτου, όπως άνακαλέση μονομερῶς τήν γενομένην καταγγελίαν, τῆς τοιαύτης άνακλήσεως δυναμένης νά πραγματοποιηθῆ μόνον έν συμφωνίᾳ καί τοῦ πρός όν ή καταγγελία μισθωτοῦ (βλ. *Ἀγαλλόπουλον*, ἐνθ' ἀνωτέρω, σημ. 5, σελ. 317, *Τούσην*, ἐνθ' ἀνωτέρω Α', σελ. 360, *Καυκάν*, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 629, *Ἀποστολίδην*, ἐνθ' ἀνωτέρω 3, 644, Α.Π. 358|1940 ΕΕΝ Ζ', 509, Α.Π. 76|1941, ΕΕΔ 1, 14, Α.Π. 659|1952, ΕΕΔ 12, 67, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6892|1956, ΕΕΔ 15, 716), ὡς ἐπίσης καί ή προσβαλλομένη τῆς γενομένης καταγγελίας ἐπ' ἀκυρότητι, δυναμένης νά λάβῃ χώραν ἐντός τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀπό τῆς τελειώσεως ταύτης κατά τά ἀνωτέρω ἐκτιθέντα. (Βλ. *Ἀγαλλόπουλον*, ἐνθ' ἀνωτέρω σελ. 329, Α.Π. 339|1946, ΕΕΔ 5, 617, Α.Π. 367|1946, ΕΕΔ 5, 644, Α.Π. 52|1953, ΕΕΔ 12, 346, Α.Π. 187|1957, ΕΕΔ 16,413).

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ὀρθῶς ἡ σχολιαζομένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας ἀπεφήνατο ἐγκύρων τήν γενομένην ἀπόλυσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι αὐτός κατά τόν χρόνον τῆς τακτικῆς καταγγελίας μετά προμηνύσεως ἐστερεῖτο τῆς ἰδιότητος τοῦ προέδρου ἢ γενικοῦ γραμματέως ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, ἤτοι κατά τόν χρόνον τελειώσεως τῆς καταγγελίας ἐστερεῖτο αὐτός τῶν προϋποθέσεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 1803|1951 καί ἀναμφισβητήτως ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τό ἀνωτέρω ἄρθρον, ἀκολουθήσαν τήν πεπατημένην ἑρμηνευτικῶς καί νομολογιακῶς, ὡς αὐτή προεξετέθη.

Εἰδικώτερον δέ ὁμοίως ἀπερρύη ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπί παρεμφεροῦς ὑποθέσεως πρός τήν κριθεῖσαν ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας διά τῆς Α.Π. 293|1954 ἀποφάσεώς του (βλ. ΕΕΝ 21,1172), καταλήξας ὅτι ἡ συνδικαλιστική ἰδιότης παρά τῷ μισθωτῷ δέον νά ὑφίσταται κατά τό χρονικόν σημεῖον τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί οὐχί μεταγενεστέρως.

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο ἐπιτραπήτω μοι νά παρατηρήσω, ὅτι ἡ ἐν τῷ ὑμετέρῳ σχολίῳ παρατιθεμένη ὑπ' ἀριθ. 38|1958 Α.Π. οὐδόλως συνηγορεῖ ὑπέρ τῶν ἀπόψεών σας, δεδομένου ὅτι καί αὐτη, ἀκολουθοῦσα τήν ὀρθήν γραμμήν ἐπί τοῦ κρινομένου θέματος, ἀποδέχεται, ὅτι ἡ συνδικαλιστική ἰδιότης δέον νά ὑφίσταται κατά τόν χρόνον τῆς καταγγελίας, ἀνεξαρτήτως ἐάν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς ἢ ἀπεκτήθη διά κενώσεως θέσεως, πάντως όμως μέχρι τοῦ χρονικοῦ σημείου, κατά τό ὁποῖον ἐξωτερικεύθη ἡ περί καταγγελίας τοῦ ἐργασιακοῦ δεσμοῦ βούλησις τοῦ ἐργοδότου.

II. Καί εἶναι μέν ὀρθόν τό ἐν τῷ σχολίῳ ὑμῶν ὑποστηριζόμενον περί συνεχίσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως πέραν τῆς τακτικῆς καταγγελίας, κατά τόν χρόνον δηλονότι τῆς προειδοποιήσεως, πλήν τό τοιοῦτον σημαίνει, ὅτι διά τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας προσδιορίζεται ἡ προθεσμία τοῦ τέλους μιᾶς διαρκοῦς ἐνοχῆς, ἥς ἡ διάρκεια ἤρτηται ἐκ τῆς ἐλευθέρας βουλήσεως (Ε.Α. 743|1935 ΕΕΝ Γ', 152, Πρ. Ἀθηνῶν 7951|1935, Θέμ. ΜΖ', 90). Περαιτέρω όμως δέον νά γίνεται σαφής ἡ διάκρισις μεταξύ τοῦ χρόνου τῆς καταγγελίας καί τοῦ χρόνου ἐκπνοῆς τῆς διά προειδοποιήσεως ταχθείσης προθεσμίας, δεδομένου ὅτι μεταξύ αὐτῶν τῶν δύο χρονικῶν σημείων μεσολαβεῖ νομική κατάστασις κατηγγελμένης συμβάσεως ἐργασίας (*Τούσης*, ἐνθ' ἀνωτέρω Α', σημ. 3, σελ. 359). Δηλονότι διά τῆς τακτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας παρέχεται ἡ ὑπό τοῦ νόμου προβλεπομένη προθεσμία εἰς τόν μισθωτόν, ἀποσκοποῦσα νά παράσχῃ εἰς τοῦτον τήν εὐκαιρίαν πρός τακτοποίησιν τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων καί ἄσκησιν τῶν παρεχομένων αὐτῷ ὑπό τῶν ἄρθρων 677 καί 678 Α. Κ. δικαιωμάτων ἐπί τήν παροχήν ἐλευθέρου χρόνου πρός εὕρεσιν ἐργασίας καί ἐπί τήν ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ ἐργασίας (βλ. *Ἀγαλλοπούλου*, ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 331, 337). Συνεπῶς δέ εἶπεν ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας συνιστᾶ διαλυτικήν προθεσμίαν, ἧς ἡ ἀφετηρία ἄρχεται ἀπό τοῦ χρονικοῦ σημείου τῆς ἐπί τούτῳ δηλώσεως βουλήσεως τοῦ καταγγέλλοντος, στασιοζομένου μόνον ἐν τῇ νομολογίᾳ, ἐάν αὐτη ἄρχεται ἀπό τῆς αὐτῆς ἡμέρας τῆς ἀπολύσεως (Α.Π. 367|1946, ΕΕΔ 5, 644) ἢ ἀπό τῆς ἐπιούσης (Α.Π. 339|1946, ΕΕΔ 5, 617, Α.Π. 52|1953, ΕΕΔ 12, 346).

Πρός τό θέμα δέ τοῦτο τῆς διαλυτικῆς προθεσμίας συνίχονται τά ὑμέτερα σχόλια, ὅσον ἀφορᾷ τόν ἀ. ν. 539|1945 καί τόν ν. 3514|1928. Οὕτω κατά τόν χρόνον τῆς ἀδείας καί συμφώνως πρός τό ἄρθρον 5 § 5 τοῦ ρηθέντος ἀ. ν. 539|1945 ἀναστέλλεται ἡ ἐκ τῆς τακτικῆς καταγγελίας καθοριζομένη διαλυτική προθεσμία διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας καί συνεχίζεται μετά ταύτην, ἐάν ἡ λῆξις τῆς προθεσμίας ταύτης συμπέσῃ ἐντός τοῦ χρόνου τούτου (βλ. *Ἀγαλλόπουλον*, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 392), ὑπό τήν ἔννοιαν δέ ταύτην ὁμιλεῖ καί ἡ ἐν τῷ ὑμετέρῳ σχολίῳ ἀναφερομένη Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16193|1956 (ΕΕΔ 16, 158), ἥν καί ὁ *Ἀγαλλόπουλος* μνημονεύει ἐν τῷ Ἐργα-

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 1 ἐδ. 2 τοῦ ἀ.ν. 539|1945 (ΕΕΔ 19, 810, ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἐργοδότης ἀρνούμενος τὴν χορήγησιν εἰς μισθωτὸν αὐτοῦ τῆς νομίμου κατ' ἔτος ἀδείας του, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας ὁ μισθωτός, καὶ μετὰ προηγουμένην διαπίστωσιν τῆς παραλείψεως ταύτης ὑπὸ ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, καταβάλῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατὰ 100ο|ο.

Ἡ προσαύξησις αὕτη κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (181|1961, ΕΕΔ 29, 533), ἐπιβληθεῖσα κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ν.δ. 3755|1957 εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ (ΕΕΔ 16, 1069) ἐν εἴδει ποινικῆς ῥήτρας κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἐν ἀρνήσει χορηγήσεως τῆς ἀδείας αὐτουσίας, ἀκοπτοῦσα δὲ ὅπως προτρέψῃ αὐτὸν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς πρὸς παροχὴν τῆς ἀδείας ὑποχρεώσεώς του φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἀστικῆς ποινῆς. (Ἴδετε καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 44).

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539|1945 πᾶσα συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, περιλαμβάνουσα τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ εἰς ἄδειαν δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ἢ τὴν παραίτησιν τούτου ἀπὸ τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος καὶ ἂν προβλέπῃ τὴν καταβολὴν εἰς αὐτὸν ἐπηυξημένης ἀποζημιώσεως θεωρεῖται ἀνύπαρκτος. (Οὕτω καὶ ἄρθρον 4 τῆς διὰ τοῦ νόμου 2081|1952 κυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 52 διεθνοῦς συμβάσεως).

Συμβαίνει ὅμως ὁ μισθωτὸς νὰ συμφωνῇ μετὰ τοῦ ἐργοδότου, ὅτι θὰ ἐργασθῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας, τῆς ὁποίας δικαιοῦται, καὶ θὰ λάβῃ ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ του διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν καὶ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ χρόνου ἀδείας, χωρὶς νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς.

Εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι ὁ νόμος, ἐπιβάλλων τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας in natura (Α.Π. 728|1958, ΕΕΔ 17, 1259), ἀπαγορεύει τὴν μὴ χορήγησιν αὐτῆς καὶ πληρωμὴν εἰς χρῆμα, ἀφοῦ σκοπὸς τοῦ νόμου εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ μισθωτοῦ διὰ τῆς διακοπῆς τῆς ἀπασχολήσεώς του παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, εἰς βάρος αὐτοῦ, καταβάλλοντος τὰς ἀποδοχὰς τοῦ χρόνου ἀδείας καὶ ἂν δὲν παρεσχέθη ἐργασία.

Τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ ἀ.ν. 539|1945, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς πάντα μισθωτόν, ἀναλαμβάνοντα ἐμμίσθου ἀπασχόλησιν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐτησίας ἀδείας του, ὁ ἀπασχολήσας τοῦτον ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ μὴ καταβάλῃ ἀμοιβὴν διὰ τὸ ἀντίστοιχον χρονικὸν διάστημα.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἐκ τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται ἡ τοιαύτη συμφωνία, ἐπέρχεται ὡς συνέπεια ἡ ἀκυρότης αὐτῆς (ἄρθρα 174, 180 Α.Κ.), δύναται δὲ οὕτω ὁ ἐργοδότης νὰ ἀναζητήσῃ τὰ δοθέντα,

---

τικῷ του ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο (βλ. σελ. 392, σημ. 5).

Ἐπίσης καὶ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ νόμου 3514|1928 διὰ τῆς στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἐν περιπτώσει προηγηθείσης τακτικῆς καταγγελίας μετὰ προμηνύσεως παύει ἡ διὰ τῆς καταγγελίας ἀνακύπτουσα διαλυτικὴ προθεσμία πρὸς λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας (βλ. *Ἀγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 334). Ἄλλως τε ἐν τῇ περιπτώσει ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου 3514|1928 ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα κλῆσις θεωρεῖται ὡς γεγονὸς ἀνωτέρας βίας (γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 724|1955, ΕΕΔ 14, 779), δι' ὃν λόγον καὶ ἡ ἐκ τῆς καταγγελίας προθεσμία ἀναστέλλεται διαρκούσης τῆς στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ. Παρὰ δὲ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ἓν ἔτος μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του εἶναι ἐπιτρεπτὴ καὶ ἔγκυρος ἡ γενομένη ἀπόλυσις μετὰ προειδοποίησιν, ἧς ἡ λῆξις ἐμπίπτει ἐντὸς τοῦ ἀπαγορευτικοῦ ἔτους (βλ. Πρωτ. Ἀθηνῶν 2549|1955, ἐν Νοῒ 3, 468 καὶ 3|1959 ἀπόφ. Ἐπιτροπῆς Προστασίας Ἀπολυομένων, ἐν Δικαιοσύνῃ 1|650). Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει τὰ ἀνωτέρω παρ' ὑμῶν θιγόμενα θέματα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀναλογίαν πρὸς τὸ κριθὲν ὑπὸ τῆς σχολιαζομένης πρωτοδικειακῆς ἀποφάσεως.

Ἐπὶ τούτοις παρακαλῶ, ὅπως δεχθῆτε τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔκφρασιν βαθείας ἐκτιμήσεως.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 15 Ἰανουαρίου 1963

Μετὰ τιμῆς

Ἀντ. Δ. Δονᾶς, Δικηγόρος

Σημ. Συντάξεως: Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ μετὰ τὰ ὅσα ἀνωτέρω ὑποστηρίζονται, ἐπανεξετάσαντες πάλιν τὸ θέμα, δὲν νομίζομεν, ὅτι ὑπεπέσαμεν εἰς λάθος, σημειώσαντες ὅσα ἐπὶ τοῦ θέματος (ΕΕΔ 21, 1161 ἐπ.) ἐσημειώσαμεν.

Σκοπὸς τοῦ ἀ.ν. 1803|1951 ὑπῆρξε νὰ κατοχυρώσῃ τὴν θέσιν τῶν ἐν αὐτῷ συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἀπὸ τῆς ἐλευθέρας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀπολύσεως, οἵαν ἔννοιαν ἔχει ὁ ὅρος ἐν προκειμένῳ «καταγγελία συμβάσεως». Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ ἀπόλυσις - ἀδιαφόρως ἂν προηγήθη αὐτῆς τακτικὴ καταγγελία τῆς συμβάσεως - συνετελέσθη καθ' ὃν χρόνον ὁ μισθωτὸς εἶχε τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους, δὲν ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ ἀπόλυσις, εἰμὴ ὡς διαγράφει ὁ ἀ.ν. 1803|1951.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αποδοχαί καθαριστρίας ιδιωτικής κλινικής: Το κατώτατον όριον ημερομισθίου καθαριστρίας, απασχολουμένης παρ' οιφδήποτε εργοδότη επί σχέσει εργασίας του ιδιωτικού δικαίου, συνεπώς και παρ' ιδιωτική κλινική, καθορίζεται βάσει των διατάξεων της υπ' αριθ. 33700|1950 υπουργικής αποφάσεως (Φ.Ε.Κ 92 τ. Β' της 16.6.1950) και είναι το εκάστοτε ισχύον τοιούτον της ανειδικεύτου εργατρίας. Όπερ, δια τας εχούσας συμπληρώσει το 16ον έτος της ηλικίας των και 1 έτος προϋπηρεσίαν παρ' οιφδήποτε εργοδότη ή το 17ον έτος ηλικίας ασχέτως χρόνου προϋπηρεσίας, άνερχεται άπο 1.6.1962 συμφώνως πρός τας διατάξεις της άπο 1.6.1962 εθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας (Φ.Ε.Κ. 205 Β' της 13.6.1962) εις δραχμάς 44.

Σημειωτέον ότι: α) Το ως άνω κατώτατον όριον ημερομισθίου της ως είρηται μισθωτού καταβάλλεται δι' απασχόλησιν κατά πλήρες ωράριον εργασίας ή τοιούτον ηλαττωμένον κατά το 1|4, εις περίπτωσιν δε απασχολήσεως επί ήσσονα χρόνον παρέχεται αναλόγως μειωμένη αμοιβή (1|8 του ημερομισθίου δι' έκάστην ώραν). β) Εις περίπτωσιν παροχής εις ταύτην υπό του οικείου εργοδότου τροφοκατοικίας, δύναται αύτος να εκπίπτη το ως άνω ημερομίσθιον της κατα ποσοστόν 20 ο|ο. γ) Εις περίπτωσιν απασχολήσεώς της κατά τας Κυριακάς και τας νόμω εξαιρετέας εορτάς (ημέρα της Γεννήσεως του Χριστού, 25η Μαρτίου, Δευτέρα του Πάσχα, 1η Μαΐου και 28η Όκτωβρίου δικαιούται προσαυξήσεως εκ ποσοστού 75 ο|ο, υπολογιζομένης επί του κατά τα άνωτέρω ημερομισθίου της. ***(Έγγρ. ύπ' αριθ. 90819|1962 Υπουργείου Εργασίας).***

Αποδοχαί οικοδόμων: Η άπο 14.3.1262 συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών οικοδόμων και συναφών επαγγελμάτων Ελλάδος (αριθ. πράξεως καταθέσεως εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών 25|25.4.1962), μη υπογραφείσα παρά των γενικωτέρας σημασίας επαγγελματικών οργανώσεων των εργοδοτών, αίτινες υπέγραψαν την προγενεστεραν άπο 27.6.1957 ομοίαν, ήτοι της Πανελληνίου Ενώσεως Μηχανικών Δημοσίων Έργων, της Πανελληνίου Ενώσεως Συνδέσμου Εργοληπτών Δημοσίων Έργων Ελλάδος και του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος, ούδε υπογραφείσα παρουσία του Υπουργού Εργασίας ή ειδικώς εξουσιοδοτημένου δια την περίπτωσιν ταύτην οργάνου, ως επίσης μη κηρυχθείσα μέχρι τοιάδε γενικώς υποχρεωτική δι' αποφάσεως ημών, δεν έχει καθολικήν εφαρμογήν εφ' όλων των εργοδοτών, των απασχολούντων εργατοτεχνίτας οικοδόμους, αλλά μόνον επί εργοδοτών μελών των συμβληθεισών κατά την κατάρτισιν ταύτης επαγγελματικών οργανώσεων.

Κατά συνέπειαν, εφ' όσον, ως εν τη αιτήσει σας αναφέρηται, δεν ανήκετε εις την υπογράψασαν την προειρημένην άπο 14.3.1962 συλλογικήν σύμβασιν, δεν δεσμεύεσθε υπό των διατάξεων ταύτης ***(Έγγρ. ύπ' αριθ. 97523|1962 Υπουργείου Εργασίας).***

Αποδοχαί θυρωροῦ ιδιωτικής κλινικής: Μη υφισταμένης ειδικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας ή διαιτητικής αποφάσεως ρυθμιζούσης τας αποδοχάς σας (ήτοι θυρωροῦ ιδιωτικής κλινικής) αύται καθορίζονται ελευθέρα συμφωνία. Πάντως δεν δύναται να είναι κατώτεραι του κατωτάτου όρίου ημερομισθίου του εργατοτεχνίτου, όπερ άπό 1.1.1960 εξειλίχθη ως άκολούθως:

Από 1.1.1960 μέχρι 1.9.1960 εις δραχμάς 17,50

ήτοι τάς αποδοχάς άδείας, της οποίας δεν έκαμε χρήσιν ο μισθωτός (άρθρον 904 Α.Κ.).

Αλλά το ερώτημα είναι, αν δικαιούται και ο μισθωτός να ζητήση την εκ του ανωτέρω άρθρου 8 του ν.δ. 3755|1957 αποζημίωσιν (εκ των αποδοχών άδείας, προσαυξημένων κατά 100 ο|ο), κατά την έννοιαν της διατάξεως «εργοδότης, άρνούμενος την χορήγησιν εις τον μισθωτόν αύτου της νομίμου κατ' έτος άδείας του . . . .».

Σχετική προς το θέμα είναι η υπ' αριθ. 514|1963 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατα την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία έχει ως εξής:

«Βεβαιούται η βασιμότης του πρώτου λόγου εφέσεως του ενάγοντος, έχουν ότι ούχι ορθώς η εκκαλουμένη εδέχθη, ότι δεν ηρνήθη η εναγομένη να χορηγήση εις τον ενάγοντα τας αιτηθείσας άδείας αναψυχής των έτών 1958, 1959 και 1961, αλλ' ότι έχορήγησεν αύτη ταύτας. Ειδικώτερον προέκυψε και δεν αμφισβητείται, ότι ο ενάγων ήτήσατο την εις αύτον χορήγησιν των άδειών αναψυχής των ένω έτών μετά συμπλήρωσιν του βασικού χρόνου του ά.ν. 539|1945, αλλ' η εναγομένη, έχουσα ανάγκην των εργασιών του ενάγοντος, υποχρέωσεν αύτον να εργάζηται κατά τον χρόνον της άδείας, χορηγήσασα εις αύτον και τας αποδοχάς άδείας (ημερομίσθιον μόνον) και τας αποδοχάς των ημερών άδείας, καθ' άς αύτος εργάσθη, δεν κατέβαλεν δμως την νόμιμον προσαύξησιν 100 ο|ο των αποδοχών άδείας (άρθρον 8 ν.δ. 3755|1957). Ο ισχυρισμός της εναγομένης, ότι συνεφώνησε μέ τον ενάγοντα να εργασθή κατά τον χρόνον της άδείας και να πληρωθή δις τα ημερομίσθια και τυχόν άληθής είναι άκυρος, ως αναφέρων παρείτησιν του ενάγοντος του δικαιώματος λήψεως της άδείας του (άρθρον 5 ά.ν. 539|1945). Άλλως τε, εφ' όσον βεβαιούται και δεν αμφισβητεί η εναγομένη, ότι ο ενάγων ήτήσατο την άδειάν του ταύτην, ήτήσατο προδήλως, δια να αναπαυθή πράγματι, διότι, εάν εσκόπει να εργασθή, δεν υπήρχεν ανάγκη να αιτήσηται την άδειαν, ή δε μή χορήγησις της άδείας οφείλεται εις την ανάγκην της επιχειρήσεως να χρησιμοποιήση τον ενάγοντα, μη ευρίσκουσα άντικαταστάτην, υποσχεθείσα μείζον ημερομίσθιον, δπερ δμως υπολείπεται του νομίμου (προσαυξήσεως κατά 100ο|ο).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

108]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του από 9ης Νοεμβρίου 1955 β. δ]τος «περί οργανισμού των Υπηρεσιών του Οργανισμού Ελευθέρας Ζώνης και Λιμένος Θεσσαλονίκης (Ε.Ζ.Δ.Θ.)».

(Ε.Κ. τ. Α' σ. 20 της 10 Φεβρουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 9 του ν. δ. 2551]1953 «περί συγχωνεύσεως της Επιτροπείας Ελευθέρας Ζώνης και του Δημοτικού Ταμείου Θεσσαλονίκης», ιδόντες τας υπ' αριθ. 3923]1962 και 3927]1962 πράξεις του Διοικητικού Συμβουλίου της Ε.Ζ.Δ.Θ., την υπ' αριθ. 303]1962 σύμφωνον γνώμην του Α.Σ.Δ.Υ. και την υπ' αριθ. 26]1963 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων επί των Οικονομικών και Δημοσίων Έργων Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

1. Αι παράγραφοι 5 και 6 του άρθρου 7 του από 9.1]3.12.1955 β. δ]τος «περί οργανισμού των Υπηρεσιών του Οργανισμού Ελευθέρας Ζώνης και Λιμένος Θεσσαλονίκης (Ε.Ζ.Δ.Θ.)», αντικαθίστανται ως έπεται:

«5. Προς αντιμετώπισιν εκτάκτων αναγκών του Τμήματος Φορτοεκφορτώσεων και Μεταφορών της Ελευθέρας Ζώνης επιτρέπεται ή δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου πρόσληψις επί συμβάσει ιδιωτικού δικαίου και δι' ωρισμένον χρόνον ή ωρισμένην εργασίαν ημερομισθίων εργατών, ων ο αριθμός δεν δύναται να υπερβή τους 25.

6. Προς αντιμετώπισιν εκτάκτων αναγκών επιβλέψεως έργων ή εξυπηρετήσεως γερανών και πλωτών μέσων επιτρέπεται ή πρόσληψις, κατόπιν αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, ημερομισθίου τεχνικού προσωπικού επί συμβάσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου και δι' ωρισμένον χρόνον ή ωρισμένου έργον, ων ο αριθμός δεν δύναται να υπερβή τους 25».

Άρθρον 2

1. Προς αντιμετώπισιν εκτάκτων αναγκών του Οργανισμού Ελευθέρας Ζώνης Λιμένος Θεσσαλονίκης και προσωρινήν ενίσχυσιν του τακτικού προσωπικού των Κλάδων Β1 Διοικητικών Υπαλλήλων και Β2 Δακτυλογράφων επιτρέπεται ή επί συμβάσει πρόσληψις ιδιωτικού προσωπικού διά χρόνον μη υπερβαίνοντα το έτος, ων ο αριθμός δεν δύναται να υπερβή τους 12.

2. Το προσωπικόν τούτο δέον να έχη τα τυπικά προσόντα σπουδών των Κλάδων Β1 ή Β2, λαμβάνεται δε εκ των επιτυχόντων των εγγεγραμμένων εις πίνακας επιτυχίας διενεργηθέντων διαγωνισμών διά τους Κλάδους τούτους και κατά την εις τους πίνακας σειράν, έστω και αν παρήλθεν ή διά την ισχύν τούτων ετησία προθεσμία. Εν ελλείψει επιτυχόντων υποψηφίων εφαρμογήν έχει το άρθρον 24 του Υπαλληλικού Κώδικος.

3. Η πρόσληψις γίνεται επί ταις αποδοχαίς του εισαγωγικού βαθμού του οικείου Κλάδου, μετ' απόφασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού Ελευθέρας Ζώνης Λιμένος Θεσσαλονίκης, λαμβανομένην τη εισηγήσει του Γενικού Διευθυντού, εν δε τη οικεία συμβάσει, υπογραφομένη υπό του Γενικού Διευθυντού, καθορίζεται ή διάρκεια της σχέσεως και οι λοιποί όροι αυτής. Επί των ούτωσι προσλαμβανομένων εφαρμόζονται αι διά τους υπαλλήλους νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ισχύουσαι ειδικαί διατάξεις.

4. Το ιδιωτικόν προσωπικόν, ληξάσης της χρονικής διαρκείας της σχέσεως, απολύεται αυτοδικαίως.

5. Η κατανομή του ιδιωτικού προσωπικού εις τας Υπηρεσίας του Οργανισμού Ελευθέρας Ζώνης Λιμένος Θεσσαλονίκης γίνεται υπό του Γενικού Διευθυντού αυτού.

(εθνική γενική συλλογική σύμβασις εργασίας της 22.8.1958, Φ.Ε.Κ. 235 Β' της 1.9.1958), από 1.9.1960 μέχρι 26.6.1961 εις δραχμάς 52 (εθνική γενική συλλογική σύμβασις εργασίας της 30.8.1960, Φ.Ε.Κ. 897 Β' της 7.9.1960), από 26.6.1961 μέχρι 1.6.1962 εις δραχμάς 53 (Π.Υ.Σ. 88]1961, Φ.Ε.Κ. 118Α' της 21 Ιουλίου 1961), από 1.6.1962 και εντεύθεν εις δραχμάς 57 (εθνική γενική συλλογική σύμβασις εργασίας της 1.6.1962, Φ.Ε.Κ. 205 Β' της 13.6.1962).

2) Διά την απασχόλησίν σας κατά τας Κυριακάς και τας νόμω εξαιρετέας εορτάς (Ημέρα Γεννήσεως του Χριστού, 25η Μαρτίου, Δευτέρα του Πάσχα, 1η Μαΐου και 28η Οκτωβρίου) δικαιούσθε προσαυξήσεως εκ ποσοστού 75ου, υπολογιζομένης επί του κατά τα άνωτέρω ημερομισθίου.

3) Διά τας εορτάς Χριστουγέννων και Πάσχα δικαιούσθε δώρου ίσου προς 25 ημερομίσθια τα Χριστούγεννα και 15 τοιαύτα το Πάσχα, βάσει των εκδοθεισών και δημοσιευθεισών κατά το έτη 1960, 1961 και 1962 υπουργικών περί δώρου αποφάσεων.

4) Βάσει της από 1.2.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνικού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών Αθηνών - Προαστίων και εφ' όσον απασχολείσθε εις ιδιωτικήν κλινικήν παρά το Ηράκλειον Αττικής, δικαιούσθε, πέραν των εις χρήμα, επί τη βάσει των ανωτέρω διατάξεων, δικαιουμένων παρ' υμών μηνιαίων αποδοχών, μηνιαίου επιδόματος εκ δραχμών εκατόν (100). *(Εγγρ. υπ' αριθ. 87933]1962 Υπουργείου Εργασίας).*

Άρθρον 3

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ἔργων Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Φεβρουαρίου 1963

—

112|1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ κυρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ Σπογγαλιείας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 21 τῆς 16 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 16, 22, 24, 37, 38, 45, 46 καὶ 58 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 3794|1957 «περὶ σπογγαλιείας».

2. Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 3141|1955 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ».

3. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 16|5.10.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 748|1962 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον μόνον

Κυροῦται ὁ προσηρτημένος τῷ παρόντι β.δ. Κανονισμὸς Σπογγαλιείας.

Εἰς τὸν ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Φεβρουαρίου 1963 (*)

—

125|1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἀναπροσαρμογῆς ἐπιδομάτων ἀνεργίας ναυτικῶν καὶ ἀντιτίμων τροφῆς καὶ στέγης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 22 τῆς 16 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5 τοῦ ν. 6002|1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37 Α'), ὡς αὗται συνεπληρώθησαν διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν. 6287|1934 (Φ.Ε.Κ. 330 Α') καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 113|1936 (Φ.Ε.Κ. 398 Α').

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 ἀ.ν. 113|1936 (Φ.Ε.Κ. 398 Α').

γ) Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. 3141|1955 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Υ.Ε.Ν. Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ» (Φ.Ε.Κ. 43 Α').

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2743|18.10.1962 γνώμην τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Οἴκου Ναύτου (Δ.Ε.Ο.Ν.).

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11|7.1.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ,

στ) Τὴν υπ' ἀριθ. 38|1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

(*) Ἀκολουθεῖ ὁ κυρούμενος Κανονισμός.

Ἄρθρον 1

1. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ β.δ. 83|1962 «περὶ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 23 Α') προβλεπόμενον ἀντίτιμον τροφῆς τῶν οἰκοι ἀσθενῶν αὐξάνεται εἰς δραχμὰς 35 διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ δραχμὰς 30 διὰ τὰ κατώτερα πληρώματα ἡμερησίως.

2. Τὸ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 6002|1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν (Φ.Ε.Κ. 37 Α'), ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 4 τοῦ νόμου 6287|1934 (Φ.Ε.Κ. 330 Α'), προβλεπόμενον ἡμερήσιον εἰς χρῆμα ἀντίτιμον τῆς στέγης διὰ τοὺς νοσοῦντας ἀνέργους ναυτικούς, τοὺς στερουμένους ἰδίας οἰκίας καὶ ἐχοντας ἀνάγκην κατ' οἶκον περιθάλψεως, ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 7 διὰ τοὺς ἀγάμους καὶ 10 διὰ τοὺς ἐγγάμους.

Ἄρθρον 2

1. Τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 43|11.1.1963 «περὶ παρατάσεως ἰσχύος καὶ τροποποιήσεως διατάξεων β.δ. 100|1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24 Α') μέχρι 31 Μαρτίου 1963 (Φ.Ε.Κ. 5 Α' 23.1.1963) προβλεπόμενα ἐπιδόματα ἀνεργίας καθορίζονται ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1963 μέχρι 31 Μαρτίου 1963, κατὰ κατηγορίας, ὡς κάτωθι:

α) Ἀξιωματικοὶ ἄγαμοι δραχμαὶ 800 μηνιαίως, πλέον ἐπίδομα στέγης δραχμαὶ 200 μηνιαίως.

β) Ἀξιωματικοὶ ἔγγαμοι δραχμαὶ 1000 μηνιαίως, πλέον ἐπίδομα στέγης δραχμαὶ 250 μηνιαίως.

γ) Κατώτερα πληρώματα ἄγαμοι δραχμαὶ 650 μηνιαίως, πλέον ἐπίδομα στέγης δραχμαὶ 200 μηνιαίως.

δ) Κατώτερα πληρώματα ἔγγαμοι δραχμαὶ 850 μηνιαίως, πλέον ἐπίδομα στέγης δραχμαὶ 250 μηνιαίως.

2. Τὸ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπίδομα στέγης χορηγεῖται εἰς τοὺς στερουμένους παντελῶς ἰδίας ἢ πατρικῆς ἢ συζυγικῆς στέγης.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Φεβρουαρίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

17426|1112|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2|1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὥρων ἀπασχολήσεως καὶ ἐργασίας τῶν εἰς τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας τῆς χώρας ἀπασχολουμένων ἠλεκτροτεχνιτῶν».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 76 τῆς 22 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς πα-

ραγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2]1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν εἰς τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας τῆς χώρας ἀπασχολουμένων ἠλεκτροτεχνιτῶν», καθ' ἣς δὲν ἠκολήθη ἔφεσις. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος ἀμοιβῆς καὶ ὅρων ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 21.2.1963, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθορίζονται τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἁπάσης τῆς χώρας εἰς ἐπίπεδα ἀνώτερα τῶν ἤδη ἰσχυόντων διὰ τοὺς συναδέλφους των, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν Βιομηχανίαν, παρερχομένων οὕτω αὐξήσεων πέραν τῶν περιθωρίων τῶν ἀναγνωριζομένων ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἄλλως τε ἀποβλέπει εἰς τὴν ἴσην μισθολογικὴν μεταχείρισιν τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας καὶ εἰς τὴν σύμμετρον βελτίωσιν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ὁμοίας κατηγορίας ἐργαζομένων καὶ δέον, τῷ λόγῳ τούτῳ, νὰ τροποποιηθῇ αὐτὴ ὡς κατωτέρω κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης ὁριζόμενα, ὁπωσδήποτε δεχόμεθα:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2]1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν (Γεν. Διεύθυνσις Διοικήσεως - Δ]σεως Π. Ο. Τ. Α.) καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Τὰ κατωτάτα ὅρια μισθῶν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν τῶν κεκτημένων ἄδειαν Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος, συμφώνως τῷ νόμῳ 6422]1934 καὶ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντων διαταγμάτων καὶ ἀπασχολουμένων εἰς τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Α) Ἠλεκτροτεχνῖται, ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας τοῦ τεχνίτου μιᾶς τῶν ἀνωτέρω εἰδικοτήτων:

α) Μέχρι συμπληρώσεως ὑπηρεσίας τριῶν (3) ἐτῶν, δραχμαὶ 1600.

β) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τριῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας μέχρι τῆς συμπληρώσεως ἑπτὰ (7) ἐτῶν, δραχμαὶ 1800.

γ) Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ἑπτὰ (7) ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ ἄνω, δραχμαὶ 2.090.

Β) Ἀρχιτεχνῖται, κεκτημένοι τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄδειαν ἀρχιτεχνίτου Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος καὶ ἐφ' ὅσον ἐργάζονται εἰς θέσιν ἀρχιτεχνίτου, δραχμαὶ 2.250.

Γ) Ἐργοδηγοί, κεκτημένοι τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄδειαν ἐργοδηγοῦ Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος καὶ ἐφ' ὅσον ἐργάζονται εἰς θέσιν ἐργοδηγοῦ, δραχμαὶ 2.400.

Δ) Τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν προσαυξάνονται διὰ τῶν ἀκολούθων ἐπιδομάτων:

α) Δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ 5ο]ο δι' ἑκάστην δετίαν πραγματικῆς ὑπηρεσίας, διανυθείσης ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν ἠλεκτροτεχνικὸν κλάδον καὶ μέχρι πέντε (5) δετιῶν. Εἰς τὸν χρόνον τοῦτον δὲν συνυπολογίζονται τὰ δύο πρῶτα ἔτη μαθητείας.

β) Ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω αὐξημένων διὰ τοῦ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας βασικῶν μισθῶν ὑπολογίζεται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10ο]ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5ο]ο δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν τέκνων, ἐφ' ὅσον τὰ μὲν ἐκ τούτων ἄρρενα εἶναι ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν καὶ δὲν ἐργάζονται, τὰ δὲ θήλεα κάτω τῶν 20 ἐτῶν, ἄγαμα, καὶ δὲν ἐργάζονται. Εἰς ἣν περίπτωσιν τὰ τέκνα, ἄρρενα ἢ θήλεα, σπουδάζουν, παρατείνεται ἡ ἐπιδοτησίς των ἐπὶ μίαν εἰσέτι τριετίαν.

3) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας βοηθῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, κατόχων ἀδείας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου 6422]1934 ἐκδοθέντων ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου 1936 (ἄρθρα 8 καὶ 10) καὶ ἀπὸ 25 Μαΐου 1938 (ἄρθρον 10) διαταγμάτων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Βοηθοί:

α) Διὰ τὸ πρῶτον ἔτος δραχμαὶ 48,50.

β) Διὰ τὸ δεύτερον ἔτος δραχμαὶ 54.

γ) Διὰ τὸ τρίτον ἔτος δραχμαὶ 57.

δ) Διὰ τὸ τέταρτον ἔτος δραχμαὶ 60,50.

Εἰς ἣν περίπτωσιν οἱ ἀνωτέρω βοηθοὶ ἔχουσι συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀνεξαρτήτως προϋπηρεσίας ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους ἡλικίας καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, θὰ λαμβάνουν τὸ ἑκάστοτε ἰσχῦον κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἀνώτερον τῶν ἀνωτέρω ὁριζομένων ἡμερομισθίων.

4) Ἡ προϋπηρεσία τῶν βοηθῶν, ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἀρχιτεχνιτῶν καὶ ἐργοδηγῶν ἀποδεικνύεται διὰ πιστοποιητικῶν τῶν ἀπασχολησάντων ἐργοδοτῶν, τεθεωρημένων παρὰ τῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, εἰς ἣν οὗτοι ἀνήκουν, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης παρὰ τοῦ οἰκείου Ἐπιμελητηρίου.

5) Εἰς τὸ ἀπασχολούμενον ἠλεκτροτεχνικὸν προσωπικόν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ βοηθοῦ καὶ ἄνω, χορηγεῖται κατ' ἔτος καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐργασίας μία (1) φόρμα, ἓν (1) ζεῦγος ὑποδημάτων ἐκ βαμβακερᾶς μὲ καλύμματα ἐξ ἐλαστικοῦ, ὡς καὶ ἓν ζεῦγος χειροκτίων ἐλαστικῶν, ἅτινα παραμένουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

6) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 18.8.1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1963.

—

16993]1105]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 9.2.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας επιστημόνων φαρμακοποιών άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 77 της 23 Φεβρουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755]1957, αποφασίζομεν :

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 9.2.1963 συλλογική σύμβασις εργασίας επιστημόνων φαρμακοποιών, κατατεθείσα ημίν την 12.2.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 444]12.2.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως :

Εθνική ομοιοεπαγγελματική συλλογική σύμβασις περί υπαλλήλων φαρμακοποιών άπάσης της χώρας

Εν Αθήναις σήμερον τη 9 Φεβρουαρίου 1963, παρουσίᾳ του Προϊσταμένου της Διευθύνσεως Αμοιβής Εργασίας Διευθυντού του Υπουργείου Εργασίας Γ. Παπανικολίου, ειδικώς εξουσιοδοτημένου κατά τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του ν. 3239]1955, δυνάμει της υπ' αριθ 73979]12430]12.10.1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, οι υπογεγραμμένοι, άφ' ενός μέν Λ. Τσιτσώνης, ως εκπρόσωπος του Πανελληνίου Φαρμακευτικού Συλλόγου, καί Κ. Δημβέργης, ως εκπρόσωπος του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, άφ' ετέρου δε ο Γ. Θεοδώρου, πρόεδρος της Πανελληνίου Ενώσεως Φαρμακοποιών, άπεφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δι' ής τίθενται κανόνες, ρυθμίζοντες τας αποδοχάς των παρ' οιφδήποτε εργοδότη, επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου, υπηρετούντων ως υπαλλήλων επιστημόνων φαρμακοποιών, καί μέλλοντες νά αποτελέσουν την βάσιν πάσης ατομικής συμβάσεως εργασίας, ορισταμένης ή μελλούσης νά συναφθή, ως ακολούθως :

Α'. 1) Διά τους φαρμακοποιούς τους εργαζομένους ως βοηθούς φαρμακείων, ως καί υπευθύνους διευθυντάς κληρονομικών φαρμακείων :

Από τοῦ διορισμοῦ μέχρι	2	ἐτῶν	δραχμαί		2.500
» τῶν	2	ἐτῶν	»	3	» » 3.000
» »	3	»	»	5	» » 3.500
» »	5	»	»	8	» » 3.800
» »	8	»	»	10	» » 4.100
» »	10	»	»	15	» » 4.450
» »	15	»	»	20	» » 4.700
» »	20	»	καί ἄνω		» 4.900

Β'. Διά τους φαρμακοποιούς τους εργαζομένους εις φαρμακευτικά εργαστήρια, βιομηχανίας, νοσηλευτικά ιδρύματα (νοσοκομεία) :

Από τοῦ διορισμοῦ μέχρι	2	ἐτῶν	δραχμαί		2.800
» τῶν	2	ἐτῶν	»	3	» » 3.250
» »	3	»	»	5	» » 3.700
» »	5	»	»	8	» » 4.100
» »	8	»	»	10	» » 4.550
» »	10	»	»	15	» » 4.900
» »	15	»	»	20	» » 5.500
» »	20	»	»	25	» » 5.750
» »	25	»	καί ἄνω		» 6.000

Ως υπηρεσία νοείται ού μόνον ή παρά τῷ τελευταίῳ εργοδότῃ, άλλά καί ή προγενεστέρα, διανυθείσα παρ' οιφδήποτε εργοδότῃ, φυσικῷ ή τομικῷ προσώπῳ, ως καί ή ιδίᾳ φαρμακείῳ διοικήσει του επαγγέλματος του επιστήμονος φαρμακοποιού, αποδεικνυομένη διά βεβαιώσεων των οικείων εργοδοτών, θεωρουμένων υπό του Πανελληνίου Φαρμακευτικού Συλλόγου.

Η προϋπηρεσία των νεοπροσλαμβανομένων αποδεικνύεται δι' υπευθύνου δηλώσεως αύτων, κατατιθεμένης άμα τῇ προσλήψει των εις τον εργοδότην καί συνοδευομένης, εντός τριμήνου προθεσμίας από της προσλήψεως, υπό των απαραιτήτων πιστοποιητικών. Εάν διά των πιστοποιητικών τούτων αποδεικνύηται προϋπηρεσία μείζων της εν τῇ δηλώσει αναφερομένης ή υποβληθώσι πιστοποιητικά προϋπηρεσίας, χωρίς νά έχῃ κατατεθῇ σχετική δήλωσις κατά την πρόσληψιν, τό δικαίωμα διά την απόληψιν του βάσει της προϋπηρεσίας ταύτης υψηλοτέρου μισθού γεννάται από της καταθέσεως των πιστοποιητικών τούτων.

Η προϋπηρεσία των ήδη υπηρετούντων μισθωτών, εφ' όσον μέχρι σήμερον δεν έχουσιν υποβάλει σχετικά πιστοποιητικά, αποδεικνύεται ομοίως διά δηλώσεων, συνοδευομένων, εντός τριμήνου από της δημοσιεύσεως της παρούσης, υπό των απαραιτήτων πιστοποιητικών, εφαρμοζομένων κατά τά λοιπά αναλόγως των άνωτέρω διατάξεων.

Τά πιστοποιητικά προϋπηρεσίας, λυομένης της εργασιακής σχέσεως, επιστρέφονται υπό του εργοδότου εις τον μισθωτόν.

2) Οι βασικοί ως άνω μισθοί των άνω δύο κατηγοριών προσαυξάνονται δι' οικογενειακού επιδόματος έκ 10 ο]ο διά την μη εργαζομένην σύζυγον καί 5ο]ο δι' έκαστον καί μέχρι τριών ανήλικον τέκνον καί μή εργαζόμενον.

3) Επίσης εις τους Β' κατηγορίας, τους έχοντας διαχείρισιν φαρμάκων, χορηγείται προσαύξησις 30 ο]ο επί των ως άνω βασικών μηνιαίων μισθών, ως διαχειριστικόν επίδομα. Ωσαύτως εις τους υπευθύνους διευθυντάς φαρμακείων, ιδιωτικών ή καί τοιούτων νοσηλευτικών ιδρυμάτων, εργοστασίων, εργαστηρίων ή τμημάτων εργαστηρίων κλπ. χορηγείται επίδομα διευθυντικότητος έκ 10ο]ο επί των ως άνω βασικών μηνιαίων μισθών.

Εις τους περί ων ή παρούσα υπαλλήλους φαρμακοποιούς θέλει χορηγείσθαι κατ' έτος εις μηνιαίος μισθός μετά του οικογενειακού επιδόματος ως δώρον διά τας εορτάς των Χριστουγέννων καί ήμισυς μηνιαίος μισθός, μετά

τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, ὡς δῶρον διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, ἐφ' ὅσαν ἡ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ μεταξὺ τῶν ἐν λόγῳ ἑορτῶν περιλαμβανόμενον χρονικὸν διάστημα, ἄλλως μειωμένον ἀναλόγως.

4) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1962, ἐχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ πάντων τῶν ἐπιστημόνων φαρμακοποιῶν, ὑπηρετούντων παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ μὲ σχέσιν ἐργασίας τοῦ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καθ' ἅπασαν τὴν χώραν.

5) Αἱ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ εἰς τοὺς περὶ ὧν πρόκειται μισθωτούς, ἐφ' ὅσον εἶναι κατώτεραι τῶν διὰ ταύτης, ὡς ἀνωτέρω, καθοριζομένων, προσαρμόζονται πρὸς ταύτας, ἐὰν δὲ εἶναι ἀνώτεραι δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν.

6) Εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας φαρμακοποιοὺς τῆς κατηγορίας Α' δὲν παρέχεται ἀμοιβὴ διὰ διανυκτέρευσιν ἢ διὰ διημέρευσιν ἐν φαρμακείοις. Διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς φαρμακεῖα νοσοκομείων ἰσχύει τὸ αὐτὸ ὡράριον ἐργασίας, ὅπερ ἐφαρμόζεται ἑκάστοτε διὰ τὰ διοικητικὰ ὑπαλληλικὰ προσωπικὰ αὐτῶν.

7) Ἡ παράβασις ἢ μὴ συμμόρφωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης θεωρεῖται ἀδικαιολόγητος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ συνεπάγεται καταβολὴν διπλασίας ἀποζημιώσεως τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως.

Ὁ Διευθυντὴς Ὑπουργείου Ἐργασίας

Οἱ συμβαλλόμενοι

(ἑπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Φεβρουαρίου 1963

—

18817]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 7]1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 81 τῆς 26 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 7]1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ξενοδοχοϋπαλλήλων ἁπάσης τῆς χώρας», καθ' ἧς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 7]1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ξενοδοχείων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν - Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος καὶ β) Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ξενοδόχων, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ι. Τὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Α' Ξενοδοχείων Ἀστικῶν Κέντρων:

1) Τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 83020]17737]1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθορισθέντα κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ξενοδοχείων ἀστικῶν κέντρων αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 10 0]ο.

2) Τὸ ἐπίδομα διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην σύζυγον αὐξάνεται, καθοριζόμενον εἰς δραχμὰς 150.

3) Τὸ ὑπὸ τοῦ ὅρου 4 διὰ τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προβλεπόμενον ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας αὐξάνεται, καθοριζόμενον εἰς δραχμὰς 30 δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας ἐν τῇ ἐπαγγέλματι τοῦ ξενοδοχοϋπαλλήλου καὶ διὰ τὰ πρῶτα δέκα ἔτη καὶ εἰς δραχμὰς 25 δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας διὰ τὰ ἑπόμενα δέκα ἔτη.

4) Εἰς τοὺς μισθωτοὺς τοὺς μὴ λαμβάνοντας ἐπίδομα στολῆς, ἐφ' ὅσον ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου νὰ φέρουν τοιαύτην, ἡ δαπάνη ταύτης ἐπιβαρύνει τὸν ἐργοδότην.

Β' Ξενοδοχεῖα θερινῶν διαμονῶν, λουτροπόλεων, κέντρων παραθερισμοῦ, ἀρχαιολογικῶν τόπων καὶ τουριστικῶν περιπτέρων.

Ὁ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 83020]17737]1959 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προβλεπόμενος συμβολικὸς μισθὸς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὡς ἄνω ξενοδοχείων αὐξάνεται κατὰ ποσοστὸν 10 0]ο.

ΙΙ. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ὑπ' ἀριθ. 83020]17737]1959, 75002]1956 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ ὑπ' ἀριθ. 26]1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

ΙΙΙ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 25.9.1962».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Φεβρουαρίου 1963

—

11452]754]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιφερείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 81 τῆς 26 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4020]1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τὴν ἀπὸ 2.11.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, δι' ἃ μέχρι τοῦδε ἐφηρμόζοντο 48.30' ὧραι ἐργασίας καθ' ἑβδομάδα, ὁρίζονται εἰς 48 τοιαύτας.

Ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν ὡς ἄνω καθ' ἑβδο-

μάδα 48 ωρών εργασίας καθορίζονται αί ὧραι ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος αὐτῶν, μὴ δυναμέναι νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς 8.30' ὥρας ἡμερησίως καὶ τὰς 5.30' κατὰ τὴν δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020]1959 καθοριζομένην ἡμέραν μεσημεσημβρινῆς ἀργίας τῶν ἐν λόγῳ καταστημάτων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1963

—

18447]1158]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 τῆς 28 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3239]1955. 2) Τὴν ἀπὸ 22.2.1963 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. 3) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 3.10.1962 ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων ἔγγραφον δήλωσιν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων, 4) τὰς ὑπ' ἀριθ. 94471]1962 καὶ 150]1963 ἀποφάσεις ἡμῶν, ἀποφασίζομεν:

Ἀνανεοῦμεν καὶ αὐθις μέχρι τῆς 31.3.1963 τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 27.10.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας φορτοεκφορτωτῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 80340]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 410 τ. Β' τῆς 22.11.1961 Φ.Ε.Κ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1963

—

19347]1209]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθις ἰσχύος τῶν καταγγελθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 2]1961, 3]1961, 7]1961 καὶ 9]1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων (ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, φαρμακοϋπαλλήλων, ὑπαλλήλων πανεπιστημίων κλπ. καὶ ἐμπορικῶν καταστημάτων)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 τῆς 28 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3239]1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.2.1963. 3) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 52333]3.7.1962, 85239]3.11.1962 καὶ 101165]28.12.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεις, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν καὶ αὐθις ἐπὶ τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 31.5.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῶν ἀκολούθων καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων:

α) Ὑπ' ἀριθ. 2]1961 ἀποφάσεως Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ γραφείων καὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 26762]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 115, τ. Β' τῆς 15.4.1961).

β) Ὑπ' ἀριθ. 3]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ἐπὶ τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ τῶν ταμιῶν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων πάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28278]1961 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 115, τ. Β' τῆς 15.4.1961).

γ) Ὑπ' ἀριθ. 7]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων, φαρμακεμπορείων κλπ. πάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33332]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 143 τ. Β' τῆς 6.5.1961).

δ) Ὑπ' ἀριθ. 9]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ταῦ προσωπικοῦ τῶν ἐδωδιμοπωλείων, παντοπωλείων, καφεκοπτείων, οἰνοπαντοπωλείων καὶ τυροπωλείων πάσης τῆς χώρας», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν δυὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 66]26.5.1961 πράξεως καταθέσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1963

—

18448]1159]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 4]1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδορασφαγέων Βόλου».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 τῆς 28 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239]1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 22.2.1963, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὐτή, τὴν ὑπ' ἀριθ. 4]1962 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδορασφαγέων Βόλου», ἐγκριθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8154]518]29.1.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 33, τ. Β' τῆς 29.1.1963).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Φεβρουαρίου 1963

—

19348]1208]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθις ἰσχύος τῆς καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως πωλη-

των ζαχαροπλαστείων 'Αθηνών - Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 της 28 Φεβρουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239]1955, εν συνδυασμώ με τας της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755 1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν του 'Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 22.2.1963. 3) Τας υπ' αριθ. 58215]1962 και 9]243]1962 ημετέρας αποφάσεις, αποφασίζομεν:

'Αναστέλλομεν επί 3μηνον είσετι χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 31.5.1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της καταγγελθείσης υπ' αριθ. 28]1959 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των πωλητών και πωλητριών ζαχαροπλαστείων 'Αθηνών—Περιχώρων», εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 85650]1959 αποφάσεως ημών και του 'Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 152, τ. Β' της 28.12.1959).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις; τη 28 Φεβρουαρίου 1963

19]4]1207]1963 'Απόφ. 'Υπουργού 'Εργασίας

Περί παρατάσεως και αυθις ισχύος της καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως προσωπικού της Κεντρικής 'Υπηρεσίας Κ.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 της 28 Φεβρουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239] 1955, εν συνδυασμώ με τας της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755]1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν του 'Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 22.2.1963. 3) Την υπ' αριθ. 85238]5458]1962 ημετέραν απόφασιν, αποφασίζομεν:

'Αναστέλλομεν επί τρίμηνον είσετι χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 4.6.1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων της καταγγελθείσης υπ' αριθ. 27]1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί των όρων αμοιβής του προσωπικού Κεντρικής 'Υπηρεσίας της 'Εταιρείας Διαχειρίσεως Ειδών Μονοπωλίου 'Ελληνικού Δημοσίου», εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 73650] 12390]1961 αποφάσεως ημών και του 'Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 353, τ.Β' της 12.10.1961).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τη 28 Φεβρουαρίου 1963

19350]1206]1963 'Απόφ. 'Υπουργού 'Εργασίας

Περί κηρύξεως υποχρεωτικής της υπ' αριθ. 18]1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί παροχής επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις το προσωπικόν επιχειρήσεων μηχανικών και ηλεκτρικών πλυντηρίων περιοχής Α.Π.Π.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 της 28 Φεβρουαρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 3239]1955, εν συνδυασμώ με τας της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755]1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν του 'Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 13.2.1963, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν υποχρεωτικήν διά πάντας τους εργοδότας και μαθητούς του επαγγέλματος, όπερ αφορά αύτη, την υπ' αριθ. 18]1962 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί παροχής επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις το προσωπικόν επιχειρήσεων μηχανικών και ηλεκτρικών πλυντηρίων περιοχής 'Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων», κατατεθείσαν εις το Ειρηνοδικείον 'Αθηνών διά της υπ' αριθ. 151]22.11.1962 πράξεως καταθέσεως.

Η παρούσα, ισχύουσα από της δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διά της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τη 28 Φεβρουαρίου 1963

19581]1223]1963 'Απόφ. 'Υπουργού 'Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 11] 1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών εργοστασίου διυθειούχου ανθρακος 'Ελευσίνος».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 94 της 4 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239] 1955, ως ετροποποιήθησαν υπο του ν.δ. 3755] 1957. 2) Την υπ' αριθ. 11]1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών, καθ' ης δεν ησκήθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 11]1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών εργοστασίου διθειούχου άνθρακος 'Ελευσίνος», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της 'Ομοσπονδίας 'Εργατοϋπαλλήλων Χημικής Βιομηχανίας 'Ελλάδος αφ' ενός και αφ' ετέρου του Συνδέσμου 'Ελλήνων Βιομηχάνων, της ουσίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«1) 'Από της ισχύος της παρούσης τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών του εργοστασίου διθειούχου άνθρακος 'Ελευσίνος καθορίζονται ως εξής:

α) 'Αμα τη εισόδω εις τον κλάδον και συντρεχουσών των προϋποθέσεων της γενικής εθνικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ήτοι ηλικίας 18 ετών και ενός έτους υπηρεσίας παρ' οιφδήποτε εργοδότη, ή 19 ετών, άνευ προϋπηρεσίας, ημερομισθίων δραχμαί 57.

β) Μετά την συμπλήρωσιν εξαμήνου υπηρεσίας εις τον κλάδον ημερομισθίων δραχμαί 61.

γ) Μετά την συμπλήρωσιν δύο ετών υπηρε-

σίας εἰς τὸν κλάδον ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 64.

δ) Εἰς τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους διπλώστας καὶ τεχνίτας φούρνων χορηγεῖται ποσοστιαία αὔξησις 8 α/ο ἐπὶ τῶν ἤδη καταβαλλομένων κατωτάτων ὁρίων βασικῶν ἀποδοχῶν.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια περιλαμβάνεται, συγχωνευόμενον, τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88]1961 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐπίδομα ἄρτου ἐκ μιᾶς δραχμῆς.

2) Εἰς τοὺς ἐργάτας αὐλῆς χορηγεῖται ἐτησίως ἓν ζεῦγος ἀρβυλῶν.

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 34]1949 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1949 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας» καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 35395]1959 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1959 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς κλπ.».

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαρτίου 1963

—

18274]1164]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 10] 1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κοπῆς μαρμάρων Δ.Π.Ο.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 94 τῆς 4 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 10]1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 10] 1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κοπῆς μαρμάρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ α) Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων καὶ β) Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν Κοπῆς Μαρμάρων, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Ἑνώσεως Ἐργοστασιαρχῶν Κοπῆς Μαρμάρων, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1. Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ἐργοστάσια κοπῆς μαρμάρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Νεοπροσλαμβανόμενοι δραχμαὶ 63.

β) Εἰδικευμένοι ἐργάται δραχμαὶ 77.

γ) Ἀρχιεργάται δραχμαὶ 88.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια περιλαμβάνεται, συγχωνευόμενον, τὸ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88] 1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐκ μιᾶς δραχμῆς ἐπίδομα ἄρτου.

2) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 72484] 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 29]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν κλπ.».

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 5ης Νοεμβρίου 1962».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαρτίου 1963

—

8507]967]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ποντοπόρων πλοίων μέχρι 31.12.1963.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 97 τῆς 7 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τὸ ὑπογραφὲν τὴν 21.1.1963 συμφωνητικὸν μεταξὺ ἐκπροσώπων ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς Πανελληνίου Ναυτικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τῶν εἰς ταύτην ἐπαγομένων Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, ἤτοι: α) Πανελληνίου Ἑνώσεως Πλοιάρχων Ε.Ν., β) Πανελληνίου Συνδέσμου Ἀξιωματικῶν Ἀσυρμάτου Θ.Α.Ξ., γ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Μηχανικῶν (Μ.Ε.Κ.) Ε.Ν., δ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ναυτῶν Ε.Ν., ε) Πανελληνίου Ἑνώσεως Θερμαστῶν Θαλάσσης «Ὁ Στέργων», στ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ναυτομαγείρων Ε.Ν. «Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων» καὶ ζ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν., ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3376]1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει μέχρι σήμερον, ἀποφασίζομεν:

1. Κυροῦμεν τὸ ὑπογραφὲν τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1963 συμφωνητικὸν μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐφοπλιστῶν καὶ ναυτικῶν, διὰ τοῦ ὁποίου παρατείνεται μέχρι καὶ 31ης Δεκεμβρίου 1963 ἡ ἰσχὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πληρωμάτων φορτηγῶν πλοίων ἄνω τῶν 4.500 τόννων D.W., ὡς αὕτη εἶχε τροποποιηθῆ καὶ ἀναδιατυχθῆ εἰς ἐνιαῖον κείμενον διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1961 συμφωνητικοῦ μεταξὺ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ὅπερ εἶχε κυρωθῆ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 68489]3047]4.10.1961 ἀποφάσεως μας (Φ.Ε.Κ. 358 Β']1961) καὶ εἶχε παραταθῆ αὕτη μέχρι 31ης Ἰανουαρίου 1963 διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 28.12.1962 πρακτικοῦ, ὅπερ ἐκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 101355]10571 π.τ.]4.1.1963 ἀποφάσεως μας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 6 Φεβρουαρίου 1963

—

Συμφωνητικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1963 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ Στρατὴς Ἀνδρεάδης, ἐκπροσωπῶν νομίμως ἐν

προκειμένω την ένταῦθα ἐδρεύουσαν ἀνεγνωρισμένην ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν «Ἕνωσις Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν» καὶ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένος, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Μάνθος Πετρουλῆς, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ναυτικῆς Ὁμοσπονδίας, ἐκπροσώπων νομίμως α) τὴν ἐν Πειραιεῖ ἐδρεύουσαν ἀνεγνωρισμένην ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν «Πανελλήνιος Ναυτικὴ Ὁμοσπονδία» καὶ β) κατόπιν εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τὰ εἰς τὴν δύναμιν ταύτης ὑπαγόμενα καταστατικῶς κάτωθι ἀνεγνωρισμένα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα :

1. «Πανελλήνιος Ἕνωσις Πλοιάρχων Πάσης Τάξεως Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ».

2. «Πανελλήνιος Σύνδεσμος Ἀξιωματικῶν Ἀσυρμάτων Θ.Α.Ξ.».

3. «Πανελλήνιος Ἕνωσις Μηχανικῶν Μηχανῶν Ἐσωτερικῆς Καύσεως Ε.Ν.».

4. «Πανελλήνιος Ἕνωσις Ναυτῶν Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ».

5. «Πανελλήνιος Ἕνωσις Θερμαστῶν Θαλάσσης «Ὁ Στέφενσον».

6. «Πανελλήνιος Ἕνωσις Ναυτομαγείρων Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ «Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων».

7. «Πανελλήνιος Ἕνωσις Θαλαμηπόλων Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ».

Συνελθόντες, ὅπως κοινῇ συμφωνίᾳ ὁρίσωμεν τοὺς ὅρους τῆς νέας συλλογικῆς συμβάσεως, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς κατὰ τὴν 25ην Αὐγούστου 1961 συναφθείσης μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω ὀργανώσεων τοιαύτης, ἧς ἡ ἰσχὺς λήξασα τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1962 παρετάθη διὰ τοῦ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1962 συμφωνητικοῦ μέχρι τῆς 31ης τρέχοντος μηνός, συμφωνοῦμεν, ὅπως ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἐξακολουθήσῃ ἰσχύουσα ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου τρέχοντος ἔτους μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1963, ὡς ἔχει καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις, πλὴν τῆς ἀφορώσης τὸν μισθὸν τοῦ Α' μηχανικοῦ μηχανῶν ἐσωτερικῆς καύσεως.

Ἡ οὕτω παρατεινομένη συλλογικὴ σύμβασις δύναται νὰ καταγγελθῇ παρ' ἑκατέρου τῶν συμβαλλομένων μερῶν μετὰ τὴν 31ην Ἰουλίου 1963, θέλει ὅμως ἰσχύσει δύο εἰσέτι μῆνας μετὰ τὴν καταγγελίαν της.

Τὸ παρὸν συμφωνητικὸν συνετάγη εἰς τριπλοῦν, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον ἔλαβον τὰ συμβαλλόμενα μέρη, τὸ δὲ τρίτον θέλει κατατεθῇ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ὑπογράφεται δὲ ὡς ἑπεται.

Διὰ τὴν Ἕνωσιν Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν

Στρατῆς Γ. Ἀνδρεάδης

Διὰ τὴν Πανελλήνιον Ναυτικὴν Ὁμοσπονδίαν καὶ τὰ εἰς τὴν δύναμιν ταύτης ὑπαγόμενα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα.

Μάνθος Πετρουλῆς

—

6391|Σ. 57|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Τ.Α.Α.Π.Α.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 58 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 827|1937 «περὶ συμπληρώσεως τῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν λιμένος Πειραιῶς», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3764|1957 «περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ Κλάδου Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Λιμενεργατῶν Πειραιῶς εἰς τὸ Ι.Κ.Α.».

2) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀν. νόμου 694|1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ|τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392|1949 ν. δ|τος.

4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας καὶ Προνοίας Λιμενεργατῶν Πειραιῶς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1431|358|13.12.1962 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 8|1963, συνεδρίασις 85η τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 19.1.1963), ἀποφασίζομεν :

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας καὶ Προνοίας Λιμενεργατῶν Πειραιῶς ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«Τὸ Ταμεῖον δὲν βαρύνεται διὰ μεταλλικὰ ὕδατα, φαρμακευτικοὺς οἴνους, θερμόμετρα, ὀρθοπεδικὰ μηχανήματα καὶ λοιπὰ τοιαῦτα ὄργανα. Κατ' ἐξαίρεσιν χορηγοῦνται εἰς τοὺς ἀμέσους ἠσφαλισμένους καὶ ἐπὶ συμμετοχῇ εἰς τὸ ἥμισυ τῆς δαπάνης θεραπευτικαὶ ζῶναι, κύστεις δι' ἐπίθεσιν πάγου, ὀμματοϋάλια καὶ τεχνητοὶ ὀφθαλμοὶ κατόπιν ἐντολῆς τοῦ ὁμοδίου θεράποντος ἰατροῦ, προσυπογραφομένης καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιάτρου.

Αἱ παροχαὶ αὗται χορηγοῦνται καὶ εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους, περὶ ὧν τὰ ἐδάφια β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Κατ' ἐξαίρεσιν χορηγοῦνται ὀρθοπεδικὰ μηχανήματα (στηθόδεσμοι καὶ ζῶναι, μηχανήματα ἄνω καὶ κάτω ἄκρων, ὑποδήματα καὶ πέλματα πλατυποδίας) καὶ λοιπὰ τοιαῦτα ὄργανα εἰς τοὺς ἀμέσως μόνον ἠσφαλισμένους μονίμους ἐργάτας Ο.Α.Π. καὶ τὰ τέκνα τούτων μὲ ποσοστὸν συμμετοχῆς εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην διὰ μὲν τοὺς μονίμους ἐργάτας 25 ο|ο, διὰ δὲ τὰ τέκνα τούτων 30 ο|ο, μετὰ προηγουμένην γνωμάτευσιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου καὶ ἔγκρισιν ταύτης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Μεταβατικὴ διάταξις

Ἐγκρίνονται καὶ νομιμοποιοῦνται αἱ μέχρι τῆς ἐγκρίσεως τῆς ἀνωτέρω τροποποιήσεως κατὰ πα-

ρέκκλισιν τοῦ Κανονισμοῦ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δι' ὧν ἐχορηγήθησαν πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους πέλματα, ὀρθοπεδικαὶ ζῶναι, ὀρθοπεδικὰ μηχανήματα καὶ τεχνητοὶ ὀφθαλμοί».

Ἡ ἀνωτέρω δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1963

—

6388]Σ63]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 64 τῆς 18 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868]1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 918]Φ.11]6.11.1962 ἀναφορᾶς του ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 85]14.1.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου φγ' τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν προβλεπομένη προθεσμία ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας παραταθῇ, ἀφ' ἧς ἔληξε, μέχρι καὶ τῆς 31.5.1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Φεβρουαρίου 1963

—

4667]Σ.35]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 69 τῆς 20 Φεβρουαρίου 1963]

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868]1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 34]1943 «περὶ τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἀσφάλισιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε.Τ.Ε.», γ) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1049]1949 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος», δ) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς 19626]2.11.1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου τούτου, ε) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 83 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.12.1962 τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. προστεθῇ μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Εἰς περίπτωσιν θανάτου ἠσφαλισμένου ἀναληφθέντος ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε. ἐκ τῆς Cable and Wireless συνεπείᾳ λήξεως τοῦ προνομίου αὐτῆς, συμπληρώσαντος μέχρι τοῦ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐπελθόντος θανάτου του ὀκταετῆ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, οἱ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ ἀναφερόμενοι δικαιοδόχοι, δικαιοῦνται συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης αἰτήσουν τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ ἀναγνώρισιν ὡς συνταξίμου τῆς μέχρι δύο ἐτῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον τυχὸν προϋπηρεσίας τοῦ θανόντος εἰς ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Φεβρουαρίου 1963

—

7026]Σ 81]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 84 τῆς 1ης Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694]1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520]1953 ν. δ]γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ]τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392]1949 ν. δ]τος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9604]28.12.1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 86]17.1.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«2. Ποσὸν ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος.

α) Τὸ ποσὸν τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἰσοῦται πρὸς τὸ γινόμενον τοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν ὑπαγωγῆς αὐτοῦ ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Κλάδου Προνοίας.

Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων, συμπληρούντων 30ετῆ τοὐλάχιστον χρόνον ὑπηρεσίας ὡς ξε-

νοδοχοϋπαλλήλων τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω βοήθημα προσαυξάνεται κατὰ πέντε (5) μισθούς.

β) Τὸ ποσὸν τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος διὰ τοὺς ἀπὸ 1.1.1961 ὑπαχθέντας ἢ ὑπαχθησομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τὸ πρῶτα 5–10 ἔτη ἀσφαλίσεως 60ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 11—15 ἔτη ἀσφαλίσεως 65ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 16–17 ἔτη ἀσφαλίσεως 68ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 18–19 ἔτη ἀσφαλίσεως 71ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 20–21 ἔτη ἀσφαλίσεως 74ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 22–23 ἔτη ἀσφαλίσεως 77ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 24–25 ἔτη ἀσφαλίσεως 80ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 26–27 ἔτη ἀσφαλίσεως 84ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 28–29 ἔτη ἀσφαλίσεως 88ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 30–31 ἔτη ἀσφαλίσεως 92ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 32–33 ἔτη ἀσφαλίσεως 96ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

Διὰ τὰ ἀπὸ 34–35 ἔτη ἀσφαλίσεως 100ο/ο τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος.

γ) Ὡς μισθὸς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης παραγράφου νοεῖται ὁ μέσος ὅρος τῶν ἀποδοχῶν τῶν τελευταίων πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ ἠσφαλισμένου 24 μηνῶν ἀπασχολήσεως, εἴτε συνεχοῦς, εἴτε διακεκομμένης, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐπελογίσθησαν καὶ κατεβλήθησαν αἱ πρὸς τὸ Τ.Α.Ξ.Υ. ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί.

δ) Αἱ βάσει τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 73834]Σ. 1019]1962 ἀποφάσεως ἐκδοθεῖσαι τυχὸν ἀποφάσεις περὶ χορηγήσεως ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἀναθεωροῦνται, ὑπολογιζομένων τῶν βοηθημάτων βάσει τῶν διατάξεων τῆς παρούσης.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Φεβρουαρίου 1963

—

16780]Υ. 133]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων παρεχομένων συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 10ο/ο μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 2.000 δραχμῶν, ὡς καὶ καθορισμοῦ κατωτάτου ὁρίου συντάξεων δραχμῶν 1000 ἀπὸ 1.1.1963.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 90 τῆς 2 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19]1944 νόμου «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν»,

2) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64]24.1.1962 ἀναφορὰν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ περὶ αὐξήσεως τῶν συντάξεων.

3) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 3570]Ε.11414]7.1.1963 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ.

4) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν 918 συνεδρίασιν αὐτῆς 3.5.1955, κοινοποιηθεῖσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14786]16.5.1955 ἐγγράφου της καὶ

5) Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν:

1. Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 αὐξάνονται αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων καταβαλλόμεναι συντάξεις κατὰ ποσοστὸν 10ο/ο διὰ τὸ μέχρι τῶν 2000 δραχμῶν τμῆμα αὐτῶν καὶ καθορίζεται ὡς κατώτατον ὅριον καταβαλλομένης συντάξεως τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1000.

11. Τὸ σύνολον τῆς οὕτω αὐξανομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ τεθέντα ἀνώτατα ὅρια διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 14786]16.5.1955 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1963

—

15391]Ε. 292]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἐδαφίων β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 88 τῆς 1 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 440]1937 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694]1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Σύμφωνον γνώμην τῆς ἐξ Ὑπουργῶν Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 12.2.1963, 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 7]1958 (Τμῆμα Α') ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1109]26.4.1960 ἀναφορᾶς του, 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 83] 23.5.1960, συνεδρίασις 20 τῆς ΙΒ' περιόδου), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὰ ἐδάφια β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 1

τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Κανοῦ τροποποιηθῶσιν ὡς ἀκολούθως:

1. Τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 αὐτοῦ ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι:

«β) Ὑποχρεωτικὴ εἰσφορὰ τῶν ἠσφαλισμένων ἴση πρὸς 5 ο/ο ἐπὶ τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ πάσης φύσεως ἀπολαυῶν τῶν ἠσφαλισμένων».

2. Τὸ ἐδάφιον γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 αὐτοῦ ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι:

«γ) Ὑποχρεωτικὴ εἰσφορὰ τῶν καπνοβιομηχάνων ἴση πρὸς 3 ο/ο ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως ἀπολαυῶν τῶν ἠσφαλισμένων».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Φεβρουαρίου 1963

—

15035]2626]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 43716]3360]4.7.1955 ἀποφάσεως «περὶ συνθέσεως τῶν Συμβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας»

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 88 τῆς 1 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 ἐδ. β' τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 3252]1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινων νόμων». 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 43715]3360]9.7.1955 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ συνθέσεως Συμβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 67]23.1.1963 ἀναφορὰν τοῦ Προέδρου τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Καισαριανῆς καὶ 4) τὰς ἀνάγκας τῆς Ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν της, ἀποφασίζομεν:

Τροποποιοῦντες ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 43715]3360]9.7.1955 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ συνθέσεως Συμβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας» ὁρίζομεν τὴν σύνθεσιν τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Καισαριανῆς πενταμελῆ, ὡς κάτωθι:

α) Ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ δύο (2) ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν, καὶ

γ) Ἐκ δύο (2) ἀντιπροσώπων τῶν μισθωτῶν, μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωτῶν.

Χρέη εἰσηγητοῦ ἐκτελεῖ ὁ προϊστάμενος τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Καισαριανῆς.

Γραμματεὺς ὁρίζεται εἷς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Καισαριανῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Φεβρουαρίου 1963

—

10785]Σ.140]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης ἐδαφίου γ' ἐν τέλει παραγράφου 1 ἄρθρου 10 Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 83 τῆς 28 Φεβρουαρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868]1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 658]62]20.12.1962 ἀναφορᾶς του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 88]24.1.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου (Κλ. Συντάξεων) προστίθεται ἐδάφιον γ', ἔχον οὕτω:

«γ) Εἰς τοὺς ἀνωτέρω (λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους) καταβάλλεται ἐπὶ πλέον εἰδικὸν ἐπίδομα φυματιώσεως ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (100) μηνιαίως, ἀφ' ἧς διεκόπη».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Φεβρουαρίου 1963

—

11409]1380]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως πρώτου μηχανικοῦ Μ.Ε.Κ. φορτηγῶν πλοίων ἄνω τῶν 4500 τόννων D.W.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 101 τῆς 9 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπογραφὲν τὴν 21.1.1963 συμφωνητικὸν μεταξὺ ἐκπροσώπων ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Μηχανικῶν (Μ.Ε.Κ.) Ε.Ν., ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276]1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει σήμερον, ἀποφασίζομεν:

1) Κυροῦμεν τὸ ὑπογραφὲν τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1963 συμφωνητικὸν μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐφοπλιστῶν καὶ ναυτικῶν, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται ὁ μισθὸς ἐνεργείας τοῦ ἐπὶ πλοίων φορτηγῶν ἄνω τῶν 4500 τόννων D.W. ὑπηρετοῦντος πρώτου μηχανικοῦ (Μ.Ε.Κ.) εἰς λίρας Ἀγγλίας ἑκατὸν δέκα (110-0-0) μηνιαίως καὶ ὁ μισθὸς ἀσθενείας αὐτοῦ εἰς ποσοστὸν ἑξήκοντα τοῖς ἑκατὸν (60 ο/ο) τοῦ ἐν λόγῳ μισθοῦ ἐνεργείας, ὡς καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς τροφῆς του εἰς τὸ αὐτὸ ποσοστὸν διὰ τὴν περίπτωσιν νοσηλείας ἐκτὸς νοσοκομείου ἢ κλινικῆς, ὡς πρὸς δὲ τὰς συνθήκας ἐργασίας καὶ λοιπὰς ἀμοιβὰς θέλει ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὸν πρῶτον μηχανικὸν (Μ.Ε.Κ.) ἡ συλλογικὴ σύμβασις πληρωμάτων

φορτηγών πλοίων άνω των 4500 τόννων D.W., της οποίας ή ισχύς παρετάθη μέχρι 31.12.1963 διά τού από 21.1.1963 πρακτικού, όπερ εκυρώθη διά της υπ' αριθ. 8507|967|1963 αποφάσεως μας.

2) Η ισχύς της διά της παρούσης κυρουμένης συλλογικής συμβάσεως ορίζεται από 1ης Φεβρουαρίου μέχρι και της 31ης Δεκεμβρίου 1963.

3) Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τη 15 Φεβρουαρίου 1963

Συμφωνητικόν

Έν Αθήναις σήμερον την 21ην Ιανουαρίου 1963 οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, άφ' ενός μεν ο Στρατής Ανδρεάδης, εκπρόσωπος νομίμως εν προκειμένω την ενεργούσα ανεγνωρισμένην επαγγελματικήν οργάνωσιν «Ένωσις Ελλήνων Εφοπλιστών» και ειδικώς εξουσιοδοτημένος, Αφ' ετέρου ο Πόθος Καλαποθάκης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ενώσεως Μηχανικών Μηχανών Εσωτερικής Καύσεως Ε.Ν., εκπρόσωπος νομίμως την οργάνωσιν ταύτην και ειδικώς εξουσιοδοτημένος, συνελθόντες όπως κοινή συμφωνία καθορίσωμεν τον μισθόν και τους όρους εργασίας του Α' μηχανικού μηχανών εσωτερικής καύσεως συμφωνούμεν επί των κάτωθι:

1) Ο μισθός του Α' μηχανικού Μ.Ε.Κ. ορίζεται εις λίρας Αγγλίας εκατόν δέκα (Δ.Α. 110.0.0).

2) Ο ειδικός μισθός ασθενείας ορίζεται εις τα 60 ο|ο του άνωτερω μισθού εις περίπτωσιν νοσηλείας εντός νοσοκομείου ή κλινικής, εις περίπτωσιν δε νοσηλείας εκτός νοσοκομείου προστίθεται εις τον ειδικόν τούτον μισθόν το αυτό ποσοστόν και του άντιτίμου τροφής.

3) Ως προς τους λοιπούς όρους εργασίας του Α' μηχανικού Μ.Ε.Κ. θέλει ισχύει ή μεταξύ της Ενώσεως Ελλήνων Εφοπλιστών και της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας και των εις αυτήν υπαγομένων οργανώσεων συναφθείσα την 25ην Αυγούστου 1961 συλλογική σύμβασις, ής ή ισχύς παρετάθη διά του υπό σημερινήν ημερομηνίαν συμφωνητικού μεταξύ των ως άνω οργανώσεων μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου 1963.

Η ισχύς του παρόντος συμφωνητικού ορίζεται από της 1ης Φεβρουαρίου 1963 μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου 1963, δύναται όμως να καταγγελθή τούτο παρ' εκατέρου των συμβαλλομένων μερών μετά την 31ην Ιουλίου 1963, αλλά θά εξακολουθήση ισχύον δύο είσετι μήνας μετά την καταγγελίαν του.

Το παρόν συμφωνητικόν συνετάγη εις τριπλούν, εξ ών ανά εν αντίτυπον έλαβον τα συμβαλλόμενα μέρη, το δε τρίτον θέλει κατατεθή παρά τω Υπουργείω Εμπορικής Ναυτιλίας, υπογράφεται δε ως έπεται.

Διά την Ένωσιν Ελλήνων Εφοπλιστών

Στρατής Ανδρεάδης

Διά την Πανελλήνιον Ένωσιν Μηχανικών Μηχανών Εσωτερικής Καύσεως Ε.Ν.

Πόθος Καλαποθάκης

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

1)1963 Απόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Ηρακλείου

Περί των όρων αμοιβής και εργασίας των τυπογράφων εφημερίδων Ηρακλείου Κρήτης (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Α) Καθορίζει κατά κατηγορίας τα κάτωθι κατώτατα όρια ημερομισθίων και μισθών δι' εξάωρον εργασίαν:

α) Των μαθητευομένων στοιχειοθετών - διαλυτών, ήτοι των μη συμπληρωσάντων το 18ον έτος της ηλικίας των, και εχόντων προϋπηρεσίαν μέχρι δύο (2) ετών, ημερομίσθιον δραχμαί 25.

β) Τυπογράφων - διαλυτών μετά την συμπλήρωσιν του 18 έτους της ηλικίας των:

1) Των εχόντων προϋπηρεσίαν 3 - 4 ετών, ημερομίσθιον δραχμαί 57.

2) Των εχόντων προϋπηρεσίαν 4 - 7 ετών, ημερομίσθιον δραχμαί 65.

3) Των εχόντων προϋπηρεσίαν 7 - 10 ετών, ημερομίσθιον δραχμαί 75.

4) Των εχόντων προϋπηρεσίαν άνω των δέκα (10) ετών, ημερομίσθιον δραχμαί 80.

γ) Αρχιεργατών, ημερομίσθιον δραχμαί 86.

δ) Πιεστών, ημερομίσθιον δραχμαί 73.

ε) Λινοτυπών:

1) Των εχόντων προϋπηρεσίαν 1 - 2 ετών δραχμαί 1750 μηνιαίως και 2) των εχόντων προϋπηρεσίαν άνω των δύο (2) ετών δραχμαί 2.500 μηνιαίως. στ) Υποχρεοί τους εργοδότας ιδιοκτήτας ημερησίων εφημερίδων Ηρακλείου εις την παραχώρησιν επενδύτου (μπλούζας), εις τους παρ' αυτοίς εργαζομένους των άνω κατηγοριών.

Β) Καθορίζει ληξιν εργασίας των άνω κατηγοριών εργαζομένων κατά Σάββατον την 7ην μ.μ. κατά την χειμερινήν περίοδον και την 8ην μ.μ. κατά την θερινην περίοδον, υπό τον όρον ότι θά παραμένουν εργαζόμενοι εκ περιτροπής δύο (2) εργάται επί δίωρον επί πλέον των άνω ωρών προς αντιμετώπισιν των τρεχουσών επειγουσών εργασιών εκάστης εφημερίδος.

Γ) Καθορίζει εξαιρεσίμους ημέρας αργίας των άνω εργαζομένων τας αυτάς ημέρας, αίτινες έχουσι καθιερωθή ως τοιαύται και διά τας εν Αθήναις εκδιδομένας εφημερίδας.

Δ) Η ισχύς της παρούσης αποφάσεως άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1963.

Εκρίθη, απεφασίσθη και εδημοσιεύθη εν δημοσίᾳ συνεδριάσει τη 16 Ιανουαρίου 1963.

10|1951 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Δι-

(*) Κατεθέθη παρά τω Γραμματεί του Εισηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239|1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 17 της 23.2.1963 πράξεως καταθέσεως, και ανακοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας.

αιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς

Περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκαμμάτων (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 1|1961 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συνδέσμου Προσωπικοῦ Διεθνοῦς Σιδηροδρομικῆς Ἑταιρείας Κλινοσκαμμάτων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου α) τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν καὶ β) τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκαμμάτων, ὡς ἀκολούθως:

Καθορίζει τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκαμμάτων ἐν Ἑλλάδι ὡς ἑξῆς, κατὰ κατηγορίας:

1) Διοικητικῶν καὶ ἐσαλληλικῶν προσωπικῶν ἐκμεταλλεύσεως καὶ πρακτορείων ταξιδίων

Διατηρεῖται ὡς ἔχει ἡ διαβάθμισις τῆς ἀπὸ 19.6.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τῆς κατηγορίας ταύτης, αὐξανομένων τῶν εἰς τὴν διαβάθμισιν ταύτην ἀντιστοιχούντων βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τούτου βάσει τῆς ὡς εἴρηται συμβάσεως ἐργασίας κατὰ ποσοστὸν 10 ο|ο, διαμορφουμένων τούτων ὡς ἀκολούθως:

	Μισθὸς	Δραχμαί
	Γ'	4.290
Ἐπιθεωρηταί	Β'	4.400
	Α'	4.510
	Γ'	3.960
Ὑποεπιθεωρηταί	Β'	4.070
	Α'	4.180
	Γ'	3.630
Κεντρικοὶ ἐλεγκταί	Β'	3.740
	Α'	3.850
	Γ'	3.190
Ἐλεγκταί	Β'	3.300
	Α'	3.410
	Γ'	3.630
Ἐργοδηγοί	Β'	3.740
	Α'	3.850
Ἀποθηκάριοι βοηθοί	Γ'	2.750
Ἐλεγκταὶ γραμματεῖς	Β'	2.860
	Α'	2.970
Δακτυλογράφοι ΑΑ	Γ'	2.035
Γραφεῖς ΑΑ	Β'	2.145
	Α'	2.255
Δακτυλογράφοι ΑΒ	Γ'	1.485
Γραφεῖς ΑΒ	Β'	1.567
	Α'	1.650
Ἀρχικλητῆρες		1.320
Κλητῆρες groom		1.067
Προϊστάμενοι τῶν ἐν Ἑλλάδι πρακτορείων ταξιδίων τῆς Ἑταιρείας		7.942
	Γ'	4.290
Προϊστάμενοι πρακτορείων Α Α	Β'	4.400
	Α'	4.510
Προϊστάμενοι πρακτορείων Α Β		
Ὑποπροϊστάμενοι πρακτορείων Α Α	Γ'	3.960
	Β'	4.070
Προϊστάμενος λογιστηρίου πρακτορείων	Α'	4.180
Ὑποπροϊστάμενοι πρακτορείων Α Β	Γ'	3.630
Προϊστάμενος Γραφείου Τουρισμοῦ	Β'	3.740
	Α'	3.850
	Γ'	3.190
Λογισταὶ Α	Β'	3.300
	Α'	3.410
	Γ'	2.860
Ἀρχιπωληταὶ Α Α	Β'	2.970
	Α'	3.080
	Γ'	2.420
Ἀρχιπωληταὶ Α Β	Β'	2.530
	Α'	2.640
	Γ'	1.980
Πωληταὶ	Β'	2.090
	Α'	2.200
	Γ'	2.035
Λογισταὶ καὶ βοηθοὶ πωληταὶ	Β'	2.145
	Α'	2.255
	Γ'	1.485
Βοηθοὶ λογισταὶ	Β'	1.595
	Α'	1.650
	Γ'	1.870
Διερμηνεῖς	Β'	1.870
	Α'	2.090

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239|1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 τῆς 4.2.1963 πράξεως κατα θέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

2) Ὑπαλλήλικον προσωπικὸν κινήσεως ἀποθηκῶν καὶ τεχνικῶν

α) Ἅπαν τὸ προσωπικὸν κινήσεως καὶ τὸ ἐργατοτεχνικὸν ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν βαρέως ἐργαζομένων.

β) Τὸ προσωπικὸν κινήσεως διακρίνεται εἰς τὰς ἑξῆς εἰδικότητας:

1) Προϊστάμενοι ὀχημάτων ἑστιατορίων.

2) Προστάμενοι ὁδηγοὶ κλιναμαξῶν.

3) Σερβιτόροι κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν.

4) Μάγειροι ἑστιατορίων.

5) Βοηθοὶ μάγειροι κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν.

6) Βοηθοὶ προϊσταμένων ὀχημάτων ἑστιατορίων.

7) Βοηθοὶ μαγειρείων ἑστιατορίου (λαντζέρηδες).

Ἀποδοχαί

1) Προϊστάμενοι ὀχημάτων ἑστιατορίων δραχμαὶ 3000.

2) Προϊστάμενοι ὁδηγοὶ κλιναμαξῶν δραχμαὶ 3000.

3) Σερβιτόροι κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν δραχμαὶ 1950.

4) Μάγειροι ἑστιατορίων δραχμαὶ 2.340.

5) Βοηθοὶ μάγειροι κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν δραχμαὶ 1540.

6) Βοηθοὶ προϊσταμένων ὀχημάτων ἑστιατορίων δραχμαὶ 1950.

7) Βοηθοὶ μαγειρείου ἑστιατορίων (λαντζέρηδες) δραχμαὶ 1430.

Ἡμερομίσθιοι

1) Τεχνῖται συντηρήσεως ἅμα τῇ προσλήψει ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 65.

2) Μετὰ συμπλήρωσιν ἔτους δραχμαὶ 75.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δευτέρους ἔτους δραχμαὶ 85.

Ἐργάται ἀποθήκης καὶ ὀχημάτων ἅμα τῇ προσλήψει δραχμαὶ 52.

Μετὰ συμπλήρωσιν ἔτους δραχμαὶ 57.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δευτέρας ἔτους δραχμαὶ 65.

Οἱ ὡς ἄνω μισθοὶ τῶν ἐπὶ μικτῷ συστήματι ἀμειβομένων, ἤτοι:

α) Τῶν προϊσταμένων ὀχημάτων ἑστιατορίων, β) τῶν προϊσταμένων ὁδηγῶν κλιναμαξῶν, γ) τῶν σερβιτόρων κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν, δ) τῶν βοηθῶν προϊσταμένων ὀχημάτων ἑστιατορίων διεμορφώθησαν ὡς ἄνω διὰ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἐλαχίστου ἐξασφαλιζομένου ὁρίου δικαιώματος ὑπηρεσίας εἰς μὲν τὰς δύο πρώτας κατηγορίας ἀνὰ δραχμὰς 2430, εἰς δὲ τὰς δύο ἑπομένας ἀνὰ δραχμὰς 1500 καὶ τῆς προσθήκης τοῦ ὁρισταμένου μέχρι τοῦδε βασικοῦ μισθοῦ τῶν δραχμῶν 578 τῶν δύο πρώτων κατηγοριῶν καὶ τῶν δραχμῶν 448 τῶν δύο ἑπομένων κατηγοριῶν.

Ἐπίδομα στολῆς

1) Προϊσταμένου ὀχημάτων ἑστιατορίων δραχμαὶ 300.

2) Προϊσταμένου ὁδηγοῦ κλιναμαξῶν δραχμαὶ 300.

3) Σερβιτόρου κυλικείου αὐτοκινηταμαξῶν δραχμαὶ 300.

4) Μαγείρων ἑστιατορίων δραχμαὶ 125.

5) Βοηθῶν μαγείρων κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν δραχμαὶ 125.

6) Βοηθῶν μαγειρείων ἑστιατορίων (λαντζέρηδων) δραχμαὶ 100.

7) Βοηθῶν προϊσταμένων ὀχημάτων ἑστιατορίων δραχμαὶ 300.

8) Τεχνιτῶν δραχμαὶ 100.

9) Ἐργατῶν ὀχημάτων ἀποθήκης δραχμαὶ 100.

Τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα στολῆς θὰ καταβάλληται μηνιαίως εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, εἰς οὓς δὲν χορηγεῖται ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Κ. στολὴ ἐργασίας.

Οἱ προϊστάμενοι τῶν ὀχημάτων ἑστιατορίων δικαιοῦνται νὰ εἰσπράττουν ἐφ' ἑκάστου λογαριασμοῦ τῶν πελατῶν δικαιώματα ὑπηρεσίας ἐκ 10 ο/ο, οἱ δὲ σερβιτόροι κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν καὶ σκευαμαξῶν θὰ εἰσπράττουν ἐπίσης τοιοῦτον δικαίωμα ἐκ 15 ο/ο ἐφ' ἑκάστου λογαριασμοῦ τῶν πελατῶν, θεσπιζόμενα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 60058/1929 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 13759/1955 ὁμοίαν τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ.

Τὸ ἐν λόγῳ δικαίωμα ὑπηρεσίας θὰ κατατίθεται μετὰ τῶν εἰσπράξεων ἑκάστου ταξιδίου εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑταιρείας καὶ θὰ ἀποδίδηται εἰς τοὺς δικαιούχους κατὰ μῆνα ἰσομερῶς διὰ τῶν οἰκείων μισθοδοτικῶν καταστάσεων.

Οἱ προϊστάμενοι ὁδηγοὶ τῶν κλιναμαξῶν δικαιοῦνται λαμβάνειν ἐπίσης συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 33929/1930 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν παρὰ τῶν πελατῶν δικαίωμα ὑπηρεσίας ἐκ 10 ο/ο ἐπὶ τῆς τιμῆς ἑκάστου εἰσιτηρίου κλιναμάξης, ὅπερ θὰ εἰσπράττουν διὰ λογαριασμόν των τὰ ἐκδίδοντα τὰ εἰσιτήρια ταῦτα (κλιναμάξης) πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας. Τὸ δικαίωμα τοῦτο θὰ ἀποδίδηται εἰς ἕκαστον δικαιοῦχον ὁδηγὸν μεθ' ἑκάστον ταξιδίου, ἐκπιπτόμενον ἐκ τῶν εἰσπράξεων δι' ὑπογραφῆς τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ πρὸς τοῦτο ἐντύπου.

Ἅπαν τὸ προσωπικὸν κινήσεως (μάγειροι, βοηθοί, προϊστάμενοι ἑστιατορίων, βοηθοὶ καὶ προϊστάμενοι ὁδηγοὶ κλιναμαξῶν κ.λ.π.) δικαιοῦνται δωρεὰν τροφῆς ἐν τοῖς ὀχήμασιν ἑστιατορίου τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὑπηρεσιακῶν των ταξιδίων.

Τὸ προσωπικὸν τῶν κυλικείων αὐτοκινηταμαξῶν καὶ σκευαμαξῶν (σερβιτόροι καὶ μάγειροι, ὡς καὶ μάγειροι ἀποθήκης), ὅπερ δικαιοῦται ἐπίσης δωρεὰν τροφῆς κατὰ τὰ ὑπηρεσιακὰ ταξίδιά του, ἤτις ὅμως δὲν τῷ παρέχεται, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐξασφαλιζομένης ὑπηρεσίας, θὰ λαμβάνῃ προσθέτως καὶ μηνιαῖον ἐπίδομα τροφῆς ἐκ δραχμῶν 300, καταβαλλόμενον καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐτησίας αὐτοῦ ἀδείας.

Εἰς περίπτωσιν ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ τι-

νος εἰς ἕτερον κλάδον ἐκτὸς τῆς εἰδικότητός του θὰ καταβάλληται αὐτῷ ὁ μισθὸς τοῦ κλάδου, εἰς ὃν εἰργάσθη. Ἐπίσης ἐὰν παραλλήλως πρὸς τὰ καθήκοντά του ἀπασχοληθῇ δι' ἐκτέλεσιν ἐργασίας ἑτέρου μισθωτοῦ, πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ δι' οἱονδήποτε λόγον (σερβιτόρος κυλικείου ἀναπληροῖ βοηθὸν μαγείρου κυλικείου κλπ.), θὰ παρέχεται εἰς τὸν ἀπασχολούμενον μηνιαῖον ἐπίδομα προσθέτου ἐργασίας ἐξ δραχμῶν 500.

Γενικαὶ διατάξεις

1) Εἰς ἅπαν τὸ ἐγγαμον προσωπικὸν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμαξῶν παρέχεται ἐπίδομα γάμου ἐκ δραχμῶν 100 μηνιαίως.

2) Εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμαξῶν παρέχεται ἐπίδομα πολυετίας ἐκ δραχμῶν 125 δι' ἑκάστην πενταετίαν καὶ μέχρις 6 πενταετιῶν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἤδη παρεχομένου δικαιώματος ἀρχαιότητος, ὅπερ εἰς ἃς περιπτώσεις εἶναι ἤδη μεῖζον (διοικητικὸν προσωπικὸν) θὰ ἐξακολουθήσῃ καταβαλλόμενον ἄνευ μειώσεως τινός. Ἐπίσης εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμαξῶν, πλὴν τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων, παρέχεται καὶ ἐπίδομα παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ δο|ο δι' ἑκάστην τριετίαν καὶ μέχρι 3 τριετιῶν, ὑπολογιζόμενον ἐπὶ βασικοῦ μισθοῦ, προσαυξανομένου καὶ κατὰ τὸ ἐπίδομα πολυετίας.

3) Εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμαξῶν, τὸ ἀπασχολούμενον κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑξαιρεσίμους ἡμέρας ἢ εἰς νυκτερινὴν ἢ ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, θὰ καταβάλλονται ἐπὶ πλέον καὶ αἱ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ὑπ' ἀριθ 8900|1946, 25825|1951 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ ν.δ. 3755|1957 κλπ. ὁριζόμεναι προσαυξήσεις καὶ ἀποζημιώσεις.

4) Εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμαξῶν θὰ παρέχωνται αἱ ἄδειαι, συμφώνως τῷ νόμῳ 539|1945.

5) Καταβαλλόμεναι μείζονες τῶν ἀνωτέρω ἀποδοχαὶ διατηροῦνται

6) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 16 Μαρτίου 1961.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 18 Νοεμβρίου 1961

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς πρόσωπα ἀπασχολούμενα παρὰ τὸ 7ον χιλ. ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἄρτης - Ἰωαννίνων κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 91 τῆς 4 Μαρτίου 1963)

Συνεδρίασις Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α. 16.1.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως,

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1–4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.»,

γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710|1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.»,

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 61|16.11.1962 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Ἄρτης, καὶ

ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 109293|1962 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος δι' ἅπαντας τοὺς Κλάδους εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα καὶ ἀπασχοληθησόμενα :

α) Εἰς τὸ παρὰ τὸ 7ον χιλιόμετρον τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἄρτης - Ἰωαννίνων ἀνεγερθὲν ἐργοστάσιον τυποποιήσεως ἐσπεριδοειδῶν τῆς Α.Ε. Φραγγίστα, καὶ

β) Εἰς τὸ ἀνεγειρόμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ γεφύρας Ἀράχθου χωρίου Κεραμάδων ἐργοστάσιον χυμῶν τοῦ Λημ. Ἀρβανίτη.

2) Τὴν ἐναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου μηνὸς ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς Κοινοτικοὺς Ὑπαλλήλους ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως Κοινοτήτων Νομοῦ Ξάνθης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 91 τῆς 4 Μαρτίου 1963)

Συνεδρίασις Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α. 2|15.1.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως,

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3710|1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας»,

γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3, 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.»,

δ) Τὸ ἀπὸ 12.10.1962 ὑπόμνημα τοῦ Συνδέσμου Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων Ξάνθης,

ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 122349|29.10.1962 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

στ) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 98135|22.11.1962 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

1. Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων διὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1, παράγραφος 2, ἐδάφιον α' καὶ β' ἀ.ν. 1846|1951 προβλεπομένους Κλάδους Ἀσθενείας - Μητρότητος εἰς τοὺς κοινοτικοὺς ὑπαλλήλους τῶν ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως Κοινοτήτων Νομοῦ Ξάνθης, τῶν οἰκείων παροχῶν

χορηγηθησομένων μόνον εἰς λειτουργοῦντα ἤδη κέντρα ἀσφαλίσεως καὶ τῆς καταβολῆς τῶν ἀναλόγων εἰσφορῶν παρὰ τῆς Νομαρχίας Ξάνθης.

2. Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς κατὰ τὰ ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ διευρύνσεως ἀσφαλιστικῆς νησίδος Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Κοζάνης

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 91 τῆς 4 Μαρτίου 1963)

Συνεδρίασις Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α. 2]15.1.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως.

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1-4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710]1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας».

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 77]31.8.1962 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Κοζάνης καὶ

ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 102034]1962 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν διεύρυνσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς νησίδος τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Κοζάνης (ἔνθα καὶ τὸ χωρίον Κοῖλα), δι' ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος εἰς τὸ ἀσβεστοποιεῖον Χαριλάου Διάφα καὶ Σία δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους, τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2961]1954, ὡς καὶ εἰς τὸ λατομεῖον Α. Μελᾶ—Α. Χατζηγιαννίδη.

2) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως ταύτης ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ καθορισμοῦ ἀσφαλιστικῶν ὁρίων κωμοπόλεως Νεοχωρίου ἐπαρχίας Μεσολογγίου.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 93 τῆς 4 Μαρτίου 1963)

Συνεδρίασις Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α. 2]15.1.1963.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως.

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1-4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰσπράξεως εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710]1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας».

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 20]15.11.1962 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Μεσολογγίου καὶ

ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 103464]1962 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

Τὸν καθορισμὸν τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τῆς κωμοπόλεως Νεοχωρίου ἐπαρχίας Μεσολογγίου, εἰς ἣν ἐπεξετάθη ἡ ἀσφάλισις τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος ἀπὸ 1.11.1962.

Τὰ ἀσφαλιστικὰ ὅρια ἔχουν ὡς κάτωθι:

Τὰ ὅρια τῆς περιοχῆς ἀρχονται ἀπὸ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς κωμοπόλεως, ἔνθα τὸ ἐργοστάσιον «Ὀρυζόμυλοι Νεοχωρίου», ὅπερ καὶ περιλαμβάνουν. Ἐκεῖθεν, ἀκολουθοῦντα δυτικὴν κατεύθυνσιν κατὰ μῆκος τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ Αἰτωλικοῦ - Νεοχωρίου καὶ εἰς ἀπόστασιν 200 μέτρων ἀπὸ ταύτης, διέρχονται διὰ τῶν κτημάτων, εἰς εὐθεῖαν νοητὴν γραμμήν, Κων. Καρίτση, ἀδελφῶν Ἀλεξανδράτου καὶ ἀδελφῶν Ἀλέτρα καὶ φθάνουν μέχρι συναντήσεως τῆς ἀγροτικῆς ὁδοῦ εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου τὸ σύνορον τῶν κτημάτων Παποδημητροπούλου καὶ Βαλαούρα. Ἐκεῖθεν ἀκολουθοῦν τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ἐν λόγῳ ὁδοῦ πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς ἀπόστασιν 50 μέτρων ἀπὸ ταύτης φθάνουν μέχρις ἀναχώματος ποταμοῦ Ἀχελώου, ἔνθα τὸ νέον νεκροταφεῖον τῆς κωμοπόλεως, περιλαμβάνοντα τοῦτο καὶ τὸ τυροκομεῖα ἀδελφῶν Μαχρῆ. Ἐκεῖθεν μὲ κατεύθυνσιν τὸ ἀνάχωμα τοῦ ποταμοῦ πρὸς Ν.Δ. διέρχονται κατὰ μῆκος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τούτου καὶ φθάνουν μέχρι τῆς γεφύρας Ἀχελώου. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου ἀκολουθοῦν Ν.Δ. κατεύθυναιν κατὰ μῆκος τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ Νεοχωρίου - Κατοχῆς καὶ εἰς ἀπόστασιν 50 μέτρων ἀπὸ ταύτης φθάνουν εἰς ἀγροτικὸν δρόμον. Ἐκεῖθεν μὲ βάσιν τὸν ἀγροτικὸν δρόμον ἀκολουθοῦν τὸ δεξιὸν μέρος αὐτῆς φθάνουν εἰς τοποθεσίαν «Λάκος Κατσικη». Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου καὶ μὲ κατεύθυναιν πρὸς ἀνατολὰς κατὰ μῆκος ἑτέρας ἀγροτικῆς ὁδοῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν 50 μέτρων ἀπὸ ταύτης φθάνουν μέχρι τῶν Κοινοτικῶν Σφαγείων, ἄτινα καὶ περιλαμβάνουν. Ἐκεῖθεν ἀκολουθοῦν τὸ δεξιὸν μέρος ἀγροτικῆς ὁδοῦ καὶ φθάνουν εἰς κτῆμα Γ. Λαγοῦ. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου στρέφουν πρὸς Β.Α. κατεύθυνσιν, ἀκολουθοῦν ἑτέραν ἀγροτικὴν ὁδόν, φθάνουν ἀνατολικῶς τῶν Κοινοτικῶν Ἀποθηκῶν (Kumel) καὶ εἰς ἀπόστασιν 200 μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπαρχιακῆς ὁδοῦ Νεοχωρίου - Αἰτωλικοῦ, στρέφουν πρὸς ἀνατολὰς καὶ εἰς εὐθεῖαν νοητὴν γραμμὴν καταλήγουν εἰς τὸ ἐργοστάσιον «Ὀρυζόμυλοι Νεοχωρίου», ὅπου ἡ ἀφετηρία των.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἀνακαθορισμοῦ ἀσφαλιστικῶν ὁρίων Το-

πικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Σερρῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 93 τῆς 4 Μαρτίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 2]15.1.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως,

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.»

γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710]1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας»,

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 128]24.10.1962 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Σερρῶν, καὶ

ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 99263]1962 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

Τὸν ἀνακαθορισμὸν τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Σερρῶν ὡς κάτωθι :

Ἀνατολικῶς : Ἡ νοητὴ γραμμή, ἥτις ἑνώνει τὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου μετὰ τοῦ ὑψώματος 186 καὶ ἐκεῖθεν μετὰ τοῦ ὑψώματος Ἀλῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ μέχρι τῆς γεφύρας τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Σερρῶν - Δράμας, συμπεριλαμβανομένων ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῶν χωρίων Ἐπταμήλων καὶ Οἰνουσης μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς μεταλλευτικὰς καὶ λατομικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ Νεοχωρίων ὡς πρὸς πάντας τοὺς ἀπασχολουμένους, εὑρισκομένων ἐγγύτατα τῶν μέχρι τοῦδε ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τοῦ Ὑποκαταστήματος.

Νοτιοανατολικῶς : Ἀπὸ τῆς γεφύρας τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Δράμας - Σερρῶν τὰ ὅρια ἀκολουθοῦν τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὰς Σέρρας μέχρι τοῦ τρίτου χιλιομέτρου καὶ ἐκεῖθεν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σταθμὸν τῆς Δ.Ε.Η., ὁπόθεν ἀκολουθοῦν τὴν ὁδὸν πρὸς Νιγρίταν μέχρι τῆς γεφύρας Σκουτάρεως ἐπὶ τῆς τάφρου Μπελίτσης καὶ ἐπέκεινα νοτίως ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ Νιγρίτης μόνον μέχρι τοῦ ἐργοστασίου κεραμοποιΐας Ἰορδάνου Κωνσταντινίδη, συμπεριλαμβανομένου, κειμένου ἐξωθι καὶ εἰς βόρειον ἄκρον τοῦ χωρίου Σκουτάρεως (μὴ συμπεριλαμβανομένου).

Νοτίως: Ἐκ τῆς γεφύρας Σκουτάρεως τὰ ὅρια ἀκολουθοῦν τὴν τάφρον Μπελίτσης μέχρι τοῦ χειμάρρου τοῦ χωρίου Λευκώνος.

Δυτικῶς : Ἀπὸ τοῦ σημείου, ἔνθα ἡ τάφρος Μπελίτσης συναντᾶται μὲ τὸν χείμαρρον τοῦ χωρίου Λευκώνος, τὰ ὅρια ἀκολουθοῦν τὸν χείμαρρον πρὸς βορρᾶν διερχομένου ταύτου διὰ τοῦ χωρίου Λευκώνος—μὴ συμπεριλαμβανομένου ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ χωρίου ταύτου—καὶ μέχρι τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἐπέκεινα μέχρι τοῦ φράγματος τοῦ χειμάρρου Λευκώνος, ἐκεῖθεν δὲ τὰ ὅρια ἀκολουθοῦν τὴν νοητὴν γραμμήν, ἥτις ἑνώνει τὸ φράγμα τοῦ χειμάρρου Λευκώνος μεχρι τῆς Μονῆς Κάτω Μετόχι.

Βορείως : Ἀπὸ τὴν νοητὴν γραμμήν, ἥτις ἑνώνει τὴν Μονὴν Κάτω Μετόχι μὲ τὴν τοποθεσίαν Κιόσκια, ὀπισθεν τοῦ λόφου Καυλᾶ, ἀπέχουσαν 1500 μέτρα ἐκ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως.

Βορειοανατολικῶς : Ἀπὸ τῆς τοποθεσίας Κιόσκια τὰ ὅρια ἀκολουθοῦν τὴν νοητὴν γραμμήν, ἥτις ἑνώνει τὴν τοποθεσίαν ταύτην μὲ τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ τὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου (ἀφετηρία).

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ μερικῆς ἀνακλήσεως τῆς διὰ τῆς ἀπὸ 13.6.1961 ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ἱδρύματος εἰς τὴν περιοχὴν Νέας Ἀγχιάλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 6 τῆς 10 Ἰανουαρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 39]13.11.1962

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν,

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.»,

γ) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 περ. α' τοῦ ἄρθρου 5 καὶ τῆς παραγράφου 2 περ. ε' τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3710]1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.»,

δ) Τὴν ἀπὸ 22.2.1952 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὰς γεωργικάς, δασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐπιχειρήσεις»,

ε) Τὴν παράγραφον 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 162]10.12.1959 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεῖσαν διὰ τοῦ νόμου 4052]1960 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 162]1959 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ περὶ ρυθμίσεως τρόπου ἐξοφλήσεως καθυστερουμένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων»,

στ) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 84154]1962 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

Ἀνακαλεῖ μερικῶς τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 223 ἀποφάσεως αὐτοῦ (Διοικητικοῦ Συμβουλίου) (συνεδρίασις 17]13.6.1961) ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν κωμόπολιν Ν. Ἀγχιάλου, δσον ἀφορᾷ τὴν γεωργοφυτωριακὴν ἐπιχείρησιν Χ. Θεοδωρίδη, θεωρουμένης ταύτης ὡς μηδέποτε ὑπαχθείσης εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν καὶ δι' ὅσον χρόνον τὸ φυτώριον ταῦτο θὰ ἀνήκῃ εἰς ἰδιώτην. Εὐθὺς ὡς τὸ ἐν λόγῳ φυτώριον περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου καὶ Ν.Π.Δ.Δ. ἀναβιοῖ αὐτομάτως ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀ-

αριθ. 923]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως, περιλαμβάνουσα καὶ τὸ ψυτωριὰν Χ. Θεοδωρίδη.

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ μηχανουργείου - χυτηρίου Γ. Ἀνδρέου περιφερείας Βόλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 6 τῆς 10 Ἰανουαρίου 1963)

Συνεδρίασις Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α. 39]13.11.1962

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. λαβὸν ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως.

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1–4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710]1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ ἐλέγχου καὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.».

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 109]30]16.3. 1962 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Βόλου καὶ

ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 30483]1962 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διεύθυνσις Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Βόλου, ἵνα συμπεριληφθῇ εἰς ταύτην ὡς ἀσφαλιστικὴ νησὶς ἡ δυτικῶς παρὰ τὴν γέφυραν τοῦ χειμάρρου Ξηριᾶ τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Βόλου - Λαρίσης θέσις, ἔνθα τὸ ἐργοστάσιον μηχανουργεῖον - χυτήριον τοῦ Γεωργίου Ἀνδρέου, ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὰ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο ἀπασχολούμενα καὶ ἀπασχοληθησόμενα πρόσωπα.

2) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀσφαλίσεως δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους τοὺς ἀναφερομένους ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2961]1954, ὡς πρὸς τὰ περὶ ὧν ἀνωτέρω πρόσωπα καὶ ὑφ' ἣν ἔκτασιν ἐφαρμόζεται ἡ ἀσφάλισις καὶ εἰς τὰς λοιπὰς περιοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Δ.Ε.Η.

Ἀπόφ. Διοικ. Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 30 τῆς 26 Ἰανουαρίου 1963)

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 28]38 Ἰανουαρίου 1951 β. διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καὶ συμφώνως πρὸς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν αὐτοῦ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ Κανονισμὸς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ συμπληρωθῇ καὶ τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 508]1962 ἀπόφασιν, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἑνάτην συνεδρίασιν τῆς 14ης Νοεμβρίου 1962.

Α) Μετὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 52 «Ἔκτασις ἐφαρμογῆς διατάξεων» προστίθενται αἱ παράγραφοι 4, 5 καὶ 6, ἔχουσαι ὡς ἑξῆς:

4. Οἱ σήμερον ὑπηρετοῦντες ὀργανικοὶ μεταδόται β', ὑποστηρικταὶ β' καὶ σιδηροδρομεῖται β' καὶ ἔχοντες εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην προϋπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 μηνῶν νὰ κριθῶσι τὸ ταχύτερον δυνατὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου καὶ ὅσοι μὲν ἐκ τούτων κριθῶσιν, ὅτι ἀπέκτησαν ἤδη πλήρως τὴν πεῖραν τῆς εἰδικότητός των καὶ ἱκανοποιητικὴν ἀπόδοσιν, νὰ ἀνακαταταγῶσιν εἰς τὴν κατηγορίαν α'. Ὅσοι δὲν ἐμφανίζουν τὰ προσόντα ταῦτα νὰ παραμείνωσιν ἐπὶ ἓν εἴσετι διοδεκαμηνον εἰς τὴν κατηγορίαν β', μεθ' ὃ νὰ ὑποβληθῶσιν ἐκ νέου εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἀνακατατασσόμενοι εἰς τὴν κατηγορίαν α', ἐφ' ὅσον ἤθελον κριθῇ, ὅτι ἀπέκτησαν τὰ ἀνωτέρω προσόντα, ἄλλως νὰ ἀπολυθῶνται.

5. Οἱ σήμερον ὑπηρετοῦντες ὀργανικοὶ μπαζαδόροι, κατσαδόροι, μεταφορεῖς, βοηθοὶ β' καὶ ἔχοντες εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην προϋπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 μηνῶν νὰ ἀνακαταταγῶσιν εἰς τὴν κατηγορίαν α'.

6) Νὰ ἀνακαταταγῶσιν ἄνευ ἄλλης διαδικασίας οἱ σήμερον ὑπηρετοῦντες εἰς τὰς κατηγορίας β' τῶν εἰδικοτήτων φροντιστῶν ὁλικῶν καὶ ἐργαλείων, βοηθῶν τεχνιτῶν εἴτε ὑπογείων, εἴτε ἐπιφανείας, λιπαντῶν - βοηθῶν χειριστῶν καὶ ἐργατῶν διαλογῆς καθαριστηρίου μετὰ 18μηνον εὐδόκιμον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ὑπηρεσίας ἐργασίαν εἰς τὴν κατηγορίαν α'. Οἱ δὲ νεοπροσλαμβανόμενοι τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν νὰ κατατάσσωνται εἰς τὴν κατηγορίαν β'. Ἐπίσης οἱ ὑπηρετοῦντες ἤδη εἰς τὴν κατηγορίαν β' τῶν εἰδικοτήτων λιπαντῶν - βοηθῶν χειριστῶν καθαριστηρίου καὶ τροχοπεδητῶν νὰ ἀνακαταταγῶσι μετὰ 18μηνον ὑπηρεσίαν καὶ κρίσιν τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου εἰς τὴν κατηγορίαν α'.

Β) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Γ) Ἐγκρίνει συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 10 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ τὸ κείμενον τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Δεκεμβρίου 1962

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΙΝΕΣ

Είναι καταχρηστική καὶ συνεπῶς ἄκυρος καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, ἡ ὁποία ἐγένετο, διότι αὐτὸς ἠξίωσε καὶ ἐπέτυχε δικαστικῶς τὴν ἀναγνώρισιν νομίμων δικαιωμάτων του.

Τοῦτο ἐδέχθη πάλιν ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐν συνεχείᾳ σειρᾶς ἄλλων ὁμοίου περιεχομένου ἀποφάσεών του (ἀνωτέρω σελ. 331), αἱ ὁποῖαι πράγματι ἐνσαρκώνουν τὴν ἔννοιαν τοῦ κοινωνικοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀφοῦ εἰς τὴν ἐργατικὴν νομοθεσίαν ἐλλείπουν διατάξεις, αἱ ὁποῖαι εἰδικῶς νὰ προστατεύουν τοὺς μισθωτοὺς ἀπὸ ἀπωλείας τῆς θέσεώς των, ὅταν ἕκαστη κατ' αὐτῶν ἡ ἐκδικητικὴ μανία μυχθηρῶν τινων ἐργοδοτῶν, ἀπομένει ὡς μόνη βοήθεια τοῦ μισθωτοῦ ἡ ἐκ τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὰ Δικαστήρια ἐφαρμόζουν εὐρέως τὴν διάταξιν.

Ἐν τούτοις, ὡς μᾶς ἐδόθη καὶ ἄλλοτε ἀφορμὴ νὰ παρατηρήσωμεν, ἡ προστασία αὐτὴ δὲν εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία προσιδιάζει εἰς τὴν φύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς προσωπικῆς σχέσεως. Ἂν λησθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ συνέπειαι ἐκ τῆς παραβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματός του καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ἀκυρότης δηλαδὴ τῆς ἀπολύσεως, τότε θὰ συμβοῦν δύο τινά: Ἢ θὰ κληθῇ ὁ μισθωτὸς νὰ συναχίσῃ τὴν ἐργασίαν του, διὰ νὰ ἀρθῇ ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, ἢ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ μεθ' οὗ ἀντεδίκησεν ἐργοδότου ἐνδέχεται νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ νὰ ὑφίσταται τὰς συνεπείας τῆς ὑπερημερίας του, χωρὶς νὰ θέλῃ τὴν συνέχισιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ἀναμένων πάντοτε νὰ εὑρῇ ἕνα νόμιμον τρόπον νὰ διαλύσῃ τὴν σύμβασιν.

Καὶ ἂν μὲν ὁ ἐργοδότης εἶναι νομικὸν πρόσωπον, ἐνδέχεται ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτὸ φυσικῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐφθάσαν καὶ αὐτὰ νὰ δικαιοπρακτήσουν ἀντικοινωνικῶς καὶ παρανόμως, νὰ μὴ καταλήξῃ εἰς σκληρότητα ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ. Ἀλλ' ἂς μὴ εἴπῃ τις, ὅτι, ὅταν πρόκειται περὶ ἐργοδότου φυσικοῦ προσώπου, θὰ εἶναι, εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις, ἁρμονικὴ ἡ παραιτέρω μετὰ τοῦ μισθωτοῦ συνεργασία του, ὅταν ἀναλογίζεται, ὅτι ὁ μισθωτός του ἔθραυσεν, ἔστω νομίμως, τὴν ἐγωπάθειάν του. Ὑπῆρξαν δικαστικαὶ περιπτώσεις νὰ κηρυχθοῦν ἄκυροι, ὡς καταχρηστικαί, ἀπολύσεις γυναικῶν, διότι ἐργοδόται των ἠσέβησαν πρὸς ἠθικοὺς δεσμούς, περιπτώσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψῃ ὁμαλὴ παραιτέρω συνέχισις τῆς συμβάσεως.

Ἄλλη, ἑπομένως, ἡ ὁποία προσιδιάζει περισσότερον εἰς τὸν προσωπικὸν χαρακτῆρα τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ ἀληθὴς προστασία τῶν μισθωτῶν. Ἡ θέσπισις μιᾶς βαρείας ἀποζημιώσεως τῶν μισθωτῶν, εἰς τὰς περιπτώσεις ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν ἀπόλυσίν των, τὸ κῦρος τῆς ὁποίας νὰ διασώζεται, δὲν θὰ ἦτο μόνον κατάλληλον προληπτικὸν τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς μέτρον, ἀλλὰ θὰ συνέτεινε καὶ εἰς τὴν λύτρωσιν τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐμμονῆς του εἰς σύμβασιν, ἡ ὁποία εἶναι δύσκολον, μετὰ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, νὰ ἐξελιχθῇ εἰς ὁμαλὴν ἐκτέλεσιν. Θὰ εἶχεν, ἀκόμη, ὁ μισθωτὸς μεγαλύτερον θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσῃ δικαστικῶς τὸν ἐργοδότην, καθ' ὃν χρόνον ἡ σύμβασις εἶναι ἐνεργός, διεκδικῶν τὰ νόμιμα δικαιώματά του, ἀφοῦ θὰ ἐγνώριζεν, ὅτι, ἂν ἐπακολουθήσῃ δι' αὐτὸ ἀπόλυσίς του, θὰ προστατευθῇ μὲ βαρεῖαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποζημίωσιν.

Εἶναι γνωστὸν τί συμβαίνει εἰς τὴν ζωήν. Μᾶς ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν ὅτι συμβαίνει π.χ. εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν παρανόμων ὑπερωριῶν. Ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 4690/1950, διὰ νὰ περιστείλῃ τὰς παραβάσεις, ἐπέβαλε μίαν εἰδικὴν ἀποζημίωσιν ὑπὲρ τοῦ παρανόμως ἐργαζομένου μισθωτοῦ. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐξετασθῇ, ἂν αὐτὸ ἀπετέλεσε τὴν καλλιτέραν λύσιν τοῦ προβλήματος. Ἄλλο εἶναι τὸ ἐρώτημα: Πόσοι μισθωτοί, καθ' ὃν χρόνον εἶναι ἐνεργὸς ἡ σύμβασίς των, τολμοῦν νὰ διεκδικήσουν ἐπὶ δικαστηρίου τὰ δικαιώματά των, ὅταν συνέχωνται ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἀπολύσεως; Ὅσοι μισθωτοὶ τὸ ἐπιδιώκουν ἔχουν ἤδη ἀπολυθῇ.

Δικαστικαὶ εἰδήσεις

— Ἐξεδόθησαν προσφάτως δύο ἐνδιαφερουσαι ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (60 καὶ 70/1963), αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων, ἀλλ' ἔχουν γενικώτερον ἐνδιαφέρον τὰ δεκτὰ γενόμενα.

Ἐκ τοῦ πνεύματος ἰδίᾳ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3, 4 καὶ 20 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος - δέχεται ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Α.Π. -, δι' ὧν ἐπιτάσσεται ἡ ἰσότης καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου, τίθενται δὲ ὑπὸ χρονικῶν περιορισμῶν ἡ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς τοῦ νόμου, δι' οὗ ἐπιβάλλεται φόρος, προκύπτει ὅτι, προκειμένης ἐπιβολῆς οἰκονομικοῦ βάρους, οἷον ἡ εἰσφορὰ εἰς βάρος ἐργοδοτῶν, χάριν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν καὶ τοῦ ὑπὲρ οὗ εἶναι ἠσφαλισμένοι Ταμείου, ὁ καινὸς Νομοθέτης τελεῖ ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικὰ βάρη κανόνων δικαίου, ἡ κρίσις δὲ περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν Δικαστηρίων, ἅτινα ὀφείλουν νὰ ἐφαρμόσουν τοῦτον μόνον διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καὶ ὁριζόμενον εὔλογον χρόνον.

Τὸ πλῆρες κείμενον τῶν ἐνδιαφερουσῶν αὐτῶν ἀποφάσεων θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

— Τὴν 22αν τρέχοντος συζητοῦνται ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας αἰτήσεις ἀκυρώσεως τῆς διατάξεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 7 (517)

Ἀθῆναι, 1 Ἀπριλίου 1963

ΠΕΡΙ ΑΔΕΙΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΠΕΡΙΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗ, Δικηγόρου

I

Τὸ θέμα τῶν ἀδειῶν τῶν μισθωτῶν μετὰ πλήρων ἀποδοχῶν διέπεται παρ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 666 667 Α.Κ. καὶ τῶν διατάξεων τοῦ εἰδικοῦ νόμου 539]1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου 2081 τῆς 18]25.4.1952, ὅστις ἐκύρωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 52]1936 διεθνῆ σύμβασιν ἐργασίας.

Κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην ὁ ἀν. νόμος 539]1945, διατηρηθεὶς ἐν ἰσχύϊ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου, ὡς εἰδικὸς νόμος, ἐπικρατεῖ τῶν γενικῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 666 - 667 Α.Κ., αἵτινες δύνανται νὰ ἔχουν συμπληρωματικὴν μόνον ἐφαρμογήν, ἤτοι ἐπὶ περιπτώσεων μὴ καλυπτομένων εἰσέτι ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539]1945, ὡς ἐπὶ μισθωτῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, οἰκοσίτων μισθωτῶν κλπ. (Α.Π. 161]1947, ΕΕΔ 6,361, Α.Π. 466]1949, ΕΕΔ 8, 1033, Α.Π. 516]1954, ΕΕΔ 13, 767, Α.Π. 202]1959, ΕΕΔ 18, 535, ἴδε τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος γνώμας *Τ.Τσιμπούκη*, ΕΕΔ 5,333, *Ζέπου*, Ἐνοχ.Δίκ. ΙΙ σ. 363, σημ. 1, *Βασιλείου*, ἐν μεταφρ. Nikisch σ. 325, *Καποδίστρια*, Εἰσ. Ν.Ἐρμ. Α.Κ. ἄρθρον 38, ἀριθ. 14, καὶ Ἐρμ. Α.Κ. 666 - 667, ἀριθ. 7, *Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Δίκ. 1 ἔκδ. Γ' σ. 614, ἄλλως εἰς προηγουμένας ἐκδόσεις).

Τὸ ἄρθρον 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539 ἔχει ὡς ἑξῆς: «Πᾶς μισθωτός, μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν, τὸ ὁποῖον ἐν τοῖς ἑπομένοις θὰ ἀποκαλῆται, χάριν συντομίας, βασικὸς χρόνος, δικαιοῦται, καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια ὁρίζεται: α) Διὰ μὲν τοὺς μισθωτούς, τοὺς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου ἀπασχολουμένους εἰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας ἢ τὰς λειτουργούσας ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ εἰς δώδεκα ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας. β) Διὰ τοὺς μισθωτούς τοὺς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ τεχνίτου, τοῦ ἐργάτου, τοῦ μαθητευομένου ἢ τοῦ ὑπηρέτου ἀπασχολουμένους εἰς τὰς αὐτὰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις εἰς ὀκτὼ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας. γ) Διὰ τοὺς μισθωτοὺς τοὺς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου ἀπασχολουμένους εἰς τὰς λοιπὰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις εἰς ὀκτὼ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας καὶ δ) Διὰ τοὺς μισθωτοὺς τοὺς ὑπὸ ἰδιότητα ἄλλην ἀπὸ τὴν τοῦ ὑπαλλήλου ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις τῆς προηγουμένης περιπτώσεως εἰς ἓξ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας».

II

Μεταξὺ τῶν ἀναφερομένων ὡς ἄνω ἐν τῷ νόμῳ ἐπιχειρήσεων δύο κατηγοριῶν πρὸς διάκρισιν τῆς διαρκείας τῆς μετ' ἀποδοχῶν ἀδείας, ἧς δικαιοῦνται οἱ παρ' αὐταῖς μισθωτοί, δὲν περιλαμβάνονται οὐδαμῶς αἱ ὑπὸ μορφὴν ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης. Τοῦτο δὲ εὐλόγως, καθόσον ὁ θεσμὸς τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης εἰσήχθη παρ' ἡμῖν μόλις τὸ 1955 καὶ οὔτω δὲν ὑπῆρχε παρ' ἡμῖν, ὅτε ὁ νόμος οὗτος ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ. Ἡ μὴ (ὑπαγωγὴ) τῶν ἑταιρει-

ών περιωρισμένης εὐθύνης μεταξὺ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' εἶναι ὅλως προφανής, καθόσον ἀπαριθμοῦνται αὐταὶ δι' εἰδικῶν ἐκφράσεων περιοριστικῶς, αἱ δὲ ἑταιρεῖαι περιωρισμένης εὐθύνης δὲν ταυτίζονται πρὸς οὐδεμίαν τῶν ἀπαριθμουμένων μορφῶν ἐπιχειρήσεως, ἤτοι οὔτε πρὸς τὰς δημοσίου χαρακτῆρος ἢ κοινῆς ὠφελείας ἐπιχειρήσεις, οὔτε πρὸς τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας, οὔτε πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὑπὸ μορφὴν ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ λειτουργούσας, οὔτε δὲ ὑπάγονται λογικῶς εἰς οἱανδήποτε ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ ἑταιρεῖαι περιωρισμένης εὐθύνης οὐδὲ μεταξὺ τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐδαφίῳ γ' ἐπιχειρήσεων, καθόσον ἡ ἐκφράζουσα ταύτας γενικὴ ἔκφρασις «λοιπὰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις» συμπεριλαμβάνει πάσας τὰς πλὴν τῶν ἐν ἐδαφίῳ α' μορφὰς ἐπιχειρήσεων, τὰς νομικῶς δυνατὰς ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως καὶ θέσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ νόμου, οἱαι δὲν ἦσαν τότε αἱ ἑταιρεῖαι περιωρισμένης εὐθύνης, καθὸ εἰσαχθεῖσαι ἐν Ἑλλάδι τὸ 1955 διὰ τοῦ νόμου 3190. Διάφορος ἑρμηνεία τῆς ἐκφράσεως «λοιπὰς ὑποκειμενικὰς ἐπιχειρήσεις» καὶ δὴ ὥστε νὰ συμπεριληφθῇ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ τότε νομικῶς ἀδύνατος παρ' ἡμῖν μορφὴ τῶν ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης εἶναι λίαν ἐπιπόλαια καὶ ἀπαράδεκτος.

Μὴ συμπεριλαμβανομένων λοιπὸν τῶν ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης μεταξὺ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ἀ.ν. 539|1945 ἀναφερομένων νομικῶν μορφῶν ἐπιχειρήσεως τὸ ζήτημα τῶν χορηγητέων κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν εἰς τοὺς παρὰ ταῖς ἑταιρείαις περιωρισμένης εὐθύνης μισθωτοὺς δὲν ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, καὶ ἄρα ὑπάρχει ἐν προκειμένῳ κενὸν τοῦ νόμου. Ἀλλὰ τὸ προκείμενον κενὸν τοῦ νόμου εἶναι ὡσαύτως κενὸν τοῦ δικαίου, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τοὺς μισθωτοὺς ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης, ἐχουσῶν οἰκονομικὸν ἀντικείμενον «ἐπιχειρήσεις ἢ ἐργασίας ἀσκουμένας ἐπὶ κέρδει, βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς καὶ ἐμπορικῆς φύσεως, διενεργείας μεταφορῶν ἢ φορτοεκφορτώσεων» κλπ. (ἄρθρον 1 § 1 ἀ.ν. 539|1945), ὧν μισθωτῶν αἱ μετ' ἀποδοχῶν ἄδειαι, λόγῳ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν, ὑπάγονται οὕτω εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539|1945, ὥστε καὶ δὲν χωρεῖ ἐφαρμογὴ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἄλλων διατάξεων, οἷον τῶν ἄρθρων 666 - 667 Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἐνῷ ὅμως αἱ ἄδειαι τῶν μισθωτῶν τούτων ὑπάγονται οὕτω δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539|1945 εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου ρύθμισιν, ἐν τούτοις ἡ ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτοῦ ἀναπτυσσομένη ρύθμισις, εἰσάγουσα διακρίσεις οὐσιώδεις, δὲν καλύπτει, καθ' ἃ ἐξετέθη ἀνωτέρω, τὰς ἀδείας τῶν μισθωτῶν τούτων, μὴ περιλαμβάνουσα τὰς παρ' αἷς οὗτοι ἑταιρείας ἐν οὐδετέρᾳ τῶν διακρινομένων ὑπ' αὐτῆς κατηγοριῶν ἐπιχειρήσεων.

Καὶ οὕτω παρίσταται ἀναμφιβόλως κενὸν δικαίου, καθόσον τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ.ν. 539|1945 ἐπιτάσσει τὴν εἰδικὴν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τῶν ἀδειῶν τῶν μισθωτῶν τούτων, ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 2 ἢ καὶ οἱοδήποτε ἄλλο ἄρθρον αὐτοῦ δὲν καλύπτει καὶ τὰς περιπτώσεις τῶν ἀδειῶν τῶν μισθωτῶν τούτων. (*Δεσποτόπουλος*, Περὶ τῶν κενῶν τοῦ δικαίου, τιμητικὸς τόμος Ἀρείου Πάγου σ. 273).

III

Κενὸν ἰσχύοντος νόμου νοεῖται ἡ ἀτέλεια τοῦ νόμου καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἀνάγκη συμπληρώσεως αὐτοῦ, ἥτις συνάγεται ἐκ τοῦ ἰδίου σκοποῦ τοῦ νόμου «ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς ἔνδον αὐτοῦ διηκούσης τελολογίας» καὶ ἥτις ἐξ ἄλλου δὲν ἀναιρεῖται ἐξ ἠθελημένου ὑπὸ τοῦ νόμου περιορισμοῦ εἰς μόνα τὰ ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενα θέματα. (*Δεσποτόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 247 ἑπ., *Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 9, *Λιτζεροπούλου*, Ἡ νομολογία ὡς παράγων διαπλάσεως τοῦ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου §§ 4, 30, Regelsberger, Γενικαὶ Ἀρχαί, ἑλλην. μετάφρασις I σ. 192, Lehmann, Allgemeiner Teil des bürgerlichen Gesetzbuches, ἔκδ. 12, σ. 56).

Ἡ πλήρωσις τῶν κενῶν τοῦ νόμου τελεῖται διὰ τῆς ἀναλογίας, ἤτοι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς κανόνων δικαίου, ρυθμιζόντων περιπτώσεις τῆς πραγματικότητος, αἵτινες ἐμφανίζουσιν ὁμοιότητας πρὸς τὰς περιπτώσεις τῆς πραγματικότητος, τὰς μὴ καταλαμβανομένας ὑπὸ τοῦ δικαίου λόγῳ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κενοῦ. Ἡ λύσις δὲ αὕτη εἶναι ἀπότοκος τοῦ αἰτήματος τῆς δικαιοσύνης, τὰ ὅμοια νὰ τυγχάνωσιν ὁμοίας ρυθμίσεως (Larenz, Methodenlehre der Rechts-

wissenschaft 1960 σ. 287, Engisch, Einführung in das juristische Denken, 1959 σ. 142, Regelsberger, ἔνθ' ἀνωτ., *Μπαλῆ*, ἔνθ' ἀνωτ., *Ι. Ἀραβαντινοῦ*, Ἡ Δικανικὴ Συλλογιστικὴ καὶ αἱ διατάξεις Πολ. Δικ. 807 §§ 17, 19, σελ. 26, ἀνάτυπον ἐκ τοῦ τιμητικοῦ τόμου τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἐν τῇ πράξει ὅμως ἡ διὰ τῆς ἀναλογίας πλήρωσις τοῦ κενοῦ τοῦ νόμου ἐμφανίζει σοβαρὰς δυσχερείας, ὀφειλομένας εἰς τὴν ἔλλειψιν ἀκριβοῦς καθορισμοῦ τῆς ἐννοίας τῆς «ὁμοιότητος» (Klug, Juristische Logik, ἔκδοσις II, σ. 119). Οὕτω δὲ ἐλλείπει τὸ κριτήριον πρὸς ἀπόφανσιν, ἂν δύο περιπτώσεις τοῦ πραγματικοῦ, αἵτινες ἐμφανίζουσιν ὑφ' ὡρισμένας ἀπόψεις κοινὰ χαρακτηριστικά, εἶναι «ὅμοιαι» ἢ ὄχι, ἀφοῦ πλήρης ταύτισις αὐτῶν δὲν εἶναι δυνατή, μὴ ὑφισταμένου ἄλλωστε ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ κενοῦ τοῦ νόμου. Δοθέντος ὅμως ὅτι ἡ γνῶσις τοῦ δικαίου χωρεῖ τελολογικῶς, καὶ ὅτι τὸ κενὸν τοῦ τεθειμένου δικαίου συνίσταται λογικῶς εἰς τὴν ἔλλειψιν μείζονος προτάσεως τοῦ δικανικοῦ συλλογικοῦ (*Κ. Τσάτσος*, Τὸ πρόβλημα τῆς ἑρμηνείας τοῦ Δικαίου σ. 161), χωροῦμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ κενοῦ οὐχὶ διὰ τυπολογικῆς, ἀλλὰ διὰ τελολογικῆς ἐξομοιώσεως τῶν δύο περιπτώσεων τοῦ πραγματικοῦ, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀναλογικῇ ἐφαρμογῇ αὐτοῦ, ὁ ἐπιδιωχθεὶς διὰ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμοστέας διατάξεως σκοπὸς παρέχει εἰς ἡμᾶς τὰ κύρια κριτήρια, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ γίνῃ ἡ ἐξομοίωσις ἢ μὴ τοῦ πραγματικοῦ, τοῦ μὴ καταλαμβανομένου ὑπ' αὐτῆς, πρὸς τὸ πραγματικόν, τὸ καταλαμβανόμενον καὶ ρυθμιζόμενον ὑπ' αὐτῆς. Κατὰ ταῦτα ἡ προβληματικὴ τῆς ἀναλογίας δὲν ἔγκειται εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ὁμοιοτήτων καθόλου τῶν διαφόρων περιπτώσεων τοῦ πραγματικοῦ, ἀλλὰ εἰς τὸ ἂν ἡ ἐν προκειμένῳ κρίσιμος ἰδιότης καὶ ἄρα μερικὴ ταύτισις αὐτῶν εἶναι τοσοῦτον ἀξιολογικῶς σημαντική, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἡ αὐτὴ ρύθμισις τῶν διαφόρων περιπτώσεων (Larenz, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 288, Engisch, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 145, *Τσάτσος*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 221).

IV

Ἡ κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου χορηγουμένη ἄδεια ἀναψυχῆς εἰς τὸν μισθωτὸν συνίσταται εἰς τὴν παρεχομένην αὐτῷ ἐλευθερίαν, ὅπως διακόψῃ ἐφ' ὡρισμένον χρόνον τὴν παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του, λαμβάνων ὅμως συγχρόνως τὰς ἀποδοχάς του πλήρεις. Οὕτω κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας δὲν ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ ἀναστέλλεται μόνον ἡ κυρία ὑποχρέωσις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ κυρία ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου, ἡ συνισταμένη εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ. Εἰς τοῦτο δὲ ἐγκειται ἡ πραγματικὴ ἀξία τοῦ θεσμοῦ τῶν ἀδειῶν διὰ τὸν μισθωτόν (Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts I, ἔκδ. 6, σ. 393 Ἀγαλλόπουλος, Ἐργατικὸν Δίκαιον σ. 240). Ἐκ τούτου, ἐξ ἄλλου, ὁ θεσμὸς τῶν ἀδειῶν τῶν μισθωτῶν ἀποτελεῖ ἰδιάζουσαν οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν τοῦ ἐργοδότου, ἐπαχθῆ αἰσθητήν, ἰδίᾳ ἐπὶ ἰδιωτικῶν κερδοσκοπικῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ μάλιστα οὐχὶ μονοπωλιακῶν, τεινουσῶν φύσει εἰς μείωσιν τῶν παντὸς εἴδους ἐξόδων αὐτῶν, ἐν οἷς κατ' ἔξοχὴν ἡ καταβολὴ μισθοῦ ἄνευ ἀντιπαροχῆς ἐργασίας (Böhrs Arbeitsleistung und Arbeitsentlohnung, σ. 25, Nell-Breuning, Kapitalismus und gerechter Lohn, σ. 37).

V

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀ.ν. 539|1945, ὁ νομοθέτης εἶχεν ὡς πρότυπον τὴν ὑπ' ἀριθ. 52|1936 διεθνῆ σύμβασιν «περὶ κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», ἥτις κυρωθεῖσα μεταγενεστέρως διὰ τοῦ ἀ.ν. 2081|1952 κατέστη ἐσωτερικὸν δίκαιον (Εἰσ. Ἐκθ. ἀ.ν. 539|1945, ΕΕΔ 5, 334, Εἰσ. Ἐκθ. νόμου 2081|1952 ΕΕΔ 11, 830). Ἐνῷ ὅμως ἐν τῇ διεθνεῖ συμβάσει ὡς κριτήρια διὰ τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς ἀδείας τίθενται α) ἡ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει καὶ β) ἡ ἡλικία τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ἀ.ν. 539|1945, κατὰ παρέκλισιν ἀπὸ τῶν ἐν τῇ διεθνεῖ συμβάσει θεσπιζομένων, ἐπ' ὠφελείᾳ δὲ τῶν μισθωτῶν, εἰσάγει καὶ ἕτερα δύο κριτήρια, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς τὴν νομικὴν μορφὴν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ ἐπίπονον ἢ ἀνθυγιεινὸν τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παρεχομένης ἐργασίας.

Εἶναι ὅμως προφανές, ὅτι ὁ νομοθέτης τοῦ ἀ.ν. 539|1945, θέτων τὴν νομικὴν μορφὴν τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς κριτήριον τῆς χο-

ρηγήσεως ηὐξημένης ἀδείας, συνεπαγομένης μεγαλυτέραν οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, θέτει ὡς κριτήριον οὐχὶ τὸν νομικὸν τύπον καθ' ἑαυτόν, ἀλλὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ τεκμαιρομένην οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τῆς ἐπιχειρήσεως (Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου ὑπ' ἀριθ. 978]1955, ΕΕΔ 14, 1099).

Πράγματι δέ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ καθορίζοντος μεγαλυτέραν ἄδειαν ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539]1945, αἱ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμεναι ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας ἢ λειτουργοῦσαι ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ, εἶναι ἐκεῖναι, ὑφ' ἃς ἐμφανίζονται αἱ ἰσχυρότεραι οἰκονομικαὶ μονάδες εἴτε λόγῳ συγκροτήσεως, εἴτε λόγῳ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, εἴτε λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων προνομίων αὐτῶν. Οὕτω, ἐκτὸς τῶν δημοσίου χαρακτῆρος ἐπιχειρήσεων, ἰσχυραὶ οἰκονομικαὶ μονάδες εἶναι καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, αἱ λειτουργοῦσαι κατὰ παραχώρησιν Ἀρχῆς (Κράτους, Δήμου κλπ.), κυρουμένην διὰ νόμου ἢ διατάγματος, καὶ προωρισμέναι ὅπως ἰδίαις δαπάναις ἐξυπηρετοῦν εὐρείας ἐκτάσεως ἀνάγκας τοῦ κοινοῦ (*Κ. Τσιαντάφυλλόπουλος*, ΕΕΔ 6, 68, *Fleiner*, Διοικ. Δίκ. ἑλλην. μετάφρ.) σελ. 313, *Τούσης*, Ἐργατ. Δίκ. τόμ. Ι, σελ. 313, ὑποσημ. ΙΙ, Πρωτ]κείου Πειραιῶς 1578]1950, ΕΕΔ 10, 323), ἀσκοῦσαι ὡς ἐκ τούτου μονοπώλιον καὶ ἀπηλλαγμέναι τῶν κινδύνων τοῦ οἰκονομικοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τὸν ἀκαθόριστον ὅρον «Ὀργανισμὸς» ἐμφανίζονται εἴτε δημόσιαι ἐπιχειρήσεις ἢ ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς συμμετέχει καὶ τὸ Δημόσιον, ἐπιχορηγούμεναι συνήθως ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολαύουσαι ποικίλων φορολογικῶν ἀπαλλαγῶν (*Ε. Σπηλιωτοπούλου*, Αἱ δημόσιαι Ἐπιχειρήσεις ἐν Ἑλλάδι, Ἐπιθ. Δημ. Διοικ. Δίκ. 1958, σ. 373), εἴτε ἰδιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις, διαθέτουσαι τεράστια κεφάλαια καὶ μονοπωλιακὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀντικειμένου των, ἐμφανιζόμεναι δὲ καὶ αἱ πρῶται καὶ αἱ δεύτεραι ὑπὸ νομικὰς μορφὰς ἰδιοτύπους, ὁμοιαζούσας ἐνίοτε πρὸς τὴν μορφὴν τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας (Α.Π. 684]1961, ΝοΒ 10, σελ. 497, Α.Π. 314]1962, ΝοΒ 10, σ. 1049, *Ἀγγελή*, «Ἰδιορρυθμία ἀνωνύμου ἑταιρείας» δημοσίου χαρακτῆρος, Νέον Δίκαιον 7, σ. 45, *Στασινοπούλου*, Δίκαιον τῶν Διοικητικῶν Πράξεων, σελ. 72, *Πέρδικα*, Τράπεζαι καὶ Ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς θεωρίας περὶ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, Θέμ. Ξ' σ. 329, *Π. Ζέπου*, Κριτήρια διακρίσεως νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἀπὸ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ΕΕΝ 1949, σελ. 69). Εἰσέτι ἡ ἀνώνυμος ἑταιρεία, ἀπαιτοῦσα πρὸς σύστασιν αὐτῆς μεγάλα κεφάλαια, ἀποτελεῖ ἑταιρικὴν μορφήν, ὑφ' ἣν ἐμφανίζονται οἰκονομικῶς ἰσχυρότεραι ἐπιχειρήσεις. Τέλος τὸ «ἵδρυμα» προϋποθέτει ἐπίσης πρὸς σύστασιν καὶ διατήρησιν αὐτοῦ «περιουσίαν», καὶ δὴ ἱκανὴν πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἐνῷ καὶ δὲν ἐπιδιώκει κατὰ κανόνα κερδοσκοπίαν καὶ δὲν ὑπόκειται οὕτω εἰς τὰς συνεπείας τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἔχει ἄρα καὶ αὐτὸ οἰκονομικὴν συγκρότησιν ἰσχυρὰν καὶ σταθερὰν (*Πέρδικα*, Ἐγχειρίδιον Ἐμπορικοῦ Δικαίου, ἐκδ. β' σ. 531, 545 καὶ ἑπ., *Πασσιᾶ*, Ἀνώνυμοι Ἑταιρεῖαι, σ. 22, καὶ 181 καὶ ἑπ., *Ἀναστασιάδη Ρόκα*, Ἐμπορικὸν Δίκαιον, σ. 290 καὶ ἑπ., *Θεοδωροπούλου*, Κληρονομίαι, Κληροδοσίαι καὶ Δωρεαὶ ὑπὲρ κοινωφελοῦς σκοποῦ, σ. 67 καὶ ἑπ., *Μαυλῆ*, Γεν. Ἀρχ. παράγρ. 17, *Γιαννοπούλου*, Γεν. Ἀρχαὶ Ἀστικοῦ Κώδικος, τόμ. Α' σ. 263 καὶ ἑπόμ.).

VI

Ὁ τύπος τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ οὔτε εἰς τὰς κεφαλαιουχικὰς ἑταιρείας, οὔτε εἰς τὰς προσωπικὰς ἑταιρείας, καθόσον ἐμφανίζει αὕτη ἐξ ἴσου σημαντικὰς ὁμοιότητας καὶ διαφορὰς πρὸς ἑκατέρας τούτων.

Οὕτω ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀνώνυμον ἑταιρείαν, καθόσον τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν ἀμφοτέρων εἶναι ἡ μὴ προσωπική, ἀλλὰ περιωρισμένη εὐθύνη τῶν ἑτέρων καὶ ἡ διαίρεσις τοῦ ἑταιρικοῦ κεφαλαίου εἰς ἴσα μερίδια, προσέτι δὲ καθόσον ὁ νόμος 3190 ἐπὶ πολλῶν θεμάτων εἰς πολλὰς περιπτώσεις παραπέμπει εἰς τὸν νόμον 2190 περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ὡς εἰς τὰ ἄρθρα 5 §§ 2, 22, §§ 2, 24, § 3 καὶ ἄρθρον 4 § 4 (*Ρόκας*, Ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης καὶ ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι, Ἐπ. Ἐμπ. Δικαίου 1950, σ. 5 ἑπ., *Μουμούρη*, Ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης, ἐκδ. Β' σ. 28, *Μητρούλη*, Ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης, ΝοΒ 3, 920,

Τσιριντάνη, Ἐμπορικὸν Δίκαιον σ. 177).

Ἐξ ἄλλου ὅμως μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἑταιρικῶν μορφῶν ὑφίστανται σοβαραὶ διαφοραί, ὡς ὁ περιωρισμένος ἀριθμὸς τῶν ἑταίρων εἰς τὴν ἑταιρείαν περιωρισμένης εὐθύνης, ἡ ἀπαγόρευσις συγκεντρώσεως τοῦ ἑταιρικοῦ κεφαλαίου τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης διὰ προσφυγῆς εἰς δημοσίαν ἐγγραφήν, ἡ ἀνάκλησις τῶν διαχειριστῶν τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον, ἐνῷ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας ἀνακαλοῦνται ad nutum, ἡ εὐχερεστέρα σύστασις τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης, δι' ἣν δὲν ἀπαιτεῖται διοικητικὴ ἄδεια, καὶ ἡ ὕπαρξις περιορισμοῦ διὰ τὴν μεταβίβασιν τῶν ἑταιρικῶν μεριδίων ἐν τῇ ἑταιρείᾳ περιωρισμένης εὐθύνης, ἐνῷ δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι περιορισμοὶ ὡς πρὸς τὰς μετοχὰς τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας, αἱ ὁποῖαι μεταβιβάζονται ἐλευθέρως. Τέλος ἡ συμμετοχὴ τῶν προσώπων εἰς τὴν ἀνώνυμον ἑταιρείαν εἶναι ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν ἑταιρείαν περιωρισμένης εὐθύνης, καθόσον αὕτη παρακολουθεῖται ὀλιγώτερον ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς προσωπικὰς ἑταιρείας (ὁμόρρυθμον, ἑτερόρρυθμον) παρουσιάζει ὁμοιότητας ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης. Καὶ αὕτη, ὡς καὶ ἐκεῖναι, δύναται νὰ συσταθῇ ὑπὸ ἐπωνυμίαν, ἀποτελουμένην ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν ἑταίρων. Καὶ ἐπ' αὐτῆς δύναται νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ μεταβίβασις τῶν ἑταιρικῶν μεριδίων εἰς τρίτους ἄνευ συναινέσεως τῶν ἑταίρων. Καὶ αὕτη διευθύνεται ὑπὸ διαχειριστοῦ, οἱ ἑταῖροι δὲ συμμετέχουσι ἐνεργῶς εἰς τὰς ἑταιρικὰς ὑποθέσεις αὐτῆς, ἔχοντες καὶ δικαίωμα ψήφου.

Διαφέρει ὅμως ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης τῶν προσωπικῶν ἑταιρειῶν καὶ εἰδικώτερον τῆς ὁμορρύθμου ἑταιρείας, διότι εἰς τὴν ἑταιρείαν περιωρισμένης εὐθύνης λειτουργεῖ ἡ συνέλευσις τῶν ἑταίρων, λύεται ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης διὰ λόγους διαφόρους τῶν λόγων, δι' οὓς λύεται ἡ ὁμόρρυθμος ἑταιρεία, τὰ μέλη τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης δὲν εὐθύνονται ἀτομικῶς διὰ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἑταιρείας ἐναντι τῶν τρίτων ἢ τῶν λοιπῶν ἑταίρων. (Lehmannn, Gesellschaftsrecht, 1959, σ. 287, Hueck, Gesellschaftsrecht, ἔκδ. 6, σ. 194) καὶ ἀνωτέρω ἀναφερομένους συγγραφεῖς), ἐκτὸς ἐὰν δὲν κατέβαλον τὴν εἰσφοράν των, ὁπότε καὶ αὐθις δὲν δύνανται νὰ ἐναχθῶσι παρὰ τῶν ἑταιρικῶν δανειστῶν, εἰ μὴ μόνον πλαγιαστικῶς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1025 Πολ. Δικ. (*Μουμούρης*, Ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης, ἔκδ. 2, σ. 43). Τέλος, τὰ μέλη τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης δὲν ἀποκτοῦν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπόρου, ἐνῷ αὕτη εἶναι ἐκ τοῦ νόμου ἐμπορική. (*Μητρούλης*, Ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης, ΝοΒ 3 σ. 914 ἐπ., *Μουμούρης*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 19, 27 ἐπ.).

Οὕτω ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης μορφολογικῶς δὲν ὑπάγεται οὔτε εἰς τὰς προσωπικὰς ἑταιρείας, οὔτε εἰς τὰς κεφαλαιουχικάς, ἀποτελοῦσα μικτὸν τύπον προσωπικῆς καὶ κεφαλαιουχικῆς ἑταιρείας (*Ρόκας*, *Μητρούλης*, Hueck, Lehmann, ἔνθ' ἀνωτ.).

VII

Ὁ θεσμὸς τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης καθιερώθη νομοθετικῶς τὸ πρῶτον ἐν Γερμανίᾳ τὸ ἔτος 1892 πρὸς διάπλασιν νέου ἑταιρικοῦ τύπου, προσφερομένου δι' ὡρισμένας μορφὰς ἐπιχειρηματικῆς δράσεως, δι' ἃς ἡ προσφυγὴ εἰς τοὺς μέχρι τότε γνωστοὺς τύπους ἑταιρειῶν παρουσίαζε σοβαρὰ μειονεκτήματα.

Τὰ μειονεκτήματα ταῦτα δὲν ἐμφανίζονται εἰς τὴν ἑταιρείαν περιωρισμένης εὐθύνης, ἧς τὰ μέλη δὲν εὐθύνονται διὰ τὰ χρέη τῆς ἑταιρείας, συμμετέχουσιν ἐνεργῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων αὐτῆς, δημιουργουμένου οὕτω καὶ προσωπικοῦ δεσμοῦ μεταξὺ αὐτῶν, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἡ σύστασις αὐτῆς εἶναι ὀλιγοδάπανος καὶ εὐχερής, μὴ ἀπαιτοῦσα τὴν τήρησιν αὐστηρῶν διατυπώσεων, ἡ δὲ λειτουργία αὐτῆς, μὴ ὑποκειμένη εἰς ἔλεγχον ἢ παρακολούθησιν, ὡς ἡ ἀνώνυμος ἑταιρεία, εἶναι λίαν εὐκίνητος πρὸ πάντων δὲ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὕπαρξις σημαντικῶν κεφαλαίων διὰ τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης. Οὕτω ἡ ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης ἀποτελεῖ ἑταιρικὸν τύπον, ὅστις κατ' ἐξοχὴν προσφέρεται διὰ τὰς οἰκονομικῶς μεσαίας καὶ καὶ μικρὰς ἐπιχειρήσεις—ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὰς προσωπικὰς ἑταιρείας — δι' ὃν λόγον ἀπεκλήθη «ἀνώνυμος ἑταιρεία τοῦ μικροῦ ἀνθρώπου» (Lehmann, Hueck, *Ρόκας*, *Μουμούρης*, *Μητρούλης*, ἔ.θ' ἀνωτ., καὶ *Κουμάντου*, Ἀστικὴ ἑταιρεία περιωρισμένης

ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΗ ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΝΟΜΟΥ 2112

[Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1223]1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν]

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Δικηγόρου ἐν Πάτραις

Α

Ἐνδιαφέροντα θέματα τοῦ Ἐργατικοῦ καὶ τοῦ Πτωχευτικοῦ Δικαίου ἐπιλύει ἡ κατωτέρω, σ. 410, ὑπ' ἀριθ. 1223]1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν (εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης Σπ. Σταμούλης), τὴν ὁποίαν διακρίνει συντομία καὶ σαφήνεια ἐν τῇ διατυπώσει τῶν ἀπόψεών της. Ἔχουσι δὲ ταῦτα μέγα πρακτικὸν ἐνδιαφέρον, λόγῳ τῆς συχνότητος τῶν περιπτώσεων, ἰδίως μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ νόμου 3252]1955 ἀντικατάστασιν τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 940 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τῆς ἀναφερομένης εἰς τὴν προνομιακὴν κατάταξιν τῶν μισθωτῶν διὰ τὰς ἀπαιτήσεις των ἐν περιπτώσει ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως εἰς βάρος τῆς περιουσίας τοῦ ἐργοδότου καὶ λόγῳ τῆς παραλλήλου ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸ προνόμιον τῶν μισθῶν τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πτωχεύσαντος διατελεσάντων ἐργατῶν καὶ τῶν ἐμ-

---

εὐθύνης σ. 170, ἀνάτυπον ἐκ τοῦ τιμητικοῦ τόμου Ἀρείου Πάγου.

Κατὰ ταῦτα κρίνοντες τὴν ἑταιρείαν περιωρισμένης εὐθύνης βάσει τῆς τεκμαιρομένης οὕτω οἰκονομικῆς αὐτῆς δυναμικότητος θεωροῦμεν ταύτην ὡς ὁμοιάζουσαν πρὸς τὰς προσωπικὰς ἑταιρείας καὶ οὐχὶ πρὸς τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἑταιρικὴν μορφήν, ὑφ' ἣν ἐκδηλοῦται τὸ μεγάλο κεφάλαιον, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ ρητῶν διατάξεων, ἀφοῦ διὰ τὴν ἵδρυσιν αὐτῶν ἀπαιτεῖται νῦν τοὐλάχιστον ποσὸν πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ἤτοι εἰκοσιπενταπλάσιον τοῦ διὰ τὴν σύστασιν τῆς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης ἀπαιτουμένου. (Ἀναστασιάδη - Ρόκα, Ἐμπορικὸν Δίκαιον, σ. 290, Πασσιᾶ, Ἀνώνυμος Ἑταιρεία, σελ. 230, H u e c k. Das Recht der offenen Handelsgeseleschaft, ἐκδ. Β' σ. 23).

VIII

Αἱ ἑταιρεῖαι περιωρισμένης εὐθύνης διαφέρουσι κατὰ ταῦτα κρισίμως ἀπὸ τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων τύπων ἐπιχειρήσεων, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539]1945, καὶ δὴ ὑπὸ τὴν ἐκ τῆς τελολογικῆς ἑρμηνείας τῆς παραγράφου ταύτης συναγομένην οὐσιώδη ἐν προκειμένῳ ἔποψιν, ἤτοι τῆς ηὐξημένης ἀντοχῆς τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν αὐτῆς διὰ τῶν μετ' ἀποδοχῶν ἀδειῶν τῶν παρ' αὐτῇ μισθωτῶν, συγκριτικῶς δὲ πρὸς τὰς ἐν τῷ ἐδαφίῳ γ' τῆς αὐτῆς παραγράφου ἀναφερομένας «λοιπὰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις», ἐν αἷς ἀναμφιβόλως συμπεριλαμβάνονται αἱ ὑπὸ μορφὴν προσωπικῶν ἑταιρειῶν. Ἀντιθέτως δὲ προσομοιάζουσιν αἱ ἑταιρεῖαι περιωρισμένης εὐθύνης, ὑπὸ τὴν οὐσιώδη ταύτην ἔποψιν, τὴν ἐν προκειμένῳ κρίσιμον, καθὸ ἀποτελέσασαν τὸ κριτήριον τοῦ νομοθέτου πρὸς διάκρισιν τῶν ἐν ἐδαφίῳ γ' ἀπὸ τῶν ἐν ἐδαφίῳ α' ἐπιχειρήσεων, πρὸς τὰς ἐν τῷ ἐδαφίῳ γ' ἀναφερομένας «λοιπὰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις». Οὕτω, ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμοστέα διάταξις, πρὸς δι' αὐτῆς πλήρωσιν τοῦ προκειμένου κενοῦ τοῦ νόμου, εἶναι ἡ διάταξις περὶ ἀδειῶν τῶν μισθωτῶν, ἡ περιεχομένη ἐν τῷ ἐδαφίῳ γ', καὶ ὡσαύτως ἄρα ἐν τῷ ἐδαφίῳ δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539]1945. Καὶ οὕτω οἱ μισθωτοὶ παρὰ ἐπιχειρήσει λειτουργούσῃ ὑπὸ μορφὴν ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης, ἧς τὸ οἰκονομικὸν ἀντικείμενον, ἀσκουμένης ἐπὶ κέρδει, εἶναι βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς καὶ ἐμπορικῆς φύσεως, εἴτε ἐνέργεια μεταφορῶν ἢ φορτοεκφορτώσεων, κλπ., ὡς καὶ ἄλλων κατηγοριῶν, περὶ ὧν ἔχουν ἐκδοθῆ διατάγματα, οἷα προβλέπει ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 539]1945, δικαιοῦνται, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ τὰς διακρίσεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. τούτου, ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν κατ' ἔτος βασικῶς, ἐφ' ὅσον μὲν ἔχουν τὴν ἰδιότητα ὑπαλλήλων «ὀκτὼ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας», ἐφ' ὅσον δὲ ἔχουσιν ἄλλην ἐκτὸς τοῦ ὑπαλλήλου ἰδιότητα «ἓξ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας». (Ἴδε καὶ Μουμούρην, ἐνθ' ἀνωτ. σ. 327, 454).

πορικῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ(1).

Ι. Ἀμφότεραι αἱ διατάξεις, ὑπὸ τὴν ἀρχικήν των μορφήν, δὲν παρεῖχον ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν ἔκτασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν καταλαμβανομένων καὶ ρυθμιζομένων περιπτώσεων. Τὸ ἄρθρον 940 § 4 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, εἰλημμένον ἐκ τοῦ ἄρθρου 2101 - 4° τοῦ Code Civil, ἀνεφέρετο εἰς τὸν μισθὸν τῶν ὑπηρετῶν, ἐργατῶν, ἡμερομισθίων, ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον ὑπηρετικὸν ἔτος καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐνεστώς, ὃν κατέτασσεν εἰς τὴν τετάρτην τάξιν τῶν προνομιούχων πιστωτῶν τοῦ ἄρθρου 940 Πολιτικῆς Δικονομίας ἐν περιπτώσει ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ἐνῷ τὸ ἄρθρον 646 Ἐμπ.Νόμου(2) κατέτασσε εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν τοὺς μισθοὺς τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πτωχεύσαντος διατελεσάντων ἐργατῶν δι' ἕνα μῆνα πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων δι' ἓξ μῆνας πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως(3).

ΙΙ. Τὸ ἄρθρον 940 § 4 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἤδη ἰσχύει, ὁρίζει, ὅτι κατατάσσεται εἰς τὴν τετάρτην τάξιν τῶν προνομιούχων δανειστῶν «ὁ καθυστερούμενος μισθὸς τῶν ὑπαλλήλων, τεχνιτῶν, ἐργατῶν, ὑπηρετῶν ἢ καὶ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις διὰ τὸ τρέχον καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112 καὶ τοῦ ἀπὸ 16]18.7.1920 β.δ]τος ὀφειλομένη ἀποζημίωσις». Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἄρθρον 646 Ἐμπ.Νόμου κατατάσσει προνομιακῶς, ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τοῦ ἐργοδότου, εἰς τὴν τετάρτην τάξιν τῶν προνομιούχων πιστωτῶν τοῦ ἄρθρου 940 Πολιτικῆς Δικονομίας τὸν μισθὸν τῶν ἐργατῶν δι' ἕνα μῆνα πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως καὶ τὸν μισθὸν τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων δι' ἓξ μῆνας πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως ἐγεννήθη τὸ ζήτημα τῆς παραλλήλου ἰσχύος τῶν δύο τούτων διατάξεων.

1. Ὑπεστηρίχθη ἡ ἄποψις(4) ὅτι μετὰ μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3252 τῆς 1]3 Ἰουνίου 1955 γενομένην ἀντικατάστασιν τοῦ ἐδαφίου 4 τοῦ ἄρθρου 940 Πολιτικῆς Δικονομίας ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 646 Ἐμπ.Νόμου εἰσαγομένη διάκρισις δὲν εὑρίσκει πλέον ἔδαφος ἐφαρμογῆς καὶ ἑπομένως ἅπαντες οἱ ἐν ἄρθρῳ 646 Ἐμπ.Νόμου ἀναφερόμενοι μισθωτοὶ ἀπολαύουσι τῆς αὐτῆς μεταχειρίσεως. Ὑπὲρ αὐτῆς συνηγορεῖ τὸ θεωρητικῶς διδασκόμενον(5), ὅτι ἡ πτώχευσις ἀποτελεῖ μορφὴν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, δι' ἣν καὶ δὲν συντρέχει λόγος διαφορετικῆς ρυθμίσεως.

2. Παρὰ ταῦτα τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ ἔν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει ἡ ἀντίθετος ἄποψις, ἡ συνδυάζουσα ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, ἤτις de lege lata μᾶλλον εἶναι ὀρθοτέρα, διότι οὐδὲν νομοθετικὸν στοιχεῖον παρέχει τὴν ἔνδειξιν, ὅτι διὰ τῆς γενομένης εἰς τὸ ἄρθρον 940 § 4 Πολιτικῆς Δικονομίας τροποποιήσεως ἐσκοπήθη ἡ κατάργησις τοῦ ἄρθρου 646 Ἐμπ.Νόμου, ὅπερ, κατὰ συνέπειαν, δέον νὰ δεχθῶμεν ὡς παραλλήλως ἰσχῦον(6).

3. Δὲν θεωροῦμεν ὅμως καὶ ὡς ὀρθὴν τὴν ὑφισταμένην νομοθετικὴν ρύθμισιν. Οἱ αὐτοὶ λόγοι, οἵτινες ἐπέβαλον τὴν ἐπέκτασιν τοῦ προνομίου εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, συνηγοροῦσι διὰ τὴν ἐπέκτασιν τούτου καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς κηρύξεως τινος εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως. Ἴσως μάλιστα θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι εἶναι περισσότερον ἐπιβεβλημένη ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως, διότι, κατὰ κανόνα,

---

(1) *Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 188, Durand-Vitu τ. 2 No 348, Lyon-Caen, Renault et Amiaud τ. 8 No 822, Dalloz Encyclopedie juridique, Droit Social Vo Salaire No 320, 321.

2. Ἀντίστοιχον τοῦ ἄρθρου 549 τοῦ Code de Commerce, ὡς ἐτέθη μετὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Βιβλ. ΙΙΙ δυνάμει τοῦ νόμου τῆς 28.5.1838, Durand-Vitu, ἔνθ' ἀνωτ.

(3) Ἴδε ἐκτενέστερον *Κ. Ρόκα*, Τὸ προνόμιον τῶν ἐκ μισθῶν ἀπαιτήσεων ἐν τῇ πτωχεύσει τοῦ ἐργοδότου, καὶ *Θ. Μητρούλη*, Τὸ προνόμιον τοῦ ἐργαζομένου μισθωτοῦ ἐν πτωχεύσει τοῦ ἐργοδότου.

(4) *Η. Ταβγαρίς*, Ἐμπορικὸς Κῶδιξ κλπ. τ. Α' σελ. 562, πρβλ Πρωτοδικείου Πειραιῶς 14] 1957, ΕΕΔ 16, 433.

(5) *Ἀγαλλόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 180, πρβλ. ἐν τούτοις *Ἀναστασιάδη*, Ἑλλ. Ἐμπορ. Δίκαιον (ἐκδ. 1938) τ. 3ος, σελ. 6, *Κ. Ρόκαν*, Πτωχευτικόν, ἐκδ 2α, σελ. 6, δεχομένους ὅτι αἱ δικονομικοῦ περιεχομένου διατάξεις διαφέρουσι τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, διότι αὗται ἀποτελοῦν γενικὴν ἢ συλλογικὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν.

(6) *Ἀγαλλόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ., *Μπόμπορας*, ΕΕΔ 16, 521, *Ε. Λεβαντῆς*, Ἡ ἐν πτωχεύσει νομικὴ θέσις τοῦ γενικοῦ προνομιούχου πιστωτοῦ (1962) σελ. 54 ἑπ., Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1725]1959, ΕΕΔ 19, 165.

να, τῆς πτωχεύσεως προηγεῖται οἰκονομική δυσπραγία, ἐκδηλουμένη μὲ καθυστέρησιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, οἵτινες πολλάκις ἐπὶ μακρὸν στεροῦνται τῶν στοιχειωδῶν διὰ τὴν διαβίωσίν των μέσων, μὲ τὴν ἐλπίδα ἀναζωογονήσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν της, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι δίκαιον, διὰ τοὺς πρὸ τοῦ ἑξαμήνου μισθούς των, ὅταν πρόκειται περὶ ὑπαλλήλων, ἢ τὰ πρὸ τοῦ μηνὸς ἡμερομίσθιά των, ὅταν πρόκειται περὶ ἐργατῶν, νὰ κατατάσσωνται εἰς τὴν ὁμάδα τῶν πιστωτῶν, ἡ ὁποία, ὡς ἔχει ἐξελιχθῆ ἡ πτωχευτικὴ διαδικασία, εἰς τὸ τέλος, ἀντὶ πιστωμάτων, λαμβάνει τὸν ἀπολογισμὸν τῆς πλουσιωτάτης καὶ λίαν προσοδοφόρου διὰ τὸν σύνδικον δράσεώς του καὶ τὰ ἐκ τῶν δαπανῶν καὶ ἀμοιβῶν τῆς πτωχεύσεως ἀπομείναντα ψυχία, ἂν βεβαίως ἀπομείνῃ τι πρὸς διανομήν. Εἶναι, ἑπομένως, ἀνάγκη νὰ ρυθμισθῆ νομοθετικῶς τὸ θέμα, ὥστε νὰ ἐκλείψῃ ἡ οὐδένα σκοπὸν ἐξυπηρετοῦσα ἀντινομία καὶ διάκρισις καὶ νὰ ἐπεκταθῆ τὸ προνόμιον ἐπὶ πτωχεύσεως, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, εἰς τὰ χρονικὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 940 § 4 Πολιτικῆς Δικονομίας.

III. Τὸ ἄρθρον 646 Ἐμπ. Νόμου ἀναφέρεται εἰς τοὺς «ἐργάτας» τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ εἰς τοὺς «ἐμπορικοὺς ὑπαλλήλους». Ὡς τοιοῦτοι δὲν νοοῦνται μόνον οἱ ὑπάλληλοι, οἱ διενεργοῦντες ἀμέσως, κατ' ἐντολὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐργοδότου των, ἐμπορικὰς πράξεις, προσδιδούσας εἰς αὐτὸν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπόρου, ὡς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τις ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ὅρου «ἐμπορικοὶ ὑπάλληλοι». Ἡ διάταξις αὕτη περιλαμβάνει πᾶν πρόσωπον, διατελοῦν ἐν ἐργασιακῇ σχέσει πρὸς τὸν «ἐργοδότην - ἔμπορον» καὶ παρέχον πρὸς αὐτὸν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, σχετιζομένην εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, πρὸς τὸ ἐμπόριον ἢ τὴν βιομηχανίαν τούτου, προσδιδουσαν δὲ εἰς αὐτὸν τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ἐργάτου(7). Αὕτη εἶναι ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ὅρου «ἐμπορικοὶ ὑπάλληλοι», ἐκ ταύτης δὲ ἀπορρέουσι τὰ ἀκόλουθα :

1. Ὅτι τὸ προνόμιον τοῦ ἄρθρου 646 Ε.Ν. δὲν ἀναφέρεται εἰς πάντας τοὺς καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀπασχοληθέντας παρὰ τῷ πτωχεύσαντι ἐμπόρῳ, ἐφ' ὅσον δὲν σχετίζονται μὲ τὸ ἐμπόριον ἢ τὴν βιομηχανίαν τούτου, ἔστω καὶ ἂν παρέσχον ἐξηρτημένην ἐργασίαν, προσδίδουσαν αὐτοῖς, ἀναλόγως τῆς φύσεώς της, εἴτε τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, εἴτε τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργάτου. Συνεπῶς ἀποκλείονται οἱ κατ' οἶκον προσλαμβανόμενοι ὑπάλληλοι, οἱ γεωργικοὶ ἐργάται κ.ο.κ. Ὡς πρὸς αὐτοὺς ὑποστηρίζεται, ὅτι ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ἀπολαμβάνουσι τῶν προνομίων τοῦ ἄρθρου 940 § 4 Πολ. Δικονομίας(8).

2. Δὲν ἀπολαμβάνουσι ἐπίσης τοῦ προνομίου κατὰ τὸ ἄρθρον 646 Ε.Ν.(9) οἱ μὴ ἀμέσως συνδεόμενοι μετὰ τοῦ κηρυχθέντος εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως διὰ σχέσεως ἐργασίας, διότι προϋπόθεσις ἀναγνωρίσεως τοῦ τοιούτου δικαιώματος εἶναι ἡ παροχὴ ὑπηρεσιῶν δυνάμει ἐξηρτημένης ἐργασιακῆς σχέσεως. Ἄρα ἐξαιροῦνται οἱ δι' ἴδιον λογαριασμὸν ἐργαζόμενοι, οἱ ἐμπορικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὰς προμηθείας των, οἱ μὴ συνδεόμενοι δι' ἐργασιακῆς σχέσεως παντοειδεῖς ἐντολοδόχοι, οἱ μεσῖται ἐμπορικῶν συμβάσεων καὶ γενικῶς πᾶν πρόσωπον, μὴ παρέχον ἐξηρτημένην ἐργασίαν διὰ τὰς πρὸς αὐτὸ ὀφειλομένας παροχὰς καὶ ἀμοιβάς(10).

3. Ὁ ἐργάτης, ὁ χρησιμοποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου εἰς κατασκευὴν οἰκοδομικοῦ ἔργου ἢ ἄλλης ἀκινήτου ἐγκαταστάσεως, ἔχων εὐθεῖαν ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ ἔργου (ἐργοδότου) διὰ τὸν μισθὸν αὐτοῦ μέχρι τοῦ ποσοῦ, ὅπερ οὗτος ὀφείλει εἰς τὸν ἐργολάβον, κατὰ τὸ ἄρθρον 702 Α.Κ., δὲν ἀπολαμβάνει τοῦ προνομίου ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τοῦ κυρίου τοῦ ἔργου καὶ ἂν ἀκόμη νομίμως καὶ ἐγκαίρως ἐνήσκησε τὸ

(7) Η Ἐφετείου Ἀθηνῶν 397/1960, Ἐπ. Ἐμπ. Δικ. ΙΒ' 108, περιλαμβάνει εἰς τούτους τοὺς τεχνικοὺς καὶ ἐμπορικοὺς διευθυντὰς τῆς ἐπιχειρήσεως, τοὺς ταμίας, τοὺς λογιστάς, τοὺς χημικούς, τοὺς μηχανικοὺς καὶ γενικώτερον τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως.

(8) Ἀγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 188. Τοῦτο εἶναι λίαν ἀμφίβολον, διότι τὸ ἄρθρον 940 § 4 Πολ. Δικ. ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς πτωχεύσεως. δὲν φρονοῦμεν δὲ ὅτι διὰ τῶν τροποποιήσεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3252 ἐσκοπήθη διάφορος νομοθετικὴ ρύθμισις, οὐδὲ συνάγεται τοιαύτη πρόθεσις ἐκ τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ νόμου 3464/1955, ὅπερ ἐρρύθμισεν εἰδικὸν θέμα μόνον.

(9) Καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 940 § 4 Πολ. Δικ.

(10) *A. Toubin*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τ. Α' σελ. 224, σημ. 2, Req. 27 Mars 1933, 1, 151, Req. 5 Mars 1940, D.H. 1940,3, Janv. 1940, D.H. 1940, 88, Dalloz, Encyclopedie juridique, Droit Social V. Salaire No 321.

δικαίωμά του, διότι ἡ ἀξίωσις τούτου ἐναντι τοῦ κυρίου τοῦ ἔργου, ἀπορρέουσα ἐκ τοῦ νόμου καὶ οὐχὶ ἐξ ἐργασιακῆς σχέσεως μετ' αὐτοῦ, δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἄρθρου 646 Ε.Ν. (11).

4. Δὲν ἀπολαμβάνουσι τοῦ προνομίου οἱ γενικοὶ διευθυνταὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, οἱ διαχειρισταὶ προσωπικῶν ἑταιρειῶν καὶ τῶν ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης(12).

IV. Τέλος φρονοῦμεν, ὅτι καὶ οἱ ἐν ἀκύρῳ ἐργασιακῇ σχέσει διατελοῦντες ἀπολαμβάνουσι τοῦ προνομίου διὰ τὴν εἰς αὐτοὺς ὀφειλομένην ἀπόδοσιν τῆς ὠρελείας, ἥτις ἀποτιμωμένη συνίσταται εἰς τὸν μισθόν, ὃν ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, διότι ἐν τῇ οὐσίᾳ πρόκειται περὶ μισθοῦ καὶ διότι ὁ νόμος ἀπέβλεψεν εἰς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ εἶδος τῆς συμβάσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας παρέχεται αὕτη (13).

V. Ἕτερον θέμα, ἐπίσης σημαντικόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται ἡ ἐν ἀρχῇ ἀπόφασις, ἀναφέρεται εἰς τὴν παροχήν, εἰς ἣν ἐκτείνεται τὸ προνόμιον τοῦ ἄρθρου 646 Ἐμπ. Νόμου. Ἡ ἐν αὐτῷ διατύπωσις ὅτι κατατάσσονται προνομιακῶς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ ἄρθρου 940 § 4 Πολ. Δικ. «οἱ εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς ὑπαλλήλους ὀφειλόμενοι μισθοί», ἐθεωρήθη, ὅτι περιλαμβάνει μόνον τὸν κατὰ μῆνα παρεχόμενον μισθὸν καὶ διὰ τοῦτο, μὲ τὴν σκέψιν ταύτην, αὕτη ἀπέκλεισε τοῦ προνομίου τὴν προσαυξάνουσαν τὸν μηνιαῖον μισθὸν ἀναλογίαν τῶν δώρων τῶν παρεχομένων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἥτις ἐν τούτοις δὲν ἀποτελεῖ ἕτερόν τι, εἰμὴ προσαύξησιν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ(14).

1. Καίτοι ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ Ἐμπ. Νόμου προκύπτει, ὅτι τὸ προνόμιον περιορίζεται ἐν στενῇ ἐννοίᾳ εἰς τὸν μισθόν, (15) ἡ ἑρμηνεία τοῦ ὅρου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἄποψιν τῆς σχολιαζομένης ἀποφάσεως, διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι εἰς τὸν μισθὸν περιλαμβάνεται πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τακτικὸν συμβατικὸν ἀντάλλαγμα τῆς προσφερομένης ἐργασίας, εἴτε τὸ ἀντάλλαγμα τοῦτο προσδιορίζεται ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε ἐκ τῆς συμβάσεως, εἴτε κατ' ἔθος, εἴτε καθ' οἱονδήποτε ἄλλον νόμιμον τρόπον (16).

2. Κατ' ἀκολουθίαν εἰς τὸ προνόμιον περιλαμβάνονται:

α) Ὁ βασικὸς μισθὸς ὑφ' οἱονδήποτε τύπον καὶ ἂν καταβάλληται καὶ καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ ἂν ὑπολογίζηται.

β) Αἱ προσαυξήσεις καὶ τὰ ἐπιδόματα, ἤτοι τὰ ἐπιδόματα οἰκογενειακῶν βαρῶν, πολυετίας, ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, παραγωγῆς, κατοικίας κλπ. κλπ.

γ) Αἱ προσαυξήσεις δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς Κυριακάς, ἐξαιρεσίμους ἐκ τοῦ νόμου ἑορτὰς καὶ διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν.

δ) Τὰ τακτικῶς παρεχόμενα καὶ ἀποτελοῦντα προσαύξησιν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ δῶρα ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

ε) Ἡ ἀμοιβὴ διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν ἢ δι' ἐργασίαν ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης (ἄρθρον 659 Α.Κ.), διότι καὶ αὕτη ἀποτελεῖ τὸ νόμιμον ἢ συμβατικὸν ἢ εἰθισμένον ἀντάλλαγμα τῆς προσφερθείσης ἐργασίας. Ἐφ' ὅσον γίνεται δεκτόν, ὅτι καὶ οἱ ἐν ἀκύρῳ ἐργασιακῇ σχέσει διατελοῦντες ἀπολαμβάνουσι τὸ προνόμιον, δέον νὰ γίνῃ

---

(11) Ὁ Ἀγαλλόπουλος (ἔνθ' ἀνωτ.), ἀκολουθῶν τὴν ἐν Γαλλίᾳ ὁρολογίαν (Durand-Vitu τ. II § 355, σελ. 668, Dalloz Encyclopedie, ἔνθ' ἀνωτ. No 822 ἐπ. ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ ἀντιστοίχου ἄρθρου 1798 code civil, ἀποφαίνεται ὅτι «ἡ εὐθεῖα ἀπαίτησις εἶναι ἰσοδύναμος πρὸς προνόμιον αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ παρὰ τοῦ ἐργοδότου ὀφειλομένου πρὸς τὸν ἐργολάβον, ἐφ' οὗ οὗτοι ἔχουσι δικαίωμα προνομιακῆς ἱκανοποιήσεως. Ἡ τοιαύτη προνομιακὴ ἱκανοποίησις, εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναφερομένας περιπτώσεις, νοεῖται μόνον ἐναντι τοῦ ἐργολάβου καὶ τῶν πιστωτῶν τούτου, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν νομίμως καὶ ἐγκαίρως ἐνησκήθη τὸ δικαίωμα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ προνόμιον τοῦ ἄρθρου 940 § 4 Πολ. Δικ.

(12) *Τσάγκαρις*, ἔνθ' ἀνωτ., *Θ. Μητρούλης*, ἔνθ' ἀνωτ.

(13) *Ράμμος*, ἐν Glasson - Tissier - Morel, τόμ. ΣΤ', σελ. 665, *Κ. Ρόκας*, σελ. 26, 2, *Θ. Μητρούλης*, ΕΕΝ 22,209, πρβλ. γενικῶς περὶ ἀκύρων συμβάσεων *Κ. Σοῦρλον*, ΕΕΝ 29, σελ. 5 καὶ τὰς ἐν αὐτῷ παραπομπάς. Ὅρα ἐν τούτοις Α.Π. 33|1963 (Ὀλ), ΕΕΔ 22, 216.

(14) *Ἀγαλλόπουλος*, αὐτ. σελ. 157, *Ὁ ἴδιος*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἐκδ. 1955 σελ. 176, *Ι. Καπαλίστριας*, εἰς Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 114, Α.Π. 36 1962 (Ὀλομ.) ΕΕΔ 21 200, 571|1961 ΕΕΔ 20, 1456, 255|1961, ΕΕΔ 20, 718, 3|1961, ΕΕΔ 20 207, 373|1960, ΕΕΔ 19, 847, 218|1960, ΕΕΔ 19, 637, 697|1958, ΕΕΔ 17, 1188.

(15) *Α. Τούση*, Ἐργ Δίκ. τ. Α', σελ. 333, Dalloz, Encyclopedie, ἔνθ' ἀνωτ. No 328.

(16) Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ μισθοῦ καὶ περὶ τῶν διαφόρων μορφῶν, ὑφ' ἃς χορηγεῖται, ἴδε *Ἀγαλλόπουλον*, σελ. 115 ἐπ., *Καποδίστριαν*, Ἑρμ. Ἐργ. Δικ. § 209 ἐπ., *Ἴδιον*, εἰς Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, *Α. Τούση*, Ἐργ. Δίκ. τόμ. Α' σελ. 126 ἐπ.

δεκτόν, ὅτι περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀξίωσις ἀποδόσεως ὠφελείας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἕνεκα παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ προσαύξησις ταύτης.

στ) Τὰ φιλοδωρήματα, ἐφ' ὅσον παρέχονται τακτικῶς ἀντὶ μισθοῦ(17).

ζ) Ὁ μισθός, ὃν δικαιοῦται ὁ ἐργαζόμενος, κατὰ τὰ ἄρθρα 657 καὶ 658 Α.Κ., ἐὰν κωλύεται νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα σπουδαίου λόγου, ὡς καὶ ὁ τοιοῦτος λόγῳ ὑπερημερίας τοῦ μισθωτοῦ (ἄρθρον 656 Α.Κ.).

η) Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 539|1945 περὶ ἀδείων ἀποδοχαὶ διαρκούσης τῆς ἀδείας. Ὄχι ὅμως καὶ ἡ προσαύξησις 100%, ἡ ἐπιβληθεῖσα διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 3755|1957, διότι αὕτη ἐπιβάλλεται ἐν εἴδει ποινικῆς ρήτρας(18).

θ) Τὸ ποσόν, ὅπερ δικαιοῦται ὁ μισθωτός, λόγῳ συμμετοχῆς του εἰς τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον προβλέπεται διὰ τῆς συμβατικῆς σχέσεως ὡς ἀντάλλαγμα διὰ τὴν παρεχομένην ἐργασίαν, ἀπολαμβάνει καὶ αὐτὸ τοῦ προνομίου, διότι ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦτο ἀποτελεῖ μισθόν, χωρὶς νὰ παρεισάγῃ εἰς τὴν σχέσιν μορφὴν ἑταιρικῆς συμμετοχῆς, ἔστω καὶ ἂν ἡ χορήγησίς του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πραγματοποίησιν κέρδους, ὅπερ εἶναι στοιχεῖον οὐχὶ βέβαιον, ἀλλ' ἐλπιζόμενον(19) καὶ

ι) Ἐν γένει πᾶν ποσόν, ὅπερ φέρει τὸν χαρακτῆρα τοῦ μισθοῦ, ἤτοι τῆς συμβατικῆς ἀντιπαροχῆς διὰ προσφερθεῖσαν καὶ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν.

VI. Οἱ τόκοι καὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ἅτινα ἐγένοντο διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ ἐπιδίκασιν τῆς ἀπαιτήσεως, δὲν καλύπτονται ὑπὸ τοῦ προνομίου, διότι τὸ προνόμιον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸν μισθὸν καὶ μόνον εἰς αὐτόν (20).

VII. Λίαν ἐπιτυχὴς εἶναι ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ θέματος, τοῦ ἀναγομένου εἰς τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως τῆς ὀφειλομένης εἰς τὸν ἀπολυθέντα μισθωτὸν δυνάμει τοῦ νόμου 2112. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 596 Ε.Ν. παρεχομένη εἰς τοὺς μὴ ἐμφανισθέντας πιστωτὰς εὐχέρεια, ὅπως ζητῶσι τὴν δι' ἀνακοπῆς ἰδίᾳ αὐτῶν δαπάνῃ ἐξέλεγξιν τῶν πιστώσεων αὐτῶν μέχρι τῆς τελευταίας διανομῆς καὶ αὐτῆς συμπεριλαμβανομένης, δὲν ἐπάγεται παράτασιν τοῦ χρόνου παραγραφῆς ἢ ἀποσβέσεως τοῦ δικαιώματος πέραν ἐκείνου, ὅστις ὁρίζεται ἐκ τοῦ νόμου δι' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν. Ὁρίζον τὸ ἄρθρον 596 Ε.Ν. τὰ ἀνωτέρω ἔχει τὴν πρόδηλον καὶ σαφῆ ἔννοιαν, ὅτι αἱ ὑπὸ ἔλεγχον ἀπαιτήσεις εἰσὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνασκήσεως τοῦ σχετικοῦ δικαιώματος ἀγώγιμοι καὶ δικαστικῶς ἐπιδιώξιμοι. Ἂν συνεπῶς ὑπέκυψαν εἰς παραγραφὴν ἢ ἀπεσβέσθησαν, διότι δὲν ἐνησκήθησαν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐπαληθεύσεως, ἐκτὸς ἐὰν συνέτρεξαν λόγοι ἀναστολῆς ἢ διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, ὡς ὀρθῶς δέχεται καὶ ἡ ἀπόφασις(21). Περαιτέρω ὀρθὴ εἶναι καὶ ἡ ἄποψις ὅτι ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως δὲν εἶναι ἀπαραίτητος, διὰ τὸ κῦρος τῆς ὑπὸ τοῦ συνδίκου γενομένης καταγγελίας, ἡ ἄμεσος καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως, περὶ τῆς ὁποίας ὑφίσταται μόνον προνόμιον (22).

---

(17) *Καποδίστρια*, Ἑρμ. Ἐργ. Δικ. § 222 ἐπ., *Α. Τούση*, ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 142, σημ. 32.

(18) Α.Π. 181|1961, ΕΕΔ 20, 533, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 3010|1960, ΕΕΔ 20, 302, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15520|1958, ΕΕΔ 17, 1183, Ἐγγρ. Ὑπουργείου Ἐργασίας 37197|1956, ΕΕΔ 15, 853.

(19) Ἄρθρον 654 Α.Κ., *Ἀγαλλόπουλος*, ἐνθ' ἀνωτ., *Α. Τούση*, Ἐργ. Δίκ., τόμ. Α', σελ. 323 σημ. 1, Durand-Vitu, ἐνθ. ἀνωτ., σελ. 654 Ἀντίθετος ἡ Γαλλικὴ νομολογία, ἥτις, ἑρμηνεύουσα στενῶς τὸ ἄρθρον 549 τοῦ Code de Commerce, καταλήγει εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰ κέρδη δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ μισθωτοῦ, διότι προϋποθέτει τὴν πραγματοποίησιν κερδῶν. Civ. 2 Fevr. 1927, D.P. 1927, 1, 164, Gaz. Pal. 1, 523, Civ 25 Nov 1931 Gaz. Pal. 1932 1, 132. Ὁμοίως καὶ οἱ Planiol-Ripert XII N. 62 P. 43, Lyon-Caen et Renault (Amiaud) t. VIII N 824, P 158 et 159. Πάντως τοιαύτη περίπτωσις εἶναι σπανιωτάτη ἐν τῇ πρακτικῇ.

(20) *Α. Τούση*, ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 223, σημ. 1. Ἀντίθετος Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1880|1960, Ἐπ. Ἐμπ. Δικ., μὲ τὴν σκέψιν ὅτι πρόκειται περὶ παρεπομένων παροχῶν. Οὐχὶ ὀρθῶς ὅμως.

(21) Πάντως ἡ συνέπεια τῆς κηρύξεως τινος εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ἀναστολὴ τῆς ἀτομικῆς διώξεως δὲν ἐπάγεται ἀναστολὴν τῆς παραγραφῆς, δοθέντος ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνάσκησις τῶν ἀξιώσεων τῶν πιστωτῶν δι' ἀναγγελίας, *Κ. Ρόκα*, Πτωχευτικὸν Δίκαιον, ἔκδ. 2 § 56 σημ. 11, Α.Π. 302|1940, Θέμ. ΝΑ' 665, ΕΕΝ Ζ' 448, Ἀντίθετος *Ἀναστασιάδης*, Ἑλλ. Ἐμπορικὸν Δίκαιον τ. 3ος, σελ. 158 - 159.

(22) Περὶ ἐκτενέστερον ΕΕΔ 19, 11.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Περιορισμός Νομοθέτου έκ τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος

Ὁρισμοί ἄρθρου 57 § 8 τοῦ Συντάγματος.—Κρίσις τῆς Νομοθετικῆς Ἐξουσίας περὶ τοῦ ἂν ὡρισμένη διάταξις Νόμου συνδέηται ἀμέσως ἢ ὄχι πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.—Ἔκδοσις Νομοθετικῶν Διαταγμάτων ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βουλῆς.—Δεδικασμένον ἐκ τοῦ ἄρθρου 274 Πολιτ. Δικονομίας.—Περιορισμὸς ἐκ τοῦ Συντάγματος τοῦ κοινοῦ Νομοθέτου διὰ τὴν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικὰ βάρη, οἷον καὶ εἰσφορᾶς εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν των Ταμείων, κανόνων δικαίου.—Δικαστικὸς ἔλεγχος.—Ἔννοια εὐλόγου χρόνου.

Ζητηθὲν ἐνδιαφέρουσα ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκ τῶν ζητημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπησχολήθη καὶ τῶν δοθεισῶν ἐπ' αὐτῶν λύσεων.

[Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ Ἐφετείου Ἀθηνῶν 744]1962].

Τὰ δεκτὰ γενόμενα ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἐπείγοντος ἢ μὴ ἐκδόσεως νομοθετικοῦ διατάγματος κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 35 § 2 τοῦ Συντάγματος, ὡς καὶ τὸ ὅτι διαφεύγει τὸν δικαστικὸν ἔλεγχον ἡ τήρησις ἢ μὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 57 § 8 τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὴν ὁποίαν «οὐδεμία προσθήκη εἰς πρότασιν νόμου ἢ τροπολογία γίνεται δεκτή, ἐὰν δὲν σχετίζηται ἀμέσως πρὸς τὸ κύριον περιεχόμενον τῆς προτάσεως», τελοῦν ἐν ἁρμονίᾳ καὶ πρὸς τὰ σταθερῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογούμενα. (Ἴδετε Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας», ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, 1962, σελ. 60, Σ.Ε. 246]1955, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Κ. Καραπάνος*, ΕΕΔ 14, 1156).

Περαιτέρω ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ ἀντισυνταγματικότητος τῆς ἐπιβολῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἀναδρομικῶς εἰς χρόνον ἀπέχοντα τοῦ εὐλόγου.

Ὁμοίως ἀπεφάνθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 70]1963 ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἣν παραλείπεται. (Ἀνηρέθη ὑπ' αὐτῆς ἡ Ἐφετείου Ἀθηνῶν 743]1962).

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ ἠσφαλισμένου καταβαλλομένη εἰσφορὰ δὲν συνιστᾷ φόρον, ὡς μὴ ἔχουσα δημοσιονομικὸν χαρακτῆρα (Σ.Ε. 1158]1955, Σ.Ε. 1053]1957), ἀλλὰ συνάγεται, κατὰ τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκ τοῦ πνεύματος τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος ὁ περιορισμὸς καὶ ὡς πρὸς ταύτας τοῦ κοινοῦ Νομοθέτου.

Ἀρείου Πάγου 69]1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Καμπέρης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βαμβέτσος, Γ. Χοϊδᾶς

Νομίμως ἄγεται εἰς τὴν Ὁλομέλειαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως, παραπεμφθεῖσα εἰς ταύτην διὰ τοῦ οἰκείου κοινοῦ πρακτικοῦ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Δικαστηρίου τούτου (ἄρθρον 3 § 1β καὶ 4 νόμου 3810]1957).

Διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 4109]29.9.1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ Ἑλληνικοῦ Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ νομοθεσίας καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» ὡρίσθησαν ταῦτα: «Κυροῦται, ἀφ' ἰσχύσεν, ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 54176]Σ.1390]1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γραφείων Ταξιδίων, Τουρισμοῦ, Μεταναστεύσεως κλπ., ἐχούσα οὕτω: 1) Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 2 (ἀ.ν.

275]1936) προστίθενται δύο παράγραφοι 10 καὶ 11, ἔχουσαι οὕτω: 10. Εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ἐπίσης ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1949 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἅπαντες οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐργαζόμενοι πράκτορες, διευθυνταί, ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται Γραφείων Ταξιδίων, Τουρισμοῦ καὶ Μεταναστεύσεως τῶν Γραφείων Φορτηγῶν Ναυτιλίας καὶ Εἰσαγωγέων Γαιανθράκων, τῶν Γραφείων Πετρελαιοκινήτου καὶ Ἰστιοφόρου Ναυτιλίας, ὡς καὶ οἱ ναυλομεσῖται καὶ οἱ ὑπάλληλοι τούτων...».

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 57 § 8 τοῦ ἐν ἰσχύι Συντάγματος, καθ' ὃ «οὐδεμία προσθήκη εἰς πρότασιν νόμου ἢ τροπολογία γίνεται δεκτή, ἐὰν δὲν σχετίζηται ἀμέσως πρὸς τὸ κύριον περιεχόμενον τῆς προτάσεως», ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἂν ὡρισμένη διάταξις νόμου συνδέηται ἀμέσως ἢ οὔ πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν καὶ δὲν δύναται νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων. Εἶναι ὅθεν ἀπορριπτέος, προεχόντως ὡς ἀπαράδεκτος, ὁ ἐναντίος πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἀνισχύρου τῆς παρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 ν.δ. 4109]1960, περιέχων τὴν αἰτίασιν ὅτι αὕτη εἶναι ἄσχετος πρὸς τὸ κύριον περιεχόμενον τοῦ νόμου τούτου.

Ἡ κρίσις ὅτι ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βουλῆς, ὡς καὶ κατὰ τὴν διακοπὴν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, συντρέχει ἐπείγουσα ἀνάγκη ἐκδόσεως νομοθετικοῦ διατάγματος πρὸς ρύθμισιν θέματός τινος, κυρώσεως ἐν προκειμένῳ τῆς ρηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν Δικαστηρίων, καθ' ὅσον ἀρτᾶται ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ἑσταθμήτων ἐκ τῶν ὑστέρων πολιτικῶν κριτηρίων. Ὅθεν, τοῦτο εἰπὸν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον καὶ δεχθὲν ὡς νόμιμον τὴν κύρωσιν τῆς ρηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διὰ τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 4109]1960, οὐδόλως παρεβίασε τὰ ἄρθρα 22 καὶ 36 τοῦ ἐν ἰσχύι Συντάγματος, ἀπορριπτέος ἑπομένως εἶναι ὁ ἐναντίος τρίτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 274 Πολιτικῆς Δικονομίας προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ τελεσιδικία προϋποθέτει, ἐκτὸς ἄλλων, ταυτότητα διαδίκων. Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ὁ ἀναιρεσείων ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ ἐπικαλουμένη ὑπ' αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 1413]1954 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐξεδόθη μεταξὺ ἄλλων τρίτων προσώπων, οὐδεὶς πρόκειται λόγος δεδικασμένου ἐξ αὐτῆς, σχέσιν ἔχοντος πρὸς τὴν ἔρευναν τοῦ κύρους τῆς αὐτῆς ὡς εἴρηται ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν, τοῦτο εἰπὸν καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον καὶ ἀπορρῖψαν τὴν περὶ δεδικασμένου ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, συνεμορφώθη πρὸς τὴν παρατεθεῖσαν διάταξιν καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασεν, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος εἶναι ὁ ἐναντίος τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐκ τοῦ πνεύματος ἰδίᾳ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3, 4 καὶ 59 τοῦ ἐν ἰσχύι Συντάγματος, δι' ὧν ἐπιτάσσεται ἡ ἰσότης καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία πάντων τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου, τίθεται δὲ ὑπὸ χρονικὸν περιορισμὸν ἡ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς τοῦ νόμου, δι' οὗ ἐπιβάλλεται φόρος, σαφῶς προκύπτει, ὅτι, προκειμένης ἐπιβολῆς οἰκονομικοῦ βάρους, οἷον ἡ εἰσφορὰ εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ παρ' ᾧ οὗτοι εἶναι ἠσφαλισμένοι Ταμείου, πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πολιτῶν πρὸς τὸ Κράτος καὶ ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου τῆς διὰ τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν ἐπιβαλλόντων ἀπρόβλεπτα οἰκονομικὰ βάρη νόμων ἀνακοπῆς ἢ κλονισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν διὰ τῆς εἰσφορᾶς βαρυνθέντων, ὁ κοινὸς νομοθέτης τελεῖ ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικὰ βάρη κανόνων δικαίου, ἀναλόγως τοῦ ἐπιβαλλομένου βάρους καὶ τῶν ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει συντρεχουσῶν ἐν γένει συνθηκῶν. Ἡ κρίσις δὲ περὶ τοῦ εὐλόγου χρόνου τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν Δικαστηρίων, ἅτινα εἰς ἣν περίπτωσιν ἀποφανθῶσιν, ὅτι δὲν εἶναι εὔλογος ὁ ὁρισθεὶς χρόνος καὶ ἑπομένως ὅτι ὁ νόμος κατὰ τὸ ὑπερβάλλον εἶναι ἀντισυνταγματικός, ὀφείλουν νὰ ἐφαρμόσουν τοῦτον μόνον διὰ τὸν ὑπ' αὐτῶν κρινόμενον καὶ ὁριζόμενον ὡς εὔλογον χρόνον, τῆς περὶ τούτου κρίσεως τῶν ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Μετὰ ταῦτα τὸ Δικαστήριον ἐν προκειμένῳ, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν 1) ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ ἀ.ν. 275]1936 ἐξῃρέθησαν τῆς παρὰ τῷ πρώτῳ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀσφαλίσεως οἱ πράκτορες, ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται τῶν Τουριστικῶν καὶ Μεταναστευτικῶν Γραφείων, 2) ὅτι ἡ κατηγορία τῶν

προσώπων τούτων ὑπήχθη εἰς τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ ἄνω ἀναιρεσιβλήτῳ ἀπὸ 1.1.1949 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54176]Σ 1398]1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἥτις συνάμα καὶ ἐπεξέτεινε τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰς τὰ ἐν αὐτῇ ἕτερα ὡς ἄνω πρόσωπα, ἤτοι πράκτορας, διευθυντὰς κλπ. τῶν Γραφείων Φορτηγοῦ Ναυτιλίας κλπ., 3) ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ ἐπακολουθήσαντος ν.δ. 2520]1953 ἐκυρώθησαν ἀορίστως ἄνευ εἰδικωτέρου τινὸς στοιχείου, ἀφ' ἧς δὲ ἴσχυσαν, πᾶσαι αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀπὸ 11.11.1935 ἀ.ν. περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐπομένως καὶ ἡ ρηθεῖσα τοιαύτη, 4) ὅτι ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων νομίμως ἐκηρύχθη ἀνίσχυρος ἡ ἀσφάλισις πάντων τῶν ὡς εἴρηται προσώπων, διότι τόσον ὁ ρηθεὶς νόμος, ὅσον καὶ ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐξεδόθησαν ἄνευ ἐξουσιοδοτήσεως καὶ 5) ὅτι ἀκολούθως, ἤτοι περίπου μετὰ ἐνδεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἑπταετίαν ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθήσαντος νόμου, ἐξεδόθη τὸ ν.δ. 4109]1960, ὅπερ, ὡς εἴρηται, διὰ τοῦ ἄρθρου 13 αὐτοῦ, ἐκύρωσεν ἀναδρομικῶς τὴν ἄνω ὑπουργικὴν ἀπόφασιν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οὕτω δὲ ἀπροβλέπτως μετὰ τόσον χρόνον αἰσθητὸν βάρος ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἐν προκειμένῳ, περιαγόμενον ἅμα εἰς τὴν ἀνάγκην ὅπως διώξῃ τοὺς διατελέσαντας μισθωτούς του πρὸς καταβολὴν αὐτῷ τῆς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο βαρυνούσης αὐτοὺς ἀναλογίας ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης, ὑπ' αὐτοῦ δὲ νόμῳ εὐθέως καταβλητέας, εἰσφορᾶς, ἐνδεχομένως δὲ ἄνευ ἀποτελέσματος, λόγῳ ἀποχωρήσεώς των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἢ λόγῳ θανάτου, ἄγεται εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι ὁ ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας ὁρισθεὶς χρόνος ἀναδρομικῆς ἰσχύος τοῦ παρατεθέντος ἄρθρου 13 ν.δ. 4109]1960 καὶ ἐπομένως κυρώσεως τῆς ὡς εἴρηται ὑπουργικῆς ἀποφάσεως εἶναι μὴ εὔλογος, ὡς εὐλόγου κρινομένου ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἤτοι ἀπὸ τῆς 29.9.1960. Ἐπομένως διὰ τὸν πρὸ τοῦ ἔτους τούτου χρόνον καὶ μέχρι τῆς 1.1.1949 ὁ νόμος οὗτος δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ὡς ἀντισυνταγματικός. Ὅθεν, ἀντιθέτως ἀποφηναμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα ἐν τῷ συνόλῳ της τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς καθ' ἧς αὕτη προσκλήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου πρὸς πληρωμὴν αὐτῷ δραχμῶν 65.913 ὡς ἐργατοϋπαλληλικὴν εἰσφορὰν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 ἕως 1960, ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ διὰ τῆς ἀναδρομικῶς, ὡς εἴρηται, κυρωθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τὴν αἰτιολογίαν ὅτι, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐνοχικοῦ δικαιώματος, δύναται ὁ κοινὸς νομοθέτης, παρ' οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ Συντάγματος κωλυόμενος, νὰ προσδώσῃ ἀπεριορίστως χρονικῶς ἀναδρομικὴν δύναμιν καὶ εἰς τὸν ἐπιβάλλοντα οἰκονομικὰ βάρη νόμον, ὡς ἐν προκειμένῳ, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς παρατεθείσας τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος διατάξεις, δι' ὃ εἶναι αὐτὴ ἐν μέρει ὡς ἄνω ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα (Πολ. Δικ. 834 § 1, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ν. 3810]1957), ματαίας μετὰ ταῦτα ἀποβαινούσης τῆς ἐρεύνης τοῦ ἀπορριπτέου ἐντεῦθεν πέμπτου λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ πλήττεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι ἐσφαλμένως ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ παραγραφῆς τῆς ἀξιουμένης εἰσφορᾶς διὰ τὸν ἐπέκεινα τῆς πενταετίας χρόνον ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 4109]1960, ἤτοι διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἡ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς τούτου ἐκρίθη ἀνίσχυρος ὡς ἄνω.

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΒΑΣΕΩΣ ΑΓΩΓΗΣ ΠΕΡΙ ΜΙΣΘΩΝ ΕΞ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ

Ἀντένστασις μισθωτοῦ κατὰ τοῦ κύρους ἀπολύσεως αὐτοῦ

Στοιχεῖα ἀνήκοντα εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐχούσης ὡς αἴτημα τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 656 καὶ 349 Ἀστικοῦ Κώδικος καταβολὴν εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, καὶ ἀποδεικτέα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἡ ὀφειλομένη ποσότης μισθοῦ καὶ ἡ μὴ ἀποδοχὴ παρὰ τοῦ ἐργοδότου τῶν συμπεφωνημένων ὑπηρεσιῶν καὶ ὄχι καὶ τὸ ὡρισμένον ἢ ἀόριστον τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Δὲν εἶναι στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος περὶ ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως, ἀλλ' ἐκ προοιμίων ἀντένστασις περὶ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 13758]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὸ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (117]1961, εἰσηγητὴς *Κ. Σοφρᾶς*, ΕΕΔ 29, 535, ἴδετε ὁμοίως καὶ Α.Π. 449]1960, Τμ. Α', εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 19, 1319, ἔνθα σημειώσεις μας) περὶ τῶν στοιχείων τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Ἀστικοῦ Κώδικος (καὶ ἄρθρου 349) ἀγωγῆς περὶ καταβολῆς μισθοῦ λόγῳ ὑπερημερίας ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ, προελθούσης ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως.

Σημειοῦται, ὅτι, ὡς δέχεται ἡ θεωρία καὶ ἡ νομολογία (*Ι. Καποδίστρας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 21, *Κ. Κανελλῆς*, Ἔνοχ. Εἰδικὸν, γ' ἔκδοσις, ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 21, Α.Π. 323]1956, εἰσηγητὴς *Σ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 707, ἴδετε καὶ τὴν ἀμέσως κατωτέρω δημοσιευομένην Α.Π. 55]1963), ἐν τῇ ἀπολύσει τοῦ μισθωτοῦ ἐνυπάρχει ἡ δήλωσις τοῦ ἐργοδότου ὅτι δὲν θὰ δεχθῇ καὶ προσφερομένας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἀπαιτεῖται δὲ εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἄρῃ τὴν ὑπερημερίαν του διὰ δηλώσεως του ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ.

Ἀρείου Πάγου 93]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μασσουρίδης, Π. Καλδῆς

Ἐπὶ ἀγωγῆς, ἐχούσης ὡς αἴτημα τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 656 καὶ 349 Α.Κ. καταβολὴν εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, στοιχεῖα, ἀνήκοντα εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀποδεικτέα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, εἶναι ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἡ ὀφειλομένη κατὰ τοὺς ὅρους ταύτης ἢ δυνάμει διατάξεως νόμου ἢ ἄλλης πρὸς τοῦτο ἐξομοιουμένης πράξεως ποσότης μισθοῦ καὶ ἡ μὴ ἀποδοχὴ παρὰ τοῦ ἐργοδότου τῶν συμπεφωνημένων ὑπηρεσιῶν, ἃς ἐν τῷ δέοντι τόπῳ καὶ χρόνῳ προσέφερεν ὁ ἐκμισθωτὴς τούτων, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ὡρισμένον ἢ ἀόριστον τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ νομικὴν σημασίαν καὶ ὅταν ὁ ἐνάγων ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς πρὸς ἀπόκρουσιν ἐνδεχομένης ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ καταγγελίας προβάλλῃ τὸ ἄκυρον ταύτης, ζητῶν ὅπως τοῦτο ἀναγνωρισθῇ δικαστικῶς, διότι ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐκ προοιμίων ἀντένστασιν κατὰ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέχεται ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἐπίδικος σύμβασις ἐργασίας ἦτο μὲν ἀρχικῶς κατὰ τὸν ἐν ἔτει 1948 χρόνον τῆς προσλήψεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ὑπαλλήλου, ἀορίστου χρόνου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς 18 Ὀκτωβρίου 1960, ὅτε προσεχώρησεν αὕτος εἰς τοὺς ὅρους τοῦ νέου κανονισμοῦ, ἐκδοθέντος καὶ κυρωθέντος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3789]1957 καὶ καθορίσαντος ὅριον ἡλικίας, καθ' ὃ ὑποχρεωτικῶς ἀποχωρεῖ τὸ προσωπικὸν τῆς ἀναιρεσειούσης τὸ 65ον ἔτος, μετετράπη εἰς σύμβασιν ὡρισμένου χρόνου. Κρῖναν δὲ ἀκολούθως τοῦτο ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη δὲν ὑπέκειτο εἰς καταγγελίαν, κατὰ τὰ ἄρθρα 669 καὶ 672 Α.Κ., εἰμὴ μόνον διὰ σπουδαῖον λόγον καὶ ἑπομένως ἡ ἐπακολουθήσασα κατὰ τὴν 21 Ἰανουαρίου 1961 καταγγελία ἦτο ἄκυρος, ὅτι τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐχούσῃ ὡς ἀντικείμενον τὴν ἐπιδίκασιν μισθῶν ὑπερημερίας, σωρευθὲν αἴτημα περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀκυρότητος

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 6 ΝΟΜΟΥ 2112)1920

Ατομική δίωξις δι' ένοχικάς άξιώσεις κατά τον χρόνον της πτωχεύσεως

Έννοια διατάξεως άρθρου 6 § 1 Νόμου 2112)1920.—Ισχύς ταύτου και διά τας βάσει του Νόμου 1836)1951 και Ν.Δ. 1799)1942 αναγκαστικώς τοποθετηθέντος.—Πτώχευσις εργοδότου και ένοχικαί αξιώσεις κατά τον χρόνον της πτωχεύσεως.—Ικανοποίησις διά της διαδικασίας εξελέγξεως των πιστώσεων, εκτός αν η απαίτησις εδημιουργήθη μετά την πτώχευσιν και συνεπεία της δράσεως του συνδίκου.—Σωρευτική αναδοχή χρεών κατ' άρθρον 479 Αστικού Κώδικος.—Παραλαβή και συνέχισις της επιχειρήσεως υπό του αρχικού εργοδότου μετά την πτώχευσιν του νέου.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αρεοπαγιτικής αποφάσεως η υπ' αριθ. 4515)1961 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιώς.

Ο Άρειος Πάγος απησχολήθη εκ νέου επί της εννοίας του άρθρου 6 του νόμου 2112)1920 περί μεταβολής του προσώπου του εργοδότου.

της καταγγελίας δεν αποτελεί αυτοτελή ιστορικήν και νομικήν βάσιν, αλλά καθ' υποφοράν απόκρουσιν της τυχόν επικληθησομένης καταγγελίας και ότι παραδεκτώς ο αναιρεσίβλητος διά του ίου λόγου του εφετηρίου προέβαλε το πρώτον ένώπιον τούτου κατά το άρθρον 160 της Πολιτ. Δικονομίας, ως ετροποποιήθη διά του άρθρου 1 του νόμου 980)1946, την παραχρήμα εγγράφως διά των προσαχθεισών πειθαρχικών αποφάσεων αποδειχθείσαν αντένστασιν ότι τα προκαλέσαντα την απόλυσιν του ενάγοντος και επικληθέντα πειθαρχικά αυτού παραπτώματα έλαβον χώραν πρό της προσχωρήσεώς του εις τον νέον κανονισμόν και δεν ήδύναντο ως τοιαύτα να δικαιολογήσωσι την απόλυσίν του και άν έτι απετέλουν σπουδαίους λόγους κατά τους όρους τούτου προς λύσιν της μετατραπείσης εις ωρισμένου χρόνου συμβάσεως εργασίας, ουδόλως έλαβεν υπ' όψιν ανύπαρκτον βάσιν αγωγής και πράγματα μη προταθέντα, ως η αναιρεσείουσα διατείνεται, αλλ' αντιθέτως το μεν ορθώς ήρμήνευσε τας προπαρατεθείσας ουσιαστικάς διατάξεις των άρθρων 656, 669, 672 και 349 Α.Κ., το δε συνεμορφώθη προς τας διατάξεις των άρθρων 155, 158, 160, 170 και 745 Πολιτ. Δικονομίας, ουδ' άλλην τινά παρεβίασεν, οι δε 1ος και 2ος στ. α' και β' λόγοι αναιρέσεως, δι' ων υποστηρίζονται τα εναντία, είναι άβάσιμοι και απορριπτέοι.

(Ίδετε ΕΕΔ 22, 63 επ., ένθα κωδικοποίησις ισχυουσών διατάξεων).

Επαναλαμβάνονται και διά της νεωτέρας αύτης αρεοπαγιτικής αποφάσεως τα υπό του θεσμού νομολογηθέντα (ίδετε Α.Π. 36)1963, εισηγητής *Γ. Ραγκάμου*, ΕΕΔ 22, 274, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί), γινομένου επίσης δεκτού, ότι και επί μεταβολής του προσώπου του εργοδότου ή εκ του νόμου αναγκαστική σχέσις εργασίας μεταβιβάζεται εις τον διάδοχον εργοδότην. (Ούτω και ή Α.Π. 505)1960, εισηγητής *Θ. Καμπέρης*, ΕΕΔ 20, 28, επί της κατά τον ά.ν. 1836)1951 αναγκαστικής σχέσεως, ίδετε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 20, 27, ένθα και λοιπή νομολογία).

Μετά την επελθούσαν μεταβολήν του προσώπου του εργοδότου δεν συνέτρεχεν, ως δέχεται ο Άρειος Πάγος, αλληλέγγυος ευθύνη και του προκατόχου εργοδότου, άφου απεκόπη ούτω ο μετά τούτου δεσμός (ίδετε και Α.Π. 30)1953, εισηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 12, 234, Πρωτοδικείου Αθηνών 5872)1959, εισηγητής *Μ. Καλεύρας*, ΕΕΔ 18, 1083, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί).

Ενδιαφέρουν τα εν σχέσει προς τας απαιτήσεις επί πτωχεύσεως δεκτά γενόμενα υπό της αρεοπαγιτικής αποφάσεως. (Ίδετε και Πρωτοδικείου Αθηνών 17561)1955, εισηγητής *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 212, Πρωτοδικείου Αθηνών 3738)1959, εισηγητής *Σ. Ποταμιάκος*, ΕΕΔ 18, 1303, *Κ. Ρόκας*, Το προνόμιον των εκ μισθών απαιτήσεων εν τη πτωχεύσει του εργοδότου, σελ. 42 επ., ένθα και λοιπαί εις θεωρίαν και νομολογίαν παραπομπαί, *Γ. Α. Γιαννακόπουλος*, ΕΕΔ 19, 11 επ.).

Ως προς την έννοιαν του άρθρου 479 Αστικού Κώδικος ίδετε και Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4788)1960, εισηγητής *Στ. Διαμαντάκος*,

ΕΕΔ 20, 418, ένθα και λοιπαί εις νομολογίαν παραπομπαί, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5186] 1962, εἰσηγητής *Β. Κιντζιος*, ΕΕΔ 21, 1361.

Ἀρείου Πάγου 54]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καραγιαννάκος, Ε. Περγαντῆς, Κ. Νικολακόπουλος

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 νόμου 2112] 1920, ὁριζουσα ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, ὁπωσδήποτε ἐπερχομένη, οὐδαμῶς ἐπηρεάζει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ ὑπαλλήλου διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ ὑπάλληλος δὲν στερεῖται, συνεπείᾳ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἐργοδότου, πάντων τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου δικαιωμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ μισθοῦ καὶ λοιπῶν ἀποδοχῶν, ἅτινα δύναμει τῆς μετὰ τοῦ παλαιοῦ ἐργοδότου συναφθείσης συμβάσεως ἐργασίας τῷ παρείχοντο, ὑπεισερχομένου ἐκ γένει τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς τὰς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐργοδότου ὑφίσταται ἀλληλέγγυος εὐθύνη τοῦ παλαιοῦ διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μισθωτοῦ, τὰς ἀπορρεούσας ἐκ τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του εἰς τὸν νέον ἐργοδότην. Τὰ αὐτὰ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς βάσει τοῦ νόμου 1836]1951 τοποθετηθέντας καὶ τοὺς ἐκ τοῦ ν.δ. 1799]1942, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 333]1946 πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, προστατευομένους, οἵτινες διατηροῦσι τὰ ἐκ τῶν νόμων τούτων πλεονεκτήματα ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸν τρόπον ἀπολύσεως καὶ ἐναντι τοῦ νέου ἐργοδότου. Ἀφ' ἑτέρου, ὡς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 534, 582 ἐπ., 637, 644, 665 καὶ 666 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ νόμου 635]1937 προκύπτει, οἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς πτωχεύσεως ἔχοντες ἐνοχικὰς ἀξιώσεις κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, μὴ ἀσφαλιζομένας δι' εἰδικοῦ προνομίου, ἱκανοποιοῦνται ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας διὰ τῆς διαδικασίας ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων των καὶ τῆς μετοχῆς των εἰς τὴν διανομὴν τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς πτωχευτικῆς περιουσίας, στερούμενοι τοῦ δικαιώματος τῆς ἀσκήσεως ἀτομικῶν δικῶν, ἐν οἷς καὶ ἡ ἀγωγή, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀπαίτησις ἐδημιουργήθη μετὰ τὴν πτώχευσιν καὶ συνεπείᾳ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου, εἴτε συνεχίζοντος τὴν ἐμπορίαν τοῦ πτωχεύσαντος, εἴτε διαχειριζομένου τὴν πτωχευτικὴν περιουσίαν.

Ἐκ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δι' ἀναφορᾶς της καὶ εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν προκύπτει, ὁ ἀναιρεσείων, ἀνάπηρος ὢν πολέμου, προσελήφθη παρὰ τῆς πρώτης ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας κατ' Ὀκτώβριον 1948, ὡς ὑπάλληλος αὐτῆς, ἥτις προῆλθε τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1960 εἰς ὁλικὴν ἐκποίησιν διὰ χρονικὸν διάστημα τριῶν ἐτῶν τῆς ἐπιχειρήσεώς της (τοῦ ἐργοστασίου της παραγωγῆς λιπῶν κλπ.) πρὸς τὴν ὁμόρρυθμον ἑταιρείαν «Α» καὶ ὅτι εἰς ταύτην, συνεχίζουσα τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἣν ἤσκει ἡ ἀρχικὴ ἐργοδότις, παρεῖχεν ὁ ἀναιρεσείων τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς κατὰ τὴν 25.1.1961 κηρυχθείσης πτωχεύσεως τῆς νέας ἐργοδότιδος ἑταιρείας, μεθ' ἣν ὁ σύνδικος προέβη εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ὅκυρον, λόγῳ μὴ τηρήσεως ὡς πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα, ἀνάπηρον πολέμου ὄντα, τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου 1799]1942. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ταύτην ὁ ἀναιρεσείων ἤγειρεν ἀγωγὴν κατά τε τῆς ἀρχικῆς ἐργοδότιδος καὶ τῆς διαδόχου ταύτης (πτωχευσάσης), αἰτούμενος τὴν παρ' αὐτῶν καταβολὴν τῶν μισθῶν του, ὀφειλομένων αὐτῷ μέχρι μὲν τῆς πτωχεύσεως ὡς δεδουλευμένων παρὰ τῇ πτωχευσάσῃ ἑταιρείᾳ, μετὰ δὲ τὴν πτώχευσιν ὡς μισθῶν ὑπερημερίας λόγῳ τῆς ἀκύρου ἀπολύσεώς του ἐκ μέρους τοῦ συνδίκου καὶ τῆς ὑπερημερίας ταύτου, μὴ ἀποδεχομένου τὰς προσφερομένας ὑπηρεσίας του.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ κατὰ μὲν τῆς πρώτης ἐργοδότιδος, ἐφ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς μισθοὺς δι' ὑπηρεσίας παρασχεθείσας τῇ νέᾳ ἐργοδότιδι ἑταιρείᾳ μετὰ τὴν διὰ μισθώσεως τοῦ ἐργοστασίου, εἰς ὃ ὑπηρέτει ὁ ἀναιρεσείων, ἀνάληψιν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς οὐδένα δεσμὸν ἐνοχικὸν εὑρισκομένης τῆς ἀρχικῆς ἐργοδότιδος μετὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος μετὰ τὴν ἀνάληψιν ὑπὸ τῆς νέας μισθώτριας ἐργοδότιδος τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος συνέχισιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἀφοῦ, ὡς ἐδέχατο ἐκ τῶν πραγμάτων ἡ προσβαλλομένη, οὐδεμίαν διὰ τῆς συμβάσεως ἐκμισθώσεως τοῦ ἐργοστασίου ἀνέλαβεν ὑποχρέωσιν ἡ ἀρχικὴ ἐργοδότις διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐκμισθωθέντι ἐργοστασίῳ ἐργαζομένους ὑπαλλήλους της, δὲν συνέτρεχον δὲ οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 479 Α.Κ., κατὰ δὲ τοῦ συνδίκου, διότι ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ δεδουλευμένων μισθῶν, ὡς καὶ ἐκ μισθῶν ὀφειλομένων αὐτῷ λόγῳ ὑπερημερίας τοῦ συνδίκου, ἀκύρως ἀπολύσαντος τὸν ἀναιρεσείοντα καὶ μὴ ἀποδεχομένου τὰς προσφερομένας αὐτῷ ὑπηρεσίας, ἀσφαλιζομένη μόνον διὰ γενικοῦ προνομίου, δημιουργηθεῖσα δὲ μετὰ τὴν πτώχευσιν οὐχὶ συνεπείᾳ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου, δὲν δύναται νὰ ἐπιβιωχθῇ ἀτομικῶς κατὰ τοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως, ἀλλὰ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆν ἐπαληθεύσεως τῶν πιστώσεων καὶ ἀπορριπτέοι, ὡς ἀβάσιμοι, οἱ ἐναντίοι 1ος, 2ος καὶ 3ος λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 479 Α.Κ. σωρευτικὴ ἀναδοχὴ χρεῶν τοῦ μεταβιβάζοντος ἐπιχείρησιν ἢ περιουσίαν καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ μεταβίβασις διὰ τὰ εἰς τὴν περιουσίαν ἢ ἐπιχείρησιν ἀνήκοντα χρέη προϋποθέτει μεταβίβασιν κατὰ κυριότητα τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ περιουσίας καὶ ὕπαρξιν χρεῶν, βαρυνόντων τὴν μεταβιβαζομένην ἐπιχείρησιν ἢ περιουσίαν, ὑφισταμένην κατὰ τὸν χρόνον τῆς μεταβιβάσεως, περιστατικὰ μὴ συντρέχοντα ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεκτὰ γενόμενα. Ὅθεν ἀπορριπτέος ὁ ἐναντίος 3ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Τὸ περιστατικὸν τῆς μετὰ τὴν πτώχευσιν λύσεως τῆς μισθώσεως τοῦ ἐργοστασίου καὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἀρχικῆς ἐργοδότιδος παραλαβῆς τούτου καὶ συνεχίσεως τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν ἱδρύει κατ' οὐδεμίαν διάταξιν νόμου εὐθύνην ταύτης διὰ τοὺς μισθούς, τοὺς ὀφειλομένους τῷ ἀναιρεσείοντι ἐκ τῆς παρὰ τῇ πτωχευσάσῃ ἑταιρείᾳ παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπ' αὐτῆς ὡς μισθώτριας ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἐργοστασίου, ἀπορριπτέος, δέ, ὡς ἀβάσιμος, ὁ ἐναντίος 4ος λόγος ἀναιρέσεως.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΕΠΙ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

Ἀκύρωσις ἀπολύσεως ὑπαλλήλου ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ ἐπὶ σχέσεων τοῦ Κράτους πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας.—Περιέλευσις εἰς ὑπερημερίαν, ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ δηλώσει περὶ ἀπολύσεως τοῦ μισθώσαντος τὰς ὑπηρεσίας καὶ τῆς δηλώσεως τῆς βουλήσεώς του περὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐκμισθωτοῦ.—Ἀκύρωσις ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας παρανόμου ἀπολύσεως ὑπαλλήλου.—Δικαίωμα ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παρανόμου ἀπολύσεως, ἐκτὸς ἂν κληθεὶς ὑπὸ τῆς Διοικήσεως νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἀπέσχεν αὐθαιρέτως.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 352 Α.Κ.—Ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν νομίμων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὄχι τῆς συντάξεως, εἰς ἣν θὰ ἐδικαιοῦτο.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1374]1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ὑπῆρξε σχέσις δημοσίου δικαίου πρὸς τὸ Δημόσιον.

Ὑφισταμένης ὑπερημερίας τοῦ Δημοσίου ἕνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως τοῦ ὑπαλλήλου ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι αἱ περὶ ὑπερημερίας τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίας διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοιαύτης σχέσεως (ἴδετε *Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Ἑλληνικὸν Διοικητικὸν Δίκαιον, Εἰσαγωγή, 4η ἔκδοσις, σελ. 21, ὁμοίως καὶ Α.Π. 410] 1951, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 10, 1208, Α.Π. 152]1952, εἰσηγητὴς *Β. Μακρῆς*, ΕΕΔ 11, 415, καθ' ἃς καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀκύρωσιν ἀπολύσεως δημοσίου ὑπαλλήλου ὀφείλει ἡ Διοίκησις πρὸς ἄρσιν τῆς ὑπερημερίας νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀπολυθέντα πρὸς συνέχισιν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἴδετε καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 10).

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὅτι ἐν τῇ ἀπολύσει τοῦ ὑπαλλήλου ἐνυπάρχει ἡ δήλωσις τῆς βουλήσεως περὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν ἴδετε καὶ τὰ ἀνωτέρω σελ. 406 σημειούμενα, ἔνθα καὶ παραπέμπομαι εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν.

Ἀρείου Πάγου 55]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Ποταμιάνος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ι. Σκαρομίχαλος

Κατὰ τὰς, κατὰ τὸ ἄρθρον 24 ἀ.ν. 2783]1941 περὶ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Α.Κ., ἐχούσας ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ διατάξεις τῶν νόμων 19 §§ 9 καὶ 10, ν. 38 Π (19 2) ν. 4 Π (1 22), ἐφαρμοζομένας καὶ ἐπὶ σχέσεων τοῦ Κράτους πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, εἰς τὸν ἐκμισθώσαντα τὰς ἑαυτοῦ ὑπηρεσίας ὀφείλονται αἱ κεκανονισμέναι ἀποδοχαί, ἐὰν ὁ μισθωτὸς τῶν ὑπηρεσιῶν ἀρνῆται αὐθαιρέτως νὰ ἀποδεχθῇ ταύτας, καθιστάμενος ὡς ἐκ τούτου ὑπερήμερος, ἐν δὲ τῇ δηλώσει περὶ ἀπολύσεως τοῦ μισθώσαντος τὰς ὑπηρεσίας ἐνυπάρχει προφανῶς ἡ δήλωσις τῆς βουλήσεώς του περὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐκμισθωτοῦ. Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 ἀ.ν. 1016]1937 καὶ 50 ἐδ. 4 ν. 3713]1928 «περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας» προκύπτει, ὅτι ὁ παρανόμως ἀπολυθεὶς δημόσιος ὑπάλληλος, ἀκυρωθείσης τῆς ἀπ λύσεως ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δικαιοῦται εἰς τὰς ἀποδοχάς του ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παρανόμου ἀπολύσεως, ἐκτὸς ἐάν, κληθεὶς ὑπὸ τῆς διοικήσεως νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, ἀπέσχεν αὐθαιρέτως. Ἐκ τῶν οὕτω δὲ διατάξεων καὶ τῶν περὶ ἀνωτάτου ὁρίου ἀναρρωτικῆς ἀδείας τῶν ὑπαλλήλων τῆς Π. Υπηρεσίας τοιούτων τοῦ ἀπὸ 9.12.1948 β. δ]τος, καθοριζουσῶν ἀνώτατον ὅριον ἀναρρωτικῶν ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν ἐν περιπτώσει νόσου καὶ μετ' ἐξάντλησιν αὐτοῦ τηρητέαν διαδικασίαν περὶ ἀπολύσεως, σαφῶς ἕπεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπικαλουμένη διάταξις τοῦ ἄρθρου 352 Α.Κ. καὶ ἡ ἀντίστοιχος τοιαύτη τοῦ προϊσχύσαντος ἀστικοῦ δικαίου δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ παρανόμου, λόγῳ μὴ τηρήσεως τῆς ὡς προείρηται διαδικασίας, ἀπολύσεως δημοσίου ὑπαλλήλου.

Μετὰ ταῦτα, δεξάμενον τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του πρακύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὑπηρετῶν ὡς σταθμάρχης Πυρασβεστικοῦ Σώματος, ἀπελύθη διὰ β. δ]τος, ὅπερ ὅμως ἠκυρώθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ ὅτι, μὴ ἀνακληθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀπολύσεώς του, ἐδικαιοῦτο νὰ πληρωθῇ τὰς ἀπὸ τῆς παρανόμου ἀπολύσεώς του μέχρι τῆς νομίμου τοιαύτης ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἀποδοχάς του καὶ ἀπορρίψαν ὡς ἀλυσιτελεῖς τοὺς προβληθέντας ἰσχυρισμοὺς τοῦ Δημοσίου ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν ἐδικαιοῦτο εἰς τὴν πληρωμὴν μισθῶν λόγῳ νόσου, ἐξ ἧς δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του, καὶ ὅτι εἶχεν ἐξαντληθῇ τὸ ἀνώτατον ὅριον ἀναρρωτικῶν ἀδειῶν κατὰ τὸν κανονισμὸν ὑπηρεσίας, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, οὐδ' ἄλλην τινὰ παρέβη, ἀφοῦ οἱ μὴ ληφθέντες ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοὶ οὗτοι τοῦ ἐν ὑπερημερίᾳ εὑρισκομένου Δημοσίου εἶναι, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐπουσιώδεις. Περαιτέρω, τοῦ δικαιώματος τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πρὸς ἀπονομὴν αὐτῷ συντάξεως ἀρχομένου, ἐὰν συντρέχωσιν αἱ πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις τοῦ νόμου, ἀπὸ τῆς νομίμου ἀπολύσεώς του, κατ' ὀρθὴν ἐπίσης ἑρμηνείαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἐπὶ τῇ δεκτῇ γενομένῃ ὑπερημερίᾳ τοῦ Δημοσίου, ἐπεδι-

ΠΤΩΧΕΥΣΙΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΗ ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΝΟΜΟΥ 2112

Έννοια των σχετικών νομοθετικών διατάξεων

Έξέλεγξις απαιτήσεων πιστωτών, μή έμπροθέσμως αναγγειλάντων ταύτας μέχρι καί τής τελευταίας διανομής, κατ' άρθρον 596 Έμπορικού Νόμου, δι' ανακοπής.—Συνέπειαι μετά την παροδοχήν καί ένορκον επιβεβαίωσιν έξελεγχθείσης απαιτήσεως.—Προνομιακή κατάταξις μισθών κατ' άρθρον 646 Έμπορικού Νόμου.—Έκτασις προνομίου.—Κατάταξις αποζημιώσεως Νόμου 2112|1920.—Γενικόν προνόμιον.—Υπολογισμός αποζημιώσεως Νόμου 2112|1920.—Καταβολή αποζημιώσεως Νόμου 2112|1920 επί πτωχεύσεως καί κύρος καταγγελίας συμβάσεως έργασίας.—Αποκλειστική προθεσμία άρθρου 6 § 2 Νόμου 3198|1955.

Ένδιαφέροντα είναι τά θέματα, επί των οποίων απησχολήθη ή κατωτέρω απόφασις του Πρωτοδικείου Πατρών. (Ίδετε σχετικώς *Γ. Α. Γιανναχόπουλον*, ανωτέρω σελ. 398).

Πρωτοδικείου Πατρών 1223|1962

Προεδρεύων ο Πρωτοδίκης κ. ***Γ. Έρωτας***
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. ***Σπυρ. Σταμούλης***
Δικηγόροι οί κ.κ. Κ. Γκολφινόπουλος, Β. Πιλάλης

Έκ του άρθρου 596 εδάφ. β' καί γ' του Έμπ. Νόμου προκύπτει, ότι πιστωταί, μή έμπροθέσμως αναγγείλαντες τάς απαιτήσεις, δύνανται ιδίᾳ δαπάνῃ νά αίτήσωσι την έξέλεγξιν αύτών μέχρι καί τής τελευταίας διανομής, δι' ανακοπής, στρεφομένης κατά του συνδίκου καί απευθυνομένης ένώπιον του κατά τάς γενικάς διατάξεις αρμοδίου καθ' ύλην Δικαστηρίου τής πτωχεύσεως, «έφ' ής αποφασίζεται, αν πρέπει νά γίνῃ παραδεκτή ή προτεινομένη πίστωσις» (*Ρόκα*, Πτωχ. § 71, III, *Αναστασ.*, Πτωχ. § 504). Έτέρωθεν έκ τών άρθρων 582, 585 καί 589 του Έμπ. Νόμου προκύπτει, ότι μετά την παραδοχήν καί ένορκον επιβεβαίωσιν έξελεγχθείσης απαιτήσεως δέν συγχωρείται αμφισβήτησις περί τής ύπάρξεως του κύρους καί του ποσού ταύτης, διότι έπέρχεται αμετάκλητος αναγνώρισις, εξαιρετικώς όμως είναι συγχωρητή ή αμφισβήτησις αναγνωρισθείσης απαιτήσεως, έάν κατά την έξέλεγξιν παρεβιάσθη διάταξις δημοσίας τάξεως ή το πίστωμα ανεγνωρίσθη μετ' επιφυλάξεως ή έάν έκ δόλου ή ανωτέρας βίας εκωλύθη ή ακριβής εξέλεγξις (*Lyon, Caen et Renault* VII § 540 bis, *Δουβουνιώτου*, Πτωχ. § 134, άριθ. 6 επόμ., *Αναστασιάδου*, Πτωχ. § 511, σημ. 8, πρβλ. *Ρόκα*, Πτωχ. § 72, VI. Ε.Α. 1021|1930, Θέμ. ΜΒ'158, Ε.Α. 438|1909, Θέμ. ΚΑ' 280).

Κατ' άρθρον 646 του Έμπ. Νόμου οί εις τούς εμπορικούς υπαλλήλους οφειλόμενοι μισθοί διά τούς πρό τής κηρύξεως τής πτωχεύσεως εξ μῆνας κατατάσσονται προνομιακώς κατά την τάξιν του άρθρου 940 § 4 τής Πολ. Δικ., εκτείνεται δέ το προνόμιον τούτο κατά την έννοιαν τής διατάξεως ού μόνον εις τούς εμπορικούς υπαλλήλους, άλλ' εις πάντα, όστις καθ' οιονδήποτε τρόπον ώς προσωπικόν μιᾶς επιχειρήσεως λόγῳ τής φύσεως τών υπηρεσιών του κτᾶται την ιδιότητα του υπαλλήλου (Ε.Α. 1880|1960, Επ. Έμπ. Δ. ΙΒ' 09). Καί κατ' άρθρον 6 § 2 του νόμου 2112|1920, ώς αντικατεστάθη διά του άρθρου 12 § 1 του νόμου 3252|1955, εν πτωχεύσει τής επιχειρήσεως ο εκμισθωτής εργασίας λαμβάνει την ήν εκ του νόμου τούτου δικαιούται πλήρη αποζημίωσιν, κατατασσόμενος μεταξύ τών εν άρθρῳ 940 καί 991 τής Πολ. Δικ. προνομιακών δανειστών καί κατά την εν αύτῇ σειράν. Έξ άλλου κατ' άρθρον 940 § 4 τής Πολ. Δικ., ώς αντικατεστάθη διά του άρθρου 12 § 2 του νόμου 3252|1955, κατατάσσεται προνομιακώς ο καθυστερούμενος μισθός τών υπαλλήλων του καθ' ού ή εκτέλεσις διά το τρέχον καί το παρελθόν έτος, ώς καί ή εκ του νόμου 2112|1920 οφειλομένη αποζημίωσις. Έκ τών διατάξεων τούτων προκύπτει, ότι οί υπάλληλοι του πτωχεύσαντος έχουσι γενικόν προνόμιον κατά την τάξιν καί την σειράν του άρθρου 940 § 4 τής Πολ. Δικ. δι' ολόκληρον την αποζημίωσιν λόγῳ καταγγελίας τής συμβάσεως εργασίας, ώς καί διά τούς οφειλομένους μισθούς τών

κάσθη τῷ αναιρεσιβλήτῳ ώς αποζημίωσις το ποσόν τών νομίμων αποδοχών του, ών εστερήθη εκ τής παρανόμου πράξεως τών οργάνων του Δημοσίου, καί ούχί τής συντάξεως, εις ήν θά εδικαιούτο, εάν, ανακαλουμένης τής παρανόμου απολύσεώς του, ετηρείτο ή περί απολύσεώς του νόμιμος διαδικασία, καί ήτις σύνταξις άρχεται από τής εν τῷ σχετικῷ νόμῳ ορισμένης χρονολογίας. Όθεν απορριπτέοι, ώς αβάσιμοι, αμφότεροι οί προβαλλόμενοι εναντίοι λόγοι αναιρέσεως, καθ' όλα αύτών τά σκέλη.

ἐξ πρὸ τῆς πτωχεύσεως μηνῶν (Ε.Α. 1725]1959, ΕΕΔ 19, 463).

Κατ' ἄρθρον 5 §„1 τοῦ νόμου 3198]1955 ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112]1920 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως γίνεται βάσει τῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς τακτικῶν ἀποδοχῶν, εἶαι νοοῦνται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 2112]1920 ὁ μισθὸς καὶ πᾶσα ἄλλη παροχή, διδομένη ἀντὶ μισθοῦ, ὡς τὰ κατ' ἄρθρον μόνον τοῦ ἀ ν. 1777]1951 χορηγούμενα δῶρα ἑορτῶν, ἅτινα ἀποτελοῦν τακτικὰς παροχὰς κατὰ προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ (Α Π. 255]1961, ΕΕΔ 20, 718. Α.Π. 571]1961, ΕΕΔ 20, 1456). Ἑτέρωθεν ἐκ τῆς λεκτικῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 646 τοῦ Ἐμπ. Νόμου προκύπτει, ὅτι ἡ ἀξίωσις τοῦ ὑπαλλήλου διὰ τοὺς ὀφειλομένους «μισθοὺς» ἐξ μηνῶν κλπ. περιλαμβάνει μόνον τὰς τακτικὰς μηνιαίας ἀποδοχάς.

Ἡ κριτομένη ἀνακοπή, προσηκόντως ἐκτιμωμένη μετὰ τὴν διὰ τῶν προτάσεων παραδεκτὴν βελτίωσιν, διώκουσα τὴν προνομιακὴν κατάταξιν τῆς μὴ ἐπαληθευθείσης ἀπαιτήσεως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112] 1920 καὶ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἄρθρου 646 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, αἵτινες καθωρίσθησαν ἄνευ συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν μηνιαῖον μισθὸν τῆς ἀναλογίας τῶν δώρων ἑορτῶν, ἤτοι κατὰ παράβασιν διατάξεων δημοσίας τάξεως καὶ ἐγένοντο ὑπὸ ἐπιφύλαξιν δεκταὶ κατὰ τὴν ἐξέλεγξιν, εἶναι νόμιμοι μόνον καθ' ὅσον διώκεται ἡ προνομιακὴ κατάταξις τῆς συνεπείᾳ τοῦ ρηθέντος ὑπολογισμοῦ ἐκ τῆς ἐπὶ ἔλαττον διαφορᾶς προϋπαρχούσης ἀπαιτήσεως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς ἑτέρας ἀπαιτήσεως, διότι εἰς τοὺς μισθούς, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 646 τοῦ Ἐμπ.Νόμου, δὲν συνυπολογίζεται ἡ ἀναλογία τῶν δώρων ἑορτῶν, ὡς προεξετέθη.

Ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης καὶ νομίμως προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 73]1960 ἐκθέσεως τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς πτωχεύσεως καὶ τῶν ἐκατέρωθεν ἐκτιθεμένων πλήρως ἀποδεικνύεται καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι ὁ ἀνακόπτων εἰσύγχανεν ὑπάλληλος τοῦ πτωχεύσαντος Γ.Η., ἀπολυθεὶς τὴν 23.1.1960 μετὰ καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ συνδίκου, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν πιστωμάτων τούτου διεγιωρίσθη καὶ ἐβεβαιώθη δι' ὅρκου, πλὴν ἄλλων, ἡ προνομιακὴ ἀπαίτησις λόγῳ ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 ἐκ δραχμῶν 99.000 (ἤτοι τῶν ἀποδοχῶν 15 μηνῶν βάσει τοῦ ἐκ δραχμῶν 6.600 μηνιαίου μισθοῦ), χωρὶς νὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὸν μισθὸν καὶ ἡ ἀναλογία τῶν δώρων ἑορτῶν καὶ συνεπῶς ἡ ἀναγνωρισθεῖσα ἀπαίτησις, πλὴν τῆς γενικῆς ἐπιφυλάξεως, ὑφ' ἣν διετυπώθη, εἶναι ἴσσων τῆς ὑπὸ τῆς διατάξεως δημοσίας τάξεως καθοριζομένης καὶ συνεπῶς δεκτικὴ ἀμφισβητήσεως κατὰ τὸ ποσὸν δι' ἀνακοπῆς, περατωθείσης ἤδη τῆς ἐπαληθεύσεως, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς διανομῆς.

Κατ' ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ν. 3198]1955 ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις, πλὴν ἐπὶ πτωχεύσεως, ὅτε συγχωρεῖται ἡ καταγγελία ὑπὸ τοῦ συνδίκου ἄνευ συγχρόνου καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως, διότι ὑπαγορεύεται ὑπὸ τῆς σκοπουμένης ἐν τῷ πτωχευτικῷ δικαίῳ ἀναλογικῆς ἱκανοποιήσεως τῶν πιστωτῶν, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς μεταξὺ τούτων ἰσότητος, καὶ ἀποτρέπεται ἡ ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ μὴ εὐνοοῦσα τὸν μισθωτὸν πληρωμὴ τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις πολλάκις ἐλλείψει μετρητῶν ἐν τῇ πτωχεύσει καθίσταται ἀνέφικτος καὶ παρακωλύεται οὕτω ἡ καταγγελία. (Πρβλ. Πρωτ. Πατρῶν 24]1960, ΕΕΔ 19, 526, *Γ. Γιαννακόπουλον* ΕΕΔ 19, 11). Καὶ κατ' ἄρθρον 6 § 2 τοῦ ν. 3198]1955 πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν ν. 2112]1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς καιρίστη ἀπαιτητή. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ καταγγελία ἐγένετο τὴν 21.1.1960, ἡ ἐνδικος ἀξίωσις πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως, προβληθεῖσα τὴν 4.9.1962, ἀπεσβέσθη, οὔτε προβάλλονται ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος περιστατικὰ ἐπαγόμενα ἀναστολὴν ἢ διακοπὴν τῆς ἀποσβεστικῆς ταύτης προθεσμίας κατ' ἄρθρα 279, 255, 264 ἀριθ. 2, 266 τοῦ Α.Κ. Ἄλλως τε ἡ γενικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 596 τοῦ Ἐμπ Νόμου, ἀναφερομένη εἰς πᾶσαν ἐνεργὸν ἀξίωσιν καὶ ἐξαρτῶσα τὴν δικησιν τῆς ἀνακοπῆς ἐκ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐπαληθεύσεως οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς διανομῆς, συμπορεύεται, ἀλλὰ δὲν κατισχύει τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 3198]1955, δι' ἧς τάσσεται προθεσμία, σκοποῦσα τὴν ἀποτροπὴν τῆς ἐπὶ μακρὸν ἐκκρεμότητος τῶν ἐκ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112]1920 ἀπαιτήσεων καὶ τὴν ταχείαν ἐκκαθάρισιν αὐτῶν (Εἰσηγ. ἐκθ. νόμου 3198]1955, ἐν Κώδ. Νομ. 1955 σελ. 223) καὶ ἀβασίμως τὸ ἐναντίον ὑποστηρίζει ὁ ἀνακόπτων. Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος ἡ προβαλλομένη ἀξίωσις καὶ κατοψηφιστέα τῷ ἀνάγοντι ἡ δικαστικὴ δαπάνη τοῦ ἀναγομένου (ἄρθρον 659 τοῦ Ἐμπ. Νόμου).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΒΛΑΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Έννοια σχετικής διατάξεως άρθρου 7 Νόμου 2112|1920

Μονομερής βλαπτική μεταβολή όρων συμβάσεως έργασίας, παρέχουσα δικαίωμα είς μισθωτόν νά θεωρήση ταύτην ώς καταγγελίαν τής συμβάσεως έργασίας, καί ή έλάττωσις τών άποδοχών αύτοῦ, ώς καί ή μετάταξις αύτοῦ είς τάξιν ή ὑπηρεσίας μή άρμοζούσας.—Περίπτωσις προσωρινής άναθέσεως έργασίας καθαριστοῦ είς ὑφαντήν κλωστοϋφαντουργείου, άνευ μειώσεως τών άποδοχών αύτοῦ, πρός άναπλήρωσιν είς άδειαν άπερχομένου καθαριστοῦ.

Περιπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὑπό τῆς ὁποίας ἐπεχειρήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 645|1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Χαλκίδος, ὑπῆρξεν ἀποχώρησις μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, λόγῳ γενομένης, κατ' αὐτόν, μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ὁποία, κατ' ἄρθρον 7 νόμου 2112|1920 (ΕΕΔ 23, 63 ἐπ.), θεωρεῖται ὡς καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ὅταν ἡ βλαπτική αὕτη μεταβολή τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας δέν γίνεται δεκτή ὑπό τοῦ μισθωτοῦ, ρητῶς ἢ σιωπηρῶς (Α.Π. 130|1960, εἰσηγητής *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 19, 452, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Ἐπανέρχεται καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις εἰς τά περί τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112|1920 νομολογηθέντα (ἴδετε καί Α.Π. 130|1960, ἔνθ' ἀνωτ.), ἀλλά δεχεται, ὅτι δέν ὑπῆρξεν ἐν προκειμένῳ ταυτη μεταβολή ὅρων συμβάσεως ἐργασίας διά τούς ἐν τῇ ἀποφάσει λόγους.

Ἀρείου Πάγου 56|1963, Τμ. Β'

Πρόεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Διηγόρευε ὁ κ.κ. Κ. Δημάκης, Κ. Καββαδίας

Κατά τήν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112|1920, ὡς συνεπληρώθη διά τοῦ ἄρθρου 5 νόμου 4558|1930, μονομερής μεταβολή τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, παρέχουσα δικαίωμα εἰς τόν μισθωτόν νά θεωρήσῃ ταύτην ὡς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, εἶναι καί ἡ ἄμεσος ἐλάττωσις τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ κατά τόν χρόνον τῆς μεταβολῆς ἢ καί ἐν τῷ προσεχεῖ μέν μέλλοντι, μετά βεβαιότητος ὅμως ἐπελευσομένῃ, ὡς καί ἡ μετάταξις αὐτοῦ εἰς τάξιν ἢ ὑπηρεσίας μή ἁρμοζούσας καί συνεπαγομένας μείωσιν τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεώς του. Ἐξ ἄλλου κατά τε τήν ὑπ' ἀριθ. 1|1957 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὡς καί τήν ἀπό 10.3.1961 συλλογικήν σύμβασιν, ἐγκριθεῖσαν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 24210|5316|1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διακρίνονται οἱ ἐργαζόμενοι ἐν κλωστοϋφαντουργείοις εἰς μαθητευομένους, ἀνειδικεύτους, εἰδικευμένους καί τεχνίτας ἀναλόγως τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀποδιδομένης ἐργασίας, εἰδικότητος καί τεχνικῆς μορφώσεως μόνον πρός καθορισμόν τοῦ ἡμερομισθίου ἄνευ ἄλλης ἀξιολογικῆς ἢ βαθμολογικῆς διακρίσεως.

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὑπηρετῶν ἀπό τῆς 15.9.1949 μέχρι τῆς 7.4.1961 ὡς καθαριστής ἀργαλειῶν τοῦ ὑφαντηρίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας καί ἀπό τῆς 8.4.1961 ὡς ὑφαντής, ἐκλήθη ὑπό τῆς ἐργοδότιδος τήν 20.6.1961, ἵνα προσωρινῶς καί πρός ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰς ἄδειαν ἀπερχομένου καθαριστοῦ Ε. Π. ἀναλάβῃ τήν ἐργασίαν τοῦ καθαριστοῦ χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐργοστασίου ἄνευ οὐδεμιᾶς μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν του καί ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἠτήσατο τήν ἔγγραφον διαβεβαίωσιν τοῦ ἐργοδότου περί τούτων (προσωρινῆς ἀπασχολήσεώς του ὡς καθαριστοῦ κατά τόν χρόνον τῆς ἀπουσίας τῶν συναδέλφων του, ἄνευ μειώσεως ἀποδοχῶν), ἐπί τῇ ἀρνήσει δέ τοῦ διευθύνοντος νά χορηγήσῃ ἔγγραφον διαβεβαίωσιν καί παρά τήν ἐπαναληφθεῖσαν ὡς ἄνω δήλωσιν τοῦ ἐργοδότου, βεβαιωθεῖσαν δι' ἐπικλήσεως τοῦ λόγου τῆς τιμῆς του, ὁ ἀναιρεσείων ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἐργασίας του, δηλώσας ὅτι θεωρεῖ τήν κατά τά ἄνω ἀπαίτησιν τοῦ ἐργοδότου ὡς βλαπτικήν δι' αὐτόν μεταβολήν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως. Ἐκ τῶν περιστατικῶν ὅμως τούτων οὐδαμῶς προκύπτει μεταβολή τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, ἐμπιπτουσα εἰς τήν ὡς ἄνω ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112, ἀφοῦ οὐδεμία μείωσις ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῷ παρόντι ἢ ἐν τῷ μέλλοντι προέκυψεν, οὔτε μετάστασις εἰς τάξιν ἢ ὑπηρεσίαν συνεπαγομένης ἠθικήν πως μείωσιν αὐτῶν, οἵαν δέν συνιστᾷ ἡ προσωρινή χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐργοστασίου λόγῳ τῆς ἐπ' ἀδείᾳ ἀπουσίας συναδέλφων του ἐκτέλεσις ἐργασίας καθαριστοῦ ἀργαλειῶν, οἵαν μέχρι πρό δεκαμήνου περίπου ἐξετέλει, ἀντί τῆς τοῦ ὑφαντοῦ, ἔτι δέ μᾶλλον ἀφοῦ οὐδέ ὁ ἀναιρεσείων, ὡς ἐκ τῶν δεκτῶν γενομένων προκύπτει, ἀπέστερξε ταύτην ὡς μειωτικήν, ἐφ' ὅσον τῷ ἐχορηγεῖτο ἔγγραφος διαβεβαίωσις τοῦ ἐργοδότου περί τῆς προσωρινότητος καί τῆς μή μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν του. Ταῦτα εἶπον καί τό δικάσαν Πρωτοδικεῖον καί ἀπορρίψαν δι' ἀποδοχῆς τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐργοδότου τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσείοντος, βασιζομένην εἰς τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112, διά πλήρων δέ καί ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιφάσεως αἰτιολογιῶν, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112 καί τάς μησθείσας διαιτητικήν ἀπόφασιν καί συλλογικήν σύμβασιν καί ἀπορριπτέαι ἀμφότεροι οἱ ἐναντίοι λόγοι ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμοι.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙ' ΑΞΙΟΠΟΙΝΟΝ ΠΡΑΞΙΝ Ή ΑΔΙΚΗΜΑ ΑΥΤΟΥ

Έννοια σχετικής διατάξεως άρθρου 5 Νόμου 2112]1920

Απαράδεκτος, ως μή εισαχθείς εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας, οὐδὲ ὑπαγόμενος εἴς τινα τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 811 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας ἐξαιρέσεων, λόγος ἀναιρέσεως, ἀφορῶν εἰς τὴν ἀκυρότητα τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι σωρεύονται ἐν αὐτῷ πλείονες ἀγωγαὶ ἀντιφάσκουσαι καὶ ἀποκλείουσαι ἀλλήλας.—Προϋποθέσεις τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Β Δ. 16]18 Ἰουλίου 1920 (καὶ ἄρθρου 5 Νόμου 2112) δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ προμηνύσεως.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου.—Ἄρνησις συμμορφώσεως μισθωτοῦ πρὸς ἐντολὴν ἐργοδότου περὶ ἐκτελέσεως ὡρισμένης ἐργασίας καὶ ἐκτίμησις αὐτῆς ὡς καταγγελίας συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 1500]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὑπεβλήθη, μεταξὺ τῶν ἄλλων, λόγος ἀναιρέσεως ὅτι εἶναι ἄκυρον τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, διότι ἐν αὐτῷ σωρεύονται πλείονες ἀγωγαὶ ἀντιφάσκουσαι καὶ ἀποκλείουσαι ἀλλήλας (ἄρθρα 535 § 1 καὶ 537 § 2 Πολιτικῆς Δικονομίας), ἀλλ' ὁ λόγος οὗτος ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἀπαράδεκτος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον.

Σημειοῦμεν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο, τῆς σωρεύσεως πλειόνων ἀγωγῶν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ, ἔχει ἐμφανισθῆ ἐπανειλημμένως εἰς τὴν δικαστηριακὴν πρᾶξιν.

Κατὰ τὰ νομολογηθέντα δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 535 Πολιτικῆς Δικονομίας νὰ ζητηθοῦν διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου ἀγωγῆς ἀποδοχαὶ ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως καὶ ἐπικουρικῶς μόνον, εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἀπόλυσις μισθωτοῦ κριθῇ ἔγκυρος, ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112]1920 (ἴδετε καὶ *Οἰκονομίδου - Λιβαδᾶ*, Πολιτικὴ Δικονομία § 71, σημ. 1, *Κυκλείδου - Παπαδοπούλου*, Πολιτικὴ Δικονομία § 152, σημ. 5, Α.Π 13]1957, εἰσηγητὴς *Ν Παλαιολογόπουλος*, ΕΕΔ 16, 136, Πρωτοδίκου Καβάλας 58]1959, Πρωτοδίκης *Δ. Ἐξαρχόπουλος*, ΕΕΔ 18, 1311).

Ἐν σχέσει ἤδη πρὸς τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν μισθωτοῦ (ἄρθρον 5 νόμου 2112]1920, ἄρθρον 6 β.δ. 16]18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112]1920 καὶ ἐπὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἄρθρον 7 νόμου 3198]1955) ἐπανέρχεται ὁ Ἄρειος Πάγος εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα καὶ ὑπὸ τῆς θεωρίας γενόμενα δεκτὰ (ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμηνεία Ἐργατικοῦ Δικαίου § 417, σελ. 406, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 239, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν), ὅτι πρέπει τὸ ἀδίκημα τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας (συνεπῶς καὶ οὕτω νὰ ὑποβάλληται ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμός).

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀποψις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως περὶ μὴ συναγωγῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἀρνηθέντος νὰ ἐκτελέσῃ ἐντολὴν τοῦ ἐργοδότου περὶ παροχῆς ἐργασίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐθεωρήσεν ὅτι δὲν εἶχεν ὑποχρέωσιν παροχῆς, καὶ ἡ Α.Π. 667]1962 (εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 155, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἀρείου Πάγου 92]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Γ. Μακρυγιάννης

Ὁ 5ος λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἀφορῶν τὴν ἀκυρότητα τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς διὰ παράβασιν τῶν ὁρισμῶν τῶν ἄρθρων 535 § 1 καὶ 537 § 2 Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι σωρεύονται ἐν αὐτῷ πλείονες ἀγωγαὶ ἀντιφάσκουσαι καὶ ἀποκλείουσαι ἀλλήλας, εἶναι προεχόντως ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρον 811 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3810]1957, ὡς μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, οὐδὲ ὑπαγόμενος εἴς τινα τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων ἐξαιρέσεων.

Ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἄσκησις τοῦ παρεχομένου αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ β. δ]τος τῆς 16.7.1920 (ἄρθρου 5 νόμου 2112) δικαιώματος πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ προμηνύσεως τελεῖ ὑπὸ τὴν ρητῶς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένην προϋπόθεσιν ὅτι ὑπέβαλε μήνυσιν δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν τοῦ ἐργαζομένου, λαβοῦσαν χώραν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας, ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει, χαρακτηριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου τοιοῦτον ὡς πλημμέλημα καὶ ἔχον ἐπιρροὴν εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας. Ἐκ τούτου παρέπεται, ὅτι, ἵνα θεωρηθῇ πλήρης καὶ οὐσιώδης ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀφορμή, προκαλέσασα τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἦτο ἡ παρὰ τοῦ ἐργαζομένου διάπραξις ἀδικήματος, ὀφείλει οὗτος, ὅπως καθορίσῃ τὰ συνιστῶντα ταῦτα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ τὴν σχέσιν του πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἤ, προκειμένου περὶ πλημμελήματος ἢ βαρυτέρου τοιούτου, δι' ὃ ἀπηγγέλθη ἐπ' αὐτῷ κατηγορία, καὶ τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἔσχεν εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας. Μετὰ ταῦτα ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης, ὡς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ διατυποῦται, ὅτι ἐγκύρως ἐχώρησεν ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ὑποβολῆς παρὰ ταύτης κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλή-

ΠΑΡΟΧΗ ΥΠΟ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΙΣ ΠΛΕΙΟΝΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΑΣ

Άκυρότης συμβάσεως έργασίας και άγωγή έξ άδικαιολογήτου πλουτισμού

Παροχή ὑπό μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν δι' αὐτοτελῶν συμβάσεων, ὑπό τόν περιορισμόν τοῦ ἄρθρου 16 Π.Δ. 27]6.4.7.1932, δέν αἴρει τό στοιχεῖον τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου, οὐδ' ἐπιδρᾷ, κατ' ἀρχήν, ἐπί τοῦ κύρους ἑκάστης χωριστά ἤ καί ἀμφοτέρων τῶν συμβάσεων.—Κυριακή ἀργία ἐπιχειρήσεων ἐκδόσεως ἐφημερίδων.—Ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας περί παροχῆς ἐργασίας κατά Κυριακάς.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς Νόμου 4046]1960 περί ἐφημερίδων ἡ ὕπαρξις ἐγκύρου συμβάσεως.—Βάσις ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καί ἀπαιτούμενα στοιχεῖα ἀγωγῆς.

Ὑπέκειτο εἰς τήν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης παροχή ἐργασίας ὑπό μισθωτοῦ εἰς πλείονας ἐργοδότας δυνάμει αὐτοτελῶν μετ' αὐτῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Τό Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, ὅτι τοῦτο δέν ἀπαγορεύεται ὑπό τόν περιορισμόν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 § 3 τοῦ ἀπό 27.6.1932 π.δ]τος περί κωδικοποιήσεως τῶν περί ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων (*Γ. Τρίμη Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικός Κώδιξ, σελ. 181), ὁπότε ἡ ὑπερβαίνουσα τά νόμιμα χρονικά ὅρια ἐργασίας σύμβασις εἶναι ἄκυρος. (Ἴδετε περί τούτου Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13232]1952, εἰσηγητής *Γ. Ἀγγελόπουλος*, ΕΕΔ 12, 130, ἔνθα σημειώσεις μας, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10572]1957, εἰσηγητής *Σ. Ράγκας*, ΕΕΔ 16, 885).

Ἡ ἀπόψις αὕτη τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 21, 1314), ἔχει ἔρεισμα καί σαφεῖς νομοθετικάς διατάξεις, γίνεται δέ αὕτω ἀσκητή ἐν τῇ νομολογίᾳ. (Ἴδετε ΕΕΔ 21, 1314).

Ἐπαναλαμβάνονται καί εἰς τήν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης τά ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 467]1963 τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου (εἰσηγητής *Στ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 22, 349) δεκτά γενόμενα ὡς πρός τήν Κυριακήν ἀργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκδόσεως ἐφημερίδων.

Ὑποκειμένης, εἰς τήν περίπτωσιν, ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ὁ μισθωτός εἶχεν ἀπαίτησιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου, ἀλλ' ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις αὕτη καί τοῦτο τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρός τά νομολογηθέντα πρέπει ἡ σχετική ἀγωγή νά εἶναι ὡρισμένη, περιέχουσα τά στοιχεῖα τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. (Ἴδετε καί Α.Π. 401] 1960, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 19, 1241).

Ὡς πρός τήν καταγγελίαν τῆς ἀκύρου ταύτης συμβάσεως ἐργασίας τό Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι δέν προκύπτει ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, ἀφοῦ ἐπί ἀκύρου συμβάσεως δέν δύναται αὕτη νά ὑπάρξῃ (ἴδετε καί Α.Π. 192] 1962, Ὁλομέλειας, εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 21, 453, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 20, 1241 ἐπ.).

Τό ζήτημα ὅμως εἶναι, ἂν ὁ μισθωτός τῆς περι-

του μηνύσεως ἐπί ἠθικῇ αὐτουργίᾳ εἰς ψευδορκίαν, ἄνευ καθορισμοῦ τῶν συνιστώντων ταύτην γεγονότων καί τῆς σχέσεώς των πρός τήν σύμβασιν ἐργασίας, ὧν ἐπουσιώδης, ὀρθῶς ἀπερρίφθη, εἰ καί ἐπί ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ὑπό τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, οἱ δέ τά ἐναντία ὑποστηρίζοντες 3ος καί 4ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καί ἀπορριπτέοι.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ δοθεῖσα εἰς τόν ἀναιρεσίβλητον, διπλωματοῦχον πρακτικόν μηχανικόν καί ὑπό τήν ἰδιότητα ταύτην ἐργαζόμενον παρά τῇ ἀναιρεσειούσῃ τεχνική ἑταιρείᾳ, ἔγγραφος ἐντολή, ὅπως προβῇ εἰς τήν ἀναληφθεῖσαν παρ' αὐτῆς ἐγκατάστασιν διαφόρων μηχανημάτων εἰς τό ἐργοστάσιον τῆς ἑταιρείας «.....», κατόπιν συνεννοήσεως μετά ὑπαλλήλου ταύτης, ἦτο μέν σύμφωνος πρός τάς ἀναληφθεῖσας παρ' αὐτοῦ διά τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις, ἀλλ' ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ταύτῃ περιπτώσει εὐλόγως ἀμφέβαλλεν οὗτος, ἂν ὑπῆρχεν ὑποχρέωσιν, ὅπως συμμορφωθῇ πρός ταύτην, καθ' ὅσον ἀπό τοῦ ἔτους 1949 καί ἐντεῦθεν ἠσχολεῖτο συνεχῶς ἐπί κεφαλῆς συνεργείου λειτουργοῦντος ἐναντι τοῦ καταστήματος τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰς τήν ἐπισκευήν καί ἐνίοτε εἰς τήν πώλησιν μηχανημάτων ταύτης, ἀπό δέ τοῦ ἔτους 1959 καί εἰς τήν ἀναληφθεῖσαν παρά τῆς ἀναιρεσειούσης ἐγκατάστασιν, ἐπιβλέψιν καί συντήρησιν τῶν ἠλεκτροκινήτων κλιμάκων τῆς πλατείας Ὁμονοίας καί ἐπομένως ἡ ἄρνησις του, ὅπως συμμορφωθῇ πρός τήν ἐντολήν ταύτην, συνεδευομένη καί ὑπό τῆς σαφοῦς ἐγγράφου δηλώσεώς του, ὅτι εἶναι πρόθυμος νά ἐκτελῇ τήν προτέραν του ἐργασίαν, ἐξετασθεῖσα κατά τάς ἀρχάς τῆς δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως καί τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, δέν εἶχε τήν ἔννοιαν τῆς ἀποχωρήσεώς του ἐκ τῆς ἐργασίας του διά καταγγελίας τῆς περί τούτης συμβάσεως, ἀλλά τῆς ἐμμονῆς του εἰς ταύτην, ὡς τό περιεχόμενόν της ὑπελάμβανεν οὗτος. Οὕτω δέ τοῦτο ἀποφηνάμενον καί ἀπορρίψαν τήν κατά τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀσκηθεῖσαν ὡς πρός τό κεφάλαιον τοῦτο ἔφεσιν τῆς ἀναιρεσειούσης, τό μέν ἐξέφερε κρίσιν μόνον εἰς πράγματα ἀναγομένην, διαφεύγουσαν τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τό δέ ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τά ἄρθρα 200 καί 288 Α.Κ., οὐδ' ἄλλην τινά διάταξιν εὐθέως ἢ ἐκ πλαγίου παρεβίασεν, οἱ δέ περί τοῦ ἐναντίου 1ος καί 2ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι μή βάσιμοι καί ἀπορριπτέοι.

πτώσεως έδικαιούτο νά ζητήσῃ τήν κατά τόν εἰδικόν νόμον 4046]1960 «περί ρυθμίσεως ἀφορώντων τούς ἐργάτας καί τυπογράφους» (ΕΕΔ 19, 549) ἀποζημίωσιν.

Ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος ἀναφέρεται ὡς «ἐργατικήν σύμβασιν» ὑπό τήν ἔννοιαν βεβαίως ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 465]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος καί Εἰσηγητής ὁ κ. **Σε. Δεσμαντάκος**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ἀθανασίου, Γ. Γούλας, Α. Φιλιππίδης

Διά τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλυμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων (ἐκκαλῶν), διατεινόμενος ὅτι προσελήφθη κατά τήν 8.12.1961 ὡς στοιχειοθέτης - σελιδοποιός (τυπογράφος) παρά τῆς ἐναγομένης (ἐφεσιβλήτου) ἐπί συμβάσει στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἀντί ἡμερομισθίου δραχμῶν 240, συμφωνηθέντος χρόνου ἐργασίας πέντε ὡρῶν ἀνά ἑκάστην Κυριακήν καί δίωρον ἀνά ἑκάστην Πέμπτην καί Παρασκευήν διά τήν στοιχειοθέτησιν τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «**» καί ὅτι παρέσχε πραγματικῶς καί προσηκόντως τήν συμφωνηθεῖσαν ἐργασίαν μέχρις 26.3.1962, ὅτε ἡ ἐναγομένη δέν ἀπεδέχθη ταύτην, διώκει τήν πληρωμήν τοῦ μέχρις 30.6.1962 μισθοῦ ὑπερημερίας ἐκ δραχμῶν 3120 καί ἐπικουρικῶς τήν πληρωμήν τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ κατά τάς διατάξεις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (Α.Κ 656, 904). Κατά τήν πρωτοβάθμιον συζήτησιν ἡ ἐναγομένη διϊσχυρίσθη καταγγελίαν ἐγγράφον τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἐπενεγκοῦσαν λύσιν τῆς ἐξ αὐτῆς διαρκοῦς ἐνοχῆς, ὁ δέ ἐνάγων κατά τῆς ἐνστάσεως ταύτης διϊσχυρίσθη, καθ' ὑποφοράν, ἐν τῇ ἀγωγῇ κατ' ἀντένστασιν, ὅτι ἡ περί ἧς πρόκειται καταγγελία εἶναι ἄκυρος, ὡς μή καταβληθείσης αὐτῷ τῆς ἀποζημιώσεως ἀτάκτου καταγγελίας νόμου 2112. Τήν ἀγωγήν ταύτην ἀπέρριψεν ἡ ἐκκαλουμένη ἐν τῷ συνόλῳ της, καθ' ἧς παραπονεῖται ἤδη ὁ ἐνάγων διά τῆς ἐνδίκου ἐφέσεώς του.

Ἡ δι' αὐτοτελῶν συμβάσεων πρός πλείονας συγχρόνως ἐργοδότας παροχή τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ὑπό τόν περιορισμόν τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ π.δ. 27]6]4.7.1932, δέν αἴρει τό στοιχεῖον τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου, οὐδ' ἐπιδρᾷ κατ' ἀρχήν ἐπί τοῦ κύρους τῆς ἑκάστης χωριστά ἤ καί ἀμφοτέρων τῶν συμβάσεων τούτων (Α.Π 401]1954, βλέπε καί ΕΕΔ 20, 39, ΕΕΔ 12 130) καί νομικῶς κατοχυρουμένων διά τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 25 § 7 ἀ.ν. 1846]1951 καί τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτῆς ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 10703]1937 (Φ.Ε.Κ. Β' 157) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐγκρινούσης τόν Κανονισμόν περί τρόπου ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν, ἐν ἄρθρῳ 19 τοῦ ὁποίου (ὡς ἀντικατεστάθη ὑπό τῆς ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 56176]1956), προβλέπεται ἡ πολλαπλῆ ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ παρά πλείοσιν ἐργοδόταις, μεθ' ὧν οὗτος συνδέεται συγχρόνως διά σχέσεως ἐργασίας, πρός κατάταξίν του εἰς τάς οἰκείας ἀσφαλιστικάς κλάσεις. Ὅθεν ἡ μόνη παρά τοῦ ἐκκαλοῦντος διά πλειόνων αὐτοτελῶν συμβάσεων παροχή ἐργασίας, συγχρόνως πρός τε τήν ἑβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «**», κυκλοφορουσαν καθ' ἑκάστην Δευτέραν, καί πρός τήν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «**», εἰς ἀμφοτέρας δέ ἐντός τοῦ νομίμου ὡραρίου ἐργασίας, δέν ἐπιδρᾷ καθ' ἑαυτήν ἐπί τοῦ κύρους τῆς ἐνδίκου συμβάσεως.

Διά τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ἀ.ν. 1092]1938 (ὡς τοῦτο ἠριθμήθη διά τοῦ ἄρθρου 1 § 13 ἀ.ν. 1683]1939 καί συνεπληρώθη διά τοῦ ἄρθρου 1 § 14 αὐτοῦ, ἀντικατασταθέντος τελικῶς διά τοῦ ἄρθρου 6 ν.δ. 322]1941, ἰσχύοντος κατά τό ΣΤ']1946 ψήφισμα καί τήν ὑπ' ἀριθ. 1950]1956 Πρᾶξιν Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου) καθιεροῦται ἡ Κυριακή ἀργία δι' ἅπαν τό προσωπικόν τῶν ἐκδιδομένων ἐντός τῶν ὁρίων τῆς Ἐπικρατείας ἡμερησίων ἐφημερίδων, ἐφαρμοζομένων τῶν ὑπό τῶν γενικῶν περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως νόμων ἀπειλουμένων κυρώσεων (πρβλ. *Μπουρόπουλον*, Ἑρμηνεία τῶν περί τύπου νόμων, 1958, σελ. 92, No 1 καί σελ. 89, No 7). Οὖσα δέ ἡ διάταξις αὕτη ἀσυμβίβαστος πρός τήν ρυθμίζουσαν τό αὐτό θέμα ἀντίθετον κατά περιεχόμενον διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 § 14 π.δ. 8]14 Μαρτίου 1910 κατήργησε τήν τελευταίαν ταύτην σιωπηρῶς διά τῆς συγκρούσεώς της πρός αὐτήν, ἀφοῦ ἡ ἐφαρμογή τῆς νεωτέρας ταύτης ἀποκλείει τήν σύγχρονον ἐφαρμογήν τῆς παλαιᾶς (*Μπαλῆ*, Γενικαί Ἀρχαί § 6, *Τούση*, Γενικαί Ἀρχαί, 1962, σελ. 28 κείμ. καί σημ. 65). Διαγιγνωσκομένου δέ ἐν τῷ περιεχομένῳ τῆς ἤδη ἰσχυούσης νεωτέρας ταύτης διατάξεως τοῦ ὑπαγορεύσαντος αὐτήν γενικωτέρου κοινωνικοῦ σκοποῦ, ἐγκειμένου εἰς τήν ἐκ λόγων κυρίως κοινωνικῆς προνοίας ὑπέρ τῶν μισθωτῶν, ἀλλά καί θρησκευτικῶν (Α.Π. 663]1962), ἀπαγόρευσιν τῆς ἐργασίας ἐκτυπώσεως τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων κατά τάς Κυριακάς, εἶναι προφανής ὁ δημοσίας τάξεως χαρακτήρ της (Α.Κ. 3), ἡ δέ ἐν ἀντιθέσει πρός αὐτήν καταρτισθεῖσα σύμβασις εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, ἐφ' ὅσον δέν συνάγεται ἄλλο τι ἐκ τοῦ κειμένου τῆς ἀπαγορευούσης διατάξεως (Α.Κ. 174, 180), τῆς ἀκυρότητος ταύτης, προβαλλομένων τῶν συνιστώντων αὐτήν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐρευνωμένης καί αὐτεπαγγέλτως ὑπό τοῦ Δικαστηρίου (*Μπαλῆ*, ἔνθ' ἀνωτ. § 59, *Βάλληνδα*, Ἀστικός Κώδιξ ὑπ' ἄρθρον 174 ἐν τέλει, σελ. 118, Paland t B.G.B. ἔκδ. 15, Überblick vor § 104, No 4α, σελ. 63 - 64, § 134, σελ. 92 ἑπ., Achilles - Greiff B.G.B. ἔκδ. 21η Vorbem § 104 σελ. 41, No 3 b καί § 134 No 3, σελ. 61). Καλύπτει δέ ἡ ἀπαγόρευσις τό προσωπικόν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων (ἐκτυπώσεως κλπ.) οὐ μόνον ἐναντι τοῦ μεθ' οὗ ταῦτο συνδέεται διά συμβάσεως ἐργασίας ἐργοδότου ἡμερησίας ἐφημερίδος, ἀλλά καί ἐναντι παντός ἑτέρου ἐργοδότου καί ἑβδομαδιαίας ἔτι ἐφημερίδος, ὑποκειμένου καί τούτου εἰς τήν ἀπαγόρευσιν, τῆς διατάξεως καθιερούσης τήν ἀργίαν τοῦ μισθωτοῦ ἐναντι παντός ἀδιακρίτως ἐργοδότου, ἀφοῦ, ἄλλως τε, καί ἐπί τῇ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ ὁ τελευταῖος οὗτος ἐργοδότης θά ὑπέκειτο εἰς τήν γενικήν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ π.δ. 8]14 Μαρτίου 1930, μετερχόμενος ἐμπορικήν ἐργασίαν διά τῆς μεταπωλήσεως τοῦ ἀγοραζομένου δημοσιογραφικοῦ χάρτου τῆς

κυκλοφορούσης ἐφημερίδος του καὶ τῆς κερδοσκοπίας ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν, δι' ἣν ὅμως οὐδεμία ἐξαίρεσις κεῖται ἐν τῷ νόμῳ. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς συνδέεται διὰ συμβάσεως ἐργασίας μετὰ ἐργοδότου ἡμερησίας ἐφημερίδος, εἶναι ἄκυρος ἡ σύμβασις περὶ ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ τούτου κατὰ τὴν Κυριακήν, εἴτε αὐτὴ συνάπτεται μετὰ τοῦ ἰδίου ἢ τρίτου ἐργοδότου ἡμερησίας ἐφημερίδος, εἴτε μετ' ἐργοδότου ἑβδομαδιαίας τοιαύτης.

Ἀρκούντως ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι κατὰ Δεκέμβριον 1961 ἐν Ἀθήναις ὁ ἐκκαλῶν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς ἐφεσιβλήτου, ἐνεργοῦντος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀμέσου ἐκείνης ἀντιπροσώπου (Α.Κ. 211), ὡς στοιχειοθέτης - σελιδοποιὸς (τυπογράφος) τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος «...», τελούσης ὑπὸ τὴν ἰδίαν τῆς ἐφεσιβλήτου ἐκμετάλλευσιν, τῆς στοιχειοθετήσεως αὐτῆς διενεργουμένης διὰ λινοτυπικῶν μηχανῶν καὶ τῆς ἐκτυπώσεώς της διὰ κυλινδρικῶν πιεστηρίων, ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἡμερομισθίῳ δραχμῶν 240 παρεχομένῳ διὰ πεντάωρον ἐργασίαν, συμφωνηθείσαν μόναν δι' ἑκάστην Κυριακήν, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὰς ἡμέρας Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν (6 μ.μ. - 8 μ.μ.), ὡς ἀβασίμως διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν, διότι ἡ ἐν λόγῳ ἐφημερὶς τῆς ἐφεσιβλήτου στοιχειοθετεῖται κατὰ τὴν Κυριακὴν καὶ κυκλοφορεῖ καθ' ἑκάστην Δευτέραν, δεομένη πρὸς τοῦτο τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς. Ταυτοχρόνως ὁ ἐκκαλῶν συνῆψεν ἑτέραν, διάφορον τῆς προηγουμένης, αὐτοτελῆ σύμβασιν μετὰ τοῦ Α.Ν., συμβληθέντος ἀτομικῶς, δι' ἧς θὰ παρεῖχεν ἐπὶ πέντε ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος (ἐργασίμους) ὁμοίαν ἐργασίαν πρὸς τὴν ὑπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐκείνου διατελοῦσαν ἐφημερίδα «...» κατὰ τὸ αὐτὸ συμφωνηθὲν ὡράριον καὶ ἀντὶ ἰσοπόσου ἡμερομισθίου. Συνεπῶς ἡ μετὰ τῆς ἐφεσιβλήτου καταρτισθεῖσα σύμβασις, ἀντικείμενον ἔχουσα μόνον τὴν κατὰ Κυριακὰς ἐργασίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος, εἶναι ἄκυρος, ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεώς της πρὸς τὰς ἀπαγορευτικὰς ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως ὑπαγορευθείσας ὡς ἄνω διατάξεις.

Ἀκύρου οὔσης τῆς ἐνδίκου σχέσεως τόσον ἡ τὴν ἐργασίαν λαμβάνουσα ἐφεσίβλητος, ὅσον καὶ ὁ τὴν ἐργασίαν παρέχων ἐκκαλῶν, ἐδικαιοῦντο νὰ παύσουν μονομερῶς ἐκτελοῦντες τὴν ἰδίαν ἕκαστος παροχήν, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τῶν πρὸ ὑποθετουσῶν ἐγκύρων σύμβασιν διατάξεων τοῦ νόμου 4046|1960, δι' ὃν ἀκριβῶς λόγον δὲν θὰ ἐφηρμόζοντο ἐπὶ ἑτέρων γενικῶν περιπτώσεων αἱ διατάξεις τῶν νόμων 2112 καὶ 3198 (Α.Π. 37|1958, 42|1959, 574|1960 καὶ 312|1961, βλέπε ὅμως ἄλλως Ἀγαλλόπουλον, Ἐργατικὸν Δίκαιον 1958, σελ. 302, περίπτωσις ιη', Καποδίστριαν, ΕΕΔ 20, σελ. 1241 ἐπ.), ἀφοῦ ἡ πολλαπλὴ εἰς πλείονας ἐργοδότας ἀπασχόλησις δὲν θὰ ἠδύνατο μόνη νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐκ τοῦ νόμου 4046|1960 καταγγελίαν (βλ. ΕΕΔ 11, 1147, ΕΕΔ 13, 647, σχόλια Συντάξεως). Ὅθεν, ἀποκλειομένης τῆς καταγγελίας τῆς ἐργοδότιδος πρὸς λύσιν τῆς μονομερῶς δυναμένης νὰ λυθῇ ὑπ' αὐτῆς ἀκύρου ταύτης σχέσεως, οὐδεὶς λόγος περὶ μισθοῦ ὑπερημερίας (Α.Κ. 656), μὴ ὑφισταμένης ὑποχρεώσεως πρὸς παροχήν (Σακελλαρόπουλος, ΔΕΝ σελ. 496), τῆς ὑπερημερίας προϋποθετούσης ἔγκυρον σύμβασιν (Καποδίστριας, ἐν Ἑρμ.Κ., ὑπ' ἄρθρον 656, No 16) καὶ ὀρθῶς κατ' ἀποτέλεσμα ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς περὶ μισθοῦ ὑπερημερίας βάσιν της, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμος.

Βάσις τῆς ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐρειδομένης ἀγωγῆς εἶναι ὁ τοῦ λήπτου ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἄλλου πλουτισμός, ἄνευ νομίμου αἰτίας, συντελούμενος εἴτε διὰ τῆς ἐπαυξήσεως τῆς περιουσίας του, εἴτε διὰ τῆς μὴ ἐλαττώσεως αὐτῆς, τὰ περιστατικὰ δὲ ταῦτα δέον νὰ ἐκτίθενται ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ τῆς δίκης δικογράφῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ὡρισμένον, ὥστε ὁ περὶ τούτων ἰσχυρισμὸς νὰ εἶναι ἐπιδεκτικὸς δικαστικῆς ἐκτιμήσεως (Πολ. Δικ. 533 § 3). Ἐτέρωθεν πρότασις ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος νέων γεγονότων πρὸς θεμελίωσιν τῆς ἀγωγῆς, χωρὶς νὰ περιέχωνται ταῦτα τούλάχιστον σιωπηρῶς ἢ ἐμμέσως ἐν αὐτῇ, δὲν συγχωρεῖται οὐδὲ κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, τοῦ ἀπαραδέκτου τούτου (Πολ. Δικ. 158, 160) ἐρευνωμένου ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ, ὡς ἀναγομένου εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀφορῶσαν προδικασίαν (πρβλ. Α.Π. 401|1960, ΕΕΔ 19, 1241).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὁ ἐκκαλῶν τὴν ἐπικουρικὴν αὐτῆς βάσιν περὶ πληρωμῆς «τοῦ ἄνω ποσοῦ τῶν δραχμῶν 3120» στηρίζει εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι «κατέστη ἡ ἀντίδικος πλουσιωτέρα ἄνευ νομίμου αἰτίας καὶ ὠφελήθη», δίχως νὰ προσδιορίζῃ εἰδικῶς καὶ ὡρισμένως τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐξ ὧν νὰ προεκλήθη ὁ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐκ τῆς περιουσίας του, ἄνευ νομίμου αἰτίας, πλουτισμός, δι' ἐπαυξήσεως ἢ μὴ ἐλαττώσεως τῆς περιουσίας της, οὐδαμοῦ μνημο-

ΥΠΕΡΩΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΑΠΟ ΑΞΙΩΣΕΩΣ ΕΚ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΥΠΕΡΩΡΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Προσαύξησις άμοιβῆς διά παροχήν έργασίας κατά Κυριακάς

Έπιτρεπτή έκ τοῦ Νόμου ή παροχή έργασίας κατά Κυριακάς εἰς ζαχαροπλαστεῖα καί ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς.—Δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπί τῆς προσαυξήσεως ἀμοιβῆς κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8900]1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν.—Ἄκυρος παραίτησις ἀπό τῆς ἐξ αὐτῆς ἀξιώσεως.—Παροχή προσαυξήσεως ἄνευ ἐρεύνης ἄν ὁ μισθωτός δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος.—Ἄκυρος παραίτησις ἀπό ἀξιώσεως ἐκ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας μετά τό Ν.Δ. 4020]1959.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξε παροχή ἐργασίας ὑπό μισθωτοῦ ζαχαροπλαστείου κατά Κυριακάς, οὔσης ἐπιτρεπτῆς τῆς ἐργασίας. (Ἴδετε γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητής *Δ. Λιακατᾶς*, ΕΕΔ 22, 237 ἐπ.).

Οὗτοι ἐφαρμοζεται εὐθέως ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900] 1946 ὑπουργική ἀπόφασις (ΕΕΔ 12, 388) περί προσαυξήσεως τοῦ νομίμου μισθοῦ ἡ ἡμερομισθίου δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς, χωρίς νά ἔχῃ σημασίαν, ὡς δέχεται τό Πρωτοδικεῖον (οὕτω καί ἡ Α.Π. 276]1959, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 18, 699, Α.Π. 365]1962, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 1159), ἄν ὁ μισθωτός ἔχῃ ἢ ὄχι δικαίωμα ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος.

Ἐφ' ὅσον πρόκειται περί μισθοῦ (νομίμως ἐπιτρεπομένης τῆς ἐργασίας κατά Κυριακάς), δέχεται τό Πρωτοδικεῖον, ὅτι καί ἡ προσαύξησις αὕτη τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως παραγράφεται μετά πενταετίαν κατ' ἄρθρον 250 ἐδάφιον 17 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Οὕτω καί ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15719]1956, εἰσηγητής *Δ. Κανελλόπουλος*, ΕΕΔ 16, 78).

Θά διέφερε τό πρᾶγμα, ἄν ἐπρόκειτο περί παροχῆς ἐργασίας κατά Κυριακάς, καθ' ἃς ἐκ τοῦ νόμου (π.δ. 8.3.1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως, *Γ. Τρίμη - Σ. Κλωδᾶ*, Ἐργατικός Κῶδιξ, σελ. 194) ἀπαγορεύεται ἡ ἐργασία, ὁπότε θά ὑπέκειτο ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας καί ἡ ἐξ αὐτῆς ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. θά ὑπῆγετο εἰς τήν εἰκοσαετῆ παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ. (Ἴδετε Α.Π. 23]1963, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216).

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι τό Πρωτοδικεῖον δέχεται καί πάλιν (οὕτω καί ἡ ὑπ' ἀριθ. 23201]1960 ἀπόφασίς του, ΕΕΔ 20, 417 καί τά αὐτόθι σημειούμενα. Ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 692), ὅτι μετά τό ν.δ. 4020]1959 (ἄρθρον 8) δέν εἶναι δυνατή ἡ παραίτησις καί ἀπό τῆς ἐν αὐτῷ ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου ἐπί παροχῆς παρανόμων ὑπερωριῶν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1461]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Δτ. Τούσας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Σιδέρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ντάσιος, Μ. Παντουβάκης

Κατά τό ἄρθρον 8 ἐδάφιον 7 τοῦ ἀπό 8.3. 1930 π.δ. ἡ εἰς τά ζαχαροπλαστεῖα καί ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς κατά Κυριακάς ἐργασία εἶναι ἐπιτρεπτή, ὁ δέ κατά ταύτας ἐργαζόμενος καί ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβόμενος μισθωτός δικαιοῦται νά ἀξιώσῃ τήν ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 8900 1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁριζομένην ἐξ 75ο]ο προσαύξησιν ἐπί τοῦ νομίμου τεθησπισμένου μισθοῦ (Α.Π. 513]1960), ἡ τοιαύτη δέ ἀξίωσίς του ὑπόκειται εἰς τήν ταῦ ἄρθρου 250

νευομένης ἐν τῷ δικογράφῳ τούτῳ τῆς ἐκ προσαυξήσεως 75ο]ο ἕνεκα ἐργασίας του Κυριακῶν καί ἑορτῶν ἀπαιτήσεως, ἣν τό πρῶτον διέλαβεν ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, παραπονούμενος κατά τῆς ὑπό τῆς ἐκκαλουμένης γενομένης δεκτῆς εἰδικῆς συμφωνίας περί τοῦ συμψηφισμοῦ τῆς προσαυξήσεως ταύτης εἰς τόν πέραν τοῦ νομίμου καταβαλλόμενον μισθόν, πλήν ἀπαραδέκτως, τοῦ ἀπαραδέκτου τούτου ἐρευνωμένου αὐτεπαγγέλτως κατά τά εἰρημένα. Ὅθεν, οὖσα ἡ ἀγωγή κατά τήν τοιαύτην βάσιν της τελείως ἀόριστος καί ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ἔδει, ἐπί τῇ τοιαύτῃ αἰτιολογίᾳ, νά ἀπορριφθῇ καί ὀρθῶς ἔκρινε κατ' ἀποτέλεσμα ἡ ἐκκαλουμένη, εἰ καί ἐπί ἑτέρᾳ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπορρίψασα αὐτήν, τοῦ τά ἐναντία ὑποστηρίζοντος δευτέρου λόγου ἐφέσεως ἀπορριπτομένου ὡς μή νομίμου καί τῆς ἐφέσεως ἐν τῷ συνόλῳ της.

ἐδ. 17 Α.Κ. παραγραφήν (Α.Π. 278|1961, ΕΕΔ 20, 726).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ἐν ἔτει 1919 ὑπό τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδρευούσης Ο.Ε. «Ν» ὡς βοηθὸς ζαχαροπλάστου, ἐξελίχθεὶς εἰς τεχνίτην καὶ ἐν ἔτει 1927 εἰς ἀρχιτεχνίτην. Κατὰ τὸ ἔτος 1939 τὴν ρηθεῖσαν Ο.Ε. διεδέχθη ἡ ἐναγομένη Α.Ε., ἥτις διετήρησε τὸν ἐνάγοντα καὶ οὗτος εἰργάσθη ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς ἀρχιτεχνίτου εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐργαστήριον αὐτῆς ζαχαροπλαστικῆς μέχρι τῆς 17.5.1955, ὁπότε, ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ νεοπροσληφθέντος ἀρχιτεχνίτου Μ.Π., εἰργάσθη ἔκτοτε καὶ μέχρι τῆς 5.3.1960, ὁπότε ἀπελύθη, ὡς τεχνίτης, ἐλάμβανε δὲ ὡς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἐκτὸς τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ, καὶ τροφὴν τρὶς τῆς ἡμέρας, ἀξίας εἰς τιμὴν κόστους δραχμῶν 500 μηνιαίως. Ἀπὸ τῆς 1.1.1950 μέχρι τῆς κατὰ τὰ ἄνω ἀπολύσεώς του εἰργάσθη ἐκ περιτροπῆς ἐπὶ 244 ἐν συνόλῳ Κυριακὰς καὶ ἐπὶ ὥρων καθ' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν, ἤτοι ἀπὸ τῆς 8ης π.μ. μέχρι τῆς 2ας μ.μ. ὥρας. Ὅθεν, ἐν ὄψει τῶν βεβαιωθέντων ὡς ἄνω γεγονότων, ἐδικαιοῦτο τῶν 6|8 τῆς ἐξ 75ο/ο προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ νομίμου αὐτοῦ μισθοῦ διὰ τὰς ἐμπιπτούσας ἐντὸς τοῦ ἀπὸ 1.1.1957 μέχρι 5.3.1960 διαστήματος 77 Κυριακάς, ἥτις ἀιέρχεται εἰς δραχμὰς 2847 καὶ εἰδικώτερον, α) ἀπὸ 1.1.1957 - 16.10.1957, βάσει μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 1165 (συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας 19.4.1954), εἰς δραχμὰς 498 καὶ β) ἀπὸ 17.10.1957 - 5.3.1960 (βάσει μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 1800 (ἀπόφασις διαιτησίας 21|1957) εἰς δραχμὰς 2349. Διὰ τὰς ἐμπιπτούσας εἰς τὸ ἀπὸ 1.1.1950 - 1.1.1957 προγενέστερον διάστημα ὑπολοίπους 167 Κυριακὰς δὲν δικαιοῦται τῆς ἄνω προσαυξήσεως, ἅτε τῆς ἐπὶ ταύτης ἀξιώσεώς του παραγραφείσης συνῳδὰ τῇ προβαλληφθείσῃ διατάξει τοῦ ἄρθρου 250 Α.Κ.

Συνῳδὰ τοῖς ἄρθροις 3, 174, 680 Α.Κ. καὶ τῷ ἄρθρῳ 3 νόμου 3239|1955 ἄκυρος εἶναι ἡ παραίτησις ἐκ δικαιωμάτων ἀπορρεόντων ἐκ κανόνων ἀναγκαστικοῦ δικαίου, καθοριζόντων τὰ ἐλάχιστα ὅρια μισθῶν, οἷα τυγχάνει καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900|1946 ὑπουργικὴ ἀπόφασις (Α.Π. 335|1961, ΕΕΔ 20, 802). Μετὰ ταῦτα ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἡ ἔνστασις τῆς ἐναγομένης περὶ παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῆς περὶ προσθέτου ὁμοιβῆς ἀξιώσεώς του διὰ τὴν ἐγκύρως κατὰ τὰς Κυριακὰς τῆς ἐπιδίκου περιόδου παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν του, ἐφ' ᾧ καὶ δέον ὂν τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως, ὅστις ἤδη ἀφορᾷ μόνον τὴν ἐπιδικασθεῖσαν κριθεῖσαν περὶ προσθέτου ὁμοιβῆς ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὴν κατὰ Κυριακὰς τοῦ ἀπὸ 1.1.1957 καὶ ἐπέκεινα διαστήματος παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν του, νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ δυνάμει τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 8900|1946 ὑ.ἀ. ὁριζομένη προσαύξησις πορέχεται εἰς τοὺς κατὰ Κυριακὰς καὶ μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς ἐργαζομένους, χωρὶς νὰ ἐξετάζηται, ἂν δικαιοῦνται ἀναπαύσεως καθ' ἑτέραν τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν (Α.Π. 365|1962). Ὅθεν, δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη κατὰ τὰς ἐν αὐτῇ Κυριακὰς ἐπὶ ὥρων καὶ ἐπιδικάσασα αὐτῷ τὴν ἀνάλογον προσαύξησιν, ὀρθῶς ἔκρινεν, ἄνευ δὲ ἐπιρροῆς τυγχάνει ἡ ἐκ περισσοῦ ἀναφερομένη κρίσις ὅτι ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο καὶ πράγματι ἀνεπαύετο καθ' ἑτέραν τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν καὶ ἑπομένως ὁ τὴν κρίσιν ταύτην πλήσσων τρίτος λόγος τῆς ἐφέσεως, ὡς παραδεκτῶς διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται καὶ ὅστις ἤδη ἀφορᾷ τὴν προσαύξησιν τῆς μετὰ τὴν 1.1.1957 περιόδου, ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάζετο, λόγῳ σωρεύσεως ἐργασίας, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν Πάσχα, Χριστουγέννων κλπ., ἐπὶ δίωρον πέραν τοῦ νομίμου ὥρου (ἄρθρα 1, 2 τοῦ ἀπὸ 27.6.1932 π.δ.) καὶ ἐν συνόλῳ ἐπὶ 60 ὥρας καθ' ἑκαστον ἔτος τῆς ἐπιδίκου περιόδου, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς. Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἡ τοιαύτη καθ' ὑπερωρίαν ἐργασία του παρείχετο νομίμως ἓν ἐβεβαιώθη. Οὔτε ἐβεβαιώθη ἑτέρα καθ' ὑπερωρίαν παράνομος ἀπασχόλησίς του κατὰ τὰς λοιπὰς ἐργασίμους ἡμέρας ἑκάστου ἔτους τῆς ἐπιδίκου περιόδου. Τῆς ἐκ τῆς ἄνω δυοῖς παρανόμου καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίας του (τῶν 60 κατ' ἔτος ὡρῶν) πηγαζούσης ἀξιώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρον 904 Α.Κ.) παρητήθη ὁ ἐνάγων, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης ὑπὸ χρονολογίαν 24.6.1960 ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως, φερούσης τὴν μὴ ἀμφισβητουμένην ὑπογραφήν του, ἐν ᾗ δηλοῖ ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι παραιτεῖται πάσης ἀξιώσεως ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας πλὴν τῆς ἀξιώσεώς του ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῇ συναλλαγματικῶν. Ἡ παραίτησις αὕτη ἐκ τῆς ἐνοχικῆς περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας ἀξιώσεώς του, ἥτις φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀφέσεως χρέους (ἄρθρον 454 Α.Κ.), εἶναι ἰσχυρά, καθὸ ἀναφερομένη εἰς πλουτισμόν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4020|1959 χρόνον, ἤτοι μέχρι τῆς 12.11.1959. Διὰ τὸν μεταγενέστερον χρόνον τυγχάνει ἄκυρος, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 3, 174 Α.Κ., ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν ἐκ λόγων προστασίας τῶν μισθωτῶν τιθεσπισθεῖσαν δημοσίας τάξεως διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 § 2 τοῦ ἄνω ν.δ.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΠΟ ΜΙΣΘΩΣΕΩΣ ΕΡΓΟΥ

Ἀπόρριψις ἀγωγῆς καὶ ὄχι παραπομπὴ εἰς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον

Διάκρισις συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπὸ συμβάσεως μισθώσεως ἔργου. —Περίπτωσις ἐργασίας διὰ κατασκευὴν ταπήτων, ἄνευ ὑπάρξεως προσωπικῆς ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου.—Χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἔργου.—Ἀπόρριψις ἀγωγῆς ὡς ὁ βασίμου καὶ ὄχι παραπομπὴ εἰς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 138]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Χαλκίδος.

Δὲν ἀπομακρύνεται καὶ ἡ νεωτέρα αὐτὴ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις τῶν παραδεδεγμένων ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ δικαστηριακῆς πράξεως κριτηρίων διαχωρισμοῦ τῆς συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπὸ τῆς συμβάσεως ἔργου (ἐργολαβίας).

Ἐν τῇ μισθώσει ἔργου τὸ κύριον καὶ προέχον στοιχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον κατευθύνεται ἡ βούλησις τῶν συμβαλλομένων, εἶναι, ὡς δέχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὐτὴ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, ἐνῶ ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἐργασία, παρεχομένη ἐπὶ ὁρίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου. (Ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 648, *Α. Τούσην*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 31, *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 25, Α.Π. 470]1954, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανῆς*, ΕΕΔ 13, 770, Α.Π. 705]1954, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 13, 1285, Α.Π. 158]1961, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 20, 537).

Ἔχει προηγηθῆ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 413]1962 ἀπόφασις τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς † *Ε. Καζαμπάκας*, ΕΕΔ 21, 927), κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀναρμοδίως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν εἰσαχθεῖσα ἀγωγὴ δὲν ἀπορρίπτεται, ἀλλὰ παραπέμπεται, κατ' ἄρθρον 25 § 2 Πολιτικῆς Δικονομίας, εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον. (Ἐδέχθη τὸ δικαστήριον εἰς τὴν περίπτωσιν, ὅτι ἡ συνδέουσα τοὺς διαδίκους σχέσις δὲν ἦτο ἡ τῆς μισθώσεως ἐργασίας καὶ οὕτω ἡ ἐπὶ ταύτης θεμελιουμένη ἀξίωσις, μὴ ἀποτελοῦσα ἐργατικὴν διαφοράν, καθὸ μὴ πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, ὑπάγεται εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ').

Ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀγωγὴ ἐρείδεται ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἥτις ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἐὰν τὸ δικαστήριον κρίνῃ, ὅτι ἡ σύμβασις εἶναι τοιαύτη ἔργου (εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δὲν ὑπάγονται αἱ ἐξ αὐτῆς ἀξιώσεις), τότε ἡ ἀγωγὴ ἀπορρίπτεται ὡς ἀβάσιμος. (Ἴδετε καὶ παρατηρήσεις ἐν Ἑλλ. Δικαιοσύνῃ, ἔτος 3ον, σελ. 732).

Ἀρείου Πάγου 58]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Στ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Σ. Πέγκος, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648, 652, 653 Α.Κ. πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 681 ἐπ., 692, 694, 698 σαφῶς συνάγεται, ὅτι, ὁσάκις οἱ συμβληθέντες ἀπέβλεψαν εἰς τὴν ἐπίτευξιν ἑνὸς τελικοῦ ἀποτελέσματος ἢ εἰς ἐκτέλεσιν πλειόνων ἔργων κατ' ἀκαθόριστα ἐκ τῶν προτέρων διαστήματα, ὁ παρέχων δὲ τὴν ἐργασίαν ἀμείβεται μετὰ πᾶσαν παράδοσιν τοῦ ἔργου (ἢ τμήματος αὐτοῦ), πρόκειται περὶ μισθώσεως ἔργου, ἐνῷ, ὅταν ἐπιδιώκηται ἡ παροχὴ ἐργασίας καθ' ἑαυτήν, ἤτοι ἀσχέτως τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματος ταύτης, καὶ ὑφίσταται προσωπικὴ ἐξάρτησις τοῦ ἐργαζομένου, τελοῦντος ὑπὸ τὰς ὁδηγίας, τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἐργοδότου, ἡ σχέσις ἔχει τὸν χαρακτῆρα συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ' δικάσαν Πρωτοδικεῖον Χαλκίδος ἐδέχθη, κατὰ μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτίμησιν τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικληθεισῶν καὶ προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ δεύτερος τῶν ἀναιρεσιβλήτων (εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ παρὰ τοῦ ἑτέρου ἀναιρεσιβλήτου ἡ κατασκευὴ ταπήτων), ἀφοῦ προέβαινεν εἰς ἐγκατάστασιν ὑφαντουργικῶν ἱστῶν εἰς διαφόρους οἰκίας τοῦ χωρίου Βρύση (Καρυστίας) καὶ γειτονικῶν συνοικισμῶν, κατήρτιζε μετὰ νεανίδων, διαμενουσῶν αὐτόθι, ἐν αἷς καὶ ἡ ὑπὸ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος τελοῦσα θυγάτηρ του, ἀτομικὰς συμβάσεις, διὰ τῶν ὁποίων παρείχετο εἰς αὐτὰς ἡ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΑΠΟ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Τοποθέτησις πολεμιστοῦ, μὴ συγκεντροῦντος τὰς προϋποθέσεις τοῦ Νόμου

Ἄκυρος ἐν περιπτώσει τοποθετήσεως ὡς μισθωτοῦ ἀναγκαστικῶς, βάσει τοῦ Α.Ν. 1836|1951, προσώπου, μὴ συγκεντροῦντος τὰς προϋποθέσεις τῶν κατὰ τὸν Νόμον τοῦτο προστατευτέων προσώπων, ἡ σύμβασις ἐργασίας, τοῦ ἐργοδότου ἀσκοῦντος νόμιμον δικαίωμα ἐν τῇ ἀπολύσει τοῦ μισθωτοῦ καὶ μὴ περιερχομένου εἰς ὑπερημερίαν, ἐλλείψει ἐγκύρου ἐνοχῆς τοῦ ἀπολυομένου, μὴ ἀπολαύοντος καὶ τῆς προστασίας τοῦ Α.Ν. 1803|1951, ἐὰν κέκτηται τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ μέλους.–Πρόσκλησις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ὑπερημερίας του μέχρις ἐκδόσεως δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (602|1960, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 20, 170, 486|1961, Γ' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1446) ἐκρίθη, ὅτι παρανόμως ἐτοποθετήθη ἀναγκαστικῶς εἰς ἐπιχείρημα, κατ' ἀ.ν. 1836|1951, πολεμιστής, ὡς μὴ ἔχων τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα.

Συνέβη ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μισθωτὸς οὗτος νὰ ἐκλεγῇ πρόεδρος συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως καὶ ἐπεκαλέσθη διὰ τὴν ἀπόλυσίν του τὴν προστασίαν τοῦ εἰδικοῦ ἀ.ν. 1803|1951 «περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532).

Προέκυψεν οὕτω τὸ ζήτημα, ἂν πράγματι οὗτος ἀπελάμβανε τῆς ἐν λόγῳ προστασίας καὶ ἀρνητικῶς ἀποφαίνεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις (ἐπικυρώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 255|1962 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Δράμας).

Ἀφοῦ διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον ἡ καταρτισθεῖσα ἀναγκαστικῶς σύμβασις ἐργασίας ὑπῆρξεν ἄκυρος καὶ δὲν ἀπεδείχθη ταύτην ὁ ἐργοδότης, τοῦ ἀ.ν. 1803|1951 προϋποθέτοντος ὕπαρξιν ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, δὲν προέκυπτε πράγματι θέμα προστασίας τοῦ μισθωτοῦ τούτου, διότι συνέβη ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ στελέχους τοῦ ἀ.ν. 1803|1951.

Θὰ ἦτο πράγματι ἀδιανόητον ὁ ἀ.ν. 1803|1951, ὁ ὁποῖος προστατεύει τὰ ἐν αὐτῷ ὁριζόμενα συνδικαλιστικὰ στελέχη ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των καὶ ἐν ἔτος μετ' αὐτήν, νὰ ἠθέλησε νὰ ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἀκύρους συμβάσεις ἐργασίας.

'Αρείου Πάγου 89|1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων καὶ Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Σταυρόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μυριάνθης, Ε. Γιαννακόπουλος

Ἐν περιπτώσει τοποθετήσεως ὡς μισθωτοῦ ἀπαιτουμένη ὕλη καὶ τὸ σχέδιον διὰ τὴν παραγωγὴν ὑφ' ἑκάστης τούτων τάπητος, καθοριζομένης ὅμως καὶ τῆς κατὰ «χιλιόκομβον» ἀμοιβῆς των, εἰς τὴν ἐργασίαν δὲ ταύτην ἐπεδίδοντο καθ' ἡμέρας καὶ ὥρας τῆς ἀρεσκείας των (ἤτοι μετὰ τὰς οἰκιακὰς καὶ γεωργικὰς ἀπασχολήσεις των), ἔχουσαι ὡς πρὸς τὸν χρόνον καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐργασίας ἀνεξαρτησίαν, ἅτε μὴ ἐπιτηρούμεναι καθ' οἱονδήποτε τρόπον παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ δυνάμεναι νὰ διακόπτουν ὁποτεδήποτε τὴν τοιαύτην ἐργασίαν. Καταβαλλομένης δὲ τῆς ἀμοιβῆς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ἑκάστου τάπητος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλιοκόμβων ἐλύετο ἡ συναφθεῖσα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ τάπητος σύμβασις καὶ ἠκολούθει ἡ κατάρτισις νέας τοιαύτης διὰ τὴν ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους παραγωγὴν ἑτέρου τάπητος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὅθεν, ὑπὸ τὰ δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ ταῦτα περιστατικά, χαρακτηρίσασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὴν ὡς ἄνω ἔννομον σχέσιν μεταξὺ τῶν διαδίκων μερῶν ὡς μίσθωσιν ἔργου καὶ οὐχὶ ὡς σύμβασιν ἐργασίας καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης, διώκουσαν τὴν καταβολὴν διαφορᾶς μισθῶν, δώρων ἑορτῶν κλπ. δι' ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασε, δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ ἐναντίος 1ος λόγος ἀναιρέσεως, ὡς ἀβάσιμος.

Τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς τῆς ἀναιρεσειούσης ἐρειδομένης, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου αὐτῆς προκύπτει, ἐπὶ συμβάσεως (ἐξηρτημένης) ἐργασίας, ἡ τις ὑπάγεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ν. Γ/ΩΟΔ'|1911 καθιερουμένην εἰδικὴν διαδικασίαν, καθ' ἣν καὶ ἐχώρησεν ἐν προκειμένῳ ἡ ἐκδίκασις τῆς διαφορᾶς, ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐφ' ὅσον ἔκρινεν, ὅτι ἡ συναφθεῖσα σύμβασις, καθ' ἃ ἐξετέθη, εἶναι μίσθωσις ἔργου ἐφ' ἧς δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς ὁ ρηθεὶς ν. Γ/ΩΟΔ', ἤχθη εἰς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς κατ' οὐσίαν, οὐδαμῶς δὲ ὤφειλε νὰ κηρυχθῇ ἀναρμόδιον (ἄρθρα 19, 24, 25 Πολ. Δικ.) καὶ ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων 2ος λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 4 Πολ. Δικονομίας εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

ἀναγκαστικῶς, βάσει τοῦ ἀ.ν. 1836|1951, προσώπου, μή συγκεντροῦντος τάς προϋποθέσεις τῶν κατά τόν νόμον τοῦτον προστατευτέων πολεμιστῶν, ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης παρανόμου ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως σύμβασις ἐργασίας εἶναι ἄκυρος καί ὁ ἐργοδότης, παρ' ὡ ἡ τοποθέτησις, ἀπολύων τόν μισθωτόν μετά τήν ἀμετάκλητον διακαστικήν ἀναγνώρισιν τῆς ἀκύρου τοποθετήσεως, ἀσκεῖ νόμιμον δικαίωμα, μή περιερχόμενος εἰς ὑπερημερίαν, ἐλλείψει ἐγκύρου ἐναχῆς τοῦ ἀπολυομένου μή ἀπολαύοντος τῆς προστασίας καί τοῦ ἀ.ν. 1803|1951, ἐάν τυχόν κέκτηται τήν ἰδιότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ μέλους, δοθέντος ὅτι ἡ προστασία τοῦ νόμου τούτου προϋποθέτει ὕπαρξιν ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας. Ὅθεν τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθέν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὅστις ἐτοποθετήθη παρά τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ἑταιρείᾳ ἀναγκαστικῶς βάσει τοῦ νόμου 1836|1951 καί ἀπελύθη παρ' αὐτῆς μετά τήν ἀμετάκλητον ἀναγνώρισιν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 486|1961 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς ἀκύρου τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἐτοποθετήθη ἀναγκαστικῶς ὁ ἀναιρεσείων, δέν ἀπολαύει καί τῆς προστασίας τοῦ ἀ.ν. 1803|1951 λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὀρθῶς τάς ἀνω διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί πλήρως ἠτιολόγησε τήν ἀπόφασιν του, ὥστε νά ἀποβαίνωσιν ἀπορριπτέοι οἱ ἐναντίοι 3ος καί 4ος λόγοι ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμοι.

Κατά τά ἀνελέγκτως γενόμενα δεκτά ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου περιστατικά ὁ ἀναιρεσείων ἐτοποθετήθη δι' ἀποφάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων τό 1957 ὡς ὑπάλληλος παρά τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ, ἥτις, ἀμφισβητήσασα τό κῦρος τῆς τοιαύτης τοποθετήσεως, ἠρνήθη νά δεχθῇ τάς ὑπηρεσίας του. Ὁ ἀναιρεσείων ἤγειρε κατά τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγήν, αἰτησάμενος τήν καταβολήν μισθῶν καί λοιπῶν παροχῶν λόγῳ ὑπερημερίας, ἥν ὁ μέν πρωτοδικεῖος δικάσας ἀπέρριψε, δεχθείς μή νόμιμον τήν τοποθέτησιν, τό Πρωτοδικεῖον ὅμως κατ' ἔφεσιν ἐδέξατο τήν ἀγωγήν, κρίνον ἔγκυρον τήν τοποθέτησιν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, τελεσίδικος οὖσα καί δεκτική ἐκτελέσεως, ἐκοινοποιήθη τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, ἥτις συμμορφουμένη κατέβαλε τά ἐπιδικασθέντα, συγχρονως δέ ἐκάλεσε τόν ἤδη ἀναιρεσείοντα νά ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν, δηλώσασα δι' ἐξωδίκου δηλώσεώς της ὅτι εἰς ταῦτα (καταβολήν ἐπιδικασθέντων καί πρόσκλησιν πρός ἀνάληψιν ὑπηρεσίας) προβαίνει οὐχί διότι ἀποδέχεται τό περιεχόμενον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου (177|1960), ἀντιθέτως δηλοῖ, ὅτι δέν ἀποδέχεται τοῦτο καί θέλει προσβάλει ταύτην δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἀλλά ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι δεκτική ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως καί δέν ἔχει τήν ἔννοιαν τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς πολεμιστικῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος ἰδιότητος ἡ ἐγκυρότητος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου καί ὅτι ἐπιφυλάσσεται παντός νομίμου δικαιώματός του ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας. Ἀσκηθείσης ἀναιρέσεως ὁ Ἄρειος Πάγος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 602|1960 ἀποφάσεώς του ἔκρινε μή νόμιμον τήν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἐτοποθετήθη ὁ ἀναιρεσείων, καί διήρεσε τήν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, παρέπεμψε δέ τήν ὑπόθεσιν εἰς τό Γ' Τμῆμα, ὅπερ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 486|1961 ἀποφάσεώς του, συμφωνήσαν πρός τήν ἀναιρετικήν, ἔκρινε καί τοῦτο μή νόμιμον τήν τοποθέτησιν, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δέν ἐκέκτητο τάς ἰδιότητας, ὑφ' ἃς προστατεύονται κατά τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1836|1951 οἱ πολεμισταί, καί ἀπέρριψε τήν ἔφεσιν κατά τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δι' ἧς εἶχεν ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τοῦ ἀναιρεσείοντος. Τήν 6.5.1961, ἤτοι μετά τήν ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου καί πρό τῆς ἐκδόσεως τῆς τοῦ Γ', ἡ ἀναιρεσίβλητος κατήγγειλε τήν κατά τά ἄνω ὑφισταμένην σύμβασιν ἐργασίας, χαρακτηρίσασα ταύτην ὡς ὡρισμένου χρόνου καί δή μέχρις ἐκδόσεως ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Μετά ταῦτα ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἤγειρεν ἀγωγήν, δι' ἧς διώκει μισθούς ὑπερημερίας ὡς πρόεδρος συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως, ἀπολυθείς παρά τόν νόμον 1803|1951, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Βάσει τῶν περιστατικῶν τούτων διά τῆς ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου προσκλήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος μετά τήν κοινοποίησιν αὐτῇ τῆς τελεσιδίκου καί ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐπί τῆς πρώτης ἀγωγῆς (177|1960), ὅπως ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ὁ ἀναιρεσείων εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἣν οὐδέποτε ἀπεδέχθη καί καθ' ἃς ἤσκησεν αἴτησιν ἀναιρέσεως, δέν συνήφθη νέα σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου, ἀλλ' ἁπλῶς διά ταύτης ἡ ἀναιρεσίβλητος ἠθέλησε νά ἄρῃ τάς συνεπείας τῆς ὑπερημερίας της ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συμμορφουμένη πρός τήν ἐκτελεστήν ἀπόφασιν καί ἐκπληροῦσα τάς ἐκ ταύτης ὑποχρεώσεις της ὡς ἀναγκαστικοῦ μισθωτοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος, μέχρις ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ὥστε ἡ παραμονή τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐπί ὁμηνον ἀπό τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου καί πρό τῆς ἐκδόσεως τῆς τοῦ Γ' Τμήματος νά μή δύναται νά κριθῇ κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 671 Α.Κ. ὡς ἐπιεγκοῦσα σιωπηράν ἀναγνώρισιν τῆς ἀκύρου ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς διά τοῦ 4ου λόγου ἀναιρέσεως ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, καί κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχετικός ἰσχυρισμός τοῦ ἀναιρεσείοντος δέν ἦσκει οὐσιώδη ἐπιρροήν ἐπί τῆς ὑποθέσεως. Ὅθεν, μή λαβόν ὑπ' ὄψιν τοῦτον τό δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κατ' οὐδέν ἐσφαλεν, ἀφοῦ ἡ ὀρθότης τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης δέν ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς ἐσφαλμένης αἰτιολογίας ὅτι συνήφθη σύμβασις ὡρισμένου χρόνου καί ἀπορριπτέοι, ὡς ἀβάσιμοι, οἱ 1ος, 2ος καί 4ος λόγοι ἀναιρέσεως.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΞ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ

Άναίρεσις άποφάσεως μέ άντιφατικήν αίτιολογίαν, άνεφίκτου τοῦ ἐλέγχου αὐτῆς

Ὑπαγωγή εἰς τήν πενταετῆ παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 250 § 17 Ἀστικοῦ Κώδικος τῶν ἀξιώσεων τῶν ἀπορρεουσῶν ἐκ τοῦ συναλλάγματος μισθώσεως ἐργασίας καί διωκουσῶν τήν καταβολήν μισθῶν παντός εἴδους καί ὄχι τῶν ἀξιώσεων, τῶν ἐπιστηριζομένων εἰς τάς περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τῶν ἄρθρων 904 ἐπ. Α.Κ., ὑπαγομένων εἰς τήν εἰκοσαετῆ παραγραφήν ἄρθρου 249 Α.Κ.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως, καταστάντος ἀνεφίκτου τοῦ ἐλέγχου τοῦ Ἀρείου Πάγου, λόγῳ ἀντιφατικῆς αἰτιολογίας.

Ἀνηρέθη ἀπό τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 19928]1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείων Ἀθηνῶν.

Φαίνεται, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου εἶχεν ἀκολουθήσει τήν γνώμην τῆς Α.Π. 282]1961, Β' Τμήματος (εἰσηγητής *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 30, 729) ὅτι αἱ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρον 904 Α.Κ.) ἀπαιτήσεις παραγράφονται κατ' ἄρθρον 250 Α.Κ. μετά πενταετίαν, ἀντιθέτως, ὡς γνωστόν, ἀποφανθείσης τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (23]1963, εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216), δεχθείσης ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις αὐταί ὑπάγονται εἰς τήν 20ετῆ παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ., τό ὁποῖον δέχεται καί ἡ ἀναιρετική κατωτέρω ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις.

Ἀρείου Πάγου 11]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Σ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Μπαγεώργας, Ι. Μελετάκος

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 250 § 17 Α.Κ., εἰς τήν δι' αὐτῆς προβλεπομένην πενταετῆ παραγραφήν ὑπόκεινται αἱ ἀξιώσεις, αἱ ἀπορρέουσαι ἐκ τοῦ συναλλάγματος μισθώσεως ἐργασίας καί διώκουσαι τήν καταβολήν μισθῶν παντός εἴδους, οὐχί δέ καί ἀξιώσεις, αἱ ἐπιστηριζόμεναι εἰς τάς περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τῶν ἄρθρων 904 ἐπ. Α.Κ. καί ἔχουσαι ὡς ἀντικείμενον τήν ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ἣν ἀπεκόμισεν ὁ ἐργοδότης ἐκ τῆς παρασχεθείσης, δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως, ἐργασίας ἄλλου, αἵτινες ὑπάγονται εἰς τήν γενικήν εἰκοσαετῆ παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 249, ἐφ' ὅσον διά ταύτος δέν ὁρίζεται ἑτέρα μικροτέρα παραγραφή. Ἀντιθέτως ὅθεν πρός ταῦτα ἀποφηνάμενον τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσείοντος, διά τό ἀπό 10ης Μαΐου 1952 μέχρι 30 Ἰουνίου 1955, καθ' ὃ ἀπησχολήθη εἰς τήν ἰδιωτικήν κλινικήν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὑπερωριακῶς, καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ νόμου 199]1936 καθοριζομένου ἑξ ἑπτά ὡρῶν νυκτερινοῦ ὡραρίου, ὑπέρυψεν εἰς τήν διαληφθεῖσαν πενταετῆ παραγραφήν, καίτοι εἶχεν ὡς αἴτημα τήν ἀπόδοσιν τῆς ἐκ παρανόμου ταύτης ἐργασίας ὠφελείας, ἣν ἐκ ταύτης προσεκτήσατο ὁ ἀναιρεσιβλητος, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς διατάξεις ταύτος καί ἀναιρετέαν κατέστησε τήν ἀπόφασίν του κατά τό ἄρθρον 807 ἐδάφ. 17 τῆς Πολ. Δικ. καί τόν βάσιμον ἕκτον λόγον ἀναιρέσεως.

Περαιτέρω τό αὐτό Δικαστήριον, καίτοι διά τό ἕτερον ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικόν διάστημα ἀπό 1 Μαρτίου 1956 ἕως 22 Αὐγούστου 1958 δέχεται ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἀπησχολήθη καθ' ὅλας ἀνεξαιρέτως τάς νύκτας καί ἡμέρας ἀπό τῆς 9ης ἑσπερινῆς μέχρι τῆς 9ης πρωϊνῆς, καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένης ἑπταώρου κατ' ἀνώτατον ὅριον ἐργασίας, κατά προφανῆ ἀντίφασιν ἐν συνεχείᾳ δέχεται, ὅτι εἰς τό διάστημα τοῦτο ἀντιστοιχοῦν 176 ἡμέραι καί 25 Κυριακαί, καθ' ἃς εἰργάσθη ὑπερωριακῶς, ἐνῷ εἰς τοῦτο ἀντιστοιχοῦν 907 ἡμέραι καί 129 Κυριακαί, περιορίσαν τό ἐπιδικασθέν πρωτοδίκως ποσόν καί καταστήσαν οὕτω λόγῳ τῆς ἀντιφατικῆς ταύτης αἰτιολογίας ἀνέφικτον τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἂν ἐπεδικάσθη ἅπασα ἡ ἐκ τῆς παρανόμου ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος ὠφέλεια τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καί ὀρθῶς ἐφηρμόσθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. Ὅθεν ἐντεῦθεν εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καί κατά τό κεφάλαιον τοῦτο, κατά τό διά τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810 1957 προστεθέν ἐδάφιον 19 τοῦ ἄρθρου 810 τῆς Πολ. Δικ. καί τόν βάσιμον 2ον λόγον ἀναιρέσεως, ματαίας μετά ταῦτα ἀποβαινούσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων.

Κατά τήν κρίσιν τοῦ Τμήματος χρήζει περαιτέρω οὐσιαστικῆς ἐξετάσεως ἡ ὑπόθεσις καί δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ περαιτέρω συζήτησις ταύτης εἰς τό Γ' Τμῆμα κατά τό ἄρθρον 834 ἐδάφ. 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΕΣΤΙΑΝ

Κύκλος ὑπαγομένων εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ἐργοδοτῶν

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἐξαιρουμένων τῆς καταβολῆς πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ Ἑνώσεως Οἰνοποιητικῶν Συνεταιρισμῶν. — Σκοπὸς ἐξαιρέσεως γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἡ ἐν Σάμῳ ἑδρεύουσα Ἕνωσις Οἰνοποιητικῶν Συνεταιρισμῶν Σάμου δι' ἀγωγῆς της ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἠτήσατο νὰ ἀναγνωρισθῇ, ὅτι αὐτή, ἐν ὄψει τῶν κειμένων νομικῶν διατάξεων, δὲν ὑπέχει ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐπὶ τοῦ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ της.

Ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21159|1961 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἀσκηθείσης κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ἀπερρίφθη καὶ ἡ ἔφεσις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1395|1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία καὶ ἤδη ἀνῃρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως.

Τίς εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου «ἐργοδόται», ὑποχρέοι διὰ τὴν καταβολὴν ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν ὁρίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ν.δ. 2510|1953 (ΕΕΔ 12, 926) (ἴδετε καὶ Α.Π. 1|1960, εἰσηγητὴς *Λ. Ροζάκης*, ΕΕΔ 19, 272) καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ σχετικοῦ Κανονισμοῦ, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15196|405|1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 15, 516).

Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐξαιροῦνται, μεταξὺ τῶν ἄλλων, αἱ γεωργικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ οὕτω προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως εἶναι καὶ οἱ συνεταιρισμοὶ καὶ συγκεκριμένως ἡ ἐν προκειμένῳ Ἕνωσις.

Καταφατικῶς ἀποφαίνεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις. (Ἴδετε ἀντιθέτως Ἐφετεῖον Αἰγαίου 15|1961, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλιάρας*, ΕΕΔ 20, 1260).

Κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα (ἴδετε Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, 1962, σελ. 96) ὁ κερδοσκοπικὸς χαρακτὴρ τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν ἀποκλείει τὸν χαρακτηρισμὸν ὡς κοινωφελῶν, ἐμπίπτουν ὅμως εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, τῶν ἐξυπηρετούντων δημόσιον ἢ κοινωφελῆ σκοπόν, καθὼς ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν μεγάλου τμήματος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.

Ἐξ ἄλλου εἰς τὴν ἐργατικὴν νομοθεσίαν διακρίνονται οἱ συνεταιρισμοὶ τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων, τοῦτο δὲ ἐγένετο δεκτὸν καὶ ὑπὸ τῆς Α.Π. 283|1950 (εἰσηγητὴς *Β. Μακρῆς*, ΕΕΔ 9, 451), ὅταν προέκυψε θέμα ἐφαρμογῆς τοῦ ἰσχύοντος τότε ἀ.ν. 118|1945 ἐπὶ συνεταιρισμῶν, ἐνῷ ὁ νόμος οὗτος δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἐπὶ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων.

Διάκρισιν τῶν συνεταιρισμῶν ἀπὸ τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων κάμνει καὶ ὁ ἀ.ν. 539|1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν (ἄρθρον 1), ὁ ὁποῖος ὑπάγει εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ἀδείας τοὺς μισθωτοὺς συνεταιρισμῶν (γενικῶς), ἐνῷ περαιτέρω ὁρίζει, ὅτι διὰ ταὺς μισθωτοὺς γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ὁ νόμος διὰ διατάγματος.

Ἀρείου Πάγου 87|1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Κατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μπαλντᾶς, Γ. Βαβούλης

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1688 τοῦ 1939 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας διατάξεων», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 1875 τοῦ 1942, ὡρίσθη συνεισφορὰ ἑκάστου ἐργοδότου ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐτησίως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1962 ἴση μὲ τὸ ἥμισυ ἡμερομισθίου δι' ἕκαστον ἐργάτην ἢ τεχνίτην ἢ τὸ 1|50 τοῦ μισθοῦ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ἢ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετοῦντας. Ὡς ἐργοδόται δὲ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐχαρακτηρίσθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 14 § 2 ἐδ. β' τοῦ νόμου 2510 ἔτους 1953 πάντα τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα, ἡμεδαπὰ ἢ ἀλλοδαπά, τὰ ἀσκοῦντα ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, οἱασδήποτε μορφῆς, καὶ οἱ κατὰ παραχώρησιν τοῦ Δημοσίου τοιαῦτα, οἱ πάσης φύσεως Τραπεζιτικοὶ Ὀργανισμοί, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἀπολαμβάνωσιν ἀπαλλα-

γῶν ἡ τυγχάνωσιν εἰδικῶν προνομίων, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν δασικῶν, γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν καὶ ἁλιευτικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὡς καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀπ' εὐθείας καὶ δι' ἴδιον λογαριασμὸν διενεργουμένων ἐργασιῶν. Ἐξ ἄλλου κατὰ μὲν τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 6085 ἔτους 1934 «περὶ ὀργανώσεως τῆς οἰνοπαραγωγῆς Σάμου» εἰς ἑκάστην Κοινότητα ἢ πλείονας τοιαύτας τῆς νήσου Σάμου, ὡς καὶ εἰς τὸν Δῆμον Λιμένος Βαθέος Σάμου, χωριστὰ ἢ ὁμοῦ μετὰ Κοινότητος, συνιστᾶται εἷς οἰνοποιητικὸς συνεταιρισμός, οὗ μέλη εἶναι ὑποχρεωτικῶς πάντες οἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ ἀμπελοκτήμονες καὶ ὅστις ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν συστηματοποίησιν, ἐπεξεργασίαν, οἰνοποίησιν καὶ κατανάλωσιν τῆς οἰνοπαραγωγῆς Σάμου καὶ ἐν γένει τὴν λῆψιν παντὸς μέτρου πρὸς προστασίαν αὐτῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἰδίου νόμου εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Νομοῦ Σάμου ἱδρύεται Ἕνωσις τῶν ἐν τῷ Νομῷ τούτῳ Οἰνοποιητικῶν Συνεταιρισμῶν, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἡ διὰ παντὸς νομίμου μέσου προστασία τῆς οἰνοπαραγωγῆς Σάμου, ἡ συγκέντρωσις αὐτῆς, ἡ ἐπεξεργασία, ἡ οἰνοποίησις τῇ συνεργασίᾳ τῶν μελῶν συνεταιρισμοῦ καὶ ἡ ὑπὸ ἐνιαίαν διεύθυνσιν διάθεσις καὶ κατανάλωσις τῶν οἴνων τούτων, ὡς καὶ ἡ ἐνίσχυσις ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς τῶν μελῶν συνεταιρισμῶν. Αἱ λεπτομέρειαι τῶν μέσων ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν τούτων ὁρισθήσονται διὰ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἑνώσεως, καταρτισθησομένου διὰ διατάγματος τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας. Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑνώσεως, ἐκδοθέντος καὶ ἐγκριθέντος ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἄνω νόμου 6085, ὡρίσθη λεπτομερέστερον, ὅτι ἡ Ἕνωσις αὕτη 1) ἐπεξεργάζεται, συσκευάζει καὶ πωλεῖ τὰ προϊόντα τῶν ἀμπελώνων τῶν μελῶν τῶν εἰς αὐτὴν ὑπαγομένων συνεταιρισμῶν, διὰ λογαριασμὸν τῶν ὁποίων ἐνεργεῖ, 2) διενεργεῖ ἀγορὰς γεωργικῶν εἰδῶν κατὰ μεγάλας ποσότητας διὰ τὰς γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν μελῶν της, ἤτοι σπόρους, λιπάσματα, φάρμακα ἐντομοκτόνα, γεωργικὰ ἐργαλεῖα, μηχανὰς κτλ. καὶ 3) διαφυλάττει, ἐπεξεργάζεται καὶ πωλεῖ τὰ γεωργικὰ προϊόντα τῶν μελῶν της ἐντολῇ αὐτῶν καὶ διὰ λογαριασμόν των.

Ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 14 § 2 ἐδ. β' τοῦ νόμου 2510, σκοπούσης νὰ προστατεύσῃ τὴν γεωργικὴν ἐν γένει οἰκονομίαν διὰ τῆς ἐξαιρέσεως τῶν μὲ αὐτὴν ἀπασχολουμένων ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, προκύπτει, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐν αὐτῇ ὅρου γεωργικὴ ἐπιχείρησις περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀναιρεσείουσα Ἕνωσις Οἰνοποιητικῶν Συνεταιρισμῶν Σάμου, ὡς ἐκ τοῦ προαναφερθέντος σκοποῦ αὐτῆς, ὃν καὶ ἐπιτελεῖ, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ της ἐκτιθέμενα, νὰ ἐνισχύῃ τὴν γεωργικὴν οἰκονομίαν καὶ προστατεύῃ εἰδικώτερον τοὺς ἀμπελουργοὺς γεωργοὺς Σάμου, διὰ τῆς καλυτέρας ἐπεξεργασίας καὶ οἰνοποιήσεως τῶν γεωργικῶν προϊόντων αὐτῶν (σταφυλῶν) καὶ τῆς ἐπωφελεστέρας δι' αὐτοὺς διαθέσεως τοῦ ἐξ αὐτῶν παραγομένου οἴνου, διότι ἄλλως, ἐφ' ὅσον ἐνεργεῖ αὐτὴ κατ' ἐντολήν καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν μελῶν της συνεταιρισμῶν, ἡ παρ' αὐτῆς πληρωμὴ τῆς εἰσφορᾶς θὰ ἐπέπιπτε τελικῶς ἐπὶ τῶν μελῶν της τούτων, χαρακτηριζομένων κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὡς γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν μελῶν τούτων ἀμπελουργῶν γεωργῶν, ὅπερ ἀσφαλῶς εἶναι ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τῆς προμνησθείσης διατάξεως. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, ἔχουσα τὸν προαναφερθέντα σκοπόν, δὲν ἀποτελεῖ γεωργικὴν ἐπιχείρησιν καὶ ἀπορρίψαν μετὰ ταῦτα τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς, δι' ἧς ἐπιδιώκεται νὰ ἀναγνωρισθῇ, ὅτι ὡς γεωργικὴ ἐπιχείρησις δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐπιβληθεῖσαν εἰσφοράν, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὰν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον τὸ Τμῆμα τοῦτο νὰ προβῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957, εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ὑποθέσεως, ὡς μὴ χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως καὶ ἐξετάσεως, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 τῆς ἰδίας Δικονομίας, τὴν ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου 1962 ἔφεσιν τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21159 τοῦ 1961 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἔχουσα, καθ' ἃ ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται, τὸ ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει ἀντικείμενον, εἶναι βάσιμος κατόπιν τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ σκέψει γενομένων δεκτῶν, ὅτι ἡ ἐναγουσα, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ της, ἀποτελεῖ γεωργικὴν ἐπιχείρησιν καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς ἐναγομένης Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐπιβληθεῖσαν εἰσφοράν διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 1688 τοῦ 1939, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 1875 τοῦ 1942, καὶ δέον νὰ γίνῃ αὐτὴ δεκτὴ κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως καὶ ἐξαφανισθῇ ἡ τὰ ἀντίθετα δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βημάτων δέον κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τῆς ἡττηθείσης ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΩΣ ΓΕΝΙΚΩΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ

Νόμιμοι προϋποθέσεις καὶ ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Προϋπόθεσις τῆς εὐχερείας τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς κήρυξιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικῆς ἡ δέσμευσις ἐργοδοτῶν, χρησιμοποιούντων τὰ τρία πέμπτα τοὐλάχιστον τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ ἀπασχολουμένων εἰς τὰ ἐπάγγελμα μισθωτῶν.—Ἄκυρος ἄλλως ἡ σχετικὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 22402]5159]1961 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 5]1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν γεωπόνων τῆς χώρας» (ΕΕΔ 20, 517).

Τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὡς πρὸς τὴν ἀκυρότητα ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ κηρύξεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως) ὑποχρεωτικῆς κατ' ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3239]1955 περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 207 ἑπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) τελοῦν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα καὶ ἐπὶ τῆς προϊσχυούσης, ὁμοίας πρὸς τὴν τοῦ ἰσχύοντος ἀνωτέρω νόμου διατάξεως, τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρέου νὰ ἐρευνήσῃ, ἂν συντρέχῃ τὸ στοιχεῖον τῆς προσχωρήσεως ἐργοδοτῶν, χρησιμοποιούντων τὰ 3]5 τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ μισθωτῶν τοῦ οἰκείου ἐπαγγέλματος (Σ.Ε. 2357]1952, Σ.Ε. 2208]1959, εἰσηγητὴς *Δ. Ψαρός*, ΕΕΔ 19, 134, ἔνθα καὶ λοιπαί).

Εἶναι ἀκόμη ὑποχρεοι οἱ Ὑπουργοὶ νὰ ἐρευνῶσι καὶ ἂν, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 6 τοῦ νόμου 3239]1955, προηγήθη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν οἰκείων ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, δεόντως ἐξουσιοδοτουμένου ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Καταστατικοῦ ἑκάστης τῶν ὀργανώσεων τούτων, διότι ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν, δι' ἧς τροποποιεῖται καὶ ἐγκρίνεται ἡ μόνον ἐγκρίνεται πρὸς δημοσίευσιν συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, νόμῳ πλημμελῶς καταρτισθεῖσα καὶ ἐπυγραφεῖσα, ἀποβαίνει καὶ αὐτὴ νόμῳ πλημμελής, ὑποκειμένη ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ εἰς προσβολὴν ἐπὶ ἀκυρώσει ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Σ.Ε. 830]1957, εἰσηγητὴς *Ν. Γρηγορίου*, ΕΕΔ 16, 613, Σ.Ε. 1898]1960, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1305, Σ.Ε. 2081]1962, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιμαράτος*, ΕΕΔ 21, 1478).

Ἀλλὰ καὶ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, δικάζοντα ἐπὶ ἰδιωτικῶν διαφορῶν, ἔχουν ἁρμοδιότητα νὰ ἐλέγχουν παρεμπιπτόντως τὸ κῦρος τῶν σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων (Α.Π. 138]1959, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 18, 245, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2081]1960, εἰσηγητὴς *Μ. Γεωργόπουλος*, ΕΕΔ 19, 952).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 336]1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαραγκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βελέντζας, Δ. Λιακατᾶς, Πρόεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Ι. Γιαννάκης, **Α. Σπηλιάκος**

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 22402]5159 ἀπὸ 1.4.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 127, τ. Β'), δι' ἧς ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας (πλὴν τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης) καὶ τοὺς μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, εἰς οὓς αὐτὴ ἀφορᾷ, ἡ ὑπ' ἀριθ. 5]1960 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς, δι' ἧς, ἐγκριθείσης μετὰ τροποποιήσεων ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 46668]9498 τοῦ 1960 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ἐρυθμίσθησαν οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων γεωπόνων.

Παρεδέκτως παρεμβαίνουν ἡ Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Συνδέσμων Γεωπόνων καὶ ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239]1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, συστάσεως Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων ἑνίων ἐργατικῶν νόμων» ὁρίζει, ὅτι συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας δεσμεύονται ἐργοδόται, χρησιμοποιοῦντες τὰ τρία πέμπτα τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ, ὅπου ἰσχύει ἡ συλλογικὴ αὐτὴ σύμβασις ἐργασίας, ἀπασχολουμένων εἰς τὸ ἐπάγγελμα μισθωτῶν, δύναται νὰ κηρυχθῇ ὑποχρεωτικὴ διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τῆς περιφερείας ταύτης, μετὰ γνώμην τοῦ ἐν ἄρθρῳ 28 Συμβουλίου, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ἐξ ἑτέρου διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ αὐτοῦ νόμου (ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957 «περὶ αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 3239]1955 καὶ ἄλλων διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας κλπ.»), ὁρίζεται, ὅτι αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, ἐφ' ὅσον ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἢ ἐνεκρίθησαν μετὰ τροποποιήσεων διὰ κοινῆς ἀποφάσεως

ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΔΙΑ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Ειδική αιτιολόγησις αποφάσεων αύτών και έννοια αιτιολογήσεως

Αναγκαία κατά Νόμον ή ειδική αιτιολόγησις αποφάσεως Υπουργών περί τροποποιήσεως διαιτητικής αποφάσεως, υπό την έννοιαν ότι δέον νά έκτίθεται τόσον είς τί συνίσταται κατά περίπτωσιν ή γενική ή ειδική οικονομική ή κοινωνική πολιτική της Κυβερνήσεως, όσον και κατά τί συγκεκριμένως άντιτίθεται είς ταύτην ή απόφασις της διαιτησίας, παρατιθεμένων και των συγκεκριμένων στοιχείων, έξ ών συνάγεται ή άντίθεσις αύτη της αποφάσεως πρός την πολιτικήν της Κυβερνήσεως.

Προσεβλήθη δι' αιτήσεως ακυρώσεως ή υπ' άριθ. 39447]2312]1962 απόφασις των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας «περί εγκρίσεως, μετά τροποποιήσεως εν μέρει, της υπ' άριθ. 3]1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας των ηλεκτροσυγκολλητών περιοχής Αττικής (ΕΕΔ 21, 748).

Σύμφωνος είναι ή άποψις και της κατωτέρω αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας πρός τα υπ' αύτου νομολογηθέντα περί της ανάγκης, κατά νόμον, ειδικής αιτιολογήσεως των αποφάσεων των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας περί τροποποιήσεως κλπ. συλλογικών συμβάσεων εργασίας και διαιτητικών αποφάσεων. (Ίδετε έκ των τελευταίων τάς Σ.Ε. 2229]1962, εισηγητής *Α. Ιατρίδης*, ΕΕΔ 22, 145, ένθα και λοιπαί παραπομπαί. Σ.Ε. 2355]1962, εισηγητής *Θ. Κυριακός*, ΕΕΔ 22, 147).

Συμβουλίου της Επικρατείας 449]1963, Ολομελείας

Πρόεδρος ο κ. ***Χ. Μητρέλιας***

Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. ***Α. Τσιμαράτος***

Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Κορβέσης, Δ. Λιακατάς, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Ε. Δασκαλάκης

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται εμπροθέσμως ή ακύρωσις της υπ' άριθ. 39447]2312 από 16 Μαΐου 1962 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 172 Β'), καθ' ό μέρος τροποποιείται ή δι' αύτης εγκρινομένη υπ' άριθ. 3]1962 απόφασις του δευτεροβαθμίου οργάνου διαιτησίας Πειραιώς περί των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, επέχουν θέσιν συλλογικής συμβάσεως εργασίας και διέπονται περαιτέρω υπό των περί ταύτης διατάξεων ώς πρός την καταγγελίαν, την κήρυξιν αύτων ώς υποχρεωτικών κλπ.

Κατά την σαφή έννοιαν των διαληφθεισών διατάξεων ή εύχέρεια του Υπουργού της Εργασίας, όπως δι' αποφάσεώς του κηρύσση διαιτητικήν απόφασιν υποχρεωτικήν διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς της περιφερείας, εν ή αύτη ισχύει, τελεί υπό την προϋπόθεσιν ότι διά της διαιτητικής ταύτης αποφάσεως δεσμεύονται εργοδόται, χρησιμοποιούντες τά τρία πέμπτα τουλάχιστον των εν τη περιφερεία ταύτη απασχολουμένων εις το επάγγελμα μισθωτών.

Εν προκειμένω ούτε εκ της προσβαλλομένης πράξεως, ούτε εκ των λοιπών στοιχείων του φακέλου (γνωμοδότησις Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής της 17.2.1961, έκθεσις της 23.10.1959 του εις την ανωτέρω συλλογικήν διαφοράν μεσολαβήσαντος υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας Γ. Κατράνα κλπ.) προκύπτει ο αριθμός των υπό των εκπροσωπηθέντων εργοδοτών χρησιμοποιουμένων γεωπόνων, ως και ο συνολικός αριθμός των επί συμβάσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένων γεωπόνων παρ' ετέροις, πλην του Δημοσίου και της Αγροτικής Τραπέζης, εργοδοτών. Τά μόνον εν τω φακέλω περιεχόμενον στοιχείον (πίναξ συνημμένος εις το υπ' άριθ. 35]1961 έγγραφον της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Συνδέσμων Γεωπόνων πρός το Υπουργείον Γεωργίας), όπερ αναφέρει αριθμόν 52 γεωπόνων, αίτινες δέν καλύπτονται υπό της υπ' άριθ. 5]1960 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, δέν είναι άρκετόν διά την έξεύρεσιν της αναλογίας των απασχολουμένων εις δεσμευομένους εργοδότας μισθωτών, αφού και ή εφ' ής εστηρίχθη από 17.2.1961 γνωμοδότησις του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής (ην επικαλείται ή προσβαλλομένη υπουργική απόφασις) είσηγησις μνημονεύει ανακριβώς, ότι ή έκθεσις του μεσολαβήσαντος κατά τάς προηγηθείσας της εκδόσεως της διαιτητικής αποφάσεως διαπραγματεύσεις υπαλλήλου του Υπουργείου Εργασίας Γ. Κατράνα αναφέρει, ότι το σύνολον των μελών εκείνων της επαγγελματικής οργανώσεως, εις ούς αφορά ή γενομένη ρύθμισις, ανέρχεται εις 250, ενώ ή έκθεσις αύτη αναφέρει μόνον γενικώς και αορίστως, ότι ή Πανελλήνιος Ομοσπονδία Συνδέσμων Γεωπόνων (ήτις περιλαμβάνει και τους εργαζομένους εις το Δημόσιον και την Αγροτικήν Τράπεζαν) αριθμεί περί τά 2500 μέλη. Ούτω ή προσβαλλομένη πράξις παρίσταται αναιτιολόγητος και ώς τοιαύτη ακυρωτέα, καθ' όσον εν ελλείψει των ανωτέρω αριθμών καθίσταται αδύνατος ή διαπίστωσις της κατά τά άνω νομίμου προϋποθέσεως της εκδόσεώς της, ήτοι ότι δι' αυτής υπ' άριθ. 5]1960 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς εδεσμεύθησαν εργοδόται, χρησιμοποιούντες τά τρία πέμπτα των εις ούς ή προσβαλλομένη πράξις αφορά γεωπόνων.

Διά ταύτα

Δέχεται την υπό κρίσιν αίτησιν.

Άκυροί την υπ' άριθ. 22402]5159 από 1.4.1961 απόφασιν του Υπουργού της Εργασίας.

τῆς ἀμοιβῆς καὶ τῶν ὅρων ἐργασίας τῶν ἡλεκτροσυγκολλητῶν περιοχῆς Ἀττικῆς.

Ὁ Σύνδεσμος Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ ἡ Ἕνωσις Ἑλλήνων Σιδηροβιομηχάνων παραδεκτῶς παρεμβαίνουσιν εἰς τὴν δίκην πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς αἰτήσεως τῶν προσφευγουσῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239]1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 περίπτ. στ' τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐν ᾗ περιπτώσει συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δι' ἠτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεώς των, ἐκδιδομένης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 Συμβουλίου καὶ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 30ημέρου προθεσμίας καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύνανται νὰ τροποποιοῦν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας.

Ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐκδιδομένη ἀπόφασις, συνιστῶσα ἐπέμβασιν τῆς Διοικήσεως ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ὑπὸ τῆς κατὰ νόμον διαιτησίας, δέον νὰ εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημένη, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δέον ἐν αὐτῇ τῇ πράξει νὰ ἐκτίθηται τόσον εἰς τί συνίσταται, κατὰ περίπτωσιν, ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ὅσον καὶ κατὰ τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ ἀπόφασις τῆς διαιτησίας κατὰ τοὺς τροποποιουμένους ἢ μὴ ἐγκρινομένους ὅρους αὐτῆς, παρατιθεμένων καὶ τῶν συγκεκριμένων στοιχείων, ἐξ ὧν συνάγεται ἡ ἀντίθεσις αὐτη τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ἐπεκτεθείσης διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τροποποιήσεως ἀφ' ἑνὸς μὲν περικόπτεται ἡ καθορισθεῖσα διὰ τῆς ἀποφάσεως διαιτησίας προσαύξησις τοῦ διὰ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως καθοριζομένου βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν δι' ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ 15ο/ο, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ καθορισθεῖσα προσαύξησις τοῦ βασικοῦ μισθοῦ αὐτῶν δι' ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ 5ο/ο δι' ἑκάστην τριετίαν καὶ μέχρι ἓξ τὸ πολὺ τριετιῶν χορηγεῖται ἀνὰ πενταετίαν καὶ μέχρι πέντε τὸ πολὺ δετιῶν. Ὡς αἰτιολογία τῆς τοιαύτης τροποποιήσεως ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀπεφάσει, ὅτι τὰ καθοριζόμενα διὰ τῆς ἀποφάσεως διαιτησίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν παροχὴν τῶν ὡς ἄνω ἐπιδομάτων εἰς τοὺς ἡλεκτροσυγκολλητάς, ἀφίστανται τῶν ἀντιστοίχως ἐν προκειμένῳ ἰσχυόντων εἰς ἑτέρας κατηγορίας μισθωτῶν (ἡλεκτροτεχνῖται), συναφεῖς τόσον ἐξ ἐπόψεως ἐκπαιδεύσεως, ὅσον καὶ ἐξ ἐπόψεως συνθηκῶν ἐργασίας, πρᾶγμα, ὅπερ ἐπιβάλλει τὴν ἐξισορρόπησιν τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τούτων, ἐξ ἄλλου δὲ οἱ παρεχόμενοι διὰ τοῦ τρόπου τούτου αὐξήσεις κεῖνται ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἀναγνωριζομένων περιθωρίων αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει τῶν μισθωτῶν, ἀντιτιθεμένης οὕτω τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰ σημεῖα ταῦτα, εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικήν, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν μισθωτῶν καὶ τὴν οἰκονομικὴν καὶ νομισματικὴν σταθερότητα.

Ἐν τῇ παρατιθεμένῃ ὡς ἄνω αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ἐκτίθενται εἰδικῶς καὶ δι' ἀναφορὰς συγκεκριμένων στοιχείων οἱ λόγοι, δι' οὓς ἐκρίθη, ὅτι αἱ τροποποιούμεναι διατάξεις θέτουσιν ἐν κινδύνῳ τὴν οἰκονομικὴν καὶ νομισματικὴν σταθερότητα καὶ προσκρούουσιν εἰς τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων, τὰ δὲ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα, ὅτι δηλαδὴ ἡ κατηγορία τῶν ἡλεκτροσυγκολλητῶν εἶναι συναφὴς πρὸς τὴν τῶν ἡλεκτροτεχνιτῶν, ὡς καὶ ὅτι αἱ παρεχόμεναι διὰ τῶν ὡς εἴρηται ἐπιδομάτων αὐξήσεις κεῖνται ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἀναγνωριζομένων περιθωρίων αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει τῶν μισθωτῶν, δὲν συμπληροῦν τὴν ἀνωτέρω ἔλλειψιν τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι δὲν ἀναφέρονται ἐν αὐτῇ συγκεκριμένα στοιχεῖα, δυνάμενα νὰ δικαιολογήσωσι τὴν ἀπὸ ἀπόψεως συνθηκῶν ἐργασίας καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀνθυγιεινοῦ ταύτης ὑφισταμένην συνάφειαν μεταξὺ τῆς εἰδικότητος τῶν ἡλεκτροτεχνιτῶν καὶ τῆς εἰδικότητος τῶν ἡλεκτροσυγκολλητῶν, ἐν ὄψει μάλιστα τῆς ὑπὸ τῶν προσφευγουσῶν ὀργανώσεων προσκομιζομένης ὑπ' ἀριθ. 11246]619] 9.2.1962 (Φ.Ε.Κ. 46, Β') ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω Ὑπουργῶν, δι' ἧς ἐνεκρίθη διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων καὶ διὰ τῆς ὁποίας παρέχεται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, πλὴν ἄλλων, καὶ εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς συνεργεῖα ἡλεκτροσυγκολλήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι οὐδὲν συγκεκριμένον στοιχεῖον μνημονεύεται ἐν αὐτῇ ὡς πρὸς τὰ ἀναγνωριζόμενα περιθώρια αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ἐν γένει, ἵνα καταστῇ δυνατὸν νὰ κριθῇ, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον διὰ τῆς παροχῆς τῶν ἐπιδομάτων τούτων γίνεται πράγματι ἀδικαιολόγητος ὑπέρβασις τοῦ γενικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα ὡς ἐλλιπῶς ἠτιολογημένη, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις οὕτω καθίσταται δεκτή, ἀπορριπτομένης κατ' οὐσίαν τῆς παρεμβάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 39447]2312 ἀπὸ 16 Μαΐου 1962 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 172, Β') κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τῷ αἰτιολογικῷ ὁριζόμενα.

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΕΠΙ ΣΧΕΣΕΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Φύσις σχέσεως έργαζομένων είς Συνεργεΐα Βασιλικοῦ Ναυστάθμου

Ἐξάρτησις τῆς ἁρμοδιότητος τῶν κατά Νόμον 3239]1955 Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἐκ τῆς μετά τοῦ Δημοσίου ὑπάρξεως σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ τῶν προσλαμβανομένων ἐργατῶν καί τεχνιτῶν διά τά συνεργεῖα Β. Ναυστάθμου.—Διάκρισις σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπό δημοσίου δικαίου.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 6]1962 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς «περί ὅρων ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Βασιλικοῦ Ναυστάθμου Σαλαμῖνος» (ΕΕΔ 21, 1469).

Ἡ διαιτητική αὕτη ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τά ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (ἴδετε ΕΕΔ 20, 268) περί τῆς φύσεως τῆς σχέσεως τῶν εἰς τό συνεργεῖο τοῦ Β. Ναυστάθμου ἐργαζομένων, ὡς σχέσεως δηλαδή δημοσίου δικαίου (ἀντιθέτως ἡ Πρωτοδικείου Πειραιῶς 3243]1962, εἰσηγητής *Σ. Ματσαηδάκης*, ΕΕΔ 21, 1322), ἐξηφάνισε τήν ἀντιθέτως ἀποφανθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, δεχθεῖσα ὅτι ἡ συλλογική αὕτη διαφορά δέν ὑπάγεται εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.

Διάφορος εἶναι ἡ ἄποψις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας περί τῆς φύσεως τῆς ἐν λόγῳ σχέσεως (ὁμοίως καί ἡ Σ.Ε. 103]1961, εἰσηγητής *Α. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 269, ἔνθα καί σύμφωνοι σημειώσεις μας).

Ἐν τῷ μεταξύ συνέβησαν τά ἑξῆς ἀνωμαλα πραγματικά περί τῆς αὐτῆς φύσεως σχέσεως.

Τό Δευτεροβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Χανίων, ἐπληροφόρησεν τῆς σχέσεως, ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐξέδωκε τήν ὑπ' ἀριθ. 2]1962 ἀπόφασίν του, ἡ ὁποία ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 6229]4060]1962 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας «περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Ναυστάθμου Κρήτης» (ΕΕΔ 21, 1078), διά τῆς ὁποίας ὡρίσθησαν ἀμοιβαί τῶν ἐργαζομένων εἰς τό ἐν αὐτῇ ὁρια, ἐνῷ διά τούς ἐργατοτεχνίτας τοῦ Β.Ν. ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 50027]56]1962 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης καί Οἰκονομικῶν (ΕΕΔ 21, 1082), βάσει ἁμφιβόλου κύρους ἐξουσιοδοτήσεως, καθορίσασα τά ἐν αὐτῇ κατωτατα ὅρια ἡμερομισθίων, τά αὐτά διά τους ἐν γένει μισθωτούς τῆς χώρας, ἐνῷ λέγεται ἐν τῇ ὑπουργικῇ ταύτῃ ἀποφάσει, ὅτι πρόκειται περί σχέσεως δημοσίου δικαίου.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 21, 1088), ὅτι ὠφέλιμον θά ἦτο, ἵνα ἀρθῇ ὁριστικῶς ἡ ἀνωμαλία, νά ἐχαρακτηρίζετο νομοθετικῶς ἡ σχέσις ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς πράγματι εἶναι, κατά τά ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὀρθῶς νομολογούμενα, ἵνα ἀπολαμβάνουν καί οἱ μισθωτοί αὐτοι γενικῶς τῶν ἐπί σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου νενομοθετημένων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 335]1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Δ. Σπυρόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ράλλης, Δ. Διακατζῆς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διά τῆς ὑπό κρίσιν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης, αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 6]1962 ἀποφάσεως τοῦ κατά τόν νόμον 3239]1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου Πειραιῶς. Διά τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐγένετο δεκτή ἡ ἔφεσις τοῦ Δημοσίου, ἡ ἀσκηθεῖσα κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1962 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Πειραιεῖ πρωτοβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου καί ἐξηφανίσθη ἡ ἀπόφασις αὐτη, διά τῆς ὁποίας τό ἐν λόγῳ ὄργανον, χαρακτηρίσαν ὡς ἰδιωτικοῦ δικαίου τήν σχέσιν τήν συνδέουσαν τούς εἰς τήν δύναμιν τοῦ ἤδη αἰτοῦντος Συνδέσμου ἀνήκοντας μισθωτούς πρός τό Δημόσιον, εἶχε κρίνει ἑαυτό ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἁρμόδιον, ὅπως ἐπιλύσῃ τήν μεταξύ τῶν ὡς ἄνω μερῶν ἀναφυεῖσαν καί ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας παραπεμφθεῖσαν αὐτῷ διαφοράν καί ἐν συνεχείᾳ καθορίσῃ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν ὡς εἰρηται μισθωτῶν.

Ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις ἀσκεῖται παραδεκτῶς, δοθέντος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατατεθεῖσα εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν τῇ 4]10]1962 κατέστη κατά τόν νόμον (ἄρθρον 20 τοῦ ν. 3239]1955, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 10 § 9 τοῦ ν.δ. 3755]1957) ἐκτοτε ἐκτελεστή.

Τό ἐκδόν τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὄργανον, ἑρμηνεύον τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5, 31, 32, 35 καί 36 τοῦ νόμου 6321]1934 καί 3 τοῦ νόμου 2015]1952, ὑφ' ὧν διέπεται τό ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν τοῦ Ναυστάθμου, ἔκρινεν—ἀντιθέτως πρός τό πρωτοβάθμιον—ὅτι ἡ συνδέουσα τά μέλη τοῦ αἰτοῦντος Συνδέσμου πρός τό Δημόσιον σχέσις (ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται καί ἡ ἁρμοδιότης τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων, δοθέντος ὅτι ὁ νόμος (ἄρθρον 1 § 3 τοῦ νόμου 3239]1955) ἀναθέτει εἰς αὐτά τήν ἐπίλυσιν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ἀναφυομένων μεταξύ ἐργοδοτῶν, ἐν οἷς ρητῶς ἀναφέρεται καί τό Δημόσιον, καί μισθωτῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν δυνάμει σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου) εἶναι δημοσίου δικαίου, διά τόν λόγον δέ τοῦτον ἐδέχθη, ὅτι τό πρωτοβάθμιον ὄργανον ἀναρμοδίως προέβη εἰς καθορισμόν κατωτάτων

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΣΥΝΤΑΞΙΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Έννοια των σχετικών ειδικών νομοθετικών διατάξεων

Θεώρησις ως χρόνου διανυθέντος εν ασφαλίσει και εξαγοραζομένου υπό των ενδιαφερομένων άπαντος του χρόνου της εν τω στρατεύματι υπηρεσίας των εφέδρων παλαιών πολεμιστών, ανεξαρτήτως δε προϋπάρξεως της στρατεύσεως ασφαλιστικής σχέσεως.—Εφαρμογή και προκειμένου περί του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, μη καταργηθεισών των ειδικών επί του θέματος διατάξεων.

Έρχεται ή κατωτέρω απόφασις της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας μετά την υπ' αριθ. 1120|1962 του Α' Τμήματος του Συμβουλίου (ΕΕΔ 21, 801), υπό της οποίας παρεπέμφθη το ζήτημα, λόγω της ιδιαιτέρας σοβαρότητος και της γενικωτέρας σημασίας του όλου θέματος, προς έπίλυσιν εις την Ολομέλειαν του Συμβουλίου.

Σχετικη προς το θέμα και λοιπή νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (ίδετε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 18, 814, ένθα και νομοθετικαί διατάξεις, Σ.Ε. 681|1963, εισηγητής *Ηλ. Γλυκοφρύδης*, ΕΕΔ 21, 782, Σ.Ε. 85|1962, εισηγητής *Π. Μαρκόπουλος*, ΕΕΔ 21, 544).

Συμβουλίου της Επικρατείας 517|1963, Ολομελείας

Πρόεδρος ο κ. ***Χ. Μητρέλιας***

Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. ***Δ. Ταβουλάρης***

Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Σπεταάκης, Δ. Θριβιδόπουλος

Διά της αιτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτώς άσκηθείσης, διώκεται ή άκύρωσις της υπ' αριθ. 8303 του 1961 αποφάσεως του Διευθυντού του εν Αθήναις Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α., δι' ης απερρίφθησαν αι από 22.9.1960 και 8.10.1960 αιτήσεις του προσφεύγοντος, ήσφαλισμένου παρά τω Ιδρύματι τούτω, περί απονομής αυτώ συντάξεως γήρατος, λόγω μη συμπληρώσεως των νομίμων χρονικών προϋποθέσεων κλπ., απορριφθέντος διά της αποφάσεως ταύτης ρητώς αιτήματος του προσφεύγοντος περί συνυπολογισμού εις τον χρόνον ασφαλίσεως αυτού και του χρόνου, καθ' ον υπηρέτησεν ούτος εις το στράτευμα κατά τα έτη 1916 έως 1920, ως μη ερειδομένου εις τον νόμον.

Η παρούσα υπόθεσις εισήχθη προς εκδίκασιν αρχικώς εις το αρμόδιον Α' Τμήμα του Δικαστηρίου τούτου, όπερ όμως διά της υπ' αριθ. 1120 του 1962 αποφάσεώς του έκρινεν, ότι λόγω της ιδιαιτέρας σοβαρότητος του όλου θέματος, του υπολογισμού τουτέστιν ή μη της υπό τα όπλα υπηρεσίας των εφέδρων πολεμιστών, ως χρόνου ασφαλιστέας εργασίας, έδει ή υπόθεσις να παραπεμφθή προς εκδίκασιν εις την Ολομέλειαν του Δικαστηρίου τούτου, συμφώνως προς τας διατάξεις των άρθρων 22 § 4 εδ. β' και 51 § 2 του κωδ. νόμου 3713|1928 (Ε.Κ. 22|1961).

Διά του άρθρου 12 του ν.δ. της 11|11 Μαΐου

ορίων αποδοχών των εν λόγω μισθωτών.

Ως εκρίθη και διά της υπ' αριθ. 103|1961 αποφάσεως του δικαστηρίου τούτου, εκ του συνδυασμού των ως άνω διατάξεων των νόμων 6321|1934 και 2015|1952 προκύπτει, ότι οι επί τη βάσει αυτών προσλαμβανόμενοι εργάται και τεχνίται συνδέονται μετά του Κράτους διά σχέσεως ιδιωτικού δικαίου, καθ' όσον διά τον διορισμόν αυτών δεν απαιτείται ή ύπαρξις νενομοθετημένης οργανικής θέσεως, ήτις κατά το Σύνταγμα και τους νόμους αποτελεί προϋπόθεσιν της καταρτίσεως δημοσιοϋπαλληλικής σχέσεως, άλλ' ούτοι προσλαμβάνονται αναλόγως των εκάστοτε υφισταμένων αναγκών, χρησιμοποιούνται κατά κανόνα διά την παροχήν υπηρεσιών εργάτου και τεχνίτου και η αντιμισθία των καθορίζεται αναλόγως της πείρας, επιμελείας και ικανότητος εκάστου και ουχί βαθμολογικώς ή κατά θέσεις, ή δε απόλυσις αυτών δύναται να διαταχθή οποτεδήποτε λόγω ελλείψεως εργασιών και ούτω οι κατά τα άνωτέρω προσλαμβανόμενοι ούδέ ως έκτακτοι δημόσιοι υπάλληλοι δύνανται να χαρακτηρισθώσιν, εφ' όσον δεν εντάσσονται, έστω και συμβατικώς, εις οργανικώς προβλεπόμενα υπαλληλικά πλαίσια, προς έκπλήρωσιν ωρισμένης μονίμου ή προσωρινής δημοσίας υπηρεσίας. Κατ' ακολουθίαν η προσβαλλομένη απόφασις, τα αντίθετα δεξαμένη δέον, κατά τα βασίμως υπό του αιτούντος συνδέσμου προβαλλόμενα, να ακυρωθή, ή δε υπόθεσις να αναπεμφθή εις το εκδόν αυτήν όργανον, ίνα τούτο κρίνη κατ' ουσίαν επί της διαφοράς, εφ' όσον συντρέχει περίπτωσις.

Διά ταύτα

Δέχεται την αίτησιν ακυρώσεως.

Άκυροί την υπ' αριθ. 6|1962 απόφασιν του δευτεροβαθμίου διαιτητικού οργάνου Πειραιώς, προς ο και παραπέμπει την υπόθεσιν προς περαιτέρω κατά νόμον κρίσιν της ουσίας.

1929 «περί ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως ἐφέδρων ὑπὸ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων κλπ.», κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 4180 τοῦ 1929, ὡρίσθη, ὅτι «ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ πραγματικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ παρόντος νόμου ἐφέδρων προσμετρεῖται εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας αὐτῶν παρὰ τῇ ἐν ᾗ ὑπηρετοῦσιν ἐπιχειρήσει διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως αὐτῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς καταβολῆς διὰ τὸν χρόνον τοῦτον οὐ μόνον τῶν εἰσφορῶν, ἃς κατέβαλον τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Ταμείου Συντάξεων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀναλογουσῶν εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὑποχρεώσεων, ἃς κατέβαλεν ἡ ἐπιχείρησις». Ἐξ ἑτέρου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 771 τοῦ 1937 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας» (Ε.Κ. 260), ὡρίσθη, ὅτι «δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως δύναται νὰ ὑπολογισθῇ ὡς συντάξιμος χρόνος ἅπασα ἡ ἐν τῷ στρατῷ διανυθεῖσα στρατιωτικὴ ὑπηρεσία τῶν ὁπωσδήποτε εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις προσληφθέντων ἠσφαλισμένων, συγκεντρούντων τὰ προσόντα τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ὡς ταῦτα καθωρίσθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 28]31 Ὀκτωβρίου 1935 ἀν. νόμου «περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν» καὶ τῶν μεταγενεστέρων τοιούτων. Ἡ ἐξαγορὰ τοῦ οὕτω ὑπολογισθησομένου χρόνου ὡς συντοξίμου γίνεται βάσει τῆς ἀντιμισθίας τῶν ἠσφαλισμένων τῆς ὡς ἄνω κατηγορίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ ἐξαγορᾶς αἰτήσεως καὶ καταβάλλεται εἰς δόσεις, καθοριζομένας δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς οἰκείας διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἀνεξαρτήτως τῶν ὁρισμῶν τῶν Καταστατικῶν τῶν καθ' ἑκάστην Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, προκειμένου περὶ πολεμιστῶν, ἐμπιπτόντων εἰς τὰς προστατευτικὰς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω νόμων, ἅπας ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατεύματι αὐτῶν ὑπηρεσίας θεωρεῖται ὡς χρόνος διανυθεὶς ἐν ἀσφαλίσει, ἐξαγοραζόμενος ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ταῦτα δὲ ἀνεξαρτήτως προϋπάρξεως τῆς στρατεύσεως ἀσφαλιστικῆς σχέσεως. Αἱ διατάξεις δὲ αὗται, ἀναφερόμεναι εἰς ἅπαντας τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, εὔλογον τυγχάνει νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἐφαρμόζονται καὶ προκειμένου περὶ τοῦ κυρίου ἀσφαλιστικοῦ φορέως τῆς χώρας, ἤτοι τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μὴ ἐπηρεασθείσης τῆς ὡς πρὸς τὸ Ἵδρυμα τοῦτο ἰσχύος αὐτῶν ἐκ τῆς μεταγενεστέρας περὶ τούτου νομοθεσίας, δεδομένου ὅτι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις περὶ προστασίας τῶν πολεμιστῶν, θεσπισθεῖσαι ἐκ γενικωτέρων λόγων καὶ ἀποσκοποῦσαι εἰς τὴν ὑπὲρ τούτων θέσπισιν εἰδικῶν πλεονεκτημάτων, δὲν δύνανται, ὡς εἰδικαὶ τοιαῦται, νὰ θεωρηθῶσιν ἄνευ ρητῆς περὶ τούτου νομοθετικῆς ἐπιταγῆς, ὅτι κατηργήθησαν διὰ τῆς ἐν ἄρθρῳ 60 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 γενικῆς διατάξεως, καθ' ἣν καταργεῖται πᾶσα διάταξις τῆς κειμένης νομοθεσίας, ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον τοῦτον, καὶ δὴ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐν ἄρθρῳ 2 § 2 τοῦ αὐτοῦ ἀ.ν. νόμου ὁρίζεται, ὅτι ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία τῶν ἐν ἀσφαλίσει τελούντων παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. δὲν εἶναι συντάξιμος, ἐὰν δὲν καταβάλληται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει μισθὸς παρὰ τοῦ ἐργοδότου, διότι ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἀσχετος καὶ ἀπὸ ἀπόψεως χρονικῶν ὁρίων ἐφαρμογῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀντικειμένου πρὸς τὴν ὑπὲρ τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, κατὰ τὸν περὶ αὐτῶν εἰδικώτερον χαρακτηρισμὸν τῆς κειμένης νομοθεσίας, θεσπισθεῖσαν ὡς ἄνω εἰδικὴν ἀσφαλιστικὴν μεταχείρισιν.

Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν ὑπέβαλε ρητῶς διὰ τῆς ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1960 αἰτήσεώς του πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ ὡς εἴρηται αἴτημα αὐτοῦ περὶ συνυπολογισμοῦ εἰς τὰς ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Ἱδρύματι τούτῳ ἡμέρας ἐργασίας καὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὑπηρέτησεν εἰς τὸ στράτευμα, ὑποβαλὼν συνημμένως καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 126052 τῆς 16 Αὐγούστου 1960 πιστοποιητικὸν τοῦ Στρατολογικοῦ Γραφείου τῆς Α.Σ.Δ.Α.Ν., δι' οὗ ἐβεβαιοῦτο, ὅτι οὗτος εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὸ στράτευμα κατὰ τὰ ἔτη 1916 ἕως 1920, Κατ' ἀκολουθίαν, προβλεπομένου ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων, κατὰ τὰ ἀνωτέρω δεκτὰ γενόμενα, τοῦ συνυπολογισμοῦ εἰς τὰς ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἡμέρας τοῦ αἰτοῦντος καὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὑπηρέτησεν οὗτος εἰς τὸ στράτευμα, ὠφείλεν ἡ Διοίκησις, μετ' ἔρευναν περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω εὐεργετικῶν διατάξεων, νὰ ἀποδεχθῇ κατ' ἀρχὴν τὸ αἴτημα τοῦτο καὶ νὰ ἀποφανθῇ ἠτιολογημένως περὶ ὑπολογισμοῦ εἰς τὸν ἐν ἀσφαλίσει χρόνον τοῦ αἰτοῦντος καὶ τοῦ χρόνου τῆς ὡς εἴρηται στρατιωτικῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, παρὰ τὸν νόμον ἀποκρουσθέντος κατὰ βάσιν τοῦ αἰτήματος τούτου τοῦ προσφεύγοντος διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις, τῷ λόγῳ τούτῳ, τυγχάνει ἀκυρωτέα, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΙΑΤΡΩΝ

Έννοια Ν.Δ. 3623]1956, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 4111]1960

Ὁμοιόμορφος ρύθμισις τοῦ ὕψους τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πάντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ Ν.Δ. 3623]1956 πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, καταργηθείσης πάσης ἀντιθέτου διατάξεως — Κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς μηνιαίων ἀποδοχῶν ἰατρῶν, οἵτινες παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια, Ὑπηρεσίας κλπ. καὶ πάντα τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νόμου 3623]1956 χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.Δ. 4111]1960.

Ἀρείου Πάγου 90]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων καὶ Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Θ. Σταυρόπουλος
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Παλαίας, Σ. Λοϊζίδης

Διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3623]1956, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 4 ν.δ. 4111]1960, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων αὐτοῦ προκύπτει καὶ τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν δι' αὐτοῦ ἀπέβλεψεν ὁ νομοθέτης, ἐσκοπήθη ἡ ἀπὸ τῆς ἰσχύος του κατὰ τρόπον ὁμοιόμορφον ρύθμισις τοῦ ὕψους τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πάντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, καταργηθείσης πάσης ἀντιθέτου διατάξεως εἰδικοῦ ἢ γενικοῦ νόμου, καθιεροῦντος μικρότερον βασικὸν μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ἰατρῶν, προσφερόντων τὰς ὑπηρεσίας των εἴτε κατὰ τὸν ἐν παραγράφῳ 4 ἢ 5 ἄρθρου 1 ν.δ. 3623]1956 ἀναφερόμενον τρόπον, εἴτε κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 ὁριζόμενον (διὰ τοὺς βαθμολογικῶς ἀντιστοιχοῦντας πρὸς βαθμοὺς δημοσίων ὑπαλλήλων), καταργηθείσης δι' ἄρθρου 13 τοῦ ἄνω νομοθετικοῦ διατάγματος πάσης ἄλλης διατάξεως ἀντικειμένης εἰς τὰς διατάξεις τούτου ὡς πρὸς τὸν τρόπον καὶ ποσὸν ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴν παράγραφον 3 ἄρθρου 1 ν.δ. 3623, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 5 αὐτοῦ, ὁρίζεται ὡς κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς μηνιαίων ἀποδοχῶν ἰατρῶν, οἵτινες παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια, ὑπηρεσίας κλπ. καὶ πάντα τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, τὰ ἀπασχολοῦντα ἰατροὺς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἰατρικῆς ὑπηρεσίας, εἰς δραχμὰς 3.200 διὰ τέσσαρας κατὰ συνέχειαν ὥρας ἐργασίας εἰς ἰατρεῖα ἢ ἐργαστήρια τῶν ἀνωτέρω νομικῶν προσώπων καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3623]1956 χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ 4111]1960 ἀνάλογον μηνιαῖον ποσὸν διὰ μικροτέρας διαρκείας ἡμερησίαν ἐργασίαν.

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καταστάσης τελεσιδίκου, προκύπτει, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ἐνῷ ἐδέξατο, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ὑπηρέτει κατὰ τὸ δι' ὃ ἡ ἀγωγὴ διάστημα ὡς βοηθὸς ἰατρὸς ὠτορινολαρυγγολογικῆς κλινικῆς τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν «Ἐλπὶς» ἐπὶ θητείᾳ καὶ ὡς ἡμερομίσθιος εἰς συσταθέντα συνιεργεῖα ὡς ἀναπληρωτὴς ἐπιμελητοῦ ὠτορινολαρυγγολογικῆς κλινικῆς καὶ ὅτι τὸ εἰς ὃ ὑπηρέτει Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον ἱστερεῖτο κανονισμοῦ, προβλέποντος τὴν κατάταξιν βαθμολογικῶς τοῦ ἰατρικοῦ προσωπικοῦ εἰς κατηγορίας καὶ βαθμοὺς κατ' ἀντιστοιχίαν πρὸς τοὺς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἔκρινεν, ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ν.δ. 3623]1956, χωρὶς νὰ καθορίσῃ καὶ τὴν καθ' ὥρας ἀπασχόλησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἀπησχολήθη εἰς ἰατρεῖον ἢ ἐργαστήριον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Νοσοκομείου, ἐφαρμόσαν ἄλλας διατάξεις προϋφισταμένας τοῦ ἄνω ν.δ. 3623]1956 διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀμοιβῆς του, καταργηθείσας ὡς εἴρηται διὰ τοῦ ν.δ. τούτου. Οὕτως ὅμως ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ἄνω μνημονευθείσας διατάξεις τοῦ ν.δ. 3623]1956, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ ν.δ. 4111]1960, καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὰ ἄρθρα 807 § 17 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ν. 3810]1957, καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως καὶ παραπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα. (*)

ΙΙ. ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ

Κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων

Κατάργησις τῆς ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεως ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἢ ἀντιτίμου ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν, τῆς ἐπιβεβλημένης δυνάμει τῶν ἄρθρων 3 καὶ 5 τοῦ Ν.Δ. 1050]1942, διὰ πάντα μισθωτὸν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἤτοι ἀσχέτως τοῦ ἂν ἡ μεταξὺ τούτων σχέσις εἶναι δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἂν αἱ προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι εἶναι τοιαῦται ἐργάτου, ἀρκεῖ μόνον ὁ μισθωτὸς νὰ μὴ εἶναι μέτοχος τοῦ Μετοχικοῦ

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2885]1962 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων.

'Αρείου Πάγου 57|1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Δ. Οἰκονομόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Στ. Βασματζίδης, Χρ. Παναγιωτόπουλος, 'Εμμ. 'Ανδριανάκης

Νομίμως παρεμβαίνει προσθέτως πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τὸ καὶ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Πρωτοδίκου συζήτησιν, νομίμως ἐπίσης, παρεμβὰν Μετοχικὸν Ταμεῖον Πολιτικῶν 'Υπαλλήλων, τοῦ ἐνδίκου τούτου συμφέροντος προκύπτοντος ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τῶν προβαλλομένων λόγων ἀναιρέσεως.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1538|1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» ὡρίσθη, ὅτι «διὰ β.δ|τος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δύναται νὰ καταργηθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἐπιβεβλημένη κράτησις τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν 'Υπαλλήλων, ἐφ' ὅσον δὲν τυγχάνουσιν οὗτοι μέτοχοι αὐτοῦ». διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ 20 - 24 Αὐγούστου 1951 β.δ|τος κατηργήθη ἀπὸ 1.7. 1951 «ἡ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν 'Υπαλλήλων ἐπιβεβλημένη δυνάμει τῶν ἐν ἰσχύι διατάξεων κράτησις ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, αἵτινες δὲν τυγχάνουσι μέτοχοι τοῦ Ταμείου τούτου».

'Εκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων, ἐκφραζομένων γενικῶς, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ κατάργησις τῆς ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν 'Υπαλλήλων κρατήσεως ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἢ ἀντιτίμου τῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν, τῆς ἐπιβεβλημένης δυνάμει τῶν ἄρθρων 3 καὶ 5 τοῦ ν.δ. 1050|1942, ἀφορᾷ πάντα μισθωτὸν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἤτοι ἀσχέτως τοῦ ἂν ἡ μεταξὺ τούτων σχέσις εἶναι τοιαύτη δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ περιπτώσει καὶ τοῦ ἂν αἱ προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι εἶναι τοιαῦται ἐργάτου, ἤτοι κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματικαί. ὁρκεῖ μόνον ὁ τοιοῦτος μισθωτὸς νὰ μὴ εἶναι μέτοχος τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν 'Υπαλλήλων, τοῦ νομοθέτου ἀποβλέψαντος εἰς τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν μισθωτῶν τούτων. Ὅθεν οὕτως ἀποφανθεῖσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δικάσαντος Πρωτοδίκου (καταστᾶσα τελεσίδικος λόγῳ παραιτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπὸ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως) καὶ κατὰ παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου - ἐνάγοντος, ὅστις, καθ' ὃ δέχεται, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὁρίστου χρόνου, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος - ἐναγομένου Ο.Δι.Σ.Υ τὴν 22.6.1960 ὡς ἡμερομίσθιος φύλαξ καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 26.8.1961, ἐπιδικάσασα εἰς αὐτόν, μὴ ὄντα μέτοχον τοῦ παρεμβαίνοντος Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν 'Υπαλλήλων τὴν κατ' ἄρθρον 648 Α.Κ. ἐπιδιωχθεῖσαν ἀπόδοσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου γενομένης κρατήσεως 3 o|o ἐκ τοῦ νομίμου μισθοῦ του κατὰ τὸν ἀπὸ 22.2.1960 μέχρις 26.8.1961 χρόνον, καίπερ τῆς κρατήσεως ταύτης καταργηθείσης, καθ' ὃ εἴρηται, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως ἀπορριπτέοι τυγχάνουσιν ὡς ἀβάσιμοι (*).

III. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ρύθμισις ὅρων ἐργασίας καὶ καταστάσεως ἐν γένει δοκίμων τεχνιτῶν

Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις πρὸς ρύθμισιν ὅρων ἐργασίας καὶ ἐν γένει καταστάσεως τῶν δοκίμων τεχνιτῶν 'Οργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς.— Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν 'Ολομέλειαν τοῦ 'Αρείου Πάγου.

'Αρείου Πάγου 95|1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Ε. Σούρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Δ. Φλῶρος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κρεμεζῆς, Δ. Παπαγεωργίου

'Η ὑπόθεσις φέρεται διὰ τὴν κατ' οὐσίαν συζήτησιν, παραπεμφθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 317 τοῦ 1962 ἀποφάσεως τοῦ Β Τμήματος (**), δι' ἧς ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 465|1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς διὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας λόγον.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3398|1955, ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ἀ.ν. 1559|1950, ὡς τοῦτο εἶχεν ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν. δ. 2942|1954, ὡρίσθη ἐν ταῖς παραγράφοις 1 καὶ 2 ὁ ἀριθμὸς τῶν μονίμων λιμενεργατῶν, μονίμων ἀρχιεργατῶν τοῦ λιμένος Πειραιῶς καὶ τῶν μονίμων ἐποπτῶν ἐργασίας, ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς προσλήψεως αὐτῶν, διὰ δὲ τῆς παραγράφου 3 συνεστήθη ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς τάξις δοκίμων λιμενεργατῶν ἐκ πεντακοσίων θέσεων, συμπληρουμένων κατὰ τὰ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁριζόμενα, αἵτινες δόκιμοι λιμενεργάται προσλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. μόνον ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔχει ἐξασφαλισθῇ εἰς πάντας τοὺς παρόντας μονίμους ἐργάτας ἐργασία, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ἓν βασικὸν ἡμερομίσθιον, καὶ ἐν παραγράφῳ 4 ὡρίσθη, ὅτι διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν παντὸς εἴδους μηχανημάτων κλπ. προσλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. ἡμερομίσθιοι δόκιμοι τεχνῖται, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς διακοσίους, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὁριζόμενα, ὡς καὶ μαθητευόμενοι δόκιμοι τεχνῖται μέχρι τεσσαράκοντα. 'Εκτὸς τούτων, ἐν παραγράφῳ 5 προεβλέφθη ὁ καθορισμὸς τῶν ὁμοιβῶν, τῶν ὡρῶν καὶ τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν προσλαμβανομένων ἡμερησίως ἐκτάκτων ἐργατῶν διὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις τῶν ἐμπορευμάτων, ἐν περιπτώσει,

(*) 'Επεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2779|1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν ὡς ἐφετείου. Ἴδετε καὶ Α.Π. 309|1961, ΕΕΔ 20, 1135, γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 22, 45, Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν 18810|1962, ΕΕΔ 22, 226.

(**) ΕΕΔ 21 795.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ ΑΡΤΕΡΓΑΤΩΝ

Άρμοδιότης διοικητικών όργάνων έπί άμφισβητήσεων κατά έκτελεστής διοικητικής πράξεως

Διαδικασία έκδόσεως έπαγγελματικών βιβλιαρίων άρτεργατών.—Νόμω έπιβιβλημένη άσκησις προβλέπεται άρμοδιότης διοικητικού όργάνου, όπως άποφαίνηται έπί άμφισβητήσεων ή άντιρρήσεων, άσκουμένων παρά τρίτων κατά έκτελεστής πράξεως τής Διοικήσεως, ή ύπό τού διοικητικού όργάνου γνωστοποίησις τής άσκήσεως τούτων είς τόν έκ τούτων θιγόμενον.

Συμβουλίου τής Έπικρατείας 219|1963, Όλομέλειας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Γαβαλᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ντάγγας, Γ. Μαγκάκης

Διά τής ύπό κρίσιν νομοτύπως καί έμπροθέσμως άσκηθείσης αίτήσεως διώκεται ή άκύρωσις α) τής άπό 16 Μαΐου 1961 άποφάσεως τής Έκδικαστικής Έπιτροπής Άντιρρήσεων Άρτεργατών, δι' ής ήκυρώθη ή ύπ' άριθ. 55 έτους 1960 πράξις τής Έπιτροπής χορηγήσεως έπαγγελματικών βιβλιαρίων άρτεργατών Ήρακλείου Κρήτης περί χορηγήσεως έπαγγελματικού βι-

καθ' ήν κατά τήν αύτήν ήμέραν έχει έξασφαλισθή είς πάντας τούς παρόντας μονίμους καί δοκίμους έργάτας έργασία, άντιστοιχούσα πρός έν βασικόν ήμερομίσθιον, ώρίσθη δέ, ότι οί έκτακτοι ούτοι έργάται δέν άπολαύουσι τών εύεργετημάτων τών μονίμων καί δοκίμων έργατών, άπολύονται δέ αύτοδικαίως μετά τό πέρας τής έργασίας έκάστης ήμέρας καί ούδέν έχουσι δικαίωμα έπί τών Άσφαλιστικών Ταμείων τών μονίμων καί δοκίμων έργατών. Διά δέ τής παραγράφου 6, ήτις άποτελεί νέαν διάταξιν, ώρίσθη ότι αί έπάσης φύσεως άποδοχαί τών ώς άνω μονίμων, δοκίμων καί έκτάκτων έργατών, τών δοκίμων καί μαθητευομένων τεχνιτών, ώς καί οί λοιποί όροι τής έργασίας αύτών... καί έν γένει ή κατάστασις αύτών ρυθμίζονται άποκλειστικώς διά κανονιστικών πράξεων τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ο.Λ.Π., έγκρινομένων ύπό τού Ύπουργού τών Συγκοινωνιών καί Δημοσίων Έργων... Ή έργασιακή σχέσις άπάντων τών άνωτέρω είναι ίδιωτικού δικαίου».

Έκ τής τελευταίας ταύτης διατάξεως σαφώς συνάγεται, ότι ή δι' αύτής παρεχομένη έξουσιοδότησις πρός ρύθμισιν τών όρων τής έργασίας καί τής έν γένει καταστάσεως τών δοκίμων τεχνιτών ούδένα περιέχει περιορισμόν καί δή ώς πρός τήν δυνατότητα τού όρισμού ότι ούτοι άπολύονται αύτοδικαίως μετά τό πέρας τής έργασίας έκάστης ήμέρας. Τοιούτος δέ περιορισμός τής έξουσιοδοτήσεως ούδόλως δύναται νά θεωρηθή προκύπτων ούτε έκ τής παρατεθείσης, προυπαρχούσης δέ διατάξεως τής παραγράφου 5, προβλεπούσης περί τών έκτάκτων έργατών καί όριζούσης ότι ούτοι άπολύονται μετά τό πέρας τής έργασίας έκάστης ήμέρας, ούτε έκ τών λοιπών ώς άνω διατάξεων, πρός άς δέν άντιτίθεται ό όρισμός ότι καί οί δόκιμοι τεχνίται άπολύονται μετά τό πέρας τής έργασίας έκάστης ήμέρας, άλλ' άντιθέτως είναι έν άρμονία πρός τό έκ τής παραγράφου 3α συναγόμενον πνεύμα τού νόμου ότι οί δόκιμοι προσλαμβάνονται ύπό τού Ο.Λ.Π. μόνον καί έφ' όσον κατά τήν αύτήν ήμέραν έχει έξασφαλισθή είς πάντας τούς παρόντας μονίμους έργασία, άντιστοιχούσα πρός έν βασικόν ήμερομίσθιον, ήτοι έν άνεπαρκεία τών μονίμων διά τήν έκτέλεσιν μονίμου έργασίας τού Ο.Λ.Π., τοῦθ' ὅπερ ἀποκλείει οἱανδήποτε ὑπόθεσιν ἐξομοιώσεως τῶν δοκίμων πρός τούς μονίμους. Οί δόκιμοι δέ, άποκτώντες τό δικαίωμα όπως, κατ' άποκλεισμόν άλλων, έκτελώσι τάς κεκανονισμένας έργασίας τού Ο.Λ.Π., έν άνεπαρκεία τών μονίμων, δέον όπως έχωσι τάς διά τάς έργασίας ταύτας άπαιτουμένας ίκανότητας καί ίδιότητας καί όπως ύπάκεινται είς τήν έποπτείαν καί τήν πειθαρχικήν έξουσίαν τού Ο.Λ.Π., δι' ὃ καί μόνον ὁρίζεται διαδικασία διαπιστώσεως τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων, χωρίς έντεῦθεν νά έπέρχηται έξομοίωσις πρός τούς μονίμους, ὁπότε ἡ ἐν τῷ νόμῳ διάκρισις μεταξύ μονίμων καί δοκίμων καί ἡ ἰδιαιτέρα περί ἑκατέρας τῶν κατηγοριῶν τούτων πρόβλεψις θά ἦτο ἄνευ ἐννοίας. Κατά τόν νομίμως έγκριθέντα καί δημοσιευθέντα Κανονισμόν έργασίας δοκίμων καί μαθητευομένων τεχνιτών, έκδοθέντα δυνάμει τής ύπό τής παραγράφου 6 χορηγηθείσης έξουσιοδοτήσεως (άρθρον 2), έκ τού κατά τό άρθρον 1 αύτού καταλόγου καλούνται καθ' έκάστην ήμέραν ύπό τής άρμοδίας Ύπηρεσίας τού Ο.Λ.Π., όπως άναλάβωσιν έργασίαν έξ έκάστης είδικότητος τόσοι δόκιμοι καί μαθητευόμενοι τεχνίται, όσοι άπαιτούνται πρός κάλυψιν τών παρουσιαζομένων ήμερησίως ύπηρεσιακών άναγκών. Κατά συνέπειαν δέ τούτου όρίζεται διά τού άρθρου 3 τού Κανονισμού, ότι ή πρόσληψις αύτη τών δοκίμων καί μαθητευομένων τεχνιτών είναι διαρκείας μιάς ήμέρας, μετά δέ τό πέρας τής ήμερησίας έργασίας άπολύονται αύτοδικαίως. Έκ τών άνωτέρω δέ έπεται, ότι οί διατάξεις αύται, ρυθμίζουσαι τούς όρους τής έργασίας καί τήν έν γένει κατάστασιν τών δοκίμων τεχνιτών, στηρίζονται είς τήν ώς άνω έξουσιοδότησιν τής παραγράφου 6 άρθρου 1 νόμου 3398 καί είς ούδεμίαν τών διατάξεων τούτου άντιβαίνουσι. Κατά ταύτας δέ ὁ ἐνάγων δέν συνδέεται διά συμβάσεως έργασίας ὁρίστου χρόνου ἤ ὡρισμένου, καθ' ὃ προσλαμβανόμενος ὡς δόκιμος τεχνίτης δι' ἐργασίαν μιᾶς ἡμέρας καί ἀπολυόμενος μετά τό πέρας αὐτῆς. Τοιαύτην ὅμως γνώμην ἔχον τό Τμῆμα τοῦτο εὑρίσκεται ἐν διαφωνίᾳ πρός τήν ἀναιρετικήν ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος, ἐφ' ᾧ δέον νά παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου πρός ἄρσιν τῆς διαφωνίας.

βλιαρίου άρτεργάτου πρός τόν αἰτοῦντα καί β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 1687 ἀπό 26 Αὐγούστου 1961 πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καί Μακαρονοτεχνιτῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περί ἀσφαλίσεώς του εἰς τό ρηθέν Ταμεῖον.

Κατά μέν τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 5891]1933 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεων τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν» ἐρίζεται, ὅτι: «τά ἀρτοποιεῖα, τά λειτουργοῦντα εἰς πόλεις, εἰς ἃς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις περί ἀσφαλίσεως ἀρτεργατῶν, ὑποχρεοῦνται νά ἀπασχολῶσιν εἰς τάς ἐργασίας των ἀποκλειστικῶς καί μόνον ἀρτεργάτας ἐφωδιασμένους δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργάτου. Ὁ ἀριθμός τῶν... χορηγητέων ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἀποφασίζεται παρ' Ἐπιτροπῶν, συνιστωμένων εἰς ἑκάστην τῶν ἀνωτέρω πόλεων... κατά τά εἰδικώτερον διά διατάγματος κανονισθησόμενα. Τό αὐτό διάταγμα θέλει καθορίσει καί τάς προϋποθέσεις τῆς χορηγήσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων. Ἐπί τῶν ἀντιρρήσεων, αἱτινες ὑποβάλλονται παρά τῶν ἐνδιαφερομένων κατά τῶν ἀποφάσεων τῶν ὡς ἄνω Ἐπιτροπῶν, ἀποφασίζει ὁ Ὑπουργός τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, κατά δέ τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 16]21 Νοεμβρίου 1943 π.δ]τος «περί ἐφοδιασμοῦ ἀρτεργατῶν διά βιβλιαρίων ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος», ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἀπό 4 Ἀπριλίου]3 Μαΐου 1934 π.δ]τος καί πλείστων ἄλλων διαταγμάτων, καθορίζεται ἡ σύνθεσις τῶν Ἐπιτροπῶν χορηγήσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἀρτεργατῶν, ἡ δικαιοδοσία αὐτῶν, αἱ προϋποθέσεις διά τήν χορήγησιν τῶν βιβλιαρίων καί τέλος ἡ διαδικασία τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων. Εἰδικώτερον ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ρηθέντος π.δ]τος ὁρίζεται, ὅτι οἱ αἰτοῦντες ἐπαγγελματικόν βιβλιάριον ἀρτεργάτου ὀφείλουσιν, ὅπως καλούμενοι προσέρχωνται αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς πρός ἐκδίκασιν τῶν αἰτήσεών των ἐντός 15 ἡμερῶν ἀπό τῆς προσκλήσεως καί ὅτι ἀπορρίπτονται αἱ αἰτήσεις τῶν μή ἐμφανιζομένων. Ἐξ ἄλλου ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ἀ.ν. τῆς 19 Νοεμβρίου 1935 «περί μεταρρυθμίσεως τῶν νόμων περί Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν» ὁρίζεται, ὅτι οἱ κατά τό ἄρθρον 6 τοῦ προμνησθέντος νόμου 5891]1933 ἀντιρρήσεις κατά τῶν ἀποφάσεων τῶν οἰκείων Ἐπιτροπῶν περί χορηγήσεως ἢ μή ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἀσκοῦνται ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας μηνός ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἡ δέ ἐκδίκασις αὐτῶν ἀνατίθεται εἰς τριμελῆ ἐκ δημοσίων ὑπαλλήλων ἐπιτροπήν.

Ὡσάκις ὑπό τοῦ νόμου προβλέπεται ἁρμοδιότης διοικητικοῦ ὀργάνου, ὅπως ἀποφαίνηται ἐπί ἀμφισβητήσεων ἢ ἀντιρρήσεων ἀσκουμένων παρά τρίτων κατά ἐκτελεστῆς πράξεως τῆς Διοικήσεως, ἀφορώσης τήν ρύθμισιν εἰδικῆς τινος σχέσεως, ἐξυπακούεται ὡς νόμῳ ἐπιβεβλημένον, ὅτι τό ἀποφαινόμενον ἐπί τῶν ἀντιρρήσεων ὄργανον θέλει γνωστοποιῆ τήν ἄσκησιν τούτων εἰς τόν ἐκ τούτων θιγόμενον, ἵνα παρέχηται εἰς αὐτόν ἡ δυνατότης νά προβάλλῃ τούς πρός ἀπόκρουσιν αὐτῶν ἰσχυρισμούς του. Ἡ ὑποχρέωσις δέ αὕτη τυγχάνει τοσούτῳ μᾶλλον αὐτονόητος, ἐφ' ὅσον διά τήν ἔκδοσιν τῆς ἀρχικῆς πράξεως θεσπίζεται ρητῶς ὑπό τοῦ νόμου ἡ ἰδιώτιον τοῦ ὀργάνου προσωπική ἐμφάνισις τῶν ἐνδιαφερομένων, ὡς τοῦτο συμβαίνει κατά τήν παρατεθεῖσαν ἐν τοῖς ἄνω διάταξιν, προκειμένου περί τῆς ἐκδόσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργάτου παρά τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς χορηγήσεως τοιούτων βιβλιαρίων.

Ἐπί τοῦ προκειμένου κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 55]1960 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς πόλεως Ἡρακλείου Κρήτης, δι' ἧς ἐχορηγήθη ἐπαγγελματικόν βιβλιάριον ἀρτεργάτου εἰς τόν αἰτοῦντα, ἤσκησαν ἀντιρρήσεις οἱ συνάδελφοι του Κ.Ζ., Χ.Χ. καί Π.Δ., ἡ δέ Ἐπιτροπή Ἀντιρρήσεων, ἀποδεχθεῖσα ταύτας, ἠκύρωσε τήν πρᾶξιν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς πόλεως Ἡρακλείου, χωρίς νά γνωστοποιήσῃ τήν ἄσκησιν τῶν ἀντιρρήσεων τούτων εἰς τόν αἰτοῦντα, ὅστις οὕτω δέν ἠδυνήθη νά ἐκθέσῃ τούς ὑφισταμένους τυχόν καί συνηγοροῦντας ὑπέρ τῆς πρός αὐτόν παροχῆς τοῦ βιβλιαρίου λόγους. Ἀκυρωτέα, ὅθεν, ἐκ τοῦ λόγου τούτου, βασίμως προβαλλομένου διά τῆς κρινομένης αἰτήσεως, ἀποβαίνει, κατά τά ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀντιρρήσεων Ἀρτεργατῶν.

Ἀκυρωτέα ὡσαύτως τυγχάνει καί ἡ ὑπ' ἀριθ. 1687]1961 πρᾶξις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καί Μακαρονοτεχνιτῶν, καθ' ὅσον, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου της προκύπτει, αὕτη ἐρείδεται ἀποκλειστικῶς ἐπί τῆς ὡς ἄνω ἀκυρουμένης ἀπό 16 Μαΐου 1961 ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀντιρρήσεων Ἀρτεργατῶν.

II. ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἀμφισβητήσεις ὑποχρέων πρός καταβολήν εἰσφορῶν εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καί Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν

Ἐπίλυσις ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὑποχρεουμένου ὅπως ἀποφαίνηται ἐπί πάσης αἰτήσεως ἐργοδότου περί ἀπαλλαγῆς του ἀπό τῆς καταβολῆς εἰσφορῶν, ἀναγομένων εἰς τόν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Ν.Δ. 3867]1958 χρόνον, ὑφισταμένης τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ Ὑπουργοῦ καί μετά τήν διά τοῦ Β.Δ. 868]1960 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» κατάργησιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ν.Δ. 3867]1958.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 209]1963. Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. ***Θ. Κονδυλόπουλος***
Ἀντιγόρος ὁ κ. Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 11254 τῆς 17.2.1962 πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπό 26.1.1962 αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης ἑταιρείας περί Ἀπαλλαγῆς της βάσει τοῦ ἄρθρου 9 § 3 τοῦ ν.δ]τος 3867]1958 «περί λειτουρ-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Διαδοχική ασφάλισις είς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς

Ἀνεφάρμοστον διατάξεων Ν.Δ. 4202]1961 ἐπὶ ὑποθέσεων μὴ διοικητικῶς ἐκκρεμῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατ' ἄρθρον 51 Α.Ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Ἀνάλογος ἐφαρμογὴ καὶ εἰς περιπτώσεις διαδοχικῆς ὑπαγωγῆς εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς φορεῖς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.—Ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.—Ἔννοια σχετικῆς διατάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 301]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Γ. Χολέβας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 881]31.10.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, δι' ἧς ἐγένετο δεκτόν, μετ' ἀνάκλησιν προηγουμένης ἀπὸ 9.5.1960 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου ὀργάνου, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Ταμεῖον δὲν ἦτο ὑπόχρεον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, εἰς καταβολὴν τῆς ἀπονεμηθείσης εἰς τὸν αἰτοῦντα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 552]4.3.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ κοινῆς νόσου, ὡς εἶχον ὁρισθῇ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ τελευταίου τούτου Ταμείου.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 51 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, καὶ ὑφ' οὗ διέπεται οὕτω ἡ ὑπὸ κρίσιν περίπτωσις, τῆς ὑποθέσεως μὴ οὔσης διοικητικῶς ἐκκρεμοῦς κατὰ τὴν θέσιν ἐν ἰσχύι τοῦ ἄλλως ρυθμίσαντος τὰ τῆς διαδοχικῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ν.δ. 4202]1961, ὥστε νὰ τύχωσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς αἱ διατάξεις τοῦ μεταγενεστέρου τούτου ν. δ]τος(*), συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 § 3 αὐτοῦ, ὁρίζεται ὅτι «προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων, οἵτινες διετέλεσαν διαδοχικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς κυρίας ἀσφαλίσεως, οὗτοι δικαιοῦνται συντάξεως ἢ βοηθήματος τύπου συντάξεως παρὰ τοῦ τελευταίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παρ' ᾧ ἐτύγχανον ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς διεπούσης αὐτὸν νομοθεσίας, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐπραγματοποίησαν 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου καὶ παρῆλθε διετία τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς αὐτήν... Ἐὰν κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ κινδύνου ὁ ἠσφαλισμένος δὲν συνεπλήρωσε διετῆ ὑπαγωγίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνικῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν» ἀπὸ τῶν εἰς βάρος αὐτῆς βεβαιωθεισῶν εἰσφορῶν πρὸς τὸ ὡς ἄνω Ταμεῖον.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ]τος 3867]1958 «ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως ὑπὸ τῶν ὑποχρέων πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν ἐργοδοτῶν τῆς παρ' αὐτῶν παρακρατήσεως ἐργατικῶν εἰσφορῶν δύνανται οὗτοι νὰ ὑποβάλωσι σχετικὴν αἴτησιν ἀπολλαγῆς εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν, ὅστις ἀποφαίνεται ὁριστικῶς, μετὰ γνώμην Ἐπιτροπῆς, ἀπαρτιζομένης ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Κράτους, ἑξ ἑνὸς ἐργοδοτικοῦ καὶ ἑξ ἑνὸς ἐργατικοῦ, περὶ τῆς ὁλικῆς ἢ μερικῆς ἀπαλλαγῆς τούτων ἀπὸ τῆς καταβολῆς εἰσφορῶν (ἐργοδοτικῶν - ἐργατικῶν) διὰ τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος χρόνον». Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῶν διατάξεων τούτων ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ὑποχρεοῦται, ὅπως ἀποφαίνηται ἐπὶ πάσης αἰτήσεως ἐργοδότου περὶ ἀπαλλαγῆς του ἀπὸ τῆς καταβολῆς εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον, ἀναγομένων εἰς τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὡς ἄνω νομοθετήματος χρόνον, εἴτε δεχόμενος τὴν αἴτησιν, εἴτε ἀπορρίπτων ταύτην ἠτιολογημένως, λόγῳ μὴ συνδρομῆς τυχὸν τῶν νομίμων πραγματικῶν προϋποθέσεων. Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ὑφίσταται καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868]1960 β.δ]τος «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» κατάργησιν τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς, τοῦ Ὑπουργοῦ ἀποφαινομένου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἄνευ γνώμης Ἐπιτροπῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 § 1 ἐδάφ. ε' τοῦ ν. 3925]1959.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἡ αἴτησις τῆς αἰτούσης περὶ ἀπαλλαγῆς της ἀπὸ τῶν εἰς βάρος της βεβαιωθεισῶν εἰσφορῶν δι' ἐργασίας γενομένας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ]τος 3867]1958 ἀπερρίφθη ἄνευ ἐρεύνης, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀνωτέρω Ἐπιτροπὴ κατηργήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868]1960 β.δ]τος. Οὕτω ὅμως ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις ἐλέγχεται ὡς μὴ νομίμως ἠτιολογημένη, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, δέον αὐτὴ νὰ ἀκυρωθῇ νὰ ἀναπεμφθῇ δὲ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸν Ὑπουργὸν διὰ τὴν περαιτέρω νόμιμον ἐνέργειαν.

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 161]1963, ΕΕΔ 22, 356, Σ.Ε. 2038]1962, ΕΕΔ 22, 33.

γήν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ καὶ 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τούτου, δικαιοῦται συντάξεως κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ προβλεπομένας προϋποθέσεις καὶ ὅρους... αὕτη ὅμως καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, εἰς ὃν ὁ ἠσφαλισμένος ὑπῆχθη τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει...».

Περαιτέρω, ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις διαδοχικῆς ὑπαγωγῆς εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς φορεῖς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ἐν παραγράφῳ 5 δὲ ὅτι ἐτυχὸν ἀμφισβητήσεις κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιλύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Α.Ν. 1846|1951 ἀσάκις ἤθελε προκύπτει ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, ὅστις τυγχάνει ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν συντάξεως, ἀπονεμομένης εἰς ἠσφαλισμένον, διατελέσαντα διαδοχικῶς ἐν ἀσφαλίσει πλειόνων τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν Ὀργανισμῶν τούτων, ἀνοίγεται στάδιον ὑποχρεωτικῆς ἐπιλύσεως τῆς τοιαύτης ἀμφισβητήσεως παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅστις, τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν πρὸς τοῦτο ἐνδιαφερομένων, δι' ἀποφάσεώς του καθορίζει δεσμευτικῶς ἔναντι πάντων τὸν ὑπόχρεων εἰς καταβολὴν τῆς ἀπονεμηθείσης συντάξεως Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν. Ἐκ τούτου παρίπεται ὅτι αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, αἵτινες ἀναφέρονται εἰς τὸ ἀνωτέρω ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ζήτημα, δὲν τυγχάνουσι δεσμευτικαὶ διὰ τὸν ἠσφαλισμένον, δικαιούμενον ὅπως προσφύγῃ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἐξ αὐτῶν ὑποχρέου εἰς καταβολὴν τῆς συντάξεως, καὶ συνεπῶς στεροῦνται ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος. Ἐφ' ὅσον δὲν ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐκ τοῦ φακέλου προκύπτει, ἠγέρθη ἀμφισβήτησις μεταξὺ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ὁποίων ὑπῆχθη διαδοχικῶς ὁ αἰτῶν, ὡς πρὸς τὸν ἐξ αὐτῶν ὑπόχρεων εἰς καταβολὴν τῆς ἀπονεμηθείσης τῷ εἰρημένῳ συντάξεως, ἔδει, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς μνησθείσης διατάξεως τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, νὰ χωρήσῃ ὑποχρεωτικῶς ἡ διαδικασία πρὸς ἔκδοσιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐπιλυούσης τὴν ἐν λόγῳ ἀμφισβήτησιν, ὅπερ ὅμως δὲν ἐγίνετο. Συνεπῶς ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, στρεφομένη κατὰ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, δι' ἧς ταῦτο ἠρνήθη τὴν ἀποδοθεῖσαν αὐτῷ δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας ὑποχρέωσιν καταβολῆς τῆς ἀπονεμηθείσης τῷ αἰτοῦντι συντάξεως, στερουμένης, κατὰ τὰ προδιαληφθέντα, ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος, τυγχάνει ἀπορριπτέα, ὡς ἀπαραδέκτως ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀσκουμένη.

§ 2. Προθεσμία διὰ τὴν ἄσκησιν διοικητικῆς τινος προσφυγῆς καὶ ὑποχρέωσις Διοικήσεως

Προθεσμία ἐφέσεως ἐνώπιον τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων κατὰ πράξεως Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. —Καθίρωσις ὑπὸ Νόμου ὡρισμένης προθεσμίας διὰ τὴν ἄσκησιν διοικητικῆς τινος προσφυγῆς, μὴ δυναμένης τῆς Διοικήσεως νὰ παρακάμψῃ τὸ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπαράδεκτον καὶ νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἔρευναν τοῦ βασίμου ταύτης, τῆς σχετικῆς προθεσμίας δεσμευούσης τήν τε Διοίκησιν καὶ τὸν διοικούμενον.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 376|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Ταβουλάρης*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Κ. Δινίκας, Φ. Κουτσοφᾶς

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1035 τῆς 8ης Ἰουνίου 1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς, ἀπορριφθείσης σχετικῆς ἐφέσεως τῆς αἰτούσης, ἐπεκυρώθη ἡ ἀπὸ 24 Αὐγούστου 1957 πρᾶξις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Νέας Ἰωνίας τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῆς ὁποίας εἶχον ἀκυρωθῆ τὰ ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τῆς αἰτούσης ἐπικολληθέντα ἔνσημα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1952 μέχρι 30 Ἰουλίου 1957 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ αὕτη ἐφέρετο ὡς ἐργαζομένη εἰς τὸ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ ὑφαντήριον τῶν υἱῶν της, ὡς μὴ ἀνταποκρινόμενα εἰς πραγματικὴν ἀπασχόλησιν.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ ὡς εἴρηται ἔφεσις τῆς αἰτούσης, τὸ μὲν ὡς ἐκπρόθεσμος, ἤτοι ὡς ἀσκηθεῖσα μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένης σχετικῆς τριακονθημέρου προθεσμίας, τὸ δὲ ὡς καὶ κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου καὶ ὡς ὁμολογεῖται ἀλλωστε ὑπὸ τῆς αἰτούσης, ἡ ἔφεσις, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ ὡς εἴρηται Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. Νέας Ἰωνίας τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1958, ἠσκήθη πράγματι μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 ἐδ. ζ' τοῦ ν.δ. 3710 τοῦ 1957 τασσομένης πρὸς ἄσκησιν ἐφέσεων κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α. τριακονθημέρου προθεσμίας, δοθέντος ὅτι ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἠσκηθεν ἡ αἰτοῦσα τὴν ἐν λόγῳ ἔφεσιν, εἶχεν ἐπιδοθῆ αὐτῇ τὴν 21ην Σεπτεμβρίου 1958, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐν τῷ φακέλῳ ταχυδρομικῆς ἀποδείξεως παραλαβῆς συστημένου.

Τοῦ νόμου τάσσοντος ὡρισμένην προθεσμίαν διὰ τὴν ἄσκησιν διοικητικῆς τινος προσφυγῆς δὲν δύναται ἡ Διοίκησις, οἱονεὶ συγχωροῦσα κατὰ τὰς περιστάσεις τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς ἀσκήσεως τοιαύτης προσφυγῆς, νὰ παρακάμπτῃ τὸ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπαράδεκτον καὶ νὰ χωρῇ εἰς τὴν

κατ' οὐσίαν ἔρευναν τοῦ βασίμου ταύτης, τῆς σχετικῆς προθεσμίας δεσμευούσης τήν τε Διοίκησιν καί τόν διοικούμενον. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ ὡς εἴρηται ἔφεσις ἠσκήθη ὑπό τοῦ αἰτοῦντος ἀποδεδειγμένως ἐκπροθέσμως, αὕτη ἐτύγχανεν ἐκ τούτου καί μόνου ἀπορριπτέα, τῆς ἐν συνεχείᾳ ἐρεύνης ὑπό τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς τοῦ κατ' οὐσίαν βασίμου τῆς ἐφέσεως ταύτης γενομένης ἀσκόπως. Ὅθεν πάντες οἱ λόγοι, δι' ὧν ἀμφισβητεῖται κυρίως ἡ ὀρθότης τῆς ἐπί τῆς οὐσίας τῆς ὑπαθέσεως ταύτης κρίσεως τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, προβάλλονται ἀλυσιτελῶς, ἀπορριπτέας καθισταμένης τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως.

§ 3. Ἀπονομή συντάξεως ἀναπηρίας παρά τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Κρίσις Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος δέν δύναται μέν νά κερδίζῃ δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης πρός τάς δυνάμεις κλπ. αὐτοῦ, πλέον τοῦ 1/3, ὄχι ὅμως καί τῶν 2/3 τοῦ ποσοῦ, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καί ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καί πνευματικῶς ὑγιής ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως, ἤτοι ὅτι τυγχάνει ἀνάπηρος κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 ἐδ. β' Α.Ν. 1846/1951 ἐπί ὡρισμένον χρονικόν διάστημα.— Ἐπαρκής αἰτιολόγησις, μετά λῆψιν ὑπ' ὄψιν καί τῆς ἰατρικῶς διαπιστωθείσης ὑγειονομικῆς ἀναπηρίας.— Ἐκτίμησις πραγμάτων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 288/1963, Τμ. Δ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Καρβελλᾶς***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Σουβλῆς, Ι. Ἰακωμιδῆς

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ αἰτοῦσα ἐξαιτεῖται τήν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1761/1961 ἀποφάσεως τῆς κατά τό ἄρθρον 7 ν. δ/τος 3710/1957 Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α. δι' ἧς ἀπορριφθείσαν τῶν ἐφέσεων τῆς τε αἰτούσης καί τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 7879/1959 ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν καί ἐχορηγήθη εἰς ταύτην ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1959, κατά τροποποίησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7774/1959 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α., χορηγησάσης τό ἐπίδομα τοῦτο μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1959, παραπονεῖται δέ ἡ αἰτοῦσα, ὅτι παρανόμως δέν ἐχορηγήθη αὐτῇ σύνταξις ἀναπηρίας, ἀπορριφθέντος τοῦ σχετικοῦ διά τῆς προσφυγῆς καί τῆς ἐφεσιβλήτου προβληθέντος αἰτήματος αὐτῆς, ὅτι τουτέστι τυγχάνει ἀνάπηρος κατά τήν ἔννοιαν οὐχί τοῦ ἐδαφίου β', ἀλλά τοῦ ἐδαφίου α' ἄρθρου 28 ἀναγκ. νόμου 1846/1951.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς καί ἡ προηγηθεῖσα ταύτης ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α., ἐξεδόθησαν μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 725 τῆς 3ης Ἰουνίου 1959 γνωμοδότησιν τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἐκρίθη ἠτιολογημένως, κατά τήν ἀνέλεγκτον ἐπί τοῦ τεχνικοῦ τούτου θέματος κρίσιν καί ἐκτίμησιν τοῦ ὑγειονομικοῦ ὀργάνου, ὅτι ἡ αἰτοῦσα, συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἐκτός ἐργασίας (κάταγμα χειρός), δι' ὃ εἶχε κριθῇ ἀνάπηρος, συνταξιοδοτηθεῖσα ὡς τοιαύτη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2564 τῆς 5 Μαρτίου 1959 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. διά τό ἀπό 1ης Φεβρουαρίου 1958 μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1958 χρονικόν διάστημα, ἐτύγχανεν ἀνάπηρος ἐκ μέν τῆς μετατραυματικῆς ἀρθρίτιδος κατά ποσοστόν 35% ἀπό 1.10.1958 μέχρι 3.6.1959 καί 15% ἀπό 4 Ἰουνίου 1959 μέχρι 4 Ἰουνίου 1960, ἐκ δέ προϋπαρχούσης βαρυηκοΐας, ἥτις ὅμως δέν παρημπόδιζε ταύτην νά ἐργάζηται, κατά ποσοστόν 30%. Ἡ ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α., εἰς ἃς τάς σκέψεις ἀναφέρεται ἡ προσβαλλομένη, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τήν κατάστασιν τῆς ὑγείας τῆς αἰτούσης, ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἐπάγγελμα αὐτῆς (ἐργάτρια) καί τήν ἡλικίαν της (31 ἐτῶν), ἐδέχθη, ὅτι δύναται μέν νά κερδίζῃ δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης πρός τάς δυνάμεις, τάς δεξιότητας, τήν μόρφωσιν καί τήν συνήθη αὐτῆς ἐπαγγελματικήν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ 1/3, οὐχί ὅμως καί τῶν 2/3 τοῦ ποσοῦ, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καί ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καί πνευματικῶς ὑγιής ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως, ἤτοι ὅτι τυγχάνει ἀνάπηρος κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 ἐδάφιον β' ἀ.ν. 1846/1951 ἀπό 1 Ἰουλίου 1959 καί ἐπί ἓξ εἰσέτι μῆνας, ἤτοι μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1959. Οὕτως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τήν τε ἰατρικῶς διαπιστωθεῖσαν ὑγειονομικήν ἀναπηρίαν τῆς αἰτούσης, ὡς καί τήν ἡλικίαν, ἐπαγγελματικήν ἀπασχόλησιν καί δυνατότητας ἐργασίας αὐτῆς, παρίσταται πλήρως καί δεόντως ἠτιολογημένη, ἡ δέ περαιτέρω ἐκτίμησις τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς πρός τόν βαθμόν τῆς ἀσφαλιστικῆς καί ἐπαγγελματικῆς ἀναπηρίας τῆς αἰτούσης καί ὡς πρός τήν ὑπαγωγήν αὐτῆς εἰς τήν β' ἢ τήν α' περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846/1951, δέν δύναται ὡς ἀναφερομένη εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων, νά ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἐλέγχου ἐκ μέρους τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, δικάζοντος ἐπί αἰτήσεως ἀκυρώσεως, καί ὁ ἐπί ἀντιθέτου βάσεως ἐρειδόμενος λόγος ἀκυρώσεως περί ἀναιτιολογήτου εἶναι ἀπορριπτέος.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως ὅτι δέν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ ἐκ τῆς βαρυηκοΐας ἀναπηρία τῆς αἰτούσης ἐρείδεται ἐπί ἐσφαλμένης προϋποθέσεως καί εἶναι ἀπορριπτέος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τε τοῦ περιεχομένου τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς καί τῶν σχετικῶν σκέψεων τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ πάθησις αὕτη τῆς αἰτούσης συνεξετιμήθη, προκειμένου νά κριθῇ ὁ βαθμός τῆς ἀσφαλιστικῆς της ἀναπηρίας μετά τῆς ἀναπηρίας αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀτυχήματος ἐκτός ἐργασίας (μετατραυματική ἀρθρίτις).

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέα.

§ 4. Ἔννοια ἀναπηρίας κατ' ἄρθρον 28 § 2

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Απονομή συντάξεως έκ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τοὺς συνταξιούχους συγχωνευθέντων Ταμείων: Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21]11]27.2.1960 ἐγκυκλίου διατάξεως ἐξεδόθησαν ὁδηγίαι ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4104]1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν.δ. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων»

Δῆψις ὑπ' ὄψιν ὑποκειμενικῶν κριτηρίων, ἤτοι ἡλικίας, ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως καὶ ἱκανότητος πρὸς ἐργασίαν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 196]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γεωργιάδης, Φ. Κουτουφᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ αἰτοῦσα διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1398]30.1.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις αὐτῆς περὶ παροχῆς συντάξεως ἀναπηρίας λόγῳ ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας της.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν προκειμένῳ οὐ μόνον ἔλαβε κατ' ἀρχὴν ὑπ' ὄψιν του τὰς γνωμοδοτήσεις τῶν ἁρμοδίων ὑγειονομικῶν ὀργάνων (γνωμοδότησις Α' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' ἀριθ. 1641]1961 καὶ γνωμοδότησις Β' Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' ἀριθ. 1342]1961), καθ' ἃς ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τῆς αἰτούσης οὐδεμίαν ἐπιδείνωσιν παρουσιάζει καὶ ἔχει αὕτη μόνον ἀνικανότητα 15ο]ο ἐκ τῆς οὐλῆς τῆς χειρός, ἀλλὰ προέβη περαιτέρω εἰς τὴν ἔρευναν, ἐὰν ἡ αἰτοῦσα τυγχάνῃ ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 βάσει ὑποκειμενικῶν κριτηρίων, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου δοθεῖσαν ἑρμηνείαν εἰς τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν (Σ.Ε. 1476]1958, 851]1959, 1381]1958, 1731]1959), ἤτοι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὑποκειμενικῶς δι' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν της, τὴν ἐπαγγελματικήν της ἀπασχόλησιν (μαντα ρίστρια) καὶ τὴν ἱκανότητα αὐτῆς πρὸς ἐργασίαν. Συνεπῶς ὁ μοναδικὸς λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ διαπιστωθὲν ἰατρικῶς χαμηλὸν ποσοστὸν ἀνικανότητος καὶ δὲν ἐξητάσθη ἡ ἀναπηρία τῆς αἰτούσης, βάσει καὶ ὑποκειμενικῶν κριτηρίων, τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος (*).

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1621]1962, ΕΕΔ 22, 355, Σ.Ε. 2080]1962, ΕΕΔ 22, 31, Σ.Ε. 1175]1962, ΕΕΔ 21, 1184, ἔνθα καὶ λοιπαί.

γῆς ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ἐν περιλήψει θέματος ἐγένετο δεκτόν, ὅτι οἱ ἐκ προσωπικῆς ἐργασίας συνταξιοῦχοι τῶν συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ὀργανισμῶν θὰ ἠδύναντο νὰ τύχουν συντάξεως καὶ ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον ἀπασχοληθέντες μετὰ τὴν συνταξιοδότησίν των ἐκ τοῦ οἰκείου Ταμείου εἰς ἐργασίαν, ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος, ἐπραγματοποίησαν πρὸ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου των τὰς ἡμέρας ἐργασίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καὶ μόνον θὰ ἠδύναντο νὰ τύχουν συντάξεως, ἅμα τῇ ἐπελεύσει μετὰ τὴν συγχώνευσιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου.

Ἡ διὰ τῆς ὡς ἄνω ἐγκυκλίου παρεχομένη εὐχέρεια νέας συνταξιοδοτήσεως ὑπηγορεύθη ἐκ λόγων συμφερωτέρου, κατὰ τεκμήριον, ὑπολογισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τῶν ἐν λόγῳ συνταξιούχων καὶ συγκεκριμένως ὑπολογισμοῦ βάσει ἀνωτέρας, κατὰ τεκμήριον πάντοτε, μισθολογικῆς κλάσεως.

Νῦν ὅμως, κατόπιν τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47]1968 β. δ]τος γενομένης ἀναπροσαρμογῆς τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβαλλομένων συντάξεων, διὰ τῆς ἀναγωγῆς τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, ἐφ' ἧς ὑπελογίσθη παλαιότερον ἡ σύνταξις, πρὸς μίαν τῶν νέων κλάσεων τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4104]1960, εἰς τρόπον ὥστε ἡ βάσις τῆς ἀναπροσαρμογῆς νὰ προσεγγίζῃ τοὺς μισθοὺς ἢ τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἔτους 1960, ἐξέλιπεν ὁ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς ἐν λόγῳ ἐγκυκλίου, ἤτις, ἄλλως τε, ἐκδοθεῖσα ἐν ὄψει τῶν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 προβλεπομένων σταθερῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, κατέστη λίαν δυσεφάρμοστος μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4104]1960 κατ' ἔτος ἐπαύξησιν τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων.

Ὡς ἐκ τούτου εἰς τοὺς ἐκ προσωπικῆς ἐργασίας συνταξιούχους τῶν συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ὀργανισμῶν, ὧν αἱ συντάξεις ἀναπροσηρμόσθησαν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., δὲν ἀναγνωρίζεται ἐφεξῆς δικαίωμα ἀπονομῆς καὶ ἑτέρας συντάξεως βάσει τῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεώς των, ὡς ἐγένετο μέχρι τοῦδε, συμφώνως πρὸς τὰς διὰ τῆς προμνησθείσης ἐγκυκλίου παρεχομένας ὁδηγίας. Τὸ ποσὸν ὅμως

της ἐκ τοῦ Ταμείου των ἀπονεμηθείσης καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναπροσαρμοσθείσης συντάξεως θὰ προσαυξάνηται, κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3083]1954, καὶ διὰ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τῶν πραγματοποιηθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δὴ ἀνεξαρτήτως ἂν αὗται ἐπραγματοποιήθησαν πρὸ ἢ μετὰ τὴν συγχώνευσιν.

Διευκρινίζομεν πρὸς ἄρσιν πάσης τυχὸν παρερμηνείας, ὅτι αἱ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 112]13.6.1961 ἐγκυκλίου διαταγῆς ἡμῶν παρεχόμεναι ὁδηγίαι ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι, ὡς ἀφορῶσαι εἰς συνταξιούχους μὴ δικαιουμένους ἀναπροσαρμογῆς τῆς ἐκ τοῦ Ταμείου των ἀπονεμηθείσης συντάξεως (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 51]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Ἀδείων Φορτοεκφορτωτῶν παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ: Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 815]24.10.1962 β. δ]τος (Φ.Ε.Κ. 205]Α]3.12.1962) συνεστήθη παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ Εἰδικὸς Λογαριασμὸς χορηγήσεως κατ' ἔτος ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν εἰς τοὺς ἐργάτας φορτοεκφορτωτάς.

Πόροι τοῦ ὡς ἄνω Λογαριασμοῦ, κατ' ἀρχήν, εἶναι προσαύξησις ἐκ ποσοστοῦ τέσσαρα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (4ο]ο) ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων νομίμων φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργατῶν φορτοεκφορτωτῶν λιμένων, ξηρᾶς καὶ καμιστικῆς ὑπηρεσίας, ὅπου λειτουργοῦν Κεφάλαια ἀποζημιώσεως φορτοεκφορτωτῶν. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἀπωτελεῖ ἐπαύξησιν τοῦ τιμολογίου ἁμοιβῆς τῶν ἐν λόγῳ ἐργατῶν, ἐνσωματουμένην μὲ αὐτό, καὶ βαρύνει τὸν οἱονδήποτε ὑπόχρεων πρὸς καταβολὴν τῶν φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ (φορτωτής, παραλήπτης, πράκτωρ, πλοιοκτήτης κλπ.).

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 99010]7235]17.12.1962 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς τοὺς προέδρους τῶν Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων, ἡτις ἀνεκοινοποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2533]176]11.1.1963 ἐγγράφου τούτου, αἱ ἀποδοχαὶ ἀδείων ὑπόκεινται εἰς τὰς ὑπὲρ τρίτων ἐργοδοτικὰς εἰσφορὰς καὶ κρατήσεις (Ι.Κ.Α. - Κ.Α.Φ.).

Αἱ ὑπὲρ τρίτων ἐργοδοτικαὶ καὶ ἐργατικαὶ εἰσφοραὶ δὲν θὰ ὑπολογίζωνται κατὰ τὴν εἴσπραξιν τῆς ἐκ 4ο]ο εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Ἀδείων Φορτοεκφορτωτῶν, ἀλλὰ αὗται θὰ καταβάλλωνται κατὰ τὴν χορήγησιν τῶν ἀδείων φορτοεκφορτωτῶν καὶ καταβολὴν τῶν ἀναλογουσῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, βαρύνουσαι αἱ μὲν ἐργοδοτικαὶ τὸν ὑπόχρεων Λογαριασμὸν Ἀδείων Φορτοεκφορτωτῶν, αἱ δὲ ἐργατικαὶ τοὺς δικαιούχους φορτοεκφορτωτάς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀδειῶν τούτων.

Συνεπῶς δὲν θὰ εἰσπράττηται ἐργοδοτικὴ εἰσφορὰ Ι.Κ.Α. ἐπὶ τῆς ἐκ 4ο]ο εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Λογαριασμοῦ ἀδείων φορτοεκφορτωτῶν.

Πέραν τούτου δέον ὅπως συστήσητε εἰς τὰ φορτοεκφορτωτικὰ σωματεῖα της περιοχῆς ὑμῶν, ἵνα μὴ ἀναγράφουν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγούμενα μηδὲν εἰσπράξεως φορτοεκφορτωτικῶν δικαιωμάτων τὴν ἐκ 4ο]ο εἰσφορὰν ταύτην, ὡς μὴ ἔχουσαν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸ ποσὸν, ἐφ' οὗ ὑπολογίζονται αἱ ὑπὲρ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί, τυχὸν δὲ ἀνεγραμμένα ποσὰ δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. (*Ἐγκύκ. 48]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν: Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ.443.1]557.698896]11.9.1962 διαταγῆς τοῦ Γ.Ε.Σ. ἅπασαι αἱ Στρατιωτικαὶ Ὑπηρεσίαι ἀπὸ 1.10.1962 καὶ ἐντεῦθεν προβαίνουν εἰς τὴν δι' ἀγορᾶς ἐνσήμων, μέσῳ Τραπεζῶν, καταβολὴν τῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν διὰ τὸ ἀπασχολούμενον εἰς ταύτας ἐργατοτεχνικὸν προσωπικόν.

Διὰ τῆς ὡς ἄνω διαταγῆς τοῦ Γ.Ε.Σ. παρέχονται λεπτομερεῖς ὁδηγίαι εἰς ἅπασας τὰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας ἐπὶ τοῦ τρόπου προμηθείας ἐνσήμων, ὡς καὶ ἐνημερώσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων τῶν ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν εἰς ταύτας.

Ἐφ' ὅσον ἀκολουθεῖται ὁ ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ διαταγῆς ὁριζόμενος τρόπος, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὑποβολὴ ἀντιγράφου μισθοδοτικῆς καταστάσεως εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. ἢ εἰς τὴν Τράπεζαν, ἥτις χορηγεῖ τὰ ἐνσημα Ι.Κ.Α.

Ἡ χορήγησις τῶν ἐνσήμων παρὰ τῶν Τραπεζῶν θὰ γίνεται βάσει τοῦ βιβλίου ἀγορᾶς ἐνσήμων καὶ διὰ συμπληρώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ὡς καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἐργοδότας.

Ἅπασαι αἱ Ὑπηρεσίαι τοῦ Ι.Κ.Α. δέον ὅπως ἐφοδιάσουν τὰς εἰς τὴν περιοχὴν των ἐδρευούσας Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας διὰ βιβλιαρίων ἀγορᾶς ἐνσήμων, ὡς καὶ μισθολογίων Ι.Κ.Α., παρακολουθοῦν δὲ τὴν κανονικὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν, ὡς καὶ ἐπικόλλησιν τῶν ἐνσήμων ἐπὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων τῶν ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 47]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΔΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Ή ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ἐκτὸς τοῦ χρονικοῦ μισθοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπολογίζεται καθ' ὡρισμένα, διαρκούσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, διαστήματα, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, ὁ μισθὸς δύναται νὰ συμφωνηθῇ καὶ ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὁ καταναλωθεὶς χρόνος (*Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 81, ἐπ. *Γ. Σιμωνέτος*, Τὸ τεκμήριον ἀμοιβῆς τοῦ ἐργαζομένου, ΕΕΔ 6, 102, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 145 ἐπ., Α.Π. 705|1954, ΕΕΔ 13, 1284).

Ὁ χρονικὸς μισθὸς παρέχει εἰς τὸν ἐργαζόμενον τὴν ἐξασφάλισιν, ὅτι θὰ λάβῃ ὁπωσδήποτε τὴν ἀμοιβήν του, ἀδιαφόρως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας του (*Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 71, *Γ. Σιμωνέτος*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 373, *Π. Ζέπος* Ἔνοχ. Εἰδικῶν, σελ. 326, *Α. Τούσης*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 140, *A. Nikisch*, Ἐργατ. Δίκαιον, ἑλλην. μετάφρ., σελ. 248).

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας συμφωνῆται κατὰ μονάδα ἐργασίας «μὲ τὸ κομμάτι» (ἡ ὁποία εἶναι εἶδος τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβῆς, *Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Αἰτιολογικὴ Ἔκθεσις Προσχεδίου Ἀστικοῦ Κώδικος, ΕΕΔ 9, 468), ἡ ἐργατικὴ νομοθεσία προστατεύει κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον τοὺς μισθωτοὺς τούτους, τόσον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅσον καὶ κατὰ τὴν καταγγελίαν αὐτῆς.

Βασικαὶ διατάξεις, αἱ ὁποῖαι καθορίζουν τὴν ἔννοιαν τοῦ μισθωτοῦ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ του, εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 765|1943 (ΕΕΔ 2, 632), κατὰ τὴν ὁποίαν «διὰ τοῦ ὅρου μισθωτὸς νοοῦνται τὰ φυσικὰ πρόσωπα, ἅτινα παρέχουσιν εἰς ἕτερον φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον οἱασδήποτε φύσεως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς. Ὡς ἀμοιβὴ θεωρεῖται πᾶσα παροχή, χορηγουμένη εἰς τὸν μισθωτὸν (ἀμοιβὴ εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος, φιλοθωρήματα κλπ.), ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου καθορισμοῦ ταύτης (ἀμοιβὴ καθοριζομένη βάσει τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἐργασίας - ἀμοιβὴ κατ' ἀποκοπήν)» ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 3 τοῦ νόμου 3239|1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ΕΕΔ 17, 207), κατὰ τὴν ὁποίαν «κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος νόμου μισθωτὸς θεωρεῖται ὁ παρέχων εἰς ἐργοδότην ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιβῆς, ὑπολογιζομένης εἴτε κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, εἴτε κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἢ ποσοστά».

Διάταξις ἀκόμη σχετικὴ εἶναι καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β.δ. 16|18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112|1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν κλπ., καθ' ἣν «ἐργάται, προσλαμβανόμενοι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ μισθῷ, ὑπολογιζομένῳ οὐχὶ κατὰ χρονικὸν διάστημα, ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν τῆς παρεχομένης ἐργασίας (κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπήν), ἐξομοιοῦνται καθ' ὅλα πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς κατηγορίας α', ἐφ' ὅσον ἡ σύμβασις συνήφθη διὰ χρόνον ἀόριστον».

Περὶ μισθοῦ κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας πρὸς κατασκευὴν εἰδῶν ἐμπορευσίμων ὁμιλεῖ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β.δ. 24 Ἰουλίου 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ πληρωμῆς τοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐργατῶν κλπ. (*Γ. Τρίμη*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 590).

Διακρίνεται ἡ ἀμοιβὴ κατὰ μονάδα ἐργασίας «μὲ τὸ κομμάτι» (*Ι. Καποδίστριας*, ἔνθ' ἀνωτ.), ἀπὸ τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβῆς, ἡ ὁποία συμφωνεῖται διὰ τὴν συνολικὴν ἐργασίαν (ἴδετε *Π. Κ. Βερροιόπουλον*, ΕΕΔ 16, 121 ἐπ., Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 828|1956, ΕΕΔ 16, 149), ἀφοῦ «ἐτοκοπὴ» σημαίνει ἀνάληψιν ἐργασίας ἐπὶ καθωρισμένῃ συνολικῇ ἀμοιβῇ (Λεξικὸν Δημητράκου, σελ. 183).

Τὴν διάκρισιν αὐτὴν κάμνει καὶ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198|1955 περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας (ΕΕΔ 22, 66), ὁρίζον ὅτι ἡ «ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀμειβομένων... κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας, ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας μηνῶν καὶ πάντως τὸ ποσὸν ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951.

Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω δεδομένα καθίσταται φανερόν, ὅτι καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τούτους ἔχουν ἐφαρμογὴν τὰ ὑπὸ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ὁριζόμενα.

Οὕτω κατὰ ὅρον τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 765 ἐπ.) εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ δι' αὐτοὺς ἡ ἐξασφάλισις τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ὡς βάσεως διατροφῆς αὐτῶν (*Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 143, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 1057 ἐπ.), ἡ ἀποζημίωσις τῶν κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4020|1959 διὰ παρανόμους ὑπερωρίας (σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 692, *Χ. Κασσίμου - Α. Καραλῆ*, Μελέται Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἐκδ. 1952, σελ. 26, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5195|1962, ΕΕΔ 21, 910), ὡς ἐπίσης καὶ ἡ κατ' ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 3755|1957 (ΕΕΔ 16, 1062) «παροχὴ τοῦ ἡμερομισθίου κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας ἐξαιρεσίμους ἑορτάς.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Καταβολή ημερομισθίου της πρώτης ημέρας των Χριστουγέννων: Συμφώνως προς την παράγραφον ΙΙ του άρθρου 2 του ν.δ. 3755]1957 εις τους επί ημερομισθίω αμειβομένους μισθωτούς, τους μη απασχοληθέντας εκ λόγων, μη οφειλομένων εις τούτους, κατά τας κάτωθι εξαιρετέας εορτάς α) Γεννήσεως του Χριστού, ήτοι ημέραν Χριστουγέννων, β) 25ης Μαρτίου, γ) Δευτέρας του Πάσχα, δ) 1ης Μαΐου και ε) 28ης Οκτωβρίου, καταβάλλεται δι' έκάστην τούτων ποσόν ίσον προς το ημερομίσθιον των άνευ έτέρας προσαυξήσεως. Τούτων δοθέντων τό ημερομίσθιον της πρώτης ημέρας των Χριστουγέννων, καθ' ην ή άργία είναι εκ του νόμου υποχρεωτική, τυγχάνει υποχρεωτικώς καταβλητέον εις τους επί ημερομισθίω αμειβομένους μισθωτούς. ***(Έγγρ. υπ' άριθ. 309]1963 Υπουργείου Εργασίας (*).***

Αποδοχαί χειριστών ανυψωτικών κλπ. μηχανημάτων, ασχολουμένων εις Στρατιωτικάς Υπηρεσίας: Εφ' όσον οι χειρισταί εκσκαπτικών και ανυψωτικών μηχανημάτων, ως και οι βοηθοί αυτών, απασχολούνται εις στρατιωτικά εργοστάσια, υπάγονται, καθ' όσον αφορά τα κατωτάτα όρια των αποδοχών των, εις τας διατάξεις της από 24.11.1962 σχετικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας (Φ.Ε.Κ. 465, τ. Β' της 14. 12.1962) (**), ήτις, ως γνωστόν, υπεγράφη παρουσία ειδικώς εξουσιοδοτουμένου οργάνου του Υπουργείου Εργασίας και δεσμεύει, τω λόγω τούτω, συμφώνως προς τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του νόμου 3239]1955, πάντας τους εργοδότας, τους απασχολούντας δυνάμει σχέσεως εργασίας του ιδιωτικού δικαίου μισθωτούς εκ των εν αυτή διαλαμβανομένων ειδικοτήτων.

Περαιτέρω εν ή περιπτώσει οι εν λόγω μισθωτοί απασχολούνται ούχι εις στρατιωτικά εργοστάσια, άλλ' εις έτέρας εργασίας, υπάγονται εις τας διατάξεις της υπ' άριθ. 7]1961 αποφάσεως του Δ.Α.Δ.Δ. Πειραιώς, άφ' ής αύτη εκηρύχθη δυνάμει της υπ' άριθ. 90802]1962 αποφάσεως ημών υποχρεωτική (***) από 19.1.1962 διά πάντας τους εργοδότας και μισθωτούς του επαγγέλματος, ύπερ άφορά αύτη, πλην των βιομηχανιών, διεπομένων υπό της προειρημένης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, και μεταλλευτικών επιχειρήσεων και εργασιών διεπομένων υπό ιδιαιτέρας τοιαύτης. ***(Έγγρ. υπ' άριθ. 12928]1963 Υπουργείου Εργασίας).***

Αποδοχαί απασχολουμένων εις μεταλλεία: Οι εις τα μεταλλεία και λιγνιτωρυχεία υπηρετούντες μισθωτοί, εφ' όσον απασχολούνται εις την μεταφοράν δι' οιουδήποτε μεταφορικού μέσου του μεταλλεύματος από του τόπου της εξορύξεως του εις έτέρους τόπους εντός της περιοχής του μεταλλείου, ένθα γίνεται ή επεξεργασία και διαλογή του μεταλλεύματος, υπάγονται, καθ' ήμάς, όσον αφορά τα κατωτάτα όρια των ημερομισθίων των, εις την παράγραφον 1 Κεφ. Α' της υπ' άριθ. 32]1961 αποφάσεως του Δ.Α.Δ.Δ. Αθηνών (*), δικαιούμενοι του υπό ταύτης προβλεπομένου εκ δραχμών 57 ημερομισθίου.

Όσάκις όμως οι εις τα μεταλλεία και λιγνιτωρυχεία υπηρετούντες μισθωτοί απασχολούνται με την φόρτωσιν του μεταλλεύματος επί των πλοίων ή άλλων μέσων μεταφοράς τούτου, ήτοι βαγονίων, καρρων, αυτοκινήτων, σιδηροδρόμων κλπ., μετά την τελικήν επεξεργασίαν των, δικαιούνται του εκ δραχμών 59 κατωτάτου ορίου ημερομισθίου, περί ού προβλέπει ή παράγραφος 2 του Κεφ. Α' της αύτης ως είρηται διαιτητικής αποφάσεως.

Τέλος γνωρίζομεν, ότι ή έννοια της διατάξεως της παραγράφου 2 του Κεφ. Γ' «πρόσθετοι όροι» είναι, ότι διά ταύτης σκοπείται προσδιορισμός του είδους των παρεχομένων υποθημάτων εις τους μισθωτούς τους απασχολουμένους εντός των στοών των μεταλλείων και λιγνιτωρυχείων, είδος, το οποίον εξαρτάται εκ των συνθηκών εργασίας. ***(Έγγρ. υπ' άριθ. 8358]1963 Υπουργείου Εργασίας).***

Αποδοχαί αρτεργατών: Βάσει της υπ' άριθ. 659]1958 αποφάσεως του Αρείου Πάγου (**) και της υπ' άριθ. 417]1961 γνωμοδοτήσεως Νομικού Συμβουλίου του Κράτους (Τμ. Β') (***), ως και των διατάξεων του άρθρου 3 του ν.δ. 3089] 1954, των υπ' άριθ. 28050]1954, 28059]1954, 25762]1958 και 80821]1961 υπουργικών αποφάσεων, της παραγράφου 1 του άρθρου 42 του νόμου 3239]1955 και της από 1.6.1962 εθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας σαφώς συνάγεται, οι αρτεργάται, εις ην περίπτωσιν άνευ ιδίας αυτών υπαιτιότητος κατεργάζονται ποσότητα άλευρου μείζονα ή ελάσσονα των 91 υκάδων ημερησίως, τα υπό των υπουργικών αποφάσεων προσδιοριζόμενα ημερομίσθια αυξομειούνται αναλόγως, μη δυνάμενα πάντως να κατέλθουν κάτω του κατωτάτου ορίου ημερομισθίου του εργατοτεχνίτου, του καθοριζομένου υπό της ανωτέρω εθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, υπό τας εν αυτή προϋποθέσεις ηλικίας και προϋπηρεσίας (***Έγγρ. υπ' άριθ. 82790]1963 Υπουργείου Εργασίας).***

Υπολογισμός της εξ 75ο]ο προσαυξήσεως

(*) Ίδετε και Α.Π. 323]1962. ΕΕΔ 21, 780

(**) ΕΕΔ 23, 56.

(***) ΕΕΔ 21, 188.

(*) ΕΕΔ 21, 121.

(**) ΕΕΔ 17, 1134, ούτω και λοιπή νομολογία εν ΕΕΔ 16, 938.

(***) ΕΕΔ 20, 735.

Αμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς: Ἡ ἔννοια τοῦ ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένου ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ καὶ ἡμερομισθίου, περὶ οὗ ἡ ὑπ' ἀριθ. 25825]1951 ὑπουργικὴ ἀπόφασις (*) καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπολογίζεται ἡ ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένη προσαύξησις ἐκ ποσοστοῦ 75 ο]ο διὰ τὴν κατὰ Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθωρισμένας ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἀπασχόλησίν των ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, περιλαμβάνει τὸ σύνολον τῶν ὑποχρεωτικῶς καταβλητέων εἰς τούτους μηνιαίων ἀποδοχῶν, εἰς τὰς ὁποίας περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐπιδόματα πολυετίας, οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κλπ., ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένα (διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀποφάσεων διαιτησίας κλπ.). Σύμφωνος ἐν προκειμένῳ τυγχάνει καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 824]1957 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (**).

Κατὰ ταῦτα ἡ ἐξ 75 ο]ο προσαύξησις ὑπολογίζεται, προκειμένου περὶ ὀρημάτων, ἀπασχολουμένων κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρετίμους ἑορτάς, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς οἰκείας αὐτῶν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπομένων ἐπιδομάτων πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 97796]1962 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

Ἀπεργία μ αθωτῶν καὶ ὑπολογισμὸς δώρου δι' ἑορτάς: Αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ μισθωτὸς ἀπέσχε τῆς ὑπηρεσίας του λόγῳ προσχωρήσεώς του εἰς κηρυχθεῖσαν ἀπεργίαν, ἀποσκοποῦσαν τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων ἐργασίας, δὲν ὑπολογίζονται εἰς τὸν χρόνον διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, διότι ἡ ἐκ τοῦ λόγου τούτου προκληθεῖσα ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἰδίαν θέλησιν τούτου, δὲν συνιστᾷ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 96000]1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ ξηραχῆς δώρου Χριστουγέννων 1962, Νέου Ἔτους 1963 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους» δεδικαιολογημένην ἀπουσίαν (πρβλ. Α.Π. 528]1957, Τμ. Α')(***) καὶ συνεπῶς οὐδεμίαν δικαιοῦται τοῦ εἰρημένου δώρου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 101380]1963 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

Ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ καὶ δῶρα δι' ἑορτάς: Κατὰ γενικὴν ἀρχήν, ἐκτὸς ὡρισμένων ἐξαιρέσεων, ρητῶς ἀναφερομένων εἰς τὰς περὶ παροχῆς δώρου Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, οἱ ἐπὶ ποσοστοῖς μόνον ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ δὲν δικαιοῦνται τῶν ὑπ' αὐτῶν χορηγουμένων δώρων.

Κατ' ἀκολουθίαν αἱ ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἐγγράφῳ ἀναφερόμεναι κατηγορίαι ἐργαζομένων, οἵτινες ἀπασχολοῦνται εἰς ἐπιχειρήσεις, λειτουργούσας μόνον κατὰ τὸ θέρος καὶ ἀμείβονται μόνον ἐπὶ ποσοστοῖς, ἤτοι α) γυναῖκες οἰκιῶν ἐνοικιαζομένων δωματίων, β) λουτρονόμοι ἰαματικῶν καταστημάτων καὶ γ) σερβιτόροι καὶ βοηθοὶ αὐτῶν, ὑπηρετοῦντες εἰς ἑστιατόρια, λειτουργοῦντα ἐποχικῶς (τὸ θέρος), ἕπεται, ὅτι δὲν δικαιοῦνται τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγουμένων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 1051]1963 Ὑπουργείου Ἐργασίας)*** (*)

Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μονοτύπου καὶ διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν: Καθ' ἡμᾶς οἱ ἀπασχολούμενοι τυπογράφοι εἰδικότητος μονοτύπου δέον νὰ ὑπαχθῶσιν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21]1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100705]28.12.1962 ἀποφάσεως ἡμῶν (**) εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην εἰδικότητα τοῦ λινοτύπου, δοθέντος ὅτι προσομοιάζουσιν ἐξ ἀπόψεως ἐκτελουμένης ἐργασίας μεταξὺ τῶν περισσοτέρων τῶν ἑτέρων εἰδικοτήτων τυπογράφων. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 13844]1963 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

Προϋπηρεσία Γραφείου δι' ἐφαρμογὴν διαιτητικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων: Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου ΙΙΙ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14]1956, 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1959 καὶ 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς μισθοδοσίας τοῦ ὑπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ παρ' ἄλλῃ ἐπιχειρήσει, Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ ἢ Γραφείῳ κλπ. πραγματικὴ ὑπηρεσία τούτου εἰς ὁμότιμα καθήκοντα. Κατὰ ταῦτα ἡ προϋπηρεσία ὡς ὑπαλλήλου Γραφείου εἰς ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, διηνύθη εἰς ὁμότιμα καθήκοντα πρὸς τὰ ἀσκούμενα ἐν μεταλλευτικῇ ἐπιχειρήσει, δέον ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι θέλετε γνωστοποιήσει ταύτην εἰς τὸν ἐργοδότην διὰ σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 83473]1962 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

(*) ΕΕΔ 12, 388.

(**) ΕΕΔ 16, 951.

(***) ΕΕΔ 16, 1216.

(*) ΕΕΔ 22, 132.

(**) Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4379]1959, ΕΕΔ 19, 1251.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

141]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί αυξήσεως του βασικού μισθού των ελεγκτών ιατρών και των μονίμων ιατρών θεραπευτών, ως και του μηνιαίου μισθού των πάσης φύσεως μη μονίμων ιατρών, και αντικαταστάσεως της παραγράφου 3 του άρθρου 9 του από 17]18.2.1956 β. δ]γματος, ως τούτο ετροποποιήθη.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 31 της 20 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις του άρθρου 23 του ν. δ]τος 2698]1953 «περί διοικήσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, μεταρρυθμίσεως της περί αυτού νομοθεσίας και άλλων τινών διατάξεων».

2) Τας διατάξεις της παραγράφου 6 του άρθρου 1 του ν.δ. 3623]1956 «περί καθορισμού κατωτάτων ορίων ιατρικής αμοιβής και συνθηκών εργασίας των ιατρών», ως αύθεντικώς ηρμηνεύθη διά της παραγράφου 8 του άρθρου 12 του ν. 3796]1957.

3) Την υπ' αριθ. 169]1963 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων επί των Οικονομικών, Κοινωνικής Προνοίας και Εργασίας Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Αυξάνομεν άπο 1ης Ιανουαρίου 1963 κατά ποσοστόν 12.5ο]ο τον βασικόν μισθόν των υγειονομικών διευθυντών, μονίμων διευθυντών Τμημάτων Κλινικών του Ι.Κ.Α., ελεγκτών ιατρών, μονίμων επιμελητών Κλινικών και των μονίμων ιατρών θεραπευτών του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ως ούτος καθορίζεται διά της παραγράφου 1 του άρθρου 4 του από 11]12.6.1957 β. δ]τος «περί τροποποιήσεως του από 17]18.2.1956 β. δ]τος «περί υπηρεσιακής καταστάσεως των μονίμων ιατρών του Ι.Κ.Α.», ως και τον μηνιαίον μισθόν των πάσης φύσεως μη μονίμων ιατρών του Ι.Κ.Α.

Άρθρον 2

Η παράγραφος 3 του άρθρου 9 του από 17]18.2.1956 β. δ]τος «περί υπηρεσιακής καταστάσεως των μονίμων ιατρών του Ι.Κ.Α.», ως τούτο ετροποποιήθη διά της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του από 11]12.6.1957 β. δ]τος, αντικαθίσταται ως ακολούθως:

Εις τους υγειονομικούς διευθυντάς, εις τους μονίμους διευθυντάς Τμημάτων Κλινικών του Ι.Κ.Α., τους έλεγκτάς ιατρούς, τους μονίμους θεραπευτάς ιατρούς και εις τους μονίμους επιμελητάς Κλινικών του Ι.Κ.Α. παρέχεται δι' αποφάσεως του Διοικητού, μετά κρίσιν του Υπηρεσιακού Συμβουλίου, κατά τά διά τους διοικητικούς υπαλλήλους ισχύοντα, επίδομα εύδοκίμου παραμονής εις τον βαθμόν των ή εξανελήσεως ιεραρχίας, εκ ποσοστού 10ο]ο επί του βασικού των μισθού ανά τριετίαν και μέχρι τριών τριετιών.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 19 Μαρτίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Κ.Α.Π.

12?10.1624]1963 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί παρατάσεως ισχύος συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων μεσογειακών φορτηγών πλοίων μέχρι 31.12.1963.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 101 της 9 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: Τα υπογραφέν την 1.2.1963 συμφωνητικόν μεταξύ εκπροσώπων αφ' ενός μεν της Ενώσεως Εφοπλιστών Μεσογειακών Ατμοπλοίων, αφ' ετέρου δε της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας και των εις ταύτην υπαγομένων Επαγγελματικών Οργανώσεων, ήτοι α) Πανελληνίου Ενώσεως Πλοιάρχων Ε.Ν., β) Πανελληνίου Συνδέσμου Αξιωματικών Ασυρμάτου Θ.Α.Ξ., γ) Πανελληνίου Ενώσεως Μηχανικών (Μ.Ε.Κ.) Ε.Ν., δ) Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτών Ε.Ν., ε) Πανελληνίου Ενώσεως Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στέφενσον», στ) Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτομαγείρων Ε.Ν., «Ο Άγιος Σπυρίδων» και ζ) Πανελληνίου Ενώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν., Ιδόντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του αν., 3276]1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

1. Κυρούμεν το υπογραφέν την 1ην Φεβρουαρίου 1963 συμφωνητικόν μεταξύ των εκπροσώπων των ανωτέρω αναφερομένων επαγγελματικών οργανώσεων εφοπλιστών και ναυτικών, διά του οποίου παρατείνεται από 1ης Ιανουαρίου μέχρι και 31ης Δεκεμβρίου 1963 η ισχύς της λήξασης την 31.12.1962 συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων φορτηγών μεσογειακών πλοίων από 801 - 4.500 τόννων D.W., ως αύτη είχε τροποποιηθή και αναδυνταχθή εις ενιαίον κείμενον διά των από 25 και 26 Αυγούστου 1961 συμφωνητικών μεταξύ των αυτών ως άνω επαγγελματικών οργανώσεων, άτινα είχον κυρωθή αντιστοίχως διά των υπ' αριθ. 85489]3693]20.11.1961 (Φ.Ε.Κ. 429 Β' 1961) και 93145]4000]28.12.1961 αποφάσεών μας.

2. Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 15 Φεβρουαρίου 1963

Συμφωνητικόν

Εν Αθήναις σήμερον την 1ην Φεβρουαρίου 1963 οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, αφ' ενός μεν οι:

Λουκάς Νομικός, πρόεδρος της ενταύθα ε-

δρευούσης ἀνεγνωρισμένης ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως «Ἕνωσις Ἐφοπλιστῶν Μεσογειακῶν Ἀτμοπλοίων», καὶ Ἀνδρέας Συνοδινός, γενικὸς γραμματεύς, δέοντες ἐξουσιοδοτημένοι ἐν προκειμένῳ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Δημήτριος Μελέτης, ἀναπληρωτὴς γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ναυτικῆς Ὁμοσπονδίας, ἐκπροσωπῶν νομίμως, α) τὴν ἐν Πειραιεῖ ἑδρεύουσαν ἀνεγνωρισμένην ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν «Πανελλήνιος Ναυτικὴ Ὁμοσπονδία» καὶ β) κατόπιν εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τὰ εἰς τὴν δύναμιν ταύτης ὑπαγόμενα καταστατικῶς ἀνεγνωρισμένα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα:

1) «Πανελλήνιος Ἕνωσις Πλοιάρχων Πάσης Τάξεως Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ».

2) «Πανελλήνιος Σύνδεσμος Ἀξιωματικῶν Ἀστρομάτου Θ.Α.Ξ.».

3) «Πανελλήνιος Ἕνωσις Μηχανικῶν Μηχανῶν Ἐσωτερικῆς Καύσεως Ε.Ν.».

4) «Πανελλήνιος Ἕνωσις Ναυτῶν Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ».

5) «Πανελλήνιος Ἕνωσις Θερμαστῶν Θαλάσσης «Ὁ Στέφενσον».

6) «Πανελλήνιος Ἕνωσις Ναυτομαγείρων Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ «Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων».

7) «Πανελλήνιος Ἕνωσις Θαλαμηπόλων Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ».

Συνελθόντες ὅπως κοινῇ συμφωνίᾳ ὁρίσωμεν τοὺς ὅρους τῆς νέας συλλογικῆς συμβάσεως εἰς ἀντικατάστασιν τῆς κατὰ τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1961 συναφθείσης μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω ὀργανώσεων ταύτης, ἧς ἡ ἰσχὺς ἔληξε τὴν 31.12.1962, συμφωνοῦμεν, ὅπως ἡ αὐτὴ σύμβασις ἐξακολουθήσῃ ἰσχύουσα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τρέχοντος ἔτους μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1963, ὡς ἔχει καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς διατάξεις.

Ἡ οὕτω παρατεινομένη συλλογικὴ σύμβασις δύναται νὰ καταγγελθῇ παρ' ἑκατέρου τῶν συμβαλλομένων μερῶν μετὰ τὴν 31ην Ἰουλίου 1963, θέλει ὅμως ἰσχύσει δύο εἴσετι μῆνας μετὰ τὴν καταγγελίαν της.

Τὸ παρὸν συμφωνητικὸν συνετάγη εἰς τριπλοῦν, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον ἔλαβον τὰ συμβαλλόμενα μέρη, τὸ δὲ τρίτον θέλει κατατεθῇ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ὑπογραφὲν δὲ ὡς ἕπεται:

Διὰ τὴν Ἕνωσιν Ἐφοπλιστῶν Μεσογειακῶν Ἀτμοπλοίων.

Ὁ Πρόεδρος — Ὁ Γεν. Γραμματεύς
Λ. Νομικὸς — Ἀνδρ. Συνοδινός

Διὰ τὴν Πανελλήνιον Ναυτικὴν Ὁμοσπονδίαν καὶ τὰ εἰς τὴν δύναμιν ταύτης ὑπαγόμενα ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα

Ὁ ἀναπληρωτὴς γενικὸς γραμματεύς
Δημήτριος Μελέτης

—

(*) Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 14.2.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας Θυρωρῶν, φυλάκων κλπ. Δ.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 99 τῆς 8 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀπὸ 14.2.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας θυρωρῶν, φυλάκων, νυκτοφυλάκων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 16.2.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 445|16.2.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
θυρωρῶν - φυλάκων - νυκτοφυλάκων
Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 14ην Φεβρουαρίου 1963 καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239|1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73978|12430|12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Δημήτριος Μαρινόπουλος, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου Βασίλειος Ρώπτης, πρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, βῆ Πέτρος Κερασιώτης, πρόεδρος Σωματείου Φυλάκων, Νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν Ἐργοστασίων καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, καὶ γ) Νικηφόρος Κασσαβάκης, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ αὐτοῦ σωματείου, ἅπαντες δέοντες ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν φυλάκων, νυκτοφυλάκων καὶ θυρωρῶν ἐργοστασίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Οἱ τὸ πρῶτον προσλαμβανόμενοι ἀνεξαρτήτως ἡλικίας δραχμαὶ 1425.

β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δετοῦς ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1575.

γ) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 10ετοῦς ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1735.

δ) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 15ετοῦς ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1800.

ε) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 20ετοῦς ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1850.

2) Τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα ὅρια βασικῶν μισθῶν αὐξάνονται δι' ἐπιδόματος γάμου ἐν δραχμαῖς 150 μηνιαίως. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο, παρεχόμενον διὰ τὴν σύζυγον, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐργάζεται ἢ δὲν συνταξιοδοτεῖται παρὰ τοῦ δη-

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Φέρεται ἄνευ ἀριθμοῦ.

μοσίου ἢ παρ' οἱασδήποτε μορφῆς Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παύει χορηγούμενον ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζεύξεως.

3) Χορηγεῖται ἓν ζεῦγος ἀρβυλῶν ἀνὰ διετίαν καὶ ἓν ἀδιάβροχον ἀνὰ τριετίαν, ἀνήκοντα κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐργοδότην.

4) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν.

5) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1963 καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1964.

Ὁ Διευθυντὴς Ἀμοιβῆς Ἐργασίας

Οἱ συμβαλλόμενοι

(ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαρτίου 1963

—

19578[1222]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 7.2.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Ρεθύμνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 99 τῆς 8 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239[1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755[1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀπὸ 7.2.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Ρεθύμνης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 16.2.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 446[16.2.1963 πρακτικοῦ, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Τοπικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ Συνδέσμου Ἐκδορασφαγέων Ρεθύμνης καὶ τοῦ Συλλόγου Κρεοπωλῶν Ρεθύμνης

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 7 Φεβρουαρίου 1963, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 6ην μ.μ. ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ ἐνταῦθα Ἐργατικοῦ Κέντρου Ρεθύμνης, συνελθόντες οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Καργάκις Ἐλευθέριος, κάτοικος Ρεθύμνης, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐδρεύοντος Συνδέσμου Ἐκδορασφαγέων Ρεθύμνη , καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Στυλιανὸς Σταγάκις, 2) Στυλιανὸς Γαβρᾶς, κάτοικοι Ρεθύμνης, πρόεδρος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου Κρεοπωλῶν, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ ἐνταῦθα ἑδρεύοντος ὡσαύτως Συλλόγου Κρεοπωλῶν, νομίμως πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδοτηθέντες, δυνάμει τῶν δι' ἁπάντας ἐπισυναπτομένων τῇ παρούσῃ οἰκείων ἐγγράφων καὶ ἐξουσιοδοτήσεων, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Ἰωάννου Δαφέρμου, προέδρου Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ρεθύμνης, συνεφώνησαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ρύθμισιν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῆς ἐκδορασφαγέων Νομοῦ Ρεθύμνης.

Κατόπιν διαλογικῆς συζητήσεως μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω ἐνδιαφερομένων καὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἰωάννου Δαφέρμου, προέδρου Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ρεθύμνης, συνεφώνησαν τὸ κάτωθι τιμολόγιον :

1) Ἀρνιὰ καὶ ἐρίφια δραχμαὶ (4) τέσσαρες.

2) Αἰγοπρόβατα δραχμαὶ (8) ὀκτώ.

3) Μοσχάρια μέχρις 80 κιλῶν δραχμαὶ (22) εἴκοσι δύο.

4) Μοσχάρια ἄνω τῶν 80 κιλῶν δραχμαὶ (32) τριάκοντα δύο.

5) Βοοειδῆ γενικῶς δραχμαὶ (50) πεντήκοντα.

6) Χοιρίδια ἕως 20 κιλῶν δραχμαὶ (8) ὀκτώ.

7) Χοῖροι ἄνω τῶν 20 κιλῶν ἕως 50 κιλῶν δραχμαὶ (23) εἴκοσι τρεῖς.

8) Χοῖροι γενικῶς ἄνω τῶν 50 κιλῶν δραχμαὶ (32) τριάκοντα δύο.

Ἡ παροῦσα σύμβασις, ἰσχύουσα ἀπὸ σήμερον, συνετάγη εἰς τέσσαρα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέλη, ἓν ἐξ αὐτῶν νὰ κατατεθῇ κατὰ τὸν νόμον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαρτίου 1963

—

22621[1412]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 104 τῆς 9 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239[1955. 3) Τὴν ἀπὸ 7.3.1963 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. 3) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 9.3.1962 ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης ἔγγραφον δήλωσιν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης. 4) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 28680[1962, 64345] 1962 καὶ 94492[1962 ἀποφάσεις ἡμῶν, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ δίμηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 9ης Μαΐου 1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 24.8.1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58103[11873]6.10.1956 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 203 τ. Β' Φ.Ε.Κ. τῆς 8.10.1956(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1963

—

(*) ΕΕΔ 15, 1222.

22438]1408]1408]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως της ισχύος της από 1.6.1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας του προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 104 της 9 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239]1955. 2) Την από 7.3.1963 σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής. 3) Την κοινοποιηθείσαν ημίν την 8.1.1963 εκ μέρους του Συνδέσμου Κλινικών Ηρακλείου Κρήτης έγγραφον δήλωσιν περί καταγγελίας της από 1.6.1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας του προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τετράμηνον χρονικον διάστημα, ήτοι μέχρι της 8ης Ιουλίου 1963, την έκπέλεσιν των εννόμων αποτελεσμάτων της καταγγελίας της από 1.6.1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας του προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου, δημοσιευθείσης διά της υπ' αριθ. 50456]3260]1962 αποφάσεως ημών εις το υπ' αριθ. 226 τεύχος Β' Φ.Ε.Κ. της 30.6.1962 (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Μαρτίου 1963

—

11606]Σ.152]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της παραγράφου δ' του άρθρου 6 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Α.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 100 της 8 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου 2868]1922 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως των εργατών και ιδιωτικών υπαλλήλων». 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος, υποβληθείσαν διά της υπ' αριθ. 38]5.1.1963 αναφοράς του Ταμείου τούτου. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 90]31.1.1963 συνεδρίασιν αύτου της ΙΒ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως η παράγραφος δ' του άρθρου 6 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος τροποποιηθή ως ακολούθως:

«δ) Κράτησις κατά τον πρώτον μήνα της διαφοράς μισθοδοσίας παντός υπαλλήλου της Α.Τ.Ε. ησφαλισμένου εις το Ταμείον, προερχομένης εκ προαγωγής αυτού εις ανώτερον βαθμόν, εκ χορηγήσεως προσαυξήσεως λόγω παραμονής εις τον αυτόν βαθμόν, εκ χορηγήσεως προσαυξήσεως λόγω πολυετούς υπηρεσίας και εκ της αυξήσεως του οργανικού του μισθού».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 27 Φεβρουαρίου 1963

—

10781]Σ.133]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης παραγράφου 20 εν τέλει του άρθρου 2 του Β' Μέρους του Καταστατικού Οικονομικής και Ασφαλιστικής Οργανώσεως του Ταμείου Ασφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων και Υπαλλήλων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 107 της 12 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 275]1936 «περί συστάσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων και Υπαλλήλων», εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 59 § 1 του άν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας, ως αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του άν. νόμου 694]1937 περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας. 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων και Υπαλλήλων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 7]4.1.1963 αναφοράς του. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 28]31.1.1963, συνεδρίασις 88 της ΙΒ' περιόδου της 24 Ιανουαρίου 1963), αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρου 2 του Β' Μέρους του Καταστατικού Οικονομικής και Ασφαλιστικής Οργανώσεως του Ταμείου Ασφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων και Υπαλλήλων προστεθή παράγραφος υπ' αριθ. 20, έχουσα ούτω:

«Παράγραφος 20. Ομοίως εις την ασφάλισιν του Ταμείου υπάγεται υποχρεωτικώς από της δημοσιεύσεως της παρούσης και το εν γένει τακτικόν πολιτικόν προσωπικόν (πλην των καθαριστριών) του Ναυτικού Απομαχικού Ταμείου, του Οίκου του Ναύτου, του Γραφείου Εύρέσεως Ναυτικής Εργασίας και του Αυτονόμου Οργανισμού Κινδύνων Πολέμου του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας.

Εις τα κατά τας διατάξεις της παρούσης υπαγόμενα εις την ασφάλισιν του Ταμείου τούτου πρόσωπα παρέχεται το δικαίωμα, όπως δι' αιτήσεως των, υποβαλλομένης εντός ανατρεπτικής προθεσμίας εξ (6) μηνών από της δημοσιεύσεως της παρούσης, η πρακειμένων περί των μετά την δημοσίευσιν της παρούσης υπαχθησομένων εις την ασφάλισιν του Ταμείου από της υπαγωγής των εις την ασφάλισιν, αναγνωρίσεως, επί καταβολή της κατά τα κατωτέρω οριζομένης εισφοράς, μέχρι είκοσι (20) ετών προϋπηρεσίαν, εκ της διανυθείσης παρά τοις άνω Οργανισμοίς, ως και εξ οιασδήποτε άλλης αυτοτελούς ή εξηρτημένης εργασίας, ης η άσκησις επάγεται την παρά τω Ταμείω ασφάλισιν. Αποκλείεται όπωσδήποτε το δικαίωμα αναγνωρίσεως προϋπηρεσίας,

(*) ΕΕΔ 21, 888.

μη δηλωθείσης εἰς τὸ ἀπογραφικὸν δελτίον τοῦ ἐνδιαφερομένου.

Ἡ κατὰ τὸ ἄνω ἀναγνώρισις προϋπηρεσίας ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπὶ τῇ καταβολῇ δι' ἕκαστον μῆνα, ἀναγνωριζομένης προϋπηρεσίας εἰσφορᾶς ἴσης πρὸς τὴν κατὰ τὸν χρόνον λήψεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ ἀναγνωρίσεως τρεχούσαν μηνιαίαν εἰσφορὰν ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ Β' Μέρους τοῦ Καταστατικοῦ.

Εἰς τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα ἀπονέμεται σύνταξις ἀπὸ τὰς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου τούτου προβλεπομένας προϋποθέσεις, μόνον μετὰ πραγματικὴν παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν τουλάχιστον ἑπτὰ (7) ἐτῶν, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Κατ' ἐξαίρεσιν πρόσωπα ἐκ τῶν δυνάμει τῆς παρούσης ὑπαγομένων εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου, ὑπηρετοῦντα κατὰ τὴν δημοσίευσιν ταύτης, δικαιοῦνται ταῦτα συντάξεως ἐν περιπτώσει ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας των συνεπείᾳ ἀπολύσεως ἢ ἀναπηρίας ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των ἐν περιπτώσει θανάτου τούτων πρὸ τῆς παρόδου ἑπταετίας ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεώς των, ἐφ' ὅσον καταβάλλουν εἰς τὸ Ταμεῖον τὴν εἰσφορὰν ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου τοῦ ὑπολειπομένου μέχρι συμπληρώσεως τῆς ἑπταετίας χρόνου.

Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ ἡ ἔναρξις καταβολῆς τῆς ἀπονεμηθησομένης συντάξεως δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ πρὸ τῆς παρόδου ἑπταετίας ἀπὸ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται προσώπων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1963

—

8634|Σ.105|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης ἐδαφίου ἐν τέλει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 106 τῆς 12 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694|1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας. 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520|1953 ν.δ. «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392|1949 ν.δ. 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 464|20.12.1962 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 19|1963, συνεδρίασις 87 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 21.1.1963), ἀποφαίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος προστεθῇ ἑδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Κατ' ἐξαίρεσιν τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς δυναμένης νὰ ἀναγνωρισθῇ συντάξιμου ὑπηρεσίας, ἐφαρμοζομένων τῶν προηγουμένων, ὁρίζεται εἰς δύο ἔτη, ἐὰν διὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν ἀσθενείας ἢ στρατεύσεως κατεβλήθησαν κανονικῶς αἱ προβλεπόμεναι εἰσφοραὶ ἐργοδότου καὶ ἠσφαλισμένου».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1963

—

22622|1411|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθις ἰσχύος τῶν καταγγελθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 42|1960, 52|1960 καὶ 24|1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, προσωπικοῦ κινήσεως ὑπεραστικῶν λεωφορείων καὶ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων πολυτελείας ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 105 τῆς 11 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239|1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755|1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7.3.1963. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 87313|5612|10.11.1962 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφαίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 10.6.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῶν ἀκολούθων καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων:

α) Ὑπ' ἀριθ. 42|1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν Ἀθηνῶν Πειραιῶς - Περιχώρων», καταπεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100|29.7.1961 πράξεως καταθέσεως.

β) Ὑπ' ἀριθ. 52|1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων πολυτελείας καὶ Ι.Χ. ἁπάσης τῆς χώρας», καταπεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20|

10.2.1961 πράξεως καταθέσεως, καί

γ) Ύπ' άριθ. 24]1961 άποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Άθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων ἁπάσης τῆς χώρας», κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Άθηνῶν διά τῆς ὑπ' άριθ. 10319.8.1961 πράξεως καταθέσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Μαρτίου 1963

—

23270]1454]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 13] 1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ Ἀθηνῶν «περί ἑρμηνείας ὅρων διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἑστιατορίων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 105 τῆς 11 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 § 1 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Τήν ὑπ' άριθ. 13]1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καθ' ἧς δέν ἠκολούθησεν ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστήν τήν ὑπ' άριθ. 13] 1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί ἑρμηνείας ὅρων τῆς ὑπ' άριθ. 4]1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν τοῦ προσωπικοῦ ἑστιατορίων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας»(*), ἔχουσαν οὕτω:

«1. Ἡ ἀληθής ἔννοια τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' άριθ. 4]1962 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν σερβιτόρων εἶναι, ὅτι αὗται δέν ἔχουσιν ἐφαρμογήν ἐπί τῶν σερβιτόρων (τραπεζιεργατῶν) τῶν ἑστιατορίων ξενοδοχείων ὕπνου, ὧν ἡ μισθοδοσία καθορίζεται διά τῆς ὑπ' άριθ. 27]1 59 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

2. Ἡ ἀληθής ἔννοια τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2, ἐδάφιον ε', τῆς αὐτῆς, ὡς ἄνω, ὑπ' άριθ. 4]1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἶναι, ὅτι τά ποσά ταῦτα, παρεχόμενα κατ' ἀποκοπήν, καλύπτουσι πᾶσαν διά τήν παρεχομένην ὑπ' αὐτῶν ἐργασίαν ἀμοιβήν, ἀσχέτως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν παρέχεται αὕτη, ἄνευ ἄλλης τινός προσαυξήσεως λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας ἢ ἀπασχολήσεως κατά τάς Κυριακάς».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Μαρτίου 1963

—

80097]Σ 1123]62]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καί Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 117 τῆς 20 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ά.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ά.ν. 694]1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 390]1945 «περί ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας τῶν συντακτῶν, ὑπαλλήλων καί ἐργατῶν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων Ἀθηνῶν - Θεσσαλονίκης».

3) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καί Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης, ὑποβληθεῖσαν διά τῆς ὑπ' άριθ. 198]1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου τούτου.

4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' άριθ. 71]4.10.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Ἀνεργίας τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καί Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«1. Ἄνεργος κατά τήν ἔννοιαν τοῦ παρόντος θεωρεῖται ὁ ἱκανός πρός ἐργασίαν συντάκτης ἢ ὑπάλληλος ἡμερησίας ἐφημερίδος Θεσσαλονίκης καί μή εὑρίσκων ἀνάλογον ἀπασχόλησιν εἰς τόν ἐπαγγελματικόν αὐτοῦ κλάδον. Ἄνεργος θεωρεῖται ἐπίσης δικαιούμενος ἐπιδόματος ἀνεργίας ὁ πολλαπλῶς ἀπασχολούμενος συντάκτης ἢ ὑπάλληλος ἡμερησίας ἐφημερίδος Θεσσαλονίκης, ὅστις ἀπελύθη παρ' ἑνός ἢ καί περισσοτέρων ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν του μόνον ἐφ' ὅσον αἱ ἀποδοχαί, τάς ὁποίας ἐξακολουθεῖ νά λαμβάνῃ, δέν ὑπερβαίνουν τό ἥμισυ τῶν συνολικῶν αὐτοῦ ἀποδοχῶν, τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀσφαλιστικάς εἰσφοράς. Πάντως τό ὑπό ἀνέργου τῆς τελευταίας ταύτης κατηγορίας ἐπίδομα καθορίζεται κατά τήν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί δέν δύναται νά ὑπερβῇ τό μηνιαῖον ποσόν τῶν δραχμῶν δύο χιλιάδων πεντακοσίων».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαρτίου 1963

—

4597]Σ 31]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν ἐκπροσώπων καί ὑπαλλήλων τῶν ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 114 τῆς 19 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ά.ν. 971]1937 «περί ἀσφαλίσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων», ἐν συνδυασμῷ πρός τάς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ά.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ά.ν. 694]1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμ-

(*) ΕΕΔ 21, 553.

πληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας».

2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως των Εκπροσώπων και Υπαλλήλων των εργατικών επαγγελματικών οργανώσεων, υποβληθείσαν ήμιν διά των υπ' αριθ. 6289/17.11.1962 και 1203/6.3.1963 αναφορών του.

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 281 και 312/1962, συνεδριάσεις 83 και 84 της περιόδου ΙΒ' της 24.12.1962 και 7.1.1963), αποφαίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρου 18 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως των Εκπροσώπων και Υπαλλήλων των Εργατικών Επαγγελματικών Οργανώσεων προστεθώσι διατάξεις, έχουσαι ούτω:

«Κατ' εξαίρεσιν το ποσόν της συντάξεως των συνταξιοδοτουμένων ήδη και συνταξιοδοτηθησομένων υπό του Ταμείου, ως εκπροσώπων, προέδρων ή γενικών γραμματέων Πανελληνίων Ομοιοεπαγγελματικών Ενώσεων (Ομοσπονδιών), ων ο αριθμός των εγγεγραμμένων μελών είναι άνω των 20000 και εφ' όσον ούτοι κέκτηνται την υπό του Καταστατικού οριζομένην ασφαλιστέαν υπηρεσίαν, ως και τας λοιπάς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως, εξ ής υπερεξαετή τουλάχιστον υπηρεσίαν, αναγομένην εις τον από της απελευθερώσεως της χώρας και εντεύθεν χρόνον υπό την προεκτεθείσαν ιδιότητα, καθορίζεται εφεξής εις τα 2/3 του εκάστοτε βασικού μισθού του άμεσως ανωτέρου βαθμού του οριζομένου δια την δευτέραν κλίσιν της Α' Κατηγορίας βαθμού. Ωσαύτως το εφ' άπαξ βοήθημα προνοίας τούτων προσαρμόζεται αναλόγως προς το καθοριζόμενον κατά τα ανωτέρω ποσόν της συντάξεως.

Του αυτού ως άνω ποσού συντάξεως και εφ' άπαξ ποσού βοηθήματος προνοίας δικαιούνται εφ' εξής και: α) Οι ήδη συνταξιοδοτούμενοι και συνταξιοδοτηθησόμενοι υπό του Ταμείου ως εκπρόσωποι, πρόεδροι και γενικοί γραμματείς Εργατικών Κέντρων, ων ο αριθμός των οργανωμένων μελών των εις την δύναμιν αυτών υπαγομένων σωματείων είναι άνωτερος των 30000 και εφ' όσον ούτοι κέκτηνται υπερδεκαπενταετή (15) τουλάχιστον υπηρεσίαν ως μελών διοικήσεως των ως άνω Εργατικών Κέντρων, εξ ων τριετή τουλάχιστον υπηρεσίαν ως προέδρων ή γενικών γραμματέων αυτών και τριετή επίσης τοιαύτην ως μελών διοικήσεως της Γ.Σ.Ε.Ε. β) Οι ήδη συνταξιοδοτούμενοι και συνταξιοδοτηθησόμενοι υπό του Ταμείου ως μέλη της Διοικήσεως της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών της Ελλάδος, εφ' όσον κέκτηνται την υπό του Καταστατικού οριζομένην ασφαλιστέαν υπηρεσίαν ως και τας λοιπάς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως, εξ ής υπερδεκαετή (10) τουλάχιστον υπηρεσίαν υπό την ιδιότητα των ταύτην ως εκτελεστικών. γ) Οι συνταξιοδοτηθησόμενοι εκπρόσωποι οργανώσεως της β' κλάσεως της Α' κατηγορίας, εφ' όσον ούτοι κέκτηνται υπερεικοσιοκταετή (28) ασφαλιστέαν συντάξιμον υπηρεσίαν.

Το ποσόν της συντάξεως των συνταξιοδοτουμένων και συνταξιοδοτηθησομένων γενικών γραμματέων και αναπληρωτών γενικών γραμματέων της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος, εφ' όσον ούτοι διετέλεσαν γενικοί γραμματείς ή αθροιστικώς γενικοί γραμματείς και αναπληρωταί γενικοί γραμματείς της Γ.Σ.Ε.Ε., συνεχώς ή διακεκομμένως, επί δετίαν τουλάχιστον, και επραγματοποίησαν συντάξιμον ασφαλιστέαν υπηρεσίαν εκπροσώπων εργατοϋπαλληλικών οργανώσεων υπέρ την εικοσαετίαν (20) τουλάχιστον, δεν δύναται έρεξής να είναι κατωτέρα του εκάστοτε βασικού μισθού του δια την πρώτην κλάσιν της Α' κατηγορίας οριζομένου βαθμού. Ωσαύτως το εφ' άπαξ βοήθημα προνοίας τούτων προσαρμόζεται αναλόγως προς το καθοριζόμενον κατά τα ανωτέρω ποσόν συντάξεως.

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Μαρτίου 1963

—

25482/1568/1963 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει της υπ' αριθ. 1/1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Α.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών χαρτοποιΐας Θεσσαλονίκης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 113 της 18 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του ν. 3239/1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755/1957, 2) Την υπ' αριθ. 1/1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, δι' ής μετερρυθμίσθη μετ' έρεσιν η υπ' αριθ. 5/1962 ομοία του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών χαρτοποιΐας Θεσσαλονίκης», 3) Σχετικήν από 16.3.1963 γνωμοδότησιν του Τμήματος αμοιβής και όρων εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ην και αποδεχόμεθα, 4) Το γεγονός ότι η εν παραγράφω Γ' του κεφαλαίου «λοιποί όροι» της ανωτέρω διαιτητικής αποφάσεως θεσπιζομένη υποχρέωσις προς χορήγησιν των εν αυτή αναφερομένων παροχών εις είδος (καυσόξυλα κλπ.) δέον να θεωρηθή ως μη εναρμονιζομένη προς τα γενικώς επί του θέματος τούτου σήμερον κρατούντα, εφ' όσον τοιαύται εις είδος παροχαί εν τη ρυθμίσει των αποδοχών εν γένει των μισθωτών κατά κανόνα δεν χορηγούνται πλέον και ιδία εφ' όσον πρόκειται περί ειδών μη παραγομένων υπό των υποχρέων επιχειρήσεων. Εξ άλλου η παροχή τοιούτων ειδών, επί πλέον των εις χρήμα ημερομισθίων, ως προκαλούσα σημαντικήν οικονομικήν επιβάρυνσιν των εν προκειμένω επιχειρήσεων, αντίκειται εις την οικονομικήν και κοινωνικήν πολιτικήν της Κυβερνήσεως, ήτις συνίσταται εις την εξασφάλισιν της οικονομικής και νομισματικής σταθερότητος και την ίσην μεταχείρισιν μεταξύ όμοειδών επιχειρήσεων, δέον ταις λόγοις τούτοις, όπως απαλειφθή η προειρημένη διάταξις της διαιτητικής ταύτης από-

ψώσεως, αποφαίζομεν:

Εγκρίνομεν την ὑπ' αριθ. 1]1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών χαρτοποιίας Θεσσαλονίκης», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Συνδέσμου Εργατών Χαρτοποιίας Θεσσαλονίκης αφ' ενός και αφ' ετέρου του Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης, της οποίας το διατακτικόν, τροποποιηθέν παρ' ημών κατά τα ανωτέρω, διαμορφούται ως ακολούθως:

Όροι αμοιβής

από 12.2.1962 έως 31.5.1962

	Δραχ.
1) Μηχανοδηγοί χαρτοποιητικών μηχανών	75
2) Βοηθοί αυτών	57
3) Αρχηγοί όλλανδικών δεξαμενών	65
4) Βοηθοί αυτών	67
5) Μυλωθροί	65
6) Αρχηγοί κοπτικών και περιτυλικτικών μηχανών	65
7) Βοηθοί αυτών	57
8) Χαρτονοποιοί	60
9) Δεματοποιοί χάρτου και χαρτονίου	60
10) Βοηθοί αυτών	57
11) Εργάται αύλης, άχθοφόροι, μεταφορείς και πάσα έτερα κατηγορία εργαζομένων, μη συμπεριλαμβανομένη εις τας ανωτέρω αναγραφομένας	55
12) Μεταφορείς ανθράκων	55
13) Εργάτριαι διαλογής χάρτου	45
14) α) Εργάται το πρώτον προσλαμβανόμενοι	52
β) Εργάτριαι το πρώτον προσλαμβανόμεναι	40
γ) Μετά τρίμηνον εργασίαν από της προσλήψεως των θα λαμβάνουν το ημερομίσθιον της ειδικότητος, την οποίαν θα καταλαμβάνουν.	

Από 1.6.1962 και εφεξής

1) Μηχανοδηγοί χαρτοποιητικών μηχανών	76
2) Βοηθοί αυτών	62
3) Αρχηγοί όλλανδικών δεξαμενών	66
4) Βοηθοί αυτών	62
5) Μυλωθροί	66
6) Αρχηγοί κοπτικών και περιτυλικτικών μηχανών	65
7) Βοηθοί αυτών	62
8) Χαρτονοποιοί	62
9) Δεματοποιοί χάρτου και χαρτονίου	62
10) Βοηθοί αυτών	62
11) Εργάται αύλης, άχθοφόροι, μεταφορείς και πάσα έτερα κατηγορία εργαζομένων μη συμπεριλαμβανομένη εις τας ανωτέρω αναγραφομένας	58
12) Μεταφορείς ανθράκων	58
13) Εργάτριαι διαλογής χάρτου	46
14) α) Εργάται το πρώτον προσλαμβανόμενοι	58
β) Εργάτριαι το πρώτον προσλαμβανόμεναι	45
γ) Μετά τρίμηνον εργασίαν από της προσλήψεως των θα λαμβάνουν το ημερομίσθιον της ειδικότητος, την οποίαν θα καταλαμβάνουν.	

Λοιποί όροι

Α') Εις άπαν το προσωπικόν θα χορηγήται εν ξύγος άρβηλών κατ' έτος.

Β') Εις άπαν το προσωπικόν θα χορηγήται κατ' έτος ανά μία φορά εις τους άνδρας και ανά μία μπλούζα εργασίας εις τας γυναίκας.

Γ') Αι διά των ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης συμβάσεως καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθούν, ως επίσης δεν δύνανται να μεταβληθούν τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκώτεροι εν γένει όροι.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την Ειρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 12ης Φεβρουαρίου 1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 18 Μαρτίου 1963

25388]1566]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της ὑπ' αριθ. 7]1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των πρακτικών νοσοκόμων ιδιωτικών κλινικών Θεσσαλονίκης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 113 της 18 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755]1957. 2) Την ὑπ' αριθ. 7]1962 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των πρακτικών νοσοκόμων ιδιωτικών κλινικών Θεσσαλονίκης», δι' ής μετερρυθμίσθη, μετ' έφεσιν, ή ὑπ' αριθ. 4]1962 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, επί της αυτής υποθέσεως, αποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την ὑπ' αριθ. 7]1962 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των πρακτικών νοσοκόμων ιδιωτικών κλινικών Θεσσαλονίκης», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Συνδέσμου Νοσοκόμων Μακεδονίας - Θράκης, αφ' ενός, και αφ' ετέρου της Ενώσεως Ιδιωτικών Κλινικών Θεσσαλονίκης, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Όροι αμοιβής

Άρθρον 1

Α') Τὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τῶν πρακτικῶν νοσοκόμων ἰδιωτικῶν κλινικῶν Θεσσαλονίκης καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Μὲ προϋπηρεσίαν μέχρι	2 ἐτῶν	δραχμαὶ	720
» » ἀπὸ 2 - 5	»	»	840
» » » 5 - 8	»	»	940
» » » 8 - 11	»	»	1020
» » » 11 - 14	»	»	1100
» » » 14 - 17	»	»	1200
» » » 17 - 20	»	»	1320

Β') Διὰ πᾶν συμπεπληρωμένον ἔτος πέραν τῆς 20ετίας καὶ μέχρι συμπληρώσεως 30ετοῦς τοιαύτης προστίθενται εἰς τὸν μηνιαῖον μισθὸν 50 δραχμαί.

Άρθρον 2

Ὡς προϋπηρεσία λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπηρεσία παρ' οἱῳδήποτε κλινικῇ ἢ νοσηλευτικῷ ἱδρύματι, ἀποδεικνυομένη διὰ πιστοποιητικοῦ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, θεωρουμένου ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Νοσοκόμων Μακεδονίας - Θράκης καὶ ὑποβαλλομένου εἰς τὸν ἐργοδότην κλινικάρχην ἐντὸς 15ημέρου ἀπὸ τῆς προσλήψεως. Αἱ ἤδη ὑπηρετοῦσαι ὑποχρεοῦνται, ὅπως τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο ὑποβάλωσιν εἰς τὸν ἐργοδότην των ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Άρθρον 3

Τὸ καλυπτόμενον διὰ τῆς παρούσης προσωπικὸν δικαιοῦται, πλέον τοῦ εἰς χρῆμα μισθοῦ, καὶ τὰ ἀκόλουθα :

α) Τροφή : Παρέχεται αὕτη κατὰ τὸ πλῆρες (ὁλόκληρον) διαιτολόγιον, τὸ παρεχόμενον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ Ι.Κ.Α., τρὶς τῆς ἡμέρας.

β) Κατοικία : Παρέχεται κατάλληλος καὶ ὑγιεινὴ τοιαύτη.

γ) Στολή : Παρέχεται εἰδικὴ τοιαύτη ἅπαξ τοῦ ἔτους.

δ) Ὑποδήματα : Παρέχονται πάντοτε τοιαῦτα δὶς τοῦ ἔτους.

ε) Ἐπίδομα πλυστικῶν : Ἐκ 30 δραχμῶν μηνιαίως.

Ἡ τροφὴ ἀποτιμᾶται εἰς 10 δραχμὰς ἡμερησίως, ἡ δὲ κατοικία εἰς 150 δραχμὰς μηνιαίως.

Ἡ τοιαύτη ἀποτίμησις γίνεται μόνον διὰ τὴν περίπτωσιν ἀτάκτου καταγγελίας καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου (μισθοῦ) Ι.Κ.Α., τῆς αὐτουσίας παροχῆς τροφῆς καὶ κατοικίας οὔσης ὑποχρεωτικῆς διά τε τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἐργοδότας.

στ) Τὸ προσωπικὸν τῶν νοσοκόμων, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, δύναται νὰ ἐξέρχηται καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν κλινικήν, πρὸς διανυκτέρευσιν, κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα οὐχὶ πέραν τῆς 23.30', κατὰ δὲ τὸ θέρος οὐχὶ πέραν τῆς 00.30' τοῦ μεσονυκτίου.

Λοιποὶ ὅροι

Άρθρον 4

Τὸ καλυπτόμενον διὰ τῆς παρούσης προσωπικὸν δικαιοῦται τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 199/1936 προβλεπομένης ἀναπαύσεως, ἥτις παρέχεται κατὰ τὰς ἐργασίμους ὥρας καὶ εἶναι οὐσιαστική, μὴ δυναμένη νὰ νοηθῇ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ὑποχρεωτικῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας.

Άρθρον 5

Ἐπὶ κλινικῶν λειτουργουσῶν εἰς πολυωρόφους οἰκοδομὰς ὁρίζεται προσθέτως ἐν ὑπηρεσίᾳ, κατὰ τὴν νύκτα, μία (1) νοσοκόμος ἀνὰ ἕκαστον ὄροφον, ἐφ' ὅσον οὗτος ὑπερβαίνῃ τὰς 25 κλίνας.

Άρθρον 6

Οἱ κλινικάρχαι ὑποχρεοῦνται νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ προσωπικὸν κατὰ τρόπον προσιδιάζοντα εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ βοηθητικοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ.

Ἡ ἄρνησις τοῦ προσωπικοῦ, ὅπως ἐκτελέσῃ διαφόρων ἐργασίαν (πλυντρίας - καθαριστρίας - μαγείρου κλπ.), δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς περιάγουσα αὐτὸ εἰς κατάστασιν ὑπερημερίας.

Άρθρον 7

Τὸ προσωπικὸν τῶν νοσοκόμων ὑποχρεοῦται νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς τῆς κλινικῆς μετ' ἀφοσιώσεως καὶ κοσμίας συμπεριφορᾶς.

Γενικοὶ ὅροι

Άρθρον 8

Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ὡς ἐπίσης τυχὸν ὑφιστάμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἐργασίας δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Μαρτίου 1963

—

25820/1570/1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 113 τῆς 18 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239/1955, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755/1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 19.1.1963 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 30/1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἀρτεργατῶν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐ-

τοῦ τῆς 7.3.1963, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 19.7.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 30]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Α. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 80831]13356]14.11.1961 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 410, τ. Β' τῆς 15.11.1961) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Μαρτίου 1963

—

7415]Σ. 85]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν παραγράφων 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 18 καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 123 τῆς 23 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694]1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2529]1953 ν. δ]γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἢ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τας διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ]τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392]1949 ν. δ]τος.

4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ 414]1962 καὶ 426] 19.11.1962 ἀναφορῶν του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 333]1962, συνεδριάσεις 84ὴ καὶ 86ὴ τῆς περιόδου ΙΒ' τῆς 7.1. 1963 καὶ 17.1 1963), ἀποφασίζομεν :

Εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις :

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ, τροποποιουμένη ἐξ ὁλοκλήρου, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«2. Ἐὰν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου ἀπεχώρησαν ἢ ἀποχωρήσωσι τῆς ὑπηρεσίας καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ συγκεντροῦσι τὰς κάτωθι προϋποθέσεις: 1) νὰ προϋπῆρξαν ἀσθενεῖς κατὰ τοὺς τελευταίους 12 μῆνας πρὸ τῆς ἐξόδου των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ διάστημα πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων ὡς ἀνωτάτων ὁρίων ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας των. 2) νὰ ἐκρίθησαν ἢ νὰ κρίνωνται ἀνίκανοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των παρὰ τῇ Ὑγειονομικῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ.Ε., 3) νὰ ἔχωσι δεκαετῆ (10) συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς πενταετῆ (5) τοὐλάχιστον πραγματικὴν καὶ 4) νὰ διαπιστοῦται ἡ ἀνικανότης των κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Καταστατικοῦ».

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τροποποιουμένη ἐξ ὁλοκλήρου ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«Ἐὰν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου ἐξῆλθον ἢ ἐξέλθωσι τῆς ὑπηρεσίας καθ' οἱονδήποτε τρόπον ὡς ἀνίκανοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των λόγῳ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει διατεταγμένης ὑπηρεσίας, εἴτε ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑπηρεσίας, καὶ ἐκρίθησαν ἢ κρίνονται ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ.Ε. ἀνίκανοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, τῆς ἀνικανότητος των ταύτης διαπιστουμένης καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Καταστατικοῦ».

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, τροποποιουμένη ἐξ ὁλοκλήρου, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«Ἐὰν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου ἀπελύθησαν ἢ ἀπολυθῶσι τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἀπεχώρησαν ἢ ἀποχωρήσωσι ταύτης ὡς καταστάντες σωματικῶς ἢ πνευματικῶς ἀνίκανοι συνεπείᾳ πολεμικοῦ γεγονότος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 67724]40 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὁριζομένους ὅρους, προϋποθέσεις καὶ περιορισμούς, προσέτι δὲ ἐκρίθησαν ἢ κρίνονται ἀνίκανοι παρὰ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ.Ε., τῆς ἀνικανότητός των ταύτης διαπιστουμένης καὶ παρὰ τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ταμείου κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Καταστατικοῦ».

Ἡ παράγραφος 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καταργεῖται.

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 24, τροποποιουμένη ἐξ ὁλοκλήρου, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Αἱ συντάξεις καταβάλλονται ἐν ἀρχῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως κατ' ἔτος τῆς Ἀστυνομικῆς ἢ Δημοτικῆς Ἀρχῆς ἢ οἱασδήποτε ἄλλης Δημοσίας Ἀρχῆς ἢ τοῦ ἱερέως ὅτι ὁ συνταξιοῦχος εὑρίσκεται ἐν ζωῇ καὶ οὐδεμία μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὴν σύνθεσιν τῆς οἰκογενειακῆς αὐτοῦ καταστάσεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1963

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περὶ ὑποδιαιρέσεως Περιφερειακῶν Διευθύνσεων τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρι-

(*) ΕΕΔ 20, 1489.

σμοῦ εἰς περιοχάς, πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 28 τῆς 26 Ἰανουαρίου 1963)

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 28]28 Ἰανουαρίου 1951 β. δ]τος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 § Β3 τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 382]1960 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν τριακοστὴν τετάρτην συνεδρίασιν τῆς 8ης Νοεμβρίου 1960, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν, ὅπως ἡ ἰσχύουσα ὑποδιαίρεσις τῶν Περιφερειακῶν Διευθύνσεων τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ εἰς περιοχάς, πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα («Ἐφημερὶς Κυβερνήσεως», τεῦχος Β', φύλλον ὑπ' ἀριθ. 344 τῆς 29ης Ἰουλίου 1960) ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς ἀκολούθου:

Περιοχαί	Πρακτορεῖα	Ὑποπρακτορεῖα
Α' Διεύθυνσις Περιφερείας Μακεδονίας-Θράκης		
Θεσσαλονίκης	Νεαπόλεως	Μηχανιώνας
	Καλαμαριᾶς	Λαγκαδᾶ
	Κιλκίς	Ν. Μαγνησίας
		Βασιλικῶν
Σερρῶν		Σιδηροκάστρου
		Νιγρίτης
		Ν. Ζίχνης
Δράμας		Πρωτῆς
Καβάλας		Ἐλευθερουπόλεως
		Χρυσοπόλεως
Ξάνθης		
Κομοτηνῆς		Σαππῶν
Ἀλεξανδρουπόλεως	Σουφλίου	
	Διδυμοτείχου	
	Ν. Ὀρεστιάδος	
Ἐδέσσης	Γιαννιτσῶν	Ἀριδαίας
Κοζάνης	Καστοριᾶς	Σιατίστης
	Φλωρίνης	
	Πτολεμαΐδος	
	Γρεβενῶν	
Κατερίνης		Λιτοχώρου
Πολυγύρου		
Βεροίας	Ναούσης	Κρύας Βρύσης
		Νέας Ἀλεξανδρείας

Β' Διεύθυνσις Περιφερείας Θεσσαλίας		
Λαρίσης	Ἐλασσῶνος	Τυρνάβου
	Φαρσάλων	
Καρδίτσης		
Βόλου	Ἀλμυροῦ	Ζαγορᾶς
Τρικάλων		Καλαμπάκας
Γ' Διεύθυνσις Περιφερείας Ἀνατολικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ Εὐβοίας		
Χαλκίδος	Ἰστιαίας	Σχηματαρίου
	Ν. Μάκρης	Σκυμβάλης
		Λίμνης
		Ραφήνας
Λεβαδείας	Ἀταλάντης	Ἀμφικλείας
Λαμίας	Καρπενησίου	Καμένων Βούρλων
Ἀλιβερίου	Κύμης	Καρύστου
		Σκύρου
Ἀμφίσσης		Ἰτέας
Μεγάρων	Πόρου	
Δ' Διεύθυνσις Περιφερείας Πελοποννήσου καὶ Ἠπείρου		
Πατρῶν	Κάτω Ἀχαΐας	Ναυπάκτου
Κορίνθου	Κιάτου	Λουτρακίου
	Ξυλοκάστρου	Νεμέας
		Λεχαινίου
Ναυπλίου	Ἄργους	Ἁγίας Τριάδος
Τριπόλεως	Λεγκαδίων	Δάφνης
Σπάρτης		Γυθείου
		Μολάων
Καλαμῶν	Φιλιατρῶν	Πύλου
		Μεσσήνης
		Μελιγαλᾶ
Πύργου	Πύργου Ἀμαλιάδος	Γαστούνης
		Ἀρχαίας Ὀλυμπίας
Ἀγρινίου	Μεσολογγίου	
Ἄρτης	Πρεβέζης	
Ἰωαννίνων	Ἡγουμενίτσης	
	Κονίτσης	
Κερκύρας		
Αἰγίου		Καλαβρύτων
Ε' Διεύθυνσις Περιφερείας Νήσων		
Χανίων		
Ρεθύμνης		
Ἡρακλείου		
Ἁγ. Νικολάου	Σητείας	Ἱεραπέτρας
Ρόδου	Κῶ	
	Λέρου	
	Μυκόνου (ἐξαρτᾶται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν Περιφερείας)	

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1963

—

Άπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περί συμπληρώσεως τῆς ὑποδιαιρέσεως Περιφερειακῶν Διευθύνσεων τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ εἰς περιοχάς, πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 28 τῆς 26 Ἰανουαρίου 1963)

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 28]28 Ἰανουαρίου 1951 β. δ/γματος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 παρ/φου Β3 τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 159]1962 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ληφθείσης κατὰ τὴν δεκάτην ἑβδόμην συνεδρίασιν τῆς 6ης Ἀπριλίου 1962, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν ὅπως ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 382]3.11.1960 ἀποφάσεως αὐτοῦ γενόμενος καθορισμὸς τῆς ὑποδιαιρέσεως τῶν Περιφερειακῶν Διευθύνσεων τῆς Δ.Ε.Η. εἰς περιοχάς, πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα συμπληρωθῇ ὡς ἀκολούθως :

Περιοχαί	Πρακτορεῖα	Ὑποπρακτορεῖα
Α' Διεύθυνσις Περιφερείας Μακεδονίας-Θράκης		
Κοζάνης		Σερβίων
		Ἀμυνταίου
		Νεαπόλεως
Σερρῶν		Ἡρακλείας
Πολυγύρου	Σταγείρων	
Ἐδέσσης	Ἀριδαίας	Σκύδρας
Δράμας		Κ. Νευροκοπίου
Β' Διεύθυνσις Περιφερείας Ἀνατολικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος καὶ Εὐβοίας		
Λαμίας		Μακρακώμης
Ἀμφίσσης		Δελφῶν
		Λιδωρικίου
Θηβῶν		Κορώνης
Γ' Διεύθυνσις Περιφερείας Πελοποννήσου καὶ Ἠπείρου		
Πατρῶν		Ληξουρίου
		Σάμης
		Ἀκράτας
Κορίνθου		
Ναυπλίου	Κρανιδίου	Λυγουριοῦ
Τριπόλεως		Λεωνιδίου
		Ἁγ. Πέτρου
		Μεγαλοπόλεως
Σπάρτης		Καστορίου
		Νεαπόλεως Βοιῶν
Καλαμῶν		Κυπαρισσίας
		Γαργαλιάνων
		Κορώνης
Πύργου		Ἀνδριτσαίνης
		Ζαχάρως
Ἀγρινίου		Αἰτωλικοῦ
		Ἀστακοῦ
		Θέρμου
		Ἀμφιλοχίας
Ἄρτης Λευκάδος		Δροσοπηγῆς
		Πάργας
Ἰωαννίνων		Δελβινακίου
		Πυρσόγιαννης
		Φιλιατῶν
		Μετσόβου
Δ' Διεύθυνσις Περιφερείας Νήσων		
Χανίων Καστελλίου-Κισσ.		Κανδάνου
		Παλαιοχώρας
Ρεθύμνης		Περάματος
		Σκηλίου
Ἡρακλείου Μυρῶν		Ἀνωγείων
		Ἄνω Βιάννου
		Καστελλίου - Πεδιάδος
		Βενεράτου
Ἁγίου Νικολάου Ἱεραπέτρας		Νεαπόλεως
		Λιθινῶν
		Μαλλῶν
Ρόδου Σύμης		Λίνδου
Πηγαδιῶν Καρπάθ		Χάλκης
		Φρύ-Κάσου
		Λιβάδια -Τήλου
Πειραιῶς Αἰγίνης		Ποταμοῦ Κυθήρων
	Ὕδρας	
	Σπετσῶν	
	Κυθήρων	
	Κέας	
	Κύθνου	
	Σερίφου	
	Σίφνου	
	Κιμώλου	
	Ἀδαμαντος Μήλου	
Ἄνδρου		Ὅρμου Κορθίου
		Μπατσί
Χώρα Νάξου Φυρῶν Θήρας		Χαλκίου
Παροικίας Πάρου		Κωμιακῆς
		Ναούσης Πάρου
		Λευκῶν Πάρου
Χίου		Οἰνουσσῶν
Καλύμνου Ἀστυπαλαίας		Καρδαμαίνης
Πάτμου		Ἐμπορειοῦ - Νισύρου
		Λειψῶν
Σύρου Τήνου		
Μυτιλήνης Πλωμαρίου		

Η παρούσα τροποποίησις ισχύει από της εγκρίσεως της υπό του Διοικητικού Συμβουλίου.

Εν Αθήναις τη 11 Ιανουαρίου 1963

—

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως Κανονισμού Καταστάσεως Προσωπικού Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 28 της 26 Ιανουαρίου 1963)

Δημοσία Επιχείρησις Ηλεκτρισμού

Βάσει της διατάξεως του άρθρου 31 του από 28]28 Ιανουαρίου 1951 β. διατάγματος «περί οργανώσεως της διοικήσεως της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού» και συμφώνως προς τας κατωτέρω αποφάσεις αυτού, το Διοικητικόν Συμβούλιον της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού, μετά πρόταιν του Γενικού Διευθυντού, αποφάσισεν όπως ο Κανονισμός Καταστάσεως Προσωπικού της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού τροποποιηθή και συμπληρωθή ως ακολούθως:

I

Συμφώνως προς την υπ' αριθ. 310]1961 απόφασιν, ληφθείσαν κατά την είκοστην πέμπτην συνεδρίασιν της 20ης Ιουλίου 1961.

Α. Εις το άρθρον 12, άδειαι άνευ αποδοχών - εκπαιδευτικαί άδειαι, προστίθεται τρίτη παράγραφος, έχουσα ως ακολούθως:

«3. Αι διατάξεις των προηγουμένων παραγράφων 1 και 2 εφαρμόζονται αναλόγως και επί του εκτάκτου προσωπικού».

Β. Η ισχύς της ως άνωτέρω διατάξεως ανατρέχει από 8ης Αυγούστου 1957.

II

Συμφώνως προς την υπ' αριθ. 374]1961 απόφασιν, ληφθείσαν κατά την τριακοστην πρώτην συνεδρίασιν της 15ης Σεπτεμβρίου 1961.

Α. Η διάταξις της παραγράφου 1 του άρθρου 3, μισθολογική κατάστασις προσωπικού, αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«1. Το τακτικόν προσωπικόν της Δ.Ε.Η. κατατάσσεται εις κλιμάκια της κατωτέρω μισθολογικής κλίμακος:

Κλιμάκιον		Δραχμαί
1	εις ο αντιστοιχεί μηνιαίος μισθός	12.000
2	» » » » »	9.800
3	» » » » »	8.700
4	» » » » »	7.600
5	» » » » »	6.500
6	» » » » »	5.400
7	» » » » »	4.700
8	» » » » »	4.100
9	» » » » »	3.600
10	εις ο αντιστοιχεί μηνιαίος μισθός	3.000
11	» » » » »	2.500
12	» » » » »	1.900
13α	» » » » »	1.600
13	» » » » »	1.400
14	» » » » »	1.100

Β. Η παράγραφος 1 του άρθρου 39, μισθολογική κατάταξις εργατοτεχνικού προσωπικού Λιγνιτωρυχείου Αλιβερίου, ως αντικατεστάθη διά των υπ' αριθ. 80]1959 και 115]1961 αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου, αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«1. Το επί ημερομισθίω αμειβόμενον οργανικόν εργατοτεχνικόν προσωπικόν αποτελείται εκ των κατωτέρω κατηγοριών, κατατάσσεται δε εις τα έναντι εκάστης κατηγορίας σημειούμενα κλιμάκια, εις ά αντιστοιχεί το έναντι εκάστου τούτων αναγραφόμενον ημερομίσθιον:

Κατηγορίαι	Κλιμάκια	Ημερομισθίων Δραχμαί
α) Υπογείων προσωπικόν		
Επί κεφαλής	α'	86
» »	β'	82
Μιναδόροι, υποστηρικταί σιδηροδρομίται	α'	72
Μιναδόροι, υποστηρικταί σιδηροδρομίται	β'	68
Μπαζαδόροι, κοτσαδόροι, μεταφορείς, βοηθοί	α'	60
Μπαζαδόροι, κοτσαδόροι, μεταφορείς, βοηθοί	β'	58
Οδηγοί ηλεκτραμαξών	α'	72
» »	β'	68
Βοηθοί οδηγών ηλεκτραμαξών		60
Φροντισταί υλικών και εργαλείων	α'	60
» » » »	β'	58
Τεχνίται υπογείων	α'	86
» »	β'	80
» »	γ'	72
» »	δ'	66
Βοηθοί τεχνιτών	α'	60
» »	β'	58
Βοηθοί ηλεκτροτεχνιτών	α'	66
» »	β'	62
β) Προσωπικόν επιφανείας		
Επί κεφαλής επιφανείας	α'	70
» » »	β'	66
Χειρισταί ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων (100 ίππων και άνω)	α'	76
Μηχανημάτων (100 ίππων και άνω)	β'	72
Χειρισταί βαρούλκων	α'	70
» »	β'	68

Χειριαταί έγκαταστάσεων στομίων	α'	68
» » »	β'	64
Λιπανταί - βοηθοί χειριαταί	α'	60
» » »	β'	58
Τεχνίται συνεργείων	α'	86
» » »	β'	80
» »	γ'	72
» »	δ'	66
Βοηθοί τεχνιτών	α'	60
» »	β'	53
Φροντισταί ύλικών και έργαλείων	α'	60
» » » »	β'	58
Μαθητευόμενοι	α'	32
»	β'	26
Βοηθοί ηλεκτροτεχνιτών	α'	66
» »	β'	62
Χειριαταί καθαριστηρίου	α'	80
» »	β'	72
Λιπανταί, βοηθοί χειριαταί καθαριστηρίου	α'	64
Λιπανταί, βοηθοί χειριαταί καθαριστηρίου	β'	58
Τροχοπεδηταί	α'	64
»	β'	58
Έργάται διαλογής καθαριστηρίου	α'	60
» » »	β'	58
Έργάται ημιειδικευμένοι		58
Έργάται ανειδίκευτοι		54
Έργάτριαι		42

Β. Η ισχύς της ως άνωτέρω αντικαταστάσεως άνατρέχει άπό 1ης Σεπτεμβρίου 1961.

Έν Άθήναις τή 11η Ιανουαρίου 1963

—

22441]1377]1963 Άπόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθιερώσεως όλοκληρωτικής Κυριακής άργίας εις κουρεία Θέρμου Αίτωλοακαρνανίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 126 της 23 Μαρτίου 1963)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 2855]1954 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων». 2) Την από 25.8.1962 αίτησιν των κουρέων Θέρμου. 3) Την ύπ' άριθ. 15]2]50ε]9.10.1962 άναφοράν της Υποδιοικήσεως Χωροφυλακής Θέρμου. 4) Άναφοράν της Υποδιοικήσεως Χωροφυλακής Θέρμου. 4) Την ύπ' άριθ. 60829]7.12.1962 άναφοράν της Νομαρχίας Αίτωλοακαρνανίας. 5) Την από 22.2.1963 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, άποφαίζομεν:

Καθιερούμεν όλοκληρωτικήν Κυριακήν άργίαν διά τά κουρεία Θέρμου Αίτωλοακαρνανίας.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 12 Μαρτίου 1963

16723]2044]1963 Άπόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων π]κ και ί]φ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 129 της 26 Μαρτίου 1963)

Έχοντες ύπ' όψιν: Την συλλογικήν συμβασιν εργασίας και άμοιβών πληρωμάτων ίστιοφόρων (ί]φ) και πετρελαιοκινήτων (π]κ) πλοίων την υπογραφείσαν την 30 Ιανουαρίου 1963 άπό εκπροσώπων άφ' ένός μέν της Πανελληνίου Ένώσεως Ιδιοκτητών Πετρελαιοκινήτων και Ίστιοφόρων Πλοίων, άφ' έτερου δέ της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας (Π.Ν.Ο.) και των εις ταύτην υπαγομένων Επαγγελματικών Οργανώσεων, ήτοι: α) Πανελληνίου Ένώσεως Πλοιάρχων Ε.Ν., β) Πανελληνίου Ένώσεως Μηχανικών Εσωτερικής Καύσεως (Μ.Ε.Κ.) Ε.Ν., γ) Πανελληνίου Ένώσεως Κυβερνητών Ε.Ν., δ) Πανελληνίου Ένώσεως Ναυτών μ]ς και π]κ, Ιδόντες τάς διατάξεις του άρθρου 5 του α.ν. 3276]1944 «περί συλλογικών συμβάσεων έν τή ναυτική εργασία», ως ταύτα ισχύει σήμερον, άποφαίζομεν:

1. Κυροϋμεν την ως άνω συλλογικην συμβασιν εργασίας και άμοιβών πληρωμάτων πετρελαιοκινήτων και ίστιοφόρων πλοίων την υπογραφείσαν την 30 Ιανουαρίου 1963, ή ισχύς της οποίας άρχεται την 1 Ιανουαρίου 1963 και λήγει την 31 Δεκεμβρίου 1963.

2. Η ύπ' άριθ. 6914]760]13.2.1963 άπόφασίς μας καταργείται.

3. Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Πειραιεί τή 28 Φεβρουαρίου 1963

Συλλογική σύμβασις πληρωμάτων π]κ—ί]φ

Έν Πειραιεί σήμερον την τριακοστήν (30) Ιανουαρίου 1963 οί κάτωθι υπογεγραμμένοι άφ' ένός μέν οί Κουτουβάλης Κωνσταντίνος, πρόεδρος, και Παρασκευάς Παπάς, γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ένώσεως Ιδιοκτητών Πετρελαιοκινήτων - Ιστιοφόρων, και άφ' έτερου οί 1) Δημήτριος Μελίτης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ένώσεως Πλοιάρχων πάσης τάξεως Εμπορικού Ναυτικού. 2) Πόθος Καλαποθάκης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ένώσεως Μηχανικών Εσωτερικής Καύσεως (Μ.Ε.Κ.) Εμπορικού Ναυτικού. 3) Δανιήλ Δανιηλίδης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ένώσεως Κυβερνητών Εμπορικού Ναυτικού. 4) Σπυρίδων Θεοδωρίτσης, πρόεδρος της Πανελληνίου Ένώσεως Ναυτών μ]ς—π]κ. 5) Δημήτριος Μελέτης, άναπληρωματικός γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας, εκπροσωποϋντες άπαντες νομίμως έν προκειμένω, ύπό τάς ως άνω αναφερομένας ιδιότητας, τάς εις ας άνήκομεν κλαδικάς οργανώσεις και συνελθόντες ειδικώς προς τούτο έντεύθεν, συμφωνούμεν έπί τών κάτωθι:

1. Μισθολόγιον

Το μισθολόγιον των άμειβομένων εις δραχμάς πληρωμάτων των πετρελαιοκινήτων και ίστιοφόρων φορτηγών πλοίων μεχρι 500 κ.ο.χ., των έκ-

τελούντων πλόας μεταξύ Ελληνικών λιμένων, ορίζεται ως κατωτέρω:

	Δραχμαί
Κυβερνών το πλοίον άπο 151—500 κ.ο.χ.	2.990
Κυβερνών το πλοίον άπό 81 - 150 κ.ο.χ.	2.462
Κυβερνών τα πλοίον από 25 - 80 κ.ο.χ.	2.157
Κυβερνών το πλοίον μέχρις 25 κ.ο.χ.	1.907
Ναύκληρος	1.625
Μηχανικός Μ.Ε.Κ. ως πρώτος (άρμοδιότης διπλωματούχου)	2.939
Μηχανικος Μ.Ε.Κ. ως δεύτερος	2.415
Μηχανοδηγός Α'	2.097
Μηχανοδηγός Β'	1.748
Χειριστής μηχανής (κεκτημένος άδειαν χειριστού μηχανής)	942
Μαθητευόμενος μηχανής μισθός ναυτόπαιδας κατά κατηγορίαν χρόνου υπηρεσίας	
Ναύτης άπό 40 μέχρι 500 κ.ο.χ.	1.521
Ναύτης μέχρι 40 κ.ο.χ.	1.237
Ναυτόπαις κεκτημένος υπερεξαμήνου υπηρεσίας	850
Ναυτόπαις κεκτημένος έλάσσονος έξαμήνου υπηρεσίας	325

2. Έπιδόματα

α) Εις τα πληρώματα των μεταφερόντων εύφλεκτους ή έκρηκτικας ύλας πλοίων, ως και των πλοίων ψυγείων της άνωτέρω κατηγορίας, καταβάλλονται οι μισθοί του προηγουμένου κεφαλαίου, ηύξημένοι κατά ποσοστόν δέκα έπί τοις έκατόν (10ο/ο).

β) Εις τα πληρώματα των πλοίων, των έκτελούντων πλόας μεταξύ λιμένων έσωτερικού και έξωτερικού, καταβάλλονται οι μισθοί του προηγουμένου κεφαλαίου, ηύξημένοι κατά ποσοστόν δέκα έπί τοις έκατόν (10ο/ο). Έφ' όσον τα πλοία της παρούσης παραγράφου μεταφέρουν εύφλεκτους ή έκρηκτικας ύλας ή είναι πλοία—ψυγεία, το έκ δέκα έπί τοις έκατόν (10ο/ο) έπίδομα καταβάλλεται δις.

3. Τροφοδοσία

α) Το ήμερήσιον άντίτιμον τροφής δι' έκαστον άνδρα του πληρώματος ορίζεται εις δραχμάς δέκα οκτώ (18). Εις περίπτωσιν έπεκτάσεως των πλόων του πλοίου εις λιμένας της άλλοδαπής το ήμερήσιον τούτο άντίτιμον τροφής αύξάνεται κατά είκοσι πέντε έπί τοις έκατόν (25ο/ο).

β) Εις έκαστον πλοίον θά συνιστάται μερίμνη του πλοιάρχου ή κυβερνήτου διμελής έπιτροπή (ένός μέλους έκ του προσωπικού καταστρώματος και του έτέρου έκ του προσωπικού μηχανής), ήτις έναλλασσομένη καθ' έβδομάδα θά διαχειρίζεται το άντίτιμον της τροφής και θά έπιμελήται της προμηθείας των άπαραιτήτων τροφίμων διά την παρασκευήν συσσιτίου, εις το όποίον δέον να μετέχουν υποχρεωτικώς πάντα τα μέλη του πληρώματος του πλοίου.

γ) Η Έπιτροπή δέον να τηρή βιβλίον τροφοδοσίας, εις το όποίον αναγράφεται καθ' έκάστην το είδος και άξία των προμηθευομένων τροφίμων και των άπαραιτήτων ύλικών διά την λειτουργίαν του συσσιτίου. Το βιβλίον τροφοδοσίας υπογράφεται υπό των μελών της Έπιτροπής και θεωρείται καθημερινώς υπό του πλοιάρχου, όστις άσκεί έποπτείαν έπί της διαχειρίσεως του άντιτίμου τροφοδοσίας.

δ) Ο πλοίαρχος καταβάλλει εις την Έπιτροπήν το άντίτιμον της τροφής προκαταβολικώς, άνά διήμερον μέν όσάκις το πλοίον εύρίσκεται έν λιμένι, διά πάσας δέ τας ήμέρας πλού, συμπεριλαμβανομένης και της προβλεπομένης έπιβραδύνσεως αυτού. Έπιστροφή εις τους ναυτικούς τυχόν περισσεύματος έκ της τροφοδοσίας άπαγορεύεται. Τούτο δέον να διατίθεται προς βελτίωσιν του συσσιτίου.

ε) Το πλοίον υποχρεούται, όπως διαθέτη τα άπαραίτητα μαγειρικά σκεύη παρασκευής φαγητού, ως και είδη έστιάσεως του πληρώματος. Δέον όμοίως να διατίθενται υπό του πλοίου το ύδωρ και ή καύσιμος ύλη.

4. Δώρον Χριστουγέννων και Πάσχα

Εις τα πληρώματα των πλοίων της κατηγορίας, περί ών ή παρούσα σύμβασις, καταβάλλεται ως δώρον μισθός ένός μηνός έπ' εύκαιρία των έορτων των Χριστουγέννων και Νέου Έτους και δέκα πέντε (15) ημερών έπ' εύκαιρία των έορτων του Πάσχα. Ο χρόνος καταβολής των έν λόγω δώρων ως και το ποσοστόν των ναυτικών διά την λήψιν τούτου, θά ορίζωνται δι' άποφάσεως του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας.

5. Ναυτολόγησις

Η έπιλογή των πληρωμάτων των πλοίων, περί ών ή παρούσα σύμβασις, ενεργείται κατ' άπολυτον δικαίωμα του πλοιοκτήτου έκ των μελών των συμβαλλομένων επαγγελματικών οργανώσεων των ναυτικών. Εις έκαστον ναυτικόν χορηγείται ειδικόν προς ναυτολόγησιν σημείωμα παρά της οικείας έπαγγελματικής οργανώσεως. Η διάταξις του παρόντος άρθρου δεν έχει έφαρμογήν προκειμένου περί ναυτολογήσεως πλοιοκτητών.

6. Ισχύς, τροποποίησις, καταγγελία παρούσης

α) Η παρούσα συλλογική σύμβασις ισχύει άπό της πρώτης (1) Ιανουαρίου 1963 μέχρι και της τριακοστής πρώτης (31) Δεκεμβρίου 1963.

β) Κατά την διάρκειαν της ισχύος της δύναται να τροποποιηθή αύτη μόνον κατόπιν συμφωνίας των συμβαλλομένων μερών, εγκρινομένης υπό του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας.

γ) Δύο μήνας πρό της λήξεως της δύναται ή παρούσα συλλογική σύμβασις να καταγγελθή παρ' ένός των συμβαλλομένων μερών, παραμένει όμως έν ισχύϊ αύτη μέχρι της λήξεως της ισχύος της κατά την παράγραφον α' του παρόντος άρθρου.

7. Έπίλυσις διαφορών

Πάσα άμφισβήτησις ή διαφορά κατά την έφαρμογήν και έρμηνείαν των όρων της παρούσης συλλογικής συμβάσεως θά έπιλύεται διαιτητικώς δι' άποφάσεως του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας.

Η παρούσα σύμβασις συνετάγη εις τριπλούν,

έλαβον δε ανά εν αντίτυπον τα συμβληθέντα μέρη και το τρίτον θέλει κατατεθή εις το Υπουργείον Εμπορικής Ναυτιλίας προς επικύρωσιν.

Υπογράφεται ως έπεται:

(Έπονται υπογραφαί)

—

18545]Ι. 122]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί διαλύσεως Ταμείου Αλληλοβοηθείας προσωπικού Ανωνύμου Μεταλλευτικής Εταιρείας Ανθρακωρυχείου Παλιούρων Εύβοίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 129 της 26 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1. Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 4 του ά.ν. 1607]1939 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των νόμων και διαταγμάτων περί Ταμείου Μεταλλευτών», ως και τας διατάξεις του άρθρου 30 του Κανονισμού Ταμείων Αλληλοβοηθείας Μεταλλευτών», εγκριθέντος διά της υπ' αριθ. 66708]Ε.1769]1939 αποφάσεως ημών.

2. Τας διατάξεις των άρθρων 1 και 5 του ν.δ. 3710]1957.

3. Την υπ' αριθ. 15096]22.2.1963 πρότασιν του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

4. Την υπ' αριθ. 281]4.7.1961 απόφασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος περί επεκτάσεως από 1.2.1962 της ασφαλίσεως του Κλάδου παροχών ασθενείας και μητρότητος εις είδος εις μεταλλευτικάς και λατομικάς επιχειρήσεις της χώρας, αποφασίζομεν:

Διαλύομεν από 1ης Απριλίου 1963 το Ταμείον Αλληλοβοηθείας Προσωπικού Ανωνύμου Μεταλλευτικής Εταιρείας Ανθρακωρυχείων Παλιούρων Εύβοίας.

Η περιουσία του Ταμείου περιέρχεται συμφώνως προς τας διατάξεις του άρθρου 4 § 2 του ά.ν. 1607]1939 και τας τοιαύτας του άρθρου 30 του Κανονισμού Ταμείων Αλληλοβοηθείας Μεταλλευτών εις το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων, αι δε γενόμεναι προς το διαλυόμενον Ταμείον εισφοραί των εργαζομένων εις την ως άνω μεταλλευτικήν επιχείρησιν υπολογίζονται διά τας υπό του οικείου Υποκαταστήματος του Ιδρύματος παροχάς ασθενείας.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 13 Μαρτίου 1963

—

30300]1800]1963 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί παροχής δώρου Πάσχα 1963 εις τους επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 145 της 4 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 1901]1951 «περί κυρώσεως του ά.ν. 1777]1951 «περί συμπληρώσεως των διατάξεων του αν. νόμου 28]1944 και του άρθρου μόνου του αν. νόμου 866]1946», αποφασίζομεν:

Άρθρον 1

1. Οι πάσης φύσεως εργοδόται υποχρεούνται, όπως καταβάλλουν εις εκαστον εκ του υπαλληλικού, τεχνικού, εργατικού και υπηρετικού προσωπικού αυτών, μεθ' ών συνδέονται διά σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963 έκτακτον οικονομικήν ενίσχυσιν (δώρον), επί ταις εορταίς Πάσχα 1963, ίσην προς το ήμισυ ενός μηνιαίου μισθού διά τους επί μισθώ αμειβομένους, προς 15 δε ημερομίσθια διά τους επί ημερομισθίω αμειβομένους.

2. Εις εκείνους εκ των ανωτέρω εργαζομένων, ων η σχέσις εργασίας μετά του υποχρέου εις καταβολήν του δώρου εργοδότου δεν διήρκεσε καθ' όλον το ανωτέρω χρονικόν διάστημα, διότι, συναφθείσα προ ή μετά την 27.12.1962, έλυθη εντός του από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963 χρονικού διαστήματος θέλει καταβληθή ως δώρον ποσόν ίσον προς 1]15 του ήμίσεος του μηνιαίου μισθού ή εν (1) ημερομίσθιον, αναλόγως του συμπεφωνημένου τρόπου αμοιβής, ανά εκαστον 7ήμερον χρονικόν διάστημα διαρκείας της εργασιακής σχέσεως αυτών, εντός της χρονικής περιόδου από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή τον ήμισυ μισθόν ή τα 15 ημερομίσθια.

Διά χρονικόν διάστημα μικρότερον του επταημέρου καταβάλλεται ανάλογον κλάσμα.

3. Εις τον χρόνον διαρκείας της εργασιακής σχέσεως δεν υπολογίζονται αι ημέραι, καθ' ας ο μισθωτός, καίτοι μη λυθείσης της εργασιακής αυτού σχέσεως, απέσχε της εργασίας αδικαιολογήτως ή λόγω αδείας άνευ αποδοχών. Συνυπολογίζεται πάντως ο χρόνος της υποχρεωτικής εκ της εργασίας αποχής των γυναικών προ και μετά τον τοκετόν.

4. Εις τους απασχολουμένους εις δημόσια, δημοτικά και κοινοτικά έργα, τας εποχιακώς εκτελουμένας εργασίας, ως και εις τους επί σχέσει εργασίας ωρισμένου χρόνου ή τους προς εκτέλεσιν ωρισμένου έργου απασχοληθέντας τεχνίτας, εργάτας και υπηρέτας θέλει καταβληθή ως δώρον εν (1) ημερομίσθιον ανά εξ (1) πραγματοποιηθέντα τοιαύτα εντός της χρονικής περιόδου από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963 ή αναλογον κλάσμα διά τα κάτω των εξ (6) πραγματοποιηθέντα, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή τα 15 ημερομίσθια.

Άρθρον 2

1. Το υπό της παρούσης προβλεπόμενον δώρον θέλει υπολογισθή βάσει των υπό των οικείων συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή διαιτητικών αποφάσεων ή αποφάσεων εκδοθεισών κατά τας διατάξεις του ά.ν. 28]1944 ή του νόμου 2053]1952 ή του ν.δ. 2510]1953 ή του νόμου 3239]1955 ή άλλων υπουργικών αποφάσεων ή αποφάσεων συλλογικών ή άλλων οργάνων ή δι' εσωτερικών κανονισμών καθορισμένων κατά την δημοσίευσιν της παρούσης μισθών ή ημερομισθίων, προσηυξημένων διά των κατά τον ίδιον τρόπον παρασχεθεισών επ' αυτών αυξήσεων και επιδομάτων (οίον οικογενειακών βαρών, πολυετίας,

εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία παρέχεται κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ ὥρας κατὰ τρόπον τακτικὸν κλπ.).

2. Δὲν συνυπολογίζονται μόνον αἱ παροχαὶ λόγῳ ηὐξημένης ἀποδόσεως ἢ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, τὰ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα, ὡς καὶ πᾶσα εἰς χρῆμα παροχὴ κατὰ τὴν ἀτομικὴν συμφωνίαν ἢ κατ' ἔθιμον, καταβαλλομένη πέραν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν ἑκάστου μισθωτοῦ.

Δὲν συνυπολογίζεται ἐπίσης τὸ ἀντίτιμον παροχῶν εἰς εἶδος, οἷον τροφῆς, οἰκήσεως, φωτισμοῦ κλπ., ἐφ' ὅσον αὗται δὲν ἐπιβάλλονται δι' ὑποχρεωτικοῦ κανόνος δικαίου. Συνυπολογίζονται ὅμως αἱ τυχὸν διὰ τὰς εἰς εἶδος παροχὰς ἐνεργούμεναι κρατήσεις ἐκ τῶν ἀποδοχῶν.

3. Μισθωτοί, ὧν τὰ τῆς παροχῆς ἐν γένει τοῦ δώρου Πάσχα 1963 ρυθμίζονται ἄλλως δι' ὑπογραφεισῶν καὶ ἰσχυουσῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς τοῦ παρόντος δώρου συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἄλλων πράξεων ἐκ τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένων, θὰ λάβουν τοῦτο κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων ἢ πράξεων ὁριζόμενα.

4. Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας τῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον (ἀπολογιστικῶς, ἐργολαβικῶς κλπ.) ἐκτελουμένων δημοσίων, δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων ἀπασχολουμένους ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τοὺς χειριστὰς ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων καὶ γειοτρυπανιστὰς τῶν αὐτῶν ἔργων, τοὺς μὴ διεπομένους ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89257|1961 ἀποφάσεως ἡμῶν περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ καθωρισμένου κατ' εἰδικότητα, κατὰ τὸ τρίμηνον Ἰανουαρίου - Μαρτίου 1963, ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιτροπῶν τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ ὑλικῶν, ἐξαιρέσει ἐκείνων ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὧν οἱ μισθοὶ ἢ τὰ ἡμερομίσθια καθωρίσθησαν δι' εἰδικωτέρων περὶ αὐτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑπογραφεισῶν ἢ ἐκδοθεισῶν ἀπὸ 1.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν, οἵτινες θὰ λάβουν τὸ δῶρον βάσει τῶν διὰ τῶν ἐν λόγῳ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθωρισμένων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων.

5. Διὰ τοὺς εἰς τὴν Υ.Π.Ε.Μ. ἀπασχολουμένους τεχνίτας καὶ ἐργάτας τὸ δῶρον ὑπολογίζεται βάσει τῶν ὑπ' αὐτῆς καταβαλλομένων εἰς ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω ἡμερομισθίων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης.

"Αρθρον 3

Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς π λ ε ί ο ν α ς τοῦ ἑνὸς ἐργοδότας καὶ ἀμειβόμενοι ἐπὶ μισθῷ ἢ ἡμερομισθίῳ ἢ ὡρομισθίῳ θὰ τύχουν παρ' ἑκάστου τῶν μεθ' ὧν ἐκ τούτων συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου δώρου ἴσου πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβον παρ' ἑκάστου ἐργοδότου κατὰ τὸ ἀπὸ 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963 ἢ μέχρι τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως χρονικὸν διάστημα, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν προϋποθέσεων καὶ περιορισμῶν τῶν λοιπῶν διατάξεων τῆς παρούσης. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν ἀποδοχῶν θέλει ὑπολογισθῆ καὶ τὸ δῶρον τῶν ἐπὶ ὡρομισθίῳ παρ' ἑνὶ μόνον ἐργοδότῃ ἀπασχολουμένων.

"Αρθρον 4

1. Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐργαζομένων καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, ἐλλείφει εἰδικωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, τοπικῆς ἢ εἰδικῆς), συναφθείσης ἀπὸ 1.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν ἢ ἄλλης τινὸς πράξεως ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων, πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου διὰ τοὺς ἐκ τούτων ὑπαλλήλους θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ 25πλάσιον τοῦ ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ καθοριζομένου διὰ τοὺς τεχνίτας ἢ τεχνιτρίας ἡμερομισθίου, διὰ δὲ τοὺς τεχνίτας, ἐργάτας καὶ ἐργατρίας τὰ ὑπὸ τῆς αὐτῆς παραγράφου καθοριζόμενα κατ' εἰδικότητα καὶ φύλον ἡμερομίσθια.

2. Διὰ τοὺς κατὰ μ ο ν ά δ α ἐργασίας ἀμειβομένους τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει ἡμερομισθίου, καθοριζομένου ὡς ἑξῆς: Διὰ τοὺς ἄρρενας τεχνίτας δραχμαὶ 65, διὰ τοὺς εἰδικευμένους βοηθοὺς αὐτῶν καὶ εἰδικευμένους ἐργάτας δραχμαὶ 62, διὰ τοὺς βοηθοὺς τεχνιτῶν ραπτεργατῶν καὶ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐν γένει ἐργάτας δραχμαὶ 57, διὰ τὰς θήλεις τεχνιτρίας καὶ εἰδικευμένας ἐργατρίας δραχμαὶ 55, διὰ τὰς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας δραχμαὶ 44, καὶ τέλος διὰ τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχμαὶ 24, ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου, τεθέντων εἰς ἐφαρμογὴν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, εὐνοϊκώτερα διὰ τὴν εἰδικότητα τῶν ἡμερομισθίων μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιδομάτων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς παρούσης, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οὗτοι δὲν ἀμείβονται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ.

3. Τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ, εἰδικῶς διὰ τὰς περιπτώσεις ἐλλείψεως εἰδικῆς ρυθμίσεως, προσδιοριζόμενα ἡμερομίσθια προσαυξάνονται περαιτέρω διὰ τῶν ἐπιδομάτων Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ ἀναλογοῦν ποσόν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία παρέχεται κατὰ τρόπον τακτικὸν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὴν νύκτα.

4. Διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ μονάδα ἐργασίας εἰς ἐργοστάσια ὑαλουργίας, ὡς καὶ διὰ τοὺς παρ' ἑνὶ ἐργοδότῃ τακτικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπασχολουμένους ἐργάτας φορτοεκφορτώσεων, τοὺς ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας, τὰ ὑπὸ τῆς προηγουμένης παραγράφου καθοριζόμενα ποσὰ θὰ ὑπολογισθοῦν προσηυξημένα κατὰ 20 ο|ο.

5. Εἰς τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους ὑποδηματεργάτας καὶ ἀρβυλεργάτας τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῆ βάσει ἡμερομισθίου δραχμῶν 72 διὰ τοὺς τεχνίτας, κόπτας καὶ μηχανικούς, ἀνεξαρτήτως φύλου, καὶ δραχμῶν 63 διὰ τοὺς βοηθοὺς αὐτῶν.

6. Ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προ-

υποθέσεις και διαχρίσεις δικαιούνται δώρου οι επί μισθώ νομικοί σύμβουλοι, δικηγόροι, μηχανικοί, γεωλόγοι, γεωπόνοι και ιατροί των πάσης φύσεως νομικών προσώπων και επιχειρήσεων εν γένει, ως και οι επί σχέσει εργασίας του Ιδιωτικού δικαίου ιατροί των αερολιμένων και λιμένων.

Το δώρον άπαντων των ανωτέρω υπολογίζεται επί τη βάσει του καταβαλλομένου εις έκαστον μηνιαίου μισθού. Οι εκ τούτων αμειβόμενοι βάσει συλλογικών συμβάσεων ή διαιτητικών αποφάσεων δικαιούνται του δώρου υπολογιζομένου επί τη βάσει των εν αυταίς καθοριζομένων αποδοχών.

Άρθρον 5

1. Του διά της παρούσης καθοριζομένου δώρου και υπό τας εν αυτή προϋποθέσεις δικαιούνται παρά του υποχρέου προς τούτο·

1. Οι εν καταστάσει στρατεύσεως τελούντες μισθωτοί. Εκ τούτων: α) Οι τυχόντες κατά την εν άρθρω 1 παράγραφος 2 χρονικήν περίοδον επιδόματος στρατεύσεως θα λάβουν δώρον ανάλογον τόσον προς το ύψος του επιδόματος τούτου, όσον και προς τον χρόνον, καθ' ον εδικαιούντο τοιούτου. εντός της περιόδου ταύτης και β) οι απολυθέντες των τάξεων του στρατού μισθωτοί, εντός της αυτής χρονικής περιόδου, εφ' όσον, υπηρετούντες εν τω στρατώ κατά την χρονικήν ταύτην περίοδον, εδικαιούντο επιδόματος στρατεύσεως, θα λάβουν το δώρον, κατά τμήμα μεν ανάλογον προς τον χρόνον της εν τω στρατώ υπηρεσίας των παρά του υποχρέου προς τούτο Οργανισμού ή εργοδότου, κατά τμήμα δε ανάλογον προς τον χρόνον της από της απολύσεως των εκ του στρατού μέχρις 11.4.1963 πραγματικής υπηρεσίας των παρά του εργοδότου. Η στρατιωτική υπηρεσία εφέδρων, καλουμένων διά την εκτέλεσιν στρατιωτικών ασκήσεων, εφ' όσον δεν υπερβαίνει τον μήνα, συνυπολογίζεται διά τον υπολογισμόν του δώρου εις τον χρόνον υπηρεσίας παρά τω οικείω αυτών εργοδότη.

2. Οι εν καταστάσει ασθενείας διατελέσαντες ή διατελούντες μισθωτοί: Ούτοι θα λάβουν παρά του εργοδότου των ως δώρον ποσόν ανάλογον προς την διάρκειαν της εργασιακής αυτών σχέσεως εντός της περιόδου από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963, αφαιρουμένων των ημερών ασθενείας, δι' ας έτυχον επιδόματος ασθενείας. Ούτοι συμπληρωματικώς θα τύχουν παρά του οικείου Ασφαλιστικού Οργανισμού του δώρου, του προβλεπομένου υπό της οικείας αποφάσεως ημών «περί χορηγήσεως δώρου επί ταις εορταίς του Πάσχα 1963 εις τους συνταξιούχους και επιδοτουμένους λόγω ασθενείας ησφαλισμένους», εφ' όσον, υπό τας εν αυτή προϋποθέσεις, δικαιούνται τοιούτου.

3. Εις τους εθελοντίσαντας κατά το έτος 1958 και εφεξής υπαλλήλους της Αγροτικής Τραπέζης το δώρον θέλει υπολογισθή επί τη βάσει του συνόλου της καταβαλλομένης αυτοίς μηνιαίως παροχής (συντάξεως και επικουρήσεως).

4. Οι εν καταστάσει διαθεσιμότητος δικαιούνται διά τον χρόνον της τοιαύτης καταστάσεως των τοις ημίσεος του εις τον χρόνον τούτον αναλογούντος πλήρους δώρου.

5. Οι υπό σύστημα εκ περιτροπής εργασίας εργαζόμενοι δικαιούνται του εις τας ημέρας, καθ' ας λόγω του συστήματος δεν παρείχον τας υπηρεσίας των, αναλογούντος δώρου κατά το ήμισυ.

Άρθρον 6

1. Εις τους απασχολουμένους εις εκσεργασίαν και συσκευασίαν σταφίδος θέλει καταβληθή ως δώρον εν (1) ημερομίσθιον ανά πέντε (5) πραγματοποιηθέντα τοιαύτα κατά το από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963 χρονικόν διάστημα, κλάσμα δε τούτου ανάλογον διά τα κάτω των πέντε πραγματοποιηθέντα τοιαύτα. Τούτο υπολογίζεται διά μεν τους επί ημερομισθίω αμειβομένους κατά τα εν άρθρω 4 § 2 της παρούσης οριζόμενα, εκτός εάν υπό των οικείων συλλογικών συμβάσεων ή άλλων κανόνων δικαίου εκ των εν άρθρω 2 της παρούσης αναφερομένων ή εσωτερικών κανονισμών προβλέπωνται ευνοϊκώτερα ημερομίσθια, οπότε το δώρον υπολογίζεται βάσει αυτών, διά δε τους αμειβομένους κατά μονάδα εργασίας (κατασκευαστάς, καρφωτάς σταφιδοκιβωτίων κλπ.) επί τη βάσει του πηλίκου της διαιρέσεως των πραγματοποιηθεισών αμοιβών κατά τα ως άνω χρονικόν διάστημα διά του αριθμού των πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου δι' έκαστον εργάτην να υπερβή τα 15 ημερομίσθια, ουδ' έκαστον ημερομίσθιον - δώρον να είναι κατώτερον των 65 δραχμών.

2. Ειδικώς προς έξεύρεσιν των πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων των επί τιμολογίω αμειβομένων σταφιδεργατών Ηρακλείου δέον όπως το σύνολον των πραγματοποιηθεισών αμοιβών από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963 διαιρεθή διά του υπό της οικείας συλλογικής συμβάσεως εργασίας προβλεπομένου ημερομισθίου, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή δι' έκαστον τα 15 ημερομίσθια, ουδέ την αναλογίαν του ενός ημερομισθίου ανά 5 πραγματοποιηθέντα τοιαύτα. Ο υπολογισμός ούτος εφαρμόζεται, εφ' όσον υπό της συλλογικής συμβάσεως εργασίας δεν προβλέπονται άλλως τα της καταβολής του δώρου εις τους μισθωτούς τούτους.

3. Εις τους υφαλοχρωματιστάς, ναυπηγοξυλουργούς και ματσακονιατάς θέλει καταβληθή ως δώρον ανά πέντε (5) πραγματοποιηθέντα κατά το από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963 χρονικόν διάστημα ημερομίσθια εν (1) ημερομίσθιον προς δραχμάς 57 ή προς το υπό κλαδικών συλλογικών συμβάσεων προβλεπόμενον τυχόν υψηλότερον ημερομίσθιον ή ανάλογον κλάσμα διά τα κάτω των πέντε πραγματοποιηθέντα, του συνολικού ποσού του δώρου μη δυναμένου να υπερβή τα 15 ημερομίσθια. Διά τους ανωτέρω τα ούτως υπολογιζόμενα ημερομίσθια (δώρα) δεν δύνανται να υπερβούν τα τέσσαρα κατά χρονικόν διάστημα μηνός εντός της ανωτέρω περιόδου.

Τα εγκεκριμένα εργατικά τιμολόγια των υ-

ψαλοχρωματιστών και ματσακονιστών προσαυξάνονται κατά ποσοστόν 30 ο/ο από 16.4.1963 μέχρι και 30.4.1963.

4. Οι μουσικοί των κέντρων διασκεδάσεως και κοσμικών ταβερνών δικαιούνται τού ημίσεος του κατά το άρθρον 1 της παρούσης προβλεπομένου δώρου και υπό τας εν αυτώ προϋποθέσεις.

5. Θεατρικαί και κινηματογραφικαί επιχειρήσεις πρωτης προβολής υποχρεούνται να καταβάλουν εις έκαστον ταξιθέτην ή ταξιθέτιδα αυτών δώρον εκ δραχμών 625. Κινηματογραφικαί επιχειρήσεις δευτέρας και περαιτέρω προβολών υποχρεούνται να καταβάλουν υπό τας αυτάς προϋποθέσεις δώρον εκ δραχμών 500.

6. Τού διά της παρούσης αποφάσεως και υπό τας εν αυτή προϋποθέσεις παρεχομένου δώρου δικαιούται και το προσωπικόν (μουσικοί, ηθοποιοί και τεχνίται) των Κρατικών Θεάτρων, επί τη βάσει των καταβαλλομένων αυτώ αποδοχών.

7. Εις το τεχνικόν και λοιπόν προσωπικόν των θεατρικών επιχειρήσεων ή υπό της παρούσης προβλεπομένη παροχη καταβληθήσεται παρά των υποχρέων προς τούτο εργοδοτών, παρ' οις τούτο εργάσθη από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963, κατά τα εν άρθρω 1 § 2 της παρούσης οριζόμενα.

8. Οι άρτεργάται δικαιούνται παρά των εργοδοτών αυτών δώρου εκ 15 ημερομισθίων, συν τη αξία 19200 χιλιογράμμων λευκού άρτου, δι' όσους δικαιούνται τοιούτου βάσει των κειμένων διατάξεων. Ολοκλήρου τού δώρου τούτου δικαιούνται οι άρτεργάται, οι εργασθέντες συνεχώς παρά τω αυτώ εργοδότη κατά το από 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963 χρονικόν διάστημα. Οι δε εργασθέντες διακεκομμένως κατ' αυτό, είτε εις τον αυτόν εργοδότην, είτε εις πλείονας, θέλουν λάβει παρ' εκάστου τούτων την αναλογίαν τού δώρου, ήτις βαρύνει έκαστον.

Το ημερομίσθιον, εφ' ού υπολογισθήσεται το δώρον των άρτεργατών, είναι ίσον προς τον μέσον όρον των αποδοχών, τας οποίας έλαβεν έκαστος κατά το ανωτέρω χρονικόν διάστημα, συμφώνως προς το τηρούμενον βιβλίον παραγωγής άρτου. Εις τους εκ των άρτεργατών διατελεσαντας εν ασθενεία, συνεχώς ή διακεκομμένως, εντός τού ως άνω χρονικού διαστήματος το αναλογούν εις τον χρόνον της ασθενείας των δώρον, βάσει των διατάξεων τού άρθρου 1 της παρούσης, θέλει καταβληθή παρά τού Ασφαλιστικού των Οργανισμού, εφ' όσον διά τον χρόνον τούτον της ασθενείας των επεδοτήθησαν παρ' αυτού.

9. Έκαστος των οδηγών αγοραίων αυτοκινήτων (ταξί και αγοραία) δικαιούται προς απόληψιν δώρου να εισπράττη ολόκληρον την χορηγηθησομένην λόγω των εορτών τού Πάσχα 1963 αύξησιν της πτώσεως της σημαίας ταύ μετρητού. Επί πλέον ούτοι δικαιούνται παρά των εκμεταλλευομένων το αυτοκίνητον, υπό τας προϋποθέσεις τού άρθρου 1 της παρούσης, τού 1/4 τού υπό τού επομένου εδαφίου καθοριζομένου ποσού.

Εις ας περιπτώσεις οι ανωτέρω δεν ήθελον εισπράξει την διαφοράν ταύτην ή είναι οδηγοί αυτοκινήτων στερουμένων μετρητού, δικαιούνται να λάβουν δώρον παρά των εκμεταλλευομένων το αυτοκίνητον και υπό τας προϋποθέσεις και τους όρους της παρούσης αποφάσεως εκ δραχμών 700, συμψηφιζομένου εις το ποσόν τούτο τού τυχόν εισπραχθησομένου παρ' αυτών διά τας εορτας τού Πάσχα δικαιώματος εκκινήσεως. Τού τελευταίου τούτου ποσού δικαιούται και έκαστος των οδηγών αυτοκινήτων και εργατοτεχνιτών εν γένει εκκενώσεως βόθρων, εφ' όσον δεν αμείβεται διά μηνιαίου μισθού ή ημερομισθίου (οπότε υπάγεται εις τας διατάξεις τού άρθρου 1 της παρούσης), αλλ' αμείβεται διά ποσοστών ή κατ' αποκοπήν.

10. Προς τον σκοπόν όπως τύχουν δώρου και οι σερβιτόροι και οι βοηθοί των εστιατορίων, ζυθεστιατορίων, οινομαγειρείων, ταβερνών, κοσμικών κέντρων διασκεδάσεως, καφενείων, καφεζαχαροπλαστείων, αναψυκτηρίων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων και λοιπών συναφών καταστημάτων αυξάνονται από 8.4.1963 μέχρι και 22.4.1963, εις δε τα εξοχικά και κέντρα διασκεδάσεως, ως και ψητοπωλεία από 13.4.1963 μέχρι 27.4.1963, τα κεκανονισμένα εκ 10 ο/ο ή 15 ο/ο ποσοστά αμοιβής των επί των λογαριασμών των πελατών εις 15 ο/ο και 20 ο/ο αντιστοίχως. Τα 2/5 της αυξήσεως ταύτης, προοριζόμενα προς παροχην δώρου εις τους βοηθούς σερβιτόρων, περιέρχονται εις ιδιαίτερον λογαριασμόν και κατανέμονται κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των εν εκάστω καταστήματι υπηρετούντων βοηθών των σερβιτόρων.

11. Κατά τα αυτά ποσοστά διά το αυτό χρονικόν διάστημα, ήτοι από 9.4.1963 μέχρις 23.4.1963, αυξάνονται και τα δικαιώματα υπηρεσίας τού επί της περιποιήσεως προσωπικού της Διεθνούς Εταιρείας Κλιναμαξών. Εις περίπτωσιν όμως, καθ' ην τούτο, διά τού καταβαλλομένου αυτώ εις χρήμα μισθού και τού προϊόντος της ανωτέρω αυξήσεως, δεν ήθελε καλύψει τους υπό της εν ισχύϊ υπ' αριθ. 10/1961 διαιτητικής αποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς καθοριζομένους μισθούς ασφαλείας υποχρεούται ο εργοδότης εις καταβολην εκάστω της επί έλαττον διαφοράς, εφαρμοζομένων κατά τα λοιπά, αναλόγως, των διατάξεων τού άρθρου 1 της παρούσης.

12. Προς τον σκοπόν όπως τύχη τού διά της παρούσης χορηγουμένου δώρου και το επί ποσοστοίς μόνον αμειβόμενον προσωπικόν των κουρείων και κομμωτηρίων αυξάνονται κατά 30ο/ο από 6.4.1963 μέχρι και 20.4.1963 αι τιμαί των κουρευτικών και λοιπών εν τοις ως άνω καταστήμασι παρεχομένων υπηρεσιών. Το εκ της αυξήσεως ταύτης ποσόν, μετά την εξ αυτού παροχην 150 δραχμών δι' έκαστον βοηθόν κουρείου και 175 δραχμών δι' έκαστον βοηθόν κομμωτηρίου, θέλει κατανεμηθή κατ' ισομοιρίαν μεταξύ πάντων των τεχνιτών και τεχνιτριών έκάστου κουρείου ή κομμωτηρίου, αποκλειομένων των προσωπικώς εργαζομένων εργοδοτών, εφ' όσον ούτοι απασχολούν πλέον τού ενός τεχνίτας. Εις περίπτωσιν συμμετοχής των εργοδοτών εις το προϊόν της ανωτέρω αυξήσεως τα

δώρα των βοηθών άφαιρούνται έκ του μεριδίου τούτων. Κουρεία ή κομμωτήρια, άτινα δέν ήθελον αύξήσει κατά τά άνωτέρω τάς τιμάς, υποχρεούνται, όπως καταβάλουν εις έκαστον των παρ' αύτοίς άπασχολουμένων υπό τάς προϋποθέσεις του άρθρου 1 της παρούσης ώς δώρον ποσόν δραχμών 700 διά τούς τεχνίτας, 550 διά τάς τεχνίτρίας, 150 διά τούς βοηθούς κουρείων και 175 διά τούς βοηθούς κομμωτηρίων.

13. Πρός άπάλειψιν δώρου υπό του έπί ποσοστοίς άμειβομένου προσωπικού των έν τη χώρα λειτουργούντων λουτρών καθαριότητος αύξάνονται κατά ποσοστόν 15ο/ο αί τιμαί των εισιτηρίων άπό 8.4.1963 μέχρι και 22.4.1963. Το έκ της αύξήσεως ταύτης προερχόμενον προϊόν διανεμηθήσεται κατ' ίσομοιρίαν μεταξύ του ως είρηται προσωπικού.

14. Έπίσης πρός παροχήν του υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου εις τό προσωπικόν των στιλβωτηρίων αύξάνονται άπό 8.4.1963 μέχρι και 22.4.1963 κατά ποσοστόν 30ο/ο αί τιμαί του στιλβώματος, τό έκ της αύξήσεως δέ ταύτης συγκεντρούμενον ποσόν διανεμηθήσεται κατ' ίσομοιρίαν μεταξύ άπάντων των έν έκάστω καταστήματι έργαζομένων (υπαλλήλων κλπ.), των άπασχολουμένων μέ την έξυπηρέτησιν του τμήματος του στιλβωτηρίου, μη έφαρμοζομένων έπί τούτων των διατάξεων του άρθρου 1 της παρούσης.

15. Εις έκαστον έκ του έπί ποσοστοίς άμειβομένου προσωπικού των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και των έπαγγελματικών οργανώσεων, είς τούς έπί ποσοστοίς άμειβομένους εισπράκτορας και παραγωγούς (πλασιέ) των πάσης μορφής έπιχειρήσεων, τους άπασχολουμένους παρ' ένί μόνον έργοδότη, ώς και τούς ζυγιστάς των Δημοτικών Στατήρων, χορηγείται υπό τάς έν άρθρω 1 της παρούσης προϋποθέσεις και περιορισμούς δώρον έκ δραχμών 700 διά τούς άρρενας και 550 διά τάς θήλεις, έκτός έάν υπό των οίκείων συλλογικών συμβάσεων, έσωτερικών κανονισμών ή άλλων σχετικών διατάξεων προβλέπηται ή χορήγησις μεγαλυτέρου ποσού δώρου.

16. Οί έκ των μισθωτών άμειβόμενοι βάσει συλλογικών συμβάσεων ή άλλων κανόνων δικαίου τόσον διά ποσοστών ή φιλοδωρημάτων, όσον και διά σταθεροΰ χρηματικού μισθού ή ημερομισθίου, δικαιούνται δώρου, υπολογιζομένου μόνον έπί του εις χρήμα καταβαλλομένου μισθού ή ημερομισθίου, εφαρμοζομένων κατά τά λοιπά των διατάξεων της παρούσης. Τό δώρον τούτο δέν συμψηφίζεται πρός τό δώρον, ούτινος δικαιούνται οί περβιτόροι βάσει των διατάξεων της παραγράφου 10 του παρόντος άρθρου.

17. Πρός άπάλειψιν δώρου υπό των άπασχολουμένων είς μή μόνιμον έργοδότην και έπί τιμολογίω ή κατά μονάδα έργασίας άμειβομένων, ώς έκδορυσφαγέων, έργατών κατεργασίας έντέρων, συντηρητών ζώων, έλαιομετρητών, καραγωγέων, ραπτεργατών, φορτοεκφορτωτών, μη διεπομένων υπό της περί φορτοεκφορτώσεων λιμένος ή ξηράς κειμένης νομοθεσίας κλπ., αύξάνονται τά νομίμως έγκεκριμένα ή συμπεφωνημένα τιμολόγια άμοιβής αύτών κατά 30 ο/ο άπό 8.4.1963 μέχρι και 22.4.1963.

"Αρθρον 7

1. Τό υπό της παραγράφου 3 της υπ' άριθ. 23845]1835]30.8.1951 κοινής άποφάσεως των Υπουργών Οίκονομικών, Έργασίας και Έμπορικής Ναυτιλίας, ώς και της παραγράφου 1 του κεφαλαίου Ε' της υπ' άριθ. 23845]1835]29.9.1951 έγκυκλίου των αύτών Υπουργών, οριζόμενον δώρον φορτοεκφορτωτών κλπ. υπολογίζεται βάσει του υπό της υπ' άριθ. 74000]1958 άποφάσεως ήμών καθοριζομένου διά τούτους ημερομισθίου - δώρου, ηύξημένου κατά 8 ο/ο και διά 15 το λολύ ημερομίσθια, προσαυξανόμενον περαιτέρω, είδικώς διά τούς φορτοεκφορτωτάς των σεισμοπλήκτων περιοχών, κατά 30 ο/ο.

2. Εις τούς έπικουρικώς άπασχοληθέντας είς τάς φορτοεκφορτωτικάς έργασίας λιμένων ή ξηράς έλευθέρους φορτοεκφορτωτάς, σημειωτάς, ζυγιστάς, φύλακας έμπορευμάτων και άρχιεργάτας στοιβαδόρους θέλει καταβληθή παρά του οίκείου Λογαριασμού δώρου φορτοεκφορτωτών, καταργουμένης ώς πρός τούτο πάσης άντιθέτου διατάξεως, δώρον άνάλογον πρός τά παρ' έκάστου τούτων πραγματοποιηθέντα ημερομίσθια, έντός της περιόδου άπό 27.12.1962 μέχρις 11.4.1963, ήτοι έν (1) ημερομίσθιον - δώρον, ίσον πρός τό άναλογούν είς μονίμους άνά έξ (6) πραγματοποιηθέντα έντός της άνωτέρω χρονικής περιόδου, υπό τον περιορισμόν ότι τό καταβληθησόμενον είς έκαστον έκ των άνωτέρω συνολικόν ποσόν δώρου δέν δύναται νά είναι άνώτερον του χορηγηθησομένου είς τους μονίμους.

3. Τό είς τούς έργάτας Κομιστικής Υπηρεσίας της Έλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης καταβλητέον υπό τάς έν άρθρω 1 της παρούσης προϋποθέσεις δώρον υπολογισθήσεται βάσει του τεκμαρτού αύτων ημερομισθίου υπαγωγής των είς την άσφάλισιν του Ι.Κ.Α., όπερ όμως δέν δύναται νά είναι άνώτερον του υπό της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου καθοριζομένου γενικού τοιούτου.

"Αρθρον 8

Του υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου, υπό τάς προϋποθέσεις του άρθρου 1, δικαιούνται, έκ των πρός έξυπηρέτησιν του οίκου του έργοδότου άπασχολουμένων, τό έν αύτω ένδιαιτωμένον προσωπικόν (οίκιακοί βοηθοί, θαλαμηπόλοι, παιδαγωγοί, κηπουροί, μάγειροι κλπ.) και τό διεπόμενον υπό κλαδικών συλλογικών συμβάσεων και διαιτητικών άποφάσεων τοιούτον, υπολογιζομένου έπί τη βάσει των είς χρήμα μόνον καταβαλλομένων έκάστω μηνιαίων άποδοχών. Είδικώς διά τάς οίκιακάς βοηθούς, άνεξαρτήτως ήλικίας, τό δώρον τούτο, είς τό άκέραιον, δέν δύναται νά είναι μικρότερον των δραχμών 175, έφαρμοζομένων κατά τά λοιπά των διατάξεων της παρούσης.

"Αρθρον 9

Του υπό της παρούσης προβλεπομένου δώρου και υπό τάς έν αύτη προϋποθέσεις και διακρίσεις δικαιούνται και οί μισθωτοί γεωργοκτηνοτροφικών έπιχειρήσεων (βαμβακώνων, λαχανοκήπων, άνθοκήπων, πτηνοτροφείων κλπ.),

ἐφ' ὅσον αἱ σχέσεις τούτων διέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἄλλων πράξεων ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων ἢ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὡσαύτως δικαιοῦται τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου τὸ προσωπικὸν τῶν γεωργοκτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν τῶν ἀσκουμένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων καὶ λοιπῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν των διὰ συλλογικῶν συμβάσεων κλπ.

Ἄρθρον 10

Ἐὰν ὁ ἐργοδότης καταβάλλῃ εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ ἀπασχολουμένους μισθωτοὺς ἀποδοχὰς ὑψηλοτέρας τῶν καθοριζομένων δι' ὑποχρεωτικῶν κανόνων δικαίου, δὲν δύναται νὰ συμψηφίσῃ τὸ ἐπὶ πλέον καταβαλλόμενον ποσὸν πρὸς τὴν διὰ τῆς παρούσης προβλεπομένην παροχήν.

Ἄρθρον 11

1. Ἐπιχειρήσεις, αἵτινες λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν ἤρχησαν ἀπὸ 27.12.1963 καὶ ἐφεξῆς μέχρι δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, δύνανται νὰ καταβάλουν τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον μειωμένον κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐὰν ἤρχησαν συνεχῶς καὶ ὁλοκληρωτικῶς ἐπὶ χρόνον πλέον τοῦ μηνός.

2. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων, ὅπερ ἐξηκολούθησε παρέχον τὰς ὑπηρεσίας του παρὰ τὴν ἀργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἄρθρον 12

Ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη ἔκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) ὑπόκειται, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀποδοχαί, εἰς πᾶσαν τὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων Ἀσφαλιστικῶν καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν ἢ Λογαριασμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καθωρισμένας κρατήσεις καὶ εἰσφοράς, καταβλητέας εἰς 4 μηνιαίας ἰσοπόσους δόσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη μέχρι τῆς 1.6.1963. Ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας καὶ Τράπεζαι ὑποχρεοῦνται εἰς ἄμεσον καταβολὴν τῶν ἐν λόγῳ εἰσφορῶν καὶ κρατήσεων.

Ἄρθρον 13

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον, ὅπερ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ καταβληθῇ εἰς εἶδος, ἀλλ' εἰς χρῆμα μόνον, θὰ καταβληθῇ ἐφ' ἅπαξ μέχρι τῆς 11.4.1963.

Ἄρθρον 14

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις :

α) Ἐπὶ ἐργατῶν τῶν λοιπῶν ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρῳ 9 ἀναφερομένων γεωργικῶν ἢ κτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν.

β) Ἐπὶ τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων εἰς κωμοπόλεις (Δήμους ἢ Κοινότητας), πληθυσμοῦ κάτω τῶν ἓξ χιλιάδων κατοίκων.

γ) Ἐπὶ τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς μόνον ἀμειβομένων μισθωτῶν, πλὴν τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐξαιρέσεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἀπριλίου 1963

—

27300 Ε. 473]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 130 τῆς 26 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2855]1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων».

β) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 § 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275]Ε. 2831]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν.

γ) Τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ συσταθέντος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275]Ν. 2831]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν, ἀποφασίζομεν :

1. Ὁ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275]Ν.2831]1961 ἀποφάσεως ἡμῶν συσταθεὶς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικὸς Λογαριασμὸς χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ εἰς ἕκαστον τῶν εἰς τοῦτον ὑπαγομένων, ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963, δῶρον ἴσον πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας καταβολῆς αὐτῷ τοῦ δώρου ἐπικολληθέντων δωροσήμων εἰς τὰ προσκομιζόμενα ὑπὸ ἑκάστου δικαιούχου εἰδικὰ δελτία εἰσφορῶν τοῦ Λογαριασμοῦ, τῶν μὴ ληφθέντων ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν καταβληθέντος βάσει προγενεστέρων ἀποφάσεων δώρου, μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἑνὸς δεκάτου τρίτου (1|13) δι' ἔξοδα διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

2. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν καὶ Λογαριασμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καθωρισμένας εἰσφορὰς ἡσφαλισμένου, ὑπολογιζομένας ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἐπικολληθέντων δωροσήμων.

3. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον εἶναι καταβλητέον ἀπὸ 8.4.1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαρτίου 1963

—

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ

Τά Διοικητικά Διαιτητικά Δικαστήρια τοῦ νόμου 3239|1955 περί συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἀποτελοῦν συλλογικά διοικητικά ὄργανα καί αἱ ἀποφάσεις των ὑπόκεινται εἰς προσβολήν ἐπί ἀκυρώσει ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Οὕτω συχνή ἐπί τοῦ θέματος εἶναι ἡ ἀπασχόλησις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί ἐνδιαφέρουσαι πάντοτε αἱ ἀποφάσεις του κατά τήν ἄσκησιν τῆς ἀκυρωτικῆς του δικαιοδοσίας. Ἀποκαθίστανται δι' αὐτῶν ἡ προσβληθεῖσα τυχόν νομιμότης καί διαγράφονται γενικαί ἀρχαί, βάσει τῶν ὁποίων ὀφείλουν νά δρῶσιν ἡ Διοίκησις καί οἱ ἁρμόδιοι Ὑπουργοί.

Ἀκριβῶς ὅμως διότι εἶναι τόσον σημαντικόν τό ἔργον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί μεγάλη ἡ ἔκτασις τῶν ἐκ τῆς δικαιοδοτικῆς δράσεώς του συνεπειῶν γίνεται αἰσθητή ἡ ἀνάγκη τῆς ταχυτέρας κινήσεως τῶν σχετικῶν δικῶν. Ἐδῶ δέν πρόκειται νά κριθῇ μία συγκεκριμένη προσβολή τυχόν ὑπό τῆς Διοικήσεως ἀτομικοῦ δικαιώματος, ἀλλά νά ἀποφασισθῇ ἡ οἰκονομική ζωή μεγάλων κατηγοριῶν ἐργαζομένων, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται νά μάθουν, ἄν τά ἐκ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἤ διαιτητικῶν ἀποφάσεων δικαιώματά των, τά ὁποῖα ἔχουν συλλογικόν χαρακτῆρα, εἶναι πράγματι νομικῶς ἀδιάβλητα, ἄν ἀληθῶς ἔχουν τήν ἀναγκαίαν στερεότητα δικαίου. Καί εἶναι δι' αὐτούς ἐνδιαφέρον ἀκόμη νά μάθουν, ἄν οἱ Ὑπουργοί, εἰς τούς ὁποίους κατά τόν νόμον ἀνήκει ἡ νομική τελείωσις τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν των διαφορῶν, ἐκινήθησαν ἐντός τῶν αὐστηρῶν πλαισίων τοῦ νόμου, ὅταν τροποποιοῦν ἤ δέν ἐγκρίνουν τά ὑπό τῶν συλλογικῶν ὀργάνων ἀποφασισθέντα.

Θά ἦτο συνεπῶς κοινωνικῶς ὠφέλιμον νά ἐξευρίσκετο τρόπος νά ἀναφερόμεθα εἰς τόν ἐγνωσμένης εὐθυκρισίας Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου κ. Θ. *Μητρέλιον*, ὥστε νά ἐκινεῖτο ταχύτερον ἡ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου διαδικασία διά τήν ἀποπεράτωσιν τῶν σχετικῶν μέ τάς συλλογικάς διαφοράς δικῶν. Δικαιολογεῖ τήν προτίμησίν των ἡ κοινωνική των ἀξία, ἡ ὁποία διακρίνεται ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης, βασικοῦ παράγοντος διά τήν ὁμαλήν συμβίωσιν καί προκοπήν τῆς χώρας.

Ἐπιστημονική κίνησις

Ἡ «Ἑταιρία Νέων Ἐπιστημόνων» μᾶς ἀπέστειλε πρός δημοσίευσιν τήν κατωτέρω ἀνακοίνωσιν, τήν ὁποίαν δημοσιεύομεν εὐχαρίστως.

«Βιογραφικόν Λεξικόν Νέων Ἐπιστημόνων»

Ἡ «Ἑταιρία Νέων Ἐπιστημόνων», ἐν τῇ προσπαθείᾳ της νά προβάλῃ τήν ἐπιστημονικήν καί κοινωνικήν δράσιν τῶν νέων Ἑλλήνων ἐπιστημόνων, ἀπεφάσισε τήν ἔκδοσιν «Βιογραφικοῦ Λεξικοῦ (Who is Who) Νέων Ἐπιστημόνων», μέ τήν πεποίθησιν ὅτι τοῦτο ὄχι μόνον πληροῖ ἓν μέγα καί ἐμφανές κενόν, ἀλλά καί προσφέρει μίαν ἐθνικήν ὑπηρεσίαν, διά τῆς προβολῆς τῶν νέων πνευματικῶν δυνάμεων τῆς πατρίδος μας.

Ἡ Συντακτική Ἐπιτροπή ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ.κ. *Ἐμμ. Πρωτοψάλτη*, Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους καί ὀφηγητοῦ τῆς Ἱατορίας εἰς τό Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου, καί *Κ. Μαγνήσαλη* καί *Ἡλ. Κοτρωνάρου*, Προέδρου καί Γενικοῦ Γραμματέως ἀντιστοίχως τῆς «Ἑταιρίας Νέων Ἐπιστημόνων», ὡς μελῶν.

Ὅροι: 1) Εἰς τό «Λεξικόν» θά περιληφθοῦν: Οἱ μέχρις ἡλικίας 40 ἐτῶν πτυχιοῦχοι Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς ἡμεδαπῆς ἤ τῆς ἀλλοδαπῆς καί ἔχοντες διεξῆ τοιλάχιστον ἀπασχόλησιν εἰς συναφεῖς πρός τάς κτηθείσας γνώσεις ἐργασίας.

2. Λεδομένης, σύν τοῖς ἄλλοις, τῆς ἀπογραφικῆς ἀποστολῆς τοῦ «Λεξικοῦ», ἅπαντες οἱ πληροῦντες τόν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 1 ὅρον θά περιληφθοῦν ὁπωσδήποτε. Ἡ ἔκτασις ὅμως, τήν ὁποίαν θά καταλάβῃ ἑκάστη βιογραφία, ἡ ἐπιλογή τῶν πρός δημοσίευσιν δραστηριοτήτων καί ἡ τελική διατύπωσις τοῦ κειμένου θά γίνῃ ὑπό τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς.

3) Πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον νά ἀποστείλουν εἰς τά Γραφεῖα τῆς «Ἑταιρίας Νέων Ἐπιστημόνων» (Γλάδστωνος 2 - Ἀθῆναι T.T. 141) σημείωμα ὑπογεγραμμένον, περιέχον τά κάτωθι βιογραφικά στοιχεῖα:

Ἐπώνυμον, ὄνομα, ὄνομα πατρός, τόπον καί ἔτος γεννήσεως, διευθύνσεις κατοικίας καί γραφείου μετ' ἀριθμῶν τηλεφώνων, ἐπιστημονικήν εἰδίκευσιν, σημερινήν ἀπασχόλησιν, σπουδάς (Γυμνασίου, Ἀνωτάτης Σχολῆς), ὑποτροφίας κλπ., ξένας γλώσσας, μελέτας δημοσιευθείσας (τίτλοι), ἄρθρα, διαλέξεις, παρακολούθησιν σεμιναρίων, ταξίδια ἐπιστημονικῆς ἐνημερώσεως, κοινωνικήν δράσιν (συμμετοχή εἰς σωματεῖα, κτηθεῖσα πεῖρα κλπ.), παράσημα καί διακρίσεις, ὡς καί πᾶσαν ἄλλην συμπληρωματικήν πληροφορίαν.

4) Οἱ ἀποστέλλοντες εἰς τήν Ἑταιρίαν σημείωμα μέ τά ἀνωτέρω βιογραφικά των στοιχεῖα δέον νά καταβάλουν διά προαγοράν τοῦ τόμου καί διά τήν ἀντιμετώπισιν τῶν σχετικῶν δαπανῶν καί ἐξόδων εἰς ἓν ἐκ τῶν Ὑποκαταστημάτων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος δραχμάς 150 (ἑκατόν πεντήκοντα) εἰς πίστωσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 180390 Λογαριασμοῦ τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ὑπό τόν τίτλον «Ἑταιρία Νέων Ἐπιστημόνων, Βιογραφικόν Λεξικόν Νέων Ἐπιστημόνων». Ὑπό τόν ὅρον ἐκπληρώσεως τῆς προϋποθέσεως ταύτης ἡ Ἑταιρία ἀναλαμβάνει τήν ὑποχρέωσιν, ὅπως συμπεριλάβῃ τόν καταθέσαντα εἰς τό «Λεξικόν», τηρουμένων τῶν ὅρων 1 καί 2 καί ἐν συνεχείᾳ ἀποστείλῃ εἰς αὐτόν, ἄνευ ἄλλης ἐπιβαρύνσεως, τόν τόμον τοῦ «Λεξικοῦ» ἐντός μηνός ἀπό τῆς ἐκδόσεώς του.

5) Ἀποστολή σημειωμάτων βιογραφικῶν στοιχείων καί καταθέσεις τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ θά γίνωνται δεκταί μόνον μέχρι τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1963.

6) Τό «Λεξικόν» θά κυκλοφορήσῃ ἐντός τοῦ μηνός Ἰουλίου 1963.

Διά περισσοτέρας πληροφορίας δύνασθε νά ἀπευθύνεσθε εἰς τήν «Ἑταιρίαν Νέων Ἐπιστημόνων», Γλάδστωνος 2, Ἀθῆναι, T.T. 141.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 8 (518)

Ἀθῆναι, 15 Ἀπριλίου 1963

ΝΟΜΙΚΗ ΦΥΣΙΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΒΑΣ. Π. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Δικηγόρου

(*) Ἡ γνώμη μου ἐπὶ τῶν κάτωθι ὑποβληθέντων μοι ἐρωτημάτων εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐρωτήματος

«Ἐὰν τὸ Ταμεῖον δύναται νὰ ἀποτρέψῃ παρὰ τοῦ Θεραπευτηρίου («*») ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου 1954 τὴν ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης ἀναιτίως καὶ ἄνευ ἐγγράφου ἀνακλήσεως διακοπεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θεραπευτηρίου προαιρετικὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφορὰν ἐκ δραχμῶν 5 δι' ἑκάστην ἡμέραν νοσηλείας θέσεων Βα', Α' καὶ πολυτελείας, ἥτις εἶχεν ἀρχίσει καταβαλλομένη εἰς τὸ Ταμεῖον ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1952».

Ἐκ τῶν τεθέντων ὑπ' ὄψιν μου στοιχείων:

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Θεραπευτηρίου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ... ἐγγράφου του ἐγνώρισε πρὸς τὸ Ταμεῖον, ὅτι κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ... καὶ... συνεδρίας αὐτοῦ ἀπεφάσισε τὴν ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1952 ἐπὶ τύποις ἐκτάκτου εἰσφορᾶς χορήγησιν εἰς τὸ Ταμεῖον ποσοῦ 5.000 (πενήντα) δραχμῶν δι' ἑκάστην ἐπὶ πληρωμῇ ἡμέραν νοσηλείας Α' καὶ Βα' θέσεως. Τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον ἀνεκοινώθη εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 5.8.1952, καθ' ἣν ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεκτὴ ἡ ἐν λόγῳ ἔκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις καὶ ἀπεφασίσθη, ὅπως δι' ἐγγράφου ἐκφρασθῶσιν εὐχαριστίαι πρὸς τὸ Θεραπευτήριον.

Ἡ ἐν λόγῳ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις κατεβλήθη εἰς τὸ Ταμεῖον ἀπὸ 1.2.1952 μέχρι 31.12.1953, ἀνελθοῦσα διὰ μὲν τὸ ἔτος 1952 εἰς δραχμὰς 185.805 (νεας), διὰ δὲ τὸ ἔτος 1953 εἰς δραχμὰς 213.515 (νεας). Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1954 ἡ ἔκτακτος αὕτη οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις δὲν κατεβλήθη εἰς τὸ Ταμεῖον, χωρὶς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτοῦ νὰ ἔχῃ ἐπίσημον ἀναγγελίαν ἐκ μέρους τοῦ Θεραπευτηρίου περὶ διακοπῆς της.

Τὸ Ταμεῖον, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὰ ἔγγραφά του πρὸς τὸ Θεραπευτήριον, τὴν ἀνακοίνωσίν του πρὸς τοὺς ἡσφαλισμένους του καὶ τὸ ὑποβληθὲν πρὸς τὸ Θεραπευτήριον ἐν εἴδει ἱστορικοῦ ὑπόμνημά του, ἐχρησιμοποίησε τὴν ἐν λόγῳ εἰσφορὰν πρὸς κάλυψιν τῶν διὰ τοῦ περὶ Ι.Κ.Α. ἀ.ν. 1846]1951 ἐπιβληθεισῶν εἰς τὸ Ταμεῖον παροχῶν ἀσθενείας.

Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα δεδομένα ἡ ἀνωτέρω ἐκ δραχμῶν 5 πρὸς τὸ ὑμέτερον Ταμεῖον ἐπιχορήγησις ἐκ μέρους τοῦ Θεραπευτηρίου «*» ἀποτελεῖ εἰσφορὰν ἐξ ἐλευθεριότητος, σκοποῦσαν τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου ἐπὶ τῷ τέλει ἐξασφαλίσεως εἰς αὐτὸ τῶν ἀναγκαίων οἰκονομικῶν μέσων διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν εἰς τὸ ἡσφαλισμένον προσωπικὸν τοῦ Θεραπευτηρίου.

Ὡς τοιαύτη συνιστᾷ ἔμμεσον οἰκειοθελῆ παροχὴν πρὸς τὸ προσωπικόν, ἐκπληρουμένην διὰ τρίτου προσώπου, τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, καὶ ἔχει τὸν χαρακτῆρα προσθέτου κοινωνικῆς παροχῆς προνοίας καὶ οὐχὶ δωρεᾶς (πρβλ. περὶ τοιούτων παροχῶν Nikisch. Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἑλλην. μετάφρασις, σελ. 319) καὶ συνεπῶς διὰ τὴν σύστασιν τῆς περὶ ταύτης συμβάσεως δὲν ἀπαιτεῖται τὸ κατ' ἄρθρον 498 Α.Κ. συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον.

Ἐφ' ὅσον ὅμως εἰς τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Θεραπευτηρίου «*» ὡρίσθη, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ παροχὴ χορηγεῖται ὑπὸ τύπον ἐκτάκτου εἰσφορᾶς, συνάγεται, ὅτι δὲν ἐσκοπήθη ἡ ἀνάληψις ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν αὐτῆς εἰς τὸ διηνεκές, ἀλλ' αὐτὴ δύναται νὰ ἀνακληθῇ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Θεραπευτηρίου μονομερῶς (πρβλ. ἐπὶ ἀναλόγου περιπτώσεως μονομεροῦς ἀνακλήσεως οἰκειοθελῶν παροχῶν, διδομένων ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου εἰς τοὺς μισθωτούς, Καποδίστριαν, ἐν ΕΕΔ 19, 130, Nikisch,

(*) Γνωμοδότησις πρὸς Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον

Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἑλλην. μετάφρ., σελ. 273, Hueck - Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, ἐκδ. 6η, τόμ. I, σελ. 283).

Ζήτημα γεννᾶται, ἐὰν ἡ καταβολὴ τῶν τοιούτων οἰκειοθελῶν παροχῶν εἶναι ἐλευθέρως ἀνακλητὴ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ ὑπόκειται εἰς περιορισμούς. Φρονοῦμεν ὅτι, ἐὰν δὲν συνεφωνήθη τι σχετικῶς, ἡ μονομερὴς ἀνάκλησις τῆς παροχῆς δὲν εἶναι ἐλευθέρα ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου, ἀλλ' ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου κατὰ πόσον ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 371 Α.Κ., καθ' ἣν «ἐὰν ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς ἀνετέθη εἰς τινα τῶν συμβαλλομένων ἢ εἰς τρίτον ἐν ἀμφιβολίᾳ θεωρεῖται, ὅτι ὁ προσδιορισμὸς πρέπει νὰ γίνῃ κατὰ δικαίαν κρίσιν. Ἐὰν δὲν ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν ἢ βραδύνῃ γίνεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου». Ἡ διάταξις αὕτη ἔχει εὐρύτατον πεδίον ἐφαρμογῆς καὶ δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν ὁριστικὴν τῆς ἐν στενῇ ἐννοίᾳ παροχῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς μετέπειτα ἐξελίξεως τῆς ἐνοχῆς (*Μπαλῆ*, Ἐνοχικὸν §§ 8, 11 καὶ Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 95).

Διὰ τὴν διαπίστωσιν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ἐὰν ἡ κρίσις τοῦ ὑποχρέου ὑπῆρξε δικαία, θὰ γίνῃ ἀξιολόγησις τῆς κρίσεως ταύτης τοῦ ὑποχρέου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων ἐκ τῆς συμβάσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ κρατοῦντα συναλλακτικὰ ἤθη, ἐν ὄψει καὶ τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν ἀποβλέπει ὁ ὑποσχεθείς (πρβλ. Enneccerus - Lehmann, Recht der Schuldverältnisse, ἐκδ. 13η σελ. 24 σημ. 2, *Μπαλῆ*, Ἐνοχικόν, §§ 8, 11 Α α 5 καὶ Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 8 ἀριθ. 7).

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει θὰ ληφθῇ ἰδίᾳ ὑπ' ὄψιν ὁ σκοπός, δι' ὃν ἐχορηγήθη ἐκ μέρους τοῦ Θεραπευτηρίου ἡ ἐν λόγῳ οἰκειοθελὴς παροχή, οἷον ἐὰν ἐδόθη πρὸς ἀντιμετώπισιν προσκαίρων ταμειακῶν δυσχερειῶν τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου ἢ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ὡρισμένων βαρῶν, ὡς τῶν παροχῶν ἀσθενείας, ὁπότε, ἐὰν οἱ λόγοι οὗτοι ἐξέλιπον, ἡ διακοπὴ τῆς χορηγήσεως ἐμφανίζεται ὡς γενομένη κατὰ δικαίαν κρίσιν. Ἐπίσης θὰ ἐκτιμηθῇ καὶ ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ ὑποχρέου, κατὰ πόσον εὑρίσκεται εἰς οἰκονομικὴν δυσχέρειαν συνεχίσεως τῆς καταβολῆς τῆς προαιρετικῆς ταύτης εἰσφορᾶς.

Ἐὰν δὲν ὑφίστανται τοιοῦτοι λόγοι, οἵτινες ἐκτιμώμενοι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, δικαιολογοῦν τὴν διακοπὴν τῆς προαιρετικῆς ταύτης παροχῆς, ἢ τοιοῦτοι λόγοι ἀνέκυψαν εἰς μεταγενέστερον τῆς διακοπῆς χρόνον, τὸ Ταμεῖον ἔχει ἀξίωσιν συνεχίσεως τῆς καταβολῆς τῆς ἐπιχορηγήσεως ταύτης ἐκ μέρους τοῦ Θεραπευτηρίου μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ διακοπὴ θὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κατὰ δικαίαν κρίσιν γενομένη.

Κατὰ πᾶσαν ὅμως περίπτωσιν θὰ πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Θεραπευτηρίου περὶ διακοπῆς τῆς καταβολῆς τῆς περὶ ἧς πρόκειται εἰσφορᾶς καὶ νὰ περιέλθῃ αὕτη εἰς τὸ Ταμεῖον δι' ἀνακοινώσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑποχρέου κατ' ἄρθρον 167 Α.Κ., τῆς περὶ ἀνακλήσεως δηλώσεως ἐχούσης τὸν χαρακτῆρα διαπλαστικῆς δικαιοπραξίας, ὡς σκοπούσης τὴν κατάλυσιν ὑφισταμένης σχέσεως καὶ συνεπῶς ἀποκτώσης νομικὴν ἐνέργειαν, ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ἀπευθύνεται. (Πρβλ. σχετικῶς *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 33, 37).

Ἐφ' ὅσον ὅθεν δὲν συνέτρεξαν αἱ ἀνωτέρω προμνησθεῖσαι προϋποθέσεις τῆς κατὰ δικαίαν κρίσιν διακοπῆς τῆς εἰσφορᾶς, οὐδὲ ἀνεκοινώθη εἰς τὸ Ταμεῖον ἡ ὕπαρξις ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Θεραπευτηρίου περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀναληφθείσης ὑποχρεώσεως, τὸ Ταμεῖον ἔχει ἀξίωσιν πρὸς καταβολὴν τῆς περὶ ἧς πρόκειται εἰσφορᾶς καὶ διὰ τὸν μεταγενέστερον τῆς διακοπῆς της χρόνον.

II

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος

«Ἐάν ἐκ τῆς μὴ πλήρους ἐφαρμογῆς ὑπὸ τοῦ Θεραπευτηρίου, ὡς τοῦτο ἦτο ὑποχρεωμένον, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας 300 περίπου ὑπάλληλοί του, ἀντὶ νὰ ἀσφαλισθοῦν εἰς τὸ Ταμεῖον ἠσφαλίσθησαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου 1948 εἰς τὸ Ι.Κ.Α., μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἀπώλειαν σημαντικῶν ἐσόδων ἐξ εἰσφορῶν, ὑπέχῃ τὸ Θεραπευτήριον εὐθύνας καὶ δύναται νὰ ἐνταθῇ ἀπαίτησις κατ' αὐτοῦ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης».

Ἐκ τῶν τεθέντων ὑπ' ὄψιν μου στοιχείων:

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰσχύ-

οντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς: 1) Ἅπαν τὸ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ Θεραπευτήριον (,,*,,), ὡς καὶ εἰς τὸ Σανατόριον (,,*,,), ἐπ' ἀντιμισθίᾳ προσωπικόν, ἐξαιρέσει τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ καὶ τῶν ἐπὶ θητείᾳ ἢ συμβάσει ὡρισμένης διαρκείας προσλαμβανομένων. 2) Οἱ κατέχοντες μονίμων θέσιν ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται τοῦ Ταμείου. 3) Οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ταμείου διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας τούτου».

Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῶν Διοικητικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Θεραπευτηρίου, τὸ προσωπικὸν τῶν Διοικητικῶν Ὑπηρεσιῶν διακρίνεται εἰς τακτικόν, ἔκτακτον καὶ δόκιμον. Τακτικὸν εἶναι τὸ προσλαμβανόμενον εἰς τὰς διὰ τοῦ παρόντος προβλεπομένης ὀργανικὰς θέσεις, ἐπὶ εἰδικῇ πρὸς τοῦτο συμβάσει. Ἔκτακτον προσωπικὸν εἶναι ἅπαν τὸ ὑπόλοιπον, ἤτοι: α) Πάντες οἱ μὴ προσλαμβανόμενοι εἰς ὀργανικὰς θέσεις ὑπάλληλοι, τεχνῖται ἢ ἐργάται, διεπόμενοι ἀπὸ τὰς ἑκάστοτε ἰσχυούσας διατάξεις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, β) οἱ προσλαμβανόμενοι ὑπὸ εἰδικοὺς ὅρους ἐπὶ θητείᾳ ἢ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, εἴτε εἰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις, εἴτε καθ' ὑπέρβασιν τούτων.

Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Νοσηλευτικοῦ Προσωπικοῦ «δύναται ἐν ἀνάγκῃ καὶ λόγῳ ἐλλείψεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 26 προβλεπομένου νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ νὰ προσλαμβάνωνται πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ὑπαρχουσῶν κενῶν θέσεων βοηθητικαὶ ἀδελφαί, ἡλικίας 18—30 ἐτῶν, κεκτημέναι τὰς ἀναγκαίας γραμματικὰς γνώσεις καὶ εἰ δυνατὸν νοσοκομειακὴν προϋπηρεσίαν. Ὁ ἀριθμὸς τούτων κανονίζεται ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Θεραπευτηρίου, τὸ ὁποῖον καὶ διορίζει αὐτὰς μετὰ πρότασιν τῆς Διευθυνούσης Ἀδελφῆς καὶ σύμφωνον γνώμην τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων τῶν Κανονισμῶν τοῦ Θεραπευτηρίου προκύπτει, ὅτι τοῦτο ἔχει τὴν εὐχέρειαν νὰ προσλαμβάνῃ τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τούτων ἐξεταστέον ποῖαι κατηγορίαι προσωπικοῦ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Κατὰ τὴν γενικὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπάγεται ἅπαν τὸ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ Θεραπευτήριον (,,*,,) καὶ εἰς τὸ ἐν Πάρνηθι Σανατόριον προσωπικόν, ἐξαιρέσει ὡρισμένων κατηγοριῶν προσωπικοῦ, περιοριστικῶς ἀναφερομένων.

Τοιοῦτοι μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἶναι:

α') Οἱ ἡμερομίσθιοι

Ὡς γνωστόν, αἱ ἀποδοχαὶ τῶν μισθωτῶν τῶν συνδεομένων διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, καθορίζονται κατ' ἐλάχιστον ὅριον προστασίας εἴτε ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, εἴτε ὑπὸ κλαδικῶν τοιούτων (ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν, τοπικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν καὶ εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας) κατ' ἄρθρον 7 νόμου 3239]1955.

Αὗται προβλέπουν καὶ τὸν τρόπον πληρωμῆς δι' ἡμερομισθίου, προσήκοντος κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν συνήθειαν εἰς τοὺς ἔχοντας ἰδιότητα ἐργάτου ἢ διὰ μηνιαίου μισθοῦ, προσήκοντος εἰς τοὺς ἔχοντας ἰδιότητα ὑπαλλήλου.

Ἐν ὄψει τῆς ὑφισταμένης ταύτης διακρίσεως προνοοῦμεν ὅτι, ὅταν ὁ νομοθέτης ἐν τῇ προμνησθείσῃ διατάξει τοῦ Καταστατικοῦ ἐξαιρῇ τῆς ἀσφαλίσεως τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ προσλαμβανομένους, ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀντικειμενικοῦ τούτου κριτηρίου ἔχοντας τὴν ἰδιότητα τοῦ ἡμερομισθίου μισθωτοῦ, δηλονότι τοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀμειβομένου δι' ἡμερομισθίου καὶ οὐχὶ τοῦ ἀμειβομένου δι' ἡμερομισθίου κατὰ εἰδικὴν συμφωνίαν μεταξὺ Θεραπευτηρίου καὶ μισθωτοῦ, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ οἰκεία συλλογικὴ σύμβασις προβλέπει τὸν διὰ μηνισίου μισθοῦ τρόπον πληρωμῆς.

Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τὴν λογικὴν ἑρμηνείαν, διότι ὑπὸ τὴν ἀντίθετον ἄποψιν ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν θὰ ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς ἐλευθέρας προαιρέσεως τοῦ Θεραπευτηρίου, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς προσλήψεις τοῦ προσωπικοῦ θὰ ἐπέβλλε τὸν τρόπον πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν δι' ἡμερομισθίου καὶ οὕτω θὰ ἐξηρεῖτο τὸ προσλαμβανόμενον προσωπικὸν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως, ἀνοιγομένου εὐρέος πεδίου καταστρατηγήσεως τοῦ νόμου, μὲ συνέπειαν νὰ τίθενται ἐν κινδύνῳ αἱ ἀναλογιστικαὶ βάσεις τοῦ Ταμείου.

Ἐὰν συνεπῶς ὑπηρετῇ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον ἀμείβεται δι' ἡμερομισθίου, ἐνῷ ἡ οἰκεία συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ διαιτητικὴ ἀπόφασις προβλέπει τρόπον πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν του διὰ μηνικίου μισθοῦ, τὸ προσωπικὸν τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

β') Προσωπικὸν ἐπὶ θητείᾳ ἢ συμβάσει ὡρισμένης διαρκείας.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν προμνησθέντων

Κανονισμῶν τοῦ Θεραπευτηρίου καὶ τοῦ Β. Δ]τος τῆς... «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 24.4.1925 διατάγματος περὶ κυρώσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Θεραπευτηρίου (*"*) συνάγεται, ὅτι ὡς προσωπικὸν ὑπηρετοῦν ἐπὶ θητείᾳ νοεῖται τὸ προσωπικόν, τὸ προσλαμβανόμενον δι' ὡρισμένον χρόνον, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν. Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἀνήκει λ.χ. ὁ Γενικὸς Διευθυντής, τοῦ ὁποίου ἡ θητεία ὁρίζεται τριετής, ὡς καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν (ἄρθρον 12 Κανονισμοῦ Ἐπιστημονικοῦ Προσωπικοῦ κ.ἄ.). Διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς θητείας του τὸ προσωπικὸν ἐξομοιοῦται πλήρως πρὸς τὸ μόνιμον τοιοῦτον καὶ ἀπολαμβάνει τῆς αὐτῆς, οἵας καὶ ὁ μόνιμος ὑπάλληλος, προστασίας (Σ.Ε. 1934]1954).

Τὸ προσωπικὸν τοῦτο ρητῶς ἐξαιρεῖται τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου.

Ὡς προσωπικὸν προσλαμβανόμενον ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένης διαρκείας νοεῖται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προσλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Θεραπευτηρίου δι' ὡρισμένον χρόνον, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων μερῶν κατ' ἐλευθέραν προαίρεσιν καὶ οὐχὶ ἐκ διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ.

Ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ προσωπικοῦ τούτου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου φρονοῦμεν, ὅτι, ἵνα ἐξαιρεθῇ τοῦτο τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν ἀρκεῖ ὁ καθορισμὸς τοῦ ὡρισμένου χρόνου νὰ ἔχῃ γίνει διὰ τῆς κατὰ τὴν πρόσληψιν καταρτιζομένης συμβάσεως, ἀλλ' ὁ καθορισμὸς οὗτος τῆς ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας θὰ πρέπει νὰ δικαιολογῆται καὶ ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, λ.χ. προσλαμβάνεταί τις πρὸς ἀναπλήρωσιν ἀπουσιάζοντος ὑπαλλήλου λόγῳ ἀδείας, στρατεύσεως, ἀσθενείας κ.ἄ. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112]1920, ὁριζούσης ὅτι «αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συμβάσεων μὲ ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν, ἐὰν ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ταύτης δὲν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου».

Ἡ ἀντίθετος ἐκδοχὴ καταλήγει εἰς τὸ ἄτοπον νὰ μὴ ὑρίσταται ἀντικειμενικὸν κριτήριον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, δεδομένου ὅτι αὕτη θὰ ἐξηρτᾶτο ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ Θεραπευτηρίου, τὸ ὁποῖον θὰ προσελάμβανε προσωπικὸν δι' ὡρισμένον χρόνον, παρ' ὅλον ὅτι τοῦτο δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἐκ τῆς φύσεως τῆς παρεχομένης ἐργασίας, μὲ συνέπειαν τὸ οὕτω προσλαμβανόμενον προσωπικὸν νὰ ἐξηρεῖτο τῆς ἀσφαλίσεως.

Κατὰ ταῦτα ἅπαν τὸ προσωπικόν, ἐξαιρέσει τῶν ἀνωτέρω περιοριστικῶς ἀναφερομένων κατηγοριῶν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Οὕτω ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τὸ τακτικὸν καὶ μόνιμον προσωπικόν, τὸ κατέχον ὀργανικὰς θέσεις, ὡς καὶ τὸ συνδεόμενον διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου.

Ἐπιπροσθέτως ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐκ τοῦ ἐκτάκτου προσωπικοῦ τὸ ἡμερομίσθιον τοιοῦτον, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δὲν προβλέπεται ὁ δι' ἡμερομισθίου τρόπος ἀμοιβῆς του, ὡς ἐπίσης ὑπάγεται καὶ τὸ ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου προσληφθέν, ἐφ' ὅσον ὁ καθορισμὸς τῆς ὡρισμένης διαρκείας τῆς συμβάσεως δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας.

Ὁμοίως τὸ προσληφθὲν ἀρχικῶς ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς συμβάσεως ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν του, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν διὰ τὸν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς διαρκείας τῆς συμβάσεως χρόνον, δοθέντος ὅτι ἡ σύμβασις λογίζεται ἀνανεωθεῖσα ἐπ' ἀόριστον κατ' ἄρθρον 671 Α.Κ.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν συνάπτωνται πλείονες συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, χωρὶς τοῦτο νὰ δικαιολογῆται ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς συμβάσεως, ὑπόκειται μία ἐνιαία σύμβασις ἀορίστου χρόνου, ἥτις δέον νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ὑπαγομένη εἰς τὴν ἀσφάλισιν. (Πρβλ. περὶ τῶν τοιούτων συμβάσεων ἐργασίας, θεωρουμένων ὡς ἀορίστου χρόνου, *Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ, ἄρθρον 669, ἀριθ. 32, Nikisch, Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἑλλην. μετάφρ., σελ. 306, *Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 283).

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Αναγκαστικαί τοποθετήσεις κατ' άρθρα 3 και 4 Α.Ν. 1836|1951

Σκοπός Α.Ν. 1836|1951.—Έλλειψις άντιθέσεως αύτοῦ εἰς τήν περί ἰσότητος διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος.—Ἐκτελεστή ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Συμβουλίου προστασίας πολεμιστῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς παρεχομένης εἰς τόν ἐργοδότην εὐχερείας πρός ἀμφισβήτησιν τῆς γενομένης τοποθετήσεως ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, τῆς κρίσεως περί τῆς νομιμότητος τῆς τοποθετήσεως μή ἀνατεθείσης εἰς τήν Διοίκησιν, κατ' ἀποκλεισμόν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.—Ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων αἱ διά τάς Τραπέζας ἐπιβληθεῖσαι ὑποχρεώσεις ἐκ τῶν ἄρθρων 3 καί 4 Α.Ν. 1836|1951.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1886|1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητής *Χ. Καλαπασέας*, ΕΕΔ 21, 1359).

Τά ζητήματα, ἐπί τῶν ὁποίων ἀπησχολήθη ὁ Ἄρειος Πάγος, ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον ἐρεύνης καί ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ἴδετε τήν ἀμέσως κατωτέρω, σελ. 470, δημοσιευομένην ὑπ' ἀριθ. 547|1963 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου), συμπίπτουν δέ αἱ δοθεῖσαι ὑπό τῶν δύο Ἀνωτάτων Δικαστηρίων τῆς χώρας λύσεις, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐπανειλημμένως ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 21, 744, 832, 1125, 1358, 1445), ἀπηχοῦν ἀναμφισβητήτως τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου, ἐνισχυμένην καί ἐκ τῆς ἐπικληθείσης εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1445 νομοθετικῆς διατάξεως.

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι καί τά δύο Ἀνώτατα Δικαστήρια τῆς χώρας ἀπεφάνθησαν, ὅτι ὁ νόμος 1836|1951, ἐπιβάλλων τήν ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν, δέν ἀντίκειται εἰς τά ἄρθρα 3 καί 4 τοῦ Συντάγματος. (Ἴδετε σχετικῶς καί Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, 1962, σελ. 71 ἐπ., ἐν σχέσει πρός τά ἄρθρα 3 καί 4 τοῦ Συντάγματος).

Ἐπατέρχεται καί ἡ νεωτέρα αὐτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τά σταθερῶς νομολογηθέντα περί τοῦ ἐλέγχου ὑπό τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων ἀπό ἀπόψεως νομιμότητος τῶν διοικητικῶν περί τοποθετήσεως πολεμιστῶν πράξεων. (Ἴδετε καί λοιπήν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν ΕΕΔ 21, 1491).

Ἀρείου Πάγου 122|1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μανρομιχάλης***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαβάτος, Κ. Δημάκης

Αἱ διά τοῦ νόμου 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη διά τοῦ νόμου 2657|1953, περί προστασίας ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων πολεμιστῶν θεσπιζόμεναι ὑποχρεώσεις, ἀποσκοποῦσαι, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, εἰς τήν διά λόγους κατ' ἐξοχήν δημοσίου συμφέροντος ἐπαγγελματικήν ἀποκατάστασιν τῶν πολεμιστῶν καί θυμάτων τοῦ κατά τοῦ συμμοριτισμοῦ πολέμου, ἐμφανιζομένην κατά τήν σχετικήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ ὡς στοιχειώδης ἠθική ὑποχρέωσις τοῦ Ἔθνους ἐναντι αὐτῶν, ἀλλά καί εἰς ἀνάγκην ἐπιλύσεως κοινωνικοῦ προβλήματος, τό ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ ἀποστράτευσις ἀκμαίων καί παραγωγικῶν χειρῶν, ὑποχρεώσεις ἐπιβαλλομένας δέ εἰς εὐρύν κύκλον ἐργοδοτῶν μέ μέγαν κύκλον ἐργασιῶν, ὡς αἱ ἐπιχειρήσεις καί ἐκμεταλλεύσεις, αἱ ἀπασχολοῦσαι προσωπικόν πέραν τῶν 15 προσώπων, καί νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου καί Τράπεζαι, κατ' οὐδέν ἀντίκεινται εἰς τήν περί ἰσότητος νομοθετικῆς μεταχειρίσεως διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ὡς μή βαρυνομένων ἀδικαιολογήτως καί κατ' ἐξαίρεσιν ὡρισμένων προσώπων, καί ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1836|1951 μετά τήν τροποποίησιν καί συμπλήρωσιν διά τοῦ νόμου 2657|1953 καί δή τῶν ἄρθρων 3 § 4, 8, 9 § 6 καί 8 προκύπτει τό μέν ὅτι καί ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Συμβουλίου περί τοποθετήσεως

ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 4 Α.Ν. 1836)1951

Ἐλευθερία ἐργασίας κατ' ἄρθρον 4 τοῦ Συντάγματος

Ἐπιτρεπτή ἡ ὑπὸ τοῦ Νομοθέτου θέσπισις περιορισμῶν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, συντρεχόντων προδήλως καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐργασίας εἰς τοὺς πολεμιστὰς ἢ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των.—Αὐτοτελὴς καὶ ἀνεξάρτητος τῆς τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α.Ν. 1836]1951 ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ ὑποχρέωσις προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836]1951.—Προσόντα θύματος πολέμου.

Ὡς σημειοῦμεν ἀνωτέρω, σελ. 469, συμπίπτει ἡ γνώμη τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας πρὸς τὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τῶν ζητημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπησχολήθησαν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 547]1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ἠλ. Ντόκος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδάτος, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 11.9.1961 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δι' ἧς ἐτοποθετήθη παρὰ τῇ αἰτούσῃ Τραπέζῃ ὡς ὑπάλληλος ἡ Ι.Φ., δέον δὲ ὅπως θεωρηθῇ συμπροσβαλλομένη, βάσει τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ νόμου 3713 τοῦ 1928, ὡς ἐτροποποιήθη, καὶ ἡ μετὰ τὴν ἄσκησιν τῆς αἰτήσεως ἐκδοθεῖσα ἀπὸ 9.12.1961 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου 2657 τοῦ 1955 Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, δι' ἧς ἀπερρίφθη σχετικὴ ἀπὸ 10|12.10.1961 κατὰ τῆς ἄνω τοποθετήσεως προσφυγὴ τῆς αἰτούσης.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος, ἥτις καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, εἰς ἣν περιλαμβάνεται καὶ ἡ καθόλου ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, δὲν κωλύεται ἡ δι' οὐσιαστικῶν νόμων θέσπισις περιορισμῶν, ἐπιβαλλομένων ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, οἵαι προδήλως συντρέχουν καὶ προκειμένου περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως ἐργασίας εἰς τοὺς κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας προσενεγκόντας ἰδιαιτέρας

πολεμιστοῦ εἶναι ἐκτελεστή, συνεπαγομένη ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ δι' αὐτῆς τοποθετηθέντος ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ παρ' ᾧ ἡ τοποθέτησις ἐργοδότου, ἀνεξαρτήτως τῆς παρεχομένης εὐχερείας πρὸς ἀμφισβήτησιν τῆς γενομένης τοποθετήσεως ἐνώπιον τοῦ κατ' ἄρθρον 11 ν. 2657]1953 Συμβουλίου, τὸ δὲ ὅτι ἡ κρίσις περὶ τῆς νομιμότητος τῆς τοποθετήσεως δὲν ἀνετέθη εἰς τὴν Διοίκησιν κατ' ἀποκλεισμὸν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων φέρονται ἀξιώσεις ἐκ τοῦ νόμου τούτου, ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αὐξήτησις τῆς ἀγωγῆς περὶ πληρωμῆς ἡμερομισθίων τοῦ ἐμφανισθέντος τῷ ἐργοδότῃ καὶ μὴ γενομένου δεκτοῦ πολεμιστοῦ, ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου προσφυγῆς του εἰς τὸ κατ' ἄρθρον 11 ν. 2657]1953 Δευτεροβάθμιον Συμβούλιον, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω νόμων σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὰς Τραπέζας ἐθεσπίσθησαν δύο ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων ὑποχρεώσεις, τὸ μὲν προσλήψεως προσωπικοῦ εἰς ποσοστὸν 7ο]ο τοῦ ὑπηρετοῦντος ἀδιαφόρως ὑπάρξεως κενῶν θέσεων, τὸ δὲ συμπληρώσεως τῶν ἐντὸς 3ετίας κενουμένων θέσεων ἐπὶ πολεμιστῶν κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 4 ἀναλογίαν καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τῶν ἐπιδιωκομένων διὰ τῶν συντρεχουσῶν ὑποχρεώσεων τούτων σκοπῶν προκύπτει, διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ 7ο]ο τῶν κατ' ἄρθρον 3 προσληπτέων, ἀνεξαρτήτως θέσεως, δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἄρθρον 4 προσληπτέων εἰς πλήρωσιν κενουμένων θέσεων, συμφώνως τῷ Ὀργανισμῷ ἢ Κανονισμῷ. Ἡ ἄποψις αὕτη, εὑρίσκουσα ἔρεισμα καὶ εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ νόμου 1836]1951, ἐνισχύεται καὶ ἐκ τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 3, ἐν ᾧ ὁρίζεται ρητῶς ἄλλη περίπτωσις συμψηφισμοῦ πρὸς τὸ ποσοστὸν 7ο]ο, ἣν ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης. Ταῦτα εἰπὸν καὶ τὰ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Πρωτοδικεῖον ὀρθῶς τὰς ἄνω διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

ὑπηρεσίας πολεμιστὰς ἢ τὰ συγκεντροῦντα ὡρισμένας προϋποθέσεις μέλη τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐφ' ὅσον δὲ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ νομοθέτου ὑφίστανται εἰσέτι αἱ λόγοι πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς τοιαύτης προστασίας δὲν ἀντίκειται αὐτὴ πρὸς τὴν ρηθεῖσαν συνταγματικὴν ἀρχήν, ἀπορριπτομένων τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμῶν τῆς αἰτούσης.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836 τοῦ 1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2657 τοῦ 1953, «πᾶσα ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις, ἡμεδαπὴ ἢ ἀλλοδαπή, οἱασδήποτε μορφῆς ἢ τύπου, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικὸν πλέον τῶν 15, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου πολεμιστὰς ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν 7 ο/ο τοῦ παρ' ἑκάστης τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων», κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 4 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου, πλὴν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον περιπτώσεων, αἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι, ὡς καὶ τὰ Ν.Π.Δ.Δ., καθὼς καὶ αἱ Τράπεζαι, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου πληρῶσι τὰς κενὰς ἢ κενωθησομένας θέσεις πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμισταὶ πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄνω διατάξεων προκύπτει, ὅτι ἡ ἐκ τῆς πρώτης τούτων ὑποχρέωσις προσλήψεως καθ' ὡρισμένον ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων, ἔχουσα σαφῶς ἐπαχθῆ χαρακτῆρα, ὡς ἐπιβάλλουσα τὴν πρόσληψιν προσωπικοῦ καὶ πέραν τοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπαιτουμένου, τυγχάνει αὐτοτελὴς καὶ ἄσχετος τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ἐπιβληθείσης ὑποχρεώσεως, ἥτις ἐπιβάλλει τὴν καθ' ὡρισμένην ἀναλογίαν πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων διὰ πολεμιστῶν, συγκεντρούντων τὰ ἀντίστοιχα προσόντα. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν βάσει τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων δέον μὲν νὰ περιλαμβάνηται εἰς τὸν συνολικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἀπασχολουμένου παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει προσωπικοῦ, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται κατὰ τὴν διενέργειαν τῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοποθετήσεων τὸ ποσοστὸν τῶν 7ο/ο, δὲν συμψηφίζεται ὅμως εἰς τὸν προκύπτοντα ἀριθμὸν τῶν κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην προσληπτέων. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀγάγῃ εἰς περιγραφὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου διὰ ματαιώσεως τοῦ ὑπὸ ταύτης διωκομένου σκοποῦ τῆς καθ' ὡρισμένον ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀναγκαστικῆς καὶ μὴ ἐξαρτωμένης ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως τοποθετήσεως προστατευομένων.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου (ἀπὸ 6 καὶ 9.12.1961 πρακτικὰ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου ἄρθρου 11 ν.δ. 2657/1953), ἐπὶ συνόλου ἀπασχολουμένων παρὰ τῇ αἰτούσῃ κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον 2348 ὑπαλλήλων εἶχον τοποθετηθῆ 283 πολεμισταί, ἐξ ὧν 160 βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 1836. Συνεπῶς, κατὰ τὰ ἄνω ἐκτεθέντα, ὁ ἀριθμὸς τοῦ προσωπικοῦ, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται τὸ 7ο/ο, ἀνέρχεται εἰς 2225, ὑποχρεουμένης τῆς αἰτούσης εἰς πρόσληψιν, βάσει τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3, 156 πολεμιστῶν. Ἀφαιρουμένων ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἀριθμοῦ 89, τοποθετηθέντων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 751 τοῦ 1948, καὶ 34 τοποθετηθέντων βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 1836 (ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων συμψηφίζεται κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ τελευταίου νόμου), ὑπεχρεοῦτο ἡ αἰτοῦσα πρὸς πρόσληψιν 33 ἔτι πολεμιστῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ρηθέντος ποσοστοῦ. Ἀβάσιμα ὅθεν καὶ ἀπορριπτέα τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου προβαλλόμενα.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διεπουσῶν τὴν προστασίαν τῶν πολεμιστῶν διατάξεων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου 2657/1953, τὸ ὑπὸ τῆς τελευταίας προβλεπόμενον Δευτεροβάθμιον Συμβούλιον, κρῖνον περὶ συνδρομῆς τῶν προσόντων τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐφαρμόζει τὰς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Συμβουλίου γενομένην τοποθέτησιν ἰσχυούσας διατάξεις, ἐφ' ὅσον αὗται τυγχάνουσιν εὐμενέστεραι διὰ τὸν προστατευόμενον.

Ἐν προκειμένῳ ἐν τῷ φακέλῳ τῆς ὑποθέσεως δὲν ὑφίσταται ἡ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836 τοῦ 1951 ἀπαιτουμένη βελτίωσις τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς περὶ ὑπαγωγῆς τῆς τοποθετη-

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Έννοια διατάξεως άρθρου 11 Α.Ν. 1836|1951, ώς έτροποποιήθη

Δυνατή ή ύπό τοῦ ἐργοδότου ὑποβολή αἰτήσεως πρὸς ἀντικατάστασιν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ, κατ' ἄρθρον 3 Α.Ν. 1836|1951, καὶ πέραν τοῦ τασσομένου ὑπό τοῦ Νόμου χρόνου καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσος κατὰ τὴν συναλλακτικὴν καλὴν πίστιν ἀπαιτεῖται, τῆς κρίσεως τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐλεγχομένης ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου. — Δὲν ἀποκλείεται, μετ' ἀκύρωσιν ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἕνεκα ἀναιτιολογήτου ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου, ἡ ὑποβολὴ νέας αἰτήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ πολεμιστοῦ.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 4933|1960 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικασαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πειραιῶς (εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναστασόπουλος*, ΕΕΔ 20, 274).

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὴν ὁμοίαν ἄποψιν προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 2657|1953 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951 τοποθετουμένων πολεμιστῶν. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 281|1960, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 19, 699, Α.Π. 516|1960, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 20, 25 καὶ καὶ λοιπὰς αὐτόθι, Α.Π. 246|1961, εἰσηγητὴς *Ε. Καζαμπάκας*, ΕΕΔ 20, 604).

Τὸ νέον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι τὸ δεκτὸν γενόμενον ὅτι δὲν ἀποκλείεται μετ' ἀκύρωσιν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἕνεκα ἀναιτιολογήτου ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου, δι' ἧς ἐγένετο αἴτησις τοῦ ἐργοδότου περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντος, ἡ ὑποβολὴ νέας αἰτήσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ περὶ ἀντικαταστάσεως τούτου, ὁπότε, ἀπράκτου παρερχομένης τῆς 30ημέρου προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836|1951, ὡς ἐτροποποιήθη, ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης διὰ τὸν οὕτινος ζητεῖται ἡ ἀντικατάστασις μισθωτόν.

Τὴν ἄποψιν ταύτην εἶχε δεχθῆ καὶ ἡ ἐπικαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς (ἐφ' ἧς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 272 ἐπ.).

Ἀρείου Πάγου 130|1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σαπουνάκης, Ο. Νικοδέλλης

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 11 ἀ.ν. 1836|1951, ὡς τὸ δεύτερον ἐδάφιον αὐτοῦ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2657|1953, ὁ ἐργοδότης δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντος δι' ἄλλου προσώπου προστατευομένου ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου δι' αἰτήσεώς του, ὑποβαλλομένης, ἀφοῦ ὁ τοποθετηθεὶς ὑπηρετήσῃ παρ' αὐτῷ τοὐλάχιστον ἐπὶ 15 ἡμέρας, τὸ οἰκεῖον δὲ Συμβούλιον ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς περὶ ἀντικαταστάσεως αἰτήσεως ἀνακαλέσῃ τὴν τοποθέτησιν καὶ τοποθετήσῃ ταυτοχρόνως ἢ μεταγενεστέρως ἕτερον πρόσωπον τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου. Παρερχομένης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης ὁ ὑπόχρεως ἀπαλλάσσεται διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον διὰ τὸν οὗτινος ζητεῖται ἡ ἀντικατάστασις πάσης εὐθύνης ἐκ τοῦ παρόντος ἐξ ἄλλου ἀπορρεούσης.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, τοῦτο μὲν ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῆς τασσομένη ὡς ἄνω θείσης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ρηθέντος νόμου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι καὶ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου (ἀπὸ 5.12.1962 βεβαίωσις Ἀρχηγοῦ Ἐθνικῆς Ἀνταρτικῆς Ταξιαρχίας Κρήτης, ἀπὸ 22.8.1959 δίπλωμα πολεμικῆς συντάξεως), ἔνθα ἡ εἰρημένη φέρεται ὡς θυγάτηρ φονευθέντος Ἕλληνος πολίτου συνεπείᾳ γεγονότος σχέσιν ἔχοντος πρὸς τὴν γενικὴν ἐμπόλεμον κατάστασιν, δὲν προκύπτει, ὅτι αὕτη συγκεντροῖ τὰς οὐσιαστικὰς προϋποθέσεις τὰς ὁριζομένας τόσον εἰς τὰς ἰσχυούσας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Συμβουλίου γενομένης τοποθετήσεως διατάξεις, ὅσον καὶ εἰς ἐκείνας, αἵτινες ἴσχυον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου κρίσεως τοῦ ζητήματος. Μὴ νόμιμος ὅθεν τυγχάνει ἡ ἐπίδικος τοποθέτησις κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον ἀκυρώσεως.

προθεσμία ὡς τοιαύτη δοκιμασίας τοῦ τοποθετηθέντος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου δύναται νὰ παρατα. θῇ ὑπὸ τοῦ τελευταίου καὶ πέραν τῶν 15 ἡμερῶν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ὅσος κατὰ τὴν συναλλακτικὴν καλὴν πίστιν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἄρθρων 200, 281 καὶ 288 Ἀστικοῦ Κώδικος συναγομένην γενικὴν ἀρχήν, ἀπαιτεῖται, ἵνα ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ εἴδους τῆς ἐπιχειρήσεως, τῆς τυχὸν ἀποχῆς τοῦ τοποθετηθέντος ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀπεργίας ἢ ἄλλης δεδικαιολογημένης αἰτίας, ὁ ἐργοδότης δυνηθῇ νὰ δοκιμάσῃ τὸν παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντα, τῆς ἐπὶ τούτου κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐλεγχομένης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦτο δὲ ὅτι δὲν ἀποκλείεται, μετ' ἀκύρωσιν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἕνεκα ἀναιτιολογήτου ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου, δι' ἧς ἐγένετο αἴτησις τοῦ ἐργοδότου περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ παρ' αὐτῷ τοποθετηθέντος, ἡ ὑποβολὴ νέας αἰτήσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ περὶ ἀντικαταστάσεως τούτου.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐδέξατο, ὅτι ἐκ τῶν ἀποδεικτέων ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ἐπιχείρησιν κλωστοϋφαντουργίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου δι' ἀποφάσεως τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας τῶν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυομένων, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 4 Ἰουνίου 1957, ἀναλαβὼν ὑπηρεσίαν βοηθοῦ βαφέως καὶ ὑπηρετήσας μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου 1958, ὅτε ἀπελύθη μετὰ τὴν γενομένην, αἰτήσει τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀντικατάστασίν του συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ὅτι τὴν περὶ ἀντικαταστάσεώς του ἀπόφασιν τοῦ ὡς εἴρηται Συμβουλίου ὁ ἀναιρεσίβλητος προσέβαλεν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 569]1959 ἀποφάσεως του ἠκύρωσεν αὐτὴν ὡς ἀναιτιολόγητον, ὅτι κατόπιν τούτου ὁ ἀναιρεσείων ἤγειρε τὴν ἀπὸ 28.9. 1959 ἀγωγὴν περὶ ἐπιδικάσεως αὐτῷ μισθῶν ὑπερημερίας, ἐξεδόθησαν δὲ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1364]1959 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Πειραιῶς καὶ κατ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2927]1960 τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, δι' ἧς τῷ ἐπεδικάσθησαν τελεσιδίκως αἱ μέχρι τῆς 28.4 1959 ἀποδοχαὶ καὶ διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀγωγῆς αἰτηθεῖσαι, ὡς λόγῳ τοῦ ἐκ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας προκύπτοντος δεδικασμένου, οὗ ἕνεκα ἡ ἐργασιακὴ σχέσις ἐθεωρήθη ὡς μηδέποτε διακοπεῖσα, καὶ τέλος ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος πρὸς ἄρσιν τῶν συνεπειῶν τούτων ὑπερημερίας ὑπέβαλε τὴν 24.4.1959 αἴτησιν αὐτῆς πρὸς τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω Συμβούλιον δι' ἧς, μὴ προσαγομένης, ἧς ὅμως τὸ περιεχόμενον προκύπτει κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν ἐκ δημοσίου ἐγγράφου, ἤτοι ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 51838] 2906]1960 τοιούτου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἠτήσατο αὕτη τὴν αἰτιολόγησιν τῆς ἄνω ἀκυρωθείσης ἀποφάσεώς του. Κρίναν δὲ μετὰ ταῦτα, βάσει τῶν οὕτως ἀνελέγκτως γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅτι ἡ τοιαύτη αἴτησις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀποβλέπουσα προφανῶς εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῆς ἀπὸ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος, τὴν ἔννοιαν εἶχεν ἐπαναλήψεως ἐκ μέρους αὐτῆς τοῦ αἰτήματός της περὶ ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ αἴτησις τῆς ἀναιρεσιβλήτου, καίτοι ὑποβληθεῖσα τοσοῦτον χρόνον ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς πρώτης, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ προσκρούουσα εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς συναλλακτικῆς πίστεως, ἀφοῦ ἡ καθυστέρησις τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως αὐτῆς ὑπὸ τὰς ὡς ἄνω περιστάσεις δὲν ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δοθέντος ἄλλως τε ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον οὐδὲ περίπτωσις δοκιμασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος ἠδύνατο νὰ συντρέξῃ, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐτέλει ἐκτὸς ὑπηρεσίας καὶ ὅτι, ἀπράκτου παρελθούσης τῆς ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 1836] 1951 εἰς τὸ ἁρμόδιον Συμβούλιον ταχθείσης πρὸς ἀπόφασιν 30ημέρου προθεσμίας, δὲν ἦτο ἐκτοτε ἡ ἀναιρεσίβλητος ὑπόχρεως πρὸς καταβολὴν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἀποδοχῶν, καί, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τοιαύτας διὰ τὸ ἀπὸ 29.4.1959 μέχρι 15. 3.1960 χρονικὸν διάστημα, τοῦτο μὲν εἰς οὐδεμίαν ἀντίφασιν ὑπέπεσεν ἐν τῇ κρίσει αὐτοῦ ἐν σχέσει μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἀπὸ 24.4.1959 αἰτήσεως αὐτῆς, ἀφοῦ τὸ περὶ οὗ αὐτὴ αἴτημα οὐδαμῶς τὴν κρίσιν ταύτην ἀπέκλειε, δοθέντος ἄλλως τε ὅτι τελικὸς σκοπὸς τῆς αἰτήσεως ταύτης ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐτύγχανε, τοῦτο δὲ ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν ὡς εἴρηται διάταξιν καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμοι.

Τῆς ὡς εἴρηται αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐρειδούσης, μετὰ τὰ προεκτεθέντα, αὐτοτελῶς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, ματαία εἶναι ἡ ἐξέτασις τοῦ 3ου λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ πλήττεται ἡ ἐπάλληλος αἰτιολογία αὐτῆς, καθ' ἣν καὶ ἐὰν ἤθελε γίνει δεκτόν, ὅτι ἡ προκειμένη ἐργασιακὴ σχέσις δὲν διεκόπη, ἡ ἄσκησις τοῦ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΤΟΥ Α.Ν. 1836)1951

Ἀγωγὴ πρὸς καταβολὴν μισθοδοσίας μὴ προσλαμβανομένου

Ὑπαγωγὴ ἐκδικάσεως τῶν ἐκ τοῦ Α.Ν. 1836]1951 διαφορῶν εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀδιαστίκτως, μὴ δυναμένης νὰ θεωρηθῇ ὡς καταργηθεῖσα διὰ τοὺς ἀναγκαστικῶς διοριζομένους δικηγόρους ἐκ τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων.—Ἰσχὺς τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκδιδομένης κατ' ἔτος ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ τῶν ὑποχρέων Νομικῶν Προσώπων πρὸς πρόσληψιν δικηγόρων πολεμιστῶν καὶ πέραν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐξεδόθη, ἐφ' ὅσον τὰ διὰ ταύτης ὑποχρεωθέντα εἰς πρόσληψιν δικηγόρων Νομικὰ Πρόσωπα δὲν προσέλαβον τοιοῦτον, οὐδ' ἐπηκολούθησεν ἀνάκλησις.—Δικαίωμα μισθοδοσίας μὴ προσληφθέντος δικηγόρου.—Προϋποθέσεις ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ ἐπιστημόνων.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1701δ]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς *Α. Πασχάλης*, ΕΕΔ 22, 96).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 (ΕΕΔ 20, 1222 ἑπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου συνεπάγεται, ἀνεξαρτήτως τῆς ποινικῆς διώξεως, καὶ τὴν ἀστικὴν τοῦ ὑποχρέου εὐθύνην διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας τοῦ μὴ προσλαμβανομένου, τοποθετηθέντος παρὰ τῶν ἁρμοδίων Συμβουλίων, ἀφ' ἧς χρονολογίας οὗτος προσελθὼν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας ἢ ὑπηρεσίας. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 301).

Ἡ ἐκδίκασις τῶν οὕτω προκυπτουσῶν διαφορῶν ἐνεργεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀναλόγως ἐφαρμοζομένων.

Ὑπὸ τὴν τελευταίαν ταύτην διάταξιν ἔχει νομολογηθῇ (Α.Π. 314]1952, εἰσηγητὴς *Π. Τζανετάκης*, ΕΕΔ 11, 669, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 874]1957, εἰσηγητὴς *Χ. Καλαπασέας*, ΕΕΔ 16, 321), ὅτι καὶ ἡ ἀξίωσις τοῦ δικηγόρου, ὁ ὁποῖος διορίζεται ἀναγκαστικῶς βάσει τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 καὶ δὲν προσλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου Νομικοῦ Προσώπου, ἐκδικάζεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ διαφορᾶς ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 καὶ ἀφοῦ ἄλλως τε ἡ διάταξις ὁρίζει, ὅτι αἱ ἀξιώσεις αὗται ἐκδικάζονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ἀναλόγως ἐφαρμοζομένας.

Περαιτέρω, ὡς δέχεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, δὲν εἶχε λόγον τινὰ ὁ περὶ Δικηγόρων Κώδιξ νὰ ρυθμίσῃ ἄλλως τὰ τῆς διαδικασίας ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀξιώσεων, ὥστε νὰ θεωρηθῇ καταργηθεῖσα ἡ ἀνωτέρω διάταξις (ἡ ὁποία, ἄλλως τε, ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐν γένει κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836]1951 τοποθετουμένους καὶ ὄχι μόνον δικηγόρους, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἐπιστήμονας).

Ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν περὶ ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος συμπίπτει πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 96 ἐπὶ τῆς ἐπικυρουμένης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου).

Βεβαίως, προκειμένου περὶ ἀναγκαστικῶν διορισμῶν δικηγόρων, τὸ μόνον ἐρευνητέον εἶναι, ἂν τὰ εἰσοδήματα αὐτῶν ὑπερβαίνουν τὸ ἀ-

---

προκειμένου δικαιώματος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπαιτήσεως ἀποδοχῶν προσκρούει εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως καὶ γίνεται καταχρηστικῶς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἐκτιθεμένους λόγους, διότι καὶ ἐσφαλμένη ἂν εἶναι ἡ αἰτιολογία αὐτὴ τῆς ἀποφάσεως οὐδόλως ἐντεῦθεν ἐπηρεάζεται ἡ ὀρθότης τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς.

Τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ἃ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου πρὸς τὸ ἁρμόδιον Συμβούλιον ὑποβληθείσης αἰτήσεως περὶ αἰτιολογήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας λόγῳ ἀναιτιολογήτου ἀκυρωθείσης ἀποφάσεως του περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, καίτοι μὴ προσαχθείσης, ἐδέξατο, καθ' ὃ πρείπεται, προκύπτον κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν ἐκ δημοσίου ἐγγράφου, ἤτοι ἐκ τοῦ προσαχθέντος καὶ ἐπικληθέντος ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὑπ' ἀριθ. 51838]2906]1960 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, εἰς ὃ ἀνεφέρετο τὸ περιεχόμενον τῆς δευτέρας αἰτήσεως κατὰ τὴν οὐσιώδη ἔννοιάν του (Πολ. Δικ. 393). Ὅθεν ὁ ἐκ λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν παρὰ τὸν νόμον τὸ Δικαστήριον τοῦ ὁ ἔλεβεν ὑπ' ὄψιν ἀποδεικτικὸν μέσον μὴ προσαχθέν, ἤτοι τὴν ὡς εἴρηται αἴτησιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

ριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου ὅριον καὶ ὄχι ἂν εἶναι ἄποροι ἢ ἄνεργοι, προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τοὺς κοινοὺς μισθωτούς, ἀφοῦ δι' αὐτοὺς ὁρίζεται, ὅτι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνεργίας γίνεται διὰ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας. (Ἄρθρον 1 ά.ν. 1836]1951, ὡς ἐτροποποιήθη ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ.).

Ἀρείου Πάγου 125]1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θεοπόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μοράκης, Γ. Βελιανίτης

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 § 3 τοῦ νόμου 1836]1951, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 § 9 τοῦ νόμου 2657]1953, δι' ἧς ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου ἀπορρεουσῶν διαφορῶν περὶ καταβολῆς τῆς μισθοδοσίας τῶν τοποθετουμένων παρὰ τῶν ἁρμοδίων Συμβουλίων πολεμιστῶν, ἀφ' ἧς χρονολογίας προσῆλθον πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, ὑπήχθη ἀδιαστίκτως εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, κατ' ἄρθρον 250 τοῦ νόμου 3086]1954 «περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», καταργηθεῖσα, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸ ἄρθρον 180 αὐτοῦ, ὅπερ καθορίζει τὸν τρόπον τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀξιώσεων τῶν δικηγόρων περὶ τῆς ἀμοιβῆς των κατ' ἐπιλογὴν τούτων δι' ἀγωγῆς ἢ πίνακος, ἐφ' ὅσον, προκειμένου περὶ ἀγωγῆς, δὲν προηγεῖ καὶ περὶ τῆς διαδικασίας, καθ' ἣν αὗται ἐκδικάζονται. Οὐδὲ ἐξάγεται τὸ ἐναντίον ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος διατάξεως τοῦ ἄρθρου 248 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἥτις καὶ θέματα ἄσχετα πρὸς τὸ διωτέρω ρυθμίζει καὶ δὲν περιλαμβάνει μεταξὺ τῶν ρητῶς ὑπ' αὐτῆς καταργουμένων παλαιοτέρων νομοθετημάτων καὶ τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 2657, καίτοι ἐπιφυλάσσει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 63 § 5 καὶ 94 τοῦ Κώδικος καὶ ἐπὶ τῶν τοποθετηθέντων δυνάμει τῶν νόμων 751]1948 καὶ 1836]1951 πολεμιστῶν δικηγόρων. Ὅθεν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 4ος καὶ 5ος λόγοι ἀναιρέσεως, δι' ὧν ὑποστηρίζεται, ὅτι κατὰ παράβασιν τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων ἐξεδικάσθη ἡ ἐπίδικος ἀξίωσις κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' προβλεπομένην εἰδικὴν διαδικασίαν, εἶναι ὀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 2657]1953, ἀντικαταστήσασα τὴν προϊσχύουσαν τοῦ 2ου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 1836]1951, ἐθέσπισεν, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεων αὐτοῦ καθορίζει κατ' ἔτος τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ λοιπὰ τοιαῦτα, τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ δεκάμηνον καὶ ἀνακαλεῖ ὁποτεδήποτε τοὺς διορισμοὺς τῶν τοποθετουμένων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀντικατασταθεῖσαν διάταξιν, ἥτις μόνον ἐφ' ἅπαξ ἐπέτρεπε τὴν ἔκδοσιν τοιαύτης ἀποφάσεως, οὐδὲν δὲ διελάμβανε περὶ ἀνακλήσεως. Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν δύο ταύτων διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς νέας διατάξεως ἡ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκδιδομένη κατ' ἔτος ἀπόφασις ἰσχύει καὶ πέραν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐξεδόθη, ἐφ' ὅσον τὰ διὰ ταύτης ὑποχρεωθέντα εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου πρόσωπα δὲν προσέλαβον τοιοῦτον, οὐδ' ἐπηκολούθησεν ἀνάκλησίς της, ὡς ἐκλιπόντων τῶν λόγων, δι' οὓς ἐπιβλήθη ἡ πρόσληψις. Ὅθεν ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ὑποστηρίζεται, ὅτι ἐσφαλὲς τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθὲν ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 341]1960 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὑπεχρεώθη τὸ ἀναιρεσεῖον εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, ἀπέβαλε τὴν ἰσχύν της ἐκ μόνου τοῦ λόγου τοῦ μὴ διορισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1960, καθ' ὃ ἐξεδόθη, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἑπόμενον τοιοῦτο, εἶναι ὀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, κατ' ἀνέλεγκτον παρ' αὐτοῦ ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἐκ τῶν ἐπικληθέντων καὶ προσκομισθέντων αὐτῷ ὑπ' ἀριθ. 48120]1961 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διαπιστώσαντος καὶ τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 183]1961 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων πολεμιστῶν ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων συνεκέντρου τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 1836]1951 ἀπαιτούμενα προσόντα τοῦ πολεμιστοῦ, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐνεργὸς συμμετοχή, κατὰ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον καὶ ὅτι παρὰ ταῦτα τὸ ἀναιρεσεῖον δὲν ἀπεδέχθη τὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερεν τοῦτῳ ὁ ἀναιρεσίβλητος. Κρίναν τοῦτο περαιτέρω ὅτι ἡ τοποθέτησις τούτου παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι ἦτο νόμιμος καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐδικαιοῦτο κατὰ τὰ ἄρθρα 656, 349 καὶ 350 Α.Κ. καὶ 9 § 8 νόμου 2657]1953 τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτηθέντος μισθοῦ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις ταύτας, οὐδεμίαν τινὰ παρεβίασεν.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νόμου 2657, ἥτις ἀπαιτεῖ, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου 1836, καὶ ὅπως ὁ ὑπὸ τοποθέτησιν εἶναι ἄνεργος καὶ ἄπορος, δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοποθετήσεων ἐπιστημόνων, οἵτινες ὑποχρεοῦνται μόνον ὅπως ὑποβάλλωσι, μεταξὺ τῶν ἄλλων δικαιολογητικῶν, καὶ ἔνορκον βεβαίωσιν ὅτι τὰ ἐκ πάσης πηγῆς μηνιαῖα αὐτῶν εἰσοδήματα δὲν ὑπερβαίνουσι μηνιαίως τὰς ἑπτακοσίας νέας δραχμάς. Ὅθεν, καὶ ἂν παρῆλθε σιγῇ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας τὸν ἐνώπιόν του προβληθέντα ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν ἦτο ἄπορος, δὲν ἐσφαλεν, ἐφ' ὅσον οὗτος ἦτο ἐπουσιώδης, ἀφοῦ ἡ ἀπορία δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ἐπιστημόνων, ἕτερον δὲ ἰσχυρισθὲν ὅτι τὸ μηνιαῖον ἐκ τούτου ἐκ πάσης πηγῆς εἰσόδημα ὑπερέβαινε τὰς 700 δραχμὰς μηνιαίως δὲν ὑπέβαλεν. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ὀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΤΑ Ν.Δ. 3789/1957 ΚΑΙ ΠΡΟΪΣΧΥΟΝΤΑΣ ΝΟΜΟΥΣ

Πειθαρχική ποινή άπολύσεως καί κατ' αύτής ἔφεσις

Στοιχεῖα ὀγωγῆς περί μισθοῦ ἑνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως.—Ἰσχύς καί μετά τό Ν.Δ. 3787/1957 τοῦ κατά Νόμον ΔΚΗ' Γενικοῦ Κανονισμοῦ Ὑπηρεσίας Σιδηροδρομικῶν καί Τροχιοδρομικῶν Ὑπαλλήλων.—Σχέσις προσωπικοῦ τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. μετά τῆς Δ.Ε.Η.—Λύσις συμβάσεως διά πειθαρχικά παραπτώματα.—Διαφορά μεταξύ Κανονισμῶν ἐργασίας Ν.Δ. 3789/1957 καί Κανονισμῶν Νόμου 3752/1929.—Δεδικασμένον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Συμβουλίου Ἐπικρατείας.—Ἀποκλειστική προθεσμία ὀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως.—Πειθαρχικαί ποιναί κατά Γενικόν Κανονισμόν Προσωπικοῦ Σιδηροδρόμων.—Δικαστικός ἔλεγχος.—Ὑπαλληλική ἰδιότης ἠλεκτροτεχνιτῶν.—Αἰτιολογία πράξεων συλλογικῶν ὀργάνων.—Καταχρηστική ἄσκησις δικαιώματος.—Πειθαρχική διαδικασία.

Ἐνδιαφέροντα ζητήματα ἀπησχόλησαν τήν κατωτέρω ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης καί πρέπει εὐθύς ἀμέσως νά τονισθῇ, ὅτι πλήρης ὑπῆρξεν ἡ ἐπ' αὐτῶν ἔρευνα τοῦ Πρωτοδικείου διά τῆς μακρᾶς αὐτῆς καί σημαντικῆς ἀποφάσεως του.

Τό ζήτημα τό ἀναγόμενον εἰς τό ἔνδικον μέσον τῆς ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ κατά τό ν.δ. 3789/1957 Τμήματος Κανονισμῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς κατ' ἀποφάσεων Συμβουλίων περί ὁριστικῆς ἀπολύσεως μισθωτῶν ὡς πειθαρχικῆς ποινῆς, βάσει τῶν διατηρηθέντων ἐν ἰσχύϊ Κανονισμῶν ἐργασίας, ἐλύθη καί δι' αὐτῆς Α.Π. 372/1962 (εἰσηγητής *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 18), νεωτέρας τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὑπέρ τῆς γνώμης ὅτι δέν ἔχει ἐπ' αὐτῆς ἀρμοδιότητα τό ἀνωτέρω Τμῆμα Κανονισμῶν Ἐργασίας, εἰμή μόνον εἰς περίπτωσιν προσωρινῆς ἀπολύσεως.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3827/1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.
Πρόεδρος ὁ κ. *Δε. Διαμαντάκος*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Κιούσης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Ἰακωβίδης, Κ. Ἀναμπάλης

Νομίμως διά τῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀπευθυνομένης ἀπό 9ης Ἀπριλίου 1962 κλήσεως τῆς καλούσης - ἐκκαλούσης κατά τοῦ ἐκκαλουμένου - ἐφεσιβλήτου φέρεται πρός συζήτησιν ἡ ἀπό 31 Μαρτίου 1961 ἔφεσις ταύτης κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 74/1961 ἀποφάσεως τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης, ἐκδοθείσης κατά τήν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΦΟΔ' 1912, ἥτις νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα καί μή ἀπαιτουμένης καταβολῆς προστίμου παρά τῆς ἐκκαλούσης Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), διότι αὐτη κατά τά ἄρθρα 35 καί 36 τοῦ ἀπό 28 Ἰανουαρίου 1951 βασιλικοῦ διατάγματος «περί ὀργανώσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» ἀπολαύει ἁπάντων τῶν δικαστικῶν καί φορολογικῶν προνομίων τοῦ Δημοσίου καί τῶν ἀτελειῶν αὐτοῦ (δι' ὃν λόγον δέν ὑποχρεοῦται οὐδέ εἰς τήν καταβολήν τελῶν χαρτοσήμου ἐκδόσεως ἀποφάσεως καί πρακτικῶν) τύποις δεκτή καθίσταται καί ἐρευνητέα οὐσίᾳ ἐστί

Βάσει τῶν ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐκθέσει ἐργατικῆς διαφορᾶς ἐκτιθεμένων πραγματικῶν περιστατικῶν, δι' ὧν ἱστορεῖται, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρά τῆς τέως Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καί Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης (Κ.Ε.Τ.Η.Θ.) ἐν ἔτει 1947, ὡς μόνιμος τεχνίτης τοῦ κλάδου ἠλεκτροφωτισμοῦ, διά συμβάσεως στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, καί ὑπήχθη εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἐχόντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων καί Τροχιοδρόμων (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.), ὅτι ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1953 μετεφέρθη, συμφώνως πρός τήν ὑπ' ἀριθ. 12685/1953 κοινήν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Βιομηχανίας, Συγκοινωνιῶν καί Ἐργασίας, εἰς τήν ἐναγομένην Δ.Ε.Η., εἰς ἣν μετεβιβάσθη ὁ κλάδος ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ., καί ἐτοποθετήθη ὑπ' αὐτῆς ὡς ἠλεκτροτεχνίτης εἰς τό τμῆμα ἐλέγχου μετρητῶν Θεσσαλονίκης, προαχθείς δέ εἰς ἀρχιηλεκτροτεχνίτην ἀπό τῆς 16ης Μαΐου 1955 ἐτοποθετήθη ὑπ' αὐτῆς (Δ.Ε.Η.) προϊστάμενος τοῦ τμήματος μετρητῶν, ὅτι ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1960 ἡ ἐναγομένη ἀρνεῖται τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, διατεινομένη ὅτι βάσει τῆς γνωστοποιηθείσης αὐτῷ ὑπό τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 4/1959 ἀποφάσεως τοῦ προβλεπομένου ὑπό τοῦ διέποντος τήν σύμβασιν ἐργασίας Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἠλεκτρικῶν Τροχιοδρόμων κλπ. (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς τῷ ἐπεβλήθη ἡ ποινή τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἐπῆλθε νομίμως λύσις τῆς ἐργασιακῆς του συμβάσεως καί ἐπικαλούμενος ἀκυρότητα τῆς ὑπό τῆς ἐναγομένης προβαλλομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας του, κυρίως μέν διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη μετερρυθμίσθη, συνεπείᾳ ἀσκηθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ὅπερ διά τῆς ἐκδοθείσης κατά τήν 149ην συνεδρίασιν τῆς 6.8.1960 ἀποφάσεώς του ἐπέβαλεν αὐτῷ τήν ποινήν τῆς τετραμήνου ἀπολύσεως, ἐπικουρικῶς δέ διά τούς ἐκτιθεμένους λόγους ἀκυρότητος τῆς ἐπιβαλούσης εἰς αὐτόν τήν ποινήν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ὡς ἀνωτέρω, ὑπ' ἀριθ. 4/1959 ἀποφάσεως,

αἰτεῖται τὴν καταψήφισιν τῆς ἐναγομένης εἰς πλήρωμὴν αὐτῷ τοῦ μισθοῦ ταῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1960, διερχομένου, βάσει τοῦ ἐπιδόματος ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων οἰκογενειακῶν του βαρῶν καὶ τῆς λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας του προσαυξήσεως εἰς δραχμὰς 3145. Ὑπόκειται ἡ ἐκ τῆς του ἄρθρου 648 Α.Κ. συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 656 αὐτοῦ ἀγωγή, ἡστινος ἐν πληρότητι ἅπαντα τὰ στοιχεῖα διαλαμβάνει, ἡ ἐν αὐτῇ δὲ ἔκθεσις, τόσον τοῦ κυρίως προβαλλομένου λόγου ἀκυρότητος τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας του, ὅσον καὶ ἑκάστου τῶν ἐπικουρικῶς προβαλλομένων τοιούτων συνιστᾷ καθ' ὑποφορὰν (διὰ τῆς ἀγωγῆς) προτεινομένην ἀντένστασιν κατὰ τῆς τυχὸν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προβληθησομένης ἐνστάσεως περὶ νομίμου λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ('Ολομελείας Α.Π. 171]1961, ΕΕΔ 20, σ. 535).

Διὰ τοῦ πρώτου ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ὑπὸ δίκην ἐφέσεως διαλαμβανομένου λόγου ἡ ἐκκαλοῦσα - ἐναγομένη μέμφεται τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, ὅτι συνεπείᾳ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς καὶ ψευδοῦς τοῦ νόμου ἑρμηνείας ἔκρινεν, ὅτι αἱ ἐπιβάλλουσαι τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ διέποντος τὴν ἐνδίκων σύμβασιν ἐργασίας Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) προβλεπομένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ὑπόκεινται, κατ' ἄρθρον 1 § 3, ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ ν.δ. 3789]1957, εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐκ νόμου εὐσταθούσῃ αἰτιολογίᾳ ὅτι διὰ τῆς ἐπιβολούσης εἰς τὸν ἐφεσίβλητον τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ἀποφάσεως τοῦ ὡς προδιείληπται Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου δὲν ἐπῆλθε νόμιμος λύσις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως του, διότι αὕτη μετερρυθμίσθη διὰ τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας, ἐδέχθη ὅτι αὕτη (ἐκκαλοῦσα), ἀρνουμένη τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὑπέρβασιν ποιεῖται καὶ ἐπεδίκασεν αὐτῷ τὰς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1960 ἀποδοχάς. Πράγματι ἐκ τῆς ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένης ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ἐπὶ μόνῃ τῇ ὡς ἀνωτέρω πλημμελεῖ αἰτιολογίᾳ αὐτῆς ἐρείδεται τὸ διατακτικὸν ταύτης καὶ συνεπῶς προεχόντως ἐρευνητέος κατὰ τὸ νόμῳ βάσιμον αὐτεῦ ἐστὶν ὁ λόγος οὗτος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 1 ἐδάφιον α' τοῦ ἀ.ν. 3752]1929 (πρβλ. καὶ ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφιον 4 τοῦ ν. 3789]1957), ὁριζούσης ὅτι καταργεῖται ὁ νόμος ΔΚΗ', παραμένει ὅμως ἐν ἰσχύι δι' ἑκάστην ἐπιχείρησιν ὁ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου ἐν ἐφαρμογῇ Γενικὸς Κανονισμὸς τοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας μέχρις ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου, ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ΔΚΗ']1912 «περὶ Κανονισμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας τῶν Σιδηροδρομικῶν καὶ Τροχιοδρομικῶν Ὑπαλλήλων» ἐκδοθεὶς Γενικὸς Κανονισμὸς τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων διετηρήθη ἐν ἰσχύι μέχρις ἀντικαταστάσεώς του διὰ πάντας, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος δὲν διακρίνει, ἀνεξαιρέτως τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων, οἱουδήποτε κλάδου αὐτῶν, δηλονότι διά τε τοὺς εἰς τὰς ἐσωτερικὰς καὶ τοὺς εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν ὑπαγομένους.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 12685]1953 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Βιομηχανίας, Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων προκυπτόντων ἐκ τῆς μεταβιβάσεως τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ. εἰς τὴν Δ.Ε.Η., ὁριζούσης ὅτι τὰ κατὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1952 ὑπηρετοῦν εἰς τὸν κλάδον ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ. προσωπικὸν μεταφέρεται εἰς τὴν Δ.Ε.Η., ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ κλάδου τούτου ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐξακολουθεῖ εἶναι τοῦτο νὰ εὑρίσκηται ἐν ὑπηρεσίᾳ καὶ ὅτι τὰ ὑφιστάμενα δικαιώματα τοῦ προσωπικοῦ τούτου καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κλάδος ἠλεκτροφωτισμοῦ θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Δ.Ε.Η., διατηροῦνται ἐν ἰσχύι, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διετηρήθη ἐν ἰσχύι καὶ ἡ προστασία τοῦ προσωπικοῦ τούτου ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Γενικοῦ Κανονισμοῦ, περὶ τούτου δὲ σύμφωνος εἶναι καὶ ἡ τοῦ νομοθέτου ἀντίληψις, ἐκφρασθεῖσα ἐν τῷ νόμῳ 2757]1954, δι' ἄρθρου 1 τοῦ ὁποίου, ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ταύτης ἐχόμενος, ὡρισεν ὑποχρεωτικὸν ὅριον ἡλικίας, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁποίου αὐτοδικαίως ἐπέρχεται ἡ λύσις τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης, τὸ προερχόμενον ἐκ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ., καὶ ἐξ οὗ συνάγεται, ὅτι, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ νομοθέτου, τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἀπελάμβανεν ἤδη μονιμότητος. Συνέπεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ κατὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1952 ὑπηρετοῦν εἰς τὸν κλάδον ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ. καὶ κατὰ τὴν ἀπάληψιν τοῦ κλάδου τούτου ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐξακολουθοῦν νὰ εὑρίσκηται ἐν ὑπηρεσίᾳ προσωπικὸν προστατεύεται ὑπὸ τοῦ ὡς ἀνωτέρω Κανονισμοῦ καὶ ἡ συνιδέουσα αὐτὸ μετὰ τῆς Δ.Ε.Η. σύμβασις ἐργασίας εἶναι ὡρισμένου χρόνου, λυομένη αὐτοδικαίως ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὡρισμένου ὅριου ἡλικίας, αὐτίνος ἐπιστάντος ὁ ὑπὸ τούτου καταλομβανόμενος ἀποχωρεῖ αὐτοδικαίως τῆς ὑπηρεσίας, ἡ πρὸ τοῦ ὅριου δὲ τούτου λύσις αὐτῆς εἶναι ἐπιτρεπτὴ μόνον δι' ὡρισμένα ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπόμενα πειθαρχικὰ παραπτώματα καὶ ἐπὶ τῇ τηρήσει τῶν ἐν αὐτῷ διαγραφομένων διατυπώσεων, ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ὁποίων ἡ πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου λύσις ταύτης ἐπέρχεται λόγῳ πραγματώσεως διαλυτικῆς ἐξουσιαστικῆς αἱρέσεως (*Α. Τούση*, Ἐργατικὸν Δίκαιον § 79 σ. 564, βλέπε καὶ ἐν ΕΕΝ Κ' σ. 907 καὶ ἐν ΕΕΔ 20 σ. 1305 ἐπ. καὶ *Κ. Δημάκην*, ἐν ΕΕΔ 19 σ. 1184, 1189, σχετ. καὶ Α.Π. 98]1960, ΕΕΔ 19, σ. 530, ὅμως *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, ἐκδ. Γ' σ. 459, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 20, σ. 1039 ἐπ.). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον συνομολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων, προκύπτει ἄλλως τε, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, συναχθεῖσαν ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ἁπάντων τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἀποδεικτικῶν στοιχείων κατ' ἰδίαν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ τὸ σύνολον τῶν ἐκτιμωμένων, ὁ ἐνάγων, ὡς ἐν τῇ ἐκθέσει ἀγω-

γής του ἐκθέτει, προσελήφθη παρά τῆς τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. διά συμβάσεως λίαν στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας τήν 17ην Σεπτεμβρίου 1947 ὡς μόνιμος τεχνίτης τοῦ κλάδου ἠλεκτροφωτισμοῦ, ὑπήχθη ὑποχρεωτικῶς διά προσχωρήσεως εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων καί Τροχιοδρόμων, ἀσφαλισθείς εἰς τό Ταμεῖον Συντάξεων καί Προνοίας Προσωπικοῦ Τροχιοδρόμων καί Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης, ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν ἐν αὐτῇ (Κ.Ε.Τ.Η.Θ.) μέχρι τῆς κατά τήν 1.4.1953 μεταφορᾶς του συμφώνως πρός τήν ὑπ' ἀριθ. 12685/1953 κοινήν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Βιομηχανίας, Συγκοινωνιῶν καί Ἐργασίας, εἰς τήν ἐναγομένην Δ.Ε.Η., παρ' ἧς ἐτοποθετήθη ἐκτοτε (1ῃ Ἀπριλίου 1953) εἰς τό τμῆμα ἐλέγχου μετρητῶν ὡς ἠλεκτροτεχνίτης, μέχρι τῆς 15ης Μαΐου 1955, ἔκτοτε μέχρι τῆς ἐπικαλουμένης λύσεως τῆς ἐργασιακῆς του συμβάσεως ὡς ἀρχιηλεκτροτεχνίτης, ἡ ἐπίδικος σύμβασις ἐργασίας αὐτοῦ διέπεται ὑπό τοῦ διά τοῦ ἄρθρου 7 § 1 ἐδάφιον α' τοῦ ν. 3752/1929 διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι καί κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου ΔΚΗ'/1912 ἐκδοθέντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν Σιδηροδρόμων κλπ., ἐξ οὗ ὁ ἐνάγων ἀπολαμβάνει μονιμότητος καί συνεπῶς αὐτη τό μέν εἶναι ὡρισμένου χρόνου, τό δέ ἡ πρό τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὡρισμένου χρόνου, ἤτοι τοῦ διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2757/1954 τεθέντος ὑποχρεωτικοῦ ὁρίου ἡλικίας, λύσις αὐτῆς ἐπιτρεπτή εἶναι μόνον ἐν περιπτώσει συνδρομῆς πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ὡς συμφωνηθέντος σπουδαίου λόγου (Α.Κ. 672), ἐπαγομένου κατά τάς διατάξεις τοῦ, ὡς προεδιλήφθη, Κανονισμοῦ ὡς ποινήν τήν τοιαύτην τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως καί ἐπί τῇ τηρήσει τῶν ἐν αὐτῷ διαγραφομένων διατυπώσεων.

Σαφής ὑπό ἔποψιν περιεχομένου ὑφίσταται διαφορά μεταξύ τῶν Κανονισμῶν ἐργασίας, τῶν ἐκδιδομένων κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου ΔΚΗ'/1912, ὅστις ἀντικατεστάθη ὑπό τοῦ νόμου 3752/1929 (σχετικός καί ὁ εἰδικός νόμος 219/1940), καί τῶν τοιούτων τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 3789/1957, ἐγκειμένη εἰς τό ὅτι ἐνῷ, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3752/1929, ὁρίζοντος ὅτι «ὁ Κανονισμός διαγράφει τάς διακρίσεις τοῦ προσωπικοῦ καί τούς ὅρους, ὑφ' οὓς τοῦτο προσλαμβάνεται, μονιμοποιεῖται, ἀπολύεται ἢ ἀποχωρεῖ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἢ οἱασδήποτε ἄλλης αἰτίας, μετατίθεται, ἀποσπᾶται, ἐπανέρχεται εἰς τήν ὑπηρεσίαν κατόπιν στρατεύσεως, λαμβάνει ἀδείας ἀπουσίας, δικαιοῦται εἰς ὑλικάς καί ἠθικάς ἀμοιβάς, ἀποζημιοῦται εἰς διαφόρους περιπτώσεις καί τιμωρεῖται», οἱ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΔΚΗ' καί τοῦ νόμου 3752/1929 ἐκδοθέντες Κανονισμοί ρυθμίζουν τήν σύμβασιν ἐργασίας ἀπό τῶν γενεθλίων της μέχρι καί τῆς λύσεώς της καί διά τῆς μονιμότητος ἐξασφαλίζουν τήν καθόλου σταθιοθρυμίαν τῶν μισθωτῶν, οἱ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 3789/1957 ἐκδιδόμενοι Κανονισμοί, ὡς σαφῶς ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς τοῦ Ὑπουργοῦ ἐκθέσεως καί τῶν ἐν τῇ Βουλῇ διεξαχθεισῶν συζητήσεων (βλ. περί τούτων ΕΕΔ 16, σ. 1136 καί 1244, ἰδίᾳ ἀγόρευσιν Π. Κανελλοπούλου), ἀλλά καί τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος προκύπτει, ρυθμίζουν τάς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας σχέσεις μεταξύ τοῦ ἐργοδότου καί τοῦ προσωπικοῦ, τοῦ συνδεομένου μετά τούτου διά σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, δηλονότι τήν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τάξιν καί πειθαρχίαν, μή κατασφαλίζοντες δέ μονιμότητα εἰς τούς ἐργαζομένους καταλείπουν ἐκτός τῆς ρυθμίσεώς των τό πρός ἀπόλυσιν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, ὅπερ παραμένει, ὡς ρυθμίζεται ὑπό τοῦ νόμου 3198/1955 καί τῶν ἄρθρων 669 καί 672 Α.Κ. (βλέπε Κ. Δημάκην, Ὁ δικαστικός ἔλεγχος ἀποφάσεων ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων, ΕΕΔ 19 § 3, ἀριθ. 13 καί 14). Συνεπής πρός τήν ἀντίληψιν ταύτην ὁ νομοθέτης τοῦ προμνησθέντος ν.δ. διά τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ ὥρισε τάς διά τῶν ἐπί τῇ βάσει τοῦ διατάγματος τούτου ἐκδιδομένων Κανονισμῶν δυναμένας νά προβλεφθῶσι πρός κολασμόν τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων τῶν μισθωτῶν ποινάς, προσδιώρισεν ὡς βαρυτέραν δυναμένην νά ἐπιβληθῇ ὑπό τοῦ ἐργοδότου ποινήν τήν ἐπί δεκαήμερον τό πολύ ὑποχρεωτικήν ἀπαχθῆ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος καί κατ' ἐξαίρεσιν μόνον ἦρε τόν περιορισμόν τοῦ δεκαημέρου διά τάς ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις ἢ ἐργασίας, εἰς ἃς ἡ πειθαρχική ἐξουσία ἀσκεῖται ὑπό Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἢ ὑφίσταται δευτεροβάθμιον τοιοῦτον (ἄρθρον 1 § 3 ἐδάφ. 2) καί διά μόνην τήν περίπτωσιν ἐπιβολῆς τῆς βαρυτέρας ταύτης ποινῆς ὥρισεν ἐν συνεχείᾳ, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις ἐφέσεως ἐντός πενθημέρου ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς περί ὑποβολῆς τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ποινῆς ἐνώπιον τοῦ κατά τό ἄρθρον 2 Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας, ἀναστελλομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἐν συνδυασμῷ καί πρός τό ὅτι δι' ἄρθρου 2 § 2 ἐδάφ. 4 τοῦ ἰδίου νομοθετικοῦ διατάγματος, ὡρίσθη «διατηροῦνται ἐν ἰσχύι οἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμοι, ἐν οἷς καί τῶν ΔΚΗ'/1912 καί 3752/1929 ἐκδοθέντες Κανονισμοί, πλήν διά πᾶσαν σύνταξιν ἢ τροποποίησιν ἢ ἀνασύνταξιν ἰσχύουσιν οἱ ἐξουσιοδοτικοί νόμοι εἰς ὅ,τι δέν ἀντιτίθενται εἰς τά ὁριζόμενα ὑπό τῶν ἄρθρων 1 καί 2 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 3789/1957», σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ περί πειθαρχικῆς ἐξουσίας καί δικαιώματος ἐφέσεως τῶν μισθωτῶν κατά πειθαρχικῶν ἀποφάσεων, ἐπιβαλλουσῶν ποινήν προσωρινῆς ἀπολύσεως, διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789/1957 εἶναι ἐφαρμοστέαι καί ἐπί τῶν διατηρουμένων ἐν ἰσχύι Κανονισμῶν, ἀφορώντων εἰς μέγαν ἀριθμόν μισθωτῶν, ἐν οἷς καί ὁ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου ΔΚΗ'/1912 ἐκδοθείς καί δι' ἄρθρου 7 § 1 ἐδάφ. α' τοῦ νόμου 3752/1929 διατηρηθείς ἐν ἰσχύι Γενικός Κανονισμός Προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων καί Τροχιοδρόμων (ὅρα Α.Π. 272/1962, ΕΕΔ 21, σ. 775, σχετ. Σ.Ε. 1607/1959, ΕΕΔ 18, σ. 1236, 217/1962, ΕΕΔ 21, σ. 267), πλήν ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά θεωρηθῇ ὅτι τό εἰδικῶς διά τήν περίπτωσιν τῆς ἐπιβολῆς τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως προβλεπόμε-

ναν ένδικον μέσον της ἐφέσεως ἐθεσπίσθη καὶ διὰ τὴν ἀφεθεῖσαν ἐκτὸς τῆς διὰ τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος ρυθμίσεως ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἥτις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῇ συνδρομῇ πειθαρχικοῦ παραπτώματος προβλεπομένου ὑπὸ παλαιοτέρου τοῦ ν. δ|τος 3789|1957 Κανονισμοῦ καὶ ἐπὶ τῇ τηρήσει τῶν ἐν αὐτῷ διαγραφομένων διαδικαστικῶν προϋποθέσεων, καθ' ὅσον οὗτοι εἰς τὸ θεσπιζόμενον πρὸς ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς ἐφέσεως συλλογικὸν ὄργανον τῆς διοικήσεως ἀναγνωρίζεται δυνατότης τελικῆς κρίσεως περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ μὴ τῆς ἀπολύσεως, δηλονότι περὶ καθαρῶς ἰδιωτικοῦ δικαίου διαφορᾶς, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν διὰ τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος τεθεσπισμένην ἀρχὴν τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν (Συμβουλίου Ἐπικρατείας 217|1962, ἔνθ' ἀνωτ.. καὶ Γ. *Μητσόπουλος*, ἐν παρατιθεμέναις ἐν συνεχείᾳ ἐνώπιον τοῦ Σ.Ε. ὑποβληθείσαις πρότασι καὶ αἱ ἐν αὐταῖς παραπομπαί, *contra* ἡ ὑπ' ἀριθ. 624|1960 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ἐν ΕΕΔ 19, σ. 930). Κατὰ ταῦτα τὸ Τμῆμα Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς στερεῖται δικαιοδοτικῆς ἐξουσίας πρὸς ἀπόφασιν ἐπὶ ἐφέσεως μισθωτοῦ κατ' ἀποφάσεως Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, προβλεπομένου ὑπὸ Κανονισμοῦ ἐργασίας, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου ΔΚΗ|1912 ἢ τοῦ νόμου 3752|1929, ἐπιβαλλούσης εἰς τοῦτον (μισθωτόν) τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἐπιλαμβανόμενον δὲ τῆς κατ' οὐσίαν ἐκδικάσεως ταύτης καὶ ἐκδίδον ἀπόφασιν αὐτὴ στερεῖται νομίμου κύρους καὶ τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἅτινα δὲν κέκτηνται μὲν ἐξουσίαν ἀκυρώσεως πράξεων τῆς Διοικήσεως, δικαιοῦνται ὅμως, κρίνοντα ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὰ κατ' ἄρθρον 1 τῆς Πολ. Δικονομίας ὑπαγομένων ἰδιωτικῶν διαφορῶν περὶ ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων, νὰ ἐξετάζωσι τὸ κῦρος καὶ τὴν νομιμότητα τῶν πράξεων Διοικήσεως, δηλονότι, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ ἂν αὗται ἐξεδόθησαν ἐντὸς τῆς ἀνηκούσης τῇ Διοικήσει ἐξουσίας, ἐκτὸς ἂν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπεκλείσθη ἡ ὑπ' αὐτῶν ἔρευνα τούτων (Α.Π. 506|1960, ΝοΒ 95, σ. 247, παγία νομολογία, ἣν ὅρα ἐν ΝοΒ 6, 369 ἐπόμ. § 267), δέον νὰ ἐρευνῶσι τὸ κῦρος καὶ τὴν νομιμότητα τούτων. Ἐν τῇ ὑπὸ τὴν ὡς ἀνωτέρω ἔποψιν ἐρεύνῃ τοῦ κύρους καὶ τῆς νομιμότητος τῆς ἐπικληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου - ἐνάγοντος ὑπ' ἀριθ. 249|1960 ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας ἔδει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις νὰ δεχθῇ, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη δι' ἧς μετερρυθμίσθη ἡ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπιβληθεῖσα τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ὑπ' ἀριθ. 4|1959 ἀπόφασις τοῦ ὑπὸ τοῦ 8 ἐποντος τὴν ἐπίδικον σύμβασιν Κανονισμοῦ ἐργασίας (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) προβλεπομένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου στερεῖται νομίμου κύρους καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἀπορρίψῃ τὸν ἐπὶ μόνης τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας θεμελιούμενον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος, δι' οὗ, κατ' ἀντένστασιν καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, συντεπτυγμένως, πλὴν σαφῶς, προβληθείσης ἐνστάσεως περὶ νομίμου λύσεως τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ τῆς διὰ τῆς ἀνωτέρω 4|1959 πειθαρχικῆς ἀποφάσεως ἐπιβολῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα τῆς ποινῆς τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως καὶ γνωστοποιήσεως ταύτης εἰς τοῦτον διὰ διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς, ἰσχυρίσθη, ὅτι αὕτη μετερρυθμίσθη διὰ τῆς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 24|1960 ἀποφάσεως. Ὅθεν, δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 249 τῆς 6ης Αὐγούστου 1960 ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας μετερρυθμίσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4|1959 ἀπόφασις τοῦ ὑπὸ τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σύμβασιν ἐργασίας Κανονισμοῦ ἐργασίας (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) προβλεπομένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι διὰ ταύτης (249|1960) ἐπεβλήθη εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡ ποινὴ τῆς τετραμήνου ἀπολύσεως, ἀπορρίψασα τὴν, ὡς προδιειλῆπται, ἐνστασιν τῆς ἐκκαλούσης - ἐναγομένης περὶ νομίμου λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως τοῦ ἐνάγοντος, προδήλως κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν καὶ ψευδῆ τοῦ νόμου ἑρμηνείαν ἐδέχθη ἐν συνεχείᾳ, ὅτι ἡ ἐναγομένη, ἀρνουμένη τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος, ὑπέρθεσιν ποιεῖται καὶ ἐπεδίκασεν αὐτῷ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1960 καὶ δέον, ὅπως, δεκτοῦ ὡς νόμῳ βασίμου καθισταμένου τοῦ πρώτου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορριφθῇ ἢ δι' αὐτῆς δεκτὴ γενομένη ὡς ἀνωτέρω ἀντένστασις τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐρευνηθῶσιν αἱ λοιπαὶ ὁμοίως κατ' ἀντίστασιν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προβληθέντες καθ' ὑποφοράν διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ καὶ ἐπαναληφθέντες διά τε τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον καὶ τὴν παροῦσαν δίκην λόγοι ἀκυρότητος τῆς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐπικαλουμένης νομίμου λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως.

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ νόμου 3713 1928 «περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας», ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 5468|1932, θεσπιζούσης δεδικασμένον ἐξ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ταυτιζόμενον κατ' ἔννοιαν πρὸς τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 274 τῆς Πολ. Δικονομίας ταυτοῦτον, τοῦτο τότε μόνον ἱδρύεται, ὅταν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας «κρίνῃ κατ' οὐσίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐν πολιτικῇ δίκῃ ζητήματος, ἦτο δὲ καὶ κυρίως ἁρμοδίου νὰ ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς διοικητικῆς τοῦ ζητήματος φύσεως (Α.Π. 663|1961, ΕΕΔ 21 σ. 167). Ἐξ ἄλλου ναὶ μὲν αἱ ἐπὶ ζητήματος ἁρμοδιότητος διοικητικῆς τινος Ἀρχῆς ἢ Ἐπιτροπῆς ἀποφαινόμεναι ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας δὲν δεσμεύουσι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια (Α.Π. 535|1956, Ν.Δ. 13 σ. 98), ὅπερ ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι καὶ ἂν τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἀποφάνθῃ, ὅτι Διοικητικὴ τις Ἀρχὴ ἢ Ἐπιτροπὴ στερεῖται ἁρμοδιότητος ἡ ἀπόφασις του αὕτη δὲν ἱδρύει δεδικασμένον διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ ὅταν τὸ αὐτὸ ζήτημα προκύψῃ ἐνώπιον τούτων δύνανται παρεμπιπτόντως ἄλλως νὰ ἀποφανθοῦν, τὸ ζήτημα ὅμως τοῦτο εἶναι ὅλως διάφορον τοῦ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, τῆς ἀπαγγελλούσης ἀκυρότητα, ἀδιαφόρως τοῦ λόγου ταύτης, διοικητικῆς τινος πράξεως παραγομένου δεδικασμένου, ὅπερ παγίως λύεται καταφατικῶς ἀκόμη καὶ διὰ τὰς ναμαθετικαῦ περιεχομένου πράξεις τῆς Διοικήσεως (Α.Π. 155|1952, 520|1956 ἐν Ν.Δ. 8, σ. 402 καὶ 12 σ. 747 καὶ ὑπ' αὐτὰς σχόλια).

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐκκαλοῦσα προσάγει καὶ ἐ-

πικαλεῖται ἐν ἐπισήμῳ ἀντιγράφῳ τὴν ὑπ' ἀριθ. 215]1962 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δι' ἧς τοῦτο συνεπείᾳ αἰτήσεως ἀκυρώσεως ταύτης ἠκύρωσεν, ὡς ἐξ αὐτῆς αὕτω προσαγομένης προκύπτει, τὴν ὑπ' ἀριθ. 249]6.8.1960 ἀπόφασιν τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας, δι' ἧς μετερρυθμίσθη ἡ ἐπιβαλοῦσα εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ποινὴν τῆς ἐριστικῆς ἀπολύσεως ὑπ' ἀριθ. 4]1959 ἀπόφασις τοῦ ὑπὸ τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σύμβασιν ἐργασίας Κανονισμοῦ προβλεπομένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐπεβλήθη εἰς τοῦτον ἡ ποινὴ τῆς τετραμήνου ἀπολύσεως, ἐπικαλουμένη δὲ τὰ ἐκ ταύτης δεδικασμένον αἰτεῖται τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐπὶ τῆς ἀκυρωτείσης ἀποφάσεως ἐρειδομένης ἀντενστάσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἣν δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν περὶ νομίμου λύσεως τῆς ἐργασιακῆς αὐτοῦ συμβάσεως ἐνστασιν ταύτης καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς αὐτοῦ. Ὁ ὡς εἴρηται ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης - ἐκκαλούσης παραδεκτῶς τὸ πρῶτον προβάλλεται ὡς λόγος ἐφέσεως διὰ τῶν κατατεθεισῶν κατὰ τὴν παροῦσαν συζήτησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως προτάσεών της, τὸ μὲν διότι ἡ ἐπικαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐξεδόθη τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1962, ἤτοι μετὰ τὴν κατὰ τὴν 21ην Ἀπριλίου 1961 ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως καὶ συνεπῶς εἶναι ὑψιγενής, τὸ δὲ διότι ἀποδεικνύεται ἐγγράφως καὶ παραχρῆμα καὶ νόμῳ βάσιμος ὢν ἄγει εἰς τὸ αὐτό, ὡς καὶ ὁ ἀνωτέρω γενόμενος δεκτὸς λόγος ἐφέσεως, ἀποτέλεσμα. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιθέτῳ τῆς ἐν τῇ προηγουνῃ τῇ παρούσῃ σκέψει διαλαμβανομένης ἐκδοχῆς, καθ' ἣν τὸ Τμῆμα Κανονισμῶν Ἐργασίας κέκτηται ἐξουσίαν νὰ ἀποφαίνηται ἐπὶ ἐφέσεως τῶν μισθωτῶν κατ' ἀποφάσεων Πειθαρχικῶν Συμβουλίων, προβλεπομένων ὑπὸ τῶν ἰσχύν νόμου ἐχόντων Κανονισμῶν ἐργασίας ἐκδοθέντων κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν νόμων ΔΚΗ']1912 καὶ 3752]1929 καὶ ἐπιβαλλουσῶν τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, λόγῳ τοῦ ἐπικαλουμένου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης δεδικασμένου ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 215]1962 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τῆς ἀκυρωσάσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 249]6.8.1960 ἀπόφασιν τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας, ὅπερ συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 273, ἐ δάφιον 3 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντὶ ἀληθείας ἔχεται καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαγορεύεται ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις τῶν ἅπαξ τελεσιδίκως κριθέντων, δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορριφθῇ κατὰ τὰ ὡς καὶ ἐν τῇ προηγουμένῃ τῆς παρούσης σκέψει ἐκτίθενται ἡ κατὰ τῆς περὶ νομίμου λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐνστάσεως τῆς ἐναγομένης προβληθεῖσα ἀντένστασις αὐτοῦ, ἡ ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἀκυρωθείσης ἀποφάσεως. Μετὰ ταῦτα καὶ πρὸ πάσης ἐρεύνης τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προβαλλομένων λόγῳ ἀκυρότητος τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς του συμβάσεως ἐν ὄψει τοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 νόμου 3198]1955 καθιερουμένου ἀπαραδέκτου διὰ τὴν περίπτωσιν ἐκπροθέσμου κοινοποιήσεως τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς, αὐτεπαγγέλτως λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 280 Α.Κ. (Α.Π. 213]1950, 187]1948), δέον ὅπως ἐρευνηθῇ, ἂν αὕτη ἐκοινοποιήθη ἐμπροθέσμως.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198]1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων», δι' ἧς θεσπίζεται ἀπαράδεκτον τῶν ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας πηγαζουσῶν ἀξιώσεων τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν κοινοποιηθῇ ἐντὸς τῆς τασσομένης τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος τῆς διατυπώσεώς της καὶ τοῦ διωκομένου διὰ ταύτης σκοποῦ, ἐγκειμένου εἰς τὴν ἄρσιν τῆς περὶ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας ἀβεβαιότητος, ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ πάσης ἐξ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας πηγαζούσης ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀξιώσεως, εἴτε ὡρισμένου, εἴτε ἀορίστου χρόνου εἶναι αὕτη καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἡ ἀκυρότης προέρχηται ἐκ παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ νόμου ἢ ἐκ παραβάσεως ἄλλου ἐργατικοῦ νόμου ἢ ἰσχύν νόμου ἔχοντος Κανονισμοῦ ἢ καὶ ἂν ὀφείληται αὕτη εἰς οἱονδήποτε λόγον, ἀνισχύρου τῆς νομικῆς διατάξεως, βάσει τῆς ὁποίας ἐχώρησε (Α.Π. 257]1958, 249]1960, 8]1961) καὶ λόγῳ τοῦ, ὡς προδιελήφθη, σκοποῦ ταύτης, ἅπαξ ἐγερθείσης ἐμπροθέσμως τῆς ἀγωγῆς, ἐκλείπει ὁ σκοπὸς τοῦ τασσομένου ἀπαραδέκτου καὶ ἐπὶ τῆς προθεσμίας ταύτης δὲν χωρεῖ ἀνάλογος ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 279 Α.Κ. τῶν ἐπὶ παραγραφῆς ἐφαρμοζομένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 261 αὐτοῦ (Α.Π. 559]1960, ΕΕΔ 20, σ. 93, 592]1953, ΕΕΔ 13, σ. 15 ἔνθα καὶ λοιποὶ παραπομπαί). Ἔχουν ὅμως ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 255 καὶ 264 Α.Κ. (Α.Π. 149]1960, 582]1957).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ὁ ἐνάγων - ἐφεσίβλητος ἐπικαλεῖται καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐκκαλούσης, καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐβεβαιώθη καὶ ἐκ τοῦ προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπ' ἀριθ. 3566]26 Μαρτίου 1960 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Πειραιεῖ Πρωτοδικῶν Γ.Π. τὴν 26ην Μαρτίου 1960 ἐκοινοποιήθη τῇ ἐναγομένῃ ὁμοίᾳ κατὰ τὴν νομικὴν της φύσιν πρὸς τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος κατ' αὐτῆς, ἀφαιρωσα ἀποδοχὰς ὑπερημερίας διὰ προγενέστερον τοῦ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς χρόνου, ἀπορριφθεῖσα διὰ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 1470]1960 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης. Ἡ ἀπορριφθεῖσα αὕτη ἀγωγὴ εἶχεν ἐγερθῇ ἐμπροθέσμως, καθ' ὅσον ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος ἔλαβεν (ὡς συνομολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων) χώραν τὴν 31 Δεκεμβρίου 1959. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐναγομένη δὲν ἐπικαλεῖται, ὅτι ἡ ἀπορρίψασα τὴν προγενεστέραν ἐπὶ τῆς αὐτῆς νομικῆς βάσεως ἐρειδομένην ὡς ἀνωτέρω ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὑπ' ἀριθ. 1470]1960 ἀπόφασις κατέστη τελεσίδικος καὶ ἀπὸ ταύτης παρῆλθε μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς τρίμηνος προθεσμία ἢ ὅτι ὁ ἐνάγων παρητήθη τῆς προγενεστέρας ἀγωγῆς του καὶ ἀπὸ τῆς παραιτήσεώς του συνεπληρώθη τρίμηνος προθεσμία, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἀνεξαρτήτως χρόνου κοι-

νοποιητών της, έμπρόθεσμος είναι, ως μή ύποκειμένη εις την διά της διατάξεως του άρθρου 6 § 1 νόμου 3198]1955 τασσομένην προθεσμίαν κοινοποιήσεως.

Έκ των διατάξεων των άρθρων 86, 87, 88, 90, 91, 92 και 93 του διέποντος την έπίδικον σύμβασιν έργασίας «Γενικού Κανονισμού του Προσωπικού της Έξωτερικής Υπηρεσίας των έν Έλλάδι Ατμηλάτων Σιδηροδρόμων και των Ήλεκτρικών Σιδηροδρόμων και Τροχιοδρόμων (Γ.Κ. Π.Ε.Υ.)», διατηρηθέντος έν ισχύι, δυνάμει του άρθρου 7 § 1 έδάφ. α' του νόμου ΔΚΗ']1912 (πρβλ. και άρθρον 2 § 2, έδάφ. 4 ν. δ/τος 3789]1957), των διαγραφουσών τάς διαδικαστικάς προϋποθέσεις, ή τήρησις των οποίων άπαιτείται πρός έπιβολήν πειθαρχικής ποινής ύπό του διά τούτου προβλεπομένου Πειθαρχικού Συμβουλίου, ά. μα καθοριζουσών τον τρόπον, καθ' ον συνεδριάζει και άποφασίζει, έπιβαλλουσών δέ και το ήτιολογημένον των άποφάσεων αύτου, έν συνδυασμώ πρός τάς διατάξεις του διά της ύπ' άριθ. 14980/2632]1959 κοινής άποφάσεως των Υπουργών Βιομηχανίας και Έργασίας, δημοσιευθείσης έν τη Έφημερίδι της Κυβερνήσεως (τ. Β' φ. 202 της 11ης Ιουνίου 1959), προστεθέντος έδαφίου τελευταίου του άρθρου 89 αύτου, όριζουσών ότι ειδικώς ώς πρός το περιελθόν εις την Δημοσίαν Έπιχείρησιν Ήλεκτρισμού έκ της τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. υπαλληλικόν προσωπικόν του κλάδου Ήλεκτροφωτισμού το Πειθαρχικόν Συμβούλιον συνίθεται α) έκ του Διευθυντού της περιφερείας Μακεδονίας - Θράκης της Δ.Ε.Η., ώς προέδρου, β) έκ του Διευθυντού της περιοχής Θεσσαλονίκης, γ) έκ του προϊσταμένου των Τεχνικών Υπηρεσιών της περιοχής Θεσσαλονίκης, δ) έκ του προϊσταμένου των Εμπορικών Υπηρεσιών της περιοχής Θεσσαλονίκης, ε) έξ ενός ανωτέρου υπαλλήλου του Υπουργείου Βιομηχανίας, όριζομένου μετά του αναπληρωτού του ύπό του άρμοδίου Υπουργού, στ) έξ ενός ανωτέρου υπαλλήλου του Υπουργείου Έργασίας, όριζομένου μετά του αναπληρωτού του ύπό του άρμοδίου Υπουργού, έν κωλύματι δέ ή άπουσίας τινός ή τινών έκ των άνωτέρω (στοιχ. α-στ) έκ του αναπληρωτού αύτου και ζ) έξ ενός συναδέλφου του πταίσαντος υπαλλήλου, έκλεγομένου ύπό του Γενικού Διευθυντού της έπιχειρήσεως μετοξύ τριών του αύτου ή ανωτέρου βαθμού συναδέλφων του πταίσαντος, προτεινομένων ύπό τούτου δι' αναφοράς πρός τον Γενικόν Διευθυντήν της έπιχειρήσεως κλπ., σαφώς συνάγεται, ότι το ώς ανωτέρω συνιθέμενον Πειθαρχικόν τούτο Συμβούλιον έκ του καθοριζομένου τρόπου της συνθέσεώς του και του όριζομένου τρόπου, καθ' ον συγκαλείται, συνεδριάζει, άποφασίζει και διατυποί τάς άποφάσεις του, δέν είναι όργανον των Υπηρεσιών της έναγομένης Δ.Ε.Η., άλλά συλλογικόν τοιούτον, κατά τα νομοθετικήν έπιταγήν θεσπισθέν πρός θεραπείαν δημοσίου συμφέροντος, και έκ του τοιούτου χαρακτήρος αύτου συνάγεται, ότι τα τακτικά δικαστήρια δέν δικαιούνται μέν, συμφώνως πρός τάς διατάξεις των άρθρων 3, 807 έδάφ. 3, και 808 έδαφ. 1 της Πολιτικής Δικονομίας, νά άχθώσιν εις έλεγχον της ούσιαστικής αύτων κρίσεως περί της ύπό του πειθαρχικώς διωκομένου τελέσεως του άποδιδομένου αύτώ πειθαρχικού παραπτώματος και του μέτρου της έντός των όρίων του Κανονισμού έπιβλητέας πειθαρχικής ποινής, περί ών ή ούσιαστική κρίσις, άνατεθειμένη άποκλειστικώς εις τούτο είναι, όμως κέκτηνται έξουσίαν, έπιλαμβανόμενα των εις αύτά κατ' άρθρον 1 της Πολ. Δικονομίας ύπαγομένων ίδιωτικών διαφορών περί ίδιωτικών δικαιωμάτων, νά προβώσι εις έλεγχον έξ άπόψεως νομιμότητος της άποφάσεως αύτων, δηλονότι εις έρευναν περί τε του άν κατά την έκδοσιν της άποφάσεως των ήκολουθήθησαν οι ύπό του θείαν νόμου έπί χοντος Κανονισμού διαγραφόμενοι τύποι και όροι, οι συνιστώντες προϋπόθεσιν του κύρους των (πρβλ. Κανκά, Ένοχ. Δίκ., έκδ. 1960, ύπ' άρθρον 648 σ. 454. Τούση, Έργατ. Δίκ. § 79, Α.Π. 419]1962, ΕΕΔ 21, 857, 649]1956, ΕΕΔ 16, 83, 464]1953, ΕΕΔ 12, 1189 και σχετ. Όλομ. Α.Π. 3]1953, ΕΕΔ 12, 289) και του άν εύρίσκωνται έν άντιθέσει πρός τά ύπό του άρθρου 281 Α.Κ. τασσόμενα άκρότατα όρια, ισχύοντα και διά την άσκησιν του δικαιώματος περί συναγωγής της πειθαρχικής κρίσεως, ώς ύποκειμένης και ταύτης εις τας αύτόθι διαγραφομένους άπολύτους άπαγορεύσεις (πρβλ. Α. Τούση, Έργ. Δίκ. § 79 σ. 564 και τους έν σημ. 13 παραπομπάς). Όθεν ό τελευταίος δέκατος τρίτος (13ος) διά της ύπό δίκην άγωγής και των κατά την πρωτόδικον και την παρούσαν δίκην ύποβληθεισών προτάσεων του ένάγοντος προβαλλόμενος λόγος άκυρότητος της εις αύτόν έπιβαλλούσης την ποινήν της όριστικής άπολύσεως ύπ' άριθ. 4]1959 άποφάσεως του ύπό του διέποντος την σύμβασιν έργασίας του Κανονισμού (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) προβλεπομένου Πειθαρχικού Συμβουλίου, έρεισδόμενος έπί του ισχυρισμού ότι είναι άθέσι του δι' ό τώ έπιβλήθη ή ποινή της όριστικής άπολύσεως πειθαρχικού παραπτώματος και ή έπιβληθείσα εις αύτόν ποινή, αύτη είναι άδικος, ώς άγων εύθέως εις έλεγχον της ούσιαστικής κρίσεως του έκδόντος την πληττομένην άπόφασιν συλλογικού όργάνου, δέν δύναται νά καταστή άντικείμενον έρεύνης, ώς πρός το κατ' ούσίαν βάσιμον αύτου, ύπό του Δικαστηρίου τούτου, στερουμένου έξουσίας έλέγχου της διά της πληττομένης άποφάσεως έξενεχθείσης ούσιαστικής κρίσεως του έκδόντος ταύτην συλλογικού όργάνου και ώς άπαραδέκτως προτεινόμενος άπορριπτέος έστί.

Κατά νομοθετικήν έπιταγήν (άρθρον 1 ν.δ. 381]1947, ώς άντικατεστάθη δι' άρθρου 1 ν.δ. 3763]25]30 Σεπτεμβρίου 1957), οι ήλεκτροτεχνίται, οι κεκτημένοι άδειαν ήλεκτροτεχνίτου Α, Γ, Δ' και ΣΤ' ειδικότητος, οι χαρακτηριζόμενοι ώς βοηθητικόν προσωπικόν ύπό των εις έκτέλεσιν του νόμου 6422]1934 έκδοθέντων διαταγμάτων (άρθρα 8 και 9 των άπό 13]19.2.1936, 19]26.3.1938 β.δ. και του άρθρου 1 του άπό 25 Μαΐου]14 Ιουνίου 1938 β.δ.) και οι τυχόν έργαζόμενοι ύπό τας διαταγάς άδειούχου έγκαταστάτου, οι άπασχολούμενοι εις οιασδήποτε ήλεκτρολαγικάς έργασίας των πάσης φύσεως έργαστηρίων, έργοστασίων και καταστημάτων, χαρακτηρίζονται ώς ύπάλληλοι, έκ της τοιαύτης δέ ίδιότητός των, προκειμένου περί των έκ τούτων ύπηρετούντων εις την έναγομένην Δ.Ε.Η., έν περιπτώσει πειθαρ-

χικοῦ παραπτώματός των τὸ εἰς ὃ παραπέμπονται Πειθαρχικὸν Συμβούλιον συντίθεται, ὡς ἐν ἄρθρῳ 89, μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14960 2632] 1959 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας διαμόρφωσίν του, ἰσχύει, τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων ὁρίζεται, προεδρεύει δὲ αὐτοῦ ὁ διευθυντὴς τῆς περιφερείας Μακεδονίας Θράκης τῆς ἐναγομένης. Ἡ ὡς εἴρηται ὑπαλληλικὴ ἰδιότης τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης Δ.Ε.Η. τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὰς διὰ τῶν ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1951 καὶ 24 Αὐγούστου 1956 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Ἠλεκτρικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Θεσσαλονίκης, δημοσιευθεισῶν ἀντιστοίχως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 40735]3016]1955 καὶ 5803]11873 1956 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἐπεχουσῶν ἰσχὺν νόμου, καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, καθ' ὅσον διὰ τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων ἐσκοπήθη ἁπλῶς καὶ μόνον ὁ καθορισμὸς τῶν κατωτάτων ὁρίων τῶν μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τοῦ ἐκ τῆς πρώην Η.Ε.Θ. προερχομένου προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. καὶ, ὡς ῥητῶς ἐν παραγράφῳ VII αὐτῶν ὁρίζεται, ὁ καθορισμὸς τούτων κατ' οὐδὲν μεταβάλλει τὸν νομίμων χαρακτῆρα τῆς ἰδιότητος ἑκάστου τῶν ἐν αὐταῖς διαλαμβανομένων εἰδικοτήτων ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργατοτεχνίτου. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐναγων οὐ μόνον δὲν ἀμφισβητεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁμολογεῖ, πλὴν σαφῶς, διά τε τῆς ἀγωγῆς του καὶ τῶν κατά τε τὴν πρωτόδικον καὶ τὴν παροῦσαν δίκην κατατεθεισῶν προτάσεών συνομολογεῖ, ὅτι κέκτηται ἄδειαν ἠλεκτροτεχνίτου, ὁ ὑπὸς ἀπόκρουσιν τοῦ κύρους τῆς ἀπολύσεώς του προβαλλόμενος πρῶτος λόγος ἀκυρότητος τῆς ὑπ' ἀριθ. 4]1959 ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης, δι' ἧς τῷ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι καὶ ὡς τὸ ἐκδὸν τὴν ἀπόφασιν Πειθαρχικὸν Συμβούλιον συνεκροτήθη ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 89 τοῦ προμνησθέντος Κανονισμοῦ ὁριζομένων προσώπων καὶ προῆδρευσεν αὐτοῦ ὁ Διευθυντὴς Μακεδονίας - Θράκης τῆς ἐναγομένης, ἐνῷ ἔδει νὰ συγκροτηθῇ ὡς ἐν ἄρθρῳ 102 τοῦ αὐτοῦ κανονισμοῦ ὁρίζεται, νόμῳ ἀβάσιμος ἐστὶ καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 89 τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σύμβασιν ἐργασίας Γ.Κ.Π.Ε.Υ., δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἄρθρου τούτου συντιθεμένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου μετέχει, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ εἷς συνάδελφος τοῦ πταίσαντος ὑπαλλήλου, ἐκλεγόμενος ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐναγομένης μεταξὺ τριῶν τοῦ αὐτοῦ ἢ ἀνωτέρου βαθμοῦ συναδέλφων τοῦ πταίσαντος, προτεινομένων ὑπὸ τούτου δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τῆς ἐπιχειρήσεως, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν τὸ μὲν ὑποβεξέναι πρὸς τὸν πειθαρχικῶς διωκάμενον, ὅπως οἱ προταθησόμενοι ὑπὸ τούτου συνάδελφοι αὐτοῦ πρὸς ἐκλογὴν τοῦ μέλους τούτου τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἐκ τῶν τοῦ αὐτοῦ ἢ ἀνωτέρου αὐτοῦ βαθμοῦ συναδέλφου του, τὸ δὲ περιορισμοῦ ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος ἐπιλογῆς τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐκλογῆς τοῦ μέλους τούτου ἐκ μόνων τῶν ὑπὸ τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου προταθησομένων συναδέλφων του. Ἐκ τῆς ὡς εἴρηται ἐννοίας τῆς διατάξεως ταύτης ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὅτι διὰ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 89 τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίζεται περαιτέρω, ὅτι, παρερχομένης ἀπράκτου τῆς τασσομένης εἰς τὸν πειθαρχικῶς διωκόμενον πενθημέρου προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν ἱεραρχικῶς τῆς ἀναφορᾶς του, τῆς διαλαμβανούσης τοὺς προτεινομένους ὑπ' αὐτοῦ συναδέλφους του πρὸς ἐκλογὴν τοῦ μέλους τούτου, τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον συντίθεται ἐκ τῶν ὑπολοίπων μελῶν αὐτοῦ, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ πειθαρχικῶς διωκόμενος προέτεινεν ὡς μέλος τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου συνάδελφον αὐτοῦ, μὴ ὄντα τοῦ αὐτοῦ ἢ ἀνωτέρου αὐτοῦ βαθμοῦ, οὗτος δὲ ἐπελέγη ὡς μέλος τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ὡς συμπράξας ὁ ἴδιος εἰς κακὴν σύνθεσιν τοῦ συγκροτηθέντος συλλογικοῦ τούτου ὀργάνου, συμφώνως πρὸς τὴν διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 202 καὶ 811 ἐδάφιον α' τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀναλογικῶς ἐφαρμοζομένων, καθιερουμένην γενικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ παραγάγῃ δι' ἑαυτὸν λόγον ἀκυρότητος τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων, οὐδὲ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις νὰ προσβάλῃ ὡς ἀκύρους, δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἀκυρότητα τῆς ἐνδεδησομένης ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτὸ τοῦ ὑπὸ τούτου ὑποδειχθέντος κατωτέρου αὐτοῦ βαθμοῦ συναδέλφου του.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ 4]1959 ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης προκύπτει, τῆς συνθέσεως αὐτοῦ μετέσχεν ὡς 7ον μέλος αὐτοῦ ὁ συνάδελφος τοῦ ἐνάγοντος Κ.Π., οὗτος δέ, ὡς ἐκ τῆς προσαγομένης, καὶ ἐπικαλουμένης ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἀπὸ 15.9.1959 ἀναφορᾶς τοῦ ἐνάγοντος προκύπτει, προετάθη ὑπὸ τούτου διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὸ Πειθαρχικὸν τοῦτο Συμβούλιον καὶ ἐπελέγη μέλος αὐτοῦ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ 100538] 20.10.1959 ἐγγράφου τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐναγομένης, ὡς ἐξ αὐτοῦ προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προκύπτει. Ὅθεν ὁ διά τε τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς καὶ τῶν κατά τε τὴν πρωτόδικον καὶ τὴν παροῦσαν δίκην προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος προτεινόμενος ὑπ' αὐτοῦ δεύτερος λόγος ἀκυρότητος τῆς ὑπ' ἀριθ. 4]1959 ἀποφάσεως τοῦ προμνησθέντος Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι κακῶς συμμετέσχεν αὐτοῦ συνάδελφος τοῦ ἐνάγοντος κατωτέρου αὐτοῦ βαθμοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀληθείας του, ἀπαραδέκτως προτείνεται καὶ ἀπορριπτέος ἐστίν.

Ἡ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς νομιμότητος ἐπιβαλλομένη αἰτιολογία τῶν πράξεων τῶν συλλογικῶν ὀργάνων, ὁσάκις καὶ ἐκ τοῦ νόμου ἀπαιτεῖται, καθίσταται ἐσωτερικὸς τύπος τῆς πράξεως καὶ δέον νὰ περιέχηται ἐν τῷ σώματι ταύτης, καθ' ὅσον ἄλλως, συμφώνως πρὸς τὰς ἀναλογικῶς ἐφαρμοστέας διατάξεις τῶν ἄρθρων 158 καὶ 159 τοῦ

Α.Κ., πάσχει ακυρότητα δι' έλλειψιν τοῦ νόμῳ ἐπιβαλλομένου τύπου αὐτῆς (πρβλ. *Π. Σταυρινοπούλου*, Δικ. Διοικ. Πράξεων § 21 IV σ. 216, *Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Ἑλλην. Διοικ. Δίκ. Γ', Εἰδ. Μέρος ἐκδ. 1962 § 84, 6β, § 111, 4β, σχετικῶς Σ.Ε. 403/1958, 116/1961). Ἡ οὕτω ἀπαιτουμένη αἰτιολογία τῶν πράξεων συλλογικοῦ ὀργάνου ἐπαρκὴς καὶ πλήρης εἶναι, ὅταν ἐν αὐτῇ γίνεται μνεία α) τῶν στοιχείων, ἐξ ὧν ἠχθη εἰς τὴν διαπίστωσιν ὡρισμένων πραγματικῶν περιστατικῶν, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται καὶ κοισιολόγησις ἑκάστου τούτων, β) τῶν διαπιστωθέντων πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ γ) τοῦ ἀποδοθέντος εἰς ταῦτα νομικοῦ χαρακτῆρος, τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο στοιχεῖον ἀπαιτεῖται, καθ' ὅσον ὁ ἐπὶ τῆς αἰτιολογίας ἔλεγχος τῆς νομιμότητος εἰσδύει μέχρις ἐξακριβώσεως τῆς οὐσιαστικῆς ὀρθότητος αὐτῆς, δηλονότι μέχρις ἐξακριβώσεως τοῦ ἂν εἰς τὰ διαπιστωθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ ἀπεδόθη ἡ προσήκουσα νομικὴ σημασία καὶ ὑπήχθησαν εἰς τὸν ἐκ τοῦ νόμου προσήκοντα νομικὸν χαρακτηρισμόν (βλ. *Π. Σταυρινόπουλον* καὶ *Ἠλ. Κυριακόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ. .

Ἐν προκειμένῳ ἡ πληττομένη, ὡς ἄκυρος ὑπ' ἀριθ. 41/1959 ἀποφάσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ διέποντος τὴν ἐπιδίκου σύμβασιν ἐργασίας Κανονισμοῦ προβλεπομένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐξ αὐτῆς ἑκατέρωθεν, προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης, προκύπτει, ποιεῖται μνείαν τῶν ἀποδοθέντων εἰς τὸν ἐνάγοντα πειθαρχικῶν παραπτωμάτων καὶ εἰδικώτερον τοῦ δι' ὃ ἐπιβαλε τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἐχόντος, κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐν τῷ Ἱστορικῷ τῆς ἀντιγραφόμενον κατηγορητήριον, οὕτως : «Διότι κατὰ τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1954 ἢ καὶ μεταγενεστέρως κατὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. Θ 535 ἠλεκτρομετρητοῦ ζητήσεως μέσῳ μετασχηματιστοῦ ἐντάσεως (ὀρθὸν τάσεως) εἰς τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁδὸν ... ἀριθ. ... Μακεδονικὴν Βιομηχανίαν Ἐλαστικοῦ «.....» συνέδεσεν ἐκ βαρείας ἀμελείας αὐτοῦ τοὺς ἀκροδέκτας ἑνὸς ἐκ τῶν τριῶν μετασχηματιστῶν ἀντιστροφῆς, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἀναπτυσσομένη ἀντιστροφὸς ροπὴ ἐξουδετεροῦσα τὴν ἰσην ροπὴν τοῦ ἑτέρου, ἐδημιούργει ἀναγραφὴν μειωμένην εἰς τὸ τρίτον τῆς πραγματικῆς καταναλώσεως, οὕτω δὲ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 31 Ὀκτωβρίου 1954 μέχρι τῆς κατὰ τὴν 7ην Ἰουλίου 1956 ἀνακαλύψεως τοῦ σφάλματος ἐχρεώθησαν 272826 KWH, ἀντὶ τῆς ὀρθῆς χρεώσεως 818478 KWH, ἐκ τῆς διαφορᾶς δὲ ταύτης προέκυψε ποσὸν ὑπὲρ τῆς ἀνωτέρω Ἑταιρείας ἐκ δραχμῶν 443.159'80», ἐκτίθεται δὲ ἐν αὐτῇ περαιτέρω ἐν τῷ αἰτιολογικῷ της ὅτι ἐκ τῶν ἐν τῷ προσαχθέντι φακέλῳ ἐγγράφων ἐκθέσεων καὶ λοιπῶν συναφῶν στοιχείων, τῆς ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν διεξαχθείσης μακρᾶς συζητήσεως καὶ ἐρεύνης ἐν τῷ συνόλῳ των ἐκτιμωμένων ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐγκαλούμενος ὑπέπεσεν εἰς τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ σκέλει τοῦ κατηγορητηρίου διαλαμβανόμενον πειθαρχικὸν ἀδίκημα (τοῦτο εἶναι τὸ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενον), ὑπάγει τοῦτο εἰς τὸ ἄρθρον 85 τοῦ διέποντος τὴν ἐπιδίκου σύμβασιν Κανονισμοῦ (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.), χαρακτηρίζει τοῦτο ὡς βαρεῖαν ἀμέλειαν καὶ ἐπιπολαιότητα ἀποδεδειγμένην, αἵτινες ἔσχον ὡς συνέπειαν οὐσιώδη καὶ σημαντικὴν ζημίαν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως. Οὕτω βάσει τῶν ὡς ἀνωτέρω διαλαμβανομένων ἐν τῇ προδιληφθείσῃ ἀποφάσει καὶ εἰδικώτερον διὰ τῆς διὰ τοῦ αἰτιολογικοῦ ταύτης ἀναφορᾶς της εἰς τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς, εἰς ὃ προσέτι ἐκτίθεται ἐν πρὸς ἓν τὰ ἐν τῷ πειθαρχικῷ φακέλῳ στοιχεῖα, ἡ αἰτιολογία αὐτῆς πλήρης. Ὑπὸ ἔποψιν ἀπαιτουμένων στοιχείων, εἶναι, διότι περιέχει αὐτὴ τά τε στοιχεῖα, ἐξ ὧν δέχεται διαπιστωθέντα τὰ στοιχεῖα θεσιτούντα τὸ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀποδοθὲν πειθαρχικὸν παράπτωμα πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα δι' ἀναφορᾶς εἰς τὸ ἱστορικὸν της διέλαβεν ἐν τῷ σώματί της καὶ τὸν ἀποδοθέντα εἰς ταῦτα, ἅτινα δὲν εἶναι εἰ μὴ τὰ ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐκτιθέμενα, νομικὸν χαρακτηρισμόν. Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 85 τοῦ διέποντος τὴν ἐπιδίκου σύμβασιν Κανονισμοῦ, πλὴν τῶν ἄλλων ὁριζόντος ὅτι ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ἐπιβάλλεται «διὰ παραβάσεις τῶν Κανονισμῶν ἀδικαιολογήτους καὶ ραθυμίαν ἢ ἀμέλειαν ἢ ἐπιπολαιότητα ἀποδεδειγμένην, αἵτινες ἔσχον ἢ ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ὡς συνέπειαν οὐσιώδη καὶ σημαντικὴν ζημίαν εἰς τὴν Ἑταιρείαν...», σαφῶς προκύπτει, ὅτι γίνεται διαστολὴ τῶν ἀναφερομένων εἰς παραβάσεις τῶν Κανονισμῶν πράξεων, προϋποθετουσῶν τὴν ὕπαρξιν ὁρισμοῦ τῆς παραβάσεως δι' εἰδικοῦ Κανονισμοῦ καὶ τῶν τοιούτων, τῶν συνιστωσῶν ραθυμίαν ἢ ἀμέλειαν ἢ ἐπιπολαιότητα κλπ., αἵτινες δὲν ἀναφέρονται εἰς παραβάσεις εἰδικῶν Κανονισμῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 τοῦ Α.Κ. ἀπορρέουσαν ὑποχρέωσιν καὶ εὐθύνην τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν μετ' ἐπιμελείας τῆς ἀναληφθείσης ἐργασίας, ἐν παραβάσει τῆς ὁποίας ὑπὸ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου τοῦ Κανονισμοῦ θεσπιζομένην ῥήτραν, ὅτι ἔσχεν ἢ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν οὐσιώδη καὶ σημαντικὴν ζημίαν, ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως. Συνέπεται ἐκ τούτων ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἀπόφασις τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὀρθῶς ὑπήγαγε τὰ διαπιστωθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ εἰς τὸ ἄρθρον 85 τοῦ διέποντος τὴν ἐπιδίκου σύμβασιν ἐργασίας Κανονισμοῦ καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν αὐτοῦ, διότι τὰ ἀναφερόμενα ὡς διαπιστωθέντα περιστατικὰ πλήρως στοιχειοθετοῦν τὸ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης προβλεπόμενον πειθαρχικὸν παράπτωμα κατά τε τὴν ἀντικειμενικὴν καὶ ὑποκειμενικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν καὶ διὰ τὴν πληρότητα ταύτης ὑπὸ ἔποψιν θεμελιώσεως τῆς προμνησθείσης παραβάσεως οὐδὲν στοιχεῖον παρέλειψεν. Οὕτω ἡ ἀμέλεια καὶ ἐπιπολαιότης τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του διατυποῦται διὰ τῆς διαπιστωθείσης ἐνεργείας αὐτοῦ, καθ' ἣν κατὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. Θ. 535 ἠλεκτρομετρητοῦ ζητήσεως μέσῳ μετασχηματιστῶν τάσεως συνέδεσε τὸν ἕνα ἐκ τῶν τριῶν μετασχηματιστῶν ἀντιστροφῆς, ὅτι δὲ αὐτὴ ἔσχεν ἢ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν οὐσιώδη καὶ σημαντικὴν ζημίαν εἰς τὴν ἐναγομένην διαλαμβάνεται εἰς τὸ ὅτι ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐνεργείας ἀνεγράφετο μειωμένη εἰς τὸ τρίτον τῆς πραγματικῆς ἡ κατανάλωσις ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τῆς ἀναφερομένης πλάτιδος τῆς ἐναγομένης καὶ τῆς μνείας

τῆς μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως τῆς παραβάσεως γενομένης χρεώσεως καὶ ἐκείνης, ἥτις ἔδει νὰ χρεωθῇ, καὶ τῆς ἐκ τῆς διαφορᾶς ταύτης εἰσπράξεως διὰ τὸ ἀναφερόμενον χρονικὸν διάστημα μειωμένης ἀξίας ρεύματος κατὰ δραχμὰς 443.159,80. Ὅθεν οἱ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς καὶ διά τε τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον καὶ τὴν παροῦσαν δίκην κατατεθεισῶν προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος προβαλλόμενοι λόγοι ἀκυρότητος τῆς ὑπ' ἀριθ. 4|1959 ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, οἱ πλήττοντες ταύτην δι' ἔλλειψιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 92 τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σύμβασιν ἐργασίας Κανονισμοῦ (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) ἐπιβαλλομένης αἰτιολογίας διὰ μὴ ὑπαγωγὴν τῶν διαπιστωθέντων πραγματικῶν περιστατικῶν εἰς τὸν προσήκοντα νομικὸν χαρακτηρισμὸν καὶ μὴ ἀναφορὰν πάντων τῶν πρὸς στοιχειοθέτησιν του, δεχθέντος ὅτι ὑπέπεσαν οὗτος πειθαρχικοῦ παραπτώματος στοιχείων, ἀπορριπτέοι, ὡς ἐριδόμενοι ἐπὶ ἀνυπάρκτου πραγματικοῦ θεμελίου προϋποθέσεως εἰσίν.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἰσχύσης, ὡς ἐκ τῆς γενικότητός της, ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἐχόντος Κανονισμοῦ παρεχομένου εἰς τὸν ἐργοδότην δικαιώματος, ἵνα, εἴτε αὐτὸς οὗτος, εἴτε διὰ τοῦ νομίμως ἐκφράζοντος τὴν βούλησιν αὐτοῦ ἀρμοδίου κατὰ τὸν Κανονισμὸν ὀργάνου τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτοῦ, παραπέμψῃ τὸν πειθαρχικῶς διωκόμενον μισθωτὸν αὐτοῦ, δι' ἐπιβολὴν πειθαρχικῆς ποινῆς, μὴ δυναμένης νὰ ἐπιβληθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ προβλεπομένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, προφανῶς ὑφίσταται ὑπέρβασις ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ δικαιώματος τούτου, ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὸν κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν τούτου σκοπὸν ἔχουσα ὡς ἔννομον συνέπειαν τὴν ἐν περιπτώσει ἐπιβολῆς ὑπὸ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου εἰς τὸν μισθωτὸν τῆς ποινῆς τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ἀκυρότητα τῆς ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐπερχομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅταν τὸ δικαίωμα εἰσαγωγῆς τῆς ὑποθέσεως τοῦ εἰς πειθαρχικὸν παράπτωμα ὑποπέσαντος μισθωτοῦ ἀσκεῖται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐκ πνεύματος ἐχθρότητος αὐτοῦ πρὸς τὸν μισθωτὸν καὶ διὰ ταύτης σκοπεῖται οὐχὶ ἡ ἕνεκεν τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος αὐτοῦ ἐπιβολὴ προσηκούσης ποινῆς, ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἐργοδότου δι' ἄλλας ἐνεργείας αὐτοῦ, εἰς ἃς ἐν δικαιώματι προέβη καὶ ἐν παραλείψει τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἐποιεῖτο χρῆσιν τῆς παρεχομένης αὐτῷ εὐχερείας πρὸς ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος εἰσαγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου.

Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 9 καὶ 12 διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς καὶ διά τε τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον καὶ τὴν παροῦσαν δίκην κατατεθεισῶν προτάσεών του προβαλλομένων λόγων ἀκυρότητος τῆς συνεπείᾳ τῆς ἐπιβληθείσης εἰς αὐτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4|1959 ἀποφάσεως τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σύμβασιν ἐργασίας Κανονισμοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ποινῆς τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως γενομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας του συνεπτυγμένως, πλὴν σαφῶς, διατείνεται καταχρηστικὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐναγομένης πρὸς εἰσαγωγὴν του διὰ τὰ δι' ἃ ἐτιμωρήθη πειθαρχικὰ του παραπτώματα ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν ταύτην Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ἐριδομένη εἰς τὸ ὅτι τὰ μὲν ἤσκησε τὰ δικαιώματα τῆς τοῦτο μετὰ μακρὸν χρόνον ἀπὸ τῆς τελέσεως τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, τὸ δὲ ἡ εἰσαγωγὴ του ἐγένετο ἀποκλειστικῶς ἐκ πνεύματος ἐχθρότητος καὶ ἐκδικήσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης καὶ εἰδικώτερον τοῦ νομίμου φυσικοῦ ἐκπροσώπου της Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς, ὅστις ἐχολώθη ἐκ τοῦ ὅτι οὗτος ἠρνήθη ἐν ἔτει 1957 μετάθεσίν του εἰς Πάτρας πρὸς ὀργάνωσιν τοῦ ἐκεῖ συγκροτουμένου ἐργοστηρίου μετρητῶν τῆς ἐναγομένης, ἐν συνεχείᾳ τὴν γενομένην λόγῳ τῆς ἀρνήσεως του ταύτης ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1957 καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας του ἐπέτυχε δι' ἀγωγῆς του καὶ ἀναγνωρισθῇ δικαστικῶς ἄκυρος, μὲ συνέπειαν νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη λόγῳ τῆς ἀκυρότητος ταύτης καὶ τῆς ἐμμονῆς της εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του, ὅπως τῷ πληρώσῃ μισθοὺς ὑπερημερίας μέχρι τῆς ἐπακολουθησάσης συνεπείᾳ τῆς ἀκυρωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας του. Πρὸς τοῦτοις ὁ ἐνάγων, βάσει τῶν αὐτῶν ἀνωτέρω ἐπικαλουμένων πραγματικῶν περιστατικῶν, προσθέτων ὅτι ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς ἐναγομένης ἐκ τῆς ὡς εἴρηται ἐχθρότητος κινηθεὶς ἐπέτυχε καὶ ὑπέβαλεν εἰς τοὺς μετασχόντας τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς τῷ ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ὑπαλλήλους τῆς ἐναγομένης καὶ διὰ τούτων καὶ εἰς τοὺς ὁμοίως μετασχόντας τούτου δημοσίους ὑπαλλήλους, ὅπως ψηφίσωσιν ὑπὲρ τῆς ἐναγούσης αὐτοῦ, προτείνει ἀκυρότητα τῆς οὕτω ληφθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐκδοθείσης κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος. Οἱ ἐπὶ τῶν περιστατικῶν τούτων ἐριδόμενοι λόγοι ἀκυρότητος τῆς λύσεως τῆς ἐπιδίκου ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς δι' ἑκατέραν τῶν ἐπικαλουμένων περιπτώσεων καταχρήσεως δικαιώματος προτείνονται, ἀπορριπτέοι εἰσίν, διότι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ μετὰ χρόνον ἴσως καὶ μακρὸν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος εἰσαγωγὴ τοῦ μισθωτοῦ εἰς Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ἄνευ τῆς συνδρομῆς καὶ ἑτέρων περιστατικῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει θεσπισθῇ διὰ διατάξεως νόμου ἢ ἄλλως πως ὡρισμένος πρὸς τοῦτο χρόνος ἢ χρόνος παραγραφῆς τοῦ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος, δὲν στοιχειοθετεῖ κατάχρησιν δικαιώματος, ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐκτιμῶντος κατ' ἰδίαν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλληλα καὶ ἐν τῷ συνόλῳ των, πάντα τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαγόμενα καὶ ἐπικαλούμενα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, ἤτοι ἔγγραφα, ἐπίσημα ἀντίγραφα πρακτικῶν καὶ ἀποφάσεων προγενεστέρων μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ἐκθέσεις ἑνόρκων βεβαιώσεων μαρτύρων, ἐξετασθέντων εἰς προγενεστέρους μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκας καὶ τοὺς διὰ τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων διαμειβομένους ἰσχυρισμούς, ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ μὲν μετὰ μακρὸν σχετικῶς χρόνον εἰσαγωγὴ τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι

κατά τόν χρόνον τελέσεως ὑπό τοῦ ἐνάγοντος τοῦ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος τό ζήτημα τοῦ ἂν τό ἐκ τῆς τέως Κ.Ε.Τ.Η.Ο. μεταφερθέν εἰς τήν ἐναγομένην προσωπικόν ὡς πρός τήν σύμβασιν ἐργασίας του ὑπήγετο ἢ οὔ εἰς τάς διατάξεις τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων κλπ., εὐλόγως νομικῶς ἠμφισβητεῖτο, ἡ δέ ἐναγομένη δεδικαιολογημένως ἐπίστευεν, ὅτι δέν ὑπήγετο καί ὅτι ἠδύνατο τήν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος, κατ' ἄσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ αὐτῆς δικαιώματος, νά καταγγείλῃ ἕνεκεν τῶν τελεσθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ πράξεων διά τοῦ νομίμως ἐκπροσωποῦντος ταύτην φυσικοῦ ἐκπροσώπου της ἄνευ εἰσαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τό ὑπό τοῦ προδιαλ. φθέντος Κανονισμοῦ προβλεπόμενον Πειθαρχικόν Συμβούλιον καί μέχρι λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου καί ἀναμορφώσεως τῶν προβλεπουσῶν τήν συγκρότησιν τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου διατάξεων ταῦ ὡς εἴρηται Κανονισμοῦ, συμφώνως πρός τήν διάρθρωσιν τῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτῆς, εὐλόγως καθυστέρησεν ἡ παραπομπή τοῦ ἐνάγοντος εἰς τό Πειθαρχικόν Συμβούλιον, τά δέ ἐπικαλούμενα ὡς ἀνωτέρω λοιπά περιστατικά, καθ' ἃ ἡ ἐναγομένη ὡθήθη εἰς παραπομπήν τοῦ ἐνάγοντος ἐνώπιον τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἀποκλειστικῶς καί μόνον ἐκ πνεύματος ἐχθρότητος καί ἐκδικήσεως, ἐκφρασθέντος διά τοῦ νομίμως ἐκπροσωποῦντος ταύτην Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ὅστις καί ὑπέβαλεν, ἐκ τούτου καί μόνον, τήν περί τῆς ὑπό τοῦ ἐνάγοντος τελέσεως τῶν ἀποδοτέων αὐτῷ πράξεων ἀποψιν εἰς τά μέλη τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, τά ψηφίσαντα ὑπέρ τῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ, οὐδαμῶς προσεπιβεβαιοῦνται, οὐδέ δύνανται νά στηριχθῶσιν εἰς τήν ἐμμονήν τῆς ἐναγομένης πρός λύσιν τῆς ἐπιδίκου ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἧς ἕνεκεν προῆλθον καί αἱ μόνον τήν ἐναγομένην ζημιώσασαι μεταξύ αὐτῆς καί τοῦ ἐνάγοντος δι-καί, καθ' ὅσον αὕτη εἶναι ἀπόρρητα τῆς δικαίας ἀντιλήψεως αὐτῆς πρός ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ εἰς τοσοῦτον, οἷον τό ὑπό τοῦ ἐνάγοντος διαπραχθέν, βαρύ πειθαρχικόν ἀδίκημα ὑποπέσαντος μισθωτοῦ. Συνέπεται ἐκ τούτων ὅτι ἡ ἀπόρριψις τῶν ἀνωτέρω λόγων ἀκυρώσεως τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐρείδεται εἰς τό οὐσίᾳ ἀβάσιμον αὐτῶν.

Ὁ ἐπί τῆς ἐν τῷ πειθαρχικῷ δικαίῳ κρατούσης γενικῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν διά τό αὐτό παράπτωμα ἁπαξ διώκεταί τις καί μία ποινή ἐπιβάλλεται, πλήν ἂν τό ἀντίθετον ἐν τῷ σχετικῷ νόμῳ ὁρίζεται, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δέν συμβαίνει διά τοῦ διέποντος τήν ἐπίδικον σύμβασιν ἐργασίας Κανονισμοῦ (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.), ἐρειδόμενος καί ὑπό τοῦ ἐνάγοντος προβαλλόμενος διά τῆς ἀγωγῆς του καί τῶν κατά τε τήν πρωτόδικον καί τήν παροῦσαν δίκην κατατεθεισῶν προτάσεών του τέταρτος λόγος ἀκυρώσεως τῆς ἐπιβαλούσης εἰς αὐτόν τήν ποινήν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ὑπ' ἀριθ. 4]1959 ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, δι' οὗ διατείνεται, ὅτι διά τά ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ πειθαρχικά παραπτώματα ἐδικάσθη πειθαρχικῶς, ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαν καί ἀπηλλάγη πάσης ποινῆς ὑπό τοῦ ἁρμοδίου τότε περιφερειακοῦ Διευθυντοῦ Μακεδονίας - Θράκης τῆς ἐναγομένης κατά τά ἐν ἄρθρῳ 87 τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενα, ἀπορριπτέος ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος κρίνεται, καθ' ὅσον ἐκ τῆς προσηκούσης ἐκτιμήσεως πάντων τῶν προσαγομένων καί ἐπικαλουμένων ἐκατέρωθεν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἤτοι ἐγγράφων, ἀποφάσεων καί πρακτικῶν μεταγενεστέρων μεταξύ τῶν διαδίκων δικῶν καί ἐνόρκων βεβαιώσεων μαρτύρων, ληφθεισῶν ἐνίων ἐνώπιον συμβολαιογράφου, καί τῶν ἄλλων ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου, κατά τήν ἐκ τοῦ συνόλου τούτων μορφωθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐβεβαιώθη, ὅτι ναί μέν ὁ ἐνάγων ἐκλήθη ὑπό τῆς ἐναγομένης διά τά ἐν τῇ πληττομένῃ ἀποφάσει τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου διαλαμβανόμενα παραπτώματα εἰς ἀπολογίαν καί ὑπέβαλε τάς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένας ἀπό 25 Νοεμβρίου 1955 καί 23 Ἰουνίου 1956 ἐγγράφους ἀπολογίας του, πλήν ἐξ οὐδενός ἀποδεικτικοῦ στοιχείου δύναται νά ἐπιστηριχθῇ ἔστω καί κρίσις ὅτι δι' αὐτά ἐξητάσθη ὑπό τινος ἁρμοδίου πρός τοῦτο ὀργάνου τῆς ἐναγομένης κρίσις περί μή ἐπιβολῆς ποινῆς, ἡ κρίσις δέ αὕτη τοῦ Δικαστηρίου ἐνισχύεται καί ἐκ τοῦ ὅτι, προκειμένου περί ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς ποινῆς τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου συμφώνως πρός τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 87 καί 88 τοῦ διέποντος τήν ἐπίδικον σύμβασιν Κανονισμοῦ (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.), ἀποφαίζει ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐναγομένης, ἡ ἀπόφασις δέ αὕτη κοινοποιεῖται εἰς τόν ἐνδιαφερόμενον καί ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων δέν ἐπικαλεῖται, ὅτι ἐκοινοποιήθη αὐτῷ τοιαύτη ἀπόφασις. Ὅθεν καί ὁ ὡς προδιειλημμένως τέταρτος λόγος ἀκυρότητος τῆς πληττομένης ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἀπορριπτέος ἐστί.

Οὔτε ἐκ γενικῆς τινος ἐν τῷ πειθαρχικῷ δικαίῳ κρατούσης ἀρχῆς, οὔτε ἐκ διατάξεώς τινος τοῦ διέποντος τήν ἐπίδικον σύμβασιν Κανονισμοῦ (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) ἐπιβάλλεται, ὡς οὐσιώδης τύπος τῆς πειθαρχικῆς διαδικασίας, ὅπως ἐπιτρέπηται εἰς τόν πειθαρχικῶς ἐγκαλούμενον μετά τήν πρός ἀπολογίαν κλῆσιν του ἢ καθ' οἱονδήποτε στάδιον τῆς πειθαρχικῆς διαδικασίας λαμβάνῃ, αὐ-

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΚΑΙ ΜΙΣΘΟΣ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ

Έννοια άρθρων 648 και 655 Αστικού Κώδικος

Διάκρισις μεταξύ μισθού κατ' άποκοπήν (κατά μονάδα παραγωγής, αναλόγως πρός τό άποτέλεσμα τής έργασίας) καί χρονικού μισθού, ύπολογιζομένου καθ' ώρισμένα, διαρκούσης τής συμβάσεως έργασίας, χρονικά διαστήματα, άδιαφόρως τού άποτελέσματος τής έργασίας. —Ύπαρξις κατ' άποκοπήν μισθού καί είς τήν περίπτωσιν, καθ' ήν συμφωνείται, όπως καταβάλληται είς τόν έργαζόμενον τό νόμιμον ήμερομίσθιον διά τήν νόμιμον ήμερησίαν διάρκειαν τής έργασίας καί διά τήν κατ' αύτήν πραγματοποίησιν παρά τούτου ώρισμένου άποτελέσματος.—Έφαρμογή ύπ' άριθ. 21|1961 διαιτητικής άποφάσεως.

Άνηρέθη ύπό τής κατωτέρω άποφάσεως τού Άρείου Πάγου ή ύπ' άριθ. 300|1962 άπόφασις

τοπροσώπως ή διά τού πληρεξουσίου του δικηγόρου, γνῶσιν τῶν ἐν τῇ πειθαρχικῇ δικογραφίᾳ ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Ἐξ ἄλλου οὔτε ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 3 ἐδάφιον δ' τοῦ ν.δ. 3789|1957, μὴ ρυθμίζοντος, καθ' ἃ ἐν προηγουμένῃ σκέψει προδιελήφθη, τὴν πειθαρχικὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, οὔτε ἐκ διατάξεώς τινος τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σύμβασιν ἐργασίας Κανονισμοῦ συνάγεται, ὅτι, ἵνα ἐπιβληθῇ ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως δέον αὕτη ὄχι μόνον νὰ προβλέπηται ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ πειθαρχικῶς ἐγκαλούμενος νὰ εἶναι ὑπότροπος τῆς πειθαρχικῆς παραβάσεως καὶ νὰ εἶναι αὕτη ἀντιπειθαρχικὴ καὶ σαβαρά. Ὅθεν οἱ ἐπὶ ἀντιθέτων τῶν ὡς ἀνωτέρω ἐκδοχῶν ἐρειδόμενοι διὰ τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς καὶ τῶν τε κατὰ τὴν πρωτόδικον καὶ τὴν παροῦσαν δίκην προβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀντιστοίχως ὑπ' ἀριθμοὺς πέμπτος καὶ ὄγδοος λόγοι ἀκυρότητος τῆς πληττομένης ὑπ' ἀριθ. 4|1959 ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ἀπορριπτέοι, ὡς ἐρειδόμενοι ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως εἰσί. Μετὰ ταῦτα, ἀπορριπτέων κριθέντων ἁπάντων τῶν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος προβληθέντων λόγων ἀκυρότητος τῆς ἐπιβαλούσης εἰς αὐτὸν τὴν ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ὑπ' ἀριθ. 4|1959 ἀποφάσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σύμβασιν ἐργασίας αὐτοῦ Κανονισμοῦ (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) προβλεπομένου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, διὰ τῆς ὑπὸ τῶν διαδίκων συνομολογουμένης διαταγῆς τοῦ νομίμως ἐκπροσωποῦντος τὴν ἐναγομένην Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς, τῆς γνωστοποιησάσης εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ ποινὴν τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως, ἐπῆλθε νόμιμος λύσις τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως ἐργασίας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1960 καὶ ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγὴ ἀπορριπτέα ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος ἐστίν.

τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικοῦ Βόλου.

Ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα τὴν καταψήφισιν τῆς ἐναγομένης εἰς πληρωμὴν τῷ ἐνάγοντι, ὑπηρετοῦντι παρ' αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954 ἐπὶ συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ἐκκαμινευτοῦ εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐργοστάσιον κεραμοποιΐας ταύτης, τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου δ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21|1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Α. Ἀθηνῶν προβλεπομένης προσαυξήσεως τοῦ ἡμερομισθίου κατὰ 25 0|0, λόγῳ τῆς - κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς του - ἐφαρμογῆς ἐν τῇ παρ' αὐτῇ ἐργασίᾳ συστήματος ἁμοιβῆς κατ' ἀποκοπήν, νόμῳ βάσιμος παρίσταται, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 648 τοῦ Α.Κ. καὶ τῶν τοιούτων τῆς προρρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57943|10357|1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, καὶ ὡς τοιαύτη ἐρευνητέα οὐσίᾳ ἀποβαίνει.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τοῦ μισθοῦ διακρίνομεν κυρίως μεταξὺ χρονικοῦ μισθοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ τεμάχιον μισθοῦ ἀφ' ἑτέρου. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ μισθὸς ὑπολογίζεται ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς διαρκείας τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ἀδιαφόρως τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς. Τοὐναντίον εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ὁ μισθὸς ὑπολογίζεται ἀναλόγως τοῦ ἐπιτευχθέντος ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας. Συνεπῶς ἐπὶ χρονικοῦ μισθοῦ φαίνεται κατ' ἀρχὴν ἀδιάφορον διὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐργαζομένου πρὸς λῆψιν τοῦ μισθοῦ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἐπῆλθε τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποτέλεσμα, ἢ ὅτι τὸ ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα δὲν ὑπῆρξεν οἷον ἀνεμένετο κατὰ ποιότητα καὶ ποσότητα. Ἐν τούτοις βαθυτέρα τοῦ θέματος ἔρευνα καταδεικνύει, ὅτι ἡ ἐπέλευσις τοῦ ἀποτελέ-

ματος, ὅπερ κανονικῶς θὰ ἔδει νὰ προσδοκᾶται ἐκ τῆς ἐργασίας, ἣν ὑπεχρεώθη νὰ ἐκτελέσῃ ὁ μισθωτός, δὲν στερεῖται σημασίας διὰ τὴν νομικὴν τούτου θέσιν, ἀφοῦ κατὰ ρητὴν τοῦ ἄρθρου 652 § 1 τοῦ Α.Κ. διάταξιν ὁ μισθωτὸς ὀφείλει μετ' ἐπιμελείας νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀναληφθεῖσαν ἐργασίαν, εὐθυνόμενος διὰ τὴν ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας προξενουμένην εἰς τὸν μισθωτὴν ζημίαν. Ἐξ ἄλλου ἡ μὴ παραγωγὴ τοῦ προσηκόντος ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ἀποτελέσῃ «σπουδαῖον λόγον», συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου νὰ δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ νὰ αἰτήσηται ἐνδεχομένως ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὸν ἐργαζόμενον (ἄρθρα 672 καὶ 673 Α.Κ., ὅρα καὶ *Σιμωνέτου*, ἐν ΕΕΔ 10, 833 καὶ ἑπ.). Τούτων ὕθεν δεδομένων εἰκότως παρέπεται, ὅτι οὐδὲν κωλύει, ὅπως, πρὸς ἄρσιν πάσης ἐκ τῶν ὑστέρων δυναμένης νὰ προκύψῃ ἀμφισβητήσεως, καθορισθῇ ἐκ προοιμίων καὶ ἐπὶ χρονικοῦ μισθοῦ τὸ προσῆκον ἑκάστοτε ἀποτέλεσμα, χωρὶς ὁ τοιοῦτος καθορισμὸς νὰ μεταβάλῃ τὸν χρονικὸν μισθὸν εἰς κατ' ἀποκοπὴν τοιοῦτον. Τοῦτο ἰδίᾳ θὰ δεχθῶμεν, ὅταν ἐν δεδομένῃ περιπτώσει τὸ προσῆκον ἀποτέλεσμα, συναπτόμενον ἀρρήκτως μεθ' ὡρισμένης μονάδος χρόνου, οἷον ὥρου, ἀποτελοῦντος χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ χρονικοῦ μισθοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν μισθωτὸν νὰ τὸ ὑπερβῇ δι' ἐντάσεως τῆς προσπαθείας του, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι διὰ τὸ ἐπιτευχθησόμενον τυχὸν ἀποτέλεσμα πέραν τοῦ ὡς προσηκόντος καθοριοθέντος τοιούτου δὲν θὰ δικαιωθῇ οὗτος καὶ ἐπὶ πλέον ἀμοιβῆς.

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἀκόλουθα: Ἡ ἐναγομένη, διατηροῦσα ἐνταῦθα ἐργοστάσιον κεραμοποιΐας καὶ συναφῶν προϊόντων, ἐπεδίωξεν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας της, ἀναγομένης πολὺ πρὸ τοῦ ἔτους 1932, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μέσην ἀπόδοσιν συνήθους κατὰ τὰς ἱκανότητας ἐργάτου, πρὸς τοῦτο δὲ ναθώρισεν ἐξ ἀρχῆς, ἐν εἴδει ἀσφαλείας τῆς ἡμερησίας παραγωγῆς τῶν ἐργατῶν της (καμινευτῶν καὶ ἐκκαμινευτῶν), ὥρων διάστημα ἐργασίας, τὸ ὁποῖον οὗτοι κατὰ τὴν ὡς εἴρηται μονάδα χρόνου θὰ ἔδει νὰ ἐπιτύχωσι προσῆκον ἀποτέλεσμα, διὰ νὰ δικαιωθῶσι τοῦ ἡμερομισθίου, ἤτοι καθώρισεν ὡς τοιοῦτον τὴν καμίνευσιν καὶ ἐκκαμίνευσιν ἡμερησίως κατ' ἀρχὰς μὲν ἑνὸς μανουρίου (πρόκειται περὶ χώρου καμινεύσεως τῶν προϊόντων της), ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1938 ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοιούτου, ἀποτέλεσμα, εἰρήσθω, ὅπερ ἄνευ τινὸς ἐντάσεως τῆς προσπαθείας των, καθ' ἃ ἐβεβαιώθη, δύνανται οὗτοι νὰ ἐπιτύχωσι. Ὑπὸ τὸ σύστημα τοῦτο συνέχισαν ἔκτοτε ἀνελλιπῶς τὰς ἐργασίας της, ἐνῷ παραλλήλως μηδεμίαν παρεῖχεν ἀνεκαθεν ἀμοιβὴν εἰς τὸν τιχὸν ἐπιθυμοῦντα ὅπως, δι' ἐντάσεως τῆς προσπαθείας του, αὐξήσῃ τὴν ἡμερησίαν του ἀπόδοσιν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀνεγνώριζε, τοῦθ' ὅπερ καὶ νῦν πράττει, εἰς πάντα τὴν εὐχέρειαν ὅπως, συμπληρῶν ἐνωρίτερον τὴν ἀπόδοσίν του, ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας του. Ὑπὸ τὰς περιστάσεις, ὕθεν, ταύτας, συνδυαζομένας πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμενῃ σκέψει ἐκτιθέμενα, πρόδηλον γίνεται, ὅτι δὲν πρόκειται ὧδε περὶ κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας, ἐφ' ἧς μόνης ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ παράγραφος β της ἐν ἀρχῇ διατητικῆς ἀποφάσεως, δι' ἣ δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἔνδικος ἀγωγή, ὡς ἀβάσιμος».

* * *

Ἐνδιαφέρουσα ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ πρώτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, διαχωριζουσα μετὰ λεπτομερείας τὸν χρονικὸν μισθὸν ἀπὸ τοῦ κατ' ἀποκοπήν. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 440, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Ἀρείου Πάγου 128|1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Παπουράκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Διὰ τῆς παραγράφου 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 21|1961 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ὡς αὕτη τροποποιηθεῖσα ἐνεκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53943|10357 κ.ε. ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ὡρίσθη ὅτι εἰς ἃς περιπτώσεις εἰς τὰς εἰδικότητας τοῦ καμινευτοῦ καὶ ἐκκαμινευτοῦ ἐφαρμόζεται σύστημα ἀμοιβῆς κατ' ἀποκοπὴν (κατὰ μονάδα ἐργασίας) ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς καταθέσεώς της εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν ὑποχρεοῦται, ὅπως διὰ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκ τοῦ συστήματος τούτου ἀμοιβῆς ἐξασφαλίζῃ εἰς τοὺς μισθωτοὺς τούτους κατ' ἐλάχιστον ὅριον καὶ δι' ὥρων ἐργασίαν ἡμερησίως τὰ ἑκάστοτε ἰσχύοντα διὰ τὰς εἰδικότητας ταύτας κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου, ηὐξημένην κατὰ 25 ο|ο. Ἦτοι ἡ

διά τῆς διατάξεως ταύτης ἐπιβαλλομένη αὔξησις τοῦ κατωτάτου ἡμερομισθίου κατά 25 ο]ο ἀφορᾷ τοὺς καμινευτὰς καὶ ἐκκαμινευτὰς τῶν κεραμοπλινθοποιείων τοὺς ἀμειβομένους κατ' ἀποκοπήν (κατὰ μονάδα ἐργασίας).

Μισθὸς κατ' ἀποκοπὴν (κατὰ μονάδα παραγωγῆς ἀνάλογος πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας), προβλεπόμενος ὑπὸ τῶν ἄρθρων 648 καὶ 655 Α.Κ., εἶναι ὁ ὑπολογιζόμενος ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, ἡ μονὰς τῆς ὁποίας χρησιμεύει καὶ ὡς μονὰς μετρήσεως τοῦ μισθοῦ, διακρίνεται δὲ οὗτος τοῦ χρονικοῦ μισθοῦ, ὅστις ὑπολογίζεται καθ' ὡρισμένα, διαρκούσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, χρονικὰ διαστήματα (καθ' ὥραν, ἡμέραν, μῆνα κλπ.), ἀδιαφόρως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας, ἥτις πάντως πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 652 Α.Κ. ὀφειλομένην ἐπιμέλειαν ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῆς. Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι πρόκειται περὶ κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ καὶ οὐχὶ χρονικοῦ τοιούτου καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν συμφωνεῖται, ὅπως καταβάλληται εἰς τὸν ἐργαζόμενον τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον διὰ τὴν νόμιμον ἡμερησίαν διάρκειαν τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τὴν κατ' αὐτὴν πραγματοποίησιν παρὰ τούτου ὡρισμένου ἀποτελέσματος, ἐφ' ὅσον δύναται οὗτος νὰ ἀποχωρῇ ἑκάστοτε τῆς ἐργασίας καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς συμφωνημένης διαρκείας της, ἅμα τῇ πραγματοποιήσει τοῦ ὁριισθέντος ἀποτελέσματος, ἔστω καὶ ἂν δὲν δικαιοῦται οὗτος μείζονος ἡμερομισθίου εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τυχόν, δι' ἐντάσεως τῶν προσπαθειῶν του, ἐπαυξήσῃ τὸ συμφωνημένον ἀποτέλεσμα, καθ' ὅσον καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἣν εἶχεν ὑπ' ὄψιν ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, πρόκειται περὶ μισθοῦ ἐξαρτωμένου κυρίως ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς χρονικῆς διαρκείας αὐτῆς.

Ὁ δικάσας ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκης Βόλου ἐδέχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, καταστάσης τελεσιδίκου διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπὸ τοῦ πρὸς ἔφεσιν δικαιώματος, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἐπικληθεισῶν καὶ προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἀνελέγκτως τὰ ἑξῆς: Ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐναγομένη, διατηροῦσα ἐνταῦθα ἐργοστάσιον κεραμοποιΐας καὶ συναφῶν προϊόντων, ἐπεδίωξεν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας της, ἀναγομένης πολὺ πρὸ τοῦ ἔτους 1932, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μέσην ἀπόδοσιν συνήθους κατὰ τὰς ἱκανότητος ἐργάτου, πρὸς τοῦτο δὲ καθώρισεν ἐξ ἀρχῆς, ἐν εἴδει ἀσφαλείας τῆς ἡμερησίας παραγωγῆς τῶν ἐργατῶν της (καμινευτῶν καὶ ἐκκαμινευτῶν) εἰς ὡρισμένον διάστημα ἐργασίας, τὸ ὁποῖον οὗτοι κατὰ τὴν ὡς εἴρηται μονάδα χρόνου θὰ ἔδει νὰ ἐπιτύχωσι προσῆκον ἀποτέλεσμα, διὰ νὰ δικαιωθῶσι τοῦ ἡμερομισθίου, ἤτοι καθώρισεν ὡς τοιοῦτον τὴν καμίνευσιν καὶ ἐκκαμίνευσιν ἡμερησίως κατ' ἀρχὰς μὲν ἑνὸς φανουρίου (πρόκειται περὶ χώρου καμινεύσεως τῶν προϊόντων της), ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1938 ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοιούτου, ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἄνευ τινὸς ἐντάσεως τῆς προσπαθείας των δύνανται οὗτοι νὰ ἐπιτύχωσιν. Ὑπὸ τὸ σύστημα τοῦτο συνέβησαν ἔκτοτε ἀνελλιπῶς τὰς ἐργασίας της, ἐνῷ παραλλήλως οὐδεμίαν ἀνέκαθεν παρεῖχεν ἀμοιβὴν εἰς τὸν τυχὸν ἐπιθυμοῦντα ὅπως δι' ἐντάσεως τῆς προσπαθείας του αὐξήσῃ τὴν ἡμερησίαν ἀπόδοσιν, ἀλλὰ τουναντίον ἀνεγνώριζεν, τοῦθ' ὅπερ καὶ νῦν πράττει, εἰς πάντα τὴν εὐχέρειαν ὅπως, συμπληρῶν ἐνωρίτερον τὴν ἀπόδοσίν του, ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας του. Ἤτοι, κατὰ τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἀνοφερόμενα καὶ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἐκκαμινευτὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ κεραμοπλινθοποιΐας τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας, οὗτος ἐλάμβανε τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον οὐχὶ δι' ὁκτάωρον καθ' ἑκάστην ἐργασίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ συμφωνηθέντος ἀποτελέσματος, τῆς ἐκκαμινεύσεως τουτέστι προϊόντων, πληρούντων χῶρον 1 1|2 φανουρίου, καὶ ἑπομένως ἠμείβετο οὗτος διὰ μισθοῦ κατ' ἀποκοπὴν καὶ οὐχὶ διὰ χρονικοῦ τοιούτου, οἷον χαρακτηρισμὸν τοῦ μισθοῦ του δὲν δικαιολογεῖ οὐδὲ τὸ δεκτὸν διὰ τῆς ἀποφάσεως γενόμενον ὅτι τὸ εἰρημένον ἀποτέλεσμα, παραλλάσσον μάλιστα ἑκάστοτε, καθωρίσθη πρὸς ἔλεγχον τῆς ὀφειλομένης ἐπιμελείας τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν μέσης ἀποδόσεως συνήθους κατὰ τὰς ἱκανότητας ἐργάτου, χωρὶς νὰ καθορίζωνται καὶ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 652 § 2 Α.Κ. στοιχεῖα, βάσει τῶν ὁποίων ἔδει νὰ κριθῇ ὁ βαθμὸς τῆς ὀφειλομένης ἐπιμελείας.

Μετὰ ταῦτα δικαιοῦται ὁ ἀναιρεσείων τῆς διὰ τῆς εἰρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρισθείσης αὐξήσεως τοῦ ἡμερομισθίου κατὰ 25 ο]ο, ὁ δικάσας δὲ Πρωτοδίκης κρίνας ἀντιθέτως, ὅτι τουτέστι, κατὰ τὰ εἰρημένα, δεκτὰ γενόμενα παρ' αὐτοῦ πραγματικὰ περιστατικά, ὁ ἀναιρεσείων ἠμείβετο διὰ χρονικοῦ μισθοῦ καὶ δὲν δικαιοῦται τῆς αὐξήσεως ταύτης, δι' ὃν λόγον καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, διώκουσαν αὐτήν, παρέβη ἐκ πλαγίου τὸν νόμον, ἤτοι τὴν εἰρημένην διαιτητικὴν ἀπόφασιν, καὶ δ'ὄν νὰ ἀναιρεθῇ ἡ ἀπόφασίς του συμφώνως τοῖς ἄρθροις 807 ἐδάφ. 17 καὶ 809 Πολ. Δικονομίας καὶ τῷ σχετικῷ πρώτῳ λόγῳ τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμφθῇ δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Γ' Τμήματος κατὰ τὸ ἄρθρον 834 Πολ. Δικονομίας.

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΜΙΣΘΟΥ ΕΠΙ ΜΗ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Συναγόμενα έκ των άρθρων 648, 653, 656 Άστικού Κώδικος

Υποχρέωσις του μισθωτού εργασίας είς την καταβολήν του συμπεφωνημένου διά της συμβάσεως ή του μετ' αύτην διά συλλογικής συμβάσεως εργασίας ορισθέντος μισθού κατά τον χρόνον της συμβάσεως και όταν ένεκα λόγων, αφορώντων αύτόν και μη οφειλομένων είς ανωτέραν βίαν, είναι αδύνατος ή αποδοχή εργασίας, μη δυναμένου του μισθωτού της εργασίας κατά μονομερή τροποποίησιν της αρχικής συμβάσεως χρησιμοποιούντος τον εκμισθωτήν είς διάφορον της συμφωνηθείσης εργασίας να παρέχη είς αύτόν κατώτερον μισθόν ανολόγως της ούτω παρασχεθείσης εργασίας.

Άνηρέθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Άρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 1287Ο/1961 απόφασις του ως εφετείου δικασαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Άθηνών.

Ο εργοδότης όχι μόνον όταν δεν θέλη, αλλά και όταν δεν δύναται να δεχθή την αποδοχήν των υπηρεσιών του μισθωτού ένεκα λόγων, ο οποίος αφορά αύτόν, εκτός υπάρξεως περιπτώσεως ανωτέρας βίας (άρθρον 656 Α.Κ.), καθίσταται ως δανειστής υπερήμερος (άρθρον 349 Α.Κ.) και οφείλει τον μισθόν (*Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ υπ' άρθρον 349, αριθ. 12, ο αυτός, υπ' άρθρον 656, αριθ. 2 επ., *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ 13, 398 επ., Α.Π. 416/1962, εισηγητής *Ε. Καζαμπάκας*, ΕΕΔ 21, 848).

Εν προκειμένω εργοδότης υπήρξε το Δημόσιον, προσληφθέντος του μισθωτού ως κτίστου και αμειβομένου βάσει της σχετικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας.

Εχρησιμοποιήθη όμως καθ' ωρισμένας ημέρας του μηνός ως ανειδίκευτος εργάτης.

Η αρεοπαγιτική απόφασις δέχεται, ότι δεν δύναται ο εργοδότης κατά μονομερή τροποποίησιν της αρχικής συμβάσεως χρησιμοποιών τον μισθωτόν είς διάφορον της συμφωνηθείσης εργασίας να παρέχη είς αύτόν κατώτερον μισθόν (εν προκειμένω του ανειδικεύτου εργάτου), περαιτέρω δε άνήρεσε την απόφασιν του Πρωτοδικείου, αφού δεν δέχεται, ότι υπήρξε τροποποίησις της αρχικής συμβάσεως ως προς τον μισθόν και την ειδικότητα της χρησιμοποιήσεως ταύτου, είτε συμβατική, είτε μονομερής, ην απεδέχθη ο μισθωτός.

Αν επέλθη συμβατική μεταβολή όρων συμβάσεως εργασίας, δεν προκύπτει βεβαίως ζήτημα υπερημερίας του εργοδότου, αφού ούτος αποδέχεται τας συμφωνηθείσας υπηρεσίας, αί οποίαι και προσφέρονται υπό του μισθωτού.

Αν επέλθη μονομερής μεταβολή όρων συμβάσεως εργασίας, την οποίαν δεν απεδέχθη ο μισθωτός, προκειμένου περί των λοιπών μισθωτών έχουν ούτοι οι εκ των νόμων 2112/1920 και 3198/1955 περί καταγγελίας συμβάσεως εργασίας δικαιώματα, άλλα, προκειμένου περί του Δημοσίου, εφ' όσον διά ταύτα δεν εφαρμόζονται αί ως άνω νόμοι, δεν δύναται ο μισθωτός να θεωρήση την μονομερή βλαπτικήν μεταβολήν των όρων της συμβάσεως εργασίας ως καταγγελίαν αυτής (άρθρον 7 νόμου 2112/1920) και να ζητήση την υπό του νόμου ταύτου αποζημίωσιν.

Επομένως και αν υπάρξη εκ μέρους του Δημοσίου μονομερής μεταβολή όρων συμβάσεως ταύτα (Δημόσιον) καθίσταται υπερήμερον εκ των άρθρων 349, 656 Α.Κ. και οφείλει τον μισθόν, του μισθωτού προσφερομένου είς την παροχήν των αρχικώς συμφωνηθέντων υπηρεσιών. (Ίδετε και σημειώσεις μας επί της Α.Π. 604/1960, εισηγητής *Α. Ρόζάκης*, ΕΕΔ 20, 97).

Άρείου Πάγου 138/1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων και Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. **Α. Καλλιέρος**, Β. Κουντούρης, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

Ως εκ των διατάξεων των άρθρων 648, 653 και 656 Α.Κ. προκύπτει, ότι ο μισθωτής εργασίας υποχρεούται είς την καταβολήν του συμπεφωνημένου διά της συμβάσεως ή του μετ' αύτην διά συλλογικής συμβάσεως ορισθέντος μισθού κατά τον χρόνον της συμβάσεως και όταν ένεκα λόγων, αφορώντων αύτόν και μη οφειλομένων είς ανωτέραν βίαν, είναι αδύνατος ή αποδοχή εργασίας, μη δυνάμενος κατά μονομερή τροποποίησιν της αρχικής συμβάσεως, χρησιμοποιών τον εκμισθωτήν είς διάφορον της συμφωνηθείσης εργασίας, να παρέχη αύτώ κατώτερον μισθόν ανολόγως της ούτω παρασχεθείσης εργασίας. Όθεν το Πρωτοδικείον, δεξάμενον, ως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει, ότι ο αναιρεσείων προσελήφθη υπό του Δημοσίου διά συμβάσεως αορίστου χρόνου εργασίας ως κτίστης άντι ημερομισθίου ωρισμένου αρχικώς δραχμών 51 και μετά την 27 Ιουνίου 1957 δραχμών 100 βάσει της από 27.6.1957 συλλογικής συμβάσεως, τοποθετηθείς ως κτίστης είς διάφορα στρατιωτικά τμήματα και ότι εχρησιμοποιείτο επί 13 ημέρας καθ' έκαστον μήνα είς οικοδομικάς εργασίας της ειδικότητός του ως κτίστου, τας δε υπολοίπους 13 ως ανειδίκευτος εργάτης είς άλλας διαφόρους εργασίας και επεδικάσαν υπέρ αύτου τον κατά την αρχικήν σύμβασιν και την συλλογικήν τοιαύτην μισθόν κτίστου μόνον διά 13 ημέρας, καθ' άς εχρησιμοποιείτο υπό του Δημοσίου ως τεχνίτης κτίστης, ενώ διά τας υπολοίπους, καθ' άς εχρησιμοποιείτο ως ανειδίκευτος εργάτης, τον μισθόν του ανειδικεύτου εργάτου και βάσει των μισθών τούτων επεδικάσαν και τα κατά νόμον οφειλόμενα διά θώρα

ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

ΘΕΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Χρονικά όρια εργασίας, κατώτατα όρια μισθών, εργασία κατά Κυριακάς

Κατέχοντες θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως εἰς μεγάλην ἐπιχείρησιν ἢ τμῆμα αὐτῆς.—Κτήσις ὑπὸ τούτων τῶν γνωρισμάτων τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, μὴ ὑπαγομένων ὅμως εἰς τὰς περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων κειμένας διατάξεις.—Ἔλλειψις οὕτω ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος πρὸς ἀπόδοσιν ὠφελείας διὰ παροχὴν ἐργασίας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια.—Ἀνεφάρμοστον καὶ τῶν περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, μὴ ὑπαγομένων τῶν ἀνωτέρω εἰς τὰς περὶ κατωτάτων ὁρίων μισθοῦ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων διατάξεις.

Ἀναιρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 638]1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Κοζάνης.

Σύμφωνος κεῖται ἡ ἄποψις καὶ τῆς νεωτέρας ταύτης ἀρειοπαγιτικῆς ἀποφάσεως πρὸς τὰ ὑπὸ προηγουμένων ἀρειοπαγιτικῶν ἀποφάσεων, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ γενόμενα δεκτά, ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν διευθυντῶν ἐπιχειρήσεών ἐναντι τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας (Ἴδετε καὶ Α.Π. 112]1954, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 245, Α.Π. 150]1960, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 19, 461, Α.Π. 34]1961, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 332, *Ι. Καποδιστρίου*, ΕΕΔ 12, 243, *Χ. Ἀγαλιόπουλον*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 56 ἑπ.), ταῦτα δὲ ἀκολουθοῦνται καὶ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (Ἴδετε Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 9054]1954, εἰσηγητὴς *Ι. Μαρινάκος*, ΕΕΔ 18, 812, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 22394]1961, εἰσηγητὴς *Σ. Παπαγγέλης*, ΕΕΔ 21, 593).

Ἐνδιαφέρουσα καὶ ἡ Α.Π. 40]1962, Τμ. Δ', εἰσηγητὴς *Ν. Ἡλιόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1224, ὡς πρὸς τὴν ποινικὴν εὐθύνην τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐπὶ παραβάσεως διατάξεων περὶ ὅρων ἀσφαλείας ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων.

Ἀρείου Πάγου 129]1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Στοφοράπουλος, Θ. Κομιανός

Ὁ κατέχων θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως εἰς μεγάλην ἐπιχείρησιν ἢ τμῆμα τι αὐτῆς κέκτηται μὲν τὰ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 νόμου 1234]1918 γνωρίσματα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, λόγῳ ὅμως τῆς ἰδιαζούσης σχέσεως αὐτοῦ, ἥτις μὲν πρὸς τὸν κύριον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις δὲ πρὸς τὰ ὑπαλληλικὸν ἢ ἐργατικὸν προσωπικὸν αὐτῆς, κατέχει ἰδιαιτέραν θέσιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους χωρίζεται πολλάκις λόγῳ ἀντιμαχομένων συμφερόντων, δι' ὃ ὑπὸ πολλῶν διατάξεων ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἐξαιρούμενος τῶν ἐνεργετικῶν διατάξεων ἐργατικῶν νόμων ἢ ἐπισύρων κατ' αὐτοῦ ποινικὰς κυρώσεις ἐν περιπτώσει μὴ τηρήσεως διατάξεων θεσπισθεισῶν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐργαζομένων, λόγῳ καὶ μόνον τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς ἐκπροσώπου τοῦ ἐργοδότου (ἄρθρον 1 νόμου ΔΛ']1912, 1 νόμου ΓΨΟΔ']1911 § 4 νόμου 539]1945, 2, ἐδάφ. α' τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως Οὐασιγκτῶνος, κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου 2269]1920, νόμου 690]1945). Ὡς τοιοῦτος δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς κειμένας διατάξεις, δι' ὧν καθορίζονται τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων, ὡς ἄλλωστε τοῦτο ρητῶς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ὡς εἴρηται ἄρθρου 2 τῆς ὡς ἄνω Διεθνοῦς Συμβάσεως διὰ τοὺς κατέχοντας θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως ἢ θέσιν ἐμπιστευτικὴν παρ' ἀνωνύμοις ἑταιρείαις, ἀσκούσας βιομηχανίαν, οὗ ἕνεκα καὶ ἡ προελθοῦσα ἐκ τῆς κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην παροχῆς ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου τοιαύτης εἰς τὸν ἐργοδότην ὠφέλεια, μὴ ὀφειλομένη εἰς παράνομον αἰτίαν, δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ ἀξίωσιν κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου ἀνεφάρμοστοι τυγχάνουσι καὶ αἱ διατάξεις τῶν ὑπ' ἀριθ. 8500 1946 καὶ 25825]254]1951 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ὧν παρέχεται προσαύξησις τῶν μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων κατὰ 75 ο/ο διὰ παροχὴν ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, ἀφοῦ, καθ' ἃ διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ὁρίζεται, ἡ προσαύξησις αὕτη ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, προϋπόθεσις, ἥτις δὲν δύναται νὰ συντρέξῃ ἐπὶ τοῦ κατέχοντος θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως παρὰ μεγάλῃ ἐπιχειρήσει, ὡς πρὸς ὃν, μετὰ τὰ ὡς ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ἐὰν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν τῷ καθορισμῷ τῆς ἀντιμισθίας του μὴ τε αἱ κείμεναι περὶ

ἑορτῶν, χωρὶς νὰ δέχηται τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως ὡς πρὸς τὸν μισθὸν καὶ τὴν ἰδιότητα τῆς χρησιμοποιήσεως τούτου, εἴτε συμβατικήν, εἴτε μονομερῆ, ἣν ἀπεδέχθη ὁ ἀναιρεσείων, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις τοῦ Α.Κ καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας. Ὡς ἀντικατασταθὴ διὰ τοῦ νόμου 3810]1957, καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου πρώτου καὶ δεύτερου λόγους ἀναιρέσεως καὶ παραπεμπτέαν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω ἔρευναν.

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΧΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Προσφορά ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ ὡς στοιχεῖον τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου

Περιέλευσις τοῦ ἐργοδότου, ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, εἰς ὑπερημερίαν. Ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ τὸν μισθὸν ὁλοκλήρου τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται ἐφεξῆς εἰς πραγματικὴν προσφορὰν τῶν συμπεφωνημένων ὑπηρεσιῶν του, οὔσης πρὸς τοῦτο ἐπαρκοῦς τῆς διὰ λόγου μόνον προσφορᾶς αὐτῶν.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 397|1962 ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος αὐτοῦ (εἰσηγητὴς Α. Ροζάκης, ΕΕΔ 21, 850), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας συνετάχθησαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν μετ' ἀπόλυσιν μισθωτοῦ. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 850, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ λοιπὴν νομολογίαν, καὶ περὶ τοῦ ὅτι ἐν τῇ ἀπολύσει ἐνυπάρχει δήλωσις τοῦ ἐργοδότου περὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ Α.Π. 55|1963, εἰσηγητὴς Θ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 22, 409).

Ἀρείου Πάγου 111|1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σοῦρλος**

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Χ. Ἀποστολόπουλος**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Σούλης, Φ. Μαρνέλλης

Νομίμως φέρεται πρὸς συζήτησιν ἡ προκειμένη διαφορά, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 397|1962 ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 262|1961 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἰωαννίνων διὰ λόγον προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἑδαφίου 19 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810|1957, καὶ παραπέμψασαν τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου πρὸς περαιτέρω συζήτησιν. Ἐπανελθόντων δὲ τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη τοῦτο διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810|1957, ἐξεταστέα εἶναι ἤδη ἡ ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1960 ἀγωγὴ τῶν ἐναγόντων κατὰ τὸ μέρος αὐτῆς, καθ' ὃ ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, δεδομένου ὅτι ἡ τελευταία αὕτη ἀπόφασις, ἀφαιρέσασα τὴν πρωτόδικον, ἥτις εἶχεν ἀπορρίψει τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον δι' ἔλλειψιν δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου, ὡς ὑπαγομένης τῆς διαφορᾶς εἰς συμφωνηθεῖσαν ὑπὸ τῶν διαδίκων διαιτησίαν, καὶ δεχθεῖσα ὡς κατ' οὐσίαν βάσιμον τὴν ἀγωγὴν ἐν μέρει, προσεβλήθη καὶ ἀνῃρέθη μόνον κατὰ τὸ μέρος αὐτῆς, καθ' ὃ ἀπέρριψεν αὐτήν.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 350 καὶ 656 Α.Κ., ἅτινα ὁρίζουσι τὸ μὲν πρῶτον, ὅτι ὁ δανειστὴς ὑπερημερεῖ, ὅταν δὲν δέχηται τὴν παροχὴν τὴν ὁποίαν ὀφείλει ὁ χρεώστης, ἢ δὲν παρέχῃ τὴν ἀναγκαίαν συνεργασίαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς, τὸ δὲ δεύτερον, ὅτι ἐν περιπτώσει ὑπερημερίας τοῦ δανειστοῦ ὁ χρεώστης ἀπαλλάσσεται ἐὰν προσφέρῃ τὴν παροχὴν καὶ δὲν γίνεται δεκτός, ἢ ἐὰν ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν νόμον ἢ τὴν συναλλαγὴν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς καὶ ἡ συνεργασία τοῦ δανειστοῦ δὲν ἐπιτευχθῇ, ἐπὶ τῇ προϋποθέσει ὅτι ἡ προσφορὰ ἢ ἡ ἐκτέλεσις ἐγένετο κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἐξάγεται ὅτι ἡ ὑπερημερία τοῦ δανειστοῦ ἐπέρχεται ἐὰν ἡ παροχὴ προσφερθῇ ὑπὸ τοῦ χρεώστου κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ὁ δανειστὴς δὲν δέχεται τὴν παροχὴν ἢ δὲν παρέχει τὴν ἀναγκαίαν συνεργασίαν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς. Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ὃ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δείκνυται, μετ' ἀνελέγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο, ὅτι ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ ἀναιρεσίων, τυγχάνων ἐμπειροτέχνης τοπογράφος καὶ προσληφθεὶς διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρόνου παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου μεγάλης ἐπιχειρήσεως, εἰργάσθη εἰς τὸ παρ' αὐτῆς ἀναληφθὲν ἔργον κατασκευῆς τῆς λεκάνης τοῦ φράγματος τοῦ ἀτμοηλεκτρικοῦ ἐργοστασίου Πτολεμαΐδος ἀπὸ τῆς 15.9.1959 μέχρι 15.11.1960, ὅτι ἦτο ἐξουσιοδοτημένος, ὅπως ὑπογράψῃ ὡς ἐντεταλμένος καὶ ἐκπρόσωπος αὐτῆς τὰς καταστάσεις πληρωμῆς ἡμερομισθίου τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου, ὅτι ὡς ἀποκλειστικῶς ὑπεύθυνος αὐτῆς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ἐξεπροσώπησεν αὐτὴν κατὰ τὴν παράδοσιν τούτου εἰς τὴν Δ.Ε.Η. καὶ ὅτι ἀσάκις οἱ ἀνάγκαι τοῦ ἔργου ἐπέτρεπον ἀπεμακρύνετο ἐκ τούτου ἄνευ ἐλέγχου τινός, μεταβαίνων εἰς Πτολεμαΐδα, Καζάνην καὶ ἐνίοτε εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Ἀθήνας. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ὅμως ταῦτα περιστατικά, μὴ συγκροτοῦντα τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔννοιαν τῆς θέσεως ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως παρὰ ἐπιχειρήσει, κρίναν ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατεῖχε παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ταύτην θέσιν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὡς εἴρηται ἔργου καὶ κατ' ἀποδοχὴν τοῦ ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ὑποβληθέντος σχετικοῦ ἰσχυρισμοῦ καὶ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ἀπορρίψαν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ διαιτησείοντος ἡμερήσιος ἐργασίαν, ὡς καὶ προσαύξησιν διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς παρασχεθεῖσαν ταιαύτην, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου 4ον λόγον ἀναιρέσεως τοῦ προσθέτου δικογράφου, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810|1957 ὡς χρήζουσα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, καταδικαζομένης τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσείοντος (ἄρθρον 210 Πολ. Δικ.).

στής καθίσταται ὑπερήμερος καὶ διὰ προσφορᾶς τοῦ ὀφειλέτου μὴ πραγματικῆς, ἐὰν ἤδη ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν δέχεται τὴν παροχήν, τὸ δὲ δεύτερον ὅτι, ἐὰν ὁ μισθωτὴς κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας, ὁ ἐκμισθωτὴς δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν, μὴ ὑποχρεούμενος εἰς παροχὴν τῆς ἐργασίας ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, συνάγεται σαφῶς, ὅτι ἐπὶ μισθώσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐὰν ὁ μισθωτὴς τῶν ὑπηρεσιῶν (ἐργοδότης) καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου καὶ ἀπολύσῃ τὸν ἐκμισθωτὴν τῶν ὑπηρεσιῶν (μισθωτόν), περιέρχεται εἰς ὑπερημερίαν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ τελευταῖος δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ τὸν μισθὸν ὁλοκλήρου τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται ἐφεξῆς εἰς πραγματικὴν προσφορὰν τῶν συμπεφωνημένων ὑπηρεσιῶν του, οὐσιῶν πρὸς τοῦτο ἐπαρκοῦς τῆς διὰ λόγου μόνον προσφορᾶς αὐτῶν, ἀφοῦ ὁ ἐργοδότης διὰ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐδήλωσεν ἤδη προκαταβολικῶς, ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὴν προσφορὰν αὐτῶν.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων, ἐπικαλούμενος ὅτι διὰ συμβάσεως καταρτισθείσης μετὰ τῆς ἐναγομένης ἐργαληπτικῆς ἑταιρείας, προσελήφθη ὑπ' αὐτῆς ὡς ὑπάλληλος, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ὡς πολιτικὸς καὶ τοπογράφος μηχανικὸς εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐκτελούμενα ἔργα ὀδοποιΐας ἐν τῇ πόλει τῶν Ἰωαννίνων, διὰ χρονικὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους, ἀρχόμενον ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1960 καὶ λῆγον τὴν 25 Αὐγούστου 1961, ἀντὶ δραχμῶν 12.000 μηνιαίως, καὶ ὅτι προσενεγκὼν τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου 1961 ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, διὰ καταγγελίας ὑπ' αὐτῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐγγράφως γνωστοποιηθείσης αὐτῷ τὴν 7 Δεκεμβρίου 1961, αἰτεῖται τὴν καταδίκην τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ὀφειλομένων εἰς αὐτὸν μισθῶν ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1960 μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1961 μετὰ τοῦ δώρου τῶν Χριστουγέννων 1960, νόμιμος εἶναι, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν εἰρημένων διατάξεων, οὐ μόνον διὰ τοὺς μισθοὺς τοὺς ἀντιστοιχοῦντας εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ διαρρεῦσαν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1960, ἡμέρας ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, καθ' ὃ πράγματι προσέφερεν οὗτος τὰς ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἐφεξῆς διάστημα μέχρι 15 Ἰανουαρίου 1961, καθ' ὃ οὗτος ἐδήλωσε διὰ τῆς ἀγωγῆς, ὅτι προσφέρεται νὰ παράσχῃ ταύτας, ὡς μὴ ἀπαιτουμένης κατὰ τὰ ῥηθέντα καὶ τῆς πραγματικῆς διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Ἐκ τῶν προσκομισθέντων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἤτοι ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προταθέντων καὶ ἐξετασθέντων πρωτοδίκως μαρτύρων, ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀπὸ 29.8.1960 ἰδιωτικὸν συμφωνητικόν, δι' οὗ κατηρτίσθη ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένη σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας, καὶ ἐκ τῆς ὅλης συζητήσεως ἐβεβαιώθη ἡ ἀλήθεια πάντων τῶν συγκροτούντων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅτι δηλονότι ὁ ἀρχικὸς ἐνάγων Γ.Μ. πράγματι προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας, ὅπως παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας του ὡς πολιτικὸς καὶ τοπογράφος μηχανικὸς εἰς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐκτελούμενα ἔργα ὀδοποιΐας ἐν Ἰωαννίνοις ἀντὶ μισθοῦ 12.000 δραχμῶν κατὰ μῆνα, καὶ ὅτι εἰργάσθη παρ' αὐτῇ μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου 1960, ὅτε ἀπελύθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἐπιδοσάσης εἰς αὐτὸν τὴν χρονολογίαν ταύτην τὴν ἀπὸ 6.12.1960 ἔγγραφον δήλωσίν της, ὅτι καταγγέλλει τὴν μεταξὺ των σύμβασιν καὶ δὲν ἀποδέχεται ἐφεξῆς τὰς ὑπηρεσίας του, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἀπήντησεν ἐγγράφως τὴν 8.12.1960, ἀρνούμενος τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας καὶ δηλῶν ὅτι προσφέρεται καὶ ἐφεξῆς εἰς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης, τὸν ὁποῖον διέλαβεν αὐτὴ καὶ εἰς τὴν ὡς ἄνω γενομένην ὑπ' αὐτῆς ἔγγραφον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ὅτι ἡ σύμβασις κατηγγέλθη ὑπ' αὐτῆς προφορικῶς τὴν 25.8.1960, ἤτοι ἐντὸς τοῦ διμήνου ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του, καθ' ὃ ὁ ἐνάγων ἐτέλει ὑπὸ δοκιμασίαν καὶ ἦτο δυνατὸν κατὰ τὴν συμφωνίαν νὰ ἀπολυθῇ ὑπ' αὐτῆς ἀζημίως, ὡς καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς αὐτῆς ὅτι ἡ σύμβασις κατηγγέλθη ὑπ' αὐτῆς διὰ σπουδαῖον λόγον, συνιστάμενον εἰς ἀνεπάρκειαν καὶ ἀνικανότητα τοῦ ἐνάγοντος πρὸς παροχὴν τῶν συμφωνηθεισῶν ὑπηρεσιῶν του, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἀπαλλάσσεται αὐτή, κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ., πρὸς πληρωμὴν τῶν μισθῶν τοῦ ὑπολοίπου χρονικοῦ διαστήματος, δὲν ἐβεβαιώθησαν ἀληθεῖς καὶ ὡς ἐκ τούτου κρίνονται ἀπορριπτέοι. Κατὰ ταῦτα δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον ποσὸν αὐτῆς, τὰ ἀφορῶντα τὸν μισθὸν τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1960 μέχρι 15 Ἰανουαρίου 1961, ἤτοι διὰ δραχμὰς 12.000, καταβλητέας ἐπὶ πλέον τοῦ ποσοῦ, δι' ὃπερ ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς ἐν μέρει ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, τοῦ αἰτήματος τῶν κληρονόμων τοῦ ἐνάγοντος ὅπως πλὴν τοῦ ποσοῦ τούτου ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτοὺς καὶ ἕτερον ποσὸν δραχμῶν 5.000, τὸ ὁποῖον ἐσφαλμένως, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτῶν, ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις ἔκρινεν ὡς ληφθὲν ὑπὸ τοῦ ἀρχικῶς ἐνάγοντος ἐναντὶ τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1960 καὶ ἀφῆρεσεν αὐτὴ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐπιδικαστέου εἰς αὐτοὺς ποσοῦ, ἐνῷ τοῦτο δὲν ἐλήφθη πράγματι ὑπ' ἐκείνου, κρινομένου ἀπορριπτέου, ὡς ἀπαραδέκτου, κατὰ τὰ ἄρθρα 832 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀναφερομένου εἰς κρίθεν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐκτείνεται ἡ ἀναίρεσις τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῶν διαδίκων δέον νὰ συμψηφισθῇ ἐν μέρει κατ' ἄρθρον 211 Πολ. Δικονομίας λόγῳ τῆς ἐν μέρει νίκης καὶ ἐν μέρει ἥττης αὐτῶν.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΥΡΙΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΩΡΗΣΙΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΩΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Έννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατά Ν.Δ. 2655|1953

Ἀναγκαῖον διά τήν θεώρησίν τινος ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καί ἵνα τύχῃ τῆς προστασίας τῶν περί καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τῶν Νόμων 2112|1920 καί 3198|1955, ὅπως ἀπασχολῆται κατά κύριον ἐπάγγελμα ἐπ' ἀντιμισθίᾳ εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἤ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἤ ἐργασίας, μή θεωρουμένου ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου καί ἀπολαύοντος τῆς προστασίας τοῦ παρέχοντος ὑπηρεσίαν παρέργως καί ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον.—Περίπτωσις παροχῆς ἐργασίας ὑπό τακτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 11776|1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Τήν ἔννοιαν τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου παρέχει τό ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. 2655|1953 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ νόμου 2112|1920 περί καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας» (ΕΕΔ 22, 67 ἑξ., ἐνθα καί κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων).

Σαφῆς προϋπόθεσις τούτου εἶναι νά παρέχωνται ὑπηρεσίαι ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατά κύριον ἐπάγγελμα. (Ἴδετε περί τῆς ἐννοίας τοῦ κυρίου ἐπαγγέλματος σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 18, 1034, ἐνθα παραπομπαί εἰς θεωρίαν καί νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καί τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας, Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1246|1962, εἰσηγητής *Ε. Συγγούρης*, ΕΕΔ 21, 900, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15854|1962, εἰσηγητής *Χ. Καλαπασίας*, ΕΕΔ 22, 22, Πρωτοδικείου Ἠλείας 328|1962, εἰσηγητής *Κ. Ποῦλος*, ΕΕΔ 22, 228).

Οὕτω ἀπορρίπτεται καί ἡ κατωτέρω ἀρνοπαγιτική ἀπόφασις.

Ἀρείου Πάγου 126|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Πατσουράκος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. **Α. Τζιτζιλέρης**, Ν. Κανελλόπουλος

Κατά τά ἄρθρα 11 τοῦ νόμου 2112|1920 καί 10 τοῦ νόμου 1234|1918, ὡς τό τελευταῖον ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 4558|1930 καί ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655|1953, ἵνα θεωρηθῇ τις ἰδιωτικός ὑπάλληλος καί τύχῃ τῆς προστασίας τῶν περί καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ εἰρημένου νόμου 2112|1920 καί τοῦ νόμου 3198|1955, εἶναι ἀνάγκη, ὅπως ἀπασχολῆται κατά κύριον ἐπάγγελμα ἐπ' ἀντιμισθίᾳ εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἤ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως ἤ οἱασδήποτε ἐργασίας, παρέχων ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἤ κατά κύριον χαρακτῆρα μή σωματικήν. Δέν θεωρεῖται τοιοῦτος καί δέν ἀπολαύει τῆς εἰρημένης προστασίας ὁ παρέχων ὑπηρεσίας παρέργως καί ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον. Ὅθεν, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθέν διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν παρά τῶν διαδίκων προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, τό μέν ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατά τόν ἐν τῇ ἀγωγῇ κρίσιμον χρόνον, ὢν τακτικός ὑπάλληλος τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ὑπηρέτει παρ' αὐτῷ καί ἀπησχολεῖτο οὐχί παρέργως, τουτέστιν ἀπησχολεῖτο παρά τοῦτο κατά κύριον ἐπάγγελμα, τό δέ ὅτι οὗτος κατά τόν αὐτόν χρόνον παρεῖχεν ὑπηρεσίαν πρός τό ἀναιρεσίβλητον Ἐθνικόν Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας, ἀπασχολούμενος, προφανῶς πλέον, εἰς αὐτό παρέργως καί ἐπ' εὐκαιρίᾳ, κατ' ὀρθήν εἴτα ἑρμηνείαν καί ἐφαρμογήν τῶν εἰρημένων διατάξεων ἔκρινεν, ὅτι δέν δύναται νά χαρακτηρισθῇ ὁ ἀναιρεσείων ἰδιωτικός ὑπάλληλος ἐκ τῆς παρά τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ἀπασχολήσεώς του καί δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεώς του ἐπεκύρωσε τήν προσκρουσθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου, δι' ἧς εἶχεν ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τούτου, διώκουσα κυρίως τήν ἐπιδίκασιν μισθῶν ὑπερημερίας, λόγῳ προβληθείσης ἀκυρότητος κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου 3198|1955 τῆς γενομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί ἐπιβοηθητικῶς τῆς ὑπό τοῦ νόμου 2112 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως διά τήν ἀπρεοδοποίητον καταγγελίαν ταύτης, δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου. Μετά δέ τοῦτο παρέλκει ἡ ἔρευνα τοῦ δευτέρου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου, δι' οὗ πλήττεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατά τό ἐπάλληλον αὐτῆς ἔρεισμα ὅτι ἡ ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3198|1955 ἐπί τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ ν.δ. 296|1954.

ΑΝΗΛΙΚΟΙ

ΕΚΜΙΣΘΩΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΑΝΗΛΙΚΟΥ & ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΕΠΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Διατάξεις Πολιτικής Δικονομίας και Ἀστικοῦ Κώδικος

Ἐπιτρεπτή ἐπὶ δικαστηρίου παράστασις ἀχειροφέτου ἀνηλίκου κατὰ τὸ μέρος τῆς περιουσίας, τοῦ ὁποίου ἔχουσιν αὐτοὶ τὴν διαχείρισιν, μὴ ἀπαιτουμένης ἀπεριορίστου διαχειρίσεως τῆς ὅλης περιουσίας του, ἀλλ' ἀπεριορίστου διαχειρίσεως ὡς πρὸς τὸ εἰς δίκην καταχθὲν συγκεκριμένον τμῆμα τῆς περιουσίας του.—Δυνατὴ ἡ ἐλευθέρα διάθεσις ὑπὸ τοῦ συμπληρώσαντος τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του παντὸς ὅ,τι κερδαίνει ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας.—Δυνατὴ ἡ ἐκμίσθωσις τῆς ἐργασίας του, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν γενικὴν συναίνεσιν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου.—Δυνατὴ οὕτω καὶ ἡ αὐτοπρόσωπος ἐπὶ δικαστηρίου παράστασις.—Δικαιώματα Ἐφετείου.—Στοιχεῖα διὰ τὸ ὡριμόνουν τῆς ἀγωγῆς ἀνηλίκου.

Ἐνδιαφέροντα ζητήματα, ἀναγόμενα εἰς τὴν ἐκμίσθωσιν ἐργασίας ὑπὸ ἀνηλίκου καὶ παράστασιν αὐτοῦ ἰδίοις ὀνόματι ἐπὶ δικαστηρίου, ἐρευνῶνται ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καβάλας (Ἴδετε διὰ τὸ θέμα *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 648, ἀριθ. 17 ἑπ., *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 57 ἑπ., *Α. Τούσην*, Ἐργατ. Δίκαιον, τόμος Α' σελ. 69, Πρωτοδικείου Σερρῶν 602]1951, εἰσηγητὴς *Σ. Πετρίδης*, ΕΕΔ 21, 354).

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα καὶ ἡ Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 204]1963 (Πρωτοδίκης *Πλ. Καρρᾶς*), ἔχουσα οὕτω:

«Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 74 τῆς Πολ. Διοικονομίας ἱκανοὶ πρὸς τὸ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου εἶναι οἱ ἔχοντες τὴν ἀπεριόριστον διαχείρισιν τῆς περιουσίας των, δι' ὃ καὶ «παῖδες οἰκογενείας ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς περιουσίας των, τοῦ ὁποίου ἡ διαχείρισις ἐναπόκειται εἰς τὸν πατέρα», δὲν δύνανται ἄνευ συγκαταθέσεως «τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος ἢ πατρὸς» νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸ Δικαστήριον, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως ἀποτρόπτου κινδύνου ἄλλως ἀναπότρεπτου. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας γίνεται κυρίως διὰ δικαιοπραξιῶν ἢ ἄλλως νομικῶν πράξεων, δι' ἃς, προηγουμένη διατάξει «ἀπεριόριστος διαχείρισις τῆς περιουσίας» συμπίπτει κατ' ἔννοιαν πρὸς τὴν ἱκανότητα πρὸς δικαιοπραξίαν, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον δὲν ὁρίζεται διάταξις, ὁρίζουσα ἄλλως τὸ περιεχόμενόν της.

Ἐπεράθην, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 135 τοῦ Α.Κ., ὁ συμπληρώσας τὸ 14ον ἔτος ἀνήλικος δύναται νὰ διαθέτῃ ἐλευθέρως πᾶν ὅ,τι κερδαίνει ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας ἢ ἐδόθη αὐτῷ πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἢ ἐλευθέραν διάθεσιν», ἐνῷ, κατὰ τὴν ἀκολουθοῦσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 136 ἐδάφ. α' Ἰδίου Κώδικος, «ὁ συμπληρώσας τὸ 14ον ἔτος ἀνήλικος δύναται, ἐφ' ὅσον ἔχει πρὸς τοῦτο γενικὴν συναίνεσιν τοῦ πατρὸς ἢ ἐπιτρόπου, νὰ ἐκμισθώσῃ τὴν ἐργασίαν του», καὶ ἐκ τρίτου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1518 ἀριθ. 1 Α.Κ., περιουσία τοῦ τέκνου ἀπηλλαγμένη τῆς ἐπικαρπίας τοῦ πατρός, εἶναι, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ «πᾶν ὅ,τι κερδαίνει τὸ τέκνον ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων σαφῶς συνάγεται τὸ μέν, ὅτι ὁ ὑπερβὰς τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, δικαιούμενος νὰ συνάπτῃ αὐτοπροσώπως ἐργασίας, δικαιοῦται καὶ νὰ ἐναγάγῃ ἄνευ ἐκπροσώπου τὰ ἐκ τῆς συμβάσεως ταύτης δικαιώματά του, τὸ δὲ ὅτι ὁ αὐτὸς ἀνήλικος δικαιοῦται νὰ παρίσταται ἐπὶ Δικαστηρίου πρὸς ἐνίσχυσιν πάσης ἐκ τῆς συμβάσεως (ἢ ἄλλης σχέσεως) ἐργασίας ἀξιώσεως του, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 1518 Α.Κ. ἔχει δικαίωμα ἐλευθέρας διαχειρίσεως παντὸς ὅ,τι κερδαίνει ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἡ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 74 § 2 Πολ. Δικ. ἀνικανότης του πρὸς τὸ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ γράμματος τῆς διατάξεως προκύπτει, ἀναφέρεται μόνον ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς περιουσίας, τοῦ ὁποίου ἡ διαχείρισις ἐναπόκειται εἰς τὸν πατέρα (*Ράμμος*, ἐν ΕΕΔ 20, 649 ἑπ., *Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 58, *Καυκᾶ*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, 648 - 649 § 6, στοιχ. γ' σελ. 402 ἑπ., *Καποδίστριας*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ 648, ἀριθ. 21, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 747]1963).

Ἡ ἐνάγουσα διὰ τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1963 ἀγωγῆς της ὑπὸ τὴν ἰδιότητά της ὡς νομίμου ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της, περὶ

ἡς συνεταγη ἡ ταυτόχρονος ὑπ' ἀριθ. 31|1963 ἐκθεσις, ἐκθέκουσα ὅτι ὁ νίὸς τῆς αὐτος, ὅστις τὴν 3.7.1962 συνεπλήρωσε τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, δυνάμει συμβάσεως ἐξαρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, συναφθείσης τὴν 5.10.1960, εἰργάσθη παρ' αὐτῷ ἐκτοτε ὡς μηχανοξυλουργός, ἠτήσατο τὴν καταψήφισιν τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν καταβολὴν 1) διαφορᾶς μεταξὺ καταβληθέντων ἡμερομισθίων καὶ ὧν ἐκ νόμου τοιούτων, 2) ἀποζημιώσεως δι' ἕκτὸς ἑβδομαδίας εἰδοποιήσεως, 3) προσαυξήσεως 75% δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ 4) ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν.

Ἐν ὄψει ὅμως, τῶν ἐν τῇ προηγηθείσῃ σκέψει ἐκτεθέντων καὶ ἐφ' ὅσον ὁμολογεῖται ἐκατέρωθεν, ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως καὶ συνεχίσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ νίὸς τῆς ἐναγούσης εἶχεν ὑπερβῆ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ αἱ δύο τοῦ δικογράφου καταγόμεναι ἀξιώσεις ἀναφέρονται εἰς μέρος περιουσίας, κτηθείσης ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, μόνον ὁ ὑπερδεκαετραετὴς ἀνήλικος ἠδύνατο, ὅπως ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν ταύτην καὶ παραστῇ ἐπὶ δικαστηρίου πρὸς ἐνάσκησιν τῶν ἐκ τῆς ἄνω συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν ἀξιώσεών του.

Μετὰ ταῦτα, μὴ ναμισθοδοσιαμένης τῆς ἐναγούσης ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς νομίμου ἐπιτρόπου πρὸς ἐγερσιν τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, αὕτη (ἀγωγὴ) εἶναι ἀπορριπτέα. Λόγῳ τῶν ἐπιλόγων ἀμφιβολιῶν τῆς ἐναγούσης ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ὡς ἄνω ἀγωγῆς, ἐν ὄψει τῶν ἐν τῇ ἐπιτηρήσει καὶ ναμολογίᾳ ἀμφισβητήσεων (βλ. Πρωτ. Σερρῶν 602|1961, ΕΕΔ 21, 554), ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον ὅπως συμψηφισθῇ ἐν ὅλῳ».

Πρωτοδικείου Καβάλας 579|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος καὶ Εἰσηγητὴς ὁ κ. *Μ. Καλύβας*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Α. Φωτόπουλος, Β. Κρητικός

Ἐξ ἑνός, κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 74 Πολ. Δικ., πᾶς ἔχων τὴν ἀπεριόριστον διαχείρισιν τῆς περιουσίας του ἔχει καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐμφανίζηται ἐπὶ δικαστηρίου καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ ἢ νὰ ὑπερασπίζηται ἐν τῷ ἰδίῳ ὀνόματι τὰ δίκαιά του. Κατὰ δὲ τὴν ὁμοίαν τῆς παραγράφου 2 ἰδίου ἄρθρου, εἰσαγομένης διὰ τοῦ συμπερασματικοῦ «ὅθεν», ὅσοι διατελοῦσιν ὑφ' οἱανδήποτε ἐπιμέλειαν, γυναῖκες ὑπανδροι ὡς πρὸς τὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ διαθέσουν ἐλευθέρως, πολῖται οἰκογενείας, ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς περιουσίας των, τοῦ ὁποίου ἡ διαχείρισις ἐναπόκειται εἰς τὸν πατέρα, δὲν δύνανται ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, τοῦ συζύγου ἢ πατρὸς νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον, εἰμὴ καθ' ὅσον πρόκειται περὶ τοιαύτης ἀποτροπῆς κινδύνου πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν.

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν διατάξεων ταύτων, καὶ δὴ κατ' argumentum a contrario, προκύπτον ἐκ τῆς παραγράφου 2 ἄρθρου 7, σαφῶς προκύπτει, ὅτι οἱ ἀχειράφετοι ἀνήλικοι, οἱ διατελοῦντες ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν, μόνον ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς περιουσίας των, τοῦ ὁποίου ἡ διαχείρισις ἀνετέθη κατὰ τὸ οὐσιαστικὸν δίκαιον εἰς τὸν πατέρα των, δὲν δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἰδίῳ ὀνόματι ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἐνῷ ὡς πρὸς τὸ ἕτερον μέρος ἐκείνης, τοῦ ὁποίου ἔχουσιν αὐτοὶ τὴν διαχείρισιν, νομίμως παρίστανται αὐτοπροσώπως. Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἰδίου ἄρθρου πρὸς αὐτοπρόσωπον παράστασιν τοῦ ἀχειραφέτου ἀνηλίκου δὲν ἀπαιτεῖται ἀπεριόριστος διαχείρισις τῆς ὅλης περιουσίας του, ἀλλ' ἀπεριόριστος διαχείρισις ὡς πρὸς τὸ εἰς δίκην κατοχθὲν συγκεκριμένον τμῆμα τῆς περιουσίας του.

Ἑτέρωθεν κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 135 Α.Κ. (ἀντιστοίχου πρὸς τὸ ἄρθρον 3 νόμου ΧΠΘ' [1861]) ὁ συμπληρώσας τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος ἀνήλικος δύναται νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως —πολλῷ μᾶλλον νὰ διαχειρίζηται— πᾶν ὅ,τι κερδαίνει ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας ἢ ἐδόθη εἰς αὐτὸν πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἢ ἐλευθέραν διάθεσιν. Κατὰ τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 136 Α.Κ. ὁ συμπληρώσας τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος ἀνήλικος δύναται, ἐφ' ὅσον ἔχει πρὸς τοῦτο γνωτὴν συναίνεσιν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, νὰ ἐκμισθώσῃ τὴν ἐργασίαν του. Κατὰ τὰς ὁμοίας τοῦ ἄρθρου 1500 καὶ 1501 ἰδίου Κώδικος ὁ πατὴρ ἔχει τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ ἀνηλίκου τέκνου καὶ ὡς τοιοῦτος ἔχει δικαίωμα καὶ καθῆκον νὰ διοικῇ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ ἀντιπροσωπεύει τὸ τέκνον κατὰ πᾶσαν δικαιοπραξίαν, ἀφορῶσαν τὴν προσωπικὴν κατάστασιν ἢ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ὁμοίαν τοῦ ἄρθρου 1517 αὐτοῦ ὁ πατήρ, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας τοῦ τέκνου, ἔχει καὶ τὴν ἐπικαρπίαν αὐτῆς. Τέλος δέ, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1518 ἰδίου, περιουσία τοῦ τέκνου, ἀπηλλαγμένη τῆς ἐπικαρπίας τοῦ πατρὸς («ἐλευθέρα περιουσία») εἶναι - πλὴν ἄλλων καὶ - πᾶν ὅ,τι κερδαίνει τὸ τέκνον ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας ἢ ἐδόθη εἰς αὐτὸ πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἢ ἐλευθέραν διάθεσιν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀμέσως ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κώδικος (οὐσιαστικοῦ δικαίου) προβάλλουσαν συμπορευομένων πρὸς ἀλλήλας - πρὸς τὰς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σκέψεως τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 74 Πολ. Δικ. σαφῶς συνάγεται - κατὰ τὴν ὀρθοτέραν ἄποψιν, ἣν καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ἀποδέχεται - ὅτι ὁ ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν τελῶν ἀχειράφετος ἀνήλικος, ὁ συμπληρώσας τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἐκμισθώσας τὴν ἐργασίαν του, κατόπιν γενικῆς ἢ εἰδικῆς συναινέσεως τοῦ πατρός του, νομίμως παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου ἰδίῳ ὀνόματι, ὡς πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐκέρδισεν ἐκ τῆς τοιαύτης ἐργασίας του, καὶ δὴ πρὸς εἰσπραξιν τῶν ἀποδοχῶν του ἢ τῆς ἀποζημιώσεώς του λόγῳ μὴ χορηγήσεως αὐτῷ ἀδείας (πρβλ. *Λιβιδάν* ἐν *Οἴκων.* Πολ. Δικ. § 49 σημ. 8α καὶ 157 σημ., *Κιτσικόπουλον*, ἐν Παλ. Δικ. ἄρθρον 74 σημ. 23 καὶ τὸν ἐν αὐτῷ, *Καπελλάν*, ἐν Ἐνοχ. ἄρθρα 648 - 649 § 6, *Ράμμον*, ἐν τε Στοιχ. Πολ. Δικ. § 75, III, ἐν

Glasson § 209 σημ. 11β και ιδίᾳ ἐν ΕΕΔ 20, 649 ἑπ., *Ἀγαλλόπουλον*, ἐν Ἐργ. Δικ., σελ. 58, *Καποδίστριαν*, ἐν Ἐσφ. Ἐργ. Δικ. § 463 καὶ ἐν Ἑρμ.ΑΚ ἄρθρου 648, ἀριθ. 21 *Βασιλείου*, ἐν Nikisch, Ἐργ. Δίκ. σελ. 189, Πρωτ. Ἀθηνῶν 12611|1957, ΕΕΔ 16, 1102 ἢ ΔΕΝ 14, 795 καὶ 3246|1960, ΕΕΔ 19, 853, ὅρα καὶ Σχέδιον Πολ. Δικ. ἄρθρου 70). Παραδοχὴ τῆς ἀντιθέτου ἀπόψεως (*Τούσης*, Ἐργ. Δίκ. § 10 σημ. 21, *Ζέπος*, ἐν Ἑρμ. Α.Κ ἄρθρου 135, ἀριθ. 6, Α.Π. 33 1928, Θέμ. ΛΘ' 201 καὶ 394|1934, Θέμ. ΜΣΤ' 161, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 383|1956, Ἀρμ. Ι. 433, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3799|1960, ΝοΒ 9, 113, Πρωτοδικείου Σερρῶν 602|1961, ΕΕΔ 21, 353) ἄγει εἰς ἀτοπωτικὰ συμπεράσματα, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ἀνυπερβλήτους δυσχερείας, διότι τότε ὁ τοιοῦτος ἀχειράφετος ἀνήλικος, ἐνῷ δὲν θὰ ἠδύνατο ἐν ὄψει βασικῶν δικονομικῶν διατάξεων (ἄρθρα 486 § 1 καὶ 487 § 1 Πολ. Δικ.) νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τῆς (τὸ ἀνωτέρω ἀντικείμενον ἐχούσης) ἀγωγῆς ὡς διαδικαστικῆς πράξεως ἢ ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀγωγῆς, θὰ ἠδύνατο, εἴτε πρὸ τῆς δίκης, εἴτε κατὰ τὴν διάρκειάν της, καὶ εἰς παραίτησιν ἀπὸ τῆς σχετικῆς ἀπαιτήσεως ἐγκύρως νὰ προβῇ καὶ εἰς ἐξώδικον συμβιβασμὸν νὰ μετάσχῃ, ὡς ἐπίσης νὰ δεχθῇ πληρωμὴν καὶ παράσχῃ ἐξόφλησιν, νὰ χορηγήσῃ πρόθεσμίαν καὶ προβῇ εἰς ὄφεσιν χρέους, ἐφ' ὅσον βεβαίως αἱ πράξεις αὗται ἐπιτρέπονται ὑπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς παρ' ἐκείνου διαγραφομένας διατυπώσεις (πρβλ. *Ράμμου*, ἐν ΕΕΔ 21, 652).

Συμφώνως πρὸς τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 745, 762, 763 καὶ 774 Πολ. Δικονομίας ἡ ἔφεσις μεταβιβάζει τὴν διαφορὰν ἐνώπιον τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάζοντος δικαστηρίου, ὅπερ, ἐπιλαμβανόμενον τῆς ὑποθέσεως, ἐξετάζει, πρὸς ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἂν τὸ κατώτερον δικαστήριον ἀπεφάσισε προσηκόντως ἢ μή, τηροῦν τὴν αὐτήν, ἣν καὶ τὸ πρωτόδικον δικαστήριον, διαδικασίαν καὶ ἀποκρούουν ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἀγωγὴν ἐν περιπτώσει ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου συνεπεία ἀοριστίας του. Ἐντεῦθεν παρέπεται, ὅτι τὰ κατ' ἔφεσιν δικαστήριον ἔχει, ὡς πρὸς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀγωγῆς, τὰ αὐτὰ δικαιώματα, εἶα καὶ τὸ πρωτόβαθμον, ὡς δὲ τοῦτο δύναται, ἐφαρμόζον οἰκοθεν τὸν νόμον εἰς τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα γεγονότα, νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον ταῦτα θεμελιοῦσιν ἀπὸ ἀπόψεως νόμου τὸ ἀξιούμενον δικαίωμα τοῦ ἐναγοντος καὶ νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγήν, ἐὰν εὑρῇ ταύτην ἀόριστον, οὕτω δύναται καὶ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον δικαστήριον νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τοιαύτης ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς καὶ, τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπορρίψασαν τὴν ἀγωγὴν δι' ἄλλην αἰτίαν, διορθοῦν τὴν αἰτιολογίαν, ἀρκεῖ μόνον ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἐφέσεως νὰ περιλαμβάνηται νόμιμος καὶ ἔγκυρος λόγος, ἐπαγόμενος, κατὰ τὰ εἰρημένα, τὴν μεταβίβασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον δικαστήριον. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν δὲν ὑπεβλήθη ἰδιαίτερον παράπονον περὶ τῆς ὡς εἴρηται ἀοριστίας. Καὶ ναὶ μέν, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 516, 770 καὶ 767 § 4 Πολ.Δικ., τὸ ἐφετήριον πρέπει νὰ περιέχῃ τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως καὶ ἐπὶ τῶν λόγων τούτων ὀφείλει τὸ κατ' ἔφεσιν δικάζον δικαστήριον, κατὰ τὸ ἄρθρον 670 Πολ. Δικ., νὰ ἀποφαίνηται, ἀλλ' ἡ ὑποχρέωσις αὕτη δὲν στερεῖ τὸ δικαστήριον τοῦτο τῆς ἐξουσίας του νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ γεγονότων, διότι ὁ μόνος περιορισμὸς τῆς τοιαύτης ἐξουσίας του, ἀποξ μεταβιβασθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς αὐτό, εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 779 Πολ. Δικ. τιθέμενος, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἐπιβλαβεστέραν διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα ἀπόφασιν (Α.Π. 191|1909, Θέμ. Κ' 652).

Ἐν προκειμένῳ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ - κατὰ τὴν παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐκτίμησιν τῶν ἐν αὐτῇ διατυπουμένων - ἐκτίθεται ὅτι ἡ ἐνάγουσα-ἐκκαλοῦσα, ἄγουσα τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἐφεσιβλήτου, διατηροῦντος κομμωτήριον, ὡς μαθητευομένη, μετὰ δίετίαν δὲ διετηρήθη παρ' αὐτῆς ὡς κομμώτρια, διώκεται δὲ δι' αὐτῆς ἡ κατοβολὴ αὐτῇ διαφερῶν ἀποδοχῶν, διαφορῶν δώρων, ἀποδοχῶν ὑπερημερίας λόγῳ ἀκύρου καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς καὶ ἀπεζημιώσεως ἕνεκα μὴ χορηγήσεως ἀδείας ἀναψυχῆς ἐκ δραχμῶν 51.436 συνολικῶς. Πλὴν διὰ τὸ ὡρισμένον τῆς ἀγωγῆς δὲν γίνεται ἐπίκλησις οὔτε ὅτι ἡ σύμβασις συνήφθη, εἴτε κατόπιν προϋπαρχούσης γενικῶς, κατ' ἄρθρον 136 Α.Κ., συναινέσεως τοῦ πατρός της ἢ τοῦ τυχὸν ἐπιτρόπου της (πρβλ. σκέψιν ΙΙ), εἴτε κατόπιν εἰδικῆς συναινέσεως αὐτοῦ ἢ ἐκείνου (πρβλ. *Ζέπον*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ, ἄρθρον 136, ἀριθ. 6α), οὔτε ὅτι ἐχώρησεν ἐκ τῶν ὑστέρων ἔγκρισις τούτων. Περαιτέρω δὲ οὐδὲ προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς πότε ἀκριβῶς ἐγεννήθη ἡ ἐνάγουσα πρὸς ἔλεγχον παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἂν αὕτη κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν, λαβοῦσαν χώραν τὴν 14.5.1962, εἶχε συμπεπληρωμένον τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ, ἐν συνεχείᾳ, πρὸς ἔρευναν, μήπως ἐν τῇ ἐγκρίσει τῆς ἀγωγῆς περιέχηται ἔγκρισις τῆς συμβάσεως παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας (πρβλ. Α.Π. 310|1953 καὶ 293|1956, *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχ. § 70). Λεκτέον ὅτι - καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελε γίνῃ δεκτόν, ὅτι εἶναι ἐνταῦθα ἐπιτρεπτὴ ἡ βελτίωσις - οὔτε κατὰ τὴν πρωτόδικον συζήτησιν, οὔτε διὰ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων λέγεται τι σχετικῶς πρὸς ἄρσιν τῆς ἀοριστίας. Μετὰ πάντα ταῦτα ἡ ἀγωγὴ ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ὡς πάντῃ ἀόριστος. Συνεπῶς ἡ ἐκκαλουμένη ὀρθῶς τὴν ἀπέρριψε, εἰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ τῆς μὴ νομίμου ἰδίῳ ὀνόματι παραστάσεως τῆς ἐναγούσης (πρβλ. σκέψιν ΙΙ), καὶ δέον, ἐν ὄψει τῶν ἐν σκέψει ΙΙΙ, νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις, ἀφοῦ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ περιέχεται λόγος ἐφέσεως καὶ δὴ βάσιμος (περὶ τοῦ ὅτι κατ' ἐσφαλμένην καὶ ψευδῆ ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 74 Πολ. Δικονομίας ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ λόγῳ κακῆς παραστάσεως τῆς ἐναγούσης ἰδίῳ ὀνόματι, ὡς οὔσης ἀχειραφέτου ἀνηλίκου), δι' οὗ μετεβιβάσθη τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Συγχώνευσις Ταμείου εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ δικαιώματα ἠσφαλισμένων

Θεώρησις τῶν ἐν τῇ ἀσφαλίσει συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας ὡς πραγματοποιηθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων πρὸς παροχάς, ἐφ' ὅσον τὰ παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἠσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν ἀσφάλισιν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀπασχολῶνται εἰς ἀσφαλιστέαν ἐργασίαν.—Περίπτωσις ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως πρὸ τῆς συγχωνεύσεως. — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν.

Ἀρείου Πάγου 50/1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Α. Σκιάνης, Π. Κορδογιαννόπουλος, Παρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 §§ 6 ἐδάφια 10, 11 καὶ 12 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος περὶ συγχωνεύσεως Ταμείου κυρίας ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ Ταμεῖον διαλύεται συγχωνευόμενον εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὑπεισέρχεται εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν του περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων, ὡς καὶ τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων του καὶ ὑποχρεώσεων. Τὰ παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἐφαρμοζομένων ἐφεξῆς τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὁριζομένους εἰδικοὺς ὅρους. Αἱ ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται πάντως ὡς πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων πρὸς παροχὰς καὶ εἰς κλάσεις ὁρισθησομένας δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι αἱ ἐν τῇ ἀσφαλίσει συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων πρὸς παροχάς, ἐφ' ὅσον τὰ παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἠσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν ἀσφάλισιν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀπασχολῶνται εἰς ἀσφαλιστέαν ἐργασίαν. Ἐὰν ὅμως ἡ ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις ἐπῆλθε πρὸ τῆς συγχωνεύσεως καὶ οὕτω δὲν εὑρίσκονται λόγῳ τῆς συντοξιοδοτήσεως των ἐν ἐνεργῷ ἀσφαλιστικῇ σχέσει μὲ τὸ Ι.Κ.Α., ἁπλῶς λαμβάνουσι τὰ χορηγούμενα ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τούτου διὰ τὴν κατηγορίαν, εἰς ἣν ἀνήκουσι, ποσὰ συντάξεως. Ὅθεν οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δείκνυται, καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος συντοξιούχου λόγῳ ἐπαγγελματικῆς νόσου (μολυβδιάσεως) βάσει τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἐχόντος πραγματοποιήσει πρὸ τῆς συγχωνεύσεως καὶ τῆς συντοξιοδοτήσεως του λόγῳ τῆς ἐπαγγελματικῆς νόσου 2500 ἡμερομίσθια εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου, συμπληρώσαντος δὲ δὲ μετὰ τὴν συνταξιοδότησίν του καὶ τὴν ἐκτοτε διακοπὴν τῆς ἐνεργοῦ ἀσφαλίσεως τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ὅριον ἡλικίας (65ον) διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς διωκομένης βάσει τοῦ ἄρθρου τούτου συντάξεως λόγῳ γήρατος, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι(*).

§ 2. Συνταξιοδότησις συνταξιούχων εἰδικῶν Ταμείων, συγχωνευομένων εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἐξακολούθησις συνταξιοδοτήσεως συνταξιούχων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰδικῶν Ταμείων, δικαιουμένων τῶν ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1846/1951 προβλεπομένων συντάξεων, αἵτινες ὑπολογίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεών του, ἐφ' ὅσον ὅμως πληροῦν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ Α.Ν. 1846/1951.—Ἀσφάλισις ἐφεξῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐπὶ συγχωνεύσεως εἰδικοῦ τινος Ταμείου καὶ ἐφαρμογὴ ἐπ' αὐτῶν τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης αὐτὸ Νομοθεσίας τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ εἰδικῷ Ταμείῳ καὶ ὄχι τῶν κατὰ τὸν

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8309/1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

αὐτὸν χρόνον συνταξιούχων τοῦ εἰδικοῦ Ταμείου.

Ἀρείου Πάγου 127]1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. **Στ. Μαυρομιχάλης**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Β. Παπασουράκος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Πετρόγλου, Κ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» προκύπτει σαφῶς, ὅτι οἱ λόγῳ ἀνικανότητος συνταξιοῦχοι εἰδικῶν Ταμείων, συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐξακολουθοῦν νὰ συνταξιοδοτοῦνται παρ' αὐτοῦ, δικαιούμενοι τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένων συντάξεων, αἵτινες ὑπολογίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αἱκείων διατάξεων του, ἐφ' ὅσον ὅμως πληροῦν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ εἰρημένου νόμου, ἤτοι ἐφ' ὅσον, λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, ἐξαμήνου τοὐλάχιστον κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας, δὲν δύνανται νὰ κερδίζουν δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτῶν ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν λαμβάνοντες τὴν ἣν ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως σύνταξιν, ὡς ῥητῶς ὁρίζει τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς διαληφθείσης παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ ἀ.ν. 1846. Ὅθεν τὰ δικάσαν Ἐφετεῖον, δεξάμενον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικληθεισῶν καὶ προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, εἰς ὃν εἶχεν ἀπονεμηθῇ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 49]1924 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ταμείου Μεταλλευτῶν σύνταξις μερικῆς ἀνικανότητος λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, δὲν ἐπλήρου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως τοῦ διαληφθέντος Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. (ἔτος 1956), τὰς εἰρημένας προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ εἰρημένου ἀ.ν. 1846 πρὸς συνταξιοδότησίν του λόγῳ ἀνικανότητος, τῆς κατοστάσεως αὐτοῦ ἐπιδεινωθείσης μεταγενεστέρως, κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον 1957, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων διατάξεων ἔκρινεν, ὅτι οὗτος δὲν δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας λόγῳ ἀτυχήματος κατὰ τὸ ἄρθρον 29 § 2 τοῦ ἰδίου νόμου, εἰ καὶ ἐπὶ τῇ διαφόρῳ αἰτιολογίᾳ, ὅτι οὗτος δὲν ἐπλήρου τὰς εἰρημένας προϋποθέσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς αὐτῷ τῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἀπορριπτέοι δὲ ὡς ἀβάσιμοι οἱ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου. Μετὰ ταῦτα ματαίᾳ ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα τοῦ τετάρτου λόγου τοῦ ἀναιρετηρίου, δι' οὗ πλήττεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐπικουρικὴν αὐτῆς αἰτιολογίαν ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν δικαιοῦται τῆς εἰρημένης συντάξεως καὶ διότι ὁ ἀρμόδιος Διευθυντὴς τοῦ Ι.Κ.Α. ἔδει ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις τῆς ὑγείας ταύτου εἶναι συνέπεια τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, δι' ὃ ἐχορηγήθη αὐτῷ ἡ σύνταξις διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 49]1924 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, καὶ ὅτι κατὰ ταῦτα ἡ ἀπόφασίς του δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν οὐσιαστικὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 5 § 6 ἐδάφ. 10 καὶ 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἐπὶ συγχωνεύσεως εἰδικοῦ τινος Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίζονται ἐφεξῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἐφαρμόζονται ἐπ' αὐτῶν αἱ διατάξεις τῆς διεπούσης αὐτὸ νομοθεσίας, οἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἠσφαλισμένοι παρὰ τῷ εἰδικῷ Ταμείῳ, ἤτοι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἦτο τότε ἐνεργὸς ἡ ἀσφαλιστικὴ σύμβασις, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον συνταξιοῦχοι τοῦ εἰδικοῦ Ταμείου, οἵτινες ἐξακολουθοῦν ἁπλῶς συνταξιοδοτούμενοι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ὅθεν, δεξάμενον τὸ Ἐφετεῖον, ὡς εἴρηται, κατ' ἀνεξέλεγκτον, ὡς εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων ἀναγομένην, κρίσιν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἦτο συνταξιοῦχος τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α., δὲν παρέβιασεν οὔτε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 28 § 2β τοῦ ἀ.ν. 1846 οὔτε ἑτέραν, μὴ χαρακτηρίσαν αὐτὸν ὡς ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ ἀντίθετος πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου (*).

§ 3. Ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἀπασχοληθέντων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ Ν.Δ. 4104]1960

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7 § 7 Ν.Δ. 4104]1960 — Ἐπιλογὴ παρὰ τῶν ἀπασχοληθέντων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, περιλαμβανομένων εἰς ταύτας καὶ τῶν λατομικῶν, τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐργατοδίκου ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων εἰς τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων. — Ἰσοβαλὴ ἀποφάσεως Ἐργατοδίκου δι' ἔφέσεως.

Ἀρείου Πάγου 106]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Θ. Σταυρόπουλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Κλαμαρῆς**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Μπαλντᾶς, Δ. Θειβιδόπουλος

Καθ' ὃ ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 7 § 7 τοῦ ν.δ. 4104]1960 «περὶ ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, συγχωνευθέντος τὴν 1.6.1956 εἰς τὸ Ι.Κ.Α.», παρέχεται ἡ δυνατότης, ἵνα γίνῃ ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ ἡμερομισθίων των εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει προσκομιζομένων παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου στοιχείων καὶ ἐμμαρτύρων ἀποδείξεων, εἴτε δικαστικῶς κατ' ἐλευθέραν ἐπιλογὴν τοῦ ἰδίου διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἐργατοδίκην καὶ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν μετὰ τὴν προσεπίκλησιν τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς παρέμβασιν

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1371]1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

καὶ ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως ἐπιτρεπομένων ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων. Ἐκ τῆς ταύτα ὁριζούσης διατάξεως ταύτης καὶ τῆς ἐν αὐτῇ φράσεως «καὶ ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως» οὐδαμῶς προκύπτει, ὅτι καθ' ἣν περίπτωσιν ἠσφαλισμένος ἢ συνταξιοῦχος τοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχωνευθέντος Ταμείου Μεταλλευτῶν ἤθελεν ἐπιλέξῃ ὅπως διὰ τὴν ἀναγνώρισιν πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων του εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καὶ αἱ λατομικαὶ τοιαῦται, ἀντὶ τῆς διοικητικῆς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ὁδοῦ, τὴν δικαστικὴν τοιαύτην διὰ προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Ἐργατοδίκου, ἡ ἐπὶ τῆς τοιαύτης προσφυγῆς του ἐκδιδομένη ἀπόφασις τοῦ Ἐργατοδίκου εἶναι ἀμετάκλητος ἅμα τῇ ἐκδόσει της, μὴ ὑποκειμένη εἰς ἄσκησιν ἐνδίκων κατ' αὐτῆς μέσων καὶ δὴ τοῦ τῇ ἐφέσει ὡς τοιούτου, καθ' ὅσον ἡ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ φράσις «καὶ ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως», δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπαγορεύσεως ἐνδίκων μέσων, ἂν (ἀπαγόρευσιν), ἂν ὁ Νομοθέτης ἤθελε, ρητῶς καὶ σαφῶς θὰ ἐθέσπιζεν, ἀλλ' ἀποσκοπεῖ τὸ ὁρίσαι, ὅτι ἡ διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἀναγνώρισις τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων τοῦ ἐνδιαφερομένου προσφεύγοντος δέον νὰ γίνῃ δι' ἀποφάσεως καθιστάμενης ἀμετακλήτου, εἴτε λόγῳ μὴ ἀσκήσεως κατ' αὐτῆς ἐνδίκων μέσων, εἴτε συνεπείᾳ ἀπορρίψεως τῶν κατ' αὐτῆς ἀσκηθέντων τοιούτων. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 21 Μαρτίου 1961 προσφυγῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδίκου Πειραιῶς τῆς ἤδη ἀναιρεσειούσης, δι' ἧς αὕτη ἠτήσατο τὴν συμφώνως τῇ ὡς ἄνω διατάξει ἀναγνώρισιν πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της Ε. Κ. εἰς τὰς ἐν τῇ προσφυγῇ της ταύτῃ ἀναφερομένας λατομικὰς ἐπιχειρήσεις ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 582/1961 ἀπόφασις τοῦ ρηθέντος Ἐργατοδίκου δὲν ὑπόκειται εἰς ἐνδίκων τι μέσον καὶ δὴ τὸ τῆς ἐφέσεως τοιοῦτο, ὡς οὖσα ἀμετάκλητος ἅμα τῇ ἐκδόσει της, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τῆς τοιαύτης κρίσεώς της ἀπορρίψαν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀσκηθεῖσαν ἔφεσιν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐν μέρει ἀπορρίψασα τὴν προσφυγὴν της ταύτην, κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον, διὰ τὴν παράβασιν δὲ ταύτην δὲν χωρεῖ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας καὶ οὕτω ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 11 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως.

Διακρατουμένης μετὰ τὴν κατὰ τὰ ὡς ἄνω τέρω ἀναίρεσιν τῆς διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προσβληθείσης ἀποφάσεως τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ Τμήματι τούτῳ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810/1957, ὡς μὴ χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως, καὶ ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἐξεταστέα ἀποβαίνει ἡ ἀπὸ 19 Σεπτεμβρίου 1961 νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 582/1961 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Πειραιῶς, διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς συζητήσεως τῆς ὁποίας κατεβλήθη καὶ τὸ κατ' ἄρθρον 772 Πολ. Δικονομίας πρόστιμον, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ παρὰ τοῦ ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων Ι.Κ.Α. διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ κατά τε τὴν ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιῶς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου τοιαύτην, ὑποβληθεισῶν προτάσεών του, παραδεκτῶς κατ' ἄρθρον 758 § 2 Πολ. Δικονομίας, ἀσκηθεῖσα, ὡς ἀναφερομένη εἰς τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως τῆς ἐκκαλούσης προσβληθέντα κεφάλαια, ἀντέφεσις κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

Ἐκ τῶν κατεθέσεων τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Πειραιῶς προταθέντων καὶ ἐξετασθέντων μαρτύρων, περιεχομένων εἰς τὰ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγόμενα καὶ ἐπικαλούμενα, ταὐτάριθμα τῇ ἐκκαλουμένῃ πρακτικά, ἐκτιμωμένων ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς παρ' αὐτῶν νομίμως προσαγομένας καὶ ἐπικαλουμένας ἐνόρκους βεβαιώσεις μαρτύρων ἐνώπιον συμβολαιογράφου, καθὼς καὶ πρὸς πάντα τὰ παρ' αὐτῶν νομίμως προσαγόμενα καὶ ἐπικαλούμενα ἔγγραφα, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν, αὐθόλως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐκκαλούσης ἐπραγματοποίησε καὶ τὰ ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἐφέσει της ἀναφερόμενα ἡμερομίσθια εἰς τὴν Κοινοπραξίαν Λατομείων Δοσπετσώνας καὶ τὰ λατομεῖα Μονογιοῦ, τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου παρεχομένων σχετικῶν βεβαιώσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἐκκαλούσης αὐσῶν ἀορίστων καὶ ἀνευ πείθοντος λόγου γνώσεως αὐτῶν. Κατ' ὀρθὴν ἄθεν ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων ἀπέρριψεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τὴν ὑπὸ κρίσιν προσφυγὴν ταύτης, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῆς παρὰ τοῦ ὡς εἴρηται συζύγου της πραγματοποιήσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἡμερομισθίων καὶ ἑπομένως τὸ περὶ τοῦ ἀντιθέτου διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως της προβαλλόμενον παρ' αὐτῆς παράπονον, ἀβάσιμον ἐλεγχόμενον, ἀπορριπτέον καθίσταται.

Ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ τῆς παρὰ τοῦ ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων Ι.Κ.Α. νομίμως προσαγομένης καὶ ἐπικαλουμένης ὑπὸ χρονολογίαν 26 Ἰουλίου 1945 βεβαιώσεως τοῦ σωματείου ἐργατῶν λατόμων Πειραιῶς, δι' ἧς βεβαιοῦται, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐκκαλούσης Ε.Κ. διετέλεσεν ἐν ἀνεργίᾳ, μὴ ἐργασθεὶς κατὰ τὸ ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου 1945 μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου 1945 χρονικὸν διάστημα, σύθαμῶς ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ ὡς εἴρηται σύζυγος τῆς ἐκκαλούσης εἰργάσθη εἰς τὰ λατομεῖα ἀδελφῶν *** πραγματοποιήσας δῆθεν ἐν συνόλῳ εἰς αὐτὰ κατὰ τὸ ἀπὸ Σεπτεμβρίου 1944 μέχρις 26 Ἰουλίου 1945 χρονικὸν διάστημα διακόσια πεντήκοντα (250) ἡμερομίσθια, ἐνῷ, ὡς ἀπεδείχθη, εἰς ταῦτα οὗτος εἰργάσθη μόνον κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1944 μέχρι 2 Φεβρουαρίου 1945 χρονικὸν διάστημα, πραγματοποιήσας μόνον ἑκατὸν εἰκοσι πέντε (125) ἡμερομίσθια, τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἀορίστων καὶ ἀνευ σαφοῦς λόγου γνώσεως καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἐκκαλούσης μὴ δυναμένων νὰ κατισχύσωσι τῆς ὡς ἄνω βεβαιώ-

σεως τοῦ ὡς εἴρηται σωματείου. Ὅθεν κατ' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ἐκρίνεν ἀντιθέτως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ δέον, γιγνομένου ἐν μέρει δεκτοῦ, ὡς ἐν μέρει βασίμου, τοῦ διὰ τῆς παρὰ τοῦ ἐκ τῶν ἐφεσιβλήτων Ι.Κ.Α. παραδεκτῶς, κατὰ τὰ ἄνω, ἀσκηθείσης ἀντεφέσεως προβαλλομένου παραπόνου νὰ μεταρρυθμισθῇ αὐτη (ἐκκαλουμένη ἀπόφασις), ἀπορριπτομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν προσφυγῆς τῆς ἐκκαλούσης, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται ἡ ἀναγνώρισις τῆς πραγματοποιήσεως παρὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὰ φύτὰ λατομεῖα καὶ ἑτέρων ἑκατὸν εἴκοσι πέντε (125) ἡμερομισθίων κατὰ τὸ ἀπὸ 2 Φεβρουαρίου μέχρις 26 Ἰουλίου 1945 χρονικὸν διάστημα.

Ὡς ἐκ τῆς ἐν μέρει νίκης καὶ ἥττης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων τὸ Δικαστήριον κρίνει συμψηφιστέαν ἐν ὅλῳ τὴν δικαστικὴν δαπάνην ἀμφοτέρων τῶν βημάτων κατ' ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικονομίας (*).

§ 4. Παραγραφὴ τοῦ πρὸς ἄσκησιν ἐφέσεως δικαιώματος καὶ παραγραφὴ ἀξιώσεως

Δικαίωμα ἐφέσεως κατ' ἄρθρον 756 § 2 Πολιτ. Δικονομίας.—Παρέλευσις τοῦ συνήθους χρόνου παραγραφῆς, ἤτοι τῶν 20 ἐτῶν, ἀρχομένου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, οὐδόλως ταυτιζομένης τῆς πρὸς ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως προθεσμίας πρὸς τὸν χρόνον παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος —Ἔναρξις παραγραφῆς κατ' ἄρθρον 251 Α.Κ. καὶ ἀναστολὴ αὐτῆς.—Παραγραφὴ καὶ πρὸς αὐτὴν δικαιώματος κατὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν μετὰ τὴν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχώνευσιν αὐτοῦ.

Ἀρείου Πάγου 96]1963. Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Φλῶρος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Πετρόγλου, Π. Κερδογιαννόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται διὰ τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν, παραπεμφθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 467]1962 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος (**), ἀναιρέσασης τὴν ὑπ' ἀριθ. 1255]1961 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, δι' ὃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 756 § 2 Πολ. Δικ. τὸ πρὸς ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως δικαίωμα, ἐὰν δὲν ἐπεδόθη ἡ εἰς ἔφεσιν ὑποκειμένη πρωτόδικος ἀπόφασις, ἀποκλείεται μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ συνήθους χρόνου τῆς παραγραφῆς, ἤτοι τῶν εἴκοσι ἐτῶν (ἄρθρον 249 Α.Κ.), ἀρχομένου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, οὐδόλως δὲ ταυτίζεται ἡ πρὸς ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως προθεσμία αὐτη πρὸς τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου χρόνον παραγραφῆς τοῦ ἐπιδίκου δικαιώματος. Ὅθεν, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, δέον νὰ ἐξετασθῇ ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 9 Μαρτίου 1961 ἔφεσις τῆς ἐναγούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 252]4.3.1954 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, καταβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 251 τοῦ Α.Κ. ἡ παραγραφὴ ἄρχεται ἀφ' ἧς ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ αὐτῆς ἐπιδίωξις, ἀναστέλλεται δὲ ἕνεκα τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 255 - 279 λόγων καὶ διακόπτεται, ἤτοι ὁ διαδραμὼν χρόνος δὲν ὑπολογίζεται, ἀρχομένης ἐκ νέου τῆς εἰς ἣν ὑπόκειται ἡ ἀξίωσις παραγραφῆς, διὰ τους ἐν ἄρθροις 260 ἐπ. λόγους, ἐν οἷς καὶ ἡ ἔγερσις ἀγωγῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅμως περιπτώσει ἡ διακοπεῖσα παραγραφή, ἀπρακτούντων τῶν διαδίκων, ἄρχεται ἐκ νέου ἀπὸ τῆς τελευταίας διαδικαστικῆς πράξεως τῶν διαδίκων ἢ τοῦ δικαστηρίου καὶ δύναται νὰ συμπληρωθῇ, παρεχομένου τοῦ πρὸς τοῦτο χρόνου, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ διαδικαστική τις πρᾶξις ἢ ἄλλος λόγος διακοπῆς, πρὶν ἢ τελεσιδίκως περατωθῇ ἡ δίκη, ἤτοι τῆς ἀξιώσεως καταστάσης ἐπιδίκου, ἡ παραγραφή, εἰς ἣν αὐτη ὑπόκειται δύναται νὰ συμπληρωθῇ καὶ ἐν ἐπιδίκῳ, ἀπρακτούντων τῶν διαδίκων, ἐξ οὗ ὅμως οὐδαμῶς ἕπεται, ὅτι χωρεῖ ἀναστολὴ τῆς παραγραφῆς ταύτης ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐπιδικίας κατὰ τὸ ἄρθρον 476 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁρίζου τοὺς λόγους καταργήσεως τῆς δίκης καὶ μὴ ἀφορῶν τὴν παραγραφὴν τῆς ἀξιώσεως καὶ μέχρις οὗ ἤρξατο νέα δίκη δι' ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου, ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν δικαιολογεῖ τὴν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπραξίαν μόνον δὲ ἐὰν ἡ ἀξίωσις βεβαιωθῇ διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἢ δημοσίου ἐγγράφου ἐκτελεστοῦ χωρεῖ ἡ εἰκοσαετὴς παραγραφὴ καὶ ὅν ἡ ἀξίωσις ὑπέκειτο καθ' ἑαυτὴν εἰς βραχυτέραν παραγραφήν, ἐξαιρουμένων τῶν ἀξιώσεων περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένων παροχῶν (ἄρθρον 268 Α.Κ.). Ἐκ τούτου δὲν ἕπεται, ὅτι καὶ ἡ προθεσμία πρὸς ἄσκησιν ἐνδίκων μέσων δὲν ἐπηρεάζει τὴν παραγραφὴν τῆς ἀξιώσεως, διεπομένων ὑπὸ τῶν περὶ αὐτῆς, ὡς ἄνω κανόνων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ οὐδόλως συναρτωμένων πρὸς τὸ δικαίωμα πρὸς ἄσκησιν τῶν ἐνδίκων μέσων.

Ἡ παραγραφὴ τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος τῆς ἐκκαλούσης λόγῳ τοῦ κατὰ τὴν 23.11.1952 ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ συζύγου της κατὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, οὖσα εἰκοσαετὴς ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς καταργηθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τούτου νόμου τῆς περὶ παραγραφῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, κατέστη δεκαετὴς ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 40 § 6 α.ν. 1846]1951, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου]15 Μαΐου 1956 β.δ]τος, ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς συγχωνεύσεως, ὡς ὄντος μακροτέρου τοῦ ὑπολειπομένου διαστήματος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προϊσχυούσης 20ετοῦς, ἀρξαμένης τὴν 23.11.1952, καὶ συμπληρωθείσα μετὰ παρέλευσιν διετίας, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τῆς ἐκ-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 509]1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς. Ἴδετε ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 7 § 7 ν.δ. 4104]1960 καὶ Α.Π. 16]1963, ΕΕΔ 22, 288, 289. Ἐλθὲ εἰς σημείωσίν μας καὶ λοιπὴ νομολογία.

(**) ΕΕΔ 21, 1372.

δόσεως τῆς ἀπορριπτικῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως (4 Μαρτίου 1954) μέχρι τῆς ἀσκήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως (10 Μαρτίου 1961), ἤτοι ἐπὶ διετίαν καὶ πλέον, δὲν ἐπῆλθε λόγος διακοπῆς ἡ ἀναστολῆς τῆς διετοῦς παραγραφῆς ἐκ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένων. Κατ' ἀκολουθίαν, παραγραφέντος τοῦ δικαιώματος, κατὰ τὴν περὶ τούτου ἐνστασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου, τὸ διατακτικὸν τῆς ἐκκαλουμένης, ἀπορριψάσης τὴν αἴτησιν τῆς ἐκκαλούσης, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἤτοι ὡς ἀβάσιμον, εἶναι ὀρθόν, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἔφεσις.

Λόγῳ εὐλόγου ἀμφιβολίας τῶν διαδίκων, ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, δέον νὰ συμψηφισθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη.

§ 5. Ἀντίτιμον τροφῆς ἐξερχομένων ἐκ σανατορίου ἡσφαλισμένων εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων φυματικῶν

Ὀρθὴ ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7 § 1 Ν.Δ. 3762/1957. — Αὔξησις τοῦ παρεχομένου, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἐπιδόματος τροφῆς εἰς ποσόν, ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., μὴ δυναμένης ὅμως τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὴν περὶ μὴ ἀναδρομικότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων γενικὴν ἀρχήν τοῦ διοικητικοῦ δικαίου, νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀρχικῆς ἀποφάσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 199/1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Θ. Κουρουσόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Πετρόγλου, Α. Δέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ αἰτοῦσα ἡσφαλισμένη, εἰς ἣν, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 162742/1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ἀπενεμήθη ἀπὸ τῆς 21.9.1961 τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν.δ. 3762/1957 μηνιαῖον ἐπίδομα, ὅπερ, καθορισθὲν ἀρχικῶς διὰ τὰς γυναῖκας εἰς δραχμὰς 913 ηὐξήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 159/15.5.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς δραχμὰς 1187, διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 158325/24.7.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἰδίου Ὑποκαταστήματος, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 5.7.1962 αἴτησις αὐτῆς ὅπως ἡ ἀνωτέρω αὔξησις τῇ κατεβληθῇ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 21.9.1961.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν.δ. 3762/1957 προστέθη εἰς τὸ ἄρθρον 31 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» νέα παράγραφος, ἡ ὑπ' ἀριθ. 5α, ὁρίζουσα ὅτι: «φυματικοὶ ἡσφαλισμένοι... νοσηλευόμενοι συνεχῶς.. πέραν τῆς διετίας ἐν σανατορίῳ... διὰ πνευμονικὰς... φυματιώσεις καὶ μὴ ἰαθέντες, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ περαιτέρω διαμονὴ ἐν σανατορίῳ δὲν θέλει συμβάλει εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς των, δύνανται... νὰ ἐξέρχωνται τοῦ σανατορίου, λαμβάνοντες κατὰ μῆνα ὡς ἀντίτιμον τροφῆς ποσόν, ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 25πλάσιον τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου». Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης τὸ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ὁριζόμενον ποσὸν τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος δύναται μὲν διὰ μεταγενεστέρας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου νὰ αὐξάνηται μέχρι τοῦ ρηθέντος ἀνωτάτου ὁρίου, ἡ ἀπόφασις αὕτη ὅμως, συμφώνως τῇ περὶ μὴ ἀναδρομικότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων γενικῇ ἀρχῇ τοῦ διοικητικοῦ δικαίου, ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, μὴ δυναμένη νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀρχικῆς ἀποφάσεως.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὴν ἀπὸ 5.7.1962 αἴτησιν τῆς αἰτούσης ὅπως ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 159/15.5.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. γενομένη αὔξησις τοῦ ποσοῦ τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος ἀπὸ δραχμῶν 913 εἰς 1187 ἰσχύσῃ ἀναδρομικῶς ἀφ' ἧς ταῦτα τῆς ἀπενεμήθη διὰ τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 162742/4.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἀπὸ τῆς 21.9.1961, νομίμως κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἔκρινε καὶ ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἐλέγχονται. Καθ' ὃ δὲ μέρος ἡ αἴτησις αὕτη στρέφεται εὐθέως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 162742/1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς ἐκπρόθεσμος, καθ' ὅσον ἔλαβε πλήρη γνῶσιν ταύτης ἡ αἰτοῦσα ἐκτοτε, ἤτοι ἀφ' ἧς ἤρχισε λαμβάνουσα τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ ἀπορριφθῇ.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν

Ὑποχρέωσις Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὅπως ἐπιλαμβάνηται πάσης περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως, ἀποφαίνηται δὲ ἐπ' αὐτῆς, εἴτε δεχόμενον εἴτε ἀπορρίπτον ταύτην ἠ ἰολογημένως.—Ὑπαρξις τῆς ὑποχρεώσεως καὶ ὅταν τὸ σχετικὸν αἴτημα, προβληθὲν κατὰ τὰ παρελθόν, ἀπερρίφθη διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, προβάλλεται δὲ καὶ αὖθις μετὰ νέων κρισίμων στοιχείων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 155/1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Θ. Κουρουσόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπεταάκης, Ν. Δανέλλης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, διώκεται ἡ ἀκύρωσις αἱ τῆς ὑπ' ἀριθ. 960/1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ ἤδη αἰτοῦντος περὶ συνταξιοδοτήσεώς του, ἐλλείψει τῶν νομίμων χρονικῶν προϋποθέσεων τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 20.2.1962 αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 960/1961 ἀποφάσεως

τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Κατὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων πράξεων, κοινοποιηθείσης τῷ αἰτοῦντι τὴν 17.11.1961, ἐκπροθέσμως ἀτρέφεται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἀσκηθεῖσα τὴν 6.6.1962, ἤτοι πέραν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 49 τοῦ νόμου 3-13]1928 ἐξηκονθημέρου προθεσμίας. Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν ὅμως τῶν ὡς ἄνω προσβαλλομένων πράξεων παραδεκτῶς ἀσκεῖται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἥτις κατ' ἀκολουθίαν τύποις δεκτὴ καὶ κατ' οὐσίαν ἐξεταστέα τυγχάνει.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16525]9.3.1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ. 51 τ. Β') ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ ἀπονομῆς παροχῶν τοῦ Ταμείου τούτου ὁρίζει, ὅτι καὶ συντάξεις ἀπονέμονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, κατόπιν αἰτήσεως ὑποβαλλομένης εἰς αὐτὸ παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων...». Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἀνήκει ἡ ὑποχρέωσις, ὅπως ἐπιλαμβάνηται πάσης περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως, ἀποφαίνηται δὲ ἐπ' αὐτῆς δι' ἀποφάσεώς του, εἴτε δεχόμενον, εἴτε ἀπορρῖπτον ταύτην ἡτιολογημένως. Ἡ ὑποχρέωσις δὲ αὕτη ὑφίσταται διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου καὶ ὅταν τὸ σχετικὸν αἴτημα, προβληθὲν κατὰ τὸ παρελθόν, ἀπορριφθῇ διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, προβάλλεται δὲ καὶ αὖθις μετὰ νέων κρισίμων στοιχείων.

Ἐν προκειμένῳ κατὰ παράβασιν τῆς παρατεθείσης διατάξεως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου παρέλειψε νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 20.2.1962 αἰτήσεως τοῦ ἤδη αἰτοῦντος περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 960]1961 ἀποφάσεως τοῦ Ἰδίου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν εἶχε πραγματοποιήσει τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένας διὰ τὴν συνταξιοδότησίν του ἡμέρας ἐργασίας, μὴ ἀναγνωρισθείσης ὡς συνταξίμου τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 11.1.1955 μέχρις 21.5.1955, καθ' ἣν ὁ αἰτῶν ἐπεδοτήθη λόγῳ ἀνεργίας, ἐφ' ὅσον ἡ αἴτησις αὕτη συνωδεύθη ὑπὸ νέων κρισίμων στοιχείων, οἷα εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 105606]2.5.1958 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., παρ' ᾧ ὁ αἰτῶν ἦτο κυρίως ἠσφαλισμένος, καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 23090]5.2.1962 ἔγγραφον τοῦ Διευθυντοῦ Συντάξεων τοῦ Ἰδίου Ὑποκαταστήματος, δι' ὧν ἐβεβαιοῦτο, ὅτι ὁ χρόνος οὗτος ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ὁμοτακλήτως ὡς καλύπτων ἐργασίαν ὑποδηματεργάτου, ζητηθείσης τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθέντος, ἀντὶ δὲ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπελήφθη ἀναρμοδίως τῆς αἰτήσεως ταύτης ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ταμείου καὶ ἐξέδωκεν ἐπ' αὐτῆς τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν του, ἥτις, τούτῳ τῷ λόγῳ, τυγχάνει ἀκυρωτέα.

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν

Δικαίωμα συνάξεως ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ γήρατος.—Σύνταξις ἀναπηρίας καὶ προϋποθέσεις αὐτῆς.—Ἰδιωτικὴ ἀσφαλιστικὴ κρίσις περὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος τοῦ ἠσφαλισμένου, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.—Αἰτιολογία ἀποφάσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 2354]1962, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράκουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ράλλης, Γ. Μπώρτζος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2159 τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, συνταξιοδοτουμένου παρὰ τοῦ Ταμείου τούτου λόγῳ ἀναπηρίας περὶ συνεχίσεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς του ταύτης.

Ὁ αἰτῶν, κριθεὶς διὰ προηγηθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1961 καὶ συνταξιοδοτούμενος ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, ὑπέβαλε πρὸς τὸ Ταμεῖον, ἐν ὄψει τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς συνταξιοδοτήσεώς του, τὴν ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1961 αἴτησίν του, δι' ἧς ἐζήτει, ὅπως ἐπανεξετασθῇ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ταμείου, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου συνταξιοδοτήσεώς του. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ὅμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2136 τῆς 21ης Σεπτεμβρίου 1961 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην τοῦ προσφεύγοντος. Κατόπιν δὲ προσφυγῆς αὐτοῦ καὶ παραπομπῆς του ἐνώπιον τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, ἁρμοδίας, κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦ Ταμείου, ὅπως ἀποφαίνηται ἐπὶ προσφυγῶν κατ' ἀποφάσεων τῆς Πρωτοβαθμίου παρὰ τῷ Ταμείῳ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς (ἄρθρον 7 § 5 ἐδάφιον 11 τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων) τὸ θέμα τοῦτο τῆς παρατάσεως τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ αἰτοῦντος ἦλθεν ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὅπερ, καίτοι ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ καθώρισε ποσοστὸν ἀνικανότητος αὐτοῦ 62 ο/ο, διὰ τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει μνημονευομένης ὑπ' ἀριθ. 2159 τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1961 ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε καὶ αὖθις τὸ εἰρημένον αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος ἐπὶ τῇ αὐτῇ αἰτιολογίᾳ.

Κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ὁ παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται συντάξεως ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ γήρατος. Προκειμένου δὲ περὶ τῆς συντάξεως ἀναπηρίας ὁρίζονται εἰδικώτερον, ἐν ἄρθρῳ 2 §§ 3 καὶ 4 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, ὡς αἱ διατάξεις αὗται ἐτροποποιήθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42343]6 Φεβρουαρίου 1950 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 26 Β'), τὰ ἑξῆς: «3. Ὡς ἀνάπηρος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου, νοεῖται ὁ ἠσφαλισμένος, ὅστις, λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης πρὸς τὸ ἠσφαλισμένου ἐπάγγελμά του, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου,

ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ ἕτερος ἡσφαλισμένος τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς αὐτῆς ἱκανότητος. 4. Σύνταξις ἀναπηρίας παρέχεται εἰς τὸν ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν ἡσφαλισμένον, ἐφ' ὅσον κατόπιν γνωμοδοτήσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 7 § 5 τοῦ παρόντος Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης αὐτοῦ μέλλει νὰ διαρκέσῃ ὑπὲρ τοὺς ἓξ μῆνας.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ὁ καθορισμὸς τῆς ἀναπηρίας τοῦ ἡσφαλισμένου καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ βαθμοῦ ἀνικανότητος αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν, δέον, πλὴν τῆς ἰατρικῶς διαπιστουμένης σωματικῆς ἀναπηρίας, νὰ στηρίζηται καὶ εἰς τὸν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμὸν ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐν ἀμέσῳ συναρτήσει πρὸς ἓν ἐλάχιστον ποσοστὸν προσόδου, ὅπερ δύναται οὗτος νὰ ἀποκομίσῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του καὶ ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἱκανότητας ὑγιοῦς συναδέλφου του (Σ.Ε. 2158|1959).

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἀπορριφθὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ ὡς ἄνω αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «τὸ ἀρμοδίως διαπιστωθὲν ποσοστὸν ἀναπηρίας 62 ο|ο εἶναι ἔλαττον τῶν 67 ο|ο, ἤτοι τῶν 2|3, ἐξ οὗ τεκμαίρεται ἀμαχήτως κατὰ κοινὴν πεῖραν καὶ ἐκ τῆς σταθμίσεως τῶν ἐπικρατουσῶν συνθηκῶν ἀγορᾶς ἐργασίας, ὅτι ὁ αἰτῶν δύναται δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, τουτέστι τοῦ βιβλιοδέτου, νὰ κερδίζῃ πλέον τοῦ 1|3 ἐκείνου, ὅπερ ὑγιὴς ἡσφαλισμένος τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος συνήθως κερδίζει». Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ὅμως αἰτιολογήσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καθίσταται ἀμφίβολον, ἐὰν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου προέβη, ἐν προκειμένῳ, εἰς τὴν εἰδικὴν ἀσφαλιστικὴν κρίσιν περὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος τοῦ αἰτοῦντος, ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ διότι ἐκ τῆς διατυπώσεως ταύτης καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς φράσεως ὅτι ἐκ τοῦ ποσοστοῦ ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος «τεκμαίρεται ἀμαχήτως, ὅτι ὁ αἰτῶν δύναται νὰ κερδίζῃ πλέον τοῦ 1|3 ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ὑγιὴς ἡσφαλισμένος», καταφαίνεται, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, παρὰ τὸν νόμον, ἐθεώρησεν, ὅτι κατὰ τὸν σχηματισμὸν ὡς ἄνω τῆς κρίσεώς του ἐδεσμεύετο προσχόντως ἐκ τοῦ ἰατρικῶς καθορισθέντος ποσοστοῦ ἀνικανότητος. Οὕτως ὅμως ἔχουσα ἡ αἰτιολογία αὕτη τυγχάνει μὴ νόμιμος, ἀκυρωτέας καθισταμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις τῷ λόγῳ τούτῳ, δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

§ 8. Ἀσφάλιοις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἐστιατορίων, Ζυθεστιατορίων κλπ.

Δικαίωμα συντάξεως ἕνεκεν παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς.—Διαπίστωσις ἀναπηρίας ὑπὸ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.—Διαπίστωσις ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 24|1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ν. Παναγιωτάτος***
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τῶν ὑπὸ κρίσιν δύο αἰτήσεων, ἑρμηνευομένων ἐν τῷ συνόλῳ των, διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῶν ὑπ' ἀριθ. 1200|1961 καὶ 30|1962 ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἐστιατορίων, Ζυθεστιατορίων κλπ., δι' ὧν ἀπερρίφθησαν αἱ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1960 καὶ 31 Μαΐου 1962 αἰτήσεις τοῦ αἰτοῦντος, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ ἀναπηρίας. Αἱ αἰτήσεις αὗται, στρεφόμεναι κατὰ συναφῶν διοικητικῶν πράξεων, τυγχάνουσι συνεκδικαστέαι.

Ὁ Κανονισμὸς Παροχῶν τοῦ ρηθέντος Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 42239|Σ.900| 7.8.1950, Φ.Ε.Κ. 134 Β') ὁρίζει εἰς μὲν τὸ ἄρθρον 2, ὅτι οἱ ἡσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς δὲν δύνανται νὰ κερδίζωσι δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτῶν ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως. Ὡς ἀνικανότης, παρέχουσα δικαίωμα εἰς σύνταξιν θεωρεῖται ἡ μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν ἐπὶ ἓξ τοὐλάχιστον μῆνας, εἰς δὲ τὸ ἄρθρον 11, ὅτι ἡ διαπίστωσις τῆς ἀναπηρίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α. Ἡ ἔννοια τῶν διατάξεων τούτων εἶναι, ὅτι διὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας τοῦ ἡσφαλισμένου τὸ ἁρμόδιον πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ἀσφαλιστικὸν ὄργανον δέον νὰ μὴ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν μόνον τὴν ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν διαπιστωθεῖσαν σωματικὴν ἢ πνευματικὴν πάθησιν ἢ βλάβην καὶ τὴν ἐπίδρασιν, ἣν αὗται, καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι, ἔχουν ἐπὶ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος οἱουδήποτε ἀτόμου, ἀλλὰ δέον νὰ ἐρευνᾷ καὶ ἐκτιμᾷ προσέτι καὶ τὰ ὑποκειμενικὰ στοιχεῖα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐν συναρτήσει πρὸς ἓν ἐλάχιστον ποσοστὸν κέρδους, ὅπερ δύναται νὰ ἀποκομίσῃ οὗτος ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐν συσχετίσει πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἱκανότητας ὑγιοῦς συναδέλφου των.

Ἐν προκειμένῳ ἡ Πρωτοβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἐγνωμοδότησεν (ἀριθ. γνωμ. 45|11.1.1961) ὅτι ὁ αἰτῶν πάσχει ἐξ ἀμφοτεροπλεύρου βαρυηκοΐας καὶ εἶναι ἀνίκανος μὲ ποσοστὸν 35 ο|ο ἐπὶ ἓν ἔτος (31.10.1960 - 30.10.1961), τὸ δὲ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ρηθέντος Ταμείου διὰ τῆς προσβαλλομένης πρώτης πράξεώς του ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1960 αἴτησίν του, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ

ανταπηρίας, επί μόνη τη αιτιολογία ότι δέν δικαιούται συντάξεως, διότι έκρίθη ύπό τής Ύγειονομικής Επιτροπής άνίκανος πρός έργασίαν μέ βαθμόν άναπηρίας 35 ο/ο, άντί τού ύπό τού Κανονισμού τού Ταμείου άπαιτουμένου πρός συνταξιοδότησιν άπό 50 ο/ο καί άνω, άνευ περαιτέρω έρεύνης καί τών ώς είρηται άπαιτουμένων λοιπών προϋποθέσεων διά τήν όρθήν έν τή συγκεκριμένη περιπτώσει έφαρμογήν τού νόμου. Πλήν έπί αιτήσεως τού αιτούντος άπό 31 Μαΐου 1962 πρός τό ρηθέν Ταμείον όπως άναθεωρηθή ή άνω άπόφασις, καθ' ὅτι στηριζομένη έπί μή νομίμου αιτιολογίας, καί δικαιωθή τής αιτήσεώς του συντάξεως, τό αύτό Διοικητικόν Συμβούλιον διά τής προσβαλλομένης δευτέρας πράξεώς του άνεκάλεσε ταύτην, έπικαλούμενον δέ καί νεωτέραν γνωμάτευσιν τής αύτής Ύγειονομικής Επιτροπής (ύπ' άριθ. 1794|24.11.1961), άναφέρουσαν ότι ό αιτών πάσχει έξ άμφοτεροπλεύρου βαρυηκοίας έκατονταμοιρίας καί φέρει ποσοστόν λειτουργικής άνικανότητος 35 ο/ο, άπέρριψε καί αύθις τήν περί συνταξιοδοτήσεως αίτησιν έπί τή νέα αιτιολογία ότι αύτος λόγω τού ώς άνω βαθμού άνικανότητος καί έν συναρτήσει πρός τήν φύσιν τής άσθενείας του καί τάς έν γένει δεξιότητάς του δύναται, έργαζόμενος, νά άποκομίζη έκ τής έργασίας του πλέον τού ήμίσεος έκείνου, όπερ κερδίζει συνάδελφός του τού αύτού έπαγγέλματος. Ή αιτιολογία αύτη τής δευτέρας τών προσβαλλομένων πράξεων, δι' ής, κατ' έκτίμησιν τής ιατρικώς διαπιστωθείσης σωματικής άναπηρίας τού αιτούντος καί στοιχείων βεβαιουμένων έκ τού φακέλλου, καθορίσθη ό βαθμός τής βιοποριστικής ικανότητος τού αιτούντος, παρίσταται νόμιμος καί πλήρης, εί δέ περί πλάνης περί τά πράγματα άναιτιολογήτου λόγοι άκυρώσεως άπορριπτέοι κρίνονται ώς άβάσιμοι.

Κατά ταύτα δέον όπως άπορριφθώσιν αί ύπό κρίσιν αιτήσεις.

§ 9. Άσφάλισις είς Ταμείον Έπικουρικής Άσφαλίσεως Γερόντων καί Άνικάνων Έργατών Μετάλλου

Έπικουρική άσφάλισις. — Έπίλυσις άμφισβητήσεων ύπό τού Ύπουργού Έργασίας περί τής ύπαγωγής είς τήν έπικουρικήν άσφάλισιν τού Ταμείου Γερόντων καί Άνικάνων Έργατών Μετάλλου. — Ύποχρεωτική άσφάλισις. — Έννοια ύποχρεωτικής άσφαλίσεως.

Συμβουλίου τής Επικρατείας 195|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Άντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράκος*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Ταβουλάρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Δ. Άποστολίδης

Διά τής αιτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτώς άσκηθείσης, διώκεται ή άκύρωσις τής άπό 1ης Μαΐου 1961 άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Έπικουρικής Άσφαλίσεως Γερόντων καί Άνικάνων Έργατών Μετάλλου, δι' ής άπερρίφθησαν αί άπό 29 Μαρτίου 1960 καί 16 Ίουλίου 1960 αιτήσεις τού προσφεύγοντος, έργάτου μετάλλου παρά τή Ήλεκτρική Εταιρεία Μεταφορών, άπολυθέντος έκ τής Εταιρείας ταύτης τήν 15 Δεκεμβρίου 1959 λόγω συμπληρώσεως τού 60ού έτους τής ήλικίας του, περί συνταξιοδοτήσεώς του παρά τού άνωτέρω Ταμείου λόγω γήρατος.

Διά τών αιτούντα, ύπηρετούντα ώς έργάτην μετάλλου παρά τή ώς άνω Εταιρεία άπό τού έτους 1919, ήρχισαν καταβαλλόμεναι αί πρός τό άνωτέρω Ταμείον έργοδοτικαί καί έργατικαί εισφοραί άπό τής 1ης Φεβρουαρίου 1958, κατόπιν τής ύπ' άριθ. 69408|Ν.930 τής 23ης Ίανουαρίου 1958 άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας, έκδοθείσης έπί τή αιτήσει ώρισμένων έργατοτεχνιτών τής Εταιρείας ταύτης, δι' ής έπελύθη ή μεταξύ τής Εταιρείας ταύτης καί τού είρημένου Άσφαλιστικού Όργανισμού άμφισβήτησις περί τής ύπαγωγής είς τήν άσφάλισιν αύτού καί τών είς τάς έν Άθήναις, Πειραιεί καί Καλλιθέα συνεργεία μετάλλου τής Εταιρείας άπασχολουμένων έργατοτεχνιτών, έν οίς καί ό αιτών. Έπελθόντος όμως τού ν.δ. 3954 τού 1959, διά τού όποίου έκυρώθη ή μεταξύ τού Ελληνικού Δημοσίου καί τής ώς είρηται Ήλεκτρικής Εταιρείας Μεταφορών άπό 5 Φεβρουαρίου 1959 σύμβασις, διά τού άρθρου 11 § 2 τής όποίας άπηλλάγη ή Εταιρεία αύτη πάσης ύπέρ οίουδήποτε Άσφαλιστικού Όργανισμού εισφοράς άναδρομικώς, έπαυσεν αύτη άπό τής 1ης Μαρτίου 1959 νά καταβάλη τάς ώς άνω εισφοράς διά τήν έν λόγω κατηγορίαν μισθωτών αύτής, είς ήν άνήκε κατά τά είρημένα, καί ό αιτών, τού Ταμείου κρίναντος, έπί τή βάσει είδικών περί προαιρετικής παρ' αύτώ άσφαλίσεως διατάξεων τού Καταστατικού αύτού, ότι συνέτρεχε περίπτωσις προαιρετικής άσφαλίσεως τού αιτούντος, ώς καί τών λοιπών ύπαλλήλων τής Η.Ε.Μ. τής αύτής κατηγορίας.

Τό περί συνταξιοδοτήσεώς του αίτημα τού προσφεύγοντος άπερρίφθη διά τής προσβαλλομένης άποφάσεως, έπί τή αιτιολογία ότι ή άπό τής συστάσεως τού έν λόγω Ταμείου μέχρι τής άπολύσεώς του (15 Δεκεμβρίου 1959) ύπηρεσία τού αιτούντος, ώς έργάτου μετάλλου παρά τή Η.Ε.Μ., δέν δύναται νά θεωρηθή ώς έν άσφαλίσει παρά τώ Ταμείω τούτω, διότι μέχρι μέν τής 23 Ίανουαρίου 1958 (χρονολογίας έκδόσεως τής προμνησθείσης άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας, δι' ής έλύθη ή μεταξύ Ταμείου καί Η.Ε.Μ. σχετική άμφισβήτησις), ούδέποτε ούτος έζήτησε τήν ύπό τού Ταμείου άσφάλισίν του, διά δέ τό μετέπειτα χρονικόν διάστημα, ήτοι άπό 1ης Φεβρουαρίου 1958 μέχρις 28 Φεβρουαρίου 1959, κατεβλήθησαν μέν ύπό τής Εταιρείας καί τού αιτούντος αί σχετικαί άσφαλιστικαί εισφοραί, άλλ' αί έργοδοτικαί τοιαύται έπεστράφησαν είς τήν καταβαλούσαν ταύτας Εταιρείαν, κατόπιν τής διά τού ν.δ. 3954|1954 άπολλαγής άναδρομικώς άπό πάσης ύπέρ οίουδήποτε Έπικουρικού Άσφαλιστικού Όργανισμού εισφοράς. Διά τό μετά ταύτα δέ χρονικόν διάστημα έθεωρήθη ύπό τού Ταμείου ό αιτών ώς προαιρετικώς ήσφαλισμένος, πλήν έφ' όσον ούδέν ούτος κατέβαλε μέχρι τής άπολύσεώς του, έξέπεσε παντός δικαιώματος πη-

γάζοντος ἐκ τῆς προαιρετικῆς ταύτης ἀσφαλίσεως.

Ἐν ἄρθρῳ 10 τοῦ Ἀ.ν. 694 τοῦ 1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας (Ε.Κ. 196) ὁρίζεται ὅτι «§ 2. Εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο (Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου) ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἐργαζόμενοι ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας λεβητοποιΐας, χυτηρίων καὶ μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων... 3. Σκοπὸς τοῦ Ταμείου εἶναι ἡ ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις τῶν ὡς ἄνω ἀσφαλιζομένων κατὰ τῆς ἀναπηρίας γήρατος καὶ θανάτου κατὰ τὰ λεπτομερῶς ὁριοθησόμενα διὰ τοῦ Καταστατικοῦ. 4. Ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἐπικουρικὴν ταύτην ἀσφάλισιν λύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατόπιν γνώμης τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως». Ἐξ ἑτέρου διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τῆς ἀπὸ 5.2.1959 συμφωνίας μεταξὺ Κράτους καὶ Η.Ε.Μ., κυρωθείσης διὰ τοῦ νόμου 3954 τοῦ 1959 συμβάσεως, κατηργήθη ἡ μεταξὺ Κράτους καὶ Η.Ε.Μ. διαφορὰ «ἡ ἀφορῶσα εἰς τὰς ἐπιβαρύνσεις τῆς Η.Ε.Μ. δι' ἐργοδοτικῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐργατῶν Μετάλλου... περὶ ἧς αἱ ἀπὸ 15.5.1958 καὶ 28.5.1958 προσφυγαὶ τῆς Η.Ε.Μ. εἰς τὴν διαιτησίαν». ὁρισθέντος ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς διατάξεως ταύτης ὅτι ἐν σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα, περὶ οὗ ἡ ἀνωτέρω παράγραφος «ἡ Η.Ε.Μ..., δυνάμει τῆς ἀρχικῆς παραχωρήσεως, εἶναι ἀπηλλαγμένη πάσης εἰσφορᾶς ὑπὲρ οἱουδήποτε εἰδικοῦ Ταμείου ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως μισθωτῶν ὡρισμένης εἰδικότητος, ἐκτὸς ἂν τὸ Κράτος προέλθῃ εἰς προηγουμένην συμφωνίαν μετ' αὐτῆς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποζημιώσεώς της. Τυχὸν δὲ ἐκ τοιαύτης αἰτίας καταβληθέντα μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπὸ ἐπιφύλαξιν ἢ πρὸς ἀποφυγὴν ἀναγκαστικῆς κατ' αὐτῆς ἐκτελίσεως ποσὰ ἐπιστρέφονται εἰς τὴν Η.Ε.Μ.».

Διὰ τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς ἡγουμένης σκέψεως παρατιθεμένης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Ἀ.ν. 694 τοῦ 1937 θεσπίζεται ἡ προκειμένη ἐπικουρικὴ ἀσφάλισις ὡς ὑποχρεωτική. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀσφάλισιν ὑπάγεται αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως πᾶν πρόσωπον, ἐφ' ὅσον καὶ ἀφ' οὗ χρόνου συντρέξωσι ἀντικειμενικῶς αἱ πρὸς τοῦτο προϋποθέσεις, ἤτοι ἀφ' ἧς ἀναλάβῃ ἀσφαλιστέαν, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους της, εἰς τὸν εἰρημένον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, ἐργασίαν. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ εἰς περιπτώσεις ἀμφισβητήσεων περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην, λυομένης τῆς ἀμφισβητήσεως ὑπὲρ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς παρατιθεμένης ἀνωτέρω διατάξεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Ἀ.ν. 694|1937 καθοριζομένην διαδικασίαν, αὐτὴ ἀνατρέχει ἀναγκαίως εἰς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἕκαστος τῶν ἐδ. α' ἀφορώντων ἀνέλαβε τὴν σχετικὴν ὑπηρεσίαν. Συνῳδὰ τούτοις ὀρθῶς διὰ τῆς μνημονευομένης ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 69408 τῆς 23.1.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐπιλύθη ἡ ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῆς ρηθείσης κατηγορίας ἐργατοτεχνιτῶν τῆς Η.Ε.Μ., εἰς ἣν ἀνῆκε καὶ ὁ αἰτῶν, ὡρίσθη ρητῶς, ὅτι οἱ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπαγόμενοι ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ εἰρημένον Ταμεῖον ἀπὸ τῆς λειτουργίας τοῦ Ταμείου τούτου. Ἡ ἀσφαλιστικὴ δὲ αὐτὴ σχέσις, ἐξ ἑτέρου, οὐδόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καταλυθεῖσα, κατόπιν τῆς προεκτεθείσης ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 § 2 τῆς ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1959 συμβάσεως μεταξὺ Κράτους καὶ Η.Ε.Μ., διότι ἡ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης διαδρομικὴ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς τῆς εἰρημένης Ἑταιρείας ἐγένετο προδήλως πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ μόνον τῆς ἐλαφρύνσεως τῆς Ἑταιρείας ταύτης ἀπὸ ὡρισμένων οἰκονομικῶν βαρῶν, μὴ δυναμένη νὰ ἔχῃ ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων παρ' αὐτῇ καὶ ὑπαγομένων, κατὰ τὰς κειμένας ἄλλας διατάξεις, εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν ὡρισμένων Ὀργανισμῶν, οἵος καὶ τὸ περὶ οὗ νῦν πρόκειται Ταμεῖον. Εἰς τοιαύτας τοιαύτης περιπτώσεις συνεχίζεται ἡ ἀσφάλισις καταβαλλομένων κατ' ἀνάγκην μόνον τῶν ἐργατικῶν εἰσφορῶν (πρβλ. καὶ Σ.τ.Ε. 304|1961). Ἐν τῇ προκειμένῃ συνεπῶς περιπτώσει, ἐφ' ὅσον ὁ αἰτῶν ὑπηρέτει παρὰ τῇ Η.Ε.Μ. ὡς ἐργάτης μετάλλου, κατὰ τὸν χρόνον ἐνάρξεως λειτουργίας τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, ὑπήγετο οὗτος εἰς τὴν ἀσφάλισιν τούτου ἐκτοτε, παραμείνας ἐν αὐτῇ μέχρι τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ἐξόδου, ὑποχρεούμενος κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν καταβολὴν πρὸς τὸ Ταμεῖον τῶν ὀφειλομένων ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐργατικῶν εἰσφορῶν δι' ὁλόκληρον τὸν ἐν ἀσφαλίσει χρόνον. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα τὸ περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσφεύγοντος αἴτημα ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι καθ' ὅλον τὸν ἀνωτέρω χρόνον δὲν διετέλεσεν ὁ αἰτῶν ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ ἐκδόντι τὴν ἀπόφασιν ταύτην Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ, ἐσφαλε, καταστᾶσα τῷ λόγῳ τούτῳ ἀκυρωτέα, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἧτις δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

§ 10. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἰονικῆς - Λαϊκῆς Τραπέζης

Δικαίωμα συντάξεως ἀδελφῆς ἠσφαλισμένου ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ.— Ἔννοια σχετικῆς διατάξεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου.— Παροχὴ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ Καταστατικοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 379|1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μαρκόπουλος*

Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Μακρυνικόλας.

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ αἰτοῦσα διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἰονικῆς - Λαϊκῆς

Τραπέζης, δι' ής άπερρίφθη αίτησις αύτης περί άπονομής συντάξεως λόγω θανάτου τοῦ ήσφαλισμένου εις τὸ ὡς ἄνω Ταμεῖον ἀδελφοῦ της.

Ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργῶν Ἐμπορίου καὶ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 61035|Ε19|8|28.8.1961 Φ.Ε.Κ. Β' 325) ὁρίζεται, ὅτι ἐν περιπτώσει θανάτου ἡσφαλισμένου τοῦ Ταμείου, συμπληρώσαντος α) δεκαετῆ πραγματικὴν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ὑπηρεσίαν κλπ., δικαιοῦνται συντάξεως αἱ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου του ἀδελφαί, ἐφ' ὅσον συνετηροῦντο κυρίως ὑπ' αὐτοῦ καὶ δὲν συνεπλήρωσαν τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 65 προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας. Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ὁρίζεται, ὅτι ἡ σύνταξις παύει νὰ παρέχηται προκειμένου περὶ θηλέων ἀδελφῶν ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Εἰδικώτερον ἡ περίπτωσις γγ' τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω παραγράφου διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς: «Ἐφ' ὅσον ὅμως αἱ ἀδελφαὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς συντάξεως των μέχρι συμπληρώσεως τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των ἐξακολουθοῦν παραμένουσαι ἄγαμοι, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ διακοπεῖσα σύνταξις ἄρχεται καταβαλλομένη ἐκ νέου ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 50οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των. Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ὃς περιπτώσεις δὲν ἐδικαιώθησαν τὰ ὡς ἄνω πρόσωπα συντάξεως, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ θάνατος τοῦ δικαιούχου ἐπῆλθε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς δευτέρας τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τῆς περιπτώσεως γγ' ἀπὸ τῆς ἰσχύος ταύτης παρέχεται δικαίωμα συντάξεως εἰς τὴν ἀδελφὴν θανόντος ἡσφαλισμένου, ἥτις δὲν ἐδικαιώθη τοιαύτης, διότι κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ της εἶχε συμπληρώσει τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον περαιτέρω ὅτι συντρέχουσιν ὡς πρὸς ταύτην καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ νόμον προϋποθέσεις, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν χορήγησιν συντάξεως εἰς ἀδελφὰς ἡσφαλισμένων.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἡ αἰτοῦσα ἀδελφὴ ἡσφαλισμένου, θανόντος τὸ ἔτος 1951—ὅτε αὐτὴ ἦτο ἡλικίας ἄνω τῶν 25 ἐτῶν—διὰ τῆς ἀπὸ 21.11.1961 αἰτήσεώς της πρὸς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον ἐζήτησεν, ὅπως τῆς χορηγηθῇ σύνταξις κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ὅμως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην τῆς αἰτούσης, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ της δὲν ὑφίστατο ἀνάλογος διάταξις, ἐπιτρέπουσα εἰς αὐτήν, ὅπως τυχὸν συντάξεως, ἡ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῆς ἐπικαλουμένη δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, ὡς μὴ οὖσης ἐπιτρεπτῆς τῆς ἀναδρομικῆς ἐφαρμογῆς ταύτης. Ἐν ὄψει τῆς προκειθείσης ἐννοίας τῆς ἐπιδίκου διατάξεως ἡ ἀνωτέρω αἰτιολογία δὲν εἶναι νόμιμος, διότι ἐν προκειμένῳ δὲν πρόκειται περὶ ἀναδρομικῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἀλλὰ περὶ παροχῆς τὸ πρῶτον συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς διατάξεως ταύτης, εἰς ἀδελφὰς ἡσφαλισμένων. Ὅθεν καὶ ἡ αἰτοῦσα, ἐφ' ὅσον συγκεντροῖ τὰς προϋποθέσεις ταύτης, δικαιοῦται συντάξεως, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι περαιτέρω πληροῖ αὐτὴ καὶ τὰς λοιπὰς κατὰ νόμον προϋποθέσεις, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν παροχὴν συντάξεως εἰς ἀδελφὰς ἡσφαλισμένων, ἡ δὲ τὰ ἀντίθετα δεξαμένη προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει παράνομος καὶ ἀκυρωτέα κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως.

§ 11 Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ

Θεωρητικὰ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος.—Συνυπολογισμὸς ἡμερῶν ἐργασίας, πραγματοποιηθεισῶν ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 159|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Π. Μακρόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Καραμητσάνης, Γ. Χολέβας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 617|14.7.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, ἡσφαλισμένου παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ταμείῳ, περὶ χορηγήσεως συντάξεως λόγῳ ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι οὗτος δὲν ἐπλήρου τὰς ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων ὁριζομένας χρονικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν συνταξιοδότησίν του ἐκ τῆς ἐν λόγῳ αἰτίας.

Ὁ αἰτῶν ἡσφαλισμένος ἄλλοτε παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων, ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ 1951 παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, μετὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἐκ τοῦ ἀσφαλιζομένου ἐπαγγέλματος τὴν 28.2.1955, ἐζήτησε διὰ τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεώς του τὸν συνυπολογισμὸν ὡς συντελούσης, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τοῦ χρόνου ἀπὸ 1.5.1938, ὅτε, ἐπεκταθείσης τῆς ἀσφαλιστικῆς δομοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν τῇ εἰς ἣν ἀπησχόλειτο περιοχῇ Θεσσαλονίκης, κατέστη οὗτος, συμφώνως πρὸς τὰς διεπούσας τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων διατάξεις, ἐπικουρικῶς ἡσφαλισμένος παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ὀργανισμῷ, μέχρι 30.5.1942. Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐγένετο μὲν δεκτόν, ὅτι ὁ ἀνωτέρω χρόνος ἦτο συνυπολογιστέος πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § α' τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ ἀπαιτουμένου τοιούτου διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀπεκρούσθη ὅμως ἡ διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα διαγωγὴ καὶ ἀντι-

στοίχων καταβολῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐξ αὐτῶν ἀπαιτουμένων παραλλήλως ὑπὸ τῆς αὐτῆς διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν πρὸς θεμελίωσιν τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος, καθ' ὅσον ἡ ἐξ ὅλου ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων ἡσφαλισμένων εἰσφορὰ διὰ τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν ἐπεβλήθη τὸ πρῶτον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20394]19.8.1944 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἡ ἐπὶ τῷ λόγῳ ταύτῳ ὅμως ἄρνησις ἀναγνωρίσεως τῆς συνδρομῆς τῆς ἀνωτέρω προϋποθέσεως διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τοῦ αἰτοῦντος δὲν τυγχάνει σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον, διότι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, αἱτινες θεσπίζουσιν ὑποχρέωσιν τοῦ τελευταίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, προκειμένου νὰ καθαρισθῶσιν αἱ ἀπαιτούμεναι, κατὰ τὴν διέπουσαν αὐτὸν νομοθεσίαν, χρονικαὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως, ὅπως συνυπολογίσῃ «ἁπάσας τὰς ἡμέρας τὰς πράγματι πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν... πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ», εἰς ἃς περιπτώσεις, ὡς ἐν προκειμένῳ, δὲν ἀπαιτεῖται, κατὰ τὰς διεπούσας τὸν παρ' ᾧ ἡ ἀσφάλισις Ὀργανισμὸν διατάξεις, ὡς προϋπόθεσις τῆς ἀσφαλίσεως ἡ καταβολὴ εἰσφορᾶς τοῦ ἐργαζομένου, ὁ χρόνος τῆς παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ τούτῳ ἀσφαλίσεως τυγχάνει συνυπολογιστέας, θεωρουμένης ὡς πληρουμένης τῆς πρὸς θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος εἰς λῆψιν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ἀπαιτουμένης τυχὸν ὑπὸ τῶν διατάξεων, καθ' ἃς κρίνεται τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα παρὰ τοῦ τελευταίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, προϋποθέσεως καταβολῆς ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν. Ἀκυρωτέα, ὅθεν, κατὰ τὸ μέρος τοῦτο, τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως. Περαιτέρω διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ἀναγνωρίσθη ὡς συνυπολογιστέος, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τῆς μνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § α' τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ καθ' οὗ Ταμείου ἀπαιτουμένου διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ὁ ἀπὸ 1.2.1943 μέχρι 18.7.1944 χρόνος, καθ' ὃν ὁ αἰτῶν ἀπησχολήθη παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ἐλέγχου Ἀκτοπλοϊκῶν Πλοίων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι αἱ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 17502]536]10.7.1944 (Β' 98]19.7.1944) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀσφαλιστέα παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων ἡ παρὰ τῇ ὡς εἰρηται Ὑπηρεσίᾳ ἀπασχόλησις, εἶχον ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς θέσεως των ἐν ἰσχύϊ, ἤτοι ἀπὸ 19.7.1944, μὴ καλύπτουσαι οὕτω τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ. Ἡ σκέψις ὅμως αὕτη δὲν στοιχεῖ πρὸς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, διότι δι' αὐτῆς, ὁριζούσης ὅτι «ἐπίσης συνεχίζεται ἡ ἀσφάλισις τῶν ἤδη παρὰ τῷ Ταμείῳ ἡσφαλισμένων ναυτικῶν πρακτόρων, ἀτμοπλοϊκῶν καὶ πρακτορειακῶν ὑπαλλήλων ἢ ὑπηρεσιῶν τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ Ἐλέγχου Ἀκτοπλοϊκῶν Πλοίων», ἠθελήθη ὅπως καλυφθῶσιν ἀσφαλιστικῶς πάντες οἱ κατὰ τὸν χρόνον λειτουργίας τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Ἀκτοπλοϊκῶν Πλοίων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐκτάκτως συσταθείσης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς, προσληφθέντες παρ' αὐτῆς ναυτικοὶ πράκτορες, ὑπάλληλοι κλπ., οἵτινες λόγῳ τῶν κρατουσῶν τότε συνθηκῶν ἠναγκάσθησαν, ὅπως ἀναστείλωσι τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ὑπὸ μόνην τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οὗτοι πρότερον ἐτύγχανον ἡσφαλισμένοι παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων. Συνεπῶς καὶ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀκυρωτέα τυγχάνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα.

Ὁ αἰτῶν εἶχε ζητήσει ὡσαύτως τὸν συνυπολογισμὸν ὡς συνταξίμου καὶ τοῦ ἀπὸ 1.6.1942 μέχρι 31.1.1943 χρόνου, καθ' ὃν οὗτος εἶχε διατελέσει πρόεδρος τοῦ Συνδικάτου Πρακτορειακῶν Ὑπαλλήλων Θεσσαλονίκης, ὑποστηρίζων ὅτι ὁ χρόνος οὗτος ἔδει νὰ λογισθῇ ὡς διανυθεὶς ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 14 § 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 38115]1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἥτις ὁρίζει, ὅτι «ἡ τυχὸν προϋπηρεσία νομικοῦ πράκτορος ἢ πρακτορειακοῦ ὑπαλλήλου ὡς προέδρου ἢ γενικοῦ γραμματέως εἰς ὀργανώσεις, ἐκπροσωπούσας νομικοὺς πράκτορας ἢ πρακτορειακοὺς ὑπαλλήλους, δύναται νὰ προσμετρηθῇ παρὰ τοῦ Ταμείου ὡς συντάξιμος χρόνος, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ ἀ.ν. 275]1936 ἐφωδιάσθησαν οὗτοι δι' ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων». Ἡ διάταξις ὅμως αὕτη, ὡς προκύπτει ἔκ τε τῆς διατυπώσεως καὶ τῆς θέσεως της «εἰς τὸ περὶ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας τμῆμα τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀναφέρεται εἰς ἀναγνωριστέον χρόνον προϋπηρεσίας, διανυθείσης πρὸ τῆς διὰ τοῦ ἀ.ν. 275]1936 συστάσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν συνέβαινε. Νομίμως, ὅθεν, ἀπεκρούσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ προσμέτρησις τοῦ ἀνωτέρω χρόνου εἰς τὸν παρὰ τοῦ αἰτοῦντος ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων διανυθέντα καὶ συνεπῶς ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τελευταῖος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Έλλειψις ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπὶ δώρων ἑορτῶν τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν: Εἰς ἀπάντησιν ἀναφορᾶς περὶ καταβολῆς ἢ μὴ εἰσφορῶν ἐπὶ δώρων ἑορτῶν καὶ οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν γνωρίζομεν ὑμῖν τὰ κάτωθι:

Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων (οἰκοσίτων ὑπηρετῶν) καὶ τῶν λοιπῶν κατ' οἶκον τοῦ ἐργοδότου ἀπασχολουμένων προσώπων» προεβλέπετο ἡ κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προσώπων, ἀναλόγως τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος κλπ. διὰ σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν.

Ἡ διάταξις αὕτη, ὡς γνωστόν, δὲν ἐφηρμόσθη, ἀντικατασταθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22916/1.178/6.4.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὡρίσθησαν ταυτοχρόνως καὶ αἱ ἀσφαλιστικαὶ κλάσεις, βάσει τῶν ὁποίων ὑπολογίζονται αἱ καταβλητέαι εἰσφοραὶ διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐν περιλήψει προσώπων.

Ἡ ὡς ἄνω ἀντικατάστασις δὲν ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν αὐθαιρέτου καθορισμοῦ εἰδικοῦ ἀσφαλίστρου διὰ τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα, ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν τυχὸν ἀμφισβητήσεων ὡς πρὸς τὴν νομιμότητα τῆς καταπίξεως, ἐλήφθησαν δὲ ἀσφαλῶς κατ' αὐτὴν ὑπ' ὄψιν ἅπαντα τὰ ἐν τῇ ἀντικαταστάσει διατιθέμενα στοιχεῖα καὶ διετυπώθη κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν τῆς ἀπὸ 10.3.1961 προτάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφισβητήσεως, ὅτι ἡ κατάταξις εἰς κλάσεις τῶν εἰρημένων προσώπων ἐγένετο κατ' ἀρχὴν βάσει τῶν τεκμαιρομένων ἀποδοχῶν αὐτῶν.

Ἐπειδή, ὡς γνωστόν, διὰ τὰ πρόσωπα, διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν ὁποίων αἱ ὑπὲρ Ι.Κ.Α. εἰσφοραὶ ὑπολογίζονται βάσει τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων, εἰς ἃ κατατάσσονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., δὲν ὑπολογίζονται εἰσφοραὶ ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων αὐτοῖς δώρων ἑορτῶν, δέον ὅπως καὶ διὰ τοὺς οἰκιακοὺς ἐμμίσθους, δι' οὓς αἱ καταβλητέαι εἰσφοραὶ ὑπολογίζονται βάσει μισθολογικῶν κλάσεων, εἰς τὰς ὁποίας κατατάσσονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μὴ ὑπολογίζωνται τοιαῦται εἰσφοραὶ (ἐπὶ δώρων).

Τυχὸν εἰσπραχθεῖσαι εἰσφοραί, περὶ ὧν ἀνωτέρω, δέον νὰ συμψηφισθοῦν πρὸς μελλοντικὰς μισθολογικὰς περιόδους ἢ νὰ ἐπιστραφοῦν εἰς τοὺς δικαιούχους ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθεῖσαι (*Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 33621/1962 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Ἐφαρμογὴ τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς περιπτώσεις στρατεύσεως, ἀσθενείας, ἀνυχήματος, ἀνεργίας: Ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑπ' ἀριθ. 31/31.8.1959 καὶ 36/22.9.1959 ἐγκυκλίων διαταγῶν μας καὶ ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθέντων ἡμῖν σχετικῶς ἐρωτημάτων ὑπό ἑνίων Ὑποκαταστημάτων γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς τὰ κάτωθι:

Εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἐφ' ὅσον προηγήθη τῆς ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχολήσεως προσώπου τινὸς στρατεύσεως ἢ ἐπιδάτησις αὐτοῦ, εἴτε λόγῳ ἀσθενείας, εἴτε συνεπείᾳ ἐργατικοῦ ἢ μὴ ἀτυχήματος ἢ λόγῳ ἀνεργίας, δέον ὅπως διὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἐτησίας ἀπασχολήσεως ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς (§ 4) ἢ τῶν καθορισμῶν τοῦ ἔτους, πρὸ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐχῃ διακοπῇ ἡ ἀσφάλισις (§ 5), ἡ Ὑπηρεσία νὰ ἐρευνᾷ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προηγουμένης τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκτὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχολήσεως καὶ πρὸς τὸ παρελθὸν μεγαλύτερον τοῦ ἔτους, τόσον ὥστε, ἀφαιρουμένου ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου τῆς τυχὸν παρεμπεσούσης στρατεύσεως ἢ ἐν γένει ἐπιδοτήσεως, νὰ ὑπολείπηται ἀκέραιον ἔτος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ κατὰ τὴν παράγραφον 4 ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχόλησις ἢ δὲν θὰ πρέπει πρὸ αὐτοῦ νὰ ἐχῃ διακοπῇ ἡ ἀσφάλισις κατὰ τὴν παράγραφον 5.

Ἡ κατὰ τὰ ἄνω παρέκτασις τῆς ὑπὸ τῶν εἰρημένων διατάξεων προβλεπομένης προθεσμίας ἀποδίδει τὸ ἀληθὲς πνεῦμα αὐτῆς καὶ συνεπῶς αἱ διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ ἐν προκειμένῳ ἀσφαλιστικοῦ δικαιώματος χρονικαὶ προϋποθέσεις δέον νὰ ὑπολογισθῶσι διαστολικῶς καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ μὴ ὑπαιτίου ἀσφαλισμένου, ἀφαιρουμένου τοῦ χρόνου, καθ' ὃν παρενεβλήθησαν γεγονότα, εἴτε συνιστῶντα ἀνωτέραν βίαν, εἴτε ἐπαληθεύσαντα ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου. (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 39/1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

Τρόπος πλειστηριασμοῦ κινητῶν πραγμάτων: Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν, ἐπὶ μηνύσεως τοῦ ἐνταῦθα Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος κατὰ ὀφειλέτου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ παραβιάσει κατασχέσεως (ἄρθρον 177 Π.Κ.) κινητῶν του πραγμάτων, ὧν εἶχεν ὁρισθῇ φύλαξ (μὴ παράδοσις τῶν κατεσχημένων κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον καὶ εἰς τὸν ὁρισθέντα

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΠΙΔΟΤΗΣΙΣ ΑΝΕΡΓΩΝ ΥΠΟ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ἡ ἐπιδότησις τῶν ἀνέργων ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3961]1954, (ΕΕΔ 13, 941), ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4464]1955 (ΕΕΔ 15, 105), καὶ τοῦ σχετικοῦ, κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ (ΕΕΔ 15, 1027, ΕΕΔ 16, 901).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ν.δ. 3961]1954 ἄνεργος θεωρεῖται ἐκεῖνος, ὅστις μετὰ τὴν λῆξιν τῆς σχέσεως ἐργασίας δὲν εὗρε νέαν ἀπασχόλησιν, ἐξηρτημένην ἢ μή.

Ἄνεργος δὲν θεωρεῖται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ νόμου α) ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τῆς χώρας, β) ὁ ἄνευ σχέσεως ἐργασίας ἐν ἐκμεταλλεύσει συζύγου, γονέων ἢ τέκνων ἀπασχολούμενος, γ) ὁ ἐκτίων ποινὴν στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας ἢ δυνάμει ἄλλης διοικητικῆς διαταγῆς κρατούμενος καὶ δ) ὁ ἐκπαιδευόμενος ἐπαγγελματικῶς ὡς μαθητευόμενος εἰς ἐπαγγελματικὴν σχολὴν ἢ ὁ πρακτικῶς ἐξασκούμενος ἄνευ σχέσεως ἐργασίας.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ εἶναι τις ἄνεργος, ἀλλὰ πρέπει ἡ ἀνεργία αὐτοῦ νὰ ἐπέρχηται κατόπιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἴτε ἀορίστου, εἴτε ὡρισμένου χρόνου εἶναι αὕτη, ἐφ' ὅσον ὅμως συγκεντροῖ καὶ τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου δι' ἐπιδότησιν. (Ἴδετε ἀναλυτικὴν ἐγκύκλιον Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας εἰς ΕΕΔ 18, 791 ἐπ.).

Δὲν ἐνδιαφέρει, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Σ.Ε. 443]1957, ΕΕΔ 16, 471, Σ.Ε. 1959]1958, ΕΕΔ 18, 61) ἂν ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπῆρξεν εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ἔγκυρος, τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας ὑποχρέου νὰ ἐρευνᾷ μόνον τὴν συνδρομὴν τῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου, τῆς πραγματικῆς καταστάσεως δηλαδὴ τῆς ἀνεργίας, οἵα νοεῖται ἡ παρὰ τὴν θέλησιν του μὴ ἐξεύρεσις ἐργασίας καὶ ἡ πρὸ τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἀπασχόλησις του ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, καὶ ὄχι καὶ τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας καὶ δὴ λόγῳ μὴ καταβολῆς εἰς τὸν ἀπολυθέντα μισθωτὸν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112]1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558]1930, προβλεπομένης ἀποζημιώσεως (ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ν.δ. 3198]1955, ΕΕΔ 22, 63 ἐπ.). (Ἀντίθετος ἡ γνώμη τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ΕΕΔ 18, 792 ἐπ., ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 16, 479, ΕΕΔ 18, 5 ἐπ.).

Ὁπωσδήποτε, κατὰ τὸ ἄρθρον 31 τοῦ ν.δ. 2698]1953 (ΕΕΔ 13, 1284), ἐὰν καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, ἀναγγελθεῖσα κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 118]1945 (ἤδη κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 3198]1955, ΕΕΔ 22, 63 ἐπ.) εἰς τὸ Ι.Κ.Α. (ἤδη τὸν Ὀργανισμὸν Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας) ἠκυρώθη διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἀνεκλήθη ὡς ἄκυρος παρὰ τοῦ καταγγέλλοντος, ὁ ἐργοδότης, καταβάλλων εἰς τὸν μισθωτὸν τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ, ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατήσῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἤδη τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας) τὰ παρὰ τοῦτου εἰς τὸν μισθωτὸν καταβληθέντα ἐπιδόματα ἀνεργίας. Ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ μὴ καταβάλῃ τοὺς ὀφειλομένους μισθοὺς ἐν ὅσῳ ὁ μισθωτὸς δὲν τῷ προσκομίζει πιστοποιητικὸν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἤδη τοῦ ἀνωτέρω Ὀρ-

---

τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ), ἀπεφάνθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7524]1962 βουλεύματός του, ὅτι ἡ τοιαύτη παράλειψις τοῦ ὀφειλέτου νὰ μεταφέρῃ τὰ κατεσχημένα ἐκ τοῦ τόπου τῆς φυλάξεως εἰς τὸν ὁριασθέντα τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐξ ἧς καὶ ἐματαιώθη οὗτος, δὲν συνιστᾷ παραβίασιν τῆς κατασχέσεως καὶ συνεπῶς δὲν θεμελιοῖ παραπομπὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ κατηγορουμένου.

Ἡ ἄποψις αὕτη τοῦ Συμβουλίου ἐστηρίχθη ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Ν.Ε.Δ.Ε., καθ' ἣν ὁ φύλαξ τῶν κατεσχημένων ὑποχρεοῦται μὲν νὰ παραδώσῃ ταῦτα ἐν καιρῷ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, οὐχὶ ὅμως εἰς ὡρισμένον τόπον καὶ δὴ εἰς τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 829 Α.Κ., ὁρίζουσης, ἀντιθέτως, ὅτι τὸ κατασχεθὲν πρᾶγμα, ἐφ' ὅσον δὲν ὡρίσθη ἄλλως, ἀπαδίδεται εἰς τὸν τόπον τῆς φυλάξεως καὶ ὅτι ὁ θεματοφύλαξ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ κομίσῃ τοῦτο εἰς τὸν παρακαταθέτην. Προσθέτως δὲ εἰς τὴν μὴ ἀναζήτησιν πρὸς ἀνάληψιν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου τῶν κατεσχημένων πραγμάτων ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἐκ τοῦ τόπου τῆς φυλάξεως των, ὅτε βεβαίως ἡ ἀδικαιολόγητος ἄρνησις νὰ συμμορφωθῇ εἰς νόμιμον αἴτημα τοῦ ὑπαλλήλου θὰ συνίστα κλονισμόν, ἔστω καὶ πρόσκαιρον, τῆς διὰ τῆς κατασχέσεως δημιουργηθείσης ἐξουσίας τῆς Δημοσίας Ἀρχῆς ἐπὶ τῶν κατεσχημένων.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀνωτέρω βουλεύματος συνιστῶμεν πρὸς ἅπασας τὰς Ταμειακὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος ὅπως εἰς τὰς περιπτώσεις πλειστηριασμοῦ κινητῶν πραγμάτων, ὧν θεματοφύλαξ ἔχει ὁρισθῇ ὁ καθ' οὗ ὁ πλειστηριασμός ὀφειλέτης, ὡς τόπος τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁρίζεται διὰ τοῦ οἰκείου προγράμματος ὁ τόπος, ὅπου εὑρίσκονται τὰ κατεσχημένα πράγματα *[Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 45]1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.)*.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

173|1963 Β ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί χορηγήσεως χρηματικής ενισχύσεως εις άπόρους άνέργους ναυτικούς λόγω εορτών Πάσχα 1963.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 36 της 28 Μαρτίου 1963)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 6002|1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37Α').

β) Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ.ν. 113|1936 «περὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 6002|1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 390 Α').

γ) Τὸν νόμον 3141|1955 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Υ.Ε.Κ. Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ (Φ.Ε.Κ. 43 Α').

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3|27.2.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Σ.Ε.Ν.

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 161|1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Παρέχεται ἐκτακτος, λόγῳ τῶν ἑορτῶν Πα-

γανισμοῦ) περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰσπραχθέντων ἐπιδομάτων ἀνεργίας.

Ὁ ἐργοδότης, παρακρατῶν τὰ ἀνωτέρω ἐπιδόματα ὡς ἐντολοδόχος καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ι.Κ.Α. (Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας), ὀφείλει νὰ ἀποδώσῃ ταῦτα εἰς αὐτὸ ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Ἐὰν δὲν πράξῃ εἰς τὴν παρακράτησιν ταύτην, ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ἴσον ποσὸν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. (Ὀργανισμόν), εὐθυνόμενος ἐναντι αὐτοῦ, ὡς ἐὰν εἶχε παρακρατήσει ταῦτα. Τὰ ἐκ τοῦ ἀνωτέρου λόγου ὀφειλόμενα ποσὰ τοῦ ἐργοδότου εἰσπράττονται κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 26 § 6 καὶ 27 § 1, ἐδάφ. 1 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 ὁριζόμενα. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΘΕΔ 21, 614, Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν 11025|1962, ΕΕΔ 21, 1310).

Διὰ τὴν ἐκ μέρους τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας ἐπιδότησιν δὲν ἐνδιαφέρει, ἂν ἡ σύμβασις τοῦ μισθωτοῦ ὑπῆρξεν ἄκυρος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ν.δ. 2961|1954 (ΕΕΔ 23, 943), εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας ὑπάγονται τὰ ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ κύριον λόγον ἐξηρτημένην ἐργασίαν παρέχοντα πρόσωπα, δυνάμει σχέσεως ἐργασίας ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου, καὶ ἠσφαλισμένα κατὰ τῆς ἀσθενείας παρ' Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὡς σχέσις δὲ ἐργασίας τίθεται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν πραγματικῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ κύρους ἢ μὴ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς τὸ ἄρθρον 6 § 2 τοῦ προηγηθέντος τοῦ ν.δ. 2961|1954 ν.δ. 2511|1953.

σχα 1963, χρηματικὴ ἐνίσχυσις, ὑπὸ μορφὴν βοηθήματος, εἰς ἀνέργους ναυτικοὺς ἐκ τοῦ κεφαλαίου ἀνεργίας καὶ ἀσθενείας ἐργατῶν θαλάσσης ὡς ἀκολούθως:

α) Εἰς ναυτικοὺς ἐγγάμους δραχμαὶ 400.

β) Εἰς ναυτικοὺς ἀγάμους δραχμαὶ 300.

Προκειμένων περὶ ἀξιωματικῶν τὰ ἀνωτέρω ποσὰ αὐξάνονται κατὰ ἑκατὸν (100) δραχμάς.

Ἄρθρον 2

Ἵνα ναυτικὸς τύχῃ τῆς κατὰ τὸ παρὸν β.δ|γμα χρηματικῆς ἐνισχύσεως, δέον:

α) Νὰ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τοὺς καταλόγους ἀνεργίας Γ.Ε.Ν.Ε.

β) Νὰ κέκτηται ὑπερτετραετῆ θαλασσίαν ὑπηρεσίαν, διανυθεῖσαν ἐπὶ ἑλληνικῶν ἐμπορικῶν πλοίων, ὡς καὶ πλοιαρίων ἐφωδιασμένων διὰ ναυτολογίου, μετὰ τὴν ὡς ναυτικοῦ ἢ μαθητευομένου ναυτικοῦ ἀπογραφήν του, ἐξ ἧς δικαιτρόμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν. Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ναυτικὸς ἔτελει ὑπὸ νοσηλείαν δαπάναις τοῦ Οἴκου Ναύτου, θεωρεῖται ὡς χρόνος ναυτικῆς ὑπηρεσίας. Ὑπηρεσία διανυθεῖσα ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις περὶ ἐπιδοτήσεως τῶν β.δ.100|1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24 Α') καὶ 43|1963 (Φ.Ε.Κ. 5 Α'). Προκειμένου περὶ δωδεκανησίων ναυτικῶν ἐκ τῆς τετραετοῦς ὡς ἄνω συνολικῆς ὑπηρεσίας δύναται διετὴς κατ' ἀνώτατον ὅριον τοιαύτη νὰ ἔχῃ διανυθῇ πρὸ τῆς ἐνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου ἐπὶ πλοίων ἢ πλοιαρίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, ἀποδεικνυομένη κατὰ τὰς ἰσχυούσας σχετικὰς διατάξεις.

γ) Νὰ εὑρίσκεται ἐν ἀνεργίᾳ πρὸ τῆς 14 Μαρτίου 1963 καὶ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ εἶναι ἄνεργος μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως.

Ναυτολόγησις μέχρι δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῶν ὡς ἄνω σημειουμένων χρονικῶν ὁρίων δὲν διακόπτει τὸν χρόνον ἀνεργίας.

δ) Νὰ μὴ δικαιοῦται ἐπιδόματος λόγῳ ἀνεργίας ἢ νὰ ἐξήντλησε τὰ πρὸς ἐπιδότησίν του ἀπαιτούμενα προαύντα ἀπὸ 3 Μαρτίου 1963 κατὰ τὰς διατάξεις τῶν β.δ. 100|6.2.1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24 Α') καὶ 43|1963 (Φ.Ε.Κ. 5 Α').

Ἄρθρον 3

1. Ἡ κατασβολὴ τῆς ἐνισχύσεως ἐνεργεῖται εἰς τοὺς μέχρι καὶ τῆς 25 Ἀπριλίου 1963 παρουσιαζομένους δικαιούχους ὑπὸ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Οἴκου Ναύτου, διὰ τοὺς διαμένοντας ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἕως Διοικήσεως Πρωτευούσης, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Κεντρικῶν Λιμεναρχείων, Λιμεναρχείων καὶ Ὑπολιμεναρχείων, διὰ τοὺς

διαμένοντας ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν.

2. Ἐπὶ τῇ παροχῇ τῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως καταχωρίζεται εἰδικὴ πρᾶξις ἐν τῷ ναυτικῷ φυλλαδίῳ τοῦ ἐνισχυομένου καὶ ὑπογράφεται ἀπόδειξις. Ἐὰν ὁ ἐνισχυόμενος δὲν γνωρίζῃ γράμματα ἡ καταβολὴ τῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως γίνεται παρουσίᾳ δύο μαρτύρων, οἵτινες ὑπογράφουν ἐν τῇ ἀποδείξει.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαρτίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

27390]1635]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Α.Π.Θ.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 130 τῆς 26 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239]1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 20.3.1963. 3) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 66310]1308]27.8.1962 καὶ 100161]6502]24.12.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεις, ἀποφαίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον εἴσετι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 28.6.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Α.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15]1960 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Α.Π.Π.», ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 48438]1960 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 333 τ. Β' 21.7.1960)(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαρτίου 1963

—

26879]1618]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν Θεσσαλονίκης.

(Φ.Κ. τ. Β' φ. 130 τῆς 26 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239]1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755]1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 25.1.1963 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 8]1 62 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 20.3.1963, ἀποφαίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 25.7.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 8]1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, πλυντηρίων, τυποβαφείων, λευκαντηρίων, καὶ φινιριστηρίων ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν Θεσσαλονίκης, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 38076]1962 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 196 τ. Β' τῆς 11.5.1962)(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Μαρτίου 1963

—

13606]1635]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων.

(Φ.Κ. τ. Β' φ. 123 τῆς 23 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὸ γεγονὸς ὅτι, παρὰ τὰς καταβληθείσας προσπαθείας ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν καὶ τὰς μεσολαβητικὰς τοιαύτας τῆς Ὑπηρεσίας Υ.Ε.Ν. Δ.Ε. Ιον, δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ σύναψις μέχρι τοῦδε συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν τῶν ναυτικῶν τῶν ὑπηρετούντων ἐπὶ ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, εἴτε ἡ ἀνανέωσις τῆς ληξάσης τὴν 31.12.1962 τοιαύτης.

β) Τὴν παρασχεθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 159 ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1962 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐξουσιοδότησιν, ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ ἀ.ν. 3276]1944 (Φ.Ε.Κ. 172]1945) «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 304]1947 (Φ.Ε.Κ. 77α'), ἀποφαίζομεν:

Καθορίζομεν ὡς κατωτέρω τὰς συνθήκας ἐργασίας, τὸ μισθολόγιον καὶ τὰς λοιπὰς ἀμοιβὰς τῶν ναυτικῶν, τῶν ὑπηρετούντων ἐπὶ ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων.

Ἄρθρον 1
Μισθὸς ἐνεργείας

Ὁ μισθὸς τῶν ναυτικῶν τῶν ὑπηρετούντων ἐπὶ ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως:

1. Προσωπικὸν καταστρώματος

	Μην. μισθὸς εἰς δρχ.
α) Ἀξιωματικοί:	
Πλοίαρχος	5.465
Ὕπαρχος	5.100
Ὑποπλοίαρχος	4.730

(*) ΕΕΔ 19, 992.

(*) ΕΕΔ 21, 745.

Ἀνθυποπλοίαρχος	4.000
δόκιμος πλοίαρχος	1.155
β) Κατώτερον πλήρωμα :	
Ναύκληρος	2.940
Ὑπονάυκληρος	2.795
Ναυτης	2.700
Ναυτόπαις	1.155

II. Προσωπικόν Μηχανῆς

α) Ἀξιωματικοί :	
Πρῶτος μηχανικός	5.420
Δεύτερος »	4.730
Τρίτος »	4.000
Δόκιμος »	1.155
β) Κατώτερον πλήρωμα :	
Μηχανοδηγός Α'	3.335
» Β'	2.705
Ἀρχιθερμαστής	3.100
Λιπαντής	2.895
Θερμαστης	2.845
Καθαριστης κεκτημενος ἄδειαν θερμαστοῦ	2.845

III. Προσωπικόν Γενικῶν Ὑπηρεσιῶν

α) Ἀξιωματικοί :		
Ῥαδιοτηλεγραφητής	Α'	4.730
»	Β'	4.000
Οἰκονομικὸς ἀξιωματικὸς	Α'	4.730
» »	Β'	4.000
Φροντιστής		4.730
β) Κατώτερον πλήρωμα :		
αα) Ὑπηρεσίας τροφοδοσίας :		
Βοηθὸς φροντιστοῦ		2.700
Μαθητευόμενος βοηθὸς φροντιστοῦ		1.155
ββ) Ὑπηρεσίας ἐνδιαιτημάτων :		
Ἀρχιθαλαμηπόλος		2.940
Θαλαμηπόλος κεκτημένος ἄδειαν Α' τάξεως		2.700
Θαλαμηπόλος κεκτημένος ἄδειαν Β' τάξεως		2.070
Ἐπίκουρος μὲ ὑπερδιετῆ ὑπηρεσίαν		1.365
Ἐπίκουρος μὲ ὑπηρεσίαν μέχρι δύο ἐτῶν		1.155

Σημείωσις : Ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ θαλαμηπόλου, ὅστις κέκτηται ἄδειαν Α' τάξεως καὶ δὲν ἔχει ὑποστῆ ἐπιτυχῶς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Σχολῆς Μετεκπαιδεύσεως Θαλαμηπόλου, παρακρατεῖται μερίμνῃ τοῦ ἐφοπλιστοῦ τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ὑπηρετεῖ, ποσὸν δραχμῶν ἑβδομήκοντα (70) μηνιαίως, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ πόρον τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς καὶ ἀποδίδεται εἰς αὐτὴν κατὰ μῆνα ὑπὸ τοῦ ἐφοπλιστοῦ.

	Μην. μισθὸς εἰς δραχ.
γγ) Ὑπηρεσίας μαγείρου :	
Ἀρχιμάγειρος πλοίων 1500 κ.ο.χ. καὶ ἄνω	4.730
» » 501 – 1500 κ.ο.χ.	4.100
» » μέχρι 500 κ.ο.χ.	3.730
Μάγειρος Α' » 1500 κ.ο.χ. καὶ ἄνω	4.125
» » 50 – 1500 κ.ο.χ.	3.700
» » μέχρι 500 κ.ο.χ.	3.140
» Β' » 1500 κ.ο.χ. καὶ ἄνω	3.580
» Β' » 501—1500 κ.ο.χ.	2.740
» Γ' » 1500 κ.ο.χ. καὶ ἄνω	2.740
» Γ' » 501—1500 κ.ο.χ.	2.395
Ἀρτοποιὸς	3.205
Ζαχαροπλάστης	4.130
Χυτροκαθαριστὴς πλοίων 500 κ.ο.χ. καὶ ἄνω	1.520
» » μέχρι 500 κ.ο.χ.	1.470

Ἄρθρον 2

Μισθὸς ἀσθενείας

1. Ὁ μισθὸς ἀσθενείας διὰ τὴν περίπτωσιν νοσηλείας τῶν ναυτικῶν ἐκτὸς τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν ἀνέρχεται εἰς ποσοστὸν ἑβδομήκοντα πέντε τοῖς ἑκατὸν (75%) τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης μισθοῦ ἐνεργείας.

2. Εἰς τοὺς ὑφισταμένους χειρουργικὴν ἐπέμβασιν καὶ τοὺς τραυματιζομένους ἐν τῷ πλοίῳ ναυτικούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν καθίστανται ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν καὶ τῶν ὁποίων ἡ θεραπεία δὲν παρατείνεται πέραν τῶν τεσσάρων (4) μηνῶν, καταβάλλεται ὁλόκληρος ὁ μισθὸς ἐνεργείας τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

3. Εἰς περίπτωσιν νοσηλείας ἐκτὸς νοσοκομείου ἢ κλινικῆς ἐν ξηρᾷ πλέον τοῦ μισθοῦ τῶν προηγουμένων κατὰ περίπτωσιν παραγράφων τοῦ παρόντος ἄρθρου καταβάλλεται εἰς τὸν ναυτικὸν καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς τροφῆς, ὡς καθορίζεται ἐν ἄρθρῳ 4 τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 3

Προσαυξήσεις μισθοῦ λόγῳ προσεγγίσεων εἰς λιμένας ἐξωτερικοῦ

1. Ὁ μισθὸς τοῦ ἄρθρου 2 προσαυξάνεται κατὰ ποσοστὸν δεκαπέντε τοῖς ἑκατὸν (15%) ὁσάκις τὰ πλοῖα, περὶ ὧν ἡ παροῦσα, ἐπεκτείνουν τοὺς πλόους των μέχρι τῶν λιμένων Βρινδησίου, Ἀγκῶνος, Σμύρνης καὶ Κωνσταντινουπόλεως.

2. Ἡ ἀνωτέρω προσαύξησις καταβάλλεται διὰ τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ πλοῖον ἐκτελεῖ πλόας μέχρι τῶν ὡς ἄνω λιμένων ἐξωτερικοῦ, καὶ ἐπέκτασιν τῶν δρομολογίων τοῦ ἐσωτερικοῦ. Εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἡμέρας ὑπολογίζεται μόνον ἡ ἡμέρα ἀπόπλου τοῦ πλοίου ἐκ λιμένος

Πειραιώς και ούχι ή ήμέρα κατοπλου εις τον λιμένα τούτον.

Άρθρον 4

Τροφή

Το ημερήσιον άντίτιμον τροφής, δπερ δικαιούται ταύτου ό ναυτικός, ευρισκόμενος έκτος τού πλοίου, καθορίζεται δια τους άξιωματικούς εις δραχμάς είκοσι (20) και δια τα μέλη τού κατωτέρου πληρώματος εις δραχμάς δέκα όκτω (18).

Άρθρον 5

Επίδομα φθοράς ίματισμού

1) Εις έκαστον των άξιωματικών και των μελών τού κατωτέρου προσωπικού μηχανής καταβάλλεται πλέον τού μισθού και ιδιαίτερον επίδομα άνερχόμενον εις το ποσόν των δραχμών εκατόν έξηκοντα (160) κατά μήνα λόγω φθοράς ίματισμού των κατα την εκτέλεσιν των καθηκόντων των.

2) Το επίδομα τούτο καταβάλλεται μόνον εφ' όσον οι δικαιούχοι φέρουν κατά την ώραν της έργασίας των ομοιόμορφον δια πάντας φορμαν χρώματος κυανού, ητις δέον να τηρήται καθαρά και εις καλήν κατάστασιν. Εις αντίθετον περίπτωσιν διακόπτεται ή καταβολή τον.

Άρθρον 6

Εξόφλησις μισθού και λοιπών αποδοχών

Η εξόφλησις τού μισθού και των πάσης φύσεως αποδοχών των ναυτικών γίνεται εις το τέλος εκάστου ημερολογιακού μηνός. Εις αντίθετον περίπτωσιν ό ναυτικός δικαιούται να προβή εις καταγγελίαν της συμβάσεως ναυτολογήσεώς του, κατά την διάταξιν τού άρθρου 74 του Κωδικος Ιδιωτικού Ναυτικού Δικαίου, κυρωθέντος δια τού νόμου 3816|1958, ητοι λόγω βαρείας παραβάσεως έκ τού πλοιάρχου των έναντι τού ναυτικού υποχρεώσεων αύτού.

Άρθρον 7

Πρόσθετοι έργασίαι και πρόσθετοι άμοιβαί

1) Πάσα έργασία, εκτελουμένη έκτος των κανονικών έργασίμων ωρών, κατά τον Κανονισμόν εσωτερικής υπηρεσίας επιβατηγών πλοίων άνω των 500 κ.ο.χ., θεωρείται πρόσθετος τοιαύτη και καταβάλλεται δια την έκτέλεσιν αύτης πρόσθετος άμοιβή, άνερχομένη εις το εν όγδοον (1|8) τού ενός τριακοστού (1|30) τού μηνιαίου μισθού δι' έκάστην ώραν απασχολήσεως πέραν των κανονικών έργασίμων ωρών.

2) Αι έργασίαι καθαρισμού των αύλών, των λεβήτων εν θερμώ και καθαρισμού των διπυθμένων είναι υποχρεωτικαί έκτακτοι τοιαύται και καταβάλλεται δια την έκτέλεσίν των ή πρόσθετος άμοιβή της προηγουμένης παραγράφου.

Άρθρον 8

Δώρον Χριστουγέννων και Πάσχα

Εις τα πληρώματα των πλοίων της κατηγορίας, περί ών ή παρούσα απόφασις, καταβάλλεται ως δώρον μισθός ενός μηνός έπ' ευκαιρία των εορτών των Χριστουγέννων και Νέου Έτους και δέκα πέντε (15) ημερών έπ' ευκαιρία των εορτών του Πάσχα. Ο χρόνος καταβολής των εν λόγω δώρων, ως και το ποσόν των ναυτικών δια την λήψιν τούτου, θά ορίζωνται έκάστοτε δι' αποφάσεως ημών.

Άρθρον 9

Εισφοραί — Κρατήσεις

Αι νόμιμοι εισφοραί και κρατήσεις υπέρ των Ταμείων Ασφαλίσεως και Προνοίας Ε.Θ.(Ν.Α.Τ. —Τ.Π.Α.Ε.Ν.—Τ.Π.Κ.Π.—Ε.Ν.), ως και του Δημοσίου, αί βαρύνουσαι τους ναυτικούς, εκπίπτονται έκ των εις τα προηγούμενα άρθρα της παρούσης αναφερομένων αποδοχών πάσης φύσεως.

Άρθρον 10

Άδειαι

1. Μετά την συμπλήρωσιν ενός έτους συνεχούς υπηρεσίας επί τού αύτου πλοίου ή πλοίων τού αύτού πλοιοκτήτου ό ναυτικός δικαιούται άδείας ίσης προς μίαν και ημίσειαν (1 1|2) ημέραν δι' έκαστον μήνα υπηρεσίας προκειμένου περί αξιωματικών και προς μίαν (1) ημέραν δι' έκαστον μήνα υπηρεσίας προκειμένου περί μελών τού κατωτέρου πληρώματος.

2. Έφ' όσον ό ναυτικός συντυχίζει την υπηρεσίαν του μετά την συμπλήρωσιν έτους, δικαιούται της αύτης ως άνω άδείας δι' έκαστον πέραν του έτους μήνα υπηρεσίας, αφού όμως συμπληρωσή ιδιαίτερον υπηρεσίαν άπό της ναυτολογήσεώς του.

3. Μετά την συμπλήρωσιν εξαμήνου συνεχούς υπηρεσίας επί τού αύτού πλοίου ή πλοίου τού αύτού πλοιοκτήτου και, εφ' όσον απελύθη ό ναυτικός προ της λήξεως της συμβάσεως ναυτολογήσεως του, ούχι όμως εξ υπαιτιότητος του, (της λόγω ασθενείας απολύσεως του μη συνιστώσης υπαιτιότητα του ναυτικού), δικαιούται άδείας, δι' όσους μήνας υπηρέτησε, κατά την εν παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου καθοριζομένην αναλογίαν.

4. Κατά τας ημέρας της άδείας του ό ναυτικός δικαιούται τού αναλογούντος εις ταύτας μισθού ενεργείας, ως καθορίζεται ούτος εις το άρθρον 1, και τού αντιτίμου τροφής, ως καθορίζεται τούτο εις το άρθρον 4 της παρούσης.

5. Η άδεια παρέχεται υπό τού πλοιάρχου, εφ' όσον κατά την κρίσιν του επιτρέπουν την παροχήν ταύτης αι ανάγκαι τού πλοίου. Εν εναντία περιπτώσει, κατ' επιλογήν τού ναυτικού, είτε αναβάλλεται ή παροχή ταύτης δια τον κατάλληλον χρόνον, είτε θεωρείται ως παρασχεθείσα και καταβάλλεται εν τη τελευταία περιπτώσει ό αναλογών εις ταύτην μισθός άντι τού αντιτίμου της τροφής. Εν πάση περιπτώσει δέον να καταβάλλεται πάσα δυνατή προσπάθεια, ίνα αποφεύγηται ή μη παροχή της άδείας έναντι καταβολής χρηματικής αποζημιώσεως. Δύναται πάντως να παρασχεθή ή άδεια κατά την παραμονήν τού πλοίου εν λιμένι δι' επισκευάς ή ετησίαν επιθεώρησιν, τού ναυτικού υποχρεουμένου να αποδεχθή την ούτω παρεχομένην άδειαν.

Άρθρον 11

Στολή

Οι αξιωματικοί και τα μέλη τού κατωτέρου

πληρώματος ὑποχρεοῦνται νὰ ἤρουν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων των τὴν καθιερωμένην στολὴν τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ μετὰ τῶν διακριτικῶν δι' ἕκαστον κλάδον προσωπικοῦ καὶ βαθμὸν ἢ εἰδικότητα.

Ἄρθρον 12

Ἐπίλυσις διαφορῶν

Πᾶσα διαφορὰ ἀτομικὴ ἢ συλλογικὴ προκυπτουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης ἐπιλύεται ὁριστικῶς δι' ἀποφάσεως ἡμῶν.

Ἄρθρον 13

Ἰσχὺς παρούσης ἀποφάσεως

1. Ἡ παροῦσα ἀπόφασις ἰσχύει ἀπὸ τῆς πρώτης (1ης) Ἰανουαρίου μέχρι τῆς τριακοστῆς (30ης) Ἰουνίου 1963.

2. Ὁ διαδραμὼν χρόνος ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ναυτολογήσεως τοῦ ναυτικοῦ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 10 (ἄδειαι).

Ἄρθρον 14

Δημοσίευσις παρούσης

Ἡ παροῦσα νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 19 Φεβρουαρίου 1963

—

27613]1673]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 18.1.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀμαρουσίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 157 τῆς 30 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ἰδίως τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἀποφαινόμεθα:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 18.1.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀμαρουσίου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 11.3.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 447]11.3.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

τῶν παρὰ τῷ Δήμῳ Ἀμαρουσίου ἀπασχολουμένων ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων τῶν συνεργείων ἐξυπηρετήσεως ἐκτάκτου ἀνάγκης ὑπηρεσιῶν, συνδεομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου (ἄρθρ. 143 § 4 τοῦ νόμου 1726]1951 περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων).

Ἐν Ἀμαρουσίῳ σήμερον τὴν 18ην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1963 συνελθόντες ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι Ἀμαρουσίου οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς ὁ Ἀλέξανδρος Γαρδέλης, Δήμαρχος Ἀμαρουσίου, ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Ἀμαρουσίου, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Σωτήριος Ν. Παπαδημητρίου, πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀμαρουσίῳ ἱδρεύοντος σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πανεργατικὴ Ἕνωσις Ἀμαρουσίου», ἐνεργῶν ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ σωματείου τούτου, οὗτινος μέλη τυγχάνουσιν οἱ εἰς οὓς ἄρθρον ἡ παροῦσα σύμβασις ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι τοῦ Δήμου Ἀμαρουσίου, ἀμφότεροι δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 230]1962 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀμαρουσίου (ἔγκρ. ἀπόφασις Νομαρχίας Ἀττικῆς ἀπὸ 28.11.1962), ὁ δὲ δεύτερος διὰ τῆς ἀπὸ 10.9.1962 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τοῦ ὡς ἄνω ὑπ' αὐτοῦ ἐκπροσωπουμένου σωματείου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ε.Κ.Α. προεδρεύοντος Βασ. Ράπτη, ἐξουσιοδοτημένου νομίμως, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται ὡς ἀκολούθως οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερομένων ἡμερομισθίων ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου Ἀμαρουσίου:

1. Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπάγονται οἱ ἔγγαμοι ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι τῶν συνεργείων ἐξυπηρετήσεως ἐκτάκτου ἀνάγκης ὑπηρεσιῶν τοῦ Δήμου, συνδεομένων πρὸς τὸν Δῆμον διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου (ἄρθρον 143 § 4 νόμου 1726]1951 περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων).

2. Χορηγεῖται εἰς ἅπαντας τοὺτους ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 καὶ ἐφεξῆς ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἀνερχόμενον εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε καταβαλλομένου αὐτοῖς βασικοῦ ἡμερομισθίου 10ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5ο/ο δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν κατ' ἀνώτατον ὅριον τέκνων.

3. Τυχὸν ὁριστάμενοι ἢ μέλλοντες νὰ θεσπισθῶσι δι' νόμου, διατάγματος, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐπικρατοῦσι τῆς παρούσης συμβάσεως.

Ἡ παροῦσα συντάσσεται εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσίν του εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀρχήν, ἀναγνωσθεῖσα δὲ καὶ βεβαιωθεῖσα ὑπογράφεται παρὰ τῶν συμβαλλομένων μερῶν ὡς ἕπεται.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαρτίου 1963

—

29022]1725]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3]1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ παρὰ τῷ Μηχανολογικῷ Τμήματι Δήμου Ἀθηναίων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 135 τῆς 28 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἀποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3]1963

άπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ παρὰ τῷ Μηχανολογικῷ Τμήματι Δήμου Ἀθηναίων ἀσχολουμένου προσωπικοῦ», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Τεχνιτῶν καὶ Βοηθῶν Μηχανολογικῆς Διευθύνσεως Δήμου Ἀθηναίων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ ἧς τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ι. Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τοῦ παρὰ τῷ Μηχανολογικῷ Τμήματι τοῦ Δήμου Ἀθηναίων ὑπηρετοῦντος ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ, τὰ ὁριζόμενα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18992|1958 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, αὐξάνονται, καθοριζόμενα ὡς ἀκολούθως: (*)

α) Ἐργοδηγῶν δραχμαὶ 80, β) ἀρχιτεχνιτῶν δραχμαὶ 75, γ) τεχνιτῶν δραχμαὶ 70 καὶ δ) βοηθῶν τεχνιτῶν δραχμαὶ 65.

ΙΙ. Εἰς τὰ ὡς ἄνω ἡμερομίσθια περιλαμβάνεται συγχωνευόμενον τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88|1961 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἓν μιᾶς δραχμῆς ἐπίδομα ἄρτου.

ΙΙΙ. Διὰ τοὺς ἐν τῷ ὡς ἄνω Τμήματι ὑπηρετοῦντας χειριστὰς ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων ἐφαρμόζεται ἡ ἀπὸ 23.5.1961 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων βιομηχανίας καὶ βιοτεχνίας, ἐγκριθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11274|1596|1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (**).

ΙV. Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς χορηγεῖται μία φόρμα ἐργασίας, ἀνὰ κουρὰ κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ ἀντικαθιστωμένη ἅμα τῇ ῥαθυμίᾳ της.

V. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις.

VI. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 21.5.1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1963

—

99137|14089|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ. 40618|1954 ἀποφάσεως περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας εἰς ἀρτοποιεῖα τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 143 τῆς 3 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3089|1954, ἄρθρον 3 § 4. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. Φ.40618|54|13.11.1954 ἀπόφασιν ἡμῶν, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 646|13.12.1962 ἀναφορὰν τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἀρτεργατῶν καὶ 4) τὰ γιγνόμενα ὅτι ἐξέλιπον οἱ λόγοι, δι' οὓς ἐπεβλήθη τὸ σύστημα τῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας εἰς τὸν κλάδον τῶν ἀρτεργατῶν Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, ἀποφαίζομεν:

Ἀνακαλοῦμεν τὴν ὑπ' ἀριθ. Φ.40618|54|13.11.1954 ἀπόφασιν ἡμῶν, δι' ἧς ἐπεβλήθη σύστημα ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας εἰς τὰ ἀρτοποιεῖα τῆς περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὡς ἐκλιπόντων τῶν λόγων, δι' οὓς ἐξεδόθη αὕτη.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαρτίου 1963

—

22439|1359|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθιερώσεως ἑορτολογίου κουρείων - κομμωτηρίων Τριπόλεως.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 126 τῆς 23 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2855|1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τὴν ἀπὸ 21.8.1962 αἴτησιν τοῦ Σωματείου Καταστηματαρχῶν Κουρέων - Κομμωτῶν Τριπόλεως. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 839|21.9.1962 ἀναφορὰν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἀρκαδίας. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 59|63|148α|17.9.1962 ἀναφορὰν τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἀρκαδίας. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 35641|26.9.1961 ἀναφορὰν τῆς Νομαρχίας Ἀρκαδίας. 6) Τὴν ἀπὸ 18.2.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφαίζομεν:

Καθιεροῦμεν τὸ κάτωθι ἑορτολόγιον διὰ τὰ κουρεῖα - κομμωτήρια Τριπόλεως:

1. Ἑορταὶ ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας:

1) Τῶν Θεοφανείων (6ῃ Ἰανουαρίου).

2) Τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων (30ῃ Ἰουνίου).

3) Κοιμήσεως Θεοτόκου (15ῃ Αὐγούστου).

2. Ἑορταὶ μερικῆς ἀργίας:

1) Καθαρὰ Δευτέρα.

2) Τρίτη τοῦ Πάσχα.

Αἱ ὡς ἄνω ἑορταὶ ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας δὲν ἐφαρμόζονται, ἐφ' ὅσον συμπίπτουν πρὸς ἡμέραν Σάββατον.

3. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης καταργοῦνται:

1) Ἡ παράγραφος 9ῃ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β.δ|τος τῆς 27.8 - 11.9.1937 «περὶ ἐπεκτάσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς διαφόρους πόλεις καὶ κωμοπόλεις», μόνον ὡς πρὸς τὸ ἑορτολόγιον τῶν κουρείων - κομμωτηρίων Τριπόλεως.

2) Τὸ ἀπὸ 2.8 - 30.8.1949 β.δ|γμα «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας εἰς τὰ κουρεῖα - κομμωτήρια πόλεως Τριπόλεως κατὰ τὴν 30ὴν Ἰουνίου, ἑορτὴν Ἁγίων Ἀποστόλων».

3) Τὸ ἀπὸ 29.4 - 15.5.1961 β.δ|γμα «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας κατὰ τὴν 23ην Σεπτεμβρίου, ἑορτὴν Συλλήψεως Ἰωάννου Προδρόμου, ἐπετείου ἁλώσεως τῆς Τριπόλεως, εἰς ἅπαντα τὰ καταστήματα Τριπόλεως, πλὴν τῶν καφενείων κλπ.» καὶ μόνον ὡς πρὸς τὰ κουρεῖα - κομμωτήρια Τριπόλεως καὶ 4) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 6458|3039|30.1.1961 ἡμετέρα ἀπόφασις «πε-

(*) ΕΕΔ 17, σελ. 550.

(**) ΕΕΔ 20, σελ. 770.

ρί καθιερώσεως ἑορτολογίου καυρείων - κομμωτηρίων Τριπόλεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαρτίου 1963

—

17716]Σ.214]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου 7 ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 140 τῆς 2 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. δ]τος 912]1941 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ταυτάς τοῦ ἄρθρου 39 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694]1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ἐκφληθείσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 393]19.1.1963 καὶ 602]28.1963 ἀναφορῶν του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 47] 1963, συνεδρίασις 92α τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 11 Φεβρουαρίου 1963) ἀποφαίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων προστεθῇ παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 7, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«7. Ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένη προθεσμία παρατείνεται μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1963».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαρτίου 1963

—

27409]1636]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 131 τῆς 26 Μαρτίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3155]1957, 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2]1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ὄψιν, ἡ ὁμοία ὑπ' ἀριθ. 6]1962 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης» 3) Σχετικὴν ἀπὸ 22.3.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ὅρων καὶ Ἀμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς παραγράφου Β' τοῦ Κεφαλαίου «Ὅροι ἀμοιβῆς» τῆς ἀνωτέρω διατητικῆς ἀποφάσεως καθορίζεται ντα κλιμάκωσις εἰς τὸ ἡμερομίσθια τῶν περὶ ὧν αὕτη ἐργατοτεχνιτῶν μετὰ 10ετῆ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κλάδον, πρᾶγμα ὅπερ δημιουργεῖ ἄνισον μεταχείρισιν ἐνόσων τῶν ἐργαζομένων, ὅσον καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ κλάδου ταύτου, δοθέντος ὅτι τοιαύτη κλιμάκωσις δὲν ὑφίσταται διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰ βαφεῖα κλπ. τῶν λοιπῶν περιφερειῶν τῆς χώρας, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 8] 1962 διατητικῆς ἀποφάσεως (ὑπουργικὴ ἀπόφασις 38676]1962) ἀφ' ἑνός, ἐξ ἑτέρου δὲ ἡ καθιέρωσις τοῦ κλιμακίου τούτου θέλει ἐπιβαρύνει τὰς παλαιὰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες ἀπασχολοῦν προσωπικὸν κεκτημένον μακρὰν ὑπηρεσίαν, ἀρὸς ὑψηλὸς τῶν νεωτέρων, αἵτινες, ὡς ἀπασχολοῦσαι προσωπικὸν μὲ μικρὰν ὑπηρεσίαν, ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν σημαντικῶς χαμηλοτέρων ἡμερομισθίων. Ἐξ ἄλλου τὸ κλιμάκιον τοῦτο δημιουργεῖ σημαντικὴν αὔξησιν τῶν ἡμερομισθίων, ἐν σχέσει μὲ τὸ προϊσχύον κατώτατον ὅριον, ἀνερχομένην εἰς ποσοστὸν 20ο]ο, ὅπερ ποσοστὸν κεῖται ἐκτὸς τοῦ πλαισίου αὐξήσεων τῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει τῶν μισθωτῶν, ὡς νῦν ἐπιτρέπει ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ καὶ νομισματικὴ σταθερότης τῆς χώρας.

Τοὺς λόγους ὅθεν, τούτους δέον ὅπως, τροποποιουμένης τῆς διατητικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ἀπαλειφθῇ ἡ ἀνωτέρω διάταξις περὶ προσαυξήσεως τῶν ἡμερομισθίων διὰ τοὺς ἔχοντας ἐπιδεκαετῆ ὑπηρεσίαν, ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικήν, ἀποφαίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2]1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσ]νίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, τυποβαφείων, καθαριστηρίων, πλυντηρίων καὶ σιδηρωτηρίων Θεσ]νίκης», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συνδέσμου Ἐργατοϋπαλλήλων Βαφείων, Τυποβαφείων, Καθαριστηρίων, Σιδηρωτηρίων καὶ Πλυντηρίων Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας Θράκης, β) Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης καὶ γ) Συντεχνίας Βαφέων - Καθαριστῶν ἐργοδοτῶν Β. Ἑλλάδος καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως :

Ὅροι ἀμοιβῆς

Α'. Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ἐργατριῶν καὶ τεχνιτριῶν τῶν βαφείων, τυποβαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, λευκαντηρίων καὶ πλυντηρίων (πλὴν τῶν τμημάτων τῶν λειτουργούντων ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας, δι' ἃ ἰσχύει ἡ εἰδικὴ περὶ ἐργατοτεχνιτῶν κλωστοϋφαντουργίας συλλογικὴ σύμβασις) καθορίζονται ὡς ἑξῆς :

α) Ἀνδρῶν

1) Ἐργάται τὸ πρώτον προσλαμβανόμενοι, ἡ-

λικίας 18 ετών συμπεπληρωμένων:

Από 17.3.1962 έως 31.5.1962 δραχμάς 55.

Από 1.6.1962 και εφεξής δραχμάς 57.

2) Μετά εξάμηνον υπηρεσίαν εν τω κλάδω δραχμάς 61.

3) Μετά διετή υπηρεσίαν εν τω κλάδω δραχμάς 65.

4) Μετά διετή υπηρεσίαν εν τω κλάδω δραχμάς 71.

β) Γυναικών

1) Εργάτριαι το πρώτον προσλαμβανόμεναι, ηλικίας 18 ετών συμπεπληρωμένων:

Από 17.3.1962 έως 31.5.1962 δραχμάς 42.

Από 1.6.1962 και εφεξής δραχμάς 44.

2) Μετά εξάμηνον υπηρεσίαν εν τω κλάδω δραχμάς 48.

3) Μετά διετή υπηρεσίαν εν τω κλάδω δραχμάς 51.

4) Μετά διετή υπηρεσίαν εν τω κλάδω δραχμάς 55.

Β'. Τα κατώτατα όρια βασικών μισθών των υπαλλήλων βαφείων - σιδηρωτηρίων - καθαριστηρίων κλπ. (ήτοι παραληπτών - ταξινόμων ενδυμάτων κλπ.) καθορίζεται, όπως διέπονται υπό των εκάστοτε αποφάσεων των διεπουσών τας σχέσεις των υπαλλήλων εμπορικών καταστημάτων.

Γ'. Βαφεία - τυπογραφεία - φινιριστήρια, λευκαντήρια, αυτοτελώς λειτουργούντα, εφ' όσον απασχολούνται με την επεξεργασίαν πρωτων ύλων ή προϊόντων της κλωστοϋφαντουργίας.

Δια τους εργαζομένους εις τας ανωτέρω αυτοτελώς λειτουργούσας επιχειρήσεις εφαρμόζονται τα εκάστοτε ισχύοντα κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών των απασχολουμένων εις τα τμήματα βαφείου - τυπογραφείου - φινιριστηρίου - λευκαντηρίου των επιχειρήσεων κλωστοϋφαντουργίας, υπό την προϋπόθεσιν ότι ούτοι είσιν ησφαλισμένοι εις το Τ.Ε.Α.Μ.Κ. (Ταμείον Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Κλωστοϋφαντουργίας), άλλως εφαρμόζονται και επί τούτων τα ως άνω διά τους λοιπούς εργατοτεχνίτας βαφείων - καθαριστηρίων κλπ. οριζόμενα ημερομίσθια.

Λοιποί όροι

Α'. Οι εργοδόται υποχρεούνται να χορηγούν εις το προσωπικόν των ανά μίαν φόρμαν εργασίας θερινήν και μίαν χειμερινήν εις τους άνδρας και ανά μίαν μπλούζαν εργασίας εις τας γυναίκας.

Β'. Εις τους απασχολουμένους εις τα βαφεία - τυπογραφεία - πλυντήρια - λευκαντήρια κλπ. δέον να χορηγούν υποδήματα και γειροκτία.

Γ'. Ωσαύτως υποχρεούνται οι εργοδόται, όπως έχουν εις την διάθεσιν του προσωπικού αντισηπτικόν σάπωνα διά τον καθαρισμόν των.

Δ'. Αι διατάξεις των υπ' αριθ. 59026]1950 και 26467]1951 υπουργικών αποφάσεων (ως η τελευταία αύτη ημοιγεύθη διά του άρθρου 12 του ν.δ. 3755]1957) περί χορηγήσεως επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις ένιας κατηγορίας εκ των περί ων η παρούσα μισθωτών εξακολουθούν ισχύουσαι.

Ε'. Αι άδειαι του προσωπικού των υπό χρισιν επιχειρήσεων διέπονται υπό των διατάξεων του ά.ν. 539]1945.

ΣΤ'. Αι διά των ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί, ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν, ως επίσης δεν δύνανται να μεταβληθώσι τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκώτεροι εν γένει όροι.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την ειρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 17 Μαρτίου 1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 26 Μαρτίου 1963

—

22443]1378]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής άργίας εις κουρεία Βονίτσης Αιτωλοακαρνανίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 128 της 23 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 5 του νόμου 2855]1954 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων». 2) Την από 2.6.1962 αίτησιν των κουρέων Βονίτσης. 3) Την υπ' αριθ. 15]45]16]1.6.1962 αναφοράν της Υποδιοικήσεως Χωροφυλακής Βονίτσης. 4) Την υπ' αριθ. 2883]16.10.1962 αναφοράν της Νομαρχίας Αιτωλοακαρνανίας. 5) Την από 20.2.1963 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Καθιερούμεν μερικήν Κυριακήν άργίαν διά τα κουρεία Βονίτσης Αιτωλοακαρνανίας.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 12 Μαρτίου 1963

—

10096]1963 Απόφ. Υπουργών Δημοσίων Έργων και Εργασίας

Περί τροποποιήσεως Κανονισμού εργασίας εργατών λιμένος Πειραιώς

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 127 της 23 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις: 1) Του διά του νόμου 1630]1951 κυρωθέντος υπ' αριθ. 1559]1950 αν. νόμου και 2) Του ν.δ. 3789]1957 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων της εργατικής νομοθεσίας», ιδόντες τας υπ' αριθ. 112]1963 και 179]1963 πράξεις του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού Λιμένος Πειραιώς και το υπ' αριθ. 255]18.2.1963 πρακτικόν του Συμβουλίου του Τμήματος Κανονισμών Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Α) Εγκρίνομεν την χορήγησιν αυξήσεως επί των βασικών εβδομαδιαίων αποδοχών των εποπτών εργασίας και αρχιεργατών, ως επίσης και επί των βασικών ημερομισθίων απασών των κατηγοριών του μονίμου και εκτάκτου εργατοτεχνικού προσωπικού του Ο.Λ.Π., ως κάτωθι:

1) Εις τους επόπτας εργασίας αύξησις επί των εβδομαδιαίων βασικών αποδοχών των κατά δραχμάς 100, του ήδη χορηγουμένου εις τούτους

επιδόματος εκ δραχμής μιάς (1) παραμέναντες ως τοιούτου.

2) Εις τούς άρχιεργάτας άπασών των κατηγοριών αύξησις επί των εβδομαδιαίων βασικών αποδοχών των κατά δραχμάς 100, των ήδη χορηγουμένων εις τούτους επιδομάτων εκ δραχμών μιάς (1), ως και εκ δραχμών πεντήκοντα (50) εις ενίους τούτων παραμενόντων ως τοιούτων.

3) Εις τούς μονήμους λιμενεργάτας αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 10 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τού ήδη χορηγουμένου εις τούτους επιδόματος άρτου εκ μιάς δραχμής παραμέναντος ως τοιούτου.

4) Εις τούς δοκίμους και εκτάκτους λιμενεργάτας αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίων κατά 13 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις τούτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

5) Εις τούς εργάτας φορτηγίδων αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 10 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις τούτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

6) Εις τούς φύλακας φορτηγίδων αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 13 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις τούτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

7) Εις τας ραπτρίας σάκκων αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά δραχμάς 13 δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτας επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

8) Εις τούς δοκίμους και εκτάκτους τεχνίτας και αναλόγως τής ειδικότητος έκάστου εγκρίνεται αύξησις ως κάτωθι:

Εις τόν ναυτικόν επόπτην αύξησις επί τού βασικού αύτού ημερομισθίου κατά 13 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς του, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτον επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις δύτην και αρχιτεχνίτην παρασκευαστηρίου αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 13 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις τούτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις ναύκληρον δξημένων αύξησις επί τού βασικού αύτού ημερομισθίου κατά 13 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεως των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτον επιδομάτων εκ δραχμών (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις όδηγόν δύτου, χειριστάς εν γένει γερανών και γερανογεφύρας, όδηγούς τρακτέρ, όδηγούς υδροστροτήρων, όδηγούς προωθητήρων γαιανθράκων και χειριστάς εκσκαφέων αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 13 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τούς κυβερνήτας και μηχανικούς ρυμουλκών και πλωτών γερανών, κυβερνήτας και μηχανικούς υδροφόρων, υπομηχανικούς, ηλεκτροσυγκολλητάς και οξυγονοκολλητάς αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 20 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν απασχολήσεως των, τών ήδη χορηγουμένων εις τούτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τούς επιστάτας έργων, ναυκλήρους πλωτών γερανών, τεχνίτας Μ.Ε.Κ., εφαρμοστάς, τορνευτάς, λεβητοποιούς, υδραυλικούς, σιδηρουργούς, ηλεκτροτεχνίτας Α' και τεχνίτας γενικώς, άσχολουμένους εις τα μηχανήματα των Silos, ανεξαρτήτως ειδικότητος, αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 13 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεως των, τών ήδη χορηγουμένων εις τούτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τούς ναυπηγοξυλουργούς, ναυτεργάτας, όδηγούς αύτοκινήτων και όδηγούς κλάρκ αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 15 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τό προσωπικόν υδροδοτήσεως πλοίων και τό προσωπικόν τεχνικού γραφείου ιδιοεργασιών αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατα 5 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν απασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τούς ναύτας υδροφόρων αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 15 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τούς πλαστιγγοποιούς, αρμαδόρους, ράπτας αδιαβρόχων και ζυγιστάς αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 13 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τούς ηλεκτροτεχνίτας Β' κατηγορίας, ναύτας πλωτών γερανών, ξυλουργούς, ελαιοχρωματιστάς και φύλακας πλωτών γερανών αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 10 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τούς ανροσβέστας, σχεδιαστάς, φύλακας μηχανημάτων, τηλεγραφητάς, βοηθούς τοπογράφους και κηπουρούς αύξησις επί τού βασικού αύτών ημερομισθίου κατά 10 δραχμάς δι' έκάστην ήμεραν άπασχολήσεώς των, τών ήδη χορηγουμένων εις ταύτους επιδομάτων εκ δραχμών πέντε (5) και μιάς (1) παραμενόντων ως τοιούτων.

Εις τούς ναύτας ρυμουλκών αύξησις επί τού

βασικοῦ αὐτῶν ἡμερομισθίου κατὰ 13 δραχμὰς δι' ἑκάστην ἡμέραν ἀπασχολήσεώς των, τῶν ἤδη χορηγουμένων εἰς τούτους ἐπιδομάτων ἐκ δραχμῶν πέντε (5) καὶ μιᾶς (1) παραμενόντων ὡς τοιούτων.

Εἰς τοὺς συντηρητὰς, ὁδηγοὺς ἀνελκυστήρων, διανομεῖς βενζίνης, βοηθοὺς αὐτοκινήτων καὶ γενικοὺς βοηθοὺς τεχνιτῶν, αὔξησις ἐπὶ τοῦ βασικοῦ αὐτῶν ἡμερομισθίου κατὰ 15 δραχμὰς δι' ἑκάστην ἡμέραν ἀπασχολήσεώς των, τῶν ἤδη χορηγουμένων εἰς τούτους ἐπιδομάτων ἐκ δραχμῶν πέντε (5) καὶ μιᾶς (1) παραμενόντων ὡς τοιούτων.

Εἰς τοὺς τραυματιοφορεῖς αὔξησις ἐπὶ τοῦ βασικοῦ αὐτῶν ἡμερομισθίου κατὰ 10 δραχμὰς δι' ἑκάστην ἡμέραν ἀπασχολήσεώς των, τῶν ἤδη χορηγουμένων εἰς τούτους ἐπιδομάτων ἐκ δραχμῶν πέντε καὶ μιᾶς (1) παραμενόντων ὡς τοιούτων·

θ) Εἰς τοὺς μαθητευομένους τεχνίτας αὔξησις ἐπὶ τῶν βασικῶν αὐτῶν ἡμερομισθίων καὶ δι' ἑκάστην ἡμέραν ἀπασχολήσεώς των ὡς κατωθι, τοῦ ἤδη χορηγουμένου εἰς αὐτοὺς ἐπιδόματος ἐκ δραχμῶν μιᾶς (1) παραμένοντος ὡς τοιούτου:

α) Εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν σχολῶν Υ.Ε.Ν. Ιης, 2ας καὶ 3ης τάξεως ἐκ δραχμῶν 5, εἰς δὲ τοὺς μαθητὰς 4ης τάξεως ἐκ δραχμῶν 8.

β) Εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν σχολῶν Ὑπουργείου Βιομηχανίας ἁπασῶν τῶν τάξεων ἐκ δραχμῶν 5.

Β) Τροποποιοῦμεν καὶ συμπληροῦμεν τὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας Ἐργατῶν Λιμένος Πειραιῶς ὡς ἀκολούθως:

1) Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 αὐτοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Οἱ μόνιμοι ἐργάται ὑποχρεοῦνται νὰ προσέρχωνται ἐγκαίρως εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας των καθ' ἑκάστην ἐργασιμοῦ ἡμέραν καὶ νὰ δίδουν «παρὼν» εἰς τὸ προσκλητήριον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας.

Εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς, εἴτε διότι δὲν ἀνατίθενται ἀμέσως εἰς αὐτοὺς ἡ ἐκτέλεσις ἐργασίας, εἰς ἣν διετέθησαν κατὰ τὸ προσκλητήριον, εἴτε διότι ἡ ἀνατεθεῖσα τοιαύτη λήγει πρὸ τῆς ἐξαντλήσεως τῶν χρονικῶν ὁρίων κανονικῆς ἐργασίας, οὗτοι ὀφείλουσι νὰ παραμένουν ἐν ἀναμονῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ὥρας, ἕτοιμοι νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἐκτέλεσιν ὁιασδήποτε ἀνατεθησομένης ἐργασίας».

2) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 13 ἀντικαθίσταται ὡς ἕπεται:

«3. α) Ἡ σύνθεσις τῶν ὁμάδων ἐργατῶν κανονίζεται ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου Διαμερίσματος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ παρόντος καὶ ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας, οἱ δὲ ἐργάται ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποδίδωσιν εἰς τὰς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐργασίας τὴν ἀπόδοσιν, ἥτις ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 20 διὰ τὴν ὑπόληψιν ἑνὸς ἡμερομισθίου.

β) Εἰς ἃς περιπτώσεις οἱ ἐργάται δὲν πραγματοποιοῦσι τὰς κεκανονισμένας ἀποδόσεις δὲν καταβάλλεται εἰς ταύτους ἀκέραιον τὸ ἡμερομίσθιον, ἀλλ' ἀμοιβὴ ἀνάλογος πρὸς τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ἀπόδοσιν, ὑπολογιζομένην ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συντελεστῶν τῶν κατὰ τόννον ὁμοιβῶν καὶ τοῦ εἴδους τοῦ ἐμπορεύματος.

γ) Ἡ διάταξις τοῦ ἀνωτέρω ἐδαφίου β' δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν, ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῇ κατὰ τὴν ἐν παραγράφῳ 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένην διαδικασίαν, ὅτι ἡ μειωμένη ἀπόδοσις δὲν ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τῶν ἐργατῶν, ἀλλ' εἰς τεχνικὰς ἢ ἄλλας ἀνυπερβλήτους δυσχερείας».

3) Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 13 αὐτοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Ἡ διαπίστωσις τῶν ἀνυπερβλήτων τεχνικῶν ἢ ἄλλων δυσχερειῶν, καθ' ἃς δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἐν ἄρθρῳ 20 τοῦ παρόντος καθοριζομένων ἀποδόσεων, γίνεται ἢ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐργασίας ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτης ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἀπὸ τὸν οἰκεῖον ὑποδιευθυντὴν φορτοεκφορτώσεων, τὸν προϊστάμενον τοῦ διαμερίσματος καὶ ἀπὸ τὸν οἰκεῖον ἐπόπτην ἢ ἀρχιεργάτην. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη προβαίνει ἀμέσως εἰς ἐπιτόπιον ἐξακρίβωσιν τῶν αἰτίων τῆς μειωμένης ἀποδόσεως, συντάσσουσα πρὸς τοῦτο σχετικὸν πρακτικόν, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου ὑποβάλλει ἱεραρχικῶς εἰς τὸν γενικὸν διευθυντὴν πρὸς ἔγκρισιν».

4) Ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου δ' τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 14 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ ἐργάται μετὰ ἀπὸ τῆς προτεραίας προειδοποιήσιν ἀπέχουσι τῆς ἐργασίας ὁμαδικῶς ἢ μεμονωμένως, λαμβάνουσιν ἀνάλογον πρὸς τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν ἡμερομίσθιον. Εἰς ἣν ὅμως περίπτωσιν δὲν εἶναι παρόντες εἰς τὸ προσκλητήριον ἢ ἡ ἀποχὴ αὐτῶν λάβῃ χώραν ἄνευ προειδοποιήσεως ἀπὸ τῆς προτεραίας, οἱ ἀπέχοντες θεωροῦνται ἀπόντες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ δὲν καταβάλλεται εἰς αὐτοὺς οὔτε ἡμερομίσθιον (κανονικὸν ἢ ἀσφαλιστικὸν) οὔτε οἱαδήποτε ἄλλη ὁμοιβή.

Ὡς ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας θεωρεῖται καὶ ἡ ἐκ προθέσεως μὴ ἐξασφάλισις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 20 ὁριζομένης ἀποδόσεως, ὁπότε ἡ ὁμοιβὴ τούτων θὰ ὑπολογίζηται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πραγματοποιουμένης ἀποδόσεως.

Τοὺς οὕτως ἀπέχοντας δὲν ὑποχρεοῦται ἡ Ὑπηρεσία νὰ ἐπαναπροσλάβῃ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, δύναται δὲ νὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς ἀντικατάστασίν των ἕτερους ἐργάτας μονίμους, δοκίμους ἢ ἐκτάκτους.

δ) Τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ὡς πρὸς τὰς ἀποδόσεις τῶν κάτωθι κατηγοριῶν ἐμπορευμάτων:

Κατηγορίαι ἐμπορευμάτων	Ἀπόδ. τόννων	Συντελ. ἀνὰ τόννον ὁμοιβὴ μονίμων	Συντελ. ἀνὰ τόννον ὁμοιβὴ δοκιμ. καὶ ἐκτάκτων
1) Ἐμπορεύματα εἰς σάκκους	100	0,91	0,74
Ἐκφορτώσεις φ)δων ἐμπορευμάτων εἰς σάκκους	84	1,08	0,88
2) Λιπάσματα	89	1,02	0,83
3) Λοιπὰ εἴδη φθορᾶς εἰς σάκκους	84	1,08	0,88
Ἐκφορτώσεις φ)δων λι-			

πασμάτων και λοιπών ειδών	68	1,33	1,08
4) Έμπορεύματα εἰς χαρτοσάκκους	74	1,23	1,00
Ἐκφόρτωσις φορτίδων	63	1,44	1,17
5) Γενικόν φορτίον μεγάλης ἀποδόσεως ἐμπορευμάτων α' περιπτώσεως παραγρ. ΙΙΙ ἄρθρου 20	89	1,02	0,83
Ἐκφόρτωσις φορτίδων	89	1,02	0,83
6) Γενικόν φορτίον μεγάλης ἀποδόσεως ἐμπορευμάτων β' περιπτώσεως παραγρ. ΙΙΙ ἄρθρου 20	74	1,23	1,00
Ἐκφόρτωσις φορτίδων	89	1,02	0,83
7) Γενικόν φορτίον μικρᾶς ἀποδόσεως	42	2,16	1,76
Ἐκφόρτωσις φορτίδων	42	2,16	1,76
8) Γενικόν φορτίον μερίδας ἀποδόσεως	74	1,23	1,00
Ἐκφόρτωσις φορτίδων	63	1,44	1,17
9) Ξυλεία λευκή	89μ³	1,02	0,83
Κομματικόν λευκῆς ξυλείας	74μ³	1,16	0,93
Ταξινόμησις λευκῆς ξυλείας	84μ³	1,02	0,82
10) Ξυλεία ἐρυθρά	68μ³	1,33	1,08
Κομματικόν ἐρυθρᾶς ξυλείας	68μ³	1,26	1,01
Ταξινόμησις ἐρυθρᾶς ξυλείας	74μ³	1,16	0,93
Πλοῖα ἀκτοπλοΐας καὶ μότορ σίπ.			
1) Ξυλεία λευκή	84μ³	1,08	0,88
2) Ξυλεία ἐρυθρά	68μ³	1,33	1,08
Πλοῖα - ψυγεῖα ἐν ἐνεργείᾳ.			
1) Κρέατα κατεψυγμένα	63	1,44	1,17
2) Λοιπά εἴδη κατεψυγμένα	58	1,56	1,27
Μεταφορτώσεις ἀπό πλοίου εἰς πλοῖον			
1) Ἐμπορεύματα εἰς σάκκους	100	0,91	0,74
2) Ξυλεία λευκή	84μ³	1,08	0,88
3) Ξυλεία ἐρυθρά	68μ³	1,33	1,08
4) Σίδηρος γενικῶς	79	1,15	0,93
5) Σιδηροδοκοί καὶ τηλεγραφικοί στῦλοι	68	1,33	1,08
6) Γενικόν φορτίον μεγάλης ἀποδόσεως, ἤτοι σιδηρομαγίες κλπ.	89	1,02	0,83
7) Γενικόν φορτίον μεγάλης ἀποδόσεως, ἤτοι βαρέλια πίσσης κλπ.	74	1,23	1,00
8) Γενικόν φορτίον μικρᾶς ἀποδόσεως	42	2,16	1,76
9) Γενικόν φορτίον μερίδας ἀποδόσεως	74	1,23	1,00
Πλοῖα ἀκτοπλοΐας			
1) Γενικόν φορτίον διαφόρα	58	1,56	1,24
Μότορ σίπ			
1) Ἐμπορεύματα εἰς σάκκους	79	1,15	0,93
2) Εἴδη φθορᾶς εἰς σάκκους	68	1,33	1,08
3) Γενικόν φορτίον δμοειδές	68	1,33	1,08
4) Γενικόν φορτίον διάφορα	63	1,44	1,17
5) Βαμβακόσπορος χύμα	53	1,71	1,39
6) Ἄλας	38	2,39	1,94
Α'. Γαιάνθρακες			
Ἐκφόρτωσις γαιανθράκων διὰ καζανίων	74	1,36	1,13
Ἐκφόρτωσις γαιανθράκων μὲ 2 κοφίνια	58	1,74	1,44
Ἀνθρακεύσεις ἀτμοπλοίων	58	1,74	1,44
Β'. Λιγνῖται			
Ἐκφορτώσεις ἰατιοφόρων	53	1,96	1,58
Γ'. Κώκ.			
1) Ἐκφόρτωσις κώκ μὲ καζάνια	37	2,73	2,27
2) Ἐκφόρτωσις κώκ μὲ δύο (2) κοφίνια	32	3,15	2,62

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται πέντε (5) ἡμερας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Μαρτίου 1963

81605]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963 τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 141 τῆς 3 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 1502]1950, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀ.ν. 1537]1950, τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ νόμου 1811]1951 καὶ 8 τοῦ ν.δ. 2195]1952, καθορίζομεν ὡς ἀκολούθως τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένου ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963.

Ἄρθρον 1

1. Τὸ ἐπὶ ταις ἑορταις τοῦ Πάσχα 1963 ἐπίδομα θὰ ἀρχίσῃ καταβαλλόμενον ἀπὸ τῆς 10ης Ἀπριλίου 1963. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας θὰ ἀρχίσουν καταβαλλόμεναι καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ δευτέρου 15θημέρου τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ε.ἔ.

2. Τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος δικαιοῦνται:

α) Οἱ δημόσιοι πολιτικοὶ ὑπάλληλοι.

β) Οἱ στρατιωτικοὶ ἐν γένει.

γ) Τὸ προσωπικὸν τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων τοῦ Κράτους.

δ) Οἱ ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοὶ τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις παραγράφοις Ὑπηρεσιῶν, οἱ ὁπωσδήποτε ἀπομακρυνθέντες τῆς Ὑπηρεσίας μετὰ τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1962 καὶ μέχρι καὶ τῆς 15ης Ἀπριλίου 1963 καὶ

ε) Οἱ δικαιοῦχοι τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 2500]1953, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1962.

3. Τοῦ ὡς ἄνω ἐπιδόματος δὲν δικαιοῦνται:

α) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς.

β) Οἱ εἰς ἀλλοδαπὴν ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοί, ὑφ' ὅσον συνεπληρώσαν ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι καὶ τῆς 15 Ἀπριλίου 1963 τρίμηνον συνεχῆ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ

ύπηρεσίαν, δι' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως ἀλλοδαπῆς.

γ) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μετεκπαιδευόμενοι ἀπὸ τῆς 16 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι καὶ τῆς 15 Ἀπριλίου 1963 στρατιωτικοί, οἱ μισθοδατούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἐσωτερικοῦ καὶ ἀποζημίωσιν ἀλλοδαπῆς.

δ) Οἱ διορισθέντες ἀπὸ τῆς 15ης Ἀπριλίου 1963.

4. Εἰς τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμορφώθησαν ἐργατικὰ πρόσωπα τοῦ συνεργείου βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου 6321|1934, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ ὡρομισθίῳ ἀπασχολουμένους μισθωτούς, θὰ καταβληθῇ ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963 κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν, τῆς δικαιούσης τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

5. Τὰ ἐν ἐνεργείᾳ τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τὰ λαμβάνοντα ἔξοδα παραστάσεως ἴσα πρὸς τὰς ἐπ' ἀστοτε μηνιαίας ἀποδοχὰς τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, θὰ τύχωσι τοῦ ἐπιδόματος ἑορτῶν τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ. Εἰς τοὺς ἐκ τούτων δικαιουμένους ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐκ μιᾶς τῶν ἐν ἄρθρῳ 6 τῆς παρούσης πηγῶν θὰ καταβληθῇ ἡ τυχὸν ἐπὶ πλέον διαφορά.

Ἄρθρον 2

Τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπίδομα ὁρίζεται:

α) Διὰ τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν ἑνὸς δεκαπενθημέρου μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἢ τῶν προαγωγῶν τοῦ μισθοῦ λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἄνευ οὐδενὸς ἑτέρου ἐπιδόματος (ὡς εἶναι ἡ προαγωγὴ πολυετίας, τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας, δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν κλπ.).

Διὰ τοὺς εἰς ἀλλοδαπὴν ἐν ἐκπαιδευτικῇ ἀδείᾳ τελοῦντας τὸ ἐπίδομα δὲν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν διπλασίων ἀποδοχῶν.

β) Διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς τῶν πολεμικῶν καταστάσεων καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς μονίμου διαθεσιμότητος εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν ἑνὸς 15θημέρου μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τῶν ἐπιδομάτων ἀναπηρίας.

γ) Εἰς τοὺς ἡμερομισθίους τῶν κέντρων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ τοὺς ἐκτάκτους δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς μισθολογικῶς ἐξομοιουμένους πρὸς ἕνα τῶν βαθμῶν τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας, εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς δεκαπενθημέρου ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας καὶ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος.

δ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους δημοσίους ὑπαλλήλους εἰς 13 ἡμερομίσθια ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας.

ε) Διὰ τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς εἰσπράκτορας τῶν ἐσόδων τῆς καταργηθείσης ἤδη δυνάμει τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ν.δ. 4242|1962 ἐνοριακῆς εἰσφορᾶς τὸ ἐπίδομα ὁρίζεται εἰς 400 δραχμάς.

Εἰς τοὺς ἐκ τούτων ἔχοντας ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι καὶ 15 Ἀπριλίου 1963 ὑπηρεσίαν ἐλάσσονα τῶν τεσσάρων μηνῶν καταβάλλεται ὡς ἐπίδομα δι' ἕκαστον πλήρες 15θήμερον ὑπηρεσίας αὐτῶν κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ποσὸν δραχμῶν πεντήκοντα (50).

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 6, 7 καὶ 8 τῆς παρούσης ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὴν παροῦσαν περίπτωσιν ε'.

Ἄρθρον 3

Εἰς τοὺς ἐφέδρους ὁπλίτας, ἐξαιρέσει τῶν μισθοδοτουμένων μὲ μισθὸν μονίμου, δι' οὓς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, τοὺς στρατευσίμους ὁπλίτας, τοὺς μαθητευομένους ὁπλίτας τοῦ Β.Ν., τοὺς ναυτόπαιδας καὶ τοὺς δοκίμους χωροφύλακας καὶ ἀστυφύλακας, τοὺς ὑπηρετοῦντας τὴν 15ην Ἀπριλίου 1963, θὰ καταβληθῇ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὡς ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ὁ μισθὸς ἑνὸς δεκαπενθημέρου.

Εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν Τ.Ε.Α., τοὺς χρησιμοποιουμένους διὰ τὴν ἱδρύρησιν ἀποθηκῶν, εἰς οὓς καταβάλλεται δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ.33577|2|702040 τοῦ 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ἡμῶν ἀποζημίωσις ἐκ δραχμῶν 35 δι' ἑκάστην ἡμέραν ὑπηρεσίας, θὰ καταβληθῇ τὴν 11ην Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 35 δι' ἕκαστον δεκαήμερον ὑπηρεσίας ἱδρυρήσεως, πραγματοποιηθείσης ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς 16 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι καὶ τῆς 15 Ἀπριλίου 1963.

Τὰ ἄρθρα 5 καὶ 6 τῆς παρούσης δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένους.

Ἄρθρον 4

Εἰς τὰς οἰκογενείας, τὰς λαμβανούσας ἐπίδομα στρατεύσεως κατὰ τὴν 10ην Ἀπριλίου 1963, θὰ καταβληθῇ τὴν χρονολογίαν ταύτην ὡς δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ καταβαλλόμενον αὐταῖς ἐπίδομα ἑνὸς 15θημέρου. Ἤτοι δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος τούτου αἱ οἰκογένειαι τῶν ὑπηρετούντων, ὡς καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀπολυθέντων ἀπὸ τῆς 10ης Μαρτίου 1963, αἵτινες ἐπιδοτοῦνται ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ προστάτου των.

Ἄρθρον 5

1. Εἰς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικούς, οἵτινες δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν ἐμισθοδοτήθησαν ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι καὶ 15 Ἀπριλίου 1963 (στράτευσις, ἀπουσία ἄνευ ἀδείας κλπ.), εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1962, εἰς τοὺς ἀπολυθέντας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης καταβάλλεται μετ' ἐκπτώσεως τοῦ ἑνὸς ὀγδόου (1|8) τοῦ ἡμερησίου αὐτῶν μισθοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

2. Διὰ τοὺς προαχθέντας ἢ τυχόντας ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ μετὰ τὴν 16.12.1962 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15 Ἀπριλίου 1963.

3. Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικούς,

τούς μισθοδοτουμένους κατά τήν 15.4.1963 μέ μειωμένας άποδοχάς λόγω στρατεύσεως, άργίας, διαθεσιμότητος ή άλλης τινος αίτίας, ως καί τούς άποβιβασθέντας, τό έπί ταίς έορταίς έπίδομα όρίζεται είς τό έν όγδοον (1/8) τών καταβληθησομένων αύτοίς έν συνόλω άποδοχών (μισθού καί εύδοκίμου) έντός τού χρονικού διαστήματος άπο 16.12.1962 μέχρι 15.4.1963.

4. Οί έκ τών δημοσίων ύπαλλήλων έφεδροι άξιωματικοί, οί προτιμήσαντες τόν μισθόν τού άξιωματικού, θά τύχωσι καθ' ής μισθοδοτούσης ταύτους στρατιωτικής διαχειρίσεως όλοκλήρου τού έπιδόματος, έστω καί άν ήρξαντο μισθοδοτούμενοι ως άξιωματικοί μετά τήν 16 Δεκεμβρίου 1962. Τό αύτό ίσχύει καί διά τούς έφέδρους ύπαξιωματικούς στρατευθέντας δημοσίους ύπαλλήλους, τούς μισθοδοτουμένους μέ μισθόν μονίμου ύπαξιωματικού.

5. Οί έκ τών τάξεων τού στρατού άπολυθέντες έφεδροι άξιωματικοί θά τύχωσιν όλοκλήρου τού έπιδόματος παρά τής πολιτικής των θέσεως, έστω καί άν ήρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αύτής μετά τήν 16.12.1962.

Άρθρον 6

Ύπάλληλοι ή στρατιωτικοί, λαμβάνοντες καί σύνταξιν έκ τού Δημοσίου ή έτέρου Ταμείου ή κατέχοντες οίανδηποτε έμμισθον θέσιν παρά τώ Δημοσίω ή Νομικώ Προσώπω Δημοσίου ή Ίδιωτικού Δικαίου, δικαιούνται κατ' έπιλογήν των τού έπί ταίς έορταίς έπιδόματος έκ μιάς μόνον πηγής.

Άρθρον 7

1. Τό έπί ταίς έορταίς τού Πάσχα έπίδομα ύπόκειται:

α) Είς την φορολογίαν τού εισοδήματος.

β) Είς την ύπέρ Ο.Γ.Α. εισφοράν.

γ) Είς την ύπέρ τού Ταμείου Προνοίας Δημοσίων Ύπαλλήλων κράτησιν, την προβλεπομένην ύπό τού άρθρου 12 τού ν.δ. 2195/1952, ως τούτο τροποποιήθη, καί άπαλλάσσεται πάσης έτέρας ύπέρ τού Δημοσίου ή τρίτων κρατήσεως καί τέλους χαρτοσήμου.

Τό έπίδομα τούτο δέν ύπόκειται είς την κράτησιν τού άρθρου 3 τού β.δ. 665/1962 «περί νοσοκομειακής κλπ. περιθάλψεως κλπ.».

Κατ' έξαίρεσιν τό έπίδομα τό άνήκον είς τους έκτάκτους καί έπί σημβάσει ύπόκειται είς τάς ύπέρ τού Ι.Κ.Α. εισφοράς ή τάς εισφοράς ύπέρ έτέρων άντιστοίχων πρός τό Ι.Κ.Α. Ταμείων κυρίας ή επικουρικής άσφαλίσεως.

2. Τό έπίδομα τού προσωπικού τών σιδηροδρομικών δικτύων τού Κράτους ύπόκειται είς άπάσας τάς ύπέρ τών Άσφαλιστικών Ταμείων τού προσωπικού τούτων κρατήσεις καί εισφοράς.

Άρθρον 8

Τό έπίδομα θά έκταλθή καθ' ον καί αί άποδοχαί τρόπον.

Λαθέντος ύπ' όψιν ότι τά έπί ταίς έορταίς δώρα συντίθενται έκ τού βασικού μισθού, τής προσαυξήσεως λόγω εύδοκίμου παραμονής έν τώ αύτώ βαθμώ, τού έπιδόματος εύδοκίμου παραμονής έν τώ αύτώ βαθμώ των στρατιωτικών καί των άνωτηρικών έπιδομάτων, των στρατιωτικών των πολεμικών καταστάσεων, είς τάς σχετικάς καταστάσεις πληρωμής θά γίνη άνάλυσις τού ποσού τού δώρου καί τά ποσά τού τε βασικού μισθού καί των έπιδομάτων των ύπολογιζομένων διά τό δώρον τού Πάσχα θά βαρύνωσι τάς έγγεγραμμένας πιστώσεις είς τόν προϋπολογισμόν διά τόν βασικόν μισθόν καί τά έπιδόματα ταύτα καί ύπό τους οίκείους δι' έκαστον τούτων κωδικούς αριθμούς.

Έπίσης τά ποσά των εισφορών ύπέρ Ι.Κ.Α. ή άλλων Άσφαλιστικών Όργανισμών θά βαρύνωσι τάς έγγεγραμμένας είς τόν προϋπολογισμόν πιστώσεις διά τάς εισφοράς ταύτας καί ύπό τους οίκείους δι' έκάστην των εισφορών τούτων κωδικούς άριθμούς.

Έν Άθήναις τή 26 Μαρτίου 1963

30210/ΥΓ.212/1963 Άπόφ. Ύπουργών Οίκονομικών καί Έργασίας

Περί χορηγήσεως δώρου Πάσχα είς συνταξιούχους καί βοηθηματούχους τών Ο.Α.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 151 τής 8 Άπριλίου 1963)

Έχοντες ύπ' όψιν:

1) Τήν ύπ' άριθ. 5245/25.11.1950 άπόφασιν τής Νομισματικής Έπιτροπής καί

2) Τάς κρατούσας οίκονομικάς συνθήκας, άποφασίζομεν:

Έγκρίνομεν την χορήγησιν έπ' εύκαιρίω τών έπικειμένων έορτων τού Πάσχα 1963:

1. α) Είς έκαστον τών συνταξιούχων καί βοηθηματούχων (τύπου συντάξεως) τών Όργανισμών κυρίας καί επικουρικής άσφαλίσεως, άρμοδιότητος τού Ύπουργείου Έργασίας, δώρου ίσου πρός τό ήμισυ μιάς μηνιαίας συντάξεως ή ένός μηνιαίου βοηθήματος μετά τών άναλογούντων πάσης φύσεως έπιδομάτων.

Τού κατά τά άνωτέρω δώρου δικαιούνται οί συνταξιούχοι ή βοηθηματούχοι (τύπου συντάξεως) έφ' όσον έχει διατοχθή ή θέλει διατοχθή ή ένωρίς τής συνταξιοδοτήσεως των μέχρι 13 Άπριλίου 1963.

Είς τους συνταξιούχους ή βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως), ών ή συνταξιοδότησις έλαβεν έντός τού άπο 25 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι 13 Άπριλίου 1963 χρονικού διαστήματος, θά καταβληθή ως δώρον ποσόν ίσον πρός το 1/30 τής μηνιαίας συντάξεως ή βοηθήματος δι' έκαστον πλήρες έπταήμερον συνταξιοδοτήσεως αύτων κατά τό αύτό άπό 25.12.1962 μέχρι 13.4.1963 χρονικόν διάστημα, μη έπιτρεπομένης πάντως τής καταβολής ως δώρου ποσού ύπερβαίνοντος το ήμισυ μιάς μηνιαίας συντάξεως.

β) Έν περιπτώσει συρροής συντάξεων ή βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) έκ πλειόνων Άσφαλιστικών Όργανισμών κυρίας άσφαλίσεως άρμοδιότητος Ύπουργείου Έργασίας το δώρον καταβάλλεται έκ μιάς μόνον πηγής καί ίσουται πρός τό ήμισυ τής λαμβανομένης μεγαλυτέρας συντάξεως ή βοηθήματος, κατανεμομένου κατ' ίσομοιρίαν μεταξύ των συνταξιοδοτούντων Όργανισμών.

Έν τοιαύτη περιπτώσει ή καταβολή είς τόν δικαιούχον όλου τού δώρου ένεργείται άμέσως παρά τού παρέχοντος την μεγαλυτέραν κατά ποσόν σύνταξιν ή βοήθημα Όργανισμού, δικαιου-

μένον τούτου νὰ ἀναζητήσῃ παρὰ τῶν λοιπῶν συνταξιοδοτούντων Ὀργανισμῶν τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ἀναλογοῦντα καὶ βαρύνοντα τούτους ποσά, μὴ ἐπιβαρυνομένου πάντως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἑκάστου τῶν Ὀργανισμῶν τούτων διὰ ποσοῦ μείζονος τῆς ἡμισείας τῆς παρ' αὐτοῦ καταβαλλομένης μηνιαίας συντάξεως.

γ) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) εἴτε μόνον ἐξ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε μόνον ἐκ δύο Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, τὸ δῶρον καταβάλλεται καὶ ἐκ τῶν δύο πηγῶν.

δ) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) ἐξ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ δύο Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας καταβάλλεται τὸ δῶρον παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, προκειμένου δὲ περὶ τῶν δώρων παρὰ τῶν Ὀργανισμῶν Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ἰσχύουν κατ' ἀναλογίαν τὰ ἀνωτέρω ἐν ἐδαφίῳ β' ὁριζόμενα.

ε) Ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων (τύπου συντάξεως) ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ τοῦ Δημοσίου τὸ δῶρον θὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ συνταξιοδοτοῦντος Ὀργανισμοῦ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐὰν τὸ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ καταβλητέον δῶρον εἶναι κατώτερον κατὰ ποσὸν ἐκείνου, ὅπερ θὰ ἐλάμβανεν ὁ δικαιοῦχος ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν λαμβάνει ὁ συνταξιοῦχος παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, ἐξ οὗ λαμβάνει τὴν σύνταξίν του ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ ἐμφαινούσης τὸ καταβληθὲν αὐτῷ παρὰ τούτου ποσὸν δώρου.

ΙΙ. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐν περιπτώσει συρροῆς συντάξεων ἢ βοηθημάτων ἐκ πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ἐξ ὧν ὁ εἷς λόγῳ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας δὲν καταβάλλει τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον εἰς οὐδένα τῶν συνταξιούχων του, τοῦτο καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ ἢ τῶν ἑτέρων Ὀργανισμῶν κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἐδαφίοις β,' γ' καὶ δ' τῆς προηγουμένης παραγράφου ὁριζόμενα.

ΙΙΙ. Εἰς ἕκαστον τῶν ὑπὸ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐπιδοτουμένων ἢ ἐπιδοτηθέντων λόγῳ ἀσθενείας ἠσφαλισμένων κατὰ τὸ ἀπὸ 25 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι 13 Ἀπριλίου 1963 χρονικὸν διάστημα θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς ἓν ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας ἀνὰ ἕκαστον ἀκαίμερον ἐπιδοτηθείσης ἀσθενείας, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ 25 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι 13 Ἀπριλίου 1963 χρονικοῦ διαστήματος, μὴ ἐπιτρεπομένης πάντως τῆς καταβολῆς ὡς δώρου ποσοῦ, ὑπερβαίνοντος τὰ 13 ἡμερήσια ἐπιδόματα ἀσθενείας.

Ὡς ἐπίδομα διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δώρου νοεῖται τὸ παρ' ἑκάστου ἐπιδοματούχου λαμβανόμενον ἡμερήσιον ἐπίδομα ἀσθενείας, μετὰ τῶν τυχὸν ἐπὶ τούτου προσαυξήσεων (λόγῳ γυναικωνείας κλπ.).

ΙV. Ἡ καταβολὴ τοῦ περὶ οὗ ἡ παροῦσα δώρου θέλει ἀρχίσει ἀπὸ τῆς 9ης Ἀπριλίου 1963.

V. Τὸ δῶρον, περὶ οὗ ἡ παροῦσα, ἀπαλλάσσεται πάσης ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων κρατήσεως, ὡς καὶ τῶν ὑπὲρ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ὑποκείμενον εἰς φόρον εἰσοδήματος καὶ εἰς τὸ ἀναλογοῦν τέλος χαρτοσήμου.

VΙ. Τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον ὑφίστανται αἱ σχετικαὶ οἰκονομικαὶ δυνατότητες παρὰ τοῖς οἰκείοις Ὀργανισμοῖς καὶ μετ' ἀπόφασιν τῶν Διοικητικῶν αὐτῶν Συμβουλίων, δικαιολογούντων τὴν δυνατότητα αὐτήν.

Ἡ παροῦσα, ἥτις κυρωθήσεται νομοθετικῶς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1963

27076]Α.102]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ δόσεων καταβολῆς ὀφειλῶν ἐξ εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 151 τῆς 8 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4197]1961 «περὶ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων».

β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 71421]Ε.2296]1961 ἀπόφασιν ἡμῶν.

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 465]19.2.1962 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6729]874]21.3.1963 ἐναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, ἀποφαίζομεν:

1. Τροποποιοῦντες ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 71421]Ε.2296]1961 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν καὶ εἰδικώτερον μόνον κατὰ τὸ σημεῖον τὸ ἀφορῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν δόσεων ἐξοφλήσεως τῆς περὶ ἧς αὕτη ὀφειλῆς, αὐξάνομεν τὸν ἀριθμὸν τῶν μηνιαίων δόσεων εἰς 60, καταβλητέων ἀπὸ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1961.

2. Εἰς περιπτώσεις μὴ καταβολῆς μέχρι σήμερον οὐδεμιᾶς δόσεως βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 71421]Ε.2296]1961 ἀποφάσεως ἡ ὀφειλὴ ἐπιμερίζεται εἰς 60 δόσεις, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὸν μῆνα Νοέμβριον 1961 καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης μῆνας ἐπιβαρύνονται λόγῳ ἐκπροθέσμου καταβολῆς κατὰ τὸ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4197]1961 ὁριζόμενα.

Εἰς τὰς αὐτὰς ἐπιβαρύνσεις ὑποκεινται καὶ αἱ μὴ ἐμπροθέσμως καταβληθησόμεναι δόσεις αἱ ἀναγόμεναι εἰς τοὺς μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς παρούσης μῆνας.

3. Ἐπὶ περιπτώσεων, καθ' ἃς καταβληθήσαν δόσεις τινὲς βάσει τῆς ρυθμίσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 71421]Ε.2296, τὸ συνολικῶς καταβληθὲν ποσὸν διὰ δόσεις καὶ πρόσθετα λογίζεται καλύψαν ἀνάλογον ἀριθμὸν τῶν νέων δόσεων, καθοριζομένου οὕτω ἀναλόγως ἑνὸς μέν του μηνός,

άπο τοῦ ὁποίου ὀφείλονται νέαι δόσεις καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαυξήσεις, ἐὰν τὸ καταβληθὲν ποσὸν δὲν καλύπτῃ τὰς μέχρις ἐκδόσεως τῆς παρούσης ἀναλογούσας νέας δόσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ μηνὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἀρχίσῃ ἡ συνέχισις καταβολῆς νέων δόσεων, ἐὰν τὸ καταβληθὲν ποσὸν ὑπερκαλύπτῃ τὰς ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1961 μέχρις ἐκδόσεως τῆς παρούσης ἀναλογούσας νέας δόσεις.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1963

—

85260]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963 ἐπιδόματος (δώρου) τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

1) Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963 παρέχομεν τὴν ἐγκρισίν μας διὰ τὴν καταβολὴν εἰς τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τῶν Ν.Π.Δ.Δ., Αὐτοδιοικουμένων Ὀργανισμῶν καὶ τῶν Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1538]1950 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 2195]1952 προβλεπομένου ἐπιδόματος (δώρου) κατὰ τὰ κατωτέρω.

II) Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὀργανισμῶν καὶ Ν.Π.Δ.Δ. ἐφ' ὅσον ὑπάρχει παρ' αὐτοῖς ἡ πρὸς τοῦτο οἰκονομικὴ εὐχέρεια. Τοῦτο ὁρίζεται :

α) Εἰς τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει ἢ θητείᾳ ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας, ὡς καὶ τοὺς νομικοὺς συμβούλους τοὺς μισθοδοτουμένους βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1538]1950 ἴσον πρὸς τὸν βασικὸν αὐτῶν μισθὸν ἑνὸς δεκαπενθημέρου τῆς ὑπ' ἀριθ. 180]1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 127]1961 ὁμοίας μετὰ τοῦ ἐπιδόματος τριετιῶν ἄνευ τῆς προσαυξήσεως λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἢ ἑτέρου τινὸς ἐπιδόματος.

β) Διὰ τοὺς ἐκτάκτους ἴσον πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς δεκαπενθημέρου ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας καὶ ἄνευ τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 293002]21.10.1959 ἀποφάσεως ἡμῶν.

γ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους ἴσον πρὸς τὰ ἡμερομίσθια δεκα τριῶν (13) ἡμερῶν ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας.

III) Τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον II ἐπιδόματος θὰ τύχωσι καὶ οἱ δικαιοῦχοι τῶν ἀποδοχῶν τριημήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριημήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1962.

IV) Οἱ παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ μισθοδοτούμενοι βάσει τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας θὰ τύχωσι τοῦ ἐπιδόματος τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

V) α) Εἰς τοὺς μὴ μισθοδοτηθέντας δι' ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1962 μέχρι καὶ τῆς 15ης Ἀπριλίου 1963 λόγῳ στρατεύσεως, ἀπουσίας κλπ., εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους ἀποδοχῶν τριημήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριημήνου ἔληξαν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, καταβάλλεται τὸ ἐν παραγράφῳ II τῆς παρούσης ἐπίδομα μετ' ἐκπτώσεως τοῦ 1]8 τοῦ ἡμερησίου αὐτῶν μισθοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

Προκειμένου περὶ ἡμερομισθίων ἡ ἐκπτωσις ἐνεργεῖται μόνον διὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, καθ' ἃς οὗτοι δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

β) Διὰ τοὺς προαχθέντας ἢ τυχόντας ἐπιδόματος τριετιῶν μετὰ τὴν 16ην Δεκεμβρίου 1962 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15ης Ἀπριλίου 1963.

γ) Εἰς τοὺς μισθοδοτουμένους τὴν 15ην Ἀπριλίου 1963 μὲ μειωμένας ἀποδοχὰς λόγῳ στρατεύσεως, ἀργίας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας τὸ ἐπίδομα τῆς παραγράφου II τῆς παρούσης ὁρίζεται εἰς τὸ ὄγδοον (1]8) τῶν καταβληθεισῶν αὐτοῖς ἐν συνόλῳ ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ τριετιῶν) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.12.1962 μέχρι 15.4.1963.

VI) Οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυθέντες ἐφεδροι ἀξιωματικοὶ ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. θὰ τύχωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος παρὰ τῆς πολιτικῆς των ἀρχῆς, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ἤρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτοῖς μετὰ τὴν 6.12.1962.

VII) Δὲν δικαιοῦνται τοῦ διὰ τῆς παρούσης παρεχομένου ἐπιδόματος:

α) Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς.

β) Οἱ διορισθέντες ἀπὸ τῆς 15ης Ἀπριλίου 1963 καὶ ἐντεῦθεν.

VIII) Οἱ δικαιούμενοι ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963 καὶ ἐξ ἑτέρας πηγῆς θὰ τύχωσι τούτου κατ' ἐπιλογὴν τῶν ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς.

IX) Τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης δὲν ὑπόκειται εἰς κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων ἢ τέλη χαρτοσήμου, ὑπόκειται δὲ εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος, εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Ο.Γ.Α. εἰσφοράν, εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς καὶ εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ ἀντιστοίχου Ταμείου κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως τοιαύτας.

X) Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ τὴν 10ην Ἀπριλίου 1963.

Ἐπὶ τούτοις παρέχομεν τὴν ἔγκρισιν ἡμῶν ὅπως τὴν ἐπὶ τούτῳ τροποποίησιν τῶν οἰκείων προϋπολογισμῶν 1963 καὶ ἐγγραφὴν τῆς ἀπαιτουμένης πιστώσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1963

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΠΡΟΣ ΕΡΓΑΤΟΤΕΧΝΙΤΑΣ ΟΙΚΟΔΟΜΟΥΣ

Έγκύκλ. 57/1963 Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Πρὸς
τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.

Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27300/Ε.473/22.3.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 130 τεῦχος Β' τῆς 26.3.1963 φύλλον Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως (*), ὁρίζεται ὅτι τὸ δῶρον ἑορτῶν Πάσχα θὰ καταβληθῇ εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους ἐκ τοῦ συνταθέντος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ἀπὸ τῆς 8ης Ἀπριλίου 1963.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως παρέχομεν ὑμῖν τὰς κατωτέρω ὁδηγίας:

I. Πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ καταβληθῇ τὸ δῶρον

Ὡς γνωστόν, εἰς τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν ὑπάγονται κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275/Ε.2831/15.12.1961 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (**)(ἐγκύκλ. Διοικήσεως Ι.Κ.Α. 18/1962) πάντα τὰ πρόσωπα τὰ ἀσφαλιζόμενα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας».

Προϋπόθεσιν ὅμως διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ δώρου ἀποτελεῖ ἡ πραγματικὴ καταβολὴ τῆς ἐκ 13 ο/ο εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργατοτεχνίτου οἰκοδόμου, δι' ἡμέρας ἀπασχολήσεως ἀπὸ 15.12.1962 - 8.4.1963, ἀποδεικνυομένη μόνον ἐκ τῶν ἐπικολληθέντων δωροσήμων ἐπὶ τῶν δελτίων εἰσφορῶν.

Ἐργατοτεχνῖται οἰκοδόμοι, οἵτινες τυχὸν δὲν ἔλαβον τὸ δῶρον Χριστουγέννων 1962, θὰ εἰσπράξουν τοῦτο μετὰ τοῦ δώρου Πάσχα, ἀπὸ τὴν προϋποθέσιν τῆς ὑποβολῆς καὶ τῶν εἰδικῶν δελτίων εἰσφορῶν μετὰ τῶν δωροσήμων διὰ τὰς ἡμέρας ἐργασίας των Ἀπριλίου - Δεκεμβρίου 1962.

II. Δικαιολογητικὰ λήψεως τοῦ δώρου.

Διὰ τὴν λῆψιν τοῦ δώρου δέον ὅπως προσκομισθοῦν τὰ κατωτέρω δικαιολογητικά:

1) Τὰ δελτία εἰσφορῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχουν ἐπικολληθῇ τὰ δωρόσημα.

2) Τὸ ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον τοῦ Ι.Κ.Α.

III. Ἀποζημιώσεις Ι.Κ.Α. διὰ δαπάνας διοικήσεως - Κρατήσεις ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς - Τέλη χαρτοσήμου - Καταβλητέον ποσὸν δώρου.

α) Δαπάναι διοικήσεως Ι.Κ.Α.

Ἐκ τῆς εἰσφορᾶς (13 ο/ο) τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ἀφαιρεῖται τὸ 1/13, ὅπερ ἰσοῦται πρὸς 7,70 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ὡς ἔξοδα διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ ἀφαίρεσις θὰ γίνῃ ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐπικολληθέντων δωροσήμων.

β) Εἰσφορὰ ὑπὲρ Ι.Κ.Α., Ο.Α.Α.Α., Α.Ο.Ε.Κ. καὶ Ταμείου Δομικῶν

Ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀξίας τῶν δωροσήμων θὰ ὑπολογισθῇ ἡ εἰσφορὰ ἰσφαλισμένου ὑπὲρ Ι.Κ.Α., Ο.Α.Α.Α., Α.Ο.Ε.Κ. ἐκ δραχμῶν 8,50 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐν τῷ συνόλῳ, ὡς καὶ ἡ ἐκ 3ο/ο εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν.

Ἡ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τούτου (Δομικῶν) εἰσφορὰ ἀφορᾷ μόνον μισθωτοὺς ἀπασχοληθέντας εἰς τὴν περιοχὴν τῆς τότε Διοικήσεως Πρωτευούσης, Σαλαμῖνος, Ἐλευσῖνος, Μεγάρων, Ταταΐου καὶ Ἀχαρνῶν.

Διὰ τοὺς ἀπασχοληθέντας εἰς οἱανδήποτε ἄλλην περιοχὴν τῆς χώρας δὲν θὰ γίνῃ ἡ ἐκ 3ο/ο κράτησις ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τούτου.

γ) Τέλη χαρτοσήμου

Τὸ εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους καταβαλλόμενον δῶρον ἐκ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ὑπόκειται εἰς κράτησιν τελῶν χαρτοσήμου, βαρύνεται δὲ κατὰ 0,55 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ὁ ἰσφαλισμένος καὶ κατὰ 0,55 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ὁ Λογαριασμὸς δώρου. Συνεπῶς ἐκ τῶν ἐπικολληθέντων δωροσήμων θὰ γίνεται κράτησις ἐξ 1,10 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν διὰ τέλη χαρτοσήμου (ἰσφαλισμένου καὶ Λογαριασμοῦ).

Τὸ δῶρον ἀπαλλάσσεται φόρου μισθῶν ὑπηρεσιῶν.

δ) Καταβλητέον ποσὸν δώρου

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ σύνολον τῶν κρατήσεων ἀνέρχεται εἰς 20,30 ἢ εἰς 17,30 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἀναλόγως τῆς περιοχῆς ἀπασχολήσεως τοῦ δικαιούχου.

Διὰ τὴν εὐχερῆ ἐξεύρεσιν τῶν κρατήσεων ἐν τῷ συνόλῳ, ὡς καὶ τοῦ καταβλητέου ποσοῦ δώρου εἰς ἑκατὸν δικαιοῦχον θὰ ἀφαιρῶνται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν δωροσήμων τὰ 20 ἢ 17 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ἀντὶ τοῦ 20,30 ἢ 17,30, καὶ θὰ καταβάλληται τὸ 80 ἢ 83 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Ἡ ἐκ 30 λεπτῶν ἐπὶ τῶν 100 δραχμῶν ἐπὶ πλέον ὀφειλομένη διαφορὰ κρατήσεων θὰ βαρύνῃ τὰς προσόδους τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ.

Ἐν τέλει τῆς παρούσης κοινοποιοῦμεν πίνακα, ἐξ οὗ προκύπτει ἀμέσως τὸ καταβλητέον ποσὸν δώρου, βάσει ὑπολογισμοῦ κρατήσεων 20 ο/ο καὶ 17 ο/ο.

IV. Διαδικασία πληρωμῆς δώρου - Συγκρότησις Ἐπιτροπῶν.

Διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ δώρου ἐξουσιοδοτοῦνται οἱ Διευθυνταὶ τῶν Περιφερειακῶν καὶ Το-

(*) ΕΕΔ 22, 463.

(**) ΕΕΔ 21, 119.

πικών Υποκαταστημάτων, όπως συγκροτήσουν έγκαίρως τάς άπαραιτήτους Έπιτροπάς έκαστος, διά τό Υποκατάστημα τού όποίου προΐσταται.

Έκαστη Έπιτροπή δύναται νά περιλαμβάνη μέχρι πέντε μέλη έξ υπαλλήλων τού Ι.Κ.Α. άνεξαρτήτως βαθμού τούτων καί ιδιότητος.

Διά τά Παραρτήματα θά ληφθή σχετική πρόνοια παρά τού Διευθυντού τού Υποκαταστήματος, είς τό όποίον ύπάγονται ταύτα (*).

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Έγκύκλ. 1|1963 Όργανισμού Άπασχολήσεως καί Άσφαλίσεως Άνεργίας πρός Τοπικούς Ύπηρεσίας καί τά Υποκαταστήματα τού Ι.Κ.Α.: Έν σχέσει μέ την έκδοσιν βιβλιαρίων πληρωμής οίκογενειακού επιδόματος διά τό έτος 1963 γνωρίζομεν είς ύμάς, ότι άπεστάλη ήδη ύμίν τό άπαιτούμενον έντυπον ύλικόν καί δέον ώς έκ τούτου, άμα τή λήψει της παρούσης, όπως προβήτε είς τάς δεούσας ένεργείας διά την έναρξιν της άπαιτουμένης διά την έκδοσιν ταύτην έργασίας καί την περάτωσιν αύτής τό βραδύτερον μέχρι 31.3.1963.

Σχετικώς παρέχομεν είς ύμάς τάς άκολούθους όδηγίας.

1. Όργάνωσις καί λειτουργία Ύπηρεσιών

Έπειδή ούδεμία μεταβολή έπήλθεν είς την ισχύουσαν περί Δ.Α.Ο.Ε.Μ. νομοθεσίαν, ισχύουν αί μέχρι τοῦδε δοθείσαι ύμίν όδηγίαι διά την άναγνώρισιν τού δικαιώματος, τόν υπολογισμόν καί τό ύψος τού επιδόματος, την καταβολήν αύτού, την διαδικασίαν, ώς καί διά πάν έτερον θέμα παροχών Δ.Α.Ο.Ε.Μ.

Ώς γνωστόν, διά τού από 24.3.1962 β. δ|τος (Φ.Ε.Κ. 52 τ. Α' τής 30.3.1962) (**) από μέν 1.1.1962 παρετάθη τό δρίον επιδοτήσεως έκ τού Δ.Α.Ο.Ε.Μ. τών τέκνων μέχρι καί τού 15ου έτους της ηλικίας των, από δέ 1.4.1962 τό ημερήσιον επίδομα διά τό δεύτερον τέκνον προσηυξήθη κατά μίαν δραχμήν, ήτοι καταβάλλεται δι' έκάστην ημέραν άσφαλιστίας έργασίας τό ποσόν τών δραχμών τεσσάρων (4) άντι τριών (3).

Κατά τά άνωτέρω επίδομα διά τό τρέχον έτος καταβάλλεται διά τέκνα γεννηθέντα κατά τό έτος 1948 καί έφεξής.

Έξ άλλου ό κατωτέρω παρατιθέμενος πίναξ δεικνύει τό ύψος τών από 1.4.1962 καταβαλλομένων άνά τρίμηνον επιδομάτων έπί τή βάσει τού αριθμού τών τέκνων (1 ή 2) καί τών πραγματοποιηθεισών κατά τό προηγούμενον ημερολογιακόν έτος ημερών έργασίας.

Κατηγορία	Ήμέραι έργασίας προηγουμένου έτους	Ποσόν επιδόματος άνά τρίμηνον από 1.4.1962
Α (1 τέκνον)	50—99	72
Β (2 τέκνα)		168
Γ (1 τέκνον)	100—149	126
Δ (2 τέκνα)		294
Ε (1 τέκνον)	150—199	162
ΣΤ (2 τέκνα)		378
Ζ (1 τέκνον)	200—249	207
Η (2 τέκνα)		483
Θ (1 τέκνον)	250 καί άνω	234
Ι (2 τέκνα)		546

1. Δικαιολογητικά

Α. Γενικώς

Τα διά την άνανέωσιν τών βιβλιαρίων πληρωμής δικαιολογητικά είναι, ώς καί κατά τό παρελθόν, τά έξής:

α. Βιβλιάριον άσφαλίσεως τού μισθωτού

Έάν τά βιβλιάρια ταύτα νά είναι πλήρως ενημερωμένα ως πρός την άπασχόλησιν τού προηγουμένου έτους.

Τοιαύτη ενημέρωσις θεωρείται υπάρχουσα, όταν έκ τού βιβλιαρίου πιστοποιήται άπασχόλησις τουλαχίστον 250 ημερών, έστω καί άν δέν επεκολλήθησαν ένσημα μέχρι 31.12.1962.

β. Βιβλιάριον πληρωμής οίκογενειακού επιδόματος έτους 1962.

γ. Ληξιαρχικαί πράξεις γεννήσεως τών τέκνων, δι' ά καταβάλλεται επίδομα.

Αί πράξεις αύται άπαξ μόνον προσάγονται καί ισχύουν καθ' όλα τά έτη της επιδοτήσεως. Κατά πάσαν όμως άνανέωσιν τών βιβλιαρίων πληρωμής, είτε προληπτικώς, είτε κατασταλτικώς, δέον νά ζητούνται παρά τού οίκείου ληξιάρχου στοιχεία περί τών άποβιωσάντων κατά τό προηγούμενον έτος τέκνων, ίνα έν συνεχεία μέσω τού οίκείου μητρώου τών δικαιούχων επιφέρωνται αί δεούσαι μεταβολαί (μή χορηγήσεις επιδόματος κατά τό τρέχον έτος διά τέκνα αποβιώσαντα κατά τό προηγούμενον) (σχετ. έγκυκλίος ημών 13|1962).

Δ. Οίκογενειακών βιβλιαρίων άσθενείας, μόνον προκειμένου περί νέου δικαιούχου.

Τούτου δέ γίνεται απλή επίδειξις πρός εξακρίβωσιν ύπάρξεως καί συντηρήσεως τών τέκνων, δι' ά ζητείται ή χορήγησις τού επιδόματος· οίκοθεν νοείται, ότι καί είς την περίπτωσιν ταύτην άπαιτείται ή προσαγωγή ληξιαρχικής πράξεως γεννήσεως.

Ύπογραμμίζομεν, ότι ούδέν βιβλιάριον δύναται νά εκδοθή διά τό τρέχον έτος, εφ' όσον δέν έχουν ήδη υποβληθή αί ως άνω πράξεις.

ε) Ύπεύθυνος δήλωσις τού δικαιούχου έπί ειδικού εντύπου της Ύπηρεσίας τού Όργανισμού (αριθ. τυποπ. 104007) ή μόνον περί τών Τοπικών ημών Ύπηρεσιών έπί τού υπ' αριθ. τυποπ. 104016 εντύπου.

Έπί ειδικών τινων περιπτώσεων μισθωτών

(*) Σημ. ΕΕΔ: Παρέχονται περιπτέρω όδηγίαι διά την διαδικασίαν πληρωμής τών δώρων.

(**) ΕΕΔ 21, 494.

Δημοσίου (σχέσεως έργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου) κλπ. ἰσχύουν ὡς πρὸς τὰ δικαιολογητικὰ αἱ παρασχεθεῖσαι ὑμῖν κατὰ τὸ παρελθὸν εἰδικαὶ ὁδηγίαι καὶ εἰδικὰ ἔντυπα.

Πάντως τονίζομεν, ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καταβολῆς ἐπιδόματος εἰς μισθωτοὺς Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ. δέον νὰ προκύπτῃ σαφῶς διὰ τῆς προσκομίσεως βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου ἢ ἐξ ἄλλου στοιχείου ὅτι οὗτοι παρέχουν ἐργασίαν σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὴν γενομένην ἐπιθεώρησιν εἰς τινας Ὑπηρεσίας διεπιστώθη, ὅτι δὲν ἀνευρέθησαν εἰς τοὺς οἰκείους φακέλους τῶν δικαιούχων στοιχεῖα περὶ τῆς ὡς ἄνω σχέσεως ἐργασίας τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν.

Β'. Δικαιολογητικὰ εἰδικῶς ἐπὶ γυναικῶν δικαιούχων

Προκειμένων περὶ γυναικὸς δικαιούχου ὑπὸ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 § 3 τοῦ ἀπὸ 20.12.1959 β. δ/γματος προϋποθέσεις, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, δέον νὰ προσάγωνται καὶ τὰ κάτωθι, κατὰ περίπτωσιν, δικαιολογητικά:

α) Εἰς περίπτωσιν χηρείας ἢ διαζεύξεως, ἐὰν ζητῆται τὸ πρῶτον ἐπίδομα, δέον νὰ προσκομίζηται ληξιαρχικὴ πρᾶξις θανάτου τοῦ συζύγου ἢ διαζευκτήριον καὶ βεβαίωσις τοῦ ἱερέως ὅτι ἡ μήτηρ συντηρεῖ τὸ τέκνα της καὶ ὅτι δὲν ἠλθεν εἰς νέον γάμον.

Διὰ τὰς ἐπιδοτηθείσας κατὰ τὸ παρελθὸν δέον νὰ προσκομίζηται μόνον βεβαίωσις ἱερέως περὶ συντηρήσεως τῶν τέκνων ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ περὶ μὴ τελέσεως παρ' αὐτῆς νέου γάμου.

Ἐπὶ διαζεύξεως, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, δέον νὰ ὑποβάλληται καὶ ὑπεύθυνος δήλωσις τῆς μητρός, ὅτι δὲν λαμβάνει διατροφὴν ὑπὸ τοῦ συζύγου της διὰ τὰ τέκνα της.

β) Ἐπὶ ἀναπηρίας τοῦ συζύγου προσκομίζεται ἀπόφασις τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ περὶ ἀναπηρίας τοῦ συζύγου, συνεπαγομένης ἀνικανότητα διὰ τὴν ἣν ἤσκει ἐργασίαν κατὰ ποσοστὸν τοὐλάχιστον 66 2/3 %.

γ) Ἐπὶ στρατεύσεως τοῦ συζύγου βεβαίωσις τῆς οἰκείας στρατιωτικῆς μονάδος, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ ἡ χρονολογία κατατάξεως, ὡς ἐπίσης καὶ ὑπηρεσιακὸν σημείωμα τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας ὅτι ὁ ἐν στρατεύσει σύζυγος δὲν λαμβάνει ἐφεδρικὸν ἐπίδομα.

δ) Ἐπὶ ἐξωγάμου τέκνου, ἐκτὸς ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, καὶ βεβαίωσις ἱερέως ὅτι ἡ μήτηρ δὲν ἐτέλεσε γάμον.

ε) Διὰ τὰ ἀναγνωρισθέντα ἢ υἱοθετηθέντα τέκνα δέον νὰ προσκομίζηται διὰ ταῦτα καὶ σχετικὴ πρᾶξις ἀναγνωρίσεως ἢ υἱοθεσίας.

Τέλος ἐπὶ γυναικῶν μὴ διαζευγμένων, ἀλλ' ἐγκαταλειφθεισῶν ὑπὸ τοῦ συζύγου των καὶ συντηρουσῶν ἀπὸ ἔτους τοὐλάχιστον τὰ τέκνα των, διὰ τὴν ἐπιδότησιν τῶν ὁποίων, ὡς γνωστόν, ἀπαιτεῖται συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 § 6 τοῦ ἀπὸ 28.1]8.2.1961 β. δ/γματος ἀπόφασις τῆς παρ' ἡμῖν Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Δ.Α.Ο.Ε.Μ. μετὰ προηγουμένην πρότασιν τῆς παρὰ τῇ οἰκείᾳ Τοπικῇ ἡμῶν Ὑπηρεσίᾳ Ἐπιτροπῆς Δ.Α.Ο.Ε.Μ., δέον νὰ προσκομίζηται βεβαίως ἱερέως τεθεωρημένη κλπ. ὑπὸ Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ ἡ χρονολογία ἐγκαταλείψεως καὶ νὰ βεβαιοῦται ἀπὸ πότε ἡ μήτηρ συντηρεῖ τὰ τέκνα της καὶ συνοικεῖ μετ' αὐτῶν.

Δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ βεβαιώσει ἢ ἐν τῇ ὑπηρεσιακῇ ὑμῶν ἐκθέσει μνεία «περὶ τοῦ ὅτι ἀπὸ ἔτους τοὐλάχιστον ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα, ἅτινα συντηροῦνται παρ' αὐτῆς κλπ.», ἀλλὰ δέον νὰ προσδιορίζηται ἐπακριβῶς ἡ χρονολογία ἐγκαταλείψεως καὶ συντηρήσεως τῶν τέκνων, διότι ἐξ αὐτοῦ θὰ καθορισθῇ ἡ χρονολογία ἐνάρξεως καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ σημειοῦμεν, ὅτι καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις ἀνεγνωρίσθη δικαίωμα καταβολῆς ἐπιδόματος εἰς ἐγκαταλειφθείσας συζύγους δυνάμει τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 28 1]8.2.1961 β. δ/γματος κατὰ τὸ ἔτος 1962 ὑπὸ τῆς παρ' ἡμῖν Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Δ.Α.Ο.Ε.Μ., δέον διὰ τὴν ἐπιδότησιν διὰ τὸ τρέχον ἔτος νὰ διαπιστωθῇ ἡ συνδρομὴ τῶν αὐτῶν πραγματικῶν δεδομένων καὶ κατὰ συνέπειαν δέον νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως προβλεπομένη διαδικασία, ἤτοι ἀπαιτεῖται νὰ ὑποβληθῇ νέα αἴτησις, ὡς καὶ νέα δικαιολογητικά, ἔκθεσις τῶν κατὰ τόπους Διευθυντῶν, πρότασις τῆς κατὰ νόμον ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς Ἐνδικάσεως Προσφυγῶν Δ.Α.Ο.Ε.Μ. τῆς οἰκείας Τοπικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ἔκδοσις νέας ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς παρ' ἡμῖν Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Δ.Α.Ο.Ε.Μ.

Ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἐκδοθῇ βιβλιάριον διὰ τὰς περιπτώσεις αὐτάς.

Ὡσαύτως σημειοῦμεν, ὅτι δέον ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἀξιούσης ἐπίδομα νὰ σημειοῦται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Διευθυντοῦ, ἐὰν ἐξεδόθη ἐπ' ὀνόματί της καὶ ἀπὸ πότε οἰκογενειακὸν βιβλιάριον ἀσθενείας διὰ τὰ τέκνα της καὶ εἰς τὴν ὡς ἄνω πρότασιν τῆς παρὰ τῇ οἰκείᾳ Τοπικῇ Ὑπηρεσίᾳ Ἐπιτροπῆς Δ.Α.Ο.Ε.Μ. νὰ καθορίζηται ἡ ἡμερομηνία, ἀφ' ἧς προτείνεται ἡ χορήγησις ἐπιδόματος, ἐξαρτωμένη προφανῶς ἐκ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν βεβαιοῦνται συντρέχοντα τὰ ἐφ' ὧν θεμελιοῦται τὸ δικαίωμα ἐπιδοτήσεως γεγονότα ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν χρόνον ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος καὶ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ παραγραφῆς.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

Κατά τό προϊσχύον τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Δικαίου, ὅσον καί κατά τόν Ἀστικόν Κώδικα (ἄρθρον 675), διά τοῦ θανάτου τοῦ ἐργαζομένου λύεται ἡ σύμβασις ἐργασίας, εἴτε εἶναι ἀορίστου, εἴτε ὡρισμένου χρόνου.

Κατά τό αὐτό ἄρθρον 675 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διά τοῦ θανάτου τοῦ ἐργοδότου ἡ σύμβασις λύεται μόνον ὅταν τά μέρη ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ, ἄλλως ὑπάρχει μεταβολή προσώπου τοῦ ἐργοδότου καί ὁ μισθωτός προστατεύεται ἐπαρκῶς ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 2112/1920.

Ἀλλά καί ὅταν τά μέρη ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τό πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου, ὁπότε διά τοῦ θανάτου αὐτοῦ λύεται ἡ σύμβασις ἐργασίας, λέγει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 675 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅτι δύναται τό δικαστήριον κατά τήν κρίσιν του νά ἐπιδικάσῃ εἰς τόν μισθωτόν εὔλογον ἀποζημίωσιν. Ἄλλο τό ζήτημα ὅτι ἡ διάταξις αὕτη, κατά τό ἄρθρον 24 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, δέν ἐκτείνεται καί ἐπί τῶν πρό τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος σχέσεων καί ἐμφανίζεται τό φαινόμενον νά μένουν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως οἱ μισθωτοί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπί μακρότερον χρόνον ὑπηρέτησαν τόν θανόντα ἐργοδότην.

Ὁπωσδήποτε ὅμως ὑπάρχει εἰς τήν περίπτωσιν κάποια προστασία.

Ἀλλ' εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ δέν ὑπάρχει διά τά μέλη τῆς οἰκογενείας του καμμία προστασία. Ἐμφανίζεται οὕτω τό φαινόμενον νά μένουν ἄνευ πόρου ζωῆς ἀμέσως μετά τόν θάνατον τά πρόσωπα ἐκεῖνα, ἅτινα ἐβασίζοντο εἰς τήν ἐργασίαν τοῦ προστάτου των, ὁ ὁποῖος ἐνδέχεται νά ἔχῃ καί ἐπί μακρόν ὑπηρετήσει τόν ἐργοδότην του.

Ὑπό τό συναισθημα ἀσφαλῶς τοῦ δικαίου ὁ ἐργατικός Νομοθέτης τοῦ 1935 εἶχε θεσπίσει διά τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου τῆς 19/19 Νοεμβρίου 1935 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων» τήν ἀκόλουθον διάταξιν: Ἄρθρον 12. Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ὑπαλλήλου ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τήν καταβολήν τοῦ ἡμίσεος τῆς κατά τά ἄρθρα 3 καί 9 τοῦ νόμου 4558/1930 ἀποζημιώσεως εἰς τούς ἐν ἄρθρῳ 6 τοῦ νόμου 551 (περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων) συγγενεῖς τοῦ θανόντος.

Ἡ διάταξις δέν ἰσχύει ἤδη, διότι διά τοῦ ἀπό 1ης Μαΐου 1936 διατάγματος διετάχθη ἡ ἀναστολή ὅλων τῶν νομοθετημάτων τῆς χρονικῆς περιόδου τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐπ' ἀόριστον.

Ἐν τούτοις καί μετά ἔτη ἑκτοτε ἐβδόμη εἰς τό θέμα συνέχεια.

Οὕτω κατά ἓν σχέδιον νόμου τοῦ κατά τήν 9ην Ἰουνίου 1950 Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, τό ὁποῖον κατετέθη εἰς τήν Βουλήν, ἀλλά δέν ἦλθη πρός ψήφισιν, ἵνα γίνῃ νόμος τοῦ Κράτους, ἐλαμβάνετο, μεταξύ ἄλλων τροποποιήσεων ἐργατικῶν νόμων καί κυρίως τῶν νόμων καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ ἀκόλουθος μέριμνα διά τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νομοσχεδίου: «Ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται εἰς τήν καταβολήν τοῦ ἡμίσεος τῆς κατά τόν νόμον 2112/1920 ἢ τό β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως (κατ' ἀκριβολογίαν ὁ νόμος μόνον 2112/1920 ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διά τοῦ νόμου 4558/1930), ἀποζημιώσεως εἰς τάς κατωθι περιπτώσεις... γ) εἰς τούς συγγενεῖς τοῦ ὁπωσδήποτε ἀποβιοῦντος μισθωτοῦ, περί ὧν τό ἄρθρον 6 τοῦ β.δ. τῆς 9/18.1920 (νόμος 551) «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί εὐθύνης πρός ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων», ἐφ' ὅσον τά πρόσωπα ταῦτα συντηροῦντο παρά τοῦ θανόντος καί δέν δικαιοῦνται συντάξεώς τινος παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἢ τῆς ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως τοῦ ἀνωτέρω βασιλικοῦ διατάγματος».

Δικαιολογητικός λόγος τῆς σχεδιασθείσης αὐτῆς διατάξεως ὑπῆρξε κατά τήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, ὅτι θά ἔπρεπε νά ἐνισχυθῇ ἡ στερηθεῖσα τοῦ προστάτου της ἐργατική οἰκογένεια διά τήν ἀντιμετώπισιν τῶν πρώτων ἀναγκῶν αὐτῆς.

Ἔχουν παρέλθει ἔκτοτε ἀρκετά ἔτη. Τό αἴσθημα τοῦ δικαίου, τό ὁποῖον ὑπηγόρευσε τήν ἀνάγκην νά προστατευθοῦν τά πρόσωπα, περί ὧν ὁ λόγος, δέν πρέπει νά ἔχῃ ἀμβλυνθῇ. Ἀντιθέτως καί διότι ἡ ἀνάγκη τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης κατέστη πλέον ἔντονος καί ἀφοῦ διεκηρύχθησαν, ὅτι πρέπει νά προσέχηται περισσότερον ὁ παράγων τῆς ἐργασίας ἄνθρωπος, εἰς τόν ὁποῖον καί ὀφείλεται ἡ προσδοκία καλλιτέρων διά τό κοινωνικόν σύνολον ἡμερῶν, ἀνακύπτει τό συμπέρασμα, ὅτι πρέπει, περισσότερον σήμερον, νά θεωρηθῇ εἰς τό θέμα ἀναγκαία ἡ νομοθετική μέριμνα.

Παρεμβάσεις

— Ἀνωτέρω, σελ. 399, στίχος 9 (σχόλιον *Γ. Γιαννακοπούλου*) ἡ λέξις «ἡμερομισθώνων» διορθοῦται εἰς «ἡμερομισθίων», σελ. 399, στίχος 15, αἱ λέξεις «δι' ὃ» νά διορθωθοῦν εἰς «διό», σελ. 401, στίχος 38 καί ἑπ. ἡ φράσις «ἐφ' ὅσον γίνεται δεκτόν, ὅτι καί εἰ ἐν ἀκύρῳ ἐργασιακῇ σχέσει διατελοῦντες ἀπολαμβάνουσι τό προνόμιον, δέον νά γίνῃ δεκτόν, ὅτι περιλαμβάνεται...» νά διορθωθῇ ὡς ἑξῆς: «Ἐφ' ὅσον γίγνεται δεκτόν, ὅτι καί οἱ ἐν ἀκύρῳ ἐργασιακῇ σχέσει διατελοῦντες ἀπολαμβάνουσι τοῦ προνομίου, δέον νά γίνῃ δεκτόν, ὅτι εἰς τοῦτο περιλαμβάνεται...».

— Ἀνωτέρω, σελ. 404, εἰς σημείωμά μας παρεισέφρησε τυπογραφικόν λάθος, τό ὁποῖον καθιστᾷ ἀκατανόητον τήν φράσιν.

Ἡ φράσις «θά ἦτο συνεπῶς κοινωνικῶς ὠφέλιμον νά ἐξευρίσκετο τρόπος νά ἀναφερόμεθα...» νά διορθωθῇ εἰς τό ὀρθόν «θά ἦτο συνεπῶς κοινωνικῶς ὠφέλιμον νά ἐξευρίσκετο τρόπος—καί ἀναφερόμεθα...».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 9 (519)

Ἀθῆναι, 1 Μαΐου 1963

ΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΤΡΙΜΗ, Δικηγόρου, τ. Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας

Α'

1. Τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα (ἐπίδομα συζύγου, ἐπίδομα τέκνων) ἀποτελοῦν προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ, παρέχονται δὲ εἴτε δυνάμει συμφωνίας ἢ κανονισμοῦ ἢ κατὰ νομοθετικὴν ἐπιταγὴν οὐχὶ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας (Α.Π. 377]1956, ΕΕΔ 14, 495, Α.Π. 639]1953, ΕΕΔ 12, 72), ἀλλὰ ὡς πρόσθετος κοινωνικὴ παροχή, δι' ὃ καὶ χαρακτηρίζονται ὡς «κοινωνικὸς μισθός». (W. Kaskel-Dersch, Arbeitsrecht 1932, σελ. 184, *Ι. Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ 653, ἀριθ. 100, *Χρ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκ., σελ. 159, H Nipperdey, ΕΕΔ 1, σελ. 452, ΕΕΔ 19, 1036). Ἀπὸ ἀπόψεως ἑλληνικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα θεωροῦνται τακτικαὶ ἀποδοχαὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπολογίζονται εἰς τὴν ἀπιζημίωσιν τοῦ ν. 2112 (Α.Π. 32]1962, ΕΕΔ 21, 200, Α.Π. 436]1959, ΕΕΔ 18, 1249, Πρωτ]κείου Ἀθηνῶν 15762]1960, ΕΕΔ 20, 156, Πρωτ]κου Ἀθηνῶν 408]1947, ΕΕΔ 6, 150, Πρωτ]κου Ἀθηνῶν 271]1947, ΕΕΔ 6, 111, Πρωτ]κου Χαλκίδος 54]1953, ΕΕΔ 12, 1176. Παλαιοτέρα νομολογία εἰς *Α. Πολυχρόνη*, Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, σελ. 145, *Α. Τούση*, Ἐργατ. Δίκ., τόμ. Α', ἡμίτ. Β', σελ. 401 ἐπ. καὶ σημ. 5, *Ι. Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ 653, ἀριθ. 10 καὶ 114, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ., σελ 345). Ἐπίσης ταῦτα περιλαμβάνονται εἰς τὰς ἀποδοχὰς τῆς ἀδείας, ἧς δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς βάσει τοῦ ἀ.ν. 539]1945 (Α.Π. 224] 1962, ΕΕΔ 21, 531), συνυπολογίζονται δὲ εἰς τὸν νόμιμον μισθὸν διὰ τὴν καταβολὴν τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Ἑτέρα συνέπεια τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ὡς ἀποδοχῶν εἶναι ἡ ποινικὴ δίωξις τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 690]1945 ἐν περιπτώσει μὴ καταβολῆς τούτων. (Α.Π. 241] 1961, ΝοΒ 10, 676), ἐνῷ ὁ μὴ συνυπολογισμὸς αὐτῶν εἰς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ἧς δικαιοῦται ὁ ἀπολυόμενος μισθωτός, μέλος διοικητικοῦ συμβουλίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ (ἄρθρον 9 ἀ.ν. 694]1937), θεωρεῖται ὡς ποινικὸν ἀδίκημα (Α.Π. 416] 1960, ΝοΒ 9, 34).

2. Γενικῶς τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα ἀπολαύουν τῆς προστασίας τοῦ μισθοῦ. Δὲν συμψηφίζονται, οὔτε κατάσχονται (ΕΕΔ 22, 47, ἔνθα νομολογία), περιλαμβάνονται δὲ ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τοῦ ἐργοδότου εἰς τὰς προνομιούχους ἀπαιτήσεις τῶν ἄρθρων 940 καὶ 991 Πολ. Δικονομίας (Α.Π. 359] 1962, Ὁλομ. ΕΕΔ 21, 785, *Φ. Ἀγγελής*, ΝοΒ 10, 372, *Ι. Κορδογιαννόπουλος*, ΝοΒ 10,341, *Α. Δρακόπης*, ΝοΒ 10,1224). Τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος κτᾶται ἀφ' ἧς χρονολογίας οὗτος γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἐργοδότην τὰ οἰκογενειακά του βάρη (Α.Π. 138] 1952, ΕΕΔ 11, 404, Πρωτ]κείου Ἀθηνῶν 5709]1960, ΕΕΔ 19, 1009, Πρωτ]κείου Ἀθηνῶν 4267]1958, ΕΕΔ 17, 825, Πρωτ] κείου Ἀθηνῶν 582]1957, ΕΕΔ 16, 425, *Ι. Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ 653, ἀριθ. 96 καὶ 100. Τινὰ περὶ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, Σύνταξις ΕΕΔ 19, 1036, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν).

Ἡ νομολογία, ἑρμηνεύουσα τὰς διατάξεις περὶ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν συν-

αλλακτικῶν ἠθῶν (Α.Κ. 200 καὶ 288) καὶ ἐν τῇ προσπαθείᾳ της, ὅπως μὴ στερήσῃ τὸν μισθωτὸν ἀπὸ τοῦ δικαιώματος λήψεως τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, ἕνεκεν τῆς τυπικῆς παραλείψεως γνωστοποιήσεως τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἀπεφάνθη, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἡ γνωστοποίησις τῶν οἰκογενειακῶν βαρῶν εἰς τὸν ἐργοδότην, ὅταν οὗτος διατελῇ ἐν γνώσει αὐτῶν (Α.Π. 119]1962, ΕΕΔ 21, 457, Α.Π. 179]1956, ΝοΒ 4, 707, Πρωτ]κείου Ἀθηνῶν 6242]1958, ΕΕΔ 17, 585, Πρωτ]κείου Ἀθηνῶν 8405]1957, ΕΕΔ 16, 768 καὶ ΕΕΔ 19, 1036 ὡς ἀνωτέρω). Τὸ βιβλιάριον ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ παραδίδεται εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ εἰς ὃ περιλαμβάνεται ἡ οἰκογενειακὴ κατάστασις τοῦ μισθωτοῦ, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἐργοδότης ἔσχε γνῶσιν τῶν οἰκογενειακῶν βαρῶν τοῦ μισθωτοῦ. Τὰ αὐτὰ ρητέον καὶ διὰ τοὺς μισθωτούς, οἵτινες εἶναι ἠσφαλισμένοι κατὰ τῆς ἀσθενείας εἰς τοὺς ἄλλους κλαδικοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς. Συνεπῶς διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους μισθωτοὺς κατὰ τῆς ἀσθενείας (ἡ ἀσφάλισις τῆς ἀσθενείας ἔχει γενικευθῇ) δὲν δημιουργεῖται θέμα ἀποδείξεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ὅτι ὁ ἐργοδότης του ἔλαβε γνῶσιν τῶν οἰκογενειακῶν του βαρῶν. Διὰ τοὺς ἐργαζομένους καὶ μὴ ἠσφαλισμένους δὲν εἶναι δύσκολος ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἐργοδότης ἐγνώριζε τὰ οἰκογενειακά των βάρη.

Β'

Μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 3868]1958 τὰ ἐπιδόματα οἰκογενειακῶν βαρῶν (τὸ ἐπίδομα συζύγου καὶ τέκνων) περιωρίζοντο μόνον μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων (οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἐθνικὴν γενικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ὑπάλληλοι δὲν ἐδικαιοῦντο οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων), τὸ δὲ σχετικὸν δικαίωμα ἐβασίζετο εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, εἴτε εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμόν, τὸν διέποντα τὴν προσωπικὴν κατάστασιν τῶν μισθωτῶν τῶν ἐπιχειρήσεων. Οἱ ἐργάται δὲν ἐδικαιοῦντο οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων. Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ν.δ. 2655]1953 δὲν θεωροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι (ἀλλὰ ἐργάται) οἱ ὑπηρέται πάσης κατηγορίας, καθὼς καὶ πᾶν ἐν γένει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ἐν τῇ παραγωγῇ ἀμέσως ὡς βιομηχανικός, βιοτεχνικός, μεταλλευτικὸς ἢ γεωργικὸς ἐργάτης ἢ ὡς βοηθὸς ἢ μαθητευόμενος τῶν ἐν λόγῳ κατηγοριῶν ἢ παρέχει ὑπηρετικὰς ἐν γένει ὑπηρεσίας. Ἡ νομολογία ἐθεώρησεν ὡς ἐργάτην τὸν μισθωτόν, ὅστις εἶναι κάτοχος τέχνης, «ἧς γνωρίζει τὴν πρακτικὴν ἐκτέλεσιν, χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται νὰ ἔχῃ θεωρητικὰς γνώσεις» (Α.Π. 364]1947, ΕΕΔ 7, 21), ἐνῷ κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν τῆς νομολογίας δὲν εἶναι ὑπάλληλος ὁ μισθωτός, ὅστις δὲν κέκτηται εἰδικὰς θεωρητικὰς γνώσεις διὰ τὴν εἰδικότητα, εἰς ἣν ἐργάζεται καὶ ἣν ἀσκεῖ συνεπείᾳ μακροχρονίου ἀπασχολήσεως καὶ πείρας (Α.Π. 254]1957, ΕΕΔ 16, 617, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5059]1957, ΕΕΔ 16, 619, Α.Π. 53]1948, ΕΕΔ 7, 235). Ἡ ἐξαίρεσις τῶν ἐργατῶν ἀπὸ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἀπετέλει παράβασιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ἥτις καθιεροῦται διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, μὴ δικαιολογουμένης τῆς παρεκκλίσεως ταύτης ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος (Α.Π. 276]1962, ΕΕΔ 21, 957, Α.Π. 332]1959, ΕΕΝ 26, 867, ΝοΒ 7, 1081, Ν.Δ. 15, 627, Α.Π. 669]1956, ΕΕΔ 16, 75, *Α. Μάνεση*, ΕΕΝ 25, 444, *Χ. Σγουρίτσας*, ΕΕΝ 24, 15, *Γ. Σολωμός*, ΕΕΔ 22, 229).

Γ'

Διὰ τοῦ ν.δ. 3868]1958 παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας (Ο.Α.Α.Α.) συνεστήθη ὁ Διανεμητικὸς Λογαριασμὸς Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν, τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶναι ἡ «χορήγησις ἐπιδομάτων διὰ τὴν συντήρησιν τῶν τέκνων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ μισθωτῶν».

Ἐκ τῆς τοιαύτης τοῦ νόμου διατυπώσεως προκύπτει τὸ ἀναμφισβήτητον συμπέρασμα:

α) Ὅτι ἐπιδόματος τέκνων δικαιοῦνται ἅπαντες οἱ μισθωτοί, τ.ἔ. τὰ πρόσωπα, ἅτινα παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἀνεξαρτήτως ἂν εἶναι ὑπάλληλοι (κατὰ κύριον ἢ μὴ ἐπάγγελμα), ὑπηρέται ἢ ἐργάται. Διὰ τοῦ ὅρου μισθωτὸς νοοῦνται τὰ φυσικὰ πρόσωπα, ἅτινα παρέχουσιν εἰς ἕτερον φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον οἱασδήποτε φύσεως ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς (ἄρθρον 6 νόμου

765|1943. κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324|30.5.1946 Π.Υ.Σ.).

Ὑπὸ τῆς νομολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἔχει γίνει δεκτόν, ὅτι ὑφίσταται σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὅταν ὁ ἐργοδότης καθορίζῃ τὸν τόπον, τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας, συγκεκριμένως δὲ «ὅταν τις ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του τελῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπαγρύπνησιν τοῦ ἐργοδότου, χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ ἀπαιτῆται ἀποξένωσις τοῦ μισθωτοῦ πάσης πρωτοβουλίας ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του», ἢ ὅταν «ὁ μισθωτὸς τελῇ εἰς προσωπικὴν παρὰ τοῦ ἐργοδότου ἐξάρτησιν, ἐκτελῶν τὴν ἐργασίαν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν ἐποπτείαν αὐτοῦ ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ, ὅστις δὲν ἀφίεται εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐργαζομένου, καθοριζομένου ἅμα τοῦ τρόπου διεξαγωγῆς τῆς ἐργασίας παρὰ τοῦ ἐργοδότου» (Α.Π. 395|1946, ΕΕΔ 6, 39, Α.Π 565|1949, καὶ Α.Π. 578|1949, ΕΕΔ 9,105 καὶ 160. Α.Π. 559|1951, ΕΕΔ 11, 178, Α.Π. 316|1953, ΕΕΔ 12,838, Α.Π. 401|1954, ΕΕΔ 13,647, Α.Π. 204|1955, ΕΕΔ 14, 467, Α.Π. 578|1958, ΕΕΔ 17, 795, Πρωτ|κείου Θεσσαλονίκης 4779|1959, ΕΕΔ 19, 1251, Πρωτ|κείου Ἀθηνῶν 7584|1958, ΝοΒ 6, 870, Πρωτ|κείου Ἀθηνῶν 13491|1958, ΕΕΔ 17, 1261, Hueck - Nipperdey, Arbeitsrecht, 6 Aufl. IB I Lift 1955, σελ. 33 ἑπόμ., *Ι. Καποδίστρια*:, ΕρμΑΚ, ἄρθρα 648, 657 ἀριθ. 34 - 51, *Καυκᾶ*:, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, σελ. 385, *Α. Τούσης*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 44 ἑπόμ., *Γ. Σιμωνέτος*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 18 ἑπόμ. καὶ 82, *Γ. Τρίμη*, Ἡ ἀνεργία ἐν τῇ ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ 1946, σελ. 33 ἑπόμ.). Ὑπὸ τῆς νομολογίας καὶ τινων συγγραφέων υἱοθετήθη ἡ ἄποψις ὅτι ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ δὲν ἀναγνωρίζει τὴν σύμβασιν μισθώσεως ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν (περὶ ἧς *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρα 648, 651, ἀριθ. 34 - 51, *Γ. Σιμωνέτος*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 118), ἀλλὰ ἐνιαίως τὴν σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἥτις στηρίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 652 Α.Κ., μὲ διαφοροποίησιν ὅμως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐξαρτήσεως (στενὴ - χαλαρὰ) καὶ ἀναλόγως τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ τῆς ἐκ ταύτης ἀναφυομένης διαφορᾶς εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ'.

Ἡ νομολογία καὶ οἱ θεωρητικοὶ ὑποστηρικταὶ τῆς ἀπόψεως ὅτι ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ ἀναγνωρίζει μόνον τὴν σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας βασίζονται εἰς τὸ ἄρθρον 652 Α.Κ., ὅπερ ἔχει ληφθῇ ἐκ τοῦ Ἑλβετικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τῶν ἐνοχῶν, ποιοῦντος τὴν διάκρισιν μεταξὺ στενῆς καὶ χαλαρᾶς ἐξαρτήσεως. Οὕτω παγίως ἔχει νομολογηθῇ, ὅτι, ἵνα τύχῃ ἐφαρμογῆς ὁ νόμος ΓΩΟΔ' καὶ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ καθιερουμένην εἰδικὴν διαδικασίαν, ἡ μεταξὺ τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ μισθωτοῦ προκύπτουσα διαφορὰ ἐκ τῆς μεταξὺ των ὑφισταμένης σχέσεως ἐργασίας δέον, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', ἢ ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἀπαιτουμένη προσωπικὴ ἐξάρτησις τοῦ μισθωτοῦ νὰ εἶναι στενή, τουτέστιν ὁ ἐκμισθωτὴς νὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ μισθωτοῦ, διότι εἶναι πρόδηλον, ὅτι ὁ ὡς ἄνω νόμος μόνον αὐτὸν ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ, ὅπως δι' ὀλιγοδαπάνου καὶ ταχείας διαδικασίας ἐπιτυγχάνῃ τὴν εἴσπραξιν τῶν ἀπαιτήτεων (Α.Π. 367|1960, ΕΕΔ 19, 894, Α.Π. 515|1959, ΕΕΔ 19, 17, βλ. καὶ Ν.Δ. 16, 256 καὶ ΝοΒ 255, Πρωτ|κείου Ἀθηνῶν 3938|1960, ΕΕΔ 20, 179, *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, γ' ἔκδοσις, σελ. 430, ἰδίᾳ *Κ. Καυκᾶ*:, ΕΕΔ 9, 49).

Προκειμένου περὶ παροχῆς οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, νομίζομεν, ὅτι δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ἡ ἐξάρτησις εἶναι στενὴ ἢ χαλαρὰ καὶ ἀναλόγως νὰ κριθῇ, ἂν ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ἢ οὔ τοῦ ἐπιδόματος τέκνων ἢ τοῦ ἐπιδόματος συζύγου ἢ καὶ ἀμφοτέρων. Ὁ βαθμὸς τῆς ἐξαρτήσεως ἔχει σημασίαν διὰ τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου, εἰς ὃ δέον νὰ ὑπαχθῇ ἡ διαφορά, οὐδόλως ὅμως ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιδόματος τέκνων τοῦ μισθωτοῦ, τ.ἔ τοῦ παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τῆς παροχῆς γενικῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως ἂν αὕτη εἶναι στενὴ ἢ χαλαρά.

β) Ὅτι τὸ ἐπίδομα τέκνων ἔχει καθολικὴν μορφὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ δὲν τελεῖ ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς ὑπαγωγῆς ἢ μὴ τούτου εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Καὶ οἱ μὴ ἠσφαλισμένοι μισθωτοὶ δικαιοῦνται ἐπιδόματος (Ο.Α.Α.Α. ἐγκύκλ.

10]3720]1961, ΕΕΔ 20, 691). Ἀρκεῖ ἡ παροχὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματός του ἐπὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τέκνων.

Δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δικαιοῦνται ἐξ αὐτοῦ ἐπιδόματος τέκνων αἱ κάτωθι κατηγορίαι μισθωτῶν:

α) Τὰ πληρώματα τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας.

β) Οἱ ἀμέσως εἰς τὴν καλλιέργειαν γεωργικῶν ἢ εἰς τὴν κτηνοτροφίαν ἀπασχολούμενοι μισθωτοί, πλὴν τῶν ὑπηρετούντων εἰς γεωργικάς, κτηνοτροφικὰς ἐργασίας, ἀσκουμένας παρὰ ἐμπορικῶν ἑταιρειῶν ἢ τοῦ Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ ἐφ' ὅσον αἱ σχέσεις τούτων διέπονται κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ. 3868]1958 ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑπουργικῶν ἢ ἄλλων σχετικῶν πράξεων ἢ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀνεξαρτήτως τῆς μορφῆς, ὑφ' ἣν ἀσκεῖται ἡ ἐκμετάλλευσις (ἄρθρον 11 ν.δ. 3868]1958, ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 42 νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 § 12 ν.δ. 3755]1957, *Γ. Τρίμης - Σ. Κλαδᾶς*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 60).

Δ'

Διὰ τοῦ β.δ. τῆς 20.12.1959 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ν.δ. 3868]1958 κ.τ.λ.» δὲν δικαιοῦνται οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τέκνων τὰ ἀπρόσωπα, ἅτινα ἀπασχολοῦνται παρ' ἐργοδότῃ, μεθ' οὗ συνδέονται διὰ συγγενείας μέχρι δευτέρου βαθμοῦ καὶ μεθ' οὗ συγκατοικοῦν». (Ἴδε τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ β.δ. 76]1961). Τὸ β.δ. ἐξεδόθη βάσει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3868]1958. Ἀλλὰ ἡ ἐξουσιοδότησις, ἥτις παρέχεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ὅπως διὰ διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν καθορίσῃ τὰς λεπτομερείας πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, εἶναι περιωρισμένη. Ἐν προκειμένῳ ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας καθ' ὑπέρβασιν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ἐξήρεσε τοῦ ἐπιδόματος τέκνων τοὺς μισθωτούς, τοὺς συνδεομένους μέχρι δευτέρου βαθμοῦ συγγενείας μετὰ τοῦ ἐργοδότου. Ὁ νομοθέτης διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3868]1958 ὥρισε σαφῶς, ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς, ὅτι δικαιοῦχοι τοῦ ἐπιδόματος τέκνων εἶναι ἅπαντες οἱ μισθωτοὶ τῆς χώρας, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 11 ρητῶς ἐξήρεσεν ὡρισμένας κατηγορίας μισθωτῶν, εἰς ἃς δὲν περιλαμβάνονται οἱ μέχρι δευτέρου βαθμοῦ συγγενεῖς τοῦ ἐργοδότου. Καὶ ταῦτα παρ' ὅτι de lege ferenda ἡ ἀνωτέρω διάταξις εἶναι ὀρθή. Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ β.δ. 76]1961, ἐκδοθὲν βάσει τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3868]1958, ὁρίζει, ὅτι ἐπιδόματος τέκνων δικαιοῦνται «οἱ μισθωτοί, ἐφ' ὅσον: α) Ἐντὸς τοῦ προηγουμένου ἡμερολογιακοῦ ἔτους παρέσχον ἐργασίαν ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ Ο.Α.Α.Ε. ἢ ἑτέρου τινὸς Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως κτλ.». Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι παράνομος, διότι ἀντιστρατεύεται εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 3868]1958, τὸ ὁποῖον καθιερώνει τὴν παροχὴν τοῦ ἐπιδόματος τέκνων, ἀνεξαρτήτως ἂν ὁ δικαιοῦχος εἶναι ἢ ἀσφαλισμένος ἢ μὴ εἰς Ὀργανισμὸν τινα κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ὑπερέβη καὶ ἐδῶ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 83003]1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. τ. Β' 45 τῆς 24.12.1959), ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος τέκνων προϋποθέτει πραγματοποίησιν ὡρισμένων ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὸ προηγούμενον ἡμερολογιακὸν ἔτος. Διὰ τῆς αὐτῆς δὲ διατάξεως καθορίζεται ἡ χρονικὴ διάρκεια τοῦ ἐπιδόματος, ἥτις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν χρόνον ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ (οἱ πραγματοποιήσαντες ἀπὸ 50—99 ἡμέρας ἐργασίας δικαιοῦνται 8 ἡμερῶν ἐπίδομα κατὰ μῆνα, ἀπὸ 100—199 ἡμέρας ἐργασίας δικαιοῦνται 14 ἡμερῶν ἐπίδομα κλπ. (Ἴδε σχετικὸν πίνακα ἐν ΕΕΔ 20, 741).

Ὁ ὡς ἄνω Κανονισμὸς παροχῶν ἐξεδόθη βάσει τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3868]1958. Τὸ ἄρθρον ὅμως τοῦτο δὲν παρέχει τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ὅπως καθορίζῃ τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς παροχῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀναλόγως τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ.

Ὁ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. συνεστήθη ἐπὶ σκοπῷ παροχῆς τοῦ ἐπιδόματος τέκνων εἰς ὅλους γενικῶς τοὺς μισθωτοὺς μὲ κατανομὴν τῶν

βαρῶν αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ συνόλου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ μεταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος τούτου εἰς παροχὴν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως (ἐπίδομα ἀνεργίας, σύνταξις κλπ.). Τὸ ἐπίδομα τέκνων καὶ ὑπὸ τὸ νέον νομικὸν καθεστὼς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κοινωνικὸς μισθὸς καὶ οὐχὶ παροχὴ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, παρέχεται δὲ ἐφ' ὅσον παρέχεται καὶ ὁ μισθός. Ἡ θέσπισις προϋποθέσεων διὰ τὴν γένεσιν τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος, παρομοίων πρὸς ἐκείνας τῆς παροχῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας ἢ συντάξεως κλπ., ἀπομακρύνει τὸ ἐπίδομα τέκνων ἀπὸ τὴν βασικήν του ἔννοιαν τοῦ κοινωνικοῦ μισθοῦ. Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος τέκνων, ὅπως καὶ τὸ ἐπίδομα γάμου, συνυπάρχει μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του. Τὴν ἀρχὴν αὐτὴν διασπᾷ ἡ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ Κανονισμοῦ, ἀφοῦ ὁ μισθωτός, ὅστις εἰργάσθη ἐπὶ 45 ἡμέρας καὶ ἔλαβε μισθόν, δὲν ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος τέκνων, ἢ δικαιοῦται ἐπιδόματος τέκνων μόνον διὰ 8 ἡμέρας, ἐὰν εἰργάσθη ἀπὸ 30—99 ἡμέρας.

Ἡ ἀντινομία τῆς ὡς ἄνω διατάξεως καθίσταται περισσότερον ἔκδηλος, ἂν παραλληλισθῇ πρὸς τὴν ἄλλην διάταξιν ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ν.δ. 3868]1958, καθ' ἣν οἱ μισθωτοί, οἵτινες λαμβάνουσιν ἐπιδόματα τέκνων, ἀνώτερα ἐκείνων τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν τὸ δικαίωμα λήψεως τοῦ ἐπιδόματος τέκνων ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, εἰς ὃν ἐργάζονται. Ἀλλὰ ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν τῶν μισθωτῶν (προσωπικὸν Κ.Τ.Ε.Λ., ΕΕΔ 22, 368) δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ. Ἡ ἐπὶ 30ήμερον ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ παρέχει εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα, ὅπως ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην τὸ ἐπίδομα τέκνων. Καὶ ἡ ἀξίωσις αὕτη εἶναι καθ' ὅλα νόμιμος καὶ βάσιμος. Ἀπεναντίας ὁ μισθωτός, ὅστις δὲν εἶχε τὴν τύχην νὰ ἐργάζηται εἰς ἐργοδότην, ὑποχρεούμενον ἐκ νόμου, ἐκ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ κανονισμῶν νὰ καταβάλῃ ἀνώτερον ἐπίδομα τέκνων διὰ τὴν 30ήμερον ἀπασχόλησίν του, δὲν δικαιοῦται τοῦ ἐπιδόματος τέκνων. Καὶ μόνη ἡ περίπτωσις αὐτὴ καθιστᾷ ἔκδηλον τὴν παράβασιν τῆς βασικῆς ἀρχῆς περὶ ἴσης μεταχειρίσεως. Καὶ αὐτὰ μὲν ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως, διότι ἀπὸ ἀπόψεως πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου αἱ ἀλλεπαλλήλως ἐκδοθεῖσαι διοικητικαὶ πράξεις πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ν.δ. 3868]1958 ἔχουν δημιουργήσει πραγματικὸν κυκεῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπλέκεται πᾶς, ὅστις ἔχει σχέσιν μὲ τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐξέρχεται ἀλώβητος.

Ε'

Τὸ νέον νομικὸν καθεστὼς τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἐδημιούργησε συγχύσεις, ἀντινομίας καὶ ἀνεπιτρέπτους ἀνισότητας.

1) Πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 3868]1958 οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, τ.ἔ. ἐπιδόματος συζύγου καὶ τέκνων, ἐδικαιοῦντο, δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, μόνον οἱ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ἀποθηκάριοι, οἱ εἰσπράκτορες καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ γραφείων, ὡς καὶ ὡρισμέναι κατηγορίαι μισθωτῶν (ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, ἐμποροϋπάλληλοι κλπ.). Ἐπίσης, δυνάμει ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἐδικαιοῦντο οἱ μισθωτοὶ τῶν ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας, ὡς καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν Τραπεζῶν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (§ 3) θεσπίζεται ἡ παροχὴ ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν εἰς τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὰς διατάξεις της μισθωτούς, ὁριζόμενον κατὰ μῆνα εἰς δραχμὰς 40 διὰ τὴν μὴ ἐργαζομένην σύζυγον καὶ δραχμὰς 80 δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν ἐτῶν τέκνον. Τὸ ὡς ἄνω ἐπίδομα παύει χορηγούμενον α) τὸ διὰ τὴν σύζυγον ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζεύξεως καὶ β) τὸ διὰ τὰ τέκνα ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας, προκειμένου περὶ ἀρρένων, ἢ τοῦ 20οῦ, προκειμένου περὶ θηλέων, εἰς ἀμφοτέρας δὲ τὰς περιπτώσεις, ἐφ' ὅσον ἀναλάβωσιν ἐργασίαν ἢ νυμφευθῶσι. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ Δ Δ.Δ. (§ 3) τὸ ἐπίδομα συζύγου ηὐξήθη ἀπὸ 80 δραχμὰς εἰς 150 δραχμάς, ἐνῷ τὸ ἐπίδομα τέκνων κατηργήθη ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου 1961.

Οὕτω ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου 1961 διὰ τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὰς διατάξεις τῆς 2]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν μι-

σθωτούς ἐπαυσε τὸ ἐπίδομα τέκνων νὰ ἀποτελῇ προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ των, δοθέντος ὅτι ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν τοῦ ἐπιδόματος τέκνων, τοῦ μισθωτοῦ δικαιουμένου νὰ λαμβάνῃ τοῦτο ἀπὸ τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἀνωτέρω.

Ἤδη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β.δ]τος τῆς 20.12.1959, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β.δ. 76]1961 (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 608 καὶ 615) καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ 209]1962 β.δ]τος (ΕΕΔ 21, 494) τὸ ἐπίδομα παρέχεται εἰς τοὺς δικαιούχους ὑπὸ τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. μόνον διὰ δύο (2) τέκνα καὶ μέχρις ἡλικίας 15 ἐτῶν. Τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο καθορίζεται διὰ τὸ πρῶτον τέκνον εἰς δραχμὰς 78 καὶ εἰς δραχμὰς 104 διὰ τὸ δεύτερον (σύνολον ἐπιδόματος διὰ δύο τέκνα δραχμαὶ 182).

Ἡ συγκριτικὴ μελέτη τοῦ ἰσχύοντος πρὸς τὸ προϋπάρχον νομικὸν καθεστὼς τοῦ ἐπιδόματος τέκνων διὰ τοὺς μὴ λαμβάνοντας ἐπίδομα τέκνον πρὸς τὸ ἰσχῦον καθεστὼς εἶναι ἐπωφελής, διότι ηὐξήθη τὸ εἰσόδημα τούτων κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν 10]ο ἐκ τῶν ἀποδοχῶν των, ἀποδεικνύει δὲ ὅτι τὸ προϊσχῦσαν καθεστὼς ὑπῆρξεν εὐνοϊκώτερον τοῦ ἰσχύοντος, ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τοὐλάχιστον, ἅτινα ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τῆς 2]1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

α) Διότι τὸ ν.δ. 3868]1958 θεσπίζει χρονικὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν παροχὴν τοῦ ἐπιδόματος τέκνων, ἐνῷ ὑπὸ τὸ προηγούμενον νομικὸν καθεστὼς τὸ ἐπίδομα ἦτο προσαύξησις τοῦ μισθοῦ, καταβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἅμα τῇ γενέσει τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῦ μισθοῦ (βλ.ἀνωτ., παράγρ. Α').

β) Διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν τέκνων, ὧν ἕνεκεν ὁ μισθωτὸς εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος, περιωρίσθη εἰς δύο, ἀντὶ τῶν τριῶν, ἅτινα προέβλεπεν ἡ 2]1961 ἀπόφασις τοῦ Δ Δ Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

γ) Διότι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ν.δ. 3868]1958 ὡς ἀνήλικα τέκνα θεωροῦνται τὰ ἡλικίας μέχρι 15 ἐτῶν, ἐνῷ ὑπὸ τὸ παλαιὸν καθεστὼς ὡς ἀνήλικα τέκνα, ἐξ ὧν ἠντλεῖτο τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιδόματος, ἐθεωροῦντο τὰ ἄγοντα καὶ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τὸ 20ὸν προκειμένου περὶ θηλέων.

δ) Διότι, ἐνῷ πρότερον τὸ ἐπίδομα τέκνων ἐπεβάρυνεν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸν ἐργοδότην, ἤδη ἐπιβαρύνει τὸ σύνολον τῶν τε μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν διὰ τῆς θεσπίσεως (ἄρθρον 3 ν.δ. 3868]1958) εἰσφορᾶς ἐκ 2ο]ο ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων (οὐχὶ ἐπὶ τῶν νομίμων) ἀποδοχῶν, κατανεμομένης κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ αὐτῶν.

Οὕτω τὸ ἐπίδομα τέκνων, ἐνῷ ἐχαρακτηρίζετο ὡς «κοινωνικὸς μισθός», συνυπολογιζόμενος εἰς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ, ἤδη μετετράπη εἰς «παροχὴν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως», παρέχεται δὲ ὑπὸ Ὀργανισμοῦ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἐκ κεφαλαίου σχηματιζομένου ἐκ καθολικῆς εἰσφορᾶς ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων.

ε) Διότι, ἐνῷ ὑπὸ τὸ προγενέστερον νομικὸν καθεστὼς οἱ μισθωτοὶ δὲν ὑπεβάλλοντο εἰς γραφειοκρατικήν τινα διατύπωσιν διὰ τὴν λῆψιν τοῦ ἐπιδόματος τέκνων, ἤδη οὗτοι ἐνεπλάκησαν εἰς τὸν μαίανδρον τῆς ἑλληνικῆς γραφειοκρατίας, ὥστε εἰς πολλὰς περιπτώσεις καθίσταται προβληματικὴ ἡ ἐπιδίωξις διὰ τὴν λῆψιν τοῦ ἐπιδόματος τέκνων.

ΣΤ'

Ἡ νέα ρύθμισις τοῦ ἐπιδόματος τέκνων, πέραν τῶν ὡς ἄνω μειονεκτημάτων, ἅτινα παρουσιάζει, ἐπὶ πλέον προσβάλλει καὶ τὴν συνταγματικῶς καθιερωθεῖσαν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ β. δ. τῆς 20.12.1959, περὶ οὗ γίνεται λόγος ἀνωτέρω, ὁρίζει, ὅτι δὲν δικαιοῦνται ἐκ τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τὰ πρόσωπα, ἅτινα :

α) ...

β) Δικαιοῦνται οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τέκνων παρὰ τοῦ ἐργοδότου των, δυνάμει διατάξεων νόμου ἢ κανονισμοῦ ἢ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἴσων τοὐλάχιστον πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος β.δ. ὁριζόμενα. Ἐξ ἄλλου ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3868]1958 ὁρίζει, ὅτι δὲν ὑφίσταται ὑποχρέωσις τῆς τε ἐργατικῆς καὶ ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ

μισθῷ ἀμειβομένους μισθωτούς, ἐφ' ὅσον καταβάλλονται καὶ δι' ὅσον χρόνον καταβάλλονται αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα τέκνων, δυνάμει νόμων, συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, κανονισμῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἄλλων οἱωνδήποτε διατάξεων ἴσα τούλάχιστον πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος ν.δ. ὁριζόμενα.

Ἐκ τοῦ ἀλληλοσχετισμοῦ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων ἡ διάταξις τοῦ β.δ. εἶναι ἐπεξηγηματικὴ τῆς παραγράφου 3 ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3868]1958 - σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους μισθωτούς, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ τοιούτους, ἐφ' ὅσον οὗτοι λαμβάνουν ἐπίδομα τέκνων ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. παρεχομένου, βάσει ὅμως συλλογικῆς συμβάσεως ἢ νόμου ἢ κανονισμοῦ καὶ οὐχὶ δυνάμει συμφωνίας, οἱ ἐργοδόται, παρ' εἷς ἐργάζονται, ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ὑπόχρεοι πρὸς καταβολὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τέκνων (Ν.Σ.Κ. 145]1962, ΕΕΔ 21, 451, Ν.Σ.Κ. 343]1960, ΕΕΔ 19, 622. Ἴδε καὶ ὑπ' ἀριθ. 12]1962 ἐγκύκλιον Ο.Α.Α.Α. εἰς ΕΕΔ 21, 639). Συντρεχούσης τῆς περιπτώσεως ταύτης οἱ ἐργοδόται καὶ οἱ μισθωτοὶ ἐξαιροῦνται τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3868]1958 ἐκ 2ο]ο ἐπὶ τῶν μισθῶν εἰσφορᾶς πρὸς τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. Διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐργαζομένους καὶ διὰ τοὺς δικαιούχους ἐπιδόματος τέκνων ὑφίσταται ἡ ὑποχρέωσις τῆς εἰσφορᾶς πρὸς τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. (Σ.τ.Ε. 2243]1961, ΕΕΔ 21, 224, Σ.τ.Ε. 27]1960, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 19,154, Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 1219]1961, ΕΕΔ 20, 1523, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5788]1960, ΕΕΔ 19, 1127, ΕΕΔ 19, 1037).

Ὑπὸ τὸ νομικὸν τοῦτο καθεστὼς οἱ εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν ἐργαζόμενοι ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ μισθωτοὶ τυγχάνουν διαφόρου μεταχειρίσεως εἰς πλείστας περιπτώσεις τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης (ὅροι ἀμοιβῆς § Γ') τὸ προσωπικὸν ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., οἱ σταθμάρχαι, οἱ ἐλεγκταί, οἱ ὁδηγοὶ καὶ οἱ εἰσπράκτορες δικαιοῦνται ἐπιδόματος τέκνου ἐκ 5ο]ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, διὰ τὰ ἄρρενα δὲ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, ὅπερ σημαίνει, ὅτι διὰ τὰ θήλεα δὲν ὑπάρχει ὅριον ἡλικίας. Ὁ μισθὸς τοῦ εἰσπράκτορος ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 1512. Συνεπῶς, ἂν οὗτος ἔχῃ τρία τέκνα, δικαιοῦται δραχμὰς 226.80 (1512Χ15ο]ο τὸ ἐπίδομα εἶναι ἀνώτερον, ἂν οὗτος ἔχῃ καὶ προϋπηρεσίαν, ὑπ' ἀριθ. 3 ἀπόφ. τοῦ Π.Δ. Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, ΕΕΔ 22, 125). Δοθέντος ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως προβλεπόμενον ἐπίδομα εἶναι ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. (δραχμαὶ 182, ὡς ἀνωτέρω), ἕπεται, ὅτι ὁ εἰσπράκτωρ οὗτος θὰ συνεχίσῃ τὴν λῆψιν τοῦ ἐπιδόματος ἀπὸ τὸν Ο.Α.Σ.Θ., ἀπαλλασσομένων ἀμφοτέρων ἐκ τῆς πρὸς τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. εἰσφορᾶς. Ἕτερος εἰσπράκτωρ μὲ δύο τέκνα ἡλικίας 12 καὶ 14 ἐτῶν, ἐνῷ θὰ ἐδικαιοῦτο ἐκ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. ἐπιδόματος τέκνων 151,20 δραχμὰς (1512Χ1ο]ο), θὰ λάβῃ, ἐφ' ὅσον πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3868]1958, ἐκ τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. δραχμὰς 182, οὐσιαστικῶς ὅμως δραχμὰς 167 μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς πρὸς τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. εἰσφορᾶς του ἐξ 1ο]ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του (1521Χ1ο]ο=15 δραχμαί). Πέραν δὲ τούτου ὁ Ο.Α.Σ.Θ. θὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν καταβολὴν πρὸς τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. δραχμῶν 15 διὰ τὴν ἐξ 1ο]ο ἀναλογίαν τῆς εἰσφορᾶς του. Ἡ παραβίασις τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως μεταξὺ τῶν μισθωτῶν τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα εἶναι ἔκδηλος.

Ἐντονωτάτη ὅμως ἐμφανίζεται ἡ παραβίασις τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ἂν συγκριθῇ ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. πρὸς τὸν ἰδιωτικὸν ὑπάλληλον, ὅστις ὑπάγεται μισθολογικῶς εἰς τὰς διατάξεις τῆς 2]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ ὅστις εἶναι πατὴρ τριῶν ἀνηλίκων τέκνων ἡλικίας 10 - 14 ἐτῶν. Ὁ τελευταῖος δικαιοῦται ἐκ τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. καὶ μόνον ἐπιδόματος τέκνων, μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν ἐπιδόματος τέκνων (βλ. ἀνωτέρω), δραχμὰς 182 μηνιαίως, ὑποχρεούμενος εἰς εἰσφορὰν 15 δραχμῶν, ἐὰν ἡ ἀντιμισθία του εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ εἰσπράκτορος Θεσσαλονίκης, ἐνῷ ὁ τελευταῖος, ἀπηλλαγμένος τῆς κρατήσεως, εἰσπράττει δραχμὰς 226 μηνιαίως, αἵτινες μάλιστα ἀποτελοῦν προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ του. Ἔτι περισσότερον εἶναι ἔντονος ἡ ἀνισότης, ἂν ὁ ὡς εἴρηται ὑπάλληλος εἶναι πατὴρ δύο τέκνων ἀρρένων ἡλι-

κίας 15 ἐτῶν καὶ 2 μηνῶν καὶ 17 ἐτῶν καὶ 1 θήλεος, ἡλικίας 20 ἐτῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁ ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος δὲν δικαιοῦται μὲ τὸ ἰσχῦον νομικὸν καθεστὼς ἐπιδόματος τέκνων, ἐνῷ ἀπεναντίας ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ πρὸς τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. εἰσφορὰν ἐξ 1 o/o ἐπὶ τοῦ μισθοῦ του.

Ζ'

Ἡ ἀνισότης τῶν ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν εἶναι αἰσθητὴ εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐν περιπτώσει ἀτάκτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἡ πρὸς τὸν ὑπάλληλον ὀφειλομένη ἀποζημίωσις, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 3198/1955, ὑπολογίζεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως (ἄρθρον 5 ν. 3198/1955). Ἡ νομολογία καὶ ἡ θεωρία δέχονται, ὅτι τακτικαὶ ἀποδοχαὶ θεωροῦνται καὶ αἱ ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως ἐργασίας καταβαλλόμεναι εἰς τὸν ἐργαζόμενον πρόσθετοι παροχαὶ μόνον ὅταν δίδωνται σταθερῶς καὶ μονίμως ὡς τακτικὸν συμβατικὸν ἢ νόμιμον ἀντάλλαγμα τακτικῆς ὑπηρεσίας (Α.Π. 231/1962, ΕΕΔ 21, 535, Α.Π. 371/1962, ΕΕΔ 21, 851, Πρωτ/κείου Θεσσαλονίκης 371/1963, ΕΕΔ 22, 339, Πρωτ/κείου Ἀθηνῶν 15762/1960, ΕΕΔ 20, 156, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ 653, ἀριθ. 93 ἑπομ., ἔνθα παραπομπὴ εἰς συγγραφεῖς καὶ νομολογίαν). Δὲν γεννᾶται οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὅτι τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα συνυπολογίζονται εἰς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, βάσει τῶν ὁποίων καταβάλλεται ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ν. 2112.

Τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα τέκνων, ἐφ' ὅσον παρέχονται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐξακολουθοῦν νὰ θεωροῦνται καὶ ὑπὸ τὸ νέον νομικὸν καθεστὼς ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου συνυπολογίζονται διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112.

Διὰ τοῦ ν.δ. 3868/1958, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα τέκνων ἀπὸ πρόσθετοι ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἀποδοχαὶ ἦλλαξαν νομικὴν φυσιογνωμίαν, μεταπεσόντα εἰς παροχὰς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ὡς ἐκ τούτου, ὡς μὴ ἀποτελοῦντα πλέον τακτικὰς ἀποδοχάς, δὲν δύνανται νὰ ὑπολογισθῶσιν εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 2112.

Ἡ συνέπεια ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τῆς νομικῆς μορφῆς οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τέκνων εἶναι ἀμέσως αἰσθητή. Ὁ σταθμάρχης τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. μὲ 2 ἄρρενα τέκνα ἡλικίας 15-18 ἐτῶν καὶ 1 θῆλυ, δικαιούμενος μισθοῦ δραχμῶν 1838, ὅστις κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαυξάνεται κατὰ 275 δραχμὰς λόγῳ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τέκνων μὲ 10ετῆ ὑπηρεσίαν, θὰ τύχῃ ἀποζημιώσεως ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας δραχμῶν 12.661 (μῆνες 6 × 2116), ἐνῷ ἡ ἀποζημίωσις τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου Ἀθηνῶν μὲ τὰ αὐτὰ οἰκογενειακὰ βάρη θὰ ἀνέλθῃ εἰς 10.996 δραχμάς, ἤτοι θὰ εἶναι μικροτέρα κατὰ τὸ μὴ συνυπολογιζόμενον ποσοστὸν τῶν οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν 1650. Καὶ ἡ ἄνισος αὐτὴ μεταχείρισις τῶν μισθωτῶν δὲν δικαιολογεῖται ἐκ λόγων γενικωτέρου κοινωνικοῦ καὶ δημοσίου συμφέροντος (Α.Π. 79/1961, (Ὁλ.), ΕΕΔ 20, 467, Α.Π. 332/1959 (Ὁλομ.), ΕΕΝ 26, 362, Α.Π. 276/1962, ΕΕΔ 21, 657, Α.Π. 823/1958, ΕΕΝ 26, 362, Πρωτ/κείου Θεσ/νίκης 2622/1961, ΕΕΔ 20, 796, ἔνθα νομολογία καὶ συγγραφεῖς).

Η'

Ἡ ἀνισότης καὶ ἡ ἀντινομία, ἐξ αἰτίας τῆς νέας ρυθμίσεως τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων.

Τὸ δῶρον Χριστουγέννων καὶ Πάσχα χορηγεῖται βάσει τῶν νομίμων ἀποδοχῶν, πρὸς καθορισμὸν τῶν ὁποίων συνυπολογίζεται καὶ τὸ ἐπίδομα τέκνων, ἐφ' ὅσον βεβαίως καταβάλλεται ἀπὸ τὸν ἐργοδότην. Εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματά μας ὁ εἰσπράκτωρ, ὅστις λαμβάνει τὸ οἰκογενειακὸν ἐπίδομα τέκνου ἀπὸ τὸν Ο.Α.Σ.Θ., θὰ τύχῃ δώρου μὲ βάσιν τὸν μισθὸν σὺν τὸ ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν. Τὸ δῶρον τοῦ δευτέρου εἰσπράκτορος, ὅστις λαμβάνει τὸ ἐπίδομα τέκνων ἀπὸ τὸν Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., θὰ εἶναι μειωμένον κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος τέκνων, ὅπερ δὲν θὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὰς ἀποδοχάς, βάσει τῶν ὁποίων ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Αναγκαστικαί τοποθετήσεις κατ' άρθρα 3 και 4 Α.Ν. 1836]1951

Ἐλευθερία ἐργασίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος.—Δυνατὴ ἡ δι' οὐσιαστικῶν Νόμων θέσπισις περιορισμῶν ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, οἵοι συντρέχουν καὶ προκειμένου περὶ ἐξασφαλίσεως ἐργασίας εἰς τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Α.Ν. 1836]1951 ἢ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των.—Ἀνεξάρτητος ἡ κατ' ἄρθρον 3 Α.Ν. 1836]1951 ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις κατ' Α.Ν. 1836]1951 καὶ ὅριον ἡλικίας κατὰ ὀργανισμὸν ἐπιχειρήσεως.—Τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα ἀναγκαστικῶς τοποθετηθείσης ὡς ὑπαλλήλου.—Λόγος ἀκυρώσεως περὶ καταχρήσεως ἐξουσίας.

Περιπτώσεις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑπῆρξεν ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις εἰς Τράπεζαν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν.δ. 4185]1961 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ.), τέκνου ἀποθανόντος ἐκ τῶν κακουχιῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ν.δ. 4185]1961.

Καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δέχεται τὰ ὑπὸ τῆς προη-

καταβάλλῃ τὸ δῶρον. Τὸ αὐτὸ θὰ συμβῇ καὶ μὲ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους, εἰσπράκτορας, κλητῆρας κλπ., δηλαδὴ τοὺς μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι ὑπάγονται εἰς τὴν 2]1961 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὧν ὁ ἀριθμὸς εἶναι σημαντικώτατος. Καὶ οἱ μισθωτοὶ αὐτοὶ δικαιοῦνται δώρου μειουμένου, ἐν σχέσει πρὸς τὸ δῶρον, ὅπερ ἐλάμβανον πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3868]1958.

Τὰς αὐτὰς ἀντινομίας καὶ ἀνισότητας δημιουργεῖ τὸ νέον καθεστὼς τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων εἰς τὰς ἀποδοχάς, ὧν δικαιοῦνται οἱ μισθωτοὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας καὶ γενικῶς εἰς τὰς ἄλλας παροχάς, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἀποδοχῶν, εἰς ἃς περιλαμβάνονται τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα τέκνων (ὑπολογισμὸς ἐπιδόματος Κυριακῆς καὶ νυκτερινῆς ἐργασίας, ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως ἐξ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως κλπ.).

Τέλος τὸ οἰκογενειακὸν ἐπίδομα τέκνων ἐπηρεάζει τὸ ὕψος τῶν ἀποδοχῶν, βάσει τῶν ὁποίων παρέχονται ἡ σύνταξις καὶ αἱ ἄλλαι παροχαὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

Ἡ μείωσις καὶ μόνον τῶν ἀποδοχῶν σημαντικωτάτης μερίδος μισθωτῶν ἐκ τῆς νέας διαρρυθμίσεως τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τέκνων εἶναι ἀρκετή, ἵνα δικαιολογηθῇ ἡ ἄμεσος ἐπέμβασις τῶν ὑπευθύνων διὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἀντινομιῶν, τῶν ἀνισοτήτων καὶ τῶν παραλογισμῶν, εἰς οὓς ὡδήγησεν ἡ προχειρολογία τοῦ ν.δ. 3868]1958. Τὸ ν.δ. 3868]1958 ἐδημιούργησε πληθὺν νομικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προβλημάτων. Διὰ τοὺς νομικοὺς ἀποτελεῖ «σταυρόν». Οἱ μισθωτοὶ ἐξ αἰτίας του ὑποβάλλονται εἰς μίαν ἄνευ προηγουμένου ταλαιπωρίαν, ἐμπλεκόμενοι εἰς τὰ κλαυδιανὰ δίκρανα τῆς ἑλληνικῆς γραφειοκρατίας. Σημαντικὸς ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν ὑπέστη μείωσιν τῶν παροχῶν, ὧν δικαιοῦνται ἐκ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως. Οἱ ἐργοδόται εὑρίσκονται πρὸ συγχύσεως ἐπὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς πρὸς τὸν Δ.Α.Ο.Ε.Μ. εἰσφορᾶς.

Τέλος ἡ Διοίκησις πελαγοδρομεῖ ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ τοῦ νόμου διὰ τῆς θεσπίσεως ἀλληλοσυγκρουομένων ἐστὶν ὅτε διατάξεων, ἐπιτείνουσα οὕτω τὴν σύγχυσιν.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξ ὑπαρχῆς ρυθμίσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τέκνων βάσει ἐνιαίων κανόνων ἀνταποκρινομένων πρὸς ὡρισμένην κρατικὴν πολιτικὴν εἶναι προφανής, πιστεύομεν δὲ ὅτι οἱ ἁρμόδιοι ἀντιλαμβάνονται τοὺς κινδύνους, οἵτινες δημιουργοῦνται ἐκ τοῦ σημερινοῦ νομικοῦ καθεστῶτος, τοῦ διέποντος τὸ ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐγκαίρως δὲ θὰ ἐνεργήσουν ὅ,τι δεῖ.

γουμένης 547]1963, (εἰσηγητὴς Ἀλ. Ντόκας, ΕΕΔ 22, 470) δεκτὰ γενόμενα ὡς πρὸς τὴν συνταγματικότητα τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 καὶ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου. (Ἴδετε ὁμοίως καὶ Α.Π. 132]1963, εἰσηγητὴς Θ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 22, 469, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ὡς πρὸς τὸν λόγον ἀκυρώσεως ὅτι ἡ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθεῖσα εἶχεν ὑπερβῆ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Τραπέζης καθοριζόμενον ὅριον ἡλικίας τῶν 29 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἀπερρίφθη διὰ τὴν ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Συμβουλίου λόγον, σημειοῦται ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ν.δ. 4185]1961 εἰς ὡς περιπτώσεις ὡς ἀνώτατον ὅριον ἡλικίας διὰ τὸν διορισμὸν ὁρίζεται τὸ 35ον ἔτος ἢ μικρότερον, ταῦτο, προκειμένου περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀ.ν. 1836]1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συμπληροῦται διὰ τοῦ παρόντος, γοεῖται ηὐξημένον κατὰ ἕπτὰ ἔτη. (Ἴδετε καὶ τὴν ἐπὶ τούτου εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, ΕΕΔ 20, 1165, ἐν τέλει).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, 614]1963, Τμ. Γ΄

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Σταυρινόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλλιβωκᾶς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδᾶτος, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Κ. Δημάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς κατὰ τὴν 23ην συνεδρίασιν τῆς 9ης Νοεμβρίου 1961 ληφθείσης ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δι' ἧς ἐτοποθετήθη ἀναγκαστικῶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 παρὰ τῇ αἰτούσῃ Τραπέζῃ ἡ Ο.Μ. ὡς ὑπάλληλος.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἡ ὡς εἴρηται Ο.Μ.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος, ἥτις καθιερεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, εἰς ἣν περιλαμβάνεται καὶ ἡ καθόλου ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, δὲν κωλύεται ἡ δι' οὐσιαστικῶν νόμων θέσπισις περιορισμῶν ἐπιβαλλομένων ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, οἷοι προδήλως συντρέχουν καὶ προκειμένου περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως ἐργασίας εἰς τοὺς κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας προσκεκγκόντος ἰδιαιτέρας ὑπηρεσίας πολεμιστὰς ἢ τὰ συγκεντροῦντα ὡρισμένας προϋποθέσεις μέλη τῶν οἰκογενειῶν των. Ἐφ' ὅσον δὲ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ νομοθέτου ὑφίστανται εἰσέτι οἱ λόγοι πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς τοιαύτης προστασίας, δὲν ἀντίκειται αὐτὴ πρὸς τὴν ρηθεῖσαν συνταγματικὴν ἀρχήν, ἀπορριπτομένων τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμῶν τῆς αἰτούσης.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836 τοῦ 1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2657 τοῦ 1953, «πᾶσα ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις ἡμεδαπὴ ἢ ἀλλοδαπή, εἰσαδήποτε μορφῆς ἢ τύπου, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικὸν πλέον τῶν 15, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου πολεμιστὰς ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 αὐτοῦ κατὰ ποσοστὸν 7 ο]ο τοῦ παρ' ἑκάστης τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 4 § 1 τοῦ αὐτοῦ ἀν. νόμου, πλὴν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον περιπτώσεων, οἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι, ὡς καὶ τὰ Ν.Π.Δ.Δ., καθὼς καὶ οἱ Τράπεζαι, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐπὶ μίαν τριετίαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου πληρῶσι τὰς κενὰς ἢ κενωθησομένας θέσεις ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμισταὶ πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄνω διατάξεων προκύπτει, ὅτι ἡ ἐκ τῆς πρώτης ταύτων ὑποχρεώσεις προσλήψεως καθ' ὡρισμένον ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων, ἔχουσα σαφῶς ἐπιχθῆ χαρακτῆρα, ὡς ἐπιβάλλουσα τὴν πρόσληψιν προσωπικοῦ καὶ πέραν τοῦ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπαιτουμένου, τυγχάνει αὐτοτελὴς καὶ ἀσχετος τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου ἐπιβληθείσης ὑποχρεώσεως, ἥτις, ἐπιβάλλουσα τὴν καθ' ὡρισμένην ἀναλογίαν πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων διὰ πολεμιστῶν, συγκεντρούντων τὰ ἀντίστοιχα προσόντα, δὲν ἔχει χαρακτῆρα ἐπιχθῆ. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν βάσει τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836 τοποθετηθέντων πολεμιστῶν πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων δέον μὲν νὰ περιλαμβάνηται εἰς τὸν συνολικὸν ἀριθμὸν τοῦ ἀπασχολουμένου παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει προσωπικοῦ, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται κατὰ τὴν διενέργειαν τῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοποθετήσεων τὸ ποσοστὸν τῶν 7ο]ο, δὲν συμψηφίζεται ὅμως εἰς τὸν προκύπτοντα ἀριθμὸν τῶν κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην προσληπτέων. Ἀντίθετος ἔκδοχὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀγάγῃ εἰς περιγραφὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου διὰ ματαιώσεως τοῦ ὑπὸ ταύτης διωκομένου σκοποῦ τῆς καθ' ὡρισμένον ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀναγκαστικῆς καὶ μὴ ἐξαρτωμένης ἐκ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως τοποθετήσεως προστατευομένων.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου (ἀπὸ 6 καὶ 9.12.1961 πρακτικὰ Συμβουλίου ἄρθρου 11 ν. δ. 2657 τοῦ 1953), ἐπὶ συνόλου ἀπασχολουμένων παρὰ τῇ αἰτούσῃ κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον 2348 ὑπαλλήλων εἶχον τοποθετηθῆ 283 πολεμισταί, ἐξ ὧν 160 βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 1836. Συνεπῶς, κατὰ τὰ ἄνω ἐκτεθέντα, ὁ ἀριθμὸς τοῦ προσωπικοῦ, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται τὸ 7ο]ο, ἀνέρχεται εἰς 2225 ὑποχρεουμένης τῆς αἰτούσης εἰς πρόσληψιν, βάσει τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3, 156 πολεμιστῶν. Ἀφαιρουμένων ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἀριθμοῦ 89, τοποθετηθέντων κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 751 τοῦ 1948 καὶ 34 τοποθετηθέντων βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836 (ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων συνυψηφίζεται κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τῆς παραγράφ υ 7 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ τελευταίου ἀν. νόμου), ὑπεχρεοῦτο ἡ αἰτοῦσα πρὸς πρόσληψιν 33 ἔτι πολεμιστῶν πρὸς συμ-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΧΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΧΥΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συμβάσεις ἀορίστου χρόνου καὶ συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου

Δυνατή, κατ' ἄρθρα 4 καὶ 5 § 3 Νόμου 2112]1920, ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ μονομερῶς παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου διὰ καταγγελίας, δυνομένη νὰ γίνῃ εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, οἷον δι' ἀδικαιολογήτου μακρᾶς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, ἥτις, ἐκτιμωμένη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, μαρτυρεῖ τὴν περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως βούλησιν τούτου.— Λύσις συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὡρισμένου χρόνου διὰ σιωπηρᾶς δηλώσεως βουλήσεως μισθωτοῦ.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 22829]1960 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

πλήρωσιν τοῦ ρηθέντος ποσοστοῦ. Ἀβάσιμα δὲν καὶ ἀπορριπτέα τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου προβαλλόμενα.

Ἐκ τοῦ ἐν τῷ φακέλῳ πρακτικοῦ τῆς οἰκείας κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1α τοῦ ἀν. ν. 1836]1951 Ἐπιτροπῆς προκύπτει, ὅτι ἡ παρεμβαίνουσα τυγχάνει προστατευομένη τοῦ ἀν. ν. 1836]1951, ὑπαγομένη εἰς τὴν κατηγορίαν 4ην, νόμιμος συνεπῶς τυγχάνει ἡ κρίσις τοῦ οἰκείου Συμβουλίου περὶ ὑπαγωγῆς τῆς εἰρημένης εἰς τὸν ρηθέντα ἀν. νόμον, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἄβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ ἀλλωστε δὲν προβάλλεται, οὐδὲ ἀποδεικνύεται, συγκεκριμένη πλημμέλεια τοῦ ἐν λόγῳ πρακτικοῦ.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἡ παρεμβαίνουσα ἔχει ὑπερβῆ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ὀργανισμοῦ προσωπικοῦ τῆς αἰτούσης καθοριζόμενον ὅριον ἡλικίας 22 ἐτῶν διὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ θήλεος ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, τυγχάνει, ἀνεξαρτήτως τοῦ νόμῳ βασίμου αὐτοῦ, ἀπορριπτέος ὡς ἐρειδόμενος ἐπὶ ἀναληθοῦς προϋποθέσεως, διότι, καθ' ὃ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἡ παρεμβαίνουσα δὲν ὑπερέβη τὸ ὡς ἄνω ὅριον ἡλικίας, καθ' ὃ γενηθεῖσα ἐν ἔτει 1943.

Οἱ πέμπτος καὶ ἕκτος λόγοι ἀκυρώσεως, καθ' οὓς ἡ παρεμβαίνουσα, στερουμένη τῶν ἀπαιτουμένων τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων, τυγχάνει ἀκατάλληλος δι' ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ αἰτούσῃ, τυγχάνουν ἀπορριπτέοι, καθ' ὅσον ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου προκύπτει ὅτι αὕτη κέκτηται ἀπολυτήριον γυμνασίου, προσὸν ἱκανὸν διὰ τὴν βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ ν. 1836 τοποθέτησιν αὐτῆς ὡς ὑπαλλήλου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι διὰ τῶν ὡς εἴρηται λόγων ἀκυρώσεως δὲν καθορίζονται συγκεκριμένως τὰ τυχὸν ἀπαιτούμενα καὶ ἐν προκειμένῳ ἐλλείποντα προσόντα.

Μὴ προκυπτούσης, καὶ δὴ καταδήλως ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, καταχρήσεως ἐξουσίας, ὁ τελευταῖος λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἄβάσιμος, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς, δεκτῆς καθισταμένης τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκηθείσης παρεμβάσεως.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὰ καὶ δι' ἄλλων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα ὡς πρὸς τὴν σιωπηρὰν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας του. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 363]1959, εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 18, 763, Α.Π. 465]1959, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 18, 1358, πρβλ. καὶ Α.Π. 253]1960, εἰσηγητὴς *Κ. Σεβρλος*, ΕΕΔ 19, 714, Α.Π. 473]1960, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 19, 1383, Α.Π. 559]1960, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 20, 93, Γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 572]1962, εἰσηγητὴς *Β. Κοντούρης*, ΕΕΔ 21, 340).

Ταῦτα ἀναφέρονται εἰς συμβάσεις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἐφ' ὧν ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ νόμος 2112]1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ συνεπῶς καὶ τὸ ἄρθρον 5 αὐτοῦ, ὡς τοῦτο ἑρμηνεύεται (Α.Π. 853]1955, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 14, 692).

Δέχεται ὅμως ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι, καὶ ὡρισμένου χρόνου ἂν ἦτο ἡ προκειμένη σύμβασις ἐργασίας, ἐπήλθε λύσις αὐτῆς διὰ τῆς σιωπηρᾶς δηλώσεως τοῦ μισθωτοῦ ὅτι ἀποχωρεῖ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του.

Τοῦτο δὲν ἔχει βεβαίως ἔρεισμα τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 2112]1920, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαρμόζεται, ὡς σημειοῦμεν, ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, διὰ τὰς ὁποίας ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 372 Ἀστικοῦ Κώδικος (ἴδετε ΕΕΔ 20, 849, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν), ἀλλὰ τὰ γενικῶς ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἰσχύοντα ὡς πρὸς τὴν σιωπηρὰν καταγγελίαν αὐτῆς. (Ἴδετε περὶ σιωπηρᾶς καταγγελίας Α.Π. 231]1953, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 12, 602, Α.Π. 490]1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τρυφωνής*, ΕΕΔ 15, 1180, *Κ.*

Τριανταφυλλόπουλον, Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ Προσχεδίου Μισθώσεως Ἐργασίας, 1913, ΕΕΔ 1, 906, *Ι. Καποδίστριαν*, Ἔρμ.ΑΚ Εἰσαγ. ἄρθρων 669 - 678, ἀριθ. 63 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 165]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Πατσουράκος*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Ε. Καταγιάννης, Ν. Τσάκωνας

Ἡ ἀορίστου χρόνου σύμβασις ἐργασίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, διαρκέσασα πλέον τοῦ διμήνου, δύναται νὰ λυθῇ, κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 § 3 τοῦ νόμου 2112]1920, καὶ μονομερῶς παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου διὰ καταγγελίας, δυναμένης νὰ γίνῃ εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς διὰ συμπεριφορᾶς, οἵαν ἀδικαιολογήτου μακρᾶς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, ἥτις, ἐκτιμωμένη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καὶ 288 Α.Κ.), μαρτυρεῖ τὴν περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως βούλησιν τούτου.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, προσληφθεὶς τὴν 17 Αὐγούστου 1925 εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης ὡς ὑπάλληλος, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας, ἧς δὲν καθορίζεται τὸ εἶδος, καὶ ὑπηρετῶν ἐν ἔτει 1947 εἰς τὸ Ὑποκατάστημα Βεροίας «τὴν 17 Μαρτίου 1947 ἔλαβε τῇ αἰτήσει του μηνιαίαν ἀναρρωτικὴν ἄδειαν, μεταβὰς εἰς Θεσσαλονίκην, τὴν παρασιὴν δὲ τῆς λήξεως τῆς ἐν λόγῳ ἀδείας, ἤτοι τὴν 16 Ἀπριλίου 1947, ἠτήσατο τρίμηνον ἀναρρωτικὴν ἄδειαν, ἥτις ὅμως δὲν τῷ ἐχορηγήθη, καὶ ἀκολούθως, χωρὶς ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀλλὰ παραμένων πάντοτε εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἀσχολούμενος εἰς συγγενικὴν του ἐπιχείρησιν, τὴν 10 Αὐγούστου 1947 ὑπέβαλεν αἴτησιν μεταθέσεώς του ἐκ τοῦ Ὑποκαταστήματος Βεροίας εἰς τὸ τοιοῦτον Θεσσαλονίκης, μετὰ ταῦτα δὲ ἡ ἐναγομένη (ἀναιρεσίβλητος Τράπεζα), γνωρίζουσα ὅτι ὁ ἐνάγων (ἀναιρεσείων) δὲν προτίθεται νὰ ἐπανέλθῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἀλλ' ἔχει λόγους νὰ παραμένῃ ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἵνα ἀπασχολῆται εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Κλωστήριον Χ. Α.Ε.» λειτουργοῦσαν ἐπιχείρησιν συγγενῶν του, εἰς ἣν μάλιστα ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1946 εἶχεν ἐκλεγῇ διευθύνων σύμβουλος ἐμφανιζόμενος εἰς ἀνακοίνωσιν, καταχωρηθεῖσαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν), ὡς ἀκόμη τὸ ἐπάγγελμα οὐχὶ τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ τοῦ βιομηχάνου, τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1947 ἐκοινοποίησε πρὸς αὐτὸν ἔγγραφον περὶ διαγραφῆς του ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς λόγῳ οἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεως του». Τὰ περιστατικὰ ταῦτα καὶ δὴ ἡ ἀποχὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπὶ ἓξ (6) μῆνας, ἡ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀπασχόλησις αὐτοῦ εἰς τὴν συγγενικὴν του ἐπιχείρησιν, λειτουργοῦσαν εἰς Θεσσαλονίκην, ἡ ἐμφάνισις του ὡς ἐπαγγελλομένου τὸν βιομήχανον καὶ ἡ σαφὴς πρόθεσίς του ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἀπασχολούμενος εἰς τὴν εἰρημένην ἐπιχείρησιν, λειτουργοῦσαν μακρὰν τῆς ἕδρας του, ἧς μάλιστα εἶχε ὁρισθῇ καὶ διευθύνων σύμβουλος ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1946, καταδεικνύουσι σαφῶς, ἐκτιμώμενα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἀπέστη τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης συμβάσεως ἐργασίας, λύσας αὐτὴν μονομερῶς. Καὶ ὡρισμένου χρόνου ἂν ἦτο ἡ εἰρημένη σύμβασις ἐργασίας, ὡς φέρεται διὰ τῆς ἀγωγῆς, καὶ πάλιν, κατὰ τὰ ἄνω περιστατικά, ἐπῆλθε λύσις αὐτῆς οὐχὶ διὰ καταγγελίας, γενομένης παρὰ τῆς Τραπέζης, ἀλλὰ διὰ τῆς σιωπηρᾶς δηλώσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἀποχωρεῖ ὁριστικῶς τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης καὶ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῆς παρὰ ταύτης, διαγραψάσης αὐτόν, κατόπιν τούτου, τῆς δυνάμεως τοῦ προσωπικοῦ της. Ὅθεν ὀρθῶς ἔκρινεν οὕτω τὸ δικάσαν δικάσαν δικαστήριον, ὅτι τοιοῦτος ἦτο ἡ μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ τῆς Τραπέζης ὑπάρξασα σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη διὰ τῆς ἐκ ταύτης οἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, μὴ παραβιάσασα τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 669 § 2, 672, 200 καὶ 288 Α.Κ. ἢ ἄλλην τινά, καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 7ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὁ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου προβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἰσχυρισμὸς ὅτι ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης ὑπάρχει ὅρος, παρέχων δυνατότητα ἀπουσίας τοῦ ὑπαλλήλου μέχρις 24 μηνῶν, ἡ δὲ ὑπέρβασις τοῦ ὁρίου δὲν σημαίνει οἰκειοθελῆ ἀποχώρησιν τοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλ' ἀποτελεῖ λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τῆς Τραπέζης, ὅστις, διὰ προσχωρήσεως αὐτοῦ εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦτον, ἀπετέλεσεν ὅρον τῆς συμβάσεως ἐργασίας, σχέσιν ἔχων μὲ τὴν κατὰ τὴν ἄνω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 2112] 1920 σιωπηρὰν καταγγελίαν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἶναι ἀόριστος, ἐφ' ὅσον δὲν καθορίζεται σαφῶς, ὅτι ὁ ὅρος οὗτος ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον ἀποχήν τοῦ ὑπαλλήλου, οἵα εἶναι ἡ ἀποχὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος, κατὰ τὰ γενόμενα δεκτὰ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει τῆς παρούσης καθοριζόμενα πραγματικὰ περιστατικά, καὶ ὀρθῶς, ὡς τοιοῦτος, δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 8ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀρκούσης τῆς ἀνωτέρω αἰτιολογίας πρὸς στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ματαία εἶναι ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν ὑπ' ἀριθ. 1 - 6 λόγων τοῦ ἀναιρετηρίου, δι' ὧν πλήττεται ἡ αὐτὴ ἀπόφασις κατὰ τὴν ἐπάλληλον αἰτιολογίαν ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἔχει συμφέρον πρὸς ἄσκησιν τῆς κρινομένης ἀγωγῆς, διότι ἡ ἀξίωσις αὐτοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν, λόγῳ μὴ παροχῆς αὐτῷ συντάξεως παρὰ τοῦ δευτέρου ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου, ἣν ἐξαρτᾷ ἐκ τῆς παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς, ἔχει ὑποκύψει εἰς παραγραφήν.

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΑΠΟ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΝΟΜΟΥ 2112)1920

Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων μισθωτῶν ἠλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων

Ἐξασφάλισις, κατ' ἄρθρον 12 § 3 Νόμου 3523)1956, τῶν ἀπολυομένων παρὰ τῶν ἐξαγοραζομένων ὑπὸ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ ἐπιχειρήσεων, τῶν μὴ προσλαμβανομένων ὑπὸ ταύτης, διὰ τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ Νόμου 2112)1920 ἀποζημιώσεως.—Ἐφαρμογὴ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἄρθρου 8 Νόμου 2112)1920, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 Α.Ν. 547) 1937, περὶ ἀκυρότητος παραιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920.

Κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 547)1937 (ΕΕΔ 22, 69), εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος οἱαδήποτε σύμβασις, συναπτομένη πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς μισθώσεως ἐργασίας, πλὴν ἂν αὕτη περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 488)1959, εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος*, ΕΕΔ 19, 21, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 493) 1959, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 19, 79, Α.Π. 250)1960, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 771, καθ' ἃς ἡ ἀκυρότης ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 871 Α.Κ. συμβάσεως συμβιβασμοῦ).

Ἐξ ἄλλου, ἀφοῦ ὁ νόμος 3523)1950 (ἄρθρον 12 § 3), περὶ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο ἤδη, ὁρίζει, ὅτι εἰς τοὺς περὶ οὗ οὗτος μισθωτοὺς ὀφείλεται ἡ κατὰ τὸν νόμον διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καταβλητέα ἀποζημίωσις, ἕπεται, ὡς δέχεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐνεγρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 16233)1962 ἀπάφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ ἀνωτέρω διάταξις περὶ ἀκυρότητος παραιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ μέρους τῆς ἀποζημιώσεως. (Πρβλ. καὶ Α.Π. 254)1961, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 720).

Ἀρείου Πάγου 121)1963. Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Γ. Τρίμης

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 3 νόμου 3523)1956, σκοποῦσης τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων τῶν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐξαγοραζομένων ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ἐν αἷς καὶ ἡ ἀναιρεσίβλητος Η.Ε.Α.Π., ὡρίσθη, ὅτι ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως παρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ μὴ προσλαμβανομένου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Δ.Ε.Η. προσωπικοῦ αὐτῆς, ὀφείλεται ἡ κατὰ τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ τὸν νόμον διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καταβλητέα ἀποζημίωσις. Ἐκ ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι οἱ ἀπολυόμενοι παρὰ τῶν ἐξαγοραζομένων ἐπιχειρήσεων μισθωτοί, οἵτινες δὲν προσλαμβάνονται ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η., ἐξασφαλίζονται διὰ τῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις προβλέπεται κατὰ τὸν νόμον 2112 περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἐὰν κατὰ τὴν σύμβασιν ταύτην δὲν ἐχῃ συνομολογηθῇ ἄλλη, πάντως ὄχι κατωτέρα τῆς κατὰ τὸν ἄνω νόμον, ἐφαρμοζομένων πασῶν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου καὶ συνεπῶς καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 8 αὐτοῦ, δι' ἧς, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ νόμου 547)1937, κηρύσσεται ἄκυρος οἱαδήποτε σύμβασις, συναπτομένη πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐκτὸς ἂν περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὑπαγόμενος εἰς τὴν ἄνω κατηγορίαν τῶν ἀπολυομένων ὑπαλλήλων τῆς ἀναιρεσιβλήτου Η.Ε.Α.Π. καὶ ἀπολυθεὶς λόγῳ τῆς ἐξαγορᾶς, καίτοι λαβὼν ἀποζημίωσιν μικροτέραν τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112 ὀφειλομένης, δὲν δικαιοῦται συμπληρώσεως ταύτης, λόγῳ τοῦ ὅτι δι' ἀποδείξεώς του, δι' ἧς δηλοῖ, ὅτι ἔλαβε παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 145.000, παρητήθη πάσης ἐφ' οἱουδήποτε νόμου ἐρειδομένης ἀξιώσεώς του πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκ τῆς ἀπολύσεώς του, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι διὰ τοῦ ἄνω ἄρθρου 12 § 3 νόμου 3523)1956 γίνεται παραπομπὴ εἰς τὸν ν. 2112)1920 ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ τὸν ποσοτικὸν καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως καὶ οὐχὶ καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν πασῶν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, ἐν αἷς καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 8 αὐτοῦ, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ νόμου 547) 1937, καὶ ὅτι ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις βασίζε-

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΤΗΓΗΣΙΝ Ν. 2112

Προσλήψεις μισθωτών ὑπό τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας

Ἔννοια διατάξεων περί προσλήψεως προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας.—Ἐφαρμογή Νόμου 2112|1920, κατ' ἄρθρον 8 αὐτοῦ, καί ἐπί συμβάσεων ἐργασίας μέ ὡρισμένην χρονικήν διάρκειαν, ἐάν ὁ καθορισμός τῆς διαρκείας δέν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν τῶν περί καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ Νόμου.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ὑπό τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 16304|1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπῆρξεν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112|1920 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), κατά τό ὁποῖον ὁ νόμος 2112|1920 ἐφαρμόζεται καί ἐπί συμβάσεων ἐργασίας μέ ὡρισμένην χρονικήν διάρκειαν, ἐάν ὁ καθορισμός τῆς διαρκείας δέν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν τῶν περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ νόμου. (Σχετικαί καί αἱ Α.Π. 552|1961, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 20, 1378, ἔνθα καί λοιπαί, Α.Π. 568|1961, εἰσηγητής *Γ. Βασσάμου*, ΕΕΔ 20, 1510, Α.Π. 602|1961, εἰσηγητής *Ε. Καζαμπάκας*, ΕΕΔ 21, 32, Α.Π. 12|1962, εἰσηγητής ὁ αὐτός, ΕΕΔ 21, 218, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15854|1962, εἰσηγητής *Χ. Καλαπασίας*, ΕΕΔ 22, 23).

Ἀρείου Πάγου 159|1963. Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανρομιχάλης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Κανελλόπουλος, Ν. Ταταόπουλος

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 12 § 3 ἀ.ν. 1755|1951 «περί ὀργανώσεως καί λειτουργίας τῆς Ἐθνικῆς Ραδιοφωνίας τῆς Ἑλλάδος» (καταργηθέντος διά τοῦ νόμου 2312|1953, ἄρθρον 27 § 1) «... τό προσωπικόν τοῦ Ε.Ι.Ρ. εἶναι εἴτε μόνιμον, καταλαμβάνον ὀργανικάς θέσεις, εἴτε προσλαμβάνεται ἐπί συμβάσει τριετοῦς τό πολύ διαρκείας. Συμβάσεις μακροτέρας διαρκείας ἤ ἀορίστου διαρκείας εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυροι καί δέν ὑποχρεοῦσι τό "Ἵδρυμα". Κατά δέ τήν ταιαύτην τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν, παρασχεθεῖσαν διά τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 2328|1953, νομίμως συνταχθέντος καί ἐγκριθέντος διά τοῦ ἀπό 9.1.1954 β.δ|τος Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ε.Ι.Ρ. (τοῦ νόμου 2312|1953 μή διαλαμβάνοντος ὁμοίαν διάταξιν πρός τήν τοῦ ἄρθρου 12 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1775|1951), ἄρθρα 16 καί 17, «... τό προσωπικόν τοῦ Ἱδρύματος ἀποτελεῖται ἀπό α) ὑπαλλήλους καί β) συνεργάτας ἐκπομπῶν καί προγράμματος. Οἱ ὑπάλληλοι διακρίνονται εἰς μονίμους καί ἐπί συμβάσει τριετοῦς τό πολύ διαρκείας. Οἱ συνεργάται ἐκπομπῶν καί προγράμματος δέν εἶναι ὑπάλληλοι τοῦ Ἱδρύματος, διακρίνονται δέ εἰς τακτικούς καί ἐκτάκτους. Τακτικοί εἶναι οἱ προσλαμβανόμενοι ἐπί συμβάσει διαρκείας ἀπό ἑνός μηνός μέχρι τριῶν ἐτῶν...».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἀπό τῆς καταργήσεως τοῦ ἀ.ν. 1775|1951 διά τοῦ ν. 2312|1953, ἤτοι ἀπό τῆς 11.3.1953, ἀπαγορεύεται ἡ ὑπό τοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας πρόσληψις τακτικῶν συνεργατῶν ἐκπομπῶν καί προγράμματος ἐπί συμβάσει ὡρισμένου χρόνου διαρκείας μακροτέρας τῶν τριῶν ἐτῶν, οὐχί δέ καί ἡ πρόσληψις αὐτῶν ἐπί συμβάσει ἀορίστου χρόνου, καταργηθείσης, ὡς ἐλέχθη, ἀπό τοῦ 1953 τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ταύτας ἀπαγορεύοντος ἄρθρου 12 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1755|1951 καί μηδέν περί τούτων διαλαμβάνοντος τοῦ ν. 2312|1953, οὐδέ τοῦ βάσει τούτου ἐκδοθέντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ε.Ι.Ρ. ἔτους 1954, τοῦτο δέ καθόσον καί διά τῶν συμ-

---

ται καί ἐπί τοῦ ἄρθρου 9 § 3 τῆς ἀπό 1.12.1960 συμβάσεως, μή ἐχούσης ἰσχύν νόμου, μεταξύ Δ.Ε.Η. καί Η.Ε.Α.Π., καί ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ κρίναν ἔγκυρον τήν ὡς ἄνω παραίτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 12 § 3 νόμου 3523|1956 καί τήν τοῦ ἄρθρου 8 νόμου 2112|1920, ὡς ἡρμηνεύθη διά τοῦ νόμου 547|1937, καί ἀναιρετέαν κατέστησε τήν ἀπόφασίν του κατά τό ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ νόμου 3810|1957, καί τόν βάσιμον περί τούτου λόγον ἀναιρέσεως καί παραπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις πρός περαιτέρω συζήτησιν εἰς τό Γ' Τμῆμα.

βάσεων ἀορίστου χρόνου ὁ αὐτὸς ἐπιτυγχάνεται σκοπός, ὃν ὁ νομοθέτης προέθετο, τῆς μὴ μακροχρονίου δεσμεύσεως τοῦ Ἱδρύματος, ἀφοῦ τὰς ἐπ' ἀόριστον χρόνον προσλήψεις δύναται ὁποτε δήποτε νὰ καταγγείλῃ τοῦτο συμφώνως τῷ νόμῳ. Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 8 ν. 2112/1920 «περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου» καὶ διατάξεις τούτου ἐφαρμόζονται ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας μὲ ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν, ἐὰν ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας ταύτης δὲν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου».

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἐδέξατο, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἱδρύματος διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡς τακτικὸς συνεργάτης ἐκπομπῶν, ἤτοι ὡς μέλος τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ἱδρύματος, τὴν 15.9.1952, ὁρισθέντος ὡς χρόνου διαρκείας τῆς συμβάσεως ταύτης ἑνὸς ἔτους, ὅτι, λήξαντος τοῦ χρόνου τούτου, ἤτοι τὴν 14.9.1953, κατηρτίσθη μεταξὺ τῶν διαδίκων νέα σύμβασις διαρκείας ἐπίσης ἑνὸς ἔτους, ἥτις, λήξαντος καὶ τοῦ χρόνου τούτου, παρετάθη ἐπανειλημμένως διὰ συμβάσεων ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας (ἑνὸς μηνός, δύο μηνῶν) μέχρι 30.6.1957, ὅτι τὴν 1.7.1957 κατηρτίσθη νέα σύμβασις, διαρκείας δέκα ὀκτὼ μηνῶν, ἥτις, λήξαντος τοῦ χρόνου τούτου, παρετάθη ἐπίσης ἐπανειλημμένως διὰ συμβάσεων ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας (ἑνὸς μηνός, δύο μηνῶν) μέχρι 31.12.1959, ὅτι τὴν 1.1.1960 συνήφθη νέα σύμβασις διαρκείας ἓξ μηνῶν, ἥτις, λήξαντος τοῦ χρόνου τούτου, παρετάθη ἐπίσης ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον, ἤτοι μέχρι 31.8.1960, καὶ τέλος τὴν 31.8.1960 κατηρτίσθη νέα σύμβασις τετραμήνου διαρκείας, ἥτις σύμβασις δὲν παρετάθη, ἀπελύθη δὲ ὁ ἀναιρεσίβλητος. Κρίναν ὅθεν μετὰ ταῦτα, βάσει τῶν οὕτως ἀνελέγκτως γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς 11.3.1953 καὶ ἐφεξῆς μέχρι 31.12.1960 διαδοχικαὶ καὶ ἄνευ διακοπῆς τινος δι' ὡρισμένου χρόνον ἑκάστοτε χρονικὸν διάστημα προσλήψεις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου οὐσιαστικῶς ἀποτελοῦσι πρόσληψιν αὐτοῦ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀφοῦ αὐτὰ ὡς τὸ αὐτὸ Δικαστήριον δέχεται, δὲν ἐδικαιολογοῦντο κατὰ καινὴν πεῖραν, ἐφ' ὅσον ἐγένοντο πρὸς θεραπείαν διαρκῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἱδρύματος, δοθέντος ὅτι ἡ διατήρησις τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας, μὴ νοουμένης τῆς λειτουργίας τοῦ Ἱδρύματος ἄνευ τοιαύτης ὀρχήστρας, προβλέπεται συνεχής, ὁ δὲ ἀναιρεσίβλητος καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἱκανωτέρων εἰς τὴν εἰδικότητά του μουσικῶν, ἀνταποκρινόμενος πλήρως εἰς πᾶσαν ἀλλαγὴν μουσικοῦ προγράμματος ἐκπομπῶν, ἐγένοντο δὲ οὕτω σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ δὴ ἀποφυγὴν καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐπὶ τῇ ἀπολύσει αὐτοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, καὶ, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δεξάμενον τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν ἀποζημίωσιν ταύτην, καθ' ὑπολογισμὸν πρὸς καθορισμὸν ἀπὸ ἀπόψεως ποσοῦ αὐτῆς τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπὸ 11.3.1953 μέχρι 31.12.1960 (χρόνου, καθ' ὃν ἴσχυεν ὁ νόμος 2312/1953), τοῦτο μὲν πλήρως ἠτιολόγησε τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ ὅτι αἱ διαδοχικαὶ κατὰ τὰ ὡς ἄνω συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐγένοντο σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου 2112/1920, ταῦτα δὲ ὀρθῶς ἡρμήνευσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 1ος, 2ος καὶ 4ος λόγοι ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ μὴ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως λῆψις ὑπ' ὄψιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑποβληθέντων ἰσχυρισμῶν α) ὅτι ὡς ἐκ τῆς συνθέσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ ἀπεκλείετο ἡ παρ' αὐτῷ ὕπαρξις προθέσεως καταστρατηγήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ β) ὅτι τὸ αὐτὸ Συμβούλιον, ὡς ἐκ τῆς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 386/1960 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ταύτου, δι' ἧς τὰ πρῶτον ἡρμηνεύθησαν αἱ ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ ὡς εἴρηται νόμου 2312/1953 καὶ τοῦ βάσει τούτου ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ κρατούσης νομολογίας, ἐτίθει ἐν ἀναμφισβητήτῳ πλάνῃ ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων, καθ' ὃ μὴ ἀσκούντων οὐσιώδη κατὰ νόμον ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ὡς ὄντων ἁπλῶν ἐπιχειρημάτων, δὲν ἱδρύει λόγον ἀναιρέσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικ. καὶ ὁ περὶ ἀντιθέτου 3ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ ΚΑΤΑ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Νομοθετ. Διάταγμα 3789|1957 καὶ Κανονισμοὶ κατὰ προϊσχύοντας Νόμους

Ὑποχρέωσις ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων κατὰ Ν.Δ. 3789|1957 πρὸς κατάρτισιν κατὰ τὴν διαδικασίαν αὐτοῦ Κανονισμῶν ἐργασίας, ρυθμιζόντων τὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας σχέσεις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ των, καὶ πρὸς ἀναμόρφωσιν τῶν ἤδη ἰσχυόντων Κανονισμῶν.—Θέσις διὰ τοῦ Ν.Δ. 3789|1957 βασικῶν ἀρχῶν περὶ τῶν ἀνωτέρω Κανονισμῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν.—Πειθαρχικὴ ποινὴ προστίμου μέχρι ποσοστοῦ 25ο|ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου.—Διατήρησις διὰ τοῦ Ν.Δ. 3789|1957 ἐν ἰσχύϊ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν Νόμων, ἐν οἷς καὶ Νόμου 3752|1929, Κανονισμῶν.—Ἐφαρμογὴ πειθαρχικῶν ποινῶν Ν.Δ. 3789|1957 καὶ ἐπὶ τῶν διατηρουμένων Κανονισμῶν.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1001|1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ν.δ. 3789|1957 (ΕΕΔ 16, 1131) περὶ Κανονισμῶν ἐργασίας καὶ ἡ Α.Π. 272|1962, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 775, Α.Π. 572|1962, εἰσηγητὴς *Κ. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 15, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3827|1962, εἰσηγητὴς *Ι. Κιούσης*, ΕΕΔ 22, 476.

Ἀρείου Πάγου 162|1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλέτχος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γρίβας, Π. Καλδῆς

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3789|1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας» ὑπεχρεώθησαν αἱ ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις καὶ ἐργασίαι ἐν γένει, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς αὐτῶν ἢ τοῦ εἰς ὃν αὗται ἀνήκουσι φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, αἱ ἀπασχολοῦσαι προσωπικὸν μεγαλύτερον τῶν ἑβδομήκοντα προσώπων, νὰ καταρτίσωσι κατὰ τὴν ὁριζομένην ἐν τῷ διατάγματι τούτῳ διαδικασίαν Κανονισμοὺς ἐργασίας, ρυθμίζοντας τὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένας σχέσεις μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ των, τοῦ συνδεομένου μετὰ ταύτων διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, καὶ νὰ ἀναμορφώσωσι κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ τοὺς ἤδη ἰσχύοντας Κανονισμοὺς αὐτῶν, ἐτέθησαν δὲ ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου τούτου βασικαὶ ἀρχαὶ περὶ τῶν ἀνωτέρω Κανονισμῶν, ἐν οἷς, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν. Οὕτως ὡρίσθη ὅτι διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, καθοριζόμενα εἰς ἕκαστον τῶν Κανονισμῶν ἐργασίας, δύναται νὰ προβλέπηται ἡ ἐπιβολὴ εἰς τὸν παραβάτην μισθωτὸν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ποινῶν. Μεταξὺ τούτων, περιοριστικῶς ὁριζομένων, ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τοῦ προστίμου καθωρίσθη μέχρι ποσοστοῦ 25 ο|ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς μίαν ἡμέραν, ἢ τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ μισθωτοῦ. Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἰδίου διατάγματος διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ οἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμων, ἐν οἷς καὶ τοῦ νόμου 3752|1929, ἐκδοθέντες διὰ β. διαταγμάτων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων Κανονισμοί, μητῶς δὲ ὡρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου, ὅτι διὰ πᾶσαν σύνταξιν, ἀνασύνταξιν ἢ τροποποίησιν Κανονισμῶν, περὶ ὧν προβλέπουσιν οἱ ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτικοὶ νόμοι, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν νόμων τούτων εἰς ὅ,τι δὲν ἀντιτίθενται εἰς τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. 3789|1957, ἐν οἷς περιέχονται καὶ αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ περὶ τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων, δι' ὧν ἐσκοπήθη, ὡς ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ ἐκτίθεται, ἡ ἐξασφάλισις ὁμοιομορφίας, ἐνιαίας κατευθύνσεως καὶ ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ἐργαζομένων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι αἱ περὶ πειθαρχικῆς ἐξουσίας καὶ πειθαρχικῶν ποινῶν διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789|1957 εἶναι ἐφαρμοστέαι καὶ ἐπὶ τῶν διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ Κανονισμῶν, ἐν οἷς ὁ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 3752|1929 ἐκδεθεὶς Κανονισμὸς τῆς ἀναιρεσειούσης. Ὅθεν αὐτὸς ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, κατὰ παραδοχὴν δὲ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὑπαλλήλου τῆς ἀναιρεσειούσης, δι' ἣς τιμωρηθέντος πειθαρχικῶς διὰ τῆς ποινῆς τοῦ προστίμου στερήσεως ἀποδοχῶν του, ἐπιδικάσαν αὐτῷ τὸ ὑπερβαῖνον τὸ ὡς ἄνω ἐπιτρεπόμενον ἀνώτατον ὅριον προστίμου μέρος τῶν παρακρατηθεισῶν ἀποδοχῶν του, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟΝ 3514)1928

Έννοια άρθρου 17 Ν.Δ. 3990)1959 περί προσωπικού Κ.Τ.Ε.Λ.

Άτελής ή διαδικασία Νόμου 3514)1928.—Ανυπόχρεον καταβολής και παραβόλου έφέσεως.—Προϋποθέσεις προστασίας στρατευομένων μισθωτών κατά Νόμον 3514)1928.—Έννοια διατάξεως άρθρου 17 Ν.Δ. 3990)1959 περί οδηγών και εισπρακτόρων λεωφορείων αυτοκινήτων.—Τίς έργοδότης αυτών.—Προστασία Νόμου 3514)1928.

Ζητήματα εκ του Νόμου 3514)1928 περί της θέσεως των ιδιωτικών υπαλλήλων εν περιπτώσει στρατεύσεως, γενικώς ενδιαφέροντα, έρευνά και επιλύει ή κατωτέρω προεδρική κατ' έφεσιν, κατά την διαδικασίαν του νόμου τούτου, εκδοθείσα απόφασις.

Περαιτέρω έχει και ειδικόν ενδιαφέρον, ερμηνεύουσα την δυσερμήνευτον, ως μας έδόθη ή αφορμή να σημειώσωμεν, λόγω της άσαφείας της, διάταξιν του άρθρου 17 του ν.δ. 3990)1959 περί προσωπικού κινήσεως των λεωφορείων αυτοκινήτων, περί του οποίου απησχολήθη και ή αμέσως κατωτέρω, σελ. 548, δημοσιευομένη υπ' αριθ. 1303)1963 απόφασις του κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδίκου Αθηνών.

Προέδρου Πρωτ. Καβάλας 852)1962

Διαδικασία Νόμου 3514 κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Μ. Καλεύρας*

Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Μέλισσας, Κ. Κολιόπουλος

Κατά την διάταξιν του άρθρου 6 § 2 κ. ν. 3514)1928 (π.δ. της 8)13.12.1928) «περί της θέσεως των ιδιωτικών υπαλλήλων εν περιπτώσει στρατεύσεως» ή διαδικασία του νόμου τούτου είναι άτελής. Είναι άληθές, ότι ή διάταξις αύτη δέον να θεωρήται ως καταργηθείσα δι' άρθρου 1 § 1 δ.ν. 413)1936, δι' ού κατηργήθησαν άπασαι αί άπαλλαγαί εκ των τελών χαρτοσήμου, αί προβλεπόμεναι υπό διαφόρων νόμων, εξαιρέσει των εν εδ. α' της άνω παραγράφου μνημονευομένων, εις άς όμως δέν περιλαμβάνεται ή άτέλεια του άρθρου 6 § 2 κ.ν. 3514)1928. Πλην δι' άρθρου 5 § 1 δ.ν. 2672)1940 εθεσπίσθη εκ νέου, ότι άπασα ή σχετική με την εφαρμογήν του ν. 3514 διαδικασία διεξάγεται άτελώς, μή απαιτουμένης καταβολής οιουδήποτε τέλους ή ενσήμου ή τέλους απογράφου. Εξ άλλου κατά την διάταξιν του άρθρου 25 § 16 Κώδ. Χαρτοσήμου (ως άντικατεστάθη δι' άρθρου 10 § 7 ν. 3300)1955), άπασα ή διαδικασία του νόμου 3514)1928 διεξάγεται άτελώς. Κατά την ορθήν έννοιαν των συνδεδυασμένων τούτων διατάξεων, μή διακρινουσών, γενικωτάτων δέ ούσών, ή κατ' άρθρον 6 κ.ν. 3514)1928 άσκουμένη ενώπιον του Προέδρου Πρωτοδικών έφεσις κατ' απόφάσεως του Ειρηνοδίκου, εκδοθείσης κατά την διαδικασίαν του νόμου τούτου, δέν υπόκειται εις το δι' άρθρου 772 Πολ. Δικονομίας επιβαλλόμενον παράβολον, έστω και άν άσκήται παρά του εργοδότου (πρβλ. *Αποστολοπούλου*, Ό Πρόεδρος § 222, εν τέλει, Πρ. Πρ. Μυτ. 465)1949, ΕΕΔ 8, 27 και 278)1952, ΕΕΔ 12, 92, Πρ. Πρ. Αθ. 5678)1953, ΕΕΔ 13, 90, Πρ. Πρ. Μεσολ. 51)1951, ΕΕΔ 10, 809). Όθεν ή υπό κρίσιν έφεσις κατά της υπ' αριθ. 201)1962 αποφάσεως του Ειρηνοδίκου Καβάλας εκδοθείσης επί διαφοράς του κ.ν. 3514)1928, τυπικώς και ευπροθέσμως ασκηθείσα, τύποις δεκτή καθίσταται και εξεταστέα ούσίᾳ αποβαίνει, παρά την μή καταβολήν τοιούτου προστίμου υπό του εκκαλούντος εργαζομένου εργοδότου.

Συμφώνως μέν προς την διάταξιν του άρθρου 1 § 1 κ.ν. 3514)1928 ή υπό τά όπλα οπωσδήποτε πρόσκλησις παντός ιδιωτικού υπαλλήλου, υπηρετούντος πλέον των έξ μηνών εις οιανδήποτε γραφείον, κατάστημα ή επιχείρησιν, δέν άποτελεί λόγον διαλύσεως της συμβάσεως εργασίας αύτου, οπωσδήποτε και άν συνήφθη αύτη. Κατά την όρθην έννοιαν της διατάξεως ταύτης : α) Ώς πρόσκλησις υπό τά όπλα διά τον υπολογισμόν του χρόνου υπηρεσίας του υπαλλήλου δέν νοείται ή κατάταξις τούτου εν τῷ στρατῷ, άλλ' ή δημοσίευσις της οικείας στρατιωτικής διατάξεως περί κατατάξεως (Γν. Νομ. Συμβ. Κρ. 1223)1949, ΕΕΔ 8, 826, *Χ. Αγαλλοπούλου*, Έργατ. Δίκ. σελ. 382-383, Πρωτ. Αθην. 13197)1954, ΕΕΔ 14, 139, Πρ. Πρ. Αθ. 6471)1959, ΕΕΔ 18, 488, Πρ)κου Αθ. 3292)1961, ΕΕΔ 20, 1147, πρβλ. Πρ. Πρ. Αθ. 5001)1952, ΕΕΔ 11, 1017 και Πρ)κου Αθηνών 7002)1959, ΕΕΔ 19, 99). β) Ή εξάμηνος υπηρεσία δέον να ή συνεχής (Πρωτ. Αθ. 13197)1954, ένθ' άνωτ., Πρ. Πρ. Αθ. 2193)1961, ΕΕΔ 20, 731, Πρωτ)κου Αθ. 3292)1961, ένθ' άνωτ., *contra* Πρ. Αθ. 113)1949, ΕΕΔ 8, 248). Συμφώνως προς την διάταξιν της παραγράφου 2 ιδίου άρθρου ο υπάλληλος εντός μηνός από της απολύσεώς του εκ του στρατού δέον να δηλώσῃ προς τον εργοδότην, έάν προτίθεται να επαναλάβῃ την εργασίαν του, οπότε οφείλει να προσέλθῃ προς τούτο εντός 15 ημερών. Συνωδά δέ τῇ ομοίᾳ του άρθρου 4 § 1 ιδίου νόμου υπάλληλος, επαναλαβών κατά τον νόμον τούτον την εργασίαν του, δέν δύναται πρό της παρελεύσεως έτους να απολυθῇ της θέσεώς του, εί μή διά κατά κοινήν ομολογίαν δεδικαιολογημένην αιτίαν, άλλως δικαιούται εις αποζημίωσιν ίσην προς τούς μισθούς εξ μη-

νῶν, οὓς ἐλάμβανε πρὸ τῆς στρατεύσεώς του. Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως: α) Προϋπόθεσις τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι εἴτε ἡ πραγματικὴ ἀνάληψις ὑπηρεσίας ἐκ μέρους τοῦ ἀποστρατευθέντος, εἴτε ἡ ἐμπρόθεσμος προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν του (Α.Π. 68]1949, Θέμ. Ξ 198, Πρ. Γρ. Ἀθ. 4125]1942, ΕΕΔ 1, 560, Χ. Ἀγαλλοπούλου, Ἐργ. Δικ. σελ. 384) καὶ β) ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ συνδεομένων διὰ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου, ἧς ἡ λῆξις συμπίπτει πρὸ τοῦ χρόνου ἀποστρατεύσεως.

Ἑτέρωθεν κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 17 § 1 ν. 2119]1952 «περὶ τῶν διὰ τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων συγκοινωνιῶν» (ὡς τὸ ἄρθρον τοῦτο, συμπληρωθὲν ἀρχικῶς δι' ἄρθρου 33 ν.δ. 3334]1955, ἐτροποποιήθη τελικῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 17 ν.δ. 3990]1959), οἱ δαπάναι ἐκμεταλλεύσεως ἑκάστου λεωφορείου αὐτοκινήτου (κινήσεως, συντηρήσεως, χρηματικῶν ποινῶν κλπ.) βαρύνουν ἀποκλειστικῶς τὸν ἰδιοκτήτην αὐτοῦ. Εἰδικῶς οἱ ὁδηγοὶ λεωφορείων ἀποτελοῦν μὲν προσωπικὸν τῶν ἰδιοκτητῶν λεωφορείων, παρ' ὧν καὶ προσλαμβάνονται, ἡ ἀντιμισθία ὅμως τούτων καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Κ.Τ.Ε.Λ. Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου αἱ δαπάναι λειτουργίας ἑκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. θεωροῦνται ὡς γενικὰ ἔξοδα καὶ βαρύνουσι τοῦτο. Εἰς τὰ γενικὰ ἔξοδα ἑκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἀντιμισθίαι τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τῶν σταθμαρχῶν, ἐλεγκτῶν καὶ εἰσπρακτόρων, τακτικῶν καὶ ἐφεδρικῶν, καὶ τὰ τυχὸν καταβαλλόμενα ἐφεδρικὰ ἐπιδόματα τοῦ ἐν τῷ παρόντι ἀναφερομένου προσωπικοῦ. Κατὰ τὴν ὁμοίαν τῆς παραγράφου 3 ἰδίου ἄρθρου οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες ὡς εἰσπράκτορες εἰς λεωφορεῖα, ἐντεταγμένα εἰς Κ.Τ.Ε.Λ., καὶ ἔχοντες ἐξάμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς λεωφορεῖον τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἐντάσσονται εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἀποτελοῦσι προσωπικὸν αὐτοῦ. Ἡ ἔνταξις τῶν ἀνωτέρω ἐνεργεῖται παρ' ἐπιτροπῆς βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. προβλεπομένων τυπικῶν προσόντων καὶ μετ' ἐκτίμησιν τῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν τοιούτων (εντιμότης, καλὴ συμπεριφορά, ἐργατικότης, πειθαρχία). Κατὰ δὲ τὴν τοιαύτην τῆς παραγράφου 4 ἰδίου ἄρθρου τυχὸν ὑφιστάμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος (ν.δ. 3990]1959] ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν, ἀποζημιώσεων κλπ. τῶν εἰσπρακτόρων ἐναντι τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν λεωφορείων δὲν βαρύνουσι τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. Τὸ ν.δ. 3990 1959 ἤρξατο ἰσχῦον ἀπὸ 23.9.1959, ἡμέρας δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (ὅρα ἄρθρον 27 αὐτοῦ). Ἡ τελευταία διάταξις ἐθεσπίσθη, διότι ἄχρι τῆς ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3990]1959 τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 17 ν. 2119]1952, καὶ ἡ μισθοδοσία τῶν εἰσπρακτόρων ἐβάρυνε τοὺς ἰδιοκτήτας τοῦ λεωφορείου (Α.Π. 687]1955, ΕΕΔ 15, 37, 144] 1946, ΕΕΔ 15, 319 καὶ 185]1958, ΕΕΔ 17, 411).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ἄρθρου 17 ν 2119]1952 (ὡς ἰσχύουσι μετὰ τὸ ν.δ. 3990]1959), σαφῶς προκύπτει, Α'. Ἐν σχέσει μὲν πρὸς τοὺς εἰσπράκτορας, τοὺς ὑπηρετοῦντας τὴν 23.9.1959 εἰς λεωφορεῖον ἐντεταγμένου εἰς Κ.Τ.Ε.Λ., οὗτοι μέχρις ἐντάξεως των εἰς ἀκολουθοῦσι νὰ ἔχωσιν ἐργοδότην των τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ λεωφορείου. Ἀπὸ τῆς ἐντάξεως των μόνον καθίσταται τοιοῦτος τὸ εἰς ὃ ἐνετάχθησαν Κ.Τ.Ε.Λ., κατὰ μεταβολὴν τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου. Πλὴν ἀπὸ τῆς 23.9.1959 τὸ εἰς ὃ εἶναι ἐντακτέοι Κ.Τ.Ε.Λ. ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν των καὶ πάσης οἱασδήποτε ἑτέρας ἐπιβαρύνσεως συνεπείᾳ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἷα καὶ ἡ ἀποζημίωσις λόγῳ μὴ ἐπαναπροσλήψεως τοῦ ἀποστρατευθέντος εἰσπράκτορος. Εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἄγει ἰδίᾳ ἐπιχείρημα ἐξ ἀντιδιαστολῆς, συναγόμενον ἐκ τῆς προπαρατεθείσης παραγράφου 4 ἄρθρου 17 ν. 2119] 1952 (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ ν.δ. 3990]1959), ὁρισάσης ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι μέχρις ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ ν.δ. 3990]1959 ἀπαιτήσεις εἰσπρακτόρων ἐκ μισθῶν καὶ ἀποζημιώσεων ἐναντι τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν λεωφορείων δὲν βαρύνουσι τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. Ἄρα πᾶσαι αἱ τοιαῦται, αἱ ἀπὸ 23.9.1959, βαρύνουσιν αὐτό. Εἰς τὸ ἰδιον συμπέρασμα ἄγεται τις τελολογικῶς σκεπτόμενος. Ἐν πρώτοις οὐδὲ κἂν σκέψις δύναται νὰ γίνῃ, ὅτι συνεπείᾳ τῆς ἄνω νομοθετικῆς ρυθμίσεως θὰ στερηθῇ ὁ εἰσπράκτωρ τῆς προστασίας τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ἐν γένει καὶ εἰδικώτερον τῆς τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 3514]1928. Ἀλλ' αὐτὸς καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ λεωφορείου εἶναι δίκαιον νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἀποζημιώσεις, ὀφειλομένας εἰς νόμον, ἀποβλέψαντα γενικώτερον εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ὀργανώσεως τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ σκοπήσαντα ἰδίᾳ νὰ περιλάβῃ τὰς διὰ τοὺς εἰσπράκτορας δαπάνας εἰς τὰ γενικὰ ἔξοδα τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. Δὲν ἀπομένει εἰμὴ νὰ ἀναλόβουν αὐτὰ τὰς δαπάνας ταύτας, ὡς γενομένας ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὑπὲρ αὐτῶν θεσπισθεισῶν διατάξεων (πρβλ. Πρωτ]κείου Παρνασσίδος 352]1960, ΕΕΔ 20, 221, Πρωτοδίκου Καλαμῶν 44]1962, ΕΕΔ 21, 1107, ἰδίᾳ Σύνταξιν ΕΕΔ 20, 220 καὶ 21, 1107). Β') Ἐν σχέσει πρὸς τοὺς εἰσπράκτορας, τοὺς προσλαμβανομένους μετὰ τὴν 23.9.1959, οὗτοι δέον νὰ προσλαμβάνωνται παρὰ τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένων προσόντων. Ἀσχέτως τῆς ἐγκυρότητος ἢ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως, ἐν περιπτώσει προσλήψεώς του, μετὰ τὴν ἄνω ἡμερομηνίαν, παρὰ ἰδιοκτήτου λεωφορείου, τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐπιβαρυνθῇ δι' αὐτούς. Τέλος προσθετέον ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 3514]1928 καὶ τοῦ νόμου 2119]1952 (ὡς ἰσχύει) σαφῶς συνάγεται, ὅτι, ἐὰν ἡ περιπτώσει εἰσπράκτωρ πρὸ τῆς στρατεύσεως του ὑπηρέτησεν εἰς πλείονας ἰδιοκτήτας λεωφορείων, ἐντεταγμένων εἰς τὸ ἰδιον Κ.Τ.Ε.Λ., πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ ἀπαιτουμένου, πρὸς ἐπίκλησιν τῆς προστασίας τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 3514]1928, ἑξαμήνου, δὲν θὰ ἀθροισθῇ ἡ παρὰ πᾶσι τοῖς οὕτω πλείοσι ἐργοδόταις του ὑπηρεσία αὐτοῦ, ἀλλὰ θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν μόνον ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας του παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, παρ' ᾧ συνέπεσε νὰ ὑπηρετῇ κατὰ τὴν ἡμέραν προσκλήσεώς του ὑπὸ τὰ ὅπλα καὶ μόνον αὐτήν.

Ἐν προκειμένῳ ἐκ πάντων τῶν ἐκατέρωθεν προσκομιζομένων ἐγγράφων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ

τῶν ἐνόντων ἡμετέραν κρίσιν, τὸ ἑξῆς: Ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος τὴν 1.8.1958 προσελήφθη παρὰ τοῦ Ν.Κ., ἰδιοκτήτου λεωφορείου, ἐντεταγμένου εἰς τὸ ἐναγόμενον ἐκκαλοῦν Κ.Τ.Ε.Λ. Καβάλας, ὡς ἐφεδρικὸς (πρὸς ἀναπλήρωσιν ἑτέρου) εἰσπράκτωρ τοῦ λεωφορείου του, καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου Αὐγούστου 1958, καθ' ὃ καὶ εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος, συνδεθέντων αὐτῶν τούτων (τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ Ν.Κ.) διὰ λίαν στενῶς ἐξηρτημένης συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένης διαρκείας. Τὴν 1.9.1958 προσελήφθη ὡς τοιοῦτος παρὰ τοῦ ἰδίου διὰ τὸ διάστημα τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου, καθ' ὃ καὶ εἰργάσθη δυνάμει ὁμοίας συμβάσεως. Τὴν 1.10.1958 προσελήφθη ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα ὑπὸ ἑτέρου ἰδιοκτήτου λεωφορείου, ἐντεταγμένου καὶ τοῦτον εἰς τὸ αὐτὸ Κ.Τ.Ε.Λ. (τὸ ἐναγόμενον), ἦτοι τοῦ Ζ διὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον Ὀκτωβρίου 1958 καὶ εἰργάσθη τοιουτοτρόπως κατ' αὐτό, συνδεθέντων, οὐτῶν πλέον, διὰ λίαν στενῶς ἐξηρτημένης συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου. Ταῦτ' αὐτὸ ἐπανελήφθη μετοξὺ τῶν ἀμέσως ἀνωτέρω (ἐνάγοντος καὶ Ζ) τὰς 1.11.1958, 1.1.1959, 1.2.1959, 1.3.1959 καὶ 1.4.1959 διὰ τὰ πρῶτα δεκαπενθήμερα τῶν μηνῶν Νοεμβρίου 1958 καὶ Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου 1959 ἀντιστοίχως, συνδεθέντων τῶν ἰδίων διὰ πέντε ἰδιαιτέρων συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου. Τὴν 16.4.1959 οὗτος προσελήφθη καὶ εἰργάσθη ὡς ἐφεδρικὸς εἰσπράκτωρ κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον Ἀπριλίου 1959, δι' ὁμοίας σχέσεως, παρὰ τῷ Ε.Τ ἐπίσης ἰδιοκτήτῃ λεωφορείου ἐντεταγμένου εἰς τὸ ἐναγόμενον. Τὴν 23.9.1959 παρ' οὐδενὶ λεωφορείῳ, ἐντεταγμένῳ τῷ ἐναγομένῳ, ὑπηρέτει τὰς 1.1.1960, 1.2.1960, 1.4.1960 καὶ 1.5.1960 προσλαμβάνεται καὶ ἐργάζεται, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα καὶ δυνάμει παρομοίων τεσσάρων σχέσεων, κατὰ τοὺς μῆνας Ἰανουάριον, Φεβρουάριον, Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον 1960, παρὰ τῷ ὡσαύτως ἰδιοκτήτῃ λεωφορείου (ἀριθ. 67235), ἐντεταγμένου εἰς τὸ ἐναγόμενον, Ν.Χ. Τὴν 1.6.1960 προσλαμβάνεται καὶ ὑπηρετεῖ ὁμοίως κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον 1960, πλὴν παρὰ τῷ ἀνωτέρω Ε.Τ. Μετὰ ταῦτα τὴν 1.7.1960 προσλαμβάνεται καὶ ὑπηρετεῖ κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον 1960 παρὰ τῷ Ν.Χ., παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ, δι' ἕτερος παρομοίας συμβάσεως καὶ κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον Αὐγούστου 1960. Τέλος τὴν 1.9.1960 προσλαμβάνεται παρὰ τοῦ ὁμοίως ἰδιοκτήτου λεωφορείου (ἀριθ. 67246) ἐντεταγμένου εἰς τὸ ἐναγόμενον, Ε.Γ., παρ' ᾧ καὶ ὑπηρετεῖ, διὰ τῆς τελευταίας ὡρισμένης διαρκείας συμβάσεως, καθ' ὅλον τὸν μῆνα Σεπτέμβριον 1960, δι' ὃν καὶ προσελήφθη. Ὁ ἐνάγων ἐκλήθη ὑπὸ τὰ ὅπλα δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 78]19.7.1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, δημοσιευθείσης αὐθημερὸν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, κατετάγη δὲ εἰς τὸν στρατὸν τὴν 13.10.1960 (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 16241]1962 ἐγγραφον τοῦ 136ου Στρατολογικοῦ Γραφείου Καβάλας). Ἤδη πρὸ τῆς προσκλήσεώς του εἶχε ζητήσει τὴν ἔντοξίν του εἰς τὸ ἐναγόμενον, πλὴν ἡ αἴτησίς του ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ὁμοδίου ἐπιτροπῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]24.11.1960 ἀποφάσεώς της, λόγῳ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν 23.9.1959 δὲν ὑπηρέτει ὡς εἰσπράκτωρ παρὰ λεωφορείῳ, ἐντεταγμένῳ τῷ Κ.Τ.Ε.Λ. Οὗτος ἀπελύθη τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τὴν 23.10.1962 καὶ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του αὐθημερόν, τόσον εἰς τὸν τελευταῖον ἐργοδότην του Ε.Γ., ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐναγόμενον, πλὴν οὐδέτερος ἐδέχθη ταύτας. Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω βεβαιωθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ ἐν ὄψει τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σκέψεως διαθέσεως ἑρμηνείας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ κ.ν. 3514]1928 καὶ τοῦ ἄρθρου 17 νόμου 2119]1952 (ὡς ἰσχύει νῦν), ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, δι' ἧς αἰτεῖται ἡ καταψήφισις τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι δραχμῶν 7.920, ἤτοι ποσοῦ ἴσου πρὸς τὰς ἀποδοχὰς του ἐξ μηνῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐγένοντο δεκταὶ παρ' αὐτοῦ αἱ ὑπηρεσίαι του μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του, εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς ἀβάσιμος, ἐλλείψει παθητικῆς νομιμοποιήσεως, διότι κατὰ τὴν ἐναρξιν ἰσχύος τοῦ ν.δ 3990]1959 ὁ ἐνάγων δὲν ὑπηρέτει εἰς λεωφορεῖον ἐντακτέον εἰς τὸ ἐναγόμενον, ὅπερ οὐδεμίαν ἔχει ὑποχρέωσιν ἔναντι εἰσπρακτόρων, προσληφθέντων μετὰ ταῦτα, παρὰ τὸν νόμον, οὐχὶ παρ' αὐτοῦ, ἀλλὰ παρὰ ἰδιοκτήτου λεωφορείου. Ἀλλὰ εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος καὶ διότι ἐνταῦθα κρίσιμος εἶναι ἡ τελευταία μεταξὺ τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ Ν.Χ. σύμβασις Ἰουλίου 1960. Αὕτη κατ' ἀρχὴν ἦτο ὡρισμένου χρόνου (διαρκείας ἑνὸς μηνός) καὶ εἶχε λήξει πολὺ πρὸ τῆς κατατάξεως τοῦ ἐνάγοντος, πολλῷ μᾶλλον πρὸ τῆς ἀποστρατεύσεώς του. Περαιτέρω ἦτο διαρκείας ἑνὸς μόνου μηνός. Συνυπολογισμὸς καὶ τῶν προηγηθεισῶν συμβάσεων μετὰ τοῦ Ν.Χ. εἶναι ἀνεπίτρεπτος, τόσον διότι αἱ συμβάσεις κρίνονται αὐτοτελῶς, ὅσον καὶ διότι δὲν πρόκειται περὶ συνεχοῦς ὑπηρεσίας, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος. Ἀκόμη καὶ ἂν ἦθελον συνυπολογισθῇ ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω μεταξὺ ἑξ ἑνὸς τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἑξ ἑτέρου τῶν ἰδιοκτητῶν λεωφορείων ἐντεταγμένων εἰς τὸ ἐναγόμενον - ὅπερ δὲν δεχόμεθα ὡς μὴ νόμιμον - καὶ πάλιν ἡ ἀγωγὴ θὰ ἦτο ἀπορριπτέα, ἐλλείψει τοῦ στοιχείου τῆς συνεχοῦς ὑπηρεσίας. Κατ' ἀκολουθίαν πάντων τῶν ἀνωτέρω κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἄνω διατάξεων ὁ πρωτοδίκως δικάσας Εἰρηνοδίκης ἐδέχθη, ὑπὸ τὰ αὐτὰ κατὰ βάσιν πραγματικὰ περιστατικά, τὴν ἀγωγὴν ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον καὶ δέον, δεκτῶν καθιστάμενων ὡς βασίμων τῶν συναφῶν λόγων τῆς ἐφέσεως, πρώτου (περὶ ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς), δευτέρου (περὶ ἐλλείψεως ταῦ στοιχείου τῆς ἑξαμήνου ὑπηρεσίας), τετάρτου (περὶ ἐλλείψεως τοῦ στοιχείου τῆς συνεχοῦς ὑπηρεσίας) καὶ πέμπτου (ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου) καὶ ματαίας παρισταμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν λόγων ταύτης, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἐν τῷ συνόλῳ της ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς ἀβάσιμος.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

ΕΝΤΑΞΙΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΩΝ ΕΙΣ ΚΟΙΝΑ ΤΑΜΕΙΑ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ

Έννοια σχετικοῦ ἄρθρου 17 Νομοθετικοῦ Διατάγματος 3990]1959

Παῦσις, μετά τό ἄρθρον 17 Ν.Δ. 3990]1959, ἐφεξῆς ἐξαρτήσεως τῶν εἰς τά Κ.Τ.Ε.Λ. ἐπί ἐξόμηνον τούλάχιστον ὑπηρετούντων εἰσπρακτόρων τῶν εἰς αὐτά ἐντεταγμένων λεωφορείων ἐκ τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, ἀποτελούντων τοῦ λοιποῦ προσωπικόν τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., εἰς τό ὁποῖον καί ἐντάσσονται δι' ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς. — Ἔλλειψις παθητικῆς νομιμοποιήσεως κατά ἰδιοκτήτου τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου. — Ὑποχρεώσεις τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. — Ἀποκλειστική προθεσμία ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως. — Ὑπερημερία ἐργοδότου περί τήν ἀποδοχήν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ.

Σχετική πρός τό θέμα τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως καί ἡ ἀνωτέρω, σελ. 545, δημοσιευομένη ὑπ' ἀριθ. 825]1962 ἀπόφασις τοῦ Προέδρου Πρωτ. Καβάλας. (Ἴδετε καί Πρωτοδίκου Καλαμῶν 44]1962, Πρωτοδίκης *Β. Λεάνδρου*, ΕΕΔ 21, 1107, ἔνθα σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1303]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ε. Τσαγκαρέκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Παπαδόγιαννης, Κ. Καρτάνης

Κατά τήν παράγραφον 3 τοῦ ἀντικατασταθέντος τό ἄρθρον 17 νόμου 2119]1952 ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 3990 τῆς 17]23.9.1959 «οἱ κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑπηρετοῦντες ὡς εἰσπράκτορες εἰς λεωφορεῖα, ἐντεταγμένα εἰς Κ.Τ.Ε.Λ., καί ἔχοντες ἐξάμηνον τούλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς λεωφορεῖον τοῦ αὐτοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., ἐντάσσονται εἰς τό Κ.Τ.Ε.Λ καί ἀποτελοῦσι προσωπικόν αὐτοῦ. Ἡ ἔνταξις τῶν ἀνωτέρω ἐνεργεῖται παρ' Ἐπιτροπῆς, βάσει τῶν ὑπό τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. προβλεπομένων τυπικῶν προσόντων καί μετ' ἐκτίμησιν τῶν οὐσιαστικῶν καί ἐπαγγελματικῶν τοιούτων (ἐντιμότης, καλή συμπεριφορά, ἐργατικότης, πειθαρχία)».

Κατά τήν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της (23.9.1959) καί ἐφεξῆς παύει πλέον ἡ τε διοικητική καί οἰκονομική ἐξάρτησις τῶν εἰς τά Κ.Τ.Ε.Λ. ἐπί ἐξάμηνον τούλάχιστον ὑπηρετούντων εἰσπρακτόρων τῶν εἰς αὐτά ἐντεταγμένων λεωφορείων παρά τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, ἀποτελοῦσι δέ τοῦ λοιποῦ προσωρινόν προσωπικόν τοῦ νομικοῦ προσώπου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., εἰς τό ὁποῖον καί ἐντάσσονται ὁριστικῶς δι' ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς, ἧς ἡ σύνθεσις ὁρίζεται διά τοῦ ἀκολουθοῦντος ἰδαφίου τῆς ἰδίας παραγράφου. Ἡ ἀνακύπτουσα ἀσάφεια τῆς διατάξεως ταύτης περί τῆς ἐξαρτήσεως τῶν περί ὧν ὁ λόγος μισθωτῶν ἐκ τῶν προηγουμένων ἐργοδοτῶν αὐτῶν (ἰδιοκτητῶν τῶν λεωφορείων) ἡ τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. κατά τό μεταβατικόν διάστημα ἀπό τῆς προμνησθείσης χρονολογίας (τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ]τος) μέχρι τῆς ἐντάξεως ἢ μή ἑνός ἑκάστου ἐξ αὐτῶν, ὅπερ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τοῦ ἀπαιτουμένου (μετά τήν δημοσίευσιν τοῦ νόμου) πρός συγκρότησιν τῶν ἁρμοδίων διά τήν ἔνταξιν Ἐπιτροπῶν, αἰτιες, κατά τήν σχετικήν διάταξιν, διορίζονται (ἰδίᾳ δι' ἕκαστον Κ.Τ.Ε.Λ.) δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Συγκοινωνιῶν καί τοῦ ἐν συνεχείᾳ ἀπαιτουμένου διά τήν κρίσιν καί ἀπόφασιν περί ὁριστικῆς ἐντάξεως ἢ μή ἑνός ἑκάστου, εἶναι σχετικῶς μακρόν, αἴρεται, διασαφηνιζομένης πλήρως τῆς προεκτεθείσης ἀληθοῦς νομοθετικῆς βουλήσεως ἐκ τῆς ἀκολουθούσης παραγράφου 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι «τυχόν ὑφιστάμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν, ἀποζημιώσεων κλπ. τῶν εἰσπρακτόρων ἐναντι τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν λεωφορείων δέν βαρύνουν τά Κ.Τ.Ε.Λ.», ἐξ ἧς, κατ' ἀντιδιαστολήν, ὁριδήλως συνάγεται, ὅτι ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ νόμου οἱ μισθοί τῶν εἰσπρακτόρων βαρύνουσι τό Κ.Τ.Ε.Λ., ἀποτελοῦσι δέ οὗτοι ἐφεξῆς προσωρινόν προσωπικόν αὐτοῦ, κριτέον ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς, διατηρούμενον δέ καί ἐντασσόμενον εἰς αὐτό ὁριστικῶς ἢ ἀπολυόμενον (ὑπό τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ.), ἐφ' ὅσον δέν ἤθελε κριθῆ διατηρητέον ὡς μή συγκεντροῦν τά ὑπό τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ ἀπαιτούμενα τυπικά ἢ ὑπό τῆς ἐρμηνευομένης διατάξεως ὁριζόμενα οὐσιαστικά προσόντα. Ἐν προκειμένῳ ὑπέκειται ἀγωγή τοῦ εἰσπράκτορος λεωφορείου Κ.Μ., διώκουσα ἀποδοχάς καί δῶρον ἑορτῶν, ὀφειλόμενα αὐτῷ ἐξ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου, ἀνακυψάσης ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, λαβούσης χώραν ἐν χρόνῳ μεταγενεστέρῳ ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ προμνησθέντος ὑπ' ἀριθ. 3990]1959 ν. δ]τος. Ἡ ἀγωγή αὕτη ἐκ τοῦ λόγου προφανῶς ὅτι ἡ ἐπί ἀκυρότητι πληττομένη καταγγελία ὑπεγράφη τόσον ὑπό τῶν συνιδιοκτητῶν τοῦ ἐν ᾧ ἐξετέλει ὁ ἐνάγων τήν εἰσπρακτορικήν ὑπηρεσίαν τοῦ λεωφορείου, ὅσον καί ὑπό τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ παρ' ᾧ τυγχάνει τοῦτο ἐντεταγμένου ὄντος Κ.Τ.Ε.Λ., στρέφεται κατά πάντων τούτων ὡς συνενεχομένων εἰς ὁλόκληρον ἕκαστος. Κατ' ἐφαρμογήν ὅμως τῆς προεκτεθείσης διατάξεως δέν νομιμοποιεῖται ὁ ἐνάγων παθητικῶς, στρεφόμενος κατά τῶν τέως ἐργοδοτῶν αὐτοῦ, αἵτινες, κατά νομοθετικήν ἐπιταγήν, ἔπαυσαν ὄντες τοιοῦτοι, ὑποκατασταθέντες ὑπό τοῦ τρίτου ἐναγομένου (ὅσον Κ.Τ.Ε.Λ.), ἡ δέ ὑπ' αὐτῶν συνυπογραφή τοῦ ἐγγράφου τῆς καταγγελίας οὐ-

ΑΔΕΙΑΙ

ΑΔΕΙΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΚΟΙΝΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Αστική ποινή κατά έργοδότου διά μή χορήγησιν άδείας μετ' αποδοχών

Αξίωσις οδηγού λεωφορείου αυτοκινήτου Κ.Τ.Ε.Λ. πρός λήψιν της διά τούς επιχειρήσεις κοινής ωφελείας ηύξημένης άδείας του Α.Ν. 539]1945 αρμοδίαν Επιτροπήν.—Έλλειψις πάντως υπαιτιότητος του έργοδότου διά την πληρωμήν αποζημιώσεως (προσαυξήσεως 100ο]ο) διά μή χορήγησιν ηύξημένης άδείας.— Έρεισμα αξιώσεως είς διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού.

Το ζήτημα ποίας άδείας δικαιούται κατά τον ά.ν. 595]1945 περί άδειών (ΕΕΔ 19, 810) το προσωπικόν των Κ.Τ.Ε.Λ. έχει πλέον, μετά πολλάς εν τη νομολογία αντιθέσεις, λυθή υπό της Ολομελείας του Αρείου Πάγου (314]1962, εισηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 731). (Ίδετε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 22, 159).

Προέκυψεν όμως εν τη νομολογία των δικαστηρίων της ουσίας μετά την ως άνω απόφασιν της Ολομελείας του Αρείου Πάγου το ζήτημα, αν της ηύξημένης αύτης άδείας δικαιούνται και εις το παρελθόν, πρό της αποφάσεως της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, οι περί ών πρόκειται μισθωτοί. (Καταφατικώς ή Πρωτοδικείου Αθηνών 20776]1962, εισηγητής *Ι. Δέσπης*, ΕΕΔ 22, 160).

Αρνητικώς επ' αύτου αποφαίνεται ή κατωτέρω απόφασις του επί των εργατικών διαφορών Πρωτοδικείου Πειραιώς. (Ίδετε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 22, 159 επ. επί της ανωτέρω σημειωθείσης Πρωτοδικείου Αθηνών 20776]1962).

Πρωτοδίκου Πειραιώς 236]1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. *Ν. Γιαννόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ξ. Καράκαλος, Κ. Οικονόμου

Διώκουσα ή υπό κρίσιν αγωγή την καταψήφισιν των εναγομένων συμβιοκτητών λεωφορείου, εντεταγμένου εις το 5ον Κ.Τ.Ε.Λ. Πειραιώς, εις καταβολήν τω ενάγοντι οδηγώ αυτού, υπηρετούντι παρ' αυτοίς από του έτους 1952, δυνάμει καταρτισθείσης μεταξύ αυτών συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, αποζημιώσεως μετά προσαυξήσεως 100 ο]ο, αντιστοιχούσης πρός τας εν αυτή υπολειφθείσας ημέρας άδείας των παρελθόντων ετών 1957 έως 1962, αρμοδίως εισάγεται κατά την παρούσαν διαδικασίαν του κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΗΟΔ' και ερευνητέα περαιτέρω αποβαίνει πρός διαπίστωσιν της συνδρομής εκ του περιεχομένου της, εκ της αποφάσεως της Επιτροπής του άρθρου 17 του ν.δ. 3990]1959, δι' ής δέν εκρίθη διατηρητέος είς την υπηρεσίαν του ο ενάγων. Η απόφασις όμως αύτη της ρηθείσης Επιτροπής, προσβληθείσα υπό του ενάγοντος επί ακυρότητι ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, εκρίθη άκυρος υπό της Ολομελείας αύτου (Ίδε προσαχθείσαν εν κεκυρωμένω αντιγράφω την υπ' αριθ. 1681]1962 σχετικήν απόφασιν του εν λόγω Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου). Όθεν, εφ' όσον, κατά τα προεκτεθέντα, ή καταγγελία της συμβάσεως αποκλειστικόν λόγον είχε την περί μή εντάξεως άκυρον απόφασιν της αρμοδίας Επιτροπής, άπειρη άκυρος και μή ούσα. Η συνεπεία δε αύτης μή αποδοχή των υπηρεσιών του ενάγοντος κατά το επίδικον χρονικόν διάστημα (18.3.1961 μέχρι 16.1.1962) κατέστησεν υπερήμερον το εναγόμενον, καθ' όσον, κατά τα άρθρα 656 και 349 Α.Κ., διά την περιαγωγήν είς υπερημερίαν του εργοδότου δέν προσαπαιτείται αναγκαίως υπαιτιότης αύτου (Α.Π. 572]1962, ΕΕΔ 22, 15), εντεύθεν δε υπόχρεον εις καταβολήν, κατά την βάσιμον κυρίαν αίτησιν της αγωγής, των αποδοχών και δώρων του ενάγοντος κατά τα ρηθέν χρονικόν διάστημα.

δεμίαν επήγαγεν επί το κύρος και τα αποτελέσματα αύτης ένοχον συνέπειαν. Όθεν ή αγωγή είναι απορριπτέα εκ του λόγου τούτου, καθ' όσον κατευθύνεται κατά των ρηθέντων τέως εργοδοτών του ενάγοντος. Νομίμως δε (Α.Κ. 656, 349, 350) άσκειται κατά του τρίτου εναγομένου, μή συντρέχοντος άμα απαραδέκτου τινός, εφ' όσον, κατά τα προκύπτοντα εκ των επικαλουμένων και προσαχθέντων εγγράφων, ή μεν καταγγελία της συμβάσεως επεδόθη τω ενάγοντι την 18.3.1961, ή δε επακολουθήσασα αγωγή επεδόθη τω εναγομένω την 16.6.1961, ήτις παρέμεινεν εκκρεμής μέχρι της 5.10.1961, ότε ο ενάγων παρητήθη του δικογράφου αύτης, επιδόσας ακολούθως την υπό κρίσιν όμοίαν την 4.1.1962, ήτοι πρό της παρόδου της διά του άρθρου 262 Α.Κ. τασσομένης προθεσμίας και συνεπώς ή επίδικος αξίωσις δέν υπέκυψεν εις την αποκλειστικήν προθεσμίαν του άρθρου 6 § 1 νόμου 3198]1955.

Ως προκύπτει εκ του εκατέρωθεν επικαλουμένου και προσαχθέντος εγγράφου της καταγγελίας, της επιδίκου συμβάσεως, αύτη, συναφθείσα την 10 Μαΐου 1945, κατηγγέλθη την 18.3.1961. Η γενομένη δε καταγγελία δέν είναι αναιτιώδης, άλλα φέρεται προκληθείσα, ως εμφαίνεται εκ του περιεχομένου της, εκ της αποφάσεως της Επιτροπής του άρθρου 17 του ν.δ. 3990]1959, δι' ής δέν εκρίθη διατηρητέος είς την υπηρεσίαν του ο ενάγων. Η απόφασις όμως αύτη της ρηθείσης Επιτροπής, προσβληθείσα υπό του ενάγοντος επί ακυρότητι ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, εκρίθη άκυρος υπό της Ολομελείας αύτου (Ίδε προσαχθείσαν εν κεκυρωμένω αντιγράφω την υπ' αριθ. 1681]1962 σχετικήν απόφασιν του εν λόγω Ανωτάτου Διοικητικού Δικαστηρίου). Όθεν, εφ' όσον, κατά τα προεκτεθέντα, ή καταγγελία της συμβάσεως αποκλειστικόν λόγον είχε την περί μή εντάξεως άκυρον απόφασιν της αρμοδίας Επιτροπής, άπειρη άκυρος και μή ούσα. Η συνεπεία δε αύτης μή αποδοχή των υπηρεσιών του ενάγοντος κατά το επίδικον χρονικόν διάστημα (18.3.1961 μέχρι 16.1.1962) κατέστησεν υπερήμερον το εναγόμενον, καθ' όσον, κατά τα άρθρα 656 και 349 Α.Κ., διά την περιαγωγήν είς υπερημερίαν του εργοδότου δέν προσαπαιτείται αναγκαίως υπαιτιότης αύτου (Α.Π. 572]1962, ΕΕΔ 22, 15), εντεύθεν δε υπόχρεον εις καταβολήν, κατά την βάσιμον κυρίαν αίτησιν της αγωγής, των αποδοχών και δώρων του ενάγοντος κατά τα ρηθέν χρονικόν διάστημα.

μῆς τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν θεμελίωσιν αὐτῆς προϋποθέσεων.

Ἀρκούντως ἐβεβαιώθημεν, ὅτι ὁ ἐνάγων, προσληφθεὶς ἐν ἔτει 1952 παρὰ τῶν ἐναγομένων ὡς ὁδηγὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ. "*" ἀστικοῦ λεωφορείου, ὄντος ἐντεταγμένου εἰς τὸ 5ον Κ.Τ.Ε.Λ. Πειραιῶς, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἐργάζεται ἐπ' αὐτοῦ συνεχῶς μέχρι σήμερον, ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ, ἀνελθόντος μετ' ἐπιδομάτων κατὰ τὸ ἔτος 1957 εἰς 1600 δραχμάς, κατὰ τὰ ἔτη 1958 - 1959 εἰς 2040 δραχμάς, κατὰ τὸ ἔτος 1960 εἰς 2211 δραχμάς καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1961 - 1962 εἰς 2310 δραχμάς, ὡς ταῦτα πάντα συνομολογοῦνται ἀλλωστε ἑκατέρωθεν. Κατὰ τὰ ἔτη 1957 ἕως 1962 ὁ ἐνάγων ἔλαβεν ἄδειαν ἡλαττωμένων ἡμερῶν, ἤτοι τὴν προβλεπομένην τοιαύτην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδ. γ' ἀ. ν. 539/1945 δι' ὑπαλλήλους λοιπῶν ἐπιχειρήσεων καὶ οὐχὶ τὴν ηὐξημένην ἄδειαν ὑπαλλήλων ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας (ἄρθρον 2 § 1 ἐδ. α' ἀ. ν. 539/1945), διότι εἶχε γίνει δεκτὸν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καὶ ἐπικρατήσει ἡ ἄποψις ὅτι τὰ Κ.Τ.Ε.Λ. δὲν εἶναι Ὀργανισμοί, οὐδὲ ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας. Ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν προσέφυγεν, ὡς συνομολογεῖ, εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 4 § 2 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 ἁρμοδίαν Ἐπιτροπὴν πρὸς ἐπίλυσιν τῆς ἀναγομένης εἰς τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς ἢν καθ' ἑκάστον ἔτος ἐδικαιοῦτο ἀδείας, ὡς ὠφειλε, κατὰ τὴν ἣν κρίνομεν ὡς ὀρθοτέραν ἄποψιν (Πρωτ. Ἀθηνῶν 2477/1956, ΝοΒ 4ον, σ. 528, *Βασιλείου*, ἐν ΕΕΔ 14, α. 625, Πρωτ/κου Ἀθ. 5507/1962, 5920/1962, ἀντιθ. Πρωτ. Ἀθηνῶν 21769/1960, Πρωτ. Πειραιῶς 3010/1960, ΕΕΔ 20, σελ. 302 - 304), μεθ' ἣν καὶ μόνον προσφυγὴν καὶ ἐπίλυσιν προσδιορίζεται ἡ ἔκτασις τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀνακύπτει ἐντεῦθεν ἡ ὑπερημερία αὐτοῦ καὶ ἦτις ἄποψις κατ' οὐδὲν μετεβλήθη ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 ν.δ. 3755/1957, δι' ἧς ἁπλῶς ἐρρυθμίσθη τὸ θέμα τοῦ τί ὀφείλει ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις (*Καυκᾶς*, Ἐνοχ. ἐκδ. Γ' σελ. 618, *Καποδίστριας*, ἐν ΕΕΔ 18, σελ. 3, Πρωτ. Ἀθηνῶν 1172/1962, ΕΕΔ 21, σελ. 666), ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἄρνησις τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένον τὸ λεωφορεῖον τῶν ἐναγομένων ἐργοδοτῶν, νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἄδειαν ὑπαλλήλου ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας δὲν ὠφείλετο εἰς ὑπαιτιότητα αὐτῶν, ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι συγγνωστῶς ὑπελάμβανεν, ὡς ἐκ τῆς κρατούσης μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 314/1962 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 21, σελ. 731) παγίας νομολογίας, καθ' ἣν τὰ Κοινὰ Ταμεῖα Εἰσπράξεων Λεωφορείων, οἷον τὸ 5ον Κ.Τ.Ε.Λ. Πειραιῶς, εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένον τὸ λεωφορεῖον τῶν ἐναγομένων, δὲν ἀποτελοῦν ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας καὶ συνεπῶς δὲν ὑπεχρεοῦντο εἰς χορήγησιν ἀδείας ὑπαλλήλων ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας (Α.Π. 684/1961 ΕΕΔ 21, σελ. 94, Συμβουλίου Ἐπικρατείας 2370/1960, ΕΕΔ 20, σελ. 17, Ὁλομελείας Συμβουλίου Ἐπικρατείας 1125/1957, ΕΕΔ 16, σελ. 697). Ἔλλειψει ἄρα ὑπαιτιότητος, προϋποθέσεως ἀπαραιτήτου διὰ τὴν λῆψιν τῆς προσαυξήσεως 100 ο/ο (διπλασιασμὸς ἀποδοχῶν τῶν ὑπολειφθεισῶν ἡμερῶν ἀδείας), ἀφοῦ αὕτη (προσαύξησις) προϋποθέτει ἄρνησιν ὑπαιτίου τοῦ ἐργοδότου παροχῆς τῆς ἀδείας, ὡς ἐχούσα ἀλλωστε χαρακτῆρα ποινικῆς ρήτρας (πρβλ. εἰσηγ. ἐκθ. ν.δ. 3755/1957, *Καποδίστριαν*, ἐνθ' ἀνωτέρω, σελ. 3, Α.Π. 181/1961, ΕΕΔ 20, σελ. 533), ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, κατὰ τὸ σχετικὸν αἴτημα αὐτῆς, μὴ εὑρίσκουσα ἔρεισμα εἰς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, ἢ διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου εἰς τὸ ἄρθρον 914 Α.Κ., ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ὡς ἀβάσιμος (πρβλ. Πρωτ/κου Πειραιῶς 7/1963, Πρωτ/κου Ἀθηνῶν 5507/1962, σχόλια ἐν ΕΕΔ 22, σελ. 159 ἐπὶ ἀντιθέτως ἀποφαινομένης Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 20776/1962). Ἀλλὰ οὔτε εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ εὑρίσκει ἔρεισμα ἡ ἀγωγή, διότι ἡ τοιαύτη ἀντίθετος ἐκδοχὴ ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 ἀ.ν. 539/1945, καθ' ὃ συμφωνίᾳ, ὁρῶσα ἐγκατάλειψιν τοῦ δικαιώματος ἀδείας, ἔστω καὶ ἐπὶ καταβολῇ ἀποζημιώσεως, εἶναι ἄκυρος, μόνον δὲ ἐν ἀδυναμίᾳ χορηγήσεως ἀδείας ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου ἀναπληροῦται αὕτη δι' ἀποζημιώσεως, ἔτι μᾶλλον καθ' ὅσον κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, σκοπούσας τὴν in natura λῆψιν τῆς ἀδείας, ἐὰν ὁ μισθωτός, διαρκούσης ταύτης, ἀναλάβῃ ἐμμίσθου ἀπασχόλησιν, ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται, ὅπως μὴ καταβάλῃ ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἄδειαν ταύτην. Ἀλλὰ περαιτέρω καὶ ἡ ἑτέρα προϋπόθεσις τῆς προηγουμένης ὑποβολῆς αἰτήσεως περὶ χορηγήσεως τῆς ἐπιδίκου μείζονος ἀδείας, ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τοὺς ἐναγομένους ἐργοδότας του ἢ τὸ 5ον Κ.Τ.Ε.Λ. Πειραιῶς (Α.Π. 434/1960, ΕΕΔ 19, σελ. 1431), ἤτοι ἀδείας ὑπαλλήλου ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας, δὲν ὑπάρχει ἐν προκειμένῳ, παρὰ τὰ ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἐκείνου ἀορίστως, ἐξ ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ καὶ συμφέροντος, κατατιθέμενα, ἀφοῦ ὁ εἷς ὡς ὁδηγὸς καὶ ὁ ἕτερος ὡς εἰσπράκτωρ τὰ ἴδια μὲ τὸν ἐνάγοντα ἐπιδιώκουν δικαιώματα, καθ' ὅσον ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος τῶν ἐναγομένων Κ.Π., ὑπαλλήλου τοῦ 5ου Κ.Τ.Ε.Λ., προκύπτει, ὅτι οὐδέποτε ὁ ἐνάγων ἠτήσατο παρὰ τοῦ εἰρημένου Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ πολλῷ μᾶλλον παρὰ τῶν ἐναγομένων, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ παρελθόντα ἔτη 1957 ἕως 1962, ἄδειαν μείζονα τῆς χορηγηθείσης καὶ εἰδικῶς τοιαύτην ὑπαλλήλου ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας, ὡς ἀλλωστε δείκνυται καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ βιβλίου ἀδειῶν τῶν ἐτῶν 1961 - 1962, εἰς ὃ ὁ ἐνάγων οὐδεμίαν ἐπιφύλαξιν ποιεῖται περὶ μείζονος ἐκείνης ἣν ἔλαβεν ἀδείας, τὸ περιεχόμενον οὗτινος (βιβλίου) ἐπιβεβαιοῖ πλήρως τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος τῶν ἐναγομένων, ἥτις οὕτω ἐλέγχεται ἀληθής, ἐν ὄψει μάλιστα τοῦ ὅτι μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἠγουμένως διαληφθείσης ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου παγίως εἶχε γίνει δεκτόν, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ὅτι τὰ Κ.Τ.Ε.Λ. δὲν ἀποτελοῦν ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, τὸ δὲ ὑπὸ κρίσιν θέμα ἀνέκυψε τὸ πρῶτον μετὰ τὴν προσφάτως δημοσιευσιν τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως. Τούτοις ἀκολούθως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος, πρὸς δὲ συμψηφισθῇ ἡ ἑκατέρωθεν δικαστικὴ δαπάνη, λόγῳ τῆς ἐν ὄψει πάντων τῶν ἀνωτέρω εὐλόγου ἀμφιβολίας τοῦ ἐνάγοντος περὶ τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Μισθωτοί όμορρύθμου έταιρείας, μετατραπείσης είς άνώνυμον

Λήψις ὑπ' ὄψιν διά τόν προσδιορισμόν τῆς χρονικῆς διαρκείας τῶν ἀδειῶν κατ' Α.Ν. 539]1945 τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐργοδότου (ἀνώνυμος ἑταιρεία, ἵδρυμα, ἀτομική ἐπιχείρησις κλπ.) κατά τόν χρόνον χορηγήσεως τῆς ἀδείας καί τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τήν αὐτήν ἐπιχείρησιν, μή ἀσκοῦντος ἐπιρροήν τοῦ περιστατικοῦ ὅτι πλείονες ὑπῆρξαν οἱ φορεῖς τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως — Δικαίωμα ἠὐξημένης ἀδείας ἐπί μετατροπῆς ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας εἰς ἀνώνυμον — Ἀνίσχυρος περιορισμός ἡμερῶν ἀδείας Α.Ν. 539]1945.

Ὁ χρόνος ἀδείας τῶν μισθωτῶν κατά τόν ἀ.ν. 539]1945 (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν σχετικῶν διατάξεων) ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, ὑπηρέτου καί ἀναλόγως τῆς μορφῆς τῆς ἐπιχειρήσεως.

Οὕτω διακρίνονται αἱ ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας ἢ λειτουργοῦσαι ὑπό μορφήν ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, αἱ ὁποῖαι λειτουργοῦν ὑπό μορφήν ὁμορρύθμου ἑταιρείας, ἑτερορρύθμου, ἀτομικαί κλπ. (Ἴδετε σχετικῶς ΕΕΔ 19, 807).

Οἱ μισθωτοί τῶν πρώτων δικαιοῦνται ηὐξημένης, κατά τό ὅριον τοῦ νόμου, ἀδείας.

Δεδομένου ὅμως ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις ὑπόκεινται εἰς νομικόν μετασχηματισμόν προέκυψε τό ζήτημα καί περί αὐτοῦ ἀπησχολήθη τό Πρωτοδικεῖον διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τον τίνος ἀδείας δικαιοῦται ὁ μισθωτός ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας, ἡ ὁποία μετετράπη εἰς ἀνώνυμον.

Ὑφισταμένης μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 2112]1920 (περί αὐτῆς Α.Π. 36]1963, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 29, 274, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί), διά τό μέγεθος κατ' ἀρχήν τῆς ἀδείας ὑπολογίζεται ἅπας ὁ ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως διανυθείς χρόνος (*Ι. Καποδίστριας*, Ἐρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 23, νομολογία τῶν δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 20, 1197), ἀφοῦ δέ ἐξετάζεται ἡ νομική μορφή τῆς ἐπιχειρήσεως κατά τόν χρόνον χορηγήσεως τῆς ἀδείας (Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 978]1955, εἰσηγητής *Δ. Κούγιας*, ΕΕΔ 14, 1069), εὐρίσκει ἀσφαλῶς στήριγμα εἰς τόν νόμον ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὅτι ὁ μισθωτός τῆς περιπτώσεως της δικαιοῦται τῆς ηὐξημένης δι' ἀνωνύμους ἑταιρείας ἀδείας.

Κατά τον χρόνον ἄλλωστε λήψεως τῆς ἀδείας ἐξετάζεται καί ἡ ἰδιότης τοῦ μισθωτοῦ ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου διά τήν ἀναλόγως αὐτῆς ἄδειαν (*Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικόν Δίκαιον, σελ. 247, σημ. 1, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 813).

Ζήτημα παραιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπό τοῦ δικαιώματος τῆς ἀδείας ἢ κυρους συμφωνίας περί μικροτέρας ἀδείας δέν τίθεται, διότι, ὡς ἔχει γίνει δεκτόν (ΕΕΔ 20, 1127, ἔνθα παραπομπαί εἰς θεωρίαν καί νομολογίαν, *Ι. Καποδίστριας*, Ἐρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 11), ὁ ἀ.ν. 539]1945 εἶναι κατ' ἐξοχήν νόμος δημοσίας τάξεως.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3319]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσης*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἀντ. Στασινός*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Σπανούδης, Χ. Ψυχογιός

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τά ἀκόλουθα: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη κατά τό ἔτος 1938 διά συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ὑπάλληλος - πωλητής εἰς τό ἐνταῦθα κατάστημα χονδρικῆς καί λιανικῆς πωλήσεως ἀνδρικῶν εἰδῶν, ψιλικῶν, φαιέλλων κλπ. εἰδῶν τῆς τότε ἐδρευούσης ἐνταῦθα ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «**» καί ἐκτοτε ἀπησχολήθη εἰς τήν ἐργασίαν του ταύτην μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1962 ὅτε ἀπελύθη ταύτης. Τήν 31ην Ἰανουαρίου 1958 ἡ ἀνωτέρω ἐργοδότις τοῦ ἐνάγοντος ἑταιρεία διελύθη καί τά μέλη αὐτῆς συνέστησαν τήν ἐναγομένην ἀνώνυμον ἑταιρείαν, ἥτις καί ἀνέλαβεν ἀπό τοῦ αὐτοῦ χρόνου τήν συνέχισιν τῆς ἐν τῷ ἀνωτέρω καταστήματι ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως ὡς διάδοχος τῆς διαλυθείσης ἑταιρείας, ὑπεισελθοῦσα εἰς τό σύνολον τῶν δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης. Ἡ ἐναγομένη ἑταιρεία διετήρησεν ἅπαν τό προσωπικόν τῆς ἐπιχειρήσεως καί τόν ἐνάγοντα, ὅστις εὑρῶν ἀπό τῆς προσλήψεώς του μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του ἀπησχολήθη συνεχῶς παρά τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει μέ φορεῖς ταύτης καί ἐργοδότας αὐτοῦ μέχρι μέν τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1958 τήν ὡς ἄνω ὁμόρρυθμον ἑταιρείαν, ἀπό δέ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἰδίου ἔτους καί ἐφεξῆς τήν ἐναγομέ-

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΤΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΣ ΩΡΑΣ

Ὧραι ἐργασίας νυκτοφυλάκων ἄλλων πλὴν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν

Ἡμερομίσθιον φυλάκων ἀποθηκῶν τοῦ Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ., ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν κατὰ ὑπ' ἀριθ. 59118]1950 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν.—Εἰς τίνας ἀναφέρεται.—Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ 27019]1953 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ μισθωτῶν, παρεχόντων ὑπηρεσίας ἀποκλειστικῶς κατὰ νυκτερινὰς ὥρας.—Δεκάωρος ἐργασία φυλάκων κατ' ἄρθρον 7 § 2 Α.Ν. 547]1947.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ νυκτοφυλάκων Τραπεζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν.— Ὧραι ἐργασίας εἰς καπναποθήκας καὶ καπνεργοστάσια.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1607]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27019]1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τοῦ νόμου 2053]1952 περὶ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825]1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὡς πρὸς τὴν προσαύξησιν λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας» (ΕΕΔ 13, 107) τῶν ἀποκλειστικῶς ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας μόνον. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 318]1959, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 18, 816 ἐπ., ἔνθα σημειώσεις μας ὡς πρὸς τὴν ἰσχὺν τῆς ἀποφάσεως τῆς πεντομελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς, Α.Π. 5]1962, εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 21, 206, ἴδετε καὶ Σ.Ε. 286]1963, εἰσηγητὴς *Κ. Λασσαδάς*, ΕΕΔ 22, 345, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὰ δεκτὰ γενόμενα (Α.Π. 319] 1962, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 779, Α.Π. 389]1963, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 21, 922) ὅτι ἡ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 547]1937 (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 120) διάταξις περὶ δεκαώρου ἐργασίας ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ νυκτοφυλάκων Τραπεζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν. (Οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 14962]1961, εἰσηγητὴς

νην ἀνώνυμον ἑταιρείαν, διάδοχον τῆς πρώτης. Διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς χρονικῆς διαρκείας τῶν ἐτησίων ἀδειῶν ἀναπαύσεως καθ' ἃ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 539]1945 προκύπτει, λαμβάνεται βασικῶς ὑπ' ὄψιν πρῶτον μὲν ἡ ἰδιότης τοῦ ἐργοδότου (ἀνώνυμος ἑταιρεία, ἵδρυμα, ἀτομικὴ ἐπιχείρησις κλπ.) κατὰ τὸν χρόνον τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας καὶ δεύτερον ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν. Διὰ τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν τὸ περιστατικὸν ὅτι πλείονες ὑπῆρξαν μέχρι τοῦδε αἱ φορεῖς τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως (Ἴδετε *Τσάτση*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 316, ὑποσημ., καὶ *Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 245).

Ἐν προκειμένῳ, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ὡς ἄνω ἀπὸ τοῦ ἔτους 1938 συνεχοῦς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῇ ἀνωτέρῳ ἐπιχειρήσει καὶ τῆς ἰδιότητος τῆς ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1958 ἐργοδοτιδός του ἐναγομένης ὡς ἀνωνύμου ἑταιρείας, ἡ χρονικὴ διάρκεια τῶν ἐτησίων ἀδειῶν αὐτοῦ ἑκάστου τῶν ἐτῶν τῆς ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1958 καὶ ἐφεξῆς περιόδου ἀνέρχεται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 περίπτ. α' τοῦ ν. 539]1945 ὁριζόμενον ἀνώτατον ὅριον 26 ἀλλεπαλλήλων ἐργασίμων ἡμερῶν. Ὁ ἐν προκειμένῳ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι βάσει τῆς συλλογικῆς συμβάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐμπορικῶν καταστημάτων ἡ χρονικὴ διάρκεια ἑκάστης τῶν ἐτησίων ἀδειῶν τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερβῇ τὰς 18 ἡμέρας, αἵτινες ἐχορηγοῦντο αὐτῷ, ἐλέγχεται ἀβάσιμος, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον τοιοῦτος τυχὸν περιορισμὸς θὰ ἦτο ἀνίσχυρος, ὡς ἀντικείμενος εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀναγκαστικοῦ δικαίου διατάξεις τοῦ νόμου 539]1945. Τέλος ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων, καθ' ἑκαστον τῶν ἐτῶν τῆς ἐνδίκου περιόδου ἠτήσατο τὴν χορήγησιν τῶν ἐτησίων ἀδειῶν ἀναπαύσεώς του καὶ οὐδέποτε ἀπεδέξατο, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ἡ ἐναγομένη, τὴν χορήγησιν τῶν ἀδειῶν τούτων διὰ 18 ἐργασίμους ἡμέρας ἑκάστην. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἐκτεθεισῶν διατάξεων ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο ἐτησίως ἀδείας ἀναπαύσεως καθ' ἑκαστον τῶν ἐτῶν τῆς ἐνδίκου περιόδου (1958 ἕως 1961 καὶ λόγῳ ἀπολύσεως τοῦ 1962) ἐξ 26 ἀλλεπαλλήλων ἐργασίμων ἡμερῶν καὶ ἐντεῦθεν λόγῳ τῆς ἐλλιποῦς κατὰ 8 ἡμέρας χορηγήσεως ἑκάστης τούτων (διὰ τὸ ἔτος 1962 τῆς ἀποζημιώσεως) κατὰ παραδοχὴν τοῦ σχετικοῦ αἰτήματος τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἐπεδίκασεν αὐτῷ τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν 4.631 δραχμῶν, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου τέσσαρες συναφεῖς λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης, αἵτινες, κατὰ ἐκτίμησιν τοῦ δικογράφου αὐτῆς, δὲν ἐκτείνονται καὶ ἐπὶ τοῦ γενομένου ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ, ἀπορριπτέοι τυγχάνουσιν ὡς ἀβάσιμοι καὶ ἡ ἔφεσις αὕτη ἐν τῷ συνόλῳ της.

Χ. Κηλεβοδιάκος, ΕΕΔ 20, 1264, ένθα σημειώσεις μας).

Άρειου Πάγου 151]1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. **Στ. Μαυρομιχάλης**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Κλαμαιῆς**
Διηγήσαντο οἱ κ.κ. Ν. Ἀτσαλάκης, Ε. Δημητρακόπουλος

Διὰ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν νόμων 19]1944 καὶ 28]1944 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 59118]5581 τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1950 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίας Τάξεως, Μεταφορῶν καὶ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. τ. Β' 193] 1950) καὶ ἐπομένως ἰσχύν νόμου ἐχούσης, ὁρίζεται: «Καθορίζομεν τὸ ἡμερομίσθιον τῶν φυλάκων τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ., τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν, εἰς δραχμὰς 25.000 καὶ δι' ὀκτάωρον ἐργασίαν ἄνευ οὐδενὸς προσθέτου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ ἐξαιρεσίμων». Ἐκ τῆς οὕτω διατυπουμένης ἀποφάσεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη ἐφαρμογὴν ἔχει 1) ἐπὶ τῶν φυλάκων τῶν ἀποθηκῶν τοῦ Δημοσίου καὶ 2) ἐπὶ τῶν φυλάκων τῶν ἀποθηκῶν τῶν Ὀργανισμῶν ἐκείνων, οἵτινες δι' ἰδίας διοικητικῆς πράξεως ἔχουσιν ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν, μὴ προκύπτοντος ἐξ αὐτῆς ὅτι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ἐν λόγῳ Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας ὑπήχθησαν δι' αὐτῆς ταύτης πάντες οἱ διατηροῦντες ἀποθήκας Ὀργανισμοί, ὥστε νὰ μὴ ἀπαιτῆται ἄλλη τις πρᾶξις περὶ ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν ὡς εἴρηται Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν. Οὕτω κρίνασα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ δεχθεῖσα περαιτέρω, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἐν γένει ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων Ὀργανισμὸς δὲν ἔχει ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν καὶ ἐπομένως ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν φυλάκων, οἵος ὁ ἀναιρεσίβλητος, τῶν παρ' αὐτοῦ διατηρουμένων ἀποθηκῶν, ὀρθῶς ταύτην ἠρμήνευσεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 27019]1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. τ. Β' 275]1953), οὔσης μεταγενεστέρας καὶ συνεπῶς ἐπικρατεστέρας τῆς ὑπ' ἀριθ. 6093]1953 ἀποφάσεως τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 267]1953 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου συσταθείσης πενταμελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς (Φ.Ε.Κ. τ. Β' 270]1953), «τοῦ ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 18310] 1946 καὶ 25825]1951 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπομένου ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας δὲν δικαιοῦνται οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των ἀποκλειστικῶς, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας μόνον, ἐφ' ὅσον οἱ καταβαλλόμενοι εἰς τούτους ἀποδοχαί, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων προβλεπόμενα ἐλάχιστα ὅρια, εἶναι ηὐξημέναι τοὐλάχιστον κατὰ ποσοστὸν 25 ο]ο. Ἐὰν ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὔξησις εἶναι μικροτέρα τοῦ 25 ο]ο καταβάλλεται ἡ προκύπτουσα ἐπὶ ἔλαττον διαφορά». Ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ὀργανισμοῦ ὑποβληθεισῶν προτάσεων κατὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, οὗτος βάσει τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 27019]1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προέβαλε τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὰ ὑπ' αὐτοῦ καταβληθέντα εἰς τὸν ἤδη ἀναιρεσίβλητον κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ του χρονικὰ διαστήματα ἡμερομίσθια ἦσαν μείζονα τῶν προβλεπομένων ὡς καταβλητέων αὐτῷ ἐλαχίστων ὁρίων. Καθ' ἃ δὲ δὲν δείκνυται ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὐτὴ τὸ καταβλητέον τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ὡς νυκτοφύλακι τῶν ἀποθηκῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ του χρονικὰ διαστήματα, ἡμερομίσθιον ὑπελόγισε βάσει τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν ἀνειδικεύτου ἐργάτου, προσηυξημένου κατὰ ποσοστὸν 25 ο]ο, λόγῳ ἐπιδόματος νυκτερινῆς ἐργασίας, ἐκ τοῦ οὕτω δὲ ἐξευρεθέντος ὡς καταβλητέου αὐτῷ ποσοῦ ἐξέπεσε τὸ ἔχον ἤδη καταβληθῆ αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος μεῖζον τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν ἀνειδικεύτου ἐργάτου ποσόν, ἐπιδικάσασα οὕτω τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ μόνον τὴν διαφοράν, ὅπου ὑπῆρχε τοιαύτη, μεταξὺ τοῦ καταβληθέντος αὐτῷ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος μείζονος τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν ἀνειδικεύτου ἐργάτου ποσοῦ καὶ ἐκείνου, ὅπερ προέκυπτεν διὰ τῆς προσαυξήσεως τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἀποδοχῶν ἀνειδικεύτου ἐργάτου κατὰ ποσοστὸν 25 ο]ο, ὅπερ καὶ ἀπετέλει κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὑπουργικὴν ἀπόφασιν τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον αὐτοῦ. Δεξαμένη δέ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μόνον διὰ τὰ ἐν αὐτῇ καθοριζόμενα ποσά, ἅτινα ἀπετέλουν τὴν τοιαύτην διαφοράν, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος αὐτοῦ, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» διατάγματος τῆς 27 Ἰουνίου]4 Ἰουλίου 1932 αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 αὐτοῦ ἀναφερομένων ἐργασιῶν καὶ ἐπιχειρήσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ρητῶς (περίπτ. ΙΓ') ἀναφέρονται αἱ καπναποθῆκαι καὶ τὰ καπνεργοστάσια «δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ ὥρας ἐργασίας καθ' ἑκάστην καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα». Ἡ διάταξις δὲ αὕτη ἔχει ἐφαρμογήν, κατὰ τὰ περαιτέρω ἐν αὐτῇ ὁριζόμενα, εἰς πᾶσαν ἐργασίαν προπαρασκευῆς, ἀποπερατώσεως, μεταφορᾶς ἢ ἀποθηκεύσεως οἱουδήποτε εἴδους ὑλικοῦ ἢ προϊόντος τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἐργασιῶν καὶ ἐπιχειρήσεων, ἐπομένως αὐτὴ ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἐθνικοῦ Ὀργανισμοῦ Καπνοῦ προσλαμβανομένων πρὸς φύλαξιν τῶν παρ' αὐτοῦ διατηρουμένων ἀποθηκῶν καπνοῦ νυκτοφυλάκων. Ἡ δὲ ἐν ἄρθρῳ 7 § 2 τοῦ Ἀν. νόμου 547]1937 διάταξις, καθ' ἣν «αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν νυκτοφυλάκων Τραπεζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἐν γένει δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὰς 10 ὥρας καθ' ἑκάστην», ἀφορᾷ μόνον τοὺς νυκτοφύλακας Τραπεζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, μεταξὺ τῶν ὁ-

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΙΝ ΜΙΣΘΟΥ

Κανονισμοί επιχειρήσεων προϊσχύοντες Νόμου 2054|1953

Κανονισμός προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων καὶ Νόμος 2054|1952.—Κατάργησις διὰ τοῦ Νόμου 2054|1952, διὰ τοῦ ὁποίου λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας τῶν μισθωτῶν ἐν γένει ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας αὐτῶν διὰ τὴν προσαύξησιν μισθοῦ κλπ., πάσης ἀντιθέτου διατάξεως.— Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὑπηρετούντων μισθωτῶν.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 8466|1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Προηγήθη τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 1459|1959 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς *Μ. Καλέργας*, ΕΕΔ 18, 1138), προκειμένου περὶ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ (Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ὑδάτων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς), ἡ ὁποία ἐδέχθη λύσιν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως.

Σχετικὴ καὶ ἡ Α Π. 569|1960 (εἰσηγητὴς *Κ. Σούρλας*, ΕΕΔ 20, 107), ἡ ὁποία ἀπεφάνθη ὁμοίως (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 107 καὶ περὶ τοῦ ὅλου θέματος τῶν δικαιωμάτων τῶν μισθωτῶν ἐκ τῆς στρατιωτικῆς των ὑπηρεσίας σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 1104).

Ἀρείου Πάγου 157|1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μπουρμιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Χονδρογιάννης*
Λειτουργοὶ οἱ κ.κ. Π. Καλδῆς, Δ. Γρίβας

Ὁρίζεται μὲν ἐν ἄρθρῳ 48 § 2 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 30 - 1|18.2.1946 β. δ|τος κυρωθέντος, βάσει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν 3752|1929, Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων (Ε.Ε.Υ.) ὅτι καὶ ἐκ τοῦ μονίμου προσωπικοῦ ταύτης καλούμενοι ὑπὸ τὰ ὅπλα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς των θητείας δὲν δικαιοῦνται εἰς λῆψιν ἀποδοχῶν, ὁ δὲ χρόνος τῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπουσίας δὲν προσμετρεῖται εἰς τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἢ τῷ βαθμῷ ἀρχαιότητά των καὶ περαιτέρω ἐν παραγράφῳ 3 ὅτι ὁ χρόνος τῆς στρατεύσεως των ὡς ἐφέδρων προσμετρεῖται διὰ τὴν προσαύξησιν καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην συνέπειαν εἰς τὴν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τῷ βαθμῷ ἀρχαιότητα», ἐν ὄψει τῶν ὁποίων καὶ μοίων διατάξεων τοῦ Κώδικος προσωπικοῦ βασίμως θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ, ὅτι κατὰ τοῦτον, θέσιν ἐπέχοντα νόμου ὁ χρόνος ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς θητείας ὡς κληρωτῶν τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης Ε.Ε.Υ. δὲν προσμετρεῖται ὡς χρόνος πραγματικῆς παρὰ ταύτῃ ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὴν ὡς ἐκ ταύτης χορηγουμένην κατὰ τὸν αὐτὸν Κώδικα προσωπικοῦ προσαύξησιν μισθοῦ, ἐπηκολούθησεν ὅμως ὁ ν. 2054|1952 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ στρατευομένων μισθωτῶν», ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ὁποίου, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ν.δ. 2561|1954, ὡρίσθη, ὅτι: «Ἡ ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος καὶ θαλάσσης ὑπηρεσία τῶν μισθωτῶν ἐν γένει λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ἐργασίας παρὰ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν πρὸ τῆς στρατεύσεως των ἐργοδότῃ ὡς πρὸς τὰ ἐναντι τοῦ τελευταίου τούτου δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ, ἐνῷ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν διὰ τὴν χορήγησιν πάσης φύσεως παροχῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως προϋποθέσεων πρὸς πραγματικὴν ἐργασίαν ἐξομοιοῦται ἡ ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ἐφεδρικὴ ὑπηρεσία, ἡ συνεπαγομένη τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος στρατεύσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2054|1952 καὶ τοῦ παρόντος ν. δ|τος», ἐξ ὧν μεταγενεστέρων ὁρισμῶν τῶν νομοθετημάτων τούτων, εἰδικῶς ρυθμιζόντων, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐπικαλίδος αὐτῶν καὶ τῆς εἰσηγητικῆς των ἐκθέσεως συνάγεται, τὸ ἐν λόγῳ θέμα, σαφῶς συνάγεται τὸ μὲν ἡ ὡς πρὸς αὐτὸ κατάργησις πάσης ἀντιθέτου διατάξεως, τὸ δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ρύθμισις καταλαμβάνει καὶ τοὺς πρὸ ταύτης ὑπηρετοῦντας καὶ παρὰ τῇ ἤδη ἀναιρεσιβλήτῳ ἐναγομένῃ ἑταιρείᾳ μισθωτούς. Ἀντιθέτως ὅθεν κρίναν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, δι' ἧς, ὡς ἐκ τούτου, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἤδη ἀναιρεσειόντος, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέον αὐτὴν κατέστητε, συμφώνως τῷ ἐδ. 17 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας

ποίων δὲν συγκαταλέγεται ὁ ἀναιρεσείων Ὀργανισμός. Συνεπῶς ὁ παρ' αὐτοῦ διὰ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑποβληθεισῶν πρωτοδίκως των ὑποβληθεὶς ἰσχυρισμός, καθ' ὃν ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων ὑπεχρεοῦτο ὡς νυκτοφύλαξ τῶν ἀποθηκῶν του καπνοῦ εἰς δεκάωρον ἐργασίαν ἡμερησίως, ἐνῷ οὗτος εἰργάζετο ἐπὶ ὀκτὼ μόνον ὥρας ἡμερησίως, λαμβάνων πλὴν ἡμερομισθίου, οὗ ἕνεκεν ἐκ τοῦ παρ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς του διωκομένου ποσοῦ θὰ ἔδει νὰ ἐκπεσθῇ τὸ οὕτω ἐπὶ πλέον καταβληθὲν αὐτῷ ποσὸν ἐκ τῆς εἰς αὐτὸν καταβολῆς δι' ὀκτάωρον ἐργασίαν ἡμερησίως ἡμερομισθίου ἀντιστοιχοῦντος εἰς δεκάωρον τοιαύτην ἡμερησίως, ἤτοι κατὰ δύο ὥρας ἐργασίας ἡμερησίως ἐπὶ πλέον τῆς πράγματι παρ' αὐτοῦ παρασχεθείσης, στερεῖται ἐνιόμου ἐρείσματος. Κατ' ὀρθὴν ὅθεν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ἀπέρριψεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ σκέλος εἶναι ἀπορριπτέος.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΥΠΕΡ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Έκτασις της διά του Β.Δ. 20|24 Αύγούστου 1951 καταργήσεως αύτών

Κατόρθωσις των ύπέρ του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων επιβεβλημένων κρατήσεων έκ του μισθού δικηγόρων υπαλλήλων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, μη τυγχανόντων μετόχων του Ταμείου — Έφαρμογή και επί δικηγόρων, των κατά τα άρθρα 63 § 4 και 92 § 2 του Ν.Δ. 3026|1954 παρεχόντων καθαρώς νομικάς εργασίας εις Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου επί παγία μηνιαία ή έτησία αμοιβή, είτε υπό την ιδιότητα του νομικού ή δικαστικού συμβούλου, είτε υπό την ιδιότητα του δικηγόρου, εφ' όσον ούτοι δέν είναι μέτοχοι του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 5401|1962 αποφάσεως του Εισηγητικού Δικαστηρίου Αθηνών.

Αναιρετέον υπήρξε το Μετοχικόν Ταμείον Πολιτικών Υπαλλήλων, το οποίον υπεχρεώθη δι' αγωγής να επιστρέψη εις δικηγόρον υπηρετούντα παρά τω Οργανισμώ Διαχειρίσεως Συμμαχικού Υλικού (Ο.Δ.Ι.Σ.Υ.), νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, γενομένας εκ του μισθού του κρατήσεις.

Έρχεται ή κατωτέρω αρεοπαγιτική απόφασις, αφορώσα ήδη εις δικηγόρους, μετά τας υπ' αριθ. 530|1960 Ολομελείας του Αρείου Πάγου (εισηγητής *Μ. Παντελής* ΕΕΔ 20, 109), υπ' αριθ. 309|1961 Α' Τμήματος του Αρείου Πάγου (εισηγητής *Ν. Ηλιόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1135), υπ' αριθ. 57|1963 Β' Τμήματος του Αρείου Πάγου (εισηγητής *Δ. Οικονομόπουλος*, ΕΕΔ 22, 432), αι οποίαι ησχολήθησαν επί κρατήσεων εκ του μισθού υπέρ του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων μισθωτών.

κατά τον περί τούτου λόγον αναιρέσεως.

Αναιρουμένης ούτω της προσβαλλομένης αποφάσεως οι διάδικοι επανέρχονται εις την προ ταύτης κατάστασιν συμφώνως τω άρθρω 832 § 1, Πολ. Δικονομίας, της υποθέσεως δε μη χρηζούσης, κατά τα κατωτέρω, περαιτέρω διευκρινήσεως, δέον το δικαστήριον τούτο να προβή εις την εκδίκασιν αυτής, αποφαινόμενον επί της από 22 Φεβρουαρίου 1962 εφέσεως της ενταυθοίς ως είρηται Ε.Ε.Υ. κατά της υπ' αριθ. 653|1962 αποφάσεως του επί των εργατικών διαφορών Πρωτοδίκου Αθηνών δι' ής έγένετο δεκτή εν μέρει και κατ' ουσίαν ή αγωγή του εφεσιβλήτου.

Κατόπιν της ως ανωτέρω κρίσεως του Δικαστηρίου τούτου επί του μοναδικού λόγου αναιρέσεως του ενδίκου εφεσιβλήτου ο μοναδικός επί της κατά της πρωτοδίκου ως άνω αποφάσεως αντίθετος λόγος εφέσεως της ενταυθοίς Ε. Ε. Υ., δι' ού αύτη παραπονείται, ότι εσφαλμένως ο δικάσας Πρωτοδίκης εφήρμοσεν εν προκειμένω τας προβλεπομένας διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 2054|1952, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, δι' ο και απορριπτέα τυγχάνει κατ' ουσίαν ή έφεσις.

Αρείου Πάγου 149|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ο κ. *Στ. Μανρομιχάλης*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Αθ. Γεωργίου*
Δικηγόροι οι κ.κ. Χ. Παναγιωτόπουλος, Σ. Βασματζίδης, Θ. Θεοδωρακόπουλος

Διά του άρθρου 3 § 1 εδ. γ' του ν.δ. 1050|1942 επεβλήθη υπέρ του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών υπαλλήλων κράτησις 1ο|ο επί των τακτικών αποδοχών κλπ. των δημοσίων εν γένει υπαλλήλων, ως και των υπαλλήλων ειδικών Ταμείων ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ή πάσης επιτροπής ή άλλου συλλογικού οργάνου διοικήσεως, συσταθέντος υπό του Κράτους προς άσκησιν κρατικής λειτουργίας, μη όντων μετόχων του Μ.Τ.Π.Υ., διά δε της παραγράφου 1 εδ. Β', εν συνδυασμώ προς την παράγραφον 2 του άρθρου 5 του αύτου νόμου, επεβλήθη υπέρ του αύτου Ταμείου κράτησις 4ο|ο (μειωθείσα διά της υπ' αριθ. 8350|1945 αποφάσεως του Υπουργού των Οικονομικών εις 3ο|ο) επί του αντιτίμου των πάσης φύσεως υπηρεσιών ή εργασιών, των προσφερομένων υπό μη κεκτημένων την ιδιότητα του δημοσίου υπαλλήλου ή υπαλλήλου ειδικού Ταμείου ή νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, εφ' όσον ή δαπάνη αύτη βαρύνει τον προϋπολογισμόν των πολιτικών Υπουργείων ή Υπηρεσιών ή ειδικών Ταμείων ή νομικών προσώπων υπό του Κράτους συσταθέντων και πάσης φύσεως επιτροπής ή άλλου συλλογικού οργάνου διοικήσεως, συσταθέντος υπό του Κράτους προς άσκησιν κρατικής λειτουργίας. Αφ' ετέρου επί τη βάσει του άρθρου 13 § 2 του ά.ν. 1538|1950 «περί ρυθμίσεως των αποδοχών των υπαλλήλων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου», ορίζοντος ότι διά β.δ., εκδιδομένου προτάσει του Υπουργού των Οικονομικών, δύναται να καταργηθή ή επί τω μηνιαίου μισθού των υπαλλήλων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου επιβεβλημένη κράτησις του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων, εφ' όσον δέν τυγχάνουσι μέτοχοι αύτου, εξεδόθη το από 20|24 Αυγούστου 1951 β.δ., διά του οποίου κατηργήθη από 1 Ιουλίου 1951 ή υπέρ του Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων επιβεβλημένη δυνάμει των εν ισχύι διατάξεων κράτησις από του μηνιαίου μισθού των υπαλλήλων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, οίτι-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΣ & ΑΞΙΩΣΙΣ ΕΞ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ

Προϋπόθεσις τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀξιώσεως

Ὑποχρέωσις, κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, τοῦ καταστάντος πλουσιωτέρου ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἢ ἐπὶ ζημίᾳ ταύτου εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας —Ὕπαρξις τῆς ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἀξιώσεως, ὅταν ὁ πλουτισμὸς ἐπήλθεν ἄνευ νομίμου αἰτίας, τοῦ πλουτισμοῦ τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πιστωτοῦ, τοῦ ἐπερχομένου συνεπείᾳ παραγραφῆς τῆς ἀξιώσεως, ἤτοι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς περὶ παραγραφῆς διατάξεως τοῦ Νόμου, ἐπερχομένου ἐκ νομίμου αἰτίας καὶ μὴ ὄντος ἀδικαιολογήτου —Διάταξις ἄρθρου 938 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 95]1961 ἀπόφασις Πρωτοδικείου Βόλου.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα ὅτι μετὰ τὴν δυνάμει τοῦ νόμου παραγραφὴν ἀξιώσεως δὲν ἀπομένει ἀξίωσις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἴδετε καὶ Α. Π. 513]1960, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 20, 21, Α.Π. 360]1962, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρδάμου*, ΕΕΔ 21, 1159, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν, καὶ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 938 Ἀστικοῦ Κώδικος).

Ἀρείου Πάγου 142]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Λ. Ροζάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Κρεμαλῆς, Α. Ρολόγης

Ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διὰ ταύτης ὁ ἀναιρεσείων, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐντολῇ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προέβη εἰς τὴν ἐν αὐτῇ δικαστικήν, ὡς δικηγόρος, ἐργασίαν, ζητεῖ, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἀναιρεσίβλητον νὰ τῷ πληρώσῃ ποσὸν ἰσούμενον πρὸς τὴν κατὰ τὸν Κώδικα περὶ Δικηγόρων ἀμοιβήν του, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 904 τοῦ Α.Κ., ὡς καταστὰν πλουσιώτερον ἐπὶ ζημίᾳ αὐτοῦ, διότι ἡ ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς ἐντολῆς ἀξίωσίς του πρὸς ἐπιδίκασιν τῆς ἀμοιβῆς του διὰ τὴν ἐργασίαν του ταύτην ἐκρίθη τελεσιδίκως παραγεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου δικαστοῦ, εἰς ὃν ὑπεβλήθη διὰ τοῦ κατὰ τὸν Κώδικα πίνακος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 904 Α.Κ. ὁ καταστὰς πλουσιώτερος ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἢ ἐπὶ ζημίᾳ τούτου ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας. Διὰ νὰ ὑφίσταται ἑπομένως ἡ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἀξίωσις, πρέπει ὁ πλουτισμὸς νὰ ἐπῆλθεν ἄνευ νομίμου αἰτίας. Ἀλλ' ὁ πλουτισμὸς τοῦ ὀφειλέτου ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πιστωτοῦ, ὁ ἐπερχόμενος συνεπείᾳ παραγραφῆς τῆς ἀξιώσεως, ἤτοι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς περὶ παραγραφῆς αὐτῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ἐκ νομίμου αἰτίας ἐπερχόμενος δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητος καὶ συνεπῶς ὁ πιστωτής, ἡ ἀξίωσις τοῦ ὁποίου ἀπεσβέσθη διὰ παραγραφῆς, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀπόδοσιν τῆς οὕτω ἐπελθούσης εἰς αὐτὸν ὠφελείας ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 τοῦ Α.Κ. Διάφορος ἐκδοχὴ δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ἀλλ' ἀντιθέτως, κατ' ἀντιδιαστολήν, ἐνισχύεται ἡ ἀνωτέρω ἄποψις ἐκ τῆς ἐπικαλουμένης εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 938 Α.Κ., καθ' ἣν καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς παραγραφῆς τῆς ἐξ ἀδικοπραξίας ἀξιώσεως (ἄρθρον 937) ἐξακολουθεῖ νὰ παρίσταται οὐχὶ ἀ-

---

νες δὲν τυγχάνουσι μέτοχοι τοῦ Ταμείου τούτου.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, ἰδίᾳ δὲ τῶν περὶ καταργήσεως τῆς κρατήσεως, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ θεσπισθεῖσα κατάργησις, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τοὺς διὰ σχέσεως δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένους μετὰ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ('Ολομελ. Α.Π. 530]1960), ἀφορᾷ, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος τῆς διατυπώσεώς της, καὶ εἰς τοὺς δικηγόρους, τοὺς κατὰ τὰ ἄρθρα 63 § 4 καὶ 92 § 2 τοῦ ν.δ. 3026]1954 παρέχοντας καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας εἰς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἢ ἐτησίᾳ ἀμοιβῇ, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ νομικοῦ ἢ δικαστικοῦ συμβούλου, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ δικηγόρου, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν εἶναι μέτοχοι τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν 'Υπαλλήλων. 'Οθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τελεσιδίκως καταστᾶσα διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ δικαιώματος ἀσκήσεως κατ' αὐτῆς ἐφέσεως, δεξαμένη ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ἀπὸ 1 Μαρτίου 1959 ὑπὸ τοῦ 'Οργανισμοῦ Διαχειρίσεως Συμμοχικοῦ 'Υλικοῦ, ἀποτελοῦντος κατὰ τὸ ν.δ. 183]1946 νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, πρὸς παροχὴν τῶν νομικῶν αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν ὡς νομικοῦ συμβούλου ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ δραχμῶν 4.000 καὶ ὅτι καθ' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας, ἤτοι μέχρι Μαρτίου 1962, ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ 'Οργανισμοῦ τούτου κράτησις 3ο]ο ἐπὶ τῆς ἀμοιβῆς του ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀποφηναμένη δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς κράτησιν ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἡ τοιαύτη ἀμοιβὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐπιδικάσασα αὐτῷ τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτηθεῖσαν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἀπαίτησιν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθεῖσας διατάξεις, δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Ἀποδοχαὶ ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν

Κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν.—Ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου 1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν πτυχιούχων ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν ἐκείνων, οἵτινες μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της ἠμείβοντο διὰ μισθοῦ κατὰ μῆνα ὡρισμένου καὶ καταβαλλομένου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της παρεῖχον τὰς ὑπηρεσίας των ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, τοῦ μισθοῦ καὶ ἐκείνων μὴ ὄντος κατωτέρου τοῦ ποσοῦ ἐκείνου, ὅπερ οὗτοι προηγουμένως ἀπεκόμιζον συνολικῶς κατὰ μῆνα.

Ἀρείου Πάγου 164|1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Θ. *Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Κλαμαρῆς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Χριστόπουλος, Χ. Οἰκονομόπουλος

Διὰ τῆς πρώτης παραγράφου τῆς ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου 1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν ἁπάσης τῆς χώρας, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (ΦΕΚ τ. Β' 306|1958) δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 67403|17430|1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθωρίσθησαν ὡς κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν, τῶν κεκτημένων τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενα πτυχία καὶ ἀπασχολουμένων εἰς τὰ πάσης φύσεως βιομηχανικὰ ἐργοστάσια καὶ μηχανουργικὰς ἐγκαταστάσεις τῆς χώρας, κινητὰς καὶ μή, τῶν μὲν ἀρχιθερμαστῶν 1600, τῶν δὲ θερμαστῶν 1500 δραχμαὶ μηνιαίως. Διὰ δὲ τῶν πέμπτης καὶ ἑνάτης παραγράφου τῆς αὐτῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὡρίσθη ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι οἱ μέχρι τῆς ἰσχύος αὐτῆς καταβαλλόμενοι μισθοί, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτεροι τῶν δι' αὐτῆς καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθοῦν καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅτι αὐτή, ἰσχύουσα καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, εἶναι ἐπικρατεστέρα πάσης προγενεστέρας τοιαύτης. Ἐκ τῆς ταῦτα ὁριζούσης συλλογικῆς συμβάσεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη ὁρίζουσα διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της καὶ ἐφεξῆς χρόνον τὰ κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν πτυχιούχων ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν ἁπάσης τῆς χώρας εἰς κατὰ μῆνα μισθόν, ἐφαρμογὴν ἔχει ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν πτυχιούχων ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν ἐκείνων, οἵτινες μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της ἠμείβοντο διὰ μισθοῦ κατὰ μῆνα ὡρισμένου καὶ καταβαλλομένου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της παρεῖχον τὰς ὑπηρεσίας των ἐπὶ ἡμερομισθίῳ. Ἑπομένως καὶ ἡ διάταξις τῆς πέμπτης παραγράφου αὐτῆς ἔχει ἐφαρμογὴν τόσον ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων πτυχιούχων ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν ἁπάσης τῆς χώρας, τῶν ὁποίων ἐπίσης ὁ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς κατὰ κατώτατον ὅριον καθοριζόμενος εἰς κατὰ μῆνα ὡρισμένον ποσὸν μισθὸς δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερος τοῦ ποσοῦ ἐκείνου, ὅπερ οὗτοι προηγουμένως ἀπεκόμιζον συνολικῶς κατὰ μῆνα παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των ἐπὶ ἡμερομισθίῳ. Κατὰ συνέπειαν πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως καταβλητέου εἰς τοὺς πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους ἀρχιθερμαστὰς καὶ θερμαστὰς μηνιαίου μισθοῦ, ὥστε οὗτος νὰ μὴ ἦ κατώτερος τοῦ ποσοῦ, ὅπερ οὗτοι προηγουμένως ἐλάμβανον ἀμειβόμενοι ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἅπασαι αἱ ἐργάσιμοι ἡμέραι ἑκάστου μηνός, καθ' ἃς οὗτοι πράγματι παρέσχον τὰς ὑπηρεσίας των, ἔστω καὶ ἂν αὗται ὑπερβαίνωσι τὰς εἴκοσι πέντε κατὰ μῆνα· ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ποσὸν τοῦ ἡμερομισθίου, ὅπερ οὗτοι ἐλάμβανον πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργαζόμενοι ἐπὶ ἡμερομισθίῳ. Καὶ ὅταν μὲν τὸ οὕτω καθ' ἑκάστον μῆνα προκῦπτον ποσὸν εἶναι μικρότερον τοῦ ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει καθοριζομένου κατωτάτου κατὰ μῆνα ὁρίου δέον ὡς μηνιαῖος μισθὸς νὰ καταβάλληται ὁ ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει ὁριζόμενος, ἐξ ἀντιθέτου δὲ ὅταν τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι μεγαλύτερον τοῦ ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει καθοριζομένου κατωτάτου ὁρίου, τότε ὡς μηνιαῖος μισθὸς δέον νὰ καταβάλληται τὸ μεγαλύτερον τοῦτο ποσόν. Ὅθεν ταῦτα εἰπὸν καὶ τὰ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης καταβλητέου τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, βάσει τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως, μηνιαίου μισθοῦ καὶ σύγκρισιν τοῦ κατὰ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ταύτην καθοριζομένου κατωτάτου ὁρίου μηνιαίου μισθοῦ πρὸς τὰς μηνιαίας ἀποδοχάς, ἃς οὗτοι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐλάμβανον ἀμειβόμενοι ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, ὥστε ὁ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ταύτης καταβλητέος αὐτῷ μηνιαῖος μισθὸς νὰ μὴ ἦ κατώτερος τοῦ συνόλου τῶν μη-

---

πλῶς φυσικὴ ἐνοχή, ἀλλὰ νόμιμος ὑποχρέωσις τοῦ ἐξ ἀδικοπραξίας ὑπευθύνου εἰς ἀποζημίωσιν πρὸς ἀπόδοσιν εἰς τὸν ἀδικηθέντα κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τοῦ «περιελθόντος». Οὕτω σκεφθὲν καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον ἀπορριπτέαν τὴν ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος τὸ μὲν ὀρθῶς ἐξετίμησε τὸ δικόγραφον ταύτης καὶ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ διὰ ταύτης προταθέντα πράγματα, τὸ δὲ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. καὶ πλήρως τὴν ἀπόφασίν του ἠτιολόγησε καὶ ἀπορριπτέοι πάντες οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως.

νιαίων αποδοχών, ας ούτος πρό της ενάρξεως της ισχύος της συλλογικής συμβάσεως ελάμβανεν, αμειβόμενος επί ημερομισθίω, πολλαπλασιάσαν το ημερομίσθιον αύτου επί τον αριθμόν των πραγματικών εργασίμων ημερών των μηνών εκάστου των ετών 1959 και 1960, καθ' ας ούτος πράγματι είργάσθη, δηλαδή επί 26 ή 27, ορθώς τας προπαρατεθείσας διατάξεις ήρμήνευσε και εφήρμοσεν, οι δε περί του αντιθέτου πρώτος και δεύτερος λόγοι αναιρέσεως είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Εκ των παρά της αναιρεσειούσης κατά την συζήτησιν, εφ' ης εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις, υποβληθεισών πρατάσεων της ούδαμώς προκύπτει, ότι αύτη προέβαλεν ισχυρισμόν περί μονομερούς παρ' αύτης μεταβολής των όρων της μεταξύ αύτης και του αναιρεσιβλήτου υφισταμένης συμβάσεως μισθώσεως υπηρεσιών, ως προς το ύψος του κατά τους όρισμούς της ρηθείσης συλλογικής συμβάσεως καταβλητέου αύτω ημερομισθίου, ώστε το προκύπτον ζήτημα σιωπηράς αποδοχής της μεταβολής υπό του αναιρεσιβλήτου τούναντίον προκύπτει, ότι αύτη προέβαλεν ότι αύτη, υπολογίσασα προς καθορισμόν του κατά τα άνω καταβλητέου τω αναιρεσιβλήτω μηνιαίου μισθού έκαστον μήνα ως έχοντα 25 εργασίμους ημέρας, συμφωνήθη προς την ρηθείσαν συλλογικήν σύμβασιν, κατά την υπ' αύτης γενομένην ερμηνείαν ταύτης, ήτις όμως ερμηνεία, αντιτιθεμένη προς εκείνην, ήτις διά της άγωγής τίθεται ως βάσις της διωκομένης απαιτήσεως και ην ως όρθην απεδέχθη το εκδόν την προσβαλλομένην απόφασιν Δικαστήριον, δεν απειλεί αυτοτελή ουσιώδη ισχυρισμόν, αλλά τοιούτον αναφερόμενον εις την νομιμότητα της άγωγής, ην (νομιμότητα) το Δικαστήριον οικοθεν ηρεύνησεν. Όθεν ο περί του εναντίου τρίτος λόγος αναιρέσεως απορριπτέος ως αβάσιμος καθίσταται.

Εκ του προσαγομένου κεκυρωμένου αντιγράφου της υπό κρίσιν αγωγής ούδαμώς προκύπτει ομολογία του αναιρεσιβλήτου, ότι το ημερομίσθιόν του ανήρχετο εις 100 δραχμάς. Απορριπτέος άθεν καθίσταται ο περί του εναντίου τέταρτος λόγος αναιρέσεως, δστις και ως προς το σκέλος αύτου, δι' ού η προσβαλλομένη απόφασις πλήττεται ως μη λαβούσα υπ' όψιν ομολογίαν του αναιρεσιβλήτου, επικληθείσαν παρά της αναιρεσειούσης περί του ύψους του ημερομισθίου του, προκύπτουσαν εκ του υπ' αριθ. 2226/1960 εγγράφου της Επιθεωρήσεως Εργασίας Πατρών, απορριπτέος επίσης καθίσταται ως άόριστος, μη αναφερομένου του λόγου, δι' ου εν εγγράφω Δημοσίας Αρχής περιέχεται ομολογία του αναιρεσιβλήτου (*).

II. ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

Ανώτατον νόμιμον όριον διδασκαλίας εις ιδιωτικά σχολεία

Ανώτατον όριον διδασκαλίας δι' έκαστον των διδασκόντων εις ιδιωτικά σχολεία κατ' άρθρον 36 § 1 α.Ν. 2545/1940.—Καθορισμός αποδοχών αυτών.—Έννοια συνεχίσεως της λειτουργίας του σχολείου ως προϋποθέσεως της ισχύος του διορισμού του εκπαιδευτικού λειτουργού παρά τω σχολείω τούτω τουλάχιστον επί τριετίαν.—Λυτή ή απόλυσις του εκπαιδευτικού λειτουργού υπό του ιδιοκτήτου του σχολείου όχι μόνον ένεκα της εν όλω καταργήσεως του σχολείου πρό της παρόδου τριετίας, αλλά και λόγω μη λειτουργίας τάξεων ή τμημάτων αυτού.—Νομίμως ούτω εις την τελευταίαν περίπτωσιν, αντί της απολύσεως, ο περιορισμός μόνον του αριθμού ωρών διδασκαλίας κατόπιν εγκρίσεως πάντοτε του οικείου Επιθεωρητού.—Έλλειψις δικαιώματος του εκπαιδευτικού λειτουργού να αξιώση την αντιμισθίαν διά τας υπό τας περιστάσεις ταύτας περικοπείσας ώρας, πλην αντιθέτου ειδικής μεταξύ των μερών συμφωνίας.

Αρείου Πάγου 140/1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελής*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Παπασίνος, Γ. Παπαθανασίου

Παραδεκτώς η υπό κρίσιν αίτησις αναιρέσεως άσκείται κατά της πρωτοβικείου αποφάσεως, καταστάσης τελεσιδίκου, μετά την εν τω δικογράφω αύτης δήλωσιν του αναιρεσείοντος περί παραιτήσεως του από της άσκηθείσης εφέσεως, ως και από του δικαιώματος εφέσεως κατά της αποφάσεως ταύτης.

Κατά το άρθρον 36 § 1 αν. 2545/1940 «περί ιδιωτικών σχολείων κλπ» ανώτατος όριος διδασκαλίας δι' έκαστον των διδασκόντων εν ιδιωτικοίς σχολείοις μέσης εκπαιδεύσεως ορίζονται ως προς μεν τους διευθυντάς ώραι 18, ως προς δε τους λοιπούς καθηγητάς και διδασκάλους ώραι καθ' εβδομάδα 24, δι' έκαστον δε των εν ιδιωτικοίς σχολείοις στοιχειώδους εκπαιδεύσεως ώραι καθ' εβδομάδα 28. Διά της υπ' αριθ. 36369/1946 αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας καθωρίσθησαν αι αποδοχαί του διδακτικού προσωπικού των ιδιωτικών σχολείων στοιχειώδους και μέσης εκπαιδεύσεως, εξισωθείσαι προς τας αποδοχάς των εν ενεργεία ομοιοβάθμων δημοσίων εκπαιδευτικών, παρακολουθούσαι τούτας εις τας εκάστοτε αύξομειώσεις, ωρίσθη δε περαιτέρω εν άρθρω 2, ότι προς καθορισμόν της δι' έκάστην εβδομαδιαίαν ώραν διδασκαλίας μηνιαίας αντιμισθίας θά διαιρήται το άθροισμα των εν γένει μηνιαίων αποδοχών των ομοιοβάθμων δημοσίων εκπαιδευτικών λειτουργών α) διά τους της στοιχειώδους εκπαιδεύσεως διά του αριθμού 28, β) διά τους της μέσης εκπαιδεύσεως διά του αριθμού 24 και γ) διά τους διευθυντάς διά του αριθμού 18. Εξ ετέρου κατά το άρθρον 1 του ν.δ. 3855/1958 «περί τρόπου προσλήψεως και μισθοδοσίας του διδακτικού προσωπικού των ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων» § 1, «Η επιλογή του διδακτικού προσωπικού των ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων γίνεται υπό των ιδιοκτητών αυτών εκ των εχόντων τα υπό των κειμένων διατάξεων καθοριζόμενα προσόντα. § 2. Ο οικείος Επιθεω-

(*) Επεκυρώθη ή υπ' αριθ. 569/1961 απόφασις του Πρωτοδικείου Πατρών ως εφετείου.

ρητής ἐγκρίνει τελικῶς τοὺς διορισμοὺς τῶν ἐχόντων ἐκ τῶν προτεινομένων τὰ προσόντα καὶ κοινοποιεῖ αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ τὸ προτεῖναν σχολεῖον μέχρι 15 Σεπτεμβρίου τὸ βραδύτερον, ὑποβάλλει δὲ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὀνομαστικὴν κατάστασιν τοῦ εἰς ἕκαστον σχολεῖον διορισζομένου προσωπικοῦ, ἐμφαίνουσαν τὴν εἰδικότητα ἑκάστου, τὸν βαθμὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν ὡρῶν διδασκαλίας. § 3. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω γενόμενοι διορισμοὶ ἰσχύουν ἐπὶ τριετίαν τοὐλάχιστον, ἐφ' ὅσον τὸ σχολεῖον συνεχίζει τὴν λειτουργίαν του».

Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 32 § 1 στοιχ. δ' τοῦ ὡς εἴρηται ἀν. 2545/1940, καθ' ἣν «ὁ προσληφθεὶς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἰδιωτικοῦ τινος σχολείου ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς δὲν ἀπολύεται, εἰ μὴ λόγῳ καταργήσεως τοῦ σχολείου ἢ μὴ λειτουργίας τάξεων», σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὡς συνέχισις τῆς λειτουργίας τοῦ σχολείου, ἧτις ὡς προϋπόθεσις τῆς ἰσχύος τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ παρὰ τῷ σχολείῳ τούτῳ τοὐλάχιστον ἐπὶ τριετίαν ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης τίθεται, νοεῖται ἡ συνέχισις τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ὅτι ἑπομένως ὁ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἰδιωτικοῦ σχολείου προσληφθεὶς ἐκπαιδευτικὸς λειτουργὸς δύναται νὰ ἀπολυθῇ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ σχολείου οὐ μόνον ἕνεκα τῆς ἐν ὅλῳ καταργήσεως τοῦ σχολείου πρὸ τῆς παρόδου τριετίας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς μὴ λειτουργίας τάξεων ἢ τμημάτων αὐτῶν, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου νομίμως εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν δύναται νὰ χωρήσῃ, ἀντὶ τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ, ὁ περιορισμὸς μόνον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὡρῶν διδασκαλίας (κατόπιν πάντοτε ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Ἐπιθεωρητοῦ) ὡς αὐτὸς κατὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ καθωρίσθησαν, τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην μὴ δικαιουμένου νὰ ἀξιώσῃ τὴν κατὰ τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις ἀντιμισθίαν διὰ τὰς ὑπὸ τὰς περιστάσεις ταύτας περικοπείσας ὥρας, πλὴν ἀντιθέτου εἰδικῆς μεταξὺ τῶν μερῶν συμφωνίας.

Ἐν προκειμένῳ ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, καθ' ἃ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἐδέξατο, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἐκ τούτων ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, πτυχιοῦχος φιλολογίας τυγχάνων, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διατηροῦντος ἰδιωτικὸν Γυμνάσιον, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Ἐπιθεωρητοῦ, ὡς καθηγητὴς φιλολογικῶν μαθημάτων ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ καθηγητοῦ + 1/3 καὶ δι' 23 ὡρῶν διδασκαλίας, τὰς ὁποίας ἐδίδαξε κατὰ τὰ σχολικὰ ἔτη 1959 - 1960 καὶ 1960 1961, ὅτι κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1961 - 1962 λόγῳ σημαντικῆς μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου ὁ ἀναιρεσιβλητος προέβη εἰς τὴν κατάργησιν τῶν διπλῶν τμημάτων τῶν Γ', Δ' καὶ Ε' τάξεων καὶ τὴν ἕνεκα τούτου μείωσιν, μετ' ἔγκρισιν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ τελευταῖον τοῦτο, τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ἐπιθεωρητοῦ, τῶν ὡρῶν διδασκαλίας, μεταξὺ ἄλλων καθηγητῶν, καὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος, εἰς 10. Κρίνας ὅθεν μετὰ ταῦτα, βάσει τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν, ὅτι μὴ βεβαιωθείσης ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ συμφωνίας μεταξὺ τῶν διαδίκων, καθ' ἣν ὁ ἀναιρεσείων θὰ ἡμείβετο δι' 23 ὡρας διδασκαλίαν δι' ἃς ἀρχικῶς προσελήφθη, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἐδίδασκεν ἢ μὴ τὰς ὥρας ταύτας, νομίμως ἐγένετο ὁ περιορισμὸς τῶν ὡρῶν τούτων εἰς 10, καὶ ὅτι ἑπομένως οὗτος δὲν δικαιοῦται ἀντιμισθίας διὰ τὰς περικοπείσας ὥρας καὶ ἀπορρίψας τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν ἀντιμισθίαν τῶν ὡρῶν τούτων, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ οὐδαμῶς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 349, 350, 648, 653 καὶ 656 Ἀστ. Κώδικος παρεβίασε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος (*).

III. ΔΗΜΟΣΙΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ἀποδοχαὶ δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου

Ἀνεπίτρεπτος ἡ ἀπόληψις δύο μισθῶν ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οὐδὲ ἡ ἀπόληψις ἀθενδηπτε μισθοῦ καὶ πλήρους συντάξεως ἐκ δημοσίας ὑπηρεσίας ἢ τοιαύτης Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἐξαιρετικῶς ἐπιτρεπομένης τοιαύτης ἀπονομῆς εἰς τοὺς ἐν παλαιᾷ διαθεσιμότητι ἀξιωματικοὺς ἢ ἀναπήρους ὁπλίτας διὰ τοῦ Ν.Δ. 146/1946.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἔννοιαν μισθοῦ καὶ τῶν καθιερωθέντων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα —Εἰδικὴ ὅμως περὶ αὐτῶν ρύθμισις διὰ τοῦ Νόμου 2195/1952.

Ἀρείου Πάγου 158/1963. Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καραλῆς, Β. Δημητρακόπουλος

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὸ ἀγωγικὸν αἴτημα τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος περὶ ἐπιδικάσεως αὐτῷ τῆς ἐν ἄρθρῳ 24 τοῦ Κανονισμοῦ ὑπηρεσίας τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου Ἱδρύματος (Μαιευτήριον Μαρίκα Ἠλιάδη) προβλεπομένης αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν του κατὰ 10 ο/ο, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τετραετοῦς παρὰ τούτῳ ὑπηρεσίας του ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1955, ἀπέρριψεν ἐπὶ τῇ ἑπαλλήλῳ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ αἰτουμένη τοιαύτη αὔξησις ἐχορηγήθη εἰς τὸν ἤδη ἀναιρεσείοντα ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1954 δι' ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου. Ἀρκοῦντος ὅθεν τοῦ ἐρείσματος τούτου, ὅπως στηρίξῃ τὸ ὡς ἄνω διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, μὲ βάσιν τὴν ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου κυριαρχικὴν ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθέντων ἑκατέρωθεν ἀποδεικτικῶν στοι-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3213/1962 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

χείων, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα περὶ τῆς ὀρθότητος καὶ τοῦ ἑτέρου ἐρείσματος, καθ' ὃ ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἀπελάμβανε πάντως παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ποσὰ ἀποδοχῶν καλύπτοντα τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω αὔξησιν. Οὕτω ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου ἐλέγχεται κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος. Ἐφ' ὅσον δὲ περαιτέρω τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀνελέγκτως ἐπίσης, κατ' ἐκτίμησιν τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο, ὅτι ἡ κατὰ ἀνωτέρω χορηγηθεῖσα τῷ ἀναιρεσείοντι αὔξησις ὑπελογίσθη ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ ἑκάστοτε ὡς βασικοῦ μισθοῦ ποσοῦ, μετ' ἀναπροσαρμογήν του εἰς μεταπολεμικὰς βραχμούς, καὶ δὴ ηὐξημένου πέραν τῶν προβλεπομένων κατωτάτων ὁρίων, ἀπορριπτέοι ἐπίσης ἀποβαίνουσιν, ὡς εἰς κρίσιν περὶ πράγματος ἀναγόμενοι, καὶ οἱ 1ος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ καὶ 1ος καὶ 2ος ἐν τῷ προσθέτῳ δικογράφῳ λόγοι ἀναιρέσεως, δι' ὧν ὁ ἀναιρεσείων διατείνεται, ὅτι ὁ ἐφ' οὗ ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ ἢ ὡς «ἔρχεται κατὰ 10ο/ο αὔξησις βασικὸς μισθὸς τοῦ ἦτο ἀνώτερος τοῦ ὡς ἄνω βιαιστωθέντος

Καθ' ὃ δείκνυται ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὰ ὡς ἀνωτέρω ὑπ' αὐτοῦ δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικὰ συνήγαγεν ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ κυριαρχικῆς συνεκτιμήσεως τῶν τε ἐνώπιον τοῦ πρωτοβαθμίως δικάσαντος καὶ τῶν αἰκείων συμβολαιογράφων ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, ὡς καὶ «ἁπάντων τῶν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων». Οὕτω, ἰνῶ ἐφ' ἑνὸς σαφῶς προκύπτει, ὅτι βάσει τῶν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἑκατέρωθεν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἔκρινεν, ἀφ' ἑτέρου δὲν γίνεται ἀμφιβολία τις, ὅτι συνεξετίμησεν ἅπαντα καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσίοντος ἐνάγοντος ἐπικληθέντα καὶ προσκομισθέντα ἔγγραφα, ἐν οἷς καὶ τὰ διὰ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑποβληθεισῶν ἐγγράφων προτάσεων του ἐπικληθέντα ὑπ' ἀριθ. 322]1950, 417]1954 καὶ 519]1957 πρακτικὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου Ἱδρύματος, ὡς καὶ οἱ ἀπὸ 8ης Μαρτίου 1955 καὶ ἀπὸ 31ης Μαρτίου 1956 πίνακες συνολικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τούτου. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ὁ 3ος τῶν προσθέτων λόγων ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἐνάγων αἰτιᾶται τὰ μέν, ὅτι τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη ὡς ἀληθῆ πράγματα ἄνευ ἀποδείξεως, τὰ δὲ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ προσαχθέντα ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἄνω ἔγγραφα, ἐλέγχεται κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος κατ' ἀμφότερα τὰ σκέλη του ταῦτα καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος.

Κατ' ἀρχήν, συναγομένην ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐν ἄρθρῳ μόνῳ §§ 1, 2 καὶ 4 ἐδ. α' τοῦ ν.δ. 146]1946, ἄρθρῳ 15 § 2 τοῦ ν. 1502]1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν τακτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν», ἄρθρῳ 11 § 1 τοῦ ν. 1538]1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. καὶ ἄρθρῳ 54 §§ 1, 2, 3 καὶ 5 τοῦ ἀ.ν. 1854]1951 «περὶ ἀπονομῆς τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συντάξεων», δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπάληψις δύο μισθῶν ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, οὐδὲ ἡ ἀπάληψις ὁδηνδήποτε μισθοῦ καὶ πλήρους συντάξεως ἐκ δημοσίας ὑπηρεσίας ἢ τοιαύτης Ν.Π.Δ.Δ., ἐξαιρετικῶς δὲ ἐπετράπη τοιαύτη ἀπονομὴ εἰς τοὺς ἐν πολεμικῇ διαθεσιμότητι ἀξιωματικοὺς ἢ ἀναπήρους ὁπλίτας διὰ τῆς ἐν ἐδ. β' τῆς προδιαληφθείσης παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν.δ. 146]1946 διατάξεως. Ἐτέρωθεν ὅμως ἐγένετο μὲν δεκτόν, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μισθοῦ περιλαμβάνονται κατανεμόμενα καὶ τὰ καθιερωθέντα δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀλλά, καθ' ἃ σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς ἐν παραγράφῳ 4 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἐπακολουθήσαντος νόμου 2195]1952, δι' οὗ εἰδικῶς ρυθμίζεται τὸ θέμα τῶν δώρων τούτων διατάξεως, καθ' ἣν «ὑπάλληλοι ἢ στρατιωτικοί, λαμβάνοντες καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ ἑτέρου Ταμείου ἢ κατέχοντες οἱανδήποτε ἐμμισθον θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, δικαιοῦνται κατ' ἐκλογὴν των ἐπὶ ταῖς ἑορτοῖς ἐπιδόματος ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς», ἀπαγορεύεται ἡ ἀπονομὴ ἐκ δύο διαφόρων συγχρόνως πηγῶν. Ἡ διάταξις αὕτη, μεταγενεστέρα καὶ εἰδικωτέρα τυγχάνουσα, κατισχύει πάσης ἄλλης προγενεστέρας συναφοῦς, οἷα καὶ ἡ τοῦ προδιαληφθέντος ν.δ. 146 ὑπὲρ τῶν ἐν πολεμικῇ διαθεσιμότητι. Ὀρθῶς ὅθεν οὕτως ἠρμήνευσε τὰς διατάξεις ταύτας καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, βεβαιωθὲν δὲ ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἐνάγων ἐλάμβανε κατ' ἐκλογήν του καὶ καθ' ὅλον τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ του χρόνον τὰ δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα παρὰ τοῦ Δημοσίου, κατ' ὀρθὴν μετὰ ταῦτα ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἀπέρριψε καὶ τὸ περὶ παροχῆς τοιούτων δώρων καὶ παρὰ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγικὸν του αἴτημα, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ περαιτέρω τελικὸν τοιοῦτον περὶ συνυπολογισμοῦ καὶ τῶν δώρων τούτων διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς καταβλητέας αὐτῷ ἕνεκεν ἀπολύσεως ἀποζημιώσεως ἐκ πέντε μηνῶν μισθῶν (*).

IV. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κατάστασις προσωπικοῦ κατὰ Κανονισμόν

Ὀργανισμὸς Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης.— Σύνδεσις προσωπικοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἢ ἐμμίσθου ἐντολῆς, μονιμοποιήσεις αὐτοῦ καὶ λύσις σχέσεων.—Ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ἐπιλύουσα νομικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον διαφωνίας μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων.

Ἀρείου Πάγου 102]1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Βαρδάμου***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Χ. Ἀποστολόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Ν. Σουβλῆς

Νομίμως φέρεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἡ προκειμένη διαφορά, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 438]1992 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστη-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 7932]1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ρίου (*), ἡ ὁποία, ἐπιλύσασα τὴν μεταξὺ τοῦ Β' καὶ τοῦ Τμήματος τούτου ἀναφυεῖσαν διαφωνίαν, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Τμῆμα τοῦτο. Ἀποφανθείσης δὲ τῆς Ὁλομελείας ὑπέρ τῆς ὑπὸ τοῦ Β' Τμήματος γενομένης δεκτῆς ἀπόψεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας εἶχε προβῇ τοῦτο, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 256]1991 ἀποφάσεώς του, εἰς ἀναίρεσιν τῆς προσβληθείσης ὑπ' ἀριθ. 4250]1959 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν.δόμου Γ?ΟΔ' Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ἐξεταστέα εἶναι ἤδη ἡ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα καὶ ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ κατὰ τὸν νόμον πρόσωπον ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1959 ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 894]1959 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ὡς ἐπανελθόντων τῶν διαδίκων μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς κατάστασιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810]1957.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 §§ 16 καὶ 17 τοῦ ν.δ. 3721]1957 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης Ο.Α.Σ.Θ.» ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 12 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου Κανονισμῶν τὸ πάσης φύσεως προσωπικόν, τὸ συνδεόμενον διὰ σχέσεως ἐργασίας ἢ ἐμμίσθου ἐντολῆς μετὰ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., μονιμοποιεῖται· λύσις τῶν ὡς ἄνω σχέσεων συντελεῖται μόνον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ὡς ἄνω Κανονισμῶν μέχρις ἐγκρίσεως τῶν ἐν παραγράφῳ 12 ὑπὸ στοιχεῖα γ' καὶ δ' προβλεπομένων Κανονισμῶν θὰ ἰσχύωσιν ὁ Κανονισμὸς Προσωπικοῦ τῶν Κοινῶν Ταμείων Εἰσπράξεων Λεωφορείων Αὐτοκινήτων, ἐκδοθεὶς διὰ τοῦ β.δ. 25.6,6.8.1956 καὶ ὁ Κανονισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων, ἐκδοθεὶς διὰ τοῦ β. δ]γματος τῆς 2]15 Ἰουλίου 1956. Κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 § 1 καὶ 34 § 1 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ἐκδοθέντος κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 12 τοῦ ρηθέντος ν.δ. 3621]1957 καὶ ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 158562]1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, ἥτις ἐδημοσιεύθη τὴν 30.5.1958 (Φ.Ε.Κ. 158 τῆς 30.5.1958, τεῦχος Β'), ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ πραγματοποιεῖται παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἡ ἔνταξις ἁπάντων τῶν ὑπαλλήλων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 2 § 2 περίπτωσις α', καὶ ἐκείνων ἐκ τοῦ λοιποῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ὅπερ δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν τυγχάνει ἐντεταγμένον εἰς τινα τῶν βαθμῶν τοῦ ἄρθρου 4 κατὰ τὴν ἐγκρισιν τοῦ παρόντος· ἡ ἔνταξις πραγματοποιεῖται εἰς τὰς οἰκείας ὑπηρεσίας καὶ τὰς προβλεπομένας θέσεις καὶ βαθμοὺς τοῦ Γενικοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. Τὸ μὴ ἐνταχθησόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ εἰς ὀργανικὰς θέσεις προβλεπομένας παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. προσωπικόν, τὸ συνδεόμενον ἀποκλειστικῶς διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας μετὰ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., θεωρεῖται ὡς πλεονάζον, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ὑφίστανται εἰσέτι πρὸς συμπλήρωσιν κεναὶ θέσεις, προβλεπόμεναι παρὰ τοῦ Γενικοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. Τὸ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παρούσης παραγράφου πλεονάζον προσωπικὸν ἀπὸ τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς κατ' ἄρθρον 13 ἐντάξεως ἀπολύεται κατ' ἐφαρμογὴν τῆς κειμένης νομοθεσίας ἀπὸ ἀπόψεως διαδικασίας καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως παρὰ μόνου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Α.Σ.Θ.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., τὸ ὑπηρετοῦν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., καθίσταται ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης μόνιμον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτοῦ δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἐφεξῆς μόνον ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις, αἵτινες ὁρίζονται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 26 ἐπ. τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, τοῦ ὁποίου αἱ διατάξεις δὲν ἔπαυσαν ἰσχύουσαι καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 3789]1957, συμφώνως πρὸς τὴν περὶ τούτου γενομένην δεκτὴν ἄποψιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου διὰ τῆς ὡς ἄνω διαφερομένης ὑπ' ἀριθ. 438]1962 ἀποφάσεώς του. Ἐξαίρεσις μόνον γίνεται διὰ τὸ προσωπικὸν ἐκεῖνο, ὅπερ ὑποκείμενον εἰς ἔνταξιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ δὲν ἠθέλε ἐνταχθῆ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἀλλ' ἠθέλε χαρακτηρισθῆ ὑπ' αὐτοῦ ὡς πλεονάζον, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ρητῶς ὁρίζεται ἐν τῷ Κανονισμῷ, ὅτι τοῦτο ἀπολύεται ὑπὸ μόνου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ἐφαρμόζοντος ἐν τούτῳ τὴν μέχρι τοῦδε κειμένην νομοθεσίαν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαδικασίαν τῆς ἀπολύσεως καὶ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως, καὶ οὐχὶ τὰς περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεις τῶν ἄρθρων 26 καὶ ἑπόμενα τοῦ ὡς ἄνω Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. Ὑπάγεται δὲ εἰς ἔνταξιν οὐχὶ ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ἀλλὰ μόνον τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 περίπτωσις α' τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προβλεπόμενον, ἤτοι τὸ προερχόμενον ἐκ τῆς καταργηθείσης Ὑπηρεσίας Τροχιοδρόμων Θεσσαλονίκης, ὅπερ προσελήφθη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τῆς μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου συμβάσεως, ἐκ τοῦ ὑπολοίπου δὲ προσωπικοῦ ἐκεῖνο μόνον, ὅπερ δὲν ἐτύγχανε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ, συμπίπτουσαν πρὸς τὴν ἡμέραν δημοσιεύσεως του (30.5.1958), ἐντεταγμένον δι' οἱονδήποτε λόγον εἰς τινα τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προβλεπομένων βαθμῶν. Ἑπομένως τὸ προσωπικόν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐντεταγμένον τὴν ρηθεῖσαν χρονολογίαν εἰς βαθμοὺς προβλεπομένους ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ ἐλεγκτοῦ (ἄρθρον 4 στοιχ. Β' ἐδάφιον 1), καὶ τοιοῦτο ἦτο τὸ ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3721]1957 καταργηθέντος Κοινοῦ Ταμείου Εἰσπράξεων Ἀστικῶν Λεωφορείων Θεσσαλονίκης (Κ.Τ.Ε.Α.Λ.Θ.) προερχόμενον. Τὸ διεπόμενον ὑπὸ Κανονισμοῦ, ἐκδοθέντος διὰ τοῦ β.δ. τῆς 25 Ἰουνίου]6 Αὐγούστου 1956 καὶ διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3721]1957 (ἄρθρον 6 § 17) καὶ φέρον βαθμοὺς ἀντιστοίχους πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. προβλεπομένους, κατασταθὲν μόνιμον ἀπὸ τῆς ἡμέρας δημοσιεύσεως τοῦ εἰρημένου Γενικοῦ Κανο-

(*) ΕΕΔ 21, 1037.

νισμοῦ καὶ ἐνταχθὲν αὐτοδικαίως εἰς τοὺς κατεχομένους ὑφ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ προσώπων βαθμούς, δὲν ὑπέκειτο εἰς ἀπόλυσιν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προϊσχυούσης νομοθεσίας, ἀλλὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 26 καὶ ἑπόμ. τοῦ Κανονισμοῦ τούτου. Ἡ λύσις αὕτη δὲν ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ Κανονισμοῦ, καθόσον ἡ διάταξις αὕτη καθορίζει τὰς οὐσιαστικὰς προϋποθέσεις (ἱκανότητος καὶ πραγματικῆς ἀποδόσεως), τὰς ὁποίας δέον νὰ συγκεντροῖ τὸ εἰς ἔνταξιν ὑποκείμενον προσωπικόν.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κρίνασα μετὰ ταῦτα ὅτι ὁ ἐνάγων, ἀνήκων εἰς τὸ ἐκ τοῦ Κ.Τ.Ε.Α.Λ.Θ. προερχόμενον προσωπικὸν τοῦ ἐναγομένου καὶ φέρων κατὰ τὸν διέποντα τὸ προσωπικὸν τοῦτο Κανονισμὸν τὸν διὰ τοῦ β.δ. τῆς 25 Ἰουλίου 6] Αὐγούστου ἐκδοθέντα τὸν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπόμενον βαθμὸν τοῦ ἐλεγκτοῦ, ἐμονιμοποιήθη ἀπὸ τῆς ἐγγρίσεως τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον, προβλεπόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου Κανονισμοῦ, καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν ὑπέκειτο οὔτως εἰς ἔνταξιν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ, οὐδ' εἰς ἀπόλυσιν ὡς πλεονάζον, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς μέχρι τοῦ Κανονισμοῦ τούτου ἰσχυούσης νομοθεσίας, ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν ἀπόλυσιν αὐτοῦ ὡς μονιμοποιηθέντος καὶ ἐνταχθέντος αὐτοδικαίως εἰς τὸν κατεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ βαθμὸν ἔδει νὰ συντρέχωσιν οἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 26 ἐπ. τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπόμεναι προϋποθέσεις, ἅμα δὲ νὰ τηρηθῇ καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν ὁριζομένη διαδικασία, ὀρθῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, ἀμφότεραι δὲ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ἐπιλύουσα νομικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον διαφωνίας μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων αὐτῆς, εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ Τμῆμα, εἰς ὃ μετὰ ταῦτα ἀναπέμπεται ὑπ' αὐτῆς ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ νόμου 3810] 1957, ὁρίζοντος ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Τμημάτων δεσμεύουν τὰ ἐπιλαμβανόμενα τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως δικαστήρια ὡς πρὸς τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐπιλυθέντα νομικὰ ζητήματα, πλὴν τῆς ἐν ἄρθρῳ 834 § 2 Πολ. Δικ. περιπτώσεως.

Ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τῆς Ὀλομελείας ἀπεφασίσθη, ὅτι ὁ ἀπὸ 30 Μαΐου 1958 Γενικὸς Κανονισμὸς Προσωπικοῦ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ἐκδοθεὶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3721/1957 καὶ δημοσιευθεὶς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἰσχύει ὡς πρὸς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἑπομένως ὁ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ εἰσαγόμενος πρόσθετος λόγος ἐφέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ὁ ἀνωτέρω Κανονισμός, ὁ φερόμενος διὰ τῆς ἀγωγῆς ὡς παραβιασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, δὲν ἰσχυεν οὔτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, οὔτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς κρίσεως τῆς ἐφέσεως (ὑπὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως), ὡς ἀνακληθεὶς ὑπὸ τῆς διοικήσεως, ἥτις ἐδημοσίευσεν ἕτερον Κανονισμόν, καὶ ὅτι συνεπῶς δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἕνεκα παραβιάσεως διατάξεων ἀνυπάρκτου Κανονισμοῦ, στηριζόμενος ἐπὶ νομικῆς προϋποθέσεως ἀντιθέτου πρὸς ἐκείνην, ἣν ἐδέχθη διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεώς της ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπιλύουσα τὴν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ τούτου ζητήματος ἀνακύψασαν διαφωνίαν τῶν Τμημάτων αὐτοῦ, εἶναι ἀπορριπτέος προεχόντως ὡς ἀπαράδεκτος.

V. ΑΝΑΓΚΑΣΤΙ ΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836]1951 εἰς Δήμους καὶ Κοινότητας

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.Ν. 1836]1951 ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ ἀνωτέρου Νόμου καὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, περιλαμβανομένων εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου τοῦ Νόμου «Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου».— Τάμψις διὰ τοῦ Ν.Δ. 4185]1961 διατάξεως ἄρθρου 22 τοῦ Ν.Δ. 2888]1954 «περὶ κυρώσεως Δημοτικοῦ καὶ Κοινοτικοῦ Κώδικος».

Ἐνδιαφέρει ζωηρῶς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀποφηναμένη ὅτι εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν ὑπάγονται καὶ οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες, περὶ τοῦ ὁποίου ζητήματος προεκύψαν ἀμφισβητήσεις. (Ἴδετε συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 552 καὶ ἐν ΕΕΔ 21, 1219 ἐπ. ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου, κατὰ πλειοψηφίαν, Γνωμοδοτήσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, *Σ. Σαπουνάκεως*, ΕΕΔ 21, 691).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1256]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. ***Σε. Τούσας***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Σ. Παπαγγέλης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κατσικόπουλος, Γ. Προυσανίδης

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις τοῦ Δήμου Ἀθηναίων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3028]1962 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐρευνητέα κατ' οὐσίαν μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ νενομισμένου προστίμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν.δ. 2657]1953 «περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ»), πᾶσα ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις, ὡς καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας, μὴ ἐπιχορηγούμεναι ὑπὸ

τοῦ Δημοσίου, ἔστω καὶ ἂν αὗται ἔχουν τὴν μορφὴν Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι πολεμιστὰς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἀπολυομένων κατὰ ποσοστὸν 7ο]ο κ.λ.π. Εἰς τὰς διατάξεις ταύτας δὲν ὑπήγοντο, ὡς ἐξ αὐτῶν προκύπτει, τὸ Δημόσιον καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου. Ταῦτα ὑπήγοντο εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ μνησθέντος ἀ.ν. 1836]1951, ὅπερ ὅμως ἦτο περιωρισμένης χρονικῆς διαρκείας, ὁρίζον ὅτι οἱ Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι, ὡς καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, τὰ Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Δημόσιαι Ἐπιχειρήσεις κ.λ.π., ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐπὶ μίαν τριετίαν πληρώσωσι τὰς κενὰς ἢ κενωθησομένας θέσεις ἐκ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρου 1. Ἐπηκολούθησε τὸ ν.δ. 4185]1961 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς κειμένης νομοθεσίας περὶ προστασίας τῶν πολεμιστῶν», εἰς τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ὁποίου ὡρίσθη, ὅτι «εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951 ὑποχρέωσιν ὑπάγεται καὶ τὸ Δημόσιον, ὡς καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τὸ συνδεόμενον μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου». Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις δὲν ἀναφέρει ἰδιαιτέρως τοὺς Δήμους καὶ τὰς Κοινότητας, ὡς ἔπραττεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1836]1951. Εἶναι ὅμως πρόδηλον, ὅτι ἐφ' ὅσον καὶ οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες τυγχάνουν ἀναμφιβόλως νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ἡ δὲ τελευταία αὕτη διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 § 1 ν.δ. 4185]1961 ὁμιλεῖ γενικῶς καὶ ἀδιακρίτως περὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου εἰς ταύτην ὑπάγονται καὶ οἱ Δῆμοι. Τὸ ὅτι ὁ Νομοθέτης ἠρκέσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὸν ὅρον «Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου», ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι εἰς ταῦτα ὑπάγονται καὶ οἱ Δῆμοι, συνάγεται τόσον ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐπὶ τοῦ νόμου τούτου ἐκθέσεως (ἴδε βλ. ΕΕΔ 20.1165), ἥτις, ἐν σχέσει μὲ τὸν ἐπιδιωκόμενον διὰ τοῦ ἄνω ἄρθρου 3 σκοπὸν ὅπως ὑπαχθοῦν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις προσλήψεως πολεμιστῶν τὸ Δημόσιον καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἀναφέρεται εἰς τὸ ληξάσης ἤδη ἰσχύος μνησθὲν ἄρθρον 4 τοῦ ἀ.ν. 1836, ἔνθα, ὡς ἐρρήθη, γίνεται μνεία καὶ τῶν Δήμων, τῶν ὁποίων, Νομικῶν καὶ τούτων Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐὰν ἤθελε τὴν ἐξαίρεσιν θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν μνημονεύσῃ, ὅσον καὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν τῶν συζητήσεων ἐν τῇ Εἰδικῇ Ἐπιτροπῇ τῆς Βουλῆς τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ν.δ. 4185 (συνεδριάσεις 28.7.1961, 1, 2, 3 καὶ 8.8.1961), ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι κατὰ τὰς συζητήσεις δὲν ἐτίθετο θέμα ἐξαιρέσεως τῶν Δήμων, ἀλλὰ τοὐναντίον αἱ συζητήσεις ἐγένοντο ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι εἰς τὸν ὅρον Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑπάγονται καὶ οἱ Δῆμοι (βλ. κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 1.8.1961 ἀγορεύσεις τῶν βουλευτῶν Γ. Κωνσταντάρα, Γ. Εὐαγγέλου, Ι. Λαυρεντίδη καὶ ἰδίᾳ Ι. Τριανταφυλλίδη, ὡς καὶ τὰς κατὰ τὰς ἄνω συνεδριάσεις ἀπαντήσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μὴ ἀμφισβητήσαντος τὴν ὑπαγωγὴν καὶ τῶν Δήμων). (Argumentum ἐξ ἄρθρου 7 ν.δ. 4185]1961). Ἐξ ἄλλου, διὰ τοῦ ἐν λόγῳ νεωτέρου ν. δ]τος ἐκάμφθη ἡ προγενεστέρα διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν.δ. 2888]1954 «περὶ κυρώσεως Δημοτικοῦ καὶ Κοινοτικοῦ Κώδικος», ἥτις ὁρίζει, ὅτι διὰ τὴν ἐνέργειαν πάσης πράξεως οἱασδήποτε Ἀρχῆς τοῦ Κράτους, δημιουργούσης ἐπιβάρυνσιν τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀπαιτεῖται προσυπογραφὴ τῆς οἰκείας πράξεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐπιτρεπείσης διὰ τῆς νεωτέρας διατόξεως τῆς ἐπιβαρύνσεως τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ τῆς μισθοδοσίας τῶν πολεμιστῶν καὶ ἄνευ προσυπογραφῆς τῶν οἰκείων ἀποφάσεων τῶν Συμβουλίων τοῦ ἀ.ν. 1836 ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν. Ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῆς διατόξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4185]1961 ἔκρινεν, ὅτι εἰς ταύτην ὑπάγονται καὶ οἱ Δῆμοι, οἵας καὶ ὁ ἐκκαλῶν, ἀπορρίψασα τὴν ἔνστασιν τούτου περὶ μὴ νομιμότητος τῆς βάσει τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ]τος ἐκδοθείσης περὶ τοποθετήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου πολεμιστοῦ παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι Δήμῳ ἀποφάσεως τοῦ ἐνταῦθα Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ Δῆμοι δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν καὶ περαιτέρω ὀρθῶς σιγῇ ἀπέρριψε καὶ τὴν ἑτέρων τοῦ ἐκκαλοῦντος ἔνστασιν περὶ μὴ νομιμότητος τῆς αὐτῆς πράξεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη, δημιουργοῦσα ἐπιβάρυνσιν τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἔδει, διὰ νὰ εἶναι ἔγκυρος, νὰ φέρῃ τὴν προσυπογραφὴν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, δεχθεῖσα κατόπιν τούτου τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, διώκουσαν μισθοὺς ὑπερημερίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος, τοῦ ὁποίου, τοποθετηθέντος ὡς πολεμιστοῦ παρὰ τῷ ἐκκαλοῦντι ἐναγομένῳ Δήμῳ, βάσει τῶν μνησθεισῶν διατάξεων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, δὲν ἐγένοντο ἀποδεκταὶ αἱ ἐμπροθέσμως καὶ προσηκόντως προσφερθεῖσαι ὑπηρεσίαι καὶ δέον οἱ ἀντίθετοι δύο τοῦ ἐφετηρίου λόγοι, ὡς διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσονται, νὰ ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμοι.

Μὴ ὑπάρχοντος ἑτέρου λόγου ἐφέσεως πρὸς ἐξέτασιν δέον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις νὰ ἀπορριφθῇ ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άμφισβητήσεις έκπροσωπευτικής ικανότητος οργανώσεώς τινος

Μεσολάβησις τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐν ἀδυναμίᾳ ἐπιτεύξεως συμφωνίας δι' ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων.—Σύναψις καὶ ὑπογραφὴ ἐθνικῶν ὁμοιεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.—Ἀπόφασις τοῦ Προέδρου τοῦ ἁρμοδίου Πρωτοβαθμίου ἢ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐν ἀμφισβητήσει τῆς ἐκπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ὀργανώσεώς τινος διὰ τὴν ἐκπροσώπησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων ἐνδιαφερομένης ἐν τῇ συλλογικῇ διαφορᾷ ἐπαγγελματικῆς τινος κατηγορίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 513|1963. Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Κυρ. Στάθης, Ἀλ. Ἀμπατζῆς

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 4 τοῦ ν. 3239|1955 τὴν —ἐν ἀδυναμίᾳ ἐπιτεύξεως συμφωνίας δι' ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων— μεσολάβησιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας δύναται νὰ ζητῇ «πᾶς ἔχων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, δικαίωμα νὰ συμβάλληται ἐν συλλογικῇ συμβάσει», κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 7 §§ 1, ἐδ. β', 3 καὶ 6 τοῦ αὐτοῦ νόμου αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, τουτέστιν αἱ ἀφορῶσαι εἰς τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο κλάδων ὁλοκλήρου τῆς χώρας (οἷα καὶ ἡ ἐν προκειμένῳ ἐπιχειρηθεῖσα) συνάπτονται καὶ ὑπογράφονται παρὰ τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν, ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο ἀποφάσεως τῶν εἰκείων διοικητικῶν συμβουλίων, δεόντως ἐξουσιοδοτημένων ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τῶν ἐν λόγῳ ὀργανώσεων. Τέλος τὸ ἄρθρον 23 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου 3239|1955 ὁρίζει, ὅτι «ἐν ἀμφισβητήσει τῆς ἐκπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ὀργανώσεώς τινος διὰ τὴν ἐκπροσώπησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων ἐνδιαφερομένης ἐν τῇ συλλογικῇ διαφορᾷ ἐπαγγελματικῆς τινος κατηγορίας ἀποφαίνεται ὁριστικῶς καὶ ἀνεκκλήτως ἐπὶ τῆς ἀμφισβητήσεως ταύτης ὁ Πρόεδρος τοῦ ἁρμοδίου Πρωτοβαθμίου ἢ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑφίσταται ἡ κρίνεται ἡ συλλογικὴ διαφορά».

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου, ὁ ἐκ τῶν οἰκοδούντων Ἐμπορικὸς Σύλλογος Τροφίμων Ἀθηνῶν ἠμφισβήτησε διὰ τῶν πρὸς τὰ διαιτητικὰ ὄργανα ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν ὑποβληθέντων ὑπομνημάτων του τὴν ἐν προκειμένῳ ὑπαρξιν ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς «γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως» τῶν μισθωτῶν καὶ δὴ στηριζομένης εἰς ἐξουσιοδότησιν τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν της, ἰσχυρισθεὶς ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, τὰ διαιτητικὰ ὄργανα ὤφειλον, ὅπως κηρύξωσιν ἀπαράδεκτον τὴν συζήτησιν ἐλλείψει τῆς νομίμου προδικασίας.

Τὴν οὕτω δὲ προβληθεῖσαν ἔνστασιν, δι' ἧς ἠμφισβητεῖτο τοσοῦτον ὁ χαρακτὴρ τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων, ὡς καὶ τῆς γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις χονδρικῆς πωλήσεως τροφίμων ἐργαζομένων καὶ ἑπομένως ἡ ἁρμοδιότης αὐτῆς πρὸς κίνησιν τῆς σχετικῆς διαδικασίας, διὰ τὴν κατάρτισιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικὴν ἐπίλυσιν τῆς διενέξεως, ὅσον καὶ ἡ ὑπαρξις ἐξουσιοδοτήσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν της, ἠγνόησαν ἀμφότερα τὰ διαιτητικὰ ὄργανα, χωρήσαντα εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως κατ' οὐσίαν, ἐνῷ, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει παρατεθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου, ὑπεχρεοῦντο νὰ προκαλέσουν καὶ ἀναμείνουν ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως τῆς ἀμφισβητούσης τὸν χαρακτῆρα τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων ὡς τῆς γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν καὶ εἰς περίπτωσιν μὲν ἀποδοχῆς τῆς ἐνστάσεως ταύτης νὰ κηρύξωσιν ἄνευ ἑτέρου ἀπαράδεκτον τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς παραπεμφθείσης αὐτοῖς πρὸς ἐπίλυσιν διενέξεως, εἰς περίπτωσιν δὲ ἀπορρίψεως αὐτῆς νὰ ἐξετάσωσιν, ἐὰν τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων εἶχεν ἐξουσιοδοτηθῆ σχετικῶς ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν της.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέον, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα, νὰ ἀκυρωθῇ, ἀλυσιτελοῦς οὔσης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως (*).

ΙΙ. ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ

Πράξεις προσβληταὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

Προσβολὴ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 83 τοῦ Συντάγματος καὶ 46 § 1 Νόμου 3713|1928, δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως μόνον τῶν ἐκτελεστῶν πράξεων τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ ὄχι καὶ τῶν πράξεων τῶν Νομικῶν Προσώπων Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, οἷον τυγχάνει ἡ Δημοσία Ἐπιχείρη-

(*) Ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11|1962 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ κατὰστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως τροφίμων χώρας» (ΕΕΔ 21, 828).

σις Ἠλεκτρισμοῦ, τῆς ὁποίας ὄργανον ἀποτελεῖ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

Ἀντικείμενον τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ὑπῆρξεν ἡ ἀκύρωσις ἀποφάσεως ταῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 89 ταῦ ἀπὸ 17.11.1917 Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας Ἠλεκτροσιντήρων Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων, ὡς οὗτος συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14980]2632 τῆς 15.5.1959 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν ἐπὶ τῆς Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας Ὑπουργῶν, Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. περὶ ἀπολύσεως ὑπαλλήλου της καὶ τῆς συναφοῦς ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε.Η. περὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 389]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν, ὑπάλληλος τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), προερχόμενος ἐκ τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης (Κ.Ε.Τ.Η.Θ.), ἥτις μετεβιβάσθη εἰς τὴν Δ.Ε.Η. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12685]23.12.1952 κοινῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Φ.40]1953 τ. Β'), διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ 1]1959 ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 89 τοῦ ἀπὸ 17.11.1957 Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14980]3632 τῆς 19.5.1959 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας «περὶ ἐναρμονίσεως τῶν ἄρθρων 89 καὶ 102 τοῦ Γ.Κ.Π.Ε.Υ.Σ. πρὸς τὴν διάρθρωσιν τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Δ.Ε.Η.» (φ. 202), δι' ἧς ἐπιβλήθη εἰς αὐτὸν ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 83 τοῦ Συντάγματος καὶ 46 § 1 τοῦ νόμου 3713]1928 ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας προσβάλλονται δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως μόνον αἱ ἐκτελεσταὶ πράξεις τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ πράξεις τῶν Νομικῶν Προσώπων Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, οἷον, κατὰ τὰ ἤδη νενομολογημένα (Σ.Ε. 945]1955), τυγχάνει ἡ Δ.Ε.Η., τῆς ὁποίας ὄργανον ἀποτελεῖ, προκειμένου περὶ τῆς ἀσκήσεως πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων της, τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ., ὡς ὁ αἰτῶν, τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, στρεφομένη κατὰ πράξεως μὴ προσβλητῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς ἀπαράδεκτος (*).

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ *Κ. Δημάκη*, Ὁ δικαστικὸς ἔλεγχος ἀποφάσεων Ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων, ΕΕΔ 19, 1179 ἑπ.

III. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Κανονισμός, κατ' ἐξουσιοδότησιν Νόμου ΔΚΗ'] 1912, σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ὑπαλλήλων

Διατήρησις αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ Νόμου ΔΚΗ'] 1912 καὶ ρύθμισις ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Δ.Ε.Η., τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ.—Ἐποπτεία καὶ ἔλεγχος τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ.—Ἔκτασις αὐτοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 388]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν ὑπάλληλος τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), προερχόμενος ἐκ τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης (Κ.Ε.Τ.Η.Θ.), ἥτις μετεβιβάσθη εἰς τὴν Δ.Ε.Η. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12685]23.12.1952 κοινῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Φ. 40]1953 τ. Β'), προσβάλλει τὴν ὡς ἐκ τῆς παρόδου ἀπράκτου τριμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀπὸ 23.1.1960 αἰτήσεώς του τεκμαιρομένην ἀρνησιν τῶν Ὑπουργῶν Βιομηχανίας καὶ Συγκοινωνιῶν, ὅπως ἀκυρώσωσι τὴν ὑπ' ἀριθ. 3]1959 ἀπόφασιν ταῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 89 ταῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14980]3632 τῆς 19.5.1959 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Βιομηχανίας καὶ Ἐργασίας «περὶ ἐναρμονίσεως τῶν ἄρθρων 89 καὶ 102 τοῦ Γ.Κ.Π.Ε.Υ.Σ. πρὸς τὴν διάρθρωσιν τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Δ.Ε.Η.» (Φ. 202 τ. Β') Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἐπεβλήθη οὕτω ἡ πειθαρχικὴ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως.

Ὁ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου ΔΚΗ']1913 «περὶ Κανονισμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας τῶν Σιδηροδρομικῶν καὶ Τροχιοδρομικῶν Ὑπαλλήλων» ἐκδοθεὶς ἀπὸ 17.11.1917 Γενικὸς Κανονισμὸς τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων ὅστις, διατηρηθεὶς ἐν ἰσχύϊ δυνάμει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3752]1929 καὶ μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν διὰ τῆς διατάξεως ταύτης κατάργησιν τοῦ ὡς ἄνω νόμου ΔΚΗ', ἐξακολουθεῖ νὰ ρυθμίζῃ τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν τῶν ὑπαλλήλων τῆς Δ.Ε.Η., τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ., ὡς ὁ αἰτῶν, κατὰ τὴν περὶ τούτου ἐπιταγὴν τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου μόνου τῆς ὑπ' ἀριθ. 12685]23.12.1952 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Βιομηχανίας, Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐργασίας «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων προκυπτόντων ἐκ τῆς μεταβιβάσεως τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ. εἰς τὴν Δ.Ε.Η.», ὡρισεν ἐν ἄρθρῳ 172, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ ταῦ β.δ]τος τῆς 27]29 Ἀπριλίου 1948 (Φ. 110), ὅτι «ἡ ἐποπτεία καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀνήκει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Μεταφορῶν, ἔχον τὸ δικαίωμα νὰ ἀκυροῖ τὰς

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀνάκλησις παρανόμων ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων

Γενικαὶ ἀρχαὶ περὶ ἀνακλήσεως διοικητικῶν πράξεων.—Ἀνεπίτρεπτος μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου, κρινομένου κατὰ τὰς ἐξ ἀντικειμένου συντρεχούσας συνθήκας ἑκάστης περιπτώσεως, ἡ ἐξ ὑπαρχῆς ἀνάκλησις καὶ τῶν παρανόμων ἐτι ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων, ἐφ' ὅσον διὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν δὲν συνέτρεξε δολία τις ἐνέργεια τοῦ διοικουμένου.—Ἀκύρωσις διοικητικῆς πράξεως καὶ κατὰ τὸ μέρος, καθ' ὃ, στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς παρανόμου ἀνακλήσεως, ἐπέβαλε τὸν συμψηφισμὸν παντὸς ποσοῦ, ὅπερ ἐλήφθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνακληθείσης πράξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 555|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδόπουλος, Περ. Παπαγεωργίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ὑπὸ τῆς Μ. χήρας Γ.Ρ., ἠσφαλισμένης παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας (Τ.Ε.Α.Μ.Κ.), ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 749|24|20.6.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς α) ἀνεκλήθη ὡς μὴ νόμιμος ἡ ὑπ' ἀριθ. 649|14.12.1948 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ διοικητικοῦ συμβου-

πράξεις καὶ ἀποφάσεις τῆς Διοικήσεως τοῦ Δικτύου, τῶν ὀργάνων αὐτοῦ καὶ Συμβουλίων, τὰς ἀντικειμένας εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Γενικοῦ τούτου Κανονισμοῦ». Ἡ διάταξις αὕτη ὅμως, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ ἀπὸ 23.1.1960 αἴτησις τοῦ ἤδη αἰτοῦντος πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς Βιομηχανίας καὶ Συγκοινωνιῶν ὅπως ἀκυρώσωσιν οὕτω τὴν περὶ ἀπολύσεώς του ἀπόφασιν τοῦ οἰκείου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η. διὰ παράβασιν ὡρισμένων ἄρθρων τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 375|1949 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὡς κειμένης ἐκτὸς ἐξουσιοδοτήσεως. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ Διοίκησις ἀντιπαρῆλθε σιγῇ τὴν ἀπὸ 23.1.1960 αἴτησιν τοῦ ἤδη αἰτοῦντος, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐστηρίχθη ἐπὶ ἀνισχύρου νομικοῦ ἐρείσματος.

Οὔτε ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νόμου 3752|1929 «περὶ κυρώσεως διὰ διαταγμάτων Κανονισμῶν τοῦ προσωπικοῦ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ φυσικῶν προσώπων ἢ νομικῶν προσώπων συνδεομένων διὰ συμβάσεων μετὰ τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν λειτουργίας κοινῆς χρήσεως καὶ ὠφελείας τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνίας», ἣν ἐπίσης ἐπεκαλέσθη ὁ αἰτῶν, ἠδύνατο ἰσχὺν προσδώσῃ νόμιμον ἔρεισμα εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ὑποχρεώσῃ τὴν Διοίκησιν, ὅπως ἀσκήσῃ ἔλεγχον νομιμότητος ἐπὶ τῆς περὶ ἀπολύσεως τοῦ αἰτοῦντος πειθαρχικῆς ἀποφάσεως, καθ' ὅσον, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, ὡς καὶ τοῦ σκοποῦ, εἰς ὃν οὗτος ἀποβλέπει, ἡ διάταξις αὕτη, ὁριζουσα ὅτι «ὁ Ὑπουργὸς Συγκοινωνίας δικαιοῦται νὰ ἀντιπροσωπεύηται εἰς τὰ Πειθαρχικὰ Συμβούλια (τῶν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας) δι' ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου, ἐχων τὸ δικαίωμα τῆς ἀκυρώσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν Πειθαρχικῶν Συμβουλίων, τῶν ἐπιβαλλουσῶν ποινὴν πέραν τῆς διμήνου ἀργίας. Ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως παραπέμπεται ἡ ὑπόθεσις εἰς νέον Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ἀνωτέρας ἱεραρχικῆς διαβαθμίσεως, ὁριστικῶς ἀποφαινόμενον. Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἡ τε διαδικασία καὶ αἱ λοιπαὶ λεπτομέρειαι θέλουσι ρυθμισθῆ διὰ τῶν ἀνωτέρω Κανονισμῶν», ἀναφέρεται προδήλως μόνον εἰς ἐκείνας ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων, δι' ἃς ἐξεδόθη ὁ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου τούτου προβλεπόμενος Κανονισμός, ὅστις, προκειμένου νὰ καταστῇ ἐφικτὴ ἡ ἄσκησις τῆς ὡς ἄνω ἀκυρωτικῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν, δέον νὰ διαλάβῃ, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ περὶ τῆς ἱδρύσεως Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ περὶ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ διαδικασίας, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ἐκείνας, δι' ἃς δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι ταιοῦτος Κανονισμός, ὡς εἶναι ἐν προκειμένῳ ἡ Κ.Ε.Τ.Η Θ., ἥτις, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐξακολουθεῖ νὰ διέπηται, συμφώνως τῇ προμνησθείσῃ μεταβατικῇ διατάξει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἰδίου νόμου, ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἀπὸ 17.11.1917 Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων, ἧς ἀντίστοιχος διάταξις τοῦ ὁποίου ἐκρίθη ὡς εἴρηται ἀνίσχυρος.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἄρνησις τῆς Διοικήσεως ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς ἀπὸ 23.1.1960 αἰτήσεως τοῦ ἤδη αἰτοῦντος περὶ ἀκυρώσεως τῆς περὶ ἀπολύσεως του πειθαρχικῆς ἀποφάσεως τῆς Δ.Ε.Η. δὲν ἀποτελεῖ παράλειψιν νόμῳ ὀφειλομένης ἐνεργείας, δι' ἣν ἡ κατ' αὐτῆς στρεφομένη ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα.

λίου περί χορηγήσεως τῇ αἰτούσῃ συντάξεως λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ Ταμείῳ ἀσφαλισμένου συζύγου της καὶ β) διετάχθη ὁ συμψηφισμὸς πρὸς τὴν καταβλητέαν τῇ αἰτούσῃ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1960 μοναδικὴν σύνταξιν λόγῳ γήρατος παντὸς ποσοῦ, ὅπερ εἰσέπραξεν αὕτη ὡς συντάξεις λόγῳ θανάτου τοῦ συζύγου της ἀπὸ 10.12.1948 μέχρι 31.5.1960.

Κατὰ τὰς διεπούσας τὴν ἀνάκλησιν τῶν διοικητικῶν πράξεων γενικὰς ἀρχὰς ἡ πάρεδρος Ἱκανοῦ χρόνου, ὁρισμένου κατὰ τὰς ἐξ ἀντικειμένου συντρεχούσας συνθήκας ἑκάστης περιπτώσεως, ἀποκλείει τὴν ἐξ ὑπαρχῆς ἀνάκλησιν καὶ τῶν παρανόμων ἔτι ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων, ἐφ' ὅσον διὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν δὲν συνέτρεξε δολία τις ἐνέργεια τοῦ διοικουμένου. Κατ' ἀκολουθίαν, ἀνεξαρτήτως τῆς νομιμότητος ἢ μὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 649]14.12.1948 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Ε.Α.Μ.Κ. περὶ συνταξιοδοτήσεως τῆς αἰτούσης λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἡ ἐξ ὑπαρχῆς ἀνάκλησις τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως μετὰ 14 περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της, χωρὶς νὰ ἀποδίδεται δόλος εἰς τὴν αἰτοῦσαν, ἀντίκειται πρὸς τὰς προεκτεθείσας ἀρχάς. Κατὰ συνέπειαν ἀκυρωτέα ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις οὐ μόνον κατὰ τὸ κεφάλαιον αὐτῆς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ καθ' ὃ μέρος στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς παρανόμου ταύτης ἀνακλήσεως ἐπέβαλε τὸν συμψηφισμὸν παντὸς ποσοῦ, ὅπερ ἔλαβεν ἡ αἰτοῦσα κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνακληθείσης πράξεως πρὸς τὴν ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1960 καὶ ἐφεξῆς καταβαλλομένην αὐτῇ, μοναδικὴν κατὰ τὸν Κανονισμὸν παροχὴν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου (ἄρθρον 29), σύνταξιν γήρατος (*).

§ 2. Αἰτιολογία ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς

Ἀναγκαία, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 5 τοῦ Β. δ. 20]23.11.1957, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς φύσεώς των, ἡ πλήρης αἰτιολόγησις τῶν ἀποφάσεων τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς, ἤτοι νὰ εἶναι σαφεῖς, εἰδικαὶ καὶ συγκεκριμέναι κατὰ τὴν πραγματικὴν των βάσιν, οὕτως ὥστε νὰ καθίσταται ἐφικτὸς ὁ ἔλεγχος περὶ τῆς νομιμότητος αὐτῶν.—Ἀκυρωτέα ἀποφάσεως ὡς ἀναιτιολογήτου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 498]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται νομοτύπως καὶ παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Ν.Γ. ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1992]1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης δὲν ἀνεγνωρίσθησαν τελικῶς ὡς διανυθεῖσαι ἐν ἀσφαλίσει 57 ἡμέραι ἐργασίας τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1953 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1954.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς πρέπει νὰ εἶναι, κατά τε τὸ ἄρθρον 1 § 5 τοῦ β.δ]τος τῆς 20|23.11.1957, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς φύσεώς των, πλήρως ἠτιολογημέναι, ἤτοι σαφεῖς, εἰδικαὶ καὶ συγκεκριμέναι κατὰ τὴν πραγματικήν των βάσιν, οὕτως ὥστε νὰ καθίσταται ἐφικτὸς ὁ ἔλεγχος περὶ τῆς νομιμότητος αὐτῶν. Τοιαύτην ὅμως πλήρη αἰτιολογίαν δὲν περιέχει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διότι περιορίζεται εἰς τὴν παράθεσιν τοῦ συμπεράσματος, εἰς ὃ κατέληξεν ἡ Ἐπιτροπὴ κατόπιν ἐκτιμήσεως, ὡς ἀναφέρει, «τοῦ συνόλου τῶν ἐν τῷ φακέλῳ στοιχείων καὶ τῶν ἐνώπιον αὐτῆς ἐκτεθέντων», ἅτινα οὐδόλως ἐξειδικεύει. Δέον συνεπῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον νὰ ἀκυρωθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη.

§ 3. Συνταξιοδότησις παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συνταξιούχων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Εἰδικῶν Ταμείων

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 56 § 4 Α.Ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Ἀρχὴ τῆς αὐτῆς ἀσφαλιστικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἤδη συνταξιούχων τῶν συγχωνευομένων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ταμείων πρὸς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον οἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως συνταξιοῦχοι τῶν Ταμείων πληροῖ τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως τοῦ Α.Ν. 1846]1951.—Σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 28 § 2 Α.Ν. 1846]1951.—Ἔννοια διατάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 390]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δανίκας, Ι. Τσιντζάς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2246]1960 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτησις τῆς προσφευγούσης συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ συγχωνευθέντος μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῆς συντάξεώς της κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Ἐν ἄρθρῳ 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὁρίζεται, ὅτι «οἱ συνταξιοῦχοι εἰδικῶν Ταμείων, συγχωνευομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐξακολουθοῦν συνταξιοδοτούμενοι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνὸς οἱ ἀνωτέρω δικαιοῦνται τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων συντάξεων, ὑπολογιζομένων, βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τούτου, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς κάτωθι προϋποθέσεις: α) ... β) Πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1976]1962, ΕΕΔ 21, 1505, Σ.Ε. 148]1963, ΕΕΔ 22, 359.

γ) ... Έάν όμως οι άνωτέρω έλάμβαναν κατά τόν χρόνον τής συγχωνεύσεως μεγαλύτερον ποσόν τής κατά τάς διατάξεις τού παρόντος άπονεμητέας αύτοις συντάξεως, συνεχίζουν λαμβάνοντες τήν άνωτέραν ταιαύτην. Μή συντρεχουσών τών κατά τά άνωτέρω προϋποθέσεων οι συνταξιούχοι τού συγχωνευομένου Ταμείου έξακολουθούν λαμβάνοντες παρά τού Ι.Κ.Α. τήν ήν έλάμβανον κατά τόν χρόνον τής συγχωνεύσεως σύνταξιν παρά τού συγχωνευομένου Ταμείου»(*).

Κατά τήν έννοιαν τής διατάξεως ταύτης, θεσπιζούσης τήν άρχήν τής αύτής άσφαλιστικής μεταχειρίσεως τών ήδη συνταξιούχων τών συγχωνευομένων μετά τού Ι.Κ.Α. Ταμείων πρός τούς συνταξιούχους τού έν λόγω Ίδρύματος, έφ' όσον οι κατά τόν χρόνον τής συγχωνεύσεως συνταξιούχοι τών Ταμείων τούτων πληρούσι τάς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως τού ά.ν. 1846/1951, δικαιούνται εις καθορισμόν τής συντάξεως των κατά τάς διατάξεις τού έν λόγω άν. νόμου. Είδικώτερον, καθ' όσον άφορά εις τήν σύνταξιν λόγω άναπηρίας, ή συνδρομή ή μή τών προϋποθέσεων διά τήν άναγνώρισιν σχετικού δικαιώματος εις ήδη συνταξιούχους τής κατηγορίας ταύτης τών συγχωνευομένων Ταμείων κρίνεται έπί τή βάσει τών εις άς ρητώς παραπέμπει ή άνωτέρω διάταξις όρισμών τού άρθρου 28 § 2 τού ά.ν. 1846/1951, κατά τήν έννοιαν τών όποίων τά στοιχεία, έφ' ών δύναται νά θεμελιωθή άναγνώρισις τού έκ τής αίτίας ταύτης δικαιώματος εις σύνταξιν, δέν άνάγονται εις τόν ίατρικόν, άπλώς, καθορισμόν ώρισμένου ποσοστού σωματικής άνικανότητος, άλλά εις τόν έξ ύποκειμένου προσδιορισμόν τής άνικανότητος πρός έργασίαν, έν άμέσω συναρτήσει πρός τήν έλάχιστον όριον προσόδου, ήν δύναται ό ήσφαλισμένος νά άποκομίζη έκ ταύτης. Δέον δηλονότι νά έρευνάται έν έκάστη συγκεκριμένη περιπτώσει, άν ό ήσφαλισμένος δύναται καί μετά τήν διαπιστουμένην ίατρικώς πάθησίν του νά άποκερδαίνη ή ού έκ τής συνήθους έπαγγελματικής άπασχολήσεώς του πλέον τού 1/3 έκείνου, όπερ κερδίζει ύγιής άνθρωπος τού αύτού έπαγγέλματος, αίτιολογουμένης έπαρκώς τής έπί τών θεμάτων τούτων έκτιμήσεως τών άρμοδίων όργάνων τού Ι.Κ.Α.(**).

Έν προκειμένω, καθ' ά έκ τού φακέλου προκύπτει, ή αίτουσα, συνταξιοδοτουμένη λόγω άναπηρίας παρά τού Ταμείου Μετολλευτών ήδη άπό τού έτους 1926, ύπέβαλε μετά τήν διά τού άπό 7/4 15.5.1956 Β.Δ. έπιλθούσαν συγχώνευσιν τού έν λόγω Ταμείου μετά τού Ι.Κ.Α. αίτησιν άναπροσαρμογής τής συντάξεως της έπί τή βάσει τών άνωτέρω διατάξεων, έξετασθείσα δέ παρά τών άρμοδίων ύγειονομικών όργάνων τού έν λόγω Ίδρύματος εύρέθη πάσχουσα έκ παρέσεως τού άριστεροΰ ώλενίου νεύρου καί έλλείψεως τού δεξιού άντίχειρος μέ ποσοστόν σωματικής άνικανότητος, έκ τής αίτίας ταύτης, άνερχόμενον εις 40%. Ή Δευτεροβάθμιος Άσφαλιστική Έπιτροπή τού Ι.Κ.Α., διώπιου τής όποίας ήχθη τελικώς πρός κρίσιν τό θέμα, στηριχθείσα άποκλειστικώς, ώς έκ τής προσβαλλομένης άποφάσεώς της προκύπτει, έπί τής άνωτέρω ίατρικής διαπιστώσεως περί τού ποσοστού σωματικής άνικανότητος τής αίτούσης καί χωρίς νά προέλθη είς περαιτέρω έκτίμησιν έξ άπόψεως ύποκειμενικής τής πρός έργασίαν ίκανότητος τής είρημένης, καί δή άν αύτη δύναται, ώς έκ τής φύσεως τής έργασίας της, τής ήλικίας κλπ., νά άποκερδαίνη πλέον τού ένός τρίτου έκείνου, όπερ κερδίζει ύγιής άνθρωπος έν τή αύτή άπασχολήσει, άπέρριψε τήν αίτησιν. Ούτως όμως, μή έκτιμηθέντων παρά τής ώς είρηται Έπιτροπής τών κατά τάς διατάξεις τού άρθρου 28 § 2 τού ά.ν. 1846/1951, ύπό τήν άνωτέρω έννοιαν αύτών, στοιχείων διά τόν προσδιορισμόν τής ήν έπεκαλέσθη ή αίτουσα άναπηρίας ταύτης, ή προσβαλλομένη άπόφασις τυγχάνει άκυρωτέα διά παράβασιν τών έν λόγω διατάξεων, έν συνδυασμώ πρός τό άρθρον 56 § 4 τού αύτού άν. νόμου, κατά τά βασίμως διά τής ύπό κρίσιν αίτήσεως ύποστηριζόμενα.

§ 4. Διαδοχική άσφάλισις κατ' άρθρον 51 §§ 1, 3 Α.Ν. 1846/1951 «περί Κοινωνικών Άσφαλίσεων»

Άρμόδιος έπί διαδοχικής άσφαλίσεως Άσφαλιστικός Όργανισμός διά τήν άπονομήν συντάξεως — Έννοια χρόνου έπαληθεύσεως τού κινδύνου. — Χρόνος ίσχύος Ν.Δ. 4203/1961.

Συμβουλίου τής Έπικρατείας 289/1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ό Άντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Είσηγητής ό Σύμβουλος κ. ***Χ. Παναγιωτόπουλος***

Δικηγόροι οί κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Γ. Χολέβας

Διά τής ύπό κρίσιν αίτήσεως διώκεται παραδεκτώς καί έμπροθέσμως ή άκύρωσις τής ύπ' άριθ. 6091/Σ.33 τής 22.4.1961 άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας, διά τής όποίας, έπιλυθείσης σχετικής άμφισβητήσεως, έκρίθη, ότι διά τήν άπονομήν συντάξεως εις τήν αίτουσαν άρμόδιον είναι τό Ταμείον Έξόδου καί Έπικουρικής Άσφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού καί ούχί τό Ταμείον Έπικουρικής Άσφαλίσεως Μισθωτών Κλωστουφαντουργίας.

Τό Ταμείον Έξόδου καί Έπικουρικής Άσφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού, βαρυνόμενον έν πάση περιπτώσει, συμφώνως τώ άρθρω 51 τού ά.ν. 1846/1951, μέ τήν καταβολήν τής συντάξεως τής αίτούσης, ώς έκ τού άριθμού ήμερών έργασίας, τόν όποίον αύτη είχε πραγματοποιήσει εις τήν άσφάλισιν αύτού άφ' ενός καί εις τήν άσφάλισιν τού Ταμείου Έπικουρικής Άσφαλίσεως Μισθωτών Κλωστουφαντουργίας άφ' ετέρου, κέκτηται ένομον συμφέρον έπί τήν διατήρησιν τής ίσχύος τής προσβαλλομένης πράξεως, διότι συμφώνως πρός ταύτην τό συνταξιοδοτικόν δικαίωμα τής αίτούσης θέλει κριθή έπί τή βάσει τών διεπουσών αύτό διατάξεων, αύστηροτέρων άπό άπόψεως χρονικών προϋποθέσεων. Παραδεκτώς συνεπώς καί νομοτύπως τό Ταμείον τούτο πα-

(*) Ίδετε καί Α.Π. 127/1963, ΕΒΔ 22, 127.

(**) Ίδετε καί Σ.Ε. 1621/1962, ΕΕΔ 22, 355, Σ.Ε. 2080/1962, ΕΕΔ 22, 34, Σ.Ε. 1175/1962, ΕΕΔ 21, 1184, ένθα καί λοιπαί, Σ.Ε. 288/1963, ΕΕΔ 22, 437, Σ.Ε. 196/1963, ΕΕΔ 22, 438.

ρεμβαίνει ὑπέρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως.

Ἡ προκειμένη ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὅστις εἶναι κατὰ νόμον ἁρμόδιος διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἰς τὴν αἰτοῦσαν, ἐπιλυθεῖσα κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4202|1961, ἰσχύσαντος ἀπὸ τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1961, καὶ μὴ οὖσα ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 11 § 3 τούτου, δέον νὰ κριθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ εἰρημένου ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 51 §§ 1 καὶ 3 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 ἠσφαλισμένοι, αἵτινες δ' ἐτέλεσαν διαδοχικῶς ἐν τῇ ἀσφαλίσει πλειόνων τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, δικαιοῦνται συντάξεως παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παρ' ᾧ ἐτύγχανον ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διεπούσας αὐτὸν διατάξεις. Ὁ τελευταῖος οὗτος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς ὑποχρεοῦται, ὅπως συνυπολογίσῃ ἅπασας τὰς ἡμέρας ἐργασίας τὰς πράγματι πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ὑποχρεοῦται δὲ καὶ τὰ καταβάλῃ τὴν σύνταξιν, μόνον ὅμως ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε παρ' αὐτῷ διετῆ τοὐλάχιστον ἀσφάλισιν καὶ 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἄλλως ἡ σύνταξις, καθοριζομένη κατὰ τὰς διεπούσας τὸν τελευταῖον τοῦτον Ὀργανισμὸν διατάξεις, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ ἠσφαλισμένος ἐπραγματοποίησε τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας (*).

Κατὰ τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεις ἁρμόδιος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἰς τὴν αἰτοῦσαν εἶναι ἐκεῖνος, παρὰ τῷ ὁποίῳ αὕτη ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου. Ὡς χρόνος δὲ ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου νοεῖται ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον, ἐπελθόντος τοῦ ἀσφαλιστικοῦ γεγονότος τοῦ παρέχοντος δικαίωμα εἰς σύνταξιν, ὁ ἠσφαλισμένος διέκοψε συνεπείᾳ τούτου τὴν ἐργασίαν του. Ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁρίζει τὴν ἡμέραν ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου καὶ τὸ ἄρθρον 11 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2193|Σ 560 τῆς 8.6.1953 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως ἀνασυνταχθέντος Κανονισμοῦ παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας» (Φ.Ε.Κ. 144|1953, τεῦχος Β'). Καὶ κατὰ τὴν διάταξιν δηλαδὴ ταύτην ὡς ἡμέρα ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, διὰ τὴν περίπτωσιν συντάξεως γήρατος, λογίζεται ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε τὸ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, διέκοψε συνεπείᾳ τούτου τὴν ἐργασίαν του καὶ ὑπέβαλε τὴν περὶ παροχῆς συντάξεως αἴτησίν του εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἢ εἰς ἄλλον Ὀργανισμὸν κυρίας ἀσφαλίσεως, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἠσφαλισμένος. Οὐδὲ κατὰ τὴν διάταξιν συνεπῶς ταύτην νοεῖται ὡς ἐπελθὼν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος διὰ τὴν συνταξιοδότησιν λόγῳ γήρατος εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε μὲν τὸ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὴν αἴτησίν του περὶ παροχῆς συντάξεως, δὲν διέκοψεν ὅμως τὴν ἐργασίαν του, ἀλλ' ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος.

Ἐν προκειμένῳ ἡ αἰτοῦσα, ὡς ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου προκύπτει, συνεπλήρωσε μὲν τὸ κατὰ νόμον ὅριον ἡλικίας τὴν 15 Ἰουλίου 1955 καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦτο ἠσφαλισμένη κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν, τὴν περὶ παροχῆς συντάξεως αἴτησίν της τὴν 13ην Δεκεμβρίου 1956, τὴν ἐργασίαν ὅμως αὐτῆς διέκοψεν οὐχὶ ἐκτοτέ, ἀλλὰ τὴν 12 Ἰουλίου 1957, ὅτε ὑπέβαλε τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησιν αὐτῆς εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας. Κατὰ συνέπειαν καὶ κατὰ τὰς διεπούσας τὸ τελευταῖον τοῦτο Ταμεῖον διατάξεις (ἄρθρον 11 τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας) καὶ κατὰ τὰς ἐφαρμοστέας ἐν προκειμένῳ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 ὡς ἡμέρα ἐπαληθεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου ὡς πρὸς τὴν αἰτοῦσαν δέον νὰ θεωρηθῇ ἡ 12η Ἰουνίου 1957, ὅτε αὕτη, ἔχουσα συμπληρώσει τὸ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας καὶ ἔχουσα ὑποβάλει τὴν περὶ παροχῆς συντάξεως αἴτησίν της εἰς τὸ Ι.Κ.Α., διέκοψε τὴν ἐργασίαν της. Κατὰ τὸν χρόνον ὅμως τοῦτον (12.7.1957) ἡ αἰτοῦσα ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένη κατ' ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας καὶ συνεπῶς τὸ Ταμεῖον τοῦτο εἶναι ἁρμόδιον διὰ τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὴν συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἡ παρ' αὐτῷ ἀσφάλισις τῆς αἰτούσης δὲν ἦλλεν ἀποδοθῇ εἰς δολίαν αὐτῆς προαίρεσιν, ἥτις συντρέχουσα τυχὸν θὰ ἠδύνατο ἐνδεχομένως νὰ παραβλάψῃ κατὰ νόμον τὸ δικαίωμά της τοῦτο.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα, κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν τῶν μνημονευθεισῶν διατάξεων, ὅτι ἁρμόδιον διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἰς τὴν αἰτοῦσαν εἶναι τὸ παρεμβαῖνον Ταμεῖον Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, εἶναι ἀκυρωτέα διὰ παράβασιν τοῦ νόμου.

§ 5. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν

1. Δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.—Διακοπὴ ἀσφαλιστέας ἐργασίας.—Ἔννοια διατάξεως Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου.—Συνυπολογισμὸς καὶ ἡμερῶν ἐργασίας, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἐλάμβανεν ἐπίδομα ἀνεργίας κατ' ἄρθρον 14 Α.Ν. 118|1945, μὴ ἐπηρεαζομένου τούτου ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ Α.Ν. 118|1945.—Ἐξακρίβωσις ἡμερο-

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ Σ.Ε. 161|1963, ΕΕΔ 22, 856, Σ.Ε. 2038|1962, ΕΕΔ 22, 33, Σ.Ε. 301|1963, ΕΕΔ 22, 435.

μισθίων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 503|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Σκουρτοῆ*;
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Π. Σαμαρᾶς, Γ. Δανέλλης*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκουμένης αἰτήσεως ἀκυρώσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 947|1'Ιουλίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περὶ συνταξιοδοτήσεως του ἐξ αὐτοῦ λόγῳ ἀναπηρίας του.

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου (ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ16525 Σ 383|9.3|6.4.1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 51 Β') «δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ τοῦ Ταμείου οἱ ἀσφαλισμένοι, οἱ διακόπτοντες τὴν ἄσκησιν τῆς ἀσφαλιστέας παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐργασίας λόγῳ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος πρὸς περαιτέρω ἄσκησιν αὐτῆς». Κατὰ δὲ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι δυνατὸν νὰ συνταξιοδοτηθῇ ὁ ἀσφαλισμένος καὶ ἐὰν ἡ νόσος, ἡ ἐπιφέρουσα ἀδυναμίαν συνεχίσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ὑποδηματεργάτου, ἐκδηλωθῇ εἰς χρόνον, καθ' ὃν δὲν ἐργάζετο οὗτος ἀρκεῖ νὰ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἀποχὴ αὐτὴ ἐκ τῆς ἐργασίας του δὲν ὀφείλεται εἰς ἠθελημένην ἀπομάκρυνσιν τούτου ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος, ὡς εἰς ὃς περιπτώσεις ἔλαβεν οὗτος διάφορον ἐπαγγελματικὴν κατεύθυνσιν, ἀλλ' εἰς ἄλλα αἴτια (ἀπόλυσιν, γενικωτέραν ἀνεργίαν κλπ.) Κατ' ἀκολουθίαν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ αἰτῶν ἐν προκειμένῳ δὲν εἰργάσθη ἀπὸ 2.4.1959, καθ' ἣν ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἐργασίας του παρὰ τῇ βιομηχανίᾳ ἄρβυλῶν «.», μέχρι τῆς 25.4.1959, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον ἐπεδοτήθη παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἐξ αἰτίας τῆς νόσου, δι' ἣν ἐζήτησε νὰ συνταξιοδοτηθῇ ἦτο ἐπὶ ἐξαιρετικῶς βραχὺ χρονικὸν διάστημα, δυάμενον νὰ ἀφεληται εἰς πλείστους λόγους καὶ οὐχὶ ἀναγκαίως εἰς πρόθεσιν τοῦ αἰτοῦντος ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐπάγγελμά του, τοῦτο καὶ μόνον οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐπὶ τῇ ἀνωτέρω αἰτίᾳ συντάξεοδότησιν τούτου (ὅρα Σ.τ.Ε. 624, 782|1958). Κατὰ παράβασιν ἄθεν τοῦ νόμου ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν ἐδικαιοῦτο συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ καὶ μόνον ὅτι ἡ ἀνικανότης ἐξεδηλώθη καθ' ὃν χρόνον οὗτος εἶχε διακόψει τὴν ἐργασίαν του ὡς ὑποδηματεργάτου (*).

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ αἰτοῦντος αἴτησις καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν ἐπληροῦντο ἐν τῷ προσώπῳ του οἱ νόμιμοι προϋποθέσεις πρὸς τοῦτο καὶ δὴ ὅτι δὲν εἶχεν οὗτος πραγματοποιήσει ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου μέχρι τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας του τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας. Εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο κατέληξεν ἡ ἀπόφασις ἐν πρώτοις ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἔκρινε μὴ συνυπολογιστέας ἐπὶ τῷ ὡς ἄνω σκοπῷ τὰς ἡμέρας ἐργασίας, καθ' ἃς ὁ αἰτῶν ἐλάμβανεν ἐπίδομα ἀνεργίας, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἐπιτρέπουσα τὸν τοιοῦτον συνυπολογισμὸν διάταξις τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀ.ν. 118|1945 κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 καὶ δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ἀναπηρία ἐπῆλθε μετὰ τὴν θέσιν ἐν ἰσχύι τῆς καταργητικῆς διατάξεως. Ἀλλ' ἡ αἰτιολογία αὕτη, ὡς ὁ αἰτῶν βασίμως προβάλλει, δὲν εἶναι νόμιμος, διότι ὡς ἔχει κρίνει τὸ Δικαστήριον τοῦτο (ὁπόφ. ὑπ' ἀριθ. 1267|1956) (*) ἡ κατάργησις τοῦ ἀ.ν. 118|1945, ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν, ὅτι κατὰ τὴν μετὰ ταῦτα ἀπονομὴν συντάξεως ὑπὸ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀποκλείεται νὰ συνυπολογισθῶσι πρὸς καθορισμὸν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων παροχῆς συντάξεως εἰς τὰς ἡμέρας πραγματικῆς ἀσφαλίσεως καὶ αἱ ἡμέραι, αἵτινες, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσχυούσης τότε διατάξεως τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ἀ.ν. 118|1945, ἐθεωρήθησαν νομίμως ὡς ἡμέραι ἐν ἀσφαλίσει, ἐφ' ὅσον ρητὴ περὶ αὐτοῦ διάταξις, πέραν τῆς ἁπλῆς διὰ τὸ μέλλον καταργήσεως τοῦ ἀ. ν. 118|1945, δὲν εὑρηται οὔτε ἐν τῷ ἀ. ν. 1846|1951, οὔτε ἐν ἑτέρῳ τινὶ νεωτέρῳ νομοθετήματι.

Περαιτέρω πρὸς στήριξιν τῆς κρίσεως ὅτι δὲν ἐπραγματοποίησεν ὁ αἰτῶν τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς συνταξιοδότησίν του λόγῳ ἀναπηρίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου (ὅπαρ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 16525|Σ. 383|9.3|6.4.1955 Φ.Ε.Κ. 51 Β') ἀριθμὸν ἐκ 1500 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, γίνεται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει μνεία τοῦ παρὰ τῷ Ταμείῳ τηρουμένου ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ, ἐξ οὗ, ὡς καὶ ἐκ τῆς σχετικῆς ὑπ' ἀριθ. 428|27.2.1961 ἀναφορᾶς τοῦ προϊσταμένου τοῦ Τμήματος Μητρώου καὶ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, προκύπτει, ὅτι κατὰ τὸν ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ Ταμείου τηρούμενον λογαριασμὸν καταβολῆς εἰσφορῶν οὗτος ἐπραγματοποίησε μόνον 1309 ἡμέρας ἐργασίας, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου. Ἐκ τῶν ἐν τῷ φακέλῳ ὅμως λοιπῶν στοιχείων καὶ δὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1193|19.3.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπενεμήθη αὐτῷ σύνταξις ἕνεκα ἀναπηρίας, ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 211169|1962 βεβαιώσεως τοῦ Διευθυντοῦ Συντάξεων τοῦ ὡς ἄνω Ὑποκαταστήματος καὶ ἐκ τῆς ἀπὸ 20|5|1961 ἀναφορᾶς πρὸς τὸ Ταμεῖον τοῦ διενεργήσαντος σχετικὸν ἔλεγχον παρὰ τῇ ἁρμοδίᾳ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ὑποκαταστήματος ὑπαλλήλου τοῦ Ταμείου Ν.Κ. προκύπτει, ὅτι τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, εἰς ὃ κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν ὑπήγετο ὁ αἰτῶν, ἀπεγνώρισεν, ὅτι κατὰ τὴν ἀπασχόλησίν του ὡς ὑποδηματεργάτου ἐπραγματοποίησεν οὗτος κατὰ τὸ ἐπίδικον χρονικὸν διάστημα 1528 ἡμέρας ἀσφαλιστέας ἐργασίας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἐπεδοτήθη λόγῳ ἀνεργίας πρὸ τῆς καταργήσεως τοῦ ν. 118|1945. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 26|1963, ΕΒΔ 29, 300.

(*) ΕΒΔ 15, 1351.

Ταμείου δέν δυσμενεται έκ τῶν τυχόν περί ἀναγνωρίσεως ἢ μή ἡμερομισθίων πράξεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων διοικητικῶν ἢ δικαστικῶν ἀρχῶν, δυνάμενον νά προβαίνη διά τῶν ἰδίων ὀργάνων εἰς τάς σχετικάς ἐξακριβώσεις, ἐν περιπτώσει ὅμως ἀντιθέτων στοιχείων καί δή πρός ἐκεῖνα, ἅτινα ἐγένοντο δεκτά ὑπό τοῦ ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, ἀπαιτεῖται, ἵνα μή σημειοῦται τό ἄτοπον τῆς μή ἀναγνωρίσεως ὑπό Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως περιόδου ἐργασίας ἀναγνωρισθείσης ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, πλήρης καί ἐμπεριστατωμένη αἰτιολογία τῆς τά ἀντίθετα δεχομένης ἀποφάσεως τοῦ ὀργάνου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, ἐρειδομένη ἐπί σοβαρῶν καί ἀναμφιβητήτων ἀποδεικτικῶν στοιχείων. Τοιαύτην ὅμως αἰτιολογίαν δέν περιέχει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καίτοι καταλήγει εἰς κρίσιν ἀντίθετον πρός τά γενόμενα δεκτά ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως.

Διά τούς ἐν ταῖς ἡγουμέναις σκέψεσι λόγους, βασίμως προβαλλομένους ὑπό τοῦ αἰτοῦντος, δέον ὅπως ἀκυρωθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καί ἀναπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τό αὐτό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου πρός νέαν νόμιμον κρίσιν.

Παροχή συντάξεως λόγῳ γήρατος.—Προϋποθέσεις δικαιώματος κατά Κανονισμόν τοῦ Ταμείου.—Ἡμέραι ἐργασίας κατά τήν τελευταίαν πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περί ἀπονομῆς συντάξεως πενταετίαν.—Ὑπολογισμός πενταετίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 550|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Καραβελλᾶς***
Ληξιγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ν. Δανέλλης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης, αἰτήσεως ὁ αἰτῶν ὑποβηματεργάτης, διακόψας τήν ἐργασίαν του τῷ 1957 καί συμπληρώσας τό 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του τῷ 1960, ἐξαιτεῖται τήν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1004 τῆς 25.6.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποβηματεργατῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ περί χορηγήσεως αὐτῷ συντάξεως γήρατος αἴτησίς του τῆς 30.8.1960, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι δέν συνεκέντρου τάς κατά τόν Κανονισμόν Παροχῶν τοῦ Ταμείου τούτου νομίμους προϋποθέσεις, ἰδίᾳ δέ διότι ἐκέκτητο μέν 2500 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, οὐχί ὅμως καί 500 τοιούτας κατά τήν πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεώς του πενταετίαν, ἤτοι ἀπό 30.8.1955 μέχρι 30.8.1960, προβάλλων ὅτι ἡ ἐν λόγῳ πενταετία ἔδει νά λογισθῇ ἡμερολογιακῶς, ἤτοι ἀπό 1.1.1955 μέχρι 31.12.1959, ὁπότε, κεκτημένος τάς κατά τόν Κανονισμόν Παροχῶν τοῦ Ταμείου 500 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἔδει νά δικαιωθῇ συντάξεως γήρατος.

Κατά τό ἄρθρον 2 § 1 ἐδ. α' τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀποφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 16525|Σ.3831|9.3.1955 (Β' 51) καί Φ 6294|Σ.58] 31.1.1956 (Β' 35) «δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ γήρατος ἐκ τοῦ Ταμείου οἱ ἡσφαλισμένοι, οἱ καθ' οἱονδήποτε τρόπον διακόπτοντες τήν ἄσκησιν τῆς ἀσφαλιστέας παρά τῷ Ταμείῳ ἐργασίας, οἱ ἐάν συνεπλήρωσαν τό 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας, προκειμένου περί ἀρρένων, καί τό 60όν, προκειμένου περί θηλέων, καί 2500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, μή συμπολογιζομένων τῶν λόγῳ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας, ἐξ ὧν 500 τοὐλάχιστον κατά τήν τελευταίαν πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περί ἀπονομῆς συντάξεως πενταετίαν».

Ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ πενταετία εἶναι λογιστέα οὐχί ἡμερολογιακῶς, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ αἰτῶν, ἤτοι ἀπό τοῦ προηγουμένου ἔτους καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἡ περί συνταξιοδοτήσεως αἴτησις, ἀλλά ἀπό ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀπό τῆς ἡμερομηνίας τῆς ὑποβολῆς τῆς περί συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως, ὡς ὀρθῶς καί νομίμως ἐγένετο δεκτόν διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, λαβούσης ὑπ' ὄψιν μόνας τάς ἐν ἀσφαλίσει ἡμέρας ἐργασίας τοῦ αἰτοῦντος, ἃς ἐπραγματοποίησεν ἀπό 30.8.1955 μέχρι 30.8.1960, ὅτε ὑπέβαλε τήν περί συνταξιοδοτήσεώς του αἴτησιν. Ὅτι δέ τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς ἀνωτέρω διατάξεως προκύπτει καί ἐκ τοῦ ὅτι εἰς ἃς περιπτώσεις ἠθελήθη τό ἀντίθετον ὡρίσθη τοῦτο ρητῶς, ὡς ἐν τῇ β' περιπτώσει τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν (ἀποφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 37212|1959 (Β' 395), ἔνθα ὡρίζετο, ὅτι ἀρκεῖ ἡ πραγματοποίησις 100 ἡμερῶν ἐργασίας καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὁ ἡσφαλισμένος συνεπλήρωσε τό ὅριον ἡλικίας ἢ καθ' ὃ ὑπέβαλε τήν περί ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως λόγῳ γήρατος αἴτησίν του μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας. Οὐδ' ἀλλωστε συνέτρεχον διά τόν αἰτοῦντα αἱ προϋποθέσεις καί τῆς δευτέρας ταύτης διατάξεως, δοθέντος ὅτι διέκοψε τήν ἐργασίαν του τρία ἔτη πρό τῆς συμπληρώσεως τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του καί τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεώς του.

Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέα.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καί Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου

***Παροχή συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.—Προϋποθέσεις δικαιώματος κατά Κανονισμόν τοῦ Ταμείου.—Παραπομπή πρός διαπίστωσιν ἀναπηρίας εἰς Πρωτοβάθμιον Ὑγειονομικήν Ἐπιτροπήν τοῦ Ι.Κ.Α.—Ὑποχρέωσις παραπομπῆς, δεδομένου ὅτι ἡ Νομοθεσία δέν ἀπαγορεύει εἰς τόν καταστάντα ἀνάπηρον ἡσφαλισμένον, ὅπως, ἐντείνων τάς προσπαθείας του, συνεχίσῃ τήν ἐργασίαν του καί ἐν καταστάσει ἀναπηρίας, ἐνδεχομένου ὄντος ὁ χρόνος τῆς κατά Νόμον ἐπιλεύσεως ταύτης νά μή συμπίπτῃ πρός τόν χρόνον*`

της διακοπῆς τῆς ἐργασίας του.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 559|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Λ. Ἀποστολίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν διώκει μεταρρύθμισιν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 6056 ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησίς του, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ ἀναπηρίας.

Ὁ Κανονισμὸς ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ ρηθέντος Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 56025|1953 Φ.Ε.Κ. 231 Β') ὁρίζει εἰς μὲν τὸ ἄρθρον 3, ὅτι δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας οἱ ἠσφαλισμένοι, οἱ διακόπτοντες τὴν ἄσκησιν τῆς ἀσφαλιστέας παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐργασίας λόγῳ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, διαπιστουμένης κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 11 ὁριζόμενα, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν 10ετῆ ἐργασίαν καὶ ἐπραγματοποίησαν 1000 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἐξ ὧν 300 τοιαῦται κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀναπηρίας τετραετίαν, εἰς δὲ τὸ ἄρθρον 11 ὅτι ἡ διαπίστωσις τῆς ἀναπηρίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς κατοικίας τοῦ ἠσφαλισμένου, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ὑπὸ τοῦ αἰτουμένου τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ αὐτοῦ Ἱδρύματος.

Ἐν πρακειμένῳ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος, χωρὶς οὗτος νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν προμνησθεῖσαν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπήν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ ἀναπηρία του ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας του (18 Ἰουνίου 1960), ἐφ' ὅσον δὲ ἐκ τοῦ ἐλέγχου τῶν πιστοποιητικῶν ἐργασίας προκύπτει, ὅτι κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν τῆς ἀναπηρίας του τετραετίαν, ἤτοι ἀπὸ 18.6.1956 μέχρι 18.6.1960, δὲν ἔχει πραγματοποιήσει 300 ἡμέρας ἐργασίας δὲν συγκεντροῖ τὴν ὑπὸ τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων τασσομένην βασικὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἀναπηρίας καὶ συνεπῶς παρέλκει ἡ περαιτέρω ἔρευνα τοῦ φακέλου καὶ ἡ παραπομπή του εἰς τὴν ὡς ἄνω Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπήν. Ἀλλά, δεδομένου ὅτι ἡ Νομοθεσία δὲν ἀπαγορεύει εἰς τὸν καταστάντα ἀνάπηρον ἠσφαλισμένον ὅπως, ἐντεῦθεν τὰς προσπαθείας του, συνεχίσῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐν καταστάσει ἀναπηρίας, ἐνδέχεται ὁ χρόνος τῆς κατὰ νόμον ἐπελεύσεως ταύτης νὰ μὴ συμπίπτῃ πρὸς τὸν χρόνον τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας του. Ἡ ρηθεῖσα ἐπομένως αἰτιολογία διὰ τὴν μὴ παραπομπὴν τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπὴν παρίσταται μὴ νόμιμος, ἐκ τοῦ λόγου δὲ τούτου, βασίμως προβαλλομένου, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καθίσταται ἀκυρωτέα.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας

Παροχὴ συντάξεως εἰς δικαιούχους θανόντος ἠσφαλισμένου.—Προϋποθέσεις κατὰ Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου.—Ἐκτίμησις περὶ τῆς συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συνταξιούχου τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως.—Μετατροπὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 505|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Κακούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Περ. Παπαγεωργίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 725|6.6.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περὶ συνεχίσεως τῆς λῃξάσης τὴν 31.1.1962 συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ κοινῆς νόσου δι' ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

Τὸ ἄρθρον 4 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 2193|Σ. 560|8 24.6.1953, Φ.Ε.Κ. 144, Β' «περὶ ἐγκρίσεως ἀνασυνταχθέντος Κανονισμοῦ Παροχῶν Τ.Ε.Α.Μ.Κ.) ὁρίζει, ὅτι εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου συνταξιοδοτοῦνται οἱ δικαιοδόχοι του, μὴ ἀπαιτουμένης νέας κρίσεως ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις, αἵτινες ἐθεμελίωσαν τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τοῦ ἀποβιώσαντος». Ἡ δὲ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 19, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22668 Σ.235|1960 (Φ.Ε.Κ. 58|Β|21.2.1961) ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁρίζει, ὅτι «εἰς περίπτωσιν μετατροπῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας δὲν κρίνονται ἐκ νέου αἱ χρονικαὶ προϋποθέσεις». Τέλος τὸ ἄρθρον 25 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν διαλαμβάνει, ὅτι «ἐν περιπτώσει μετατροπῆς τῆς αἰτίας συνταξιοδοτήσεως, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, δὲν κρίνεται ἐκ νέου ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐπραγματοποιήθησαν αὗται, δεδομένου ὅτι ἀμφότεραι αὗται αἱ προϋποθέσεις ἐκρίθησαν ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, οὗτινος ζητεῖται ἡ μετατροπή».

Διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐκδηλοῦται ὁ νομοθετικὸς σκοπός, ὅπως ἀποκλεισθῇ ἡ ἐκ νέου ἑκάστοτε ἐκτίμησις περὶ τῆς συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συνταξιούχου τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως. Εἰς τοιοῦτον σκοπὸν ἀποβλέπουσα ἡ ἀπαγόρευσις τῆς νέας ἐρεύνης τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ ἐφ' ὅσον ἠθελήθη ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Τροποποίησις γενομένης κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων ἔτους 1963 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων : Γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 12]26.3.1963 συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 153 ἀποφάσεως αὐτοῦ ἀνεκλήθη ἡ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2]15.1.1963 συνεδρίασιν ταύτου ἀπόφασις (ἐγκ. 24] 1963), ὡς πρὸς τὴν γενομένην κατάταξιν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διὰ τὸ ἔτος 1963, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἰσχύουν τὰ αὐτὰ τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἔτους 1962 (πλὴν τοῦ τοιούτου τῶν ἐργατῶν γενικῶς), ὡς ταῦτα καθωρίσθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55]5.12.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου (σχετικὴ ὑπ' ἀριθ. 2] 1962 ἐγκ. διαταγή). Συνεπῶς ἀπὸ 1.1.1963 θέλει ἰσχύσει ἡ κάτωθι κατάταξις :

Κατηγορίαι μισθωτῶν	Ἀπασχολούμενοι εἰς περιοχάς					
	α) Περ]κῶν Ὑπ]των Ι.Κ.Α.			β) Τοπικῶν Ὑπ]των καὶ Παραρτημάτων Ι.Κ.Α.		
1. Ἀρχιτεχνῖται	Τ. Η.	Δραχ.	150	Τ. Η.	Δραχ.	125
2. Τεχνῖται γενικῶς	»	»	125	»	»	100
3. Βοηθοὶ τεχνιτῶν	»	»	80	»	»	70
4. Ἐργάται μαστόν	»	»	100	»	»	80
5. Ἐργάται γενικῶς	»	»	60	»	»	60
6. Μαθητευόμενοι κάτω τῶν 18 ἐτῶν	»	»	40	»	»	30

Ἐπὶ πλέον βεβαιωθεῖσαι εἰσφοραὶ ἀπὸ 1.1.1963, ἐὰν δὲν κατεβλήθησαν, διαγράφονται, δι-

λως συμπληρίζονται πρὸς τυχὸν ὀφειλομένας τοιαύτας ἢ θὰ ἐπιστρέφωνται ὡς ἀχρεωστήτως κα-

διὰ τὸ μεῖζον, ἤτοι διὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύντοξιν ἀναπηρίας, προδήλως ἠθελήθη καὶ διὰ τὰ ἔλαττον, ἤτοι καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν μετατροπῆς τῆς συντάξεως ἀναπηρίας εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς. Ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τοὺς γενικωτέρους σκοποὺς τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ διάταξις δὲ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ Κανονισμοῦ, ὁρίζουσα ὅτι «ἐπὶ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας δι' ὡρισμένον χρόνον αἱ πρὸς περαιτέρω παράτασιν ταύτης προϋποθέσεις ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας κρίνονται συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμόν, τὸν ἐφαρμοσθέντα κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀρχικῆς ἀποφάσεως συνταξιοδοτήσεως», δὲν ἐσκόπει νὰ ὁρίσῃ τι τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ προστατεύσῃ καὶ οὕτω τὸν συνταξιοῦχον ἀπὸ τῆς διὰ νεωτέρου Κανονισμοῦ ἐπιβολῆς αὐστηροτέρων προϋποθέσεων. Κατὰ συνέπειαν, ἅπαξ κριθέντος τοῦ ζητήματος τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν μετατροπὴν τῆς συντάξεως ἀναπηρίας εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο μόνη ἡ διαπίστωσις τῆς συνεχίσεως τῆς ἀναπηρίας, μὴ οὔσης ἐπιτρεπτῆς νέας ἐρεύνης περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, εἰμὴ μόνον ἐὰν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ Κανονισμοῦ, ὁρίζοντος ὅτι «διαπιστουμένου ὅτι ἡ περὶ οἱασδήποτε παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ Τ.Ε. Α.Μ.Κ. ἀπόφασις ἐβασίσθη ἐπὶ ψευδῶν ἢ ἐσφαλμένων προϋποθέσεων ἐπιτρέπεται ἀνάκλησις ταύτης δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐπιφυλαττομένου καὶ παντὸς ἐνγένει δικαιώματος τοῦ Ταμείου κατὰ τοῦ ὑπαιτίου».

Ἐν προκειμένῳ ἡ συνδρομὴ τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων εἶχε κριθῇ κατὰ τὴν ἀρχικὴν συνταξιοδότησιν τοῦ αἰτοῦντος λόγῳ ἀναπηρίας, μετὰ τὴν λῆξιν δὲ κατόπιν διαδοχικῶν παρατάσεων τῆς συνταξιοδοτήσεως ταύτης ἐγένετο, ἐν ὄψει χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, νέα ἐξ ὑπαρχῆς κρίσις περὶ τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, συνεπῶς οὐχὶ νομίμως ἡ ἀπόφασις αὕτη, κατὰ τὴν ἠγουμένην σκέψιν, ἐνήργησε καὶ εἶναι τοῦτο τῷ λόγῳ ἀκυρωτέα.

Ἀκυρουμένης ἐξ ὁλοκλήρου τῆς προσβαλλομένης πράξεως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον παρέλκει ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν προβαλλομένων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ταβληθείσαι.

Επί της γενομένης ως άνω κατατάξεως δέον όπως μεριμνήσητε και λάβητε γνώσιν αι επαγγελματικαί οργανώσεις των μισθωτών, ως και αι αντίστοιχοι εργοδοτικαί τοιαύται (*Εγκύκλ. υπ' αριθ. 61/1963 Διοικήσεως Ι.Κ.Α. προς τα Υποκαταστήματα του Ι.Κ.Α.*).

Συνυπολογισμός ημερών εργασίας προηγουμένου έτους προς θεμελίωσιν δικαιώματος λήψεως οικογενειακού επιδόματος: Διά της υπ' αριθ. 27/17.8.1962 ημετέρας εγκυκλίου εγνωρίσαμεν υμίν εις ποίας περιπτώσεις, κατόπιν της υπ' αριθ. 25309/3784/5.4.1962 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, καθίστατο δυνατή ή κατ' εξαίρεσιν προσμέτρησις των ημερών εργασίας του έτους 1961, δι' ας δεν υφίστατο συμφώνως τω άρθρω 3 § 3 του ν.δ. 3868/1958 υποχρέωσις προς καταβολήν εισφοράς Δ.Α.Ο.Ε.Μ., προκειμένου να καταβληθή οικογενειακόν επίδομα κατά το έτος 1962 εις μισθωτούς τινας.

Επειδή ή ως άνω απόφασις ίσχυσε μόνον διά το έτος 1962, εξεδόθη διά το τρέχον έτος ή υπ' αριθ. 101438/14395/14.1.1963 όμοια απόφασις του Υπουργού αναλόγου προς την προηγουμένην περιεχομένου.

Ούτω εις ας περιπτώσεις έπαυσεν ή υποχρέωσις των εργοδοτών δυνάμει συλλογικής συμβάσεως εργασίας, διαιτητικής αποφάσεως ή άλλης οιασδήποτε διατάξεως προς καταβολήν επιδόματος τέκνων, είτε κατά το παρελθόν, είτε κατά το τρέχον έτος, ή τα εκ του Δ.Α.Ο.Ε.Μ. επιδόματα κατέστησαν δι' οιονδήποτε λόγον ανώτερα των υπό του εργοδότου καταβαλλομένων, δύναται να γίνη προσμετρήσεις των ημερών εργασίας του έτους 1962 διά την καταβολήν επιδόματος κατά το έτος 1963, έστω και αν διά τμήμα ή δι' ολόκληρον το έτος 1962 δεν υφίστατο, συμφώνως τω άρθρω 3 § 3 του ν.δ. 3868/1958, υποχρέωσις προς καταβολήν εισφοράς Δ.Α.Ο.Ε.Μ.

Παραδείγματα:

1) Μισθωτού τινος επί μισθώ αμειβομένου διεκόπη, δυνάμει συλλογικής συμβάσεως εργασίας, εκ μέρους του εργοδότου η χορήγησις επιδόματος τέκνων (ανωτέρου κατά ποσόν του εκ του Δ.Α.Ο.Ε.Μ. παρεχομένου) την 25.1.1962.

Καίτοι δεν υφίστατο διά τον μισθωτόν αυτόν υποχρέωσις προς καταβολήν εισφοράς Δ.Α.Ο.Ε.Μ. διά το έτος 1962, εν τούτοις δυνάμει της ως άνω υπ' αριθ. 101438/14395/14.1.1963 υπουργικής αποφάσεως θα γίνη προσμέτρησις άπασων των ημερών εργασίας του έτους 1962.

Το επίδομα όμως διά το έτος 1963 θα καταβληθή διά τον περί ού το παράδειγμα μισθωτόν από 1.4.1963, ήτοι από της πρώτης του ημερολογιακού τριμήνου, όπερ έπεται της χρονολογίας διακοπής του επιδόματος, κατ' ανάλογον εφαρμογήν του άρθρου 6 του από 28.1/8.2.1961 β. δ/γματος.

2) Μισθωτός τις επί μισθώ αμειβόμενος λαμβάνει υπό του εργοδότου του επίδομα δι' εν τέκνον εκ δραχμών 85 μηνιαίως.

Λόγω αποκτήσεως δευτέρου τέκνου την 15.5.1963 ο αυτός μισθωτός θα λαμβάνη μηνιαίως από 15.5.1963 επίδομα εκ δραχμών 170 μηνιαίως, ήτοι επίδομα κατά ποσόν κατώτερον του εκ του Δ.Α.Ο.Ε.Μ. δια δύο τέκνα παρεχομένου (εκ δραχμών 182).

Κατά συνέπειαν διά τον μισθωτόν αυτόν από 15.5.1963 υφίσταται υποχρέωσις προς καταβολήν εισφοράς Δ.Α.Ο.Ε.Μ. και συγχρόνως κατά την ως άνω απόφασιν θα γίνη προσμέτρησις των ημερών εργασίας του έτους 1962, προκειμένου να καταβληθή εις αυτόν επίδομα εκ του Δ.Α.Ο.Ε.Μ. από 1.7.1963, ήτοι από της πρώτης του ημερολογιακού τριμήνου, όπερ έπεται της χρονολογίας, καθ' ην τα επιδόματα του Δ.Α.Ο.Ε.Μ. κατέστησαν ανώτερα κατά ποσόν.

Κατωτέρω παρατίθεται το κείμενον της ως άνω υπ' αριθ. 101438/14395/14.1.1963 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας. (*Εγκύκλ. υπ' αριθ. 6/1963 Οργανισμού απασχολήσεως και ασφαλίσεως Ανεργίας προς τα Τοπικά Υπηρεσίας του Οργανισμού και τα Υποκαταστήματα του Ι.Κ.Α.*)

Περί συνυπολογισμού ημερών εργασίας πραγματοποιηθεισών κατά το προηγούμενον έτος προς θεμελίωσιν δικαιώματος λήψεως οικογενειακού επιδόματος ωρισμένων κατηγοριών μισθωτών.

Απόφασις

Ο Υπουργός Εργασίας

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 3 ν.δ. 3868/1958 «περί συστάσεως Διανεμητικού Λογαριασμού Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών κλπ.».

2) Τας διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 2 του από 28.1.1961 β.δ/τος (Φ.Ε.Κ. 19/8.2.1961, τεύχος Α') «περί τροποποιήσεως του 20/23.12.1959 β. δ/τος «περί εφαρμογής ν.δ. 3868/1958 περί συστάσεως Διανεμητικού Λογαριασμού Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών».

3) Την υπ' αριθ. 25209/3784/24.3.1962 απόφασιν ημών «περί συνυπολογισμού ημερών εργασίας, πραγματοποιηθεισών κατά το ημερολογιακόν έτος 1961 προς θεμελίωσιν δικαιώματος λήψεως οικογενειακού επιδόματος ωρισμένων κατηγοριών μισθωτών» και

4) Την υπ' αριθ. 29923/29.12.1962 αναφοράν του Ο.Α.Α.Α. «περί συνυπολογισμού ημερών εργασίας πραγματοποιηθεισών κατά το ημερολογιακόν έτος 1962 διά την θεμελίωσιν δικαιώματος λήψεως οικογενειακού επιδόματος ωρισμένων κατηγοριών μισθωτών».

Αποφασίζομεν

Εγκρίνομεν τον συνυπολογισμόν ημερών εργασίας πραγματοποιηθεισών κατά το ημερολογιακόν έτος 1962 διά την θεμελίωσιν δικαιώματος χορηγήσεως οικογενειακού επιδόματος εις μισθωτούς, δι' ους, βάσει συλλογικής συμβάσεως εργασίας, διαιτητικής αποφάσεως ή άλλης οιασδήποτε διατάξεως, έπαυσεν ή υποχρέωσις των εργοδοτών προς καταβολήν επιδόματος τέκνων, είτε κατά το έτος 1962, είτε κατά το έτος 1963, ή τα εκ του Δ.Α.Ο.Ε.Μ. χορηγούμενα επιδόματα κατέστησαν δι' οιονδήποτε λόγον ανώτερα των παρά των εργοδοτών παρεχομένων.

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΥΠΕΡΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Είσαγγελία Πρωτοδικών Αιτρών

Γνωμοδότησις 4]1962

Επιθεώρησιν Εργασίας

Ένταύθα

Απαντώντες εις το (π' αριθ. 1299]20.4.1962 έγγραφόν σας, δι' ού ερωτάτε ποίον είναι το ανώτατον χρονικόν όριον ημερησίας εργασίας του προσωπικού κινήσεως των υπεραστικών λεωφορείων, βάσει των διατάξεων του εν ισχύι β.δ. 2]17 Ιουλίου 1936 «περί κανονισμού ωρών εργασίας του προσωπικού λεωφορείων αυτοκινήτων», έχομεν την τιμήν να γνωρίσωμεν τα ακόλουθα :

Εύλογον είναι το ερώτημά σας, διότι εις το εισαγόμενον εν ισχύι β.δ. δεν ορίζεται ρητώς το ανώτατον χρονικόν όριον της ημερησίας εργασίας του περί ού ο λόγος προσωπικού. Δια πρώτην δε φοράν εμφανίζεται η τοιαύτη παράλειψις εις το επ' αυτού θέμα, εφ' ού ανεκαθεν είχον επεκταθή και εφρυμοζοντο αι περί οκταώρου ημερησίας εργασίας διατάξεις. Αρχικώς, ως προς τα χρονικά όρια των οδηγών και εισπρακτόρων των αυτοκινήτων λεωφορείων, εφαρμογήν είχεν το γενικον π.δ. της 27 Ιουνίου]4 Ιουλίου 1932 «περί κωδικοποιήσεως και συμπληρώσεως των περί οκταώρου εργασίας διατάξεων» (άρθρον 1 § 1 εδάφιον ιβ' αυτού), το εκδοθέν και εις εκτέλεσιν των διατάξεων του νόμου 2269]1920 «περί κυρώσεως της Διεθνούς Συμβάσεως της Διεθνούς Συνδιασκέψεως της Εργασίας της Ουασιγκτώνος περί περιορισμού των ώρων εργασίας εν ταις βιομηχανικαίς επιχειρήσεσιν εις οκτώ καθ' ημέραν και 48 εβδομαδιαίως, όπερ ορίζει εν άρθρω 2, ότι αι ώραι εργασίας των εν αυτώ μνημονευομένων εργασιών και επιχειρήσεων δεν επιτρεπεται να υπερβαίνουν τας οκτώ ώρας καθ' εκάστην και τας τεσσαράκοντα οκτώ καθ' εβδομάδα.

Επηκολούθησεν όμως το π.δ. 7]14 Δεκεμβρίου 1932 «περί κανονισμού των ώρων εργασίας εις το προσωπικον των αυτοκινήτων λεωφορείων», όπερ εφρύθμισεν αυτοτελώς, λεπτομερέστερον και ειδικώτερον τα περί των ώρων εργασίας του προσωπικού κινήσεως των αυτοκινήτων λεωφορείων και διά του άρθρου 9 αυτού διεγραφε την διάταξιν του άρθρου 1 § 1 εδ. ιβ' του προρρηθέντος γενικού π.δ. από 27 Ιουνίου]4 Ιουλίου 1932. Και το εν λόγω π.δ. εις το άρθρον 1 § 1 αυτού, ως η παράγραφος αύτη προσετέθη διά της παραγράφου α' του β.δ. 30 Ιουνίου]5 Ιουλίου 1936, όριζεν «η διάρκεια της εργασίας των οδηγών, εισπρακτόρων και εποπτών των επιβατικών αυτοκινήτων λεωφορείων δεν επιτρεπεται να υπερβαίνη τας 8 ώρας καθ' εκάστην και τας 48 καθ' εβδομάδα». Εν συνεχεία επί του αυτού θέματος επήλθε το β.δ. 20 Μαΐου]16 Ιουνίου 1953 «περί κανονισμού των ώρων εργασίας εις το προσωπικόν αυτοκινήτων λεωφορείων», όπερ δια του άρθρου 10 αυτού κατηργησε ρητώς το προηγούμενον και κατα προσφορώτερον τρόπον, ανταποκρινόμενον προς την ειδικωτέραν φύσιν, άλλα και την επιγενομένως διαμορφωθείσαν οργάνωσιν της λεωφορειακής εργασίας, άνεγειρε την ρύθμισιν των ώρων εργασίας του προσωπικού κινήσεως των λεωφορείων. Και το διάταγμα τούτο, διά του άρθρου 1 § 3 ωριζεν : η μέση ημερησία εργασία είναι 8ωρος, η μεγίστη 12ωρος, η διορία 14ωρος με δύο διαλείμματα. Πλην όμως το εν λόγω διάταγμα ηκυρώθη διά της υπ' αριθ. 2447]1955 αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, αναβιωσάσης αυτομάτως από της ακυρώσεως του της ισχύος του προηγουμένου τοιούτου μέχρι της εκδόσεως του εν αρχή αναφερομένου και ήδη ισχύοντος β. δ]τος από 2]17 Ιουλίου 1936 «περί ωρών εργασίας του προσωπικού λεωφορείων αυτοκινήτων», όπερ, ως ελέχθη, κατ' αντιδιαστολήν προς τα προηγηθέντα, ουδέν ρητώς διαλαμβάνει περί του ανωτάτου χρονικού ορίου ημερησίας εργασίας του προσωπικού ταύτου. Τα ως είρηται εν ισχύι β. δ]γμα εις το άρθρον 1 § 3 αυτού ορίζει : «Δια το προσωπικόν κινήσεως υπεραστικών λεωφορείων αυτοκινήτων και αστικών, δι' ά υφίσταται άπλη φυλακή, ορίζονται : α) Η κανονική εργασία δι' εβδομαδιαίαν περίοδον εργασίας 48ωρος. β) Η διορία δι' εβδομαδιαίαν περίοδον εργασίας 66 ώραι με δύο το πολύ διαλείμματα ημερησίως, ουχί μείζονα των 3 ωρών εν συνόλω». Εις δε την παράγραφον 1 του αυτού άρθρου καθορίζεται, ότι «διορία» σημαίνει το μέγιστον χρονικόν διάστημα, εις ο επιτρέπεται εν συνόλω να εκταθή διανεκομμένως η εργασία κατά περίοδον εργασίας, «κανονική εργασία» το χρονικόν διάστημα, εις ο επιτρέπεται να εκταθή εν συνόλω η εργασία κατά περίοδον εργασίας, «περίοδος εργασίας» το μεταξύ δύο διαδοχικών αναπαύσεων διάστημα, «ανάπαυσις» διακοπή εργασίας είκοσι τεσσάρων ωρών, καθ' ην το προσωπικόν δικαιούται να απομακρυνθή της εργασίας του και «διάλειμμα» το ενδιάμεσον διάστημα παύσεως της ημερησίας εργασίας. Εκ των προαπαρατεθεισών διατάξεων θα ηδύνατο να υποστηριχθή η έκδοχή ότι νόμιμος ήδη και επιτρεπτή είναι η απεριόριστος καθ' όλον το εικοσιτετράωρον ή και κατά συνεχή άνομη εικοσιτετράωρα υπασχόλησις του περί ού ο λόγος προσωπικού, όρκει εβδομαδιαίως να μη υπερβαίνη αύτη τας 48 συνεχείς ώρας ή διανεκομμένως τας 66 ώρας. Η άποψις αύτη, την οποίαν επικαλούνται οι ενδιαφερόμενοι εργοδόται και της οποίας η εφαρμογή έχει προκαλέσει άφ' ενός μεν τας δεδικαιολογημένας διαμαρτυρίας των εργαζομένων, άφ' ετέρου δε την εκτεταμένην και άριστον διακινδύνευσιν του κοινού, είναι προφανώς εσφαλμένη. Και ερείδεται επί προσυπολήψεως, ην ούδολως υιοθετεί η ηδύνατο να υιοθετήση το ειρημένον διάταγμα. Διότι ο καθορισμός των ώρων εργασίας νοείται πάν-

τητι ἐν ἀναφορᾷ πρὸς δεδομένην διάρκειαν ἡμερησίας ἀπασχολήσεως, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑπερτείνῃ αὕτη τὴν ἀνθρωπίνην δυνατότητα, νὰ μὴ προκαλέσῃ τὴν ἀνωμάλου βιοψυχικὴν φθορὰν τοῦ ἐργαζομένου καὶ νὰ μὴ ἐπιφέρῃ κοινωνικήν τινα διακινδύνευσιν. Ἡ δυνατὴ ἢ ὠφέλιμος ἀποδοτικότης τοῦ ἐργαζομένου προσδιορίζεται ἀπὸ τὴν φυσικὴν τοῦ ὀργανισμοῦ του ἀντοχήν, ἥτις ἐκτείνεται πάντοτε καὶ ἀναγκαίως εἰς ἐρῆμα μόνον τῆς ἡμερησίας διαρκείας. Ὡς ἀνώτατον ἑπομένως χρονικὸν ὅριον ἐπιδέχεται αὕτη μόνον τὸ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν ἡμερήσιον χρόνον καθοριζόμενον. Πᾶσα ἄλλη ρύθμισις, εἰς διάφορον προυπόθεσιν ἐρειδομένη, παροῦσα ὄχι μόνον τὴν ὠφέλιμον ἐργασιακὴν ἀπόδοσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην δυνατότητα καὶ εἶναι πρόδηλος, ὅτι δὲν δύναται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἠθελημένη ὑπὸ τοῦ νόμου.

Πέραν ὅμως αὐτῶν ἐν προκειμένῳ εἶναι ἐμμέσως μέν, ἀλλὰ σαφῶς δεδομένος, ὁ καθορισμὸς τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων (ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀστικῶν), προκύπτων ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου τοῦ ὡς ἄνω ἐν ἰσχύϊ β. δ/τος καὶ δὴ ἐκ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἀνωτάτου χρονικοῦ ὁρίου τῆς ἑβδομαδιαίας κανονικῆς ἐργασίας τῶν 48 ὡρῶν, ἐξ οὗ ἀπαγωγικῶς θὰ ἀναχθῶμεν εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν ἡμερήσιον ὅριον, καθὼς δὲ καὶ ἐκ τοῦ πλαισίου τῶν κειμένων περὶ χρόνου ἐργασίας γενικῶν διατάξεων, εἰς ὃ τοῦτο (β. δ/γμα) ἐντάσσεται καὶ δι' οὗ συμπληροῦται. Διὰ τοῦ προκειμένου β. δ/τος καὶ εἰδικώτερον διὰ τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων αὐτοῦ δὲν ἐσκοπήθη—οὐδὲ ἠδύνατο νὰ σκοπηθῇ—διάφορος ρύθμισις τῶν ὡρῶν ἐργασίας, καὶ δὴ τῆς διαρκείας τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς κειμένας γενικὰς περὶ χρόνου ἐργασίας διατάξεις, αἵτινες ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπιχειρήσεων μεταφορᾶς προσώπων. Τοιαῦται γενικαὶ διατάξεις παρ' ἡμῖν θηρίστανται καὶ ἰσχύουν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἐκ διεθνῶν συμφωνιῶν ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεως τῆς πολιτείας δυνάμει τοῦ προμνησθέντος νόμου 2269/1920 «περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Διεθνοῦς Διασκέψεως τῆς Οὐασιγκτῶνος κλπ.». Τὸ ἄρθρον 2 τῆς διὰ τοῦ νόμου τούτου κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως ὁρίζει: «Εἰς πᾶσας τὰς οἱουδήποτε εἴδους βιομηχανικὰς ἐργασίας (εἰς ἃς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 1 ἐδ. δ' συγκαταλέγεται καὶ ἡ μεταφορὰ προσώπων), δημοσίας ἢ ἰδιωτικάς, ἐξαιρέσει ἐκείνων, εἰς ἃς ἀπασχολοῦνται μέλη μόνον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ 8 ὥρας ἡμερησίως καὶ 48 ὥρας καθ' ἑβδομάδα, πλὴν τῶν κάτωθι ἐξαιρέσεων (περὶ ὧν δὲν ἐνδιαφέρει ἐν προκειμένῳ)». Παρέκκλισις ἐκ τῆς γενικῆς ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου θὰ ἦτο ἐφικτὴ μόνον διὰ ρητῆς καὶ σαφοῦς διατάξεως ἑτέρου νόμου ἢ καὶ κανονιστικοῦ διατάγματος, ἐρειδομένου ὅμως εἰς εἰδικὴν ρητὴν καὶ σαφῆ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν. Εἰς τὴν κρινομένην περίπτωσιν τὸ εἰρημένον β.δ. ἀπὸ 2/17 Ἰουλίου 1956 ἐξεδόθη βάσει τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ νόμου 3221/1955 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 211/27.2.1954 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2119/1953 «περὶ λεωφορείων κλπ.», δι' οὗ ὡρίσθη, ὅτι «διὰ κανονισμῶν, ἐκδιδομένων διὰ β. δ/των, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Αὐτοκινήτων, ὁρίζονται ... α)... γ) τὰ προσόντα προσλήψεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν λεωφορείων τῶν Κ.Τ.Ε.Λ., ἡ σταδιοδρομία, ἡ ὑπηρεσιακὴ κατάστασις, αἱ ὧραι ἐργασίας, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ προσωπικοῦ κλπ.». Διὰ τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν ὡρῶν ἐργασίας οὐδαμῶς προκύπτει, ὡς ἔχρινε καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 896/1957 ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐν Ὁλομελείᾳ (βλ. ταύτην ἐν ΕΕΔ 1957, σελ. 550, ΔΕΝ 1957, σελ. 139), ὅτι ἐσκοπήθη τροποποιήσις τῶν κειμένων γενικῶν περὶ χρόνου ἐργασίας διατάξεων, ἀναφορικῶς μὲ τὸ ἐπὶ μέρους θέμα τῆς λεωφορειακῆς ἐργασίας. Δι' αὐτῆς ἐπεδιώχθη μόνον ὁ ἰδιαίτερος καθορισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας, ἐν ὄψει τῆς εἰδικωτέρας φύσεως τῆς λεωφορειακῆς ἐργασίας, ἐντὸς πάντοτε τῶν τεθεσπισθέντων γενικῶν περὶ χρόνου ἐργασίας ὁρίων. Ὑπέρβασις συνεπῶς τῶν ὁρίων τούτων, ὑφ' οἱανδήποτε μορφήν, δὲν εἶναι νόμιμος καὶ τυχὸν γενομένη ὑπερακοντίζει τὴν δοθεῖσαν νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν καὶ εἶναι ἄκυρος. Καθ' ἃ ὅμως προκύπτει ἐκ τοῦ ὁριζομένου ἑβδομαδιαίως χρόνου τῆς κανονικῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν λεωφορείων καὶ ἐκ τῆς ἀποδιδομένης εἰς τὸν ὅρον «διαρκεία» ἐννοίας ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἀπὸ 2/17 Ἰουλίου 1956 β. δ/τος, δὲν ἐγίνετο τοιαύτη ὑπερακόντισις. Θὰ ἦτο ἀλλωστε καὶ πρώτου μεγέθους οὐσιαστικὸν ἄτοπημα νὰ συμβῇ τοῦτο διὰ τὸ προσωπικὸν κινήσεως τῶν λεωφορείων, ὅπερ ἐπωμίζεται ἐπηυξημένας εὐθύνας ἐναντι τοῦ κοινοῦ, συγκριτικῶς μὲ τὸ προσωπικὸν τῶν φορτηγῶν, τῶν ἀγοραίων (ταξί) καὶ ἰδιωτικῆς χρήσεως αὐτοκινήτων, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπολαύει ἀδιαταράκτως τῆς προστασίας περὶ

ὀκταώρου ἡμερησίας ἐργασίας. Βάσει τῶν προαναφερθεισῶν διατάξεων τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν ἰσχύϊ β. δ/τος τὸ ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον τῆς κανονικῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων εἶναι 8 ὧραι, ἀφοῦ ἑβδομαδιαίως ἡ κανονικὴ ἐργασία ὁρίζεται εἰς 48 ὥρας. Εἰς τὸν χρόνον αὐτὸν τῶν ὀκτὼ ὡρῶν περιλαμβάνεται, ἀνυφώτως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 4, ἐκτὸς τοῦ χρόνου κινήσεως τοῦ λεωφορείου, καὶ α) ὁ χρόνος παραδόσεως καὶ παραλαβῆς τοῦ λεωφορείου ὑπὸ ἢ εἰς τὸν σταθμὸν αὐτοκινήτων, ὅστις ὁρίζεται εἰς 10 πρώτα λεπτὰ τῆς ὥρας δι' ἑκάστην παραλαβὴν καὶ παράδοσιν, β) πᾶν διάλειμμα μικρότερον τῆς ὥρας, γ) ὁλόκληρος ὁ χρόνος τῆς ἐφεδρείας (ἡ οἰκεία διάταξις ἡ ὁρίζουσα ὅτι περιλαμβάνεται μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου ἐφεδρείας ἐκρίθη ἄκυρος καὶ ἠκυρώθη ὑπὸ τῆς προαρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 896/1957 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξαιρετημένης ἐργασίας αὕτη παρέχεται ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ μισθωτὸς εὑρίσκεται ἐν ἑτοιμότητι πρὸς ἐργασίαν, ἤτοι ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶθεται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου, δυνάμενος νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τούτου, ὅπως παράσχῃ τὴν ἀναλογοῦσαν ἐργασίαν), δ) ὁ χρόνος παραδόσεως τῶν εἰσπράξεων ὑπὸ τοῦ εἰσπράκτορος εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Α., ὅστις δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 20 πρώτα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ δὲ τῆς διορίας περιλαμβάνεται ἡ ἀναφερθεῖσα κανονικὴ ἐργασία μετὰ τῶν ἡμερησίων διαλειμμάτων (βλ. τὴν ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 896/1957 ἀπόφασιν Σ.τ.Ε.). Ἡ διορία ἐν προκειμένῳ δι' ἑβδομαδιαίων περιόδων ἐργασίας ὁρίζεται (ἄρθρον 1 § 3 ἐδάφ. Β') εἰς 66 ὥρας μὲ δύο τὸ πολὺ διαλείμματα ἡμερησίως οὐχὶ μείζονα τῶν 5 ὡρῶν ἐν συνόλῳ. Ἤτοι ἐκ τῶν 66 ὡρῶν τῆς ἑβδομαδιαίας διορίας αἱ 48 ὧραι ἀφοροῦν κανονικὴν ἐργασίαν καὶ αἱ 18 ὧραι ἡμερήσια διαλείμματα. Συνεπῶς ἡ ἡμερησία διορία ἀνέρχεται εἰς 11 ὥρας, ἐξ ὧν 8 ὧραι κατ' ἀνώτατον ὅριον ἀφοροῦν κανονικὴν ἐργασίαν, αἱ δὲ ὑπόλοιποι ὧραι ἀφοροῦν δύο τὸ πολὺ διαλείμματα τῆς μιᾶς ὥρας καὶ πλέον ἕκαστον (διότι ἂν εἶναι μικρότερα τῆς ὥρας συνεπολογίζονται, ὡς ἐλέχθη, εἰς τὴν κανονικὴν ἐργασίαν). Ἐξ ἄλλου τὰ ἡμερήσια διαλείμματα δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὰς 5 ὥρας ἐν συνόλῳ. Πᾶσα ὑπέρβασις ἐπ' αὐτοῦ θὰ ὑπολογισθῇ ὡς χρόνος κανονικῆς ἐργασίας.

Ἀπασχόλησις τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων, πέραν τῶν ἐκτεθέντων ὁρίων ἡμερησίας ἐργασίας, εἶναι ἐπιτρεπτὴ μόνον ὑπερωριακῶς, ἤτοι ἐφ' ὅσον συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἐν λόγῳ β.δ. καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τηρήσεως τῆς τε διαδικασίας καὶ τῶν λοιπῶν ὅρων τῶν γενικῶν περὶ ὑπερωριῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 27 Ἰουνίου/4 Ἰουλίου 1932 π.δ. «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων καὶ δὴ τῶν ἄρθρων 8, 9, 10 καὶ 11 αὐτοῦ (βλ. τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 896/1957 ἀπόφασιν τοῦ Σ.τ.Ε.).

Περὶ τοῦ ὅτι οὕτως ἔχει ἡ ρύθμισις τῆς ἡμερησίας ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως τῶν ὑπεραστικῶν λεωφορείων καὶ ἰδίᾳ περὶ τοῦ ὅτι τὸ ἀνώτατον χρονικὸν ἡμερήσιον ὅριον τῆς κανονικῆς ἐργασίας αὐτοῦ εἶναι 8 ὧραι, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τῆς ὑπερβάσεως αὐτοῦ, εἰ μὴ μόνον ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς νομίμου ὑπερωρίας, προκύπτει περαιτέρω εὐθέως καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω β.δ/τος ἀπὸ 2/17 Ἰουλίου 1956 α) Τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 ἐδ. γ', δι' ἧς ὁρίζεται: «αἱ ὑπερωρίαι ὑπολογίζονται κατὰ περιόδων ἐργασίας καὶ ἐξευρίσκονται ὡς ἡ διαφορὰ τοῦ ὀκταπλασίου τῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἀπὸ τῶν συνολικῶς πραγματοποιουμένων ὡρῶν ἐργασίας κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν περίοδον». Συνεπῶς τὸ ὀκταπλάσιον τῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἀποτελεῖ τὴν κανονικὴν ἐργασίαν καὶ ἄρα τὸ ἡμερήσιον χρονικὸν ὅριον αὐτῆς εἶναι 8 ὧραι. β) Τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπασχοληθῇ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐργασίας ὑπάλληλος ἢ προσωπικὸν κινήσεως, ἐργασθέντες εἰς ἕτερον ἐργοδότην ἐπὶ ὀκτάωρον. Πᾶσα ἄλλη διαφορετικὴ ἐν προκειμένῳ ἀπόψις ἀποτελεῖ πρόδηλον παρερμηνείαν τοῦ ὡς εἴρηται β. δ/γματος, ἐξερχομένην σαφῶς τοῦ νομίμου του κύρους, ἢ ὀκόπιμον παροπλισιν αὐτοῦ, ἐλπυομένην ὑπὸ κίνητρα ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ, δι' ὃ καὶ παρακολουθοῦμεν, ὅπως καταστήσητε ἐφ' ὅσον καὶ ἐπισήμως γνωστὴν τὴν ὡς ἄνω ὀρθὴν καὶ σαφῆ ἔννοιαν τοῦ δ/τος τούτου σχετικῶς μὲ τὸ ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον ἡμερησίας ἐργασίας εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐργοδότας. Παραγγέλλομεν δὲ ὅπως ἀσκήσητε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διαβιβαζομένων ὑμῖν ὑπὸ τῶν Κ.Τ.Ε.Α. πινάκων ἡμερησίας κινήσεως τῶν λεωφορείων, ἐπιστάμενον καὶ ἀδιάλειπτον καθημερινὸν ἔλεγχον καὶ καταμηνύσητε ἀμελλητὶ πᾶσαν διαπιστωθησομένην παράβασιν, ἥτις τυγχάνει ἀξιοποινος. Ἤτοι πᾶσαν περίπτωσιν ἀφορώσαν ὑπέρβασιν — ἄνευ ἀδείας ὑπερωριακῆς ἐργασίας — τῶν ὀκτὼ ὡρῶν κανονικῆς ἐργασίας ἡμερησίως, εἴτε συνεχοῦς, εἴτε καὶ διακεκομμένης ἐντὸς τῆς ἑνδεκαώρου ἡμερησίας διορίας. Δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν, ἂν οἱ ὁδηγοί, οἵτινες ὑπόκεινται εἰς ἐξάρτησιν καὶ ἑπομένως τελοῦν εἰς οἱονεὶ κατάστασιν ἀνάγκης, τηροῦν κανονικῶς ἢ μὴ τὰ βιβλία δρομολογίων. Ἀξίαν οὐσιαστικῶς ἔχει ἡ τήρησις ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ταῦ ὡς εἴρηται ὡραρίου τῆς κανονικῆς ἡμερησίας ἐργασίας. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ δέον νὰ στραφῇ ὁλόκληρος ἡ προσοχή σας.

Ὁ Γνωμοδοτῶν Ἀντεισαγγελεὺς **Β. Παππᾶς**

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΚΑΘ' ΟΔΟΝ ΣΥΜΒΑΙΝΟΝΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ἡ θεωρία καὶ ἡ δικαστηριακὴ πρᾶξις κατ' ἐπανάληψιν ἀπησχολήθησαν μὲ τὸ θέμα ἂν ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 551]1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων (κωδικ. διάταγμα 24/1920, *Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ σελ. 581 ἑπ.) καὶ κατὰ τὴν ὁμοίαν ἔννοιαν τοῦ προϊσχύοντος ἄρθρου 41 § 1 ἐδ. α τοῦ νόμου 6298]1934 καὶ ἤδη τοῦ ἄρθρου 34 ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» θεωρεῖται καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς ἄλλον τόπον καὶ χρόνον τῆς ἐργασίας κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας ἢ εἰ, τὸν τόπον τῆς κατοικίας του ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα ἐκ τῶν τελευταίων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 517]1960 (ΕΕΔ 20, 30), κατὰ τὴν ὁποίαν θεωρεῖται ἐργατικὸν ἀτύχημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συμβαίνει καθ' ὁδὸν κατὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἐργαζομένου ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας του εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας του μόνον ὅταν ἡ παρ' αὐτοῦ χρῆσις πρὸς τοῦτο τοῦ μεταφορικοῦ μέσου τοῦ ἐργοδότου, ἐξ οὗ ἐπλήγη τὸ ἀτύχημα ἐγένετο εἴτε κατ' ἀκολουθίαν τῆς συνδεούσης ἐργοδότην καὶ παθόντα συμβατικῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, βάσει τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦται ἐκεῖνος εἰς τὴν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐργασίας ταύτου μεταφορὰν του ταύτην δι' ἰδίου μεταφορικοῦ μέσου, εἴτε, ἐν ἀνυπαρξίᾳ τοιαύτης, ἡ χρῆσις τοῦ μεταφορικοῦ μέσου τοῦ ἐργοδότου, ἐξ οὗ ἐπλήγη τὸ ἀτύχημα, νὰ ἐγένετο ὄχι κατ' οἰκείαν βούλησιν τοῦ ἐργαζομένου, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρὸς τοῦτο ὑπόδειξιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς αὐτόν, ὁπότε τὸ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐπελθὸν εἰς αὐτὸν ἀτύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος, καίπερ συμβαῖνον ἐν ἄλλῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ τῆς ἐργασίας, θεωρεῖται, λόγῳ τοῦ μετ' αὐτῆς συνδέσμου του, ὅτι ἐπῆλθεν ἐξ ἀφορμῆς ταύτης. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 585]1939, Θέμ. ΝΑ' 182, Α.Π. 617]1939, Θέμ. ΝΑ' 218, Α.Π. 351]1958, ΕΕΔ 17, 633, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7109]1951, ΕΕΔ 10, 1222 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8073]1955, ΕΕΔ 14, 865).

Κατὰ τὴν 525]1951 ἀπόφασιν τῆς Ἀνωτάτης Ἐπιτροπῆς Ἐπιλύσεως Ἀσφαλιστικῶν Διαφορῶν Ι.Κ.Α. (Δελτίον Ι.Κ.Α., ἔτος Α', τεῦχος 4—5, σελ. 50) πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἐκεῖνο κατὰ τὴν μετάβασιν τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς καὶ ἡ ἐκ τοῦ τόπου τούτου ἀποχώρησις, ἀλλ' ὄχι πᾶσα μετάβασις ἢ ἐπιστροφή, ἀλλὰ μόνον ἡ ἐκ τῆς κατοικίας αὐτοῦ πρὸς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας μετακίνησις καὶ ἀντιστρόφως καὶ δὴ ἄνευ παρεκκλίσεων καὶ ὄχι πᾶσα ὁδός, ἄγουσα ἐκ τῆς κατοικίας πρὸς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας καὶ πάλιν καὶ πᾶν μέσον συγκοινωνίας, ἀλλὰ μόνον ἡ συνήθως ὁδὸς καὶ τὰ συνήθη συγκοινωνιακὰ μέσα εὑρίσκονται εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον αἰτιώδη σύνδεσμον πρὸς τὴν ἐργασίαν.

Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ τελευταία αὕτη ἄποψις προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερον τῆς πρώτης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται νὰ ἐχρησιμοποιήθη μεταφορικὸν μέσον τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦτο ἔχει τὴν δικαίωσίν του εἰς τὸ ὅτι ὁ ἐργάτης ἀπὸ τῆς ἀνόδου του ἐπὶ τοῦ ὀχήματος τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐφ' ὅσον ἡ μεταφορὰ ὠργανώθη πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιχειρήσεως θεωρεῖται διατελῶν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἐργοδότου (Ἴδετε *Α. Κυριάνην*, Ἀσφάλισις τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Κινδύνου, 1939, σελ. 257 ἑπ., ἔνθα ξένη νομολογία), μολονότι ὡς τόπος ἐργασίας θεωρεῖται ὁ τόπος, ἔνθα ἐργάζεται ὁ μισθωτὸς καὶ ἡ ἐργασία ἀρχίζει ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὸ ἐργοστάσιον (*Α. Τούσης*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμος Β', σελ. 46, ἔνθα νομολογία), ἀφ' ἧς ὁ ἐργαζόμενος ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου του (*Χ. Οἰκονόμου*, Δίκαιον Ἐργατικῶν Ἀτυχημάτων καὶ Ἐπαγγελματικῶν Νόσων, σελ. 145, ἴδετε καὶ *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, ἐκδ. 1955, σελ. 251 ἑπ.).

Κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν (ΕΕΔ 10, 695) «διὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀκολουθεῖται ὁ κλασσικὸς ὁρισμὸς τοῦ βιαίου γεγονότος, τοῦ ἐπισυμβαίνοντος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὅστις διὰ τῆς ἑρμηνείας ἔχει προσλάβει τὸ προσῆκον εἰς ἕκτασιν περιεχόμενον. Διάταξις περὶ χαρακτηρισμοῦ ὡς ἐργατικῶν ἀτυχημάτων τῶν καθ' ὁδὸν καλουμένων ἀτυχημάτων, ἤτοι τῶν ἐπισυμβαινόντων κατὰ τὴν διαδρομὴν πρὸς τὸν τόπον ἢ ἐκ τοῦ τόπου ἐργασίας ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν διατεταγμένης ὑπηρεσίας (σημ. Συντάξεως: κατὰ τὴν Α.Π. 589]1939, ΕΕΝ Ζ' 97, ἐργατικὸν ἀτύχημα θεωρεῖται καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἐν διατεταγμένῃ ὑπηρεσίᾳ, παρεπομένῃ εἰς τὴν κυρίαν ἐπιχείρησιν καὶ ἱδρυθείσῃ ὡς ἐξάρτημα ταύτης πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων ἢ ἀναγκῶν τῆς κυρίας ἐπιχειρήσεως, μεθ' ἧς ὑπὸ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν λειτουργεῖ. *Α. Τούσης*, Ἐργατ. Δίκαιον, τόμος Β', σελ. 47), δὲν περιελήφθη εἰς τὸ νομοσχέδιον, διότι ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἀτυχημάτων τούτων ὡς ἐργατικῶν ἐκαλύφθη πάντοτε ἀδιάστατος, ἄνευ θετικῆς διατάξεως, ὑπὸ τῆς μέχρι τοῦδε διοικητικῆς πράξεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῆς νομολογίας. Ἡ διὰ θετικῶν διατάξεων κάλυψις τῶν ἐν λόγῳ ἀτυχημάτων ὑπὸ νεωτέρων ξένων νομοθεσιῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ λόγος πολιτογραφήσεως των καὶ παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

181]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής Κυριακής άργίας εις τά έμπορικά και επαγγελματοβιοτεχνικά καταστήματα Χολαργού Αττικής.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 38 της 30 Μαρτίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 6 του π. δ]τος της 8]14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», της παραγράφου 3 του άρθρου 9 του ν.δ. 3755]1957 «περί αυξήσεως αναδρομικώς των αποδοχών των μισθωτών κλπ.», την από 7.11.1962 σύμφωνον αίτησιν του Συλλόγου Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Χολαργού και Κάτω Χαλανδρίου, την υπ' αριθ. 2993]21.11.1962 σύμφωνον γνώμην του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Αθηνών, την υπ' αριθ. 15]13]11]29.9.1962 σύμφωνον γνώμην της Διοικήσεως Χωροφυλακής Αττικής, την υπ' αριθ. 103752]3.12.1962 σύμφωνον γνώμην της Νομαρχίας Αττικής, την από 21.12.1962 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, την υπ' αριθ. 77]1963 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Καθιερούται ολοκληρωτική Κυριακή άργία δι' άπαντα τά εμπορικά και επαγγελματοβιοτεχνικά καταστήματα Χολαργού Αττικής, πλην των καφενείων, ζαχαροπλαστείων, οινομαγειρείων, γαλακτοζαχαροπλαστείων, κέντρων εν γένει, κουρείων, ανθοπωλείων, φαρμακείων, φωτογραφείων, αρτοποιείων μόνον δι' έψησιν φαγητών, πρατηρίων λιανικής πωλήσεως σιγαρέττων, ως και των λοιπών υπό του άρθρου 8 του π. δ]τος της 8]14.3.1930 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», εξαιρουμένων.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 12 Μαρτίου 1963.

209]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής Κυριακής άργίας δι' άπαντα τά εμπορικά, επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα της κωμοπόλεως Αρχανών Ηρακλείου Κρήτης

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 44 της 11 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις της παραγράφου 1 και 2 του άρθρου 6 του π.δ]τος της 8]14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», του άρθρου 9 του ν.δ. 3755]1957 «περί αυξήσεως αναδρομικώς των αποδοχών των μισθωτών κλπ.», την υπ' αριθ. 17]26.6.1962 σύμφωνον αίτησιν του Επαγγελματικού και Βιοτεχνικού Συνδέσμου Αρχανών, την υπ' αριθ. 831]4.9.1962 σύμφωνον γνώμην του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ηρακλείου, την υπ' αριθ. 15]28]65ο]29.7.1962 σύμφωνον γνώμην του Αστυνομικού Τμήματος Αρχανών, την υπ' αριθ. 45042]18.9.1962 σύμφωνον γνώμην της Νομαρχίας Ηρακλείου, την από 21.1.1963 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και την υπ' αριθ. 137]1963 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Καθιερούται ολοκληρωτική Κυριακή άργία δι' άπαντα τά εμπορικά, επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα της κωμοπόλεως Αρχανών Ηρακλείου Κρήτης, πλην των κουρείων, κρεοπωλείων και ιχθυοπωλείων, άτινα θά παραμένουν ανοικτά από της 9 π.μ.—1μ.μ. ώρας, ως και των εστιατορίων, γαλακτοζαχαροπλαστείων, καφενείων κλπ. κέντρων εν γένει, καταργουμένων των κατωθι:

α) Της παραγράφου 2 του από 24]10 - 14.11.1956 β. δ]τος «περί καθιερώσεως της εορτής της Αναλήψεως ως ημέρας ολοκληρωτικής άργίας εις τά επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα Αμφικλείας και μερικής Κυριακής άργίας εις τά παντοπωλεία Αρχανών Κρήτης», ως προς τά παντοπωλεία Αρχανών Κρήτης.

β) Της παραγράφου 4 του από 29]10 - 12.11.1960 β. δ]τος «περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής Κυριακής άργίας εις τά καταστήματα Αργοστολίου, Βελεστίνου, Διδυμοτείχου και μερικής Κυριακής άργίας εις τά εμπορορραφεία Αρχανών Κρήτης, ως προς τά εμπορορραφεία Αρχανών Κρήτης, και

γ) Του από 31]3 - 27.4.1960 β. δ]τος «περί καθιερώσεως μερικής Κυριακής άργίας διά τά καπνεία της κωμοπόλεως Αρχανών - Τεμένους Ηρακλείου Κρήτης».

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 28 Μαρτίου 1963.

210]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ολοκληρωτικής Κυριακής άργίας διά τά ιχθυοπωλεία της περιφερείας Πειραιώς

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 44 της 11 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 6 του π. δ]τος της 8]14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», της παραγράφου 3 του άρθρου 9 του ν.δ. 3755]1957 «περί αυξήσεως αναδρομικώς των αποδοχών των μισθωτών

κλπ.», την ὑπ' ἀριθ. 109]31.7.1962 σύμφωνον αἴτησιν τοῦ Συνδέσμου Ἰχθυεμπόρων καὶ Ἰχθυοπωλῶν Πειραιῶς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 494]15.9.1962 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, τὴν ὑπ' ἀριθ. 15415]65]37]25.9.1962 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, τὴν ἀπὸ 23.1.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 136]1963 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία διὰ τὰ ἰχθυοπωλεῖα τῆς περιφερείας Πειραιῶς, ἐξαιρέσει τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων καὶ τῶν ἑορτῶν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (6η Αὐγούστου) καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (25η Μαρτίου), ἐφ' ὅσον αὐταὶ συμπίπτουν πρὸς Κυριακήν, καθ' ἃς θὰ παραμένωσιν ἀνοικτὰ ἀπὸ 7 π.μ. μέχρις 11 π.μ., καταργουμένου τοῦ ἀπὸ 9.12 - 20.12.1960 διατάγματος «περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ ἰχθυοπωλεῖα τῆς περιφερείας Πειραιῶς».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1963

—

211]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 11 - 5]26.6.1954 β.δ]τος «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ἀπὸ 11]18.3.1955 καὶ 27 - 11.5.1956 β. δ]των.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 44 τῆς 11 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν α) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ ν.δ. 2698]1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μεταρρυθμίσεως τῆς περὶ αὐτοῦ νομοθεσίας, ὡς καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων».

β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 138]1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Εἰς τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπὸ 11 - 5]26.6.1954 β. δ]τος «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α.» προστίθεται παράγραφος 4, ἔχουσα οὕτω:

4. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκριτομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δύνανται νὰ συνιστῶνται τριμελεῖς Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί, κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις, εἰς Τοπικὰ Ὑποκαταστήματα τῶν περιοχῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Αἱ οὕτω συνιστώμεναι Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ δύνανται νὰ ἐπιλαμβάνωνται θεμάτων καὶ ἑτέρων Ὑποκαταστημάτων τῶν ἐν λόγῳ περιοχῶν, εἰς ἃ δὲν συνεστήθησαν Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 2

Ἡ παράγραφος 9 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὑπὸ 11-5]26.6.1954 β. δ]τος, προστεθεῖσα ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 11] 18.3.1955 β.δ]τος καὶ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 27.4.] 11.5.1956 β.δ]τος, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

9. Αἱ Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ τῶν Περιφερειακῶν Ὑποκαταστημάτων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης ἀσκοῦν τὰς ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας ἑκάστοτε ἀνατιθεμένας εἰς τὰς Τοπικὰς Διοικητικὰς Ἐπιτροπὰς διοικητικὰς καὶ ἀσφαλιστικὰς ἁρμοδιότητας καὶ ἐπὶ τῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης Τοπικῶν Ὑποκαταστημάτων, συσταθέντων ἢ συσταθησομένων κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις, πλὴν ἐκείνων, εἰς ἃ συνιστῶνται Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί, καὶ ἐκείνων, ὧν αἱ σχετικαὶ ὑποθέσεις ἀνατίθενται εἰς τὰς συνιστωμένας ὡς ἄνω Τοπικὰς Διοικητικὰς Ἐπιτροπὰς κατὰ τὴν προστεθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παόντος παράγραφος 4 ἐδάφιον 2 τοῦ ἀπὸ 11-5]26.6.1954 β. δ]τος.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

30269]1805]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 20.3.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Α.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 146 τῆς 4 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεκληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἀποφαινόμεθα, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 20.3.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 22.3.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 449]22.3.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν Α.Π.Π.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 20ὴν Μαρτίου 1963 καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ καὶ τοῦ προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἁρμοδίας Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3239]1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 63978]12430]12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ὡφ' ἑνὸς α) Ἀντώνιος Ἀντωνακόπουλος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ τῆς Ἑνώσεως Ἐργοστασιαρχῶν Μωσαϊκῶν Πλακῶν Ἀθηνῶν —Πειραιῶς, καὶ β) Δημήτριος Κοΐβαλης, ὡς ἐκ-

πρόσωπος τῆς αὐτῆς Ἑνώσεως, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Κωνσταντῖνος Λυκιαρδόπουλος, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων, 2) α) Γεώργιος Ἀντωνόπουλος καὶ β) Στυλιανὸς Ματθαίου, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν Σωματείων Ἐργατοτεχνιτῶν Μωσαϊκῶν Πλακῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς:

1) Οἱ τεχνῖται πλακοποιοί, ἀνεξαρτήτως τύπου μηχανήματος, εἰς ὃ ἀπασχολοῦνται, διακρίνονται εἰς τὰς κάτωθι κατηγορίας:

α) Τεχνίτης Α': Ὁ ἀπασχολούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν τριχρώμων ἢ πολυχρώμων μωσαϊκῶν πλακῶν,

β) Τεχνίτης Β': Ὁ ἀπασχολούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν διχρώμων μωσαϊκῶν πλακῶν καὶ

γ) Τεχνίτης Γ': Ὁ ἀπασχολούμενος εἰς τὴν κατασκευὴν μονοχρώμων (ἀκετῶν) μωσαϊκῶν πλακῶν.

2) Τὰ κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἀνωτέρω, ἀνεξαρτήτως τύπου μηχανήματος, εἰς ὃ ἀπασχολοῦνται, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α)	Τεχνίτης Α'	Δραχ.	90
β)	» Β'	»	85
γ)	» Γ'	»	80

3) Τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, εἰδικῶς ὡς πρὸς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐργοστάσια χρησιμοποιοῦντα ἀποκλειστικῶς χειροκινήτους πρέσσας, ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31192|5846|1957 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 140 τεῦχος Β' τῆς 14.5.1957)(*) προβλεπομένης βάσεως παραγωγῆς διὰ τὰ χειροκίνητα μηχανήματα, ηὐξημένης κατὰ 30 ο|ο. Διὰ τὴν ἐπὶ πλέον ἢ ἐλάττον τῆς δυνάμει τῆς παρούσης διαμορφουμένης νέας βάσεως παραγωγὴν τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων αὐξομειοῦνται ἀναλόγως.

4) Οἱ τὸ πρῶτον ἀναλαμβάνοντες ἐργασίαν εἰς μηχάνην πλακοποιΐας, ἀνεξαρτήτως προϋποθέσεως ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας, δικαιοῦνται κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 60, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δὲ ἑξαμήνου ἐργασίας εἰς μηχανὰς πλακοποιΐας κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν ἡμερομισθίων, ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῶν ὑπ' αὐτῶν κατασκευαζομένων πλακῶν.

5) Πάντες οἱ λοιποὶ ἐργαζόμενοι εἰς ἐργοστάσιο πλακοποιΐας, μὴ ὑπαγόμενοι εἴς τινα τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, δικαιοῦνται κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἓξάμηνον ἀπασχολήσεως εἰς ἐργοστάσιο πλακοποιΐας τοῦ ἑκάστοτε γενικῶς ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἐργατοτεχνίτου, ἀνεξαρτήτως ἄλλων προϋποθέσεων ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας, ἐν συνεχείᾳ δὲ κατ' ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 62.

6) Εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ πολισεζ καὶ εἰς τὴν ἀβούραν χορηγεῖται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐξ ἐλαστικοῦ, ἓν ζεῦγος ἐξ ἐλαστικῶν χειροκτίων καὶ μία ποδιὰ ἐξ ἀδιαβρόχου, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθιστώμενα ἅμα τῇ φθορᾷ των.

7) Συλλογικαὶ συμβάσεις, διαιτητικαὶ ἀποφάσεις κλπ., ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα ρύθμισις, ὁπωσδήποτε ἀντικείμεναι, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου των, εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης, καταργοῦνται.

8) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

9) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἐκτεινομένης καθ' ἅπασαν τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της καὶ λήγει τὴν 31.3.1965.

Ὁ Διευθυντὴς Ἀμοιβῆς Ἐργασίας

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἀπριλίου 1963

—

30999|1833|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 5|1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν χημικῆς βιομηχανίας ἅπασης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 148 τῆς 5 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5|1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν χημικῆς βιομηχανίας ἅπασης τῆς χώρας». 3) Σχετικὴν ὑπὸ 3.4.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ὅρων καὶ Ἀμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου Β' τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζόμενα ἡμερομίσθια τῶν περὶ ὧν αὕτη ἐργατοτεχνιτῶν περιλαμβάνουν αὐξήσεις, κειμένας ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἀναγνωριζομένων περιθωρίων αὐξήσεων τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐν γένει τῶν μισθωτῶν, πρᾶγμα ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος καὶ τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων τῆς χώρας, καὶ συνεπῶς δέον ὅπως, τροποποιουμένης τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ὁρισθῶσιν ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τὰ ἐν τῇ διατακτικῇ τῆς παρούσης καθοριζόμενα, ἀποφαινόμεθα:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5|1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν χημικῆς βιομηχανίας ἅπασης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ τῆς ὁποίας τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως:

(*) ΕΕΔ 16, 682.

«I. Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐργατῶν χημικῆς βιομηχανίας τῶν ἐν συνεχείᾳ κλάδων, ἐξαιρέσει τῶν ἐργατῶν ἑτέρων εἰδικοτήτων, αἵτινες ὑπάγονται ἢ ὑπήγοντο κατὰ τὸ παρελθὸν εἰς κλαδικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, καθορίζονται, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὡς ἀκολούθως:

Ἐργάται τῶν Βιομηχανιῶν: 1) Χημικῶν τμημάτων Ἑταιρειῶν Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων καὶ τῶν ὁμοίων πρὸς ταῦτα τμημάτων ἄλλων ἐπιχειρήσεων, 2) Γεωργικῶν φαρμάκων, 3) Ἐπεξεργασίας φωσφοριτῶν, 4) Ὀστῶν, 5) Κεράτων καὶ ὀστράκων, 6) Κομβιοποιΐας, 7) Ἀνοργάνων ὀξέων, 8) Πυριμάχων πλίνθων καὶ σωλήνων, 9) Τσιγκικῶν ὀξέων, 10) Χρωμάτων, 11) Ὑδροχρωμάτων, 12) Βερνικοχρωμάτων, 13) Φαρμάκων, 14) Ἰδιοσκευασμάτων, 15) Βιολογικῶν παρασκευασμάτων, 16) Πιστῶν ὀδόντων, 17) Ἀρωματοποιΐας, 18) Αἰθερίων ἐλαίων, 19) Λιπικῶν ἐκχυλισμάτων, 20) Ὑαλουργείων (μόνον βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, ὡς καὶ προσωπικοῦ ἐπεξεργασίας, συσκευασίας, ἀποθήκης καὶ διαλογῆς), 21) Ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, 22) Ναρδαλίνης, 23) Κηροπλαστικῆς, 24) Ἅλατος, 25) Προϊόντων συντηρήσεως καὶ καθαρισμοῦ, 26) Ἀεριούχων ποτῶν καὶ 27) Χυμῶν φρούτων:

Ἄνδρες	Δραχμαί
Κατὰ τὴν πρόσληψιν ἡμερομίσθιον	57
Μετὰ ἕξ μῆνας ἀπασχόλησιν ἡμερομίσθιον	63
Μετὰ 2ετῆ ἀπασχόλησιν ἡμερομίσθιον	66
Γυναῖκες	
Κατὰ τὴν πρόσληψιν ἡμερομίσθιον	44
Μετὰ ἕξ μῆνας ἀπασχόλησιν ἡμερομίσθιον	47
Μετὰ 2ετῆ ἀπασχόλησιν ἡμερομίσθιον	50

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια περιλαμβάνεται συγχωνευόμενον τὸ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88]1961 Π.Υ.Σ. ἐπίδομα ἄρτου ἐκ μιᾶς δραχμῆς.

II. Ὡς ἀπασχόλησις κατὰ τὴν παράγραφον 1 τῆς παρούσης νοεῖται ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ προϋπηρεσία εἰς μίαν τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερομένων ἐργασιῶν.

III. Τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα ἡμερομίσθια προσαυξάνονται κατὰ δραχμὰς 5 διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ συνεργεῖα παραγωγῆς ὀξέων τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων καὶ δι' ὅσον χρόνον ἀπασχολοῦνται εἰς ταῦτα.

IV. Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας τῶν ἐργοστασίων ἐπεξεργασίας ὀστῶν καὶ λευσίου καὶ τῶν λοιπῶν εἰς ταῦτα λειτουργούντων τμημάτων φυτοκαμπῶν καὶ λιπασμάτων, ἐξαιρουμένων τῶν ἐργαζομένων εἰς βοηθητικὰ τεχνικὰ συνεργεῖα (ξυλουργεῖα, μηχανοστάσια, μηχανουργεῖα κλπ.) καὶ τμήματα σακοποιΐας, χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 15 ο/ο ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

V. Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας παρασκευῆς χρωμάτων (ἐξαιρέσει τῶν πακεταριστῶν), ξηράνσεως καὶ τριβείων τῶν χρωματουργείων χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 8 ο/ο ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

VI. Τὰ σήμερον καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτερα τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

VII. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἀπριλίου 1963

—

31765|853|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 15.3.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 148 τῆς 5 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239|1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755|1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 15.3.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν, κατατεθεῖσα ὄψιν τὴν 16.3.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 443|16.3.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως
Φωταερίου Ἀθηνῶν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 15ην Μαρτίου τοῦ ἔτους 1963, ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 100 καταστήματι τῆς Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν (Γραφεῖον Γενικῆς Διευθύνσεως), οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Μιχαὴλ Μιχαλόπουλος, γενικὸς διευθυντὴς τῆς Δ.Ε.Φ.Α., ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ κατόπιν εἰδικῶν ἐξουσιοδοτήσεων, χορηγηθεισῶν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐκμεταλλεύσεως τῆς Δ.Ε.Φ.Α. κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 156|7.11.1962 καὶ 159|8.2.1963 συνεδρίας αὐτοῦ καὶ ὧν ἀποσπάσματα προσαρτῶνται τῇ παρούσῃ, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Ὀρέστης Χατζηβασιλείου καὶ Κ. Ταύπελας, ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Φωταερίου Ἀθηνῶν, καὶ οἱ Παναγιώτης Στραβοκέφαλος καὶ Ἀλέξανδρος Παπαθεοδωροπουλος, ἐκπρόσωποι τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Φωταερίου Ἀθηνῶν, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι δυὰ τὴν ὑπογραφὴν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δυνάμει τῶν ἀπὸ 6.3.1963 καὶ 11.1.1963 ἀντιστοίχως ἐξουσιοδοτήσεων τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν ὡς ἄνω ὀργανώσεων, ἀποσπάσματα τῶν ὁποίων προσαρτῶνται τῇ παρούσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Ἀναργύρου Θεοδωροπούλου, τμηματάρχου ἐπὶ βαθμῷ ἓν παρὰ τῇ Νομαρχίᾳ Ἀττικῆς, ὁρισθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19770|20.2.1963 ἐγγράφου

τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ὡς ἐκπροσώπων τούτου, κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239]1955 καὶ κατόπιν διεξαγωγῆς σχετικῶν συζητήσεων καὶ διαπραγματεύσεων τὰ συμβαλλόμενα μέρη, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ ἄνω ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, συνεφώνησαν καὶ ἀπεδέχθησαν, ὅπως καταρτισθῇ μεταξὺ των συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, βάσει τῶν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 156]7.11.1962 καὶ 159]8.2.1963 συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου Ἐκμεταλλεύσεως τῆς Δ.Ε.Φ.Α. ληφθεισῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος ἀποφάσεων καὶ ἥτις συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χορηγεῖται αὔξησις ἐκ πέντε τοῖς ἑκατὸν (5 o/o) ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων κατὰ τὴν 1.1.1963 μηνιαίων μισθοδοσιῶν καὶ μηνιαίων ὡρομισθίων, ὡς αὗται εἶχον διαμορφωθῇ κατὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, βάσει τοῦ παρὰ τῇ Δ.Ε.Φ.Α. ἰσχύοντος μισθολογικοῦ καθεστῶτος, μὴ ἐπηρεαζομένων ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης τῶν ἀνωτάτων ὁρίων οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23071]4473]1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθόσον ταῦτα ὑπόκεινται εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἑπομένης παραγράφου.

2. Τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 23071]4475]1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθορισμένων οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον προσωπικὸν τῆς Δ.Ε.Φ.Α. αὐξάνονται ὑπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης εἰς δραχμὰς διακοσίας (200) διὰ τὴν σύζυγον (ἀπὸ δραχμὰς 130) καὶ εἰς δραχμὰς ἑκατὸν (100) κατὰ τέκνον (ἀπὸ δραχμὰς 85).

3. Εἰς τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας δὲν ὑπάγονται οἱ μισθωτοὶ τῆς Δ.Ε.Φ.Α. οἱ ἀμειβόμενοι βάσει εἰδικῶν κλαδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, καὶ οἱ πρόσθετοι ἀστυφύλακες.

4. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963.

5. Αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης προκύπτουσαι πρὸς καταβολὴν ἀναδρομικαὶ μισθολογικαὶ διαφοραὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος της μέχρι τῆς ὑπογραφῆς της χρονικὸν διάστημα καταβληθήσονται ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνάλογος τῶν ταμειακῶν δυνατοτήτων της.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἕλαβεν ἕκαστον ἀνὰ ἓν, ἐπὶ πλέον δὲ συνετάγησαν καὶ ἕτερα δύο ὅμοια, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἔλαβεν ὁ ἄνω ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, τὸ δὲ ἕτερον κατατεθήσεται εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας διὰ τὰ περαιτέρω νόμιμα.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἀπριλίου 1963

—

31086]1835]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐκδορεοφαγέων Ἡρακλείου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 148 τῆς 5 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239]1955. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν καὶ ἡμῖν κατὰ τὴν 6.2.1963 ἔγγραφον δήλωσιν καταγγελίας παρὰ τοῦ Συνδέσμου Κρεοπωλῶν Ἡρακλείου τῆς ὑπ' ἀριθ. 3]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων. 3) Τὴν ἀπὸ 3.4.1963 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μεχρὶς 6.8.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς ὡς ἄνω κοινοποιηθείσης ὑπ' ἀριθ. 3.1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐκδορεοφαγέων Ἡρακλείου Κρήτης», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14878]1962 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 58, τεῦχος Β' τῆς 19.2.1962 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἀπριλίου 1963

—

30701]1826]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 4]1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ Θεραπευτηρίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 148 τῆς 5 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 4]1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Ὑγειονομικῶν Ὑπαλλήλων Α.Π.Π. ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἑξῆς:

1. Τὰ κατωτάτα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ Δρομοκαϊτείου Θεραπευτηρίου καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Ἀπὸ τῆς προσλήψεως καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ δου ἔτους ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1200.

β) Ἀπὸ τοῦ 4ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 6ου ἔτους ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1300.

γ) Ἀπὸ τοῦ 7ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 9ου ἔτους ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1350.

δ) Ἀπὸ τοῦ 10ου ἔτους μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 12ου ἔτους ὑπηρεσίας δραχμαὶ 1450.

(*) ΕΕΔ 21, 444.

ε) Από τού 13ου έτους μέχρι συμπληρώσεως τού 15ου έτους υπηρεσίας δραχμαί 1500.

στ) Από τού 16ου έτους μέχρι συμπληρώσεως τού 18ου έτους υπηρεσίας δραχμαί 1550.

ζ) Από τού 19ου έτους μέχρι συμπληρώσεως τού 22ου έτους υπηρεσίας δραχμαί 1660.

η) Μετά την συμπλήρωσιν τού 22ου έτους υπηρεσίας δραχμαί 1700.

2. Το υπό της υπ' αριθ. 22|1959 αποφάσεως τού Δ.Δ.Α.Δ. Αθηνών προβλεπόμενον επίδομα γάμου αύξάνεται εις δραχμάς 150 μηνιαίως.

3. Κατά τά λοιπά ισχύουν αί διατάξεις της υπ' αριθ. 22|1959 αποφάσεως τού Δ.Δ.Α.Δ. Αθηνών, ως και αί μη αντιτιθέμεναι τη παρούση κείμεναι διατάξεις (*).

4. Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 21.5.1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 5 Απριλίου 1963

—

35642|2051|1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 4|1963 αποφάσεως τού Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εκτάκτων εργατοτεχνιτών Δήμου Θεσσαλονίκης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 170 της 22 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 τού άρθρου 20 τού ν. 3239|1955, ως τροποποιήθησαν υπό τού ν.δ. 3755|1957, 2) την υπ' αριθ. 4|1963 απόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εκτάκτων εργατοτεχνιτών Δήμου Θεσσαλονίκης», καθ' ής η ασκηθείσα έφεσις παρά τού Δήμου Θεσσαλονίκης ανεκλήθη παρ' αύτού κατόπιν της υπ' αριθ. 188|1963 αποφάσεως τού Δημοτικού Συμβουλίου Θεσσαλονίκης, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 8391|1963 αποφάσεως τού Νομάρχου Θεσσαλονίκης, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 4|1963 απόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εκτάκτων εργατοτεχνιτών Δήμου Θεσσαλονίκης», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Ενώσεως Εκτάκτων Εργατοτεχνιτών και Υαλλήλων Δήμου Θεσσαλονίκης, αφ' ενός, και αφ' ετέρου τού Δήμου Θεσσαλονίκης, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Όροι αμοιβής

Α'. Αί διατάξεις της παρούσης αφορώσι πάντας τους εις τά συνεργεία α) καθαριότητος, β) υπονόμων, γ) σφαγείων και σταύλων και δ) νεκροταφείων απασχολουμένους εργατοτεχνίτας.

Β' Τά κατώτατα όρια των ημερομισθίων των ως άνω μισθωτών καθορίζονται από της ισχύος της παρούσης ως κατωτέρω:

α) Συνεργείον καθαριότητος	Δραχμαί
1) Αρχισημειωταί	95
2) Σημειωταί Α'	80
3) Σημειωταί	75
4) Επιστάται	73
5) Οδοκαθαριασταί	65
6) Αποκομιδής απορριμμάτων	70
7) Ψεκασταί	70
8) Σημανταί	68
9) Σημανταί	68
1) Τεχνίται Α'	72
2) Τεχνίται - βοηθοί	70
γ) Συνεργείον σφαγείων και σταύλων:	
1) Εργατοτεχνίται	73
2) Κτίσται	73
3) Ελαιοχρωματισταί	69
δ) Συνεργείον νεκροταφείων:	
1) Εργατοτεχνίται	65

Λοιποί όροι

Α') Επίδομα ανθυγιεινής εργασίας και επίδομα οικογενειακών βαρών καταβάλλεται βάσει της υπ' αριθ. 1|1961 αποφάσεως τού Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης (*).

Β') Ο Δήμος υποχρεούται να χορηγή μίαν στολην και εν ζεύγος υποδημάτων εις απαντας, ους αφορά η παρούσα, ως χειρόκτια και αδιάβροχα εις τους εν υπαίθρω εργαζομένους των άνω κατηγοριών μισθωτούς.

Γ') Αί διά των ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί, ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν, ως επίσης δεν δύνανται να μεταβληθώσι τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκώτεροι υπέρ των εργαζομένων εν γένει όροι.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την ειρηνοδικειακην περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 10ης Νοεμβρίου 1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 22 Απριλίου 1963.

—

35433|2033|1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 3.4.1963 συλλογικής συμβάσεως έργασίας ηλεκτροτεχνιτών επιχειρήσεων μη εξαγορασθεισών υπό της Δ.Ε.Η.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 170 της 22 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις τού νόμου 3239|1955, ως τροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό τού ν.δ. 3755|1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της

(*) ΕΕΔ 18, 1341.

(*) ΕΕΔ 20, 578.

Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 3.4.1963 συλλογική σύμβασις έργασίας ηλεκτροτεχνιτών επιχειρήσεων μη εξαγορασθεισών υπό της Δ.Ε.Η., καταρτεθείσα ημίν τήν 6.4.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 451]6.4.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως :

Συλλογική σύμβασις εργασίας μεταξύ της Ενώσεως Βιομηχανιών Ηλεκτρισμού και της Ομοσπονδίας Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος

Έν Αθήναις σήμερον τήν 3ην Απριλίου 1963 και εν τω Καταστήματι του Υπουργείου Εργασίας, παρουσία του προϊσταμένου της Διευθύνσεως Αμοιβής Εργασίας Διευθυντού Γεωργίου Παπανικολάου, εξουσιοδοτημένου κατά τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 5 του ν. 3239]1955 δυνάμει της υπ' αριθ. 73978] 12430]12]10.1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας διά την παρουσίαν αύτου κατάρτισιν και υπογραφήν συλλογικών συμβάσεων εργασίας, οί υπογεγραμμένοι 1) Αναστασία Ν. Καλλιανέση, νομίμως εκπροσωπούσα την Ένωσιν Βιομηχανιών Ηλεκτρισμού, 2) Γεώργιος Παππάς, γενικός γραμματεύς της Ομοσπονδίας Ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος, νομίμως εξουσιοδοτημένος διά την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως δυνάμει αποφάσεως της Διοικητικής Γραμματείας, ληφθείσης κατά την 43ην συνεδρίασιν αύτης, παρισταμένου και του Τμηματάρχου του Υπουργείου Βιομηχανίας της Διευθύνσεως Ενεργείας Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, συνωμολόγησαν τα εξής :

1) Από της 1ης Ιουνίου 1962 αυξάνονται κατά 10ο/ο τα διά της υπ' αριθ. 25]1961 αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών(*) καθορισθέντα κατώτατα όρια μισθών των βοηθών, ηλεκτροτεχνιτών, αρχιτεχνιτών και εργοδηγών, των κεκτημένων άδειαν Α', Γ', Δ' και ΣΤ' ειδικότητος, συμφώνως προς τον νόμον 6422]1934 και τα εις εκτέλεσιν αύτου διατάγματα, των απασχολουμένων εις τας Ηλεκτρικάς Επιχειρήσεις παραγωγής και διανομής ηλεκτρικής ενεργείας, αίτινες μέχρι σήμερον δεν εξηγοράσθησαν υπό της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού.

2) Κατά τα λοιπά εξακολουθούν να ισχύουν οί όροι της υπ' αριθ. 25]1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Α. Αθηνών.

3) Η ισχύς της παρούσης, αρχομένη αναδρομικώς από της 1ης Ιουνίου 1962, λήγει την 31ην Δεκεμβρίου 1963.

Η παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη και εν επί πλέον προς κατάθεσιν, κατά νόμον, εις την Διεύθυνσιν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Ο Δ]της Αμοιβής Εργασίας. Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται αί υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τη 20 Απριλίου 1963

—

(*) ΕΕΔ 20, 1362.

81448 1963 Απόφ. Υπουργών Εθνικής Αμύνης και Οικονομικών

Περί καθορισμού ανωτάτου ορίου ημερομισθίου εργατοτεχνιτών Β.Ν. έχόντων υπερεικοσιπενταετή και υπερτριακονταετή εύδόκιμον υπηρεσίαν εν τω Β.Ν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 153 της 10 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν : α) Τον ά.ν. 6321]1934 «περί συνεργείων του κατά θάλασσαν στρατού, ως ούτος ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, β) Την ανάγκην αναπροσαρμογής του ανωτάτου ορίου ημερομισθίου δι' εργατοτεχνίτας έχοντας υπερεικοσιπενταετή και υπερτριακονταετή υπηρεσίαν εν τω Βασιλικώ Ναυτικώ, αποφασίζομεν :

1) Καθορίζομεν τό ανώτατον όριον ημερομισθίου των εργατοτεχνιτών του Βασιλικού Ναυτικού (ά.ν. 6321]1934), των έχόντων υπερεικοσιπενταετή εύδόκιμον υπηρεσίαν εν τω Βασιλικώ Ναυτικώ εις δραχμάς εκατόν δεκα (110), των δε έχόντων υπερτριακονταετή εις δραχμάς εκατόν τριάκοντα (130).

2) Ισχύς παρούσης από 1.1.1963.

Έν Αθήναις τη 1 Απριλίου 1963

—

33147]1927]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 2] 1963 αποφάσεως του Δ.Δ Δ Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών λιθογραφείων άπάσης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 154 της 10 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν : 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755]1957, 2) την υπ' αριθ. 2]1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Α. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών λιθογραφείων εν γένει πάσης της χώρας», δι' ής μετερρυθμίσθη, κατόπιν έφέσεων, ή υπ' αριθ. 11]1962 όμοια του Π.Δ.Δ.Α. Αθηνών, αποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 2]1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Α. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών λιθογραφείων εν γένει πάσης της χώρας», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Ομοσπονδίας Μισθωτών Τύπου και Βιομηχανίας Χάρτου, αφ' ενός, και αφ' ετέρου των : 1) Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, 2) Ανωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνών Ελλάδος, 3) Γενικής Συνομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος και 4) Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Αθηνών, της οποίας το διατακτικόν έχει ως εξής :

1. Τα κατωτατα όρια ημερομισθίων των εργαζομένων εις τα λιθογραφεία χάρτου, λιθογραφεία μετάλλου, βαθυτυπίας και χαλκογραφίας, ως και διά τους εκτελούντας οιανδήποτε λιθογραφικήν εργασίαν καθ' άπασαν την χώραν, καθορίζονται ως ακολούθως :

Α'. Διά την περίοδον από 1ης Μαΐου 1962 μέχρι 31ης Οκτωβρίου 1962 : Ως ταιαύτα κα-

τώτατα ὅρια καθορίζονται τὰ κατὰ τὴν 1.5.1962 ἰσχύοντα γενικὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ηὐξημένα κατὰ 2 δραχμάς.

Β'. Ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1962 καὶ ἐντεῦθεν τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐργατῶν καθορίζονται ὡς ἑξῆς:

Α': Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης

Ἄρρενες μαθητευόμενοι:

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ὑπηρεσίας διὰ μὲν τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς βιοτεχνικὰς ἐπιχειρήσεις δραχμαὶ 22, διὰ δὲ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις δραχμαὶ 24.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 26.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 30.

Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 35.

Βοηθοὶ γενικῶς τεχνιτῶν - τοιγκοτρῖφται - πλακοτρῖφται - χρωματοτρίφται:

Κατὰ τὸ 1ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 57.

Κατὰ τὸ 2ον καὶ 3ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 62.

Κατὰ τὸ 4ον καὶ 5ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 65.

Κατὰ τὸ 6ον καὶ ἄνω ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 70.

Κόπται:

Μέχρι πέντε ἐτῶν ὑπηρεσίαν δραχμαὶ 72.

Μετὰ τὰ πέντε ἔτη ὑπηρεσίας δραχμαὶ 77.

Τεχνῖται: Ἐκτυπωταὶ - πιεσταὶ - μεταφορεῖς: φωτομεταφορεῖς - φωτοτεχνικοὶ - ρετουσέρ:

Μέχρι δύο ἐτῶν ὑπηρεσίαν δραχμαὶ 78.

Ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ μέχρι πέντε ἐτῶν ὑπηρεσίαν δραχμαὶ 80.

Μετὰ τὰ πέντε ἔτη ὑπηρεσίας δραχμαὶ 86.

Θήλεις μαθητευόμεναι:

Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος ὑπηρεσίας διὰ μὲν τὰς ὑπηρετούσας εἰς βιοτεχνικὰς ἐπιχειρήσεις δραχμαὶ 22, διὰ δὲ τὰς ὑπηρετούσας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις δραχμαὶ 24.

Κατὰ τὸ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 26.

Κατὰ τὸ 3ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 29.

Κατὰ τὸ 4ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 33.

Βοηθοί, γενικῶς, τεχνιτῶν:

Κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 44.

Κατὰ τὸ 3ον καὶ 4ον ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 48.

Κατὰ τὸ 5ον καὶ ἄνω ἔτος ὑπηρεσίας δραχμαὶ 55.

Β', Λοιπῶν περιφερειῶν

Διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς λοιπὰς περιοχὰς τῆς χώρας τὰ ὡς ἄνω κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων (περίπτωσις Β', ἤτοι περιοδοι ἀπὸ 1.11.1962 καὶ ἑξῆς) μειοῦνται κατὰ ποσοστὸν 8 0/0. Ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει τοῦτα δύνανται νὰ ὑπολείπωνται τῶν ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθοριζομένων γενικῶν κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ὑπὸ τὰς ἐν αὐτοῖς προϋποθέσεις ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας.

2. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια περιλαμβάνεται συμψηφιζόμενον τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88/1961 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐπίδομα ἄρτου ἐκ μιᾶς δραχμῆς.

3. Ὡς προϋπηρεσία νοεῖται ἡ διανυθεῖσα ἐν τῇ εἰδικότητι παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ διαφόροις ἐργοδόταις καὶ ἀποδεικνύεται διὰ βεβαιώσεως τοῦ παρ' ᾧ εἰργάσθη ὁ μισθωτὸς ἐργοδότου.

Ἡ βεβαίωσις αὕτη, ἐὰν προσκομισθῇ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τοὺς ἤδη ὑπηρετοῦντας ἢ ἀπὸ τῆς προσλήψεως, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἡμερομισθιακὴν κατάταξιν τοῦ ἐργαζομένου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἢ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προσλήψεως ἀντιστοίχως.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ὡς ἄνω βεβαίωσις ὑποβληθῇ μετὰ τὴν παρέλευσιν μηνός, ὡς ἀνωτέρω, ἡ προϋπηρεσία λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς ταύτης.

Λοιποὶ ὅροι

1) Εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον εἰς χρυσωτικὰς ἐργασίας, ἐργασίας ἐπαλείψεως ταλκ καὶ μαγνησίας καὶ εἰς φούρνους, χορηγεῖται μία μάσκα καὶ μία φόρμα. Ἐπίσης μία φόρμα χορηγεῖται εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ τμήματα μεταφορείων, φωτομεταφορείων καὶ εἰς τὸς μηχανὰς ἐκτυπώσεως.

Τὰ ἀνωτέρω εἴδη, ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθίστανται ὑπὸ τῇ φθορᾷ των.

2) Εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς χρυσωτικὰς ἐργασίας παρέχονται 0,40 γραμμάρια γάλακτος ἡμερησίως, ἀπαγορευομένης τῆς χορηγήσεως ἀντ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιτίμου τούτου.

3) Δὲν θίγονται διὰ τῆς παρούσης τυχὸν ὑφιστάμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς ἢ καταβαλλόμενα ἀνώτερα ἡμερομίσθια, ἅτινα ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντα.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Μαΐου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἀπριλίου 1963

33148/1926/1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθις τῆς ἰσχύος τῆς καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπισημένων χημικῶν ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 154 τῆς 10 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διαταξεις τῆς παραγρ. 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 323/1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755/1957, 2) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 3.4.1963, 3) τὴν ὑπ' ἀ-

ριθ. 98167]6317]15.12.1962 ημετέραν απόφασιν, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τριμηνον είσετι χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 15.7.1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων της καταγγελθείσης υπ' αριθ. 35]1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των επιστημόνων χημικών άπασης της χώρας», κηρυχθείσης εκτελεστής δια της υπ' αριθ. 6571]369] 25.1.1962 ημετέρας αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 29, τεύχος Β' της 25.1.1962) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Απριλίου 1963

—

33149,1925]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως προσωπικού Κ.Ε.Δ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 154 της 10 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του άρθρου 4 § 3 του νόμου 3239]1955, εν συνδυασμώ με το άρθρον 10 § 8 του ν.δ. 8755]1957. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν κατά την 14.2.1963 καταγγελίαν της υπ' αριθ. 1]1962 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών εκ μέρους του Σωματείου Ιδιωτικού Προσωπικού Βασιλικής Αεροπορίας Αεροπλάνων «Ο Ίκαρος». 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 3.4.1963, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τετραμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 14.8.1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της καταγγελθείσης ως άνω υπ' αριθ. 1]1962 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού του Κρατικού Εργοστασίου Αεροπλάνων», εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 11246]619]9.2.1962 αποφάσεως ημών και του Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 46, τεύχος Β' της 9.2.1962)(**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Απριλίου 1963

—

26469]1630]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού ωρών εργασίας χρεοπωλείων και εν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος περιφερείας Πειραιώς και περιφ Δήμων - Κοινοτήτων και Προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 157 της 17 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις του β.δ]γματος της 14]31 Ιουλίου 1937 «περί επεκτάσεως της ισχύος των διατάξεων του π. δ]τος της 7]13 Μαρτίου 1934 «περί κανονισμού ωρών εργασίας χρεοπωλείων Αθηνών κλπ. και εις την πόλιν του Πειραιώς». 2) Την υπ' αριθ. 52945] 4482]3.9.1955 ημετέραν απόφασιν «περί κανονισμού ωρών εργασίας χρεοπωλείων Αθηνών - Πειραιώς - Προαστίων». 3) Τάς διατάξεις του άρθρου 1 του ν. δ]τος 4020]1959. 4) Τάς διατάξεις του υπ' αριθ. 75 β. δ]τος της 20]1 - 6.2. 1962 «περί εορτολογίου καταστημάτων χονδρικής και λιανικής πωλήσεως κρέατος Αθηνών - Πειραιώς». 5) Την από 19.3.1963 κοινήν σύμφωνον αίτησιν α) του Σωματείου Καταστηματαρχών Χρεοπωλών Κεντρικής Αγοράς Πειραιώς, β) του Σωματείου Κεντρικής Αγοράς και Συνοικιών Πειραιώς, γ) του Σωματείου Καταστηματαρχών Χρεοπωλών Συνοικιών Πειραιώς, δ) του Συνδέσμου Υπαλλήλων Χρεοπωλείων Πειραιώς, ε) την υπ' αριθ. 20297,65]2]24.12.1963 γνώμην της Αστυνομικής Διευθύνσεως Πειραιώς, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τας ώρας ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής και κλεισίματος των χρεοπωλείων και εν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος της περιφερείας Πειραιώς και των περιξ Δήμων —Κοινοτήτων και Προαστίων ως ακολούθως:

Ι. Διά τους μήνας Μάρτιον, Απρίλιον και Σεπτέμβριον:

Καθ' εκάστην από 6.30' π.μ. - 1 μ.μ. και 5 - 7.30' μ.μ.

Διά τους μήνας Μάϊον, Ιούνιον, Ιούλιον και Αύγουστον:

Καθ' εκάστην από 6.30' π.μ. - 1 μ. μ. και 5.30' - 8 μ. μ.

Διά τους μήνας Οκτώβριον, Νοέμβριον, Δεκέμβριον, Ιανουάριον και Φεβρουάριον:

Καθ' εκάστην από 7 π.μ. - 1 μ.μ. και 4.30 - 7.30 μ.μ.

ΙΙ. Έκαστον Σάββατον και τας παραμονάς των κάτωθι εορτών, ήτοι: α) του Αγίου Βασιλείου, β) των Θεοφανείων, γ) του Ευαγγελισμού, δ) της Κοιμήσεως Θεοτόκου, ε) Χριστουγέννων, και στ) 28ης Οκτωβρίου, ορίζονται ως ακολούθως:

Από 16]3 - 15]10:

Από 6.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. και 5 - 10 μ.μ.

Από 16]10 - 15]3:

Από 7 π.μ. - 2 μ.μ. και 5 - 9.30 μ.μ.

ΙΙΙ. Εις περίπτωσιν, καθ' ην αι υπό των διατάξεων του από 20.1 - 6.2.1962 β.δ]τος καθιερωθείσαι εορταί μερικής αργίας, ήτοι: α) της Αναλήψεως, β) της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, γ) της Υψώσεως του Σταυρού και δ) του Αγίου Σπυρίδωνος, συμπίπτουν με παραμονην ολοκληρωτικής αργίας ή Σαββάτου, δεν εφαρμόζεται η μερική αργία.

ΙV. Καθ' όλον τό έτος εκάστην Δευτέραν και Τετάρτην κατά τας μεταμεσημβρινάς ώρας παραμένουν κλειστά.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 30 Μαρτίου 1963

6390]1963 Απόφ. Υπουργών Εργασίας και Συγκοινωνιών

Περί τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 2382]2.2

(*) ΕΕΔ 21, 253.

(**) ΕΕΔ 21, 305.

1963 ἀποφάσεως «περὶ ἐγκρίσεως: Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ (Ο.Α.Σ.Θ.)».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 165 τῆς 20 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3721|1957 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης (Ο.Α.Σ.Θ.)». 2) Τάς διατάξεις τῆς μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. ἀπὸ 30.8.1957 συμβάσεως. 3) Τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789|1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας». 4) Τάς διατάξεις τοῦ νόμου 2269|19.11.1920 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 διεθνοῦς συμβάσεως «περὶ καθορισμοῦ εἰς 8 ὡρας καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανίαις κλπ.». 5) Τὴν γνώμην τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, διατυπωθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 246|23.1.1963, 260|26.3.1963 πρακτικὰ αὐτοῦ. 6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5059|1962 ἀναφορὰν τοῦ Ο.Α.Σ.Θ. 7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 154|1962 ἀναφορὰν τῆς Ἑνώσεως Ἐργατοϋπαλλήλων Ἀστικῆς Συγκοινωνίας Θεσσαλονίκης. 8) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2382|2.9.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ.», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 54 (Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β' τῆς 13.2.1963), ἀποφασίζομεν:

Τὸ ἑδάφιον ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2382|1963 ἡμετέρας ἀποφάσεως «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ.»(*) ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ περίοδος ἐργασίας κατὰ μέγιστον 8ήμερος καὶ».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1963

—

122474|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ προσωρινῆς αὐξήσεως κατὰ μίαν δραχμὴν τοῦ δικαιώματος ἐκκινήσεως τῶν μετὰ μετρητοῦ αὐτοκινήτων κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 165 τῆς 20 Ἀπριλίου 1963)

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ν.δ. 3334|1955.

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1762|18.3.1963 ὑπόμνημα τοῦ Συνδέσμου Ἰδιοκτητῶν Συντηρητικῶν Αὐτοκινήτων Ταξί, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν, ὅπως πρὸς κάλυψιν τῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963 παρεχομένης ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως (δώρου) εἰς τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων δημοσίας χρήσεως, μετὰ ἢ ἄνευ μετρητοῦ, αὐξηθῇ τὸ δικαίωμα ἐκκινήσεως (πτῶσις σημαίας) τῶν μετὰ μετρητοῦ αὐτοκινήτων, τῶν κυκλοφορούντων καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, κατὰ μίαν (1) δραχμὴν διὰ τὰ χρονικὰ διάστημα ἀπὸ τῆς 7.4.1963 ἕως καὶ τῆς 20.4.1963.

Διὰ τὰ ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα δημοσίας χρήσεως, ἄνευ μετρητοῦ, καθορίζομεν αὔξησιν μιᾶς δραχμῆς ἀνὰ ἑκάστην διαδρομὴν καὶ διὰ τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα.

Τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω αὐξήσεων ποσὰ θὰ εἰσπράττωνται παρὰ τῶν ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων ἐξ ὁλοκλήρου.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ ὑπ' ἀριθ. 144831|11.5.1955 καὶ 197878,31.10.1955 ἡμέτεραι γενικαὶ ἀποφάσεις περὶ καθορισμοῦ κομίστρου τῶν μετὰ καὶ ἄνευ μετρητοῦ ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἀπριλίου 1963

—

5578,1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν

Περὶ ἐκτάκτου εἰσφορᾶς ὑφαλισμένων ὑπὲρ τῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. καὶ Σ.Υ.Α.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 165 τῆς 20 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ἐδάφιον β' τοῦ ἀπὸ 16 - 3|21.4.1958 β.δ. «περὶ κυρώσεως Κανονισμοῦ Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. καὶ Σ.Π.Α.Π.», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ β.δ. ὑπ' ἀριθ. 268|25 - 4|8.5.1962 (Φ.Ε.Κ. 69|1962, τεῦχος Α').

2) Τὴν ἀπὸ 4.12.1962 πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.

3) Τὴν ἀπὸ 4.1.1963 πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π.

4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 69|1963 πρᾶξιν τοῦ παρ' ἡμῖν Συμβουλίου Μεταφορῶν καὶ

5) Τὴν ὑφισταμένην ἔκτακτον ἀνάγκην καλύψεως τῶν προϋπολογισθέντων ἐλλειμμάτων τῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. καὶ Σ.Π.Α.Π. χρήσεως 1963, ἀποφασίζομεν:

Ἐπιβάλλομεν ἔκτακτον εἰσφορὰν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ δικτύου τῶν Σ.Ε.Κ. ὑπὲρ τῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. καὶ Σ.Π.Α.Π. ἀπὸ 1.1.1963 ἕως 31.12.1963 ἐκ 0,5ο|ο ἐπὶ τῆς βασικῆς μισθοδοσίας αὐτοῦ μετὰ τῶν πάσης φύσεως παγίων ἐπιδομάτων μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν δευτερευουσῶν ἀπολαβῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἀπριλίου 1963

—

29974|4447|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ τῶν προσόντων τῶν ναυτικῶν τῶν δικαιουμένων ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 168 τῆς 22 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 8 τῆς ὑπ' ἀριθ. 13606|1635|1963 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας «περὶ ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν πληρωμάτων

(*) ΕΕΔ 22, 318.

ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων».

2) Τὴν παράγραφον 4 τῆς ἀπὸ 30.1.1963 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων π]κ καὶ τ]φ, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16723]3044]22.2.1963 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

3) Τὸ ἄρθρον 5 τῆς ἀπὸ 8.6.1962 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων φορτηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων (Μ]S), κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55230]5238]10.7.1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

4) Τὸ ἄρθρον 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 48522]4503] 4.8.1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας «περὶ καθορισμοῦ μισθολογίου, λοιπῶν ἀμοιβῶν καὶ ὅρων ἐργασίας πληρωμάτων ρυμουλκῶν».

5) Ὅτι δι' ἁπασῶν τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἀποφάσεων προβλέπεται ἡ εἰς τὰ πληρώματα τῶν ὡς ἄνω πλοίων καταβολὴ ὡς δώρου τοῦ ἡμίσεος τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα ὑπὸ τοὺς καθοριζομένους ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως ἡμῶν ὅρους.

Ἰδόντες :

Τὴν ὑπ' ἀριθ. 30300]1800]2.4.1963 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας περὶ παροχῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα 1963 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους, ἀποφαίζομεν :

1) Ἐγκρίνομεν, ὅπως ἡ προβλεπομένη ἔκτακτος οἰκονομικὴ παροχὴ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα 1963 καταβληθῇ εἰς τοὺς ὑπηρετησάντας καὶ ὑπηρετοῦντας ἐπὶ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς ὡς ἄνω συλλογικὰς συμβάσεις καὶ ἀποφάσεις πλοίων, ἤτοι

1) Φορτηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων (Μ]S) κάτω τῶν 500 κόρων ὁλικῆς χωρητικότητος.

2) Ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων.

3) Πετρελαιοκινήτων καὶ ἰστιοφόρων.

4) Ρυμουλκῶν λιμένος Πειραιῶς καὶ λοιπῶν λιμένων ὡς ἀκολούθως :

α) Διὰ τοὺς ναυτολογηθέντας πρὸ ἢ κατὰ τὴν 27 Δεκεμβρίου 1962 καὶ ὑπηρετοῦντας μέχρι καὶ τῆς 11ης Ἀπριλίου 1963 ἴσῃ πρὸς τὸν μισθὸν δέκα πέντε (15) ἡμερῶν.

β) Διὰ τοὺς ναυτολογηθέντας μετὰ τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1962 καὶ ὑπηρετοῦντας ἢ μὴ κατὰ τὴν 11ην Ἀπριλίου 1963 ἢ τοὺς ναυτολογηθέντας μὲν πρὸ ἢ κατὰ τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1962, ἀλλὰ ἀπολυθέντας πρὸ τῆς 11ης Ἀπριλίου 1963, θὰ καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς τὸν μισθὸν μιᾶς ἡμέρας, εἴτε πρὸς τὸ ἓν δεκάτον πέμπτον (1]15) τοῦ ἡμίσεος τοῦ μηνιαίου μισθοῦ δι' ἕκαστον ἑπταήμερον χρονικὸν διάστημα τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως αὐτῶν κατὰ τὸ ἀπὸ 27ης Δεκεμβρίου 1962 μέχρις 11ης Ἀπριλίου 1963 χρονικὸν διάστημα, τοῦ συναλικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ἥμισυ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἢ τὸν μισθὸν 15 ἡμερῶν διὰ τοὺς ἀμειβομένους καθ' ἡμέραν.

γ) Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἐργασιακῆς σχέσεως κάτω τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν καταβάλλεται ἀνάλογον πρὸς τὸ κλάσμα ἐργασιακῆς σχέσεως δῶρον.

δ) Εἰς τοὺς ὑπηρετήσαντας ἢ ὑπηρετοῦντας κατὰ τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1962 μεχρις 11 Ἀπριλίου 1963 περιοδικῶν ἐπὶ πλειόνων πλοίων διαφόρων πλοιοκτητῶν καταβάλλεται τὸ 1]15 τοῦ ἡμίσεος τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἢ ὁ μισθὸς μιᾶς ἡμέρας δι' ἕκαστον πλήρες ἑπταήμερον ἐργασίας ἐπὶ ἑκάστου τῶν πλοίων, ἐφ' ὧν εἰργάσθησαν ἢ ἀνάλογον κλάσμα.

ε) Οἱ μετὰ τὴν 11ην Ἀπριλίου 1963 ναυτολογούμενοι ναυτικοὶ οὐδεμιᾶς παροχῆς δικαιοῦνται.

2) Τῆς ἐκτάκτου ταύτης οἰκονομικῆς παροχῆς δικαιοῦνται καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἁλιευτικῶν, τὰ μισθοδοτούμενα εἰς δραχμάς, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ ναυτικοί, οἱ ὑπηρετοῦντες ἐπὶ ἀπογγαλιευτικῶν πλοίων, πλὴν τῶν δυτῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἐν λόγῳ πλοῖα ἐργάζονται ἐντὸς τῶν ἑλληνικῶν ὑδάτων, δὲν δικαιοῦνται ὅμως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐργάζονται ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν ὑδάτων.

Δὲν δικαιοῦνται τῆς ἐν λόγῳ παροχῆς οἱ ἐπὶ μεριδίῳ καὶ οἱ κατὰ πλοῦν ναυτολογούμενοι ἐπὶ πάντων τῶν ὡς ἄνω πλοίων.

3) Προκειμένου περὶ τῶν πληρωμάτων τῶν ἀκτοπλοϊκῶν φορτηγῶν πλοίων (Μ]S), ὁσάκις τὰ πλοῖα ταῦτα ἐπεκτείνουν τοὺς πλοῦς των εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν (παράγραφος 2 ἄρθρου 1 τῆς ἀπὸ 8.6.1962 συλλογικῆς συμβάσεως), καταβάλλεται ἡ ὡς ἄνω ἔκτακτος οἰκονομικὴ παροχή, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρους συμβάσεων ναυτολογήσεως μισθοῦ.

4) Ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω περιορισμοὺς δικαιοῦνται τῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς καὶ οἱ λόγῳ στρατεύσεως ἢ ἀσθενείας ἀπολυθέντες ἐκ τῶν πλοίων ναυτικοί.

5) Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον θὰ καταβληθῇ ἐφ' ἅπαξ μεχρι τῆς 11.4.1963.

Κοινοποιηθήτω δεόντως πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 5 Ἀπριλίου 1963

—

35187]2024]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 19.3.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 163 τῆς 19 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, ἀποφαίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 19.3.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 27.3.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 450]27.3.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη

Ἐν Ἁγίῳ Ἰωάννῃ Ρέντη σήμερον τὴν 19ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἔτους 1963, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11ην π.μ., συνελθόντες ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι τοῦ Δήμου Ἁγίου Ἰωαν-

νου Ρέντη οί κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός ὁ Γεώργιος Λαμπόπουλος, Δήμαρχος Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Σπυρίδων Βλάχος, πρόεδρος τοῦ ἐν Ταύρῳ ἑδρεύοντος Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ταύρου καὶ Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, ἐνεργῶν ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Σωματείου τούτου, οὗτινος μέλη τυγχάνουν οἱ εἰς οὓς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα σύμβασις ἡμερομίσθιοι ἐργατοτεχνῖται κλπ. τοῦ Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, ἀφετέρου δὲ δεόντως ἐξουσιοδοτούμενοι, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 195]11.12.1962 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12967 ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1963 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τῆς ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1961 ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Σωματείου, ἅπερ ἐπροσκομίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐν τῇ παρούσῃ συμβαινόντων ἀναφερομένων ἐργατοτεχνιτῶν ἐν συνεργείων καθαριότητος (περισυλλογῆς ἀπορριμμάτων κλπ.) τοῦ Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη.

1) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργάται οἱ ἀπασχολούμενοι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὴν καθαριότητα, περισυλλογὴν καὶ ἀπακομιδὴν οἰκιακῶν καὶ ὁδικῶν ἀπορριμμάτων τοῦ Δήμου, οἱ καθαριστὰὶ ἢ καθαρίστριαι τῶν δημοτικῶν ἀποδευτηρίων καὶ τοῦ δημοτικοῦ καταστήματος.

2) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συμβάσεως ὑπάγονται ἐπίσης οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων περισυλλογῆς καὶ ἀπακομιδῆς ἀπορριμμάτων, οἱ ἐπόπται τῶν συνεργείων καθαριότητος καὶ λοιπῶν συνεργείων, ὡς καὶ οἱ κηπουροὶ οἱ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν καθαριότητα γενικῶς τῆς πόλεως καὶ ἐφ' ὅσον συνδέονται ἀμέσως διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.

3) Εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω χορηγεῖται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962 ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ποσοστὸν 12α]ο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης καταβληθέντων καὶ ἐπὶ τῶν νῦν καταβαλλομένων ἐγκρίσει τῆς Νομαρχίας ἡμερομισθίων.

4) Εἰς τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν συμψηφίζεται τὸ διὰ τῆς ἀπὸ 12ης Ὀκτωβρίου 1961 ὑπογραφείσης συλλογικῆς συμβάσεως χορηγηθὲν ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν 100 μηνιαίως.

5) Τυχὸν ὑφιστάμενοι ἢ μέλλοντες νὰ ἰσχυσουν εὐνοϊκώτεραι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες. Ἡ παροῦσα ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα ὑπογράφεται παρὰ τῶν ἐν ἀρχῇ ἀναφερομένων, συνταγεῖσα εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέλη, ἐπὶ πλέον δὲ ἓν πρὸς κατάθεσιν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀρχήν.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἀπριλίου 1963

35179]2023]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 6]1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. «Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 163 τῆς 19 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3735]1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 6]1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας», δι' ἧς μετερρυθμίσθη, κατόπιν ἐφέσεων, ἡ ὑπ' ἀριθ. 21]1962 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 6]1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν: 1) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, 2) Ἑνώσεως Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, 3) Ἑνώσεως Βιομηχάνων Σπορελαιουργῶν Ἑλλάδος, 4) Συνδέσμου Βιομηχάνων Ὑδρηνελαιουργῶν, 5) Συνδέσμου Βιομηχάνων Ἐξευγενισμένων Ἐλαιολάδων, 6) Συνδέσμου Βιοτεχνῶν Ἐδωδίμων Λιπῶν καὶ 7) Ἑνώσεως Βιομηχάνων Σαπωνοποιΐας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1. Τὰ κατωτάτα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων ἐλαιουργοσαπωνοποιΐας καὶ συναφῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Α' Σπορελαιουργοί: (Σπορελαιουργίας, ὑδρογονώσεως, ἐξευγενισμοῦ καὶ τεκνοποιήσεως ἐλαίων, μαγειρικῶν λιπῶν - πλὴν τῶν βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν παρασκευαζουσῶν μαγειρικὰ λίπη διὰ προσμίξεως καὶ ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀπὸ 1.6.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 184, Β' τῆς 8.7.1957) καὶ ὑπ' ἀριθ. 11]1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (ἀρξάσης κατοθέσεως Εἰρηνοδικείων Ἀθηνῶν 31]4.6.1962) μαγαρινῶν καὶ λιπαρῶν ὀξέων):

	Ἡμερομίσθιον Ἀθηνῶν	Λοιπῆς Πειραιῶς χώρας Ἐλευσῖνος
1) Τεχνῖται σπορελαιουργοί (ραφιναρισταί, ἐκχυλισταί, πρεσσαδόροι	79	70
2) Τεχνῖται ἐφαρμοσταί	80	70
3) Λιπανταί	70	64
4) Ἐργάται βάρδιας ἢ αὐλῆς:		
α) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος ἡλικίας των καὶ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν	70	64
β) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀοχέτως προϋπηρε-		

αίας ἢ τὸ 18ον ἔτος καὶ ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους προϋπηρεσίαν	62	62
5) Ἐργάται βάρδιας, μὴ συμπληρώσαντες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	47	40
6) Γυναῖκες :		
α) Ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν	55	50
β) Ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως προϋπηρεσίας ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους τοὐλάχιστον προϋπηρεσίαν	49	47
Β'. Πυρηνελαιουργοί :		
1) Τεχνῖται	85	78
2) Ἐργάται βάρδιας ἢ αὐλῆς :		
α) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν	71	65
β) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως προϋπηρεσίας ἢ τὸ 18ον ἔτος καὶ ἓν τοὐλάχιστον ἔτος προϋπηρεσίαν	68	63
3) Γυναῖκες :		
α) Ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν	55	50
β) Ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως προϋπηρεσίαν ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους τοὐλάχιστον προϋπηρεσίαν	49	47
Γ'. Σαπωνοποιοί :		
1) Τεχνῖται ψῆσται	82	70
2) Κόπτης Α'	75	67
3) Κόπτης Β'	71	65
4) Ἐργάται :		
α) Μὴ συμπληρώσαντες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	47	46
β) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	58	46
γ) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως προϋπηρεσίας ἢ τὸ 18ον ἔτος καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν	60	58
δ) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν	70	64
5) Γυναῖκες :		
α) Ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν	55	50
β) Ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως προϋπηρεσίας ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους τοὐλάχιστον προϋπηρεσίαν	49	47

	Ἡμερομίσθιον Θεσσαλονίκης
1) Τεχνῖται ψῆσται	80
2) Βοηθοὶ αὐτῶν	70
3) Ἐργάται :	
α) Μὴ συμπληρώσαντες τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των	46
β) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἄνευ προϋπηρεσίας	53
γ) Ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των :	
αα) Μὲ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν	63
ββ) Μὲ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν	66
4) Ἐργάτριαι :	
α) Μὴ συμπληρώσασαι τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας	36
β) Ἔχουσαι συμπεπληρωμένον τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν	47
γ) Ἔχουσαι συμπεπληρωμένον τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των :	
αα) Μὲ ἓν ἔτος προϋπηρεσίαν	48
ββ) Μὲ δύο ἐτῶν προϋπηρεσίαν	51

Δ'. Γυναῖκες, ἀπασχολούμεναι εἰς μίαν τῶν εἰδικοτήτων τῶν περιπτώσεων 1, 2 καὶ 3 τῶν πυρηνελαιουργῶν, 1 τῶν πυρηνελαιουργῶν καὶ 1, 2 καὶ 3 τῶν σαπωνοποιῶν καὶ 1 καὶ 2 τῶν σαπωνοποιῶν Θεσσαλονίκης, δικαιοῦνται τοῦ διὰ τὰς εἰδικότητας ταύτας προβλεπομένου ἡμερομισθίου.

ΙΙ. Τὰ ὑπὸ τῆς προηγουμένης παραγράφου 1 καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἰσχύουν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1963.

Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 21.6.1962 μέχρι 31.12.1963 χορηγεῖται αὔξησις ἓξ τριῶν δραχμῶν ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς 1.6.1962 ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων, βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας, διὰ τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτούς. Εἰς τὴν αὔξησιν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῆς προηγουμένης παραγράφου 1, συμπεριλαμβάνεται τὸ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88]1961 Π.Υ.Σ. χορηγούμενον ἓξ μιᾶς δραχμῆς ἐπίδομα ἄρτου.

ΙΙΙ. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις τῶν ἀπὸ 22.1.1959 καὶ 10.3.1961 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ κλάδου.

ΙΥ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 21ης Ἰουνίου 1962».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἀπριλίου 1963

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΡΕΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΙ

Είναι ενδιαφέρον να σημειωθή, πόσαι διαδικασίαι διά την έκδίκασιν των εργατικών διαφορών έχουν νομοθετηθή. Είναι μία —βασική— του νόμου ΓΨΟΔ', ως έχει ρυθμισθή διά του τελευταίου κατά χρονολογικήν σειράν νόμου 1968|1944, διά τάς εκ της σχέσεως εργασίας διαφοράς μεταξύ μισθωτών και εργοδοτών, αί οποίαι εκδικάζονται κατ' αύτήν, ασχέτως ποσού, υπό Πρωτοδίκου, με δικαίωμα εφέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου, επιτρεπομένης της ενώπιον του Άρειου Πάγου αναιρέσεως. Άλλη διά τάς διαφοράς εκ του νόμου 3514|1928 περί στρατευομένων μισθωτών ενώπιον του Ειρηνοδικου, ασχέτως ποσού, με δικαίωμα εφέσεως ενώπιον του Προέδρου Πρωτοδικών, εφαρμοζομένης της διαδικασίας του άρθρου 634 επ. Πολιτικής Δικονομίας, άνευ δικαιώματος αναιρέσεως, και τρίτη διά τάς εκ του νόμου 551|1915 περί εργατικών ατυχημάτων διαφοράς, ασχέτως ποσού, ενώπιον του Ειρηνοδικείου κατά την τακτικήν διαδικασίαν, με δικαίωμα εφέσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου, επιτρεπομένης και αναιρέσεως ενώπιον του Άρειου Πάγου.

Όλαι αύται αί διαδικασίαι έχουν θεσπισθή κατ' απομάκρυνσιν από τά κατά την Πολιτικήν Δικονομίαν βασικώς ισχύοντα διά τάς επί κοινών διαφορών δίκας, με τον κοινωνικόν σκοπόν να εξυπηρετηθούν οι εργαζόμενοι με δικαστικά μέσα προσιτά εις αύτούς και με μεγαλυτέραν ταχύτητα. Περαιτέρω κοινή επισήμανσις, την οποίαν θεμελιώνει η εμπειρία των ετών, είναι, ότι η βασική εργατική διαδικασία του νόμου ΓΨΟΔ' διά τας εκ της σχέσεως εργασίας διαφοράς έχει εξυπηρετήσει και ιδιαίτερα μετά την εις αύτην εκδίκασιν των διαφορών ασχέτως ποσού υπό των Πρωτοδικών την τάξιν των μισθωτών εις σημείον πολύ ικανοποιητικόν.

Με φρίκην αναλογίζονται .. οι παλαιότεροι την υπάρχουσαν εις το θέμα πρό του νόμου 1968|1944 κατάστασιν, όταν οι μισθωτοί πέραν του περιωρισμένου χρηματικού ποσού της εργατικής διαδικασίας υπεχρεούντο να εμπλακούν εις τον λαβύρινθον της διά τας κοινάς δίκας διαδικασίας, με την ανάγκην εκδόσεως προδικαστικών αποφάσεων, διεξαγωγής μαρτυρικών αποδείξεων, εκδόσεως οριστικών ύστερον αποφάσεων και όλα ταύτα εκ του ύστερήματος του μισθού των.

Υπήρξαν βεβαίως και παραχωρήσεις τινές τας οποίας ο Νομοθέτης εθεώρησε —και ορθώς— αναγκαίας, εν ω χρόνω ισχυε το παλαιόν δικονομικόν σύστημα του νόμου ΓΨΟΔ' με το περιωρισμένον χρηματικόν ποσόν των διαφορών. Τέσσερα έτη μετά την υπό του αειμνήστου Ν. Δημητρακοπούλου θέσπισιν της εργατικής διαδικασίας του νόμου ΓΨΟΔ', όταν το χρηματικόν όριον της διαδικασίας περιωρίζετο εις το αρχικόν ποσόν των εκατόν δραχμών της εποχής του 1911, εγίνετο η πρώτη σοβαρά παραχώρησις. Εθεσπίσθη η ασχέτως ποσού αρμοδιότης του Ειρηνοδικείου διά τας εκ του νόμου 551|1915 περί εργατικών ατυχημάτων διαφοράς, χωρίς όμως να καθιερωθή δι' αύτάς άλλη διαδικασία, πλην της τακτικής, και τούτο εξακολουθεί και σήμερον να ισχύη. Με όλην όμως την εις το τελευταίον αύτο συντηρητικότητα του Νομοθέτου της εποχής είναι φανερόν, ότι η εις μίαν διαδικασίαν, έστω και την τακτικήν, υπαγωγή των διαφορών αύτών, ασχέτως ποσού, απετέλει διά την εποχήν μεγάλην πρόοδον. Αργότερον με τον νόμον περί στρατεύσεως μισθωτών εκρίθη—και ορθώς—αναγκαίον και αί εξ αύτου διαφοραί να τύχουν μιας διαφορετικής μεταχειρίσεως. Ούτω εθεσπίσθη η ενώπιον του Ειρηνοδίκου διαδικασία, ασχέτως ποσού, με δικαίωμα εφέσεως ενώπιον του Προέδρου Πρωτοδικών, η οποία παραμένει και σήμερον εν εφαρμογή.

Η πάροδος όμως του χρόνου και η απουδαία μεταβολή, η οποία εγένετο εις την εργατικήν διαδικασίαν του νόμου ΓΨΟΔ', κατά την οποίαν εκδικάζονται ασχέτως ποσού ήδη αί εκ της σχέσεως εργασίας διαφοραί και με κοινώς αναγνωριζόμενα άριστα αποτελέσματα, κατέστησαν άνευ ενν οίας πλέον την ύπαρξιν των λοιπών διαδικασιών, άκμη δε θεωρείται σήμερον αναχρονιστική η ενώπιον του Ειρηνοδικείου κατά την τακτικήν διαδικασίαν εκδίκασις των εκ του νόμου περί εργατικών ατυχημάτων διαφορών, αφού πολύ σπουδαιοτέρας σημασίας εργατικαί διαφοραί εκδικάζονται ήδη κατά την ταχείαν και εύθηνήν σχετικώς—εύθηνοτέραν της του νόμου 551—εργατικήν διαδικασίαν του νόμου ΓΨΟΔ'.

Το συμπέρασμα, το οποίον συνάγεται εκ των ανωτέρω, είναι, ότι και αί διαφοραί του νόμου 3514 περί στρατευομένων μισθωτών και του νόμου 551 περί εργατικών ατυχημάτων πρέπει να υπαχθούν εις την φυσικήν διά τους μισθωτούς εργατικήν διαδικασίαν του νόμου ΓΨΟΔ'. Τρείς διαδικασίαι δι' εργατικάς διαφοράς δεν εννοούνται και περισσότερον δεν εννοείται να υπάρχη άκμη εν ζωή η τακτική διαδικασία διά τας διαφοράς των θυμάτων της εργασίας, τα οποία εύλογος άξιουν ίσην δικονομικήν μεταχείρισιν.

Το αρμόδιον Υπουργείον Δικαιοσύνης ας άκούση την φωνήν των.

Δικαστικαί ειδήσεις

Την 10ην τρέχοντος μηνός συζητούνται ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, εξ αναβολής από της 22ας Μαρτίου, αιτήσεις ακυρώσεως της διατάξεως των εθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας περί συνδικαλιστικής εισφοράς

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεύχος 10 (520)

Ἀθῆναι, 15 Μαΐου 1963

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΩΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ Ἢ ΕΡΓΑΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΧΡΙΣΤΟΥ Ἰω. ΚΑΣΣΙΜΟΥ, Ἀνωτέρου Ὑπαλλήλου Ὑπουργείου Ἐργασίας

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἰδίως τὴν τελευταίαν πενταετίαν συχνὰ καὶ ἐπίμονα εἶναι τὰ αἰτήματα τῶν μισθωτῶν τῶν διαφόρων ἐπαγγελματικῶν κατηγοριῶν, διατυπούμενα διὰ σωρείας ὑπομνημάτων καὶ προσωπικῶν παραστάσεων, περὶ χαρακτηρισμοῦ των ὡς ὑπαλλήλων κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 1234]1918, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τῶν ἄρθρων 10 τοῦ νόμου 3514]1928, 11 τοῦ νόμου 2112]1920, 7 τοῦ νόμου 4558]1930 καὶ τελευταίως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ]γματος 2655]1953, δι' οὗ ὡρίσθη σαφῶς, ὅτι ὁ τρόπος τῆς ἀμοιβῆς τοῦ μισθωτοῦ (ἐπὶ μισθῷ, ἡμερομισθίῳ, κατὰ τεμάχιον κλπ.) οὐδεμίαν ἐπίδρασιν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, ἀλλὰ ἀσκεῖ ἀποκλειστικῶς ἐπίδρασιν τὸ προέχον ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ στοιχεῖον. Ἐφ' ὅσον μὲν προέχει ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας τὸ μὴ σωματικὸν στοιχεῖον ὁ μισθωτὸς χαρακτηρίζεται ὑπάλληλος, ἐφ' ὅσον δὲ τὸ σωματικὸν ἐργάτης. Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης εἶναι, ὅτι ἡ πολιτεία ἔσπευξε τελευταίως νὰ χαρακτηρίσῃ διὰ θετικῶν διατάξεων ὡρισμένων ἐπαγγελματικῶν κατηγοριῶν μισθωτοὺς ὡς ὑπαλλήλους. Οὕτω διὰ τοῦ ν. δ]γματος 3763]1957 ἐχαρακτήρισεν ὡς ὑπαλλήλους τοὺς ἠλεκτροτεχνίτας, οἵτινες εἶναι κάτοχοι ἀδείας Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος. Ἐπίσης διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐχαρακτηρίσθησαν ὑπάλληλοι οἱ ραδιοτεχνῖται καὶ περιελιγκταὶ ἐν γένει, οἱ ἠλεκτροσυγκολλητταί, ἐφ' ὅσον ἀσχολοῦνται εἰς ἐργασίας ἠλεκτροσυγκολλήσεως καὶ εἶναι κάτοχοι σχετικῆς ἀδείας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 6422]1934 καὶ οἱ θερμασταὶ καὶ ἀρχιθερμασταὶ ξυρᾶς, οἱ κεκτημένοι πτυχίου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω νόμου.

Ποῖοι ὅμως εἶναι οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ὠθοῦν τοὺς μισθωτοὺς τῶν διαφόρων ἐπαγγελματικῶν κατηγοριῶν νὰ ζητοῦν ἐπιμόνως καὶ ἀδιακόπως νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ὑπάλληλοι καὶ ποῖα εἶναι ἡ αἰτία, ἡ ὁποία ἀναγκάζει τὴν πολιτείαν ὄχι μόνον νὰ συζητῇ τὰ αἰτήματά των αὐτά, ἀλλὰ εἰς πολλὰς περιπτώσεις νὰ τὰ ἱκανοποιῇ, ὅπως π.χ. ἱκανοποίησε τὸ αἴτημα τῶν βοηθῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, παρέχουσα δι' εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἀποζημίωσιν ὑπαλλήλου, εἰς ὡρισμένας δὲ περιπτώσεις νὰ τοὺς χαρακτηρίζῃ διὰ νόμου ὑπαλλήλους, ὅπως προκειμένου περὶ τῶν κατηγοριῶν τῶν μισθωτῶν τῶν σημειουμένων ἀνωτέρω;

Εἶναι ἄραγε λόγοι ἠθικοῦ ἢ συναισθηματικοῦ περιεχομένου οἱ λόγοι, οἱ ὠθοῦντες τοὺς μισθωτοὺς εἰς τὸ ἐπίμονον «περὶ ὑπαλληλοποιήσεως», ὡς τὸ ἀποκαλοῦν αἴτημά των, ἢ εἶναι λόγοι οἰκονομικοί; Δὲν χρήζει ἐρεύνης καὶ συζητήσεως τὸ θέμα διὰ τὴν ἀπάντησιν: Λόγοι οἰκονομικοὶ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ὠθοῦν τοὺς μισθωτοὺς εἰς τὸ αἴτημά των αὐτό. Ἐὰν ἡ ἀποζημίωσις τῶν ὑπαλλήλων δὲν ἦτο πολλαπλασίως μεγαλυτέρα - 52 ἡμερομίσθια τὸ μαξιμουμ τῶν ἐργατῶν - 24 μῆνες τῶν ὑπαλλήλων - αἴτημα «ὑπαλληλοποιήσεως» καὶ ἀπασχολήσεως τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τῶν Ὑπουργείων Ἐργασίας καὶ Συντονισμοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχε.

Ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται καὶ ἡ ἄδεια τοῦ μισθωτοῦ δὲν θὰ εὑρίσκετο εἰς τοιαύτην δια-

φορὰν μεταξὺ ἐργάτου καὶ ὑπαλλήλου - 12 ἡμέραι ἐργάσιμοι εἶναι τὸ maximum τῆς ἀδείας τοῦ ἐργάτου τοῦ βιομηχανικοῦ ἐργοστασίου καὶ 26 τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας.

Ἀλλὰ πέραν τῆς ηὐξημένης ἀποζημιώσεως καὶ ἀδείας ἡ θέσις τοῦ ὑπαλλήλου εἶναι σταθερὰ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν. Καὶ εἶναι σταθερὰ ὄχι μόνον ἕνεκα τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλου, ἥτις εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ τὸν κρατῇ ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ἀλλὰ εἶναι σταθερὰ καὶ ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀποζημιώσεως, ἡ ὁποία ἀναχαιτίζει τὸν ἐργοδότην ἀπὸ τὴν σκέψιν τῆς ἀπολύσεως. Καὶ πέραν ὅμως ὅλων αὐτῶν καὶ ὅσον καὶ ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του, ὅτι ὑπὸ οἱονδήποτε οἰκονομικὸν σύστημα εἶναι φυσικὸν ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας νὰ ἐξασφαλίζεται περισσότερον διὰ τὸν ὑπάλληλον, τὰ κριτήρια ποὺ ἔχει διαμορφώσει ἡ νομολογία καὶ ἡ νομοθεσία μας εἰς πολλὰς περιπτώσεις δὲν εἶναι κριτήρια βασιζόμενα ἐπὶ τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Οὕτω π.χ. δὲν εἶναι νοητὸν διατὶ ὁ ἐργαζόμενος εἰς παντοπωλεῖον, ὁ ὁποῖος ἀρκετὰς ὥρας κυλᾷ βαρέλια ἢ μετατοπίζει κιβώτια, διότι λογαριάζει ὅμως καὶ ζυγίζει εἰς τὴν ζυγαριὰν εἶναι ἀναμφισβητήτως ὑπάλληλος, ἐνῷ εἶναι ἀντιθέτως ἀναμφισβητήτως ἐργάτης ὁ ἐργαζόμενος εἰς πολυτελὲς ἐστιατόριον, ἐνῷ ἀσχολεῖται βεβαίως καὶ αὐτὸς μὲ χειρωνακτικὰς ἐργασίας, διότι καθαρίζει χόρτα καὶ τραπέζια, ἀλλὰ σερβίρει καὶ λογαριάζει καὶ συναλλάσσεται μετὰ τοῦ πελάτου ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐργοδότου καὶ ὀφείλει νὰ ἔχῃ μνήμην ἰσχυράν, συμπεριφορὰν ἄψογον, μερικὰς γνώσεις ξένων γλωσσῶν καὶ κατὰ ἕνα τρόπον νὰ γνωρίζῃ, πρακτικῶς ἔστω, ψυχολογίαν; Δὲν εἶναι ἐπίσης νοητὸν διατὶ ὁ θερμαστὴς καὶ ὁ περιελιγκτὴς εἶναι ὑπάλληλος καὶ δὲν εἶναι ὑπάλληλος ὁ τεχνίτης π.χ. γραφομηχανῶν, ὁ ὁποῖος ἐκτελεῖ ἀποκλειστικῶς ἐργασίαν, εἰς ἣν προέχει τὸ σωματικὸν στοιχεῖον, ἔστω καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 2655|1953; Καὶ διατὶ ἀκόμη διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους δὲν εἶναι ὑπάλληλος ὁ τεχνίτης ὡρολογίων ἢ ὁ κομμωτής; Θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ κάμῃ πολλὰ ἀκόμη ἐρωτήματα καὶ πολλὰς συγκρίσεις. Ἀλλὰ τὰ ἀναφερθέντα παραδείγματα εἶναι τόσον ἀνάγλυφα καὶ τόσον γνωστὰ εἰς ὅλους, ὥστε νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ ἀμφισβητήσῃ, ὅτι ὑπάρχει ἄνισος μεταχειρισις τῶν μισθωτῶν ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν των ὡς ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν καὶ συνέπεια ταύτης εἶναι ἡ ἄνισος οἰκονομικὴ μεταχείρισις. Ποῖα ὅμως εἶναι ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης ἀνίσου οἰκονομικῆς μεταχειρίσεως;

Θὰ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ χωρὶς ἐνδοιασμοὺς καὶ χωρὶς περιστροφάς, ὅτι αἰτία εἶναι ἡ μὴ προσαρμογὴ τοῦ νόμου 2112|1920 περὶ ἀποζημιώσεως καὶ χαρακτηρισμοῦ τῶν μισθωτῶν εἰς τὰς συγχρόνους οἰκονομικὰς συνθήκας. Ὅταν ὁ νόμος 2112 τὸ πρῶτον καθιερώθη ἦτο ἓν ἀπὸ τὰ προοδευτικώτερα καὶ σοφώτερα νομοθετήματα ἴσως εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν μισθωτὸν ἀπὸ τὸ φάσμα τῆς πείνης διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀνεργίας. Λαμβάνων δὲ ὑπ' ὄψιν ὁ νομοθέτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὅτι ὁ μὲν ἐργάτης εὐκόλως ἐναλλάσσει ἐργασίαν, ὁ ὑπάλληλος ὅμως, ὁ ἀπασχολούμενος εἰς τὰς περιωρισμένας ἐπιχειρήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ εἰς ἔκτασιν καὶ εἰς ἀριθμὸν μισθωτῶν, δύσκολον, ἂν μὴ ἀδύνατον, ἦτο νὰ ἐξεύρῃ νέαν ἐργασίαν, καθιέρωσε περιωρισμένας ἀποζημιώσεις διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ μεγάλας διὰ τοὺς ὑπαλλήλους. Ἀλλὰ καὶ ὁ νόμος 539|1945, καίτοι πολὺ μεταγενέστερος, βάσει τῶν αὐτῶν κριτηρίων καθώρισε τὸν χρόνον τῆς ἀδείας. Γεννᾶται ὅθεν τὸ ἐρώτημα: Σήμερον, ὅταν ἱδρύωνται μεγάλαι ἐπιχειρήσεις, τῶν ὁποίων τὴν ἵδρυσιν ὄχι μόνον εὐνοεῖ, ἀλλὰ καὶ ὑπαγορεύει ἡ εἴσοδος τῆς χώρας εἰς τὴν Κοινὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἀγοράν, σήμερον, ὅτε ἔχει καθιερωθῇ ἡ ἀσφάλισις τῆς ἀνεργίας, σήμερον ποὺ ὁμιλοῦμεν περὶ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, σήμερον πρὸ πάντων, ποὺ βασιλεύει ὁ τεχνικὸς ἐξοπλισμός, εἶναι δυνατὸν ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν μισθωτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τὰ θέματα, τὰ ἀφορῶντα τὴν θέσιν αὐτῶν, εἴτε ὅταν εὑρίσκωνται ἐντὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ὅταν θὰ εὑρεθοῦν ἐκτὸς αὐτῆς, νὰ κρίνωνται βάσει τῆς νομοθεσίας, ἥτις ἐθεσπίσθη, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ κοινωνικὰς συνθήκας μιᾶς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ βεβαίως νὰ εὑρίσκεται χρονικῶς πολὺ πλησίον μας, ἀφοῦ μόλις 40 ἔτη μᾶς χωρίζουν ἀπὸ αὐτήν, εὑρίσκεται ὅμως τεχνικῶς καὶ οἰκονομικῶς τόσον μακρὰν μας, ἀφοῦ οἱ τεχνικοὶ ἐπέταξαν ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸ διάστημα.

Ἠμπορεῖ σήμερον νὰ ὑποστηρίζεται σο-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΜΙΣΘΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἠθική βλάβη μισθωτοῦ διά μή παροχήν ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως

Ἀξίωσις μισθωτοῦ ὅτι ἐπιδίκασιν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικήν βλάβην, κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι, ἀναγκασθείς νά ἐργάζηται κατά Κυριακάς, δέν ἔτυχεν ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος.—Κρίσις τοῦ Δικαστηρίου ὅτι δέν ἠναγκάζετο νά ἐργάζηται.—Κατάργησις μετά τόν Νόμον 3239]1955 περί συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας πάσης γενικῆς ἤ εἰδικῆς διατάξεως, ὁριζούσης ἄλλως τά τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν.—Ἐξαιρέσεις.—Παροχή ἐργασίας εἰς Ὀργανισμόν Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ.

Ἀνηρέθη διά τῶν ἐν τῇ ἀπαιρέσει τοῦ Ἀρείου Πάγου λόγων ἡ ὑπ' ἀριθ. 10452]1962 ἀπόφασις εὐθ' ὡς ἐφετεῖον δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἔχει προηγηθῆ ἡ Α.Π. 663]1962 (εἰσηγητής Ε. Χονδρογιάννης, ΕΕΔ 22, 106), καθ' ἣν, ἵνα ἡ ἀπασχόλησις μισθωτοῦ τινος, ἐφ' οὗ ἔχει ἐφαρμογήν ἡ γενική περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως διάταξις, ἀποτελέσῃ ἀδικοπραξίαν βαρῶς, ὅτι κριτήριον τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ μισθωτοῦ εἶναι τό πρεέχον στοιχεῖον, σωματικόν ἤ μή, καί ὅτι ἐπομένως εἶναι ὑπάλληλος ὁ «πρωτοκολλητής» ἑνός γραφείου καί ἀμφισβητεῖται ἐναντι ταύτου ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπαλλήλου καί εἰς τόν τελευταῖον ἔστω τεχνικόν;

Βεβαίως εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ πνευματικῶς ἐργαζόμενος ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην μεγαλυτέρας ἀναπαύσεως καί συνεπῶς μεγαλυτέρας ἀδείας τοῦ σωματικῶς μοχθοῦντος. Ἀλλά πιστεύει κανείς, ὅτι εἶναι περισσότερον πνευματική ἡ ἐργασία τοῦ οἱουδήποτε γραφέως ἀπό τήν ἐργασίαν οἱουδήποτε μηχανουργοῦ;

Τό συμπέρασμα ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἶναι, ὅτι, διά νά παύσουν αἱ διαμαρτυρίαι καί διά νά παύσουν τά αἰτήματα τῶν ἐργαζομένων «περί ὑπαλληλοποιήσεως» τῶν διαφόρων κατηγοριῶν μισθωτῶν, θά πρέπει νά ἀντιληφθῶμεν, ὅτι ὁσονδήποτε τέλειος καί ἄν ὑπῆρξεν ἐν τῷ συνόλῳ του ὁ νόμος 2112]1920 καί ὁσονδήποτε καί ἄν ὑπῆρξαν σοφαί αἱ διατάξεις του περί χαρακτηρισμοῦ τῶν μισθωτῶν, πάντως ὑπῆρξαν. Σήμερον πολλά τμήματά των, πολλοί ἴστοί των, εἶτινες ρυθμίζουν θέματα τῶν μισθωτῶν, ἔχουν γηράσει καί ἔχουν ξεπερασθῆ καί χρήζουν ἀναθεωρήσεως καί ἀντικαταστάσεως καί προσαρμογῆς πρός τάς συγχρόνους συνθήκας.

Ὁσονδήποτε ἐξ ἄλλου καί ἄν ἀπηχῇ τάς διατάξεις τῆς διεθνοῦς συμβάσεως ὁ νόμος 539]1945, φρονοῦμεν, ὅτι καί εἰς αὐτόν δέον νά ἐπέλθουν ἤνιαι τροποποιήσεις, δι' ὧν κριτήριον διά τήν ηὐξημένην ἄδειαν νά μή ἀποτελῇ ἡ ἔκτασις τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλά ἡ διανοητική καί ἀνθυγιεινή ἐργασία. Γνωρίζομεν βεβαίως τάς δυσχερείας καί τάς ἀντιδράσεις, εἰς ἃς θά προσκρούσῃ μία τοιαύτη ἀναθεώρησις τῶν σχετικῶν διατάξεων καί δέν μᾶς διαφεύγει πόσον δύσκολον πρόβλημα θά εἶναι μία τοιαύτη ἀναθεώρησις. Δέν νομίζομεν ὅμως, ὅτι δύναται νά γίνεται σοβαρά συζήτησις περί προσαρμογῆς τῆς Νομοθεσίας μας, ὅταν δι' εἰδικῶν διατάξεων ἀναγνωρίζωμεν εἰς ὡρισμένας κατηγορίας μισθωτῶν ηὐξημένας ἀποζημιώσεις ἤ ἀδείας. Διότι οὐδείς δικαιοῦται νά πιστεύῃ, ὅτι θεραπεύει μεγάλα θέματα δι' ἐμβαλωματικῶν λύσεων. Καί δέν δικαιοῦται νά τό πιστεύῃ κανείς ἰδιαιτέρως τώρα, ὅτε ἡ χώρα εἰσέρχεται εἰς τήν Κοινήν Εὐρωπαϊκήν Ἀγοράν. Διότι, διά νά ἀπορροφῇ ὠφέλιμος ὁ θεσμός τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς διά τήν Ἑλλάδα, ἔχει πρωτίστως ἀνάγκην προσαρμογῆς πρός τάς λοιπάς χώρας τῆς Κοινῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀγορᾶς καί ἓν ἀπό τά πρῶτα θέματα τά ἀπαιτοῦντα προσαρμογήν εἶναι τό θέμα τοῦ Δικαίου τῆς Ἐργασίας.

εἰς βάρος του ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 914 Α.Κ., ἀτηρίξῃ δὲ ὡς τοιαύτη καὶ ἀξίωσιν αὐτοῦ πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικὴν βλάβην, βάσει τοῦ ἄρθρου 932 § 1 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, δέον ἡ ἀπασχόλησίς του αὕτη νὰ μὴ εἶναι οἰκιοθελής.

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅτι διὰ τοῦ νόμου 3239]1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΑ 17, 207 ἑπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) κατηργήθη πᾶσα ἄλλη διάταξις, ὑφ' ἧς ἀπὸ ἐτῶν ἐρρυθμίζετο καθορισμὸς ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν.

Ἀρείου Πάγου 181]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Σ. Βασματζίδης

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ὃ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δείκνυται, καθ' ὅσον διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς διώκεται ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 932 Ἀστικοῦ Κώδικος εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως ἕνεκα τῆς ἠθικῆς βλάβης, ἣν οὗτος ὑπέστη, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος, ἀναγκασθεὶς νὰ ἐργάζηται κατὰ τὰς Κυριακάς, δὲν ἔτυχεν ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην τῆς ἑβδομάδος ἡμέραν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 2 τῆς Γ' Διεθνοῦς Συμβάσεως Ἐργασίας τῆς Γενεύης, κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου 2992]1922, ἐδέχατο, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἐκ τούτων αὐδάλως ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἀπασχολούμενος κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ καθ' ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος καὶ ἀμειβόμενος καθ' ἁπάσας τὰς ἡμέρας τῆς ἀπασχολήσεώς του, ἠναγκάζετο νὰ ἐργάζηται καὶ καθ' ἃς ἡμέρας (μίαν τὴν ἑβδομάδα ἐφ' ὅσον εἰργάζετο τὴν Κυριακήν) ἐδικαιοῦτο νὰ ἀναπαύηται, ἀπειλούμενος ἄλλως δι' ἀπολύσεως. Ὅθεν ἀποφηνάμενον μετὰ ταῦτα ὅτι δὲν συντρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, καθ' ὅσον αὕτη ἀφορᾷ τὸ ὡς εἴρηται αἴτημα αὐτῆς, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν ταύτην καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 5ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 1 § 3 τοῦ νόμου 3239]1955 «κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος νόμου ἐργοδότης μὲν θεωρεῖται πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ὅπερ χρησιμοποιεῖ τὴν ἐργασίαν ἄλλων φυσικῶν προσώπων συνάμει σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, μισθωτὸς δὲ ὁ παρέχων εἰς ἐργοδότην ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντὶ ἀμοιβῆς, ὑπολογιζομένης εἴτε κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, εἴτε κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἢ κατὰ ποσοστά». Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 «αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ἐφ' ὅσον καταρτίζονται καὶ ὑπογράφονται παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων, δεσμεύουσι τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορῶσαι καὶ διὰ τὴν περιφέρειαν, δι' ἣν ἰσχύουσι». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 7 § 1 αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας διακρίνονται: α) εἰς ἐθνικάς γενικάς, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας ἢ πλείονας τοῦ ἑνὸς κλάδου μισθωτῶν καθ' ὅλην τὴν χώραν, β) εἰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς..». Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 42 παράγρ. 1 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου «ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου καταργοῦνται αἱ διατάξεις τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ἀναφερομένων νόμων, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ τροποποιήσαντες καὶ συμπληρώσαντες αὐτοὺς τοιοῦτοι, ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα διάταξις, γενικὴ ἢ εἰδική, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθὼς καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ περιεχομένου της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου», παράγρ. 3, ὡς αὕτη συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 12 νόμου 3755]1957, «αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς ρυθμίσεως τῶν ὅρων, συνθηκῶν καὶ ἀμοιβῆς ἐργασίας τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας. Ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ἀμέσως εἰς τὴν καλλιέργειαν γεωργικῶν προϊόντων ἢ εἰς τὴν κτηνοτροφίαν ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, πλὴν τῶν ὑπηρετούντων...».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων καὶ δὴ τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου, δι' ἧς ρητῶς, καθ' ἃ προείρηται, ὁρίζεται, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενικὴ ἢ εἰδική, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθὼς καὶ πᾶσα διάταξις, ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ περιεχομένου της εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, ἐξαίρεσιν δὲ ρητὴν ποιουμένη μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ρύθμισιν τῶν ὅρων, συνθηκῶν καὶ ἀμοιβῆς ἐργασίας τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων ἐμπορικῆς ναυτιλίας καὶ τῶν ἀμέσως εἰς τὴν καλλιέργειαν γεωργικῶν προϊόντων ἢ εἰς τὴν κτηνοτροφίαν ἀπασχολουμένων μισθωτῶν, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 4, 6 καὶ 7 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 183]1945 «περὶ ἀναστάσεως Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ δι' ὃ τὴν διαχείρισιν πλεονάζοντος συμμαχικοῦ ὑλικοῦ», δι' ὧν ὁρίζεται ὅτι τὸ προσωπικὸν τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου διορίζεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, προσλαμβάνεται δὲ ἡ ἐπὶ συμβάσει ἢ ὡς ἐκτάκτου ἢ προσωρινὸν τοιοῦτο καὶ ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς μισθοδοσίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ, τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ, αἱ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ εἰς τὸ ἓν γένει προσωπικόν, εἰς ὃ περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἐξ ἀποσπάσεως τοιοῦτον ἐνεργοῦνται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δι.Σ.Υ., μὴ δεσμευομένου ἐν τῷ ποσοτικῷ καθορισμῷ αὐτῶν ἐξ οἱασδήποτε τυχὸν σχετικῆς περιοριστικῆς διατάξεως, ὡς καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 2279]1952, ὁρίζουσα ὅτι ἡ εἰς προσωπικὸν πλήρωσις τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ο.Δι.Σ.Υ. εἴτε διὰ διορισμοῦ, εἴτε δι' ἀποσπάσεως ἐξ ἄλ-

λων Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ Ὀργανισμῶν, διά τε τὸ ὑπηρετοῦν ἤδη, ὡς καὶ διὰ τὸ ἐφεξῆς προσληφθησόμενον, δὲν ὑπόκειται εἰς τοὺς περιορισμοὺς καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ἐξ εἰδικῶν ἢ γενικῶν διατάξεων πρὸς τοὺς ἐργοδότας ἐπιβαλλομένας, καὶ ὅτι ὁ καθορισμὸς τῶν ἐν γένει ἀποδοχῶν καὶ ἀμοιβῶν τοῦ προσωπικοῦ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κατὰ παρέκκλισιν σχετικῶς ὑφισταμένων εἰδικῶν ἢ γενικῶν διατάξεων, ὡς ἀντικείμενοι εἰς τὸν νόμον τοῦτον κατηργήθησαν, καὶ ὅτι ἐπομένως ἐπὶ τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ὀργανισμοῦ ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανομένου ἔχουσιν ἐφαρμογήν, καθ' ὃ καταρτισθεῖσαι καὶ ὑπογραφεῖσαι ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ὡς ἐκ τούτου δεσμεύουσαι τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ὅλης τῆς χώρας, α) ἡ ἀπὸ 22.6.1956 ἐθνικὴ γενικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας «περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν», δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Β' 235), κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 51.600/11156/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ β) ἡ ἀπὸ 30.8.1960 τοιαύτη «περὶ αὐξήσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἐργατῶν, ἐργατριῶν κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας», δημοσιευθεῖσα καὶ αὕτη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Β' 397), κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 58200/11680/1960 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑπὸ τούτων καθοριζόμενα ὑποχρεωτικῶς κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων.

Μετὰ ταῦτα αἱ ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 κοιναὶ ἀποφάσεις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ὧν προβλέπεται διὰ μὲν τῆς πρώτης ἡ καταβολὴ εἰς τὸ ἐν γένει προσωπικὸν πασῶν ἐν γένει τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας του ἀπασχολεῖται κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερουμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ ἔτους, προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου 75 ο/ο, διὰ δὲ τῆς δευτέρας ἡ καταβολὴ διὰ τὴν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας (10 μ.μ. μέχρις 6 π.μ.) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν προσαυξήσεως ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου 25ο/ο, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τῶν ὑπὸ τούτων προβλεπομένων προσαυξήσεων ὑπολογιστέων κατὰ τὴν ἑρμηνεύσασαν τὰς ἀποφάσεις ταύτας ὑπ' ἀριθ. 25825/254/1951 ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν διὰ τῶν ὡς εἴρηται συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων ἡμερομισθίων. Ὡς ἐπίσης τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78900/15410/1960 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23000/61/1961 τοιαύτης παρασχεθέντων εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1960 καὶ Πάσχα 1961, ὑπολογιζομένων βάσει τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθωρισμένων κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν ἡμερομισθίων, προσηυξημένων διὰ τῶν κατὰ τὰ ὡς ἄνω προσαυξήσεων Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας, ὑπολογιστέαι αἱ προσαυξήσεις αὗται τυγχάνουσι διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν εἰς τὸ αὐτὸ προσωπικὸν καταβλητέων βάσει τῶν ὡς εἴρηται ὑπουργικῶν ἀποφάσεων δώρων. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα κρίναν καὶ δι' ἐπικυρώσεως τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀπορρίψαν τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται ἡ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, παρέχοντα εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον Ὀργανισμὸν δυνάμει συμβάσεως ἀορίστου χρόνου ἰδιωτικοῦ δικαίου τὴν ἐργασίαν του ὡς φύλακος ἀποθηκῶν, γραφείων καὶ ὑλικῶν αὐτοῦ, ἡ καταβολὴ τῶν ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προβλεπομένων προσαυξήσεων διὰ τὴν κατὰ τὸ ἀπὸ 23.6.1960 μέχρις 23.9.1961 χρονικὸν διάστημα κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθιερωμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ ἔτους, ὡς καὶ τὴν νύκτα, παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ὡς καὶ ἡ καταβολή, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων 1960 καὶ Πάσχα 1961 τῆς διαφορᾶς, ἥτις προκύπτει ἐκ τοῦ συνυπολογισμοῦ καὶ τῶν προσαυξήσεων τούτων, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου 1ον, 2ον, 3ον καὶ 4ον λόγους ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ν. 3810/1957, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Πολ. Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, καταδικαζομένου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀμφοτέρων τῶν βημάτων, συμψηφιζομένην ἐν μέρει ὡς ἐκ τῆς ἐν μέρει ἥττης καὶ τούτου (ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικονομίας).

ΠΡΟΫΠΗΡΕΣΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΝ ΜΙΣΘΟΥ

Έφαρμογή τῶν περὶ αὐτοῦ διαιτητικῶν ἀποφάσεων

Συνυπολογισμός, κατ' ἐφαρμογήν τῶν ὑπ' ἀριθ. 14]1956, 2]1959 καὶ 2]1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων, καὶ τοῦ παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου χρόνου δημοσίας ὑπηρεσίας εἰς ὁμότιμα καθήκοντα, ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑφ' ὅλων τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων γενομένην διάκρισιν ὑπαλλήλων κλπ. καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκπληρούμενα καθήκοντα.—Ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου τούτου διὰ τὸν κατὰ ἔτη προσδιορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἐφ' ὅσον διηνύθη εἰς δημοσίαν θέσιν εἰς καθήκοντα ἀνάλογα καὶ παρεμφερῆ τῆς ἤδη κατεχομένης ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ θέσεως καὶ πρακειμένου περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἰς καθήκοντα ὁμότιμα πρὸς τὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1812Ο]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατὰ δόγμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἁμοιβῆς προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει (ΕΕΔ 18, 343), ὁ ὁποῖος διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ καὶ ὑπὸ τῆς μεταγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 2]1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 20, 572), ὁ κατὰ ἔτη ὑπηρεσίας καθορισμὸς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν περὶ ὧν αὕτη μισθωτῶν γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπηρεσίας καὶ πραγματικῆς ἐργασίας παρὰ τῇ εἰς ἣν ὑπηρετοῦν ἐπιχειρήσει, προσαυξανομένης κατὰ τὴν παρ' ἄλλῃ ἰδιωτικῇ ἐπιχειρήσει, Δημοσίῳ, Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου κλπ. πραγματικὴν προϋπηρεσίαν εἰς ὁμότιμα καθήκοντα ἀναδρομικῶς μέχρι τοῦ πρώτου διορισμοῦ.

Τοῦτο εἶναι ἐπανάληψις τῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἐπιχειρήσεων δεκτῶν γενομένων, περὶ τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ δὲν ἐγράφετο τοῦτο εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ρητῶς, συνεπελογίζετο καὶ ἡ παρὰ τῷ Δημοσίῳ κλπ. προϋπηρεσία εἰς ὁμότιμα καθήκοντα, διότι εἶχε κριθῆ, ὅτι κύριον γνώρισμα διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προϋπηρεσίας ἦσαν τὰ ὁμότιμα καθήκοντα καὶ ὄχι ἡ μορφὴ τῆς ὑπηρεσίας, παρ' ἣ προγενεστέρως ὑπηρέτει τις. (Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας 586]1938 εἰς Κώδικα Συλλογικῶν Συμβάσεων Ἐργασίας Τ. Ταιμπούκη, ἐκδ. 1968, σελ. 375).

Οὗτος, ὡς ἠρμηνεύθη ὁ ὅρος «ὁμότιμα καθήκοντα» ἐὰν ἐπαλληλίς τις ἐξετέλει ἐργασίαν δακτυλογράφου ἢ ἁπλοῦ γραφέως, συνυπελογίζετο ἡ προϋπηρεσία του μὲ τὴν εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ταμπτὴν δακτυλογράφου. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐξετέλει ὑπηρεσίαν λογιστοῦ, διπλωντοῦ κλπ. δὲν συνυπελογίζετο ἡ προτέρων ὑπηρεσία του δακτυλογράφου. (Ἴδετε ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας εἰς Τ. Ταιμπούκη, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 335).

«Ὁμότιμα» καθήκοντα σημαίνουν τὰ ἐξ ἴσου τιμώμενα.

Ἀρείου Πάγου 225]1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Συνηγόροι οἱ κ.κ. Π. Καλλῆς, Σ. Γκαδόλος

Διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 14]1956 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ., ὡς αὕτη τροποποιηθεῖσα ἐνεκρίθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 66867]1956 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ὡρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἰδιωτικῶν γραφείων, ἐπιχειρήσεων ἐν γένει κατὰ ἔτη ὑπηρεσίας, διαιρεθέντων τῶν μισθωτῶν 1) εἰς ὑπαλλήλους, 2) εἰσπράκτορας καὶ ἀποθηκαρίους καὶ 3) εἰς ὑπηρετικὸν προσωπικόν, ἤτοι κλητῆρας, θυρωρούς, φύλακας, διὰ δὲ τῆς παραγράφου ΙΙΙ ὡρίσθη, ὅτι ὁ κατὰ ἔτη ὑπηρεσίας καθορισμὸς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ γίνεται βάσει τῆς πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ παρὰ τῇ εἰς ἣν ὑπηρέτει ἐπιχειρήσει, προσαυξανόμενος καὶ κατὰ τὸν παρ' ἄλλῃ ἐπιχειρήσει, ὑπηρεσίαν ἢ γραφεῖῳ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς ὁμότιμα καθήκοντα, ἀναδρομικῶς μέχρι τοῦ πρώτου διορισμοῦ, ἐν περιπτώσει δὲ μετατάξεως τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας ὡς ὑπαλλήλου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως ὑπαλληλικῆς ὑπηρεσίας. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2]1959 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τῆς 2]1961, ὡς αὗται ἐνεκρίθησαν καὶ ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταὶ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 16929]1959 καὶ 26762]1961 ἀποφάσεων Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ἐπανελήφθησαν αἱ ὡς ἄνω διατάξεις, προστεθείσης μόνον τῆς διατάξεως, καθ' ἣν ὁ κατὰ ἔτη ὑπηρεσίας καθορισμὸς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ προσαυξάνεται καὶ κατὰ τὴν παρὰ τῷ Δημοσίῳ, νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου κλπ. πραγματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς ὁμότιμα καθήκοντα.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὸν κατὰ ἔτη καθορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ συνυπολογίζεται καὶ ὁ παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου χρόνος δημοσίας ὑπηρεσίας εἰς ὁμότιμα καθήκοντα, ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑφ' ὅλων τῶν ἄνω διαιτητικῶν ἀποφάσεων γενομένην ὡς ἄνω διάκρισιν ὑπαλλήλων, εἰσπρακτόρων καὶ ὑπηρετῶν καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκπληρούμενα καθήκοντα, δοθέντος ὅτι ὁ χρόνος ὡς ὑπαλλήλου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως καθηκόντων ὡς ὑπαλλήλου. Κατὰ συνέπειαν ὁ προηγού-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΟΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΩΝ ΛΟΓΩΝ

Έννοια σχετικοῦ ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος

Ὑπαρξις, κατ' ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος, σπουδαίου λόγου πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅταν, θεωρουμένων πασῶν τῶν λογικῶς ὑπ' ὄψιν πραγματικῶν συνθηκῶν τῆς περιπτώσεως, δὲν δύναται κατὰ τὴν καλὴν πίστιν νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὅπως διατηρήσῃ περαιτέρω τὸν μισθωτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.—Ἀναγκαία ἡ προβολὴ τοῦ σπουδαίου λόγου, ἡ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου κρίσις τοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐντὸς εὐλόγου προθεσμίας, ὀφ' ἧς τὰ συνιστῶντα αὐτὴν πραγματικὰ περιστατικὰ περιῆλθον εἰς γνῶσιν τοῦ δικαιουμένου ὅπως ἐπικαλεσθῇ ταῦτον.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 16289]1962 ἀπό-

---

μενος χρόνος ὑπηρεσίας παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου θέλει ὑπολογισθῇ διὰ τὸν κατὰ ἔτη προσδιορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἐφ' ὅσον διηνύθη εἰς τὴν δημοσίαν θέσιν εἰς καθήκοντα ἀνάλογα καὶ παρεμφερῆ τῆς ἤδη κατεχομένης ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ θέσεως καὶ προκειμένου περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἰς καθήκοντα ὁμότιμα πρὸς τὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἀνεξαρτήτως τῆς εἰδικῆς φύσεως τῶν ὑπηρεσιῶν ἢ τοῦ μὴ ὁμοειδοῦς αὐτῶν ἐν σχέσει μὲ τὰς παρεχομένας ἤδη ὑπηρεσίας. Καὶ εἰδικώτερον, προκειμένου καθορισμοῦ τοῦ μισθοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ὑπηρετοῦντος ὡς ἐσωτερικοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ὑδάτων διὰ τὸν κατὰ ἔτη προσδιορισμὸν τοῦ μισθοῦ του, δέον κατὰ τὰς ἄνω μνησθείσας Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν νὰ συνυπολογισθῇ καὶ ἡ παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Βασιλικῇ Χωροφυλακῇ προϋπηρεσία του ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ του ὑπαξιωματικοῦ καὶ ἄνω, ἥτις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἐκ τῶν Κανονισμῶν Χωροφυλακῆς (ν.δ. 3365]1955) προσόντων, κύκλου καθηκόντων των, εἶναι ὁμότιμος πρὸς τὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας Ὑδάτων, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τοῦ χωροφύλακος, οὗτινος τὰ καθήκοντα προσιδιάζουσι πρὸς τὴν τοῦ ὑπηρέτου, φύλακος ἢ κλητῆρος.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι δὲν ὑπολογίζεται κατὰ τὰς ἄνω Δ.Δ.Δ.Δ. ὁ χρόνος προϋπηρεσίας εἰς τὴν χωροφυλακὴν ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ ὑπενομοτάρχου μέχρις ἀνθυπασπιστοῦ, διότι ἡ ὑπηρεσία αὕτη, μὴ οὖσα ὑπηρεσία κυρίως Γραφείου, δὲν εἶναι ὁμότιμος πρὸς τὴν προσφερομένην ἤδη ὡς ἰδιωτικοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου, ἀποβλέψαν εἰς τὸ εἶδος τῶν καθηκόντων μόνον, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ἄνω οὐσιαστικὰς διατάξεις κανόνων δικαίου τῶν Δ.Δ.Δ.Δ. καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 3810]1957, καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέαν δὲ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

φασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐν μέρει, ἤτοι καθ' ὅσον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, ὡς ἀνθεύσης τῆς συμβάσεως συνεπείᾳ καταγγελίας διὰ σπουδαίου λόγου.

Ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου καὶ προέκυψε θέμα ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὰ ἐν τῇ νομολογίᾳ καὶ θεωρίᾳ δεκτὰ γενόμενα, ἐφαρμόζεται ἤδη μόνον ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. (Ἴδετε Α.Π. 443]1954, εἰσηγητὴς Στ. *Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 686, Α.Π 574]1961, εἰσηγητὴς Κ. *Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1502, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 849, ἔνθα παραπομπαὶ καὶ εἰς τὴν θεωρίαν).

Ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἀπησχολήθη μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος ὡς πρὸς τὸν σπουδαῖον λόγον καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, μὴ ἐφιστα-μένην τῶν δεκτῶν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ γενομένων. (Ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ Εἰσαγωγὴ 416 - 454, τὸν αὐτόν, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 672, ἀριθ. 17 ἑξ., *Κ. Κακκᾶν*, Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρον 672, *Α. Τούσην*, Ἐργατ. Δίκαιον 1 § 80, σημ. 2, Α.Π. 568] 1961, εἰσηγητὴς *Γ. Βερσάμου*, ΕΕΔ 20, 1510).

Περὶ τοῦ ὅτι ὁ σπουδαῖος λόγος τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ. εἶναι ἔννοια νομικὴ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος κρίνει, ἂν τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ὑπῆχθησαν ὀρθῶς εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ σπουδαίου λόγου εἶναι συμφώνως ἡ θεωρία καὶ νομολογία. (Ἴδετε *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 672, ἀριθ. 18, ἔνθα καὶ λοιπαὶ εἰς συγγραφεῖς καὶ νομολογίαν παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 124]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Γεωργίου*
Λικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παπανικολάου, Σ. Ἀφουξενίδης

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, ὡς προκύψαντα ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, πτυχιοῦχος χημικός, ὑπηρέτει παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ἑταιρείᾳ ἐπὶ συμβάσει ὁρίστου χρόνου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1934

μέχρι τῆς 18 Δεκεμβρίου 1952, ὅτε προσελήφθη δι' ὡρισμένον χρόνον, μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1962 ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 10.000 ὑπὸ τοὺς ἐν τῇ συμβάσει ὅρους ὡς τεχνικὸς καὶ ἐμπορικὸς διευθυντὴς αὐτῆς. Τὴν 28 Αὐγούστου 1961 ἡ ἀναιρεσίβλητος προῆλθεν εἰς καταγγελίαν τῆς μετὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος συμβάσεως διὰ σπουδαῖον λόγον, τὴν περὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ ὁποίου κρίσιν τοῦ ἑστήριξε ἐπὶ τῶν ἐξῆς περιστατικῶν: Α) Ἐν ἔτει 1957 ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας ὑπέβαλε μήνυσιν ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, χρήσει πλαστῶν, ἀπιστίᾳ, ἀπάτῃ καὶ ὑπεξαιρέσει κατὰ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς Μ.Σ., ὄντος μετόχου κατὰ 67ο/ο, τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ ἄλλων, ἧτις ἐστηρίζετο κυρίως ἐπὶ ἰδιοχείρων σημειωμάτων τοῦ ἀναιρεσείοντος, παραδοθέντων ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐνεργοῦντα ἔλεγχον ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὑπάλληλον τοῦ δανειστοῦ αὐτῆς Ο.Χ.Ο.Α., δι' ὧν ἐχαρακτηρίζετο σπάταλος ἡ διαχείρισις τῆς περιουσίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὑπὸ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς καὶ ἀπεδίδετο εἰς αὐτὸν ὅτι προέβαινεν εἰς διαφόρους ἐνεργείας καὶ ἐγγραφὰς εἰς τὰ βιβλία τῆς ἑταιρείας ἀνυπάρκτων ὀφειλῶν ἐπὶ σκοπῷ μὴ καταβολῆς τοῦ προσήκοντος φόρου. Ἐκ τῶν ἐκδοθέντων δὲ βουλευμάτων, ὧν τὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ἐξεδόθη τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1959, ἀποφηναμένων νὰ μὴ γίνῃ κατηγορία, προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ὡς ἄνω σημειωμάτων, τὰ περιεχόμενα τῶν ὁποίων προσβάλλει τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ, προέβη ὁ ἀναιρεσείων ἐξ ἔχθρας καὶ διότι ἐπεδίωκε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ, κατέβαλε δὲ καὶ προσπάθειαν, ὅπως πείσῃ τὸν δανειστὴν Ο.Χ.Ο.Α. ἵνα προέλθῃ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ. Β) Ὅτι ὁ ἀναιρεσείων εἶχε παύσει πρὸ τοῦ ἔτους 1957 νὰ δεικνύῃ τὸν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς συμβάσεως ἐπιδεικνυόμενον ζῆλον διὰ τὰς ἑταιρικὰς ὑποθέσεις, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐπῆλθε ψυχρότης εἰς τὰς σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὸν γενικὸν διευθυντὴν καὶ κύριον μέτοχον τῆς ἀναιρεσιβλήτου, οἱ τοιοῦτοι δὲ σχέσεις μεταβληθῆσαι εἰς ἐχθρικὰς ἐξ αἰτίας τῶν ὡς ἄνω σημειωμάτων, εἰς τρόπον ὥστε κατέστη προβληματικὴ ἡ διὰ τὴν προώθησιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀναγκαία μεταξὺ αὐτῶν συνεργασία καὶ Γ') ὅτι ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐλειτούργει ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῆς ἀναιρεσιβλήτου τμῆμα ρητινικῶν, ὅπερ ἐλλείψει κεφαλαίων δὲν ἐλειτούργησεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1958 μέχρι τῶν μέσων τοῦ ἔτους 1960, ὅτε ἐπαναετέθη ἐν λειτουργίᾳ, καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὅστις μέχρι τοῦ ἔτους 1958 εἶχε τὴν διεύθυνσιν τοῦ τμήματος τούτου καὶ τὴν εὐθύνην διὰ τὴν ποιότητα τῆς ἀγεραζομένης πρώτης ὕλης (ρητίνης), παρὰ τὰς ἐπιμόνους συστάσεις καὶ παρακλήσεις τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἠρνήθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ τμήματος τούτου, ἐξ οὗ λόγου ἠναγκάσθη ἡ ἀναιρεσίβλητος, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ εἰς χημικὸν ἐπὶ καταβολῇ προσθέτου ἀμοιβῆς δραχμῶν 4.000, τοῦ ἀναιρεσείοντος μὴ ἐπιδείξαντος ἕκτοτε ἐνδιαφέρον διὰ τὸ τμῆμα τοῦτο. Ἔκρινε δὲ ὅτι τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἐν ὅλῳ λαμβανόμενα, ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίαν ἕκαστον αὐτῶν, συνιστῶσι σπουδαῖον λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 672 Α.Κ. σπουδαῖος λόγος πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ὑφίσταται, ὅταν θεωρουμένων πασῶν τῶν λογικῶς ληπτέων ὑπ' ὄψιν πραγματικῶν συνθηκῶν τῆς περιπτώσεως, δὲν δύναται κατὰ τὴν καλὴν πίστιν νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὅπως διατηρήσῃ περαιτέρω τὸν μισθωτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του. Ὁ σπουδαῖος δὲ λόγος, ἡ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου κρίσις τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας ὑπόκειται, βάσει τῶν ἀνελέγκτως δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δέον νὰ προβληθῇ καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ καταγγελία τῆς συμβάσεως γίνῃ ἐντὸς εὐλόγου προθεσμίας, ἀφ' ἧς τὰ συνιστῶντα αὐτὴν πραγματικὰ περιστατικὰ περιῆλθον εἰς γνῶσιν τοῦ δικαιουμένου ὅπως ἐπικαλεσθῇ τοῦτον.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καίτοι δέχεται, ὅτι τὰ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ συνιστῶντα τοὺς ὑπὸ στοιχ. Α' καὶ Γ' λόγους, ἔλαβον χώραν τὰ μὲν ἀναφερόμενα εἰς τὸν ὑπὸ στοιχ. Α' λόγον ἐν ἔτει 1957, τοῦ τελεσιδίκου βουλεύματος ἐκδοθέντος τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1959, τὰ δὲ ἀναφερόμενα εἰς τὸν ὑπὸ στοιχ. Γ' λόγον κατὰ μῆνα Ἰούνιον ἢ Ἰούλιον 1960 καὶ ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐγένετο τὴν 28 Αὐγούστου 1961, οὐδαμῶς βεβαιοῖ, ὅτι ὁ ἀφ' ἧς ἔλαβον ὑπαρξιν τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἀτινα ἀπὸ τῆς γενέσεως των περιῆλθον ὡς ἐκ τῆς φύσεως των εἰς γνῶσιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, μέχρι τῆς καταγγελίας, χρόνος ἦτο εὔλογος. Συνεπῶς, δεξάμενον ὡς ἔγκυρον τὴν καταγγελίαν διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους, ἐστέρησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως δι' ἀνεπάρκειαν αἰτιολογίας, δι' ἃ εἶναι αὕτη ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἐδάφιον 19 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (προστεθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 3810/1957) καὶ τοὺς τοιαύτην ἔννοιαν ἔχοντας λόγους ἀναιρέσεως 1ον καὶ 2ον τοῦ κυρίου δικογράφου.

Ὡς πρὸς τὸν ὑπὸ στοιχ. Β' λόγον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957 καὶ ἐφεξῆς δὲν ἐπιδεικνύει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του τὸν πρότερον ἐπιδεικνυόμενον ζῆλον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ὁ μισθὸς αὐτοῦ, καθωρισμένος διὰ τῆς ἐν ἔτει 1952 καταρτισθείσης συμβάσεως ἐκ δραχμῶν 10.000 κατὰ μῆνα καὶ αὐξανόμενος κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως, προδήλως καὶ ἐν συναρτήσει πρὸς τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, προσδιωρίσθη ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1960 εἰς δραχμὰς 31.674·40, ἀπὸ δὲ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1961 εἰς δραχμὰς 41.561·85 κατὰ μῆνα, ταῦτος δὲ μισθὸς ἐπεδικάσθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ διὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον 1961, ὅτε ἐγένετο ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Κρίνασα δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι ἐχαλαρώθη ὁ ζῆλος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ὅτι ταῦτα συνιστῶ σπουδαῖον λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως, χωρὶς νὰ καθορίζῃ, ἂν ἡ σημαντικὴ αὔξησις τοῦ κύκλου τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1960 καὶ ἐφεξῆς ὀφείλεται ἢ μὴ εἰς τὰς ὑ-

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΜΕΤΑ ΠΛΗΡΩΣΙΝ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Έννοια δεδικασμένου κατ' άρθρα 273 και 274 Πολιτικής Δικονομίας

Έκτασις τοῦ δεδικασμένου καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου κριθέντων παρεμπιπτόντως ζητημάτων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων ἐκείνων τοῦ ἐναγομένου, αἵτινες προτεθεῖσαι ἀπερρίφθησαν ἢ παρελείφθησαν μηδόλως προτεθεῖσαι, καίτοι ὑφιστάμεναι κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ὅσον αἱ ὡς ἄνω ἐνστάσεις ἐχρησίμευον ἁπλῶς πρὸς παρακώλυσιν ἢ κατάργησιν τοῦ ἀσκηθέντος δικαιώματος καὶ δὲν ἐστηρίζοντο εἰς αὐθύπαρκτον καὶ αὐτοτελὲς δικαίωμα, δυνάμενον νὰ ἀποτελέσῃ βάσιν ἰδίας ἀγωγῆς.—Ἀποζημίωσις δι' ἀπόλυσιν συμπληρούντων προϋποθέσεις συντάξεως Ι.Κ.Α. ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων.—Περίπτωσις ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 3382]1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν καὶ τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ κατ' ἄρθρα 273 § 3 καὶ 274 τῆς Πολιτ. Δικονομίας δεδικασμένου. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 120]1962, εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 21, 486, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9846]1961, εἰσηγητὴς *Α. Ἀλεξανδρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 17, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6109]1962, εἰσηγητὴς *Α. Πασχάλης*, ΕΕΔ 21, 783).

Ἐπρόκειτο, φαίνεται, περὶ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον κατεβλήθη ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ ν.δ. 3789]1957 (ΕΕΔ 16, 1131) μειωμένη διὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἀποζημίωσις, ζητηθείσης διὰ τῆς ἀγωγῆς συμπληρωματικῆς μέχρι τῆς πλήρους ἀποζημιώσεως, διότι εἰς τὴν διαταξιν ταύτην δὲν ὑπήγετο οὗτος λόγῳ τῆς ἰδιότητός του ὡς ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ. (Ἴδετε ὡς πρὸς τοῦτο τὴν Σ.Ε. 1061]1959, εἰσηγητὴς *Ν. Γαβαλλᾶς*, ΕΕΔ 18, 753, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἀλλά, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὑφίστατο ἐν προκειμένῳ δεδικασμένον, καλύπτον καὶ τὴν μὴ προταθεῖσαν κατὰ τὴν πρώτην δίκην ἔνστασιν.

πηρεσίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὄντος τεχνικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς, περιέχει ἀνεπαρκεῖς αἰτιολογίας ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω ζητήματος, ἐντεῦθεν δὲ καθίσταται ἀνέφικτος ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχος ἂν ὑφίσταται ἢ μὴ ἐκ τῆς διαληφθείσης αἰτίας σπουδαῖος λόγος καταγγελίας τῆς συμβάσεως, δι' ὃ καὶ εἶναι αὕτη καὶ κατὰ τοῦτο ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἐδάφιον 19 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (ποσοτεθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810]1957) καὶ τοὺς περὶ τούτου λόγους ἀναιρέσεως. Ἰσχύει τοῦ κυρίου δικογράφου καὶ 4, 5 καὶ 8ον κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ μέρος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπάθεσις κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957) εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

Ἀρείου Πάγου 192]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλούχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Δημητριάδης, Ν. Σταματόπουλος

Ἐκ τῶν ἄρθρων 273 § 3 καὶ 274, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 160 Πολ. Δικονομίας, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ δεδικασμένου ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κριθέντων παρεμπιπτόντως ζητημάτων, τῶν ἐχόντων ἔννομον ἐπιρροὴν εἰς τὴν διάγνωσιν τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ συνιστώντων ἀναγκαίαν ἐκείνου προϋπόθεσιν, ἐφ' ὅσον ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτῶν ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις καὶ ἦτο ἁρμόδιον τὸ δικαστήριον καὶ διὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων ἐκείνων τοῦ ἐναγομένου, αἵτινες προτεθεῖσαι ἀπερρίφθησαν ἢ παρελείφθησαν μηδόλως προτεθεῖσαι, καίτοι ὑφιστάμεναι κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ὅσον αἱ ὡς ἄνω ἐνστάσεις ἐχρησίμευον ἁπλῶς πρὸς παρακώλυσιν ἢ κατάργησιν τοῦ ἀσκηθέντος δικαιώματος καὶ δὲν ἐστηρίζοντο εἰς αὐθύπαρκτον καὶ αὐτοτελὲς δικαίωμα, δυνάμενον νὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν ἰδίας ἀγωγῆς.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ ἐκδὸν ταύτην δικαστήριον ἐδέξατο, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπ' ἀριθ. 2305]1960 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅτι δι' αὐτῆς, ἐκδοθείσης κατ' ἔφεσιν ἐπὶ ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐρεισθείσης ἐπὶ καταγγελίας τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἐργασιακῆς σχέσεως, ἐφ' ᾗ καταγγελίας ἐρείδεται καὶ ἡ μεταγενεστέρα ἐνδικος ἀγωγὴ του, καὶ διωκούσης τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112]1920 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, τελεσιδίκως ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του ὑπήγετο εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως καὶ ὅτι εἶχε συμπληρώσει τὰς πρὸς χορήγησιν πλήρους συντάξεως γήρατος προϋποθέσεις, ὡς ἐπίσης ὅτι ἦτο ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως προσωπικοῦ Α.Ε. Οἰνοποιίας, ἀκολούθως δὲ τούτοις ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3198]1955, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 § 4 νόμου 3789]1957, τὰ 40ο]ο τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΝ ΣΥΜΒΑΣΕΙ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΝΟΜΟΥ 2112

Συμβάσεις έργασίας ώρισμένου χρόνου καί καταστρατήγησις Νόμου 2112

Έσφολμένος άριθμός έκκαλουμένης αποφάσεως έν τῷ έφετηρίῳ.—Πρόσληψις μισθωτοῦ παρά τῆς Ἐπιτροπῆς Καπνῶν ἐπί συμβάσει ὡρισμένου χρόνου.—Συνομολόγησις ὕστερον συμβάσεως ἀορίστου χρόνου.—Ἐφαρμογή Νόμου 3198]1955 καί ἐπί ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας.—Ἔλλειψις δικαιώματος συνυπολογισμοῦ χρόνου, διανυθέντος ἐν συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, εἰς χρόνον ὑπηρεσίας ἐν συμβάσει ἀορίστου χρόνου δι' ἀποζημίωσιν Νόμου 2112]1920.—Ἔρευνα τοῦ Δικαστηρίου περί τοῦ ἂν συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου συνωμολογήθησαν πρός καταστρατήγησιν Νόμου 211.]1920.

Ἔχει ἤδη κρατήσει ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων ἡ γνώμη ὅτι διά τόν ὑπολογισμόν τῆς προθεσμίας προειδοποιήσεως τοῦ νόμου 2112]1920 (καί τοῦ β.δ. τῆς 16]18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112]1920 καί ἐπί τῶν τεχνιτῶν, ἐργατῶν καί ὑπηρετῶν) δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος, κατ' ὅν διετέλεσεν ὁ μισθωτός πρότερον ἐν συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἀφοῦ ὁ νόμος 2112]1920 ἀναφέρεται μόνον εἰς συμβάσεις ἀορίστου χρόνου. (Ἴδετε Α.Π. 536]1949, εἰσηγητής *Σπ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 9, 157, Α.Π. 394]1950, εἰσηγητής *Ι. Πίκουλας*, ΕΕΔ 9, 704, Α.Π. 187]1954, εἰσηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 13, 403, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1931]1960, εἰσηγητής *Χρ. Χριστοφορίδης* ΕΕΔ 19, 1013, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15854]1962, εἰσηγητής *Χ. Καλαποθάκος*, ΕΕΔ 22, 22).

Τοῦτο ὑπό τήν προϋπόθεσιν νά μή καθορίσθη ὁ χρόνος τῆς συμβάσεως πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου 2112]1920. (Ἴδετε Α.Π. 159]1963, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 542, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Οὕτω ἀπεφάνετο καί ἡ κατωτέρα ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καβάλας.

Πρωτοδικείου Καβάλας 500]1962

Διαδικασία *ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν*
Πρόεδρος καί Εἰσηγητής ὁ κ. *Μ. Καλεύρας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Λαμπαδίτης, Α. Ζῆκος

Τίθεται ὑπό τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἔφεσις κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 35]1961 ἀποφάσεως τοῦ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Καβάλας. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐν τῷ ἐφετηρίῳ φέρεται ὡς ἐκκαλουμένη οὐχί ἡ ἄνω ἀπόφασις, ἀλλά ἀπόφασίς τις τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ ὑπό τόν ἀριθ. 35]1962. Τοιαύτη ἀπόφασις, ὡς τυγχάνει γνωστόν τῷ δικαστηρίῳ, δέν ὑπάρχει. Ἡ ἐσφαλμένη ἀναγραφή τῆς χρονολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἔγινετο ἐκ παραδρομῆς. Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ περιεχομένου τόσον τοῦ ἐφετηρίου, ὅσον καί τῆς παρά τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐναγόντος προσκομιζομένης, ὡς ἐκκαλουμένης, ἐν νομίμῳ ἀντιγράφῳ, ὑπ' ἀριθ. 35]1961 ἀποφάσεως προκύπτει πλέον ἢ σαφῶς καί ἀναμφισβητήτως, ὅτι αὐτή εἶναι ἡ ἐκκαλουμένη. Τοῦτο καλῶς ἀντελήφθη καί ὁ ἐφεσίβλητος - ἐναγόμενος καί διά τῶν προτάσεών του αὐτῆς τήν ὀρθότητα ὑποστηρίζει. Κατόπιν τούτων ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐφεσιβλήτου ὅτι τό ἐφετήριον εἶναι ἀσαφές καί τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ ἄκυρον, ἄρα καί ἡ ἔφεσις ἀπαράδεκτος, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μή νόμιμος καί ὀβάσιμος, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον οὗτος αὐθόλως διατείνεται, ὅτι μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκκρεμεῖ ἑτέρα δίκη, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἀπόφασις φέρουσα τόν ἐσφαλμένον ἀριθμόν (πρβλ. σχετικῶς Α.Π. 74]1940, ΕΕΝ Ζ' 206, 524]1954, ΕΕΝ 22, 212, 266]1955, ΕΕΝ 22, 557 καί 332]1955, ΕΕΝ 22, 720). Ἡ ἔφεσις αὕτη νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα καί καταβληθέντος τοῦ νομίμου παραβόλου τύποις δεκτή καί βάσιμος καί ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν ἐκ τῶν εἰσαγομένων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τά ἑξῆς: Ὁ ἐναγων ἐκκα-

---

2112]1920 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως καί ὅτι οὕτω ἀπέρριψε τήν σχετικήν ὀξίωσιν αὐτοῦ ἐπί τοῦ ὑπολοίπου ἐξ 60ο]ο ποσοστοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, ἀποφηνάμενον δέ, μετά ταῦτα, ὅτι τό ἐκ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως δεδικασμένον ἐκτείνεται καί ἐπί τῆς μή προταθείσης κατά τήν δίκην ἐκείνην ἐνστάσεως, τῆς ἐρειδομένης ἐπί τῆς ἰδιότητος τοῦ ἀναιρεσίοντος ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ, καί ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ ἀπορρίψαν τήν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τήν συμπλήρωσιν τῆς καταβληθείσης αὐτῷ μειωμένης ἀποζημιώσεως κατά τό ὡς εἴρηται ποσοστόν 60ο]ο, κατ' ὀρθήν ἑρμηνείαν καί ἐφαρμογήν τῶν περί δεδικασμένου ὡς ἄνω διατάξεων ἐδέχθη, ὅτι ὑπάρχει δεδικασμένον, ἀφοῦ, μή ἐφαρμοζομένου, ὡς οὗτος διατείνεται, τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3198]1955 ἐπί τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ἡ ἀνωτέρω ἔνστασις παρεκώλυεν ἁπλῶς τό ἐπί τούτου ἐρειδόμενον δικαίωμα τῆς ἀναιρεσιβλήτου πρός καταβολήν μειωμένης ἀποζημιώσεως καί δέν ἐστηρίζετο εἰς δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσείοντος, δυνάμενον νά ἀσκηθῇ αὐτοτελῶς καί ἀνεξαρτήτως πρός τήν ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ δικαιολογητικήν σχέσιν, καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ἀρκοῦντος δέ τοῦ ἐρείσματος τούτου τῆς ἀποφάσεως πρός στήριξιν τοῦ ἀπερριπτικοῦ τῆς ἀγωγῆς διατακτικοῦ αὐτῆς, εἶναι μάταιον νά ἐξετασθῇ καί ἑπομένως εἶναι ἀπορριπτέος ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, πλήττων τό ἐπάλληλον ἔρεισμα τῆς ἀποφάσεως ὅτι τό διαληφθέν ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 3198]1955 εἶναι πάντως ἐφαρμοστέον καί ἐπί παλαιῶν πολεμιστῶν.

λῶν τὴν 12.6.1956 προσελήφθη παρὰ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 578 καὶ 1044|1956 Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου συσταθείσης Ἐπιτροπῆς Κρατικῶν Καπνῶν (Ε.Κ.Κ.Α.) διὰ διὰ λίαν σιενῶς ἐξηρτημένης συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡς ἐμπειραγνώμων καπνῶν καὶ δι' ἓν ἑξάμηνον, ἤτοι διὰ τὸ μέχρι τῆς 11ης Δεκεμβρίου 1956 χρονικὸν διάστημα. Ἡ ὑπηρεσία του συνίστατο—τοιαύτην δὲ καὶ κατέβαλλεν - εἰς τὴν βαθμολόγησιν τῶν παρὰ τῶν καπνοπαραγωγῶν προσφερομένων πρὸς πώλησιν καπνῶν, τὴν ποιοτικὴν παρολοβὴν τῶν παρ' αὐτῶν ἀγοραζομένων τοιούτων, τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐμπορικῆς ἐπεξεργασίας των, τὴν συντήρησίν των μέχρι πωλήσεως καὶ παραδόσεώς των. Λήξαντος τοῦ ἄνω ἑξαμήνου ἡ σύμβασις αὕτη ἀνενεώθη μεταξὺ τῶν ἰδίων δὶς ἑκάστην φορὰν ἐπὶ ἓν ἑξάμηνον, ἤτοι μέχρις 11ης Δεκεμβρίου 1957. Διαρκούντος τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου τῆς συμβάσεως ἠρξατο ἰσχύειν (ἀπὸ 18.9.1957, πρβλ. ἄρθρον 28 § 2) τὸ ν.δ. 3758|1957 «περὶ Ἱδρύσεως Ἐθνικοῦ Ὀργανισμοῦ Καπνοῦ» (Ε.Ο.Κ.), δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 21 § 3 τοῦ ὁποίου ὁ ἐνάγων μετετάγη νόμῳ εἰς τὰ προσωπικὸν τοῦ ἐναγομένου - ἰφεσιβλήτου Ε.Ο.Κ. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τρίτης ὡς ἄνω συμβάσεως ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας ἀνενεώθη, μεταξὺ τῶν ἰδίων πλέον, ἐνιαύκις, καὶ δὴ ἐν ἀρχῇ τρὶς ἐπὶ ἑξάμηνον καὶ ἐν συνεχείᾳ ἑξάκις ἐπὶ τρίμηνον, ἤτοι μέχρις 11ης Δεκεμβρίου 1960. Πρὶν ἡ ὅμως λήξῃ ἡ τελευταία τρίμηνος θεωρηθείσης ὁμοιβαίᾳ συναινέσει τῶν διαδίκων ὡς λυθείσης, συνωμολογήθη μεταξὺ τούτων ἑτέρα αὐτοτελὴς, ἀορίστου χρόνου αὕτη, ἀρχομένη ἀπὸ 30.11.1960, ἥτις καὶ κατηγγέλθη ἀπροειδοποιήτως παρὰ τοῦ ἐναγομένου τὴν 27.6.1961. Ἀμέσως προσεφέρθησαν τῷ ἐνάγοντι δραχμαὶ 5.390,50 ὡς ἀποζημίωσις τῇ ἄνω αἰτίᾳ. Οὗτος, ἰσχυριζόμενος ὅτι θὰ ἔδει νὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας του καὶ ὁ χρόνος τῶν ὡρισμένης διαρκείας ἀνωτέρω συμβάσεων, ὁπότε θὰ ηὐξάνετο κατὰ πολὺ ἡ ἀποζημίωσίς του (εἰς δραχμὰς 16.170) δὲν τὴν ἐδέχθη, δι' ὃ καὶ ὁ ἐναγόμενος ἠναγκάσθη νὰ τὴν καταθέσῃ - μεθ' ἑτέρου, ὁμοίως ἀποκρουσθέντος, ποσοῦ, ἀφορῶντος εἰς ἀποζημίωσιν διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας ἐτους 1961 - εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων ἐπ' ὀνόματί του (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 1431|1961 γραμμάτιον). Ἐν σχέσει πρὸς τὸν τρόπον συνομολογήσεως μεταξὺ τῶν διαδίκων τῶν ρηθεισῶν ἐνιέα συμβάσεων λεκτέα τὰ ἑξῆς: Εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις τὸν ἐναγομένου ἐξεπροσώπει ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16036|1958 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου συσταθεῖσα δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 2 ν.δ. 3758|1957 Ἐπιτροπὴ Ἀγορῶν παρὰ τῷ ἐναγομένῳ, ἥτις, δι' ἄρθρου 10 τῆς ὑπ' ἀριθ. 862|1958 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κατέστη ἁρμοδία πρὸς πρόσληψιν τοῦ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ τοῦ Ε.Ο.Κ., τοῦ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίου διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν αὐτῆς. Ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐνάγων παρεῖχεν ὁπωσδήποτε τὰς ὑπηρεσίας του πρὸς τὸν ἐναγόμενον, καθίσταται ἄνευ νομικῆς σημασίας τὸ ἂν, συνεπείᾳ μὴ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 962|1958 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσις εἶναι ἔγκυρος ἐργασιακὴ σύμβασις (ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 7 § 6 καὶ 13 §§ 1 - 4 ν.δ. 3758|1957), ἢ, ὡς ὑποστηρίζει ὁ ἐναγόμενος, ἄκυρος, ἄρα ἁπλῆ σχέσις ἐργασίας, διότι ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 2, 6, § 1, 8 καὶ 9 νόμου 3198|1955 σαφῶς συνάγεται, ὅτι καὶ ἐπὶ ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας, προκυπτούσης ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ὁ ἐργοδότης, οἱασδήποτε καὶ ἂν εἶναι, κἂν ἔτι τὸ δημόσιον ἢ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ὡς ὁ ἐναγόμενος, προτιθέμενος ὅπως ἀπολύσῃ τὸν μισθωτόν, δέον ὅπως καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ταύτην τῆς ἐργασίας, ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τὴν πληρωμὴν πλήρους τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112|1920 ἀποζημιώσεως (Α.Π. 192 καὶ 201|1962, ΕΕΔ 21, 453 καὶ 533). Ἐρευνητέον ἤδη ποῖον τὸ ὄψος τῆς ἡστινος ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως λόγῳ τῆς εἰρημένης ἀπολύσεώς του, ὅπερ συνέχεται πρὸς τὸ ἐὰν θέλῃ ὑπολογισθῇ εἰς τὸν χρόνον τῆς παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ὑπηρεσίας του μόνον ὁ τῆς τελευταίας ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἢ καὶ ὁ διανυθεὶς διαρκουσῶν τῶν ὡρισμένης διαρκείας ἀνωτέρω συμβάσεων. Δεδομένου δὲ ὅτι καθ' ἃ παγίως νομολογεῖται (Α.Π. 596|1949, ΕΕΔ 9, 117, 394|1950, ΕΕΔ 9, 907 καὶ 187|1954, ΕΕΔ 13, 404, σύμφωνος Τούσης, ἐν Ἐργ. Δικ. § 53 Β, ὁρα ὅμως Ἀγαλλόπουλον, ἐν Ἐργατ. Δικ. § 9γ III β καὶ Σακελλαροπούλου, ἐν ΕΕΔ 6, 419 ἐπ.) κατὰ κανόνα δὲν συνυπολογίζεται ὁ χρόνος τῆς προτέρας ὡρισμένης διαρκείας συμβάσεως, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει κρίσιμον ἐνταῦθα τυγχάνει τὸ ἂν αἱ ἀνωτέρω δώδεκα ἐν ὅλῳ συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου, συμφώνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 8 § 1 νόμου 2112|1920, δικαιολογοῦνται ἢ ὄχι ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ὁ δὲ καθορισμὸς τῆς διαρκείας των ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ ἄνω νόμου, διότι ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἔδει νὰ συνυπολογισθῇ ὡς χρόνος ὑπολογισμοῦ ἀποζημιώσεως καὶ ὁ τοιοῦτος τῶν οὕτως ὡρισμένης διαρκείας συμβάσεων.

Ἀληθῶς ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κρατικῆς καπνικῆς πολιτικῆς, λόγῳ τῆς μεγάλης ἐλαστικότητος τῆς παγκοσμίου ζητήσεως τῶν καπνῶν, καὶ δὴ τῶν βαλκανικῶν, εἰδικώτερον δὲ τῶν ἑλληνικῶν, ἀπεφασίσθη τὸ 1956, ὅπως παρεμβαίνῃ τὸ Κράτος δι' ἀγορῶν καπνῶν, πλὴν μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ἀζητησίας τῶν ἑλληνικῶν καπνῶν καὶ τῆς συμπαρομαρτούσης πτώσεως τῶν τιμῶν, μὲ ἄμεσον ὀδυνηρὸν ἐπακόλουθον τὴν σημαντικὴν καὶ ἐπικίνδυνον μείωσιν τοῦ εἰσοδήματος τῶν καπνοπαραγωγῶν καὶ καπνεργατῶν. Κατὰ συνέπειαν δὲν ἦτο γνωστὸν ἐκ τῶν πρατέρων οὔτε ἐὰν θὰ ἐπραγματοποιοῦντο ἀγοραί, πότε καὶ πόσαι, οὔτε, ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, ἐπὶ πόσον χρόνον ἤθελον συνεχισθῇ καὶ ἐπομένως ἦτο ἄγνωστον τὸ ἂν θὰ προσελαμβάνετο προσωπικόν, πόσον καὶ ποίων εἰδικοτήτων, πρὸ πάντων παρίστατο ἄδηλος ἡ διάρκεια τῆς τυχὸν ὑπηρεσίας ἐκείνων, εἴτινες τυχὸν ἤθελον προσληφθῆ. Ἐν ὄψει τούτων, ὅταν τὰ πρῶτον παρέστη ἀνάγκη προσλήψεως προσωπικοῦ παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς Κρατικῶν Καπνῶν, προσελήφθη σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ ἐνάγων παρὰ τῆς τελευταίας ὡς ἐμπει-

ργιών πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ὑπηρεσίας του, δι' ἓν μόνον ἐξάμηνον, ἤτοι διὰ τὸν χρόνον, ὅστις ἀπητεῖτο, κατ' ἀρχήν, πρὸς ἐνέργειαν ἀγορῶν (ὀψίμως πως), ἐπεξεργασίαν τῶν καπνῶν καὶ πώλησίν των εἰς τὰς ἀγοράς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Διότι ὅμως δὲν ἐπραγματοποιήθη ἐντὸς τοῦ ἐξαμήνου, ὡς προεβλέπετο, ἡ διάθεσις τῶν κρατικῶν καπνῶν, παρέστη ἀνάγκη διατηρήσεως τοῦ προσωπικοῦ ἐπὶ ἓν ἐξάμηνον, ἀνανεωθεισῶν τῶν συμβάσεων τοῦ μετ' αὐτῶν καὶ τοῦ ἐναγομένου διὰ τὸν χρόνον τοῦτον, δεδομένου δὲ ὅτι τὸ Κράτος προέβη πρὸς συγκράτησιν τῶν τιμῶν καὶ εἰς ἑτέρας ἀγοράς, ἀνενεώθησαν ἁπασαι αἱ συμβάσεις τοῦ προσωπικοῦ, ἐν οἷς, ὁμοίως, καὶ ἡ τοῦ ἐνάγοντος, ἐπὶ ἓν εἰσέτι ἐξάμηνον, ὅπερ ἐκρίνετο ἐπαρκὲς πρὸς διάθεσιν καὶ τῶν καπνῶν τούτων. Ἐν συνεχείᾳ ἀπεφασίσθη, ὅπως ἡ παρεμβασις συστηματοποιηθῇ, δι' ὃ καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ διὰ τοῦ ν.δ. 3758/1958 ἵδρυσις τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀργανισμοῦ Καπνοῦ μὲ σκοπὸν «τὴν προστασίαν τοῦ ἑλληνικοῦ καπνοῦ καὶ εἰδικώτερον τῶν καπνοπαραγωγῶν» (ἄρθρον 1 § 1) «διὰ τῆς παρεμβάσεως εἰς τὴν ἀγορὰν καπνῶν ἐπὶ σκοπῷ δημιουργίας συνθηκῶν ἰσορροπίας μεταξὺ προσφορᾶς καὶ ζητήσεως» (ἄρθρον 2 § 1). Αἱ παρεμβάσεις ἀποφασίζονται ὑπὸ τῆς Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς Καπνῶν, ἀποτελουμένης ἐκ τεσσάρων Ὑπουργῶν (ἄρθρον 3 § 2). Προφανῶς αὗται ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς συνεχῶς αὐξομειουμένης παγκοσμίου ζητήσεως. Τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ οἱ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐπακολουθήσασαι ἀνωτέρω συμβάσεις συνωμολογοῦντο ἑκάστοτε διὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρίστατο βεβαία ἡ ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν του. Πέραν τούτων ὁ ἐναγόμενος εὑρίσκετο συνεχῶς ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐκδόσεως τῶν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 ἄρθρου 19 ν.δ. 3758/1958 προβλεπομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὀργάνωσιν τοῦ προσωπικοῦ του (καθορισμοῦ ἀριθμοῦ ὑπαλλήλων κατὰ κατηγορίας, μονίμου, ἐκτάκτου ἢ ἐπὶ συμβάσει κλπ.). Τὸν Νοέμβριον 1960 λόγῳ παντελοῦς ἀζητησίας τῶν ἑλληνικῶν καπνῶν ἀντιμετωπίσθη συνεχὴς ἀγορὰ τοιούτων ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, δι' ὃ καὶ τὴν 30.11.1960 συνωμολογήθη μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀορίστου χρόνου σύμβασις. Τοὐναντίον τὸ θέρος τοῦ 1961 ἤλλαξαν ἄρδην αἱ προοπτικαί. Ἐνεφανίσθη περισπόσπορος εἰς μεγάλην μὲν κλίμακα εἰς τὰς καλλιεργείας ἐξωτερικοῦ, εἰς περιωρισμένην δὲ τοιαύτην ἐν Ἑλλάδι. Διετέθησαν τὰ ἀποθέματα καπνοῦ τοῦ ἐναγομένου, πλὴν ἐλαχίστων, δι' ὃ καὶ ἀπεφασίσθη ὁ περιορισμὸς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐναγομένου, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐμπειρογνωμόνων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ ἐνάγων ἀπελύθη τὴν 27.6.1961, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι συνάδελφοί του. Κατόπιν τούτων κρίνεται, ὅτι ἁπασαι αἱ ἀνω δώδεκα συμβάσεις ὡρισμένης διαρκείας ἐδικαιολογοῦντο ὡς ἐκ τῆς ἰδιορρυθμίας τοῦ παρεμβατικοῦ ἔργου τοῦ Κράτους, ἄρα ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των (ἰδιομορφίας των), ὁ δὲ καθορισμὸς τῆς διαρκείας αὐτῶν δὲν ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ νόμου 2112/1920. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται τόσον ἐκ τοῦ σχετικῶς ὑψηλοῦ μισθοῦ τοῦ ἐνάγοντος (4.000 δραχμῶν ἐν ἀρχῇ, 5.000 δραχμῶν μετέπειτα), ὅσον καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τό τε Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐναγομένου, ὡς καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀγορῶν Καπνῶν αὐτοῦ, ἀποτελεῖται ἐξ ἀνωτάτων δημοσίων καὶ τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων, τὸ πρῶτον δὲ καὶ ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν καπνεμπορικῆς καὶ καπνοπαραγωγικῆς τάξεων (ἄρθρον 7 §§ 1 καὶ 6 ν.δ. 3758/1957), δι' ὃ καὶ παρίσταται ἀπίθανος, δι' μὴ ἀδύνατος, ἡ παρ' ἑνὶ ἑκάστῳ πάντων τούτων ἢ τοὐλάχιστον τῶν ἀποτελούντων τὴν πλειοψηφίαν ὑπαρξις σκοποῦ καταστρατηγήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112/1920. Τούτοις συνεπῶς ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ χρόνος τῶν προηγηθεισῶν ὡρισμένης διαρκείας συμβάσεων, ἀλλὰ μόνον ὁ τῆς τελευταίας ἀορίστου χρόνου τοιαύτης. Ὅθεν, ταύτης διαρκεσάσης ἐπὶ 6 μῆνας καὶ 27 ἡμέρας - ἄρα οὐχὶ πλέον τοῦ ἔτους - ὠφείλετο ἀποζημίωσις ἰσουμένη πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἐνὸς μηνὸς (ἄρθρα 1 καὶ 2 νόμου 2112/1920), αἵτινες ἀνέρχονται, μετὰ τῆς ἀναλογίας δώρων ἑορτῶν, εἰς 5.390, καθ' ὃ συνωμολογεῖται. Μετὰ πάντα ταῦτα ὁ Πρωτοδίκης ταῦτα δεχθεὶς καὶ ἀπορρίψας τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, δι' ἧς ὁ ἐνάγων ζητεῖ τὴν ἐκ δραχμῶν 10.780 διαφορὰν μεταξὺ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν δραχμῶν 5.390, ἣν ὁμολογεῖ, ὅτι εἰσέπραξε μέσῳ τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων, καὶ τῆς ἣν ἰσχυρίζεται ὅτι δικαιοῦται, τῶν ἀποδοχῶν τριῶν μηνῶν ἐκ δραχμῶν 16.170, ὀρθῶς ἔκρινε καὶ οἱ περὶ τῶν ἀντιθέτων λόγοι τῆς ἐφέσεως (ὅτι δὲν ἐδικαιολογοῦντο ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως αἱ ὡρισμένης διαρκείας ἀνωτέρω συμβάσεις, ἀλλ' ὁ καθορισμὸς τῆς διαρκείας των ἐτέθη σκοπίμως πρὸς καταστρατήγησιν τῶν περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ νόμου 2112/1920), δι' ὃ καὶ δέον ὅπως συνυπολογισθῇ εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας καὶ ὁ διαρρυθεὶς ἐπὶ ταῖς συμβάσεσι ὡρισμένης διαρκείας τοιοῦτος, ἀπορριπτέοι ἐλέγχονται ὡς ἀβάσιμοι, ἄρα καὶ ἡ ἔφεσις ἐν τῷ συνόλῳ της.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ

ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΟΥ ΔΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

Απόρριψις αγωγής, αναρμοδίως εισαχθείσης κατ' εργατικήν διαδικασίαν

Σύνδεσις τοῦ κατὰ Νόμον 786|1937 προσλαμβανομένου διά πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἡμερομισθίου προσωπικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ καθαρίστρια, διὰ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου.—Ἐφαρμογὴ Νόμου ΓΦΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως ἐργατικῶν διαφορῶν ἐπὶ σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου. — Ἀπόρριψις ἀγωγῆς, ἐρειδομένης ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ κριθείσης τῆς σχέσεως ὡς δημοσίου δικαίου καὶ ὄχι παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον κατ' ἄρθρον 25 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἐπεχειρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 4643|1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθὲν ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῆς σχέσεως τῶν κατ' ἄρθρον 13 τοῦ νόμου 786|1937 προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. (Ἴδετε καὶ συμφώνους Α.Π. 75|1952, εἰσηγητὴς *Α. Χαμάρτος*, ΕΕΔ 11, 350, Α.Π. 318|1955, εἰσηγητὴς *Κ. Σαβρόλος*, ΕΕΔ 14, 693 Α.Π. 225|1955, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 14, 186), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 24 τοῦ νόμου 4436|1929 (καὶ κατὰ τὸν νόμον 5121|1931) προσλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, οἱ ὁποῖοι συνδέονται μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. (Ἴδετε Α.Π. 225|1955, ἐνθ' ἀνωτ., Α.Π. 91|1958, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 17, 362, Α.Π. 158|1955, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 14, 408, Α.Π. 480|1950, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 18, 1361).

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ δεκτὸν καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου γενόμενον ὡς πρὸς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀγωγῆς καὶ ὄχι τὴν παραπομπὴν αὐτῆς. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 58|1963, εἰσηγητὴς *Στ. Σταμπόπουλος*, ΕΕΔ 23, 410, ἐνθα σημειώσεις μας).

Ἀρείου Πάγου 150|1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ν. Μπλιάτσος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ἀ.ν. 786|1937, διὰ τῆς ὁποίας ἀφ' ἑνὸς ὁρίζεται, ὅτι εἰς περίπτωσιν ἀπολύτου ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης ἐπιτρέπεται, ὅπως διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτηθέντος προσλαμβάνηται ἡμερομίσθιον προσωπικόν, ἀφ' ἑτέρου καθορίζεται, ὅτι ἡ διὰ τοῦτο ἀπαιτηθησομένη συναλική δαπάνη δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ εἰδικῶς ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον ποσὸν καὶ τέλος ἐπιβάλλεται, ὅπως διὰ τῆς πράξεως τῆς προσλήψεως προσδιορίζηται τὸ καταβληθησόμενον ἡμερομίσθιον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐπακολουθήσασαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 1873|1951, διὰ τῆς ὁποίας τὸ μὲν οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσλαμβανόμενοι χαρακτηρίζονται ρητῶς ὡς ἔκτακτοι ὑπάλληλοι, καθορίζεται ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς αὐτῶν καὶ ὁ μηνιαῖος μισθός των, τὸ δὲ ὁρίζεται ὅτι ὁ μισθὸς οὗτος δὲν προσαυξάνεται δι' ἐπιδόματος ἢ προσαυξήσεως τινος, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσλαμβανόμενον προσωπικὸν συνδέεται μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου διὰ μονομεροῦς δημοσίου δικαίου πράξεως δικαιοπρακτικῆς φύσεως, ἐπιχειρουμένης κυριαρχικῶς βάσει τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως ὑπὸ τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον ὡς ἄνω ὀργάνου, τῆς συγκαταθέσεως τῶν οὕτω προσλαμβανομένων, εἴτε προηγουμένης, εἴτε ἐπακολουθούσης τῇ πράξει τοῦ διορισμοῦ τούτων, οὔσης ἁπλῶς νομικῆς προϋποθέσεως διὰ τὸ ἔγκυρον αὐτῆς, τῆς θελήσεως τοῦ Δημοσίου ἐξακολουθούσης νὰ εἶναι ὑπερτέρας ἑνὸς ἑκάστου ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετείου δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, δεξάμενον, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὡς εἰς πράγματα ἀναγομένην, ὅτι ἐκ τούτων ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα προσελήφθη κατὰ τὸ ἔτος 1948 διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ Στρατιωτικῶν βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 13 ἀ.ν. 786|1937 ὡς ἔκτακτος διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ 423 Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου καθαρίστρια, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9062|2|82975|5.5.1951 διαταγῆς τοῦ Γ.Ε.Σ.|13 μετετέθη εἰς τὸ 401 Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον, παρ' ᾧ καὶ ὑπηρέτησε ὑπὸ τὴν ρηθεῖσαν ἰδιότητά της μέχρι 10.2.1958, κατέχουσα ὀργανικὴν θέσιν, προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ρηθέντος νόμου 1873|1951 καὶ ἀμειβομένη διὰ τοῦ ὑπὸ τούτου προβλεπομένου μισθοῦ, ἀπελύθη δὲ αὐτῆ λόγῳ νόσου συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ αὐτοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 82 τοῦ νόμου 1811|1951 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 23003|2|30|581285|28.2.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 48 Γ' τῆς 10.3.1958 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἔλαβε τὴν δίμηνον ἀποζημίωσιν, ἧς δικαιοῦνται ἐπὶ τῇ ἀπολύσει των οἱ ἔκτακτοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, καὶ μετὰ ταῦτα βά-

ΥΠΕΡΩΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΑΠΟ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΕΚ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΥΠΕΡΩΡΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άμοιβή δι' έργασίαν κατα Κυριακάς, αποζημίωσις διά διανυκτέρευσιν έκτος έδρας

Απαράδεκτοι λόγοι έφέσεως, μή περιληφθέντες έν τῷ έφετηρίῳ, άλλά προβαλλόμενοι διά τῶν πρατάσεων.—Κῦρος συμφωνίας περί συμψηφισμοῦ προσθέτου άμοιβῆς δι' έργασίαν κατά Κυριακάς καί έορτάς είς ύπέρτερον τοῦ νομίμου συμβατικόν μισθόν.—Άξιώσεις έξ άδικαιολογήτου πλουτισμοῦ πρό τοῦ Ν.Δ. 4020]1959 καί μετ' αὐτό.—Άκυρος συμφωνία περί παραιτήσεως μισθωτοῦ άπό τῶν έν άρθρῳ 8 Ν.Δ. 4020]1959 άξιώσεων έπί παροχῆς παρανόμου ύπερωριακῆς έργασίας.—Αποζημίωσις μισθωτῶν διά διανυκτέρευσιν έκτος έδρας.—Προϋποθέσεις δικαιώματος.—Αποζημίωσις όδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων.—Είς τί συνίσταται ή άξίωσις έπί παρανόμου ύπερωριακῆς έργασίας κατ' άρθρον 904 Αστικοῦ Κώδικος.

Ένδιαφέρον είναι, ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καβάλας, γίνεται δεκτόν, ὅτι, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020]1959 (ΕΕΔ 18, 1271), δέν ἐπιτρέπεται, οὐσα ἄκυρος, ἡ παραίτησις τοῦ μισθωτοῦ ἀπό τῶν ἐν αὐτῷ ἀξιώσεων δι' ὑπερωριακήν ἐργασίαν (αὐτο σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 18, 1388, Πρωτοδίκου Άγρινίου 18]1960, Πρωτοδίκης Χ. Σαρτζετάκης, ΕΕΔ 19, 1143, Πρωτοδικείου Άθηνῶν 23201]1960, εἰσηγητής *Ε. Μπούκης*, ΕΕΔ 20, 418, Πρωτοδικείου Άθηνῶν 1461]1963, εἰσηγητής *Κ. Σιδέρης*, ΕΕΔ 22, 417).

Ἐξασφαλίζεται οὕτω, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 20, 417), ὁ σκοπός τοῦ νόμου 4020]1959 (ἄρθρον 8), ὁ ὁποῖος ἐπεδίωξε τήν περιστολήν τῶν παραβάσεων τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας διά τήν ἀποφυγήν καταπονήσεως τῶν ἐργαζομένων καί διά τήν δυνατότητα ἐξευρέσεως ἐργασίας ὑπό τῶν ἀνέργων. (Ἴδετε εἰσηγητικήν ἔκθεσιν ν.δ. 4020]1959 καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 692).

Ἡ διά του ἐκκρεμούς ἐν τῇ Βουλῇ ἐργατικοῦ νομοσχεδίου σχεδιαζομένου ἐπεκτάσεως τῆς ἀκυρότητος συμφωνιῶν περί συμψηφισμοῦ τῶν ἀμοιβῶν δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς ἤ ἑορτάς ἤ νυκτερινάς ὥρας πρός καταβαλλομένας περαν τῶν δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων μισθοῦ ἀποδοχάς (τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἤδη ἐπί ἀπόφεως κειμένου νόμου ἐπιτρεπτόν, ὡς δέχεται τό Πρωτοδικεῖον διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως του) εἶναι βέβαιον, ὅτι θά ἐξυπηρετήσῃ τούς ἐργαζομένους, οἱ ὁποῖοι, πρό τῆς λήψεως ὑπερτέρου συμβατικοῦ μισθοῦ, ἀναγκάζονται νά συνομολογήσουν τοιαύτας συμφωνίας. (Ἴδετε περί τοῦ ζητήματος σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ (21, 1248).

Πρωτοδικείου Καβάλας 512]1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος καί Εἰσηγητής ὁ κ. ***Μ. Καλεύρας***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Λυμπέρης, Π. Ἀνανιάδης

Κατά τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 533, 758 § 2 καί 762 Πολ. Δικ. ἡ ὑπόθεσις μεταβιβάζεται εἰς τό Δευτεροβάθμιον Δικαστήριον μόνον ὡς πρός τά ἐκκληθέντα διά τοῦ ἐφετηρίου ἀγωγικά κεφάλαια. Συνεπῶς λόγοι ἐφέσεως, μή περιληφθέντες ἐν ἐκείνῳ, ἀλλά τό πρῶτον διά τῶν προτάσεων προβαλλόμενοι, εἶναι ἀπαράδεκτοι, ἐφ' ὅσον βάλλουσι κατά μή ἐκ-

σει τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν κρίναν ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα συνεδέετο μετά τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου διά σχέσεως παροχῆς ὑπηρεσιῶν δημοσίου καί οὐχί ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ἐν τῇ ἐνδίκῳ ἀγωγῇ αὐτῇ ἐκτίθησι, καί ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀγωγή αὕτη, διώκουσα α) δεδουλευμένα καθυστερούμενα ἡμερομίσθια διά τήν κατά τάς Κυριακάς καί ἑορτάς ἐπιτρεπτῶς παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ὡς καί προσαύξησιν 75ο]ο ἐπί τούτων καί β) ἀποζημίωσιν δι' ὑπερωριακήν αὐτῆς ἐργασίαν, ἀναρμοδίως κατά τήν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ?ΟΔ' πρός ἐκδίκασιν εἰσήχθη, ὀρθῶς τάς ὡς εἴρηται διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί ἀπορριπτέως ὁ περί τοῦ ἀντιθέτου ἴσος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἐρειδομένης, καθ' ἃ προείρηται, ἐπί συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἥτις ὑπάγεται εἰς τήν κατά τά ὡς ἄνω ὑπό τοῦ νόμου Γ?ΟΔ' προβλεπομένην εἰδικήν διαδικασίαν, καθ' ἣν ἐν προκειμένῳ ἐχώρησεν ἡ ἐκδίκασις τῆς διαφοράς, ὀρθῶς τό δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐφ' ὅσον ἔκρινε βάσει τῶν γενομένων ὑπ' αὐτοῦ δεκτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅτι ἡ συνδέουσα τήν ἀναιρεσείουσαν μετά τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου σχέσις ἦτο τοιαύτη παροχῆς ὑπηρεσιῶν τοῦ δημοσίου καί οὐχί ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐφ' ἧς δέν τυγχάνει ἐφαρμογῆς ὁ ρηθείς νόμος Γ?ΟΔ', ἀπέρριψε τήν ἀγωγήν ταύτην, οὐδαμῶς δέ ὠφειλε, κηρυσσόμενον ἀναρμόδιον, νά παραπέμψῃ αὐτήν εἰς τό ἁρμόδιον δικαστήριον (ἄρθρον 25 Πολ. Δικ.) καί ἀπορριπτέως ὁ τά ἐναντία ὑποστηρίζων 2ος λόγος ἀκυρώσεως.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τήν δικαστικήν δαπάνην δέον ὅπως ἡ τοιαύτη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου ἐπιβληθῇ κατ' ἄρθρον 210 Πολ. Δικονομίας εἰς τήν ἀναιρεσείουσαν, τῆς ἀμοιβῆς ὅμως τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου περιοριζομένης εἰς τό ἥμισυ κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 22 § 3 τοῦ ν. 3639]1957.

κληθέντος διά τοῦ ἐφετηρίου κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς (Α.Π. 186|1939, Θέμ. Ν' 622).

Ἐν προκειμένῳ διά τοῦ τετάρτου κεφαλαίου τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς ἐζητήθη ἡ καταψήφισις ὑπέρ τοῦ ἐναγοντος - ἐκκαλοῦντος καί εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου - ἐφεσιβλήτου δραχμῶν 13.326, ὡς ἀποζημιώσεως ἐκείνου, διότι, καίτοι εἰργάζετο νομίμως κατά τάς Κυριακάς, δέν ἀνεπαύετο, ὡς ὤφειλε, κατά νόμον, ἑτέραν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Ἡ ἀγωγή, ὡς πρός τό κεφάλαιον τοῦτο, ἀπερρίφθη διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως. Ὅμως οὐδείς τῶν δώδεκα λόγων τοῦ ἐφετηρίου ἀναφέρεται εἰς αὐτό. Ἐπομένως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος ὁ ἐν ἀρχῇ καί τέλει τῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος τό πρῶτον προβαλλόμενος λόγος ἐφέσεως, δι' οὗ οὗτος παραπονεῖται ἐνεκεν ἀπορρίψεως παρά τῆς ἐκκαλουμένης τοῦ ἄνω κεφαλαίου.

Δέν ἀντίκειται εἰς τούς ὁρισμούς τῶν ἄρθρων 3, 174, 664 καί 679 Α.Κ., οὔτε εἰς τήν ὑπ' ἀριθ. 25825|1951 κοινήν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας, οὐδ' εἰ ἄλλη τινά διάταξιν, ἡ εἰς σύμβασιν ἐργασίας παρεντιθεμένη εἰδική συμφωνία, καθ' ἣν θά προκαταβάλληται εἰς τόν μισθωτόν ὡρισμένον ποσόν χρημάτων κατά μῆνα, πέραν τοῦ κατά νόμον ὀφειλομένου ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ, ἐπί τῷ τέλει ὅπως συμψηφίζεται εἰς ἐνδεχομένην ἀπαίτησιν του περί πληρωμῆς τῆς ἀναλογούσης προσαυξήσεως διά τήν κατά Κυριακάς καί ἑορτάς ἀπασχόλησίν του (Α.Π. 18|1957, ΕΕΔ 16, 380, καί 573|1960, ΕΕΔ 20, 86, ὅπου καί Α.Π. 181|1960, ΕΕΔ 19, 585, Ἀγαλλοπούλου, Ἐργ. Δίκ. § 6α Α. 10, Μαυρομιχάλης, ἐν Ν. Δικ. 13, 569 ἑπ., καί Σακελλιροπούλης, αὐτόθι 14, 74, πρβλ. Β. Βασιλείου, ἐν ΕΕΔ 16, 355, καταλήγοντα εἰς τά αὐτά βάσει τῆς θεωρίας τοῦ καταλοίπου Saldotheorie περί ἧς ὅπου καί Enneccerus Lehmann, Recht der Schuldverhältnisse § 227, III 3). Τοῦτ' αὐτό λεκτέον - πλήν μόνον ἐν σχέσει πρός ἀπασχόλησιν μέχρι τῆς 11.11.1959, προκειμένου περί τοιαύτης προκαταβολῆς, ἐπί τῷ τέλει συμψηφισμοῦ πρός ἐνδεχομένην ἀπαίτησιν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διά τήν ἐκτακτον ὑπερωριακήν ἀπασχόλησιν, ἔστω καί μετά μή συμμόρφωσιν τοῦ ἐργοδότου εἰς τούς ρυθμίζοντας τό θέμα ἐργατικούς νόμους (πρβλ. Ἰδίας παραπομπάς). Ἐν ἀναφορᾷ πρός τήν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν ἀπό 12.11.1959 ἤρξατο ἰσχύον τό ν.δ. 4020|1959 (πρβλ. ἄρθρον 13 αὐτοῦ, ἐν συνθυασμῷ πρός ἡμέραν δημοσιεύσεως του εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως). Κατά μέν τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τούτου ὡρίσθη ἀμοιβή ἴση πρός τό καταβαλλόμενον ὡρομίσθιον, ηὐξημένον κατά 50α|ο, ἐν παροχῇ νομίμου ὑπερωρίου πέραν τῶν 60 ὡρῶν ἐτησίως, κατά τήν τοιαύτην τῆς παραγράφου 2 Ἰδίου ἄρθρου ἐθεσπίσθη, ὅτι «μισθωτοί, ἀπασχολούμενοι ἐπί πλέον τῶν δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἐπιτρεπομένων ἀνωτάτων ὁρίων ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, πέραν τῶν ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπαιτήσεών των, δικαιοῦνται καί ἀποζημιώσεως ἴσης πρός 75α|ο τοῦ καταβαλλομένου ὡρομισθίου», κατά δέ τήν ὁμοίαν τῆς παραγράφου 4 Ἰδίου ἐπᾶσα συμφωνία, καθ' ἣν αἱ κατά τά ἀνωτέρω ἀμοιβαί καί ἀποζημιώσεις καλύπτονται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπό τῶν καταβαλλομένων εἰς τούς μισθωτούς ἀποδοχῶν πέραν τῶν δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἰσχυόντων ἑκάστοτε ἐλαχίστων ὁρίων εἶναι ἄκυρος. Ἡ ἀκυρότης αὕτη ὁρᾷ καί τάς ὑφισταμένας ἤδη τοιαύτας συμφωνίας διά τόν ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καί ἐφεξῆς χρόνον.

Κατά τήν ὀρθήν ἔννοιαν τῶν διατάξεων ταύτων ἀπό 12.11.1959 τυγχάνει ἄκυρος, κατ' ἄρθρον 174 Α.Κ., ὡς ἀντικειμένη εἰς τάς δημοσίας τάξεως διατάξεις τοῦ περί οὗ πρόκειται ν.δ. - ὑπαγορευθείσας ἐκ λόγων προστασίας τῶν μισθωτῶν ὑγείας τῶν ἐργαζομένων, ἅμα δέ καί διευρύνσεως «ὑκαιριῶν ἀπασχολήσεως τῶν ἀνέργων (πρβλ. εἰσηγητικήν ἔκθεσιν ν.δ.) - ἡ συμφωνία περί καλύψεως ὑπό τῶν καταβαλλομένων τῷ μισθωτῷ ὑπερτέρων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν, οὐ μόνον τῆς ἐκ τοῦ 50α|ο ἀμοιβῆς καί τῆς ἐξ 75α|ο ἀποζημιώσεως, ἀλλά καί τῆς ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, λόγῳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας (Πρωτ. Αθ. 23201|1960, ΕΕΔ 20, 48, Πρ|κου Ἁγ. 18|1960, ΕΕΔ 19, 1444, Σύνταξιν, ΕΕΔ 19 1444, ΕΕΔ 20, 417 καί 920, ΕΕΔ 21, 692, πρβλ. Α.Π. 573|1960, ΕΕΔ 20, 86). Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἀπορριπτέαι ὡς μή νόμιμοι: α) ὁ δεύτερος λόγος τῆς ἐφέσεως, δι' οὗ ὁ ἐκκαλῶν κατ' ἀρχήν παραπονεῖται, ὅτι ὁ Πρωτοδίκης οὐχί νομίμως ἐδέχθη κάλυψιν κατά συμφωνίαν τῶν προσαυξήσεων 75α|ο λόγῳ νομίμου ἐργασίας κατά τάς Κυριακάς, ἅτε τῆς τοιαύτης συμφωνίας οὔσης (κατά τόν ἐκκαλοῦντα) ἀκύρου καί β) ὁ ὄγδοος τοιοῦτος, καθ' ὃ μέτρον ὁ ἐκκαλῶν παραπονεῖται δι' αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέχθη ὁμοίαν κάλυψιν τῶν ἐπί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐρειδομένων ἀγωγικῶν ἀξιώσεων, λόγῳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας μέχρι 11.11.1959 (περί τῆς ἀπαιτήσεως διά τοιαύτην ἀπό 12.11.1959 ὅρα κατωτέρω), ἅτε καί τῆς σχετικῆς πρός τοῦτο συμφωνίας οὔσης (κατά τόν Ἴδιον) ἀκύρου.

Ἐξ ἑνός ἡ γενικῆς ἐφαρμογῆς (Α.Π. 364|1956, ΕΕΔ 16, 779) ὑπ' ἀριθ. 21091|1946 κοινή ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας (ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 281 1944, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά ν. 866|1946), δι' ἧς προβλέπεται καταβολή ἀποζημιώσεως - ἴση πρός τό ἑκάστοτε νόμιμον ἡμερομίσθιον ἢ τό 1|25 τοῦ ἑκάστοτε νομίμου μηνιαίου μισθοῦ - δι' ἑκάστην ἐκτός ἕδρας ἀπασχόλησιν τῶν μισθωτῶν πασῶν τῶν ἐπιχειρήσεων καί ἐργασιῶν, προϋποθέτει ἀπασχόλησιν, κυρίως μέν ἐν τῇ ἕδρᾳ, προσκαίρως δ' ἐκτός ταύτης (Α.Π. 11|1960, ΕΕΔ 19, 147, Γν. Νομ. Συμβ. Κράτους 15|1953, ΕΕΔ 12, 384). Ἐξ ἑτέρου ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 2|1948 ἀποφάσεως Διαιτησίας τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν (ἐγκριθείσης ὑπό τοῦ Κυβερνητικοῦ Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου καί κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 24370|1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας) περί μισθῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων», δι' ἧς εἶχε καθορισθῇ ἴση τῇ ἀνωτέρω ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ἐκτός ἕδρας διανυκτέρευσιν τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, καταργήθη σιωπηρῶς, ἅτε μή περιληφθείσης παρα-

μοίας διατάξεως οὔτε εἰς τὴν ἀντικαταστήσασαν τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν καὶ in complexu ρυθμίσασαν τὸ αὐτὸ θέμα τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων ὑπ' ἀριθ. 12284|1952 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας (ἐκδοθεῖσαν ὁμοίως κατ' ἐξουσιοδότησιν ν. 28|1944), οὔτε εἰς τὴν ἀντικαταστήσασαν ἐν συνεχείᾳ τὴν ἀνωτέρω καὶ τὸ αὐτὸ θέμα ὁμοίως in complexu ρυθμίσασαν ὑπ' ἀριθ. 42|1960 διαιτητικὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοβαθμίου Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν (ἐπικυρωθεῖσαν παρὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18|1961 ὁμοίας τοῦ Δευτεροβαθμίου τοιούτου). Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ ὅτι ἰσχύει εἰσέτι ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 4 τῆς ρηθείσης ὑπ' ἀριθ. 2|1948 διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ὁρα Πρ. Παρν. 22|1961, ΕΕΔ 20, 487 καὶ συμφώνους παρατηρήσεις Συντάξεως ΕΕΔ. αὐτόθι) καὶ αὕτη - κατὰ τὴν ἀρθρὴν ἔννοιάν της - προυποθέτει ἀπασχόλησιν κυρίως ἐν τῇ ἕδρᾳ καὶ προσκαίρους διανυκτερεύσεις ἐκτὸς ἕδρας. Κατὰ συνέπειαν οἱ ὁδηγοὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ἵνα δικαιωθῶσι τοιαύτης ἀποζημιώσεως, δέον, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅπως ἀπασχολῶνται κυρίως μὲν ἐν τῇ ἕδρᾳ, προσκαίρως δὲ μόνον ἐκτὸς αὐτῆς. Ὅθεν τούτοις—καὶ ἐφ' ὅσον ἀνομολογεῖται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅτι ὁ ἐνάγων ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ἐναγομένου μίαν μόνον ἡμέραν καθ' ἑβδομάδα διηυκτέρευεν εἰς τὴν ἐνταῦθα οἰκίαν του, ἐνῷ τὰς λοιπὰς ἐτοξίδευεν ἡ εὑρίσκετο ἐκτὸς ἕδρας εἰς Ἀθήνας—δέον νὰ ἀπορριφθῇ, ὡς μὴ νόμιμος, ὁ πέμπτος λόγος τῆς ἐφέσεως, ὡς καὶ τὸ σχετικὸν ἐν τῷ δωδεκάτῳ τοιοῦτῳ παράπονον, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ὁ Ἐργατοδίκης δὲν ὑπελόγισεν εἰς τὰς ὡς νόμῳ ἐδικαιοῦτο ὁ ἐνάγων ἀποδοχὰς τὴν ἧς ἐδικαιοῦτο ἀποζημίωσιν δι' ἐκτὸς ἕδρας ἀπασχόλησιν του.

Συμφώνως μὲν πρὸς τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ β.δ|τος τῆς 28|1|4.2.1938 «περὶ κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων» ἡ ἀπασχόλησις τῶν εἰς φορτηγὰ αὐτοκίνητα Γ' κατηγορίας [ὡς τὰ ἐιεργοῦντα μεταφορὰς πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἑνὸς μόνου ἐργοδότου (ἤτοι μὴ ἀγοραῖα), οὐχὶ πάντως ἑταιρείας ἠλεκτροφωτισμοῦ, ὑδρεύσεως, φωταερίου ἢ τηλεφώνων καὶ δὴ δι' ἐκτάκτους ἀνάγκας] ἀπασχολουμένων ὁδηγῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 48 ὥρας καθ' ἑβδομάδα, ἡμερησίως δὲ τὰς 8 ὥρας. Συνῳδὰ δὲ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 3 ἰδίου ὑπέρβασις ἐπιτρέπεται, εἴτε κατόπιν προηγουμένης ἀδείας τῆς Ἀρχῆς ἐπὶ μίαν ὥραν τὸ πολὺ καθ' ἡμέραν καὶ καὶ ἐπὶ 120 ὥρας τὸ πολὺ τὸ ἔτος, εἴτε ἐν ἐκτάκτῳ ἀνάγκῃ κατόπιν ἐκ τῶν ὑστέρων ἐγκρίσεως τῆς Ἀρχῆς, παραχρῆμα εἰδοποιουμένης. Ὑπερωρίαι πραγματοποιούμεναι ὡς ἄνω παρέχουν δικαίωμα προσαυξήσεως τοῦ ὡρομισθίου κατὰ 50 ο|ο. Πραγματοποιούμεναι ἄνευ τῶν ἄνω προυποθέσεων εἶναι παράνομοι καὶ ὁ οὕτως ἐργασθεὶς μισθωτός, μὴ δικαιούμενος τῆς ὡς ἄνω προσαυξήσεως, ἔχει ἀξίωσιν ἐπὶ τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐργοδότου του (ἄρθρον 904 Α.Κ.), συνιστάμενον εἰς τὴν ὠφέλειαν τοῦ τελευταίου, ἵνεκα μὴ ἀπασχολήσεως ἑτέρου παρομοίου μισθωτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἦν ὁ καθ' ὑπερωρίαν παρανόμως ἐργασθεὶς ἐξετέλεσεν ὑπηρεσίας. Ἐκεῖνος θὰ ἐπληρώνετο κατὰ κανόνα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐλαχίστων νομίμων ἀποδοχῶν, μὴ προσαυξανομένων δι' οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος ἢ τοιούτου πολυετίας, οὔτε διὰ τῆς κατὰ τὰ ἄνω 50 ο|ο τῆς νομίμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας. Ἵνα ὁ μισθωτὸς δικαιωθῇ ἀποζημιώσεως, ἠὐξημένης διὰ τῶν ἐν λόγῳ προσαυξήσεων, δέον νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ ἐργοδότης του θὰ προσελάμβανεν ἀναγκαίως ἕτερον ὅστις ὁπωσδήποτε θὰ ἐδικαιοῦτο τῶν ρηθεισῶν προσαυξήσεων (πρβλ. Α.Π. 124|1960, ΕΕΔ 19, 450, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 9 σ. 7, *Π. Βεργοιάπουλον*, ΕΕΔ 18 353 ἑπ.).

Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων - ἐκκαλῶν ἐκθέτει ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ, ὅτι, τυγχάνων ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ἐξυπηρετοῦντος ἕνα ἐργοδότην, τὸν ἐναγόμενον ἔμπορον μεταφορῶν, ἐπραγματοποίησε τὰς ἐν αὐτῇ πέραν τοῦ ἑκταώρου ὑπερωρίας, χωρὶς νὰ ἐπικαλῆται οἱανδήποτε ἄδειαν ἢ ἔγκρισιν τῆς Ἀρχῆς, καὶ ὡς χαρακτηρίζει ὡς παρανόμους, ὅμως οὐδόλως προσθέτει, ὅτι ὁ ἐναγόμενος θὰ προσελάμβανεν, ἀντ' αὐτοῦ, ἀναγκαίως ἕτερον ὁδηγόν, ἔχοντα τὰς ὡς ἔχει ὁ ἴδιος πολυετίας καὶ οἰκογενειακὰ βάρη, οὐδ' ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἐπραγματοποίει νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν. Ἐν ὄψει τούτων ὁ ἐνάγων, μὴ δικαιούμενος κατ' ἀρχήν, διὰ τὴν τοιαύτην παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν του ὡρομισθίου, προσηυξημένου διὰ τῶν ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ πολυετίας ἢ τῶν 50 ο|ο λόγῳ ὑπερωρίας - ὁ ἐνάγων τὸ ποσοστὸν τοῦτο κατὰ πλάνην προσδιορίζει εἰς 25 ο|ο - εἶχε μὲν ἀξίωσιν ἐπὶ τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐναγομένου, ἀλλὰ τοιοῦτον μὴ περιλαμβάνοντα τὰ ἀνωτέρω ἐπιδόματα καὶ προσαυξήσεις. Συνεπῶς ὀρθῶς ὁ Πρωτοδίκης κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἧστινος ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως ἕνεκεν ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐναγομένου δὲν συνυπελόγισε τὰ ἀνωτέρω καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἕβδομος λόγος τῆς ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς μὴ νόμιμος.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΠΡΟΣΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ ἐξ αὐτῆς νόμιμοι συνέπειαι

Δυνατὴ ἡ ἀπόλυσις τῶν κατ' Α.Ν. 1836]1951 ἀναγκαστικῶς προσληφθέντων ὡς μισθωτῶν πολεμιστῶν διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 λόγους καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ διαδικασίαν.– Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 5 § 3 Νόμου 2112]1920. — Αὐθαίρετος ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγος ἀπολύσεως μετ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, μὴ συναγομένης εἰς τὴν περίπτωσιν σιωπηρᾶς προθέσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἀπόλυσις τῶν κατ' ἀ.ν. 1836]1951 τοποθετουμένων ὡς μισθωτῶν πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὸ τελευταῖον ν.δ. 4185]1961 (ΕΕΔ 20, 1162), ἀπολαμβάνουν μονιμότητος, διέπεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀνωτέρω νόμου καὶ ἀποφασίζεται ὑπὸ τῆς ἐν αὐτῷ ὁριζομένης Ἐπιτροπῆς κατὰ εἰδικὴν διαδικασίαν καὶ δι' ὡρισμένους λόγους. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 421).

Οὕτω, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθεὶς πολεμιστὴς ἤθελε καταδικασθῆ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 59, 60, 61 καὶ 62 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ὁπότε ἡ ἀπόλυσίς του χωρεῖ αὐτοδικαίως, ἵνα ὑπάρξῃ ἔγκυρος ἀπόλυσις τοῦ πολεμιστοῦ πρέπει νὰ ἀποφανθῇ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀ.ν. 244]1936 καὶ 771]1937 ὁρισθεῖσα Πρωτοδικειακὴ Ἐπιτροπὴ καὶ νὰ ὑπάρχουν οἱ ἑξῆς λόγοι ἀπολύσεως: α) Διὰ παραβάσεις προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ νομίμως ἀνεγνωρισμένου ὀργανισμοῦ ἢ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας ἢ ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, δι' ἃς ὁρίζεται ὡς ποινὴ ἡ ἀπόλυσις (ἴδετε καὶ Α.Π. 611]1957, ΕΕΔ 17, 31 καὶ λοιπὰς παραπομπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 31), β) δι' ἀποδεδειγμένην ἀνεπάρκειαν ἢ ἀκαταλληλότητα, μὴ ὀφειλομένην πάντως εἰς τὰ τραύματα τοῦ καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφοράν, γ) δι' ἀποδεδειγμένην οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὃ μέτρον ἀπεφάσισε περὶ ταύτης τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657]1953.

Προκειμένου περὶ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244]1936 ἀντικαθίσταται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου πρὸς ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν ποινῶν Συμβουλίου.

Ἀπόλυσις ἄνευ τῶν ἀνωτέρω διατυπώσεων εἶναι ἄκυρος. Ὁ ἀπολύσας ἐργοδότης περιάγεται εἰς ὑπερημερίαν (ἄρθρα 349 ἐπ. Α.Κ.) καὶ ὀφείλει τὸν μισθὸν (ἄρθρον 656 Α.Κ.), ὑποχρέου τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ Δικαστοῦ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν ἐντὸς τῆς γενικῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198]1955 (ΕΕΔ 14, 502).

Ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν δύναται νὰ συναχθῇ καὶ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τούτους σιωπηρὰ ἐκ μέρους αὐτῶν καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9031]1959, εἰσηγητὴς *Μ. Καλτέρας*, ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς Α.Π. 253]1960, εἰσηγητὴς *Κ. Σοέρλος*, ΕΕΔ 29, 714), ἡ ἀδικαιολογήτως ἀποχὴ τούτων ἐκ τῆς ἐργασίας ἐμπίπτει εἰς τὰ ὅρια τῆς ἀκαταλληλότητος καὶ ἀναρμοστου συμπεριφορᾶς, ἑνὸς ἐκ τῶν νομίμων λόγων ἀπολύσεως (Α.Π. 664]1955, εἰσηγητὴς *Στ. Μανωλεχάλης*, ΕΕΔ 15, 42, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3131]1957, εἰσηγητὴς *Δ. Θεατικός*, ΕΕΔ 16, 480), ἁρμοδία δὲ πρὸς τοῦτο εἶναι ἡ εἰδικὴ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244]1936 Ἐπιτροπή.

Τοῦτο δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω παρατιθεμένη ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Τὸ γραφόμενον ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Α.Π. 664]1955, ὅτι ἔγγειται τοῦ ἄρθρου 5 § 8 τοῦ νόμου 2112]1920 (ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 4558]1930) εἶναι, ὅτι ἐν περιπτώσει ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὑπερβαινούσης τὸ νόμιμον ὅριον ἀσθενείας, λογίζεται ὡς λυθεῖσα ἡ σύμβασις ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ἔχει ἤδη ἐγκαταλειφθῆ μετὰ τὰς τελευταίας ἀρεοπαγιτικὰς ἀποφάσεις (Α.Π. 363]1959, εἰσηγητὴς *Λ. Ρόζάκης*, ΕΕΔ 18, 763, Α.Π. 465]1959, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 18, 1358), καθ' ἃς καὶ μετὰ τὴν ὑπέρβασιν τοῦ νομίμου χρόνου ἀποχῆς δι' ἀσθένειαν τοῦ μισθωτοῦ εἶναι ζήτημα συναγωγῆς

σιωπηρᾶς καταγγελίας τῆς συμβάσεως βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3693]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Σ. Τσόσος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Δέσπης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κωτσόβελος, Δ. Σταυρόπουλος

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 ἀ.ν. 1836]1951, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 4 ν.δ. 4185]1961, ἀπόλυσις τοποθετηθέντων δυνάμει τοῦ νόμου 1836]1951 ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὰς περιωρισμένως ἀναγραφομένας ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ περιπτώσεις, ἐν αἷς καὶ ἡ περίπτωσις δι' ἀποδεδειγμένην ἀνεπάρκειαν ἢ ἀκαταλληλότητα, μὴ ὀφειλομένην πάντως εἰς τὰ τραύματά του, καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν καὶ μετ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἀ.ν. 244]1946 καὶ 771]1937. Ἡ περίπτωσις τοῦ ἀποσχόντος αὐθαιρέτως ἐκ τῆς ἐργασίας του πολεμιστοῦ καὶ δημιουργοῦντος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τὸ πρόβλημα τῆς ἑκάστοτε ἀντικαταστάσεώς του εἰς τὴν ἐργασίαν ὑπάγεται εἰς τὴν ἄνω περίπτωσιν τῆς ἀποδεδειγμένης ἀνεπαρκείας καὶ ἀκαταλληλότητος, μὴ ἐφαρμοζομένων τῶν ματαιουσῶν τὸν σκοπὸν τῆς ἧς ὁ τοποθετηθεὶς πολεμιστὴς ἀπολαύει μονιμότητος διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 2112]1920, καθ' ἃς ἐν περιπτώσει ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, ὑπερβαινούσης τὸ νόμιμον ὅριον ἀσθενείας, λογίζεται ὡς λυθεῖσα ἡ σύμβασις ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ (Α.Π. 664]1955, ΕΕΔ 15, 42, Γν. Ν.Σ.Κ. 352]1959, Δ.Ε.Ν. 1959, ΕΕΔ 18, 1135).

Ἐκ τοῦ συνόλου τῆς διαδικασίας βεβαιοῦται καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν, τοποθετηθεὶς ὡς μισθωτὸς τὴν 4.1.1962 εἰς τὴν ἐφεσίβλητον, διατηροῦσαν ἐπιχείρησιν εἰδῶν αὐτοκινήτων, ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του ἐπὶ τῆς πωλήσεως βενζίνης κατὰ μικρὰ χρονικὰ διαστήματα λόγῳ δεδικαιολογημένης αἰτίας, ἤτοι ἀποδεδειγμένης ἀσθενείας του ἀπὸ 15.5.1962 - 25.5.1962, ἀπὸ 28.5.1962 - 6.6.1962. Τὴν 7.6.1962 ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, προέβαλεν ἀδιαθεσίαν καὶ ἀπῆλθεν. Ἐπανεμφανισθεὶς πρὸς ἐργασίαν τὴν 13.6.1962, μετὰ προηγηθεῖσαν τὴν 11.6.1962 ἐπίδοσιν ἐξωδίκου προσκλήσεως τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς αὐτόν, δι' ἧς τῷ ἐδηλοῦτο, ὅτι αὕτη θέλει θεωρήσει τὴν ἀπουσίαν του ὡς οἰκειοθελῆ ἀποχώρησιν, δὲν ἐγένετο δεκτός, τῆς ἐφεσιβλήτου ἀπαιτησάσης τὴν προηγουμένην δικαιολόγησιν τῆς ἀπουσίας του. Ὁ ἐκκαλῶν προσάγει πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀπουσίας του βεβαίωσιν ἰδιώτου ἰατροῦ, ἐκδοθεῖσαν τὴν 14 Ἰουνίου 1962 καὶ οὐχὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς εἰς τὰς προηγουμένας περιπτώσεις, περὶ ἀσθενείας τούτου ἀπὸ 9.6.1962 - 11.6.1962, ἀλλ' ἡ τοιαύτη βεβαίωσις, ἥτις μόλιστα ἀφήνει ἀκάλυπτον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 7 - 8.6.1962, δὲν παρέχει πίστιν. Ὁ ἐκκαλῶν εἶχε πρότερον τοποθετηθῆ εἰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις, τινὲς τῶν ὁποίων ἐπέτυχον τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ, ἀπό τινας δὲ ἠτήσατο ὁ ἴδιος τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοποθετήσεως, τελικῶς δὲ ἐτοποθετήθη παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ μετ' ὀκταμηνον προγενεστέρας τοποθετήσεώς του εἰς ἑτέραν ἐπιχείρησιν (βλ. ὑπ' ἀριθ. 45885]12.6.1962 ἐγγράφων Γραφείου Προστασίας Ἀπολυομένων). Ἡ ὀφείλων νὰ καταφύγῃ ἡ ἐφεσίβλητος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἄνω ἄρθρου 7 ν. 244]1937 καὶ ἐπιτύχῃ ἀπόφασιν αὐτῆς περὶ ἀκαταλληλότητος τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀρνήσεως ταύτης νὰ παρέχῃ ἐργασίαν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, ὅστις ἀπουσίασεν αὐθαιρέτως κατὰ τὸ ἄνω ὀλίγον χρονικὸν διάστημα, δὲν εἶναι σύννομος, διότι οὐδόλως συνάγεται σιωπηρὰ πρόθεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ ἀποχωρήσῃ οἰκειοθελῶς ἐκ τῆς ἐργασίας του. Μάρτυρές τινες τῆς ἐφεσιβλήτου ὁμιλοῦν περὶ προτάσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ ἀποζημιωθῇ, ἵνα ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας του παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ, ἀλλὰ ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου, καὶ ἀληθοῦς θεωρουμένου, δὲν συνάγεται τοιαύτη πρόθεσις οἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἂν ἐδέχθη ἡ ἐφεσίβλητος εἰς τὴν ἐργασίαν του, οὐχὶ ἀπὸ τῆς τοποθετήσεώς του (4.1.1962), ἀλλὰ ἀπὸ 20ῆς Φεβρουαρίου 1962 καὶ μετὰ καταδίκην της διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως εἰς καταβολὴν τῷ ἐκκαλοῦντι τῶν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας. Ἄλλως κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγήν, δι' ἧς διώκεται ἡ ἐπιδίκασις ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, δεχθεῖσα ὅτι ἐκ τῆς αὐθαιρέτου ἀπουσίας τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὸ ἄνω ὀλίγον χρονικὸν διάστημα συνάγεται σιωπηρὰ ἐκ μέρους τούτου δήλωσις τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ καταγγελίας τῆς συνδεούσης τοὺς διαδίκους συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὅτι ἐκ τῆς αὐθαιρέτου ἄνω ἀπουσίας τούτου ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἕτερα περιστατικά, οἷον ἡ ἀντικατάστασις του ὡς ἀκαταλλήλου ἐξ ἄλλων ἐπιχειρήσεων, συνάγεται σιωπηρὰ ἐκ μέρους τοῦ ἐκκαλοῦντος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς καλῆς πίστεως (288 Α.Κ.), ἡμάρτε καὶ δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ, δεκτοῦ καθισταμένου ἐν μέρει τοῦ αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως τῶν μὴ ἀμφισβητουμένων κατὰ τὴν ἔκτασιν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας διὰ τὸν μέχρι συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς χρόνον, ἤτοι ἀπὸ 3.6.1962 - 19.8.1962, καθ' ὅσον διὰ τὸν μεταγενέστερον χρόνον τὸ αἴτημα εἶναι ἀπορριπτέον ὡς πρόωρον.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Ἀξίωσις μελῶν οἰκογενείας θανόντος καὶ ἁρμόδιον Δικαστήριον

I

Διαφοραὶ ἐνδικαζόμεναι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.— Τυγχάνει ἡ ἐνδίκασις κατ' αὐτὴν καὶ ἀξιώσεων ἐξ ἀδικοπραξιῶν ἀπορρεουσῶν, ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας.— Τοιαύτη καὶ ἡ ἀξίωσις τῆς οἰκογενείας τοῦ μισθωτοῦ περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ ψυχικὴν ὀδύνην, κατ' ἄρθρα 299, 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐπὶ θανάτου αὐτοῦ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.— Εἰδικὴ καὶ ἀποκλειστικὴ ἡ ἐργατικὴ διαδικασία.

Κατὰ τὰ προσφατως ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (Α.Π. 9|1963, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 275) ναὶ μὲν καὶ ἐπὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων τοῦ νόμου 551|1914 παρέχεται χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 Α.Κ., ἀλλὰ πρέπει νὰ συντρέχῃ καὶ ὑπαιτιότης τοῦ ἀδικοπραγήσαντος.

Ἐξ ἄλλου, ὡς ἔχει νομολογηθῆ (Α.Π. 394|1961, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 20, 844) καὶ ἡ ἀξίωσις αὕτη τοῦ παθόντος, ὡς κηγάζουσα ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἐκδικάζεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, τοῦτο δὲ ἀκολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων τῆς οὐσίας. (Ἴδετε ΕΕΔ 21, 1294).

Ἀλλὰ κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπὶ θανατώσεως προσώπου ἡ χρηματικὴ ἱκανοποίησις ὀφείλεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος, ἀντιδιαστελλομένης τῆς περιπτώσεως ταύτης, διότι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 932 Α.Κ. δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι ὁ ἀμέσως ὑποστὰς τὴν ἠθικὴν βλάβην (*Κ. Κυκκάς*, Ἐνοχικὸν Εἰδικόν, ὑπ' ἄρθρον 933, σελ. 757), μὴ μεταβιβαζομένης, οὔτε κληρονομουμένης τῆς ἀξιώσεως, μὲ ἐξαίρεσιν τῶν δύο ἐν ἄρθρῳ 933 Α.Κ. εἰδικῶν περιπτώσεων (*Ἀλ. Λιτζεράπουλος*, Στοιχεῖα Ἐνοχικοῦ Δικαίου, σελ. 347). (Ἴδετε ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα καὶ Α.Π. 437|1960, εἰσηγητὴς *Π. Σπυντζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1325, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4164|1962, Πρωτοδίκης *Παρμ. Τσίφρας*, ΕΕΔ 21, 1297).

Τὸ ζήτημα εἶναι ἤδη καὶ περὶ αὐτοῦ ὑπηχολήθησαν αἱ κατωτέρω παρατιθέμεναι δικαστικαὶ ἀποφάσεις μὲ ἀντιτιθεμένην γνώμην τὴν τοῦ Πρωτοδικείου Βόλου - ἂν καὶ ἡ ἀξίωσις τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος περὶ ἐπιδικάσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως παραδεκτῶς ἐκδικάζηται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς ἰσχύει ἤδη μετὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου 1968|1944 τροποποίησιν, ὁρίζει τὰ ἑξῆς: Πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται...

Σκοπὸς προφανὴς τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ὑπῆρξε νὰ καταστήσῃ δι' εἰδικῆς διαδικασίας εὐχερῆ τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἀξιώσεων ὄχι μόνον τῶν μισθωτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων (ἴδετε καὶ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 8364|1956, εἰσηγητὴς *Δ. Σκούμπης*, ΕΕΔ 15, 936, ἡ ὁποία ἐδέχθη, ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 675 Α.Κ. ἀποζημίωσις ἐπὶ θανάτου τοῦ ἐργοδότου.

Ἀνεξαρτήτως δὲ ἂν ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 932 Α.Κ. ἀποζημίωσις ἀποτελῇ ἐξ ἰδίου δικαίου δικαίωμα τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὴ προέρχεται ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ διατελοῦντος ἐν σχέσει ἐργασίας μισθωτοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης, μὴ δυναμένη νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ αὐτῆς, νομίζομεν, ὅτι εἶναι στενὴ ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ περὶ αὐτῆς ἀγωγὴ δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Πρωτοδικείου Βόλου 17|1962

Πρόεδρος ὁ κ. *Κίμ. Ἀναστασόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Μ. Φράγκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ψάρης, Λ. Δημητρίου, Μ. Καλαγιᾶς

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 1 - 4.8.1920 β.δ|τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'», ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 765|1943 καὶ αὕτη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου § 1

τοῦ ν. 1968|1944, ἀμφοτέρων τῶν τελευταίων κυρωθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324|1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ διατηρηθέντων ἐν ἰσχύι διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν 8. τῆς 8 11.5. 1946, «πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ὑπὸ Πρωτοδίκου, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου...». Ἑπομένως εἰς τὴν ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης θεσπιζομένην σύντομον καὶ ὀλιγώτερον δαπανηρὰν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΦΟΔ' ὑπάγονται, ὡς ἐκ τῆς γενικότητος ταύτης, οὐ μόνον αἱ εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐξ ἀδικοπραξιῶν ἀπορρέουσαι ὁμοιαι, ὅταν τελῶσιν ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν τῆς ἐργασίας οἷα τυγχάνει καὶ ἡ ἀξίωσις τῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου περὶ πληρωμῆς αὐτῇ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 299 καὶ 932 Α.Κ., χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ ψυχικὴν ὀδύνην, ἣν αὐτὴ ὑπέστη ἐκ τοῦ θανάτου ἐκείνου, ἐπισυμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ἕνεκεν δυστυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπαίτησις αὐτὴ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐν ἐργατικῷ ἀτυχήματι θανόντος μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου τοῦ τελευταίου πηγάζει ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἀπορρέουσα ἐξ ἀδικοπραξίας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παροχῆς αὐτῆς λαβούσης χώραν καὶ τελούσης ἐν συναρτήσει πρὸς αὐτήν (πρβλ. Α.Π. 394|1961, ΕΕΔ 20, σελ. 845, Πρωτ. Ἀθηνῶν 4164|1962 ΕΕΔ 21. σελ. 1297, Πρωτ. Ἡρακλείου 47|1961 ΕΕΔ 20, σελ. 1270). Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, δι' ἧς διώκεται, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα, ὅπως ἐπιδικασθῇ εἰς τὴν ἐνάγουσαν δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς νόμιμον ἐπίτροπον τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων τεσσάρων ἀνηλίκων τέκνων της, τὸ ἐν αὐτῇ ὡσαύτως δι' ἕκαστον αἰτιολογούμενον ποσόν, ὡς χρηματικὴ ἱκανοποίησις λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης, ἣν ὑπέστησαν ἕνεκεν θανατώσεως τοῦ συζύγου της καὶ πατρὸς τῶν ἀνωτέρω τέκνων της ἐν ἐργατικῷ ἀτυχήματι, ἐπισυμβάντι αὐτῷ κατὰ τὴν 8 ὥραν τῆς ἐν τῇ μεταλλευτικῇ ἐπιχειρήσει τοῦ ἐναγομένου ἐργοδότου του ὡς φύλακος τῆς ἐν Ἐρετρίᾳ ἀποθήκης ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἐργασίας του καὶ ἐξ ἀμελείας τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων ὑπαλλήλων του, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα, ἀναρμοδίως εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐνῶ ἔδει νὰ εἰσαχθῇ κατὰ τὴν εἰδικήν, ἀποκλειστικὴν καὶ ὑποχρεωτικὴν διὰ τοὺς διαδίκους ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος διαδικασίαν τοῦ ν ΓΦΟΔ' (Ἐφετείου Θράκης 76|1958, ΕΕΔ 18, σελ. 436. Πρωτ. Ἀθηνῶν 5241|1955, ΕΕΝ κγ', σελ 117. Πρωτ. Ἰωαννίνων 95|1954, ΕΕΝ κα', σελ 693 Πρωτ. Ἀθηνῶν 13882|1962, Πρωτ. Βόλου 350|1962, ΕΕΔ 21, σελ. 1289) καὶ δέον ὅπως, κηρυσσομένου τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀναρμοδίου, παραπεμφθῇ αὐτὴ πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὸ ἁρμόδιον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, Δικαστήριον, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 25 § 2 τῆς Πολ. Δικ., συμψηφιζομένης ἐν ὅλῳ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων δικαστικῆς δαπάνης, καθ' ὅσον οἱ ἐνάγοντες δὲν κρίνονται ὑπαίτιοι τῆς παρούσης δίκης.

II

Ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Χρηματικὴ ἱκανοποίησις οἰκογενείας θύματος. — Χαρακτὴρ καὶ ἐνάσκησις αὐτῆς.— Ἀπαράδεκτος εἰσαγωγὴ πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.— Διαφοραὶ ἐκδικαζόμεναι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.— Παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον.

Ἄλλης γνώμης πρὸς τὴν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 17|1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Βόλου εἶναι ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Βόλου, πρὸς ἣν συναπίπτει καὶ ἡ γνώμη τῶν ἀμέσως κατωτέρω αὐτῆς παρατιθεμένων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδίκου Πειραιῶς καὶ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Πρωτοδίκου Βόλου 119|1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. ***Β. Ἀποσκίτης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Γιάρης, Δ. Δημητρίου, Μ. Καλαγιᾶς

χικῆς ὀδύνης δὲν εἶναι εἰσακτέα κατὰ τὴν προκειμένην εἰδικὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΦΟΔ', ἀλλὰ κατὰ τὴν τακτικὴν τοιαύτην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ἢ Εἰρηνοδικείου ἀναλόγως τοῦ αἰτουμένου ποσοῦ, διότι εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ἐν λόγῳ νόμου εἰσάγεται, κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ, «πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας», λέγων δὲ ὁ νόμος «ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων» ἐννοεῖ προφανῶς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, τοὺς λαμβάνοντας τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἐν σχέσει πρὸς ἤδη κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑφισταμένην ἀξίωσίν του ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, καὶ δὲν περιλαμβάνει καὶ τὰς τυχὸν συνεπείᾳ τοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ μισθωτοῦ τὸ πρῶτον γεννωμένας αὐτοτελεῖς καὶ ἐξ ἰδίου δικαίου ἀξιώσεις τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου, ὡς ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης (Πρωτοδ. Καλαμῶν 85/1961, ΕΕΝ 1962, σελ. 16, πρβλ. ὅμως καὶ Πρωτοδ. Ἡρακλείου 47/1961, ΕΕΔ 20,1270). Κατὰ ταῦτα νομίμως μὲν διώκεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, ὅπως ἐπιδικασθῇ εἰς τὴν ἐνάγουσαν, δι' ἑαυτὴν καὶ ὡς νομίμων ἐπιτρόπων τῶν ἐν αὐτῇ ἀνηλίκων ὀρφανῶν πατρὸς τέκνων της, ὑφ' ἣν ἰδιότητα συνενάγη ἐν αὐτῇ παραδεκτῶς, κατ' ἄρθρον 70 τῆς Πολ. Δικ., τὸ ἐν αὐτῇ ποσόν, ὡς χρηματικὴ ἱκανοποίησις, λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης διὰ τὴν θανάτωσιν τοῦ συζύγου της καὶ πατρὸς τῶν ἄνω τέκνων της, ἐν ἐργατικῷ ἀτυχήματι, ἐπισυμβάντι αὐτῷ κατὰ τὴν παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ἐργοδότῃ ἀπασχόλησίν του καὶ ἐξ ἀμελείας αὐτοῦ (ἐργοδότου), κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν αὐτῇ ἐκτιθέμενα, πλὴν ἀναρμοδίως εἰσήχθη ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν, καθ' ἃ προείρηται, καὶ δέον, κατ' ἄρθρον 25 § 2 τῆς Πολ. Δικ., ἐφαρμοζομένου καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης εἰδικῆς διαδικασίας (Α.Π. 401/1961, ΝοΒ 10,85), ὡς ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου ΓΦΟΔ καὶ ἐπὶ ταύτης ἡ δι' ἐκθέσεως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου ἐγειρομένη ἀγωγὴ δέον νὰ περιέχῃ τὰ αὐτὰ σχεδὸν στοιχεῖα, ἅτινα ἐπιβάλλονται κατ' ἄρθρα 158, 160 καὶ 535 Πολ. Δικ., ἐπὶ ἀγωγῆς ἐγειρομένης κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν (Α.Π. 352/1959, ΝοΒ 7,1157), νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, ἤτοι τὸ δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι δι' αὐτῆς αἰτεῖται ἡ ἐπιδίκασις ποσοῦ 110.000 δραχμῶν, συμψηφιζομένης τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων δικαστικῆς δαπάνης κατ' ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικ., ἅτε τῆς ἐναγούσης εὐλόγως ἀμφιβαλλούσης περὶ τοῦ ποῖον τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς.

III

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 770/1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Π. Κωνσταντινόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Δκυάσκος, Ν. Παπαδόπουλος

Εἰς τὴν ὑπὸ τῆς διατόξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ἀπὸ 1/4 Αὐγούστου 1920 β.δ. «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατόξεων τοῦ νόμου ΓΦΟΔ'», ὡς αὕτη ἰσχύει νῦν, θεσπιζομένην σύντομον καὶ ὀλιγοδάπανον διαδικασίαν ὑπάγεται καὶ ἡ ἀξίωσις τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου περὶ πληρωμῆς αὐτῷ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 299 καὶ 932 Α.Κ. χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, προσγενομένην αὐτῷ ἕνεκεν ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος εἰς αὐτὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 551/1914, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπαίτησις τοῦ αὐτὴ πηγάζει ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς σχέσεως ἐργασίας, γεννηθεῖσα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παροχῆς αὐτῆς (Α.Π. 394/1961, ΝοΒ 10, 80). Δὲν ὑπάγεται ὅμως προφανῶς εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην καὶ ἡ ἀξίωσις ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης τῶν δικαιουμένων τοιαύτης στενῶν συγγενῶν τοῦ θανατωθέντος ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος εἰς αὐτὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του καὶ ὀφειλομένου εἰς πταῖσμα τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων, διότι ἡ ἀξίωσις αὕτη δὲν ἔχει πηγὴν τὴν συνδέουσαν τὸν ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον τοῦτον μετὰ τοῦ ἐργοδότου ἐργασιακὴν σχέσιν, πρὸς ἣν εἶναι τελείως ξένοι οἱ ρηθέντες συγγενεῖς τοῦ θανατωθέντος, γεννᾶται δὲ αὕτη τὸ πρῶτον ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ὡς ἀμέσων ἐκ τοῦ νόμου (ἄρθρον 932, περίοδος τρίτη, Α.Κ.) δικαιούχων καὶ οὐχὶ ὡς δικαιοδόχων (κληρονόμων) τοῦ οὕτω θανατωθέντος, ὅστις δὲν ἐκτήσατο τοιαύτης ἀξιώσεως. Ὅθεν ἡ ἐνδικος ἀγωγή, διώκουσα τὴν καταδίκην τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας εἰς καταβολὴν τοῖς ἐνάγουσι, μητρὶ καὶ ἀδελφοῖς τοῦ κατ' αὐτὴν (ἀγωγήν), ἐξ ἀμελείας τοῦ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προστηθέντος πλοιάρχου τοῦ α/π της «*» θανατωθέντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ὑπηρεσίας Κ.Κ., ὑπηρετοῦντος ἐν τῷ πλοίῳ τούτῳ ὡς δοκίμου πλοιάρχου, χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν ἣν ὑπέστησαν ἐκ τῆς θανατώσεως του ψυχικὴν ὀδύνην, ἀναρμοδίως εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιόν μας κατὰ τὴν προκειμένην εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΦΟΔ' καὶ δέον νὰ ἀπορριφθῇ.

IV

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1567/1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ι. Γρίβας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἡλ. Παρασκευᾶς, Λ. Δέτσικας

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 764 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 2407/1940, ἀσκηθείσης ἐμπροθέσμως ἀνακοπῆς ἢ ἐφε-

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΒΟΗΘΩΝ ΛΟΓΙΣΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Έννοια τούτων δι' έφαρμογήν ύπ' άριθ. 25]1960 διαιτητικής άποφάσεως

Απασχόλησις λογιστών καί βοηθών λογιστών διά τό κατά τήν διαιτητικήν άπόφασιν δικαίωμα μισθού — Τηρούμενα ύπό τού λογιστού έμπορικά βιβλία. — Διάκρισις λογιστού άπό τού βοηθού αύτού.

Θέμα τής κατωτέρω αποφάσεως τού ως έφετείον δικάσαντος κατά την έργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών είναι έφαρμογή τής ύπ' αριθ. 25]1960 αποφάσεως τού Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί αποδοχών λογιστών χώρας» (ΕΕΔ 19, 1417), κηρυχθείσης ύποχρεωτικής διά τής ύπ' αριθ. 55660]1961 αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας (ΕΕΔ 20, 1095). (Ίδετε ως προς την έκταοιν δεσμεύσεως γνωμοδότησιν Νομικού Συμβουλίου τού Κράτους, εισηγητής *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 21, 577).

Τό Πρωτοδικείον διά τής αποφάσεως του καθορίζει καί πάλιν (ίδετε καί Πρωτοδικείου Αθηνών 1807]1962, εισηγητής *Ν Μελάς*, ΕΕΔ 21, 463) την διά την έφαρμογήν τής ανωτέρω διαιτητικής αποφάσεως έννοιαν τού λογιστού. (Ίδετε καί *Φ. Δ. Αγγελήν*, ΕΕΔ 21, 1097 έπ.).

Η περί τής οποίας πρόκειται διαιτητική απόφασις κατηγγέλθη νομίμως καί διά τής ύπ' αριθ. 73923]4737]1962 αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας (ΕΕΔ 21, 1267) ανεστάλη έπί τετράμηναν, ήτοι μέχρι τής 2.2.1963, ή έπέλευσις τών έννόμων αποτελεσμάτων τής καταγγελίας αύτής, ισχύει δηως είσέτι διά τής καλουμένης μετενεργείας τής συλλογικής συμβάσεως έργασίας (περί τής οποίας ίδετε *Ι. Καποδίστρια*, Η συλλογική σύμβασις έργασίας, σελ. 280, τον αύτόν, έν ΈρμΑΚ ύπ' άρθρον 680, αριθ. 60, *Α. Καλομοίρην*, ΕΕΔ 14, 801 έπ., ΕΕΔ 20, 620, σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 20, 383, Α.Π. 484]1959, εισηγητής *Α. Ραζάκης*, ΕΕΔ 18, 1366).

Πρωτοδικείου Αθηνών 2847]1963

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Σπ. Τενέκης*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Άντ. Στασινός*

Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Αμεργιανός, Ι. Χριστόπουλος

Κατά την ύπό τών διαδίκων επικαλουμένην ως δεσμεύουσαν τούτους ύπ' αριθ. 25]1960 διαιτητικήν απόφασιν «περί τών αποδοχών λογιστών

σεως κατά τής κηρυχθείσης κατά τό άρθρον 186 Πολ. Δικονομίας προσωρινώς εκτελεστής αποφάσεως, δύναται μέχρι τής πρώτης έπ' ακροατηρίου συζητήσεως τής διακοπής ή έφέσεως, έπί τή αιτήσει τού ηττηθέντος διαδίκου, νά διαταχθή ή αναστολή τής εκτελέσεως έν όλω ή έν μέρει μέχρις εκδόσεως έριστικής αποφάσεως, ή τοιαύτη δέ αναστολή εκτελέσεως διατάσσεται ύπό τού εκδόντος την προσβαλλομένην απόφασιν Δικαστηρίου. Όθεν ή ύπό κρίσιν αίτησις, διώκουσα την αναστολήν τής ύπ' αριθ. 516]1963 αποφάσεως ημών, εκδοθείσης κατά την διαδικασίαν τού νόμου ΓΩΟΔ', ήτις, κατά τά έν αύτή εκτιθέμενα, εκηρύχθη έν μέρει προσωρινώς εκτελεστή κατά τάς διατάξεις τού άρθρου 186 Πολ. Δικονομίας, ως ασκηθείσης κατ' αύτής ύπό τού αιτούντος εμπροθέσμως έφέσεως, νόμω βάσιμος παρίσταται καί δέον όπως εξετασθή περαιτέρω.

Εβεβαιώθησαν τά ακόλουθα: Συνεπεία τής άπό 29 Οκτωβρίου 1962 αγωγής τής καθ' ής ή κρινομένη αίτησις κατά τού νύν αιτούντος εξεδόθη ή ύπ' αριθ. 516]1963 απόφασις ημών, δι' ής εγένετο δεκτή ή αγωγή έρήμην τού νύν αιτούντος καί τότε εναγομένου καί επεδικάσθησαν εις την καθ' ής ή αίτησις δραχμαί 50.000 ως αποζημίωσις λόγω ψυχικής οδύνης τού συνεπεία εργατικού ατυχήματος φονευθέντος υίού της, εκηρύχθη δέ δια ή ως είρηται απόφασις μας προσωρινώς εκτελεστή κατ' εφαρμογήν τής διατάξεως τού άρθρου 186 Πολ. Δικονομίας διά τό ποσόν τών 15.000 δραχμών. Κατά τής αποφάσεως ταύτης ηκούσθη εμπροθέσμως ή από 2.3.1963 έφεσις τού νύν αιτούντος καί τότε εναγομένου. Περαιτέρω εκ τής εκτιμήσεως τού περιεχομένου τής ως άνω αποφάσεως, τών κατ' αύτής λόγων εφέσεως, τών ύπό τών διαδίκων προφορικώς καί διά τών προτάσεων αναπτυχθέντων καί τής εν γένει διαδικασίας εβεβαιώθημεν, ότι συντρέχει περίπτωσις αναστολής τής ρηθείσης αποφάσεώς μας, έπί τώ λόγω ότι ή ασκηθείσα ύπό τού αιτούντος έφεσις θέλει ευδοκιμήσει, ίδία όσον αφορά τόν λόγον εφέσεως τής καθ' ύλην αναρμοδιότητος ημών πρός επιδίκασιν χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ψυχικής οδύνης εις την οικογένειαν τού φονευθέντος εις εργατικόν ατύχημα μισθωτού. Ακολούθως τούτοις δέον όπως γίνη δεκτή ή κρινομένη αίτησις καί διαταχθή ή αναστολή τής ως είρηται αποφάσεως. Η δικαστική ούχ ήττον δαπάνη πρέπει όπως συμψηφισθή εν όλω δι' έλλειψιν υπαιτιότητος τών διαδίκων.

άπάσης τῆς χώρας· (κηρυχθείσης ἤδη ὑποχρεωτικῆς διά τῆς ὑ.ά. 5566Ο|1961) εἰς τάς διατάξεις ταύτης ὑπάγονται οἱ ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολούμενοι λογισταί καί βοηθοί λογιστῶν εἰς πᾶσαν ἰδιωτικήν ἐπιχείρησιν καθ' ἅπασαν τήν χώραν, πλήν τῶν ἐν αὐτῇ ἐξαιρουμένων, θεωρεῖται δέ λογιστής α) ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καί παρακολουθῶν τήν ἐφαρμογήν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καί β) ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τά ὑπό τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικά βιβλία, βοηθοί δέ λογιστῶν θεωροῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι ὑπό τάς κατευθύνσεις καί ὁδηγίας τῶν λογιστῶν ἐν τῷ λογιστηρίῳ ἑκάστης ἐπιχειρήσεως καί τηροῦντες τά λοιπά λογιστικά βιβλία, πλήν τῶν ἀνωτέρω.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ἐναρμονιζομένων πρός τά ἐν τῇ λογιστικῇ ἐπιστήμῃ καί τέχνῃ κρατοῦντα, σαφῶς, κατά τήν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, συνάγεται, ἐπιβεβαιουμένων καί ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἀποφάσεως τούτης, ὅτι ὡς λογιστής, ὑπαγόμενος εἰς τό δι' αὐτῆς θεσπιζόμενον ἀπό πλευρᾶς ἀποδοχῶν κλπ. ὅρων ἐργασίας καθεστώς, λογίζεται ὅστις ἐν ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει καί ἔναντι τοῦ φορέως αὐτῆς καί τῆς κειμένης φορολογικῆς, ἐμπορικῆς κλπ νομοθεσίας εἶναι ὑπεύθυνος διά τήν κατά τάς ἰσχυούσας διατάξεις, τάς ἀνάγκας καί ὑποδείξεις τῆς ἐπιχειρήσεως καί τούς κανόνας τῆς ἐπιστήμης τήρησιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, κατευθύνων βάσει τῆς διατιθεμένης εἰδικῆς πρακτικῆς καί θεωρητικῆς καταρτίσεως τοῦ καί παρακολουθῶν πρός τόν σκοπόν αὐτόν τό παρά τῷ λογιστηρίῳ ἀπασχολούμενον προσωπικόν καί συνυπογράφων, ὅπου κατά νόμον ἀπαιτεῖται, τούς ἰσολογισμούς, ἀναλύσεις κλπ. λογιστικάς καταστάσεις τῆς ἐπιχειρήσεως, ὡς καί ὁ τηρῶν τά ὑπό τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικά βιβλία, ἤτοι τό ἡμερολόγιον καί τό βιβλίον ἀπογραφῆς (ἄρθρα 8 καί 9 Ἐμπορικοῦ Νόμου) ἢ ἐν μή ἰνιαίᾳ, λόγῳ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ εἴδους αὐτῆς, τηρήσει τούτων τά εἰς ὑποκατάστασίν των τηρούμενα καί ἀναγνωριζόμενα ὑπό τῆς φορολογικῆς νομοθεσίας ἐπί μέρους βιβλία, τά παριστάνοντα ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν τάς λαμβανούσας χώραν οἰκονομικάς ἐν γένει πράξεις παρ' ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει (ἤτοι ἡμερολόγιον ταμείου, ἡμερολόγιον διαφόρων πράξεων ἢ ἀγορᾶς ἐμπορευμάτων, ἡμερολόγιον ἀξιῶν κλπ.) καί τά τοιαῦτα, εἰς τά ὁποῖα καταχωροῦνται τά ἀπογραφόμενα περιουσιακά στοιχεῖα καί ἰσολογισμοῦ (ἴδε καί ὑπ' ἀριθ. 1807|1962 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐν ΕΕΔ 21, σελ. 321), βοηθός δέ λογιστοῦ ἐπιχειρήσεως λογίζεται ὅστις ἀπασχολούμενος ὑπό τάς κατευθύνσεις κλπ. τοῦ λογιστοῦ, ἐπικουρεῖ τοῦτον ἐν τῇ ἀποστολῇ του, τηρεῖ τά λοιπά, πλήν τῶν ἀνωτέρω, βοηθητικά λογιστικά βιβλία (καθολικόν, μισθολογίου κλπ.), εἰδικῶς δέ ἡ ἀπασχόλησίς του, κατά τό σκεπτικόν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, πρός διάκρισιν του ἐκ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων (§ 3) ἀποτελεῖ στάδιον εἰσαγωγικόν εἰς τό ἐπάγγελμα τοῦ λογιστοῦ. Ἡ ἀντίθετος ἄποψις, καθ' ἣν λογισταί θεωροῦνται ἀποκλειστικῶς οἱ τηροῦντες τά κατά τόν Ἐμπορικόν Νόμον ὑποχρεωτικά βιβλία, κατά τάς περιπτώσεις μόνον τῆς ἰνιαίας τηρήσεως τοιούτων, θά ἦγεν εἰς ἄνισον μεταχείρισιν τῶν εἰς τάς λογιστικάς ἐργασίας ἀπασχολουμένων, ἤτοι εἰς μέν τάς τηρούσας ἐπί μέρους καθ' ὑποκατάστασιν τοῦ ἡμερολογίου ἢ τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς λογιστικά βιβλία συνήθως μεγάλας ἐπιχειρήσεις νά χαρακτηρίζωνται μόνον ὡς λογισταί οἱ ἀκοπώτερον καταχωροῦντες εἰς τό τυχόν τηρούμενον συγκεντρωτικόν ἡμερολόγιον ἢ βιβλίον ἀπογραφῆς κατ' ἀντιγραφήν συνεπτυγμένως τάς ἐκ τῶν ἐπί μέρους τηρουμένων βιβλίων προκυπτούσας ἐγγραφάς, ἐνῷ οἱ μετ' ἠὐξημένης εὐθύνης τηροῦντες τά ἐπί μέρους (τοῦ ἡμερολογίου) βιβλία ταῦτα διά τῆς λογιστικῆς ἐν αὐτοῖς παραστάσεως τῶν διαφόρων οἰκονομικῶν πράξεων τῆς ἐπιχειρήσεως νά χαρακτηρίζωνται ὡς βοηθοί, οὐτοι ἐπίσης θά ἠδικοῦντο καί ἔναντι τῶν τηρούντων ἰνιαῖα βιβλία (ἡμερολογίου, ἀπογραφῆς) εἰς μικροεπιχειρήσεις μέ ἀσημάντους λογιστικάς ἐγγραφάς, τῶν οὕτω λογιστῶν χαρακτηριζομένων συναδέλφων των.

Ἐν προκειμένῳ διά τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς, ὡς αὐτη περιωρίσθη διά τῶν προτάσεων, ἐκτίθεται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα κατόπιν συμβάσεως ἐργασίας ἀπησχολήθη ὑπό τῆς ἐναγομένης ἑταιρείας ὡς λογίστρια καθ' ὅλην τήν ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1959 μέχρι 30 Ἰουνίου 1962 περίοδον, διώκεται δέ ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νά καταβάλῃ εἰς τήν ἐνάγουσαν τήν προκύπτουσαν διαφοράν δραχμῶν 26.194 μεταξύ τῶν κατοβληθεισῶν αὐτῇ ἀποδοχῶν καί τῶν βάσει τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διαιτητικῆς ἀποφάσεως, λαμβανομένης δέ ὑπ' ὄψιν καί τῆς ἀπό 10 Σεπτεμβρίου 1949 ὑπηρεσίας της εἰς λογιστικάς ἐργασίας, κατοβλητέων τοιούτων. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγή αὕτη εἶναι ἐπαρκῶς ὡριαμένη, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον ἐκτίθεται σαφῶς ἐν αὐτῇ διά τόν προσδιορισμόν τῆς ἰδιότητος τῆς ἐναγούσης ὡς λογιστρίας ὅτι αὐτη ἐτήρει τό κοστολόγιον τῆς ἐπιχειρήσεως (ἡμερολόγιον ἀξιῶν), μηδόλως ἀποκλειομένης τῆς ἀναφορᾶς διά τῶν προτάσεων καί τῶν ἄλλων τηρηθέντων ὑπό τῆς ἐναγούσης λογιστικῶν βιβλίων πρός διαπίστωσιν τῆς κατά τήν συζήτησιν ἀμφισβητηθείσης ἰδιότητος αὐτῆς ὡς λογιστρίας. Ἑπομένως ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινε ταύτην νόμιμον, ὡς παραδεκτῶς διηκριβώθη διά τῶν προτάσεων τῆς πρωτοδίκου δίκης, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τά ἀκόλουθα: Ἡ ἐνάγουσα καί ἤδη ἐφεσίβλητος προσελήφθη διά συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπό τῆς ἐναγομένης-ἐκκαλούσης ἑταιρείας τήν 29ην Μαρτίου 1947 καί ἀρχικῶς ἀπησχολήθη ὑπ' αὐτῆς ὡς ἐργάτρια (μανταρίστρια) τοῦ εἰς Μαγκουφάναν ἐργοστασίου της κατασκευῆς μαλλίνων ἀνδρικῶν καί γυναικείων ὑφασμάτων μέχρι τῆς 10ης Νοεμβρίου 1949, ὅτε λόγῳ τοῦ ἐπιδειχθέντος ὑπ' αὐτῆς ζήλου πρός ἐργασίαν, τῶν ἱκανοτήτων, τῶν γραμματικῶν καί λογιστικῶν της γνώσεων ἐτοποθετήθη εἰς τό λογιστήριον τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς βοηθός λογιστοῦ καί ὡς τοιαύτη ἀπησχολήθη

μέχρι τῆς 15 Μαρτίου 1953, καθ' ἣν, συσταθείσης ὑπό τινων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐναγομένης καί ἐκ τῶν μετόχων αὐτῆς τῆς 'Ανωνύμου 'Υφαντουργικῆς Ἑταιρείας ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «"Α.Ε» καί στεγασθείσης ἐν τῷ αὐτῷ μετά τῆς ἐναγομένης γραφείῳ καί ἐργοστασίῳ, ἀνετέθη εἰς τήν ἐνάγουσαν ἡ διεύθυνσις τοῦ λογιστηρίου τῆς νεοσυστάτου ταύτης ἑταιρείας, εἰς ἣν ἐργασίαν ἀπησχολήθη μέχρι τέλους Μαΐου 1959, ὅτε ἐν ὄψει τῆς διαλύσεως τῆς «"Α» ἐπανῆρχισεν ἀπασχολουμένη εἰς ἐργασίας τοῦ λογιστηρίου τῆς ἐναγομένης. Περί ταύτων δέν ὑφίσταται μεταξύ τῶν διαδίκων ἀμφισβήτησις, ἀλλά μόνον ὡς πρός τό εἶδος τῆς ἀπασχολήσεως τῆς ἐναγούσης κατά τήν ἐνδικον περίοδον ἀπό 1 Δεκεμβρίου 1959 μέχρι τέλους 'Ιουνίου 1962, ταύτης ἰσχυριζομένης ὅτι ἀπησχολήθη ὡς λογίστρια, ἐνῷ ἡ ἐναγομένη ἰσχυρίζεται, ὅτι αὐτη ἀπησχολήθη εἰς την καί πρό τῆς τοποθετήσεώς της εἰς τήν «"Α» ἐργασίαν της ὡς βοηθός λογιστοῦ. Ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἀπό τῆς 1ης 'Ιουνίου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1959 ἐτήρει τό ἡμερολόγιον (συγκεντρωτικόν) καί τό καθολικόν τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐναγομένης, ἔκτοτε δέ καί μέχρι τέλους τῆς ἐνδίκου περιόδου τῆς ἀνετέθη ἡ περισσότερον σημαντική λογιστική ὑπηρεσία τῆς τηρήσεως τοῦ κοστολογίου. Τό κοστολόγιον ἢ βιβλίον παραγωγῆς, ὡς χαρακτηρίζει τοῦτο ἡ ἐναγομένη, εἶναι αὐτό τοῦτο τό ἡμερολόγιον ὀξιῶν τῆς ἐπιχειρήσεώς της, ἐκ τοῦ ὁποίου βάσει τῆς ποιότητος, τοῦ μεγέθους καί βάρους ἑκάστου παραγομένου προϊόντος καί τῶν ἑκάστοτε ἐξόδων παραγωγῆς αὐτοῦ (κεφαλαίου, ἐργασίας, φόρων κλπ.) προκύπτει τό κόστος αὐτοῦ, οὕτως ὥστε ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου γίνεται ἀνά πᾶσαν στιγμήν ἐνήμερος ἡ ἐναγομένη περί τοῦ κόστους τῶν καθ' ἑκάστην (ἡμερολογιακῶς) παραγομένων προϊόντων τῆς ἐπιχειρήσεώς της. Τό βιβλίον τοῦτο, ὅπερ εἶναι ἀπαραίτητον διά τόν ἀνά πᾶσαν στιγμήν ἔλεγχον τῆς οἰκονομικῆς πορείας τῆς παραγωγῆς, εἶναι ἐκ τῶν πλέον σημαντικῶν τοῦ λογιστηρίου καί συνήθως εἰς τάς διαφόρους ἐπιχειρήσεις ἡ τήρησις αὐτοῦ ἀνατίθεται μόνον εἰς καλῶς κατηρτισμένους καί μέ πεῖραν λογιστάς, καθ' ὅσον ἀπαιτεῖ ἀνάλυσιν οἰκονομικῶν πράξεων καί λογιστικήν διατύπωσιν αὐτῶν, ὥστε ἡ μετά ταῦτα καταχώρισις αὐτῶν εἰς τό ἡμερολόγιον (συγκεντρωτικόν) τῆς ἐπιχειρήσεως ἀποτελεῖ ἁπλῆν ἀντιγραφήν ἢ συνεπτυγμένην μεταφοράν λογιστικῆς πράξεως. Ἐν προκειμένῳ δέ λόγῳ καί τῆς ἐν τῷ μεταξύ ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας πρός συνταξιοδότησίν του τοῦ ἑτέρου παλαιοῦ λογιστοῦ τῆς ἐναγομένης ἀνετέθη εἰς τήν ἐνάγουσαν, ὡς ἔμπειρον λογίστριαν, ἡ τήρησις τοῦ κοστολογίου τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅπερ καί ἐτήρει αὐτη καθ' ὅλην τήν ἐνδικον περίοδον, λόγῳ τῶν γνώσεων καί τῆς λογιστικῆς πείρας της, μέ ἱκανοποιητικήν ἀπόδοσιν, οὐδόλως δέ ἐξετέλει τήν ἐργασίαν ταύτην ὑπό τάς ὁδηγίας τοῦ λογιστοῦ, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ ἐναγομένη, καί τοῦτο διότι αὐτη ὡς ἔμπειρος καί ἱκανή λογίστρια δέν εἶχεν ἀνάγκην εἰδικῆς καθοδηγήσεως εἰς τήν τήρησιν τοῦ κοστολογίου, ἀλλά καί ὁ ἐν λόγῳ λογιστής ὡς προϊστάμενος τοῦ λογιστηρίου τῆς ἐναγομένης ἀπησχολεῖτο εἰς τήν κατεύθυνσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος τῆς ἐπιχειρήσεως καί δέν ἠδύνατο νά ἀπασχολῆται, οὔτε δέ καί ἀπησχολεῖτο εἰδικῶς μέ τήν καθοδήγησιν τῆς τηρήσεως τοῦ κοστολογίου, ἥτις ἀπαιτεῖ, καθ' ὃ ἐξετέθη, τήν ἀπασχόλησιν μονίμως ἐμπείρου λογιστοῦ καί οὐχί καθοδηγουμένου βοηθοῦ τοιούτου. Ὅθεν ἡ ἐνάγουσα, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρασχεθείσης ὑπ' αὐτῆς κατά τήν ἐνδικον περίοδον λογιστικῆς ἐργασίας ἐν τῇ τηρήσει τοῦ κοστολογίου (ἡμερολογίου ὀξιῶν) τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἐναγομένης, ἤτοι ἐπί μέρους βιβλίου, τοῦ συγκεντρωτικοῦ ἡμερολογίου αὐτῆς, τηρουμένου ὡς ἀναγκαίου λόγῳ τῆς ἐκτάσεως τῶν ἐργασιῶν της καί ἰσαξίου ὡς ἀναποσπάστου μέρους τοῦ ἡμερολογίου καί τοῦ ὁποίου μάλιστα ἡ τήρησις ἀπό ἀπόψεως λογιστικῆς ἐργασίας εἶναι δυσχερεστέρα τῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἀπησχολήθη, βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐκτεθέντων, ὑπό τήν ἰδιότητα τῆς λογιστρίας καί ἐν προκειμένῳ δικαιοῦται τοῦ ὑπό τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ταύτης προβλεπομένου μισθοῦ, λαμβανομένης πρός τοῦτο ὑπ' ὄψιν (κατά τήν παράγραφον 7 τῆς αὐτῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως) καί τῆς ἀπό 10 Σεπτεμβρίου 1949 ὡς βοηθοῦ λογιστοῦ καί λογιστρίας ἀναγνωριζομένης καί ὑπό τῆς ἐναγομένης προϋπηρεσίας της. Συνεπῶς κατ' ὀρθήν ἐκτίμησιν τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικτικῶν στοιχείων καί ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἀπησχολήθη καθ' ὅλην τήν ἐνδικον περίοδον ὡς λογίστρια τῆς ἐναγομένης καί κατά μερικήν παραδοχήν τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ὡς βασίμου ἐπεδίκασεν αὐτῇ τό ποσόν τῶν 20.694 δραχμῶν λόγῳ διαφορᾶς μεταξύ τῶν καταβληθεισῶν αὐτῇ ἀποδοχῶν καί τῶν βάσει τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως καταβλητέων τοιούτων καθ' ὅλην τήν ἐνδικον περίοδον, οἱ δέ περί τοῦ ἐναντίου λόγοι τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεως, οἵτινες κακήν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ὑπό τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως αἰτιώμενοι καί κατ' ἐκτίμησιν τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως μή ἐκτεινόμενοι καί ἐπί τοῦ ὀρθοῦ τοῦ γενομένου ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ, ἀπορριπτέοι τυγχάνουσιν ὡς ἀβάσιμοι καί ἡ ἔφεσις αὐτη ἐν τῷ συνόλῳ της.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ ΙΔΙΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Απόδειξις κατά την εργατικήν διαδικασίαν

Στοιχεία υπαλληλικής ιδιότητος μισθωτού κατ' άρθρον 1 Ν.δ. 2655/1953.—Παροχή εργασίας αποκλειστικώς ή κατά κύριον χαρακτήρα μή σωματικής.—Περίπτωσις αρχιτέκτονος επί κεφαλής ομάδος εργατοτεχνιτών.—Χαρακτηρισμός εργασίας ως κατά κύριον χαρακτήρα σωματικής.—Δήψις υπ' όψιν κατά την εργατικήν διαδικασίαν και καταθέσεων μαρτύρων, ληφθεισών παρά τας δικονομικάς διατάξεις ενώπιον συμβολαιογράφου.

Αρείου Πάγου 180/1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Ροζάκης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Μανιζουράνης, Ήλ. Κιουσόπουλος

Ως δείκνυται εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, το δικαστήριον εδέξατο, ότι ο αναιρεσείων, έχων περιωρισμένας γραμματικάς γνώσεις (β' τάξεως τεταταξίου γυμνασίου) και στερούμενος τεχνικών θεωρητικών γνώσεων, προσελήφθη υπό της αναιρεσιβλήτου ως τεχνίτης εφαρμοστής και εργάζετο καθ' όλον το διάστημα από της το έτος 1933 προσλήψεως του μέχρι της το έτος 1961 απολύσεώς του, προαχθείς το έτος 1938 εις αρχιτεχνίτην λόγω των εν τω μεταξύ κτηθεισών εκ της πείρας και φιλοπονίας του πρακτικών τεχνικών γνώσεων, προσφέρων ειδικώτερον την εξής εργασίαν από της προαγωγής του και εφεξής: Των επί κεφαλής ομάδος εργατοτεχνιτών, ο αριθμός των οποίων εκυμαίνετο αναλόγως των διδομένων εις την αναιρεσίβλητον παραγγελιών, από 15 έως 100 ανειδικεύτων κατά το πλείστον εργατών και εργατριών, απασχολουμένων εις 5 έως 22 αυτόματα ή ημιαυτόματα μηχανήματα, παρηκολούθει την έμαλην και συνεχή λειτουργίαν των μηχανημάτων της ομάδος του και ερρύθμιζεν ιδιοχείρως τα απορρυθμιζόμενα μηχανήματα, αποκαθιστών και τας τυχόν εμφανιζομένας κατά την λειτουργίαν των βλάβας, οσάκις αύται δεν ήσαν τοιαύτης φύσεως και εκτάσεως, ώστε να δικαιολογήται η πρόσκλησις του συνεργείου επιδιορθώσεων, και παρακολουθών (οσάκις μετείχε της β' φυλακής) την τακτικήν και συνεχή εργασίαν των εργατοτεχνιτών της ομάδος. Επί πλέον της εργασίας ταύτης ενήργει συμπτωματικώς, εν απουσία των προϊσταμένων του, και την κάτωθι γραφικήν εργασίαν, ήτις, οσάκις παρίστατο ανάγκη να γίνη παρά τούτου, τον απησχόλει ούχι πέραν των 15 - 20 λεπτών της ώρας, καθ' όσον εις το τμήμα του εργάζετο μονίμως γραφεύς, εκτελών πάσαν αναγκαίαν γραφικήν εργασίαν: α) Ανέγραφεν εις το «αναφορείον» εν γενικαίς γραμμαίς πάν λαμβάνον τυχόν χώραν, κατά την φυλακήν του, εις το συνεργείον του, αξιοσημείωτον συμβάν, τα οποία έδει κατά περιέλθη εις γνώσιν του προϊσταμένου του τμήματος (ως βλάβη μηχανών, παραγωγή ελαττωματικών ειδών, ατύχημά τι κλπ.). β) Συνεπλήρου εις εντύπους άδειας του εργοστασίου τα ονόματα των επιθυμούντων να απουσιάσωσι προσωρινώς εκ της εργασίας των και γ) συνεπλήρου τα δελτία φθοράς μηχανημάτων, σημείων και τον υπεύθυνον ταύτης.

Η εν τη ηγουμένη αιτιολογία παρασχεθείσα υπό του αναιρεσείοντος εργασία είναι κατά κύριον χαρακτήρα σωματική, μικράν μόνον μετέχουσα του πνευματικού στοιχείου, και συνεπώς ούτος δεν έχει την ιδιότητα υπαλλήλου, συμφώνως προς το άρθρον 1 του ν.δ. 2655/1953, καθ' ο ιδιωτικός υπάλληλος θεωρείται πάν πρόσωπον, κατά κύριον επάγγελμα ασχολούμενον επί αντιμισθία, ανεξαρτήτως τρόπου πληρωμής, εις υπηρεσίαν ιδιωτικού καταστήματος ή γραφείου ή εν γένει επιχειρήσεως ή οικοδήποτε εργασίας και παρέχον εργασίαν αποκλειστικώς ή κατά κύριον χαρακτήρα μή σωματικήν. Όθεν τα ως άνω περιστατικά δεξάμενον το δικαστήριον και αποφηνάμενον μετά τούτο ότι ο αναιρεσείων δεν είχε την ιδιότητα του υπαλλήλου της αναιρεσιβλήτου τα μεν ορθώς την διαληφθείσαν διάταξιν ήρμήνευσε και εφήρμοσε, το δε επαρκώς την απόφασίν του ητιολόγησε και απορριπτέοι οι περί του εναντίου 1ος, 2ος και 3ος λόγοι αναιρέσεως.

Ως δείκνυται εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα δικαστήριον διά τον σχηματισμόν της κρίσεώς του έλαβεν υπ' όψιν, εκτός άλλων αποδεικτικών στοιχείων, και πάντα τα έγγραφα, τα οποία επεκαλέσθησαν και προσήγαγον αμφότεροι οι διάδικοι. Έλαβεν επομένως υπ' όψιν και το από 7 Ιουλίου 1960 έγγραφον του υπαλλήλου της αναιρεσιβλήτου Κ.Σ. και απορριπτέος ο περί του εναντίου 4ος λόγος αναιρέσεως.

Κατά το άρθρον 12 του νόμου Γ?ΟΔ' το κατά την διαδικασίαν του νόμου τούτου δικάζον δικαστήριον δεν δεσμεύεται υπό των περί αποδείξεως δικονομικών διατάξεων, αλλά ακολουθεί εκάστοτε την οδόν, δι' ής νομίζει, ότι ασφαλέστερον, ταχύτερον και ολιγοδαπανώτερον δύναται να φθάση εις την ανεύρεσιν της αληθείας. Δύναται επομένως να λάβη υπ' όψιν και καταθέσεις μαρτύρων, ληφθείσας παρά τας δικονομικάς διατάξεις ενώπιον συμβολαιογράφου. Όθεν ταιαύτας καταθέσεις λαβόν υπ' όψιν το δικαστήριον έλαβεν υπ' όψιν επιτρεπόμενα υπό του νόμου αποδεικτικά μέσα και απορριπτέος ο περί του ε-

ναντίου 5ος καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως(*).

II. ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ἐφαρμογὴ Ν.Δ. 1799]1942

Ἀναφορὰ τοῦ Ν.Δ. 1799]1942 περὶ δικαιώματος προαγωγῆς εἰς πολεμιστάς, τυγχάνοντας πρὸ τοῦ πολέμου 1940—1941 ὑπαλλήλους εἰς Ὀργανισμούς, ὑφισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω Ν.Δ., μὴ ἀφορῶντος οὔτω τὸν Ὀργανισμὸν Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, ἱδρυθέντα ἐν ἔτει 1949 διὰ τοῦ Ν.Δ. 1049.—Ἠθικὴ ἀμοιβὴ πολεμιστῶν κατὰ Γενικὸν Κανονισμὸν Ο.Τ.Ε.

Ἄρειου Πάγου 191]1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελὴς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*
Διηγόρευσαν οἱ κ.κ. Ν. Παντίος, Μ. Δημοπούλας

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ν.δ. 1040]1942, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799]1942, «περὶ μέτρων πραστασίας τῶν ἀναπήρων πολέμου ὁπλιτῶν ἐν γένει», ὁρίζουσα ὅτι οἱ ἀνάπηροι πολέμου, τραυματίαι καὶ ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ ἢ ὁπλῖται πολεμισταὶ τοῦ πολέμου 1940 - 1941, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 9, τυγχάνοντες πρὸ τοῦ πολέμου ὑπάλληλοι εἰς δημοσίας, δημοτικὰς ἢ κοινοτικὰς ὑπηρεσίας ἢ ὑπάλληλοι εἰς ὀργανισμοὺς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν γένει, ὑφισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου, προάγονται κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον τοῦ ὃν κέκτηνται βαθμόν, ἀναφέρεται, ὡς ἐκ τοῦ γράμματος αὐτῆς προκύπτει, εἰς πολεμιστὰς τυγχάνοντας πρὸ τοῦ πολέμου ὑπαλλήλους εἰς Ὀργανισμοὺς ὑφισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω νόμου. Δὲν ἀφορᾷ ἑπομένως τὸν ἀναιρεσίβλητον Ὀργανισμόν, ἱδρυθέντα ἐν ἔτει 1949 διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1049 ν.δ]τος. Τὴν ἠθικὴν ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὸν Ὀργανισμὸν τούτων πολεμιστῶν ὁρίζουσιν ὁ διὰ τοῦ β.δ]τος τῆς 18 Αὐγούστου 1953 κυρωθεὶς καὶ ἰσχὺν νόμου ἔχων Γενικὸς Κανονισμὸς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατὰ τὸ ἄρθρον 49 τμῆμα Γ' § 5 τοῦ ὁποίου τὸ ὑπηρετοῦν πάσης κατηγορίας προσωπικόν, τὸ ἔχον τὴν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 1799]1942 ν.δ]γμα ἰδιότητα καὶ μὴ τυχὸν προαγωγῆς κατὰ βαθμὸν ἐν τῷ κλάδῳ, ἐξ οὗ προέρχεται, ἢ ἐν τῷ Ο.Τ.Ε., λαμβάνει μίαν μισθολογικὴν βαθμίδα πέραν ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν κατατάσσεται τὸ προσωπικὸν τοῦτο, κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ ἐν λόγῳ Γενικοῦ Κανονισμοῦ, καὶ ὁ μεταγενέστερος νόμος 3105]1954 περὶ κανονιστικῶν διατάξεων ἀφορωσῶν τὸ προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε., κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τμῆμα Β' ΙΙΙ εἰδικὰς διατάξεις ἐδάφιον Β' τοῦ ὁποίου, κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ γενομένας ἐντάξεις καὶ προαγωγὰς εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας τῶν ἐντασσομένων καὶ προαγομένων ὑπαλλήλων, τῶν ἐχόντων τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ πολεμικὴν ὑπηρεσίαν, προστίθεται διετὴς ὑπηρεσία, οὐδαμοῦ δὲ τοῦ διατάγματος, δι' οὗ ἱδρύθη ὁ ἀναιρεσίβλητος Ὀργανισμός, ἢ τοῦ ρηθέντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ, τοῦ διαγράφοντος τοὺς ὅρους, ὑφ' οὓς τὸ προσωπικὸν τοῦτου προάγεται, ἀνοφέρεται ὅτι ἐπὶ ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Τ.Τ.Τ., ἐντασσομένων εἰς τὸν Ο.Τ.Ε., ἐφαρμόζεται παραλλήλως ὁ ἀνωτέρω νόμος. Ὅθεν, ταῦτα εἰπὼν καὶ ὁ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκης Ἀθηνῶν, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, καταστάσης τελεσιδίκου διὰ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, καὶ ἀπορρίψας τὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑπαλλήλου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (μεταταγέντος εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Τ.Τ.Τ.) ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν προαγωγήν του εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον τοῦ ὃν κέκτηται βαθμὸν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ν.δ]τος 1040]1942, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799]1942, καὶ οὐχὶ εἰς ἀνώτερον μισθολογικὴν κλίμακα τοῦ βαθμοῦ τούτου ἢ τὴν προαθήκην διετίας εἰς τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας του, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ν.δ. 1040]1942, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 ν.δ. 1799]1942, μὴ ἐφαρμοζομένου ὡς εἴρηται ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ ταύτου τῆς ἰδιότητος τοῦ ἀναιρεσείοντος ὡς πολεμιστοῦ δὲν εἶχεν ἐπιρροήν τινα εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης. Ἡ παράλειψις ἑπομένως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅπως ἀναυτήσῃ ἐπὶ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ δὲν ἱδρύει λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ. καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

III. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ρύθμισις ἀποδοχῶν ἐργατῶν αὐτοῦ

Ρύθμισις πάσης φύσεως ἀποδοχῶν ἐργατῶν Ο.Λ.Π. ἀποκλειστικῶς διὰ κανονιστικῶν πράξεων τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τῶν ἐργατῶν τούτων τῶν παρ' ἑτέρων ὀργάνων ἐκδιδομένων σχετικῶν πράξεων.—Ἔλλειψις δεσμεύσεως ὑπὸ τῶν

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1095]1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

Παγίως ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται, ὅτι εἶναι δυνατὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἡ λῆψις ὑπ' ὄψιν καὶ ἐνόρκων ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου ἢ Συμβολαιογράφου βεβαιώσεων (Α.Π. 578]1953, ΕΕΔ 13, 39, ἔνθα καὶ λοιπαί, Α.Π. 203]1954, ΕΕΔ 13, 105, Α.Π. 10 1959, ΕΕΔ 18, 189, Α.Π. 31] 1960, ΕΕΔ 19, 150 καὶ ἄλλαι).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3154]1962 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

και' ἐξουσιοδότησιν τοῦ Α.Ν. 1777/1951 ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Ἀρείου Πάγου 132/1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλοῦχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κρεμέζης, Χ. Ἀθανασίου

Κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § 6 τοῦ ἀ. ν. 1559/1950, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3398/1955 περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ο.Λ.Π. νομοθεσίας, αἱ πόσης φύσεως ἀποδοχαὶ τῶν μονίμων, δοκίμων καὶ ἐκτάκτων ἐργατῶν τοῦ Ο.Λ.Π. ρυθμίζονται ἀποκλειστικῶς διὰ «κανονιστικῶν πράξεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π., ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τῶν ἐργατῶν τούτων τῶν παρ' ἑτέρων ὀργάνων ἐκδιδομένων σχετικῶν πρὸς τὰ ἄνω θέμα γενικῶν ἢ εἰδικῶν πράξεων.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης πρὸς τὰς ἀρχικὰς διατάξεις τοῦ ἰδίου ἄρθρου, τὰς πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου καὶ τῆς προηγηθείσης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2942/1954 ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ, δι' ὧν ὡρίζετο, ὅτι αἱ ἀμοιβαὶ τῶν μονίμων ἐργατῶν τοῦ Ο.Λ.Π. καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας τεθειμένων γενικῶν κανόνων, δι' ὁμοίων δὲ κανονισμῶν καθορίζονται αἱ ἀμοιβαὶ καὶ τῶν ἐκτάκτων ἐργατῶν, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τῶν προσλαμβανομένων ἡμερησίως ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. ἐκτάκτων ἐργατῶν διὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις τῶν ἀποσκευῶν καθορίζονται ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, μὴ δεσμευομένου ὑπὸ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀ.ν. 1777/1951 ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων παρέχεται εἰς τοὺς ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτοὺς πρόσθετος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα (δῶρα). Ὅθεν, ἄλλως κρίνων τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ δείκνυται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐκτακτος ἐργάτης τοῦ Ο.Λ.Π. διὰ μεταφορὰς τῶν ἀποσκευῶν ἐπιβατῶν ἐξωτερικοῦ ἐκ τῶν πλοίων εἰς τὴν προβλῆτα τοῦ λιμένος Πειραιῶς καὶ ἀντιστρόφως, παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του μέσῳ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου «Ἀρχαία Τριήρης», οὗτινος ἐτύγχανε μέλος, ἐδικαιοῦτο τῶν δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγουμένων κατὰ τὸν ἀ.ν. 1777/1951 ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα δώρων, παρὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 590/1956 πρᾶξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π., νομίμως ἐγκριθεῖσαν διὰ τῆς δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἀριθ. Γ 31844/1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, τὴν ὁρίζουσαν ὅτι εἰς τὸ ποσοστὸν 15% ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. δικαιωμάτων ἀποσκευῶν ἐπιβατῶν ἐξωτερικοῦ, δι' οὗ ἠμείβοντο τὰ μέλη τοῦ ἀνωτέρω σωματείου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀναιρεσίβλητος, διὰ τὴν προσφερομένην ὑπ' αὐτῶν ἐργασίαν μεταφορᾶς τῶν ἀποσκευῶν, περιλαμβάνονται τὰ ὡς εἴρηται δῶρα, καὶ ἀκολούθως δεξάμενον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τῶν δώρων τούτων, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810/1957, καὶ 3 § III τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9/1 - 3.3.1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293/1960 (*).

IV. ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Προσαύξησις μισθοῦ ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος λόγῳ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας

Χορήγησις προσαυξήσεως μισθοῦ μετὰ διετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, ἐπέχοντος θέσιν συμβάσεως ἐργασίας.—Κρίσις Δικαστηρίου περὶ τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας, μὴ κρίναντος περὶ αὐτῆς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης.

Ἀρείου Πάγου 209/1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπέλλης, Ι. Ντασιᾶς

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον, μετ' ἐκτίμησιν τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο, ὅτι κατὰ τοὺς ὅρους τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας, οἵαν ἀποτελεῖ ὁ Γενικὸς Κανονισμὸς τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀναιρεσιβλήτου (Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος) καὶ Ὀργανισμὸς τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καὶ Κανονισμὸς τῆς βαθμολογικῆς καὶ μισθολογικῆς τάξεως αὐτῶν, χορηγεῖται εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀναιρεσιβλήτου προσαύξησις μισθοῦ μετὰ διετῆ εὐδόκιμον εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ὑπηρεσίαν, τοῦ εὐδοκίμου κριθομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ ταύτης, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Διευθύνσεως. Ἐρευνήσαν δὲ περαιτέρω τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἅτε τοῦ Διοικητοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου μὴ κρίναντος περὶ ταύτης, ἐδέξατο, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ὑπηρεσία τούτου κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς τὸ Παλιτικὸν Γραφεῖον τοῦ Πρωθυπουρ-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1925/1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὡς ἐφετείου.

γοῦ καὶ Β' Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἀποστάσεώς του, ὡς καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῶν λόγῳ ὑγείας πέραν τῶν κανονικῶν ὁρίων (ἑνὸς μηνὸς) ἐτησίως χορηγηθεισῶν ἀδειῶν, δὲν ὑπῆρξεν εὐδόκιμος. Οὕτω κρίναν τὸ δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον μὴ ὑπολογιστέον διὰ τὴν χορήγησιν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τῆς κατὰ τὴν σύμβασιν προσαυξήσεως μισθοῦ λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν θαθμόν, τὸν χρόνον τὸν ὑπὸ τούτου διανυθέντα ἐν ἀποσπάσει εἰς τὰ ἀνωτέρω Πολιτικὰ Γραφεῖα καὶ ἐν ταῖς ἀνωτέρω ἀδείαις, τὸ μὲν ἐξήνεγκε κρίσιν ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα μόνον ἀναγομένην, τὸ δὲ ἐπαρκῶς τὴν ἀπόφασίν του ἠτιολόγησε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος ἀναιρέσεως.

Τὸ δικαστήριον εἰς τὴν κρίσιν του κατέληξεν ἐρειδόμενον ἐπὶ δύο ἐπαλλήλων αἰτιολογιῶν, ἑκάστη τῶν ὁποίων στηρίζει αὐτοτελῶς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως. Ἤτοι πρῶτον μὲν διότι ὁ χρόνος οὗτος, μὴ διανυθεὶς εἰς πραγματικὴν παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπηρεσίαν, δὲν ὑπολογίζεται κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως, δεύτερον δὲ διότι ἡ κατὰ τὸν χρόνον ταῦτον ὑπηρεσία τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν ὑπῆρξεν εὐδόκιμος. Ἀρκούσης τῆς δευτέρας τῶν αἰτιολογιῶν τούτων, τῆς πληττομένης μόνον διὰ τοῦ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ 3ου λόγου ἀναιρέσεως τοῦ ὡς ἀπορριπτέου κριθέντος, μάταιον εἶναι νὰ ἐρευνηθοῦν οἱ λοιποὶ 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως, οἱ τὴν πρώτην μόνον τῶν αἰτιολογιῶν τούτων πλήττοντες, ἀφοῦ καὶ ἐσφαλμένη ἂν εἶναι αὕτη δὲν ἐπηρεάζει τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως (*).

V. ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΕΙΣ ΚΥΛΙΝΔΡΟΜΥΛΟΥΣ

Πρόσωπα μὴ δυνάμενα νὰ ἀπασχοληθοῦν κατ' Α.Ν. 2018|1939

Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως εἰς κυλινδρομύλους προσώπων, μὴ ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν καὶ Τεχνιτῶν Μακαρονοποιῶν ἐπὶ ποινικαῖς κυρώσεσι, κατ' ἄρθρον 6 § 1 Α.Ν. 2018|1939, μὴ προκύπτοντος ὅμως ὅτι ἐπὶ τῇ ἁπλῇ προσφορᾷ ἐργασίας ὑπὸ μυλεργάτου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἰδιοκτήτην ἐπιχειρήσεως κυλινδρομύλου, καὶ ἄνευ μεσολαβήσεως τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας καταρτίζεται ἐξηναγκασμένη σύμβασις ἐργασίας ἢ δημιουργεῖται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς κατάρτισιν συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ οὕτω προσενεγκόντος τὰς ὑπηρεσίας του ἠσφαλισμένου μυλεργάτου.

Ἀρείου Πάγου 185|1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς*** Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Σταυρόπουλος*** Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ε. Γάτος, Θ. Ζούκας

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 1 ἀ.ν. 2018|1939, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς κυλινδρομύλους νὰ ἀπασχολῶσιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ των πρόσωπα μὴ ἠσφαλισμένα παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν καὶ Τεχνιτῶν Μακαρονοποιῶν ἐπὶ ποινικαῖς κυρώσεσι, καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 5 ν.δ. 2656|1953, καθ' ἣν οἱ πρὸς ἐργασίαν ἱκανοὶ ἄνεργοι καὶ οἱ ἐργασίαν ἐπιζητοῦντες ὑποχρεοῦνται νὰ ἐγγράφωνται εἰς τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων οἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίαι ἰδιωτικῆς οἰκονομίας ὑποχρεοῦνται νὰ προσλαμβάνωσι τὸ πάσης φύσεως προσωπικόν, ὑποδεικνύουσαι ἐκείνους, οὓς θέλουσι νὰ προσλάβωσιν ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων παρὰ τῷ Γραφείῳ Εὑρέσεως Ἐργασίας, τηρουμένης τῆς ἐν παραγράφῳ 5 προτεραιότητος, σύδαμῶς προκύπτει, ὅτι ἐπὶ τῇ ἁπλῇ προσφορᾷ ἐργασίας ὑπὸ μυλεργάτου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἐργοδότην ἰδιοκτήτην ἐπιχειρήσεως κυλινδρομύλου καὶ ἄνευ μεσολαβήσεως τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας καταρτίζεται ἐξηναγκασμένη σύμβασις ἐργασίας ἢ δημιουργεῖται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς κατάρτισιν συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ οὕτω προσενεγκόντος τὰς ὑπηρεσίας του ἠσφαλισμένου μυλεργάτου ἢ ὑποχρέωσις νὰ αἰτηθῇ παρὰ τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίαν τὴν τοποθέτησιν ἀποκλειστικῶς τοῦ προσενεγκόντος τὰς ὑπηρεσίας του μυλεργάτου, ὥστε νὰ γεννᾶται καὶ ἀντίστοιχον δικαίωμα τοῦ προσενεγκόντος τὰς ὑπηρεσίας του μυλεργάτου καὶ δὴ σχέσιν ἔχον μὲ σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας. Οὔτε δὲ ἐκ τῆς τυχὸν παραβάσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 1 ἀ.ν. 2018|1939, συνισταμένης εἰς τὴν ἀπασχόλησιν ὑπὸ ἐργοδότου μὴ ἠσφαλισμένων μυλεργατῶν, γεννᾶται δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπὲρ τοῦ ἠσφαλισμένου μυλεργάτου καὶ μὴ προσληφθέντος ἐπὶ τῇ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἐργοδότην προσφορᾷ τῶν ὑπηρεσιῶν του, σχέσιν ἔχον μὲ σύμβασιν ἢ σχέσιν ἐργασίας, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΠΟΔ'. Ταῦτα εἶπον καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀπορίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, βασιζομένην εἰς τὰ ἄρθρα 6 § 1 ἀ.ν. 2018|1939, 5 § 2 καὶ 4 ν.δ. 2656|1953 καὶ 914, 297 καὶ 298 Α.Κ. ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΠΟΔ', ὀρθῶς τὰς διατάξεις ταύτας ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρέβλαψε καὶ ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ ἐναντίοι 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως (*).

VI. ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΣ

Νομικὴ σχέσις τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ

Ἔκτασις τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 Νόμου 3692|1957 παρασχεθείσης εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐξουσίαν ἐξουσιοδοτήσεως, μὴ περιλαμβανομένης εἰς ταύτην καὶ τῆς ὑπ'

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 21057|1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 4175|1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου. Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ Α.Π. 574|1958, ΕΕΔ 17, 870, Α.Π. 173|1959, ΕΕΔ 18, 428.

αὐτῆς ρυθμίσεως ἀντικειμένου, ἀφορῶντος τὴν νομικὴν σχέσιν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος πρὸς αὐτό.—Ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἀρείου Πάγου 186]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Χατζηδάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μαριολόπουλος, Α. Παπαντωνόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 1 τοῦ νόμου 3692]1957 «ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α. συγκροτεῖται βασικῶς ὡς ἀκολούθως : α) Γενικὴ Διεύθυνσις, β) ... § 2. Ἡ περαιτέρω διάρθρωσις τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου βασικῶς συγκροτουμένης Ὑπηρεσίας τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α., ἡ συγκρότησις καὶ διάρθρωσις τῶν λοιπῶν κεντρικῶν καὶ περιφερειακῶν» αὐτοῦ Ὑπηρεσιῶν, αἱ ἁρμοδιότητες ἑκάστης τούτων, αἱ πρὸς στελέχωσιν αὐτῶν δι' ὑπαλλήλων προσωπικοῦ τακτικαὶ θέσεις καὶ ἔκτακτοι τυχὸν τοιαῦται, ὡς καὶ τὰ δι' ἑκάστην θέσιν ἀπαιτούμενα γενικά, ὡς καὶ εἰδικά, τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα τοῦ προσωπικοῦ, θὰ καθορίζωνται διὰ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Π Ι Κ Π Α § 3. Αἱ λεπτομέρειαι, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν διοίκησιν, οἰκονομικὴν διαχείρισιν καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τοῦ Ἱ. δρύματος, θὰ καθορίζωνται διὰ τοῦ «Εἰδικοῦ Κανονισμοῦ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Π.Ι.Κ Π.Α. § 4. Οἱ ὑπὸ τῶν δύο προηγουμένων παραγράφων προβλεπόμενοι «Εἰδικὸς Κανονισμὸς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α.» καὶ «Ὑπηρεσιακὸς Ὀργανισμὸς» κατορτίζονται ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος καὶ κυροῦνται διὰ β. διαταγμάτων, ἐκδιδομένων προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Οἰκονομικῶν».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν ὑπὸ τούτων καὶ δὴ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὡς εἰρηται νόμου χορηγηθεῖσαν εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἐξουσιοδότησιν, περιοριζομένην εἰδικῶς εἰς μόνα τὰ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ἀναφερόμενα θέματα, οὐθαμῶς περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ρύθμισις τοῦ ὅλως διαφόρου καὶ ἀνεξαρτήτου τῶν περὶ ὧν ἡ ὡς εἰρηται διατάξεις θεμάτων ἀντικειμένου τοῦ ἀφορῶντος τὴν νομικὴν σχέσιν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἱδρύματος πρὸς αὐτό. Ἐπομένως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 21 § 3 τοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 170]1960 β.δ κυρωθέντος ὑπηρεσιακοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἱδρύματος τούτου, καθ' ὃ «οἱ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους προσλαμβανόμενοι ἐπὶ συμβάσει ἰατροὶ λογίζονται διατελοῦντες πρὸς τὸ Π.Ι.Κ.Π.Α. εἰς εἰδικὴν σχέσιν ἐντολῆς καὶ δὲν θεωροῦνται ὑπάλληλοι αὐτοῦ, οὐδενὸς δὲ δικαιοῦνται πέραν τῆς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Ἱδρύματος συμβάσεως ἀποζημιώσεως ἑτέρου καὶ δι' οἱανδήποτε αἰτίαν ἐπιδόματος κλπ.», μὴ οὖσα σύμφωνος, ἀλλὰ ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια τῆς ὑπὸ τῶν ὡς εἰρηται διατάξεων τοῦ νόμου 3692]1957 δοθείσης ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν τοιαύτην ἐξουσιοδοτήσεως, εἶναι ἀνίσχυρος. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, χαρακτηρίσαν, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς εἰρηται διατάξεως τοῦ ἄρθρου 21 § 3 τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἱδρύματος, τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος καταρτισθεῖσαν σύμβασιν παροχῆς ὑπὸ τοῦ τελευταίου, τυγχάνοντος ἰατροῦ, ἐργασίας εἰς τὸν ἐν Καμοτηνῇ Συμβουλευτικὸν Σταθμὸν Βρεφῶν ὡς εἰδικὴν σχέσιν ἐμμίσθου ἐντολῆς καὶ, δι' ἐπικυρώσεως τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν μισθὸν καὶ ἄλλας ἐκ τῆς ὡς εἰρηται συμβάσεως παροχάς, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ νόμου 3692]1957 καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου 1ον λόγον ἀναιρέσεως, παρατεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810]1957, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Πολ. Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, καταδικαζομένου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀμφοτέρων τῶν βημάτων (ἄρθρον 210 Πολ. Δικ.)(*).

VII. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ

Ἀπαλλαγὴ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν

Δραστηριότης Ἑνώσεως Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου.—Χαρακτηρισμὸς αὐτῆς ὡς γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπαλλασσομένης οὕτω τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορῶν.

Ἀρείου Πάγου 226]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Σταυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Ροζάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βελέντζας, Γ. Βαβούλης

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου 1390]1938 περὶ Ἑνώσεως Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου κλπ. καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 10 ἰδ. γ', δ' καὶ στ' καὶ τοῦ ἄρθρου 11 αὐτοῦ, καθ' ἃς ἡ ὑπὸ τῶν παραγωγῶν διάθεσις εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς μαστίχης εἶναι ἀπηγορευμένη, παραδίδεται δὲ αὕτη ὑπὸ τούτων εἰς τοὺς συνεταιρισμούς, ὧν οὗτοι ὑποχρεωτικῶς ἐγγράφονται μέλη καὶ διατίθεται διὰ τῆς ἀναιρεσειούσης, ἥτις, ἐκτὸς ἄλλων, συσκευάζει καὶ πωλεῖ διὰ λογαριασμὸν τῶν ἀποτελούντων ταύτην συνεταιρισμῶν τὴν εἰς αὐτὴν παραδιδομένην ὑπὸ τῶν συνεταιρισμῶν μαστίχην, ἀποκτᾷ ἐγκαταστάσεις διὰ τὴν δι' ἴδιον ἢ διὰ λογαριασμὸν τῶν συνεταίρων βιομηχανοποίησιν τῆς μαστίχης καὶ ἐνεργεῖ διὰ λογαριασμὸν τῶν συνεταίρων καὶ κατόπιν δηλώσεως αὐτῶν προμηθείας εἰδῶν χρησίμων διὰ τὰς καλλιεργητικὰς των ἀνάγκας, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, ἐργοῦσα καθ' ὅλην τὴν δρα-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 13]1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ροδόπης ὡς ἐφετείου.

στηριότητα αὐτῆς οὐχὶ δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν τῶν ἀποτελούντων ταύτην συνεταιρισμῶν καὶ ἐπομένως τῶν ἀποτελούντων τούτους παραγωγῶν μαστίχης, ἀποτελεῖ γεωργικὴν ἐπιχείρησιν καὶ συνεπῶς εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 1875]1942, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τῆς παραγράφου 2 ἐδάφ. 3 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ν.δ. 2510] 1953, ἀπηλλαγμένη τῆς ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰσφορᾶς, ἥτις ἐν ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ θὰ ἐπέπιπτε τελικῶς ἐπὶ τῶν γεωργῶν παραγωγῶν τῆς μαστίχης, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὸν διαληφθέντα νόμον 2510]1953, ὅστις ἐσκόπησε νὰ ἀπαλλάξῃ τοῦ βάρους τῆς ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰσφορᾶς τὰς γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις. Ἀντιθέτως κρίναν τὸ δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον ἀπορριπτέαν τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς πράξεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἐπιβολῆς εἰσφορᾶς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, μὴ ἀποτελοῦσα γεωργικὴν ἐπιχείρησιν, ὑπόκειται εἰς τὴν εἰσφοράν, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου α' καὶ β' λόγους ἀναιρέσεως (*).

VIII. ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Ἀναγνώρισις ἀξιώσεων κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἀναγκαία ἡ Γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἔγκρισις αὐτῆς ὡς πρόσθετοι ὅροι διὰ τὴν δήλωσιν τῆς βουλήσεως τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ δημόσιον πρὸς σύναψιν τῆς κατ' ἄρθρον 873 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀναγνωριστικῆς συμβάσεως.

Ἀρείου Πάγου 148]1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ἀθ. Γεωργίου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ρώτης, Π. Σοφιανόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ ἀ.ν. 427]1945 πᾶσα ἀναγνώρισις ἀπαιτήσεως ἢ οἱασδήποτε συμβιβαστικὴ λύσις τῶν τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀ.ν. 3693]1957, διαφορῶν, γενομένη ἄνευ ὁμοφώνου γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, εἶναι ἄκυρος, τὰ δὲ συνεπεία τοιαύτης παρὰ τοῦ Δημοσίου καταβληθέντα ἀπαιτεῖται, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἡ ἔννοια τῆς παραγράφου 1 εἶναι, ὅτι, ἀναγνωρισθείσης ἀπὸς ὑπὸ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἀξιώσεώς τινος κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ ἐν γένει συμβιβαστικῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς, ἐγκριθείσης δὲ τῆς τοιαύτης ἀναγνωριστικῆς γνωμοδοτήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ὑπουργοῦ καὶ συνταχθέντος τοῦ εἰκείου συμβολαίου, οὐδεὶς πλέον ἔλεγχος δύναται νὰ ἀσκηθῇ. Αἱ διατάξεις αὗται, καθορίζουσαι τὰς συνεπείας τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένων διατυπώσεων διὰ τὴν κατάρτισιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀναγνωριστικῆς συμβάσεως, δὲν κατηργήθησαν οὔτε ὑπὸ τῶν ἄρθρων 16, 17 τοῦ νόμου 3693] 1957, δι' ὧν καθορίζεται ἡ ἐσωτερικὴ διαίρεσις καὶ σύνθεσις τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ἁρμοδιότης τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, οὔτε ὑπὸ ἄλλης τινὸς διατάξεως τοῦ νόμου τούτου ρητῶς, ἀλλ' οὐδὲ καὶ σιωπηρῶς, ἀφοῦ δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, οὐδὲ ρυθμίζεται δι' αὐτῶν τὸ αὐτὸ θέμα. Ἐτροποποιήθησαν δὲ μόνον ὡς πρὸς τὸ ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ὁμόφωνος γνώμη τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ἀλλὰ πλειοψηφία τοῦ Τμήματος (ἄρθρον 16 § 4, ἄρθρον 17 § 1 νόμου 3693]1957), ἡ δὲ διάταξις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 3693, καθ' ἣν αἱ γνωμοδοτήσεις περὶ τῶν ὡς ἄνω θεμάτων οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχύν, οὐδ' ἐκτελοῦνται ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δυναμένου νὰ τροποποιῇ τοὺς ὅρους αὐτῶν ἐπωφελέστερον μόνον διὰ τὸ Δημόσιον, ἀποτελεῖ ἐπανάληψιν τῆς διὰ τοῦ αὐτοῦ νόμου καταργηθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ἀ.ν. 427] 1945.

Ἐκ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἔγκρισις αὐτῆς δὲν ἀποτελοῦσι δικαιοπρακτικὴν δήλωσιν βουλήσεως, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται ὡς πρόσθετοι ὅροι διὰ τὴν δήλωσιν τῆς βουλήσεως τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον πρὸς σύναψιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 873 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀναγνωριστικῆς συμβάσεως, δι' ὃ καὶ ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 35 § 2 « συνταχθέντος τοῦ οἰκείου συμβολαίου», ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς καταρτίσεως τῆς συμβάσεως, διότι περὶ τοῦ τύπου τῆς συμβάσεως προβλέπουσιν αἱ εἰδικαὶ διατάξεις τῶν ἄρθρων 34, 39, 40 τοῦ ν. ΣΙΒ' «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ». Ὅθεν ἐκ μόνης τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου περὶ ἀναγνωρίσεως ἀπαιτήσεως καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐγκρίσεως αὐτῆς δὲν καταρτίζεται διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἐνδιαφερομένου σύμβασις ἀναγνωρίσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει δήλωσις βουλήσεως τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον περὶ συνάψεως τοιαύτης συμβάσεως. Οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ δι' ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως ἐπικυρώσαν τὴν ἐκκληθεῖσαν πρωτόδικον ἀπόφασιν, δι' ἧς, καθ' ὃ δέχεται, ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὡς ἐνδεὴς τῶν πρὸς θεμελίωσιν τῆς στοιχείων, ἤτοι διότι δὲν ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ, ὅτι ὁ ἐκπροσωπῶν τὸ Δημόσιον ἐδήλωσεν αὐτῷ τὴν πρὸς κατάρτισιν ἀναγνωριστικῆς συμβάσεως, ἐφ' ἧς θεμελιοῦται ἡ ἀγωγή, βούλησίν του, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ ἐπὶ τῆς ἐναντίας προϋποθέσεως στηριζόμενοι 1 - 4 λόγοι ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμοι. Ὁ δὲ 5ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδε-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 15]1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Αἰγίου (ΕΕΔ 20, 1960).
Ἴδετε καὶ Α.Π. 87]1958, ΕΕΔ 22, 123, ἔνθα σημειώσεις μας.

κτος, ὡς πλήττων αἰτιολογίαν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἣν οὐδαμῶς υἱοθετεῖ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἐπομένως ἀπορριπτέος.

Τῷ ἀναιρεσείοντι ὡς ἡττηθέντι εἶναι ἐπιβλητέα ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῆς προκειμένης δίκης, μειουμένη κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου 3693/1957 ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου (*).

IX. ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Μισθὸς καὶ ὧραι ἐργασίας

Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ καθαριστριῶν δημοτικοῦ Σχολείου (Σχολικοῦ Ταμείου) τῶν δι' ἀνειδικεύτους ἐργασίας ὑπαγομένων ἀποφάσεων, ἐφαρμοζομένου τοῦ Νόμου 2314/1953. —Ἔννοια ἄρθρου 4 § 1 αὐτοῦ —Ὧραι ἐργασίας.

Πρωτοδίκου Βόλου 71/1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Ζωγραφίδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Μαυρτζόπουλος, Α. Γκέσκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐκθέσεως ἀγωγῆς ἡ ἐνάγουσα, ἰσχυριζομένη ὅτι ἀπησχολήθη εἰς τὸ ἐνταῦθα 4ον Δημοτικὸν Σχολεῖον, ὡς ἐπιστάτρια καὶ καθαρίστρια, καθ' ἕκαστον σχολικὸν ἔτος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954 μέχρι καὶ τοῦ 1962, δυνάμει συμβάσεων ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὡρισμένου χρόνου, συναπτομένων κατ' ἔτος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Σχολικῆς Ἐφορίας τοῦ ἄνω διδακτηρίου, αἰτεῖται τὴν καταβολὴν συνολικῶς 50.274,50 δραχμῶν λόγῳ διαφορῶν μεταξὺ τῶν δικαιουμένων νομίμων ἀποδοχῶν καὶ τῶν πράγματι καταβληθεισῶν αὐτῇ διαρκούσης ἑκάστης συμβάσεως κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.1.1957 μέχρι 30.6.1962, ὡς καὶ ἀποζημιώσεως δι' ἐργασίαν αὐτῆς ὑπὲρ τὸ νόμιμον ὀκτάωρον ἐπὶ 5.30' ὥρας καθ' ἑκάστην τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεώς της ἀπὸ 1.1.1957 μέχρι 30.6.1960. Τοιούτων ἀντικειμένων ἐχουσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ παραδεκτῶς εἰσήχθη ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν προκειμένην εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΨΟΔ (β.δ. τῆς 1/4 Αὐγούστου 1920), ὡς οὗτος τροποποιηθείς ἰσχύει νῦν, καὶ δέον νὰ ἐξετασθῇ νόμῳ καὶ οὐσίᾳ.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3, 9 (§ 1ιη') καὶ 18 (§ 18') τοῦ νόμου 5019/1931 περὶ ἱδρύσεως Σχολικῶν Ταμείων καὶ Σχολικῶν Ἐφορειῶν τὰ Σχολικὰ Ταμεῖα τῆς Στοιχειώδους καὶ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἀποτελοῦσι Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ἱδρυόμενα παρ' ἑκάστῳ σχολείῳ (ἄρθρον 1 § 1) καὶ διοικούμενα ὑπὸ τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐπονομάζεται Σχολικὴ Ἐφορεία (ἄρθρον 3), ἧς ἔργον εἶναι, πλὴν ἄλλων, καὶ ἡ φροντὶς διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ διδακτηρίου (ἄρθρον 18 § 18'), βάσει πόρων, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ οἱ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐκ τοῦ εἰδικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Δημοσίου Ὑπουργείου χορηγούμεναι συνδρομαὶ (ἄρθρον 9 § 1 ιη'). Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ νόμου 2314/1953 περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ καθαρισμοῦ τῶν δημοσίων καταστημάτων διατάξεων, ὁ καθαρισμὸς αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν καταστημάτων τῶν Ὀργανισμῶν καὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐνεργεῖται ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἄνω νόμου καὶ ἐν ἐλλείψει τακτικῶν (ἤτοι διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου συνδεομένων) καθαριστριῶν, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου, διὰ τοιούτων, προσλαμβανομένων ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπασχολοῦνται κατὰ πλήρες ὡράριον, ἐπὶ ὡρομισθίῳ, καθοριζομένῳ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἀμειβομένων ἐκ τῶν διατιθεμένων διὰ τῶν εἰδικῶν προϋπολογισμῶν τῶν καθ' ἕκαστον Ὑπουργείων πιστώσεων διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν δημοσίων καταστημάτων, αὗται δὲ προσλαμβάνονται καὶ ἀπολύονται διὰ πράξεως τοῦ προϊσταμένου τῆς αἰκείας Ὑπηρεσίας, μὴ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καὶ δὲν κέκτηνται τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπηρέτου, ἀλλὰ συνδέονται μετὰ τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Συνεπῶς ὁμολογεῖται ἐκατέρωθεν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη ὑπὸ τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας τοῦ 4ου Δημοτικοῦ Σχολείου Βόλου, ἤτοι τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ κατὰ τὸν ν. 5019/1931 Σχολικοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ἀποτελοῦντος, κατὰ τὰ εἰρημένα, Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, καὶ δὴ τὸ πρῶτον τῷ 1954, ἤτοι μετὰ τὸν ἄνω ν. 2314/1953, διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὁποίου κατηργήθησαν αἱ κεναὶ καὶ αἱ κενούμεναι θέσεις τῶν τακτικῶν καθαριστριῶν, ἐβεβαιώθη δὲ ἐξ ἄλλου καὶ ἐκ τῆς ἐν γένει ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν πρακτέων τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ἡ ἐνάγουσα προσελήφθη καὶ εἰργάσθη μόνον ὡς καθαρίστρια, ὡς κατωτέρω θέλει λεπτομερέστερον ἐκτεθῇ, ἕπεται, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐπίδικοι ἐργασιακαὶ συμβάσεις, ἃς κατὰ τὴν ἀγωγὴν συνῆψαν οἱ διάδικοι, εἶναι ἰδιωτικοῦ δικαίου, διεπόμεναι ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ν. 2314/1953. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 1 αὐτοῦ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ἐξαιροῦνται οἱ ὑπηρέται τῶν Σχολείων Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως, δι' οὓς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν οἱ κείμενοι διὰ τούτους εἰδικαὶ διατάξεις, πρόδηλον ὅμως καθίσταται ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῆς διατάξεως, ὅτι αὕτη ἀφορᾷ τοὺς ὑπηρέτας (ἐπιστάτας κλπ., ἐν οἷς καὶ οἱ καθαρίστριαι) τῶν Σχολείων, αὐτῶν τούτων, τῶν συνδεομένων δηλαδὴ διὰ σχέσεως ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου τοῦ Δημοσίου, εἰς ὃ ταῦτα ὑπάγονται, καὶ οὐχὶ μετὰ τοῦ Σχολικοῦ Ταμείου, ἀπερ, ὡς ἐρρήθη, ἀποτελεῖ χωριστὸν Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ἔχον ἰδίαν περιουσίαν, ὡς καὶ ῥητῶς τονίζεται περὶ τοῦ τελευταίου διὰ τῆς μνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 1 ν. 5019/1931, τοιοῦτοι δὲ ὑπηρέται τῶν Σχολείων Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ Δημοσίου, εἶναι οἱ προβλεπόμενοι ὑπὸ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 805/1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

άρθρου 13 τοῦ β. δ. τῆς 24 Ἰουνίου]28 Αὐγούστου 1919 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν εἰς τὴν δημοτικὴν ἐκπαίδευσιν ἀναγομένων διατάξεων, ὡς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου 2322]1920.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ὑποκειμένης ἐνταῦθα ἐργασιακῆς σχέσεως μετὰ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου 2314]1953, ἐφαρμογὴν ἐπὶ ταύτης ἔχει, ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν νομίμων ἀποδοχῶν τῆς ἐναγούσης, ἡ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 190017]1953 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, καὶ οὐχί, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, ἡ ὑπ' ἀριθ. 33700]2890]1950 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν (ἄρθρον 2 § 5), ἥτις, ἄλλωστε, ὡς ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 28]1944, ἀφορᾷ ἐργασίας ἀναγομένας εἰς τὴν ἐμπορίαν, τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν βιοτεχνίαν, οὐχὶ δὲ τὸ Δημόσιον καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 663]1953 γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβούλου Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἐν ΕΕΔ 13, 325), ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει κατὰ τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ καταργηθεῖσα ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ εἰδικῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2314]1953. Βάσει δὲ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν ἐπακολουθησασῶν ὑπ' ἀριθ. 95685]1956, 287304]1958, 289734]1960 καὶ 196960]1962 ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, ἡ ἐνάγουσα ἐδικαιοῦτο κατὰ τὸν κρίσιμον ἐν προκειμένῳ χρόνον τὰ ἀκόλουθον ὡρομίσθιον, ἤτοι: α) ἀπὸ 1.1.1957 δραχμαὶ 6,40, β) ἀπὸ 1.9.1958 δραχμαὶ 7,20, γ) ἀπὸ 1.9.1960 δραχμαὶ 7,90 καὶ δ) ἀπὸ 1.6.1962 δραχμαὶ 8,70.

Οὐδόλως ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἀπησχολήθη ποτὲ κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον πλέον τῶν 2 1]2 ὡρῶν ἡμερησίως, οὐδὲ ὅτι συνεφωνήθη ποτέ, ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, μείζων ἀπασχόλησις αὐτῆς. Συγκεκριμένως ἐκ τῆς διαδικασίας προέκυψαν τὰ ἀκόλουθα: Οἱ διάδικοι κατὰ τὴν κατάρτισιν τόσον τῆς πρώτης συμβάσεως (τῷ 1954), ὅσον καὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν τοιούτων κατὰ τὰ ἑπόμενα σχολικὰ ἔτη, πλὴν τῆς συμφωνίας περὶ τῆς ἐργασίας, ἣν θὰ παρεῖχεν ἡ ἐνάγουσα, καὶ τοῦ μισθοῦ, ἂν θὰ κατέβαλλε τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον, οὐδένα ὅρον περιέλαβον περὶ τῶν ὡρῶν, καθ' ὃς ἡ ἐνάγουσα θὰ ὑπεχρεοῦτο καθ' ἑκάστην νὰ παρέχῃ τὴν ἐργασίαν της ταύτην, συνισταμένην εἰς τὸν καθαρισμὸν καὶ μόνον τοῦ σχολικοῦ καταστήματος. Καθορισμὸς ὡραρίου ἀπασχολήσεως τῆς ἐναγούσης τὸ πρῶτον ἀπεφασίσθη ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου τῷ 1961 (βλ. ἰδίᾳ προσαγόμενα πρακτικὰ συνεδριάσεως τοῦ ἐναγομένου Ταμείου τῆς 20.9.1961 καὶ 30.9.1962, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ περιστατικόν, ὅτι τοῦτο οὐδὲν πρακτικὸν τῶν προηγουμένων ἐτῶν προσάγει), ἀλλὰ δὲν ἐγίνετο ἀποδεκτὸν ὑπὸ τῆς ἐναγούσης (βλ. ἰδίᾳ σχέδιον συμβάσεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1.2.1962, ὅπερ ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ὅτι παρεδόθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐνάγουσαν πρὸς ὑπογραφήν). Βάσει συνεπῶς τῶν ἰσχυσασῶν καθ' ὅλον τὸν κρίσιμον χρόνον συμβάσεων μεταξὺ τῶν διαδίκων ἡ ἐνάγουσα ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ ὑπηρεσίαν καθ' οἱασδήποτε ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐξαιρέσει, ὡς εἰκός, ἐκείνων, καθ' ἃς οἱ μαθηταὶ εὑρίσκοντο ἐν τῷ διδακτηρίῳ. Δοθέντος δὲ ὅτι διάταξις νόμου (ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κλπ.), ὁριζούσα ἐπὶ πόσας καὶ ποίας ὥρας καθ' ἡμέραν δέον νὰ παρέχεται ἡ ὑπηρεσία τῶν καθαριστριῶν εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ Δημοσίου, δὲν ὑφίσταται (βλ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 11646]1955 ἐγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐν Διαρκεῖ Κώδικι Ροπτάρχη τ. 2Α, Ει.5), τῶν περὶ ὀκταώρου ἢ ἄλλου ὡραρίου διατάξεων ἀναφερομένων πασῶν εἰς τὴν βιομηχανίαν, τὴν βιοτεχνίαν καὶ τὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα καὶ καταστήματα (ἄρθρον 1 νόμου 2269]1920, ἄρθρον 1 π.δ. τῆς 27 Ἰουνίου]4 Ἰουλίου 1932, ἄρθρον 1 π.δ. τῆς 8]13 Ἀπριλίου 1932 κλπ.), ἡ ἐνάγουσα ὤφειλε νὰ ἐργασθῇ (καλοπίστως καὶ εὐσυνειδήτως) ἐπὶ τόσας ὥρας ἡμερησίως - ἀδιαφόρως ποίας (ἐξαιρέσει τῶν ὡρῶν μαθημάτων) - ὅσαι ἀπῃτοῦντο πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως παροχῆς της, δικαιουμένη μόνον εἰς μισθὸν πλέον τοῦ συμφωνηθέντος, ἂν οὗτος ὑπελείπετο τοῦ νομίμου, ἤτοι τῶν ὡς εἴρηται ὡρομισθίων.

Χ. ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΙΤΑΙ

Ἔννοια Νόμου περὶ χαρακτηρισμοῦ αὐτῶν ὡς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων

Ν.Δ. 3763]1957.—Εἰς τίνας ἀφορᾷ.—Ἀποζημίωσις ἐν καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας αὐτῶν.—Προηγουμένη ὑπηρεσία αὐτῶν ὡς βοηθῶν.

Πρωτοδίκου Βόλου 70]1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. **Σ. Ζωγραφίδης**

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Λ. Νταίος, Ι. Μαμάκης

Κατὰ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ν.δ. 381]1947, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3763]1957, «οἱ ἠλεκτροτεχνῖται, οἱ κεκτημένοι δεῖαν ἠλεκτροτεχνίτου Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος, οἱ χαρακτηριζόμενοι ὡς βοηθητικὸν προσωπι-

κὸν ὑπὸ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου 6422]1934 ἐκδοθέντων διαταγμάτων (ἄρθρα 8 καὶ 9 τῶν 13]19.2.1936, 19]26.2 1938 β.δ]των καὶ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου - 14 Ἰουνίου 1938 β.δ]τος) καὶ οἱ τυχὸν ἐργαζόμενοι ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀδειούχου ἐγκαταστάτου, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς οἱασδήποτε ἠλεκτρολογικὰς ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργαστηρίων, ἐργοστασίων καὶ καταστημάτων... χαρακτηρίζονται καὶ εἶναι ὑπάλληλοι, ἀσον ἀφορᾷ τὴν φύσιν τῆς ὑπ' αὐτῶν παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὴν σχέσιν ἐργασίας πρὸς τὸν ἐργοδότην των, εἴτε οὗτος εἶναι φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, εἴτε εἶναι Δῆμος ἢ Κοινότης, Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ἵδρυμα κλπ.». Ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῆς διατάξεως ταύτης, τῆς αἰτίας, δι' ἣν ἐθεσπίσθη, καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ τροποποιήσαντος αὐτὴν ὡς ἄνω νόμου, ἀποβλέψαντος εἰς τὴν ἄρσιν τῆς δημιουργηθείσης ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν διατύπωσιν τῆς διατάξεως ἀμφισβητήσεως περὶ τοῦ ἂν εἰς ταύτην ὑπάγωνται καὶ οἱ ἀδειοῦχοι ἠλεκτροτεχνῖται, αἵτινες χαρακτηρίζονται ὑπὸ τῶν ἐκδοθέντων εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου 6422]1934 β.δ]των ὡς βοηθητικὸν προσωπικὸν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀδειούχων βοηθῶν (βλ. σχετικῶς Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ ἄνω ν.δ. 3763]1957 ἐν ΕΕΔ 16, 1188), σαφῶς κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν συνάγεται, ὅτι οἱ ἠλεκτροτεχνῖται τῶν πάσης φύσεως ἐργαστηρίων, ἐργοστασίων καὶ καταστημάτων, οἱ κεκτημένοι ἄδειαν ἠλεκτροτεχνίτου Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ' εἰδικότητος καὶ ἀπασχολούμενοι κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐργοδότου των εἰς «οἱασδήποτε» ἠλεκτρολογικὰς ἐργασίας τῆς εἰδικότητός των (ὡς αὕτη καθορίζεται ὑπὸ τοῦ β.δ]τος τῆς 14]25 Ὀκτωβρίου 1937 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1935 π.δ]τος περὶ διαιρέσεως ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων κατὰ εἰδικότητας καὶ κατηγορίας), ἄρα καὶ εἰς τοιαύτας ἐσωτερικῶν ἐγκαταστάσεων κατοικιῶν, γραφείων καὶ καταστημάτων, αἵτινες κατὰ τὸ ἄνω β.δ]γμα τῆς 14]25 Ὀκτωβρίου 1937 (ἄρθρον 1), τὸ β.δ]γμα τῆς 22]27 Νοεμβρίου 1951 καὶ τὸ μνησθὲν τοιοῦτον τῆς 13]19.2.1936 ὑπάγονται εἰς τὰς ἠλεκτρολογικὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Α' εἰδικότητος - θεωροῦνται κατὰ πλάσμα τοῦ νόμου (ἀνεξαρτήτως δηλαδὴ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655) ὡς ὑπάλληλοι, ἀδιαφόρως ἂν οὗτοι χαρακτηρίζωνται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν εἰρημένων β.δ]των τῆς 13]19.2.1936 (ἄρθρα 8 καὶ 9), τῆς 19]26.3.1938 (ἄρθρον 10, τελευταῖον ἐδάφιον) καὶ τῆς 25.5]14.6 1938 (ἄρθρον 10) ὡς βοηθητικὸν προσωπικὸν καὶ ἀδιαφόρως ἐπίσης ἂν οὗτοι ἐργάζωνται τυχόν, ὡς ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ ἀδειοῦχοι ἠλεκτροτεχνῖται τῆς ρηθείσης Α' εἰδικότητος (ἄρθρον 9 ἄνω β.δ. τῆς 13]19.2.1936), ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀδειούχου ἐγκαταστάτου. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐννοίας τῆς διατάξεως προκύπτει εἰδικώτερον, ὅτι, κατ' ἐξαίρεσιν, δὲν θεωροῦνται βάσει ταύτης (εἰμὴ ἐν συνδρομῇ τυχὸν τῶν γενικῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655]1953) ὑπάλληλοι οἱ ἐλεύθεροι ἀδειοῦχοι ἠλεκτροτεχνῖται, οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν τῶν ὡς εἴρηται ἐργαστηρίων, ἐργοστασίων καὶ καταστημάτων, ἀλλὰ προσλαμβανόμενοι δι' ὡρισμένον χρόνον εἰς οἰκοδομικὰς ἢ ἄλλας ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἔργου ἐργασίας. Ἀντιθέτως οἱ ἀδειοῦχοι ἠλεκτροτεχνῖται, οἱ ἐργαζόμενοι μονίμως εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἐργαστήρια, ἐργοστάσια καὶ καταστήματα, βάσει συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, δὲν ἀπάλλυσι τὴν ὑπαλληλικήν των ἰδιότητα, ἂν ἀπασχολῶνται κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐργοδότου των εἰς ἐξωτερικὰς ἠλεκτρολογικὰς ἐργασίας ἐν οἰκοδομαῖς κλπ., οὔτε ὁπωσδήποτε ὁ χρόνος τῆς ἀπασχολήσεώς των εἰς ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἔργου ἐργασίαν διακόπτει τὴν ἰδιότητα ταύτην. Προσθήκως δὲ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν τῆς διατάξεως θέλει νὰ ὑποδηλώσῃ καὶ εἰς τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξουσιοδοτήσεως τῆς 12.9.1957 καταχωρηθεῖσα ἑρμηνευτικὴ δήλωσις τοῦ Ὑπουργοῦ Εἰσηγητοῦ, ἔχουσα ἐπὶ λέξει οὕτω: «Ἔκαμα τὴν δήλωσιν, ὅτι ὑπάγονται εἰς τὴν διάταξιν οἱ κεκτημένοι ἄδειαν ἠλεκτροτεχνίται, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς οἱασδήποτε ἠλεκτρολογικὰς ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργαστηρίων, ἐργοστασίων καὶ καταστημάτων, διὰ νὰ ἀποκλείσω τοὺς μὴ ἐργαζομένους εἰς αὐτά, ἀλλ' ἐπ' εὐκαιρίᾳ προσλαμβανομένους εἰς τὰς οἰκοδομάς» (βλ. καὶ μελέτην *Χρ. Κασσίμου*, ἐν ΕΕΔ 16, 1291. Ἐπίσης συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῆς 26.3.1962, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34890]1988]1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, συνταγεῖσαν ὑπὸ τὰ αὐτὰ πνεύματα). Ἀντίθετος ἐκδοχὴ (ὑπὲρ ἧς βλ. Πρωτ. Ἀθηνῶν 6628]1962, ἐπίσης Πρωτ. Ἀθηνῶν 6043]1961 καὶ ὑπ' ἀριθ. 62930 12629]1957 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας), καθ' ἣν ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὸν κατὰ τὴν ἄνω διάταξιν χαρακτηρισμὸν ὡς ὑπαλλήλου ἠλεκτροτεχνίτου τινός, κατόχου ἀδείας Α', Γ', Δ' καὶ ΣΤ εἰδικότητος, εἶναι νὰ παρέχωνται οἱ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου ἢ ἐργοστασίου ἢ καταστήματος, εἰς ὃ προσελήφθη, παρικτὸς ὅτι θὰ ἀντετίθετο εἰς τὸ σαφὲς γράμμα τῆς διατάξεως, ὁμιλούσης περὶ ἀπασχολήσεως τοῦ ἠλεκτροτεχνίτου εἰς ἠλεκτρολογικὰς ἐργασίας ἐργαστηρίων, ἐργο-

στασίων καὶ καταστημάτων, τουτέστιν ἀναληφθεισῶν καὶ ἐκτελουμένων ὑπ' αὐτῶν, καὶ οὐχὶ περὶ ἀπασχολήσεως αὐτοῦ εἰς ἠλεκτραλογικὰς ἐργασίας, ἐντὸς τῶν ἄνω ἐργαστηρίων κλπ. ἐκτελουμένας, ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ καθίστα τὴν διάταξιν ὡς πρὸς τὰς ἐν αὐτῇ περιλαμβανομένας ἠλεκτρολογικὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Α' εἰδικότητος, περὶ ἧς ἄλλωστε πρόκειται ὡδε, γράμμα κενόν, ἀφοῦ αὗται, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, ἐκτελοῦνται πάντοτε ἐκτὸς τοῦ ἐργαστηρίου ἢ καταστήματος τοῦ ἐργοδότου καὶ συγκεκριμένως εἰς οἰκοδομάς (οἰκίας, γραφεῖα, καταστήματα, κινηματογράφους).

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος διατηρεῖ ἐνταῦθα ἠλεκτρολογικὸν κατάστημα, εἰς ὃ προσελήφθη ὁ ἐνάγων τὴν 1.3.1953 καὶ ἀπησχολήθη ἐκτοτε κυρίως εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ καταστήματος ἀναληφθείσας ἐργασίας ἐσωτερικῶν ἠλεκτρολογικῶν ἐγκαταστάσεων κατοικιῶν, γραφείων καὶ καταστημάτων, κατὰ τρόπον μόνιμον, ἤτοι οὐχὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἑκάστου ἀναλαμβανομένου ἔργου ἢ δι' ὡρισμένον χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχικῆς, ἀορίστου χρόνου, συμβάσεως, ὡς μαθητευόμενος ἠλεκτροτεχνίτης ἀρχικῶς, ἀδειοῦχος βοηθὸς ἠλεκτρατεχνίτου ἀπὸ 1.6.1955 καὶ ἀδειοῦχος ἠλεκτροτεχνίτης Α' εἰδικότητος ἀπὸ 1.3.1958 (βλ. σχετικὴν ἄδειαν ἐν φωτοτυπίᾳ) συνεχῶς μέχρι τῆς συνομολογουμένης ἑκατέρωθεν λύσεως τῆς συμβάσεως τὴν 21.12.1962. Ἕπεται ὅτι ὁ ἐνάγων, ἀφ' ἧς ἐκτήσατο τὴν ἄνω ἄδειαν ἠλεκτροτεχνίτου, ὑπήχθη εἰς τὴν εἰδικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3763|1957 καὶ ἐκτοτε φέρει τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου. τὰ δὲ ἐναντία ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὑποστηριζόμενα ἐλέγχονται μὴ νόμιμα καὶ ἀπορριπτέα.

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ. 3763|1957, ὁριζούσης ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται ἠλεκτροτεχνῖται θεωροῦνται καὶ εἶναι ὑπάλληλοι, ἀφ' ἧς ἀσχολοῦνται μὲ ἐργασίαν ἠλεκτροτεχνίτου, μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ χρόνου, καθ' ὃν οὗτοι εἰργάσθησαν ὡς βοηθοὶ τῶν αὐτῶν εἰδικοτήτων ἀδειούχων ἠλεκτροτεχνιτῶν, σαφῶς προκύπτει ὅτι πρὸς καθορισμὸν τῆς προθεσμίας, πρὸ τῆς ὁποίας δέον νὰ γίνῃ ἡ καταγγελία τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἠλεκτροτεχνίτου, ἀποκτήσαντος τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ ν.δ. 381|1947, ὡς ἄνω ἐτροποποιήθη, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας (προθεσμίας) κανονίζεται ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν. 2112, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 2 καὶ 5 § 3 τοῦ ν. 3198|1955, παρεχομένη ἀποζημίωσις ἐν ἀπροειδοποιήτῳ καταγγελίᾳ τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον ἡ παρ' αὐτοῦ προσφερθεῖσα ὑπηρεσία ἐν τῇ εἰρημένῃ πλασματικῇ ἰδιότητι ὑπαλλήλου, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ προτέρα ἐν συνεχείᾳ ὑπηρεσία αὐτοῦ ὡς βοηθοῦ ἠλεκτροτεχνίτου, ὅστις ρητῶς ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου χαρακτηρίζεται ὡς μὴ ὑπάλληλος. Ἡ διάταξις δὲ αὕτη, καθὸ εἰδική, ὑπερισχύει τῆς γενικῆς τοιαύτης τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν ὁποίων (βλ. Α.Π. Ὁλ. 575|1960, ΕΕΔ 20, 36, Α.Π. 542|1962, ΕΕΔ 21, 1422, Α.Π. 588|1961, ΕΕΔ 20, 1507), ἐν καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου συνυπολογίζεται εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας του καὶ ἡ τυχὸν τοιαύτη ὡς ἐργάτου καὶ ἐν γένει μὴ ὑπαλλήλου.

Ἐφ' ὅσον συνεπῶς ὁ ἐνάγων ἐκτήσατο, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, τὴν πλασματικὴν τοῦ ν. δ. 381|1947 ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου τὴν 1.3.1958, οὐδόλως δὲ ἐβεβαιώθη, ὅτι οἱ παρασχεθεῖσαι εἰς τὸν ἐναγόμενον ὑπηρεσίαι, πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἄνω ἡμερομηνίαν, ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσι καὶ ὡς πράγματι ὑπαλληλικαὶ κατὰ τὸ γενικὸν κριτήριον τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 2655|1953, πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς κατοβλητέας εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῇ ἀπολύσει αὐτοῦ τὴν 21.12.1962, θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν μόνον ἡ ὑπηρεσία αὐτοῦ ἀπὸ 1.3.1958, βάσει δὲ ταύτης, ὑπερτετραετοῦς οὔσης, οὐχὶ ὅμως καὶ ὑπερεξαετοῦς, ἡ ἐν λόγῳ ἀποζημίωσις εἶναι ἴση πρὸς τοὺς τριῖς μηνιαίους μισθούς (ἄρθρα 1 καὶ 3 ν. 2112|1920), ὡς τοιούτων νοουμένων τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ κανονικῶς πλήρους ἀπασχολήσεως (ἄρθρον 5 § 1 ν. 3198|1955). Τούτων ἀντρχομένων εἰς δραχμὰς 93 ἡμερησίως, ὡς περὶ τούτου ἐβεβαιώθημεν ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἀναγγελίας πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου Ι.Κ.Α. τοῦ ἐνάγοντος, οὗτος ἐδικαιοῦτο ἐπὶ τῇ ἀπολύσει του ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 7.846,80 (ἡμερ. δραχ. 93, ἁρα μηνιαῖος μισθὸς = 25 ἡμ. Χ 93 δραχ. = 2.325 δραχ. + 290,60 ἀναλογία δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα = 2.615,60 Χ 3 μῆνες = 7.846,80 δραχμαί). Ἀντ' αὐτῶν ἔλαβε κατὰ μὲν τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἰδίου (ἐνάγοντος) δραχμὰς 2.740, κατὰ δὲ τοὺς τοιούτους τοῦ ἐναγομένου δραχμὰς 4.856, ἤτοι, κατὰ πᾶσαν ἐκδοχήν, ἐπὶ ἔλαττον τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ γενομένη καταγγελία εἶναι ἄκυρος κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ν. 3198|1955.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Διαδοχική ασφάλισις είς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς

"Εννοια ἄρθρου 51 Α.Ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». — Ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. — Ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ Ὑπουργοῦ, ἅπαξ ἐπιλύσαντος ὡρισμένην ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν Ταμείου συγκεκριμένης τινὸς περιπτώσεως, πρὸς ἐπάνοδον καὶ ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως του ταύτης ὑπὸ διάφορον ἑρμηνείαν τοῦ Νόμου ἢ διάφορον ἐκτίμησιν τῶν αὐτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, δυναμένου μόνον τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ ἐπιληφθῇ διὰ τὸ μέλλον νέας ἀμφισβητήσεως, ἀνακυψάσης ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν συνθηκῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 553|1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Γ. Χολέβας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 63530|Σ 2004 τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ, δι' ἧς οὗτος διακαλεῖ τὴν προηγουμένην ὑπ' ἀριθ. 62987|Σ.761|12.5.1959 ἀπόφασίν του, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἁρμόδιον πρὸς ὁπονομὴν συντάξεως εἰς τὴν αἰτοῦσαν εἶναι οὐχὶ τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ἀλλὰ τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, εἰς ὃ ἡ αἰτοῦσα ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένη, ὅτε τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου 1956 ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. αἴτησιν συνταξιοδοτήσεως καὶ ὅτι ἡ αἰτοῦσα, μὴ δικαιουμένη συντάξεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διεπουσῶν τὸ Ταμεῖον τοῦτο διατάξεων, δόλιως ἐπεδίωξε, διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τριάκοντα μιᾶς ἡμερῶν ἐργασίας παρὰ κλωστοϋφαντουργικῇ ἐπιχειρήσει, νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ἵνα τύχῃ συντάξεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διεπουσῶν τοῦτο, ἐπιεικεστέρων, ἀπὸ ἀπόψεως χρονικῶν προϋποθέσεων, διατάξεων.

Τὸ Ταμεῖον Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ παραδεκτῶς παρεμβαίνει εἰς τὴν προκειμένην δίκην, κέκτημένον ἔννομον συμφέρον ἐπὶ τὴν διατήρησιν τῆς ἰσχύος τῆς προσβαλλομένης πράξεως, διότι, συμφώνως πρὸς ταύτην, τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τῆς αἰτούσης ἐκρίθη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διεπουσῶν αὐτὸ διατάξεων, αὐστηροτέρων ἀπὸ ἀπόψεως χρονικῶν προϋποθέσεων, καὶ ἕνεκα τοῦτου ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ὅτι ἀφ' ἑτέρου ἡ αἰτοῦσα ἐθεωρήθη ὡς δόλιως ὑπαχθεῖσα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας ἐκρίθη ὡς μὴ δικαιουμένη συντάξεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 ἠσφαλισμένοι, οἵτινες διετέλεσαν διαδοχικῶς ἐν τῇ ἀσφαλίσει πλειόνων τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, δικαιοῦνται συντάξεως παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παρ' ᾧ ἐτύγχανον ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διεπούσας αὐτὸν διατάξεις. Ὁ τελευταῖος οὗτος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς ὑποχρεοῦται, ὅπως συνυπολογίσῃ ἁπάσας τὰς ἡμέρας ἐργασίας, τὰς πραγματι πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ὑποχρεοῦται δὲ καὶ νὰ καταβάλῃ τὴν σύνταξιν μόνον ὅμως, ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε παρ' αὐτῷ διετῆ τοὐλάχιστον ἀσφάλισιν καὶ 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἄλλως ἡ σύνταξις, καθοριζομένη κατὰ τὰς διεπούσας τὸν τελευταῖον τοῦτον Ὀργανισμὸν διατάξεις, καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὁ ἠσφαλισμένος ἐπραγματοποίησε τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας. Ἐν ᾗ τῇ παραγράφῳ 5 τοῦ ἄρθρου τούτου ὁρίζεται, ὅτι ἐτυχὸν ἀμφισβητήσεις κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιλύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας, Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως,

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἅπαξ καὶ ἐπέλυσεν ὡρισμένην ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου συγκεκριμένης τινὸς περιπτώσεως, εἴτε ἀτομικῶς, εἴτε κατὰ κατηγορίαν προσδιορισμένην, δὲν δύναται πλέον, ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἰς ὃν ἀποβλέπει ἡ σχετικὴ διάταξις σκοποῦ τῆς ὁριστικῆς καὶ ἀμετακλήτου ἀπὸ διοικητικῆς πλευρᾶς ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς, νὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του ταύτην ὑπὸ διάφορον ἑρμηνείαν τοῦ νόμου ἢ διάφορον ἐκτίμησιν τῶν αὐτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἀλλὰ μόνον δύναται νὰ ἐπιληφθῇ διὰ τὸ μέλλον νέας ἀμφισβητήσεως ἀνακυψάσης ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν συνθηκῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ προηγουμένη ἀπόφασίς του, μὴ κωλυομένου βεβαίως παντὸς ἐξ αὐτῆς θιγομένου, ὅπως προσφύγῃ διὰ τῶν οἰκείων ἐνδίκων μέσων ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων δικαστηρίων καὶ ἀμφισβητήσῃ τὴν ὀρθότητα τῆς δοθείσης λύσεως, προσβάλλων εἴτε τὴν περὶ ἧς πρόκειται ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, εἴτε καὶ πᾶσαν

άλλην ἐπ' αὐτῆς ἐρειδομένην πρᾶξιν.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντων, ἐπιλυθείσης ἤδη τῆς μεταξὺ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας καὶ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ ἀμφισβητήσεως περὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν κατὰ νόμον ἁρμοδίου διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἰς τὴν αἰτοῦσαν καὶ τοῦ ὑποχρέου πρὸς καταβολὴν τῆς συντάξεως ταύτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62987]Σ.761 τῆς 12 Μαΐου 1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας καὶ μὴ ἐχόντος τούτου, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐξουσίαν πρὸς νέαν λύσιν τῆς αὐτῆς ἀμφισβητήσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν ἀκριβῶς πραγματικῶν καὶ νομικῶν συνθηκῶν, τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς προηγουμένης ἀποφάσεώς του, παρανόμως ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας προέβη εἰς νέαν κρίσιν καὶ ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης, κατὰ διάφορον ἑρμηνείαν τοῦ νόμου καὶ ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, διὰ τῆς ἤδη προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 63530]Σ.2004]1.9.1961 ἀποφάσεως, ἥτις, τούτῳ τῷ λόγῳ, ἀκυρωτέα τυγχάνει, παρελκούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν προβαλλομένων λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

§ 2. Συγχώνευσις Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ὁρισμοὶ ἄρθρου 5 Α.Ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». — Συγχώνευσις Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. — Ὑπαγωγὴ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως συνταξιούχων τοῦ Ταμείου εἰς πάντας τοὺς ὅρους καὶ περιορισμούς, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἀσκεῖται τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως ὑπὸ τῶν ἀμέσων συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὸν βασικὸν περιορισμὸν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 4 τοῦ Α.Ν. 1846]1951 περὶ ἐλλείψεως δικαιώματος περισσότερον τῆς μιᾶς συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. — Διάταξις ἄρθρου 66 § 6 Α.Ν. 1846]1951.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 554]1963, Τμ. Α'

Προεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Ἀγ. Ταβουλάρης***

Ἀκροάσεως οἱ κ.κ. Δ. Γεωργιάδης, Ι. Ταϊντζας

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 13847 τῆς 14 Νοεμβρίου 1960 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀφ' ἑνὸς μὲν διεκόπη ἀναδρομικῶς, ἥτοι ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1956, ἡ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπονεμηθεῖσα ἐν ἔτει 1952 τῷ αἰτοῦντι σύνταξις γήρατος, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατελογίσθη αὐτῷ τὸ ποσὸν τῶν 12.925 δραχμῶν, ὡς εἰσπραχθὲν παρ' αὐτοῦ ἀχρεωστήτως, ἐξ ἀναπροσαρμογῆς ἑτέρας συντάξεως γήρατος, ἥτις εἶχεν ἀπονεμηθῇ τῷ αἰτοῦντι παλαιότερον ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, καὶ ἧς τὴν συνέχισιν ἀνέλαβε τὸ Ι.Κ.Α., κατόπιν τῆς εἰς αὐτὸ συγχωνεύσεως τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου.

Ὁ αἰτῶν, ἠσφαλισμένος ἀρχικῶς εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, καὶ συνταξιοδοτηθεὶς παρ' αὐτοῦ λόγῳ γήρατος ἐν ἔτει 1947, ἠσφαλίσθη ἐν συνεχείᾳ παρέχων ἄλλην ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰς Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τυχὼν καὶ παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ τούτου Ὀργανισμοῦ συντάξεως γήρατος ἐν ἔτει 1952. Συγχωνευθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Μαΐου 1956 β.δ]τος τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συνέχισε τὸ τελευταῖον τοῦτο καταβάλλον εἰς τὸν αἰτοῦντα, μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἄνω συντάξεις, τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἀπονεμηθείσης τοιαύτης αὐξηθείσης διὰ τῆς μισολαβησάσης ὑπ' ἀριθ. 11458 τῆς 2ας Αὐγούστου 1957 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἀναπροσαρμογῆς ταύτης, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846 τοῦ 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». Διὰ τῆς προσβαλλομένης δμως ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ, ὅπερ ἐξέδοτο καὶ τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, ὀργάνου, ἐκδοθείσης ἐν ὄψει τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρου 29 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ἀφ' ἑνὸς μὲν διεκόπη ἀναδρομικῶς ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς συγχωνεύσεως τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἥτοι ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1956, ἡ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπονεμηθεῖσα εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξις γήρατος ἐν ἔτει 1952, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναπροσηρμόσθη, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω χρονολογίας, ἡ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν χορηγηθεῖσα αὐτῷ σύνταξις διὰ συνυπολογισμοῦ εἰς τὰς ἐν ἀσφαλίσει ἡμέρας, ἃς εἶχεν ὁ αἰτῶν ἐν τῷ Ταμείῳ τούτῳ, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1905 μέχρι τοῦ ἔτους 1944, καὶ τῶν ἐν ἀσφαλίσει ἡμερῶν, ἃς ἐπραγματοποίησεν οὗτος κατὰ τὰ ἔτη 1945 ἕως 1951 παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Τέλος διὰ τῆς αὐτῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀνεκλήθη ἡ μνημονευομένη ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 11458 τῆς 2 Αὐγούστου 1957 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ὁποία, ἐπὶ διαφόρου νομικῆς βάσεως ἐρειδομένη, εἶχεν ἀναπροσαρμόσει τὴν ὡς εἴρηται ὑπὸ τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου Μεταλλευτῶν ἀναγνωρισθεῖσαν σύνταξιν γήρατος εἰς τὸν αἰτοῦντα, καταλογισθέντος ἅμα αὐτῷ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 12.925, ὅπερ ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέπραξεν οὗτος ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ταύτης.

Ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καθορίζονται μεταξὺ ἄλλων αἱ προϋποθέσεις καὶ οἱ ὅροι τῆς εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συγχωνεύσεως τῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως, «οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται νὰ παράσχουν... ἰσοδύναμον τοὐλάχιστον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην ἀσφαλιστικὴν προστασίαν...», τῆς συγχωνεύσεως ταύτης συντελουμένης διὰ β. δ]τος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἐν ἐδαφίῳ δὲ 6 § 6 τοῦ ἄρθρου τούτου ὁρίζεται εἰδικώτερον, ὅτι «ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος τούτου τὸ ὑπὸ κρίσιν Ταμεῖον διαλύεται συγχωνευόμενον εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὑπεισέρχεται διὰ τοῦ οἰκείου ἢ τῶν οἰκείων του κλάδων εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν του περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων, ὡς καὶ τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων». Ἐξ ἑτέρου διὰ τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τούτων ἐκδοθέντος ἀπὸ 15 Μαΐου 1956 β. δ]τος, δι' οὗ συνεχωνεύθη εἰς τὸ

Ι.Κ.Α. τὸ ὡς εἵρηται Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ μόνῳ § 2, ὅτι: «Διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἠσφαλισμένων, τὴν συνταξιοδότησιν τῶν συνταξιούχων αὐτοῦ, τὴν μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ πᾶσαν ἑτέραν σχετικὴν πρὸς τὴν συγχώνευσιν λεπτομέρειαν ἐφαρμόζονται αἱ εἰσεῖαι διατάξεις τοῦ Α.Ν. 1846/1956 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει σαφῶς, ὅτι οἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ταύτης συνταξιοῦχοι τοῦ ὡς εἵρηται Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὧν τὴν συνέχισιν τῆς συνταξιοδοτήσεως ἀνέλαβε τὸ Ι.Κ.Α., καταβαλλομένης μετὰ τὴν συγχώνευσιν συντάξεως, περὶ ἧς εἰδικὴν λαμβάνει περὶ πάντων τῶν συγχωνευομένων Ταμείων πρόνοιαν ὁ Α.Ν. 1846/1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐν ἄρθρῳ 56 § 4, ὑπάγονται κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς πάντας τοὺς ὅρους καὶ περιορισμούς, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἀσκεῖται τὸ δικαίωμα τοῦτο ὑπὸ τῶν ἁπλῶν συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὸν βασικὸν περιορισμόν, ὃν θεσπίζει ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ὡς ἄνω νόμου περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, καθ' ἣν κοὐδεὶς δικαιοῦται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. περισσότερον τῆς μιᾶς συντάξεως. Ἐὰν πρόσωπόν τι δικαιοῦται πλειόνων συντάξεων λαμβάνει τὴν μεγαλυτέραν τοιαύτην» (πρβλ. καὶ Σ.τ.Ε. 1635/1962). Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον συνεπείᾳ τῆς ὡς ἄνω συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀνέλαβεν ὡς διάδοχον τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου τὴν συνέχισιν τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ αἰτοῦντος, συνταξιοδοτουμένου ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐξ ἄλλης αἰτίας, συνέτρεχεν, ἀνεξαρτήτως τῆς προελεύσεως ἑκατέρας τῶν συντάξεων ταύτων, περίπτωσις διακοπῆς τῆς μικροτέρας ἐκ τῶν δύο συντάξεων, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ νόμου 1846 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ἐξ ἑτέρου ὀρθῶς ἀνεκλήθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 11458 τῆς 2 Αὐγούστου 1957 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, δι' ἧς, κατὰ τὰ εἰρημένα ἐγένετο ἀναπροσαρμογὴ τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἀπονεμηθείσης συντάξεως εἰς τὸν αἰτοῦντα, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ νόμου περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διότι ἡ διάταξις αὕτη, σκοποῦσα νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς προερχομένους ἐξ ἄλλων συγχωνευομένων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν συνταξιούχους εἰς τὸ Ι.Κ.Α., πᾶσαν συντάξεως ἴσον τοὐλάχιστον πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ, παρεχόμενον, δὲν δύναται προδήλως νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς εἰς περιπτώσεις, ὡς ἡ παροῦσα, καθ' ἃς ὁ συνταξιοῦχος τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου εἶναι συγχρόνως, ἐξ ἄλλης αἰτίας, καὶ συνταξιοῦχος τοῦ Ι.Κ.Α., τῆς περιπτώσεως ταύτης ρυθμιζομένης ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται. Ὀρθῶς δὲ ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διετάχθη ἀναδρομικῶς ἡ ἀναζήτησις τῶν ἐν τῷ μεταξύ, ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀναπροσαρμογῆς, εἰσπραχθέντων ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ποσῶν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι οὗτος, κατὰ τὴν ὡς εἵρηται ἀναπροσαρμογήν, ἀπέκρυψε τὸ γεγονὸς ὅτι ἐσυνταξιοδοτεῖτο ἤδη καὶ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., διότι πράγματι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου ἐν ὄψει τῆς ἀναπροσαρμογῆς ταύτης, ἀπηυθύνθη εἰς τὸν αἰτοῦντα σχετικὸν ἐρώτημα, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὁποίου ὑπέβαλεν οὗτος τὸ ἀπὸ 13 Ἰουλίου 1957 πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων, δι' οὗ ἐβεβαιοῦτο, μεταξὺ ἄλλων, ἀνακριβῶς ὅτι οὗτος οὐδεμίαν σύνταξιν λαμβάνει, καὶ τὸ ὁποῖον πιστοποιητικὸν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἀναπροσαρμογὴν ταύτην, κατὰ ρητὴν βεβαίωσιν τῆς σχετικῆς ὑπ' ἀριθ. 1148/1957 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ὑποκαταστήματος. Κατ' ἀκολουθίαν ἀβάσιμοι οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τυγχάνουσι καὶ ἀπορριπτέα κατ' ἀμφότερα τὰ κεφάλαια αὐτῆς καθίσταται ἡ αἴτησις αὕτη.

§ 3. Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐπὶ συγχωνεύσεως Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν προσώπων μόνον ἐκείνων, ἅτινα, εἴτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἐδικαιοῦντο συντάξεως ἢ ἐτέλουν ἐν ἐνεργῷ ἀσφαλιστικῇ σχέσει, τὴν ὁποίαν συνέχισεν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἀπασχολούμενοι εἰς ἐργασίαν, ὑπαγομένην εἰς ἀσφάλισιν.—Συγχώνευσις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν.

Ἀρείου Πάγου 188/1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ι. Τσιντζας

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 6 ἐδ. 10 τοῦ νόμου 1846/1951, ὁριζούσης ὅτι ὑπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος περὶ συγχωνεύσεως τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦτο ὑπεισέρχεται διὰ τῶν οἰκείων ἢ τοῦ οἰκείου τοῦ κλάδου εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν περιουσιακῶν τοῦ στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων, ὅτι τὰ παρὰ τοῖς Ὀργανισμοῖς τούτοις ἠσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἐφαρμοζομένων ἐφεξῆς τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὁριζομένους εἰδικοὺς ὅρους, καὶ ὅτι αἱ πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τῶν συγχωνευομένων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α., συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἧτις ἐπὶ ἠσφαλισμένων, οἵτινες διετέλεσαν διαδοχικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς πλείονας Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς κυρίας ἀσφαλίσεως, ἀπονέμει δικαίωμα συντάξεως ἢ βοηθήματος τύπου συντάξεως εἰς τούτους παρὰ τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐπραγματοποίησαν ἐν τῇ ἀσφαλίσει του 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας (αὐξηθείσας διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 4202/1961 εἰς πεντακοσίας) καὶ παρῆλθε διετὶς τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς αὐτήν, σαφὴς συνάγεται ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου, ὅπως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐν περιπτώσει συγχωνεύσεως Α-

σφαλιστικοῦ Ταμείου, ὑπαχθῶσιν ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων εἰς αὐτὸ προσώπων μόνον ἐκεῖνα, ἅτινα εἴτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἐδικαιοῦντο κατὰ τὴν διέπουσαν τὸν συγχωνευθέντα Ὀργανισμὸν νομοθεσίαν συντάξεως ἢ ἐτέλουν ἐν ἐνεργῷ εἰς τοῦτο ἀσφαλιστικῇ σχέσει, ἣν συνέχισαν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἀπασχολούμενοι εἰς ἐργασίαν ὑπαγομένην εἰς ἀσφάλισιν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τούτου προβλεπομένου δικαιώματος πρὸς λῆψιν παροχῶν.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς 2ας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ὁριστικῆς ἀποφάσεώς του, καταστάσης τελεσιδίκου, διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, δέχεται ἐκ τοῦ πράγματος, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1882 καὶ ἐργασθεὶς εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1898 μέχρις τοῦ ἔτους 1941, διέκοψεν ὁριστικῶς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὴν εἰς αὐτὰς ἐργασίαν του, πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, δι' ὃ καὶ δὲν ἐδικαιοῦτο συντάξεως γήρατος κατὰ τὸ ἄρθρον 34 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ παρ' ᾧ ἦτο ἠσφαλισμένος Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὅπερ ἀπῄτει τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους τούτου, ὡς τὴν ἑτέραν, πλὴν τῆς τριακονταετοῦς ἐργασίας, τῶν ὑπὸ αὐτοῦ ἀπαιτουμένων προϋποθέσεων, διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ταύτης, καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀνεκλήθη ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1313]1957 ἀποφάσεώς του, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1941 καὶ ἐφεξῆς οὐδέποτε ἐπανέλαβε τὴν ἐργασίαν του ἢ ἀπησχολήθη εἰς ἐργασίαν τινά, ὑπαγομένην εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἢ τοῦ Ι.Κ.Α., ἢ ἀνασυνέδεσε καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν ἀσφαλιστικήν του σχέσιν πρὸς τοῦτο μετὰ τὴν συγχώνευσιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν. Ἀποφηναμένων δὲ εἶτα τοῦτο δι' ἀνακλήσεως τῆς ἀντιθέτως ἀποφηνασης ὑπ' ἀριθ. 1383]1961 προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 28 νόμου 1846]1951 περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν λόγῳ παρανομίας τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀρνηθέντων ὅπως ἀναγνωρίσωσι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμά του, ἐπιδίκασιν τῶν ποσῶν, εἰς ἃ ἀνήρχετο αὐτή, ὀρθῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, οὐδόλως δὲ ἄλλην τινὰ παρεβίασεν, εἶναι δὲ ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος ὁ μοναδικὸς περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀναιρέσεως.

Δέον ὅπως μειωθῇ ἡ ἐν τῷ βήματι τούτῳ ἀμοιβὴ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὸ ἥμισυ, συνῳδὰ τοῖς ἄρθροις 22 τοῦ νόμου 3693]1957 καὶ 5 τοῦ νόμου 3210]1955 (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2326]1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

§ 4. Βασικαὶ συντάξεις παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

1. Βασικαὶ συντάξεις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ὑπολογιστέαι αἱ μετέπειτα παρασχεθεῖσαι αὐξήσεις.—Κατώτατα ὅρια συντάξεων. — Παρακράτησις ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιδομάτων ἀνεργίας ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας.

Ἀρείου Πάγου 173]1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοΐρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Φίλιππος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀρ. Δημακόπουλος, Σ. Σπυτάκης

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται διὰ τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν, παραπεμφθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 469]1962 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος (*), ἀναιρεσάσης ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 217]1960 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἀνηρρίθη ἐν μέρει, ἤτοι ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατὰ ψευδῆ ἐφαρμηνείαν τῶν κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 21]25.8.1955 β.δ]τος ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, καὶ δὴ τῆς 62280]1951, ἀπεφάνθη, ὅτι τὰ δι' αὐτῆς καθοριαθέντα ποσὰ τῶν 400 δραχμῶν διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 325 διὰ τὰς θήλεις συνταξιούχους ἀπαιτεῖ τὰς βασικὰς συντάξεις, ἐφ' ὧν εἶναι ὑπολογιστέα ἡ διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως χορηγηθεῖσα προσαύξησις 30 ο]ο, ὡς καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι, ἐν οἷς καὶ αἱ διὰ τοῦ β.δ]τος τῆς 21]25.8.1955 χορηγηθεῖσαι, ἤτοι, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 29 § 9α τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698]1953, τὰ διὰ τῆς ὡς ἀνωτέρω 62280 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορισθέντα ποσὰ τῶν 400 καὶ 325 δραχμῶν ἀποτελοῦσι κατώτατα ὅρια συντάξεων, πρὸς ἣν συμφωνεῖ καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο. Μετὰ ταῦτα, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρετηθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ὡς πρὸς τὸ ἀναιρεθὲν μέρος, εἶναι ἐξεταστέα κατὰ ταῦτα ἡ ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 29 Μαΐου 1959 ἔφεσις τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20205 τοῦ 1958 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Κατὰ συνέπειαν ἐπὶ τῶν περὶ μεταβολῆς τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ὡς καὶ περὶ ἐνιαυσίας παραγραφῆς λόγων προβληθέντων διὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ ἀπορριφθέντων ὡς ἀβασίμων διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τὸ Τμῆμα δὲν δύναται νὰ ἀσχοληθῇ.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔφεσις, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου γενόμενον ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως καὶ, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς πρὸς τοῦτο, γίνηται δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ διὰ ποσὸν δραχμῶν 1315, εἰς ὃ ποσὸν ἀνέρχεται ἡ διαφορὰ

(*) ΕΕΔ 21, 1382.

συντάξεως τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνου (1.3.1954 ἕως 28.2.1955), μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν καταβληθεισῶν τῷ ἐναγοντι δραχμῶν 7.307, ὡς οὗτος ὁμολογεῖ, μὴ νομίμως κρατηθέντος ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ δραχμῶν 1315 ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, πρὸς ἐξόφλησιν ἀξιουμένης κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ὑπὸ τοῦ Ο.Α.Α.Α. ἀπαιτήσεως, λόγῳ ἀχρεωστήτου ὑπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνον καταβολῆς ἐπιδόματος ἀνεργίας, ἅτε μὴ παρεχομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2961]1954 τοιούτου δικαιώματος παρακρατήσεως ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, κατὰ συνέπειαν δὲ ὀφείλοντος τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν κατοβολὴν τοῦ ποσοῦ τούτου ὡς καπνατερουμένης συντάξεως τοῦ ἐναγοντος, ἔχοντος δὲ ἐνδεχομένως κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησιν, ἂν ἐξώφλησεν ὑπαρκτὴν ὀφειλὴν τούτου πρὸς τὸν Ο.Α.Α.Α. διὰ τῆς γενομένης ὡς ἄνω καταβολῆς, καθ' ἃ περὶ τούτου ὀρθῶς ἀπεφάνθη ἡ ἐκκαλουμένη καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους, ὀρθῶς ἐπίστης ἀποφανθεῖσα ὅτι ἐκ τῆς προσαχθείσης ἀποδείξεως ὡς ἀποκλειστικοῦ μέσου ἀποδείξεως τοῦ ἰσχυρισμοῦ περὶ τῆς συναινέσει τοῦ ἐνάγοντος καταβολῆς τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ δὲν ἀποδεικνύεται ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος.

Ἐν μέρει νικησάντων καὶ ἐν μέρει ἡττηθέντων τῶν διαδίκων δέον νὰ συμψηφισθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη.

2. Βασικὴ σύνταξις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 5 Α.Ν. 1846]1951 παρεχομένη, ἡ ἠλαττωμένη δι' ἑκαστον μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας. — Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 174]1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σαΐτλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Δ. Φλῶρος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀρ. Δημακόπουλος, Σ. Σπετσάκης

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται διὰ τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν, παραπεμφθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 472]1962 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, δι' ἧς ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1076]1960 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐκρίθη, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1955 β.δ., ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ὡς ἡ παράγραφος αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 42 ν. δ. 2698]1953, καὶ τῆς 62280]1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὅτι κατώτατον ὅριον συντάξεων εἶναι τὸ διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορισθὲν τῶν δραχμῶν 400, ὡς τοῦτο διὰ μεταγενεστέρων ηὐξήθη, ἤτοι 1) ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1951 μέχρι 30 Ἰουνίου 1953 δραχμαὶ 400, 2) ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1953 μέχρι 31 Μαρτίου 1954 δραχμαὶ 432, 3) ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1954 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1955 δραχμαὶ 480 καὶ 4) ἀπὸ 1 Μαΐου 1955 καὶ ἑξῆς δραχμαὶ 552, ὅτι ὅμως, κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ὡς ἄνω διατάγματος, αἱ ὡς ἄνω αὐξήσεις ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν βασικῶν συντάξεων καὶ συνεπῶς εἰς τούτους τοὺς βασικοὺς συντάξεις ἀναφέρονται τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια, ὡς βασικὰς δὲ συντάξεις νοεῖ τὸ διάταγμα τοῦτο τὰς πλήρεις συντάξεις, τὰς χορηγουμένας συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846]1951, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ πλήρους ὁρίου ἡλικίας, ἤτοι τοῦ 65 διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 60 διὰ τὰς γυναῖκας, ἐνῷ ἐν περιπτώσει συντάξεως, χορηγουμένης ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 60 διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τοῦ 55 διὰ τὰς γυναῖκας, ἡ σύνταξις ἐλαττοῦται, κατὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 28, κατὰ τὸ 1]200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως δι' ἑκαστον ἐλλεῖποντα μῆνα ἐκ τοῦ 65 ἢ 60 ἐτους, κατὰ συνέπειαν δὲ πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν κατωτάτων ὁρίων τῆς συντάξεως ταύτης δέον ἐκ τῶν κατωτάτων ὁρίων τῆς πλήρους συντάξεως νὰ ἀφαιρεθῶσι τόσα διακοσιοστά, ὅσοι οἱ ἐλλείποντες μῆνες ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω πλήρων ὁρίων ἡλικίας.

Ἡ κατὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 28 ἀ.ν. 1846]1951 περιεχομένη σύνταξις εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ 60, προκειμένου περὶ ἀνδρῶν, καὶ τὸ 55, προκειμένου περὶ γυναικῶν, ἠλαττωμένη κατὰ 1]200 τῆς πλήρους μηνιαίας βασικῆς συντάξεως δι' ἑκαστον μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 ὁρίων ἡλικίας τοῦ 65 ἢ 60, εἶναι σύνταξις βασική, κατὰ τὸ ἄρθρον 29 τοῦ αὐτοῦ νόμου, προσαυξανομένη συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 3 αὐτοῦ καὶ τελοῦσα ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἰδίου ἄρθρου, Ἀφ' ἑτέρου, καθ' ἃ ἐκρίθη καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 659]1962 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (*), τὸ διὰ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων καθορισθὲν ποσὸν δραχμῶν 400, ὡς τοῦτο προσηυξήθη μεταγενεστέρως, ἀποτελεῖ κατώτατον ὅριον συντάξεως, ταύτῃ ὅπερ δὲν ἔχει ἄλλην ἔννοιαν ἢ ὅτι σύνταξις, ἤτοι βασική, ὑπολογιζομένη κατὰ τὰ ἄρθρα 28 καὶ 29 καὶ ὑπολειπομένη τοῦ κατωτάτου ὁρίου συντάξεως, ἀναβιβάζεται εἰς τὸ ὅριον τοῦτο, ὅπερ, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ, δι' οὗ ἐτέθη, ἤτοι τῆς ἐξασφαλίσεως ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως, ἀφορᾷ πᾶσαν σύνταξιν καὶ οὐχὶ μόνον τὴν πλήρη βασικὴν σύνταξιν, διότι ἄλλως δὲν εἶναι κατώτατον ὅριον συντάξεως, πληροῦν τὸ σκοπόν, δι' ὃν ἐτέθη, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι ἡ κατὰ τὴν παράγραφον 5 ἄρθρου 28 μείωσις κατὰ διακοσιοστά, ἐφαρμοζομένη, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν, ἐπὶ τῆς βασικῆς συντάξεως, οὐδεμιᾶς δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω κατωτάτου ὁρίου, ἀφοῦ τοῦτο δὲν εἶναι βασικὴ σύνταξις. Τοιαύτην ὅμως γνώμην ἔχον τὸ Τμῆμα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εὑρίσκεται ἐν διαφωνίᾳ πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν ὡς ἀνωτέρω, ἐφ' ᾧ δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἄρσιν τῆς διαφωνίας ταύτης.

(*) ΕΕΔ 22, 231.

§ 5. Έλεγχος ὑπὸ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων πράξεων ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἐπιδεινωσις καταστάσεως συνταξιούχου Ι.Κ.Α. δι' ἀναπροσαρμογὴν συντάξεως.—Ἀνεπίτρεπτος οὐσιαστικὸς ἔλεγχος παρὰ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων πράξεων ὑπαλλήλων Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἀσκούντος διοίκησιν.

Ἀρείου Πάγου 187]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Πανταζὴς* Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος* Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ρεμοῦνδος, Π. Κορδογιαννόπουλος, Πάρεδρος ταῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὑποκαταστῆσαν τὴν αἰτιολογίαν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, διώκισαν τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῆς συντάξεως τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1952 ἕως 30 Ἰουνίου 1956 χρονικὸν διάστημα, σαφῶς ἐδέξατο, ὅτι ἡ ἐξενεχθεῖσα παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ι.Κ.Α. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13659] 1957 ἀποφάσεώς του κρίσις, μορφωθεῖσα ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι δὲν συνέτρεχε περίπτωσις ἀναπροσαρμογῆς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, διότι ὁ ἀναιρεσείων ἐξακολουθεῖ νὰ φέρῃ τὴν ἣν εἶχεν ἀνικανότητα καὶ πρὸ τῆς κατὰ τὴν 1ην Ἰουνίου 1956 συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἀνερχομένην εἰς ποσοστὸν 50ο]ο ἰσαβίως, δὲν ὑπέκειτο εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Οὕτω τοῦτο σκεφθὲν προφανῶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι ἡ ἀναπηρία του κατὰ τὴν ἀνωτέρω χρονικὴν περίοδον ἐπεδεινώθη, ἀνελθοῦσα εἰς ποσοστὸν 66ο]ο, ἀλλ' ἀπέρριψε τοῦτον ἐπὶ τῇ ἀνωτέρω αἰτιολογίᾳ, ὅτι ἡ ἐπιδείνωσις δὲν ὑπερέβη τὸ ποσοστὸν τῶν 55ο]ο, καὶ ἑπομένως δὲν συνέτρεχε περίπτωσις ἀναπροσαρμογῆς τῆς συντάξεώς του. Ὅθεν ὁ 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος καὶ ὁ 2ος, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ αἰτιολογία αὕτη εἶναι ἀνεπαρκής, διότι δὲν διευκρινίζεται, ἂν ἡ ἀνικανότης αὕτη ἀφεώρα καὶ τὸν πρὸ τῆς 1ης Ἰουνίου 1956 χρόνον, εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι. Ἐξ ἄλλου, δεχθὲν τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον ὅτι ἐκ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν ἀπεδεικνύετο τὸ ποσοστὸν τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀναιρεσείοντος, διὰ τὸν πρὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1956 χρόνον, οὐδόλως ἠρύσθη ἔμμεσον ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἄμεσον τοιαύτην κατὰ τὸ ἄρθρον 252 ἐδ. 7 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ ἀπέδωκεν εἰς ταύτην τὴν δέουσαν ἀποδεικτικὴν δύναμιν κατὰ τὰ ἄρθρα 3, 252, 256, 384 καὶ 400 αὐτῆς, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος εἶναι ἀπορριπτέος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑποβληθεισῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος, οὗτος ἰσχυρίσθη ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2098 ἐτους 1958 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναπροσηρμόσθη ἡ σύνταξίς του διὰ τὸν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1956 καὶ ἐπέκεινα χρόνον, οὐχὶ καὶ ὅτι διὰ ταύτης ἀνεκλήθη ἡ ἐξ ἧς ἐμορφώσε τὴν πεποίθησίν του τὸ Ἐφετεῖον ὑπ' ἀριθ. 13659] 1957 ἀπόφασίς του. Ὅθεν ὁ 4ος λόγος ἀναιρέσεως, βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, μὴ ὑποβληθέντος ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, παρὰ τὸ ἄρθρον 811 ἐδάφιον 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας προτεινομένου, εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέος. Ὁ δὲ ἐν συνεχείᾳ 5ος λόγος ὅτι διὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἀνετρέπετο ἡ βάσις τοῦ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρισθέντος παρὰ τοῦ Ἐφετείου πορίσματος ἢ ὅτι ἔδει ὅπως διαταχθῇ περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξις, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ψευδῆ ἔχων προϋπόθεσιν, ἀφοῦ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς δὲν προετάθη.

Τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς προείρηται, τὴν πεποίθησίν του περὶ τοῦ ποσοστοῦ τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἰσχυμάτισεν ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ὑπ' ἀριθ. 13659] 1957 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, ἐφ' ἧς ἐστήριξε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς πρὸς τὸν ἐπίδικον πρὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1956 χρόνου, καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ταχθεισῶν περὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀποδείξεων, ἃς ὀρθῶς ἠγνόησεν, ἐφ' ὅσον ἀφεώρα ἑπέρσν χρόνον. Ἑπομένως δὲν ἐσφάλην, ἐὰν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πρὸς συναγωγὴν τεκμηρίων καὶ τὰς ὑπ' ἀριθ. 71 ἔτους 1957 καὶ 1502]1957 γνωμοδοτήσεις τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐφ' ὅσον ἀνήγοντο εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον χρόνον. Οὐδόλως δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν προτάσεων προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προέβαλεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι διὰ τούτων ἀνετράπη ἡ ὑπ' ἀριθ. 13659]1957 ἀπόφασις καὶ ἡ ἐφ' ἧς αὐτὴ ἐστηρίχθη ὑπ' ἀριθ. 1031]1957 γνωμοδότησις τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦτον. Δι' ὃ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 5ος λόγος.

Ὁ 6ος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ διατυποῦται τὸ παράπονον, ὅτι τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, παρὰ τὸν νόμον δὲν προέβη εἰς παρεμπίπτουσαν οὐσιαστικὴν ἔρευναν τῶν πραγματικῶν γεγονότων τῶν συνιστώντων τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον ἐπῆλθεν ἐπιδείνωσις τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ ἀναιρεσείοντος, δικαιολογοῦσα τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῆς συντάξεώς του, ἀρκεσθὲν εἰς μόνην τὴν προμνησθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς μὴ βάσιμος, καθ' ὅσον, προκειμένου περὶ πράξεως ὑπαλλήλου Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, ἀσκούντος διοίκησιν, ἐνεργήσαντος δὲ νομίμως ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων καὶ οὗ αἱ πράξεις μάλιστα ὑπόκεινται εἰς πρωτοβάθμιον καὶ δευτεροβάθμιον ἔλεγχον (ἄρθρα 4 ἐδ. β δ. τῆς 11.5.1954, 1 καὶ 2 δ. τῆς 20.11.1957), τοιοῦτος οὐσιαστικὸς ἔλεγχος παρὰ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένος κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀπο-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Διαδικασία αναγνωρίσεως δικαιώματος και πληρωμής εφεδρικού επιδόματος : Ἡ ὅλη διαδικασία διά τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐπί τάς παροχάς τοῦ κλάδου στρατεύσεως (περί ὧν ὁ νόμος 2054[1952) δικαιώματος, ὡς καί διά τὴν πληρωμήν τῶν ἀντιστοίχων ἐπιδομάτων, σταδιακῶς διακρίνεται ὡς κατωθι:

1. Ὑποβολή αἰτήσεως - δικαιολογητικῶν.

Διά τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἐπί τό ἐπίδομα στρατεύσεως καί διά τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τούτου ἀπαιτεῖται ἡ ὑποβολή ὑπό τοῦ ἐφέδρου ἤ ἑτέρου διά λογαριασμόν τούτου προσώπου αἰτήσεως εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Παροχῶν Στρατεύσεως, ὡς καί τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν.

Ἡ αἴτησις συντάσσεται ἐπί εἰδικοῦ ἐντύπου (ὑπ' ἀριθ. τυποπ. 102008), παρεχομένου ὑπό τῆς Ὑπηρεσίας Παροχῶν, ἐπειδή δέ διά τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἐπί τό ἐφεδρικόν ἐπίδομα προβλέπεται ἐκ τοῦ νόμου βραχυπρόθεσμος παραγραφή (ἕξ μηνῶν ἀπό τῆς ἀποστρατεύσεως), ἡ αἴτησις δέον νά γίνεται δεκτή, ἔστω καί ἄνευ δικαιολογητικῶν, νά συνιστάται δέ ἀκολούθως εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἡ ὑποβολή τῶν ἐλλειπόντων τοιούτων, τά ὁποῖα δέον ἐπίσης νά ἀναγράφωνται εἰς τὴν οἰκείαν ἔνδειξιν τῆς αἰτήσεως. Τά δικαιολογητικά ταῦτα εἶναι: α) Τό βιβλιάριον ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. μετά τοῦ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας, ἐάν ὑφίστανται μέλη οἰκογενείας, β) βεβαίωσις στρατιωτικῆς μονάδος (ἀριθ. τυποπ. 102006) καί γ) βεβαίωσις ἐργοδότου (ἀριθ. τυποπ. 102010). Διά τὴν ὑποβολήν τῶν ἐλλειπόντων δικαιολογητικῶν δέον ὅπως τάσσηται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον εὔλογος προθεσμία, εἰκοσαήμερος συνήθως, δυναμένη πάντως νά παραταθῇ, ἐφ' ὅσον διά τὴν συγκέντρωσιν τῶν δικαιολογητικῶν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀπαιτεῖται μακρότερον χρονικόν διάστημα.

Πάντως ἡ προθεσμία αὕτη δέν δύναται νά ὑπερβῇ τό τρίμηνον ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, πρό τῆς ἐκπνοῆς τοῦ ὁποίου ἡ Ὑπηρεσία δέον νά προβῇ εἰς τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως, κατά τά κατωτέρω, καί κοινοποίησιν ταύτης πρός τὸν ἐνδιαφερόμενον.

Ἡ αἴτησις, μετά τῶν συνυποβαλλομένων δικαιολογητικῶν, παραλαμβάνεται ὑπό τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τῆς Ὑπηρεσίας Παροχῶν Στρατεύσεως, παρά τοῦ ὁποίου μονογράφεται καί ὁ ὁποῖος, μετά σύντομον ἐξέτασιν τῶν δικαιολογητικῶν, ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι πλήρη καί προκύπτει δικαίωμα ἐπιδοτήσεως, ἀρέζει εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον «ἡμερομηνίαν πληρωμῆς», ἡ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡμερομηνίαν ἐπανεμφανίσεως τούτου, ἵνα λάβῃ γνῶσιν τοῦ ἐπί τῆς αἰτήσεώς του ἀποτελέσματος. Ἡ ἡμερομηνία αὕτη καθορίζεται κατά τά κατωτέρω ἐν παραγράφῳ 4 ὁριζόμενα. Ἐάν τά δικαιολογητικά δέν εἶναι πλήρη, ὁρίζεται ἐπίσης ὡς ἀνωτέρω ἡμερομηνία προσκομίσεως τούτων.

Πάντως εἰς ἀμφοτέρας τάς περιπτώσεις ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς αἰτήσεως παραδίδεται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἀπόδειξις, μέ τὴν ἔνδειξιν ὅτι «παρελήφθη αἴτησις μετά ἤ ἄνευ δικαιολογητικῶν», εἰς ἣν σημειοῦται ἡ ἡμερομηνία ἐπαγεμφανίσεως, ἡ ὁποία σημειοῦται ἐπίσης καί ἐπί τῆς αἰτήσεως.

2. Πρωτοκόλλησις αἰτήσεως - Καταχώρισις εἰς εἰδικόν μητρῶον - Εὑρετηρίασις

Ἡ ὑποβαλλομένη εἰς τὸ Γραφεῖον Παροχῶν Στρατεύσεως αἴτησις διαβιβάζεται αὐθημερόν μετά τῶν λοιπῶν δικαιολογητικῶν εἰς τὸ γενικόν πρωτόκολλον τῆς Ὑπηρεσίας πρός πρωτοκόλλησιν διά τὴν ὑπαρξιν βεβαίας ἡμερομηνίας ὑποβολῆς τούτων. Μετά τὴν πρωτοκόλλησιν ἐπιστρέφονται ἅπαντα τά σχετικά εἰς τὸ Γραφεῖον Παροχῶν Στρατεύσεως, ὅπου ἡ αἴτησις καταχωρεῖται εἰς εἰδικόν βιβλίον μητρῴου ἐπιδοτουμένων ἐφέδρων ὑπ' αὐξοντα ἀριθμόν, καλουμένου «ἀριθμόν μητρῴου». Εἰς τὸ μητρῶον τοῦτο καταχωρεῖται: α) ὁ ἀριθμός μητρῴου Ι.Κ.Α., τ.ἐ. τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου, β) τό ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἐφέδρου, γ) τό ὄνομα πατρός, δ) ὁ ἀριθμός πρωτοκόλλου τῆς αἰτήσεως, ε) ἡ ἡμερομηνία ὑποβολῆς καί στ) ἡ ἐπί τῆς αἰτήσεως ἀπόφασις (καταχωρουμένη εὐθύς μετά τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως, δι' οὗ ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή, αὐτοτελῶς καί ἐπαρκῶς στηριζομένου ἐπί τῆς προεκτεθείσης αἰτιολογίας, δι' ἧς ἐγένετο δεκτόν, ὅτι δέν ἐπῆλθεν ἐπιδείνωσις τῆς νόσου τῆς ἀναιρεσείοντος, δι καιολογαῦσα τὴν ἀνωπροσαρμογήν τῆς συντάξεώς του καί δι' ἧς ὑποκατεστάθη ἡ δεξομένη ὅτι ἡ ὀξίωσις αὕτη ὑπέκυψεν εἰς παραγραφήν αἰτιολογία τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὸ τυχόν ἐσφαλμένον τῆς ἀφορώσης τὴν παραγραφήν τοιαύτης αἰτιολογίας, δέν ἄσκει ἐπίδρασίν τινα, ὡς πρός τὴν ὀρθότητα τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, οἱ δέ περί τοῦ ἐναντίου 7ος καί 8ος λόγοι ἀναιρέσεως, δι' ὧν πλήττεται αὕτη τό μέν ὅτι ψευδῶς τό Ἐφετεῖον ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς περί παραγραφῆς διατάξεις δι' ἐνσωμάτωσεως τῶν περί παραγραφῆς αἰτιολογιῶν τῶν πρωτοδίκων ἀποφάσεων, τό δέ ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν περί ταύτης ἐνστασιν, καίτοι ἐν μή πληρότητι προταθεῖσαν, εἶναι ἀβάσιμοι καί ἀπορριπτέοι.

Δέον ὅπως ἡ ἐπιδικαζομένη ἀμοιβή τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου μειωθῇ εἰς τὸ ἥμισυ κατά τά ἄρθρα 22 τοῦ νόμου 3993 καί 5 τοῦ νόμου 3210[1955 (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2066[1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

σιν και ὑπογραφὴν της ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ της Ὑπηρεσίας, διὰ ταυτοχρόνου ἀριθμήσεως διὰ συνεχοῦς αὐξοντος ἀριθμοῦ, καλουμένου «ἀριθμὸς πληρωμῆς»).

Ἀκολούθως μετὰ τὴν εὑρετηρίασιν τῆς αἰτήσεως καὶ τὴν καταχώρισιν εἰς τὸ μητρῶον σημειοῦται ἐπὶ τῆς αἰτήσεως «κατεχωρήθη εἰς μητρῶον» καὶ τίθεται ἡμερομηνία καὶ ὑπογραφὴ τοῦ ὑπαλλήλου.

3. Ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος - Κατάρτισις ἀποφάσεως

Ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Γραφείου Παροχῶν Στρατεύσεως ἐνεργεῖται λεπτομερὴς ἐξέτασις τῶν ὑποβληθέντων δικαιολογητικῶν καὶ ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι πλήρη καταρτίζεται ἀπόφασις ἐπὶ τῆς αἰτήσεως, ὡς κατωτέρω, ἐγκριτικὴ μέν, ἐὰν συντρέχουν αἱ ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις ἐπιδοτήσεως, ἀπορριπτικὴ δέ, ἐὰν δὲν ὑφίστανται ταιαῦται προϋποθέσεις.

Ἐὰν τὰ δικαιολογητικὰ δὲν εἶναι πλήρη ἢ προκύπτῃ ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν τῶν προαναφερθεισῶν προϋποθέσεων, γίνεται μνεία ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς αἰτήσεως καὶ παραμένει αὕτη ἐν ἐκκρεμότητι. Σημειοῦται ἐνταῦθα ὅτι, ἐὰν κατὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην τῶν δικαιολογητικῶν προκύπτῃ ἀναγκη προσκομίσεως καὶ ἑτέρων δικαιολογητικῶν ἢ διευκρινίσεως στοιχείων τινῶν πέραν ἐκείνων, δι' ἃ κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως ἐλάβε γνῶσιν ὁ ἐνδιαφερόμενος, δέον ὅπως ὑπὸ τοῦ οἰκείου ὑπαλλήλου σημειωθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἡ ἐνδεικνυομένη ἐνέργεια, εἴτε διὰ ταχείας εἰδοποιήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἴτε διὰ τὴν ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας συγκέντρωσιν τούτων, εἰς ἣν ἐνέργειαν δέον ταχέως νὰ προβῇ ἡ Ὑπηρεσία.

Αἱ ἐγκριτικαὶ ἀποφάσεις καταρτίζονται ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 102017 ἐντύπου καρτέλλας, καλουμένης «δελτίον ἐπιδοτήσεως ἐφέδρου», συμπληρουμένων πρὸς τοῦτο ἁπασῶν τῶν ἐνδείξεων αὐτῆς καὶ ὡς πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐφέδρου καὶ ὡς πρὸς τὰ ταιαῦτα τῆς ἐπιδοτήσεως. Τὸ ἐν λόγῳ ἔντυπον ἀποτελεῖ ἐσωτερικὴν καρτέλλαν τῆς Ὑπηρεσίας, εἰς τὴν ὁποίαν σημειοῦται καὶ πᾶσα τυχὸν μελλοντικὴ τροποποίησις ἐπὶ τῆς ἐπιδοτήσεως τοῦ ἐφέδρου.

Ταυτοχρόνως συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου ἕτεραι δύο καρτέλλαι, ἤτοι:

α) Ἡ ὑπ' ἀριθ. τυπ. 102016, καλουμένη περαιτέρω ἐν τῇ παρούσῃ «δελτίον πληρωμῆς», εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγράφονται ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐφέδρου καὶ τῆς ἐπιδοτήσεως καὶ ἡ ὁποία διαβιβάζεται, κατὰ τὰ κατωτέρω ἐν παραγράφῳ 4 ὁριζόμενα, εἰς τὸ Κέντρον Πληρωμῶν, βάσει δὲ αὐτῆς ταῦτα ἐνεργεῖ τὰς πληρωμὰς καὶ

β) Ἡ ὑπ' ἀριθ. τυπ. 102015, καλουμένη περαιτέρω ἐν τῇ παρούσῃ «καρτέλλα ἀποδείξεων». Ἡ ἐν λόγῳ καρτέλλα συμπληροῦται ἐπίσης κατὰ τὰς ἐνδείξεις αὐτῆς, ὡς πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐφέδρου καὶ τῆς ἐπιδοτήσεως, ἐπίσης καὶ ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 ἀπόδειξιν εἰς διπλοῦν διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς πρώτης πληρωμῆς, ἐνῶ αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις μένουν «λευκαί», συμπληρούμεναι καθ' ἑκάστην πληρωμὴν τοῦ ἐφέδρου.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τοῦ ὅτι εἰς περίπτωσιν ἐκδόσεως ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ αἰτήσεως ἠσφαλισμένου διὰ χορήγησιν ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος δέον ὅπως δι' εἰδικῆς σφραγῖδος μὲ τὴν ἔνδειξιν «ἐχορηγήθη ἐπίδομα στρατεύσεως» σφραγίζωνται τὰ ἔναρθρα τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ δικαιούχου ἁπάντων τῶν ἡμερομισθίων, ἅτινα προηγοῦνται τῆς στρατεύσεως, δι' ἣν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιδότησις, καὶ τοῦτο πρὸς διασφάλισιν ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου καταβολῆς ἐπιδόματος διὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐφεδρείας ὑπὸ περισσοτέρων Ὑπηρεσιῶν.

Αἱ ἀπορριπτικαὶ ἀποφάσεις καταρτίζονται ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. τυποπ. 101050 ἐντύπου, δέον δὲ νὰ αἰτιολογῶνται πλήρως καὶ νὰ κοινοποιῶνται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἐπὶ ἀποδείξει, ἐφ' ὅσον βεβαίως δὲν καθίσταται ἐφικτὴ ἡ εἰς χεῖρας τοῦτου παράδοσις (καὶ τότε πάντως ἐπὶ ὑπογραφῇ διὰ τὴν παραλαβήν).

Μετὰ τὴν κατάρτισιν κατὰ τὰ ἄνω ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης αἰτήσεως οὐ ἐνδιαφερομένου, ἐγκριτικῆς ἢ ἀπορριπτικῆς, «ἀνοίγεται» φάκελος τοῦ ἐφέδρου, (ἀριθ. τυποπ. 102006), εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγράφεται τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ὄνομα πατρὸς τοῦ δικαιούχου, ἄνωθεν δεξιὰ δὲ αὐτοῦ τίθεται ὁ ἀριθμὸς μητρώου Ι.Κ.Α. καὶ ὁ ἀριθμὸς μητρώου, περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐν παραγράφῳ 2. Ἐντὸς τοῦ φακέλου τίθενται ἅπαντα τὰ δικαιολογητικὰ καὶ ἡ καταρτισθεῖσα ἀπόφασις ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἤτοι ἐπὶ ἐγκριτικῆς μὲν ἀποφάσεως ἅπασαι αἱ κατὰ τὰ ἄνω καταρτισθεῖσαι καρτέλλαι, ἄλλως δὲ ἡ ἀπορριπτικὴ ταιαύτη, ἅπασα δὲ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου, διαβιβάζονται εἰς τὸ Γραφεῖον ἐλέγχου τῶν παροχῶν, ὅπου μετὰ τὸν προσήκοντα καὶ ἐπισταμένον ἔλεγχον ὑπογράφεται ἡ σχετικὴ ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου. Ἐν συντεχείᾳ ὁ φάκελος διαβιβάζεται εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς Ὑπηρεσίας ὡσαύτως πρὸς θεώρησιν καὶ ὑπογραφήν.

Σημειοῦται ἐνταῦθα, ὅτι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω ὑπογράφοντες τὴν περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόφασιν δέον ὅπως θέτουν κάτωθεν τῆς ὑπογραφῆς των τὴν ἀτομικήν των σφραγῖδα.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν καὶ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ὑπηρεσίας ὁ φάκελος ἐπιστρέφεται εἰς τὸ Γραφεῖον Παροχῶν Στρατεύσεως.

4. Ἀποστολὴ ἐντολῶν εἰς τὸ Κέντρον Πληρωμῶν

Τὸ ἐφεδρικὸν ἐπίδομα καταβάλλεται εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ μηνός, δεδουλευμένον, ἡ ἡμέρα δὲ πληρωμῆς ὁρίζεται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας κατὰ τὸν προσφορώτερον τρόπον. Πάντως δύο ἡμέρας πρὸ τῆς πληρωμῆς τὸ Γραφεῖον Παροχῶν Στρατεύσεως συγκεντρώνει ἅπασας τὰς ἐκδοθείσας ἀποφάσεις ἐπιδοτήσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνός, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ «δελτίον πληρωμῆς» (ἀριθ. 102016) διὰ διαβιβαστικοῦ ὑπηρεσιακοῦ σημειώματος ἀποστέλλει εἰς τὸ «Κέντρον Πληρωμῶν».

Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν «ἡμερομηνίαν πληρωμῆς» ὁ δικαιοῦχος ἔφεδρος ἢ ὁ νόμιμος πληρε-

ξούσιος τούτου προσέρχεται εἰς τὸ Γραφεῖον Παροχῶν Στρατεύσεως καὶ παραλαμβάνει τὴν περὶ ἧς ἀνωτέρω «καρτέλλαν ἀποδείξεων» (ἀριθ. τυπ. 102015) - ἐπὶ ὑπογραφῇ ἐπὶ τοῦ «δελτίου ἐπιδοτήσεως» (ἀριθ. τυπ. 102017), κατωθεν ἐνδείξεως «παρελήφθη την . . . καρτέλλα ἀποδείξεων τῆς ὁποίας, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἔχει συμπληρωθῇ διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς πρώτης πληρωμῆς καὶ ὑπογραφῇ ἁρμοδίως ὡς ἀνωτέρω καὶ σφραγισθῇ μόνον ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀπόδειξις εἰς διπλοῦν. Ταυτοχρόνως εἰς τὴν καρτέλλαν «δελτίον ἐπιδοτήσεως ἐφέδρου» γίνεται ἡ προσήκουσα καταχώρισις περὶ τῆς διαταχθείσης πληρωμῆς μὲ αὔξοντα ἀριθμὸν 1 (συμπίπτοντα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῆς 1ης ἀποδείξεως) καὶ διὰ συμπληρώσεως τῶν στοιχείων ἁπασῶν τῶν στηλῶν μετὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν ὑπευθύνων Γραφείου Παροχῶν εἰς τὴν στήλην «Μονογραφή» καὶ Γραφείου Ἐλέγχου εἰς τὴν στήλην «Παρατηρήσεις». Ἐν συνεχείᾳ οὗτος παρίσταται εἰς τὸ Κέντρον πρὸς πληρωμήν.

Σημειοῦται ἐνταῦθα, ὅτι ἐὰν ἡ αἰτήσις τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀφορᾷ ἐπιδότησιν διὰ λήξαντα ἤδη χρόνον ἐφεδρείας (ἀναδρομικῶς) ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος εἰς τὸν δικαιοῦχον κλπ. ὡς εἰκὸς ἐνεργεῖται ἅπαξ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δέον κατὰ τὴν σημείωσιν τῆς καρτέλλας ἀποδείξεων νὰ ἀκυροῦνται ἅπασαι αἱ λοιπαὶ ἀποδείξεις δι' ἐπιθέσεως ἐμφανοῦς τῆς σφραγῖδος «ἄκυρος», πλὴν βεβαίως μιᾶς ἀφορώσης ἐνδεχομένης πληρωμὴν δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς (βλ. σχετικῶς κατωτέρω § τ').

Ἐὰν ὁ χρόνος ἐφεδρείας συνεχίζεται, ἑπομένως καὶ ἡ ἐπιδότησις, συνιστᾶται εἰς τὸν δικαιοῦχον ἡ καθ' ἕκαστον ἑπόμενον μῆνα καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν τακτὴν ἡμερομηνίαν προσέλευσίς του εἰς τὸ Γραφεῖον Παροχῶν Στρατεύσεως καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ προσκόμισις τῆς οἰκείας βεβαιώσεως στρατιωτικῆς μονάδος περὶ συνεχίσεως τῆς ἐφεδρείας του. Τότε διὰ τὴν ἐκ νέου πληρωμὴν συμπληροῦται ἀεὶ ἡ ἑπομένη εἰς διπλοῦν ἀπόδειξις τῆς οἰκείας καρτέλλης, ἧτις εἰς τὸ ἄπιθεν μέρος θεωρεῖται διὰ τὴν πληρωμὴν δι' εἰδικῆς σφραγῖδος, κατὰ τὸ ἐν τέλει τῆς παρούσης σχέδιον (ἐφ' ὅσον βεβαίως αἱ παρ' ὑμῖν ἀποδείξεις δὲν φέρουν ἔντυπον τὴν σχετικὴν ἔνδειξιν, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἐλήφθη σχετικὴ διὰ τὸ μέλλον μέριμνα) ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑπαλλήλων τῶν Γραφείων Πληρωμῶν καὶ Ἐλέγχου ἀπαραιτήτως. Καὶ ἐν προκειμένῳ γίνεται ὡσαύτως ἡ δέουσα καταχώρισις εἰς τὸ «δελτίον ἐπιδοτήσεως ἐφέδρου» περὶ τῆς διαταχθείσης νέας πληρωμῆς μὲ αὔξοντα ἀριθμὸν καταχωρίσεως, συμπίπτοντα πάντοτε μὲ τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τῆς ἀποδείξεως πληρωμῆς κ.ο.κ.

Τὸ «δελτίον ἐπιδοτήσεως» ἀριθ. 102017, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἐσωτερικὴν καρτέλλαν τῆς Ὑπηρεσίας, παραμένει εἰς τὸν φάκελον τοῦ δικαιοῦχου.

Εἰς τοῦτο, πλὴν τοῦ ποσοῦ τῆς πρώτης πληρωμῆς, καταχωρίζεται, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, προηγουμένως πᾶσα μεταγενεστέρα πληρωμὴ τοῦ δικαιοῦχου, εἴτε αὕτη ἀφορᾷ τακτικὸν μηνιαῖον ἐπίδομα ἢ κλάσμα τούτου (εἰς περίπτωσιν διακοπῆς ἢ λήξεως τῆς ἐπιδοτήσεως), εἴτε δῶρον ἑορτῶν, ἑκάστη δὲ ἐγγραφὴ δέον ὅπως φέρῃ τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τῆς ἀντιστοίχου ἀποδείξεως πληρωμῆς.

Εἰς ἑκάστην τοιαύτην ἐγγραφὴν δέον ὅπως ὑπογράφῃ ἐναντι, πλὴν τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Γραφείου Παροχῶν, καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Ἐλέγχου τῶν παροχῶν τοιοῦτος.

Εἰς περίπτωσιν μεταβολῆς τῶν ἀρχικῶν στοιχείων, ἐφ' ὧν ἐβεβαιώθη ἡ ἀπόφασις ἐπιδοτήσεως, καὶ ἑπομένως τροποποιήσεως ταύτης, ἐκδίδεται νέον δελτίον ἐπιδοτήσεως ὑπ' αὔξ. ἀριθμὸν 2 κ.ο.κ., εἰς ὃ ἐπιγυμπτεται τὸ ἀρχικὸν τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται ἐκ νέου, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα. Εἰς τὸ νέον τοῦτο δελτίον δέον ἀπαραιτήτως νὰ μνημονεύεται ἡ αἰτία τῆς τροποποιήσεως (ὡς π.χ. μεταβολὴ λόγῳ ἀλλαγῆς μισθαλογικῆς κλάσεως κλπ.).

Ἐπίσης εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην διαβιβάζεται εἰς τὸ Κέντρον πληρωμῶν νέον «δελτίον πληρωμῆς», ὑπὸ τὸν αὐτὸν αὔξοντα ἀριθμόν, μετὰ σημειώματος περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πρώτου, τὸ ὁποῖον ὅμως παραμένει συνημμένον εἰς τὸ νέον τοῦτο. Ἡ αὐτὴ μεταβολὴ δέον ἐπίσης ὅπως ἐπιφέρεται καὶ εἰς τὴν «καρτέλλαν ἀποδείξεων» ἄνευ βεβαίως νέας τοιαύτης.

5. Πληρωμὴ ἐπιδομάτων

Κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ δικαιοῦχου πρὸς πληρωμὴν τὸ Κέντρον Πληρωμῶν ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας του «δελτίου ἀποδείξεων» ἀνευρίσκει τὸ παρ' αὐτῷ ὑπὸ τὸν αὐτὸν αὔξοντα ἀριθμὸν (Α.Π.) «δελτίον πληρωμῆς», ἐπαληθεύει τὴν ἐγκυρότητα τῶν προσαγομένων ἀποδείξεων, ὡς καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἐν αὐταῖς ἀναγραφομένων ποσῶν, καὶ ἀφοῦ προβῇ εἰς τὴν καταχώρισιν εἰς τὸ «δελτίον πληρωμῆς» τῶν σχετικῶν ἐγγραφῶν περὶ τῆς γενομένης πληρωμῆς πάντοτε μὲ αὔξοντα ἀριθμὸν καταχωρίσεως τὸν τῆς ἀντιστοίχου ἀποδείξεως, ὡς ἐπίσης ἀφοῦ προβῇ εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ δικαιοῦχου χωρεῖ εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῷ τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ ἐπὶ ὑπογραφῇ αὐτοῦ εἰς ἐπὶ τῶν οἰκείων ἀποδείξεων, αἵτινες ἀποκόπτονται καὶ τηροῦνται προσωρινῶς παρὰ τοῦ Ταμείου.

Τὸ ἐνεργοῦν τὰς πληρωμὰς Κέντρον, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας δι' ἑκάστην πληρωμήν, ὁριζομένην ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας (συνήθως ἐπὶ πενθήμερον), συγκεντρώνει ἁπάσας τὰς ἀποδείξεις καταβολῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, τὰς ὁποίας διὰ καταστάσεως δέον ὅπως διαβιβάζῃ εἰς τὸν κεντρικὸν λογαριασμόν, ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος τὰς μὲν καταστάσεις μετὰ τοῦ ἑνὸς ἀντιτύπου ἀποδείξεων διαβιβάζει εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Οἰκονομικοῦ, τὸ δὲ ἕτερον ἀντίτυπον διὰ διαβιβαστικοῦ σημειώματος εἰς τὸ Γραφεῖον Παροχῶν Στρατεύσεως, ἔνθα τοῦτο ἐντίθεται εἰς τὸν οἰκεῖον φάκελον τοῦ δικαιοῦχου.

Ἐξ ἄλλου τὸ «δελτίον πληρωμῆς» δέον ὅπως παραμένῃ εἰς τὸ Κέντρον Πληρωμῶν μέχρι τῆς λήξεως τῆς ἐπιδοτήσεως καὶ δὴ μέχρι λήξεως τῆς προθεσμίας καταβολῆς καὶ τοῦ τελευταίου καταβλητέου εἰς τὸν ἐπιδοτούμενον ποσοῦ, περιλαμβανομένων καὶ τῶν δώρων ἑορτῶν. Οὕτω π.χ. τὸ «δελτίαν πληρωμῆς» ἐφέδρου, τοῦ ὁποί-

ου έληξεν ή επιδότησις τον μήνα Μάρτιον, ὁ ὁποῖος ὅμως θά δικαιοῦτο δώρου Πάσχα, δέον ὅπως παραμείνῃ εἰς τὸ Κέντρον Πληρωμῆς μέχρι τῆς ἡμερομηνίας καταβολῆς τοῦ δώρου καὶ ἐπὶ τρίμηνον ἀπ' αὐτῆς, τ.ἐ. μέχρις ἑκανοῦς καὶ τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῆς ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀξιώσεως.

6. Λῆξις ἐπιδοτήσεως

Διὰ τὴν τελευταίαν πληρωμὴν ἡ διὰ τὴν συλλήβδην ἐφ' ἅπαξ καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀπαιτεῖται ἡ προσαγωγὴ ἀντιγράφου φύλλου μητρώου στρατιωτικῆς καταστάσεως.

Κατὰ τὴν τοιαύτην λῆξιν ἡ διακοπὴ συνιστᾶται εἰς τὸν ἔφεδρον ἡ κατάθεσις ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς ἀνὰ χεῖρας του «καρτέλλας ἀποδείξεων», διὰ τὴν παράδοσιν εἰς τοῦτον, ἐπὶ ἀποχραφῇ, τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου, τὸ ὁποῖον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιδοτήσεως δέον νὰ παραμένῃ εἰς τὸν φάκελον αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν τελευταίαν ἐπικόλλησιν ἐνσήμων δι' εἰδικῆς σφραγῖδος σημειοῦται ἐνδειξις περὶ τῆς γενομένης καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος κλπ. Ἡ παραδιδομένη ὑπὸ τοῦ ἐφέδρου «καρτέλλα ἀποδείξεων» ἐντίθεται ἐντὸς τοῦ οἰκείου φακέλου ἐπιδοτήσεως τοῦ ἐφέδρου, ἀπὸ δὲ τοῦ Γραφείου Παροχῶν δι' ὑπηρεσιακοῦ σημειώματος γνωστοποιεῖται εἰς τὸ Κέντρον Πληρωμῶν ἡ τοιαύτη λῆξις τῆς ἐπιδοτήσεως μετὰ τῆς ἡμερομηνίας λήξεως ἡ διακοπῆς, ὡς καὶ τοῦ καταβληθέντος ποσοῦ τῆς τελικῆς διμοιρίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς τὴν ἀπόδειξιν, βάσει τῆς ὁποίας ὁ δικαιοῦχος θὰ εἰσπράξῃ τὸ ἐπίδομα τοῦ τελευταίου μηνὸς ἡ τμῆμα αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἔνδειξιν «Μὴν...» δέον ὅπως ὑπὸ τοῦ Γραφείου Παροχῶν σημειοῦται τὸ χρονικὸν διάστημα, δι' ὃ καταβάλλεται τὸ ποσὸν τοῦτο, ὅπως π.χ. «1 - 30.4.1962 ἢ 1 - 18.4.1962» κ.ο.κ. Ἐπίσης μνεία περὶ τῆς λήξεως ἢ διακοπῆς δέον νὰ γίνεται ὑπὸ τῶν ὁρμοδίων ὑπαλλήλων τόσον εἰς τὸ «δελτίον ἐπιδοτήσεως» ὅσον καὶ εἰς τὸ «δελτίον πληρωμῆς» καὶ εἰς τὴν ἀμέσως ἑπομένην ὁριζοντίαν γραμμὴν μετὰ τὴν τελευταίαν ἐγγραφὴν πληρωμῆς.

7. Πληρωμὴ δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς

Διὰ τὴν καταβολὴν δώρου ἑορτῶν τὸ Γραφεῖον Παροχῶν Στρατεύσεως θὰ συντάσσῃ κατάστασιν ἁπάντων τῶν δικαιούχων μετὰ τοῦ καταβλητέου εἰς ἕκαστον ποσοῦ βάσει τῶν «δελτίων ἐπιδοτήσεως» τούτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐνεργῇ προηγουμένως τὴν σχετικὴν ἐγγραφήν. Ἡ κατάστασις αὕτη, ὑπογεγραμμένη δεόντως, τ.ἐ. ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Γραφείου Παροχῶν καὶ Ἐλέγχου, οἱ ὁποῖοι δέον νὰ μονογράφουν καὶ ἐπὶ τοῦ «δελτίου ἐπιδοτήσεως», καὶ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τοπικῆς Ὑπηρεσίας μετὰ σχετικῆς ἐντολῆς πρὸς πληρωμὴν θὰ διαβιβάζεται εἰς τὸ Κέντρον Πληρωμῶν.

Περαιτέρω κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ δικαιούχου πρὸς πληρωμὴν τοῦ δώρου τηρεῖται ἡ περιγραφεῖσα ἀνωτέρω ἐν παραγράφοις 4-5 διαδικασία, ἥτις συμπληροῦται ἡ κεκανονισμένη ἀπόδειξις (εἰς διπλοῦν) καὶ δὴ ἡ κατὰ σειρὰν ἑπομένη ἀπὸ τῆς τελευταίας πληρωμῆς, εἴτε ἐκ τῆς ἀνὰ χεῖρας τοῦ δικαιούχου «καρτέλλας ἀποδείξεων» - προκειμένου περὶ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἐπιδοτουμένων - εἴτε προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν ἐκ τῆς ἐν τῷ οἰκείῳ φακέλῳ, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, εὑρισκομένης ταυτότητος. Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται προσηκόντως ἐπὶ τῆς ὀπισθίας πλευρᾶς καὶ γίνεται σχετικὴ καταχώρισις εἰς τὸ «δελτίον ἐπιδοτήσεως» (ἀριθ. τυπ. 102017) μετὰ μονογραφήματος τῶν ὁρμοδίων ὑπαλλήλων Παροχῶν καὶ Ἐλέγχου καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν διπλοπληρωμῶν. Ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ἀποδείξεων καὶ δὴ εἰς τὴν ἔνδειξιν «Μὴν . . .» δέον εὐκρινῶς νὰ σημειοῦται «Δῶρον Χριστουγέννων ἢ Πάσχα». Ἐν συνεχείᾳ ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κέντρου Πληρωμῶν μετὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος καὶ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ἐγκυρότητος τῶν προσαγομένων ἀποδείξεων ἐκ τῆς εἰς χεῖρας του συγκεντρωτικῆς καταστάσεως πληρωμῆς δώρου ἐνεργεῖ τὴν καταβολὴν τοῦ δώρου, τὴν ὁποίαν ὑποδήποτε καταχωρεῖ εἰς τὸ οἰκεῖον «δελτίον πληρωμῆς», σημείων παραπλεύρως καὶ τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν τῆς ἐντολῆς ἀποδείξεως.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ μὲν ἀποδείξεις πληρωμῆς δώρου διαβιβάζονται ὡραδίως (Ὑπηρεσιῶν Οἰκονομικοῦ - Γραφείων Παροχῶν) κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐν παραγράφῳ 5 ὁριζόμενα, ἐνῶ τὰ «δελτία πληρωμῆς», μετὰ τὴν καταβολὴν καὶ τοῦ τελευταίου μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ δώρου ἑορτῶν, ἡ προκειμένου περὶ δικαιούχων μὴ προσελθόντων πρὸς εἰσπραξιν τούτου μετὰ τὴν πάροδον τῆς τριμήνου προθεσμίας παραγραφῆς ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας καταβολῆς τούτου διαβιβίζονται δι' ὑπηρεσιακῶν σημειωμάτων ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸ Γραφεῖον Παροχῶν, ἵνα ἐντεθοῦν εἰς τὸν οἰκεῖον φάκελον τῶν καθ' ἕκαστον δικαιούχων.

8. Ἔναρξις ἰσχύος τῆς παρούσης ὁρίζεται τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου ἐ.ἔ., μέχρι δὲ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης ἀπασαι αἱ Τοπικαὶ Ὑπηρεσίαι καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α. δέον νὰ μεριμνήσουν διὰ τῶν ἐγκαίρων ἐφοδιασμῶν των διὰ τῶν τυχὸν μὴ ἤδη ὑπαρχόντων παρ' αὐτοῖς ἐντύπων περὶ ὧν ἀνωτέρω. ***(Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀριθ. 35/1962 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ι. ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης): «Ἡ Ὑπηρεσία ἔχει ἐγκαταστήσει ἀνὰ τὴν χώραν Μετεωρολογικοὺς Σταθμοὺς εἰς ἰδιόκτητα ἢ μισθωμένα οἰκήματα, οἵτινες ἀποτελοῦνται ἐξ ἑνὸς ἢ δύο δωματίων. Ὁ καθαρισμὸς τῶν ὡς ἄνω Σταθμῶν ἐνεργεῖται διὰ κατ' ἀποκοπὴν ἀναθέσεως τοῦ ἔργου καθαρισμοῦ κατὰ μῆνα εἰς καθαριστρίας ἀντὶ μηνιαίας ἀμοιβῆς δραχμῶν 50. Αἱ ἐν λόγῳ καθαρίστριαι ἀπασχολοῦνται τρὶς ἢ τετράκις τοῦ μηνὸς καὶ διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μιᾶς ὥρας ἑκάστοτε.

Ἐρωτᾶται ἂν εἶναι νόμιμος ἡ ἀνωτέρω πληρωμή, ὡς καὶ ἂν ὑπάρχῃ περίπτωσις δημιουργίας ἀπαιτήσεων ἀσφαλίσεως, καταβολῆς ἀποζημιώσεων κλπ. ἐκ μέρους τῶν ὡς ἄνω καθαριστριῶν εἰς βάρος τοῦ Γ.Ε.Α., λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν α) ὅτι δὲν κατατρίζεται σύμβασις ἐργασίας, β) ὅτι δὲν καταβάλλονται εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ γ) ὅτι τὸ ἔργον τοῦ καθαρισμοῦ ἀνατίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ αὐτὰ πρόσωπα ἐπὶ σειρὰν μηνῶν ἢ καὶ ἐτῶν.

Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 244]1963

Πρόεδρος ὁ κ. **Δ. Μπαρμπάτης**

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. **Β. Παπαμιχαλόπουλος**

Λοιποὶ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Σ. Ποταμιάνος, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται:

1. Τὸ Δημόσιον συμβάλλεται μόνον ἐγγράφως καὶ τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἀπαιτεῖται πρὸς σύστασιν τῆς ἐννόμου σχέσεως καὶ οὐχὶ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς (ἄρθρα 27, 34, 38 καὶ 39 τοῦ ν. Σ18' «περὶ δημοσίου λογιστικοῦ» (Α.Π.216]1936, 86]1940). Ὑπάρχει τὸ ἄρθρον 138 τοῦ ν. 5121]1931 «περὶ ὀργανισμοῦ τῆς Πολεμικῆς Ἀεροπορίας» (Φ.Ε.Κ. τ. Α' φ. 204), ὅπερ, μεταξὺ ἄλλων, ὁρίζει, ὅτι «πρὸς θεραπείαν αὐξομειουμένων ἑκάστοτε ἀναγκῶν ἐνίων Ἀεροπορικῶν Ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ ἐργατικὸν προσωπικὸν ἀναγράφεται κατ' ἔτος ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ καὶ ἄρθρῳ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἀεροπορίας εἰδικὴ πίστωσις. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀεροπορίας κατανέμει τὴν πίστωσιν ταύτην μεταξὺ τῶν περὶ ὧν πρόκειται Ὑπηρεσιῶν, καθορίζων διὰ διαταγῆς τὸ μηνιαῖον ἢ τριμηνιαῖον δι' ἑκάστην Ὑπηρεσίαν ποσόν. Ἐντὸς τοῦ ὁριζομένου ποσοῦ ὁ Διευθυντὴς τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας δύναται νὰ προσλαμβάνῃ ἡμερομισθίως (ἤτοι μὲ ἡμερομίσθιον μόνον) τὸ ἑκάστοτε ἀπαραίτητον τῇ Ὑπηρεσίᾳ ἐργατικὸν προσωπικὸν καὶ νὰ διατηρῇ αὐτὸ ἐν ἐργασίᾳ, μέχρις οὗ ἐκλείψῃ ἡ ἀνάγκη, ἥτις ἤγαγεν εἰς τὴν πρόσληψίν του». Ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ νόμιμος πρόσληψις τῶν ἐν τῷ ἐρωτήματι, συνταασομένου ἐγγράφου, ἀπαιτουμένου, ὡς εἴπομεν, πρὸς σύστασιν τῆς συμβάσεως προσλήψεως. Τοιοῦτον ἔγγραφον δὲν συνετάγη. Ἄρα δὲν ἔχομεν σύμβασιν ἐργασίας, ἀλλ' ἁπλῆν σχέσιν ἐργασίας. Καὶ αὐτὴ ὅμως δημιουργεῖ δικαίωμα ἀποζημιώσεως τῶν ἐργασθέντων, βάσει τῶν διατάξεων περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρα 904 ἐπ. Α.Κ.), αἵτινες ἰσχύουν καὶ διὰ τὸ Δημόσιον (Α.Π. 108]1936, 148]1936, 443]1939, 570]1940). Ἀλλὰ κανονικῶς ταιαῦται ἀναγνωρίσεις ἀξιώσεων μόνον ὑπὸ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους δύνανται νὰ γίνουν (ἄρθρον 28 ἐδαφ. γ, β, δ, 7]20 Ἰουνίου 1957 «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓνα ἰσχύοντα κείμενον τῶν περὶ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους διατάξεων», (Φ.Ε.Κ. τ. Α' φ. 110). Πάντως ὅμως καὶ ἐπιεικῶς, ἐφ' ὅσον αἱ ἐν προκειμένῳ ἀξιώσεις εἶναι τόσον μικραὶ καὶ εὑρίσκονται ἐντὸς τοῦ ὁρισθέντος διὰ τὴν Ὑπηρεσίαν ποσοῦ, ὅπερ δύναται νὰ διαθέτῃ αὕτη, διὰ τὰς κατὰ τὸ ἄνω ἄρθρον 138 προσλήψεις ἐργατῶν, αἱ ὑπὸ κρίσιν δὲ προσλήψεις, βάσει τοῦ ἄρθρου τούτου ἐγένοντο (ἔστω καὶ ἀκύρως, ἀφοῦ δὲν συνετάγη ἔγγραφον), ἢ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας πληρωμὴ τῶν ἀξιώσεων τούτων εἰς τοὺς δικαιούχους νομίμως ἐγένετο, ὡς δαπάνη ἐμπίπτουσα εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄνω ἄρθρου 138 τοῦ ν. 5121]1931.

2. Θέμα ἀσφαλίσεως τῶν κατὰ τὰ ἄνω προσληφθέντων καὶ ἐργασθέντων δὲν γεννᾶται διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: α) διότι αὐτοὶ δὲν παρέχουν εἰς τὸ Δημόσιον ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἀφοῦ ὅλως παρέργως καὶ οὐχὶ κατὰ κέρδος ἐνήγγελμα καὶ προθέσει βιοπορισμοῦ (βλ. Ἀγαλλοπούλου, Κοινωνικαὶ

'Ασφαλίσεις, σ. 84 έπ). τρις ή τετράκις τοῦ μηνὸς καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν ἑκάστην φορὰν ἀσχολοῦνται μὲ τὸν καθαρισμὸν τῶν Μετεωρολογικῶν Σταθμῶν, ἐπὶ μηνιαίῳ ἀποβῇ 50 δραχμῶν, ἀσχολούμενοι κυρίως μὲ ἄλλας ἀτομικὰς αὐτῶν ἐργασίας, β) διότι ὁ κατὰ τὸν ἄνω τρόπον γενόμενος παρ' οὐτῶν καθαρισμὸς ἀποτελεῖ, εἰδικώτερον, δι' αὐτοὺς ἐκτέλεσιν ἔργου, ἤτοι τοῦ ἔργου τοῦ καθαρισμοῦ καὶ οὐχὶ παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὑπὸ τὴν ἄνω ἔννοιαν, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καθαρισμοῦ τούτου, ἀφοῦ ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἐργασίας καὶ ὁ συμφυὴς ταύτῃ κίνδυνος ἀφορᾷ ταύτας, ἤτοι τοὺς ὀφειλέτας τῆς ἐργασίας, οἵτινες ἐνεργοῦν τὸν καθαρισμὸν ὑπὸ μορφὴν αὐτόνομον καὶ ἀνεξάρτητον (*Τσάση*, 'Εργατικὸν Δίκαιον, σελ. 49 ἑπ., ἔνθα συγγραφεὶς καὶ νομολογία, καὶ *'Αγαλλοπούλου*, ἔνθ' ἀνωτέρω, σελ. 67 ἑπ., 97 ἑπ.) καὶ γ) διότι εἶναι καὶ ὀλίγον ἀμφισβητούμενον, ἐὰν ἡ ἁπλῆ σχέσις ἐργασίας, ὡς ἐν προκειμένῳ, δημιουργῇ ἐξάρτησιν ἐργασίας, ἤτοι ἐὰν οἱ βαίνοι τοιαύτης σχέσεως ἐργαζόμενοι παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1846]1951, ἀφοῦ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν δύνανται νὰ ἀπόσχουν τῆς ἐργασίας, χωρὶς οὕτω νὰ ἔχῃ τὸ Δημόσιον δικαίωμα διαθέσεως αὐτῆς (βλ. ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου *'Αγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτέρω, σελ. 97 ἑπ., ὅπου καὶ λοιποὶ συγγραφεῖς καὶ νομολογία δικαστηρίων).

3. Οὔτε καὶ θέμα ἀποζημιώσεως τῶν ἐν περιπτώσει ἀπολύσεως γεννᾶται διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους: α) Διότι ναὶ μὲν κατὰ τὴν τελευταίαν νομολογίαν τοῦ 'Αρείου Πάγου καὶ ἐπὶ ἀόρου συμβάσεως ἐργασίας ὁ ἀπολυόμενος δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώσεως τῶν διὰ τοῦ ἀ.ν. 913]1949 κυρωθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 950 καὶ 976]1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Α.Π. 625]1960, ΕΕΔ 19, 1312 καὶ αὐτόθι σχόλια), ἀλλ' ἐν προκειμένῳ δὲν ἔχομεν σχέσιν ἐργασίας, ἀλλὰ σχέσιν ἐκτελέσεως ἔργου ἢ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, πάροχον καὶ οὐχὶ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα καὶ προθέσει βιοπορισμοῦ ἐκτέλεσιν ἐργασίας κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέμενα καὶ β) διότι τῆς ἀποζημιώσεως τυγχάνουν τῶν ἄνω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὅσων καὶ τοῦ β.δ]τος τῆς 16.7.1959, δικαιοῦνται ἐκ τῶν ἀπολυομένων μόνον οἱ ἐμπίπτοντες εἰς τὴν ἔννοιαν τούτων, ἤτοι οἱ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα καὶ προθέσει βιοπορισμοῦ ἐργαζόμενοι, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ὑπὸ κρίσιν, αἵτινες ὅλως παρέργως καὶ ἄνευ προθέσεως βιοπορισμοῦ τρις ἢ τετράκις τοῦ μηνὸς καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν ἑκάστην φορὰν ἐπ' ἀμοιβῇ 50 δραχμῶν καὶ διὰ τας τέσσαρας φορὰς ἀσχολοῦνται μὲ τὴν καθαριότητα τῶν Μετεωρολογικῶν Σταθμῶν (βλ. ἐπὶ τοῦ θέματος *Τσάση*, 'Εργατικὸν Δίκαιον, σελ. 374 ἑπ., 98 ἑπ., ΕΕΔ 15, σελ. 123 καὶ *'Αγαλλόπουλον*, ἔνθ' ἀνωτ.).

II. ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος: (Γενικοῦ 'Επιτελείου Στρατοῦ): 'Ερωτῶνται τὰ ἑξῆς: Ποῖος εἶναι ἁρμόδιος, ὅπως διορίσῃ τὸ ὄργανον, ὅπερ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου θὰ συνομολογήσῃ εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν μεταξὺ αὐτοῦ (Δημοσίου) καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ του προσωπικοῦ καὶ β) ποῖος εἶναι ἁρμόδιος, ὅπως διορίζῃ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Δημοσίου ὡς μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας πρὸς ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτοῦ (Δημοσίου) καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ.

Νομικοῦ Συμβουλίου, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 282]1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Μπαρμπάϊης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ε. Κουρουσόπουλος, Π. Μακρυγιάννης, Σ. Ποταμιάνος, Ν. Μπλιέτσος, Πάρεδροι

'Επὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται:

1. 'Επὶ τοῦ πρώτου ἐρωτήματος: 'Ανεξαρτήτως τοῦ ἀνακύπτοντος θέματος, ἐὰν τὸ Δημόσιον δύναται νὰ συνομολογῇ εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν (βλ. Γν. Νομ. Συμβ. Κρατους 923]1961, ΕΕΔ 21, σελ. 51), ζήτημα, πρὸ πάντων γεννᾶται περαιτέρω ἐπὶ συνομολογήσεως τοιαύτης συλλογικῆς συμβάσεως μετὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς ἐργοδότου, ποῖος θὰ πρέπει νὰ ἐκπροσωπῇ ταῦτο (Δημόσιον) κατὰ τὴν συνομολογησιν αὐτῆς (συλλογικῆς συμβάσεως). 'Ο κανὼν εἶναι ὅτι τὸ Δημόσιον ἐκπροσωπεῖται γενικῶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν (βλ. γνλγ. εἰς Συμπλήρωμα Νομολογίας «Δημόσιον» § 2), ἐκτὸς ἐὰν εἰδικοὶ νόμοι ἐπιτρέπουν καὶ τὴν κατ' ἄλλον τρόπον ἐκπροσώπησιν τούτου. 'Ο εἰδικὸς νόμος 3239]1955, ὡς ἰσχύει σήμερον (νόμος 3755]1957), ἐνῷ εἰς τὸ ἄρθρον 7 § 5 ἐδ. β' περιλαμβάνει εἰδικὴν διάταξιν διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας (Ο.Τ.Ε., Α.Ε.Η., Η.Ε.Α.Π., κλπ.), ὡς καὶ τὰς τραπεζιτικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἱδρύματα (βλ. ἄρθρον 21 § 4), οὐδὲν ὁρίζει διὰ τὸ Δημόσιον. Θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10 § 4, 13 § 6, 19 § 2 καὶ 21 § 4 συνάγεται ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ Ὑπουργός, εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἐποπτεία τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δημοσίου, ἔχει ἁρμοδιότητα, ὅπως ὁρίζῃ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, ἀφοῦ αὐτὸς ὁρίζει τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Δημοσίου, ὡς μελῶν τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων. Τοῦτο ὅμως δὲν θὰ ἦτο ἀπολύτως ἀσφαλές, διότι ἐπὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, ὁ ὁριζόμενος, κατὰ τὰ ἄνω, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ, μετέχει τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ὡς δικαστὴς καὶ οὐχὶ ὡς ἀντισυμβαλλόμενος, ἐν προκειμένῳ δὲ ἐνδιαφέρει ποῖος θὰ πρέπει νὰ ὁρίσῃ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, ὅστις διὰ λογαριασμόν του θὰ συνομολογήσῃ καὶ ὑπογράψῃ τὴν

συλλογικην σύμβασιν έργασίας. Τό νά είπωμεν περαιτέρω καί είδικώς έν προκειμένω, ότι ό Υπουργός Έθνικης Άμύνης θά όρίση τοῦτον, άφοῦ οὗτος προσλαμβάνει καί τούς έργαζομένους (ἄρθρον 24 νόμου 4436]1929), δέν είναι καί τοῦτο ἀσφαλές, διότι ή συλλογική σύμβασις έργασίας δέν ἀποτελεῖ ἁπλῆν δικαιοπραξίαν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλά καί κανόνα οὐσιαστικοῦ δικαίου, ή παράβασις τοῦ ὁποίου δημιουργεῖ λόγον ἀναιρέσεως. (Βλ. ἐπί τοῦ θέματος *Καποδίστρια*, «Συλλογική σύμβασις έργασίας», σελ. 191 ἑπ., καί νομολογίαν εἰς ΕΕΔ, ἰδίᾳ τόμον 19, σελ. 1597 ἑπ.). Ρητέα εἰσέτι καί τά ἑξῆς: 1) Ὅτι αἱ ὀργανώσεις ἐργοδοτῶν καί ἐργαζομένων, μεταξύ τῶν ὁποίων συνάπτονται αἱ συλλογικαί συμβάσεις (ἄρθρα 1, 2, 7, 23 νόμου 3239]1955, Σ.τ.Ε. 1819]1959, ΕΕΔ 18, 1355, Γνωμ. Νομ. Συμβ. Κράτους 923]1961, ΕΕΔ 21, 51, *Καλομοίρη*, ΕΕΔ 14, 685 ἑπ.) δέν ἐκπροσωποῦν καί τό Δημόσιον, διότι τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καί τῆς ἰδιότητός του, δέν δύναται νά ἀνήκῃ εἰς ἐπαγγελματικήν τινα ὀργάνωσιν καί συνεπῶς νά ἐκπροσωπῆται ὑπό τινος ἐκ τῶν καί γενικωτέρας φύσεως ὀργανώσεως (Α.Π. 91]1962, ΕΕΔ 21, 329 ἑπ.), 2) ὅτι συνεπῶς τό Δημόσιον ὑποχρεοῦται αἱ συλλογικαί συμβάσεις: α) ἐάν συνεβλήθη τοῦτο εἰς αὐτάς (ἄρθρον 5 § 1) διά τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου του φυσικά, β) ἐάν ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικαί (ἄρθρον 5 § 2) καί γ) ἐάν κατηρτίσθησαν καί ὑπεγράφησαν παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (βλ. ἄρθρον 5 § 3 καί λοιπήν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 21, 329, σχόλια) καί 3) ὅτι τό ζήτημα τῆς συνομολογήσεως μιᾶς εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως μεταξύ τοῦ Δημοσίου καί τοῦ ἰδιωτικοῦ του προσωπικοῦ εἶναι γενικώτερον θέμα, ἐξερχόμενον τῶν πλαισίων τοῦ ἔχοντος τήν ἐποπτείαν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως Ὑπουργείου, ὑπαγόμενον καί εἰς τάς ἁρμοδιότητας τόσον τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἀφοῦ ἀναλαμβάνονται ὑποχρεώσεις συβαρῆς μορφῆς, καί τοῦ Συντονισμοῦ εἰσέτι, ἀφοῦ ἅπτεται τῶν ὁρίων τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους, δεδομένου μάλιστα ὅτι, προκειμένου περί συνομολογήσεως συλλογικῶν συμβάσεων ὑπό ἐπιχειρήσεων κλπ. κοινῆς ὠφελείας, εἰδικώτερα λαμβάνεται πρόνοια ἐλέγχου (βλ. ἄρθρον 21 § 4 νόμου 3239]1955 καί ἄρθρον 10 ν.δ. 3755]1957). Ἄρα, ἀφοῦ δέν ἔχομεν εἰδικήν διάταξιν, ρυθμίζουσαν ἄλλως τό θέμα, θά πρέπει νά ἐφαρμοσθῇ ὁ κανών καί τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Δημοσίου πρός συνομολόγησιν εἰδικῆς μεταξύ αὐτοῦ (Δημοσίου) καί τοῦ ἰδιωτικοῦ του προσωπικοῦ συλλογικῆς συμβάσεως θά πρέπει νά ὁρίζῃ ὁ Ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν, δεδομένου, ὡς εἴπομεν, ἔχει ἐκ βασικῶν διατάξεων τήν γενικήν ἐκπροσώπησιν τοῦ Δημοσίου.

2. Ἐπί τοῦ δευτέρου ἐρωτήματος: Ὁ ν. 3239]1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.» εἰς μέν τό ἄρθρον 10 § 4 ὁρίζει: «Ἐάν ἡ διένεξις ἀφορᾷ μισθωτούς ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων τοῦ Δημοσίου, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς τούτων, ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, τό ὑπό στοιχεῖον δ' μέλος τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ὁρίζει ἑκάστοτε καί δι' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν, τῇ αἰτήσει τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, ὁ οἰκεῖος Νομάρχης, πλήν τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, εἰς ἣν τοῦτο ὁρίζει ὁ Ὑπουργός, εἰς τήν ὁρμοδιότητα τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἐποπτεία τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου». Περαιτέρω δέ εἰς τό ἄρθρον 13 § 6 ὁρίζει: «Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 10 καί 11 (ἄρα καί ἡ ἀμέσως ἀνωτέρω) ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καί ἐπί τῶν Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων». Ὥστε ἐπί ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἐχομεν τάς ἀνωτέρω σαφεῖς διατάξεις, αἵτινες ἀπαντοῦν ἐπί τοῦ ἐρωτήματος καί ἡ ἀπάντησις των εἶναι σύμφωνος πρός τά ἐν αὐτῷ (ἐρωτήματι) ἐκτεθέμενα. Καί κατ' οὐδέν εἶναι ἐσφαλμένη ἡ ὑπ' ἀριθ. 933]1961 γνωμοδότησις ὡς πρός τήν ἐκ παραδρομῆς τεθεῖσαν φράσιν της: «Τό αὐτό καί ἐπί διαιτησιῶν». Διότι ἐπί τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἰσχύουν τά ἀνωτέρω, ἤτοι ἐπί διενέξεως ἀφορώσης μισθωτούς ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων τοῦ Δημοσίου, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς τούτων, τό ὑπό στοιχεῖον δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. 3239]1955 μέλος (βλ. καί ἄρθρον 13 § 6) τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. τό ὁρίζει ἑκάστοτε καί δι' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν, τῇ αἰτήσει τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὁ Νομάρχης, πλήν τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, εἰς ἣν τό ὁρίζει ὁ Ὑπουργός, εἰς τήν ὁρμοδιότητα τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἐποπτεία τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δημοσίου.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΜΕΤ' ΑΞΙΟΠΟΙΝΩΝ ΠΡΑΞΙΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ἡ ἀπόλυσις τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν (προέδρων καὶ γενικῶν γραμματέων ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων) ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1803|1951 περὶ προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν (ΕΕΔ 10, 582).

Ὁ νόμος οὗτος καθορίζει περιοριστικῶς (Σ.Ε. 1578|1961, ΕΕΔ 20, 1050) τοὺς λόγους ἀπολύσεως τῶν ἀνωτέρω προσώπων κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ διαδικασίαν, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ειδικῶς συνεστημένης Ἐπιτροπῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἀπόλυσις εἶναι ἄκυρος (ἄρθρον 3 τοῦ νόμου, Σ.Ε. 1578|1961, ἔνθ' ἀνωτ., Α.Π. 787|1958, ΕΕΔ 18, 16).

Ἐξ ἄλλου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112|1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (καὶ ἡ ὁμοία διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ β.δ. 16|18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112|1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ΕΕΔ 22, 68), ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3198|1955 (ΕΕΔ 22, 68), ἡ ὁποία ὁρίζει, ὅτι δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου (καὶ τοῦ τεχνίτου, ἐργάτου ἢ ὑπηρέτου) ὑπεβλήθη μήνυσις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του ἢ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἔγκλημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν εἰς τὰς περιπτώσεις καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν.

Τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν ἀκολούθων συλλογισμῶν: Ἡ διάταξις τοῦ ἑνὸς ἄρθρου ὁ τοῦ νόμου 2112|1920 ἐνομοθετήθη καὶ ἐφαρμόζεται ὅπου εἶναι δυνατὴ ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Δὲν παρεμποδίζει τὸ δικαίωμα ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζεται ἐλευθέρως εἰς τὸν ἐργοδότην, ἐπιφυλασσομένης μόνον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀλλὰ τὸν διευκολύνει νὰ μὴ τηρήσῃ τὴν κατὰ τὸν νόμον 2112|1920 ὑποχρέωσιν προειδοποιήσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἀπαλλασσομένου οὕτω τοῦ ἐργοδότου καὶ εἰς πληρωμὴν ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀπροειδοποίητον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Εἰς ὅλας ὅμως περιπτώσεις τίθενται εἰς τὸν ἐργοδότην φραγμοὶ διὰ τὴν ἐλευθέραν ἐκ μέρους του ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ (καὶ τοιοῦτοι εἶναι ἐνδεικτικῶς αἱ τοῦ νόμου 3514|1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν, τοῦ ἀ.ν. 1836|1951 περὶ προστασίας πολεμιστῶν, τοῦ ἀ.ν. 244|1936 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, τοῦ ν.δ. 1759|1942 περὶ προστασίας πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941) δὲν ἔχει ἔννοιαν ἡ θέσις τοῦ ζητήματος ἂν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112|1920, ἀφοῦ ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως προειδοποιήσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἀλλὰ περὶ δεσμεύσεως τῆς βουλήσεώς του πρὸς καταγγελίαν ἐκ μέρους αὐτοῦ τῆς συμβάσεως, μὲ ἁρμοδιότητα εἰδικῶς ἐκ τοῦ νόμου συντεθειμένου συλλογικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου πρὸς κρίσιν ἂν ὑπάρχῃ λόγος ἀπολύσεως ἐκ τῶν εἰς τὸν εἰδικὸν νόμον ὁριζομένων. (Ἴδετε περὶ τοῦ ζητήματος ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκ τοῦ νόμου 3514|1928 προστασίαν σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 57, ἔνθα παραπομπαί, καὶ εἰς τὴν νομολογίαν, ἐπίσης ΕΕΔ 11, 966, ἔνθα νομολογία, *Ι. Ἀποστολόπουλον*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἔκδ. β', σελ. 210, ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀ.ν. 1836|1951 περὶ προστασίας πολεμιστῶν ἐν ΕΕΔ 17, 989).

Θὰ ἐματαίωνεν, ἄλλωστε, τὸν σκοπὸν τοῦ ἀ.ν. 1803|1951 ἡ ἀναγνώρισις εἰς τὸν ἐργοδότην δικαιώματος ἐλευθέρας ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀπολύσεως μετ' ἀξιόποινον πρᾶξιν τοῦ μισθωτοῦ, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112|1920 (πρβλ. Α.Π. 664|1955, ΕΕΔ 15, 42, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3131|1957, ΕΕΔ 16, 480), ὁ ὁποῖος συνίσταται νὰ μὴ ἀπολύεται τὸ συνδικαλιστικὸν στέλεχος, εἰμὴ μόνον διὰ τοὺς περιοριστικῶς εἰς τὸν ἀ.ν. 1803|1951 ὁριζομένους λόγους καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς (οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4678|1952, ΕΕΔ 11, 965 - 966, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἀπόκειται συνεπῶς εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ἂν ἡ ἀξιόποινος πρᾶξις τοῦ μισθωτοῦ συνιστᾷ σπουδαῖον λόγον ἐκ τῶν τοῦ ἀ.ν. 1803|1951 πρὸς ἀπόλυσιν αὐτοῦ, μόνον δὲ ὅταν ἤθελε τοῦτο κριθῇ καὶ δοθῇ εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ἄδεια ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀνακύπτει θέμα ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112|1920, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 7 νόμου 3198|1955, ἀφοῦ οὕτω τὸ συνδικαλιστικὸν στέλεχος περιπίπτει εἰς τὴν θέσιν τοῦ κοινοῦ μισθωτοῦ.

Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν ἔχει ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀ.ν. 1803|1951 φράσις «... ἐπιφυλαττομένης τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας...». (Ἴδετε καὶ τὴν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4678|1952 ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. ὅμως Α.Π. 225|1960, ΕΕΔ 19, 761 ἔνθα σημειώσεις μας).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

4290|1963

Περί ρυθμίσεως θεμάτων τινών τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τοῦ προσωπικοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 49 τῆς 26 Ἀπριλίου 1963)

Ἄρθρον 4

. . . . . .

5) Τὸ ἄρθρον 52 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 3713 «περὶ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας» τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Τὰ κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἔνδικα μέσα θεωροῦνται νομίμως ἀσκούμενα καὶ διὰ καταθέσεως τούτων εἰς οἱανδήποτε Δημοσίαν Ἀρχὴν πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἢ καὶ δι' ἀποστολῆς εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ δὲ τέλη καὶ τὸ παράβολον, ἐκεῖ ἔνθα κατὰ νόμον ἀπαιτοῦνται, κατατίθενται τὸ βραδύτερον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς περιελεύσεως τῆς αἰτήσεως εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας».

Αἰτήσεις ἀπορριφθεῖσαι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1960 μέχρι τοῦδε ὡς ἀπαράδεκτοι λόγῳ μὴ ἐμπροθέσμου καταθέσεως τῶν τελῶν καὶ τοῦ παραβόλου ἐπαναζητοῦνται ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ αἰτήσεως ἐπαναζητήσεως ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, αἱ δὲ ἐκκρεμοῦσαι συζητοῦνται, ἐφ' ὅσον τὸ παράβολον καὶ τὰ τέλη καταβληθῶσιν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

Ἄρθρον 15

. . . . . .

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν Νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἀπριλίου 1963

—

244|1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν ἄρθρων 1 καὶ 7 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1950 β. δ|τος «περὶ τοῦ τύπου καὶ τρόπου ἐκδόσεως τῶν βιβλιαρίων μαθητευομένων ναυτικῶν, φυλλαδίων ναυτικῶν καὶ ἐργατῶν» θαλάσσης καὶ τῶν ἀντιγράφων αὐτῶν»

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 53 τῆς 1 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Την παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 721 «περὶ ἀπογραφῆς τῶν μαθητευομένων ναυτικῶν, τῶν ναυτικῶν καὶ ἐργατῶν θαλάσσης κλπ.» (β.δ. 9.12.1955, Φ.Ε.Κ. 351 Α|1955).

2) Την διαπιστωθεῖσαν ἀνάγκην πραγματοποιήσεως τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεων τινων εἰς τὸν διὰ τοῦ ἀπὸ 19 Μαΐου 1950 β.δ θεσπισθέντα τύπον βιβλιαρίων μαθητευομένων ναυτικῶν, φυλλαδίων ναυτικῶν καὶ ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν ἀντιγράφων αὐτῶν.

3) Τὸ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1962 πρακτικὸν τῆς συνταθείσης πρὸς μελέτην τῶν ἐπενεκτέων μεταβολῶν εἰς τὸν ἐγκεκριμένον τύπον τῶν βιβλιαρίων μαθητευομένων ναυτικῶν, φυλλαδίων ναυτικῶν καὶ ἐργατῶν θαλάσσης, ὡς καὶ τῶν ἀντιγράφων αὐτῶν εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς.

4) Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 3141|1951 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ».

5) Την ἀπὸ δην Φεβρουαρίου 1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, καὶ

6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 207|1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1950 β.δ|τος «περὶ τοῦ τύπου καὶ τρόπου ἐκδόσεως τῶν βιβλιαρίων μαθητευομένων ναυτικῶν φυλλαδίων ναυτικῶν καὶ ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν ἀντιγράφων αὐτῶν ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Ὁ τύπος τοῦ βιβλιαρίου μαθητευομένου ναυτικοῦ τοῦ φυλλαδίου ναυτικοῦ καὶ τοῦ φυλλαδίου ἐργάτου θαλάσσης καθορίζεται ὡς κάτωθι:

Α'. Βιβλιάριον μαθητευομένου ναυτικοῦ

Τὸ βιβλιάριον μαθητευομένου ναυτικοῦ ἐκτυποῦται ἐπὶ ἐγχρώμου δαπέδου καὶ εἰ δυνατὸν καὶ χάρτου ἀσφαλείας χρώματος ὑπερύθρου, ἐξωτερικῶν δὲ διαστάσεων 0,156Χ0,105. Ἐφ' ἑκάστης σελίδος ἀναγράφεται ἐντύπως ὁ αὔξων ἀριθμὸς αὐτῆς καὶ διὰ μελάνης ὁ ἀριθμὸς μητρώου μαθητευομένου ναυτικοῦ τοῦ δι' ὃν τὸ βιβλιάριον ἐκδίδεται, τοῦ ἀριθμοῦ τούτου βεβαιουμένου διὰ τῆς ἐφ' ἑκάστῃ σελίδι μονογραφῆς τοῦ ἐκδόντος τὸ βιβλιάριον. Αἱ σελίδες τοῦ βιβλιαρίου μαθητευομένου ναυτικοῦ διατίθενται ὡς ἑξῆς:

Σελὶς 1. Διὰ την ἀναγραφὴν τοῦ ὀνοματεπωνύμου τοῦ κατόχου.

Σελὶς 2. Διὰ την ἀναγραφὴν τῶν ἀτομικῶν στοιχείων κλπ. τοῦ κατόχου εἰς την ἀγγλικήν.

Σελὶς 3. Διὰ την ἀναγραφὴν τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω στοιχείων εἰς την ἑλληνικήν.

Σελίδες 4 - 7. Διὰ την ἀναγραφὴν τῆς ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν κτωμένης καὶ ἐξαγορζομένης ὑπηρεσίας ἢ τῆς ἐπὶ τῶν αὐτῶν πλοίων, τὸ πλήρωμα ὅμως τῶν ὁποίων εἶναι ἠσφαλισμένον εἰς τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον κτωμένης ὑπηρεσίας τοῦ κατόχου.

Σελὶς 8. Διὰ την ἀναγραφὴν διακριτικῶν ἀριθμῶν.

Σελὶς 9. Διὰ την ἐπικόλλησιν τῆς φωτογραφίας, την ἐπίθεσιν δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος

καὶ ὑπογραφὴν τοῦ κατόχου.

Σελὶς 10. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν φυσικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ κατόχου καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς μονίμου κατοικίας τούτου.

Εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 9 καὶ 10 σελίδας συνδέεται ὁμοιότυπον ἀπόκομμα, ὅπερ ἀποκοπτόμενον κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ βιβλιαρίου ἐπισυνάπτεται εἰς τὰ ὑποβληθέντα πρὸς ἔκδοσιν βιβλιαρίου μαθητευομένου ναυτικοῦ δικαιολογητικά.

Σελὶς 11. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν στρατολογικῶν ὑποχρεώσεων, τῆς τελέσεως γάμου καὶ τῆς καταβολῆς τῶν λόγῳ γάμου τελῶν.

Σελὶς 12. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐπισυμβάντων εἰς τὸν κάτοχον αἰφνιδίων δυστυχημάτων.

Σελίδες 13 - 18. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν ὁδηγιῶν χρησίμων εἰς τὸν μαθητευόμενον ναυτικόν.

Σελίδες 19 - 28. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν παρατηρήσεων, θεωρήσεως καὶ ἐπιθέσεων σχετικῶν σφραγίδων.

Σελὶς 29. Ὡς ἐπικεφαλὶς τῶν πράξεων ναυτολογίας καὶ ἀπολύσεως.

Σελίδες 30 - 61. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν πράξεων ναυτολογίας καὶ ἀπολύσεως, ἑκάστης σελίδος χρησιμοποιουμένης διὰ τὴν ἀναγραφὴν μιᾶς πράξεως ναυτολογήσεως καὶ τῆς ἀντιστοιχούσης εἰς τὴν ναυτολογίαν ταύτην ἀπολύσεως.

Σελίδες 62 - 63. Διὰ τὴν καταχώρισιν ἀσθενειῶν, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων προεκλήθη λόγῳ ἀσθενείας ἀπόλυσις τοῦ κατόχου, τῆς διαρκείας αὐτῶν καὶ τῆς ληφθείσης διὰ τὴν ἀσθένειαν ἀποζημιώσεως.

Σελὶς 64. Παραμένει κενή.

Τὸ βιβλιάριον μαθητευομένου ναυτικοῦ, ἀποτελούμενον συνολικῶς ἐκ σελίδων 64, εἶναι πανόδετον. Ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου, χρώματος βαθέος κυανοῦ, ἐκτυποῦνται χρυσόχρουν ἔγκυρα, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἀναγράφεται διὰ κεφαλαίων στοιχείων τοῦ αὐτοῦ χρώματος «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος, Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας», κατωθεν δὲ ταύτης «Βιβλιάριον μαθητευομένου ναυτικοῦ».

Β1 Φυλλάδιον ναυτικοῦ

Τὸ φυλλάδιον ναυτικοῦ ἐκτυποῦται ἐπὶ ἐγχρώμου δαπέδου καὶ εἰ δυνατὸν καὶ χάρτου ἀσφαλείας χρώματος ἀνοικτοῦ κυανοῦ, ἐξωτερικῶν δὲ διαστάσεων 0,157 Χ 0,105. Ἑφ' ἑκάστης σελίδος ἀναγράφεται ἐντύπως ὁ αὐξων ἀριθμὸς αὐτῆς καὶ διὰ μελάνης ὁ ἀριθμὸς μητρώου τοῦ δι' οὗ τὸ φυλλάδιον ναυτικοῦ ἐκδίδεται, τοῦ ἀριθμοῦ τούτου βεβαιουμένου διὰ τῆς ὑφ' ἑκάστη σελίδι μονογραφῆς τοῦ ἐκδοντος τὸ φυλλάδιον. Αἱ σελίδες τοῦ φυλλαδίου ναυτικοῦ διατίθενται ὡς ἑξῆς :

Σελὶς 1. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τοῦ ὀνοματεπωνύμου τοῦ κατόχου.

Σελὶς 2. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἀτομικῶν στοιχείων τοῦ κατόχου εἰς τὴν ἀγγλικήν.

Σελὶς 3. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω στοιχείων εἰς τὴν ἑλληνικήν.

Σελίδες 4 - 7. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς ἐν γένει πρὸ τῆς ὡς ναυτικοῦ ἀπογραφῆς τοῦ κατόχου κτηθείσης θαλασσίας ὑπηρεσίας (ἐπὶ ἑλληνικῶν πλοίων, ἐξαγορασθείσης ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν ὑπηρεσίας ἢ ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, τὸ πλήρωμα τῶν ὁποίων εἶναι ἠσφαλισμένον εἰς τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον).

Σελίδες 8 - 11. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν κτωμένης καὶ ἐξαγοραζομένης ὑπηρεσίας ἢ τῆς ἐπὶ τῶν αὐτῶν πλοίων, τὸ πλήρωμα ὅμως τῶν ὁποίων εἶναι ἠσφαλισμένον εἰς τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον κτωμένης ὑπηρεσίας τοῦ κατόχου.

Σελὶς 12. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἀποδεικτικῶν ναυτικῆς ἱκανότητος τοῦ κατόχου.

Σελὶς 13. Διὰ τὴν ἐπικόλλησιν τῆς φωτογραφίας, τὴν ἐπίθεσιν δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος καὶ ὑπογραφὴν τοῦ κατόχου.

Σελὶς 14. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν φυσικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ κατόχου καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς μονίμου κατοικίας τούτου. Εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 13 καὶ 14 σελίδας συνδέεται ὁμοιότυπον ἀπόκομμα, ὅπερ ἀποκοπτόμενον κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ φυλλαδίου ἐπισυνάπτεται εἰς τὰ ὑποβληθέντα πρὸς ἔκδοσιν τοῦ φυλλαδίου ναυτικοῦ δικαιολογητικά.

Σελὶς 15. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν στρατολογικῶν ὑποχρεώσεων, τῆς τελέσεως γάμου καὶ τῆς καταβολῆς τῶν λόγῳ γάμου τελῶν.

Σελὶς 16. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐπισυμβάντων εἰς τὸν κάτοχον αἰφνιδίων δυστυχημάτων καὶ τῶν ἀπονεμηθεισῶν αὐτῷ διακριτικῶν ἀμοιβῶν.

Σελίδες 17 - 22. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν ὁδηγιῶν χρησίμων εἰς τὸν ναυτικόν.

Σελίδες 23 - 38. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν παρατηρήσεων, θεωρήσεων καὶ ἐπιθέσεων σχετικῶν σφραγίδων.

Σελὶς 39. Ὡς ἐπικεφαλὶς τῶν πράξεων ναυτολογήσεως καὶ ἀπολύσεως.

Σελίδες 40 - 105. Διὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν πράξεων ναυτολογίας καὶ ἀπολύσεως, ἑκάστης σελίδος χρησιμοποιουμένης διὰ τὴν ἀναγραφὴν μιᾶς μόνον πράξεως ναυτολογήσεως καὶ τῆς ἀντιστοιχούσης εἰς τὴν ναυτολογίαν ταύτην ἀπολύσεως.

Σελίδες 106 - 109. Διὰ τὴν καταχώρισιν τοῦ εἴδους τῆς ἀσθενείας ἢ τοῦ ἀτυχήματος, τῆς διαρκείας τούτων καὶ τῆς πληρωθείσης ἀποζημιώσεως, ὁσάκις προεκλήθη λόγῳ ἀσθενείας ἀπόλυσις τοῦ κατόχου.

Σελὶς 110. Παραμένει κενή.

Τὸ φυλλάδιον ναυτικοῦ, ἀποτελούμενον συνολικῶς ἐκ σελίδων 110, εἶναι δερματόδετον. Ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου χρώματος βαθέος κυανοῦ ἐκτυποῦται χρυσόχρουν ἄγκυρα, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἀναγράφεται διὰ κεφαλαίων γραμμάτων τοῦ αὐτοῦ χρώματος «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος, Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας», κάτωθεν δὲ ταύτης «Φυλλάδιον Ναυτικοῦ»

Γ' Φυλλάδιον ἐργάτου θαλάσσης

Τὸ φυλλάδιον ἐργάτου θαλάσσης ἐκτυποῦται ἐπὶ ἐγχρώμου δαπέδου καὶ εἰ δυνατὸν καὶ χάρτου ἀσφαλείας χρώματος ἱσπανικοῦ, ἐξωτερικῶν διαστάσεων 0,156Χ0,103. Ἑφ' ἑκάστης σελ/δος ἀναγράφεται ἐντύπως ὁ αὐξων ἀριθμὸς αὐτῆς καὶ διὰ μελάνης ὁ ἀριθμὸς μητρώου τοῦ δι' οὗ

τό φυλλάδιον ἐργάτου θαλάσσης ἐκδίδεται, τοῦ ἀριθμοῦ τούτου βεβαιουμένου διά τῆς ἐφ' ἑκάστῃ σελίδι μονογραφῆς τοῦ ἐκδόντος τό φυλλάδιον. Αἱ σελίδες τοῦ φυλλαδίου ἐργάτου θαλάσσης διατίθενται ὡς ἑξῆς:

Σελίς 1. Διά τήν ἀναγραφήν τῶν ἀτομικῶν στοιχείων τοῦ κατόχου.

Σελίς 2. Διά τήν ἀναγραφήν τυχόν προηγουμένων φυλλαδίων ἐργάτου θαλάσσης τοῦ κατόχου, τοῦ βιβλιαρίου μαθητευομένου ναυτικοῦ καί λοιπῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων διά τήν ἔκδοσιν τοῦ φυλλαδίου ἐργάτου θαλάσσης.

Σελίς 3. Διά τήν ἐπικόλλησιν τῆς φωτογραφίας, τήν ἐπίθεσιν δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος καί ὑπογραφήν τοῦ κατόχου.

Σελίς 4. Διά τήν ἀναγραφήν τῶν φυσικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ κατόχου καί τῆς διευθύνσεως τῆς μονίμου κατοικίας τούτου.

Εἰς τάς ὑπ' ἀριθ. 3 καί 4 σελίδας συνδέεται ὁμοιότυπον ἀπόκομμα, ὅπερ ἀποκοπτόμενον κατά τήν ἐπίδοσιν τοῦ φυλλαδίου ἐπισυνάπτεται εἰς τά ὑποβληθέντα πρός ἔκδοσιν φυλλαδίου ἐργάτου θαλάσσης δικαιολογητικά.

Σελίς 5. Διά τήν ἀναγραφήν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν στρατολογικῶν ὑποχρεώσεων, τῆς τελέσεως γάμου καί τῆς καταβολῆς τῶν λόγῳ γάμου τελῶν.

Σελίς 6. Διά τήν ἀναγραφήν τῶν ἐπισυμβάντων εἰς τόν κάτοχον αἰφνιδίων δυστυχημάτων καί τῶν ἀπονεμηθεισῶν αὐτῷ διακριτικῶν ἀμοιβῶν.

Σελίδες 7 - 8. Διά τήν ἀναγραφήν ὁδηγιῶν χρησίμων εἰς τόν ἐργάτην θαλάσσης.

Σελίδες 9 - 50. Ἀναγράφονται τά χρονικά διαστήματα ἐργασίας τοῦ ἐργάτου θαλάσσης, ὡς καί αἱ ὑπέρ τοῦ Ν.Α.Τ. καταβαλλόμεναι ἑκάστοτε εἰσφοραί, καταχωριζομένων ἐν ἑκάστῃ σελίδι δύο σχετικῶν πράξεων.

Τό φυλλάδιον ἐργάτου θαλάσσης, ἀποτελούμενον συνολικῶς ἐκ 50 σελίδων, εἶναι πανόδετον. Ἐπί τοῦ ἐξωφύλλου, χρώματος πρασίνου, ἐκτυποῦται χρυσόχρους ἄγκυρα, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἀναγράφεται διά κεφαλαίων στοιχείων τοῦ αὐτοῦ χρώματος «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος - Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας», κάτωθεν δέ ταύτης «Φυλλάδιον Ἐργάτου Θαλάσσης».

Ἄρθρον 2

Τό ἄρθρον 7 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω β.δ]τος ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

1. Τό ἀντίγραφον βιβλιαρίου μαθητευομένου ναυτικοῦ εἶναι πανομοιότυπον τοῦ πρωτοτύπου, ὡς εἰς τό ἄρθρον 1 ἐδάφιον α' τοῦ παρόντος ὁρίζεται, μέ τάς ἑξῆς τροποποιήσεις:

α) Εἰς τήν σελίδα 3 ἐπιτίθεται ἐντύπως διαγωνίως ἡ λέξις «Ἀντίγραφον», εἰς δέ τήν σελίδα 2 ἡ ἀντίστοιχος εἰς τήν ἀγγλικήν λέξις «Copy».

β) Μετά τήν σελίδα 3 προστίθενται δύο σελίδες ὑπ' ἀριθ. 4 καί 5, τροποποιουμένης ἀναλόγως τῆς ἀριθμήσεως τῶν μετεπειτα σελίδων, διά τήν ἀναγραφήν τῆς ἐν γένει προγενεστέρας θαλασσίας ὑπηρεσίας τοῦ κατόχου (ἐπί ἑλληνικῶν πλοίων, ἐξαγορασθείσης ἐπί πλοίων ὑπό ξένην σημαίαν ὑπηρεσίας ἡ τοιαύτης ἐπί πλοίων ὑπό ξένην σημαίαν, τό πλήρωμα τῶν ὁποίων εἶναι ἠσφαλισμένον εἰς τό Ναυτικόν Ἀπομαχικόν Ταμεῖον).

γ) Ἡ σελίς 10, ἀντίστοιχος τῆς χρησιμοποιουμένης ἐν τῷ βιβλίῳ μαθητευομένου ναυτικοῦ διά τήν καταχώρισιν τῶν διακριτικῶν ἀμοιβῶν, γραμμογραφουμένη καταλλήλως, διατίθεται διά τήν ἀναγραφήν τῶν ἐκδοθέντων τυχόν προηγουμένως ἀντιγράφων βιβλίων μαθητευομένων ναυτικῶν.

δ) Ἡ σελίς 14 διατίθεται διά τήν καταχώρισιν τῶν αἰφνιδίων δυστυχημάτων καί τῶν διακριτικῶν ἀμοιβῶν.

ε) Ἐπί τοῦ ἐξωφύλλου ἐκτυποῦται ἀργυρόχρους ἄγκυρα, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἀναγράφεται διά κεφαλαίων στοιχείων τοῦ αὐτοῦ χρώματος «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος - Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας», κάτωθεν δέ ταύτης «Ἀντίγραφον βιβλιαρίου μαθητευομένου ναυτικοῦ».

2. Τό ἀντίγραφον τοῦ φυλλαδίου ναυτικοῦ εἶναι πανομοιότυπον τοῦ πρωτοτύπου, ὡς εἰς τό ἄρθρον 1 ἐδάφιον β' καθορίζεται, μέ τάς ἑξῆς τροποποιήσεις:

α) Ἐπί τῆς σελίδος 3 τίθεται ἐντύπως καί διαγωνίως ἡ λέξις «Ἀντίγραφον», εἰς δέ τήν σελίδα 2 ἡ ἀντίστοιχος εἰς τήν ἀγγλικήν λέξις «Copy».

β) Αἱ σελίδες 4 τοῦ 7, μετά τάς ὁποίας προστίθενται δύο εἴδη ὁμοίαι σελίδες 8 καί 9, μεταβαλλομένης ἀναλόγως τῆς ἀριθμήσεως τῶν μετεπειτα σελίδων, διατίθενται διά τήν ἀναγραφήν τῆς ἐν γένει προγενεστέρας θαλασσίας ὑπηρεσίας τοῦ κατόχου (ἐπί ἑλληνικῶν πλοίων, ἐξαγορασθείσης ἐπί πλοίων ὑπό ξένης σημαίας ὑπηρεσίας ἡ τοιαύτης ἐπί πλοίων ὑπό ξένης σημαίας, τό πλήρωμα τῶν ὁποίων εἶναι ἠσφαλισμένον εἰς τό Ναυτικόν Ἀπομαχικόν Ταμεῖον).

γ) Ἐπί τοῦ ἐξωφύλλου ἐκτυποῦται ἀργυρόχρους ἄγκυρα, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἀναγράφεται διά κεφαλαίων στοιχείων τοῦ αὐτοῦ χρώματος «Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος - Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας», κάτωθεν δέ ταύτης «Ἀντίγραφον Φυλλαδίου Ναυτικοῦ».

3. Τό ἀντίγραφον φυλλαδίου ἐργάτου θαλάσσης εἶναι πανομοιότυπον τοῦ πρωτοτύπου, ὡς εἰς τό ἄρθρον 1 ἐδάφιον γ' καθορίζεται, ἐπιτιθεμένης μόνον ἐπί τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 σελίδος αὐτοῦ διαγωνίως διά σφραγίδος τῆς λέξεως «Ἀντίγραφον».

Εἰς τόν Ἡμέτερον ἐπί τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἀπριλίου 1963.

245]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπό 4.5.1955 β.δ]τος «περί ὀργανώσεως λειτουργίας τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσω-

πικοῦ «Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 148 τ. Α' τῆς 8.6.1955).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 53 τῆς 1 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὴν παράγραφον 7 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3083]1954 β.δ]τος «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας καὶ θεσπίσεως ἀσφαλιστικῶν τινων διατάξεων». 2) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν 90ὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 1Β' περιόδου τῆς 31.1.1963. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 202] 1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Α) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 4.5.1955 β.δ]τος «περὶ ὀργανώσεως λειτουργίας τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 148]8.6.1955, τεῦχος Α') τροποποιεῖται καὶ συμπληροῦται ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 4

Προστατευόμενα μέλη οἰκογενείας

1. Ὡς μέλη οἰκογενείας τῶν ἠσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων, ἐξαιρέσει τῶν λόγῳ θανάτου τοιούτων νοοῦνται:

α) Ἡ σύζυγος ἢ ὁ ἀνάπηρος καὶ ἄπορος σύζυγος.

β) Τὰ ἄγαμα τέκνα (νόμιμα, νομιμοποιηθέντα, υἱοθετηθέντα, ἀναγνωρισθέντα, προγονοί καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένης ἢ θήλεος συνταξιούχου καὶ τὰ νόθα ὡς κάτωθι:

Ἄρρενα μὴ διατελοῦντα ἐν στρατεύσει μέχρι καὶ τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἐφ' ὅσον δὲν ἐργάζονται καὶ δὲν εἶναι ἠσφαλισμένα εἰς ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, μέχρι δὲ τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, συμπεριλαμβανομένου, ἐφ' ὅσον συνεχίζουν τὰς σπουδάς των εἰς ἀνωτέρας ἢ ἀνωτάτας ἀναγνωριζομένας ὑπὸ τοῦ Κράτους σχολάς.

Θήλεα ἄγαμα ἢ ἐν χηρείᾳ ἢ διεζευγμένα τέκνα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀσκοῦν βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, συντηροῦνται παρὰ τῶν γονέων των καὶ δὲν εἶναι ἠσφαλισμένα εἰς ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν δι' ἀσθενειαν.

γ) Ἡ μήτηρ καὶ ὁ ἀνάπηρος καὶ ἄπορος πατήρ.

δ) Οἱ ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ ἀδελφοί, ὡς καὶ αἱ ὀρφαναὶ μόνον πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφαὶ ἢ ἔγγονοι, ἐφ' ὅσον ὁ ἐπιζῶν γονεὺς λογίζεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὡς μέλος οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου, μέχρι συμπληρώσεως τῶν μὲν ἐγγονῶν καὶ ἀρρένων ἀδελφῶν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, τῶν δὲ θηλέων ἀδελφῶν τοῦ 25ου ἔτους, ἐφ' ὅσον αὗται εἶναι ἄγαμοι καὶ δὲν ἀσκοῦν βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἀπριλίου 1963

—

224]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος β.δ 100]1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ.Ε.Κ. 24 Α'), ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, μέχρι 30 Ἰουνίου 1963 καὶ τροποποιήσεως διατάξεων αὐτοῦ.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 46 τῆς 25 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ νόμου 6002]1934 «περὶ προστασίας τῶν ἀνέργων ἐργατῶν θαλάσσης καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» (Φ.Ε.Κ. 37Α'), ὡς συνεπληρώθησαν διὰ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ νόμου 6287]1934 (Φ.Ε.Κ. 330 Α') καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 113]1936 (Φ.Ε.Κ. 398 Α').

β) Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν. 113]1936 (Φ.Ε.Κ. 398 Α').

γ) Τὰ ἄρθρα 2 τοῦ νόμου 3141]1955 «περὶ συστάσεως παρὰ τῇ Ὑπουργείῳ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ» (Φ.Ε.Κ. 45 Α').

δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 3]27.2.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ.

ε) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 170]1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ β.δ. 100]1961 «περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν» (Φ Ε.Κ. 24 Α'), ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, παρατεθεῖσα διὰ τῶν β.δ]των 907]1961 (Φ.Ε.Κ. 226Α') καὶ 13]1963 (Φ.Ε.Κ. 5 Α') μέχρι 31.3.1963, παρατείνεται μέχρι τέλους Ἰουνίου 1963.

2. Τὰ ἐδάφια β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β.δ. 100]1961 ἀντικαθίστανται ἀπὸ 1.3.1963 ὡς κάτωθι:

β) Νὰ ἔχῃ μεσολαβήσει ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀπολύσεως χρονικὸν διάστημα οὐχὶ μεῖζον τοῦ ἑνὸς ἔτους, οὐδὲ ἔλασσον τῶν δύο μηνῶν διὰ τοὺς ἀξιωματικούς, καὶ τῶν 45 ἡμερῶν διὰ τὰ κατώτερα πληρώματα.

γ) Νὰ εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τοὺς οἰκείους καταλόγους ἀνεργίας, προσφερόμενος πρὸς ἐργασίαν. Δὲν θεωρεῖται ὅτι προσφέρεται πρὸς ἐργασίαν ὁ πρωτιθέμενος νὰ μετάσχῃ ἐξετάσεων πρὸς ἀπόκτησιν διπλώματος Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ καὶ μεχρις ἀνακοινώσεως τῶν οἰκείων ἀποτελεσμάτων θεωρεῖται ὡς προσφερόμενος πρὸς ἐργασίαν ὁ φοιτῶν εἰς σχολὰς μετεκπαιδεύσεως πρὸς ἀπόκτησιν προσόντων προαγωγῆς.

3. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ β.δ. 100]1961 ἀντικαθίσταται ὡς κάτωθι:

1. Τὸ πρὸς ἐπιδότησιν δικαίωμα ἄρχεται μετὰ παρέλευσιν 2 μηνῶν διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ 45 ἡμερῶν διὰ τὰ κατώτερα πληρώματα ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀπολύσεως, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ μεταξὺ ἐπραγματοποιήθη ἡ ἐγγραφὴ εἰς τοὺς καταλόγους ἀνεργίας, ἄλλως ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἐγγραφῆς εἰς τοὺς καταλόγους τούτους. Τὸ ἐπίδομα καταβάλλεται δεδουλευμένως ἀπὸ 1 - 15 ἑκάστου μηνός.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἀπριλίου 1963

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

36431|2086|1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως και εύθις ισχύος της καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως εργατοτεχνιτών μεταλλείων κλπ. άπασης της χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 172 της 24 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239|1955, εν συνδυασμώ με την παράγραφον 3 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755|1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 22.5.1963. 3) Τάς υπ' αριθ. 73926|4739|24.9.1962 και 3519|189|15.1.1963 ημετέρας αποφάσεις, αποφαίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον είσετι χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 24.7.1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της καταγγελθείσης υπ' αριθ. 32|1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Α. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών μεταλλείων και λιγνιτωρυχείων άπάσης της χώρας», κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 90241|19.12.1961 αποφάσεως ημών (Φ.Ε.Κ. 148, τ. Β' της 19.12.1961) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Απριλίου 1963

—

36427|2087|1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως και αύθις της ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως τυπογράφων Καλαμών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 172 της 24 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239|1955, εν συνδυασμώ με την παράγραφον 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755|1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 22.4.1963. 3) Την υπ' αριθ. 100498|6504|24.12.1962 ημετέραν απόφασιν, αποφαίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 3μηνον είσετι χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 24.7.1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της καταγγελθείσης υπ' αριθ. 2|1959 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Α. Πατρών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των τυπογράφων Καλαμών», εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 32936|1959 αποφάσεως ημών και του Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 148, τ. Β' της 29.4.1959) (**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 24 Απριλίου 1963

—

(*) ΕΕΔ 21, 1267
(**) ΕΕΔ 18, 575

36264|2070|1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως της ισχύος της από 15.12.1959 συλλογικής συμβάσεως εργασίας του εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 172 της 24 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239|1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν την 23.7.1962 εκ μέρους του Συνδέσμου Βοηθητικού και Εργατοτεχνικού Προσωπικού Νοσηλευτικών Ιδρυμάτων και Κλινικών έγγραφον δηλώσαν περί καταγγελίας της από 15.12.1959 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός». 3) Την από 22.4.1963 σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής. 4) Τάς υπ' αριθ. 73927|1962 και 2067|1963 αποφάσεις ημών, δημοσιευθείσας αντιστοίχως εις τα υπ' αριθ. 337 Φ.Ε.Κ. (τεύχος Β') της 24.9.1962 και 20 Φ.Ε.Κ. (τεύχος Β') της 21.1.1963, αποφαίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον είσετι χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 23ης Ιουλίου 1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων της καταγγελίας της από 15.12.1959 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνικού και βοηθητικού προσωπικού του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός», δημοσιευθείσης διά της υπ' αριθ. 7125|1960 αποφάσεως ημών εις το υπ' αριθ. 50 Φ.Ε.Κ. (τεύχος Β') της 2.2.1960 (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 23 Απριλίου 1963

—

38228|2172|1963 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει της από 22.3.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας των νοσοκόμων και λοιπού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 184 της 30 Απριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239|1955, ως ετροποποιήθησαν διά του ν.δ. 3755|1957. 2) Την από 22.3.1963 συλλογικήν συμβασιν εργασίας των νοσοκόμων και λοιπού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου Κρήτης. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 2 §2 εδαφίου β' του ν.δ. 3755|1957 Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 29.4.1963, ην και αποδεχόμεθα. 4) Το γεγονός ότι διά της παραγράφου Ε' της ως είρηται συλλογικής συμβάσεως εργασίας καθορίζεται κράτησις εκ 40 λεπτών ημερησίως εκ του μισθού του νοσηλευτικού, βοηθητικού και υπηρετικού

(*) ΕΕΔ 19, 251

προσωπικού ως μηνιαία εισφορά των ανωτέρω προς τον Σύνδεσμον και δεδομένου δε ότι ή συναινολόγησις υποχρεώσεως των εργοδοτών προς παρακράτησιν της συνδικαλιστικής εισφοράς των μισθωτών δεν δύναται να αποτελέσῃ αντικείμενον είμη μόνον των εθνικών γενικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας και ως εκ τούτου ή διάταξις αύτη αντίκειται εις τας διατάξεις του νόμου 3239|1955 και συνεπώς και εις την υπό της Κυβερνήσεως ακολουθουμένην οικονομικήν και κοινωνικήν πολιτικήν και δέον τω λόγω τούτω, τροποποιουμένης της ανωτέρω συλλογικής συμβάσεως, να απαλειφθῇ ως είρηται διάταξις αύτη, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 22.5.1963 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των νοσοκόμων και λοιπού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου Κρήτης, κατατεθείσαν ημίν την 8.4.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 154|8.1.1963 πρακτικού καταθέσεως, και της οποίας το κείμενον, τροποποιουμένων παρ' ημών κατά τα ανωτέρω, έχει ως ακολούθως.

Συλλογική σύμβαση εργασίας νοσοκόμων και λοιπού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου Κρήτης

Εν Ηρακλείω σήμερον την 22 Μαρτίου 1963, ημέραν Παρασκευήν και ώραν 10ην π.μ., εν τοις Γραφείοις του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ηρακλείου Κρήτης, οδός Καζαντζάκη 14, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, αφ' ενός Κων]νος Καρνωτάκης, Μιχαήλ Ιερωνυμάκης, εκπρόσωποι του Συνδέσμου Κλινικαρχών Ηρακλείου, και αφ' ετέρου Βασίλειος Οικονομίδης και Κων]νος Αθηναταράκης, εκπρόσωποι του Συνδέσμου Νοσοκόμων και Βοηθητικού Προσωπικού, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι υπό των οργανώσεων των, ως εμφαίνεται εκ των επισυναπτομένων εγγράφων, παρουσία και του προέδρου του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ηρακλείου Ανδρέου Σταυρουλάκη, παρισταμένου υπό την ιδιότητα του και ως εκπροσώπου της Γ.Σ.Ε.Ε., συνεφώνησαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, αποδεχόμενοι ομοφώνως τους κατωτέρω μισθούς και όρους εργασίας.

Άρθρον 1

Μισθολόγιον νοσηλευτικού προσωπικού γυναικών μέχρι 3 μηνών

Προϋπηρεσία	Μην. μισθός
1 - 12 μηνών	δραχμαί 430
1 - 3 έτη	» 480
4 - 9 »	» 632
10 - 20 »	» 800

Άρθρον 2

Μισθολόγιον υπηρετικού προσωπικού γυναικών και εργατικού τοιούτου κλινικών

Προϋπηρεσία	Μην. μισθός
Από 1 - 5 έτη	δραχμαί 550
» 5 - 10 »	» 680
» 10 - 20 »	» 800

Μισθολόγιον ανδρών υπηρετικού και νοσηλευτικού προσωπικού

Προϋπηρεσία	Μην. μισθός
Από 1 - 20 έτη	δραχμαί 1.300
» 10 - 20 »	» 1.500

Πρόσθετοι όροι

α) Μετά την συμπλήρωσιν τριετούς υπηρεσίας το κατώτατον υγειονομικόν προσωπικόν υπάγεται εις την βαθμολογικήν κατάταξιν των διπλωματούχων νοσοκόμων, έστω και αν στερήται διπλώματος.

β) Διά την προϋπηρεσίαν λαμβάνεται υπ' όψιν η υπηρεσία εις οιανδήποτε κλινικήν ή νοσηλευτικόν ίδρυμα, αποδεικνυομένη διά σχετικού πιστοποιητικού του οικείου εργοδότου ή του βιβλιαρίου ενσήμων του Ι.Κ.Α., υποβαλλομένου εις τον εργοδότην, αφού θεωρηθῇ τούτο και υπό του Συνδέσμου Νοσοκόμων Ηρακλείου.

γ) Εις άπαν το προσωπικόν, νοσηλευτικόν, εργατοτεχνικόν και υπηρετικόν, χορηγείται επί πλέον δωρεάν τροφή, κατοικία, στολή υπηρεσίας και υποδήματα και πλυντικά δωρεάν. Εις περίπτωσιν άρνησεως του εργοδότου όπως χορηγήσῃ τροφήν υποχρεούται ούτος εις την καταβολήν 350 δραχμών μηνιαίως ως προσθέτου μηνιαίας αποζημιώσεως τροφής, εις περίπτωσιν δε άρνησεως χορηγήσεως ενδυματίου υποχρεούται εις την καταβολήν προσθέτου μισθού 150 δραχμών. (Εάν τις του υπηρετικού προσωπικού δεν επιθυμῇ να παραμείνῃ μονίμως εντός της κλινικής, δεν δικαιούται την αποζημίωσιν των 150 δραχμών κατά μήνα) και

δ) Τα ανωτέρω αφορούν το σύνολον του όλου νοσηλευτικού, υπηρετικού και εργατοτεχνικού προσωπικού, πλην του επιστημονικού και διαχειριστικού τοιούτου των γραφείων.

Έκαστος εργαζόμενος εν κλινικῇ δικαιούται ενός απογεύματος αναπαύσεως κάθε εβδομάδα, επί πλέον δε κατά 15θήμερον εν απόγευμα.

Πάσα τυχόν αύξησις των αποδοχών δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας ή άλλης πράξεως ή συλλογικής συμβάσεως ή αποφάσεως διαιτησίας θα υπολογίζηται εις την αύξησιν, ήτις γίνεται σήμερον, ήτοι θα αφαιρήται ή σήμερον διδομένη αύξησις από την τυχόν γενησομένην διά πράξεως Υπουργού Εργασίας ή συλλογικής συμβάσεως ή διαιτητικής αποφάσεως από του καταβαλλομένου μισθού. Τυχόν καταβαλλόμεναι ανώτεραι αποδοχαί των διά της παρούσης καθοριζομένων δεν μειώνονται.

ε) Εκάστη κλινική υποχρεούται να καταρτίζῃ πίνακα προσωπικού με τα μισθολόγιον και ωράριον εργασίας εκάστου μέλους αυτής.

στ) Εις κάθε νοσοκόμον, ή οποία θα είναι υπεύθυνος τμήματος ή προϊσταμένη κλινικής, θα καταβάλλωνται 200 δραχμαί μηνιαίως επί πλέον του μισθού εις τας μέχρι των 10 κλινών κλινικάς.

ζ) Άπαν το προσωπικόν δικαιούται 40 δραχμών μηνιαίως, αν εκτελέσῃ ή μη την εργασίαν του διά την προσαύξησιν του 75,ο|ο της Κυριακής άργίας και ουδεμίαν άλλην απαίτησιν θα ε-

χη δια την προσαυξησιν της Κυριακής.

η) Εις τάς κλινικας νευρολογικάς και μαιευτικάς δικαιωται το προσωπικόν δραχμών 200 μηνιαίως επί πλέον του μισθού του.

θ) Εις τάς κλινικάς οφθαλμολογικάς, ωτορινολαρυγγολογικάς και φυματιολογικάς δικαιούται τό προσωπικόν δραχμών 150 μηνιαίως επί πλέον του μισθού του.

Και αι κλινικαί αι έχουσαι προσωπικόν άπό 1 - 5 να καταβάλλουν επί πλέον του ώς άνω διαμορφουμένου μισθού 100 δραχμας μηνιαίως έκάστη.

Διά τό ύπηρετικόν προσωπικόν ή προϋπηρεσία άναγνωρίζεται όπουδήποτε και άν έχη έργασθή το ύπηρετικόν προσωπικόν.

Έκάστη νοσοκόμος και τό ύπηρετικόν προσωπικόν όφείλει, όπως είδοποιήση προ 15θημέρου τον έργοδότην δια την περίπτωσιν αποχωρήσεώς της άπο την κλινικην. Έαν φύγη κανένα μέλος του προσωπικού άνευ είδοποιήσεως δέν θά λάβη τάς προσθέτως δικαιουμένας άποδοχάς του.

Τα άνωτερω ίσχυουν δια το νοσηλευτικόν, βοηθητικόν και ύπηρετικόν προσωπικόν, ώς επίσης δια τους μαγείρους, μαγειρίσσας, καθαριστρίας και πλυντρίας της κλινικής.

Ή ίσχυς της παρούσης άρχεται άπό 1ης Μαρτίου 1963.

Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται ύπογραφαί)

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τη 29 Άπριλίου 1963

—

27392]863]1963 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί τρόπου εισπράξεως παρά του Ι.Κ.Α. των υπέρ τρίτων εισφορών κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 173 της 25 Άπριλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις του άρθρου 2 § 2 νόμου 2856]1954, άρθρου 33 §§ 1, 2 και ν.δ. 2961] 1954, άρθρου 7 ν.δ. 3868]1958, άρθρου 13 § 2 ν.δ. 3755]1957 και άρθρου 7 § 4 ν.δ. 4104] 1960.

2) Τάς υπ' άριθ. 70011]1958, 79801]1958, 73047]1959, 37041]1959, 52776]1960, 13530]1960, 70111]1960, 89275]1961 και 29596]1962 αποφάσεις ημών.

3) Την υπ' άριθ. 1903]1956 απόφασιν της Όλομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

4) Την υπό ημερομηνίαν 22.3.1963 πρότασιν του Διοικητού του Ίδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, έξ ής διαπιστούται, ότι έκ των κατ' εφαρμογήν των άνω νομοθετημάτων εισπραττομένων υπό του Ι.Κ.Α. εσόδων υπέρ τρίτων, έδημιουργήθησαν σοβαραί πρόσθετοι και διαρκούς φύσεως υπηρεσιακαί άνάγκαι, αποφασίζομεν:

Κωδικοποιούμεν εις ενιαίον κείμενον τάς υπ' άριθ. 70011]1958, 79801 1958, 73047]1959, 37041] 1959, 52776]1960, 13530]1960, 70111]1960, 89275] 1961 και 29596]1962 αποφάσεις ημών, καθ' ά σημεία και μόνον άνατρέπονται αύται εις τα της εισπράξεως υπό του Ι.Κ.Α., επί αποζημιώσει, των πόρων έτέρων Ν.Π.Δ.Δ. ή Όργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής και της καθ' οιονδήποτε τρόπον χορηγουμένης υπηρεσίας αύτοις προς εξυπηρέτησιν τούτων και καθορίζομεν συμπληρωματικώς επ' αύτου τα κάτωθι:

1. Αί έκάστοτε ισχύουσαι εισφοραί υπέρ του Όργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Άνεργίας, υπέρ του Διανεμητικού Λογαριασμού Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών, υπέρ του Αύτονόμου Όργανισμού Έργατικής Κατοικίας και του Ειδικού Λογαριασμού χορηγήσεως δώρου εορτών εις εργατοτεχνίτας οικοδόμους συνεισπράττονται υποχρεωτικώς υπό του Ι.Κ.Α. μετά των υπέρ τούτου τεθεσπισμένων εισφορών.

2. Διά την υπηρεσίαν ταύτην το Ι.Κ.Α. παρακρατεί δι' έξοδα διοικήσεως και βεβαιώσεως έκ των υπό των Υπηρεσιών αύτου υπέρ των ώς άνω Όργανισμών συνεισπραττομένων εισφορών.

α) Ποσοστόν 0,50 ο/ο έκ του αναλογούντος υπέρ του Όργανισμού Έργατικής Κατοικίας ποσού.

β) Τό 1]13 έκ των εισπραττομένων εισφορών υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού χορηγήσεως δώρου εορτών εις εργατοτεχνίτας οικοδόμους.

γ) Ποσοστόν 0,25 ο/ο έκ των άνηκουσών εις τον Διανεμητικόν Λογαριασμόν Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών εισφορών.

δ) Ποσοστόν 0,25 ο/ο έπι των εσόδων των αναλογούντων εις τούς Λογαριασμούς άνεργίας και στρατεύσεως προς έξίσωσιν τυχόν διαφοράς συνεπεία της μη άπολύτου ταυτότητος των άσφαλιζομένων προσώπων και δι' έξοδα βεβαιώσεως της εισφοράς.

3. Έπι πλέον της έν τη προηγουμένη παραγράφω οριζομένης αποζημιώσεως ο Λογαριασμός άνεργίας και στρατεύσεως καταβάλλει εις το Ι.Κ.Α., μέχρι νεωτέρας αποφάσεως ημών, και έτέραν ταυτην έκ 3,75 ο/ο έπι του συνόλου των υπό του τελευταίου τούτου εισπραττομένων εισφορών κλάδου άνεργίας και στρατεύσεως διά την πραγματοποίησιν των παροχών των ώς άνω κλάδων υπό των Υποκαταστημάτων και Παραρτημάτων αύτου εις ας πόλεις δέν ύφίστανται ίδιαι του Ο.Α.Α.Α. Υπηρεσίαι.

4. Έκ της ώς άνω αποζημιώσεως υπέρ του Ι.Κ.Α. δι' έξοδα διοικήσεως και βεβαιώσεως των υπέρ των ώς άνω Όργανισμών εισφορών παρέχονται άπό της 1ης Άπριλίου 1963 εις το κάτωθι αναφερόμενον διοικητικόν προσωπικόν του Ίδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων και δι' όσον χρόνον έξακολουθεί ή πρόσθετος έργασία της βεβαιώσεως και εισπράξεως των υπέρ των ώς άνω Όργανισμών εισφορών μηνιαίως τά έξής ποσά:

Εις άπαντας τους τακτικούς υπαλλήλους επί βαθμώ Εισηγητού και Γραμματέως α' και β' δραχμαί 300.

Εις άπαντας τους τακτικούς υπαλλήλους επί βαθμώ Γραφέως α' και β' δραχμαί 200.

Εις άπαντας τους τακτικούς ταξινόμους, κλητήρας έν γένει και νυκτοφύλακας, άσχέτως βα-

θμού ή μισθολογικής βαθμίδος, δραχμαί 150.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἀπριλίου 1963

—

17758|Σ.217|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 178 τῆς 27 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ νόμου 2238|1943 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694|1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 884|22.1.1963 ἀναφορᾶς του.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 48|1963, συνεδρίασις 92α τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 11.2.1963) ἀποφαίζομεν:

Ὅπως τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας μετατρέπεται τῇ αἰτήσει του ἐνδιαφερομένου καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου εἰς σύνταξιν λόγῳ γήρατος ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως προκειμένου μὲν περὶ ἀρρένων τοῦ 65ου, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας, ἐφ' ὅσον ἔχει πραγματοποιήσει ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου τὸν κατὰ τὸν χρόνον ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως προβλεπόμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος.

Ἐὰν ἐκ τῆς μετατροπῆς προκύπτῃ ποσὸν συντάξεως μικρότερον τοῦ λαμβανομένου ἐξακολουθεῖ καταβαλλόμενον τὸ ποσὸν τῆς λαμβανομένης συντάξεως.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, βάσει τῶν ὁποίων ἀπενεμήθη ἡ σύνταξις ἀναπηρίας, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος ἄνευ νέας ἐρεύνης.

Ἡ περὶ μετατροπῆς αἴτησις εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν ὑποβληθῇ μετὰ τὴν παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἡ δὲ ἀπονεμομένη σύνταξις γήρατος καταβάλλεται ἀπὸ τῆς χρονολογίας ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως μετατροπῆς.

Ἡ παροῦσα δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ ἐπιδοματούχων ἀναπροσαρμογῆς».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἀπριλίου 1963

15566|Σ.194|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 178 τῆς 27 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694|1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520|1953 ν. δ|γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ|τος περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1892|1949 ν. δ|τος.

4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4|7.1.1963 ἀναφορᾶς του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 33|1963, συνεδριάσεις 89η καὶ 90η τῆς περιόδου Ιβ' τῆς 28.1.1963 καὶ 31.1.1963), ἀποφαίζομεν:

Τὸ ἄρθρον 16 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τροποποιούμενον ἀντικαθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἑπεται:

Ἄρθρον 16

Ἀναγνωρίσεις προϋπηρεσίας

1. Ἡ περὶ ἧς ἡ παράγραφος 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου πραγματικὴ παρὰ τῇ Ἐμπορικῇ Τραπέζῃ ὑπηρεσία πρὸ τῆς ὁριστικώσεως τοῦ Ταμείου ἀναγνωρίζεται ὡς συνταξιμος ἄνευ περιορισμοῦ τινος.

2. Ἀσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, ὑπαχθέντες ἢ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ, δύνανται τῇ αἰτήσει των καὶ μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ἀναγνωρίζωνται ἐκ τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου συνταξίμου ὑπηρεσίας μέχρι δέκα (10) ἐτῶν ἐν συνόλῳ κατ' ἀνώτατον ὅριον, ἐφ' ὅσον θὰ ἔχωσι πενταετῆ (δεκτὴ) πραγματικὴν ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος ὑπηρεσίαν καὶ δὲν προσληφθήσαν διὰ τὴν ἀπονομὴν ἑτέρας ἐπικουρικῆς συντάξεως.

Τὸ δικαίωμα πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ὡς ἄνω προϋπηρεσίας δέον νὰ ἀσκηθῇ ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου παρὰ τῶν νομίμων δικαιοδόχων αὐτοῦ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους, ἀρχομένης προκειμένου μὲν περὶ τῶν ἤδη ὑπαχθέντων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐφε-

ξῆς ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ.

Μετὰ τῆς αἰτήσεως δέον νὰ ὑποβάλλωνται καὶ τὰ σχετικὰ δικαιολογητικά, ὑποχρεουμένου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὅπως ἐκδώσῃ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασίν του περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς προϋπηρεσίας ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως μετὰ πάντων τῶν δικαιολογητικῶν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐκδώσῃ ἀπόφασιν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀναγνώρισιν δικαιολογητικῶν.

Ἡ ἀναγνώρισις ἐνεργεῖται ἐπὶ καταβολῇ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἑκάστοτε ἄθροισμα τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἐργαζομένου καὶ συνεισφορᾶς τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τοῦ ἡσφαλισμένου τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἐπὶ τῶν ἀναγνωριζόμενων χρόνων. Τὸ ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς δύναται νὰ καταβληθῇ εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε δυὰ μηνιαίων ἰσοπόσων δόσεων, καθοριζομένων δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, μὴ δυναμένων πάντως νὰ ὑπερβῶσι τὰς ἑβδομήκοντα δύο (72).

3. Ὁ πρὸ τῆς προσληψεως ἐν τῇ Τραπέζῃ χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἡσφαλισμένων ἐν τῇ στρατῷ, ναυτικῷ καὶ ἀεροπορίᾳ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον διὰ τὴν προσαύξησιν τῶν συντάξεων καὶ οὐχὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν προϋποθέσεων πρὸς θεμελίωσιν δικαιώματος εἰς σύνταξιν.

Ὁ οὕτω ἀναγνωριζόμενος χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐξαγοράζεται διὰ καταβολῆς ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἑκάστοτε ἄθροισμα τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἡσφαλισμένου καὶ συνεισφορᾶς τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τοῦ κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως ἐπὶ τῶν ἀναγνωριζόμενων χρόνων, τὸ ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς δύναται νὰ καταβληθῇ εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε διὰ δόσεων, καθοριζομένων δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, μὴ δυναμένων πάντως νὰ ὑπερβῶσι τὰς τεσσαράκοντα ὀκτώ (48).

Ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος καὶ τὴν διαδικασίαν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης προϋπηρεσίας ἐφαρμογῆς τυγχάνουν κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου.

4. Κατ' ἐξαίρεσιν οἱ προσληφθέντες ἢ προσλαμβανόμενοι ἀστυφύλακες ἐν τῇ Τραπέζῃ δικαιοῦνται τῇ αἰτήσει των νὰ ἀναγνωρίσωσι προϋπηρεσίαν ἐκ τῆς διανυθείσης τοιαύτης ἐν τῷ Σώματι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἴσην πρὸς τὴν πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν μέχρι δέκα (10) ἔτη ἐν συνόλῳ καὶ κατ' ἀνώτατον ὅριον, ἐφ' ὅσον θὰ ἔχωσι πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Τραπέζῃ τοὐλάχιστον πέντε (5) ἐτῶν.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναγνωριζομένη προϋπηρεσία τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων ἐξαγοράζεται ἐπὶ τῇ καταβολῇ παρὰ τούτων ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν ἐν ἄρθρῳ 12 § 1 καὶ 2 ὁριζομένων ποσοστῶν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς πάσης φύσεως μηνιαίων ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας λαμβάνουν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως τῶν ἐπὶ τὸν ἀντίστοιχον ἀναγνωριζόμενον χρόνον.

Τὸ ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς δύναται νὰ καταβληθῇ εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε διὰ δόσεων, καθοριζομένων δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, μὴ δυναμένων πάντως νὰ ὑπερβῶσι τὰς ἑξήκοντα (60).

Ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος καὶ τὴν διαδικασίαν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς τοιαύτης προϋπηρεσίας ἐφαρμογῆς τυγχάνουν κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἐπιτρέπεται ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἀτομικῶν μόνον εἰσφορῶν ἀτόκως, ἐφ' ὅσον ἀποχωρήσωσι λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἢ ἀναπηρίας ἢ θανάτου καὶ δὲν ἔχωσι τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἀπριλίου 1963

—

25113|Σ.273|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' ἀρ. 182 τῆς 29 Ἀπριλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2868|1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1100|115|18.2.1963 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν 94|7.3.1963 συνεδρίασίν του τῆς Β' περιόδου, ἐποφαιζόμεν:

Ὅπως τὰ ἐδάφια Α' καὶ Β' τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς τροποποιηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Α) Περικοπαὶ τῶν μεγαλυτέρων συντάξεων. Κατώτερα ὅρια συντάξεων. Κατ' ἐξαίρεσιν τῶν εἰς τὰς προηγουμένας παραγράφους τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένων:

Α) Μειοῦται α) κατὰ 50 ο|ο τὸ τμῆμα τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπολογιζομένων συντάξεων, τὸ ὑπερβαῖνον τὸν ἑκάστοτε ὀργανικὸν μισθὸν τοῦ τμηματάρχου τῆς ἀνωτέρας μισθολογικῆς κλίμακος καὶ β) κατὰ 60 ο|ο τὸ τμῆμα τὸ ὑπερβαῖνον τὰ 125 ο|ο τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ τμηματάρχου τῆς ἀνωτέρας μισθολογικῆς κλίμακος. Αἱ συνολικαὶ συντάξεις τῶν δικαιούχων τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Κανονισμοῦ, ἐξευρισκόμεναι κατὰ τὸ ἐν τῇ παραγράφῳ 5 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα, ὑπόκεινται καὶ αὗται εἰς τὴν ἀνωτέρω μείωσιν, οὐχὶ ὅμως καὶ αἱ ἐφ' ὧν ὑπολογίζονται συντάξεις τῶν

ηφαλισμένων ή συνταξιούχων.

Η ἰσχὺς τῆς παρούσης διατάξεως ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1963.

Β) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τοῦ Ταμείου, δύναται δι' ἀποφάσεώς του, ἐγκρινομένης παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νὰ περιορίσῃ ἢ καὶ νὰ καταργήσῃ ὁλοσχερῶς τὰς ὡς ἄνω μειώσεις τῶν συντάξεων, περὶ ὧν τὰ ἐδάφια Α' α' καὶ β' τῆς παρούσης παραγράφου.

Η παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἀπριλίου 1963

—

28615]4223]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Καβάλας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 196 τῆς 7 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑποβληθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1326]28.3.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Λιμενάρχου Καβάλας συλλογικὴν σύμβασιν ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Καβάλας, ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3276]1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει σήμερον, ἀποφαίζομεν :

1) Κυροῦμεν τὴν ὑπογραφεῖσαν τὴν 21 Μαρτίου 1963 μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ συνεταιρισμοῦ πλοιοκτητῶν καὶ τοῦ σωματείου ἁλιεργατῶν Καβάλας «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος» συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων ἁλιευτικῶν πλοίων τύπου μηχανότρατας τῆς περιφερείας τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς Καβάλας, ἡ ἰσχὺς τῆς ὁποίας ὡρίσθη ἀπὸ πρώτης (1) Ὀκτωβρίου 1962 μέχρι καὶ τριακοστῆς πρώτης (31) Μαΐου 1963.

2) Η παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 26 Ἀπριλίου 1963

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ ἀμοιβῶν ἁλιεργατῶν μηχανατρατῶν περιφερείας Λιμενικῆς Ἀρχῆς Καβάλας

Ἐν Καβάλᾳ σήμερον τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἔτους 1963 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν Δημήτριος Τζούμης, πρόεδρος, καὶ Θεόδωρος Κρυόνας, συμπράκτων σύμβουλος, ἐκπροσωποῦντες νομίμως τὸν συνεταιρισμὸν πλοιοκτητῶν μηχανοτρατῶν Καβάλας, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ Νικόλαος Κασάπης, πρόεδρος, καὶ Δημήτριος Λάσκαρης, γενικὸς γραμματεύς, ἐκπροσωποῦντες νομίμως τὸ σωματεῖον ἁλιεργατῶν Νομοῦ Καβάλας «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος», πάντες δὲ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένοι, συνῆλθομεν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Λιμεναρχείου Καβάλας παρουσίᾳ τοῦ Λιμενάρχου Καβάλας, ὑπολοιάρχου (Λ.Σ.) Παιδῆ Βασιλείου, καὶ συνωμολογήσαμεν καὶ συνεδεχθημεν τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα, ἐν σχέσει μὲ τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ τὰς ἀμοιβὰς τῶν ἁλιεργατῶν μηχανοτρατῶν, ἀπασχολουμένων εἰς τὴν περιφέρειαν δικαιοδοσίας τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς Καβάλας.

Κεφάλαιον Α'

Ἐπάνδρωσις ἁλιευτικοῦ πλοίου

Ἄρθρον 1

Πλήρωμα καὶ ἁλιεργάται

Ἕκαστον ἁλιευτικὸν πλοῖον τύπου μηχανότρατας ἀποτελεῖ ἴδιον ἁλιευτικὸν συγχρότημα καὶ ἐπανδρώνεται ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ συγκεκροτημένου πληρώματος, ἤτοι τῶν ἀπογεγραμμένων ναυτικῶν, οἱ ὁποῖοι καταρτίζουν σύμβασιν ναυτολογήσεως καταχωρουμένην εἰς τὸ ναυτολόγιον καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τῶν ἁλιεργατῶν, διὰ τοὺς ὁποίους συντάσσεται ἰδιαιτέρα κατάστασις, θεωρουμένη ὑπὸ τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς καὶ προσαρτωμένη εἰς τὸ ναυτολόγιον τοῦ πλοίου.

Ἄρθρον 2

Πρόσληψις ἁλιεργατῶν

1) Η πρόσληψις τῶν ἁλιεργατῶν ἐνεργεῖται κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν τοῦ πλοιοκτήτου ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἀνωτέρω συμβαλλομένου σωματείου καὶ ἐπὶ τῇ προσκομίσει ὑπὸ τοῦ σταφηφίου ὅπως προσληφθῇ ἁλιεργάτου σημειώματος τοῦ σωματείου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀναγράφεται, ὅτι ὁ ἁλιεργάτης οὗτος οὐδὲν ποσὸν ἐκ προκαταβολῶν ὀφείλει πρὸς ἕτερον πλοιοκτήτην, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ἁλιευτικὸν συγχρότημα εἶχεν ἐργασθῇ προηγουμένως.

2) Εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν προσφέρονται πρὸς ἐργασίαν ἁλιεργάται - μέλη τοῦ σωματείου, ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις ἐλευθέρων ἁλιεργατῶν, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς.

3) Πάντες οἱ προσλαμβανόμενοι δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένοι δι' ἐπαγγελματικῶν ἀδειῶν ἁλιείας.

Κεφάλαιον Β'

Ὅροι ἐργασίας

Ἄρθρον 3

Ἐργάσιμοι ἡμέραι - Ἄργίαι

1) Ἐργάσιμοι εἶναι πᾶσαι αἱ ἡμέραι τῶν μηνῶν, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων ἡ διὰ μηχανοτρατῶν ἁλιεία. Θεωροῦνται δὲ ὡς ἀπασχολημένοι οἱ ἁλιεργάται κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, ἐφ' ὅσον ἔχουν προσληφθῇ ἐπὶ τοῦ σκάφους, ἤτοι τὸ ἁλιευτικὸν συγχρότημα εἶναι ἕτοιμον πρὸς ἐργασίαν, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐργασθοῦν λόγῳ κακοκαιρίας, ἐπισήμου ἀργίας ἢ ἀργίας τοῦ πλοίου λόγῳ ποινῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς, ἐκτὸς ἂν εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας διαλυθῇ τὸ συγχρότημα.

2) Ἐπίσημοι ἀργίαι, κατὰ τὰς ὁποίας οὐδὲν ἁλιευτικὸν συγχρότημα ἐργάζεται, εἶναι ἡ Μεγά-

λη Παρασκευή, τὸ Μέγα Σάββατον καὶ ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα.

Ἄρθρον 4

Ἀπουσίαι

Πᾶς ἁλιεργάτης ἀπουσιάζων ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀδικαιολογήτως κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς στερεῖται τῆς ἀναλογούσης ἀμοιβῆς (μεριδίου) κατὰ τὰς ἡμέρας ἀπουσίας του.

Ἄρθρον 5

Διεύθυνσις καὶ διεξαγωγὴ ἁλιευτικῆς ἐργασίας

Ἡ ἁλιευτικὴ ἐργασία διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ὁριζομένου κατ' ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ πλοιοκτήτου τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἁλιεργατῶν (ψαροκαπετάνιου) καὶ διεξάγεται ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν συμφώνως πρὸς τὰς οἰκείας διατάξεις καὶ τὴν εἰδικὴν ἐν προκειμένῳ ἐμπειρίαν.

Ἄρθρον 6

Κυβερνήτης πλοίου

1) Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου παραμένει πάντοτε ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῶν οἰκείων περὶ ἀσφαλείας τῆς ναυσιπλοΐας καὶ περὶ τάξεως καὶ πειθαρχίας ἐπὶ τοῦ πλοίου διατάξεων, πάντες δὲ οἱ ἐπιβαίνοντες ὀφείλουν, ὡς πρὸς τὰ θέματα ταῦτα, ὅπως ὑπακούουν εἰς τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ Κυβερνήτου.

2) Ἐφ' ὅσον τὸ ἁλιευτικὸν συγκρότημα παραμένει ἐν λιμένι, ὁ Κυβερνήτης καθορίζει τὰς κατὰ 24ωρον φυλακὰς τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν. Ἐὰν δὲ τὸ πλοῖον εἶναι ἠγκυροβολημένον εἰς θέσιν μὴ παρέχουσαν ἀσφάλειαν, ὡς καὶ ἐὰν προβλέπεται ἐπέλευσις κακοκαιρίας, ὁ κυβερνήτης δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου παραμονὴν τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν.

Ἄρθρον 7

Ὑποχρεώσεις ἁλιεργατῶν

Οἱ ἁλιεργάται ὑποχρεοῦνται, ὅπως συμμορφοῦνται ἄνευ ἀντιρρήσεως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ εἰς πᾶν θέμα, ὅπερ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἁλιευτικῆς ἐργασίας, καταβάλλοντες πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἄρθρον 8

Ὑποχρεώσεις πλοιοκτητῶν

Ἕκαστος πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται, ὅπως παραδίδῃ τὸ συγκρότημά του πλήρως ἐξοπλισμένον διὰ τὴν ἁλιευτικὴν ἐργασίαν, βαρυνόμενος μὲ πᾶσας τὰς δαπάνας προετοιμασίας του.

Κεφάλαιον Γ'

Ἀμοιβαί

Ἄρθρον 9

Ἀμοιβὴ ἐπὶ μεριδίῳ

Τόσον οἱ ἁλιεργάται, ὅσον καὶ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ ἁλιευτικοῦ πλοίου, ἀμείβονται διὰ συμμετοχῆς των εἰς τὸ καθαρὸν ἔσοδον αὐτοῦ, ὡς λεπτομερῶς καθορίζεται κατωτέρω.

Ἄρθρον 10

Ἀκαθάριστον ἔσοδον

Τὸ προϊόν, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἁλιευμένων ἰχθύων, ἤτις πραγματοποιεῖται διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἁλιευτικοῦ συγκροτήματος (μαγίβη), ἀποτελεῖ τὸ ἀκαθάριστον ἔσοδον τούτου.

Ἄρθρον 11

Καθαρὸν ἔσοδον

Τὸ καθαρὸν ἔσοδον προκύπτει ἂν ἐκ τοῦ ἀκαθαρίστου τοιούτου ἀφαιρεθοῦν αἱ κάτωθι δαπάναι:

α) Αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πλοιοκτήτου, πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν καταβαλλόμεναι εἰς Ν.Α.Τ., Ι.Κ.Α. καὶ λοιπὰ ἀσφαλιστικὰ ἱδρύματα ὑπὸ τῶν κατὰ νόμον ὑποχρέων πρὸς τοῦτο καὶ κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου.

β) Αἱ δαπάναι καυσίμων καὶ λιπαντικῶν διὰ τὴν κίνησιν τῆς κυρίας μηχανῆς καὶ τῶν βοηθητικῶν μηχανημάτων.

γ) Αἱ δαπάναι διατροφῆς τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦνται οἱ πλοιοκτῆται ὅπως παρασκευάζουν τρία γεύματα ἡμερησίως (πρόγευμα, γεῦμα καὶ δεῖπνον).

δ) Αἱ δαπάναι μεταφορᾶς καὶ πωλήσεως τοῦ ἁλιεύματος εἰς τὸν τόπον καταναλώσεως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀξίας τοῦ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἰχθύων ἀγοραζομένου πάγου.

ε) Ἡ προμήθεια τοῦ ἰχθυομεσίτου διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ μεσολάβησιν πρὸς διάθεσιν τοῦ ἁλιεύματος, ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν 5ο/ο ἐπὶ τῆς τιμῆς πωλήσεως.

στ) Αἱ δαπάναι ἰχθυόσκαλας, ὡς τοιαῦται διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν, φόρτωσιν, ζύγισιν, δημοπράτησιν κλπ. τοῦ ἁλιεύματος.

ζ) Ἡ δαπάνη ἐναυσίου τῶν ἰχθυοκιβωτίων.

η) Ἡ δαπάνη βαφῆς τοῦ δικτύου ἅπαξ κατὰ μῆνα.

θ) Ποσοστὸν δέκα τοῖς ἑκατὸν (10ο/ο) ἐπὶ τοῦ ἐναπομένοντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀνωτέρω δαπανῶν ποσοῦ λαμβάνει ὁ πλοιοκτήτης λόγῳ φθορᾶς τῶν μηχανῶν καὶ ἐργαλείων τοῦ ἁλιευτικοῦ συγκροτήματος.

Ἄρθρον 12

Κατανομὴ καθαροῦ ἐσόδου

Τὸ καθαρὸν ἔσοδον κατανέμεται ἐξ ἡμισείας (50) μεταξὺ πλοιοκτήτου ἀφ' ἑνὸς καὶ πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν ἀφ' ἑτέρου.

Ἄρθρον 13

Διανομὴ μεριδίου πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν

1) Τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἁλιεργάτας ἥμισυ τοῦ καθαροῦ ἐσόδου διανέμεται εἰς ἴσα μερίδια, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνουν:

α) Ὁ τεχνικὸς ἀρχηγὸς (ψαροκαπετάνιος)

μερίδια τρία (3).

β) Ὁ ναυφύλαξ τοῦ πλοίου μερίδια ἓν καὶ ἥμιση (1 1/2).

γ) Ὁ μηχανικὸς μερίδια δύο (2).

δ) Ἕκαστον τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν μερίδιον ἓν (1).

ε) Σωματεῖον ἁλιεργατῶν μερίδια ἓν τέταρτον μεριδίου (1/4).

3) Ὁ τεχνικὸς ἀρχηγὸς (ψαροκαπετάνιος) δικαιοῦται, ὅπως προσαυξάνῃ τὰ μερίδια τῶν ἁλιεργατῶν καὶ τοῦ πληρώματος ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως ἑνὸς ἑκάστου καὶ τῆς προσφερομένης προσθέτου ἐργασίας (μεριμέτηδες κλπ.). Ἡ ἐν λόγῳ προσαύξησις ὁρίζεται ἴση πρὸς τὸ 1/4 τοῦ μεριδίου.

Ἄρθρον 14

1) Πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ μέρους τῶν πλοιοκτητῶν ἐκτάκτων δαπανῶν τῶν συγχρωτημάτων, μὴ καλυπτομένων ἐκ τῶν περὶ οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως διατάξεων τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ μέρους τοῦ σωματείου ἁλιεργατῶν τῶν πρὸς τοὺς πλοιοκτήτας ὀφειλῶν καὶ δεδομένου ὅτι τὸ ποσὸν τοῦ 1/4 μεριδίου εἶναι ἀνεπαρκές, καὶ διὰ τὴν πραγματοποίησιν εἰσέτι ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς εἰς τοὺς συνεπεῖς πρὸς τὴν ἐργασίαν τῶν ἁλιεργάτας, καθιεροῦται ἡ κατὰ κιλὸν ἁλιεύματος παρακράτησις δέκα πέντε λεπτῶν (15).

2) Τὰ δεκαπέντε λεπτὰ κατὰ κιλὸν ἁλιεύματος παρακρατοῦνται ὑπὸ τοῦ ἰχθυεμπόρου ἅμα μετὰ ταῦ κανδυλίου τῆς δαπάνης προμηθείας καὶ διανέμονται ὡς ἑξῆς: Σωματεῖον ἁλιεργατῶν λεπτὰ 10, σωματεῖον πλοιοκτητῶν λεπτὰ 5. Ἐκ τοῦ παρακρατήματος διατίθενται κατ' ἔτος ποσὸν δραχμῶν 2.000 ὑπὸ τῶν δύο σωματείων κατ' ἀναλογίαν συμμετοχῆς διὰ τὴν προικοδότησιν τεσσάρων (4) τέκνων ἀπόρων ἁλιεργατῶν ἡλικίας ἕως 5 ἐτῶν.

3) Ἁλιεργάτης, ἵνα τύχῃ τῆς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς, δέον νὰ ἔχῃ συμπληρώσει ἐργασίαν διακοσίων δέκα (210) ἡμερῶν (ἑπτὰ (7) μῆνες ἐπὶ 30 ἡμέρας) εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς διάφορα συγχρωτήματα, ὑπαγόμενα εἰς τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν.

Ἄρθρον 15

Ἐκκαθαρίσεις λογαριασμῶν

1) Ἡ λογιστικὴ ἐκκαθάρισις ἐσόδων καὶ ἐξόδων ἑκάστης ἡμέρας λαμβάνει χώραν ἐντὸς πέντε ἡμερῶν τὸ ἀργότερον. Ἡ χρηματικὴ ἐκκαθάρισις γίνεται εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ὅτε καὶ διανέμονται ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου εἰς τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἁλιεργάτας τὰ μερίδια κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, παρουσίᾳ καὶ ἐκπροσώπου τοῦ σωματείου ἁλιεργατῶν.

2) Κατὰ τὴν διανομὴν τῶν μεριδίων τῶν ἁλιεργατῶν καὶ τοῦ πληρώματος ὁ πλοιοκτήτης παρακρατεῖ τὸ κατὰ τὴν παράγραφον Ιε' τοῦ ἄρθρου 13 μερίδιον ταῦ σωματείου ἁλιεργατῶν, εὐθυνόμενος ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν κανονικὴν ἀπόδοσιν ταύτου.

Ἄρθρον 16

Παρακολούθησις διαθέσεως ἁλιεύματος

Εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπὸ μέρους τῶν ἁλιεργατῶν παρακολούθησις τῆς διαθέσεως τοῦ ἁλιεύματος καὶ τῶν πρὸς τοῦτο ἀπαιτηθησομένων δαπανῶν δι' ἐπιλεγησομένου καταλλήλου ἁλιεργάτου κατόπιν κοινῆς συμφωνίας πλοιοκτήτου καὶ ἁλιεργατῶν.

Ἄρθρον 17

Προκαταβολαί

1) Εἰς ἕκαστον προσλαμβανόμενον ἁλιεργάτην καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου κατὰ μῆνα ἐφ' ἅπαξ προκαταβολὴ (πλάτικα) ἐκ δραχμῶν τετρακοσίων (400), ἥτις παρακρατεῖται καθ' ἑκάστην χρηματικὴν ἐκκαθάρισιν.

2) Ἐφ' ὅσον τὸ κατὰ μῆνα λαμβανόμενον ὑπὸ ἁλιεργάτου μερίδιον δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς κάλυψιν τῆς ληφθείσης παρ' αὐτοῦ προκαταβολῆς, ὁ ἁλιεργάτης οὗτος παραμένει ἐξ ὁλοκλήρου ὑπόχρεως πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ποσοῦ τῆς προκαταβολῆς, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ἐκ τῆς ἀμοιβῆς του νὰ ἐξοφλήσῃ. Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ληφθείσης προκαταβολῆς βαρύνει ἀλληλεγγύως καὶ τὸ σωματεῖον εἰς ὃν περίπτωσιν ὁ ἁλιεργάτης διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἁλιευτικῆς περιόδου, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐν λόγῳ διακοπὴ ἐγένετο, διὰ νὰ προσληφθῇ εἰς ἕτερον ἁλιευτικὸν συγχρότημα.

3) Πᾶς πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται, ὅπως εἰς τὸν ἀποχωροῦντα ἐκ τοῦ συγχροτήματός του ἁλιεργάτην χορηγῇ σημείωμα περὶ τῶν ὀφειλομένων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀποχωροῦντος ἁλιεργάτου ποσῶν ἐκ προκαταβολῶν. Τὸ σημείωμα τοῦτο πρέπει νὰ προσυπογραφῇ ὑπὸ τοῦ ἁλιεργάτου εἰς τὸ σωματεῖον, διὰ νὰ λάβῃ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς παρούσης σημείωμα τοῦ σωματείου πρὸς ἐργασίαν, τὸ ὁποῖον δὲν χορηγεῖται ἂν προηγουμένως ὁ πλοιοκτήτης τοῦ σκάφους, εἰς τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ προσληφθῇ ὁ ἁλιεργάτης, δὲν καταβάλῃ εἰς τὸν πλοιοκτήτην τοῦ σκάφους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος ἀποχωρήσας τὸ ὀφειλόμενον παρ' αὐτοῦ ποσὸν ἐκ προκαταβολῶν.

Κεφάλαιον Δ'

Γενικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 18

Ἀπαγορεύσεις

1) Οὐδεὶς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν δύναται νὰ λάβῃ ἰχθῦς πέραν τῆς χορηγουμένης εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ποσότητος ὑπὸ τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ (ψαροκαπετάνιου) κατὰ τὴν κρίσιν του.

2) Ἀπαγορεύεται ἡ ἐπὶ τῶν πλοίων ἄνοδος προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἁλιεργάτας.

3) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπουσία τῶν ἁλιεργατῶν ἄνευ ἀδείας τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ (ψαροκαπετάνιου).

4) Ἀπαγορεύεται ἡ ὑποχώρησις τῶν ἁλιεργατῶν πρὸ τῆς παρελεύσεως δέκα (10) ἡμερῶν

από της περί αποχωρήσεως ειδοποιήσεως αύτών πρός τον εργοδότην.

5) Απαγορεύεται ή άπόκρυψις ή πώλησις ιχθύων παρά μελών του πληρώματος και των αλιεργατών.

6) Απαγορεύεται ή πρόσληψις αλιεργατών, οίτινες δεν κατέχηνται επαγγελματικήν άδειαν αλιείας, ώς και εκείνων, οι οποίοι τυγχάνουν τιμωρηθέντες δι' αργίας παρά της Λιμενικής Αρχής.

Άρθρον 19

Επιβολή κυρώσεων

1) Παρά της Λιμενικής Αρχής επιβάλλονται αι δέουσαι κυρώσεις κατά των διαπραττόντων παραπτώματα και των υπαιτίων παραβάσεων εκ των εμπιπτουσών εις την αρμοδιότητά της και εντός της τοπικής δικαιοδοσίας αυτής.

2) Ο κυβερνήτης παντός πλοίου, υπερ άφορά ή παρούσα και ο «ψαροκαπετάνιος» αύτου, υποχρεούνται, όπως αναφέρωσιν εις την Λιμενικήν Αρχήν πάν παράπτωμα των μελών του προσωπικού του πλοίου και πάσαν παράβασιν αύτών, ενεργουμένης υπό του κυβερνήτου σχετικής εγγραφής και εις το ημερολόγιον Γνησίας.

Άρθρον 20

Ισχύς και καταγγελία της παρούσης

1) Η παρούσα συλλογική σύμβασις ισχύει από 1.10.1962 έως 31.5.1963.

2) Έκαστον των συμβαλλομένων μερών δύναται να καταγγείλη την παρούσαν, ήτις παύει ισχύουσα μετά δεκαήμερον από της καταγγελίας, αρχομένου του δεκαημέρου τούτου την επομένην ημέραν, καθ' ην εγένετο η καταγγελία, και λήγοντος την 24.00' ώραν της 10ης ημέρας από της ενάρξεως.

Άρθρον 21

Σύνταξις, υπογραφή, υποβολή πρός έγκρισιν παρούσης

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τεσσαρα άντίγραφα, εκ των οποίων έλαβον ανά εν τα συμβαλλόμενα μέρη, το τρίτον ή Λιμενική Αρχή και το τέταρτον θέλει υποβληθή διά της Λιμενικής Αρχής εις Υπουργείον Εμπορικής Ναυτιλίας προς έγκρισιν.

Διά τον Συνεταιρισμόν Πλοιοκτητών Μηχανοτρατών Καβάλας

Ο πρόεδρος — Ο συμπράκτων σύμβουλος

Διά το Σωματείον Αλιεργατών Νομού Καβάλας «Ο Άγιος Νικόλαος»

Ο πρόεδρος — Ο γενικός γραμματεύς

—

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

Απόφ. Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως της παρά τω Ι.Κ.Α. ασφαλίσεως εις το προσωπικόν της εν Δασώ κατασκηνώσεως της Μεσογειακής Λέσχης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 182 της 29 Απριλίου 1963)

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 13.2.1963

Το Διοικητικόν Συμβούλιον του Ι.Κ.Α. λαβόν υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7 και 13 του α.ν. 1846]1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», ώς ετροποποιήθησαν μεταγενεστέρως,

β) Τας διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του Κανονισμού «περί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως και υπολογισμού των εισφορών του Ι.Κ.Α.»

γ) Τας διατάξεις των άρθρων 5 και 7 του ν.δ. 3710]1957 «περί τροποποιήσεως της περί διοικήσεως και ελέγχου του Ι.Κ.Α. νομοθεσίας»,

δ) Τας υπ' αριθ. 35α]12]7.7.1961, 38]14]21.7.1961 και 1]23.1.1963 αποφάσεις της Τ.Α.Ε. του Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Κερκύρας, και

ε) Το υπ' αριθ. 18578]1963 εισηγητικόν σημείωμα του Κλάδου Ασφαλίσεως (Διευθύνσεως Υπαγωγής εις Ασφάλισιν), αποφασίζει ομοφώνως:

1) Την επέκτασιν της ασφαλίσεως του ημετέρου Ιδρύματος εις το προσωπικόν της εν Δασώ κατασκηνώσεως της Μεσογειακής Λέσχης (Club Méditerranée) και του εις το εν Γαστουρίω Αχίλλειον Ανάκτορον στεγαζομένου Καζίνου δι' άπαντας τους κλάδους, τους αναφερομένους εις άρθρον 1, παράγραφος 2, του α.ν. 1846]1951, ώς ετροποποιήθησαν μεταγενεστέρως,

2) Την έναρξιν της ώς άνω ασφαλίσεως από της πρώτης του μηνός του μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της παρούσης αποφάσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

—

Απόφ. Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως της παρά τω Ι.Κ.Α. ασφαλίσεως εις την περιοχήν Βιδ. Τοπικού Παραρτήματος Πόρου

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 182 της 29 Απριλίου 1963)

Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Το Διοικητικόν Συμβούλιον του Ι.Κ.Α. λαβόν υπ' όψιν:

α) Τας διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7 και 13 του α.ν. 1846]1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», ώς ετροποποιήθησαν μεταγενεστέρως,

β) Τας διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3 και 4 του Κανονισμού «περί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως και υπολογισμού των εισφορών του Ι.Κ.Α.».

γ) Τας διατάξεις των άρθρων 5 και 7 του ν.δ. 3710]1957 «περί τροποποιήσεως της περί διοικήσεως και ελέγχου του Ι.Κ.Α. νομοθεσίας»,

δ) Την υπ' αριθ. 5η]28.1.1963 απόφασιν της Τοπικής Διοικούσης Επιτροπής του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Πειραιώς και

ε) Το υπ' αριθ. 16635]1963 εισηγητικόν ση-

μείωμα τοῦ κλάδου ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφαίζει ὁμοφώνως :

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους εἰς τὴν περιοχὴν Βίδι, κειμένην ἐπὶ τῆς Πελοποννησιακῆς ἀκτῆς ἐναντι τῆς ἀσφαλιστικῆς θέσεως «Φάρος», διὰ διευρύνσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Τοπικοῦ Παραρτήματος Πύλου.

2) Τὴν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Δοξάτον καὶ Προσωτσάνην τοῦ Νομοῦ Δράμας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 182 τῆς 29 Ἀπριλίου 1963)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 11|19.3.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. λαβὸν ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710|1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.», δ) Τὴν ἀπὸ 12.2.1963 (συνεδρίασις 4) πρότασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Δράμας, ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 20523|1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ κλάδου ἀσφαλίσεως (Διεύθυνσις Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν), ἀποφαίζει ὁμοφώνως :

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον συντάξεως καὶ τοὺς κλάδους παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα πρὸς κάλυψιν πάντων τῶν προσώπων, τῶν πληρούντων τὰς προϋποθέσεις τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως, εἰς τὰς κοινότητας Δοξάτου καὶ Προσωτσάνης τοῦ Νομοῦ Δράμας ὑπὸ τύπον ἀσφαλιστικῶν γηαίδων, ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Δράμας, ὡς κατωτέρω ὁρίζεται :

α) Δοξάτον :

Ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ ἀρχεται ἀπὸ τὸ Ἐξωκκλήσιον «Ἅγιοι Θεόδωροι» ἐκ τῆς Β.Α. πλευρᾶς τῆς κωμοπόλεως, βαίνει κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν Β.Α. καὶ διέρχεται διὰ τοῦ Μνημείου τῶν ἀμνημονεύτων 1941. Ἐκεῖθεν στρέφουσα Ν.Α. καταλήγει εἰς τὴν παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Δράμας - Καβάλας καὶ Δράμας - Δοξάτου γέφυραν. Ἀκολούθως στρέφουσα πρὸς Ν. καταλήγει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ὑδατοδεξαμενὴν «Χ» Ὁσμὰν Γκιόλας». Ἐκεῖθεν κατευθυνομένη Β.Α. καὶ τεμνουσα τὸ ἀνάχωμα τοῦ χειμάρρου ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ καταλήγει εἰς τὸ 12ον χιλιόμετρον τῆς δημοσίας ὁδοῦ Δράμας - Καβάλας, ὁπόθεν στρεφουσα Β.Α. τερματίζει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον «Ἅγιοι Θεόδωροι», ἔνθα ἡ ἀφετηρία.

β) Προσωτσάνης :

Ἡ γραμμή, ἡ ὁρίζουσα τὰ ὅρια τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, ἀρχεται ἀπὸ τὸ 11ον χιλιόμετρον τῆς δημοσίας ὁδοῦ Δράμας - Νευροκοπίου Β.Α. τῆς κωμοπόλεως, βαίνει κατ' εὐθεῖαν πρὸς Δ. μέχρι τὸ κοινόχρηστον λατομεῖον, τὸ ὁποῖον καὶ περιλαμβάνει. Ἐκεῖθεν στρέφουσα πρὸς Ν. ἀκολουθεῖ νοητὴν τεθλασμένην γραμμὴν Δ. τῆς κωμοπόλεως καὶ διερχομένην ἀπὸ τὸ 17ον χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Δράμας - Νευροκοπίου τὴν κεντρικὴν δεξαμενὴν ὕδατος καταλήγει εἰς τὸ Μοναστηράκι Ἁγίου Παντελεήμονος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀγγίτου. Ἐκεῖθεν ἀκολουθεῖ πρὸς Α. τὸν ροῦν τοῦ ἀνωτέρω ποταμοῦ μέχρι τῶν κεραμοποιείων τῶν εὑρισκομένων Δ. τῆς γεφύρας τῆς ὁδοῦ Προσωτσάνης - Καλλιθέας, εἶτα ἀνέρχεται πρὸς Β., διέρχεται διὰ τοῦ ἐξωκκλησίου Προφήτου Ἠλίου, προχωρεῖ κατ' εὐθεῖαν καὶ καταλήγει εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως της, ἤτοι τὸ 11ον χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Δράμας - Νευροκοπίου.

2) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἐγγὺς τῆς κωμοπόλεως Προσωτσάνης Δράμας κειμένων μεταλλείων μαγγανίου τοῦ Δ. Σκαλιστήρη διὰ τὴν κάλυψιν τῶν εἰς τὰ μεταλλεῖα ταῦτα ἀπασχολουμένων προσώπων καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἐπέλθῃ ἀλλαγὴ ἔδρας ἀφορῶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἐργοδότου, τῆς ὡς ἄνω περιοχῆς παραμενούσης καὶ μετὰ τὴν διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐπέκτασιν τοῦ ὡς ἀνωτέρω κλάδου ἀσφαλίσεως εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Δράμας.

3) Τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἀνακαθορισμοῦ τῶν ὁρίων τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Μυτιλήνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 182 τῆς 29 Ἀπριλίου 1963)

Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 13|2.4.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν :

α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως,

β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.»,

γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710|1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας»,

δ) Τὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. Π|21.1.1963 συνε-

δρίασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Μυτιλήνης ληφθεῖσαν ἀπόφασιν καί

ε) Τό ὑπ' ἀριθ. 18793|1963 εἰσηγητικόν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

1) Τον ἀναπροσδιορισμόν τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Μυτιλήνης ὡς κάτωθι :

Τά ἀσφαλιστικά ὅρια ἀρχόντι νοτίως ἐκ τῆς ἀκτῆς, εἰς ἣν ἐκβάλλει τό ρεῦμα Βαμβούρη μέ φυσικόν ὅριον τήν διευθετημένην ἢ ὄχι κοίτην τοῦ ρεύματος μέχρι τοῦ σημείου ἔνθα τέμνει τήν ὁδόν, ἥτις ἄγει εἰς τό χωρίον Ἀκρωτήρι, ἐντεῦθεν δέ ἀκολουθοῦν τήν ὁδόν Ἀκρωτηρίου, ἥτις ἄγει πρός Μυτιλήνην μέχρι τοῦ Διδασκαλείου, συμπεριλαμβανομένου. Ἀπό τοῦ σημείου τούτου ἀκολουθοῦν τήν νοητήν εὐθεῖαν, ἥτις συνδέει τό Διδασκαλεῖον μετά τοῦ νεκροταφείου Παναγίας Χρυσομαλλούσης καί ἐκεῖθεν μέχρι τῆς οἰκίας Καλαγάνη καί τοῦ ἀκρωτάτου νοτιοανατολικοῦ σημείου τοῦ Βοσταγείου Ἱεροῦ Γενικοῦ Νοσοκομείου, ὅπου κάμπτονται μέ κατεύθυνσιν πρός βορρᾶν μέχρι τοῦ ὑφισταμένου (ἀποθηκῶν Ἑνώσεως Συνεταιρισμῶν Λέσβου), συμπεριλαμβανομένου ὁλοκλήρου τοῦ συνοικισμοῦ Καλλιθέας. Ἐκεῖθεν ἐκ τῶν ἀκραίων δυτικῶν παρυφῶν τοῦ συνοικισμοῦ Καλλιθέας ἀκολουθοῦν τήν νοητήν γραμμήν μέχρι τοῦ Α' Νεκροταφείου, ἐκεῖθεν τοῦ φυλακίου Δημοτικοῦ Φόρων, ἐν συνεχείᾳ τοῦ ὑφώματος, ἔνθα τό λατομεῖον ἰδιοκτησίας Κίρήνης Ἀναγνώστου καί ἐκεῖθεν ταῦ ὑφώματος, ὅπου τό ἕτερον λατομεῖον ἰδιοκτησίας Γεωργίου Ράπτου, συμπεριλαμβανομένων.

Ἀπό τοῦ σημείου τούτου ἀκολουθοῦν τήν νοητήν εὐθεῖαν μέχρι τῶν φυλακῶν Μυτιλήνης, ἐκεῖθεν μέχρι τῆς Ἐκκλησίας Προφήτου Ἠλία, ἀπό ταύτης μέχρι τοῦ νεκροταφείου Ἁγίας Κυριακῆς, ἐκεῖθεν μέχρι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος καί ἐκεῖθεν πρός τήν ἀκτήν, ὅπου οἱ Κυλινδρόμυλοι Μουζάλα συμπεριλαμβανομένων. Τέλος ἐντεῦθεν ἀκολουθοῦν τήν ἀκτήν μέχρι τοῦ σημείου ἀφετηρίας τῶν ἐκβολῶν τοῦ ρεύματος Βαμβούρη.

Εἰς τά ἀσφαλιστικά ὅρια τοῦ Ὑποκαταστήματος περιλαμβάνονται ὡσαύτως :

α) Τά ἐντός τῶν ὁρίων τοῦ Δήμου Μυτιλήνης λειτουργοῦντα λατομεῖα, εἰδικώς διά τά ἀπασχολούμενα εἰς αὐτά πρόσωπα, β) ἡ θέσις Καρά Τεπέ Μυτιλήνης εἰδικώς διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς τάς στρατιωτικάς ἐγκαταστάσεις τῆς ἐδρευούσης ἐκεῖ ὑπ' ἀριθ. 2502 στρατιωτικῆς ὑπομονάδος, γ) ὁ ὅρμος Ντιπίου εἰδικώς διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς τό Σωματεῖον Φορτοεκφορτωτῶν Λιμένος Ντιπίου, πυρηνελαιουργείων τῆς Ἑλαιουργίας Ἑλλάδος καί ἀποθήκην Καλλίτσα. δ) Τό χωρίον Λουτρά εἰδικώς διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς τά ἐργοστάσια Λ. Π. Βασιλείου, Μάνδρα (νῦν Ἑλαιουργικοῦ Πιστωτικοῦ Συνεταιρισμοῦ) καί Χατζηανδρέου, ε) ἡ Σκάλα Λουτρῶν εἰδικῶς διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς τά ἐργοστάσια Χατζηχριστόφα καί Ἀνδρέου Βασιλείου, στ) Ἀεροδρόμιον Μυτιλήνης εἰδικώς διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς τήν συντήρησιν, ἀνακαίνισιν καί λειτουργίαν τοῦ Ἀεροδρομίου, ζ) Κοινότης Παμφύλλων εἰδικῶς διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς τά ἐλαιουργεῖα «Ἑλαιουργικοῦ Πιστωτικοῦ Συνεταιρισμοῦ Παμφύλλων», Ἀλεξάνδρου Σάλτα, Νικολάου Τριανταφυλλίδη, Πυρηνελαιουργείων Ἑνώσεως Συνεταιρισμῶν Λέσβου, ὡς καί εἰς τάς ἐγκαταστάσεις ἀποθηκῶν Πυργώνας καί Α.Ε. Πετρογωΐς, η) Κοινότης Παναγιούδας εἰδικῶς διά τούς ἀπασχολουμένους εἰς τό Σωματεῖον Φορτοεκφορτωτῶν Λιμένος καί τάς ἐπιχειρήσεις Μερόπης Σέρεσλη, Νικολάου Χαριατέλλη, Μαρίας Μουτάφη, Γεωργίου Κλειδαρᾶ, Σπύρου Σέλλα καί Νικολάου Κεφάλα.

2) Τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων ἀσφαλιστικῶν ὁρίων ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί ἐπεκτάσεως παρά τῷ Ι.Κ.Δ. ἀσφαλίσεως διά τον κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καί μητρότητος εἰς εἶδος εἰς τάς λατομικάς καί μεταλλευτικάς ἐπιχειρήσεις Ριζαρίου καί Σωτήρας ἐπαρχίας Ἐδέσσης.

(Ε.Κ.τ. Β' φ. 127 τῆς 28 Μαρτίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 8|26.2.1963

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α.

Λαβόν ὑπ' ὄψιν :

α) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καί 13 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως.

β) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περί τρόπου ἐκτελέσεως τῆς ἀσφαλίσεως καί εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.».

γ) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καί 7 τοῦ ν.δ. 3710|1957 «περί τροποποιήσεως τῆς περί διοικήσεως καί ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.».

δ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 63|15.11.1962 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἐδέσσης καί

ε) Τό ὑπ' ἀριθ. 110122 εἰσηγητικόν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Ὑπαγωγῆ εἰς Ἀσφάλισιν) ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

1) Τήν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος διά τόν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καί μητρότητος εἰς εἶδος τίς τούς ἀπασχολουμένους εἰς τάς μεταλλευτικάς καί λατομικάς ἐπιχειρήσεις τῆς περιοχῆς τῶν ἐπαρχιῶν Ἐδέσσης - Ἀλμωπίας.

2) Τήν ἐφαρμογήν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΡΑΠΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ἀνωτέρω, σελ. 648, δημοσιεύεται ἐν ἀξιοπρόσεκτον... διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ, κείμενον νόμου. Δὲν προέρχεται βεβαίως ἀπὸ τὰ νομοθετικὰ ὄργανα τοῦ Συντάγματος, ἀλλ' ἔχει συμφώνως πρὸς τὸν νόμον ἰσχὺν νόμου. Τίθεται δ' ἐφαρμογὴν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καὶ δὲν ἀποκλείεται τὸ γραπτὸν αὐτὸ κείμενον νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τὸ βῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν ἐπὶ ὡρισμένης ὑποθέσεως τεθῇ θέμα ψευδοῦς ἐφαρμογῆς του.

Γράφονται λοιπὸν εἰς συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ταῦτα: «Ἑκάστη νοσοκόμος καὶ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ὀφείλει, ὅπως εἰδοποιήσῃ πρὸ 15θημέρου τὸν ἐργοδότην διὰ τὴν περίπτωσιν ἀποχωρήσεώς της ἀπὸ τὴν κλινικήν. Ἐὰν ὅμως κανένα (sic!) μέλος τοῦ προσωπικοῦ ἄνευ εἰδοποιήσεως, δὲν θὰ λάβῃ τὰς προσηκόντως δικαιουμένας ἀποδοχάς του».

Διέφυγεν ἀπὸ τοὺς Ὑπουργοὺς Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν πρὸς κύρωσιν τῆς συλλογικῆς αὐτῆς συμβάσεως ἐπεξεργασίαν ἐρρίφθη τὸ κύριον βάρος τῆς προσοχῆς των εἰς τὸν ὅρον περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς, τὸν ὁποῖον, ὡς παράνομον, διέγραψαν —καὶ ὀρθῶς— νὰ ἀπαλείψουν τὸ γλωσσικῶς ἀηδὲς καὶ νομικῶς περίεργον αὐτὸ κείμενον.

Μένει οὕτω ἐν καταχωρίσει μεταξὺ τῶν νομικῶν κανόνων διάταξις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καλοῦνται μισθωτοὶ τῆς συλλογικῆς αὐτῆς συμβάσεως ἐργασίας νὰ διαβιώσουν καὶ νὰ συμμορφωθοῦν, μέχρις ὅτου βεβαίως διαχυθῇ ἀπὸ τοὺς νομικοὺς καὶ τὰ δικαστήρια νὰ παρακούσουν, βάσει ... φύγους ἄνευ εἰδοποιήσεως εἰς ὅσα γράφονται μὲ ἀξιώσεις κανόνος δικαίου, διεκδικοῦντες, εἰς πεῖσμα τῆς ἐδιατάξεως, τυχὸν κρατουμένας ἀπὸ τὸν ἐργοδότην των ἀποδοχάς, ἀφοῦ ἠμπορεῖ μὲν νὰ λέγεται καὶ νὰ γράφεται, ὅτι οἱ συλλογικῶς συμβαλλόμενοι ὁμοιάζουν πρὸς νομοθέτας, ἀλλὰ—πῶς νὰ γίνῃ;— δὲν εἶναι καὶ νομοθέται, ὥστε νὰ καταργοῦν γνήσιους νόμους.

Δὲν εἶναι βεβαίως θέμα ἐκ τῶν ποιοτικῶν, μὲ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀσχοληθῶμεν, ἡ γλωσσικὴ καὶ νομικὴ διατύπωσις μιᾶς τοπικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν εἶναι ἀσύνηθες τὸ φαινόμενον. Ἐλλείπει εἰς πολλὰς ἐκ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἡ ἀναγκαία διὰ τὴν σύνταξίν των ἀπὸ γλωσσικῆς καὶ νομικῆς πλευρᾶς προσοχή, τὰ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ὁποίας λάθη εἰς ὅσας τυχὸν διαφορὰς διέρχονται διὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς κύρωσίν των ἠμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ διορθοῦνται.

Ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορά

Συνεζητήθησαν τὴν 10ην τρέχοντος ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μὲ Πρόεδρον τὸν κ. *Χ. Μητρόπουλον* καὶ εἰσηγητὴν τὸν Σύμβουλον κ. *Δ. Ταμιωλάκην* αἰτήσεις ἀκυρώσεως τῆς διατάξεως τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας περὶ συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς.

Ὁ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων εἰσηγητὴς ὑπεστήριξε τὰ ἑξῆς: Προκειμένου περὶ τῶν μὴ ὠργανωμένων μισθωτῶν ἡ συνεισφορὰ εἶναι παράνομος, διότι ὁ νόμος δὲν παρέχει τοιαύτην ἐξουσίαν. Ἐὰν δὲ ὁ νόμος ἤθελεν ἑρμηνευθῇ, ὅτι παρέχει τοιαύτην ἐξουσίαν, τοῦτο θὰ ἀντέκειτο εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον διασφαλίζει τὴν θετικὴν καὶ ἀρνητικὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι.

Περαιτέρω ὑπεστήριξεν, ὅτι εἶναι ἄκυρος ὁ ὅρος τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διότι ἐπέβαλεν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς εἰσφορᾶς διατυπώσεις πλείονας ἐκείνων τοῦ νόμου. Τέλος καὶ ἂν ἤθελε θεωρηθῇ ἔγκυρος ὡς πρὸς τοὺς ὠργανωμένους ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορὰ εἶναι διανεμητέα μεταξὺ ὅλων τῶν συνδικάτων καὶ ὄχι μόνων τῶν τμημάτων τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἐπεφυλάχθη νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του.

Ἀσφαλιστικά

Διὰ προσφάτου ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (711/1963) ἀκυρώθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 242/1962 β.δ. «περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν» (ΕΕΔ 21, 615, 616), διὰ τοῦ ὁποίου ἐθεσπίσθη εἰδικὴ ἐκτακτος εἰσφορὰ πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου εἰς βάρος τῶν ἐργατῶν ἁπασῶν τῶν ἐπιχειρήσεων κεραμοποιΐας, πλινθοποιΐας καὶ ἀγγειοπλαστῶν, τῶν κειμένων εἰς τὰς περιφερείας τοῦ κράτους, ἔνθα λειτουργεῖ τὸ Ταμεῖον, ὡς καὶ εἰς ἐκείνας, ἔνθα ἐπεξετάθη ἤδη ἢ ἐπεκτεθήσεται μεταγενεστέρως βάσει τῶν κειμένων διατάξεων καὶ εἰς βάρος τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν.

Ἡ ἀκύρωσις ἐγένετο, διότι οὔτε διὰ τοῦ νόμου 5997/1934, ἱδρυτικοῦ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, οὔτε διὰ τοῦ νόμου 742/1943 περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου παρέχεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐξουσιοδότησις πρὸς ἐπιβολὴν διὰ διατάγματος πόρων τοῦ Ταμείου.

Τὰ πλήρη κείμενα τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

Ἀλληλογραφία

Κον Ε. Μ. Θεσσαλονίκην: Λυπούμεθα, ἀλλὰ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ σᾶς δώσωμεν τὴν γνώμην μας ἐπὶ ὑποθέσεως μᾶλλον τοπικῆς, ἡ ὁποία ἔχει δικαστικὴν ἐξέλιξιν. Δὲν εἶναι, ἄλλως τε, εἰς τὸ ἔργον μας ἡ παροχὴ νομικῶν συμβουλῶν, ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τοὺς δικηγόρους.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 11 (521)

Ἀθῆναι, 1 Ἰουνίου 1963

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΡΡΟΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ.Ν., Δικηγόρου

I

Εἰς τὴν πρακτικὴν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων εἶναι δυνατὴ ἡ δημιουργία καταστάσεως ἐμφανιζούσης τὴν ἀκόλουθον ἰδιόρρυθμον εἰκόνα:

Δύο διάφοροι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ρυθμίζουν τὰς σχέσεις ἐργασίας τῶν μισθωτῶν τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος μετὰ τῶν ἐργοδοτῶν δύο διαφόρων ἐπαγγελμάτων. Δύο ἐργοδόται, εἷς ἐξ ἑκάστου ἐπαγγέλματος, συγκεντροῦν τὴν δραστηριότητά των, ἥτις εἶναι κατὰ βάσιν διάφορος, ἐντὸς τοῦ χώρου μιᾶς ἐκμεταλλεύσεως, οὕτω δὲ ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα ποία ἐκ τῶν δύο συλλογικῶν τούτων συμβάσεων τυγχάνει ἐφαρμοστέα εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν ταύτην.

Συγκεκριμένως, τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων ἑκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων ρυθμίζει ἡ ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς (1), ἐνῷ αἱ σχέσεις τῶν αὐτῶν χειριστῶν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ρυθμίζονται ὑπὸ τῆς ἀπὸ 24.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας(2).

Ἐπιχείρησις ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων, ἀπασχολοῦσα χειριστάς, συμβάλλεται μετὰ βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων, ἀπαραιτήτων διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς τελευταίας εἰς τὸν χῶρον τῶν ἐγκαταστάσεων αὐτῆς. Ἐκ τῆς ταυτότητος τοῦ χώρου, εἰς ὃν ἀσκεῖται ἡ δραστηριότης τῶν δύο ἐπιχειρήσεων, ἐνέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν αἱ σχέσεις ἐργασίας τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τεχνικῶν ἔργων ἀπασχολουμένων χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν κλπ. μηχανημάτων καταλαμβάνωνται καὶ ρυθμίζωνται ὑπὸ τῆς ἀπὸ 24.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν κλπ. μηχανημάτων βιομηχανίας ἢ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν κλπ. μηχανημάτων τεχνικῶν ἔργων.

II

Ἐξεταστέον τυγχάνει κατὰ πόσον ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω σύμπτωσις τῆς ἐφαρμογῆς τῶν δύο διαφόρων συλλογικῶν συμβάσεων ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἐκμεταλλεύσεως συνιστᾷ συρροὴν συλλογικῶν συμβάσεων, ὅτε τὸ ἀνακῦψαν πρόβλημα θέλει λυθῇ κατὰ τὰς περὶ ἄρσεως τῆς συρροῆς ἀρχάς.

1. Ἡ συρροὴ συλλογικῶν συμβάσεων (3) προϋποθέτει, ὅπως ἡ σχέσις ἐργασίας ἐμπίπτῃ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ κατὰ τόπον, κατ' ἐκμετάλλευσιν, κατ' εἰδικότητα, κατὰ πρόσωπα καὶ κατὰ χρόνον πεδίον ἰσχύος ὅλων τῶν συρρεουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Ἀπαιτεῖται δηλαδὴ ταυτότης ὅλων τῶν πεδίων ἰσχύος (4).

2. α) Περαιτέρω προϋπόθεσιν τῆς συρ-

(1) Κατετέθη εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν. Πρᾶξις καταθέσεως ὑπ' ἀριθ. 166 τῆς 6.11.1961, ΕΕΔ **20**, σ. 1494.

(2) Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 96499)6217) 1962, Ε.Κ. τ. Β' φ. 465 τῆς 14.12.1962, ΕΕΔ **22**, σ. 55.

(3) Ἐννοεῖται πάντοτε ἡ γνησία συρροή, ὅτε πράγματι τίθεται τὸ πρόβλημα περὶ τῆς ἐφαρμοστέας συλλογικῆς συμβάσεως, αἰχιδὲ καὶ ἡ φαινομένη τοιαύτη. Βλ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **16**, σ. 1081 ἑπ.

(4) Βλ. *Καποδίστριαν*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, σ. 273· *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **16**, σ. 1081 ἑπ.· Hueck - Nipperdey, Lehrbuch II, σ. 457· Hueck-Nipperdey-Tophoven, TVG § 4, Anm. 96, Hueck, AR - Blattei, TV, VI, VIII· Ni-

ροῆς ἀποτελεῖ ἡ δέσμευσις τῶν μερῶν τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐκ τῆς συλλογικῆς(5), δηλαδὴ ἡ ὑποβολὴ των εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἱκανῶν πρὸς τὸ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι ἑνώσεων(6). Ἀποτελεῖ σήμερον τὴν κρατοῦσαν παρ' ἡμῖν ἄποψιν, ὅτι οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καταλαμβάνουν καὶ ρυθμίζουν τὰς μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων ἢ, προκειμένου περὶ διαιτησίας, τῶν μελῶν τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας(7).

Ἡ δέσμευσις ὅμως δύναται νὰ δημιουργηθῇ καὶ διὰ τῆς κηρύξεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως γενικῶς ὑποχρεωτικῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου 3239, ὅτε διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἐνεργείας αὐτῆς καὶ πέραν τῶν ἀρχικῶς δεσμευομένων, ἤτοι τῶν μελῶν τῶν συναψασῶν τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ὀργανώσεων, δυνατὸν νὰ καταληφθοῦν ὑπ' αὐτῆς σχέσεις ἐργασίας, ρυθμιζόμεναι ἤδη ὑπὸ ἑτέρας συλλογικῆς συμβάσεως(8).

Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπέρχει ταυτόχρονος δέσμευσις τῶν μερῶν τῆς ἀτομικῆς σχέσεως ἐκ πλειόνων συλλογικῶν συμβάσεων, ἐλλείψει δὲ τοιαύτης οὐδὲ καὶ ὑποβολὴ τῆς σχέσεως εἰς ὅλας συγχρόνως τὰς συλλογικὰς συμβάσεις, αἵτινες φέρονται ὡς ἐφαρμοστέαι ὑπ' αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ τεθῇ ζήτημα συρροῆς.

β) Ἐλλείψει δεσμεύσεως ἐκ περισσοτέρων συλλογικῶν συμβάσεων δὲν ὑφίσταται συρροὴ ἐκ τῆς καλουμένης πλειονότητος συλλογικῶν συμβάσεων. Πρόκειται περὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς περισσότεραι συγγενεῖς ἢ ὁμοειδεῖς ἑνώσεις ἐργαζομένων συμβάλλονται κεχωρισμένως μετὰ τῆς αὐτῆς ἑνώσεως ἐργοδοτῶν. Τότε τὰ μέλη ἑκάστης ὀργανώσεως δεσμεύονται μόνον ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῆς συναφθείσης συλλογικῆς συμβάσεως καὶ οὐδεμίαν ἔχουν σχέσιν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἑτέρας ὀργανώσεως συναφθεῖσαν τοιαύτην(9).

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς αἱ περισσότεραι συλλογικαὶ συμβάσεις βαίνουν παραλλήλως, συντρέχουν, χωρὶς νὰ συγκρούωνται, δηλ. χωρὶς ἑκάστη τούτων νὰ τείνῃ νὰ καταλάβῃ καὶ ρυθμίσῃ καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων καταλαμβανομένας ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας. Ἐκ τοῦ λόγου ταύτου ὁ ὅρος «συνδρομὴ συλλογικῶν συμβάσεων» εἶναι πλέον ἀκριβὴς καὶ δόκιμος τοῦ ὅρου «πλειονότης».

Ἡ συνδρομὴ - πλειονότης - συλλογικῶν συμβάσεων δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ἀντιστρόφως. Οὕτω, εἶναι δυνατὴ ἡ σύναψις περισσοτέρων συλλογικῶν συμβάσεων κεχωρισμένως μεταξὺ μιᾶς ἑνώσεως ἐργαζομένων καὶ περισσοτέρων ἑνώσεων ἐργοδοτῶν. Ἐπὶ τῶν περιπτώσεων αὐτῶν ἑκάστη τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ρυθμίζει τὰς ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας τῶν μελῶν τῶν ὀργανώσεων, αἵτινες συνῆψαν ταύτην. Καὶ πλέον συγκεκριμένως: Εἰς ἑκάστην περίπτωσιν θὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἐκείνη ἡ συλλογικὴ σύμβασις, ἐξ ἧς δεσμεύονται ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς ἀτομικῆς σχέσεως(10). Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ ἐργαζόμενοι δεσμεύονται ἐξ ὅλων τῶν συντρεχουσῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ὡς μέλη τῆς συναψάσης ταύτας ἐργατικῆς ἑνώσεως, εἰς ἑκάστην περίπτωσιν θὰ ἐφαρμοσθῇ ἐκείνη ἡ συλλογικὴ σύμβασις, ἥτις δεσμεύει καὶ τὸν ἐργοδότην, δηλαδὴ ἐκείνη, εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς ὁποίας μετέσχεν ἡ

---

kisch, ArbR³ II, σ. 477 - 478· Maus, TVG § 4, Anm. 162· Kaskel - Dersch, Arbeitsrecht⁵ σ. 69· Hobrowski - Gaul³, σ. 407 (MIX 2)· Kόst. Arbeitsrecht, σ. 143· Huber, WVerwR II, σ. 440· Gramm, AR - Blattei, TV, XII I 1· Schröder, Betrieb, 1957, σ. 682 ἑπ.· Durand - Vitu, III No 200, σ. 565. Πρβλ. καὶ Schröder, Betrieb. 1957, σ. 682 ἑπ.

(5) Βλ. τὰς ἀνωτέρω παραπομπάς.

(6) Βλ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **19**, σ. 65 ἑπ. καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 1 καὶ 3 παραπομπάς.

(7) Βλ. ΕΕΔ **19**, σ. 65· *Μαυρίδην*, ΕΕΔ **18**, σ. 299· *Τρίμην*, ΕΕΔ **18**, σ. 380, *Δημάκην*, ΕΕΔ **19**, σ. 83· *Στεφανάκην*, ΕΕΔ **20**, σ. 1369· *Καποδίστριαν*, Ἐφ.ΔΚ. ἄρθρον 680 σημ. 27· Α.Π. 99)1960, ΕΕΔ **19**, σ. 847· Α.Π. 411) 1961, ΕΕΔ **20**, σ. 852· Α.Π. 91)1962, ΕΕΔ **21**, σ. 329· Σ.Ε. 305)1962, ΕΕΔ **21**, σ. 757· Σ.Ε. 1549)1957, ΕΕΔ **16**, σ. 1208· Σ.Ε. 1243) 1959, ΕΕΔ **18**, σ. 751· Σ.Ε. 577)1960, ΕΕΔ **19**, σ. 886· Σ.Ε. 1774)1962, ΕΕΔ **21**, σ. 1350· Σ.Ε. 1987)1962, ΕΕΔ **21**, σ. 1411· ΓνΝΣΚ 919)1960, ΕΕΔ **19**, σ. 1327· ΓνΝΣΚ 639)1961, ΕΕΔ **20**, σ. 1159· ΓνΝΣΚ 923)1961, ΕΕΔ **21**, σ. 51· ΓνΝΣΚ 369)1962, ΕΕΔ **21**, σ. 517.

(8) Πρβλ. Hueck - Nipperdey, Lehrbuch II, σ. 458, ὑποσ. 11· Nikisch, ArbR³ II, σ. 478.

(9) Πρβλ. ΕΕΔ **16**, σ. 1081 ἑπ. (1082) καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 13 παραπομπάς· Nikisch, ArbR³ II, σ. 479· Mann, BB 1957, σ. 549.

(10) Τοῦτο, διότι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως προϋποθέτει, ὅπως ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς ἀτομικῆς σχέσεως δεσμεύωνται ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Βλ. ΕΕΔ **14**, σ. 805 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 118 παραπομπάς.

όργάνωσις, ἧς μέλος τυγχάνει ὁ ἐργοδότης ἢ ἐπεξετάθη ἐπ' αὐτοῦ δυνάμει κηρύξεως γενικῶς ὑποχρεωτικῆς.

III

Ἐν ὄψει τῶν προϋποθέσεων, ὑφ' ἃς δημιουργεῖται συρροὴ συλλογικῶν συμβάσεων, ἡ ἀνωτέρω (ὑπὸ I) διαγραφεῖσα σύμπτωσις δύο συλλογικῶν συμβάσεων εἰς τὴν αὐτὴν ἐκμετάλλευσιν, αἵτινες ἀμφότεραι ρυθμίζουν τὰς σχέσεις ἐργασίας τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος μισθωτῶν, ἑκάστη ὅμως κατ' ἰδίαν τὰς ἀτομικὰς σχέσεις τῶν αὐτῶν μισθωτῶν μετ' ἐργοδοτῶν, ἀσκούντων διάφορον δραστηριότητα, δὲν συνιστᾷ συρροήν.

1. Τὸ κατ' ἐκμετάλλευσιν πεδίον ἰσχύος τῆς ἀπὸ 24.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως εἶναι ὅλως διάφορον ἐκείνου τῆς ὑπ' ἀριθ. 7]1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς. Ἡ πρώτη ἀφορᾷ εἰς βιομηχανικὰς ἐκμεταλλεύσεις· ἡ δευτέρα εἰς ἐκμεταλλεύσεις ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων. Διὰ τὴν λύσιν συνεπῶς τοῦ ἀνακύψαντος προβλήματος ἀποφασιστικὸς εἶναι ὁ διαχωρισμὸς καὶ ἡ ὁροθέτησις τῶν ἐννοιῶν τῆς βιομηχανικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων.

α) Ἡ εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἐκμετάλλευσιν ἀσκουμένη ἐργοτεχνικὴ δραστηριότης συνίσταται εἰς τὴν ἐξαγωγὴν ἢ ἐπεξεργασίαν ὑλικοῦ (11), εἰδικώτερον, ὑπὸ στενωτέραν ἔννοιαν, εἰς τὴν διὰ χημικῶν ἢ μηχανικῶν μέσων μεταβολὴν τῆς μορφῆς τῆς ἀκατεργάστου ὕλης ἢ τὸν ἐξευγενισμὸν αὐτῆς ἐπὶ σκοπῷ παραγωγῆς νέων προϊόντων (12). Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὡς προϊόντα ἢ ὑλικὸν νοοῦνται ἀγαθὰ καταναλωτικά, ἡ πρώτη ὕλη διὰ τὴν κατασκευὴν τοιούτων, ὡς καὶ αἱ φυσικαὶ δυνάμεις.

β) Ἡ ἐκτέλεσις τεχνικῶν ἔργων δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἐξαγωγὴν ἢ ἐπεξεργασίαν ὑλικοῦ, ἀλλ' εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ συντήρησιν ἐγκαταστάσεων ἀπαραιτήτων πρὸς ἄσκησιν ὡρισμένης τεχνικῆς ἢ οἰκονομικῆς δραστηριότητος, οἷον τῆς παραγωγῆς (βιομηχανία), μεταφορῶν κλπ. Ἡ ἐκμετάλλευσις ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων παρουσιάζει ἔναντι τῆς βιομηχανικῆς ἐκμεταλλεύσεως τὴν ἰδιορρυθμίαν ὅτι δὲν ἔχει μονίμους τοπικὰς ἐγκαταστάσεις, ἀλλὰ λειτουργεῖ ὅπου ἐκτελοῦνται ἑκάστοτε τὰ τεχνικὰ ἔργα.

γ) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι ἡ βιομηχανικὴ ἐκμετάλλευσις καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων εἶναι δυνατὸν τοπικῶς νὰ συμπέσουν. Τοῦτο συμβαίνει, ὅταν ἐντὸς τοῦ χώρου, εἰς ὃν ὑπὸ μιᾶς ἑνότητος προσωπικῶν καὶ ὑλικῶν μέσων ἀσκεῖται δραστηριότης, σκοπεύουσα τὴν παραγωγὴν ἢ ἐπεξεργασίαν τῆς ὕλης, ἀσκεῖται συγχρόνως ὑπὸ ἑτέρας ἑνότητος προσωπικῶν καὶ ὑλικῶν μέσων δραστηριότης, δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ κατασκευὴ ἢ ἡ συντήρησις ἐγκαταστάσεων. Ἡ τοπικὴ σύμπτωσις τῶν περισσοτέρων ἐργοτεχνικῶν δραστηριοτήτων δὲν σημαίνει συγχώνευσιν τῶν ἐκμεταλλεύσεων, αἵτινες διατηροῦν τὴν αὐτοτέλειάν των, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ἀποτελοῦν δύο διαφόρους ἑνότητας προσωπικῶν καὶ ὑλικῶν μέσων καὶ ἐπιδιώκουν δύο διαφόρους ἐργοτεχνικοὺς σκοπούς(13). Διότι ὁ τόπος τῆς ἀσκήσεως τῆς δραστηριότητος τῆς ἐκμεταλλεύσεως, αἱ τοπικαὶ δηλ. ἐγκαταστάσεις της, δὲν ἀποτελοῦν ἐννοιολογικὸν στοιχεῖον αὐτῆς. Ἡ ἐκμετάλλευσις δύναται νὰ εἶναι ἐνιαία καὶ ἂν ἔτι αἱ ἐγκαταστάσεις της δὲν ἀποτελοῦν τοπικὴν ἑνότητα, ἔτι δὲ καὶ ὅταν δὲν εἶναι παντάπασι μόνιμοι, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτῆς καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ἀντιθέτως ἡ αὐτοτελὴς ἐκμετάλλευσις χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς ἑνότητος τῶν προσωπικῶν καὶ ὑλικῶν μέσων καὶ τοῦ ἐργοτεχνικοῦ σκοποῦ.

Ἐφ' ὅσον εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ἔχομεν δύο διαφόρους ἑνότητας προ-

(11) Βλ. H a x, HdSw, Industriebetrieb.

(12) Βλ. Σύνταξιν ΕΕΔ **1**, σ. 137· ΕΕΔ **5**, σ. 384· Σχόλια ΕεΔ **9**, σ. 599· Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 2695)1950, ΕΕΔ **9**, σ. 599· 6305)1958, ΕΕΔ **17**, σ. 914· 6771)1955, ΕΕΔ **14**, σ. 910 μετὰ πλείονων στοιχείων· Α.Π. 64)1953, ΕΕΔ **12**, σ. 765· Α.Π. 296)1952, ΕΕΔ **11**, σ. 645· Σχόλια ΕΕΔ **17**, σ. 913 μετὰ παραπομπῶν εἰς τὴν νομολογίαν· Σ.Ε. 1062)1959, ΕΕΔ **18**, σ. 813.

(13) Περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως βλ. Ἀγαλλόπουλον, Ἐργατικὸν Δίκαιον σ. 65· D u r a n d - J a u s s a u d, I No 337 σ. 403 ἑξ. (408)· J a c o b i, Betrieb und Unternehmen als Rechtsbegriff, σ. 9· H u e c k - N i p p e r d e y, Lehrbuch I, σ. 81· N i k i s c h, ArbR I[3] σ. 150· K a s k e l - D e r s c h, Arbeitsrecht[8] σ. 40· H u b e r, WVerwR II, σ. 474· N e u m a n n - D u e s b e r g, Betriebsverfassungsrecht, σ. 151· Λοτόχως Α.Π. 304)1954, ΕΕΔ **13**, σ. 454· 233)1960, ΕΕΔ **19**, σ. 244.

σωπικῶν καὶ ὑλικῶν μέσων, ἐπιδιωκούσας δύο διαφόρους ἐργοτεχνικοὺς σκοπούς, δηλ. δύο αὐτοτελεῖς ἐκμεταλλεύσεις, δι' ἑκάστην δὲ τούτων ἰσχύει διαφορετικὴ συλλογικὴ σύμβασις, ἕπεται ὅτι ἑκάστη τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων ἔχει διάφορον κατ' ἐκμετάλλευσιν πεδίον ἰσχύος. Συνεπῶς εἰς ἑκάστην ἐκμετάλλευσιν αἱ ἀτομικαὶ σχέσεις ἐργασίας καταλαμβάνονται καὶ ρυθμίζονται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς ἰσχυούσης δι' αὐτὴν συλλογικῆς συμβάσεως.

2.α) Ἐλλείπει παντελῶς ἡ δέσμευσις τῆς ἀπασχολούσης χειριστὰς ἐκσκαπτικῶν κλπ. μηχανημάτων ἐπιχειρήσεως ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων ἐκ τῆς ἀπὸ 24.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως, καθ' ὅσον αὕτη οὔτε μέλος τῆς συναψάσης τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ὀργανώσεως τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων τυγχάνει, οὔτε ἠδύνατο νὰ καταστῇ μέλος τοῦ Συνδέσμου τούτου, ὡς μὴ ἀσκοῦσα βιομηχανικὴν δραστηριότητα.

β) Ἀντιθέτως ἡ ἐπιχείρησις αὕτη δεσμεύεται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, καίτοι δὲν ὑπῆρξε μέλος τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων, δυνάμει τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπεκτάσεως, καθ' ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκηρύχθη γενικῶς ὑποχρεωτική (14).

γ) Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ἀπὸ 24.11.1962 συλλογικὴ σύμβασις καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀπόφασις Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς συντρέχουν. Ἑκάστη τούτων ρυθμίζει ἀποκλειστικῶς τὰς μεταξὺ τῶν ὑπ' αὐτῆς δεσμευομένων ἀτομικὰς σχέσεις ἐργασίας, χωρὶς νὰ τείνῃ νὰ καταλάβῃ καὶ ρυθμίσῃ καὶ τὰς ὑπὸ τῆς ἑτέρας καταλαμβανομένας σχέσεις. Πρόκειται συνεπῶς περὶ τυπικῆς περιπτώσεως συνδρομῆς πλειονότητος συλλογικῶν συμβάσεων.

IV

1. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἀποκλείεται ἡ συρροή, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ μὲν ὑπ' ἀριθ. 7)1961 διαιτητικὴ ἀπόφασις ἔχει κηρυχθῆ γενικῶς ὑποχρεωτική, ἡ δὲ ἀπὸ 24.11.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικὴ ἐξ ὑπαρχῆς δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955. Διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἑκάστη τῶν συλλογικῶν τούτων ρυθμίσεων ἔχει ὅλως διάφορον κατ' ἐκμετάλλευσιν πεδίον ἰσχύος.

2. Ἐὰν παρὰ ταῦτα θεωρηθῇ ὑφισταμένη συρροὴ τῶν δύο συλλογικῶν ρυθμίσεων λόγῳ τῆς ἰσχύος των ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικῶν, ἐφαρμοστέα εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τυγχάνει ἡ ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς.

α) Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς **εἰδικότητος**, καθ' ἣν ἐκ τῶν περισσοτέρων συλλογικῶν συμβάσεων ἐφαρμοστέα τυγχάνει ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὸ κατ' ἐπιχείρησιν - ἐκμετάλλευσιν ἐπάγγελμα κλπ. πεδίον ἰσχύος πλησιάζει καὶ προσιδιάζει περισσότερον πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας(15), θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, καθ' ὅσον αὕτη πλησιάζει περισσότερον τὴν μεταξὺ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων καὶ τοῦ χειριστοῦ ἐκσκαπτικοῦ μηχανήματος σχέσιν, δεθέντος ὅτι ἡ δραστηριότης τῆς ἐπιχειρήσεως πᾶν ἄλλο ἢ ὡς βιομηχανικὴ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ, ἀντιθέτως δὲ ἡ ὑπ' αὐτῆς ἀσκουμένη δραστηριότης συνίσταται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τεχνικῶν ἀποκλειστικῶς ἔργων.

β) Ἐξ ἄλλου ἡ διαιτητικὴ αὕτη ἀπόφασις εἰς περίπτωσιν συρροῆς εἶναι ἐπικρατεστέρα τῆς ἀπὸ 24.11.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ὡς εὐνοϊκωτέρα, διότι καθορίζει πλέον εὐνοϊκοὺς τῆς τελευταίας ταύτης ὅρους ἐργασίας(16).

Ἡ ἀρχὴ τῆς εὐνοϊκωτέρας ρυθμίσεως εἰς τὴν ἅρσιν τῆς μεταξὺ συλλογικῶν συμβάσεων συρροῆς τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ παρ' ἡμῖν εἰς τὴν πρακτικὴν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων(17). Ἡ ἀρχὴ αὕτη, καίτοι ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τῆς κρατούσης γνώμης, προκειμένου περὶ ἅρσεως τῆς συρροῆς(18), ἤρχισε ὑποστηριζομένη τελευταίως καὶ πάλιν(19).

---

(14) Υ.Α. 90802)14579)1962, ΕΕΔ **21**, σ. 188.

(15) Βλ., ΕΕΔ **16**, 1081 - 1084 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 33 παραπομπάς. ΓνΝΣΚ 919)1960, ΕΕΔ **19**, 1327.

(16) Βλ. ΕΕΔ **16**, σ. 1084.

(17) Βλ. Ἐγγράφων Ὑπουργείου Ἐργασίας 65482)1960, ΕΕΔ **20**, σ. 119.

(18) Βλ. ΕΕΔ **16**, σ. 1084 ὑποσ. 33· RAG 29.2.1957, AP Nr. 2 zu § 4 TVG Tarifkonkurrenz.

(19) Βλ. Durand - Vitu, III Nr. 204, σ. 569, ὑποσ. 1 καὶ σ. 570· Kaskel - Dersch, Arbeitsrecht⁵ σ. 70 ἑπ.· Wiedenbrück, BArbBl 1957, σ. 544, 657.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΕΚΔΙΚΑΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Τιμητική προαγωγή πολεμιστών και μελών έθνικών οργανώσεων

Υπαγωγή εις την εργατικήν διαδικασίαν πάσης έκ της σχέσεως εργασίας πηγαζούσης ίδιωτικής άξιώσεως μισθωτού, ως τοιούτου νοουμένου, κατ' άρθρον 6 Νόμου 765)1943, του φυσικού προσώπου, του παρέχοντος εις έτερον πρόσωπον οιασδήποτε φύσεως εξηρτημένην εργασίαν άντι αμοιβής.—Έννοια εξηρτημένης εργασίας.—Περίπτωσις διευθυντού Τραπέζης.—Τιμητική προαγωγή μελών έθνικών ανταρτικών ομάδων και έθνικών οργανώσεων κατ' άρθρον 9 Α.Ν. 971)1949, εν συνδυασμώ προς άρθρον 7 Ν.Δ. 1799)1942.

Έρχεται ή κατωτέρω απόφασις του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου μετά την υπ' αριθ. 571)1963 απόφασιν της Ολομελείας του Αρείου Πάγου (όμοια ή Ολομελείας 570)1962, εισηγητής *Χ. Αποστολόπουλος*, ΕΕΔ 22, 92), ή οποία επέλυσε ζήτημα εκ της νομοθεσίας περί τιμητικής προαγωγής υπαλλήλων μελών έθνικών οργανώσεων.

Γενικού ενδιαφέροντος είναι τα δεκτά υπό της αποφάσεως ταύτης του Αρείου Πάγου γενόμενα ως προς τας υπαγομένας εις την εργατικήν διαδικασίαν προς εκδίκασιν αξιώσεις.

Η απόφασις αύτη, εν αρμονία προς τα εν τη θεωρία και νομολογία δεκτά γενόμενα (ίδετε *Ι. Καποδίστριον*, ΕρμΑΚ Εισαγ. άρθρων 648—680, αριθ. 38 επ., *Κ. Καυκά*, Ενοχ. Ειδικόν, γ' έκδοσις, σελ. 430 επ., *Χ. Αγαλλόπουλον*, Εργατικόν Δίκαιον, σελ. 44 επ., τον *αύτόν*, Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, σελ. 68, Νομολογίαν του Αρείου Πάγου εν ΕΕΔ 18, 1252, ΕΕΔ 20, 587, εις την οποίαν προσθέσατε και Α.Π. 137)1962, εισηγητής *Α. Φλώρος*, ΕΕΔ 21, 458), δέχεται ως αποφασιστικόν κριτήριον της εξηρτημένης εργασίας την νομικήν εξάρτησιν του μισθωτού, χωρίς να είναι απαραίτητος και η επικουρική εξάρτησις αυτού εκ του εργοδότου.

Δεδομένου δε ότι η εργατική διαδικασία του νόμου Γ'ΘΟΔ' διηυρύνθη προ του ισχύοντος ήδη νόμου 1968)1944 δια του νόμου 765)1943 (ΕΕΔ 2, 632) και ο αυτός νόμος 765)1943 εν άρθρω 6 αυτού καθορίζει την έννοιαν του μισθωτού «νοούνται τα φυσικά πρόσωπα, άτινα παρέχουσιν εις έτερον φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον οιασδήποτε φύσεως εξηρτημένην εργασίαν έναντι αμοιβής...», παρίσταται αναγκαία ή εις την διάταξιν ταύτην προσφυγή ως προς την έννοιαν του μισθωτού, ίνα καθορισθή ποίαι διαφοραί υπαγόνται εις την δια τους μισθωτούς (άρθρον 1 νόμου 1968)1944) ισχύουσαν διαδικασίαν.

Υπό την αύτην έννοιαν του όρου μισθωτός τίθεται και βασική διάταξις της εργατικής νομοθεσίας, ή του άρθρου 1 του νόμου 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικών διαφορών εργασίας (ΕΕΔ 17, 207), κατά την οποίαν «μισθωτός θεωρείται ο παρέχων εις εργοδότην εξηρτημένην εργασίαν έναντι αμοιβής υπολογιζομένης είτε κατά χρονικήν διάρκειαν, είτε κατά μονάδα ή κατ' αποκοπήν ή ποσοστά».

Ταύτα, διότι δύο προηγουμένων αποφάσεων του Αρείου Πάγου (515)1959, εισηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 19, 17, εφ' ής σχόλιον *Π.Κ. Βεργοπούλου*, ΕΕΔ 19, 14 επ., 367)1960, εισηγητής *Ν Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 19, 894, ίδετε και Αρείου Πάγου 138)1961, εισηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 587) έγένετο δεκτόν, ότι, ίνα υπαχθή εις την εργατικήν διαδικασίαν διαφορά τις, πρέπει να προέρχηται εκ λίαν στενής εξαρτήσεως του μισθωτού εκ του εργοδότου.

Η προσφυγή ορθώς εις το άρθρον 6 του νόμου 765)1943, το οποίον επικαλείται ή νεωτέρα αύτη αρεοπαγιτική απόφασις, άποκλείει, νομίζομεν, ως αφήνεται να εννοηθή και δια της αποφάσεως, την διάκρισιν περί στενής ή χαλαράς εξαρτήσεως, την οποίαν έκαμον αι ανωτέρω σημειωθείσαι αρεοπαγιτικαί αποφάσεις.

Αρκεί συνεπώς ή ύπαρξις «οιασδήποτε φύσεως εξηρτημένης εργασίας» υπό το εν τη αρεοπαγιτική αποφάσει κριτήριον, ίνα ή εξ αύτης διαφορά υπαχθή εις την εργατικήν διαδικασίαν.

Άρειου Πάγου 175)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοφρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Φλώρος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Παασιάς, Ι. Παπέλης, Ήλ. Παρτσεκυάς

Η υπόθεσις φέρεται προς συζήτησιν μετά την υπ' αριθ. 571)1962 απόφασιν της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, αποφανθείσης επί του δια της υπ' αριθ. 336)1962 αποφάσεως του Β' Τμήματος παραπεμφθέντος εις αύτην λόγου ανοιρέ-

σεως καὶ ἀναιρεσάσης ἐν μέρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδίκου, ἀναπεμψάσης δὲ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Τμῆμα τοῦτο, ὅπερ δέον νὰ ἀποφανθῇ πρὸ παντὸς ἐπὶ τῶν λοιπῶν λόγων ἀναιρέσεως, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας ἡ ἀναίρεσις ἐγένετο ἐν μέρει, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς οὐσίας, ὡς πρὸς τὸ ἀναιρεθὲν μέρος, ἐν μὴ παραδοχῇ τινὸς τῶν λοιπῶν λόγων ἐπάγοντος ὁλικὴν ἀναίρεσιν (ἄρθρον 834 § 3 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 3810)1957).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΨΟΔ' εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ καθιερουμένην διαδικασίαν ὑπάγεται πᾶσα ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας πηγάζουσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ, ὡς τοιοῦτον νοουμένου, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 765)1943, τοῦ φυσικοῦ προσώπου τοῦ παρέχοντος εἰς ἕτερον πρόσωπον οἱασδήποτε φύσεως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἀντὶ ἀμοιβῆς. Ἐξηρτημένη δὲ ἐργασία, κατὰ τὴν ὡς ἄνω διάταξιν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου 648 τοῦ Α.Κ., εἶναι ἡ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου παρεχομένη διὰ συμφωνίας, καθ' ἣν ὁ παρέχων τὴν ἐργασίαν ὑποβάλλεται, ἐναντι τοῦ δι' ὃν αὕτη παρέχεται, εἰς νομικὴν ἐξάρτησιν, ἐκδηλουμένην ἐν τῷ δικαιώματι τοῦ ἐργοδότου τοῦ ἄσκειν ἐποπτείαν καὶ δίδειν ὁδηγίας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εἰδικευμένος, ὡς πρὸς τὴν παροχὴν ἐν γένει τῆς ἐργασίας, ἐπιβάλλειν δὲ κυρώσεις διὰ τὴν μὴ τήρησιν αὐτῶν, μὴ οὔσης ἀπαραιτήτου καὶ τῆς ὑπάρξεως οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεως, οὐδὲ ἀσκούντος ἐπιρροήν, ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς σχέσεως, τὸν τρόπον ἐν γένει τῆς ἀμοιβῆς.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, δεχθεὶς ἐκ τοῦ πράγματος ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος καὶ ἀφ' ἧς διωρίσθη διευθυντὴς παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ Τραπέζῃ ἦτο ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Διοικητοῦ, τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως αὐτῆς καὶ ὑποχρεοῦται, ὅπως συμμορφοῦται πρὸς τὰς διαταγὰς τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων αὐτοῦ προϊσταμένων, ἔκρινεν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος συνδέεται διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἐξ ἧς ἡ ἐνδικος ἀξίωσις. Οὕτω δὲ ἀποφανθεὶς ὀρθῶς ἀπεφήνατο ἑαυτὸν καθ' ὕλην ἁρμόδιον, ἐφ' ᾧ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος.

Τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 § 5 τοῦ ἀ.ν. 971)1949, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1104)1949, παρεχόμενα εἰς τὰ μέλη τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς, ὡς καὶ τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἐσωτερικοῦ, εὐεργετήματα, ἤτοι τὰ ὑπὲρ τῶν ἀντιστοίχων κατηγοριῶν τῶν πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941 καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἀναγνωριζόμενα, ἀφορίζων, ἄνευ διακρίσεως, τοὺς ὑπαλλήλους δημοσίων, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τοὺς ὑπαλλήλους ὀργανισμῶν δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν γένει ἔχουσι δὲ τὸν χαρακτῆρα ἠθικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὸς πρασεισχεθείσας κατὰ τὸν πόλεμον ὑπηρεσίας, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι τῶν εὐεργετημάτων τούτων δὲν ἐξαιροῦνται ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης ἐν τῇ ἐπιχειρήσει θέσεως αὐτῶν, δὲν τυγχάνουσιν ἐφαρμογῆς πᾶσαι οἱ περὶ ὑπαλλήλων διατάξεις καὶ δὴ ἐκεῖναι, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν τοιαύτην ἰδιάζουσαν θέσιν. Ἐπομένως ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799)1942, ὡς τοῦτο ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ. ν. 1745)1944, ἡ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένη προαγωγὴ εἶναι τιμητική, παρεχομένη διὰ τὰς κατὰ τὸν πόλεμον προσενεχθείσας ὑπὸ τῶν πολεμιστῶν ὑπηρεσίας καὶ ἄσχετος πρὸς πᾶσαν ἄλλην προαγωγήν, ἧς δικαιοῦται ἢ ἔτυχεν ὁ πολεμιστὴς βάσει προσόντων ἢ εἰδικῶν νόμων, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν συμψηφίζεται καὶ οὔτε ἀποκλείει ταύτην, ἄρα δὲ δὲν ἀποκλείεται οὐδὲ ἡ ἀντὶ τῆς προαγωγῆς προβλεπομένη διαφορὰ μισθοῦ ἢ ἐπιδόματος. Ὅθεν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων, ἀπεφάνθη ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατάληψις, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης, θέσεως ὑποδιευθυντοῦ ἀπὸ 11.5.1955 καὶ διευθυντοῦ ἀπὸ 9.7.1960, δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἐπίδικον ἀξίωσιν περὶ πληρωμῆς τῆς διαφορᾶς, μεταξὺ τοῦ μισθοῦ τῆς θέσεως, ἣν οὗτος κατεῖχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος (29.4.1949) τοῦ ἀ.ν. 971)1949, ὡς καὶ τῆς ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως τοιαύτης, ἣν ἔλαβε, κατ' ἄλλας διατάξεις, καὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀμέσως κατωτέρας θέσεως, ὡς μὴ ὑπαρχόντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 971 παρὰ τῇ ἀναιρεσειούσῃ ἀνωτέρου βαθμοῦ, εἰς ὃν θὰ ἠδύνατο νὰ προαχθῇ, ἐφ' ᾧ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος.

Ἡ ὕπαρξις τῶν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 971)1949 ἀπαιτουμένων προσόντων τῶν μελῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἐσωτερικοῦ, ἤτοι ἐξαιρετικὴ δράσις κλπ., βεβαιοῦται, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 §§ 2 καὶ 9 § 3 ἀ. ν. 971 καὶ τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 4089)1960, διὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τοὺς ἐπὶ τούτῳ καταρτιζομένους πίνακας κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 ἀ. ν. 971)1949 ὁριζομένην διαδικασίαν. Ἐπομένως ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 4ος λόγος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις περιορίζεται εἰς τὴν βεβαίωσιν μόνον τῆς ὑπάρξεως ἐγγραφῆς εἰς τοὺς πίνακας, χωρὶς νὰ βεβαιοῖ τὴν συνδρομὴν τῶν ὡς ἄνω προσόντων, εἶναι ἀβάσιμος.

Ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξις τοῦ ἐπιδίκου δικαιώματος δὲν ἦτο δυνατὴ ἢ ἀφ' ἧς αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 7 καὶ 8 ἀ.ν. 971)1949 διοικητικαὶ πράξεις, ἐξ ὧν ἤρτηται ἡ κτῆσις τοῦ δικαιώματος, ἐκπροθέσμως ἐνεργηθεῖσαι, ἐκυρώθησαν, διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 5 ν.δ. 4089)1960, ἀφ' οὗ χρόνου ἐξεδόθησαν, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι ἐκτοτε ἤρξατο ἡ παραγραφὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 251 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, οὕτω δὲ ἀποφανθεὶς ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ὀρθῶς τὰς διατάξεις ταύτας ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ἐφ' ᾧ ὁ 5ος λόγος, σκέλος γ', εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἀπέρριψε τὴν περὶ δεδικασμένου ἔνστασιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ εἰς ἣν αὕτη στηρίζεται ἀπόφασις ἀπέρριψε προηγουμένην ἀγωγὴν τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου πε-

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΙ ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Συμφωνίαι εὐνοϊκώτεραι ἐν σχέσει πρὸς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας

Ἔγκυρος, κατ' ἄρθρον 680 § 3 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἄρθρον 3 § 1 Νόμου 3239)1955, ἐπὶ ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας μικροτέρας ἀπασχολήσεως, ἡ ἐλάττωσις μισθῶν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐλάττωσις ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον τῆς παρεχομένης ἐργασίας εἶναι εὐνοϊκώτερα διὰ τὸν μισθωτόν.—Περίπτωσις εὐνοϊκωτέρας καὶ ὅταν, ἐνῷ κατὰ τὴν σύμβασιν παρέχεται ἐργασία μιᾶς μόνον ὥρας καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς ὑπερβαίνει τὸ ὀφεῖλον τοῦ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένου.—Ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις χημικοῦ καὶ ὧραι ἐργασίας.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 22827)1960 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπεφάνθη ὁ Ἄρειος Πάγος, εἶναι καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 53)1958 (εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 12, 296), 714)1958 (εἰσηγητὴς *Λ. Ροζάκης*, ΕΕΔ 17, 1190) ἀποφάσεις του. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 1189 ἐπ.).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως καθ' ἣν εἶχε συμφωνηθῇ μισθὸς ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀπασχόλησιν τοῦ μισθωτοῦ, καλύπτων πάντως δι' αὐτὴν τὸν νόμιμον μισθόν, οὗτοι δὲν ὠφελεῖτο εἰς τὸν μισθωτὸν ὁλόκληρος ὁ νόμιμος μισθός, μὴ ὑπαρχούσης περὶ αὐτοῦ εἰδικῆς συμφωνίας, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἐπιτρεπτὴ καὶ ἐγκύρως, κατ' ἄρθρον 25 τοῦ νόμου 3239) 1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας.

Ἀρείου Πάγου 88)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ι. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Τζιτζιλέρης, Ε. Δημητρακόπουλος

Οἱ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀπὸ 20.4.1954, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20332 τοῦ 1955 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἀπὸ 26.5.1956, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς καὶ παραταθείσης τῆς ἰσχύος αὐτῆς μέχρις 8.1.1959, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 64115 τοῦ 1956 καὶ 37576 καὶ 50871 τοῦ 1958 ἑτέρων ἀποφάσεων τοῦ ἰδίου Ὑπουργοῦ, ὁριζόμενοι μισθοὶ δὲν προϋποθέτουσι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν αὐτῶν, σύμβασιν ἐργασίας κατὰ πλήρες ὡράριον, ἤτοι μὲ ἀπασχόλησιν τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἐπὶ ὀκτάωρον καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν καὶ δύνανται ἐγκύρως, κατὰ τὰ ἄρθρα 680 § 3 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ 3 § 1 τοῦ νόμου 3239 τοῦ 1955 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας», ἐπὶ ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας μικροτέρας ἀπασχολήσεως νὰ ἐλαττωθῶσιν, ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐλάττωσις, ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον τῆς παρεχομένης ἐργασίας, εἶναι εὐνοϊκωτέρα διὰ τὸν ἐκμισθωτήν. Τοιαύτη περίπτωσις δὲ εὐνοϊκωτέρα διὰ τὸν ἐκμισθωτὴν συντρέχει καὶ ὅταν, ἐνῷ κατὰ τὴν σύμβασιν παρέχεται ἐργασία μιᾶς μόνον ὥρας καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς

ρί τοῦ καὶ ἤδη ἐπιδίκου δικαιώματος ὡς ἀόριστον καὶ οὐχὶ κατ' οὐσίαν. Οὕτω δὲ ἀποφανθεὶς ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 274 Πολ. Δικονομίας, οὐδεμίαν δὲ ἑτέραν παρεβίασεν, ἐφ' ᾧ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος, σελὸς β', εἶναι ἀβάσιμος.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀνῃρέθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὴν διαφορὰν μισθοῦ χρόνου προγενεστέρου τῆς χρονολογίας δημοσιεύσεως (21 Ἰανουαρίου 1953) τοῦ ἀπὸ 9.1.1953 διατάγματος, δι' οὗ ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἐθνικὴ ὀργάνωσις ἐσωτερικοῦ ἡ εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἀναιρεσίβλητος ὀργάνωσις, ἤτοι διὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 29.4.1949 ἕως 21.1.1953. Δεκτοῦ γενομένου ὅτι τὸ διὰ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων παρεχόμενον δικαίωμα τῆς κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ κλπ. γεννᾶται οὐχὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἰσχύος τοῦ ὁ.ν. 971)1949, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ β. διατάγματος, τοῦ προσδίδοντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ὑπάλληλος, τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὁμάδος κλπ., ἐφ' ὅσον ἀναγνωρισθῇ καὶ ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς μέλους τινὸς τῶν ὀργανώσεων ταύτων, δι' ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 8 κυρουμένους πίνακας, καὶ ὅτι διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4089)1960 κυρώσεως τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 7 διαταγμάτων κτῶνται ταῦτα ἀναθρεμικὴν ἰσχύν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν, τῆς τοιαύτης ἀναθρεμικῆς κυρώσεως μὴ ἀντικειμένης εἰς διάταξίν τινα τοῦ Συντάγματος.

Μετὰ ταῦτα, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ὡς πρὸς τὸ ἀναιρεθὲν μέρος, δέον νὰ ἐξετασθῇ, ὡς πρὸς τοῦτο, ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ καὶ ἀπορριφθῇ αὕτη, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ ἀκέψει, ὡς πρὸς ὃ μέρος ἀνῃρέθη ἡ δεξαμένη αὐτὴν προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ συμψηφισθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη, ὡς ἐν μέρει νικησάντων καὶ ἐν μέρει ἡττηθέντων τῶν διαδίκων.

ΥΠΕΡΩΡΙΑΙ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΚΑΤ' ΕΘΙΜΟΝ ΕΡΓΑΣΙΜΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Άρχή ίσης μεταχειρίσεως μισθωτών ώς πρός εύνοικωτέρους όρους

Δημοσία Έπιχείρησις Ήλεκτρισμοῦ.—Χαρακτηρισμός αὐτῆς ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως.—Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας.—Καθορισμός δι' ἔθίμου μικροτέρου χρόνου ἀπασχολήσεως.—Σχέσις Νόμου καὶ ἔθίμου.—Ἀκυρότης συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας καὶ πέραν τοῦ δι' ἔθίμου καθωρισμένου χρόνου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς.—Ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.—Διαίρεσις μηνιαίου μισθοῦ εἰς ἡμερήσιον.—Παραγραφὴ ἀξιώσεως.—Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν.—Περιεχόμενον ἐκθέσεως ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Κανονισμὸς καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.—Προσδιορισμὸς παροχῆς κατ' ἄρθρον 371 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Κατὰ τὴν Α.Π. 522)1957 (εἰσηγητὴς *Σπ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 16, 1974) εἶναι δυνατὸς ὁ δι' ἔθίμου καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας εἰς ὅρια ἐλάσσονα τῶν τοῦ νόμου, ὁπότε ἰσχύει τὸ ἔθιμον τοῦτο. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 54 ἑπ.).

Μετὰ ταῦτα τὸ ζήτημα εἶναι, ἂν ἡ παράβασις τῶν δι' ἔθίμου καθωρισμένων ὡρῶν ἐργασίας - καὶ περὶ αὐτοῦ ἀπησχολήθη τὸ Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του - ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἀκυρότητα τῆς συμβάσεως καὶ τὸν ἐντεῦθεν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐργοδότου, κατ' ἄρθρον 904 ἑπ. Α.Κ., ἢ δύναται ὁ μισθωτὸς νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ. συμπληρωματικὴν ἀποζημίωσιν, προϋποτιθεμένου ὅτι αὕτη παρέχεται ἐπὶ ἐγκύρου μισθώσεως ἐργασίας. (Ἴδετε ὡς πρὸς τοῦτο *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 659, ἀριθ. 8).

Καταφατικῶς ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ἀπεφάνθη τὸ Πρωτοδικεῖον. (Ἴδετε καὶ σύμφωνον Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4091)1960, εἰσηγητὴς *Χ. Χριστοφορίδης*, ΕΕΔ 20, 174, ἐφ' ἧς ση-

---

ὑπερβαίνει τὸ ὄγδοον τοῦ διὰ τῶν ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένου.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 20)26 Νοεμβρίου 1925 ν. δ)τος «περὶ ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος χημικοῦ καὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως χημικῶν ἐν ταῖς χημικαῖς βιομηχανίαις», κυρωθέντος διὰ τοῦ ἑτέρου ἀπὸ 13)18 τοῦ 1927 ν. δ)τος καὶ τοῦ νόμου 3518 τοῦ 1928, διὰ τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἐν αὐτῷ χημικαὶ καὶ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς περιελήφθη μεταγενεστέρως καὶ ἡ ἀναιρεσίβλητος, διὰ τοῦ ἄρθρου 1 §6, στ' τοῦ ἀπὸ 7)16 Φεβρουαρίου 1934 π.δ)τος, ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἰδίου ἀπὸ 20)26 Νοεμβρίου 1925 ν. δ)τος, προσλαμβάνουσιν ὑποχρεωτικῶς ἐπιστήμονα χημικὸν διὰ τὴν τεχνικὴν ἐποπτείαν καὶ διεύθυνσιν τῶν χημικῶν ἐργασιῶν των, ὅστις εὐθύνεται διὰ πᾶν ἀτύχημα ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων, ὅταν ἐν κινδύνῳ τὴν ζωὴν ἢ τὴν ὑγείαν τοῦ ἐργαζομένου προσωπικοῦ, τῶν περιοίκων ἢ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου λόγῳ κακῆς ἢ ἀντιεπιστημονικῆς χρήσεως, ἀποθηκεύσεως, παρασκευῆς ἢ ἐπεξεργασίας τῶν χημικῶν ὑλῶν, οὐδόλως προκύπτει, ὅτι ἡ τοιαύτη ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις ἐπιστήμονος χημικοῦ εἰς τὰς ἄνω ἐπιχειρήσεις προϋποθέτει ἀπασχόλησιν αὐτοῦ κατὰ πλήρες ὡράριον ἐργασίας, ἤτοι ἐπὶ ὀκτάωρον ἡμερησίως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ ὡς ἐρετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἐπιστήμων μηχανικός, προσελήφθη διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην, παρὰ τῆς ἀναιρεσιβλήτου βιομηχανικῆς ἑταιρείας „*„ εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστάσιόν της ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955 μέχρι τῆς 30.6.1958, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀπασχολήσεώς του ἐπὶ μίαν ὥραν τοὐλάχιστον καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὅτι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του ταύτης παρέσχεν οὗτος τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον καθ' ὅλον τὸ προαναφερθὲν χρονικὸν διάστημα ἐπὶ μίαν μόνον ὥραν ἡμερησίως, ἀντὶ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ ἐκ δραχμῶν χιλίων διακοσίων πεντήκοντα κατὰ μῆνα, ὃν καὶ ἐλάμβανεν. Ὅθεν, ἀποφηνάμενον μετὰ ταῦτα ὅτι αἱ ἄνω συμφωνίαι ὡς πρὸς τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν καὶ τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως δὲν ἀπηγορεύοντο καὶ ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐδικαιοῦτο μισθοῦ μείζονος τοῦ συμφωνηθέντος, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ ὑπερκαλύπτεται τὸ 1)8 τοῦ ὑπὸ τῶν ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων καθοριζομένου μισθοῦ, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον κατὰ τὸ ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἐπιβληθῇ εἰς βάρος τοῦ ἡττηθέντος ἀναιρεσίοντος.

μειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 173 ἐπ.).

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 23)1963 ἀποφάσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216) ἐλύθη τὸ ζήτημα περὶ τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. ἀξιώσεων (ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ), κριθέντος ὅτι αὗται ὑπάγονται εἰς τὴν εἰκοσαετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ.

Τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται ἤδη τοῦτο, ἀλλὰ σχετίζεται, ἐπικαλεσθὲν τὴν Α.Π. 656)1955 (εἰσηγητὴς *Π. Ταρούχης*, ΕΕΔ 15, 32), ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν παραγραφὴν θὰ ὑπέκειτο καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ. ἀξίωσις. (Ἴδετε ὅμως *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 659, ἀριθ. 23, 24, ἔνθα ἡ Α.Π. 656)1955 χαρακτηρίζεται ὡς ἀσαφὴς, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 21, ἔνθα παραπεμπαὶ καὶ εἰς συγγραφεῖς, Α.Π. 160)1952, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 11, 469).

Συντρέχοντων λοιπῶν τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ., ἡ ἀξίωσις ἐξ αὐτοῦ φέρει τὸν χαρακτῆρα μισθοῦ καὶ ὑπόκειται εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 ἐδάφ. 17 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 847)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Διαμαντάκος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Κιούσης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἀναμπάλης, Σ. Ἰακωβίδης

Διὰ τῆς ἀπὸ 18 Αὐγούστου 1960, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐκθέσεως ἐργατικῆς διαφορᾶς ὁ ἐνάγων, ἤδη ἐκκαλῶν, ἐκτίθησιν, ὅτι δυνάμει συμβάσεως στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου προσελήφθη ἐν ἔτει 1920 ὡς μόνιμος ὑπάλληλος ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ παρὰ τῆς τότε Βελγικῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης, ὑπαχθείς ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ δυνάμει ἐξουσιοδοτήσεως, δοθείσης διὰ τοῦ νόμου ΔΚΗ')1912 καὶ διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 3752)1929, ἐκδοθέντος καὶ ἰσχύν νόμου ἐχόντος Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας (Γ.Κ.Π.Ε.Υ.) τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων, μεταφέρθη ἐν ἔτει 1940 δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 2576)1940 εἰς τὴν διὰ τοῦ νόμου ταύτου συσταθεῖσαν Κρατικὴν Ἐκμετάλλευσιν Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης (Κ.Ε.Τ.Η.Θ.) καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1953 εἰς τὴν ἐναγομένην (Δ.Ε.Η.), εἰς ἣν μετεβιβάσθη ὁ κλάδος ἠλεκτρισμοῦ τῆς πρώην Κ.Ε.Τ.Η.Θ., παρ' ἧς Δ.Ε.Η., ὡς ἔχων ἄδειαν ἠλεκτραλόγου ἐγκαταστάτου, ἐτοποθετήθη μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1954 προϊστάμενος τοῦ ἐργαστηρίου μετρητῶν (γεωμόνων) Θεσσαλονίκης καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1954 μέχρι τῆς ἀγωγῆς ὡς προϊστάμενος Τμήματος Ἐλέγχου Ἐσωτερικῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐγκαταστάσεων Ὑπηρεσίας Ἐξυπηρετήσεως Πελατῶν, ἀπασχολούμενος μὲ γραφικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπικαλούμενος Α) ὅτι δυνάμει ἐθίμου διαμορφωθέντος διὰ μακρᾶς καὶ ὁμοιομόρφου ἀσκήσεως τὰ παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ὑπηρετοῦν προσωπικὸν ἀπασχολεῖται ἡμερησίως ἐπὶ 6.40' ὥρας καὶ ὅτι ἡ ἐναγομένη διὰ τὸν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1954 μέχρι 31 Αὐγούστου 1960 χρόνον, ὅτε καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ἐθιμικοῦ τούτου ὡραρίου ἀπησχόλησε τοῦτον ἐπὶ 8ωρον ἡμερησίως, ὀφείλεται νὰ καταβάλῃ αὐτῷ τὴν ὀφειλομένην συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ., ἄλλως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 200, 281 καὶ 288 αὐτοῦ καὶ ἐπικουρικῶς συμφώνως πρὸς τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (αὐτινος τὰς προϋποθέσεις ἐπικαλεῖται) διατάξεις, ἀμοιβὴν τῆς παρασχεθείσης ὑπερεργασίας, ἀνερχομένην εἰς δραχμὰς 45.585, Β) ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀπὸ 1 Μαΐου 1953, ὅτε καθιέρωσε πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων ἡμερῶν ὑποχρεωτικῆς ἀναπαύσεως ὡς τοιαύτας καὶ τὰς τῆς 1ης ἡμέρας τῆς τῶν Θεοφανείων, τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τῆς 29ης Ἰουνίου, τῆς ἑορτῆς Ἁγίου Πνεύματος, τῆς 15ης Αὐγούστου, τῆς 26 Ὀκτωβρίου καὶ τῆς 26ης Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους, κατὰ τὸν ἀπὸ 1ης Μαΐου 1953 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1959 χρόνον τὸν ὑπεχρέωσεν, ὅπως ἐργασθῇ κατ' αὐτάς χωρὶς διὰ τὴν κατ' ἄνισον μεταχείρισίν του, ἐν σχέσει μὲ τὸ λοιπὸν μὴ ἐργασθὲν προσωπικὸν ταύτης ἐργασίαν του κατ' αὐτάς, νὰ τῷ καταβάλῃ πρόσθετον ἀμοιβήν, ἀνερχομένην συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 281, 288 καὶ 200 Α.Κ., ἄλλως συμφώνως πρὸς τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (αὐτινος τὰς προϋποθέσεις ἐπικαλεῖται) διατάξεις εἰς δραχμὰς 8.785, Γ) ὅτι κατὰ τὸν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1956 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1956 χρόνον ὑπεχρεώθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἵνα ἐργασθῇ παρανόμως καθ' ἑκάστην 3 1)2 ὥρας πλέον τοῦ 8ώρου καὶ ἐν συνόλῳ 1050 ὥρας παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, δι' ἃς ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν ἀμοιβῆς ἢ ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 21.567, Δ) ὅτι διὰ τὸν ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1959 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1959 χρόνον, καθ' ὃν λόγῳ ἀσθενείας του ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του, ἡ ἐναγομένη ἀρνεῖται τὴν καταβολὴν εἰς αὐτὸν τοῦ 1)3 τῶν ἀποδοχῶν του ἐκ δραχμῶν 4.632, ὡς ὑποχρεοῦται δυνάμει ἰσχύοντος ἐθίμου διαμορφωθέντος διὰ μακρᾶς καὶ ὁμοιομόρφου ἀσκήσεως, ἐπικουρικῶς δὲ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελε κριθῇ ὅτι δὲν δικαιοῦται τοῦ 1)3 τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν του διὰ τὸν ἀνωτέρω χρόνον ἀσθενείας του τὸν μισθὸν ἑνὸς μηνὸς ἐκ δραχμῶν 3.474 συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 Α.Κ. καὶ Ε) ὅτι ἡ ἐναγομένη διὰ τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ἰσχόντος συμβατικοῦ χαρακτῆρα ἀπὸ 8 Αὐγούστου Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Συμβουλίου Κρίσεως, ὄντος ὀργάνου αὐτῆς, ἐνέταξεν αὐτὸν εἰς τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν καὶ οὐχὶ ὡς κατὰ δικαίαν κρίσιν ὤφειλεν εἰς τὸ τακτικὸν τοιοῦτον καὶ εἰς τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ 8ον μισθολογικὸν κλιμάκιον, ὡς ἔπραξε δι' ἕτερους συναδέλφους αὐτοῦ, ἔχοντας τὰ αὐτὰ μὲ τοῦτον τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα, καὶ συνεπῶς δικαιοῦται, ὅπως χαρακτηρισθῇ ὡς τακτικὸν προσωπικόν, ὑπαχθῇ εἰς τὸ 8ον μισθολογικὸν κλιμάκιον ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1958 καὶ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη εἰς πληρωμὴν αὐτῷ διαφορῶν ἀποδοχῶν καὶ δώρων Πάσχα καὶ

Χριστουγέννων ἐκ δραχμῶν 44.130, αἰτεῖται τὴν καταψήφισιν τῆς ἐναγομένης εἰς πληρωμὴν αὐτῷ, ἐκ πασῶν τῶν ὡς ἄνω αἰτιῶν, δραχμῶν 124.699 μετὰ τῶν νομίμων τόκων ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν ἐκθεσιν ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος, ἤδη ἐκκαλοῦντος, κατ' αὐτῆς δὲ παραπονεῖται οὗτος διὰ τῶν ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως διαλαμβανομένων λόγων δι' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ ἐσφαλμένην τοῦ νόμου ἑρμηνείαν, αἰτούμενος τὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς του.

Ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ἰδρυτικοῦ αὐτῆς νόμου 1468)1950 (ὡς ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου τούτου ἡρμηνεύθη διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ)γματος 3785)1957), ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅπερ ἀπολαμβάνει διοικητικῆς καὶ οἰκονομικῆς αὐτοτελείας, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Κράτους (βλ. Α.Π. 62)1958, ΝοΒ 6, σ. 619, Σ.Ε. 2357)1953 (Ὁλομ.), ΕΕΔ 13, σ. 232 καὶ Σύντ. ΕΕΔ 16, σ. 370) καὶ σκοπὸν ἔχει τὴν κατασκευὴν καὶ ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐθνικοῦ δικτύου ἠλεκτρισμοῦ πρὸς μεταφορὰν τῆς παραγομένης ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας καὶ διάθεσιν αὐτῆς, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ της (Δ.Ε.Η.) δὲ εἶναι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 27.6.-4.7.1932 π. δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» (ἄρθρον 1 ν. 2269)1920), βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις καὶ αἱ ὧραι ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἰδίου π. δ)τος καὶ ἄρθρου 2 ν. 2269)1920, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνουν τὰς ὀκτὼ ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ τὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ καθ' ἑβδομάδα. Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ προβιαληφθέντος πρεσβυτικοῦ διατάγματος εἶναι ἀπαγορευτικὴ ὡς πρὸς τὰ τιθέμενα δι' αὐτῆς ἀνώτατα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, ἐνδοτικοῦ δὲ δικαίου ὡς πρὸς τὴν μείωσιν τούτων, ἐπιτρέπουσα τὴν ἀνάπτυξιν ἐθίμου, καθορίζοντος μικρότερα χρονικὰ ὅρια διαρκείας τῆς ἐργασίας εἰς τοιοῦτου εἴδους ἐπιχειρήσεις, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. 2269)1920, κυρώσαντος τὴν διεθνῆ σύμβασιν τῆς Οὐάσιγκτων (Α.Π. 522)1957, ΕΕΔ 16, σ. 1274) καὶ πρὸς τὴν δ' ἀταξιν τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1932 π. δ)τος, τὴν ὁρίζουσαν ὅτι, ὅπου δι' ἐθίμου καθιερώθη μικρότερος διαρκείας ἐργασία, ἰσχύει τὸ ἔθιμον τοῦτο, περὶ τῆς συνεχίσεως τῆς ἀσκήσεως τοῦ ὁποίου ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχύος τοῦ Α.Κ. οὐδεμία οὐσιώδης ἀμφισβήτησις δύναται νὰ ἐγερθῇ, διότι δι' ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου αὐτοῦ (ἀ.ν. 2783)1941) ὁρίζεται, ὅτι διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας (ὅρα Α.Π. 522)1957, ἔνθ' ἀνωτ.). Ἐξ ἄλλου αἱ διατάξεις περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, ὡς ἐκ τοῦ ἐξυπηρετουμένου δι' αὐτῶν σκοποῦ θεσπίσεως των, ἐγκαιμένου ὑφ' ἑαυτὸς εἰς τὴν χάριν τῆς ὑγείας τῶν ἐργαζομένων ἐξασφάλισιν ἐπαρκοῦς χρόνου διά τε τὴν ἀναπλήρωσιν τῆς ἐργατικῆς των δυνάμεως καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν των μόρφωσιν, ὑφ' ἑτέρου εἰς τὴν ὅσον ἔνεστιν ἀπασχόλησιν περισσοτέρων πρὸς δικαίαν κατανομὴν τῆς ἐργασίας καὶ καταπολέμησιν τῆς ἀνεργίας, εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ των διατάξεις δημοσίας τάξεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου τεσπίσεώς των, δηλονότι διὰ νόμου ἢ δι' ἑτέρου κανόνος δικαίου καὶ δὴ δι' ἔθίμου, διότι κατὰ τὴν καὶ ῥητῶς, ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος συνάγεται, καθιερωθεῖσαν ὡς πρὸς τὴν σχέσιν νόμου καὶ ἔθίμου κρατοῦσαν ἐπιστημονικὴν εἰς τὴν γενικὴν θεωρίαν τοῦ δικαίου ἀντίληψιν (βλ. Ἀλ. Ἀτζερόπουλον, ἐν Θέμ. ΝΒ' σ. 97) τὰ ἔθιμον δὲν εἶναι ὑπατελὲς εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ πηγὴ δικαίου ἐξ ἴσου ἰσχυρὰ μὲ αὐτόν, δυνάμενον καὶ κανόνα δημοσίας τάξεως νὰ δημιουργήσῃ (Κρασσᾶς, Γεν. Διδ. § 11 ἐν τέλει, Ε.Λ. 13)1915, Θέμ. ΚΖ' σ. 71), οὐδεμιᾶς πρὸς τοῦτο ἀπαγορεύσεως ὑφισταμένης οὐδὲ ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχύος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ, θεσπίζοντος ἀπαγόρευσιν μόνον ὡς πρὸς τὴν κατάργησιν δι' ἰδιωτικῆς βουλήσεως, κατ' ἀκολουθίαν καὶ δι' ἔθίμου, τῶν κανόνων δημοσίας τάξεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν θέσπισιν τοιούτων κανόνων. Εἰς ἐπίρρωσιν τῆς ἀπόψεως ταύτης ὅτι ὁ δι' ἔθίμου τιθέμενος κανὼν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, εἶναι δημοσίας τάξεως, ἰσταται καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 18 τοῦ ἀπὸ 27 Ἰουνίου - 4 Ἰουλίου 1932 π. δ)τος καὶ 20 τοῦ ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1932 τοιούτου, αἵτινες θεσπίζονται κυρώσεις διὰ τὴν παράβασιν τῶν περὶ χρονικῶν ὁρίων διατάξεων ἀδιαστίκτως ἀναφέρονται εἰς πᾶσαν διάταξιν τῶν πρεσβυτικῶν τούτων διαταγμάτων, δηλαδὴ καὶ εἰς τὴν βάσει τῶν διατάξεων ταύτων δι' ἔθίμου τεθεῖσαν, εἰς ἣν, ὡς πρὸς τὸν δι' αὐτῆς τιθέμενον κανόνα, τὸν προσδιορίζοντα τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, ἐφ' ὅσον δὲν διακρίνουσιν, ἀναφέρονται ὡς εἰς διάταξιν τοῦ κειμένου αὐτῶν, ἥτινος τὴν ὑπέρβασιν ἀπαγορεύουσιν. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ καθ' ὑπέρβασιν τῶν δι' ἔθίμου καθοριζομένων ὡρῶν ἐργασίας ἄνευ ἄδειας τῆς Ἀρχῆς σύμβασις τοῦ μισθωτοῦ μετὰ τοῦ ἐργοδότου περὶ παροχῆς ἐργασίας, λογιζομένη, ἐκ τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ὡς ἄκυρος, κατ' ἄρθρον 174 Ἀστικοῦ Κώδικος, δὲν θεμελιοῖ ἀξίωσιν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς καταβολὴν μισθοῦ διὰ τὴν ἐπὶ πλέον παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ἀλλὰ τοιαύτην ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καὶ εἰδικώτερον ἀξίωσιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἀντιστοίχων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ἣν οὗτος (ἐργοδότης) ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς ἐργασίας ἐκείνου, ἥτις ἀποτιμωμένη σιωπᾶται εἰς τὸν μισθόν, ὃν ἐργοδότης θὰ «κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις (βλ. Α.Π. Ὁλομελείας 23)1963, ΕΕΔ 22, σελ. 216).

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων, προσληφθεὶς ἐν ἔτει 1920 διὰ συμβάσεως ἀτυπίας ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου παρὰ τῆς τότε Βελγικῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης, ὡς μόνιμος ὑπάλληλος αὐτῆς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ἐν ἔτει 1940 ἐξαγορασθέντος τοῦ προνομίου

τῆς ἄνω ἑταιρείας παρά τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, δυνάμει τῆς διά τοῦ ἀ.ν. 2576)1940 κυρωθείσης συμβάσεως, μετεφέρθη εἰς τήν διά τοῦ ἰδίου τούτου συσταθεῖσαν Κρατικήν Ἐκμετάλλευσιν Τροχιοδρόμων καί Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης (Κ.Ε.Τ.Η.Θ.), τοποθετηθείς ὡς ὑπάλληλος τοῦ κλάδου ἠλεκτρισμοῦ αὐτῆς καί ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1953, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 12685)1953 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν, Βιομηχανίας, Συγκοινωνιῶν καί Ἐργασίας «περί ρυθμίσεως ζητημάτων προκυπτόντων ἐκ τῆς μεταβιβάσεως τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ. εἰς τήν Δ.Ε.Η.», δημοσιευθείσης εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 40 τ. Β' φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καί ἐπιχούσης ἰσχύν νόμου, δι' οὗ (ἄρθρον 4) ὡρίσθη, ὅτι «τό κατά τήν 1ην Δεκεμβρίου 1952 ὑπηρετοῦν εἰς τόν κλάδον ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ προσωπικόν μεταφέρεται εἰς τήν Δ.Ε.Η., ἐφ' ὅσον κατά τήν ἀνάληψιν τοῦ κλάδου τούτου ὑπό τῆς Δ.Ε.Η., γενομένην κατ' ἄρθρον 1 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τήν 1.4.1953, ἐξακολουθεῖ εἰσέτι νά εὑρίσκηται ἐν ὑπηρεσίᾳ, τά δέ ὑφιστάμενα δικαιώματα τοῦ προσωπικοῦ τούτου καί τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων αὐτοῦ κατά τήν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κλάδος ἠλεκτροφωτισμοῦ θέλει περιέλθει εἰς τήν Δ.Ε.Η., διατηροῦνται ἐν ἰσχύι», ὡς ὑπηρετῶν κατά τήν 1ην Δεκεμβρίου 1952 εἰς τόν κλάδον ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ. καί ἐξακολουθῶν νά εὑρίσκηται ἐν ὑπηρεσίᾳ, μετεφέρθη εἰς τήν Δ.Ε.Η., παρ' ἧς ἐτοποθετήθη ὡς προϊστάμενος τοῦ Τμήματος τοῦ ἐργαστηρίου μετρητῶν (γνωμόνων) Θεσσαλονίκης καί ὑπηρέτησεν αὐτῷ ὡς τοιοῦτος μέχρι καί τῆς 15ης Μαΐου 1955, ὅτε ἐτοποθετήθη ὑπ' αὐτῆς ὡς προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Ἐλέγχου Ἐσωτερικῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐγκαταστάσεων, εἰς ὃ ἤρξατο παρέχων τάς ὑπηρεσίας του ἀπό τῆς 16ης Μαΐου 1955 καί ἐξηκολούθει παρέχων ταύτας καθ' ἅπαντα τόν ἐν τῇ ἐκθέσει ἀγῶνα 5 χρόνον, ἤτοι μέχρι καί τῆς 31 Αὐγούστου 1960. Ἀπό τριακονταετίας καί πλέον τό διοικητικόν προσωπικόν τῆς Βελγικῆς Ἑταιρείας Τροχιοδρόμων καί Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης, ἣν διεδέχθη ἡ Κ.Ε.Τ.Η.Θ., ὅπερ σαφῶς διεκρίνετο ἀπό τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ τοιούτου καί ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου τό ἀνῆκον εἰς τό ἐργαστήριον μετρητῶν (γνωμόνων) Θεσσαλονίκης, καίτοι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀνωτέρω ἑταιρείας ὡς βιομηχανικῆς, ἐν ᾧ ἔδει, ὅπως ἀπασχολῆται ἡμερησίως ἐπί ὀκτώ ὥρας, ἀπησχολεῖτο ἐπί 6.40' ὥραν, ἐξηκολούθησε δέ ἐργαζόμενον κατά τόν αὐτόν χρόνον (6.40' ὥρας) ἡμερησίως καί ὅτι τήν προδιαληφθεῖσαν Βελγικήν Ἑταιρείαν διεδέχθη ἡ Κ.Ε.Τ.Η.Θ., παρ' ἧς ὁμοίως ἀπησχολεῖτο. Ἡ ἐπί 6.40' ὥρας ἡμερησίᾳ ἀπασχόλησις τοῦ καλουμένου διοικητικοῦ προσωπικοῦ καί κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἐκ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ τοῦ ὑπαγομένου εἰς τήν Ὑπηρεσίαν γνωμόνων, παρά τῆς Βελγικῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Τροχιοδρόμων καί Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης ἐγένετο τῇ πεποιθήσει ὅτι μόνον κατά τόν χρόνον τοῦτον ἦτο δίκαιον, ὅπως ἀπασχολῆται. Οὕτω διά μακρᾶς καί ὁμοιομόρφου ἐν συνειδήσει δικαίου ἀπασχολήσεως τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ ἐπί 6.40' ὥρας ἡμερησίως ἀπό τριακονταετίας καί πλέον διεμορφώθη ἐθιμικός δημοσίας τάξεως κανών δικαίου, κατ' ἐπιταγήν τοῦ περιεχομένου τοῦ ὁποίου τό διοικητικόν προσωπικόν καί ἐκ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ τό ὑπαγόμενον εἰς τό ἐργαστήριον γνωμόνων, οὐχί δέ καί τό λοιπόν, εἰς ὃ ἀνήκει καί τό τοιοῦτον, τό ὑπαγόμενον εἰς τήν Ὑπηρεσίαν Ἐλέγχου Ἐσωτερικῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐγκαταστάσεων, ἔδει, ὅπως ἐργάζηται ἡμερησίως 6.40' ὥρας καί ἑβδομαδιαίως τεσσαράκοντα ὥρας. Ὁ ἐθιμικός οὗτος κανών ἰσχυε τόσον κατά τόν χρόνον, καθ' ὃν τήν Βελγικήν Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν Τροχιοδρόμων καί Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης διεδέχθη ἡ Κ.Ε.Τ.Η.Θ., ὅσον καί κατά τόν χρόνον συστάσεως τῆς ἐναγομένης, ἐξακολουθεῖ δέ εἰσέτι ἰσχύων καί κατ' ἐπιταγήν τούτου κατά τόν χρόνον, καθ' ὃν ὁ ἐνάγων ἦτο προϊστάμενος τοῦ Τμήματος γνωμόνων (μετρητῶν) Θεσσαλονίκης τῆς ἐναγομένης, ἤτοι ἀπό 1ης Νοεμβρίου 1954 μέχρι καί τῆς 15ης Μαΐου 1955, οὐχί δέ καί κατά τόν μετέπειτα χρόνον τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὡς προϊσταμένου τοῦ Τμήματος Ἐλέγχου Ἐσωτερικῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐγκαταστάσεων, ὑπεχρεοῦτο εἰς παροχήν ἐργασίας ἐπί 6 ὥρας καί 40 λεπτά ἡμερησίως. Παρά ταῦτα ἡ ἐναγομένη, ὡς ἄλλωστε ρητῶς συνομολογεῖ, κατά παράβασιν τοῦ διά τοῦ ρηθέντος ἀπαγορευτικοῦ ἐθιμικοῦ κανόνος ἐπιβαλλομένου ὡραρίου κατά τόν ἀπό 1ης Νοεμβρίου 1954 μέχρι καί 15 Μαΐου 1955 χρόνον, ὅτε ὁ ἐνάγων ἀπησχολεῖτο ὑπ' αὐτῆς ὡς προϊστάμενος τοῦ Τμήματος γνωμόνων (μετρητῶν) Θεσσαλονίκης, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, ὑπεχρέωσε ταῦτον, χωρίς νά τῷ πληρώσῃ ἰδιαιτέραν ἀμοιβήν, εἰς ὀκτάωρον ἡμερησίαν ἐργασίαν καί οὕτω οὗτος καθ' ἕκαστον μέν μῆνα τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος εἰργάσθη τριάκοντα τρεῖς ὥρας καί εἴκοσι λεπτά, κατά δέ τό πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνός Μαΐου 1955 δεκαεξ ὥρας καί τεσσαράκοντα λεπτά παράνομον ὑπερωριακήν ἐργασίαν. Οὕτω ἐν συνόλῳ παρέσχεν αὐτῇ παράνομον ὑπερωριακήν ἐργασίαν ἐπί διακοσίας δέκα ἓξ ὥρας καί τεσσαράκοντα λεπτά (216,40'). Ἡ ἐναγομένη ἐν μή ἀπασχολήσει τοῦ ἐνάγοντος κατά τόν χρόνον τῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς αὐτοῦ ἀπασχολήσεως δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας θά ἀπησχόλει ἕτερον μισθωτόν, τά αὐτά μέ τοῦτον ἔχοντα προσόντα καί ὑπό τάς αὐτάς κατά τά λοιπά περιστάσεις, καί οὕτω ἐκ τῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπεκόμισεν ὠφέλειαν, ἥτις ἀποτιμωμένη εἰς χρῆμα συνίσταται εἰς τόν μισθόν, ὃν εἰς τόν μισθωτόν τοῦτον θά κατέβαλλεν. Οὗτος εἶναι ἴσος πρός ἐκεῖνον, ὃν καί εἰς τόν ἐνάγοντα κατέβαλλεν, ὑπό τήν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς προϊσταμένου τοῦ Τμήματος γνωμόνων (μετρητῶν) αὐτῆς, ἔχοντα τόν βαθμόν ἀρχιηλεκτροτεχνίτου, ἀνερχόμενον, ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη καί ρητῶς ἡ ἐναγομένη συνομολογεῖ, διά πλήρη ἐπί 6 ὥρας καί τεσσαράκοντα λεπτά (6,40') ἡμερησίαν ἀπασχόλησιν εἰς δραχμάς 15,25, καθ' ὅσον, μή προσδιοριζομένου διά τοῦ ἄρθρου 658 Α.Κ. οὔτε δι' ἄλλης διατάξεως τοῦ τρόπου ἀναγωγῆς τοῦ μηνιαίου μισθοῦ εἰς ἡμερομίσθιον, κατ' ἐφαρμογήν τῆς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν κατ' ἄρθρον 1 νόμου 28) 1944, ὡς οὗτος ἠμπνεύθη διά τοῦ νόμου 866) 1946, ἐκδοθεισῶν κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουρ-

γῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 8900) 1946, 18310)1946 καὶ 21094)1946 προκυπτούσης γενικῆς τοῦ δικαίου ἀρχῆς ὁ ἡμερήσιος μισθὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ 1)25 τοῦ μηνιαίου τοιούτου (Α.Π. 308)1959, ΕΕΔ 18, σ. 765, Σ.Ε. 985)1958 (Ὁλομελείας), ΕΕΔ 17, σ. 855) καὶ κατ' ἀκολουθίαν θέλων ὁ ὡρισθεὶς εἰς τὸ πηλίκον τὸ προκῦπτον ἐκ τῆς διαιρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὡρῶν τοῦ νομίμου ἑκάστοτε χρόνου ἡμερησίας ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ. Οὕτω ἡ συνολικὴ ὠφέλεια, ἣν ἀπεκόμισεν ἡ ἐναγομένη ἐκ τῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἀποτιμωμένη εἰς χρῆμα, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας τριακοσίας τρεῖς καὶ εἴκοσι λεπτά (3.303,20). Ἐπὶ τὴν ὠφέλειαν ταύτην ὑφίσταται ἀξίωσις τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις τῆς ἐναγομένης πρὸς ἀπόδοσιν αὐτῷ τῆς ὠφελείας, ἔχουσα τὸν χαρακτῆρα ἀξιώσεως ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καὶ ὑποκειμένη, ὡς ἐκ τούτου, εἰς τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ. ὁριζομένην εἰκοσαετῆ παραγραφήν (Α.Π. 23)1963, ἐνθ' ἀνωτ.) καὶ οὐχὶ εἰς τὴν πενταετῆ τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 250 § 17 αὐτοῦ, ὡς ἀβασίμως διατείνεται ἡ ἐναγομένη. Εἰς τὴν αὐτὴν εἰκοσαετῆ παραγραφὴν ὑπάκειται καὶ ἀνήθελε γίνη δεκτὸν ὅτι ἀπορρέει οὐχὶ ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν διὰ τοῦ προδιαληφθέντος ἐθιμικοῦ κανόνος τεθεσπισμένων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, ἀλλὰ τῶν δι' αὐτοῦ εἰθισμένων τοιούτων (ὅρα Α.Π. 656)1955, Ν.Δ. 12ον, σ. 242) καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔδει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὅπως ἀπορρίψη τὴν περὶ παραγραφῆς τῆς ἀξιώσεως ταύτης τοῦ ἐνάγοντος ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης, κάμῃ δεκτὴν τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ κατὰ τὸ πρῶτον κεφάλαιον αὐτῆς διὰ τὸ ἀνωτέρω ποσόν. Ὅθεν δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ αὕτη καὶ ἐπιδικασθῇ τῷ ἐνάγοντι τὸ ποσὸν τοῦτο μετὰ τῶν νομίμων τόκων του ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως κατὰ τὴν νόμιμον δι' αὐτῆς αἴτησίν του.

Διὰ τῆς συμπορευομένης πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς συμβατικῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. θεμελιουμένης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, καταλομβανούσης καὶ τὴν σύμβασιν μισθώσεως ὑπηρεσιῶν, τίθεται κανὼν δικαίου, κατὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ τὴν αὐτὴν συμπεριφορὰν ἔναντι πάντων τῶν ἐργαζομένων καὶ δὲν δικαιοῦται νὰ προβαίνῃ εἰς ἀδικαιολογήτους ἐξαιρέσεις τινῶν ἐκ τούτων, ὅταν αἱ συνθῆκαι, ὑφ' ἃς τὰς ἐπιβάλλει, δὲν δικαιολογοῦν ταύτας (*Ι. Καποδίστριας*, ἐν ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 653, Κεφ. Χ παράγρ. ΙΗ' ἀριθ. 116 καὶ αὐτόθι παραπομπαί). Εἰδικώτερον βάσει τοῦ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἀπορρέοντος κανόνος δικαίου ὁ ἐργοδότης, παρέχων οἰκειοθελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως δεσμεύσεως ἢ μὴ διὰ τὸ μέλλον εὐνοϊκωτέρους ὅρους ἐργασίας, ὀφείλει νὰ τηρῇ ὡς πρὸς πάντας τοὺς εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ἀνήκοντας μισθωτοὺς τοὺς παρεχομένους εὐνοϊκωτέρους ὅρους, τοὺς ἀναφερομένους εἴτε εἰς τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, εἴτε εἰς ἄλλας παροχάς, ἐφ' ὅσον ἐξ ἀποχρώντος λόγου δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἐξαίρεσις ἢ ἐφ' ὅσον δυνάμει ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ δὲν συνεφωνήθη τὸ ἀντίθετον, διότι ἡ ὑποχρεωτικότης τοῦ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως προκύπτοντος κανόνος δὲν ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ σημείου τῆς κηρύξεως ἀκύρου τῆς ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχῆς τῆς ἐξαιρέσεώς του ἐκ τοῦ ληφθέντος συγκεκριμένου μέτρου (βλέπε ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως *Ι. Καποδίστριαν*, ἐνθ' ἀνωτ., *Κ. Κατσά*, Ἐνοχ. Δίκ., Εἰδ. ἐκδ. Γ', τόμ. Β' σελ. 828 ἑπόμ., *Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατ. Δίκ. σ. 130 ἑπόμ., *Β. Βασιλείου*, ἐν ΕΕΔ 21, σ. 1241, Α.Π. 446)1958, ΕΕΔ 17, σ. 747, 25)1962, ΕΕΔ 21, 202).

Ἐβεβαιώθη περαιτέρω, ὅτι ἅπαν τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν τῆς τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐναγομένης, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν ἐκ τῆς φύσεως τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ εἶχε χαρακτῆρα ὑπαλληλικοῦ ἢ ἐργατικοῦ τοιούτου, πλὴν τοῦ τῆς Ὑπηρεσίας γνωμόνων, παρεῖχεν ἡμερησίαν ἐργασίαν διαρκείας ὀκτὼ ὡρῶν, ὡς κατ' ἀνώτατον ὅριον ὑπεχρεοῦτο δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ π.δ/τος τῆς 27.6 - 4.7.1932 ἐκ τῆς φύσεως τῆς τε Κ.Ε.Τ.Η.Θ. καὶ τῆς ἐναγομένης Δ.Ε.Η. ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως (ὅρα καὶ ἄρθρον 2 νόμου 2269)1920) καὶ ὅτι τὸ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐλέγχου Ἐσωτερικῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐγκαταστάσεων τῆς ἐναγομένης ἀπασχολούμενον προσωπικὸν ὑπαγόμενον εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν τοιοῦτον ἀπησχολεῖτο καὶ ὑπὸ τῆς τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. καὶ τῆς ἐναγομένης, παρ' ἧς ἐξαιολουθεῖ νὰ ἀπασχολῆται ἐπὶ ὀκτάωρον ἡμερησίως. Κατ' ἀκολουθίαν καὶ ὁ ἐνάγων ἀπὸ τῆς 16ης Μαΐου 1955, ὅτε ἐτοποθετήθη παρὰ τῆς ἐναγομένης ὡς προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Ἐλέγχου Ἐσωτερικῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐγκαταστάσεων Θεσσαλονίκης αὐτῆς, ὑπεχρεοῦτο εἰς 8ωρον ἡμερησίαν ἐργασίαν, καθ' ὅσον ὁ προδιαληφθεὶς ἀνωτέρω ἐθιμικὸς κανών, ὡς ἐν τῇ ἀνωτέρω εἰδικῇ σκέψει ἐκτίθεται, ἀναφέρεται εἰς τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν καὶ ἐκ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ μόνον εἰς τὸ τῆς Ὑπηρεσίας γνωμόνων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι δυνάμει δικαστικῶν ἀποφάσεων ὑπεχρεώθη ἡ ἐναγομένη, ὅπως καταβάλῃ ἰδιαιτέρων ἀμοιβὴν δι' ἐργασίαν παρασχεθεῖσαν πέραν τῶν 6.40' ὡρῶν ἡμερησίως, πλὴν ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ αὗται ἠχθησαν ἐκ τῶν ἐν ὄψει αὐτῶν τεθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἅτινα καὶ ἦγαγον ταύτας εἰς ἀσφαλέστερον συμπέρασμα, ὅπερ οὐ μόνον δὲν δημιουργεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβαιοῖ τὸν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὑποστηριζόμενον ἰσχυρισμόν, καθ' ὃν αὐτὴ ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἐμμένει εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι τὸ προσωπικὸν τοῦτο ὑποχρεοῦται εἰς ὀκτάωρον ἐργασίαν ἡμερησίως καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει καθίρωσε διὰ ταῦτο κατ' εὐμενῆ μεταχείρισίν του τὴν διάρκειαν ἡμερησίας ἀπασχολήσεώς του εἰς 6.40' ὥρας. Πρὸς τούτοις ἡ διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ἀνωτέρω ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι νόμῳ περιωρίσθη εἰς 6.40' ὥρας ἡμερησίως δυνάμει τῆς ἐπικαλουμένης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπ' ἀριθ. 11)1957 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1960 ὁμοίας, διότι διατάξεις διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἀναφερόμεναι εἰς θέμα μὴ δυνάμενον νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἷον τὸ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ περιεχομένου ἐθίμου, καθορίζοντος χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, εἶναι ἀνί-

σχυροι (Α.Π. 321)1962, Έλλην. Δικαιοσύνη 3 σ. 635, Σ.Ε. 1544)1961, ΕΕΔ 20, 1042). Όθεν ὁ ἐνάγων κατὰ τὸν ἀπὸ 16 Μαΐου 1955 μέχρι 31 Αὐγούστου 1960 χρόνον ἐργασίας του παρὰ τῇ ἐναγομένῃ, καθ' ὃν, ὡς ἐβεβαιώθη ἀνωτέρω, ἀνῆκεν εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν αὐτῆς, παρεῖχεν ὑπηρεσίας προϊσταμένου εἰς τὸ Τμῆμα Ἐλέγχου Ἐσωτερικῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐγκαταστάσεων Θεσσαλονίκης, ὑπεχρεοῦτο εἰς ὀκτάωρον ἡμερησίαν ἐργασίαν καὶ μὴ ἰσχύοντες διὰ τὴν κατηγορίαν τοῦ εἰς ὃ ὑπήγετο οὗτος ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐπικαλουμένου ἐθιμικοῦ κανόνος, καθορίζοντος τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας αὐτοῦ παρὰ τῇ ἐναγομένῃ εἰς 6.40 ὥρας ἡμερησίως, οὐδὲ τῆς ἐναγομένης καθιερωσάσης διὰ τὸ εἰς ὃ ὑπήγετο οὗτος ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν ἐξαίρεσίν τινα ἀπὸ τοῦ νομίμου ὀκταώρου χρόνου ἡμερησίας ἀπασχολήσεως, τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς ἐκθέσεως ἀγωγῆς αὐτοῦ, δι' οὗ αἰτεῖται ἀμοιβὴν διὰ τὴν πέραν τῆς 6.40' καὶ μέχρι τῶν ὀκτὼ (8) ὡρῶν ἡμερησίαν ἀπασχόλησίν του διὰ τὸν ἀπὸ 16ης Μαΐου 1955 μέχρι 31 Αὐγούστου 1960 χρόνον κατά τε τὴν κυρίαν καὶ τὰς ἐπικουρικὰς αὐτοῦ βάσεις νόμῳ τε καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμον ἐστι καὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τάς τε ἀποδείξεις ἐξετίμησε καὶ τὸν νόμον ἐφήρμοσεν, ἀπορρίψασα τοῦτο, ὃ δὲ τὰ ἀντίθετα, ὡς πρὸς τοῦτο, ὑποστηρίζων λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος, ὡς νόμῳ τε καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμος ἐστι.

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ παρ' ἧς ἀρχικῶς προσελήφθη ὁ ἐνάγων Βελγικὴ Ἀνώνυμος Ἑταιρεία Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης, ἐν συνεχείᾳ ἡ παρ' ἧ ὑπηρέτησεν οὗτος διαδεχθεῖσα τὴν ὡς εἴρηται Βελγικὴν Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν τέως Κρατικὴ Ἐκμετάλλευσις Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης καὶ ἀκολούθως ἡ ἐναγομένη ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1953 κατὰ διαμορφωθεῖσαν, κατ' ἄσκησιν τοῦ διευθυντικοῦ αὐτῶν δικαιώματος, ἐπιχειρησιακὴν συνήθειαν, μηδέποτε ἐξελιχθεῖσαν, ὡς ἀβασίμως ὁ ἐνάγων διατείνεται, εἰς ἐθιμικὸν κανόνα δικαίου, εἰς τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν αὐτῶν, ὅπερ σαφῶς διεκρίνετο τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ τοιούτου, εἶχον καθιερώσει πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἡμερῶν ὑποχρεωτικῆς ἀργίας ὡς ἡμέρας ἀργίας τούτου καὶ τὰς ἐν τῇ ἐκθέσει ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος ἀναφερομένας τοιαύτας, ἤτοι τὰς τῆς 1ης τοῦ ἔτους, τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τῆς 29ης Ἰουνίου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς 15ης Αὐγούστου, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου καὶ τῆς 26ης Δεκεμβρίου, ὁμοῦ δὲ δι' ὁμοίας ἐπιχειρησιακῆς συνηθείας ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τοῦ προσωπικοῦ τούτου (διοικητικοῦ) κατέβαλλον εἰς τοῦτο πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 1 § 3 τοῦ νόμου 3752)1929 ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης, κυρωθέντος διὰ τοῦ υ. δ/τος τῆς 17.12.1930, καταβαλλομένων 2)3 τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ μέχρι τετραμήνου χρόνου ἀσθενείας καὶ τὸ ἕτερον 1)3 αὐτῶν. Ὁ ἐνάγων ἀπὸ τῆς μεταφορᾶς του ἐκ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ., παρ' ἧς ἀπησχολεῖτο εἰς τὸν κλάδον ἠλεκτρισμοῦ αὐτῆς καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικόν, εἰς τὴν ἐναγομένην ἐτοποθετήθη ὁμοίως εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν αὐτῆς καὶ εἰδικώτερον ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1953 μέχρι καὶ τῆς 15ης Μαΐου 1955 ὡς προϊστάμενος τοῦ Τμήματος γεωμόνων (μετρητῶν) Θεσσαλονίκης καὶ ἀπὸ 16ης Μαΐου 1955 μέχρι τοῦ ἐπικαλουμένου κρισίμου τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ χρόνου, ἤτοι μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1959 ὡς προϊστάμενος τοῦ Τμήματος Ἐλέγχου Ἐσωτερικῶν Ἠλεκτρικῶν Ἐγκαταστάσεων ἐπὶ μισθῷ καὶ βαθμῷ ἀρχιελεγκτοῦ. Καθ' ἅπαντα τὸν ἀνωτέρω χρόνον ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1953 ἕως 31 Δεκεμβρίου 1959 εἰργάσθη καθ' ἁπάσας τὰς προδιαληφθείσας ἡμέρας, καθ' ἃς δὲν εἰργάζετο τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης, πλὴν τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1959 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1959 χρόνου, καθ' ὃν λόγῳ ἀσθενείας αὐτοῦ καὶ εἰδικώτερον λόγῳ καρδιακῆς προσβολῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ καὶ ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του. Ἐνῷ ὅμως τόσον ἡ ὑπὸ τῶν πρὸ τῆς ἐναγομένης ἐργοδοτίδων τοῦ ἐνάγοντος, ὅσον καὶ ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐξαίρεσις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν μισθωτῶν αὐτῶν ἀπὸ τῶν καθιερωθεισῶν, πλέον τῶν νομίμων, ὡς ἀνωτέρω ἡμερῶν ἀργίας τοῦ διοικητικοῦ τῶν προσωπικοῦ ἐδικαιολογεῖτο ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας τῆς κατηγορίας τούτων τοῦ διοικητικοῦ παρέχοντος ἐργασίαν συνεχομένην μὲ τὴν διεκπεραίωσιν τῶν διοικητικῆς φύσεως ὑποθέσεων τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, ἐπιτρέπουσαν τὴν παροχὴν ἡμερῶν ἀργίας, τοῦ δὲ ἐργατοτεχνικοῦ μὲ τὴν παραγωγὴν καὶ διανομὴν τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας καὶ τὴν διόρθωσιν πάσης βλάβης τοῦ δικτύου ἠλεκτρισμοῦ καὶ τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ ἀδιαλείπτως λειτουργοῦντος ἐργοστασίου ἠλεκτρισμοῦ, μὴ ἐπιτρέπουσαν καθιέρωσιν ἡμερῶν ἀργίας, ἡ ἐξαίρεσις τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἀπὸ τῆς καταβολῆς τοῦ 1)3 τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀσθενείας καὶ διὰ τὸν μέχρι τεσσάρων μηνῶν χρόνον, αἵτινες (ἀποδοχαί) δι' ἐπιχειρησιακῆς συνηθείας κατεβάλλοντο εἰς τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν τῶν ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεων καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1953 εἰς τὸ τῆς ἐναγομένης, οὐδαμῶς δικαιολογεῖται καὶ προφανῶς ἡ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐξαίρεσις τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς ἀπὸ τῆς χορηγουμένης ὑπ' αὐτῆς ἀνωτέρω παροχῆς εἰς τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν της ἀντίκειται εἰς τὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἀπορρέοντα κανόνα δικαίου, ὡς ἐκ τῆς ἐν προηγουμένῃ τῆς παρούσης σκέψεως ἀναπτυχθείσης ἐννοίας αὐτοῦ συνάγεται, καὶ κατ' ἐπιταγὴν ταύτου αὐτὴ (ἐναγομένη) ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι τοῦ αἰτουμένου διὰ τὸν ἀνωτέρω χρόνον τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ 1)3 τῶν ἀποδοχῶν του, αἵτινες, δεδομένου ὅτι ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μηνιαῖος μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐβεβαιώθη καὶ δὲν ἀμφισβητεῖ ἡ ἐναγομένη, ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 3.474, ἰσοῦται πρὸς δραχμὰς 4.632 (3.474 Χ 4 = 13.896 : 3 = 4.632) καὶ κατ' ἀκολουθίαν κατὰ τὸν νόμῳ τε καὶ οὐσίᾳ βάσιμον λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, τὸν πλήττοντα τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, ὅτι κατ' ἐσφαλμένην τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν καὶ κακὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἀπέρριψε τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἀγω-

γῆς αὐτοῦ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ αὕτη καὶ ἐπιδικασθῇ τῷ ἐνάγοντι τὸ ἀνωτέρω ποσὸν μετὰ τῶν νομίμων τόκων του ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἄχρις ἐξοφλήσεως, κατὰ τὴν νόμιμον διὰ τῆς ἀγωγῆς αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος. Τοὐναντίον ἀπολύτως, ἐν ὄψει τῶν βεβαιωθέντων ἀνωτέρω πραγματικῶν περιστατικῶν δικαιολογουμένης τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης ἀπὸ τῶν καθιερωθεισῶν ὡς ἀνωτέρω ἡμερῶν ἀργίας, ἡ κατ' αὐτὰς ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος οὔτε εἰς τὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἀπορρέοντα κανόνα προσκρούει, οὔτε εἰς ἑτέραν τινὰ διάταξιν καὶ νομίμως οὗτος, ὡς ἀνήκων εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν αὐτῆς, ἀπησχολήθη κατ' αὐτάς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἐκθέσεως ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος κατ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ ὀρθὴν τοῦ νόμου ἐφαρμογὴν ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως παράπονα τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐνάγοντος νόμῳ τε καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμα εἰσὶ καὶ ἀπορριπτέα κρίνονται.

Ἀλλωστε καὶ ὑπὸ τὴν ὑποστηριζομένην ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐνάγοντος ἐκδοχήν, καθ' ἣν κατ' ἄνισον μεταχείρισιν ὑπεχρεώθη νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὰς προδιαληφθείσας ἡμέρας τὰς καθιερωθείσας ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὡς ἀργίας, ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς του αἴτησις περὶ καταψηφίσεως τῆς ἐναγομένης εἰς πληρωμὴν αὐτῷ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς αὐτὰς μισθοῦ του ἀπερρίπτεα ἐστί, διότι, ὡς κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκτιμῶντος τὰ αὐτὰ ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω σκέψεσιν ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ἐβεβαιώθη, οὗτος εἰργάσθη κατ' αὐτὰς καθ' ἅπαντα τὸν ἐπικαλούμενον χρόνον ἄνευ οἱασδήποτε διαμαρτυρίας του, καίτοι δὲ ἐτέλει ἐν γνώσει τῆς μὴ κατ' αὐτὰς ἀπασχολήσεως τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης οὐδέποτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς παρ' αὐτῇ ἐργασίας του ἠξίωσεν, ὅπως μὴ ἀπασχολῆται κατ' αὐτὰς ἡ τὴν καταβολὴν προσθέτου ἀμοιβῆς. Ἡ τοιαύτη ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συμπεριφορὰ αὐτοῦ σαφῆ εἶχε τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποδοχῆς τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπικαλουμένης δυσμενοῦς ἀνίσου μεταχειρίσεώς του, ἥτις ἐπιτρεπτὴ οὖσα κατέστησεν ὅρον τῆς μετὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐργασιακῆς του συμβάσεως τὴν μὴ καταβολὴν δι' αὐτὰς προσθέτου παροχῆς, ὅστις (ὅρος) ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ταύτῃ περιπτώσει ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 533 § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' ἐκδικαζομένων διαφορῶν, σαφῶς συνάγεται, ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς κατ' ἄρθρον 5 τοῦ προμνησθέντος νόμου ΓΨΟΔ' συντασσομένης ἐκθέσεως ἐργατικῆς διαφορᾶς δέον νὰ ἐκτίθενται σαφῶς, κατὰ τρόπον ἐπιδεκτικὸν δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ὁ ἐνάγων στηρίζει τὰς ἀξιώσεις του καὶ τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ ταύτας κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἄτε ἡ μὴ σαφὴς καὶ ἀόριστος ἔκθεσις τούτων, ἐκφεύγουσα τῶν κατ' ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου τούτου (ΓΨΟΔ') ἐπιτρεπομένων ὁρίων περιλήψεως, καθιστᾷ τοῦτο ἄκυρον διὰ τὸν τυπικὸν τοῦτον λόγον αὐτεπαγγέλτως ἐρευνώμενον (Α.Π. 401)1960, ΕΕΔ 19, σ. 1241). Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς καθ' ὑπέρβασιν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων παρεχομένης ἐργασίας τίκτεται ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ ἀξίωσις καὶ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ἣν ὁ τε λιυταῖος οὗτος ἐπορίσθη, ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἥτις ἀποτιμωμένη εἰς χρῆμα συνίσταται εἰς τὸν μισθόν, ὃν οὗτος θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις (Ὁλομελείας Α.Π 23)1963) καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὰ περιστατικὰ ταῦτα ὁ θεμελιῶν ἀξίωσιν συνεπείᾳ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας μισθωτὸς δέον ὅπως ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς περὶ αὐτῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ.

Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐνάγων ἤδη ἐκκολῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς ἐναγομένης ἤδη ἐφεσιβλήτου ἐκθέσει ἀγωγῆς αὐτοῦ, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, αἰτούμενος τὴν καταψήφισιν τῆς ἐναγομένης εἰς πλήρωσιν αὐτῷ δραχμῶν 21.567 διὰ παράνομον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, παρασχεθεῖσαν κατὰ τὸν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1956 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1956 χρόνον ἐργασίας του, καθ' ὃν εἰργάσθη πέραν τοῦ νομίμου ὀκταώρου καθ' ἑκάστην ἐπὶ 3 1)2 ὥρας, οὐδαμῶς ἐκθέτει τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸ ὡρισμένον ταύτης, ὡς ἀνωτέρω, περιστατικά, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκθέτει ἐν αὐτῇ, ὅτι ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ αὐτῷ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν ὡς ἀμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὑπερωριακὴν του ἐργασίαν. Ὅθεν αὕτη κατὰ τὸ κεφάλαιόν της τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως της ταύτης, μὴ δυναμένης νὰ ἀναπληρωθῇ οὐδὲ διὰ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν αὐτῆς προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος (Α.Π. 401)1960, ἔνθ' ἀνωτ.), ἀπορριπτέα δι' ἀοριστίαν τοῦ δικογράφου αὐτῆς ἐστὶ καὶ ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων ἀντίθετος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἀπορριπτέος, ὡς νόμῳ τε καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμος, ἐστί.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ἐπέχοντος θέσιν

συμβάσεως δυνάμει τῆς ἀπὸ 15 Ἰουλίου 1957 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η. «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ», δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 220 φύλλον, τεῦχος Β', Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως τῆς 8ης Αὐγούστου 1957, ἰσχύοντος Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. εἰς τὸ τακτικὸν ἢ ἔκτακτον προσωπικὸν αὐτῆς ἐπέχει θέσιν τρίτου προσώπου καὶ ἡ κρίσις αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι δικαία, ἐλεγχομένη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ. (*Κ. Καποδ.* Ἐνοχικὸν Δίκαιον, Μέρος Εἰδικόν, ἔκδοσις Β', σ. 406 ἑπομ., Α.Π. 582)1955, ΕΕΔ 14, 1276, 609)1955, ΕΕΔ 16, 15). Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 371 Α.Κ., συντρεχούσης περιπτώσεως προσδιορισμοῦ τῆς ἀορίστου παροχῆς, οὗτος γίνεται διὰ διαπλαστικῆς δηλώσεως πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ταύτην δὲ ἀναπληροῖ ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ἀντικαθιστῶσα τὴν κρίσιν τοῦ ὑποχρέου καὶ ἀρνουμένου ἢ βραδύνοντος νὰ προβῇ εἰς ταύτην, ἥτις συνεπῶς δὲν εἶναι ἀναγνωριστική, ἀλλὰ διαπλαστικὴ τοιαύτη ὡς διαπλάττουσα τὴν ἀόριστον παροχὴν εἰς ὡρισμένην καὶ εἰδικώτερον ὡς διαπλάττουσα τὸ δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὀφειλέτου (*Γ. Μπαλῆ*, Ἐνοχ. Δίκ. § 8, ἀριθ. 4 ἐν τέλει, *Α. Σακελλαρόπουλος*, Ν. Δ., σ. 171). Κατ' ἀκολουθίαν, μὴ ἐκδοθείσης διαπλαστικῆς ἀποφάσεως, ὁ δανειστὴς δὲν ἔχει ἀξίωσιν ἐπὶ τὴν κατὰ δικαίαν κρίσιν τοῦ ὀφειλέτου προσδιοριζομένην παροχήν, ἀλλ' ἂν ἐχώρησεν ὑποίτιος ἄρνησις ἢ βραδύτης περὶ τὴν δικαίαν κρίσιν ἔχει ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀρνήσεως ἢ καθυστερήσεως ζημίαν κατὰ τὰς περὶ ἀδυναμίας παροχῆς καὶ ὑπερημερίας διατάξεις τῶν ἄρθρων 335 ἑπομ. Α.Κ. (*Γ. Μπαλῆ*, Ἐνοχ. § 8 ἀριθ. 7, *Σούρλας*, ἐν ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 371, ἀριθ. 17, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 16, 762). Ὅθεν ἡ ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐκθεσις ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος ἤδη ἐκκαλοῦντος, δι' ἧς, διατεινόμενος ὅτι ἡ γενομένη ἔνταξις αὐτοῦ εἰς τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν καὶ ἡ μὴ κατάταξίς του εἰς τὸ 8ον μισθολογικὸν κλιμάκιον τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ ἐγένετο κατ' οὐχὶ δικαίαν κρίσιν καὶ αἰτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη εἰς καταβολὴν τῆς διαφορᾶς τοῦ μισθοῦ, ὃν ἐδικαιοῦτο βάσει τῆς μισθολογικῆς κλίμακος, εἰς ἣν ἔδει κατὰ δικαίαν κρίσιν νὰ καταταγῇ, ἀπὸ τοῦ τοιούτου, ὃν ἔλαβε βάσει τῆς γενομένης κατατάξεώς του διὰ τὸν ἐπικαλούμενον χρόνον, ὡς καὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀντιστοίχων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καταβαλλομένων δώρων, ἐφ' ὅσον, ὡς ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται, ἡ ἐναγομένη προέβη εἰς τὴν κατάταξιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν καὶ εἰς τὴν ἀναφερομένην μισθολογικὴν κλίμακα ἐντὸς τῶν διὰ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ καθοριζομένων χρονικῶν ὁρίων, νόμῳ ἀβάσιμος παρίσταται, ὡς μὴ ὑφισταμένης ἀρνήσεως ἢ βραδύτητος τῆς ἐναγομένης ἐπὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀορίστου κατὰ δικαίαν κρίσιν ὀφειλομένης νὰ προσδιορισθῇ ὑπ' αὐτῆς παροχῆς, ἂν δὲ ὁ προσδιορισμὸς ταύτης ἐγένετο κατὰ οὐχὶ δικαίαν κρίσιν ἀξίωσις αὐτοῦ ὑφίσταται, ὅπως αἰτήσηται παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ἵνα διὰ διαπλαστικῆς ἀποφάσεως ἀντικαταστήσῃ ταύτην. Πρὸς τούτοις ἡ ἐκθεσις ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐνάγοντος κατὰ τὸ ὡς ἀνωτέρω αἴτημά της ἀπορριπτέα ἐστί, διότι ἐκ τῶν προμνησθέντων ἐν προηγουμένῃ σκέψει ἐκτιθεμένων ἀποδεικτικῶν στοιχείων προσηκόντως ἐκτιμωμένων, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ ἔνταξις τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης ἐγένετο ὑπὸ τοῦ προβλεπομένου διὰ τοῦ προϊσχυθέντος Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Συμβουλίου, ὄντος ὀργάνου αὐτῆς, κατὰ δικαίαν ἐκτίμησιν τῶν προσόντων αὐτοῦ οὐσιαστικῶν καὶ τυπικῶν, δι' ἣν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἡλικία αὐτοῦ, ἄγοντος τὸ 58ον ἔτος, ἧς ἕνεκεν δὲν ἠδύνατο νὰ προσβλέπῃ εἰς τὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ἐδικαιολογεῖτο δὲ ἐκ τῆς ἀνάγκης αὐτῆς, ὅπως εἰς τὰ τακτικὸν προσωπικὸν ἐνταγοῦν πρόσωπα νεωτέρας ἡλικίας, ἅτινα ἐκ τῆς φιλοδοξίας καὶ ἀμίλλης ἐξελίξεως εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας ἀναπτύσσουν μεγαλυτέραν δραστηριότητα καὶ ἐπιταχύνουν τὴν ἀνάπτυξιν ἀμαλωτέρων συνθηκῶν ἐξελίξεως τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς. Ἐκ τούτων ἡ ἔνταξις τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης, πέραν τοῦ ὅτι ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ὡς εἴρηται Συμβουλίου κατὰ δικαίαν κρίσιν, εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τε τὴν ἀρχὴν τῆς καλοπίστου ἐκτελέσεως τῶν παροχῶν καὶ τὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καὶ τὰ ἐναντία ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑποστηριζόμενα ἀβάσιμα εἶναι. Ὅθεν ὀρθῶς κατὰ τὸ τελευταῖον ὡς ἀνωτέρω κεφάλαιόν της ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ἐκθεσις ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἡ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζουσα ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις καὶ κατὰ τὰ παράπονά της ταῦτα ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ τε καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμος ἐστί.

ΑΔΕΙΑΙ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Περίπτωσις προσωπικού Έταιρειών περιωρισμένης εύθύνης

Διατάξεις περί Έταιρειών περιωρισμένης εύθύνης.— Όμοιότης αύτών πρός τάς Άνωνύμους Έταιρείας.—Δικαίωμα αύτω τού είς αύτάς άπασχολουμένου προσωπικού τής διά τό προσωπικόν Άνωνύμων Έταιρειών άδείας τού Α.Ν. 539)1945.

Ό χρόνος άδείας των μισθωτών κατά τόν ά.ν. 539)1945 (ΕΕΔ 19, 808 έπ., ένθα κωδικοποίησις των ίσχυουσων διατάξεων) ποικίλλει άναλόγως τής μορφής τής έπιχειρήσεως.

Οι μισθωτοί των έπιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρος, κοινής ώφελείας ή λειτουργουσών ύπό μορφήν Άνωνύμου Έταιρείας ή Ίδρύματος ή Όργανισμού δικαιούνται ηὐξημένης άδείας.

Προκύπτει όμως τό ζήτημα είς ποίας μορφής έπιχείρησιν θά ύπαχθή ή Έταιρεία περιωρισμένης εύθύνης, περί τής όποίας έτέθησαν διατάξεις μεταγενέστεραι τού ά.ν. 539)1945 και ούτω δέν προεβλέφθη ύπό τού νόμου τούτου περί αύτής.

Ή κατωτέρω δικαστική άπόφασις έρευνά τό πρώτον ούτε τό ζήτημα και κατέληξεν είς την έν αύτη λύσιν (Ίδετε όμως *Ε.Γ. Στεφανάκη*, Περί άδείων προσωπικού περιωρισμένης εύθύνης, ΕΕΔ 22, 393 έπ., σχετικά και τά έν ΕΕΔ 22, 199 άναγραφόμενα).

Πρωτοδίκου Άθηνών 2025)1963

Διαδικασία έργατικών διαφορών
Πρωτοδίκης ό κ. *Άρ. Μίχος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Κορκόβελος, Κ. Λογοθέτης

Ύπό τής διατάξεως τού άρθρου 2 τού ά.ν. 539)1945 καθορίζεται ό άριθμός των ήμερων άδείας, ών δικαιούται καθ' έκαστον έτος οι ύπάλληλοι και έργατοτεχνίται των έπιχειρήσεων, είς ας άπασχολούνται ούτοι. Ούτω διά τού άρθρου 2 § 1 έδ. α' τού ά.ν. 539)1945 γίνεται διάκρισις των έπιχειρήσεων δημοσίου χαρακτήρος, κοινής ώφελείας ή των λειτουργουσών ύπό μορφήν άνωνύμου έταιρείας ή ίδρύματος ή όργανισμού, οι μισθωτοί των όποίων, είτε ύπάλληλοι, είτε έργατοτεχνίται, δικαιούνται κατ' έτος άδείας περισσοτέρων ήμερων άπό τούς τοιούτους των λοιπών έπιχειρήσεων, περί ών τό έδ. γ' τού έδ. 1 τού αύτού άρθρου 2 τού ό.ν. 539)1945 και είς ας λοιπάς έπιχειρήσεις ύπάγονται και οι μισθωτοί των προσωπικών έταιρειών, ήτοι των όμορρύθμων και έτερορρύθμων τοιούτων. Έτέρωθεν διά τού νόμου 3190 τής 9)15.4.1955 είσήχθη παρ' ήμιν ό θεσμός των έταιρειών περιωρισμένης εύθύνης. Έκ τού συνόλου των διατάξεων τού νόμου τούτου προκύπτει σαφώς, ότι έσκοπήθη δι' αύτού ή σύστασις είδους άνωνύμου έταιρείας μέ μίαν παραλλαγήν και άπλούστευσιν τής μορφής ταύτης, ίδίᾳ άπό άπόψεως όργανώσεως. Αι όμοιότητες τής Ε.Π.Ε. πρός την άνώνυμον τοιαύτην είναι μεγαλύτεραι άπό τάς τοιούτας μέ τάς προσωπικάς έταιρείας και τούτο, διότι κύριον χαρακτηριστικόν άμφοτέρων είναι ό περιορισμός τής παρά τών έταίρων άναλημμένης εύθύνης, πρός καλλιτέραν προστασίαν τών τρίτων, και ή διαίρεσις τού κεφαλαίου είς ίσα μερίδια. Ούτω: α) Ή διάταξις τού άρθρου 2, κατ' ήν ή έπωνυμία τής έταιρείας δύναται νά σχηματισθή και έκ τού όνόματος τινός ή τινων τών έταίρων, προσομοιάζει πρός την διάταξιν τού άρθρου 5 τού νόμου 2190 (Κ. ΝαΒ 1955, σ. 233. β) Ή διάταξις τού άρθρου 3 § 1 τού νόμου 3190)1955 είναι άνάλογος πρός την διάταξιν τού άρθρου 1 τού νόμου 2190 (Κώδιξ ΝαΒ 1955 σ. 233). γ) Τά άρθρα 5 § 2 τού νόμου 3190)1955 παραπέμπει εις τόν νόμον 2190 «περί άνωνύμων έταιρειών». δ) Ώς είς την άνώνυμον έταιρείαν, ούτω και είς την έταιρείαν περιωρισμένης εύθύνης ή συγκράτησις κεφαλαίου είναι άπαραιτήτως ούσιαστικόν στοιχείον διά την νόμιμον σύστασιν των έταιρειών αύτών, ένῳ είς άλλας έμπορικάς και άστικάς έταιρείας ό νόμος δέν θεωρεί ώς προϋπόθεσιν τής ύπάρξεως των τό κεφάλαιον (Θ. *Μητροπούλης*, ΝαΒ 4, 13). ε) Ή έταιρεία περιωρισμένης εύθύνης ύπόκειται είς δημοσιεύσεις, ώς και ή άνώνυμος έταιρεία (άρθρον 8 § 3 νόμου 3190)1955. στ) Τό άρθρον 22 § 2 τού νόμου 3190)1955 παραπέμπει είς τόν νόμον 2190. Όμοίως παραπέμπει είς τόν νόμον 2190 τό άρθρον 23 § 3 περί ίσολογισμού. ζ) Τά περί αύξήσεως και μειώσεως τού άποθεματικού κεφαλαίου διέπονται κατ' άρχήν ύπό των αύτων κανόνων, οι όποίοι διέπουν τά τής άνωνύμου έταιρείας. η) Και έπί έταιρείας περιωρισμένης εύθύνης ύπάρχει άποθεματικόν κεφάλαιον (άρθρον 24 νόμου 3190)1955), ώς και έπί άνωνύμου τοιαύτης. θ) Ώς έδρα τής έταιρείας περιωρισμένης εύθύνης δέον νά όρίζηται Δήμος ή Κοινότης τής Έλληνικής Έπικρατείας, ώς και έπί άνωνύμου έταιρείας. ι) Τά περί συνελεύσεως των έταιρειών περιωρισμένης εύθύνης ρυθμίζονται άναλόγως πρός τάς περί γενικών συνελεύσεων διατάξεις τού νόμου 2190. Κατά συνέπειαν διά τούς άνωτέρω λόγους και δή λόγῳ τής όμοιότητος τής έταιρείας περιωρισμένης εύθύνης πρός τάς άνωνύμους έταιρείας και αι διατάξεις τού ά.ν. 539)1945 «περί άδειῶν κλπ.», αι ίσχύουσαι διά τούς μισθωτούς των άνωνύμων έταιρειών, έφαρμόζονται και διά τούς μισθωτούς των έταιρειών περιωρισμένης εύθύνης (βλ. και έγκύκλιον Ύπουργείου Έργασίας 43426)1955, Δ.Ε.Ν. 11, 480) (*).

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Άντίθετος ή πρόσφατος Πρωτοδίκου Άθηνών 3147)1963, ή όποία θά δημοσιευθή είς το έπόμενον.

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

ΝΟΜΙΜΑ ΟΡΙΑ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΑΜΟΙΒΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

Άσκησις δικαιώματος παρά τό άρθρον 281 Άστικοῦ Κώδικος

Κατίσχυσις πάσης άντιθέτου συμφωνίας τῆς καθοριζούσης έκάστοτε τάς παγίας περιοδικάς άμοιβάς τῶν δικηγόρων άποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης.—Ἐφαρμογή ὅμως άρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος καί ἐπί τῶν δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων.—Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ὑπό τοῦ Δικαστοῦ.

Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν 105)1963

Προεδρεύων ὁ Ἐφέτης κ. *Δ. Μαργέλλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρίου, Ι. Πλεχτάννης, Λ. Πιτσίκας.

Ἡ κρινομένη ἔφεσις ἠσκήθη νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως καί δέον νά γίνῃ τύποις δεκτή καί νά ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν (π.δ. 3026)1954, ἄρθρα 186 - 187).

Κατά τό ἄρθρον 6 τοῦ καταστατικοῦ τῆς ἐκκαλούσης (Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Σιδηροδρομικῶν), ὅπερ ἰσχυσεν ἀπό τῆς 20 Δεκεμβρίου 1955 μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1958, ἡ Ἐκτελεστική Ἐπιτροπή δικαιοῦται α) νά διαρίζῃ καί νά παύῃ τό προσωπικόν τῶν γραφείων καί νά κανονίζῃ τόν μισθόν αὐτοῦ ἐπί τῇ βάσει τοῦ προϋπολογισμοῦ. Δυνάμει τῆς παρατιθεμένης διατάξεως ἡ μίσθωσις οἱασδήποτε φύσεως ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασίας πρός θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τοῦ σωματείου ἀνῆκεν εἰς τήν ἐξουσίαν τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἐκ πέντε μελῶν τῆς διοικήσεως, ἤτοι τόν γενικόν γραμματέα, τούς δύο γραμματεῖς α' καί τούς ἰσαρίθμους γραμματεῖς β', ἐξελέγετο κατά τήν πρώτην συνεδρίασιν αὐτῆς (ἄρθρον 5 § 11) καί συνέστη προφανῶς χάριν τῆς ταχυτέρας καί εὐχερεστέρας ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων καί δικαιωμάτων, ἅτινα τῇ ἀπενεμήθησαν διά τοῦ εἰρημένου ἄρθρου. Τά ὀρῶντα τήν διοίκησιν, ἕτερον δηλονότι ὄργανον τῆς Ὁμοσπονδίας, ἐρρυθμίζοντο ὑπό τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ καταστατικοῦ ἐκείνου, ἐν τῷ ὁποίῳ δέν περιείχετο διάταξις, ἀφορῶσα εἰς τήν πρόσληψιν καί ἀπόλυσιν ἐργατῶν, ὑπαλλήλων, εἴτε ἀσκούντων ἐλεύθερόν τι ἐπάγγελμα ἐπί περιοδικῇ ἀντιμισθίᾳ ἢ ἄλλως πως. Ἔτι πλέον δέν προβάλλεται κάν, οὐδέ φαίνεται πιθανόν, ὅτι ἀντλεῖ τό δικαίωμα ταῦτο ἡ διοίκησις ἐκ τοῦ μή προσαγομένου ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, ὅστις κατά τήν παράγραφον 10 καθορίζει τά καθήκοντα αὐτῆς λεπτομερέστερον. Ἡ ἀνωτέρω ἐκθοχή ἐνισχύεται ὀρκούντως καί ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου καταστατικοῦ τοῦ σωματείου, τοῦ ἰσχύσαντος ἐν συνεχείᾳ μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1961. Ἀπό τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἡ Ἐκτελεστική Ἐπιτροπή κατηργήθη, τά πρότερον ἀνήκοντα εἰς ταύτην καθήκοντα καί δικαιώματα περιῆλθον εἰς τήν διοίκησιν (ἄρθρον 5 §§ 18 καί 19), δυνάμει δέ τοῦ ἀκροτελευτίου ἄρθρου τά μέλη τῆς τότε ὑφισταμένης Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς κατέστησαν τοιαῦτα τῆς νέας διοικήσεως. Ἐναντι τῶν προεκτεθέντων δέν δύναται νά θεωρηθῇ ἐπικρατεστέρα καί νά ἀγάγῃ εἰς διάφορον συμπέρασμα ἡ ἔγκρισις ὑπό τῆς διοικήσεως τῆς προσλήψεως ἄλλου δικηγόρου ἐπί μηνιαίᾳ ἀποζημιώσει διά τοῦ ἀπό 20 Νοεμβρίου 1956 πρακτικοῦ αὐτῆς.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν ἐκτεθέντων ὑπό τῶν διαδίκων καί τῶν αὐτῶν προσκομισθέντων ἐγγράφων πιθανόν καθίσταται, ὅτι τῇ συστάσει τοῦ Α.Κ. καί ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐγέρσεως ἐναντίον τῆς ἐκκαλούσης ὑπό μελῶν αὐτῆς ἀγωγῶν, διωκευσῶν τήν ἀπόδοσιν εἰσφορῶν κατά τούς ὁρισμούς τῶν ἄρθρων 904 - 905 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τό ἀποτελοῦν τήν Ἐκτελεστικήν Ἐπιτροπήν τμῆμα τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου ἀπεφάσισε κατά τήν συνεδρίασιν τῆς 19 Αὐγούστου 1957 τήν πρόσληψιν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς δευτέρου νομικοῦ συμβούλου ἐπί μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ ἐκ δραχμῶν 1800 καί ἀπό τῆς πρώτης Αὐγούστου 1957, ἔλαβε δέ οὗτος διά τάς παρασχεθείσας πρός τήν ἀντίδικον του ὑπηρεσίας δραχμάς 1800 κατά μῆνα (τήν συμπεφωνημένην ἀμοιβήν) ἀπό τῆς 1ης Αὐγούστου 1957 μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου 1961 καί δραχμάς 1000 μηνιαίως ἐν συνεχείᾳ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1962. Τουτέστιν εἰσέπραξεν ὀλιγώτερα τῶν ὀφειλομένων εἰς αὐτόν δυνάμει τῶν ἄρθρων 63 § 4 ἐδάφιον α', καί 92 § 2 τοῦ π.δ. 3026)1954 καί τῶν ὑπ' ἀριθ. 128494)1954, 21337)1959, 58798)1961, 58799)1961 καί 93734)1962 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπί τῆς Δικαιοσύνης, ἐν συνδυασμῷ πρός τόν χρόνον ὑπηρεσίας, τάς προαγωγάς του καί τάς ἐν τῷ πίνακι ἀναφερομένας ὑπουργικάς ἀποφάσεις, αἵτινες ὁρῶσι τάς χορηγήσεις πρός τούς μισθωτούς ἐπί ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα καί τῶν Χριστουγέννων - Νέου Ἔτους. Ἡ τοιαύτη κρίσις ἡμῶν στηρίζεται ἰδίᾳ εἰς τό ἀπό 16 Αὐγούστου 1958 ἔγγραφον τοῦ τότε γενικοῦ γραμματέως τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Σιδηροδρομικῶν, τοῦ ἐκπροσώπου δηλονότι τοῦ σωματείου, τοῦ ὑπογράφοντος ὅλα τά ἔγγραφα κλπ. (ἄρθρον 7 τοῦ καταστατικοῦ), ἐν συναρτήσει πρός τά ἐκτεθέντα κατά τήν συνεδρίασιν τῆς διοικήσεως τῆς 7 Νοεμβρίου 1957 καί τήν ἄρνησιν τῆς ἐκκαλούσης νά προσαγάγῃ τά πρακτικά τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς. Τό ἔγγραφον ἐκεῖνο ἀπηυθύνετο πρός τό ἐφεσίβλητον καί περιεῖχε λεπτομερῆ ἀνακοίνωσιν περί τῆς ἀνωτέρω προσλήψεως, ἀλλ' ἡ ἔκδοσις αὐτοῦ μετά ἓν περίπου ἔτος καί ἡ μή καταχώρισίς του ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ τοῦ σωματείου ἐπόγονται τήν μείωσιν τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτοῦ βαρύτητος. Ὡσαύτως ἐκ τῶν ἀνακοινώσεων τοῦ γενικοῦ

γραμματέως πρὸς τὴν διοίκησιν κατὰ τὴν 7 Νοεμβρίου 1957 διαφαίνεται σαφῶς, ὅτι εἶχε προηγηθῆ ἡ πρόσληψις τοῦ δευτέρου νομικοῦ συμβούλου εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ Ι.Π., προσληφθέντος ὑπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1956, ἀνετέθη ἡ μελέτη τῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν ἐνηργεῖτο ἀνάκρισις κατόπιν ποινικῆς διώξεως ἀσκηθείσης ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν αὐτεπαγγέλτως. Οὐχ ἧττον ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων προέκυψεν, ὅτι ἡ καταβολὴ πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον, προσληφθέντα δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σωματείου νομίμως, εἴτε παρ' ἀναρμοδίου αὐτοῦ ὀργάνου ἀκύρως, τῶν εἰρημένων κατὰ μῆνα παροχῶν δὲν ὀφείλεται εἰς δυστροπίαν, παράλειψιν ἢ ἀδυναμίαν τῆς ἐκκαλούσης, οὔτε εἰς τὸν πεισθαναγκασμὸν τοῦ δικαιούχου, ὅπως δεχθῆ καὶ λαμβάνῃ ἐπὶ πέντε καὶ πλέον ἔτη κατωτέραν τῆς κατὰ μῆνα ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν ἀμοιβῆς. Στηρίζεται εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς τὴν Π.Ο.Σ., ὅπως ἐγένετο προδήλως καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην πρόσληψιν, ὅτι δικαιολογεῖται ἡ πληρωμὴ ἠλαττωμένης ἀντιμισθίας λόγῳ τῆς μερικῆς ἀπασχολήσεώς του καὶ ὅτι δὲν θὰ προβληθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ μέλλον οἱαδήποτε πρόσθετος ἀξίωσις. Κατὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τρόπον ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 1000 ἡ μηνιαία ἀμοιβή, ὅταν ἡ προκαλέσασα τὴν πρόσληψιν αἰτία ἐξέλιπε καὶ ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἐφεσιβλήτου περιωρίσθη οὐσιωδέστατα. Ἔτι πλέον δὲν ἐδικαιολογεῖτο κἂν ἡ ὕπαρξις δύο θέσεων νομικοῦ συμβούλου παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ, πρὸς καταστρατήγησιν δὲ τοῦ νόμου καὶ συγκάλυψιν τοῦ πράγματος, ἵνα μὴ προσβοθῇ εἰς τὰ συμβαίνοντα ὁ χαρακτὴρ τῆς ἀπατάλης κατὰ τὸν διεπιργούμενον διαχειριστικὸν ἔλεγχον, ὁ ἐφεσίβλητος ἐλάμβανε τὴν συμπεφωνημένην ἀντιμισθίαν, ὑπογράφων ἀπὸ δίμηνον ἀποδείξεις περὶ πληρωμῆς δῆθεν εἰς αὐτὸν ἀμοιβῆς διὰ τὴν διαχείρισιν ὡρισμένων ὑποθέσεων τοῦ σωματείου, ὡς ὁ ἴδιος ἐκθέτει εἰς τὰς προτάσεις του καὶ ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ κατέθεσεν ὁ μάρτυς τῆς ἀποδείξεως Γ. Γ. Τὰ περὶ ἀρνήσεως αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ νὰ δεχθῇ εἰδικῶς τὴν μείωσιν τῆς ἀντιμισθίας του εἰς 1000 δραχμὰς καὶ ὑπαναχωρήσεως εἴτε ἐκ λόγων οἰκογενειακῶν εἶναι ἀβάσιμα, ἐν ὄψει μάλιστα τοῦ περιστατικοῦ ὅτι ἀπὸ 25 Μαΐου 1960 διωρίσθη αὐτὸς ἐπὶ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ καὶ εἰς τὸ Ταμεῖον Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων. Ἀληθὲς εἶναι μόνον, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐγνώριζεν ἄριστα, ὅτι ἡ Διοίκησις τῆς Π.Ο.Σ. δὲν ἠδύνατο ἀκινδύνως νὰ διατηρῇ δύο ἐμπείρους δικηγόρους, ἀντὶ δὲ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν περιττὴν θέσιν του, προὐτίμησε νὰ εἰσπράττῃ ἀμοιβὴν κατωτέραν τῆς προβλεπομένης διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίᾳ τοιαύτῃ προσλαμβανομένους, ἀλλὰ καλύπτουσαν πλήρως τὰς παρεχομένας ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας. Πράγματι ἐτήρησεν ἀδιαμαρτυρήτως τὴν δοθεῖσαν διαβεβαίωσιν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1962, ὅτε ἡ ἐκκαλοῦσα ἠμφεσβήτησε τὸ κῦρος τῆς προσλήψεως καὶ ἠρκήθη τὴν πληρωμὴν τοῦ χιλιοδράχμου. Ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας ὅμως προϋποθέσεις ἡ ἄσκησις τῆς ἐπιδίκου ἀξιώσεως περὶ πληρωμῆς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς συμφωνηθείσης καὶ νομίμου ἀμοιβῆς τοῦ αἰτοῦντος ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τῆς καλῆς πίστεως καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ταύθ' ὅπερ ὀρᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, προτείνεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ ἐρευνᾶται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος (Α.Π. 295)1962 καὶ 425)1961, *Γ. Μεταλλ.*, Γεν. Ἀρχαὶ § 166). Κατὰ τὸ ἄρθρον 92 § 2 τοῦ ν. δ)τος 3026)1954 τὰ ἐλάχιστα ὅρια τῆς παγίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς τῶν δικηγόρων καθορίζονται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἥτις κατισχύει πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀναντιρρήτως δὲ ἡ διάταξις ἐκείνη ἐθεσπίσθη ἐκ λόγων γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος (Α.Π. 219)1962), ἀλλὰ τοιαύτης φύσεως συμφέρον θεραπεύουσι καὶ αἱ ὑποχρεώσεις, αἵτινες βαρύνουσι τὸν ἀσκοῦντα τὸ δικηγορικὸν λειτούργημα ἕνεκεν τῆς ἰδιαζούσης θέσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης. Ἐναντὶ δὲ τῆς ἀνωτέρω συμπεριφορᾶς τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπικρατέστερον καὶ τύχῃ μείζονος προστασίας τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, ὅπως λάβῃ τὴν νόμιμον ἀντὶ τῆς συμπεφωνημένης ἀμοιβήν. Πρὸς τούτοις τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων (Α.Π. 664)1961 καὶ 483)1962) (*). Ἐν ὄψει τῶν προεκτεθέντων ἐνδείκνυται, κατὰ τὴν κρίσιν μας, ἡ ἐπιβολὴ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἀνεπληρωματικοῦ ὅρκου περὶ τῆς πιθανολογηθείσης προσλήψεώς του ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως αὐτοῦ νὰ περιορισθῇ ἡ πρωτοδίκως ἐπιδικασθεῖσα ἀπαίτησις εἰς τὸ ποσὸν τῶν 2.000 δραχμῶν, ὅπερ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀμοιβὴν τοῦ αἰτοῦντος διὰ τοὺς μῆνας Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου τοῦ 1962, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει τὰ ἀπορριφθῆ ὁ ὑπὸ κρίσιν πίναξ ἐν τῷ συνόλῳ του (Πολ. Δικ. ἄρθρα 379 καὶ 382, *Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἀριθ. 23 καὶ 52). Ὅθεν δέον νὰ ἐπιβληθῇ ὁ ἀνωτέρω ὅρκος καὶ νὰ ταχθῶσιν οἱ ἐκ τῆς δόσεως ἢ μὴ δόσεως αὐτοῦ συνέπειαι κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ.

Ἡ μεταρρυθμισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 178)1963 ἀπόφασις τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν (προσφεύγων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Μάμαλης*) εἶχεν ὡς ἑξῆς:

Κατὰ τὸ ἄρθρον 63 § 4 ἐδ. α' τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος Δικηγόρων», καὶ' ἐξαίρεσιν τῆς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἀρχῆς καθ' ἣν εἶναι «ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ δικηγορικὸν λειτούργημα πᾶσα μισθὸς ὑπηρεσία παρὰ φυσικῷ ἢ νομικῷ προσώπῳ», ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δικηγόρον ἡ ἐπὶ παγίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἢ ἐτησίᾳ ἀμοιβῇ παροχὴ καθαρῶς νομικῶν ἐργασιῶν, εἴτε ὡς δικαστικοῦ ἢ νομικοῦ συμβούλου, εἴτε ὡς δικηγόρου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 92 § 2 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου 3142)1955) ἐν περιπτώσει συμφωνίας ὅπως ὁ δικηγόρος διὰ τὰς παρεχομένας ὑπηρεσίας ἀμείβηται μόνον διὰ παγίας περιοδικῆς παροχῆς τὸ ἐλάχιστον ὅριον αὐτῆς καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, κατὰ τὰ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁρι-

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ἴδετε ὡς πρὸς ταῦτα καὶ *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 29, 73 ἐπ.

ζομενα, ὁ δι' αὐτῆς δε καθορισμὸς τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς κατισχύει πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν διὰ συμφωνίας ὁριαθῇ ποσὸν ἀμοιβῆς κατωτέρον τῶν διὰ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντων ἐλαχίστων ὁρίων ἰσχύουσι τὰ κατώτατα ταῦτα ὅρια, τῆς διατάξεως ταύτης ἰσχυούσης καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου συναφθεισῶν συμβάσεων. Ἐκ τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 38 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, καθ' ὃς ὁ δικηγόρος εἶναι ἄμισθος δημόσιος λειτουργός, ἄρθρων 39 καὶ ἑπ. καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, 278 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ 5 § 1 τοῦ διὰ τοῦ δ)τος τῆς 24)29 Ἰουλίου 1931 κωδικοποιηθέντος νόμου 5026 «περὶ Δικαστηρίου Καισαργιωδικῶν», καθ' ἃς ὁ δικηγόρος μετέχει ὑπὸ τὰς ἐν αὐταῖς προϋποθέσεις τῆς συνθέσεως τῶν ταικτικῶν πολιτικῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ δικαστηρίου τῶν Συνέδρων, ἄρθρα 111 § 6, 112 Κ.Π.Δ., δι' ὧν ὁρίζεται εἰδικὴ διαδικασία διὰ τοὺς δικηγόρους, σαφῶς συνάγεται, ὅτι αἱ διαληφθεῖσαι περὶ ἐλαχίστου ὁρίου τῆς παγίας ἀμοιβῆς διατάξεις ἐθεσπίσθησαν ἐκλόγων γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος ὡς πρὸς τοὺς δικηγόρους ἕνεκα τῆς ἰδιαζούσης θέσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης, ἑπομένως εἶναι δημοσίας τάξεως (Α.Κ. ἄρθρον 3). Δὲν περίπεται δὲ διάφορος λύσις ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 175, § 3 τοῦ Κ.Δ., καθ' ἣν ἡ παράβασις τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι ὁ δικηγόρος δὲν δύναται νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ δωρεὰν ἢ ἐπ' ἀμοιβῇ ἐλάσσονι τῆς ὑπὸ τοῦ Κώδικος Δικηγόρων κεκανονισμένης, καλύζεται πειθαρχικῶς, ἂν καθ' ἃς ἀντίκειται εἰς τὴν δικηγορικὴν ἀξιοπρέπειαν, διότι ὁ νόμος ὁρίζει τὰς συνεπείας τῆς πράξεως, τὸ ἀνίσχυρον τουτέστι τῆς ἀντιτιθεμένης εἰς τὴν περὶ ἐλαχίστων ὁρίων ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης συμφωνίας καὶ πρὸς τούτοις καλάζει πειθαρχικῶς (Α.Π. 319)1962, ΕΕΔ 21, 526).

Ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν πίνακι ὁ αἰτῶν ἐκθέτει, ὅτι, τυγχάνων δικηγόρος παρὰ Πρωτοδίκαις, τὴν 19.8.1957 δυνάμει ἀποφάσεως τῆς διοικήσεως προσελήφθη ὑπὸ τῆς καθ' ἧς Ὁμοσπονδίας Σιδηροδρομικῶν, ὡς νομικὸς αὐτῆς σύμβουλος, ἀντὶ συμφωνηθείσης παγίας μηνιαίας ἀντιμισθίας δραχμῶν 1800. Ἔκτοτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην καὶ δίχως νὰ καταγγελθῇ ἡ συνδέουσα αὐτοὺς σχέσις παρεσχε τὰς ὑπηρεσίας του μεχρὶ τῆς 30.11.1962. Αἰτεῖται δὲ ἵνα κηρυχθῇ ἐκτελεστὸς ὁ ὑπὸ κρίσιν πίνας διὰ δραχμὰς 89.776, ἀποτελούσας: α) τὰς διαφορὰς καταβληθέντων καὶ καταβληθησομένων ἀντιμισθίων του τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.8.1957 μέχρι 30.9.1962, β) τὰς καθυστερουμένας ἀντιμισθίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 1.10.1962 μέχρι 30.11.1962 καὶ γ) τὰς οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1957, 1958, 1959, 1960, 1961 καὶ Πάσχα 1958, 1959, 1960, 1961 καὶ 1962. Οὕτως ἔχων ὁ ὑπὸ κρίσιν πίναξ τυγχάνει νόμῳ βάσιμος, στηριζόμενος εἰς τὰ ἄρθρα 92 § 2, 180 καὶ ἑπ. τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος Δικηγόρων» καὶ τὰς οἰκείας καὶ σχετικὰς μὲ τὰ δῶρα ἀποφάσεις Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας καὶ Συντονισμοῦ καὶ δέον μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ νομίμου τέλους χαρτοσήμου νὰ ἐξετασθῇ κατ' οὐσίαν.

Ἀρκούντως, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν μας, ἐβεβαιώθησαν τὰ ἐξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Τὴν 19ην Αὐγούστου 1957 ὁ αἰτῶν, τυγχάνων δικηγόρος παρὰ Πρωτοδίκαις, προσελήφθη δυνάμει ἀποφάσεως τῆς διοικήσεως τῆς καθ' ἧς ὡς νομικὸς αὐτῆς σύμβουλος ἀντὶ συμφωνηθείσης παγίας ἀντιμισθίας δραχμῶν 1.800. Ἔκτοτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην καὶ χωρὶς νὰ καταγγελθῇ νομίμως ἡ περὶ ταύτης σύμβασις παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 30.11.1962. Ἡ νόμιμος παγία αὐτοῦ ἀντιμισθία, ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι ἀπὸ 29.10.1958 προῆχθη εἰς δικηγόρον παρ' Ἐφέταις, ἀπὸ δὲ τῆς 21.11.1962 εἰς δικηγόρον παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, ἀνῆρχετο κατὰ τὰ κρίσιμα χρονικὰ διαστήματα καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθ. 12849)1951, 21337)1959, 58788)1961, 58799)1961 καὶ 93734)1962 ἀποφάσεις Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης εἰς δραχμὰς 2.000 ἀπὸ 19.8.1957, 2.500 ἀπὸ 1.11.1958, 2.750 ἀπὸ 1.3.1959, 3.000 ἀπὸ 1.7.1961, 3125 ἀπὸ 1.8.1962, 3.250 ἀπὸ 1.11.1962 καὶ 3.900 ἀπὸ 21.11.1962. Παρασχὼν ὅθεν ὁ αἰτῶν τὰς ὑπηρεσίας του καθ' ὅλον τὸ κρίσιμον τοῦ πίνακος χρονικὸν διάστημα (19.8.1957 - 30.11.1962) καὶ μὴ καταγγελθείσης ἐκ μέρους τοῦ ἐναλλάξ (καθ' ἧς) τῆς σχετικῆς συμβάσεως, δικαιοῦται τὰ κάτωθι ποσὰ παγίων ἀντιμισθίων του: 1) 28.886,80 διὰ τὸ ἀπὸ 19.8.1957 - 31.10.1958 χρονικὸν διάστημα, (14 μῆνες καὶ 11 ἡμέραι Χ 2.000), 2) 10.000 διὰ τὸ ἀπὸ 1.11.1958 - 28.2.1959 χρονικὸν διάστημα, (4 μῆνες Χ 2.500), 3) 77.000 διὰ τὰ ἀπὸ 1.3.1959 - 30.6.1961 χρονικὸν διάστημα (28 μῆνες Χ 2.750), 4) 39.000 διὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1961 - 31.7.1962 χρονικὸν διάστημα (13 μῆνες Χ 3.000), 5) 9.375 διὰ τὸ ἀπὸ 1.8.1962 - 31.10.1962 χρονικὸν διάστημα (3 μῆνες Χ 3.125), 6) 2.166 διὰ τὸ ἀπὸ 1.11.1962 - 20.11.1962 χρονικὸν διάστημα (ἡμέραι 20 Χ 3.250) καὶ 7) 1.300 διὰ τὸ ἀπὸ 21.11.1962 - 30.11.1962 χρονικὸν διάστημα (10 ἡμέραι Χ 3,900). Πλέον τούτων δικαιοῦται καὶ τὰ αἰτούμενα δῶρα. Συμφώνως δὲ πρὸς τὰς οἰκείας καὶ σχετικὰς μὲ τὰ δῶρα ἀποφάσεις Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας, Συντονισμοῦ δικαιοῦται τὰ κάτωθι ποσά: 1) Διὰ τὰ Χριστούγεννα 1957 δραχμὰς 2.000, 2) διὰ τὸ Πάσχα 1958 δραχμὰς 1.000, διὰ τὰ Χριστούγεννα 1958 δραχμὰς 2.500, 4) διὰ τὸ Πάσχα 1959 δραχμὰς 1.375, 5) διὰ τὰ Χριστούγεννα 1959 δραχμὰς 2.750, 6) διὰ τὸ Πάσχα 1960 δραχμὰς 1.375, 7) διὰ τὰ Χριστούγεννα 1960 δραχμὰς 2.750, 8) διὰ τὸ Πάσχα 1961 δραχμὰς 1.375, 9) διὰ τὰ Χριστούγεννα 1961 δραχμὰς 3.000 καὶ 10) διὰ τὸ Πάσχα 1962 δραχμὰς 1.500. Ἐξ ἁπασῶν ὅθεν τῶν ἄνω αἰτιῶν δικαιοῦται δραχμὰς 186.496,40. Ἐκαναι αὐτῶν ἔλαβε δραχμὰς 102.200 (49 Χ 1800 καὶ 14 Χ 1000), καὶ συνεπῶς ἀπομένει ὑπόλοιπον δραχμαὶ 85.154, δι' ἃ μόνον ποσὸν δέον νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστὸς ὁ ὑπὸ κρίσιν πίναξ καὶ κατα-δικασθῇ ἡ καθ' ἧς εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ αἰτοῦντος (ἄρθρα 184 § 5, 114 § 4 Κώδικος Δικηγόρων) διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πίνα-

κος και τοῦ λογαριασμοῦ, τὰς επιδοσεις και την παράστασιν, συμψηφιζομένην ἐν μέρει λόγῳ τῆς μερικῆς αποδοχῆς του πίνακος (ἄρθρον 211 § 8 Πολ. Δικ.).

Παρατηρήσεις:

1. Διά τῆς πρώτης σκέψεως της ἀνωτέρω ἀποφάσεως (ὑπ' ἀριθ. 178)1963 Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν) κρίνεται, ὀρθῶς, ἐν σχέσει πρὸς τὴν μορφὴν των περὶ κατωτάτου ὁρίου διηγορικῆς ἀμοιβῆς διατάξεων τοῦ «Κώδικος περὶ Δικηγόρων» (ν.δ. 3026)1954), ἐπὶ τῇ ἐπιτρεπομένῃ παρ' αὐτοῦ παροχῇ των δικηγορικῶν ὑπηρεσιῶν διὰ παγίας περιοδικῆς παροχῆς, ὅτι αὐταὶ «εὐεπίσθησαν ἐκ λόγων γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος, ὡς πρὸς τοὺς δικηγόρους, ἕνεκα τῆς ἰδιαζούσης θέσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης» καὶ «ἐπομένως εἶναι δημοσίας τάξεως» (βλ. οὕτω προχείρως καὶ μελέτην μου, ἐν ΕΕΔ 20, 1244).

Συνέπεια τούτου εἶναι ὅτι, ἐὰν ὁ δικηγόρος διὰ τὰς παρεχομένας ὑπηρεσίας του «ἀμείβεται μόνον διὰ παγίας περιοδικῆς παροχῆς, τὸ ἐλάχιστον ὅριον αὐτῆς καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης» (ἄρθρον 92 § 2 ν.δ. 3026)1954, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3149)1955) καὶ ὅτι ὁ διὰ τῆς τοιαύτης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθορισμὸς τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῆς κατισχύει πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν δυὰ συμφωνίας ὁρισθῇ ποσὸν ἀμοιβῆς κατώτερον τῶν διὰ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντων ἐλαχίστων ὁρίων ἰσχύουσι τὰ κατωτάτω ταῦτα ὅρια, τῆς διατάξεως ταύτης ἰσχυούσης καὶ ἐπὶ τῶν προ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου συναφθεισῶν συμβάσεων», ὡς περὶ τούτων, ἐπίσης ὀρθῶς, κρίνει ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν.

Συνέπεια τῆς περὶ «δημοσίας τάξεως» μορφῆς τῆς περὶ ἐλαχίστου ὁρίου διηγορικῆς ἀμοιβῆς διατάξεως ταύτης τοῦ «Κώδικος περὶ δικηγόρων» εἶναι, ὅτι δὲν δύναται κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν νὰ ἰσχύσῃ ἀντίθετος, τυχόν, ἰδιωτικὴ συμφωνία καὶ ἐπ' αὐτῆς, λόγῳ τῆς τοιαύτης φύσεως αὐτῆς, ὡς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐνδιαφερούσης διατάξεως, δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐπιεικείας, οὐδ' αὐτεπαγγέλτου ἐφαρμογῆς, ἡ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος διάταξις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ὡς ἔχει περὶ τούτου ἀποφανθῇ καὶ ἡ νομολογία (Α.Π. (Ὁλ.) 219)1962, ΕΕΔ. 21, 526).

Ἀμφιβολία ἐν τῇ νομολογίᾳ περὶ τῆς τοιαύτης μορφῆς της περὶ ἐλαχίστου ὁρίου διηγορικῶν ἀμοιβῶν διατάξεως ὡς δημοσίας τάξεως (βλ. ὡς δημοσίας τάξεως καὶ μὴ ἐφαρμογῆς του ἄρθρου 281 Α.Κ. τὰς Πρ. Α.Π. 13)1960, ΝοΒ, 9)251, Α.Π. (Ὁλ.) 219)1962, ΕΕΔ 21, 526, ἐτι δὲ βλ. Α.Π. 173)1961 (Ὁλ.), ΕΕΔ 20, 431, Α.Π. 101) 1960, ΕΕΔ 19, 387, Α.Π. 293)1962, ΕΕΔ 21, 918, Α.Π. 150)1951, Θέμ. ΞΒ' 372, Α.Π. 361) 1952, Θέμ. ΞΓ' 594, Α.Π. 113)1955, ΕΕΔ 17, 138, Α.Π. 669)1958, ΝοΒ 7, 135, Α.Π. 606) 1960, ΕΕΔ 20, 111 κ.ἀ. Ἀντιθέτως Πρ. Α.Π. 18)1961, ΕΕΔ 20, 1255, Πρ. Α.Π. 25)1961. Βλ. καὶ Πρ. Α.Π. 32)1961, Ἑλλ. Δικ. Β', 1062, Α.Π. 533)1961, Ἑλλην. Δικ. Β', 1034, Α.Π. 868) 1961 (Ὁλομ.). ΕΕΔ 20, 850, ὑπὲρ ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Α.Κ. καὶ ἐπὶ κανόνων δημοσίας τάξεως, ὡς καὶ ὅτι τὰ περὶ ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῶν των δικηγόρων εἶναι ἐνδοτικοῦ δικαίου ὡς ἔκριναν αἱ Πρ. Α.Π. 19, 21)1959, ΝοΒ 7, 1954 - 1955), μετὰ τῶν ἐν τοῦ χαρακτηρισμοῦ συνεπειῶν ἐλύθη προσφάτως καὶ νομοθετικῶς (ἄρθρον 5 § 3 ν.δ. 4272)1962) ὑπὲρ τῆς ὡς δημοσίας τάξεως μορφῆς της, ἀφοῦ διὰ τῆς γενομένης προσθήκης εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ ν.δ. 3026)1954 περὶ «Κώδικος τῶν Δικηγόρων» ὡρίσθη καὶ νομοθετικῶς, ρητῶς δι' αὐτῆς, ὅτι: «Πᾶσα συμφωνία περὶ λήψεως μικροτέρας ἀμοιβῆς εἶναι ἄκυρος». Ὁμοία προσθήκη δὲν ἦτο ἀπαραίτητος καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ ν.δ. 3026)1954 (καθορισμοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς τῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ παροχῇ ἀμειβομένων δικηγόρων, διότι αὕτη ἤδη ἐν αὐτῇ προέβλεπε καὶ ὥριζεν, ὅτι καὶ ἐν περιπτώσει συμφωνίας μεταξὺ δικηγόρου καὶ ἐντολέως του τοῦ ὑπὲρ δικηγορικῆς ἀμοιβῆς κατωτέρου τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁριζομένου ἐλαχίστου ὁρίου, θὰ ἰσχύωσι «τὰ κατώτατα ταῦτα ὅρια διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀμοιβῆς», τὰ ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, βάσει ἐν τῷ νόμῳ κριτηρίων, ὡς προϋποθέσεων, τεθέντα, διὰ τὸ ὕψος τῶν ἐλαχίστων τούτων ὁρίων (κατηγορία τοῦ πρὸς ὃν προσφέρονται αἱ δικηγορικαὶ ὑπηρεσίαι, τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ δικαστηρίου ὁ δικηγόρος, τοῦ συνολικοῦ χρόνου δικηγορικῆς του ὑπηρεσίας καὶ τῆς τοιαύτης εἰς τὸν πρὸς ὃν παρέχει αὐτὰς) ὁριζόμενα καὶ σχὶ τὰ τυχὸν ἔτι κατώτερα ταύτης συμβατικὰ τοιαῦτα.

Π. Διὰ τῆς τρίτης σκέψεως αὐτῆς ἡ πρώτη τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων (ὑπ' ἀριθ. 105)1963 Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν), ἐπὶ ἐφέσει κατὰ τῆς ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐκδοθείσα, φαίνεται δεχομένη, ὅτι τὰ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καθοριζόμενα ἑκάστοτε ἐλάχιστα ὅρια τῆς παγίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς τῶν δικηγόρων κατισχύουσι πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ὅτι καταντιρρήτως ἡ διάταξις ἐκείνη «ἐθεσπίσθη ἐκ λόγων γενικωτέρου κοινωνικοῦ συμφέροντος», ἐν τούτοις ὅμως κρίνει αὐτὴ ὅμα ἀμέσως περαιτέρω, ὅτι «τοιαῦτες ἡθικὰς συμφέρον θεραπεύουσι καὶ αἱ ἀποχρώσαι αὐτινες βαρύνουσι τὸν ἀσκοῦντα τὸ δικηγορικὸν λειτούργημα ἕνεκεν τῆς ἰδιαζούσης θέσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς δικαιοσύνης». Καὶ προβαίνει αὐτὴ εἰς σύγκρισιν συμβατικῆς συμπεριφορᾶς μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ κρίνει, μετ' ἐκτίμησιν ὑπ' αὐτῆς τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ὅτι «δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπικρατέστερον καὶ τυχὸν μεῖζονος προσταυούσης τὸ δικαίωμα αὐτοῦ (τοῦ ἐκ τῶν διαδίκων «δικηγόρου»), ὅπως λάβῃ τὴν νόμιμον, ἀντὶ τῆς συμπεφωνημένης, ἀμοιβήν», εἰς τὴν κρινομένην ὑπ' αὐτῆς περίπτωσιν τῆς ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ πληρωμῆς του. Πρὸς ἐνίσχυσιν δὲ τῆς κρίσεως της ταύτης ἀναφέρει αὐτη, ὅτι: «Τὸ ἄρθρον 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίας τάξεως δικαι-

ωμάτων», επικαλουμένη, ως συμφώνως, τας Α.Π. 681)1961 και 483)1962 αποφάσεις, εις ας δύναται να προστεθῇ και ἡ Α.Π. (Ολ.) 368)1961, ΕΕΔ 29, 850, ως και Ἑλλ. Δικ. Β' 578 και σχόλια *Π. Θεράπου*, ως και ἐν Ἑλλην. Δικ. σχόλια *Α. Φλώρου*, *Π. Κορδογιαννοπούλου* και *Π. Θεράπου*, Β' 441, 572, 83, 373, 561).

Ἐν τῇ ἐκτιμήσει δὲ τοῦ πραγματικοῦ ὑλικοῦ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης (ὑπ' ἀριθ. 105)1963 τοῦ Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν) αὕτη εἰσῆλθε καὶ ἔκρινεν, ὅτι ἡ καταβολὴ πρὸς τὸν «δικηγόρον», τῶν κατωτέρων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων, κατὰ μῆνα, παροχῶν (παγίων ἀμοιβῶν του) «δὲν ὀφείλεται εἰς δυστροπίαν, παράλειψιν ἢ ἀδυναμίαν τῆς ἐκκαλούσης (ἐντολίδος του), οὔτε εἰς τὸν πειθαναγκασμὸν τοῦ δικαιούχου (δικηγόρου), ὅπως δεχθῇ καὶ λαμβάνῃ ἐπὶ πέντε καὶ πλέον ἔτη κατωτέραν τῆς κατὰ μῆνα ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν (τὸν δικηγόρον) ἀμοιβῆς». «Στηρίζεται - καθ' ἃ ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀναφέρει - εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου (ἐννοεῖται τοῦ δικηγόρου) πρὸς τὴν Πανελλήνιον Ὁμοσπονδίαν Σιδηροδρομικῶν (ἐννοεῖται τὴν ἐντολίδα του), ὅτι δικαιολογεῖται ἡ πλήρωσις ἠλαττωμένης ἀντιμισθίας, λόγῳ τῆς μερικῆς ἀπασχολήσεως του καὶ ὅτι δὲν θὰ προβληθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ μέλλον οἱαδήποτε πρόσθετος ἀξίωσις».

III. Σφάλλεται, προφανῶς, κατὰ δύο σημεῖα ἡ πρώτη τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων (ὑπ' ἀριθ. 105)1963 τοῦ Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν), οὕτω σκεπτομένη:

α) Διότι ἐπὶ δημοσίας τάξεως νομικῶν διατάξεων, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἡ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος διάταξις τοῦ ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (βλ. οὕτω ἀνωτέρω ἀναφερομένην νομολογίαν Α.Π.). Ἄλλως, ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ ἐναντίας ἐκδοχῆς, δὲν θὰ ὑφίστατο οὐδεμία διαφορὰ μεταξὺ δικαιωμάτων προστατευομένων ὑπὸ νομικῶν κανόνων δημοσίας τάξεως καὶ λοιπῶν μὴ τοιούτων καὶ οὐδεμία κατοχύρωσις τοιούτων ἐκ δημοσίας τάξεως πηγαζόντων δικαιωμάτων ὑφίσταται. Ἐκλείπει δὲ τελείως καὶ ἡ ὑπὸ τῆς τοιαύτης μορφῆς αὐτῶν - τῶν δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων - ἀναγκαία καὶ ἠθελημένη ἐξαίρετος, διὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, προστασία των ὑπὸ τοῦ νόμου, χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς δημοσίας τάξεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποίαν νομικὴν σημασίαν καὶ ἀξίαν θὰ εἶχε τὸ ὑπὸ τῆς διατάξεως δημοσίας τάξεως κατοχυρούμενον δικαίωμα (ἐν προκειμένῳ, ἐλαχίστου ὁρίου δικηγορικῆς ἀμοιβῆς, ἀκόμη οὔσης ἀντιθέτου συμφωνίας κατὰ νόμον), ἂν καὶ τοῦτο, ὡς πάντα τὰ λοιπὰ ἰδιωτικὰ δικαιώματα, ἠδύνατο νὰ κρίνηται εἰς οἱανδήποτε στιγμὴν καὶ παρὰ τὰς καθοριζούσας ἐλάχιστα ὅρια δικηγορικῶν ἀμοιβῶν διατάξεις τοῦ νόμου, ὡς πρὸς τὸ κῦρος τοῦ δικαιώματος τούτου, ἀπὸ ἀκόμη καλῆς πίστεως; χρηστῶν ἠθῶν ἢ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ὡς δικαιώματος; Καὶ ποία ἡ ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ νόμου ἀπαγγελλομένη ἀκυρότης ἐκ τοιαύτης συμφωνίας ὑπὸ τὰ κατώτατα ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου ὅρια;

Θὰ ἠδύνατο, ἴσως, νὰ ἐστηρίζετο ἡ κρίσις της, ὡς ὀρθῆς, τῆς σχολιαζομένης ταύτης ἀποφάσεως (ὑπ' ἀριθ. 105)1963), ἡ ἐκ τῆς ἐκτιμηθείσης πραγμάτων προκύπτουσα κρίσις της, καθ' ἣν ἀπώλεσε τὸ δικαίωμά του ὁ δικαιοῦχος ἀμοιβῆς δικηγόρος νὰ ἀξιώσῃ τὰς διαφορὰς τῶν ἐπὶ ἔλαττον τῶν ἐλαχίστων ὁρίων καταβληθεισῶν αὐτῷ δικηγορικῶν ἀμοιβῶν του, ἐφ' ὅσον ἔδωκε τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐντολέα του, ἐπὶ δεκτέαν, ἡ συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ ἐκτοτε «ὅτι δὲν θὰ προβληθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ μέλλον οἱαδήποτε πρόσθετος ἀξίωσις» διὰ τὰς διαφορὰς ταύτας. Τοῦτο θὰ εἶχε τὴν ἔννοιαν, καταφανῶς, τῆς «παραιτήσεως» του ἀπὸ ἀσκήσεως τοιούτου δικαιώματος. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μετὰ τῆς νομικῆς σκέψεως ἐὰν εἶναι δεκτὴ καὶ ἔγκυρος ἡ παραίτησις ἀπὸ δικαιώματος ἰδιωτικοῦ μέν, ἀλλ' ἀφορῶντος τὴν δημοσίαν τάξιν. Τοιαύτη ὅμως παραίτησις δὲν εἶναι ἔγκυρος (*Γ. Μπαλῆς*, Γενικαὶ Ἀρχαί, ἔκδ. Β' 1944, σελ. 80): «Ὡς πᾶσα δικαιοπραξία, οὕτω καὶ ἡ ἀπαλλοτρίωσις ἢ ἡ π α ρ α ί τ η σ ι ς οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν, ἂν τὸ ἀπαλλοτριούμενον δικαίωμα ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν (3, 171, ὅρα κατωτέρω § 59) ἢ ἂν γίνεται πρὸς καταδολίευσιν κανόνων δημοσίας τάξεως») καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ νόμιμος καὶ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς τοιαύτη.

β) Διότι ἐπὶ ἐφαρμογῆς τῆς περὶ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῶν δικηγόρου διατάξεως, εἴτε τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 92 ν.δ. 3026)1954 (ὁρισμοῦ κατωτάτων ὁρίων δικηγορικῶν ἀμοιβῶν, ἐλευθέρας γενικῆς δικηγορίας), εἴτε τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 92 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. 3026)1954 (ὁρισμοῦ κατωτάτων ὁρίων δικηγορικῶν ἀμοιβῶν, ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀντιπαροχῇ παροχῆς τῶν δικηγορικῶν κλπ. ὑπηρεσιῶν), οὐδαμοῦ καὶ κατ' οὐδετέρων τῶν περιπτώσεων τούτων ὑπ' αὐτῶν προβλέπεται «ἡ πλήρωσις ἠλαττωμένης ἀντιμισθίας, λόγῳ ἠλαττωμένης ἀπασχολήσεως» τοῦ δικηγόρου. Εἰδικώτερον δέ, προκειμένου περὶ ἐλαχίστων ὁρίων καθορισμοῦ παγίας περιοδικῆς παροχῆς διὰ τὸν δικηγόρον, τὸν οὕτω παρέχοντα τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ἐντολέα - περὶ οὗ ἀντικειμένου ἀσχολοῦνται αἱ ἄνω ἀποφάσεις - οὔτε ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 92 ν.δ. 3026)1954, οὔτε αἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτῆς ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης ἠξίωσαν ἢ ὥρισαν συγκεκριμένου ὡραρίου παροχῆς τῶν τοιούτων ὑπηρεσιῶν παρὰ τοῦ δικηγόρου, οὔτε ἀπέκλεισαν ἢ ἀποκλείουσι τὴν παράλληλον ἄσκησιν παρὰ τοῦ τοιούτου δικηγόρου καὶ ἐλευθέρας δικηγορίας, ἀμειβομένης, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, διὰ τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ ν.δ. 3026)1954 καὶ τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ προβλεπομένων ἐλαχίστων ὁρίων δικηγορικῶν ἀμοιβῶν, οὔτε προέβλεψαν ἢ ὁρίζουσι περὶ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀπασχολήσεως τοῦ τοιούτου ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ δικηγόρου καὶ διακύμανσιν τῶν ἐλαχίστων καθοριζομένων ὁρίων διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἀναλόγως τῆς ὅλης ἢ μερικῆς ἀπασχολήσεως τοῦ δικηγόρου καὶ τῆς αὐτῷ, κάτω καὶ τῶν ἐλαχίστων τούτων ὁριζομένων ὁρίων πληρωμῆς του,

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΟΜΙΜΟΙ ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Παροχή έργασίας ύπό προσωπικού φορτηγών αύτοκινήτων

Όκτώ ήμερησίως καί 48 ώραι έβδομαδιαίως αί ώραι έργασίας βιομηχανικών έπιχειρήσεων.—Διάρκεια έργασίας προσωπικού, έργαζομένου κατ' έναλλαγήν.—Ώραι έργασίας προσωπικού φορτηγών αύτοκινήτων.—Έφαρμογή καί έπ' αύτού τών περί έργασίας κατ' έναλλαγήν διατάξεων.

Περίπτωσις τής κατωτέρω άποφάσεως τού ώς έφετείου δικάσαντος κατά την έργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Άθηνών ύπήρξεν ή έφαρμογή τού άρθρου 7 τού π.δ. τής 27.6.1932 «περί κωδικοποιήσεως καί συμπληρώσεως τών περί όκταώρου έργασίας διατάξεων» (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδά*, Έργατικός Κώδιξ, σελ. 178), έν συνδυασμώ πρός τό β. δ. τής 28 Ίανουαρίου/4 Φεβρουαρίου 1938 «περί κανονισμού ώρών έργασίας τού προσωπικού φορτηγών αύτοκινήτων (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδά*, ένθ' άνωτ., σελ. 127).

Σχετικαί πρός τό θέμα τών νομίμων ώρών έργασίας τού κατ' έναλλαγήν έργαζομένου προσωπικού καί αί Πρωτοδικείου Άθηνών 14310) 1961 (είσηγητής *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 16, 1275, Πρωτοδικείου Πειραιώς 5080)1961, είσηγητής *Δ. Καμβύσης*, ΕΕΔ 21, 1174, ένθα καί λοιπαί παραπομπαί).

Πρωτοδικείου Άθηνών 22251|1962

Διαδικασία έργατικών διαφορών κατ' είσεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσης*
Είσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Παπαγγέλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Άρ. Κλαπάκας, Ε. Δημητρακόπουλος

Κατά τά άρθρα 2, 7 καί 8 τού π.δ|τος τής 27.6 - 4.7.1932 «περί κωδικοποιήσεως καί συμπληρώσεως τών περί όκταώρου έργασίας διατάξεων» αί ώραι έργασίας τών έν άρθρω 1 αύτού άναφερομένων έργασιών καί βιομηχανικών έπιχειρήσεων, έν αίς καί τά πάσης φύσεως έργα συνεχούς λειτουργίας, δέν έπιτρέπεται νά ύπερβαίνουν τάς 8 ώρας καθ' έκάστην καί τάς 48 καθ' έβδομάδα. Όσάκις τό προσωπικόν έργάζεται κατ' έναλλαγήν ή διάρκεια τής έργασίας δύναται νά παραταθῆ πέραν τῶν 8 ὡρῶν καθ' ἡμέραν καί 48 καθ' έβδομάδα ύπό τόν όρον όπως ὁ μέσος όρος τῶν ὡρῶν ἐργασίας, ὑπολογιζόμενος ἐπί περιόδου τριῶν τοὐλάχιστον ἑβδομάδων, μή ὑπερβαίνῃ τάς 8 ὡρας καθ' ἡμέραν καί τάς 48 καθ' ἑβδομάδα. Τού όρίου τῶν ὀκτώ ἐργασίμων ὡρῶν ἐπιτρέπεται ὑπέρβασις εἰς τάς ἐργασίας, ὧν ἡ συνεχής λειτουργία, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, πρέπει νά ἐξασφαλίζηται διά διαδοχικῶν ἐναλλαγῶν προσωπικοῦ, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ ὡραι ἐργασίας δέν θά ὑπερβαίνωσι κατά μέσον ὅρον τάς 56 καθ' ἑβδομάδα. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δέον ὅπως α) ἡ σειρά ἐργασίας τῶν ὁμάδων μεταβάλληται καθ' ἑβδομάδα, εἰς τρόπον ὥστε ἡ κατά τήν νύκτα τῆς μιᾶς ἑβδομάδος ἐργαζομένη ὁμάς νά ἐργάζηται τήν ἐπομένην ἑβδομάδα εἰς ὡρας ἡμερησίας καί β) ὁσάκις μία ὁμάς ἀπασχοληθῇ τήν Κυριακήν ἀπαραιτήτως νά χορηγηθῇ εἰς ταύτην 24ωρος ἀνάπαυσις κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Ἐξ ἄλλου, ἐφ' ὅσον διά τοῦ β δ. τῆς 28.1)4.2.1938 «περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων», δι' οὗ καθορίζονται αἱ ὡραι ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων Γ' κατηγορίας, εἰς ἣν ὑπάγονται τά βυτιοφόρα αὐτοκίνητα τῆς ἐναγομένης, εἰς 8 ὡρας ἡμερησίως καί εἰς 48 καθ' ἑβδομάδα (ἄρθρον 2) καί περαιτέρω (ἄρθρα 3) αἱ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ ὑπέρβασις τῶν ὁρίων τούτων, δέν ρυθμίζονται αἱ περιπτώσεις τῆς κατ' ἐναλλαγήν προσωπικοῦ ἐργασίας καί τῆς κατά διαδοχικάς ἐναλλαγάς προσωπικοῦ ταυτάυτης ἐπί συνεχοῦς λειτουργίας ἔργου, παρέπεται ὅτι ἐπί τῶν περιπτώσεων τούτων ἔχουν ἐφαρμογήν καί ἐπί τοῦ προσωπικοῦ τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων αἱ σχετικαί ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ μνησθέντος π. δ)τος.

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐργασία τῆς ἐναγομένης διεξήγετο κατά τό ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικόν διάστημα (6.6.1956 ἕως 15.1.1962) δι' ἐναλλασσομένων καθ' ἑβδομάδα, ὡς ὁ νόμος ὁρίζει, ὁμάδων, εἰς μίαν τῶν ὁποίων μετεῖχε καί ὁ ἐνάγων, ὁ δέ μέσος ὅρος τῶν ὡρῶν τῆς ἐργασίας ἑκάστης ὁμάδος καί τοῦ ἐνάγοντος οὐδέποτε ὑπερέβη τάς 8 καθ' ἡμέραν καί τάς 48 καθ' ἑβδομάδα, τοῦθ' ὅπερ ὁμολογεῖται καί ὑπ' αὐτοῦ (ἐνάγοντος), τοῦ τοιούτου προγράμματος ἐργασίας ἐγκριθέντος προηγουμένως ὑπό τῆς Ὑπηρεσίας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας. Κατά τάς ὡς ἄνω δέον διατάξεις τοῦ μνησθέντος π.δ)τος ἡ ἀνά πᾶσαν τρίτην ἢ τετάρτην ἑβδομάδα ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος ἐπί δωδεκαήμερον καθ' ἑκάστην ἦτο νόμιμος καί δέν ἀπετέλει παράνομον παροχήν ὑπερεργασίας ἐπί τετράωρον καθ' ἑκάστην, ἐφ' ὅσον κατά τάς λοιπάς ἑβδομάδας οὗτος ἀπησχολεῖτο ἐπί ὀλιγωτέρας ὥρας, ὁ δέ μέσος ὅρος τῶν ὡρῶν ἐργασίας οὐδέποτε ὑπερέβη τά μνησθέντα ὅρια. Ὁ ἰσχυρισμός τοῦ ἐνάγοντος περί τοῦ ὅτι δέν ἔχουν ἐφαρμογήν ἐπί τῶν ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἐν περιπτώσει μερικῆς του ἀπασχολήσεως.

IV. Ὥστε νομικῶς ὀρθότερον ἔκρινεν ἡ πρωτόδικος (τό ὑπ' ἀριθ. 178)1963 βούλευμα Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν) ὑπό τῆς κατ' ἔφεσιν ἐκδοθείσης (τό ὑπ' ἀριθ. 105)1963 Προέδρου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν διά τούς ἄνω λόγους ἐπί τοῦ ἐπ' αὐτῶν λεθέντος νομικοῦ ζητήματος.

Ἀρ. *Φίλιππος Δ. Ἀγγελής*
Ἀντιπρόεδρος Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν

ΔΗΜΟΣΙΟΝ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Ἀποζημιώσεις δι' ἄδειαν, δι' ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν, δι' ὑπερωρίας

Πειθαρχική εὐθύνη μόνον τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου διὰ μὴ τήρησιν τῶν ἐκ τοῦ Νόμου 3198)1955 ὑποχρεώσεων καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου καὶ ὄχι ἀκυρότης τῆς καταγγελίας συμβάσεως.—Ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἄρθρου 3 Ν.Δ. 3755)1957 διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως μισθωτῶν δι' ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν.—Παροχὴ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἀποζημιώσεις.—Περίπτωσις ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ τοῦ Δημοσίου (ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου).

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐφήρμοσεν ὡς πρὸς τὴν καταγγελίαν τὰς ἰσχυσάσας διὰ τὸ Δημόσιον εἰδικὰς διατάξεις. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 118, ἔνθα παρατίθενται οἱ διατάξεις αὗται καὶ ἡ σχετικὴ νομολογία).

Περαιτέρω ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21681)2990)1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 12, 446), ἡ ὁποία διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ (ἄρθρον 41 νόμου 3239) 1955, ΕΕΔ 17, 216) ὁριζομένη ἀποζημίωσις, ἀλλ' αὐτη, κατὰ τὸ νομολογηθέντα, προϋποθέτει ἀποστολὴν τοῦ μισθωτοῦ εἰς νέον τόπον ἐργασίας πρὸς προσκαιρον παροχὴν τῆς ἐργασίας του, τοῦτο δὲ δέχεται καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη. (Ἴδετε Α.Π. 11)1960, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 19, 147, Α.Π. 518) 1962, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρδάμου*, ΕΕΔ 21, 1435, Πρωτοδικείων Καλάμας 512)1962, εἰσηγητὴς *Μ. Καλογρᾶς*, ΕΕΔ 22, 086).

Ἡ ἀγωγὴ ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. (ἐπὶ παρανόμων ὑπερωριῶν) (ἄρθρον 8 ν.δ. 4020)1959, ΕΕΔ 18, 1271) χωρεῖ καὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 69 τοῦ νόμου ΣΙΒ' περὶ δημοσίου λογιστικοῦ παραγράφεται μετὰ πενταετίαν (Α.Π. 512)1962, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 968), ἐνῶ κατὰ τῶν λοιπῶν ἐργοδοτῶν παραγράφεται μετὰ εἰκοσαετίαν (Α.Π. 23)1963, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὁ μισθωτὸς ἀπελύθη τὴν 3.1.1963, συνεπῶς ἐδικαιοῦτο τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν (ΕΕΔ 19, 810), διὰ τὸ ἔτος 1963, τὴν ὁποίαν δὲν ἔλαβεν ἀπολυθείς (ἄρθρον 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945), ἐὰν καὶ ἐξ' ὅσων ἀπελύθη δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, ἡ ὁποία ἀποζημίωσις ὀφείλεται καὶ ὅμα τῇ κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔτους καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. (Ἴδετε ΕΕΔ 16, 606, ἔνθα παραπομπὴ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Διάφορος εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 539) 1945, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 19, 806), ἀποζημίωσις, ἡ ὁποία ὀφείλεται, κατὰ τὰ νομολογηθέντα καὶ ἐπικαλούμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου, ὅμα τῇ λήξει τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1173)1962, εἰσηγητὴς *Ι. Δάσπης*, ΕΕΔ 21,666).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 2089)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Κ. Κουτσικάκης*.

Διαιτηταὶ οἱ κ.κ. Τ. Παναγόπουλος, Ν. Τριανταφύλλου.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 60 § 2 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς αὕτη ἠρμηνεύθη αὐθεντικῶς δι' ἄρθρου 48 § 2 τοῦ νόμου 2698)1953, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ παράβασις ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου τῆς ὑποχρεώσεως, ἣν καὶ ταύτα ὑπέχει πρὸς τήρησιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου 3198)1955 διατυπώσεων διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ του προσωπικοῦ, τοῦ συνδεομένου μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, συνεπάγεται ὄχι τὴν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἀλλὰ τὴν πειθαρχικὴν εὐθύνην τοῦ ὑποπεσόντος εἰς τὴν παράβασιν ὑπαλλήλου (Α.Π. 604)1960, ΕΕΔ 20, 97). Ἑπομένως ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα ἀποδοχὰς ὑπερημερίας ἕνεκεν ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὡς γενομένης κατὰ παράλειψιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 ὁριζομένων διατυπώσεων καὶ δὴ ἄνευ καταβολῆς εἰς τὸν ἐναγόντα τῆς ἐπὶ τῇ ἀπολύσει του προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, κρίνεται ἀπορριπτέα ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

Ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου

των καὶ τῶν ἀνεφοδιαστῶν ἀεροσκαφῶν αἱ μηνσθεῖσαι διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω π. δ/γματος καὶ ὅτι κατόπιν τούτου ἡ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην καὶ ἐν συνεχείᾳ τετάρτην ἑβδομάδα παροχὴ ἐργασίας ἐπὶ τετράωρον ἡμερησίως πέραν τοῦ θώρου ὑπῆρξε παράνομος δὲν εἶναι βάσιμος. Συνεπῶς τὰ ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐρειδόμενα κατὰ βούλια τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, δι' ὧν διώκεται ἀποζημίωσις βάσει τῶν ἄρθρων τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διὰ τὴν δήθεν παρανόμως παρασχεθεῖσαν ὡς ἄνω κατὰ τὰς μνησθείσας ἑβδομάδας ἐργασίαν, ὡς καὶ προσαυξήσεως βάσει τοῦ ν.δ. 4020)1959, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμα, ὡς ὀρθῶς σὺν τοῖς ἄλλοις ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καὶ δέον οἱ ἀντίθετοι λόγοι τοῦ ἐφετηρίου τοῦ ἐνάγοντος, ὡς διὰ τῶν πρότάσεων ἀνυπτύσσοντας, νὰ ἀπορριφθοῦν ὡς ἀβάσιμοι.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΟΤΗΣ ΙΣΧΥΟΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Διάταξις περί έξοφλήσεως διαφορών εις μηνιαίας δόσεις

Διαιτητική απόφασις (8)1962 περί ημερομισθίων εργαζομένων εις θαφεία κλπ.—Τροποποίησις δι' αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας.—Παράνομος ή διάταξις περί εξοφλήσεως των εκ της αναδρομικότητος της ισχύος της διαιτητικής αποφάσεως προκυπτουσών διαφορών εις μηνιαίας δόσεις.—Υποχρεωτικός χρόνος ισχύος διαιτητικής αποφάσεως.

Τροποποιηθή δι' αιτήσεως ακυρώσεως ή υπ' αριθ. 38676)2240)1962 απόφασις Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας «περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει της υπ' αριθ. 8)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών βαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, πλυντηρίων κλπ. άπασης της χώρας» (ΕΕΔ 31, 746).

Επανέρχεται το Συμβούλιον της Επικρατείας και διά της νεωτέρας ταύτης αποφάσεώς του εις τα παρ' αυτού νομολογηθέντα ως προς το παράνομον του υπό των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας καθορισμού της πληρωμής αναδρομικών διά διαιτητικών αποφάσεων αυξήσεων εις δόσεις. (Ούτω και η Σ.Ε. 272)1962, εισηγητής *Γ. Δ. Σπυράκουλος*, ΕΕΔ 21, 516, σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 17, 616, ΕΕΔ 21, 516 επ.).

Συμβουλίου της Επικρατείας 822)1963, Ολομελείας

Πρόεδρος ο κ. ***Χ. Μητρέλιος***
Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. ***Δ. Τσιμαράτος***
Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Δημπεράκουλος, Δ. Λιακατάς, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως η προσφεύγουσα

Ελληνικού Δημοσίου την 18.6.1960 διά συμβάσεως εργασίας ωρισμένου κατ' αρχήν χρόνου, μετατραπείσης εις τοιαύτην αορίστου χρόνου, ως οδηγός φορτηγού αυτοκινήτου και εργάσθη εκτοτε μέχρι 3.1.1963, καθ' ην απελύθη, δυνάμει της υπ' αριθ. Φ. 471)1963 διαταγής της Στρατιωτικής Υπηρεσίας Κατασκευής Έργων Ανασυγκροτήσεως (Σ.Υ.Κ.Ε.Α.). Επομένως ταύτοις ούτος δεν δικαιούται των αιτουμένων ημερομισθίων από 4 Ιανουαρίου 1963 μέχρις 22 Ιανουαρίου 1963, απορριπτομένου ως αβασίμου του συναφούς κονδυλίου της αγωγής. Ωσαύτως, μη εργασθείς ούτος εντός του ημερολογιακού έτους 1963, ει μη μόνον επί 3 ημέρας, καθ' ας μάλιστα διήνυε την ληφθείσαν από 20.12.1962 κανονικήν του άδειαν του 1962, δεν δικαιούτο αποδοχών αδείας έτους 1963 και δή προσηυξημένων κατά ποσοστόν 100)ο, καθ' όσον ή διάταξις του άρθρου 3 ν.δ. 3755)1957, εφ' ής θεμελιοί την αγωγικήν αξίωσίν του ο ενάγων, προϋπόθεσιν έχει την λήξιν του ημερολογιακού έτους, καθ' ο ο μισθωτός δικαιούται άδειας και την μη χορήγησιν ταύτης, καίτοι αιτηθείσης (Π.Α. 11)2)1962, ΕΕΔ 21, 666). Όθεν απορριπτέον κρίνεται το σχετικόν αίτημα της αγωγής ως άβάσιμον.

Ως σαφώς προκύπτει εκ της υπ' αριθ. 21094) 1946 αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, εκδοθείσης κατ' εξουσιοδότησιν του ν. 28)1944 και εντεύθεν ισχύν νόμου επεχούσης, προϋπόθεσις λήψεως της αποζημιώσεως διά διανυκτέρευσιν εκτός έδρας είναι η εκτός της επαγγελματικής κατοικίας του μισθωτού, ήτοι η εκτός του συμφωνηθέντος ρητώς ή σιωπηρώς τόπου προς παροχήν εργασίας αποστολή τούτου εις νέον τοιούτον προς πρόσκαιραν παροχήν εργασίας και η διανυκτέρευσις αυτού εις τον νέον τόπον εργασίας, αδιαφόρου όντος αν ο τόπος ούτος συμπίπτη ή μη με τον τόπον της μονίμου του κατοικίας (Α.Π. 11)1960, ΕΕΔ 19, 147). Επομένως δεν δικαιούνται της ρηθείσης αποζημιώσεως οι προσληφθέντες, διά να απασχοληθούν εξ υπαρχής εκτός του τόπου της εργασίας των, ως και οι προσληφθέντες εις εργασίας, αίτινες ως εκ της φύσεως των δεν περιορίζονται εις ωρισμένην περιφέρειαν.

Εν προκειμένω βεβαιωθή, ότι ο ενάγων προσελήφθη, ίνα εργασθή ως οδηγός αυτοκινήτου διά τας ανάγκας των καθ' άπασαν την Επικράτειαν εκτελουμένων έργων υπό της Στρατιωτικής Υπηρεσίας Κατασκευής Έργων Ανασυγκροτήσεως και ούχι, ως ισχυρίζεται εν τη αγωγή του, των εν τη περιοχή Αθηνών εκτελουμένων τοιούτων. Συνεπώς ταύτοις ούτος της αιτουμένης αποζημιώσεως διά διανυκτερεύσεις εκτός έδρας από 26ης μέχρι 30.10.1960.

Περαιτέρω βεβαιωθή, ότι ο ενάγων, εργαζόμενος πέραν του νομίμου, κατ' άρθρον 2 περ. ΚΒ' β.δ. 14.8.1936, δικαιώματος, έχοντος εφαρμογήν και επί οδηγών φορτηγών αυτοκινήτων του Δημοσίου (σχετ. Πρωτ. Αθηνών 18043)1962, ΕΕΔ 21, 1390) επραγματοποίησεν εν συνόλω 80 ώρας παρανόμου υπερωριακής εργασίας, δι' ας δικαιούται κατά μεν τας περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις του Αστικού Κώδικος δραχμών 680 (τεθεσπισμένος μισθός 1700 : 25 = 68 : 8 = 8,50×80), καθ' ο ποσόν το ενεγκόμενον κατέστη αδικαιολογήτως πλουσιώτερον εις βάρος του ενάγοντος, ως αποφυγόν ισόποσον δαπάνην, εις ην αναγκαίως θα υπεβάλλετο εν εγκύρω απασχολήσει έτέρου οδηγού αυτοκινήτου και δραχμών 600 δι' αποζημίωσιν 75 ο)ο επί του καταβαλλομένου ωρομισθίου του κατ' άρθρον 8 § 2 ν.δ. 4020)1959 (ήτοι 80 : 8 = 10 × 75 ο)ο = 7,50 × 80) και εν συνόλω δραχμάς 1280, καθ' ο ποσόν δέον όπως γίνη εν μέρει δεκτή η αγωγή.

ἐργατική ὀργάνωσις ('Ομοσπονδία 'Εργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας 'Ελλάδος) διώκει ἐμπροθέσμως τὴν μερικὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 38676)2240 ἀπὸ 11 Μαΐου 1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν 'Υπουργῶν 'Εργασίας καὶ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 166, Β'), δι' ἧς ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, ἡ ὑπ' ἀριθ. 8)1962 ἀπόφασις τοῦ δευτεροβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας περιφερείας 'Αθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, πλυντηρίων, τυποβαφείων, λευκαντηρίων καὶ φινιριστηρίων ἁπάσης τῆς χώρας, πλὴν Θεσσαλονίκης.

'Η προσφεύγουσα ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις διὰ δηλώσεως ἐπ' ἀκροατηρίου τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου της παρητήθη τοῦ τελευταίου λόγου τῆς αἰτήσεως, ὡς καὶ τῶν προσθέτων.

'Η διαιτητικὴ ἀπόφασις (§ 1 στοιχ. Δ') τὸ μὲν καθώρισε τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργαζομένων εἰς βαφεῖα, τυποβαφεῖα, φινιριστήρια, λευκαντήρια αὐτοτελῶς λειτουργοῦντα, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἀπασχολοῦνται μὲ τὴν ἐπεξεργασίαν πρώτων ὑλῶν ἢ προϊόντων τῆς κλωστοϋφαντουργίας, τὸ δὲ ὥρισεν, ὅτι διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς ὡς ἄνω αὐτοτελῶς λειτουργούσας ἐπιχειρήσεις ἐφαρμόζονται τὰ ἑκάστοτε ἰσχύοντα διὰ τοὺς ἐργάτας τμημάτων βαφείων κλπ. τῆς κλωστουφαντουργικῆς βιομηχανίας κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ἐφ' ὅσον εἶναι εὐνοικώτερα τῶν ὑπ' αὐτῆς καθοριζομένων. Διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐτροποποιήθη ἡ διάταξις αὕτη καὶ ὡρίσθη, ὅτι διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰς ἀνωτέρω αὐτοτελῶς λειτουργούσας ἐπιχειρήσεις ἐφαρμόζονται τὰ ἑκάστοτε ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ τμήματα βαφείου, τυποβαφείου, φινιριστηρίου, λευκαντηρίου τῶν ἐπιχειρήσεων κλωστοϋφαντουργίας.

'Η τροποποίησις ἐγένετο ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ μέχρι σήμερον ὑφισταμένη διαφοροποίησις τῶν κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων μεταξὺ ἐργαζομένων εἰς τμήματα βαφείου, φινιριστηρίου κλπ. βιομηχανιῶν κλωστοϋφαντουργίας καὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς αὐτοτελεῖς ἐπιχειρήσεις βαφείων, τυποβαφείων, φινιριστηρίων κλπ. ἐπεξεργαζομένων πρώτας ὕλας ἢ προϊόντα κλωστοϋφαντουργίας, ὀφειλομένη εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὰ παρελθόν οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς αὐτοτελεῖς ταύτας ἐπιχειρήσεις δὲν ὑπήγοντο εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, οὐδόλως δικαιολογεῖται πλέον, ἐφ' ὅσον μάλιστα πρόκειται περὶ τῆς αὐτῆς φύσεως ἐργασίας, κατὰ τοῦτο δὲ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ὁρίσασα διαφορετικὰ ἡμερομίσθια διὰ τὰς ρηθείσας αὐτοτελεῖς ἐπιχειρήσεις, ἀντιτίθεται εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν ὁμοιόμορφον μεταχείρισιν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν συναφῶν κλάδων. 'Η αἰτιολογία αὕτη εἶναι κατ' ἀρχὴν νόμιμος καὶ πλήρης, ἀλλά, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑφίστανται διαφοροποίησις, ὑπὸ ἐποψιν ἐκπροσωπήσεως, τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς αὐτοτελῶς λειτουργοῦντα βαφεῖα κλπ. ἀπὸ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τμήματα βαφείου κλπ. βιομηχανιῶν κλωστοϋφαντουργίας, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς γενομένης παρ' αὐτῆς ταύτης τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δεκτῆς, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς αἰτιολογίας της, διαφοροποιήσεως ὑπὸ ἐποψιν συνθηκῶν ἀπασχολήσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐργατοτεχνιτῶν, καίπερ ἐκτελούντων ἐργασίαν τῆς αὐτῆς κατὰ βάσιν φύσεως, τῶν μὲν ἐκπροσωπουμένων διὰ τὴν κατάρτισιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τῆς προσφευγούσης ὀργανώσεως, τῶν δὲ ὑπὸ τῆς ὀργανώσεως τῶν κλωστοϋφαντουργῶν ὁ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς αὐτοτελῆ βαφεῖα κλπ. δι' ἐξομοιώσεως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν ἀμοιβὴν διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τμήματα βαφείων κλπ. κλωστοϋφαντουργίας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἰσχύουσαν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν χρόνον, δι' ὃν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καθορίζει τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐργαζομένων εἰς αὐτοτελῆ βαφεῖα κλπ., τυγχάνει νόμιμος. 'Η ρήτρα ὅμως, καθ' ἣν θέλει ἰσχύσει καὶ δι' αὐτοὺς ἡ ἑκάστοτε ἰσχύουσα ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τμήματα βαφείων κλπ. κλωστοϋφαντουργίας, δὲν εἶναι νόμιμος, διότι δεσμεύει τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ αὐτοτελῆ βαφεῖα κλπ. ἐκ συναφθησομένης ἐν τῷ μέλλοντι συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως διαιτησίας, εἰς τὴν κατάρτισιν ἢ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἐχωσιν οὗτοι ἐκπροσωπηθῆ καὶ συνεπῶς ἀκουσθῆ. Δοθέντος δὲ ὅτι ἡ ρήτρα αὕτη εἶναι βασικὴ ἐπηρεάζει τὸ κῦρος ὁλοκλήρου τῆς διατάξεως, ἥτις οὕτω τυγχάνει ἀκυρωτέα ἐν συνόλῳ, ἐπὶ τῷ τέλει συνολικῆς ἐκ νέου ρυθμίσεως τοῦ θέματος.

'Εξ ἄλλου ἡ ἀκροτελεύτιος διάταξις (§ 6) τῆς κυρωθείσης ἐν τούτῳ ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διαιτητικῆς τοιαύτης, καθ' ὃ μέρος ὁρίζει, ὅτι αἱ προκύπτουσαι ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος τῆς ἰσχύος αὐτῆς διαφοραὶ δύνανται νὰ ἐξοφληθοῦν εἰς ὀκτὼ ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τυγχάνει μὴ νόμιμος. Διότι ὁ νόμος (§ 6 ν. 3239)1955, προστεθεῖσα ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 ἄρθρου 7 ν.δ. 37 5)1957), ὁρίσας ὅτι δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως μεταγενέστερος τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς παράδου τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένων προθεσμιῶν πρὸς τερματισμὸν τῆς διαιτητικῆς διαδικασίας, ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἄμεσον ἱκανοποίησιν τῶν γεγενημένων ἑκάστοτε καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀναγνωριζομένων ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν καὶ συνεπῶς ἡ παρεχομένη εὐχέρεια τῆς ἐξοφλήσεως κατὰ δόσεις τῶν ὀφειλομένων, ἀναβάλλουσα εἰς χρόνον μεταγενέστερον τὴν οὐσιαστικὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὁπαιτήσεων τούτων, δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον, δι' ὃ καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει καὶ ὡς πρὸς τὴν ρήτραν ταύτην ἀκυρωτέα (Σ.Ε. 272)1962).

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

'Ακυροῖ ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀριθ. 38676)2240 ἀπὸ 11 Μαΐου 1962 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν 'Υπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ 'Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 166 Β') κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άσκησις δικαιώματος καταγγελίας συμβάσεως έργασίας

Προσβολή άποφάσεως μισθωτοῦ ὡς καταχρηστικῆς κατ' ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος. —Δεκτά ὑπό τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας πραγματικά περιστατικά.—Ἔλλειψις προθέσεως ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου.

Ἀρείου Πάγου 207)1963. Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανωλιχάκης*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ροζάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Τ. Ἐγκολφόπουλος, Σ. Πάλλης

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικαστήριον ἔδέξατο, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὑπάστρατος ὑποπτέραρχος τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, προσελήφθη ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου τήν 1ην Ἰουλίου 1958 καί διωρισθη ὡς προϊστάμενος τῶν ἐταιρικῶν ὑποθέσεων Θεσσαλονίκης, μετά δίμηνον δέ ὡς προϊστάμενος τῆς εἰς τόν Ἀερολιμένα Ἑλληνικοῦ Ὑπηρεσίας κινήσεως ἐδάφους, ὑπαγομένης μετά τῶν Ὑπηρεσιῶν κινήσεως ἄρας καί τηλεπικοινωνιῶν εἰς τήν Διεύθυνσιν Ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου. Ὁ ἀναιρεσείων τήν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐξετέλει ἔχων ὑπό τήν διεύθυνσίν του 300 περίπου πρόσωπα. Τήν 1ην Ἀπριλίου 1959 ἡ ἀναιρεσίβλητος ἀνέθεσεν εἰς τόν προϊστάμενον Ὑπηρεσίας Ὑποκαταστημάτων Ἐξωτερικοῦ Κ. Ξ. τήν διαδιοργάνωσιν τῆς Ὑπηρεσίας κινήσεως ἐδάφους καί ἵν συνεχείᾳ ἐδημιούργησε παρά τῷ ἀερεδρομίῳ Ἑλληνικοῦ Διεύθυνσιν Κινήσεων, καθήκοντα ἐξ Διευθυντοῦ τῆς ἐμπιστευτικῆς ταύτης θέσεως ἀνέθεσεν εἰς τόν Κ. Ξ., ὑπῆχθησαν δέ εἰς τήν Διεύθυνσιν ταύτην καί πλεῖστα τῶν Τμημάτων τῆς Ὑπηρεσίας κινήσεως ἐδάφους, τῆς ὁποίας προϊστάμενος ἐξηκολούθησε τά παραμένη ὁ ἀναιρεσείων μέ ἐλαχίστας ἁρμοδιότητας, ἀλλά μέ τόν αὐτόν μισθόν τῶν 7.000 δραχμῶν μηνιαίως. Κατόπιν τούτου ὁ Κ. Ξ. ἐγκατεστάθη εἰς τά γραφεῖα τοῦ ἀναιρεσείοντος, οὗτος δέ εἰς ἕτερον γραφεῖον, τοῦτο ὅμως δέν ἐγίνετο αὐθαιρέτως, οὐδέ κατά τρόπον περιφρονητικόν τοῦ προσώπου τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀλλά τῇ εὐγκαταθέσει του. Τήν ἀναδιάρθρωσιν ταύτην τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐθεώρησεν ὁ ἀναιρεσείων ὡς βλαπτικήν δι' αὐτόν μεταβολήν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί μετά προηγουμένας προφορικάς διαμαρτυρίας ἐκοινοποίησε πρός τήν ἀναιρεσίβλητον τήν ἀπό 9 Αὐγούστου 1961 ἔγγραφον διαμαρτυρίαν του, δι' ἧς ἠξίου τήν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων εἰς τήν προτέραν αὐτῶν θέσιν, θεωρῶν ἄλλως τήν μονομερῆ ταύτην μεταβολήν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ὡς καταγγελίαν καί ἐπιφυλασσόμενος τῶν δικαιωμάτων του. Κατόπιν τούτου ἡ ἀναιρεσίβλητος τήν 14 Σεπτεμβρίου 1961 προέβη εἰς ἔγγραφον πρός τόν ἀναιρεσείοντα καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταβαλοῦσα ἅμα αὐτῷ τήν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν. Περαιτέρω ἐδέξατο τό δικαστήριον, ὅτι αἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀναιρεσιβλήτου οὐδένα λόγον ἔχοντες νά εἶναι δυσηρεστημένοι ἐκ τῆς μέχρι τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως συμπεριφορᾶς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅστις ἐπεδείξατο ζῆλον καί ἱκανότητας εἰς τήν ὀργάνωσιν τῆς ἧς προϊστατο Ὑπηρεσίας καί οὐδέποτε προέβη εἰς ἐνέργειάν τινα μή ἀρεστήν εἰς αὐτούς, ὥστε νά προκαλέσῃ τήν μῆνιν των, δέν κατήγγειλαν τήν σύμβασιν ἐκ λόγων ἐκδικήσεως.

Ὑπό τά ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ πραγματικά περιστατικά, τά ὁποῖα, κατ' ἀνέλεγκτον κρίσιν, ἐδέξατο τό δικαστήριον, ὡς ἐκ περισσοῦ διαλαβόν περαιτέρω περί διευθυντικοῦ δικαιώματος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὅπως ὀργανώσῃ ἑκάστοτε κατά τόν προσφορώτερον κατά τήν κρίσιν της τρόπον τήν ἐπιχείρησίν της, ἡ ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἄσκησις τοῦ δικαιώματός της πρός καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας δέν ὑπερβαίνει καί δή προφανῶς τό ὅριον τά ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματός της τούτου, ἡ ὑπό ταύτης δέ ὡς ἄνω γενομένη ἀναδιάρθρωσις τῶν Ὑπηρεσιῶν της δέν ἐγίνετο ὑπό περιστάσεις προσβαλλούσας καί δή παρανόμως τήν προσωπικότητα τοῦ ἀναιρεσείοντος. Οὕτω κρίναν καί τό δικαστήριον καί ἀποφηνάμενον ἀπορριπτέαν τήν κατά τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τόν ἀπό τῆς καταγγελίας μισθόν ὑπερημερίας, ὡς γενομένης ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατά κατάχρησιν τοῦ δικαιώματός της τούτου, καί χρηματικήν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικήν βλάβην, τήν ὁποίαν ὑπέστη αὐτός συνεπείᾳ μεταβολῆς ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας, ἐπιφέρουσης ἠθικήν μείωσιν τῆς προσωπικότητός του, τό μέν ὀρθῶς τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί οὐδεμίαν ἄλλην παρέβασε, τό δέ ἐπαρκῶς τήν ἀπόφασίν του ἠτιολόγησε καί ἀπορριπτέοι πάντες οἱ περί τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως, ὡς οὗτοι διά τῶν προσθέτων ἀναπτύσσονται (*).

ΙΙ. ΜΙΣΘΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας

Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. —Ὑποχρεωτικῶν ὡρῶν ἐργασίας καί καταβλητέα ἀποζημίωσις διά πραγματοποιη-

(*) Ὑπεκορώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1315/1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου. Ἴδετε περί συντρεχούσης καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἀποδεικνυμένης ἐκδικήσεως τοῦ ἐργοδότου, Α.Π. 6/1960, ΝοΔ 22, 304, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπά.

Θεῖσαν πέραν τοῦ ὡραρίου ἀπασχόλησιν.— Ἔκδοσις σχετικοῦ Διατάγματος ἐντὸς τῆς παρεχομένης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως. —Πρόσθετος ἀμοιβὴ μισθωτῶν δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς δυνάμει ὑπ' ἀριθ. 8900) 1946 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.— Ἀναφορὰ αὐτῆς εἰς νομίμους καὶ οὐχὶ συμβατικὰς ἀποδοχάς.— Ἀπασχόλησις προσωπικοῦ ταῦ Ι.Κ.Α.—Συμπληρωματικὴ ἀμοιβὴ κατ' ἄρθρον 650 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 200 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀρείου Πάγου 211)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλοῦχος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Λιδωρίκης, Α. Δημακόπουλος

Αἱ ὑπὸ κρίσιν ἀντίδετοι αἰτήσεις, στρεφόμεναι κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, εἶναι συνεκδικαστέαι λόγῳ συναφείας.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Π Δ.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ρυθμίζοντος τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἀ ν. 1538)1550 ἐξουσιοδοτήθη ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, ὅπως διὰ βασιλικῶν διαταγμάτων ρυθμίσῃ τὰ τοῦ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει δὲ τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης καθωρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 3 Ἀπριλίου 1951 β.δ. περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ ταῦ Ι.Κ.Α., ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1952 β.δ. καὶ εἶτα διὰ τοῦ ἀπὸ 11)23 Ὀκτωβρίου 1957 τοιούτου, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 3873)1958, ὑποχρεωτικὸν ὡράριον ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ ἡ καταβλητέα εἰς τοῦτο ἀποζημίωσις διὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πέραν τοῦ ὡραρίου τούτου ἀπασχόλησιν. Τὸ διάταγμα τοῦτο, ρυθμίζον καταβλητέαν πρόσθετον παροχὴν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ρυθμίζει τὰ τοῦ μισθολογίου. Ἐξεδόθη ἐπομένως ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτήσεως. Ἄλλως κρίναν τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, καὶ μὴ ἐπιδικάσαν αἰτουμένην διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὄντος νυκτοφύλακος τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποζημίωσιν διὰ πραγματοποιηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πέραν τοῦ ὡς εἴρηται ὡραρίου ἀπασχόλησιν κατὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ἀπὸ 11)23 Ὀκτωβρίου 1957 β.δ. χρόνον, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατὰ τοῦτο κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου πρῶτον ἕως καὶ τρίτον λόγους ἀναιρέσεως.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὁρίζουσα ὅτι εἰς τὸ προσωπικὸν πασῶν ἐν γένει τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, ὅπερ λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας του ἀσχολεῖται κατὰ τὰς Κυριακάς, καταβάλλεται διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὸ κεκανονισμένον ἑκάστοτε ἡμερομίσθιον, ηὐξημένον κατὰ 75 ο)ο, ἀναφέρεται εἰς τὰς νομίμους καὶ οὐχὶ τὰς συμβατικὰς ἀποδοχάς. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ὑπελόγισε τὴν προσαύξησιν ταύτην κατὰ τὸν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ἀπὸ 11)23 Ὀκτωβρίου 1957 β.δ χρόνον καὶ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως διὰ πραγματοποιηθεῖσαν ἀπασχόλησιν κατὰ Κυριακὰς πέραν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., συμβατικῶς ὁριοθείσης ὡς κατοβλητέας καὶ εἰς τὸν ὡς νυκτοφύλακα προσληφθέντα ἀναιρεσείοντα, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς εἴρηται β.δ. περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν προστεθεῖσαν διὰ τοῦ β.δ. τῆς 11)23 Ὀκτωβρίου 1957, οὐδεὶς τακτικὸς ἢ ἐπὶ συμβάσει ἢ θητείᾳ ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦται οἱασδήποτε προσαυξήσεως ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ διατάγματος τούτου ὁριζομένων μισθῶν, ὡς καὶ οἱουδήποτε προσθέτου ἐπιδόματος. Κατ' ἐξαίρεσιν καταβάλλεται κατὰ τὴν παράγραφον ταύτην εἰς τὰ πάσης φύσεως διοικητικὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., τὰ ὁποιασδήποτε συνηδόμενα μετ' αὐτοῦ πλὴν τῶν νυκτοφυλάκων, οἱασδήποτε ἀπασχολοῦνται κατὰ τὰς Κυριακάς, ἡ ἐν αὐτῇ ἀποζημίωσις, ἡ ταιαύτη ὅμως ἀπασχόλησις τούτων λαμβάνει χώραν κατόπιν πράξεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος, ὅστις, ἐκτιμῶν τὰς πιθανὰς ἀνάγκας ἑκάστης Ὑπηρεσίας, προσδιορίζει διὰ τῆς πράξεώς του τὴν διὰ τὸ ἑπόμενον τρίμηνον ἀναγκαίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐργασίαν, οἱαδήποτε δὲ ὑπέρβασις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθορισθησομένων ἐργασιῶν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. Μὴ διατεινομένου τοῦ ἀναιρεσείοντος, λαμβάνοντος συμβατικῶς τὸν μισθὸν καὶ λοιπὰς ἀποδοχὰς τοῦ κλητῆρος Α' τάξεως, ὅτι προσδιορίσθη διὰ πράξεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἡ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἀπασχόλησις τῶν κλητήρων τούτων καὶ ὅτι ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου τοιοῦτον ἰσχυρισμόν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς διαληφθείσης διατάξεως δὲν ἐπεδικάσθη αὐτῷ διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος καὶ ἐφεξῆς χρόνον, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἡ ἀνωτέρω ἀποζημίωσις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πέμπτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐδέχθη, μετ' ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ συνέστη ἡ μετοξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις, ὅτι ὁ ἀναιρεσιβλητος, προσληφθεὶς ὡς νυκτοφύλαξ, θὰ ἐλάμβανε μισθὸν καὶ λοιπὰς ἀποδοχὰς (ὑπερωρίας, ἕξοδα κινήσεως) ἴσας πρὸς τὰς τοῦ κλητῆρος Α' τάξεως τοῦ Ἱδρύματος, θὰ ἠκολούθει δὲ τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ λοιποῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐπομένως, μὴ οὔσης ἀπηγορευμένης τῆς ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τούτου παροχῆς ἐργασίας πέραν τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ὡραρίου ἐργασίας, δικαιοῦται ὁ ἀναιρεσιβλητος συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ παρασχε-

θείσαν έργασίαν πλέον της συμφωνηθείσης δυνάμει της συμβάσεως έργασίας, συμφώνως τῷ άρθρῳ 659 Άστικοῦ Κώδικος. Όθεν κατ' ὀρθήν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐπεδίκασεν ἀμοιβήν δι' ὑπερωριακήν ἐργασίαν, παρασχεθεῖσαν κατὰ τὸν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ἀπὸ 11)23 Όκτωβρίου 1957 β.δ)τος χρόνον, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 200 Α.Κ., αἱ περὶ ἑρμηνείας τῶν συμβάσεων διατάξεις αὐτοῦ ἐφαρμόζονται ἐπὶ δικαιοπραξιῶν, περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ὁποίων γεννῶνται ἀμφιβολίαι, τοιαύτη ὅμως ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως δὲν ἐγεννήθη. Όθεν ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν παρεβιάσθησαν οἱ μὴ ἔχοντες ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ ἑρμηνευτικοὶ αὐτοὶ κανόνες, εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἀναιρουμένης ἐν μέρει τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ ἀναιρούμενον μέρος εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957, καὶ 3 § III τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου) 3 Μαρτίου 1958 β.δ)τος Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ συμψηφισθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 2 ἀ.ν. 3693)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 νόμου 3210)1955, λόγῳ τῆς μερικῆς ἥττης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων (*).

III. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΝΕΟΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Τιμητικὴ προαγωγὴ καὶ μισθὸς ἀνωτέρου βαθμοῦ κατ' ἄρθρον 7 Ν.Δ. 1799)1942

1 Παροχὴ εὐεργετημάτων ἄρθρου 7 Ν.Δ. 1799)1942 καὶ εἰς μέλη ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων κατ' ἄρθρον 9 § 3 Α.Ν. 971)1949.—Ἔννοια ἄρθρου 7 Ν.Δ. 1799)1942.—Παροχὴ δικαιώματος κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ καὶ ὅταν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις τῆς κατεχομένης ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας δὲν ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν προαγωγὴν των εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον προσόντα.—Κανονισμὸς Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ὑδάτων.

Ἀρείου Πάγου 161)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Ἀμπατζῆς, Δ. Γρίβας

Κατὰ τὸ ἄρθρον 9 § 3 τοῦ ἀ.ν. 971)1949, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1104)1949, τὰ μέλη (βαθμοφόρα ἢ μή) τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς, ὡς καὶ τὰ ἐν ἐδαφίῳ γ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου μέλη τῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἐσωτερικοῦ, ἀπολαμβάνουν πάντων τῶν κατὰ τὴν ἑκάστοτε ἰσχύουσαν νομοθεσίαν ἀναγνωριζομένων εὐεργετημάτων ὑπὲρ τῶν ἀντιστοίχων κατηγοριῶν τῶν πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941 καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, πλὴν τῶν συνταξιοδοτικῶν τοιούτων. Μεταξὺ τῶν διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἀπονεμομένων εὐεργετημάτων περιλαμβάνεται καὶ τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ν.δ. 1040)1942, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 1799)1942, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἀνάπηροι πολέμου, τραυματίαι καὶ ἐφεδροι ἀξιωματικοὶ ἢ ὁπλῖται πολεμισταὶ τοῦ πολέμου 1940 - 1941, τυγχάνοντες πρὸ τοῦ πολέμου ὑπάλληλοι εἰς δημοσίας, δημοτικὰς ἢ κοινοτικὰς ὑπηρεσίας ἢ ὑπάλληλοι εἰς ὀργανισμοὺς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐν γένει, ὑφισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, προάγονται κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον τοῦ ὃν κέκτηνται νῦν βαθμόν, πρὸς πλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων καὶ ἂν ἔτι δὲν ἔχωσι συμπληρώσει τὸν πρὸς προαγωγὴν ἀπαιτούμενον χρόνον, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τὰ λοιπὰ κατὰ κειμένας σήμερον διατάξεις ἀπαιτούμενα προσόντα, προκύπτοντα ἐκ τῶν ἐκθέσεων ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος αὐτῶν καὶ μετὰ σύμφωνον περὶ τῆς ἱκανότητος αὐτῶν πρὸς προαγωγὴν γνώμην τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων, ὅπου προβλέπονται τοιαῦτα, ἐφ' ὅσον δὲ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις δὲν προβλέπεται ὀργανικὴ θέσις ἀνωτέρου βαθμοῦ τῆς ὑπὸ ταύτων κατεχομένης χορηγεῖται, ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, ὁ μισθὸς τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου βαθμοῦ τῆς διαβαθμίσεως αὐτῶν ἐν τῇ διοικητικῇ ἱεραρχίᾳ. Μὴ ὑφισταμένης τοιαύτης διαβαθμίσεως χορηγεῖται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ λαμβανομένου παρ' αὐτῶν μισθοῦ καὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀμέσως κατωτέρου βαθμοῦ. Εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε μὴ προαγομένους, ἐλλείψει προσόντων ἐν τῇ κατεχομένῃ ὑπηρεσίᾳ, χορηγεῖται ἐπίδομα ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ 15 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει σαφῶς, ὅτι εἰς τοὺς ἀνωτέρω εὐεργετουμένους ὑπαλλήλους παρέχεται δικαίωμα κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ καὶ ὅταν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις τῆς κατεχομένης ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας δὲν ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν προαγωγὴν των εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον προσόντα.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 51 § 8 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 3752)1929 διὰ τοῦ ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου) 18 Φεβρουαρίου 1945 β.δ. κυρωθέντος Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναρσιβλήτου Ἑταιρείας Ὑδάτων κατὰ τὴν πρώτην κατάταξιν καὶ διαβάθμισιν, ὡς καὶ διὰ τὰς προαγωγὰς τοῦ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ τούτου μονιμοποιουμένου προσωπικοῦ, δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ Κανονισμοῦ τυπικῶν κατὰ βαθμὸν προσόντων. Ἡ διάταξις αὕτη σαφῶς ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι δὲν ἀπαιτοῦνται τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 προσόντα τόσον κατὰ τὴν

(*) Ἀνῃρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 11738/1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

πρώτην κατάταξιν και διαβάθμισιν τοῦ μονιμοποιουμένου διά τοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ, ὅσον καὶ κατὰ τὰς μετὰ τὴν πρώτην κατάταξιν καὶ διαβάθμισιν διενεργουμένας προαγωγὰς τοῦ προσωπικοῦ τούτου. Ἀπολαμβάνουν ἐπομένως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεων, οἱ ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τούτων ἔχοντες τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἀ.ν. 971)1949 τοῦ εὐεργετήματος τῆς κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ. Ἄλλως κρίναν τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἀκολούθως δὲ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν διαφορᾶς ἀποδοχῶν, ὀφειλομένης εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτος, περιληφθεὶς εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν αὐτῆς διὰ τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ κατὰ τὴν πρώτην κατάταξιν καὶ διαβάθμισιν τοῦ προσωπικοῦ της καὶ ἔχων τὰς ἐν τῷ ἀ.ν. 971)1949 ὁριζομένας προϋποθέσεις, δὲν προήχθη ὑπ' αὐτῆς, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ λαγιστοῦ Α' εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου Β', ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως, κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς τὴν ἀπορριψασαν τὸ ἀνωτέρω ἀγωγικὸν αἴτημα.

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, καὶ 3 § 111, τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου)3 Μαρτίου 1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960 (*).

2. Γένησις τοῦ κατ' ἀ.ν. 971)1949, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 7 ν.δ. 1799)1942, δικαιώματος προαγωγῆς ἢ παροχῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρω βαθμοῦ ἢ τοῦ ἐπιδόματος 15ο)ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ ὄχι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 971) 1949, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος, τοῦ προσδιόντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὀργανώσεως ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ.— Παραγραφὴ ὀξιώσεως κατ' ἄρθρον 251 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀναπλήρωσις ἐλλειπούσης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀρείου Πάγου 189)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Πασσιᾶς, Ι. Παπέλης, Ἀλ. Βεμβέτσος

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2, 3 ἐδ. α', 7 § 1 καὶ 9 § 2 ἐδ. γ' καὶ 3 τοῦ ἀ.ν. 971)1949, κυρωθέντος ἀφ' ἧς ἴσχυσεν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1104) 1949, συνδυαζομένων πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 1799)1942, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ δι' αὐτῶν παρεχόμενον εἰς τὸν ἀγωνιστὴν ὑπάλληλον δικαίωμα τῆς κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ τοῦ ἐπιδόματος 15ο)ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ του μισθοῦ γεννᾶται οὐχὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 971)1949, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δ)γματος, τοῦ προσδίδοντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν οὗτος ἀνῆκε, τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὀργανώσεως ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ, διότι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς μέλους τινὸς τῶν ὀργανώσεων τούτων, ἡ ὁποία, ἀποτελοῦσα ἓν τῶν πραγματικῶν στοιχείων τοῦ δικαιώματός του, γίνεται διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ αὐτοῦ νόμου 971 καταρτιζομένους πίνακας, κυρουμένους δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Στρατιωτικῶν, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ὀργάνωσις ἔχει τὸν χαρακτῆρα μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ὀργανώσεων, τὸν ὁποῖον κτᾶται αὕτη διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 προβλεπομένου καὶ ἐκδιδομένου ἐντὸς τῆς ὑπ' αὐτοῦ τασσομένης προθεσμίας β. δ)γματος. Κριναν μετὰ ταῦτα τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὀης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι τὸ ἐκ τῶν νόμων τούτων δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐγεννήθη ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 29 Ἀπριλίου 1949 ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971 καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τοῦ ἀπὸ 18 Μαρτίου 1950 β. δ)γματος, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη ἡ ὀργάνωσις ἐθνικῆς ἀντιστάσεως ἐσωτερικοῦ, εἰς ἣν μετεῖχεν οὗτος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς ἀπορρίψαν τοὺς δὲν καὶ 7ον λόγους ἐφέσεως, δι' ὧν ἡ ἀναιρεσείουσα παρεπονεῖτο ὅτι, κατ' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων διατάξεων, ἡ ἐκκληθεῖσα πρωτόδικος ἀπόφασις ἔκρινεν, ὅτι αἱ πρὸς προαγωγὴν προϋποθέσεις συνετελέσθησαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971)1949 καὶ ἀπέτειμε τούτῳ ἀπὸ ταύτης δύο προαγωγὰς εἰς τὸν βαθμὸν τμηματάρχου μισθολογικῆς κλίμακος, αἵτινες ἐν ἔτει 1949 ἐκ δραχμῶν 11.000 000 καὶ ἑτέραν ἐν ἔτει 1952 εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς μισθολογικῆς κλίμακος ἐκ δραχμῶν 14.000, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς οὐσιαστικὰς ταύτας διατάξεις διὰ τὸ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 29.4.1949 ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971 ἕως τῆς δημοσιεύσεως τοῦ β.δ. τῆς 18 Μαρτίου 1950 χρονικὸν διάστημα καὶ ἀναιρετέαν ἐν τούτῳ κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 14220)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετεῖου. Ἴδετε καὶ Α.Π. 571)1963, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 32, 92, Α.Π. 175)1963, ἀνωτέρω σελ. 611 καὶ τὰς ἀμέσως κατωτέρω παρατιθεμένας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

άδ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς ἐν μέρει βασίμους περὶ τούτου 1ον καὶ 2ον λόγους ἀναιρέσεως, ἀπορριπτομένους καθ' ὁ μέρος δι' αὐτῶν ὑποστηρίζεται, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐγεννήθη ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς πίνακας τῆς ἧς ἀπετέλει μέλος ὀργανώσεως ἢ τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4089)1960, δι' οὗ παρεσχέθη ἡ δυνατότης τῆς εἰς τούτους ἐγγραφῆς του.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 251 Α.Κ. διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς παραγραφῆς ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ γενιτηθῇ ἡ ἀξίωσις καὶ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ ταύτης ἐπιδίωξις. Ἀπορρίψαν ὀθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὴν ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ ἔνστασιν, ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀξίωσις ὑπέκυψεν εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 937, ἄλλως τοῦ 250 ἀδ. 17 Α.Κ., ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4089)1960, δι' οὗ ἐνομιμοποιήθη ἡ ἐγγραφὴ τοῦ ἀναιρεσείαντος εἰς τοὺς πίνακας μελῶν τῆς εἰς ἣν ἀνῆκεν ἐθνικῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς δημοσιευσεως τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 981897 ἔτους 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς ἐνεκρίθησαν οὗτοι, δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξις τῆς ἐπιδίκου ἀξιώσεως καὶ ἑπομένως δὲν ὑπέκυψεν αὕτη εἰς παραγραφήν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις ταύτας, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς 2ας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. στηριζομένην ἔνστασιν τῆς ἀναιρεσείουσης ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὑποκειμένης ἐντάξεώς του εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ προσωπικοῦ της, καίτοι κληθεὶς νὰ δηλώσῃ, ἀπέκρυψε δολίως ἐν ἔτει 1949, ὅτι ὑπήγετο εἰς τὰς εὐεργετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 971)1949, διὰ νὰ τύχῃ, καὶ ὡς ἔτυχε, τῶν ὑπὸ τούτου παρεχομένων εὐεργετημάτων, ἐπὶ τῇ ἐπαλλήλῳ αἰτιολογίᾳ τὸ μὲν ὅτι ἡ μὴν ἐθνικὴ ὀργάνωσις, εἰς ἣν ἀνῆκεν, ἀνεγνωρίσθη διὰ τοῦ ἐπακολουθήσαντος ἀπὸ 10 Μαρτίου 1950 β.δ)τος, ἡ δὲ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς μέλους διὰ τῆς διαληφθείσης ὑπ' ἀριθ. 381897)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ἑπομένως δὲν ἐγνώριζεν, ἐὰν θὰ περιελαμβάνετο μεταξὺ τῶν μελῶν της, τὸ δὲ ὅτι, καθ' ἣν συνήγαγεν ἀνέλεγκτον κρίσιν ἐκ τοῦ προσαχθέντος ἀπὸ 18.8.1949 ἐρωτηματολογίου τῆς ἀναιρεσειούσης, τοιαῦτα ἐρωτήσεις δὲν ἐγένοντο. Ἀρκούσης δὲ τῆς δευτέρας ταύτης αἰτιολογίας, ἥτις δὲν προβάλλεται διὰ λόγου τινὸς ἀναιρέσεως, ἵνα στηρίζῃ αὐτοτελῶς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνωτέρω ἐνστάσεως, ματαία ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τοῦ 4ου λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ πλήττεται ἡ πρώτη τῶν αἰτιολογιῶν τούτων.

Τὸ αὐτὸ δικαστήριον διὰ τῆς 5ης ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δέχεται, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν πραγμάτων, ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 1799)1942 ἀπαιτουμένης ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς προαγωγὴν δὲν ὠφείλετο εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀλλὰ τῆς ἀναιρεσειούσης, ἥτις ἠρνήθη νὰ προκαλέσῃ ἀπόφασιν τοιαύτου, δι' εἰσαγωγῆς εἰς αὐτὸ τοῦ ἀφορῶντος τὴν προαγωγὴν τοῦ θέματος. Κρίναν δὲ ἀκολούθως τοῦ τὸ ὅτι αὐτὴ λόγῳ τῆς ὑπαιτίου ταύτης παραλείψεως της δὲν ἀπηλλάγη τῆς ὑποχρεώσεώς της πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς παροχῆς, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 335, 336 καὶ 342 Α.Κ. καὶ ὅτι νομίμως ἀνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ κατὰ δικαίαν κρίσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 371 Α.Κ. ἡ ἐλλείπουσα ἀπόφασις τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου περὶ τῆς μὴ ἀμφισβητηθείσης ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἱκανότητος πρὸς προαγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις ταύτας, οὐδ' ἄλλην τινὰ παρεβίασεν, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 5ος καὶ 6ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἡ ὑπόθεσις χρήζει ὡς πρὸς τὸ ἀναιρεθὲν μέρος, τὸ ἀφορῶν τὸ ἀπὸ τῆς 20 Ἀπριλίου 1949 μέχρι τῆς 18 Μαρτίου 1950 χρονικὸν διάστημα, περαιτέρω διευκρινήσεως καὶ δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησις ταύτης εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁριζόμενον Γ' Τμῆμα, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1955.

Δέον ὅπως συμψηφισθῇ ἡ εἰς ἀμφότερα τὰ βήματα δικαστικὴ δαπάνη τῶν διαδίκων, ἐν μέρει μὲν νικησάντων, ἐν μέρει δὲ ἡττηθέντων (*).

3. Γέννησις τοῦ δικαιώματος προαγωγῆς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Διατάγματος. — *"Οχι ἀπαραίτητος ἡ ἐνεργὸς ὑπαλληλικὴ ἰδιότης κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ Διατάγματος τούτου, τοῦ παρεχομένου εὐεργετήματος συνισταμένου εἰς χρηματικὴν παροχὴν ὄχι μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ζητεῖται ἡ διαφορὰ μισθοῦ, ἀλλὰ*

(*) Ἀνῃρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 7165)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὕτη δὲν εἶναι ἐνεργός, ἐφ' ὅσον ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης δὲν προέβη εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ δικαιούχου.— Ἔλλειψις διακρίσεως ἐν ἄρθρῳ 7 ν.δ. 1799)1942 μεταξὺ τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων.— Παραγραφὴ κατ' ἄρθρον 251 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Ἐπιτακτικαὶ καὶ αἱ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιστῶν διατάξεις τῶν νόμων 971)1949 καὶ 1799)1942, ἀκύρου οὔσης πάσης ἀντιθέτου πρὸς ταύτας συμφωνίας τοῦ σκοποῦ αὐτῶν πράξεως.

Ἀρείου Πάγου 182)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυροπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Πασσιᾶς, Ι. Παπέλης

Ἐκ τῶν ἄρθρων 7 § 1 καὶ 9 § 3 τοῦ ἀν. 971)1949, κυρωθέντος, ἀφ' ἧς ἰσχυσεν, ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1104)1949, συνδυαζομένων πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 1799)1942, σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ δι' αὐτῶν παρεχόμενον εἰς τὸν ὑπάλληλον, ὅστις ἀπετέλει μέλος ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων ἢ ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἐσωτερικοῦ, δαλιοφθορᾶς ἢ πληροφοριῶν, δικαίωμα τῆς κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς τοῦ ἀνωτέρου μισθοῦ ἢ προσαυξήσεως 15 ο)ο ἐπὶ τούτου γεννᾶται οὐχὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 971)1949, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος, τοῦ προσδίδοντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν ἀνῆκεν οὗτος, τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὁμάδος ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως ἐσωτερικοῦ δαλιοφθορᾶς, ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένων, διότι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς μέλους ὀργανώσεώς τινος, ἡ ὁποία, ἀποτελοῦσα ἓν τῶν πραγματικῶν στοιχείων τοῦ δικαιώματος, γίνεται διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀν. νόμου 971 καταρτιζομένους πίνακας, κυρουμένους δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Στρατιωτικῶν, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ὀργάνωσις ἔχει τὸν χαρακτῆρα μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένων ὀργανώσεων, τὸν ὁποῖον κτᾶται αὕτη διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 προβλεπομένου καὶ ἐκδιδομένου ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης προθεσμίας βασ. διατάγματος. Δὲν εἶναι δὲ ἀπαραίτητον, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν αὐτῶν διατάξεων, ὅπως ἡ ὑπαλληλικὴ ἰδιότης εἶναι ἐνεργὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ διατάγματος τούτου, διότι τὸ διὰ τῶν διαληφθέντων νόμων παρεχόμενον εὐεργέτημα συνίσταται εἰς χρηματικὴν παροχὴν οὐ μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ζητεῖται ἡ διαφορὰ μισθοῦ ἢ προσαυξήσεως αὐτοῦ διαρκούσης τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν οὐτη δὲν εἶναι ἐνεργός, ἐφ' ὅσον ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης δὲν προέβη εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ δικαιούχου.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς 2ας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἠχθη εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῶν 3ου, 4ου καὶ 5ου λόγων τῆς ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης, δι' ὧν αὕτη παρεπονεῖτο ὅτι, οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις ἐπεδίκασεν ἀναθρομικῶς τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτηθέν, κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 1799)1942, ἐπίδομα ἐκ 15 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971)1949, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἄρχεται ἀπὸ ταύτης καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ δ)τος, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη ἡ ὀργάνωσις τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, ἧς ἀπετέλει μέλος. Οὗτος ὅμως ἀποφηνάμενον ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς 1ον καὶ 2ον λόγους ἀναιρέσεως, διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ παρεμβαλλόμενον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971 μέχρι τῆς 18ης Μαρτίου 1950, καθ' ἣν ἐδημοσιεύθη τὸ ἀπὸ 10 Μαρτίου 1950 β. δ)γμα, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη ἡ ὀργάνωσις P.A.N., εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἀναιρεσείων, ὡς ἐθνικῶς δράσασα, μὴ ἀσκοῦντος ἐπιρροήν τινα διὰ τὸν ἐντεῦθεν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος χρόνον, καθ' ὃν εἶναι κεκτημένον τὸ δικαίωμά του, τοῦ γεγονότος ὅτι μεταγενεστέρως ἐλύθη ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀναιρεσειούσης Τραπέζης σύμβασις ἐργασίας, ἀπορριπτομένων ἐντεῦθεν ὡς μὴ βασίμων τῶν περὶ τοῦ ἀιτιθέτου τρίτου καὶ πέμπτου λόγων ἀναιρέσεως.

Ἡ διάταξις τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ν.δ. 1042)1942 ἄρθρου 7 § 2 τοῦ νόμου 1799)1942, δι' ἧς ἐχορηγήθη εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προστατευομένους ὑπαλλήλους καὶ ὁπωσδήποτε μὴ προαγομένους ἐλλείψει προσόντων ἐπίδομα ἀνερχόμενον εἰς 15 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ των, δὲν ποιεῖται διάκρισίν τινα μεταξὺ τῶν τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων, περιλαμβάνουσα ἐν τῇ ἐννοίᾳ της ἀμφότερα ταῦτα, ὡς τοῦτο καταδηλοῦται καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ρυθμιζομένων ἑτέρων περιπτώσεων τῆς κατ' ἀπόλυτον προτίμησιν προαγωγῆς εἰς ἀνώτερον τοῦ ὃν ὁ ὑπάλληλος κέκτηται βαθμὸν ἢ τῆς ἐλλείψεως ὀργανικῆς θέσεως, εἰς ἃς ῥητῶς ἀ-

παιτεί τήν ὕπαρξιν οὐσιαστικῶν προσόντων. Τοῦτο εἶπον καί τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καί χορηγῆσαν τό ἐπίδομα τοῦτο εἰς τόν ἀναιρεσείοντα, μή δικαιούμενον προαγωγῆς ἐλλείψει προσόντων, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τήν διάταξιν ταύτην, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου 4ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 251 Α.Κ. διά τήν ἔναρξιν τῆς παραγραφῆς ἀπαιτεῖται οὐ μόνον νά ἔχῃ γεννηθῇ ἡ ἀξίωσις, ἀλλά καί νά εἶναι δυνατή ἡ δικαστική ταύτης ἐπιδίωξις. Δεχθέν δέ τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διά πλήρους καί σαφοῦς αἰτιολογίας, ὅτι ἡ παραγραφή τῆς ἐπιδίκου ἀξιώσεως ἤρξατο μετά τήν δημοσίευσιν τοῦ νόμου 4089)1960, μθ' ἣν κατέστη δυνατή ἡ ἐγγραφή τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τόν πίνακα τῶν μελῶν τῆς εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἀναιρεσείων ὀργανώσεως ἐθνικῆς ἀντιστάσεως ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τούτου εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί ὅτι πρό ταύτης δέν ἦτο δυνατή ἡ δικαστική ταύτης ἐπιδίωξις καί ἀπορρίψαν ἐν συνεχείᾳ τήν περί παραγραφῆς ἔνστασιν τῆς ἀναιρεσειούσης, τήν ὀρθήν ἀπέδωκεν ἔννοιαν εἰς τήν διάταξιν ταύτης, ὁ δέ τά ἐναντία ὑποστηρίζων δος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

Ἡ ὑπόθεσις δέν χρήζει, ὡς πρός τό ἀναιρεθέν μέρος, περαιτέρω διευκρινήσεως καί δέον ἡ συζήτησις ταύτης νά διακρατηθῇ παρά τοῦ Τμήματος τούτου, συμφώνως πρός τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 834 § 2 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, τῶν διαδίκων ἐπανερχομένων εἰς τήν συζήτησιν τῆς νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης ἐφέσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 134)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν κατ' ἄρθρον 832 Πολιτικῆς Δικονομίας.

Κατά τά ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἐκτιθέμενα ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δέν ἀνατρέχει εἰς τόν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971) 1949 (29.4.1949), ἀλλ' ἄρχεται ἀπό τῆς 18 Μαρτίου 1950, ὅτε ἐδημοσιεύθη εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τό ἀπό 10.3.1950 δ)γμα, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη ἡ Ὀργάνωσις, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὡς ἐθνικῶς δράσασα, ἀφ' ἧς καί δικαιοῦται οὗτος τοῦ ὑπό τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ νόμου 1799)1942, προβλεπομένου ἐπιδόματος ἐκ 15 ο)ο ἐπί τοῦ ἀρχικοῦ του μισθοῦ. Ὅθεν ἐπιδικάσασα ἡ ἐκκαλουμένη τό ἐπίδομα τοῦτο ἀπό τῆς 29 Ἀπριλίου 1949 ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις καί εἶναι μεταρρυθμιστέα ὡς πρός τό ἀπό τῆς χρονολογίας ταύτης μέχρι τῆς 18 Μαρτίου 1950 χρονικόν διάστημα, ὡς πρός ὃ δέον ἐκ τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 14.314 νά ἀφαιρεθῇ τό ἀντιστοιχοῦν εἰς τήν χρονικήν ταύτην περίοδον ποσόν ἐκ δραχμῶν 2.934, ἀπομένοντος ὑπολοίπου ἐκ δραχμῶν 11.380, κατά τούς ἐν μέρει βασίμους 4ον καί 5ον λόγους ἐφέσεως.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 7, 8 §§ 2γ καί 4 καί 9 τοῦ ν 971)1949, εἰς τήν κρίσιν τῆς ὑπό τοῦ ἄρθρου 7 συστάσης Ἐπιτροπῆς ἀνετέθη ἀποκλειστικῶς ἡ διαπίστωσις τῆς δράσεως τῶν μελῶν τῶν ὀργανώσεων ἐθνικῆς ἀντιστάσεως καί τῶν ἐπικινδύνων ἀποστολῶν ἢ ἡρωϊκῶν πράξεων, ἃς ἐξετέλεσαν βάσει καταστάσεως, ὑποβαλλομένης ὑπό τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς διοικούσης ταύτην ἐπιτροπῆς, ἡ δέ ἀναγνώρισις τῆς δράσεως ταύτης χωρεῖ αὐτοδικαίως διά τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τούς οἰκείους πίνακας, μή συγχωρουμένου ἐπομένως τοῦ ἐλέγχου τῶν τακτικῶν δικαστηρίων περί τῆς συνδρομῆς τῶν πραγματικῶν τούτων προϋποθέσεων. Ὅθεν ὁ 2ος λόγος ἐφέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζονται τά ἐναντία, εἶναι ἀβάσιμος.

Οἱ ἕτεροι λόγοι ἐφέσεως ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας δέν ἦτο ἐνεργός κατά τόν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς ἀγωνιστοῦ (3ος καί 4ος) καί ὅτι τό δικαίωμα τούτου ὑπέκυψεν εἰς τήν πενταετῆ παραγραφήν τοῦ ἄρθρου 250 Α.Κ. (7ος) εἶναι ἀπορριπτέοι διά τούς ἐν τῇ πρώτῃ καί τετάρτῃ αἰτιολογίαις τῆς παρούσης.

Αἱ ὑπέρ τῶν ἀγωνιστῶν διατάξεις τῶν νόμων 971)1949 καί 1799)1942, οὐσιαστικῶς, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς προστασίας τῶν πολεμιστῶν, ἐπιτακτικαί, ἐφαρμόζονται ὡς πρός τά ὑπό τούτων παρεχόμενα εὐεργετήματα, ἀσχέτως ἂν ἡ ἐφαρμογή των ἤθελεν ἐπιφέρει διαταραχήν εἰς τήν ὑπηρεσιακήν τάξιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν, εἰς ἃς οὗτοι ὑπηρετοῦσι, πάσης ἀντιθέτου πρός ματαίωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου πράξεως οὔσης ἀνισχύρου κατά τό ἄρθρον 3 Α.Κ. Ταῦτα εἶπον καί ὁ εἰς πρῶτον βαθμόν δικάσας Πρωτοδίκης διά τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καί ἀπορρίψας τόν ἰσχυρισμόν τῆς ἐκκαλούσης ὅτι διά τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων τούτων ἐπῆλθεν ἀνατροπή τῆς γενομένης ἐντάξεως καί ἀναβιβαθμίσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἣν εἶχεν ἀποδεχθῆ ὁ ἐφεσίβλητος, οὐδόλως παρέβλαψε τάς διατάξεις ταύτας ἢ ἄλλην τινά, ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου 6ος λόγος ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Δέον νά συμψηφισθῇ μερικῶς ἡ δικαστική δαπάνη εἰς ἅπαντας τούς βαθμούς λόγῳ τῆς εἰς τούτους μερικῆς νίκης καί ἥττης τῶν διαδίκων (*).

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 7200/1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Γενικαί άρχαί Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου

Ὑποχρέωσις, κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου, τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου ἑκάστου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὅπως ἐπιλαμβάνηται πάσης σχετικῆς αἰτήσεως, εἴτε δεχόμενον, εἴτε ἀπορρῖπτον ταύτην ἠτιολογημένως.—Ὕπαρξις νομίμου ὑποχρεώσεως καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ αἰτήσεως ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένου εἰς αὐτό.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 662)1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Ν. Καπαράκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐκ τῆς παρόδου ἀπράκτου τριμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀπὸ 16.3.1962 αἰτήσεως τοῦ ἤδη αἰτοῦντος τεκμαιρομένης ἀρνήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.) ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν αἴτησιν ταύτην, δι' ἧς ὁ αἰτῶν, ὑπάλληλος τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος μέχρι τῆς 8.3.1962 καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. μέχρι τῆς ἡμερομηνίας ταύτης, ἰζήτησεν ἅμα τῇ ἀποχωρήσει του ἐκ τῆς ὡς ἄνω ὑπηρεσίας τὴν συνέχισιν τῆς παρὰ τῷ τελευταίῳ τούτῳ Ταμείῳ ἀσφαλίσεώς του ὡς προαιρετικῆς τοιαύτης.

Κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου τὸ ἁρμόδιον ὄργανον ἑκάστου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐπιλαμβάνηται πάσης σχετικῆς αἰτήσεως, εἴτε δεχόμενον, εἴτε ἀπορρῖπτον ταύτην ἠτιολογημένως. Συνεπῶς ἐν προκειμένῳ ὑφίστατο νόμιμος ὑποχρέωσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 281ε5)1942 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως προσωρινοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.» (φ. 163 τ. Β') «διοικεῖ τὸ Ταμεῖον... ἀποφασίζει περὶ τῆς ἀπονομῆς τῶν παροχῶν... καὶ τέλος ἀσκεῖ πάσας τὰς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ἢ τοῦ Κανονισμοῦ ἀνατιθεμένας αὐτῷ λειτουργίας, ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς διαληφθείσης ἀπὸ 16.3.1962 αἰτήσεως τοῦ ἤδη αἰτοῦντος», μὴ ἀποφανθὲν δὲ τὸ ὡς ἄνω Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεως, καίτοι ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς της παρῆλθε τρίμηνον χρονικὸν διάστημα, παρέλιπεν ὀφειλομένην νόμιμον ἐνέργειαν καὶ δέον, ὡς ἐκ τούτου, ἡ παράλειψίς του αὕτη νὰ ἀκυρωθῇ.

§ 2. Δικαίωμα πρὸς ἀπόληψιν τῆς λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν προσαυξήσεως βασικῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Προσαύξησις ποσοῦ βασικῆς συντάξεως, κατ' ἄρθρον 29 § 3 Δ.Ν. 1846)1951, λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος, ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος εἶναι ἔγγαμος.—Γίννηται τόσον τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς βασικῆς συντάξεως, ὅσον καὶ τοῦ δικαιώματος πρὸς ἀπόληψιν τῆς λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν προσαυξήσεως, ὄχι ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ἀλλ' ἀφ' ἧς συντρέξουν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις.—Ἀναζήτησις ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως ληφθέντος ποσοῦ ὡς προσαυξήσεως συντάξεως μὴ δηλωθέντος τοῦ θανάτου τῆς συζύγου ἐκ κακῆς πίστεως τοῦ συνταξιούχου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 694)1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαραγκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γεωργιάδης, Ν. Δέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῶν πράξεων τοῦ Διευθυντοῦ Πειραιῶς τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ὧν ἡ καταβληθεῖσα εἰς τὸν αἰτοῦντα, συνταξιοῦχον τοῦ Ι.Κ.Α., προσαύξησις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν διεκόπη ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς πρώτης συζύγου του (1.2.1956) μέχρι τῆς 30.9.1958, καταλογισθέντος εἰς βάρος αὐτοῦ ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 10.780.

Ἐκ τῶν καθ' ὧν στρέφεται ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις πράξεων μόνον ἡ ὑπ' ἀριθ. 1240)1961 τοιαύτη τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, εἰς ἣν ἐνσωματώθησαν αἱ προηγούμεναι ταύτης πράξεις, καθ' ὧν ἠσκήθησαν εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμεναι προσ-

φυγαί, παραδεκτῶς προσβάλλεται.

Κατά τήν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ Δ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» τό ποσόν τῆς ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγουμένης βασικῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας καί γήρατος προσαυξάνεται κατά 50 ο)ο, ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος εἶναι ἔγγαμος, ἡ δέ σύζυγός του δέν ἀσκεῖ ἐπάγγελμά τι ἤ δέν εἶναι συνταξιοῦχος Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἤ τοῦ Δημοσίου. Κατά δέ τήν παράγραφον 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἡ καταβολή τῶν συντάξεων καί τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἀρχεται ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, κατ' ὅν ἔλαβον χώραν τά θεμιλιοῦντα τό δικαίωμα γεγονότα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως δέν δύναται νά ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περί ἀπονομῆς συντάξεως ἤ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

Τόσον τό δικαίωμα ἐπί τῆς βασικῆς συντάξεως, ὅσον καί τό δικαίωμα πρός ἀπόληψιν τῆς λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν προσαυξήσεως, ἥτις ἀποτελεῖ παρακολούθημα τῆς βασικῆς συντάξεως, διέπεται ὑπό τῶν αὐτῶν, ὡς ἡ τελευταία αὕτη, κανόνων καί ἑπομένως τό δικαίωμα ἐπί τῆς προσαυξήσεως γεννᾶται μέν οὐχί ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ἀλλ' ἀφ' ἧς συντρέξωσιν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις, ἀφ' ἧς δηλαδή ἡμέρας ὁ συνταξιοῦχος ἔχει σύζυγον μή ἀσκοῦσαν ἐπάγγελμά τι καί μή οὖσαν συνταξιοῦχον Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἤ τοῦ Δημοσίου, ὑπό τόν περιορισμόν ὅμως πάντοτε τῆς οὐχί πέραν τοῦ ἔτους ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ἀναδρομῆς ταύτης. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ αἰτοῦντος ἀπέβιωσε τήν 17.1.1956, ἡ δέ ὑπό τοῦτου πρός τό Ι.Κ.Α. γνωστοποίησις τοῦ δευτέρου γάμου του ἐγένετο τό πρῶτον δι' αἰτήσεώς του τήν 11.3.1959, τομίμως διά τῆς προσβαλλομένης πράξεως ὡς χρόνος ἐνάρξεως τῆς χορηγήσεως τῆς προσαυξήσεως καθωρίσθη ἐν ἔτος πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀπό 11.3.1959 αἰτήσεως, διεκόπη δέ ἡ προσαύξησις αὕτη διά τό ἐν τῷ μεταξύ διάστημα ἀπό τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τοῦ θανάτου τῆς πρώτης συζύγου του μηνός, μή ὑπαρχούσης ἀνάγκης ἐρεύνης τινός περί τοῦ ἐάν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις διά τήν προσαύξησιν ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου του εἶχον συντελεσθῆ πρό τῆς 11.3.1958, ἀφοῦ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅπερ κλείετο, κατά τά ἀνωτέρω, ἡ χορήγησις τῆς προσαυξήσεως ἀναδρομικῶς πέραν τοῦ ἔτους ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέος ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων λόγος ἀκυρώσεως.

Ὁ αἰτῶν, μή δηλώσας τόν θάνατον τῆς πρώτης συζύγου του, διά τήν ὁποίαν καί μόνον, θεωρούσαν ταύτην ἐν ζωῇ, ἐξηκολούθει νά χορηγῇ τό Ι.Κ.Α. τήν προσαύξησιν, ἔτέλει ἐν κακῇ πίστει, ἥ, ἕνεκεν νομίμως τό Ι.Κ.Α. προέβη εἰς ἀνεζήτησιν τῶν οὕτω πως καταβληθέντων εἶναι δέ ἄνευ σημασίας ἐάν ἐν τῷ μεταξύ, λόγῳ τοῦ δευτέρου γάμου του, θά ἠδύνατο ἐνδεχομένως νά τύχῃ ὁ αἰτῶν καί πάλιν τῆς ἰδίου προσαυξήσεως, δεδομένου ὅτι διά ταύτην θά ἀπητεῖτο νέα ἀπόφασις τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ δέ καταβολή τῶν ποσῶν, δι' ἃ ἡ ἀναζήτησις, ἐγίνετο μόνον λόγῳ τῆς ἐκ μέρους τοῦ αἰτοῦντος δολίας ἀποκρύψεως τοῦ θανάτου τῆς πρώτης συζύγου του. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέος καί ὁ δεύτερος λόγος ἀκυρώσεως καί καί ἡ ὑπό κρίσιν αἰτησις ἐν τῷ συνόλῳ της.

§ 3. Τρόπος παροχῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως ὑπό τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Παροχή τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως κατ' ἀρχήν δυνάμει σημειώματος παραπομπῆς εἰς συμβεβλημένον μετά τοῦ Ι.Κ.Α. ἰατρόν, δυναμένου μέν τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς ἐπειγούσας περιπτώσεις νά ἀπευθυνθῇ ἄνευ σημειώματος παραπομπῆς εἰς οἱονδήποτε ἰατρόν καί μή συμβεβλημένον, ὀφείλοντος ὅμως τότε ἐντός τριῶν ἡμερῶν νά ζητήσῃ τήν πληρωμήν παρά τοῦ Ι.Κ.Α. ἤ, ἐάν ἡ ἀσθένεια ἐξακολουθῇ, ἐντός ἑβδομάδος νά εἰδοποιήσῃ τό οἰκεῖον Ὑποκατάστημα, ἵνα διαπιστώσῃ τό ἐπείγον τῆς περιπτώσεως καί τήν ἔκτασιν τῆς παρασχεθείσης περιθάλψεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 443)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Κακούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Λανίκας, Κ. Νικολόπουλος

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2067)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α., δι' ἧς τελικῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀπό 3.8.1957 αἰτησις τοῦ αἰτοῦντος ὅπως τῷ ἀποδοθῶσιν ἀφ' ἑνός μέν δραχμαί 3.500 δι' ἐφαρμασθείσαν ἀπό 2.4.1956 θεραπείαν στενογναθισμοῦ ἄνω γνάθου εἰς τό τέκνον του παρ' ἰδιώτου ἰατροῦ καί ἀφ' ἑτέρου δραχμαί 6.500 πρός ἀμοιβήν τοῦ αὐτοῦ ἰατροῦ διά τήν μέχρις ἀποθεραπείας παρακολούθησιν τοῦ τέκνου του.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 5 § 8, 6 καί 10 §§ 1 - 2 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 25078)1938, Φ.Ε.Κ 112 Β', ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως) προκύπτει, ὅτι ἡ ἰατρική περίθαλψις παρέχεται κατ' ἀρχήν δυνάμει σημειώματος παραπομπῆς εἰς ἰατρόν συμβεβλημένον μετά τοῦ Ι.Κ.Α. καί ὅτι ναί μέν εἰς ἐπειγούσας περιπτώσεις δύναται ὁ ἡσφαλισμένος νά ἀπευθυνθῇ ἄνευ σημειώματος παραπομπῆς εἰς οἱονδήποτε ἰατρόν, καί μή συμβεβλημένον, ὀφείλει ὅμως τότε ἐντός 3 ἡμερῶν νά ζητήσῃ τήν πληρωμήν παρά τοῦ Ι.Κ.Α. ἤ, ἐάν ἡ ἀσθένεια ἐξακολουθῇ, ἐντός ἑβδομάδος νά εἰδοποιήσῃ τό οἰκεῖον Ὑποκατάστημα, ἵνα διαπιστώσῃ τό ἐπείγον τῆς περιπτώσεως καί τήν ἔκτασιν τῆς παρασχεθείσης περιθάλψεως.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, κατά τήν ἀνέλεγκτον αὐτῆς κρίσιν, ὅτι ὁ ἡσφαλισμένος κατά τό ἔτος 1956 ἐπεσκέφθη μόνος, ἤτοι ἄνευ τῆς θυγατρός του, τό Κεντρικά

Ἰατρεῖα Ι.Κ.Α. καὶ ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῇ ἐὰν τὸ Ι.Κ.Α. διαθέτῃ ὀρθοδοντικὸν τμῆμα πρὸς θεραπείαν τῆς θυγατρός του, ὅτι ἐδόθη εἰς τοῦτον παραπεμπτικὸν διὰ τὸν ἔχοντα τὴν εἰδικότητα τοῦ ὀρθοδοντικοῦ ὀδοντίατρον τοῦ Ὑποκαταστήματος Κυψέλης, ἵνα ἐξετασθῇ παρὰ τούτου καὶ προσκομίσῃ γνωμάτευσιν διὰ τὰ περαιτέρω, οὗτος ὅμως ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας κατέφυγεν εἰς ἰδιώτην ἰατρόν, ἐπανῆλθε δὲ πάλιν διὰ τῆς ἀπὸ 3.8.1957 αἰτήσεώς του, ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τῶν δαπανηθέντων. Οὕτω ὁ αἰτῶν οὔτε πρὶν ἢ ἀπευθυνθῇ εἰς τὸν εἰδικὸν μὴ συμβεβλημένον ἰατρὸν ἐτήρησε τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου (παρουσίασις τῆς ἀσθενοῦς πρὸς παραπομπήν), οὔτε ἐν συνεχείᾳ ἀνήγειλεν ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν τοῦ νόμου τὸ περιστατικόν, καθ' ὃ εἶχεν ὑποχρέωσιν, ἢν δὲν ἦρε τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑφίστατο ὀρθοδοντικὸς ἰατρὸς συμβεβλημένος μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Κατὰ συνέπειαν νομίμως ἀπερρίφθη τὸ αἰτημά του διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀβασίμως δὲ προσβάλλει διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ὅτι αὕτη τυγχάνει παράνομος, καταχρηστικὴ καὶ ἀναιτιολόγητος.

Οἱ λόγοι, οἱ ἀμφισβητοῦντες τὴν περὶ πραγμάτων κρίσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ δὴ τὸ ὑπ' αὐτῆς γενόμενον δεκτὸν πραγματικὸν περιστατικὸν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ αἰτοῦντος δὲν παρουσιάσθη εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐπὶ οὐδενὸς στοιχείου ἄλλωστε ἀποδεικνύονται, τυγχάνουν ἀπαράδεκτοι κατὰ τὴν ἐπὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως δίκην.

§ 4. Συνταξιοδότησις συνταξιούχων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Εἰδικῶν Ταμείων.

Ἐξακολούθησις συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχων Εἰδικῶν Ταμείων, συγχωνευομένων εἰς αὐτό, κατ' ἄρθρον 56 § 4 Α.Ν. 1846)1951.—Ὑπολογισμὸς τῆς καταβαλλομένης ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. μετὰ τὴν συγχώνευσιν συντάξεως, προκειμένου περὶ συνταξιούχου, λαμβάνοντος σύνταξιν ἀναπηρίας καὶ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2 Α.Ν. 1846)1951, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνός.—Ἔννοια διατάξεως.—Συνταξιοῦχοι Ταμείου Μεταλλευτῶν λόγῳ ἀναπηρίας

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 701)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Λοχηγὸς ὁ κ. Ι. Τσιντζᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 568)22.3.1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἀναπροσαρμογὴ τῆς συντάξεως τοῦ αἰτοῦντος, συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας, τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» οἱ συνταξιοῦχοι Εἰδικῶν Ταμείων, συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐξακολουθοῦσι συνταξιοδοτούμενοι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐφ' ὅσον δὲ πρόκειται περὶ συνταξιούχου συγχωνευθέντος Εἰδικοῦ Ταμείου, λαμβάνοντος παρ' αὐτοῦ σύνταξιν ἀναπηρίας, πληροῦντος δὲ τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἡ σύνταξις, τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν συγχώνευσιν καταβάλλει εἰς αὐτὸν τὸ Ι.Κ.Α., ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, πλὴν ἂν ἡ οὕτως ὑπολογιζομένη σύνταξις εἶναι κατωτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὁ συνταξιοῦχος ἐλάμβανε παρὰ τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου, ὁπότε ἐξακολουθεῖ λαμβάνων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν ἣν ἐλάμβανεν ἀνωτέραν(*).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ὁ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὑπολογισμὸς τῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβλητέας συντάξεως ἐνεργεῖται, ὁσάκις συντρέχουσιν αἱ ὑπὸ τῶν αὐτῶν διατάξεων ὁριζόμεναι προϋποθέσεις, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παγίων καὶ διαρκοῦς ἰσχύος διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν μεταβατικῶν. Συνεπῶς ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 29 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν συντάξεων τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἐλάμβανον σύνταξιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καὶ ἔχουσα ἀποκλειστικὴν ἐφαρμογὴν εἰδικῶς ἐπὶ τῶν προσώπων τούτων καὶ μόνον καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου καταβαλλομένων εἰς αὐτὰ συντάξεων, δὲν ἔχει, ὡς μεταβατική, ἐφαρμογὴν καὶ κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων ἑτέρων Εἰδικῶν Ταμείων, συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν, συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 17.4.1956 β. δ/τος συνεχωνεύθη εἰς τὸ Ι.Κ.Α., κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, καὶ πληρῶν, καθ' ἃ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως, λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἐδικαιοῦτο, κατὰ τὰς μνησθείσας διατάξεις, ὅπως ἐξακολουθήσῃ συνταξιοδοτούμενος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ δὲ σύνταξις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνός, ἤτοι ἀπὸ 1.7.1956, ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παγίων, ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν, διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως δὲν περιλαμβάνεται, ὡς ἐλέχθη, καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 29 § 8 τοῦ νόμου τούτου. Νομίμως συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑπολογίσασα τὴν σύνταξιν

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 127)1963, ΕΕΔ 29, 497, Σ.Ε. 300)1963, ΕΕΔ 29, 567.

τοῦ αἰτοῦντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παγίων διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, δὲν ἐφήρμοσε τὸ ἄρθρον 29 § 8 αὐτοῦ καὶ ἀβάσιμος εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀκυρώσεως.

Κατὰ τὰ λοιπὰ οὐδεὶς λόγος προβάλλεται κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις ἄλλως ἐχορήγησεν εἰς τὸν αἰτοῦντα πάσας τὰς ἐν τῇ αἰτήσει του μνημονευομένας προσαυξήσεις τῆς συντάξεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα.

§ 5. Διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς

Ὅρισμοὶ ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».—Ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.—Ὑποχρέωσις μετὰ ταῦτην Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου πρὸς συμμόρφωσιν, δικαιουμένου μόνον ὅπως προσβάλῃ ἐμπροθέσμως τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ διὰ λόγους νομιμότητος καὶ διὰ τῶν εἰς τὴν διάθεσίν του ἐνδίκων μέσων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 697)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαραγκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπεταδάκης, Γ. Χολέβας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 679 τῆς 31.10.1960 ἀποφάσεως τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ (Τ.Ε.Α.Μ.Β.Κ.), δι' ἧς ἀνεκλήθη ἐξ ὑπαρχῆς ἡ ὑπ' ἀριθ. 250)1960 προηγουμένη ἀπόφασις τοῦ Ταμείου, ἥτις εἶχεν ἐγκρίνει τὴν καταβολὴν τῆς εἰς τὴν αἰτοῦσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 224)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας (Τ.Ε.Α.Μ.Κ.) ἀπονεμηθείσης συντάξεως.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡρίσθη, ὅτι, προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων, οἵτινες διετέλεσαν διαδοχικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, οὗτοι δικαιοῦνται συντάξεως ἢ βοηθήματος τύπου συντάξεως παρὰ τοῦ τελευταίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παρ' ᾧ ἐτυγχανον ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον ἐπληθεύσεως τοῦ κινδύνου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς διεπούσης αὐτὸν νομοθεσίας. Ἐὰν ὅμως κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ κινδύνου ὁ ἠσφαλισμένος δὲν συνεπλήρωσε διετῆ ὑπαγωγὴν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ καὶ 300 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει του, δικαιοῦται συντάξεως κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ τελευταίου Ὀργανισμοῦ προϋποθέσεις καὶ ὅρους, αὕτη ὅμως καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, εἰς ὃν ὁ ἠσφαλισμένος ὑπῆχθη τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει. Διὰ δὲ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὡρίσθη, ὅτι τυχὸν ἀμφισβητήσεις κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου ἐπιλύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργῷ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (*).

Ἐν προκειμένῳ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας, ἐπιλύων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σελίδι τελευταίας διατάξεως τὴν γενομένην ἀμφισβήτησιν ὡς πρὸς τὸν ὑπόχρεων πρὸς παροχὴν εἰς τὴν αἰτοῦσαν συντάξεως Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, ἀπεφάνθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62987)Σ.761 τῆς 8.5.1959 ἀποφάσεώς του, ὅτι τὸ Τ.Ε.Α.Μ.Κ., ὡς τελευταῖος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, ἔδει νὰ κρίνῃ, κατὰ τὴν διέπουσαν αὐτὸ νομοθεσίαν, περὶ ἀποσεμνῆς συντάξεως εἰς τὴν αἰτοῦσαν, συνυπολογίζων καὶ τὸν χρόνον ἀσφαλίσεως της παρὰ τῷ Τ.Ε.Α.Μ.Β.Κ. καὶ ὅτι ὑπόχρεον διὰ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποτεμηθείσης συντάξεως εἶναι τὸ Τ.Ε.Α.Μ.Β.Κ., εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ὁποίου ὑπῆχθη ἡ αἰτοῦσα κατὰ τὸν μεγαλύτερον χρόνον.

Τὸ Τ.Ε.Α.Μ.Β.Κ. μετὰ τὴν διὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας λύσιν τῆς ἀμφισβητήσεως ὑπεχρεοῦτο εἰς συμμόρφωσιν πρὸς ταύτην, δικαιούμενον μόνον ὅπως προσβάλῃ ἐμπροθέσμως τὴν ἀπόφασιν ταύτην διὰ λόγους νομιμότητος διὰ τῶν εἰς διάθεσίν του ἐνδίκων μέσων. Μὴ πράξαν ὅμως τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἀλλὰ τοὐναντίον συμμορφωθὲν πρὸς τὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, ἣν καὶ ρητῶς ἀπεδέχθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 250 τῆς 4.4.1960 ἀποφάσεώς του, δι' ἧς ἐκέκρινε τὴν καταβολὴν εἰς τὴν αἰτοῦσαν τῆς ἀποτεμηθείσης αὐτῇ συντάξεως, δὲν ἠδύνατο ἐσαεὶ καὶ ἐν συνεχείᾳ, καὶ δὴ μετὰ πάροδον ἀρκετῶν μηνῶν, νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν προηγουμένην ἀπόφασίν του καὶ νὰ ἀρνηθῇ εἰς τὴν αἰτοῦσαν τὴν καταβολὴν τῆς συντάξεως της. Καὶ ναὶ μὲν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63530)Σ.2004 τῆς 1.9.1961 ἀποφάσεώς του, ἐκδοθείσης μετὰ τὴν κατάθεσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀνεκάλεσε τὴν προηγουμένην του τοιαύτην ὑπ' ἀριθ. 62987)1959, πλὴν ἡ ἀνακλητικὴ αὕτη ἀπόφασις ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 553)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐπαναφερούσης ἐν ἰσχύϊ τῆς τὸ πρῶτον λυσάσης τὴν ἀμφισβήτησιν ὑπ' ἀριθ. 62987 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Κατὰ ταῦτα εἶναι ἀκυρωτέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς μὴ νόμιμος.

§ 6. Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος διὰ παροχὰς ἐνεκεν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Χαρακτηρισμός, κατ' ἄρθρον 8 § 4 ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βιαίου συμβάντος καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας.—Παροχαί.—Συντρέχων ἐργατικὸν ἀτύχημα.

(*) Ἴδετε περὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, Σ.Ε. 553)1963, ΕΕΔ 22, 627.

δυάκις προσκλήθη συνεπεία βιαίου συμβάντος, έχοντος αιτίαν έξωτερικήν και έπήλθε κατά την έκτέλεσιν ή έξ άφορμής της έργασίας, ώστε νά συνδέηται μετ' αύτης είτε άμέσως, είτε έμμέσως είς σχέσιν αιτίου και αποτελέσματος.—Έννοια έργασίας.

Συμβουλίου της Επικρατείας 695)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαραγκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γεωργιάδης, Κ. Νικολόπουλος

Διά της ύπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται ύπό της αιτούσης, συζύγου του θανόντος ήσφαλισμένου του 'Ιδρύματος Κοινωνικών 'Ασφαλίσεων Γ.Μ., ή άκύρωσις της ύπ' άριθ. 2243)1961 αποφάσεως της Δευτεροβαθμίου 'Ασφαλιστικής 'Επιτροπής 'Εφέσεων παρά τῷ Ι.Κ.Α., δι' ής απερρίφθη τελικώς αίτησις ταύτης περί άπονομής συντάξεως λόγῳ έργατικού άτυχήματος του θανόντος συζύγου της, έπί τῇ αιτιολογίᾳ ότι δέν συνέτρεχον αί περί τούτου προϋποθέσεις του νόμου.

'Ο Α.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικών 'Ασφαλίσεων» χαρακτηρίζει έν άρθρῳ 8 § 4 ώς έργατικόν άτύχημα τό *έν τῇ έργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βίαιον συμβάν* και την *έπαγγελματικήν ἀσθένειαν*, περαιτέρω δέ έν άρθρῳ 34 § 1 ορίζει, ότι: «Διά την χορήγησιν των παροχών της ασφαλίσεως δέν απαιτείται ή συμπλήρωσις των καθοριζομένων έν άρθροις 28, 31, 32 και 35 ημερών έργασίας, έάν τό γεγονός τό θεμελιούν τό εις παροχάς δικαίωμα οφείλεται εις βίαιον συμβάν, έπελθόν κατά την έκτέλεσιν της έργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἢ εἰς ἐπαγγελματικήν ἀσθένειαν».

Κατά την έννοιαν των διατάξεων τούτων θεωρείται συντρέχον έργατικόν άτύχημα, όσάκις τοῦτο προεκλήθη συνεπεία βιαίου συμβάντος, έχοντος αίτίαν έξωτερικήν, και έπήλθε κατά την έκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς της έργασίας, ώστε νά συνδέηται μετ' αύτης, είτε άμέσως, είτε έμμέσως, εις σχέσιν αίτίου και αποτελέσματος, τουτέστι νά έπήλθεν είτε έκ περιστατικού συμφυούς πρός την έργασίαν, είτε και έκ γεγονότος άπλῶς συναφοῦς πρός την έργασίαν, ήτις ύπῆρξεν άφορμή μόνον τοῦ ἀτυχήματος (*). 'Ως έργασία δέ, κατά τάς αύτάς διατάξεις, νοείται ή διά της συμβάσεως προσλήψεως και έσωτερικῶν οργανισμῶν της έπιχειρήσεως καθοριζομένη απασχόλησις τοῦ έργαζομένου, ήτις κείται έντός τοῦ πλαισίου τῶν γενικωτέρων έκδηλώσεων ταύτης, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἀπασχόλησις τούτου, ἔστω καὶ κατόπιν διατάξεως τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ προϊσταμένου του, εἰς θέματα ὅλως ἀσχετα πρός τούς σκοπούς και τάς έκδηλώσεις της έπιχειρήσεως, εἰς ἣν οὗτος ἀνήκει.

'Εν προκειμένῳ, καθ' ἃ δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις και προκύπτει έκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ σύζυγος της αἰτούσης, ὑπηρετῶν εἰς τὴν 'Εταιρείαν Πετρελαίων «.....», ἐποιήσατο χρῆσιν της κανονικῆς του ἀδείας κατά τό άπό 31 Αύγούστου μέχρι 17 Σεπτεμβρίου 1959 χρονικόν διάστημα. Οὗτος, ἀσχολούμενος μέ τάς ὑπό τοῦ Σώματος 'Ελλήνων Προσκόπων διενεργουμένας ἀνεμοπορικάς ἀσκήσεις, παρέμεινεν ἐν Τριπόλει, ἔνθα διεξήγοντο αὗται, τήν 18 Σεπτεμβρίου 1959, ὅτε συνέβη τό θανατηφόρον ἀτύχημα κατά την διάρκειαν ἀνεμοπορικῆς πτήσεως, κατόπιν ἀδείας τοῦ Δ.Α., προϊσταμένου του ἐν τῇ 'Εταιρείᾳ και Γενικοῦ 'Εφόρου τοῦ Σώματος 'Ελλήνων Προσκόπων, δστις ἔδωκεν ἄμα εἰς τοῦτον και ἐντολήν, ὅπως κατά την ἡμέραν ταύτην ἐκτελέσῃ ἀνεμοπορικάς ἀσκήσεις, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπό 25 Μαΐου 1961 ὑπευθύνου δηλώσεως αὐτοῦ. 'Η ἐντολή ὅμως αὕτη ἐδόθη εἰς τόν θανόντα ἡσφαλισμένον ὑπό τοῦ Α.Α. οὐχὶ ὑπό την ἰδιότητά του ὡς προϊσταμένου ἐν τῇ 'Εταιρείᾳ, ἀλλά ὑπό την ἰδιότητα τοῦ Γενικοῦ 'Εφόρου τοῦ Σώματος 'Ελλήνων Προσκόπων. Τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἀνεμοπορικῶν ἀσκήσεων, αἵτινες ἀλλωστε διωργανώθησαν ὑπό τοῦ Σώματος 'Ελλήνων Προσκόπων, ἀνάγεται εἰς τόν κύκλον τῶν ἐν γένει ἐκδηλώσεων τοῦ προσκοπισμοῦ, οὐχὶ ὅμως και τῆς ἐργοδότιδος 'Εταιρείας, ἥτις ἐξ οὐδενός στοιχείου τοῦ φακέλου προκύπτει ὅτι εἶχε σχέσιν τινά πρός την ἐκτέλεσιν τῶν ὡς ἄνω ἀσκήσεων. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἐντολή αὕτη, ἀφορῶσα ἀπασχόλησιν τοῦ ἐργαζομένου ὅλως ἄσχετον πρός τούς σκοπούς και τάς ἐκδηλώσεις τῆς ἐργοδότιδος 'Εταιρείας, κατά τά ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει γενόμενα δεκτά, δέν δύναται νά συνδυασθῇ πρός την ἐργασίαν του, δι' ὃ και δέν ὑφίσταται αἰτιώδης συνάφεια μεταξύ της ἐργασίας και τοῦ βιαίου συμβάντος, ὅπερ ἐπῆλθεν εἰς τόν ἡσφαλισμένον συνεπεία ἐντολῆς. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεξαμένη, ἄνευ πλάνης περί τά πραγματικά περιστατικά, ὅτι δέν στοιχειοθετεῖται ἡ ἔννοια τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, διά τούς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, τυγχάνει νόμιμος και ἠτιολογημένη, δι' ὃ και ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις παρίσταται ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος.

§ 7. 'Υπολογισμός ημερών έργασίας, πραγματοποιηθεισών μετά την επέλευσιν της αναπηρίας πρός συνταξιοδότησιν παρά του 'Ιδρύματος Κοινωνικών 'Ασφαλίσεων

Παράνομος ὁ μή συνυπολογισμός ἡμερῶν ἐργασίας, πραγματοποιηθεισῶν μετά την ἐκδήλωσιν της ἀναπηρίας πρός συνταξιοδότησιν παρά του Ι.Κ.Α., διότι εἰς την βούλησιν του ἡσφαλισμένου ἐναπόκειται, κατ' ἀρχήν, ἡ ἐπίκλησις της ἀναπηρίας ὡς λόγου πρός συνταξιοδότησιν, ἄφοῦ ἡ Νομοθεσία δέν ἀπαγορεύει εἰς τοῦτον, ὅπως και

(*) Ἴδετε περί της ἐννοίας τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος Σ.Ε. 1376)1962, ΕΕΔ 21, 1155 και λοιπάς παραπομπάς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1186, Σ.Ε. 1978)1962, ΕΕΔ 21, 1508, Σ.Ε. 86)1963, ΕΕΔ 22, 290.

ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀναπηρίας ἐντείνῃ τὰς προσπαθείας του καὶ ἐργάζηται περαιτέρω μέχρι τοῦ ἐφικτοῦ ἐξ ὑποκειμένου χρονικοῦ ὁρίου.—Ὑποβολὴ προηγουμένης αἰτήσεως πρὸς συνταξιοδότησιν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 660)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλφούνας*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκονται, τύποις παραδεκτῶς ὑπὸ τῆς αἰτούσης, ἠσφαλισμένης ἐν τῷ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 197) 1961 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη αἰτησις αὐτῆς περὶ συνταξιοδοτήσεώς της λόγῳ ἀναπηρίας.

Ἡ ἐκδοῦσα τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν ἐνέκρινε τὴν χορήγησιν συντάξεως ἀναπηρίας εἰς τὴν αἰτοῦσαν, λόγῳ μὴ συνδρομῆς τῶν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων, μὴ προσμετρήσασα τὰς παρ' αὐτῆς πραγματοποιηθείσας ἡμέρας ἐργασίας μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀναπηρίας της ἐντὸς τοῦ ἔτους 1959, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸς κατὰ νόμον ὁ ὑπολογισμὸς ἡμερῶν ἐργασίας πραγματοποιηθεισῶν μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως. Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν τυγχάνει νόμιμος, διότι, ὡς ἔχει κριθῆ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, εἰς τὴν βούλησιν τοῦ ἠσφαλισμένου ἐναπόκειται, κατ' ἀρχήν, ἡ ἐπίκλησις τῆς ἀναπηρίας ὡς λόγου πρὸς συνταξιοδότησιν, ἀφοῦ ἡ νομοθεσία δὲν ἀπαγορεύει εἰς τοῦτον, ὅπως καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀναπηρίας ἐντείνῃ τὰς προσπαθείας του καὶ ἐργάζηται περαιτέρω μέχρι τοῦ ἐφικτοῦ ἐξ ὑποκειμένου χρονικοῦ ὁρίου (Σ.τ.Ε. 567, 1361)1961). Οὐδὲ δύναται ἐν προκειμένῳ νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν τινα τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ αἰτοῦσα πρὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν μὴ ὑπολογισθεισῶν ὡς ἄνω ἡμερῶν ἐργασίας της εἶχεν ὑποβάλει καὶ προηγουμένην αἴτησιν περὶ συνταξιοδοτήσεώς της λόγῳ ἀναπηρίας, ἐπίσης ἀπορριφθεῖσαν, ἐφ' ὅσον μετὰ τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἐντείνασα τὰς προσπαθείας της, εἰργάσθη ἐκ νέου.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀκυρωτέα ὑποβαλνει ὡς οὐχὶ νομίμως ἠτιολογημένη, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις, κατὰ ταῦτα, δέον ὅπως γίνῃ δεκτή.

§ 8. Ἀτέλεια πράξεων πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπιδίωξιν ἢ πραγματοποίησιν παροχῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἄρθρον 40 § 2 Α.Ν. 1846)1951.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἀπαλλαγὴν τελῶν καὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς σκοπεῖται διὰ δικαστικῆς ἐπιδιώξεως ἢ πραγματοποιήσεως τῆς παροχῆς ὡς ἀνόρθωσις ζημίας ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἀρείου Πάγου 184)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Πανιελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Κ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 40 § 2 ἐδ. β' ἀ.ν. 1846)1951, καθ' ἣν «πᾶσαι αἱ πράξεις διοικητικαὶ καὶ ἐξώδικοι πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπιδίωξιν ἢ πραγματοποίησιν τῶν παροχῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους, τῶν διὰ πληρεξούσια καταβλητέων συμβολαιογραφικῶν δικαιωμάτων μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὸ 1)3 τῶν νομίμων», σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν διὰ τῆς διατάξεως ταύτης καθιερουμένην ἀπαλλαγὴν περιλαμβάνονται καὶ αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς σκοπεῖται διὰ δικαστικῆς ἐπιδιώξεως ἢ πραγματοποίησις τῆς παροχῆς ὡς ἀνόρθωσις προσγενομένης ζημίας ἐκ τῆς παρανόμου ἐνεργείας τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος, ὁριηθέντων τὴν ἀναγνώρισιν καὶ χορήγησιν τῆς παροχῆς εἰς τὸν δικαιούμενον. Ὅθεν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀντιθέτως ἀποφηνάμενον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, καταστάσης τελεσιδίκου διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος παραιτήσεως ἀπὸ τῶν ἐνδίκων μέσων τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐφέσεως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἤτοι ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἀτέλεια δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς διώκεται ἡ καταβολὴ ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ὀρνουμένων νὰ ἀναγνωρίσωσι παροχὰς πρὸς δικαιούχους, καὶ δικάσαν ἐρήμην τὴν ἐναγουσαν, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ἐχαρτοσημάνθησαν αἱ ὑποβληθεῖσαι προτάσεις αὐτῆς, ἀπορρίψαν δι' λόγῳ ἐρημοδικίας ταύτης τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης διωκούσης ἀνόρθωσιν ζημίας κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ παράνομον ἄρνησιν τῶν ὀργάνων του νὰ παράσχουν τὰς κατὰ τὸν νόμον 1846)1951 παροχάς, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν ἀνωτέρω διάταξιν καὶ ἀκύρως ἐδίκασεν ἐρήμην τὴν ἐναγουσαν, δι' ὃ ἀναιρετέον κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ νόμου 3810)1957, καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτων λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέαν δὲ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα (*).

§ 9. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν

Ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 5 16)1955 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἴδετε καὶ Α.Π. 106)1956, ΕΕΔ 16, 310, Α.Π. 595)1956, ΕΕΔ 16, 87.

πρόσωπα.—Δικαίωμα συντάξεως λόγω γήρατος και προϋποθέσεις.

Συμβουλίου της Επικρατείας 552)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ο κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Σπεταάκης, Ν. Δανέλλης

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται ή άκύρωσις της ύπ' αριθ. 1003 της 21 Ιουνίου 1962 αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλληλοεργατών, δι' ης εγένετο μεν δεκτόν, ότι ή αιτούσα συνεπλήρωσε το 60όν έτος της ηλικίας της την 1ην Ιουλίου 1957, ή περί συνταξιοδοτήσεως όμως αίτησίς της απερρίφθη, ως μη συντρεχουσών των νομίμων προϋποθέσεων από απόψεως χρόνου ασφαλίσεως, διαπιστωθέντος ότι ή αιτούσα δεν επραγματοποίησεν, ως απητείτο, κατ' άρθρον 2 του ισχύοντος Κανονισμού Παροχών, 2500 τουλάχιστον ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου, αλλά μόνον 1312, εύδ' επραγματοποίησεν άνα 100 ημέρας εργασίας καθ' εκαστον των πέντε ημερολογιακών ετών, των αμέσως προηγουμένων του έτους, καθ' ο συνεπλήρωσε το 60όν έτος της ηλικίας της, καθ' όσον κατά το έτος 1952 επραγματοποίησε 17 μόνον ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου.

Κατά το άρθρον 3 του Ιδρυτικού του καθ' ού ή αίτησις Ταμείου διατάγματος της 28 Φεβρουαρίου]19 Απριλίου 1943 (Ε.Κ. 98) εις την ασφάλισιν του Ταμείου ταύτου υπάγεται υποχρεωτικώς δι' επικουρικήν ασφάλισιν το παρά τω Ι.Κ.Α. κατά κυρίαν ασφάλισιν ασφαλιζόμενον τεχνικόν προσωπικόν των βιομηχανικών εργαστηρίων, πρατηρίων και καταστημάτων κατασκευής ειδών υποδήσεως της περιφερείας της πέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και Πειραιώς. Αφ' ετέρου, συμφώνως τω άρθρω 2 του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου (απόφασις Υπουργού Εργασίας Φ16525]Σ 383 της 9 Μαρτίου]6 Απριλίου 1955, Ε.Κ. 51β, ως επροποποιήθη διά των υπ' αριθ. Φ6294]858 της 31 Ιανουαρίου]16 Φεβρουαρίου 1956, Ε.Κ. 35β', και 37212]407 της 17 Οκτωβρίου]11 Νοεμβρίου 1959, Ε.Κ. 395β', αποφάσεων του αυτού Υπουργού, δικαιούται συντάξεως λόγω γήρατος εκ του Ταμείου ή ασφαλισμένη, ή καθ' οιονδήποτε τρόπον διακόψασα την άσκησιν της ασφαλιστέας παρά του Ταμείου εργασίας, α) εάν συνεπλήρωσε το 60όν έτος της ηλικίας της και 2500 τουλάχιστον πραγματικάς ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου, εξ ων 500 τουλάχιστον κατά την τελευταίαν πρό της υποβολής αιτήσεως περί απονομής συντάξεως πενταετίαν, β) εάν επραγματοποίησεν άνα 100 τουλάχιστον ημέρας εργασίας καθ' εκαστον των πέντε ημερολογιακών ετών, των αμέσως προηγουμένων του έτους, καθ' ο συνεπλήρωσε το 60όν έτος της ηλικίας, ή καθ' ο υπέβαλε μετά ταύτα την περί απονομής συντάξεως λόγω γήρατος αίτησιν, γ) εάν συνεπλήρωσε το 55ον έτος της ηλικίας και 4000 τουλάχιστον ημέρας εργασίας εν τη ενεργώ ασφαλίσει του Ταμείου, εξ ων 500 τουλάχιστον κατά την τελευταίαν πρό της υποβολής της αιτήσεως περί απονομής συντάξεως πενταετίαν.

Η προσβαλλομένη απόφασις δέχεται, ότι ή αιτούσα συνεπλήρωσε το 60όν έτος της ηλικίας της, πλην δεν επραγματοποίησεν εν τη ασφαλίσει του Ταμείου 2500 τουλάχιστον ημέρας εργασίας, αλλά μόνον 1312, εύδ' επραγματοποίησεν άνα 100 ημέρας εργασίας καθ' εκαστον των πέντε ημερολογιακών ετών, των αμέσως προηγουμένων του έτους, καθ' ο συνεπλήρωσε το 60όν έτος της ηλικίας της, καθ' όσον κατά το έτος 1952 επραγματοποίησε 17 μόνον ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου. Αλλ' η προσβαλλομένη απόφασις ρητώς αναφέρει, ότι ο αριθμός των ημερών ασφαλιστέας εργασίας από της υπαγωγής της αιτούσης εις την ασφάλισιν του Ταμείου, κατά την 1ην Σεπτεμβρίου 1946, μέχρι της αποχωρήσεως ταύτης εκ της εργασίας κατά την 31ην Ιουλίου 1956, προέκυψεν εξ ελέγχου, ον ενήργησεν ή αρμοδία Υπηρεσία του Ταμείου. Πράγματι δε εύρηται εν τω φακέλω ή υπ' αριθ. 2905 της 11)12 Δεκεμβρίου 1961 αναφορά του υπαλλήλου του Ταμείου Π. Μ., ενεργήσαντος ειδικήν έρευναν εις τον παρά τω Ι.Κ.Α. φάκελον της αιτούσης και τας μισθολογικάς καταστάσεις της εργοδότιδος Βιομηχανίας Ελαστικού ΕΛΒΙΕΛΑ. Εκ της ειδικής ταύτης εκθέσεως προκύπτει, ότι, ενώ ή αιτούσα κατά το χρονικόν διάστημα από 1ης Σεπτεμβρίου 1946 μέχρι 31 Ιουλίου 1950 επραγματοποίησε 1312 μόνον ημέρας εργασίας εν τη ασφαλίσει του Ταμείου, ειδικώτερον δε κατά το έτος 1952 μόνον 17 ημέρας, κατά το αυτό χρονικόν διάστημα επραγματοποίησε 2885 ημέρας ασφαλιστέας παρά τω Ι.Κ.Α. εργασίας, ειδικώτερον δε 298 ημέρας κατά το έτος 1952, αίτινες πάσαι ανεγνωρίσθησαν διά των υπ' αριθ. 8140)16.8.1956 και 13530)15.12.1956 συνταξιοδοτικών αποφάσεων του Διευθυντού του Περιφερειακού Υποκαταστήματος Αθηνών. Η αντίθεσις αύτη εξηγείται εν τη ειρημένη εκθέσει εκ του ότι εκ της γενομένης επιτοπίου έρευνης διεπιστώθη, ότι ή αιτούσα κατά τα χρονικά διαστήματα, δι' α δεν υπήχθη εις την ασφάλισιν του Ταμείου, ησχολείτο μεν την κοπήν υφασμάτων και εφεξής δεν ανήκει εις το τεχνικόν προσωπικόν της Βιομηχανίας ΕΛΒΙΕΛΑ, το απασχολούμενον με την κατασκευήν υποδημάτων, ούδε κατέβαλεν ασφαλιστικάς εισφοράς εις το Ταμείον. Αλλ' η αιτιολογία αύτη, εις ην δέον να θεωρηθή στηριζομένη και η προσβαλλομένη απόφασις, περί μη συνυπολογισμού πασών των παρά τω Ι.Κ.Α. ασφαλιστέων ημερών εργασίας της αιτούσης τυγχάνει ανεπαρκής, καθ' όσον εύρίσκεται εις αντίφασιν ού μόνον προς την υπό της αιτούσης υποβληθείσαν από 14 Νοεμβρίου 1956 υπεύθυνον δήλωσιν του εργοδότου, καθ' ην ή αιτούσα κατά το χρονικόν διάστημα από 18 Νοεμβρίου 1946 μέχρι 28 Ιουλίου 1956 απησχολείτο ως ειδικευμένη εργάτις, αλλά και, ασφαλέστερον, προς την εν τω φακέλω ευρισκομένην από 17.6.1957 πιστοποίησιν του εργοδότου ότι ή αιτούσα κατά το χρονικόν διάστημα απησχολήθη εις το τμήμα ραπτομηχανών εις την φοντοποίαν, έτι δε και προς την μετά την έκδοσιν προσβαλλο-

μένης πράξεως ὑπεύθυνον δήλωσιν τοῦ ἐργοδότου, ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1962, καθ' ἣν ἡ εἰδικότης τῆς αἰτούσης ἦτο ἡ προετοιμασία φαντιῶν. Ἐκ τῶν στοιχείων τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ αἰτοῦσα ἀπησχολήθη ἄνευ διακοπῆς καθ' ἅπαν τὸ εἰρημένον χρονικὸν διάστημα, ὡς εἰδικευμένη ἐργάτις εἰς τεχνικὴν ἐργασίαν, ἀμέσων σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν κατασκευὴν ὑποδημάτων, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἄνευ ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας δὲν συμπελάγισεν ὡς ἡ ὑφ' ἃς ἀσφαλιστέος ἐργασίας τῆς αἰτούσης ἅπασας τὰς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὸ ἐν λόγῳ χρονικὸν διάστημα ἀναγνωρισθείσας, ὅτε θὰ συνεπληροῦτο τὸ διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως γήρατος ἀπαιτούμενον, κατὰ νόμον, ἐλάχιστον ὅριον τῶν 2500 ἡμερῶν ἐργασίας ἢ ἡ διαζευκτικῶς ἀπαιτουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου προϋπόθεσις τῆς πραγματοποιήσεως 100 ἡμερῶν ἐργασίας καθ' ἑκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ συνεπληρώθη τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, δεδέντος ὅτι μόνη ἡ καθυστέρησις τῶν εἰσφορῶν τῆς ἠσφαλισμένης δὲν δύναται νὰ ἀπολήξῃ εἰς τὴν μὴ ἀναγνώρισιν τῶν ἡμερῶν ἐργασίας, καθ' ὅσον ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου περὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν μερίμνη τῶν ὀργάνων αὐτοῦ (ἄρθρον 20), ἡ τοιαύτη ἁπλῆ καθυστέρησις δὲν ἄγει μόνη εἰς τὴν ἀποστέρησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρίσταται ἀνεπαρκῶς ἡτιολογημένη καὶ τοῦτῳ τῷ λόγῳ ἀκυρωτέα τυγχάνει.

§ 10. Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν

Ἄκυρον τὸ ὑπ' ἀριθ. 242/1962 Β.Δ. περὶ ἐπιβολῆς εἰσφορῶν εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον, ὡς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἐκδοθὲν ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 711/1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσιμαράτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Βασιλακόπουλος, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ αἰτοῦσα Ἀνώνυμος Ἑταιρεία, ἀσκοῦσα ἐπιχείρησιν πλινθοκεραμοποιίας ἐν Θεσσαλονίκῃ, διώκει ἐμπροθέσμως τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 242 τῆς 31.3)16.4.1962 β. δ/γματος «περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν - Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν», διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ὁποίου ἐθεσπίσθη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ ταύτης πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου εἰδικὴ ἐκτακτος εἰσφορά, ἴση πρὸς τὸ 1,5ο)ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου τῶν ἐργατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων κεραμοποιίας - πλινθοποιίας καὶ ἀγγειοπλαστικῆς, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν αὐτῷ ὁριζόμενα, βαρύνουσα κατὰ τὸ αὐτὸ ποσοστὸν τὸν τε ἐργάτην καὶ τὸν ἐργοδότην.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 § 3 τοῦ νόμου 5997)1934 «περὶ Ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν» καὶ 10 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 28)30.10.1935 «περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 5997 περὶ Ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν - Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων» (501), παρέχουσι μὲν ἐξουσιοδότησιν διὰ τὴν ρύθμισιν ὑπὸ τοῦ ἐγκρινομένου διὰ β. δ/τος καταστατικοῦ πλείστων θεμάτων, ἀναγομένων εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Ταμείου, ὡς τῶν ἀφορώντων εἰς τὸν τρόπον διοικήσεως αὐτοῦ, τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν, τὰς ἀσφαλιστικὰς παροχάς, τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν κλάδων, τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐν γένει Ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ κλπ., μεταξὺ ὅμως τῶν θεμάτων τούτων δὲν περιλαμβάνονται καὶ οἱ πόροι τοῦ Ταμείου, ὁ καθορισμὸς τῶν ὁποίων γίνεται ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ νόμου (ἄρθρα 1 § 2 νόμου 5997)1934, 1 ἀ. ν. τῆς 28)30.10.1935 καὶ 1 νόμου 742)1943). Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ νόμος 742)1943 «περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν-Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν», κυρωθεὶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (183), τὸν ὁποῖον μνημονεύει ἐπίσης ἐν προοιμίῳ τὸ προσβαλλόμενον β. δ/γμα, οὐδεμίαν περιέχει ἐξουσιοδότησιν σχετικὴν πρὸς τὸ θέμα τοῦ καθορισμοῦ τῶν πόρων τοῦ Ταμείου. Ὅθεν τὸ προσβαλλόμενον β. δ/γμα, ὡς ἐκδοθὲν καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχομένης ἐξουσίας, ὡς ὀρθῶς ἐδέχθη καὶ τὸ Α' Τμῆμα τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὁμοφώνου ὑπ' ἀριθ. 31)1962 γνωμοδοτήσεώς του, κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ σχεδίου τοῦ β. δ/τος τούτου, τυγχάνει διὰ τὸν

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Τρόπος ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων κλπ.— Πανελλήνιοι Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοί : Κοινοποιοῦντες, ὡς ἔχει, τὴν ὑπ' ἀριθ. 6417|1.7.2.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ τοῦ ἐν περιλήψει θέματος, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 67|19.2.1963 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β')(*) γνωρίζομεν τὰ κάτωθι :

1) Ἡ διάταξις τοῦ διὰ τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως προστιθεμένου ἑδαφίου εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων καὶ ἐνίων κατηγοριῶν προσώπων ἐκ τῶν παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην ἢ πρὸς πλείονας ἐργοδότας» θὰ τυγχάνῃ ἐφαρμογῆς μόνον ἐπὶ προσώπων τῆς αὐτῆς ἐπαγγελματικῆς κατηγορίας, εἰς ἃς περιπτώσεις συνεπείᾳ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ ταύτων καθίσταται ἀνέφικτος ἐκ λόγων οἰκονομικῶν ἡ λειτουργία Ἀσφαλιστικῶν Συνεταιρισμῶν κατὰ Ὑποκαταστήματα.

2) Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, κατὰ τὴν κοινοποιουμένην ἀπόφασιν, περὶ τῆς συνδρομῆς τῆς ἀνωτέρω προϋποθέσεως κρίνει ἑκάστοτε ὁ Διοικητὴς τοῦ Ι.Κ.Α., τὸ Ὑποκατάστημα, εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἔχῃ τὴν ἕδραν αὐτοῦ ὁ συσταθησόμενος Πανελλήνιος Ἀσφαλιστικὸς Συνεταιρισμός, δέον ὅπως μᾶς ὑποβάλλῃ πάντα τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς προβλεπομένης ἀποφάσεως στοιχεῖα.

3) Ὁ ἑκάστοτε συνιστάμενος Πανελλήνιος Ἀσφαλιστικὸς Συνεταιρισμός, ἔχων, ὡς προανεφέρθη, τὴν ἕδραν αὐτοῦ ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἑνὸς ἐκ τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ἱδρύματος, δύναται νὰ περιλαμβάνῃ ὡς μέλη του (συνεταίρους) πρόσωπα ἀπασχολούμενα εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς περιοχὰς καὶ ἑτέρων Ὑποκαταστημάτων ἢ Παραρτημάτων τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος.

(*) ΕΕΔ 23, σελ. 324.

λόγου τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, ἀκυρωτέον.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὸ ὑπ' ἀριθ. 242 τῆς 31.3)16.4.1962 β.δ «περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν - Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν».

4) Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ τόπου τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ συνεταίρου εἶναι ἁρμόδιος, συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ «Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων κλπ.», ἵνα ἀποφαίνηται περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ τῶν προϋποθέσεων ἐγγραφῆς ἢ διαγραφῆς αὐτοῦ ἐκ τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ, ἀποστέλλῃ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν του εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν λαμβάνει χώραν διαγραφὴ τοῦ συνεταίρου συνεπείᾳ καθυστερήσεως ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὸν Πανελλήνιον Ἀσφαλιστικὸν Συνεταιρισμὸν ὑποχρεώσεων του ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πέραν τοῦ ἑξαμήνου (ἐδάφ. β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ), ἡ Ὑπηρεσία Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Συνεταιρισμοῦ θὰ γνωστοποιῇ τοῦτο ἐγγράφως εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τοῦ συνεταίρου, ἵνα ὁ Διευθυντὴς τοῦ δευτέρου τούτου Ὑποκαταστήματος ἐκδίδῃ τὴν περὶ διαγραφῆς του ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν καὶ θὰ ἀποστέλλῃ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν.

5) Διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ κατάταξιν τῶν συνεταίρων τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις δέον ὅπως τὰ Ὑποκαταστήματα τῶν τόπων ἀπασχολήσεως τῶν συνεταίρων τούτου ἀποστέλλουν σχετικὰς προτάσεις τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν αὐτῶν εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ, ὅπερ θὰ ἀποστείλῃ ταύτας ὁμοῦ μὲ τὴν ληφθησομένην ἀπόφασιν τῆς παρ' αὐτῷ Τ.Α.Ε. εἰς τὴν παρ' ἡμῖν Διεύθυνσιν Ἐσόδων, προκειμένου νὰ ἐκδοθῇ ἡ οἰκεία ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος. Ἐν προκειμένῳ διευκρινίζεται, ὅτι οἱ συνεταῖροι τοῦ συνιστωμένου Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ κατατάσσωνται εἰς διαφόρους ἀσφαλιστικὰς κλάσεις (εἰς ἐνιαίαν ὅμως κατὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως), ὁσάκις τοῦτο θὰ ἐπιβάλλουν αἱ κατὰ τόπον ὑφιστάμεναι συνθῆκαι ἐργασίας τῶν ἐνδιαφερομένων.

6) Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ὅλ' ἅπαντας τοὺς συνεταίρους τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ, ἀνεξαρτήτως τόπου ἀπασχολήσεως των, θὰ καταβάλλωνται μέσῳ τῆς διοικήσεως τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνετα-

ρισμού εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τῆς ἕδρας αὐτοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ.

7) Αἱ καταστάσεις μισθοδοσίας, αἱ ὁριζόμεναι ὑπὸ τοῦ στοιχείου β τῆς παραγράφου Γ' (ὑπὸ τὸν τίτλον καταβολὴ εἰσφορῶν - ἐργοδότης) τοῦ κεφαλαίου Ν τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)206)20.9.1960 ἐγκυκλίου διαταγῆς μας(*) θὰ συντάσσωνται καθ' ὃν τρόπον ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ στοιχείου τούτου τῆς ἐγκυκλίου ταύτης διὰ μηνιαίαν περίοδον εἰς τριπλοῦν καὶ χωρισμένας διὰ τοὺς συνεταίρους τοῦ Συνεταιρισμοῦ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν ἑκάστου Ὑποκαταστήματος ἢ Παραρτήματος.

Τὸ πρωτότυπον αὐτῶν τῶν καταστάσεων καὶ τὸ ἓν ἐκ τῶν ἀντιγράφων θὰ ὑποβάλληται ὑπὸ τοῦ Συνεταιρισμοῦ μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ στοιχείου 1 τῆς παραγράφου Γ' τοῦ κεφαλαίου Α τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου μας (88)206)1960) ὁριζομένων ἐπευθύνων δηλώσεων τῶν συνεταίρων τοῦ Συνεταιρισμοῦ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Ἡ Ὑπηρεσία Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ θὰ ἀποστέλλῃ καθ' ἑκάστην μῆνα καὶ μετὰ τὴν διενέργειαν σχετικοῦ ἐλέγχου τὰ πρωτότυπα τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τῶν συνεταίρων, τοὺς ὁποίους τοῦτο περιλαμβάνει, ἀφοῦ προηγουμένως βεβαιώσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν καταβολὴν τῶν ἀντιστοίχων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

Αἱ ἀποστελλόμεναι ὡς ἀνωτέρω καταστάσεις μισθοδοσίας θὰ τηροῦνται ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν Μητρώου Ἠσφαλισμένων τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τῶν συνεταίρων εἰς εἰδικὸν classeur κεχωρισμένας διὰ τοὺς συνεταίρους ἑκάστου Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἡ Ὑπηρεσία Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Συνεταιρισμοῦ θὰ ἀποστέλλῃ τὰς τοιαύτας καταστάσεις τῶν περιλαμβανούσας τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ Ὑποκαταστήματος τούτου εἰς τὴν ἀντίστοιχον Ὑπηρεσίαν Μητρώου Ἠσφαλισμένων τοῦ αὐτοῦ Ὑποκαταστήματος (τῆς ἕδρας τοῦ Συνεταιρισμοῦ).

8) Ὁ Πανελλήνιος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς ὡς ἐργοδότης θὰ ἀπογράφεται ὑπὸ τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας αὐτοῦ.

9) Ἡ ἀπογραφὴ τῶν συνεταίρων ὡς ἠσφαλισμένων τοῦ Ἱδρύματος (ἂν οὗτοι δὲν ἔχουν προηγουμένως ἀπογραφῆ) καὶ ἡ ἔκδοσις τῶν ἀντιστοίχων ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων θὰ πραγματοποιῆται ὑπὸ τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων.

Εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου πλησίον τῶν σχετικῶν ἐνδείξεων (βλέπε καὶ ὑπ' ὑπ' ἀριθ. 88)206)1960 ἐγκυκλίων διαταγῶν μας, κεφάλαιον IV, παράγραφος Λ', ὑπὸ τὸν τίτλον ἀπογραφὴ ἠσφαλισμένων - ἔναρξις ἀσφαλίσεως) θὰ προστίθεται ἡ ἔνδειξις Πανελλήνιος Ἀσφαλιστικὸς Συνεταιρισμός.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τῶν συνεταίρων θὰ ἀποστέλλῃ τὰ βιβλιάρια ταῦτα εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ καὶ αὕτη ἐν συνεχείᾳ θὰ παραδίδῃ ταῦτα εἰς τὸν Συνεταιρισμόν, ὅστις καὶ θὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἐπικόλλησιν τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐνσήμων.

10) Ἡ ἀνακεφαλαίωσις τῶν ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων θὰ πραγματοποιῆται ὑπὸ τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ κατὰ τὰ κεκανονισμένα.

11) Ἡ ἔκδοσις ἀτομικοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας καὶ ἡ χορήγησις ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος θὰ ἐνεργῆται ὑπὸ τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τοῦ συνεταίρου.

Ἡ ἀρχικὴ ἔκδοσις ἀτομικοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας εἰς τοὺς συνεταίρους θὰ ἐνεργῆται κατόπιν προηγουμένου ἐλέγχου τῆς πινακίδος ἀνακεφαλαιώσεως ὡς πρὸς τὸ πόρισμα τῆς ὑγειονομικῆς ἐξετάσεως.

12) Ἡ Ὑπηρεσία Μητρώου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τοῦ συνεταίρου δέον ὅπως δι' ἐγγράφου αὐτῆς ἐνημερώνῃ τὴν Ὑπηρεσίαν Μητρώου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ περὶ τῆς ἐκδόσεως ἀτομικοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου τοῦ συνεταίρου ἢ χορηγήσεως ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος εἰς αὐτὸν καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ Ὑπηρεσία Μητρώου Ἠσφαλισμένων τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς ἕδρας τοῦ Πανελληνίου Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ δέον ὅπως ἐνημερώνῃ κατὰ τὰ γνωστὰ καὶ εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν τὰ ἀσφαλιστικὰ βιβλιάρια τῶν συνεταίρων περὶ τῆς ἐκδόσεως ἀτομικοῦ ἢ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας ἢ περὶ τῆς χορηγήσεως ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος, αἰτοῦσα ταῦτα παρὰ τοῦ Συνεταιρισμοῦ.

13) Αἱ εἰς χρῆμα παροχαὶ ἀσθενείας θὰ χορηγοῦνται ὑπὸ τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ τόπου ἀπασχολήσεως τῶν συνεταίρων βάσει τῶν ἀνωτέρω καταστάσεων μισθοδοσίας, τῆς ἀριθμίδος πρὸς τοῦτο Ὑπηρεσίας τηρούσης τὰς σχετικὰς πινακίδας (καρτέλλας) παροχῶν κανονικῶς κατὰ τὰ καθιερωμένα.

14) Τελικῶς σημειοῦμεν, ὅτι κατὰ τὰ λοιπὰ θὰ τυγχάνουν ἀναλόγως αἱ παρασχεθεῖσαι μέχρι τοῦδε ὁδηγίαι σχετικῶς μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ. ***(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 66)1963 Διευθύνσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

(*) ΕΕΔ 19, 1265 ἑπ.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΑΝΩΤΕΡΑ ΒΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΜΙΣΘΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Γ.Ε.Σ.): Εἰς ποίας περιπτώσεις τυγχάνει νόμιμος ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως μισθωτοῦ ἄνευ ὑποχρεώσεως τοῦ Δημοσίου καταβολῆς τοῦ συμφωνημένου ἢ νομίμου μισθοῦ, ἤτοι ἀναλυτικώτερον ἐὰν εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς Στρατιωτικὴ τις Μονὰς ἢ Ὑπηρεσία λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ἐργασιῶν τις ἢ προκειμένου περὶ μισθωτῶν, ἐργαζομένων ἐν ὑπαίθρῳ, λόγῳ βροχῆς ἢ κακοκαιρίας ἢ γενικῶς ἐκ λόγου, ἀφορώντων μὲν τὴν μονάδα ἢ Ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἀποτελούντων ἀνωτέραν βίαν, ὡς καὶ ἐπὶ ἀπροβλέπτων καὶ μὴ δυναμένων νὰ προληφθῶσιν ἐξωτερικῶν αἰτίων, ὡς εἶναι ὁ σεισμός, ἡ πλήμμυρα, ὁ κεραυνός, ἡ πυρκαϊὰ κλπ., δὲν δύναται νὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς παρ' αὐτῇ ἐργαζομένους μισθωτούς, τυγχάνει νόμιμος ἡ ἀναστολὴ ἢ προσωρινὴ διακοπὴ τῆς ἀπασχολήσεως τῶν μισθωτῶν ἄνευ ὑποχρεώσεως καταβολῆς ὑπὸ τῆς ἐργοδοτρίας Μονάδος ἢ Ὑπηρεσίας τῶν συμφωνημένων ἢ νομίμων ἀποδοχῶν, ὡς καὶ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις θεωρεῖται νόμιμος ἡ τοιαύτη ἀναστολὴ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ποῦ τέτοιαν ἂν ἀπαιτῆται προηγουμένη συμφωνία τοῦ μισθωτοῦ, εἴτε διατυπουμένη ὡς ὅρος τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε ἐκ τῶν ὑστέρων ρητῶς διατυπουμένη, καὶ εἰς ποίας ἐκ τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων ἀναστολῆς τυγχάνει ἀπαραίτητος ἡ προηγουμένη συμφωνία τοῦ μισθωτοῦ.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 165/1963

Προεδρεύων ὁ κ. *Δ. Μπαρμπάκης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Δ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιποὶ μέλη: Οἱ κκ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Π. Μπαρτσακούλιας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Κουντούρης, Π. Μαχρυγιάννης, Ν. Μπλιάτσος, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται.

Τὸ θέμα ρυθμίζεται κυρίως ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 656 τοῦ Α.Κ., ὅπερ ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «Ἐὰν ὁ μισθωτὴς κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας ἢ ἂν ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας, ὁ ἐκμισθωτὴς δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ τὸν μισθόν, μὴ ὑποχρεούμενος εἰς παροχὴν τῆς ἐργασίας, ἐν ἄλλῳ χρόνῳ. Δικαιοῦται ὅμως ὁ μισθωτὴς νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ πᾶν ὅ,τι ὁ ἐκμισθωτὴς ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς». Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει ἑρμηνευθῇ εὐρύταται (βλ. ἰδίᾳ *Ἀποδοστήριαν*, ἐν ΕρμΑΚ ὑπὸ τὸ ἄρθρον τοῦτο, καὶ *Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, ὑπὸ τὸ αὐτὸ ἄρθρον). Ἐν συμπεράσματι γίνεται δεκτόν, ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν ἔχει ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἀποδοχῶν: α) ἐὰν δὲν ἀποδέχηται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργαζομένου ἐξ ἀνωτέρας βίας καὶ β) ἐὰν αἱ προσφερόμεναι ἐργασίαι ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου δὲν εἶναι πραγματικαὶ καὶ προσήκουσαι· καὶ πραγματικαὶ μὲν δὲν εἶναι, ὅταν ὁ ἐργαζόμενος εὑρίσκεται ἐν ἀδυναμίᾳ παροχῆς τῆς ἐργασίας του ἐκ λόγων ἀντικειμενικῶν (πόλεμος, στάσις, κλπ.) ἢ ὑποκειμενικῶν (ἀσθένεια, φυλάκισις, κλπ.), προσήκουσαι δὲ δὲν εἶναι, ὅταν δὲν παρέχονται ἐν τῷ συμφωνημένῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ ὑπὸ τοὺς συμφωνηθέντας, ἔστω καὶ σιωπηρῶς, ὅρους. Ῥητέον ὅτι ἀνωτέρα βία πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 656 ὑφίσταται ὅταν ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου παρακωλύεται ἐκ τυχηροῦ καὶ ἀπροβλέπτου γεγονότος, ὅπερ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποτραπῇ ἀκόμη καὶ διὰ μετρίων ἀκρας ἐπιμελείας καὶ συνέσεως (Α.Π. 637/1950, 17/1954, 514/1954, 444/1954, 505/1950). Τὸ περιστατικὸν τῆς ἀνωτέρας βίας ἐρευνᾶται κατὰ τὴν ὑποκειμενικὴν θεωρίαν (ΕρμΑΚ Εἰσαγ. 349-360, ἀριθ. 20). Ἵνα δηλαδὴ ὁ ἐργοδότης ἀπαλλαγῇ τῆς πρὸς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν ὑποχρεώσεως, δέον τὸ ἐξ ἀνωτέρας βίας περιστατικὸν νὰ ἀφορᾷ αὐτὸν καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐπίδρασις νὰ καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἀποδοχὴν ἐργασίας. Ἐν ἀδυναμίᾳ ἀποδοχῆς ἕνεκα λόγων ἀφορώντων τὸν ἐργαζόμενον δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 656, ἀλλὰ τὸ 380 ἢ τὸ 382, οὗτος δέ, ἐὰν λ.χ. διὰ διαταγῆς τῆς Ἀρχῆς ἀπηγορεύθη εἰς τὸν ἐργαζόμενον ἡ παροχὴ ἐργασίας, οὗτος περιέρχεται εἰς ἀδυναμίαν παροχῆς, ἡ δὲ ἀκολουθοῦσα ἀδυναμία τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν δὲν ἐνδιαφέρει, ἀφοῦ ὁπωσδήποτε ὁ ἐργαζόμενος δὲν δύναται νὰ παράσχῃ τὴν ἐργασίαν (Α.Π. 648/1950). Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἀνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ἐν περιλήψει ὅτι ἐκ τῶν διατυξέων τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. προκύπτει, ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πλήρωσιν ἀποδοχῶν: α) ὅταν δὲν ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργαζομένου ἐξ ἀνωτέρας βίας (πόλεμος, ἐπίταξις ἐπιχειρήσεως, ἐκτεταμένη νυχία πυρκαϊά, κατακλυσμιαία βροχὴ καὶ χιόνες κλπ.) καὶ β) ὅταν, ἐπιφυλασσομένων τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658, αἱ προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι δὲν εἶναι πραγματικαὶ καὶ προσήκουσαι· καὶ πραγματικαὶ μὲν δὲν εἶναι, ὅταν ὁ ἐργαζόμενος εὑ-

ρίσκεται εν αδυναμία να προσφέρη τας υπηρεσίας του και παρά ταύτα προσφέρει ταύτας ελευθερίως, προσήκουσαι δε δεν είναι, όταν αύται δεν προσφέρονται εις τον συμφωνηθέντα τόπον και χρόνον και κατά τους συμφωνηθέντας όρους.

Σημείωσις: Διότι τα ανωτέρω απαριθμούμενα έκτιμήσιν πραγμάτων, ήτις κατά κανόνα γίνεται υπέρ των εργαζομένων, ή σύνεσις επιβάλλει, όπως διά της συμβάσεως συνομολογούνται μόνον αι περιπτώσεις, καθ' ας δεν θά υπάρχη υποχρέωσις καταβολής μισθού.

ΙΙ. ΗΜΕΡΗΣΙΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εθνικής Αμύνης, Γ.Ε.Σ.): Εξ αφορμής επικρατουσών διχογνωμιών επί της ερμηνείας ενίων διατάξεων της Εργατικής Νομοθεσίας, περί ών κατωτέρω, ερωτάται:

α) Προκειμένου περί μισθωτών εργασιακής σχέσεως ιδιωτικού δικαίου, αμειβομένων διά μηνιαίου μισθού και τυχόν επιδομάτων, πώς πρέπει να υπολογίζωνται αι εκπιπτόμεναι αποδοχαί των ημερών αδικαιολογήτου απουσίας ή άδειας άνευ αποδοχών και το επίδομα των ημερών ασθενείας, ήτοι εάν το σύνολον των τακτικών των αποδοχών θά διαιρήται διά του αριθμού των εργασίμων ημερών εκάστου συγκεκριμένου μηνός (24, 25 ή 26), εκπιπτομένου ως εκ τούτου αναλόγως του 1)24, 1)25 ή 1)26 των τακτικών μηνιαίων αποδοχών των δι' εκάστην ημέραν αδικαιολογήτου απουσίας ή άδειας άνευ αποδοχών (αρχή, καθ' ην ο μισθός αντιστοιχεί εις τας εργασίμους ημέρας του μηνός) ή μήπως ανεξαιρέτως αι τακτικαί αποδοχαί των εν λόγω μισθωτών θά διαιρούνται διά του αριθμού 25 και ούτω δι' εκάστην ημέραν αδικαιολογήτου απουσίας ή άδειας άνευ αποδοχών ασχέτως αριθμού εργασίμων ημερών.

β) Προκειμένου περί των κατά τον αυτόν τρόπον αμειβομένων μισθωτών πώς πρέπει να υπολογίζωνται αι τακτικαί ημερήσιαι αποδοχαί διά τον εν συνεχεία υπολογισμόν των προσαυξήσεων 75ο/ο λόγω απασχολήσεως κατά τας Κυριακάς και νόμω αργίας, 25, 50 ή 75 ο/ο λόγω απασχολήσεως υπερωριακής και 25ο/ο λόγω νυκτερινής εργασίας, ήτοι εάν διά την εξεύρεσιν των τακτικών ημερησίων αποδοχών, εφ' ών θά υπολογισθώσιν αι ανωτέρω προσαυξήσεις, δέον το σύνολον των τακτικών μηνιαίων αποδοχών να διαιρήται διά του αριθμού των ημερών εργασίας εκάστου συγκεκριμένου μηνός (24, 25 ή 26) ή αντιθέτως διά του αριθμού 25, ασχέτως αριθμού εργασίμων ημερών.

γ) Προκειμένου περί των δ' των μισθωτών πώς πρέπει να εξευρίσκηται το τεκμαρτόν σύνολον ημερησίων αποδοχών διά τον υπολογισμόν των εισφορών του Ι.Κ.Α.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Α'

Γνωμοδότησις 739)1962

Πρόεδρεύων ο Νομικός Σύμβουλος κ. **Α. Χατζηδάκης**

Εισηγητής ο Νομικός Σύμβουλος κ. **Κ. Παπαμιχαλόπουλος**

Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Δ. Μαγγιώρος, Α. Λέκκας, Κ. Κυριαζής, Νομικοί Σύμβουλοι, Α. Καλλέργης, Κ. Τσαγκαράκης, Ν. Μπλιάτσος, Α. Τομπρής, Πάρεδροι

Επί του ερωτήματος τούτου το Νομικόν Συμβούλιον, τη εισηγήσει μας, έγνωμοδότησεν ομοφώνως ως κατωτέρω εκτίθεται:

Επί των ερωτημάτων: α) Έχει εκδοθή η υπ' αριθ. 92)1961 (ΕΕΔ 20, 317) γνωμοδότησις του Νομικού Συμβουλίου και αι εν αυτή μνημονευόμεναι αποφάσεις του Αρείου Πάγου, μεταξύ των οποίων και η της Ολομελείας του Αρείου Πάγου 276)1959, β) υπάρχει η υπ' αριθ. 25825)1951 δικαστική απόφασις περί ερμηνείας της υπ' αριθ. 8300)1946 δικαστικής αποφάσεως (ΕΕΔ 12, 389) και γ) ο Κανονισμός του Ι.Κ.Α. (βλ. κωδικοποίησιν της Νομοθεσίας περί Ι.Κ.Α., σελ. 661), όστις καθορίζει τον τρόπον της εξευρέσεως του ημερησίου μισθού των επί μηνιαίω μισθώ αμειβομένων (βλ. και ΕΕΔ 20, 1249). Εν όψει των ανωτέρω και εις τα τρία ερωτήματα προσήκει η απάντησις ότι θά λαμβάνηται υπ' όψιν αναθεωρητικώς το 1)25 του μηνιαίου μισθού κατά τα κατωτέρω: α) επί του πρώτου ερωτήματος, ότι αι αποδοχαί των επί μισθώ αμειβομένων θά διαιρώνται διά του αριθμού 25 και ούτω δι' έκάστην ημέραν αδικαιολογήτου απουσίας ή άδείας άνευ αποδοχών θά εκπίπτεται το 1)25 του συνόλου των τακτικών μηνιαίων αποδοχών, ασχέτως αριθμού εργασίμων ημερών. Τούτο δέν προκύπτει σαφώς (βλ. ώς προς τους δημοσίους υπαλλήλους άρθρον 67 Κ.Υ. και *Κυμακόπουλον*, σελ. 1 3), προκύπτει όμως σαφώς τούτο διά τα έπομενα ερωτήματα και προσήκει η λύσις αύτη διά την ταυτότητα του λόγου, β) επί του δευτέρου ερωτήματος, ότι διά των υπολογισμών των προσαυξήσεων 75 ο/ο (εργασία κατά Κυριακάς κλπ.) και 25 ο/ο (νυκτερινή εργασία) δέον το υποχρεωτικώς τεθησαυρισμένον ελάχιστον όριον μισθού να διαιρήται διά του αριθμού 25 αναθεωρητικώς και ασχέτως αριθμού εργασίμων ημερών (βλ. Α.Π. 276)1959, γνωμοδότησιν Νομικού Συμβουλίου Κράτους 92)1961, υπ' αριθ. 25825)1951 δικαστικήν απόφασιν) και γ) επί του τρίτου ερωτήματος, ότι προκειμένου περί των εισφορών του Ι.Κ.Α. υπάρχει το άρθρον 14α του Κανονισμού υπαγωγής εις την ασφάλισιν (βλ. κωδικοποίησιν, σελ. 661), όπερ καθορίζει τον τρόπον της τοιαύτης εξευρέσεως του ημερησίου μισθού των επί μηνιαίω μισθώ

ἀμειβομένων καὶ ὅπερ θέτομεν ἐπ' ὄψιν τῆς Ὑπηρεσίας.

III. ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙ ΣΧΕΣΕΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Ε.Μ.Υ.): Παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Μετεωρολογικῇ Ὑπηρεσίᾳ ὑπηρετεῖ ἔκτακτον προσωπικὸν τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ νόμου 5121)1931, συνδεόμενον μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐργαζόμενον, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ὑπηρεσίας, καὶ εἰς ἡμερησίαν καὶ νυκτερινὴν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ἀμειβόμενον κατὰ τὰς περὶ τούτου σχετικὰς διατάξεις τῆς Ἐργατικῆς Νομοθεσίας. Οἱ ἀνωτέρω ἀκολουθοῦν μέχρι τοῦδε τὸ ὡράριον ἐργασίας, τὸ ὁριζόμενον ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεων τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (νόμος 1811/1951), ἀπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ὁποίου διέπονται οἱ μόνιμοι δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ ἐκ τῶν ἐκτάκτων οἱ συνδεόμενοι μετὰ τοῦ Δημοσίου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου.

Ἐρωτᾶται: α) Εἰς πόσας ὥρας ἑβδομαδιαίας ἐργασίας ὑποχρεοῦται τὸ προσωπικὸν τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ νόμου 5121)1931, συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν Ἐργατικὴν Νομοθεσίαν, καὶ β) ἐφ' ὅσων οἱ ἀνωτέρω ὑπάλληλοι προσφέρουν καὶ ὑπερωριακὴν ἐργασίαν λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν μετὰ πόσας ὥρας ἑβδομαδιαίας ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας δικαιοῦνται προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ὑπερωριακὴν τοιαύτην.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Διακοπῶν

Γνωμοδότησις 713)1962

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Α. Χαϊζηδάκης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Κ. Ρουμπάνης, Νομικὸς Σύμβουλος, Κ. Ταγκαράκης, Ε. Μέλλιος, Ν. Μπλιάτσος, Α. Τσιμαρᾶς, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, τῇ «εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κατωτέρω:

Ἐπὶ τοῦ θέματος ἔχει ἐκδοθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 19)1962 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 21, 178), ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως: «Ἡ πολιτεία πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἑαυτῆς ἀναγκῶν κατὰ δύο κυρίως συστήματα προσλαμβάνει τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ἐπάνδρωσιν τῶν ἐπὶ μέρους Ὑπηρεσιῶν τῆς Διοικήσεως ἐν γένει πρόσωπα. Εἴτε δηλαδὴ διὰ δημοσίου δικαίου σχέσεως, καθιστώσης ταῦτα προαιρετικά, τελοῦντα δὲ εἰς ἄμεσον ὑπηρεσιακὴν καὶ πειθαρχικὴν σχέσιν πρὸς τὸ Κράτος, ἐμμέσα ὄργανα αὐτοῦ (ἄρθρον 1 § 1 νόμου 1811)1951), εἴτε διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου. Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν τὸ οὕτω προσλαμβανόμενον προσωπικὸν πρὸς ἀντιμετώπισιν συνήθως ἐκτάκτων ἢ περιορισμένης διαρκείας πρακτικῶν ἀναγκῶν δὲν διαφέρει, κατ' ἀρχήν, ἀπὸ ἀπόψεως ὅρων καὶ συνθηκῶν παροχῆς τῆς ἐργασίας, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ προσωπικὸν τῶν λοιπῶν φυσικῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἀποτελεῖ συνεπῶς θέμα καθορισμοῦ τοῦ περιεχομένου τῆς καταρτιζομένης συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ ταύτης ἑκάστοτε ἁρμοδίου ὀργάνου τῆς Πολιτείας καὶ τοῦ προσληφθέντος ταύτῃ τὰς ἑαυτοῦ ὑπηρεσίας ἰδιώτου ἡ προσθήκη ὅρων, εὐνοϊκωτέρων παντὸς διὰ τὸν μισθωτόν, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς παγίως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων διατάξεων, ἰσχυόντας ρυθμιστικοὺς τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ταυτούτους. (Πρβλ. *Κανκά*, Ἐνοχ. Δίκ. Εἰδ. τ. Α', ἐκδ. 2α, σελ. 417, Σ.Ε. 1541)1951, ΕΕΔ 11, 252, Α.Π. 152)1950, ΕΕΔ 14, 405, 848)1954, Θεμ. ΞΣΤ' 195 κ.ἑ.). Μεταξὺ τῶν ὅρων τούτων προσέχουσιν, ὡς γνωστόν, θέσιν κατέχουσιν οἱ περὶ τῶν χρονικῶν ὁρίων τῆς ἐργασίας ἰσχύοντες διατάξεις τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ π. δ. τῆς 8)18 Ἀπριλίου 1932 «περὶ ὡδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» (Ε.Κ. 114), καθ' ἃς «ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, τῶν Τραπεζῶν καὶ τῶν Γραφείων ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ὀκτὼ ὥρας». Ἡ διάταξις δὲ αὕτη ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, ἐφαρμογὴν τῆς διὰ τοῦ νόμου 2269)1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως τῆς διεθνοῦς συνδιασκέψεως τῆς ἐργασίας τῆς Οὐάσιγκτῶνος περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας κλπ., ἀποτελούσης καὶ παρ' ἡμῖν τὸν κανόνα.

Τροποποιήσεως τῆς ἀνωτέρω νομοθετικοῦ περιεχομένου διατάξεως, ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Τραπεζῶν ἐθεσπίσθη διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 547)1937 (Ε.Κ. 98), δι' ἧς ὡρίσθη ἑπτάωρος ἐργασία. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἡμερησία ἐργασία τοῦ παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἐπὶ συμβατικῇ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένου ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ὀκτὼ ὥρας. Δύναται ὅμως, ὡς προείρηται, ὁ προϊσταμένος τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας νὰ ὁρίζῃ ἐλάσσονα τὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ περὶ οὗ πρόκειται προσωπικοῦ (βλ. Α.Π. 309)1950, ΕΕΝ ιζ' 41). Ὁσάκις δέ, ἀντιθέτως, ἤθελε παραστῇ ἀνάγκη ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ τούτου πέραν τοῦ ὡσαύτως θέλουσιν ἐφαρμοσθῇ αἱ κείμεναι σχετικαὶ διατάξεις τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καὶ 18310)1946 κοινῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὡς αὗται αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας (Ε.Κ. Α' 86), αἵτινες, λόγῳ τῆς γενικότητος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδιατάκτου αὐτῶν, τυγχάνουσιν ἐφαρμοστέαι καὶ ἐπὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς ἐργοδότου (πρβλ. Α.Π. 318)1959, 364)1958, ΕΕΔ 18, 817

καὶ ΕΕΔ 17, 625 κ.ἀ.).

Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 63 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (ν. 1811)1951) ρητῶς ὁρίζει, ὅτι «ἡ πρόληψις ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ ἐπιτρέπεται μόνον ἐὰν ὁ νόμος προβλέπῃ τοῦτο. Τὸ προσωπικὸν τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, πλὴν τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 192 καὶ 218». Ἐπομένως κατ' ἐξουσιοδότησιν, παρεχομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 50 § 2 τοῦ ἐν λόγῳ Κώδικος, ἡ ἐκδοθεῖσα καὶ νῦν ἰσχύουσα ὑπ' ἀριθ. 43695)31.5.1961 κανονιστικὴ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς καθορίζονται αἱ ὧραι τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων, τῶν διεπομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ ὅσον ἀφορᾷ τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικόν, ὅπερ κατὰ τὴν προδιαληφθεῖσαν διατάξιν τοῦ ἐν λόγῳ Κώδικος εἶναι ρητῶς ἐξηρημένον τῶν διατάξεων τούτου. Ἡ ἀπαγὶς δὲ αὕτη συνεπῶς συρίσσεται πρὸς τὰς θεμελιώδεις περὶ διακρίσεως τῶν λειτουργιῶν ἐπιταγὰς τοῦ Συντάγματος, καθ' ἃς τὰ ὄργανα τῆς Πολιτείας δὲν ἔχουσιν ἑτέρας ἁρμοδιότητας πέραν τῶν παρεχομένων αὐταῖς τοιούτων, εἴτε ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου εἴτε ὑπὸ τοῦ νόμου. (Βλ. *Συνεδρίασα*, Συνταγματικῶν Δίκαιων τ. Α', σελ. 186 - 190, 396 - 398, *Κυριακοπούλου*, Ἑλληνικῶν Συνταγματικῶν Δίκαιων, 3η ἔκδοσις, σελ. 94 - 102, *Ν. Σαριπόλου*, Ἑλληνικῶν Συνταγματικῶν Δίκαιων τ. Β', σελ. 9 - 12, *Μάνεση*, Αἱ ἐγγυήσεις τηρήσεως τοῦ Συντάγματος, τ. Π, σελ. 23 - 25). Συνεπῶς ἡ ἀνωτέρω ἐκτεθεμένη ἄποψις συνιστᾷ ἐν ὁρτεῖν εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ διατυπούμενον ἐρώτημα ἀπάντησιν **κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην**. Κατὰ τὴν γνώμην **τοῦ *μειονοψηφήσαντος συμβούλου Κ. Ρουμπάνη*** ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω διατυπουμένου ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἑξῆς ἀπάντησις: Κατὰ τὸ προδιαληφθὲν ἄρθρον 18 τοῦ ἀπὸ 8) 13.4.1932 π.δ/τος οἱ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐργάζωνται περισσοτέρων τῶν ὀκτὼ ὡρῶν ἡμερησίως. Ἀλλ' οἱ παρὰ ταῖς Πολιτικαῖς Ὑπηρεσίαις ἐργαζόμενοι τοιαύτης φύσεως μισθωταὶ δέον νὰ ἀκολουθῶσι τὸ ὡράριον τὸ καθορισθὲν ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 43695)31.5.1961 ἀποφάσεως τοῦ Προεδρεύοντος, ἐκτὸς ἂν διὰ τῆς περὶ προλήψεως συμβάσεως ὡρίσθη ἄλλως.

Ὑποθέσεις ἀφορῶσαι ὑπαλλήλους (ἤτοι ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, Α.Π. 135)1955, ΕΕΔ 14, 593, βλ. καὶ Εἰσ. 6, 1044 καὶ λοιπὴν νομολογίαν σελ. 1218, ἀριθ. 26), ἀλλὰ καὶ ἐργάτας καὶ ὑπηρέτας, προσληφθέντας βάσει τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ νόμου 5121)1931, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1062)1938, ἠχθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐγένετο δεκτὸν παρ' αὐτοῦ, ὅτι ἡ συνδέουσα τούτους σχέσις μετὰ τοῦ Δημοσίου εἶναι ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 158)1955, ΕΕΔ 14, 408 (ὁδηγόν), Α.Π. 358) 1955, ΕΕΔ 14, 695 (ὁδηγόν), Α.Π. 384)1955, ΕΕΔ 14, 761 (ἐργάτην), Α.Π. 635)1955, ΕΕΔ 15, 29, βλ. καὶ Π.Α. 1867)1955, ΕΕΔ 15, 206 (καθαρίστρια), Πρωτ. Ἀθηνῶν 9205)1956, ΕΕΔ 15, 1177 (ὁδηγόν), Πρωτ. Ἀθηνῶν 1385)1956, ΕΕΔ, 15, 1296, γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου 468)1957, ΕΕΔ 18, 504). Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 63 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ὁρίζει, ὅτι «ἡ πρόληψις ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ (ὑπὸ τοῦ Δημοσίου) ἐπιτρέπεται μόνον ἐὰν ὁ νόμος προβλέπῃ τοῦτο. Τὸ προσωπικὸν τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, πλὴν τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 192 καὶ 212».

Ἐν ὄψει τῶν ἀνω θὰ πρεπει νὰ δεχθῶμεν τὰ ἑπόμενα: α) ὅτι τὸ βάσει τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ νόμου 5121)1931 προσλαμβανόμενον ἰδιωτικὸν προσωπικὸν ἐγκύρως προσλαμβάνεται, β) ὅτι ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τούτου δὲν ἰσχύουσι τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (ἄρθρα 50 καὶ 63), γ) ὅτι ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τούτου, ὅπου πρόκειται περὶ ἰδιωτικοῦ τοιούτου, ἰσχύουσι τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας τοῦ π.δ. τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα, γραφεῖα κλπ.» (Φ.Ε.Κ. τ. Α' σ. 111), ἤτοι ἐν προκειμένῳ τὸ δωρον (ἄρθρον 18), δ) ὅτι διὰ τὸ προσωπικὸν αὐτὸ ὡς ὑπερωρίαι δέον νὰ λογίζωνται αἱ πέραν τοῦ δώρου πραγματοποιούμεναι ὧραι ἐργασίας, ε) ὅτι διὰ συμφωνίας εἶναι δυνατὴ ὅμως ἡ ἐλάττωσις τοῦ δώρου τούτου εἰς ὥρον ἢ δώρον π.χ. (Α.Π. 309)1950). Ὁπότε, ἐὰν ἔχωμεν τοιαύτην περίπτωσιν, ὡς ὑπερωρίαι λογίζονται αἱ μετὰ τὸ ὥρον ἢ δώρον τοῦτο πραγματοποιούμεναι ὧραι ἐργασίας, ἡ τοιαύτη ὅμως συμφωνία δέον νὰ προκύπτῃ ἐξ ἐγγράφου, διότι τὸ Δημόσιον ἐγγράφως μόνον συμβάλλεται. Ὁ Σύμβουλος κ. ***Κ. Ρουμπάνης*** διετύπωσεν ἀντιθέτως τὴν γνώμην, ὅτι δυνάμει ἐξασκουμένου ὄρου τῆς μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τούτου καταρτιζομένης συμβάσεως ἐκφαίρεται, ὅτι συνεφωνήθη, ὅπως τοῦτο ἐργάζεται ἐπὶ τοσαῦτας ὥρας ὅσας καὶ οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὸν Ὑπαλληλικὸν Κώδικα δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ συνεπῶς ἰσχύει καὶ δι' αὐτὸ τὸ ὡράριον ἐργασίας, τὸ καθοριζόμενον βάσει τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ τούτου Κώδικος, αἱ πέραν δὲ αὐτοῦ ὧραι ἐργασίας εἶναι ὑπερωριακαὶ τοιαῦται.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΔΙ' ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Οἱ λόγοι ἀπολύσεως τῶν κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836)1951 ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων ὡς μισθωτῶν πολεμιστῶν ὁρίζονται εἰς τὸ ἄρθρον 7 αὐτοῦ, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1231, ἐνθ' κωδικοποίησις τῶν ἰσχουσῶν διατάξεων).

Μεταξὺ αὐτῶν λόγος ἀπολύσεως εἶναι καὶ ὁ δι' ἀποδεδειγμένην οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅ μέτρον ἀπεφάσισε περὶ ταύτης τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657)1953.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ 2657)1953 (ΕΕΔ 20, 1227) «δύναται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, μετὰ γνώμην τοῦ οἰκείου Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων, νὰ μειώνῃ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ποσοστὸν ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, προκειμένου περὶ ὑποχρέων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον αἱ ἐργασίαι τῶν ὑποχρέων ἔχουν ἀναστολὴν οὐσιαστικῶς ἢ δὲν δύνανται ἐπωφελῶς νὰ λειτουργήσωσιν ἢ προφανῶς ἡ συνέχισις τῶν ἐργασιῶν των ἐπιφέρει ζημίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ λύεται ὑποχρεωτικῶς ἡ σχέσις ἐργασίας ὁλοκλήρου ἢ μέρους τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν. Ἡ αὐτὴ διαδικασία τηρεῖται καὶ τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζονται προκειμένου καὶ περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν ἀ.ν. 244)1936. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ καθορίζηται τὸ ποσὸν τῆς τυχὸν καταβληθησομένης ἀποζημιώσεως, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς δύο (2) μηνῶν. Οὐδεμία ἄλλη ἀποζημίωσις ὀφείλεται ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου νόμου».

Διατί ἐτέθη ἡ τελευταία αὐτὴ διάταξις (ἄρθρου 12 ν.δ. 2657)1953) ἐξηγεῖται εἰς τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν (ΕΕΔ 13, 1221) ὡς ἑξῆς: «Διὰ τοῦ ἄρθρου 12 παρέχεται ἡ δυνατότης ἐκτιμήσεως καὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν ἐπὶ μέρους ὑποχρέων, διότι σκοπὸς τοῦ νόμου δὲν εἶναι ἡ ἀνώητος καὶ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις ἐπιβάρυνσις τῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ ἡ διὰ τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας αὐτῶν προστασία τῶν πολεμιστῶν, διὰ ταῦτα, ὅταν αἱ ἐργασίαι τῶν ὑποχρέων ἔχουν ἀναστολὴν ἢ ἡ συνέχισις αὐτῶν ἐπιφέρῃ ζημίας ἢ εἶναι ἀδύνατος, θὰ δύναται ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας νὰ μειώνῃ τὸ καθωρισμένον ποσοστὸν ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν». (Ἴδετε σχετικῶς καὶ Σ.Ε. 912)1954, ΕΕΔ 13, 764, Α.Π. 112)1955, ΕΕΔ 14, 855, Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 10403)1955, ΕΕΔ 14, 859).

Περαιτέρω ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτει τὸ ζήτημα ποία ἡ σχέσις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας καὶ εἰδικώτερον ποία ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, κατὰ τὴν ὁποίαν λόγος ἀπολύσεως εἶναι καὶ ἡ ἀποδεδειγμένη οἰκονομικὴ ἀνεπάρκεια τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅ μέτρον ἀπεφάσισε περὶ ταύτης τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657)1953.

Τὸ ζήτημα προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν προϊσχυσασαν τοῦ ν.δ. 4185)1961 διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἡ περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀνεπαρκείας τῆς ἐπιχειρήσεως κρίσις ἀνετίθετο εἰς τὴν Πρωτοδικειακὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 ἄνευ τοῦ διὰ τῆς τροποποιηθείσης διὰ τοῦ ν.δ. 4185)1961 διατάξεως περιορισμοῦ ἤδη τῆς Ἐπιτροπῆς, «ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅ μέτρον ἀπεφάσισε περὶ ταύτης τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον κλπ.».

Πρέπει νὰ εἶναι, νομίζομεν, ἄνευ ἀντιρρήσεως, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν 1836)1951, ὡς ἰσχύει ἤδη, ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι εἶναι πάντοτε καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν ἁρμοδία ἡ Πρωτοδικειακὴ Ἐπιτροπή, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἠθελήθη ἡ κατάργησις τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ν.δ 2657)1953 δικαιώματος τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ μειώνῃ διὰ τὸν ἐν τῇ διατάξει λόγον τὸ ποσοστὸν τῆς ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως πολεμιστῶν, προκειμένου περὶ τῶν ὑποχρέων ἐπιχειρήσεων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 1836)1951, πρᾶγμα διάφορον τῆς περιπτώσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν μία ὑποχρεος ἐκ τοῦ νόμου ἐπιχείρησις, ἀντιμετωπίζουσα οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 τὴν ἀπόλυσιν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου πολεμιστῶν.

Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657)1953 ἐξουσιοδότησις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἶναι κατὰ πολὺ εὐρυτέρα, ἐξικνουμένη μέχρις ἀπαλλαγῆς τῶν ἐπιχειρήσεων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν (Ἴδετε Σ.Ε. 912)1954, ΕΕΔ 13, 764), λυομένης ὑποχρεωτικῶς ἐκ τοῦ νόμου τῆς σχέσεως ἐργασίας τῶν πολεμιστῶν μὲ εἰδικὴν ἐν τῇ διατάξει ἀποζημίωσιν, ἐνῶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἀναφέρεται εἰς τὴν περίπτωσιν ἐπιχειρήσεως, ἡ ὁποία ἔχει ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσιν προσλήψεως, προσλαβὼν οὕτω πολεμιστὰς καὶ ἀντιμετωπίζει τὴν ἀνάγκην ἀπολύσεως αὐτοῦ διὰ τῆς εἰδικῆς διαδικασίας ἀπολύσεως ἐν γένει τῶν πολεμιστῶν, μὲ καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη, ἡ τοῦ ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 β.δ)τος (ἄρθρον 1 § 3 ν.δ. 4185)1961, ΕΕΔ 20, 1231).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

4292) 1963 Νόμος

Περί συστάσεως Κλάδου Υγείας παρά τῷ Ταμείῳ Συντάξεων Μηχανικῶν καί Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων καί ἄλλων τινῶν διατάξεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 57 τῆς 11 Μαΐου 1963)

Ψηφισαμένου ὁμοφώνως μετά τῆς Βουλῆς ἀπαφαιζόμεν καί διατιπασόμεν:

Ἄρθρον 1

Σύστασις

1) Συνιστᾶται παρά τῷ Ταμείῳ Συντάξεων Μηχανικῶν καί Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων (Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.) Κλάδος Ὑγείας Τεχνικῶν, ἐντασσόμενος ὡς αὐτοτελής Κλάδος εἰς τό Ταμεῖον ταῦτο.

2) Ἡ διοικητική καί λογιστική διαχείρισις τοῦ Κλάδου, πλήν τῶν εἰδικῶς κατωτέρω καθοριζομένων, διενεργεῖται ὑπό τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., διαχωριζομένων τῶν ὑπέρ αὐτοῦ πόρων καί τῶν δαπανῶν εἰς ἰδιαίτερον λογαριασμόν.

3) Εἰς ὡς ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. Α. 67087 5θ) 1957 (Φ.Ε.Κ. Β' 10)1957) διορθωτικῆς ἀποφάσεως προβλεπομένας τακτικάς θέσεις προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καί Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων καί εἰς τήν Β' Κατηγορίαν τοῦ Β1 Κλάδου Διοικητικοῦ - Λογιστικοῦ προστίθενται δέκα τέσσαρες (14) τακτικαί θέσεις ἐπί βαθμοῖς Πω-9θ, ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ βαθμῷ τῶν ὁποίων κατά τήν πρώτην πλήρωσιν αὐτῶν ἐντάσσονται, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων, μετά σύμφωνον γνώμην τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καί γραπτήν δοκιμασίαν, κατά τά δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων ὁριοθησόμενα, ὀκτώ (8) ὑπάλληλοι τοῦ Κ.Ο.Μ.Α.Ε. ἐκ τῶν ὑπηρετούντων μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1962, ὡς καί οἱ ἐξ (6) ἐπί συμβάσει ὑπηρετοῦντες ὑπάλληλοι τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ἔχοντες τά νόμιμα οὐσιαστικά καί τυπικά προσόντα, ὡς καί τριετή τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν παρά τῷ Κ.Ο.Μ.Α.Ε. ἤ τῷ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. καί ἡλικίαν οὐχί ἀνωτέραν τῶν 40 ἐτῶν.

Ἄρθρον 2

Σκοπός

Σκοπός τοῦ συνιστωμένου Κλάδου Ὑγείας Τεχνικῶν εἶναι ἡ παροχή ἰατροφαρμακευτικῆς καί νοσηλευτικῆς περιθάλψεως εἰς τούς ἀσφαλισμένους καί τούς συνταξιούχους τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ὡς ἐπίσης καί εἰς τά μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, ὡς ταῦτα καθορίζονται ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 3

Ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα

1) Ἄμεσοι ἀσφαλισμένοι τοῦ Κλάδου Ὑγείας Τεχνικῶν εἶναι οἱ παρά τῷ Ταμείῳ Συντάξεων Μηχανικῶν καί Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων ἀσφαλισμένοι καί συνταξιοῦχοι αὐτοῦ.

2) Ἔμμεσοι ἀσφαλισμένοι εἶναι ἐν μόνον δι' ἕκαστον ἄμεσον ἀσφαλισμένον ἐκ τῶν κατωτέρω ἀναγραφομένων προσώπων κατά τήν κάτωθι σειράν:

α) Ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἤ προκειμένου περί γυναικός ἀσφαλισμένης ὁ ἀποδεδειγμένος ἄπορος καί ἀνίκανος πρός ἐργασίαν σύζυγος αὐτῆς.

β) Μή ὑπαρχούσης συζύγου τό μικρότερον ἀνήλικον τέκνον.

γ) Μή ὑπάρχοντος οὐδ' ἀνηλίκου τέκνου ὁ ἀποδεδειγμένος ἄπορος πατήρ ἤ ἐν χηρείᾳ μήτηρ, ἐφ' ὅσον συμβιοῖ μετ' αὐτοῦ καί συντηρεῖται παρ' αὐτοῦ.

3) Ἐν περιπτώσει συζύγων ἀμφοτέρων ἀμέσων ἀσφαλισμένων ἔμμεσος ἀσφαλισμένος εἶναι ἀνά ἐν δι' ἕκαστον τῶν συζύγων ἀνήλικον τέκνον των, μή ὑπαρχόντων δέ ἀνηλίκων τέκνων ὁ ἀνωτέρω ὑπό στοιχεῖο γ' ἔμμεσος δικαιοῦχος ἑκάστου τῶν συζύγων.

4) Θανόντος ἀμέσου ἀσφαλισμένου κατ' ἐξαίρεσιν ἡ χήρα καί πάντα τά ἀνήλικα τέκνα αὐτοῦ καθίστανται ἔμμεσοι ἀσφαλισμένοι.

5) Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διά τήν παροχήν ἰατροφαρμακευτικῆς καί νοσηλευτικῆς περιθάλψεως εἰς πάντας τούς διά τοῦ παρόντος νόμου ἀσφαλισμένους εἶναι ἡ καταβολή παρ' αὐτῶν τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν των πρός τόν Κλάδον Ὑγείας, τό Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., τό Τ.Η.Ε. Δ.Ε. καί τό Τ.Ε.Ε.

6) Ἀσφαλισμένος τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ὑπαγομένος εἰς τήν ἀσφάλισιν κατά τῆς ἀσθενείας παρά τῷ Δημοσίῳ, δέν ὑπάγεται εἰς τήν ὑπό τοῦ παρόντος προβλεπομένην ἀσφάλισιν. Ἐπίσης δέν ὑπάγεται εἰς ταύτην καί ὁ ἀσφαλισμένος παρ' οἱῳδήποτε ἄλλῳ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ, δικαιούμενος ὅμως νά ἀποχωρισθῇ τούτου καί νά ὑπαχθῇ εἰς τήν ὑπό τοῦ Κλάδου Ὑγείας Τεχνικῶν παρεχομένην ἀσφάλισιν, ἐφ' ὅσον ἐντός ἑνός ἔτους ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας του ἤθελε ὑποβάλει σχετικάς περί τούτου δηλώσεις πρός τόν ἐν λόγῳ Ἀσφαλιστικόν Ὀργανισμόν, τόν ἐργοδότην του καί τό Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.

7) Ἀσφαλισμένος τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας στερηθείς τῶν ἐξ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν δικαιωμάτων του ἐναντι ἀσθενείας, ἀποκτᾷ αὐτοδικαίως, τόσον αὐτός, ὅσον καί οἱ ἐξ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἔμμεσοι ἀσφαλισμένοι, πλήρες τό δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τόν Κλάδον Ὑγείας Τεχνικῶν.

8) Λύνεται, διά β. δ/τος, ἐκδιδομένου ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων, κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐφορείας τοῦ Κλάδου μετά γνώμην τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Τ.Ε.Ε. καί τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. καί

Τ.Π.Ε.Δ.Ε. νὰ ἐπεκταθῇ ἡ παροχὴ τῆς ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσηλευτικῆς περιθάλψεως, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένων, καὶ εἰς ἕτερα πρόσωπα τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀμέσως ἠσφαλισμένου, προστατευόμενα ὑπ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται πλήρης μελέτη τῶν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπεκτάσεως τῆς παροχῆς ἀπαιτουμένων δαπανῶν καὶ τῆς δυνατότητος καλύψεως αὐτῶν.

Ἄρθρον 4
Πόροι

Πόροι τοῦ διὰ τοῦ παρόντος συνιστωμένου Κλάδου Ὑγείας καθορίζονται οἱ κατωθι:

α) Ἐτησία εἰσφορὰ ὑπὸ τῶν Ταμείων Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργολητῶν Δημοσίων Ἔργων, ὡς καὶ Προνοίας Ἐργολητῶν Δημοσίων Ἔργων, ἴση πρὸς τὰ πεντήκοντα ἑκατοστὰ (50/ο) τῶν περισσευμάτων αὐτῶν ἐκ τῆς προηγουμένης ἐτησίας οἰκονομικῆς χρήσεως, τῶν ἀπομενόντων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ὑποχρεωτικῶς διατιθεμένων διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἀποθέματος αὐτῶν, ὡς καὶ πάσης ἄλλης δαπάνης διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῶν ὡς ἄνω Ταμείων.

Ἡ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου πρώτη εἰσφορὰ τῶν ὡς ἄνω Ταμείων ὁρίζεται ἴση πρὸς τὰ ἑβδομήκοντα πέντε ἑκατοστὰ (75/ο) τῶν ἐν λόγῳ περισσευμάτων.

β) Τριμηνιαία εἰσφορὰ ἑκάστου ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἠσφαλισμένου, ὁριζομένη εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα (150), μειουμένη τοῖς ἑκατὸν διὰ τοὺς ἀμέσους, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐμμέσως ἠσφαλισμένους εἰς τὸ ἥμισυ μέν, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ συνταξιούχων, ἀπολαμβανόντων προσωπικῆς συντάξεως, εἰς τὸ τρίτον δέ, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ συνταξιούχων, ἀπολαμβανόντων οἰκογενειακῆς τοιαύτης, ἥτις σύνταξις νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰς 1500 δραχμάς.

Ἅπασαι αἱ ὡς ἄνω εἰσφοραὶ δύνανται ἑκάστοτε νὰ αὐξομειοῦνται ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς χρήσεως τοῦ προηγουμένου ἔτους, κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐφορείας, ἐγκρινομένης μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων, τῆς ἐν προκειμένῳ ἀποφάσεώς του δημοσευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Αἱ ὡς ἄνω εἰσφοραὶ καταβάλλονται καὶ ὑπὸ τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 §§ 6 καὶ 7 δικαιούχων, ἀφ' ἧς ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου θεσπιζομένην ἀσφάλισιν.

γ) Ἐργοδοτικαὶ εἰσφοραί, ἴσαι πρὸς τὰς ἰσχυούσας ἑκάστοτε διὰ τὸ Ι.Κ.Α.

δ) Ὑπὸ τοῦ Τ.Ε.Ε. ἐτησία εἰσφορὰ πέντε τοῖς ἑκατὸν (5/ο) ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ παρὰ τοῦ Τ.Ε.Ε. εἰσπραττομένου βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 30/31.5.1956 β. δ/τος «περὶ κανονισμοῦ τοῦ τρόπου καταβολῆς τῆς ἀμοιβῆς τῶν μηχανικῶν ἐν γένει» πόρου ἐκ 2 ο/ο ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν μελετῶν τῶν μηχανικῶν, ὑπολογιζομένη ἑκάστοτε ἐπὶ τῆς προηγουμένης οἰκονομικῆς χρήσεως.

ε) Δωρεαί, κληρονομίαι, κληροδοσίαι καὶ πάσης φύσεως παροχαὶ πρὸς τὸν κλάδον.

Ἄρθρον 5
Διοίκησις - Διαχείρισις

1) Τὴν διοίκησιν τοῦ Κλάδου Ὑγείας καὶ διαχείρισιν τοῦ οἰκείου κεχωρισμένου καὶ ἀνεξαρτήτου λογαριασμοῦ ἀσκεῖ δεκαμελὴς Ἐφορεία, ἀπαρτιζομένη:

α) Ἐξ ἑνὸς μέλους τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος (Τ.Ε.Ε.), ὁριζομένου ὑπὸ ταύτης, ὅστις καὶ εἶναι ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας.

β) Ἐξ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ.

γ) Ἐκ δύο ἐκπροσώπων τοῦ Τ.Ε.Ε., ὁριζομένων ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Τ.Ε.Ε.

δ) Ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργολητῶν Δημοσίων Ἔργων (Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.).

ε) Ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργολητῶν Δημοσίων Ἔργων (Τ.Π.Ε.Δ.Ε.).

στ) Ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῆς Ἑνώσεως Συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργολητῶν Δημοσίων Ἔργων (Ε.Σ.Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.).

ζ) Ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Συνδέσμων Ἐργολητῶν Δημοσίων Ἔργων (Π.Ε.Σ.Ε.).

η) Ἐξ ἑνὸς ἐκπροσώπου τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Διπλωματούχων Μηχανικῶν Ἐργολητῶν Δημοσίων Ἔργων (Π.Ε.Δ.Μ.Ε.Δ.Ε.).

θ) Ἐξ ἑνὸς ὑπομηχανικοῦ, μέλους τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Ὑπομηχανικῶν.

Ἅπαντες οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἀνωτέρω Ταμείων καὶ Ὀργανώσεων ὁρίζονται ὑπὸ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων αὐτῶν.

2) Καθ' ὁμοιον τρόπον ὁρίζεται ἀνὰ εἷς ἀναπληρωματικὸς τῶν ὡς ἄνω μελῶν, ὅστις ἀντικαθιστᾷ τὸ ἀντίστοιχον τακτικὸν μέλος ἀπὸν ἢ κωλυόμενον. Εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος τοῦ προέδρου προεδρεύει ὁ ἐκ τῶν παριστάμενων μελῶν τῆς Ἐφορείας ἀρχαιότερος μηχανικός, ἐν ἐλλείψει δὲ ὁ πρεσβύτερος τῶν παρισταμένων μελῶν τῆς Ἐφορείας. Τὴν Ἐφορείαν συγκροτεῖ δι' ἀποφάσεώς του ὁ Ὑπουργὸς Δημοσίων Ἔργων.

3) Ἡ θητεία τῶν ὡς ἄνω τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας εἶναι τριετής, συμπίπτει δὲ μὲ τὴν θητείαν τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. Ἡ θητεία τῆς τὸ πρῶτον συγκροτηθησομένης Ἐφορείας λήγει σὺν τῇ λήξει τῆς θητείας τοῦ παρόντος Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.

4) Ἡ Ἐφορεία συνεδριάζει εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., εὑρισκομένη ἐν ἀπαρτίᾳ παρουσίᾳ ἓξ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς λαμβανομένων κατὰ πλειοψηφίαν, ὑπερισχυούσης τῆς ψήφου τοῦ προέδρου ἐν ἰσοψηφίᾳ.

Χρέη γραμματέως ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τοῦ

Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ὁριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου.

5) Τὰ τῆς λογιστικῆς ὀργανώσεως, διαχειρίσεως, καταρτίσεως ἰσολογισμῶν, ἀπολογισμῶν καὶ ἰσολογιστικῶν καταστάσεων, διέπονται ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων τῶν διεπουσῶν τὸ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.

6) Ὁ καταρτιζόμενος ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τοῦ Κλάδου ἐτήσιος προϋπολογισμὸς ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Κλάδου Ὑγείας, ἀποτελῶν παράρτημα τοῦ τακτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ἐγκρίνεται μετὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ταμείου τούτου.

7) Ὁ λογαριασμὸς τοῦ Κλάδου Ὑγείας ὑπόκειται εἰς διαχειριστικὸν ἔλεγχον, διενεργούμενον εἰς τὸ τέλος ἑκάστου λογιστικοῦ ἔτους βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3329)1955 «περὶ συστάσεως Σώματος ὀρκωτῶν λογιστῶν», ὡς καὶ τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων, ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν (Γενικὴ Διεύθυνσις Δημοσίου Λογιστικοῦ), ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν καὶ ἑνὸς ὑπαλλήλου τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὁριζομένου ὑπὸ τῆς διοικήσεως αὐτῆς.

Ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐλεγκτῶν τούτων, μὴ δυναμένη δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν νὰ ὑπερβῇ τὰς δισχιλίας δραχμὰς κατ' ἔτος, καθορίζεται διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν.

Ἄρθρον 6

Ὑγειονομικὸν προσωπικὸν καὶ διεξαγωγὴ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κλάδου

1) Ἡ Ὑπηρεσία τοῦ Κλάδου Ὑγείας διεξάγεται δι' ὑπαλλήλων τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., ὁριζομένων, μετὰ πρότασιν τῆς Ἐφορείας τοῦ Κλάδου, ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.

2) Τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τῆς καθόλου Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κλάδου Ὑγείας τεχνικῶν ἔχει ὁ διευθυντὴς - ἰατρός, ὅστις καὶ εἰσηγεῖται εἰς τὴν Ἐφορείαν τοῦ Κλάδου πᾶν κατὰ τὴν κρίσιν του ἐνδεικνύμενον μέτρον διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν αὐτοῦ καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς παρεχομένης ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

3) Διευθυντὴς - ἰατρὸς τοῦ Κλάδου προσλαμβάνεται ἰατρὸς κύρους καὶ ἀνεγνωρισμένης πείρας, ἄσκων τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἰατροῦ εἰδικότητος παθολόγου ὑπὲρ τὴν δεκαετίαν.

Ὁ διευθυντὴς - ἰατρὸς ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Τ.Ε.Ε. καὶ τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. καὶ Τ.Π.Ε.Δ.Ε., συνερχομένων εἰς κοινὴν συνεδρίαν, συγκαλουμένην ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Τ.Ε.Ε. καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ καὶ ευριακομένην ἐν ἀπαρτίᾳ, ἐφ' ὅσον τὰ παρόντα μέλη ἐξ ἑκάστου τῶν συνερχομένων Συμβουλίων εἶναι πλείονα τῶν ἀπόντων. Ἐν περιπτώσει μὴ ὑπάρξεως ἀπαρτίας ἡ κοινὴ συνεδρία ἐπαναλαμβάνεται μετὰ ὀκταήμερον, ὁπότε αὕτη θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ, ἐφ' ὅσον τὰ παριστάμενα μέλη εἶναι πλείονα τοῦ τρίτου τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν καὶ τῶν τριῶν συμβουλίων. Ἡ ἀπόφασις λαμβάνεται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παόντων.

Ὁ οὕτω ἐκλεγεὶς διευθυντὴς - ἰατρὸς διορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. ἐπὶ τριετεῖ θητείᾳ, δυναμένῃ δι' ὁμοίας ἀποφάσεως νὰ ἀνανεοῦται καὶ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δημοσίου πολιτικοῦ ὑπαλλήλου 2ου βαθμοῦ.

4) Τὰ ἔξοδα κινήσεως τοῦ διευθυντοῦ - ἰατροῦ καθορίζονται κατ' ἀποκοπήν, προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν.

5) Ὁ διευθυντὴς - ἰατρὸς προΐσταται, ὡς πρὸς τὴν διασφάλισιν τοῦ ὑγειονομικοῦ ἔργου τοῦ Κλάδου Ὑγείας, τῶν διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων, τῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. εἰδικῶς διὰ τὸν Κλάδον Ὑγείας ἀπασχολουμένων.

6) Διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς κατὰ περίπτωσιν ἀσθενείας, τῆς ἀνάγκης παροχῆς ἰατροφαρμακευτικῆς καὶ κλινικῆς περιθάλψεως ἡ Κεντρικὴ καὶ αἱ Τοπικαὶ Ἐφορεῖαι τοῦ Κλάδου, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 9 τοῦ παόντος, συμβάλλονται κατόπιν προτάσεως τοῦ διευθυντοῦ - ἰατροῦ μετὰ ἰατρῶν ἀνεγνωρισμένου κύρους διὰ μίαν διετίαν, δυναμένην νὰ ἀνανεοῦται. Οἱ ἰατροὶ οὗτοι ἀμειβόμενοι κατ' ἐπίσκεψιν, βάσει ἀποφάσεως τῆς Ἐφορείας, ὑπηρετοῦν ὡς ἐλέγκται ἰατροὶ τοῦ κλάδου, συνδέονται δὲ μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ δὲν ἔχουν τὴν ἰδιότητα ὑπαλλήλων αὐτοῦ.

Ἄρθρον 7

Παροχαί

1) Ἡ ὑπὸ τοῦ κλάδου Ὑγείας Τεχνικῶν χορηγουμένη περίθαλψις συνίσταται εἰς ἐφ' ἅπαξ χρηματικὴν παροχήν, καθοριζομένην δι' ἑκάστην περίπτωσιν ἀσθενείας, βάσει τοῦ κατωτέρω ὁριζομένου πίνακος παροχῶν.

2) Ἐν τῷ πίνακι παροχῶν περιγράφονται συνοπτικῶς, καθορίζονται καὶ κατονομάζονται ἠριθμημέναι περιπτώσεις ἀσθενειῶν, ἐκ τοῦ ἰσχύοντος Διεθνοῦς Κώδικος Ταξινομήσεως, δι' ἑκάστην τῶν ὁποίων ὁρίζεται ἡ ἀντίστοιχος ἐφ' ἅπαξ παροχὴ πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους.

3) Διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ πίνακος λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, βάσει τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν γένει ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν δεδομένων, τὰ ἀκόλουθα :

α) Ἰατρικὴ περίθαλψις, ὡς τοιαύτης νοουμένης τῆς παροχῆς ἰατρικῶν ὑφισταμένων καὶ βοηθειῶν, μετὰ τῶν ἀπολύτως ἀπαραιτήτων φαρμάκων.

β) Αἱ πρὸς διάγνωσιν καὶ προσδιορισμὸν τῆς νόσου καὶ διακρίβωσιν καὶ παρακολούθησιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς θεραπείας ἀπαραίτητοι παρακλινικαὶ ἐξετάσεις.

γ) Παρακλινικαὶ θεραπεῖαι, εἴτε αὐτοτελῶς τῶν μὴ δεομένων κλινικῆς περιθάλψεως, εἴτε κατὰ προέκτασιν καὶ ὁλοκλήρωσιν τῆς θεραπείας

τυγχάνοντος ήδη νοσοκομειακής περιθάλψεως, είτε και ως αναγκαίαι προθεραπείαι και προκαταβάσεις δι' εισαγωγήν του ασθενούς προς νοσοκομειακήν περίθαλψιν.

δ) Νοσοκομειακή περίθαλψις, ως τοιαύτης νοουμένης και της σανατοριακής.

ε) Χρηματικά επιδόματα μετασανατοριακά.

4) Η προβλεπομένη νοσοκομειακή περίθαλψις δεν δύναται να υπερβαίνη την μηνιαίαν ταιαύτην, ή δε σανατοριακή το τρίμηνον.

5) Ο πίναξ παροχών συντάσσεται υπό Επιτροπής, αποτελουμένης εκ του διευθυντού - ιατρού του κλάδου και δύο ετέρων κατά ειδικότητα ιατρών, οριζομένων υπό του Υπουργείου Κοινωνικής Προνοίας, τη προτάσει της Εφορείας του Κλάδου, εγκρίνεται δε προτάσει της Εφορείας παρά του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε., όπερ δικαιούται να μεταβάλη την έκτασιν των παροχών και κατά ενιαίαν αναλογίαν το ύψος αυτών, αναλόγως των εκάστοτε οικονομικών δυνατοτήτων.

6) Ο εκάστοτε ισχύων πίναξ παροχών δύναται καθ' όμοιον τρόπον να αναθεωρήται τόσον κατά τας περιπτώσεις ασθενειών, όσαν και κατά τας αντιστοίχους επ' άπαξ παροχάς, κατόπιν αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. προτάσει της Εφορείας μετ' εισήγησιν του διευθυντού - ιατρού.

Άρθρον 8

Καταβολή παροχών

1) Εν περιπτώσει ασθενείας τα ησφαλισμένα πρόσωπα ή οι έχοντες την επιμέλειαν τούτων δικαιούνται να καλέσωσι θεράποντα ιατρόν της εκλογής των και υποβάλλουν έγγραφον διαγνώσεων ταύτου εις τον διευθυντην - ιατρόν του Κλάδου εντός 24 ωρών από της διαγνώσεως της νόσου ή της εισαγωγής εις νοσοκομείον.

2) Ο διευθυντής - ιατρός αναθέτει αμέσως εις έλεγκτην ιατρόν του Κλάδου, αντιστοίχου ειδικότητος, την κατόπιν επισκέψεων του ασθενούς διακρίβωσιν της νόσου και την σύνταξιν σχετικής εκθέσεως, εντασσούσης την διαγνωσθείσαν νόσον εις τας εν τω πίνακι παροχών περιπτώσεις. Ο διευθυντής - ιατρός εγκρίνει την ένταξιν ή μεταβάλλει αυτήν, δικαιούμενος να εξετάση προηγουμένως τον ασθενή παρουσία του ελέγκτου και του θεράποντος.

3) Βάσει της ως άνω εντάξεως υπό διευθυντού - ιατρού κατοβάλλεται δι' εντολής τούτου μετά προηγουμένην θεώρησιν ταύτης υπό του Γενικού Διευθυντού και του Προϊσταμένου του Λογιστηρίου του Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. αμέσως υπό του Κλάδου Υγείας εις τον ασθενή ή τον έχοντα την επιμέλειαν τούτου το προβλεπόμενον εν τω πίνακι ποσόν δια την περίπτωσιν ταύτην. Εις περίπτωσιν νοσοκομειακής περιθάλψεως καταβάλλεται ως άνω το ήμισυ του προβλεπομένου ποσού επί τη προσκομίσει βεβαιώσεως του θεραπευτηρίου περί εισαγωγής του ασθενούς, του ετέρου ήμίσεος καταβαλλομένου επί τη προσκομίσει βεβαιώσεως του θεραπευτηρίου ότι συντελέσθη η νοσοκομειακή περίθαλψις, περί ης η παροχή.

4) Ο ασθενής ή ο έχων την επιμέλειαν τούτου διαχειρίζεται ελευθέρως και άνευ αποδόσεως λογαριασμού την καταβαλλομένην αυτώ παροχήν, διατηρών το δικαίωμα εκλογής θεράποντος ιατρού, νοσηλευτηρίου, αγοράς φαρμάκων και πάσης άλλης σχετικής πληρωμής. Ούτος είναι περαιτέρω υπόχρεως διά πάσαν απαιτηθησομένην δαπάνην, πέραν της καταβληθείσης αυτώ υπό του Κλάδου.

5) Εν υποτροπή ή εν επιπλοκή δύναται να χορηγηθή, καθ' όμοιον τρόπον, συμπληρωματική παροχή, ίση προς ποσοστόν της κατά περίπτωσιν οριζομένης εν τω πίνακι αρχικής τοιαύτης και κατά τον Κανονισμόν του Κλάδου, κατόπιν γνωματεύσεως του θεράποντος ιατρού, γνώμης του ελεγκτού και συμφώνου γνώμης του διευθυντού - ιατρού του Κλάδου.

6) Παράτασις περιθάλψεως πέραν του μηνός και δια συναλικών χρονικών διαστημάτων το πολύ τριών (3) μηνών ετησίως δύναται να παρέχηται μόνον μετ' απόφασιν της Εφορείας, κατόπιν γνωματεύσεως του θεράποντος ιατρού, του ελεγκτού και διευθυντού - ιατρού του Κλάδου και εντός συναπτού χρονικού διαστήματος δύο ετών από της εισαγωγής εις το νοσοκομείον κατά τα εν τω Κανονισμώ λεπτομερέστερον καθορισθησόμενα.

7) Ουδεμία παροχή χορηγείται εις ασθενή εξ οιασδήποτε αιτίας, ζητήσαντα ταύτην μετά την θεραπείαν του, επιβάλλονται δε κυρώσεις κατά τα δια του ειδικού Κανονισμού του Κλάδου λεπτομερέστερον καθορισθησόμενα εις ας περιπτώσεις ήθελεν αποδειχθή δολία ενεργεία μετέχουσα τινός εναντι του Κλάδου.

Άρθρον 9

Τοπικαί Εφορείαι

1) Εις τας έδρας των Τοπικών Τμημάτων του Τ. Ε. Ε. συνιστώνται Τοπικαί Εφορείαι του Κλάδου Υγείας, απαρτιζόμεναι εκ του προέδρου του Τοπικού Τμήματος του Τ.Ε.Ε. ως προέδρου, του προέδρου του Τοπικού Εργοληπτικού Συνδέσμου, μέλους της Π.Ε.Σ.Ε., και ενός ιατρού αρμοδιότητος γενικής ιατρικής, οριζομένου μετά του αναπληρωτού του υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του εν τη έδρα του Τοπικού Τμήματος Ιατρικού Συλλόγου.

Οι ως άνω πρόεδροι εν περιπτώσει απουσίας ή κωλύματος αναπληρούνται αντιστοίχως υπό μέλους της Επιτροπής του Τοπικού Τμήματος του Τ.Ε.Ε. και του Διοικητικού Συμβουλίου του Εργοληπτικού Συνδέσμου, υπό του Συμβουλίου τούτων οριζομένων. Η θητεία τούτων είναι τριετής, συμπίπτει δε μέ την θητείαν των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. Η θητεία των το πρώτον συγκροτηθησομένων Εφορειών λήγει σύν τη λήξει της θητείας του παρόντος Διοικητικού Συμβουλίου του Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.

2) Αι Τοπικαί Εφορείαι συγκροτούνται δι' αποφάσεως του οικείου Νομάρχου, ασκούν δε την εποπτείαν και έλεγχον του Κλάδου Υγείας εις την πόλιν, όπου εδρεύει το Τοπικόν Τμήμα Τ.Ε.Ε., συνεδριάζουσαι εν τη έδρα τούτου, κα-

ρόντων ὑπαντων τῶν μελῶν των. Χρέη γραμματέως ἐκτελεῖ ὑπάλληλος τοῦ Τοπικοῦ Τμήματος τοῦ Τ.Ε.Ε.

3) Τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ διευθυντοῦ - ἰατροῦ τοῦ Κλάδου διὰ τὰς πόλεις ταύτας ἀσκεῖ ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Τοπικῆς Ἐφορείας ἰατρός.

4) Δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου συντάσσονται ἐπίσης Τοπικαὶ Ἐφορεῖαι καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πρωτευούσας Νομῶν, ἀπαρτιζόμεναι ἐκ τοῦ οἰκείου διευθυντοῦ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Νομοῦ ὡς προέδρου, ἑνὸς ἐκπροσώπου τοῦ Τ.Ε.Ε., ὁριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ, τοῦ προέδρου τοῦ Τοπικοῦ Συλλόγου Ἐργαληπτῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ ἑνὸς ἰατροῦ ἁρμοδιότητος γενικῆς ἰατρικῆς, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τοπικοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου.

Αἱ Τοπικαὶ Ἐφορεῖαι τῆς παρούσης παραγράφου ἀσκοῦν τὴν ἐποπτείαν καὶ ἔλεγχον τοῦ Κλάδου Ὑγιείας εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ οἰκείου Νομοῦ, συνεδριάζουσαι εἰς τὰ γραφεῖα τῶν διευθυντῶν Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ λειτουργοῦσι κατὰ τὰ ὁριζόμενα εἰς τὸν κατὰ τὰ ἄρθρον 11 εἰδικὸν Κανονισμόν.

5) Μετὰ πρότασιν τῶν Τοπικῶν Ἐφορειῶν τοῦ Κλάδου Ὑγιείας, δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐφορείας τοῦ Κλάδου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Α.Ε., δύνανται νὰ ἱδρύωνται εἰς νησωτικὰς περιοχὰς τοπικαὶ ἐφορεῖαι καὶ εἰς πόλεις ἢ κωμοπόλεις μὴ πρωτευούσας Νομῶν, ἀσκοῦσαι τὴν ἐπαπτρίαν καὶ ἔλεγχον τοῦ Κλάδου Ὑγιείας εἰς τὴν οἰκείαν των περιοχὴν καὶ λειτουργοῦσαι κατὰ τὰ ἐν τῇ ἱδρυτικῇ ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Α.Ε. ὁριζόμενα.

6) Εἰς τὸν πρόεδρον καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐφορείας τοῦ Κλάδου Ὑγιείας, ὡς καὶ τῶν Τοπικῶν Ἐφορειῶν, παρέχεται κατ' ἀποκοπὴν μηνιαία ἀποζημίωσις δι' ἔξοδα κινήσεως, καθοριζομένη ἑκάστοτε διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν, κατόπιν προτάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Α.Ε. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καθορίζεται καὶ ἡ μηνιαία ἀποζημίωσις τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῶν Τοπικῶν Ἐφορειῶν ἰατροῦ.

Ἄρθρον 10

Ἡ δευτέρα παράγραφος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4275)1962 ν.δ. «περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ψηφίσματος ΚΗ')1947 καὶ περὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος» ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Τὰ ἐκ τῆς προσοδου ταύτης ποσὰ διατίθενται διὰ πολεοδομικοὺς σκοποὺς μετὰ γνώμην τοῦ οἰκείου Δήμου».

Ἄρθρον 11

Αἱ λεπτομέρειαι ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος, ὡς καὶ τὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Κλάδου, καθορίζονται δι' εἰδικοῦ Κανονισμοῦ, συνταχθησομένου ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τοῦ Κλάδου καὶ ἐγκριθησομένου μετὰ γνώμην τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Τ.Ε.Ε. καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Α.Ε. διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 12

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως των εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ λειτουργία τοῦ Κλάδου Ὑγιείας ἅμα τῇ δημοσιεύσει εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ.

Ὁ παρὼν νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1963

4286)1963 ΝΟΜΟΣ

Περὶ συστάσεως Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἐπαρχιακοῦ Τύπου καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων ἀναφερομένων εἰς τὸν Τύπον καὶ τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Τύπου καὶ Πληροφοριῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 41 τῆς 3 Ἀπριλίου 1963)

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1) Συνιστᾶται ὀργάνωσις ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἕνωσις Ἰδιοκτητῶν Ἐπαρχιακοῦ Τύπου», ἑδρεύουσα ἐν Ἀθήναις, ἀποτελοῦσα νομικὸν πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ διεπομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου, τῆς περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίας καὶ τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς.

2) Σκοπὸς τῆς Ἑνώσεως εἶναι ἡ διὰ παντὸς νομίμου μέσου προαγωγὴ καὶ κατοχύρωσις τῶν συμφερόντων τῶν μὴ ἡμερησίων ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ Τύπου τῶν ἐπαρχιῶν.

Ἄρθρον 2

1) Μέλη τῆς Ἑνώσεως ἐγγράφονται ἐφ' αἰτήσει των οἱ ἰδιοκτῆται τῶν γενικοῦ πολιτικοῦ καὶ εἰδησεογραφικοῦ περιεχομένου μὴ ἡμερησίων ἐφημερίδων, αἵτινες ἐκδίδονται ἐν τῇ Ἐπικρατείᾳ, ἐξαιρέσει τῆς περιφερείας τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, κυκλοφορούσαι ἀνελλιπῶς εἰς τακτὰς ἡμέρας ἀπαξ τοὐλάχιστον τῆς ἑβδομάδος καὶ ἐκτυποῦνται, κατὰ κατώτατον ὅριον, ἐπὶ χάρτου διαστάσεων 58 Χ 86 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου κατὰ φύλλον.

Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ἐκτύπωσις καὶ εἰς μικρότερον σχῆμα, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ πόλει, ἔνθα ἐκδίδεται ἡ ἐφημερίς, δὲν ὑφίσταται πιεστήριον διαστάσεων 58 Χ 86, βεβαιοῦται δὲ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

2) Ἰδιοκτῆται ἐφημερίδων, ἐκτυπουμένων ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν Πειραιεῖ, ἔστω καὶ ἀσχολουμένων μὲ τοπικὰ ζητήματα ὡρισμένης ἐπαρχίας, ὡς καὶ ἐφημερίδων, ἐκτυπουμένων διὰ πολυγράφου, δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν Ἕνωσιν.

Ἄρθρον 3

1) Ἵνα τις ἐγγραφῇ εἰς τὴν διὰ τοῦ παρόν-

της συνιστωμένην Ένωσιν δέον να πληροί τοὺς κάτωθι ὅρους:

α) Νὰ εἶναι Ἕλλην πολίτης, ἀδιακρίτως φύλου.

β) Νὰ μὴ εἶναι ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως.

γ) Νὰ ἔχῃ μόνιμον κατοικίαν ἐν Ἑλλάδι.

2) Ἰδιοκτῆται μὴ ἡμερησίων ἐφημερίδων, ἀνήκοντες εἰς ἑτέραν Ἕνωσιν Διευθυντῶν ἢ Ἰδιοκτητῶν ἢ Συντακτῶν ἢ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων, δὲν δικαιοῦνται συμμετοχῆς εἰς τὴν διὰ τοῦ παρόντος συνιστωμένην Ἕνωσιν, ἐφ' ὅσον διατηροῦσι τὴν ἰδιότητα μέλους τῆς τοιαύτης ἑτέρας Ἑνώσεως.

Ἄρθρον 4

1) Τὰ μέλη τῆς Ἑνώσεως διακρίνονται εἰς δόκιμα, τακτικὰ καὶ πάρεδρα.

2) Δόκιμον μέλος ἐγγράφεται ὁ ἰδιοκτήτης ἐφημερίδος ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 2 ὁριζομένων, ὅταν αὕτη συμπληρώσῃ ἑξάμηνον ἀνελλιποῦς ἐκδόσεως ὑπὸ τὸν ἴδιον τίτλον καὶ ὑπὸ τὸν ἴδιον ἰδιοκτήτην.

3) Τακτικὸν μέλος καθίσταται πᾶν δόκιμον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφημερὶς συνεπλήρωσε διετῆ συνεχῆ ἔκδοσιν ὑπὸ τὸν ἴδιον τίτλον καὶ τὸν ἴδιον ἰδιοκτήτην. Ἐπίσης, κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, καθίστανται τακτικὰ μέλη οἱ ἰδιοκτῆται τῶν ἀπὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἐκδιδομένων δεκαπενθημέρων ἐφημερίδων, ἐφ' ὅσον αὗται μεταπαπτοῦν εἰς ἑβδομαδιαίας ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος καὶ πληροῦν τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 2 § 1.

4) Ἐν περιπτώσει διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως μιᾶς ἐφημερίδος, ἐὰν μὲν ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς εἶναι δόκιμον μέλος, διαγράφεται ἐκ τῆς Ἑνώσεως εὐθὺς ἅμα τῇ διακοπῇ, ἐὰν δὲ εἶναι τακτικὸν μέλος, μετίσταται εἰς τὴν τάξιν τῶν παρέδρων μελῶν ἅμα τῇ συμπληρώσει ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς διακοπῆς καὶ διαγράφεται ἐκ τῆς Ἑνώσεως μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν ἀπὸ τῆς διακοπῆς, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ συμπληρώσει συνεχῆ ἰδιετίαν ὡς ἰδιοκτήτης, ὁπότε παραμένει εἰς τὴν Ἕνωσιν ὡς πάρεδρον μέλος. Ὡσαύτως πάρεδρα μέλη καθίστανται οἱ διατελέσαντες ἰδιοκτῆται μὴ ἡμερησίων ἐφημερίδων ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων καὶ λαμβάνοντες ἐκ τῆς αἰτίας αὐτῆς σύνταξιν ἐκ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

5) Ἐν περιπτώσει ἐπανεκδόσεως τῆς ἐφημερίδος ἢ ἐκδόσεως νέας τοιαύτης τὸ διαγραφὲν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον μέλος ἐὰν ἦτο δόκιμον, ἀκολουθεῖ ἐξ ὑπαρχῆς τὴν διαδικασίαν περὶ ἐγγραφῆς δοκίμων μελῶν, ἐὰν δὲ ἦτο τακτικόν, ἐπανεγγράφεται ὡς τακτικόν, ἅμα τῇ συμπληρώσει ἑξαμήνου συνεχοῦς ἐκδόσεως τῆς ἐπανεκδοθείσης ἢ τῆς νέας ἐφημερίδος, ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 2 ὁριζομένων. Ἐὰν ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος διακοπῇ καὶ διὰ δευτέραν φορὰν, ἀκολουθεῖται ἐξ ὑπαρχῆς ἡ διαδικασία περὶ ἐγγραφῆς τῶν τακτικῶν μελῶν.

6) Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου ἰδιοκτῆται ἐφημερίδων ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 2 ὁριζομένων ἐγγράφονται εἰς τὴν διὰ τοῦ παρόντος συνιστωμένην Ἕνωσιν ὡς τακτικὰ μὲν μέλη, ἐφ' ὅσον αἱ ἐφημερίδες των ἐκδίδονται συνεχῶς ἐπὶ ἓν τοὐλάχιστον ἔτος ἀμέσως πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, ὡς δόκιμα δὲ ἐὰν αἱ ἐφημερίδες των δὲν ἔχουν συμπληρώσει ἔτος ἐκδόσεως. Τὰ οὕτω ὅμως ἐγγραφόμενα δόκιμα μέλη καθίστανται ταχτικὰ ἅμα τῇ συμπληρώσει συνεχοῦς ἔτους ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος των.

7) Μέλη τῆς Ἑνώσεως ἐγγράφονται:

α) Ἐπὶ ἀτομικῆς ἐπιχειρήσεως ὁ ἰδιοκτήτης αὐτῆς, ἂν δὲ οὗτος στερῆται τῆς δικαιοπρακτικῆς ἱκανότητος ἐκπροσωπεῖται παρὰ τοῦ ἔχοντος τὴν κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα ἐπιμέλειαν αὐτοῦ.

β) Ἐπὶ συνιδιοκτησίας εἷς τῶν συνιδιοκτητῶν, ὁριζόμενος διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως.

γ) Ἐπὶ προσωπικῆς ἑταιρείας ὁ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως διοριζόμενος ἐκπρόσωπος τῆς ἑταιρείας ὁμόρρυθμος ἑταῖρος.

δ) Ἐπὶ ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης ὁ δι' ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως ἐξουσιοδοτημένος ἐκπρόσωπος.

ε) Ἐπὶ συνεταιρισμοῦ ὁ νομίμως ἐξουσιοδοτημένος ἐκπρόσωπος αὐτοῦ.

Ἄρθρον 5

1) Ἡ Ἕνωσις διοικεῖται ὑπὸ ἑπταμελοῦς συμβουλίου, ἐκλεγομένου ἀνὰ διετίαν ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν τακτικῶν μελῶν αὐτῆς.

2) Ἡ κατὰ τὴν περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίαν ἐποπτεία ἐπὶ τῆς Ἑνώσεως ἀσκεῖται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὰ ζητήματα τοῦ Τύπου Ὑπουργοῦ.

3) Τὰ τῆς λειτουργίας τῆς Ἑνώσεως διέπονται ὑπὸ καταστατικοῦ, ψηφισθησομένου ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν ἱδρυτικῶν μελῶν αὐτῆς ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου καὶ προσηρμοσμένου πρὸς τὰς διατάξεις αὐτοῦ καὶ τῆς περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων νομοθεσίας.

4) Πόροι τῆς Ἑνώσεως εἶναι:

α) Τὰ δικαιώματα ἐγγραφῆς καὶ αἱ συνδρομαὶ τῶν μελῶν.

β) Πᾶν ἕτερον νόμιμον ἔσοδον προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ.

Ἄρθρον 6

1) Τὰ μέλη τῆς Ἑνώσεως ἐφοδιάζονται δι' εἰδικοῦ δελτίου ἀναγνωρίσεως, ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς καὶ θεωρουμένου ἀνὰ πᾶν ἔτος ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὰ ζητήματα τοῦ Τύπου Ὑπουργοῦ.

2) Τὰ τακτικὰ μέλη τῆς Ἑνώσεως, ὡς καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἀ.ν. 1093/1938 καὶ 2176/1940 προβλεπομένων Ἑνώσεων, ἐν αἷς καὶ ἡ Ἕνωσις Ἰδιοκτητῶν Περιοδικοῦ Τύπου, δικαιοῦνται νὰ ἐφοδιάζωνται, ἀτελῶς, διὰ διαβατηρίων καὶ ἄνευ προσαγωγῆς τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ νόμον πιστοποιητικῶν, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ σχετικῆς βεβαιώσεως τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου καὶ Πληροφοριῶν ὅτι πρόκειται νὰ ταξιδεύσουν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ δημοσιογραφικοὺς σκοπούς.

3) Τὰ μέλη τῆς διὰ τοῦ παρόντος συνιστω-

μένης Ένώσεως ασφαλίζονται υποχρεωτικώς εις τό Ταμείον Ασφαλίσεως Ιδιοκτητών, Συντακτών και Υπαλλήλων Τύπου, συμφώνως πρός τούς όρους τού ά.ν. 2176)1940 «περί συστάσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Ιδιοκτητών, Συντακτών και Υπαλλήλων Τύπου κλπ.», ώς ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, και τού κανονισμού αύτού, εφαρμοζομένων των διατάξεων τού άρθρου 11 τού ν. 4041)1960 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως τού ν.δ. 3619)1956» ώς και άλλων τινών διατάξεων σχετικών πρός τόν Τύπον, ώς πρός την αναγνώρισιν τής προϋπηρεσίας αύτών.

Άρθρον 7

Αί κατά τά άρθρα 6 και 7 τού νόμου 4041)1960 εκθέσεις Νομαρχών και διακηρύξεις δημοπρασιών ή προκηρύξεις διαγωνισμών, ενεργουμένων έν τώ Νομώ, δίδονται υποχρεωτικώς πρός δημοσίευσιν και εις μίαν μη ημερησίαν εφημερίδα έκ των έν τή περιφερεία τού οικείου Νομού εκδιδομένων.

Άρθρον 8

Αί μεχρι τής δημοσιεύσεως τού παρόντος οφειλαι εξ εργοδοτικών εισφορών των κατά τόν παρόντα νόμον εφημερίδων προς τους πάσης φύσεως Ασφαλιστικούς Οργανισμούς, κεφαλαιοποιούμεναι, εξοφλούνται άνευ προσθέτων τελών και τόκων υπερημερίας, εις 18 ίσας μηνιαίας δόσεις, αρχής γινομένης από τής 1ης τού μεθεπομένου τής δημοσιεύσεως τού παρόντος μηνός.

Οιαδήποτε καθυστερήσεις περί την καταβολήν των ως άνω δόσεων συνεπάγεται άρσιν τού διά τού παρόντος θεσπιζομένου ευεργετήματος, καθιστάμενης άμεσος απαιτητής ολοκλήρου τής οφειλής και προσαυξανομένης διά των τόκων υπερημερίας, προστίμων και πάσης φύσεως επιβαρύνσεων από τής ισχύος τού παρόντος.

Άρθρον 9

1) Αί διατάξεις τού άρθρου 9 τού ν. 4041)1960 εφαρμόζονται κατ' αναλογίαν και επί των επιχειρήσεων μη ημερησίων επαρχιακών εφημερίδων, ών οί ιδιοκτήται είναι μέλη τής διά τού παρόντος συνιστωμένης Ένώσεως, ώς πρός τόν φόρον επί των από 1ης Ιανουαρίου 1963 και εφεξής κτωμένων παρ' αύτών εισοδημάτων.

2) Αί αύξαι ώς άνω εφημερίδες δικαιούνται, όπως καταβάλλουν το 1)8 των εκάστοτε ισχυόντων απλών τελών τηλεφωνικών συνδιαλέξεων διά τάς παρ' αύτών πραγματοποιουμένας τοιαύτας συνδιαλέξεις κατά τάς δύο προηγουμένας ημέρας τής εκδόσεως εκάστου φύλλου των. Διά κοινών αποφάσεων τού Υπουργού Συγκοινωνιών και τού αρμοδίου δια τά ζητήματα τού Τύπου Υπουργού δύναται να καθορισθώσι ρυθμισθή αί λεπτομέρειαι τής εφαρμογής τής παρούσης διατάξεως.

Άρθρον 10

1) Οί κατ' επάγγελμα παρέχοντες επίκαιρον φωτογραφικήν ύλην εις τας εφημερίδας και τά περιοδικά φωτογράφοι ειδησεογράφοι και ανήκοντες εις τάς οικείας επαγγελματικάς οργανώσεις εφοδιάζονται παρά των ως άνω οργανώσεων δι' ειδικών δελτίων αναγνωρίσεως, υποκειμένων εις θεώρησιν κατ' έτος παρά τού αρμοδίου δια τόν Τύπον Υπουργού.

Η θεώρησις αύτη χωρεί επί τή προσκομιδή παρ' εκάστου φωτοειδησεογράφου βεβαιώσεως ότι ασκεί πράγματι το επάγγελμα, εκδιδομένης δέ διά τούς εν τή περιοχή τής τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης εργαζομένους παρά τής Ένώσεως Ιδιοκτητών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών, διά τους εν τή περιοχή τού τέως Δήμου Θεσσαλονίκης εργαζομένους παρά τής Ένώσεως Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Μακεδονίας και Θράκης και διά τους οπουδήποτε άλλαχού τής Ελλάδος εργαζομένους παρά τής Ενώσεως Ιδιοκτητών Ημερησίων Επαρχιακών Εφημερίδων.

Οί διά τού κατά τά άνωτέρω δελτίου αναγνωρίσεως εφωδιασμένοι φωτοειδησεογράφοι δικαιούνται, όπως τυγχάνουν των νομίμων διευκολύνσεων παρά των Αρχών διά την προσέλευσιν εις επισήμους τελετάς, υποδοχάς επισήμων προσώπων και πάσης φύσεως συγκεντρώσεις και την λήψιν κατ' αύτάς φωτογραφιών, προοριζομένων πρός δημοσίευσιν εις εφημερίδας και περιοδικά.

2) Τά περί ών ή παράγραφος 1 τού παρόντος πρόσωπα υπάγονται εις την ασφάλισιν τού Ι.Κ.Α. δι' άπαντας τους Κλάδους Ασφαλίσεως συμφώνως πρός την διέπουσαν τούτο νομοθεσίαν και τους εν εν τοίς επομένοις όρους και προϋποθέσεις, από τής πρώτης τού μηνός τού μεθεπομένου εκείνου, καθ' ον εφωδιάσθησαν διά διά τού άνωτέρω ειδικού δελτίου αναγνωρίσεως.

3) Μετά την έκδοσιν τού κατά την παράγραφον 1 ειδικού δελτίου αναγνωρίσεως το οικείον Υποκατάστημα τού Ι.Κ.Α. εγγράφει το εφωδιασμένον διά τού δελτίου πρόσωπον εις τά μητρώα αύτού. Η εγγραφή αύτη ενεργείται είτε τή αιτήσει τού υποχρέου εις ασφάλισιν, είτε αυτεπαγγέλτως υπό των αρμοδίων οργάνων ασφαλίσεως.

Εις τα εγγραφόμενα εις την ασφάλισιν πρόσωπα χορηγούνται ιδίου τύπου, καθοριζομένου δι' αποφάσεως τού Διοικητού τού Ι.Κ.Α., βιβλιάρια ασφαλίσεως.

Η ασφαλιστική σχέσις των υπαγομένων εις την ασφάλισιν κατά τάς διατάξεις τού παρόντος προσώπων άρχεται από τής κατά τα άνωτέρω εγγραφής εις τα μητρώα Ι.Κ.Α., ανεξαρτήτως πραγματικής απασχολήσεως των πρό τής χρονολογίας ταύτης.

Δι' αποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ιδρύματος τά εν παραγράφω 1 πρόσωπα κατατάσσονται συμφώνως πρός την διάταξιν τού δευτέρου εδαφίου τής παραγράφου δ τού άρθρου 25 τού ά.ν. 1846)1951 εις λαϊκάς ασφαλιστικάς κλάσεις, κατά τοπικάς περιοχάς, αναλόγως τού τεκμαιρομένου εισοδήματος τούτων, ούχι πάντως κατωτέρων της 2ας κλάσεως.

Η περί ής ανωτέρω απόφασις τού Διοικητικού Συμβουλίου δύναται να τροποποιήται εν περιπτώσει μεταβολής των προϋποθέσεων υφ' ας εξεδόθη.

Διά τον υπολογισμόν των καταβλητέων εισφορών και των χορηγητέων παροχών τά εν παραγράφω 1 πρόσωπα λογίζονται ως πραγματοποιούντα είκοσι πέντε (25) ημερομίσθια κατά μήνα και ώς απασχολούμενα καθ' όλους τους

μήνας τοῦ ἔτους, ἔστω καὶ ἂν αἱ πραγματοποιούμεναι ὑπ' αὐτῶν ἡμέραι ἐργασίας εἶναι ὀλιγώτεραι ἢ περισσότεραι. Ἡ ἀναλογοῦσα συνολικὴ εἰσφορὰ βαρύνει τὸν ἠσφαλισμένον.

Διὰ κανονισμῶν, θεσπιζομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς τοῦτο τροποποιηθὲν ἰσχύει, δυναμένων νὰ συμπληρῶνται ἢ τροποποιοῦνται κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν, θὰ καθορίζηται ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν περὶ ὧν τὸ παρὸν προσώπων.

5) Ἡ καθυστέρησις τῆς καταβολῆς τῶν βαρυνουσῶν τὸν ἠσφαλισμένον εἰσφορῶν πέραν τοῦ ἔτους συνεπάγεται στέρησιν τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τοῖς παροχαῖς.

Διὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ δικαιώματος ἀπαιτεῖται, πλὴν τῆς καταβολῆς τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προκειμένου μὲν περὶ τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου ἀσθενείας ἢ ἡ ἐκ νέου πλήρωσις τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 31 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς τοῦτο τροποποιηθὲν ἰσχύει, προϋποθέσεων ἀπὸ τοῦ ἑπομένου μηνὸς τοῦ χρόνου καθυστερήσεως καὶ ἐφεξῆς, προκειμένου δὲ περὶ τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου ἀναπηρίας - γήρατος καὶ θανάτου ἡ ἡ μὴ ἐπέλευσις τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως.

6) Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος τόμου ἐπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦνται συντάξεως ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. προβλεπόμεναι γενικαὶ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ἐφ' ὅσον, ἐξερχόμενοι τοῦ ἐπαγγέλματος, συνεπλήρωσαν τὸ ὅριον ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἀφ' ἧς ἀποδεδειγμένως ἐπὶ τὴν 20ετίαν τὸ ἐπάγγελμα καὶ συνεπλήρωσαν 500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν, τὴν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἡμερολογιακοῦ ἔτους.

Ὁ τρόπος τῆς βεβαιώσεως τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν περὶ ὧν ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ παρόντος προσώπων διὰ τὸν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος χρόνον καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Τὸ ποσὸν τῆς κατὰ τὴν παροῦσαν παράγραφον 6 ἀπονεμητέας συντάξεως ὁρίζεται ἴσον πρὸς τὸ ἑκατοστὸν χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. κατωτάτου ὁρίου συντάξεως.

Πρόσθετα, περὶ ὧν ἡ παράγραφος 1 τοῦ παρόντος, διακόψαντι τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλματος κατὰ τὰ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἔτος λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἐφ' ὅσον ἔχουν ὑπερβῆ τὸ ὅριον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ὑπερτριακονταπενταετῆ ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀποδεικνυομένην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ παρόντος, διανέμονται μηνιαῖοι προσωποπαγεῖς βοηθήματος ἴσου πρὸς τὰ 3/4 τοῦ χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. κατωτάτου ὁρίου συντάξεως. Ἡ ἀνικανότης τῶν ὡς ἄνω προσώπων βεβαιοῦται παρὰ τῆς οἰκείας Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 11

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 16 § 2 τοῦ ν.δ. 2963/1954 ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν τύπου Ἀθηνῶν, τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 18 § 2 τοῦ ν.δ. 3755/1957 εἰσφορῶν περιεχομένων εἰς ἰδρυθησόμενον διὰ β. δ/τος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, παρὰ τῷ ἄνω Ταμείῳ Κλάδου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 12

1) Ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν.δ. 4188/1961 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου καὶ Πληροφοριῶν τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» ἀναφερομένων εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ τὴν Γενικὴν Γραμματείαν Ἀθλητισμοῦ προβλεπομένων ἑκατὸν ἑβδομήκοντα (170) θέσεων ἐπὶ συμβάσει δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, καταργοῦνται ὀγδοήκοντα τέσσαρες (84) ὡς ἑξῆς:

α) Μία (1) θέσις ἐπὶ ἀποδοχαῖς 3ου ἕως 2ου βαθμοῦ.

β) Τρεῖς (3) θέσεις ἐπὶ ἀποδοχαῖς 5ου ἕως 4ου βαθμοῦ.

γ) Τεσσαράκοντα πέντε (45) θέσεις ἐπὶ ἀποδοχαῖς 7ου ἕως 6ου βαθμοῦ.

δ) Τριάκοντα πέντε (35) θέσεις ἐπὶ ἀποδοχαῖς 10ου, 9ου ἢ 8ου βαθμοῦ.

2) Εἰς τὰς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 10, 11 καὶ 12 τοῦ β.δ. 493/1962 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου καὶ Πληροφοριῶν τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως» προβλεπομένας τακτικὰς θέσεις προστίθενται:

Εἰς τὸν κλάδον Α1 Διοικητικῶν τῆς Α' Κατηγορίας μία (1) θέσις ἐπὶ βαθμῷ 3ῳ ἢ 2ῳ, τρεῖς (3) θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 5ῳ - 4ῳ καὶ δέκα (10) θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 8ῳ - 6ῳ.

Εἰς τὸν κλάδον Β1 Διοικητικῶν τῆς Β' Κατηγορίας τριάκοντα πέντε (35) θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 11ῳ - 8ῳ καὶ

εἰς τὸν κλάδον Β2 δακτυλογράφων τῆς Β' Κατηγορίας δέκα πέντε (15) θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 11ῳ - 6ῳ.

3) Ἐκ τῶν διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἱδρυομένων τακτικῶν θέσεων αἱ 10 θέσεις ἐπὶ βαθμῷ 8ῳ - 6ῳ τῆς Α' Κατηγορίας πληροῦνται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4188/1961.

4) Ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Προεδρίας Κυβερνήσεως, λαμβανομένης κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § δ' τοῦ ν.δ. 4188/1961 καὶ ἀτηριζομένης εἰς σύμφωνον γνώμην τῶν οἰκείων ὑπηρεσιακῶν συμβουλίων, νὰ μεταταγοῦν, τῇ αἰτήσει των, πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων τῆς Α' καὶ Β' Κατηγορίας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου καὶ Πληροφοριῶν, ἐπὶ βαθμῷ 8ῳ ἕως 4ῳ, τρεῖς κατ' ἀνώτατον ὅριον τακτικοὶ ὑπάλληλοι ἀντιστοίχων κατηγοριῶν καὶ βαθμῶν ἐξ ἄλλων δημοσίων ὑπηρεσιῶν, κεντρικῶν ἢ περιφερειακῶν ἢ ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον

ὑπηρετοῦν ἀπὸ πενταετίας τοὐλάχιστον ἐν ἀποσπάσει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Προεδρίας Κυβερνήσεως.

5) Ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος δύναται αἱ κατ' αὐτὴν ὑφιστάμεναι κεναὶ θέσεις Α', Β' καὶ Γ" κατηγορίας, ταχτικῶν ὑπαλλήλων τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου καὶ Πληροφοριῶν, ὡς διαμορφοῦνται μετὰ τὴν προσθήκην τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου δημιουργουμένων νέων θέσεων, ἐξαιρουμένων τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ β.δ. 493)1962 δέκα (10) θέσεων καὶ τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἑτέρων δέκα (10) θέσεων ἐπὶ βαθμῷ δεύτερου τοῦ κλάδου Α1 Διοικητικοῦ, νὰ πληρωθοῦν ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ στοιχ. στ' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4188)1961 καὶ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ β.δ. 493)1962 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου καὶ Πληροφοριῶν τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως», διὰ μονιμοποιήσεως ἐκτάκτων, ἡμερομισθίων ἢ ἐπὶ συμβάσει ὑπαλλήλων τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τύπου καὶ Πληροφοριῶν, ὑπηρετούντων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος.

6) Ἡ κατάργησις τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀγδοήκοντα τεσσάρων (84) ἐπὶ συμβάσει θέσεων πραγματοποιεῖται ἅμα τῇ ὁλοκληρώσει τῆς διαδικασίας μονιμοποιήσεως καὶ ἐντάξεως προσωπικοῦ Α', Β' καὶ Γ" κατηγορίας.

Ἄρθρον 18

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθῇτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Μαρτίου 1963

—

4295)1963 ΝΟΜΟΣ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν.δ. 3395)1955 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 67 τῆς 21 Μαΐου 1963)

Ψηφισάμενοι ἀμφοτέρως μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀποφαίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1) Ἅπαντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ μόνιμον, ἔκτακτον ἢ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ἀποχωρήσαντες ἢ ἀπολυόμενοι τῆς ὑπηρεσίας, λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἢ λόγῳ ἀρμοδίως διαπιστωθείσης ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν καὶ μὴ δικαιωθέντες ἢ μὴ δικαιούμενοι συντάξεως ὑπὸ τῶν οἰκείων Δικτύων, δύνανται, ἐφ' ὅσον πρὸ τῆς ἀσφαλίσεως των εἰς τὸ Δίκτυον ἦσαν ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, νὰ ἀναγνωρίσουν ὡς χρόνον ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. καὶ τὴν μεταγενεστέραν ὑπηρεσίαν των εἰς τὰ Δίκτυα μετὰ τὴν ἄνευ τόκων καὶ προσαυξήσεων καταβολὴν τῶν νενομισμένων εἰσφορῶν, θεωρουμένοι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὡς ἐν συνεχείᾳ ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

2) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραὶ καταβάλλονται αἱ μὲν τοῦ ἐργοδότου ὑπὸ τοῦ Δικτύου, αἱ δὲ τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Δικτύου, ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον χρόνον ὁ ἠσφαλισμένος κατέβαλλε πρὸς τὸ Δίκτυον εἰσφορὰν λόγῳ συντάξεως, ἄλλως αἱ τελευταῖαι αὗται καταβάλλονται ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ἠσφαλισμένου, κατὰ τὰ δι' ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὁριζόμενα.

3) Ἡ συνταξιοδότησις τῶν εἰς τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων ὑπαγομένων ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐξόδου των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἢ διαπιστωθείσης ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, ἀκυρουμένης παντὸς ἀντιθέτου προγενεστέρας ἀποφάσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 2

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἑδαφίου 1 τῆς περιπτώσεως α' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3395)1955 προστίθεται φράσις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«ἀνεξαρτήτως δὲ ἡλικίας προκειμένου περὶ θήλεος ὑπαλλήλου».

2) Εἰς τὸ τέλος τῆς περιπτώσεως α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3395 τοῦ 1955 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων» προστίθεται ἑδάφιον, ἔχον ὡς ἀκολούθως:

«Ἐπὶ θήλεος ὑπαλλήλου ἐγγάμου ἢ ἐν χηρείᾳ μετ' ἀνηλίκων τέκνων ἢ διαζεύξει μετ' ἀνηλίκων τέκνων ἀρκεῖ δεκαπενταετὴς πλήρης πραγματικὴ ὑπηρεσία ἐν τοῖς Δικτύοις, μὴ ἀπαιτουμένης τῆς συμπληρώσεως ὁρισμένου ἔτους ἡλικίας».

Ἄρθρον 3

1) Διὰ τῶν κανονισμῶν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3395 τοῦ 1955 συντάξεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς τέως Ἑταιρείας Σιδηροδρόμων Ἀττικῆς, τοῦ μεταφερθέντος μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἑταιρείας ταύτης εἰς τὴν Ἠλεκτρικὴν Ἑταιρείαν Μεταφορῶν (Η.Ε.Μ.) καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Ἑταιρείαν «Ἑλληνικοὶ Ἠλεκτρικοὶ Σιδηρόδρομοι» (Ε.Η.Σ.), λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ συντάξιμος μισθὸς ἑνὸς μὲν ἀνωτέρου βαθμοῦ ἐκείνου, ὃν ὁ ὑπάλληλος ἔφερε κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἑταιρείας, ἐφ' ὅσον ἀπὸ τῆς χρονολογίας μεταφορᾶς του εἰς μίαν τῶν Ἑταιρειῶν τούτων συνεπλήρωσε 10ετῆ ὑπηρεσίαν, δύο δὲ ἀνωτέρων βαθμῶν, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσεν 20ετῆ ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι ὁ βαθμός, ὅστις λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος: α) προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Μηχανικοῦ ἢ Τμηματάρχου Α' τάξεως ἢ Ἀρχισχεδιαστοῦ Α' τάξεως, ἀναλόγως τοῦ κλάδου, εἰς ὃν ἀνήκει, β) προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ βαθμοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐκμεταλλεύσεως β' τάξεως ἢ Προϊσταμένου σιδηροστοιχίας, ἀναλόγως τοῦ κλάδου, γ) προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ ἕλξεως τοῦ βαθμοῦ μηχανοδηγοῦ ἢ ἀρχιεκνίτου καὶ δ) προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ γραμμῆς τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀρχι

τεχνίτου πάσης ειδικότητος ή αρχιεργάτου γραμμής.

2) Έν περιπτώσει, καθ' ην ο υπάλληλος συμπληροί τον απαιτούμενον χρόνον, ίνα δικαιωθή συντάξεως επί τη βάσει των κατά την προηγουμένην παράγραφον καθοριζομένων ανωτάτων βαθμών, λογίζεται ως εξαντλήσας την ειδικήν αύτου ιεραρχίαν και δικαιούται προσαυξήσεως του συνταξίμου μισθού του κατά ποσοστόν δο)ο, έφ' όσον συνεπλήρωσε πενταετή υπηρεσίαν, αφ' ής λογισθή ότι δικαιούται συντάξεως επί τη βάσει των ως άνω βαθμών.

3) Κατ' εξαίρεσιν, εν ταίς προηγουμέναις παραγράφοις υπάλληλοι δικαιούνται συντάξεως επί τη βάσει του συνταξίμου μισθού τριών ανωτέρων βαθμών, υπό την προϋπόθεσιν ότι ούτοι έχουν τύχει ισαρίθμων προαγωγών εις τας Εταιρείας, εις ας μετεφέρθησαν, και έχουσι συμπληρώσει εικοσαετή υπηρεσίαν εις ταύτας, τηρουμένου και του εν τη παραγράφω 1 περιορισμού, όσον αφορά τους οριζομένους κατ' ανώτατον όριον βαθμούς.

4) Οι περί ων αι προηγούμεναι παράγραφοι υπάλληλοι δύνανται να ζητήσωσι δι' αιτήσεώς των τον κανονισμόν της συντάξεως βάσει του μισθού του προηγουμένου βαθμού μετά των επί τούτων προσαυξήσεων.

5) Των κατά τας προηγουμένας παραγράφους πλεονεκτημάτων δεν δικαιούνται: α) οι προσληφθέντες παρά τη διαλυθείση Εταιρεία των Σιδηροδρόμων Αττικής εις θέσεις, δι' ας δεν προεβλέπετο βαθμολογική εξέλιξις και β) οι υπάλληλοι εκείνοι, ων η προαγωγη παρα ταίς Εταιρείαις Η.Ε.Μ. και Ε.Η.Σ. έληφθη υπ' όψιν κατά τον υπολογισμόν των συντάξεών των. Οι τελευταίοι ούτοι δύνανται δι' αιτήσεώς των να τύχωσι των ανωτέρω πλεονεκτημάτων, ότε δεν θά ληφθή υπ' όψιν ή εις τας Εταιρείας ταύτας προαγωγη των.

Άρθρον 4

1) Εις το τέλος του άρθρου 4 του ν.δ. 3395) 1955 προστίθεται παράγραφος δ. έχουσα ως ακολούθως:

«δ. Διά τον κανονισμόν της συντάξεως του προσωπικού της Διεθνούς Εταιρείας Κλινοπαιξών λαμβάνεται ο μισθός, ο καθοριζόμενος υπό των εκάστοτε συλλογικών συμβάσεων εργασίας του προσωπικού τούτου, δστις όμως δεν δύναται να είναι ανώτερος των κατωθι κατά βαθμόν μισθών των υπαλλήλων των Σιδηροδρομικών Δικτύων.

α. Του μισθού τεχνικού διευθυντού διά τον διευθυντην του εν Ελλάδι Τμήματος της Δ.Ε.Κ.

β. Του μισθού διοικητικού διευθυντού διά τον προϊστάμενον Έλλ. Πρακτορείων.

γ) Του μισθού υποπροϊσταμένου Υπηρεσίας διά τον επιθεωρητην και προϊστάμενον Πρακτορείου Α.Α.

δ) Του μισθού επιθεωρητού Εκμεταλλεύσεως Α' διά τον υποεπιθεωρητην, τον προϊστάμενον Πρακτορείου Α' Β', τον υποπροϊστάμενον Πρακτορείου Α' Α' και τον προϊστάμενον Λογιστηρίου Πρακτορείου.

ε) Του μισθού επιθεωρητού Εκμεταλλεύσεως Β' διά τον κεντρικόν έλεγκτην, τον εργοδηγόν, τον υποπροϊστάμενον Πρακτορείου Α'Β' και τον προϊστάμενον Γραφείου Τουρισμού.

στ) Του μισθού σταθμάρχου Α' διά τον έλεγκτην και τον λογιστην Α'.

ζ) Του μισθού σταθμάρχου Β' διά τον αρχιπωλητην Α'Α' και τον αποθηκάριον.

η) Του μισθού σταθμάρχου Γ' διά τον αρχιπωλητην Α'Β'.

θ) Του μισθού οδηγού αμαξοστοιχιών διά τον μάγειρον εστιατορίων, τον προϊστάμενον κυλικείου, τον οδηγόν κλιναμάξης και τον σερβιτόρον.

ι) Του μισθού τροχοπεδητού διά τον βοηθόν μαγείρου κυλικείου και τον βοηθόν μαγειρείου εστιατορίου (λαντζέρην).

ια) Του μισθού γραμματέως β' διά την δακτυλογράφον Α'Α', τον γραφέα Α'Α', τον λογιστην και τον βοηθόν πωλητού.

ιβ) Του μισθού γραμματέως β' διά τον διερμηνέα.

ιγ) Του μισθού γραφέως διά την δακτυλογράφον Α'Β', τον γραφέα Α'Β' και τον βοηθόν λογιστού.

ιδ) Του μισθού αρχικλητήρος διά τον αρχικλητήρα και τον βοηθόν σερβιτόρον.

ιε) Του μισθού κλητήρος διά τον κλητήρα.

ιστ) Του μισθού τεχνίτου β' διά τον τεχνίτην συντηρήσεως.

ιζ) Του μισθού εργάτου διά τον καθαριστην οχημάτων Α' και Β'.

Έαν ο υπάλληλος δεν έχη συμπληρώσει κατά την εξοδόν του εκ της υπηρεσίας τριετή τούλαχιστον υπηρεσίαν εις τον τελευταίον βαθμόν, ή σύνταξίς του κανονίζεται επί τη βάσει του άμέσως προηγουμένου βαθμού.

2) Αί διατάξεις του παρόντος άρθρου εφαρμόζονται και δια τους ήδη συνταξιούχους εν περιπτώσει αναπροσαρμογής της συντάξεως των κατόπιν αύξήσεως του μισθού του εν ενεργεία προσωπικού της Διεθνούς Εταιρείας Κλιναμαξών και υπό τον περιορισμόν ότι η νέα σύνταξις δεν δύναται να ορισθή ελάσσων της ανηκούσης αύτοις βάσει του μισθού του καταβαλλομένου κατά την 1ην Ιανουαρίου 1961.

Άρθρον 5

1) Εις άπασαν περίπτωσιν αναγνωρίσεως υπό του Ελεγκτικού Συνεδρίου ως συνταξίμου κατά τας διατάξεις του ν.δ. 3395 του 1955 υπηρεσίας, διανυθείσης υφ' οιονδήποτε τύπον και ιδιότητα, πλην της εφεδρικής εν τη στρατω υπηρεσίας, οι ενδιαφερόμενοι υποχρεούνται εις την εξαγοράν των αναγνωριζομένων χρονικών διαστημάτων καταβάλλοντες εις το οικείον Δίκτυον το διπλάσιον του ποσοστού εισφοράς ησφαλισμένου, του ισχύοντος κατά την 30.4.1958, υπολογιζομένου επί των συνταξίμων αποδοχών του βαθμού των, ως είχον αύται κατά την ημέραν του καταλογισμού της σχετικής οφειλής, εφ' όσον διά τα χρονικά ταύτα διαστηματα δεν είχον υποβληθή αύται κατά το παρελθόν εις ασφαλιστι-

κής εἰσφορᾶς ὑπερ τῶν Δικτύων ἢ τῶν καταργηθέντων Ταμείων Συντάξεως τοῦ Προσωπικοῦ αὐτῶν.

Τῆς ὡς ἄνω ὑποχρεώσεως εἰς καταβολὴν ἐξαγορᾶς ἀπαλλάσσονται οἱ μὴ ὑποβληθέντες εἰς ἀσφαλιστικὴν εἰσφορὰν βάσει εἰδικῆς διατάξεως.

2) Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται, ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς αὐτοὺς τῆς σχετικῆς πράξεως καταλογισμοῦ, νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸ οἰκεῖον Δίκτυον αἴτησιν περὶ παραιτήσεως των ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν ἐν λόγῳ χρονικῶν διαστημάτων, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τῆς ὑποβληθείσης αἰτήσεως παραιτήσεως μὴ δυναμένης νὰ ἀνακληθῇ ἢ τροποποιηθῇ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει, ὁπότε οὗτοι ἀπαλλάσσονται τῆς σχετικῆς ὀφειλῆς.

3) Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἰσχυσιν ἐφαρμογὴν καὶ δι' ἅπασας τὰς μέχρι τοῦδε κανονισθείσας συντάξεις, ὡς πρὸς τὸν καταλογισμὸν ὀφειλῶν λόγῳ ἀναγνωρισθέντων παρὰ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου χρονικῶν διαστημάτων μὴ ἐξαγορασθείσης συντάξιμου ὑπηρεσίας, τῶν ὀφειλῶν τούτων ὑπολογιζομένων ἐπὶ τῶν συντάξιμων ἀποδοχῶν τοῦ βαθμοῦ βάσει τοῦ ὁποίου ἐκανονίσθη ἡ σύνταξις.

4) Εἰς τοὺς συνταξιοῦχους σιδηροδρομικοὺς καὶ τὰ λίκνα παρέχεται ἑξάμηνος προθεσμία ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἄσκησιν ἐνδίκων μέσων πρὸς μεταρρύθμισιν τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθεισῶν πράξεων ἢ ἀποφάσεων κανονισμοῦ συντάξεως καὶ ἐπανεξετάσιν ὑποθέσεων ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας.

5) Ἡ ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3395)1955 προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν αἰτήσεως δι' ἀναγνώρισιν προϋπηρεσίας ἐκ μέρους τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ καὶ τῶν συνταξιούχων τῶν δικτύων παρατείνεται ἐπὶ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

6) Χρόνος ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν ὑπαλλήλων τῶν Δικτύων Σ.Ε.Κ. ἢ Σ.Π.Α.Π., διανυθεὶς εἰς Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν, ἐξαγοράζεται μέχρι μιᾶς ἑτείας, τοῦ ὑπαλλήλου ὑποχρεουμένου νὰ καταβάλῃ μόνον τὴν εἰσφορὰν του καὶ οὐχὶ καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ Δικτύου.

7) Ἡ περίπτωσις γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3395)1955 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«γ'. Ἐὰν ἀπολυθῶσιν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἔχωσιν εἰκοσαετῆ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς δεκαπενταετῆ πραγματικὴν τοιαύτην ἐν τοῖς Δικτύοις καὶ δεκαετῆ συνεχῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν ἀμέσως πρὸ τῆς ἀπολύσεως. Ὁ τελευταῖος οὗτος περιορισμὸς τῆς δεκαετοῦς ὑπηρεσίας δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ ἀπολύσεως λόγῳ καταργήσεως θέσεως.

Ἡ ἀντικατάστασις αὕτη ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ. 3395)1955».

Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ ν.δ. 3395)1955 προστίθεται δεύτερον εἰδάριον, ἔχον ὡς ἀκολούθως:

«Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3395)1955 ἐπανακτῶσι τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα αἱ ἄγαμοι θυγατέρες τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων, ὧν ἡ σύνταξις των, ἡ καταβαλλομένη παρὰ τῶν οἰκείων Ταμείων Συντάξεων, διεκόπη λόγῳ συμπληρώσεως τῆς ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν τῶν Ταμείων τούτων ὁριζομένης ἡλικίας, ἐφ' ὅσον αὗται ἀτεροῦνται ἐπαρκῶν πόρων συντηρήσεως».

Ἄρθρον 6

Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 καὶ 5 τοῦ παρόντος σύνταξις ἢ αὔξησις τῆς συντάξεως, ὡς καὶ ἡ αὔξησις ἢ μείωσις αὐτῆς, κατόπιν ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 5, ἄρχονται διὰ τοὺς ἐξελθόντας ἤδη τῆς ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τῆς χρονολογίας ἐκδόσεως τῆς σχετικῆς πράξεως ἢ ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Ὁ παρὼν νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1963

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

276)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ ἀναπροσαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀτμηλάτων Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 64 τῆς 21 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3741)1957 «περὶ τοῦ τρόπου καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων κλπ.»,

2) Σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 213 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 21ης Μαρτίου 1963, καὶ

3) Γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 255 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 10ης Ἀπριλίου 1963, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Αἱ ἐν τῷ Κανονισμῷ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., τῷ κυρωθέντι διὰ τοῦ ὑπὸ 19.1.1926 διατάγματος, καθοριζόμεναι βασικαὶ ἀποζημιώσεις ἢ ἀμοιβαὶ καταβάλλονται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 τιμαρίθμου ὑπολογισμοῦ τῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. (20,5), ἀναπροσαρμοζομένων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ συντελεστὴν ἑξήκοντα τοῖς ἑκατὸν (0,60).

Εἰς τοὺς αὐτοὺς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοὺς ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1963

—

260)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί αντικαταστάσεως τοῦ πρώτου εἰδαφίου τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπό 14.2.1955 β. δ)γματος «περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καί Μακαρονοτεχνιτῶν», (Φ Ε.Κ. 51 τ. Α' τῆς 2.3.1955)».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 57 τῆς 11 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τῆς παραγρ/φου 11 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. δ. 3631)1956 «περί τῶν πόρων, τρόπου εἰσπράξεως αὐτῶν καί τῆς λειτουργίας ἐν γένει τοῦ Τ.Α.Α.Μ.Μ.».

2) Τήν ὑπ' ἀριθ. 25143)1542)10.7.1962 ἀναφοράν τοῦ Τ.Α.Α.Μ.Μ., ἐν ᾗ περιέχεται γνώμη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 65ην συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 13.8.1962.

4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 168)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

Τό πρῶτον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπό 14.2.1955)2.3.1955 β. δ)τος «περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν - Μυλεργατῶν καί Μακαρονοτεχνιτῶν» ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τούς λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ φυματιώσεως τῶν πνευμόνων ἤ ἑτέρων ὀργάνων καταστάντας συνταξιούχους τοῦ Ταμείου καταβάλλεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πρός τῇ συντάξει προσοποπαγές εἰδικόν ἐπίδομα φυματιώσεως ἐκ δραχμῶν (100) ἑκατόν».

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος β. διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1963

—

261)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί προσθήκης παραγράφου 2 εἰς ἄρθρον 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 243)1961 β δ)τος «περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ ἰαροχῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν, Ἀγγειοπλαστῶν» (Φ Ε.Κ. 74, τεῦχος Α' 1961).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 57 τῆς 11 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τό ἄρθρον 19 τοῦ ἀ.ν. τῆς 28.10)30.10.1935 «περί συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως τοῦ νόμου 5997)1934 «περί ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν κλπ.».

2) Τάς ὑπ' ἀριθ. 1334)10.7.1962 καί 5169) 22.11.1962 προτάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 324)1962 καί 196) 1962, συνεδριάσεις 63 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 13.8.1962 καί 84)1962).

4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 167)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τό ἄρθρον 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 243)1961 β.δ)τος «περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καί Ἀγγειοπλαστῶν» (Φ.Ε.Κ. ἀριθ. 74)1961 τ. Α'), προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 2, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«2. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καταβάλλεται εἰς τούς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους καί ἐπιδοματούχους λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς αὐτοῦ τό ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 5085)1947 κοινῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁριζόμενον εἰδικόν μηνιαῖον ἐπίδομα φυματικοῦ ἐκ δραχμῶν ἑκατόν (100)».

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1963

—

265)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καταργήσεως τοῦ β δ. τῆς 22)31.8.1962 «περί καθιερώσεως τῆς ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τά ζαχαροπλαστεῖα τῆς πόλεως Βόλου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 59 τῆς 13 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ π.δ)τος τῆς 8)14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως», τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 3755)1957 «περί αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κλπ.», τήν ἀπό 22.2.1962 αἴτησιν τοῦ Συλλόγου Καταστηματαρχῶν Ζαχαροπλαστῶν Βόλου, τήν ἀπό 16.3.1962 γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Βόλου, τήν ἀπό 31.7.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Δικαιονομισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, τήν ὑπ' ἀριθ. 228)1963 ταυτάτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν :

Ἄρθρον μόνον

Καταργεῖται τό β.δ. τῆς 22)31.8.1962 «περί καθιερώσεως τῆς ἐκ περιτροπῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τά ζαχαροπλαστεῖα τῆς πόλεως Βόλου».

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

36703)2115)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπό 8.4.

1960 συλλογικής συμβάσεως έργασίας έργατοτεχνιτών Δήμου Πατρέων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 201 της 8 Μαΐου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν την 9.3.1963 εκ μέρους του Συλλόγου Έργατοτεχνιτών Δημοτικών Έργων «Ο Άγιος Αθανάσιος» έγγραφον δήλωσιν περί καταγγελίας της από 8.4.1960 συλλογικής συμβάσεως έργασίας εργατοτεχνιτών Δήμου Πατρέων. 3) Την από 22.4.1963 σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τετράμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 9ης Σεπτεμβρίου 1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων της καταγγελίας της από 8.4.1960 σ.σ.ε. εργατοτεχνιτών Δήμου Πατρέων, δημοσιευθείσης δια της υπ' αριθ. 32488)1960 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας εις το υπ' αριθ. 203 Φ.Ε.Κ., τεύχος Β', της 13.5.1960 (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 7 Μαΐου 1963

—

40726)2329)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως της ισχύος της από 22.2.1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας έργατοτεχνιτών ελαστικού Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 201 της 8 Μαΐου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν την 8.3.1963 εκ μέρους του Συνδέσμου εργατών τεχνιτών Θεσσαλονίκης έγγραφον δήλωσιν περί καταγγελίας της από 22.2.1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας εργατοτεχνιτών ελαστικού Θεσσαλονίκης, 3) την από 22.4.1963 σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τετράμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 8ης Σεπτεμβρίου 1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων της καταγγελίας της από 22.2.1962 συλλογικής συμβάσεως έργασίας εργατοτεχνιτών ελαστικού Θεσσαλονίκης, κατατεθείσης δια της υπ' αριθ. 21)22.3.1963 πράξεως καταθέσεως εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών (**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 7 Μαΐου 1963

—

25118)Σ.257)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως τ.ύ Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 191 της 4 Μαΐου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις του νομού 2868)1922, εν συνδυασμώ προς το άρθρον 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας».

2) Τάς διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν.δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1292)1949 ν.δ)τος.

3) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 219)17.2.1962 αναφοράς του Ταμείου.

4) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 94)7.3.1963 συνεδρίασιν αυτού της ΙΒ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως αι παράγραφοι 7 και 8 του άρθρου 22 του καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος τροποποιηθώσιν ως ακολούθως:

7. Λ) Δικαιούται εφ' άπαξ βοηθήματος διά την υπό στοιχείον Α' περίπτωσιν της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου τα κατωτέρω μέλη οικογενείας του θανόντος ησφαλισμένου, κατά την ακόλουθον σειράν τάξεων, της προηγουμένης αποκλειούσης τας επομένας τάξεις:

α) Ο επιζών σύζυγος, τα τέκνα του αποβιώσαντος, ως και τα τέκνα προαποβιωσάντων τέκνων αυτού.

β) Οι γονείς του αποβιώσαντος.

γ) Οι εν ζωή αμφιθαλείς αδελφοί του αποβιώσαντος, οι μη συμπληρώσαντες το 25ον έτος της ηλικίας των κατά την ημέραν του θανάτου αυτού και αι άγαμοι αμφιθαλείς αδελφαί αυτού.

δ) Αι εν ζωή άγαμοι ή εν χηρεία αμφιθαλείς αδελφαί του αποβιώσαντος, και

ε) Αι εν ζωή άγαμοι ή εν χηρεία ετεροθαλείς αδελφαί του αποβιώσαντος.

Β) Τα ανωτέρω υπό στοιχεία δ' και ε' πρόσωπα δικαιούνται του εφ' άπαξ βοηθήματος, εφ' όσον, κατά την κρίσιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, είναι άπορα.

Γ) Εις περίπτωσιν, καθ' ην οι δικαιούχοι του εφ' άπαξ βοηθήματος είναι πλείονες του ενός εν τη αυτή τάξει, ούτοι λαμβάνουν το σύνολον του βοηθήματος κατ' ίσα μέρη. Εάν μεταξύ των περιλαμβάνονται και τέκνα προαποβιωσάντων τέκνων του θανόντος έκαστον, το εφ' άπαξ βοήθημα κατανέμεται κατά ρίζας.

Δ) Μη υπάρχοντος ουδενός των ως άνω δι-

(*) ΕΕΔ 19, 687.

(**) ΕΕΔ 21, 632.

καιούχων προσώπων, τό έφ' άπαξ βοήθημα περιέρχεται είς τό Ταμείον.

8. Α) Ό ήσφαλισμένος δύναται διά πράξεως νομίμου και ίσχυράς, έκφραζούσης την τελευταίαν αύτοῦ βούλησιν, να όρίση μεταξύ τῶν έν τῇ παραγράφῳ 7 στοιχείῳ Α' άναφερομένων προσώπων τα πρόσωπα, είς τα όποῖα έπιθυμεῖ, ὅπως περιέλθῃ τό έφ' άπαξ βοήθημα έν περιπτώσει θανάτου αύτοῦ, όπότε τα πρόσωπα ταῦτα καθίστανται δικαιοῦχα τοῦ έφ' άπαξ βοηθήματος κατά την βούλησιν τοῦ άποβιώσαντος.

Β) Ό ήσφαλισμένος δύναται διά πράξεως νομίμου και ίσχυράς, έκφραζούσης την τελευταίαν αύτοῦ βούλησιν, να καταλίπῃ, έν περιπτώσει θανάτου του, μέρος τοῦ έφ' άπαξ βοηθήματος, ούχι μεῖζον τοῦ 1/2 αύτοῦ, είς πρόσωπα, μή συμπεριλαμβανομένα μεταξύ τῶν έν τῇ παραγράφῳ 7 στοιχείων Α' άναφερομένων. Μνημόνευσις προσώπων τοιούτων διά ποσόν μεῖζον τοῦ 1/4 τοῦ έφ' άπαξ βοηθήματος θεωρεῖται μή γεγραμμένη διά τό έπί πλέον τοῦ 1/3 ποσόν.

Γ) Ή πρός τό Ταμεῖον γνωστοποίησις τῶν ὡς άνω ὑπό στοιχεία Α' και Β' τῆς παρούσης παραγράφου καθισταμένων δικαιούχων δέον να συντελῆται έντός 2 μηνῶν άπό τοῦ θανάτου τοῦ ήσφαλισμένου.

Παρερχομένου τοῦ διμήνου τούτου, χωρίς να λάβῃ χώραν τοιαύτη γνωστοποίησις, τό Ταμεῖον καταβάλλει νομίμως και άνευ εὐθύνης του τό έφ' άπαξ βοήθημα είς τα δικαιοῦχα πρόσωπα τῆς προηγουμένης παραγράφου 7.

Πάντως ή τοιαύτη καταβολή δέν θίγει τά δικαιώματα τῶν τυχόν κατόπιν έμφανιζομένων δικαιούχων έναντι τῶν είσπραξάντων τό έφ' άπαξ βοήθημα.

Ή παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Έφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 26 Άπριλίου 1963

—

43261)2488)1963 Άπόφ. Ὑπουργοῦ Έργασίας

Περί δημοσιεύσεως είς τήν Έφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς άπό 30.4.1963 συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας προσωπικοῦ άξίας έργων τῆς Άνωνύμου Τεχνικῆς Έταιρείας Ὑδραυλικῶν και Έξυγιαντικῶν Έργων «Υ.Δ.Ρ.Ε.Ξ.» Α.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 213 τῆς 20 Μαΐου 1963)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν ὅπως δημοσιευθῇ είς την Έφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ άπό 30.4.1963 συλλογική σύμβασις έργασίας τοῦ προσωπικοῦ άξίας έργων τῆς Άνωνύμου Τεχνικῆς Έταιρείας Ὑδραυλικῶν και Έξυγιαντικῶν Έργων «Υ.Δ.Ρ.Ε.Ξ.» Α.Ε., κατατεθεῖσα ἡμῖν την 30.4.1963, συνταχθέντος πρός τοῦτο ταῦ ὑπ' άριθ. 456)30.4.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς άκολούθως:

Συλλογική σύμβασις

Περί ρυθμίσεως άποδοχῶν προσωπικοῦ άξίας έργων τῆς Άνωνύμου Τεχνικῆς Έταιρείας Ὑδραυλικῶν και Έξυγιαντικῶν Έργων «Υ.Δ.Ρ.Ε.Ξ.» Α.Ε.

Έν Άθήναις, σήμερον την 30ήν Άπριλίου 1963, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός: 1) Ἰωάννης Ρωμαΐδης, τεχνικός διευθυντής τῆς ὡς άνω Έταιρείας, και 2) Γεώργιος Παπαϊωαννοφύλλου, Νομομηχανικός τοῦ Γραφείου Έλέγχου Έργων Άποχετεύσεως Πρωτευούσης τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Έργων, ἀφ' ἑτέρου δέ: 1) Εὐριπίδης Παπανικολάου, πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Έργαζομένων Άξίας Έργων, και 2) Άδαμάντιος Καβρουλάκης, γενικός γραμματεύς τοῦ αὐτοῦ Συνδέσμου, άπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι, ὑπεφάσισαν την σύναψιν και ὑπογραφήν τῆς παρούσης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ὁρίζονται τά ἑξῆς:

Αἱ καταβαλλόμεναι είς το ἐν γένει προσωπικόν, τό βαροῦνον την άξίαν τῶν ἔργων τῆς ὡς άνω Έταιρείας, άποδοχαί, αὐξανόμεναι άπό 1ης Μαρτίου 1963, διαμορφοῦνται ὡς άκολούθως:

Α' Έργατοτεχνικῶν προσωπικῶν

1) Έργάται (χωματουργικαί ἐν γένει ἐργασίαι, σκυροκονίαμα, φορτοεκφορτώσεις και μεταφοραί ἐν γένει διαφόρων ὑλικῶν κλπ.) ἡμερομίσθιον δραχμαί 70, 72, 74.

2) Έργάτριαι ἡμερομίσθιον δραχμαί 62,64.

3) Τεχνῖται ἐν γένει (ξυλουργοί, κτίσται, κονιαταί, σιδηρουργοί, μηχανοτεχνῖται, ἐλαιοχρωματισταί, μιναδόροι, γεμισταί, τεχνῖται άσφάλτου, τεχνῖται συντηρήσεως, ἠλεκτροσυγκολληταί, τορναδόροι, ὑδραυλικοί) ἡμερομισθίων δραχμαί 92,40, 99,20, 105,60.

4) Βοηθοί τεχνῖται ἐν γένει (ὡς άνωτέρω), ἡμερομισθίων δραχμαί 70, 72, 74.

Β' Διάφοροι εἰδικότητες

	(Μην. άποδοχαί δραχ.
1) Διπλωματοῦχοι γενικοί ἐπιστάται	4.325
2) Διπλωματοῦχοι ἀρχιμηχανοτεχνῖται	4.325
3) Γενικοί ἐπιστάται	2.950—4.000
4) Ἐπιστάται	2.400—2.950
5) Βοηθοί ἐπιστάται	2.050—2.400
6) Ἀρχιτεχνῖται Α'	3.975
7) Ἀρχιτεχνῖται	3.625—3.525
8) Διπλωματοῦχοι, πρακτικοί μηχανικοί και μηχανοδηγοί, χειρισταί γερανῶν, χειρισταί προωθητήρων	2.950—3.400
9) Ἠλεκτροτεχνῖται κάτοχοι ἀδειῶν	2.950—2.725
10) Εἰδικοί τεχνῖται ὁδηγοί αὐτοκινήτων	2.725—3.525
11) Ὁδηγοί αὐτοκινήτων	2.275—3.175
12) Διανομεῖς ὑλικῶν και ἐργαλείων	1.700—2.500
13) Ἀρχιφύλακες	2.050—2.275
14) Φύλακες	1.375—1.825

Γ' Εἰδικοί ὅροι:

Ἐκτός τῶν ὡς άνωτέρω καθοριζομένων ἡμε-

ρομισθίων και μηνιαίων αποδοχών ούδεμία έτερα προσαύξησις ή επίδομα θα καταβάλληται, είτε λόγω οικογενειακών βαρών, είτε λόγω προϋπηρεσίας, είτε δι' οιονδήποτε άλλον λόγον, πλην των κατωτέρω οριζομένων επιδομάτων χειρισμού επικρουστικών μηχανημάτων (πιστολέτων), ανθυγιεινής εργασίας, χρήσεως εκσκαπτικού μηχανήματος, ως και των προσαυξήσεων των προβλεπομένων δι' αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, διά την εργασίαν κατά τας νυκτερινάς ώρας και Κυριακάς.

Επιδόματα :

1) Χειρισμού επικρουστικών μηχανημάτων :

Εις ζεύγος χειριζομένων επικρουστικά μηχανήματα (πιστολέτα) εις συνεργείαν (παίθρον) θα χορηγήται επίδομα εκ 50 ο/ο επί των ως ανωτέρω καθοριζομένων αποδοχών των μόνον δι' ας ώρας ασχολούνται εις τον χειρισμόν των προαναφερθέντων μηχανημάτων.

2) Ανθυγιεινής εργασίας :

Εις το ασχολούμενον προσωπικόν όλων των ειδικοτήτων εις εργασίας επισκευής, συντηρήσεως, καθαρισμού κλειστών αγωγών ακαθάρτων υδάτων εν λειτουργία, ως και αντλιοστασίων ακαθάρτων υδάτων, θα καταβάλληται, δι' ας ώρας ασχολείται εις τας εργασίας ταύτας, επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εξ 25 ο/ο επί των ως ανωτέρω καθοριζομένων αποδοχών των. Το επίδομα τούτο θα χορηγήται επίσης και εις το προσωπικόν όλων των ειδικοτήτων, όπερ εκτελεί υπό ανθυγιεινάς συνθήκας εργασίας διευθετήσεως ή καθαρισμού ανοικτών αγωγών ακαθάρτων υδάτων ή ρευμάτων, εντός των οποίων ρέουσιν ακάθαρτα ύδατα, περιοριζόμενον και χορηγούμενον μόνον εις εκείνους εκ των εργαζομένων, οίτινες λόγω της φύσεως της εργασίας των θα ευρίσκωνται εν άμεσω επαφή με τα ακάθαρτα ύδατα, και εφ' όσον τούτο κρίνεται αναγκαίον παρά της Υπηρεσίας Ελέγχου, μετά πρότασιν της Εταιρείας. Και εις την περίπτωσιν ταύτην το ως ανωτέρω επίδομα θα καταβάλληται μόνον δι' ας ώρας το προσωπικόν ασχολείται εις τας ρηθείσας εργασίας.

Επίδομα χρήσεως εκσκαφέως :

Όσάκις οι χειρισταί γερανών χειρίζονται τον εκσκαφέα ως εκσκαπτικόν μηχάνημα και ουχί απλώς ως γερανόν θα λαμβάνωσι πρόσθετον αποζημίωσιν, ίσην προς 30 ο/ο των καθοριζομένων ως άνω αποδοχών των.

Βροχαί :

Κατά τας εργασίμους ώρας, καθ' ας επέρχεται διακοπή της εργασίας λόγω βροχής, θα καταβάλληται εις το εργατοτεχνικόν προσωπικόν το 50 ο/ο της αξίας των ωρών, καθ' ας επήλθε διακοπή της εργασίας.

Δώρα :

Βάσει των ως άνω καθορισθέντων ημερομισθίων και μηνιαίων αποδοχών θα καταβάλληται εις άπαν το προσωπικόν αξίας έργων έκτακτος οικονομική ενίσχυσις (δώρον). 1) Επί ταις εορταίς Χριστουγέννων και Νέου Έτους εις μηνιαίος μισθός εις τους επί μηνιαίω μισθώ αμειβομένους ή 25 ημερομίσθια εις τους επί ημερομισθίω αμειβομένους. 2) Επί ταις εορταίς του Πάσχα ίση προς τον ήμισυ μηνιαίου μισθόν εις τους επί μηνιαίω μισθώ αμειβομένους ή 15 ημερομίσθια εις τους επί ημερομισθίω αμειβομένους.

Τα ανωτέρω δώρα θα χορηγώνται εις το ακέραιον μεν εις εκείνους, ων η εργασιακή σχέσις διηρκεσε καθ' όλον το παρεμβαλλόμενον μεταξύ των ως άνω εορτών διάστημα, μειωμένον δε αναλόγως εις εκείνους, ων η εργασιακή σχέσις διηρκεσεν ολιγώτερον κατά το αυτό διάστημα. Ο χρόνος αδείας άνευ αποδοχών δεν θεωρείται κατά συμφωνίαν διά την περίπτωσιν ταύτην ως εργασιακή σχέσις.

Από της ισχύος της παρούσης ειδικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας και ειδικώς διά την Ελληνικήν Εταιρείαν Υδραυλικών και Εξυγιαντικών Έργων δεν ισχύουν, και εφ' όσαν ισχύει η παρούσα άπασαι αι μέχρι σήμερον υπογραφείσαι ειδικαί κλαδικαί συμβάσεις, ως και αι μέλλουσαι να υπογραφώσι τοιαύται, όσον αφορά τα όρια μισθοδοσίας του προσωπικού εν γένει της Αξίας των Έργων.

Εις περίπτωσιν, καθ' ην χορηγηθή μελλοντικώς γενική αύξησις των αποδοχών, είτε διά γενικής συλλογικής συμβάσεως, είτε δι' υπουργικής αποφάσεως, ανωτέρα της διά της παρούσης χορηγουμένης, τότε θα δοθή μόνον η διαφορά μέχρι συμπληρώσεως της τυχόν χορηγηθησομένης τοιαύτης αύξήσεως.

(Οι συμβαλλόμενοι
(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Μαΐου 1963

—

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αποδοχαί μισθωτών: Διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 56430)3758)1962 ἐγγράφου ἡμῶν ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν, ὅτι τὰ κατώτατα ὅρια μισθοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν 'Οργανισμῶν 'Εγγείων Βελτιώσεων Τοπικῶν (Τ.Ο.Ε.Β.) ἢ Γενικῶν (Γ.Ο.Ε.Β.), ἀποτελούντων Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, καθορίζονται ἑκάστοτε διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν 'Υπουργῶν Γεωργίας καὶ Οἰκονομικῶν, ἐξαιρεθέντος τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας κλπ.

Περαιτέρω γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι καὶ εἰς ἣν ἔτι περίπτωσιν ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται προσωπικὸν ὑπάγεται, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἀποδοχῶν του, εἰς τὰς διατάξεις τῆς περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτησίας νομοθεσίας τοῦ νόμου 3239) 1955, ἐν τούτοις ὅμως οἱ λογιζόμενοι τῶν ὡς ἄνω 'Οργανισμῶν δὲν δύνανται νὰ ὑπαγθῶσιν εἰς τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ 'Αθηνῶν, οὐδὲ καὶ μετὰ τὴν κήρυξιν ταύτης δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 55660)1961 ἀποφάσεως ἡμῶν, ὡς ὑποχρεωτικῆς, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 369)1962 γνωμοδότησιν τῆς 'Ολομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (*) ἡ ὡς εἴρηται ὑπουργικὴ ἀπόφασις (55660) 1961) ὁρίσασα μερικῶς ὑποχρεωτικὴν ταύτην (τὴν 25)1960 διαιτητικὴν ἀπόφασιν), θεωρεῖται ὡς μὴ σύννομος καὶ συνεπῶς δὲν τυγχάνει ἐφαρμοστέα ἐπὶ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου. ***("Εγγρ. ὑπ' ἀριθ. 18774)1963 'Υπουργείου 'Εργασίας).***

'Αποδοχαὶ καὶ ὧραι ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κατασκηνώσεων.—Κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἐργατῶν.—'Εκπτωσις ἀξίας τροφῆς κλπ.: Μὴ ὑφισταμένης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀποφάσεως διαιτησίας ἢ ἄλλης τινὸς διατάξεως, εἰδικῶς ρυθμιζούσης τὰς ἀποδοχὰς τῶν εἰς κατασκηνώσεις ὑπηρετούντων ἐργατοτεχνιτῶν, αὗται καθορίζονται ἐλευθέρᾳ συμφωνίᾳ, μὴ δυνάμεναι ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι κατώτεραι τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἐργατοτεχνίτου, ὅπερ ἀπὸ 1.6.1962 καὶ ἐντεῦθεν, δυνάμει τῆς ἀπὸ 1.6.1962 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καθορίζεται διὰ τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν ἢ τὸ 19ον ἔτος, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, εἰς δραχμὰς 57. Σημειοῦται, ὅτι, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀπὸ 4.11.1947 καὶ 1.12.1947 ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὁ ἐργοδότης, ὁ παρέχων εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν μισθωτοὺς τροφὴν καὶ κατοικίαν, δύναται νὰ προβαίνῃ εἰς ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ ἡμερομισθίου των τοῦ ἀνωτέρω ταύτων, ὑπολογιζομένου εἰς τιμὴν κόστους καὶ μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ κατὰ ποσὸν ποσοστὸν 13ο)ο διὰ τὴν τροφήν, 5ο)ο διὰ τὴν κατοικίαν καὶ 2 ο)ο διὰ τὸν φωτισμὸν ἐπὶ τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου.

'Ως πρὸς τὰς ὥρας ἡμερησίας ἐργασίας τῶν εἰς κατασκηνώσεις ἀπασχολουμένων οὐδεμία εἰδικὴ διάταξις ὑφίσταται, καθορίζουσα τοιαύτας, οὐδὲ δύνανται νὰ ὑπαγθῶσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ π.δ)τος τῆς 27.6)4.7.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Χώρου ἐργασίας διατάξεων» καὶ τοῦ π.δ)τος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», καθότι δὲν πρόκειται περὶ βιομηχανικῆς, βιοτεχνικῆς ἐπιχειρήσεως ἢ καταστήματος ἢ γραφείου, πλὴν τῶν μαγείρων καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ κουζίνας, δι' οὓς δυνάμει εἰδικῆς ἀποφάσεως ἡ Χώρος ἐργασίας ἔχει ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους, ὡς καὶ τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ γραφείου (ἄρθρον 18 π.δ. 8)13.4.1932).

Καθ' ἡμᾶς ἐν προκειμένῳ ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ τυχὸν κατὰ τὴν πρόσληψιν συμφωνηθεῖσαι ὧραι ἐργασίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, ὅτε εἰς τὴν περίπτωσιν ἀπασχολήσεως πέραν τῶν συμπληρωθεισῶν ὡρῶν δικαιοῦται ὁ μισθωτός, συμφώνως τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 659 'Αστικοῦ Κώδικος, ἀναλόγου συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς. ***("Εγγρ. ὑπ' ἀριθ. 14363)1963 'Υπουργείου 'Εργασίας).***

Διαθεσιμότης ὑπαλλήλων Σωματείων, Συμβολαιογραφείων καὶ Δικηγορικῶν Γραφείων: 'Εν ἄρθρῳ 10 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς των δραστηριότητος δύνανται, ἀντὶ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, νὰ θέτουν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα τοὺς μισθωτούς των, μὴ δυναμένου τοῦ χρόνου νὰ ὑπερβῇ ἐν συνόλῳ τοὺς τρεῖς μῆνας ἐτησίως.

'Εν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς λαμβάνει τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

'Υπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου τὰ Σωματεῖα, Συμβολαιογραφεῖα καὶ Δικηγορικὰ Γραφεῖα δὲν χαρακτηρίζονται ὡς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις καὶ συνεπῶς δὲν φρονοῦμεν, ὅτι δικαιοῦνται νὰ θέτουν εἰς διαθεσιμότητα τὸ ἀπασχολούμενον προσωπικὸν των, ἀντὶ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας. ***("Εγγρ. ὑπ' ἀριθ. 92300) 1963 'Υπουργείου 'Εργασίας).***

(*) ΕΕΔ 21, 577.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1929 - 1959.—Ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Ἀθῆναι 1962.

I. 1. Τὰ «Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας» ἀποτελοῦν συγκέντρωσιν νομολογιακοῦ ὑλικοῦ τοῦ Συμβουλίου, ἀπεικονίζοντος τὰς ἀπόψεις αὐτοῦ ἐπ' ὡρισμένων θεμελιωδῶν θεωρητικῶν ἀρχῶν καὶ ζητημάτων ἐνδιαφερόντων εὐρύτατον κύκλον διοικουμένων. Καθίστανται οὕτω σημαντικὸν βοήθημα τόσον διὰ τὴν θεωρίαν, ὅσον καὶ διὰ τὴν πρακτικὴν τοῦ διοικητικοῦ δικαίου.

Ἡ πρωτοβουλία τῆς ἐκδόσεως ἀνήκει εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης. Τὸ δυσχερὲς ὅμως ἔργον τῆς ἐπιλογῆς τῶν ἀποφάσεων, τῆς κατατάξεως των καθ' ὕλην καὶ τῆς συνθέσεως αὐτῶν ἐπετέλεσαν οἱ Πάρεδροι τοῦ Συμβουλίου, βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Εἰσηγητῶν αὐτοῦ.

2. Ἡ συλλογὴ διακρίνεται εἰς ὀκτὼ κεφάλαια, ὡς ἑξῆς : α) Αἱ λειτουργίαι τῆς Πολιτείας. β) Τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα. γ) Ὀργάνωσις τῆς Διοικήσεως. δ) Διοικητικὴ πρᾶξις. ε) Διοικητικὴ δικαιοσύνη. στ) Τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους. ζ) Δημόσια οἰκονομικά. θ) Ἐργασία. Τούτων προτίθενται πρόλογος τοῦ τ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. *Κ. Καλλία* καὶ Εἰσαγωγὴ τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κ. *Μ.* Στασινοπούλου. Ἡ τελευταία αὕτη συνιστᾷ τὴν ἐπιστημονικὴν θεμελίωσιν τῆς συλλογῆς, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ ἀναπτύσσονται μὲ ἰδιαιτέραν σαφήνειαν ὁ σκοπὸς τῆς συλλογῆς, τὰ προβλήματα, ἅτινα ἐτέθησαν, προκειμένου νὰ συνταχθῇ αὕτη, αἱ θεωρητικαὶ ἔννοιαι τὰς ὁποίας ἐξυπηρετοῦν αἱ ἐν αὐτῇ παρατιθέμεναι ἀποφάσεις—ἰδία δὲ ἡ ἔννοια τῆς νομιμότητος τῆς Διοικήσεως—καὶ ἡ μέθοδος τῆς παραθέσεως τῶν ἀποφάσεων.

II. 1. Εἰς τὸ ἐργατικὸν δίκαιον ἀφιεροῦται τὸ τελευταῖον, ὄγδοον, κεφάλαιον τῆς συλλογῆς (σ. 443—463). Αἱ ἐκ τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας διαμορφούμεναι ἔννομοι σχέσεις ἅπτονται τόσον τοῦ ἰδιωτικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ δημοσίου δικαίου. Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς Πολιτείας ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς προστασίας τῆς ἐργασίας ὡς ἀναποσπάστου μέρους τῆς προσωπικότητος. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ ἐργασία προστατεύεται ὑπὸ τῶν περὶ θεμελιωδῶν — ἀτομικῶν — δικαιωμάτων διατάξεων καὶ δὴ τῶν περὶ ἰσότητος καὶ περὶ προσωπικῆς ἐλευθερίας τοιούτων τοῦ Συντάγματος. (Βλ. Πορίσματα σ. 443 ἑπ.). Ἐν τούτοις εἷς βασικὸς παράγων, ὅστις ἀπομακρύνει τὴν παροχὴν ἐξηρτημένης ἐργασίας, εἰς τὴν σύγχρονον βιομηχανικὴν κοινωνίαν, ἀπὸ τὸ δίκαιον τῆς προστασίας τῆς προσωπικότητος, δὲν λαμβάνεται ἐπαρκῶς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς νομολογίας.

Ἡ ὀξεῖα ἀντίθεσις μεταξὺ ἐλευθερίας καὶ κρατικῆς ἢ συλλογικῆς δεσμεύσεως, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὸ σύγχρονον ἐργατικὸν δίκαιον, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὸ ὅτι τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας ὡς δίκαιον τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων, ἀλλὰ καὶ ὡς δίκαιον τοῦ κυριωτέρου συντελεστοῦ τῆς παραγωγῆς, διέπεται βασικῶς ὑπὸ δύο θεμελιωδῶν σκέψεων : τῆς προστασίας τῶν μισθωτῶν—προστασία τῆς προσωπικότητος κλπ.—καὶ τῆς παραγωγῆς. Αὗται ἀποτελοῦν τὰς βασικὰς ἀρχάς, αἵτινες διέπουν τὸ σύγχρονον ἐργατικὸν δίκαιον. Ἡ προστατευτικὴ λειτουργία τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου συντελεῖται διὰ τῆς προστασίας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐργαζομένου. Ἀντιθέτως τὸ ἐργατικὸν δίκαιον, ὡς τμῆμα τοῦ διέποντος τὴν παραγωγήν, δικαίου, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν τάσιν πρὸς δέσμευσιν καὶ καταναγκασμόν, ἐκδηλούμενον, ἰδία διὰ τοῦ ἐντόνου κρατικοῦ παρεμβατισμοῦ. Ἡ ἀντίθεσις αὕτη ἐλευθερίας καὶ δεσμεύσεως, ἡ ἐνυπάρχουσα εἰς τοὺς κανόνας τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, τὰ κατατάσσει εἰς τὸ εἰκονομικὸν δίκαιον. Ὡς μέρος δὲ τοῦ εἰκονομικοῦ δικαίου τὸ ἐργατικὸν δίκαιον διέπεται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς οἰκονομίας. Παρὰ ταῦτα, ἡ ὕλη αὕτη τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου δὲν ἔχει εἰσέτι ἀντιμετωπισθῇ.

2. Τὸ προστατευτικὸν δίκαιον ἐν στενῇ ἐννοίᾳ, ἤτοι τὸ δίκαιον τῆς προστασίας τῶν μισθωτῶν, ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας κινδύνων, τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἐργαζομένων, ἰδίᾳ τὸ ὕψος τοῦ ὕψους τοῦ μισθοῦ καὶ ἡ διοικητικὸς καθορισμὸς τῶν ἀποδοχῶν, τὰ μέτρα κατὰ τῆς ἀνεργίας —ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας, ἔλεγχος ἀπολύσεων—ἐν ᾧ μέτρῳ ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου συμπεριελήφθησαν εἰς τὰ «Πορίσματα» (σ. 444—451).

Ἡ δευτέρα παράγραφος τοῦ περὶ ἐργασίας κεφαλαίου τῶν «Πορισμάτων» περιλαμβάνει ἐπιλογὴν ἀποφάσεων ἐκ τῆς περὶ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἀναγκαστικῆς διαιτησίας νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Εἰς τὸ πεδίον τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἡ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς νομιμότητος ἔσχεν ἀληθῶς εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα, ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν τῆς αὐθαιρεσίας τῆς Διοικήσεως, προκειμένου περὶ ἐγκρίσεως, τροποποιήσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῶν ἀποφάσεων διαιτησίας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κατὰ τὰ ἄρθρα 2 § 2 καὶ 20 τοῦ νόμου 3239)1955.

Λόγῳ τοῦ δημοσίου χαρακτῆρος τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῶν φορέων αὐτῆς ὡς Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι πλουσιωτάτη. Ἡ σχετικὴ νομολογία παρατίθεται εἰς τὴν τελευταίαν τρίτην παράγραφον τοῦ περὶ ἐργασίας κεφαλαίου. Οἱ Ὀργανισμοὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, οἱ ἀσφαλιστικοὶ πόροι καὶ αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀποτελοῦν κυρίως τὸ ἀντικείμενον τῶν παρατεθειμένων ἀποφάσεων.

III. Εἶναι ἀληθές, ὅτι κατὰ τὴν διαρρεύσασαν τριακονταετίαν τὸ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπιτελεσθὲν ἔργον, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως δικαιοδοτικῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστημονικῆς εἶναι μέγιστον. Τὰ «Πορίσματα» μόνον τὰς γενικὰς γραμμὰς καὶ κατευθύνσεις τούτου ἀπεικονίζουν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην πληροῦται ἀπολύτως ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως ὅπως θέσῃ τὰς γενικὰς κατευθύνσεις τῆς νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τρόπον ἁπλοῦν καὶ σαφῆ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐπιστήμης, τῆς Διοικήσεως, τῶν διοικουμένων.

Δ. Κ. Καλομοίρης

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεύχος 12 (522)

Ἀθῆναι, 15 Ἰουνίου 1963

ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Ἀγόρευσις τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. ΜΙΧ. ΚΑΛΛΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

[Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ Α.Π. 204)1963] (*)

Τὸ ἄρθρον 33 Α.Κ. ὁρίζει ἐπιφύλαξιν τῆς δημοσίας τάξεως, καθ' ἣν ἡ δυνάμει τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου (4-32 Α.Κ.) ἀνευρισκομένη πρὸς ἐφαρμογὴν ἑδιάταξις ἀλλοδαποῦ δικαίου δὲν ἐφαρμόζεται, ἐὰν ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς προσκρούῃ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ἐν γένει εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν». Αὕτη συνήθως ἐκφράζεται διὰ τοῦ ὅρου «διεθνὴς» δημοσία τάξις (ordre public international), ἀλλ' ἀνακριβῶς, διότι ἑκάστη πολιτεία κέκτηται ἰδίαν ἑαυτῆς δημοσίαν τάξιν, ἥτις ἔχει οὕτω χαρακτῆρα ἐθνικόν, οὐχὶ διεθνῆ. Χρησιμοποιητέον θεωρῶ τὸν ὅρον «ἐπιφυλασσομένη ἑλληνικὴ δημοσία τάξις». Διάφορος καὶ εὐρυτέρα ἔννοια εἶναι ἡ λεγομένη «ἐσωτερικὴ δημοσία τάξις» (ordre public interne), περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Α.Κ., ἥτις ἀποτελεῖ ἁπλῶς τὸ ἀναγκαστικὸν δίκαιον (jus cogens), ἤτοι τὸ μὴ δυνάμενον νὰ ἀποκλεισθῇ δι' ἀντιθέτου ἰδιωτικῆς βουλήσεως.

Ἡ ἐπιφυλασσομένη δημοσία τάξις, ἐπομένως καὶ ἡ διάγνωσις τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπάρξεως ἢ μὴ ἀντιθέσεως, δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ ἐπακριβῶς, ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλὰ καταλείπεται εἰς τὸν ἐφαρμοστὴν τοῦ δικαίου ἡ ἐξατομίκευσις αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων, γενικώτερον τῶν συνθηκῶν, ἑκάστης συγκεκριμένης περιπτώσεως. Μόνον καθοδηγητικῶς δύναται νὰ σκιαγραφηθῇ ἐκ προοιμίων ὡς περιλαμβάνουσα τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς ἡμεδαπῆς ἐννόμου τάξεως, δι' ὧν προστατεύεται θεμελιώδες κοινὸν συμφέρον, πολιτειακόν ἢ κοινωνικόν, εἰδικώτερον δικαιολογικόν, ἠθικόν, θρησκευτικόν, οἰκονομικόν, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἡ ἐφαρμογὴ ἀλλοδαπῆς διατάξεως δὲν δύνατοι νὰ ἀγάγῃ ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει εἰς ἀποτέλεσμα μὴ ἀνεκτὸν (*Βάλληνδας*, Ἡ ἐπιφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως § 5, II, *Στρέιτ - Βάλληνδας*, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον Α' § 15, *Μαριδάκης*, Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον Α, § 24, Enneccerus - Nipperdey, Α' 1959, § 68, I, Wolff, Das internationale Privatrecht Deutschlands, 1954, § 14, Gamillscheg Internationales Arbeitsrecht 1959, ἀριθ. 45, 46 κλπ.).

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξατομικεύσεως συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 33, ὅπερ, λαλοῦν περὶ «ἐφαρμογῆς», νοεῖ ἐφαρμογὴν μέχρι τῆς τελικῆς ἐκβάσεως αὐτῆς ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως (in cocreto), τοῦθ' ὅπερ ἀναλύεται εἰς συναγωγὴν ταῦ συμπεράσματος τῆς ὑπαγωγῆς τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν εἰς τὴν ἀνευρεθεῖσαν ἀλλοδαπὴν διάταξιν καὶ εἰς ἔλεγχον μήπως ἡ πραγματοποίησις τοῦ συμπεράσματος (δι' ἐκτελέσεως τῆς ἐκδοθησομένης καὶ ἀποφαινομένης αὐτὸ δικαστικῆς ἀποφάσεως) θὰ προσκρούσῃ ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει εἰς τὴν ἐπιφυλασσομένην ἑλληνικὴν δημοσίαν τάξιν, ἤτοι μήπως θὰ πλήξῃ θεμελιώδη τινὰ ἀρχὴν τῆς ἡμεδαπῆς ἐννόμου τάξεως, προστατεύουσαν δηλονότι ἐν τῷ ἡμεδαπῷ ἐννόμῳ βίῳ κοινόν τι συμφέρον, ὅπερ ὅμως ἔχει ἐν αὐτῷ διαμορφωθῇ καὶ ἔναντι τῶν διεθνῶν συναλλακτικῶν σχέσεων ὡς ἐντονώτατον καὶ μὴ ἀνεχόμε-

(*) *Σημ. ΕΕΔ* : Ἴδετε ταύτην κατωτέρω, σ. 725.

νον παραμερισμών αὐτοῦ (*Βάλληνδα*, Ἡ ἐπιφύλαξις §§ 7, 11, *Μαριδάκης* §§ 24, II, III, Gamillscheg, αὐτ.). Διὰ τὸν εἰρημένον ἔλεγχον λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἰσχύουσα ἐπιφυλασσομένη δημοσία τάξις, ὡς αὕτη νοεῖται ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸν χρόνον οὐχὶ τῆς καταρτίσεως τῆς ἐννόμου σχέσεως, ἀλλὰ τῆς ἐπὶ ταύτης ἐφαρμογῆς τῆς ἀλλοδαπῆς διατάξεως, ἑπομένως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἕλληνος δικαστοῦ (*Βάλληνδα*, Ἡ ἐπιφύλαξις σ. 164 ἑπ., *Μαριδάκης* § 24 σ. 285, Wolff, αὐτόθι III), ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον, ἤτοι δ' εὐρύτερον πᾶσαι αἱ συνθῆκαι τῆς συγκεκριμένης ἐννόμου σχέσεως (π.χ. ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας τὸ μέγεθος τοῦ μισθοῦ, ἡ πρόνοια γήρατος, ἡ ἐξασφάλισις ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα, ἡ κατάστασις τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως ἐργασίας ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ κλπ.), ἵνα συγκριθῶσιν αἱ ἀντιπαροχαὶ καὶ ἀφεληται καὶ ἀποφευχθῇ κρίσις σωρεύουσα πλεονεκτήματα ἢ μειονεκτήματα εἰς τὸ ἕτερον τῶν μερῶν (Gamillscheg, αὐτ., ἀριθ. 46, 57-59, 309-311, ἐπικρίνων ἐν ἀριθ. 57 γερμανικὴν νομολογίαν, ἐφαρμόσασαν τὸν γερμανικὸν νόμον, καὶ ὁ αὐτόθι ἐν σελ. 66, σημ. 15, Richard, Ordine publico, σελ. 348 ἑπ.). Κατ' ἀκολουθίαν τοιούτου ἐλέγχου ὀρθῶς κρίνεται, ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπιφυλασσομένην δημοσίαν τάξιν ἀλλοδαπὴ διάταξις, ποιουμένη διάκρισιν λόγῳ φυλῆς, θρησκεύματος, ἐθνικότητος, ἡ ἐπιτρέπουσα σύμβασιν ἐργασίας, ἔχουσαν διάρκειαν ἐφ' ὅρου ζωῆς τοῦ ἐργαζομένου (*Βάλληνδα*, Ἡ ἐπιφύλαξις § 3 σ. 70, *Μαριδάκης* § 24 σ. 283, βλ. Gamillscheg, ἀριθ. 50, 52 καὶ οἱ παρ' αὐτῷ σημ. 35, 36, 38 συγγραφεῖς), οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ ἐπιτρέπουσα σύμβασιν ἐργασίας, ἔχουσαν διάρκειαν π.χ. δέκα ἐτῶν, ἤτοι μείζονα τῆς ἐν ἄρθρῳ 670 Α.Κ. πενταετίας (Gamillscheg, ἀριθ. 52).

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 25 ἐδ. α' Α.Κ., ὁρίζοντος ὅτι αἱ ἐνοχαὶ ἐκ συμβάσεως ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ δικαίου, εἰς ὃ τὰ μέρη ὑπεβλήθησαν, ἕπεται ὅτι ὑπὸ τοῦ δικαίου τούτου ρυθμίζονται καὶ τὰ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἂν ἔτι ἡ ἐργασία παρεσχέθη ἐν Ἑλλάδι. Ἑπομένως, δεξάμενον τὸ Πρωτοδικεῖον ὅτι οἱ διάδικοι συνῆψαν ἐν τῇ πολιτείᾳ Κάνσας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς, τῶν ὁποίων εἶναι ὑπήκοοι, σύμβασιν ἐξηρτημένης καὶ ἀορίστου χρόνου ἐργασίας, παρασχετέας ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀναιρεσείοντος, καὶ ὅτι ἐξεδήλωσαν τὴν βούλησιν, ὅπως ἡ σύμβασις αὕτη διέπηται ὑπὸ τοῦ δικαίου τῆς ἰθαγενείας των, ὀρθῶς ἔκρινεν, ὅτι ἡ ἐπίδικος ἀξίωσις μισθῶν ὑπερημερίας λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας, γενομένης ἀπροειδοποιήτως καὶ ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἀλλοδαποῦ τούτου δικαίου. Ἡ αἰτίασις ὅτι ἦτο ἐφαρμοστέον τὸ ἑλληνικὸν δίκαιον δυνάμει τῶν ἐπακολουθησασῶν διατάξεων τῆς διὰ τοῦ ν.δ. 2733)1953 κυρωθείσης συμφωνίας τῶν Κυβερνήσεων Ἑλλάδος καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς καὶ τοῦ ἄρθρου 9 § 4 τῆς διὰ τοῦ ν. 2799)1954 κυρωθείσης συνθήκης, εἶναι ἀβάσιμος, διότι ἐκεῖναι μὲν οὐδὲν τὸ σχετικὸν ὁρίζουσιν, αὗται δὲ ἀφορῶσιν εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ προσλαμβανόμενον ἐκ τῶν ὑπηκόων τοῦ «Κράτους διαμονῆς», ἤτοι τῆς Ἑλλάδος ἐν προκειμένῳ.

Ἐρευνητέον περαιτέρω μήπως ἡ ἐν τῇ δικαζομένῃ ὑποθέσει ἐφαρμογὴ ταῦ ἀνευρεθέντος ἀλλοδαποῦ δικαίου, τυχὸν μὴ ἀπαιτοῦντος (ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων καὶ ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον) προειδοποίησιν, οὐδὲ καταβολὴν ἀποζημιώσεως διὰ τὸ κῦρος τῆς καταγγελίας, προσκρούῃ εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐπιφυλασσομένην δημοσίαν τάξιν. Παρατηρητέον ὅτι αἱ περὶ προειδοποιήσεως καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἑλληνικαὶ διατάξεις, ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν τὴν μικρὰν ἢ μετρίαν ἀμοιβὴν τῶν ἐργαζομένων καὶ τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας αὐτῶν μέχρι τῆς ἀνευρέσεως ἄλλου ἐργοδότου, σκοποῦσι τὴν προστασίαν αὐτῶν κατὰ τῶν τοιούτων συνθηκῶν, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς οὗτος ἀποβαίνει ἄνευ ἀντικειμένου εἰς ἐκείνας τὰς ὑπὸ ἀλλοδαποῦ δικαίου ρυθμιστέας σχέσεις, ἐν ταῖς ὁποίαις αἱ ἀμοιβαὶ ἢ ἄλλαι συναφεῖς ὠφέλειαι τοῦ ἐργαζομένου ἱκανοποιοῦσι τὸν εἰρημένον σκοπόν. Τοῦτο διαπιστοῦται καὶ ἐν προκειμένῳ κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου δεκτὰ γενόμενα, ὅτι συνεφωνήθη μηνιαῖος μισθὸς ἀρχικῶς 800 καὶ ὕστερον 850 δολλαρίων ἀντιστοίχως, ἐναντι 60 καὶ 72 ἑβδομαδιαίως ὡρῶν ἐργα-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΑΛΛΟΔΑΠΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

I

Γενικοί και είδικοί Νόμοι περί χρονικών ορίων έργασίας

Άρθρον 25 Άστικοῦ Κώδικος.—Ἐφαρμογή τοῦ ἐξ ὅλων τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς συνήφθη ἡ σύμβασις, ἁρμόζοντος δικαίου, ἐξευρισκομένου μετὰ στάθμισιν τῶν θεμελιούντων τὴν ἐνοχικὴν σχέσιν στοιχείων καὶ ἐκτίμησιν τῶν περιστάσεων καὶ συνθηκῶν, αἵτινες συντρέχουσιν.—Ἄρθρον 33 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἀλλοδαποῦ δικαίου, ἐὰν ἡ ἐφαρμογή του προσκρούῃ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ἐν γένει εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.—Ἔννοια δημοσίας τάξεως.—Γενικοὶ περὶ χρονικῶν ὁρίων διατάξεις τοῦ Νόμου 2269)1920 καὶ εἰδικαὶ τοιαῦται.—Συμφωνίαι μεταξὺ Κρατῶν μελῶν τοῦ N.A.T.O. καὶ μεταξὺ Ἑλληνικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐμέσως μετ' αὐτὴν παρατιθεμένης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐπεκυρώθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 10381)1962 καὶ 10382)1962 ἀποφάσεις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείων Ἀθηνῶν (ἴδετε καὶ τὴν ἀνωτέρω, σελ. 721, ἀγόρευσιν τοῦ Ἀντεισαγγελέως Ἀρείου Πάγου κ. *Μ. Καλλιμοπούλου*) ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τῶν ἄρθρων 25 καὶ 33 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. (Περὶ αὐτῶν *Α. Τούση*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἡμίτομος Α', σελ. 130 ἑξ.).

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἄρθρον 25 Ἀστικοῦ Κώδικος ἴδετε καὶ Α.Π. 67)1949 (εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 8, 301), Α.Π. 102)1961 (εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 428) καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 15, 962, ΕΕΔ 16, 272 καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἄρθρον 33 Ἀστικοῦ Κώδικος ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1303, ἔνθα παραπεμπαὶ εἰς συγγραφεῖς καὶ νομολογίαν.

Ἀρείου Πάγου 203)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Κ. Λαμπαδάριος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Α.Κ., περιλαμβανόμενον εἰς τὸ 2ον κεφάλαιον αὐτοῦ, τὸ ρυθμίζον τὰς ἐνόμους σχέσεις τὰς ὑπαγομένας εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου, οἱ κανόνες τοῦ ὁποίου, φέροντες τὸν χαρακτῆρα ἀναγκαστικοῦ δικαίου, ἐφαρμόζονται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, αἱ ἐνοχαί, αἱ ἀπορρέουσαι ἐκ συμβάσεως, ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ δικαίου τῆς πολιτείας, εἰς ὃ τὰ συμβληθέντα μέρη ὑπεβλήθησαν, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης συμφωνίας ἐφαρμόζεται τὸ ἐξ ὅλων τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς συνήφθη ἡ σύμβασις, ἁρμόζον δίκαιον, ἐξευρισκόμενον, ὡς ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει ἀναφέρεται, μετὰ στάθμισιν τῶν θεμελιούντων τὴν ἐνοχικὴν σχέσιν στοιχείων, κατ' ἐκτίμησιν τῶν περιστάσεων καὶ συνθηκῶν, αἵτινες συντρέχουσιν ἐν ᾧ καὶ τῶν πολυπλόκων διεθνῶν συναλλαγῶν, αἵτινες ἐπιβάλλουσιν, ὅπως ἀνευρίσκεται τὸ προσῆκον ἑκάστοτε δίκαιον.

Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 33 Α.Κ. ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαίου ἐπὶ τῶν ρυθμιζομένων διὰ τῶν προηγουμέ-

οίας τοῦ ἐνάγοντος ὡς βοηθοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος τῆς ἐναγομένης, ὅτι ὁ τοσοῦτος μισθὸς εἶναι κατὰ πολὺ ὑπέρτερος τοῦ καταβαλλομένου ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ ἀναλόγους συνθήκας εἰς ἕλληνας μισθωτοὺς τῆς εἰδικότητος τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι οὗτος, διαρκούσης τὴν συμβάσεως ἐργασίας, ὑπήγετο εἰς τὴν ἀμερικανικὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, ἀπηλλάσσετο τοῦ φόρου εἰσοδήματος καὶ ἀπελάμβανε διαμολογικῆς ἀτελείας τῶν εἰδῶν τροφίμων καὶ ὑγρῶν καυσίμων. Ἑπόμενος ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου σχέσεως ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμογὴ τοῦ εἰρημένου ἀλλοδαποῦ νόμου, τυχὸν μὴ ἀπαιτοῦντος προειδοποίησιν, οὐδὲ καταβολὴν ἀποζημιώσεως, δὲν θὰ ἀγάγῃ εἰς ἀποτέλεσμα μὴ ἀνεκτὸν ἐν Ἑλλάδι καὶ ὡς τοιαύτη δὲν προσκρούει εἰς τὴν ἐν ταύτῃ ἐπιφυλασσομένην δημοσίαν τάξιν, ὡς ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐπὶ διαφόρῳ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, ἔκρινε τὸ Πρωτοδικεῖον.

Μετὰ ταῦτα οἱ λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

νων άρθρων αύτοῦ σχέσεων, ἐάν αὕτη προσκρούῃ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ἐν γένει εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἐκλαμβανομένην οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δικαίῳ περιωρισμένην ἔννοιαν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν τοιαύτην τῆς μὴ ἀντιθέσεως τούτων εἰς θεμελιώδεις, πολιτικάς, κοινωνικὰς ἢ ἠθικὰς ἀντιλήψεις τῆς ἐνάμου ἑλληνικῆς τάξεως, ἣς τὴν προστασίαν σκοποῦσιν. Εἰς τοιαύτην ὅμως ἀντίθεσιν πρὸς τὰς θεμελιώδεις ταύτας ἀντιλήψεις δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν, ὅτι εὑρίσκονται αἱ τε γενικαὶ περὶ χρονικῶν ὁρίων διατάξεις τοῦ νόμου 2269)1920 καὶ αἱ «περὶ κυρώσεως τῆς συμβάσεως Οὐασιγκτώνος περὶ ὀκταώρου ἐργασίας» καὶ τοῦ π.δ)τος τῆς 27.6.1932 ἢ ἑτεραι εἰδικαὶ καὶ τοιαῦται, ὡς μὴ ἀνήκουσαι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν διεθνοῦς δημοσίας τάξεως ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν διατάξεων, ἀλλ' εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐσωτερικῆς δημοσίας τάξεως τοιούτων, ἐφ' ὅσον δὲν καθιεροῦσι γενικούς καὶ ἀπαρεγκλίτους κανόνας, ὡς πρὸς τὰ καθοριζόμενα ὑπὸ τούτων χρονικὰ ὅρια, ἀλλ' εἰς πλείστας περιπτώσεις ἐπιτρέπουσιν ἐξαιρέσεις καὶ παρεκκλίσεις ἀπὸ τούτων, καθ' ἃς ὁτὲ μὲν οὐδεὶς περιορισμός, ὡς πρὸς ταῦτα τίθεται, ὁτὲ δὲ συγχωρεῖται ὑπέρβασις τούτων, εἴτε ἀμειβομένη, εἴτε ἄνευ ἀμοιβῆς. Οὕτω διὰ τοῦ ἄρθρου 2 ἐδ. α' τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐξαιροῦνται τῆς ἐφαρμογῆς του πρόσωπα κατέχοντα θέσεις ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως ἢ ἐμπιστευτικήν, ὑπὸ δὲ τοῦ ἄρθρου 3 περιπτώσεις ἐπειγούσης ἀνάγκης, ὡς καὶ ἐπὶ ἐκδόσεως κανονισμῶν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, δι' ὧν καθορίζεται τὸ μέγιστον ὅριον τῆς ἐργασίας, ἐν ὑπερβάσει τοῦ ὁποίου παρέχεται ηὐξημένον ἡμερομίσθιον (ἄρθρον 3 νόμου τούτου καὶ 8 νόμου 4020)1959). Διὰ πλείστων δὲ ἑτέρων διατάξεων, ὡς τῶν ἄρθρων 3–6 τοῦ ἀνωτέρω π.δ)τος, 7–13 τοῦ ν δ)τος τῆς 21.9.1926, 7 καὶ 8 τοῦ νόμου 547)1937 καὶ ἄλλων συγχωρεῖται ὑπέρβασις τῆς ὀκταώρου ἐργασίας, ποικίλλουσα κατὰ συγκεκριμένην περίπτωσιν.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται, διὰ τῆς 4ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, μετὰ διαφεύγουσαν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων α) Ὅτι μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἀμερικανοῦ πολίτου καὶ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας, ἐδρευούσης ἐν τῇ πόλει Κάνσα τῆς Ἀμερικῆς, ἥτις διὰ συμβάσεως μετὰ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Δημοσίου εἶχεν ἀναλάβει τὴν συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν τῶν ὑπὸ τῶν ἀμερικανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων χρησιμοποιουμένων χώρων καὶ κτιρίων ἐν τοῖς ἀεροδρομίοις Ἑλληνικοῦ καὶ Κρήτης καὶ τὴν διατήρησιν ἐξειδικευμένου πυροσβεστικοῦ σώματος, διὰ τὴν πρόληψιν καὶ κατάσβεσιν πυρκαϊῶν εἰς τὰ κτίρια ταῦτα καὶ τὰ ἀεροσκάφη, κατηρτίσθη ἐν Ἀμερικῇ τὴν 13 Ἰανουαρίου 1962 ἐγγράφως εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἀμερικανικοῦ νόμου σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, δι' ἧς οὗτος προσελήφθη ὡς βοηθὸς τοῦ ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ πυροσβεστικοῦ της σώματος, ἀντὶ μισθοῦ ἀνερχομένου εἰς 800 δολλάρια μηνιαίως, δι' ἐργασίαν 60 ὡρῶν καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα, ἀπὸ δὲ τῆς 5ης Αὐγούστου 1960 καὶ ἐφεξῆς αὐξηθέντος εἰς δολλάρια 850 δι' ἑβδομαδιαίαν ἐργασίαν ὡρῶν 72. β) Ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ αὗται ἦσαν κατὰ τὸ ἀμερικανικὸν δίκαιον ἀνάλογοι πρὸς τὴν συμφωνηθεῖσαν ἐργασίαν καὶ τὴν διάρκειαν ταύτης, κατὰ πολὺ δὲ ὑπέρτεραι τῶν καταβαλλομένων ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ παρομοίας συνθήκας εἰς πρόσωπα τῆς αὐτῆς εἰδικότητος, γ) Ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του μέχρι τῆς 17.11.1961, ὅτε ἀπελύθη, ὑπήγετο εἰς τὴν ἀμερικανικὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, ἐλάμβανεν ἄδειαν κατὰ τὸν ἀμερικανικὸν νόμον, ἀπελάμβανε τῶν προνομίων τῶν ἐν Ἑλλάδι ὑπαλλήλων τῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς βοηθείας καὶ ἐτύγχανε δασμολογικῆς ἀτελείας ἐπὶ τῶν εἰδῶν διατροφῆς καὶ θερμάνσεως καὶ δ) ὅτι οἱ συμβληθέντες ἐξεδήλωσαν τὴν βούλησίν των, ὅπως ἡ σύμβασις αὕτη διέπηται ὑπὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ νόμου. Εἶπὸν δὲν μετὰ ταῦτα τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐπαλλήλως τὸ μὲν ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη ἐργασίας διέπεται ὑπὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ δικαίου, εἰς ὃ ὑπεβλήθησαν οἱ διάδικοι, τὸ δὲ μετὰ στάθμισιν τῶν διαληφθεισῶν πραγματικῶν περιστάσεων καὶ συνθηκῶν, ὑφ' ὃς συνήφθη, ὅτι τὸ δίκαιον τοῦτο ἦτο τὸ προσῆκον εἰς τὴν σύμβασιν ταύτην, ὅτι τὰ συνομολογηθέντα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν συμφωνηθεῖσαν ὑψηλὴν ἀμοιβὴν καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας, δὲν ἀντίκεινται ὑπὸ ἐποψιν τῆς διεθνοῦς δημοσίας τάξεως εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι κρατούσας πολιτειακάς, κοινωνικὰς καὶ ἠθικὰς ἀντιλήψεις καὶ καθ' ὑποκατάστασιν τῆς ἐν τῇ ἐκκλησθείσῃ πρωτοδίκῳ ἀποφάσει διαφόρου αἰτιολογίας, ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσίοντος, δι' ἧς ἠξίου τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἐν αὐτῇ ἀμοιβῆς διὰ παρασχεθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4, 25 καὶ 33 Α.Κ., οὐδὲ ἄλλην τινὰ παρεβίασεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ὡς πρὸς τὴν ὑπέρβασιν τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος εἶναι ἐφαρμοστέον οὐχὶ τὸ ἀμερικανικόν, ἀλλὰ τὸ ἑλληνικὸν δίκαιον, δυνάμει τῶν παρ' αὐτοῦ ἐπικαλουμένων συμφωνιῶν μεταξὺ τῶν Κρατῶν μελῶν τοῦ N.A.T.O., ἐν εἷς καὶ ἡ Ἑλλάς, καὶ τῶν συμφωνιῶν μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς ὑπηρεσίας παρεχομένας ὑπὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῶν Η.Π.Α. πρὸς τὴν χώραν μας, εἶναι ὁμοίως ἀπορριπτέος, ὡς μὴ βάσιμος. Ἐκ τῶν συμφωνιῶν τούτων αἱ μὲν ἀπὸ 19.6.1951 καὶ 28.5.1952 συμβάσεις τῶν Κρατῶν μελῶν τοῦ N.A.T.O., κυρωθεῖσαι διὰ τοῦ νόμου 2799)1954, ἀφορῶσι τὸ παρὰ τῶν δυνάμεων τούτων προσλαμβανόμενον ἐντόπιον ἐργατικὸν προσωπικὸν ἐκ τῆς χώρας, εἰς ἣν σταθμεύουσιν, ὡς πρὸς ὃ τῷ ὄντι ὁρίζουσιν, ὅτι οἱ ὅροι τῆς ἀπασχολήσεώς του, αἱ κύριαι καὶ πρόσθετοι ἀποδοχαί του καὶ αἱ συνθῆκαι προστασίας του διέπονται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Κράτους τῆς διαμονῆς τῶν δυνάμεων τούτων, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τὸ προσωπικὸν τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μέλος τῶν δυνάμεών του, οὐχὶ

δέ καί τό ξένον προσωπικόν, τό άνήκον εἴτε εἰς αὐτήν ταύτην τήν δύναμιν τοῦ N.A.T.O., εἴτε εἰς ἑτέραν ξένην δύναμιν, ἥν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐξυπηρετεῖ εἰς χῶρον παραχωρηθέντα αὐτῷ ὑπό τοῦ ἐνδιαφερομένου Κράτους. Ἡ ἑτέρα ἐπικαλουμένη ἀπό 12.10.1953 συμφωνία μεταξύ Ἑλληνικῆς καί Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως οὐδόλως ἀπτεται τοῦ ἐπιμάχου θέματος. Ἡ δέ ἐπακολουθήσασα ἀπό 7.9.1956 μεταξύ τῶν αὐτῶν Κυβερνήσεων συμφωνία, κυρωθεῖσα διά τοῦ ν. 2715)1957, δι' ἧς προβλέπεται, ὅπως ἡ ὡς ἄνω ἀπό 19.6.1951 συμφωνία τῶν μερῶν τοῦ N.A.T.O. διέπῃ τό νομικόν καθεστώς τῶν ἐν Ἑλλάδι δυνάμεων τῶν Η.Π.Α. ὡς καί τῶν μελῶν τῶν δυνάμεων αὐτῶν, τοῦ πολιτικοῦ προσωπικοῦ καί τῶν οἰκογενειῶν των, τά ὁποῖα εὑρίσκονται ἐν Ἑλλάδι πρός προώθησιν τῶν σκοπῶν τοῦ N.A.T.O. ἢ εὑρίσκονται προσωρινῶς ἐν Ἑλλάδι καί ἡ παρά τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων εἰς ἀστικάς ὑποθέσεις ἄσκησις δικαιοδοσίας, ὡς προβλέπεται εἰς τό ἄρθρον VIII τῆς ὡς ἄνω συμβάσεως τῶν μερῶν τοῦ N.A.T.O., κατ' οὐδέν τροποποιεῖ τάς προδιαληφθείσας ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὡς πρός τό ἐφαρμοστέον δίκαιον. Μή δεξάμενον ὅθεν τό αὐτό δικαστήριον, καί δή αὐτεπαγγέλτως, ὅτι ἡ διαληφθεῖσα σύμβασις ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, μή ἀνήκοντος εἰς ἐγχώριον προσωπικόν, προσληφθεῖν παρά τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ N.A.T.O. ἢ τῶν Η.Π.Α., διείπετο ὑπό τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου κατά τάς διατάξεις τῶν κυρωσάντων τάς ἀνωτέρω συμφωνίας νόμων, οὐδόλως εὐθέως ἢ ἐκ πλαγίου παρεβίασε ταύτας, τά δέ περί τοῦ ἐναντίου διά τοῦ διαληφθέντος λόγου ὑποστηριζόμενα εἶναι ἀβάσιμα καί ἀπορριπτέα.

II

Ἀλλοδαπόν Δίκαιον καί Νόμος 2112)1920 περί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

Νόμος 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ νόμου 4558)1930 καί νόμου 3198)1955, ἐν σχέσει πρός τό κατά τό ἄρθρον 33 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀνεφάρμοστον ἀλλοδαποῦ δικαίου.—Ἔννοια ἄρθρων 25 καί 33 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Ἐφαρμογή Ἀμερικανικοῦ δικαίου.

Ἀρείου Πάγου 204)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Κ. Λαμπαδάριος

Κατά τό ἄρθρον 25 τοῦ Α.Κ. ἐνοχαί, ἀπορρέουσαι ἐκ συμβάσεως, ρυθμίζονται ὑπό τοῦ δικαίου τῆς πολιτείας, εἰς ὃ τά συμβληθέντα μέρη ὑπεβλήθησαν. Ἐν ἐλλείψει δέ τοιαύτης συμφωνίας ἐφαρμόζεται τό ἐξ ὅλων τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς συνήφθη ἡ σύμβασις, ἁρμόζον δίκαιον, ἐξευρισκόμενον, ὡς ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει ἀναφέρεται, μετά στάθμισιν τῶν θεμελιούντων τήν ἐνοχικήν σχέσιν στοιχείων καί ἐκτίμησιν τῶν περιστάσεων καί συνθηκῶν, αἵτινες συντρέχουσιν, ἐν ὅλῃ καί τῶν πολυπλόκων διεθνῶν συναλλαγῶν, αἵτινες ἐπιβάλλουσιν, ὅπως ἀνευρίσκηται τό προσῆκον ἑκάστοτε δίκαιον. Ἐξ ἄλλου τό ἄρθρον 33 Α.Κ. ἀποκλείει τήν ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαίου ἐπί τῶν ρυθμιζομένων διά τῶν προηγουμένων ἄρθρων αὐτοῦ σχέσεων, ἐάν αὐτή προσκρούῃ εἰς τά χρηστά ἤθη ἢ ἐν γένει εἰς τήν δημοσίαν τάξιν, ἐκλαμβανομένην οὐχί ὑπό τήν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δικαίῳ περιωρισμένην ἔννοιαν, ἀλλ' ὑπό τήν εὐρυτέραν διεθνῆ ταύτην, τῆς μή ἀντιθέσεως τούτων εἰς θεμελιώδεις πολιτικάς, κοινωνικάς ἢ ἠθικάς ἀντιλήψεις τῆς ἐννόμου ἑλληνικῆς τάξεως, ἧς τήν προστασίαν σκοποῦσιν. Εἰς τοιαύτην ὅμως ἀντίθεσιν πρός τάς θεμελιώδεις ταύτας ἀντιλήψεις δέν δύνανται νά θεωρηθῶσι, καί δή ὡς πρός ἀλλοδαπούς, αἱ διατάξεις τῶν νόμων 2112)1920, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διά τοῦ νόμου 4558)1930, καί 3198)1955, αἵτινες καθορίζουσι τάς διατυπώσεις τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τῆς καταβλητέας εἰς τόν ἀπολυόμενον μισθωτόν ἀποζημιώσεως καί τήν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἐν μή καταβολῇ ταύτης, ὡς μή ἀνήκουσαι εἰς τήν κατηγορίαν τῶν διεθνοῦς δημοσίας τάξεως ὑπό τήν ἀνωτέρω ἔννοιαν διατάξεων, ἀλλά τῶν ἐσωτερικῆς δημοσίας τάξεως τοιούτων. Ἑπομένως ἐκ τούτων δέν ἐμποδίζεται ἡ ὑπαγωγή ἀλλοδαπῶν ἐργαζομένων ἐν Ἑλλάδι εἰς τό δίκαιον τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρίδος, ὡς πρός τό δέμα τοῦτο, ἔστω καί ἂν ρυθμίζηται κατά τρόπον διάφορον ὑπό τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου, τό ὁποῖον ἄλλως τε καθιεροῖ καί ἐξαιρέσεις ἀπό τῆς ἐφαρμογῆς του, ὡς διά τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς αὕτη αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 4558)1930, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τούς ὑπαλλήλους ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐάν ἔχῃ ληφθῇ εἰδικῇ μέριμνα διά κανονισμῶν παρεχόντων ἴσην τοὐλάχιστον προστασίαν, καθώς καί διά τῆς διατάξεως τῶν ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 5613 ἔτους 1932 καί παραγράφου 7 ἄρθρου μόνου νόμου 648 ἔτους 1948 ὡς πρός τούς ὑπαλλήλους τῶν Σ.Ε.Κ.

Ἐν προκειμένῳ τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον δέχεται διά τῆς 4ης αἰτιολογίας, μετά διαφεύγουσαν τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, α) Ὅτι μεταξύ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀμερικαιοῦ πολίτου καί τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας, ἐδρευούσης ἐν τῇ πόλει Κάνσα τῆς Ἀμερικῆς, ἥτις διά συμβάσεως μετά τοῦ Ἀμερικανικοῦ Δημοσίου εἶχεν ἀναλάβει τήν συντήρησιν καί ἐπισκευήν τῶν ὑπό τῶν ἀμερικανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων χρησιμοποιουμένων χώρων καί ἀεροδρομίων ἐν τοῖς ἀεροδρομίοις Ἑλληνικοῦ καί Κρήτης καί τήν διατήρησιν ἐξειδικευμένου πυροσβεστικοῦ σώματος, διά τήν πρόληψιν καί κατάσβεσιν πυρκαϊῶν εἰς τά ἀεροσκάφη καί τά κτίρια ταῦτα, κατηρτίσθη ἐν Ἀμερικῇ τήν 13 Ἰανουαρίου 1961 ἐγγράφως εἰς τήν ἀγγλικήν γλῶσσαν, κατά τάς διατυπώσεις τοῦ ἀμερικανικοῦ νόμου, σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, δι' ἧς προσελήφθη ὡς βοηθός τοῦ ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ Ἑλληνικοῦ ἀμερικανοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ πυροσβεστικοῦ της σώματος, ἀντί μισθοῦ ἀνερχομένου εἰς 800 δολλάρια μηνιαίως δι' ἐργασίαν 60 ὡρῶν δι' ἑκάστην ἑβδομάδα, ἀπό

δέ τῆς 5ης Αὐγούστου 1960 καί ἐφεξῆς αὐξηθέντος εἰς 850 δολλάρια μηνιαίως δι' ἑβδομαδιαίαν ἐργασίαν ὡρῶν 72. β) Ὅτι αἱ ἀποδοχαί αὗται ἦσαν κατά τό ἀμερικανικόν δίκαιον ἀνάλογοι πρός τήν συμφωνηθεῖσαν ἐργασίαν καί τήν διάρκειαν ταύτης, κατά πολύ δέ ὑπέρτεραι τῶν καταβαλλομένων ἐν Ἑλλάδι ὑπό παρομοίας συνθήκας εἰς πρόσωπα τῆς αὐτῆς εἰδικότητος. γ) Ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του, μέχρι τῆς 17.11.1961, ὅτε ἀπελύθη, ὑπήγετο εἰς τήν ἀμερικανικήν κοινωνικήν ἀσφάλισιν, ἐλάμβανεν ἄδειαν κατά τόν ἀμερικανικόν νόμον, ἀπελάμβανεν ὅλων τῶν προνομίων τῶν ἐν Ἑλλάδι τῆς ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς βοηθείας καί ἐτύγχανε βασιολογικῆς ἀτελείας ἐπί τῶν εἰδῶν διατροφῆς καί θερμάνσεως. δ) Ὅτι οἱ συμβληθέντες ἐξεδήλωσαν τήν βούλησίν των, ὅπως ἡ σύμβασις αὕτη διέπηται ὑπό τοῦ ἀμερικανικοῦ δικαίου καί ὅτι τοῦτο εἰς οὐδεμίαν διατύπωσιν ὑποβάλλει τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὐδέ καθιερεῖ ἀκυρότητα ταύτης, ἐν μή καταβολῇ τῆς ὑπό τῶν νόμων 2112)1920 καί 3198)1955 ἀποζημιώσεως. Εἶπον ὅθεν, μετά ταῦτα, τό αὐτό Δικαστήριον ἐπαλλήλως τό μέν ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας διέπεται ὑπό τοῦ ἀμερικανικοῦ δικαίου, εἰς ὃ ὑπήγαγον ταύτην οἱ διάδικοι, τό δέ, μετά στάθμισιν τῶν διαληφθεισῶν πραγματικῶν περιστάσεων καί συνθηκῶν, ὑφ' ἃς συνήφθη, ἐν συσχετισμῷ πρός τήν συμφωνηθεῖσαν ὑψηλήν ἀμοιβήν καί τάς προσθέτους παροχάς ταύ ἀναιρεσείοντος, ὅτι τό δίκαιον τοῦτο ἦτο ἁρμόζον εἰς τήν σύμβασιν ταύτην καί ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ, μή ὑποβάλλουσαι εἰς διατύπωσίν τινα τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὐδέ προβλέπουσαι τήν καταβολήν ἀποζημιώσεως εἰς τόν ἀπροειδοποιήτως ἀπολυόμενον μισθωτόν καί τήν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἐν μή καταβολῇ ταύτης, ὡς αἱ διατάξεις τῶν νόμων 2112)1920 καί 3198)1955, δέν ἀντίκεινται ὑπό ἔποψιν δημοσίας διεθνοῦς τάξεως εἰς τάς ἐν Ἑλλάδι κρατούσας πολιτειακάς, κοινωνικάς καί ἠθικάς ἀντιλήψεις καί, μετά μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκλησίσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπορρίψαν τήν ἀγωγήν, δι' ἧς ἐδιώκετο ἡ ἐπιδίκασις μισθῶν ὑπερημερίας, λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεώς του, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις τῶν ἄρθρων 4, 25 καί 33 τοῦ Α. Κ., οὐδέ ἄλλην τινά παρέβιασεν. Ὁ δέ περί τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

Ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ὡς πρός τήν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καί τήν ἀκυρότητα ταύτης, λόγῳ μή καταβολῆς τῆς ὑπό τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου ἀποζημιώσεως δέν εἶναι ἐφαρμοστέον τό ἀμερικανικόν δίκαιον, δυνάμει τῶν παρά τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπικαλουμένων συμφωνιῶν μεταξύ Κρατῶν μελῶν τοῦ N.A.T.O. καί τῆς Ἑλληνικῆς καί Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως τούτου εἰς ὑπηρεσίας παρεχομένας ὑπό τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῶν Η. Π. τῆς Ἀμερικῆς εἰς τήν χώραν μας, εἶναι ὁμοίως ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος. Ἐκ τῶν συμφωνιῶν τούτων αἱ μέν ἀπό 19.6.1951 καί 28.5.1952 συμβάσεις τῶν Κρατῶν μελῶν τοῦ N.A.T.O., ἐν αἷς καί ἡ Ἑλλάς, κυρωθεῖσαι διά τοῦ νόμου 2799)1954, ἀφορῶσιν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 9, ἐδ. 4 τούτου, τό παρά τῶν δυνάμεων ταύτων προσλαμβανόμενον ἐντόπιον ἐργατικόν προσωπικόν ἐκ τῆς χώρας, εἰς ἣν σταθμεύουσιν, ὡς πρός ὃ τῷ ὄντι ὁρίζουσιν, ὅτι οἱ ὅροι τῆς ἀπασχολήσεώς του, ἡ ἀμοιβή του καί αἱ συνθῆκαι προστασίας του ρυθμίζονται ὑπό τῆς νομοθεσίας τοῦ κράτους, ἐν ᾧ σταθμεύουσιν αἱ δυνάμεις αὗται, ὑπό τόν ὅρον ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τό προσωπικόν τοῦτο δύναται νά θεωρηθῇ ὡς μέλος τῶν δυνάμεών του, οὐδέν δέ λόγον εἶχον τά κράτη ταῦτα νά ρυθμίσωσι τάς σχέσεις τοῦ ἀνήκοντος εἰς τάς δυνάμεις τοῦ N.A.T.O. στρατιωτικοῦ ἢ πολιτικοῦ προσωπικοῦ μετά τῶν προσλαβουσῶν ταῦτα Ὑπηρεσιῶν των ἢ ξένων ἑταιρειῶν, αἵτινες ἐξυπηρέτουν τούς σκοπούς τοῦ N.A.T.O. εἰς τήν χώραν εἰς ἣν ἐστάθμευον. Ἡ ἑτέρα ἐπικαλουμένη ἀπό 12.10.1953 συμφωνία μεταξύ Ἑλληνικῆς καί Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως οὐδέλως ἅπτεται τοῦ θέματος τούτου. Ἡ δ' ἐπακολουθήσασα ἀπό 7.9.1956 μεταξύ τῶν αὐτῶν Κυβερνήσεων συμφωνία, κυρωθεῖσα διά τοῦ νόμου 2715)1957, δι' ἧς προβλέπεται, ὅπως ἡ ἀπό 19.6.1951 ὡς ἄνω συμφωνία τῶν μελῶν τοῦ N.A.T.O. διέπῃ τό νομικόν καθεστώς τῶν ἐν Ἑλλάδι δυνάμεων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὡς καί τῶν μελῶν τῶν δυνάμεων τούτων, τοῦ πολιτικοῦ προσωπικοῦ καί τῶν οἰκογενειῶν των, τά ὁποῖα εὑρίσκονται ἐν Ἑλλάδι ἢ εὑρίσκονται προσωρινῶς ἐν Ἑλλάδι πρός πραώθησιν τῶν σκοπῶν τοῦ N.A.T.O., καί ἡ παρά τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων ἄσκησις ὡς πρός ταῦτα δικαιοδοσίας εἰς ἀστικάς ὑποθέσεις, συμφώνως πρός τό ἄρθρον VIII τῆς ὡς ἄνω ἀπό 16.9.1925 συμβάσεως τῶν μερῶν τοῦ N.A.T.O. κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐν Ἑλλάδι ὑπηρεσίας των ὡς μελῶν τῶν δυνάμεων τούτων, περιοριζομένων οὕτω τῶν διά τοῦ νόμου 2672 ἔτους 1953 κυρωθεισῶν συμφωνιῶν μεταξύ τῶν αὐτῶν Κυβερνήσεων παρασχεθέντων εἰς ταῦτα προνομίων καί ἀσυλίας, οὐδόλως ἐστέρησε τά μέλη ταῦτα τοῦ δικαιώματος ὅπως ὑπαχθῶσιν, ὡς πρός τό ἐφαρμοστέον δίκαιον, εἰς τάς προδιαληφθείσας ἰδιωτικοῦ διεθνοῦς δικαίου διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Μή δεξάμενον ὅθεν τό αὐτό Δικαστήριον, καί δή αὐτεπαγγέλτως, ὅτι ἡ διαληφθεῖσα σύμβασις ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, μή ἀνήκοντος εἰς ἐγχώριον προσωπικόν προσληφθεῖν παρά τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ N.A.T.O. ἐν Ἑλλάδι, διέπετο ὑπό τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου κατά τάς διατάξεις τῶν κυρωσάντων τάς ὡς ἄνω συμφωνίας νόμων, οὐδόλως εὐθέως ἡ ἐκ πλαγίου παρέβιασε τάς διατάξεις ταύτας, τό δέ περί τοῦ ἐναντίου διά τοῦ διαληφθέντος λόγου ὑποστηριζόμενα εἶναι ἀπορριπτέα.

ΑΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 57 ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Έννομος προστασία μισθωτών έξ άλλων νομοθετικών διατάξεων

Προστασία έκ τοῦ ἄρθρου 57 ἐπ. Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπὶ προσβολῇ τῆς προσωπικότητος.—Δὲν χωρεῖ αὕτη δσάκις ἐν δεδομένῃ περιπτώσει προβλέπεται εἰδικὴ ρύθμισις, καλύπτουσα ἐξ ὁλοκλήρου τὸ θέμα καὶ ὡς πρὸς τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἄρσιν τῆς ὡς προσβολῆς κρινομένης ἐνεργείας.—Ἐνέργεια ἐργοδότου, προσβάλλουσα τὴν ζωήν, ὑγείαν ἢ ὑπόληψιν τοῦ μισθωτοῦ, κατ' ἀθέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου τεθεσπισμένων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου.—Ἔννομος προστασία ἐξ ἄλλων διατάξεων καὶ ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 57 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ ζήτημα, ἡ ἐπίλυσις τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν κατωτέρω παρατιθεμένην ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν παραπέμπεται εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Πρόκειται περὶ τοῦ ἂν ἡ παράβασις τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 662 Ἀστικοῦ Κώδικος ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου (καὶ τῶν εἰδικῶν διατάξεων ἐργατικῶν νόμων περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς ζωῆς καὶ ὑγείας τοῦ ἐργαζομένου) δύναται νὰ ἔχῃ ὡς συνέπειαν καὶ τὴν κατ' ἄρθρον 57 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀποζημίωσιν, δεκτοῦ γενομένου ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ταύτης ἀποφάσεως ὅτι ὁ μισθωτὸς ἐξασφαλίζεται διὰ τῶν ἐπικαλουμένων ὑπ' αὐτῆς διατάξεων.

[Λόγῳ διαφόρου ὁρολογίας τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου ὡς πρὸς τὸ πρόσωπα τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ μισθωτοῦ, «μισθωτὸς» κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα ὁ ἐργοδότης καὶ «ἐκμισθωτὴς» ὁ μισθωτὸς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δὲν ἀπέφυγε τὴν χρησιμοποίησιν διαφόρου ὁρολογίας, ἀναφερουσα ἐν ἀρχῇ τῶν ἐργαζόμενων ὡς «μισθωτῶν» καὶ κατωτέρω τὸν ἐργοδότην ὡς «μισθωτήν». Ἴδετε διὰ τὴν ὁρολογίαν *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ Εἰσαγ. ἄρθρων 648 - 680, ἀριθ. 20 ἐπ.].

Διὰ τὴν παράβασιν τῆς ὑποχρεωσεως προνοίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἔχουν γίνει δεκταὶ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ αἱ συνέπειαι, περὶ ὧν ἐσημειώσαμεν ἐν ΕΕΔ 17, 43 ἐπ. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 672, ἀριθ. 52, ἐπ' ἄρθρον 673, ἀριθ. 12 ἐπ.).

Προκειμένου περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρονικῆς διαρκείας, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον εἶναι μονομερής καὶ βλαπτική, ἐπάγεται τὴν συνέπειαν ὅτι θεωρεῖται καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καὶ δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 (ἄρθρον 7) ἀποζημίωσιν, αὕτη (ἀποζημίωσις) δὲν προϋποθέτει ἄκυρον ἀπόλυσιν, ὡς ἀναγράφεται ἐν τῇ ἀρεοπαγιτικῇ ἀποφάσει, οὔτε ἄλλως ὁ νόμος 2112)1920 προϋποθέτει ἄκυρον ἀπόλυσιν, ἀλλ' ἔγκυρον τοιαύτην ἢ καὶ ἄκυρον, ἐφ' ὅσον ὅμως ἀπαδεχθῇ ταύτην ὡς ἔγκυρον ὁ μισθωτός.

Ἀρείου Πάγου 183)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπροεδρος κ. *Μ. Παττελῆς* Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος* Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Τρίμης, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 57 ἐπ. Α.Κ. προστασία ἐπὶ προσβολῇ τῆς προσωπικότητος δὲν χωρεῖ ὁσάκις ἐν δεδομένῃ περιπτώσει προβλέπεται διὰ τὴν κρινομένην ὡς προσβολὴν τῆς προσωπικότητος ἐνέργειαν εἰδικὴ ρύθμισις, καλύπτουσα ἐξ ὁλοκλήρου τὸ θέμα καὶ ὡς πρὸς τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἄρσιν τῆς ὡς προσβολῆς κρινομένης ἐνεργείας.

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἐνέργεια, ἡ ἀφορῶσα εἰς τὸν μισθωτὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ δυναμένη νὰ κριθῇ ὡς προσβάλλουσα τὴν ζωήν, ὑγείαν ἢ ὑπόληψιν τοῦ μισθωτοῦ ἢ τὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας ἐπὶ βλάβῃ τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἀθέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεθεσπισμένων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου, προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 662, νόμου Γ'ΧΛΔ')1911, ὡς κωδικοποιηθεὶς ἰσχύει, καὶ νόμου 2943)1923, παρέχει ἔννομον προστασίαν πλήρη πρὸς τὸν μισθωτόν, δυναμένου νὰ προβῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 672 Α.Κ. εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως διὰ σπουδαῖον λόγον, ζητήσῃ ἀποζημίωσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 673 Α.Κ. ἢ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 914 Α.Κ. πάσης ζημίας, μὴ ἀποκλειομένης καὶ τῆς ἠθικῆς, ἣν ἐκ τῆς παραλείψεως τοῦ ἐργοδότου ὑπέστη, ἔτι δὲ πλέον καὶ νὰ ἀρνηθῇ ἀζημίως τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, προβάλλων τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 325 Α.Κ. δικαίωμα ἐπισχέσεως αὐτῆς, μέχρις οὗ ὁ μισθωτὴς ἐπιφέρει τὰς ἀναγκαίας διαρρυθμίσεις καὶ διορθώσεις, δικαιούμενος κατὰ τὸ διάστημα ταῦτο τοῦ μισθοῦ του ἢ καὶ θεωρῶν ὡς ἄκυρον τὴν ἀπόλυσιν νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν κατὰ τὸν νόμον 2112 ἀποζημίωσιν, καλυπτομένων αὕτω πλήρως τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 57,

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΚΡΟΥΣΙΣ ΥΠΟ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤΑΒΟΛΗΣ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920

Μονομερής ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ θλαπτική διὰ τὸν μισθωτὸν μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 7 Νόμου 2112)1920.— Ἀξίωσις ἐξ αὐτῆς ἀποζημιώσεως ἀπαιτητὴ ἀπὸ τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀποκρούσεως τῆς γενομένης μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, θεωρούντος αὐτὴν ὡς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀποσχόντος ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀπορριπτομένη ὡς ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ ἀσκηθῇ ἐντὸς ἑξαμήνου προθεσμίας, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, κατ' ἄρθρον 6 § 2 Νόμου 3198)1955.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 22261)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη (ΕΕΔ 22,69), πᾶσα μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως, βλάπτουσα τὸν ὑπάλληλον, θεωρεῖται ὡς καταγγελία ταύτης, δι' ἣν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἡ διάταξις ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112) 1920 (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 18, 784, ἔνθα παραπομαὶ καὶ εἰς τὴν νομολογίαν).

Ὡς δὲ ἔχει ἑρμηνευθῇ διὰ σειρᾶς ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων (130)1960, εἰσηγητὴς Π. Τσαροέχης, ΕΕΔ 19, 452, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί), ἡ μονομερὴς βλαπτικὴ ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας παρέχει εἰς τὸν μισθωτὸν δικαίωμα νὰ θεωρήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην ὡς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, νὰ ἀπόσχῃ τῆς ἐργασίας καὶ νὰ αἰτήσηται παρὰ τοῦ ἐργοδότου τὴν καταβολὴν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ νόμου ταύτου ἀποζημιώσεως. Τὸ δικαίωμα ὅμως τοῦτο τοῦ μισθωτοῦ αἴρεται διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ ἀποδοχῆς τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς, δυναμένης νὰ γίνῃ ὄχι μόνον ρητῶς, ἀλλὰ καὶ σιωπηρῶς, διὰ πράξεων συμπερασματικῶς ἐμφαινουσῶν τὴν

59 Α.Κ. προστατευτέων δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἐνταχθεὶς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης Η.Ε.Μ. εἰς κλάδον καὶ βαθμὸν τῶν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων τῶν γραφείων της, οὐ μόνον δὲν ἀνέθεσεν αὐτῷ, ἔχοντι μείζονα ἀρχαιότητα ἐξ ὅλων τῶν παρ' αὐτῇ τμηματαρχῶν Α' ὑπηρεσίαν ἀνάλογον πρὸς τὸν βαθμόν, τὴν πεῖραν καὶ τὰ προσόντα τούτου, ἀλλὰ μὲ ἐκδηλον πρόθεσιν ἐξαναγκασμοῦ του εἰς ἀποχώρησιν ἐπεφόρτισε ταῦτον μὲ βοηθητικὰ καὶ ὅλως ἐπουσιώδη ἐν σχέσει μὲ τὸν βαθμόν, μισθὸν καὶ τὰς δυνατότητάς του καθήκοντα, σαφῶς ὑποδεεστέρα τῶν ἕως τότε ἐκτελουμένων τοῦ βοηθοῦ προϊσταμένου κινήσεως, ἐτοποθέτησεν αὐτὸν κατ' ἐξαίρεσιν τῶν ἄλλων τμηματαρχῶν καὶ τῶν ὑπολειπομένων ἐτι εἰς ἀρχαιότητα εἰς ἀνθυγιεινὸν τοῦ κτιρίου τοῦ ἀμαξοστασίου δωμάτιον, ἐστερημένον παραθύρου ἔχοντος ἄμεσον φωτισμὸν καὶ χρησιμοποιούμενον παρ' αὐτῆς ὡς ἀποθήκην ὑλικοῦ καὶ ἀρχείου, ἔχον δὲ εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς τοίχους αὐτοῦ ἐπιπλα (ἀρχειοθήκας, ντουλάπας κλπ.) περιέχοντα ὑλικόν, ἀρχεῖα, γραφικὴν ὕλην καὶ ἀπολεσθέντα παρ' ἐπιβατῶν τῶν ὀχημάτων της εἴδη. Ὅτι ἐν τοῖς πράγμασιν, ὡς ἐκ τῶν ἄνω ἐνεργειῶν τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐνεφανίζετο ὡς ἀργόμισθος ὑπάλληλος τῶν κατωτάτων βαθμίδων, μετ' ἀποδοχὴν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐδέξατο τὴν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 57 Α.Κ. βασιζομένην ἀγωγὴν περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς προσγενομένης αὐτῷ προσβολῆς τῆς προσωπικότητός του. Οὗτος ὅμως ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 57, ἀφοῦ τὰ ὡς ἄνω δεκτὰ γενόμενα περιστατικὰ παρεῖχον τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ μισθωτῷ δικαίωμα πλήρους προστασίας ἐκ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθεισῶν εἰδικῶν διατάξεων, ἕνεκεν οὗ δὲν κατελείπετο ἴδαφος ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 57 Α.Κ., καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ νόμου 3810)1957, καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου Α' καὶ Β' λόγους ἀναιρέσεως. Πλήν, τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ληφθείσης διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου, δέον συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 3 νόμου 3810)1957 νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου 1962 αἰτήσεως τῆς «Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν Α.Ε.» περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 15099)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

πρὸς ἀπόδοχὴν βουλήσεών του.

Τὸ νέον τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἀναιρέσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι, ὅτι δέχεται ὅτι ἡ ἀξίωσις αὕτη τοῦ μισθωτοῦ γεννᾶται καὶ καθίσταται ἀπαιτητὴ ἀπὸ τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀποκρούσεως τῆς γενομένης μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, θεωρούντος αὐτὴν ὡς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀποχώντος τῆς ἐργασίας του.

Περαιτέρω, δοθέντος ὅτι κατ' ἄρθρον 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955 περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 22, 67) πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἢ τὸ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, κατὰ τὴν δεκτὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου γενομένην ἀπαγὴν περὶ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀποκρούσεως τῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως καὶ ἀπωχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ἔπεται, ὅτι ἡ προθεσμία ἄρχεται ὄχι ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ ταύτης ἀποκρούσεως τῆς μεταβολῆς, ὁπότε πρόκειται καὶ περὶ τῆς κατ' ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 2112)1920 καταγγελίας, ὁπότε καθίσταται ἀπαιτητὴ καὶ ἡ ἀξίωσις ἀποζημιώσεως.

Ἀρείου Πάγου 247)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανωλαμπάκης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Καμπέρης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Καρωτάκης, Γ. Κινινῆς

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐργοδότιδος προτάσεων ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, κατὰ τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν ἰσχυρίσθη, ὅτι λύει τὴν μεταξὺ των σύμβασιν ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἀποχωρεῖ τῆς ὑπηρεσίας του. Ἑπομένως ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐσφαλμένης προϋποθέσεως στηριζόμενος πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρὰ τὸν νόμον ἠχθη εἰς παραδοχὴν τῆς κατὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ ἀποζημιώσεως, ὡς ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῆς καταγγελίας τῆς μεταξὺ των συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, διὰ μονομεροῦς, βλαπτούσης τὸν ἐνάγοντα, μεταβολῆς τῶν ὅρων ταύτης (ἄρθρα 1 καὶ 7 ν. 2112)1920), καθ' ὅσον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα προταθέντα καὶ ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης (Πολ. Δικονομίας 807 § 7), ἤτοι τὸν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπαχθέντα ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ὡς ἄνω ἰσχυρισμόν, ὅτι ὡς ἰσχυρίζεται αὕτη διὰ τοῦ προκειμένου λόγου ἀναιρέσεως, προέβαλε διὰ τῶν ὡς εἴρηται προτάσεών της, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ ἄρθρον 811 § 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 7 ν. 3810)1957, μὴ ἐμπίπτοντος τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου εἴς τινα τῶν διὰ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου θεσπιζομένων ἐξαιρέσεων.

Ἐκ τῶν τρίτης καὶ τετάρτης αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως σαφῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη ὡς ἀποδειχθέν, ἐκτὸς ἄλλων, ὅτι ἡ ἐφ' ἧς ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται μονομερὴς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐναγομένης ἐργοδότιδος, βλαπτικὴ δὲ διὰ τὸν ἀναιρεσίβλητον ἐνάγοντα, μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνης συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἐγένετο τὸ πρῶτον μετὰ τὴν 5ην Νοεμβρίου 1961, ὅτε ὁ ἐνάγων ἐπέστρεψεν, ἵνα ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του εἰς τὸ παρ' ᾧ εἰργάζετο κατάστημα τῆς ἐναγομένης. Μέχρι τοῦ χρόνου τούτου καὶ εἰδικῶς περίπου ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1961 ὁ ἐνάγων ἀπουσίασε δεδικαιολογημένως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του καὶ δὴ ἀρχικῶς ἔλαβε μηνιαίαν ἄδειαν. Κατὰ τὴν λῆξιν ταύτης ἠσθένησε καὶ εἰσήχθη ἐκτάκτως εἰς τὴν κλινικὴν Ι.Κ., χειρουργηθεὶς δι' ὀριστερὰν βουβωνοκήλην, παρέμεινε δὲ ἐν τῇ κλινικῇ μέχρι τῆς 18 Ὀκτωβρίου 1961 καὶ ἀκολούθως ἐν συνεχείᾳ ἐκτὸς ταύτης πρὸς ἀποθεραπείαν του καὶ πέραν τῆς 5ης Νοεμβρίου 1961, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐπεκύρωσε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἐν τῇ ἐπιδικάσει τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὸν μῆνα τοῦτον, Νοέμβριον 1961, μετερρύθμισε δὲ αὐτὴν μόνον διὰ τὸ καθοριζόμενον εἰκοσαήμερον τοῦ ἑπομένου μηνὸς Δεκεμβρίου 1961, καθ' ὃ, ὡς ἐδέχθη, δὲν παρέσχεν ὁ ἐνάγων τὰς ὑπηρεσίας του. Ταῦτα δεξαμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀποφηναμένη βάσιμον καὶ κατ' οὐσίαν τὴν ἀγωγὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν στερεῖται νομίμου βάσεως ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐγίνετο ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἡ ὡς εἴρηται μονομερὴς μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης καὶ δὴ ἐν τῇ διαγνώσει τῆς γενέσεως καὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τῆς ἐργοδότιδος, ἀφοῦ ἡ ἀξίωσις αὕτη κατὰ μὲν τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 7 τοῦ ν. 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 4558)1930, γεννᾶται καὶ καθίσταται ἀπαιτητὴ ἀπὸ τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀποκρούσεως τῆς γενομένης μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, θεωρούντος αὐτὴν ὡς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος καὶ ἀποχώντος τῆς ἐργασίας, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 6 § 2 τοῦ ν. 3198)1955 ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ ἀσκηθῇ ἐντὸς ἑξαμήνου προθεσμίας, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή. Ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν παρεβίασεν ἡ ἀπόφασις τὴν παρατεθεῖσαν δευτέραν διάταξιν, ἀφοῦ ἡ ἀναιρεσείουσα ὁμολογεῖ διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου, ὅτι ἡ ἀγωγὴ ἐπεδόθη εἰς αὐτὴν τὴν 4ην Μαΐου 1962, ἑπομένως ἐμπροθέσμως, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἠσκήθη αὕτη πρὸ τῆς διαδρομῆς ἑξαμήνου προθεσμίας, ἀφ' ἧς ἡ διωκομένη ἀξίωσις κατέστη ἀπαιτητή. Ὅθεν οἱ ἐναντίοι δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι ἀναιρέσεως (Πολ. Δικονομίας 807 § 11 καὶ 19) εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

ΥΠΕΡΩΡΙΑΙ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΕΚ ΠΑΡΟΧΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΥΠΕΡΩΡΙΑΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Παραγραφή απαιτήσεων εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού εργοδότου

Εικοσαετής παραγραφή απαιτήσεων εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού εκ τού άρθρου 904 επ. Αστικού Κώδικος.—Ισχυρισμός περί δεδικασμένου εκ τού άρθρου 274 Πολ. Δικονομίας.—Περιεχόμενον αξιώσεως εκ τού άρθρου 904 Αστικού Κώδικος. Παροχή υπερωριακής εργασίας υπό νοσοκόμου κλινικής.—Υπολογισμός αποζημιώσεως.—Προσαυξήσεις δι' εργασίαν κατά Κυριακάς και νυκτερινήν εργασίαν.

Έρχεται ή κατωτέρω απόφασις του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου μετά την αναιρετικήν υπ' αριθ. 11)1963 απόφασιν του Β' Τμήματος του Αρείου Πάγου (εισηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 32, 422).

Ηκολούθησε και ή νεωτέρα αύτη αρεοπαγιτική απόφασις την γνώμην τής αναιρετικής περί του ότι ή εκ τού άρθρου 904 Αστικού Κώδικος απαίτησις εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού παραγράφεται μετά εικοσαετίαν (άρθρον 249 Α.Κ.), ταύτα δε έγένετο δεκτόν και υπό της Ολομελείας του Αρείου Πάγου (23)1963, εισηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216).

Επρόκειτο περί παροχής εργασίας υπό νοσοκόμου κλινικής πέραν των υπό του νόμου καθοριζομένων ωρών εργασίας (άρθρων 1 ά.ν. 199)1936, ίδετε σχετικώς και Πρωτοδικείου Αθηνών 8638)1957, εισηγητής *Α. Αλεξανδρόπουλος*, ΕΕΔ 16, 227, Πρωτοδικείου Αθηνών 16086)1957, εισηγητής *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 17, 82, Πρωτοδικείου Αθηνών 3111)1958, εισηγητής *Σ. Λημνιώης*, ΕΕΔ 17, 933).

Συνεπώς ο μισθωτός είχεν εκ τού άρθρου 904 Α.Κ. αξιώσαν απόδοσεως της ωφελείας του εργοδότου, ή οποία, κατά την Α.Π. 23)1963 (Ολομελείας, εισηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216), συνίσταται εις τον μισθόν, ον ο εργοδότης θά κατέβαλλεν εις έτερον μισθωτόν δυνάμει εγκύρου συμβάσεως εργασίας υπό τας αυτάς κατά τα λοιπά περιστάσεις.

Η κατωτέρω απόφασις του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου προσθέτει και ότι κατά το ποσόν ταύτο εξημιούτο ο μισθωτός (ούτω και ή Α.Π. 282)1961, Β' Τμήματος, εισηγητής *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 20, 729).

Αντίθετος εις το θέμα εν σχέσει προς την ζημίαν του μισθωτού ή Α.Π. 670)1956 (εισηγητής *Στ. Μανρομιχάλης*, ΕΕΔ 16, 76, καθ' ήν δέν έρευνάται το μέγεθος της εις τον μισθωτόν επαλθούσης ζημίας. Ίδετε και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 20, 728, ένθα παραπομπαί, σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 22, 217 επ. επί των υποστηριχθέντων ένωπίον της Ολομελείας του Αρείου Πάγου).

Κατά την Α.Π. 107)1960 (εισηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 19, 348) επί αιμπατώσεως κατά Κυριακάς ή άλλας μη εργασίμους ημέρας και νυκτερινής τοιαύτης ή διά της υπ' αριθ. 8990)1946 υπουργικής αποφάσεως χορηγουμένη προσαύξησις εξ 75 0/0 επί του εκάστοτε κεκανονισμένου ημερομισθίου είναι ανεξάρτητος προς πάσαν έτεραν προσαύξησιν, παρεχομένην διά νυκτερινήν εργασίαν και υπολογίζεται πάντοτε άνευ συνυπολογισμού και της προσαυξήσεως ταύτης επί των υποχρεωτικώς τεθησπισμένων ελαχίστων ορίων μισθών και ημερομισθίων, άνήκεστ δε απόφασιν του Πρωτοδικείου Καλαμών, διότι ταύτα απερρίφθη, ότι ή προσαύξησις, της οποίας εδικαιούτο ο μισθωτός διά την κατά Κυριακάς και λοιπάς μη εργασίμους κατά νόμον ημέρας εργασίαν του, έδει, όπως υπολογισθή, επί των ελαχίστων τεθεσπισμένων ορίων του βασικού ημερομισθίου, ως τούτο διεμορφούτο διά της εις αύτό προσθήκης της λόγω νυκτερινής εργασίας προσαυξήσεως.

Αρείου Πάγου 238)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Α. Κωστόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Δημακόπουλος, Γ. Ράμμος.

1. Μελετάκος

Νομίμως εισάγεται ή προκειμένη υπόθεσις προς περαιτέρω συζήτησιν μετά την προς ταύτο παραπομπήν της διά της υπ' αριθ. 11)1962 αποφάσεως του Δικαστηρίου τούτου, ανελούσης την υπ' αριθ. 15923)1961 απόφασιν του Πρωτοδικείου Αθηνών εκ τού άρθρου 807 §§ 17 και 19 Πολ. Δικ.

Και το Τμήμα ταύτο σύμφωνον έχει την γνώμην τη αναιρετική τοιαύτη, καθ' ήν απαίτησις, επεριδομένη επί των περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεων των άρθρων 904 επ. Α.Κ. και αντικείμενον έχουσα την απόδοσιν ωφελείας, ήν ο εργαδότης απεκόμισεν εκ της παρασχεθείσης αύτω, δυνάμει άκύρου συμβάσεως εργασίας άλλου, υπάγεται εις την γενικήν 20ετή παραγραφήν του άρθρου 249 Α.Κ.

Μετά ταύτα, αναιρεθείσης εν όλω της ως είρηται απαφάσεως του Πρωτοδικείου και των διαδίκων επανερχομένων εις την προ ταύτης κατάστασιν, κατ' άρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ. (άρθρον 23 νόμου 3810)1957), εξετασθέντα, συνεκδικαζόμενα, αι από 23.5.1961 και 9.5.1961 ασκηθείσαι εμπροθέσμως και εμπροθέσμως κατοβληθείσαι και των νομίμων προαπαιτουμένων δυτίθεται έφεσις των διαδίκων κατά της υπ' αριθ. 2379)1961 αποφάσεως του κατά την διαδικασίαν του νόμου Γ?ΟΔ' δικάσαν-

τος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐγένετο ἐν μέρει δεκτὴ καὶ ἡ τρίτη ἐκ τῆς αὐτῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος μισθωτοῦ, διώκοντος τὴν ἀποζημίωσίν του ὡς νυκτερινοῦ νοσοκόμου διὰ τὴν παρὰ τὸν νόμον ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησίν του ὡς τοιούτου εἰς τὴν Ἰατρικὴν κλινικὴν τοῦ ἐναγομένου κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ χρονικὰ διαστήματα.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω δεκτὰ γενόμενα περὶ τοῦ χρόνου παραγραφῆς τῆς ἐν λόγῳ ἀγωγίμου ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος ὁ πρόσθετος λόγος ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου περὶ παραγραφῆς τῆς κατ' αὐτοῦ ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὸ ἀπὸ 10.5.1952 - 2.3.1956 χρονικὸν διάστημα, ὡς μὴ νόμιμος, ἀπορριπτέος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ ἐγκύρως προσαγομένων ὑπ' ἀριθ. 6516)1960 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 206 1961 ὁμοίας τοῦ δικαστηρίου τούτου, αὗται ἐξεδόθησαν ἐπὶ ἀξιώσεως τοῦ ἐνάγοντος περὶ καταβολῆς αὐτῷ παρὰ τοῦ ἐναγομένου διαφορῶν μισθοῦ, δώρων κλπ. νομίμων προσαυξήσεών των ἐπὶ τῇ παρ' αὐτοῦ νομίμως παροχῇ τῶν ὑπηρεσιῶν κατὰ τὴν νύκτα, Κυριακὰς κλπ. ἐξαιρεσίμους ἡμέρας, ὡς καὶ τὰς ἡμέρας ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεώς του, κατὰ τὴν ἔκδικασιν τῆς ὁποίας παρεμπιπτόντως ὅλως γίνεται ἐν ταύταις μνεία καὶ περὶ τῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς του ἀπασχολήσεως, χωρὶς νὰ ἀποφαίνωνται καὶ περὶ ταύτης, ἀφοῦ ἡ περὶ ταύτης ἀμφισβήτησις οὐδαμῶς ἀπετέλει τὴν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν, οὐδὲ προδικαστικὸν ζήτημα τῶν ὡς ἄνω τότε καταχθεισῶν πρὸς κρίσιν καὶ ἀπόφανσιν ἀξιώσεων τοῦ ἐνάγοντος, τῶν ἐντελῶς διαφόρων τῆς νῦν κρινομένης τοιαύτης, καὶ ἐντεῦθεν πλήρωσις δεδικασμένου, προκύπτοντος ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων τῆς ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ὑπὸ κρίσιν ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, δὲν ὑφίσταται, ὡς μὴ συντρεχουσῶν τῶν πρὸς τοῦτο κατ' ἄρθρον 274 Πολιτικῆς Δικονομίας προϋποθέσεων, καὶ ὀρθῶς ἐν τούτῳ ἔχει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρόσθετος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἄβάσιμος ἀπορριπτέος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ., καθ' ἣν ὁ καταστὰς πλουσιώτερος ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἢ ἐπὶ ζημίᾳ τούτου ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, προκύπτει, ὅτι καὶ ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας, κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς παρὰ τὸν νόμον ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ, δικαιοῦται οὗτος εἰς ἀπόδοσιν παρὰ τοῦ ἐργοδότου τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον οὗτος ἐντεῦθεν ἀπεκόμισε καὶ καὶ ὠφελήθη, αὐτὸς δὲ ἐζημιώθη, ὁποτιμώμενον δὲ συνίσταται εἰς τὸν μισθόν, ὃν ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτόν, δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις, ἐν ᾧ περιλαμβάνεται καὶ πᾶν ὅ,τι προσθέτως ὡς μισθὸς παρέχεται αὐτῷ καταβλητέον κατὰ νόμον, εἴτε εἰς εἶδος, εἴτε κατὰ τὴν νομίμου ἀποτίμησιν του εἰς χρῆμα.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πρωτοδίκως ἐξεταασθέντων παρὰ τῶν διαδίκων μαρτύρων, τῶν ἐκθέσεων ἐξετάσεων τοιούτων ἐξωδίκως ἐξετασθέντων, ἐκ πάντων τῶν ἑκατέρωθεν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων καὶ τῆς ὅλης διαδικασίας κατὰ τὴν ἐξ ὅλων τούτων συνεκτιμωμένην δεόντως συναχθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐντελῶς ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς: Ὅτι ὁ ἐνάγων, φοιτητὴς ὢν τῆς Ἰατρικῆς, προσελήφθη δι' ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀορίστου χρόνου τὴν 10.5.1952 ὡς νυκτερινὸς νοσοκόμος εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἰατρικὴν κλινικὴν τοῦ ἐναγομένου, παρ' ᾧ εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος μέχρι τῆς 30.6.1955, ὅτε ἀπεχώρησεν, ἐπαναπροσληφθεὶς δὲ τὴν 1.3.1956 εἰργάσθη ὁμοίως μέχρι τῆς 31.8.1959, ὅτε οἰκειοθελῶς αὐτὸς ἀπεχώρησε, μὲ νόμιμον ὡράριον ἐργασίας ἑπτὰ ὡρῶν κατὰ τὴν νύκτα καὶ δέκα ὡρῶν κατὰ τὴν ἡμέραν κατ' ἄρθρα 1, 2 ἐπ. Δ.ν. 199)1936. Ὅτι οὗτος ἀπησχολεῖτο παρὰ τοῦ ἐναγομένου καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος συνεχῶς καὶ κατ' ἀμφότερα τὰ ὡς ἄνω χρονικὰ διαστήματα τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του ὡς νοσοκόμου ἐπὶ μίαν ὥραν κατὰ τὴν νύκτα (5 - 6 π.μ.) πέραν τῆς συνομολογηθείσης καὶ νομίμου νυκτερινῆς ἐργασίας του, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς 10ης μ.μ., καὶ μίαν ἔτι ὥραν ὑπερωριακῶς κατὰ τὴν ἡμέραν, ἤτοι ἀπὸ τῆς 9ης - 10 μ.μ., δι' ἣν παράνομον ἀπασχόλησίν του θὰ ἔδει νὰ καταβληθῇ αὐτῷ ἡ ἐντεῦθεν ἐπελθοῦσα μὲν εἰς αὐτὸν ζημία, ἀποκομισθεῖσα δὲ παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἀντιστοίχως ὠφέλεια ἐκ τῆς περιουσίας τούτου λόγῳ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας του καὶ ἥτις συνίσταται εἰς τὸν νόμιμον μισθόν, ὃν ὁ ἐναγόμενος θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, βάσει καὶ τῶν ἱκανοτήτων καὶ λοιπῶν οὐσιαστικῶν προσόντων τοῦ ἐνάγοντος, ἐναντὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν τῷ κατεβλήθη καὶ ἐντεῦθεν οὗτος ἐζημιώθη. Κατὰ ταῦτα ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἐν λόγῳ ἀποζημιώσεως τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὴν ὡς ἄνω δίωρον ἀπασχόλησίν του δέον νὰ χωρήσῃ βάσει καὶ τῶν ἀνωτέρω μὲ βάσιν τὸν ἑκάστοτε νόμιμον αὐτοῦ μισθόν, ἡμερομίσθιον, ὡρομίσθιον μετὰ προσαυξήσεων αὐτοῦ εἰς χρῆμα, τῆς τοιαύτης τῶν Κυριακῶν κλπ., τὸ ὕψος τῶν ὁποίων βασικῶς δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὅστις περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἀμφισβήτησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τροφοκατοικίαν καὶ πλυστικὰ καὶ ἥτις ὡς μὴ νόμιμος ἀπορριπτέα.

Οὕτω ἡ κατὰ τὸν κρίσιμον τῆς ἀγωγῆς χρόνον ἐξελιξις μισθοῦ κλπ. καὶ ὁ ἐκ τῆς ἄνω αἰτίας ἀποδοτέος πλουτισμὸς τοῦ ἐναγομένου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 10.5.1952 - 6.10.1952 150 ἡμερῶν ὁ μηνιαῖος βασικὸς μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 373+τροφὴ 240+κατοικία δραχμὰς 80 εἰς δραχμὰς 693, ἡμερομίσθιον δραχμ. 27,72, τὸ ὡρομίσθιον νυκτερινῆς ἐργασίας μετὰ τῆς προσαυξήσεώς του ἐξ 25ο)ο αὐτοῦ ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 3,96+0,99 = 4,95, τὸ ὡρομίσθιον τῆς μιᾶς ὥρας ὑπερωρίας κατὰ τὴν ἡμέραν (9 - 10 μ.μ.) ἀνέρχεται εἰς 2772 : 10 = 277, τὸ σύνολον ἀποζημιώσεως διώρου ἄνω ὑπερωρίας κατὰ τὸν ἄνω χρόνον ἀνέρχεται εἰς 495 + 277 = 772 X 150 = 1158, εἰς τοῦτο προσθετέα ἡ κατὰ 75ο)ο προσαύξησις τῆς ἀντιμισθίας τῆς διώρου ἄνω ὑπερωρίας τῶν 17 Κυριακῶν τοῦ ἄνω χρόνου, ἤτοι δραχμαὶ 5,79 X 17 = 98 σύνολον 98 + 1158 = 1256 δραχμαί. Διὰ

τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 7.10.1952 — 30.6.1953 ἐξ ἡμερῶν 266 μὲ βασικὸν μισθὸν 749 δραχμῶν τὸ ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 29,96, τὸ ὡρομίσθιον νυκτὸς + 25ο/ο ἐκ μιᾶς ὥρας δραχμαὶ 29,96 : 7 = 4,28 + 1,07 = 5,35 καὶ ἑτέρα μία ὥρα ὑπερωρία ἡμέρας, ὡς ἀνωτ. δραχμαὶ 29,96 : 10 = 2,99 + 5,35 = 8,34 X 266 ἡμέρας = 2218 δραχμαί, εἰς ὃ προσθετέον καὶ τὸ ποσὸν ὑπερωριῶν 38 Κυριακῶν τοῦ ἄνω χρόνου, ἤτοι 4,28 + 29,9 X 0,75 = 545 X 38 = 207 δραχμαὶ καὶ σύνολον δραχμῶν 2218 + 207 = 2425. Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.7.1953 - 28.2.1954, εἰς ὃ περιλαμβάνονται 243 ἡμέραι μὲ βασικὸν + τροφοκατοικία, προκύπτει ὡρομίσθιον 32 δραχμῶν τὸ ὡρομίσθιον νυκτὸς εἰς δραχμὰς 32 : 7 = 4,57 + 25ο/ο = 5,71 καὶ ἑτέρας μιᾶς ὥρας ἡμέρας, ἤτοι δραχμαὶ 32 : 10 = 3,20, σύνολον 5,71 + 3,20 = 8,91 X 243 = 2.165, εἰς ποσὸν προσθετέα καὶ ἡ κατὰ 75 ο/ο προσαύξησις ἀντιμισθίας τῆς διώρου ἐργασίας καθ' ὑπερωρίαν τῶν 40 Κυριακῶν τοῦ ἄνω χρόνου, ἤτοι 4,57 + 3,20 X 0,75 = 5,83 X 40 = 233 δραχμαὶ καὶ σύνολον 233 + 2.165 = 2.398. Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.3.1954 - 16.8.1954, εἰς ὃ περιλαμβάνονται 169 ἡμέραι καθ' ὃ ὁ βασικὸς μισθὸς συνίστατο ἐν ὅλῳ μετὰ τροφοκατοικίας καὶ πλυστικῶν (270 + 100 + 50) εἰς δραχμὰς 1070 (650 + 420) προκύπτει ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 42,89, τὸ ὡρομίσθιον νυκτὸς + 25 ο/ο εἰς δραχμὰς 42,80 : 7 = 6,11 + 1,52 = 7,63 καὶ ἑτέρας μιᾶς ὥρας ἡμέρας ὑπερωρία ἐκ δραχμῶν 42,80 : 10 = 4,28, ἤτοι 427 + 763 = 11,91 X 169 = δραχμαὶ 2.013, εἰς ὃ ποσὸν προσθετέαι καὶ δραχμαὶ 187 δι' ὑπερωρίας 24 Κυριακῶν μὲ ὑπολοσμὸν ὡς ἄνω, ἤτοι σύνολον δραχμαὶ 2013 + 187 = 2200. Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 17.8.1954 - 30.6.1955, ἤτοι ἡμέρας 318, καθ' ὃ βασικὸς μισθὸς ἀνήρχετο μετὰ προσαυξήσεων τροφοκατοικίας κλπ. εἰς χρῆμα ὡς ἀνωτέρω εἰς δραχμὰς 1120, τὸ ἡμερομίσθιον ἦτο δραχμαὶ 44 : 80, τὸ ὡρομίσθιον νυκτὸς προσηυξημένον κατὰ 25 ο/ο εἰς δραχμὰς 44,80 : 7 = 6,40 + 160 = 8 δραχμαὶ καὶ ἑτέρας μιᾶς ὥρας ἐκ δραχμῶν 44,80 : 10 = 4,48 + 8 = 12,48 X 318 = 3968,50, εἰς ὃ ποσὸν δέον νὰ προστεθῇ καὶ ἡ προσαύξησις τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς ἄνω χρονικὸν διάστημα 45 Κυριακῶν, ἤτοι 640 + 448 = 1088 X 0,75 = 8,16 X 45 = 367 + 3968 = 4335,50 σύνολον. Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.3.1956 - 20.8.1957, ἐν ᾧ περιλαμβάνονται 531 ἡμέραι καὶ ὁ βασικὸς μισθὸς μεθ' ὅλων ἀνωτέρω εἰς χρῆμα προσαυξήσεων ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 928 + 420 = 1348, τὸ ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 53,90, τὸ νυκτερινὸν ὡρομίσθιον + 25 ο/ο = 53,90 : 7 = 7,70 + 1,92 = 962 καὶ ἑτέρας μιᾶς ὥρας ὑπερωρία, ἥτις ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 53,90 : 10 = 539 + 962 = 1501 X 531 = 7,970, εἰς ὃ προσθετέον καὶ ποσὸν ἐκ δραχμῶν 770 + 539 = 1309 X 0,75 = 9,82 X 76 Κυριακὰς τοῦ ἄνω χρόνου, ἤτοι δραχμαὶ 746 καὶ σύνολον 746 + 7.970 = 8 716. Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 21.8.1957 - 30.4.1958 ἐκ 253 ἡμερῶν μὲ ἡμερομίσθιον 53,90, ὡρομίσθιον νυκτὸς + 25 ο/ο = 53,90 : 7 = 7,70 + 1,92 = 9,62 καὶ ἑτέρας μιᾶς ὥρας ὑπερωρία ἡμέρας, ἧς ἡ ἀντιμισθία ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 5.390 : 10 = 539 + 962 = 1501 X 253 = 3.797,50, εἰς ὃ προσθετέον καὶ τὸ ποσὸν ὑπερωρίας 36 Κυριακῶν ἐξ 75 ο/ο, ἤτοι 770 + 539 = 1309 X 36 = 471 δραχμαὶ καὶ σύνολον δραχμῶν 471,25 + 3797,50 = 4,269. Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.5.1958 - 31.8.1958 ἐξ 123 ἡμερῶν μὲ βασικὸν μηνιαῖον μισθὸν κλπ. προσαυξήσεις ἐκ δραχμῶν ἐν ὅλῳ 1406, ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 56,20, τὸ ὡρομίσθιον νυκτὸς + 25 ο/ο = 56,20 : 7 = 8,03 + 2,00 = 10,03 καὶ ἑτέρας μιᾶς πρὸς ὑπερωρίαν, ἤτοι 56,20 : 10 = 5,62 + 10,03 = 15,65 X 123 = 1925 δραχμαί, εἰς τοῦτο προσθετέον καὶ ποσὸν ἐξ 25ο/ο τῶν ὑπερωριῶν 17 Κυριακῶν τοῦ ἄνω χρόνου, ἤτοι 803 + 562 X 0,75 = 10,23 X 17 = δραχμαὶ 174 καὶ σύνολον δραχμαὶ 174 + 1925 = δραχμαὶ 2099. Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.9.1958 - 31.8.1959 εἰς 364 ἡμερῶν μὲ μισθὸν ἐν ὅλῳ δραχμῶν 1516 μηνιαίως τὸ ἡμερομίσθιον ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 60,60, τὸ ὡρομίσθιον νυκτὸς εἰς δραχμὰς 60,60 : 7 = 865 + 215 (25 ο/ο) = 10,80 καὶ ἑτέρας μιᾶς ὥρας ὑπερωρία ἡμέρας, ἀνερχομένη εἰς ποσὸν 60,60 : 10 = 6,06 + 10,80 = 16,86 X 364 = δραχμαὶ 6.137, εἰς ὃ ποσὸν προσθετέον τὸ τῶν 75 ο/ο τῶν 52 Κυριακῶν τοῦ ἄνω χρόνου ἐκ δραχμῶν 573,50, τὸ σύνολον ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 573,50 + 6.137 εἰς δραχμὰς 6.710,50. Καὶ τὸ γενικὸν σύνολον τῆς ἄνω ἀποκαταστατέας ζημίας τοῦ ἐνάγοντος λόγῳ πλουτισμοῦ τοῦ ἐναγομένου ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 34.409, εἰς καταβολὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα τοῦ ὀφειλομένου καὶ δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος, δεκτῆς γιγνομένης ἐν μέρει τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, μετὰ παραδοχὴν ἐν μέρει τοῦ κυρίου καὶ πρώτου προσθέτου λόγου τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος καὶ ταιαύτην ἐν μέρει τοῦ πρώτου λόγου τῆς ἀντιθέτου ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀπόρριψιν ἀμφοτέρων τῶν ἀντιθέτων τούτων ἐφέσεων τῶν διαδίκων κατὰ τὰ λοιπὰ κύρια καὶ πρόσθετα μέρη αὐτῶν, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης, τῆς δικαστικῆς δαπάνης τῶν διαδίκων συμψηφιστέας κρινομένης, συντρεχούσης πρὸς τοῦτο νομίμου περιπτώσεως κατ' ἄρθρον 211 § 3 Πολιτικῆς Δικαιοσύνης.

ΑΚΥΡΟΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΩΝ ΠΕΡΙ ΚΑΛΥΨΕΩΣ ΥΠΟ ΜΙΣΘΟΥ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΝ ΕΞ ΥΠΕΡΩΡΙΩΝ

Δεδικασμένον έξ οριστικής και τελεσιδίκου αποφάσεως

Επιδίκασις ύπό τού Δικαστηρίου αποζημιώσεως διά παροχήν παρανόμου ύπερωριακής εργασίας κατ' άρθρον 8 Ν.Δ. 4020)1959.—Νέα αγωγή περί επιδικάσεως έξ αδικαιολογήτου πλουτισμού έργοδότου.—Ύπαρξις δεδικασμένου ως πρός τάς πραγματοποιηθείσας ύπερωρίας έκ τής οριστικής και τελεσιδίκου αποφάσεως επί τής πρώτης αγωγής.—Άκυρότης συμφωνιών περί καλύψεως αποζημιώσεων έξ ύπερωριών ύπό καταβαλλομένων εις τούς μισθωτούς απο δοχών πέραν τών ελαχίστων νομίμων ορίων κατ' άρθρον 8 Ν.Δ. 4020)1959.

Περίπτωσις τής κατωτέρω αποφάσεως τού ως εφετείου δικάσαντος κατά τήν εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Άθηνών υπήρξεν εφαρμογή τού άρθρου 8 τού ν.δ. 4020)1959 (ΕΕΔ 18, 1271), τό οποίον κηρύσσει άκύρους τάς συμφωνίας, καθ' άς αί αμοιβαί και αποζημιώσεις έξ υπερωριών καλύπτονται έν όλω ή έν μέρει ύπό τών καταβαλλομένων εις τούς μισθωτούς αποδοχών πέραν τών δι' έκάστην κατηγορίαν ισχυόντων ελαχίστων ορίων.

Ο μισθωτός έν προκειμένω εζήτησε δυι προηγουμένης αγωγής την κατά 75ο/ο προσαύξησιν τού ωρομισθίου του κατά την ανωτέρω διάταξιν έπί υπερωριών άνευ άδειας τής Αρχής, ή οποία και τώ επεδικάσθη.

Διά τής νεωτέρας αγωγής, έφ' ής ή απόφασις τού Πρωτοδικείου, εζήτησε να τώ αποδοθή ή ωφέλεια τού εργοδότου έκ τού αδικαιολογήτου πλουτισμού αύτού (άρθρον 8 ν.δ. 4020) 1959) και υφισταμένης οριστικής και τελεσιδίκου αποφάσεως έπί τής πρώτης αγωγής έκρινε το Πρωτοδικείον, ότι υπήρχεν έν προκειμένω το έκ τού άρθρου 274 Πολ. Δικονομίας δεδικασμένον ως πρός τάς ώρας τής παρανόμως παρασχεθείσης εργασίας του.

[Περί ακυρότητος τής παραιτήσεως έπί αξιώσεων έκ παρανόμου υπερωριακής εργασίας ίδετε Πρωτοδικείον Καβάλας 512)1962, εισηγητής *Μ. Καλογερᾶς*, ΕΕΔ 22, 606 και λοιπάς παραπομπάς εις σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 22, 606].

Πρωτοδικείου Άθηνών 4536)1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Στ. Τούσης*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Ν. Μελᾶς*

Δικηγόροι οί κ.κ. Γ. Μπουρνάζος, Γ. Λευντῆς

Έβεβαιώθησαν άρκούντως, κατά τήν έκ τών ένάντων κρίσιν τού Δικαστηρίου, τά άκόλουθα: Δυνάμει συμβάσεως εξηρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου ο εφεσίβλητος - ένάγων προσελήφθη την 13.7.1959 εις τό παρά τής εναγομένης - εκκαλούσης διατηρούμενον έν Έλευσίνι εργοστάσιον Χαλυβουργίας και εργάσθη έν αύτῃ αρχικώς και έως τής 15.8.1959 ως τεχνίτης, έκτοτε δέ ως εργοδηγός τού τμήματος χυτηρίου αύτής, άμειβόμενος κατά τό πρώτον στάδιον δι' ημερομισθίου έκ δραχμών 150, έν συνεχεία δέ και έως τής κατά την 20.9.1961 καταγγελίας ύπό τής τελευταίας τής συμβάσεως τούτου διά μηνιαίου μισθού έκ δραχμών 5.500. Κατ' ειδικόν όρον τής εργασιακής συμβάσεως αύτού εις τά ως είρηται ποσά τών δραχμών 150 ημερησίως και 5.500 δραχμών μηνιαίως περιελαμβάνετο και πάσα προσαύξησις, δικαιουμένη παρ' αύτού ένεκεν εργασίας του κατά Κυριακάς και έξαιρετέας εορτάς, νύκτας και τοιούτος καθ' ύπέρβασιν τού νομίμου ωραρίου. Διά τής ύπ' άριθ. 6329)1961 αποφάσεως τού Εργατοδίκου Άθηνών, εκδοθείσης επί τής από 2.10.1961 ενώπιον αύτού αγωγής τού ήδη εφεσιβλήτου, εκρίθη, πλήν άλλων, ότι ούτος κατά τό από 12.11.1959 μέχρι τής απολύσεως αύτού (20.9.1961) χρονικόν διάστημα επραγματοποίησε παρά τώ εργαστασίω τής εκκαλούσης - εναγομένης 1112 ώρας ύπερωριακής απασχολήσεως και επεδικάσθη επί τῃ αιτία ταύτη ύπέρ αύτού, βάσει άρθρου 8 § 2 τού ν.δ. 4020)1959, ή αιτηθείσα επί τού καταβαλλομένου ωρομισθίου του προσαύξησις 75ο/ο έκ δραχμών 29.379,20 έν συνόλω. Ή έν λόγω απόφασις μετά την διά τής ύπ' άριθ. 8612)1962 αποφάσεως τού Δικαστηρίου ταύτου απόρριψιν τής κατ' αύτής ασκηθείσης παρά τής εναγομένης έφέσεως κατέστη τελεσίδικος, εύτω δέ παρήχθη έκ ταύτης το ύπό τού εφεσιβλήτου προβαλλόμενον δεδικασμένον περί τού ότι ούτος κατά τό κριθέν από 12.11. 1959 - 20.9.1961 χρονικόν διάστημα επραγματοποίησεν ύπέρ τά νόμιμον δωρεάν ωράριον άνευ άδειας τής Αρχής εργασίαν 1112 ωρών, κωλύον την ύπό τού δικαστηρίου ταύτου και αύθις έρευναν αύτού. Διά τής κρινομένης αγωγής αύτού ο ένάγων, έν όψει τού παραχθέντος ως άνω δεδικασμένου, ήτήσατο, κατ' άρθρον 8 § 2 τού ν.δ. 4020)1959, την ύπέρ αύτού επιδίκασιν απαζημιώσεως κατά τάς περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις άρθρου 904 επ. Α.Κ., διά τόν ως είρηται χρόνον τής ύπερωριακής του απασχολήσεως, επικαλούμενος ότι ή κατά την συνομολόγησιν ύπέρ αύτού μηνιαίου μισθού έκ δραχμών 5 500 είδική συμφωνία, καθ' ήν είς τούτον περιλαμβάνεται και ή είς την ύπερωριακήν απασχόλησιν αύτού δικαιουμένη αποζημίωσις, τυγχάνει, κατ' άρθρον 8 § 4 τού ν.δ. 4020)1959, πλήττοντος και τάς πρό αύτού τοιαύτας, άκυρος και ως τοιαύτη λογίζεται, κατ' άρθρον 174 Α.Κ. μή γενομένη, ή δέ επί ταύτης εκδοθείσα και ήδη εκκαλουμένη απόφασις έκρινεν, ότι όντως ή συμφωνία αύτη, άντικειμένη εις την δημοσίας τάξεως ώς είρηται διάταξιν άρθρου 8 § 4 ν.δ. 4020)1959, ετύγχανεν άκυρος και ως τοιαύτη δέν έθιγε την καταγομένην έκ παρανόμων ύπερωριών έκ τού αδικαιολογήτου πλουτισμού άξίωσιν τού ένάγοντος εφεσιβλήτου. Ταύτα όμως αναφορικώς πρός την ως είρηται συμφωνίαν δεχθείσα ή εκκαλουμένη

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΚΛΙΜΑΚΩΣΙΣ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Έφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καὶ 2)1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων

Καθορισμός ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καὶ 2)1961 διαιτητικὰς ἀποφάσεις.—Κλιμάκωσις μισθῶν ἀναλόγως ἡλικίας καὶ χρόνου ὑπηρεσίας.—Ἡλικία μέχρις 20 ἐτῶν καὶ συμπλήρωσις αὐτῶν.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς διά τῆς ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως του Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 3478)1962 ἀποφάσεώς του (Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Βουγᾶς*, εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Ἀνδρουτσόπουλος*) ἐδέχθη τὰ ἑξῆς :

Ἡ ἐν ὑπ' ἀριθ. 2)1959 ἀποφάσει τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων κλπ. Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἐπάσης τῆς χώρας», κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16929)5371)1959 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ὁμοία ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, κηρυχθεῖσα ἐκτελεστὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20762)5678)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν τῶν μισθωτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους αὗται ἀφορῶσιν, ἀπὸ 18.9.1958 ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ 16.9.1960 ἡ δευτέρα, ποιοῦνται διάκρισιν μεταξὺ τῶν μήπω συμπληρωσάντων τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀρρένων μισθωτῶν ἢ τὸ 18ὸν θηλέων καὶ τῶν συμπληρωσάντων τοῦτο, προσδιορίζουσαι ἑνιαῖον μισθὸν διὰ τοὺς πρώτους, ἀνεξαρτήτως ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἐπαγόμενοι ἀμφότεραι, εἰς χωριστὰ ἑδάφια ὑπὸ στοιχεῖον β': Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των, προκειμένου περὶ ἀρρένων ἢ τοῦ 18ου, προκειμένου περὶ θηλέων, κατὰ τὰ ἀκόλουθα κλιμάκια : κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας... κατὰ τὸ 3ον καὶ 4ον κ.ο.κ.

Ἐκ τῆς τοιαύτης διατυπώσεως τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων σαφῶς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, προκύπτει, ὅτι ἡ ἐν αὐταῖς κλιμάκωσις τῶν μισθῶν τῶν συμπληρωσάντων τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀρρένων ἢ τὸ 18ον θηλέων καὶ τῶν συμπληρωσάντων τοῦτο, ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔτος τῆς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ, ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπασχολεῖται, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς ἀπασχολεῖται εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος τῆς ὑπηρεσίας του, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ χρονικῷ διαστήματι ἐπῆλθε διακοπὴ τῆς ἐργασίας του ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ἢ ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ χρονικῷ διαστήματι ἐπῆλθε μεταβολὴ τοῦ ἐργοδότου, ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιχείρησις ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται καὶ ἐφ' ὅσον ἡ μεταβολὴ τοῦ ἐργοδότου δὲν ἐπῆλθε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ ἄδεια αὕτη ἐδόθη κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὑπηρεσίας του. Ἐπὶ τοιαύτης ὅμως ἐννοίας τῶν ἀποφάσεων τούτων,

των τὰ ταισσόμενα ὅρια ἡλικίας μισθωτῶν (20ον διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 18ον διὰ τὰς θήλεις) γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτων διανυομένων ἐτῶν ὑπηρεσίας, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν πρὸ ταύτης διανυθέντων. Τοῦτο ἄλλωστε προκύπτει καὶ ἐκ τῆς λογικῆς ἀλληλουχίας τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι, θεωροῦσαι ὡς ἐπουσιώδη τὴν πρὸ τῆς συμπληρώσεως ὑπὸ τῶν μισθωτῶν τῶν ταισσομένων ὁρίων ἡλικίας κτωμένην ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἐργοδοτῶν πεῖραν, ἄλλως ὅτι δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν δικαιολογεῖται μισθολογικὴ κλιμάκωσις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν ὡς ἄνω ὁρίων ἡλικίας ἐτῶν ὑπηρεσίας, καθορίζουσαι ἐνιαῖον βασικὸν μισθὸν δι' ἅπαντας τοὺς μὴ συμπληρώσαντας ταῦτα μισθωτοὺς ἀνεξαρτήτως ἐτῶν ὑπηρεσίας αὐτῶν. Ἀντίθετος ἐκδοχή, οὐδὲν εὑρίσκουσα ἔρεισμα εἰς τὴν ἀναμφίβολον διατύπωσιν τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων, θὰ προσέδιδεν εἰς αὐτὰς ἀνακόλουθον, διάφορον, ἀξιολόγησιν τῆς ἐν νεωτέρᾳ τῶν ταισσομένων ὑπ' αὐτῶν ὁρίων ἡλικίᾳ πραγματοποιηθείσης ὑπὸ τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσίας καὶ δὴ ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ὑπὸ ταύτων συμπληρώσεως τῶν ὡς ἄνω ὁρίων, ἐπερχομένου τοῦ ἀτόπου νὰ μεταπηδοῦν οὗτοι αἰφνιδίως ἀπὸ τῆς τοιαύτης συμπληρώσεως, ἄνευ ἑτέρου τινός, εἰς πολὺ ὑψηλοτέραν μισθολογικὴν κατηγορίαν. Ὅθεν τὴν ἀντίθετον ταύτην ἐκδοχὴν υἱοθετήσασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ὑπολογίσασα, ὡς ἐξ αὐτῆς προσκομιζομένης ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ δείκνυται, τὰς ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων καθοριζομένας ἀπὸ 18.3.1958 καὶ ἐφεξῆς ἀποδοχὰς τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ὑπαλλήλου τῆς ἐκκαλούσης, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν πρὸ τῆς συμπληρώσεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του διανυθέντων ἐτῶν ὑπηρεσίας του, ἐπὶ τῷ συλλογισμῷ ὅτι ἄλλως... «θὰ ἐνεφανίζετο τὸ ἄτοπον νὰ λαμβάνῃ τὸν αὐτὸν μισθὸν ὁ τὸ πρῶτον διοριζόμενος 21ετὴς μετὰ τοῦ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν φέροντος, ἀλλ' ἔχοντος ἀναλώσει τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις ἐπὶ ἱκανὸν ἀριθμὸν ἐτῶν πρὸ τοῦ διορισμοῦ τούτου...», ὁ ὁποῖος ἐν ταύτοις δὲν ἠδυνήθη, ὡς εὑρισκόμενος εἰς ἀντίθεσιν πρός τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων, κατὰ τὰς ὁποίας πάντως ὁ μὴπω συμπληρώσας τὸ 20ὸν ἔτος ὑπάλληλος, καίπερ ἐπὶ ἑπτὰ ἀνελιπῶς ἔτη ἀναλώσας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐργοδότου του, τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις του, δικαιοῦται τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 2 τῶν ἀποφάσεων τούτων καθοριζομένου ἐλάσσονος τοῦ τὸ πρῶτον προσλαμβανομένου 21ετοῦς, ὑπὸ τοῦ ἑπομένου ἐδαφίου (β) τῆς ἰδίας παραγράφου καθοριζομένου μηνιαίου μισθοῦ, προδήλως ἔσφαλε, ψευδῶς ἑρμηνεύσασα καὶ ἐφαρμόσασα τὰς ἰσχυούσας νόμου ἐπεχούσας ὡς ἄνω ἀποφάσεις καὶ δέον νὰ ἐξαφανισθῇ κατ' ἄρθρον 778, ἀριθ. 1, Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον σχετικῶν τρίτον λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, δεκτῆς οὕτω καθιστωμένης ταύτης καὶ διατασσομένης τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν τοῦ κατατεθέντος ὑπ' αὐτῆς προστίμου (ἄρθρον 383 § 2 Πολ. Δικονομίας).

Μετὰ ταῦτα ἡ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 458)1.2.1962 ἐκθέσει ἐργατικῆς διαφορᾶς διατυπουμένη ἀγωγή, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐναγομένης πρὸς πληρωμὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα διαφορᾶς τῶν καταβληθεισῶν αὐτῷ ἀποδοχῶν (2.400 δραχμῶν μηνιαίως μεχρὶ 30.6.1960 καὶ ἀκολούθως 2.600 δραχμῶν μηνιαίως), ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἔδει νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸν ὡς ὑπαλλήλων ταύτης, κατὰ τὸ ἀπὸ 18.9.1958 μέχρις ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς (30.1.1962) διάστημα, ἐν ὄψει τῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους 1934 παρ' αὐτῇ ὑπηρεσίας του, συμφώνως πρὸς τὰς διαληφθείσας ἀνωτέρω ἀποφάσεις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, μὴ προσδιορίζουσα τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐνάγοντος καὶ δὴ τὸ ἔτος γεννήσεως τούτου διὰ τὸν κατὰ τὰς ἐπικαλουμένας ἀποφάσεις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν - ἀληθῶς καθοριζούσας τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κλπ. κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ διάστημα - ὑπολογισμὸν τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τούτου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του διανυθέντων παρ' αὐτοῦ ἐτῶν ὑπηρεσίας, εἶναι μὴ νόμιμος, ἄλλως ἀόριστος, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπορριπτέα, τοῦ δικαστηρίου μὴ δυναμένου ἄνευ τοῦ σταχείου τούτου νὰ προσδιορίσῃ τὰς νομίμους ἀποδοχὰς τοῦ ἐνάγοντος, ἵνα μετὰ ταῦτα κρίνῃ, ἂν ὑπολείπωνται τούτων αἱ καταβληθεῖσαι καὶ ἐπιδικάσῃ, ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, τὴν προκύπτουσαν διαφοράν. Ἄλλως ἐν πάσῃ περιπτώσει, προκύπτοντος ὁπωσδήποτε ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν διαμειβομένων ὅτι ὁ ἐνάγων ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1923 καὶ ὅτι συνεπῶς κατὰ τὸ ἔτος 1958 διήνυε παρὰ τῇ ἐναγομένῃ τὸ 15ον τοιοῦτον ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του (1943), αἱ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καθοριζόμεναι διά τε τὸ ἔτος τοῦτο καὶ τὰ ἀκολουθήσαντα μέχρι τῆς ἀγωγῆς μηνιαῖαι ἀποδοχαί του ὑπολείπονται ἱκανῶς τῶν καταβληθεισῶν αὐτῷ. Δέον κατ' ἀκολουθίαν νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή, συμψηφισθῇ ὅμως ἡ δικαστικὴ δαπάνη λόγῳ τῆς εὐλόγου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἀμφιβολίας ἑκατέρου τῶν διαδίκων περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἑτέρου ὑποστηριζομένης ἀπόψεως.

Ἀρείου Πάγου 274)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. **Στ. Μουρομιχάλης**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Ε. Μαλλιοῦχος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Γαλέος, Σ. Γκοβόσδης

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1959 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐγκριθείσης μετὰ τροποποιήσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16929)3371 ἔτους 1959 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀπόφασιν τοῦ ἰδίου διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀ-

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΟΜΙΜΟΙ ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΦΟΡΤΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Κείμεναι νομοθετικαί διατάξεις και έννοια αύτών

Απαράδεκτος αίτησις αναιρέσεως κατά πρωτοδίκου αποφάσεως, εκδοθείσης κατά δεύτερον βαθμόν αριστικής αποφάσεως, υποκειμένης αύτης εις τό ένδικον μέσον αναιρέσεως.—Ώραι εργασίας προσωπικού φορτηγών αυτοκινήτων.—Έννοια σταθμού αυτοκινήτων (πιάτσας).—Χρόνος εργασίας και χρόνος αναμονής.—Δικαίωμα άδειας μισθωτών κατ' Α.Ν. 539)1945.

Τά των ωρών εργασίας του προσωπικού φορτηγών αυτοκινήτων ρυθμίζονται υπό του από 28 Ιανουαρίου 4) Φεβρουαρίου 1938 β. δ/τος «περί κανονισμού ωρών εργασίας του προσωπικού φορτηγών αυτοκινήτων», ως το διάταγμα τούτο ετροποποιήθη και συνεπληρώθη υπό του υπ' αριθ. 882)1961 β.δ/τος (ΕΕΔ 21, 55).

Κατ' εφαρμογήν του πρώτου β.δ/τος εκδοθή αι υπ' αριθ. 62561)1960 «περί καθορισμού στοιχείων βιβλίων δρομολογίων φορτηγών αυτοκινήτων Α' κατηγορίας» και υπ' αριθ. 5844)121 της 9.11.1959 «περί καθορισμού στοιχείων βιβλίου δρομολογίων προσωπικού φορτηγών αυτοκινήτων Β' και Γ' κατηγορίας» αποφάσεις του Υπουργού Εργασίας (ΕΕΔ 19, 1049, 1050).

Περιπτώσεις εφαρμογής των ανωτέρω διαταγμάτων υπήρξεν ή της κατωτέρω αρεοπαγιτικής αποφάσεως, υπό της οποίας επεκυρώθη ή υπ' αριθ. 3935)1962 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πειραιώς.

Επανέρχεται και ή νεωτέρα αύτη αρεοπαγιτική απόφασις εις τε υπό του Αρείου Πάγου διά σειράς πραγματευμένων αποφάσεων του νομολογηθέντα ότι στοιχείον του δικαιώματος άδειας του μισθωτού κατά τον α.ν. 539)1945 είναι ή προηγουμένη υπό τούτου υποβολή σχετικής αιτήσεως προς τον εργοδότην. (Ίδετε και Α.Π. 436)1961, εισηγητής *Ν. Ηλιόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1431, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί, Πρωτοδικείου Καβάλας 499)1962, εισηγητής *Μ. Καλέφας*, ΕΕΔ 23, 347).

Αρείου Πάγου 232)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ο κ. *Στ. Μουρομιχάλης*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Γ. Δουμανταρόπουλος, Μ. Πολυμενέας

Η υπό κρίσιν αίτησις αναιρέσεως, καθόσον απευθύνεται κατά της πρωτοδίκου αποφάσεως, είναι απαράδεκτος και απορριπτέα, διότι εκ του άρθρου 812 § 1 Πολ. Δικ., ως τούτο αντικατεστάθη διά του άρθρου 8 του νόμου 3810)1957, σαφώς προκύπτει, ότι, προκειμένου περί υποθέσεως, διελθούσης αμφοτέρους τους βαθμούς της δικαιοδοσίας, μόνον ή κατά δεύτερον βαθμόν εκδοθείσα αριστική απόφασις υπόκειται εις το ένδικον μέσον της αναιρέσεως, ουχί δε και ή πρωτοβάθμιος τοιαύτη, ήτις υποκατεστάθη εις την του Εφετείου.

Κατά τό άρθρον 1 του από 28.1)4.2.1938 β. δ/τος «περί κανονισμού ωρών εργασίας του προσωπικού φορτηγών αυτοκινήτων» «τά φορτηγά αυτοκίνητα υπό την έποψιν της εφαρμογής του παρόντος διακρίνονται εις τρείς κατηγορίας (Α', Β', Γ'). Εις την Α' κατηγορίαν υπάγονται τά μή εξυπηρετούντα ωρισμένον εργοδότην φορτηγά αυτοκίνητα (άγοραία). Εις την Β' κατηγορίαν υπάγονται... άρθρον 2. Η απασχόλησις των εις τά φορτηγά αυτοκίνητα ασχολουμένων οδηγών, ως και των βοηθών αυτών, δέν επιτρέπεται να υπερβαίνη τάς 48 ώρας καθ' εβδομάδα εν γένει, εκτός εάν ή υπέρβασις αύτη δικαιολογείται εκ των κατωτέρω περιπτώσεων, καθ' ας ή εργασία δύναται να παραταθή μέχρι 60 ωρών κατ' εβδομάδα, ήτοι: α) Εάν ή υπέρβασις αύτη δικαιολογείται εκ της φύσεως της εργασίας, ήτις δέν δύναται να διακοπή ή να αναβληθή, β) εάν ή υπέρβασις αύτη δικαιολογείται εκ της ανάγκης αντιμετωπίσεως εκτάκτου περιστάσεως, γ) εάν ή υπέρβασις αύτη δικαιολογείται εκ της ανάγκης αντιμετωπίσεως ανάγκης ή ζημίας επικειμένης ή επελθούσης, δ

μάδα, ήμερησίως δὲ α) ἐπὶ αὐτοκινήτων τῆς Α' κατηγορίας τὰς 15 ὥρας, εἰς ἃς ὑπολογίζονται αἱ ἐκ τοῦ σταθμοῦ διανυκτερεύσεως διαδρομαί, στάσεις, ἀναμοναὶ καὶ πᾶσα ἐργασία σχετικὴ μὲ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ αὐτοκινήτου, ἐξαιρέσει τοῦ χρόνου ἀναμονῆς εἰς τοὺς σταθμούς (πιάτσαν), β) ἐπὶ αὐτοκινήτων Β' κατηγορίας..», Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882 τῆς 24.11)1.12.1961 β. δ)τος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὡς εἴρηται β. δ)τος» ἡ ἀπασχόλησις τῶν εἰς τὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα Α' καὶ Β' κατηγορίας ἐργαζομένων ὁδηγῶν, ὡς καὶ τῶν βοηθῶν αὐτῶν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 48 ὥρας καθ' ἑβδομάδα, ἡμερησίως δὲ τὰς 12 ὥρας, εἰς ἃς συμπεριλαμβάνεται ἡ καθ' αὐτὸ ὁδήγησις, ἥτις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ὥρας ἡμερησίως, αἱ στάσεις αἱ ἀναμοναί, πᾶσαι αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ αὐτοκινήτου ἐργασίαι καὶ ἡ πέραν τῶν 4 ὡρῶν ἀναμονὴ εἰς τὸν σταθμὸν αὐτοκινήτων (πιάτσαν).

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων τῶν ὡς εἴρηται διαταγμάτων, ἐκδοθέντων ἀμφοτέρων ἐν ὄψει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ β. δ)τος τῆς 25 8)5.9.1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν διατάξεων» καὶ τοῦ νόμου 2269) 1920 «περὶ κυρώσεως τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἐργασίας τῆς Οὐασιγκτῶνος» «περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσι κλπ.» καὶ ὡς ἐκ τούτου ἰσχύν νόμου ἐπεχόντων, σαφῶς προκύπτει τοῦτο μὲν ὅτι «σταθμὸς αὐτοκινήτων» (πιάτσα) νοεῖται ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον σταθμεύουσι ταῦτα ἐν ἀναμονῇ ἐξευρέσεως ἐργασίας, τοῦτο δὲ ὅτι ὁ χρόνος παραμονῆς τῶν αὐτοκινήτων τούτων εἰς τὸν τόπον τοῦτον δὲν ἀποτελεῖ χρόνον τῆς καθ' αὐτὸ ὁδηγήσεως, ἥτοι πραγματικῆς ὑπηρεσίας.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἐδέξατο, κατ' ἀνέλεγκτον κρίσιν, ὡς εἰς πράγματα ἀναγομένην, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων ὡς ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτῶν αὐτοκινήτου δημοσίας χρήσεως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945 καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἰδιότητα προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τοῦ ἔτους 1962, ὅτι ἡ ἐργασία του συνίστατο εἰς τὴν μεταφορὰν ἀλεύρων ἐκ τῶν ἀλευρομύλων Πειραιῶς εἰς τοὺς διαφόρους πελάτας τούτων (ἀρτοποιεῖα κλπ.) ἐν Πειραιεῖ, Ἀθήναις καὶ Προαστίοις, ὅτι τὴν τοιαύτην μεταφορὰν ἀλεύρων τῶν ἀλευρομύλων Πειραιῶς εἶχεν ἀναλάβει ὁμὰς (συνεταιρισμὸς) ἰδιοκτητῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, εἰς ἣν ἀνῆκον καὶ οἱ ἀναιρεσίβλητοι, διὰ τῶν φορτηγῶν αὐτῶν αὐτοκινήτων, ὅτι τὰ ἐν λόγῳ αὐτοκίνητα ἦσαν ὑπόχρεα, ὅπως ἀναμένωσιν ἐξωθι τῶν ἀλευρομύλων καὶ βάσει τῶν ἐμφανιζομένων καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκῶν πρὸς μεταφορὰν ἀλεύρων ἀνετίθετο εἰς ταῦτα παρὰ τῶν διαφόρων πελατῶν τῶν ἀλευρομύλων καὶ τῶν φορτωτῶν ἡ τοιαύτη μεταφορά, ὅτι ἐν προκειμένῳ κατὰ τὸν ἐπίδικον χρόνον (ἀπὸ 2.1.1957 μέχρι 31.3.1962) ὁ χρόνος τῆς καθ' αὐτὸ ὁδηγήσεως τοῦ αὐτοκινήτου τῶν ἀναιρεσιβλήτων δὲν ὑπερέβη τὰς 6 ὥρας, ὁ δὲ συνολικὸς χρόνος τῆς ἀπασχολήσεως αὐτοῦ (μὴ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ χρόνου ἀναμονῆς εἰς τὸν χῶρον τῶν ἀλευρομύλων, ὅστις ὡσαύτως δὲν ὑπερέβη τὰς 4 ὥρας ἡμερησίως), δὲν ἦτο μεῖζων τῶν 8 ὡρῶν ἡμερησίως. Κρίναν ὅθεν μετὰ ταῦτα, ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικά, ὅτι ὁ τόπος ἀναμονῆς ἐξωθι τῶν ἀλευρομύλων πρὸς ἐμφάνισιν πελατῶν τῶν ἀλευρομύλων καὶ μεταφορὰν ἀλεύρων ἀπετέλει σταθμὸν (πιάτσαν) τῶν κατὰ τὰ ὡς ἄνω φορτηγῶν αὐτοκινήτων καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ὁ χρόνος οὗτος δὲν ἦτο ὑπολογιστέος ἀπὸ ἀπόψεως ἐφαρμογῆς ἀμφοτέρων τῶν ὡς εἴρηται β. δ)των εἰς τὸν χρόνον τῆς καθ' αὐτὸ ὁδηγήσεως τοῦ αὐτοκινήτου, ἥτοι πραγματικῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἀπορρίψαν, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκλήσεως πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται ἀποζημίωσις διὰ τὴν πέραν τοῦ νομίμου 8ώρου, καθ' ὑπερλογισμὸν καὶ τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἐξωθι τοῦ χώρου τῶν ἀλευρομύλων, παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίοντος ἐργασίαν, ὀρθῶς τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 1ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Βεβαιουμένου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1741)1962 ἐγγράφου τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας Πειραιῶς, καθ' ὃ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι, καθ' ὃ προκύπτει ἐκ τοῦ τηρουμένου ἀρχείου ἀντιγράφων τῶν βιβλίων δρομολογίων τῶν αὐτοκινήτων δημοσίας χρήσεως, ὁ ἀναιρεσείων κατὰ τὸ ἀπὸ 1.3.1961 μέχρι 15.4.1962 χρονικὸν διάστημα ἐπραγματοποίησε τὴν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένην ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, ἕπεται, ὅτι τοῦτο ὡς ἀφορῶν πράγματα, ἅτινα δὲν συνέβησαν ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας, δὲν ἀποτελεῖ ἐντελῆ κατὰ τὸ ἄρθρον 400 Πολ. Δικ. ἀπόδειξιν περὶ τῶν πραγμάτων τούτων. Ὅθεν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐκτιμῆσαν τὸ ἔγγραφον, τοῦτο ὡς ἁπλῆν ἀνώμοτον μαρτυρίαν, οὐδαμῶς τὸ ὡς εἴρηται ἄρθρον παρέβλαψε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 2ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 12, 20 κλπ. τοῦ νόμου Γ/ΟΔ' σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐν τῇ ἐκδικάσει τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν τηρεῖται, κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἐκ τοῦ νόμου τούτου διαδικασία, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς δὲν δεσμεύεται ἐκ διαδικαστικῶν τύπων, ἀλλ' ἀκολουθεῖ πάντοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς νομίζει, ὅτι ἀσφαλέστερον δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας ἰσχυουσῶν μόνον ἐφ' ὅσον δὲν προσκρούουσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου. Ὅθεν ὁ αὐτὸς ὡς ἄνω 2ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ προβάλλεται, ὅτι παρὰ τὸν νόμον τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐδέχθη ἀνωμότους μαρτυρικὰς καταθέσεις καὶ δὴ τὴν τοῦ λογιστοῦ τῶν ἀναιρεσιβλήτων Ε.Β., ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῶν ἄρθρων 1 § 2 καὶ 4 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» σαφῶς προκύπτει, ὅτι πρὸς ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν μὴ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΜΕΤ' ΑΚΥΡΟΝ ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Πρόσκλησις μισθωτοῦ ὑπό ἐργοδότου δι' ἐπανάληψιν ἐργασίας

Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, μή γενομένης ἐγγράφως καί ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 5 § 3 Νόμου 3198)1955.—Ὑπερημερία ἐργοδότου καί ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ, ἐκπιπτομένης ἐξ αὐτοῦ ὠφελείας μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Παῦσις ὑπερημερίας.—Ἀδυναμία μισθωτοῦ πρός παροχήν ἐργασίας διαρκούσης ὑπερημερίας ἐργοδότου.—Παροχή ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ εἰς ἄλλον ἐργοδότην.—Πρόσκλησις ἐργοδότου πρός ἐπανάληψιν ἐργασίας ἄνευ προσφορᾶς πληρωμῆς ὀφειλομένων ἐκ τῆς ὑπερημερίας του. —Διάλυσις νομικοῦ προσώπου κατά χρόνον ὑπερημερίας αὐτοῦ.

Λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως (μή καταβολῆς εἰς τόν μισθωτόν τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198)1955, ΕΕΔ 23, 63 ἐπ.) εἰς τήν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὁ ἐργοδότης περιῆλθεν εἰς ὑπερημερίαν καί ἐζητήθη ὑπό τοῦ μισθωτοῦ ἡ κατ' ἄρθρα 349 ἐπ., 656 Ἀστικοῦ Κώδικος καταβολή τοῦ μισθοῦ.

Ἡ ἐργοδότις Ἑταιρία κατά τήν συζήτησιν ἐν συνεχείᾳ ἀγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐνωπίον τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν προσεκάλεσε τόν μισθωτόν νά προσέλθῃ παρ' αὐτῇ καί ἐπαναλάβῃ τήν ἐργασίαν του, χωρίς ὅμως νά δηλώσῃ πρός αὐτόν, ὅτι προσφέρεται νά πληρώσῃ τούς ὀφειλομένους ἐκ τότε μισθούς.

Τό Πρωτοδικεῖον, ἀκολουθήσαν τήν ἄποψιν προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (248)1962, εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 21, 663, ἔνθα καί λοιπαί), ἔκρινεν, ὅτι ἡ αὐτοῦ γενομένη διά τοῦ ἐργοδότου προσκλησις, ἄνευ δηλαδή προσφορᾶς τῶν ὀφειλομένων, δέν ἦρε τήν ὑπερημερίαν αὐτοῦ.

Τό ζήτημα, ἐπί τοῦ ὁποίου ἀπησχολήθη τό Πρωτοδικεῖον, δέν θεωρεῖται λυθέν, διότι μετά τήν ἀπόφασιν του τό Γ' Πολιτικόν Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 22) 1963 ἀποφάσεώς του (εἰσηγητής *Χ. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 22, 215) διεφώνησε πρός τήν ὁμοίαν ἄποψιν τῆς 248/1962, Α' Τμήματος, δεχθέν ὅτι διά τήν ἄρσιν τῆς ὑπερημερίας δέν ἀπαιτεῖται νά συνοδεύηται ἡ δήλωσις τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τάς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ καί διά προσφορᾶς αὐτοῦ πρός ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γεννηθεισῶν ὑποχρεώσεών του καί τό ζήτημα παρεπέμφθη πρός ἐπίλυσιν εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῆς ὁποίας δέν ἔχομεν εἰδέτι γνώμην.

Κατά τήν κρατοῦσαν ἐν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ ἄποψιν (ἴδετε ΕΕΔ 21, 783, ἔνθα παραπομπαί) δέν ἐπιδρᾷ ἐπί τοῦ δικαιώματος μισθοῦ ἡ διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου ἀδυναμία αὐτοῦ πρός παροχήν ὑπηρεσιῶν.

Ἀλλά εἶναι διάφορον τό θέμα ἂν κατά τόν χρόνον τῆς μή ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του μισθωτοῦ ὑπό τοῦ ἐργοδότου ὁ μισθωτός ἐξεδήλωσε ρητῶς ἢ σιωπηρῶς τήν βούλησίν του νά διακόψῃ αὐτός τήν σύμβασιν διά καταγγελίας, συνάψας μετ' ἄλλου ἐργοδότου σύμβασιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξεδήλωσε τήν πρόθεσιν νά ἐμμείνῃ καί ὄχι νά ἐργασθῇ προσωρινῶς, καθ' ὃν χρόνον ὁ ἐργοδότης του δέν δέχεται τάς ὑπηρεσίας του, ἀπότε οὗτος ἔχει μόνον τήν ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Ἀστικοῦ Κώδικος ἔνστασιν τοῦ καταλογισμοῦ τῶν ὠφελειῶν του μισθωτοῦ εἰς τόν μισθόν.

Ἡ ἐπικαλουμένη ὑπό τοῦ Πρωτοδικείου Α.Π. 136)1952 (εἰσηγητής *Σ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 617) εἶχεν ὑπ' ὄψιν αὐτῆς ἰσχυρισμόν περί λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ λόγῳ ἀσθενείας, ἐπορθαινούσης τά τόσιμα χρονικά ὅρια τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930, καί ἐδέχθη, ὅτι ἡ τοιαύτη τοῦ νόμου ἀποχή πρέπει νά ἐξεδηλώθη καθ' ὃν χρόνον δέν εἶχε διακοπῆ ἡ ἐργασία. (Ἴδετε καί *Θ. Βασιλείου*, ΕΕΔ 11, 619).

Ὡς πρός τήν διάλυσιν τοῦ νομικοῦ προσώπου διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας του ὡς ἐργοδότου ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἠκολούθησε τά ὑπό τοῦ *Κ. Καυκᾶ*, Εἰδικόν Ἐνοχι-

---

χορηγηθεῖσαν ἄδειαν κατά τά παρελθόντα ἡμερολογιακά ἔτη ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως νά εἶχεν οὗτος ζητήσει αὐτήν διά τῆς ὑποβολῆς σχετικῆς πρός τόν ἐργοδότην αἰτήσεως κατά τά ἔτη ταῦτα, ἄφοῦ ἄνευ τῆς ὑποβολῆς τοιαύτης αἰτήσεως τό δικαίωμα τοῦτο παραμένει ἀνενεργόν. Ὅθεν τό δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεξάμενον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, κατ' ἀνέλεγκτον κρίσιν, ὅτι ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διά τήν χορήγησιν αὐτῷ ἀδείας κατά τά ἡμερολογιακά ἔτη 1957 μέχρι 1962 δέν ὑπέβαλε σχετικήν αἴτησιν καί ἀπορρίψαν, δι' ἐπικυρώσεως ἐν ταύτῳ τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδικείου ἀποφάσεως, τήν ἔνδικον ἀγωγήν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται ἀποζημίωσις δι' ἃς ἡμέρας ἐπί ἐλάττων ἐχορηγήθη εἰς αὐτόν ἡ ἄδεια κατά τά ἔτη ταῦτα ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς ὡς εἴρηται διατάξεις καί ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἀντιθέτου 3ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

κον, Γ' έκδοσις, ὑπ' ἄρθρον 675 § 3 ὑποστηριζόμενα. (Ἴδετε ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 675, ἀριθ. 11).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3959)1963

Δωδεκαλογία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. **Στ. Τούσας**

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. **Ἀπ. Μακρυγιάννης**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. **Ε. Φάντης, Γ. Μπουλαλᾶς, Γ. Αἰγειαλίδης**

Προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 5 § 3 τοῦ ν. 3198) 1955 καὶ 174 καὶ 180 τοῦ Α.Κ., ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι ἄκυρος, ἐὰν δὲν γίνῃ ἐγγράφως καὶ δὲν καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη νόμιμος ἀποζημίωσις, ὡς ἐκ τούτου δὲ θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη. Συνέπεια τούτου εἶναι, ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας λογίζεται συνεχιζομένη. Κατ' ἐφαρμογὴν δὲ τῶν ἄρθρων 349, 351 καὶ 656 τοῦ Α.Κ. ὁ καταγγείλας ἄκυρως τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐργοδότης διὰ τῆς ἀκύρου καταγγελίας του δηλώσας πρὸς τὸν μισθωτὸν ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὴν τυχοῦσαν προσφερομένην ἐργασίαν αὐτοῦ περιέρχεται εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς συμπεφωνημένης ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ του ἀπὸ τῆς καταγγελίας καὶ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ του, μετ' ἐκπτωσιν μόνον παντὸς ὅ,τι οὗτος ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας του ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς. Παύει δὲ ἡ τοιαύτη ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου, ἂν ἐπέλθῃ ἄρσις τῆς ὑπερημερίας αὐτοῦ κατά νομικόν τινα τρόπον, τουτέστιν εἴτε διὰ συμφωνίας τῶν μερῶν, εἴτε δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς, εἴτε καὶ διὰ δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου, ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ του, συναδευομένης ὅμως διὰ προσφορᾶς αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας προελθουσῶν ὑποχρεώσεών του (περὶ τούτων Α.Π. 130)1952, ἐν *Μπιονιλλ.* Ἡ Νομολογία Ἀρείου Πάγου § 573, Α.Π. 70) 1957, ἐν ΝοΒ 5 539, Α.Π. 176)1962, ἐν ΕΕΔ 21, 582). Ἄρα τὴν ἐκτεθεῖσαν ὑποχρέωσιν τοῦ ὑπερημέρου ἐργοδότου πρὸς πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ τοῦ μισθωτοῦ του δὲν καταλύει οὐδὲ ἡ τυχοῦσα διαρκούσης τῆς ὑπερημερίας ἐκείνου ἀναφανεῖσα ἀδυναμία τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας, πολλῷ μᾶλλον ἡ διαρκούσης τῆς ὡς ἄνω ὑπερημερίας παροχὴ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας του πρὸς ἄλλον ἐργοδότην, ὀφοῦ ἀποσβεσις τῆς ἐνοχῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου, λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἀποδοτέα εἰς σιωπηρὰν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ δύναται μὲν νὰ ἐπέλθῃ δι' ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐδηλουμένης ὅμως εἰς χρόνον, καθ' ὃν δὲν εἶχε διακοπῇ ἡ παρὰ ἡ τῆς ἐργασίας λόγῳ τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου (οὕτω καὶ Α.Π. 130)1952, ἐνθ' ἀνωτ.). Εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ὁ ἐνάγων, ἤδη ἐκκαλῶν, διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς του, προβαλλών σύμβασιν μετὰ τῆς ἐν αὐτῇ ἐνταῦθα ἐδρευούσης ὁμορρύθμου ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «...», τῆς ὁποίας ὁμόρρυθμοι ἑταῖροι εἶναι οἱ ἐναγόμενοι ἤδη ἐφεσίβλητοι, πρὸς παροχὴν τῇ ἑταιρείᾳ ταύτῃ τῆς ἐργασίας του ὡς ὑπαλλήλου τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως ἠλεκτρομηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων δι' ἀόριστον χρόνον, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 4.400, καταρτισθεῖσαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1960, πρὸς δὲ καὶ ὑπερημερίαν τῆς εἰρημένης ἑταιρείας περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς συμπεφωνημένης ἐργασίας του, ἐπιδιώκει τὴν καταδίκην τῶν ἐναγομένων εἰς πληρωμὴν αὐτῷ τῶν μισθῶν του ἀπὸ 16.10. 1961 μέχρι 16.6 1962 χρόνου ὑπερημερίας τῆς ἐργοδότιδος ἑταιρείας, καθὼς καὶ τῶν «δώρων» ἑορτῶν Πάσχα καὶ Χριστουγέννων τοῦ ἔτους 1961 καὶ Πάσχα 1962. Ἐξ ἄλλου βεβαιοῦνται, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἐξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Τὸν ἐνάγοντα, ἤδη ἐκκαλοῦντα, εἶχε προσλάβει ἡ ἐνταῦθα ἐδρεύουσα ὁμόρρυθμος ἑταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «...», τῆς ὁποίας ὁμόρρυθμοι ἑταῖροι εἶναι οἱ ἤδη ἐφεσίβλητοι ἐναγόμενοι, τὴν 1ην Ἰουνίου 1960, ἵνα ἐφεξῆς καὶ ἐπὶ χρόνου μὴ ὡρισμένου τῇ παρέχῃ τὴν ἐργασίαν του ὡς τεχνικοῦ ὑπαλλήλου τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως ἠλεκτρομηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων, ἣν καὶ τῇ παρεῖχεν ἐκτοτε ἐπὶ συμπεφωνημένῳ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 4.400 («οὕτω ἡ ὑπ' ἀριθ 11789)1961 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου). Ἀπὸ τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1960 ἡ εἰρημένη ἑταιρεία, ἀπολύσασα τὸν ἐνάγοντα, ἤδη ἐκκαλοῦντα, ἐγγράφως μέν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τῷ καταβάλῃ τὴν ὀφειλομένην ὡς ἐκ τούτου νόμιμον ἀποζημίωσιν (ἄκυρος καταγγελία τῆς συμβάσεως) περιῆλθεν εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας του, καταδικασθεῖσα εἰς πληρωμὴν τῶν μισθῶν του τοῦ χρόνου ὑπερημερίας της ἀπὸ 16.9.1960 μέχρι 16 10 1961 (ἀποφάσεις ὑπ' ἀριθ. 11789)1961 τοῦ δικαστηρίου καὶ 5872)1962 τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6109)1962 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου. Ἐκδοθεῖσαι ἐπὶ τῶν ἀπὸ 2.12.1960 (ἡ πρώτη) 27.9.1961 (αἱ ἄλλαι) ἀγωγῶν τοῦ ἐνάγοντος ἐκκαλοῦντος). Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 27.9. 1961, ὡς ἐσημειώθη, ἀγωγῆς του ἤδη ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος, ἐφ' ἧς οἱ ἄνω ἀποφάσεις τοῦ Ἐργατοδίκου καὶ τοῦ δικαστηρίου, ἡ ἀνωτέρω ἑταιρεία, παρεκτὸς τῶν πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ἰσχυρισμῶν της, προσέτι προσεκάλεσε τὸν παρόντα εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐνάγοντα, ἵνα προσέλθῃ καὶ ἐπαναλάβῃ τὴν παρ' αὐτῇ ἐργασίαν του, χωρὶς ὅμως συγχρόνως νὰ δηλώσῃ πρὸς αὐτόν, ὅτι προσφέρεται νὰ πληρώσῃ αὐτῷ τοὺς ὀφειλομένους τότε καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀλλοτε ἀπαιτουμένους μισθοὺς του τοῦ ἕως τότε χρόνου ὑπερημερίας της ἐπιδικασθέντος διὰ τῶν ἄνω ἀποφάσεων (αἱ ἀποφάσεις αὗται καὶ τὸ πρακτικὸν τοῦ Ἐργατοδίκου). Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν περιστατικῶν τούτων ἡ ἤδη ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέξατο, ὅτι διὰ μόνης τῆς σημειωθείσης προσκλήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἤδη ἐκκαλοῦντος, πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διὰ τῆς σημειωθείσης προσκλήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἤδη ἐκκαλοῦντος, παρὰ τῇ ἑταιρείᾳ ἐργασίας του, ἄνευ καὶ τῆς προσφορᾶς αὐτῆς πρὸς πληρωμὴν τῶν ἕως τότε ὀφειλομένων μισθῶν του τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνου ὑπερημερίας της ἤδη αὐτῇ, ἐκτοτε, ἐν συνεπείᾳ δὲ ἀπέρριψε τὴν ἐφ' ἧς ἔκρινεν ἀγωγὴν του ὡς πρὸς

τούς ὡς ἄνω ἀπαιτουμένους μισθούς ὑπερημερίας τοῦ ἐν συνεχείᾳ χρόνου, ἐδέχθη δὲ αὐτὴν ἐν μέρει καὶ μόνον διὰ ποσοστὸν τοῦ «δώρου» Χριστουγέννων 1961, ἀναλογοῦν εἰς χρόνον μέχρι τῆς γενομένης ὑπ' αὐτῆς δεκτῆς ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας. Οὕτως ὅμως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἡμαρτημένην περὶ τούτων κρίσιν ἐξήνεγκε καὶ βασίμως κατὰ τοῦτο πλήσσεται ἤδη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἤδη ἐκκαλοῦντος, ἥτις, ὡς βάσιμος δέον νὰ γίνῃ δεκτή, ἀπορριπτομένου, ὡς μὴ κειμένου, καὶ τοῦ πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως προβαλλομένου ἤδη παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ὁ ἤδη ἐκκαλῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπερημερίας τῆς ἑταιρείας συνῆψε σύμβασιν περὶ παροχῆς τῆς ἐργασίας του εἰς τὸν ἀναφερόμενον τρίτον ἐργοδότην, καταγγείλας οὕτω σιωπηρῶς τὴν μετὰ τῆς ἑταιρείας σύμβασιν ἐργασίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐπήλθεν ἄρσις τῆς ὑπερημερίας τῆς ἑταιρείας δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς. Ἐν συνεπείᾳ δὲ ἡ ἐκκαλουμένη δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἐρευνηθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, κατὰ τὰς ἀνωτέρω δι' αὐτῆς ἀσκηθείσας καὶ ἀπορριφθείσας διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος ἐκκαλοῦντος.

Καθὼς καὶ ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἤδη ἐξετέθη, ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὑπερημέρου ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσφερομένης συμπεφωνημένης ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ του πρὸς πληρωμὴν αὐτῷ τοῦ μισθοῦ του ἀπὸ τῆς ὑπερημερίας παύει ἀπὸ τῆς ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας του, ἡ ὁποία ἐπέρχεται καὶ δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς, ἣν ἐπάγεται ἡ κατὰ νόμιμον τρόπον λύσις τῆς συμβάσεως μετὰ τοῦ μισθωτοῦ. Ἐξ ἄλλου εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης εἶναι νομικὸν πρόσωπον, ἡ καθ' οἱονδήποτε τρόπον διάλυσις τούτου, αὐτὴ μόνη, ἐπάγεται, ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεώς της εἰς τὸν μισθωτόν, ὡς ἐκ τῆς ἐκλείψεως τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου, πρὸς ὃ διὰ τῆς συμβάσεως ὠφείλετο ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας, καὶ τὴν λύσιν τῆς μετ' αὐτοῦ συμβάσεως, μὴ ἀπαιτουμένης ἄλλης καταγγελίας, ἀφοῦ ἡ γνωστοποίησις τῆς διαλύσεως τοῦ νομικοῦ προσώπου συνιστᾷ καὶ ἄτυπον καταγγελίαν τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μισθωτοῦ του συμβάσεως περὶ παροχῆς τῆς ἐργασίας (οὕτω καὶ *Καϊκάς*, Ἐνοχ., ἄρθρον 675 § 3). Θὰ διατηρῆται δὲ ἡ σύμβασις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ νομικοῦ προσώπου ἐὰν τοῦτο μετὰ τὴν διάλυσίν του τίθεται ὑπὸ ἐκκαθάρισιν, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως καὶ τῆς συμπεφωνημένης ἐργασίας, εἶναι δυνατὴ ἡ παροχὴ αὐτῆς εἰς τὸ ὑπὸ ἐκκαθάρισιν νομικὸν πρόσωπον. Εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν ἐκ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἀποδείξεων, ὡς ἐν αὐτῇ ἐξετέθη ἤδη, βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐνάγων, ὅστις διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἀσκεῖ ἀξιώσεις κατὰ τῶν ἐναγομένων, ὁμορρύθμων μελῶν, ἅμα δὲ καὶ ἐκκαθαριστῶν τῆς ὁμορρύθμου ἑταιρείας «Α*Α» ἐπὶ τοὺς μισθούς του τοῦ χρόνου ἀπὸ 16.10.1961 μέχρι 16.9.1962 καὶ τὰ «δῶρα» τῶν ἑορτῶν Πάσχα καὶ Χριστουγέννων 1961 καὶ Πάσχα 1962, προσελήφθη ὑπὸ τῆς εἰρημένης ἑταιρείας τὴν 1ην Ἰουνίου 1960, ἵνα ἐπὶ χρόνον μὴ ὡρισμένον τῇ παρέχῃ τὴν ἐργασίαν του ὡς τεχνικοῦ ὑπαλλήλου τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως ἠλεκτρομηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 4.400, παρέσχε δὲ αὐτῷ τὴν συμπεφωνημένην ἐργασίαν του μέχρι τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1960, ἀφ' ἧς ἡ ἑταιρεία (ἐργοδότις) περιέστη εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προσφερομένης ἐργασίας του, καταδικασθεῖσα ἐν συνεχείᾳ εἰς πληρωμὴν τῶν μισθῶν τον τοῦ ἐν συνεχείᾳ χρόνου ὑπερημερίας της μέχρι τῆς 16.11.1961. Περαιτέρω ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων βεβαιοῦται, ὅτι ἡ εἰρημένη ἑταιρεία (ἐργοδότις τοῦ ἐνάγοντος) διελύθη ἀπὸ τῆς 5ης Ἰανουαρίου 1962 ἐπὶ τῇ πρὸς τοῦτο ἀπὸ 5.10.1961 καταγγελίᾳ τοῦ ἐκ τῶν ὁμορρύθμων ἑταίρων αὐτῆς ἐναγομένου Γ Α. κατὰ τὸ καταστατικόν της (πρβλ. τὸ ἐπικαλούμενον καταστατικὸν τῆς ἑταιρείας καὶ τὴν καταγγελίαν), ἡ δὲ διάλυσις αὐτῆς ἐγνωστοποιήθη καὶ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν 10ην Ἰανουαρίου 1962 (δι' ὃν λόγον, ἄλλωστε, καὶ ὁ ἐνάγων τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν του δὲν ἀπηύθυνε κατὰ τῆς ἑταιρείας πλέον, ἀλλὰ κατὰ τῶν ὁμορρύθμων μελῶν της καὶ ἐκκαθαριστῶν της ἐναγομένων). Οὕτως ἀπὸ τῆς διαλύσεως τῆς ἑταιρείας ἐξέλιπε τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ὠφείλετο ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἡ συμπεφωνημένη ἐργασία του. Δεδομένου δὲ ὅτι, ἀπὸ τῆς διαλύσεως τῆς ἑταιρείας, καθὼς ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδείξεων βεβαιοῦται, ἔπαυσεν αὐτὴ τὴν ἐκτέλεσιν ἠλεκτρομηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων, ἐργασίαν δι' ἣν ὁ ἐνάγων εἶχε προσληφθῆ, δέον νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς διαλύσεως τῆς ἑταιρείας πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ἐπεχούσης θέσιν ἀτύπου καταγγελίας τῆς μετ' αὐτοῦ συμβάσεως, ἐλύθη αὐτή, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ διατηρουμένη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς ἑταιρείας, εἰς ἣν αὐτὴ ἀπὸ τῆς διαλύσεώς της ὑπεβλήθη, ἀφοῦ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως καὶ τῆς συμπεφωνημένης ἐργασίας, δὲν ἦτο ἐκτοτε δυνατὴ ἡ παροχὴ αὐτῆς εἰς τὴν ἑταιρείαν. Ἄρα, κατὰ τὴν προτεινομένην ἔνστασιν, ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς διαλύσεως τῆς ἑταιρείας καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς λύσεως τῆς συμβάσεως μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀπεσβέσθη ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἐνοχὴ καὶ ἤρθη ἡ ἕως τότε ὑπερημερία τῆς ἐναγομένης, ἡ ὁποία μόνον μέχρι τοῦ χρόνου τούτου ὠφειλε νὰ πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι τοὺς μισθούς του καὶ τὰ «δῶρα» ἑορτῶν (ἄλλο ζήτημα ἂν ὠφειλεν αὐτῷ καὶ ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ αὐτωσὶ ἐπελθούσῃ καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως, εἰς πληρωμὴν τῶν ὁποίων καὶ εἰς ὁλόκληρον μετ' αὐτῆς ἕκαστος εὐθύνονται καὶ οἱ ἐναγόμενοι, ὁμόρρυθμοι αὐτῆς ἑταῖροι, κατ' ἄρθρον 22 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου).

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΩΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Ἰσχὺς ὑπ' ἀριθ. 23)1956 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Ἀναφορὰ τῆς διὰ τοῦ Ν.Δ. 4185)1961 κυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 23)1956 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου εἰς μισθωτούς, ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας δὲν εἶχε λυθῆ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς.—Σχέσεις δικηγόρου—Διατάξεις τοῦ Κώδικος «περὶ Δικηγόρων».—Ἄρθρα 63 § 5, 94 καὶ 248.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 14882)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

[Ἐπρόκειτο περὶ ἀξιώσεως δικηγόρου, ἀναγκαστικῶς διορισθέντος κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836)1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον νόμον πᾶσα διαφορά, προκύπτουσα ἐξ αὐτοῦ, ἐκδικάζεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἴδετε καὶ Α.Π. 125)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 175, καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 474, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί].

Πρὸ τοῦ τελευταίου ν.δ. 4185)1961 «περὶ τροποποιήσεως κλπ. διατάξεων ἐκείνων τῆς κειμένης περὶ προστασίας πολεμιστῶν νομοθεσίας» (ΕΕΔ 20, 1162) ἡ προστασία τῶν κατὰ τὴν νομοθεσίαν ταύτην τοποθετουμένων πολεμιστῶν ἐξετείνετο ἐπὶ πενταετίαν καὶ διά τινας ἐπιχειρήσεις καὶ κατηγορίας πολεμιστῶν ἐπὶ μίαν εἰσέτι δεκαετίαν διὰ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 9291)1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 218, ΕΕΔ 17, 333).

Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 23)1956 Πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 15, 281) ὑπῆρξεν ἀνίσχυρος, μὴ ἐκδοθεῖσα κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, οὐδὲ κυρωθεῖσα ὑπὸ νόμου (Σ.Ε. 187)1958, εἰσηγητὴς *Α. Ταβουλάρης*, ΕΕΔ 17, 430 καὶ λο παί), εἰμὴ μόνον διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1164).

Ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἡ κύρωσις αὕτη δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἀνεβίωσαν αἱ λήξασαι πρὸ τῆς κυρώσεως αὐτῆς λόγῳ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου προστασίας πολεμιστῶν συμβάσεις ἐργασίας, τοῦτο δὲ προκύπτει ἐκ τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4185)1961).

Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ ν.δ. 4185)1961 καταργησις ἐφεξῆς τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 23)1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας διατηρεῖται ἐπὶ μίαν ἐννεαετίαν ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν προστατευομένων) ἔχει τὸν λόγον της εἰς τὸ ὅτι διὰ τοῦ ν.δ. 4185)1961 ἐξέλιπεν ὁ χρονικὸς προαδιορισμὸς προστασίας, καταστάσης ταύτης διὰ τοὺς ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντας καὶ τοποθετουμένους κατ' ἀ.ν. 1836)1951 διαρκοῦς (ἄρθρον 7 ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 4 ν.δ. 4185)1961. (Ἴδετε κωδικοποίησιν ἀ.ν. 1836)1951 ἐν ΕΕΔ 20, 1222 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 271)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλιοῦχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Δ. Ἀγραφιώτης

Ἡ κυρωθεῖσα διὰ τοῦ ν.δ. 4185)1961 καὶ ἐκτοτε ἰσχύσασα ὑπ' ἀριθ. 23)1956 Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὁρίζουσα ἐν παραγράφῳ 2 ὅτι ἡ σχέσις ἐργασίας τῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 τοποθετηθέντων ἢ τοποθετουμένων ἐφεξῆς διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ ἐπὶ μίαν ἐννεαετίαν ἀπὸ τῆς τοποθετήσεώς των, ἀναφέρεται, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, εἰς μισθωτούς, ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας δὲν εἶχε λυθῆ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς, καὶ οὐχὶ εἰς μισθωτοὺς ἀπολυθέντας πρὸ τοῦ χρόνου τούτου λόγῳ λήξεως τοῦ χρόνου προστασίας τοῦ καθοριζομένου ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2223)1952 καὶ τῆς κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2657)1953 ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 9291)1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, αἵτινες κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, τὴν προστεθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. 4185)1961, δικαιοῦνται ἐπανατοποθετήσεως εἰς τὸν αὐτὸν ἢ ἄλλον ἐργοδότην, ἐφ' ὅσον συγκεντροῦσι τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, τοποθετηθεὶς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ Τραπέζῃ, ἀπελύθη μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἀπὸ τῆς τοποθετήσεώς του τοῦ χρόνου προστασίας, τοῦ καθοριζομένου ὑπὸ τῶν ρηθεισῶν διατάξεων πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 23)1956 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καὶ ἀκολούθως ἀποφηναμένη ὅτι μετὰ τὴν Πρᾶξιν ταύτην δὲν ἀνεβίωσεν ἡ συνδέουσα πρότερον τοὺς διαδίκους σχέσις ἐργασίας ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, παρέχων ὡς δικηγόρος νομικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀναιρεσιβλήτου ἐπὶ παγία μηνιαία

ΑΔΕΙΑΙ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ

Νόμιμος άδεια προσωπικού Έταιρειών περιωρισμένης ευθύνης

Δικαίωμα άδείας μισθωτών κατ' Α.Ν. 539)1945.—Έννοια τοῦ δικαιώματος.—Ἀναστολή ὑποχρεώσεως μισθωτοῦ πρὸς παροχήν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἄνευ ὅμως ἀναστολῆς καὶ τῆς πρὸς καταβολήν μισθοῦ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου.—Καθορισμὸς ἡμερῶν ἀδείας κατὰ ἐπιχειρήσεις ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν ἀντοχῆς.—Ἄδειαι προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης.

Ἀντικείμενον ἐρεύνης καὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ὑπῆρξε τίνος ἀδείας κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν δικαιοῦται τὸ προσωπικὸν τῶν Ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης καὶ συγκεκριμένως ἂν αἱ ἐπιχειρήσεις αὗται ὑπάγωνται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὸ μορφὴν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἵνα οἱ μισθωτοὶ αὐτῶν δικαιοῦνται τῆς ηὐξημένης δι' αὐτοὺς ἀδείας τοῦ ἀνωτέρω νόμου.

Ἀρνητικὴ εἶναι ἡ γνώμη τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν καὶ ἀντίθετος ὡς πρὸς τοῦτο τῆς προηγηθείσης 2025,1963 (Πρωτοδίκης *Ἀρ. Μίχος*, ΕΕΔ 22, 672).

Ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ ὀρθῶς λαμβανόμενον ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὅτι ὁ Νομοθέτης τοῦ ἀ.ν. 539)1945 διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς ἀδείας ἔβλεψεν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἀναλόγως διεχωρισεν αὐτάς, πρέπει, νομίζομεν, ἡ ἄποψις τῆς νεωτέρας ταύτης ἀποφάσεως νὰ εἶναι ἡ ὀρθοτέρα. (Ἐνδιαφέροντα τὰ ὑπὸ τοῦ *Γ. Στεφανάκη*, ΕΕΔ 22, ἀμοιβῇ, εἶχεν οἰκειοθελῶς ἀρχήθεν προσχωρήσει εἰς τὸν διέποντα τὸ προσωπικὸν τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ὀργανισμόν, ὅτι διὰ τῆς προσχωρήσεως εἰς τὰς διατάξεις τούτου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ καθορίζουσα τὸ ὅριον ἔτος ὡς ὅριον ἡλικίας τῶν παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπηρετούντων, ἡ συνδέουσα τοὺς διαδίκους σύμβασις ἐργασίας κατέστη ὡρισμένου χρόνου καὶ ὅτι ἡ λύσις αὐτῆς ἐπῆλθε συνεπείᾳ καταγγελίας διὰ ἀπουδαίου λόγου, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ. Ἑπομένως οὐδαμῶς ἐφήρμοσε διάταξιν τοῦ Ὀργανισμοῦ, ὁρίζουσαν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁρίου τῆς ἡλικίας ἄνευ καταβολῆς οἱασδήποτε ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ, ἢ καὶ ἐν περιπτώσει καταγγελίας ἐνωρίτερον τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὁ δεύτερος δὲ λόγος ἀναιρέσεως, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἀνακριβοῦς ταύτης προϋποθέσεως, εἶναι ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 63 § 5 τοῦ διὰ τοῦ ν.δ. 3026)1954 κυρωθέντος Κώδικος περὶ Δικηγόρων σύμβασις περὶ παροχῆς ὑπὸ δικηγόρου νομικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ ὑπὸ προθεσμίαν θεωρεῖται ὡς ἀορίστου χρόνου καὶ λύεται, ἐκτὸς ἄλλων λόγων, καὶ διὰ καταγγελίας παρὰ τοῦ ἐντολέως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 94 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 1 τοῦ ν.δ. 3750)1957, λυομένης τῆς συμβάσεως διὰ τοιαύτην αἰτίαν ὁ δικηγόρος δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ παρὰ τοῦ ἐντολέως του τὴν συμπεφωνημένην ἀμοιβήν του μέχρι πλήρους καταβολῆς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναλόγως τοῦ συμπεπληρωμένου χρόνου συμβατικῆς του ὑπηρεσίας ὁριζομένης ἀποζημιώσεως καὶ τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 248 § 1 τοῦ ἰδίου Κώδικος αἱ ὡς ἄνω διατάξεις αὐτοῦ δὲν ἐφαρμόζονται, ἐφ' ὅσον διὰ συμβάσεως προσχωρήσεως εἰς ὀργανισμὸν ἢ κανονισμὸν νομικοῦ προσώπου ἢ διὰ νόμου ὁ δικηγόρος ἀπολαμβάνει μείζονος προστασίας ἢ διαφόρου τοιαύτης, ἐφ' ὅσον τὴν τελευταίαν ταύτην προστασίαν ἤθελεν ἐπιλέξει οὗτος.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐδέχθη, μετ' ἐκτίμησιν τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διὰ τῆς προσχωρήσεώς του εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ ἀπελάμβανε μείζονος προστασίας τῆς διὰ τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων 63 § 5 καὶ 94 παρεχομένης τὸ μὲν διότι δὲν ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἄνευ συνδρομῆς ἀπουδαίου τινὸς λόγου καὶ οὕτω ἐξησφαλίζετο εἰς αὐτόν, ἀγοντα τὸ 40ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐργασία καὶ ἀμοιβὴ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 65ου ἔτους, τὸ δὲ διότι ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὸν Ὀργανισμὸν συνεπήγετο παροχὴν συντάξεως καὶ μερίσματος ἐκ δραχμῶν 7.000 καὶ ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 200.000. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ διὰ τῆς συμβάσεως προσχωρήσεως προστασία τοῦ ἀναιρεσείοντος ἦτο καὶ ἐκ μόνου τοῦ πρώτου λόγου μείζων τῆς τῶν εἰρημένων ἄρθρων, ἀφοῦ ἐν ἐφαρμογῇ τῶν διατάξεων τοῦ Ὀργανισμοῦ, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἄνευ ἀπουδαίου λόγου, θὰ ἐλάμβανεν οὗτος τὴν συμπεφωνημένην ἀμοιβήν του ἐπὶ μείζονα χρόνον. Ὅθεν οἱ λοιποὶ λόγοι ἀναιρέσεως, πλήττοντες τὴν ἀπόφασιν διὰ ψευδῆ αἰτιολογίαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 248 § 1 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων ἐν τῇ ἐκτιμήσει τοῦ περιεχομένου τοῦ ρηθέντος Ὀργανισμοῦ, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

373 ἐπ. ἐφαπτομενικῶς θεντα).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3147)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ἐμμ. Τσαγκατάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κανελλόπουλος, Ν. Διαμαντόπουλος

Διά τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1 καί 2 ἀ.ν. 539)1945, ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ κυρώσαντος τήν ὑπ' ἀριθ. 25)1936 διεθνῆ σύμβασιν ἐργασίας νόμου 2081)1952, ὁρίζεται, ὅτι «πᾶς μισθωτός μετά συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν ἐπί χρονικόν διάστημα τούλάχιστον δώδεκα μηνῶν, τό ὁποῖον ἐν ταῖς ἑπομένοις θά ἀποκαλῆται χάριν συντομίας βασικές χρόνος, δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια ὁρίζεται: α) διά μέν τούς μισθωτούς ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου ἀπασχολουμένους εἰς ὑποκειμένους ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας, ἢ τός λειτουργούσας ὑπό μορφήν Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ἢ Ἱδρύματος ἢ Ὀργανισμοῦ, εἰς δώδεκα ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας, β) διά τούς μισθωτούς, τούς ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ τεχνίτου, τοῦ ἐργάτου, τοῦ μαθητευομένου ἢ τοῦ ὑπηρέτου ἀπασχολουμένους εἰς τάς αὐτάς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις, εἰς ὀκτώ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας, γ) διά τούς μισθωτούς τούς ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου ἀπασχολουμένους εἰς τάς λοιπάς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις εἰς ὀκτώ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας καί δ) διά τούς μισθωτούς τούς ὑπό τήν ἰδιότητα ἄλλην ἀπό τήν τοῦ ὑπαλλήλου ἀπασχολουμένους εἰς ὑποκειμένας ἐπιχειρήσεις τῆς προηγουμένης περιπτώσεως γ' εἰς ἓξ ἀλλεπαλλήλους ἡμέρας. Ἡ κατά τήν προηγουμένην παράγραφον διάρκεια τῆς ἐτησίας ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν ἐπαυξάνεται κατά μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν δι' ἑκάστην πλέον τοῦ βασικοῦ χρόνου ἑξαμηνίαν ἀπασχολήσεως, χωρίς ὅμως νά δύναται ἐν συνόλῳ νά ὑπερβῇ α) εἰς τήν περίπτωσιν α' τῆς προηγουμένης παραγράφου τάς 26 ἀλλεπαλλήλους ἡμέρας, β) εἰς τήν περίπτωσιν β' τῆς αὐτῆς παραγράφου τάς δέκα ἕξ ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας, γ) εἰς τήν περίπτωσιν γ' τῆς ἰδίας παραγράφου τάς 18 ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας καί δ) εἰς τήν περίπτωσιν δ' τῆς αὐτῆς παραγράφου τάς δώδεκα ἀλλεπαλλήλους ἐργασίμους ἡμέρας.

Κατά τήν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων ἡ κατ' ἔτος ὑπό τοῦ ἐργοδότου χορηγουμένη ἄδεια ἀναψυχῆς εἰς τόν μισθωτόν συνίσταται εἰς τήν παρεχομένην αὐτῷ ἐλευθερίαν, ὅπως διακόψῃ ἐφ' ὡρισμένον χρόνον τήν παροχήν τῶν ὑπηρεσιῶν του, λαμβάνων ὅμως συγχρόνως πλήρεις τάς ἀποδοχάς του. Οὕτω διά τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας ἀναπαύσεως ἀναστέλλεται ἐπί ἴσον πρός τήν διάρκειαν αὐτῆς χρόνον ἡ ὑποχρέωσις τοῦ μισθωτοῦ πρός παροχήν τῶν ὑπηρεσιῶν του, χωρίς νά ἀναστέλληται ἡ κατά τά λοιπά λειτουργία τῆς συμβάσεως καί δή ἡ ἐπί τήν καταβολήν τοῦ μισθοῦ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου (ἴδε Ἀγαλλοπούλου, Ἐργατικόν Δίκαιον, σελ. 240). Ἐκ τούτου παρέπεται, ὅτι ὁ θεσμός τῶν ἀδειῶν ἐπάγεται ἰδιάζουσαν οἰκονομικήν ἐπιβάρυνσιν τοῦ ἐργοδότου, ἐπαχθῆ αἰσθητήν, ἰδίᾳ ἐπί ἰδιωτικῶν κερδοσκοπικῶν ἐπιχειρήσεων, αἵτινες, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καί τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, τείνουσιν εἰς τήν μείωσιν τῶν παντὸς εἴδους ἐξόδων αὐτῶν, ἐν οἷς κατ' ἐξοχήν ἡ καταβολή μισθοῦ ἄνευ ἀντιπαροχῆς ἐργασίας. Ἐκ τούτων εἶναι προφανές, ὅτι ὁ νομοθέτης, θέτων τήν νομικήν τῆς ἐπιχειρήσεως μορφήν ὡς κριτήριον τῆς χορηγήσεως πρός ταύτην ἀδείας ἀνιεπαγομένης μείζονα οἰκονομικήν ἐπιβάρυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπέβλεψεν οὐχί εἰς τόν νομικόν τύπον καθ' ἑαυτόν, ἀλλά εἰς τήν ἐκ τοῦ εἴδους καί τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως τεκμαιρομένην οἰκονομικήν ἀντοχήν αὐτῆς (ἴδε γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ὑπ' ἀριθ. 978)1955, ἐν ΕΕΔ 14, 1099). Ὄντως αἱ περιοριστικῶς ἐν τῷ ἐδαφίῳ α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ προπαρατεθέντος ἄρθρου ἀναφερόμεναι ἐπιχειρήσεις - αἵτινες βαρύνονται διά τήν παροχήν μείζονος ἀδείας, οὖσαι δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας, ἢ λειτουργοῦσαι ὑπό μορφήν ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ, εἰσίν ἰσχυρότεραι οἰκονομικῶς τῶν λοιπῶν συλλήβδην ἐν τῷ ἐδαφίῳ γ' ἀναφερομένων, εἴτε λόγῳ τοῦ τρόπου τῆς συγκροτήσεως αὐτῶν (διά μεγάλων κεφαλαίων), εἴτε λόγῳ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, εἴτε λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων προνομίων αὐτῶν.

Ἐν προκειμένῳ, ὑπόκειται ἀγωγή, διά τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων, ὡς μισθωτός (ἡλεκτροτεχνίτης) τῆς ἀντιδίκου του ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης, προβάλλει, ὅτι αἱ χορηγηθεῖσαι αὐτῷ ἄδειαι ἀναπαύσεως ἀπό τοῦ ἔτους 1957 καί ἐφεξῆς ὑπελογίσθησαν βάσει τῆς διατάξεως τῶν παραγράφων 1 καί 2 στοιχ. δ' (τοῦτο συνομολογεῖται καί ὑπό τῆς ἐναγομένης). Ἰσχυριζόμενος δέ ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ἄδειαι, περί ὧν ἑκάστοτε ὑπέβαλλε συγκεκριμένην αἴτησιν, ἔδει νά ὑπολογισθῶσι κατά τό στοιχεῖον α' τῶν ἐν λόγῳ παραγράφων λόγῳ τῶν πλείστων ὁμοιοτήτων, ἃς ἐμφανίζουσιν αἱ ἑταιρεῖαι περιωρισμένης εὐθύνης πρός τάς ἀνωνύμους ἑταιρείας, ἀξιοῖ συμπληρωματικήν ἀποζημίωσιν διά τάς ἐπί ἔλαττον χορηγηθείσας ἀδείας, ἣν, βάσει τῶν ἐπικολουμένων ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ἀναβιβάζει εἰς τό συνολικόν ποσόν τῶν δραχμῶν 2.544. Κατ' ἐφαρμογήν ὅμως τῶν διαληφθέντων περί τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῶν ἐρμηνευομένων διατάξεων, δεδέντος ὅτι αἱ ἑταιρεῖαι περιωρισμένης εὐθύνης, ἱδρυθεῖσαι τό πρῶτον διά τοῦ νόμου 3190)1955, δέν ὑφίσταντο ἐν ἔτει 1945, ὅτε ἐδημοσιεύθη ὁ ἀ.ν. 539)1945, καί ἐφ' ὅσον, κατά τάς διεπούσας τάς ἐν λόγῳ ἑταιρείας, ἀνώνυμον καί περιωρισμένης εὐθύνης, διατάξεις, διά μέν τήν ἵδρυσιν τῆς πρώτης ἀπαιτεῖται τούλάχιστον ποσόν πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ἐνῷ διά τήν ἵδρυσιν τῆς δευτέρας ἀρκεῖ κεφάλαιον δραχμῶν 200.000, ἡ κατ' ἀναλογίαν συναγομένη νομοθετική βούλησις θέτει τάς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης εἰς τήν κατηγορίαν τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων ἐπιχειρήσεων, δι' ἃς ἐθεσπίσθη ἡ χορήγησις ἐλάσσονος χρονικῆς διαρκείας ἀδείας (ἴδε πλείονα Ἐλευθ. Στεφανάκη, ἐν ΕΕΔ 22.393 ἑπόμ.). Ἡ ἀντίθετος ἐκδοχή, καθ' ἣν δέον νά ληφθῶσιν ὡς κριτήριον αἱ πλείονες τῶν διαφορῶν ὁμοιότητες τῶν ἐν λόγῳ νομικῶν μορφῶν, περί

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

ΣΧΕΣΙΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΟΣ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Περίπτωσις εισπράκτορος έργαζομένου εις έντεταγμένα εις Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορεία

Πρόσληψις εισπράκτορος λεωφορείου κατά τας προϊσχυούσας διατάξεις του Νόμου 2119)1952 και Β.Δ. 25.5)6.8.1956 περί εκδόσεως Κανονισμού προσωπικού Κ.Τ.Ε.Λ.—Έργοδότης αυτού ο ιδιοκτήτης εκάστου εντεταγμένου εις Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείου, εις ο εργάζεται, παρ' εκάστου δε τούτων δικαιούται να ζητήση την αντιμισθίαν και λοιπάς εκ της συμβάσεως εργασίας αποδοχάς αναλόγως της προσφερομένης προς έκαστον εργασίας, της ενοχής των ούσης ούχι συμμέτρου.

Έπεκυρώθη υπό της κατωτέρω αρεοπαγιτικής αποφάσεως η υπ' αριθ. 370)1960 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Λασηθίου.

Επανέρχεται και η νεωτέρα αύτη αρεοπαγιτική απόφασις εις τα υπό του Αρείου Πάγου νομολογηθέντα (και τα οποία ακολουθούνται και υπό των Δικαστηρίων της ουσίας), ότι κατά τας ισχυούσας προ του ν.δ. 3990)1959 διατάξεις περί των δια των λεωφορείων αυτοκινήτων συγκοινωνιών οι οδηγοί λεωφορείων αυτοκινήτων και εισπράκτορες έχουσιν εργοδότην αυτών τον ιδιοκτήτην εκάστου εντεταγμένου εις Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείου, παρ' ού προσλαμβάνεται, και αυτού βαρυνομένου με την καταβολήν της μισθοδοσίας του. (Α.Π. 687)1952, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 15, 37, Α.Π. 144)1956, εισηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 15, 319, Α.Π. 185)1958, εισηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 17, 411).

Ως προς την έννοιαν του ισχύοντος ν.δ. 3990)1959 ίδετε Προέδρου Πρωτ. Καβάλας 852)1962 (Πρόεδρος *Μ. Καλεφάς*, ΕΕΔ 22, 545) Πρωτοδικών Αθηνών 1805)1963 (Πρωτοδίκης *Εμμ. Τσαγκατάκης*, ΕΕΔ 23, 548).

Αρείου Πάγου 290)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελής*

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Δ. Ρεζάκης*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Γ. Βελονάκης

Ο 1ος λόγος αναιρέσεως, δι' ού ο αναιρεσείων παραπονείται, ότι κακώς το δικαστήριον έδέξατο ως εμπρόθεσμον την ένστασιν των αναιρεσιβλήτων, καίτοι αύτη ήτο εκπρόθεσμος, είναι απορριπτέος, ως αόριστος, εφ' όσον δεν επικαλείται περιστατικά, εξ ων να συνάγηται το εκπρόθεσμον της ενστάσεως.

Εκ των διατάξεων του άρθρου 17 εδ. β' του ν. 2119)1952 περί των δια λεωφορείων αυτοκινήτων συγκοινωνιών και άρθρου 1 § 3 εδ. β' του από 25.7)6.8.1956 β.δ)γματος περί εκδόσεως κανονισμού προσωπικού των Κοινών Ταμείων Εισπράξεως Λεωφορείων Αυτοκινήτων κλπ. (ως ισχυον κατά τον χρόνον της επιδίκου σχέσεως) οριζουσών ότι αι αντιμισθίαι των οδηγών, βοηθών και εισπρακτόρων καταβάλλονται μεν υπό του Κ.Τ.Ε.Λ., βαρύνουσιν όμως τον ιδιοκτήτην, παρά του οποίου και προσλαμβάνονται, και ότι οι οδηγοί και οι εισπράκτορες έχουσιν εργοδότην των τον ιδιοκτήτην του εις ο εργάζονται λεωφορείου, σαφώς συνάγεται, ότι, εάν εισπράκτωρ λεωφορείου προσελήφθη και εργάζηται εις διάφορα λεωφορεία, εντεταγμένα εις ωρισμένον Κ.Τ.Ε.Λ., ούτος εργοδότην έχει τον ιδιοκτήτην εκάστου αυτοκινήτου, εις ο εργάζεται, παρ' εκάστου δε τούτων δικαιούται να ζητήση την αντιμισθίαν και λοιπάς εκ της συμβάσεως εργασίας αποδοχάς αναλόγως της προσφερομένης εις έκαστον τούτων εργασίας, της ενοχής των ούσης ούχι συμμέτρου, αλλ' αναλόγου της προς έκαστον προσφερομένης εργασίας. Όθεν, εφ' όσον ο αναιρεσείων ισχυρίζεται εν τη αγωγή του, ότι προσελήφθη υπό των αναιρεσιβλήτων ως εισπράκτωρ των εις το 3βον Κ.Τ.Ε.Λ. Λασηθίου εντεταγμένων αυτοκινήτων των και ότι εργάσθη εις έκαστον τούτων, έδει να προσδιορίση και την εις έκαστον προσφερθείσαν εργασίαν και να ζητήση τας αναλογούσας προς ταύτην αποδοχάς του, της ενοχής των αναιρεσιβλήτων μη ούσης συμμέτρου. Των προσδιορισμόν όμως τούτον δεν εποιήσατο ούτε εν τη αγωγή του, ούτε εν ταις προτάσεσί του, ούδε προέβαλεν, ότι συνωμολογήθη ειδικώς σύμμετρος, ήτοι κατ' ίσα μέρη, ενοχή των εργοδοτών. Συνεπώς, αποφηναμένου το δικαστήριον απορριπτέαν την αγωγήν, διώκουσαν, υπό τα εκτεθέντα και μόνα περιστατικά, την υποχρέωσιν των αναιρεσιβλήτων προς σύμμετρον πληρωμήν καθυστερουμένων αποδοχών, ορθώς τας διαληφθείσας διατάξεις, ως και την του άρθρου 480 Α.Κ. ηρμήνευσε και εφήρμοσε, και ούδεμίαν άλλην παρεβίασε και επαρκώς την απόφασιν του ητιολόγησε και απορριπτέος ο περί του εναντίου 2ος λόγος αναιρέσεως, ως διά των προσθέτων αναπτύσσεται, ως και ο σχετικός πρόσθετος λόγος ότι το δικαστήριον δεν έλαβεν υπ' όψιν ισχυρι-

---

ής ή υπ' αριθ 2025)1963 απόφασις ημών (ίδε ταύτην εν ΔΕΝ 19, 330), ως εκ του προεκτεθέντος αναμφιβόλου σκοπού της διατάξεως. Δεν ευρίσκει καθ' ημάς νομοθετικόν έρεισμα, Όθεν, τοιαύτην αξίωσιν διώκουσα ή υπό κρίσιν αγωγή, είναι απορριπτέα, ως μη νόμιμος, συμψηφιστία όμως ή εκατέρωθεν δικαστική δαπάνη, δεκτού γενομένου ότι ο ενάγων είχεν εύλογον αμφιβολίαν περί την εφαρμογήν της προκειμένης δίκης, ως εκ της δυσχερείας, ην εμφανίζει η ερμηνεία των προδιαληφθεισών διατάξεων.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Περίπτωσις ήσφαλισμένου εις τό Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Απαράδεκτος τό πρώτον προτεινόμενος ένώπιον τού Έφετείου ισχυρισμός περί προκλήσεως έργατικού άτυχήματος έκ δόλου τού έργοδότου, μεταβάλλων βάσιν αγωγής.—Ύπαρξις εύθύνης έργοδότου πρός αποζημίωσιν κατά τό κοινόν αστικόν δίκαιον μόνον έν περιπτώσει δόλου αύτού έπί έργατικού άτυχήματος μισθωτού ήσφαλισμένου εις τό Ι.Κ.Α.—Χρηματική ικανοποίησις δι' ήθικήν βλάβην κατ' άρθρον 932 Αστικού Κώδικος.—Καθορισμός ποσού ύπό τού Δικαστηρίου.

Έξητάθη δι' αγωγής κατά την εργατικήν διαδικασίαν αποζημίωσις τού κοινού αστικού δικαίου καί χρηματική ικανοποίησις δι' ήθικήν βλάβην κατ' άρθρον 932 Α.Κ., έν συνδυασμώ πρός τό άρθρον 299 Α.Κ., έξ εργατικού ατυχήματος.

Τό Πρωτοδικείον, ώς Έφετείον κατά την εργατικήν διαδικασίαν, έχώρησεν εις την έκδικασιν αμφοτέρων των αξιώσεων, δεχθέν ούτω αρμοδιότητα αύτού, άν καί δέν κάμνη ειδικήν σκέψιν περί αύτού. (Ίδετε έπί τού θέματος καί κατωτέρω, σελ. 784, σημ. Συντάξεως).

Έπ' όσον ή παθούσα ησφαλίζετο εις τό Ι.Κ.Α. καί ή αγωγή δέν εστηρίζετο εις τό ότι έκ δόλου τού εργοδότου προήλθε τό άτύχημα, όπότε μόνον, κατά τά σταθερώς νομολογηθέντα (Α.Π. 595)1961, εισηγητής *Γ. Βαρσάμον*, ΕΕΔ 20, 164 καί τά αύτόθι σημειούμενα), διατηρείται ή έκ τού άρθρου 16 τού νόμου 551)1915 εύθύνη τού εργοδότου πρός αποζημίωσιν τού παθόντος κατά τό κοινόν αστικόν δίκαιον (άρθρα 298, 914 Α.Κ.) τό Πρωτοδικείον, άκολουθούν ταύτα, άπέρριψε τήν σχετικήν αξίωσιν τής παθούσης, έδέχθη δέ, αποδειχθείσης δικαιοτήτος τής εργοδότιδος (ώς προς τούτο ή Α.Π. 9)1963, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 275), την αξίωσιν περί χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ήθικήν βλάβην.

Κατά τά έν τή θεωρία καί νομολογία δεκτά γενόμενα (Α.Π. 437)1960, εισηγητής *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1325, Α.Π. 443)1959, εισηγητής *Α. Κωστέρης*, ΕΕΔ 18, 1367 καί λοιπαί παραπομπαί εις θεωρίαν καί νομολογίαν έν ΕΕΔ 19, 1325) ώς πρός την έκτασιν τής επιδικαστέας αποζημιώσεως δέν τάσσεται ειδική απόδειξις, άλλά τό Δικαστήριον κρίνει, λαμβάνον ύπ' όψιν ιδίω τόν βαθμόν τού πταίσματος, την περιουσιακήν καί οικονομικήν κατάστασιν καί θέσιν των διαδίκων μερών.

Ούτω καί τό Πρωτοδικείον διά τής κατωτέρω αποφάσεώς του.

Πρωτοδικείου Αθηνών 4766)1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ό κ. *Στ. Τούσας*

Εισηγητής ό Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέπκος*

Δικηγόροι οί κ.κ. Π. Στεμπίλης, Π. Καρωτάκης

Ώς προκύπτει έκ τού δικογράφου τής έφ' ής ή προσβαλλομένη εκθέσεως αγωγής, ή ένάγουσα δέν επεκαλέσθη δόλον τής εναγομένης εργοδότιδος εταιρείας ή των ύπ' αύτής προστηθέντων, κατευθυνομένων εις την παραγωγήν τού έν αύτώ αναφερομένου εργατικού ατυχήματος, τοιούτον δέ δόλον ούδέ διά των πρωτοδίκων προτάσεων αύτής επεκαλέσθη, ώς εξ αύτών, νομίμως προσαγομένων, προκύπτει. Ή ένάγουσα καί ήδη εκκαλούσα τό πρώτον διά τής ύπό κρίσιν έφέσεως ισχυρίζεται, ότι τό έν τή αγωγή αύτής αναφερόμενον εργατικόν άτύχημα προήλθεν έκ δόλου τής εναγομένης καί ήδη εφεσιβλήτου εταιρείας. Ό ισχυρισμός ούτος μεταβάλλει την βάσιν τής αγωγής καί ώς έκ τούτου τό απαράδεκτον αύτού έρευνάται καί εξ επαγγέλματος ύπό τού δικαστηρίου (πρβλ. Α.Π. 56)1937, ΕΕΝ 5', σελ. 413, *Κιτσικοπούλου*, Πολ. Δικ. ύπ' άρθρα 736 - 884 §

σμόν τού αναιρεσείοντος περί συνομολογήσεως μετά των μεθ' ών συνεβλήθη συμμέτρου τούτων ευθύνης ώς άβασίμου.

Μετά τά έν τή ήγουμένη αιτιολογία εκτεθέντα, καθ' ά ή αγωγή τού αναιρεσείοντος είναι άόριστος καί ορθώς απερρίφθη ώς τοιαύτη, είναι μάταιον νά έρευνηθή ό 3ος λόγος αναιρέσεως, δι' ού ό αναιρεσείων παραπονείται, ότι εσφαλμένως τό δικαστήριον απέρριψε τόν λόγον τής εφέσεώς του, καθ' όν τό πρωτόδικον δικαστήριον κακώς έδέξατο, ότι υπόκεινται διά την πληρωμήν των έν τή αγωγή αξιώσεών του είναι άπαντες οί κατά την διάρκειαν τής συμβάσεως εργασίας μέτοχοι τού 38 Κ.Τ.Ε.Λ. νομού Λασηθίου καί όχι μόνον οί πρός ούς προσέφερε την εργασίαν του εναγόμενοι.

674α'). Ἐντεῦθεν ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ, τυγχάνων κύρος καὶ προβαλλόμενος τὸ πρῶτον εἰς τὸ Ἐφετεῖον, τυγχάνει ἀπαραδέκτος. Πέραν τούτου ὅμως ἐκ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, πασῶν τῶν ἐνόρκων ἐνώπιον συμβολαιογράφου βεβαιώσεων, τῶν ἐκατέρωθεν πρωτοδίκως καὶ ἐφετικῶς ἐκτεθέντων καὶ τῆς ἐν γένει συζητήσεως οὐδαμῶς ἐβεβαιώθη, ὅτι τὸ ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀγωγῇ ἀναφερόμενον ἐργατικὸν ἀτύχημα προῆλθεν ἐκ δόλου τῆς ἐργοδότιδος ἐναγομένης ἢ τῶν παρ' αὐτῆς προστηθέντων προσώπων καὶ μάλιστα κατευθυνομένου καὶ ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀτυχήματος αὐτοῦ, δοθέντος ὅτι μόνον ὁ τοιοῦτος δόλος δημιουργεῖ εὐθύνην τοῦ ἐργοδότου (πρβλ. Α.Π. 595)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 164). Ἐφ' ὅσον τὸ ἐν λόγῳ ἀτύχημα δὲν προῆλθεν ἐκ δόλου τῆς ἐναγομένης ἢ τῶν ὑπ' αὐτῆς προστηθέντων, ἡ δὲ ἐνάγουσα, ὡς ὁμολογεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν προτάσεων αὐτῆς, ἐτύγχανεν ἠσφαλισμένη εἰς τὸ Ι.Κ.Α., δὲν ὑφίσταται, κατὰ τὰ συνδεδυασμένα ἄρθρα 34 § 2 καὶ 60 § 4 τοῦ νόμου 1846)1951 καὶ 16 τοῦ διὰ τοῦ β. δ)τος τῆς 24 Ἰουλίου 1920 κωδικοποιηθέντος νόμου 551)1915, εὐθύνη τῆς ἐργοδότιδος ἐφεσιβλήτου (ἐναγομένης) πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ζημίας τῆς ἐκκαλούσης (ἐναγούσης) ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ἀτυχήματος 1) διὰ παραμόρφωσιν τοῦ προσώπου αὐτῆς, ἐπιδρῶσαν εἰς τὰ μέλλον αὐτῆς καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν διὰ γάμου ἀποκατάστασίν της, 2) δι' ἰδιαιτέραν τροφὴν ἀπαιτηθεῖσαν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας της, 3) διὰ δαπάνας πρὸς ἀγορὰν φαρμάκων, 4) διὰ δαπάνας ἡμερομισθίων εἰδικῆς νοσοκόμου καὶ 5) δι' ἔξοδα μετακινήσεως αὐτῆς εἰς τὰς κλινικάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐνοσηλεύθη (πρβλ. Α.Π. 595)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 164, Α.Π. 61)1951, ΕΕΔ 10, σελ. 370, Α.Π. 435)1948 ('Ολομ.), ΕΕΔ 7, σελ. 863). Δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι ἡ ἐνάγουσα δὲν ἐπικαλεῖτο δόλον καὶ ἀπορρίψασα τὰ ὡς ἄνω αἰτήματα τῆς ἀγωγῆς ὀρθῶς ἔκρινεν, ἃ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἐφέσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἀκόλουθα: Ἡ ἐνάγουσα καὶ ἤδη ἐκκαλοῦσα, κατόπιν συμβάσεως ἐργασίας, εἰργάζετο παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ὡς μυτάτρια ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1959. Τὴν 20.2.1957, ἐνῶ ἀπησχολεῖτο εἰς τὴν κοπὴν δι' εἰδικῆς τανάλιας (πένσας) ἐφθαρμένων μικρῶν λεπτῶν ἐκ χάλυβος συρμάτων (μυταρίων), τεμάχιον αὐτῶν ἐξεσφενδονίσθη εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς καὶ ἐτραυμάτισεν αὐτήν. Εἰς τὴν εἰδικότητα τῆς ἐναγούσης, ὡς μυτατρίας, ὑπῆγετο καὶ ἡ ἐργασία τῆς κοπῆς τῶν ἐφθαρμένων μυταρίων, δι' ὃν λόγον ἡ ἐναγομένη εἶχεν ἐφοδιάσει αὐτὴν δι' εἰδικῆς πένσας. Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τραυματισμοῦ της ἀπώλεσε τὴν ὅρασίν της ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ὑπέστη νευραλγίαν τριδύμου δεξιὰ καὶ ψυχονεύρωσιν, νοσηλευθεῖσα εἰς διαφόρους κλινικὰς καὶ νοσοκομεῖα καὶ καταστᾶσα ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν μὲ ποσοστὸν ἀναπηρίας 67 ο/ο (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 8729 τῆς 17.7.1959 ἀπόφασιν Διευθυντοῦ Ι.Κ.Α.). Τὸ ἀτύχημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τῆς ἐναγομένης ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὅρων ἀσφαλείας καὶ εἰδικώτερον ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης ὅπως ἐφοδιάσῃ τὴν ἐνάγουσαν διὰ καταλλήλων διοπτρῶν, ἵνα χρησιμοποιῇ ταύτας κατὰ τὴν ἐργασίαν της τῆς κοπῆς τῶν ἐφθαρμένων μυταρίων. Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἐπιβάλλετο εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 143 τοῦ ἀπὸ 14)22 Μαρτίου 1934 πρ. δ)τος, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς κοπῆς τῶν ἐφθαρμένων μυταρίων ἦτο δυνατὴ ἡ ἐκτόξευσις τεμαχίων αὐτῶν καὶ γενικῶς ἐξετίθεντο εἰς κινδύνους οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ πρόσωπον τῆς ἐναγούσης. Συνεπείᾳ τῆς ἀνωτέρω εἰδικῆς ἀμελείας γενέσθαι ὑποχρέωσις τῆς ἐναγομένης κατὰ τὰ ἄρθρα 299, 932 καὶ 922 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 38 τοῦ Εἰσ. Νόμου τοῦ Α.Κ. καὶ 16 τοῦ διὰ τοῦ β. δ)τος τῆς 24 Ἰουλίου 1920 κωδικοποιηθέντος νόμου 551)1915, περὶ παροχῆς εἰς τὴν ἐνάγουσαν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ τῆς ἠθικῆς βλάβης, τὴν ὁποίαν ὑπέστη αὕτη ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τραυματισμοῦ της (πρβλ. Α.Π. 337)1959, ΕΕΔ 18, σελ. 767, Α.Π. 443)1959, ΕΕΔ 18, σελ. 1367, Α.Π. 595)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 164). Τὸ δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν σοβαρότητα τῶν ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ τῆς ἐναγούσης προελθουσῶν ὡς ἄνω παθήσεων αὐτῆς, τὴν βεβαιωθεῖσαν καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς ἐναγομένης καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἀπορίαν τῆς ἐναγούσης, τυγχανούσης ἀνικάνου πρὸς ἐργασίαν καὶ ἀποζώσης ἐκ παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τὴν εἰδικὴν ἀμέλειαν τῆς ἐναγομένης ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὅρων ἀσφαλείας, κρίνει ὅτι ἡ εὔλογος χρηματικὴ ἱκανοποίησις τῆς ἐναγούσης διὰ τὴν ἠθικὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τοῦ ἀτυχήματος, ἀνέρχεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 12.000. Ἐπιδικάσασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς εὔλογον χρηματικὴν ἱκανοποίησιν τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 10.000 οὐχὶ ὀρθῶς ἔκρινε καὶ εἶναι ὅπως γίνῃ δεκτὸς ὁ περὶ τούτου δεύτερος λόγος ἐφέσεως, ἀπορριπτομένου τοῦ λόγου τῆς ἀντεφέσεως, καθ' ὃν δὲν ὑφίστατο ὑποχρέωσις τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης νὰ ἐφοδιάσῃ τὴν ἐκκαλοῦσαν - ἐνάγουσαν διὰ διοπτρῶν καὶ μεταρρυθμίσῃ ὡς πρὸς τοῦτο αὐτήν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

1. Αναδρομική χορήγησις επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας

Επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εις εργάτας κεραμοποιούς διά της ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικής ἀποφάσεως. — Μη νόμιμος ὁ περιορισμός εἰς ὡρισμένας μόνον κατηγορίας προσωπικού.—Αναδρομική χορήγησις αὐτοῦ.— Κλιμάκωσις εἰς στάδια. — Ὅρος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξοφλήσεως εἰς δόσεις.

Το ιστορικόν της υποθέσεως, εφ' ης ή κατωτέρω απόφασις της Ολομελείας του Συμβουλίου της Επικρατείας, έχει ως εξής:

Μεταξύ της Ομοσπονδίας Εργατών Κεραμοποιών κλπ. αφ' ενός και αφ' ετέρου του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και της Ανωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνών Ελλάδος ανεφύη διενεξις, μεταξύ άλλων θεμάτων, και διά την επέκτασιν του επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις πάντας τους εργαζομένους εις κεραμοποιεία και πλινθοποιεία, ης διενέξεως επελήφθη το Πρωτοβάθμιον Διοικητικόν Διαιτητικόν Δικαστήριον Αθηνών, όπερ δια της υπ' αριθ. 45)1960 αποφάσεως του ανέβαλε την λήψιν οριστικής αποφάσεως, επί τω λόγω ότι το θέμα της διενέξεως είχεν ήδη αχθή ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών, του οποίου η απόφασις, μετά γενομένην πραγματογνωμοσύνην ανεμένετο εν τω μεταξύ. Κατά της αποφάσεως ταύτης ήσκησεν η αιτούσα Ομοσπονδία έφεσιν ενώπιον του ως άνω Δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου, όπερ δια της υπ' αριθ. 21)1961 αποφάσεως του επέλυσε την κατά τα ανωτέρω διένεξιν. Η απόφασις αυτη ενεκρίθη και τροποποιηθη συνάμα δια της υπ' αριθ. 57943 της 7ης Αυγούστου 1961 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, ήτις εδημοσιεύθη εις το υπ' αριθ. 267 Φ.Ε.Κ. της 7.8.1961 (τ. Β') (ΕΕΔ 20, 1023).

Της υπουργικής ταύτης αποφάσεως, ως και της δι' αυτής εγκρίσεως και τροποποιήσεως δευτεροβαθμίου αποφάσεως, ήτησατο την ακύρωσιν η αιτούσα Ομοσπονδία διά της αιτήσεως ακυρώσεως και διά τους εν αυτή λόγους ακυρώσεως.

Επανέρχεται το Συμβούλιον της Επικρατείας και διά της νεωτέρας αυτής αποφάσεως του (ίδετε και την κατωτέρω Σ.Ε. 967)1963, σελ. 750) εις την ομοίαν δπουπερ προηγουμένων αποφάσεων του ως προς το παράνομον του καθορισμού της πληρωμής αναδρομικών διά διαιτητικών αποφάσεων αυξήσεως εις δόσεις. (Ίδετε και Σ.Ε. 2)1962, εισηγητής *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 516, Σ.Ε. 823)1963, εισηγητής *Δ. Τσιμαράτος*, ΕΕΔ 22, 680).

Ως προς την αρμοδιότητα των Διοικητικών Διαιτητικών Δικαστηρίων διά καθορισμόν επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας (ίδετε Σ.Ε. 286) 1963 (εισηγητής *Κ. Λασσαδός*, ΕΕΔ 22, 345) και σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 22, 345.

Συμβουλίου της Επικρατείας 965)1963, Ολομελείας

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Μ. Σταυρινόπουλος***

Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. ***Χ. Παναγιωτόπουλος***

Δικηγόροι οι κ.κ. Β. Βασιλείου, Δ. Διακατάς, Πρόεδρος Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται παραδεκτώς και εμπροθέσμως η ακύρωσις του β' εδαφίου του υπ' αριθ. 1 δρου και των υπ' αριθ. 2 και 6 δρων της υπ' αριθ. 57943)10357 της 7ης Αυγούστου 1961 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 267)1961, τεύχος Β'), διά της οποίας ενεκρίθη, τροποποιηθείσα εν μέρει, ή υπ' αριθ. 21 της 7ης Ιουλίου 1961 απόφασις της Δευτεροβαθμίου Διαιτητικής Επιτροπής Αθηνών περί επεκτάσεως επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας των εργατοτεχνιτών κεραμοπλινθοποιείων άπασης της χώρας.

Διά της υπ' αριθ. 21)1961 αποφάσεως της Δευτεροβαθμίου Διαιτητικής Επιτροπής Αθηνών ωρίσθη αφ' ενός μεν, ότι το εξ 20ου)ο επίδομα ανθυγιεινής εργασίας, όπερ δυνάμει της υπ' αριθ. 57644)1951 αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας είχε χορηγηθή εις τους εκ των εργατοτεχνιτών - μελών της αιτούσης Ομοσπονδίας έχοντας τας ειδικότητας των «ψητάδων, εκκαμινευτών, σουρωτών και λασπάδων», επεκτείνεται από 1 Ιουλίου 1961 και εις τους έχοντας τας ειδικότητας των «καμινευτών, βουτηχτάδων, ανθρακέων και εργατοτεχνιτών τεχνικών ξηραντηρίων». Αφ' ετέρου δε ότι εις άπαν το λοιπόν, πλην των ανωτέρω ειδικώς μνημονευομένων ειδικοτήτων, εργατοτεχνικόν προσωπικόν των εργοστασίων κεραμοπλινθοποιίας άπασης της χώρας παρέχεται από 1 Ιουλίου 1961 επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εκ ποσοστού 7ου)ο επί των εκάστοτε ισχυόντων κατωτάτων ορίων ημερομισθίων αυτού. Η προσβαλλομένη όμως κοινή απόφασις των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, εγκρίνασα την ως άνω υπ' αριθ. 21)1961 απόφασιν της Διαιτητικής Επιτροπής, καθ' όσον αφορά εις την δι' αυτής γενομένην επέκτασιν του εξ 20ου)ο επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις τας εν αυτή μνημονευομένας τέσσαρας ειδικότητας, έτροποποίησε ταύτην, καθ' όσον αφορά εις την χορήγησιν δμοίου επιδόματος εξ 7ου)ο εις άπαν το λοιπόν εργατοτεχνικόν προσωπικόν, και

άντί τούτου, διά τοῦ ὅρου αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 2, ἐχορήγησεν ἐπίδομα ἐκ 10 ο)ο εἰς τούς ἐκ τοῦ λοιποῦ τούτου προσωπικοῦ ἔχοντος ὡρισμένας μόνον εἰδικότητας, ἐξαιρέσασα τούς λοιπούς. Τήν τελευταίαν ταύτην τροποποίησιν ἡ προσβαλλομένη ὑπουργική ἀπόφασις αἰτιολογεῖ διά τοῦ λόγου ὅτι ἡ καθιέρωσις γενικῶς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας διά πάσας τάς κατηγορίας τῶν ἐργαζομένων εἰς τά ἐργοστάσια κεραμοπλινθοποιΐας καί ἂν ἔτι ὑφίστανται ἀνθυγιειναί συνθῆκαι ἐργασίας δημιουργεῖ προνομιακήν μεταχείρισιν τούτων ἔναντι ἄλλων ἐργαζομένων, τῶν ὁποίων ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ μεγαλυτέραν εἰδίκευσιν.

Ἡ ἐπί τοῦ ἀνωτέρω θέματος αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἶναι μή νόμιμος, διότι τό προβλεπόμενον ὑπ' αὐτῆς ὑπέρ ὡρισμένου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, χορηγηθέν λόγῳ εἰδικῶν ἀνθυγιεινῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς τό προσωπικόν τοῦτο ἐργάζεται, δέν δύναται νομίμως νά περιορισθῇ εἰς ὡρισμένας μόνον κατηγορίας τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ γενική καθιέρωσις αὐτοῦ δι' ὅπαν τό προσωπικόν τοῦτο, ἀνεξαρτήτως ἐάν ὑφίστανται ἀνθυγιειναί συνθῆκαι ἐργασίας, δημιουργεῖ προνομιακήν μεταχείρισιν αὐτοῦ ἔναντι τῶν λοιπῶν ἐργαζομένων, δεδομένου ὅτι, ἐάν δι' ὅπαν τό προσωπικόν τοῦτο συντρέχωσιν αἱ αὐταί ἀνθυγιειναί συνθῆκαι ἐργασίας, ἡ ἰδιαιτέρα μεταχείρισις αὐτοῦ ἔναντι τῶν λοιπῶν ἐργαζομένων δικαιολογεῖται ὡς ἐκ τῶν εἰδικῶν τούτων ἀνθυγιεινῶν συνθηκῶν. Συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη ὑπουργική ἀπόφασις δέν εἶναι νομίμως ἠτιολογημένη κατά τό σημεῖον τοῦτο, ὡς ἀξιοῖ τό ἄρθρον 20 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, καί εἶναι ἀκυρωτέα.

Ἡ προσβαλλομένη ὑπουργική ἀπόφασις ὁρίζει ἐν ἐδαφίῳ β' τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ὅρου αὐτῆς, ὅτι ἐξ 20 ο)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, τό ἐπεκταθέν ἀπό 1 Ἰουλίου 1961 εἰς τάς ἐν αὐτῇ ὁριζομένας τέσσαρας εἰδικότητας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας, παρέχεται ἀναδρομικῶς ἀπό 9 Ὀκτωβρίου 1960, μειούμενον ὅμως διά τό μέχρι 30 Ἰουνίου 1961 χρονικόν διάστημα εἰς 10ο)ο. Καί ἡ μέν ἀναδρομική χορήγησις τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἀπό 9 Ὀκτωβρίου 1960, ἤτοι ἀπό τῆς ἐπομένης τῆς συμπληρώσεως τῶν νομίμων προθεσμιῶν, ἐντός τῶν ὁποίων ἔδει νά τερματισθῇ ἡ διαδικασία ἐνώπιον τῶν ὀργάνων διαιτησίας, ἐπιβάλλεται ἐπί τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957. Ἀλλά ἡ κλιμάκωσις τοῦ ποσοστοῦ τοῦ ἐπιδόματος τούτου εἰς δύο στάδια, ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν σταδιακήν αὔξησιν τοῦ ἐπιδόματος, ἥτις δέν ἀπαγορεύεται μέν ὑπό τοῦ νόμου, δέον ὅμως νά αἰτιολογῆται διά τῆς ἐπικλήσεως συγκεκριμένων στοιχείων, ἀναφερομένων εἰς τό σύνολον τῶν ὑποχρέων ἐπιχειρήσεων περί τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν ἀδυναμίας ὅπως καταβάλλωσιν ὁλόκληρον τό κατά νόμον παρασχετέον ἐπίδομα ἀπό τοῦ νομίμου χρόνου.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐπικαλεῖται μέν πρός αἰτιολόγησιν τῆς κατά τά ἄνω σταδιακῆς αὐξήσεως τοῦ ἐπιδόματος ταμειακήν δυσχέρειαν τῶν ὑποχρέων ἐπιχειρήσεων, ὑπό τήν πρόδηλον ἔννοιαν τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν ἀδυναμίας, πλήν ὅμως ἐπικαλεῖται ταύτην ὅλως ἀορίστως, ἄνευ μνείας συγκεκριμένων κατά τά ἀνωτέρω στοιχείων καί ὡς ἐκ τούτου δέν εἶναι προσηκόντως ἠτιολογημένη κατά τό σημεῖον τοῦτο καί εἶναι ἀκυρωτέα.

Ἡ αὐτή προσβαλλομένη ὑπουργική ἀπόφασις ὁρίζει ἐν ἐδαφίῳ β' τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 ὅρου αὐτῆς, ὅτι τό ἐκ 10 ο)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, τό χορηγηθέν ἀπό 1 Ἰουλίου 1961 εἰς τάς ἐν αὐτῇ ἐξ εἰδικότητας ἐργατοτεχνιτῶν - μελῶν τῆς αἰτούσης Ὁμοσπονδίας, παρέχεται ἀναδρομικῶς ἀπό 9 Ὀκτωβρίου 1960, μειουμένου ὅμως διά τό μέχρι 30 Ἰουνίου 1961 χρονικόν διάστημα εἰς 5 ο)ο. Ἀκυρουμένου ὅμως ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 ὅρου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατά τήν ἀνωτέρω τρίτην σκέψιν τῆς παρούσης, ἡ ἐξέτασις τοῦ λόγου ἀκυρώσεως τοῦ προβαλλομένου κατά τοῦ ὡς ἄνω β' ἐδαφίου τοῦ ὅρου τούτου ἀποβαίνει ἀλυσιτελής.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὁρίζει περαιτέρω (ὅρος ὑπ' ἀριθ. 6), ἐγκρίνασα κατά ταῦτα τήν ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀπόφασιν τῆς Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος αὐτῆς καί μέχρι 30 Ἰουνίου 1961 προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται νά καταβληθῶσιν εἰς τέσσαρας ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἐντός τοῦ πρώτου 15θημέρου τοῦ μηνός Αὐγούστου 1961. Οὕτως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καίτοι ἀναγνωρίσα τό δικαίωμα τῶν περί ὧν πρόκειται ἐργατοτεχνιτῶν πρός ἀπόληψιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἀναδρομικῶς ἀπό τοῦ χρόνου τόν ὁποῖον ὁρίζει ὡς ὑποχρεωτικόν ἡ μνημονευθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἤτοι ἀπό 9 Ὀκτωβρίου 1960, μετέθεσεν οὐχ ἧττον τήν ἐξόφλησιν τῶν ἐκτοτε ἀναγνωρισθεισῶν ἀπαιτήσεων εἰς χρόνον μεταγενέστερον. Τοῦτο ὅμως ἀντίκειται εἰς τήν ἐν λόγῳ διάταξιν, διότι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἀκριβῶς ἀπαγορεύεται ὑπ' αὐτῆς, εἶναι ἡ πέραν τοῦ ἐν αὐτῇ ὁριζομένου χρόνου ἀναστολή τῆς οὐσιαστικῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἀναγνωρισθεισῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν (15ε καί Σ.τ.Ε. 272, 1654 ἔτους 1962). Ἀκυρωτέα συνεπῶς εἶναι καί κατά τό σημεῖον τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διά ταῦτα

Δέχεται τήν ὑπό κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τήν ὑπ' ἀριθ 57943)10357 τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1961 κοινήν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 267)1961, τεῦχος Β') 1) ὡς πρός τόν ὅρον αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 1, καθ' ὁ μέρος διά τοῦ β' ἐδαφίου αὐτοῦ, ἐγκριθέντος τοῦ ταυταρίθμου ὅρου τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, ὡρίσθη, ὅτι τό ἐξ 20 ο)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, τό ἐπεκταθέν εἰς τάς ἐν τῇ ἀποφάσει ὁριζομένας τέσσαρας κατηγορίας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας μειοῦται ὡς πρός τάς κατηγορίας ταύτας καί διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 9 Ὀκτωβρίου 1960 ἕως 30 Ἰουνίου 1961 εἰς 10 ο)ο 2) ὡς πρός τόν ὅρον αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 2, δι' οὗ ἐτροποποιήθη ταυτάριθμος ὅρος τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως καί 3) ὡς πρός τόν ὅρον αὐ-

της ὑπ' ἀριθ. 6, δι' οὗ ἐνεκρίθη ὁ ὑπ' ἀριθ. 7 ὅρος τῆς αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως.

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν κατὰ τὰ λοιπά.

2. Ἐπέκτασις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς εἰδικότητας κεραμοποιῶν

Νόμιμος ἡ δ.ά τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπέκτασις τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς εἰδικότητας κεραμοποιῶν καὶ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν.—Ἔννοια ἄρθρου 17 § 2 νόμου 3239)1955 — Ἐξουσία Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας διὰ τροποποιήσεων διαιτητικῆς ἀποφάσεως κατ' ἄρθρον 20 § 2 νόμου 3239) 1955.

Τὰ ἱστορικὰ τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους αἱ αἰτοῦσαι ἑταιρεῖαι ἠτήσαντο τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 57943)10357)7.8.1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐνεκρίθη καὶ τροποποιηθὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 20, 1023), ἥτις ἐπεξέτεινε τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς πάντας τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ κεραμοποιεῖα καὶ πλινθοποιεῖα ὁλοκλήρου τῆς χώρας.

Εἰς τὴν δίκην παρενέβη ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ σημεῖα αὐτῆς, καθ' ἃ στρέφεται ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως, ἡ Ὁμοσπονδία Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν τῆς Ἑλλάδος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 966)1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Στασινόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Χ. Παναγιωτόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Σ. Λασκαλάκης, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Β. Βασιλείου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 57943)10357 τῆς 7ης Αὐγούστου 1961 καινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 267)·1961, τεῦχος Β'), διὰ τῆς ὁποίας ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, ἡ ὑπ' ἀριθ. 21 τῆς 17 Ἰουλίου 1961 ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν περὶ ἐπεκτάσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιείων ἁπάσης τῆς χώρας.

Παραδεκτῶς καὶ νομοτύπως παρεμβαίνει κατὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ ἐν Ἀθήναις ἐδρεύουσα Ὁμοσπονδία ἐργατῶν κεραμοποιῶν - πλινθοποιῶν - ἀγγειοπλαστῶν Ἑλλάδος, εἰς τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἀφορᾷ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν (σκέψις 2α), ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν α) τὸ ἀπὸ 2 Μαρτίου 1960 πρακτικὸν τῆς κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1957 ἀποφάσεως συσταθείσης εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, β) τὴν ἀπὸ 24 Φιβρουαρίου 1960 εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐπαγγελματικῆς Ὑγιεινῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ γ) τὰ στατιστικὰ δεδομένα τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Κεραμοποιῶν, ἐβεβαίωσε, ὅτι ἐκ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιείων οἱ ἔχοντες τὰς εἰδικότητας τῶν «κομινευτῶν, βουτηχτάδων, ἀνθρακέων καὶ ἐργατῶν τεχνικῶν ξηραντηρίων» ἐκτελοῦσιν ἐργασίας, ἀντιστοιχούσας εἰς τὰς τῶν «ἐκκαμινευτῶν, ψηστῶν καὶ λασπάδων», καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ παραμένωσιν εἰς ὑπερθέρμους χώρους καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐξέρχωνται εἰς ψυχρότερον περιβάλλον, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐμφανίζουν διαταραχὰς τοῦ θερμορρυθμικοῦ κέντρου τοῦ ὀργανισμοῦ των καὶ νὰ ὑπόκεινται, ἐκ τοῦ λόγου τούτου, εἰς νόσους τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος καὶ εἰς ἕλκη τοῦ στομάχου καὶ ὅτι αἱ ἀνθυγιειναὶ αὗται συνθῆκαι ἐργασίας, μὴ δυνάμεναι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, νὰ περισταλῶσι, τοὐλάχιστον ὁλοσχερῶς, διὰ τῶν οἱωνδήποτε μέτρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας, ὑφίστανται εἰς ἅπαντα τὰ ἐργοστάσια κεραμοπλινθοποιίας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ τῶν αἰτουσῶν ἤδη Ἑταιρειῶν, μὲ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ἐργοστασίου Δηλαβέρη, ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον τὰ ἐφαρμοζόμενα μέτρα ὑγιεινῆς καὶ ὁ ἀκολουθούμενος τρόπος διεξαγωγῆς τῆς ἐργασίας ἔχουσι περιορίσει εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἐπὶ τῆς ὑγείας τῶν ἐργαζομένων δυσμενεῖς ἐπιδράσεις. Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἡ μνημονευθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀπόφασις τῆς Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπεξέτεινε τὸ ἐξ 20α)ο ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὅπερ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 57644)1951 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας εἶχε χορηγηθῇ εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν - μελῶν τῆς παρεμβαινούσης Ὁμοσπονδίας, ἔχοντας τὰς εἰδικότητας τῶν «ψηστῶν, ἐκκαμινευτῶν, σαουρωτῶν καὶ λασπάδων» καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας τὰς εἰδικότητας τῶν «καμινευτῶν, βουτηχτάδων, ἀνθρακέων καὶ ἐργατῶν τεχνικῶν ξηραντηρίων» καὶ ἐργαζομένους εἰς ἅπαντα τὰ κεραμοπλινθοποιεῖα τῆς χώρας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν. Ἡ προσβαλλομένη συνεπῶς ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐγκρίνασα τὴν διὰ τοὺς μνημονευθέντας λόγους γενομένην, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐπέκτασιν τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, εἶναι νομίμως καὶ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη ὡς πρός τε τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος καὶ ὡς πρὸς τὴν μὴ ἐξαίρεσιν τῶν ἐπαρχιακῶν ἐργοστασίων τῶν αἰτουσῶν Ἑταιρειῶν, ἀπορριπτέος δὲ τυγχάνει ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

Ἡ κατὰ τὰ ἄνω ἐγκριθεῖσα διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν νομίμως ὥρισε τὴν ἰσχὺν αὐτῆς καθ' ὅπα-

σαν την χώραν, ἐφ' ὅσον ἠτιολογημένως, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει, ἐδέχθη ὁμοιομορφίαν τῶν ἀνθυγιεινῶν ὅρων ἐργασίας εἰς ἅπαντα τὰ ἐν τῇ χώρᾳ ἐργοστάσια κεραμοπλινθοποιΐας. Καὶ ὁρίζει μὲν τὸ ἄρθρον 17 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς πρωτοβαθμίου ἢ δευτεροβαθμίου διαιτητικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ἐκδιδομένη ἐπὶ συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ἀφορώσης τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου κλάδου ἢ ἐπαγγέλματος πλειόνων πρωτοδικειακῶν περιφερειῶν ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας, ἰσχύει διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ὁριζομένην περιφέρειαν, δὲν ἀποκλείεται ὅμως ἐκ τούτου ἡ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως, ὁσάκις αὕτη ἠτιολογημένως δέχεται, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὁμοιομορφίαν τῶν ὅρων ἐργασίας εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν. Ἀβάσιμος ἄρα εἶναι ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

Μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 965)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀκύρωσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 ὅρου τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸν ὁποῖον χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ 10 ο/ο εἰς ἓξ ὁριζομένας εἰδικότητας ἐργατοτεχνιτῶν - μελῶν τῆς παρεμβαινούσης Ὁμοσπονδίας, ὁ κατὰ τοῦ ὅρου τούτου προβαλλόμενος διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν παρὰ τὸν νόμον ἢ ἄλλως ἀναιτιολογήτως ὡρίσθησαν οἱ εἰδικότητες τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, εἰς τὰς ὁποίας χορηγεῖται τὸ ἐπίδομα καὶ καθωρίσθη τὸ ποσοστὸν αὐτοῦ εἰς 10 ο/ο, κατέστη ἄνευ ἀντικειμένου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 §2 τοῦ νόμου 3239)1955 ἡ τροποποίησις ἢ ἡ μὴ ἔγκρισις ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀποφάσεως διαιτησίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δι' ἠτιολογημένης κοινῆς αὐτῶν ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς. Συνεπῶς ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα τῇ συμπράξει ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων Ὑπουργῶν μετὰ τὴν ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1961 γνωμοδότησιν τοῦ ἀνωτέρω Συμβουλίου, ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ ὅλον θέμα τῆς παροχῆς ἢ μὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας κεραμοπλινθοποιείων, τυγχάνει νόμιμος, οὐδεμίαν δὲ ἐπὶ τοῦ κύρους αὐτῆς ἀσκεῖ, κατὰ νόμον, ἐπιρροὴν τὸ γεγονὸς τυχὸν ὅτι ὁ ἕτερος τῶν συμπροϊόντων Ὑπουργῶν καὶ δὴ ὁ Ὑπουργὸς Συντονισμοῦ εἶχε πρὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς διατυπώσει πρὸς τὸ γνωμοδοτῆσαν Συμβούλιον ἀπόψιν διάφορον τῆς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξενεχθείσης κρίσεως. Ἀβάσιμος συνεπῶς εἶναι καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως.

3. Καθορισμὸς ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐργοστασίων κεραμοπλινθοποιΐας χώρας.

Ὑπ' ἀριθ. 22)1961 ἀπόφασις Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν.—Ἀναδρομικὴ δι' αὐτῆς αὔξησις ἡμερομισθίων.—Ὅρος καταβολῆς αὐξήσεων εἰς δόσεις.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν κλπ. ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ τῆς Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος ἀνεφύη διένεξις περὶ τὸν καθορισμὸν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν εἰς τὰ βιομηχανικὰ καὶ βιοτεχνικὰ ἐργοστάσια κεραμοπλινθοποιΐας ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν.

Τῆς διενέξεως ταύτης ἐπελήφθη τὸ Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1961 ἀποφάσεως του καθώρισε πράγματι τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ὡς ἄνω ἐργατῶν.

Τὴν ἀπόφασιν προσεβαλον δι' ἐφέσεως τόσον ἡ ἐργατικὴ, ὅσον καὶ ἡ ἐργοδοτικὴ ὀργάνωσις, συνεπείᾳ δὲ τούτου ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως τὸ Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν, ὅπερ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22)1961 ἀποφάσεώς του περιώρισε τὸ ὕψος τῶν κατωτάτων ὁρίων τῶν ὡς ἄνω ἡμερομισθίων.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐνεκρίθη ἄνευ μεταβολῶν ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57942)10358 τῆς 7ης Αὐγούστου 1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 266 τῆς 7.8.1961 Φ.Ε.Κ. (τ. Β') (ΕΕΔ 20, 1022).

Τῆς τελευταίας ταύτης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὡς καὶ τῆς δι' αὐτῆς ἐγκριθείσης δευτεροβαθμίου διαιτησίας, ἠτήσατο ἡ αἰτοῦσα Ὁμοσπονδία τὴν ἀκύρωσιν διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 967)1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Στασινόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῶν ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 5 ὅρων τῆς ὑπ' ἀριθ 57942)10358 τῆς 7ης Αὐγούστου 1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 266) 1961, τεύχος Β'), διὰ τῆς ὁποίας ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, ἡ ὑπ' ἀριθ. 22 τῆς 17 Ἰουλίου 1961 ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν «περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων τῶν εἰς τὰ βιομηχανικὰ καὶ βιοτεχνικὰ ἐργοστάσια κεραμοπλινθοποιΐας ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν».

Ἡ προσβαλλομένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις ἐνέκρινε τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐργατοτεχνιτῶν - μελῶν τῆς αἰτούσης

στης Ὁμοσπονδίας, ὡς εἶχεν ὁρίσει ταῦτα ἡ ὑπ' ἀριθ. 22)1961 δευτεροβάθμιος διαιτητικὴ ἀπόφασις. Ἡ διαιτητικὴ ὅμως αὕτη ἀπόφασις, μεταρρυθμίσασα κατὰ τοῦτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)1961 πρωτοβάθμιον διαιτητικὴν ἀπόφασιν, εἶχε μειώσει τὰ διὰ τῆς τελευταίας ταύτης ἐρισθέντα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, κατὰ πὶν τῆς χορηγήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν ἐργοστασίων κεραμοπλινθοποιίας, ἡ διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦτο καθιέρωσις ἀνωτέρων ἡμερομισθίων θὰ συνεπήγετο ὑπερμέτρους ἐπιβαρύνσεις, αἵτινες ἔδει νὰ ἀποτραπῶσιν.

Διὰ τοῦ ὅρου ὑπ' ἀριθ. 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν εἶχε πράγματι χορηγηθῇ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν ἐργοστασίων κεραμοπλινθοποιίας ὁλοκλήρου τῆς χώρας. Ἀλλὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5794)10357 τῆς 7ης Αὐγούστου 1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ὁ ὅρος οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἓξ μόναν εἰδικότητας τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ τροποποίησις αὕτη ἠκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 965)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὡς παρανόμως αἰτιολογημένη, ἡ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅμως τούτῳ ἀκύρωσις αὐτῆς, μὴ ἐπαγομένη καθ' ἑαυτὴν τὴν ἰσχὺν τοῦ ὅρου ὑπ' ἀριθ. 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὡς οὗτος εἶχε πρὸ τῆς ἀκυρωθείσης τροποποιήσεώς του, ἀλλὰ συνεπαγομένη τὸν ἐκ νέου ἔλεγχον τοῦ ὅρου τούτου ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων πρὸς ἔγκρισιν αὐτοῦ Ὑπουργῶν, καταλείπει ἐκκρεμὲς τὸ θέμα τῆς χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἅπαν ἢ εἰς μέρος μόνον τοῦ περὶ οὗ πρόκειται προσωπικοῦ καὶ συνεπῶς ἡ μνημονευθεῖσα αἰτιολογία τῆς ὑπ' ἀριθ. 22)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐγκρινάσης αὐτὴν καὶ ἰδίᾳ προσβαλλομένης ταυτης, στηριζομένη ὡς εἴρηται, εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐχορηγήθη εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦτο, ἐστερήθη τοῦ πραγματικοῦ αὐτῆς ἐρείσματος καὶ καθιστᾷ ἀναιτιολόγητον καὶ ἀκυρωτέαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 22)1961 ἀπόφασις τῆς Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς ἐνεκρίθη καὶ ἐτροποποιήθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ὁρίζει ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι ἡ ἰσχὺς αὐτῆς ἀνατρέχει ἀπὸ τῆς 9 Ἰανουαρίου 1961, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος αὐτῆς καὶ μέχρι 30 Ἰουλίου 1961 προκύπτουσαι διαφοραὶ δύνανται νὰ καταβληθῶσιν εἰς τέσσαρας ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβλητέας ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1961. Καὶ ἡ μὲν ἀναδρομικὴ χορήγησις τῶν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προβλεπομένων αὐξήσεων ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1961, ἦτοι ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς συμπληρώσεως τῶν νομίμων προθεσμιῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔδει νὰ τερματισθῇ ἡ διαδικασία ἐνώπιον τῶν ὀργάνων διαιτησίας, ἐρείδεται ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957. Ἡ μετάθεσις ὅμως τῆς ἐξοφλήσεως τῶν ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου 1961 μέχρι 30 Ἰουλίου 1961 νομίμως ἀναγνωρισθεισῶν ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν εἰς χρόνον μεταγενέστερον ἀντίκειται εἰς τὴν αὐτὴν διάταξιν τοῦ ν.δ. 3755)1957, διότι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς ἀπαγορεύεται ὑπὸ ταύτης, εἶναι ἡ πέραν τοῦ ἐν αὐτῇ ὁριζομένου χρόνου ἀναβολὴ τῆς οὐσιαστικῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἀναγνωρισθεισῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν (ἴδε καὶ Σ.τ.Ε. 272, 1654 ἔτους 1962). Ἀκυρωτέα συνεπῶς εἶναι καὶ κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 57942)10358 τῆς 7 Αὐγούστου 1961 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 266)1961, τεῦχος Β'), ὡς πρὸς τοὺς ὅρους αὐτῆς ὑπ' ἀριθμοὺς 1 καὶ 5, δι' ὧν ἐνεκρίθησαν ἀντιστοίχως οἱ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 4 ὅροι τῆς ὑπ' ἀριθ. 22)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν.

4. Αὔξησις ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως

Νόμιμος ἡ διὰ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως αὔξησις τῶν ἡμερομισθίων. — Ἔργον τῆς Διοικήσεως ἡ διατήρησις ἢ μὴ ἐν ἰσχύϊ ὅρου αὐτῆς μετὰ τὴν ἀκύρωσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 965)1963 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως αἱ αἰτοῦσαι Ἑταιρεῖαι ἠτήσαντο τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 57942) 7.8.1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐνεκρίθη καὶ ἐτροποποιήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 22)1961 ἀπόφασις τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 20,1022), ἥτις ἐπηύξησε τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν κεραμοπλινθοποιείων ὁλοκλήρου τῆς χώρας.

Εἰς τὴν δίκην παρενέβη ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβληθείσης πράξεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ σημεῖα αὐτῆς, καθ' ὧν στρέφονται ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως, ἡ Ὁμοσπονδία Κεραμο-

ποιῶν κλπ. Ἑλλάδος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 968)1963.
Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Σταυρινόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Σ. Δασκαλάκης, Δ. Διακατῶς, Πάνδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Β. Βασιλείου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 57942)10358 τῆς 7ης Αὐγούστου 1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 260)1961, τεῦχος Β'), διὰ τῆς ὁποίας ἐνεκρίθη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, ἡ ὑπ' ἀριθ. 22 τῆς 17 Ἰουλίου 1961 ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων τῶν εἰς τὰ βιομηχανικὰ καὶ βιοτεχνικὰ ἐργοστάσια κεραμοπλινθοποιίας ἀπάσης τῆς χώρας ἀσχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν.

Παραδεκτῶς καὶ νομοτύπως παρεμβαίνει κατὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἡ ἐν Ἀθήναις ἱδρεύουσα Ὁμοσπονδία ἐργατῶν κεραμοποιῶν - πλινθοποιῶν - ἀγγειοπλαστῶν Ἑλλάδος, εἰς τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἀφορᾷ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τοῦ ὅρου αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 2 προσέθεσεν εἰς τὴν ἐγκριθεῖσαν δι' αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 22)1961 ἀπόφασιν τῆς Δευτεροβαθμίου Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν διάταξιν, καθ' ἣν: «ἐφ' ὅσον ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης χορηγουμένη αὔξησις ἐπὶ τῶν προϊσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων δὲν ἐξασφαλίζει ἐπὶ τῶν πράγματι καταβαλλομένων τοιούτων εἰς τοὺς κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ἀπασχολουμένους ἐργατοτεχνίτας αὔξησιν ἓξ δύο τοὐλάχιστον δραχμῶν, δέον αὕτη νὰ χορηγηθῇ μέχρι τοῦ ποσοῦ τούτου ἐπὶ τῶν ἤδη καταβαλλομένων ἡμερομισθίων». Καθ' ἃ δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ προοιμίου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ δι' αὐτῆς προστεθεῖσα, ὡς ἄνω, διάταξις σκοπὸν ἔχει, ὅπως ἐξασφαλίσῃ αὔξησιν τοῦ ἡμερομισθίου ἓξ δύο τοὐλάχιστον δραχμῶν καὶ εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιίας, οἱ ὁποῖοι, λαμβάνοντες πράγματι, δυνάμει τῆς διεπούσης τὴν ἐργασιακὴν αὐτῶν σχέσιν ἀτομικῆς συμβάσεως, ἡμερομίσθιον ἴσον ἢ ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁριζομένου κατωτάτου ὁρίου, σύμμιαν δυνάμει ταύτης ἢ ἄλλης κατωτέραν τῶν δύο δραχμῶν θὰ ἐλάμβανον αὔξησιν. Συνεπῶς διὰ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν μειοῦνται, ὡς ἰσχυρίζονται αἱ αἰτοῦσαι, τὰ καταβαλλόμενα τυχὸν ἀνώτερα ἡμερομίσθια, τὴν διατήρησιν τῶν ὁποίων ρητῶς προέβλεψεν ἡ παράγραφος 3 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀλλὰ προστίθενται εἰς αὐτά, ὑπὸ τοὺς εἰρημένους ὅρους, δύο ἐπὶ πλέον δραχμαί, ἡ κατὰ δύο δὲ δραχμὰς αὔξησις τῶν ἀνωτέρων τούτων ἡμερομισθίων, καίτοι ὑπερβαινόντων τὰ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁρισθέντα κατώτατα ὅρια, ἐπιβληθεῖσα ἐντὸς τῆς κατὰ νόμον ἁρμοδιότητος τῶν ἐκδόντων τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ὑπουργῶν, δικαιολογεῖται ἐν τῇ ὑπουργικῇ ταύτῃ ἀποφάσει, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν δι' αὐτῆς ἐγκριθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 22) 1961 ἀπόφασιν τῆς Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, οὐχὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι διὰ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς δὲν ἐδόθη εἰς ἅπαντας τοὺς περὶ ὧν πρόκειται μισθωτοὺς ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὡς ἀβασίμως προβάλλουσιν αἱ αἰτοῦσαι, ἀλλὰ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ μὲν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως ἐπιδιώκει τὴν βελτίωσιν τῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων ἐντὸς τῶν ὑφισταμένων δυνατοτήτων τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων εἰδικώτερον, αἱ δὲ ἐπιχειρήσεις κεραμοπλινθοποιίας ἀπέκτησαν εὐρύτερα περιθώρια κέρδους, διότι συνεπείᾳ τῶν τεχνικῶν ἐξελίξεων ηὐξήθη ἡ παραγωγὴ τῶν ἐργοστασίων των, ἐνῷ ἠμειώθη ἀντιθέτως τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀπασχολούμενον προσωπικὸν καὶ συνεπῶς δύναται νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν ἐπιβαλλομένην ἐπιβάρυνσιν.

Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω δεδομένα, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ἡ προσβαλλομένη πλάνη σύδόλως ἀποδεικνύεται, ἡ διὰ τοῦ ὅρου ὑπ' ἀριθ. 2 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξασφαλισθεῖσα δι' ἅπαντας τοὺς ἐργατοτεχνίτας κεραμοπλινθοποιίας αὔξησις τοῦ καταβαλλομένου εἰς αὐτοὺς ἡμερομισθίου κατὰ δύο τοὐλάχιστον δραχμὰς τυγχάνει πλήρως καὶ νομίμως ἠτιολογημένη, εἰς τὴν Διοίκησιν δὲ ἀπόκειται ἡ διατήρησις ἢ μὴ ἐν ἰσχύϊ τοῦ ὅρου τούτου καὶ μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 967)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀκύρωσιν, ὡς ἀναιτιολογήτου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ὅρου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τοῦ καθορίζοντος τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων.

Ὁ προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν ἀναιτιολογήτως ὡρίσθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ὅρου τῆς προσβαλλομένης τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν - μελῶν τῆς παρεμβαινούσης Ὁμοσπονδίας, κατέστη ἄνευ ἀντικειμένου μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 967)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἀκύρωσιν τοῦ ὅρου τούτου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Έλεγχος ὑπὸ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων ἀποφάσεων ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Οὐσιαστικὴ κρίσις ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ Κανονισμὸν περὶ τῆς ἐν δεδομένῃ περιπτώσει συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς.—Δὲν ὑπόκειται αὕτη εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐξαιρουμένη οὕτω τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν, μὴ ἀποκλειομένου ὅμως εἰς ταῦτα, δικάζοντα διὰ τὴν κατ' ἄρθρον 1 Πολ. Δικονομίας ἀναγνώρισιν καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ δι' ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων τούτων προσβαλλομένου δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου, ὅπως ἐλέγχωσι τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος αὐτῶν, εἰς περίπτωσιν δὲ μὴ νομιμότητος αὐτῶν ἐρευνήσωσι καὶ δι' ἀποδείξεως πεισθῶσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ Νόμον προϋποθέσεων τοῦ δικαιώματος.—Κρίσις Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Ἀρείου Πάγου 202)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Πανταζῆς*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Λ. Ζώρας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 14 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» «οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων, ὁριζόμενοι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ, ἀποφασίζουσι κατὰ τὴν ὡσαύτως ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν ὁρισθησομένην διαδικασίαν περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ὡς καὶ ἐπὶ παντὸς ἑτέρου θέματος, ὁρισθησομένου διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ», ὅτι δὲ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 13 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁρίζοντος ὅτι «αἱ παρὰ τοῖς Ὑποκαταστήμασι Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἀποφαίνονται ἐπὶ αἰτήσεως θεραπείας κατὰ πάσης φύσεως ἀποφάσεων τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ὁρωρωσῶν τὰ ἐν τῷ ὡς ἄνω ἄρθρῳ 14 § 8 αὐτοῦ διαλαμβανόμενα θέματα, ἐν οἷς, ὡς προεξετέθη, καὶ τὸ περὶ πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη ἁρμοδιότης τῶν ὡς εἴρηται Ἐπιτροπῶν ἀσκεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυόντων Κανονισμῶν μέχρις ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Ὑποκαταστήματος», σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ οὐσιαστικὴ κρίσις τῶν ὡς ἄνω ὀργάνων τοῦ ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἀσκοῦντος διοίκησιν Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων περὶ τῆς ἐν δεδομένῃ περιπτώσει συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐξαιρουμένης οὕτω τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν, ἐκ τούτου ὅμως σύδσμως ἕπεται, ὅτι εἰς ταῦτα, δικάζοντα διὰ τὴν ὑπὸ τούτων κατὰ τὸ ἄρθρον 1 Πολ. Δικ. ἀναγνώρισιν καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων τούτων προσβαλλομένου δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου, ἀποκλείεται, ὅπως μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων, πλὴν τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἄρθρου 26 § 11 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἐλέγχωσι τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος αὐτῶν, τουτέστιν ὡς πρὸς τὴν κατὰ νόμον καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς διαγεγραμμένους ὅρους καὶ τύπους ἔκδοσιν των, εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ μὴ νομιμότητος αὐτῶν ἐρευνήσωσι καὶ δι' ἀποδείξεως πεισθῶσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ νόμον προϋποθέσεων τοῦ δικαιώματος τούτου.

Συμφώνως πρὸς τὰ προεκτεθέντα, πρακειμένης περιπτώσεως ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 34 § 1 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἡ κρίσις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ὑφ' ἃ ἔλαβε χώραν τὸ βίαιον συμβάν, εἶναι ἀνέλεγκτος ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ὡς ἀναγομένη ἁπλῶς εἰς πράγματα, ὡς πρὸς τὸ ἂν ὅμως τὸ ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ λαβὸν χώραν βίαιον συμβὰν δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἀνάγεται εἰς νομικὸν ζήτημα (νομικὴ ἔννοια).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς δέχεται τὸ δικάσαν ἐφετεῖον καὶ ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος προκύπτει, οὗτος, ἐκθέτων ἐν αὐτῇ ὅτι, ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Ι.Μ., ὅστις διατηρεῖ ἐνταῦθα σιδηρουργεῖον, ἐτραυματίσθη τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1952, καθ' ἣν ὥραν εἰργάζετο εἰς τὸ σιδηρουργεῖον τοῦτο, εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, ὅτι μετὰ τὸν τραυματισμόν του ὑπέβαλεν αἴτησιν

πρὸς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ἵδρυμα περὶ ἀπονομῆς εἰς αὐτόν, κατὰ τὰ ἄρθρα 28 § 2. 29 καὶ 34 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, συντάξεως, ὡς καταστάν τα ἀνίκανον συνεπείᾳ τοῦ ὡς εἴρηται βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας, καὶ ὅτι ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 273)1952 ἀποφάσεώς του καὶ μετ' αὐτὸν ἡ Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπή, κατ' ἔφεσιν δικάζουσα, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 820)1953 τοιαύτης, ἀπέρριψαν αὐτήν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ θεμελιοῦν τὸ εἰς ἀπονομὴν συντάξεως δικαίωμα ἀ τύχημα τοῦ ἀναιρεσίοντος δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἐργασίαν, αἰτεῖται ὅπως, τῆς τοιαύτης κρίσεως τῶν ὡς ἄνω ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος οὔσης παρανόμου, ὑποχρεωθῇ τὸ τελευταῖον τοῦτο, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 71 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ 105 - 106 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώ σεως ἴσης πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας αὐ τῷ συντάξεως. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἀπέρριψε τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλ μένης ἀποφάσεώς του, κατ' ἐπικύρωσιν τῆς πρωτοδίκου τοιαύτης, ἐπὶ μόνῃ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, καθ' ἃ ἐδέχατο ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐντοῦθα Ὑποκαταστήματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ι.Κ.Α. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 273) 1952 ἀποφάσεώς του, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 820) 1953 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικη τικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ αὐτοῦ Ὑποκαταστήματος, τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀτύχημα τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤ δη ἀναιρεσίοντος δὲν ἐπῆλθεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης. Ἀ ποφηνάμενον ὅμως τὸ Ἐφετεῖον ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοιαύτης ἀορίστου καὶ ἀ σαφοῦς αἰτιολογίας, χωρὶς ταυτέστι νὰ καθορίζῃ τὰ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δεκτὰ γενόμενα περιστατικά, ὑφ' ἃ τὸ ἀτύχημα ἔλαβε χώραν καὶ ἐξ ὧν θὰ ἐκρίνετο, ἂν τοῦτο ἐπῆλθεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύ της, κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τῆς ἐν προκειμένῳ ὀρθῆς ἐ φαρμογῆς τοῦ οὐσιαστικοῦ νόμου, ἤτοι τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951, στερήσαν αὐτῷ τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, κατὰ παράβασιν ἐκ πλαγίου τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, δι' ὃ ἀναιρετέα ἐκ τούτου καθίστα ται ἡ ἀπόφασίς του, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 §§ 17 καὶ 19 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τοῦτο συνεπλη ρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3817)1957, καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ αὐτοῦ ὡς εἴρηται νόμου, ὡς χρήζουσα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου περαιτέρω δι ευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν δικαστικὴν δαπάνην δέον ὅπως ἡ τοιαύτη τοῦ ἀναιρεσίοντος ἀμφο τέρων τῶν βημάτων ἐπιβληθῇ κατ' ἄρθρον 210 Πολιτικῆς Δικονομίας εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ἵ δρυμα, τῆς ἀμοιβῆς ὅμως τοῦ πληρεξουσίου αὐ τοῦ δικηγόρου περιοριζομένης εἰς τὸ ἥμισυ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 22 § 3 νόμου 3693)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 7 ἐπ. ν. 2698) 1953 (*).

§ 2. Παράνομοι ἀποφάσεις Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ ἀποζημίωσις ζημιωθέντος

Πράξεις συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως καὶ ἀποφάσεις τοῦ κατὰ Νόμον ΒΙΩΜΑ' Ταμείου Μεταλλευτῶν, τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., μὴ ἀποκλείουσαι, οὖσαι παράνομοι, τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 105 Εἰσ. Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος ἀποζημίωσιν τοῦ ἐκ τῆς παρανομίας τοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου ζημιωθέντος ἐκ τοῦ ὅτι ὑπέκειντο εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.— Παραγραφὴ δικαιώματος συντάξεως ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου.

Ἀρείου Πάγου 288)1963, Τμ. Α'

Προέδρευεν ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Θοιβιδόπουλος, Α. Σκιάνης

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ κατὰ τὸν νόμον ΒΙΩΜΑ' Ταμείου Μεταλλευτῶν, τοῦ συγχωνευθέντος κατὰ τὸ 1956 εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἦσαν πράξεις συλλογικοῦ ὀρ γάνου διοικήσεως καὶ οὖσαι παράνομοι δὲν ἀπο κλείουσι τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 105 ἐπ. Εἰσ. Νόμου Α.Κ. ἀποζημίωσιν τοῦ ἐκ τῆς παρανομίας τοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου ζημιωθέντος ἐκ τοῦ ὅτι ὑπέκειντο εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθη νῶν, μηδαμῶς ἐπιληφθέντος πρὸς ἄρσιν παρανο μίας. Ἀφ' ἑτέρου, καταργηθείσης ἀπὸ τῆς εἰσα γωγῆς τοῦ Α.Κ. διὰ τοῦ ἄρθρου 17 Εἰσ. Ν. Α.Κ. τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Καταστατικοῦ Τα μείου Μεταλλευτῶν προβλεπομένης παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος συντάξεως τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ἰσχύει ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν τοῦ δικαιώματος τούτου ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ. γενικὴ παραγραφὴ τῆς εἰκοσαετίας, ἀπὸ δὲ τῆς 1 Ἰουνίου 1956, ὅτε τὸ ρηθὲν Ταμεῖον συνε χωνεύθη εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἰσχύει ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 § 6 ἐδ. β' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁριζομένη δε κτὴ παραγραφὴ (**), ἥτις ὅμως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 269 Α.Κ., διακόπτεται διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς διαφορᾶς εἰς τὴν ἀμοιβαίαν Διοικητικὴν Ἀρ χήν, ἥτις ἀπὸ τοῦ 1956 εἶναι τὸ ἁρμόδιον Περιφε ρειακὸν Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ταῦτα εἶπον καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον καὶ δεξάμενον τὸ μὲν ὅτι ἐκ τῆς παρανόμου πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβου λίου τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἀρνηθέντος νὰ παράσχῃ σύνταξιν εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν, ἐ γεννήθη δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπὲρ αὐτῆς κα τὰ τὸ ἄρθρον 105 ἐπ. Εἰσ.Ν.Α.Κ. καὶ 914 Α.Κ., διωκτέας ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, τὸ δὲ ὅτι τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα τῆς ἀναιρεσιού σης, γεννηθὲν τὸ 1953, δὲν ὑπέκυψεν εἰς παραγραφήν, ἀφοῦ ὑπεβλήθη ὑπ' αὐτῆς αἴτησις πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Μεταλ λευτῶν τὴν 11.8.1955 καὶ μετὰ τὴν ἀρνησιν τοῦ Ταμείου πρὸς παροχὴν τῆς συντάξεως διὰ τῆς ὑπ' ὑπ' ἀριθ. 1128)1955 ἀποφάσεως τοῦ Συμβου-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 671)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(**) Ἴδετε καὶ Α.Π. 96)1963, ΕΕΔ 22, 500.

λίου ὑπεβλήθη παρ' αὐτῆς τὴν 28.12.1957 νέα αἴτησις πρὸς τὸ εἰς ὃ συνεχωνεύθη τὸ ἄνω Ταμεῖον Ι.Κ.Α. περὶ ἀνορθώσεως τῆς εἰς αὐτὴν προσγενομένης ζημίας διὰ τῆς ἀπονομῆς συντάξεως, εἰς ἣν δικαιοῦται, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας αἰτήσεως διακόπη ἡ ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως (1.6.1956) ἀρξαμένη διετὴς παραγραφὴ τοῦ ἄρθρου 40 νόμου 1846)1951, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς τοιαύτης αἰτήσεως μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη δὲν παρῆλθεν ἡ διετὴς προθεσμία παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος ἀποζημιώσεως τῆς ἀναιρεσειούσης (ἄρθρον 937 Α.Κ.), ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ ἀπορριπτέοι ἀμφότεροι οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, ὡς ἀβάσιμοι (*).

§ 3. Εὐθύνη τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν ὀργάνων αὐτοῦ

Ὑποβολὴ αἰτήσεως πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως εἰς παθόντας ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἀναπηρίας εἰς οἱανδήποτε Ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α., περιεχούσης ἐν ἀκριβείᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς ταύτην περιστατικά, ἵνα τὰ ἁρμόδια ὄργανα τούτου ἐπιληφθῶσιν οἰκοθεν τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως, ὁπότε μόνον δύναται νὰ βασισθῇ εὐθύνη τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του, κατ' ἄρθρα 914 Α.Κ., 105 καὶ 106 Εἰσαγ. Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. ὅπως χορηγήσωσι σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.—Αἴτησις θεραπείας πρὸς τὴν Τοπικὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἔφεσις ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων.

Ἀρείου Πάγου 275)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανουκιάκης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Κατὰ τὰ ἄρθρα 10 ἐως 17 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57440)1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ «περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α.» πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως εἰς παθόντας ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἀναπηρίας δέον ὅπως ὑποβάλληται σχετικὴ αἴτησις εἰς οἱανδήποτε Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος, περιέχουσα ἐν ἀκριβείᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς ταύτην περιστατικά, ἵνα τὰ ἁρμόδια ὄργανα τούτου ἐπιληφθῶσιν οἰκοθεν τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως, τότε δὲ μόνον δύναται νὰ βασισθῇ εὐθύνη τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 914 Α.Κ., 105 καὶ 106 Εἰσαγ.Νόμου Α.Κ.

Διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, διώκεται ἡ ἀποκατάστασις τῆς προσγενομένης εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ζημίας ἐκ τῆς παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅπως τῷ χορηγήσωσι τὴν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 28 § 2, 29 § 2 καὶ 34 § 1 ἀ.ν. 1846)1951 σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐν αὐτῇ δὲ ἐκτίθεται, ὅτι τόσον ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Βόλῳ Ὑποκαταστήματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4186)1960 ἀποφάσεώς του, ὅσον καὶ ἡ Τοπικὴ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 32)1961 ἀποφάσεώς της, ἐκδοθείσης ἐπὶ προσφυγῆς του κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ, ἀπέρριψαν τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεώς του αἴτησιν, διὰ δὲ τῶν κατατεθεισῶν πρωτοδίκως κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐγγράφων προτάσεών του ὁ ἀναιρεσείων ἰσχυρίσθη, ὡς ἐξ αὐτῶν δείκνυται, ὅτι ἡ τοιαύτη αἴτησις συνταξιοδοτήσεως ἐμπεριείχετο εἰς τὴν ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1960 αἴτησιν θεραπείας πρὸς τὴν Τοπικὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τὴν ἀπὸ 14 Ἀπριλίου 1961 ἔφεσιν του ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων. Ἡ προσβαλλομένη ὅμως ἀπόφασις, ἥτις κατέστη τελεσίδικος μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου παραίτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπὸ τοῦ πρὸς ἔφεσιν δικαιώματος, ἀπέρριψεν, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν ἐκτίθεται ἐν αὐτῇ, ὅτι ὑπέβαλεν ὁ ἀναιρεσείων αἴτησιν συνταξιοδοτήσεως καὶ ὅτι τὴν αἴτησιν ταύτην δὲν ἀναπληροῦσιν ἡ ὑπ' αὐτοῦ ὑποβληθεῖσα δήλωσις ἀτυχήματος, ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ ἀσκηθεῖσα αἴτησις θεραπείας ἢ ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἀσκηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἔφεσις ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων. Οὕτως ὅμως ἀποφηναμένη δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν προταθέντα καὶ ἔχοντα κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ὡς ἄνω πραγματικὸν ἰσχυρισμόν, ὡς κατὰ παραδεκτὴν, κατ' ἄρθρον 160 Πολ. Δικονομίας, βελτίωσιν τῆς ἀγωγῆς προτά-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ 1571)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

θη, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου τρίτον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς περαιτέρω δικάσιμον συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957, καὶ 3 § ΙΙΙ τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου)3 Μαρτίου 1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960 (*).

§ 4. Συνταξιοδότησις συνταξιούχων προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἐπιβάρυνσις τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῆς καταβολῆς συντάξεων τῶν συνταξιούχων τοῦ καταργηθέντος Ταμείου Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., θεωρουμένων τούτων ὡς συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α.—Ἔννοια διατάξεων Νόμου 3954)1959.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 872)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλαβούκας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Λ. Ζώρας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς ἀσκουμένης κατὰ νόμον (ἄρθρον 40 ἀ.ν. 1846)1951), διώκεται, τύποις παραδεκτῶς, ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1989)1961 ἀποφάσεως τῆς ἐν Ἀθήναις Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔνστασις αὐτοῦ ἐναντίον τῆς ὑπ' ἀριθ. 1963)14.2.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α., καθορισάσης τὸ ποσὸν τῆς καταβλητέας αὐτῷ συντάξεως εἰς τὸ διὰ τοὺς ἀμέσους συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α. προβλεπόμενον κατώτατον ὅριον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν συνέτρεχον παρ' αὐτῷ αἱ προϋποθέσεις πρὸς ἀνακαθορισμὸν ταύτης, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 § 2 ἐδάφ. α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὅπερ ὁρίζει τὰ τῶν συντάξεων ἀναπηρίας τῶν ἐν τῷ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένων.

Ἐν ἄρθρῳ τετάρτῳ τοῦ νόμου 3954)1959 «περὶ κυρώσεως τῆς μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Η.Ε.Μ. ἀπὸ 27.8.1957 συμβάσεως κλπ.» ὁρίζεται, ὅτι «§ 1. Ἀπὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. τὸ Ι.Κ.Α. βαρύνεται διὰ τῆς καταβολῆς τῶν συντάξεων τῶν συνταξιούχων τοῦ καταργουμένου Ταμείου, θεωρουμένων τούτων συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α., ἀνεξαρτήτως ἐὰν πληροῦν ἢ μὴ τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως, τὰς καθοριζομένας ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. § 2. Προκειμένου περὶ τῶν ἤδη συνταξιούχων τοῦ Ταμείου, ὧν αἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποσυμῆς τῆς συντάξεως προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως θεμελιοῦν δικαίωμα συντάξεως, συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διέπουσαν τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίαν, ἡ σύνταξις θέλει ἀνακαθορισθῆ κατὰ ποσὸν δι' ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τῆς καταργήσεως τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων».

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τὰ ἁρμόδια ἀσφαλιστικὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., προκειμένου νὰ κρίνωσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὅρων, ὑφ' οὓς χωρεῖ ὁ ἀνακαθορισμὸς τῶν συντάξεων τῶν ἤδη συνταξιούχων τοῦ συγχωνευθέντος μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, δέον ὅπως λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς συνταξιοδοτικὰς προϋποθέσεις, ἃς οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐκέκτηντο κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως, ὡς αὗται βεβαιοῦνται εἰς τὸς οἰκείους πράξεις τοῦ χορηγήσαντος ἀρχικῶς τὴν σύνταξιν ὡς ἄνω Ταμείου, μὴ ὄντος ἐπιτρεπτοῦ τοῦ ἐλέγχου τῆς ὀρθότητος τῶν διαπιστώσεων τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ὡς εἴρηται Ταμείου ἐν σχέσει πρὸς τὰ πραγματικὰ δεδομένα, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη τότε ἡ χορήγησις τῆς συντάξεως. Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ἡ κρίσις περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ἐδ. α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀσφαλιστικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀναγνώρισιν δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως ἐκ τῆς ἐν λόγῳ αἰτίας δέον ὅπως στηρίζηται ἐπὶ τῶν γνωματεύσεων τῶν οἰκείων ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ συγχωνευθέντος Ταμείου, αἵτινες εἶχον ληφθῆ ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν χορήγησιν τοιαύτης συντάξεως εἰς τοὺς πρὸ τοῦ νόμου 3954)1959 συνταξιούχους τοῦ Ταμείου (Σ.τ.Ε. 776)1963).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἐκ τοῦ φακέλλου προ-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 861)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Βόλου.

κύπτει, τό ἐκδόν τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἀσφαλιστικόν ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α., προκειμένου νά κρίνῃ περί τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων διά τόν ἀνακαθορισμόν, ἐπί τῇ βάσει τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων τοῦ νόμου 3954)1959, τῆς συντάξεως τοῦ αἰτοῦντος, εἰς ὃν εἶχεν ἀπονεμηθῇ πρό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας παρά τοῦ τέως Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., τήν περί μή ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος κρίσιν του ἐστήριξεν ἀποκλειστικῶς εἰς τάς γνωματεύσεις τῶν ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνώπιον τῶν ὁποίων παρεπέμφθη οὗτος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τοιαύτης κρίσεως, μή λαβόν ὑπ' ὄψιν, ὡς ἔδει κατά τά ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει, τάς γνωματεύσεις τῶν ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ περί οὗ ἀνωτέρω συγχωνευθέντος εἰς τό Ι.Κ.Α. Ταμείου, ἐπί τῇ βάσει τῶν ὁποίων εἶχε χορηγηθῇ αὐτῷ ἀρχικῶς ἡ σύνταξις ἀναπηρίας καί ὑπό τῶν ὁποίων εἶχε κριθῇ, ὅτι οὗτος, καίτοι εἶχε ποσοστόν ἀνικανότητος 30 ο)ο, ἦτο ἀριστικῶς ἀνίκανος διά τά καθήκοντά του (ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου), ὡς καί διά πᾶσαν ἀναλόγως ἀποδιδουσαν ἐργασίαν (πρβλ. γνωμάτευσιν ἰατρῶν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἀπό 18.1.1951).

Ἀκυρωτέα ὅθεν ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς κατά παράβασιν τῶν παρατεθεισῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ νόμου 3954)1959 ἐκδοθεῖσα, κατά τόν βάσιμον περί τούτου λόγον ἀκυρώσεως τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, περιττῆς οὔσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν ἐν τῇ αἰτήσει διατυπουμένων λόγων.

§ 5. Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατά Νόμον περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Συντρέχον ἐργατικόν ἀτύχημα κατά τά ἄρθρα 8 καί 34 Α.Ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». — Πρόκλησις αὐτοῦ συνεπείᾳ βιαίου συμβάντος, ἔχοντος αἰτίαν ἐξωτερικήν, καί ἐπέλευσις κατά τήν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νά συνδέηται μετ' αὐτῆς εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, εἰς σχέσιν αἰτίου καί ἀποτελέσματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 869)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*

Λέγοντες οἱ κ.κ. Ε. Καμενόπουλος, Ι. Ἰακωμίδης

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς κατά νόμον ἀσκουμένης (ἄρθρον 40 § 2 Α.Ν. 1846)1951) διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1103)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔφεσις τῆς αἰτούσης χήρας συζύγου τοῦ ἡσφαλισμένου Γ.Μ. κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 6296)374 τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1959 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, ἀπορριψάσης αἴτησιν τοῦ ὡς ἄνω ἡσφαλισμένου περί μετατροπῆς τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἐκ κοινῆς νόσου εἰς τοιαύτην λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 8 καί 34 τοῦ Α.Ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» θεωρεῖται συντρέχον ἐργατικόν ἀτύχημα, ὁσάκις τοῦτο προεκλήθη συνεπείᾳ βιαίου συμβάντος, ἔχοντος αἰτίαν ἐξωτερικήν καί ἐπῆλθε κατά τήν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νά συνδέηται μετ' αὐτῆς, εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, εἰς σχέσιν αἰτίου καί ἀποτελέσματος (*).

Ἐν προκειμένῳ ὁ ἡσφαλισμένος σύζυγος τῆς αἰτούσης πρός θεμελίωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι ἔδει νά χορηγηθῇ αὐτῷ σύνταξις ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος προέβαλεν, ὅτι τήν 2αν Σεπτεμβρίου 1957 καί περί ὥραν 8.30 π.μ., ἀπασχολούμενος ὡς πρόσθετος ἀστυφύλαξ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τό Δημόσιον Ταμεῖον Ἐσόδων τοῦ Ι.Κ.Α., στεγαζόμενον εἰς τό ἐπί τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς ἀριθ. 60 κτίριον, καί καθ' ἣν στιγμήν ἀνήρχετο διά τῆς κλίμακος εἰς τόν δον ὄροφον δι' ὑπηρεσιακόν λόγον ὠλίσθησε, μέ ἀποτέλεσμα νά κτυπήσῃ εἰς τό πρόσωπον καί τόν δεξιόν ἀγκῶνα, ἐξ ἀφορμῆς δέ τῆς πτώσεως ταύτης ὑπέστη ἐν συνεχείᾳ ἡμιπληγικήν προσβολήν, ἐξ ἧς κατέστη ἀνάπηρος.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐρευνῶσα τόν ἰσχυρισμόν τοῦτον κατά τήν πραγματικήν αὐτοῦ βάσιν, ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον καί ἀναπόδεικτον, δεχθεῖσα ὅτι ἐξ οὐδενός στοιχείου τοῦ φακέλλου προκύπτει, ὅτι τό ἀτύχημα τοῦ ὡς ἄνω ἡσφαλισμένου, ἤτοι ἡ πτῶσις καί ὁ συνεπείᾳ ταύτης τραυματισμός του, ἔλαβον χώραν πράγματι ἐν τῇ ἐργασίᾳ καί ἐξ ἀφορμῆς ταύτης καί δή ὑπό τάς εἰδικωτέρας συνθήκας, ἃς οὗτος ἐπεκαλέσθη, ὥστε νά θεωρηθῇ, ὅτι συντρέχει ἐν προκειμένῳ ἐργατικόν ἀτύχημα ὑπό τήν ὡς ἄνω ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν αὐτοῦ. Διότι προσῆλθε μέν οὗτος εἰς τά ἰατρεῖα τοῦ Ι.Κ.Α. πρός ἐξέτασιν κατά τήν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος, ἀλλά δέν ἐδήλωσε τοῦτο, ὡς ὁ νόμος ὁρίζει, διά τοῦ λεπτομεροῦς προσδιορισμοῦ τῶν συνθηκῶν ἐπελεύσεώς του. Τήν ὑποχρεωτικήν ταύτην κατά νόμον δήλωσιν ὑπέβαλε τό πρῶτον τήν 31ην Μαρτίου 1959, ἤτοι μετά πάροδον ἑνός καί ἡμίσεος ἔτους ἀπό τοῦ ἀτυχήματος, ἐν τῇ δηλώσει δέ ταύτῃ προέτεινεν ὡς αὐτόπτην μάρτυρα τόν συνάδελφόν του Β.Μ., πλήν ὁ μάρτυς οὗτος, ἐξετασθείς ἀρμοδίως, κατέθεσεν, ὅτι οὐδέν περί ἀτυχήματος τοῦ ἐν λόγῳ ἡσφαλισμένου ἐγνώριζεν. Ἡ αἰτιολογία αὕτη τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐρειδομένη ἐπί τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου, ἅτινα ρητῶς αὕτη ἐπικαλεῖται καί ἀναφέρει, ἐπαρκής καί νόμιμος παρίσταται καί κατ' ἀκολουθίαν οἱ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες λόγοι ἀκυρώσεως ἐλέγχονται ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

(*) Ἴδετε καί Σ.Ε. 85,1963, ΕΕΔ 22 290, ἔνθα εἰς σημείωσίν μας καί λοιπά, Σ.Ε. 635)1963, ΕΕΔ 22, 693.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας) : Ἐὰν δικαιοῦνται κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν α) οἱ οἰκιακοὶ ὁδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ β) οἱ ὁδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 666 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἢ τῶν τοιούτων τοῦ Α.Ν. 539)1945.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ὁλομελείας

Γνωμοδότησις 144)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Βασιλακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατᾶς*

Λοιποὶ μέλη : Οἱ κ.κ. Μ. Σταυρόπουλος, Ἀντιπρόεδρος, Δ. Μπαρμπάτης, Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Μαλαγαρδῆς, Β. Σάββας, Κ. Κυριαζῆς, Α. Λέκκας, Π. Μπαρτσακούλιας, Ι. Μπιζίμης, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδρος

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως :

Ἀρχικῶς διὰ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν» καὶ ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ ὡρίσθη εἰς ποίας κατηγορίας μισθωτῶν ἐφαρμόζεται οὗτος. Ἀφῆκεν ἐκτὸς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου τοὺς μισθωτούς, τοὺς ἀντὶ μισθοῦ ἀσχολουμένους εἰς τὰς ἁλιευτικάς, ναυτιλιακάς, γεωργικάς, κτηνοτροφικὰς ἢ δασικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς καὶ τὰ οἰκόσιτον ὑπηρετικὸν ἢ ἄλλο προσωπικόν. Περὶ αὐτῶν ὥρισεν, ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 1, ὅτι θὰ ἐξασφαλισθῇ εἰδικώτερον ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τούτου διὰ διαταγμάτων, προσκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Υπουργοῦ Ἐργασίας. Τοιαῦτα διατάγματα μέχρι σήμερον διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν κατ' ἔτος ἀδείων διὰ τοὺς μισθωτοὺς τούτους δὲν ἐξεδόθησαν καὶ ἑπομένως δὲν ἔχομεν διάταξιν νόμου ὑποχρεοῦσαν τοὺς ἐργοδότας, ἵνα κατ' ἔτος χορηγῶσιν ἄδειαν εἰς αὐτούς.

Ταῦτα μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ὁ Ἀστικὸς Κώδιξ, διότι διὰ τοῦ ἄρθρου 38 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ Νόμου διετήρησεν ἐν ἰσχύϊ καὶ μετ' αὐτὸν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προδιαληφθέντος ἀ.ν. 539)1945.

Ὁ νέος Ἀστικὸς ἡμῶν Κώδιξ ἐν ἄρθρῳ 666 αὐτοῦ ὥρισεν, ὅτι «ὁ μισθωτὴς ἐργασίας, καταναλισκούσης ἐντελῶς ἢ οὐσιωδῶς τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ ἐκμισθωτοῦ, δικαιοῦται νὰ χορηγῇ κατ' ἔτος εἰς αὐτὸν ἄδειαν τακτικὴν δέκα μὲν συνεχῶν ἡμερῶν, ἐὰν ἡ σχέσις τῆς συμβάσεως ὑφίσταται ἄνευ διακοπῆς ἀπὸ ἕνος ἔτους ἤδη, δέκα πέντε ἡμερῶν, ἐὰν ἡ σχέσις ὑφίσταται ἀπὸ πέντε ἐτῶν, εἴκοσι δὲ ἡμερῶν, ἐὰν ἡ σχέσις ὑφίσταται ἀπὸ δέκα πέντε ἐτῶν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας ὁ ἐκμισθωτὴς δικαιοῦται εἰς τὸν μισθόν».

Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Α.Κ. ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν οἰκιακῶν ὁδηγῶν ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως, ἀφοῦ τὰ τῶν ἀδειῶν αὐτῶν δὲν ἐρρυθμίσθησαν μέχρι σήμερον οὔτε διὰ τῶν διαταγμάτων, προβλεπομένων ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου 2081)1952 «περὶ κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 52 διεθνοῦς συμβάσεως περὶ κανονικῶν ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», ὅστις δὲν περιέλαβε καὶ τούτους μεταξὺ ἐκείνων, ὧν τὰς ἀδείας ἐρρύθμισε (ὅρα καὶ 202)1959 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου (*), ἐμμέσως τὰ αὐτὰ δεχομένην).

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν β' κατηγορίαν τῶν μισθωτῶν (τῶν ὁδηγῶν ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων), τὸ ἐρώτημα χρήζει πληροφορίας διατυπώσεως καὶ κυρίως ἐφ' ὅσον ἀναφέρεται πρὸς αἴτησιν τοῦ ἰδιώτου Π.Χ., δίχως νὰ ἀναγράφηται ἐν τῷ ἐρωτήματι τί εἴδους ἐργασίαν ἐξετέλει ὁ ὁδηγὸς οὗτος, ποῦ πρόσωπα μετέφερεν, ἀπὸ ποῦ, εἰς ποίαν διεύθυνσιν καὶ διὰ ποῖον λόγον, ὡς καὶ τί εἶδος καὶ ποία ἡ ἀορίστως ἀναγραφομένη ναυτιλιακὴ ἐπιχείρησις.

ΙΙ. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας) : Ἐὰν ἡ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ Ν.Δ. 3834 1958 «περὶ κυρώσεως συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, Ἐμπορίας καὶ Διυλίσεως Πετρελαίων κλπ.» προβλεπομένη πρώτη ἐπένδυσις ἐκ μισθωτῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας, κατὰ παρέκκλισιν τῆς κειμένης Ἐργατικῆς Νομοθεσίας, καὶ ἡ τοῦ Ν.Δ. 2656)1953 «περὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας» ἀποκλείῃ εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 3 τοῦ Α.Ν. 1836)1951 καὶ 7 τοῦ Ν.Δ. 4185)1961 «περὶ προστασίας τῶν πολεμιστῶν κλπ.».

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ὁλομελείας

Γνωμοδότησις 234)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Βασιλακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατᾶς*

Λοιποὶ μέλη : Οἱ κ.κ. Μ. Σταυρόπουλος, Ἀντιπρόεδρος, Δ. Μπαρμπάτης, Α. Χατζηβάκης, Α. Ἀλεξίου, Δ. Μαγγιῶρος, Κ. Ρουμπάνης, Α. Λέκκας, Α. Μαλαγαρδῆς, Ι. Μπιζίμης, Π. Μπαρτσακούλιας, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Κ. Τέγος, Ν. Μπλιάτσος, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν

(*) ΕΕΔ 18, 535. Ἴδετε περὶ τοῦ θέματος καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3110)1958, ΕΕΔ 17, 473, ἔνθα σημειώσεις μας, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1522) 1962, ΕΕΔ 21, 465.

Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ προγενεστέρας ἐπ' ἀριθ. 998)3.10.1959 γνωμοδοτήσεως ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτήματος τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Κρατικοῦ Διϋλιστηρίου τῆς Ὁλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 3834)1958, τοῦ κυρώσαντος τὴν σύμβασιν τοῦ Διϋλιστηρίου Πετρελαίου, ἐρμηνεύθη ὡς ἑξῆς: «Ὁ κυρώσας τὴν σύμβασιν τοῦ Διϋλιστηρίου Πετρελαίου 3834)1958 νόμος ἐν ἄρθρῳ 9 ὁρίζει, ὅτι ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν πρώτην ἐπάνδρωσιν τοῦ Διϋλιστηρίου, ἵνα ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ προσληψις προσωπικοῦ ἐνεργῆται κατὰ παρέκκλισιν πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως τῆς κειμένης ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ Ἰδίᾳ τοῦ ν.δ. 2656)1953. Ἡ διάταξις αὕτη ἐτέθη ἐν ὄψει τῶν ὅρων τῆς κυρωθείσης συμβάσεως, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ Κρατικοῦ Διϋλιστηρίου καὶ τῶν παραγομένων ὑπ' αὐτοῦ προϊόντων δέον ἐκ μέρους τῶν μισθωτῶν νὰ καταβάλληται ἐξιδιασμένη προσοχὴ περὶ τὴν πρόσληψιν τοῦ προσωπικοῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξασφαλίζηται ἡ ἀποφυγὴ ἀτυχημάτων καὶ ἀναφλέξεων ἐν εὐφλέκτων ὑλικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦνται τὰ προϊόντα τοῦ Διϋλιστηρίου καὶ μὴ ἀρτία λειτουργία αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπανδρώσεως αὐτοῦ διὰ καταλλήλου καὶ ἐμπείρου προσωπικοῦ, τοῦ ὁποίου μάλιστα ἡ πρόσληψις ὑπόκειται εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν ἁρμοδίων Δημοσίων Ἀρχῶν, ἀπὸ ἀπόψεως δημοσίας ἀσφαλείας, ἵνα οὕτω ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ Διϋλιστηρίου συντελῆται πλήρως καὶ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἀσφαλείας, τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνηται ἡ ἀπὸ οἰκονομικῆς καὶ τεχνικῆς ἀπόψεως ἀρτία λειτουργία αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ ἐπίτευξις τῶν εὐνοϊκωτέρων διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν ἀποτελεσμάτων. (Ἄρθρα 3, 12 καὶ 34 τῆς κυρωθείσης συμβάσεως). Ὑπὸ τοιούτους ὅρους λειτουργοῦντος τοῦ Διϋλιστηρίου καὶ τοιοῦτον σκοπὸν ἐπιδιώκοντος ἡ προμνησθεῖσα διάταξις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἐν παντὶ κατοχύρωσιν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, ἕνεκα τούτου δὲ ἐθέσπισε παρέκκλισιν κατὰ τὴν πρώτην ἐπάνδρωσιν τοῦ Διϋλιστηρίου ὄχι μόνον ἀπὸ πάσης γενικῆς διατάξεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάσης εἰδικῆς τοιαύτης τῆς κειμένης ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἡ δὲ παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ ν.δ. 2656)1953 ὁρίσθη ἐνδεικτικῶς.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἀποτελοῦν εἰδικὰς διατάξεις τῆς κειμένης ἐργατικῆς νομοθεσίας, διότι δι' αὐτῶν λαμβάνεται πρόνοια ἐξευρέσεως ἐργασίας τῶν πολεμιστῶν διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως αὐτῶν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις κατὰ ποσοστὸν 7 0)ο τοῦ ὑπὸ τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐταῖς προϋποθέσεις. Τοῦτο δὲ προκύπτει εὐθέως ἐκ τοῦ νόμου ἄνευ ἀνάγκης ἐρμηνείας αὐτοῦ, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκεται διὰ τούτου εἰ μὴ ἡ ἐξεύρεσις ἐργασίας εἰς ἀνέργους, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὴν ἰδιότητα τοῦ πολεμιστοῦ, ἤτις κατ' οὐδὲν συντελεῖ εἰς τὸν μὴ χαρακτηρισμὸν τοῦ νόμου ὡς ἐπαγομένου εἰς τὴν κατηγορίαν τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἀλλὰ συντελεῖ μόνον εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτοῦ ὡς εἰδικῆς διατάξεως τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ἐπαγομένης εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ὑπὸ τὰ ἐκτεθέντα εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τῆς πρώτης ἐπανδρώσεως τοῦ Διϋλιστηρίου αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογήν.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ***μειοψηφησάντος*** Νομικοῦ Συμβούλου *Α. Μαλαγαρδῆ* ἡ ἐπίμαχος διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 3834)1958 δὲν δύναται ἐκ τῆς διατυπώσεως της νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προστατευτικῶν νόμων μιᾶς τάξεως προσώπων, τῶν ἐφέδρων πολεμιστῶν, ἅτε τοῦ νόμου τοῦ ἀντικειμένου τούτου μὴ νοουμένου ὡς περιλαμβανομένου ἐν τῇ ἐργατικῇ νομοθεσίᾳ, ὡς δέχεται ἡ πλειοψηφία μὲ ἔρεισμα τὴν διασταλτικῶς ἑρμηνευομένην διατύπωσιν. Τοῦτο διότι ὁ τοιοῦτος τρόπος ἑρμηνείας ἀποκλείεται ὅπου ἡ ἐφαρμογὴ του ἐπάγεται κατάργησιν ἢ περιορισμὸν ἀναγνωρισθείσης προνομιακῆς μεταχειρίσεως προσώπων, ἣν ἀντιθέτως προνομιακὴν μεταχείρισιν αἰσχύρει ὁ νόμος εὐρύτερον ἐφαρμοζόμενην, διότι ἡ εὐρυτέρα ἐφαρμογὴ ἐγκειται ἐν τῇ προθέσει τοῦ νομοθέτου τοῦ χορηγοῦντος τὸ προνόμιον. Πλὴν τούτου οἱ νόμοι προστασίας πολεμιστῶν, ἐξυπηρετοῦντες μίαν ἐκ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένην ἐπιτακτικὴν κοινωνικὴν ἀνάγκην, οὐδὲ πόρρωθεν ἐνομοθέτησαν μὲ κίνητρον τὴν ρύθμισιν τῶν ὅρων ἐργασίας ἐν τῇ παιχνιδῇ αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐντάσσωνται καὶ οὗτοι εἰς τὴν πληθὺν τῶν ἐργατικῶν νόμων, οὐδὲ δίδει βαθμὸν ἐπὶ τούτῳ ἡ ὑπὸ τῶν θεωρητικῶν ἔρευνα τῶν νόμων τούτων ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐργατικῶν νόμων, ἅτε τούτου ὀφειλομένου εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀναγκαστικῆς προσλήψεως τὸ πρῶτον παρ' ἡμῖν εἰσαχθέντος. Εἶναι ἀληθές, ὅτι, ἀποβλέπουσα ἡ διάταξις, ὡς ἐν ἀρχῇ αὐτῆς ὁρίζεται, εἰς τὴν ἐπάνδρωσιν τοῦ Διϋλιστηρίου, ὑποβοηθεῖ, ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης της διατυπώσεως, τὴν ὅπως ἂν περὶ ἐλευθερίας ἐκλογῆς ἐν τῇ ἐπανδρώσει ἄνευ τῆς ἐκ νόμων δεσμεύσεως. Ὅμως τοῦτο καὶ μόνον δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ διὰ διασταλτικῆς ἑρμηνείας ἐκτόπισιν τοιαύτης κοινωνικῆς σημασίας νόμων, ὅταν μάλιστα αὐτοὶ οὗτοι δι' εἰδικῶν διατάξεων προστατεύουν τὸν ἐργοδότην εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τοῦ τοποθετηθέντος πλὴν ἀκαταλλήλου προσωπικοῦ.

Ἤδη ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ***κατὰ πλειοψηφίαν*** ἐκ τῶν τοῦ Προέδρου, τοῦ Ἀντιπροέδρου καὶ τῶν Συμβούλων *Δ. Μπαμπάτη, Ἀνδρ. Χατζηδάκη, Ἀλ. Ἀλεξίου, Δ. Μαγγιώρου, Κ. Ρουμπάκη, Α. Λέκκα, Π. Μπαρτσοκούλη καὶ Κ. Παπαμιχαλοπούλου*, πρὸς οὓς συνεψηφίσαν καὶ οἱ παριστάμενοι Πάρεδροι, ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐρωτήματος:

Διὰ τοῦ ὅρου πρώτη ἐπανδρωσις τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ν.δ. 3834)1958 νοεῖ τὴν συμπλήρωσιν ἅπαντος τοῦ ἐργατοϋπαλληλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Διϋλιστηρίου Πετρελαίου, μοναδικοῦ ἐν Ἑλλάδι, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ εἴπῃ τις, ὅτι καὶ ἐξ ἄλλης παρομοίας ἐπιχειρήσεως ὑπάρχουν ἕτεροι εἰδικευμένοι ἐργατοϋπάλληλοι, δι' εἰδικευμένου καὶ κατόπιν ἰδιαζούσης ἐπιμελείας ἐπιλογῆς αὐτοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τοιούτου ὑπο-

δεικνυομένου παρά τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας ἢ προστατευομένου δι' εἰδικῶν κοινωνικῶν διατάξεων νόμων. Εἶναι δὲ γνωστόν, ὅτι ἡ ὁλοκλήρωσις τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Κρατικοῦ Διϋλιστηρίου καὶ ἡ λειτουργία μιᾶς ἑκάστης ἐξ αὐτοῦ γίνεται σταδιακῶς καὶ δὲν ἔληξεν εἰσέτι. Μόνον ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ὁλοκληρώσεως ὅπασων τῶν ἀπαιτουμένων ἐγκαταστάσεων καὶ τῆς λειτουργίας αὐτῶν δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ἔληξεν ἡ ἀρωτὴ ἐπάνδρωσις τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης. Εἰς ἣν ὅμως περίπτωσιν διὰ τὰς ἤδη τεθείσας ἐν λειτουργίᾳ ἐγκαταστάσεις ἀνακύπτει ἀνάγκη προσλήψεως προσωπικοῦ νέου εἰς ἀντικατάστασιν προσληφθέντος κατὰ τὴν πρώτην λειτουργίαν τῶν Διϋλιστηρίων ἢ διότι τὸ ἤδη ὑπάρχον δὲν ἐπαρκεῖ, τότε, διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ πρώτη ἐπάνδρωσις τῶν λειτουργουσῶν τούτων ἐγκαταστάσεων ἔχει λήξει καὶ ἑπομένως θὰ ἰσχύσουν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην αἱ διατάξεις τῶν νόμων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ εἰδικώτερον τοῦ ν.δ. 2656)1953 «περὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας», τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, τοῦ ν.δ. 4185)1961 κλπ.

Ὁ ἐκ τῶν Συμβούλων *Ἀντ. Μαλαγαρδὴς* ἐμμένει καὶ ἤδη εἰς τὴν διατυπωθεῖσαν γνώμην αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 998)1959 ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἀναφερομένῃ γνωμοδοτήσει, ὁ δὲ *Ι. Μπιζίμης* διετύπωσε πρὸς ὅσα ἐν τῇ 998)1959 γνωμοδοτήσει ὡς εἰσηγητὴς αὐτῆς καὶ ὅτι: Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 3834)1958, τοῦ κυρώσαντος τὴν σύμβασιν μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑταιρείας Μεταφορᾶς, Ἐμπορίας καὶ Διϋλίσεως Πετρελαίων κλπ. εἶναι ὅτι ἡ θεσπιζομένη παρέκκλισις ἔχει ἐφαρμογὴν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς λειτουργίας τῶν διϋλιστηρίων, ἡ ὁποία δὲν ἔληξεν εἰσέτι, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ασταθείας τῆς ἐπιχειρήσεως, τῆς ἐκτάσεως ταύτης καὶ τοῦ εὐφλέκτου τῶν ἐπεξεργαζομένων καὶ παραγομένων προϊόντων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Διϋλιστήριον εἶναι τὸ μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι, ἐξ ὧν πάντων παρέπεται, ὅτι καὶ ἰδιάζουσα ἐπιμέλεια καὶ προσοχὴ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν πρόσληψιν τῶν ἐργατοϋπαλλήλων τῆς νεαρῶς ἱδρυθείσης ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ καὶ δυσχέρεια ἐξευρέσεως τοιούτου προσωπικοῦ ὑφίσταται κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐπανδρώσεως, διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ ὁποίου καθίσταται ἀπαραίτητον, ὅπως μὴ ἐπεμβαίνῃ τρίτος τις, ἀλλὰ μόνον οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀκίνδυνον λειτουργίαν τοῦ Διϋλιστηρίου. Οὕτω, μὴ ληξάσης τῆς πρώτης περιόδου τῆς ἐπανδρώσεως, παρέπεται ὅτι ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρέκκλισις ἔχει ἐφαρμογὴν ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν προμνησθεισῶν περιπτώσεων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρώτης περιόδου τοῦ Διϋλιστηρίου προκύπτει νὰ γίνῃ ἀντικατάστασις τοῦ ὑφισταμένου ἐργατοϋπαλληλικοῦ προσωπικοῦ. Οὕτω ἐρμηνευθέντος κατ' ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 3834)1958, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς σύμβασιν μετὰ τοῦ Δημοσίου, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν.δ. 4185)1961 πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς πρώτης ἐπανδρώσεως. Ἄλλως ἡ καταργητέα διάταξις ἐν τῷ καταργητικῷ νόμῳ πρέπει νὰ εἶναι ρητὴ καὶ συγκεκριμένη τοιαύτη, ἀναφερομένη ὀνομαστικῶς καὶ εἰδικῶς εἰς τὴν καταργητέαν διάταξιν (Σ.Ε. 1148)1955, 2057)1961).

III. ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἂν οἱ Νομικοὶ Σύμβουλοι ἢ Δικηγόροι Ὀργανισμῶν, τελούντων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, διὰ τὴν μετακίνησίν των ἐκτὸς ἕδρας δι' ὑπηρεσίας θὰ λάβωσιν ὡς ἀποζημίωσιν τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 § 2 τοῦ Α.Ν. 1538)1950 προβλεπομένην ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 165 τοῦ Ν.Δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος Δικηγόρων» τοιαύτην.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους. Ὁλομέλεια

Γνωμοδότησις 148)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Βασιλακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. *Δ. Διακατᾶς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Μ. Σταυρόπουλος, Ἀντιπρόεδρος, Λ. Μπαρμπάτης, Δ. Μιγγιῶρος, Ε. Σκαλιάς, Α. Λέκκας, Α. Μαλαγαρδὴς, Β. Σάββας, Κ. Κυριαζῆς, Π. Μπαρτσακούλιας, Ι. Μπιζίμης, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδρος

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περὶ τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων» ἐν περιπτώσει συμφωνίας ὅπως ὁ προσλαμβανόμενος ἢ τοποθετούμενος ἀναγκαστικῶς εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, Ὀργανισμοὺς καὶ Ἐπιχειρήσεις δικηγόρος ἀμείβηται διὰ τὰς παρεχομένας ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας διὰ πηγῆς περιοδικῆς παροχῆς (κατ' ἄρθρον 63 § 4 ἐδ. α'), τὸ ἐλάχιστον ὅριον αὐτῆς καθορίζεται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, τοῦ τοιούτου καθορισμοῦ κατισχύοντος πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 165 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων ὑπὸ τὸ Κεφάλαιον Β' περὶ ἐλαχίστων ὁρίων ἀμοιβῶν ὁ δικηγόρος, ὁ ἐξερχόμενος τῆς ἕδρας καὶ κατοικίας αὐτοῦ δι' ἐκτέλεσιν δικηγορικῶν ὑπηρεσιῶν, πλὴν ἐὰν πράγματι δαπανηθέντων δι' ὁδοιπορικὰ ἐξόδα, ἐν παντὶ περιπτώσει, καταβλητέων τῷ δικηγόρῳ, τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς δι' ἐργασίας ἢ πράξεις ἐκτὸς δικαστηρίου ἐντεγνηθείσας αὐξάνεται α) διὰ τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἀναγκαίαν ἀπουσίαν πρὸς ἐνέργειαν πάσης πράξεως σχετικῆς πρὸς τὴν δοθεῖσαν ἐντολὴν κατὰ 30 τοῦλάχιστον ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἀπουσίας ἢ μέρους αὐτῆς καὶ μέχρι τὸ πολὺ δραχμῶν (μεταλλικῶν) 100, β) δι' ἀπουσίαν μιᾶς ἡμέρας καὶ πλέον ἐκ τῆς ἕδρας κατὰ δραχμὰς (μεταλλικὰς) 100 τοὐλάχιστον, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ἢ μέρος αὐτῆς.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ παρέχων τὰς δικηγορικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας δικηγόρος δὲν δικαιοῦται πέραν τῆς δι' ὑπουργικῶν

απαγορεύσεων καθοριζομένης παγίας μηνιαίας αντιμισθίας να λάβη ούδέν έκ τοῦ ἐντοσίου ἐργοδότου του, πλην ὅμως ἡ τοιαύτη ρύθμισις τῆς ἀμοιβῆς τῶν δικηγόρων ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰς δικηγορικὰς ὑπηρεσίας ἢ πράξεις, ἃς ἐκτελεῖ ἐντὸς τῆς ἕδρας τῶν δικαστηρίων, παρ' ὃ εἶναι διωρισμένος, καὶ τῆς κατοικίας αὐτοῦ καὶ οὐχὶ δι' ἐκείνας τὰς δικηγορικὰς ὑπηρεσίας καὶ πράξεις, ἃς κατόπιν ἐντολῆς δοθείσης πρὸς αὐτόν, ἐξετέλεσεν ἐκτὸς ἕδρας αὐτοῦ. Ἡ ἀμοιβή, ἣν δικαιοῦται νὰ λάβῃ εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, εἶναι ἡ χορηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 165 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ὅπερ ἔχει πλήρη ἐφαρμογὴν κατὰ λογικὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐπὶ τῶν δικηγόρων, τῶν ἀμειβομένων ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ, διότι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου, ὁρίσασαι τὴν ἀπόληψιν ἀμοιβῆς διὰ τὰς ἐκτὸς τῆς ἕδρας τῶν ὑπηρεσίας ἢ πράξεις, ἀπέβλεψαν τοῦτο μὲν ἵνα χορηγηθῇ ἀντιστάθμισμα εἰς τὸν δικηγόρον προσθέτων δαπανῶν (διανυκτερεύσεις, ἐστιάσεις εἰς ξενοδοχεῖα κλπ.), τοῦτο δὲ κυρίως πρὸς ἀποτροπὴν ζημίας, ἣν ὑρίσταται ἐκ τῆς ἐκτὸς ἕδρας παραμονῆς αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι ἡ παγία κατὰ μῆνα ἀντιμισθία του καθορίζεται πάντοτε τοσαύτη, ὥστε νὰ ἀποτελῇ μέρος τῶν ἀμοιβῶν, ἃς ἀποκομίζουσιν ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἐπαγγέλματος καὶ οἱ δικηγόροι τῆς κατηγορίας ταύτης, δι' οὓς δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἄσκησις τῆς ἐλευθέρας δικηγορίας. Θὰ ἦτο λογικῶς ἀνεφάρμοστον καὶ καταφανῶς ἄδικον διὰ τοὺς δικηγόρους τῆς κατηγορίας ταύτης νὰ ἀμειφθοῦν διὰ τὰς ἐκτὸς ἕδρας ἐπιχειρηθείσας πράξεις καὶ ἐργασίας αὐτῶν βάσει τοῦ νόμου 1538)1950 καὶ νὰ λάβωσιν ὡς ἀποζημίωσιν τὸ 1/30 τῆς μηνιαίας αὐτῶν παγίας ἀντιμισθίας, διότι ἀφ' ἑνὸς μέν, ὡς προελέχθη, ἡ ἀντιμισθία αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ πρᾶγμα καὶ ἐξ ὁλοκλήρου καλύπτουσα τὰς προσόδους τῶν δικηγόρων τούτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν εἶναι οὗτοι ἐμμισθοι ὑπάλληλοι, ἀλλ' ἐμμισθοι ἐντολοδόχοι καὶ ἑπομένως δι' αὐτοὺς ἡ μᾶλλον συνάδουσα διάταξις εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 165 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων.

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω καὶ ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων (Εἰρ. Ἀθ. 68)1961, Προέδρ. Ἐφ. Ἀθ. 55)1957, Προέδρ. Πρωτ. Ἀθ. 466)1961, Προέδρ. Πρωτ. Ἀθ. 117)1958 ἀναλογικὴ ἐφαρμογὴ καὶ Α.Π. 219)1962).

IV. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): **Ἐὰν ἐπὶ φορτοεκφορτώσεων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ φορτοεκφορτωτῶν κτιμναι διατάξεις.**

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ὁλομελείας

Γνωμοδότησις 182)1963

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Βασιλακόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. ***Β. Σάββας***

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Μ. Σταυρόπουλος, Ἀντιπρόεδρος, Δ. Μπαρμπάτης, Α. Χατζηδάκης, Δ. Μαγγιώρος, Α. Λέκκας, Ι. Μπιζίμης, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Κ. Κυριαζῆς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Κ. Τσαγκαράκης, Ε. Μέλλιος, Κ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Κατὰ τὴν ***πλειοψηφήσασαν γνώμην***, ἐξενεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀντιπροέδρου, τῶν Νομικῶν Συμβούλων *Δ. Μαγγιώρου*, *Α. Λέκκα*, *Κ. Παπαμιχαλοπούλου*, *Π. Μπαρτσακούλια* καὶ *Κ. Κυριαζῆ*, ἣν ἠκολούθησαν καὶ οἱ Πάρεδροι *Κ. Τσαγκαράκης* καὶ *Κ. Κωνσταντινίδης*, ἐγένοντο δεκτὰ τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 471)1962 γνωμοδοτήσεως τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου γενόμενα ἀποδεκτά, ἤτοι ὅτι: «Ἀφοῦ ἡ νομολογία τῶν Ἀνωτάτων μας Δικαστηρίων διεκυμάνθη ἐπὶ μακρόν, κατέστη αὕτη ἤδη παγία καὶ σύμφωνος, δεχομένη ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 1254)1949, αἱ ἐπιβάλλουσαι τὴν χρησιμοποίησιν, ὡς φορτοεκφορτωτῶν, ἐργατῶν ἐφοδιασμένων διὰ βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτοῦ, εἶναι συνταγματικαὶ (βλ. Α.Π. 645)1955, 265)1961, βλ. καὶ Σ.Ε. 40, 41 καὶ 683)1960). Κατόπιν τούτου εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ χρησιμοποίησις φορτοεκφορτωτῶν, ἐφοδιασμένων διὰ βιβλιαρίων τοῦ ἄνω νόμου (ν.δ. 1254)1949). Ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ὁ νόμος οὗτος ἀναφέρεται εἰς φορτοεκφορτώσεις «ἐμπορευμάτων καὶ εἰδῶν». Εἰς τὴν ἔννοιαν ὅμως τῶν ἐμπορευμάτων ἀναμφισβητήτως δὲν περιλαμβάνονται καὶ τὰ στρατιωτικὰ ἐφόδια καὶ ἰδίᾳ τὰ πυρομαχικά. Ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ γενικωτέρου ὅρου «εἰδῶν» περιλαμβάνονται ταῦτα (στρατιωτικὰ ἐφόδια καὶ ἰδίᾳ πυρομαχικά), διότι ὡς τοιαῦτα εἴδη νοοῦνται τὰ πάσης φύσεως ἀγαθὰ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, εἰς ἃ φυσικὰ δὲν περιλαμβάνονται καὶ ταῦτα, ἤτοι τὰ στρατιωτικὰ ἐφόδια καὶ ἰδίᾳ τὰ πυρομαχικά, δι' ἃ μάλιστα διατίθενται ὑπὸ τῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας καὶ εἰδικὰ μεταφορικὰ μέσα. Τοῦτο σαφῶς προκύπτει καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄνω νόμου, ὁμιλούντος περὶ ἐργοστασίων, ἀποθηκῶν κλπ. καὶ ἐκ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, μὴ ἀποβλέποντος εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ θέματος τῶν φορτοεκφορτώσεων τῶν στρατιωτικῶν ἐφοδίων ἐν γένει, καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τούτου. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἀπάντησις ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 1254)1949, αἱ ὑποχρεοῦσαι τὴν χρησιμοποίησιν ὡς φορτοεκφορτωτῶν ἐργατῶν ἐφοδιασμένων διὰ βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτοῦ, ἰσχύουν διὰ τὰς φορτοεκφορτώσεις «ἐμπορευμάτων καὶ εἰδῶν», εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ὁποίων δὲν περιλαμβάνονται τὰ στρατιωτικὰ ἐφόδια καὶ ἰδίᾳ τὰ πυρομαχικὰ καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν αἱ Στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ χρησιμοποιοῦν τοιούτους ἐργάτας διὰ τὴν φορτοεκφόρτωσιν στρατιωτικῶν ἐφοδίων καὶ ἰδίᾳ πυρομαχικῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τῆς ***μειοψηφίας***, ἐξενεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου, τῶν Νομικῶν Συμβούλων *Δ. Μπαρμπάτη*, *Α. Χατζηδάκη*, *Ι. Μπιζίμη* καὶ *Β. Σάββα* (εἰσηγητοῦ), ἣν ἠκολούθησε καὶ ὁ Πάρεδρος *Ε. Μέλλιος*, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 1254)1949, διαλαμβάνοντος περὶ «ἐμπορευμάτων καὶ εἰδῶν» περιλαμβάνονται καὶ πάσης φύσεως οἰκονομικὰ ἀγαθά. Ὡς τοιαύ-

τα δέν νοούνται πράγματι τά πυρομαχικά τών Ένόπλων Δυνάμεων, δι' ά απαιτείται και εξειδίκευσις προσωπικού της Στρατιωτικής Υπηρεσίας. Είναι όμως τοιαύτα τά πάσης φύσεως στρατιωτικά έφόδια (σιτηρά, τρόφιμα, ιματισμός, λιπάσματα κλπ.), ή φορτοεκφορτωσις τών οποίων υπάγεται αναμφιβόλως εις τάς μνησθείσας διατάξεις.

Η τοιαύτη άποψις ενισχύεται το μεν έκ της γενικότητος της διατυπώσεως της παραγράφου 1 του άρθρου τούτου, δι' ής ο Νομοθέτης ώρισε προς άπόδοσιν της εννοίας της φορτοεκφορτωτικής εργασίας ξηράς πάντα τα σημεία ενάποθέσεως ή αποθηκεύσεως παντός προς μεταφοράν ή μετακίνησιν είδους, μη περιορισθείς μόνον εις αποθήκας, εργοστάσια, ή καταστήματα, όσον και έκ των εν παραγράφοις 3, 4 και 5 του άρθρου τούτου ορίζομένων εξαιρέσεων, άς δε ο νομοθέτης εσκόπει να εξαιρέση και το υπό την ανωτέρω εννοιαν πάσης φύσεως στρατιωτικά εφόδια θά περιελαμβανε και ταύτα. Επιχείρημα υπέρ της γνώμης εις πλειοψηφίας έκ της εισηγητικής εκθέσεως του νόμου τούτου, ήν βλ. εν ΔΕΝ 1949, σελ. 517(*), δέν παρέχεται, διότι αύτη όμιλεί εν γενικότητι άπλώς περί του σκοπού του νομοσχεδίου.

V. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας): Άν ή βάσει του άρθρου 10 του Ν.Δ. 4104)1960 εκδιδομένη άπόφασις του Υπουργού Εργασίας περί εξαιρέσεως της εφαρμογής των διατάξεων περί των υπέρ του Ι.Κ.Α. κλπ. εις το διπλάσιον υπολογιζομένων εισφορών των ησφαλισμένων και εργοδοτών, προκειμένου περί ασφαλίσεως απασχολουμένων συνταξιούχων του Δημοσίου κλπ., ισχύη αναδρομικώς από της ισχύος του Νόμου τούτου.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Ολομελείας

Γνωμοδότησις 183)1963

Πρόεδρος ο κ. *Χ. Βασιλακόπουλος*

Εισηγητής ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Β. Σάββας*

Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Μ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Α. Μπαρμπάτης, Α. Χατζηδάκης, Δ. Μαγγιώρος, Α. Λέκκας, Ι. Μπιζίμης, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Κ. Κυριαζής, Νομικοί Σύμβουλοι, Κ. Ταγκαράκης, Ε. Μέλλιος, Κ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδροι

Επί του προκειμένου ερωτήματος το Νομικόν Συμβούλιον εγνωμοδότησεν ομοφώνως ως ακολούθως:

Η Ολομέλεια σύμφωνον έχει γνώμην με την υπ' αριθ. 110)1962 γνωμοδότησιν του Β' Τμήματος του Νομικού Συμβουλίου, καθ' ήν εγένοντο δεκτά τά εξής:

Εν άρθρω 10 του ν.δ. 4104)1960 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της νομοθεσίας περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων...» ορίζεται (§ 1), ότι οι υπέρ του Ι.Κ.Α. ή οιουδήποτε Οργανισμού Κοινωνικής Ασφαλίσεως ή Πολιτικής είσφοραί ησφαλισμένου και εργοδότου υπολογίζονται εις το διπλάσιον, προκειμένου περί ασφαλίσεως απασχολουμένου συνταξιούχου του Δημοσίου ή Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ή Ασφαλιστικού Οργανισμού.

Ορίζεται επίσης (§ 4) ότι δι' αποφάσεων του Υπουργού Εργασίας, λαμβανομένων μετά γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας και σύμφωνον γνώμην του παρά τω Υπουργείω Εργασίας Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, δύνανται εις όλως εξαιρετικάς περιπτώσεις να εξαιρούνται της εφαρμογής των ανωτέρω διατάξεων κατηγορίαι προσώπων, δι' ή απασχόλησις χρίνεται αναγκαία διά την εξυπηρέτησιν γενικωτέρων εθνικών ή κοινωνικών σκοπών.

Είναι απολύτως σαφές, ότι, ώς διατυπούνται αί διατάξεις αύται, ή εκδιδομένη κατά τα ανωτέρω υπουργική απόφασις περί εξαιρέσεως αφορά εις το μέλλον, εις τον από της εκδόσεως της και εφεξής χρόνον.

Διά να ανετρεχεν ή εξαίρεσις αύτη εις τον χρόνον ενάρξεως της ισχύος του νόμου τούτου έδει αναντιλέκτως να ορίζετο τούτο ρητώς εν τω νόμω.

Επομένως ή εκδοθείσα υπ' αριθ. 36839)Μ. 1007 της 15.5.1961 απόφασις του Υπουργού Εργασίας περί εξαιρέσεως της εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 10 του ν.δ. 4104)1960 επί των παρά τη Ολυμπιακή Αεροπορία Α.Ε. υπηρετούντων συνταξιούχων ισχύει από της εκδόσεως της διά τον εφεξής χρόνον.

VI. ΜΙΣΘΟΣ ΕΠΙ ΚΩΛΥΜΑΤΟΣ ΠΑΡΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εθνικής Αμύνης, Γ.Ε.Σ.): Ερωτάται αν οφείλονται αποδοχαί ημερών ασθενείας, κατ' άρθρα 657, 658 Αστικού Κώδικος, εις ασθενήσαντα εργάτην, υπηρετούντα εις στρατιωτικήν μονάδα επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου και εργαζόμενον εις τόπον ένθα δέν έχει επεκταθή ή ασφάλισις του Ι.Κ.Α.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 314)1963

Πρωεδρεύων ο κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εισηγητής ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Χ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιπά μέλη: Οι κ.κ. Δ. Μαγγιώρος, Ε. Σκιαλέας, Α. Λέκκας, Π. Μπαρτσακούλιας, Β. Σάββας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοί Σύμβουλοι, Β. Καντούρης, Α. Ζώρας, Ν. Μπλιάτσος, Α. Τομαράς, Πάρεδροι

Επί του ερωτήματος τούτου το Νομικόν

(*) ΕΕΔ 8, σελ. 1008.

Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται:

Συμφώνως πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἄρθρων 648, 652 - 655 προκύπτοντα κανόνα μισθὸς καταβάλλεται μόνον ἐφ' ὅσον πραγματι παρεσχέθη ἐργασία. Ἄλλως ὁ μισθωτὴς δικαιοῦται νὰ ἀντιτάξῃ τὴν ἐναπειναν τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος καὶ νὰ μὴ καταβάλῃ μισθόν, ἐὰν δὲ παρεσχέθη ὀλιγωτέρα κατὰ τὸν χρόνον ἐργασία δικαιοῦται νὰ περικόψῃ ἀναλόγως τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ (βλ. ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 652, ἀριθ. 77 ἐπ. καὶ ὑπ' ἄρθρον 657, ἀριθ. 1). Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 380 διατυπούμενον κανόνα, ἐπὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων ἐὰν ἡ παροχὴ τοῦ ἑνὸς τῶν συμβαλλομένων εἶναι ἀδύνατος ἕνεκα γεγονότος, δι' ὃ οὗτος δὲν ἔπεχει εὐθύνην, ἀπαλλάσσεται μὲν οὗτος τῆς παροχῆς του, ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος συμβαλλόμενος ἀπαλλάσσεται τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀντιπαροχῆς (βλ. ἐνθ' ἀνωτέρω, ὑπ' ἄρθρον 652, ἀριθ. 77). Τῶν διατάξεων τούτων ἐξαίρουν καθιεροῦν τὰ ἄρθρα 657 - 658, οὕτως ὥστε ἐπὶ μισθώσεως ἐργασίας, μολονότι ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν παρέχει ἐργασίαν, ἕνεκα γεγονότος, δι' ὃ δὲν ὑπέχει εὐθύνην, καὶ μολονότι ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας του, ἐν τούτοις λαμβάνει τὴν ἀντιπαροχὴν τοῦ μισθοῦ. Ἡ διάταξις, ἐφαρμοζομένη μόνον ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ μισθώσεως ἀνεξαρτήτων ὑπηρεσιῶν, ἐθεωρεῖτο ἀρχικῶς ὡς ὑποχρέωσις κοινωνικῆς πολιτικῆς, ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἐργοδότην ὑπὲρ τοῦ ἐργαζομένου ἐκ λόγων φιλανθρωπίας. Ἤδη ὅμως χαρακτηρίζεται ὁμοθύμως ὡς ἀπαίτημα τῆς γενικωτέρας ὑποχρεώσεως προνοίας, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἐργοδότης ἐναντι τοῦ παρ' αὐτῷ ἐργαζομένου (βλ. ἐνθ' ἀνωτέρω, ὑπ' ἄρθρον 657, ἀριθ. 1 ἐπ.).

Προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τῶν ἄνω ἄρθρων 657 - 658 εἶναι: α) ἔγκυρος σύμβασις ἐργασίας, β) παροχὴ ἐργασίας πλέον τοῦ δεκαημέρου, γ) κώλυμα τοῦ ἐκμισθωτοῦ πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας, δ) σπουδαῖος λόγος ἐπενεγκὼν τὸ κώλυμα (ἡ ἀσθένεια ἀποτελεῖ σπουδαῖον λόγον), ε) ἔλλειψις ὑπαιτιότητος τοῦ κωλυομένου. Ρητέον ὅμως ὅτι ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (1946) συναφθεισῶν συμβάσεων δὲν ἰσχύουν τὰ ἄνω ἄρθρα, ἀλλὰ τὸ προγενέστερον δίκαιον, κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἀνεγνωρίζετο τοιοῦτο δικαίωμα ἀποζημιώσεως (βλ. ἐνθ' ἀνωτέρω, ὑπ' ἄρθρον 657, ἀριθ. 9 - 12). Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἥτοι ἐν περιλήψει ὅτι ὁ εἷς τὸ ἐρώτημα, ἐφ' ὅσον, λόγῳ ἀσθενείας, ἐκωλύθη νὰ ἐργασθῇ, δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὰς ἀποδοχάς του, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 τοῦ Α.Κ., ἅτινα ρυθμίζουσι τὸ θέμα τοῦτο, ὀφείλει νὰ ἔχῃ προαληφθῇ οὗτος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

VII. ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Γ.Ε.Σ.) Ἐρωτᾶται α) ἐὰν τὸ ἀπολυόμενον προσωπικὸν τὸ ὁποῖον προσλαμβάνεται δι' ἐκτέλεσιν ἔργων κοινῆς ὠφελείας εἰς τὴν Σ.Τ.Κ.Ε.Α. κατὰ τὴν λῆξιν τῆς τελευταίας συμβάσεως ἐργασίας του λόγῳ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν, ἐπερχομένου ἐκ τῆς περατώσεως ἔργων καὶ μὴ ἀναλήψεως νέων, δικαιολογούντων τὴν διατήρησιν τοῦ ὡρισταμένου ἀριθμοῦ τῶν τεχνιτῶν τῶν συνεργείων ἢ τῶν χειριστῶν μηχανημάτων, οἵτινες ἐργάζονται ἐπὶ μακρὸν διὰ τῆς συνεχοῦς ἀνανεώσεως τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας των, δικαιοῦνται ἢ ὄχι ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀπολύσεως τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῶν ὑπ' ἀριθ. 956)1947 καὶ 976)1947 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἤτοι εἰὰν ἡ ὡρισμένου χρόνου σύμβασις ἐργασίας μετατρέπηται εἰς ἀορίστου χρόνου τοιαύτην καὶ β) ἐὰν δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ πότε, ὅτε ἐπέρχεται μετατροπὴ τῆς συμβάσεως εἰς ἀορίστου χρόνου τοιαύτην, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν γίνεται πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς ἐκτεθείσας περιπτώσεις.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 194)1963

Προέδρευεν ὁ κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Π. Μπαρτσακούλιας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ε. Κουρουσόπουλος, Β. Κουτσούρης, Ν. Μπλιάτσος, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται.

1) Τὸ εἰς τὸ ἐρώτημα προσωπικὸν προσελήφθη προδήλως βάσει τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 4436)1929. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁρίζει: «Πρὸς θεραπείαν αὐξομειουμένων ἑκάστοτε ἀναγκῶν ἑνίων Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ ἐργατικὸν προσωπικὸν ἀναγράφεται κατ' ἔτος ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ καὶ ἄρθρῳ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν εἰδικὴ πίστωσις. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κατανέμει τὴν πίστωσιν ταύτην μεταξὺ τῶν περὶ ὧν πρόκειται Ὑπηρεσιῶν, καθορίζων δι' διαταγῆς του μηνιαίων ἢ τριμηνιαίων δι' ἑκάστην Ὑπηρεσίαν ποσῶν. Ἐντὸς τοῦ ὁριζομένου ποσοῦ ὁ Διευθυντὴς τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας δύναται νὰ προσλαμβάνῃ ἡμερομισθίους τὸ ἑκάστοτε ἀπαραίτητον τῇ Ὑπηρεσίᾳ ἐργατικὸν προσωπικὸν καὶ νὰ διατηρῇ αὐτὸ ἐν ἐργασίᾳ, μέχρις οὗ ἐκλείψῃ ἡ ἀνάγκη, ἥτις ἤγαγεν εἰς τὴν πρόσληψιν του». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης καταφαίνεται, ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ πρόσληψις καὶ δι' ἀορίστου χρόνου, ἀφοῦ τὸ προσλαμβανόμενον προσωπικὸν «διατηρεῖται ἐν ἐργασίᾳ μέχρις οὗ ἐκλείψῃ ἡ ἀνάγκη, ἥτις ἤγαγεν εἰς τὴν πρόσληψιν του», ἤτοι ἐπὶ χρόνον ἀβέβαιον. Ἐξ ἄλλου γίνεται δεκτὸν

καὶ ἀπὸ τῆς θεωρίας καὶ τῆς νομολογίας, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου τῆς συνεπῶς ἐπιλυθούσης ἀναμισθώσεως ἐργασίας δὲν παρουσιάζει ἰδιαιτέραν μορφήν, καθ' ἣν περίπτωσιν, μετὰ τὸ πέρας τῆς πρώτης ὁρισμένου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολογήθη μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων καὶ περὶ τῶν αὐτῶν ὑπηρεσιῶν νέα σύμβασις ὁρισμένου χρόνου. Καὶ ἐὰν τοῦτο ἐγένετο διὰ πλείονας τῆς μιᾶς χρονικὰς περιόδους ἡ σύμβασις δὲν μεταπίπτει εἰς σύμβασιν ἀορίστου χρόνου, πλὴν ἂν ὁ ἐπανειλημμένος καθορισμὸς τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐγίνετο ἐπὶ σκοπῷ καταστρατηγήσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας νόμων, ὅτε ἡ σύμβασις εἶναι ἀορίστου χρόνου (*Καποδίστρια, Ἑρμηνεία Ἐργατικοῦ Δικαίου* § 76, σελ. 93, *Τριανταφυλλόπουλος, Σβώλος, Μαριδάκης*, κλπ. ἐν Θέμ. ΜΖ' 92). Τὰ δικαστήρια δὲ, ἐπεικῶς πάντοτε κρίνοντα τὰς ὑποθέσεις τῶν ἐργαζομένων, ἀποφαίνονται συχνάκις, ὅτι ἡ τοιαύτη κατ' ἐπανάληψιν ἀνανεώσεις τῆς ἀρχικῆς, ὡρισμένου χρόνου, συμβάσεως καθιστᾷ αὐτὴν ἀορίστου χρόνου, ὡς ὑποκρύπτουσα περιγραφὴν τοῦ νόμου. Ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ἤτοι ἐκ τοῦ λόγου: α) ὅτι ἡ σύμβασις, ὡς ἐπανειλημμένως ἀνανεωθεῖσα, δύναται νὰ χωρήσῃ ὡς ἀορίστου χρόνου, ἀλλὰ καὶ β) ὅτι αἱ ὑπ' ἀριθ. 956)1947 καὶ 976)1947 Πράξεις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ναὶ μὲν ἔχει κριθῇ ὅτι ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἀορίστου χρόνου συμβάσεων (Α.Π. 232)1958, ΕΕΔ 17, 523), πλὴν ὑποστηρίζεται καὶ τὸ ἐναντίον (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 4565)1951) καὶ γ) ὅτι τὸ Δημόσιον, ὡς ἀποτελοῦν ἠθικὸν πρόσωπον, θὰ πρέπει νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸ προσωπικόν του, τὸ Νομικὸν Συμβούλιον φρονεῖ, ὅτι εἰς τὸ ἐν τῷ ἐρωτήματι προσωπικὸν θὰ πρέπει νὰ καταβληθῇ ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἄνω Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἥτις δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη.

VIII. ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ ΕΠΙ ΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ὑπάγηται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχουπαλλήλων ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ξενοδοχειακῆς Ἐπιχειρήσεως.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Α'
Γνωμοδότησις 310)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Σταυρόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Ι. Μπιζίμης, Α. Μαλτσαρδῆς, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ι. Κυριαπελόπουλος, Κ. Τσεγκερίδης, Κ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1) Κατὰ τὴν ἀρχικὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχουπαλλήλων, τοῦ ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8820)1943 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. Β' 43), ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχουπαλλήλων ἦσαν ὑποχρεωτικῶς ἅπαντες οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ὕπνου καὶ οἰκοτροφεῖα. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31631)Σ)725 ἔτους 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. Β' 190), ὁρισθέντων ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Τ.Α.Ξ.Υ. ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως α) τὰ πρόσωπα, τὰ παρέχοντα κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐπ' ἀμοιβῇ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ὕπνου καὶ οἰκοτροφεῖα, β) τὸ προσωπικὸν τοῦ Ταμείου. Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀν. νόμου 394)1936 (Φ.Ε.Κ. 558) τὰ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα ὕπνου ἐργαζόμενον προσωπικὸν διακρίνεται α) εἰς προσωπικὸν Διευθύνσεως (Διευθυνταί - Ὑποδιευθυνταί). Τὰ αὐτὰ ἐπανέλαβε καὶ τὸ 1828)1942 ν.δ. (Φ.Ε.Κ. 256) διὰ τοῦ ἄρθρου 1, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀ.ν. 844)1937 «ὅπαν τὸ περὶ οὗ ὁ ἀ.ν. 394)1936 προσωπικὸν ξενοδοχείων ὕπνου ἐγγράφεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ Τ.Α.Ξ.Υ.

2) Κατὰ τὰ δεδομένα τοῦ ἐρωτήματος ὁ περὶ οὗ τοῦτο, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἐντεταλμένου συμβούλου τῆς Α.Ε. «Ἑλληνικὰ Ξενοδοχεῖα Λάμψα Ξενοδοχεῖα Μ. Βρεταννίας» καὶ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς ξενοδοχειακῆς ἐπιχειρήσεως τῆς «Μεγ. Βρεταννίας», ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Ξ.Υ. οἰκοθεν πρὸ 12ετίας ὡς ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος παρ' αὐτῷ καὶ καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἐβεβαιώνοντο καὶ εἰσεπράττοντο ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐπὶ τοῦ μηνιαίου του μισθοῦ. Ἐπίσης ὁ αὐτὸς ἐτύγχανε καὶ ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. βάσει τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ν.δ. 2698)1953, καθ' ὃ εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπάγονται καὶ οἱ διευθύνοντες καὶ γενικοὶ διευθυνταί, ἐντεταλμένοι διευθύνοντες ἢ συμπράττοντες σύμβουλοι καὶ οἱ διοικηταὶ Ἑταιρειῶν, ὧν αἱ ἀμοιβαὶ φορολογοῦνται κατὰ τὴν ΣΤ' κατηγορίαν τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καθαρᾶς προσόδου, κατὰ τὴν ἀποχώρησιν του δὲ ἐσυνταξιοδοτήθη παρ' αὐτοῦ.

Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Ξ.Υ. παροχῆς τοῦ χρηματικοῦ βοηθήματος ὁ προληπτικὸς ἔλεγχος τοῦ Ταμείου τούτου διετύπωσεν ἀμφιβολίας διὰ τὸ νόμιμον τῆς μέχρι σήμερον ἀσφαλίσεως παρ' αὐτῷ τοῦ ἀνωτέρω, ἂν δηλονότι ἡ συνδέουσα ταύτην σχέσις μετὰ τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ἦτο σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας.

3) Καὶ ἀπὸ μὲν ἀπόψεως τῶν ἀνωτέρω περὶ τοῦ Ι.Κ.Α. διατάξεων, βάσει τῶν ὁποίων ἐσυνταξιοδοτήθη ὁ ἀνωτέρω, τὸ στοιχεῖον τοῦτο τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας δὲν φαίνεται, διότι, ὡς διατυποῦνται αἱ διατάξεις αὗται, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ συντρέχῃ τοιαύτη προϋπόθεσις (Ἐφετ. Θεσσαλονίκης 391)1959, ΕΕΔ 19, σελ. 161, βλ. καὶ ἐγκύκλιον Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 15, σελ. 1018).

Ἐν σχέσει ὅμως μὲ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις περὶ Τ.Α.Ξ.Υ. παρατηρητέα τὰ ἀκόλουθα: Κατὰ τὴν ἀρχικὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Καταστατικοῦ (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 8820)1943), ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ ὁποίου ἠρ-

ξατο ἡ ὑπαγωγὴ τοῦ ἀνωτέρω εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν παρὰ τῷ Τ.Α.Σ.Υ. ἀσφάλισιν, δὲν ἀπητεῖτο ἡ παροχὴ τοιαύτης ἐξηρτημένης ἐργασίας, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁμιλεῖ ἁπλῶς, καθ' ἃ ἐξετέθη, περὶ «ὑπηρετούντων εἰς τὰ ξενοδοχεῖα». Ἡ προϋπόθεσις αὕτη τῆς ἐξαρτήσεως ἠξιώθη ρητῶς μεταγενεστέρως διὰ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1955 γενομένης τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ (ἀνωτέρω ἀπόφ. Ὑπουργοῦ 31631)Σ.725). Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἡ προϋφισταμένη διατύπωσις τοῦ ἄρθρου τούτου εἶναι ταυτόσημος μὲ τὴν ἤδη ὑφισταμένην δύναται βασίμως νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐρωτήματος ὑφίστατο πράγματι παρὰ τῷ ἀνωτέρω τὸ στοιχεῖον τῆς ἐξαρτήσεως διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους.

4) Κατὰ *Ἐνοχικὸν Κανκά* (ἔκδοσις δευτέρα, ὑπ' ἄρθρον 649 § 8, σελ. 397) ὁ τεχνικός, ὁ γενικὸς διευθυντὴς καὶ ὁ διευθύνων σύμβουλος Ἀνωνύμου Ἑταιρείας δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἐντολοδόχοι αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἀμείβονται. Οὗτοι, ἐὰν ἐδέχθησαν ἀμοιβὴν διὰ προσφορὰν ὑπηρεσιῶν δι' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον, θὰ θεωρηθῇ ὅτι συνδέονται διὰ συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, διότι «ὁρίζεται μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Ἑταιρείας σχέσις ἐξαρτήσεως λόγῳ τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἑταιρείας, ἄλλως, ἐὰν δὲν συνεφωνήθη ὡρισμένος ἢ ἀόριστος χρόνος, ὅλη τοιαύτης μισθώσεως ἔργου».

Κατὰ *Καραβᾶν* «Περὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν» ἄρθρον 470 ἐν τέλει καὶ ἄρθρον 477 ἐπ. καὶ *Ἀναστασιάδην*, Ἐμπορικόν, τόμος Ι (ἔκδοσις 1940) § 119, σημ. 3α καὶ § 121 σημ. 14, ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ νόμου 2190)1910 «Περὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν», οἱ διοικητικοὶ σύμβουλοι τῆς Ἑταιρείας λαμβάνουσιν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων τῆς ἐκπροσωπήσεως τῆς διοικήσεως αὐτῶν, ἤτοι μισθὸν τακτικόν. Ἐὰν ὅμως εἰς τοιαῦτα πρόσωπα ἔχουν ἀνατεθῇ καὶ καθήκοντα, ἅτινα δὲν ἔχουν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τὴν ἰδιότητα τοῦ συμβούλου, οἷον καθήκοντα τεχνικοῦ ἢ ἐμπορικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἑταιρείας, τότε συνυπάρχει παρὰ τῷ συμβούλῳ καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπαλλήλου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας. Σύμφωνος καὶ *Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 69. Οὕτω καὶ Α.Π. 432)1953, ΕΕΔ 12, σελ. 884).

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τοῦ ἐν τῷ φακέλῳ ὑφισταμένου ἀποσπάσματος πρακτικῶν τῆς Ε' γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων τῆς ἀνωτέρω Ἑταιρείας τῆς 11.4.1925 δύναται νὰ ἐξαχθῇ τὸ συμπέρασμα, ὅτι πρόκειται περὶ ἀναθέσεως εἰς τὸν ἀνωτέρω, ὄντα διοικητικὸν σύμβουλον, τοιούτων καθηκόντων λόγῳ τεχνικῶν γνώσεων καὶ ἰδιαζούσης ἐμπειρίας του περὶ τὰ ξενοδοχειακὰ ἢ ὅτι πρόκειται, κατὰ *Κανκᾶν*, ἀνωτέρω, περὶ συμφωνηθείσης ἀμοιβῆς διὰ προσφορὰν ὑπηρεσιῶν ἐπ' ἀορίστου χρόνον, ὁπότε ὑφίσταται κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ στοιχεῖον τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας.

β) Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν ἀνωτέρω κατὰ τὰς ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κρατούσας γενικὰς ἀρχὰς τῆς τυπικῆς καλουμένης ἀσφαλίσεως εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀμφισβήτησις τῆς ἰδιότητος τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ δὴ κατὰ τὴν ἔξοδον ταῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου, ἀφ' ἧς Ἀσφαλιστικὸς τις Ὀργανισμὸς ἀπεδέχθη τὴν ἐγγραφὴν τινος ὡς ἠσφαλισμένου παρ' αὐτῷ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου ἀνελιπφυλάκτως εἰσεπράχθησαν αἱ εἰσφοραί, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ἐγγραφὴ του καὶ ἡ εἰσπραξις τῶν εἰσφορῶν δὲν ὀφείλονται εἰς ἀπατηλήν τινα ἐνέργειαν τοῦ ἠσφαλισμένου, καλῇ τῇ πίστει ὑπολαμβάνοντος ἑαυτὸν ὡς δικαιούμενον ἀσφαλίσεως, ὡς ἐν προκειμένῳ συμβαίνει (Σ.Ε. 992)1959, ἐν ΕΕΔ 18, σελ. 1025, 271)1960, 522)1960, ἐν ΕΕΔ 19, σελ. 355, 484, 1602)1952 ἐν Δελτίῳ Ι.Κ.Α. 1952, σ. 558 κλπ.).

ΙΧ. ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΥΓΡΑΕΡΙΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν τὰ πρατήρια ὑγραερίων (Πετρογκάζ) ἐξομοιοῦνται πρὸς πρατήρια βενζίνης καὶ δύνανται νὰ λειτουργῶσι συνεχῶς καθ' ἑκάστην, ὡς καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτασίμους ἑορτάς.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Α'
Γνωμοδότησις 184)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Σταυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. ***Β. Σάββας***

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Χατζηδάκης, Κ. Ρουμπάνης, Ι. Μπιζίμης, Α. Μαλαγαρδῆς, Κ. Κυριαζῆς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Α. Γιαννουλάτος, Γ. Παναγόπουλος, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1) Ἐν τῷ ἄρθρῳ 16 τοῦ π.δ)τος τῆς 8)15 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.» ὁρίζεται, ὅτι αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων (δι' ὧν καθορίζονται τὰ χρονικὰ ὅρια ἡμερησίας ἐργασίας

των καταστημάτων) δέν έφαρμόζονται είς τά καφενεία, ζαχαροπλαστεία, γαλακτοπωλεία, έστιατόρια, ζυθοπωλεία, μαγειρεία, οίνοπωλεία καί ποτοπωλεία, καταστήματα τροφῆς ζώων, καταστήματα καυσίμου ὕλης, καταστήματα βενζίνης καί εἰδῶν αὐτοκινήτων κλπ. Τά πρατήρια ὑγραερίων (Πετρογκάζ) δέν ἐξομοιοῦνται πρός πρατήρια βενζίνης, εἶναι ὅμως καταστήματα καυσίμου ὕλης καί ὡς ἐκ τούτου ὑπάγονται εἰς τάς ἀνωτέρω ἐξαιρέσεις περί ἀπεριορίστου τῶν χρονικῶν ὁρίων ἡμερησίας ἐργασίας. Τό περιστατικόν ὅτι κατά τόν χρόνον τῆς θεσπίσεως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ὑφίσταντο τότε, κατά τά ἐν τῷ ἐρωτήματι ἐκτιθέμενα, μόνον μάνδρες ἀνθρώκων καί ξύλων δέν σημαίνει, ὅτι τά μετά ταῦτα ὡς καύσιμος ὕλη χρησιμοποιούμενα ὡς ἄνω ὑγραέρια δέν δύνανται νά περιληφθῶσιν εἰς τάς ἀνωτέρω διατάξεις. Ἀρκεῖ ὅτι κατά τήν ἐφαρμογήν ἤδη τοῦ νόμου τά ὑγραέρια ταῦτα εἶναι καύσιμος ὕλη, διά νά ὑπαχθῶσιν οὐδέν ἧττον εἰς τάς διατάξεις του.

2) Τό π.δ/γμα τῆς 8)14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως» ἀναφέρει ἐν ἄρθρῳ 8, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τῆς ὁριζομένης ἀναπαύσεως δέν ἐπιβάλλεται μεταξύ ἄλλων καί εἰς τάς ἐπιχειρήσεις φωτισμοῦ, διανομῆς ὕδατος καί κινητηρίου δυνάμεως. Πρέπει ἑπομένως νά πρόκειται περί ἐπιχειρήσεως κινητηρίου δυνάμεως. Τά πρατήρια ὅμως τῶν εἰς ἄνω ὑγραερίων δέν ἀποτελοῦσιν ἐπιχείρησιν κινητηρίου δυνάμεως καί ἑπομένως συμπεριλαμβάνονται εἰς τήν ὑποχρέωσιν τῆς κατά τάς Κυριακάς καί τούς νομίμους ἑορτασίμους ἡμέρας ἀναπαύσεως.

Χ. ΜΕΤΑΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗ ΑΡΓΙΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐάν βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Ν.Δ. 4020)1959 παρέχηται εὐχέρεια καθιερώσεως μεταμεσημβρινῆς ἀργίας κατά μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος εἰς ζαχαροπλαστεῖα.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Α'

Γνωμοδότησις 247)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Μ. Στανδόπουλος**

Εἰσηγητής ὁ Νομικός Σύμβουλος κ. **Β. Σάββας**

Λοιπά μέλη: Οἱ κ.κ. Λ. Χατζηβάκης, Κ. Ρουμπάνης, **Α. Μαλαχαρδῆς**, Νομικοί Σύμβουλοι, Ι. Καραμπελόπουλος, Α. Γιαννουλάτος, Δ. Λιακατᾶς, Κ. Ταχγκαράκης, Γ. Παναγόπουλος, Πάρεδροι

Ἐπί τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Τό π.δ. τῆς 8)13 Ἀπριλίου 1932 «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματα κλπ.» ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 16, ὅτι αἱ διατάξεις ἁπάντων τῶν προηγουμένων ἄρθρων του δέν ἐφαρμόζονται εἰς τά καφενεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, γαλακτοπωλεῖα, ἑστιατόρια κλπ.

Διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων» (Φ.Ε.Κ. 248) προστέθη ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου ὃ τοῦ ρηθέντος διατάγματος ἡ παράγραφος, ἔχουσα οὕτω: «Κατά τήν ὑπό τῶν προηγουμένων παραγράφων 1 καί 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένην διαδικασίαν καί διά πράξεων τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων Ἀρχῶν δύναται νά καθιεροῦται μεταμεσημβρινή ἀργία κατά μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος διά πᾶσας ἢ ὡρισμένας κατηγορίας καταστημάτων, ἐπί ἀναλόγῳ αὐξήσει τῶν ὡρῶν ἐργασίας τῶν λοιπῶν ἐργασίμων ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος». Ἀφοῦ ὅμως αἱ διατάξεις αὗται ἀπετέλουν προσθήκην εἰς τό ἄρθρον 5 τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος, τό ἄρθρον δέ τοῦτο δέν ἔχει ἐφαρμογήν, καθ' ἃ ἐξετέθη, ἐπί τῶν ζαχαροπλαστείων, παρέπεται, ὅτι δέν δύνανται νά εὑρωσιν ἔδαφος ἐφαρμογῆς ἐπ' αὐτῶν αἱ διατάξεις αὗται, αἵτινες ἔχουσιν ἐφαρμογήν μόνον ἐπί τῶν ὑπαγομένων εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος καταστημάτων. Θά ἦτο ἄλλωστε λίαν παρακεκινδυνευμένον νά γίνῃ δεκτόν, ὅτι διά τῶν διατάξεων τούτων ἠθελήθη ὑπό τοῦ Νομοθέτου, ὅπως παρέχηται ἡ δυνατότης καθιερώσεως μεταμεσημβρινῆς ἀργίας καί εἰς τά καφενεῖα, ἑστιατόρια, γαλακτοπωλεῖα κλπ.

Ἀφορμή τῶν διατάξεων τούτων ὑπῆρξεν ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (936)1950, ΔΕΝ 1950 (σελ. 327 (*), καθ' ἣν ἐκυρώθη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθιεροῦσαντος μεταμεσημβρινήν ἀργίαν εἰς τούς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἀναφερομένας κατηγορίας καταστημάτων τῆς πόλεως Πειραιῶς βάσει τῶν ἀρχικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ρηθέντος διατάγματος, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δεχθέντος ὅτι ἐξ αὐτῶν δέν παρείχετο τοιαύτη ἐξουσία εἰς τόν Ὑπουργόν, μεταξύ δέ τῶν καταστημάτων τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως δέν ἀνεφέροντο τά καφενεῖα, ζαχαροπλαστεῖα κλπ., οὐδ' ἠδύναντο νά ἀναφέρωνται, ἀφοῦ τό ἄρθρον 5, ὃ βάσει ἐξεδόθη αὕτη, δέν εἶχεν ἐφαρμογήν ἐπ' αὐτῶν.

(*) ΕΕΔ 9, 649.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

287)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 86 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 66 τῆς 22 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4096)1960 «περί ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, υποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 66901)1962 καί 68384) 1962 ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 89)28.1.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ.

4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 227)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Τό ἄρθρον 86 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

α) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 86 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«3) Τό Διοικητικόν Συμβούλιον δύναται δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεώς του νά παράσχῃ διευκολύνσεις ἐξοφλήσεως διά τμηματικῶν καταβολῶν, μή δυναμένων νά ὑπερβῶσι τάς εἰκοσιτέσσαρας (24) μηνιαίας δόσεις, εἰς ὅλως ἐξαιρετικάς περιπτώσεις ἀδυναμίας πληρωμῆς παρά τῶν ἠσφαλισμένων τῶν ὀφειλῶν των ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, ὡς αὗται διαμορφοῦνται μετά τῶν κατά τάς ἐν ἰσχύϊ διατάξεις πάσης φύσεως ἐπιβαρύνσεων λόγῳ τῆς καθυστερήσεως κατά τόν χρόνον τοῦ παρόντος.

Ἡ κατά τά ἀνωτέρω εὐχέρεια παρέχεται ὑπό τόν ὅρον τῆς ἐμπροθέσμου καί ἀνελλιποῦς καταβολῆς τῶν τρεχουσῶν εἰσφορῶν πέραν τοῦ μηνός, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτητοί, συνεπάγεται ἀπώλειαν διά τόν ἐγγεῖς χρόνον τῆς ὑπό τοῦ παρόντος παρεχομένης εὐχερείας.

β) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 86 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

Αἱ καθυστερούμεναι ὑπό ἠσφαλισμένων μικρεμπόρων μελῶν συνεταιρισμῶν περιωρισμένης εὐθύνης (ν. 602)1915) εἰσφοραί τῆς μέχρι τῆς 31.12.1960 χρονικῆς περιόδου δύνανται, τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὑποβαλλομένῃ ἐντός προθεσμίας ἓξ μηνῶν ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, νά ὑπολογίζωνται βάσει τοῦ ἰσχύοντος κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἀσφαλίστρου Α' ἀσφαλιστικῆς κατηγορίας.

Αἱ οὕτω ρυθμιζόμεναι εἰσφοραί, ὡς καί αἱ ὀφειλόμεναι, βάσει τῆς νομίμου ἀσφαλιστικῆς των κατατάξεως, εἰσφοραί τῆς μετά τήν 1.1.1961 χρονικῆς περιόδου ἐπί τῇ ἰδίᾳ αἰτήσει, ἀπαλλασσόμεναι πάσης ἐπιβαρύνσεως τοῦ ν.δ. 4052)1960 καί τοῦ παρόντος ἄρθρου τοῦ Καταστατικοῦ κεφαλαιοποιοῦνται καί ἐξοφλοῦνται εἰς 24 ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις ἀπό τῆς πρώτης δόσεως, καταβληθησομένης ἐντός τοῦ μεθεπομένου μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διατάξεως.

Ἡ μή ἐμπροθέσμως καταβολή ἑκάστης δόσεως συνεπάγεται ἐπιβάρυνσιν ταύτης κατά 50ο)ο. Εἰς τήν αὐτήν ὡς ἄνω ρύθμισιν ὑπάγονται καί αἱ ὀφειλαί τῶν μή ἠσφαλισμένων μικρεμπόρων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐγγραφῶσιν εἰς τό Μητρῷον τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Τ.Α.Ε. ἐντός ἑξαμήνου ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, τῆς πρώτης δόσεως τῆς ὀφειλῆς των οὔσης ἀπαιτητῆς ἀπό τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου τῆς ἐγγραφῆς των μηνός.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1963

—

288)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί προσθήκης ἐδαφίου ὑπό στοιχ. ε' εἰς τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπό 19 - 7)13.8.1956 β.δ. «περί συστάσεως παρά τῷ Ταμείῳ Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Λ.Π. Κλάδου Ἀρωγῆς».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 66 τῆς 22 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ν.δ. 2942)1954 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί Ο.Λ.Π. καί περί Λιμενικῶν Ταμείων κειμένων διατάξεων» καί β) τήν ὑπ' ἀριθ. 203)1963 γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων ἐπί τῶν Δημοσίων Ἔργων καί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργῶν, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Μετά τό ὑπό στοιχεῖον δ' ἐδάφιον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπό 19 - 7)13.8.1956 β.δ. «περί συστάσεως παρά τῷ Ταμείῳ Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Λ.Π. Κλάδου Ἀρωγῆς» (*) προστίθεται ἑδάφιον ὑπό στοιχεῖον ε', ἔχον ὡς ἀκολούθως:

«ε) Οἱ δικαιωθέντες συντάξεως ὑπό τοῦ Ο.Λ.Π. βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4210)1961 «περί συνταξιοδοτήσεως τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς» τούτου ὑπαλλήλου αὐτοῦ ἢ ἐπί θανόντων ἡ χήρα σύζυγος καί τέκνα αὐτῶν, ἀπό τῆς χρονολογίας τῆς καταβολῆς

(*) ΕΕΔ 15, 967.

της συντάξεως των παρά τοῦ Ο.Α.Π. ὑπό τους ὅρους καὶ περιορισμούς τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου δ'».

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1963

—

315)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 77 τῆς 30 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3752)1929 «περὶ κυρώσεως διὰ διαταγμάτων κανονισμῶν τοῦ προσωπικοῦ κλπ.», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 2269)1922 «περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως τῆς Οὐασιγκτῶνος περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσιν εἰς 8 καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα».

2) Τὴν σύμφωνον γνώμην τῆς Διοικήσεως τῶν Σ.Κ.Κ. καὶ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Σιδηροδρομικῶν, ὡς αὕτη διατυποῦται ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. Ε.Π. 380) 7 Μαΐου 1968 καὶ 1646) 10 Φεβρουαρίου 1957 ἀντιστοίχοις ἐγγράφοις αὐτῶν.

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 403 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Α.Σ.Α.Υ., διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ πρακτικῷ αὐτοῦ τὴν 20 Μαΐου 1963, καὶ

4) Τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 327 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 22 Μαΐου 1963 προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1926 Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 387)1962 β.δ)τος «περὶ τροποποιήσεως τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων» τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 12

α) Τῶν φυλάκων καὶ φυλακίδων ἰσοπέδων διαβάσεων ὁρίζεται ἡ μέση καὶ ἡ μεγίστη ἡμερησία ἐργασία 8ωρος, ἡ δὲ διορία 12ωρος μετὰ τριῶν διαλειμμάτων.

β) Τῶν φυλάκων γραμμῆς ὁρίζεται ἡ μέση καὶ ἡ μεγίστη ἡμερησία ἐργασία 8ωρος, ἡ δὲ διορία 12ωρος μετὰ δύο διαλειμμάτων.

γ) Τῶν ἐργατῶν, ὑπαρχιεργατῶν καὶ ἀρχιεργατῶν συντηρήσεως γραμμῆς ὁρίζεται ἡ μέση καὶ ἡ μεγίστη ἡμερησία ἐργασία 8ωρος, ἡ δὲ διορία 12ωρος μετὰ δύο διαλειμμάτων.

δ) Τοῦ λοιποῦ ἐργατικοῦ καὶ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, τῶν τεχνικῶν ἔργων, ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ μεταλλικῶν γεφυρῶν, πλὴν τῶν ἐν ἄρθρῳ 23 ἐξαιρέσεων, ὁρίζεται ἡ μέση καὶ ἡ μεγίστη ἡμερησία ἐργασία 8ωρος, ἡ δὲ διορία 12ωρος μεθ' ἑνὸς διαλείμματος.

Εἰς τὸ προσωπικὸν ἐν γένει τῆς προκειμένης Ὑπηρεσίας ἡ διακοπὴ ἔσται κατ' ἐλάχιστον 10ωρος ἐν τῇ ἕδρᾳ καὶ 8ωρος ἐκτὸς αὐτῆς. Θὰ χορηγῶνται δὲ 4 ἀναπαύσεις ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος διατάγματος ἄρχεται ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1963.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Μαΐου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

45032)2598)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 29.4.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλλείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 217 τῆς 22 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 29.4.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλλείων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 4.5.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 454)4.5.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλλείων

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 29ην Ἀπριλίου 1963 καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73978)12430)12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς α) Δημήτριος Μαρινόπουλος, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ β) Βασίλειος Πετρογιάννης, πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Μεταλλευτικῶν Ἐπιχειρήσεων, καὶ ἀφ' ἑτέρου Θεόδωρος Σαραντάρης, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ὁμοσπονδίας Χειριστῶν Μηχανοδηγῶν Ὁδοστρωτήρων, Γεωτρυπανιστῶν, Συντηρητῶν καὶ Τεχνικοῦ Προσωπικοῦ Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων καὶ Συντηρήσεως Αὐτοκινήτων, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως

δργασίας συνωμολόγησαν τά έξής :

1) Άπό τής ίσχύος τής παρούσης τά κατώτατα όρια μισθών καί ήμερομισθίων των κατά τάς διατάξεις τού β. δ)τος τής 4)δ 'Οκτωβρίου 1951 «περί έπιβλέψεως τής λειτουργίας, χειρισμού καί συντηρήσεως μηχανημάτων, έκτελέσεως τεχνικών έργων», ώς έτροποποιήθη καί συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, πτυχιούχων είδικότητος Α' τών είς τά καθ' άπασαν τήν χώραν μεταλλεία άπασχολουμένων χειριστών των έκσκαπτικών καί άνυψωτικών μηχανημάτων, τών πτυχιούχων γεωτρυπανιστών, ώς καί τών βοηθών των άνωτέρω κατηγοριών, καθορίζονται ώς κατωτέρω :

α) Διά τους πτυχιούχους χειριστάς καί γεωτρυπανιστάς ώς άνωτέρω, δι' όκτάωρον ήμερησίαν έργασίαν, μηνιαίος μισθός δραχμαί 3.000.

β) Διά τους βοηθούς μηχανημάτων των άνωτέρω είδικοτήτων, έφ' όσον άπασχολούνται ώς τοιούτοι καί δι' όκτάωρον έργασίαν ήμερησίως, ήμερομίσθιον δραχμαί 70.

2) Κατά τά λοιπά ίσχύουν αί διατάξεις τών παραγράφων 2, 3, 4, 5 καί 6 τής ύπ' άριθ. 37063)7745)26.6.1958 κοινής ύπουργικής άποφάσεως «περί έγκρίσεως μετά τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τής ύπ' άριθ. 8)1958 άποφάσεως τού Α.Δ.Δ.Α. 'Αθηνών κλπ.» (*).

3) Ή ίσχύς τής παρούσης άρχεται άπό τής 1.2.1963 καί λήγει τήν 30.1.1965.

4) Ή παρούσα ύπογραφή είς τοσα πρωτότυπα, όσα καί τά συμβαλλόμενα μέρη, καί έν έπί πλέον προς κατάθεσιν κατά νόμον είς τήν Διεύθυνσιν 'Εργασίας τού 'Υπουργείου 'Εργασίας.

'Ο Διευθυντής 'Αμοιβής 'Εργασίας

Οί συμβαλλόμενοι

('Επονται αί ύπογραφαί)

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής 'Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

'Εν 'Αθήναις τή 21 Μαΐου 1963

—

43264)2491)1963 'Απόφ. 'Υπουργού 'Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως είς τήν 'Εφημερίδα τής Κυβερνήσεως τής άπό 2.4.1963 συλλογικής συμβάσεως έργασίας προσωπικού κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 217 τής 22 Μαΐου 1963)

"Εχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις τού ν. 3239)1955, ώς έτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ύπό τού ν.δ. 3755)1957, άποφασίζομεν, όπως δημοσιευθή είς τήν 'Εφημερίδα τής Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή άπό 2.4.1963 συλλογική σύμβασις έργασίας προσωπικού κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, κατατεθείσα ήμίν τήν 2.5.1963, συνταχθέντος προς τούτο τού ύπ' άριθ. 453)2.5.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ώς άκολούθως :

Συλλογική σύμβασις έργασίας

Μεταξύ τής Συντεχνίας κρεοπωλών Θεσσαλονίκης καί τής 'Ενώσεως ύπαλλήλων καταστημάτων τροφίμων Θεσσαλονίκης ώς έκπροσώπων τών ύπαλλήλων κρεοπωλείων

'Εν Θεσσαλονίκη σήμερον τήν 2αν τού μηνός 'Απριλίου 1963 έν τοις Γραφείοις τής Συντεχνίας κρεοπωλών Θεσσαλονίκης συνήλθον οί κάτωθι ύπογεγραμμένοι : 1) Δημήτριος Λιμαντινός, 2) 'Αλέξανδρος 'Αγγέλου, 3) Βασίλειος Ντόμπρος, 4) Χρήστος Φλώρος, ώς έκπρόσωποι τής Συντεχνίας κρεοπωλών Θεσσαλονίκης, καί οί : 1) Λάμπρος Στέφου, 2) Γεράσιμος Λειβαδάς, ώς έκπρόσωποι τών ύπαλλήλων κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, δεόντως έξουσιοδοτημένοι ύπό τών άρμοδίων έπαγγελματικών των όργανώσεων, ώς έκπροσωποθμεν, καί άπεφασίσαμεν τήν ύπογραφήν τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως έργασίας, ής οί όροι έχουσιν ώς έξής :

Α'. Τά διά τής άπό 17.10.1960 διά συλλογικής συμβάσεως έργασίας καθορισθέντα κατώτατα όρια μηνιαίων μισθών προσωπικού κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης καί ισχύοντα άπό 1.10.1960, κατατεθείσης τής έν λόγω συλλογικής συμβάσεως έργασίας είς τό Εἰρηνοδικείον 'Αθηνών διά τής ύπ' άριθ. 145)15.12.1960 πράξεως καταθέσεως, έπιδοθείσαν είς τό 'Υπουργείον 'Εργασίας διά τού ύπ' άριθ. 6049)17.12.1960 άποδεικτικού έπιδόσεως, προσαυξάνομενοι κατά 10ο)ο (δέκα τοις έκατόν) καί κωδικοποιούμεν είς ένιαίον κείμενον ώς κατωτέρω :

1. Όροι άμοιβής

	Μην. μισθός Δραχμαί
Διά τους έχοντας ήλικίαν άπό 14—15	770
» » » » » 16—17	880
» » » » » 18—19	1.100
» » » » » 20—21	1.320

Μετά τήν συμπλήρωσιν τού 21ου έτους τής ήλικίας του ή μισθοδοσία καθορίζεται άναλόγως τών έτών τής παρά τώ αύτώ ή έτέρω έργοδότη όμοειδούς ύπηρεσίας, ύπολογιζομένης άπό τής συμπληρώσεως τού 18ου έτους τής ήλικίας ώς άκολούθως :

Άπό τής προσλήψεως καί μέχρι δύο έτών προϋπηρεσίαν μηνιαίος μισθός δραχμαί 1.430.

	Μην. μισθός Δραχμαί
Διά τους έχοντας ύπηρεσίαν άπό 3— 4 έτών	1.540
» » » » » 5— 6 »	1.650
» » » » » 7— 8 »	1.765
» » » » » 9—10 »	1.935
» » » » » 11—12 »	2.060
» » » » » 13—14 »	2.200
» » » » » 15—16 »	2.330
» » » » » 17—18 »	2.475
» » » » » 19—20 »	2.590

Δι' έκαστον έτος ύπηρεσίας έπί πλέον τών 20 έτών τό ώς άνω κλιμάκιον βασικού μισθού δραχμών 2.590 αύξάνεται κατά ποσόν 60 δραχμών μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού 3.000 δραχμών.

Τά άνωτέρω κατώτατα όρια μηνιαίων βασι-

(*) ΕΕΔ 17, 845.

κών μισθών προσαυξάνονται δι' επιδόματος οικογενειακών βαρών διά τον έγγαμον άνευ τέκνων δραχμαί 110 και διά τον έγγαμον μετά τέκνων ανεξαρτήτως αριθμού δραχμαί 165.

Οι μέχρι σήμερον καταβαλλόμενοι μισθοί, εφ' όσον είναι ανώτεροι των διά της παρούσης καθοριζομένων, απαγορεύεται η μείωσις. Πάσης δε παροχής εις είδος απαγορεύεται η περικοπή.

Όροι εργασίας ευνοϊκώτεροι υπάρχουσι της παρούσης.

Κατά τα λοιπά ισχύουν αι διατάξεις της προηγουμένης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, υπογραφείσης την 17.10.1960 και κατατεθείσης εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών διά της υπ' αριθ. 145)1976 πράξεως καταθέσεως.

Η παρούσα ισχύει δι' άπασαν την ειρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης, η ισχύς της δε άρχεται από 1ης Απριλίου 1963.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται αι υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 21 Μαΐου 1963

—

41003)2330)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 4)1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Α.Δ. Θεσσαλονίκης περί των όρων αμοιβής και εργασίας των ιχθυοπαλλήλων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 199 της 7 Μαΐου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν 1) τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2) την υπ' αριθ. 4)1963 απόφασιν του Δ.Δ.Α.Δ. Θεσσαλονίκης περί των όρων αμοιβής και εργασίας των ιχθυοπαλλήλων Θεσσαλονίκης, δι' ης μετερρυθμίσθη, κατόπιν ένστασεων, η υπ' αριθ. 8)1962 όμοια του Π.Δ.Α.Δ. Θεσσαλονίκης, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 4)1963 απόφασιν του Δ.Δ.Α.Δ Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των ιχθυοπαλλήλων Θεσσαλονίκης», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Σωματείου ιχθυοπαλλήλων Θεσσαλονίκης αφ' ενός και αφ' ετέρου της Συντεχνίας ιχθυοπωλών Θεσσαλονίκης, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Όροι αμοιβής

1) Από της συμπληρώσεως του 14ου έτους της ηλικίας μέχρι συμπληρώσεως του 15ου δραχμαί 910.

2) Από της συμπληρώσεως του 15ου έτους της ηλικίας μέχρι συμπληρώσεως του 17ου δραχμαί 1.000.

3) Από της συμπληρώσεως του 17ου έτους της ηλικίας μέχρι συμπληρώσεως του 18ου δραχμαί 1.100.

4) Άγοντες το 19ον έτος της ηλικίας, άνευ προϋπηρεσίας, ή το 18ον έτος με προϋπηρεσίαν ενός έτους δραχμαί 1.430.

5) Μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους της ηλικίας η μισθοδοσία καθορίζεται αναλόγως της παρά τω αυτώ η ετέρω εργοδότη ομοειδούς υπηρεσίας, υπολογιζομένης όμως από της συμπληρώσεως του 19ου έτους της ηλικίας, ως ακολούθως:

Έτη υπηρεσίας:	Δραχμαί
Κατά το 1ον	1.450
» » 2ον	1.500
» » 3ον και 4ον	1.550
» » 5ον και 6ον	1.600
» » 7ον και 8ον	1.675
» » 9ον και 10ον	1.800
» » 11ον και 12ον	1.900
» » 13ον και 14ον	2.000
» » 15ον και 16ον	2.100
» » 17ον και 18ον	2.200
» » 19ον και 20όν	2.400

Δι' έκαστον έτος υπηρεσίας επί πλέον των 20 ετών, συμπληρωμένων, το ως άνω τελευταίον χλμήκιον βασικού μισθού των δραχμών 2.400 αύξάνεται κατά ποσόν δραχμών 50 μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 3.000.

Λοιποί όροι

Α) Άπαντες οι εργοδόται υποχρεούνται να χορηγούν εις τους εργαζομένους εις τα ιχθυοπωλεία υπαλλήλους κατ' έτος ανά 2 μπλούζες ή φόρμες και ανά εν ζεύγος υποδημάτων εξ ελαστικού.

Β) Άπαντες οι εργοδόται υποχρεούνται να χορηγούν εις τους υπαλλήλους των πιστοποιητικόν προϋπηρεσίας, εφ' όσον ούτοι εργάζονται ή εργάσθησαν παρ' αυτοίς.

Γ) Αι διά των ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί, ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν, ως επίσης δεν δύνανται να μεταβληθώσι τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκότεροι υπέρ των εργαζομένων εν γένει όροι.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την Ειρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 17ης Μαΐου 1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 7 Μαΐου 1963

—

45753)1637)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως και εύθις ισχύος των καταγγελθεισών υπ' αριθ 2)1961, 3)1961, 7)1961 και 9)1961 διαιτητικών αποφάσεων (ιδιωτικών υπαλλήλων - φαρμακοϋπαλλήλων, υπαλλήλων παντοπωλείων και εμπορικών καταστημάτων).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 224 της 27 Μαΐου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν 1) τας διατάξεις της παραγράφου 8 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955, εν συνδυασμώ με την παράγραφον 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957, 2) σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Και-

νωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτοῦ της 22.5.1963, 3) τάς ὑπ' ἀριθ. 52392)3358)1962, 85239)5459)1962, 101166)6565) 1962 καί 19347)1209)1963 ἡμετέρας ἀποφάσεις, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας διά τόν ἐναπομένοντα χρόνον μέχρι συμπληρώσεως 12μήνου παρατάσεως, ἤτοι μέχρι 4.7.1963, τῶν ἀκολούθων καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων:

α) Ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 23782)1961 ἡμετέρας ἀποφάσεως. (Φ.Ε.Κ. 115, τ. Β', τῆς 15.4.1961).

β) Ὑπ' ἀριθ. 3)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ἐπί τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ, ὡς καί τῶν ταμιῶν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 28278) 1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 115, τ. Β', τῆς 15.4.1961).

γ) Ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φαρμακείων, φαρμακεμπορείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 33332)1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 143, τ. Β', τῆς 6.5.1961) καί

δ) Ὑπ' ἀριθ. 9)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐδωδιμοπωλείων, παντοπωλείων, καφεκοπτείων, οἰνοπαντοπωλείων καί τυροπωλείων ἁπάσης τῆς χώρας», κατατεθείσης εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 66)26.5.1961 πράξεως καταθέσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1963

—

45754)2636)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπό 24.9.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Σύρου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 224 τῆς 27 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239) 1955, 2) τήν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τήν 27.3. 1963 ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Κρεοπωλῶν Ἑρμουπόλεως ἔγγραφον δήλωσιν περί καταγγελίας ἐκ 24.9.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Σύρου, 3) τήν ἀπό 22.5. 1963 σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί τετράμηνον χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1963, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπό 24.9.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκδορασφαγέων Σύρου, κατατεθείσης εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)6.1.1959 πράξεως καταθέσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1963

—

46677)2699)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως καί αὐθις ἰσχύος τῆς καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως πωλητῶν ζαχαροπλαστείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 224 τῆς 27 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μέ τάς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά τήν συνεδρίασιν αὐτοῦ της 22.5.1963, 3) τάς ὑπ' ἀριθ. 58215)1962, 91242)1962 καί 19348)1963 ἡμετέρας ἀποφάσεις, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί δίμηνον εἰσέτι χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρι 31.7.1963, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 28)1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν πωλητῶν καί πωλητριῶν ζαχαροπλαστείων Ἀθηνῶν καί Περιχώρων», ἐγκριθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 85650)1959 ἀποφάσεως ἡμῶν καί τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 452, τ. Β' τῆς 28.12.1959).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1963

—

45301)2633)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπό 30.3.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ συνεργείου καθαριότητος Δήμου Ξάνθης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 224 τῆς 27 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ν. 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπό 30.3.1963 συλλογική συμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ συνεργείου καθαριότητος Δήμου Ξάνθης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 10.5.1963, συνταχθέντος πρός τοῦτο ὑπ' ἀριθ. 458)10.5.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Ξάνθῃ σήμερον τήν 30ήν τοῦ μηνός Μαρτίου τοῦ ἔτους 1963 οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνός μέν ὁ Δήμαρχος Ξάνθης Γαβριήλ Λαδᾶς, ἐκπροσώπων νομίμως τόν Δῆμον Ξάνθης, ἐνεργῶν ἐν προκειμένῳ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28) 5.2.1963 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 4061)15.3.1963

πρόξεως της Νομαρχίας Ξάνθης, και αφ' ετέρου ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Ξάνθης Φανούριος Χαραλαμπίδης, κάτοικος Ξάνθης, ενεργών εν προκειμένω δια λογαριασμόν του Σωματείου Οδοκαθαριστών Ξάνθης, κατόπιν του υπ' αριθ. 1 και από 21ης Μαρτίου 1963 πρακτικού γενικής συνελεύσεως του σωματείου τούτου, δι' ού νομίμως εξουσιοδοτείται, προέβημεν εις την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως ορισμένου χρονικής διαρκείας ως κατωτέρω.

Άρθρον 1

Χορηγείται εις το ημερομίσθιον προσωπικού συνεργείου καθαριότητος του Δήμου Ξάνθης, το συνδεόμενον μετ' αυτού δια σχέσεως εργασίας Ιδιωτικού δικαίου, και συγκεκριμένως εις όσους εξ αυτών απασχολούνται τα πράγματι με την καθαριότητα, περισυλλογήν και απομάκρυνσιν οικιακών και οδικών απορριμμάτων της πόλεως, την καθαριότητα και φύλαξιν των δημοτικών αποχωρητηρίων και σταύλων, ως και τους οδηγούς αυτοκινήτων καθαριότητος, επίδομα ανθυγιεινής εργασίας, οριζόμενον εις ποσοστόν 12%ο επί του εκάστοτε καταβαλλομένου αυτοίς κατωτάτου ορίου ημερομισθίου.

Άρθρον 2

Το ανωτέρω επίδομα χορηγείται αναδρομικώς από της Ιανουαρίου 1963.

Άρθρον 3

Εις περίπτωσιν αναθέσεως παρά του Δήμου Ξάνθης της καθαριότητος της πόλεως εις εργολάβον αναλαμβάνει ο Δήμος την υποχρέωσιν, όπως τους όρους της παρούσης συλλογικής συμβάσεως συμπεριλάβη υποχρεωτικώς εις τους όρους της μετά του εργολάβου συναφθησομένης σχετικής συμβάσεως.

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται αι υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 27 Μαΐου 1963

—

44613)2592)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 18.4.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατών κιβωτοποιών Καλαμάτας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 234 της 27 Μαΐου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ως τροποποιηθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ιδία του ν.δ. 3755)1957, αποφαινόμεθα:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 18.4.1963 συλλογική σύμβασις εργασίας εργατών κιβωτοποιών Καλαμάτας, κατατεθείσα ημίν την 8.5.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 456)8.5.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας εργατών κιβωτοποιών Καλαμάτας

Εν Καλαμάτα σήμερον την 18ην του μηνός Απριλίου 1963, ημέραν Πέμπτην και ώραν 7ην μ.μ., οι κατωθι υπογεγραμμένοι: 1) Ιωάννης Δρούγας και Βασίλειος Λαμπρόπουλος, έμποροι εξαγωγείς, ενεργούντες εν προκειμένω ως εκπρόσωποι του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Καλαμάτας, 2) Νικόλαος Καρώμπελας, Σπυρίδων Λαμπρόπουλος και Δημήτριος Μπαρδουνιώτης, ενεργούντες εν προκειμένω ως εκπρόσωποι του Επαγγελματικού και Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Καλαμάτας, και 3) Γεώργιος Γεωργαντάκης, πρόεδρος Εργατικού Κέντρου, και Παναγιώτης Γεωργίκος, πρόεδρος Σωματείου Εργατών Κιβωτοποιών Καλαμάτας, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι υπό των οργανώσεών των, απεφάσισαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δι' ης τίθενται κανόνες, ρυθμίζοντες τας αποδοχάς και όρους εργασίας των εις την κατασκευήν ξυλίνων και χαρτίνων κιβωτίων εργαζομένων.

Άρθρον 1

Καθορίζονται κατωτάτα όρια αμοιβής των κιβωτίων των εργαζομένων εις ξυλουργικά εργαστάσια κιβωτοποιίας και εργαστάσια εξαγωγής των διά κιβωτίων εξαγομένων προϊόντων (σταφίδος, σύκων κλπ.).

α) Διά σκάρωμα - πάτωμα δραχμαί 0,50 λεπτά της δραχμής χωρητικότητος 10 - 15 κιλών συμπεριλαμβανομένων.

β) Διά σκάρωμα - πάτωμα δραχμαί 0,55 λεπτά της δραχμής χωρητικότητος 16 - 25 κιλών συμπεριλαμβανομένων.

γ) Διά σκάρωμα - πάτωμα κιβωτίων χωρητικότητος άνω των 25 κιλών ελευθέρα συμφωνία μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων.

δ) Καπάκωμα - συρματόδεμα ξυλίνων κιβωτίων εν γένει δραχμαί 0,464 λεπτά της δραχμής.

Άρθρον 2

α) Διά σκάρωμα χαρτίνου κιβωτίου δραχμαί 0,348 λεπτά της δραχμής.

β) Διά κόλλημα χαρτίνου κιβωτίου και τοποθέτησιν ταινίας επ' αυτού 0,348 λεπτά της δραχμής.

Εις τας ανωτέρω αναγραφομένας αποδοχάς περιλαμβάνεται και ανάλογον ποσοστόν προσαυξήσεως, υπολογισθείσης επί των βασικών αποδοχών, επί σκοπώ εξασφαλίσεως εις τους εργαζομένους πλήρως του εκάστοτε υπό των υπουργικών αποφάσεων ορίζομένου δώρου επί ταις εορταίς Χριστουγέννων και Πάσχα, ως επίσης και ανάλογον ποσοστόν προσαυξήσεως υπέρ του Ι.Κ.Α. (16,0)ο εργοδοτική εισφορά), επί σκοπώ καταβολής όμου μετά εργαζομένων, δι' ό και οι εργαζόμενοι δεν δικαιούνται επί τω αυτώ σκοπώ έτερου δώρου, ορισθησομένου διά γενικής ή ειδικής υπουργικής αποφάσεως ή έτερος υπέρ Ι.Κ.Α. εργοδοτικής εισφοράς, παραιτούμενοι οιασδήποτε περαιτέρω αξιώσεως δυνητικής ανωτέρω αιτίας.

Άρθρον 3

Η πρόσληψις του προσωπικού παρά των ιδιοκτητών ξυλουργικών εργαστασίων ή εμπόρων εξαγωγέων πόλεως Καλαμάτας θα γίνεται κατά

προτίμησιν παρά τοῦ Σωματείου Κιβωτοποιῶν Καλαμάτας.

Ἄρθρον 4

Ἡ παράβασις οἱουδήποτε τῶν ὅρων τῆς παρούσης συνεπάγεται τὰς συνεπείας τοῦ ἀ.ν. 547) 1937.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1 Μαΐου 1963, λήγει δὲ τὴν 30.4.1964.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1963

—

41833)2409)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 9.11. 1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ κινήσεως ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 203 τῆς 10 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 8239)1955, 2) τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 10.11.1962 ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου Σταθμαρχῶν, Ἐλεγκτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων ἔγγραφον δήλωσιν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 9.11.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ κινήσεως ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, 3) τὴν ἀπὸ 8.5.1963 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2198)1963 ἀπόφασιν ἡμῶν, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β', τῆς 10.1. 1963, ἀποφαίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 10.8.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 9.11.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ κινήσεως ἀστικῶν λεωφορείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 76261 1960 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 480 τεῦχος Β' Φ.Ε.Κ. τῆς 24. 11.1960.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1963

—

33656)Τ 212)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 203 τῆς 10 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ)γματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ)γματος,

4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 414)1963 καὶ 426) 1962 ἀναφορῶν του.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 333)1963, συνεδριάσεως 84 καὶ 86 τῆς περιόδου ΙΒ' τῆς 7.1. 1963 καὶ 17.1.1963), ἀποφαίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος προστεθῇ διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Τὸ δικαίωμα εἰς ἀπόληψιν συντάξεως, βάσει τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 2, 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ, ὡς ἰσχύουν κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7415)Σ.85)27.2.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 123)1963, τ. Β'), ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἀναιρέχει εἰς χρόνον πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαΐου 1963

—

41647)2385)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως καὶ αὐθις ἰσχύος «καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων προσωπικοῦ ἐργοστασίων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων ἄπαξ τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 206 τῆς 13 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239) 1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 8.5.1963, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3064)134)12.1.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφαίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τρίμηνον εἰσέτι χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι 13.8.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῶν καταγγελθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 2)1957 καὶ 15)1960 ἀποφάσεων τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ταῦ ἐργατοτεχνικοῦ

προσωπικοῦ βιομηχανιῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐγκριθείσης, ἀντιστοίχως, διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 10240)1957 (Φ.Ε.Κ. 53 τ. Β' τῆς 16.2.1957) καί 6226)1960 (Φ.Ε.Κ. 417 τ. Β' τῆς 26.9.1960) ἀποφάσεων ἡμῶν καί τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Μαΐου 1963

—

38469)2197)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως ἰσχύος κατηγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ πλαστικῶν εἰδῶν κλπ. Α.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 206 τῆς 13 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239) 1955, ἐν συνδυασμῷ μέ τήν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) τήν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατά τήν 14.3.1963 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Βιομηχανιῶν Πλαστικῶν Ὑλῶν καί συναφῶν Α.Π.Π.», 3) σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά τήν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 8.5.1963, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί 4μηνον χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρι 14.9.1963, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐνόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης, ὡς ἄνω, ὑπ' ἀριθ. 7)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βιομηχανιῶν καί πλαστικῶν εἰδῶν καί συναφῶν περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 36140) 2063)28.4.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 150 τ. Β' τῆς 28.4.1962).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Μαΐου 1963

—

61105)1962 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Οἰκονομικῶν καί Συντονισμοῦ

Περί καθορισμοῦ τῶν ἀποζημιώσεων τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 238 τῆς 6 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3001)1954 καί τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὁ.ν. 1792)1951.

2) Ὅτι διά τήν πληρεστέραν μελέτην, ἐκτέλεσιν καί ἐπίβλεψιν τῶν ἐν τῷ Κρατικῷ Ἐργοστασίῳ Ἀεροπλάνων ἐκτελουμένων ἀεροπορικῶν ἔργασιῶν ἀπαιτεῖται ἐργασία τοῦ τεχνικοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ πέραν τῆς νόμῳ ὑποχρεωτικῆς τοιαύτης, ὡς καί ὅτι ἡ φύσις τῆς ὑπό τοῦ προσωπικοῦ τούτου ἐκτελουμένης ἐργασίας ἐπιβάλλει μετακινήσεις αὐτοῦ ἐκτός γραφείου, συνεπαγομένας δαπάνας κινήσεως καί λοιπάς παρομοιοτρόπους δαπάνας.

3) Ὅτι κατά τόν καθορισμόν τῶν ἀμοιβῶν, τῶν προβλεπομένων ὑπό τοῦ ν.δ. 3001)1954 δέν δύναται νά παρορᾶται τό διαμορφωθέν ἐπίπεδον τῶν ἀμοιβῶν τῶν εἰς ἰδιωτικά ἔργα ἀσχολουμένων τεχνικῶν καί ὅτι εἰδικώτερον διά τούς μηχανολόγους - ἠλεκτρολόγους ὁ δυναμενός πρός τόν μεγάλον ἀριθμόν τῶν ἐκτελουμένων ἰδιωτικῶν καί δημοσίων ἔργων καί τῶν ὑφισταμένων τεχνικῶν ἐγκαταστάσεων περιορισμένος ἀριθμός αὐτῶν ἔχει διαμορφώσει λίαν ὑψηλόν τό ἐπίπεδον τῶν ἀμοιβῶν τῶν τεχνικῶν τούτων.

4) Ὅτι αἱ ὑπηρεσιακαί ἀνάγκαι τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων ἐπιβάλλουσιν, ὅπως οἱ τεχνικοί τοῦ κλάδου ἠλεκτρολόγων - μηχανολόγων χρησιμοποιοῦνται διά τήν ταχείαν ἐκτέλεσιν τῶν ἀεροπορικῶν ἐργασιῶν ἀποκλειστικῶς, ὑποχρεούμενοι εἰς πολύωρον ὑπερωριακήν ἀπασχόλησιν, ὥστε νά ἀποκλείεται ἡ δυνατότης τῆς ἐπί ηὐξημένῃ ἀμοιβῇ ἀπασχολήσεως των εἰς ἰδιωτικά ἔργα, παρά τήν πρός τοῦτο παρεχομένην ὑπό τῆς νομοθεσίας εὐχέρειαν.

5) Τάς σοβαρᾶς δυσχερείας, τάς ὁποίας ἀντιμετωπίζει τό Δημόσιον διά τήν πλήρωσιν τῶν θέσεων τῶν τεχνικῶν τοῦ ἀνωτέρω κλάδου καί τήν ἐπιτακτικήν ἀνάγκην τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διατηρήσεως τούτων, ὡς καί τῆς προσελεύσεως νέων στελεχῶν.

6) Ὅτι διά τούς ἀνωτέρω λόγους ἡ ἀμοιβή ὑπερωριακῆς ἐργασίας καί λοιπαί ἀποζημιώσεις τῶν ἠλεκτρολόγων - μηχανολόγων τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων δέν δύνανται νά ἀρίστανται κατά πολύ τῶν εἰς τούς ἰδιώτας τεχνικούς καταβαλλομένων, ἵνα μή ἐπιτραπῇ ἡ διαρροή αὐτῶν εἰς ἰδιωτικά ἔργα.

7) Ὅτι ἡ αὐτή ὡς ἄνω μεταχείρισις ἐπιβάλλεται καί διά τόν ἐπί τρίτῳ βαθμῷ ἀρχιμηχανικόν τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, μόνιμον δημόσιον ὑπάλληλον, καθ' ὅσον ἡ φύσις τῆς ὑπηρεσίας του ὡς διευθυντοῦ τῆς ἡς προΐσταται Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων καί αἱ ηὐξημέναι αὐτοῦ εὐθῦναι διά τήν ὁμαλήν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ἐπιβάλλουσι πολύωρον ὑπερωριακήν ἀπασχόλησιν αὐτοῦ καί ηὐξημένων ἀριθμῶν μετακινήσεων καί

8) Ὅτι διά τούς λοιπούς τεχνικούς τοῦ κλάδου τῶν χημικῶν δέν συντρέχουσιν οἱ ὡς ἄνω εἰδικοί λόγοι, καθ' ὅσον ἡ ὑπερωριακή αὐτῶν ἀπασχόλησις εἶναι περιορισμένη, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τάς ἀποζημιώσεις τοῦ ν.δ. 3001) 1954 τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων καθ' ἣν δικαιουμένων τοῦ ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3670)1957 προβλεπομένου ἐπιδόματος ὡς ἀκολούθως:

Ἐπί συμβάσει ἠλεκτρολόγων - μηχανολόγων τῆς Α' κατηγορίας καί ἐπί 3ῳ βαθμῷ ἀρχιμηχανικοῦ μονίμου ὑπαλλήλου τοῦ ἐργοστασίου.

	Δι' ὑπερωριακήν ἀπασχόλησιν	Δι' ἔξοδα κινήσεως μηνιαίων
Τῶν ὑπηρετούντων εἰς τήν περιοχήν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης	1.200	1.000
Τῶν ὑπηρετούντων εἰς τάς		

Λοιπάς περιοχάς	2.400	2.000
3) Των άνηκόντων εἰς τὸν κλάδον τῶν χημικῶν (ἐπὶ συμβάσει)		
Τῶν ἐπὶ μισθῷ 2ου βαθμοῦ	550	150
Τῶν ἐπὶ μισθῷ 3ου βαθμοῦ	400	250
Τῶν ἐπὶ μισθῷ 4ου βαθμοῦ	400	400
Τῶν ἐπὶ μισθῷ 5 - 7ου βαθμοῦ	400	450

Προσωπικῶν Β' κατηγορίας

Α' Ἀποζημιώσεις ὑπερωριακῆς ἐργασίας

1) Πολιτικοὶ ὑπομηχανικοὶ καὶ ὑπομηχανικοὶ μηχανολόγοι πτυχιοῦχοι τῶν κατωτέρων Σχολῶν Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς Ἀλλοδαπῆς:

Ἐπὶ 4ῳ ἕως 7ῳ βαθμῷ δραχμαὶ τετρακόσιαι πεντήκοντα (450).

Ἐπὶ 8ῳ βαθμῷ δραχμαὶ τετρακόσιαι (400)

Ἐπὶ 9ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμαὶ τριακόσιαι πεντήκοντα (350).

2) Ὑπομηχανικοὶ ἐν γένει μὴ κεκτημένοι πτυχίου τῶν κατωτέρων Σχολῶν Ε.Μ.Π.:

Ἐπὶ 4ῳ ἕως 6ῳ βαθμῷ δραχμαὶ τριακόσιαι πεντήκοντα (350).

Ἐπὶ 7ῳ ἕως 8ῳ βαθμῷ δραχμαὶ τριακόσιαι (300).

Ἐπὶ 9ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμαὶ διακόσιαι πεντήκοντα (250).

3) Τεχνικοὶ βοηθοί:

Ἐπὶ 5ῳ ἕως 7ῳ βαθμῷ δραχμαὶ τριακόσιαι (300).

Ἐπὶ 8ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμαὶ διακόσιαι πεντήκοντα (250).

4) Σχεδιασταί:

Ἐπὶ 5ῳ ἕως 7ῳ βαθμῷ δραχμαὶ διακόσιαι πεντήκοντα (250).

Ἐπὶ 8ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμαὶ διακόσιαι (200).

5) Ἐργοδηγοὶ - ἐπιστάται:

Ὅλων τῶν βαθμῶν δραχμαὶ διακόσιαι πεντήκοντα (250).

Β' Ἔξοδα κινήσεως

1) Πολιτικοὶ ὑπομηχανικοὶ καὶ ὑπομηχανικοὶ μηχανολόγοι πτυχιοῦχοι τῶν κατωτέρων σχολῶν τοῦ Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμων σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς:

Ἐπὶ 4ῳ ἕως 5ῳ βαθμῷ δραχμαὶ τριακόσιαι (300).

Ἐπὶ 6ῳ ἕως 8ῳ βαθμῷ δραχμαὶ διακόσιαι πεντήκοντα (250).

Ἐπὶ 9ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμαὶ διακόσιαι (200).

2) Ὑπομηχανικοὶ ἐν γένει μὴ κεκτημένοι πτυχίου τῶν κατωτέρων σχολῶν:

Ἐπὶ 4ῳ ἕως 7ῳ βαθμῷ δραχμαὶ διακόσιαι (200).

Ἐπὶ 8ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμαὶ ἑκατὸν πεντήκοντα (150).

3) Τεχνικοὶ βοηθοί:

Ἐπὶ 5ῳ ἕως 6ῳ βαθμῷ δραχμαὶ διακόσιαι (200).

Ἐπὶ 7ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμαὶ ἑκατὸν πεντήκοντα (150).

4) Σχεδιασταί:

Ἐπὶ 5ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμαὶ ἑκατὸν πεντήκοντα (150).

5) Ἐργοδηγοὶ ἐπιστάται:

Ὅλων τῶν βαθμῶν δραχμαὶ ἑκατὸν πεντήκοντα (150).

Αἱ ἐκ τῆς παρούσης προβλεπόμεναι ἀποζημιώσεις καταβάλλονται καὶ διὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ τεχνικὸς ὑπάλληλος ἐκτελεῖ ὑπηρεσίαν ἐκτὸς ἕδρας.

Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποζημιώσεις δὲν καταβάλλονται εἰς τοὺς ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας μὴ προσφέροντας ὑπηρεσίαν, τυγχάνοντας ἀδείας μετὰ ἢ ἄνευ ἀποδοχῶν κλπ. Ἐν ἀπουσίᾳ ὑπαλλήλου ἐκ τῶν ἀποζημιώσεων τῆς παρούσης ἐκπίπτεται τὸ 1)25 δι' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν.

Αἱ δυνάμει τῶν μέχρι σήμερον ἰσχυουσῶν ἀποφάσεων ἡμῶν χορηγούμεναι ἀποζημιώσεις διὰ παρεχομένην καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίαν δὲν καταβάλλονται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, ὅπαν δὲ τὸ ὡς ἄνω τεχνικὸν προσωπικὸν ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ τὰς ὑπηρεσίας κατά τε τὴν κανονικὴν καὶ ὑπερωριακὴν λειτουργίαν τοῦ Κ.Ε.Α.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1962 καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1962.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Μαρτίου 1962

—

42241 2596 1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ Προαστείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 230 τῆς 31 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 13 § 3 τοῦ π. δ)τος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.»,

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11452)754)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν πέριξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων»,

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ἐδάφ. δ' τοῦ ν. δ/ματος 3789)1957,

4) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ/ματος 4020 1959,

5) Τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 73618)1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1958 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ἐπὶ τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ ὡς καὶ τῶν ταμιῶν τῶν ἐμπορικῶν κα-

καταστημάτων άπασης της χώρας» καί της ὑπ' ἀριθ. 28278)1961 ὁποίας περί «κηρύξεως ἐκτελεστής της ὑπ' ἀριθ. 3)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ. Δ.Α. Ἀθηνῶν κλπ.».

6) Την ὑπ' ἀριθ. 5361)65)5)15.4.1963 γνώμην της Ἀστυνομικής Διευθύνσεως Πειραιώς.

7) Την ὑπ' ἀριθ. 305)10.5.1963 γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Πειραιῶς.

8) Την ὑπ' ἀριθ. 766)6.4.1963 γνώμην τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων Πειραιῶς.

9) Την ὑπ' ἀριθ. 1291)Γ')20.4.1963 γνώμην τοῦ Συνδέσμου Ἐμπορουπαλλήλων Πειραιῶς, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τάς ὥρας ἀνοίγματος, μεσημβρινής διακοπής καί κλεισίματος τῶν κάτωθι κατά κατηγορίας ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Πειραιῶς καί τῶν περιξ αὐτοῦ Δήμων, Κοινοτήτων καί Προαστείων ὡς ἀκολούθως:

I) Καταστήματα ὑφασμάτων, γυναικείων, ἀνδρικῶν εἰδῶν πολυτελείας, ὀπτικῶν, καλλυντικῶν καί ἀρωμάτων, δερμάτων, γενικοῦ ἐμπορίου, ὑαλικῶν, μπαχαρικῶν καί εἰδῶν κιγκαλερίας καί χημικῶν προϊόντων:

Ἀπό 1)5 - 30)9:

Ἀπο 8 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί

Ἀπό 5 μ.μ. - 8 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον:

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30 μ.μ.

Ἀπό 1)10 - 30)4:

Ἀπό 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί

Ἀπό 4 π.μ. - 7.30 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον:

Ἀπό 8.30 - 2 μ.μ.

II. Κατά τό ἀπό 1 - 20 Δεκεμβρίου χρονικόν διάστημα, καθ' ὅ δέν ἐφαρμόζεται ἡ μεταμεσημβρινή ἀργία τοῦ Σαββάτου:

Ἀπό 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί 4 - 7 μ.μ.

III. Κατά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 21 - 31)12:

21, 22, 23, 27, 28 καί 29 Δεκεμβρίου ἀπό 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί 3.30 - 8.30 μ.μ.

30 Δεκεμβρίου:

Ἀπό 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί

Ἀπό 3.30 μ.μ. - 9 μ.μ.

24 καί 31 Δεκεμβρίου:

Ἀπό 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί

Ἀπό 3.30. μ.μ. - 9.30 μ.μ.

IV. Κατά τήν Μεγάλην Ἑβδομάδα:

Μεγάλην Δευτέραν καί Τρίτην:

Ἀπό 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί

Ἀπό 4 μ.μ. - 8.30 μ.μ.

Μεγάλην Τετάρτην καί Πέμπτην:

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί

Ἀπό 4 μ.μ. 8.30 μ.μ.

Μεγάλην Παρασκευήν:

Ἀνοικτά 12 μ. - 8 μ.μ.

Μέγα Σάββατον:

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί

Ἀπό 4 μ.μ. - 9.30 μ.μ.

V. Καταστήματα χονδρικής πωλήσεως τροφίμων (ἠτοι ἀποικιακῶν καί ἐγχωρίων προϊόντων, ἀλεύρων καί δημητριακῶν).

Ἀπο 1)10 - 31)5:

Ἀπό 8 π.μ. - 4 μ.μ. συνεχῶς.

Ἕκαστον Σάββατον 8 π.μ. - 2 μ.μ.

Κατά τό ὡς ἄνω χρονικόν διάστημα οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως παρέχωσι διαδοχικῶς εἰς τό προσωπικόν αὐτῶν κατά τάς μεσημβρινάς ὥρας ἡμίσειαν ἀνάπαυσιν διά τήν λῆψιν μεσημβρινοῦ γεύματος.

Ἀπό 1)6 - 30)9:

Ἀπό 7.30 π.μ. - 2.30 μ.μ. συνεχῶς.

VI. Καταστήματα ἀκατεργάστων σιδήρων καί μετάλλων:

Ἀπο 15)5 - 15)10:

Ἀπό 8 π.μ. - 3 μ.μ. συνεχῶς.

Ἀπό 16)10 - 14)5:

Ἀπό 8 π.μ. - 3 μ.μ. συνεχῶς

Κατ' ἀμφοτέρας τάς περιόδους ἕκαστον Σάββατον ἀπό 8 π.μ. - 2 μ.μ.

VII. Καταστήματα σιδηρικῶν, ναυτιλιακῶν καί βιομηχανικῶν εἰδῶν:

Ἀπό 15)5 - 15)10:

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30 μ.μ. καί

4.30 μ.μ. - 7 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον:

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30 μ.μ.

Ἀπό 16)10 - 14)5:

Ἀπο 8 π.μ. - 1 μ.μ. καί

3.30 μ.μ. - 7 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον:

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30 μ.μ.

VIII. Καταστήματα χρωμάτων καί οἰκοδομησίμων ὑλῶν:

Ἀπό 15)5 - 15)10:

Ἀπό 7.30 π.μ. - 1 μ.μ. καί

4.30 μ.μ. - 7.30 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον:

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30 μ.μ.

Ἀπό 16)10 - 14)5:

Ἀπό 8 π.μ. - 1 μ.μ. καί

3.30 μ.μ. - 7 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον:

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30 μ.μ.

IX. Καταστήματα παλαιῶν σιδήρων:

Καθ' ὅλον τό ἔτος:

Ἀπό 8 π.μ. - 12 μ.μ. καί

1 μ.μ. - 5.30 μ.μ.

Έκαστον Σάββατον:

Από 8 π.μ. - 1.30 μ.μ.

Χ. Εἰς περίπτωσιν συμπτώσεως τῆς κατά τά ἀνωτέρω μεταφερομένης ἀναπαύσεως τοῦ Σαββάτου πρός ἡμέραν τελέσεως ἐμπορικῆς ἐγγύησεως, ἑβδομαδιαίας ἀγορᾶς ἤ παραμονῆς τοπικῆς ἑορτῆς τό κλείσιμον τῶν ὡς ἄνω καταστημάτων μετατίθεται εἰς τήν ἑπομένην ἐργασίμων ἡμέραν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Μαΐου 1963

4479)2575)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας

Περί ἐγκρίσεως μετά τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀρ.θ. 5)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ραπτεργατῶν Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 213 τῆς 20 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγρ/φου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239/1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν. δ. 3755)1957, 2) τήν ὑπ' ἀριθ. 5)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ραπτεργατῶν Ἡρακλείου», καθ' ἥς δέν ἠσκήθη ἔφεσις, 3) τήν από 16.5.1963 σχετικήν γνωροδότησιν τοῦ Τμήματος ὅρων καί ἀμοιβῆς ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν καί ἀποδεχόμεθα, 4) λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ οἰκονομική πολιτική τῆς Κυβερνήσεως ἐχρεται εἰς τήν ἐπιδίωξιν τῆς διατηρήσεως τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἤτοι εἰς τήν διατήρησιν σταθερᾶς τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος, τόσον ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὅσον καί ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς διατηρήσεως τῆς ὑφισταμένης ἰσοτιμίας πρός τά συναλλάγματα ἐξωτερικοῦ. Κατά τήν ἐπιδίωξιν ταύτην ἡ Κυβέρνησις εἶναι ὑποχρεωμένη νά ἀντιμετωπίζῃ τάς ἐκ τῶν δημιουργουμένων πληθωριστικῶν πιέσεων ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτῆς προγράμματος ἐπιδράσεις ἐπί τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος διά τῆς λήψεως μέτρων, δι' ὧν περιορίζονται τά εἰσοδήματα τά δημιουργοῦντα ζήτησιν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν. Ἡ τοιαύτη πολιτική τῆς Κυβερνήσεως δέν ἀποκλείει βεβαίως τήν αὔξησιν τῶν εἰσοδημάτων τῶν μισθωτῶν, ἀλλά ἐξαρτᾷ αὐτήν ἐκ τοῦ ὕψους τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ προϊόντος καί τῆς αὐξήσεως τῆς ἀτομικῆς ἤ ὁμαδικῆς παραγωγικότητος. Ἡ κοινωνική ὡς ἑτέρου πολιτική τῆς Κυβερνήσεως συνίσταται εἰς τήν ἴσην μεταχείρισιν τῶν μισθωτῶν ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι αἱ ἀποδοχαί αὐτῶν θά ρυθμίζωνται κατά τήν συμβολήν ἑκάστης κατηγορίας αὐτῶν εἰς τήν δημιουργίαν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καί θά ἀνταποκρίνωνται εἰς τάς ἑκάστοτε διακυμάνσεις τοῦ τιμαρίθμου, 5) τήν ἀντίθετος πολιτική, ἐπιτρεπούσης τήν αὔξησιν τῶν εἰσοδημάτων πέραν τῶν ὁρίων ταύτην, θά προεκάλει διατάραξιν τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἀνατροπήν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ οἰκονομικοῦ προγράμματος καί διά τῆς αὐξήσεως τοῦ τιμαρίθμου θά ὡδήγει εἰς μείωσιν τῶν πραγματικῶν μισθῶν καί ἡμερομισθίων. Τά ὑπό τῆς ἀνωτέρω ὅμως διατηρητικῆς ἀποφάσεως καθοριζόμενα κατωτάτα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν περί ὧν αὕτη μισθωτῶν ἀντίκεινται πρός τήν κατά τα προειρημένα διαγραφομένην οἰκονομικήν καί κοινωνικήν πολιτικήν τῆς Κυβερνήσεως, ὡς περιεχόντα ποσοστά αὐξήσεων, ἅτινα συνεχιζόμενα πρός τό γενικόν ἐπίπεδον ἀμοιβῶν ἐργασίας κεῖνται πέραν τῶν ἐπιτρεπομένων ὁρίων αὐξήσεων καί συνεπῶς δέον ὅπως, τροποποιουμένης τῆς ἐν λόγῳ διατηρητικῆς ἀποφάσεως, ὁρισθῶσι τά ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης καθοριζόμενα, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τήν ὑπ' ἀριθ. 5)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ραπτεργατῶν Ἡρακλείου Κρήτης», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τοῦ Σωματείου Ραπτεργατῶν Ἡρακλείου ἀφ' ἑνός καί τοῦ Συνδέσμου Ραπτῶν - Ἐμπορορραπτῶν Ἡρακλείου ἀφ' ἑτέρου, καί ἧς τό διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατά τά ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Α) Καθορίζει τήν ἀμοιβήν τῶν κατ' μονάδα ἐργασίας (καλφαλίκι) ἀριθμουμένων ραπτεργατῶν καί ραπτεργατριῶν ἐντός τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ραφείου ἤ ἐμπορορραφείου ὡς κατωθι: α) Διά τό ράψιμον σακκακιοῦ δραχμαί 215, β) παλτοῦ δραχμαί 290, γ) παντελονιοῦ δραχμαί 87 καί δ) γιλέκου δραχμαί 37. Δια τους ἐκτός τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ραφείου ἤ ἐμπορορραφείου ἐργαζομένους ραπτεργάτας καθορίζει τήν ἀμοιβήν κατ' μονάδα ἐργασίας ὡς κατωθι: α) Διά τό ράψιμον σακκακιοῦ δραχμαί 240, β) παλτοῦ δραχμαί 320, γ) παντελονιοῦ δραχμαί 40 καί δ) γιλέκου δραχμαί 40.

Β) Καθορίζει τό ἡμερομίσθιον: α) Τῶν τεχνιτῶν ραπτεργατῶν τῶν ἐπί ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων εἰς δραχμάς 88, β) τοῦ βοηθοῦ α' εἰς δραχμάς 66, γ) τοῦ βοηθοῦ β' εἰς δραχμάς 60 καί δ) τῶν μαθητευομένων, ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, εἰς δραχμάς 25.

Γ) Καθορίζει ἰσχύν τῆς παρούσης ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1963

4240)2425)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν μαρμαρογλυπτῶν - λιθοξόων Ἡρακλείου Κρήτης

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 213 τῆς 20 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν.δ. 3755) 1957, 2) Τήν ὑπ' ἀριθ. 3)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου Κρήτης, καθ' ἧς δέν ἠσκήθη ἔφεσις ἀποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστήν τήν ὑπ' ἀριθ. 3)1963

άπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν μαρμαρογλυπτῶν - λιθοξόων περιοχῆς Ἡρακλείου Κρήτης», ἐκδοθείσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Μαρμαρογλυπτῶν καὶ Λιθοξόων «Ὁ Φειδίας» ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἡρακλείου, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Α') Καθορίζει ἡμερομίσθιον : α) Διὰ τοὺς τεχνίτας, κόπτας, τοποθέτας, ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν πέντε (5) ἐτῶν, δραχμὰς 105. β) Διὰ τοὺς βοηθοὺς τούτων, ἔχοντας ἡλικίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν καὶ ὑπηρεσίαν, δραχμὰς 75. γ) Διὰ τοὺς λοιποὺς ἐργάτας - μαρμαρογλύπτας, τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, ἡμερομίσθιον δραχμῶν 60, διὰ τοὺς ἔχοντας δὲ ἡλικίαν κάτω τῶν 18 ἐτῶν ἡμερομίσθιον δραχμῶν 30.

Β') Καθορίζει ἰσχὺν τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1963

—

44927)2582)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 1) 1963 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Δωρίσης καὶ 1)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ Δωρίσης ἀποφάσεων «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν πριστηρίων ξυλείας Νομοῦ Τρικάλων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 213 τῆς 20 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφαίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 1)1963 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Δωρίσης καὶ 1)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Δωρίσης ἀποφάσεις «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν πριστηρίων ξυλείας Νομοῦ Τρικάλων», ἐκδοθείσας εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου ἐργατοτεχνιτῶν πριστηρίων ξυλείας Τρικάλων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Σωματείου «Πριστήρια Δυτικῆς Θεσσαλίας» καὶ ὧν τὸ διατακτικόν, διατυπούμενον εἰς ἐνιαῖον κείμενον, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως :

1) Καθορίζει τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν μαθητευομένων, τῶν βοηθῶν τεχνιτῶν καὶ τεχνιτῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ξυλουργικὰ ἐργοστάσια πρίσεως ξυλείας τοῦ Νομοῦ Τρικάλων ὡς ἀκολούθως :

Α' Μαθητευόμενοι :

Ἀπὸ τοῦ 14ου ἔτους ἕως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των :

Κατὰ τὸ 1ον ἔτος	δραχμὰς		24
» » 2ον »	»		28
» » 3ον »	»		35
» » 4ον »	»		40

Β' Βοηθοὶ τεχνιτῶν :

Οἱ βοηθοὶ τεχνιτῶν τῶν κατωτέρω παραγράφων Γ' καὶ Δ' (ἐφ' ὅσον ἔχουν προϋπηρεσίαν μαθητευομένου ἑνὸς (1) τοὐλάχιστον ἔτους) ὁ διολογεύς, ὁ ἀποθηκάριος, ὁ χειριστὴς δίσκου καὶ ὁ χειριστὴς κορδέλλας ὑποπροϊόντων, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν πραγματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὰς ἀνωτέρω εἰδικότητας, μὴ ὑπολογιζομένων τῶν ἐτῶν μαθητείας, δικαιοῦνται τῶν κάτωθι ἡμερομισθίων :

Κατὰ τὸ 1ον ἔτος	δραχμὰς		60
» » 2ον »	»		62
» » 3ον »	»		64
» » 4ον »	»		66

Γ' Τεχνῖται :

(Ἥτοι ὁ χειριστὴς κορδέλλας, ὁ χειριστὴς καταρράκτου, ὁ χειριστὴς δίσκου, ὁ χειριστὴς ρομποτόμου) ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας των δικαιοῦνται τῶν κάτωθι ἡμερομισθίων, ἀναλόγως πρὸς τὴν συναλικὴν πραγματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὰς ἀνωτέρω εἰδικότητας, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως διευκρινίζεται, ὅτι δὲν ὑπολογίζονται τὰ ἔτη μαθητείας καὶ τῆς ὑπηρεσίας ὡς βοηθῶν τεχνιτῶν καὶ ἐφ' ὅσον ἐργάζονται ὡς τοιοῦτοι (τεχνῖται).

Κατὰ τὸ 1ον, 2ον καὶ 3ον ἔτος	δραχμὰς		67
» » 4ον, 5ον καὶ 6ον »	»		72
Πέραν τοῦ 6ου ἔτους	»		75

Δ' Τροχιστής :

Κατὰ τὸ 1ον, 2ον καὶ 3ον ἔτος	»		70
» » 4ον, 5ον καὶ 6ον ἔτος	»		80
Πέραν τοῦ 6ου ἔτους	»		95

2) Ἀποφαίνεται, ὅπως ἐφοδιάζονται οἱ τεχνῖται, βοηθοὶ τεχνιτῶν καὶ μαθητευόμενοι διὰ βιβλιαρίου ἡμερομισθιακῆς κατατάξεως, μὴ ἔχοντος τὴν ἔννοιαν ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου κατοχυρωτικοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος.

Τὴν χορήγησιν τούτων θέλει διενεργήσει τριμελὴς Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ ἑκάστοτε Ἐπόπτου Ἐργασίας Τρικάλων, ὡς προέδρου, τοῦ ἑκάστοτε προέδρου τοῦ Σωματείου ἐργοδοτῶν καὶ τοῦ ἑκάστοτε προέδρου τοῦ Σωματείου ἐργατοτεχνιτῶν ὡς μελῶν, ἔργον τῆς ὁποίας θὰ εἶναι ἡ χορήγησις τῶν προμνησθέντων βιβλιαρίων ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ παρ' ἑκάστου ἐργαζομένου ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς πραγματικῆς ἡλικίας καὶ πιστοποιητικοῦ ἐργασίας τῶν ἐργοδοτῶν ἢ τοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἐξακριβώσεως τοῦ πραγματικοῦ χρόνου ὑπηρεσίας εἰς τὰς ἀνωτέρω εἰδικότητας.

Ὁ τύπος τοῦ βιβλιαρίου θὰ ὁρισθῇ παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ δὲ ἔκδοσις ἢ ἀναθεώρησις τούτων θὰ λαμβάνῃ χώραν κατ' ἔκαστον ἔτος διὰ προσκομίσεως νέων δικαιολογητικῶν.

3) Πρόσθετοι διευκρινίσεις :

α) Τεχνίτης ἐργαζόμενος ὡς βοηθός, ἐλλει-

ρει θέσεως τεχνίτου τῆς εἰδικότητός του, θὰ λαμβάνῃ τὸ ἀνώτατον ἡμερομίσθιον τοῦ βοηθοῦ, τῶν δραχμῶν 66, τῆς ὑπηρεσίας του μὴ ὑπολογιζομένης ὡς τοιαύτης τεχνίτου.

β) Βοηθὸς ἐργαζόμενος ἐν μέρει καὶ ὡς τεχνίτης χειριστὴς κορδέλλας ἢ δίσκου, ἐργαζόμενος ἐν μέρει εἰς ὑποπροϊόντα καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν κυρίως ξυλείαν, θὰ λαμβάνῃ τὸ ἀντίστοιχον ἡμερομίσθιον τοῦ τεχνίτου τῶν 67 δραχμῶν, ἡ δὲ μικτὴ ὑπηρεσία του θὰ λογίζηται ὡς τοιαύτη τεχνίτου διὰ τὴν προσμέτρησιν καὶ κλιμάκωσιν ταύτης παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ διαφόροις ἐργοδόταις, ἐφ' ὅσον βραδύτερον θὰ ἐργασθῇ ὡς τεχνίτης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Μαΐου 1963

—

Ε48.58.8)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Τ.Σ.Α.Υ. παρεχομένων βοηθημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 208 τῆς 15 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52069)11762 28.12.1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Αὐτασφαλίσεως Ὑγειονομικῶν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν 915)12.12.1962 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένων μηνιαίων βοηθημάτων ἀπὸ δραχμὰς (500) πεντακοσίας εἰς δραχμὰς (600) ἑξακοσίας.

2) Ὑπηρεσιακὸν σημείωμα τοῦ Τ.Σ.Α.Υ., ἐξ οὗ ἐμφαίνεται, ὅτι ἡ ἐπιβάρυνσις τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς τὸ σκέλος τῶν δαπανῶν (ἀσφαλιστικαὶ παροχαί) δὲν πρόκειται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν δραχμῶν 100.000 ἐτησίως.

Ἰδόντες τὰς διατάξεις :

1) Νόμου 438)1943 «περὶ ὑπαγωγῆς τοῦ Τ.Σ.Α.Υ. εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Προνοίας».

2) Τοῦ ἀπὸ 10.8.1943 καν. διατάγματος «περὶ τρόπου ἀσκήσεως ἐποπτείας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἐπὶ τοῦ Τ.Σ.Α.Υ.».

β) Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. 19)1944 «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν κλπ.», ὡς καὶ τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 33900)16.9.1938 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 197, τεῦχος Β'), ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 αὔξησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Αὐτασφαλίσεως Ὑγειονομικῶν παρεχομένων μηνιαίων βοηθημάτων ἀπὸ δραχμὰς (500) πεντακοσίας εἰς δραχμὰς (600) ἑξακοσίας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἀπριλίου 1963

—

43802)2519)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἰωαννίνων περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἰωαννίνων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 210 τῆς 16 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἰωαννίνων περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἰωαννίνων, καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.5.1963. 4) Τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τοῦ διατακτικοῦ της ὡς εἴρηται ἀποφάσεως καὶ εἰδικώτερον διὰ τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καὶ 4 καθορίζονται ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἰωαννίνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας εἰς λίαν ὑψηλὸν ἐπίπεδον, ὡς πρὸς τὰς τρεῖς πρώτας περιπτώσεις ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἰσχύοντα εἰς τοὺς τῆς αὐτῆς κατηγορίας ἐργατοτεχνίτας τῶν λοιπῶν Δήμων τῆς χώρας, κατὰ παρέκκλισιν ἀπὸ τὰς μέχρι σήμερον ἰσχυούσας ρυθμίσεις ὡς πρὸς τὸ ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας, τὸ ὁποῖον εἰς οὐδεμίαν ἄλλην περίπτωσιν ἐργαζομένων τῆς αὐτῆς κατηγορίας παρέχεται, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ εἰρημένη διατητικὴ ἀπόφασις, περιλαμβάνουσα αὐξήσεις κειμένας ἐκτὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἀναγνωριζομένων ποσοστῶν αὐξήσεως μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικήν, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος καὶ τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν ὁμοίας κατηγορίας ἐργαζομένων καὶ δέον τῷ λόγῳ τούτῳ νὰ τροποποιηθῇ, εἰς τρόπον ὥστε τὰ μὲν κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας νὰ περιορισθοῦν εἰς ἐπίπεδα ἀνάλογα πρὸς τὰ ἰσχύοντα δι' ἄλλους ἐργαζομένους τῆς αὐτῆς κατηγορίας, αἱ δὲ διατάξεις περὶ παροχῆς ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας νὰ ἀπαλειφθῶν, ὡς προβλέπουσαι τὴν παροχὴν τοιούτου ἐπιδόματος τὸ πρῶτον διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἀποφαινόμεθα :

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἰωαννίνων περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἰωαννίνων, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἰωαννίνων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δήμου Ἰωαννίνων, καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως :

1) Τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ Δήμου καθορίζονται εἰς δραχμὰς δι' ὅλα τὴ προσλήψει καὶ

εἰς δραχμὰς 60 διὰ τοὺς ἔχοντας ἢ συμπληροῦντας ἑπταετῆ προϋπηρεσίαν.

2) Διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς σφαγεῖα, νεκροταφεῖα, ὑπηρεσίαν ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων (ἐργατῶν, ὁδηγῶν καὶ καρραγωγέων) καὶ ἐκκενώσεως βόθρων χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἀνερχόμενον εἰς ποσοστὸν 12ο/ο ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω καθοριζομένου ἡμερομισθίου.

3) Χορηγεῖται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν εἰς τοὺς ἐγγάμους ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων ἐκ δραχμῶν 100 μηνιαίως.

4) Εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς σφαγεῖα, νεκροταφεῖα, ὑπηρεσίαν ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων, ἐκκενώσεως βοθρων, ἀσφαλτεργάτας, προσωπικὸν δικτύου ὑδρεύσεως καὶ ἀντλιοστασίου ὑδρεύσεως χορηγεῖται κατ' ἔτος ἐνδυμασία ὑπηρεσίας (φόρμα), εἰς δὲ τοὺς ἐργαζομένους εἰς σφαγεῖα καὶ δίκτυον ὑδρεύσεως ἓν ζεῦγος ἐλαστικῶν ὑποδημάτων.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου 1963

—

43262,2490)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. 'Ιωαννίνων «περὶ των ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐπιπλοτεχνιτῶν 'Ιωαννίνων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 210 τῆς 16 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. 'Ιωαννίνων, καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. 'Ιωαννίνων «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἐπιπλοποιείων 'Ιωαννίνων», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου τεχνιτῶν ἐργατῶν ἐπιπλοποιῶν 'Ιωαννίνων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συλλόγου ἐργοδοτῶν ἐπιπλοποιῶν 'Ιωαννίνων, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ἐπιπλοποιείων 'Ιωαννίνων καθορίζονται ὡς κάτωθι :

	Δραχμαί
Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 1— 4 ἔτη	57
» » » » » 4— 6 »	60
» » » » » 6—12 »	62
» » » » » 12 καὶ ἄνω ἔτη	68

Κατὰ τὰ λοιπὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1962».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου 1963

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ Κ.Α.Π.

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας μηχανοξυλουργῶν Θεσσαλονίκης (*).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 22αν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1963, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 11 π.μ., ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ 1) Κωστέλας Ἀντώνιος, ἀντιπρόσωπος τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου, 2) Καρβούνης Δημ., Κωστοῦλας Ἀντώνιος, ἐκπρόσωποι Συνδέσμου Κατεργασίας Ξύλου, οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων κληθέντες ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ὑπάρχουν βιομηχανίαι κατεργασίας ξύλου, 2) Παρδάκης Ἀντώνιος, 3) Σαπίδης Κωνσταντῖνος, ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑνώσεως Μηχανοξυλουργῶν Θεσσαλονίκης, Κατσιφᾶς Ἀντώνιος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ε.Κ.Θ., ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι συνωμολόγησαν καὶ συνεπεδέχθησαν τὰ κάτωθι :

Α'. Ὅροι ἀμοιβῆς

	Δραχμαί
1) Διὰ τὸ 1ον ἔτος μαθητείας	22.—
2) » » 2ον » »	25,50
3) » » 3ον » »	33.—
4) » » 4ον » »	50 50

Β'. Οἱ ἀνωτέρω μαθητευόμενοι, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίας ἐν τῷ κλάδῳ, λαμβάνουν τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Γ'. Ἡμερομίσθια τεχνιτῶν

	Δραχμαί
1) Διὰ τὸ 5ον ἔτος ὑπηρεσίας	60,50
2) » » 6ον » »	66.—
3) » » 7ον » »	69,50
4) » » 8ον » »	75.—
5) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 8ου ἔτους	77.—

Ὡς προϋπηρεσία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης θεωρεῖται ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὁμοειδὴς τοιαύτη, ἀποδεικνυομένη διὰ πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας τῶν παρ' οἷς εἰργάσθησαν ἐργοδοτῶν ἢ διὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Εἰς τοὺς ἀποστελλομένους ἐργατοτεχνίτας εἰς οἰκοδομὰς διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν πορτοπαραθύρων καταβάλλονται τὰ ἀντιστοιχοῦντα ὁδοιπορικὰ μετ' ἐπιστροφῆς, ἐφ' ὅσον παρουσιασθῶσιν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ.

Τὰ ἡμερομίσθια τῶν θηλέων ἐργατριῶν αὐξάνονται κατὰ 10ο/ο ἐπὶ τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 10)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ.

Εἰδικοὶ ὅροι

Α'. Δι' ἀτομικῶν συμφωνιῶν ρυθμίζεται ἐ-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 43 τῆς 18.4. 1963 πράξεως καταθέσεως καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 22.4.1963.

ἀνυθέρως ὑπὸ ἐών μερῶν ἡ παροχὴ ἢ μὴ ἀναγκαιούντων ἐργαλείων, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης καταβάλλεται ἐπίδομα 15ο/ο ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω κατωτάτων ὁρίων βασικῶν ἡμερομισθίων, λόγῳ φθορᾶς ἐργαλείων, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργαζόμενος προσκομίζει ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐργασίας ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 31.3.1958 ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας ἐργοστασίων καὶ βιοτεχνικῶν ἐργαστηρίων κατεργασίας ξύλου προβλεπόμενα ἐργαλεῖα, ἅτινα καὶ χρησιμοποιεῖ.

Β'. Ἀπαγορεύεται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, ἡ κατ' οἶκον ἐργασία, ὡς καὶ ἡ ἐργασία μετὰ τὴν πάροδον τοῦ θώρου εἰς ἕτερον κατάστημα ἢ κατ' οἶκον. Ἀπαγορεύεται μὲ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ποινὴν ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀνάληψις ὑπὸ τῶν ἐργατῶν ἐργασίας μὲ κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴν εἴτε κατ' οἶκον, εἴτε εἰς καταστήματα, ἐπιτρεπομένης τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων, ἐφ' ὅσον τὸ πραγματοποιούμενον ἡμερομίσθιον ἐντὸς τοῦ θώρου εἶναι τοὐλάχιστον τὸ αὐτὸ μὲ τὸ διὰ τῆς παρούσης καθοριζόμενον.

Γ'. Ἡ χρησιμοποίησις μηχανημάτων κατεργασίας ξύλου δὲν νὰ ἀνατίθεται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ β.δ/τος τῆς 10.9 - 14.10.1937 «περὶ ἀσφαλείας τῶν ἐν τοῖς ξυλουργικοῖς ἐργοστασίοις ἀπασχολουμένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν», εἰς πρόσωπα ἄρρενα, ἔχοντα διετῆ προϋπηρεσίαν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ ἡλικίας οὐχὶ κατωτέρας τῶν 18 ἐτῶν.

Δ'. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν πρωτοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου 1963.

Οἱ συμβαλλόμενοι

—

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης(*).

Ἐν Θεσσαλονίκῃ σήμερον τὴν 22αν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1963, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 11 π.μ., ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ 1) Παπαστεργίου Βασίλειος, 2) Μανούδης Γεώργιος, τοῦ Συνδέσμου Ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης, οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων κληθέντες δηλώσαν ὅτι δὲν ὑπάρχουν Βιομηχανίαι κατεργασίας ξύλου, 2) Παρδάκης Ἀντώνιος, 3) Σαπίδης Κωνσταντῖνος, Κατώρας Ἀντώνιος, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι, συνωμολόγησαν καὶ συνεπεδέχθησαν τὰ κάτωθι:

Α' Ὅροι ἡμοιβῆς

	Δραχμαί
1) Διὰ τὸ 1ον ἔτος μαθητείας	23.—
2) Διὰ τὸ 2ον ἔτος μαθητείας	26,50
3) Διὰ τὸ 3ον ἔτος μαθητείας	34.—
4) Διὰ τὸ 4ον ἔτος μαθητείας	45.—

Β' Οἱ ἀνωτέρω μαθητευόμενοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 19 ἔτους τῆς ἡλικίας των ἀσκέτως προϋπηρεσίας ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν ἐν τῷ κλάδῳ λαμβάνουν τὸ ἡμερομίσθιον τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

	Δραχμαί
1) Διὰ τὸ 5ον ἔτος ὑπηρεσίας	60,50
2) Διὰ τὸ 6ον ἔτος ὑπηρεσίας	64.—
3) Διὰ τὸ 7ον ἔτος ὑπηρεσίας	67.—
4) Διὰ τὸ 8ον ἔτος ὑπηρεσίας	71,50
5) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 8ου ἔτους	74.—

Ὡς προϋπηρεσία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης θεωρεῖται ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὁμοειδὴς τοιαύτη, ἀποδεικνυομένη διὰ πιστοποιητικῶν προϋπηρεσίας τῶν παρ' οἷς εἰργάσθησαν ἐργοδοτῶν ἢ διὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου Ι.Κ.Α.

Εἰδικοὶ ὅροι

Α'. Αἱ ἀτομικαὶ συμφωνίαι ρυθμίζεται ἐλευθέρως ὑπὸ τῶν μερῶν ἡ παροχὴ ἢ μὴ ἀναγκαιούντων ἐργαλείων, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης καταβάλλεται ἐπίδομα 15ο/ο ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω κατωτάτων ὁρίων βασικῶν ἡμερομισθίων λόγῳ φθορᾶς ἐργαλείων, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργαζόμενος προσκομίζει ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐργασίας ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 31.3.1958 ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας ἐργοστασίων καὶ βιοτεχνικῶν ἐργαστηρίων κατεργασίας ξύλου προβλεπόμενα ἐργαλεῖα, ἅτινα καὶ χρησιμοποιεῖ.

Β'. Ἀπαγορεύεται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως, ἡ κατ' οἶκον ἐργασία, ὡς καὶ ἡ ἐργασία μετὰ τὴν πάροδον θώρου εἰς ἕτερον κατάστημα ἢ κατ' οἶκον.

Ἀπαγορεύεται, μὲ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ποινήν, ἢ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀνάληψις ὑπὸ τῶν ἐργατῶν ἐργασίας κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβῆς εἴτε κατ' οἶκον, εἴτε εἰς καταστήματα, ἐπιτρεπομένης τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων, ἐφ' ὅσον τὸ πραγματοποιούμενον ἡμερομίσθιον ἐντὸς τοῦ θώρου εἶναι τοὐλάχιστον τὸ αὐτὸ μὲ τὸ διὰ τῆς παρούσης καθοριζόμενον.

Γ'. Ἡ χρησιμοποίησις μηχανημάτων κατεργασίας ξύλου δὲν νὰ ἀνατίθεται, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ β.δ. τῆς 10ης Σεπτεμβρίου) 14 Ὀκτωβρίου 1937 «περὶ ἀσφαλείας τῶν ἐν τοῖς ξυλουργικοῖς ἐργοστασίοις ἀπασχολουμένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν», εἰς προσωπα ἄρρενα ἔχοντα διετῆ προϋπηρεσίαν εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ ἡλικίας οὐχὶ κατωτέρας τῶν 18 ἐτῶν.

Δ'. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν, ὡς καὶ τυχὸν ἐφαρμοζόμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν πρωτο-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 42 τῆς 18.4.1963 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 22.4.1963.

δικειακην περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 1ης Μαρτίου 1963.

Οι συμβαλλόμενοι

2)1963 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς

Περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εκτάκτων τεχνικών υπαλλήλων της Ε.Μ.Υ.—Γ.Ε.Α. (*).

. . . . . .

Δια ταύτα

Δεχόμενον τυπικώς τας υποβληθείσας έφεσις και εν μέρει κατ' ουσίαν την υποβληθείσαν έφεσιν του Συλλόγου Εκτάκτων Υπαλλήλων Εθνικής Μετεωρολογικής Υπηρεσίας (Γ.Ε.Α.).

Απορρίπτον την υποβληθείσαν έφεσιν του Ελληνικού Δημοσίου αποφαίνεται κατά πλειοψηφίαν ως ακολούθως :

1) Τα κατά την έναρξιν ισχύος της παρούσης προσδιοριζόμενα υπό της υπ' αριθ. 2)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των υπαλλήλων Γραφείων ανωνύμων εταιρειών κλπ. ιδιωτικών επιχειρησεων» κατώτατα όρια βασικών μηνιαίων μισθών των αρρένων και θηλέων εκτάκτων υπαλλήλων της Εθνικής Μετεωρολογικής Υπηρεσίας (νόμου 5121)1931, άρθρων 138) ειδικοτήτων: α' Παρατηρητού επιφανείας και ανωτέρας ατμοσφαίρας, β' συντάκτου μετεωρολογικών χαρτών και γ' υπολογιστού αύξάνονται κατά ποσοστόν 12 ο/ο.

2) Το δώρον εορτών (Χριστουγέννων και Πάσχα) καταβάλλεται βάσει των εκάστοτε εκδιδομένων υπουργικών περί δώρων αποφάσεων.

3) Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί μείζονες των υπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται να μειωθώσιν.

4) Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται αι διατάξεις της ως είρηται υπ' αριθ. 2)1961 αποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών.

5) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 17ης Ιουλίου 1962.

Εκρίθη, απεφασίσθη και εδημοσιεύθη.

Εν Πειραιεί τη 27η Φεβρουαρίου 1963

—

3)1963 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης

Περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών κατεργασίας ύάλου Θεσσαλονίκης (*).

. . . . . .

Δια ταύτα

Μεταρρυθμίζει την εκκαλουμένην απόφασιν (7)1962 του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσ)νίκης) ως ακολούθως :

Όροι αμοιβής

Α' Ημερομίσθια εργατοτεχνιτών :

	Δραχμαί
1) α) Τροχισταί	70
β) Καθρεπτοποιοί - κόπται	67
γ) Κορνιζοποιοί	65
δ) Βοηθοί αυτών	62
ε) Ανειδίκευτοι το πρώτον προσλαμβανόμενοι και επί εξάμηνον, ηλικίας 19 ετών και άνω, ή ηλικίας 18 ετών και με προϋπηρεσίαν ενός έτους παρ' οιφδήποτε εργοδότη	57
στ) Μετά την πάροδον του εξαμήνου λαμβάνουσι το ημερομίσθιον των βοηθών.	
2) α) Τροχισταί μετά 7ετή υπηρεσίαν	75
β) Καθρεπτοποιοί - κόπται μετά 7ετή υπηρεσίαν	72

3) Διά το θήλυ προσωπικόν τα ανωτέρω ημερομίσθια ισχύουν μειωμένα κατά 10ο/ο.

Β'. Επίδομα ανθυγιεινής εργασίας :

Λόγω του ανθυγιεινού της εργασίας οι τροχισταί και καθρεπτοποιοί λαμβάνουν επίδομα 10ο/ο.

Λοιποί όροι

Λ'. Έκαστος εργοδότης υποχρεούται να παρέχη εις τους υπ' αυτόν απασχολουμένους : α) τροχιστάς και βοηθούς αυτών, β) καθρεπτοποιούς και γ) κόπτας ανά μίαν φόρμαν εργασίας.

Β'. Έκαστος εργοδότης υποχρεούται να παρέχη επί πλέον εις τους υπ' αυτόν απασχολουμένους τροχιστάς - καθρεπτοποιούς και βοηθούς αυτών ανά εν επιστήθιον (ποδιά), χειρόκτια μετά προφυλακτήρων, κατάλληλα διά την εργασίαν και υποδήματα εξ ελαστικού.

Άπαντα τα ανωτέρω είδη ανήκουν εις την κυριότητα των εργοδοτών.

Γ'. Αι διά των ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται να μειωθώσιν, ως επίσης δέν δύνανται να μεταβληθώσι τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκώτεροι εν γένει όροι.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την ειρηνοδικειακην περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 5 Μαρτίου 1962.

Εκρίθη, απεφασίσθη και εγένετο εν Θεσσαλονίκη τη 26.2.1963.

—

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 41 της 9.4.1963 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 10.4 1963.

(**) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 44 της 19 4 1963 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 22.4 1963.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Κατά τὸν τελευταῖον καιρὸν οἱ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Δικασταὶ ἀπασχολοῦνται συχνὰ ἐπὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, διὰ νὰ ἐπιδικάσουν τὰ κατὰ τὴν κρίσιν των, εἰς τὴν περίπτωσιν, δίκαια χρηματικὰ ποσὰ δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντων ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων μισθωτῶν, κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Μᾶς ἐδόθη καὶ ἄλλοτε ἡ εὐκαιρία νὰ σημειώσωμεν πόσον εὐεργετικὴ ὑπῆρξεν ἡ γνωστὴ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸν κύκλον τῶν διαφορῶν τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ὑπάγεται καὶ ἡ ἐν λόγῳ διαφορὰ καὶ οὕτω ὁ παθὼν δύναται νὰ ὑπολογίζῃ εἰς μίαν σύντομον καὶ χωρὶς ταλαιπωρίαν ἱκανοποίησιν τοῦ δικαιώματός του.

Ἐξ ἄλλου, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῶν ὑπ' ὄψιν μας δικαστικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποφάσεων, διὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῶν χρηματικῶν ποινῶν τὰς διακρίνει τὸ ἀνάλογον κοινωνιστικὸν πνεῦμα, ὥστε νὰ θεωροῦνται ταῦτα, εἰς ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν, ἱκανοποιητικά.

Πέραν ὅμως τῆς ἀξιώσεως τῶν παθόντων διὰ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ὑπάρχει, ὡς γνωστόν, καὶ ἀξίωσις τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν ὅμως ἀμφισβητεῖται ἡ ἁρμοδιότης τῶν Ἐργατικῶν Δικαστῶν.

Κατά μίαν πρόσφατον ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (9786)1963) ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἀλλὰ εἶναι ἀντικειμένου τῆς τακτικῆς διαδικασίας, ἐνῶ κατ' ἄλλην ἀπόφασιν Πρωτοδικείου (Βόλου 17) 1962, ΕΕΔ 22, 511) ἐκδικάζεται καὶ αὕτη κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἀντιλαμβάνεται τις τὸ μέγα πρακτικὸν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ ὁριστικὴ λύσις τοῦ ζητήματος. Φυσικὰ ἑκάστη ἄποψις ἔχει τὰ ἐπιχειρήματά της. Δύναται ὅμως ἐδῶ νὰ σημειωθῇ προχείρως, ὅτι ἡ ἀντιληψις περὶ τοῦ εὐρυτέρου χώρου τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας θὰ ἐξυπηρέτει, ὅσον τοὐλάχιστον καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀμέσως παθόντας, τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των, τὰ ὁποῖα πλήσσονται περισσότερον διὰ τοῦ θανάτου τοῦ προστάτου των.

Δὲν ἠμποροῦμεν βεβαίως νὰ προϊδωμεν πῶς τελικῶς θὰ λυθῇ τὸ ζήτημα. Ὅ,τι ὅμως εὐχόμεθα εἶναι νὰ ἐδίδετο συντόμως εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ θέματος, διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἡ γνώμη του πρὸς ἄρσιν τῆς εἰς τὰ Δικαστήρια τῆς οὐσίας ὑφισταμένης διαφωνίας.

***

Λόγου γενομένου περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων σημειοῦμεν, ὅτι κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ δεκαπενθήμερον εἴχομεν καὶ ἓν ἐνδιαφέρον νομολογιακὸν νέον. Ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (10853)1963), ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐγένετο καὶ πάλιν δεκτὸν (ἴδετε καὶ ΕΕΔ 21, 1289), ὅτι εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ὑπάγονται καὶ αἱ ἐκ τῶν ἄρθρων 297 ἐπ., 914 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀξιώσεις τῶν μισθωτῶν περὶ ἀποζημιώσεως των ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, περὶ τῶν ὁποίων ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 551)1915 ἀγωγὴ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου.

Ἀνεξαρτήτως τῶν ἀντιρρήσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ νομοθετικῆς ἀπόψεως δύνανται νὰ ὑπάρξουν κατὰ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς τοῦ Πρωτοδικείου (σχετικῶς ἐν ΕΕΔ 21, 1287 ἐπ.), μὲ τὴν ἐπικράτησιν αὐτῆς εἶναι βέβαιον, ὅτι παρέχεται μεγάλης σημασίας δικονομικὴ προστασία καὶ εἰς τὰ θύματα αὐτὰ τῆς ἐργασίας πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς περιουσιακῆς βλάβης των, ἡ ὁποία, ὅμως μὲ τὴν εὐχέρειαν τῆς ἱκανοποιήσεώς των δι' ἠθικὴν βλάβην διὰ τῆς αὐτῆς ἐργατικῆς διαδικασίας, θὰ ἀποτελέσῃ δι' αὐτὰ μίαν πρώτης τάξεως βοήθειαν.

***

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως εἶναι πῶς θὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐρικτὸν δρίον, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀπολύτως δυνατὸν νὰ ἐκλείψουν ὁ κύκλος τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, διότι λέγεται καὶ γράφεται τὸν τελευταῖον καιρόν, ὅτι τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα ἔχουν ὑπερβῆ πολὺ τὸν ἐκ τῶν στατιστικῶν κατὰ τῶν προηγουμένων καιρῶν ἀριθμόν των.

Τὰ αἴτια, κατὰ τοὺς εἰδικούς, εἶναι περισσότερα τοῦ ἑνός. Πταίει ὁ ἀνήσυχος χαρακτὴρ τοῦ Ἕλληνος ἐργάτου, ἡ ἐξοικείωσίς του πρὸς τὸν ἐκ τῆς ἐργασίας κίνδυνον, ἡ ἔλλειψις ἀσφαλιστικῶν στοιχείων ἐπὶ τῶν μηχανημάτων. (Ἐνδιαφέροντα τὰ περὶ αὐτῶν εἰς τὸ καλὸν μηνιαῖον περιοδικὸν τοῦ Ὀργανισμοῦ Προλήψεως Ἀτυχημάτων, ἀριθ. τεύχους 8η).

Διὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ αἴτιον πρέπει φυσικὰ νὰ εὐθύνωνται οἱ ἐργοδόται. Ὅσον περισσοτέραν προσοχὴν καταβάλλουν διὰ τὴν ἀκίνδυνον λειτουργίαν τῶν μηχανημάτων των, τόσον καλλίτερον ἐξασφαλίζεται ἡ ζωὴ καὶ ἡ σωματικὴ ἀκεραιότης τοῦ ἐργάτου των. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀληθές, ὅτι, διὰ νὰ διαφυλάσσεται ἄγρυπνος ἡ προσοχή των, πέραν τοῦ ἀπαιτουμένου κρατικοῦ ἐλέγχου πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἓν ἀνάλογον δέος ἀστικῆς εὐθύνης των. Ὅταν κατὰ τὴν κειμένην περὶ τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίαν, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρει καὶ τὸ μεγαλύτερον τμῆμα τοῦ ἐργαζομένου κόσμου τῆς χώρας, διαφυλάσσεται ἡ ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἀτύχημα προῆλθεν ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου (ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ!) ἐπόμενον εἶναι νὰ ἐμφανίζεται χαλαρὰ ἡ προσοχή του εἰς τὴν ἐν ἀκινδύνῳ καταστάσει διατήρησιν τῶν μηχανημάτων του. Οὕτω τὰ ἐκ τῆς ἐλλείψεως προσοχῆς του βάρη ἐπωμίζεται τὸ Ι.Κ.Α., ἐνῷ ὁ ἐργοδότης ἐξωασφαλιστικῶν περιοχῶν τῆς χώρας ὑπέχει πλήρη τὰ ἐναντίον τοῦ παθόντος βάρη.

Σχετικῶς ἄξια πολλῆς προσοχῆς εἶναι τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. κ. *Ι. Καποδίστρια* εἰς συνέντευξίν του μετὰ συνεργάτου τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Πρόληψις τῶν Ἀτυχημάτων», τεῦχος 3, σελ. 5.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 13 (523)

Ἀθῆναι, 1 Ἰουλίου 1963

ΤΟ 5ον ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΡΓΑΤ. ΔΙΚΑΙΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΤΡ. ΜΗΤΣΟΥ, Δ.Ν., Δικηγόρου, μέλους τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρίας Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον καὶ ἀπὸ 18ης μέχρις 22ας τοῦ μηνὸς αὐτοῦ συνέρχεται εἰς τὴν Λυῶνα τὸ 5ον Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. Ἡ σύγκλησις τοῦ Συνεδρίου τούτου ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρίας τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων (Société Internationale de Droit du Travail et de la Sécurité Sociale), ἡ δὲ ὀργάνωσίς του εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῆς Λυῶνος. Τὸ Συνέδριον τελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας τῆς Γαλλίας, τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καὶ τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ σημασία τοῦ Συνεδρίου κρίνεται σκόπιμον νὰ ἀνακοινωθῇ ὅτι, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα καὶ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρίας, τὰ ἑξῆς τέσσαρα θέματα θὰ ἀπασχολήσουν τοὺς συνέδρους:

Πρῶτον θέμα: *Αἱ ἐσωτερικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ τῶν μελῶν των.* Μὲ ἀφετηρίαν τὸ βασικὸν πρόβλημα τῆς ἀναγνωρίσεώς του ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ τῆς νομικῆς μορφῆς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τὸ ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον δύναται νὰ δράσῃ κατὰ τὸ ἐθνικὸν δίκαιον, δηλ. τὸ ἐσωτερικὸν δίκαιον ἑκάστης χώρας, αἱ ἐν λόγῳ σχέσεις θὰ ἐρευνηθοῦν κυρίως ἀπὸ ἀπόψεως κανόνων διεπόντων τὴν προσχώρησιν εἰς τὸ ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον, ἀπὸ ἀπόψεως ἐλέγχου ἀσκουμένου ὑπὸ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἐπὶ τῶν μελῶν του καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐλέγχου δυναμένου νὰ ἀσκηθῇ ὑπὸ τῶν μελῶν ἐπὶ τοῦ σωματείου των. Εἰς τὴν σύγχρονον δημοκρατίαν, ἀστικὴν καὶ σοσιαλιστικήν, τὸ ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον (συνδικάτον) θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς Κράτος ἐντὸς τοῦ Κράτους (un État dans l' Etat), αἱ δὲ σχέσεις αὐτοῦ καὶ τῶν μελῶν του θὰ ἠδύναντο νὰ παραλληλισθοῦν πρὸς τὰς σχέσεις τοῦ Κράτους καὶ τῶν ὑπηκόων του. Ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦτο αἱ ἀνωτέρω τρεῖς πλευραὶ τοῦ θέματος θὰ δώσουν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς «ἐθνικοὺς εἰσηγητὰς» τοῦ Συνεδρίου νὰ ἀντιμετωπίσουν σειρὰν ὁλόκληρον ζητημάτων τοῦ συνδικαλιστικοῦ δικαίου καὶ νὰ ἐκθέσουν τὰ κρατοῦντα εἰς τὰς χώρας των. Ἀπαντήσεις θὰ πρέπει νὰ δοθοῦν εἰς τρεῖς ὁμάδας εἰδικῶν θεμάτων. Εἰς τὴν πρώτην ὁμάδα περιλαμβάνονται ἐνδεικτικῶς αἱ προϋποθέσεις ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς προσχωρήσεως εἰς ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον καὶ οἱ περιορισμοί, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ τεθοῦν εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος (κτῆσις ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου ὡρισμένης ἐπαγγελματικῆς εἰδικότητος, ἀπασχόλησις εἰς ὡρισμένον ἐπάγγελμα ἢ ὡρισμένον κλάδον, πολιτικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις, ἐθνικαὶ καὶ φυλετικαὶ διακρίσεις), ἡ δυνατότης ὑπάρξεως ἀνταγωνιζομένων ἐπαγγελματικῶν σωματείων, ἡ εὐχέρεια ἐκλογῆς ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ἡ ἐλευθερία ἀποχωρήσεως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς καὶ προσχωρήσεως εἰς τὸ

ἄλλο, τὸ δικαίωμα ἀποχῆς ἀπὸ οἱανδήποτε συνδικαλιστικὴν ὀργάνωσιν, ἡ ἀναγκαστικὴ προσχώρησις εἰς ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον εἴτε κατὰ νομοθετικὴν ἐπιταγήν, εἴτε λόγῳ τῶν κρατουσῶν εἰδικῶν οἰκονομικῶν ἢ κοινωνικῶν συνθηκῶν, ἡ προστασία κατὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ ἢ τῆς ἀποβολῆς ἐκ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου. Εἰς τὴν δευτέραν ὁμάδα περιλαμβάνονται, ἐπίσης ἐνδεικτικῶς, ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἐπὶ τῶν μελῶν του ὅσον ἀφορᾷ τὸ περιεχόμενον τῶν ὑπὸ τούτων συναπτομένων ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας, καὶ γενικώτερον τὸ περιεχόμενον τῶν ἐργασιακῶν σχέσεων (συμμόρφωσις πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ σωματείου ὑπογραφεῖσαν συλλογικὴν σύμβασιν, τήρησις τῶν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, συμμόρφωσις πρὸς τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ σωματείου), ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τῆς πολιτικῆς δραστηριότητος τῶν μελῶν (ὑποχρέωσις ἢ μὴ τούτων νὰ ὑποστηρίζουν ὡρισμένον πολιτικὸν πρόγραμμα ἢ κόμμα, νὰ ἀνήκουν ἢ μὴ εἰς ὡρισμένην πολιτικὴν παράταξιν, χρησιμοποίησις πόρων τοῦ σωματείου διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν πολιτικῶν κομμάτων), ὁ ἔλεγχος τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἐπὶ τῶν διαφόρων ἔργων κοινωνικῆς προνοίας τῶν μισθωτῶν (συμμετοχὴ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κρατικῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, παροχὴ κατοικίας εἰς τὰ μέλη, ὀργάνωσις σχολῶν ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως, παροχὴ ὑπηρεσιῶν νομικῆς φύσεως, παροχὴ συμβουλῶν εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν μελῶν, διάφοροι ἄλλαι παροχαὶ καὶ ὑπηρεσίαι πρὸς τὰ μέλη). Εἰς τὴν τρίτην ὁμάδα τῶν ἐπὶ μέρους θεμάτων περιλαμβάνονται, πάντοτε ἐνδεικτικῶς, ἡ ἄσκησις ἐλέγχου τῶν μελῶν ἐπὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ των σωματείου διὰ τῆς ὅλης διαδικασίας ἐκλογῆς τῶν διοικητῶν αὐτοῦ (τρόπος συμμετοχῆς τῶν μελῶν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν διοικητῶν, διάρκεια τῆς θητείας τούτων, δυνατότης ἐπανεκλογῆς των, περιορισμοὶ εἰς αὐτήν, εὐχέρεια ὑποβολῆς ὑποψηφιότητος καὶ καταρτίσεως δελτίου ὑποψηφίων, ἐλευθερίαι τῆς προεκλογικῆς κινήσεως, μυστικότης τῆς ἐκλογῆς, νόμιμος διαδικασία διαλογῆς τῶν ψήφων), τὸ δικαίωμα τῶν μελῶν νὰ ἐγκρίνουν τὴν πολιτικὴν τοῦ σωματείου των πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς της καὶ νὰ ἀσκοῦν κριτικὴν μετ' αὐτήν, ἡ δυνατότης ἀσκήσεως κριτικῆς κατὰ τῶν διοικητῶν τοῦ σωματείου, ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον διαχειρίσεως τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ, ἡ δυνατότης χρησιμοποιήσεως ὑπὸ τῶν μελῶν τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τοῦ σωματείου διὰ τὴν προβολὴν τῶν ἀπόψεών των, τὸ δικαίωμα τῶν μελῶν νὰ ἀποφασίζουν ἀπ' εὐθείας περὶ ὑπογραφῆς ὑπὸ τοῦ σωματείου συλλογικῆς συμβάσεως καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, περὶ κηρύξεως ὑπὸ τοῦ σωματείου ἀπεργίας καὶ τοῦ χρόνου τερματισμοῦ αὐτῆς, τὸ δικαίωμα τῶν μελῶν νὰ καθορίζουν ἀπ' εὐθείας τὸ ὕψος τῶν συνδικαλιστικῶν εἰσφορῶν καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ σωματείου των καὶ νὰ ἀποφασίζουν περὶ τῶν ἐπενδύσεων αὐτοῦ, οἱ περιορισμοὶ ἐκ τοῦ νόμου ἢ τοῦ καταστατικοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάθεσιν τῆς περιουσίας τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων, τὰ μέσα ἐνημερώσεως τῶν μελῶν περὶ τῶν εἰσοδημάτων, τῶν δαπανῶν καὶ τῶν ἐπενδύσεων τοῦ σωματείου, ἡ λῆψις ἀποφάσεων περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ καταστατικοῦ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων, ἡ λῆψις ἀποφάσεων περὶ ὑποστηρίξεως ὑπὸ τούτων πολιτικῶν προγραμμάτων ἢ κομμάτων, ἡ λῆψις ἀποφάσεων περὶ καθιερώσεως ἢ περὶ ἀναπροσαρμογῆς κοινωνικῶν παροχῶν. Γενικὸς εἰσηγητὴς τοῦ πρώτου τούτου θέματος ἔχει ὁρισθῇ ὁ καθηγητὴς Summers (Η Π Α.).

Δεύτερον θέμα: *Ἡ ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ μισθωτοῦ ἔναντι τοῦ ἐργοδότου, τῶν ἐν ἐργασίᾳ συναδέλφων του καὶ τρίτων.* Μὲ ἀφετηρίαν τὰς διατάξεις τοῦ ἐθνικοῦ κοινοῦ δικαίου περὶ δικαιοπρακτικῆς καὶ ἐξωδικαιοπρακτικῆς εὐθύνης καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τοῦ ἐθνικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἡ ἔρευνα θὰ περιστραφῇ γύρω ἀπὸ τρεῖς ὁμάδας ἐπὶ μέρους θεμάτων, ἀντιστοίχους πρὸς τὰς τρεῖς διαφορετικὰς κατευθύνσεις τῶν ὑποδηλωμένων ἐννόμων σχέσεων τοῦ μισθωτοῦ. Ἔναντι τοῦ ἐργοδότου ἡ ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ ἐργαζομένου ἐπιβάλλει νὰ ἐρευνηθοῦν π.χ. ὁ δικαιοπρακτικὸς ἢ ἐξωδικαιοπρακτικὸς χαρακτὴρ αὐτῆς, αἱ συγκεκριμέναι ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργαζομένου ἔναντι τοῦ ἐργοδότου καὶ αἱ κυρώσεις τῶν ἐν λόγῳ ὑποχρεώσεων, ἡ σχέσις τῆς εὐθύνης αὐτῆς πρὸς τὸ δίκαιον τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡ πρακτικὴ ἀξία τῆς ἐν λόγῳ εὐθύνης, αἱ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ νομολογία ἐκήρυξε τὸν ἐρ-

γαζόμενον ὑπέγρεον πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐργοδότην προξενηθείσης ζημίας, ἡ διάκρισις μεταξὺ ζημίας προκληθείσης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας καὶ ἐκείνης προκληθείσης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας. Ἡ ἐνδεχομένη εὐθύνη τοῦ μισθωτοῦ ἔναντι τῶν ἐν ἐργασίᾳ συναδέλφων του ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἔρευναν προβλημάτων, ὅπως λ.χ. τὸ ἐὰν ἡ σύμβασις ἐργασίας ἢ γενικώτερον ἡ σχέσις ἐργασίας δύναται νὰ ἀποτελέσῃ πηγὴν ὑποχρεώσεων μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων ἢ ποία ἄλλη δύναται νὰ εἶναι ἡ πηγὴ ὑποχρεώσεων μεταξὺ τούτων, τὸ ἐὰν οἱ κανόνες τοῦ κοινοῦ δικαίου περὶ ὑπαιτιότητος ἐφαρμόζωνται ἐν προκειμένῳ χωρὶς παρεκκλίσεις, ποία εἶναι ἡ πρακτικὴ ἀξία τῆς ἐνδεχομένης ἀστικῆς εὐθύνης τοῦ μισθωτοῦ ἔναντι τῶν ἐν ἐργασίᾳ συναδέλφων του. Τέλος ἡ εὐθύνη τοῦ ἐργαζομένου ἔναντι τῶν τρίτων ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν γενικῶν καὶ εἰδικῶν προβλημάτων, ὅπως λ.χ. τῆς ἐννοίας τῆς προστήσεως, τῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὴν εὐθύνην τοῦ προστήσαντος, τῆς προσφυγῆς τούτου κατὰ τοῦ προστηθέντος, τῆς προσωπικῆς εὐθύνης τοῦ ἐργαζομένου ἔναντι τῶν τρίτων, τῶν ἐνδεχομένων περιορισμῶν αὐτῆς, τῶν περιπτώσεων, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἐργαζόμενος ἐξετέλεσε συγκεκριμένας διαταγὰς ἢ ὁδηγίας τοῦ ἐργοδότου, τῶν περιπτώσεων, κατὰ τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποίησεν ἐλαττωματικὰ ἐργαλεῖα τοῦ ἐργοδότου. Γενικὸς εἰσηγητὴς τοῦ δευτέρου τούτου θέματος ἔχει ὁρισθῇ ὁ καθηγητὴς Szpunar (Πολωνία).

Τρίτον θέμα: *Αἱ μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων σχέσεις ἐκ τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν.* Ἡ ἔρευνα τῶν ἐν λόγῳ σχέσεων θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτεθοῦν αἱ προϋποθέσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας γεννᾶται ἡ ἐργοδοτικὴ εὐθύνη ἐξ ἀτυχήματος ἐργατικοῦ ἢ ἀσθενείας ἐπαγγελματικῆς τοῦ μισθωτοῦ, ἐν πρώτοις κατ' ἐφαρμογὴν τῶν γενικῶν κανόνων τοῦ κοινοῦ δικαίου καὶ ἀκολούθως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν εἰδικῶν κανόνων τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, νὰ καθορισθοῦν αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῶν δύο αὐτῶν ὁμάδων κανόνων, ἀναφορικῶς μὲ τὴν λῆψιν προληπτικῶν μέτρων κατὰ τῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, μὲ τὴν παροχὴν βοηθείας καὶ μὲ τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως εἰς τὰ θύματα, νὰ μελετηθοῦν εἰδικώτερον αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου ἔναντι τοῦ φορέως τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ὁ ὁποῖος παρεμβαίνει, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὰς συνεπείας τοῦ ἀτυχήματος ἢ τῆς ἀσθενείας, νὰ διερευνηθῇ εἰς ποίαν ἔκτασιν ἡ ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου περιορίζεται ἢ ἀποκλείεται ἐκ τῆς νομοθεσίας περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, κατὰ πόσον ἡ ἐργοδοτικὴ εὐθύνη ἐκ τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας δύναται νὰ βασισθῇ εἰς τὴν ἰδέαν μιᾶς παρανόμου λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἢ εἰς τὴν ὕπαρξιν πταίσματος αὐτοῦ. Γενικὸς εἰσηγητὴς τοῦ ἀνωτέρω θέματος ἔχει ὁρισθῇ ὁ καθηγητὴς Tissembaum ('Αργεντινή).

Τέταρτον θέμα: *Ἡ ἐπίλυσις τῶν διαφορῶν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀπολύσεως.* Ἡ ἀντιμετώπισις τῆς εἰδικῆς αὐτῆς κατηγορίας ἐργατικῶν διαφορῶν θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ μελετηθῇ, κατ' ἀρχὴν καὶ εἰσαγωγικῶς, τὸ πρόβλημα τῶν πηγῶν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀπαντήσεις θὰ δοθοῦν ἐὰν καὶ κατὰ πόσον, συμφώνως πρὸς τὸ θετὸν δίκαιον ἑκάστης χώρας, ἡ πηγὴ τῆς ἐργοδοτικῆς αὐτῆς ἐξουσίας εὑρίσκεται εἰς τὸν κρατικὸν νόμον, εἰς κανονιστικὰς ἢ καταστατικὰς πράξεις, εἰς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς κανονισμοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς τὰς ἀτομικὰς συμβάσεις ἐργασίας. Ἐν συναρτήσει πρὸς τὸ πρόβλημα τοῦτο θὰ ἐκτεθοῦν αἱ γενικαὶ ἀρχαί, αἱ ὁποῖαι διέπουν τὴν ἄσκησιν τῆς ἐν λόγῳ ἐξουσίας, θὰ ἀναλυθῇ ἡ βασικὴ ἔννοια τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος (faute disciplinaire), θὰ κατονομασθοῦν αἱ δυναταὶ κυρώσεις αὐτοῦ καὶ θὰ ὑπογραμμισθῇ ἡ διάκρισις μεταξὺ τῆς ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ ὡς πειθαρχικῆς κυρώσεως (renvoi) καὶ τῆς ἀπολύσεως δυνάμει τοῦ ἀναγνωριζομένου εἰς τὸν ἐργοδότην δικαιώματος πρὸς μονομερῆ λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας (licenciement). Ἡ ἔκθεσις τῶν διαφόρων μεθόδων ἐπιλύσεως τῶν διενέξεων τῶν δυναμένων νὰ προκύψουν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου θὰ γίνῃ ἐν ὄψει τῆς δυνατότητος ρυθμίσεως αὐτῶν εἴτε ἐντὸς τοῦ πλαι-

σίου τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε ἐντὸς τῶν εὐρυτέρων πλαισίων τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τοῦ κλάδου, εἴτε διὰ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ, εἴτε, τέλος, διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ διερευνηθοῦν διάφορα ἐπὶ μέρους ζητήματα, ὅπως ἡ προσφυγὴ πρὸς ἐπίλυσιν τῆς διενέξεως ἐνώπιον αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐργοδότου, ἡ τυχὸν ὕπαρξις εἰδικοῦ πειθαρχικοῦ ὀργάνου ἐντὸς τῆς ἐπιχειρήσεως (ὁπότε καὶ θὰ ἐκτεθοῦν τὰ τῆς φύσεως, συνθέσεως, ἁρμοδιότητος, λειτουργίας, ἐξουσιῶν κλπ. αὐτοῦ), ἡ τυχὸν ὕπαρξις εἰδικοῦ πειθαρχικοῦ ὀργάνου διὰ τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὸν κλάδον (ὁπότε καὶ πάλιν θὰ ἐκτεθοῦν τὰ τῆς φύσεως κ.λ.π. αὐτοῦ), ὁ ρόλος τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῶν συνδικάτων εἰς τὰς ἐν λόγῳ διενέξεις, αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ προκύψουν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀσκήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου, τὰ ὄργανα καὶ τὰ μέσα ἐπιλύσεως αὐτῶν, ἡ προσφυγὴ εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς, ἡ τυχὸν ὕπαρξις εἰδικοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου πρὸς ρύθμισιν τῶν ἐν λόγῳ διενέξεων, τὰ ἁρμόδια δικαστικὰ ὄργανα, ἡ ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασία, ἡ ἔκτασις τῶν ἐξουσιῶν των κ.λ.π. Ἐν τέλει ἀπάντησις θὰ δοθῇ εἰς τὸ ἐρώτημα ἐὰν τὸ θετὸν δίκαιον τῶν διαφόρων χωρῶν ἔχῃ προβλέψει εἰδικὴν διαδικασίαν ἐπιλύσεως τῶν διενέξεων τοῦ εἴδους, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν ὄχι τοὺς κοινοὺς μισθωτούς, ἀλλὰ τοὺς διαφόρους ἐκπροσώπους αὐτῶν (ἀντιπροσώπους τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, συνδικαλιστικὰ στελέχη), ἡ δραστηριότης τῶν ὁποίων, νόμιμος ἢ μή, ὑποβάλλει συχνὰ εἰς πειρασμὸν τὸν ἐργοδότην νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτὸν πειθαρχικῆς ἐξουσίας. Διὰ τὴν περίπτωσιν ὑπάρξεως εἰδικῆς διαδικασίας θὰ γίνῃ περιγραφὴ αὐτῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως λόγῳ τοῦ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει διὰ τὰς σχέσεις τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν. Γενικὸς εἰσηγητὴς τοῦ τετάρτου θέματος ἔχει ὁρισθῇ ὁ καθηγητὴς Camerlynk (Γαλλία) (1).

Πρέπει νὰ τονισθῇ ἰδιαιτέρως, ὅτι τὸ Συνέδριον θὰ εἶναι ἀνοικτὸν ὄχι μόνον εἰς τὰ μέλη τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρίας, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἐνδιαφερόμενον διὰ τὰ ἀνωτέρω θέματα. Οἱ ἐθνικοὶ εἰσηγηταὶ καὶ οἱ ὁμιληταὶ τοῦ Συνεδρίου δὲν πρέπει νὰ προέρχωνται ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν νομικῶν. Παρ' ὅλον ὅτι τὰ διάφορα προβλήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ Συνέδριον, ἀναφέρονται κατὰ κύριον λόγον εἰς ἐννόμους σχέσεις, θεωρεῖται, ἐν τούτοις, χρήσιμον νὰ ἀκουσθοῦν ὄχι μόνον οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸν κλάδον τοῦ κοινωνικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ ἄλλους κλάδους, ὅπως οἱ οἰκονομολόγοι καὶ κοινωνιολόγοι, καθὼς καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς πράξεως, ὅπως οἱ συνδικαλισταὶ καὶ οἱ διευθυνταὶ ἐπιχειρήσεων.

Ὡς γλῶσσαι ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἡ γαλλική, ἡ ἀγγλική, ἡ γερμανικὴ καὶ ἡ ἱσπανική.

---

(1) Ἂς σημειωθῇ, ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο θέμα ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «περὶ τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου» συμπεριελήφθη μεταξὺ τῶν θεμάτων τοῦ προκηρυχθέντος κατὰ τὸ ἔτος 1962 διαγωνισμοῦ συγγραφῆς πραγματειῶν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΥΠΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ ΟΡΓΑΝΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

[Παρατηρήσεις επί των ὑπ' ἀριθ. 187)1963 και 202)1963 αποφάσεων του Ἀρείου Πάγου, ΕΕΔ 22, σελ. 632, 763]

Ὑπὸ τοῦ κ. Π.Μ. ΚΟΡΔΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ, Παρέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

1. Διὰ τῆς πρώτης τῶν ἄνω ἀποφάσεων ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐγκαταλείπων τὴν διὰ τῆς 241)1962 (1) ἀποφάσεώς του σημειωθεῖσαν παρέκκλισίν του ἀπὸ τῆς παγίας του προτέρας (2) νομολογίας, ἐπανῆλθεν εἰς αὐτήν, ἤτοι ἐδέχθη ὁ Ἄρειος Πάγος, ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν δικαιοδοτοῦν ἐπὶ τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως τῶν ὀργάνων τῆς Διοικήσεως Ι.Κ.Α. ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἀποφάσεως. Ὁ Ἄρειος Πάγος πρὸς στήριξιν ἐπάλληλον, ὡς ἐκ περισσοῦ, τῆς πρώτης του ἀποφάσεως ἐμνημόνευσε καὶ τὰ ἄρθρα 4 § 2 β.δ. 11.5.1954, 1, 2 β.δ. 20.11.1957, δι' ὧν προβλέπεται ἡ ἐκδίκασις εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον βαθμὸν τῆς ἐκ τῶν πράξεων τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναφυομένης διαφορᾶς. Τὴν ἀκολουθηθεῖσαν νομολογιακὴν αὐτὴν γραμμὴν δὲν μετέβαλεν ἡ δευτέρα ἀπόφασις, καίτοι ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται τὸ ἀντίθετον συμβαῖνον.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀνῃρέθη ἀπόφασις δικαστηρίου οὐσίας δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, ἤτοι διότι «δὲν καθώρισε τὰ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (Ι.Κ.Α.) δεκτὰ γενόμενα περιστατικά, ὑφ' ἃ ἔλαβε χώραν τὸ ἀτύχημα, ἐξ ὧν θὰ ἐκρίνετο, ἂν τοῦτο ἐπῆλθεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, κατέστησε δὲ οὕτω ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου» (ἄρθρον 34 § 1 ἀ.ν. 1846)1951). Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἐκ πλαγίου παράβασιν τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, ἥτις ὑφίσταται γενικώτερον καὶ ὅταν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπήτησε κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου στοιχεῖα ἐλάσσονα τῶν ἀπαιτουμένων (Α.Π. 592)1962).

2. Ἡ αὐτὴ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς προγενεστέραν αἰτιολογίαν της ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀρχὴν τῆς πρώτης ἀποφάσεως «ἡ κρίσις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου Διοικήσεως (Ι.Κ.Α.) εἶναι ἀνέλεγκτος ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν». Ἐπρόκειτο περὶ τῆς ὑγειονομικῆς καταστάσεως τοῦ ἠσφαλισμένου.

Ἐπιλέγει δὲ ὀρθῶς ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἐν τῇ αὐτῇ αἰτιολογίᾳ της, ὅτι νομικὸν ζήτημα εἶναι ἡ ὑπαγωγὴ τῶν (ἀνελέγκτως) παρὰ τῆς Διοικήσεως βεβαιωθέντων πραγμάτων εἰς τὸν οἰκεῖον νόμον (κατὰ τὸ ἄρθρον 810 § 2 Π.Δ.). Ταῦτα πάντα καλῶς βαίνουν ἐν σχέσει μὲ τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς θέμα.

3. Ἐκείνη ὅμως ἡ αἰτιολογία ἢ καὶ κρίσις τῆς δευτέρας ἀποφάσεως, ἥτις περιπλέκει πως τὸ ζήτημα, εἶναι ἡ πρώτη σκέψις τῆς 202)1963 ἀποφάσεως: «εἰς περίπτωσιν δὲ μὴ νομιμότητος τῶν πράξεων Διοικήσεως τὰ τακτικὰ δικαστήρια δικαιοῦνται νὰ ἐρευνήσουν καὶ δι' ἀποδείξεως πεισθοῦν περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ νόμον προϋποθέσεων τοῦ δικαιώματος».

4. Ἐνταῦθα ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ὄχι ἐπὶ τῆς κρίσεως τῆς Διοικήσεως, οὔσης ἀνελέγκτου, κατὰ τὰ εἰρημένα, ἀλλὰ δικαιοδοσίαν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ *ἐλλείποντος πραγματικοῦ ὑλικοῦ*· παράδειγμα: ὑπεβλήθη αἴτησις εἰς τὴν Διοίκησιν πρὸς ὀφειλομένην νόμιμον ἐνέργειαν, π.χ. πρὸς συνταξιοδότησιν λόγῳ ἀναπηρίας ἐν τῇ περιπτώσει τῆς πρώτης ἀποφάσεως, ὁ δὲ οἰκεῖος Διευθυντὴς Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. οὐδόλως ἐνεργεῖ ἢ ἀπαντᾷ, καίτοι εἶχε νόμιμον πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσιν· Κανονισμὸς Ἀσφαλιστικῆς Ἁρμοδιότητος (ἄρθρον 15 ἐπ.).

5. Τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἐνώπιον τῶν ὁποίων εἰσήχθη ἡ κατ' ἄρθρον 105 - 106 Εἰσ.Ν.Α.Κ. ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως, διαπι-

(1) Βλ. περὶ αὐτῆς μελέτας *μου*: Θέματα κοινωνικοασφαλιστικοῦ δικαίου, σελ. 3 (ἀνάτυπον ἐκ τοῦ Δελτίου Ι.Κ.Α., 1963 σ. 224.

(2) Βλ. ταύτην εἰς βιβλίον *μου*: Νομολογιακὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἄρθρων 105 - 106 Εἰσ.Ν.Α.Κ. (1961) σ. 26 σημ. 38.

(3) Ἴσως τὸ φαινόμενον τοῦτο νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν στροφὴν τοῦ Α.Π. τῆς διαπιστωθείσης διὰ τῆς ἐν τῷ κειμένῳ μνημονευθείσης 241)1962 ἀποφάσεώς του.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 11 ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Καταβολή εἰσφορᾶς κατὰ ἐθνικὰς γενικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας

Ὁρισμοὶ ἄρθρου 22 Νόμου 3239)1955.— Ἐλευθερία συνεταιρίζεσθαι ἐκ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος.—Εἰς τί συνίσταται ἡ ἐλευθερία αὐτή.—Ἀντίθετος πρὸς τὸ Σύνταγμα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 Νόμου 3239)1955 περὶ εἰσφορᾶς ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν σωματείων.— Ἀκύρωσις σχετικῶν διατάξεων τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας Ἰουνίου 1962.

Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 46234)2923 καὶ 44500)2781 τῆς 8ης Ἰουνίου 1962 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 765, 766) ἐκυρώθησαν ἀντιστοίχως αἱ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962 δύο ἐθνικαὶ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ἀφορῶσαι ἡ μὲν πρώτη ἐργάτας, ἐργατοτεχνίτας καὶ μαθητευομένους, ἡ δὲ δευτέρα ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους καὶ αἰτιοῦντα τὴν παρανομίαν, παραλείψεις πραχθείσας, δέον νὰ διατάξουν ἀποδείξεις περὶ τῶν ἐπικαλουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος (ἄρθρον 34 § 2 ἀ.ν. 1846)1951, ἵνα διὰ ταύτων πεισθοῦν περὶ τῆς οὐσίας βασιμότητος τῆς ἀγωγῆς καὶ ἵνα διὰ τῶν ἀποδείξεων συλλέξουν τὸ ἐλλεῖπον πραγματικὸν ὑλικόν, λόγῳ τῆς παρανόμου, ἐν τούτῳ, παραλείψεως τῆς Διοικήσεως.

6. Ἂν ὅμως ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει τὸ ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκτιμᾷ τὸ παρὰ τῆς Διοικήσεως συλλεγὲν πραγματικὸν ὑλικόν, τότε τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν δικαιοῦνται εἰς οὐσιαστικὸν ἔλεγχον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. καὶ θὰ ἐλέγξουν μόνον ἂν παρίσταται νομικὴ μόνον πλημμέλεια τῆς πράξεως ταύτης. Ταῦτα ἀρμόζουν διὰ πᾶσαν διοικητικὴν πρᾶξιν.

7. Διατί ἄρα γε αὐτὴ ἡ διαφοροποίησις;

Διότι τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν δικαιοῦνται εἰς ἀκύρωσιν τῆς παρανόμου πράξεως (ἢ παραλείψεως) τῆς Διοικήσεως, τῆς δικαιοδοσίας ταύτης προσηκούσης μόνον εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ Συντάγματος.

8. Ἂν ὅμως τὰ αὐτὰ δικαστήρια δὲν ἐρευνήσουν τὸ ἐλλεῖπον πραγματικὸν ὑλικὸν τῆς διαφορᾶς, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ συλλέξουν ἀποδείξεσι (Π.Δ. 244 ἐπ.), τότε ἀρνησιδικοῦν, διότι χωρὶς τὴν συλλογὴν τοῦ ὑλικοῦ τούτου δὲν δύνανται νὰ προβοῦν εἰς διάγνωσιν τῆς διαφορᾶς. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι περίεργον ἐκ πρώτης ἀπόψεως, παρουσιάζει δὲ στοιχεῖα ἀντιφατικότητος πρὸς τὴν ἀμέσως προηγουμένην παράβασιν.

9. Ἀλλ' ὑπὸ τὰ σήμερον ἐν Ἑλλάδι πραγματικὰ δεδομένα ἡ ἄποψις τῆς 202)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ὀρθὴ καὶ ἡ μόνη διέξοδος ἐκ τῆς ἀπειλουμένης ἐν τῇ ἀντιθέτῳ περιπτώσει ἀρνησιδικίας.

10. Τὸ ἄνω σημειωθὲν φαινόμενον θέλει ἐκλείψει διὰ τῆς λειτουργίας τῶν ἀσφαλιστικῶν δικαστηρίων (ἀ.ν. 1846)1951, ἄρθρα 43 - 47, β.δ. 5.4.1954), δι' ὧν τοῦτο μὲν τὰ ἀρκούντως βεβαρημένα(4) τακτικὰ δικαστήρια θ' ἀνακουφισθοῦν ἀπὸ τὸ ὑπεράνθρωπον τωόντι ἔργον των, τοῦτο δὲ ἡ ἐκδίκασις, λόγῳ ἐπιδικάσεώς των καὶ περιορισμοῦ εἰς ὡρισμένων κύκλον διαφορῶν - ἤτοι τῶν τοῦ κοινωνικοασφαλιστικοῦ δικαίου - ἔσται λεπτομερεστέρα. Εὐχόμεθα - καὶ ἂς ἐπιτραπῇ ἐντεῦθεν νὰ ὑποδειχθῇ - προσεχῆς νὰ εἶναι ἡ λειτουργία τῶν εἰδικῶν τούτων δικαστηρίων.

(4) Μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ἀνταποδώσουν ἐπαρκῶς τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν ἀκροατηρίων, δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸ ἡρωϊκὸν τῷ ὄντι ἔργον τοῦ Ἕλληνος δικαστοῦ, πίπτοντος θῦμα εἰς τὸ καθῆκον· βλ. περίπτωσιν τοῦ ἐκλιπόντος Πρωτοδίκου Νικ. Δικαίου, ἐν Ἀρχ. Νομολογίας 13)303, ἔνθα γίνεται λόγος, ὅτι οὗτος ὑπῆρξε «θῦμα καθήκοντος, ὑποκύψας ὑπὸ τὸ ἄγχος ἀβαστάκτου ἐργασίας».

νες, μεταξύ των άλλων, περιέχουν διάταξιν, κατά την οποίαν οι μισθωτοί υποχρεούνται, υπό τας εν τη διατάξει ταύτη προϋποθέσεις, εις καταβολήν εισφοράς υπέρ της Γενικής Συνομοσπονδίας Έργατών Ελλάδος και των τμημάτων αύτης.

Της διατάξεως ταύτης ζητήθη δι' αιτήσεων ακυρώσεως υπό των εν αύτη εργατικών επαγγελματικών σωματείων και μισθωτών ή ακύρωσις.

Λόγοι ακυρώσεως του κυρίου δικογράφου των αιτήσεων των διά του πληρεξουσίου των δικηγόρου *Κ. Ι Δημάκη* παραστάντων επαγγελματικών σωματείων και μισθωτών υπήρξαν οι εξής:

Α'. Διότι κατά το άρθρον 59 του Συντάγματος ούδεις φόρος επιβάλλεται, ούδ' εισπράττεται άνευ νόμου. Έν όψει του κανόνος τούτου η προσβαλλομένη τυγχάνει μη νόμιμος, διότι διά ταύτης και οιχί διά νόμου καθορίσθη το ποσόν της επιβληθείσης εισφοράς, ισουμένης προς φόρον, εκ δραχμών 28,50 διά τους άρρενας και 22 διά τας θήλεις υπαλλήλους, ενώ ο καθορισμός του ποσού ταύτης έδει να γίνη μόνον διά νόμου και ούδέποτε διά κανονιστικής πράξεως.

Β'. Διότι κατά το άρθρον 3 του Συντάγματος οι Έλληνες πολίται είναι ίσοι, συνεισφέρουν δε αδιακρίτως εις τα δημόσια βάρη, αναλόγως των δυνάμεών των. Υπό τον κανόνα τούτον η προσβαλλομένη και ή εφ' ής αύτη ερείδεται διάταξις του άρθρου 22 νόμου 3239/1955 τυγχάνουν απορριπτέαι διά πλείστους λόγους και δη: α) διότι επιβαλεν, ως άμεσως ανωτέρω ελέχθη, μόνον εις τους μισθωτούς δημόσιον βάρος και μόνον υπέρ των εν αύτη σωματείων, άτινα, ως ιδιώται, δεν υπηρετούν (ούτε επιτρέπεται εκ του άρθρου 11 του Συντάγματος να υπηρετούν) δημόσιον σκοπόν, αλλ' έχουν σκοπόν την προαγωγήν των συμφερόντων των μελών των (Σ.τ.Ε. 924/1951), β) διότι εισάγουν εξαίρεσιν, μη δυναμένην ποσώς να δικαιολογηθή μόνον υπέρ ενός σωματείου, ήτοι της καταναμαζομένης Γενικής Συνομοσπονδίας Έργατών Ελλάδος (Γ.Σ.Ε.Ε.), εις ην υπό τύπον προνομίου και κατ' αποκλεισμόν των λοιπών επιδιωκόντων τους αύτους σκοπούς σωματείων (δηλ. Συνομοσπονδιών) θα περιέρχηται μέρος ή και το όλον των εισφορών, άκόμη και των μη υπαγομένων εις συνδικάτα (και εις ταύτην) μισθωτών και γ) διότι καλούνται πάντες οι μισθωτοί να πληρώσουν ισόποσον βάρος (ως είδος κεφαλικού φόρου), ήτοι δραχμάς 28,50 ο άρρην και δραχμάς 22 ή θήλυς και ούχι αναλόγως των δυνάμεών των (εσόδων των).

Γ'. Διότι διά του άρθρου 11 του Συντάγματος, καθ' ό οι «Έλληνες έχουσι το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι, τηρούντες τους νόμους του Κράτους, αίτινες όμως ούδέποτε δύνανται να υπαγάγουσι το δικαίωμα τούτο εις προηγουμένην της Κυβερνήσεως άδειαν, συνεταιρισμός τις δεν δύναται να διαλυθή έστω και παραβάσεως των διατάξεων του νόμου, είμη διά δικαστικής αποφάσεως, καθιερωθη το δικαίωμα προς ίδρυσιν και λειτουργίαν των σωματείων, απαγορευθείσης της αναμίξεως του νομοθέτου εις την ίδρυσιν ή την διάλυσιν του σωματείου. Εις τα όρια δε των προστατευτικών τούτων διατάξεων περιλαμβάνεται το μεν ότι ή συμμετοχή τινος εις σωματείον, ως και ή αποχώρησις εκ τούτου δεν επιτρέπεται να παρακωλυθή ούτε άμεσως ούτε εμμέσως, (βλ. και άρθρον 4 του Συντάγματος), το δε ότι ή διοίκησις και τα οικονομικά μέσα, ιδίως αι οικονομικαί επιβαρύνσεις εκάστου συνεταίρου, προς πραγματωσιν του σκοπού του σωματείου, πρέπει να καθορίζονται εκ μόνης της ελευθέρας θελήσεως των μελών τούτου.

Εν όψει τούτων ή εξουσιοδοτική διάταξις του άρθρου 22 ν. 3239/1955, δι' ής ωρίσθη, ότι αντικείμενον της εθνικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας δύναται να είναι ο καθορισμός εισφοράς των μισθωτών υπέρ των εν αύτη επαγγελματικών οργανώσεων, ως και ή διά παρακρατήσεως υπό των εργοδοτών μέρους του μισθού πληρωμή ταύτης, και ότι το εκ της εν λόγω εισφοράς αρνούν περιέρχεται κατά εν μέρος εις τους κατωτέρους συνδικαλιστικούς οργανισμούς, το δε απομένον υπόλοιπον των εισπραττομένων εις την Γενικην Συνομοσπονδίαν Έργατών Ελλάδος, αντίκειται εις το άρθρον 11 του Συντάγματος από των εξής απόψεων:

α) Διότι, ενώ ή προς το σωματείον οικονομική εισφορά εκάστου των μελών δεν να καθορίζεται κατά τε το μέγεθος και τον χρόνον πληρωμής ταύτης διά της ελευθέρας θελησεως εκάστου μέλους (ως αποτελούσα ειδίκευσιν της γενικής προς συμμετοχην εις σωματείον ελευθερίας), εκδηλούται δε αύτη είτε δι' ίδρύσεως σωματείου, είτε διά συμμετοχής εις ιδρυόμενον τοιούτον, δηλαδή διά δικαιοπραξιών ιδιωτικού δικαίου, εν ταύτοις ή ως είρηται διάταξις επέτρεψε την δια κανονιστικής πράξεως (συλλογικής συμβάσεως, ισχυούσης άπό της κυρώσεως της δι' αποφάσεως του Υπουργού) καθιέρωσιν υποχρεωτικής εισφοράς. Αύτη όμως, ως συνιστώσα επιβάρυνσιν οικονομικήν των μισθωτών άνευ της θελήσεως των, περιορίζει την προς το συνεταιρίζεσθαι ελευθερίαν των, διότι, όστις μεν εξ αύτων ανήκει εις οργανώσεις και θέλει να εξακολουθήσῃ παραμένων εις ταύτας θά υποχρεούται να καταβάλῃ εισφοράν επί πλέον εκείνης, ην ήθελησε διά της εκουσίας υπαγωγής του εις το Καταστατικόν του σωματείου, όστις δε δεν ανήκει εις οργανώσεις θά αναγκάζεται να μετάσχῃ εις ταύτας, άφοῦ αύτος ή άλλος υποχρεούται εις καταβολήν της εισφοράς (ως εκ του ότι, ως προκύπτει εκ των άρθρων 7 § 1 και 22 § 1, ή εθνική συλλογική συμβασις καταλαμβάνει άπαντας τους μισθωτούς της χώρας ανεξαρτήτως της συμμετοχής των εις τα σωματεία).

Και είναι μεν αληθές, ότι εν παραγράφῳ δ' άρθρου 22 λέγεται, ότι τα μέλη δύνανται να αρνηθούν την καταβολήν της εν λόγω εισφο-

ρᾶς δια δηλώσεως των, καταστιθεμένης κατά Ἰανουάριον ἑκάστου ἔτους, πλὴν ἡ εὐχέρεια αὐτὴ πρὸς ἐναντίαν δήλωσιν ὁποτελεῖ ἀλλοῦν προκάλυμμα καὶ δὲν αἴρει τὴν ἀντισυνταγματικότητα τῆς διατάξεως, διότι ἀφίνει ἐκτεθειμένους εἰς ἀναγκαστικὴν εἰσφορὰν τοὺς μὴ μετέχοντας εἰς σωματεῖα ἐργάτας, οἵτινες βεβαίως δὲν ἔχουν τρόπους νὰ προβοῦν εἰς τοιαύτην δήλωσιν, ἀναγκάζει τοὺς ἤδη ἐγγεγραμμένους εἰς σωματεῖα νὰ παραμείνουν εἰς αὐτὰ (παρ' ὅτι ἡ παραμονὴ ἢ ἡ ἀποχώρησις δέον νὰ εἶναι ἐλευθέρα), ἀφοῦ ἐξερχόμενοι τοῦ σωματείου δὲν θὰ δύνανται νὰ ἀπαλλαγοῦν τῆς εἰσφορᾶς, ἐξαναγκάζει εἰς ἐνέργειαν (ὑποβολὴν δηλώσεως κλπ.) πρὸς ἀποφυγὴν παρανόμων περιορισμῶν, ὡς καθαπτομένων συνταγματικῶς κατοχυρωμένου δικαιώματος των.

β) Διότι, ἐνῷ κατὰ τὰ ἀμέσως ἀνωτέρω λεχθέντα τὸ μέγεθος τῆς οἰκονομικῆς εἰσφορᾶς τοῦ μέλους πρὸς τὸ σωματεῖον του δέον νὰ καθορίζεται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς θελήσεως τῶν μελῶν, ἐν ταύτοις ἐπετράπη διὰ τῆς ἐπιμάχου διατάξεως, ὅπως ἀποφασίζουν περὶ τοῦ μεγέθους ταύτης οὐ μόνον οἱ ἐκπρόσωποι τῶν μισθωτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν, οἵτινες ἐν τῇ ἐθνικῇ συλλογικῇ συμβάσει ἀποτελοῦν τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων. Οὕτω παράγοντες ξένοι πρὸς τὰ σωματεῖα καὶ τῶν ὁποίων μάλιστα τὰ συμφέροντα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὰ τῶν μισθωτῶν (βλέπε καὶ ἄρθρον 19 νόμου 281)1914 καὶ ἄρθρον 9 § 1 δ)τος 15)20 Μαΐου 1920 περὶ ἐπαγγελματικῶν σωματείων, δι' ὧν ἀπηγορεύθη ἡ ἐν τῷ αὐτῷ σωματείῳ ἕνωσις ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν), δύνανται οὐ μὴν ἀνευ διὰ τοῦ καθοριωμοῦ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τῆς εἰσφορᾶς (τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦτο ἐπὶ τέλους ἀνεκτόν), ἀλλὰ πρὸ παντὸς διὰ ταῦ καθορισμοῦ τοῦ μεγέθους τῆς παρ' ἑκάστου μισθωτοῦ καταβλητέας εἰσφορᾶς νὰ ἐπηρεάζουν τὴν Διοίκησιν καὶ γενικώτερον νὰ νοθεύουν τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν ζωὴν τῶν συνδικάτων τῶν μισθωτῶν.

γ) Διότι, ἐνῷ ἐκ τῆς ἰδίας συνταγματικῆς ἀρχῆς τὰ ἄτομα εἶναι ἐλεύθερα νὰ μετέχουν εἰς σωματεῖα καὶ περαιτέρω τὰ σωματεῖα εἶναι ἐπίσης ἐλεύθερα νὰ ἑνοῦνται εἰς εὐρυτέρας κατὰ τόπον ἢ ἐπάγγελμα ἑνώσεις ('Εργατικὰ Κέντρα, 'Ομοσπονδίας), ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει, ὅτι δύνανται οἱ μισθωτοὶ νὰ ἑνοῦνται εἰς περισσότερα τοῦ ἑνὸς Κέντρα, 'Ομοσπονδίας ἢ Συνομοσπονδίας, ἐν τούτοις ἡ ἐπίμαχος διάταξις ὥρισεν, ὅτι εἷς ἐν ἐκ τούτων, ἤτοι τὴν Γενικὴν Συνομοσπονδίαν 'Εργατῶν 'Ελλάδος (Γ.Σ.Ε.Ε.), τὸ μὲν θὰ θὰ περιέρχονται καὶ δὴ ἐξ ὁλοκλήρου (ὡς ἀπομένων ὑπόλοιπον τῶν εἰσπραττομένων), εἰσφοραὶ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μὴ μετεχόντων εἰς συνδικάτα μισθωτῶν, τὸ δὲ ὅτι ἐπίσης θὰ περιέρχεται εἰς ταύτην τὸ μέγιστον τῆς ἀναγκαστικῆς εἰσφορᾶς τῶν εἰς τὰ λοιπὰ συνδικάτα μετεχόντων ἐργατῶν, ἔστω καὶ μὴ μελῶν τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. Οὕτως ὅμως ἱδρύεται ὑπὲρ ἑνὸς σωματείου, δηλ. τῆς ρηθείσης ἐν τῷ νόμῳ κατονομαζομένης Γενικῆς Συνομοσπονδίας 'Εργατῶν 'Ελλάδος, προνόμιον, συνιστάμενον εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς θελήσεως τῶν μελῶν ταύτων (δηλαδὴ τῶν ἀνηκόντων εἰς τοῦτο σωματείων), ἀλλὰ διὰ προσταγῆς τοῦ νόμου, εἰς βάρος τῶν μισθωτῶν ἐπιχορηγήσαν του, ὅπερ ἄγει εἰς τὴν δημιουργίαν κρατικοῦ συνδικαλισμοῦ, ἀπαγορευομένου ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος.

Μεθ' ὅλα ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη στηρίζεται ἐπὶ ἀντισυνταγματικῆς καὶ συνεπῶς ἄκυρου διατάξεως, τυγχάνει ἀνεφαρμοστέα ὡς ἀνεπιτρέιστος.

Δ'. Διότι, ἄλλως, ἐνῷ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 νόμου 3239 ὥρισεν, ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ὡς εἰρηται εἰσφορᾶς θὰ κατανέμεται μεταξὺ τῶν ἐν αὐτῇ κατονομαζομένων σωματείων καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀναλογίαν (ἤτοι 7)20 ὑπὲρ τοῦ Τοπικοῦ Κέντρου, 4)20 ὑπὲρ τῆς 'Ομοσπονδίας, 4)20 ὑπὲρ τοῦ οἰκείου σωματείου καὶ τὸ ὑπόλοιπον ὑπὲρ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.), ἐν τούτοις ἡ προσβαλλομένη ὥρισεν, ὅτι ἡ κατανομὴ θὰ γίνεται μεταξὺ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ τῶν τμημάτων αὐτῆς. Οὕτω Σωματεῖον ἢ Κέντρον ἢ 'Ομοσπονδία, αἵτινες δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Γ.Σ.Ε.Ε. (δὲν ἀποτελοῦν τμήματα ταύτης) δὲν θὰ δικαιοῦνται τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένου μεριδίου ἐπὶ τῆς εἰσφορᾶς. Εἶναι συνεπῶς ἄκυρος κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ προσβαλλομένη, διότι ἀντίκειται πρὸς τὴν ὑπερκειμένην διάταξιν τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3239)1955.

Ε'. Διότι ἡ προσβαλλομένη στερεῖται οἱασδήποτε αἰτιολογίας, ἥτις ἐτύγχανεν ἀπαραίτητος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 νόμου 3239, ὁριζόντος ὅτι πᾶσα συλλογικὴ σύμβασις ὑποβάλλεται εἰς ἔλεγχον τῆς Διοικήσεως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ἂν οἱ ὅροι της συμπορεύωνται πρὸς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἵνα κριθῇ εἰδικώτερον ποῖοι λόγοι ἐπέβαλον, ὥστε α) νὰ προικοδοτηθῇ ἡ Γ.Σ.Ε.Ε. (καὶ τὰ τμήματα ταύτης) διὰ ποσοῦ 30.000.000 δραχμῶν ἐτησίως, β) νὰ ἐπιβαρυνθοῦν καὶ οἱ μὴ ὑπαγόμενοι εἰς συνδικάτα ἐργάται, οἵτινες ὑπερβαίνουν τὰς 300 χιλιάδας καὶ γ) νὰ ἐπιβαρυνθοῦν πάντες οἱ μισθωτοὶ ἐξ ἴσου (κατὰ κεφαλήν) ἀνεξαρτήτως ὕψους ἀποδοχῶν.

Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας 1310)1963, 'Ολομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλλας*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Τσιμαράτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ι. Δημάκης, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Χ. Μυριανθῆς, Ν. Μαρινόπουλος

Διὰ τῶν ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεων, αἵτινες τυγχάνουν συνεκδικαστέαι λόγῳ συναφείας, οἱ προσφεύγοντες μισθωτοὶ καὶ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις μισθωτῶν διώκουν ἐμπροθέσμως τὴν ἀκύρωσιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 46294)2923 καὶ 44500)2781 τῆς 8ης Ἰουνίου

1962 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 205 Β'), δι' ὧν ἐκυρώθησαν αἱ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962 ἐθνικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, καθ' ἃ μέρος διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐταῖς προϋποθέσεις (ἄρθρον 2) ὑποχρεοῦνται οἱ μισθωτοί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀφορῶσιν αἱ ἀνωτέρω συλλογικαὶ συμβάσεις, ἤτοι ἐργάται, ἐργατοτεχνῖται καὶ μαθητευόμενοι - περὶ ὧν ἡ πρώτη τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι περὶ ὧν ἡ ἑτέρα - εἰς καταβολὴν εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ τῶν τμημάτων αὐτῆς.

Εἰς τὰς ἀνοιγείσας δίκας παραδεκτῶς παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ἔχουσα πρόδηλον ἔννομον πρὸς τοῦτο συμφέρον.

Τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (Φ.Ε.Κ. 125 Α') ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «1) Ἀντικείμενον γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ εἶναι καὶ ἡ συνομολόγησις ὑποχρεώσεως τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς παρακράτησιν τῆς ἐν τῇ συλλογικῇ ταύτῃ συμβάσει ὁριζομένης εἰσφορᾶς συμμετοχῆς εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις μισθωτῶν, βαρυνούσης τοὺς εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ὑπαγομένους μισθωτούς. 2) Ἡ οὕτω συνομολογουμένη εἰσφορὰ κατανέμεται ὡς ἑξῆς: α) Ὑπὲρ τοῦ Τοπικοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου ποσοστὸν ἓξ 7)20 τῆς εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ εἰσπραττομένης εἰσφορᾶς. β) Ὑπὲρ τῶν Ὁμοσπονδιῶν ποσοστὸν ἓξ 4)20 τῆς εἰσπραττομένης ἐκ τῶν μισθωτῶν τοῦ κλάδου ἑκάστης εἰσφορᾶς. γ) Ὑπὲρ τοῦ Σωματείου τῶν μισθωτῶν ποσοστὸν ἓξ 4)20 τῆς εἰσπραττομένης εἰσφορᾶς ἐκ τῶν μισθωτῶν τῆς κατηγορίας, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ καὶ δ) ὑπὲρ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον τῶν εἰσπραττομένων. 3) Ἡ βεβαίωσις καὶ εἰσπραξις τῆς εἰσφορᾶς ταύτης, ἐφ' ὅσον συνομολογεῖται ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει ἐργασίας νὰ παρακρατῆται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, γίνεται εἴτε μέσῳ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, συμβαλλομένων εἰδικῶς πρὸς τοῦτο μετὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω συμβληθείσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, εἴτε κατὰ τὸν ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει καθοριζόμενον τρόπον. 4) Ἡ ἀπόδοσις ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς δικαιούχους τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος εἰσπραττομένης παρὰ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως εἰσφορᾶς γίνεται μερίμνῃ τῶν Ὀργανισμῶν τούτων ἐντὸς δύο μηνῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως. 5) Τὰ μέλη τῶν ὀργανώσεων δύνανται διὰ δηλώσεώς των, κατατεθειμένης εἰς τὴν ὀργάνωσίν των, νὰ ἀρνηθοῦν τὴν καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς. Ἡ ὀργάνωσις ὑποχρεοῦται νὰ βεβαιώσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως, ἐὰν ὁ αἰτῶν ἐξεπλήρωσε τὰς ὑποχρεώσεις του ὡς μέλος καὶ νὰ διαβιβάσῃ ἀμελλητὶ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἐργοδότην τὴν δήλωσιν αὐτήν. Ἡ τοιαύτη δήλωσις δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἑκάστου ἔτους, ἰσχύει δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμέσως ἑπομένου ἔτους. Διαφοραὶ προκύπτουσαι ἐκ τῆς παρούσης διατάξεως ἐκδικάζονται κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ'.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239)1955 αἱ ἐθνικαὶ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας συνάπτονται καὶ ὑπογράφονται ἐκ μέρους μὲν τῶν ἐργοδοτῶν παρὰ τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τούτων, ἐκ μέρους δὲ τῶν μισθωτῶν παρὰ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας ἢ πλείονας τοῦ ἑνὸς κλάδους μισθωτῶν καθ' ὅλην τὴν χώραν. Ὅθεν, ὁρίζουσα ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 22 τοῦ ν. 3239)1955 ὅτι ἡ διὰ τῆς ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιβαλλομένη εἰσφορὰ βαρύνει τοὺς εἰς τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ὑπαγομένους μισθωτούς, οἵτινες, ὡς ἐν προκειμένῳ, εἶναι ἅπαντες οἱ μισθωτοὶ τῆς χώρας, προβλέπει ἐπιβολὴν εἰσφορᾶς εἰς τούτους ἀδιακρίτως ἂν οὗτοι μετέχωσιν ὀργανώσεων, ὑπαγομένων εἰς τὴν ὑπογράψασαν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν Γενικὴν Συνομοσπονδίαν Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ἢ ἀνήκωσιν εἰς ἄλλας ὀργανώσεις, μὴ ὑπαγομένας εἰς ταύτην, ἢ τέλος ἂν εἰς οὐδεμίαν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν ἀνήκωσιν.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος κατοχυρούμενον γενικῶς δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι προσέλαβεν ὑπὸ τὰς σημερινὰς κοινωνικὰς συνθήκας ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν, προκειμένου εἰδικώτερον περὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ συνεταιρισμοῦ (συνδικαλισμοῦ). Ἡ ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἀπορ-

ρέουσα ἐλευθερία τῆς ἐργατικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως συνίσταται εἰς τὸ δικαίωμα ἑκάστου νὰ ἱδρύῃ ἐπαγγελματικὸν σωματεῖον, νὰ μετέχῃ εἰς σωματεῖον τῆς ἐκλογῆς του καὶ νὰ ἀποχωρῇ αὐτοῦ. Ἡ ἐλευθερία ἐξ ἄλλου τοῦ μὴ μετέχειν ποσῶς εἰς σωματεῖον, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς γενικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, τὴν ὁποίαν ἐπίσης κατοχυρώνει τὸ Σύνταγμα διὰ τοῦ ἄρθρου 4, ἀποκλείει τὸν ἐξαναγκασμὸν πρὸς σύστασιν σωματείου ἢ προσχώρησιν εἰς ὡρισμένον σωματεῖον, ὡς καὶ πᾶσαν γενικῶς ἐνέργειαν, ἡ ὁποία, καὶ ἂν ἔτι ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ συνδικαλισμοῦ, θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐκμηδένισιν ἢ καὶ τὸν οὐσιώδη περιορισμὸν τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας.

Ἡ ἐπιβολὴ ὑποχρεώσεως εἰσφορᾶς εἰς μισθωτοὺς ἀνήκοντας εἰς ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, ἅτινα δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ὑπογράφουσαν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὴν συλλογικὴν σύμβασιν Γενικὴν Συνομοσπονδίαν Ἐργατῶν Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις περιέρχεται ποσοστὸν τῆς εἰσφορᾶς ταύτης, προσκρούει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προστατευομένην ὡς ἄνω ἐλευθερίαν τοῦ μισθωτοῦ ὅπως ἐκλέγῃ τὸ σωματεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνήκῃ, διότι αὐτονόητον περιεχόμενον τῆς ἐλευθερίας ταύτης εἶναι ὅτι ὁ μισθωτὸς χάριν τοῦ σωματείου τούτου καὶ μόνον δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου καὶ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου εἰς εἰσφορὰν διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν αὐτοῦ πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ του. Εἰσφορά, ἐπιβαλλομένη εἰς μισθωτοὺς χάριν ἄλλου σωματείου, παύει νὰ ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα σωματειακῆς εἰσφορᾶς.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἐπιβολὴ εἰσφορᾶς εἰς μισθωτούς, μὴ μετέχοντας ποσῶς εἰς ἐπαγγελματικήν τινα ὀργάνωσιν, ἀποτελεῖ, κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἐκτιθέμενα, ἀνεπίτρεπτον συνταγματικὸν περιορισμὸν τῆς ἀτομικῆς αὐτῶν ἐλευθερίας.

Τέλος καὶ ἡ ἐπιβολὴ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ μνησθέντος ἄρθρου 22 τοῦ νόμου εἰσφορᾶς εἰς μισθωτοὺς ἀνήκοντας εἰς σωματεῖα, ὑπαγόμενα εἰς τὴν ὑπογράφουσαν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας Γενικὴν Συνομοσπονδίαν Ἐργατῶν Ἑλλάδος, δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἐκτεθεῖσαν ἔννοιαν τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας. Διότι τὸ θέμα τῆς εἰσφορᾶς τῶν μισθωτῶν πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσίν των ἀνάγεται ἐποκλείστικῶς εἰς τὰς σχέσεις τῶν μελῶν πρὸς τὸ σωματεῖον των καὶ ρυθμίζεται διὰ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου, ὅπερ ἀπορρέει ἐκ τῆς βουλήσεως τῶν μελῶν, δὲν δύναται δὲ τοιαύτη ὑποχρέωσις νὰ ἐπιβληθῇ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως, εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς ὁποίας συμπράττουν καὶ παράγοντες ξένοι πρὸς τὸ σωματεῖον τῶν μισθωτῶν, ὡς εἶναι αἱ ὀργανώσεις τῶν ἐργοδοτῶν, δοθέντος ὅτι ἡ τοιαύτη σύμπραξις ἀλλοιώνει οὐσιωδῶς τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος προστατευομένην ἐλευθερίαν ὀργανώσεως καὶ δράσεως τῶν σωματείων, ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένων πλαισίων, πρὸς πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν των. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην τῶν συνταγματικῶν διατάξεων οὐδεμίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἄρθρον 22 § 4 τοῦ καταστατικοῦ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος προβλέπει, πλὴν τῶν τακτικῶν συνδρομῶν, τὴν δυνατότητα ἐπιβολῆς ἐτησίας εἰσφορᾶς μέχρι ποσοῦ ἑνὸς ἡμερομισθίου εἰς τοὺς μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι μέλη σωματείων, ὑπαγομένων εἰς τὴν Γενικὴν Συνομοσπονδίαν Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ἐξ οὗ θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχουσα συγκατάθεσις κατ' ἀρχὴν τῶν μισθωτῶν τούτων, δηλωθεῖσα ἤδη διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ καταστατικοῦ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ εἰσφορὰ αὕτη ἐπιβάλλεται κατ' ἄλλην διαδικασίαν καὶ ὑπὸ ἄλλους ὅρους, ἡ κατὰ τὸ ὡς εἴρηται ἄρθρον τοῦ νόμου ἐπιβολὴ εἰσφορᾶς διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προϋποθέτει ἀναγκαίως τὴν ἀνεπίτρεπτον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, σύμπραξιν τῶν ἐργοδοτῶν, δὲν πρόκειται δὲ περὶ παρακρατήσεως ἁπλῶς ὑπ' αὐτῶν τῆς κατὰ τὸ ὡς ἄνω καταστατικὸν τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος δυναμένης νὰ ἐπιβληθῇ εἰσφορᾶς.

Ὡς πρὸς πάσας τὰς ὡς ἄνω κατηγορίας τῶν μισθωτῶν ἡ ἀντίθεσις τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3239/1955 πρὸς τὸ Σύνταγμα δὲν αἴρεται ἐκ τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ νόμου εὐχερείας τῶν μισθωτῶν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς ὑποχρεώσεώς των πρὸς εἰσφορὰν διὰ τῆς ὑποβολῆς ἐκ μέρους των σχετικῆς δηλώσεως, διότι, ἐφ' ὅσον ἡ προσωπικὴ καὶ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία ἀπορρέει ἐκ τοῦ Συντάγματος, δὲν συμβιβάζεται πρὸς τοῦτο διάταξις νόμου στερροῦσα τὴν ἐλευθερίαν

ΣΩΜΑΤΕΙΑ

ΚΗΡΥΞΙΣ ΕΚΠΤΩΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΥΠΟ ΕΠΟΠΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ

Διατηρηθείσαι ἐν ἰσχύϊ διατάξεις τοῦ Νόμου 281)1914

Κήρυξις ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, κατὰ τὰς διατηρηθείσας ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διατάξεις τῶν ἄρθρων 32 καὶ 33 τοῦ Νόμου 281)1914 «περὶ σωματείων», ἐκπτώτου διοικητικοῦ συμβουλίου σωματείου.—Ἔννοια διατάξεων.— Παράνομος λόγος ἐκπτώσεως ὅτι τὸ συμβούλιον τοῦ σωματείου παρεξέκλινε τοῦ σκοποῦ του, προπαγανδίζον ὑπὲρ ὡρισμένου πολιτικοῦ κόμματος.

Ἐπανέρχεται τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του εἰς τὴν ὁμοίαν ἄποψιν προηγουμένων ἀποφάσεων αὐτοῦ ὡς πρὸς τοὺς λόγους καθαιρέσεως διοικήσεως σωματείου. (Ἴδετε Σ.Ε. 68)1959, εἰσηγητὴς *Γ. Μαραγκόπουλος*, ΕΕΔ 18, 212, Σ.Ε. 1392)1959, εἰσηγητὴς *Α. Τσούτσος*, ΕΕΔ 18, 875, Σ.Ε. 310)1961, εἰσηγητὴς *Γ. Μαραγκόπουλος*, ΕΕΔ 20, 398, Σ.Ε. 1726)1961, εἰσηγητὴς *Π. Μακρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1335).

ταύτην, ἐπιβάλλουσα δὲ ἐνέργειαν ἐκ τῶν ὑστέρων τοῦ δικαιούχου πρὸς ἀνάκτησίν της.

Κατὰ ταῦτα αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις, καθ' ὅ μέρος κυροῦσι τὸ ἄρθρον 2 τῶν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962 ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, δι' οὗ ἐπεβλήθη εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ μισθωτούς, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ ἀνωτέρω συλλογικαὶ συμβάσεις ἀφορῶσιν, εἰσφορὰ ὑπὲρ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ τῶν τμημάτων αὐτῆς, παρακρατουμένη ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ συνισταμένη εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἐκ τοῦ δώρου τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους, τυγχάνουν ἀκυρωτέαι, ὡς ἐρειδόμεναι ἐπὶ τοῦ ἀνισχύρου, ὡς ἀντισυνταγματικοῦ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3239)1955.

Διὰ ταῦτα

Συνεκδικάζον τὰς ὑπὸ κρίσιν ἑπτὰ αἰτήσεις ἀκυρώσεως.

Δέχεται ταύτας.

Ἀκυροῖ τὰς ὑπ' ἀριθ. 46294)2923 (Φ.Ε.Κ. 205 τ. Β') 44500)2781 (Φ. Ε. Κ. 215 τ. Β') τῆς 8ης Ἰουνίου 1962 ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθ' ὅ μέρος δι' αὐτῶν ἐκυρώθη τὸ ἄρθρον 2 τῶν ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962 ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, δι' οὗ ἐπεβλήθη εἰσφορὰ τῶν μισθωτῶν ὑπὲρ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ τῶν τμημάτων αὐτῆς.

Ἀπορρίπτει τὴν παρέμβασιν τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 823)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ὀθων Κυριακός*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Ν. Θεολόγου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. ΕΠ.282 ἀπὸ 2.8.1962 ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς, δι' ἧς οἱ αἰτοῦντες, μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ σωματείου «Ἐξωραϊστικὸς Σύλλογος Συνοικίας τὰ Τουρκοβούνια», ἐκηρύχθησαν ἔκπτωτοι τοῦ ἀξιώματός των τούτου.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνουσιν ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διὰ τῆς νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης παρεμβάσεως των 1) τὸ εἰρημένον σωματεῖον, ἐκπροσωπούμενον νομίμως ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1801)1963 ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διορισθείσης προσωρινῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς αὐτοῦ καὶ 2) ὁ Ν.Α., τυγχάνων μέλος τοῦ ρηθέντος σωματείου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῷ φακέλῳ σχετικοῦ ἀποδεικτικοῦ, ἀντίγραφον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως μετὰ σημειώματος τῆς δικασίμου ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ νόμου 3713)1928 ὁριζομένης προθεσμίας εἰς τὸν ἁρμόδιον ἐν προκειμένῳ Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν. Ὅθεν ὁ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς στηριζόμενος λόγος ἀπαραδέκτου τῆς συζητήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος.

Οἱ αἰτοῦντες, θιγόμενοι ἠθικῶς ἐκ τῆς κηρύξεως αὐτῶν ἐκπτώτων ἀπὸ τοῦ ρηθέντος ἀξιώματός των, νομιμοποιοῦνται εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν, ληξάσης τῆς θητείας των, ὑφίστανται ἤδη δυνατότης ὅπως ἀποκατασταθῶσιν ἐν τῇ διοικήσει τοῦ εἰ-

ρημένου σωματείου καὶ ἀσκήσωσιν ἐκ νέου τὰ καθήκοντά των.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐπικαλεῖται ἐν προοιμίῳ αὐτῆς τὰ ἄρθρα 32 καὶ 33 τοῦ ν. 281] 1914 «περὶ σωματείων», ἅτινα διετηρήθησαν ἐν ἰσχύι καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ νόμου (2783)1941). Τὸ ἄρθρον 32 ὁρίζει ἐν μὲν τῇ παραγράφῳ 1 αὐτοῦ (ὡς ἔχει αὕτη μετὰ τὴν συμπλήρωσίν της διὰ τοῦ ν. 1207)1918), ὅτι ὅταν βεβαιοῦται παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου ἡ ἀνωμαλία διοικητικὴ ἢ διαχειριστική, ἡ Ἐποπτικὴ Ἀρχὴ δι' ἀποφάσεώς της, ἀνακοινουμένης πρὸς τοὺς διοικοῦντας τὸ σωματεῖον, διατάσσει τὰ δέοντα πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ καταστατικοῦ ἢ ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως ἐν τῇ διοικήσει, ἢ τῇ διαχειρίσει, τάσσουσα ὡρισμένην πρὸς ταῦτα προθεσμίαν, ἧς παρερχομένης ἀπράκτου ἐφαρμόζονται ἐφ' ἑκάστου τῶν ἀπειθούντων αἱ ποιναὶ τοῦ ἄρθρου 41, ἐν δὲ τῇ παραγράφῳ 2 ὅτι, ὅταν βεβαιοῦται παράβασις, δυναμένη νὰ ἐπισύρῃ ποινικὴν καταδίωξιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ταύτου, ἢ σπουδαία διαχειριστικὴ ἀνωμαλία ἢ χρηματικὴ κατάχρησις, δυναμένη νὰ ἐπισύρῃ καταδίωξιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου, ἡ ὑπόθεσις παραπέμπεται εἰς τὴν ἁρμοδίαν Δικαστικὴν Ἀρχήν. Ἀφ' ἑτέρου τὸ ἄρθρον 33 ὁρίζει, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς β' παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἡ Ἀνωτέρα Ἐποπτικὴ Ἀρχὴ δύναται νὰ κηρύσσῃ ἐκπτωτον τὸ συμβούλιον καὶ νὰ ὁρίζῃ καὶ ἐγκαθιστᾷ προσωρινὴν διοικητικὴν ἢ διαχειριστικὴν ἐπιτροπήν, ὑποχρεοῦται ὅμως ταυτοχρόνως νὰ συγκαλῇ ἔκτακτον συνέλευσιν πρὸς ἐκλογὴν διοικητικοῦ συμβουλίου. Διὰ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως, ἑρμηνευομένης ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ διασφαλίζον τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ὁποίου ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τοῦ ἱδρύειν σωματεῖον περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ διοικεῖν τοῦτο, καθορίζονται περιοριστικῶς αἱ περιπτώσεις ἐπεμβάσεως τῆς Διοικήσεως εἰς τὰ τῆς διοικήσεως σωματείου, τῆς ἐπεμβάσεως ταύτης διὰ τῆς κηρύξεως ἐκπτώτων μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου σωματείου ἐπιτρεπομένης μόνον ὁσάκις βεβαιοῦται εἴτε παράβασις, δυναμένη νὰ ἐπισύρῃ ποινικὴν καταδίωξιν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ σωματείων νόμων, εἴτε σπουδαία διαχειριστικὴ ἀνωμαλία ἢ χρηματικὴ κατάχρησις, δυναμένη νὰ ἐπισύρῃ καταδίωξιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ἐν προκειμένῳ τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ «Ἐξωραϊστικοῦ Συλλόγου Συνοικίας τὰ Τουρκοβούνια», εἰς ὃ μετεῖχον καὶ οἱ αἰτοῦντες, ὁ πρῶτος ὡς πρόεδρος καὶ οἱ λοιποὶ ὡς μέλη αὐτοῦ, ἐκηρύχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς ἔκπτωτον ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι παρεξέκλιτε τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ἐξελέγη, καὶ τῶν ὑπὸ αὐτοῦ σωματείου ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, παραβαίνον βασικὰς διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου», εἰδικώτερον δὲ διότι, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἰδιότητά του, προπαγανδίζει ὑπὲρ ὡρισμένου πολιτικοῦ κόμματος καὶ ἐπιδιώκει νὰ καταστήσῃ τὸ σωματεῖον καὶ τὰ γραφεῖα του κέντρον ἐξυπηρετήσεως πολιτικῶν καὶ κομματικῶν σκοπῶν καὶ ἔδραν ἀντεθνικῆς προπαγάνδας. Τὰ περιστατικὰ ὅμως ταῦτα δὲν συνιστοῦν παράβασιν, δυναμένην νὰ ἐπισύρῃ εὐθέως ποινικὴν καταδίωξιν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ σωματείων νόμων, ὡς παραβάσεις δὲ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου λογιζόμενα θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπισύρουν ποινικὴν δίωξιν τῶν αἰτούντων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ ν. 281, καὶ συνεπῶς νὰ ἀποτελέσουν νόμιμον λόγον ἐκπτώσεως αὐτῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 33, μόνον ὑπὸ τὰς ἐν τῇ προμνησθείσῃ παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁριζομένας προϋποθέσεις, ἤτοι μετὰ τὴν προηγουμένην πρόσκλησιν τῶν αἰτούντων ὅπως ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας παύσουν παραβαίνοντες τὸ καταστατικὸν καὶ ἄπρακτον πάροδον τῆς προθεσμίας ταύτης. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα ἄνευ προηγουμένης τηρήσεως τῆς διαδικασίας ταύτης, καθίσταται ἀκυρωτέα διὰ παράβασιν τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τῶν παρεμβαινόντων ὅτι αὕτη εὑρίσκει νόμιμον αἰτιολογικὸν ἔρεισμα εἰς τὴν ἀπὸ 17.7.1962 ἔκθεσιν τοῦ ἐνεργήσαντος διοικητικὸν καὶ διαχειριστικὸν ἔλεγχον τοῦ εἰρημένου σωματείου ὑπαλλήλου τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς Π. Σ., ἐξ ἧς προκύπτει, ὅτι κατὰ τὸν ἔλεγχαν διεπιστώθησαν σπουδαῖαι διαχειριστικαὶ ἀνωμαλίαι, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὅσον οὔτε ἐν τῇ ρηθείσῃ ἐκθέσει αἱ διαπιστωθεῖσαι ἀταξίαι ἐν τῇ διαχειρίσει χαρακτηρίζονται ὡς σπουδαῖαι διαχειριστικαὶ ἀνωμαλίαι, οὔτε ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει γίνεται λόγος περὶ τοιούτων διαχειριστικῶν ἀνωμαλιῶν, ἀλλὰ τοὐναντίον ῥητῶς ἀναφέρεται ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ, ὅτι καὶ ἐκ τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως προκύπτουν τὰ ἀνωτέρω περιστατικά, ἤτοι ὅτι τὸ διοικητικὸν συμβούλιον διοικεῖ τὸ σωματεῖον κατὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ του πρὸς ἐξυπηρέτησιν πολιτικῶν καὶ κομματικῶν σκοπῶν.

Κατὰ ταῦτα δέον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις καὶ νὰ ἀπορριφθῇ ἡ παρέμβασις.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΑΡΟΧΗ ΜΕΙΩΜΕΝΗΣ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΙΣΘΟΣ

Δέσμευσις ὑπό ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας

Δέσμευσις καὶ τοῦ Δημοσίου ὑπό τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων πετρελαίου.—Ἀντιστοιχία τῶν καθοριζομένων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν εἰς πλήρες ὡράριον ἐργασίας.—Προκύπτοντα ἐκ τῶν ἄρθρων 648 καὶ 376 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ὑποχρέωσις καὶ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ δι' ἐργασίαν ἐπὶ ὀκτάωρον ἐπὶ ἀντιστοίχῳ καταβολῇ τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου.—Καταβολὴ ἀναλόγως μειωμένου ἡμερομισθίου μόνον ἂν συνεφωνήθη μειωμένον ὡράριον ἐπὶ ἀντιστοίχῳ μειώσει τῆς παροχῆς.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 6133)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 1004, ΕΕΔ 16, 678) ἐπὶ τοῦ Δημοσίου καὶ ἡ ἐν λόγῳ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἠκολούθησε ὡς πρὸς τὸ θέμα ὁμοίαν ἄποψιν τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (468)1960, εἰσηγητὴς Θ. *Καμπέρης*, ΕΕΔ 19, 1381).

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι ἡ αὐτὴ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ναὶ μὲν τὰ διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν ἀντιστοιχοῦν εἰς πλήρες ὡράριον ἐργασίας (Ἰδετε καὶ Α.Π. 53)1959, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 12, 296, Α.Π. 714)1958, εἰσηγητὴς *Λ. Ροζάκης*, ΕΕΔ 17, 1190, Α.Π. 88)1963, εἰσηγητὴς *Ν. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 663), ἀλλ' ἐπὶ παροχῆς μειωμένης ἐργασίας ἐπὶ μειωμένῳ μισθῷ, ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἔπρεπε ἡ ἀπόφασίς του νὰ ἐκθέτῃ, ἂν ὑφίστατο ρητὴ ἢ σιωπηρὰ συμφωνία περὶ παροχῆς τῆς ταπύτης μειωμένης ἐργασίας ἐπὶ καταβολῇ μειωμένου μισθοῦ, τοῦ ἐργοδότου Δημοσίου μὴ ἐπικαλεσθέντος πάντως εἰδικὴν συμφωνίαν ἢ ἕτερον περιστατικόν, δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀνάλογον μείωσιν τοῦ νομίμου μισθοῦ, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου δεκτὰ γενόμενα.

Ἀρείου Πάγου 326)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Παπασπυράκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Ταέλιος, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Νομικὸς Σύμβουλος Κράτους

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 3, 4 § 1, 5 § 3, 7 § 1 β τοῦ ν. 3239)1955, 1 καὶ 17 τῆς βάσει τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 1 Ὑπουργικῆς Ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας καταρτισθείσης καὶ ὑπογραφείσης ἀπὸ 5.8.1955 ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς βάσει τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἐκδοθείσης καὶ ὑπογραφείσης ἑτέρας ἀπὸ 16.4.1957 ὁμοίας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν αὐτῶν ὡς εἴρηται ἐπιχειρήσεων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι εἰς τὰς διατάξεις τῶν δύο τούτων ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὑπόκειται καὶ τὸ Δημόσιον, ὅσάκις εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν ἀποθηκῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ χρησιμοποιουμένων πετρελαιοειδῶν ἢν γένει χρησιμοποιεῖ, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, μισθωτὸν δι' ἐργασίαν, ἥν, ἂν οὗτος παρεῖχε διὰ συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας τῶν κατὰ κύριον λόγον μὲ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὴν ἐμπορίαν τῶν πετρελαιοειδῶν ἢν γένει προϊόντων ἀσχολουμένων ἐπιχειρήσεων ἐν Ἑλλάδι, θὰ ὑπήγετο ἡ σύμβασίς του εἰς τὴν ρύθμισιν ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων τούτων.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 κατηγορία Ε καὶ 3 τῆς πρώτης ὡς ἀνω ἀπὸ 5.8.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ τοῦ ἄρθρου 2 τῆς δευτέρας ἀπὸ 16.4.1957 τοιαύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁδηγὸς βυτιοφόρου αὐτοκινήτου, ὑπηρετῶν πρὸ τῆς 1.5.1955 εἰς ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας πετρελαιοειδῶν καὶ μεταφέρων τοιαῦτα, δικαιοῦται ἀπὸ 1.1.1957 καὶ ἐφ' ἑξῆς μισθοῦ κατ' ἐλάχιστον ὅριον δραχμῶν 2.465 μηνιαίως, προσαυξανομένου κατὰ 1 οἷο ἀπὸ 22.8.1958 καὶ ἐφ' ἑξῆς βάσει τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 11 τῆς ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν ἐπὶ μισθῷ ὁμειρομένων μισθωτῶν». Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 τῆς πρώτης τῶν εἰρημένων συλλογικῶν συμβάσεων καὶ 3 τῆς δευτέρας, δι' ὧν καθορίζονται ποσοστιαῖαι αὐξήσεις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καταβαλλομένων μισθῶν, ἀναφέρομεναι εἰς τοὺς μὴ ὠφελουμένους ἐκ τοῦ ὁριζομένου ἐλαχίστου ὁρίου μισθοῦ, ὡς λαμβάνοντας μείζονα τοιοῦτον κατὰ τὸν εἰρημένον χρόνον, δὲν ἀναιροῦν τὰ ὁριζόμενα ἐλάχιστα ὅρια μισθοῦ. Ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἔχων προσληφθῆ πρὸ τοῦ 1955 παρὰ τῇ ἐν Ἐλευσῖνι 112 Πτέρυγος Μάχης τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, δι' ἀόριστον χρόνον, εἰργάσθη καὶ κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον (1.6.1957—17.3.1959) ὡς ὁδηγὸς βυτιοφόρου αὐτοκινήτου, ἐνεργῶν δι' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἀεροδρομίου Ἐλευσῖνος ἀπὸ τὰς ἐν αὐτῷ ἀποθήκας καυσίμων μεταφορὰς πετρελαιοειδῶν πρὸς ἐφοδιασμὸν τῶν ἀεροπλάνων, ἤτοι παρέσχεν ἐργασίαν, ἥν, ἂν παρεῖχεν εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας τῶν

μέ τήν εἰσαγωγήν καί ἐμπορίαν τῶν πετρελαιοειδῶν ἀσχολουμένων ἑταιρειῶν, θά ὑπήγετο εἰς τάς εἰρημένας συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, καί ἑπομένως ὅτι ὑπόκειται καί τό Δημόσιον εἰς τάς ἐν λόγω συλλογικάς συμβάσεις, ὀν ὑπόχρεων νά καταβάλῃ εἰς τόν ἀναιρεσείοντα τόν ὑπό τούτων προβλεπόμενον μισθόν, ὅτι ὅμως δικαιοῦται εἰς ποσόν μισθοῦ ἔλασσον τοῦ εἰρημένου ἐλαχίστου ὁρίου τοῦ ὁριζομένου διά τῶν ἐν λόγω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ψευδῶς ἠρμήνευσε κατά τοῦτο καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς ἄνω διατάξεις καί ἀναιρετέαν κατ' ἔστησε τήν ἀπόφασίν του κατά τό ἄρθρον 807 ἐδ. 17 Πολ. Δικ. καί τόν σχετικόν πρῶτον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τῶν παρατεθεισῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἀπό 5.8.1955 καί 16.4.1957 σαφῶς προκύπτει, ὅτι τά δι' αὐτῶν καθοριζόμενα ὅρια μηνιαίων μισθῶν ἀντιστοιχοῦν εἰς πλήρες ὡράριον ἐργασίας. Ἐξ ἑτέρου ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τούτων πρός τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 648 καί 376 Α.Κ. προκύπτει, ὅτι ὁ μισθωτός οὐ μόνον ὑποχρεοῦται, ἀλλά καί δικαιοῦται νά ἐργασθῇ ἐπί ἀντιστοίχῳ καταβολῇ τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου. Μόνον ἄν συνεφωνήθη μειωμένον ὡράριον ἐπί ἀντιστοίχῳ μειώσει τῆς ἀντιπαροχῆς καταβάλλεται ἀναλόγως μειωμένον ἡμερομίσθιον. Τό ὡς ἐφετεῖον δέ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὑπαγόμενος εἰς τάς εἰρημένας συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας, δικαιοῦται τοῦ ὑπό τούτων ὁριζομένου μισθοῦ μειωμένου κατά τό 1)8 λόγῳ τῆς ἐπί 7ωρου καθ' ἑκάστην ἀπασχολήσεώς του, ἀντί τοῦ νομίμου δώρου, χωρίς ἐν τούτοις νά ἐκθέτῃ μετά πληρότητος τά πραγματικά περιστατικά, ἐφ' ὧν στηριχθέν ἦχθη εἰς τήν κρίσιν τόν ταύτην, καί δή ἄν ὑφίστατο ρητή ἤ σιωπηρά συμφωνία περί παροχῆς τῆς τοιαύτης μειωμένης ἐργασίας ἐπί ἀντικαταβολῇ μειωμένου μισθοῦ. Οὕτως ὅμως ἀποβαίνει ἀνέφικτος ὁ ἔλεγχος περί τῆς ὀρθῆς ἤ μή ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῶν εἰρημένων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καί Ἀστικοῦ Κώδικος καί ἀναιρετέαν, μετά ταῦτα, τήν ἀπόφασίν του κατέστησε κατ' ἄρθρον 807 ἐδ. 19 Πολ. Δικ καί τόν σχετικόν δεύτερον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως καί ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τήν πρό τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς κατάστασιν ἐξεταστέα κρίνεται ἡ νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τοῦ Δημοσίου ἐναντίον τῆς ὑπ' ἀριθ. 5104|1961 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐπί τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων τῶν διαδίκων, περιεχομένων εἰς τό προσαγόμενον ὑπ' ἀριθ. 5164|1961 πρακτικόν, καί τῆς ἐνγίνει συζητήσεως, ἐβεβαιώθη καί κατά τήν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων ὑπηρέτει παρά τῷ ἐκκαλοῦντι ἀπό χρόνου προγενεστέρου τοῦ 1955, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου χρόνου, καί ὅτι προσέφερε κατά τό ἀπό 1.6.1957 μέχρι 17.3.1959 χρονικόν διάστημα τάς ἄνω καθοριζομένας ὑπηρεσίας. Ὅθεν ὑπόκειται εἰς τάς εἰρημένας συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας καί τό Δημόσιον, ὅν ὑπόχρεων νά καταβάλῃ εἰς τόν ἐφεσίβλητον τάς ὑπό ταύτων προβλεπομένας ἀποδοχάς. Ἔδει δέ ὁ ἐφεσίβλητος νά λαμβάνῃ κατά τόν εἰρημένον χρόνον μηνιαῖον μισθόν δραχμῶν 2.465 σύν 1ο|ο, ἤτοι δραχμάς 2.465 μηνιαίως ἀπό 22.8.1958 καί οὐχί κατώτερον τούτου, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν ἄνω βεβαιώσεων δέν προκύπτουν σαφῶς περιστατικά δυνάμενα νά δικαιολογήσουν, κατ' ἄρθρον 2 τῆς πρώτης ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τήν εἰς τοῦτον καταβολήν μισθοῦ μείζονος τοῦ εἰρημένου. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ περί τοῦ ἀντιθέτου λόγοι ἐφέσεως καί ἀντεφέσεως.

Τό κατά τό ἄρθρον 9 τῆς πρώτης ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῆς 5.8.1955, ὡς ἐτροποποιήθη δ ά τοῦ ἄρθρ υ ὁ τῆς δευτέρας τοιαύτης τῆς 16.4.1957, ὁριζόμενον εἰδικόν ἐπίδομα δι' ἑκάστην ἡμέραν πραγματικῆς ἐργασίας παρέχεται εἰς τό προσωπικόν τό ἀπασχολούμενον εἰς τούς σταθμούς ἀνεφοδιασμοῦ ἀεροπλάνων τοῦ ἀερολιμένος Ἀθηνῶν, ὡς τοιαύτου νοουμένου τοῦ ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ, καί Θεσσαλονίκης. Ὅθεν ὁ ἐφεσίβλητος, ἐφ' ὅσον εἰργάσθη εἰς τό ἀεραδρόμιον Ἐλευσῖνος, ἤτοι διάφορον ἐκείνων, τά ὁποῖα περιοριστικῶς μνημονεύονται, δέν δικαιοῦται τοῦ ἐπιδόματος τούτου. Οὔτε ὅμως καί τοῦ ὑπό τοῦ ἄρθρου 12 τῆς πρώτης ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 6 τῆς δευτέρας, προβλεπομένου συσσιτίου, τό ὁποῖον παρέχεται εἰς τούς ἐργαζομένους κατ' ἐπιλογήν ἑκάστης τῶν κυρίων ἐγκαταστάσεων καί ταύς ἐν τῷ κεντρικῷ ἀερολιμένι (Ἑλληνικόν) καί Ἀεροδρομίου Θεσσαλονίκης σταθμούς ἐφοδιασμοῦ ἀεροπλάνων δικαιοῦται, ἐφ' ὅσον δέν ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι ὑφίστανται ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ Ἐλευσῖνος κύριαι ἐγκαταστάσεις πετρελαιοειδῶν τοῦ Δημοσίου. Ὅθεν ἀντιθέτως κρίνεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέον, κατά τόν περί τούτου βάσιμον λόγον ἐφέσεως, νά μεταρρυθμισθῇ καί ἀπορριφθῇ κατά ταῦτα ἡ ἀγωγή.

Κατά τό ἄρθρον 10 τῆς ἀπό 5.8.1655 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τό εἰς ταύτην ὑπαγόμενον προσωπικόν ἀκολουθεῖ τάς ὥρας ἐργασίας τῶν ἐγκαταστάσεων, πλήν τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων. Ἐπομένως ὁ ἐφεσίβλητος ὡς ὁδηγός φορτηγοῦ αὐτοκινήτου καί ὑπεχρεοῦτο μέν κατά τό ἄρθρον 2 ἐδάφ. γ' τοῦ ἀπό 23.1 4.2.1938 β.δ|τος «περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων» νά ἐργάζηται ἐπί ὀκτάωρον, ἀλλά καί ἐδικαιοῦτο ἀντιστοίχως βάσει τῶν ἄρθρων 648 καί 655 Α.Κ. εἰς τόν νόμιμον δι' ὀκτάωρον ἐργασίαν μισθόν. Καί ἐβεβαιώθη μέν ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος εἰργάσθη ἐπί 7ωρον ἡμερησίως, τό ἐκκαλοῦν Δημόσιον ὅμως δέν ἐπικαλεῖται εἰδικήν συμφωνίαν ἤ ἕτερον περιστατικόν, δυνάμενον νά δικαιολογήσῃ τήν ἀνάλογον μείωσιν τοῦ νομίμου μισθοῦ. Κατά συνέπειαν ὁ ἰσχυρισμός τούτου περί ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰς τόν ἐφεσίβλητον μισθοῦ ἀναλόγου πρός τήν 7ωρον ἐργασίαν εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος.

Κατόπιν τῶν εἰρημένων ὁ ἐφεσίβλητος ἔδει νά

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΥΠΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

Έφαρμογή συλλογικής συμβάσεως έργασίας έργατοτεχνιτών οικοδόμων

Δέσμευσις ύπό έθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας, κηρυχθείσης υποχρεωτικής δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας ή υπογραφείσης παρουσία του Υπουργού Εργασίας ή του παρ' αύτου ειδικώς εξουσιοδοτημένου όργάνου, του συνόλου των εργοδοτών και μισθωτών του επαγγέλματος, όπερ άφορα.—Έκτασις δεσμεύσεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας άπό 27.6.1957 έργατοτεχνιτών οικοδόμων.—Ανεφάρμοστον επί ελαιοχρωματιστού, μή εργαζομένου εις έργασίαν, σχέσιν έχούσης μέ οικοδομάς.

Έπεκυρώθη άπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 2094§)1962 απόφασις του ώς έφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επρόκειτο περί του άν ή έν τη άποφάσει αναφερομένη συλλογική σύμβασις έργασίας εργατοτεχνιτών οικοδόμων (ΕΕΔ 16, 1016) ήδύνατο να δεσμεύσή και την άναιρεσίβλητον Κοινοπραξίαν Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος και Ένωσιν Αγελαδοτροφικών Συνεταιρισμών Αττικής και Βοιωτίας «Λαυτ», επί περιπτώσεως ελαιοχρωματιστού, ό οποίος όμως δέν άπησχολείτο εις οικοδομικός εργασίας.

Αρνητικώς άπεφάνθη ή άρεοπαγιτική άπόφασις.

Ως πρός την δέσμευσιν έκ συλλογικής συμβάσεως έργασίας, ή οποία ύπογραφή παρουσία του Υπουργού Εργασίας ή του υπ' αύτου εξουσιοδοτημένου όργάνου, και ή νεωτέρα αύτη άρεοπαγιτική άπόφασις επαναλαμβάνει τα ύπό του Αρείου Πάγου νομολογηθέντα. (Ίδετε και Α Π. 662)1962, εισηγητής *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 110, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί).

Αρείου Πάγου 335)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ό Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελής*
Εισηγητής ό Αρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οί κ.κ. Κ. Γιαννάς, Μ. Τούντας

Έκ των συνδεδυασμένων διατάξεων των άρθρων 1, 2, 5 §§ 2-3, 7 και 21 §§ 1-2 του ν. 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κ.λ.π.» σαφώς προκύπτει ότι εθνική ομοιοεπαγγελματική συλλογική σύμβασις εργασίας, κηρυχθείσα υποχρεωτική δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας ή υπογραφείσα παρουσία του αύτου Υπουργού ή του παρ' αύτου ειδικώς εξουσιοδοτουμένου όργάνου, δεσμεύει άπό της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως δημοσιεύσεώς της, έάν δέν ώρίσθη έν αύτη έτερος χρόνος ισχύος, το σύνολον των εργοδοτών και μισθωτών του επαγγέλματος, όπερ άφορα, και διά την ήν ισχύει περιφέρειαν. Κατά τούτο ή άπό 27.6.1957 συλλογική σύμβασις έργασίας των εργατοτεχνιτών οικοδόμων άπάσης της χώρας, ώς αύτη, τροποποιηθείσα διά της υπ' αριθ 27248)1957 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, έδημοσιεύθη εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ρητώς χαρακτηριζομένη ώς ομοιοεπαγγελματική σύμβασις εργασίας, και ούσα πραγματι τοιαύτη, υπογραφείσα επί παρουσία του ειδικώς πρός τούτο εξουσιοδοτηθέντος ειδικού Επιθεωρητού του Υπουργείου Εργασίας, δεσμεύει πάντας έν γένει τούς εργοδότας, τούς άπασχολούντας έν σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου εργατοτεχνίτας των έν αύτη προβλεπομένων ειδικοτήτων, έν οίς και τούς ελαιοχρωματιστάς, έφ' όσον όμως ή ύπό των τελευταίων τούτων παρεχομένη εργασία σχέσιν έχει μέ τάς οικοδομάς.

Έν προκειμένω το ώς έφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ώς έξ αύτης προκύπτει κατ' εκτίμησιν ανελέγκτων των αποδείξεων, έδέξατο, ότι ό αναιρεσείων, προσληφθείς ύπό της αναιρεσιβλήτου την 9.5.1958 ώς εργάτης, ειργάσθη ώς τοιούτος εις το ενταύθα εργοστάσιον παστεριώσεως γάλακτος αύτης μέχρι του Οκτωβρίου ιδίου έτους εις μεταφοράς προϊόντων της, ώ, έκ του λόγου όμως ότι ούτος, πρό της παρά τη αναιρεσιβλήτω προσλήψεώς του, είχεν εργασθή παρ' έτέροις εργοδόταις ώς ελαιοχρωματιστής, αύτη άπό του Οκτωβρίου 1958 τον τοποθέτησεν εις το τμήμα κατασκευών του εργοστασίου της, ένθα ειργάσθη καθ' όλον το χρονικόν διάστημα μέχρι 14.4.1962, άπασχοληθείς μέ τον ελαιοχρωματισμόν (βαφήν) των αύτοκινήτων της, των ψυγείων της, των δικτυωτών καλαθίων, έν οίς τοποθετούνται αί φιάλαι γάλακτος, των παγολεκανών και των σωληνώσεων του εργοστασίου της Κρίναν όθεν μετά ταύτα, βάσει των κατά τά ώς άνω ύπό τούτου γενομένων ανελέγκτως δεκτών πραγματικών περιστατικών, ότι ό αναιρεσείων, άπασχοληθείς εις τούς κατά τά ώς άνω εις μή οικο-

---

λάβη κατά τον ειρημένον άπό 1.6.1957 μέχρι 17.3.1959 χρόνον διά μισθόν και δώρα Χριστουγέννων 1957, Πάσχα 1958 και Χριστουγέννων 1958 δραχμάς έν όλω 59.494, έφ' όσον δέ κατεβλήθη σαν εις αύτόν κατά τον χρόνον τούτον διά μισθόν δραχμαί 1748 κατά μήνα και τά ειρημένα δώρα βάσει του μισθού τούτου ώς ώμολογείτο, ούτος, του Δημοσίου μή προσάγοντος βεβαίωσιν περί καταβολής μείζονος ποσού, ήτοι κατεβλήθησαν έν όλω δραχμαί 42.098, υπολείπονται δραχμαί 17.396, αίτινες δέον όπως επιδικασθώσιν αύτώ, καθισταμένης έν μέρει μόνον δεκτής της άγωγής τούτου.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ Α.Ν. 1836)1951

Κρίσις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ἔλεγχος ὑπὸ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων

Ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις δικηγόρου πολεμιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Α.Ν. 1836)1951 ὑπὸ Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων, Τραπεζῶν καὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.—Ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς καθορισμὸν ὑποχρέων, ἐφ' ὅσον δύνανται, κατὰ τὴν κρίσιν του, νὰ φέρουν τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τῶν προσλαμβανομένων.—Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων ἡ κρίσις τοῦ Ὑπουργοῦ περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ ὑποχρέου.

Ἀνῃρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀ' Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 5163)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Περίπτωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξεν ἀναγκαστικὸς διορισμὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περὶ προστασίας πολεμιστῶν εἰς Δῆμον, κατ' ἄρθρον 3 § 3 τοῦ ἀνωτέρω νόμου (ΕΕΔ 20, 1322 ἑπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων).

Κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Σ.Ε. 1662)1962, εἰσηγητὴς *Π. Μακρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1379, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας) ὁ ἀρμόδιος κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας ὀφείλει, καὶ' ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῆς παρεχομένης εἰς αὐτὸν ἐξουσίας, νὰ διαπιστώσῃ τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας ἑκάστου ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 § 3 τοῦ νόμου ὑποχρέων καὶ τὴν ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου, ἡ ἀπόφασίς του δὲ πρέπει νὰ εἶναι ἐπαρκῶς αἰτιολογημένη (Σ.Ε. 2110)1958, εἰσηγητὴς *Ν. Γαβαλλᾶς*, καὶ λοιπαί, ΕΕΔ 18, 162), διότι ἄλλως καθίσταται κατὰ τὴν ἀκυρωτικὴν διαδικασίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀκυρωτέα.

Ἂν ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἔχῃ παραλείψει νὰ διαπιστώσῃ τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τοῦ ὑποχρέου, ἡ διοικητικὴ πρᾶξις αὐτοῦ περὶ διορισμοῦ δικηγόρου εἶναι νόμῳ πλημμελὴς καὶ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ὄχι μόνον δικαιοῦνται, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεοῦνται, ἐπὶ τῇ σχετικῇ ἐνστάσει, νὰ ἀρνηθοῦν εἰς αὐτὴν ἔννομον κῦρος, ἀφοῦ τὰ δικαστήρια ταῦτα ἐλέγχουν τὸ κῦρος τῶν περὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 πράξεων ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος αὐτῶν (Ἴδετε ΕΕΔ 21, 394, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΕΕΔ 22, 469).

Ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα καὶ ἡ Α.Π. 118)1962 (εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 394) ἐξήτασε διοικητικὴν πρᾶξιν περὶ διορισμοῦ δικηγόρου.

Ὡς ὅμως δέχεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις καὶ τοῦτο σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ νόμου τὰ τακτικὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ εἰσέλθουν εἰς οὐσιαστικὴν ἔρευναν τῆς κρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ ὅτι ὁ ὑπόχρεος δύναται νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος μισθοδοσίας τοῦ διορισθέντος, ἀφοῦ τοῦτο ἔχει ἀνατεθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Ὑπουργόν. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17016)1962, εἰσηγητὴς *Α. Πασχάλης*, ΕΕΔ 22, 96).

Ἀρείου Πάγου 356)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Α. Ρεζάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. **Σταυρίδης**, Ν. **Παντίος**

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς τὸ 2ον ἐδάφιον αὐτοῦ ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657)1953, τὰ Κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου, ὁ δὲ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω, εἰς οὓς περιλαμβάνονται καὶ οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, ὑποχρέους πρὸς πρόσληψιν δικηγόρου ἐκ τῶν λοβόντων μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ δεκάμηνον. Ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ δικαστήριον ἐδέξατο, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54962)3353 τῆς 25 Ἰουλίου 1961 ἀποφάσεώς του καθώρισεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος Δῆμος εἶναι ὑπόχρεως πρὸς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου διὰ τὸ ἔτος 1961, ὡς δυνάμενος νὰ φέρῃ τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας του. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, νομίμως ἐκδοθεῖσα κατὰ τὴν παρασχεθεῖσαν εἰς τὸν ἐκδόσαντα Ὑπουργὸν ἐξουσιοδότησιν ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὁποίας ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, ἐκτιμῶν τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῶν Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων, Δήμων κ.λ.π., καθορίζει τοὺς ἐκ τούτων ὑποχρέους πρὸς πρόσληψιν

δομὰς ἐλαιοχρωματισμούς, δὲν δικαιοῦται τοῦ ὑπὸ τῆς ὡς εἴρηται συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τοὺς ἐλαιοχρωματιστὰς προβλεπομένου ἡμερομισθίου καὶ ἀπορρίψαν, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ καταβληθέντος εἰς αὐτὸν ἡμερομισθίου καὶ τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου καὶ ἐκείνου, ὅπερ ὑπὸ τῆς αὐτῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλέπεται, ὡς καὶ τὴν ἐντεῦθεν προκύπτουσαν διαφορὰν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΕΠΙΔΟΣΕΩΣ ΑΓΩΓΗΣ ΕΞ ΑΚΥΡΟΥ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Περίπτωσις καταγγελίας συμβάσεως έργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου

Ἐφαρμογή τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως, κατ' ἄρθρον 6 § 1 Νόμου 3198)1955, καὶ ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου, γενομένης ὑπὸ προσώπων, ἅτινα εἶχον διορισθῆ καὶ ἤσκουν πράγματι τὴν διοίκησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου, ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἠκυρώθη ἡ πρᾶξις τοῦ διορισμοῦ των.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 86)1961, Α' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 29, 471), διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ τρίμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως, κατ' ἄρθρον 6 § 1 νόμου 3198)1955, ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου, γενομένη ὑπὸ προσώπων, ἅτινα εἶχον διορισθῆ καὶ ἤσκουν πράγματι τὴν διοίκησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου, ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἠκυρώθη ἡ πρᾶξις τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν.

Σημειωτέον ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ ἐπὶ ἄλλης ἀγωγῆς ἐξεδόθη μετὰ τὴν ὁμοίως ἀποφανθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 549)1960 ἀπόφασιν τοῦ Α' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 29, 151) ἡ ὑπ' ἀριθ. 235)1961 ἀπόφασις τοῦ Γ' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Χ. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 29, 656), ἡ ὁποία, διαφωνήσασα πρὸς τὴν ἀποφιν τοῦ Α' Τμήματος, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ αὕτη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 381)1962 ἀποφάσεώς της (εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 31, 839) ἔλυσε τὸ ζήτημα, δεχθεῖσα ὅτι δὲν ἐφαρμόζεται, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἡ τρίμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955.

Ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπανέρχεται εἰς τὰ πρὸ τῆς ἀποφάσεως της νομολογηθέντα, συμφωνήσασα πρὸς τὴν παλαιοτέραν γνώμην τοῦ Α' Τμήματος.

Διερωτώμεθα ὅμως ἂν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ βαρύνῃ ἀναλόγως πρὸς τὸ κῦρος της ἡ μεσολαβήσασα ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τῆς γνώμης τοῦ Α' Τμήματος ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 324)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ε. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Φλῶρος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Βαμβέτσος, Ν. Παπαφιλίππου

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται διὰ τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν, παραπεμφθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 86)1991 ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος, διὰ τῆς ὁποίας ἀνῃρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 18932)1960 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διὰ τὸν ἐν ἐδαφ. 11 ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας λόγον.

Μετὰ τοῦτο, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα ἡ ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1960 ἔφεσις τῆς ἐναγομένης Τραπέζης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3662)1960 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα καὶ καταβληθέντος τοῦ νομίμου προστίμου.

Ὡς ἐκρίθη διὰ τῆς ὡς ἄνω ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως, ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ, πηγάζουσα ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς λύσεως τῆς σχέσεως ἐργασίας, σαφῶς συνάγεται, ὅτι αὕτη ἐφαρμογὴν ἔχει καὶ ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου, γενομένης ὑπὸ προσώπων, ἅτινα εἶχον διορισθῆ καὶ ἤσκουν πράγματι τὴν διοίκησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου, ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἠκυρώθη ἡ πρᾶξις τοῦ διορισμοῦ των. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ καταγγελία τῆς μετὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος συμβάσεως ἐργασίας ἐγένετο ὑπὸ τῶν διορισθέντων ἐκκαθαριστῶν τῆς ἐκκαλούσης καὶ ἀσκησάντων τὴν διοίκησιν αὐτῆς τὴν 28.2.1958, ἐνῷ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἠγέρθη τὴν 25.2.1960, ἤτοι μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὡς ἄνω τριμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἐξ οὗ ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ, πλὴν ἀντιθέτως ἀποφανθεῖσα

δικηγόρου, ἐφ' ὅσον δύνανται κατὰ τὴν κρίσιν του νὰ φέρουν τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας των, εἶναι ἔγκυρος. Περαιτέρω αἰτιολόγησις τῆς ἀποφάσεως καὶ δὴ ἔκθεσις ἐν αὐτῇ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ λοιπῶν στοιχείων, ἐφ' ὧν ἐβάσισεν ὁ Ὑπουργὸς τὴν ἀνέλεγκτον ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων κρίσιν του περὶ τῆς οἰκονομικῆς ταύτης δυνατότητος τοῦ ὑποχρέου Δήμου, δὲν ἀπαιτεῖται. Ἄλλως κρίναν τὸ δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἄκυρον, ὡς μὴ περιέχουσαν περαιτέρω αἰτιολογίαν ὡς πρὸς τὰ στοιχεῖα, ἐφ' ὧν ὁ Ὑπουργὸς ἐβάσισε τὴν κρίσιν του ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος Δῆμος δύναται νὰ φέρῃ τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας ἑνὸς δικηγόρου, ἐσφαλμένως τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του κατέστησε κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως.

ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ

Παραίτησις μισθωτοῦ ἀπό τῆς δικαιουμένης ἀποζημιώσεως

Δικαίωμα μισθωτῶν, κατ' ἄρθρον 8 Νόμου 3198)1955, συνδεομένων διά σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, συμπληρωσάντων δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν ἢ τό ὑπό τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ὅριον ἡλικίας, ἐν ἐλλείψει δέ τοιούτου τό 65ον ἔτος, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, πρός λῆψιν τοῦ ἡμίσεος τῆς ὑπό τοῦ Νόμου 2112)1920 ἢ τοῦ Διατάγματος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως — Ἄκυρος παραίτησις ἀπό ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 8 Νόμου 2112)1920, ὡς ἡρμηνεύθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 11 Α.Ν. 547)1937. — Ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 23629)1962 ἀπόψασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 70), κατά τό ὁποῖον οἱ ἀποχωροῦντες τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου μισθωτοί (ἴδετε περί τούτου σημείωσίν μας ἐν ΕΕΔ 19, 144, ἔνθα νομολογία), ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν παρά τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ ἢ τό ὑπό τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, ἐν ἐλλείψει δέ τοιούτου τό 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, δικαιοῦνται τῆς ἡμισείας τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ νόμου 4558)1930 (προκειμένου περί ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων) ἢ τοῦ ὑπό 16)18 Ἰουλίου 1920 β.δ)τος περί ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καί ἐπί ἐργατῶν, τεχνιτῶν καί βοηθητῶν, ἀποζημιώσεως. [Ἄλλη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3789)1957, ἴδετε σχετικῶς σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 20, 441].

Ἄποψις καί τῆς νεωτέρας ταύτης ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως εἶναι, ὅτι κατά τήν ἔχουσαν καί ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 547)1937, εἶναι ἄκυρος πᾶσα παραίτησις ἀπό τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης. (Ἴδετε καί Α.Π. 255)1961, εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 30, 718).

Σαφέστερον τά ἄρθρον 8 τοῦ ν.δ. 3789)1957 (ΕΕΔ 22, 70), τό ὁποῖον προβλέπει περί μειωμένης ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ἢ ἀποχωρούντων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων διά συνταξιοδότησιν παρά τοῦ Ι.Κ.Α., ὁρίζει, ὅτι ἔχουν διά τήν ἀποζημίωσιν ταύτην ἐφαρμογήν, μεταξύ τῶν ἄλλων, καί αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920 ὅρα καί τοῦ ἄρθρου 8 αὐτοῦ, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 547)1937.

Ἀρείου Πάγου 339)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Ἀναγνωστόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδᾶτος, Β. Βασιλείου

Κατά τήν ἐν ἄρθρῳ 8 § 1 τοῦ ν. 3198]1955 διάταξιν μισθωτοί, συνδεόμενοι διά σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, συμπληρώσαντες δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν παρά τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 2112 ἢ τό ὑπό τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, ἐν ἐλλείψει δέ τοιούτου τό 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀποχωρεῖντες τῆς ὑπηρεσίας, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, δικαιοῦνται τοῦ ἡμίσεος τῆς ὑπό τοῦ ν. 2112, ὡς ἐτροποποιήθη, ἢ τοῦ β.δ τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένης ἀπεζημιώσεως δι' ἄπρας δοπαίηνον καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ὑπολογιζομένης βάσει τῶν παραγράφων 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἐν λόγῳ νόμου.

Ἐν προκειμένῳ τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο, ὅτι ἐν τῇ ὑπό τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπικαλουμένῃ καί προσαγομένῃ ἀπό 30.12.1955 ἐπιστολῇ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀναγράφεται μέν, ὅτι ὁ τελευταῖος δηλοῖ μή ἀποδοχήν τῆς προτάσεως τῆς ἀναιρεσειούσης περί παρατάσεως καί αὐθις τοῦ ὁρίου ἡλικίας καί ὅτι οἰκειοθελῶς ἀποχωρεῖ λόγῳ ὁρίου ἡλικίας καί οὐδεμιᾶς δικαιοῦται ἀποζημιώσεως, πλήν ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ δηλοῦται ὑπό τοῦ ἰδίου, ὅτι λαμβάνει ποσόν δραχμῶν 80.000 δι' ἀποζημίωσίν του καί οὐδεμίαν περαιτέρω ἀξίωσιν δ ἀτηρεῖ, ἐκτιμῶν δέ τό περιεχόμενον τοῦ ρηθέντος ἐγγράφου τό Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, ὡς σαφῶς ἐξ αὐτοῦ προκῦπτον, ὅτι ἡ εἰς τόν ἀναιρεσίβλητον καταβολή παρά τῆς ἀναιρεσειούσης τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως, ἴσης κατά ποσόν πρός τήν ὑπό τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 8 § 1 τοῦ ν. 3198] 1955 ὁριζομένην (ἡμίσυ τοῦ ν. 2112) λόγῳ τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας (ἐκουσίας) ἀποχωρήσεώς του, ἐνέχει δήλωσιν βουλήσεως τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι συγκατατίθεται εἰς τήν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχώρησίν του, καθ' ὅσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐάν δηλαδή ἐν ὑπῆρχεν ἐν τούτῳ συγκατάθεσις τῆς ἀναιρεσειούσης, οὐδείς ὑφίστατο λόγος νά ἀποχωρήσῃ τῆς ὑπηρεσίας ἄνευ λήψεως τῆς νομίμου (ἐκ τοῦ ν. 2112) ἀποζημιώσεως, ἡ δέ ἐκτίμησις αὐτῆ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἄνω ἐγγράφου ὑπό τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀναγομένη εἰς καθαρῶς πραγματικόν γεγονός, μηδένα δέ τοῦ δικαίου κανόνα παραβιάζουσα, διαφεύγει τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀποφηνάμενον δέ ἀκολούθως ὅτι ἡ ἐν τῷ ρηθέντι ἐγγράφῳ ἐμφαινομένη δήλωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περί παραιτήσεώς του ἀπό τοῦ ἐλλείποντος, ἤδη διά τῆς ἀγωγῆς ἀξιουμένου μέρους τῆς ἀποζημιώσεως, εἶναι ἄκυρος, συμφώνως πρός τήν ἐφαρμοστέαν καί ἐν προκειμένῳ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. 2112, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη

ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐσφαλεν, ἐφ' ᾧ δέον νά ἐξαφανισθῇ κατά τόν περί τούτου λόγον τῆς ἐφέσεως καί ἀπορριφθῇ ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, συμψηφισθῇ δέ ἡ δικαστική δαπάνη λόγῳ εὐλόγου ἀμφιβολίας τῶν διαδίκων ὡς πρός τήν ἔκβασιν τῆς δίκης.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΑΜΟΙΒΑΙ ΔΙΑ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Περίπτωσις μισθωτών επί σχέσει εργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου

Περιορισμός ἄρθρου 8 Α.Ν. 1538/1950 ὡς πρός τήν ἔλλειψιν δικαιώματος ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου πέραν τῶν ὑπό τοῦ Νόμου τούτου προβλεπομένων ἀποδοχῶν ἑτέρας ἀμοιβῆς λόγῳ προσθέτου ὑπηρεσίας ἐπί τῶν ἐν σχέσει ἐργασίας δημοσίου δικαίου τελούντων μισθωτῶν τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου καί οὐχί καί ἐπί τῶν συνδεομένων διά συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Παροχή ἐργασίας εἰς Ἐθνικόν Ἵδρυμα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων.

Ἐλευρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἐπ' ἀριθ. 177/1963 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἔχει ἤδη νομολογηθῆ (Α.Π. 83/1958, εἰσηγητής Στ. *Μανδρομιχάλης*, ΕΕΔ 17, 244, Α.Π. 89/1958, εἰσηγητής *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 17, 245, Α.Π. 762/1958, Ὀλομελείας, εἰσηγητής *Στ. Μανδρομιχάλης*, ΕΕΔ 18, 15, τῆς τελευταίας ταύτης ἀπορρίψεως τους δημοσίους ὑπαλλήλους, Ἐφετείου Θεσσαλονίκης 136/1962, εἰσηγητής *Δ. Μεταξᾶς*, ΕΕΔ 21, 1176), ὅτι δέν ἀναγνωρίζεται εἰς τούς ὑπαλλήλους τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (περί τοιούτου ἐπρόκειτο ἤδη, τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων), οὐδέ κατά τάς διατάξεις περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρα 904 ἐπ. Ἀστικοῦ Κώδικος) ἀξίωσις ἀποζημιώσεως δι' ὑπερεργασίαν, ἡ ὁποία μόνον ἀναγνωρίζεται, ἄν κατά τό ἄρθρον 8 τοῦ ἀ.ν. 1538/1950 «περί ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου» ὑπάρξῃ προηγουμένως ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ καί τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

Ὡς ὅμως ἔχει γίνει ἐπίσης δεκτόν (Α.Π. 312/1962, εἰσηγητής Στ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 21, 968, ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 244), ταῦτα ἀναφέρονται εἰς σχέσεις τοῦ δημοσίου δικαίου καί ὄχι τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀφορώσης ὑπό τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ἀ.ν. 547/1937, καθ' ἣν οἱαδήποτε σύμβασις, συναπτομένη πρό ἢ μετά τήν λύσιν τῆς μισθώσεως ἐργασίας καί ἀντικειμένη εἰς τόν ν. 2112, εἶναι οὐσιαδικῶς ἄκυρος, πλήν ἂν περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκή διά τόν ὑπάλληλον, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις σύσταστικοῦ νόμου, ἃς σύθ' ἑκ πλαγίου παρεβίασεν. Ὅθεν οἱ περί τοῦ ἐναντίου ΙΙ καί ΙΙΙ λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέοι.

Τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι τό ἐπίδομα θέσεως κατεβάλλετο συνεχῶς εἰς ὅλους τούς ἔχοντας τήν αὐτήν θέσιν μέ τόν ἐφεσίβλητον διευθυντάς καταστημάτων ὡς πρόσθετος παροχή (πέραν τῶν ὑπό τῆς σχετικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὁριζομένων) οὐχί ἐξ ἐλευθεριότητος, ἀλλά δυνάμει σιωπηρᾶς μεταξύ τῶν ὡς ἄνω ὑπαλλήλων καί τῆς ἀναιρεσειούσης συμφωνίας ὡς τακτικόν ἀντάλλαγμα τῶν παρεχομένων ὑπό τούτων ὑπηρεσιῶν, ἀπεφήνατο δέ ἀκολούθως ὅτι ἡ πρόσθετος αὕτη παροχή, καθάπερ καί τά δῶρα τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα, εἶναι συνυπολογιστέα εἰς τήν ἀξιουμένην ὑπό τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καί διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιδικασθεῖσαν ἀποζημίωσιν. Ὅθεν ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου 4ος ὅτι τό δικάσαν δικαστήριον δέν ἔλεβεν ὑπ' ὄψιν τόν ὡς ἄνω ἰσχυρισμόν τῆς ἀναιρεσειούσης ὅτι αἱ πρόσθετοι αὗται παροχαί (πέραν τῶν διά τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὁριζομένων) ἐδίδοντο ἐξ ἐλευθεριότητος καί ἄνευ συμβατικῆς δεσμεύσεως εἶναι ἀπαράδεκτος καί ἀπορριπτέος.

Δεξαμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀπό 30.12.1955 ἐπιστολῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρός τήν ἀναιρεσείουσαν, ὅτι ἡ λόγῳ συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας ἐκουσία ἀποχώρησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐγίνετο ἐπί συγκαταθέσει τῆς ἀναιρεσειούσης, δι' ἣν λόγον καί κατέβαλεν εἰς τοῦτον τό 1/2 τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀποζημιώσεως, συνιστῶσα τῷ ἄρθρῳ 8 § 1 τοῦ νόμου 3198/1955, ἐντεῦθεν δέ ἡ ἐν αὐτῇ ἐμφαινομένη δήλωσις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περί παραιτήσεώς του ἀπό τοῦ ἐλλείποντος τῆς ἀποζημιώσεως (πρός συμπλήρωσιν τοῦ ἡμίσεος) εἶναι ἄκυρος συμφώνως πρός τήν προμνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ νόμου 3198/1955, ὁ εἰσπίπτων τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου προβληθείς ἰσχυρισμός τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περί κατοχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀξιοῦντος τήν συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως διά τῆς καταβολῆς οὕτω τοῦ ἐλλείποντος, ἐρειδόμενος ἐπί τῆς προϋποθέσεως ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας παρά τήν ἐκδηλωθεῖσαν αὐτῷ πρόθεσιν τῆς ἀναιρεσειούσης ὅπως παρομείνῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, χορηγήσας ὅμως αὐτῇ καί ἐγγράφων ἐξοφλητικήν ἀπόδειξιν, οὐδεμίαν εἶχε λυσιτέλειαν. Ὅθεν, σιγῇ παρελθόν τό Πρωτοδικεῖον τόν ὡς ἄνω ἰσχυρισμόν τῆς ἀναιρεσειούσης, μή ἔχοντα οὐσιώδη ἐπιρροήν εἰς τήν ἔκβασιν τῆς δίκης οὐδένα νόμον παρεβίασεν. Δι' ὃ καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

γειτικής αποφάσεως, ή οποία ηκολούθησε κατά τούτο τα νομολογηθέντα.

Άρείου Πάγου 360)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Άρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Στ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Παπαδόπουλος, Ι. Γιαννάρακος

Έκ της διατάξεως του άρθρου 8 του νόμου 1538)1950, ορίζούσης ότι ούδείς υπάλληλος νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου δικαιούται πέραν των υπό του νόμου τούτου προβλεπομένων αποδοχών έτέρας αμοιβής υφ' οιουδήποτε τύπον λόγω προσθέτου υπηρεσίας, παρεχομένης υπό την ιδιότητά του ταύτην εις το Δημόσιον, εις νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, Δήμους κλπ., σαφώς συνάγεται, ότι ο περιορισμός ούτος αφορά τους επί σχέσει εργασίας δημοσίου δικαίου τελούντας μισθωτούς των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου ούχι δε και τους συνδεομένους διά συμβάσεως ιδιωτικού δικαίου, οίτινες δεν στερούνται του δικαιώματος περί απολήψεως έτέρων αμοιβών ή αποζημιώσεων, πλην των οριζομένων εις τον ως άνω νόμον. Έξ άλλου διά των άρθρων 28, 29 του υπ' αριθ. 564)1961 β.δ., δυνάμει του οποίου συνεστήθη το αναιρεσείον Ίδρυμα (Εθνικόν Ίδρυμα Αποκαταστάσεως Αναπήρων) (αποτελούν νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου), τα μεν συνεχωνεύθη εις αυτό το μέχρι της δημοσιεύσεως του β.δ. λειτουργούν Κέντρον Αποκαταστάσεως Αναπήρων Ψυχικού (Κ.ΑΠ.Α.Ψ.) (νομικόν πρόσωπον ιδιωτικού δικαίου), το δε ωρίσθη ή ένταξις του κατά την 31.3.1961 υπηρετούντος προσωπικού του μνησθέντος Κέντρου Αναπήρων. Έντεύθεν έπεται, ότι, κατόπιν της γενομένης ολοσχερώς συγχωνεύσεως, το αναιρεσείον διεδέχθη τα τέως Κέντρον Αναπήρων (Κ.ΑΠ.Α.Ψ.) εις τα δικαιώματα και τας υποχρεώσεις του και ότι μέχρι της προβλεπομένης εντάξεως ούδεμία επέρχεται μεταβολή εις την νομικήν κατάστασιν των παρεχόντων συνεπεία σχέσεως ιδιωτικού δικαίου εργασίαν εις το ρηθέν Κέντρον Αναπήρων. Όθεν, δεχθείσα ή προσβαλλομένη απόφασις, ως εμφαίνεται εκ της 3ης αιτιολογίας αυτής, μετ' ανελέγκτου εκτιμήσεων των προσαχθεισών αποδείξεων, ότι ο αναιρεσίβλητος, προσληφθείς την 10.10.1953 υπό του ως είρηται Κ.ΑΠ.Α.Ψ. ως λογιστής των γραφείων του επί συμβάσει εργασίας αορίστου χρόνου, μή ενταχθείς δε μέχρι της άγωγής εις θέσιν τινά του αναιρεσείοντος, απησχολήθη κατά το εν τη άγωγή χρονικόν διάστημα (1.10.1961 μέχρι 31.5.1962) υπερωριακώς λόγω συμμετοχής του εις επιτροπήν προμηθειών του Ιδρύματος, δι' ην παγίως έχορηγείτο εις αυτόν κατά μήνα αποζημίωσις δι' έκάστοτε εκδιδομένων αποφάσεων του διοικητικού συμβουλίου εκ δραχμών 450, επίσης δε υπεβάλλετο εις έξοδα κινήσεως διά την εκτέλεσιν της εργασίας του, άτινα είχον ορισθή κατά τον αυτόν τρόπον εις δραχμάς 500 κατά μήνα, τακτικώς και ταύτα καταβαλλόμενα, ακολούθως δε κρίνασα ότι δεν αποκλείεται εκ της παρατεθείσης διατάξεως του άρθρου 8 του ν. 1538 το δικαίωμα περί λήψεως των ανωτέρω χρηματικών ποσών δι' υπερεργασίαν και δαπάνας κινήσεως και επιδικάσασα την διά της υπό δίκην αγωγής διωκομένην αποζημίωσιν, ως και τα έξοδα κινήσεως (βαρύνοντα τον εργοδότην, καθ' υποχρέωσιν εκ του άρθρου 721 Α.Κ.), ορθώς ήρμήνευσε και εφήρμοσε τας διαληφθείσας διατάξεις και ο αντίθετος 2ος λόγος αναιρέσεως είναι άβάσιμος και απορριπτέος.

Υπό του ως έφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου έγένετο δεκτόν ως προκύψαν εκ των αποδείξεων, καθ' ά ιδίως, ότι ο αναιρεσίβλητος παρείχεν εργασίαν πέραν του νομίμου ωραρίου, λαμβάνων παγίως την προαναφερθείσαν αποζημίωσιν, και προσέτι εδαπάνα διά τας υπηρεσιακάς μετακινήσεις του τα ανωτέρω ποσόν, όπερ τακτικώς και ανελλιπώς κατεβάλλετο εις αυτόν, διά δε της υπό κρίσιν αγωγής του, ως εξ αυτής προκύπτει, τα αυτά προέβαλε περιστατικά, τουτέστιν ότι «δι' εκάστοτε αποφάσεων» του διοικητικού συμβουλίου του Κ.ΑΠ.Α.Ψ., επαναληφθεισών ή άλλως εγκριθεισών υπό του αναιρεσείοντος, εχορηγούντο εις τοιούτον αμεταβλήτως τα ειρημένα ποσά διά τας μνημονευθείσας αιτίας, εν τη εννοία ότι η καταβολή αύτη έγίνετο τακτικώς δι' εκδιδομένων κατά μήνα αποφάσεων του συμβουλίου. Επομένως ο 1ος λόγος αναιρέσεως, υποστηρίζων ότι η προσβαλλομένη απόφασις δεν έλαβεν υπ' όψιν προσαχθείσας αποδείξεις, ήτοι ομολογίαν του αναιρεσιβλήτου περιεχομένην εν τη αγωγή, καθ' ην δι' αποφάσεων του συμβουλίου ενεκρίνετο η πληρωμή της περί ης πρόκειται αποζημιώσεως και των εξόδων κινήσεως και ούτω δεν είχον καθορισθή τα ποσά ταύτα παγίως, άβάσιμος είναι και απορριπτέος.

Η διάταξις του άρθρου 18 § 7 του β.δ. της 23.12.1955, ορίζουσα ότι η δαπάνη διά μισθούς των εκτάκτων υπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου καθορίζεται δι' υπουργικής αποφάσεως μετά πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου των νομικών προσώπων πρό της ενάρξεως εκάστου οικονομικού έτους, ως εκ της εννοίας και του σκοπού ταύτης προκύπτει, δεν έχει εφαρμογήν επί υπαλλήλων συνδεομένων μετά του νομικού προσώπου διά σχέσεως ιδιωτικού δικαίου, οίος είναι εν προκειμένω ο αναιρεσίβλητος. Όθεν ο 3ος λόγος αναιρέσεως (εκ του άρθρου 807 εδάφ. 17 Πολ. Δικ.), καθ' ον, μή εκδοθείσης αποφάσεως του Υπουργού Κοινωνικής Προνοίας, προσδιορίζούσης την αποζημίωσιν δι' υπερεργασίαν του αναιρεσείοντος και έξοδα κινήσεως, δεν δικαιούται ο εκμισθωτής της εργασίας άλλης αμοιβής, πλην του μισθού του, είναι μή βάσιμος και απορριπτέος.

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΞΙΩΣΙΣ ΕΞ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ ΕΠΙ ΑΚΥΡΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Στοιχεία τῆς περὶ ταύτης ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος

Βάσις τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀγωγῆς ὁ τοῦ λήπτου ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουτισμός, συνιστάμενος ἐπὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας εἰς ὅ,τι ὁ ἐργοδότης θὰ ἐδαπάνα, προσλαμβάνων ἀναγκαίως διὰ τὰς ὑπηρεσίας ταύτας δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἕτερον πρόσωπον, ἔχον τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ ἱκανότητας πρὸς τὸν ἐργασθέντα.—Ἀναγκαῖα ἡ ἔκθεσις τῶν πραγματικῶν ταύτων περιστατικῶν, κατ' ἄρθρον 533 § 3 Πολιτ. Δικονομίας, ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ὡρισμένον, μὴ συγχωρουμένης προτάσεως τούτων, κατ' ἄρθρα 158 § 1 καὶ 160 Πολιτ. Δικονομίας, οὐδὲ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν.

Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 5316)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πειραιῶς.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὰ νομολογηθέντα ἤδη (Α.Π. 401)1960, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρδάμου*, ΕΕΔ 19, 1241, ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, 465)1963, εἰσηγητὴς *Στ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 22, 415), ὅτι, προκειμένης ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, κατ' ἄρθρον 904 ἐπ. Ἀστικοῦ Κώδικος, πρέπει νὰ ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀγωγῇ τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν βασίζεται ἡ ἀξίωσις. (Ἴδετε περὶ τῆς ἀξιώσεως καὶ Α.Π. 23)1963, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216, Α.Π. 288) 1963, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 22, 730, καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα).

Ἀρείου Πάγου 336)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Λειτηγόροι οἱ κ.κ. Α. Παντούλας, Ι. Μάρκος

Αἱ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεις ἀναιρέσεως, στρεφόμεναι κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, συνεκδικάσται τυγχάνουσιν.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ὃ ὁ καταστὰς πλουσιώτερος ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἄνευ νομίμου αἰτίας ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ληφθέντος, σαφῶς συνάγεται, ὅτι βάσις τῆς ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐρειδομένης ἀγωγῆς εἶναι ὁ τοῦ λήπτου ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουτισμός, συντελούμενος εἴτε διὰ τῆς ἐπαυξήσεως τῆς περιουσίας του, εἴτε διὰ τῆς μὴ ἐλαττώσεως αὐτῆς, καὶ ὅστις εἰδικώτερον ἐπὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν δυνάμει ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας συνίσταται εἰς ὅ,τι ὁ ἐργοδότης θὰ ἐδαπάνα, προσλαμβάνων ἀναγκαίως διὰ τὰς ὑπηρεσίας ταύτας δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἕτερον πρόσωπον, ἔχον τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ ἱκανότητας πρὸς τὸν ἐργασθέντα. Τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ δέον, κατὰ τὸ ἄρθρον 533 § 3 Πολ. Δικ., νὰ ἐκτίθενται ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ τῆς δίκης διαγράφω, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ὡρισμένον, ὥστε ὁ περὶ τούτων ἰσχυρισμὸς νὰ εἶναι ἐπιδεκτικὸς δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ἡ πρότασις δὲ τούτων, καθ' ὃ νέων γεγονότων, δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὰ ἄρθρα 158 § 1 καὶ 160 Πολ. Δικ., οὐδὲ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, τοῦ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπαραδέκτου ἐρευνωμένου καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, ὡς ἀναγομένου εἰς τὴν προδικασίαν, ἥτις ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς, αὕτη, πρὸς θεμελίωσιν τῆς ἐπικουρικῆς βάσεως αὐτῆς, ἥτις ἐγένετο δεκτὴ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, μετ' ἀπόρριψιν τῆς κυρίας βάσεως αὐτῆς, ὡς ἐκ τῆς ἀκυρότητος, καθ' ἃ αὕτη ἐδίκαζετο, τῆς ἐφ' ἧς αὕτη ἐστηρίζετο συμβάσεως ἐργασίας, οὐδὲν ἐκ τῶν ὡς ἄνω πραγματικῶν περιστατικῶν ἀναφέρει, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τὴν γενικὴν ἔκφρασιν ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα κατέστη κατὰ τὸ ἀξιούμενον ποσὸν «ἀδικαιολογήτως πλουτήσασα», ὡς τοιαύτη ὅμως ἦτο τελείως ἀόριστος καὶ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, καθ' ὃ τοῦ ὅρου «ἀδικαιολόγητος πλουτισμὸς» ἀποτελοῦντος νομικὴν ἔννοιαν καὶ οὐχὶ πραγματικὸν γεγονός. Κρίναν ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ὅτι ἡ ἐνδικος ἀγωγή, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὡς εἰρηται βάσιν αὐτῆς, ὑπὸ τὸ κατὰ τὰ ὡς ἄνω περιεχόμενον αὐτῆς, ἦτο ἐπαρκῶς ὡρισμένη, καὶ μετ' ἀπόρριψιν τῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὑπαβληθείσης σχετικῆς ἐνστάσεως δεξάμενον αὐτήν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν βάσιν ταύτην ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον, παρὰ τὸν νόμον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα καὶ οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἔχοντα εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης καὶ ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου ἴσον λόγον ἀναιρέσεως τῆς πρώτης ἐκ τῶν ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεων ἀναιρέσεως, καὶ δὴ καθ' ὅσον δι' αὐτῆς, ἀπορριφθείσης τῆς κυρίας βάσεως τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, ἐγένετο αὕτη δεκτὴ κατὰ τὴν ὡς εἰρηται ἐπιβοηθητικὴν βάσιν αὐτῆς, ὡς καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν περὶ δικαστικῶν ἐξόδων διάταξιν αὐτῆς.

Διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως παρὰ τῷ Τμήματι τούτῳ μετὰ τὴν κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ ὡς εἰρηται μέρος αὐτῆς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολ.

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΙΑΔΟΧΙΚΗ ΕΝΑΛΛΑΓΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΦΟΡΤΗΓΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Έκτέλεσις ὑπό τοῦ μισθωτοῦ παραλλήλως πλειόνων τῆς μιᾶς ὑπηρεσιῶν

Κανόνες ἐλευθερίας συμβάσεων, ἔχοντες ἐφαρμογήν καὶ ἐπί τῆς συνομολογήσεως τῶν ὅρων τῆς μισθώσεως ἐργασίας — Διέπουσαι τήν ὑποχρέωσιν πρός παροχήν ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐκμισθωτοῦ ταύτης διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος — Δυνατή ἐκ ταύτων ἡ ἀνάληψις παρά τοῦ ἐργαζομένου καί ἐκτέλεσις παραλλήλως πλειόνων τῆς μιᾶς ὑπηρεσιῶν κατά σχέσιν ἐξορτήσεως. — Παροχή ἐργασίας ὁδηγήσεως αὐτοκινήτου μεταφορᾶς καυσίμων καί συγχρόνως καί ἀνεφοδιασμοῦ ἀεροσκαφῶν. — Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ὁσάκις τό προσωπικόν ἐργάζεται κατ' ἐναλλαγήν.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 222[1]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητής Σ. *Παπαγγέλης*, ΕΕΔ 22,678).

Σχετική πρός τάς νομίμους ὥρας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων καί ἡ Α.Π. 232[1]1963 (εἰσηγητής *Γ. Χιτζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 786).

Ἀρείου Πάγου 340[1]1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ Παντελῆς*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Στ. Στουρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Ἀρ. Κλαπέας

Ὡς σαφῶς συνάγεται τό μέν ἐκ τοῦ ἔχοντος ἐφαρμογήν ἐπί τῆς συνομολογήσεως τῶν ὅρων τῆς μισθώσεως ἐργασίας κανόνες τῆς ἐλευθερίας τῶν συμβάσεων (ἄρθρα 189, 192, 193 Α.Κ.), τό δέ ἐκ τῶν διεπουσῶν τήν ὑποχρέωσιν πρός παροχήν ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐκμισθωτοῦ ταύτης διατάξεων τῶν ἄρθρων 648, 651, 652, 659 Α.Κ., διά συμφωνίας τῶν μερῶν δύναται νά ἀναληφθῇ ὑπό τοῦ ἐργαζομένου ἡ ἐκτέλεσις παραλλήλως πλειόνων τῆς μιᾶς ὑπηρεσιῶν κατά σχέσιν ἐξορτήσεως. Οὐδαμῶς δέ ἀποκλειομένου τοιούτου περιεχομένου τῆς μισθώσεως ἐργασίας ἐκ τῆς ἀπό 5.8.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν γένει ὑπηρεσιῶν τῶν ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, ἐν ᾗ γίνεται ἁπλῶς διάκρισις μεταξύ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων (ὑπαγομένων εἰς τήν Ε' κατηγορίαν) καί ἀνεφοδιαστῶν ἀεροπλάνων (ἀνηκόντων εἰς τήν Δ' κατηγορίαν), χωρίς νά ἐπιβάλληται ὑποχρέωσις τῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων, ὅπως χρησιμοποιοῦν ἄλλα πρόσωπα διά τήν ὁδήγησιν βυτιεφόρων αὐτοκινήτων καί ἄλλα διά τόν ἐφοδιασμόν τῶν ἀεροπλάνων, νόμιμος εἶναι ἡ πρόσληψις τινος διά τήν ὁδήγησιν τοῦ αὐτοκινήτου μεταφορᾶς καυσίμων ἐκ τῆς ἐν ἀεροδρομίῳ δεξαμενῆς καί συνάμα διά τόν ἀνεφοδιασμόν τῶν ἀεροσκαφῶν. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα, ὡς ἐκ τῆς β' αἰτιολογίας αὐτῆς δείκνυται, μετ' ἀπελέγκτου ἐκτιμήσεν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἑταιρεία, διατηροῦσα εἰς τό ἀεροδρόμιον Ἑλληνικοῦ ὑπογείους δεξαμενάς ὑγρῶν καυσίμων, ὡς καί σταθμόν φορτηγῶν αὐτοκινήτων (ἀπέχοντα ἐκ τοῦ χώρου προσγειώσεως περί τά 600 μέτρα) διά τόν ἐφοδιασμόν τῶν διερχομένων ἀεροσκαφῶν, συνῆψε μετά τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς καί μετ' ἄλλων ἐργαζομένων, σύμβασιν καί ἀνέθεσεν εἰς τούτους διά τήν εὐρυθμοτέραν διεξαγωγήν τῆς ὑπηρεσίας τόσον τήν ὁδήγησιν τῶν αὐτοκινήτων, ὅσον καί τόν ἐφοδιασμόν τῶν ἀεροσκαφῶν (ἀντί τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν τοιούτων ἐργασιῶν μεταξύ τῶν προσληφθέντων), ἐπί τῇ βάσει προγράμματος ἐναλλασσομένων ὁμάδων, καί ἀκολούθως κρίνασα ὅτι ἐγκύρως καταρτίσθη ἡ ρηθεῖσα σύμβασις καί εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. βάσις τῆς ὑπό δίκην ἀγωγῆς, διωκούσης ἀποζημίωσιν, περιλαμβάνουσαν ἀποδοχάς, προσαυξήσεις κλπ. διά παρασχεθείσας ὑπηρεσίας ἀνεφοδιασταῦ ἀεροπλάνων, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς μνησθείσας διατάξεις, ὁ δέ ἀντίθετος 2ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπαραδέκτως.

Κατά τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 7, 8 τοῦ προεδρικοῦ διατάγματος τῆς 4.7.1932 περί κωδικοποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί ὀκτωώρου ὁρισμῶν (ἰσχύσας ἐφαρμογήν καί εἰς τάς περιπτώσεις τῆς κατά διαδοχικήν ἐναλλαγήν τοῦ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἐργασίας ἐπί συνεχοῦς λειτουργίας ἔργου, ἐφ' ὅσον τό ἐν αὐταῖς (ταῖς διατάξεσι) ἀντικείμενον ἐν ρυθμίζεται ὑπό τοῦ β.δ. τῆς 28.1.1938 περί κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων (βλ. ἄρθρα 2 καί 3 αὐτοῦ), ὁσάκις τό προσωπικόν ἐργάζεται κατ' ἐναλλαγήν ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας δύναται νά παρατεθῇ πέραν τῶν 8 ὡρῶν καθ' ἡμέραν καί 48 καθ' ἑβδομάδα, ἐάν ὁ μέσος ὅρος τῶν ὡρῶν ἐργασίας, ὑπολογι-

---

Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ν. 3810[1]1957, ὡς μή χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως, δέον ὅπως, ἐπονερχομένων τῶν διαδίκων, κατά τό ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου, εἰς τήν πρό τῆς ἀναιρετείας ἀπόφασεως κατάστασιν, δέον ἡ ἰδιωτική ἀγωγή, οὖσα, κατά τά ἐκτεθέντα ἐν τῇ τρίτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τήν ἐπιβαθυντικήν βάσιν αὐτῆς, τελείως ἀόριστος καί ἀνεπιδέκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, νά ἀπορριφθῇ καί καθ' ὅσον ἀφορᾷ τήν βάσιν ταύτης καί καταδικασθῇ ἡ ἀναιρεσίβλητος εἰς τήν δικαστικήν δαπάνην τῆς ἀναιρεσειούσης ἀπάντων τῶν βημάτων ὡς ὑπαιτίας εἰς ταύτην (ἄρθρον 210 Πολ. Δικ.).

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ Ή ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

Όρος περί άποδοχής έργασίας ύπό μελών έργατικού σωματείου

Έκδίκασις διαφοράς έκ τού Νόμου περί συλλογικών διαφορών έργασίας κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν.—Προϋπόθεσις κατά τάς γενικάς άρχάς τού δικαίου τής ύπερημερίας έργοδότου.—Ρύθμισις όρων έργασίας διά συλλογικών συμβάσεων έργασίας ή διαιτητικών άποφάσεων.—Ύποχρεωτική παροχή καί άποδοχή έργασίας ώς όρος διαιτητικής άποφάσεως άνίσχυρος, άντικείμενος καί είς τήν έκ τού Συντάγματος έλευθερίαν.

Ἐπανέρχεται ὑπὸ τὴν δικαστικὴν κρίσιν τὸ ἐνδιαφέρον θέμα, ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ τεθῇ ἐν ἀποφάσει τῶν κατὰ νόμον 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν σχετικῶν διατάξεων) Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ὅρος, καθ' ὃν οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποδεχθοῦν ἐργασίαν, παρεχομένην ὑπὸ μόνον τῶν μελῶν ἐπαγγελματικοῦ τινος ἐργατικοῦ σωματείου, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἀρνητικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀποφαίνεται ὁ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Δικαστὴς Θεσσαλονίκης. (Ἴδετε καὶ πρόσφατον Σ.Ε. 2082)1962, εἰσηγητὴν Δ. *Ταμπράτος*, ΕΕΔ 29, 12, ἐφ' ἧς ἀχόλια *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 22, 10 ἐπ., σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21 1333, ἔνθα παραπομπαί, *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 680, ἀριθ. 39 ἐπ.).

Ἐνάγων εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ὑπῆρξε τὸ ἐνδιαφερόμενον ἐργατικὸν σωματεῖον, νομιμοποιούμενον καὶ διὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς διαφορᾶς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν κατ' ἄρθρον 27 νόμου 3239)1955.

ζόμενος ἐπὶ περιόδου τριῶν ταύλάχιστον ἑβδομάδων, δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ὥρας καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα, τοῦ ὁρίου δὲ τούτου τῶν 8 ἐργασίμων ὡρῶν ἐπιτρέπεται ἡ ὑπέρβασις εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, ὧν ἡ συνεχὴς λειτουργία ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, πρέπει νὰ ἐξασφαλίζεται διὰ διαδοχικῶν ἐναλλαγῶν προσωπικοῦ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας δὲν εἶναι κατὰ μέσον ὅρον πλείονες τῶν 5ὁ καθ' ἑβδομάδα καὶ ἡ σειρὰ ἐργασίας τῶν ὁμάδων μεταβάλλεται καθ' ἑβδομάδα

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ἃ ἐμφαίνεται ἐκ τῆς δ' αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεώς του, ἐδέχθη ὡς προκύψαν ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἐργασία τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἑταιρείας διεξήγετο κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὴν περίοδον (16.6.1956 ἕως 15.1.1962) δι' ἐναλλασσομένων κοθ' ἑβδομάδα ὁμάδων, εἰς μίαν τῶν ὁποίων μετεῖχεν ὁ ἀναιρεσείων, ὁ δὲ μέσος ὅρος τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἑκάστης ὁμάδος δὲν ὑπερέβη τὰς 8 καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα, διότι ἡ ἀ.ἀ πᾶσαν τρίτην ἢ τετάρτην ἑβδομάδα ἀπασχόλησις τῶν ἐργαζομένων ἐπὶ δωδεκάδωρον ἡμερησίως ἀντεσταθμίζετο δι' ἐργασίας κατὰ τὰς λοιπὰς ἑβδομάδας ἐπὶ ὀλιγωτέρας ὥρας. Ἀποφαίθὲν δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι δὲν παρεσχέθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιοντος παρανόμως ὑπερεργασία ἐπὶ τετράωρον καθ' ἑκάστην (πέραν τοῦ ὥρου) καὶ ἀπορρίψαν τὰ ὑπὸ στοιχεῖα Α' καὶ Β' (ἀριθ. 5) κονδύλια τῆς ἀγωγῆς, ἀφορῶντα ἀποζημίωσιν βάσει τῶν ὁρίων τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ὡς καὶ προσαυξήσεις κατὰ τὸ ν.δ. 4020)1959, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς μὴ βάσιμος. Ὡσαύτως ἀβάσιμος τυγχάνει καὶ ὁ 3ος λόγος περὶ ἀνεπαρκῶν καὶ ἀντιφατικῶν αἰτιολογιῶν, καθ' ὅσον ἐκτίθενται ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει ἀσφῶς καὶ ἐν ἀλληλουχίᾳ ἀναλύσεως τὰ γενόμενα δεκτὰ πραγματικά, ἐξ ὧν δύναται, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, νὰ κριθῇ ἡ ὕπαρξις τῶν ὅρων ἐφαρμογῆς τῶν προειρημένων διατάξεων.

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 20)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Γ. Μπεκιαρίδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Κεμηλιέρης, Π. Δέλτσος

Κατ' ἐκτίμησιν τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐκθέσεως ἐργατικῆς διαφορᾶς, δι' αὐτῆς, ὡς ἀγωγῆς, ἐχούσης ὡς βάσιν, κατὰ τὰ ἐν αὐτῇ λεπταμερῶς καὶ εἰδικώτερον ἐκτιθέμενα, τοῦτο μὲν ἐπιβληθεῖσαν, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης (ἐγκριθεῖσαν, μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 40172)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς 174 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β' 1961), ὁμαδικὴν παροχὴν ἐργασίας συνεργείων ἐκ μελῶν τοῦ ἐνάγοντος Σωματείου Ἐκδοροσφαγέων Θεσσαλονίκης, τοῦτο δὲ ἐπιβληθεῖσαν ἀντιστοίχως, δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀποδοχὴν ταύτης κατὰ τὰς ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένας περιστάσεις ὑπὸ τῶν μελῶν τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, μετὰ τῶν ὁποίων τὸ ἐνάγον ἐργατικὸν σωματεῖον εὑρίσκετο εἰς διένεξιν, ἀσκεῖται ὀξίωσις πρὸς πληρωμὴν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κρεοπώλου ὡς μέλους μιᾶς τῶν ἐν λόγῳ ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, ἤτοι τῆς Συντεχνίας Κρεοπωλῶν Θεσσαλονίκης, τῆς προσηκούσης εἰς ἑκάστην περίπτωσιν εἰσαγωγῆς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐνταῦθα κρεοπωλεῖον του ἐπὶ σκοπῷ καταναλώσεως, κατὰ τὸ ἀπὸ 3.9.1962 μέχρι 2.10.1962 χρονικὸν διάστημα, τῶν ἐν αὐτῇ ἐσφαγμένων ζώων ἀμοιβῆς, κατ' ἐπίκλησιν τοῦτο μὲν ὅτι ἐγένετο προσηκόντως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος διάθεσις τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ τὰς περιστάσεις

συνεργείων έκ μελών αύτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν προβλεπομένων (δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως) ἐργασιῶν, ἤτοι καθαρισμοῦ, πλυσίματος, ἐκμαδήσεως, καταμετρήσεως, παραδόσεως κλπ., ὡς καὶ ὅτι προεβλήθη τὰ ἐν λόγῳ συνεργεῖα εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν καταμετρήσεως καὶ παραδόσεως, ἄνευ ἀνοφορᾶς ὅμως ὅτι ἐγίνετο ἐκουσίως ἀποδοχὴ τῶν ἐργασιῶν τούτων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ κατάρτισις οὕτω ρητῶς ἢ σιωπηρῶς ἀτομικῆς μετ' αὐτοῦ εἰς ἑκάστην περίπτωσιν συμβάσεως, τοῦτο δὲ ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἠρνήθη τὴν ἐντὸς τοῦ καταστήματός του ἐκτέλεσιν τῶν λοιπῶν ἐργασιῶν καὶ καταβολὴν τῆς προβλεπομένης ἀμοιβῆς. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγή, ἡ βάσις τῆς ὁποίας εἶναι προφανῶς διαφορά, πηγάζουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, παραδεκτῶς φέρεται ἐνώπιον ἡμῶν πρὸς ἐκδίκασιν καὶ ἀπόφασιν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. Γ'ΠΟΔ' 1911, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κλπ.». Ὅθεν καὶ ἐρευνητέα.

Προϋπόθεσις τῆς ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου τοῦ μὴ ἀποδεχομένου τὴν προσφορὰν τῆς ἐργασίας ὑπὸ του μισθωτοῦ (ἐκμισθωτοῦ ἐργασίας) εἶναι ἡ ὕπαρξις συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας (*Καποδίστρια*, 'ΕρμΑΚ 656, ἀριθ. 15), καταρτισθείσης κατ' ἐλευθέραν βούλησιν τῶν μερῶν διὰ συμφωνίας καὶ εἴτε κατόπιν διαγωνισμοῦ ἢ καὶ ἀναγκαστικῶς (*Χρ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 32 καὶ 68, *Καποδίστριας*, 'ΕρμΑΚ 648, ἀριθ. 36 ἐπόμ.). Τοῦτο ἰσχύει, εἴτε πρόκειται περὶ συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας δημιουργεῖται σχέσις ἐργασίας δι' ὡρισμένου ἢ δι' ἀόριστον χρόνον, εἴτε πρόκειται περὶ ἐκτελέσεως ὡρισμένων ἐργασιῶν διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως ὑπὸ τοῦ ἀσκοῦντος ὡρισμένον ἐπάγγελμα ἐργοδότου τῶν ὑπηρεσιῶν ἄλλου προσώπου. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 §§ 1 καὶ 2, 2 § 1 καὶ 21 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 680 Α.Κ., διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τῶν ὁμοίας ἐφαρμογῆς ἀποφάσεων διαιτησίας γίνεται ἡ ρύθμισις γενικῶς καὶ εἰδικῶς τῶν ὅρων, τοὺς ὁποίους δέον νὰ περιλαμβάνουν αἱ συμβάσεις ἐργασίας, οἱ συναπτόμεναι μεταξὺ προσώπων δεσμευομένων ὑπ' αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν συνθηκῶν παροχῆς τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων, καὶ δὲν ἐπιβάλλεται οὔτε παροχή, οὔτε ἀποδοχὴ τῆς ἐργασίας, ἀπαιτουμένης διὰ τοῦτο πάντοτε ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταρτιζομένης, ὡς ἄνω ἐρρήθη, κατ' ἐλευθέραν βούλησιν τῶν μερῶν διὰ συμφωνίας καὶ εἴτε κατόπιν διαγωνισμοῦ ἢ καὶ ἀναγκαστικῶς (*Α. Τούσης*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμ. Α', σελ. 617, τόμ. Β', σελ. 7 ἐπόμ., *Χρ. Ἀγαλλόπουλος*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 63 ἐπόμ., *Καποδίστριας*, 'ΕρμΑΚ 648, ἀριθ. 43 καὶ Σ.Ε. 2082)1962, ΕΕΔ 22, 12). Τὸ θέμα τοῦτο τῆς ὑποχρεωτικῆς παροχῆς καὶ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν προεβλέπετο καὶ ρητῶς, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ περιεχόμενον τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἀποφάσεων διαιτησίας διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 3 τοῦ ν.δ. 3086)1954. Τὸ διάταγμα τοῦτο κατηργήθη δυνάμει τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ἄνω νόμου 3239)1955, ἡ ρηθεῖσα ὅμως ἀπαγόρευσις ἰσχύει εἰσέτι, ὡς μὴ διευρυνθείσης τῆς ἐννοίας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τρόπον σαφῶς περιλαμβάνοντα καὶ τὴν ρηθεῖσαν περίπτωσιν καὶ ὡς εὑρίσκουσα προσέτι θεμελίωσιν εἰς τὸ Σύνταγμα, ἤτοι εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωριζόμενον δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας (ἴδετε εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ νόμου, ΕΕΔ 13, 1363, γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 16, 395, σχετ. περὶ ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας *Α. Σβώλου - Γ. Βλάχου*, Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Α' 359 ἐπ., *Χρ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 21, *Γ. Μαντζούφα*, Γεν. Ἀρχαὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου 91 ἐπομ., καὶ Σύνταξιν ΕΕΔ 21, 1332, ἴδετε καὶ σχόλ. ὑπὸ τὴν Σ.Ε. 2082)1962, ΕΕΔ 22,12). Ἀντίθετος ἄποψις, καθ' ἣν εἶναι δυνατὴ ἡ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἐπιβολὴ παροχῆς καὶ ἀποδοχῆς ἐργασίας ἰσοῦτο Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4098)1959, ΕΕΔ 19,970 καὶ ἀδημοσίευτοι 2885, 2886)1962, ὡς ἐπίσης καὶ Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 970)1961, 567, 568)1962, 613)1962, 667)1962 καὶ 807)1962, ἐπικαλούμεναι τὴν Α.Π. 741)1958 ΕΕΔ 18, 496), ἐπεκτείνει τὴν ἔννοιαν τῆς τὸ ἀντικείμενον τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας ἀποτελούσης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προσδιοριζομένων ὁρίων. Ἀκολουθεῖ συνεπῶς ὅτι ἡ ἀποτελοῦσα τὴν βάσιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1961 ἀπόφασις Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης ὡς πρὸς τὴν διάταξιν αὐτῆς, δι' ἧς προβλέπεται ὑποχρεωτικὴ ἐκτέλεσις τῶν ἐν αὐτῇ ἐργασιῶν ἐκ συνεργείων τοῦ ἐνάγοντος σωματείου ἐργατῶν, εἶναι ἀνίσχυρος, μὴ δεσμεύουσα τὸν μὴ συμβληθέντα ἐν προκειμένῳ μετὰ τοῦ ἐνάγοντος σωματείου ἐναγόμενον, εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς τὴν δι' αὐτῆς προβλεπομένην ἀμοιβὴν δι' ἑκάστην περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀπεδέχθη ἐκουσίως τὰς ὑπηρεσίας συνεργείων τοῦ ἐνάγοντος σωματείου. Ἄνευ ἐπικλήσεως δὲ τοιαύτης περιπτώσεως εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπικαλουμένης ἐκτελέσεως τῶν ἐργασιῶν καταμετρήσεως καὶ παραδόσεως, ὡς ἀόριστος, ὡς πρὸς δὲ τὴν περίπτωσιν τῆς ἐπικαλουμένης προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν συνεργείων τοῦ ἐνάγοντος σωματείου, τὰς ὁποίας ἀπέκρουσεν ὁ ἐναγόμενος χωρὶς νὰ καταστῇ, ὡς ἄνω ἐκτίθεται, ὑπερήμερος ἐφ' ὅσον δὲν κατηρτίσθη μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐνάγοντος σύμβασις ἐργασίας, εἶναι ἀπορριπτέα ὡσαύτως ἡ ἀγωγή, ἀποκρουομένη καὶ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, διατεινομένου τὸ ἀνυπόχρεον αὐτοῦ ἐκ τῆς προσφορᾶς τῶν ἐν λόγῳ ὑπηρεσιῶν, ὡς μὴ νόμιμος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

1. Μισθός επιστημόνων χημικών βιομηχανιών χώρας

Εφαρμογή συλλογικής συμβάσεως έργασίας επιστημόνων χημικών βιομηχανίας χώρας.—Καθορισμός δι' αὐτῆς κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν μόνον διὰ τοὺς ἀσκοῦντας τὸ ἐπάγγελμα χημικοῦ ἐπιστήμονας χημικούς, τοιούτων ὄντων οὐχὶ πάντων τῶν συγκεντρούντων τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νόμου 6129)1934 ὁριζόμενα προσόντα, ἀλλὰ τῶν ἐκ τούτων ἐκτελούντων χημικὰς ἐξετάσεις καὶ ἀναλύσεις ἢ ἄλλας ἐργασίας, ἀποκλειστικῶς ἀνηκούσας εἰς χημικούς, ἐν οἷς καὶ οἱ διευθύνοντες χημικὰ ἐργαστήρια.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσληφθέντος εἰς γραφεῖον ἀντιπροσωπείας φαρμακευτικῶν εἰδῶν ὡς ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου.

Ἀρείου Πάγου 273)1963. Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλοῦχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Α. Ἀθανασίου

Κατὰ τὸ ἐδάφιον 2 τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας ἄπασης τῆς χώρας, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας τοὺς ἀπασχολοῦντας χημικούς, συνδεομένους διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 64115)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς καθωρίσθησαν τὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν τῶν συγκεντρούντων τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 6129)1934 ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας βάσει τῶν ἐτῶν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ὡς ὑπηρεσία νοεῖται ἡ παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, φυσικῷ ἢ νομικῷ προσώπῳ, ἢ καὶ ἐν ἰδίῳ χημικῷ ἐργαστηρίῳ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ χημικοῦ. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ διὰ τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν ἀφορῶσι μόνον τοὺς ἀσκοῦντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χημικοῦ ἐπιστήμονας χημικούς, τοιοῦτοι δὲ εἶναι οὐχὶ πάντες οἱ συγκεντροῦντες τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 6129)1934 ὁριζόμενα προσόντα, ἀλλὰ οἱ ἐκ τούτων ἐκτελοῦντες χημικὰς ἐξετάσεις καὶ ἀναλύσεις ἢ ἄλλας ἐργασίας, ἀποκλειστικῶς ἀνηκούσας εἰς χημικούς, ἐν οἷς καὶ οἱ διευθύνοντες χημικὰ ἐργαστήρια.

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, τυγχάνων πτυχιοῦχος χημικὸς καὶ συγκεντρῶν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ὁριζόμενα προσόντα, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διατηροῦντος γραφεῖον ἀντιπροσωπειῶν φαρμακευτικῶν εἰδῶν οἴκων ἐξωτερικοῦ, ὡς ἰατρικὸς ἐπισκέπτης, ὅτι ἡ ἐργασία του συνίστατο εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπίσκεψιν ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν, πρὸς οὓς εἰσηγεῖτο τὴν χημικὴν σύνθεσιν καὶ τὴν εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν βιομηχανικὴν ἐπενέργειαν τῶν φαρμακευτικῶν προϊόντων τῶν οἴκων, οὓς ἐξεπροσώπει ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἐπὶ τῷ τέλει διαφημίσεως, ἐπωφελοῦς τοποθετήσεως καὶ μείζονος κυκλοφορίας τῶν ἐν λόγῳ φαρμακευτικῶν προϊόντων, καὶ ὅτι τὴν ἐργασίαν ταύτην τοῦ ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου ἐξετέλουν καὶ ἰατροὶ ἢ φαρμακοποιοὶ ἢ καὶ μὴ ἐπιστήμονες. Ἀποφηνάμενον δὲ ἀκολούθως ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἤσκει παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χημικοῦ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν, ἀλλὰ τὸ τοῦ παραγωγοῦ - πλασιέ, καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν διαφορᾶς ἀποδοχῶν καὶ ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ρηθείσης συλλογικῆς συμβάσεως, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

2. Συμφωνίαι περὶ λήψεως μισθοῦ ὑπερτέρου τοῦ νομίμου.—Κῦρος αὐτῶν ἐπὶ νομικῶν προσώπων.—Κανονισμὸς προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ

Ἐπίδοσις δικογράφων εἰς νομικὰ πρόσωπα.—Ἀρκεῖ ἡ μνεία τῆς ἐπωνυμίας αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται καὶ ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτὰ φυσικῶν προσώπων.—Καθορισμὸς τῶν βαθμῶν, μισθῶν καὶ προαγωγῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ διὰ Κανονισμοῦ, συνταχθησομένου παρὰ τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκρινομένου ὑπὸ Ὑπουργῶν.—Δυνατὴ κατ' ἄρθρον 25 § 2 Νόμου 3239)1955 ἡ ἀπόληψις ἀνωτέρου μισθοῦ τοῦ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζομένου, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὑφίσταται ἔγκυρος ἀτομικὴ συμφωνία, καταρτισθεῖσα, προκειμένου περὶ νομικοῦ προσώπου, κατὰ τὰς

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 18253 1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ἐπὶ τοῦ Νόμου ἢ τοῦ Κανονισμοῦ διαγραφομένας διατυπώσεις.

Ἀρείου Πάγου 249)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Στυμφαλιάδης, Α. Καρκαζῆς

Ἐπὶ νομικῶν προσώπων ἡ ἀξίωσις τοῦ ἄρθρου 136 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν τὰ παρὰ διαδίκου εἰς διάδικον ἐπιδοτέα ἢ εἰς τὸ δικαστήριον διδόμενα δικόγραφα πρέπει νὰ διαλαμβάνωσιν ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων στοιχείων, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐναγοντος ἢ ἐναγομένου, πληροῦται διὰ τῆς μνείας τῆς ἐπωνυμίας αὐτῶν, δι' ἧς ἐπαρκῶς ταῦτα προσδιορίζονται, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται καὶ ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτὰ φυσικῶν προσώπων. Ὅθεν ὁ λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου, ὅτι κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου τούτου τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν ἐκήρυξεν ἀκυρότητα τῶν καθυποβληθέντων αὐτῷ δικογράφων, ἐν οἷς δὲν ἀνεφέροντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκπροσωπούντων τὸν ἀναιρεσίβλητον Ὀργανισμὸν φυσικῶν προσώπων, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Τὰ τῶν βαθμῶν, μισθῶν καὶ προαγωγῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ὀργανισμοῦ (Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ) καθορίζονται ἀποκλειστικῶς διὰ Κανονισμοῦ, συνταχθησομένου παρὰ τῆς διοικούσης τοῦτο ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκρινομένου κατὰ μὲν τὴν προισχύουσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδ. γ' τοῦ ἀ.ν. 379)1936, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 36 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1361)1938 δι' ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ Γεωργίας, κατὰ δὲ τὴν ἰσχύουσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 2490)1953, περιληφθείσαν ὑπ' ἄρθρον 11 ἐν τῷ κωδ. β. δίγματι τῆς 26.9.1955, ὡς ταῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 3541 ἔτους 1956, διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐμπορίου, Γεωργίας καὶ Οἰκονομικῶν, δυναμένων νὰ τροποποιῶσι ταῦτον, τῆς αὐτῆς διαδικασίας τηρουμένης καὶ διὰ πᾶσαν τυχὸν τροποποίησιν τούτου. Ἐκ τούτου παρίπεται, ὅτι πᾶσα πρᾶξις τῆς διοικούσης τὸν Ὀργανισμὸν τοῦτον ἐπιτροπῆς ἢ ἄλλου ὀργάνου του, δι' ἧς κατ' ἄλλον τρόπον ρυθμίζονται τὰ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ, μὴ περιβληθεῖσα τὸν τύπον καταρτίσεως Κανονισμοῦ ἢ τροποποιήσεως ὑφισταμένου τοιούτου καὶ μὴ ὑποβληθεῖσα εἰς τὰς ἀνωτέρω διατυπώσεις τῆς ἐγκρίσεως τούτου, εἶναι ἀνίσχυρος, μὴ δυναμένη τὰ δεσμεύσῃ τὸν Ὀργανισμόν, οὐδὲ νὰ δημιουργήσῃ εἰς βάρος ταύτου καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐπικολουμένου αὐτὴν ὑπαλλήλου δικαιώματα.

Ἐξ ἄλλου διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 3 καὶ 25 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ἐπιτρέπουσι μὲν τὴν ἀπόληψιν ἀνωτέρου μισθοῦ τοῦ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διὰ διαιτητικῶν ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζομένου, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὑφίσταται ἔγκυρος ἀτομικὴ συμφωνία, καταρτισθεῖσα, προκειμένου περὶ νομικοῦ προσώπου, κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τοῦ διέποντος τοῦτο Κανονισμοῦ διαγραφομένας διατυπώσεις.

Μετὰ ταῦτα κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 41)1957 ἀπόφασις τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ὀργανισμοῦ, ἐπικυρωθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62)1957 ἀποφάσεως τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἀπεφάσισεν, ὅπως οἱ μισθοὶ τῶν ὑπηρετούντων εἰς αὐτὸν γεωπόνων ἐξομοιωθῶσιν ἀντιστοίχως πρὸς τοὺς μισθοὺς τῶν χημικῶν, τοὺς προβλεπομένους ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν διὰ ταύτους συλλογικῶν συμβάσεων, καὶ ἐφ' ἧς ἐστήριξεν ὁ ἀναιρεσείων τὴν ἐπίδικον ἀξίωσίν του, εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς ἀντικειμένη εἰς τοὺς δυνάμει τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 § 1 ἐδ. γ' τοῦ νόμου 379)1936, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 36 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1361)1938 καὶ 12 τοῦ ν. 2490)1953, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 3541)1956, ἐκδοθέντας καὶ νομίμως ἐγκριθέντας καὶ δημοσιευθέντας εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ 22.9.1938 καὶ ἀπὸ 10.1.1958 Κανονισμούς, δι' ὧν καθορίζονται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐν συνεχείᾳ, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἀντιθέτως ἀποφηναμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν ἐπιδίκασιν αὐτῷ διαφορᾶς ἀποδοχῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνισχύρου ταύτης πράξεως, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος τοῦ κυρίου δικογράφου καὶ οἱ πρὸς τοῦτον ταυτιζόμενοι 1ος, 2ος, 3ος, 4ος, 5ος καὶ 6ος τοῦ προσθέτου εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι (*).

3. Μισθολόγιον ὑπαλλήλων Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

α) *Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α. διὰ διατάγματος.—Ὑποχρεωτικὸν ὡράριον ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ καταβλητέα ἀποζημίωσις διὰ τὴν πραγματοποίησιν ὑπ' αὐτοῦ πέραν τοῦ ὡραρίου τούτου ἀπασχολήσεως.—Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 8900)1960 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς.— Ὑπολογισμὸς προσαυξήσεως ἐπὶ τῶν νομίμων καὶ οὐχὶ τῶν συμβατικῶν ἀποδοχῶν.— Ἀπασχόλησις προσωπικοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ Κυριακὰς καὶ προϋποθέσεις.—Ἀποζημίωσις.— Πρόσληψις νυκτοφύλακος.— Ἀποδοχαὶ αὐτοῦ.— Παροχὴ ἐργασίας πλέον τῆς συμφωνηθείσης καὶ συμπληρωματικὴ ἀμοιβὴ κατ' ἄρθρον 659 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἔννοια ἄρθρου*

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 115)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἠλείας ὡς ἐφετείου.

200 Αστικού Κώδικος.

Αρείου Πάγου 211)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σ. Μαλλούχος*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Α. Δημακόπουλος, Κ. Λιδωρίκης

Αἱ ὑπὸ κρίσιν ἀντίθετοι αἰτήσεις, στρεφόμεναι κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, εἶναι συνεκδικαστέαι λόγῳ συναφείας.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ «Α».

Διὰ τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ρυθμίζοντος τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἀ. ν. 1538)1950 ἐξουσιοδοτήθη ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, ὅπως διὰ βασιλικῶν διαταγμάτων ρυθμίσῃ τὰ τοῦ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει δὲ τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης καθωρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου) 3 Ἀπριλίου 1951 β. δ. περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1952 β.δ. καὶ εἶτα δ ὰ τοῦ ἀπὸ 11)23 Ὀκτωβρίου 1957 τοιοῦτον, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν δ. 3873)1958, ὑποχρεωτικὸν ὡράριον ἐργασίας τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ ἡ καταβλητέα εἰς τοῦτο ἀποζημίωσις διὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πέραν τοῦ ὡραρίου τούτου ἀπασχόλησιν. Τὸ διάταγμα τοῦτο, ρυθμίζον καταβλητέαν πρόσθετον παροχὴν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ρυθμίζει τὰ τοῦ μισθολογίου. Ἐξεδόθη ἐπομένως ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτήσεως. Ἄλλως κρῖναν τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, καὶ μὴ ἐπιδικάσαν αἰτουμένην διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὄντος νυκτοφύλακος τοῦ Ι.Κ.Α., ἀποζημίωσιν διὰ πραγματοποιηθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πέραν τοῦ ὡς εἴρηται ὡραρίου ἀπασχόλησιν κατὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ἀπὸ 11)23 Ὀκτωβρίου 1957 β.δ. χρόνον, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατὰ τοῦτο κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τοὺς βασίμους περὶ τούτου πρώτους ἕως καὶ τρίτον λόγους ἀναιρέσεως.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 κοινὴ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὁρίζουσα ὅτι εἰς τὸ προσωπικὸν πασῶν ἐν γένει τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν, ὅπερ λόγῳ τῆς φύσεώς του ἀσχολεῖται κατὰ Κυριακάς, καταβάλλεται διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὸ κεκανονισμένον ἑκάστοτε ἡμερομίσθιον, αὐξημένον κατὰ 75 ο)ο, ἀναφέρεται εἰς τὰς καμψούς καὶ οὐχὶ τὰς συμβατικὰς ἀποδοχάς. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ὑπελόγισε τὴν προσαύξησιν ταύτην κατὰ τὸν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ἀπὸ 11)23 Ὀκτωβρίου 1957 β.δ χρόνον καὶ ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως διὰ πραγματοποιηθεῖσαν ἀπασχόλησιν κατὰ Κυριακὰς πέραν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., συμβατικῶς ὁριοθείσης ὡς καταβλητέας καὶ εἰς τὸν ὡς νυκτοφύλακα προσληφθέντα ἀναιρεσείοντα, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς εἴρηται β.δ. περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν προστεθεῖσαν διὰ τοῦ β.δ. τῆς 11)23 Ὀκτωβρίου 1957, οὐδεὶς τακτικὸς ἢ ἐπὶ συμβάσει ἢ θητείᾳ ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦται οἱασδήποτε προσαυξήσεως ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ διατάγματος τούτου ὁριζομένων μισθῶν, ὡς καὶ οἱουδήποτε προσθέτου ἐπιδόματος. Κατ' ἐξαίρεσιν καταβάλλεται κατὰ τὴν παράγραφον ταύτην εἰς τὰ πάσης φύσεως διοικητικὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., τὰ ὁπωσδήποτε συνδεόμενα μετ' αὐτοῦ, πλὴν τῶν νυκτοφυλάκων, ὁσάκις ἀπασχολοῦνται κατὰ τὰς Κυριακάς, ἡ ἐν αὐτῷ ἀποζημίωσις, ἡ τοιαύτη ὅμως ἀπασχόλησις τούτων λαμβάνει χώραν κατόπιν πράξεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος, ὅστις, ἐκτιμῶν τὰς πιθανὰς ἀνάγκας ἑκάστης ὑπηρεσίας, προσδιορίζει διὰ τῆς πράξεώς του τὴν διὰ τὰ ἐπόμενον τρίμηνον ἀναγκαίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐργασίαν, οἱασδήποτε δὲ ὑπέρβασις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθοριζομένων ἐργασιῶν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. Μὴ διατεινομένου τοῦ ἀναιρεσείοντος, λαμβάνοντος συμβατικῶς τὸν μισθὸν καὶ λοιπὰς ἀποδοχὰς τοῦ κλητῆρος Α' τάξεως, ὅτι προσδιωρίσθη διὰ πράξεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἡ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἀπασχόλησις τῶν κλητήρων τούτων καὶ ὅτι ὑπέβαλεν ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου τοιοῦτον ἰσχυρισμόν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς διαληφθείσης διατάξεως δὲν ἐπεδικάσθη αὐτῷ διὰ τὸν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος καὶ ἐφεξῆς χρόνον, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἡ ἀνωτέρω ἀποζημίωσις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πέμπτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐδέξατο, μετ' ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ συνίστατο ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς ὡς νυκτοφύλαξ, θὰ ἐλάμβανε μισθὸν καὶ λοιπὰς ἀποδοχὰς (ὑπερωρίαι, ἔξοδα κινήσεως) ἴσας πρὸς τὰς τοῦ κλητῆρος Α' τάξεως τοῦ Ἱδρύματος, θὰ ἠκολούθει δὲ τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ λοιποῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἑπομένως, μὴ οὔσης ἀπηγορευμένης τῆς ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τούτου παροχῆς ἐργασίας πέραν τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ὡραρίου ἐργασίας, δικαιοῦται ὁ ἀναιρεσίβλητος συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν πλέον τῆς συμφωνηθείσης δυνάμει τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 659 Α.Κ. Ὅθεν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐπεδίκασεν ἀμοιβὴν δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, παρασχεθεῖσαν κατὰ τὸν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω ἀπὸ 11)23 Ὀκτωβρίου 1957 β.δ. χρόνον, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 200 Α.Κ., αἱ περὶ ἑρμηνείας τῶν συμβάσεων διατάξεις αὐτοῦ ἐφαρμόζονται ἐπὶ δικαιοπραξιῶν, περὶ τῆς ἐνοί-

ας τῶν ὁποίων γεννῶνται ἀμφιβολίαι, τοιαύτη ὅμως ἀμφιβολία περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως δὲν ἐγεννήθη. Ὅθεν ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν παρεβιάσθησαν οἱ μὴ ἔχοντες ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ ἑρμηνευτικοὶ οὗτοι κανόνες, εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἀναιρουμένης ἐν μέρει τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ ἀναιρούμενον μέρος εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 8§4 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 ν. 3810)1957, καὶ 3 § ΙΙΙ τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου)3 Μαρτίου 1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ συμψηφισθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 2 ἀ. ν. 3693)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 νόμου 3210)1955, λόγῳ τῆς μερικῆς ἥττης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων.

β) Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α. — Ἐκδοσις εἰδικοῦ β.δ)τος ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου χορηγηθείσης ἐξουσιοδοτήσεως. — Πρόληψις ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. νυκτοφύλακος. — Ἀποδοχαὶ αὐτοῦ. — Κρίσις ταῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ συμψηφισμοῦ τῆς δικαστικῆς δαπάνης ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 229)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Λεδωρίκης, Λ. Δημακόπουλος

Αἱ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1962 καὶ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου 1962 ἀντίθετοι τῶν διαδίκων αἰτήσεις περὶ ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς συναφεῖς, εἶναι συνεκδικαστέαι.

Α) Ἐπὶ τῆς ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1962 αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου Ι.Κ.Α.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 §§ 1-4 τοῦ νόμου 1538 ἔτους 1950, ὁρίζοντος ὅτι διὰ β. δ)γμάτων θέλουσι ρυθμισθῇ τὰ τοῦ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α., τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ τῶν Κοινοτήτων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι εἰς τὰ νομικὰ ταῦτα πρόσωπα ἐπιτρέπεται, ὅπως, κατὰ παρέκκλισιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένων, διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ ρυθμιζομένους ἀπολαυὰς τῶν ὑπαλλήλων τῶν λοιπῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, καθορίσωσι ταύτας δι' ἰδίου μισθολογίου, ὅπερ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐξαρτήσῃ τὸ ὕψος τῶν κυρίων ἢ προσθέτων ἀποδοχῶν καὶ ἐκ τῆς διαρκείας τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων ἐργασίας. Ἑπομένως αἱ ἐπικαλούμεναι ὑπὸ ταῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. διοικητικαὶ πράξεις, ἐκδοθεῖσαι κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ταύτου ἐκδοθέντος ἀπὸ 3.3.1951 β. δ)τος, ὡς αἱ παράγραφοι 1 καὶ 2 αὐτοῦ ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου §§ 8 καὶ 9 τῶν ἀπὸ 16.2.1962 καὶ ἄρθρου 3 §§. α' καὶ γ' τοῦ ἀπὸ 11.10.1957 β. δ)των, τοῦ τελευταίου κυρωθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ νόμου 3783 ἔτους 1958, κεῖνται τόσαν αὐταί, δσον καὶ τὰ διατάγματα, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 1538, ὁ δὲ περὶ τοὐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς σαφῶς προσδιορίζονται πάντα τὰ πρὸς θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος ἀπαιτούμενα ὑπὸ τῶν ἄρθρων 648, 653 Α.Κ. καὶ 533 §§. 3—5 τῆς Πολ. Δικονομίας στοιχεῖα, ἤτοι ἡ σύμβασις ἐργασίας, δι' ἧς προσελήφθη ὁ ἐνάγων ὡς νυκτοφύλαξ, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ καὶ λοιπαῖς ἀπολαυαῖς (ὑπερωρίαι καὶ ἔξοδα κινήσεως) κλητῆρος Α' τάξεως, τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ λοιποῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ ταῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ δέον νὰ ἀκολουθῇ, ὁ χρόνος, καθ' ὃν εἰργάσθη, καὶ αἱ ἀποδοχαί, κύριαι καὶ πρόσθετοι, εἰς ἃς ἐδικαιοῦτο, οὕτως ὥστε οὐδεμία ἀσάφεια ὑφίσταται περὶ τῶν προσώπων τῶν διαδίκων καὶ ταῦ ἀντικειμένου τῆς καταχθείσης εἰς δίκην διαφορᾶς. Ὅθεν ὁ περὶ ἀοριστίας τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς 1ος λόγος ταῦ δικογράφου τῶν προσθέτων εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὁ 2ος λόγος ταῦ αὐτοῦ δικογράφου, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτοῦ ἀποδίδεται εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἡ αἰτίασις ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας οἱ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος προταθέντες ἰσχυρισμοὶ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐδικαιοῦτο οἱασδήποτε πέραν τοῦ μισθοῦ του ἀπολαυῆς, ὑφ' οἱουδήποτε τύπον, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 8 καὶ 10 τοῦ νόμου 1538)1950, 11 τοῦ νόμου 1846)1951 καὶ τὸ ἀπὸ 3.3.1951 β. δ)γμα, ὡς διατυποῦται, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς μὴ βάσιμος, διότι οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι δὲν εἶναι αὐτοτελεῖς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ 7 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας πραγμάτων, ἀλλὰ ἀποτελοῦσιν ἀρνησιν τῶν συγκροτούντων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς πραγματικῶν γεγονότων, πλήττοντες ἅμα καὶ τοὺς νομικοὺς συλλογισμοὺς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. Καθ' ὃ δὲ μέρος δι' αὐτοῦ ἐκφράζεται τὸ παράπονον ὅτι δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὁ διὰ τῶν προτάσεων του ποιοθεὶς πρόσθετος λόγος ἐφέσεως, ὅπως μειωθῇ τὸ ἐπιδικασθὲν ὑπὸ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ποσὸν κατὰ δραχμὰς 6193, αἵτινες κακῶς ἐπεδικάσθησαν διὰ πρόσθετον ἀποζημίωσιν λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἐπὶ ψευδοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος, διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ὀρθῶς δέχεται τὸ δικάσαν δικαστήριον, τοιοῦτος πρόσθετος λόγος δὲν ὑπεβλήθη αὐτῷ, προτεινόμενος δὲ ἤδη τὸ πρῶτον ἐνώπιον ταῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 811 §§. 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3810)1957, μὴ ὑπαγόμενος εἰς τινα τῶν ἐν αὐτῷ ἐξαιρέσεων.

Β) Ἐπὶ τῆς ἀπὸ 27.11.1962 αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ ἐνάγοντος.

Αἱ ἀποδοχαὶ κλητῆρος Α' τάξεως ταῦ ἐναγομένου Ι.Κ.Α., εἰς ἃς ἐδικαιοῦτο ὁ ἐνάγων κατὰ

τὸν 5ον ὅρον τῆς συνδεούσης τούτους συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἀνελέγκτως δέχεται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἀνήρχοντο κατὰ μὲν τὸ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1956 μέχρι 30 Ἰουνίου 1956 χρονικὸν διάστημα εἰς δραχμὰς 1765, ἀναλυομένας εἰς δραχμὰς 1115, ἀντιστοιχούσας εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν μετὰ ἐπιδόματος ἀκριβείας, εἰς δραχμὰς 300 λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐκ διαφορᾶς ὡρῶν ἐργασίας καὶ δραχμὰς 300 δι' ἔξοδα κινήσεως, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1956 μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1958 εἰς δραχμὰς 1815 (μισθὸς 1115 σὺν ἀποζημιώσει λόγῳ διαφορᾶς ὡρῶν ἐργασίας δραχμαὶ 350 σὺν ἐξόδοις κινήσεως ἐκ δραχμῶν 350), κατὰ δὲ τὸ ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1958 μέχρις 20 Ἰουνίου 1960 χρονικὸν διάστημα εἰς δραχμὰς 1904 (ἀναλυομένας εἰς δραχμὰς 1204, ἀντιστοιχούσας εἰς τὸν βασικὸν μισθόν, εἰς δραχμὰς 350 λόγῳ ἀποζημιώσεως ἐκ διαφορᾶς ὡρῶν ἐργασίας καὶ εἰς δραχμὰς 350 λόγῳ ἐξόδων κινήσεως), συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30.3.1951 β.δ., ἄρθρου 50 νόμου 1811)1951, β.δ. τῆς 11.10.1957 καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1093 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς τὰ διὰ ταύτης ὁριαθέντα ποσὰ προσηυξήθησαν διὰ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β.δ. τῆς 30.3.1951 ἐκδοθεισῶν καὶ δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' ἀριθ. 11544 ἔτους 1962, 22336)1956 καὶ 39001)1956 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, τῶν ὑπ' ἀριθ. 145)1954, 169)1956 καὶ 1031)1958 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθεισῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των διὰ τοῦ νόμου 4242)1962, καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 62119)1953, 62718)1954 καὶ 49250)1955 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ὧν καθωρίσθησαν τὰ ἔξοδα κινήσεως τῶν κλητήρων, ἐκδοθεισῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 1538)1950 καὶ δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Εἰς τὰ ποσὰ ταῦτα καθορίσαν καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπίδικον χρόνον καὶ ἀποφανθὲν περαιτέρω ὅτι οὗτος δὲν ἐδικαιοῦτο ἑτέρας προσθέτου ἀποζημιώσεως, λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας, λόγῳ τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 1538)1950 καὶ τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 30.3.1951 β.δ. προστεθείσης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ διὰ τοῦ νόμου 3873)1958 κυρωθέντος ἀπὸ 11.10.1957 β. δ)τος, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις ταύτας, ὁ δὲ 1ος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζονται τὰ ἐναντία εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ συμψηφισμοῦ τῆς δικαστικῆς δαπάνης δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέος (*).

Εἶναι συμψηφιστέα ἡ ἐν τῷ βήματι τούτῳ δικαστικὴ δαπάνη, λόγῳ τῆς ἐν μέρει νίκης καὶ ἥττης τῶν διαδίκων.

γ) Ἔννοια τοῦ κατ' ἄρθρα 273 § 3 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας διδικασμένου.—Κρίσις τοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ προγενεστέρας ἀγωγῆς.—Ὕπαρξις διδικασμένου ἐκ τῆς ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως αὐτοῦ περὶ προσλήψεως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. μισθωτοῦ.

Ἀρείου Πάγου 304)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Χατζηδάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Δημακόπουλος, Ε. Λεοντιάδης, Α. Τσαμαδὸς

Κατὰ τὰ ἄρθρα 273 § 3 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας τὸ ἐκ τῆς τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως παραγόμενον διδικασμένον, ἀφορῶν τὴν τε πραγματικὴν ὑπόστασιν τοῦ πρότερον κριθέντος δικαιώματος, ὡς καὶ τὴν νομικὴν τοιαύτην, ἀποτελεῖ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀλήθειαν ἀπρόσβλητον καὶ πᾶσα αἴτησις καὶ ἀμφισβήτησις, ἀντικειμένη εἰς τὰ ἤδη δι' αὐτῆς κριθέντα ἐν μεταγενεστέρᾳ περὶ τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος δίκῃ, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. δυνάμει τῆς ἀπὸ 28.1.1956 ἐγγράφως καταρτισθείσης συμβάσεως ἀορίστου χρόνου, ὡς ὑπάλληλος ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιστάτου οἰκοδομῶν, συμφωνηθέντος ρητῶς ὅτι θὰ λαμβάνῃ μισθὸν καὶ λοιπὰς ἀπολαυὰς (ὑπερωρίας, ἔξοδα κινήσεως, καθαρισθησόμενα δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.), θέλει δὲ ἀκολουθεῖ τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ λοιποῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν καθώριστο τὸν μηνιαῖον μισθόν του, ὡς εἶχε συμβατικὴν ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ ἡμερομίσθιον, οὐδὲ τὴν ἀποζημίωσιν αὐτοῦ διὰ τὴν νόμιμον παρ' αὐτῷ ὑπερωριακήν του ἀπασχόλησιν ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι τοῦ ἔτους 1960, ὁ ἀναιρεσίβλητος ἤγειρε τὴν περὶ ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 1665)1960 ἔκθεσις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ἀγωγὴν του καὶ καθώρισε, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 371 Ἀστ. Κώδικος, τὸν μηνιαῖον μισθόν του εἰς δραχμὰς 2243.50 διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1958 καὶ ἐφεξῆς χρόνον, τὴν δὲ παγίαν ἀποζημίωσιν του λόγῳ νομίμου ὑπερωριακῆς του ἀπασχολήσεως εἰς δραχμὰς 400 μηνιαίως, ἐφεσις δὲ ἀσκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1207)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι κατόπιν τούτου τὸ ἀναιρεσείον ἀπεδέχθη τὰς ἀποφάσεις ταύτας καὶ κατέβαλεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τὴν ἐπιδικασθεῖσαν αὐτῷ διαφορὰν ἀποδοχῶν, ὡς καὶ τὴν ἀποζημίωσιν δι' ὑπερωριακήν του ἀπασχόλησιν διὰ τὸν μέχρι τῆς 29.2.1960 χρόνον, ὅτι ἔκτοτε, ἤτοι ἀπὸ 1.3.1960, καὶ καθ' ὅλον τὸν ἐν τῇ ἐνδίκῳ ἀγωγῇ κρίσιμον χρόνον, παρ' ὅλον ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσέφερε τὴν ἰδίαν ὡς καὶ πρότερον ὑπηρεσίαν, τὸ ἀναιρεσεῖον, προβάλλον τὴν δικαιολογίαν ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον αὐτοῦ διὰ νεωτέρας ἀποφάσεώς του καὶ δὴ τῆς ἀπὸ 2 Ἰουνίου 1961 ταυτότης καθώρισε τὰς μηνιαίας ἀποδοχὰς αὐτοῦ,

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 17099)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

άντί νά καταβάλη εἰς αὐτόν τάς διά τῶν ὡς ἄνω δικαστικῶν ἀποφάσεων καθορισθείσας τοιαύτας ἐκ δραχμῶν 2248.50 καί δραχμάς 400 δι' ὑπερωριακήν του ἀπασχόλησιν, κατέβαλεν αὐτῷ δραχμάς 2125, ἤτοι ἐπί ἔλαττον δραχμάς 517.50 μηνιαίως. Κρίνων ὀθεν μετά ταῦτα ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ὑφίσταται δεδικασμένον ἐκ τῶν ὡς ἄνω δικαστικῶν ἀποφάσεων καί μετ' ἀπόρριψιν τοῦ περί ἀντιθέτου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος δεξαμένου τήν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τήν ὡς εἴρηται διαφοράν, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς ὡς εἴρηται διατάξεις, ἀφοῦ καί ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ τό ζητούμενον ἀντικείμενον ἔχει ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τήν ὕπαρξιν τοῦ ἤδη ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ κριθέντος δικαιώματος καί συνεπῶς πρόκειται περί τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ ζητήματος καί τῆς αὐτῆς δικαιολογικῆς σχέσεως τῆς διά τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων κριθείσης, τό τοιοῦτο δέ δικαίωμα δέν ἠδύνατο νά ἀνατραπῇ διά τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσείοντος, καί ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἀντιθέτου μοναδικός λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τήν δικαστικήν δαπάνην δέον ὅπως ἡ τοιαύτη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιβληθῇ κατ' ἄρθρον 210 Πολ. Δικονομίας εἰς τό ἀναιρεσεῖον Ἵδρυμα, τῆς ἀμοιβῆς ὅμως τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου αὐτοῦ περιοριζομένης εἰς τό ἥμισυ, κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 72 § 2 νόμου 3693)1957, ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 7 ἐπόμ. νόμου 2692)1953 (*).

II. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΙ

Κανονισμός δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ.

Συμπληρωματικαί ὧραι ἐργασίας καί ὑπολογισμός προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ κατά Κανονισμόν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν.—Ἐξεύρεσις ὡρομισθίου, προκειμένου περί ἡμερομισθίου μηχανοδηγῶν, καί ἐξεύρεσις ἡμερομισθίου ἐπί ἀμειβομένων διά μηνιαίου μισθοῦ.

Ἀρείου Πάγου 272)1963, Τμ. Α'

Προεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλούχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Μαχαίρας, Α. Στεργίου

Κατά τήν παράγραφον IX τοῦ κεφαλαίου Β' τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος ἀπό 19.1.1926 Κανονισμοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. διά πάσας ἀνεξαιρέτους τάς συμπληρωματικάς ὥρας ἐργασίας, ὑπολογιζομένας κατά τάς ἑκάστοτε ἐν ἰσχύϊ διατάξεις τοῦ σχετικοῦ Κανονισμοῦ, τό προσωπικόν ἀμείβεται μέ ηὐξημένον τό ὡρομίσθιόν του κατά 25 ο)ο. Συμπληρωματικαί δέ ὧραι ἐργασίας, ὅσον ἀφορᾷ τό προσωπικόν ἕλξεως καί κινήσεως, εἰς ὃ περιλαμβάνονται καί οἱ μηχανοδηγοί, λογίζονται κατά τό ἄρθρον 16 § 2 τοῦ ἀπό 15.2.1926 Κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας καί ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, αἱ πραγματοποιούμεναι πέραν τῆς ἐννεαώρου ἡμερησίας ἐργασίας.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται, ὅτι τό ἑνατον τοῦ ἡμερομισθίου τῶν μηχανοδηγῶν, ἀναλογοῦν εἰς ἑκάστην ὥραν τῆς ἐνιαώρου ἡμερησίας ἐργασίας των, ἀποτελεῖ τό ὡρομίσθιον αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἡ ἀνωτέρω αὔξησις. Ἐπί ἀμειβομένων δέ διά μηνιαίου μισθοῦ τό τριακοστόν τοῦ μισθοῦ, ἀναλογοῦν εἰς ἑκάστην τῶν τριάκοντα ἡμερῶν τοῦ μηνός, ἀποτελεῖ τό ὡρομίσθιον αὐτῶν, διότι εἰς τόν μηνιαῖον μισθόν τῶν ἐπί συμβάσει δημοσίου δικαίου μισθωτῶν, οἵοι οἱ μηχανοδηγοί τῶν Σ.Ε.Κ., καταβαλλόμενον διά πάσας τάς ἡμέρας τοῦ μηνός, περιλαμβάνονται καί αἱ ἡμέραι νομίμου ἀργίας. Ὅθεν οὕτως ἀποφηνάμενον καί τό δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, καί ὑπολογίσαν ὡς ἡμερομίσθιον τοῦ ἀναιρεσείοντος μηχανοδηγοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., ἀμειβομένου διά μηνιαίου μισθοῦ, πρός ἐξεύρεσιν τοῦ ὡρομισθίου του τό τριακοστόν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του, ἀκολούθως δέ ἀπερρίψαν τήν ἀγωγήν αὐτοῦ, διώκουσαν τήν πληρωμήν τῆς ἐπί πλέον διαφορᾶς ἐπί τῇ βάσει τοῦ εἰκοστοῦ πέμπτου τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του ὡς ἡμερομισθίου, ὀρθῶς τάς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου μοναδικός λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

III. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατάταξις καί προαγωγαί προσωπικοῦ κατά Κανονισμόν

Κατάταξις προσωπικοῦ κατά Γενικόν Κανονισμόν Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.—Προαγωγαί προσωπικοῦ—Κρίσις Δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 Ἀστικοῦ Κώδικος, δι' ὑποκαταστάσεως ἐν τούτῳ τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, μή ὑποκειμένης τῆς κρίσεως τοῦ Δικαστοῦ εἰς τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 248)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Κορδώνης, Ι. Ἀναστασόπουλος

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 49 κεφ. Γ' §§. ε' καί στ' τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος ἀπό 18.8.1953 Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Προσωπικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ο.Τ.Ε., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη, ἀφ' ἧς ἰσχυσε, διά τοῦ §. στ' τοῦ ΙΙΙ κεφαλ., στοιχ. Α', τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3105)1954, καί τῆς διακρίσεως, ἥν τοῦτο ποιεῖται μεταξύ τοῦ μονιμοποιουμένου ἀνωτάτου, ἀνωτέρου, μέσου καί τεχνικοῦ προσωπικοῦ, ὡς πρός ὃ ὁρίζει, ὅτι τοῦτο κατατάσσεται εἰς μισθολογικήν βαθμίδα τοῦ βα-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11338)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 20006)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

θμοῦ, ὃν φέρει, ἀναλόγως τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ μετ' ἀφαίρεσιν πενταετοῦς, τετραετοῦς, τριετοῦς ἢ διετοῦς χρόνου προϋπηρεσίας, καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν, δι' ὃ δὲν διαλαμβάνει τι περὶ ἀρχαιότητος καὶ ἀφαιρέσεως τοιούτου χρόνου προϋπηρεσίας, ἀλλ' ὁρίζει, ὅτι ἡ κατάταξις τούτου γίνεται εἰς μισθολογικὴν βαθμίδα, μὴ ὑπολειπομένην τοῦ βαθμοῦ, εἰς ὃν κατατάσσεται, σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ μονιμοποιούμενον ἔκτακτον προσωπικὸν τῶν ἀστικῶν διανομέων Α' τάξεως, τὸ προερχόμενον ἐκ τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας τῶν τηλεγραφείων - τηλεφωνείων καὶ προσληφθέντων εἰς ταύτην μέχρις τοῦ ἔτους 1945, μὴ ὑπαγόμενον εἰς τινα τῶν ἄνω κατηγοριῶν καὶ καταταγὲν εἰς τὴν βαθμολογικὴν κλίμακα 3ης κλάσεως ὑπὸ διακριτικὰ στοιχεῖα Δ3, κατατάσσεται εἰς τὴν πρώτην καὶ οὐχὶ τὴν 3ην μισθολογικὴν βαθμίδα τοῦ βαθμοῦ τούτου, μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ χρόνου τῆς προϋπηρεσίας του, ἐφ' ὅσον ὁ ἀντιστοιχῶν εἰς ταύτην μισθὸς δὲν ὑπολείπεται τοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ τούτου, οὔτε τοῦ μισθοῦ, ὃν προηγουμένως ἐλάμβανε. Κρίνας ὀθὲν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, καταστάσης τελεσιδίκου διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως κατ' αὐτῆς τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἀνήκων εἰς τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας τῶν Τ.Τ., ὡς ἀστικὸς διανομεύς, καὶ μονιμοποιηθεὶς εἰς τὴν βαθμολογικὴν κλίμακα 3ης κλάσεως, καλῶς κατετάγη εἰς τὴν 1ην μισθολογικὴν βαθμίδα τοῦ βαθμοῦ τούτου, ἧς ὁ μισθὸς δὲν ὑπελείπετο οὔτε τοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ τούτου, οὔτε ἐκείνου, ὃν ἐλάμβανε προηγουμένως, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις ταύτας, οὐδ' ἄλλην τινὰ παρεβίασεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν προαγωγῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. ἄρθρον 9 τοῦ αὐτοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ σαφῶς διαστέλλει ταύτας εἰς προαγωγὰς κατὰ βαθμὸν καὶ μισθολογικὴν βαθμίδα. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰς πρώτας, ἐνεργουμένας παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου, ἀπαιτεῖται, πλὴν τῶν τυπικῶν προσόντων καὶ οὐσιαστικὴ καταλληλότης τοῦ ὑπαλλήλου, τῆς περὶ ταύτης κρίσεως σχηματιζομένης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν ἄρθρῳ 21 § 3 κριτηρίων, ὡς πρὸς δὲ τὰς εἰς μισθολογικὴν βαθμίδα ἐνεργουμένας ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἀπαιτεῖται, πλὴν τοῦ ὁριζομένου χρόνου παραμονῆς εἰς τὴν προηγουμένην βαθμίδα, καὶ προσήκουσα ὑπηρεσιακὴ ἀπόδοσις. Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι δι' ἑκατέραν τῶν προαγωγῶν ταύτων διάφορα προσόντα ἀπαιτοῦνται καὶ ἑπομένως ἡ εἰς ἀνωτέραν μισθολογικὴν βαθμίδα ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ προαγωγὴ δὲν προδικάζει καὶ τὴν εἰς ἀνώτερον βαθμὸν προαγωγήν, ὡς ὁ ἀναιρεσείων ὑποστηρίζει.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν τρίτης καὶ τετάρτης αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ δικάσας Πρωτοδίκης, ὑποκαταστήσας ἐν τούτῳ τὴν κρίσιν τοῦ ἁρμοδίου ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ., ἀπεφήνατο κατὰ δικαίαν κρίσιν, μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅπως κατὰ τὰ ἔτη 1953 ἕως 1957 καὶ 1960, συντάξωσι, καθ' ἣν εἶχον ὑποχρέωσιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ, κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἑκάστου ἔτους προτάσεις προαγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὸν ἀνώτερον τοῦ ὃν κατεῖχε βαθμὸν καὶ νὰ προκαλέσωσι τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τούτων τοῦ ἁρμοδίου ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου, δὲν ὑπέστη οὗτος βλάβην τινά, διότι συνεκέντρου μὲν οὗτος τὰ τυπικὰ πρὸς προαγωγὴν προσόντα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ οὐσιαστικά, ὡς μὴ δυνάμενος λόγῳ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας του καὶ τῆς μεγάλης βαρυηκοΐας, ἐξ ἧς ἔπασχε, νὰ ἐκτελῇ τὰ ὑπηρεσιακά του καθήκοντα, ὡς διανομεύς, δι' ὃ καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς διαφόρους ἐσωτερικὰς βοηθητικὰς ἐργασίας τῆς εἰς ἣν ἀνῆκεν ὑπηρεσίας καὶ ὅτι λόγῳ τῆς οὐσιαστικῆς του ταύτης ἀκαταλληλότητος ἐκρίθη μὴ προακτέος ὑπὸ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου καὶ κατὰ τὰς γενομένας ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1953 καὶ 1957 προαγωγάς. Ἀπορρίψας δὲ οὗτος ἀκολούθως, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπαρκοῦς ταύτης αἰτιολογίας, τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διὼκουσαν τὴν ἐπιδίκασιν τούτῳ, λόγῳ τῆς μὴ προαγωγῆς του, τῆς διαφορᾶς τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἔλαβε, καὶ ἐκείνων, ἃς ἐδικαιοῦτο, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, οὐδόλως δὲ παρεβίασε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 19 § 1 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ, διότι αὕτη, προβλέπουσα περὶ παραπομπῆς τοῦ ὑπαλλήλου πρὸς ἐξέτασιν παρὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὁριζομένης ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπολύσεώς του, ἕνεκεν σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, δὲν καθιστᾷ ταύτην ὑποχρεωτικὴν καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, οὐδὲ ἀποκλείει, ὅπως ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας τοῦ ὑπαλλήλου ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ὑπηρεσιακῆς αὐτοῦ ἱκανότητος καὶ ἄνευ παραπομπῆς εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην. Ὅθεν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος, 3ος καὶ 4ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 11429/1962 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ι. ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Διατάξεις σχετικοῦ Κανονισμοῦ

Κανονισμὸς τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν.—Εἴσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.—Ἔγκυροι καὶ ἄκυροι διατάξεις αὐτοῦ.

Προσβληθὴ δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 14519)355 τῆς 23.2.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 20, 894), δι' ἧς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐξουσιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 ἐδ. β' τοῦ ν.δ. 3867)1958, ἐνεκρίθη Κανονισμὸς περὶ τοῦ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων καὶ εἰδικώτερον τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 1, 4, 5 καὶ 16 αὐτῆς

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 675)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Π. Μακρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Τσεμπελῆς, Α. Ἀνδρέου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14519)Ε 335 τῆς 25 Φεβρουαρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν (Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β' ἀριθ. 83)14.3.1961), ὡς πρὸς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, αἵτινες προβλέπουσι τὰ τοῦ τρόπου καθορισμοῦ καὶ καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν διὰ τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει νομοτύπως πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ εἰς ὁ ἀφορᾷ ὁ ἐγγραφεὶς κατὰ τὰ ἀνωτέρω Κανονισμὸς Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν.

Ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ ν.δ. 3867)1958 «περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν» ὁρίζεται, ὅτι «διὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν τοῦ Ταμείου ἐπὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν εἰδικώτερον ἐχουσιν ἐφαρμογήν: α) Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ν.δ. 2698)1953, αἵτινες ἐχουσιν ἰσχὺν ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἐφαρμόζονται ἀναλόγως διὰ τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, ἰσχύουσαι καὶ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου τούτου ἀναλόγως διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας οἰκοδομικὰς ἐργασίας, εἰς ἃς ἀσχολοῦνται πρόσωπα ἀσφαλιζόμενα παρ' αὐτῷ. β) Αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐργασίας προσώπων, ὡς αὗται θέλουν συμπληρωθῇ, τροποποιηθῇ καὶ μεταρρυθμισθῇ, μετὰ πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». Οὕτω ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου ἡ ἰσχὺς τῶν ἐξουσιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ν.δ. 2698)1953, ὑφ' ὧν, καὶ εἰδικώτερον τῆς παραγράφου 2 αὐτοῦ, δι' ἧς συνεπληρώθη ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὁρίζεται, ὅτι «ἴδιον σύστημα καταβολῆς εἰσφορῶν δύναται ὡσαύτως νὰ θεσπισθῇ διὰ Κανονισμοῦ καὶ διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐργατῶν οἰκοδομικῶν ἢ τεχνικῶν ἐν γένει ἐργασιῶν καὶ τῶν ὑπεργολάβων. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ δύναται νὰ ὁρισθῇ, ὅτι διὰ τὴν παρὰ τῶν ἁρμοδίων Δημοσίων Ἀρχῶν χορήγησιν ἀδείας οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ἢ λοιπῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν, ὅπου ἀπαιτεῖται τοιαύτη, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐνσήμων ἢ ἄλλως πως προκαταβολὴ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἢ τοὺς τυχὸν πρὸς τοῦτο συνιστωμένους ἀσφαλιστικοὺς συνεταιρισμοὺς ταῦ συνάλου ἢ τμήματος τῶν βάσει τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου προϋπολογιζομένων εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀπασχολουμένου ἀναγκαίου προσωπικοῦ, ὡς καὶ ἡ μετὰ τὴν καθ' ὡρισμένων μέτρον πρόοδον τῶν ἐργασιῶν προκαταβολὴ ἑτέρων ποσῶν. Παράλειψις ἐκπληρώσεως τῆς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεως, πλὴν τῶν λοιπῶν συνεπειῶν, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου, παρέχει εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ δικαίωμα, ὅπως προβαίνῃ εἰς τὴν διὰ τῆς ἁρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἀφαίρεσιν τῆς σχετικῆς ἀδείας», γενομένης περαιτέρω παραπομπῆς ὡς πρὸς τὸν τρόπον ρυθμίσεως τοῦ ἐν λόγῳ θέματος εἰς τὰς διατάξεις τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. Κατὰ συνέπειαν οἱ λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, αἵτινες στρέφονται κατὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῷ ἰσχυρισμῷ ὅτι ἡ διὰ τῶν διατάξεων ταύτης θεσπιζομένη ὑποχρέωσις προκαταβολῆς ποσοῦ εἰσφορῶν, καθοριζομένων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπὸ ἐκτέλεσιν ἔργου διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς αὐτὸ ἀπασχοληθησομένων, ὡς καὶ αἱ πλαισιοῦσαι τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν ἀπαγορεύσεις καὶ κυρώσεις, ἐτέθησαν καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ)τος 3867)1958 παρεχομένης ἐξουσιοδοτήσεως, τυγχάνουσιν ἀπορριπτέοι, ὡς ὀβάσιμοι, τὸ μὲν διότι ὑπὸ τῆς μνηοθείσης ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως παρέχεται ρητῶς ἡ κυχέρεια πρὸς τοιαύτην ρύθμισιν, τὸ δὲ διότι ταυτόσημοι διατάξεις ἐχουσι θεσπισθῇ καὶ διὰ τῆς ἰσχυούσης κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3867 1958 ὑπ' ἀριθ. 75833) 1 673)1937 τῆς 26 Φεβρουαρίου 1958 (τεῦχος Β' 72)14.3.1958) ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐνεκρίθη ὁμοίως Κανονισμὸς περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἐργαζομένων τῆς κατηγορίας ταύτης, εἰς ἃς παραπέμπει, κατὰ τὰ

ἀνωτέρω ἡ ἐξουσιοδοτική διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3867/1958. Περαιτέρω καὶ ὁ λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὅσον ἐν αὐτῇ ὁρίζεται, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου ἀφορᾷ, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐργασίας κατασκευῆς λιμένων, ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ν.δ. 3867/1958, ὅπερ δὲν περιλαμβάνει μεταξὺ τῶν παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ταμείῳ ἀσφαλιζομένων καὶ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐργασίας τοιαύτης φύσεως, τυγχάνει ὡσαύτως ἀπορριπτέος, διότι κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς εἰς ἣν ἀναφέρεται ὁ λόγος οὗτος διατάξεως δὲν σκοπεῖται ἐπέκτασις τῆς παρὰ τῷ ὡς εἴρηται Ταμείῳ ἀσφαλίσεως καὶ ἐπὶ κατηγοριῶν ἐργαζομένων πέραν τῶν ὁριζομένων ἐν ἄρθρῳ 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 3867/1958, ἀλλὰ διευκρινίζεται ἁπλῶς, ὅτι ἡ ἀσφάλισις περιλαμβάνει τοὺς ἀσχαλουμένους εἰς τὰς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ τοῦ ν.δ. 3867/1958 προβλεπομένας ἐργασίας καὶ ὅταν αὗται πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν λιμενικῶν ἔργων, ὅπερ ἐξυπακούεται κατὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος νομοθετικὴν διάταξιν.

Ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 6 τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅπερ προβλέπει περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν τυχὸν ἐπὶ πλέον τῶν πράγματι ὀφειλομένων προκαταβληθεισῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τῆς ἰδίας ἀποφάσεως εἰσφορῶν, ὁρίζεται ὅτι: «Ἐὰν ... τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ὑπολογιζόμενον ποσὸν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὑπερβαίνῃ τὰς πράγματι ὀφειλομένας εἰσφοράς, συνεπείᾳ μεταβολῆς τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου ἢ διακοπῆς ἢ ἀναστολῆς τῶν ἐργασιῶν ἐπὶ μίαν τοὐλάχιστον διετίαν κατὰ πρόβλεψιν ἢ μὴ ληφθέντων ὑπ' ὄψιν στοιχείων τοῦ ἔργου κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 4 § 4, αἱ ἐπὶ πλέον καταβληθεῖσαι εἰσφοραὶ ἐπιστρέφονται ἀτόκως ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθεῖσαι. Ὡσαύτως ἐπιστρέφονται αἱ ἐπὶ πλέον καταβληθεῖσαι εἰσφοραί, ἐὰν πράγματι αἱ ὀφειλόμεναι τοιαῦται ὑπολείπωνται τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπολογιζομένων συνεπείᾳ ἀποδεδειγμένης προσωπικῆς ἀπασχολήσεως εἰς τὸ ἔργον τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τοῦ πρώτου βαθμοῦ συγγενῶν του εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εἴτε ἡ συναλικὴ ἀξία τοῦ ἔργου ἐξικνεῖται μέχρι πεντήκοντα χιλιάδων (50.000) δραχμῶν, εἴτε οὗτος τυγχάνει κατὰ κύριον ἐπάγγελμα οἰκοδόμος, ἀσφαλιζόμενος ὡς τοιοῦτος παρὰ τῷ Ταμείῳ ...». Ὁ κατὰ τὴν διάταξιν ὅμως ταύτην περιορισμὸς τῶν περιπτώσεων ἐπιστροφῆς τῶν ἐπὶ πλέον, ἐν σχέσει πρὸς τὰς πράγματι ὀφειλομένας προκαταβληθεισῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 καὶ 5 τῆς ἰδίας ἀποφάσεως εἰσφορῶν εἰς μόνας τὰς περιπτώσεις μεταβολῆς τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου, διακοπῆς ἢ ἀναστολῆς τῶν ἐργασιῶν καὶ προσωπικῆς ἀπασχολήσεως εἰς τὸ ἔργον τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τῶν πρώτου βαθμοῦ συγγενῶν του καθιστᾷ ἀτελῆ καὶ κατὰ συνέπειαν μὴ νόμιμον τὴν σχετικὴν ρύθμισιν, ἥτις, ἵνα ᾖ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρεχομένης ἐξουσιοδοτήσεως, θὰ ἔδει νὰ καθιερῇ σύστημα ἐκκαθαρίσεως τῶν προκαταβληθεισῶν εἰσφορῶν, ἐξασφαλίζον ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅτι τὸ παρὰ τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου εἰσπραττόμενον τελικῶς ποσὸν τούτων δὲν θὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸ ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3867/1958 ὁριζόμενον ποσοστὸν ἐπὶ τῶν πράγματι καταβληθεισῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δι' ὃς ἡ παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ ἀσφάλισις ἐργασιῶν. Ἀκυρωτέα ὅθεν ἐν τούτῳ ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀπορριπτομένης τῆς παρεμβάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀπορρίπτει τὴν ἀσκηθεῖσαν παρέμβασιν.

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14519/Ε.335 τῆς 25 Φεβρουαρίου 1961 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. τεῦχος Β', ἀριθ. 83/14.3.1961), κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ.

II. ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀναγκαστικὸς διορισμὸς δικηγόρων εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου κλπ.

Ὑποχρέωσις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 § 3 Α.Ν. 1836/1951 ἐξουσιοδότησιν, καθορίζοντος τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου Νομικὰ Πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσοντος ταῦτα τῆς περαιτέρω ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, πρὸς διαπίστωσιν κυρίως τῶν οἰκονομικῶν ἐκάστοτε δυνατοτήτων ἑκάστου ἐκ τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν, ὡς καὶ τὴν τυχὸν ἐπάρκειαν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων δικηγόρων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 838/1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ἀθανασίου, Δ. Λιακατᾶς
Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 54962/3353 τῆς 25.7.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς τὸ αἰτοῦν «Νοσοκομεῖον Παίδων Π. καὶ Α. Κυριακοῦ» ἐκρίθη ὑπόχρεον εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν ἐμπιπτόντων εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἐν λόγῳ ἀναγκαστικοῦ νόμου.

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 «περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ...», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ν.δ. 2657/1953, ὁρίζεται, ὅτι «τὰ κοινωφελῆ Ἱδρύματα, αἱ Τράπεζαι καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1836/1951 εἰς τὴν πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δι' ἀποφάσεών του καθορίζει κατ' ἔτος τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω ... ὑποχρέους εἰς πρόσληψιν ἑνὸς δικηγόρου ἐκ τῶν λαβόντων ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν συμμοριτοπόλεμον τοὐλάχιστον ἐπὶ δεκάμηνον...». Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης,

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων πρόσωπα

Κύρωσις διά τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἰσχύοντος Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» τοῦ κύκλου τῶν ἀσφαλιζομένων παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων, μὴ ἀπαιτουμένου πλέον ὡς προϋποθέσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου παρεχομένη ἐξηρτημένη ἐργασία νὰ συνιστᾷ τὸ κύριον τούτου ἐπάγγελμα.—Ὑπαγωγὴ διὰ τοῦ Α.Ν. 1846) 1951 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἑτέρων, μὴ ὑπαγομένων μέχρις αὐτοῦ, κατηγοριῶν ἐργαζομένων προσώπων.—Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως δι' ἄρθρου 2 Α.Ν. 1846) 1951.—Ἔννοια διατάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1086)1963. Τμ. Α΄

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Φ. Κουτουφᾶς

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 6298)1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς τὰ παρέχοντα κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν πρόσωπα, ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 θεσπίζονται ρηταὶ ἐξαιρέσεις ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἐν τέλει δὲ τῶν ἐξαιρέσεων ὁρίζεται, ὅτι δύνανται, διὰ διατάγματος, νὰ ὑπαχθῶσιν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὰς ἐξαιρουμένας κατηγορίας πρόσωπα. Διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ 21ης Ἰουνίου 1951 ἰσχύοντος ἤδη ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἐν μὲν τῷ ἄρθρῳ 2 ὁρίσθη, ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως, ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις, τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς, περαιτέρω δὲ ἀπαριθμοῦνται ἕτεραι εἰδικώτεραι κατηγορίαι ἐργαζομένων, εἴτε ὑπαγομένων, εἴτε δυναμένων νὰ ὑπαχθῶσιν, ὑπὸ ὡρισμένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις, εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ἐν συνεχείᾳ ἐν ἄρθροις 3 καὶ 4 ὁρίζονται τὰ ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως πρόσωπα καὶ τέλος, ἐν ἄρθρῳ 7, ὁρίζεται, ὅτι διὰ Κανονισμῶν θέλει προσδιορισθῇ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐν γένει διαδικασία ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

ὡς παγίως ἔχει ἑρμηνευθῇ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, καθαρίζων κατ' ἐφαρμογὴν ταύτης τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου νομικὰ πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσων ταῦτα τῆς περαιτέρω ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, ὀφείλει, κατ' ὀρθὴν ἄσκησιν τῆς παρεχομένης αὐτῷ ἐξουσίας, νὰ διαπιστώσῃ κυρίως τὰς οἰκονομικὰς ἑκάστοτε δυνατότητας ἑκάστου ἐκ τῶν νομικῶν τούτων προσώπων διὰ τὴν ἐν λόγῳ ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν, ὡς καὶ τὴν τυχὸν ἐπάρκειαν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων δικηγόρων (*).

Ἐν προκειμένῳ ἐξ οὐδενὸς στοιχείου τοῦ φακέλλου προκύπτει, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐνήργησε τὴν κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἀπαιτουμένην ἔρευναν ὡς πρὸς τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τοῦ αἰτουντος, ἤτις ἀπῃτεῖτο τοσοῦτο μᾶλλον ἐνταῦθα, καθ' ὅσον διὰ προηγουμένης, τῆς ὑπ' ἀριθ. 75508)1957, ἀποφάσεώς του ὁ αὐτὸς Ὑπουργὸς εἶχεν ἀπαλλάξει τὸ Νοσοκομεῖον τοῦτο τῆς ὑποχρεώσεως εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, ἀναγνωρίσας οὕτω ὅτι δὲν ὑφίσταντο τότε παρ' αὐτῷ αἱ προϋποθέσεις, ἵνα ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐκ τῆς τοιαύτης προσλήψεως οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν, δὲν προκύπτουσι δὲ ἐκ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐνδείξεις ὅτι κατὰ τὸ μεσολαβήσαν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως χρονικὸν διάστημα ἐπῆλθε μεταβολή τις εἰς τὴν ἐν λόγῳ κατάστασιν. Καὶ ἐπικαλεῖται μὲν ἡ Διοίκησις εἰς ἀπόδειξιν ἐκπληρώσεως τῆς ὡς εἴρηται ὑποχρεώσεώς της τὴν ὑπ' ἀριθ. 76295)4413 τῆς 24.11.1960 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀπευθυνομένην πρὸς τὰ νομικὰ πρόσωπα, ἅτινα συμφώνως τῇ μνησθείσῃ διατάξει τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποχρεωθῶσιν εἰς πρόσληψιν δικηγόρου, δι' ἧς ἐζητοῦντο στοιχεῖα σχετικὰ πρὸς τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν παροχὴν νομικῶν ὑπηρεσιῶν, εἰς ἣν ἐγκύκλιον δὲν φέρεται ἀπαντήσαν τὸ αἰτοῦν Νοσοκομεῖον μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, οὐχ ἧττον ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. Ε.3.781)1963 βεβαιώσεως τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἐποπτεύουσαν τοῦ αἰτοῦντος Ἀρχήν, προκύπτει, ὅτι ἡ ἐγκύκλιος αὕτη δὲν περιῆλθεν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τούτου, οὔτε ἐκοινοποιήθη αὕτη πρὸς τὸ αἰτοῦν Νοσοκομεῖον. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἀκυρωτέα ἀπεβαίνει, ὡς ἀναιτιολογήτως, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ προσβαλλόμενον μέρος αὐτῆς κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1669)1962, ΕΕΔ 21, 1079, ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία Συμβουλίου Ἐπικρατείας, Α.Π. 118)1962, ΕΕΔ 21, 894, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17016)1962, ΕΕΔ 22, 96.

εἰς τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 πρόσωπα, ἡ τοιαύτη δὲ ἐπέκτασις δύναται νὰ γίνῃ εἴτε κατὰ ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας, εἴτε κατὰ πόλεις καὶ οἰκισμούς, εἴτε κατὰ συνδυασμὸν ἀμφοτέρων τῶν κριτηρίων τούτων.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεων προκύπτει, ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ἀ.ν. 1846)1951 ηὐρύνθη ὁ κύκλος τῶν ἀσφαλιζομένων παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων, τὸ μὲν διότι δὲν ἀπαιτεῖται πλέον ὡς προϋπόθεσις τῆς ἀσφαλίσεως ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου παρεχομένη ἐξηρτημένη ἐργασία νὰ συνιστᾷ τὸ κύριον τούτου ἐπάγγελμα (*), τὸ δὲ διότι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπήχθησαν περαιτέρω καὶ ἕτεραι, μὴ ὑπαγόμεναι μέχρι τοῦδε, κατηγορίαι ἐργαζομένων προσώπων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ ἐπαγόμενον τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ρητῶς παραπέμπει εἰς τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου τούτου ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 7 ρητῶς ἐπίσης ὁρίζει, ὅτι ἡ διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένων κανονισμῶν ἐπέκτασις δύναται νὰ ἀφορᾷ εἴτε εἰς τοπικὰς περιοχάς, εἴτε εἰς ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας, εἴτε εἰς συνδυασμὸν ἀμφοτέρων, παραμένει δὲ οὕτω ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου προβλεπομένων περιπτώσεων ἡ διεύρυνσις τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 ἀπαλείψεως τῆς πρότερον ἀπαιτουμένης προϋποθέσεως τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας κατὰ κύριον ἐπάγγελμα. Ἡ ἀπάλειψις τῆς προϋποθέσεως ταύτης δὲν συνιστᾷ ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας, αἵτινες προσδιορίζονται ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ὅτε θὰ εἶχεν ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου, καθ' ὃ ἡ ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως δὲν χωρεῖ ἀμέσως ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλὰ βραδύτερον, κατὰ χρόνον καὶ διαδικασίαν καθοριοθησομένην διὰ κανονισμῶν, μὴ ἐκδοθέντων εἰσέτι, ἀλλ' ἀποτελεῖ τροποποίησιν τοῦ γενικοῦ κριτηρίου τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὅπερ ἐξηρτᾶτο προγενεστέρως ἐκ τῆς κατὰ κύριον ἐπάγγελμα παροχῆς τῆς ἐργασίας, ἤτοι ἐκ παράγοντος ἐξωτερικοῦ, προσδιοριζομένου ἐκ τῆς συγκρίσεως τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀμοιβῆς πρὸς τὰς λοιπὰς ἀσχολίας καὶ προσόδους τοῦ ἐργαζομένου. Συνεπῶς ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἐπελθοῦσα διεύρυνσις τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τῆς καταργήσεως τῆς προϋποθέσεως τῆς κατὰ κύριον ἐπάγγελμα παροχῆς τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐφαρμογὴν ἔχει ἤδη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, μηδόλως ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου προβλεπομένων Κανονισμῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐξαιρέσασα τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως τὸν αἰτοῦντα, συνταξιοῦχον καθηγητὴν τῶν φυσικῶν, ἀπασχοληθέντα ἐν ἰσπερινῇ ἐμπορικῇ ἰδιωτικῇ σχολῇ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἀπασχόλησις αὕτη δὲν συνιστᾷ τὸ κύριον τούτου ἐπάγγελμα, καὶ διατάξασα τὴν ἀκύρωσιν τῶν προγενεστέρως ἀναγνωρισθέντων ὡς ἐν ἀσφαλίσει ἡμερομισθίων τῆς περιόδου ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1955 μέχρι 31 Μαΐου 1958 καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀντιστοίχων πρὸς τὸ χρονικὸν τεῦτο διάστημα εἰσφορῶν, ἐνῷ, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 2 καὶ 7 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, δὲν ἐπιτρέπεται ὁ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀποκλεισμὸς προσώπου παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἀπασχόλησις δὲν συνιστᾷ τὸ κύριον τούτου ἐπάγγελμα, παρανόμως ἠτιολογημένη τυγχάνει καὶ ἀποβαίνει, τοῦτῳ τῷ λόγῳ, ἀκυρωτέα.

§ 2. Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατὰ Κανονισμὸν ἀσφαλίσεως οἰκοδόμων

Εἴσπραξις τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν κλπ. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων.—Ἐπιτρεπτὴ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτ. Δικονομίας ἀνακοπὴ ἐνώπιον τῶν καθ' ὕλην ἁρμοδίων Δικαστηρίων.—Ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατὰ πράξεως Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. περὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ ἀξίας οἰκοδομικοῦ ἔργου δι' εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., συντρεχούσης οὕτω παραλλήλου προσφυγῆς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1012)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Παπαλάμπρου***
Δικηγόρος ὁ κ. Δ. Θοιβιδόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)18.1.1962 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ὡρίσθη εἰς ποσοστὸν 14ο/ο ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, ὡς ἐργολάβου, ἐκτελεσθέντος ἔργου ἀνεγέρσεως κτιρίου μουσείου - πινακοθήκης τὸ εἰς τὴν δαπάνην ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν ἀντιστοιχοῦν τμῆμα τῆς ἀξίας ταύτης, ἐφ' οὗ ὑπελογίσθησαν αἱ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος καταβλητέαι εἰσφοραὶ διὰ τὴν ἀσφάλισιν τῶν μισθωτῶν τούτων, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ. 51509) 1 · 54)3.11.1954 (Φ.Ε.Κ. 51)5.4.1955, τεῦχ. Β') ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως κανονισμοῦ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐργασίας προσώπων» καὶ β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 54851)7.7.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ὑποβληθεῖσα τὴν 2.4.1962 πρὸς τὸ ἐν Ζακύνθῳ Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. ἔνστασις κατὰ τοῦ ὡς ἀνωτέρω προσδιορισμοῦ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 27 §§ 3 καὶ 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» αἱ ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν κλπ. ἀπαιτήσεις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων εἰσπράττονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νό-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1157)1961, ΕΕΔ 20, 998, Σ.Ε. 1378)1962, ΕΕΔ 21, 1182, Α.Π. 677)1961, ΕΕΔ 21, 169.

μου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων, κατά δε το άρθρον 68 του ν. 4845)1930 «περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων», ως τούτο ετροποποιήθη διά του άρθρου 16 του ν. 5230)1931, «ή εκ του άρθρου 235 της Πολιτικής Δικονομίας και κατά τους όρισμούς αυτής ανακοπή περί ύπάρξεως οφειλής προς το Δημόσιον επιτρέπεται ενώπιον των καθ' ύλην αρμοδίων δικαστηρίων, πλην των περιπτώσεων, καθ' ας ο προσδιορισμός της προς το Δημόσιον οφειλής έχει ανατεθή διά νόμου εις διοικητικά δικαστήρια ή διοικητικάς επιτροπάς».

Αι προσβαλλόμεναι ως άνω αποφάσεις της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής του εν Ζακύνθω Υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α. και του Διοικητού του αυτού Ιδρύματος αποτελούσι μέρος της διαδικασίας προσδιορισμού των υπό του αιτούντος οφειλομένων εισφορών, κατ' ακολουθίαν δε τούτου, συμφώνως προς τας εν τη προηγουμένη σκέψει διατάξεις, κατά των ρηθεισών αποφάσεων δύναται, ως και κατά της τελικώς προσδιορισάσης την εκ της ανωτέρω αιτίας οφειλήν του αιτούντος προς το Ι.Κ.Α. πράξεως του προς ταύτα αρμοδίου οργάνου αυτού, να ασκηθή το ένδικον μέσον της ανακοπής ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, έχόντων την εξουσίαν όπως εξετάσωσιν υπό πάσαν έποψιν την νομιμότητα των προσβαλλομένων πράξεων και εξαφανίσωσιν ή μεταρρυθμίσωσι ταύτας. Όθεν, συντρεχούσης παραλλήλου προσφυγής ή υπό κρίσιν αίτησις είναι, συμφώνως τω άρθρω 46 § 1 του ν. 3713) 1928, ως ετροποποιήθη διά του άρθρου 15 § 1 του ν. δ. 3830)1958, απορριπτέα ως απαράδεκτος (*).

§ 3. Αδικοπραξίαι υπό οργάνων του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Έννοια δεδικασμένου κατ' άρθρα 273 § 3, 274 Πολιτ. Δικονομίας.—Αδικοπραξία κατ' άρθρα 105, 106 Εισαγωγικού Αστικού Κώδικος Νόμου και 71 Αστικού Κώδικος.—Έκτασις δεδικασμένου και επί του εν τη νέα δίκη επιδιωκομένου δικαιώματος προς περαιτέρω ανόρθωσιν της ζημίας εκ της συνεχιζομένης παρανομίας.—Απονομή συντάξεως παρά του Ι.Κ.Α. λόγω γήρατος.

Αρείου Πάγου 344)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελής***
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλιόπουλος***
Δικηγόροι οι κ.κ. Α. Δημακόπουλος, Σ. Σπεταλάκης

Εκ των διατάξεων των άρθρων 273 § 3 και 274 Πολ. Δικονομίας προκύπτει, ότι δεν συγχωρείται να αμφισβητηθή και καταστή αντικείμενον νέας δίκης το διά τελεσιδίκου οριστικής αποφάσεως κριθέν ήδη δίκαιον. Η τοιαύτη δε τελεσιδικία, ήτις είναι περί του δικαιώματος, διά το οποίον ο δικαστικός αγών και της εξ ής τούτο παρήχθη δικαιολογικής αιτίας, προκειμένου περί αδικοπραξίας (άρθρα 105, 106 Εισαγ. Νόμου Α.Κ. και 71 Α.Κ.), εκτείνεται και επί του εν τη νέα δίκη επιδιωκομένου δικαιώματος προς περαιτέρω ανόρθωσιν της ζημίας ως εκ της συνεχιζομένης παρανομίας.

Εν προκειμένω το δικάσαν Εφετείον, ως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως του δείκνυται, εδέξατο, κατ' εκτίμησιν του περιεχομένου των υπ' αριθ. 10000)1957 και 8216)1959 αποφάσεων του Πρωτοδικείου Αθηνών, ότι δι' αυτών, εκδοθεισών επί προγενεστέρων όμοίου περιεχομένου αγωγών της αναιρεσιβλήτου κατά του αναιρεσείοντος προς τας εφ' ων εξεδόθη ή προσβαλλομένη απόφασις, διωκουσών δε την ανόρθωσιν της προσγενομένης αυτή ζημίας, συνισταμένης εις το ποσόν της ην κατά νόμον εδικαιούτο συντάξεως διά τα εν ταις ειρημέναις αγωγαίς αναφερόμενα χρονικά διαστήματα, ης εστερήθη αύτη συνεπεία της υπό του αρμοδίου Διευθυντού του αναιρεσείοντος απορρίψεως της περί απονομής συντάξεως από 29 Δεκεμβρίου 1951 αιτήσεώς της, τελεσιδίκως εγένετο δεκτόν, ότι ή εις την αναιρεσίβλητον, εν τω προσώπω της οποίας συντρέχουσι πάσαι αι νόμιμοι προϋποθέσεις προς απονομήν συντάξεως λόγω γήρατος, καταβλητέα σύνταξις ανήρχετο διά το από 1 Μαΐου 1956 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1958 χρονικόν διάστημα εις δραχμάς 552 μηνιαίως, βάσει της υπ' αριθ. 62230) 1952 αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, μετά των χορηγηθεισών προσαυξήσεων 20ο/ο διά του από 28 Απριλίου)14 Μαΐου 1954 β.δ. και 15ο/ο διά του από 21)25 Αυγούστου 1955 β. δ. Περαιτέρω το δικάσαν Εφετείον εδέξατο διά της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, ότι κατά τον μετά την 31 Δεκεμβρίου 1958 και εφεξής μέχρι των αγωγών, εφ' ων εδίκασε, χρόνον, καθ' ον ουδεμία μεταβολή επήλθεν εις το νομικόν καθεστώς το διέπον το εις την σύνταξιν δικαίωμα της αναιρεσιβλήτου, δεν μετεβλήθησαν τα πραγματικά περιστατικά, τα συνιστώντα την προϋπόθεσιν του δικαιώματος της τούτου. Αποφηνάμενον δε ακολούθως ότι αι ρηθείσαι τελεσίδικοι αποφάσεις του Πρωτοδικείου Αθηνών συνιστώσι, συνεχιζομένης της παρανομίας, δεδικασμένον και ως προς το ποσόν της συντάξεως, το οποίον θα ελάμβανεν ή αναιρεσίβλητος κατά τον μεταγενέστερον τούτον χρόνον, και ότι ή υπό του αναιρεσείοντος επικληθείσα νεωτέρα απόφασις του αρμοδίου Διευθυντού αυτού, δι' ης, μετ' ανάκλησιν της προγενεστέρας αποφάσεως, δι' ης είχεν απορριφθή ή περί απονομής συντάξεως αίτησις της αναιρεσιβλήτου, καθωρίσθη το πληρωτέον αυτή ποσόν συντάξεως μετά των ως είρηται προσαυξήσεων μικρότερον του ανωτέρω, μη στηριχθείσα εις νέαν νομοθετικήν ρύθμισιν του θέματος ή επιγενομένην των ως άνω τελεσιδίκων αποφάσεων μεταβολήν των πραγματικών περιστατικών, άλλ' εις διάφορον υπολογισμόν της καταβλητέας τη αναιρεσιβλήτω συντάξεως καθ' εκμηνείαν των ισχυουσών κατά την έκδοσιν των εν λόγω αποφάσεων σχετικών διατάξεων, δεν δύναται να καταλύση το εκ τούτων απορρέον δεδικασμένον, κατ' άρθην ερμηνείαν και εφαρμογήν των διαληφθεισών διατάξεων ε-

(*) Ίδετε όμοίως και Σ.Ε. 1910)1961, ΕΕΔ 20, 1520, Σ.Ε. 2001)1961, ΕΕΔ 21, 39, Σ.Ε. 1728)1962, ΕΕΔ 21, 1505, Σ.Ε. 2295)1962, ΕΕΔ 22, 112

δέχθη, ότι ύπάρχει δεδικασμένον και ό περί τοῦ ἐναντίου μαναδικός λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

§ 4. Ὑπολογισμός συντάξεως παρά τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος

Ἀγωγή περί ἀποζημιώσεως ἕνεκεν παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.—Διάταξις ἀποδείξεων διά μαρτύρων καί πραγματογνωμοσύνης ἐπί τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων.—Ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἄρθρου 29 § 8 Α.Ν. 1846)1951, μή προκειμένης περιπτώσεως ἀναπροσαρμογῆς, ἀπονεμηθείσης ἤδη κατά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 1846)1951 συντάξεως, ἀλλά ταυτίσης ἀναρθώσεως ζημίας.—Ὑπολογισμός συντάξεως ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.—Δῆψις ὑπ' ὄψιν τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατά τάς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἐτῶν.—Ὑπολογισμός ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Ἀρείου Πάγου 303)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χαιζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Τσιντζας, Σ. Μαριολόπουλος

Τό δικάσαν Ἐφετεῖον, καθ' ἃ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἐδέξατο, ὅτι ἡ ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καί τοῦ ἀναιρεσίβλητος Ἱδρύματος (ΙΚΑ), μετά τήν συγχώνευσιν τοῦ Ταμείου εἰς αὐτό, ὅπως ἀποφασίσωσιν ἐπί τῶν ἀπό 4.5.1955 καί 31.12.1959 αἰτήσεων ταῦ ἀναιρεσιβλήτου περί ἀπονομῆς συντάξεως εἰς αὐτόν λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, παρανομία, ἐφ' ἧς οὗτος, κατ' ἐφαρμογήν τῶν ἄρθρων 105 106 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, τήν ἐνδικον ἀξίωσιν αὐτοῦ περί ἀποζημιώσεως του ἐστήριξε, δέν καλύπτεται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι μετά τήν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καί πρό τῆς συζητήσεως αὐτῆς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 410)1961 ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος, δι' ἧς οὗτος ἀπέρριψε τάς ὡς εἴρηται αἰτήσεις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις αὕτη παράνομος τυγχάνει, δοθέντος ὅτι αἱ αἰτήσεις αὗται ἀπερρίφθησαν ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, βάσει τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ἀποφάσεων τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων Ἀλιβερίου καί Χαλκίδος, ἡ νόσος, ἐξ ἧς ὁ ἀναιρεσίβλητος κατέστη ἀνίκανος, δέν ἦτο ἐπαγγελματική, ἀλλά κοινή, ἐνῶ οὗτος τάς περί συνταξιοδοτήσεως αὐτοῦ αἰτήσεις του, καθ' ἃ καί αὐτός ὁ Διευθυντής διά τῆς ἀποφάσεώς του δέχεται, οὐχί εἰς ἐπαγγελματικήν ἀσθένειαν, ἀλλά εἰς ἐργατικόν ἀτύχημα ἐστήριξεν. Ὅθεν ὁ 1ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τό πρῶτον σκέλος αὐτοῦ, καθ' ὃ παρά τόν νόμον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καίτοι ἐδέχθη, ὅτι μετά τήν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καί πρό τῆς συζητήσεως αὐτῆς ἐξεδόθη ἡ ὡς εἴρηται ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, δέν ἀπέρριψε τήν ἀγωγήν ταύτην, ἀπορριπτέος τυγχάνει, ὡς ἐπί ἀναληθοῦς προϋποθέσεως ἐρειδόμενος.

Τό δικάσαν Ἐφετεῖον, δεξάμενον, κατά τά ὡς ἄνω, ὅτι παρανόμως ἐκ τοῦ ὡς ἄνω λόγου ἡ ὡς εἴρηται ἀπόφασις τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν ἐτύγχανεν, ὀρθῶς καί νομίμως ἐδέξατο καί ὅτι τό τοῦ πρώτου βαθμοῦ δικαστήριαν, οὕτω καί τοῦτο κρίναν, σύδαμῶς ἐσφαλε διατόξαν περαιτέρω ἀποδείξεις διά μαρτύρων καί πραγματογνωμοσύνης ἐπί τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων, ἐφ' ὧν ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐστήριξε τήν κατά τά ὡς ἄνω ἀξίωσιν αὐτοῦ, μή δεσμευόμενον ἐκ τῶν γνωμοδοτήσεων τῶν ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος, αἵτινες κατά τό ἄρθρον 18 ἐδάφ. γ' τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν εἶναι ὑποχρεωτικαί μόνον διά τό Διοικητικόν Συμβούλιον αὐτοῦ, καί ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἀντιθέτου ὡς ἄνω λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τό δεύτερον σκέλος αὐτοῦ, ὡς καί ὁ 2ος τοιοῦτος, ὡς ἀβάσιμοι.

Μή προκειμένης περιπτώσεως ἀναπροσαρμογῆς ἀπονεμηθείσης ἤδη κατά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν.1846)1951 ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος συντάξεως, ἀλλά ταυτίστης ἀναρθώσεως, καθ' ἃ προείρηται, τῆς ζημίας, ἥτις εἰς τόν ἀναιρεσίβλητον ἐκ τῆς παρανομίας τῶν ὀργάνων τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν καί τοῦ ἀναιρεσιόντος ἐπῆλθε, δέν ἔχουσιν ἐφαρμογήν διά τόν καθορισμόν τῆς ὀφειλομένης εἰς τόν ἀναιρεσίβλητον ἀποζημιώσεως αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 29 § 8 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου, ταῦτα δέ καί τό δικάσαν Ἐφετεῖον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του εἶπον δέν ἐσφαλε καί ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἀντιθέτου 3ος λόγος ἀναιρέσεως, ὡς ἀβάσιμος.

Τό δικάσαν Ἐφετεῖον, καθορίσαν διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του, δι' ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ταυτίστης, τήν κατά τήν πρωτόδικον δίκην δικαστικήν δαπάνην τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς δραχμάς 5.000, οὐδαμῶς παρέβιασε τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 22 § 3 τοῦ ν. 3693) 1957 καί ἀπορριπτέος ὁ περί τοῦ ἐναντίου 5ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Κατά τό ἄρθρον 37 τοῦ ἀ.ν. 1856)1951, κατά τόν ὑπολογισμόν τῶν ὑπό τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων παροχῶν, τό ὕψος τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος, ὡς βάσις λαμβάνεται αἱ . . . β) διά τόν ὑπολογισμόν τῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας καί γήρατος καί τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς τό τεκμαρτόν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατά τάς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἡ αἴτησις περί συνταξιοδοτήσεως ἢ περί ἀπονομῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, γ) διά τόν ὑπολογισμόν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, δσάκις ἡ ἀνι-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 500)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἴδετε καί Α.Π. 649) 1961, ΕΕΔ 21, 108, Α.Π. 141)1962, ΕΕΔ 31, 604.

κανάτης όφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐργασίας.

Ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς χορηγητέας συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, καὶ ὅταν αὕτη ὀφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἡ αἴτησις συνταξιοδοτήσεως, μόνον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὁσάκις ἡ ἀνικανότης ὀφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος. Τὰ ὡς ἄνω ἐφαρμοστέα καὶ ἐν προκειμένῳ τυγχάνουσιν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 56 § 4 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 «εἰς τὴν περίπτωσιν συγχωνεύσεως εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὸ ἀναιρεσείον Ἵδρυμα ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνὸς οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου δικαιοῦνται τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων συντάξεων ὑπολογιζομένων βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τούτου, ἐφ' ὅσον α) ὑπερίβησαν, προκειμένου περὶ ἀρρένων, τὰ 60ὸν καὶ προκειμένου περὶ θηλέων τὰ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἢ β) πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ἢ γ) συνταξιοδοτοῦνται ὡς μέλη οἰκογενείας θανόντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου», τῆς συντάξεως δὲ λόγῳ ἀνικανότητος θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ ἀναιρεσίβλητος πληρῶν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης (ἄρθρον 28 § 2, 34 § 1 ἀ.ν. 1846)1951).

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἀποζημίωσιν κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον καὶ ἑκτοτε χρονικὸν διάστημα καθώρισε, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν σύνταξιν, ἧς οὗτος ἐδικαιοῦτο βάσει τοῦ ἡμερομισθίου, ὅπερ ἐλάμβανε κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνέβη τὸ ἀτύχημα, καὶ οὐχί, ὡς ἔδει κατὰ τὰ ἄνω, βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκε κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἡ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησις. Οὕτω ὅμως πράξαν ἐσφαλμένως ἑρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου ἕνον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Πολ. Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν δικαστικὴν δαπάνην δέον ὅπως ἡ τοιαύτη τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀμφοτέρων τῶν βημάτων, καθ' ὑπολογισμὸν τῆς ἀμοιβῆς τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου αὐτοῦ, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 22 § 3 τοῦ ν. 3693)1957, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 7 ἐπόμ. τοῦ ὁμοίου 2698)1951, εἰς τὸ ἡμισυ, ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, συμψηφιζομένη ἐν μέρει ὡς ἐκ τῆς ἐν μέρει ἥττης καὶ τούτου (ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικονομίας) (*).

§ 5. Ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ πρώην Ταμείου Μεταλλευτῶν

Ἔλλειψις κατὰ Ν.Δ. 4104)1960 (ἄρθρον 7) ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν τῆς σχετικῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. αἰτήσεως ἢ τῆς εἰς τὸν Ἐργατοδίκην προσφυγῆς τοῦ ἐνδιαφερομένου.—Ἔννοια ἄρθρου 7 § 2 Ν.Δ. 4104)1960.

Ἀρείου Πάγου 342)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Ζώρας, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Α. Σκιάνης

Ἡ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, παρέχουσα, προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ πρώην Ταμείου Μεταλλευτῶν, συγχωνευθέντος τὴν 1 Ἰουνίου 1956 εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τὴν δυνατότητα ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ ἡμερομισθίων των εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει προσκομιζομένων παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου στοιχείων καὶ ἐμμαρτύρων ἀποδείξεων, εἴτε δικαστικῶς, κατ' ἐλευθέραν ἐπιλογὴν τοῦ ἰδίου, διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὸν ὁμόδιον Ἐργατοδίκην κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν μετὰ προσεπίκλησιν τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς παρέμβασιν, δὲν ὁρίζει ἀνατρεπτικὴν προθεσμίαν πρὸς ὑποβολὴν τῆς σχετικῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. αἰτήσεως ἢ τῆς πρὸς τὸν Ἐργατοδίκην προσφυγῆς τοῦ ἐνδιαφερομένου. Ἐξ ἑτέρου ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου τασσομένη ἀνατρεπτικὴ προθεσμία ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ἀναφέρεται εἰς τοὺς λοιποὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ι.Κ.Α., ἀφορᾷ δὲ τὰς ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ αἰτήσεις αὐτῶν περὶ ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἡμερῶν ἐργασίας πραγματοποιηθεισῶν παρ' αὐτῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου. Ὅθεν οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἀκολούθως δὲ ἀπορρίψαν τὴν ἔνστασιν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, διωκούσης τὴν ἀναγνώρισιν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων εἰς μεταλλευτικὴν ἐπιχείρησιν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἠσφαλισμένου τοῦ πρώην Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὡς ἐγερθείσης

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 2411)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐξάμηνον προθεσμίαν, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

§ 6. Θεμελίωσις εὐθύνης τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων διὰ μὴ παροχὴν συντάξεως δι' ἀνικανότητα ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου

Ὑποβολὴ πρὸς ἀπονομὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως εἰς παθόντας ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἐπαγγελματικῆς νόσου ἢ εἰς τοὺς δικαιοδόχους αὐτῶν σχετικῆς αἰτήσεως εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος, περιεχούσης ἐν ἀκριβείᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς ταύτην περιστατικά, ὑφισταμένης τότε μόνον εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του, κατ' ἄρθρα 914 Α.Κ. 105 καὶ 106 Εἰσαγ. Νόμου Α.Κ.

Ἀρείου Πάγου 343)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κωστούκης, Δ. Θοιβιδόπουλος

Κατὰ τὰ ἄρθρα 10 ἐως 17, 23 § 3, 24 καὶ 26 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57440)1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ «περὶ ἀσφαλιστικῆς ἀρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α.» πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως εἰς παθόντας ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἐπαγγελματικῆς νόσου ἢ εἰς τοὺς δικαιοδόχους αὐτῶν δέον ὅπως ὑποβάλληται σχετικὴ αἴτησις εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος, περιέχουσα ἐν ἀκριβείᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς ταύτην περιστατικά, ἵνα τὰ ἁρμόδια ὄργανα τούτου ἐπιληφθῶσιν οἰκοθεν τῆς διαπιστώσεως τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τοῦ προβαλλομένου δικαιώματος, τότε δὲ καὶ μόνον δύναται νὰ βασισθῇ εὐθύνη τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 914 Α.Κ., 105 καὶ 106 Εἰσ.Ν.Α.Κ.

Διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, διώκεται ἡ ἀποκατάστασις τῆς προσγενομένης εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν ζημίας ἐκ τῆς παρανόμου παραλείψεως τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὅπως ἀναπροσαρμόσωσι λόγῳ συνδρομῆς τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., προαιρεθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29722)1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τὴν ἀπονεμηθεῖσαν εἰς αὐτὴν σύνταξιν βάσει προγενεστέρας διατάξεως, ἤτοι τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἰδίου ἄρθρου, λόγῳ συμπληρώσεως δεκαπενταετοῦς ἐν μεταλλείοις ἐργασίας τοῦ θανάτου συζύγου της καὶ ἀπορίας αὐτῆς, ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲ ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ὑπέβαλε τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 86809 τῆς 30 Νοεμβρίου 1960 αἴτησιν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἧς ἐγνώριζεν αὐτῷ, ὅτι συνέτρεχον ἐν τῷ προσώπῳ της αἱ πραγματικαὶ προϋποθέσεις τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ρηθέντος ἄρθρου, ἤτοι ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς, παθὼν κατὰ τὴν ἐν μεταλλείοις ἐργασίαν του ἐκ τῆς ἐπαγγελματικῆς νόσου μολυβδιάσεως, ἐξομοιουμένης κατὰ τὸ ἄρθρον 16 § 2 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα, εἶχε καταστῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀνίκανος τελείως πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν. Τὸ δικάσαν ὅμως Ἐφετεῖον ἀπέρριψε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν παρανομία τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διότι μόνον αἴτησις τῆς ἀναιρεσειούσης ὑπεχρεοῦτο ταύτα εἰς αὐτεπάγγελτον διαπίστωσιν τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων τοῦ προβαλλομένου δικαιώματος. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸν προταθέντα καὶ ἔχοντα κατὰ τὰς διαληφθείσας διατάξεις οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ὡς ἄνω πραγματικὸν ἰσχυρισμόν, ἐφ' ᾧ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως(*).

Ἀναιρουμένης τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Πολιτικὸν Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957 καὶ 3 § III τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου)3 Μαρτίου 1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293)1960.

§ 7. Παραγραφὴ δικαιώματος συντάξεως ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν

Καταργήσεις διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου καὶ ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τῆς διατάξεως ἄρθρου 40 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν περὶ παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου παρὰ τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν.—Ὑπαγωγὴ δμως ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς διετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 40 § 6 ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Ἀρείου Πάγου 338)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μπιτσιλόπουλος, Ι. Τσιντζᾶς

Καταργηθείσης ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. διὰ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ νό-

(*) Ἐπανορώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 9285)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἴδετε σχετικῶς καὶ Α.Π. 106)1963, ΕΕΔ 22, 498, Α.Π. 16)1963, ΕΕΔ 22, 288.

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2410)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἴδετε καὶ Α.Π. 275)1963, ΕΕΔ 23, 755.

μου τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν περὶ παραγραφῆς τοῦ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιούσης ἀξιουμένου δικαιώματος εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου ὑπῆχθη τοῦτο εἰς τὴν εἰκοσαετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ. 'Αλλ' ἀπὸ τῆς 1ης 'Ιουνίου 1956, ὅτε δυνάμει τοῦ ἀπὸ 17 'Απριλίου) 15 Μαΐου 1956 β.δ. διελύθη τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, συγχωνευθὲν εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον, τὸ δικαίωμα τοῦτο ὑπῆχθη, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ὁ)τος τούτου, εἰς τὴν διετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 40 § 6 ἐδάφ. 2 τοῦ Ά.ν. 1846)1951, καθ' ὃ τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γενέσεώς του. Ὅθεν, παρελθόντος ἀπὸ τῆς 1ης 'Ιουνίου 1956 μέχρι τῆς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀσκήσεως ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀπορριψάσης τὴν αἴτησιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἤτοι μέχρι 7 Νοεμβρίου 1960, ὅτε, ὡς ἐδέξατο τὸ 'Εφετεῖον, ἐκοινοποίησεν ἡ ἀναιρεσείουσα εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον τὸ δικόγραφον τῆς ἐφέσεώς της, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 38 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, χρόνου μείζονος τῆς διετίας, τὸ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀξιούμενον δικαίωμα παρεγράφη, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε τὸ 'Εφετεῖον, καὶ ἀπορριπτέοι ἀμφότεροι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως. Τὰ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης λεγόμενα ὅτι ἐν προκειμένῳ ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς εἶναι εἰκοσαετία, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 756 § 2 Πολ. Δικ., εἶναι ἀβάσιμα, διότι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐπιρρωκύει τὸν χρόνον παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος, ἀλλὰ καθορίζει τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος πρὸς ἔφεσιν, ἐάν, λόγῳ μὴ ἐπιδόσεως ἢ μὴ ἐπιμελοῦς ἐπιδόσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, δὲν ἤρξατο ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία, ὡς εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ 'Εφετεῖον, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τούτης, ἐδέξατο ὡς ἐμπροθέσμως τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης ἀσκηθεῖσαν ἔφεσιν (*).

§ 8 Χρόνος καταβολῆς συντάξεως παρὰ τοῦ 'Ιδρύματος Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων.

'Ενάρξει καταβολῆς συντάξεως, κατ' ἄρθρον 29 § 5 Α.Ν. 1846)1951, ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει οὐχὶ ἀπὸ χρόνου ἀπωτέρου τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως.

Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας 774)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*
Δεκηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δανίκας, Κ. Μαλούχος

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 13636 τῆς 8 Νοεμβρίου 1960 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν 'Αθήναις 'Υποκαταστήματος τοῦ 'Ιδρύματος Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων, δι' ἧς ἀπενεμήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξις ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, καθ' ὃ μέρος ὡρίσθη διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡς ἡμερομηνία ἐνάρξεως καταβολῆς τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως ἡ 26 'Ιουνίου 1958 καὶ οὐχὶ ἡ 22α 'Ιουνίου 1954.

Διὰ τὸν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καθορισμὸν τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ ἀπὸ 25 'Ιουνίου 1959 αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, δι' ἧς τὸ πρῶτον ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ ἀναπηρία, ἣν ἐνεφάνιζεν οὗτος, προῆλθεν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος αὐτῷ κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1954, ὅτε εἰργάζετο εἰς Κωπαΐδα ἐν ὑπαίθρῳ ὡς κτίστης, τῆς συνταξιοδοτήσεώς του ἀρξαμένης ἐν ἔτει πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ταύτης (26 'Ιουλίου 1958), κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 29 § 5 τοῦ ά.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων» ὁριζόμενα. 'Ο αἰτῶν δὲ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἰσχυρίζεται, ὅτι ὡς βάσις διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς του ἔδει νὰ ληφθῇ οὐχὶ ἡ ἀνωτέρω αὕξησις, ἀλλὰ ἡ ἀρχικὴ ἀπὸ 18 'Ιουνίου 1959 τοιαύτη, δι' ἧς οὗτος εἶχε ζητήσει, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ ἀναπηρίας.

'Υπὸ τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 5 τοῦ ά.ν 1846 τοῦ 1951 «περὶ Κοινωνικῶν 'Ασφαλίσεων» ὁρίζεται, ὅτι «ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων . . . ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα. 'Εν πάσῃ ὅμως περιπτώσει αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀνατρέχῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως . . . ».

Καθ' ἃ δέχεται τὸ Δικαστήριον τοῦτο παγίως, ὁ χρόνος καταβολῆς συντάξεως, διαφόρου ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς αἰτηθείσης, καθορίζεται ἐν ὄψει τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὑπερβλήθη ἡ περιέχουσα τὸν πραγματικὸν ἰσχυρισμὸν αἴτησις, ἐφ' οὗ ἐθεμελιώθη πλικῶς τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα, καὶ οὐχὶ βάσει τοῦ χρόνου ὑποβολῆς τῆς ἀρχικῆς αἰτήσεως, ἐφ' ὅσον βεβαίως δὲν πρόκειται περὶ ἰσχυρισμοῦ, ὃν ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐρευνήσῃ αὐτεπαγγέλτως τὸ Ι.Κ.Α. (Βλ. 672)1960, 65)1958, 345)1957 κλπ.).

Διὰ τῆς ἀρχικῆς ἀπὸ 18 'Ιουνίου 1955 αἰτήσεώς του πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἐζήτησεν ὁ προσφεύγων, ὅπως συνταξιοδοτηθῇ λόγῳ ἀναπηρίας, ὡς πάσχων «ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως δεξιᾶς ἡμιπληγίας», οὐδὲν ἀνέφερε περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀνωτέρω παθήσεώς του, τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀπορριφθείσης δι' ἔλλειψιν τῶν νομίμων χρονικῶν προϋποθέσεων. 'Αλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. διαδικασίαν οὐδὲν ἀνέφερε σχετικῶς οὗτος, περιορισθεὶς νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναγνωρισθεισῶν ἡμερῶν ἐν ἀσφαλίσει τούτου. Τὸ πρῶτον διὰ τῆς τελευταίας ἀπὸ 25 'Ιουνίου 1959 αἰτήσεώς του προέβαλεν οὗτος τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ πάθησις του ὀφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐπισυμβὰν αὐτῷ ὑπὸ τὰς ἐκτιθεμένας ἀνωτέρω συνθήκας, ἐν ἔτει 1954. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα, ἡ τελευταία αὕτη αἴτησις ἐλήφθη ὡς βάσις διὰ τὴν θεμελιω-

(*) 'Επεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 190)1961 ἀπόφασις τοῦ 'Εφετείου 'Αθηνῶν. Ἴδετε σχετικῶς καὶ Λ.Π. 96)1963, ΕΕΔ 22, 500.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ὁ ἐτήσιος τακτικὸς διαχειριστικὸς καὶ λογιστικὸς ἔλεγχος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων ὑπάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν ἢ ἀνάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Α'

Γνωμοδότησις 206)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Β. Σάββας*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Α. Χατζηδάκης, Κ. Ρουμπάνης, Ι. Μπιζάνης, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Π. Σοφιανόπουλος, Γ. Παναγόπουλος, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ προσθέν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 596)1957 γνωμοδοτήσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου ἐγένετο δεκτὸν κατὰ πλειοψηφίαν, ὅτι αἱ τότε ἰσχύουσαι διατάξεις τοῦ ν.δ. 3396)1955 «περὶ τῶν ἁρμοδιοτήτων τῆς Διευθύνσεως Ἐπιθεωρήσεως καὶ Ἐλέγχου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς μεταγενέστεραι τοῦ ν.δ. 3329)1955 «περὶ συστάσεως Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν», ἦσαν ἐπικρατέστεραι τοῦ τελευταίου καὶ ὅτι συνεπῶς ὡς πρὸς τὰ θέματα τῆς ἁρμοδιότητος τῶν ὀρκωτῶν λογιστῶν (ἄρθρα 2 καὶ 12) ἐπὶ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἁρμόδια ἦσαν τὰ διὰ τοῦ νόμου τούτου 3396)1955 ὁριζόμενα ὄργανα τοῦ Ὑπουργείου, κατὰ δὲ τὴν μειοψηφίαν ὅτι ἀμφότεραι αἱ διατάξεις τῶν νόμων τούτων συμπολιτεύονται καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπὶ τῶν Νομικῶν τούτων Προσώπων θὰ ἀσκῆται παραλλήλως ὁ διαχειριστικὸς ἔλεγχος ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἐλεγκτικῶν ὀργάνων.

2) Βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ. 3329)1955 περὶ ὀρκωτῶν λογιστῶν, ὁριζουσῶν ὅτι δι' ἀποφάσεων, ἐκδιδομένων ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ καὶ τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν, ὁρίζονται τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἅτινα ὑπάγονται εἰς τὸν ὑπὸ τῶν ὀρκωτῶν λογιστῶν ὁριζομένων τακτικὸν ἔλεγχον, ἐπηκολούθησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 27728)749 τῆς 27.7.1957 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ἀπεφασίσθη, ὅπως ὑπαχθῇ εἰς τὸν τακτικὸν τοῦτον ἔλεγχον ἡ οἰκονομικὴ διαχείρισις τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.

3) Διὰ τοῦ νόμου 4107)1960 (ἄρθρον 5) ἀντικατεστάθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ἀνωτέρω νόμου περὶ ὀρκωτῶν λογιστῶν, ὁρισθέντων τῶν ἑξῆς: «Ἀναστέλλεται ἡ ἐφαρμογὴ πάσης διατάξεως, ἀφορώσης τὸν τρόπον καὶ τὰ ὄργανα ἀσκήσεως καταστατικοῦ διαχειριστικοῦ ἐλέγχου ἢ τακτικοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τῶν ἤδη ὑπαχθέντων καὶ ὑπαχθησομένων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου καὶ ἀναφερομένων εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος (νόμου 3329) ἀπὸ τῆς ἐφ' ἑκάστου τούτων ἐναρξέως τοῦ ἐλέγχου καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον ὑπάγονται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν». Οὕτω μετὰ τὰς διατάξεις ταύτας εἶναι πρόδηλον, ὅτι δὲν ἰσχύουσαν πλέον νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν αἱ μνησθεῖσαι διατάξεις τοῦ ν.δ. 3396)1955 «περὶ τῶν ἁρμοδιοτήτων τῆς Διευθύνσεως Ἐπιθεωρήσεως καὶ Ἐλέγχου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» καθ' ὅσον ἀφορῶ εἰς τὸν τρόπον καὶ τὰ ὄργανα ἀσκήσεως καταστατικοῦ διαχειριστικοῦ ἐλέγχου ἢ τακτικοῦ ἐλέγχου ἐπὶ τῶν ἤδη ὑπαχθέντων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν ὀρκωτῶν λογιστῶν Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου, οἷος εἶναι καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ἀπὸ τῆς ἐφ' ἑκάστου τούτων ἐναρξέως τοῦ ἐλέγχου καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον ὑπάγονται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦτον.

4) Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι μετὰ τὸν νόμον τοῦτον, ἰσχύοντα ἀπὸ τῆς 23.9.1960, ἐδημοσιεύθη τὴν 30.12.1960 τὸ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 3925)1959 «περὶ Ὑπουργείων καὶ τῶν Ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν» ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 868 β' δ/γμα «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ἐν ἄρθρῳ 15 τοῦ ὁποίου ὁρίζεται ἡ ἁρμοδιότης τῆς Διευθύνσεως Ἐπιθεωρήσεως καὶ Ἐλέγχου Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς ὡς πρὸς τὸν πολιτικὸν καὶ καταστατικὸν ἔλεγχον τούτων, προκειμένου δὲ περὶ τοῦ καταστατικοῦ ἐλέγχου ὁρίζεται, ὅτι εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν ταύτην ἀνήκει ἡ ἐξέτασις τῶν ἰσολογισμῶν καὶ ἀπολογισμῶν, ἡ διενέργεια τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων διαχειριστικῶν ἐλέγχων κλπ., οἷα δηλαδὴ εἶναι τὰ καθήκοντα καὶ τῶν ὀρκωτῶν λογιστῶν.

Ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἀπετέλουν νέους κανόνας δικαίου, ἀλλ' εἶναι ἐπανάληψις προϋφισταμένων τοῦ ἐξουσιοδοτοῦντος νόμου διατάξεων, ἤτοι τῶν μνησθεισῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3396)1955, ἡ ἐφαρμογὴ δὲ τούτων ἀνεστάλη, καθ' ὃ ἐλέχθη, διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀνωτέρω νόμου 4107)1960. Ἄλλα καὶ νέαι διατάξεις δὲν ἦσαν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι κατὰ τροποποίησιν τῶν ἐν τῷ ν. 4107)1960 ὁριζομένων, τὸ θέμα τοῦτο τοῦ ἐλέγχου ἀνήκει εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν

σιν τοῦ ὡς εἰρῆται συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τοῦ αἰτοῦντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, νομίμως δὲ ἐν συνεχείᾳ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρατιθεμένης ἀνωτέρω διατάξεως, καθωρίσθη ὁ χρόνος ἐναρξέως τῆς καταβολῆς τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως ἐν ἔτος πρὸ τῆς ἡμερομηνίας ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ταύτης, ἀβασίμως προβαλλομένων τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγων τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις κατόπιν τούτου τυγχάνει ἀπορριπτέα.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΗΡΥΞΕΩΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας δεσμεύονται ἐργοδόται, χρησιμοποιοῦντες τὰ τρία πέμπτα τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ, ὅπου ἰσχύει ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἐργασίας, ἀπασχολουμένων εἰς τὸ ἐπάγγελμα μισθωτῶν, δύναται νὰ κηρυχθῇ ὑποχρεωτικὴ διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τῆς περιφερείας ταύτης, μετὰ γνώμην τοῦ ἐν ἄρθρῳ 28 Συμβουλίου, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Περαιτέρω ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ἐφ' ὅσον κατηρτίζοντο καὶ ὑπογράφονται παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων, δεσμεύουσι τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορῶσι καὶ διὰ τὴν περιφέρειαν, δι' ἣν ἰσχύουν. (Ἴδετε σχετικῶς *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 680, ἀριθ. 27 ἐπ. καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερομένους, Α.Π 663)1963, ΕΕΔ 12, 110, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἡ διάταξις περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 17, 313), αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, ἐφ' ὅσον ἐκηρύχθησαν ἐκτελεσταὶ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας... ἢ κατετέθησαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἐπέχουν θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διέπονται παραιτέρω ὑπὸ τῶν περὶ ταύτης διατάξεων τοῦ παρόντος ὡς πρὸς τε τὴν καταγγελίαν, τὴν κήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποχρεωτικῶν... (Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 336)1963, ΕΕΔ 22, 425).

Ὁ νόμος (ἄρθρον 5 § 2 νόμου 3239)1955) ὁρίζει, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κήρυξις συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεώς του μετὰ γνώμην τοῦ ἐν ἄρθρῳ 28 Συμβουλίου (Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς), κατὰ δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα (Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐπίσημος ἔκδοσις, 1962, σελ. 193) ὁ θεσμὸς τῆς γνωμοδοτήσεως σκοπὸν ἔχει τὴν διαφώτισιν τοῦ ἀποφαίζοντος ὀργάνου ἐπὶ τῆς ἐπικειμένης ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως καὶ δέον ἡ γνωμοδότησις νὰ εἶναι ἐγγράφως διατετυπωμένη καὶ βεβαίου περιεχομένου, ἵνα εἶναι δυνατὴ ἡ διαφώτισις τοῦ ἐκδίδοντος τὴν ἐκτελεστὴν πρᾶξιν ὀργάνου. Ἀπαιτοῦντος τοῦ νόμου ἁπλῆν γνώμην, τὸ ἀποφαίζον ὄργανον ὀφείλει μὲν νὰ προκαλέσῃ καὶ ἀκούσῃ τὴν γνώμην, δὲν ὀφείλει ὅμως νὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτήν, δυνάμενον νὰ ἀποστῇ ταύτης. Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑποχρεοῦται νὰ αἰτιολογήσῃ εἰδικῶς τὴν ἀπόκλισίν του ἀπὸ τῆς γνώμης ταύτης.

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, προκειμένου νὰ κηρύξῃ συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν ὑποχρεωτικήν, ὀφείλει νὰ ἐρευνήσῃ, ἂν συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τοῦ νόμου (Ἴδετε ΕΕΔ 22, 425, ἔνθα νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ σημειώσεις μας), διότι ἄλλως ἡ ἀπόφασίς του καθίσταται πλημμελὴς καὶ ὑπόκειται εἰς προσβολὴν ἐπὶ ἀκυρώσει ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Δύνανται ὅμως, ἐπὶ τῇ σχετικῇ ἐνστάσει, νὰ ἐρευνήσουν τὴν νομιμότητα τῆς διοικητικῆς πράξεως καὶ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, δικάζοντα καθ' ὁμοιοδιότητά των ἐπὶ ἰδιωτικῶν διαφορῶν κατ' ἄρθρον 1 Πολ. Δικονομίας, ὑποχρεουμένου τοῦ ἐνισταμένου νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμόν του, διότι κατὰ γενικὴν ἀρχὴν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου ἡ Διοίκησις τεκμαίρεται ὡς ἐνεργοῦσα νομίμως, ἐφ' ὅσον τὸ ἀντίθετον δὲν ἀποδεικνύεται (*Κ. Καυκᾶς*, Ἔνχ. Εἰδικόν, γ' Ἔκδοσις, σελ. 153 ἐπ., Σ.Ε. 159)1942).

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν κηρυχθεῖσαν μόνον ἐκτελεστὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία δεσμεύει τοὺς συμβληθέντας ἢ εὑρεθέντας ἐν διενέξει ἀπὸ τοῦ ὁριζομένου εἰς αὐτὰς χρόνου, διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κηρύξεως ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως δεσμεύονται οἱ ἐκ τῆς ὑποχρεωτικότητος κατὰ τὸν νόμον δεσμευόμενοι ἀπὸ τῆς κηρύ-

---

ἁρμοδιότητα τῶν οἰκείων ὀργάνων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, αὕτη, ὡς καὶ αἱ τοῦ ἄρθρου 71 τοῦ αὐτοῦ δ/γματος, ὁρίζουσαι ὅτι πᾶσα γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ ρυθμίζουσα ἄλλως θέματα διεπόμενα ὑπ' αὐτοῦ, ἄρα καὶ ἡ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 5 τοῦ ν. 4107)1960, καταργεῖται, δὲν ἠδύναντο ὡς πρὸς τὸ ὑπὸ κρίσιν θέμα νὰ θεσπισθῶσιν ἐγκύρως βάσει τῆς ἀρχικῆς ἐξαιρισιοδοτήσεως τοῦ ν. 3925)1959, ἐφ' ὅσον ἐπηκολούθησε μεταγενέστερος νόμος, ρυθμίσας τὸ θέμα, τὸ περιεχόμενον δὲ τῆς ἐξαιρισιοδοτήσεως (ἄρθρου 5 § 1) δὲν ἐξετείνετο, οὐδ' ἠδύνατο νὰ ἐκτείνηται καὶ εἰς τροποποίησιν ἢ κατάργησιν μεταγενεστέρων διατάξεων.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

323)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπό 26ης Μαρτίου 1956 β.δ. «περί προσθέτων χωροφυλάκων».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 84 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις: 1) τοῦ ἄρθρου 73 § 6 τοῦ ν.δ. 3365)1955 «περί Κώδικος τοῦ Σώματος τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς», 2) τοῦ ἀ.ν. 1671)1951 «περί Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καί Ὑπουργείων», ὡς συνεπληρώθη διά τοῦ νόμου 3076)1954, 3) τήν ὑπ' ἀριθ. 92138 ἀπό 16.12.1954 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν «περί ἀναθέσεως ἀσκήσεως ἁρμοδιοτήτων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν εἰς τόν Ὑφυπουργόν Ἐσωτερικῶν», δημοσιευθεῖσαν εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 250 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β') τῆς 16.2.1954 καί 4) τήν ὑπ' ἀριθ. 242)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας,

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀπό 26ης Μαρτίου 1956 β. δ/τος (Φ.Ε.Κ. Α' 98) 1956) προστίθεται ἐδάφιον, ἔχον οὕτω:

«Πᾶς πρόσθετος χωροφύλαξ δέον νά ἐφοδιάζηται διά πιστοποιητικοῦ, δυνάμει τοῦ ὁποίου περιβάλλεται διά πάντων τῶν καθηκόντων, δικαιωμάτων, ὑποχρεώσεων καί προνομίων τῶν μονίμων ὀργάνων τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του, συμφώνως πρός τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 73, παραγράφων 1 καί 3, τοῦ ν.δ. 3365)1955 «περί Κώδικος τῆς Ἑλληνικῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς».

Τά ἐν λόγῳ πιστοποιητικά χορηγοῦνται ὑπό τῶν ἀνωτέρων Διοικητῶν Χωροφυλακῆς ἤ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Θεσσαλονίκης.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑφυπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Μαΐου 1963

—

ξεως αὐτῶν ὡς ὑποχρεωτικῶν (τῆς δημοσιεύσεως δηλαδή τῆς ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως).

Τοῦτο εἶναι συνέπεια τῆς ἀρχῆς τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου, κατά τήν ὁποίαν αἱ διοικητικαί πράξεις κατά κανόνα ἰσχύουν ἀπό τῆς ἐκδόσεώς των καί δέν ἔχουν ἀναδρομικήν δύναμιν, ἐκτός ἄν ὁ νόμος παρέχῃ τοιαύτην ἐξουσιοδότησιν ("Ἴδετε Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, σελ. 197, αἱ ὑποσ. Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6155)1961, ΕΕΔ 20, 1468).

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

43803)2520)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας

Περί ἐγκρίσεως μετά τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περί τῶν ὅρων ἁμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἠλεκτροσυγκολλητῶν περιοχῆς Ἀττικῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 210 τῆς 16 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) τήν ὑπ' ἀριθ. 3)1962 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περί τῶν ὅρων ἁμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἠλεκτροσυγκολλητῶν περιοχῆς Ἀττικῆς, 3) τήν ὑπ' ἀριθ. 449)1963 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, περιελθούσαν ἡμῖν τήν 26.4.1963, 4) σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ὅρων καί Ἁμοιβῆς Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά τήν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.5.1963, ἣν καί ἀποδεχόμεθα, 5) λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ οἰκονομική πολιτική τῆς Κυβερνήσεως ἐγκειται εἰς τήν ἐπιδίωξιν τῆς διατηρήσεως τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἤτοι εἰς τήν διατήρησιν σταθερᾶς τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος τόσον ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὅσον καί ἀπό πλευρᾶς τῆς διατηρήσεως τῆς ὑφισταμένης ἰσοτιμίας πρός τά συναλλάγματα τοῦ ἐξωτερικοῦ. Κατά τήν ἐπιδίωξιν ταύτην ἡ Κυβέρνησις εἶναι ὑποχρεωμένη νά ἀντιμετωπίζῃ τάς ἐκ τῶν δημιουργουμένων ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτῆς προγράμματος πληθωριστικῶν πιέσεων ἐπιδράσεις ἐπί τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος διά τῆς λήψεως μέτρων, δι' ὧν περιορίζονται τά εἰσοδήματα τά δημιουργοῦντα ζήτησιν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν. Ἡ τοιαύτη πολιτική τῆς Κυβερνήσεως δέν ἀποκλείει βεβαίως τήν αὔξησιν τῶν εἰσοδημάτων τῶν μισθωτῶν, ἀλλά ἐξαρτᾷ αὐτήν ἐκ τοῦ ὕψους τῆς αὐξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ προϊόντος καί τῆς αὐξήσεως τῆς ἀτομικῆς ἤ ὁμαδικῆς παραγωγικότητος. Ἡ κοινωνική, ἀφ' ἑτέρου, πολιτική τῆς Κυβερνήσεως συνίσταται εἰς τήν ἴσην μεταχείρισιν τῶν μισθωτῶν, ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι αἱ ἀποδοχαί αὐτῶν θά ρυθμίζωνται κατά τήν συμβολήν ἑκάστης κατηγορίας αὐτῶν εἰς τήν δημιουργίαν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καί θά ἀνταποκρίνωνται εἰς τάς ἑκάστοτε διακυμάνσεις τοῦ τιμαρίθμου. Ἀντίθετος πολιτική, ἐπιτρέπουσα τήν αὔξησιν τῶν εἰσοδημάτων πέραν τῶν ὁρίων τούτων, θά προεκάλει διατάραξιν τῆς οἰ-

κανομικής σταθερότητος, άνατροπην της έκτελέσεως τοῦ οἰκονομικοῦ προγράμματος καὶ διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ τιμαρίθμου θὰ ὁδήγει εἰς μείωσιν τῶν πραγματικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων. Ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τὴν ὄψιν μὲν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 3)1962 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς ἐχορήγησεν αὐξήσεις πέραν τῶν ἀναγνωρισθεισῶν εἰς ἄλλας κατηγορίας μισθωτῶν (π.χ. ἠλεκτροτεχνιτῶν), ἐκτελουσῶν ὁμοίας σημασίας ἔργον, ὑπὸ ἐποψιν δὲ τιμαρίθμου, ἐξ ἀντιπαραβολῆς πρὸς τὴν προγενεστέραν ὑπ' ἀριθ. 22461)4.1.1960 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, προκύπτει ὅτι δι' αὐτῆς ἐχορηγήθη αὔξησις ἐπὶ τῶν βασικῶν μὲν μισθῶν κατὰ 40ο/ο, ἀνερχομένη ὅμως μέχρις 120 ο/ο, ἐφ' ὅσον συνυπολογισθοῦν τὰ παρεχόμενα ἐπιδόματα πολυετοῦς ὑπηρεσίας, θέσεως καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, καθ' ἣν στιγμὴν κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα ηὐξήθη κατὰ 18 ο/ο περίπου καὶ ὁ τιμάριθμος κατὰ 1 ο/ο περίπου. Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐν λόγῳ μισθωτούς, περὶ ὧν προβλέπει ἡ ἀνωτέρω διαιτητικὴ ἀπόφασις, αὕτη παρίσταται ἀδικαιολόγητος, διότι δὲν στηρίζεται, ὡς θὰ ἴδει, εἰς γνωμάτευσιν εἰδικῶν ἐμπειρογνωμόνων περὶ τῆς ἀνθυγιεινότητος τῆς ἐργασίας τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν καὶ τοῦ βαθμοῦ αὐτῆς, ὡς τοῦτο γίνεται εἰς ἄλλας ὁμοίας περιπτώσεις. Τοὺς ἀνωτέρω ὅθεν λόγους δέον ὅπως, τροποποιουμένης τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὁρισθῶσι τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)1962 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἠλεκτροσυγκολλητῶν περιοχῆς Ἀττικῆς», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν: α) Συνδέσμου Ἠλεκτροσυγκολλητῶν «Ἅγιος Νικόλαος» καὶ β) Κεντρικοῦ Συνδέσμου Ὀξυγονοκολλητῶν καὶ Ἠλεκτροσυγκολλητῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν: α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, β) Ἑνώσεως Ἑλλήνων Σιδηροβιομηχάνων καὶ γ) Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιουμένων παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως:

Α) Καθορίζει τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μηνιαίων μισθῶν ὑπαλλήλων ἀδειούχων ἠλεκτροσυγκολλητῶν α' καὶ β' τάξεως, τῶν ἀπασχολουμένων ὑπὸ οἱονδήποτε ἐργοδότην ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς, ὡς ἀκολούθως:

α) Ὑπαλλήλων ἀδειούχων ἠλεκτροσυγκολλητῶν α' τάξεως:

1) Μέχρι τριῶν ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας εἰς δραχμὰς 1.700.

2) Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ὑπηρεσίαν μέχρις 7 ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας εἰς δραχμὰς 1.900.

3) Ἀπὸ 7 ἐτῶν καὶ ἄνω ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας εἰς δραχμὰς 2.100.

β) Ὑπαλλήλων ἀδειούχων ἠλεκτροσυγκολλητῶν β' τάξεως.

1) Μέχρι τριῶν ἐτῶν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας εἰς δραχμὰς 1.500.

2) Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν καὶ ἄνω ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας εἰς δραχμὰς 1.700.

γ) Διὰ μὲν τοὺς ὑπαλλήλους ἀδειούχους ἠλεκτροσυγκολλητὰς α' τάξεως, κατέχοντας τὴν θέσιν τοῦ ἀρχιτεχνίτου, οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μηνιαῖοι μισθοὶ τούτων αὐξάνονται κατὰ 10 ο/ο, διὰ δὲ τοὺς ὑπαλλήλους ἀδειούχους ἠλεκτροσυγκολλητὰς α' τάξεως, κατέχοντας τὴν θέσιν τοῦ ἐργοδηγοῦ, αὐξάνονται κατὰ 20 ο/ο.

Β) Ὁρίζει:

1) Ὅπως οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μηνιαῖοι μισθοὶ τῶν περὶ ὧν πρόκειται προσαυξηθοῦν διὰ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ 5ο/ο διὰ ἑκάστην διετίαν καὶ μέχρι πέντε τὸ πολὺ διετιῶν, διανυθείσης παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ, ἀποδεικνυομένης διὰ πιστοποιητικῶν τῶν παρ' οἷς διηνύθη αὕτη ἐργοδοτῶν, προσαγομένων ἐντὸς δύο τὸ πολὺ μηνῶν ἀπὸ τῆς προσκλήσεως τοῦ ἐργοδότου, καλοῦντος τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ ὑποβάλωσι τὰ πιστοποιητικὰ των ταῦτα. Ὡς προϋπηρεσία δὲ μὲν τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.7.1959 καὶ ἐφεξῆς λογίζεται ἡ τοιαύτη ἢ ἀσκηθεῖσα ὑπὸ ἄδειαν α' ἢ β', διὰ δὲ τὸ προηγούμενον ἀπὸ τῆς 1.7.1959 χρονικὸν διάστημα ἡ τοιαύτη ἢ ἀσκηθεῖσα γενικῶς μετὰ ἢ ἄνευ ἀδείας ἐν τῷ κλάδῳ τῆς ἠλεκτροσυγκολλήσεως.

2) Ὅπως οἱ ἀνωτέρω βασικοὶ μηνιαῖοι μισθοὶ τῶν περὶ ὧν πρόκειται, προσαυξημένοι κατὰ τὸ ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας, προσαυξηθοῦν καὶ δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10 ο/ο διὰ τὴν σύζυγον.

3) Ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται, ἀπασχολούμενοι καὶ ἐργαζόμενοι εἰς ἐργασίας ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, λαμβάνουσι τὰς ἀνωτέρω ἀποδοχάς, ηὐξημένας κατὰ 100 ο/ο.

4) Ὅπως εἰς τοὺς ἀνωτέρω μισθωτοὺς χορηγῆται μία φορὰ καὶ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων ἐκ βαχέττας, ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀντικαθιστάμενα ἅμα τῇ φθορᾷ των.

5) Ὅτι τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

6) Ὅτι ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 2ας Σεπτεμβρίου 1961.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Μαΐου 1963

—

36092/5722)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 218 τῆς 23 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τὴν ὑποβληθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2023)20.4.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Κεντρικοῦ Λιμεναρχείου Θεσσαλονίκης συλλογικὴν σύμβασιν ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Θεσσαλονίκης, ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ

ά.ν. 3276/1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο επροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

1. Κυρούμεν την υπογραφείσαν την 19ην Απριλίου 1963 μεταξύ των εκπροσώπων του Συνεταιρισμού Πλοιοκτητών και των Σωματείων Αλιεργατών Νέας Μηχανιώνας και Κόλπου Θεσσαλονίκης συλλογικην σύμβασιν εργασίας και αμοιβών αλιεργατών και μελών πληρωμάτων αλιευτικών πλοίων τύπου μηχανότρατας της περιφερείας της Λιμενικής Αρχής Θεσσαλονίκης, ή ισχύς της οποίας ωρίσθη από 19ης Απριλίου 1963 μέχρι και 31ης Μαΐου 1965.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 8 Μαΐου 1963

Συλλογική σύμβασις εργασίας και αμοιβών αλιεργατών και πληρωμάτων μηχανοτρατών περιφερείας Λιμενικής Αρχής Θεσσαλονίκης

Εν Θεσσαλονίκη σήμερον την 19ην του μηνός Απριλίου και έτους 1963 οι υπογεγραμμένοι, αφ' ενός Κομνηνός Σβολάκης και Φώτιος Λουπάκης, εκπροσωποϋντες νομίμως τον Αλιευτικόν Συνεταιρισμόν Πλοιοκτητών Μηχανοτρατών Ν. Μηχανιώνας «Αγία Παρασκευη», αφ' ετέρου δε οι Βασίλειος Νικητάκης, Σάββας Καραμιχαήλ, Ευστράτιος Παπαπολυχρονιάδης και Γεώργιος Πενόπουλος, εκπροσωποϋντες νομίμως οι μεν πρώτοι το Σωματείον Αλιεργατών Ν. Μηχανιώνας, οι δε δεύτεροι το Σωματείον Αλιεργατών Κόλπου Θεσσαλονίκης, πάντες δε ειδικώς εξουσιοδοτημένοι, συνήλθομεν εν τω καταστήματι του Κεντρικού Λιμεναρχείου Θεσσαλονίκης, παρουσία και του Κεντρικού Λιμενάρχου Πλωτάρχου Λ.Σ. Σαρόγλου Χριστοδούλου, και συνωμολογήσαμεν και συναπεδέχθημεν τα κατωτέρω αναφερόμενα εν σχέσει με τους όρους εργασίας και αμοιβής των αλιεργατών μηχανοτρατών, απασχολουμένων εις την περιφέρειαν δικαιοδοσίας της Λιμενικής Αρχής Θεσσαλονίκης.

Κεφάλαιον Α'

Επάνδρωσις αλιευτικού πλοίου

Άρθρον 1

Πλήρωμα και αλιεργάται

Έκαστον αλιευτικόν πλοίον τύπου μηχανότρατας αποτελεί ίδιον αλιευτικόν συγκρότημα και επανδρούται αφ' ενός μεν διά του συγκεκροτημένου πληρώματος, ήτοι των απογεγραμμένων ναυτικών, οί οποίοι καταρτίζουν σύμβασιν ναυτολογήσεως, καταχωρουμένην εις το ναυτολόγιον, και αφ' ετέρου διά των αλιεργατών, διά τους οποίους συντάσσεται κατάστασις θεωρουμένη υπό της Λιμενικής Αρχής, προσαρτωμένη εις το ναυτολόγιον του πλοίου.

Άρθρον 2

Πρόσληψις αλιεργατών

1) Η πρόσληψις των αλιεργατών ενεργείται κατ' απόλυτον εκλογην του πλοιοκτήτου εκ των μελών των ανωτέρω συμβαλλομένων σωματείων και επί προσκομίσει υπό του υποψηφίου όπως προσληφθή αλιεργάτου σημειώματος του σωματείου, εις το οποίον θα αναγράφηται ότι ο αλιεργάτης ούτος ουδέν οφείλει προς έτερον πλοιοκτήτην, εις τον οποίον το αλιευτικόν συγκρότημα είχεν εργασθή προηγουμένως.

2) Εις περίπτωσιν, κατά την οποίαν δεν προσφέρονται προς εργασίαν αλιεργάται μέλη του σωματείου, επιτρέπεται η πρόσληψις ελευθέρων αλιεργατών κατόπιν εγκρίσεως της Λιμενικής Αρχής.

3) Πάντες οί προσλαμβανόμενοι δέον να είναι εφωδιασμένοι δι' επαγγελματικών αδειών αλιείας.

Κεφάλαιον Β'

Άρθρον 3

Εργάσιμοι ημέραι. Άργίαι

1) Εργάσιμοι είναι πάσαι αί ημέραι των μηνών, κατά τους οποίους επιτρέπεται υπό των οικείων διατάξεων ή διά μηχανοτρατών αλιεία, θεωρούνται δε ως απασχολούμενοι οί αλιεργάται κατά τας εργασίμους ημέρας, εφ' όσον έχουν προσληφθή επί τω σκάφους, ήτοι το αλιευτικόν συγκρότημα είναι έτοιμον προς εργασίαν, έστω και αν δεν εργασθούν λόγω κακοκαιρίας, επισήμου άργίας του πλοίου, λόγω ποινής επιβαλλομένης υπό της Λιμενικής Αρχής, εκτός αν εις τας περιπτώσεις ταύτας διαλυθή το συγκρότημα.

2) Επίσημοι άργίαι, κατά τας οποίας ουδέν αλιευτικόν συγκρότημα εργάζεται, είναι η Μεγάλη Παρασκευή, το Μέγα Σάββατον και η Κυριακή του Πάσχα.

Άρθρον 4

Απουσίαι

Πας αλιεργάτης, απουσιάζων εκ της εργασίας του αδικαιολογήτως κατά την κρίσιν της Λιμενικής Αρχής, στερείται της αναλογούσης αμοιβής (μεριδίου) κατά τας ημέρας απουσίας του.

Άρθρον 5

Διεύθυνσις και διεξαγωγή αλιευτικής εργασίας

Η αλιευτική εργασία διευθύνεται υπό του οριζομένου κατ' ελευθέραν κρίσιν του πλοιοκτήτου τεχνικού αρχηγού των αλιεργατών (ψαροκαπετάνιου ή καπετάνιου της τέχνης) και διεξάγεται υπό των μελών του πληρώματος και των αλιεργατών συμφώνως προς τας οικείας διατάξεις και την ειδικήν εν προκειμένω εμπειρίαν.

Άρθρον 6

Κυβερνήτης πλοίου

1) Ο κυβερνήτης του πλοίου παραμένει πάντοτε υπεύθυνος διά την τήρησιν των οικείων περί ασφαλείας της ναυσιπλοΐας και περί τάξεως και πειθαρχίας επί του πλοίου διατάξεων, πάντως δε οί επιβαίνοντες οφείλουν ως προς τα θέματα ταύτα, όπως υπακούουν εις τας οδηγίας και τας διαταγάς του κυβερνήτου.

2) Εφ' όσον το αλιευτικόν συγκρότημα παραμένει εν λιμένι, ο κυβερνήτης καθορίζει τας κατά 24ωρον φυλακάς των μελών του πληρώματος και των αλιεργατών. Εάν δε το πλοίον είναι εγκυροβολημένον εις θέσιν μη παρέχουσαν ασφάλειαν, ως και εάν προβλέπεται επέλευσις

κακοκαιρίας, ὁ κυβερνήτης δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου παραμονὴν τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν.

Ἄρθρον 7

Ὑποχρεώσεις ἁλιεργατῶν

Οἱ ἁλιεργάται ὑποχρεοῦνται, ὅπως συμμορφώνται ἄνευ ἀντιρρήσεως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ εἰς πᾶν θέμα, ὅπερ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἁλιευτικῆς ἐργασίας, καταβάλλοντες πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἄρθρον 8

Ὑποχρεώσεις πλοιοκτητῶν

Ἕκαστος πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται, ὅπως παραδίδῃ τὸ συγκρότημά του πλήρως ἐξοπλισμένον διὰ τὴν ἁλιευτικὴν ἐργασίαν, βαρυνόμενος μὲ πάσας τὰς δαπάνας προετοιμασίας του.

Κεφάλαιον Γ'

Ἀμοιβαί

Ἄρθρον 9

Ἀμοιβὴ ἐπὶ μεριδίῳ

Τόσον οἱ ἁλιεργάται, ὅσον καὶ τὸ μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ ἁλιευτικοῦ πλοίου, ἀμείβονται διὰ συμμετοχῆς των εἰς τὸ καθαρὸν ἔσοδον αὐτοῦ, ὡς λεπτομερῶς καθορίζεται κατωτέρω.

Ἄρθρον 10

Ἀκαθάριστον ἔσοδον

Τὸ προϊόν, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἁλιευομένων ἰχθύων, ἤτις πραγματοποιεῖται διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἁλιευτικοῦ συγκροτήματος (μανάβη), ἀποτελεῖ τὸ ἀκαθάριστον ἔσοδον τοῦτου.

Ἄρθρον 11

Καθαρὸν ἔσοδον

Τὸ καθαρὸν ἔσοδον προκύπτει, ἐὰν ἐκ τοῦ ἀκαθαρίστου τοιούτου ἀφαιρεθοῦν αἱ κάτωθι δαπάναι:

α) Αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πλοιοκτήτου, πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν, καταβαλλόμεναι εἰς Ν.Α.Τ., Ι.Κ.Α., καὶ λοιπὰ ἀσφαλιστικὰ ἱδρύματα ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν νόμον ὑποχρέων πρὸς τοῦτο καὶ κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου.

β) Αἱ δαπάναι καυσίμων καὶ λιπαντικῶν διὰ τὴν κίνησιν τῆς κυρίας μηχανῆς καὶ τῶν βοηθητικῶν μηχανημάτων.

γ) Αἱ δαπάναι διατροφῆς τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν, διὰ τῶν ὁποίων ὑποχρεοῦνται οἱ πλοιοκτήται, ὅπως παρασκευάζουν τρία γεύματα ἡμερησίως (πρόγευμα, γεῦμα, δεῖπνον).

δ) Αἱ δαπάναι μεταφορᾶς καὶ πωλήσεως τοῦ ἁλιεύματος εἰς τὸν τόπον καταναλώσεως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀξίας τοῦ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἰχθύων ἀγοραζομένου πάγου.

ε) Ἡ προμήθεια τοῦ ἰχθυομεσίτου διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ μεσολάβησιν πρὸς διάθεσιν τοῦ ἁλιεύματος, ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν τέσσαρα τοῖς ἑκατὸν (4 ο/ο) ἐπὶ τῆς τιμῆς πωλήσεως.

στ) Αἱ δαπάναι ἰχθυόσκαλας, ὡς τοιαῦται διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν, φορτωσιν, ζύγισιν, δημοπράτησιν κλπ. τοῦ ἁλιεύματος.

ζ) Ἡ δαπάνη ἐνοικίου τῶν ἰχθυοκιβωτίων.

η) Δαπάνη δραχμῶν ἑκατὸν (100) καθ' ἑκαστον μῆνα διὰ πάντα ἐργαζόμενον ἐπὶ τοῦ σκάφους (πλήρωμα καὶ ἁλιεργάται).

θ) Ποσοστὸν τέσσαρα τοῖς ἑκατὸν (4 ο/ο) ἐπὶ τοῦ ἐναπομένοντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀνωτέρω δαπανῶν ποσοῦ λαμβάνει ὁ πλοιοκτήτης, τοῦ ὁποίου τὸ σκάφος ἔχει μηχανὴν ἱπποδυναμεως ἄνω τῶν 30ΗΡ λόγῳ φθορᾶς τοῦ ἁλιευτικοῦ συγκροτήματος. Ποσοστὸν δύο τοῖς ἑκατὸν (2 ο/ο) ἐπὶ τοῦ ἐναπομένοντος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἀνωτέρω δαπανῶν ποσοῦ λαμβάνει ὁ πλοιοκτήτης, τοῦ ὁποίου τὸ σκάφος ἔχει μηχανὴν ἱπποδυναμεως κάτω τῶν 30ΗΡ λόγῳ φθορᾶς τοῦ ἁλιευτικοῦ συγκροτήματος.

ι) Πᾶσα δαπάνη διὰ τυχὸν ζημίας τῶν ἁλιευτικῶν ἐργαλείων, γενομένη ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν ἁλιεργατῶν ἢ τοῦ πληρώματος.

ια) Κράτησις 0.09 λεπτῶν κατὰ χιλιόγραμμον ἐκ τῶν πωλουμένων ἁλιευμάτων διὰ τὴν συγκέντρωσιν ποσοῦ πρὸς κάλυψιν τοῦ δώρου ἑορτῶν Πάσχα - Χριστουγέννων, διανεμόμενον μεταξὺ τῶν ἁλιεργατῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος κατ' ἴσα μερίδια.

Ἄρθρον 12

Κατανομὴ καθαροῦ ἐσόδου

Τὸ καθαρὸν ἔσοδον κατανέμεται ἐξ ἡμισείας (50 ο/ο) μεταξὺ πλοιοκτήτου ἀφ' ἑνὸς καὶ πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν ἀφ' ἑτέρου.

Ἄρθρον 13

Διανομὴ μεριδίου πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν

1) Τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἁλιεργάτας ἥμισυ τοῦ καθαροῦ ἐσόδου διανέμεται εἰς ἴσα μερίδια, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνουν:

α) Ὁ τεχνικὸς ἀρχηγὸς (ψαροκαπετάνιος) μερίδια δύο (2).

β) Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου μερίδιον ἓν (1).

γ) Μηχανικός, μερίδια ἓν καὶ ἥμισυ (1 1/2).

δ) Ἕκαστος τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν μερίδιον ἓν (1).

ε) Σωματείου Ἁλιεργατῶν, μερίδιον ἓν τέταρτον (1/4) δι' ἔξοδα Σωματείου.

στ) Πλοιοκτήτης σκάφους μερίδιον ἓν τέταρτον, διανεμόμενον κατὰ τὴν κρίσιν του.

2) Ἐφ' ὅσον ὁ τεχνικὸς ἀρχηγὸς (ψαροκαπετάνιος) καὶ ὁ κυβερνήτης εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον λαμβάνει δύο (2) μερίδια ἑνιαίως.

Ἄρθρον 14

Ἐκκαθάρισις λογαριασμῶν

1) Ἡ λογιστικὴ ἐκκαθάρισις τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων ἑκάστης ἡμέρας λαμβάνει χώραν ἐντὸς πέντε ἡμερῶν τὸ ἀργότερον. Ἡ χρηματικὴ ἐκκαθάρισις γίνεται εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ὅτε διανέμονται ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου εἰς τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἁλιεργάτας τὰ μερίδια κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον, παρουσίᾳ καὶ ἐκπροσω-

πων τοῦ Σωματείου Ἁλιεργατῶν.

2) Κατὰ τὴν διανομὴν τῶν μεριδίων τῶν ἁλιεργατῶν καὶ τοῦ πληρώματος ὁ πλοιοκτήτης παρακρατεῖ τὸ κατὰ τὴν παράγραφον ε' τοῦ προηγουμένου ἄρθρου μερίδιον τοῦ Σωματείου Ἁλιεργατῶν, εὐθυνόμενος ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν κανονικὴν ἀπόδοσιν τούτου.

Ἄρθρον 15

Παρακολούθησις διαθέσεως ἁλιεύματος

Εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπὸ μέρους τῶν ἁλιεργατῶν παρακολούθησις τῆς διαθέσεως τοῦ ἁλιεύματος καὶ τῶν πρὸς τοῦτο ἀπαιτηθησομένων δαπανῶν δι' ἐπιλεγησομένου καταλλήλου ἁλιεργάνου, κατόπιν κοινῆς συμφωνίας πλοιοκτήτου καὶ ἁλιεργατῶν.

Ἄρθρον 16

Προκαταβολαί

1) Εἰς ἕκαστον προσλαμβανόμενον ἁλιεργάτην καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου κατὰ μῆνα ἐφ' ἅπαξ προκαταβολὴ (πλιάτικα) κατὰ τὴν κρίσιν του, ἥτις παρακρατεῖται καθ' ἑκάστην χρηματικὴν ἐκκαθάρισιν.

2) Ἐφ' ὅσον τὸ κατὰ μῆνα λαμβανόμενον ὑπὸ ἁλιεργάτου μερίδιον δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς κάλυψιν τῆς ληφθείσης παρ' αὐτοῦ προκαταβολῆς ὁ ἁλιεργάτης οὗτος παραμένει ἐξ ὁλοκλήρου ὑπόχρεως πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ποσοῦ τῆς προκαταβολῆς, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ἐκ τῆς ἀμοιβῆς του νὰ ἐξοφλήσῃ. Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη πρὸς ἐξόφλησιν τῆς ληφθείσης προκαταβολῆς βαρύνει ἀλληλεγγύως καὶ τὸ σωματεῖον εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ ἁλιεργάτης διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἁλιευτικῆς περιόδου, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐν λόγῳ διακοπὴ ἐγένετο, διὰ νὰ προσληφθῇ εἰς ἕτερον ἁλιευτικὸν συγκρότημα. Πᾶς πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται, ὅπως εἰς τὸν ἀποχωροῦντα ἐκ τοῦ συγκροτήματός του ἁλιεργάτην χορηγῇ σημείωμα περὶ τῶν ὀφειλομένων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀποχωροῦντος ἁλιεργάτου ποσῶν ἐκ προκαταβολῶν. Τὸ σημείωμα τοῦτο πρέπει νὰ προσκομισθῇ ὑπὸ τοῦ ἁλιεργάτου εἰς τὸ σωματεῖον, διὰ νὰ λάβῃ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς παρούσης σημείωμα τοῦ σωματείου πρὸς ἐργασίαν, τὸ ὁποῖον δὲν χορηγεῖται, ἂν προηγουμένως ὁ πλοιοκτήτης τοῦ σκάφους, εἰς τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ προσληφθῇ ὁ ἁλιεργάτης, δὲν καταβάλῃ εἰς τὸν πλοιοκτήτην τοῦ σκάφους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεχώρησε, τὸ ὀφειλόμενον παρ' αὐτοῦ ποσὸν ἐκ προκαταβολῶν.

Κεφάλαιον Δ'

Γενικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 17

Ἀπαγορεύσεις

1) Οὐδεὶς ἐκ τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν δύναται νὰ λάβῃ ἰχθῦς πέραν τῆς χορηγουμένης εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ποσότητος ὑπὸ τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ (ψαροκαπετάνιου) κατὰ τὴν κρίσιν του.

2) Ἀπαγορεύεται ἡ ἐπὶ τῶν πλοίων ἄνοδος προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἁλιεργάτας.

3) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπουσία τῶν ἁλιεργατῶν ἄνευ ἀδείας τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ (ψαροκαπετάνιου).

4) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀποχώρησις τῶν ἁλιεργατῶν πρὸ τῆς παρελεύσεως δέκα (10) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς περὶ ἀποχωρήσεως εἰδοποιήσεως αὐτῶν πρὸς τὸν ἐργοδότην.

5) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόκρυψις ἢ πώλησις ἰχθύων παρὰ μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν.

6) Ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις ἁλιεργατῶν, οἵτινες δὲν κέκτηνται ἐπαγγελματικὴν ἄδειαν ἁλιείας, ὡς καὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τυγχάνουν τιμωρημένοι δι' ἀργίας παρὰ τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς.

Ἄρθρον 18

Ἐπιβολὴ κυρώσεων

1) Παρὰ τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς ἐπιβάλλονται αἱ δέουσαι κυρώσεις κατὰ τῶν διαπραττόντων παραπτώματα καὶ τῶν ὑπαιτίων παραβάσεων ἐκ τῶν ἐμπιπτουσῶν εἰς τὴν ἁρμοδιότητά της καὶ ἐντὸς τῆς τοπικῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς.

2) Ὁ κυβερνήτης παντὸς πλοίου, ὅπερ ἀφορᾷ ἡ παροῦσα, καὶ ὁ ψαροκαπετάνιος αὐτοῦ ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἀναφέρουν εἰς τὴν Λιμενικὴν Ἀρχὴν πᾶν παράπτωμα τῶν μελῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ πλοίου καὶ πᾶσαν παράβασιν αὐτῶν, ἐνεργουμένης ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου σχετικῆς ἐγγραφῆς καὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ σκάφους.

Ἄρθρον 19

Ἰσχὺς καὶ καταγγελία τῆς παρούσης

1) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει ἀπὸ τῆς 10 Ἀπριλίου 1963 ἕως τῆς 31ης Μαΐου 1965.

2) Ἕκαστον τῶν συμβαλλομένων μερῶν δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν παροῦσαν, ἥτις παύει ἰσχύουσα μετὰ δεκαήμερον ἀπὸ τῆς καταγγελίας, ἀρχομένου τοῦ δεκαημέρου τούτου τὴν ἑπομένην ἡμέραν, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ καταγγελία, καὶ λήγοντος τὴν 24.00 ὥραν τῆς δεκάτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐναρξεως.

Ἄρθρον 20

Σύντοξις, ὑπογραφή, ὑποβολὴ πρὸς ἔγκρισιν παρεύσης

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς ἓξ (6) ἀντίγραφα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβον ἀνὰ ἓν τὰ συμβαλλόμενα μέρη, τὸ τέταρτον ἡ Λιμενικὴ Ἀρχὴ καὶ τὰ δύο τελευταῖα θὰ ὑποβληθῇ διὰ τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς εἰς Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας πρὸς ἔγκρισιν.

Διὰ τὸν Συνεταιρισμὸν Πλοιοκτητῶν Μηχανοτρατῶν «Ἁγία Παρασκευή»

(Ὑπογραφή)

Διὰ τὸ Σωματεῖον Ἁλιεργατῶν

Ν. Μηχανιώνας

Διὰ τὸ Σωματεῖον Ἁλιεργατῶν

Κάλπου Θεσσαλονίκης

(Ὑπογραφαί)

Βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἀνωτέρω συλλογικὴ σύμ-

βασις ὑπεγράφη κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην ἐνώπιον ἡμῶν ἡμερομηνίαν καὶ ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα συνεφωνήθησαν καὶ ἐγένοντο ἀποδεκτὰ ὑπὸ τῶν ὑπογραψάντων ταύτην.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 19 Ἀπριλίου 1963

Ὁ Κεντρικὸς Λιμενάρχης

—

49894]2826]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1]1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν Ἡρακλείου».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 239 τῆς 6 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755/1957, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 1]1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν Ἡρακλείου», δι' ἧς μετερρυθμίσθη κατόπιν ἐφέσεων, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2]1963 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἡρακλείου, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ἀποφαίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1]1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Χανίων «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν Ἡρακλείου», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν : α) Συνδέσμου Πτυχιούχων Ἐργοληπτῶν Δημ. Ἔργων Νομοῦ Ἡρακλείου, β) Συνδέσμου Ἐμπειροτεχνῶν Ἐργολάβων Ἡρακλείου καὶ γ) Συνδέσμου Ἐργοστασιαρχῶν Κατασκευῆς Κονιαμάτων, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Τεχνιτῶν Ξυλουργῶν Οἰκοδομικῶν Ἐργασιῶν Ἡρακλείου, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Ι. Καθορίζει τὰ κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ Νομοῦ Ἡρακλείου ὡς κάτωθι :

		Δραχ.
Α')	α) Τεχνιτῶν ξυλοτύπων, ἡμερομίσθιον	105
	β) Βοηθῶν τεχνιτῶν ξυλοτύπων, ἡμερομίσθιον	80
	γ) Μαθητευομένων, ἡμερομίσθιον	30
Β')	α) Τεχνιτῶν κατασκευαστῶν σιδηροῦ ὁπλισμοῦ, ἡμερομίσθιον	105
	β) Βοηθοῦ κατασκευαστοῦ σιδηροῦ ὁπλισμοῦ, ἡμερομίσθιον	80
	γ) Μαθητευομένων, ἡμερομίσθιον	30
Γ')	α) Τεχνιτῶν κονιαμάτων, ἡμερομίσθιον	90
	β) Βοηθῶν τεχνιτῶν κονιαμάτων ἡμερομίσθιον	70
	β) Μαθητευομένων, ἡμερομίσθιον	30

ΙΙ. Καθορίζει ὥρας ἐργασίας κατὰ Σάββατον δι' ἅπαντας τοὺς ὡς ἄνω ἐργαζομένους ἐπὶ τόπου εἰς οἰκοδομὰς ἑπτά (7) καὶ

ΙΙΙ. Ὁρίζει ἰσχὺν τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουνίου 1963

—

49895/2827)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 11.5.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν Δήμου Ἄργους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 239 τῆς 6 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τας διατάξεις τοῦ ν. 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957, ἀποφαίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 11.5.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατῶν Δήμου Ἄργους, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 17.5.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 460)17.5. 1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

ἐργατῶν Δήμου Ἄργους

Ἐν Ἄργει σήμερον τὴν 11ην Μαΐου 1963, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10ην π.μ., συνελθόντες εἰς τὸ Δημαρχιακὸν Μέγαρον οἱ κάτωθι ὑπαγεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς ὁ Εὐστάθιος Ε. Μιρίνος, Δήμαρχος Ἄργους, ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου, δεόντως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῆς ἀπὸ 11)16.1.1963 πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9041)2. 5.1963 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀργολίδος, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Τρύφων Σταθόπουλος, πρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἀργολίδος, καὶ Κων)νος Κωτσονάρος, πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ὁδοκαθαριστῶν καὶ Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἄργους, ἀμφότεροι νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τῶν ἀπὸ 22.2.1963 καὶ 24.2.1963 ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Ὀργανώσεων, ἃς ἐκπροσωποῦμεν, ἀποφαίζομεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐργατῶν συνεργείων καθαριότητος Δήμου Ἄργους.

1) Χορηγεῖται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καὶ ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτων ἐργατῶν ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ δραχμῶν ἓξ (6) ἡμερησίως.

2) Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἐργάται οἱ ἀπασχολούμενοι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὴν καθαριότητα, περισυλλογὴν καὶ ἀποκομιδὴν ἀπορριμμάτων πόλεως Ἄργους.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον, πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας

τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουνίου 1963

47534)2739)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 18.4.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν, ἐργατριῶν καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ἀφοδευτηρίων, ὡς καὶ τῶν ἐργατῶν ἀνορύξεως τάφων καὶ λοιπῶν εἰς ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων τοῦ Δήμου Χαλανδρίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 235 τῆς 4 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) τὴν ἀπὸ 18.4.1963 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἡμερομισθίων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ἀφοδευτηρίων, ὡς καὶ τῶν ἐργατῶν ἀνορύξεως τάφων καὶ λοιπῶν εἰς ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων τοῦ Δήμου Χαλανδρίου, 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφ. β' τοῦ ν.δ. 3755)1957 Τμήματος ἀμοιβῆς καὶ ὅρων ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 31.5.1963, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα, 4) τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ κοινὴν ἀντίληψιν ἡ ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, ἐργατριῶν καὶ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τῶν Δήμων καταβαλλομένη ἐργασία καταβρέγματος δὲν διεξάγεται ὑπὸ ἀνθυγιεινὰς συνθήκας, δικαιολογούσας τὴν χορήγησιν εἰς αὐτοὺς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, Ἀλλοιοῖ εἰς τὰς ἰσχυούσας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ διαιτητικὰς ἀποφάσεις περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς κλπ. τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, τῶν ὑπηρετούντων εἰς τοὺς Δήμους τῆς χώρας, οὐδόλως περιέχεται διάταξις περὶ παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργάτας, ἐργάτριας καὶ ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων καταβρέγματος καὶ δέον τῷ λόγῳ τούτῳ ὅπως τροποποιηθῇ αὕτη κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 18.4.1963 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἡμερομισθίων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ἀφοδευτηρίων, ὡς καὶ τῶν ἐργατῶν ἀνορύξεως τάφων καὶ λοιπῶν εἰς ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων τοῦ Δήμου Χαλανδρίου, κατατεθεῖσαν ἡμῖν τὴν 15.5.1963, συνταγθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 459)15.5.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, καὶ τῆς ὁποίας τὸ κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

τῶν ἡμερομισθίων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ἀφοδευτηρίων, ὡς καὶ τῶν ἐργατῶν ἀνορύξεως τάφων καὶ λοιπῶν εἰς ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων τοῦ Δήμου Χαλανδρίου.

Ἐν Χαλανδρίῳ σήμερον τὴν 18ην τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1963 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν Δημήτριος Κωτσόπουλος, Δήμαρχος Χαλανδρίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ Σαράντος Λιζάρδος, Πρόεδρος τοῦ ἐν Χαλανδρίῳ ἑδρεύοντος σωματείου ἀπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πανεργατικὴ Ἕνωσις Χαλανδρίου», ἐνεργῶν ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ σωματείου τούτου, οὗτινος τυγχάνουν μέλη οἱ ἐργάται καὶ ἐργάτριαι, οἷς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα σύμβασις, συνελθόντες ἐν τῷ Δημαρχιακῷ Καταστήματι, ἀμφότεροι ἐξουσιοδοτημένοι δεόντως, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 107)1962 καὶ 261)1962 πράξεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, νομίμως ἐγκριθεισῶν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 55121)1962 καὶ 116064)1962 διατηγῶν Νομαρχίας Ἀττικῆς, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τῆς ἀπὸ 27.2.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὅπερ ἐκπροσωπεῖ οὗτος σωματείου, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἀναφερομένων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν τοῦ Δήμου Χαλανδρίου.

1) Οἱ ὅροι τῆς παρούσης κλαδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου προσλαμβανομένων καὶ ὑπηρετούντων πρὸς ἐπάνδρωσιν τῶν δημοτικῶν συνεργείων καθαριότητος καὶ νεκροταφείου, ἐπὶ μισθῷ δὲ ἢ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν καὶ ὁδηγῶν τῶν αὐτοκινήτων καθαριότητος τοῦ Δήμου.

2) Χορηγεῖται εἰς ἅπαντας τούτους ἀπὸ 2 Ἰουλίου 1962 καὶ ἐφεξῆς ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὁριζόμενον εἰς ποσοστὸν 12 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἐκάστοτε καταβαλλομένου αὐτοῖς ἡμερομισθίου.

3) Τυχὸν ὑφιστάμενοι ἢ μέλλοντες νὰ θεσπισθῶσιν εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας διὰ νόμου, διατάγματος, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐπικρατοῦσι τῆς παρούσης συμβάσεως ἢ ἐφαρμόζονται ἐκ παραλλήλου.

4) Χορηγοῦνται εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἐργαζομένους, οὓς ἀφορᾷ ἡ παροῦσα σύμβασις, διὰ τὴν καλυτέραν διεκπεραίωσιν τῆς ἐργασίας των καὶ διὰ λόγους προφυλάξεως καὶ ὑγιεινῆς ἀδιάβροχα ὑποδήματα καὶ χειρόκτια, ὡς ἐπίσης καὶ ἀδιάβροχον σκέπαστρον τοῦ σώματος, τῆς ἀνάγκης χορηγήσεως τῶν ἀνωτέρω διαπιστουμένης ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου.

5) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δύναται νὰ ἐπεκταθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Χαλανδρίου καὶ ἐπὶ τῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου προσλαμβανομένων καὶ ὑπηρετούντων πρὸς ἐπάνδρωσιν τῶν συναφῶν πρὸς τὴν καθαριότητα δημοτικῶν συνεργείων ἀφοδευτηρίων τοῦ Δήμου.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1963

46646)2708)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς

Κυβερνήσεως τῆς ἀπό 2.5.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομῶν καί μαθητευομένων Νομοῦ Χανίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 229 τῆς 30 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπό 2.5.1963 συλλογική σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομῶν καί μαθητευομένων Νομοῦ Χανίων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 10.5.1963, συνταχθέντος πρός τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 457/10.5.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας
ἐργατῶν - τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομῶν
καί μαθητευομένων Νομοῦ Χανίων

Ἐν Χανίοις σήμερον τήν 2αν Μαΐου 1963, καί ἐν τῷ Γραφείῳ Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας παρουσίᾳ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Κων/νου Μαλεβίτη, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτηθέντος κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5, παράγραφος 3, τοῦ ν. 3239)1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88451)5371)13.11.1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι : 1) Στυλ. Πολέντας, 2) Χαρ. Παπαδάκης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων Νομοῦ Χανίων, 3) Ἰω. Τζανάκης, 4) Ἐμμ. Χαριτάκης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συλλόγου Ἐργοληπτῶν - Ἐμπειροτεχνῶν Νομοῦ Χανίων ἀφ' ἑνός, καί ἀφ' ἑτέρου οἱ : 1) Παν. Τσαφαράκης καί 2) Σπυρίδων Σαριτάκης, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν Σωματείου Ἐργατῶν - Τεχνιτῶν Ξυλουργῶν Οἰκοδομῶν καί Μαθητευομένων Νομοῦ Χανίων «Ἡ Ὁμόνοια», ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρά τῶν ἀρμοδίων συλλογικῶν ὀργάνων τῶν ὀργανώσεών των, ἃς ἐκπροσωποῦν, συνωμολόγησαν τήν ὑπογραφήν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς συμφωνοῦνται τά κάτωθι :

Ι) Ἀπό τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τά κατώτατα ὅρια τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομῶν καί μαθητευομένων Χανίων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

α) Τῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομῶν εἰς δραχμάς 100.

β) Τῶν βοηθῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομῶν εἰς δραχμάς 70.

γ) Τῶν μαθητευομένων κάτω τῶν 18 ἐτῶν εἰς δραχμάς 30.

Τῶν αὐτῶν κατηγοριῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς ἐργασίας ἐκτελουμένας ἐντός στενῶν ὁπό τό ἔδαφος τά κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων καθορίζονται ὡς κάτωθι :

α) Τεχνιτῶν ξυλουργῶν εἰς δραχμάς 115.

β) Βοηθῶν τεχνιτῶν ξυλουργῶν εἰς δραχμάς 85.

γ) Μαθητευομένων κάτω τῶν 18 ἐτῶν εἰς δραχμάς 40.

ΙΙ. Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλλωσιν εἰς τούς ἀνωτέρω ἐργατοτεχνίτας καί μαθητευομένους τά ὁδοιπορικά των ἔξοδα (εἰσιτήρια) διά τήν μετάβασιν καί ἐπιστροφήν διά τά ἐκτός τῆς πόλεως Χανίων ἐκτελούμενα ἔργα ἡ διαθέτωσι πρός τοῦτο δωρεάν μεταφορικόν μέσον.

ΙΙΙ. Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς της εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί δέν δύναται νά καταγγελθῇ πρό τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπό ταύτης, ἐφαρμόζεται δέ ἐπί παντός ἐργοδότου, ἀπασχολοῦντος μέ σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐργατοτεχνιτῶν.

ΙV. Ἡ παρούσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καί τά συμβαλλόμενα μέρη καί ἓν ἐπί πλέον διά τήν κατά νόμον κατάθεσίν του εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαΐου 1963

—

38171)6124)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρί - γρί Νέας Ἀρτάκης

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 211 τῆς 17 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

Τήν ὑποβληθεῖσαν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 211)18.4.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Λιμεναρχείου Χαλκίδος συλλογικήν σύμβασιν ἁλιεργατῶν ἁλιευτικῶν πλοίων τῆς διά κυκλικῶν δικτύων ἁλιείας (γρί - γρί) περιοχῆς Νέας Ἀρτάκης Εὐβοίας, ἰδόντες τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περί συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καί ἰσχύει σήμερον, ἀποφασίζομεν :

1) Κυροῦμεν τήν ὑπογραφεῖσαν τήν 15ην Μαρτίου 1963 μεταξύ τῶν πλοιοκτητῶν καί τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Σωματείου Ἁλιεργατῶν Νέας Ἀρτάκης συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας καί ἀμοιβῶν ἁλιεργατῶν ἁλιευτικῶν πλοίων τῆς διά κυκλικῶν δικτύων ἁλιείας (γρί - γρί) τῆς περιοχῆς Νέας Ἀρτάκης, ἡ ἰσχύς τῆς ὁποίας ὡρίσθη μέχρι 24ης Νοεμβρίου 1963.

2) Αἱ ἀσφαλιστικαί εἰσφοραί πλοιοκτήτου καί ἁλιεργατῶν θά καταβάλλωνται εἰς Ν.Α.Τ., Ι.Κ.Α. καί λοιπά Ἀσφαλιστικά Ἱδρύματα ὑπό τῶν κατά νόμον ὑποχρέων πρός τοῦτο καί κατά τήν νόμιμον ἀναλογίαν ἐργοδότου καί ἐργαζομένων.

Ἡ παρούσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 6 Μαΐου 1963

Συλλογική σύμβασις έργασίας πλοιοκτητών και άλιεργατών «γρι - γρι» Ν. Άρτάκης

Άπό 15 Μαρτίου έως 20 Νοεμβρίου 1963

Έν Ν. Άρτάκη σήμερον την 15.3.1963 οί έν τῷ τέλει τῆς παρούσης συμβαλλόμενοι πλοιοκτῆται καί άντιπρόσωποι τοῦ σωματείου άλιεργατῶν Νέας Άρτάκης ἐνώπιον καί τοῦ προϊσταμένου τῆς Λιμενικῆς Άρχῆς Χαλκίδος Ύποπλοχάρχου Λ.Σ. Γ. Τσούρη συνεφώνησαν καί συνωμολόγησαν τά κάτωθι ὅσον ἀφορᾷ τήν διενέργειαν τῆς διά συγκροτημάτων «γρι - γρι» άλιευτικῆς ἐργασίας.

Κεφάλαιον Α'

Οἰκονομική ἐκμετάλλευσις

Άρθρον 1

Ώς ἀκαθάριστον ἔσοδον τοῦ άλιευτικοῦ συγκροτήματος κυκλικῶν δικτύων (γρι - γρι) εἶναι τό ἀκαθάριστον προϊόν, τό ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν παρ' αὐτοῦ άλιευομένων ἰχθύων καί ἥτις πραγματοποιεῖται ἐν Ν. Άρτάκῃ ἤ άλλαχοῦ διά τοῦ άντιπροσώπου τούτου (μανάβη).

Άρθρον 2

Τά τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καί τῆς διανομῆς τοῦ προϊόντος τῆς άλιείας μεταξύ ἐργατῶν καί πλοιοκτητῶν ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως: Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων μετά τήν ἀφαίρεσιν τῶν ἐργατικῶν τοῦ λιμένος, μεταφορικῶν, προμηθειῶν καί πάγου οἱ άλιεργάται θά λαμβάνουν 8,50 (πλοκάδα).

Άρθρον 3

1) Ἐκ τοῦ παραμένοντος ποσοῦ θά ἀφαιρεθοῦν τά καταβαλλόμενα χρηματικά ποσά διά τήν ἀγοράν τροφίμων, διά τήν τροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος, διά τήν ἀγοράν ἀνταλλακτικῶν λαμπῶν (μπέκ, ἀμίαντα, γυαλιά, πηλοί, πυροσωλῆνες, παπαγάλοι, σπιρτιέρες, μακροσωλῆνες).

2) Διά τήν ἀγοράν καυσίμων καί λιπαντικῶν.

3) Αἱ ἐπισκευαί τῶν ἀνταλλακτικῶν τῶν λαμπῶν καί γεννητρίας φωτισμοῦ. Μία βαφή δικτύων καί ἐφ' ὅσον πραγματοποιηθῇ αὕτη (βαρβακερῶν) καί δι' ὅσα ἀγκυροβόλια λέμβων χαθοῦν.

4) Αἱ ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί ἐργοδότου καί ἐργατῶν καί ἡ ἐκ 5 o/o προμήθεια τοῦ ἐμπόρου Χαλκίδος, ἐφ' ὅσον τό άλίευμα πωλεῖται εἰς τόν λιμένα Χαλκίδος. Ἐφ' ὅσον τό άλίευμα πωλεῖται εἰς ἄλλους λιμένας (ἐπί πλαμᾶ) (π.χ. εἰς λιμένας Πειραιῶς, Ραφήνας, Ὠρωποῦ, Ἐρετρίας, Ἀλιβερίου, Λίμνης, Ἀταλάντης, Ἁγίου Κωνσταντίνου Στυλίδος, Βόλου) ἡ προμήθεια τοῦ μανάβη Χαλκίδος δέν θά ὑπερβαίνῃ τά 4 1/2 o/o.

5) Τό ἀπόβαρον τοῦ τελλάρου καθορίζεται ὡς ἔχει τοῦτο καί ἐν κιλόν ἐπί πλέον ὡς ἐνοίκιον μόνον, ἐφ' ὅσον τό άλίευμα πωλεῖται εἰς Χαλκίδα.

6) Αἱ πρός τό Ι.Κ.Α. εἰσφοραί ἑκάστου σκοταδιοῦ ὑπολογίζονται βάσει ἡμερομισθίων 25 ἡμερῶν. Άλιεργάτης ἀπουσιάζων ἄνευ ἀδείας τοῦ ψαροκαπετάνιου στερεῖται τοῦ δικαιώματος ἀναγνωρίσεως τῶν ἡμερῶν ἀπουσίας.

7) Ὡς ἐργάσιμοι ἡμέραι θεωροῦνται ἅπασαι αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς τό συγκρότημα εἶναι συγκεκροτημένον, ὥστε καί ἄν δέν ἐργασθῇ λόγῳ ἀνωτέρας βίας (π.χ. κακοκαιρίας, ἀναγνωριζομένης ἐπισήμου ἀργίας τοῦ σκάφους λόγῳ ποινῆς παρά τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς).

8) Ἕκαστος πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται διά την ἐξασφάλισιν ἑνός προϊόντος γεύματος ἐξ ἰχθύων, ἑνός μεσημβρινοῦ συσσιτίου καί ξηρᾶς τροφῆς διά τό δεῖπνον, ἐφ' ὅσον τό συγκρότημα δέν προσορμίζεται εἰς Νέαν Άρτάκην. Ἐάν τό συγκρότημα προσορμίζεται εἰς Νέαν Άρτάκην θά χορηγῆται εἰς ἕκαστον άλιεργάτην ἕνα κιλό ἰχθύων ἀναλόγου ποσότητος ἀπό 10 τελλάρα καί ἄνω δύο κιλά ἰχθύων.

Άρθρον 4

α) Μετά την ἀφαίρεσιν τῶν ἀνωτέρω προκύπτει τό καθαρόν ἔσοδον, τό ὁποῖον κατανέμεται μεταξύ πλοιοκτήτου ἑκάστου συγκροτήματος καί άλιεργατῶν ὡς ἀκολούθως: Κατά 50 o/o οἱ πλοιοκτῆται καί 50 o/o οἱ άλιεργάται.

β) Ἐφ' ὅσον τά συγκροτήματα ἐργάζονται εἰς λιμένα Καβάλας, ὁ μανάβης Χαλκίδος θά δικαιοῦται προμηθείας 2 o/o, ἐφ' ὅσον τό προϊόν τοῦ άλιεύματος δέν ὑπερβαίνει τάς 100.000 δραχμάς· πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου την προμήθειαν ἀναλαμβάνουν ἐξ ὁλοκλήρου οἱ πλοιοκτῆται.

Άρθρον 5

Ἡ χρηματική ἐκκαθάρισις λαμβάνει χώραν εἰς τό τέλος ἑκάστου σκοταδιοῦ.

Ἡ λογιστική ἐκκαθάρισις ἑκάστης ἡμέρας λαμβάνει χώραν τό ἀργότερον ἐντός τριῶν ἡμερῶν.

Άρθρον 6

Ἕκαστος πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται, ὅπως παραδώσῃ τό συγκρότημά του κανονικῶς ἐξωπλισμένον. Ἅπασαι αἱ δαπάναι προετοιμασίας τοῦ συγκροτήματος βαρύνουν τόν πλοιοκτήτην.

Άρθρον 7

Παρά τῶν άλιεργατῶν ἑκάστου συγκροτήματος θά ὑποδεικνύεται εἷς άντιπρόσωπος τῶν (γραμματικός), ὅστις θά παρακολουθῇ γενικῶς την πώλησιν τῶν άλιευομένων ἰχθύων, καθώς καί τά ἐν ἄρθρῳ 2 καί 3 ἀναφερόμενα ἔξοδα. Ὁ άντιπρόσωπος οὗτος θά ἀναγνωρίζεται ὑποχρεωτικῶς ἀπό τούς πλοιοκτήτας.

Άρθρον 8

Ἡ παραλαβή ψαροπούλας θά γίνεται κατά την κρίσιν τοῦ πλοιοκτήτου ἤ κυβερνήτου, ἡ δέ ἀποιβή θά συμφωνῆται ἀπό κοινοῦ (πλοιοκτῆται - άλιεργάται).

Κεφάλαιον Β'

Γενική ἐκμετάλλευσις

Άρθρον 9

α) Ἡ άλιευτική ἐργασία κατευθύνεται παρά τοῦ ἀρχηγοῦ (ψαροκαπετάνιου), ὅστις εἶναι συνυπεύθυνος μετά τοῦ κυβερνήτου πορείας διά τήν τήρησιν τῶν περί άλιείας καί ναυσιπλοΐας διατάξεων καί τῶν εἰδικῶν διαταγῶν τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς.

β) Εἰς τόν ψαροκαπετάνιον οἱ άλιεργάται ὑ-

φείλουσιν ὑπακοὴν διὰ τὴν διενέργειαν τῆς ἁλιευτικῆς ἐργασίας.

Προσωπικὸν συγκροτήματος

Ἄρθρον 10

α) Τὸ ἐκ ναυτικῶν προσωπικὸν συγκροτεῖται κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις περὶ συνθέσεως σκαφῶν, ἡ δὲ ἀμοιβή του θὰ γίνεται διὰ συμφωνίας.

β) Οἱ ἁλιεργάται θὰ προέρχωνται ὑποχρεωτικῶς ἐκ τοῦ Σωματείου Ἁλιεργατῶν Ν. Ἀρτάκης.

γ) Ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις ἁλιεργατῶν μὴ μελῶν τοῦ ἀνωτέρω σωματείου, ἐφ' ὅσον προσληφθοῦν ἅπαντες οἱ ἁλιεργάται μέλη τοῦ ὡς ἄνω σωματείου. Πᾶς ἁλιεργάτης, ὅστις δὲν ὑπακούει, θὰ διαγράφεται ἐκ τοῦ Σωματείου Ν. Ἀρτάκης ἢ ὅστις ἐργάζεται εἰς ξένην ἁλιευτικὴν περιφέρειαν.

Διάφοροι διατάξεις

Ἄρθρον 11

α) Τὰ ἁλιευτικὰ συγκροτήματα ἀρχοῦσιν ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τὴν Μεγάλην Δευτέραν ἕως τὴν Δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

β) Τὸ ἁλιευτικὸν σκοτάδι διαρκεῖ τοὐλάχιστον 23 ἡμέρας, ὑπολογιζομένων ὑποχρεωτικῶς σὺν 2 ἡμερῶν ἐργασίας ξηρᾶς, μεθ' ἃς τὰ συγκροτήματα ἀναπαύονται ἐπὶ πενθήμερον, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς ἡμέρας παύσεως τῆς ἐργασίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πενθημέρου ἀναπαύσεως θὰ ὑποχρεώνωνται οἱ ἁλιεργάται ἑκάστου συγκροτήματος νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὰς συνήθεις μικροεπισκευὰς τῶν δικτύων ἢ ἄλλην ἐργασίαν, ὑποδεικνυομένην παρὰ τοῦ πλοιοκτήτου ἢ κυβερνήτου.

γ) Ἅπαντα τὰ συγκροτήματα ἐκκινοῦσι καὶ διακόπτουσι δι' ἀνάπαυσιν (παῖτος) τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

δ) Οὐδεὶς ἁλιεργάτης δύναται νὰ ἀπουσιάσῃ τοῦ συγκροτήματος ἄνευ ἀδείας τοῦ ψαροκαπετάνιου.

ε) Οὐδεὶς ἐκ τοῦ πληρώματος δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ ἰχθῦς ἐκτὸς τῶν ὅσων εἰς ἕκαστον καὶ κατ' ἰδίαν κρίσιν χορηγεῖ ὁ ψαροκαπετάνιος, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιβαρύνουν τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Ἄρθρον 12

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἁλιευτικὴν περίοδον (σκοτάδι) αἱ εἰσπράξεις τῶν ἁλιευομένων ἰχθύων δὲν καλύπτουν τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰ 2 καὶ 3 ἄρθρα δαπάνας θὰ ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ ἑπόμενον σκοτάδι καὶ θὰ συμπίπτουν εἰς τὰ γενικὰ ἔξοδα.

Ἄρθρον 13

α) Ἐφ' ὅσον προβλέπεται κακοκαιρία καὶ τὸ συγκρότημα εἶναι ἠγκυροβολημένον εἰς θέσιν μὴ παρέχουσαν πλήρη ἀσφάλειαν, ὁ κυβερνήτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν ἐντὸς τοῦ συγκροτήματος παραμονὴν τῶν ἐκ ναυτικῶν καὶ ἁλιευτικῶν προσωπικόν.

β) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόκρυψις ἢ πώλησις ἰχθύων παρὰ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ συγκροτήματος.

γ) Ἡ Λιμενικὴ Ἀρχὴ ἐπιβάλλει τὰς δεούσας κυρώσεις ἐπὶ παραπτωμάτων καὶ παραβάσεων ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα καὶ δικαιοδοσίαν ταύτης. Ὁ κυβερνήτης τῆς πορείας καὶ ὁ ψαροκαπετάνιος ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἀναφέρωσιν εἰς τὴν Λιμενικὴν Ἀρχὴν πᾶν παράπτωμα ἢ παράβασιν τοῦ προσωπικοῦ, πραγματοποιουμένης σχετικῆς μνείας ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ σκάφους παρὰ τοῦ κυβερνήτου.

δ) Λαμπαδόρος, ἐπιδιδόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του εἰς ἑτέραν ἀπασχόλησιν (π.χ. ἁλιείας διὰ πετονιᾶς κλπ.), στερεῖται τοῦ δικαιώματος ἀπολαυῆς εἰδικευμένου προσθέτου μεριδίου τῆς αὐτῆς νυκτός.

Ἄρθρον 14

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει δι' ἓν ἔτος, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκκινήσεως (π.χ. τῆς ἁλιευτικῆς περιόδου τοῦ 1962 μέχρι τῆς 24 Νοεμβρίου τοῦ ἐ.ἔ.).

Ἐγένετο καὶ συνετάγη ἐν πρωτοτύπῳ εἰς τριπλοῦν καὶ ἔλαβεν ἀνὰ ἓν ἕκαστος τῶν συμβαλλομένων μερῶν καὶ ἓν ἡ Λιμενικὴ Ἀρχὴ καὶ ὑπογράφεται παρὰ τῶν συμβαλλομένων ὡς κατωτέρω.

	Διὰ
Οἱ ἐργοδόται	Σωματεῖον Ἁλιεργατῶν
	Ν. Ἀρτάκης
(Ὑπογραφαί)	(Ὑπογραφαί)

—

40213)Υ.309)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ αὐξήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων παρεχομένων συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 10 ο)ο ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 211 τῆς 17 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν».

2) Τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 702)Υ2)19.12.1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ περὶ αὐξήσεως τῶν συντάξεων κατὰ ποσοστὸν 15 ο)ο ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963.

3) Τὴν ἀπόφασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ληφθεῖσαν κατὰ τὴν 918 συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 3.5.1955 κοινοποιηθεῖσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 14786.16.5.1955 ἐγγράφου της.

4) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 7069)ΕΠ 175)6.3.1963 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ καὶ

5) Τὰς κρατούσας οἰκονομικὰς συνθήκας, ἀποφασίζομεν:

1. Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963 αὐξάνονται αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων καταβαλλόμεναι συντάξεις κατὰ ποσοστὸν δέκα τοῖς ἑκατὸν (10 ο)ο).

II. Τὸ σύνολον τῆς οὕτω αὐξανομένης συντάξεως ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ

τὰ τεθέντα ἀνώτατα ὅρια διὰ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 14786)16.5.1955 ἀποφάσεως τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαΐου 1963

—

34947|Σ.323|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου 4 εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 197 τῆς 7 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 912|1941 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 634|1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 901|8.2.1963 ἀναφορᾶς του.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 59|1963, συνεδρίασις 95 τῆς περιόδου ΙΙΙ' τῆς 11.3.1963), ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, προστεθῇ παράγραφος 4, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«4. Ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένη ἑξάμηνος προθεσμία διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος συνεχίσεως τῆς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ παρατείνεται ἐφ' ἅπαξ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης μέχρι καὶ τῆς 31.12.1963 διὰ τοὺς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως ταύτης ἐξελθόντας τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ταμείου, ἔχοντας δὲ δεκαετῆ (10) πραγματικὴν ἀσφάλισιν παρ' αὐτῷ καὶ στερουμένους δικαιώματος συνεχίσεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἀπριλίου 1963

—

25116|Σ.268|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς διεπούσης τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων νομοθεσίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 215 τῆς 21 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 4434|1924 «περὶ συστάσεως Ταμείων Ἀσφαλίσεως ταξιών τινων ἐργαζομένων (ἐφημεριδοπωλῶν, μισθωτῶν καὶ ἀρτεργατῶν)», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως.

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1260|6.6.1962 καὶ 1628|21.7.1962, 2672|13.11.1962 ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 56|28.6.1962, 79|26.11.1962 καὶ 94|7.3.1963 συνεδριάσεις του τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων ἐπέλθωσιν αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι :

1) Ἡ παράγραφος 9 τοῦ ἄρθρου 3 καταργεῖται :

2) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ τρίτου μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης μηνὸς ἕκαστος ἐφημεριδοπώλης ὑποχρεοῦται νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον μέχρι τῆς δεκάτης (10) τοῦ πολὺ ἑκάστου μηνὸς δελτίον ἐμφαῖνον τὰ κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα παραδοθέντα παρ' αὐτοῦ ἡμερησίως εἰς ἕκαστον Πρακτορεῖον ποσὰ δι' ἃ ὀφείλων τῶν παληθεισῶν παρὰ τοῦ ἰδίου καὶ ὑποκειμένων εἰς εἰσφορὰν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἐφημερίδων, περιοδικῶν καὶ λοιπῶν ἐντύπων.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποβολῆς τοῦ δελτίου ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ὁ χρόνος, εἰς ὃν ἀναγκαῖται τοῦτο, θεωρεῖται ἀδικαιολογήτως διακοπὴ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, μὴ ἀναγνωριζόμενος ὡς συνεχίζων.

Ὁ τρόπος τοῦ δελτίου, ὡς καὶ πᾶσαι ἀναγκαῖαι λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς των, καθορισθήσονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου».

3) Τὰ ἄρθρα 4, 5 καὶ 6 τροποποιοῦνται ὡς ἀκολούθως :

Ἄρθρον 4

Προϋποθέσεις ἐγγραφῆς ἠσφαλισμένων

1) Διὰ νὰ ἐγγραφῇ τις ὡς ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ταμείῳ δέον νὰ πληροῖ τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ καθοριζομένας προϋποθέσεις, πρόσετι δὲ :

α) Νὰ ὑποβάλῃ αἴτησιν ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ καὶ συνοδευομένην ὑπὸ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, ἐλλείφει δὲ τοιαύτης, πιστοποιητικοῦ ἀρμοδίας Ἀρχῆς, ἐξ ἧς νὰ ἐμφαίνεται ἡ ἐν τοῖς μητρώοις Δήμου τινὸς ἢ Κοινότητος ἐγγραφὴ του καὶ τὸ ἔτος γεννήσεως.

β) Νὰ κριθῇ ὑγιὴς καὶ ἱκανὸς διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος του παρὰ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου.

2) Ἡ ἰδιότης τοῦ αἰτοῦντος ἀσφάλισιν ἀποδεικνύεται προκειμένου περὶ ἐφημεριδοπωλῶν διὰ πιστοποιητικοῦ, ἐκδιδομένου ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ἐφημεριδοπωλῶν, προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων πρακτορείων διὰ πιστοποιητικῶν, ἐκδιδομένων ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, καὶ προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων τοῦ

Ταμείου ἐκ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τῆς πράξεως τοῦ διορισμοῦ των.

3) Οἱ ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Ταμείῳ ἔγγαμοι ἢ προστάται γονέων καὶ ἀδελφῶν ὑποχρεοῦνται νὰ συνυποβάλουν αὐτὴν τοῖς ἀνωτέρω καὶ πιστοποιητικὸν τῆς οἰκείας Ἀρχῆς, ἐμφαῖνον τὴν οἰκογενειακὴν κατάστασιν αὐτῶν, νὰ γνωστοποιῶσι δὲ τῷ Ταμείῳ τὰς ἑκάστοτε ἐπερχομένας μεταβολὰς τῆς οἰκογενειακῆς των καταστάσεως, ἐφ' ὅσον αὗται ἔχουν σχέσιν μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος καταστατικοῦ προβλεπομένας παροχάς.

4) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ὑποχρεοῦται νὰ παραλάμψῃ τὸν αἰτοῦντα ἀσφάλισιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἐγγραφῆς, μεθ' ἁπάντων τῶν δικαιολογητικῶν, εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ταμείου πρὸς ἐξέτασιν, ἥτις ὑποχρεοῦται νὰ ὁρίσῃ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διαβιβάσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰς αὐτήν.

Ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως δικαιολογητικῶν ἐκ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος ἀσφαλίσεως τὸ Ταμεῖον θὰ εἰδοποιῇ ἀμελλητὶ τὸν ἐνδιαφερόμενον, ἵνα συμπληρώσῃ ταῦτα.

Αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἐδάφιον προθεσμίαι ἀρχονται ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν δικαιολογητικῶν. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν προσελθῃ ἀδικαιολογήτως πρὸς ἐξέτασιν παρὰ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, ὑποχρεοῦται αὐτὸς νὰ καταβάλῃ πᾶσαν πραγματοποιηθεῖσαν δαπάνην συνεπείᾳ τῆς μὴ προσελεύσεως του.

5) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δύναται δι' ἀποφάσεώς του νὰ ἀξιοῖ παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων τὴν προσαγωγὴν καὶ ἑτέρων ἐκτὸς τῶν διὰ τοῦ παρόντος ὁριζομένων ἐγγράφων ἢ ἄλλων στοιχείων διὰ τὴν μόρφωσιν γνώμης ἐπὶ παντὸς σχετιζομένου μὲ τὸν ἠσφαλισμένον καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ Ταμείου ζητήματος.

Ἄρθρον 5

Συντάξιμος ὑπηρεσία

1) Ἡ συντάξιμος ὑπηρεσία διακρίνεται :

α) Εἰς τὸν χρόνον τῆς πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας.

β) Εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρισθείσης προϋπηρεσίας.

2) Ὡς χρόνος πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας λογίζεται :

α) Ὁ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου καὶ ἐφεξῆς χρόνος ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, μὴ δυνάμενος, διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καὶ ἐφεξῆς ὑπαχθησομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν, νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῶν ἓξ (6) μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως πρὸς ἐγγραφὴν των ὡς ἠσφαλισμένων.

Ἐπὶ ὑποβληθεισῶν ἀπὸ 31.7.1954 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης αἰτήσεων ἐγγραφῆς ἡ ἀσφάλισις ἄρχεται, προκειμένου μὲν περὶ ὑπαλλήλων, ἀφ' ἧς οὗτοι συμπεριελήφθησαν εἰς τὰς μισθοδοτικὰς καταστάσεις τοῦ οἰκείου ἐργοδότου καὶ κατεβλήθησαν εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου, προκειμένου δὲ περὶ ἐφημεριδοπωλῶν ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐναρξεως τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, μὴ δυναμένου πάντως νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῶν τριῶν (3) ἐτῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἐγγραφῆς του.

β) Ὁ χρόνος ὑπαγωγῆς ἐν τῇ ἀσφαλίσει παρ' ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως, συμφώνως τῷ ν.δ. 4202/1961 «περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως».

3) Ὡς χρόνος προϋπηρεσίας λογίζεται :

α) Ἡ ἀναγνωρισθεῖσα δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ἐξαγορασθεῖσα προϋπηρεσία κατ' ἐφαρμογὴν τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων.

β) Ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑποχρεωτικῆς ἐφεδρικῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐμπίπτει εἰς τὸν μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ταμείῳ χρόνον καὶ ἐφ' ὅσον ἐντὸς τριμήνου (3) ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως του ἀνέλαβε νέαν τὴν ἄσκησιν ἀσφαλιζομένου παρὰ τῷ Ταμείῳ ἐπαγγέλματος, ὡς καὶ ὁ χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὡς παλαιοῦ πολεμιστοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ἐξαγορασθῇ οὗτος, κατὰ τὰ κατωτέρω ἐν παραγράφοις 4 καὶ 5 εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

Δὲν ἀναγνωρίζεται ἡ ἐν τῷ στρατῷ ἀναγκαστικὴ ὑπηρεσία λόγῳ ἀνυποταξίας ἢ ἄλλης ποινῆς.

Δὲν ὑπόκειται εἰς ἐξαγορὰν ἡ ὡς ἄνω ἀναγνωριζομένη στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, δι' ἣν κατεβλήθησαν εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου.

4) Ἡ ἀναγνώρισις καὶ ἡ ἐξαγορὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας πραγματοποιεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὑποβαλλομένῃ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἓξ (6) μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐπανεισαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.

Προκειμένου περὶ τῶν ἤδη ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου ἢ τῶν διακοψάντων τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ μὴ συνταξιοδοτηθέντων ὁριστικῶς, ἡ περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ ἐξαγορᾶς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας αἴτησις δύναται νὰ ὑποβληθῇ ἐντὸς ἓξ (6) μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Τὸ ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καθορίζεται εἰς ποσοστὸν ἴσον πρὸς πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (5%) ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παρόντος συνταξίμων ἀποδοχῶν τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς εἴκοσιν (20) ἔτη πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, προκειμένου περὶ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἠσφαλισμένων, εἰς τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἐξαγορᾶς ἀναγνωριζομένης ὑπηρεσίας δι' προκειμένου περὶ τῶν ἐφεξῆς ὑπαχθησομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Τὸ ὡς ἄνω ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς ἐξοφλεῖται ἀτόκως διὰ μηνιαίων δόσεων, ὧν ὁ ἀριθμὸς καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δὲν δύναται δὲ νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν τριάκοντα ἓξ (36).

Ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως ἀσφαλιστικῆς πε-

ριπτώσεως πρὸ τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως τοῦ ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς ἀνεγνωρισμένης προϋπηρεσίας καὶ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὀφειλῆς παρακρατεῖται ἐκ τῆς μηνιαίας συντάξεως τῶν δικαιούχων καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτῶν παρὰ τῶν δικαιοδόχων τούτων διὰ δόσεων, ὧν ὁ ἀριθμός, καθοριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν 36. Ἐν οὐδεμιᾷ πάντως περιπτώσει ἑκάστη δόσις δύναται νὰ εἶναι μείζων τοῦ 1,4 τῆς συντάξεως.

Ἑκάστη δόσις ὀφειλῆς δι' ἐξαγορὰν τόσων τῆς ἀνεγνωρισμένης προϋπηρεσίας, ὅσων καὶ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων, εἶναι καταβλητέα μέχρι τῆς 15ης ἑκάστου μηνός. Ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως δόσεώς τινος ἐπιβαρύνεται αὕτη μὲ τέλος καθυστερήσεως 10 ο/ο.

Ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως πλέον τῶν 6 μηνιαίων δόσεων τὸ ὑπολειπόμενον χρονικὸν διάστημα τῆς μὴ ἐξαγορασθείσης προϋπηρεσίας δὲν ἀναγνωρίζεται.

5) Αἱ ὡς ἄνω διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ συνταξιοδότησιν κατὰ τὴν ἰσχὺν τῆς παρούσης τελούντων ἠσφαλισμένων ἢ δικαιοδόχων αὐτῶν, ὧν ἡ ἐκδίκασις τῶν αἰτήσεων περὶ συνταξιοδοτήσεως των ἐκκρεμεῖ εἰσέτι.

6) Χρόνος συντάξιμον ὑπηρεσίας μέχρι καὶ τοῦ ὅλου μηνὸς δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, πέραν δὲ τῶν 6 μηνῶν λογίζεται ἔτος συμπεπληρωμένον.

7) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δι' ὧν καθορίζεται ὁ χρόνος τῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων, ὡς καὶ αἱ ἀπορριπτικαὶ τοιαῦται, ὑπόκεινται ἐφ' ἅπαξ εἰς ἀναθεώρησιν ἐπὶ αἰτήσει τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως των εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Ἄρθρον 6

Συντάξιμοι ἀποδοχαί

1) Συνταξιμοι ἀποδοχαὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν παροχῶν λογίζεται ὁ μέσος ὅρος τῶν τοιούτων κατὰ τοὺς τελευταίους 36 μῆνας πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, προσδιοριζόμεναι εἰδικῶς ὡς κάτωθι:

α) Διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ἠσφαλισμένων ἐφημεριδοπωλῶν τὰ κατὰ 10 ο/ο ηὐξημένα κατώτατα ὅρια τῶν βασικῶν μισθῶν τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄρρενος προσωπικοῦ γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων (ἄνευ τῶν οἰκογενειακῶν καὶ πάσης φύσεως ἄλλων ἐπιδομάτων καὶ λοιπῶν προσαυξήσεων), τὰ ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὰ συντάξιμα ἔτη πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας των.

β) Διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ἠσφαλισμένων ὑπαλλήλων Πρακτορείων οἱ εἰς αὐτοὺς καταβαλλόμενοι καὶ ὑποκείμενοι εἰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἀποδοχαί των, μὴ δυνάμεναι ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι ἀνώτεραι τῶν κατὰ 15 ο/ο ηὐξημένων κατωτάτων ὁρίων τῶν βασικῶν μισθῶν (πλὴν τῶν οἰκογενειακῶν καὶ πάσης φύσεως ἄλλων ἐπιδομάτων καὶ λοιπῶν προσαυξήσεων) τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄρρενος προσωπικοῦ γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

2) Διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ἠσφαλισμένων ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου, αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προηγουμένου μηνὸς τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως.

3) Διὰ πάσας τὰς ἄνω κατηγορίας ἠσφαλισμένων αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσδιοριζόμεναι συντάξιμοι ἀποδοχαὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνουν τὰς δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας τετρακοσίας (3.400).

4) Προκειμένου περὶ τῶν ὑπαλλήλων Πρακτορείων ὡς ὑπηρεσία διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ εἰς ταύτην ἀντιστοιχοῦντος κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἄρρενος προσωπικοῦ γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων λογίζεται ἡ ὑπὸ τῆς σχετικῆς νομοθεσίας ἀναγνωριζομένη τοιαύτη, διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὁποίας ἕκαστος ἠσφαλισμένος ὑποχρεοῦται νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τὰ κάτωθι δικαιολογητικὰ ἐντὸς προθεσμίας ἓξ (6) μηνῶν ἀπὸ τῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ τῆς ἐπανασφαλίσεώς των:

α) Ὑπεύθυνον δήλωσιν, εἰς ἣν νὰ ἀναφέρεται τὸ σύνολον τῆς πραγματοποιηθείσης ὁμοειδοῦς προϋπηρεσίας εἰς πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεις.

β) Πάσας τὰς ἀναγκαίας βεβαιώσεις καὶ πιστοποιητικά, ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁμοειδὴς προϋπηρεσία.

γ) Βεβαίωσιν τοῦ πρακτορείου, παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ, ἐμφαίνουσα τὴν παρ' αὐτοῦ (τοῦ Πρακτορείου) ἀναγνωριζομένην ὁμοειδῆ προϋπηρεσίαν.

Οἱ ἤδη ὑπηρετοῦντες ἠσφαλισμένοι ὑπάλληλοι Πρακτορείων ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβάλουν τὰ ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ γ' ὡς ἄνω δικαιολογητικὰ ἐντὸς ἓξ (6) μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

Προϋπηρεσία μὴ ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀρχικὴν ὑπεύθυνον δήλωσιν τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ προβαλλομένη μεταγενεστέρως, ὡς καὶ τοιαύτη μὴ ἀναγνωριζομένη παρὰ τοῦ Πρακτορείου, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θὰ προσμετρῆται.

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν δὲν ὑποβληθοῦν τὰ ὡς ἄνω στοιχεῖα ἐντὸς τῆς τασσομένης προθεσμίας, ὡς ὑπηρεσία διὰ τοὺς ὡς ἄνω ὑπολογισμοὺς θὰ λογίζεται ἡ ἀναγνωριζομένη ὑπὸ τοῦ Ταμείου συντάξιμος πραγματικὴ ἐν ἀσφαλίσει τοιαύτη.

Περὶ τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς ὡς ἄνω προϋπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων ἀποφασίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου κατ' ἐλευθέραν καὶ ἀνέλεγκτον κρίσιν αὐτοῦ.

4) Αἱ παράγραφοι 1 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 7 τροποποιοῦνται ὡς ἀκολούθως:

1) Τὸ Ταμεῖον διοικεῖται ὑπὸ δεκαμελοῦς (10) Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀποτελουμένου:

α) Ἐκ τοῦ προέδρου.

β) Ἐκ δύο (2) δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐξ ὧν ὁ εἷς τοὐλάχιστον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

γ) Ἐξ ἑνὸς (1) ἐκπροσώπου τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καὶ ἑνὸς (1) διευθυντοῦ Πρακτορείων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν.

δ) Ἐκ τεσσάρων (4) μελῶν ἐκ τῆς τάξε-

ως τῶν ἠσφαλισμένων, ἐξ ὧν ὁ εἷς (1) ἐκ τῆς τάξεως τῶν ὑπαλλήλων Πρακτορείων, δύο (2) ἐκ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν Ἀθηνῶν καὶ εἷς (1) ἐκ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν Πειραιῶς.

ε) Ἐξ ἑνὸς (1) μέλους ἐκ τῆς τάξεως τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου.

ϛ) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τοὐλάχιστον ἑπτὰ (7) μελῶν, ἐν οἷς ὁ πρόεδρος ἢ ὁ ἀναπληρῶν τοῦτον ἀντιπρόεδρος, καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγωτέρων τῶν ἓξ (6).

Μέχρι τοῦ διορισμοῦ τῶν δι' αὐτῆς παρούσης προστιθεμένων μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ὧν ἡ θητεία θέλει λήξει ὁμοῦ μετὰ τῆς τοιαύτης τῶν ἤδη διορισμένων μελῶν τοῦ ὡς ἄνω Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοῦτο νομίμως συνέρχεται καὶ συνεδριάζει ὑπὸ τὴν ὑφισταμένην σήμερον συγκρότησιν αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχυούσας τῆς παρούσης ἰσχυούσας προϋποθέσεις ἀπαρτίας καὶ λήψεως ἀποφάσεων.

5) Τὸ ἄρθρον 13 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

1) Ὁ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται συντάξεως, ἐὰν:

α) Ἐπραγματοποίησεν 25 ἐτῶν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς 20ετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει τοιαύτην, καὶ συνεπλήρωσε, προκειμένου μὲν περὶ τῶν ὑπαλλήλων Πρακτορείων Ἐφημερίδων καὶ τοῦ Ταμείου τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν τὸ 55ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Προκειμένου περὶ θηλέων ἠσφαλισμένων τὰ ἀνωτέρω ὅρια ἡλικίας μειοῦνται κατὰ 3 ἔτη.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος συνεπλήρωσε τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ ὁριζομένην συντάξιμον ὑπηρεσίαν δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἠλαττωμένης κατὰ ἓν (1) δι' ἕκαστον ἔλλειπον πλήρες ἔτος ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 55ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, προκειμένου περὶ ἐφημεριδοπωλῶν, τὸ 55ὸν δὲ προκειμένου περὶ ὑπαλλήλων Πρακτορείων καὶ τῶν τοιούτων τοῦ Ταμείου.

Ἐκ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζομένου χρόνου πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας δέον νὰ ἐχῃ πραγματοποιηθῇ παρὰ τῷ Ταμείῳ εἴκοσι (20) μηνῶν τοὐλάχιστον τοιοῦτος ἐντὸς τῆς τελευταίας πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως δετίας (πενταετίας).

β) Λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του διὰ χρονικὸν διάστημα μέλλον νὰ διαρκέσῃ, κατὰ πρόβλεψιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου, πλέον τῶν ἓξ μηνῶν, ἐὰν ἐπραγματοποίησε δεκαετῆ (10) τοὐλάχιστον πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς εἴκοσι (20) μηνῶν τοὐλάχιστον τοιαύτην παρὰ τῷ Ταμείῳ κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως πενταετίαν (5) ἢ ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑπηρεσίας, ἐὰν ἡ ἀναπηρία ὀφείλεται εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης (ἐργατικὸν ἀτύχημα).

Ἐὰν τὸ γεγονὸς τὸ θεμελιοῦν τὸ εἰς παροχὰς δικαίωμα ὀφείλεται εἰς βίαιον συμβάν, μὴ ἐπελθὸν ὅμως ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπηρεσίας, διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἀρκεῖ ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἡμίσεος μόνον τοῦ ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου καθοριζομένου χρόνου ὑπηρεσίας.

γ) Ὁ ἀπολυόμενος τῆς ὑπηρεσίας ὑπάλληλος συνεπείᾳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον οὗτος συνεπλήρωσεν 20ετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς δετῆ τοὐλάχιστον παρὰ τῷ Ταμείῳ κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως δετίαν, ἡλικίαν δὲ ἀνωτέραν τῶν 60 ἐτῶν κατὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόλυσις δὲν ὀφείλεται εἰς ἀδίκημα στρεφόμενον κατὰ τοῦ Ταμείου, δι' ὃ οὗτο ἐτιμωρήθη δι' ἀμετακλήτου ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου εἰς βαθμὸν πλημμελήματος ἢ κακουργήματος. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, ἐὰν ὑπάρχωσι πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 4 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ταῦτα δικαιοῦνται τῆς συντάξεως, ἧς θὰ ἐδικαιοῦντο εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου.

2) Τὸ γεγονὸς τῆς κατὰ ἐδάφιον β' § 1 τοῦ παρόντος ἀνικανότητος ἀποδεικνύεται διὰ παντὸς στοιχείου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνάπηρος ἐκ προθέσεως ἢ συνεπείᾳ πλημμελήματος ἢ κακουργήματος διαπραχθέντος παρ' αὐτοῦ, ἀποδεικνύεται δὲ ἡ ἕνοχή του δι' ἀμετακλήτου δικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχωσι πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 4 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ταῦτα δικαιοῦνται τῆς συντάξεως, ἧς θὰ ἐδικαιοῦντο εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου.

3) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δύναται νὰ παραπέμπῃ εἰς τὴν Ὑγειονομικὴν Ἐπιτροπὴν πρὸς ἐπανεξέτασιν τοὺς συνταξιοδοτουμένους συνεπείᾳ ἀνικανότητος ἐντὸς δετίας ἀπὸ τῆς ὁριστικῆς κρίσεως των καὶ ἐφ' ὅσον κριθοῦν ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν νὰ διακόπτῃ τὴν περαιτέρω συνταξιοδότησίν των.

4) Ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου τοῦ Ταμείου ἢ ἠσφαλισμένου μετὰ 10ετῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς εἴκοσι (20) μηνῶν τοὐλάχιστον παρὰ τῷ Ταμείῳ τοιαύτην κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως δετίαν ἢ ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας καὶ χρόνου ὑπηρεσίας ἐν περιπτώσει βιαίου συμβάντος δικαιοῦνται συντάξεως τὰ κατὰ κατιοῦσαν ὁριζόμενα πρόσωπα:

α) Ἡ χήρα ἢ ὁ ἄπορος καὶ ἀνάπηρος χήρος, οὗ ἡ συντήρησις ἐβάρυνε κυρίως τὴν θανοῦσαν.

β) Τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωρισθέντα καὶ υἱοθετηθέντα, ὧν ἡ υἱοθεσία ἔλαβε χώραν ἓν τοὐλάχιστον ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου του ἢ τῆς χορηγήσεως συντάξεως εἰς τὸν θε-

τὸν πατέρα (μητέρα) καὶ τὰ ὁποῖα δὲν λαμβάνουσι σύνταξιν, οὔτε ἔχουν ἴδιον ἐπαρκῆ εἰσόδημα, καὶ ἐπὶ θανάτου ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου καὶ τὰ νόθα αὐτῆς τέκνα.

γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ οἱ ὀρφανοὶ τοῦ φυσικοῦ γονέως προγονοί, ἐφ' ὅσον πάντες οὗτοι συνετηροῦντο κυρίως ὑπὸ τοῦ θανόντος (θανούσης).

δ) Οἱ γονεῖς, ἐὰν ἡ συντήρησίς των ἐβάρυνε τὸν θανόντα (ἢ τὴν θανοῦσαν).

ε) Ἡ χήρα (χῆρος) δὲν δικαιοῦται συντάξεως.

Α'. Ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ συζύγου (τῆς συζύγου) ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρόδου ἑνὸς (1) ἔτους ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἐκτός :

α) Ἐὰν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς οἱονδήποτε ἀτύχημα.

β) Ἐὰν ὑφισταμένου τοῦ γάμου ἐγεννήθη ἢ διὰ γάμου ἐνομιμοποιήθη τέκνον.

γ) Ἐὰν ἡ χήρα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τελῇ εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης, καὶ

Β'. Ἐὰν ὁ θανὼν (θανοῦσα) ἐλάμβανε κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου σύνταξιν ἀναπηρίας ἢ γήρατος, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρόδου 24 μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἐκτὸς ἂν συντρέχῃ λόγος τις ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα α', β', γ' ἀναφερομένων.

6) Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, εἰς ἣν δικαιοῦται ἡ χήρα (χῆρος), ἰσοῦται πρὸς τὰ 70 ο/ο τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης).

7) Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, εἰς ἣν δικαιοῦται ἕκαστον τέκνον, ἰσοῦται πρὸς τὰ δέκα ἑκατοστὰ (10 ο/ο) τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης).

Προκειμένου ὅμως περὶ τέκνων ὀρφανῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον σύνταξις ἑκάστου τέκνου τριπλασιάζεται.

Τὸ σύνολον πάντως τῶν συντάξεων τῆς χήρας (χήρου) καὶ τῶν τέκνων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης) καὶ μὴ ὑπαρχούσης καὶ χήρας (χήρου) δικαιουμένης συντάξεως τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστὰ (80ο/ο) τοῦ ἐν λόγῳ ποσοῦ.

Ἐὰν τὸ σύνολον τῶν συντάξεων ὑπερβαίνῃ τὰ ὅρια τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου, ἡ σύνταξις ἑκάστου δικαιουμένου μειοῦται ἀναλόγως.

8) Οἱ περὶ ὧν ἡ παράγραφος 4 τοῦ παρόντος ἔγγονοί, προγονοὶ καὶ γονεῖς δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν χήρα (χῆρος) ἢ τέκνα δικαιούμενα συντάξεως ἢ ἐπὶ ὑπαρχόντων τοιούτων διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν εἰς σύνταξιν δικαιωμάτων αὐτῶν δὲν ἐξαντλεῖται τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης).

9) Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἑκάστου ἔγγονοῦ, προγονοῦ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς χήρας μητρὸς ἰσοῦται πρὸς τὰ εἴκοσι ἑκατοστὰ (20 ο/ο) τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης), τῆς δὲ χήρας μητρὸς εἰς τὰ (40 ο/ο) τῆς αὐτῆς συντάξεως, χωρὶς ὅμως τὸ σύνολον τῆς συντάξεως τῶν ἐγγονῶν, προγονῶν καὶ γονέων νὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῆς προηγουμένης παραγράφου τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστὰ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ἧς θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ θανών (θανοῦσα), ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τῆς αὐτῆς παραγράφου τὸ ποσὸν τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος τῆς χήρας (χήρου) ἢ τῶν τέκνων.

Αἱ διατάξεις τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως ἐν προκειμένῳ.

10) Ὡς σύνταξις τοῦ θανόντος (θανούσης) διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ποσοστῶν τῶν συντάξεων τῶν περὶ ὧν τὸ παρὸν ἄρθρον μελῶν οἰκογενείας λογίζεται τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανεν ὁ θανὼν (θανοῦσα) συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ εἰς ὃ θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος, ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του καθίστατο συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας, μὴ συνυπολογιζομένων τῶν τυχὸν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν καὶ πάσης φύσεως ἐπιδομάτων.

11) Πρόσωπα ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον δικαιουμένων συντάξεως στεροῦνται παντὸς ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος, ἐὰν δι' ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου ἦθελον καταδικασθῇ διὰ πρᾶξιν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου (τῆς ἠσφαλισμένης ἢ τῆς συνταξιούχου).

6) Τὸ ἄρθρον 18 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

Ἄρθρον 18

Προσδιορισμὸς τῆς συντάξεως. Ἐναρξις - Λῆξις

1) Τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου παρεχομένης συντάξεως εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους ἰσοῦται διὰ μὲν τοὺς ἔχοντας συντάξιμον πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν μέχρι τριάκοντα πέντε ἐτῶν πρὸς τόσα πεντηκοστὰ τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν ὅσα τὰ ἔτη ὑπηρεσίας ταύτης μειωμένα κατὰ ἓν ἔτος, διὰ δὲ τοὺς ἔχοντας ταυτότην ἄνω τῶν 35 ἐτῶν ἴσα πρὸς τόσα πεντηκοστὰ ὅσα τὰ ἔτη ὑπηρεσίας, ἄνευ μειώσεως τινος.

2) Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω βάσει τῶν ἐτῶν πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας ἐξευρισκομένη βασικὴ σύνταξις προσαυξάνεται κατὰ ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (1ο/ο) δι' ἕκαστον ἔτος ἀναγνωρισθείσης προϋπηρεσίας καὶ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

3) Εἰς τοὺς συνταξιούχους χορηγεῖται ἐπὶ πλέον ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἴσον πρὸς 10ο/ο τῆς συντάξεως διὰ τὴν σύζυγόν του καὶ 5ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι δύο τοιούτων μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, προκειμένου περὶ ἀρρένων, τοῦ 30ου δὲ προκειμένου περὶ θηλέων, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος βαρύνεται κυρίως μὲ τὴν συντήρησίν των.

4) Εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους χορηγεῖται εἰδικὸν ἐπίδομα δραχμαὶ ἑκατὸν (100) μηνιαίως.

5) Ἡ μηνιαία σύνταξις μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων καὶ ἐπιδομάτων δὲν δύναται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ εἶναι ἀνωτέρα τοῦ 80ο/ο τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ὑπολο-

γίζεται αὕτη, μη δυναμένη ἐν παση περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῶν δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2 500) δραχμῶν.

Αἱ ἀπονεμηθεῖσαι καὶ ἐφεξῆς ἀπονεμόμεναι συντάξεις δὲν δύνανται νὰ εἶναι κατώτεραι :

α) Τοῦ ποσοῦ τῶν ἐνενήκοντα ἑκατοστῶν (90ο ο) τῆς ἀντιστοιχούσης συντάξεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος εἰς 20ετῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν καὶ συνταξίμων ἀποδοχῶν ἴσων πρὸς τὰ κατώτατα ὅρια τῶν βασικῶν μισθῶν τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἔργου προσωπικοῦ γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων (ἄνευ τῶν οἰκογενειακῶν καὶ πάσης φύσεως ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων) διὰ τοὺς ἀμέσως συνταξιοῦχους ἀνεξαρτήτως γένους αὐτῶν, προσαυξανομένου κατὰ τὰ ποσοστὰ τῶν τυχὸν προστατευομένων μελῶν τῆς οἰκογενείας των.

β) Τοῦ ποσοῦ τῶν ὀγδοήκοντα τοῖς ἑκατὸν (80ο/ο) διὰ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα καὶ ἑβδομήκοντα τοῖς ἑκατὸν (70ο/ο) διὰ τὰ λοιπὰ μέλη οἰκογενείας ἠσφαλισμένου ἢ ἀμέσως συνταξιοῦχου τῆς ὡς ἄνω 20ετίας (συνολικῶν ποσῶν συντάξεως πάντων τῶν δικαιουμένων τοιαύτης μελῶν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, τούτων μὴ δικαιουμένων προσαυξήσεως λόγῳ ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν).

6) Προκειμένου περὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καὶ ἐφεξῆς συνταξιοδοτουμένων λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας βασικῆς συντάξεως δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ποσοῦ συντάξεως ἠσφαλισμένου ἐφημεριδοπώλου, ἔχοντος 20ετῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, ἐπιφυλασσομένου τοῦ περιορισμοῦ τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 5 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

7) Οὐδεὶς δικαιοῦται περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεων παρὰ τοῦ Τ.Σ.Ε.Υ.Π. Ἐὰν πρόσωπόν τι δικαιοῦται περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεως λαμβάνει τὴν μεγαλυτέραν τοιαύτην, ἐξαιρουμένων τῶν περιπτώσεων δικαιουμένων διπλῆς συντάξεως λόγῳ ἀμέσου ἀσφαλίσεως δύο (2) προσώπων εἰς τὸν Ὀργανισμόν, ὁπότε πλέον τῆς μιᾶς κατ' ἐπιλογὴν τοῦ συνταξιοῦχου συντάξεως δικαιοῦται καὶ τὸ ἥμισυ (1/2) τῆς ἑτέρας τοιαύτης.

8) Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀνώτερον τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως.

Προκειμένου περὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀσθένειαν, τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔπαυσε καταβαλλόμενον τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον κατεβάλλετο τοιοῦτον, οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τοῦ ἑνὸς ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

9) Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος τοῦ συνταξιούχου ἢ ὁ ἀνάπηρος ἔπαυσε πληρῶν τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 13 ἢ ἐπὶ χήρας εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν συνῆψε νέον γάμον, καὶ ἐπὶ τέκνων, ἐγγόνων καὶ προγόνων εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν συνεπλήρωσαν, προκειμένου περὶ ἀρρένων τὸ 18ον, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ πρὸ ταύτου συνῆψαν γάμον ἢ ἀπέκτησαν ἴδιον ἐπαρκὲς εἰσόδημα.

Τὸ ἀνώτερον ὅριον ἡλικίας δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ τέκνων, ἐγγόνων ἢ προγόνων ἀνικάνων πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν, κατὰ γνωμάτευσιν τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου.

10) Ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται εἰς τὰς ἀκολούθους περιπτώσεις :

α) Ἐὰν ὁ συνταξιοῦχος ἐκτίῃ ποινὴν στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας μεγαλυτέραν τῶν ἓξ μηνῶν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχουσι πρόσωπα, ἅτινα ἐν περιπτώσει θανάτου ταύτου θὰ ἐλάμβανον σύνταξιν, ταῦτα δικαιοῦνται εἰς ἀπόληψιν τῆς συντάξεως, ἂν θὰ κατεβάλλετο εἰς ταῦτα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

β) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας δὲν προσέρχεται κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ὁριζόμενα πρὸς ἐξέτασιν τῆς κατάστασεώς του.

γ) Ἐὰν ὁ συνταξιοῦχος ἐπαναλάβῃ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος του, δι' ὃ ἀπενεμήθη αὐτῷ σύνταξις ἢ ἀναλάβῃ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐκπροσώπων τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλματος, συνεπαγομένου τὴν ὑπαγωγήν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου.

11) Ἡ ἀναστολὴ τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως εἰς περιπτώσεις τῆς προηγουμένης παραγράφου διακόπτεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἄρσεως τῶν λόγων ἀναστολῆς.

12) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως ἐκδώσῃ τὴν περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ συντάξεως ἀπόφασίν του, ἐφ' ὅσον μετὰ τῆς αἰτήσεως ἔχουσιν ὑποβληθῇ πάντα τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Εἰς περίπτωσιν ἐλλείψεως δικαιολογητικῶν τινων τὸ Ταμεῖον ὑποχρεοῦται, ὅπως εἰδοποιῇ ἀμελλητὶ τὸν ἐνδιαφερόμενον, ἵνα συμπληρώσῃ ταῦτα.

Αἱ περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ συντάξεως ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δέον νὰ εἶναι πλήρως ἠιτιολογημέναι καὶ νὰ κοινοποιοῦνται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον, γινομένης εἰς τὸ σχετικὸν ἔγγραφον τῆς κοινοποιήσεως ρητῆς μνείας περὶ τῆς τυχὸν ὑπάρξεως εὐχερείας ἀσκήσεως ἐνδίκων μέσων κατὰ ταύτων καὶ περὶ τῆς προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας δέον νὰ ἀσκηθοῦν ταῦτα.

13) Διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἡλικίας παντὸς ἠσφαλισμένου ἢ τινὸς τῶν δικαιουμένων προσώπων ὡς ἡμερομηνία γεννήσεως θεωρεῖται ἐν ἐλλείψει ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως πάντοτε ἡ πρώτη (1) Ἰουλίου τοῦ ἔτους τῆς ἐγγραφῆς των εἰς τὰ οἰκεῖα μητρῶα.

Ληξιαρχικὴ πρᾶξις, συνταχθεῖσα ἐκ τῶν ὑστέρων ἢ διορθωθεῖσα, δὲν ὑποχρεώνει τὸ Ταμεῖον,

ἐφ' ὅσον δὲν ἐκλήθη τοῦτο, ὅπως παρεμβῇ κατὰ τὴν σχετικὴν διαδικασίαν τῆς διορθώσεως ἢ βεβαιώσεως τοῦ γεγονότος τῆς γεννήσεως.

14) Πᾶσα ὀφειλὴ ἠσφαλισμένου ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας πρὸς τὸ Ταμεῖον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνταξιοδοτήσεως αὐτοῦ παρακρατεῖται τμηματικῶς ἐκ τῆς παρεχομένης συντάξεως εἰς μηνιαίας δόσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρίζηται ἀνωτέρα τοῦ ἑνὸς τετάρτου (1/4) τῆς μηνιαίας συντάξεως.

15) Αἱ βάσει τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων ἀπονεμηθεῖσαι βασικαὶ συντάξεις ἀνακαθορίζονται κατὰ ποσὸν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Διὰ τὸν ἀνακαθορισμὸν τοῦτον ὡς συντάξιμοι ἀποδοχαί, πλὴν τοῦ ἐφημεριδοπώλου, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους Πρακτορείων, λογίζονται αἱ εἰς τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν (ἄνευ οὐδεμιᾶς προσαυξήσεως λόγῳ οἰκογενειακῶν καὶ λοιπῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων καὶ λοιπῶν προσαυξήσεων), συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀνακαθορισμοῦ συλλογικὴν σύμβασιν ἄρρενος προσωπικοῦ γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἀντιστοιχοῦσαι τοιαῦται εἰς τὸ ἔτη πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας, εἰς ἣν συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία, ἐφ' ὅσον ἐμπίπτει εἰς ταύτην.

Αἱ ἀπονεμηθεῖσαι βασικαὶ συντάξεις βάσει τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων βάσει εἰκοσαετοῦς (20) ἢ εἰκοσιπενταετοῦς (25) ὑπηρεσίας ἀνακαθορίζονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος βάσει τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς 20ετῆ ἢ 25ετῆ ὑπηρεσίαν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν τῆς ὡς ἄνω μνημονευομένης συλλογικῆς συμβάσεως ἄνευ οὐδεμιᾶς προσαυξήσεως.

Αἱ ἀπονεμηθεῖσαι βασικαὶ συντάξεις βάσει τῶν προϊσχυσασῶν διατάξεων, αἱ ἀντιστοιχοῦσαι εἰς συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ὡς αὕτη προσδιορίζεται παρ' αὐτῶν α) μέχρις εἰκοσιπέντε (25) ἐτῶν καὶ β) πέραν τῶν εἰκοσιπέντε (25) ἐτῶν δὲν δύνανται νὰ εἶναι κατωτέραι τῶν βάσει τῶν διατάξεων τῆς προηγουμένης παραγράφου ἀνακαθοριζομένων τοιούτων εἰκοσαετοῦς (20) ὑπηρεσίας διὰ τὴν α' περίπτωσιν, εἰκοσιπενταετοῦς δὲ διὰ τὴν β' τοιαύτην.

Ἐὰν τὸ μετὰ τὸν ἀνακαθορισμὸν προκύπτον ποσὸν εἶναι μικρότερον τοῦ ποσοῦ τῆς λαμβανομένης συντάξεως, ἐξακολουθεῖ καταβαλλομένη ἡ λαμβανομένη σύνταξις, θεωρουμένη ὡς βασικὴ τοιαύτη διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην συνταξιούχων.

16) Ἐν περιπτώσει αὐξομειώσεως τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως προσωπικοῦ γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων δύνανται νὰ αὐξομειοῦνται ἀναλόγως, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην οἰκονομικὴν εὐχέρειαν ὁ Ὀργανισμός, αἱ ἀπονεμηθεῖσαι καὶ ἀπονεμηθησόμεναι ὑπὸ τοῦ Ταμείου συντάξεις, μετὰ τὴν πάροδον ἓξ (6) τοὐλάχιστον μηνῶν ἀπὸ τῆς αὐξομειώσεως, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἡ ὡς ἄνω αὐξομείωσις τῶν συντάξεων δύναται νὰ εἶναι καὶ κατωτέρα τῆς τοιαύτης τῶν μισθῶν, ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων τοῦ Ὀργανισμοῦ.

17) Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου περὶ ἀπονομῆς συντάξεων, ὡς καὶ ἀπορριπτικαὶ τοιαῦται, ὑπόκεινται εἰς ἀναθεώρησιν. Τὴν ἐν λόγῳ ἀναθεώρησιν δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ὁ δικαιοῦχος ἐφ' ἅπαξ καὶ ἐντὸς ἑνὸς (1) ἔτους ἀπὸ τῆς καινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δύναται καὶ οἰκοθεν νὰ προβαίνῃ εἰς ἀναθεώρησιν τῶν ἀποφάσεων τον ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς λήψεως των.

Τὰ τυχὸν κατόπιν τῆς ἀναθεωρήσεως ἐπιστρεπτέα τῷ Ταμείῳ ποσὰ εἰσπράττονται ἀτόκως εἰς μίαν ἢ πλείονας δόσεις, ὁριζομένας ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἐπίσης ἀτόκως ἀποδίδονται εἰς τοὺς δικαιοῦχους τὰ ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς ποσὰ ἐκ τῆς διαφορᾶς συντάξεως ἢ ἄλλης αἰτίας δυνάμει τῆς ἀναθεωρητέας ἀποφάσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαΐου 1963

—

51509)1563 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης ὅης παραγράφου εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ ἀναστολῆς τμηματικῆς καταβολῆς ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 260 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 καὶ 16 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951.

2) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 5 τοῦ ν.δ. 3710)1957.

3) Πρότασιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὡς καὶ τὰς ἐπὶ ταύτῃ ἀπὸ 9.4.1963 καὶ 11.6.1963 γνωμοδοτήσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐπιβληθείσας ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 37936)19.4.1963 καὶ 55758)12.6.1963 ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ἱδρύματος, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ ἀναστολῆς ἢ τμηματικῆς καταβολῆς ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν» προστεθῇ παράγραφος 6, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«6. α) Καθυστεροῦμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, ἀναγόμεναι εἰς χρόνον μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1963, κεφαλαιοποιοῦνται μετὰ ποσοστοῦ 5ο)ο ἐκ τοῦ κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις ὀφειλομένου προσαυξήσεως τέλους, ἐξοφλοῦνται εἰς 60 ἴσας μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης τούτων καταβλητέας μέχρι τῆς 20 Αὐγούστου 1963, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἤδη ἐκ καταβάλῃ μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου 1963 τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποσὸν τῆς κεφαλαιοποιουμένης ταύτης εἰσφορᾶς.

1) 5ο)ο, ἐφ' ὅσον αἱ εἰσφοραὶ δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 50.000 δραχμάς.

2) 2.500 δραχμὰς καὶ τὸ 1ο)ο ἐπὶ τοῦ πέραν

των 50.000 δραχμών ποσού των εισφορών διά καθυστερουμένας εισφοράς μέχρις 100.000 δραχμών.

3) 4.500 δραχμάς και τὸ 3,5ο/ο ἐπὶ τοῦ πέραν τῶν 100.000 δραχμῶν ποσοῦ τῶν εἰσφορῶν διὰ καθυστερουμένας εἰσφορὰς μέχρι 500.000 δραχμῶν.

4) 18.500 δραχμὰς καὶ τὸ 3ο/ο ἐπὶ τοῦ πέραν τῶν 500.000 δραχμῶν ποσοῦ τῶν εἰσφορῶν.

β) Τὸ ποσὸν ἑκάστης δόσεως ἐκ κυρίας εἰσφορᾶς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἔλασσον τῶν (100) ἑκατὸν δραχμῶν.

γ) Ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως δόσεως τινος αὕτη καταβάλλεται μετὰ τοῦ κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις ὀφειλομένου ἐπ' αὐτῆς προσθέτου τέλους.

δ) Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου καταβολῆς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τῶν τρεχουσῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὁ ὀφειλέτης ἀπόλλυσι τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω εὐχέρειαν τμηματικῆς ἐξοφλήσεως τῆς ὀφειλῆς του, ἥτις κατὰ τὸ μὴ ἐξοφληθὲν ποσὸν ταύτης καθίσταται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπαιτητὴ καὶ ληξιπρόθεσμος, μετὰ τοῦ κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις ὀφειλομένου ἐπ' αὐτῆς προσθέτου τέλους.

ε) Τὸ κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις ὀφειλόμενον πρόσθετον τέλος, μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ κατὰ τὰ ἐδάφια α' καὶ γ' καταβληθέντος προσθέτου τέλους, καταβληθήσεται μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς τελευταίας κατὰ τὰ ἐδάφια α' καὶ β' δόσεως εἰς ἰσοπόσους πρὸς ταύτην δόσεις.

στ) Ἀναγκαστικὰ μέτρα λαμβανόμενα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. παραμένουν ἰσχυρὰ μέχρι πλήρους ἐξοφλήσεως ὁλοκλήρου τοῦ ποσοῦ τῶν ἀπαιτήσεων τούτων».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τῆς ἰσχύος της ἀρχομένης ἀπὸ ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουνίου 1963

—

47471)2976)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐπικυρώσεως τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 20023)19.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις» καὶ εἰς τὰ ἀρτοποιεῖα τὰ διαθέτοντα κλιβάνους κυκλοθερμικοῦ τύπου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 260 τῆς 19 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ ν.δ. 2698)1953 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ., ὡς καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 33069)6073 23.5.1963 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, ἀποφασίζομεν:

«Ἐκτείνομεν τὴν ἰσχὺν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 20023)19)1954 ἀποφάσεως «περὶ κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις (*) καὶ εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενα ἀρτοποιεῖα τὰ διαθέτοντα κλιβάνους κυκλοθερμικοῦ τύπου.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἰουνίου 1963

—

45750)2874)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 251)1961 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὕπνου».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 259 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων».

2) Τὴν ἀπὸ 22.5.1963 γνωδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Συμπληρούντες τὴν ὑπ' ἀριθ. 251)1961 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὕπνου» ὁρίζομεν ὅτι:

1) Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 8ώρου ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου β' § 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 1828)1942 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς ἰσχυούσης περὶ προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὑπνου νομοθεσίας» ὁριζομένου κυρίως ξενοδοχειακοῦ προσωπικοῦ (ἤτοι ἀρχιθυρωρούς, ἀρχιθαλαμηπόλους, θυρωρούς, νυκτοθυρωρούς, ἐποπτείας, θαλαμηπόλους, βοηθοὺς αὐτῶν, σαλονιέρηδες, ἱματιοφύλακας, γκρούμ, ἐξωτερικοὺς ὑπαλλήλους, ἐπόπτας ταχυδρομείου, φροντιστάς, ἀποθηκαρίους, ἀρχιτραπεζιέρηδες, τραπεζιέρηδες, μπάρμαν καὶ μπουφετζῆδες), ἐπιτρέπεται μία διακοπή, μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ κατ' ἀνώτατον ὅριον τὰς πέντε (5) ὥρας ἡμερησίως.

2) Εἰς περίπτωσιν συσσωρεύσεως ἐργασίας ἢ ἄλλης ἀνάγκης περιεχεται εὐχέρεια εἰς τοὺς ἐργοδότας (τῶν ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων), ὅπως ἀπασχολοῦσι τὸ ὡς ἄνω κυρίως ξενοδοχειακὸν προσωπικὸν ἐπὶ δέκα κατ' ἀνώτατον ὅριον ἡμερησίως πέραν τοῦ 8ώρου. Διὰ τὴν ὡς ἄνω ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν ἡ ἀναλογοῦσα ἀντιμισθία προσαυξάνεται διὰ μὲν τὰς μέχρι 60 ὥρας ἐτησίως κατὰ 50 ο/ο.

Πρὸς διαπίστωσιν τῶν πραγματοποιουμένων ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ ὑπερωριῶν οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν τήρησιν εἰδικοῦ βιβλίου ὑπερωριῶν, ὅπερ πρὸ πάσης χρησιμοποιήσεως θὰ θεωρῆται ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καὶ ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, εἰς ὃ θὰ ἀναγράφωνται εἰς εἰδικὰς στήλας:

α) Τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ μισθωτοῦ.

β) Ἡ ἡμερομηνία πραγματοποιήσεως τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας.

γ) Ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθεισῶν ὑπερωριῶν, καὶ

δ) Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ μισθωτοῦ.

(*) ΕΕΔ 13, 1071.

Αί σελίδες τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου ὑπερωριῶν θὰ εἶναι ἠριθμημέναι καὶ ἀνὰ δύο θὰ φέρουν τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, θὰ τηροῦνται εἰς διπλοῦν διὰ χημικοῦ χάρτου (καρμπόν) καὶ τὸ ἓν ἀντίγραφον θὰ ὑποβάλλεται εἰς τὴν οἰκείαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἢ ἐλλείψει τοιαύτης εἰς τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν διάρκειαν τούτου ἐπραγματοποιήθησαν ὑπερωρίαι.

Τὸ ὡς ἄνω βιβλίον δὲν νὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἁρμοδίων ἐποπτικῶν ὀργάνων πρὸς ἔλεγχον.

Τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ἐξαιροῦνται :

α) Οἱ μάγειροι καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν κουζίνας, ὡς διεπόμενοι ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63323) 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας εἰς τὸ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἀπασχολούμενον ἐν γένει προσωπικὸν κουζίνας».

β) Οἱ ζαχαροπλάστται καὶ βοηθοὶ αὐτῶν, ὡς καὶ τὸ ἐν ἐδαφ. γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς ἄνω ν. δ/τος 1828)1942 ἀναφερόμενον τεχνικὸν καὶ βαθμητικὸν προσωπικὸν τῶν ξενοδοχείων ὕπνου, ὡς διεπόμενον ὡς πρὸς τὸ ἀνώτατον ὅριον ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως καὶ τὴν διάρκειαν τῆς μεσημβρινῆς διακοπῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 6 καὶ 14 τοῦ π. δ/τος τῆς 27)6 - 4.7.1952 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» καὶ τῆς ὑπερωριακῆς ἁμοιβῆς αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. δ/τος 4020)1959, καὶ

γ) Τὸ ἐν ἐδαφ. α' παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ/τος 1828)1942 ὁριζόμενον προσωπικὸν Διευθύνσεως Γραφείων καὶ Διαχειρίσεως, δι' ὃ ἰσχύει τὸ ἄρθρον 18 τοῦ π. δ/τος τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἔτος ἐπιτρεπομένων ὑπερωριῶν καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. δ/τος 4020)1959 ὡς πρὸς τὴν προσαύξησιν τῆς ὑπερωριακῆς ἁμοιβῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαΐου 1963.

—

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΚΛΠ.

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Λουτροκόμων Θαλασσίων λουτρῶν Κοινότητος Καλαμακίου.(*).

Ἐν Καλαμακίῳ καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ Καταστήματι σήμερον τὴν 13ην Μαΐου 1963 ἔτους, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς ὁ Γ. Σμαράγδης, πρόεδρος καὶ κάτοικος τῆς Κοινότητος Καλαμακίου, ἐκπροσωπῶν ἐν προκειμένῳ τὴν ἐργοδότιδα Κοινότητα, ἐνεργῶν δὲ δυνάμει τῆς παρασχεθείσης αὐτῷ εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164)1963 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37769)1963 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, δι' ἧς ἐξουσιοδοτεῖται, ὅπως ὑπογράψῃ τὴν ὡς κάτωθι καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου καταχωρουμένην συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Γ. Καλαμπούρδας, Μαρία Φρατζῆ, Φλ. Γραμμένος, κάτοικοι Παλαιοῦ Φαλήρου, ἐκπροσωποῦντες ἐν προκειμένῳ τὸ ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ ἑδρεῦον σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐθνικὴ Ἕνωσις Ἐργαζομένων Θαλασσίων Ἰαματικῶν Θερμῶν Λουτρῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων» καὶ ἐνεργοῦντες δυνάμει εἰδικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, παραχεθείσης αὐτοῖς δι' ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῆς 20ῆς Ἀπριλίου 1963 τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν παροῦσαν συλλογικὴν σύμβασιν θηλέων καὶ ἀρρένων μελῶν αὐτοῦ, τῶν ἐργαζομένων ὡς λουτροκόμων εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ τῆς Κοινότητος Καλαμακίου, ληφθείσης συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ σωματείου, ὡς ὑπευθύνως ἐδήλωσαν οἱ ὧδε ἐκπροσωποῦντες αὐτό, καὶ ἐξ ἑτέρου ὁ Βασ. Ράπτης, κάτοικος Ἀθηνῶν, ὡς ἐκπροσώπων τὸ Ἐργατοϋπαλληλικὸν Κέντρον Ἀθηνῶν, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης τοπικῆς ὁμοιεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀφορώσης ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τοὺς λουτροκόμους τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ τῆς Κοινότητος Καλαμακίου, δι' οὓς ρυθμίζονται αἱ ἁμοιβαί, οἱ ὅροι προσλήψεως καὶ ἐργασίας τῶν χρησιμοποιουμένων ὑπὸ τῆς Κοινότητος ὡς λουτροκόμων εἰς τὰς ἐν λειτουργίᾳ θαλασσίας λουτρικὰς ἐγκαταστάσεις αὐτοῦ, ὡς ἀκολούθως :

1) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἰσχύει διὰ τὴν κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον 1963 λειτουργίαν τῶν θαλασσίων λουτρῶν τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος, τῶν κειμένων εἰς θέσεις Πικροδάφνη, Ἅλιμος καὶ Κεντρικὰ τῆς περιφερείας αὐτοῦ.

2) Ἡ διάρκεια τῆς παρούσης συμβάσεως, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἔναρξιν καὶ λῆξιν τῆς θερινῆς περιόδου διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν λουτρῶν, ἀκολουθεῖ τὴν διάρκειαν τοῦ συνεργείου ἐκμεταλλεύσεως τῶν θαλασσίων λουτρῶν τῆς Κοινότητος καὶ διὰ τὴν θερινὴν περίοδον 1963 τοῦ συνταθέντος κατὰ τοὺς κειμένους νόμους, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 164)1963 ἀποφάσεως τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, καὶ ὡς ἡ διάρκεια αὕτη ὁρίζεται ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ, τοῦ περιεχομένου τῆς ὁποίας δηλοῦσιν ὅτι ἔλαβον πλήρη γνῶσιν οἱ ἐκπροσωποῦντες ὧδε τὸ συμβαλλόμενον σωματεῖον.

Ὁ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως χαρακτηρισμὸς τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ συνεργείου ὡς «ὡρισμένου χρόνου» ἰσχύει καὶ διὰ τὴν πρόσληψιν τῶν λουτροκόμων. Ἡ ἐργοδότις Κοινότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς προσληφθησομένους λουτροκόμους τουλάχιστον 105 ἡμερομίσθια κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θερινῆς περιόδου.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 53 τῆς 23.5.1963 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τῇ 24.5.1963.

3) Ὁ ἀριθμὸς τῶν λουτροκόμων τῶν προσληφθησομένων δι' ἑκάστην ἐγκατάστασιν λουτρῶν ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος, συνολικῶς δὲ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς 40 (τεσσαράκοντα), δικαιουμένης νὰ μεταθέτῃ τούτους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς προσλήψεως τῶν ἀπὸ ἐγκαταστάσεως εἰς ἐγκατάστασιν, χωρὶς τοῦτο νὰ ἀποτελῇ κατὰ κοινὴν τῶν συμβαλλομένων συμφωνίαν μεταβολὴν τῶν ὅρων ἐργασίας.

4) Ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν λουτροκόμων, τὸ κατ' ἀριθμὸν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁριζόμενον, ὑποχρεοῦται ἡ ἐργοδότις Κοινότης νὰ προσλάβῃ κατ' ἐπιλογὴν του ἐκ τῶν θηλέων μελῶν τῆς συμβαλλομένης ὀργανώσεως, τῶν ἐργαζομένων ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὸ θαλάσσιον λουτρὸ αὐτῆς καὶ βάσει καταλόγου αὐτῆς, νομίμως τεθεωρημένου καὶ μνημονεύοντος πάντα τὰ στοιχεῖα ἑκάστου μέλους (ὀνοματεπώνυμον, διεύθυνσιν, ἡλικίαν, προσωπικὴν κατάστασιν κλπ.) ἐγχειρισθέντος δὲ ἤδη αὐτῷ ὑπὸ τῆς διοικήσεως τῆς ὀργανώσεως.

5) Αἱ ὧραι ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν λουτροκόμων ὁρίζονται εἰς ὀκτὼ (8) ἀπὸ τῆς 8ης πρωϊνῆς μέχρι τῆς 6ης ἑσπερινῆς, μὲ διακοπὴν δύο ὡρῶν κατὰ περιτροπήν, μὴ ἐξαιρουμένων Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν.

6) Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ προσωπικοῦ τῶν λουτροκόμων ρητῶς συμφωνεῖται, ὅτι συνίσταται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν φιλοδωρημάτων τῶν ὑπὸ τῶν λουομένων κατ' ἀρέσκειαν αὐτῶν διδομένων εἰς ταύτας, τὰ ὁποῖα συνομολογεῖται ἐκ τῆς μέχρι σήμερον κεκτημένης πείρας ὅτι ἐξασφαλίζουν τοὐλάχιστον τὸ ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργατρίας εἰς ἑκάστην λουτροκόμον μετὰ προσαυξήσεως 1/6 ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν κατὰ Κυριακὴν καὶ ἑορτὰς ἐργασίαν της. Περὶ ἀμοιβῆς τῶν λουτροκόμων ἐκ τῶν φιλοδωρημάτων μόνον θὰ ἀναρτηθῶσι πινακίδες εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τῶν λουτρῶν.

7) Ἡ ἐργοδότις Κοινότης οὐδεμίαν κατὰ τὴν ρητὴν συμφωνίαν ἀναλαμβάνει ὑποχρέωσιν νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἐλάχιστον ὅριον ἡμερομισθίου, διότι καθίσταται ἀνέφικτος ὁ τρόπος ἐξακριβώσεως τῶν πραγματικῶν εἰσπράξεων ἐκ φιλοδωρημάτων καὶ ὅταν ὁρίσταται κοινὸν Ταμεῖον καὶ μονομερῶς, δυδέντος ὅτι ὁμολογεῖται ὅτι βάσει τῆς μέχρι σήμερον πείρας τὰ ὡς ἄνω φιλοδωρήματα ἐξασφαλίζουσιν εἰς ἑκάστην λουτροκόμον τοὐλάχιστον τὸ ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργατρίας μετὰ προσαυξήσεως 1/6 ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὴν κατὰ Κυριακὴν καὶ ἑορτὰς ἐργασίαν της.

8) Ἡ ἐργοδότις Κοινότης βαρύνεται μὲ τὰς κατὰ νόμον εἰσφορὰς τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τεσσαρτοῦ ἡμερομισθίου ὑπὸ τούτων ὁριοθησομένου, ὑποχρεοῦται δὲ εἰς τὴν καταβολὴν ἀναλογίας δώρου Χριστουγέννων, συμφώνως τῇ ἐκδοθησομένῃ ἀποφάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ τῶν ἐποχιακῶς ἐργαζομένων. Ὁμοίως ἡ ἐργοδότις Κοινότης ὑποχρεοῦται, ὅπως δαπάναις της προμηθεύῃ εἰς τοὺς λουτροκόμους σαρώθρα καὶ κάδους καθαριότητος.

9) Καθήκοντα λουτροκόμων: Ὑποχρεοῦνται νὰ εὑρίσκωνται εἰς τὰς καθοριζομένας ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ἐπάπτου ἑκάστης ἐγκαταστάσεως θέσεις των, κατὰ τὸ ἐν ἄρθρῳ 5 ὡράριον, νὰ ἐπιλαμβάνωνται πρὸ τῆς ἐνάρξεως λειτουργίας τῶν λουτρῶν τῆς καθαριότητος γραφείων, ἀποχωρητηρίων, πλυντηρίων, παραλίας κλπ. κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐπόπτου ὁριζομένην τάξιν, νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται τῶν θέσεών των, νὰ φέρωσι καθαρὰν μπλούζαν καὶ λευκὰ ὑποδήματα, νὰ ἀποφεύγωσι τὰς μεταξύ των συνομιλίας, νὰ ὦσιν εὐγενεῖς καὶ εὐπροσήγοροι πρὸς τοὺς λουομένους, νὰ τηρῶσι τὸν κανονισμὸν τῶν λουτρῶν καὶ νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἐπάπτου καὶ τῶν ἐλεγκτῶν.

10) Τὸ προσωπικὸν τῶν λουτροκόμων εὐθύνεται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν ἀπωλειῶν ἱματισμοῦ κλπ. τοῦ τμήματός των.

11) Τὸ προσωπικὸν τῶν λουτροκόμων πρὸ λήψεως ἀναλήψεως ἐργασίας δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον διὰ βιβλιαρίων ὑγείας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1101 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας.

12) Αἱ ὑπὸ τῶν λουτροκόμων παραβάσεις τῶν καθηκόντων αὐτῶν καὶ τὰ παραπτώματα τούτων θὰ ἐπισύρωσι κατ' αὐτῶν ποινάς, αἵτινες θέλουσι καθορισθῆ διὰ κανονισμοῦ τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος, δικαιουμένου τοῦ Προέδρου ταύτης ὅπως ἐν περιπτώσει παραβάσεως τινος καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίαν προπορῶς, τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος εἰς οὐδεμίαν ὑποκειμένης ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἀποζημιώσεως.

13) Τὸ προσωπικὸν τῶν λουτροκόμων δικαιοῦται ἄνευ τινὸς ὑποζημιώσεως ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως μιᾶς ἡμέρας κατὰ πίνακα καταρτισθησόμενον ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος.

14) Καίπερ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς παρούσης συμβάσεως προκύπτει, ἐν τούτοις καὶ διευκρινίζεται σαφῶς, ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς τῶν λουτροκόμων διὰ φιλοδωρήματος ἰσχύει ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ θαλάσσιον λουτρὸ τῆς ἐργοδότιδος Κοινότητος Καλαμακίου, μέλη τῆς συμβαλλομένης ὀργανώσεως.

15) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης συμβάσεως, ὁριζομένη διὰ τὴν θερινὴν περίοδον 1963, ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἡμέρας τῆς ὑπογραφῆς της, δύναται δὲ νὰ παραταθῇ, ἐὰν δὲν καταγγελθῇ, καὶ ἐπὶ μίαν εἰσέτι θερινὴν περίοδον.

16) Πᾶσα τυχὸν τροποποίησις τῶν ὅρων τῆς παρούσης ἄνευ προηγουμένης ἐγκρίσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου ἔσται ἀνίσχυρος διὰ τὴν ἐργοδότιδα Κοινότητα κατὰ ρητὴν συμφωνίαν τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τριπλοῦν, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον ἔλαβεν ἑκάστος τῶν συμβαλλομένων μερῶν, τὸ δὲ τρίτον θέλει ὑποβληθῆ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ ὑπογράφεται ὡς ἑπεται:

Οἱ συμβαλλόμενοι

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν καὶ ἐπιδότησις συνιδιοκτητῶν λεωφορείων : Ἐξ ἀφορμῆς ἀναφυέντων ἐν τῇ πράξει ζητημάτων ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ κλάδου ἀνεργίας καὶ τὴν λόγῳ ἀνεργίας ἐπιδότησιν μισθωτῶν, οἵτινες τυγχάνουν συνιδιοκτῆται κατὰ μικρὸν ποσοστὸν τοῦ εἰς ὃ ἐργάζονται λεωφορείου ἢ ὑπάλληλοι, σταθμάρχαι, ἐλεγκταὶ κλπ. τοῦ Κ.Τ.Ε.Α., εἰς ὃ εἶναι ἐντεταγμένων χὶ λεωφορείων, οὗτινος οὗτοι εἶναι συνιδιοκτῆται κατὰ ποσοστὸν ἐξ ἀδιαιρέτου, γνωρίζομεν ὑμῖν, κατόπιν σχετικῆς γνωμοδοτήσεως τῆς παρ' ἡμῖν Νομικῆς Ὑπηρεσίας, τὰ ἀκόλουθα :

Τὸ θέμα τῆς ὑπαγωγῆς ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τῶν περὶ ὧν πρόκειται προσώπων εἶναι θέμα πραγματικόν, ἤτοι ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐξακριβώσεως ἂν οἱ περὶ ὧν πρόκειται, παρὰ τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ὡς ἰδιοκτητῶν, τυγχάνουν διὰ τῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Α. κατὰ κύριον ἐπάγγελμα μισθωτοὶ ἢ μή.

Πρὸς τοῦτο δέον κατὰ περίπτωσιν νὰ ἐρευνᾶται ἡ διάρκεια τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπασχολήσεως εἰς ἑκατέραν τῶν ἐργασιῶν, τὸ ἐξ ἑκάστης τούτων ἀποκερδαινόμενον εἰσόδημα κλπ. καὶ ἐφ' ὅσον τὸ κύριον ἐπάγγελμα εἶναι τὸ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας θεμελιοῦται ἀσφαλιστικὴ σχέσις διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας καὶ ἡ ἀθέλητος διακοπὴ τῆς σχέσεως αὐτῆς, πληρουμένων βεβαίως καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων, παρέχει δικαίωμα ἐπιδοτήσεως παρὰ τὴν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας συνεχιζομένην αὐτοτελῆ ἀπασχόλησιν.

Ἄλλως δὲν ἀντιτρέχει λόγος ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ κατὰ συνέπειαν δέον ἅμα τῇ διαπιστώσει αἱ τυχὸν ἀχρεωστήτως καταβαλλόμεναι εἰσφοραὶ νὰ ἐπιστρέφωνται εἰς τοὺς δικαιούχους μέσῳ τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὁπότε βεβαίως, ἀπολυομένων τυχὸν τούτων ἐκ τῆς ἣν κατέχουν θέσεως μισθωτοῦ, δὲν γεννᾶται θέμα ἐπιδοτήσεως αὐτῶν ὡς ἀνέργων. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 28346)1963 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας μισθωτῶν δασικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 22 § 8 νόμου 4169)1961 : Ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 22 § 8 τοῦ νόμου 4169)1961 «περὶ Γεωργικῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» προβλεπομένην διακοπὴν ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1962 τῆς παρ' ὑμῖν ἀσφαλίσεως τῶν ἐπ' ἀμοιβῇ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν προσώπων εἰς γεωργικὰς καὶ δασικὰς ἰδιωτικὰς ἐκμεταλλεύσεις, ὡς καὶ εἰς ζωοκομικάς, κτηνοτροφικὰς καὶ συναφεῖς τοιαύτας, καὶ ὑπαγωγὴν τούτων, διὰ τὸν ἐφ' ἑξῆς χρόνον, εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ο.Γ.Α., ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν τὰ κάτωθι :

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 669)28.1.1963 καὶ 680)7.3.1963 συνεδριάσεις αὐτοῦ (ἀριθ. ἀπορ. 6070 καὶ 6199)1963), λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν περὶ ὧν ἀνωτέρω προσώπων εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ ν.δ. 3868) 1958 «περὶ Δ.Α.Ο.Ε.Μ.» τίθεται ἐκ τοῦ νόμου ὡς προϋπόθεσις ἡ προηγουμένη ὑπαγωγὴ τούτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος ὑμῶν (βλέπε ἄρθρον 12 ν.δ. 2961)1954, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν ἄρθρων 2 νόμου 3464)1954 καὶ 11 ν.δ. 3868) 1958), ὡς καὶ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἀναφερομένων μισθωτῶν διὰ τὴν τοιαύτην διακοπήν, ἀπεράσισεν, ὅπως : α) ἡ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Ὀργανισμῷ ἀσφάλισις τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος μισθωτῶν διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας καὶ τὸν Δ.Α.Ο.Ε.Μ. διακοπῇ, ἐφ' ὅσον καὶ ἀφ' οὗ χρόνου, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς μνησθείσης ἀνωτέρω διατάξεως, τὸ ὑμέτερον Ἵδρυμα ἤθελε χωρήσει εἰς τὴν διακοπὴν τῆς παρ' αὐτῷ ἀσφαλίσεως τούτων καὶ β) τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα συνεχίσουν τὴν ἀσφάλισίν των εἰς τὸν κλάδον στρατεύσεως, ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦνται ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Ἱδρύματος ὑμῶν ἢ τοῦ ἡμετέρου Ὀργανισμοῦ, μὴ ἐπηρεαζομένης τῆς τοιαύτης ἀσφαλίσεως των ἐκ τῆς διακοπῆς ἢ μὴ τῆς παρ' ὑμῖν τοιαύτης, ἐφ' ὅσον ὅμως μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς παρ' ὑμῖν ἀσφαλίσεως συνεχίζουν τὴν ἀσφάλισιν αὐτῶν παρὰ τῷ Ο.Γ.Α., κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 2 § 2, ἐδάφιον ε' τοῦ νόμου 4169)1961, καθ' ὃ εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν ὑπάγονται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ... ε) οἱ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ μισθῷ εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀπασχολούμενοι εἰς γεωργικὰς ἐργασίας. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 9526)1963 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ι.Κ.Α.).***

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἐπίκαιρος εἶναι ὁ κατωτέρω πίναξ ἀδειῶν, τῶν ὁποίων δικαιοῦνται οἱ μισθωτοὶ κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν. (Ἴδετε κωδικοποίησιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων ἐν ΕΕΔ 19, 806 ἐπ. καὶ σύνοψιν Νομολογίας ἐν ΕΕΔ 20, 1125 ἐπ.).

Ἔτη ὑπηρεσίας εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν	Ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας ἢ λειτουργοῦσαι ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ		Ἐπιχειρήσεις λειτουργοῦσαι ὑπὸ μορφὴν ὁμορρύθμου ἑταιρείας, ἑτερορρύθμου, ἀτομικαὶ κλπ.	
	Χαμηλάτων προσωπικῶν	Ἐργατοτεχνικῶν, μαθητευομένων ὑπηρετούντων προσωπικῶν	Χαμηλάτων προσωπικῶν	Ἐργατοτεχνικῶν, μαθητευομένων ὑπηρετούντων προσωπικῶν
1	12	8	8	6
1 1)2	13	9	9	7
2	14	10	10	8
2 1)2	15	11	11	9
3	16	12	12	10
3 1)2	17	13	13	11
4	18	14	14	12
4 1)2	19	15	15	12
5	20	16	16	12
5 1)2	21	16	17	12
6	22	16	18	13
6 1)2	23	16	18	12
7	24	16	18	12
7 1)2	25	16	18	12
8 καὶ ἄνω	26	16	18	12

Ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τῶν Ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης, αἱ ὁποῖαι ἱδρύθησαν διὰ τοῦ νόμου 3190)1955 καὶ διὰ τοῦτο δὲν μνημονεύονται εἰς τὸν παλαιότερον ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν, προέκυψε προσφάτως τὸ ζήτημα, ἂν δικαιοῦται τῆς διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν γιγνομένης ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945.

Κατὰ μίαν γνώμην τὸ προσωπικὸν τῶν Ἑταιρειῶν τούτων δικαιοῦται πράγματι τῆς διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν γιγνομένης ἀδείας, ἐνῷ κατ' ἄλλην γνώμην δικαιοῦται τῆς διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν κοινῶν Ἑταιρειῶν ὁριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου ἀδείας. (Ἴδετε ΕΕΔ 22, 742).

Ἐν τῷ μεταξὺ προσετέθη καὶ μία ἄλλη ἀπόφασις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (3244)1963 ἀδημοσιεύτος), εἰς τὴν προηγουμένην, μὲ τὴν γνώμην ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν Ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης δικαιοῦται τῆς γιγνομένης διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν ἀδείας, λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τῆς Ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης πρὸς τὴν Ἀνώνυμον Ἑταιρείαν, ἀποψις, ἡ ὁποία ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς πρώτης εἰς τὸ θέμα ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (2625) 1963 (ΕΕΔ 22, 672) καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν διεφώνησεν ἡ δευτέρα 3147)1963 τοῦ αὐτοῦ Δικαστοῦ (ΕΕΔ 22, 743).

Δὲν ἔχομεν μέχρις ὥρας ἀπόφασιν ἀνωτέρου Δικαστηρίου, κατ' ἔφεσιν, ὥστε νὰ ἀρθῇ ἡ εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ὑφισταμένη ἀμφισβήτησις.

Δικαστικαὶ εἰδήσεις

Ἐξεδόθη προσφάτως ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (394)1963), διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτόν, ὅτι δικαιοῦνται οἱ μισθωτοὶ νὰ στραφοῦν κατὰ τῶν ἐργοδοτῶν των καὶ νὰ ζητήσουν τὴν εἰς αὐτοὺς καταβολὴν χορηγηθεισῶν ἀναδρομικῶς αὐξήσεων διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος ὁρίζεται εἰς τὸν νόμον 3239,1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ὡς ὑποχρεωτικὸς χρόνος ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀδιαφόρως ἂν ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις (παρανόμως) ὥριζε μεταγενέστερον χρόνον ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔρχεται ἐν συνεχείᾳ τῆς προηγουμένης (668)1962, ΕΕΔ 22, 214), ἡ ὁποία ἀντιμετώπισε ζήτημα εὐθύνης τοῦ Δημοσίου ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἐδέχθη, ὅτι δὲν γεννᾶται, εἰς τὴν περίπτωσιν, ἀξίωσις ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ Δημοσίου κατ' ἄρθρον 105 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος νόμου, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν ὑφίσταται βλάβην, δυνάμενος νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του καὶ ἐπιδιώξῃ τὴν καταβολὴν τῶν ὀφειλομένων εἰς αὐτὸν ἀποδοχῶν ἀπὸ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κατὰ νόμον χρόνου ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Εὐνόητον εἶναι τὸ πρακτικὸν ἐνδιαφέρον τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον), ἀφοῦ οὕτω παραμερίζεται εἰς περιπτώσεις παρανόμου κατὰ τοῦτο διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἡ διοικητικὴ διαδικασία καὶ ἐπανορθοῦται ἡ βλάβη τῶν μισθωτῶν διὰ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεύχος 14 (524)

Ἀθῆναι, 15 Ἰουλίου 1963

ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ

[Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 141/1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου]

Ὑπὸ τοῦ κ. ΒΑΣ. Π. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Δικηγόρου

Ι. Ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς κατωτέρω, σελ. 863, δημοσιευομένης ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐτέθη πρὸς ἐπίλυσιν ζήτημα σχετικὸν μὲ τὴν ἔκτασιν τῆς καθ' ὑποκείμενα ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Εἰδικώτερον ἡ ἀμφισβήτησις ἀφεώρα εἰς τὸ ἐὰν ἡ ἀπὸ 5 Αὐγούστου 1955 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ρυθμίζουσα τὰς ἀποδοχὰς τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὴν ἐμπορίαν τῶν πετρελαιοειδῶν ἐν γένει προϊόντων, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1957 καὶ 21 Σεπτεμβρίου 1960 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων, ὑπογραφεῖσα ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δεσμεύῃ καὶ τὸ Δημόσιον.

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα τὴν προηγουμένην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὑπ' ἀριθ. 468)1960 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, δέχεται ὅτι ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 3, 4 § 1, 5 § 3, 7 § 1β τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ ἄρθρου 1 § 17 τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως, ἐν ὄψει ἰδίως ὅτι κατὰ τὸν ρηθέντα νόμον 3239)1955 (ἄρθρον 1 § 3 αὐτοῦ) ρητῶς καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τὸ Δημόσιον, ὅπερ ἐξ ἄλλου δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰς περιοριστικῶς καθοριζομένας ἐξαιρέσεις τῶν περὶ ὧν πρόκειται συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπόκειται καὶ τοῦτο εἰς τὸ κράτος ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει συντάσσεται μὲ τὴν ὑποστηριχθεῖσαν ἄποψιν, ὅτι ἡ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἡ ὑπογραφεῖσα ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτουμένου ὀργάνου δεσμεύει ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἐργοδότας, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παρέχεται ἡ ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπομένη ἐργασία, ἀσχέτως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐργοδότου καὶ τῆς δυνατότητος ἢ μὴ νὰ εἶναι οὗτος μέλος τῆς ὑπογραψάσης τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεως (πρβλ. ὁμοίως Α.Π. 435)1962, ΕΕΔ 21, 1035, Α.Π. 670)1961, ΕΕΔ 21, 147, μὲ ἀντίθετα σχόλια *Δ. Καλομοίρη*, Α.Π. 352)1960, ΕΕΔ 19, 843, Α.Π. 698)1958, ΕΕΔ 17, 1235, Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 369)1962, ΕΕΔ 21, 577 κ.ἑ. Ὁμοίως ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως ταύτης *Β. Μαυρίδην*, ἐν ΕΕΔ 17, 785 ἐπ. Ἀντίθετος ὅμως *Δ. Καλομοίρης*, ἐν ΕΕΔ 17, 561, καὶ ΕΕΔ 17, 1049, ὅστις ὑποστηρίζει τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ δέσμευσις ἐκτείνεται εἰς ἐκείνους τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἠδύναντο νὰ εἶναι μέλη τῶν ὑπογραψασῶν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεων).

ΙΙ. Καθ' ἡμᾶς ἡ λύσις τοῦ ζητήματος δέον νὰ ἀντιμετωπισθῇ ὡς ἑξῆς:

Οἱ κανόνες τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰσχύουν μόνον ἐπὶ τῶν δεσμευομέ-

νων ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἱ ὁποῖοι ἐμπίπτουν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Τὸ κράτος ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσδιορίζεται καθ' ὑποκείμενα, ἀντικείμενον, τόπον καὶ χρόνον.

Ἡ καθ' ὑποκείμενα ἰσχὺς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις ἐνδιαφέρει ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ὡς διαμορφοῦται ἐν τῷ ν. 3239)1955, διακρίνεται :

Α) Εἰς ἰσχὺν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας *ἐπὶ τῶν μελῶν μόνον* τῶν ὑπογραψασῶν ταύτην ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων. (Προσωπικὴ ἰσχὺς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας). Ἡ ἰσχὺς αὕτη ἀποτελεῖ τὸν κανόνα, καίτοι δὲ δὲν ἀναγράφεται ρητῶς, ὡς ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ Γερμανικοῦ Νόμου περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῆς 9.4.1949 καὶ ἐν ἄρθρῳ 31α τοῦ Γαλλικοῦ Κώδικος Ἐργασίας, συνάγεται ἐμμέσως ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 § 1, ὁριζούσης, ὅτι ἂν μὴ ἀναφέρωνται ρητῶς ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τὰ τοπικὰ ὅρια τῆς ἰσχύος ταύτης, αὕτη θεωρεῖται δεσμεύουσα *μόνον τοὺς συμβαλλομένους* τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἐν ᾗ ὑπεγράφη, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ὁριζούσης ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καθορίζει τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους δέον νὰ περιλαμβάνουν αἱ συμβάσεις ἐργασίας, αἱ συναπτόμεναι μεταξὺ προσώπων *δεσμευομένων* ὑπ' αὐτῆς, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 2 διαλαμβανούσης περὶ δικαιώματος τῆς ὑπογραψάσης τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ παραβάτου ἐργοδότου ἀποζημίωσιν, ὡς καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιδίωξιν τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δυναμένων νὰ ζητηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀτομικῶς συμβεβλημένου ὠφελειῶν, ὅστις ἀντιπροσωπευόμενος ὑπὸ τῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως προϋποτίθεται, ὅτι εἶναι μέλος αὐτῆς, τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διαλαμβανούσης περὶ δικαιώματος τῆς ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ὅπως ζητήσῃ ἀποζημίωσιν παρὰ τοῦ παραβαίνοντος τοὺς ὅρους *μέλους* της καὶ νὰ ἐπιβάλῃ κατ' αὐτοῦ πειθαρχικὰς ποινὰς καὶ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διαλαμβανούσης περὶ δικαιώματος ἀποζημιώσεως παντὸς διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δεσμευομένου διὰ ζημίας ἐκ παραβάσεως ὅρων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρὰ τῶν ἀτομικῶς παραβαινόντων αὐτὴν καὶ παρὰ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουν. (Οὕτω Λ Π. 91)1962, ΕΕΔ 21, 329, Σ.Ε. 1774)1962, ΕΕΔ 21, 1351, Σ.Ε. 1987)1962, ΕΕΔ 21, 1411, 99)1960, ΕΕΔ 19, 347, *Μαυρίδης*, ἐν ΕΕΔ 17,785, *Καλομοίρης*, ἐν ΕΕΔ 14,803).

Β) Εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ *ἐπὶ τρίτων προσώπων μὴ μελῶν* τῶν ὑπογραψασῶν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὑπάγονται δύο κατηγορίαι συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας :

α) Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, αἵτινες ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τῆς ὁριζομένης καθ' ὑποκείμενα ἐκτάσεως αὐτῶν ἐκ τοῦ νόμου ἰσχύουν καὶ ἐπὶ τρίτων προσώπων μὴ μελῶν.

Τοιαῦται εἶναι : 1) *Αἱ ἐθνικαὶ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας* (ἄρθρον 7 § 1α), αἵτινες ὑπογραφόμεναι κατ' ἄρθρον 7 § 2 ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ὁριζομένων γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ἀφοροῦν τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας ἢ πλείονας τοῦ ἑνὸς κλάδου μισθωτῶν καθ' ὅλην τὴν χώραν καὶ ἰσχύουν ἐπὶ παντὸς ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, ἐμπίπτοντος ὑπὸ τὸ κράτος ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν εἶναι ἢ μὴ μέλος τῆς ὑπογραψάσης ταύτην ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως.

2) *Αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαί*, αἵτινες καὶ αὗται συναπτόμεναι καὶ ὑπογραφόμεναι παρὰ τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ἀφοροῦν τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας καὶ ἰσχύουν καὶ αὗται καὶ πέραν τῶν μελῶν τῶν ὑπογραψασῶν ταύτας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων.

Ἡ ἰσχὺς τούτων καὶ πέραν τῶν μελῶν τῶν ἐπαγγελματικῶν τούτων ὀργανώσεων συνάγεται ἐκ τῆς παρεχομένης εἰς τὰς ὀργανώσεις ταύτας ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἐκ τῆς γενικωτέρας σημασίας αὐτῶν ἀντιπροσωπευτικῆς ἐξουσίας, ἐκτεινομένης, κατ' ἀμάχητον

τοῦ νόμου τεκμήριον, καὶ πέραν τῶν μελῶν αὐτῶν ἐπὶ τρίτων προσώπων (Α.Π. 91)1962, ΕΕΔ 21, 329, Α.Π. 513)1960, ΕΕΔ 20, 21 καὶ *Κ. Δημάκην*, ἐν ΕΕΔ 19, 94).

3) Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, τῶν ὁποίων ἡ ἰσχὺς ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τρίτων προσώπων μὴ μελῶν τῶν ὑπογραψασῶν ταύτας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, εἴτε κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ἄρθρον 5 § 2), εἴτε δι' ὑπογραφῆς αὐτῶν παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων (ἄρθρον 5 § 3).

Τοιαύτη περίπτωσις ἐπεκτάσεως τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐπὶ τρίτων μὴ μελῶν δύναται νὰ ἀνακύψῃ, ὡς εἶναι ἐπόμενον, μόνον ἐπὶ *τοπικῶν* ὁμοιοεπαγγελματικῶν, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος ἢ συναφῶν κλάδων τούτου ὡρισμένης πόλεως ἢ περιφερείας (ἄρθρον 7 § 1γ) ἢ *εἰδικῶν*, αἵτινες ἀφορῶσι τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας, ὡς καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας (ἄρθρ. 7 § 1β), διότι, ὡς ἐλέχθη, αἱ ἕτεραι δύο κατηγορίαι (ἐθνικαὶ γενικαὶ καὶ ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ) ἰσχύουν ἀμέσως ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἐπὶ τρίτων μὴ μελῶν.

ΙΙΙ. Ἐν ἄρθρῳ 7 § 1 τοῦ ν.δ 3239) 1955, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναγράφονται αἱ διάφοραι κατηγορίαι τῶν συλλογικῶν συμβάσεων διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ὁρίων τῆς καθ' ὑποκείμενα ἰσχύος αὐτῶν, ἀκολουθοῦνται δύο κριτήρια, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ «ἐπάγγελμα τῶν μισθωτῶν», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ «ἐπιχείρησις καὶ ἐκμετάλλευσις», σαφῶς τοῦ νόμου διακρίνοντος μεταξὺ τῆς κατ' ἐπάγγελμα ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας) καὶ τῆς κατ' ἐπιχείρησιν (ἐκμετάλλευσιν) ἰσχύος αὐτῆς (εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας).

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν κατηγορίαν τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, αὗται ἀφοροῦν τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἴδους τοῦ ἀσκουμένου ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐπαγγέλματος, οἷαι αἱ ἐκδοθεῖσαι μέχρι σήμερον ἐθνικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, αἵτινες καθώρισαν τὰ κατώτατα ὅρια τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων ἁπάσης τῆς χώρας, ἀνεξαρτήτως εἰδικότητος ἐργασίας αὐτῶν (ἐπαγγέλματος).

Ὡς πρὸς τὰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἡ καθ' ὑποκείμενα ἰσχὺς αὐτῶν ὁρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ *ἐπαγγέλματος* τῶν μισθωτῶν, διότι ρητῶς ὁρίζεται ἐν τῷ νόμῳ, ὅτι αὗται ἀφοροῦν τοὺς μισθωτοὺς *ὡρισμένου ἐπαγγέλματος* ἢ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ *ἐπάγγελμα* αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας ἐπὶ ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν ἢ ὡρισμένης πόλεως ἢ περιφερείας ἐπὶ τοπικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

Εἰς τὰς δύο ταύτας κατηγορίας συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς - τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς) εἶναι τελείως ἀδιάφορον τὸ εἶδος τῆς ἀσκουμένης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐκμεταλλεύσεως (ἐπιχειρήσεως).

Παραδείγματα τοιούτων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας εἶναι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἡ ἀφορῶσα τοὺς ἠλεκτροτεχνίτας ἢ τοὺς οἰκοδόμους ἁπάσης τῆς χώρας (ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ) ἢ μιᾶς πόλεως (τοπικὴ ὁμοιοεπαγγελματική). Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν ἢ οἰκοδόμων ἢ ἡ τοπικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ τῶν αὐτῶν εἰδικοτήτων (ἐφ' ὅσον ἔχει κηρυχθῇ ὑποχρεωτικὴ ἢ ὑπογραφῇ παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 §§ 1 καὶ 2) δεσμεύει τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν τῶν ἀπασχολούντων μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἠλεκτροτεχνίτου ἢ οἰκοδόμου, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἴδους τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐργοδότου. Οὕτω ἐκ τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν οἰκοδόμων δεσμεύεται τόσον ἡ οἰκοδομικὴ ἑταιρεία, ἡ ὁποία ἀπασχολεῖ οἰκοδόμους, ὅσον καὶ τὸ βιομηχανικὸν ἐργαστήριον ἢ τὸ Δημόσιον, τὸ ὁποῖον ἀπασχολεῖ μισθωτοὺς ἀσκοῦντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ οἰκοδόμου.

Ἡ δέσμευσις αὕτη ὑφίσταται, διότι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐθνικῶν καὶ τοπικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μισθωτοῦ καὶ οὐχὶ τὸ εἶδος τῆς ἐκμεταλλεύσεως (ἐπιχειρήσεως) τοῦ ἐργοδότου.

Ἐὰν ὅμως ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει ἐρ-

γασίας λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ εἶδος τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ἧς ἐφαρμόζεται, τότε ὑπόκειται εἰδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, δι' ἣν ὁ νομοθέτης ἀκολουθεῖ ὡς διακριτικὸν γνώρισμα ἐναντι τῶν ἄλλων κατηγοριῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τὸ εἶδος τῆς ἐπιχειρήσεως, μὴ προσδίδων σημασίαν τινὰ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀσκούμενον ἐπάγγελμα.

IV. Αἱ εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ρητῶς ὁ νόμος (ἄρθρον 7 § δ) ὁρίζει, ὅτι ἀφοροῦν τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων *ἐπιχειρήσεων* καὶ *ἐκμεταλλεύσεων* πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ *ὁλοκλήρου* τῆς χώρας.

Τοιαύτη εἰδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας εἶναι λ.χ. ἡ ἀφορῶσα τοὺς μισθωτοὺς τῶν μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων περιφερείας τινὸς ἢ ὅλης τῆς χώρας ἢ μιᾶς ὡρισμένης μεταλλευτικῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀφορᾷ ὡρισμένας εἰδικότητας μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων, λ.χ. τοὺς ἠλεκτροτεχνίτας τῶν μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ πάλιν ὑπόκειται εἰδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, διότι τὸ διακριτικὸν γνώρισμα εἶναι τὸ εἶδος τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ οὐχὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀσκουμένου ἐπαγγέλματος (ἠλεκτροτεχνίτου), δυναμένου νὰ ἀσκηθῇ καὶ εἰς ἑτέρας φύσεως ἐπιχειρήσεις, καθ' ὃ μὴ ὡρισταμένου εἰδικοῦ ἐπαγγέλματος ἠλεκτροτεχνίτου μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἡ ἰσχὺς μιᾶς εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τρίτων προσώπων, μὴ μελῶν τῶν ὑπογραψασῶν ταύτην ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, λόγῳ κηρύξεως αὐτῆς ὑποχρεωτικῆς, κατ' ἄρθρον 5 § 2 ν. 3239)1955 ἡ ὑπογραφῆς παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτουμένου ὀργάνου (ἄρθρον 5 § 3) οὐδόλως ἕπεται, ὅτι μεταβάλλεται ὁ χαρακτὴρ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὥστε ἀπὸ εἰδικὴ νὰ μετατρέπηται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν ἢ τοπικὴν ὁμοιοεπαγγελματικήν, ἰσχύουσαν ἐπὶ παντὸς μισθωτοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀνεξαρτήτως καὶ ἀδιαφόρως τοῦ εἴδους τῆς ἐπιχειρήσεως, ἣν ἀφορᾷ ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας.

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 2 τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955 ὁμιλεῖ περὶ δεσμεύσεως πάντων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν τῆς περιφερείας, ἡ δὲ παράγραφος 3 περὶ δεσμεύσεως τοῦ συνόλου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφορῶσι καὶ διὰ τὴν περιφέρειαν, δι' ἣν ἰσχύουν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν διευρύνσεως τοῦ καθ' ὑποκείμενα πεδίου ἐφαρμογῆς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μεταβάλληται τὸ εἶδος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἐὰν πρόκειται περὶ τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (εἰς ἣν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ εἶδος τῆς ἐπιχειρήσεως) ἡ ἐπέκτασις γίνεται καὶ ἐπὶ μισθωτῶν τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος μὴ μελῶν τῶν συμβληθέντων ἐργατικῶν σωματείων, ὡς καὶ ἐπὶ ἐργοδοτῶν, μὴ μελῶν τοῦ συμβληθέντος ἐργοδοτικοῦ σωματείου, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἴδους τῆς παρ' αὐτῶν ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως.

Ἐὰν πρόκειται περὶ εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἰσχυούσης δι' ὡρισμένου εἴδους ἐπιχειρήσεις, ἡ ἰσχὺς αὐτῆς ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ ἐργοδοτῶν ἀσκούντων ὁμοίας φύσεως ἐπιχειρήσεις, ὡς καὶ μισθωτῶν τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος, μὴ μελῶν τῶν ὑπογραψασῶν τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὀργανώσεων, ἀπασχολουμένων εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἐπιχειρήσεων. Οὐδόλως ὅμως ἕπεται, ὅτι ἡ ἰσχὺς τῆς εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ ἑτεροειδῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πέραν τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐπὶ μὴ μελῶν ἁπλῶς εἰς τὸ κράτος ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (καθ' ὑποκείμενα, ἀντικείμενον, τόπον καὶ χρόνον) ὑπάγονται καὶ τρίτα πρόσωπα, μὴ μέλη τῶν συμβληθεισῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων. Οὐδεμία ὅμως μεταβολὴ ἐπέρχεται εἴτε εἰς τὸ εἶδος τῶν δεσμευομένων ἐπιχειρήσεων, εἴτε εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν δεσμευομένων ἐκ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν.

V. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων καταφαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμφωνήσωμεν εἰς τὴν ὑπὸ τῆς σχολιαζομένης ἀποφάσεως δοθεῖσαν λύσιν.

Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ἐφ' ἧς ὁ ἐνάγων ἐστήριξε τὰς ἀξιώσεις του, ἀφεώρα τοὺς ἐργαζομένους εἰς ἐπιχειρήσεις

άσχολουμένας μὲ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὴν ἐμπορίαν τῶν πετρελαιοειδῶν ἐν γένει προϊόντων (ἐξαιρουμένου τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων). Ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις ἐργασίας ἔχει τὸν χαρακτῆρα εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, διότι ἀφορᾷ μισθωτοὺς ὡρισμένου εἴδους ἐπιχειρήσεων ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ οὐχὶ τὸν χαρακτῆρα ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καθ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ἐπάγγελμα μισθωτοῦ εἰδικῶς ἀπασχολουμένου εἰς ἐπιχειρήσεις τοιούτου εἴδους. Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις οὐχὶ ὀρθῶς χαρακτηρίζει τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ὡς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικήν.

Ὑπογραφεῖσα ἡ συλλογικὴ αὕτη σύμβασις (καὶ ἡ τροποποιητικὴ ταύτης) ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ ἐξουσιοδοτημένου παρ' αὐτοῦ ὀργάνου δεσμεύει κατ' ἄρθρον 5 § 3 ν. 3239)1955 καὶ τὰ μὴ μέλη τῶν συμβληθεισῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, οὐδόλως ὅμως ἕπεται, ὅτι ἡ ἰσχύς της ἐπεκτείνεται πέραν τῶν ἐπιχειρήσεων εἰσαγωγῆς καὶ ἐμπορίας πετρελαιοειδῶν καὶ ἐπὶ πάσης ἑτέρας ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, μὴ ἀσκούσης τὸ αὐτὸ εἶδος ἐργασιῶν (ἐμπορίαν καὶ εἰσαγωγὴν πετρελαιοειδῶν), ἀλλ' ἁπλῶς ἀπασχολούσης εἰδικότητας ἐργαζομένων ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, οἷον ἐν τῇ ἐπιδίκῳ περιπτώσει ὁδηγοῦ βυτιοφόρου αὐτοκινήτου μεταφορᾶς ὑγρῶν καυσίμων. Ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις δὲν δέχεται, ὅτι καὶ τὸ Δημόσιον ἤσκει τὴν αὐτῆς φύσεως ἐκμετάλλευσιν (εἰσαγωγῆς καὶ ἐμπορίας πετρελαιοειδῶν), ἀλλὰ τὸν ὡς ἄνω μισθωτὸν ἐχρησιμοποίει διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἀνάγκας μεταφορῶν ὑγρῶν καυσίμων τοῦ Σταθμοῦ Ἀεροπλάνων τῆς Στρατιωτικῆς Βάσεως Ἑλληνικοῦ, διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου ὀργάνου, οὐδόλως δεσμεύεται καὶ τὸ Δημόσιον, μὴ ἀσκοῦν ἐπιχείρησιν ἢ ἐκμετάλλευσιν τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἴδους.

Ὑπὸ τὴν ἀκολουθηθεῖσαν ὑπὸ τῆς σχολιαζομένης ἀποφάσεως ἀντίθετον ἄποψιν μετατίθεται ἡ ὑπὸ τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου παρεχομένη κανονιστικὴ πρωτοβουλία εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις πρὸς ρύθμισιν τῶν σχέσεων ἐργασίας διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς χεῖρας τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὅστις προσκτᾶται τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπιβάλλῃ κρατικὸν δίκαιον, ρυθμίζον σχέσεις ἐργασίας ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, ὧν οὐδόλως ἐσκοπήθη ἡ ρύθμισις ὑπὸ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ὡς εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἐν ᾗ αἱ συμβληθεῖσαι ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις ἠθέλησαν νὰ ρυθμίσουν τὰς σχέσεις ἐργασίας τῶν ἐπιχειρήσεων εἰσαγωγῆς καὶ ἐμπορίας πετρελαιοειδῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ των καὶ οὐχὶ ἑτέρων ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, οἷον τοῦ Δημοσίου, μὴ ἀσκοῦντος τοιαύτης φύσεως ἐκμετάλλευσιν.

Μία ὅμως τοιαύτη ἀντίληψις ὑπερακοντίζει τὸν σκοπὸν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 §§ 2 καὶ 3 τοῦ ν. 3239)1955, δι' ὧν ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν ἁπλῶς καὶ μόνον, ὅπως ἡ δεδομένη συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας (καὶ διαιτητικὴ ἀπόφασις) ἐπεκταθῇ ὡς ἔχει καὶ ἐπὶ μὴ μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἄνευ μεταβολῆς τοῦ εἴδους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, πρὸς ἀποφυγὴν κινδύνου συναγωνισμοῦ μεταξὺ ὠργανωμένων καὶ μὴ ὠργανωμένων μισθωτῶν διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων ἐπὶ εὐθηνοτέρᾳ ἀμοιβῇ μὴ ὠργανωμένων μισθωτῶν (μὴ μελῶν τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων) καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ δεσμευομένων ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (Ἴδετε σχετικῶς σχόλιά μας ἐν ΕΕΔ 22, σ. 10).

ΕΝΝΟΙΑ ΛΟΓΙΣΤΟΥ ΔΙ'ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΥΠ'ΑΡΙΘ.25)1960 ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

[Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 347]1963, 375]1963 ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου]

Ὑπὸ τοῦ κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Δ. ΘΗΛΥΖΑ, Δικηγόρου

Ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τὴν ὁμοιόμορφον ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων τῆς οὐσίας ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 τοῦ 1960 ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας» ἀποφαίνεται α) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 347 1963 ἔτους ἀποφάσεώς του, κατωτέρω σελ. 858, ὅτι «τὴν ἰδιότητα τοῦ λογιστοῦ ἔχει τόσον ὁ προϊστάμενος τοῦ λογιστηρίου ἐν τινι ἐπιχειρήσει καὶ ὁ ὑπευθύνως ἐφαρμόζων τὸ διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς οἰκονομικῆς κινήσεώς της ἀναγκαῖον λογιστικὸν σύστημα, ὅσον καὶ ὁ τηρῶν ὡρισμένον λογιστικὸν βιβλίον ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 8 καὶ 9 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένων» καὶ ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἐφ' ὅσον ἐξετέλει ἔργα προϊσταμένου τοῦ τμήματος λογιστικοῦ ἐλέγχου καὶ στατιστικῆς καὶ ἔχει ἁρμοδιότητα παρακολουθήσεως καὶ ἐξακριβώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ λογιστηρίου ἐνεργουμένων διπλογραφικῶν ἐγγραφῶν, τυγχάνει λογιστής. β) Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 375 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἔτους 1963 ἀποφάσεώς του (κατωτέρω σελ. 862) «ὁ ἐφεσίβλητος δὲν θεωρεῖται κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως λογιστής, ἀλλὰ βοηθὸς λογιστοῦ, διότι δὲν κατηύθυνε καὶ παρηκολούθει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐκκαλούσης, οὔτε ἐτήρει τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα βιβλία (ἡμερολόγιον, βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, βιβλίον ἀπογραφῶν) περιοριστικῶς ἐν τῇ διαιτητικῇ ἀποφάσει ἀναφερόμενα, ἀλλὰ διάφορα ἄλλα λογιστικὰ βιβλία, πλὴν τούτων».

Αἱ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τῶν ἄνω ἀποφάσεών του διδόμεναι ὡς ἄνω ἑρμηνεῖαι δύνανται νὰ τύχωσι πλήρους ἐφαρμογῆς καὶ εἰς τοὺς τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν λογιστάς; Καὶ ἔχουσι σχέσιν τινὰ δι' αὐτοὺς τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 8 καὶ 9 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀναφερόμενα - εἴτε περιοριστικῶς, εἴτε ἐνδεικτικῶς - ἐν τῇ ἄνω διαιτητικῇ ἀποφάσει βιβλία; Καὶ ποῖοι θεωροῦνται «λογισταὶ» αὐτῶν;

Ἵνα εἰς ἀσφαλῆ καταλήξωμεν ἐπὶ τῶν ἄνω τιθεμένων ζητημάτων συμπεράσματα, δέον νὰ ἐρευνήσωμεν τὸ ἰσχῦον ἀναγκαῖον λογιστικὸν σύστημα διὰ τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας καὶ τὰς εἰδικωτέρας συναφεῖς διατάξεις αὐτοῦ.

Τὸ ἰσχῦον ἀναγκαῖον λογιστικὸν σύστημα διὰ τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας, ἡμεδαπάς τε καὶ ἀλλοδαπάς, εἶναι γνωστόν, ὅτι δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1835 ἰσχύοντος Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἀλλὰ τοῦτο, ἀφοῦ ἐγένετο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀντικείμενον μεγάλης ἐρεύνης ὑπό τε τῆς οἰκονομικῆς καὶ λογιστικῆς ἐπιστήμης, προβλέπεται ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1952 ἰσχύοντος Κώδικος «περὶ φορολογικῶν στοιχείων», ὅστις διὰ τοῦ ἄρθρου 7 ὁρίζει καὶ ὑποχρεοῖ τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὕψους τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων των καὶ λόγῳ τῆς γενικωτέρας σημασίας των, εἰς τὴν τήρησιν τῶν κάτωθι τεττάρτης κατηγορίας βιβλίων:

Ταῦ ἡμερολογίου, ταῦ βιβλίου ἀπογραφῶν (προβλεπομένων ἀμφοτέρων τούτων καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου), τοῦ γενικοῦ καθολικοῦ, τοῦ βιβλίου ἀποθήκης, τοῦ βιβλίου πρακτικῶν διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ γενικῆς συνελεύσεως, τοῦ βιβλίου παραγωγῆς καὶ κοστολογίου, ἅτινα ὡς βιβλία δὲν ἠγνόει βεβαίως ἡ ὑπερθεν ὑπ' ἀριθ. 25 τοῦ 1960 ἔτους διαιτητικὴ ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, πλὴν ὑπὸ ταύτης δὲν ἐθεωρήθη ἀναγκαία ἡ εἰδικωτέρα μνεία ἑνὸς ἑκάστου καὶ τούτων καὶ διὰ τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας εἰπούσης ταύτης ἁπλῶς, ὅτι «λογιστὴς» θεωρεῖται: α) Ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ β) ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία.

Ἡ κατὰ πάντα ὀρθὴ ὡς ἄνω θέσις τοῦ ζητήματος ἐνισχύεται περαιτέρω καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου 2190 «περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν» καὶ ὑπὸ τοῦ β. δ)τος 174 τοῦ 1963 ἔτους «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἐνιαῖον κείμενον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2190», ὁρίζοντος ἐν ἄρθρῳ 35α ὅτι «ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμον προβλεπόμενα βι-

βλία ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ἡμεδαπῶν τε καὶ ἀλλοδαπῶν δέον νὰ συντάσσωνται εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν», ἅτινα νοοῦνται τὰ ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1952 Κώδικος «περὶ φορολογικῶν στοιχείων» προβλεπόμενα ὡς ἄνω ὑποχρεωτικὰ καὶ σημαντικὰ βιβλία αὐτῶν. Διότι ἄλλως, ἂν ἡ ἀληθὴς ἔννοια καὶ τῆς ρηθείσης ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 53α ἦτο τὰ τηρῶνται ὑπὸ τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μόνον τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα βιβλία (ἡμερολόγιον, βιβλίον ἀπογραφῶν καὶ βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν) καὶ ὄχι τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος «περὶ φορολογικῶν στοιχείων» προβλεπόμενα ὡς ἄνω ὑποχρεωτικῶς τοιαῦτα τετάρτης κατηγορίας, οἱ ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι θὰ εἶχον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τηρῶσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μόνον τὸ ἡμερολόγιον καὶ βιβλίον ἀπογραφῶν καὶ βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, ἀλλὰ παραλλήλως θὰ εἶχον καὶ τὸ δικαίωμα, ὅπως ἅπαντα τὰ λοιπὰ ὑποχρεωτικῶς ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὸν Κώδικα «περὶ φορολογικῶν στοιχείων» τηρούμενα βιβλία, ἤτοι τὸ γενικὸν καθολικόν, τὸ βιβλίον παραγωγῆς καὶ κοστολογίου κλπ., τηρῶσιν εἰς οἱανδήποτε τοῦ κόσμου ἤθελον καὶ τὰς συνήθεις γλῶσσαν, καθιστῶσαι οὕτω ἀδύνατον τὸν ἔλεγχον τῶν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων φοροτεχνικῶν ὀργάνων. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὁποίας σοβαρὰς κυρώσεις συνεπάγεται ἡ μὴ τήρησις ἢ ἡ πλημμελὴς τήρησις τῶν ὑπὸ τοῦ Κώδικος «περὶ φορολογικῶν στοιχείων» προβλεπομένων διατάξεων.

Τὸ ἰσχῦον καὶ ἀναγκαῖον ὅθεν λογιστικὸν σύστημα διὰ τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας, ἡμεδαπάς τε καὶ ἀλλοδαπάς, εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ Κώδικος «περὶ φορολογικῶν στοιχείων» προβλεπόμενον καὶ τὰ ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν τηρητέα βιβλία καθορίζονται ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Κώδικος καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου περιοριστικῶς ἢ ἐνδεικτικῶς καὶ «λογιστὴς» ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ὑπὸ τῆς ρηθείσης διατητικῆς ἀποφάσεως θεωρεῖται, οὐχὶ ἀθροιστικῶς α) ὁ ὑπευθύνως παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν ταῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ β) ὁ τηρῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος «περὶ φορολογικῶν στοιχείων» προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία.

Οὕτω θεωρεῖται «λογιστὴς» ὁ τηρῶν εἰς τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας τὰ ὑποχρεωτικῶς τηρούμενα ὑπ' αὐτῆς βιβλία: Τὸ ἡμερολόγιον (προβλεπόμενον τοῦτο καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου), τὸ γενικὸν καθολικόν, τὸ βιβλίον ἀπογραφῶν, τὸ βιβλίον παραγωγῆς καὶ κοστολογίου, καὶ δὴ τὸ τελευταῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἓν ἐκ τῶν πλέον σημαντικῶν βιβλίων τῶν βιομηχανικῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ περὶ οὗ ὅρα ὑπ' ἀριθ. 74)1960 ἐγκυκλίου Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ διατριβὴν Καθηγητοῦ Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἐμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν *Μαρίου Ταιμάρα*, ἐν Λογιστικῇ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ, τόμος ΣΤ', σελ. 470 - 556.

Ἄλλως ἀντίθετος ἄποψις θὰ ἦτο καὶ εἰς ἄνισον μεταχείρισιν τῶν εἰς τὰς λογιστικὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων, ὥστε νὰ θεωροῦνται «λογισταὶ» οἱ ἀκοπώτερον καὶ μὲ ἐλαχίστας λογιστικὰς γνώσεις ἀπασχολούμενοι εἰς τὴν τήρησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένων βιβλίων, λ.χ. τοῦ βιβλίου ἀπογραφῶν καὶ δὴ εἰς μικροεπιχειρήσεις μὲ ἀσημάντους λογιστικὰς ἐγγραφάς, ἐνῷ οἱ μετ' ἠυξημένης εὐθύνης ἐργαζόμενοι «λογισταὶ» τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, τηροῦντες τὰ ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τοῦ Κώδικος «περὶ φορολογικῶν στοιχείων» προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία τετάρτης κατηγορίας, ὡς λ.χ. τὰ ρηθέν ὡς ἄνω βιβλίον παραγωγῆς καὶ κοστολογίου, καλῶς θὰ κατηρτισμένοι καὶ πεπειραμένοι «λογισταὶ», μοχθοῦντες διὰ τὴν τήρησιν αὐτῶν, τὰ θεωροῦνται «βοηθοὶ λογιστῶν».

Σημ. ΕΕΔ: Τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ λογιστοῦ καὶ βοηθοῦ λογιστοῦ δι' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἔχει ἀπασχολήσει ἐπανειλημμένως τὴν θεωρίαν καὶ δικαστηριακὴν πρᾶξιν. (Ἴδετε σχετικῶς *Γ. Τρίμη*, ΕΕΔ 20, 524 ἐπ., *Σ. Κλαδᾶ*, ΕΕΔ 20, 778 ἐπ., *Φ. Δ. Ἀγγελῆ*, ΕΕΔ 21, 1097 ἐπ., Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1807) 1962, ΕΕΔ 21, 469, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2847) 1963, ΕΕΔ 22, 614, καὶ περὶ τῆς δεσμεύσεως ἐκ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν κήρυξιν αὐτῆς ὑποχρεωτικῆς κατ' ἄρθρον 5 § 2 νόμου 3239)1955 γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, εἰσηγητὴς *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 21, 577).

Ὡς σημειοῦμεν (ΕΕΔ 22, 614), ἡ διαιτητικὴ αὕτη ἀπόφασις ἔχει νομίμως καταγγελθῆ, ἀλλ' ἰσχύει εἰσέτι διὰ τοὺς ἐξ αὐτῆς δεσμευομένους βάσει τῆς μετενεργείας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. (Ἴδετε ἐκτενέστερον σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 614).

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΙΣΧΥΟΣ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Παράνομος καθορισμός αὐτοῦ καὶ νόμιμοι συνέπειαι

Ὁρισμοὶ Νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 3755)1957.—Ὑποχρεωτικὸς ἐκ τοῦ Νόμου χρόνος ἐνάρξεως ἰσχύος διαιτητικῶν ἀποφάσεων.—Ἄνευ νομικῆς σημασίας ἡ ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετάθεσις τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς εἰς μεταγενέστερον χρονικὸν σημεῖον.—Γέννησις εὐθείας ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τῆς προσαυξήσεως μισθοδοσίας ἀπὸ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κατὰ Νόμον χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957 προστεθεῖσαν παράγραφον 6 εἰς τὸ ἄρθρον 15 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένων προθεσμιῶν διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν προθεσμιῶν τούτων ἡμέρας.

Ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι, ὅτι ὡς χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ὁρίζεται ἀναδρομικῶς ἡ 39η ἡμέρα ἀπὸ τῆς παραπομπῆς, ἐπιτρεπομένης κατ' ἐξαίρεσιν καὶ τῆς περαιτέρω ἀναδρομῆς μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας τῆς παραπομπῆς ταύτης, ἐφ' ὅσον ὅμως δικαιολογεῖται ἐκ τῆς συνδρομῆς εἰδικῶν συνθηκῶν (Σ.Ε. 40)1963, εἰσηγητὴς *Δ. Ψαρός*, ΕΕΔ 23, 210, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί· Α.Π. 668)1962, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 214), εἰς τοῦτο δὲ συμφωνεῖ καὶ ἡ παρατιθεμένη κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις.

Προέκυψεν ὅμως τὸ ζήτημα, ἂν ἐν καθορισμῷ (παρανόμως) ἄλλου χρόνου ἰσχύος αὐτῆς δύνανται τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ἐπὶ ἀγωγῆς μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, νὰ ἐπιδικάσῃ εἰς τοῦτον τὰς ἀφισταμένας διαφορὰς μισθοῦ ἢ ἄλλα ἐπιδόματα μισθοῦ ἀπὸ τοῦ ὁριζομένου εἰς τὸν νόμον ὑποχρεωτικοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Καταφατικῶς ἀπαφαίνεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνηρέθη ἡ ἀντιθέτως ἀποφανθεῖσα Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 12340)1961, ΕΕΔ 20, 1014, μετ' ἀντιθέσεις ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν Δικαστῶν τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας (ἴδετε ΕΕΔ 20, 615 ἐπ.).

Προηγήθη τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 668)1962 ἀπόφασις τοῦ (εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 213), ἡ ὁποία ἐπὶ ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου δὲν ἐδέχθη εὐθύνην αὐτοῦ, ἀλλ' ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου ἔναντι τοῦ μισθωτοῦ εἰς ἀποκατάστασιν τῆς βλάβης τοῦ τελευταίου ἐκ τοῦ καθορισμοῦ ὡς χρόνου ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἄλλου ἢ τοῦ νομίμου.

Εὐνόητοι, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 22, 845), εἶναι αἱ πρακτικαὶ συνέπειαι ἐκ τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου λύσεως τοῦ νομικοῦ αὐτοῦ ζητήματος.

Ἀρείου Πάγου 394)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Β. Χονδρογιάννης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Ἀναγνωστόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Λαμπρόπουλος, Γ. Τσακίρης, Β. Βασιλείου

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 11 §§ 1 καὶ 4, 12 καὶ 14 § 1 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἡ ἰσχὺς τῶν ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος νόμου 3239 ἱδρυομένων διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων ἐκδιδομένων ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὰ ὑπαγομένων συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἄρχεται τοῦ μὲν πρωτοβαθμίου δικαστηρίου μετὰ τὴν πάροδον ἀπράκτου τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. 3239, ὡς ἐτροποποιήθη, ἡμέρου προθεσμίας πρὸς ἄσκησιν ἐφέσεως, ὅτε ἡ ἀπόφασις λογίζεται ὁριστικὴ καὶ κηρύσσεται ἐκτελεστὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ δὲ δευτεροβαθμίου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, τηρουμένων πάντως τῶν ὑπὸ τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων καθοριζομένων προθεσμιῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων δέον νὰ τερματίζηται ἡ ὅλη διαδικασία ἐνώπιον τῶν ὡς ἄνω ὀργάνων (πρωτοβαθμίου καὶ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου) ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας καὶ ὧν τὸ ἄθροισμα ἀνέρχεται εἰς 38 ἡμέρας, ἀρχομένης ἀπὸ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΛΟΓΙΣΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

I

Έννοια λογιστοῦ δι' ἐφαρμογὴν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως

Ἐξαίρεσις τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως γενομένης ρυθμίσεως ἀποδοχῶν λογιστῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν. — Ἔννοια διατάξεως. — Ἔννοια λογιστοῦ. — Ἔννοια διατάξεως περὶ μὴ μειώσεως τῶν τυχὸν καταβαλλομένων ἀνωτέρων τῶν ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων ἀποδοχῶν.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1218)1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πατρῶν.

Περίπτωσις εἶναι ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν «περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν χώρας» (ΕΕΔ 19, 1417). (Ἴδετε ὡς πρὸς τὸ κῦρος αὐτῆς Σ.Ε. 2162)1962, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 22, 281 ἐπ. καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα).

Ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου αὐτῆς «λογιστής» (περὶ τῆς ὁποίας ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2847)1963, εἰσηγητὴς *Ἀντ. Στασινός*, ΕΕΔ 22, 614 καὶ λοιπὰς αὐτόθι παραπομπάς).

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἀπησχολήθη καὶ ἡ κατωτέρω σελ. 862 ὑπ' ἀριθ. 375)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδετε σχετικῶς καὶ

τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ παραπομπῆς τῆς διενέξεως εἰς τὴν πρωτοβάθμιον διαιτησίαν. Ἀφ' ἑτέρου κατὰ μὲν τὴν ἐν παραγράφῳ 5 τοῦ ἄρθρου 15 προμνησθέντος νόμου 3239)1955 διάταξιν εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τὰ διαιτητικὰ δικαστήρια (πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια) δικαιοῦνται νὰ προσδώσωσιν εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν ἰσχὺν ἀνατρέχουσαν τὸ πολὺ μέχρι καὶ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς παρεπέμφθη ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν εἰς τὰ διαιτητικὰ ὄργανα, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, προστεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐν ἄρθρῳ 7 § 2 τοῦ ν. 3755)1957, «ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν ὡς ἄνω προθεσμιῶν διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἡ προθεσμία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν προθεσμιῶν τούτων ἡμέρας». Ἐντεῦθεν σαφῶς προκύπτει, ὅτι, ἐὰν ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις παρὰ τὸν νόμον καθώρισε χρόνον ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς μεταγενέστερον τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν ὡς ἄνω προθεσμιῶν ἢ δὲν καθώρισε διὰ ρητῆς ἐν αὐτῇ διατάξεως τὸν χρόνον ἰσχύος αὐτῆς ἐντὸς τῶν ὡς ἄνω ὁρίων, αὕτη θεωρεῖται ἐκ τοῦ νόμου ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἡμέρας μετὰ τὴν πάροδον τῶν ἄνω προθεσμιῶν, ἤτοι ἀπὸ τῆς 39ης ἡμέρας. Ἑπομένως ἡ ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετάθεσις τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς εἰς μεταγενέστερον χρονικὸν σημεῖον εἶναι ἄνευ νομικῆς σημασίας καὶ ἐστερημένη ἐννόμων συνεπειῶν. Γεννᾶται ἐντεῦθεν εὐθεῖα ἐκ τῆς συμβάσεως (ἐργασίας) ἀγωγὴ τοῦ ἐκμισθωτοῦ κατὰ τοῦ μισθωτοῦ (ἐργοδότου) πρὸς καταβολὴν τούτῳ τῆς ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθορισθείσης προσαυξήσεως τῆς μισθοδοσίας του (ἐν προκειμένῳ 20ὁ)ο λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας). Καὶ ὁρίζεται μὲν ἐν ἄρθρῳ 20 § 2 τοῦ προμνησθέντος ν. 3239)1955, ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἢ ἡ ἀπόφασις διαιτησίας ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δι' ἠτιολογημένης κοινῆς ἀποφάσεως . . . δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δύνανται νὰ τροποποιήσουν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας, πλὴν οὔτε ἐκ τῆς ῥηθείσης διατάξεως, οὔτε ἐξ ἄλλης τινὸς τοῦ νόμου τούτου ἢ ἑτέρου νόμου προκύπτει, ὅτι οἱ ὡς ἄνω Ὑπουργοὶ δικαιοῦνται, ὅπως μεταθέτωσι τὸν χρόνον ἰσχύος τῶν ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἐκδιδομένων ἀποφάσεων εἰς χρόνον μεταγενέστερον τοῦ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως (§ 6) ὁριζομένου. Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενον τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἤτοι ὅτι διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως γενομένου, ἀκύρως, καθορισμοῦ ὡς χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 14.1.1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. τῆς 1.5.1960 δὲν ὑφίσταται κατὰ νόμον καθορισμὸς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως ἰσχύος αὐτῆς, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς παρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ εἶναι ἐκ τούτου ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου. Παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Γ' Τμήματος πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν.

ἀνωτέρω, σελ. 851, παρατηρήσεις).

Ὡς πρὸς τὴν διάταξιν τῆς αὐτῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξαιρέσεως τῆς δι' αὐτῆς ρυθμίσεως τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, χρήσιμον διὰ τὴν κατανόησιν αὐτῆς εἶναι τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ΕΕΔ 19, 1419, α' στήλη).

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως διδομένη ἔννοια εἰς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 10 τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἀπαντᾶται κατὰ κανόνα εἰς ἅπασας τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις καὶ συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας. (Ἴδετε καὶ τὴν κατωτέρω, σελ. 860, παρατιθεμένην γνωμοδότησιν *Ι. Καποδίστρια*).

Ἀρείου Πάγου 347)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Σπ. Χαιρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σκκελλαρόπουλος, Θ. Ζούκας

Ἐκ τῆς παραγράφου 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν, ὁριζούσης ὅτι ἐξαιροῦνται τῆς δι' αὐτῆς γινομένης ρυθμίσεως αἱ ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, οἵτινες εἶχον ἐγκριθῆ ὑπὸ τῶν διοικήσεων τῶν ἐπιχειρήσεων ἢ εἶχον λάβει καθ' οἱονδήποτε τρόπον δημοσιότητα, ὡς ἐκ τῆς ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς των, καὶ περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 26531)1948 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, προσαρμόσασα τὰς προπολεμικὰς ἀποδοχάς, σαφῶς συνάγεται, ὅτι, διὰ νὰ κατισχύσῃ ὁ ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀπαιτεῖται ὁ προπολεμικῶς καθορισθεὶς βάσει τοῦ βαθμοῦ τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν λογιστῶν νὰ ἐξακολουθῇ ἐφαρμοζόμενος καὶ μετὰ τὴν διὰ τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 26531)1948 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀναπροσαρμογὴν τῶν ἀποδοχῶν των, ἐνῷ τοὐναντίον ἐφαρμόζεται ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἂν ὁ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως προβλεπόμενος καθορισμὸς τῶν ἀποδοχῶν ἔπαυσεν ἤδη ἰσχύων. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀπὸ 22.10.1936 λοβὸν δημοσιότητα ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας ἐτηρήθη ὡς πρὸς τὴν μισθολογικὴν διαβάθμισιν (περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 4 αὐτοῦ) ἐπὶ ἓν μόνον ἔτος, ἔκτοτε δὲ αἱ ἀποδοχαὶ ἐκανονίζοντο ἀναλόγως τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας, συμφώνως πρὸς τὸ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν σύστημα (τοῦ ἐπακολουθήσαντος μάλιστα κανονισμοῦ (ἔτους 1954) τῆς ἀναιρεσειούσης μὴ διαλαμβάνοντος διάταξίν τινα περὶ ἀποδοχῶν), κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ἐκτεθείσης διατάξεως ἔκρινεν ἀκολούθως, ὅτι ἡ μισθολογικὴ κατάταξις τῶν λογιστῶν (καὶ βοηθῶν λογιστοῦ) τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπιχειρήσεως διέπεται ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ ἀναστήσιος 1ος λόγος ἀναιρέσεως.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν λογιστὴς θεωρεῖται α) ὁ ὑπευθύνως παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ β) ὁ τηρῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία. Ἐντεῦθεν σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὴν ἰδιότητα ταύτην ἔχει τόσον ὁ προϊστάμενος τοῦ λογιστηρίου ἐν τινι ἐπιχειρήσει καὶ ὁ ὑπευθύνως ἐφαρμόζων τὸ διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς οἰκονομικῆς κινήσεως της ἀναγκαῖον λογιστικὸν σύστημα, ὅσον καὶ ὁ τηρῶν ὡρισμένον λογιστικὸν βιβλίον ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 8 καὶ 9 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένων. Ὅθεν, ἀφοῦ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη ἀνελέγκτως ὡς προκύψαν ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐκτελεῖ ἔργα προϊσταμένου τοῦ τμήματος λογιστικοῦ ἐλέγχου καὶ στατιστικῆς καὶ ἔχει ἁρμοδιότητα παρακολουθήσεως καὶ ἐξακριβώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ λογιστηρίου ἐνεργουμένων διπλογραφικῶν ἐγγραφῶν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς διαληφθείσης παραγράφου 2 τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἔκρινεν, ὅτι οὗτος τυγχάνει λογιστὴς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς εἰρημένης διατάξεως, ὁ δὲ ἀντίθετος 2ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 10 τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσι, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, προκύπτουσαν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ταύτης πρὸς τὴν παράγραφον 4, ἥτις καθορίζει κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τῶν λογιστῶν, καὶ οὐχὶ τὰς ἐν γένει ἀποδοχὰς των ἢ τὰς προσθέτους παροχάς, ὡς πρὸς ἃς οὐδεμία ἐπῆλθε μεταβολή, ὅτι ἐὰν μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως (1.12.1959) ὁ διδόμενος εἰς τὸν ὑπάλληλον βασικὸς μισθὸς εἶναι ἐλάσσων τοῦ τῆς ἀποφάσεως ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὸν ἐν τῇ ἀποφάσει μείζονα βασικὸν μισθόν, πέραν δὲ τούτου καὶ τὰς τυχὸν χορηγουμένας ὑπ' οἱουδήποτε χαρακτηρισμὸν προσθέτους παροχάς, ἀδιαφόρως ἂν ἔχουν καθορισθῆ ἀκριβῶς κατὰ ποσὸν ἢ ὑπολογίζωνται κατὰ ποσοστόν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν αὐταὶ ἐνσωματωθῆ εἰς τὸν (βασικὸν) μισθόν. Ὅθεν, δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὴν 1.12.1959, ἔχων συμπεπληρωμένην 25ετῆ ὑπηρεσίαν, ἐλάμβανε μισθὸν βασικὸν ἐκ δραχμῶν 2.550, ἤτοι κατώτερον τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντος εἰς δραχμὰς 3.500, προσθέτως δὲ καὶ «ἐπίδομα 40 ο)ο» ἐπὶ τοῦ προαναφερθέντος βασικοῦ μισθοῦ του, ὅπερ, καίτοι δὲν ἐδηλοῦτο δι' εἰδικωτέρας ὀνομασίας, οὐδὲ συνηρτᾶτο πρός ὡρισμένην ἰδιότητα ἢ κατάστασιν, εἶχεν αὐτοτέλειαν ἐναντι τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, μὴ συγχωνευθὲν μετ' αὐτοῦ, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς μνησθείσης διατάξεως ἔκρινεν ἀκολούθως, ὅτι ἡ πρόσθετος αὕτη παροχὴ ὀφείλεται

καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐπὶ ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος 5ος λόγος ἀναιρέσεως.

Τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ἃ ἐκ τῆς β' αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεώς του ἐμφαίνεται, πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεώς του ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησεν, ὡς βεβαιοῖ, τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ὡς καὶ τὰ τεκμήρια, ἅτινα συνήγαγεν ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐκατέρωθεν προσαχθέντων ἐγγράφων, ὧν ἐγίνετο ἐπίκλησις, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τόσον τὰς ἐν τῷ 3ῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ἀναφερομένας ἐκθέσεις ἐνόρκων βεβαιώσεων ἐνώπιον συμβολαιογράφου τῶν μαρτύρων τῆς ἀναιρεσιούσης Φ.Α. καὶ Ν.Σ., ὅσον καὶ τὴν ἐν τῷ 4ῳ λόγῳ μνημονευομένην κατάθεσιν τοῦ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου ἐξετασθέντος μάρτυρος Α.Π., δὲν ἀπῃτεῖτο δὲ νὰ καθορίσῃ εἰδικῶς ἐν ἕκαστον τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, δι' ὃ οἱ ὡς ἄνω λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου κρίνονται μὴ βάσιμοι. Ὡσαύτως ἀβάσιμος εἶναι καὶ ὁ 6ος λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκτίθενται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει σαφῶς καὶ ἐν ἀλληλουχίᾳ ἀναλύσεως τὰ γενόμενα δεκτὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐξ ὧν δύναται, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, νὰ κριθῇ ἡ ὕπαρξις τῶν ὅρων ἐφαρμογῆς τῶν προειρημένων διατάξεων τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Π

Ἔννοια βοηθοῦ λογιστοῦ δι' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως

Ἐξαιρέσεις ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν. — Ἔννοια. — Διάταξις περὶ μὴ μειώσεως καταβαλλομένων τυχὸν ἀνωτέρων ἀποδοχῶν.

Ἀρείου Πάγου 348)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Β. Χονδρογιάννης***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Στ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Θ. Ζούκας

Ἐκ τῆς παραγράφου 9 τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ δικαστηρίου Ἀθηνῶν περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν, ὁριζούσης ὅτι ἐξαιροῦνται τῆς δι' αὐτῆς γενομένης ρυθμίσεως αἱ ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, οἵτινες εἶχον ἐγκριθῇ ὑπὸ τῶν διοικήσεων τῶν ἐπιχειρήσεων ἢ εἶχον λάβει καθ' οἱονδήποτε τρόπον δημοσιότητα ὡς ἐκ τῆς ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς των καὶ περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 26531)1948 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, προσαρμόσασα τὰς προπολεμικὰς ἀποδοχάς, σαφῶς συνάγεται ὅτι, διὰ νὰ κατισχύσῃ ὁ ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται ὁ προπολεμικῶς καθορισθεὶς βάσει τοῦ βαθμοῦ τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τῶν λογιστῶν νὰ ἐξακολουθῇ ἐφαρμοζόμενος καὶ μετὰ τὴν διὰ τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 26531)1948 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀναπροσαρμογὴν τῶν ἀποδοχῶν των, ἐνῷ τοὐναντίον ἐφαρμόζεται ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἂν ὁ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως προβλεπόμενος καθορισμὸς τῶν ἀποδοχῶν ἔπαυσεν ἤδη ἰσχύων. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀπὸ 22.10.1936 λοβὸν δημοσιότητα ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας ἐτηρήθη ὡς πρὸς τὴν μισθολογικὴν διαβάθμισιν (περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 4 αὐτοῦ) ἐπὶ ἓν μόνον ἔτος, ἐκτοτε δὲ αἱ ἀποδοχαὶ ἐκανονίζοντο ἀναλόγως τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας, συμφώνως πρὸς τὸ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν σύστημα (τοῦ ἐπακολουθήσαντος μάλιστα κανονισμοῦ (ἔτους 1954) τῆς ἀναιρεσειούσης μὴ διαλαβόντος διάταξίν τινα περὶ ἀποδοχῶν), κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ἐκτεθείσης διατάξεως ἔκρινεν ἀκολούθως, ὅτι ἡ μισθολογικὴ κατάταξις τῶν λογιστῶν (καὶ βοηθῶν λογιστοῦ) τῆς ἀναιρεσειούσης ἐπιχειρήσεως διέπεται ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπορριπτέος εἶναι ὁ ἐναντίος 1ος λόγος ἀναιρέσεως.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν βοηθοὶ λογιστοῦ θεωροῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ κατευθύνσεις τῶν λογιστῶν ἐν ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει καὶ τηροῦντες τὰ λοιπά, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένων βιβλίων. Ἐντεῦθεν σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὴν ἰδιότητα ταύτην ἔχει καὶ ὁ ἐν τῷ λογιστηρίῳ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ λογιστοῦ τηρῶν τὰ βοηθητικὰ λογιστικὰ βιβλία ἢ τὰς ἐξομοιουμένας πρὸς αὐτὰ καταστάσεις περὶ τῆς οἰκονομικῆς κινήσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀναγκαιούσας διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν καὶ τὸν ἑκάστοτε ἔλεγχον. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη ἀνελέγκτως ὡς προκύψαν ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος συντάσσει κατὰ λογιστικὴν μέθοδον συγκεντρωτικὰς καταστάσεις περὶ τοῦ καταναλισκομένου ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἐν συσχετίσει πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ τηρεῖ ἀναλυτικῶς «καθολικὰ» βιβλία διαφόρων λογαριασμῶν, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς διαληφθείσης παραγράφου 3 τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἔκρινεν ὅτι αὐτὴ τυγχάνει βοηθὸς λογιστοῦ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς εἰρημένης διατάξεως, ὁ δὲ ἀντίθετος 2ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 10 τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσι, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, προκύπτουσαν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ταύτης πρὸς τὴν παράγραφον 4, ἥτις καθορίζει κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τῶν λογιστῶν, καὶ οὐχὶ τὰς ἐν γένει ἀποδοχάς των ἢ τὰς προσθέτους παροχάς, ὡς πρὸς ἃς οὐδεμία ἐπῆλθε μεταβολή, ὅτι, ἐὰν μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως (1.12.1959) ὁ διδόμενος εἰς τὸν ὑπάλληλον βασικὸς

μισθὸς εἶναι ἐλάσσων τοῦ τῆς ἀποφάσεως, ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ τὸν ἐν τῇ ἀποφάσει μείζονα βασικὸν μισθόν, πέραν δὲ τούτου καὶ τὰς τυχὸν χορηγουμένας ὑφ' οἱονδήποτε χαρακτηρισμὸν προσθέτους παροχάς, ἀδιαφόρως ἂν ἔχουν καθορισθῇ ἀκριβῶς κατὰ ποσὸν ἢ ὑπολογίζωνται κατὰ ποσοστόν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν αὗται ἐνσωματωθῇ εἰς τὸν (βασικὸν) μισθόν. Ὅθεν, δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν προσκομισθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὴν 1.12.1959, ἔχων συμπληρωμένην 15ετῆ ὑπηρεσίαν, ἐλάμβανε μισθὸν βασικὸν ἐκ δραχμῶν 2000, ἤτοι κατώτερον τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ὁρισθέντος εἰς δραχμὰς 2.200, προσθέτως δὲ καὶ «ἐπίδομα 40ο/ο» ἐπὶ τοῦ προαναφερθέντος βασικοῦ μισθοῦ του, ὅπερ, καίτοι δὲν ἐδηλοῦτο δι' εἰδικωτέρας ὀνομασίας, σύδὲ συνηρτᾶτο πρὸς ὡρισμένην ἰδιότητα ἢ κατάστασιν, εἶχεν αὐτοτέλειαν ἔναντι τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, μὴ συγχωνευθὲν μετ' αὐτοῦ, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς μνησθείσης διατάξεως ἔκρινεν ἀκολούθως, ὅτι ἡ πρόσθετος αὕτη παροχὴ ὀφείλεται καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀπορριπτέος δὲ ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐπὶ ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος 5ος λόγος ἀναιρέσεως.

Τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ἃ ἐκ τῆς β' αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεώς του ἐμφαίνεται, πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεώς του ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησεν, ὡς βεβαιοῖ, τὰς καταθέσεις τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ὡς καὶ τὰ τεκμήρια, ἅτινα συνήγαγεν ἐκ τοῦ περιεχομένου τῶν ἐκατέρωθεν προσαχθέντων ἐγγράφων, ὧν ἐγένετο ἐπίκλησις, ἐξ οὗ ἔπεται, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τόσον τὴν ἐν τῷ 4ῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ἀναφερομένην ἔκθεσιν ἐνόρκων βεβαιώσεων ἐνώπιον συμβολαιογράφου τοῦ μάρτυρος τῆς ἀναιρεσειούσης Φ.Α., ὅσον καὶ τὴν ἐν τῷ 5ῳ λόγῳ μνημονευομένην κατάθεσιν τοῦ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου ἐξετασθέντος μάρτυρος Λ.Π., δὲν ἀπῃτεῖτο δὲ νὰ καθορίσῃ εἰδικῶς ἐν ἑκάστῳ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, δι' ὃ οἱ ὡς ἄνω λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου κρίνονται μὴ βάσιμοι, ὡσαύτως ἀβάσιμος εἶναι καὶ ὁ 6ος λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκτίθενται ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει σαφῶς καὶ ἐν ἀλληλουχίᾳ ἀναλύσεως τὰ γενόμενα δεκτὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐξ ὧν δύνατοι, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, νὰ κριθῇ ἡ ὕπαρξις τῶν ὅρων ἐφαρμογῆς τῶν προειρημένων διατάξεων τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως (*).

Σχετικὴ πρὸς τὰ θέματα τῶν ἀνωτέρω ἀρεοπαγιτικῶν ἀποφάσεων εἶναι καὶ ἡ παρατιθεμένη γνωμοδότησις τοῦ κ. Ι. Καποδίστρια, ἐντεταλμένου Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἔχουσα ὡς ἑξῆς:

Γνωμοδότησις

Παρὰ τοῦ Συνδέσμου Ὑπαλλήλων Ε.Α.Υ.Ε. «Γλαῦκος» μοὶ ὑπεβλήθησαν τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

1. Αἱ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὡς ἄνω Ἑταιρείας, ἥτις εἶχε μὲν ἐν ἔτει 1936 δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς καταρτίσει καὶ κοινοποιήσει Ὀργανισμὸν Ὑπηρεσίας, δι' οὗ ἐρρυθμίζετο ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις τοῦ προσωπικοῦ, πλὴν μεταπολεμικῶς οὐδέποτε ἠκολουθήθη ἡ μισθολογικὴ αὕτη κατάταξις, ἀλλ' ἐφαρμόζοντο αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις, αἱ ἀφορῶσαι τοὺς ὑπαλλήλους Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἐφ' ὧν οἱ μισθοὶ καθορίζονται οὐχὶ κατὰ βαθμούς, ἀλλ' ἀναλόγως πρὸς τὸν χρόνον προϋπηρεσίας ἑκάστου καὶ

2. Ἐὰν μετὰ τὸν διὰ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπελθόντα νέον καθορισμὸν τῶν κατωτάτων ὁρίων βασικῶν μισθῶν παρακμένῃ ἡ ὑποχρέωσις τῆς Ἑταιρείας, ἵνα καταβάλλῃ καὶ περαιτέρω ὅλας τὰς προσθέτους παροχὰς (παγίαν προσαύξησιν 40ο/ο, οἰκογενειακὸν ἐπίδομα, ἐπιδόματα βαθμοῦ καὶ θέσεως), τὰς ὁποίας καὶ πρότερον κατέβαλλεν.

Ἀπάντησις

Ἐπὶ τοῦ πρώτου:

Τὸ κατὰ νόμον 3239)1955 Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν, κρῖναν ἐπὶ ἐφέσεων ἀφ' ἑνὸς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Λογιστῶν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4) 1960 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐξέδωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀπόφασίν του, δι' ἧς, πλὴν ἄλλων, καθώρισε καὶ τὰ ἐλάχιστα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀναλόγως πρὸς τὸν χρόνον προϋπηρεσίας αὐτῶν ἐν τῷ ἐπαγγέλματι, εἴτε παρὰ τῷ αὐτῷ, εἴτε καὶ παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις.

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἐὰν παρέλθουν αἱ ἐν αὐτῷ προθεσμίαι, ἐντὸς τῶν ὁποίων οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ὡρίλουν νὰ ἀποφανθοῦν περὶ τῆς συμφωνίας ἢ διαφωνίας των πρὸς τὴν ἐκδοθεῖσαν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ἕκαστον τῶν διαφερομένων μερῶν δικαιοῦται, ὅπως ἐντὸς προθεσμίας 10 ἡμερῶν καταθέσῃ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, κοινοποιοῦν συγχρόνως τὴν πρᾶξιν καταθέσεως διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας. Ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς τελευταίας κοινοποιήσεως ἄρχεται ἡ ἰσχὺς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐταῖς προϋποθέσεις κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ἡ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἥτις ἐκτοτε, κοινοποιηθεῖσα νομίμως, ἰσχύει ὑποχρεωτικῶς.

Κατὰ τὴν παράγραφον 9 τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐξαιροῦνται τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐπερχομένης ρυθμίσεως, πλὴν ἄλλων, καὶ ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς ὑφίσταται κανονισμὸς βαθμολογικῆς καὶ μισθολογικῆς ἐξελίξεως, ἐγκριθεὶς διὰ νόμου ἢ β.δ)τος μέχρι τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος

(*) Ἀπεκρούσθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1231)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ὡς ἐφετείου.

τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ὡς καὶ ἐπιχειρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν, οἵτινες εἶχον ἐγκριθῆ ὑπὸ τῶν διοικήσεων τῶν ἐπιχειρήσεων ἢ εἶχον λάβει καθ' οἱονδήποτε τρόπον δημοσιότητα ὡς ἐκ τῆς ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς των, περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 26531)1948 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 115 Β' τῆς 19.7.1948).

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην κατηγορίαν ἀνήκει καὶ ἡ Ε.Α.Υ.Ε. «Γλαῦκος». Αὕτη εἶχε πράγματι θεσπίσει ὀργανισμὸν ὑπηρεσίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου της ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1936, δι' ἧς καὶ ἐθεσπίζετο βαθμολογικὴ καὶ μισθολογικὴ κατάταξις τοῦ προσωπικοῦ. Τοῦτο ὅμως καὶ μόναν δὲν ἀρκεῖ, ἵνα δεχθῇ τις, ὅτι ἡ Ἑταιρεία «Γλαῦκος» ἐξαιρεῖται τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Διότι σκοπὸς τῆς διατάξεως δὲν εἶναι νὰ ἐξαιρέσῃ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως τὰς ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεις ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι εἶχον προπολεμικῶς δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ των Συμβουλίου κατατάξει τὸ προσωπικόν των βαθμολογικῶς καὶ μισθολογικῶς, ἀλλὰ σκοπὸς τῆς διατάξεως εἶναι νὰ μὴ μεταβάλῃ σήμερον τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ, ὅστις, καθορισθεὶς προπολέμου βαθμολογικῶς, ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον ὑπολογιζόμενος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ὅθεν, ἐὰν καθωρίσθη μὲν προπολεμικῶς βαθμολογικὴ καὶ μισθολογικὴ διαβάθμισις, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν δὲν ἠκολουθήθη ἡ ὀρθὴ μισθολογικὴ διαβάθμισις δι' ἀναπροσαρμογῆς τῶν προπολεμικῶν μισθῶν μετὰπολεμικῶς, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 26531) 1948 ἀποφάσει τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας (ἤτις, ἐκδοθεῖσα κατὰ νόμον 28) 1944, ἀναπροσήρμοσε τὰς προπολεμικὰς ἀποδοχὰς ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὧν ἡ μισθολογικὴ κατάταξις τοῦ προσωπικοῦ ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἐγκεκριμένων παρὰ τῶν διοικήσεων τῶν ἐπιχειρήσεων), ἀλλ' ἠκολουθήθη διαφορος τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν, δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Τοῦτο προκύπτει σαφῶς καὶ ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναφέρεται ρητῶς, ὅτι ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν αὐτῶν, ἐγκεκριμένων καὶ ὑπὸ τῶν διοικήσεων αὐτῶν, δέον νὰ ἐξαιρεθοῦν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, «τὸ μὲν διότι ἡ βαθμολογικὴ καὶ μισθολογικὴ κατὰ τοὺς ἐσωτερικοὺς κανονισμοὺς εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἱεράρχησις ἐξασφαλίζει μείζονα ὠφέλη εἰς τοὺς μισθωτούς, τὸ δὲ ἡ ἐφαρμογὴ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καὶ τοῦ συστήματος κλιμακώσεως τῶν ἀποδοχῶν, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας, δύναται νὰ δημιουργήσῃ προστριβάς, ἀλλὰ καὶ δυσχερείας εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν». Κατ' ἀκολουθίαν ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐξαίρεσιν μιᾶς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἶναι ὅτι μέχρι τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως «ἐξακολουθεῖ νὰ διέπεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κανονισμοῦ ὡς πρὸς τὴν βαθμολογικὴν καὶ μισθολογικὴν διαβάθμισιν.

Ἐν προκειμένῳ, συμφώνως πρὸς τὰ τεθέντα ὑπ' ὄψιν μου πραγματικὰ περιστατικά, ἡ Ἑταιρεία δὲν ἠκολούθησε μετὰπολεμικῶς τὴν τῆς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 26531)1948 ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀλλὰ προεβῆ εἰς τὸν ἑκάστοτε καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ της, ἀκολουθοῦσα τὸ σύστημα καθορισμοῦ, τὸ ὁριζόμενον διὰ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, τῶν ἀφορωσῶν τὸ προσωπικὸν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ἐφ' ὧν ὅμως τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ δὲν ἀκολουθεῖ βαθμολογικὴν διαβάθμισιν, ἀλλ' ἠρτῆται ἐκ τοῦ χρόνου προϋπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου (βλ. Ἰδίως τὴν τελευταίαν ὑπ' ἀριθ. 2)1959 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων κλπ. Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν Ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἀπάσης τῆς χώρας, δημοσιευθείσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 77 Β' τῆς 28.2.1959), ἥτις καθορίζει τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν συμφώνως πρὸς τὸν χρόνον προϋπηρεσίας ἑκάστου, ἣν ἠκολούθησεν, ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν των λογιστῶν της, καὶ ἡ Ἑταιρεία «Γλαῦκος». Τὴν τροποποιοῦσαν ταύτην τῶν ἀρχικῶν ὅρων τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑπηρεσίας, ὅστις ἔχει χαρακτῆρα ἰδιωτικῆς συμβάσεως, ἀπεδέχθη σιωπηρῶς καὶ τὸ προσωπικόν. Κατὰ συνέπειαν ἡ Ἑταιρεία «Γλαῦκος» δὲν ἐξαιρεῖται τῆς ἐφαρμογῆς τῆς νέας ὑπ' ἀριθ. 22)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, τῆς εἰδικῶς ἀφορώσης τοὺς μισθοὺς τῶν λογιστῶν, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ ἡ εἰδικὴ αὕτη διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀκολουθεῖ τὸ αὐτὸ σύστημα ὑπολογισμοῦ ἀποδοχῶν, ἀναλόγως πρὸς τὸν χρόνον προϋπηρεσίας, ὡς καὶ ἡ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 2)1959 διαιτητικὴ ἀπόφασις τῶν ὑπαλλήλων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν.

Ἐκ τοῦ δευτέρου:

Ἡ παράγραφος 10 τῆς ἐρμηνευομένης ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁρίζει, ὅτι «τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσι».

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης θὰ πρέπει νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ βασικῶν μισθῶν καὶ παρεπομένων παροχῶν. Διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπέρχεται αὔξησις μόνον τῶν βασικῶν μισθῶν τῶν λογιστῶν. Καὶ ἂν μὲν αἱ ἐπιχειρήσεις καταβάλλουν ἤδη μεγαλύτερον τοῦ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένου βασικοῦ μισθὸν οὐδεμίαν ἔχουν ὑποχρέωσιν αὐξήσεως τούτου, ἀφοῦ ὁ βασικὸς μισθὸς εἶναι ἤδη ἀνώτερος τοῦ νέου βασικοῦ μισθοῦ. Ἐὰν ὅμως ὁ μέχρι τοῦδε καταβαλλόμενος βασικὸς μισθὸς εἶναι μικρότερος τοῦ ἤδη καθοριζομένου, καὶ, πέραν τούτου, ἡ ἐπιχείρησις καταβάλλῃ ὑπὸ διαφόρους χαρακτηρισμοὺς προσθέτους παροχάς, εἴτε κατὰ ποσοστὸν ὑπολογιζομένας, εἴτε ἀκριβῶς κατὰ ποσὸν καθωρισμένας, ὁ ὑπάλληλος θὰ

λάβῃ τὸ νέον, ηὐξημένον, κατώτατον ὅριον μισθοῦ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ λαμβάνῃ καὶ τὰς προσθέτους παροχάς. Ἡ ἔννοια τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τῆς παραγράφου 10 τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἶναι ὅτι, ἐὰν ὁ κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καταβαλλόμενος εἰς τὸν ὑπάλληλον κατώτατος βασικὸς μισθὸς μετὰ τῶν παρεπομένων παροχῶν εἶναι μείζων τοῦ ἤδη καθοριζομένου, μετὰ τῶν προσθέτων παροχῶν, δὲν δύναται νὰ μειωθῇ, συμφώνως καὶ πρὸς τὴν γενικὴν ἐπ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ν. 3239)1955 προκύπτουσαν ἀρχήν, καθ' ἣν αἱ διὰ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων καθοριζόμεναι ἀποδοχαὶ τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἐπικρατέστεραι τῶν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων, ἐὰν εἶναι μείζονες τούτων. Πρὸς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην εἶναι σύμφωνος καὶ ἡ διδασκαλία τῶν Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, II 1957, σ. 420 ἑπ.

Ἀθῆναι, 1 Μαρτίου 1961

Ὁ Γνωμοδοτῶν

Ι. Καποδίστριας

Ἐντεταλμένος Ὑφηγητὴς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν

III

Ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ λογιστῶν

Θέσις τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Δέσμευσις ὑπὸ ταύτης.—Ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως.—Ἔννοια λογιστοῦ καὶ βοηθοῦ λογιστοῦ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

Περίπτωσις καὶ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπῆρξεν ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως «περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν χώρας» (ΕΕΔ 19, 1417). (Ἴδετε περὶ ταύτης καὶ τὰς ἀμέσους ἀνωτέρω σελ. 858, 859, Α.Π. 347)1963, Α.Π. 348) 1963).

Ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἔτυχε ἰσχὺν ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2162)1962, εἰσηγητὴς *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 22, 281), ἀφοῦ δὲ ἡ Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), περὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο ἤδη, ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 62)1958, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 17, 320), ἀσκοῦν βιομηχανίαν (Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης 847 1963, εἰσηγητὴς *Ι. Κισόπης*, ΕΕΔ 22, 665), δέχεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἀκολουθοῦσα κατὰ τοῦτο τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα, ὅτι θεωρεῖται ἐκπροσωπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ συνεπῶς δεσμεύεται καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Ἔρχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ αὐτὴ ἀπόφασις τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν Α.Π. 36)1963, Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 22, 274).

Ἀρείου Πάγου 375)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κολόμβας, Τ. Ἐγκολφόπουλος

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται πρὸς συζήτησιν, παραπεμφθεῖσα εἰς τὸ Τμῆμα τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36)1963 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, ἀνελούσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 709)1962 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Λαμίας διὰ τὸν ἐν τῷ ἐδαφίῳ 19 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικ. λόγον. Ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1962 ἔφεσις τῆς ἐναγομένης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 61)1961 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Λαμίας, δι' ἧς ἐπεδικάσθη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἡ δι' ἀγωγῆς αὐτοῦ αἰτουμένη ἐπὶ πλέον διαφορὰ ἀποδοχῶν κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας».

Ἡ ἀνωτέρω διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἐπὶ ἀναφυείσης διενέξεως μεταξὺ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἀφ' ἑνός, ἀποτελούντων γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις ἐργοδοτῶν (ἄρθρον 7 § 2 νόμου 3239) 1955) καὶ Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Λογιστῶν, ἀφορώσης τοὺς ὅρους καὶ συνθήκας ἐργασίας καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένων λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν εἰς πᾶσαν ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, ἐπέχει θέσιν, μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955 κατάθεσιν αὐτῆς εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ διέπεται περαιτέρω ὑπὸ τῶν περὶ ταύτης διατάξεων (ἄρθρων 7 §§ 1 καὶ 3, 19 § 2 τοῦ ρηθέντος νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 8 ν.δ. 3755)1957). Ἀπὸ τῆς ἐπομένης δὲ τῆς εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον καταθέσεως, γενομένης τὴν 12 Νοεμβρίου 1960 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 131 πράξεως καταθέσεως, κοινοποιηθείσης καὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, δεσμεύει τοὺς ἐνδιαφερομένους (ἄρθρον 20 § 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 9 ν.δ. 3755)1957). Ἔκτοτε ἑπομένως καὶ οὐχὶ ἀφ' ἧς ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55660 τῆς 11)24 Αὐγούστου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ρυθμίζει καὶ τὰς ἀποδοχὰς τῶν μισθωτῶν τοῦ ἀνωτέρω ἐπαγγέλματος τῶν ὑπηρετούντων ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ, τῶν μὴ ἐντεταγμένων εἰς κλιμάκιον

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΞ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συλλογική σύμβασις έργασίας προσωπικού έπιχειρήσεων πετρελαίου

Δέσμευσις κατά Νόμον 3239)1955 ὑπό ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταρτισθείσης καὶ ὑπογραφείσης ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτουμένων ὀργάνων, τοῦ συνόλου τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, τοὺς ὁποίους ἀφορᾷ, εἴτε οὗτοι παρέστησαν ὡς συμβαλλόμενοι, εἴτε μή.—Δέσμευσις καὶ τοῦ Δημοσίου.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 6135)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἀπησχολήθη καὶ ἡ νεωτέρα ὑπ' ἀριθ. 326)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Β. Ματσουράκος*, ΕΕΔ 22, 797), ἀμφότεραι δὲ ἀπεφάνθησαν ὁμοίως ὡς πρὸς τὴν δέσμευσιν τοῦ Δημοσίου ἐκ τῶν περὶ ὧν ἐπρόκειτο συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας (ΕΕΔ 14, 1004, ΕΕΔ 16, 678). («Ἴδετε ἐπὶ τοῦ γενικωτέρου θέματος τῆς ἰσχύος καθ' ὑποκείμενα τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας *Βασ. Π. Βασιλείου*, ἀνωτέρω, σελ. 849 ἐπ.).

Σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως περὶ δεσμεύσεως ἐξ ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ ἡ Α.Π. 375)1963, ἀνωτέρω, σελ. 862.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλης γνώμης εἶναι τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δεσμεύει τοὺς ἐργοδότας (τοὺς μὴ ἐκπροσωπηθέντας ὑπὸ τῶν ἐν διενέξει γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ἑπομένως καὶ τὸ Δημόσιον) ἀπὸ τῆς κηρύξεως μισθολογικῆς διαβαθμίσεως τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ της, διότι ἡ ἐκκαλοῦσα, ἀποτελοῦσα κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ νόμου 1468)1950, ὡς αὐξεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ν.δ. 3785)1957, νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐξεπροσωπήθη, ὡς βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις, ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως γενικωτέρας σημασίας. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐδέξατο, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ἡ ρηθεῖσα ἀπόφασις, ὑπ' ἀριθ. 25)1960 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δεσμεύει ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας τὴν ἐκκαλοῦσαν καὶ τὸ ἀντίθετον παράπονον εἶναι ἀπορριπτέον.

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαιτητικὴν ἀπόφασιν λογιστὴς θεωρεῖται α) ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ β) ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία, βοηθοὶ δὲ λογιστῶν θεωροῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι ὑπὸ τὰς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας τῶν λογιστῶν ἐν τῷ λογιστηρίῳ ἑκάστης ἐπιχειρήσεως καὶ τηροῦντες τὰ λοιπὰ λογιστικὰ βιβλία πλὴν τῶν ἀνωτέρω.

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πρωτοδίκως ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως καὶ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐν ἔτει 1946 εἶχε προσληφθῆ ὡς λογιστὴς ὑπὸ τῆς ἐν Στυλίδι Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρεία Στυλίδος, ἐκμεταλλευομένης τὸ ἐκεῖ ἐργοστάσιον ἠλεκτροπαραγωγῆς διὰ τὸν ἠλεκτροφωτισμὸν τῆς πόλεως, ὅτι παρέσχεν ἔκτοτε αὐτῇ τὰς ὑπηρεσίας του μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1958, ὅτε ἐξηγοράσθη ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης, ὅτι μετὰ τὴν τοιαύτην ἐξαγορὰν ὁ ἐφεσίβλητος ἐξηκολούθησε παρέχων ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν, χωρὶς νὰ ἐνταχθῇ εἰς κλιμάκιον μισθολογικῆς διαβαθμίσεως τοῦ ἐν ἰσχύϊ Κανονισμοῦ καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ της, ἤτοι ὡς ὑπόλογος διαχειριστὴς ἐνήργει τὰς δαπάνας διαχειρίσεως, συνέτασσε φύλλα ἀποδόσεως λογαριασμοῦ, ἅτινα κατεχώρει εἰς εἰδικὸν βιβλίον, ἐτήρει βιβλίον Ταμείου καὶ ἄλλα λογιστικὰ ἔγγραφα μὴ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου (ἄρθρα 8 καὶ 9) ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ κατευθύνοντος τὸ ὅλον λογιστικὸν σύστημα τῆς ἐκκαλούσης, τὰς ὑπηρεσίας δὲ ταύτας παρεῖχε μέχρι τῆς ἀγωγῆς. Ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα ὁ ἐφεσίβλητος δὲν θεωρεῖται κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως λογιστής, ἀλλὰ βοηθὸς λογιστοῦ, διότι δὲν κατηύθυνε καὶ παρηκολούθει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐκκαλούσης, οὔτε ἐτήρει τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία (ἡμερολόγιον, βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, βιβλίον ἀπογραφῶν), περιοριστικῶς ἐν τῇ διαιτητικῇ ἀπαφάσει ἀναφερόμενα, ἀλλὰ διάφορα ἄλλα λογιστικὰ βιβλία πλὴν τούτων. Ὅθεν ἐσφαλμένως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὅτι ἐτύγχανε λογιστὴς καὶ ἀκολούθως ἐπεδικάσθη εἰς αὐτόν, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτουμένη ἐπὶ πλέον διαφορὰ μεταξὺ τῶν καταβληθεισῶν αὐτῷ ἀποδοχῶν καὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ λογιστοῦ τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, μεταρρυθμιζουσῶν δὲ τῆς ἐκκαλουμένης, κατὰ τὸ βάσιμον σχετικῶν παράπονον, δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ τὴν διαφορὰν ταύτην ἐπιδιώκουσα ἀγωγή του.

ως αὐτῆς ὄχι μόναν ἐκτελεστῆς, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεωτικῆς κατ' ἄρθρον 5 § 1 νόμου 3239) 1954. ('Ιδετε ΕΕΔ 21, 63).

'Αρείου Πάγου 141)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Ιωαννέλης*
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Κουνταύρης, Πρόεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Θ. Ταέλιος

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 3, 4 § 1, 5 § 3, 7 § 1β τοῦ ν. 3239) 1955 καὶ ἄρθρων 1 καὶ 17 τῆς βάσει τοῦ νόμου τούτου, ἐνώπιον δὲ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως 'Εργασίας τοῦ 'Υπουργείου 'Εργασίας ἐξουσιοδοτημένου διὰ τὴν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων, καταρτισθείσης καὶ ὑπογραφείσης ἀπὸ 5 Λύγούστου 1955, νομίμως δὲ δημοσιευθείσης εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν βάσει τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἄνω Διευθυντοῦ ἡ πρώτη, τοῦ 'Υπουργοῦ δὲ 'Εργασίας ἡ δευτέρα, ἀπὸ 16 'Απριλίου 1957 καὶ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1960, νομίμως δὲ δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων, σαφῶς προκύπτει, γενικῶς μέν, ὅτι, προκειμένης ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, καταρτισθείσης καὶ ὑπογραφείσης ἐνώπιον τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν κατάρτισιν αὐτῆς ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων, αὕτη δεσμεύει τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, εὖς ἀφορᾷ, δλης τῆς χώρας, εἴτε οὗτοι παρέστησαν ὡς συμβαλλόμενοι, εἴτε μή, καὶ κατισχύει οἱασδήποτε ἑτέρας, εἴτε γενικῆς, εἴτε εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰδικῶς δὲ ὅτι εἰς τὰς διατάξεις τῶν διαληφθεισῶν εἰδικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἐν ὄψει ἰδίως ὅτι κατὰ τὸν ρηθέντα νόμον 3239)1955 (ἄρθρον 1 § 3 αὐτοῦ) ρητῶς καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τὸ Δημόσιον, ὅπερ ἐξ ἄλλου δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰς περιοριστικῶς καθοριζομένας ἐξαιρέσεις τῶν περὶ ὧν πρόκειται συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπόκειται καὶ τοῦτο, ὁσάκις εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας τῶν ὑπ' αὐτοῦ χρησιμοποιουμένων πετρελαιοειδῶν ἐν γένει προϊόντων, ὡς καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας, ἐξαιρουμένου τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων, χρησιμοποιεῖ δυνάμει συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτὸν δι' ἐργασίαν, δι' ἣν, ἂν οὗτος παρεῖχε δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς τὰς πάσης φύσεως ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας, ὡς καὶ τὰς ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας τῶν κατὰ κύριον λόγον μὲ τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τὴν ἐμπορίαν τῶν πετρελαιοειδῶν ἐν γένει προϊόντων ἀσχολουμένων ἐπιχειρήσεων ἐν 'Ελλάδι, θὰ ὑπέκειτο ἡ τοιαύτη σύμβασις του εἰς τὴν ρύθμισιν τῶν ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων τούτων.

'Εν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἐδέξατο κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Κρατικοῦ 'Εργοστασίου 'Αεροπλάνων (Κ.Ε.Α.) καὶ εἰργάσθη κατὰ τὸ ἀπὸ 1.6.1957 μέχρι 31.3.1961 χρονικὸν διάστημα δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ὁδηγὸς βυτιοφόρου αὐτοκινήτου, εἰς ἐξωτερικὰς ὑπηρεσίας, μεταφέρων ὑγρὰ καύσιμα (πετρελαιοειδῆ ἐν γένει) ἀπὸ διαφόρους ἐγκαταστάσεις καὶ ἀποθήκας πετρελαιοειδῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Δημοσίου ('Ελευσῖνα - Πειραιᾶ) εἰς τὸν σταθμὸν ἀεροπλάνων τῆς Στρατιωτικῆς Βάσεως 'Ελληνικοῦ πρὸς ἀνεφοδιασμὸν τούτων. Κρῖναν ἔδεν μετὰ ταῦτα, βάσει τῶν οὕτως ἀνελέγκτως γενομένων δεκτῶν περιστατικῶν, ὅτι εἰς τὰς ὡς εἴρηται συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ὑπόκειται καὶ τὸ ἀναιρεσεῖον Δημόσιον, καὶ δι' ἐπικυρώσεως τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως δεξάμενον τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον καταβληθεισῶν ἀποδοχῶν καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένων τοιούτων, ὡς καὶ τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὀρθῶς τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μεταδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν δικαστικὴν δαπάνην δέον ὅπως ἡ τοιαύτη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιβληθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 210 Πολ. Δικ. εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον Δημόσιον, τῆς ἀμοιβῆς ὅμως τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου περιοριζομένης εἰς τὸ ἥμισυ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 22 § 3 τοῦ νόμου 3639)1957.

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΠΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΟΣ

Έξαίρεσις έξ αύτῆς τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν

Ἐπαναγωγὴ ἐν ἰσχύϊ δι' ἄρθρου 1 Νόμου 3198)1955 ἄρθρου 9 Α.Ν. 118)1945, συνεπῶς καὶ τῆς παραγράφου 8 αὐτοῦ περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μισθωτῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἀπὸ τῆς διαθεσιμότητος ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν ἐπιχειρήσεων.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 10 Νόμου 3198)1955.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 4560)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (ἐφ' ἧς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1428 ἐπ.).

Ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται διὰ τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει του συλλογιστικῆς, ὅτι τῆς κατ' ἄρθρον 10 τοῦ ἰσχύοντος ἤδη νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 14, 202) διαθεσιμότητος ἐξαιροῦνται καὶ ἤδη αἱ ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, ἐξαιρεθέντες ἀρχικῶς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 § 8 τοῦ ἀ.ν. 118)1945. [illegible]

Οὕτω καὶ ὑπὸ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ νόμου, ἀνακύπτει, ἀπὸ νομοθετικῆς ἀπόψεως, ἡ ἀπορία διατί ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 3198/1955, διὰ τοῦ ὁποίου, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἐπανῆλθεν ἐν ἰσχύϊ ἡ διάταξις τοῦ ἀ.ν. 118)1945 περὶ ἐξαιρέσεως τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἐκ τῆς διαθεσιμότητος, παρεχώρησε τὸ προνόμιον τοῦτο μόνον εἰς τοὺς ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστὰς τοῦ ἀ.ν. 344)1936 καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπεκτείνῃ αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς παλεμιστὰς τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν αὐτὴν προστασίαν ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσίν των καὶ προσέφεραν καὶ αὐτοὶ ἐθνικὰς ὑπηρεσίας, διότι διὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς οὐδεμία ὑφίσταται εἰς τὸν νόμον διάταξις, ἡ ὁποία νὰ τοὺς ἐξαιρῇ τῆς διαθεσιμότητος, ὑπαγόμενοι οὕτω εἰς τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 3198)1955.

Θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ἂν πράγματι εἶναι αὕτη ἡ ἔννοια τοῦ νόμου.

Τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ἀ.ν. 118)1945 κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ἑπομένως κατηργήθη καὶ ἡ παράγραφος 8 αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ὁποίας ἐξῃροῦντο τῆς διαθεσιμότητος οἱ ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, τεθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2961)1954 νέας διατάξεως περὶ διαθεσιμότητος τῶν μισθωτῶν, ἰσχυούσης ἐπὶ πάσης ἐπιχειρήσεως καὶ παντὸς μισθωτοῦ.

Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3198)1955 ὁρίζεται, ὅτι «ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 118)1945, αἵτινες, τροποποιούμεναι διὰ τοῦ παρόντος, θέλουν ἰσχύσει ἐφεξῆς ὡς ἀκολούθως...», ἀλλὰ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 14, 274 ἐπ.) καὶ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεων (ΕΕΔ 14, 437 ἐπ.) βασικὴ πρόθεσις τοῦ Νομοθέτου ὑπῆρξε νὰ ἐπαναφέρῃ, τροποποιούμενον, τὸν τρόπον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν, ἐξασφαλίζοντα τὴν ἄμεσον καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε καὶ τὸ ἐπίμονον αἴτημα τῆς ἐργατικῆς τάξεως. (Ἴδετε εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν νόμου 3198)1955 ἐν ἀρχῇ, ΕΕΔ 14, 274).

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἤδη ὑπ' ὄψιν ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 3198)1955, ὅτι μετὰ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954 κατάργησιν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ.ν. 118)1945 καὶ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2961)1954 θέσπισιν τῆς διαθεσιμότητος τῶν ἐν γένει μισθωτῶν εἶχε παύσει νὰ ὑφίσταται τὸ προνόμιον τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν περὶ ἐξαιρέσεως τῆς διαθεσιμότητος, ἀφοῦ μάλιστα, θεσπίζων νέαν διάταξιν περὶ αὐτῆς, δὲν ἐξῃρεσε, ὡς πρότερον, τοὺς ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστάς, καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 3198)1955 ἐθέσπισε τὴν ἰσχύουσαν ἤδη διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 αὐτοῦ περὶ διαθεσιμότητος, χωρὶς δι' αὐτῆς νὰ ἐξαιρεσῃ οὐδένα καὶ ἑπομένως καὶ τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστάς, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχεν ἰδιαιτέρων λόγων νὰ εὐνοήσῃ ὡς πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ δὲν ἠνόησε καὶ πολεμιστὰς τῶν ἄλλων μεταγενεστέρων κατηγοριῶν, ὡς, ἐπαναλαμβάνομεν, τοὺς ἐν τῷ νόμῳ 1836)1951 καὶ ἄλλους.

Ἀντιθέτως διὰ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657)1953 (ΕΕΔ 20, 1226) ἐξίσωσεν ὡς πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ ρύθμισιν καὶ τοὺς ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστὰς πρὸς τοὺς πολεμιστὰς τοῦ ἀ.ν. 1836)1951.

Ἀρείου Πάγου 400)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Ἀναγνωστόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Ἀθανασίου, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3198)1955 ὡρίσθη, ὅτι «ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118)1945, αἵτινες τροποποιούμεναι διὰ τοῦ παρόντος θέλουσιν ἰσχύει ὡς ἀκολούθως: «Ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954 περὶ συστάσεως Ὀργα-

ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ ΥΓΕΙΑΣ

ΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΚΑΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΔΙΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ

Έλλειψις τοῦ βιβλιαρίου ὡς στοιχείου τῆς ἀγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ

Κρίσις Δικαστηρίου οὐσίας περὶ καταθέσεως τοῦ νομίμου προστίμου ἐφέσεως κατ' ἄρθρον 772 Πολιτ. Δικονομίας.—Ἀγωγή, ἐρειδομένη ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας καὶ διώκουσα τὴν πληρωμὴν ὀφειλομένων μισθῶν, μὴ οὔσης ἀναγκαίας τῆς μνείας ἐν αὐτῇ ὅτι ὁ μισθωτὸς εἶναι ἐφωδιασμένος καὶ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας ἐν ᾗ περιπτώσει ἀπαιτεῖται τοῦτο κατὰ τοὺς κειμένους Νόμους, τοῦ σχετικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἀφορῶντος εἰς τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως, δυναμένου νὰ προβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου.—Δόσις ἐπακτοῦ ὅρκου.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 20023)1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὁμοία εἶναι ἡ ἄποψις καὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐκείνην προηγουμένων ὅτι δὲν εἶναι στοιχεῖον τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, μνημονευτέον ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅτι εἶναι οὗτος ἐφωδιασμένος διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, ὅπου τοῦτο κατὰ νόμον ἀπαιτεῖται. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 214)1959, εἰσηγητὴς *Θ. Στεφανόπουλος*, ΕΕΔ 18, 598, Α.Π. 493)1959, εἰσηγητὴς *Κ. Παπαϊωάννου*, ΕΕΔ 19, 26).

Ἡ ἔλλειψις τυχὸν βιβλιαρίου ὑγείας προτείνεται ὡς ἔνστασις κατὰ τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὅτι εἶναι ἄκυρος ἡ σύμβασις ἐκ τῆς ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας, ὅπου τοῦτο ἀπαιτεῖται, εἶναι παγία ἡ νομολογία, ἴδετε ΕΕΔ 19, 25), παραδεκτῶς δὲ τὸ πρῶτον καὶ κατ' ἔφεσιν προβάλλεται, τῆς ἀκυρότητος ἀφορώσης τὴν δημοσίαν τάξιν. (Α.Π. 596) 1958, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 17, 1004, ἴδετε καὶ λοιπὴν νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 25).

Ἐπὶ ἀκύρου ἐκ τῆς ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας συμβάσεως ἐργασίας, ὁπότε ὑπάρχει ἁπλῶς σχέσις ἐργασίας, γωρεῖ ἡ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρον 904 Α.Κ. ἐπ.) ἀγωγὴ (Α.Π. 282)1961, εἰσηγητὴς *Κ. Σούρλος*, ΕΕΔ 20, 728, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί), μὲ τὰ ἀκριβῆ ὅμως στοιχεῖα τοῦ ἀ-

---

νισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, δύνανται νὰ καταγγέλλωσι τὴν σχέσιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ὑποχρεοῦνται ὅμως νὰ καταβάλλωσιν εἰς αὐτὸ τὴν ὑπὸ τοῦ ν.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως...». Ἐντεῦθεν σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τῆς προμνησθείσης διατάξεως ἐπανήχθησαν ἐν ἰσχύι πᾶσαι αἱ λοιπαὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9, αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954 καταργηθεῖσαι, ἐν αἷς καὶ ἡ παράγραφος 2 αὐτοῦ, ἡ καθαιρίζουσα τὰ τῆς θέσεως εἰς διαθεσιμότητα τῶν μισθωτῶν τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁριζομένων ἐπιχειρήσεων, ὡς καὶ ἡ παράγραφος 8, ἡ ἐξαιροῦσα ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοὺς ἀναγκαστικῶς προσληφθέντας ἐφέδρους παλαιοὺς πολεμιστάς. Καὶ ὁρίζονται μὲν ἐν ἄρθρῳ 10 § 1 τοῦ ν. 3198)1955, ὅτι ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος δύνανται ἀντὶ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας νὰ θέτωσιν ἐγγράφως εἰς διαθεσιμότητα τοὺς μισθωτούς των, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τοὺς 3 μῆνας ἑτησίως. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ μισθωτὸς λαμβάνει τὸ ἥμισυ τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν τῶν δύο τελευταίων μηνῶν ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως, πλὴν διὰ τῆς διατάξεως ταύτης, τῆς ρυθμιζούσης τὸ αὐτὸ θέμα τῆς διαθεσιμότητος τῶν μισθωτῶν, ὡς καὶ ἡ παράγραφος 2 τοῦ προμνησθέντος ν. 118)1945, δὲν ἐσκοπήθη ἡ κατάργησις τῆς ρητῶς ἐπαναχθείσης ἐν ἰσχύι διατάξεως τῆς παραγράφου 8 τοῦ ν. 118)1945, ἥτις καλύπτει καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς διαθεσιμότητος, μὴ συναγομένης ἐντεῦθεν οὐδ' ἐκ τοῦ λοιποῦ περιεχομένου τοῦ νόμου νομοθετικῆς βουλήσεως περὶ καταργήσεως τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, ἀλλ' ἐτροποποιήθη ἐν μέρει ἡ ὡς ἄνω διάταξις τῆς παραγράφου 2 ὡς πρὸς τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς θέσεως τῶν μισθωτῶν τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων εἰς διαθεσιμότητα. Οὕτω καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀποφηνάμενον καὶ ἀκολούθως ἐπιδικάσαν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἐφεδρον παλαιὸν πολεμιστὴν τὴν διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἀξιουμένην διαφορὰν μεταξὺ τῶν μειωμένων ἀποδοχῶν, ἃς ἐλάμβανε λόγῳ τῆς θέσεώς του εἰς διαθεσιμότητα, ἀποτελοῦσαν μονομερῆ βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, καὶ τῶν πλήρων τοιούτων κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 771)1937, ἀντικαταστήσασαν τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. 244)1936, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου, μηδεμίαν ἑτέραν παραβιάσαν, δι' ὃ καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

δικαιολογήτου πλουτισμού (Α.Π. 336)1963, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 805).

Ἀρείου Πάγου 346)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Π. Καράμαλης

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8660 6.2.1963 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Α.Λ., ἀντίγραφον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως μετὰ κλήσεως πρὸς συζήτησιν ἐπεδόθη ἐμπροθέσμως τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ, ὅστις δὲν παρέστη, καὶ δέον νὰ χωρήσῃ ἡ συζήτησις τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπέφασις, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἐδέχθη ἀνελέγκτως, ὅτι, ὡς δείκνυται ἐκ τοῦ οἰκείου τριπλοτύπου εἰσπράξεως, κατετέθη τὸ διὰ τὴν ἡν ἐξεδόθη τοῦτο συζήτησιν τῆς ἐφέσεως ἀπαιτούμενον κατ' ἄρθρον 772 Πολ. Δικ. πρόστιμον καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐχώρησεν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως. Οὕτω δὲ πράξασα ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἀνελέγκτως ἔκρινεν ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, περὶ τοῦ προβληθέντος ἀπαραδέκτου τῆς συζητήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου καταθέσεως τοῦ προστίμου, ἀποκρούσασα αὐτὸ ὡς ἀβάσιμον. Ὅθεν ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐπὶ ἀγωγῆς, ἐρειδομένης ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας καὶ διωκούσης τὴν πληρωμὴν τῶν ὀφειλομένων μισθῶν, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνηται ἐν αὐτῇ μνεία, ὅτι ὁ μισθωτὸς εἶναι ἐφωδιασμένος καὶ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀπαιτεῖται ταῦτα κατὰ τοὺς κειμένους νόμους, τοῦ σχετικοῦ ἰσχυρισμοῦ ἀφαρῶντος εἰς τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως, δυναμένου νὰ προβληθῇ παρὰ τοῦ ἐργοδότου. Ὅθεν ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, μὴ ἀναφέρων ὅτι τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ταῦτα (ἔλλειψις βιβλιαρίου ὑγείας κλπ.) προεβλήθησαν παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐνώπιον τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, εἶναι ἀπορριπτέος, μὴ δυναμένων ταύτων τὸ πρῶτον νὰ προβληθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὡς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων προκύπτει, ὁ ἀναιρεσίβλητος μισθωτός, ἀντὶ ἄλλης ἀποδείξεως, ἐπήγαγεν ὅρκον τῇ ἀναιρεσειούσῃ ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς του, ἤτοι τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τῶν ὅρων αὐτῆς καὶ τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του, τάξασα τὰς συνεπείας δόσεως, μὴ δόσεως καὶ ἀντεπαγωγῆς. Τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον ἡ ἀναιρεσείουσα ἔδωκε τροποποιημένον, προσθεῖσα ὅτι δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ἐνάγων προσελήφθη ἐγκύρως ὑπ' αὐτῆς, ἀφοῦ ἐστερεῖτο διὰ τὴν ἔγκυρον πρόσληψιν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ξενοδοχοϋπαλλήλου καὶ βιβλιαρίου ὑγείας. Μετὰ τὴν τοιαύτην δόσιν τοῦ ὅρκου τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, κρίναν ὅτι ἡ γενομένη τροποποίησις εἰς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου ἦτο οὐσιώδης καὶ ἡ προσθήκη εἷος ἰσχυρισμός, μὴ δυνάμενος νὰ προταθῇ, διότι δὲν ὑπῆρχε στάσις δίκης, ὥστε νὰ δύναται ὁ ἐνάγων νὰ προσκομίσῃ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως βιβλιάρια καὶ ἐν ἀνυπαρξίᾳ τούτων νὰ ἐρευνηθῇ ἡ ἐπιβοηθητικὴ βάσις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἔκρινεν ὅτι δὲν ἐδόθη ὁ ἐπαχθεὶς ὅρκος, ἐπελθουσῶν οὕτω τῶν συνεπειῶν τῆς μὴ δόσεως, ἃς εἶχε διατάξει διὰ τῆς ἐπιβαλλούσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως. Οὕτω πράξαν τὸ Πρωτοδικεῖον τὸ μὲν ὀρθῶς ἔκρινεν, ὅτι ἡ γενομένη προσθήκη, τὸ πρῶτον προβληθεῖσα, δι' ἣν δι' ἐγγράφων ἀντιρρήσεων κοινοποιηθεισῶν τῇ ἀναιρεσειούσῃ ἠναντιώθη ὁ ἀναιρεσίβλητος, μὴ ὑπαρχούσης στάσεως δίκης μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, δὲν ἠδύνατο νὰ προβληθῇ καὶ ἐρευνηθῇ καὶ δὴ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ' (ἄρθρον 12), τὸ δὲ ὅτι συνιστᾶτο μεταβολὴ τοῦ ὅρκου οὐσιώδη, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς μὴ δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ὅρκου, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ὡς ἐφετείου ὑποβληθεισῶν ἀπὸ 13.10.1961 προτάσεων τῆς ἀναιρεσειούσης προκύπτει, δὲν προεβλήθη παρ' αὐτῆς καὶ δὴ ὡρισμένως ἔλλειψις βιβλιαρίου ἐπαγγελματικοῦ ἢ ὑγείας, τῆς ἐν αὐτοῖς μνείας ὅτι ἡ «ἀνακρίβεια τῆς ἀγωγῆς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐπικαλεῖται ἐν αὐτῇ τὰ κατ' ἄρθρον 29 ν.δ. 3430)1955 ἀναγκαῖα προσόντα, ἵνα προσληφθῇ ὡς ὑπάλληλος, θεωρούμενος ἄλλως ὑπηρέτης», ἂν ταύτην θεωρῇ ὡς ἔνστασιν ἐλλείψεως βιβλιαρίων ἐπαγγελματικοῦ καὶ ὑγείας ἡ ἀναιρεσείουσα, μὴ συνιστῶσης ὡρισμένην ἔνστασιν ἐλλείψεως ἀναγκαίων προσόντων, ὀρθῶς ἐκρίθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ὡς τὸ πρῶτον προβληθὲν κατὰ τὴν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου συζήτησιν ὁ σχετικὸς ἰσχυρισμὸς καὶ ἀπορριπτέος καὶ κατὰ τὸ σκέλος τοῦτο ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως.

Οἱ Γ' καὶ Δ' λόγοι ἀναιρέσεως, μὴ ἀναφέροντες ὡρισμένως τίνος ἰσχυρισμοὺς πραγματικοὺς οὐσιώδεις δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ τὰς ἐλλείψεις τῆς προσβαλλομένης, ἕνεκεν ὧν στερεῖται αὕτη νομίμου βάσεως, εἶναι, ὡς ἀόριστοι, ἀπορριπτέοι.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΛΗΨΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΥΠΟ ΔΗΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

"Εννοια Α.Ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ Ν.Δ. 4185)1961"

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836)1951 καὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, μὴ ἀπαλλασσομένων μετὰ τὸ Ν.Δ. 4185)1961.—Ἀνίσχυρον ἐπὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν διατάξεως ἄρθρου 22 Νόμου περὶ Δημοτικοῦ καὶ Κοινοτικοῦ Κώδικος περὶ προσυπογραφῆς τῆς οἰκείας πράξεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν μετὰ τὸ Ν.Δ. 4185)1961.

Ἐπεκρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1256)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐνταῦθα δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς *Σ. Παπαγγέλης*, ΕΕΔ 22, 582).

Τὸ πρῶτον ἤδη ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπησχολήθη ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ζητήματος ἂν εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περὶ προστασίας πολεμιστῶν, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν.δ. 4185)1961 (ΕΕΔ 20, 1222 ἐπ., ἔνθα καὶ δικαιοπολήσις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν ὑπὸ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὑπάγονται καὶ οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες.]

Καταφατικὴ εἶναι ἡ ἄποψις τοῦ Ἀρείου Πάγου. (Ἴδετε καὶ ἀμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 553, ΕΕΔ 21, 1219 ἐπ. ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου κατὰ πλειοψηφίαν γνωμοδοτήσεως εἰς Ὁλομέλειαν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 21, 1217).

Ἀρείου Πάγου 403)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Στ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Κατσικόπουλος, Σ. Σαπουνάκης

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ ν.δ. 4185)1961 περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ προστασίας τῶν πολεμιστῶν, ὁριζούσης ἀνευ διακρίσεώς τινος ὅτι εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 περὶ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τόξεων τοῦ στρατοῦ ὑποχρέωσιν (πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1) ὑπάγεται τὸ Δημόσιον καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τὸ συνδεόμενον μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, συνάγεται, ὅτι δὲν ἀπαλλάσσονται τὰ νομικὰ πρόσωπα τῶν Δήμων καὶ τῶν Κοινοτήτων. Τὴν ἄποψιν ταύτην, ἐνισχυομένην ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 4185)1961, διαλαμβάνοντος περὶ καταργήσεως πάσης διατάξεως γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ νόμου, προβλεπούσης ἀπαλλαγὴν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως περὶ προσλήψεως πολεμιστῶν προϋποτεθεμένων βάσει τῶν ν. 751)1948 καὶ 1836)1951, οὐδόλως ἐπηρεάζει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ μνησθέντος ἀ.ν. 1836, ἥτις εἶχεν ἐπιβάλει πλήρωσιν «ἐπὶ μίαν τριετίαν» κενῶν θέσεων διὰ πολεμιστῶν παρὰ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Δήμων, Κοινοτήτων, Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων κλπ., δοθέντος ὅτι διὰ τοῦ ν.δ. 4185)1961 ἐκκοπεῖσα ἡ ἐπέκτασις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ὡς εἴρηται μέτρου ἐπὶ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἐργοδοτῶν (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δημοσίου), καθ' ἃ ῥητῶς δηλοῦται καὶ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει ἐπὶ τοῦ ν.δ. 4186)1961. Ὅθεν, κρίνασα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι καὶ ὁ ἀναιρεσείων Δῆμος ὡς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, βαρύνεται μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, δι' ὃ νομίμως ἐξεδόθη ἡ περὶ τοποθετήσεως παρ' αὐτῷ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πολεμιστοῦ ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, καὶ ἀκολούθως δεχθεῖσα τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγήν, διώκουσαν μισθοὺς ὑπερημερίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, οὐτινος δὲν ἐγένοντο ἀποδεκταὶ αἱ προσηκόντως προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ ὁ ἐναντίος 1ος λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδ. 17 Πολ. Δικ. εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ν.δ. 2888)1945 περὶ κυρώσεως δημοτικοῦ καὶ κοινοτικοῦ κώδικος, ὁρίζουσα ὅτι διὰ τὴν ἐνέργειαν πάσης πράξεως οἱασδήποτε Ἀρχῆς τοῦ Κράτους ἢ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀφορώσης εἰς θέματα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἁρμοδιότητα τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἢ δημιουργούσης ἐπιβάρυνσιν τοῦ δημοτικοῦ ἢ κοινοτικοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀπαιτεῖται προσυπογραφὴ τῆς οἰκείας πράξεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, δὲν ἰσχύει, ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιπτώσεις τοποθετήσεως πολεμιστῶν, κατόπιν τοῦ εἰρημένου ν.δ. 4185)1961, ἐπιτρεπομένης οὕτω τῆς ἐπιβαρύνσεως τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ τῆς μισθοδοσίας τῶν πολεμιστῶν καὶ ἄνευ τηρήσεως τῆς ὡς ἄνω διατυπώσεως. Ὅθεν ὀρθῶς ἑρμηνεύσασα καὶ ἐφαρμόσασα τὰς διατάξεις ταύτας ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὸν περὶ ἀκυρότητος τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου προστασίας πολεμιστῶν διὰ μὴ προσυπογραφὴν ταύτης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὁ δὲ ἀντίθετος 2ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι μὴ βάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΙΑ ΠΡΟΣΛΗΨΙΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Περιπτωσις ύπάρξεως προσωπικοῦ τρίτης ὁμάδος ἐργασίας

Καθορισμός ὑπό τοῦ Α Ν. 1836)1951 ἀριθμοῦ προσληπτέων πολεμιστῶν, μή ὑπολογιζομένου διά τήν ἐξεύρεσιν αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ τρίτης ὁμάδος ἐργασίας (βάρδιας), ὡς ὅμως αὕτη προσδιορίζεται ἐννοιολογικῶς εἰς τό ἄρθρον 3 § 3 Νόμου 2511)1953, ἤτοι δι' ἔκτακτον ἐργασίαν.

Ἀνηρέθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 287)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπί τοῦ ζητήματος ἔχει ἀσχοληθῆ καί τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας (3089)1957, εἰσηγητής *Ν. Παναγιωτάτος*, ΕΕΔ 17, 961), τήν γνώμην τοῦ ὁποίου ἠκολούθησεν ἡ ἀναιρεθεῖσα ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου. (Ἴδετε συμφώνους πρός τήν ἄποψιν τοῦ Ἀρείου Πάγου σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 960 καί γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβούλου Ὑπουργείου Ἐργασίας Χ. Κωσταπαίλου, ΕΕΔ 15, 1134).

Ἀρείου Πάγου 399)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ν. Μασουρίδης

Ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 §§ 1 καί 2 τοῦ νόμου 1836)1951, ὡς ἡ πρώτη παράγραφος ἀπεσαφηνίσθη διά τῆς παραγράφου 2 τοῦ νόμου 2657)1953, συνδυαζομένων πρός τήν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ κατά τόν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 2657 ἰσχύοντος νόμου 2511)1953 «περί ἐλέγχου τῶν ὁμαδικῶν ἀπολύσεων», καταργηθέντος μεταγενεστέρως διά τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ νόμου 3464)1955, διά τόν καθορισμόν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατά τά ἄρθρα 1 καί 3 τοῦ νόμου 1836 προσληπτέων παρά τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρήσεων πολεμιστῶν καί κατά τό ἐν αὐτοῖς ὁριζόμενον ποσοστόν 7ο/ο δέν ὑπολογίζεται τό ἔκτακτον προσωπικόν, τό δι' ἔκτακτον ἀνάγκην προσλαμβανόμενον, δι' ἐργασίαν μή ἐμπιπτουσαν εἰς τά συνήθη ἔργα τῆς ἐπιχειρήσεως, διά χρονικόν διάστημα οὐχί μακρότερον τῶν τριῶν μηνῶν, ὡς καί τό ἀπασχολούμενον εἰς τήν τρίτην ὁμάδα ἐργασίας (βάρδιαν), ὡς αὕτη ἐννοιολογικῶς προσδιορίζεται εἰς τήν περί αὐτῆς ἀποκλειστικῶς προβλέπουσαν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ νόμου 2511)1953, δι' ἧς ἐπετράπη ἡ συγκρότησις της, κατά παρέκκλισιν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ περιορισμῶν, ἐάν συντρέχῃ ἔκτακτος ἀνάγκη πρός πρόσληψιν ἐκτάκτου προσωπικοῦ, ἔστω καί διά διάστημα μακρότερον τῶν τριῶν μηνῶν καί ἂν ἡ ἐπιβαλοῦσα τήν ἔκτακτον ἀνάγκην πρόσληψις ἀφορᾷ ἐργασίαν ἐμπίπτουσαν εἰς τά συνήθη ἔργα τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἡ ἀντίθετος ἐκδοχή, κατ' ἣν τό προσωπικόν τῆς τρίτης ὁμάδος ἐργασίας δέν ὑπολογίζεται καί ἂν ἔτι δέν προσελήφθη τοῦτο ἐκτάκτως, δι' ἔκτακτον ἀνάγκην, ἄγει εἰς τό ἄτοπον ὅτι, ἐάν ἡ τρίτη ὁμάς ἐργασίας ἀποτελῆται ἐκ τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅπερ ἀπασχολεῖται καί εἰς δύο ἑτέρας ὁμάδας, θά ὑπολογίζεται μέν τοῦτο διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσληπτέων, ὡς μή ἐργαζομένων εἰς τήν 3ην ὁμάδα, θά ἐξαιρῆται δέ ὡς ἐργαζόμενον εἰς ταύτην.

Τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐνῷ δέχεται διά τῆς 2ας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἐκ τοῦ ὅλου τακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἀνερχομένου εἰς 1514 πρόσωπα, ἀπησχολοῦντο καθ' ἑκάστην διά τήν κίνησιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου 505 μισθωτοί εἰς τρεῖς ὁμάδας ἐργασίας κατά τάς ἐν αὐτῇ καθοριζομένας ὥρας καί ὅτι εἰς τήν τρίτην ταιαύτην, διαρκούσαν πέντε ὥρας, ἀπησχολοῦντο 122 μισθωτοί, οἵτινες διά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ὡραρίου των εἰργάζοντο καί εἰς τάς δύο ἑτέρας ὁμάδας, κατά ψευδῆ ἑρμηνείαν καί ἐσφαλμένην ἐφαρμογήν τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων δέν ὑπελόγισε τούτους εἰς τόν ἀριθμόν τῶν προσληπτέων πολεμιστῶν, ἐν οἷς καί ὁ ἀναιρεσείων, καί ἐν συνεχείᾳ, κατά μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἀπέρριψε τήν ἀγωγήν τούτου, διώκουσαν τήν ἐπιδίκασιν καθυστερουμένου μισθοῦ, ἀναιρετέαν ἐπεξῆλθεν καταστῆσαν τήν ἀπόφασίν του, κατά τό ἔδαφιον 17 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας καί τόν βάσιμον τοῦ λόγον ἀναιρέσεως, ματαίας μετά τοῦτο ἀποβαινούσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων ἀναιρέσεως εἰς τόν αὐτόν τεινόντων σκοπόν.

Ἡ ὑπόθεσις χρῄζει περαιτέρω διευκρινήσεως καί δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ περαιτέρω ἐκδίκασις ταύτης εἰς τό Γ' Πολ. Τμῆμα.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ ΝΟΜΟΥ 18)1944

Απαιτήσεις εξ εργατικών ατυχημάτων πρό ταύτου

Έννοια Νόμου 18)1944. – Απαιτήσεις υπαγόμεναι είς τοῦτον. – Ανεφάρμοστον επί αποζημιώσεων ένεκεν ατυχήματος εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος εν τη εκτελέσει της εργασίας πρό τοῦ ανωτέρω Νόμου. – Παραπομπή όμως τοῦ ζητήματος είς τήν Ολομέλειαν τοῦ Αρείου Πάγου.

Έχει ήδη γίνει δεκτόν υπό της θεωρίας και πράξεως (*Γαζῆς*, εν ΕρμΑΚ υπ' άρθρον 291 - 292, αριθ. 28, Α.Π. 561)1954, εισηγητής *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 11, 125, Α.Π. 559)1951, εισηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 11, 178 Α.Π. 675)1958, εισηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 17, 1219), ότι εις την τοῦ νόμου 18)1944 νομισματικήν διαρρύθμισιν δεν περιελαμβάνοντο και οφειλαί, δι' ας προς εξόφλησίν των απαιτείται προηγουμένη εκτίμησις διά την ανεύρεσιν τοῦ οφειλομένου ποσοῦ και καθ' ας τό χρήμα κυρίως χρησιμοποιείται ως μέτρον αξιών και ούχι ως μέσον πληρωμής.

Από της τοιαύτης γνώμης εκκινούσα και ή κατωτέρω αρεοπαγιτική απόφασις (επί αναιρέσεως κατά της υπ' αριθ. 8360)1962 αποφάσεως τοῦ ως έφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών και επί αξιώσεως εκ τοῦ νόμου 551)1915 περί εργατικών ατυχημάτων, περί ής εδίκασεν εις πρώτον βαθμόν τό Ειρηνοδικείον Αθηνών) έρευνᾷ, άν ή αξίωσις αύτη υπήχθη εις την τοῦ ανωτέρω νόμου νομισματικήν διαρρύθμισιν.

Τό ζήτημα διά τήν εν τῇ αρεοπαγιτικῇ αποφάσει νόμιμον λόγον παραπέμπεται προς επίλυσιν εις την Ολομέλειαν τοῦ Αρείου Πάγου.

Σημειωτέον ότι διά τοῦ ισχύοντος και ήδη άρθρου 7 τοῦ νόμου 1224)1944 (ΕΕΔ 3, 216) εξουσιοδοτήθησαν οί εν αυτῷ οριζόμενοι Υπουργοί νά αναπροσαρμόζουν τά κατώτατα και ανώτατα όρια εφ' απαξ αποζημιώσεων λόγῳ εργατικών ατυχημάτων, κατά χρήσιν δέ της εξουσιοδοτήσεως ταύτης εξεδόθησαν εκτοτε σχετικαί υπουργικαί αποφάσεις, πρώτη των οποίων υπήρξεν ή υπ' αριθ. 50123)5059 τοῦ 1947 (ΕΕΔ 7, 96), δευτέρα ή υπ' αριθ. 40135)4764 τοῦ 1949 (ΕΕΔ 8, 1010) και τρίτη, ισχύουσα ήδη, ή υπ' αριθ. 28904)7594, 1957 (ΕΕΔ 16, 950) (εγκύρως εκδοθείσα Α.Π. 84)1960, εισηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 19, 536).

Εις τάς πρώτας τῶν ανωτέρω υπουργικών αποφάσεων ρυθμίζεται ή αναπροσαρμογή διά τά από 11.11.1944 επισυμβάντα εργατικά ατυχήματα, εν τῇ αντιλήψει ότι διά τά πρό της χρονολογίας ταύτης επισυμβάντα ή εξ αυτών αποζημίωσις υπέπεσεν εις την νομισματικήν διαρρύθμισιν τοῦ νόμου 18)1944.

Σχετικά είναι και τό ν.δ. 475)1947 και 731)1948 (άτινα, κατά την Α.Π. 243)1949, εισηγητής *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΕΕΔ 8, 513, ως μεταγενέστερα κατισχύουν των διατάξεων τοῦ νόμου 18)1944), τά οποία ρυθμίζουν αποζημιώσεις εξ εργατικών ατυχημάτων ναυτικών δι' ατυχήματα εκ πολεμικῆς αιτίας, επισυμβάντα μέχρι 10 Νοεμβρίου 1944.

Τά στοιχεία ταύτα είναι, νομίζομεν, χρήσιμα διά την ορθήν λύσιν τοῦ ζητήματος.

Αρείου Πάγου 374)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Β. Σούρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Κ. Μαλλούχος*
Δικηγόροι οί κ.κ. Ι. Μόσχος, Γ. Τρίμης

Η διάταξις της παραγράφου 2 τοῦ άρθρου 5 τοῦ νόμου 18)1944, ορίζουσα ότι οφειλαί πάσης φύσεως εις δραχμάς, στηριζόμεναι εις γενεσιουργόν αιτίαν, ύφισταμένην πρό της ισχύος τοῦ νόμου τούτου, εξοφλούνται δι' ισαρίθμων τραπεζογραμματίων της παραγράφου 1 ή διά των κατά τό άρθρον 1 δραχμῶν επί τῇ εν παραγράφῳ 1 σχέσει, ως και ή διάταξις της παραγράφου 2 τοῦ άρθρου 1 τοῦ ά.ν. 1073)1946, ορίζουσα ότι αί κατά την 11 Νοεμβρίου 1944 παραμείνασαι ανεξόφλητοι απαιτήσεις, αί εμπίπτουσαι εις την ρύθμισιν τοῦ νόμου 18)1944, λογίζονται εξοφληθείσαι κατά την ημέραν ταύτην, εφαρμογήν έχουσιν επί ενόμων σχέσεων, αί οποίαι εγενήθησαν μέν πρό τοῦ ανωτέρω νόμου 18)1944, συνίστανται δέ εις ακριβώς έκτοτε ωρισμένην ποσότητα δραχμῶν, τῶν οποίων ή κατά την ποσότητα ταύτην κατοβολή συνεπήγετο την απόσβεσιν, ούχι δέ και επί απαιτήσεων, τῶν οποίων ή γενεσιουργός αιτία ανατρέχει μέν εις τόν χρόνον εκείνον, άλλά πρός ικανοποίησιν τοῦ εντεῦθεν πιστωτοῦ επιβάλλεται προηγουμένη εκτίμησις πρός εξεύρεσιν τοῦ καταβλητέου ποσοῦ δραχμῶν, ότε ή δραχμή χρησιμοποιείται ως μέτρον μετρήσεως άξιας, ούχι δέ ως μέσον πληρωμῆς, ταῦθ' όπερ συντρέχει και επί αποζημιώσεως ένεκεν ατυχήματος εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος εις εργάτην εν τῇ εκτελέσει της εργασίας πρό τοῦ ανωτέρω νόμου, επί της οποίας ή δραχμή δέν συνιστᾷ μέσαν εξοφλήσεως, άλλά μέτρον μετρήσεως τοῦ μεγέθους της ζημίας. Όθεν άλλως αποφηνάμενον τό δικάσαν δικαστήριον, ως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεώς του δείκνυται, ακολούθως δέ απορρίψαν την άγωγήν τοῦ αναιρεσείοντος, διώκουσαν την πληρωμήν αποζημιώσεως ένεκεν εργατικοῦ ατυχήματος, επισυμβάντος

ΕΝΝΟΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Ποσόν αποζημιώσεως εν περιπτώσει θανάτου εκ του ατυχήματος

Έργατικόν ατύχημα κατά την έννοιαν του Νόμου 551 περί εργατικών ατυχημάτων.—Προδιάθεσις παθόντος.—Αποζημίωσις θυγατρός παθούσης, μοναδικής αύτης συγγενούς.— Υπολογισμός αύτης κατά Νόμον 551, ως έτροποποιήθη και την νομίμως εκδεδομένην υπ' άριθ. 38904) 1957 υπουργικήν απόφασιν περί αναπροσαρμογής αποζημιώσεων δι' εργατικά ατυχήματα.— Έξοδα κηδείας.

Κατά τά έν τῇ θεωρίᾳ καί νομολογίᾳ δεκτά γενόμενα (*Γ. Ροτλής*, Περί επαγγελματικού κινδύνου § 13, *Χ. Οἰκονόμου*, Δίκαιον Έργατικών Ατυχημάτων §§ 17, 103, Α.Π. 72)1960, εἰσηγητής *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 19, 335, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί, Σ.Ε. 1388)1958, εἰσηγητής *Η. Ντόκας*, ΕΕΔ 17, 906, Σ.Ε. 1376)1962, εἰσηγητής *Ἡλ. Γλυκοφρύδης*, ΕΕΔ 21, 1185, Σ.Ε. 2074)1962, εἰσηγητής *Α. Ταβουλάρης*, ΕΕΔ 21, 1481) ὑφίσταται ἐργατικόν ἀτύχημα, κατά τήν ἔννοιαν τοῦ νόμου (ἄρθρον 1 νόμου 551)1914, ἄρθρον 34 ἀ.ν. 1846)1951 περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων), ἐφ' ὅσον προῆλθεν ἐκ βιαίου συμβάντος, σχέσιν ἔχοντος πρός τήν ἐργασίαν, ἀδιαφόρως ἂν ὑφίστατο παρά τῷ παθόντι σχετική προδιάθεσις πρός τήν πάθησιν. (Ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 281, ἔνθα ἡμεδαπή καί ξένη νομολογία).

Οὕτω ἑρμηνεύει τόν νόμον καί ἡ παρατιθεμένη ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν.

Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 5306)1963

Εἰρηνοδίκης ὁ κ. *Ἀπ. Μπλάτσιος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Λεοντῆς, Α. Βλάχος

Βίαιον συμβάν, κατά τήν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ κωδ. νόμου 551 «περί εὐθύνης πρός ἀποζημίωσιν πρό τοῦ νόμου 18)1944, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καί ἀναιρετέαν κατέστησε τήν ἀπόφασίν του κατά τό ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καί τόν βάσιμον περί τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως. Τῆς ἀποφάσεως ὅμως ληφθείσης διά πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου δέον, κατά τό ἄρθρον 3 § 3 τοῦ νόμου 3810)1957, νά παραπεμφθῇ ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διά ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τήν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τήν ἀπό 10 Ἰουνίου 1962 αἴτησιν τοῦ Γ.Λ. περί ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 8360)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἡ ὑπαλλήλων» ἔννοιαν, εἶναι ἐπενέργεια βιαία καί αἰφνιδία, ἔχουσα ἐξωτερικήν αἰτίαν καί αὐχί τόν ὀργανισμόν τοῦ παθόντος, ἐξ ἧς προσβάλλεται ἡ ἀκεραιότης ἤ ἡ ὑγεία ἐν γένει τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὑπάρχοντος οὕτως αἰτιώδους συνδέσμου μεταξύ τοῦ συμβάντος καί τοῦ ἐπελθόντος ἀποτελέσματος. Τοιαῦτος δέ σύνδεσμος δέν ἐλλείπει καί ἐπί ἐπελεύσεως ἀτυχήματος θανάτου ἤ ψυχικῆς νόσου, συνεπείᾳ ἐντόνου ψυχικοῦ κλονισμοῦ ἤ συγκινήσεως, προκληθείσης ἐξ ἐξωτερικοῦ αἰτίου, λαβόντος χώραν κατά τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας καί ἂν εἰς τό ἀτύχημα συνετέλεσε παθολογική προδιάθεσις τοῦ παθόντος, ἐφ' ὅσον θετικῶς προκύπτει, ὅτι αὕτη δέν εἶναι ἀποκλειστικῶς τό αἴτιον, εἰς ὃ ὀφείλεται ὁ θάνατος, ἀλλ' ὅτι τό βίαιον συμβάν ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐπιδείνωσιν τῆς ὑπαρχούσης παθήσεως (*Χ. Οἰκονόμου*, Δίκαιον Ἐργατ. Ἀτυχημάτων § 176 σ. 203, *Χρ. Ἀγαλλοπούλου*, Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις σ. 252 ἑπ., Α.Π. 72)1960, ΕΕΔ 19, 335, Α.Π. 69)1937, ΕΕΝ Δ 438, Α.Π. 12) 1932, Θέμ. ΜΓ', Σ.Ε. 1388)1958, (Ὅλου.), ΕΕΔ 17, σ. 906, Σ.Ε. 712)1931, Δικαιοσύνη Θ' 286, Εἰρ. Πειραιῶς 247)1954, ΕΕΝ 21,972). Ὅθεν ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων ἰσχυρισμός τῆς ἐναγομένης, καθ' ὃν ἡ ἐπελθοῦσα ἔκρηξις ἐν τῷ ἐργοστασίῳ της οὐδεμίαν ἔσχεν ἐπιρροήν εἰς τόν ἐπελθόντα θάνατον τῆς μητρός τῆς ὑπό τοῦ ἐνάγοντος ἐπιτροπευομένης ἀνηλίκου, ἐφ' ὅσον ἡ θανοῦσα κατετρύχετο πρό τῆς προσλήψεώς της ἐν τῇ ἐργασίᾳ ὑπό νόσου νευρικῆς καί ψυχικῆς, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς νόμῳ ἄβάσιμος.

Ἀπεδείχθησαν, κατά τήν τοῦ Δικαστηρίου κρίσιν, τά ἐξῆς πραγματικά περιστατικά, εἴτε ἠθελον ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, εἴτε μή, αἱ ὑπό τῆς ἐναγομένης προσκομιζόμεναι καί ἐπικαλούμεναι α) δύο ἰατρικαί γνωματεύσεις τῶν ἰατρῶν Κ. Κ., Μ. Γ. καί Ν. Ν., καί β) βεβαίωσις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ συγκροτήματος ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος τῆς ἐναγομένης, ὡς καί τῆς ὑπό τοῦ ἐνάγοντος προσκομιζομένης καί ἐπικαλουμένης ἀπό 2.11.1962 γνωματεύσεως τοῦ ἰατροῦ Ν. Κ. (Α.Π. 158)1954, ΝοΒ 2, 574). Ἡ μήτηρ τῆς ὑπό τοῦ ἐνάγοντος νομίμως ἐπιτροπευομένης ἀνηλίκου Μ.Κ. προσελήφθη ὑπό τῆς ἐναγομένης ἐπί συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου κατ' ἀρχάς τήν 3.11.1955 μέχρι 14.11.1955 καί βραδύτερον τήν 1.12.1959 ὡς ἐργάτρια εἰς τό ἐν Ἐλευσῖνι ἐργοστάσιον τῆς ἐναγομένης καί δή εἰς τό συνεργεῖον βαφῆς κυαθίων αὐτῆς, ἐπί ἡμερομισθίῳ δραχμῶν 38,50, ἐργαζομένη συνεχῶς παρ' αὐτῇ. Κατά τήν 23ην Αὐγούστου 1960 εἰς τό συνεργεῖον ἐκμονοποιήσεως

κομυλίων τοῦ ὡς ἄνω ἐργοστασίου ἰσημειώθη ἰσχυρὰ ἐκρηξις, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ τραυματισμὸς 7 - 9 ἐργατῶν τοῦ ἐργοστασίου τούτου καὶ ἡ δημιουργία πανικοῦ εἰς ταὺς εἰς ἅπαντα τὰ συνεργεῖα τοῦ ἐν λόγῳ ἐργοστασίου ἀπασχολουμένους ἐργάτας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Μ.Κ. Ὁ ἐκ τῆς ἐκρήξεως ταύτης δημιουργηθεὶς εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν ἐργάτριαν ἰσχυρὸς φόβος ἦτο τοιοῦτος, ὥστε προεκάλεσεν εἰς ταύτην τὴν ψυχοσωματικὴν νόσον τῆς ψυχονευρώσεως, δι' ὃν λόγον ἠναγκάσθη αὕτη νὰ διακόψῃ τὴν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῆς ἐναγομένης ἐργασίαν της κατὰ τὴν 2αν Σεπτεμβρίου 1960 καὶ νὰ προσέλθῃ πρὸς ἐξέτασιν κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὸν νευρολόγον - ψυχίατρον Ι. Κ., μετέπειτα δὲ εἰς τὴν νευρολογικὴν καὶ ψυχιατρικὴν κλινικὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀσκληπιεῖον» τοῦ Δ. Σ., ἔνθα παρέμεινεν νοσηλευομένη ἀπὸ τῆς 6.9.1960 μέχρι τῆς 27.9.1960. Τόσον ὁ ὡς μάρτυς ἀποδείξεως ἐξετασθεὶς ἰατρὸς Κ., ὅσον καὶ ὁ ἰατρὸς Δ.Σ., διεπίστωσαν, ὅτι ἡ Μ. Κ. ἔπασχεν ἐκ ψυχονευρώσεως, ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος βεβαιοῖ εἰς τὴν ἀπὸ 20.4.1961 καὶ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προσκομιζομένην βεβαίωσίν του, ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς κατὰ τὴν ἐκ τῆς κλινικῆς ἔξοδόν της τῆς εἶχε βελτιωθῇ. Μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθε καὶ αὐθις εἰς τὴν ἐργασίαν της, πλὴν τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου 1960 προσβληθεῖσα ὑπὸ μανιακῆς διεγέρσεως, εἰσήχθη ἐκ νέου εἰς τὴν κλινικὴν Δ. Σ., ἔνθα τὴν 12ην Νοεμβρίου ἀπεβίωσε συνεπεᾳ λοιμώδους ψυχώσεως, ἐγκαταλείψασα ὡς μόνον ἐν ζωῇ κληρονόμον της τὸ φυσικὸν αὐτῆς τέκνον τὴν Μ. Κ., γεννηθεῖσαν τὴν 5.7.1956, ἐπιτροπευομένην νομίμως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος.

Ὑπὸ τοιαῦτα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ ἐν ὄψει καὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ νομίμως διορισθέντος πραγματογνώμονος νευρολόγου - ψυχιάτρου Ν.Τ., ἀποφαίνει ἐνόν ὅτι «ὑπῆρξε πράγματι ψυχικὸς τραυματισμὸς ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἐκρήξεως καὶ γένεσις συνεπείᾳ ταύτης ψυχονευρωτικῶν ἐκδηλώσεων μετὰ μελαγχολικῶν συμπτωμάτων παρὰ τῇ ἀποβανούσῃ, ὅτι ταῦτα δὲν ἐξέλιπον τελείως μέχρι τῆς ἐκρήξεως τῆς λοιμώδους ψυχώσεως καὶ ὅτι ἡ λοιμώδης ψύχωσις ὀφείλεται βεβαίως εἰς ἰόν, ἀλλ' αἱ ψυχικαὶ συγκινήσεις καὶ μάλιστα ἀπότομοι, προκαλοῦσαι ἀποσύνθεσιν τῆς ψυχικῆς ἰσορροπίας, παρέχουσιν ἔδαφος ἧσσονος ἀντιστάσεως τοῦ ὀργανισμοῦ κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν καὶ ἐγκατάστασιν τῶν λοιμώξεων», πρόδηλον, κατὰ τὴν τοῦ Δικαστηρίου κρίσιν, καθίσταται, ὅτι ἡ τυχὸν προϋπάρχουσα τοῦ ἀτυχήματος παρὰ τῇ θανούσῃ κατάστασις δὲν εἶναι ἀποκλειστικῶς τὸ αἴτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται ὁ θάνατος ταύτης, ὅστις, ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδόλως θὰ ἐπῆρχετο κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐπῆλθεν, ἐὰν δὲν ἐμεσολάβει τὸ ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς παθούσης ἐπελθὸν ἀτύχημα. Χαρακτηριστικὸν ἐν προκειμένῳ τυγχάνει τὸ συμπέρασμα, εἰς ὃ καταλήγει ὁ προαναφερθεὶς πραγματογνώμων Ν.Τ., κλείων τὴν πραγματογνωμοσύνην του διὰ τῆς φράσεως: «Ἡ ἐπελθοῦσα λοίμωξις παρέσυρε τὸ ἐξαθλιωμένον καὶ ἐτοιμόρροπον νευρικὸν σύστημα εἰς τὴν τελευταίαν ἥτταν του, τὸν θάνατον».

Κατὰ ταῦτα, ἀποδειχθέντος αἰτιώδους συνδέσμου μεταξὺ τοῦ κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς παθούσης ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας της εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῆς ἐναγομένης λαβόντος χώραν βιαίου ἐξωτερικοῦ συμβάντος, ἤτοι τῆς ἐκρήξεως εἰς διαφόρους ἐκρηκτικὰς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ὕλας, καὶ τοῦ ἐπελθόντος θανάτου τῆς παθούσης, θεμελιοῦται πλήρως ἡ ἔννοια τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, τοῦ παρέχοντος δικαίωμα ἀποζημιώσεως, κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 1, 3 § 5, 6 § 2 καὶ 7 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 551. Ἡ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἀνηλίκου φυσικῆς τῆς θανούσης θυγατρὸς καὶ μοναδικῆς ταύτης συγγενοῦς δικαιουμένη ἀποζημίωσις ἀνέρχεται ὡς ἀκολούθως καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 § 5, 6 § 2 καὶ 7 τοῦ νόμου 551, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 38904)1957 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίων Ἔργων καὶ Συγκοινωνιῶν, Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Ἐργασίας, συννόμως ἐκδοθείσης (Α.Π. 84)1960, ΕΕΔ 19, σ. 336). Δοθέντος ὅτι, καθ' ὃ ἀπεδείχθη, ὁ ἡμερήσιος μισθὸς τῆς θανούσης ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 38.60, ὁ ἐτήσιος αὐτῆς μισθὸς ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 14.052 (ἤτοι 38 Χ 30 Χ 365), εἰς ὃν δέον νὰ προστεθῶσι καὶ δραχμαὶ 1540 διὰ δῶρα Χριστουγέννων καὶ Πάσχα (ἤτοι 4 ἡμερ. Χ 38.50), ἤτοι συνολικὸς ἐτήσιος μισθὸς δραχμαὶ 15.592. Κατὰ συνέπειαν αἱ μισθαὶ 5 ἐτῶν ἀνέρχονται εἰς δραχμὰς 77.960 (ἤτοι 15.592Χ5) καὶ ἐφ' ὅσον τὸ 1)4 τῆς ὑπερβάσεως τῶν 30.000 δραχμῶν ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 11.990, ἡ ἀποζημίωσις ἐκκαθαρίζεται εἰς δραχμὰς 41.990, ἤτοι 30.000 + 11.990, δεκτὴς οὕτω ἐν μέρει καθιστωμένης τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς κονδύλιον καὶ ἀπορριπτομένων πάντων τῶν περὶ τοῦ ἐναντίου ἑκατέρωθεν προβαλλομένων ὡς ἀβασίμων, πλήρως ἀποδειχθέντος ἐκ τοῦ προαναφερθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἀνήλικος θυγάτηρ τῆς θανούσης ἀπέζη εἰς βάρος τῆς τελευταίας ταύτης.

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 551 ὁ ὑπεύθυνος εἰς ἀποζημίωσιν ὑποχρεοῦται προσέτι νὰ πληρώσῃ τὰ ἰατρικὰ καὶ φαρμακευτικὰ ἔξοδα νοσηλείας, διὰ τὴν κηδείαν δὲ τοῦ παθόντος δραχμὰς δισχιλίας. Δέον ὅθεν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ καὶ κατὰ τὸ περὶ ἐξόδων κηδείας κονδύλιον αὐτῆς.

Ἡ παροῦσα δέον ὅπως κηρυχθῇ ἐν μέρει προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ὡς ἐκ τῆς ἀποδειχθείσης παντελοῦς ἀπορίας τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπιτροπευομένης ἀνηλίκου δικαιούχου τῆς ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ ἐντεῦθεν κινδύνου σημαντικῶν ζημιῶν εἰς τὸν νικῶντα διάδικον ἐκ τῆς ἐπιβραδύνσεως τῆς ἐκτελέσεως, καθιστωμένου οὕτως ἐν μέρει δεκτοῦ τοῦ νομίμου (Πολ. Δικ. 186) αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Κατώτατα όρια συντάξεων παρά τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Αὔξησεις ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένων συντάξεων.—Κατώτατα ὅρια συντάξεων λόγῳ γήρατος.—Ἀναφορὰ αὐτῶν εἰς τὰς πλήρεις συντάξεις, τὰς χορηγουμένας κατ' ἄρθρον 28 § 1 ἀ.ν. 1846/1951 εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας καὶ οὐχὶ καὶ εἰς τὰς κατ' ἐξαίρεσιν χορηγουμένας εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας πρόωρον συνταξιοδότησιν.—Ἀπονομὴ μειωμένης συντάξεως.

Ἀρείου Πάγου 412/1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ἀρ. Δημακόπουλος

Κατὰ μὲν τὰς παραγράφους 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1955 β. δ/τος, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ὡς ἡ παράγραφος αὕτη ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698/1953, αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχόμεναι συντάξεις αὐξάνονται ἀπὸ 1 Μαΐου 1955 κατὰ τὰς ἐν αὐταῖς διαιρέσεις κατὰ 15 ο/ο καὶ 11 ο/ο, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 3 αὐτοῦ αἱ αὐξήσεις ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν βασικῶν συντάξεων, ὡς αὗται προσηυξήθησαν δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 62280/20 Ἰανουαρίου 1952 καὶ 49557/0250 τῆς 1 Αὐγούστου 1953 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀπὸ 28 Ἀπριλίου 1954 β.δ/τος, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων Ἐφ' ὅσον ὅμως αἱ συντάξεις αὗται εἶναι μικρότεραι τῶν ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡ αὔξησις ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου. Οὕτω διὰ τοῦ διατάγματος τούτου τὰ μὲν υἱοθετοῦνται αἱ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὑπουργικῶν ἀποφάσεων χορηγηθεῖσαι αὐξήσεις, τὸ δὲ ἀναγνωρίζεται τὸ διὰ τῆς πρώτης τούτων καθορισθὲν κατώτατον ὅριον συντάξεων. Ἑπομένως ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1951 μέχρι τῆς 1 Μαΐου 1955 ἰσχύοντα κατώτατα ὅρια συντάξεων, παρεχομένων ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος, εἶναι 1) ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1951 μέχρι 30 Ἰουνίου 1953 δραχμαὶ 400 (ἀπόφασις 62280/1952), 2) ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1953 μέχρι 31 Μαρτίου 1954 δραχμαὶ 432 (ἤτοι δραχμαὶ 400 σὺν 8ο/ο δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 49557/1953 ἀποφάσεως), 3) ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1954 μέχρι 30 Ἀπριλίου 1955 δραχμαὶ 480 (ἤτοι δραχμαὶ 400 σὺν 20ο/ο δυνάμει τοῦ β. δ/τος τῆς 28 Ἀπριλίου 1954) καὶ 4) ἀπὸ 1 Μαΐου 1955 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις, δραχμαὶ 552 (ἤτοι δραχμαὶ 480 σὺν 15 ο/ο δυνάμει τοῦ ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1955 δ/τος. Ὁ οὕτω ὅμως γενόμενος καθορισμὸς τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀναφέρεται προδήλως εἰς τὰς πλήρεις συντάξεις, τὰς χορηγουμένας συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 28 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου ταύτης προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, ἤτοι τὸ 65ον διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὸ 60ὸν διὰ τὰς γυναῖκας, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς κατ' ἐξαίρεσιν χορηγουμένας εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας πρόωρον συνταξιοδότησιν, οἵτινες μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἀντιστοίχως τοῦ 60οῦ καὶ 55ου ἐτους τῆς ἡλικίας των ὕστανται, συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 28, νὰ ζητήσωσι τὴν λόγῳ γήρατος συνταξιοδότησίν των, ὁπότε κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην χορηγεῖται σύνταξις ἠλαττωμένη κατὰ τὸ 1/200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως, δι' ἕκαστον μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς 1ης παραγράφου τοῦ ἄρθρου τούτου ὁριζομένου ὁρίου ἡλικίας τοῦ 65ου διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 60οῦ διὰ τὰς γυναῖκας. Ὅθεν εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τῆς ἀπονομῆς μειωμένης συντάξεως τὸ διὰ τὰς πλήρεις συντάξεις καθορισθὲν ὡς ἄνω κατώτατον ὅριον δέον νὰ μειωθῇ κατὰ τὸ αὐτό, ὡς καὶ αἱ συντάξεις, ποσοστόν, ἤτοι κατὰ τόσα διακοσιοστά, ὅσοι οἱ ἐλλείποντες ἐκ τοῦ κανονικοῦ ὁρίου ἡλικίας μῆνες.

Διὰ ταῦτα

Αἴρον τὴν μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀνακύψασαν διαφωνίαν (*).

Ἀποφαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἐν τῷ αἰτιολογικῷ διατάξεων τὸ κατώτατον ὅριον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 χορηγουμένης ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. μειωμένης συντάξεως γήρατος εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀνδρας καὶ 55ον γυναῖκας ἀνέρχεται εἰς τὸ κατώτατον ὅριον τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως, ἠλαττωμένον κατὰ 1/200 δι' ἕκαστον μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 28 ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας.

Ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

§ 2. Διαδικασία χορηγήσεως συντάξεων παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Τοπικαὶ διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτρο-

(*) ΕΕΔ 22, 631.

πή.—Διαδικασία ἐνώπιον αὐτῶν.— Ἀνεπηρέαστος κρίσις τοῦ εἰς δεύτερον βαθμὸν ἀποφαίζοντος ὀργάνου ἀπό τῆς ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἐξενεχθείσης.— Ἀνεπίτρεπτος ἡ συμμετοχή τινος ὡς μέλους τοῦ ἀποφαίσαντος ὀργάνου, εἴτε ὡς εἰσηγηθέντος παρ' αὐτῷ καὶ ἐκφράσαντος οὕτω τὴν γνώμην του εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ἁρμοδίου ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἰδίας ὑποθέσεως ὀργάνου, κατὰ τοὺς ἑπομένους βαθμοὺς τῆς διαδικασίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1167)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλοδούκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Καμενόπουλος, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς ἀσκουμένης (ἄρθρον 40 § 2 ά.ν. 1846)1951), διώκεται, τύποις παραδεκτῶς, ὑπὸ τῆς αἰτούσης, χήρας ἡσφαλισμένου ἐν τῷ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 37)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς τελικῶς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ θανόντος συζύγου της περὶ συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ γήρατος.

Συμφώνως πρὸς τὴν διέπουσαν τὰ τῆς διαδικασίας χορηγήσεως τῶν συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίαν ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων αἰτήσεων συνταξιοδοτήσεως ἀποφαίνεται ἀρχικῶς ὁ Διευθυντὴς τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὁποίου χωρεῖ ἔνστασις ἐνώπιον τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος. Ἐναντίον δὲ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς δικαιοῦνται, ὅπως ἀσκήσωσιν ἔφεσιν ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τόσον ὁ ἡσφαλισμένος, ὅσον καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος (ν.δ. 3710)1957, β.δ. τῆς 11.5)26.6.1954 «περὶ Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α.», β.δ. τῆς 20)23.11.1957).

Ἐν ἄρθρῳ 3 § 8 τοῦ ἀπὸ 11.5)26.6.1954 β. δ)τος «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὁρίζεται, ὅτι «τὰ θέματα (ἐνώπιον τῆς Τ.Δ.Ε.) εἰσηγεῖται ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος... Δύναται ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ ἀναθέτῃ τὴν εἰσήγησιν ἐφ' ὡρισμένων θεμάτων εἰς ἓν ἢ πλείονα μέλη αὐτῆς, ὁπότε ἡ εἰσήγησις τοῦ Διευθυντοῦ διατυποῦται ὡς γνώμη τῆς Ὑπηρεσίας ἐπὶ τοῦ συζητουμένου θέματος εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ εἰσηγητοῦ». Ἐν ἄρθρῳ δὲ 1 § 6 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 31)1961 β. δ)τος «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 20)23.11.1957 β. δ)τος περὶ λειτουργίας τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς» ὁρίζεται, ὅτι «ἡ Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ι.Κ.Α. συντίθεται ἐξ ἑνὸς ἀνωτέρου δικαστικοῦ, ἐξ ἑνὸς ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἑνὸς Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἑνὸς ἐργοδοτικοῦ μέλους καὶ ἑνὸς ἐργατικοῦ τοιούτου. Τὰς ὑποθέσεις εἰσηγοῦνται εἰς τὰ Τμήματα ἐγγράφως ἢ προφορικῶς ὑπάλληλοι τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας ἢ καὶ μέλη τούτων ὁριζόμενοι ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ προεδρεύοντος αὐτῶν».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, συνδεδυασμένως ἑρμηνευομένων ἐντὸς τοῦ ὅλου ἐνδικαφανοῦς συστήματος, ὅπερ ἔχει θεσπισθῇ πρὸς κρίσιν τῶν ὑποβαλλομένων αἰτήσεων συνταξιοδοτήσεως, προκύπτει, ὅτι ἠθελήθη δι' αὐτῶν ἡ ἵδρυσις ἐν τῇ διοικητικῇ ταύτῃ διαδικασίᾳ τριῶν ἐπαλλήλων βαθμῶν ἐντελῶς ἀνεξαρτήτων μεταξύ των, ὁ δεύτερος καὶ τρίτος τῶν ὁποίων ἀσκεῖται ὑπὸ πολυμελῶν ὀργάνων, περιλαμβανόντων ἐκτὸς τῶν τακτικῶν μελῶν αὐτῶν καὶ εἰσηγητὰς προερχομένους ἐκ τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας τοῦ Ι.Κ.Α. Τούτου παρέπεται ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχήν, καθ' ἣν ἡ κρίσις τοῦ εἰς δεύτερον βαθμὸν ἀποφαίζοντος ὀργάνου δέον νὰ εἶναι ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τῆς ἐν πρώτῳ βαθμῷ ἐξενεχθείσης (Σ.τ.Ε. 1198)1949 κλπ.), ἡ εἰς τινα τῶν προηγουμένων βαθμῶν τῆς ῥηθείσης διαδικασίας συμμετοχὴ τινος, εἴτε ὡς μέλους τοῦ ἀποφαίσαντος ὀργάνου, εἴτε ὡς εἰσηγηθέντος παρ' αὐτῷ καὶ ἐκφράσαντος οὕτω ἐπισήμως τὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως γνώμην του, κωλύει τὴν συμμετοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ἁρμοδίου ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἰδίας ὑποθέσεως ὀργάνου κατὰ τοὺς ἑπομένους βαθμοὺς τῆς διαδικασίας.

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν ἐκδίκασιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ συζύγου τῆς αἰτούσης ἐναντίον τῆς ἀπορριψάσης τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησίν του (ὑπ' ἀριθ. 15320)1959 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἰδίου Ὑποκαταστήματος) εἰσηγήθη ὁ ὑπάλληλος τοῦ Ι.Κ.Α. Π. Κ. διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. θ. 120062)28.3.1960 ἐγγράφου εἰσηγήσεώς του, μνημονευομένης ῥητῶς ἐν τῇ ἐκδοθείσῃ ἀποφάσει τῆς ῥηθείσης Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς (ὑπ' ἀριθ. 2254)1960), ἥτις, ἀποδεχθεῖσα τὴν εἰσήγησιν, ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν, παραπέμψασα μάλιστα ῥητῶς, ἀντὶ ἄλλης αἰτιολογίας, εἰς τὰς σκέψεις τῆς ῥηθείσης εἰσηγήσεως. Ἀσκηθείσης ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος ἡσφαλισμένου ἐφέσεως ἐναντίον τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ ὡς ἄνω ὑπάλληλος τοῦ Ι.Κ.Α. (Π.Κ.), τῇ εἰσηγήσει τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις, μετέσχεν ὡς μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ἐφέσεως ἀποφανθείσης καὶ ἐκδούσης τὴν ἤδη προσβαλλομένην ἀπόφασιν Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς, ἥτις ὅμως οὕτω δὲν συνετέθη νομίμως, ἐφ' ὅσον μετέσχε ταύτης μέλος κωλυόμενον ὅπως μετάσχῃ κατὰ τὰ προεκτεθέντα.

Καθ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀκυρωτέα ἀποβαίνει, ὡς ἐκδοθεῖσα παρ' ὀργάνου μὴ νομίμως συντεθέντος, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, περιττῆς οὔσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων ταύτης.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον ὅπως γίνῃ δεκτή.

§ 3. Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως κατὰ Ν.Δ. 4202)1961

Θέσις ἐν ἰσχύϊ τοῦ ν. δ. 4202)1961.—Κατάρ-

γησις δι' ούτου άξιώσεως 51 Α.Ν. 1846)1951, έφαρμοζομένου τοῦ ν. δ. 4202)1961 έπι έκκρεμῶν περιπτώσεων. — Έννοια διατάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1171)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Κακούρης*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 4117)308)6.9.1962 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις συνταξιοδοτήσεως τῆς αἰτούσης λόγῳ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἀποβιώσαντος τὴν 27.10.1959.

Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ἦτοι εἰς χρόνον, καθ' ὃν ἡ αἴτησις συνταξιοδοτήσεως τῆς αἰτούσης ἦτο ἐκκρεμὴς παρὰ τῇ Διοικήσει, εἶχε τεθῇ ἐν ἰσχύϊ τὸ ν.δ. 4202 1961 «περὶ διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων εἰς περιπτώσεις μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως», τὸ ὁποῖον, ἀφοῦ διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 11 αὐτοῦ ὁρίζει, ὅτι «καταργεῖται τὸ ἄρθρον 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, περαιτέρω ἐν τῇ παραγράφῳ 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζει, ὅτι «ἐπὶ ἐκκρεμῶν περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ν.δ.». Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως εἶναι, ὅτι τὸ νέον καθεστὼς ἐφαρμόζεται ἐπὶ πασῶν τῶν ἐκκρεμῶν παρὰ τῇ Διοικήσει περιπτώσεων διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως τῆς φράσεως «περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51» οὔσης ἰσοδυνάμου κατ' ἔννοιαν πρὸς τὴν φράσιν «περιπτώσεων διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως», ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ν. δ)τος, διαλαμβανούσης ἄνευ διακρίσεως ὅτι καὶ ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις θὰ κριθοῦν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος». Ἡ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποστηριζομένη ἄποψις, καθ' ἣν ἡ ἐν τῇ ἐρμηνευομένῃ διατάξει φράσις «περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51» ἔχει τὴν ἔννοιαν «περιπτώσεων, καθ' ἃς συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 51, ἦτοι περιπτώσεις διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως εἰς Ὀργανισμοὺς ἀσφαλίζοντας πρόσωπα παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν καὶ μόνοι», ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846)1951, δὲν εἶναι βάσιμος, διότι δέχεται κατ' ἀποτέλεσμα τὴν ἐν ἰσχύϊ διατήρησιν ἐν μέρει, ἐπὶ ἐκκρεμῶν περιπτώσεων, τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου, ὅπερ ὅμως εἶναι προδήλως ἀντίθετον καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου, ὅστις εἶναι ἡ συμπλήρωσις τῶν ἀτελειῶν τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 51 ρυθμίσεως τοῦ θέματος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ρητὴν κατάργησιν τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου διὰ τῆς ρηθείσης παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 11. Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, δεχομένη ὅτι, καίτοι ἐκκρεμὴς παρὰ τῇ Διοικήσει, ἡ περίπτωσις τῆς αἰτούσης δὲν κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4202)1961, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ θεμελιοῦν τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα γεγονὸς (θάνατος τοῦ συζύγου αὐτῆς) ἐπῆλθεν εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, δὲν τυγχάνει συνεπῶς αἰτιολογημένη, ὡς βασίμως προβάλλεται, δι' ὃν λόγον αὐτὴ τυγχάνει ἀκυρωτέα, τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν προβαλλομένων λόγων ἀκυρώσεως παρελκούσης ὡς ἀλυσιτελοῦς (*).

§ 4. Δεδικασμένον ἐπὶ ἀδικοπραξίας ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἔννοια δεδικασμένου κατ' ἄρθρα 273, 274 Πολιτ. Δικονομίας. — Ἔκτασις αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τελεσιδικίας ἐξ ἀποφάσεως, ἀναγνωριζούσης τὸ καθ' ὅλου δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν καὶ ἐπιδικαζούσης ληξιπροθέσμους δόσεις, μετ' ἀδικοπραξίαν κατ' ἄρθρα 105, 106 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου, ἐχόντα ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου.

Ἀρείου Πάγου 310)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Στ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀρ. Δημακόπουλος, Σ. Σπετσέρης

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 273 § 3, 274 Πολ. Δικ. (βλ. καὶ ἄρθρον 245 § 2, 275) δεδικασμένον ὑφίσταται καὶ ὅταν τὸ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ζητούμενον ἀντικείμενον, καίπερ διάφορον, ἔχει ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἤδη κριθέντος ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ δικαιώματος, ἦτοι ὅσάκις πρόκειται περὶ τῆς αὐτῆς δικαιολογικῆς σχέσεως καὶ τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ ζητήματος τοῦ διὰ τῆς προηγουμένης τελεσιδίκου ἀποφάσεως λυθέντος. Κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ ἀδικοπραξίας (ἄρθρα 105, 106 Εἰσ. Ν.Α.Κ.), ἡ τελεσιδικία ἐξ ἀποφάσεως ἀναγνωριζούσης τὸ καθ' ὅλου δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν καὶ ἐπιδικαζούσης ληξιπροθέσμους δόσεις (περιοδικὰς παροχάς, αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως κεφαλαίου ὀφειλομένας) ἐκτείνεται καὶ εἰς τὸ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα πρὸς περαιτέρω ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας ἕνεκα συνεχιζομένης παρανομίας, ἐφ' ὅσον δὲν μετεβλήθη ἐν τῷ μεταξὺ τὸ νομικὸν καθεστὼς τὸ διέπον τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, κατ' ἐκτίμησιν, μὴ ὑπακειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, τῆς ὑπ' ἀριθ. 642)1961 ἀποφάσεως τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου προβληθείσης ὑπὸ τῆς ἐναγούσης καὶ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ἀποτελούσης ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ δεδικασμένον ἀναφορικῶς πρὸς τὸ δικαίωμα συντάξεως καὶ τὸ κατὰ μῆνα ποσὸν ταύτης, ἐδέχθη α) ὅτι διὰ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ 8.1.1959 ἀγωγὴ τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. ὁμοίου περιεχομένου πρὸς τὴν ὑπὸ δίκην τοιαύτην (διώκουσαν τὴν ἀνόρθωσιν τῆς προσγενομένης εἰς ἐκείνην ζημίας, συνισταμένης εἰς τὴν διαφορὰν

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 289)1963, ΕΕΔ 22, 568.

μεταξύ τῆς καταβληθείσης καὶ τῆς καταβλητέας συντάξεως διὰ τὸ ἀπὸ 30.1.1959 μέχρι 30.4.1960 διάστημα ἡ καὶ ὑπεχρεώθη τὸ Ι.Κ.Α. νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἀποζημίωσιν βάσει τοῦ ποσοῦ τῆς ἠδικαιοῦτο συντάξεως ἐκ δραχμῶν 552 μηνιαίως, κριθέντος ὅτι παρανόμως τὸ ἀναιρεσεῖον εἶχεν ἀπορρίψει τὴν ὑποβληθεῖσαν περὶ συνταξιοδοτήσεως της αἴτησιν, καὶ β) ὅτι περὶ τοῦ δικαιώματος πρὸς σύνταξιν καὶ τοῦ μεγέθους τῆς μηνιαίας παροχῆς, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ παρανομία, ἐγκειμένη εἰς τὴν παράλειψιν τῶν ἀρχάνων τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ καταβάλουν ὁλόκληρον τὴν κατὰ νόμον σύνταξιν, καὶ δὲν μετεβλήθησαν τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ συνιστῶντα τὰς προϋποθέσεις τοῦ ὡς ἄνω δικαιώματος, οὔτε οἱ ὁρισμοὶ τοῦ νόμου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, παράγεται ἐκ τῆς προγενεστέρας ὡς ἄνω ἀποφάσεως δεδικασμένον, ἀντιτασσόμενον καὶ ἐπὶ τῆς ἤδη μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκης. Οὕτω δὲ ἀποφανθὲν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας συνεμορφώθη πρὸς τὰς διαληφθείσας περὶ δεδικασμένου διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασε, δι' ὃ οἱ ἐπὶ ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενοι ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφ. 13 λόγοι ἀναιρέσεως 1ος (κατὰ τὴν σχετικὴν ἐν αὐτῷ αἰτίασιν) καὶ 3ος εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ α' αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης ἀναφερομένων διατάξεων, τὰς συνεπείας τοῦ δεδικασμένου ἐπιφέρει μόνον ἡ τελεσίδικος καταστᾶσα ἀπόφασις. Ὅθεν ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, ὑποστηρίζων ὅτι κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐδέχθη ὑπάρχον δεδικασμένον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15800)1960 ἀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ἐφ' ἧς ἐκκλήσεως ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη) εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς ἀντικειμένου ἐχούσης, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, τὴν καταψήφισιν τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐν αὐτῇ ποσοῦ, ὅπερ θὰ ἐλάμβανεν ἡ ἀναιρεσίβλητος ὡς σύνταξιν, λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου του κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐξουσίας, νὰ ἀπονείμῃ τὴν δέουσαν σύνταξιν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἄρθρον 105 Εἰσ.Ν.Α.Κ. ἐφαρμόζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 106 αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α., ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (ἄρθρον 11 ὁ.ν. 1846)1951), ἁρμοδίως ἡ ἀγωγὴ εἰσήχθη συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 Πολ. Δικ. ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὡς ἀφορῶσα ἰδιωτικὴν διαφοράν, καὶ ἀπορριπτέος ὁ ἐναντίος 1ος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ διαγράφου τῶν προσθέτων (ἐκ τοῦ ἄρθρου 808 ἐδάφ. 1 Πολ. Δικ.)(*).

§ 5. Συγχώνευσις Εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ὑπεισέλευσις τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τοῦ οἰκείου κλάδου εἰς τὸ σύνολον τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τοῦ συγχωνευθέντος εἰς αὐτὸ Ταμείου, ἀποκοπτομένου παντὸς δεσμοῦ, συνδέοντος τὰ ἠσφαλισμένα πρόσωπα μετὰ τοῦ Ταμείου.— Σύνταξις παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.— Ἀνάληψις ἐργασίας μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ὑγείας του.—Συνέπειαι.

Ἀρείου Πάγου 382)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κωστούκης, Ι. Ταϊντζας

Ἐκ τῶν ἄρθρων 5 § 6, 28, 29, § 7 ἐδ. γ' (ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3083)1953), 34 καὶ 56 § 4 τοῦ νόμου 1846)1951 σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τοῦ β. δ)τος περὶ συγχωνεύσεως τῶν Εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἀφ' ἧς τοῦτο ὑπεισέρχεται διὰ τοῦ οἰκείου αὐτοῦ κλάδου εἰς τὸ σύνολον τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν Ταμείων τούτων, τῶν μὲν εἰς ταῦτα ἠσφαλισμένων συνεχιζόντων ἐφεξῆς τὴν ἀσφάλισίν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., τῶν δὲ συνταξιούχων ἐξακολουθούντων νὰ συνταξιοδοτοῦνται παρ' αὐτοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς διεπούσης τοῦτο νομοθεσίας, τῆς συντάξεως ὑπολογιζομένης κατὰ ταύτας, ἐφ' ὅσον συγκεντροῦσι τὰς ὑπὸ τούτων ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις, ἀποκόπτεται πᾶς δεσμός, συνδέων τὰ ἠσφαλισμένα πρόσωπα μετὰ τῶν εἰς ἃ προηγουμένως Ταμείων, ἡ δὲ ἀσφαλιστικὴ των σχέσις μεταβιβάζεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὑφ' ἣν μορφὴν αὕτη ὑφίστατο κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως. Ἐξ ἄλλου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 16, 18, 25 καὶ 30 τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἡ εἰς τοὺς παθόντας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἠσφαλισμένους ἀπονεμηθεῖσα σύνταξις ὑπόκειται εἰς ἀναθεώρησιν, ἐὰν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον μετὰ νέαν ἰατρικὴν ἐξέτασιν πεισθῇ, ὅτι ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης ἐξέλιπεν ἢ περιωρίσθη, ἐξ οὗ παρέπεται, ὅτι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐπέρχεται καὶ ἂν ὁ παθών, ἀνακτήσας τὴν ὑγείαν του, ἀνέλαβεν ἐργασίαν μερικῶς ἢ πλήρως ἀπασχολούμενος, ὑποβληθεὶς οὕτω ἐκ νέου εἰς τὴν ἀσφάλισιν, μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ταυτοχρόνως τὴν διπλῆν ἰδιότητα τοῦ πλήρως ἀπασχολουμένου ἠσφαλισμένου καὶ συνταξιούχου τοῦ λαμβάνοντος πλήρη σύνταξιν λόγῳ πλήρους ἀνικανότητος. Περὶ ἀναστολῆς τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας ταύτης οὐδόλως προβλέπουσιν αἱ διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ τούτου, ὡς ἡ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ νόμου 1846, καὶ μόνον περὶ διακοπῆς προβλέπεται ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 30, προκειμένου περὶ προσώπων πασχόντων ἐκ πνευματικῆς ἢ σωματικῆς βλάβης, μὴ ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἀνακτησάντων τὴν ὑγείαν των ἢ ἀναλαβόντων ἐργασίαν ἀποφέρουσαν τοὐλάχιστον

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 857)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἴδετε καὶ Α.Π 334) 1963, ΕΕΔ 22, 829, 830, ἔνθα εἰς σημείωσιν μας καὶ λοιπαί.

διπλάσιον ποσόν τῆς λαμβανομένης συντάξεως.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἐνῷ δέχεται ἀνελέγκτως, ὅτι ὁ ἀποβιώσας σύζυγος τῆς ἀναιρεσειούσης, τυγχάνων ἡσφαλισμένος εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν καὶ παθών ὁλικὴν ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν ἰσοβίως ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, ἔτυχεν ἐν ἔτει 1936 δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου συντάξεως, ὅτι λόγῳ ἀνακτήσεως τῆς ὑγείας του ἀνέλαβεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 ἐργασίαν, ὡς φύλαξ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ, πλήρως ἀπασχολούμενος, καὶ ὅτι συνέχισε τὴν ἐργασίαν του ταύτην μέχρι τοῦ ἔτους 1957, ὅτε ἀπεχώρησεν ἐκ ταύτης, ὑπαχθεὶς ἐκ νέου δι' ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεώς του ταύτης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ μετὰ τὴν συγχώνευσίν του εἰς τὸ Ι.Κ.Α., παρὰ ταῦτα ἔκρινεν, ὅτι διὰ τῆς πλήρους ταύτης ἀπασχολήσεώς του δὲν διεκόπη ἡ χορηγηθεῖσα αὐτῷ σύνταξις, ἀλλ' ἁπλῶς ἀνεστάλη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 589 ἔτους 1952 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καίτοι τοιαύτη κατάστασις ἀναστολῆς δὲν προεβλέπετο, οὐδ' ἀπαιτεῖ αὐτὴ δεδικασμένον διὰ τὴν προκειμένην δίκην, ὅτι κατὰ τὴν 1ην Ἰουνίου 1956, ὅτε συνεχωνεύθη τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1956 β. δ/τος, δὲν συνέχισε τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν, ὡς ἡσφαλισμένος, ἀλλ' ὡς συνταξιοῦχος ἐν ἀναστολῇ καὶ ἐν συνεχείᾳ, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἀντιθέτως ἀποφηναμένης, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης, διώκουσαν τὴν λόγῳ παρανομίας τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιδίκασιν αὐτῇ ζημίας, ἣν ὑπέστη ἐκ τῆς μὴ χορηγήσεως ταύτης τῆς διαφορᾶς τῆς συντάξεως, εἰς ἣν κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐδικαιοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς IX κλάσεως κατ' ἄρθρον 29 § 2 νόμου 1846 καὶ τὴν ὁποίαν ἠρνήθη τοῦτο νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ καταβάλῃ. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὸ ἔβδομον 17 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τοὺς 1ον καὶ 2ον λόγους ἀναιρέσεως.

Ἡ ὑπόθεσις χρήζει περαιτέρω διευκρινήσεως καὶ δέον ὅπως παραπεμφθῇ πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα κατὰ τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957.

Δέον ὅπως μειωθῇ ἡ ἐπιδικαζομένη ἀμοιβὴ τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἀναιρεσειούσης δικηγόρου εἰς τὸ ἥμισυ συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 22 νόμου 3693)1952, ἐφαρμοζομένην καὶ ἐπὶ τῶν δικῶν τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρον 19 τοῦ νόμου 1846)1951, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3210)1955 (*).

§ 6. Χρόνος καταβολῆς συντάξεως καὶ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἔννοια δεδικασμένου κατ' ἄρθρα 274, 275 Πολιτ. Δικονομίας.—Χρόνος καταβολῆς συντάξεως καὶ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς κατ' ἄρθρον 29 § 5 Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Ἀρείου Πάγου 369)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Χ. Ἀποστολόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ταϊντζας, Α. Σκιάνης

Διὰ τὴν ὕπαρξιν δεδικασμένου ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 274 καὶ 275 § 3 Πολ. Δικ., ἐκτὸς ἄλλων στοιχείων, καὶ ταυτότης τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τιθεμένης διαφορᾶς πρὸς τὴν διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως κριθεῖσαν, ἤτοι ταυτότης τοῦ δικαιώματος ὡς πρός τε τὴν ἱστορικὴν αὐτοῦ αἰτίαν καὶ τὸ νομικὸν γεγονός, ἐκ τοῦ ὁποίου πηγάζει τοῦτο, ἧς ἐλλειπούσης δὲν χωρεῖ ἡ ἐκ τοῦ δεδικασμένου ἔνστασις. Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὕτη, ἐκτιμῶσα τὰ περιεχόμενον τῶν ἐν ἄλλῃ μεταξὺ τῶν ἰδίων διαδίκων δίκῃ ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ὑπ' ἀριθ. 9370)1961 τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ ὑπ' ἀριθ. 2535)1961 τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, δέχεται ὅτι ἐκ τῶν ἀποφάσεων τούτων προκύπτει, ὅτι ἡ διὰ τῆς προγενεστέρας, ἐφ' ἧς ἐξεδόθησαν αὗται, ἀγωγῆς (ἀπὸ 3.11.1960) ἐπιδιωκομένη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀποζημίωσις ἐστηρίζετο εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἔκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2910)1955 ἀποφάσεως αὐτοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέρριψεν οὗτος παρανόμως τὴν ἀπὸ 11.9.1954 αἴτησίν του περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος. Ἐκ τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν, ἅτινα ἡ προσβαλλομένη δέχεται κατὰ κρίσιν μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 810 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810)1957, ὡς ἀναφερομένην εἰς τὸ περιεχόμενον δικαστικῆς ἀποφάσεως ξένης πρὸς τὴν προκειμένην δίκην, καθίσταται δῆλον, ὅτι δὲν ὑφίσταται δεδικασμένον ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων, καθόσον διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐπιδιώκεται ἡ καταβολὴ ἀποζημιώσεως δι' ἐπελθοῦσαν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ζημίαν ἐξ ἄλλης μεταγενεστέρας πράξεως τοῦ ἁρμοδίου Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2202)1961 ἀποφάσεως αὐτοῦ, διὰ τῆς ὁποίας προέβη οὗτος εἰς ἀναθεώρησιν τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2910)1955 ἀποφάσεως του, ἣν ἀνεκάλεσεν ὡς ἐσφαλμένην, καὶ ἀνεγνώρισεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρνηθῇ διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεώς του, ὥρισεν ὅμως παρανόμως ὡς χρόνον ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς του τὴν 10.3.1959, ἤτοι ἐν ἔτος πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς δευτέρας ἀπὸ 9.3.1960 αἰτήσεώς του περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς προηγουμένης, καὶ οὐχὶ τὴν 1.7.1954 καθ' ἣν ἔλαβον ὕπαρξιν τὰ θεμελιοῦντα τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα γεγονότα (συμπλήρωσις τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του καὶ πραγματοποίησις πλέον τῶν 2 500 ἡμερῶν ἐργασίας) καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἠτήσατο

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 9412)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

οὗτος τὴν ἔναρξιν τῆς συνταξιοδοτήσεώς του διὰ τῆς προγενεστέρας ἀπὸ 11.9.1954 αἰτήσεώς του, ἐκ τοῦ περιεχομένου δὲ τούτου τῆς ἀγωγῆς ταύτης προκύπτει, ὅτι δὲν ὑφίσταται ἡ ἀποτελοῦσα ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ δεδικασμένου ταυτότης τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς τῶν δύο τοιούτων ἀγωγῶν ἕνεκεν ἐλλείψεως ταυτότητος τῆς ἱστορικῆς αἰτίας καὶ τοῦ νομικοῦ γεγονότος, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ δι' ἑκάστης ἐξ αὐτῶν ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα ἀποζημιώσεως. Ὀρθῶς ἑπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπέρριψε τὴν περὶ δεδικασμένου ἐπὶ τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων στηριχθεῖσαν ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δὲ πρῶτος λόγος τῆς αἰτήσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὁριζούσης ὅτι ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, σαφῶς συνάγεται, ὅτι, ἐὰν ἀναγνωρισθῇ τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα λόγῳ γήρατος, ἡ πρὸς καταβολὴν αὐτῆς ὑποχρέωσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς χρονολογίας, καθ' ἣν ἔλαβον ὑπαρξιν τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀπαιτούμενα πρὸς δημιουργίαν τοῦ δικαιώματος γεγονότα, ἤτοι ἡ συμπλήρωσις τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του καὶ ἡ πραγματοποίησις ὑπ' αὐτοῦ 2.500 τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν τῆς ὑπὸ τοῦ δικαιούχου ὑποβολῆς αἰτήσεως πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης, καθόσον εἰς περίπτωσιν ὑποβολῆς αὐτῆς εἰς μεταγενέστερον χρόνον ἡ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀναγνωρισθείσης συντάξεως ὑποχρέωσις τοῦ Ι.Κ.Α. περιορίζεται κατὰ χρόνον εἰς ἓν μόνον ἔτος ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως. Ἡ ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένη χρονολογία ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μεταβαλλομένη ἐκ τῶν περιστατικῶν ὅτι ἡ ἐμπροθέσμως ὑποβληθεῖσα αἴτησις ἀπερρίφθη δι' οἱονδήποτε λόγον ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα ἡ περὶ ἀπορρίψεως ἀπόφασις ἀνεθεωρηθεῖσα ἀνεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὀργάνου ὡς ἐσφαλμένη, κατόπιν παραπόνων διὰ νέας αἰτήσεως τοῦ δικαιούχου ὑποβληθέντων, καὶ ἀναγνωρίσθη τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα τούτου διὰ τῆς νεωτέρας ἀποφάσεως, διότι τὰ ἐν λόγῳ περιστατικὰ τὰ εἰς ἐσφαλμένην ἢ παράνομον ἐνέργειαν τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. ὀφειλόμενα, δὲν ἐπιφέρουσιν ἀνυπαρξίαν τῆς ἐμπροθέσμως ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ δικαιούχου αἰτήσεως πρὸς συνταξιοδότησίν του, οὐδὲ συνιστῶσι νόμιμον λόγον μετακινήσεως τῆς πρὸς πληρωμὴν τῆς συντάξεως ὑποχρεώσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς μεταγενεστέραν χρονολογίαν τῆς ὡς ἄνω ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης. Οὕτω σκεφθεῖσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ κρίνασα νόμιμον τὴν ἐπὶ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει τῆς παρούσης ἐκτιθεμένων περιστατικῶν, ἅτινα ἀνελέγκτως ἔκρινεν αὐτὴ ὡς ἀποδεδειγμένα, θεμελιουμένην ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὀρθῶς τὴν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δὲ δεύτερος λόγος τῆς αἰτήσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιδικαζομένη δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ ὑπολογισθῇ μειωμένη, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 22 τοῦ ν. 3693)1957 καὶ 5 τοῦ ν. 3210)1955 (*).

§ 7. Σύνταξις χήρας ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν

Προϋπόθεσις ἀπονομῆς συντάξεως εἰς χήραν ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ἀποβιώσαντος ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου πρὸ τῆς κατὰ τὴν 1ην Ἰουνίου 1956 συγχωνεύσεως τούτου εἰς τὸ Ι.Κ.Α.— Εὐθύνη τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρα 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος, πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τῆς παραλείψεως ὀργάνων του προσγενομένης ζημίας.— Διατάξεις καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν περὶ δικαιώματος συντάξεως χήρας ἐργάτου μεταλλείου.— Περίπτωσις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου. — Παραγραφὴ ἀξιώσεως.

Ἀρείου Πάγου 370)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοῦρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Χ. Ἀποστολόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Τομαρᾶς, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ι. Ρεμοῦνδος

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται νομίμως πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 605)1962 ἀπόφασιν τοῦ Δευτέρου Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου (**), ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 343)1962 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, διὰ λόγον προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφ. 17 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957, καὶ παραπέμψασαν τὴν διαφορὰν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου πρὸς συζήτησιν, ὡς χρήζουσαν περαιτέρω διευκρινήσεως.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο συμφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως δοθεῖσαν λύσιν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι, δηλονότι, τὸ πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως δικαίωμα εἰς χήραν ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ἀποβιώσαντος ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου πρὸ τῆς κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου 1956 συγχωνεύσεως τούτου διὰ τοῦ ἀπὸ 17.4.1956 β. δ)τος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τελεῖ, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 52 § 1 τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ὡς αὐτὴ αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29729)1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐρ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 89)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν

(**) ΕΕΔ 22, 87.

γασίας, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αὐτὴ μὲν εἶναι ἄπορος, ὁ δὲ θανὼν σύζυγος ταύτης εἶχε πραγματοποιήσει δεκαπενταετῆ τοὐλάχιστον ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις καὶ εἶχε καταστῆ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς του τελείως ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, συνεπείᾳ ἀτυχήματος, ὅπερ ὑπέστη ἐν τῇ ἐκτελέσει ταύτης, ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου, ἐξομοιουμένης πρὸς τοῦτο, κατὰ τὸ ἄρθρον 16 § 2 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ, καὶ ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀναγνωρίζεται κατὰ τὰ ἄρθρα 10, 23 §§ 3, 24 καὶ 26 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57440)1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ περὶ ἀσφαλιστικῆς ἀρμοδιότητος καὶ διαδικασίας παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. κατόπιν ὑποβολῆς παρὰ τῆς ἐνδιαφερομένης αἰτήσεως, περιεχούσης ἐν ἀκριβείᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν νόσον ταύτην περιστατικά, ἐφ' ἧς αἰτήσεως εἶναι ὑπόχρεα τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἔρευναν πρὸς ἐξακρίβωσιν τούτων, εὐθυνομένου, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ τὰ ἄρθρα 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν προσηκουσῶν εἰς τὴν αἰτοῦσαν ζημίας.

Μετὰ ταῦτα ἐξεταστέα εἶναι ἡ ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου 1961 ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 3855)1960 προδικαστικῆς καὶ 7849)1961 ὁριστικῆς ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐπανελθόντων τῶν διαδίκων μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810)1957.

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ καταστατικοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τῆς εἰς αὐτὸ προστεθείσης παραγράφου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29722) 1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ εἰς τὴν χήραν ἐργάτου μεταλλείων ἀναγνωριζόμενον διὰ τῶν διατάξεων τούτων, ὑπὸ τὰς ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἀναφερομένας προϋποθέσεις, δικαίωμα συντάξεως δὲν ἀποκλείεται εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἶχεν ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτὴν σύνταξις δυνάμει τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 52, ἀλλὰ πρὸ τῆς ρηθείσης αὐθεντικῆς ἑρμηνείας του, ὁπότε, κατὰ τὴν εἰς αὐτὸ ἀποδιδομένην ἔννοιαν, δὲν ἀπῃτεῖτο ὡς ἀπαραίτητον, πρὸς τοῖς ἄλλοις, στοιχεῖον διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως ἡ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀνικανότης τοῦ συζύγου της πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς του, διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην μόνον ἐν μὴ πραγματικῇ συνδρομῇ τοῦ τελευταίου τούτου στοιχείου ἀποκλείεται τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως, ὁπότε καὶ ἡ δικαιωθεῖσα συντάξεως χαρακτηρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἁπλῆ βοηθηματοῦχος, λαμβάνουσα ἐφεξῆς τὴν εἰς αὐτὴν ἀπονεμηθεῖσαν σύνταξιν ὡς βοήθημα, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν συντρέχῃ τὸ στοιχεῖον τοῦτο, ὅτε αὐτὴ δικαιοῦται νὰ ἐπικαλεσθῇ τοῦτο πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματός της. Ἐξ ἄλλου προκύπτει μὲν ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 24 § 11 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ 10, 12, 15, 23 §§ 3, 24 καὶ 26 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 57440)1938 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ «περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀπονομῆς τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», ὅτι πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως εἰς παθόντος ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν ἕνεκεν ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξομοιουμένης πρὸς αὐτὸ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας (ἄρθρα 16 § 2 τοῦ καταστατικοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ 34 τοῦ Α.ν. 1846)1951), ἢ εἰς τοὺς δικαιοδόχους τούτων, ἀπαιτεῖται ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως ἐκ μέρους τοῦ δικαιούχου, ἐν τῇ ὁποίᾳ δέον νὰ ἐπισυνάπτωνται τὰ κατὰ τὸν νόμον ἀποδεικνύοντα τὰ στοιχεῖα τοῦ προβαλλομένου δικαιώματος δικαιολογητικά, ἐντεῦθεν ὅμως οὐδόλως ἕπεται, ὅτι, προκειμένου περὶ γεγονότων, ἀναγομένων εἰς τὰ συγκροτοῦντα τὸ δικαίωμα στοιχεῖα, ὡς τὸ τῆς ἐπελεύσεως ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ὑπὸ τοῦ δικαιούχου κατοχὴ ἐγγράφων, ὑφίσταται ὑποχρέωσις τοῦ δικαιούχου πρὸς ὑποβολὴν δικαιολογητικῶν. Ἀντιθέτως ἐκ τῶν εἰρημένων διατάξεων καθίσταται σαφές, ὅτι εἰς περίπτωσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ ὑποβαλλομένῃ αἰτήσει ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ εἴδους αὐτῶν, ἡ καθιστῶσα δυνατὴν τὴν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. διαπίστωσιν τῶν περιστατικῶν, κατόπιν τῆς ὁποίας δημιουργεῖται ὑποχρέωσις τῆς ἐν λόγῳ Ὑπηρεσίας πρὸς αὐτεπάγγελτον ἐνέργειαν διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν σχετικῶν στοιχείων, ἧς μὴ ἐκπληρουμένης ἱδρύεται εὐθύνη τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσ. Ν. Ἀστ. Κώδικος. Κρίναται δὲν αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις ὅτι ἡ ἀγωγὴ τῆς ἐφεσιβλήτου, δι' ἧς αὕτη ἐπιδιώκει ἀποζημίωσιν ἕνεκα παρανόμου ἐνεργείας τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀρνηθέντων τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος συντάξεως αὐτῆς καὶ ἀναπροσαρμογῆς του, διὰ τὸ ἀπὸ 1.10.1952 καὶ ἐφεξῆς διάστημα, στηριζομένου ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ της ἐπικαλουμένων περιστατικῶν, ὅτι εἶναι ἄπορος χήρα ἐργάτου μεταλλευτοῦ, ἔχοντος δεκαπενταετῆ ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις καὶ ἀποχωρήσαντος ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐν ἔτει 1915 ὡς παθόντος ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου (μολυβδιάσεως) πλήρη ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν, δι' ὃν λόγον ἔτυχεν αὐτὴ συντάξεως κατὰ τὸ ἔτος 1941, ἄνευ ὅμως ἐρεύνης τῆς συνδρομῆς τοῦ στοιχείου τῆς ἕνεκεν ἀτυχήματος ἀνικανότητος τοῦ συζύγου της, στηρίζεται ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων διατάξεων, καὶ ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος τῆς ἐναγούσης, ἣν αὕτη ᾐτήσατο παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῆς ἀπὸ 14.8. 1959 ὑποβληθείσης εἰς αὐτὸ αἰτήσεως, δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι πρὸ τῆς ρηθείσης αὐθεντικῆς ἑρμηνείας τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἶχεν ἀναγνωρισθῇ εἰς αὐτὴν δικαίωμα συντάξεως ἄνευ ἐρεύνης τῆς συνδρομῆς τοῦ γεγονότος τούτου, οὐδὲ ἐκ τοῦ περιστατικοῦ ὅτι ἡ αἴτησις αὐτῆς, ἥτις περιεῖχε πλήρη περιγραφὴν τῶν συνιστώντων τὸ

ἀτύχημα περιστατικῶν, δέν συνωδεύετο ἀπό δικαιολογητικῶν, ἀποδεικνυόντων τό ἀτύχημα, ὀρθῶς τάς εἰρημένας διατάξεις ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσεν, οἱ περί τοῦ ἐναντίου δέ λόγοι τῆς ἐφέσεως πρῶτος, δεύτερος, τρίτος καί πέμπτος εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ὀβάσιμοι.

Ἡ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 3226)1959 ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπόρριψις τῆς ρηθείσης ἀπό 4.8.1959 αἰτήσεως τῆς ἐναγούσης πρός ἀπονομήν συντάξεως, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἐξ ἐρεύνης τοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ, ἐνεργηθείσης πρό τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, δέν ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ σύζυγος τῆς αἰτούσης ἀπεβίωσεν ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου, δέν ἀπήλλασσε τά ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς ὑποχρεώσεως αὐτῶν πρός διαπίστωσιν τοῦ περιστατικοῦ, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ στηρίζοντος τήν ἀγωγήν δικαιώματος τῆς ἐναγούσης, κατά τά ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει τῆς παρούσης ἐκτιθέμενα, ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἐργασίας του, ὡς καταστάς τελείως ἀνίκανος πρός πᾶσαν ἐργασίαν ἐκ τῆς ἐπαγγελματικῆς νόσου τῆς μολυβδιάσεως, καί ὡς ἐκ τούτου δέν αἴρει τήν ἐνταῦθα, συμφώνως πρός τά ἄρθρα 105 καί 106 Εἰσ.Ν.Α.Κ., δημιουργηθεῖσαν εὐθύνην τοῦ Ι.Κ.Α. πρός ἀποζημίωσιν τῆς ἐφεσιβλήτου, ὁ ἀντίθετον δέ ἀποψιν ὑποστηρίζων ἐκτος λόγος τῆς ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἡ ἀγωγή, ἀφορῶσα, ὡς ἐρρήθη, ἀξίωσιν ἀποζημιώσεως ἕνεκεν ἀδικοπραξίας τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπόκειται εἰς τήν ὑπό τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 40 § 6 ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 προβλεπομένην πενταετῆ παραγραφήν (ἥν προκειμένου περί ἀξιώσεως ἐξ ἀδικοπραξιῶν ὁρίζει καί τό ἄρθρον 937 Α.Κ.), καθ' ὅσον ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, ρυθμίζοντος εἰδικῶς διά τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 40 αὐτοῦ τήν παραγραφήν τῶν κατά τοῦ Ι.Κ.Α. ἀξιώσεων, καί ἐφαρμοζομένου καί ἐπί τῶν κατά τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἀξιώσεων μετά τήν ἀπό 1ης Ἰουλίου 1956 ἐπελθοῦσαν, διά τοῦ ἀπό 17 Ἀπριλίου)15 Μαΐου 1956 β.δ)τος, συγχώνευσιν αὐτοῦ εἰς τό Ι.Κ.Α., δέν ἔχει ἐφαρμογήν ἡ ὑπό τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ὁριζομένη παραγραφή, ἥτις ἄλλως εἶχε καταργηθῆ καί ὑπό τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ (*). Ἑτέρωθεν σαφῶς ἐκ τοῦ ἄρθρου 269 Α.Κ. προκύπτει, ὅτι ἡ ὑποβολή τῆς περί τήν ἀξίωσιν διαφορᾶς ἐνώπιον τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς διακόπτει τήν παραγραφήν. Ἀποδεικνυομένου ὅθεν ἐν προκειμένῳ ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος ὑπέβαλεν εἰς τό ἐκκαλοῦν τήν ἀπό 4.8.1959 αἴτησιν πρός ἀναγνώρισιν τοῦ ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματός της, δι' ἧς διεκόπη ἡ ἀπό 1 Ἰουλίου 1956 ἀρξαμένη πενταετής παραγραφή τῆς κατά τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ τοῦ δικαιώματος τούτου ἀξιώσεώς της καί ὅτι ἀπό τῆς χρονολογίας ταύτης μέχρις ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς (5.11.1959) δέν παρῆλθεν ὁ χρόνος τῆς ἐκ νέου ἀρξαμένης καί ὑπό τῶν ρηθεισῶν διατάξεων προβλεπομένης παραγραφῆς, ὀρθῶς ὑπό τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ἀπερρίφθη ἡ πρός ἀπονομήν συντάξεως ἀξίωσις τῆς ἐφεσιβλήτου, ὁ περί τοῦ ἐναντίου δέ τέταρτος λόγος τῆς ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος.

Ἐξισωθέντος τοῦ κατωτάτου ὁρίου μηνιαίας συντάξεως, λόγῳ γήρατος καί λόγῳ ἀναπηρίας, ὡς ὁρισθέντος ἐνιαίου ποσοῦ δραχμῶν 400 δι' ἀμφοτέρας τάς περιπτώσεις, διά τοῦ εἰς τά καταστατικόν τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν προστεθέντος ἄρθρου 54 ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 56058/1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὀρθῶς αἱ προσβαλλόμεναι ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τῆς συντάξεως ἐφήρμοσαν τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ἥτις ἀφορᾷ τόν καθορισμόν τῆς συντάξεως τῶν λόγῳ ἀτυχήματος καθισταμένων ἀνικάνων, καί οὐχί τήν παράγραφον 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, τήν ἀφορῶσαν τόν καθορισμόν τῆς συντάξεως λόγῳ γήρατος, εἰς ἣν παραπέμπει τό ἄρθρον 52 § 1 τοῦ αὐτοῦ καταστατικοῦ, συμφώνως πρός τό ὁποῖον ἡ σύνταξις τῆς ἐφεσιβλήτου δέν ἦτο δυνατόν πρό τῆς εἰρημένης ἀξιώσεως νά εἶναι ἀνωτέρα τῆς λόγῳ γήρατος τοιαύτης. Ὁ περί τοῦ ἐναντίου δέ ἕβδομος λόγος τῆς ἐφέσεως εἶναι ἀπορριπτέος κατά τό σχετικόν πρῶτον μέρος αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης εἶναι ἀπορριπτέος οὗτος κατά τό δεύτερον μέρος αὐτοῦ, δι' οὗ παραπονεῖται τό ἐκκαλοῦν, ὅτι ἐσφαλμένως συνυπελογίσθη καί ἡ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 62280)1952 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως χορηγηθεῖσα αὔξησις, ὡς ἐκδοθεῖσα; τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἄνευ νομίμου ἐξουσιοδοτήσεως, διότι ἡ διά τῆς ἀποφάσεως ταύτης χορηγηθεῖσα αὔξησις υἱοθετήθη διά τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπό 21 Αὐγούστου 1955 β.δ., ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 29 ἀ.ν. 1846, ὡς αὐτη ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ν.δ. 2698)1953.

Ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ὑπό τῆς πρώτης (παρεμπιπτούσης περί ἀποδείξεως) τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ταχθεισῶν εἰς βάρος τῆς ἐναγούσης ἐμμαρτύρων ἀποδείξεων, ἐπί τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων θεμάτων, καί τό δικαστήριον τοῦτο εἰς τήν αὐτήν ἄγεται κρίσιν, εἰς ἣν ἦχθη καί ἡ δευτέρα τῶν ἐκκαλουμένων ὁριστική ἀπόφασις, ὅτι δηλονότι, ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἑκατέρωθεν ἐξετασθέντων μαρτύρων, αἵτινες περιέχονται εἰς τάς οἰκείας ἐν ἀντιγράφοις προσκομιζομένας εἰσηγητικάς ἐκθέσεις (ὑπ' ἀριθ. 3360)1960 τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καί ἀπό 28.6.1960 τοῦ Εἰρηνοδικείου Λαυρίου) καί ἐκ τῶν ὑπό τῶν διαδίκων προσκομιζομένων καί ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, ἐκτιμωμένων διά τήν ἐξ αὐτῶν συναγωγήν δικαστικῶν τεκμηρίων, ἀπεδείχθησαν πλήρως τά θέματα ταῦτα, ἤτοι ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐναγούσης εἰργάσθη ἐπί χρόνον μεῖζονα τῶν δέκα πέντε ἐτῶν ὡς ἐργάτης μεταλλωρύχος εἰς τό ἐν Λαυρίῳ μεταλλεῖον μολύβδου τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρείας, πραγματοποιήσας κατά τό διάστημα τοῦτο πλέον τῶν 1200 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, καί ὅτι ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἐργασίας του ταύτης τό ἔτος 1915, ἀσθενήσας ἐκ χρονίας μολυβδιάσεως, ἐξ ἧς προσεβλήθη ἕνεκα τῆς μακρᾶς καί συνεχοῦς ἐργασίας εἰς τάς ὑπογείους καί ἐξ ἀναθυμιάσεων πλήρεις δηλητηριωδῶν ἀερίων καί ἰδίως μολύβδου στοᾶς τοῦ μεταλλείου, καί καταστάς ἐκ τῆς ἐπαγγελματικῆς ταύτης ἀσθενείας πλήρως καί διαρκῶς ἐφεξῆς ἀνίκανος

(*) Ἴδετε καί Α.Π. 338)1963, ΕΕΔ 22, 828.

πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν. Ἑπομένως ὁ περὶ κακῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων τούτων ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ὁριστικῆς ἀποφάσεως ὄγδοος, ὁ καὶ τελευταῖος λόγος τῆς ἐφέσεως, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ὑπὲρ τῆς ἐφεσιβλήτου ἐπιδικαζομένη δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ ὑπολογισθῇ μειωμένη συμφώνως τοῖς ἄρθροις 22 τοῦ νόμου 3693)1957 καὶ 5 τοῦ νόμου 3210)1955.

§ 8. Ἀπόδειξις ἡλικίας ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἔννοια Νόμου 3083)1954, συνδυαζομένων πρὸς λοιπὰς περὶ μητρώων ἀρρένων διατάξεις.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἡσφαλισμένου διὰ τὸ Ι.Κ.Α. ἐν ἐλλείψει ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως ἐκ τῆς ἐγγραφῆς του εἰς τὰ μητρῶα τῶν ἀρρένων τοῦ οἰκείου Δήμου ἢ Κοινότητος, ἐπὶ πλειόνων δὲ ἐγγραφῶν ἐπικρατεστέρα ἐν ἀνυπαρξίᾳ ληξιαρχικῆς πράξεως ἡ προγενεστέρα ἐγγραφὴ εἰς τὰ μητρῶα ἀρρένων τοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος, μὴ ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης προγενεστέρας ἐγγραφῆς, οὔτε ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, λῆψις ὑπ' ὄψιν τῆς ἡλικίας ἐκείνης, ὑφ' ἣν ἐστρατεύθη, τῆς ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ Στρατολογικοῦ Γραφείου τότε μόνον δυναμένης νὰ καθορίσῃ τὴν ἡλικίαν τοῦ στρατευομένου, ὅταν ἢ δὲν ὑπάρχῃ ληξιαρχικὴ πρᾶξις γεννήσεως, οὔτε ἐγγραφὴ αὐτοῦ εἰς τὰ μητρῶα τῶν ἀρρένων τοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος, ἢ ἡ ὑπάρχουσα διορθώθῃ παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου τούτου.

Ἀρείου Πάγου 367)1963, Τμ. Γ'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ἰ. Σπεντζόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ζώρας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Κ. Δημάκης

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3083)1954 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας καὶ θέσεως ἀσφαλιστικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», καθ' ἃς ἡ ἡλικία τοῦ ἡσφαλισμένου ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς διὰ ληξιαρχικῆς πράξεων, συνταχθείσης ἢ διορθωθείσης πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιαύτης διὰ τῆς εἰς τὰ μητρῶα τῶν ἀρρένων ἢ δημοτολόγιον ἐγγραφῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον διεργηθείσης, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἔλαβε χώραν ὡσαύτως πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ νόμου 5521)1932 «περὶ μητρώου ἀρρένων», ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2742)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 5521)1932 «περὶ μητρώου ἀρρένων», δι' οὗ ὁρίζεται, ὅτι προγενεστέρα ἐγγραφὴ τῶν πολλαπλῶς ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ αὐτὰ ἢ διάφορα ἔτη γεννήσεως θεωρεῖται α) ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως ἀρχῆθεν συντεταγμένης κατὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως β) ἡ προγενεστέρα, ἐφ' ὅσον οὐδεμία ἀντιρίζεται εἰς τὴν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν, καὶ γ) ἐκείνη, ὑφ' ἣν ἐξετέλεσε τὰς στρατιωτικὰς του ὑποχρεώσεις. Τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 784γ τοῦ ἀπὸ 6)10.2.1915 β.δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως διατάξεων νόμου περὶ στρατολογίας», καθ' ἃς τὸ Διαρκὲς Στρατολογικὸν Συμβούλιον δύναται μεθ' ὁμοθύμου γνώμην αὐτοῦ νὰ διορθώσῃ τὴν ἐν τῷ μητρώῳ ἀρρένων σημειουμένην ἡλικίαν τοῦ στρατευσίμου, ἂν αὐτὴ δὲν συνάδῃ πρὸς τὴν ὑπ' αὐτοῦ προσαγομένην ληξιαρχικὴν πρᾶξιν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται τὸ μέν, ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἡσφαλισμένου ἀποδεικνύεται ὑποχρεωτικῶς διὰ τὸ Ι.Κ.Α. ἐν ἐλλείψει ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεώς του ἐκ τῆς ἐγγραφῆς του εἰς τὰ μητρῶα ἀρρένων τοῦ οἰκείου Δήμου ἢ Κοινότητος, ἐπὶ πλειόνων δὲ τοιούτων ἐγγραφῶν θεωρεῖται ἐπικρατεστέρα ἐν ἀνυπαρξίᾳ ληξιαρχικῆς πράξεως ἡ προγενεστέρα ἐγγραφὴ εἰς τὰ μητρῶα ἀρρένων τοῦ Δήμου ἢ τῆς Κοινότητος, μὴ ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης προγενεστέρας ἐγγραφῆς, οὔτε ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, ἡ ἡλικία ἐκείνη, ὑφ' ἣν ἐστρατεύθη, τὸ δὲ ὅτι ἡ ὁμόφωνος ἀπόφασις τοῦ Στρατολογικοῦ Συμβουλίου τότε μόνον δύναται νὰ καθορίσῃ τὴν ἡλικίαν τοῦ στρατευομένου, ὅταν ἢ δὲν ὑπάρχῃ ληξιαρχικὴ πρᾶξις γεννήσεως, οὔτε ἐγγραφὴ αὐτοῦ εἰς τὰ μητρῶα τῶν ἀρρένων τοῦ Δήμου ἢ τῆς Κοινότητος, ἢ ἡ ὑπάρχουσα διορθώθῃ παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου τούτου.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, μετ' ἐκτίμησιν τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων, ἤτοι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 910 τῆς 6.9.1963 πιστοποιητικοῦ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος Σκιάθου Νάξου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17007 τῆς 11.7.1960 ἐγγράφου τῆς Νομαρχίας Κυκλάδων πρὸς τὸ ἀναιρεσείον Ι.Κ.Α. ἐδέξατο, ὅτι ὁ παρ' αὐτῷ ἡσφαλισμένος ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων φέρεται ἐγγεγραμμένος δὶς εἰς τὰ μητρῶα τῶν ἀρρένων τῆς Κοινότητος Σκιάθου Νάξου, μὴ ὑπαρχούσης ὅμως ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεώς του πρώτου μὲν ὑπὸ ἔτος γεννήσεως 1899 ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 294 καὶ δεύτερον δυνάμει ἐγγραφῆς ἐνεργηθείσης ἐν ἔτει 1919 καὶ ἔτος γεννήσεως 1904, ἔκρινε δὲ ἐπικρατεστέραν συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τὴν πρώτην τῶν ἐγγραφῶν τούτων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδεικνύεται διόρθωσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ οἰκείου Στρατολογικοῦ Συμβουλίου. Κατ' ἀκολουθίαν, κρίναν ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔτος 1899 καὶ ἑπομένως εἶχε συμπληρώσει τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀπὸ 18.8.1959 αἰτήσεως παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸ ἀναιρεσείον περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως λόγῳ γήρατος καὶ ἐπὶ τούτοις δεξάμενον διὰ πλήρους καὶ σαφοῦς ἄνευ ἀντιφάσεων αἰτιολογίας κατὰ μερικὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐνώπιόν του ἐκκληθείσης ὑπ' ἀριθ. 17374)1962 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν τοῦ ἀ-

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Επιδότησις δι' ανεργίαν. - Διευκρίνησις διατάξεως άρθρου 17 § 7 Ν.Δ. 2961)1954, ως τροποποιηθη. - Έννοια επαγγέλματος : Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 365)1963 ὑμετέρου ἐγγράφου περὶ διευκρινήσεως τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ὡς τροποποιηθη, καὶ συγκεκριμένως περὶ τοῦ ἐὰν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀπασχόλησις εἰς γεωργικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας δι' ἴδιον λογαριασμόν, κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 724)1963 γνωμοδότησιν τῆς παρ' ἡμῖν Νομικῆς Ὑπηρεσίας διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

Σχετικῶς σημειοῦμεν τὰ κάτωθι: Ὡς γνωστόν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 17 § 7 ν.δ. 2961)1954, ἐπιμήκυνσις τῶν χρονικῶν ὁρίων τῶν παραγράφων 1 καὶ 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου λαμβάνει χώραν καὶ ἐπὶ ἀσκήσεως παρὰ τοῦ ἡσφαλισμένου αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος.

Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπαραίτητος ἡ διαπίστωσις βιοποριστικῶν ἀσχολιῶν, αἱ ὁποῖαι, ἀσκούμεναι κατὰ τρόπον σοβαρὸν καὶ οὐχὶ παρεργον, πρὸς δὲ συνεχῆ καὶ οὐχὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὥστε νὰ συνθέτουν τὸν ὅρον τοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἡ ὑπαρξις ἢ μὴ τῶν προϋποθέσεων τούτων δέον νὰ ἐρευνᾶται ἐκ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῆς ἑκάστοτε ἐμφανιζομένης περιπτώσεως.

Εἰδικῶς, προκειμένου περὶ ἀπασχολήσεως εἰς γεωργικὰς ἐργασίας, δέον νὰ πρόκειται περὶ ἐργασίας, ἐξ ἧς ὁ ἐνδιαφερόμενος προσπορίζεται ἢ προσδοκᾷ τὸν προσπορισμὸν ἀξιολόγου εἰσοδήματος, ὡς τοιοῦτον νοουμένου οὐχὶ μόνον τοῦ ἐπαρκοῦντος δι' αὐτοκατανάλωσιν, ἀλλ' ἀπαραιτήτως, ἐφ' ὅσον παράγονται προϊόντα προοριζόμενα πρὸς μεταπώλησιν, διότι τότε μόνον ὑφίστανται οἱ ὅροι ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος.

«Οἰκεία» Ἀρχὴ διὰ τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν ἀποδειξιν τῶν ἀνωτέρω, προκειμένου περὶ ἀγροτικῆς ἀπασχολήσεως, εἶναι οἱ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ν. 1169)1961 «περὶ Γεωργικῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἀνταποκρινόμενοι τοῦ Ο.Γ.Α., προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν ἀπασχολήσεων αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαί.

Τέλος, ὁσάκις διαπιστοῦται ἀπασχόλησις ἐπιδοτουμένου ἀνέργου εἰς γεωργικὰς ἐργασίας κατὰ τρόπον ἀξιολόγων ἐξασφαλίζοντα βιοπορισμόν των κλπ., ὡς ἀνωτέρω προσδιορίσθη ἡ ἔννοια τούτου, δέον ὅπως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ, κατόπιν σχετικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τῆς Ὑπηρεσίας, χωρῇ ἀναστολὴ τῆς ἐπιδοτήσεως τοιούτων λόγῳ ἀπασχολήσεως καὶ ἐπιβολὴ στερήσεως 8 - 15 ἡμερησίων ἐπιδομάτων εἰς ὡς περιπτώσεις δὲν δηλοῦται ὑπὸ τῶν ἐπιδοτουμένων ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 30 § 2 ν.δ. 2961)1954. Εἰς τὴν τοιαύτην ὅμως περίπτωσιν, ἵνα ἀναγνωρίζηται ἀναστολὴ τῆς ἐπιδοτήσεως καὶ οὐχὶ στέρησις ταύτης διὰ μὴ ἐμφάνισιν εἰς τὸν ἔλεγχον ἀνεργίας, δέον ἡ Ὑπηρεσία νὰ εἰδοποιῆται ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς τοιαύτης αὐτοῦ ἀπασχολήσεως πρὸς τὸν σκοπὸν παροχῆς τῆς δυνατότητος ἐλέγχου τῆς ἄλλως δυσχερῶς ἐξακριβωσίμου ἐργασίας (***Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 4355)1963 Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρὸς τὰς Τοπικὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Γ.Σ.Α.***).

Γνωμοδότησις 724

Θ ε μ α : «Διευκρινήσεις ἄρθρου 17 § 7 ν.δ. 2961)1954».

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2477)2.2.1963 ἐγγράφου ἐρωτήματος τῆς Β' Διευθύνσεως περὶ τῆς ἐννοίας τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 2961)1954 ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσωμεν τὴν ἀκόλουθον γνώμην:

Ἡ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3464)1955, ὁρίζει, ὅτι τὸ χρονικὸν διάστημα, περὶ οὗ αἱ παράγραφοι 1, 2 καὶ 6 τοῦ ἄρθρου 17 (χρονικὰ διαστήματα ἐντὸς τῶν ὁποίων δέον νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῆ ὡρισμένα ἡμέραι ἐργασίας) ἐπιμηκύνεται ἀναλόγως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ ἄνεργος ἦτο ἀσθενὴς ἢ ἐτέλει ἐν στρατεύσει ἢ ἤσκει αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα, ἐφ' ὅσον ἡ ἀσθένεια ἀποδεικνύεται διὰ βεβαιώσεως καὶ ἡ ἄσκησις αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος διὰ βεβαιώσεως τῆς οἰκείας Ἀρχῆς.

Ἐρωτᾶται ἤδη, ἐὰν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος περιλαμβάνηται καὶ ἡ ἀπασχόλησις εἰς γεωργικὰς κτηνοτροφικὰς ἐργασίας δι' ἴδιον λογαριασμόν καὶ ἐν καταφατικῇ

ναιρεσιβλήτου, δι' ἧς διώκεται ἡ καταβολὴ αὐτῷ ἀποζημιώσεως, λόγῳ τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ταύτῃ ἀναφερομένης παρανόμου πράξεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσίοντος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, τὸ μὲν ἀνελέγκτως ἐξετίμησε τὸ περιεχόμενον τῶν εἰρημένων ἐγγράφων, χωρὶς νὰ παραβιάσῃ κανόνα τινὰ δικαίου, τὸ δὲ ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις, ἃς οὐδ' ἐκ πλαγίου παρεβίασεν, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηριζων τῆς ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 19 (ἄρθρου 5 ν. 3810)1957) λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΦΟΡΕΩΣ ΚΑΤΑ Ν.Δ. 4202)1961

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας): Ποίος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, κατὰ τὴν ἐληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 4202)1961, ἐπιβαρύνεται διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀναλογούσης εἰς τὰς ἡμέρας ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας ἀπονεμηθείσης συντάξεως εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἠσφαλισμένος ἔλκει ἐκ δύο τοιούτων δικαίωμα συντάξεως, κατόπιν προηγηθείσης ἀσφαλίσεως ἐν αὐτοῖς.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 334)1963

Προεδρεύων ὁ κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακαταῖς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Β. Σάββας, Χ. Κωστόπουλος, Ναυικαὶ Σύμβουλοι, Β. Κουντούρης, Α. Τομαρᾶς, Π. Μπλιάτσος, Α. Ζώρας, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις τινος, τελοῦντος ἐν ἐξηρτημένῃ ἐργασίᾳ πρὸς ἐργοδότην, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἤρξατο ἡ ἀπασχόλησις αὐτοῦ καὶ λήγει ὅταν δι' οἱανδήποτε λόγον ἀρτιστικῶς διακοπῇ τὴν ἀπασχόλησίν του. Ἐὰν εἰς τὸν ἐνδιάμεσον χρόνον, καθ' ὃν τελεῖ ἐν ἀσφαλίσει, προσκαίρως δὲν ἀπασχοληθῇ ὁ ἐργαζόμενος οὗτος, δὲν ὑπολογίζεται ὁ χρόνος οὗτος ἐν ἀσφαλίσει, ἀφοῦ ἄλλως καὶ δὲν καταβάλλεται διὰ τὸν χρόνον τοῦτον οὔτε ἡ ἐργατικὴ, οὔτε ἡ ἐργοδοτικὴ εἰσφορά, προϋπόθεσις, ἥτις ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἀσφαλιστικὴν ἀρχήν. Μόνη ἐξαίρεσις ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ νόμου 118)1940 «περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων», ἐν ᾗ ὁρίζεται, ὅτι «αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως τοῦ ἀνέργου ὑπολογίζονται ὡς ἡμέραι ἐργασίας διὰ τὴν ἀσφάλισίν του κατὰ τῆς ἀσθενείας, γήρατος καὶ θανάτου παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, εἰς τὸν ὁποῖον τυγχάνει ἠσφαλισμένος». «Οὗτος ἀπαλλάσσεται τῆς καταβολῆς τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων ὁριζομένων εἰσφορῶν...».

Καὶ ναὶ μὲν ἡ προαναφερθεῖσα διάταξις περιπτώσει ποία ἡ ἁρμοδία Ἀρχὴ διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς σχετικῆς βεβαιώσεως.

Ἐπάγγελμα εἶναι ἡ εἰδικὴ ἐργασία, εἰς ἣν ἀσχολεῖται τις, ὅπως πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἐπαγγελματίαι δὲ δὲν εἶναι πάντες οἱ ἐργαζόμενοι (ἐν οἷς καὶ οἱ ἐργάται), ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀσκοῦν τέχνην καὶ εἶναι οἱ ἴδιοι κάτοχοι τῶν μέσων τῆς παραγωγῆς. Κατ' *Ἀγαλλόπουλον*, ἡ ὕπαρξις ἐπαγγέλματός τινος παρά τινι προσώπῳ συνάγεται ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐπανάληψιν ἀσκήσεως βιοποριστικῶν ἐνεργειῶν, αἵτινες συνιστοῦν ὡρισμένον ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπάγγελμα. Ὁ *Ἀγαλλόπουλος* δέχεται, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη δὲν παρουσιάζουν τοιαύτην ἐπανάληψιν αἱ βιοποριστικαὶ ἐνέργειαι δύνανται αὗται νὰ συνιστοῦν ἐπάγγελμα, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐκτελοῦνται ἐπ' εὐκαιρίᾳ.

Ἡ ἀνωτέρω διατάξις, ὁρίζουσα ὅτι μεταξὺ τῶν λόγων τῶν δικαιολογούντων ἐπιμηκύνσιν τῶν χρονικῶν διαστημάτων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἄσκησις αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος, ἐννοεῖ προφανῶς τὴν μὴ ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἥτις κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποτελεῖ ἐπάγγελμα, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλματος ἄνευ συνεργασίας μεθ' ἑτέρου προσώπου ὑπὸ μορφὴν ἑταιρείας ἢ ὑφ' οἱανδήποτε ἄλλην μορφήν. Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπάγγελμα χαρακτηρίζεται ὡς ἐργασία, τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ὁ κάτοχος τῶν μέσων τῆς παραγωγῆς της, ἀποκλειομένης οὕτω τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, δὲν ἔχει ἔννοιαν ὁ ὅρος τοῦ αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος.

Ἡ ἀπασχόλησις εἰς γεωργικὰς καὶ ὁπωροκηπευτικὰς ἐργασίας δι' ἴδιον λογαριασμόν, ὡς ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἀναφέρεται, συνιστᾷ ἐπάγγελμα 1) ἐὰν ὁ εἰς αὐτὰς ἀπασχολούμενος εἶναι ὁ κάτοχος τῶν μέσων παραγωγῆς, ἤτοι ἐν προκειμένῳ τὸ κτῆμα νὰ εἶναι ἰδικόν του ἢ νὰ ἔχῃ μισθώσει τοῦτο καὶ 2) νὰ ἀσχολῆται κυρίως μὲ τὰς ἐργασίας αὐτάς, τῶν ὁποίων τὰ προϊόντα νὰ εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀρκετὰ διὰ τὴν συντήρησίν του καὶ οὐχὶ ἡ ἀπασχόλησις αὕτη νὰ ἀποτελῇ πάρεργον ἐργασίαν, ἥ, ὡς λέγει ὁ *Ἀγαλλόπουλος*, νὰ γίνηται ἐπ' εὐκαιρίᾳ.

Ὅθεν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δέον νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ὁ ἐπικαλούμενος ὡς λόγον ἐπιμηκύνσεως τὴν ἀπασχόλησίν του εἰς γεωργικὰς καὶ ὁπωροκηπευτικὰς ἐργασίας ἐνεργεῖ τὰς ἐργασίας ταύτας κατὰ σύνηθες ἐπάγγελμα, προσπορίζόμενος ἐξ αὐτῶν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ ὅτι ἦτο ἰδιοκτήτης ἢ κάτοχος τοῦ κτήματος ἢ εἶχεν οἱανδήποτε ἐμπράγματον δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κτήματος (οἷον ἐπικαρπίαν, ἐμφύτευσιν κλπ.) καὶ δὲν ἦτο ἐργάτης τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος.

Ὡς πρὸς τὴν βεβαίωσιν τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου νομίζομεν, ὅτι ἁρμοδία Ἀρχή, ὅπως ἐκδώσῃ ταύτην, εἶναι ἐν ἐλλείψει Ἀστυνομικῆς ἡ Κοινοτικὴ Ἀρχή.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
Δημ. Βλαχογιάννης

τοῦ ν. 118|1945 κατηργήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, διὰ τῆς τοιαύτης ὅμως διὰ τὸ μέλλον καταργήσεως δὲν ἐκκινηθῆ, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1846|1951, καὶ ἡ ἀνατροπὴ τοῦ ἤδη ἐπελθόντος κατ' ἐφαρμογὴν τῶν καταργουμένων διατάξεων προαναφερθέντος ἀποτελέσματος (*). Τούτων οὕτω ἔχόντων, ἂν ἐργαζόμενος εἰς βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ν. 118|1945 διακόψῃ τὴν ἀπασχόλησίν του καὶ ἐπιδοτηθῇ ἐν συνεχείᾳ παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας καὶ τελικῶς ἐξέλθῃ τῆς ἀσφαλίσεως συνταξιοδοτηθησόμενος, τότε αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας εἴτε ἠμεσολάβησαν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ὅλικῆς ἀπασχολήσεως, εἴτε ἐπραγματοποιήθησαν εἰς τὸ τέλος αὐτῆς, θὰ ὑπολογισθῶσιν ὡς ἡμέραι ἀσφαλίσεως ἐν τῷ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ, παρ' ᾧ ἐτυγχανεν ἠσφαλισμένος ὁ ἐργαζόμενος. Ἐὰν ὅμως μετὰ τὴν ἀπασχόλησιν τοῦ ἠσφαλισμένου ἐπακολουθήσῃ διακοπὴ τῆς ἀπασχολήσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ ταύτης ἐπιδότησις ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας καὶ μετὰ τὴν ἐπιδότησιν ἐξακολουθήσῃ νέα ἀπασχόλησις, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὑπῆχθη εἰς ἀσφάλισιν ἑτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τελικῶς ἐξέλθῃ τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἐκ τοῦ νέου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ συνταξιοδοτηθῇ, τότε ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 4202|1961, ἐν ᾧ ὁρίζεται, ὅτι «ὁ ἀπονέμων τὴν σύνταξιν Ὀργανισμὸς ὑπολογίζει τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως συμφώνως πρὸς τὴν διέπουσαν τοῦτον νομοθεσίαν, ὡς ἐὰν ἅπας ὁ χρόνος ἀσφαλίσεως εἶχε διανυθῇ παρ' αὐτῷ καὶ καταβάλλει εἰς τὸν δικαιοῦχον ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως μετὰ τῶν τυχὸν προσαυξήσεων, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν πάντως τῆς παραγράφου 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου. Χρόνος ἀσφαλίσεως παρέχων δικαίωμα εἰς σύνταξιν, εἶναι ὁ χρόνος, ὅστις ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, παρ' ᾧ διανύθη καὶ ἐφ' ὅσον ἔχουν ἐκπληρωθῇ αἱ ἀσφαλιστικαὶ ὑποχρεώσεις». Περαιτέρω δὲ ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι «ὁ αὐτὸς Ὀργανισμὸς κατανέμει τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως μεταξὺ τῶν Ὀργανισμῶν, εἰς οὓς διαδοχικῶς ὑπῆχθη ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ λόγον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τῶν πραγματοποιηθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἑκάστου τούτων καὶ χρεώνει τούτους διὰ τῶν ἀντιστοίχων ποσῶν».

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ νόμου 4202|1961, προκειμένου νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐπιδοτήθη ὁ ἠσφαλισμένος ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας καὶ ὅστις μεσολαβεῖ εὐθὺς καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸν πρῶτον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν καὶ φθάνει μέχρι τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἤρξατο ἐκ νέου ἀπασχολούμενος καὶ δι' ἣν νέαν ἀπασχόλησιν ὑπῆχθη εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἑτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, θὰ θεωρηθῇ, ὅτι διηνύθη ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ πρώτου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, κατὰ τὴν λογικὴν ἑρμηνείαν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ προδιαληφθέντος ν.δ. 4202|1961, διότι θεωροῦνται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταῦ πρώτου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἀφοῦ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιδοτήσεως καὶ μέχρι τῆς λήξεως αὐτῆς οὐδεμίαν ἄλλην ἀσφάλισιν εἶχεν καὶ εἰς οὐδεμίαν τοιαύτην ὑπῆχθη. Ἡ ὑπαγωγὴ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιδοτήσεως εἰς τὴν ἀσφάλισιν νέου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ δημιουργεῖ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν (ἠσφαλισμένου καὶ ἀσφαλιστικοῦ φορέως) ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν νέαν (μεταγενεστέραν) ἀσφάλισιν καὶ δὲν συμπίπτει, οὐδὲ ἔχει δεσμόν τινα οὗτος μὲ τὸν χρόνον τῆς ἐναρξεως τῆς νέας ἀσφαλίσεως.

Μὲ βάσιν τὰς ἀνωτέρω σκέψεις θέλει λυθῇ ἡ περίπτωσις τοῦ Γ.Α., ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας ἀπὸ 7.3.1943 μέχρι 31.5.1945, ἐν συνεχείᾳ ἐπιδοτηθέντος ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἀπὸ 4.7.1945 μέχρι 31.10.1947 καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπαχθέντος εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων διακεκομμένως, ἀπὸ 1.8.1953 ἕως 30.6.1957, μεθ' ὃ καὶ ἐξῆλθε τῆς ἀσφαλίσεως, ἵνα συνταξιοδοτηθῇ.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙ' ΑΔΙΚΗΜΑ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 3198)1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων (ΕΕΔ 22,68,ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) αἱ διατάξεις τοῦ νόμου τούτου (3198) δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ μισθωτῶν, ἀπολυομένων συνεπείᾳ ὑποβολῆς κατ' αὐτῶν μηνύσεως, συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112) 1920 ἢ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁριζόμενα. Ἐὰν ὅμως ἐπακολουθήσῃ ἀπαλλαγὴ τοῦ μισθωτοῦ διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως, αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἐργοδότην κοινοποιήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου τοῦ ἀπαλλακτικοῦ βουλεύματος ἢ τῆς ἀποφάσεως.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ νόμου 2112)1920 ἔχουν ὡς ἑξῆς : Δύναται ὁ ἐργοδότης νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, ἐὰν ἐναντίον τοῦ ὑπαλλήλου ὑποβλήθῃ μηνύσεις δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν, διαπραχθεῖσαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ὑπηρεσίας του ἢ ἀπηγγέλθῃ κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει, φέρον χαρακτῆρα τοὐλάχιστον πλημμελήματος. Ὑπάλληλος, ἀπαλλαγεὶς διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ὡς ἄνω κατηγοριῶν, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀποζημίωσιν.

Ὅμοίᾳ εἶναι καὶ ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ὑπὸ 16,18 Ἰουλίου 1920 β.δ. περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν, ἐργατῶν καὶ ὑπηρετῶν.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προέκυψε τὸ ζήτημα πῶς ἐννοεῖται ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀποδοθείσης εἰς αὐτὸν κατηγορίας, ἵνα ἔχῃ δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

Κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (Α.Π. 416)1951, ΕΕΔ 10, 1206) ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημίωσις ὀφείλεται, ὅταν ἡ ἀποδοθεῖσα κατηγορία κριθῇ δικαστικῶς, ὅτι ὑπῆρξεν ἀνυπόστατος ἐκ τοῦ πράγματος, δηλαδὴ ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τὸ ποινικὸν δικαστήριον, δεχόμενον ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε τὴν ἀποδοθεῖσαν εἰς αὐτὸν πρᾶξιν, κρίνῃ οὐχ' ἧττον, ὅτι λόγῳ συνδρομῆς ἑνὸς τῶν λόγων, ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων ἀποκλείεται κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον τὸ καταλογιστὸν ἢ αἴρεται τὸ ἀξιόποινον καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης κρίσεως τοῦ ἐκδίδῃ ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν. (Ἐπρόκειτο περὶ ἀπαλλαγῆς μισθωτοῦ τῆς κατηγορίας, ὡς ἐκτελέσαντος τὴν ἀξιόποινον πρᾶξιν ἐν πλήρει συγχύσει λόγῳ βλακείας. Σχετικὴ καὶ ἡ Α.Π. 449)1940, Θέμ. ΝΒ' 43, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 5 § 1 νόμου 2112)1920 εἶναι νὰ ἐγένετο ἡ ἀπαλλαγὴ δι' ἔλλειψιν τῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὴν κατηγορίαν· ἐπρόκειτο περὶ ἐμπράκτου μετανοίας τοῦ κατηγορηθέντος).

Ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ κατ' ἄρθρον 26 § 1 Ποινικοῦ Κώδικος διὰ τὴν ὕπαρξιν ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως καὶ δὴ πλημμελήματος πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ ὑπάρχῃ τὸ στοιχεῖον τοῦ δόλου, τῶν πλημμελημάτων τιμωρουμένων κατ' ἀρχὴν μόνον ὅταν διαπράττωνται ἐκ δόλου καὶ εἰς περίπτωσιν ἀπαλλαγῆς τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς κατηγορίας, ἐλλείψει δολίας προαιρέσεως, πάλιν ἀνακύπτει δικαίωμα ἀποζημιώσεώς του κατὰ τὸν νόμον 2112)1920, διότι τὸ στοιχεῖον τοῦ δόλου ἐλλεῖπον καθιστᾷ τὴν πρᾶξιν νόμῳ ἀνυπόστατον καὶ δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἄρσεως τοῦ ἀδίκου, τοῦ καταλογισμοῦ ἢ τοῦ ἀξιοποίνου. (Οὕτω ἡ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5720 1962, ΕΕΔ 21, 1489, ἡ ὁποία μὲ τὰς αὐτὰς σκέψεις ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8371)1963 ἀποφάσεως, ἀδημοσιεύτου, ταῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν).

Ἐν σχέσει ἤδη μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3198)1955 αὕτη εἶναι ἡ ἑξῆς : Ἐν περιπτώσει ἀπαλλαγῆς τοῦ κατόπιν μηνύσεως ἀπολυθέντος μισθωτοῦ ὁ ἐργοδότης, ἐὰν ἅμα τῇ κοινοποιήσει τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ βουλεύματος ἢ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀπὸ ταύτης δὲν καταβάλῃ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 προβλεπομένην ἀποζημίωσιν, καθίσταται ὑπερήμερος καὶ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ μισθοῦ διὰ τὸν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως καὶ ἑξῆς χρόνον καὶ ὄχι καὶ διὰ τὸν προγενέστερον τοιοῦτον. (Οὕτω ἡ Α.Π. 300,1961, ΕΕΔ 29, 789, Χ. Ἀγαλλόπουλος, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 359, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 1473, ἔνθα καὶ νομολογία τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

4318)1963 ΝΟΜΟΣ

Περί κυρώσεως της Διεθνούς Συμβάσεως «περί κατωτάτου ορίου ηλικίας εισδοχής παίδων εις το ναυτικόν επάγγελμα».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 88 της 11 Ιουνίου 1963)

Ψηφισάμενοι ομοφώνως μετά της Βουλής, αποφασίζομεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Κυρούται και έχει πλήρη ισχύν ή Διεθνής Σύμβασις «περί κατωτάτου ορίου ηλικίας εισδοχής παίδων εις το ναυτικόν επάγγελμα», ή υπογραφείσα την 24ην Όκτωβρίου 1936 εν Γενεύη και ής το κείμενον παρατίθεται εις την ελληνικήν και αγγλικήν εν τέλει του παρόντος νόμου.

Ο παρών νόμος, ψηφισθείς υπό της Βουλής και παρ' Ημών σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως και εκτελεσθήτω ως νόμος του Κράτους.

Εν Αθήναις τη 1 Ιουνίου 1963

Σύμβασις υπ' αριθ. 58

Περί κατωτάτου ορίου ηλικίας εισδοχής παίδων εις το ναυτικόν επάγγελμα (αναθεωρημένη 1936)

Η Γενική Συνδιάσκεψις του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας, συγκληθείσα εν Γενεύη υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας και συνελθούσα κατά την είκοστήν δευτέραν Σύνοδον αύτής την 22 Οκτωβρίου 1936,

Αποφασίσασα την υιοθέτησιν ωρισμένων προτάσεων, σχετικών προς την μερικήν αναθεώρησιν της Συμβάσεως «περί ελαχίστου ορίου ηλικίας εισδοχής παίδων εις το ναυτικόν επάγγελμα», της υιοθετηθείσης υπό της Συνδιασκέψεως κατά την δευτέραν αύτης Σύνοδον, ως θέματος περιλαμβανομένου εις την ημερησίαν διάταξιν της παρούσης Συνόδου,

Θεωρούσα ότι αι εν λόγω προτάσεις δέον όπως λάβουν τον τύπον Διεθνούς Συμβάσεως,

Υιοθετεί σήμερον την είκοστήν τετάρτην Οκτωβρίου του έτους χίλια εννεακόσια τριάκοντα έξ την ακόλουθον Σύμβασιν, ή οποία θα λάβη τον τίτλον «Σύμβασις περί καθορισμού ελαχίστου ορίου ηλικίας (εν τη ναυτική εργασία) 1936» (αναθεωρημένη).

Άρθρον 1

Διά τον σκοπόν της παρούσης Συμβάσεως ο όρος «πλοίον» περιλαμβάνει όλα τα πλοία και σκάφη οιασδήποτε φύσεως, τα απασχολούμενα εις την ναυσιπλοΐαν, είτε είναι κρατικής ή ιδιωτικής ιδιοκτησίας, εξαιρούνται τα πολεμικά πλοία.

Άρθρον 2

1) Παίδες ηλικίας μικροτέρας των δεκαπέντε ετών δεν θα προσλαμβάνωνται ή εργάζωνται επί πλοίων, εξαιρουμένων των πλοίων, επί των οποίων χρησιμοποιούνται μόνον μέλη της ιδίας αυτών οικογενείας.

2) Εν τούτοις ή εθνική νομοθεσία δύναται να προβλέπη προκειμένου περί παίδων ηλικίας ούχι κατωτέρας των δεκατεσσάρων ετών την έκδοσιν πιστοποιητικού επιτρέποντος την επί πλοίων απασχόλησιν αυτών εις ας περιπτώσεις εκπαιδευτική ή άλλη τις ενδεδειγμένη Αρχή προσδιοριζομένη υπό της εθνικής νομοθεσίας, αφού λάβη υπ' όψιν την υγείαν και σωματικήν κατάστασιν του παιδός, καθώς και το άμεσον ή έμμεσα πλεονεκτήματα υπέρ αυτού εκ της προτεινομένης απασχολήσεως, βεβαιωθή ότι η τοιαύτη απασχόλησις θα είναι επωφελής δια τον παίδα.

Άρθρον 3

Αι διατάξεις του άρθρου 2 δεν έχουν εφαρμογήν επί εργασίας εκτελουμένης υπό παίδων επί εκπαιδευτικών πλοίων, υπό την προϋπόθεσιν ότι ή εν λόγω εργασία είναι εγκεκριμένη και τελεί υπό την επίβλεψιν της Δημοσίας Αρχής.

Άρθρον 4

Προς ευχερή έλεγχον της εφαρμογής διατάξεων της παρούσης Συμβάσεως πας πλοίαρχος δέον όπως τηρή μητρώον όλων των επί του πλοίου του απασχολουμένων προσώπων ηλικίας κάτω των 16 ετών, ή χωριστόν κατάλογον εις το ναυτολόγιον μετ' ενδείξεως της ημερομηνίας γεννήσεως εκάστου.

Άρθρον 5

Η παρούσα Σύμβασις δεν θα τεθή εν ισχύϊ πρό της αποδοχής υπό της Διεθνούς Συνδιασκέψεως Εργασίας Συμβάσεως αναθεωρούσης την Σύμβασιν «περί καθορισμού ελαχίστου ορίου ηλικίας εισδοχής παίδων εις βιομηχανικάς εργασίας (1919)» ως και Συμβάσεως αναθεωρούσης την Σύμβασιν «περί ηλικίας εισδοχής παίδων εις μη βιομηχανικάς εργασίας».

Άρθρον 6

Αι επίσημοι επικυρώσεις της παρούσης Συμβάσεως δέον όπως ανακοινωθούν εις τον Γενικόν Διευθυντήν του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας προς καταχώρισιν.

Άρθρον 7

1) Η παρούσα Σύμβασις δεσμεύει τα εκ των Μελών του Διεθνούς Οργανισμού Εργασίας, των οποίων αι επικυρώσεις έχουν καταχωρισθή υπό του Γενικού Διευθυντού.

2) Επιφυλασσομένων των διατάξεων του ανωτέρω άρθρου 5 θα τεθή εν ισχύϊ μετά παρέλευσιν δωδεκαμήνου από της καταχωρίσεως των επικυρώσεων δύο Μελών παρά του Γενικού Διευθυντού.

3) Μετά ταύτα ή σύμβασις αύτη θα τίθεται

ἐν ἰσχύϊ ὡς πρὸς ἕκαστον Μέλος δώδεκα μῆνας ἀπὸ τῆς καταχωρίσεως τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῆς.

Ἄρθρον 8

Εὐθὺς ὡς καταχωρισθοῦν εἰς τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας αἱ ἐπικυρώσεις δύο Μελῶν τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας γνωστοποιεῖ τοῦτο εἰς πάντα τὰ Μέλη τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας. Γνωστοποιεῖ ὡσαύτως πρὸς αὐτὰ τὴν καταχώρισιν τῶν ἐπικυρώσεων, αἵτινες ἀνακοινοῦνται εἰς αὐτὸν μεταγενεστέρως ὑπὸ πάντων τῶν λοιπῶν Μελῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ἄρθρον 9

1) Πᾶν Μέλος, ἐπικυρῶσαν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν, δύναται νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν της μετὰ παρέλευσιν δεκαετίας, ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον ἐτέθη αὕτη ἐν ἰσχύϊ, διὰ πράξεως κοινοποιουμένης εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας πρὸς καταχώρισιν.

Ἡ τοιαύτη καταγγελία οὐδὲν ἀποτέλεσμα κέκτηται πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς καταχωρίσεώς της.

2) Πᾶν Μέλος, ἐπικυρῶσαν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν καὶ τὸ ὁποῖον ἐντὸς τοῦ πρώτου, ἀπὸ τῆς ἐκπνοῆς τῆς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένης δεκαετίας, ἔτους δὲν ἤθελεν ἀσκήσει τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπόμενον δικαίωμα καταγγελίας, δεσμεύεται διὰ μίαν εἰσέτι δεκαετίαν, ἐν συνεχείᾳ δὲ δύναται νὰ καταγγέλλῃ τὴν Σύμβασιν ταύτην ἐπὶ τῇ λήξει ἑκάστης δεκαετίας, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ προβλεπομένους ὅρους.

Ἄρθρον 10

Κατὰ τὴν ἐκπνοὴν ἑκάστης περιόδου δεκαετίας μετὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τῆς Συμβάσεως ταύτης τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας θὰ ὑποβάλῃ πρὸς τὴν Γενικὴν Διάσκεψιν ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης Συμβάσεως καὶ θὰ ἐξετάξῃ τὴν σκοπιμότητα, ὅπως περιληφθῇ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Διασκέψεως τὸ θέμα τῆς ὁλικῆς ἢ μερικῆς ἀναθεωρήσεως αὐτῆς.

Ἄρθρον 11

1) Ἐν ἡ περιπτώσει ἡ Διάσκεψις ἤθελε υἱοθετήσει νεωτέραν Σύμβασιν, ἀναθεωροῦσαν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὴν παροῦσαν, καὶ ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ νεωτέρα Σύμβασις προβλέπει ἄλλως:

α) Ἡ ἐπικύρωσις ὑπὸ Μέλους τῆς νέας ἀναθεωρούσης Συμβάσεως θὰ ἐπάγηται αὐτοδικαίως τὴν ἄμεσον καταγγελίαν τῆς παρούσης Συμβάσεως παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 9, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ νέα ἀναθεωροῦσα ταύτην Σύμβασις ἔχει τεθῇ ἐν ἰσχύϊ.

β) Ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς νέας ἀναθεωρηθείσης Συμβάσεως ἡ παροῦσα Σύμβασις δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπικυρωθῇ ὑπὸ Μέλους τινός.

2) Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ παραμείνῃ ἐν ἰσχύϊ, ὑπὸ τὸν τύπον καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, διὰ τὰ Μέλη, ἅτινα ἐπικυρώσαντα αὐτὴν δὲν ἤθελον ἐπικυρώσει τὴν ἀναθεωροῦσαν ταύτην νέαν Σύμβασιν.

Ἄρθρον 12

Τὸ γαλλικὸν καὶ ἀγγλικὸν κείμενα τῆς παρούσης Συμβάσεως εἶναι ἀμφότερα αὐθεντικά (*).

—

4316)1963 ΝΟΜΟΣ

«Περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς Συμβάσεως «περὶ ἐγγράφων ταυτότητος τῶν ναυτικῶν».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 87 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Ψηφισθέντες ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1) Κυροῦται καὶ ἔχει πλήρη νόμου ἰσχύν ἡ ὑπ' ἀριθ. 108 Διεθνὴς Σύμβασις «περὶ ἐγγράφων ταυτότητος τῶν ναυτικῶν», ἡ ὑπογραφεῖσα τὴν 19ην Μαΐου 1958 ἐν Γενεύῃ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν πρώτην Σύνοδον τῆς Γενικῆς Συνδιασκέψεως τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας.

Τὸ κείμενον τῆς ὡς ἄνω Συμβάσεως παρατίθεται εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀγγλικὴν ἐν τέλει τοῦ παρόντος.

2) Αἱ περὶ προσωρινῆς ἢ ὁριστικῆς στερήσεως τοῦ δικαιώματος ἀσκήσεως τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος ἰσχύουσαι ἐκάστοτε διατάξεις τῆς ἑλληνικῆς νομοθεσίας δὲν θίγονται ἐκ τῶν διατάξεων τῆς κυρουμένης Συμβάσεως.

3) Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καθορισθήσεται πᾶσα λεπτομέρεια ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῆς κυρουμένης Συμβάσεως.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1963

Διεθνὴς Σύμβασις ἐργασίας

Σύμβασις 108

Σύμβασις περὶ ἐθνικῶν ἐγγράφων ταυτότητος ναυτικῶν

Ἡ Γενικὴ Διάσκεψις τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας, συγκληθεῖσα ἐν Γενεύῃ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καὶ συνελθοῦσα κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν πρώτην Σύνοδόν της τὴν 29 Ἀπριλίου 1958, ἀποφασίσασα τὴν υἱοθέτησιν τῶν ὑποβληθεισῶν προτάσεων περὶ τῆς ἐπ' ἀμοιβαιότητι ἢ διεθνοῦς ἀναγνωρίσεως τῶν ἐθνικῶν ἐγγράφων ταυτότητος ναυτικῶν, περιλαμβανομένου ὡς ἕβδόμου θέματος εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ἀποφασίσασα ὅτι αἱ προτάσεις αὗται δέον νὰ περιβληθοῦν τὸν τύπον Διεθνοῦς Συμβάσεως, υἱοθετεῖ σήμερον τὴν δεκάτην τρίτην Μαΐου τοῦ ἔτους χίλια ἐννεακό-

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ἀκολουθεῖ τὸ ἀγγλικὸν κείμενον.

σια πεντήκοντα ὀκτώ τὴν ἀκόλουθον Σύμβασιν, ὑπὸ τὸν τίτλον Σύμβασις ἐγγράφων ταυτότητος ναυτικῶν, 1958.

Ἄρθρον 1

1) Ἡ παροῦσα Σύμβασις ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ παντὸς ναυτικοῦ ναυτολογουμένου ὑπὸ οἱανδήποτε εἰδικότητα ἐπὶ πλοίου, νηολογημένου εἰς χώραν, εἰς ἣν ἡ παροῦσα Σύμβασις ἰσχύει, καὶ συνήθως ἐκτελοῦντος θαλάσσια ταξείδια, ἐξαιρέσει τῶν πολεμικῶν πλοίων.

2) Ἐν περιπτώσει ἀμφιβολίας κατὰ πόσων πρόσωπα ὡρισμένης κατηγορίας δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ναυτικοὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης Συμβάσεως θὰ ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος τούτου ἡ ἁρμοδία Ἀρχὴ εἰς ἑκάστην χώραν τῇ γνωμοδοτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων ἐφοπλιστικῶν καὶ ναυτεργατικῶν ὀργανώσεων.

Ἄρθρον 2

1) Ἕκαστον Μέλος, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ παροῦσα Σύμβασις ἰσχύει, θὰ ἐκδίδῃ εἰς τοὺς ὑπηκόους του τοὺς ἀσκοῦντας τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα τῇ αἰτήσει των ἔγγραφον ταυτότητος συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τῆς παρούσης Συμβάσεως. Πάντως, ἐφ' ὅσον ἡ ἔκδοσις τοιούτου ἐγγράφου εἶναι πρακτικῶς δυσχερὴς ὡς πρὸς εἰδικὰς κατηγορίας ναυτικῶν, τὸ ἐν λόγῳ Μέλος δύναται νὰ ἐκδίδῃ ἀντ' αὐτοῦ διαβατήριον, ἐμφαῖνον ὅτι ὁ κάτοχος αὐτοῦ εἶναι ναυτικός, τὸ διαβατήριον δὲ τοῦτο θὰ ἔχῃ διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς παρούσης Συμβάσεως τὴν αὐτὴν ἀξίαν οἵαν καὶ τὸ ἔγγραφον ταυτότητος ναυτικοῦ.

2) Ἕκαστον Μέλος, δι' ὃ ἰσχύει ἡ παροῦσα Σύμβασις, δύναται νὰ ἐκδίδῃ ἔγγραφον ταυτότητος ναυτικοῦ καὶ εἰς οἱονδήποτε ἄλλον ναυτικὸν αἰτοῦντα τοῦτο, ἐφ' ὅσον οὗτος εἴτε ὑπηρετεῖ ἐπὶ πλοίου νηολογημένου εἰς τὸ νηολόγιον τοῦ Μέλους, εἴτε εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς Γραφεῖον Ἐργασίας, ἐδρεῖον ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους τοῦ Μέλους αὐτοῦ.

Ἄρθρον 3

Τὸ ἔγγραφον ταυτότητος θὰ παραμένῃ πάντοτε εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ναυτικοῦ.

Ἄρθρον 4

1) Τὸ ἔγγραφον ταυτότητος ναυτικοῦ θὰ εἶναι ἁπλοῦ τύπου, κατεσκευασμένον ἐκ στερεοῦ ὑλικοῦ καὶ τοιουτοτρόπως διαμορφωμένον ὥστε οἱαδήποτε ἐπ' αὐτοῦ ἀλλοίωσις νὰ διακρίνεται εὐκόλως.

2) Τὸ ἔγγραφον ταυτότητος ναυτικοῦ δέον νὰ περιέχῃ : Τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον τῆς ἐκδούσης Ἀρχῆς, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τόπον ἐκδόσεως καὶ δήλωσιν ὅτι εἶναι πιστοποιητικὸν ταυτότητος ναυτικοῦ, ἐκδοθὲν βάσει τῆς παρούσης Συμβάσεως.

3) Τὸ ἔγγραφον ταυτότητος ναυτικοῦ δέον νὰ περιέχῃ τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα, ἀφορῶντα τὸν κάτοχον.

α) Ὀνοματεπώνυμον (ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, ὅπου ταῦτα ὑπάρχουν).

β) Ἡμερομηνίαν καὶ τόπον γεννήσεως.

γ) Ἐθνικότητα.

δ) Φυσικὰ χαρακτηριστικά.

ε) Φωτογραφίαν.

στ) Ὑπογραφὴν τοῦ κατόχου, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει ὁ κάτοχος ἀδυνατεῖ νὰ ὑπογράψῃ, δακτυλικὸν ἀποτύπωμα ἀντίχειρος.

4) Ἔγγραφον ταυτότητος ἀλλοδαποῦ ναυτικοῦ, ἐκδιδόμενον ὑπὸ χώρας Μέλους, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ περιέχῃ δήλωσιν, ἀφορῶσαν τὴν ἐθνικότητα αὐτοῦ, οὔτε δὲ τυχὸν τοιαύτη δήλωσις ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἐθνικότητός του.

5) Οἱονδήποτε ὅριον χρονικῆς περιόδου ἰσχύος τοῦ ἐγγράφου ταυτότητος ναυτικοῦ δέον νὰ ἀναγράφεται ἐμφανῶς ἐν αὐτῷ.

6) Ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῶν διατάξεων, τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὰς προηγουμένας παραγράφους, τὸ σχῆμα καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου ταυτότητος ναυτικοῦ θὰ καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐκδίδοντος αὐτὸ Μέλους μετὰ γνώμην τῶν ἐνδιαφερομένων ἐφοπλιστικῶν καὶ ναυτεργατικῶν ὀργανώσεων.

7) Οἱ ἐθνικοὶ νόμοι ἢ κανονισμοὶ ἑκάστου Μέλους δύνανται νὰ καθορίζουν ὅπως περιλαμβάνωνται εἰς τὸ ἔγγραφον ταυτότητος ναυτικοῦ καὶ ἕτερα στοιχεῖα.

Ἄρθρον 5

1) Ναυτικός, ὁ ὁποῖος κατέχει ἐν ἰσχύϊ ἔγγραφον ταυτότητος ναυτικοῦ ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς χώρας, εἰς ἣν ἰσχύει ἡ Σύμβασις, θὰ γίνεται ἐκ νέου δεκτὸς εἰς τὴν ἐν λόγῳ χώραν.

2) Ὁ ναυτικὸς θὰ εἶναι ἐπίσης δεκτὸς ἐντὸς περιόδου ἔτους τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς τυχὸν ἀναγραφομένης εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον ἡμερομηνίας λήξεως τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

Ἄρθρον 6

1) Ἕκαστον Μέλος θὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εἰς περιοχήν, δι' ἣν ἡ παροῦσα Σύμβασις ἰσχύει, εἴσοδον ναυτικοῦ, κατόχου ἐγγράφου ταυτότητος ἐν ἰσχύϊ, ἐφ' ὅσον ἡ εἴσοδος αὕτη ζητηθῇ διὰ προσωρινὴν παραμονὴν εἰς τὴν ξηράν, καθ' ὃν χρόνον τὸ πλοῖον εὑρίσκεται ἐν λιμένι.

2) Ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ ἔγγραφον ταυτότητος ναυτικοῦ διαθέτει χώρον διὰ τὴν ἀναγραφὴν σχετικῶν καταχωρίσεων, ἕκαστον Μέλος θὰ ἐπιτρέπῃ τὴν εἴσοδον εἰς ἔδαφος, ὅπου ἡ παροῦσα σύμβασις ἰσχύει, εἰς ναυτικόν, κάτοχον ἐγγράφου ταυτότητος ἐν ἰσχύϊ, ἐφ' ὅσον ἡ εἴσοδος αἰτεῖται πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ὁ ναυτικὸς (α) μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ πλοίου του ἢ ἐπὶ ἑτέρου πλοίου, (β) διέλθῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ πλοίου του, εὑρισκομένου εἰς ἑτέραν χώραν ἢ πρὸς ἐπαναπατρισμόν ἢ (γ) δι' οἱονδήποτε ἄλλον σκοπὸν ἐγκεκριμένον ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν τοῦ ἐνδιαφερομένου Μέλους.

3) Οἱονδήποτε Μέλος δύναται, πρὶν ἢ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον ἐντὸς τῆς χώρας του διά τινα τῶν εἰδικῶν λόγων τῆς προηγουμένης παραγράφου, νὰ ἀπαιτήσῃ ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις, περιλαμβανομένων καὶ δι' ἐγγράφων τοιούτων, εἴτε ἀπὸ τὸν ναυτικόν, τὸν ἐφοπλιστὴν ἢ τὸν ἐνδιαφερόμενον πράκτορα, εἴτε ἀπὸ τὸν οἰκεῖον Πρόξενον,

περί των προθέσεων τού ναυτικού καί τής ικανότητος του νά φέρη εις πέρας τόν σκοπόν του. Τό Μέλος δύναται νά περιορίση την διάρκειαν τής παραμονής τού ναυτικού έπί διάστημα θεωρούμενον λογικόν διά τον έν λόγω σκοπόν.

4) Τό παρόν άρθρον έν ούδεμιά περιπτώσει δύναται νά έρμηνευθή ώς περιορίζον τό δικαίωμα Μέλους τινος όπως έμποδίζη εις οίονδήποτε άτομον την είσοδον ή παραμονήν εις τό έδαφός του.

Άρθρον 7

Αί επίσημοι επικυρώσεις τής παρούσης Συμβάσεως δέον όπως άνακοινωθούν εις τόν Γενικόν Διευθυντήν τού Διεθνούς Γραφείου Έργασίας προς καταχώρισιν.

Άρθρον 8

1) Ή παρούσα Σύμβασις δεσμεύει τά Μέλη τού Διεθνούς Οργανισμού Έργασίας, των όποίων αί επικυρώσεις έχουν καταχωρισθή παρά τώ Γενικώ Διευθυντή.

2) Θά τεθή έν ισχύϊ μετά παρέλευσιν δωδεκαμήνου άπό τής ημερομηνίας τής καταχωρίσεως των επικυρώσεων δύο Μελών παρά τού Γενικού Διευθυντού.

3) Μετά ταύτα ή Σύμβασις αύτη θά τίθεται έν ισχύϊ ώς πρός έκαστον Μέλος δώδεκα μήνας άπό τής ημερομηνίας καταχωρίσεως τής επικυρώσεως αύτής.

Άρθρον 9

Πάν Μέλος, επικυρώσαν την παρούσαν Σύμβασιν, δύναται νά προβή εις καταγγελίαν της μετά την πάροδον δεκαετίας, άφ' ής τό πρώτον έτέθη αύτη έν ισχύϊ, διά πράξεως κοινοποιουμένης πρός τόν Γενικόν Διευθυντήν τού Διεθνούς Γραφείου Έργασίας πρός καταχώρισιν. Ή ταυτη καταγγελία δέν πραγματοποιείται πρό τής παρελεύσεως έτους άπό τής ημερομηνίας τής καταχωρίσεως της.

2) Πάν Μέλος, επικυρώσαν την παρούσαν Σύμβασιν, τό όποίον έντός τού πρώτου άπό τής λήξεως τής έν προηγουμένη παραγράφω άναφερομένης δεκαετίας έτους δέν άσκήση τό υπό τού παρόντος άρθρου προβλεπόμενον δικαίωμα καταγγελίας, δεσμεύεται διά μίαν είσέτι δεκαετίαν, εν συνεχεία δε δύναται νά καταγγείλη την Σύμβασιν ταύτην έπί τή λήξει εκάστης δεκαετίας υπό τους έν τώ παρόντι άρθρω προβλεπομένους όρους.

Άρθρον 10

1) Ό Γενικός Διευθυντής τού Διεθνούς Γραφείου Έργασίας θά γνωστοποιή εις άπαντα τά Μέλη τού Διεθνούς Οργανισμού Έργασίας περί όλων των καταχωρισθεισών επικυρώσεων καί καταγγελιών των κοινοποιηθεισών εις αύτόν υπό των Μελών τού Οργανισμού.

2) Όταν ό Γενικός Διευθυντής γνωστοποιήση πρός τά Μέλη τού Οργανισμού την καταχώρισιν τής δευτέρας επικυρώσεως, ή όποία έκοινοποιήθη πρός αύτόν, θά έπισύρη την προσοχήν των Μελών έπί τής ημερομηνίας, κατά την όποίαν ή Σύμβασις θέλει τεθή εις έφαρμογήν.

Άρθρον 11

Ό Γενικός Διευθυντής τού Διεθνούς Γραφείου Έργασίας θά κοινοποιήση εις τόν Γενικόν Γραμματέα των Ήνωμένων Έθνών πρός καταχώρισιν, συμφώνως πρός τό άρθρον 102 τού Χάρτου των Ήνωμένων Έθνών, πλήρη στοιχεία περί όλων των επικυρώσεων καί πράξεων καταγγελιών των καταχωρισθεισών παρ' αύτού, συμφώνως πρός τάς διατάξεις των προηγουμένων άρθρων.

Άρθρον 12

Όσάκις τό Διοικητικόν Συμβούλιον τού Διεθνούς Γραφείου Έργασίας θεωρεί τούτο άναγκαίον θά υποβάλη εις την Γενικήν Διάσκεψιν έκθεσιν έπί της εφαρμογής τής παρούσης Συμβάσεως καί θά εξετάζη την σκοπιμότητα όπως περιληφθή εις την ημερησίαν διάταξιν τής Διασκέψεως τό θέμα τής όλικής ή μερικής άναθεωρήσεως αύτής.

Άρθρον 13

1) Έν ή περιπτώσει ή Διάσκεψις ήθελεν υιοθετήσει νεωτέραν Σύμβασιν, άναθεωρούσαν έν όλω ή έν μέρει την παρούσαν Σύμβασιν, καί εξαιρουμένης της περιπτώσεως καθ' ήν ή νέα Σύμβασις προβλέπει άλλως :

α) Ή επικύρωσις παρ' ένός Μέλους τής νέας άναθεωρημένης Συμβάσεως θά επάγεται αύτοδικαίως την άμεσον καταγγελίαν τής παρούσης Συμβάσεως, παρά τάς διατάξεις τού ώς άνω άρθρου 9, έάν καί έφ' όσον ή νέα άναθεωρηθείσα Σύμβασις έχη τεθή έν ισχύϊ.

β) Άπό τής ημερομηνίας ένάρξεως της ισχύος τής νέας άναθεωρημένης Συμβάσεως, ή παρούσα Σύμβασις δέν δύναται πλέον νά επικυρωθή υπό Μέλους τινός.

2) Έν πάση περιπτώσει ή παρούσα Σύμβασις θά παραμείνη έν ισχύϊ υπό τον τύπον καί τό περιεχόμενον αύτής διά τά Μέλη, άτινα επικυρώσαντα αύτην δέν ήθελον επικυρώσει την άναθεωρούσαν ταύτην νέαν Σύμβασιν.

Άρθρον 14

Τό γαλλικόν καί αγγλικόν κείμενα τής παρούσης Συμβάσεως είναι έξ ίσου αύθεντικά (*).

—

4317)1963 ΝΟΜΟΣ

Περί κυρώσεως τής Διεθνούς Συμβάσεως «περί πτυχίων μαγείρων τών πλοίων».

(Ε.Κ. τ. Α' η. 87 της 11 Ίουνίου 1963)

Ψηφισάμενοι όμοφώνως μετά τής Βουλής, αποφασίζουμεν καί διατάσσουμεν :

Άρθρον μόνον

Κυρούται καί έχει πλήρη νόμου ισχύν ή Διεθνής Σύμβασις «περί πτυχίων των μαγείρων των πλοίων», ή υπογραφείσα υπό άντιπροσώπων τής Ελλάδος έν Seattle την 27ην Ίουνίου 1946, καί ής τό κείμενον εις την αγγλικήν καί εν μεταφράσει εις την Ελληνικήν παρατίθεται έν τέλει τού παρόντος νόμου.

Ό παρών νόμος, ψηφισθείς υπό τής Βουλής καί παρ' ήμών σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθή-

(*) **Σημ. ΕΕΔ** : Άκολουθεί τό αγγλικόν κείμενον.

του διά της Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως καί ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1963

Σύμβασις 69

Περί πτυχίων ναυτομαγείρων

Ἡ Γενική Διάσκεψις τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας,

Συγκληθεῖσα ἐν Σηττλ ὑπό τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καί συνελθοῦσα αὐτόθι τήν ὅην Ἰουνίου 1946 εἰς τήν εἰκοστήν ἀγδόην Σύνοδον αὐτῆς,

Ἀποφασίσασα τήν ἀποδοχήν διαφόρων προτάσεων σχετικῶν πρός τά πτυχία τῶν ναυτομαγείρων, ζήτημα ἀποτελοῦν τό τέταρτον θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως τῆς Συνόδου,

Ἀποφασίσασα ὅτι αἱ προτάσεις αὗται δέον νά λάβουν τόν τύπον Διεθνοῦς Συμβάσεως,

Ἀποδέχεται σήμερον εἰκοστήν ἑβδόμην Ἰουνίου χίλια ἐννεακόσια τεσσαράκοντα ἕξ τήν ὡς ἑπεται σύμβασιν, ἥτις ἀποκαλεῖται Σύμβασις περί πτυχίων τῶν ναυτομαγείρων 1946.

Ἄρθρον 1

1) Ἡ παροῦσα Σύμβασις ἔχει ἐφαρμογήν ἐπί τῶν θαλασσοπλοουντων σκαφῶν, ἰδιοκτησίας εἴτε κρατικῆς, εἴτε ἰδιωτικῆς, τῶν ἀσχολουμένων εἰς τήν μεταφοράν φορτίου ἤ ἐπιβατῶν δι' ἐμπορικούς σκοπούς καί νηολογημένων εἰς χώραν, εἰς ἣν ἡ παροῦσα Σύμβασις εἶναι ἐν ἰσχύϊ.

2) Ἡ ἐθνική νομοθεσία ἤ ἐν ἐλλείψει ταύτης συλλογικαί συμβάσεις μεταξύ ἐργοδοτῶν καί ἐργατῶν θά καθορίσουν τά σκάφη διά τούς σκοπούς τῆς παρούσης Συμβάσεως.

Ἄρθρον 2

Διά τόν σκοπόν τῆς παρούσης Συμβάσεως ὁ ὅρος «ναυτομάγειρος» σημαίνει πρόσωπον ἀπ' εὐθείας ὑπεύθυνον διά τήν παρασκευήν τοῦ φαγητοῦ διά τό πλήρωμα τοῦ πλοίου.

Ἄρθρον 3

1) Οὐδέν πρόσωπον θά προσλαμβάνεται ὡς ναυτομάγειρος ἐπί οἱουδήποτε πλοίου, ἐφ' οὗ ἔχει ἐφαρμογήν ἡ παροῦσα Σύμβασις, ἂν δέν κατέχῃ πτυχίον ναυτομαγείρου χορηγηθέν συμφώνως πρός τάς διατάξεις τῶν ἀκολούθων ἄρθρων.

2) Προβλέπεται ὅτι ἡ ἁρμοδία Ἀρχή δύναται νά παρέχῃ ἀπαλλαγάς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐάν κατά τήν γνώμην της ὑπάρχῃ ἔλλειψις προσοντομένων πτυχιούχων μαγείρων.

Ἄρθρον 4

1) Ἡ ἁρμοδία Ἀρχή θά προβῇ εἰς τάς ἀπαιτουμένας ἐνεργείας διά τήν ὀργάνωσιν τῶν ἐξετάσεων καί τήν χορήγησιν τῶν πτυχίων ἱκανότητος.

2) Εἰς οὐδέν πρόσωπον θά χορηγῆται πτυχίον ἱκανότητος, ἐάν :

α) Δέν ἔχῃ συμπληρώσει τήν ὑπό τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς καθορισθησομένην ἐλαχίστην ἡλικίαν.

β) Δέν ἔχῃ συμπληρώσει τήν ὑπό τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς καθορισθησομένην ἐλαχίστην θαλασσίαν ὑπηρεσίαν, καί

γ) Δέν ἐπέτυχεν εἰς ἐξετάσεις, ὡς θέλουν καθορισθῆ ὑπό τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς.

3) Αἱ καθοριζόμεναι ἐξετάσεις θά προβλέπουν πρακτικήν δοκιμασίαν τῆς ἱκανότητος τοῦ ὑποψηφίου νά παρασκευάζῃ γεύματα, ἐπίσης θά περιλαμβάνουν δοκιμασίαν ἐπί τῶν γνώσεων του ἐπί τῆς θρεπτικῆς ἀξίας τῶν τροφῶν, τῆς συνθέσεως ποικίλων καί καλῶς συντιθεμένων γευμάτων καί τῆς μεταχειρίσεως καί ἀποθηκεύσεως τῶν τροφίμων ἐπί τοῦ πλοίου.

4) Αἱ καθοριζόμεναι ἐξετάσεις δύνανται νά ὀργανωθοῦν καί τά πτυχία νά χορηγῶνται εἴτε ἀπ' εὐθείας ὑπό τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, εἴτε ὑπό τόν ἔλεγχον αὐτῆς ὑπό μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Σχολῆς ἐκπαιδεύσεως ναυτομαγείρων ἤ ἄλλου ἀνεγνωρισμένου ἱδρύματος.

Ἄρθρον 5

Τό ἄρθρον 3 τῆς παρούσης Συμβάσεως θά ἔχῃ ἐφαρμογήν μετά τήν λῆξιν περιόδου μή ὑπερβαινούσης τά τρία ἔτη ἀπό τῆς ἡμερομηνίας τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ τῆς Συμβάσεως διά τήν χώραν, εἰς ἣν τό σκάφος εἶναι νηολογημένον. Προβλέπεται, ὅτι εἰς τήν περίπτωσιν ναυτικοῦ κεκτημένου διετοῦς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας ὡς μαγείρου πρό τῆς λήξεως τῆς ὡς ἄνω περιόδου ἡ ἐθνική νομοθεσία δύναται νά προβλέψῃ τήν ἀναγνώρισιν ἑνός πιστοποιητικοῦ, βεβαιοῦντος τήν ἐπαύτην ὑπηρεσίαν, ὡς ἰσοτίμου πρός πτυχίον ἱκανότητος.

Ἄρθρον 6

Ἡ ἁρμοδία Ἀρχή δύναται νά προβλέπῃ τήν ἀναγνώρισιν πτυχίων ἱκανότητος ἐκδοθέντων εἰς ἄλλας χώρας.

Ἄρθρον 7

Αἱ ἐπίσημοι ἐπικυρώσεις τῆς παρούσης Συμβάσεως ἀνακοινοῦνται πρός τόν Γενικόν Διευθυντήν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας παρ' οὗ καταχωρίζονται.

Ἄρθρον 8

1) Ἡ παροῦσα Σύμβασις δεσμεύει μόνον τά μέλη τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας, ὧν ἡ ἐπικύρωσις ἔχει καταχωρισθῆ ὑπό τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

2) Τίθεται ἐν ἰσχύϊ ἓξ μῆνας μετά τήν ἡμερομηνίαν τῆς καταχωρίσεως τῶν ἐπικυρώσεων ἔννέα ἐκ τῶν ἀκολούθων χωρῶν : Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς, Ἀργεντινή Δημοκρατία, Αὐστραλία, Βέλγιον, Βραζιλία, Καναδᾶς, Χιλή, Κίνα, Δανία, Φινλανδία, Γαλλία, Ἡνωμένον Βασίλειον τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καί Βορείου Ἰρλανδίας, Ἑλλάς, Ἰνδίαι, Ἰρλανδία, Ἰταλία, Κάτω Χῶραι, Νορβηγία, Πολωνία, Πορτογαλλία, Σουηδία, Τουρκία καί Γιουγκοσλαυΐα, ὑπό τόν ὅρον ὅπως ἐκ τῶν ἐννέα τούτων χωρῶν αἱ πέντε τοὐλάχιστον κέκτηνται ἐμπορικοῦ στόλου ὁλικῆς χωρητικότητος ἑνός τοὐλάχιστον ἑκατομμυρίου κόρων.

Ἡ διάταξις αὕτη τίθεται πρός τόν σκοπόν νά διευκολύνῃ καί ἐνθαρρύνῃ τήν ἐπίσπευσιν ἐπικυρώσεως τῆς παρούσης Συμβάσεως ὑπό τῶν Κρατῶν - Μελῶν.

3) Περαιτέρω ἡ παροῦσα Σύμβασις τίθεται

ἐν ἰσχύι δι' ἕκαστον μέλος ἐξ μῆνας μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς καταχωρίσεως τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῆς.

Ἄρθρον 9

1) Πᾶν Μέλος ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν δύναται νὰ καταγγέλλῃ αὐτὴν μετὰ πάροδον δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς διὰ πράξεως ἀνακοινουμένης εἰς τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας καὶ ὑπ' αὐτοῦ καταχωριζομένης. Ἡ καταγγελία ἔχει ἀποτέλεσμα μετὰ πάροδον ἐτους ἀπὸ τῆς καταχωρίσεως αὐτῆς εἰς τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας.

2) Πᾶν Μέλος ἐπικυροῦν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν, ὅπερ ἐντὸς προθεσμίας ἐτους ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ μνημονευομένης δεκαετίας δὲν ἔχει κάμει χρῆσιν τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένης δυνατότητος καταγγελίας, δεσμεύεται διὰ μίαν νέαν δεκαετίαν καὶ συνεπῶς δύναται νὰ καταγγέλλῃ τὴν παροῦσαν σύμβασιν ἐπὶ τῇ λήξει ἑκάστης δεκαετίας ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ προβλεπομένους ὅρους.

Ἄρθρον 10

1) Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας γνωστοποιεῖ εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας τὰς καταχωρίσεις πασῶν τῶν ἐπικυρώσεων καὶ καταγγελιῶν, αἵτινες τῷ ἔχουν ἀνακοινωθῇ παρὰ τῶν Μελῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ.

2) Γνωστοποιῶν εἰς τὰ Μέλη τοῦ Ὀργανισμοῦ τὴν καταχώρισιν τῆς τελευταίας ἐπικυρώσεως τῆς ἀπαιτουμένης ἵνα τεθῇ ἐν ἰσχύι ἡ Σύμβασις, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τῶν Μελῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ ἐπὶ τῆς ἡμερομηνίας καθ' ἣν ἡ Σύμβασις τίθεται ἐν ἰσχύι.

Ἄρθρον 11

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας ἀνακοινοῖ εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν πρὸς καταχώρισιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 102 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, πληροφορίας πλήρεις σχετικὰς πρὸς πάσας τὰς ἐπικυρώσεις καὶ πράξεις καταγγελίας, ἃς ἔχει καταχωρίσει συμφώνως πρὸς τὰ προηγούμενα ἄρθρα.

Ἄρθρον 12

Ἐπὶ τῇ λήξει ἑκάστης δεκαετίας, ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης Συμβάσεως, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας δέον νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Γενικὴν Διάσκεψιν ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης Συμβάσεως καὶ ἀποφασίζει, ἂν συντρέχῃ περίπτωσις ἀναγραφῆς εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Διασκέψεως θέματος ὁλικῆς ἢ μερικῆς ἀναθεωρήσεως αὐτῆς.

Ἄρθρον 13

1) Ἐὰν ἡ περιπτώσει ἡ Διάσκεψις ἤθελεν ἀποδεχθῇ νεωτέραν Σύμβασιν, ἐπαγομένην ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀναθεώρησιν τῆς παρούσης καὶ ἐκτὸς ἂν ἡ νεωτέρα Σύμβασις ὁρίζῃ ἄλλως:

α) Ἡ ἐπικύρωσις ὑπὸ Μέλους τῆς νεωτέρας Συμβάσεως τῆς ἀναθεωρούσης τὴν παροῦσαν ἐπάγεται αὐτοδικαίως, παρὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 9, ἄμεσον καταγγελίαν τῆς παρούσης Συμβάσεως ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν ὅτι ἔχει τεθῇ ἐν ἰσχύι ἡ ἀναθεωροῦσα ταύτην νέα Σύμβασις.

β) Ἀπὸ τῆς ἐπαγούσης τὴν ἀναθεώρησιν νέας Συμβάσεως τεθῇ ἐν ἰσχύι ἡ παροῦσα Σύμβασις παύει νὰ εἶναι δεκτικὴ ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῶν Μελῶν.

2) Ἡ παροῦσα Σύμβασις παραμένει ἐν τοὺτοις ἐν ἰσχύι ὑπὸ τὸν τύπον καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς διὰ τὰ Μέλη, ἅτινα ἐπικυρώσαντα αὐτὴν δὲν ἤθελον ἐπικυρώσει τὴν ἀναθεωροῦσαν ταύτην νέαν Σύμβασιν.

Ἄρθρον 14

Τὸ γαλλικὸν καὶ ἀγγλικὸν κείμενον τῆς παρούσης Συμβάσεως εἶναι ἐξ ἴσου αὐθεντικά.

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

336)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 782)20.11.1962 β δ)τος «περὶ καθορισμοῦ ἐποχρεώσεων καὶ προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3348)1955 ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Τ.Σ.Α.Υ. ὑπαλλήλων τῆς Διευθύνσεως Ὑγιεινῆς τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 90 τῆς 13 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ν.δ. 3348)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ Τ.Σ.Α.Υ. νομοθεσίας», 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 531) 31.7.1962 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Α.Υ. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. Ζ1ε)1495) 876)20.11.1961 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας «περὶ ἐκχωρήσεως ἁρμοδιοτήτων εἰς τὸν Ὑφυπουργὸν Κοινωνικῆς Προνοίας», 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. Α.7278)4.11.1961 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν «περὶ ἐκχωρήσεως ἁρμοδιοτήτων εἰς τὸν Ὑφυπουργὸν Οἰκονομικῶν» καὶ 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 104)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Ὑφυπουργῶν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Οἰκονομικῶν, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 782) 20.11.1962 β. δ)τος «περὶ καθορισμοῦ ὑποχρεώσεων καὶ προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ 3348)1955 ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Τ.Σ.Α.Υ. ὑπαλλήλων τῆς Διευθύνσεως Ὑγιεινῆς τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας» προστίθεται ἡ ἑξῆς διάταξις:

Ἐν περιπτώσει ἐπελεύσεως θανάτου τινὸς τῶν περὶ ὧν τὸ παρὸν ἐδάφιον προσώπων τὰ δικαιοῦχα συντάξεως πρόσωπα τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ δικαιοῦνται νὰ συνεχίσουν καταβάλλοντα τὰς ὡς ἄνω μηνιαίας εἰσφορὰς μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὑπολειπομένου χρόνου ἀναμονῆς, μεθ'

δν δύνανται ταῦτα νὰ τύχωσι συντάξεως.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας Ὑφυπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1963

—

339]1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

(*) Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 86 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 90 τῆς 13 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4096]1960 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 66901]1962 καὶ 68384] 1962 ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 89]28.1.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ.

4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 227]1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Τὸ ἄρθρον 86 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

α) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 86 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω : «2) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεως του νὰ παράσχῃ διευκολύνσεις ἐξοφλήσεως διὰ τμηματικῶν καταβολῶν, μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὰς εἰκοσιτέσσαρας (24) μηνιαίας δόσεις εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἀδυναμίας πληρωμῆς παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων τῶν ὀφειλῶν των ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, ὡς αὗται διαμορφοῦνται μετὰ τῶν κατὰ τὰς ἐν ἰσχύϊ διατάξεις πάσης φύσεως ἐπιβαρύνσεων λόγῳ τῆς καθυστερήσεως, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω εὐχέρεια παρέχεται ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐμπροθέσμου καὶ ἀνελλιποῦς καταβολῆς τῶν τρεχουσῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

Καθυστερήσεις καταβολῆς πέραν τῶν τριῶν (3) συνολικῶς δόσεων ἢ καθυστερήσεις καταβολῆς τρεχουσῶν εἰσφορῶν πέραν τοῦ μηνός, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί, συνεπάγεται ἀπώλειαν διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ παρόντος παρεχομένης εὐχερείας».

β) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 86 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

Αἱ καθυστερούμεναι ὑπὸ ἠσφαλισμένων μικρεμπόρων μελῶν συνεταιρισμῶν περιωρισμένης εὐθύνης (νόμου 602]1915) εἰσφοραὶ τῆς μέχρι τῆς 31.12.1960 χρονικῆς περιόδου δύνανται τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὑποβαλλομένῃ ἐντὸς προθεσμίας ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος, νὰ ὑπολογίζωνται βάσει τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἀσφαλίστρου Α' ἀσφαλιστικῆς κατηγορίας.

Αἱ οὕτω ρυθμιζόμεναι εἰσφοραί, ὡς καὶ αἱ ὀφειλόμεναι, βάσει τῆς νομίμου ἀσφαλιστικῆς των κατατάξεως, εἰσφοραὶ τῆς μετὰ τὴν 1.1.1961 χρονικῆς περιόδου ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αἰτήσει, ἀπαλλασσόμεναι πάσης ἐπιβαρύνσεως τοῦ ν.δ. 4052]1960 καὶ τοῦ παρόντος ἄρθρου τοῦ Καταστατικοῦ, κεφαλαιοποιοῦνται καὶ ἐξοφλοῦνται εἰς 24 ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης δόσεως καταβληθησομένης ἐντὸς τοῦ μεθεπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διατάξεως.

Ἡ μὴ ἐμπροθέσμως καταβολὴ ἑκάστης δόσεως συνεπάγεται ἐπιβάρυνσιν ταύτης κατὰ 50ο]ο. Εἰς τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ρύθμισιν ὑπάγονται καὶ αἱ ὀφειλαὶ τῶν μὴ ἠσφαλισμένων μικρεμπόρων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ μητρῷον τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Τ.Α.Ε. ἐντὸς ἑξαμήνου τὸ ἀργότερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, τῆς πρώτης δόσεως τῆς ὀφειλῆς των οὔσης ἀπαιτητῆς ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου τῆς ἐγκρίσεως τῆς ἐγγραφῆς των μηνός.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

56671]3207]1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 13]1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιῶν ἀπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 291 τῆς 1 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239]1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755]1957, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 13]1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιῶν ἀπάσης τῆς χώρας», δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἐφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 33]1962 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, 3) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 28.6.1962, 4) τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ παροχὴ τῆς διὰ τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως αὐξήσεως ἐκ ποσοστοῦ 40ο]ο ἐπὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων τῶν κατ' ἀποκοπὴν (κατὰ μονάδα ἐργασίας) ἀμειβομένων καμινευτῶν καὶ ἐκκαμινευτῶν τοῦ κλάδου τῆς κεραμοποιΐας κρίνεται ὡς ὑπερβολικὴ καὶ συνεπῶς ἀντίθετος πρὸς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐπιδιώκει τὴν διατήρησιν τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἥτοι τὴν διατήρησιν σταθερᾶς τῆς ἀντολλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος τοσαύτης ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, πρὸς τὰ συναλλάγματα ἐξωτερικοῦ, καὶ

(*) Ἀνεδημοσιεύθη ὡς ἐσφαλμένως δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 66]22.5.1963 τεῦχος Α' Φ.Ε.Κ., ΕΕΔ 22, 768.

δέον, τῷ λόγῳ τούτῳ, ὅπως, τροποποιουμένης τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὁρισθῶσι τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης καθοριζόμενα, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 13)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Α.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοποιείων καὶ πλινθοποιείων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν : α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καὶ β) Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως :

I. Τὰ κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοποιείων καὶ πλινθοποιείων ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Εἰδικότητες	Νομῶν Ἀττικῆς, Εὐβοίας καὶ περιοχῆς Γλύφας	Νήσων	Λοιπῆς Ἑλλάδος
1. Τραφοδότται (ταΐστοι)	72,50	64	65
2. Κόπται (σύρμα)	70,50	62	63
3. Κόπται χειροποιητῶν	75,50	66	67,50
4. Ὑδρορρυθμισταί	79	69	70
5. Λήπται (καλουπατζῆδες)	69,50	62	63
6. Λήπται πλίνθων χειροποιητῶν	66,50	62	63
7. Λήπται κεράμων χειροποιητῶν	75,50	66	67,50
8. Τυποποιοί	75,50	66	67,50
9. Καθαρισταί, ψαλιδισταί	66,50	62	63
10. Ἐργάται ξηραντηρίων	75	65	67
11. Σκαφεῖς (τσαπισταί)	74	66	67,50
12. Ζεμπιλιέρηδες	70,50	62	63
13. Τουμπαρισταί καὶ μεταφορεῖς χεραμαξείων	70,50	62	63
14. Μεταφορεῖς λάσπης (λασπητζούληδες)	75,50	66	67,50
15. Καμινευταί παντὸς εἴδους κλιβάνων γενικῶς	75,50	66	67,50
16. Ἐκκαμινευταί παντὸς εἴδους κλιβάνων γεν.	75,50	66	67,50
17. Ψήσται παντὸς εἴδους κλιβάνου	79	70	71
18. Ἀνθρακεῖς	74	66	67,50
19. Λασπάδες χειροποιητῶν	75,50	66	67,50
20. Σουρωταί	75,50	66	67,50
21. Κουφολασπάδες	79	70	71
22. Ὁδηγοὶ μηχανικῶν μεσῶν κλάκ	75,50	66	67,50
23. Λοιποὶ ἐργάται :			
α) Ἄρρενες μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους ἡλικίας καὶ 1 ἔτους προϋπηρεσίας ἢ τοῦ 19ου, ἀσχέτως προϋπηρεσίας	57	46	48
β) Ἄρρενες μετὰ συμπλήρωσιν τῶν ἄνω προϋποθέσεων	66,50	62	63
γ) Θήλεις μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους ἡλικίας καὶ 1 ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίας ἢ τοῦ 17ου ἔτους, ἀσχέτως προϋπηρεσίας	55	45	46
δ) Θήλεις μετὰ συμπλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων	57	52	53

II. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια περιλαμβάνεται συγχωνευομένων τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88) 1961 Π.Υ.Σ. προβλεπόμενον ἐπίδομα ἄρτου ἐκ μιᾶς δραχμῆς.

III. Εἰς ἃς περιπτώσεις εἰς τὰς εἰδικότητας τοῦ καμινευτοῦ καὶ ἐκκαμινευτοῦ ἐφαρμόζεται σύστημα ἀμοιβῆς κατ' ἀποκοπὴν (κατὰ μονάδα ἐργασίας) ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως διὰ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκ τοῦ συστήματος τούτου ἀμοιβῆς ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς μισθωτοὺς τούτους κατ' ἐλάχιστον ὅριον καὶ δι' 8ωρον ἡμερησίως ἐργασίαν τὸ ἐκάστοτε ἰσχῦον διὰ τὰς εἰδικότητας ταύτας κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου, ηὐξημένον κατὰ ποσοστὸν 35 ο/ο.

IV. Εἰς τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς χορηγεῖται μία φόρμα, ἀνήκουσα κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ ἀντικαθισταμένη, ἅμα τῇ φθορᾷ της, οὐχὶ ὅμως πάντως πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐξαμήνου.

V. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ὡς ἐπίσης δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσι τυχὸν ἐφαρμοζόμενοι εὐνοϊκώτεροι διὰ τοὺς μισθωτοὺς ὅροι.

VI. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις.

VII. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 5.9.1962. Αἱ ἐκ τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος προκύπτουσαι διαφοραὶ δύνανται νὰ ἐξοφληθοῦν εἰς δώδεκα ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις.

Τὰ δῶρα Χριστουγέννων 1962 καὶ Πάσχα 1963 δὲν ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1963

54340)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 20.5.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαστικοῦ Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 283 τῆς 22 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 20.

5.1963 συλλογική σύμβασις έργασίας έργατοτεχνιτών έλαστικού Θεσσαλονίκης, κατατεθείσα ήμιν την 4.6.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 464)4.6.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας έργατοτεχνιτών έλαστικού Θεσσαλονίκης

Έν Θεσσαλονίκη σήμερον την 20ην Μαΐου 1963, ημέραν της εβδομάδος Δευτέραν και ώραν 7 μ. μ., εν τοις Γραφείοις του Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης οι υπογεγραμμένοι άφ' ενός 1) Σωτήριος Ι. Στυλιανού, 2) Αχιλ. Απ. Ελατόπουλος, εκπρόσωποι του Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης, και άφ' ετέρου ο Βασίλειος Σ. Βασιλειάδης, Δημήτριος Τριανταφυλλίδης και Ευάγγελος Καταντώνης, εκπρόσωποι του ενταύθα αναγνωρισμένου Συνδέσμου (Σωματείου) Έργατών Τεχνιτών Έλαστικού Θεσσαλονίκης, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι παρά των οργανώσεων, άς εκπροσωπούσιν, απεφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως, δι' ής καθορίζονται ή αμοιβή και οι όροι εργασίας των έργατοτεχνιτών έλαστικού Θεσσαλονίκης, ώς κατωθι:

Τά κατώτατα όρια ημερομισθίων των έργατοτεχνιτών έλαστικού της ειρηνοδικειακής περιφερείας Θεσσαλονίκης καθορίζονται ως ακολούθως:

Α' Ειδικευμένοι έργάται

Ζυμωταί, καλαντρείς, κόπται σολών και λινών, διά χειρός και πιεστηρίου, μονταρισταί, ρεφυλαρισταί, ταξινομισταί καλαποδίων, συσκευασταί και εκτελεσταί παραγγελιών ετοίμων υποδημάτων, ψιδιασταί, κορδελλιάστριαι, σολιδόροι, βαφείς, κλιβανείς, πρεσσαρισταί κοπής και ψηφίσματος, παρασκευασταί μιγμάτων (χημείου και φούρνου), σωληνοποιοί, κατασκευασταί γόμας, ώς και έργάται αναγομώσεως γενικώς:

α) Τό πρώτον προσλαμβανόμενοι δι' εργασίαν εις τάς ως άνω ειδικότητας και άνευ προϋπηρεσίας δραχμαί 62.

β) Μετά συμπλήρωσιν εξαμήνου (παρ' οίφδήποτε εργοδότη του κλάδου) εις τινα των ανωτέρω ειδικοτήτων, αποδεικνυομένη και διά του βιβλιαρίου του Ι.Κ.Α., δραχμαί 70.

γ) Μετά συμπλήρωσιν, ως ανωτέρω, έτους υπηρεσίας δραχμαί 75.

Β' Ανειδίκευτοι έργάται

α) Τό πρώτον προσλαμβανόμενοι δραχμαί 57.

β) Μετά συμπλήρωσιν έτους υπηρεσίας δραχμαί 65.

γ) Μετά συμπλήρωσιν δύο ετών υπηρεσίας δραχμαί 68.

Έργάτριαι

α) Κατά την πρόσληψίν των δραχμαί 44.

β) Μετά την συμπλήρωσιν έτους υπηρεσίας δραχμαί 48.

γ) Μετά την συμπλήρωσιν τριών ετών υπηρεσίας δραχμαί 50.

Λοιποί όροι

Ως πρός τους λοιπούς όρους παραμένουν εν ισχύϊ τά καθορισθέντα διά της από 22 Φεβρουαρίου 1962 προηγουμένης συμβάσεως (*).

Ή ισχύς της παρούσης άρχεται από της 15ης Απριλίου 1963.

Ή παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις έξ πρωτότυπα και έλαβον ανά εν αί συμβαλλόμεναι οργανώσεις και δύο υποβληθήσονται εις το Υπουργείον Εργασίας προς έγκρισιν.

Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται αί υπογραφοί)

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τη 21 Ιουνίου 1963

—

53693]3050]1963 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει της υπ' αριθ. 39]1962 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των αρτεργατών στρατιωτικών αρτοποιείων».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 282 της 20 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του ν. 3239]1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755]1957, 2) τάς διατάξεις της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του ν.δ. 3755]1957, 3) την υπ' αριθ. 39]1962 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, επικυρωθείσαν διά της υπ' αριθ. 9]1963 ομοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργαζομένων εις τά στρατιωτικά αρτοποιεία αρτεργατών», 4) την από 18.6.1963 σχετικήν γνωμοδότησιν του Τμήματος Όρων και Αμοιβής Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ήν και αποδεχόμεθα, και 5) το γεγονός ότι εν τη υπ' αριθ. 25825]1951 αποφάσει των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας ορίζεται, ότι αί διατάξεις ταύτης «περί προσαυξήσεως δι' απασχόλησιν των μισθωτών κατά τάς Κυριακάς, τάς νόμω καθιερωμένας ως μη εργασίμους εορτάς και νυκτερινάς ώρας» δέν έχουσιν εφαρμογήν επί των αρτεργατών. Ή εξαίρεσις όμως αύτη αφορά προφανώς τους αρτεργάτας των ιδιωτικών αρτοποιείων, οίτινες, κατά τάς κειμένας περί αύτών διατάξεις, δέν απασχολούνται κατά τάς Κυριακάς και εορτάς, ελάχιστα δε απασχολούνται κατά τάς νυκτερινάς ώρας. Αντιθέτως, εις τους αρτεργάτας των στρατιωτικών αρτοποιείων έχει επιτραπή, λόγω ειδικών συνθηκών, ή απασχόλησις των τοιούτων κατά τάς Κυριακάς και εορτάς, όσον και κατά μείζον χρονικόν διάστημα κατά τάς νυκτερινάς ώρας. Τώ λόγω, όθεν, τούτω επιβάλλεται ή διαφοροποίησις των περί παροχής των εν λόγω προσαυξήσεων κειμένων διατάξεων εις την προκειμένην κατηγορίαν εργαζομένων, τροποποιουμένων προς τούτο του 2ου όρου της ως άνω διαιτητικής αποφά-

(*) ΕΕΔ 21, 632.

σεως, ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης ὁρίζεται, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 39)1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9)1963 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας των εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἀρτοποιεῖα τῆς χώρας ἀπασχολουμένων ἀρτεργατῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἀρτεργατῶν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης (Γ.Ε.Σ. Δ)νσεις Σ.Ο.Υ.) καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως :

1) Τὰ βασικὰ ἡμερομίσθια τῶν ἀρτεργατῶν τῶν ἐργαζομένων εἰς ἅπαντα τὰ στρατιωτικὰ ἀρτοποιεῖα τῆς χώρας (ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης) καθορίζονται ὡς κατωτέρω :

α) Διὰ τὴν Α' κατηγορίαν ἀρτεργατῶν (κλιβανεῖς καὶ μαζοποιοί), ἔγγαμοι δραχμαὶ 71, ἄγαμοι δραχμαὶ 69.

β) Διὰ τὴν Β' κατηγορίαν ἀρτεργατῶν (πλάσται, κυλινδρισταί, ζυγισταὶ κλπ.), ἔγγαμοι δραχμαὶ 68, ἄγαμοι δραχμαὶ 66.

γ) Διὰ τοὺς μὴ συμπληρώσαντας τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των δραχμαὶ 59.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω συμψηφίζεται τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)1961 Π.Υ.Σ. χορηγηθὲν ἐκ μιᾶς δραχμῆς ἐπίδομα ἄρτου.

2) Διὰ τὴν ἀπασχόλησιν τῶν ἀνωτέρω κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμιμον ἑορτὴν Ἀργίας, ὡς καὶ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας (10 μ.μ. - 6 π.μ.), ὁσάκις αὕτη πραγματοποιεῖται ἐπὶ πλέον τῶν διὰ τοὺς ἀρτεργάτας τῶν ἰδιωτικῶν ἀρτοποιείων ἐπιτρεπομένων ἑκάστοτε ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος (10 μ.μ. - 6 π.μ.) χρονικῶν ὡρίων ἀπασχολήσεώς των, καταβάλλονται αἱ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπόμεναι προσαυξήσεις.

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις, τυχὸν δὲ ὑφιστάμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 21.7.1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουνίου 1963

—

50692)2860)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 1)1963 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 2)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης ἀποφάσεων «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Νομοῦ Μαγνησίας».

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 242 τῆς 10 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν. δ. 3755)1957, ἀποφαίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 1)1963 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 2)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης ἀποφάσεις «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Νομοῦ Μαγνησίας», ἐκδοθείσας εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συνδικάτου Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδομικῶν Ἐργασιῶν καὶ Συναφῶν Ἐπαγγελμάτων Βόλου, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν : α) Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Βόλου, β) Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Βόλου, γ) Συνδέσμου Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων Νομοῦ Μαγνησίας, δ) Συλλόγου Ἐλευθέρων Ἐπαγγελματιῶν Μηχανικῶν, Ὑπομηχανικῶν Νομοῦ Μαγνησίας, ε) Συλλόγου Ἐπιστημόνων Μηχανικῶν Νομοῦ Μαγνησίας καὶ στ) Συλλόγου Ὑπομηχανικῶν Νομοῦ Μαγνησίας καὶ ὧν τὸ διατακτικόν, διατυπούμενον εἰς ἐνιαῖον κείμενον, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως :

I. Ὅροι ἀμοιβῆς

Α) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως, κατ' εἰδικότητα :

1) Τεχνῖται, ἤτοι κτίσται, ξυλουργοί, ξυλοτοποιοὶ μπετόν, ξυλίνων δαπέδων, στεγῶν, σιδηρουργοί, ἐλαιοχρωματισταί, κονιασταί, μπετόν ἁρμέ, λιθοξόοι, ὑδραυλικοί, μαρμαρογλύπται, πλακοστρωταὶ μωσαϊκῶν πλακῶν, ἀσφαλτοτεχνῖται, ὡς καὶ τεχνῖται μὴ εἰδικῶς κατονομαζόμενοι εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας καὶ εἰδικότητας, δραχμαὶ 100.

2) Βοηθοὶ τεχνιτῶν τῶν ἄνω κατηγοριῶν, δραχμαὶ 80.

3) Ἐργάται μπετὸν εἰδικευμένοι δραχμαὶ 75.

4) Ἀνειδίκευτοι, δραχμαὶ 65.

5) Μαθητευόμενοι ἀσχολούμενοι εἰς ἐργασίαν μπετόν, δραχμαὶ 65.

6) Μαθητευόμενοι λοιπῶν ἐργασιῶν δραχμαὶ 40.

Ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῆς εἰδικότητος ἑκάστου ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἰσχύουσι τὰ ἄρθρα 1, στοιχ. Β' ἕως καὶ ΙΒ' τῆς ἀπὸ 11.12.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν καὶ συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)9.1.1959 πράξεως τοῦ Γραμματέως αὐτοῦ(*).

Β) Τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια προσαυξάνονται κατὰ 15 ο/ο, ἐφ' ὅσον ἡ μεταφορὰ τῶν ἐργατῶν γίνεται εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν 20 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς ἕδρας των καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι παραμένουσιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας.

II. Ὅροι ἐργασίας

1) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ μισθωτοὶ ἐργασθῶσιν ἐπὶ δίωρον καὶ λόγῳ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἐξακολούθησις τῆς ἐργασίας, θὰ καταβάλληται τὸ ἥμισυ (1/2) τοῦ ἡμερομισθίου, εἰς περίπτωσιν δέ, καθ' ἣν ἐργασθῶσιν ἐπὶ τετράωρον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης, θὰ καταβάλληται ὁλόκληρον τὸ ἡμερομίσθιον, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι θὰ παραμένωσιν οὗτοι εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας καθ' ὅλον τὸ ὀκτάωρον.

(*) ΕΕΔ 18, 170.

3) Αί ὧραι ἐργασίας ἑκάστου Σαββάτου ὁρίζονται εἰς ἑπτά (7).

4) Οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώνουν τὸ ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν εἰς τὸν τόπον ἐργασίας καὶ κατὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς.

5) Ἐργοδόται, ἀπασχολοῦντες ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους κατοίκους Βόλου, εἰς τόπον μὴ ἐξυπηρετούμενον διὰ τῆς ἀστικῆς λεωφορειακῆς συγκοινωνίας Βόλου, ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλουν εἰς αὐτοὺς τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς των εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας.

6) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ κείμεναι διατάξεις.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουνίου 1963

—

50593 2859)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 7) 1963 καὶ 19)1961 ἀποφάσεων τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 242 τῆς 10 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 93)1961 β. δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓνιαῖον κείμενον τῶν περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἰσχυουσῶν διατάξεων». 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1654)1962 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας(*), δι' ἧς ἠκυρώθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 19)1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ.» (πρᾶξις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 102)1, 8.1961). 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 7)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δι' ἧς αἰτιολογεῖται τὸ ἐν παραγράφῳ δ' τῆς προειρημένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζόμενον, ἀναφορικῶς μὲ τὸ καταβλητέον, λόγῳ τριετιῶν, ποσὸν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 9.7.1960 ἕως 30.4.1961, ἀποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 19)1961 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ.», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς Η.Ε.Μ., ἀφ' ἑτέρου, ὡς αὕτη, ἀναμορφουμένη, θέλει ἰσχύσει κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας καὶ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 7)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν:

α) Αἱ κατὰ τὸ συστημα τὸ ἐφαρμοζόμενον παρὰ τῇ Ἠλεκτρικῇ Ἑταιρείᾳ Μεταφορῶν καταβαλλόμεναι προσαυξήσεις κατὰ ἔτειαν εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐξωτερικῆς Ὑπηρεσίας δὲν δύνανται νὰ εἶναι μικρότεραι τῶν δραχμῶν 90 κατὰ ἔτειαν καὶ μέχρις ὀκτὼ ἐτειῶν.

β) Ἡ καταβαλλομένη εἰς τὸ αὐτὸ προσωπικὸν ἀμοιβὴ δι' ἐργασίαν ἐπὶ ὀχήματος καθορίζεται ἀπὸ 9.7.1960 καὶ ἐφεξῆς κατ' ἐλάχιστον ὅριον εἰς δραχμὰς 196 κατὰ μῆνα.

γ) Ἡ ἰσχὺς τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου α' ἄρχεται ἀπὸ 1ης Μαΐου 1961.

δ) Διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 9.7.1960 μέχρι 30.4.1961 τὸ καταβαλλόμενον ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ποσὸν δι' ἑκάστην ἔτειαν αὐξάνεται κατὰ ποσὸν δραχμῶν 8 κατὰ μῆνα.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουνίου 1963

—

51819)2936)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν μαρμαρογλυπτῶν λιθοξόων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 260 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1956, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 9)1962 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ἀποφαινόμεθα:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν μαρμαρογλυπτῶν - λιθοξόων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν: α) Σωματείου Μαρμαρογλυπτῶν καὶ Λιθοξόων Ἀθηνῶν «Ὁ Φειδίας» καὶ β) Συνδέσμου Μαρμαρογλυπτῶν καὶ Λιθοξόων Πειραιῶς «Ὁ Πραξιτέλης», ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Ἀδελφότητος Μαρμαροεργοστασιαρχῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, τῆς ὁποίας τὸ διαταχτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν μαρμαρογλυπτῶν καὶ λιθοξόων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καθορίζονται ὡς ἑξῆς:

α) Τεχνίτου α' κατηγορίας δραχμαὶ 110.

β) Τεχνίτου β' κατηγορίας δραχμαὶ 90.

γ) Βοηθοῦ τεχνίτου α' ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς δραχμαὶ 75.

δ) Μαθητευομένου εἰς ἐργοστάσια ἢ καταστήματα μαρμάρων δραχμαὶ 25.

2) Τεχνῖται Α' κατηγορίας εἶναι:

α) Οἱ ἐκτελοῦντες τοποθέτησιν μαρμάρων, οἱ λαμβάνοντες μέτρα, οἱ ἐξάγοντες φόρμας καὶ οἱ λαξεύοντες, β) οἱ κόπται, ὀβουραδόροι καὶ στιλβωταί, οὓς ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐφοδιάζῃ μὲ ποδιὰς καὶ μπότας ἐξ ἰδιοκτησίας τοῦ ἐργοδότου καὶ γ) οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς θερμοδομικὰς ἐργασίας καὶ εἰς διακοσμητικὰς ταπήτας, ἤτοι διὰ μωσαϊκά,

(*) ΕΕΔ 21, 1032.

βυζαντινά κλπ. (λιθοξόοι).

3) Τεχνίται Β' κατηγορίας είναι :

Οι τοποθετούντες και οι λαξεύοντες και οι εκκελούντες και λοιπάς ως άνω εργασίας επί τριετίαν από της έναρξεως εκτελέσεως των εργασιών τούτων. Ούτοι μετά τριετή υπηρεσίαν θεωρούνται ως τεχνίται Α' κατηγορίας.

4) Βοηθοί είναι :

Οι εκτελούντες τας υπό των τεχνιτών Α' κατηγορίας υποδεικνυομένας εργασίας εις οικοδομάς κλπ.

5) Μαθητευόμενοι είναι :

Οι εκτελούντες άπασας τας εργασίας εν τοις εργοστασίοις ή καταστήμασι, σχέσιν έχούσας μέ τό επάγγελμα ή την εκμάθησιν της τέχνης τού μαρμαρά - λιθοξόου, σειλβωτού, κόπτου και σβουραδόρου.

6) Η εργασία κατά τό Σάββατον θά είναι 7ωρος εις τας πάσης φύσεως οικοδομάς και τά εργοστάσια και καταστήματα μαρμάρου, αρχαιολογικούς τόπους, όπου απασχολούνται λαξευταί λίθου ή μαρμάρου, καθώς και εις συναφείς τόπους εργασίας, όπου απασχολούνται τοιούτοι τεχνίται, ως και εις θερμοδομικάς εργασίας κλπ.

Τό ως άνω ωράριον θά ισχύσῃ καθ' όλον τό έτος, υποχρεουμένου τού εργαζομένου όπως πραγματοποιήσῃ 47 ώρας εργασίας τήν εβδομάδα.

7) Αποδοχαί ανώτεραι τών υπό της παρούσης καθοριζομένων δέν μειούνται.

8) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 18.8.1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τῇ 12 Ιουνίου 1963

—

51671)2933)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 1.6.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας πληρωμάτων ποταμοπλοίων φερόντων φορτίον ύγρών καυσίμων ύλών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 360 της 12 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις τού νόμου 3239)1955, ως τροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ιδία τού ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν :

Όπως δημοσιευθῇ εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ή από 1.6.1963 συλλογική σύμβασις εργασίας πληρωμάτων ποταμοπλοίων φερόντων φορτίον ύγρών καυσίμων ύλών, κατατεθείσα ημίν την 1.6.1963, συνταχθέντος προς τούτο τού υπ' αριθ. 453)1.6.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως :

Συλλογική σύμβασις εργασίας πληρωμάτων ποταμοπλοίων φερόντων φορτίον ύγρών καυσίμων ύλών

(Τροποποιητική)

Εν Αθήναις σήμερον τῇ 1ῃ Ιουνίου 1963, εν τῷ Καταστήματι τού Υπουργείου Εργασίας, παρουσίᾳ τού προϊσταμένου της Διευθύνσεως Αμοιβῆς Εργασίας Διευθυντού Γεωργ. Παπανικολάου, ειδικώς εξουσιοδοτημένου κατά τάς διατάξεις της παραγράφου 3 τού άρθρου 5 τού νόμου 3239)1955, δυνάμει της υπ' αριθ. 73978) 12430)12.10.1961 αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας διά την παρουσίᾳ αύτού καταρτισιν και υπογραφήν συλλογικών συμβάσεων εργασίας, οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Δημ. Σωτηρόπουλος, προεδρεύων αντιπρόεδρος, ως εκπρόσωπος τού Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών, και 2) Επαμ. Λασκαλάκης, ως εκπρόσωπος τού Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, και αφ' ετέρου ο Ανάργυρος Α. Ευστρατίου, γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Προσωπικού Εταιρειών Πετρελαιοειδών και Διυλιστηρίων Ορυκτελαίων - Πετρελαίων, άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι παρά των αρμοδίων οργάνων των οργανώσεων, ας εκπροσωπούν, απεφάσισαν την υπογραφήν της παρούσης τροποποιητικής εθνικής ομοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας, ρυθμιζούσης τάς αποδοχάς και τούς όρους εργασίας των πληρωμάτων των ποταμοπλοίων φερόντων φορτία ύγρών καυσίμων ύλών, δι' ής συνεφωνήθησαν και συνεπεδέχθησαν, όπως ή από 5.8.1955 συλλογική σύμβασις εργασίας (Φ.Ε.Κ. 158)29.8.1955 τεύχος Β'), ως τροποποιηθή και συνεπληρωθή διά των συλλογικών συμβάσεων εργασίας πληρωμάτων ποταμοπλοίων φερόντων φορτίον ύγρών καυσίμων ύλών α) από 16.4.1957 (υπ' αριθ. 32478)1957 αποφάσει Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσα εις Φ.Ε.Κ. 142)16.5.1957, τεύχος Β' και β) από 21.9.1960 (υπ' αριθ. 117)12.10.1960 πράξις καταθέσεως Ειρηνοδικείου Αθηνών), ως ισχύουσι δε αύται σήμερον, τροποποιηθώσιν ως κατωτέρω :

Άρθρον 1

Η αμοιβή τού πληρώματος ορίζεται ως κάτωθι :

α) Κυβερνήτης δραχμαί 124.50

β) Ναύτης δραχμαί 99.

Εις τό άνω ημερομίσθιον συμπεριλαμβάνεται ή χορηγηθείσα δυνάμει του ν.δ. 3755)1957 αύξησις μιάς (1) δραχμής ημερησίως, έχουσα ήδη συμψηφισθή διά της πραγματοποιηθείσης διαρρυθμίσεως των ημερομισθίων διά της από 21.9.1960 ως άνω συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δέν συμπεριλαμβάνονται όμως 1) ή εξ 1ο)ο χορηγηθείσα αύξησις διά τού άρθρου ΙΙΙ της από 22.8.1958 εθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας «περί αυξήσεως των ημερομισθίων των επί ημερομισθίω αμειβομένων μισθωτών», κυρωθέντος διά τού άρθρου 4 τού ν.δ. 3868) 1958, και 2) ή χορηγηθείσα δυνάμει της υπ' αριθ. 88)1961 Πράξεως τού Υπουργικού Συμβουλίου αύξησις μιάς (1) δραχμής ημερησίως δι' επίδομα άρτου.

Τά ως άνω ημερομίσθια προσαυξάνονται κατά δύο (2) δραχμάς μετά την συμπλήρωσιν δεκαετούς υπηρεσίας, κατά έτέρας δύο (2) δραχμάς μετά την συμπλήρωσιν εικοσαετούς υπηρεσίας και εν τέλει κατά έτέρας δύο (2) δραχμάς, ήτοι εν συνόλῳ κατά εξ δραχμάς, μετά την συμπλήρωσιν εικοσιπενταετούς υπηρεσίας.

Ως ὑπηρεσία νοείται ἡ συνολική τοιαύτη ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ.

Διαρκούσης τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως οἱ ἐργοδόται δικαιοῦνται, ὅπως προβαίνειν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων κατωτάτων νομίμων ἡμερομισθίων μέχρι τοῦ ποσοστοῦ 2%.

Ἄρθρον 2

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι ὡς ἔχουσιν ἅπασαι αἱ διατάξεις τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μνημονευομένων συλλογικῶν συμβάσεων, ἐφ' ὅσον ρητῶς δὲν τροποποιοῦνται ἢ καταργοῦνται διὰ τῆς παρούσης, πλὴν τῆς συνθέσεως τοῦ πληρώματος, ἥτις δύναται νὰ καθορίζηται ἐλάττων τῆς ἤδη προβλεπομένης, ἐφ' ὅσον ἐκδοθῇ πρὸς τοῦτο σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας ἐπιτρεπούσης ταῦτο.

Ἄρθρον 3

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἐπικράτειαν ὡς ἐθνικὴ ὁμοιεπαγγελματικὴ τοιαύτη, δεσμεύουσα τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀποκλειομένης τῆς ἐφαρμογῆς οἱασδήποτε ἑτέρας εἴτε γενικῆς, εἴτε εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, περιεχούσης δυσμενεστέρους ἢ εὐνοϊκωτέρους ὅρους.

Ἄρθρον 4

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1963 καὶ λήγει τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1964, ἐφαρμόζεται δὲ ἐπὶ παντὸς πληρώματος ποταμοπλοίου ἐκ τῶν φερόντων ὑγρὰς καυσίμους ὕλας καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν. Δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης τὰς ρυθμιζούσας τὰς ἀποδοχὰς τοῦ πληρώματος ποταμοπλοίων καὶ τὴν ἐτησίαν αὐτοῦ ἄδειαν οἱ μισθωτοί, οἱ μὴ συμπληροῦντες ἑνὸς ἔτους παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ ὑπηρεσίαν καὶ ἡλικίαν 18 ἐτῶν, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ ἐξακολουθοῦν νὰ διέπωνται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27721)1.1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς αὕτη ἰσχύει νῦν.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον, ὅπερ κατατεθήσεται συμφώνως τῷ νόμῳ εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ὁ Διευθυντὴς Ἀμοιβῆς Ἐργασίας
τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας
(Ὑπογραφή)
Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰουνίου 1963

—

51672)2934)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 1.6.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 260 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τ. Β') ἡ ἀπὸ 1.6.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 1.6.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 462)1.6.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου (συμπληρωματικὴ καὶ τροποποιητικὴ)

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τῇ 1 Ἰουνίου 1963 ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73978)12430)12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διὰ τὴν παρουσίᾳ αὐτοῦ καταρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Δημήτριος Σωτηρόπουλος, προεδρεύων ἀντιπρόεδρος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, καὶ 2) Ἐπαμ. Δασκαλάκης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Ἀνώργ. Δ. Εὐστρατίου, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν καὶ Διϋλιστηρίων Ὀρυκτελαίων - Πετρελαίων, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῶν ὀργανώσεων, ἃς ἐκπροσωποῦν, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συμπληρωματικῆς καὶ τροποποιητικῆς ἐθνικῆς ὁμοιεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς συνεφώνησαν καὶ συνεπεδέχθησαν, ὅπως αἱ (α) ἀπὸ 17ης Νοεμβρίου 1950 «συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ γραφείων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπιχειρήσεων πετρελαιοειδῶν», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν 1) ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1951 συμπληρωματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἀριθ. πράξεως καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 210)3.11.1951), 2) ἀπὸ 16.4.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίων (ὑπ' ἀριθ. 31936)6007)16.5.1957 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 142)16.5.1957 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β') καὶ 3) ἀπὸ 21.9.1960 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίων (ὑπ' ἀριθ. πράξεως καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 116)12.10.1960) καὶ (β) ἀπὸ 5ης Αὐγούστου 1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ, ὑπηρετικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἐγκαταστάσεων ἐν γένει καὶ ἐξωτερικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου (ὑπ' ἀ-

αριθ. 53523)3867)25.8.1955 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 156)26.8.1955 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β', ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ὡς ἄνω ἀπὸ 10.4.1957 καὶ 31.9.1960 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίων, ὡς ἰσχύουσι δὲ αὗται σήμερον, τροποποιηθῶσι καὶ συμπληρωθῶσιν ὡς κατωτέρω.

Ἄρθρον 1

Τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ὁρίζονται ὡς κάτωθι δι' ἑκάστην κατηγορίαν:

α) Διὰ τὴν Α' κατηγορίαν	δρχ.	57,30
β) Διὰ τὴν Β'	»	73,70
γ) Διὰ τὴν Γ'	»	97,50
δ) Διὰ τὴν Δ'	»	106,50
ε) Διὰ τὴν Ε'	»	120,30

Εἰς τὰ ἄνω ἡμερομίσθια συμπεριλαμβάνεται ἡ χορηγηθεῖσα δυνάμει τοῦ ν.δ. 3755)1957 αὔξησις μιᾶς (1) δραχμῆς ἡμερησίως, ἐχουσα ἤδη συμψηφισθῆ διὰ τῆς πραγματοποιηθείσης διαμορφώσεως τῶν ἡμερομισθίων διὰ τῆς ἀπὸ 21.9.1960 ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δὲν συμπεριλαμβάνονται ὅμως 1) ἡ ἐξ 10,0 χορηγηθεῖσα αὔξησις διὰ τοῦ ὅρου ΙΙΙ τῆς ἀπὸ 22.8.1958 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περὶ αὐξήσεως τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν», κυρωθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3868)1958 καὶ 2) ἡ χορηγηθεῖσα δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου αὔξησις μιᾶς (1) δραχμῆς ἡμερησίως δι' ἑπίδομα ἄρτου.

Τὰ ὡς ἄνω ἡμερομίσθια προσαυξάνονται κατὰ δραχμὰς δύο (2) μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δεκαετοῦς ὑπηρεσίας, κατὰ ἑτέρας δύο (2) δραχμὰς μετὰ τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσαετοῦς ὑπηρεσίας καὶ ἐν τέλει κατὰ ἑτέρας δύο (2) δραχμάς, ἤτοι ἐν συνόλῳ κατὰ ἓξ (6) δραχμὰς μετὰ τὴν συμπλήρωσιν εἰκοσιπενταετοῦς ὑπηρεσίας.

Ὡς ὑπηρεσία νοεῖται ἡ συνολικὴ τοιαύτη παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ.

Διαρκούσης τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως οἱ ἐργοδόται δικαιοῦνται, ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ὡς ἄνω κατὰ κατηγορίας καθοριζομένων κατωτάτων νομίμων ἡμερομισθίων μέχρι ποσοστοῦ 2 0)0.

Ἄρθρον 2

Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τοῦ εἰς τὸ ἄρθρον 2 τῆς ὡς ἄνω ἀπὸ 5.8.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ὑπαγομένου προσωπικοῦ ὁρίζεται ὡς κάτωθι δι' ἑκάστην κατηγορίαν:

Α) Διὰ τὴν Α' κατηγορίαν (πλὴν καθαριστριῶν) ἀπὸ δραχμὰς 1.790 ἕως 3.605, ὁριζομένων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
α) Διὰ τοὺς ὑπαγομένους τὸ πρῶτον εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην καὶ μέχρι συμπληρώσεως τριετοῦς ὑπηρεσίας	1.790
Διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας συμπληρώσει τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των εἰδικῶς ὁρίζεται ὡς ἐλάχιστον ὅριον	1.315
β) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 3 ἕως 6 ἐτῶν	1.915
γ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 6 ἕως 9 ἐτῶν	2.035
δ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 9 ἕως 12 ἐτῶν	2.155
ε) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 12 ἕως 15 ἐτῶν	2.280
στ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 15 ἕως 18 ἐτῶν	2.400
ξ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν	2.525

Εἰδικῶς διὰ τὰς καθαριστρίας ἰσχύει ἡ χιλιάκωσις ἡ ὁριζομένη ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τῆς παρούσης διὰ τὰς καθαριστρίας γραφείων.

Β) Διὰ τὴν Β' κατηγορίαν ἀπὸ δραχμὰς 2.450 ἕως 3.675, ὁριζομένων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
α) Διὰ τοὺς ὑπαγομένους τὸ πρῶτον εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην καὶ μέχρι συμπληρώσεως τριετοῦς ὑπηρεσίας	2.450
β) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 3 ἕως 6 ἐτῶν	2.570
γ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 6 ἕως 9 ἐτῶν	2.690
δ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 9 ἕως 12 ἐτῶν	2.815
ε) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 12 ἕως 15 ἐτῶν	2.935
στ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 15 ἕως 18 ἐτῶν	3.060
ζ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν	3.180

Γ) Διὰ τὴν Γ' κατηγορίαν ἀπὸ δραχμὰς 2.640 ἕως 3.960, ὁριζομένων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ὡς ἀκολούθως:

	Δραχμαί
α) Διὰ τοὺς ὑπαγομένους τὸ πρῶτον εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην καὶ μέχρι συμπληρώσεως τριετοῦς ὑπηρεσίας	2.640
β) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 3 ἕως 6 ἐτῶν	2.770
γ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 6 ἕως 9 ἐτῶν	2.905
δ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 9 ἕως 12 ἐτῶν	3.035
ε) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 12 ἕως 15 ἐτῶν	3.170
στ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπὸ 15 ἕως 18 ἐτῶν	3.300
ζ) Διὰ τοὺς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν	3.435

Δ) Διὰ τὴν Δ' κατηγορίαν ἀπὸ δραχμὰς 2.915 ἕως 4.375, ὁριζομένων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ὡς ἀκολούθως:

α) Διὰ τοὺς ὑπαγομένους τὸ πρῶτον εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην καὶ μέχρι	

συμπληρώσεως τριετούς ὑπηρεσίας 2.915

β) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 3 ἕως 6 ἐτῶν 3.065

γ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 6 ἕως 9 ἐτῶν 3.210

δ) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 9 ἕως 12 ἐτῶν 3.360

ε) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 12 ἕως 15 ἐτῶν 3.510

στ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 15 ἕως 18 ἐτῶν 3.655

ζ) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν 3.805

Ε) Διά τήν Ε' κατηγορίαν ἀπό δραχμάς 2.960 ἕως 4.440, ὁριζομένων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ὡς ἀκολούθως :

α) Διά τούς ὑπαγομένους τό πρῶτον εἰς τήν κατηγορίαν ταύτην καί μέχρι συμπληρώσεως τριετούς ὑπηρεσίας 2.960

β) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπο 3 ἕως 6 ἐτῶν 3.110

γ) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 6 ἕως 9 ἐτῶν 3.255

δ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 9 ἕως 12 ἐτῶν 3.405

ε) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 12 ἕως 15 ἐτῶν 3.550

στ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 15 ἕως 18 ἐτῶν 3.700

ζ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν 3.850

ΣΤ) Διά τήν ΣΤ' κατηγορίαν ἀπό δραχμάς 3.005 ἕως 1.510, ὁριζομένων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ὡς ἀκολούθως :

α) Διά τούς ὑπαγομένους τό πρῶτον εἰς τήν κατηγορίαν ταύτην καί μέχρι συμπληρώσεως τριετούς ὑπηρεσίας 3.005

β) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 3 ἕως 6 ἐτῶν 3.160

γ) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 6 ἕως 9 ἐτῶν 3.305

δ) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 9 ἕως 12 ἐτῶν 3.455

ε) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 12 ἕως 15 ἐτῶν 3.605

στ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 15 ἕως 18 ἐτῶν 3.760

ζ) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν 3.905

Ζ) Διά τήν Ζ' κατηγορίαν ἐλάχιστος δραχμαί 3.370.

α) Διά τούς ὑπαγομένους τό πρῶτον εἰς τήν κατηγορίαν ταύτην καί μέχρι συμπληρώσεως τριετούς ὑπηρεσίας ἐλάχιστος 3.370

β) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 3 ἕως 6 ἐτῶν ἐλάχιστος 3.540

γ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 6 ἕως 9 ἐτῶν ἐλάχιστος 3.710

δ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 9 ἕως 12 ἐτῶν ἐλάχιστος 3.880

ε) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 12 ἕως 15 ἐτῶν ἐλάχιστος 4.045

στ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 15 ἕως 18 ἐτῶν ἐλάχιστος 4.215

ζ) Διά τους ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 18 ἐτῶν ἐλάχιστος 4.385

Ὡς ὑπηρεσία διά τήν ἐφαρμογήν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως νοεῖται ἡ συνολική ὑπηρεσία ἐν τῇ αὐτῇ ἰδιότητι ἡ κατηγορίᾳ καί παρά τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ.

Ἐν περιπτώσει γενομένης ἢ ἐνεργηθησομένης κατά τήν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης μεταταξεως ἀπό μιᾶς ἰδιότητος ἢ κατηγορίας εἰς ἑτέραν τοιαύτην, ὁ ὑπολογισμός τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας διά τό καταβλητέον ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ εἰς τόν μεταταχθέντα ἢ μετατασσόμενον εἰς τήν νέαν (τελευταίαν) ἰδιότητα ἢ κατηγορίαν ἄρχεται ἀπό τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ εἰς τήν νέαν ταύτην ἰδιότητα ἢ κατηγορίαν, ὁ καταβλητέος ὅμως μισθός ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά εἶναι κατωτερος τοῦ ὁριζομένου διά τῆς παρούσης ὡς ἐλαχίστου τοιούτου διά τους μισθωτούς τους διατελοῦντας ἐν τῇ ἰδιότητι ἢ κατηγορίᾳ, ἐξ ἧς ἐγένετο ἢ θά ἐνεργηθῇ ἡ μετάταξις, τούς ἔχοντας τόν αὐτόν χρόνον ὑπηρεσίας, ὃν διήνυσεν ἐν τῇ αὐτῇ ἰδιότητι ἢ κατηγορίᾳ ὁ μετατασσόμενος.

Ὁ μισθός οὗτος θά ἀκολουθήσῃ νά καταβάλληται μέχρις οὗ τό ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἐν τῇ νέᾳ ἰδιότητι ἢ κατηγορίᾳ διανυθέντος χρόνου ὑπηρεσίας ἐλάχιστον ὅριον καταβλητέου μισθοῦ εἶναι ἀνώτερον κατά ποσόν, ὁπότε θά καταβάλληται τό τελευταῖον τοῦτο.

Ἄρθρον 3

Τά κατώτατα ὅρια μηνιαίων μισθῶν κατά τήν πρόσληψιν καί κατά τάς διαδοχικάς χρονικάς περιόδους τῆς ὑπηρεσίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὑπαγομένου εἰς τήν ἀπό 17ης Νοεμβρίου 1950 συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλικοῦ καί ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ Γραφείων, ὡς ἐτροποποιήθη αὕτη μεταγενεστέρως καί ἰσχύει σήμερον, ὁρίζονται ὡς κάτωθι :

Α) Ὑπάλληλοι Γραφείων (ἀνεξαρτήτως φύλου)

Δραχμαί

α) Κατά τήν πρόσληψιν καί διαρκοῦντος τοῦ συμπεφωνημένου χρόνου δοκιμῆς αὐτῶν, μή δυναμένου τοῦ χρόνου τούτου νά ὑπερβῇ τούς ἓξ μῆνας 1.800

β) Διά τους ἔχοντας συμπληρώσει τόν ὡς ἄνω χρόνον δοκιμῆς καί μέχρι συμπληρώσεως ὑπηρεσίας 5 ἐτῶν 2.130

γ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 5 ἐτῶν μέχρι 10 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην 2.595

δ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 10 ἐτῶν μέχρι 15 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην 3.075

ε) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 15 ἐτῶν μέχρι 20 ἐτῶν συμπεπληρωμέ-

νην τοιαύτην	3.550
στ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 20 ἐτῶν μέχρις 25 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	4.030
ζ) Μετά τήν συμπλήρωσιν 25ετοῦς ὑπηρεσίας	4.500
Β) Δακτυλογράφοι καί τηλεφωνηταί (ἀνεξαρτήτως φύλου):	
α) Κατά τήν πρόσληψιν καί διαρκοῦντος τοῦ συμφωνημένου χρόνου δοκιμῆς αὐτῶν, μή δυναμένου τοῦ χρόνου τούτου νά ὑπερβῇ τούς ἓξ μῆνας	1.800
β) Διά τούς ἔχοντας συμπληρώσει τόν ὡς ἄνω χρόνον δοκιμῆς καί μέχρι συμπληρώσεως ὑπηρεσίας 5 ἐτῶν	2.120
γ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν 5 ἐτῶν μέχρι 10 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	2.330
δ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 10 ἐτῶν μέχρι 15 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	2.545
ε) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 15 ἐτῶν μέχρι 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	2.755
στ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 20 ἐτῶν μέχρις 25 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	2.970
ζ) Μετά τήν συμπλήρωσιν 25ετοῦς ὑπηρεσίας	3.130
Γ) Ὑπηρετικόν προσωπικόν (πλήν καθαριστριῶν):	
α) Κατά τήν πρόσληψιν καί μέχρι συμπληρώσεως δετοῦς ὑπηρεσίας	1.380
β) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 5 ἐτῶν μέχρι 10 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	1.740
γ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 10 ἐτῶν μέχρι 15 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	2.100
δ) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 15 ἐτῶν μεχρις 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	2.460
ε) Διά τούς ἔχοντας ὑπηρεσίαν ἀπό 20 ἐτῶν μεχρις 25 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	2.820
στ) Μετά τήν συμπλήρωσιν 25ετοῦς ὑπηρεσίας	3.180
Δ) Καθαρίστριαι (ἀπασχολούμεναι κατά πλήρες ὡράριον 42 ὡρῶν (ἑβδομαδιαίως):	
α) Κατά τήν πρόσληψιν καί μέχρι συμπληρώσεως δετοῦς ὑπηρεσίας	955
β) Διά τάς ἐχούσας ὑπηρεσίαν ἀπό 5 ἐτῶν μέχρι 10 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	1.060
γ) Διά τάς ἐχούσας ὑπηρεσίαν ἀπό 10 ἐτῶν μέχρι 15 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	1.165
δ) Διά τάς ἐχούσας ὑπηρεσίαν ἀπό 15 ἐτῶν μέχρις 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	1.270
ε) Διά τάς ἐχούσας ὑπηρεσίαν ἀπό 20 ἐτῶν μέχρις 25 ἐτῶν συμπεπληρωμένην τοιαύτην	1.380
στ) Μετά τήν συμπλήρωσιν 25ετοῦς ὑπηρεσίας	1.485

Εἰς τά ἄνω ὅρια μισθῶν τά καθοριζόμενα διά τοῦ προηγουμένου καί τοῦ παρόντος ἄρθρου δέν συμπεριλαμβάνεται ἡ ἐξ 1ο/ο χορηγηθεῖσα αὔξησις διά τοῦ ὅρου 11 τῆς ἀπό 22.8.1958 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περί αὐξήσεως τῶν μισθῶν τῶν ἐπί μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν».

Ὡς ὑπηρεσία διά τήν ἐφαρμογήν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως νοεῖται ἡ συνολική ὑπηρεσία ὑπό τήν αὐτήν ἰδιότητα, κατηγορίαν ἢ εἰδικότητα καί παρά τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ.

Ἐν περιπτώσει γενομένης ἢ ἐνεργηθησομένης κατά τήν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης μεταβολῆς καταστάσεως, ἤτοι μετατάξεως ἀπό μιᾶς ἰδιότητος, κατηγορίας ἢ εἰδικότητος εἰς ἑτέραν τοιαύτην, ὁ ὑπολογισμός τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας διά τό καταβλητέον ἐλάχιστον ὅριον μισθοῦ εἰς τόν μεταταχθέντα ἢ μετατασσόμενον εἰς τήν νέαν (τελευταίαν) ἰδιότητα, κατηγορίαν ἢ εἰδικότητα ἄρχεται ἀπό τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ εἰς τήν νέαν ταύτην ἰδιότητα, κατηγορίαν ἢ εἰδικότητα, ὁ καταβλητέος ὅμως μισθός ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νά εἶναι κατώτερος τοῦ ὁριζομένου διά τῆς παρούσης ὡς ἐλαχίστου τοιούτου διά τούς μισθωτούς τούς διατελοῦντας ἐν τῇ ἰδιότητι, κατηγορίᾳ ἢ εἰδικότητι, ἐξ ἧς ἐγένετο ἢ θά διενεργηθῇ ἡ μετάταξις, τούς ἔχοντας τόν αὐτόν χρόνον ὑπηρεσίας, ὃν διήνυσεν ἐν τῇ αὐτῇ ἰδιότητι, κατηγορίᾳ ἢ εἰδικότητι καί ὁ μετατασσόμενος. Ὁ μισθός οὗτος θά ἐξακολουθήσῃ νά καταβάλληται μέχρι οὗ τό ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἐν τῇ νέᾳ ἰδιότητι, κατηγορίᾳ ἢ εἰδικότητι διανυθέντος χρόνου ὑπηρεσίας ἐλάχιστον ὅριον καταβλητέου μισθοῦ εἶναι ἀνώτερον κατά ποσόν, ὁπότε θά καταβάλληται τό τελευταῖον τοῦτο.

Ἄρθρον 4

Οἱ μισθοί, εἰς οὓς δέν συμπεριλαμβάνεται ἡ χορηγηθεῖσα αὔξησις ἐξ 1ο/ο διά τοῦ ὅρου 11 τῆς ἀπό 22.8.1958 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «περί αὐξήσεως τῶν μισθῶν τῶν ἐπί μισθῷ ἀμειβομένων μισθωτῶν», οἱ καταβαλλόμενοι τήν 31 Δεκεμβρίου 1962 εἰς τό ἐπί μηνιαίαις ἀποδοχαῖς ἀμειβόμενον ἐν γένει προσωπικόν καί ὑπηρετοῦν κατά τήν ὑπογραφήν τῆς παρούσης ἐπί συμβάσει ἐργασίας ὁρίστου χρόνου, τό ὑπαγόμενον εἰς ἀμφοτέρας τάς ἀνωτέρω συλλογικάς συμβάσεις, αὐξάνονται κατά 6ο/ο ἐπί τοῦ μέχρι τῶν δραχμῶν 3.500 τμήματος αὐτῶν. Εἰς τήν προκειμένην αὔξησιν συμψηφίζεται πᾶσα τυχόν αὔξησις ἀποδοχῶν, προερχομένη ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 2 καί 3 τῆς παρούσης, ὡς καί πᾶσα αὔξησις, χορηγηθεῖσα τυχόν οἰκειοθελῶς ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1963 μέχρι τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 5

Τό πάσης φύσεως προσωπικόν, τό προσληφθέν ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1963 καί μεταγενεστέρως,

τὸ μὴ συμπληρῶσαν τὴν δοκιμαστικὴν περίοδον προσωπικόν, ἀσχέτως χρόνου προσλήψεως, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ προσωπικόν, τὸ προσληφθὲν καὶ ὑπηρετοῦν ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, δὲν θὰ δικαιοῦται τῶν ὡς ἄνω αὐξήσεων, ἐντασσόμενον μόνον εἰς τὰ διὰ τῆς παρούσης ἀναπροσαρμοζόμενα ἐλάχιστα ὅρια.

Ἄρθρον 6

Τὰ διὰ τῶν εἰρημένων συλλογικῶν συμβάσεων προσωπικοῦ ἐπιχειρησέων πετρελαίων προβλεπόμενα α) ἐπίδομα ὑπαλλήλων γραφείων ἐγκαταστάσεων, β) εἰδικὸν ἐπίδομα προσωπικοῦ ἀερολιμένων καὶ γ) εἰσφορὰ συσσιτίου, ὑφ' οὓς ὅρους ἰσχύουσι καὶ χορηγοῦνται ταῦτα, ἀναπροσαρμοζόμενα ὁρίζονται ὡς ἀκολούθως:

α) Ἐπίδομα ὑπαλλήλων γραφείων ἐγκαταστάσεων δραχμαὶ 210 μηνιαίως.

β) Εἰδικὸν ἐπίδομα προσωπικοῦ ἐργαζομένου εἰς ἀερολιμένας δι' ἑκάστην ἡμέραν πραγματικῆς ἐργασίας ἐν αὐτοῖς δραχμαὶ 6,40.

γ) Εἰσφορὰ τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὴν παρασκευὴν συσσιτίου δι' ἑκάστην ἡμέραν πραγματικῆς ἐργασίας καὶ κατὰ ἐργαζόμενον ἄτομον δραχμαὶ 7.

Ἄρθρον 7

Εἰς τοὺς ἡμερομισθίους ἐργάτας (ατομβαδόρους κύτους), τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν Δ' κατηγορίαν τοῦ ἄρθρου 5 τῆς ἀπὸ 5.8.1955 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, θὰ καταβάλληται εἰδικὸν ἐπίδομα ἐκ δραχμῆς μιᾶς (1) δι' ἑκάστην ὥραν πραγματικῆς ἀπασχολήσεως των εἰς στοιβασίαν κύτους.

Ἄρθρον 8

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρούσης συμβάσεως οἱ ἐργοδόται, οἱ παρέχοντες ἤδη συμπληρωματικὴν ἰατροφαρμακευτικὴν καὶ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν, δυνάμει τῶν κατὰ τὰ ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ συμπληρώνουν καθ' ὃ μέτρον οὗτοι κρίνουν ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει καὶ κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἐφαρμοσθὲν σύστημα τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην ἰατροφαρμακευτικὴν καὶ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν τοῦ προσωπικοῦ των. Τῆς αὐτῆς φύσεως ὁμοίαν συμπληρωματικὴν περίθαλψιν ὑποχρεοῦνται ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης, ὅπως παρέχωσιν εἰς τὸ προσωπικόν των πάντες οἱ διὰ τῆς παρούσης δεσμευόμενοι ἐργοδόται, οἵτινες δὲν παρέχουν τυχὸν τοιαύτην μέχρι σήμερον.

Ἄρθρον 9

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι ὡς ἔχουσιν ἅπασαι αἱ διατάξεις τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μνημονευομένων συλλογικῶν συμβάσεων, ἐφ' ὅσον ρητῶς δὲν τροποποιοῦνται ἢ καταργοῦνται διὰ τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 10

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἐπικράτειαν ὡς ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ τοιαύτη, δεσμεύουσα τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν μισθωτῶν τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀποκλειομένης τῆς ἐφαρμογῆς οἱασδήποτε ἑτέρας, εἴτε γενικῆς, εἴτε εἰδικῆς, συλλογικῆς συμβάσεως, πλὴν ἐὰν αὕτη εἶναι ἐν τῷ συνόλῳ της εὐνοϊκωτέρα τῆς παρούσης διὰ τοὺς μισθωτούς.

Ἄρθρον 11

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1963 καὶ λήγει τὴν 30ὴν Ἰουνίου 1964. Κατ' ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὴν παροχὴν ηὐξημένης εἰσφορᾶς διὰ τὴν παρασκευὴν συσσιτίου αὕτη ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἢ ἄλλως νομίμου καταθέσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἓν ἐπὶ πλέον, ὅπερ κατατεθήσεται κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ὁ Διευθυντὴς Ἀμοιβῆς Ἐργασίας
τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας

(Ὑπογραφὴ)

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰουνίου 1963

—

45186)7365)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως πληρώματος Υ)Κ «Δακωνία».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 267 τῆς 15 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τὸ ὑπογραφὲν τὴν 30.5.1963 συμφωνητικὸν μεταξὺ ἐκπροσώπων ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς Γενικῆς Ἀκτοπλοΐας τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς Πανελληνίου Ναυτικῆς Ὁμοσπονδίας (Π.Ν.Ο.) καὶ τῶν εἰς ταύτην ὑπαγομένων κλαδικῶν ὀργανώσεων ναυτικῶν, ἤτοι: α) Π.Σ.Α.Θ.Α.Ξ., β) Πανελληνίου Συνδέσμου Οἰκονομικῶν Ἀξιωματικῶν Ε.Ν., γ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Φροντιστῶν Ε.Ν., δ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ναυτῶν, ε) Πανελληνίου Ἑνώσεως Θερμαστῶν Θαλάσσης, στ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Ναυτομαγείρων Ε.Ν., ζ) Πανελληνίου Ἑνώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν. καὶ η) Πανελληνίου Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Τροφαδοσίας Ε.Ν., ἰδόντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει σήμερον, ἀποφαίζομεν:

1) Κυροῦμεν τὸ ὑπογραφὲν τὴν 30ὴν Μαΐου 1963 συμφωνητικὸν μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐφοπλιστῶν καὶ ναυτικῶν, διὰ τοῦ ὁποίου συνεφωνήθη μεταξὺ τῶν συμβληθέντων μερῶν, ὅπως διὰ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ ὑπερωκεανείου «Δακωνία» νηολογίου Ἄνδρου 295 ἰσχύσῃ ἡ συλλογικὴ σύμβασις τοῦ πληρώματος τοῦ Υ)Κ «Ἀρκαδία», ἡ ὑπογραφεῖσα τὴν 1.4.1962 καὶ κυρωθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 40925)3623)20.

6.1962 αποφάσεως μας (Φ.Ε.Κ. 233 Β)1962)(*).

2) Η Ισχύς της εν λόγω συλλογικής συμβάσεως διά το πλήρωμα του Υ)Κ «Λακωνία» αρχεται από της ημερομηνίας εκδόσεως του πρώτου ναυτολογίου αυτού (24 Μαρτίου 1663) και λήγει κατά την λήξιν της διά το Υ)Κ «Αρκαδία», ήτοι την 31.12.1964.

3) Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 11 Ιουνίου 1963

Εν Πειραιεί σήμερον την 20ην Μαΐου 1963 οι κάτωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν η Γενική Ατμοπλοία της Ελλάδος Α.Ε. (κλάδος πρακτορεύσεως), εκπροσωπουμένη παρά των Ιωάννου Λυγίζου και Δημητρίου Παρθενοπούλου, ειδικώς προς τούτο εξουσιοδοτημένων, αφ' ετέρου δε οι :

1) Ηλίας Κροκιδάς, πρόεδρος Πανελληνίου Συνδέσμου Αξιωματικών Ασυρμάτου Θ.Α.Ξ.

2) Αθανάσιος Βαλάσης, γενικός γραμματεύς Πανελληνίου Συνδέσμου Οικονομικών Αξιωματικών Ε.Ν.

3) Κίμων Μαλαταράς, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Φροντιστών Ε.Ν.

4) Δημήτριος Μπενετάτος, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτών Ε.Ν.

5) Γεώργιος Κουκλιάδας, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στέφενσον».

6) Κωνστ. Χατζηθεοδώρου, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτομαγείρων Ε.Ν. «Ο Άγιος Σπυρίδων».

7) Χρήστος Μαρινάκης, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν.

8) Δημ. Βελισσαράτος, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Προσωπικού Τροφοδοσίας Ε.Ν.

9) Μάνθος Πετρουλής, γενικός γραμματεύς Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας, εκπροσωπούντες νομίμως εν προκειμένω τους ανωτέρω αναφερομένας κλαδικάς οργανώσεις και την εν Πειραιεί εδρεύουσαν αναγνωρισμένην οργάνωσιν «Πανελλήνιος Ναυτική Ομοσπονδία», εις την δύναμιν της οποίας υπάγονται καταστατικώς άπαντα τα ανωτέρω ανεγνωρισμένα επαγγελματικά σωματεία και ειδικώς εξουσιοδοτημένοι, συνελθόντες όπως κοινή συμφωνία ορίσωμεν το μισθολόγιον και τους λοιπούς εν γένει όρους εργασίας του εξ Ελλήνων ναυτικών πληρώματος του υπό την πρακτόρευσιν της μνησθείσης Εταιρείας τελούντος υπερωκεανείου «Λακωνία», συμφωνηθέν, όπως από της έναρξεως ναυτολογίου του εφαρμοσθή και διά το εν λόγω υπερωκεάνειαν ή από 1 Απριλίου 1962 συλλογική σύμβασις του υπερωκεανείου «Αρκαδία»(**) μέχρι λήξεως αυτής, ήτοι μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1964.

Η παρούσα συνετάγη και υπεγράφη ως κατωτέρω εις τριπλούν. Εκ των τριών αντιτύπων ανά εν έλαβον τα συμβληθέντα μέρη και το τρίτον θέλει κατατεθή εις το Υπουργείον Εμπορικής Ναυτιλίας προς έγκρισιν.

Οι συμβαλλόμενοι

Διά την Γενικήν Ατμοπλοΐαν της Ελλάδος Α.Ε.

(Κλάδος πρακτορεύσεων)

Ιωάννης Λυγίζος, Δημήτριος Παρθενόκουλος

Διά την Πανελλήνιον Ναυτικήν Ομοσπονδίαν και τας κάτωθι κλαδικάς οργανώσεις :

1) Διά τον Πανελλήνιον Σύνδεσμον Αξιωματικών Ασυρμάτου Θ.Α.Ξ.

Ο πρόεδρος

Ηλίας Κροκιδάς

2) Διά τον Πανελλήνιον Σύνδεσμον Οικονομικών Αξιωματικών Ε.Ν.

Ο γενικός γραμματεύς

Αθανάσιος Βαλάσης

3) Διά την Πανελλήνιον Ένωσιν Φροντιστών Τροφοδοσίας Ε.Ν.

Ο πρόεδρος

Κίμων Μαλαταράς

4) Διά την Πανελλήνιον Ένωσιν Ναυτών Ε.Ν.

Ο πρόεδρος

Δημήτριος Μπενετάτος

5) Διά την Πανελλήνιον Ένωσιν Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στέφενσον».

Ο πρόεδρος

Γεώργιος Κουκλιάδας

6) Διά την Πανελλήνιον Ένωσιν Ναυτομαγείρων Ε.Ν. «Ο Άγιος Σπυρίδων».

Ο πρόεδρος

Κωνστ. Χατζηθεοδώρου

7) Διά την Πανελλήνιον Ένωσιν Θαλαμηπόλων Ε.Ν.

Ο πρόεδρος

Χρήστος Μαρινάκης

8) Διά την Πανελλήνιον Ένωσιν Προσωπικού Τροφοδοσίας Ε.Ν.

Ο πρόεδρος

Δημήτριος Βελισσαράτος

9) Ο γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας.

Μάνθος Πετρουλής

75604)16394)59)1963 Απόφ. Υπουργών Εργασίας και Εσωτερικών

Περί εγκρίσεως Εσωτερικού Κανονισμού Εργασίας εργατοτεχνικού προσωπικού Δήμου Αθηναίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 262 της 13 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν :

1) Το από 9.11.1959 έγγραφον του Δήμου Αθηναίων.

2) Τας διατάξεις των άρθρων 1, 2 και 12 του ν. δ)τος 3789)1957 «περί τροποποιήσεως κα

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1004

(**) ΕΕΔ 21, σελ. 1004.

συμπληρώσεως ενίων διατάξεων της εργατικής νομοθεσίας».

3) Τα άρθρα 3 και 6 του από 17.6.1937 β. δ)τος περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί Εργατικής Εστίας διατάξεων.

4) Το από 24.6.1958 εκδοθέν β. δ)γμα εις εκτέλεσιν του ν.δ. 3789)1957.

5) Το από 18.12.1962 πρακτικόν του Τμήματος Κανονισμών του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, αποφασίζομεν :

Κυρούμεν την υπ' αριθ. 305)1959 απόφασιν του Δημοτικού Συμβουλίου Αθηναίων, αφορώσαν εις την ψήφισιν Γενικού Κανονισμού Εργασίας εργατοτεχνιτών και ημερομισθίων υπαλλήλων του Δήμου υπο τας εν αυτή τροποποιήσεις, έχουσαν ούτω :

Δημοτικόν Συμβούλιον Αθηναίων
Συνεδρίασις 9η της 24.4.1959

Α π ό σ π α σ μ α

Της υπ' αριθ. 305 πράξεως περί εγκρίσεως Κανονισμού Εργασίας των εργατοτεχνιτών και ημερομισθίων υπαλλήλων του Δήμου.

Δήμαρχος : Π. Κατσώτας
Πρόεδρος : Φ. Θεοδωρόπουλος
Γραμματεύς : Μ. Σταμούλης

Παρόντες Σύμβουλοι :

Ε. Σπηλιομήλιου, Γ. Βάος, Ν. Γεωργουλόπουλος, Κ. Γρηγορίου, Ε. Δαράκη, Ι. Δουλγεράκης, Α. Λρέττας, Π. Λρίτσας, Γ. Κακανιάς, Λ. Μαγριπλής, Ι. Μανούσακης, Λ. Μπακομιχάλης, Ι. Νικολόπουλος, Γ. Ξυνός, Θ. Παπαμαντέλος, Ε. Πέγκος, Λ. Ταΐντος, Ε. Φιλιππάκη.

(Οι απουσιάζοντες εκλήθησαν νομίμως διά της από 18.4.1959 προσκλήσεως).

Π ρ ό ε δ ρ ο ς. Εισάγεται εκ της ημερησίας διατάξεως και του υπ' αριθ. 10 θέματος αυτής «περί εγκρίσεως Κανονισμού Εργασίας των εργατοτεχνιτών και ημερομισθίων υπαλλήλων του Δήμου» το υπ' αριθ. 147133)1958 δημαρχ. έγγραφον, συνοπτόμενον τη παρούση.

Η επί του Οργανισμού Επιτροπή εισηγείται την έγκρισιν. Συμφωνείτε ;

Φ ω ν α ί : Εγκρίνεται.

Το Δημοτικον Συμβούλιον

Έχον υπ' όψιν : 1) Την υπ' αριθ. 010)1959 πράξιν του, δι' ής παρέπεμψε την ανωτέρω υπόθεσιν εις την εκ Δημοτικών Συμβούλων Επιτροπήν προς μελέτην και εισήγησιν.

2) Την από 16.2.1959 εισήγησιν της ως άνω Επιτροπής, έχουσαν ούτω :

Εισηγούμεθα την έγκρισιν του ως άνω Οργανισμού (Κανονισμού) Εργασίας εργατοτεχνιτών και ημερομισθίων υπαλλήλων του Δήμου ως συμφώνου προς την κειμένην νομοθεσίαν, ως το ν.δ. 3789)1957 Ι. Ευαγγελίδης, Οδ. Παπαμαντέλος, Θ. Παπαμαντέλος, Ι. Παπαθεοδώρου και

Αποδεχόμενον ταύτην

Αποφαίνεται ομοφώνως

Εγκρίνει τον Κανονισμόν Εργασίας των εργατοτεχνιτών και ημερομισθίων υπαλλήλων του Δήμου, έχοντα ως ακολούθως :

Γενικός Κανονισμός Εργασίας εργατοτεχνιτών και ημερομισθίων υπαλλήλων Δήμου Αθηναίων

Άρθρον 1

Εις τας διατάξεις του παρόντος Κανονισμού υπάγεται απαν το εργατοτεχνικόν και λοιπόν ημερομίσθιον προσωπικόν του Δήμου, το προσλαμβανόμενον κατά τας διατάξεις του άρθρου 43 του νόμου 1726)1951, ως τούτο τροποποιηθή υπό του άρθρου 19 του νόμου 2262 1952.

Άρθρον 2

Το ανωτέρω προσωπικόν συνδέεται μετά του Δήμου διά συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου.

Άρθρον 3

Η διάρκεια της συμβάσεως, εφ' όσον δεν ορίζεται μικροτέρα εν τη δημορχιακή αποφάσει της προσλήψεως έκαστου εργατοτεχνίτου ή ημερομισθίου, τυγχάνει ετησία, ακολουθούσα την ισχύν εκάστης πράξεως του Δημοτικού Συμβουλίου, της ανανιτώσης τα διάφορα συνεργεία του Δήμου.

Άρθρον 4

Το ημερομίσθιον του εν λόγω προσωπικού καθορίζεται κατ' ειδικότητας διά της συνιστώσης τα συνεργεία αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου.

Η πληρωμή των ημερομισθίων διενεργείται εις το τέλος εκάστου δεδουλευμένου δεκαπενθημέρου, ήτοι την 1ην και 16ην εκάστου μηνός.

Άρθρον 5

Εις τους εκ του ανωτέρω προσωπικού εργαζομένους και τας Κυριακάς ή κατά τας υπό του νόμου ωρισμένας εξαιρεσίμους ημέρας παρέχεται προσαύξησις 75ο)ο επί του βασικού ημερομισθίου. Εξαιρέσιμοι ημέραι του έτους είναι ή 25η Μαρτίου, ή Δευτέρα του Πάσχα, ή 1η Μαΐου, ή 28η Οκτωβρίου και ή 25η Δεκεμβρίου. Εκ τούτων κατά την 1ην Μαΐου και 28 Οκτωβρίου ή απασχόλησις του προσωπικού τούτου απόκειται αποκλειστικώς εις την διακριτικήν εξουσίαν του Δήμου. Το ημερομίσθιον κατά τας πέντε ώς άνω εξαιρεσίμους ημέρας καταβάλλεται άνευ ετέρας προσαυξήσεως και εις τους μη απασχοληθέντας κατ' αυτάς εκ λόγων μη οφειλομένων εις τούτους.

Άρθρον 6

Εις τους παρέχοντας νυκτερινήν εργασίαν εν όλω ή εν μέρει παρέχεται προσαύξησις 25ο)ο επί του βασικού ημερομισθίου διά το τμήμα εκείνο της εργασίας της εμπιπτούσης εις τον χρόνον της νυκτός. Χρόνος νυκτερινής εργασίας λογίζεται ο από της 22 νυκτερινής ώρας μέχρι της 6ης πρωϊνής της επομένης ημέρας τοιούτος.

Άρθρον 7

Το εργατοτεχνικόν προσωπικόν των συνεργεί-

ων ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν ὀκταώρου ἡμερησίας ἐργασίας, τὸ δὲ λοιπὸν ἡμερομίσθιον προσωπικὸν (ὑπαλληλικὸν) ἀκολουθεῖ τὸ ὡράριον ἐργασίας τῶν μονίμων ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου. Αἱ ὧραι ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐργασίας τῶν ἐν ἑκάστῳ συνεργείῳ ὑπηρετούντων καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δημάρχου.

Ἄρθρον 8

Ἅπαν τὸ προσωπικὸν ἅμα τῇ συμπληρώσει ἐνιαυσίου ὑπηρεσίας δικαιοῦται καθ' ἑκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος τῆς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 προβλεπομένης ἀδείας.

Ἄρθρον 9

Ἡ ἀνωτέρω ἄδεια χορηγεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δημάρχου κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἢ καὶ αὐτεπαγγέλτως. Ὁ Δήμαρχος διατηρεῖ τὸ δικαίωμα μεταβολῆς τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἀδείας, ὁσάκις τοῦτο ἐπιβάλλει ὑπηρεσιακὴ ἀνάγκη.

Ἄρθρον 10

Οἱ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ ἀσθενοῦντες μετὰ δεκαήμερον τουλάχιστον παροχὴν ἐργασίας καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀσθένεια των βεβαιωθῇ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διατηροῦσι τὴν ἀξίωσίν των ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 Α.Κ.

Ἡ συνεπείᾳ τούτου ἀπουσία τοῦ ἀσθενοῦντος θεωρεῖται ὡς ἀναρρωτικὴ ἄδεια καὶ οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔχει ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τῆς κανονικῆς ἀδείας του.

Ἄρθρον 11

Ὁ χρόνος, δι' ὃν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διατηρεῖται ἡ ἐπὶ τὸ ἡμερομίσθιον ἀξίωσις, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸν μῆνα, ἐὰν ἡ ἀσθένεια ἐπῆλθε μετὰ ἓν τουλάχιστον ἔτος ἐργασίας, τὸν ἥμισυ δὲ μῆνα εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν. Ποσὰ καταβληθέντα ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸν ἀσθενῆ ἐκπίπτονται ἐκ τῶν δικαιουμένων ἡμερομισθίων. Εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὁ Δῆμος καταβάλλει πλήρες τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καταβολὴ ἐπιδόματος ἀποδεικνύεται διὰ τῆς μερίμνης τοῦ δικαιούχου προσαγωγῆς ὑπηρεσιακοῦ σημειώματος τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ τούτου Ὀργανισμοῦ ἀναγράφοντος τὸ καταβληθὲν αὐτῷ χρηματικὸν ποσόν.

Ἄρθρον 12

Μετὰ 15θήμερον ἀπὸ τῆς ἐκπνοῆς τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὁριζομένου χρόνου διατηρήσεως τῆς ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου ἀξιώσεως καὶ ἐφ' ὅσον ἡ λόγῳ ἀσθενείας ἀπουσία τοῦ ἐργατοτεχνίτου ἢ ὑπαλλήλου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας συνεχίζεται ἡ μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ Δήμου σύμβασις ἐργασίας θεωρεῖται αὐτοδικαίως λελυμένη. Ἐὰν ὑπερβῇ τὸν μῆνα δι' ὑπηρετοῦντας μέχρι 4 ἐτῶν, τοὺς τρεῖς μῆνας ἀπὸ 4 μέχρι καὶ 10 ἐτῶν καὶ τοὺς 4 μῆνας διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας ἀπὸ 10 - 15 ἐτῶν καὶ τοὺς 6 μῆνας διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας ὑπὲρ τὴν 15ετίαν.

Ἄρθρον 13

Πειθαρχικὰ παραπτώματα θεωροῦνται :

1) Ἡ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἢ ἐκτὸς αὐτῆς ἀναξία ἢ ἀναξιοπρεπὴς διαγωγή.

2) Ἡ μέθη καὶ ἡ χαρτοπαιξία κατ' ἐργασίμους ὥρας.

3) Ἡ ραθυμία, ἡ ἀμέλεια, ὡς καὶ ἡ ἀτελὴς ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας.

4) Ἡ μὴ προσήκουσα συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς προϊσταμένους καὶ λοιποὺς συναδέλφους.

5) Ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ ἀφαίρεσις καὶ ἡ λόγῳ ἀσυνηθοῦς χρήσεως φθορὰ πράγματος ἀνήκοντος εἰς τὸν Δῆμον.

6) Ἡ ἀμέλεια, ἡ μὴ συμμόρφωσις πρὸς τὰς διαταγὰς τῆς ὑπηρεσίας.

7) Ἡ ἀνεπάρκεια ἢ ἡ ἀκαταλληλότης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων.

8) Πᾶσα ἐν γένει δι' ὑπαιτίου πράξεως ἢ παραλείψεως παράβασις τοῦ καθήκοντος.

Ἄρθρον 14

Πειθαρχικαὶ ποιναὶ εἶναι :

1) Προφορικὴ ἢ ἔγγραφος παρατήρησις ἢ ἐπίπληξις.

2) Πρόστιμον μέχρι ποσοστοῦ 25ο/ο τοῦ ἡμερομισθίου, περιχωμένον εἰς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν.

3) Προσωρινὴ ἀπόλυσις μέχρι 10 ἡμερῶν ἐν συνόλῳ καθ' ἑκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος καὶ

4) Ὁριστικὴ ἀπόλυσις ἐπιβάλλεται διὰ σπουδαῖον λόγον ἢ ἐφ' ὅσον ὁ διωκόμενος ὑπέπεσεν ἐντὸς πενταετίας εἰς τέσσαρας πειθαρχικὰς ποινὰς ἢ τρεῖς, ἐξ ὧν ἡ μία τουλάχιστον προσωρινῆς ἀπολύσεως, θεωρουμένου τούτου ὡς σπουδαίου λόγου.

Ἄρθρον 15

Αἱ ποιναὶ ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Δημάρχου κατόπιν ἐγγράφου ἀναφορᾶς τῆς Ὑπηρεσίας εἰς ἣν ὑπηρετεῖ ὁ διωκόμενος. Ἐν τῇ ἀναφορᾷ δέον νὰ ἐκτίθενται σαφῶς καὶ συγκεκριμένως τὰ λαβόντα χώραν παραπτώματα.

Ἄρθρον 16

Ἡ λύσις τῆς σχέσεως ἐργασίας ἐπέρχεται :

α) Διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ ἐργαζομένου.

β) Διὰ τῆς παρόδου δέκα πέντε συνεχῶν ἡμερῶν αὐθαιρέτου ἀπουσίας.

γ) Διὰ τῆς παρόδου τῆς κατ' ἄρθρον 12 ἀπουσίας.

Ἄρθρον 17

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παόντος Κανονισμοῦ ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ ἐγκρίσεώς του κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Ἐσωτερικῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἀπριλίου 1963

—

38075)Σ. 410)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν,

Αντικρυστών και Υπαλλήλων Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 212 της 17 Μαΐου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις του άρθρου 7 του ν. δ)τος της 20)26.6.1936 «περί ιδρύσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών και Μεσιτών».

2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 767)12.3.1963 αναφοράς του ως άνω Ταμείου.

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 101)18.4.1963 συνεδρίασιν αύτου της 1Β' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως τό εδάφιον α' της παραγράφου 5 του άρθρου 16 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών τροποποιηθή ως εξής:

Αί από 1.1.1963 καταβαλλόμεναι συντάξεις δι' απάσας τας κατηγορίας συνταξιούχων, δικαιοδόχων και βοηθηματούχων δέν είναι δυνατόν να είναι μικρότεραι του ποσού των δραχμών 1.000.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Μαΐου 1963

—

54640)3149)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 12) 1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού εμπορικών καταστημάτων άπασης της χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 287 της 28 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3230)1955, ως ετροποποιήθησαν από του ν.δ. 3755)1957. 2) Την υπ' αριθ. 12)1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του επί της πωλήσεως προσωπικού, ως και των ταμιών των εμπορικών καταστημάτων άπασης της χώρας», δι' ής μετερρυθμίσθη μετ' έφεσιν η υπ' αριθ. 15)1963 όμοία του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, επί της αυτής υποθέσεως, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 12) 1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του επί της πωλήσεως προσωπικού, ως και των ταμιών των εμπορικών καταστημάτων άπασης της χώρας», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδος αφ' ενός και αφ' ετέρου των Εμπορικών Συλλόγων Αθηνών - Πειραιώς και Θεσσαλονίκης, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«1) Αί διατάξεις της παρούσης αφορώσι το επί της πωλήσεως προσωπικόν, ήτοι πωλητάς και πωλητρίας, συσκευαστάς και συσκευαστρίας και τους ταμίας άρρενας και θηλείς, τους διενεργούντας τας εισπράξεις εντός του καταστήματος, των καθ' άπασαν την χώραν εμπορικών καταστημάτων και πρατηρίων, ήτοι: α) Καταστημάτων πωλήσεως ανδρικών, γυναικείων και παιδικών ειδών αμφιέσεως, υφασμάτων, έτοίμων ενδυμάτων, ειδών πολυτελείας, γουναρικών, πανικών, ψιλικών, αθλητικών ειδών, ταπήτων, πίλων, χειροτεχνημάτων και καπνοτεχνημάτων, βαπτιστικών, ύλικών ραπτών, νημάτων εν γένει, ραπτομηχανών, παιγνιδίων και ειδών καπνιστού (πλην περιπτέρων και πρατηρίων πωλήσεως σιγαρέττων). β) Αδαμαντοπωλείων, χρυσοχοείων, κοσμηματοπωλείων εν γένει και ωρολογοπωλείων. γ) Καταστημάτων πωλήσεως οπτικών και φωτογραφικών ειδών. δ) Καταστημάτων πωλήσεως χημικών εν γένει προϊόντων, χειρουργικών ειδών, ειδών νοσοκομείου, οδοντιατρικής και υγειονομικού ύλικού εν γένει. ε) Φαρμακεμπορείων, χρωματοπωλείων, αρωματοπωλείων, μυροπωλείων και καταστημάτων πωλήσεως καλλυντικών ειδών. στ) Καταστημάτων πωλήσεως αυτοκινήτων και ελαστικών, παδηλάτων, μοτοποδηλάτων, παιδικών αμαξών και ειδών εν γένει αυτοκινήτων (πλην πρατηρίων βενζίνης). ζ) Καταστημάτων πωλήσεως σιδηρικών, υαλικών, ειδών και σκευών οικιακής χρήσεως, ειδών κιγκαλερίας, ειδών κυνηγίου και αλιείας, ηλεκτρικών ειδών και ειδών φωτισμού εν γένει, ειδών εκ κρυστάλλου και κατεργασμένων μετάλλων, μηχανών, μηχανημάτων και εργαλείων εν γένει, κλινών και ειδών κλινοστρωμνής, δερμάτων, δερματίνων ειδών, ειδών και προϊόντων υποδηματοποιίας και ειδών ταξιδίου. η) Ανθοπωλείων και καταστημάτων πωλήσεως τζαμιών, κρυστάλλων, καθρεπτών και κορνιζών. θ) Καταστημάτων πωλήσεως χάρτου, γραφικής ύλης και ειδών εκ χάρτου, γραμματοσήμων, κάρτ - ποστάλ, εικόνων, σημαιών, αντικειμένων τέχνης, βιβλίων και ειδών βιβλιοδετικής, γραφομηχανών, αριθμομηχανών κλπ., ι) Καταστημάτων πωλήσεως ειδών επιπλοποιίας, υδραυλικών ειδών, καλοριφέρ, ειδών υγιεινής και ειδών διακοσμήσεως, ια) Συλλογικών καταστημάτων εν γένει και ιβ) Καταστημάτων πωλήσεως ραδιοφώνων, γραμμοφώνων, μουσικών οργάνων και οργάνων εφαρμογής ηλεκτρισμού.

2) Τά κατώτατα όρια βασικών μισθών των περί ών η παρούσα μισθωτών καθορίζονται από 10 Δεκεμβρίου 1962 ως ακολούθως:

Α' Άρρενες

Από της συμπληρώσεως του 11ου μέχρι συμπληρώσεως του 15ου έτους της ηλικίας δραχμαί 900.

Από της συμπληρώσεως του 15ου μέχρι συμπληρώσεως του 17ου έτους της ηλικίας δραχμαί 1045.

Από της συμπληρώσεως του 17ου μέχρι συμπληρώσεως του 19ου έτους της ηλικίας δραχμαί 1155.

Μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους της ηλικίας ο μισθωτός θεωρείται υπάλληλος, η δε μισθοδοσία αύτου καθορίζεται αναλόγως των έτών της παρά τω αύτω ή διαφόρως εργοδόταις

ομοειδούς υπηρεσίας του, από της συμπληρώσεως του 19ου έτους της ηλικίας του, ως ακολούθως:

Έτη υπηρεσίας:	Δραχμαί
Κατά το 1ον	1.350
» » 2ον	1.450
» » 3ον και 4ον	1.550
» » 5ον και 6ον	1.650
» » 7ον και 8ον	1.800
» » 9ον και 10ον	1.950
» » 11ον και 12ον	2.100
» » 13ον και 14ον	2.250
» » 15ον και 16ον	2.400
» » 17ον και 18ον	2.500
» » 19ον και 20ον	2.700

Δι' έκαστον πέραν των 20 έτών συμπεπληρωμένον έτος υπηρεσίας το ως άνω τελευταίον χιλιάκιον βασικού μισθού των δραχμών 2.700 αύξάνεται κατά ποσόν δραχμών 60 μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 3.300.

Β' Θήλεις

Από της συμπληρώσεως του 14ου μέχρι συμπληρώσεως του 15ου έτους της ηλικίας δραχμαί 825.

Από της συμπληρώσεως του 15ου μέχρι συμπληρώσεως του 17ου έτους της ηλικίας δραχμαί 935.

Από της συμπληρώσεως του 17ου μέχρι συμπληρώσεως του 19ου έτους της ηλικίας δραχμαί 1.155.

Μετά την συμπλήρωσιν του 19ου έτους της ηλικίας ή μισθωτός θεωρείται ύπάλληλος, ή δε μισθοδοσία αύτης καθορίζεται αναλόγως των έτών πσρά τω αύτω ή διαφορους εργοδότας, ομοειδούς της από της συμπληρώσεως του 19ου έτους της ηλικίας υπηρεσίας, ως ακολούθως:

Έτη υπηρεσίας:	Δραχμαί
Κατά το 1ον	1.350
» » 2ον	1.450
» » 3ον και 4ον	1.550
» » 5ον και 6ον	1.650
» » 7ον και 8ον	1.800
» » 9ον και 10ον	1.900
» » 11ον και 12ον	2.000
» » 13ον και 14ον	2.100
» » 15ον και 16ον	2.200
» » 17ον και 18ον	2.310
» » 19ον και 20ον	2.420

Δι' έκαστον πέραν των 20 έτών συμπεπληρωμένων έτος υπηρεσίας το ως άνω τελευταίον χιλιάκιον βασικού μισθού των δραχμών 2.420 αύξάνεται κατά ποσόν δραχμών 50 μέχρι συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 2.920.

3) Τα υπό της προηγουμένης παραγράφου καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών, αφορώντα μισθωτούς καταστημάτων λειτουργούντων είς πόλεις και κωμοπόλεις πληθυσμού άνω των 15.000 κατοίκων, μειούνται κατά ποσοστόν 7 ο/ο διά τους απασχολουμένους είς πόλεις και κωμοπόλεις μικροτέρων πληθυσμού.

4) Τα εν παραγράφω 2 καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών αύξάνονται δι' επιδόματος γάμου εκ δραχμών 150 μηνιαίως. Το επίδομα τούτο, παρεχόμενον διά την σύζυγον, εφ' όσον αύτη δεν εργάζεται, παύει χορηγούμενον εν περιπτώσει χηρείας ή διαζυξεως.

5) Εις τας διατάξεις της παρούσης υπάγονται και οι διά μικτού συστήματος (μισθός και ποσοστά) ή επι ποσοστοίς μόνον αμειβόμενοι μισθωτοί.

Το προϊόν της αμοιβής τούτων εκ των εφαρμοζομένων ως άνω συστημάτων δεν δύναται να είναι κατά μήνα κατώτερον των υπό της παρούσης καθοριζομένων αποδοχών (βασικός μισθός και επιδόματα).

6) Εφ' όσον κατ' εφαρμογην των διατάξεων του άρθρου 13 § 3 εδάφ. γ' του π.δ/τος της 8/13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί χρονικών ορίων κλπ» κατά το χρονικόν διάστημα από 20 Δεκεμβρίου μέχρις 6 Ιανουαρίου εκάστου έτους και κατά την προ του Πάσχα εβδομάδα οι μισθωτοί απασχολούνται πέραν του συνήθους ωραρίου εργασίας αύτων, ο πρόσθετος καταβαλλόμενος είς τούτους μισθός του μηνός Δεκεμβρίου και του μηνός, είς ον αντιστοιχεί το Πάσχα, προσαυξάνεται αντιστοίχως κατά ποσοστόν 8 ο/ο και 5 ο/ο.

Εργοδόται, καταβάλλοντες εως δώρο Χριστουγέννων και Πάσχα ποσά ανώτερα των οριζομένων υπό των οικείων περί παροχής δώρου υπουργικών αποφάσεων, δύνανται να συμψηφίσωσιν είς την επί πλέον διαφοράν τα ποσά των ως άνω εξ 8 ο/ο και 5 ο/ο προσαυξήσεων.

7) Εις τους περί ων η παρούσα μισθωτούς χορηγείται εν περιπτώσει γάμου άδεια μετ' αποδοχών εκ τριών εργασίμων ημερών. Η άδεια αύτη είναι άσχετος και δεν συμψηφίζεται προς την προβλεπομένην υπό του ά.ν. 539/1945.

8) Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δεν δύνανται να μειωθώσιν. Ωσαύτως δεν δύνανται να μεταβληθώσι τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκώτεροι όροι.

9) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 10.12.1962. Αι εκ της αναδρομικότητος προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται να εξοφληθούν είς εξ (6) ισοποσους μηνιαίας δόσεις, της πρώτης καταβληθησομένης εντός του μηνός Ιουλίου ε.έ.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 27 Ιουνίου 1963

24310/1963 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 11/1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών χαρτοποιίας χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 288 της 28 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της

παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 11)7.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας ἁπάσης τῆς χώρας», β) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατ' ἄρθρον 2 παραγράφου 2 ἐδ. β' τοῦ ν.δ. 3755)1957 Τμήματος ἀμοιβῆς καὶ ὅρων ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 27 Ἰουνίου 1963, καὶ 4) τὸ γεγονὸς ὅτι:

α) Διὰ τῆς ὑπὸ τῆς ὡς εἴρηται διαιτητικῆς ἀποφάσεως παρέχονται αὐξήσεις ἐπὶ τῶν ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις Λίγιου καὶ Πατρῶν εἰς ποσοστὰ ὑψηλότερα τῶν ἐπιτρεπομένων ὑπὸ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐπιδιώκει τὴν διατήρησιν τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἤτοι τὴν διατήρησιν σταθερᾶς τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος τόσον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς διατηρήσεως τῆς ὑφισταμένης ἰσοτιμίας πρὸς τὰ συναλλάγματα ἐξωτερικοῦ.

Κατὰ τὴν ἐπιδίωξιν ταύτην ἡ Κυβερνησις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰς ἐκ τῶν δημιουργουμένων πληθωριστικῶν πιέσεων ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτῆς προγράμματος ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος διὰ τῆς λήψεως μέτρων, δι' ὧν περιορίζονται τὰ εἰσοδήματα τὰ δημιουργοῦντα ζήτησιν καταναλωτικῶν ἀγαθῶν. Ἀντίθετος πολιτικὴ ἐπιτρέπουσι τὴν αὔξησιν τῶν εἰσοδημάτων πέραν τῶν ὁρίων, ἅτινα ἐπιτρέπει ἡ αὔξησις τοῦ ἐθνικοῦ προϊόντος καὶ ἡ αὔξησις τῆς ἀτομικῆς ἢ ὁμαδικῆς παραγωγικότητος, θὰ προκαλέσῃ διατάραξιν τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἀνατροπὴν τοῦ ρυθμοῦ ἐκτελέσεως τοῦ οἰκονομικοῦ προγράμματος καὶ θὰ ὁδηγήσῃ εἰς μείωσιν τῶν πραγματικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων.

Ἐν προκειμένῳ προκύπτει ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐχορηγήθησαν αὐξήσεις εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐργοστασίων Λίγιου καὶ Πατρῶν, ἀνερχόμεναι εἰς ὡρισμένας κατηγορίας εἰς ποσοστὰ κυμαινόμενα μεταξὺ 15 - 20)ο, ἐνῷ κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς προηγουμένης ρυθμίσεως χρονικὸν διάστημα ὁ τιμάριθμος ηὐξήθη μόνον κατὰ δο)ο περίπου.

Ἀντιθέτως αἱ παρεχόμεναι αὐξήσεις εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐργοστασίων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἀνέρχονται εἰς ποσοστὰ 2 - 4 ο)ο κατὰ μέσον ὅρον.

β) Ἀλλὰ πέραν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀντίκειται ὡς πρὸς τὰς παρεχομένας αὐξήσεις εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις Λίγιου - Πατρῶν εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, καθ' ἃ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἐξετέθη, αὕτη ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις δημιουργεῖ ἀνατροπὴν τῶν ὑφισταμένων ὅρων συναγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν ἐπιχειρήσεων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ἀφ' ἑνὸς καὶ Λίγιου - Πατρῶν ἀφ' ἑτέρου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ὑφιστάμενος πρὸ τῆς ἀποφάσεως διαφορισμὸς τῶν ἡμερομισθίων ἀτηρίζεται εἰς τὰς ηὐξημένας δαπάνας τῶν ἐπαρχιακῶν ἐπιχειρήσεων α) ἐκ τῶν μεταφορῶν ὡρισμένων πρώτων ὑλῶν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς ἐπαρχίας καὶ ἐκ τῶν μεταφορῶν τῶν ἑτοίμων προϊόντων εἰς τὰς κυριωτέρας ἀγορὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ εἰδικώτερον τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ καὶ β) ἐκ τῆς ἀναγκαίας διατηρήσεως ηὐξημένου προσωπικοῦ πρακτορεύσεως καὶ ἐμπορίας τῶν προϊόντων αὐτῶν.

γ) Προκειμένου περὶ τῶν ὁδηγῶν χαρτοποιητικῶν μηχανῶν ἡ ἀπόφασις ὁρίζει διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἡμερομίσθιον δραχμῶν 86. Τοῦτο πραττόμενον ἡ ἀπόφασις ἀγνοεῖ τὴν σημαντικὴν θέσιν, ἣν κατέχουν οἱ ὁδηγοὶ χαρτοποιητικῶν μηχανῶν εἰς τὰ ἐργοστάσια χαρτοποιΐας καὶ τὸ ὕψος τῶν ἀμοιβῶν, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς καταβάλλονται εἰς αὐτοὺς ἀμοιβῶν.

Ἐξ ὅλων πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀντίκειται ἡ ἀπόφασις εἰς τὴν κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν ἑκάστης κατηγορίας ἀνάλογος τῆς συμβολῆς αὐτῆς εἰς τὸ ἔργον τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καὶ συνεπῶς δὲν νὰ τροποποιηθῇ κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ ὁριζόμενα, ἀποφαίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 11)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας ἁπάσης τῆς χώρας», κοινοποιηθεῖσαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 8ην Ἰουνίου 1963, ἧς τὸ κείμενον τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔχει ὡς ἀκολούθως:

1. Τὰ κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν ἐργοστασίων χαρτοποιΐας ἁπάσης τῆς χώρας καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Α'. Διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

1) Νεοπροσλαμβανόμενοι, μὴ ἔχοντες τὰς προϋποθέσεις ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἄρρενες δραχμαὶ 50, θήλεις δραχμαὶ 40.

2) Οἱ αὐτοί, ἄρρενες, ἔχοντες συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, δραχμαὶ 59. Θήλεις, ἔχουσαι συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἢ τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀσχέτως προϋπηρεσίας, δραχμαὶ 49.

3) Οἱ ἔχοντες τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις ἡλικίας καὶ ὑπηρεσίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους ὑπηρεσίας εἰς τὸν κλάδον τῆς χαρτοποιΐας, ἄρρενες δραχμαὶ 63, θήλεις δραχμαὶ 47.

4) Ὁδηγοὶ χαρτοποιητικῶν μηχανῶν δραχμαὶ 100.

5) Ὁδηγοὶ βοηθητικῶν μηχανῶν (καλλάνδρας, χρισσάρας, περιτυλικτικῶν μηχανῶν καὶ κοπτικῶν μηχανῶν) δραχμαὶ 75.

6) Ἀρχιτεχνῖται ὁλλανδικῶν δεξαμενῶν δραχμαὶ 89.

7) Μυλωθροί, ρετσινάδες, χειριστὰι βραστήρων δραχμαὶ 68.

8) Βοηθοὶ τῶν ἀνωτέρω (περίπου 4 - 7), ἔχοντες δεκαὴ τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κλάδον, δραχμαὶ 66.

9) Φορτοεκφορτωταὶ μεταφορῶν αὐλῆς, ἐφ' ὅσον δὲν χρησιμοποιοῦνται τεχνικὰ μέσα, δρα-

χμαί 65.

Β'. Διά τάς περιοχάς Θεσσαλονίκης καί λοιπῆς χώρας.

1) Διά τούς ἐργάτας ἐργοστασίων εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης ἔχει ἐφαρμογήν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1963 ἀπόφασις τοῦ Δ.Α.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης (Φ.Ε.Κ. 113 τεῦχ. Β' τῆς 18.3.1963) (*).

2) Ἡ αὐτή ὡς ἄνω ἀπόφασις ἔχει ἐφαρμογήν ἀπό τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης καί διά τούς ἐργαζομένους εἰς τά ἐργοστάσια χαρτοποιΐας τῆς λοιπῆς χώρας.

Γ'. Διά τάς περιοχάς Αἰγίου - Πατρῶν.

1) Νεοπροσλαμβανόμενοι, μή ἔχοντες τάς προϋποθέσεις ἡλικίας καί ὑπηρεσίας τῶν ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἄρρενες δραχμαί 48, θήλεις δραχμαί 38.

2) Οἱ αὐτοί ἄρρενες, ἔχοντες συμπληρώσει τό 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καί ἑνός ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἤ τό 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, δραχμαί 58. Θήλεις, ἔχουσαι συμπληρώσει τό 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας καί ἑνός ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἤ τό 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀσχέτως προϋπηρεσίας, δραχμαί 45.

3) Οἱ ἔχοντες τάς ἀνωτέρω προϋποθέσεις ἡλικίας καί ὑπηρεσίας μετά τήν συμπλήρωσιν ἑνός ἔτους ὑπηρεσίας εἰς τόν κλάδον τῆς χαρτοποιΐας δραχμαί 61, θήλεις δραχμαί 45.

4) Ὁδηγοί χαρτοποιητικῶν μηχανῶν δραχμαί 95.

5) Ὁδηγοί βοηθητικῶν μηχανῶν (καλλάνδρας, κρασάρως, περιτυλικτικῶν μηχανῶν καί κοπτικῶν μηχανῶν) δραχμαί 72.

6) Ἀρχιτεχνῖται ἀλλανδικῶν δεξαμενῶν δραχμαί 78.

7) Μυλωθροί, ρετσινάδες, χειριοταί βραστήρων δραχμαί 66.

8) Φορτοεκφορτωταί μεταφορῶν αὐλῆς, ἐφ' ὅσον δέν χρησιμοποιοῦν τεχνικά μέσα, δραχμαί 65.

Τυχόν ὑφιστάμενοι διά τῶν τοπικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὅροι, εὐνοϊκώτεροι τῶν διά τῆς παρούσης καθοριζομένων, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ. Καταβαλλόμενα δέ ὑψηλότερα τῆς παρούσης ἡμερομίσθια δέν δύνανται νά μειωθοῦν.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 1.6.1962. Διά τό χρονικόν διάστημα ὅμως 1.6.1962 μέχρι 31.3.1963 ἡ δυνάμει τῆς παρούσης χορηγουμένη αὔξησις δέν δύναται νά ὑπερβῇ τάς δραχμάς τρεῖς (3) δι' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν καί διά τούς ἐργαζομένους εἰς τάς περιοχάς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, Αἰγίου - Πατρῶν καί λοιπῆς χώρας, πλήν Θεσσαλονίκης.

Τά δῶρα τῶν Χριστουγέννων 1962 ὑπολογίζεται βάσει τῶν πρό ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων.

Ἡ παροῦσα διάταξις δέν ἔχει ἐφαρμογήν ὡς πρός τούς ἐργαζομένους εἰς ἐργοδότας χαρτοποιΐας τῆς εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰουνίου 1963

(*) ΕΕΔ 22, 449.

54707)3127)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 6) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν νεκροκομιστῶν Θεσσαλονίκης.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 285 τῆς 28 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) τήν ὑπ' ἀριθ. 6)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσ)νίκης «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς - ἐργασίας τῶν νεκροκομιστῶν Θεσ)νίκης», καθ' ἃς δέν ἠκούθη ἔνστασις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστήν τήν ὑπ' ἀριθ. 6)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσ)νίκης «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς - ἐργασίας τῶν νεκροκομιστῶν Θεσ)νίκης», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τοῦ Σωματείου Νεκροκομιστῶν Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συλλόγου Ἐργολάβων Κηδειῶν Θεσσαλονίκης «Οἱ Ταξιάρχαι», τῆς ὁποίας τό διατακτικόν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ὅροι ἀμοιβῆς

Α' Τά κατωτάτα ὅρια ἀμοιβῆς νεκροκομιστῶν Θεσ)νίκης καθορίζονται:

1) α) Φέρετρον ἐξαιρετικόν Νο 45 δραχμαί 75.
β) Φέρετρον α' κατηγορίας Νο 30 δραχμαί 55.
γ) Φέρετρον β' κατηγορίας Νο 22 δραχμαί 45 (μέ ὁμόκιν).
δ) Φέρετρον γ' κατηγορίας Νο 22 δραχμαί 40 (μέ ρόμπα).
2) Ρόμπα στεφανοκομισταί δραχμαί 30.
3) α) Μεταφορά νεκροῦ δραχμαί 35.
β) Μεταφορά εἰδῶν κηδείας δι' ὄμου δραχμαί 35.
γ) Μεταφορά εἰδῶν κηδείας δι' αὐτοκινήτου δραχμαί 25.
4) Ἄλλαγμα νεκροῦ δραχμαί 50.
5) Ξύρισμα νεκροῦ δραχμαί 40.
6) Μνημόσυνον ὁμόκιν δραχμαί 40.
7) Διακόσμησις ἐκκλησίας δραχμαί 35.
8) Μεταφορά εἰδῶν μνημοσύνου δραχμαί 40.
9) Ἄδεια ταφῆς ἐν περιπτώσει χρησιμοποιήσεως νεκροκομιστοῦ δραχμαί 30.
10) Τοιχοκόλλησις ἀγγελίας δραχμαί 30.

Λοιποί ὅροι ἐργασίας

1) Ἕκαστος τῶν ἐργολάβων κηδειῶν ἀπευθύνεται πρός τό σωματεῖον διά τήν ἀποστολήν τοῦ ἀναγκαιοῦντος ἀριθμοῦ νεκροκομιστῶν καί ἔχει τό δικαίωμα ἐκλογῆς ταύτων.

2) Οἱ νεκροκομισταί ὀφείλουν ἅμα τῇ εἰδοποιήσει τοῦ ἐργολάβου νά εὑρίσκωνται 20 λεπτά τῆς ὥρας ἐνωρίτερον ἀπό τῆς καθορισθείσης διά τήν τέλεσιν τῆς κηδείας εἰς τόν ὑποδειχθησόμενον τόπον τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ.

3) Οἱ νεκροκομισταί ὀφείλουν νά προπέρχωνται εἰς τόν τόπον τῆς τελέσεως τῆς κηδείας, καθαροί, ξυρισμένοι, κομμένα μαλλιά, βαμμένα ὑποδήματα, καθαρόν ὑποκάμισον, εὐπρεπῆς καί

κόσμιοι, νά ὑπακούωσιν εἰς τάς διαταγάς τοῦ ἀναλαμβάνοντος τήν κηδείαν ἐργολάβου ἢ εἰς τόν ἐπί κεφαλῆς, ὥστε νά ἐπιτυγχάνεται κατά τρόπον πειθαρχικόν κοσμιότης τῆς τελετῆς καί τό ἐν γένει ἄψογον αὐτῆς.

4) Οἱ νεκροκομισταί ὀφείλουν νά προσέρχωνται εἰς τήν οἰκίαν τοῦ νεκροῦ μέ ἀφάνταστον σεβασμόν καί εὐγενείαν τόσον πρός τόν νεκρόν, ὅσον καί εἰς τά λοιπά πενθοῦντα μέλη τῆς οἰκογενείας καί μέ νεκρικήν σιγήν νά παρέχουν κάθε δυνατήν περιποίησιν πρός τόν νεκρόν.

5) Τήν σειράν τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ θά κανονίζῃ ὁ ἐργολάβος, ὅστις καί θά δίδῃ τό σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

6) Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς τούς νεκροκομιστάς νά ἀναλάβουν δι' ἴδιον λογαριασμόν ἐργολαβικῶς κηδείας ἢ διατηροῦν φερετροποιεῖα ἢ καταστήματα πωλήσεως εἰδῶν κηδείας, ὡς καί οἱανδήποτε διαμεσολάβησιν ὑπέρ οἱουδήποτε Γραφείου κηδειῶν.

7) Εἰς ἣν περίπτωσιν οἱ ἐργολάβοι ἀναλαμβάνουν κηδείας ἐκτός ἕδρας (εἰς χωρίο, ὡς καί εἰς τό σανατόριον Ἀσβεστοχωρίου) καί ἀποστέλλουν τούς νεκροκομιστάς διά τήν τέλεσιν τῆς κηδείας ἡ ὁριζομένη διά τῆς παρούσης ἀμοιβή θά δίδεται εἰς διπλοῦν καί τά ἔξοδα μεταβάσεως των θά ἐπιβαρύνουν τούς ἐργολάβους.

8) Τό ἄλλαγμα τοῦ νεκροῦ, ἡ μεταφορά τραπέζης, φερέτρου καί λοιπῶν εἰδῶν διακοσμήσεως, ὡς καί τό ξύρισμα τυχόν τοῦ νεκροῦ θά ἀνατίθεται εἰς τούς νεκροκομιστάς.

9) Τό ἀναγκαιοῦν ἑκάστοτε προσωπικόν δέον ὅπως προσλαμβάνηται κατ' ἐκλογήν τοῦ ἐργολάβου ἐκ τοῦ πίνακος τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου Νεκροκομιστῶν, ὑποχρεωμένου τοῦ προέδρου τοῦ ἐν λόγῳ σωματείου νά ἀποστέλλῃ κατά μῆνα τοιοῦτον πίνακα εἰς τόν Σύλλογον Ἐργολάβων Κηδειῶν Θεσσαλονίκης.

Μή ὑπαρχόντων τυχόν διαθεσίμων καταλλήλων νεκροκομιστῶν οἱ ἐργολάβοι κηδειῶν δύνανται νά προσλαμβάνωσι τοιαύτους παρά τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας Θεσσαλονίκης.

10) Κατά τήν μεταφοράν τοῦ νεκροῦ θά χρησιμοποιοῦνται μέλη τοῦ Σωματείου Νεκροκομιστῶν ἢ εἰς νεκροκομιστής καί εἰς ὑπάλληλος τοῦ Γραφείου κηδειῶν, ὑπάρχοντος τοιούτου, ἢ ὁ ἴδιος ὁ ἐργολάβος, ἐκτός ἐάν οἱ οἰκεῖοι τοῦ νεκροῦ δέν ἐπιθυμοῦν τήν χρησιμοποίησιν προσώπων διά τήν μεταφοράν τοῦ νεκροῦ, ὁπότε οὐδείς προσλαμβάνεται.

11) Αἱ τοιχοκολλήσεις ἀγγελιῶν, ἐφ' ὅσον δέν ἐκτελοῦνται ὑπό ὑπαλλήλων τῶν Γραφείων κηδειῶν, θά γίνωνται διά τῶν νεκροκομιστῶν.

12) Αἱ διά τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί ἀνώτεραι τῶν ὑπό τῆς παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται νά μειωθῶσιν, ὡς ἐπίσης δέν δύνανται νά μεταβληθῶσι τυχόν ἐφαρμοζόμεναι εὐνοϊκώτεροι ὅροι τῶν ἐργαζομένων ἐν γένει ὅρων.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τήν εἰρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰουνίου 1963

35876|Σ. 346|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Α.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 204 τῆς 11 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τό ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694|1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τό ὑπ' ἀριθ. 2520|1953 ν. δ|γμα «περί προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περί Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ|τος «περί ὀργανώσεως καί συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καί τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392|1949 ν. δ|τος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Α.Π., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 223|14.2.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου,

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 97|28.3.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως τό ἄρθρον 17 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλων Ο.Α.Π. τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως :

Ἄρθρον 17

1) Αἱ μηνιαῖαι τοκοχρεωλυτικαί δόσεις τῶν κατά τά ἄρθρα 14, 15 καί 16 τοῦ παρόντος χορηγουμένων δανείων παρακρατοῦνται ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου ὑποχρεωτικῶς παρά τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ καί ἀποδίδονται εἰς τό Ταμεῖον ἐντός τοῦ πρώτου 15ημέρου τοῦ ἀμέσως ἑπομένου μηνός ἀπό τῆς εἰσπράξεως τούτων, ὑποχρεουμένου ἄλλως διά πᾶσαν καθυστέρησιν εἰς τήν καταβολήν τῶν νομίμων τόκων ὑπερημερίας.

2) Ἐν περιπτώσει λύσεως καθ' οἱανδήποτε τρόπον τῆς ὑπαλληλικῆς ἢ ὑπηρετικῆς σχέσεως τοῦ ἠσφαλισμένου, πρό τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ χορηγηθέντος αὐτῷ δανείου, τό Ταμεῖον παρακρατεῖ ἐκ τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος τούτου ἢ τῶν δικαιοδόχων προσώπων αὐτοῦ, καθ' ὅσον μέν ἀφορᾷ τό χορηγηθέν αὐτῷ κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ παρόντος προσωπικόν δάνειον, ὁλόκληρον τό πρός ἐξόφλησιν ὑπόλοιπον, καθ' ὅσον δέ ἀφορᾷ τά χορηγηθέντα κατά τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 15 καί 16 τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ στεγαστικά ἐννοπόθηκα δάνεια,

τὰ 40)100 τοῦ πρὸς ἐξόφλησιν ὑπολοίπου τούτων, μετὰ τὴν παραχώρησιν τοῦ ὁποίου τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον θέλει ἐξοφληθῆ διὰ τῆς παραχωρητήσεως τῆς αὐτῆς κατὰ ποσὸν τοκοχρεωλυτικῆς δόσεως μέχρι πλήρους ἐξοφλήσεως τούτων ἐκ τῆς καταβαλλομένης μηνιαίας συνταξεως τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τῶν δικαιοδόχων προσώπων αὐτοῦ.

Ἡ τοκοχρεωλυτικὴ ὡς ἄνω δόσις τῶν κατὰ εἴδη διατάξεις τῶν ἄρθρων 15 καὶ 16 τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ χορηγηθέντων στεγαστικῶν ἐνυπόθηκων δανείων καρακρατεῖται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τοῦ Ταμείου Συντάξεως τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸ Ταμεῖον ἐντὸς τοῦ πρώτου ἰδιαιτέρου τοῦ ἀμέσως ἑπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως ταύτης, ὑποχρεουμένου δι' ὅλως εἰς τὴν καταβολὴν τῶν νομίμων τόκων ὑπερημερίας.

3) Ἡ διάταξις τῆς προηγουμένης παραγράφου 2 ἔχει ἐφαρμογὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1963

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙΙ.

5)1963 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Πειραιῶς (*).

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ἐπιλύουν τὴν μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν καὶ Ἡμερομισθίου Προσωπικοῦ Δήμου Πειραιῶς «Ὁ Φυλάξ» ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δήμου Πειραιῶς ὑφισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως :

1) Τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1960 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς (ἀριθ. καταθέσεως Κληρονομικείου Ἀθηνῶν 14407)28.3.1960) προσδιοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Πειραιῶς αὐξάνονται τῶν μὲν ἀνδρῶν κατὰ δραχμὰς 4, τῶν δὲ γυναικῶν κατὰ δραχμὰς 2 καὶ διαμορφοῦνται ὡς ἀκολούθως :

	Εἰς δραχ.
α) Τῶν ἀρχιεργατῶν	65
β) Τῶν ἀρχιτεχνιτῶν	69
γ) Τῶν εἰδικῶν ἐργατῶν ὑπονόμων	65
δ) Τῶν ἐργατῶν	63
ε) Τῶν φυλάκων	63
στ) Τῶν συνοδῶν τεχνίτου	63
ζ) Τῶν τεχνιτῶν	65
η) Τῶν ἐργατριῶν	45

2) Τὰ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 4)1960 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς χορηγούμενα ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 12 0)0 καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἐκ δραχμῶν 100, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς διαιτητικῆς ταύτης ἀποφάσεως εἰδικώτερον ὁριζόμενα. Εἰδικῶς δὲ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς ἐκ τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐργαζομένους εἰς τὰ ἀροδευτήρια. Ἐπίσης διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ καὶ ἡ διάταξις τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁρίζουσα ὅτι διὰ τοὺς μαθητευομένους θὰ ἰσχύουν οἱ ὅροι τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.

3) Τυχὸν ὑφιστάμενοι εὐνοικώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας διὰ τοὺς περὶ ὧν πρόκειται ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 21.2.1963.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν Πειραιεῖ τῇ 6ῃ Μαΐου 1963.

—

1)1963 Ἀπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Θεσσαλονίκης

(Ἐπικυρωθεῖσα ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης)

Περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Ἰχθυόσκαλας Θεσσαλονίκης (*)

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐπὶ τῆς ἀναφυείσης διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Σωματείου «Ἕνωσις Ὑπαλλήλων Ἰχθυόσκαλας Θεσσαλονίκης» ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἰχθεμπόρων καὶ Ἀντιπροσώπων Ἰχθυοπαραγωγῶν Θεσσαλονίκης. Ἀπορρίπτει τὰ ὡς ἀπορριπτέα κριθέντα. Ἀποφασίζει ὁμοφώνως καὶ καθορίζει τὰ κάτωθι :

Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας

Α') Διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῆς Ἰχθυόσκαλας Θεσσαλονίκης ἰσχύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 26763) 1961 (**) ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας» ἐν τῷ συνόλῳ της καὶ ὡς πρὸς τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ τὰς ἐν γένει συνθήκας ἐργασίας, ὡς ἑκάστοτε ἰσχύει ἐν τῷ μέλλοντι, τροποποιουμένης καὶ συμπληρουμένης.

Β') Αἱ διὰ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ὡς ἐπίσης δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσι τυχὸν ἐφαρμοζόμενοι εὐνοικώτεροι ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων ἐν γένει ὅροι.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 28.9.1962.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 7ῃ Ἰανουαρίου 1963.

—

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 60 τῆς 21.6.1963 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 22.6.1963.

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 61 τῆς 24.6.1963 πράξεως καταθέσεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 25.6.1963.

(**) ΕΕΔ 20, 572

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΔΟΣΕΙΣ !

Ἡ μελέτη τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ἀποκαλύπτει, ὅτι εἰσήλασε καὶ εἰς αὐτὴν ... τὸ ἐμπορικὸν σύστημα τῆς διὰ δόσεων συναλλαγῆς. Εἶναι λοιπὸν ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας ἓν εἶδος ... τρανζίστορ, τὸ ὁποῖον οἱ δεχόμενοι αὐτὴν προμηθεύονται μὲ δόσεις;

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε μὲ τὸν νόμον 3198)1955. Ἂν ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἀπολυομένων μισθωτῶν ὑπερβαίνῃ τὰς ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, τὸ ὑπερβάλλον καταβάλλεται εἰς δόσεις. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐπεξετάθη καὶ διὰ τοὺς ἀπολυομένους καὶ ἀποχωροῦντας διὰ συνταξιοδότησιν ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους μὲ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ν.δ. 3789)1957, μολονότι ἡ ἀποζημίωσίς των μειοῦται εἰς τὸ ἥμισυ καὶ εἰς περιπτώσεις εἰς τὰ 40ο/ο.

Προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου καὶ διότι, ὡς φαίνεται, οἱ μισθωτοὶ δύνανται ἐκ τοῦ περιασσεύματός των νὰ κάμνουν ἓν εἶδος ἀποταμιεύσεως, εἰσήχθη καὶ εἰς τὸν συμφώνως πρὸς τὸν νόμον 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν των τὸ σύστημα τῆς ἐξοφλήσεως τῶν ἐκ τῶν αὐξήσεων διαφορῶν κατὰ δόσεις. Τὸ ἐφεῦρεν ἀσφαλῶς ὁ φόβος τῆς Διοικήσεως μὴ τυχὸν διαταραχθῇ ἡ οἰκονομικὴ θέσις τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς βάρος τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Ἐνώπιον τοῦ φόβου αὐτοῦ παραμερίζονται αἱ οἰκονομικαὶ ἀνάγκαι τῶν ἀποχειροβιώτων μισθωτῶν καὶ δύναταί τις, ἔπτω, νὰ συμφωνήσῃ, ὅτι προέχει τὸ συμφέρον τοῦ τόπου, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς μισθωτούς νὰ ἐξυπηρετοῦν.

Βασικὸς ὅμως ὅρος δι' αὐτὸ εἶναι νὰ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ νόμος. Ἄλλως πρόκειται περὶ παρανομίας τῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία, ἂν εἰς τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ συστήματος τῆς διὰ δόσεων ἐξοφλήσεως τῶν αὐξήσεων τῶν μισθῶν διετέλει ἐν πλάνῃ περὶ τῆς νομιμότητος τῶν ἐνεργειῶν της, δὲν δύναται πλέον νὰ πλανᾶται μετὰ ἐπαναλημμένας ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Λέγει λοιπὸν τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας - πολὺ ὀρθῶς - ὅτι οὔτε τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, οὔτε οἱ ἁρμόδιοι Ὑπουργοί, ὅταν κηρύσσουν ἐκτελεστὰς τὰς ἀποφάσεις των ἢ τὰς τροποποιοῦν, δύνανται νὰ καθορίζουν τὴν ἐξόφλησιν τῶν αὐξήσεων τῶν μισθῶν ἀπὸ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ χρόνου ἀναδρομῆς των κατὰ δόσεις, ἀφοῦ «ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, εἶναι ἡ πέραν τοῦ νομίμου χρόνου ἀναβολὴ οὐσιαστικῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν, αἱ ὁποῖαι δυνάμει τῆς ἀποφάσεως τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου ἐγεννήθησαν ἐντὸς τοῦ χρόνου αὐτοῦ» (Σ.Ε. 272)1962, ΕΕΔ 21, 516, 823)1963, ΕΕΔ 22, 680 καὶ ἄλλαι).

Ἐν τούτοις ἡ Διοίκησις ἐξακολουθεῖ ὄχι βεβαίως κατὰ κανόνα - τὴν παράνομον δρᾶσιν της. Ἴδετε τὴν πρόσφατον 12)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς χώρας (ἀνωτέρω σελ. 906).

Ἡ διάταξις περὶ τῆς εἰς δόσεις ἐξοφλήσεως τῶν διαφορῶν μισθῶν ἔχει τεθῇ ἀπὸ τὸ Διοικητικὸν Δικαστήριον. Ἀλλὰ φέρει καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁ ὁποῖος, κηρύσσων κατὰ τὸν νόμον διαιτητικὴν ἀπόφασιν ἐκτελεστήν, ὀφείλει, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα, νὰ ἐξετάσῃ, ἂν αὐτὴ καιροτίθεται πλημμελῶς.

Βεβαίως ἡ διάταξις εἶναι ἀκυρωτέα ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἕως ὅτου ὅμως γίνῃ αὐτό, θὰ ἔχουν παρέλθει οἱ ἓξ μῆνες τῆς ἐξοφλήσεως τῶν διαφορῶν. Καὶ ἀπομένει μόνον νὰ ζητήσουν οἱ μισθωτοὶ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἄμεσον ἀπὸ τοῦ χρόνου ἀναδρομῆς ἐξόφλησίν των, ἀφοῦ ἡ διάταξις δὲν εἶναι νομικῶς ἰσχυρά. Πόσοι ὅμως μισθωτοὶ θὰ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ καταφύγουν εἰς τὰ δικαστήρια, διὰ νὰ ἀξιώσουν τὴν ἄμεσον ἱκανοποίησιν τοῦ δικαιώματός των καί, εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, διατί νὰ προκαλῶνται μεταξὺ τῶν συνεργαζομένων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν ἔριδες καὶ δικαστικοὶ ἀγῶνες, ἐξ ἀφορμῆς παρανόμου δράσεως τῆς Διοικήσεως; Λέν εἶναι, ὡς ἐξαίρεται, μέγα ἀγαθὸν διὰ τὸν τόπον ἡ ἐξασφάλισις τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης;

***

Ὅτι ἀκόμη προκύπτει ἐκ τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐξελίξεως ἐν γένει τῆς περὶ αὐτῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας εἶναι, ὅτι ἡ διαδικασία τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κινεῖται βραδύτατα. Ἐχρειάσθησαν μῆνες ἤδη νὰ ἐπιλυθῇ ἡ διαφορὰ καὶ νὰ τύχῃ τῆς νομικῆς τελειώσεώς της. Ὅταν εἱ μισθωταὶ παλαίουν διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἡμέρας, δὲν ὠφελεῖ οὐσιαστικῶς τὸ ὅτι ὁ νόμος τοὺς ἐξασφαλίζει τὴν ἀναδρομικὴν βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν των. Καὶ ἀκόμη πρέπει καὶ διὰ τοὺς ἐργοδότας νὰ εἶναι στενόχωρον, ὅτι καλοῦνται νὰ πληρώσουν μακροῦ χρόνου διαφορὰς μισθῶν.

Περισσότεροι τοῦ ἑνὸς λοιπὸν λόγοι ἐπιβάλλουν νὰ ἀποκτήσῃ ἡ διαδικασία τὸν λογικὸν ταχὺν ρυθμόν της.

Δικαστικαὶ εἰδήσεις

Ἐξεδόθη ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (1609,1963, ἥτις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 89275)1961 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 119) «περὶ συστάσεως Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους», ὡς καταργηθείσης ἤδη τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη, διὰ τοῦ νόμου 3239,1955.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 15 (525)

Ἀθῆναι, 1 Αὐγούστου 1965

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Γνωμοδότησις τοῦ κ. Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ, Ἐντεταλμένου Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν

Ἐ ρ ώ τ η μ α

Ὑπὸ τῆς Α.Ε. «Ἑλληνικὰ Διϊλιστήρια Πετρελαίου» ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν μου αἱ ἀπὸ 29 Μαρτίου 1961 ἀγωγαὶ τῶν * καὶ * κατ' αὐτῆς, ἐγερθεῖσαι ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ὧν ἡ συζήτησις ὡρίσθη διὰ τὴν 18 Ἀπριλίου 1961. Καὶ ἐζητήθη ἡ ἐπὶ τούτων γνώμη μου.

Ἀ π ά ν τ η σ ι ς

1. Κατ' ἄρθρον 648 ΑΚ διὰ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁ ἐργαζόμενος ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ παρέχῃ πρὸς τὸν ἐργοδότην τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἐφ' ὡρισμένον ἢ ἀόριστον χρόνον, ἐναντι μισθοῦ. Εἰδικώτερον, ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ὁ ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος ὑποχρεοῦται νὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὸν ἔλεγχον ἐργοδότου, ὅστις καὶ δικαιοῦται νὰ καθορίζῃ τὸν τόπον, χρόνον καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας. (Οὕτω *Καυκᾶς*, Ἔνοχ. ἄρθρ. 659 § 2, *Π. Ζέπος*, Ἔνοχ. Π σ. 341, *Καποδίστριας* ἐν ΕρμΑΚ Εἰσαγ. 648 - 680 ἀριθ. 39 καὶ αὐτόθι παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν Ἀρείου Πάγου).

2. Τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καθορίζεται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως διὰ τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἑρμηνευομένης ἐν ἀμφιβολίᾳ κατὰ τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη. Ἐπαγγελματικὰ προσόντα, γραμματικαὶ γνώσεις, εἰδίκευσις, ἡλικία δὲν ἀσκοῦν ἀποφασιστικὴν ἐπιροὴν ἐπὶ τοῦ εἴδους τῆς παρασχετέας ἐργασίας, διότι καὶ ὁ ἐπαγγελματικῶς ὑστερῶν δύναται νὰ συμφωνήσῃ τὴν παροχὴν ἐργασίας, ἐχούσης ὡς προϋπόθεσιν μείζονα ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν, καὶ ὁ ἀπόφοιτος ἀνωτάτης σχολῆς δύναται νὰ συμφωνήσῃ τὴν παροχὴν ἐργασίας ἁπλοῦ γραφέως.

3. Ὁ ἐργαζόμενος, ὅστις προσελήφθη δι' ὡρισμένην ἐργασίαν, δὲν ὑποχρεοῦται κατ' ἀρχὴν νὰ παρέχῃ ἄλλην, πλὴν τῆς συμφωνηθείσης, ἐργασίαν. Ἐὰν ὅμως δὲν καθωρίσθη εἰδικῶς τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, δέον νὰ παρέχεται καὶ πᾶσα παρεμφερὴς ἐργασία, οὐχὶ ὅμως πολὺ κατωτέρα (ὁ ὑπάλληλος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ παρεχῃ ἐργασίαν ἐργάτου, οὔτε ἐργάτης ἐργασίαν ὑπηρέτου, ἔστω καὶ ἂν δὲν μειοῦται ὁ μισθός του). Ἄμεσος ἢ ἔμμεσος ὑποβιβασμὸς τοῦ ἐργαζομένου δὲν περιλαμβάνεται ἐντὸς τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου. Τοιαύτη οὐσιώδης μεταβολὴ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ἐργασίας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τῆς ἀπάρεως μονομεροῦς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως εἰς βάρος τοῦ ἐργαζομένου

(ἄρθρον 7 νόμου 2112/1920).

4. Ἵνα ὑπάρξουν τὰ στοιχεῖα τῆς ἀνεπιτρέπτου μεταβολῆς εἰς βάρος τοῦ ἐργαζομένου, ἡ ὁποία κατὰ νόμον ἰσοῦται πρὸς καταγγελίαν, ἥτις, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον συνέτρεξαν αἱ πρὸς συντέλεσιν ταύτης νόμιμοι διατυπώσεις, δέον ἡ μεταβολὴ νὰ εἶναι μονομερής. Ὅθεν, ἐὰν ἡ διὰ τὸν ἐργαζόμενον βλαπτικὴ μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι διμερής, δηλαδὴ ἔχῃ συμφωνηθῇ μεταξὺ τῶν μερῶν, ὃ ἐστιν ἔχῃ ἐπιτραπῇ ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὸν ἐργοδότην, οὐδεὶς δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐξομοιώσεως τῆς συμβατικῆς ταύτης μεταβολῆς πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 435|1959, ΕΕΔ 18, 1247 καὶ αὐτόθι παραπομπαί).

5. Τὰ αὐτὰ ὡς ἄνω ἐκτιθέμενα περὶ μεταβολῆς ταῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ἐργασίας ἰσχύουν καὶ ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς παροχῆς αὐτῆς. Ὁ ἐργοδότης δρᾷ ἐντὸς τοῦ διευθυντικοῦ του δικαιώματος, ἀπασχολῶν τὸν ἐργαζόμενον εἰς οἱονδήποτε τόπον ἐργασίας ἐν τῇ αὐτῇ περιοχῇ, ἐν ᾗ συνεφωνήθη νὰ ἐκτελῆται ἡ παροχή. Μόνον δὲ ἐὰν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς συνεφωνήθη νὰ ἐργάζεται ὁ ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος καὶ ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς ἐργασίας του, ὑποχρεοῦται οὗτος εἰς τοιαύτην ἐργασίαν. Ἐν μονομερεῖ καθορισμῷ διαφόρου τόπου ἐργασίας, κατὰ τρόπον παραβλάπτοντα τὸ συμφέρον τοῦ ἐργαζομένου, χωροῦσιν αἱ κατὰ τ' ἀνωτέρω συνέπειαι τοῦ ἄρθρου 7 νόμου 2112|1920.

6. Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν ἐγγράφων συμβάσεων, τῶν συναφθεισῶν μεταξὺ τῆς Α.Ε. «Ἑλληνικὰ Διϋλιστήρια» καὶ τῶν ὡς ἄνω ἐναγόντων, διὰ τῶν συμβάσεων τούτων συνεφωνήθη εἰδικῶς, ὅτι: «Ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του ὁ ἐργαζόμενος ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ τὰς ὑπηρεσίας του ἀνελλιπῶς καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας εἰς ἁπάσας τὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ Διϋλιστηρίου, ἀποτελούσας ἓν ἐνιαῖον σύνολον, ἢ τὰ ἐν Ἀθήναις γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας, κατὰ τὴν κρίσιν της» (ὅρος 4). «Ἡ Ἑταιρεία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπασχολῇ τὸν ἐργαζόμενον κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ μεταθέτῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μιᾶς θέσεως εἰς ἑτέραν καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἴδους ἐργασίας εἰς ἕτερον, κατὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτῆς κρίσιν, χωρὶς τοῦτο νὰ ἀποτελῇ μονομερῆ μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας» (ὅρος 5).

Ἐκ τῶν ὅρων τούτων τῆς συμβάσεως προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ ἐργαζόμενος συνεφώνησεν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἡ ἐργοδότις Ἑταιρεία δικαιοῦται νὰ καθορίζῃ κατ' ἀπόλυτον αὐτῆς κρίσιν τὸν τόπον ἐργασίας αὐτοῦ εἰς οἱονδήποτε χῶρον τῶν ἐγκαταστάσεων αὐτῆς, θεωρουμένων ὡς ἐνιαίου συνόλου, ὡς καὶ τὸ εἶδος τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης ἐργασίας. Συνεφώνησε δ' ἐπὶ πλέον, ὅτι καὶ ἂν ἡ τοιαύτη μεταβολὴ εἶναι βλαπτικὴ διὰ τὰ συμφέροντά του, τὴν ἀποδέχεται ἐκ τῶν προτέρων. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, καὶ ἂν εἶναι ἀληθῆ πάντα τὰ ἐν ταῖς ὑπ' ὄψιν ἀγωγαῖς ἐκτιθέμενα πραγματικὰ περιστατικὰ περὶ τοῦ τόπου, εἰς ὃν ἡ Ἑταιρεία ὥρισε τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας καὶ περὶ τοῦ εἴδους αὐτῆς, ἡ διὰ διαταγῆς αὐτῆς ἐπελθοῦσα μεταβολὴ δὲν εἶναι μονομερής, ἀλλ' εἶναι συμβατικῶς ἐπιτρεπτὴ (διμερὴς) καὶ ἄρα ἐγένετο κατ' ἐνάσκησιν συμβατικοῦ δικαιώματος. Ὅθεν ἡ ἐπίκλησις τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 ν. 2112/1920 οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ ἐν προκειμένῳ θέσιν, ἀπομένοντος πρὸς ἐξέτασιν μόνον ἂν καὶ κατὰ πόσον ἡ ἐνάσκησις αὕτη τοῦ συμβατικοῦ δικαιώματος δὲν ἐγένετο κατὰ δικαίαν κρίσιν.

7. Ἐξεταστέον ἤδη κατὰ πόσον δύναται νὰ στηριχθῇ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ τοιαύ-

τη κατὰ τὰ ἀνωτέρω τοποθέτησις τῶν ἐργαζομένων καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ εἴδους τῆς ὑπ' αὐτῶν παρεχομένης ἐργασίας ἐγένετο κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος.

Ὡς στοιχεῖα καταχρήσεως δικαιώματος οἱ ἐνάγοντες προβάλλουν: α) ὅτι ἀμφότεροι ἔχουν σημειώσει μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν, β) ὅτι ἀμφότεροι εἶχον ἀπολυθῆ ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας καὶ ἐπέτυχον τὴν ἐπαναφοράν των εἰς αὐτὴν κατόπιν δικαστικῶν ἀποφάσεων, αἵτινες ἐκήρυξαν ἀκύρους τὰς ἀπολύσεις των καὶ γ) ὅτι ἡ Ἑταιρεία προβαίνει ἤδη εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων ἐργασίας διὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ.

8. Τοῦ ὅρου «συνδικαλιστικὴ δρᾶσις» γίνεται εὐρυτάτη χρῆσις ἐν τῇ πράξει, ἰδίως μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων κύκλων. Νομικῶς ὡς συνδικαλιστικὴ δρᾶσις νοεῖται πᾶσα ἐνέργεια τῶν νομίμων ἐκπροσώπων ἐπαγγελματικοῦ ἐργατικοῦ σωματείου (συνδικάτου) πρὸς προαγωγὴν τῶν οἰκονομικῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῶν μελῶν αὐτοῦ (ν. 43/1914 ἄρθρον 19, ν. 2151/1920, ἄρθρον 2). Ἡ δρᾶσις ὅμως αὕτη, ἐφ' ὅσον συνίσταται εἰς ὀργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν συλλογικῶν ἀγώνων κατὰ τοῦ ἐργοδότου, δὲν ἐμπίπτει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος παρεχομένην προστασίαν τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ἀλλ' εἶναι ἁπλῶς ἀνεκτὴ ὑπὸ τῆς ἐννόμου τάξεως (οὕτω: Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, II, 1957, §§ 8, III IV καὶ 47, B, I). Δὲν πρέπει ἀληθῶς νὰ παροράται, ὅτι τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος παρέχει εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο θ' ἀσκῆται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ Κράτους. Ὁ νόμος διαγράφει τὰ ὅρια τῆς ἐλευθερίας ταύτης ἔναντι τοῦ ἐργοδότου διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν. 281/1914, δι' οὗ ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς ἐργοδότας ἢ διευθυντὰς ἢ πράκτορας ἢ ἄλλους ὑπαλλήλους πάσης ἐπιχειρήσεως: α') νὰ παρακωλύουν ἐργάτας, ὑπαλλήλους ἢ ἄλλους μισθωτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ συνιστοῦν ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα ἢ νὰ προσχωροῦν εἰς τοιαῦτα δι' ἀπολύσεως ἢ ἀπειλῆς ἀπολύσεως ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἢ δι' ἄλλων ἀθεμίτων μέσων· β') νὰ ἐξαναγκάζουν διὰ τῶν ἰδίων μέσων αὐτοὺς εἰς σύστασιν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἢ εἰς προσχώρησιν εἰς ὡρισμένα τοιαῦτα· καὶ γ') νὰ ἀπαιτοῦν ὁπωσδήποτε ἀπὸ ἐργάτας γραπτὴν δήλωσιν περὶ μὴ συμμετοχῆς ἢ ἀποχωρήσεως ἀπὸ τοιούτων σωματείων, ἵνα μισθώσουν τὴν ἐργασίαν των ἢ ἵνα ἐξακολουθήσουν διατελοῦντες μετ' αὐτῶν ἐν συμβάσει ἐργασίας. Εἰδικώτερον διὰ τοὺς κατέχοντας διοικητικὴν θέσιν ἐν ἐπαγγελματικῷ σωματείῳ προέδρους καὶ γενικοὺς γραμματεῖς τούτων ὁ ἀ.ν. 1803/1951 ἔλαβε μέριμναν περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας αὐτῶν, ἐὰν δὲν συντρέχῃ εἷς ἐκ τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ περιοριστικῶς καθοριζομένων σπουδαίων λόγων, περὶ οὗ κρίνει εἰδικὴ Ἐπιτροπή.

Ἀλλὰ ἡ νομοθετικὴ αὕτη προστασία καὶ ἡ ἐκ τοῦ Συντάγματος γενικωτέρα ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι δὲν σημαίνει, ὅτι οἱ ὁπωσδήποτε ἀσχολούμενοι, εἴτε ὡς διοικοῦντες, εἴτε ὡς ἁπλᾶ μέλη ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, μὲ συλλογικὸν ἀγῶνα ἔναντι τοῦ ἐργοδότου, διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν ἐπαγγελματικῶν καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν τῆς ἐργασίας των, ἀποκτοῦν ἔναντι τοῦ ἐργοδότου τούτου ἀσυδοσίαν καὶ δὴ εἰς τοιαύτην ἔκτασιν, ὥστε νὰ καθίστανται ἐσαεὶ ἀνεφάρμοστοι ὁλικαὶ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρέουσαι ἐνοχικαὶ ὑποχρεώσεις των. Ὅλως τοὐναντίον, ἔναντι προσώπων ἀσχολουμένων μὲ συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν ὁ ἐργοδότης οὐδαμῶς στερεῖται τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας προκυπτόντων δικαιωμάτων του, καὶ ἰδίως τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐξ ἴσου ἔναντι πάντων

τῶν μελῶν τῆς ἐπιχειρήσεώς του, τῶν συνδεομένων μετ' αὐτοῦ δι' ὁμοίων συμβάσεων ἐργασίας. Οὐδὲ δύναται νὰ ἰσχύσῃ ὡς τεκμήριον ἡ ἀρχή, ὅτι πᾶσα ἐνέργεια τοῦ ἐργοδότου, ἐντὸς μὲν τῶν ὁρίων τοῦ διευθυντικοῦ τον δικαιώματος ἀσκουμένη, παραβλάπτουσα ὅμως ὁπωσδήποτε τὸ συμφέρον τοῦ ἐργαζομένου, ἐφ' ὅσον ὁ ἐργαζόμενος οὗτος ἀσχολεῖται μὲ τὸν συνδικαλισμόν, γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ παρεμποδίσῃ τὴν συνδικαλιστικὴν αὐτοῦ δρᾶσιν. Διότι δὲν πρέπει νὰ παροράται εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς οἱ ἐργαζόμενοι ἐμφανίζονται ὡς δρῶντες συνδικαλιστικῶς, ὅτι κατὰ βασικὸν κανόνι τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ἀνεγνωρισμένον ἤδη ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἡ συνδικαλιστικὴ δρᾶσις τῶν ἐργαζομένων, οὐ μόνον δὲν ἐμποδίζει τὸν ἐργοδότην νὰ προβῇ εἰς τὴν λῆψιν μέτρων πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ κατ' αὐτοῦ διεξαγομένου συνδικαλιστικοῦ ἀγῶνος τοῦ προσωπικοῦ του, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον παρέχει εἰς τοῦτον τὸ δικαίωμα νὰ κλείσῃ τὸ ἐργοστάσιόν του καὶ νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰς αὐτὸ εἴσοδον τοῦ προσωπικοῦ, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ καθίσταται ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐργασίας (Α.Π. 431/1959, ΕΕΔ 18 σ. 1242). Ἔτι πλέον διδάσκεται, ὅτι ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται καὶ νὰ προβῇ εἰς ἀπόλυσιν προσωπικοῦ, δηλῶν εὐθέως ὅτι εἰς τὰς ἀπολύσεις προβαίνει ἵνα ἀμυνθῇ ἐναντι τῆς κατ' αὐτοῦ διεξαγομένης συνδικαλιστικῆς δράσεως (οὕτω: *Λιτζερόπουλος*, ἐν ΕΕΔ 12 σελ. 641, Hueck-Nipperdey, Lehrbuch des Arbeitsrechts, II 1957, § 47, Nikisch, Arbeitsrecht, II 1958, § 67 III, Schnorr v. Carolsfeld, Arbeitsrecht 1954, σ. 239, 242, 370, Kaskel-Dersch, Arbeitsrecht, 1957, § 57, Durand, Traité de droit du travail III 1956, § 311, Barassi, Diritto del lavoro III, 1949, σελ. 118 ἑπ.). Ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς ἰσότητος τῶν ὅπλων μεταξὺ ἐργαζομένων καὶ ἐργοδότου κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν συνδικαλιστικῶν ἀγώνων προκύπτει κυρίως ἐκ τοῦ περὶ ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἔναντι τοῦ νόμου ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ περὶ δικαιώματος τοῦ συνεταιρίζεσθαι (βλ. Böttcher, Waffengleichheit und Gleichbehandlung im kollektiven Arbeitsrecht, 1956, σ. 6, ἀποφάσεις γερμανικοῦ ἐργατικοῦ ἀνωτάτου τῆς 28.1.1955 καὶ 27.9.1957 ἐν AP Art. 9 GG Arbeitskampf Nr. 1 καὶ 6). Κατὰ ταῦτα τὸ περιστατικὸν ὅτι τυχὸν οἱ ἐναγόντες εἶχον σημειώσει κατὰ τὸ παρελθὸν ἢ καὶ ἤδη ἀσκοῦν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν, ὑφ' οἱανδήποτε ἔννοιαν καὶ ἂν ἐκληφθῇ ὁ ὅρος οὗτος, οὐδόλως ἐμποδίζει τὸν ἐργοδότην εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιωμάτων του.

9. Ἐξεταστέον ἤδη ἂν ἀποτελῇ κατάχρησιν δικαιώματος τὸ περιστατικὸν ὅτι, τυχόν, ἡ ἐπιχείρησις μετέβαλε μὲν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος αὐτῆς τοὺς ὅρους ἐργασίας τῶν ἐναγόντων, τοῦτο ὅμως ἔπραξεν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι οὗτοι ἀπολυθέντες ὑπ' αὐτῆς ἐπέτυχον τὴν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἐπάνοδόν των κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἔχομεν συγκεκριμένως ὑπ' ὄψιν ad hoc ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 664/1956 (ΕΕΔ 16 σ. 131), ἧτις ἐδέχθη ὅτι, ἐὰν ἠκυρώθη ἤδη ἡ γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως καὶ ὡς ἐκ τοῦ διεξαχθέντος δικαστικοῦ ἀγῶνος ἐπῆλθε διακοπὴ τῆς ἁρμονικῆς συνεργασίας, ἥτις δέον νὰ ὑφίσταται μεταξὺ ἐργαζομένου καὶ ἐργοδότου, ὁ τελευταῖος οὐδόλως ἐμποδίζεται νὰ καταγγείλῃ ἐκ νέου τὴν σύμβασιν ἐργασίας, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς μετὰ τοῦ ἐργαζομένου τούτου ἀνεπιθυμήτου συνεργασίας. Τονίζει δὲ ὁ Ἄρειος Πάγος ὅτι «ἡ παῦσις τῆς ὁμαλῆς συνεργασίας ἐργοδότου - ἐργάτου, ὁπωσδήποτε ἐπελθοῦσα, ὁσάκις αὕτη εἶναι τὸ κίνητρον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας, δὲν καθιστᾷ, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν μόνη, ἄκυ-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΑΜΟΙΒΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Σύστασις μετά Ν. 3239)1955 Ειδικού Λογαριασμού διά δώρα οικοδόμων

Ανίσχυρος ἡ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275)2831)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις παρά τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων δι' ἑορτάς πρός οἰκοδόμους, καταργηθείσης μετά τόν Νόμον 3239)1955 περί συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 2 Ν.Δ. 2855)1954, θάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας – Καθορισμός ἀμοιβῆς μισθωτῶν κατά τό σύστημα τοῦ Νόμου 3239)1955, περιλαμβανομένων εἰς ταύτην καί τῶν δώρων δι' ἑορτάς.

Τό ζήτημα, ἐπί τοῦ ὁποίου ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Διά τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 2855)1954 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων» (ΕΕΔ 13, 672) ὡρίσθησαν τά ἑξῆς :

Διά διατάγματος, προκαλουμένου παρά τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μετά γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, δύναται νά συσταθῇ ὑπό τύπον αὐτοτελοῦς Λογαριασμοῦ παρά τῷ Ἱδρύματι τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἡ παρά ἑῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ ἡ ἄλλῳ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ ἡ εἰς ἴδιον Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου «Κεφάλαιον ὑπέρ τῶν ἀδειούχων μισθωτῶν», ἀποβλέπον εἰς τήν καταβολήν εἰς τούς εἰς ἄδειαν μισθωτούς εἴτε τοῦ ὅλου ἡ μέρους τῶν ἀποδοχῶν, ὧν θά δικαιοῦνται οὗτοι κατά τόν χρόνον τῆς ἀδείας των, δι' ἀντιστοίχου ἀπαλλαγῆς τοῦ οἰκείου ἐργοδότου, εἴτε προσθέτου ἐπιδόματος ἀδείας, οὐδέποτε ἀνωτέρου τοῦ τρίτου τῶν προαναφερομένων ἀποδοχῶν, εἴτε καί εἰς ἀμφοτέρους τούς ἐν λόγῳ σκοπούς.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νά συνιστάται Λογαριασμός παρά τοῖς αὐτοῖς ὡς ἄνω Ὀργανισμοῖς, ἀποβλέπων εἰς τήν καταβολήν τοῦ ὅλου ἡ μέρους τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα καταβαλλομένων προσθέτων ἀποδοχῶν δι' ἀντιστοίχου ἀπαλλαγῆς τοῦ οἰκείου ἐργοδότου.

Διά τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως θέλουσιν ὁρισθῇ τά τῆς διαχειρίσεως, τρόπου λειτουργίας καί ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν τοῦ Λογαριασμοῦ τούτου, οἱ πόροι του ἐξ εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καί τά τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀσκήσεως ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τῆς πολιτειακῆς ἐποπτείας καί τοῦ διαχειριστικοῦ ἐλέγχου.

Βάσει τῆς ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτήσεως ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 60591)7294)1961 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί συστάσεως παρά τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς τά πρόσωπα, τά ἀπασχολούμενα εἰς οἰκοδομικάς καί συναφεῖς τεχνικάς ἐργασίας» (ΕΕΔ 20, 1353), ἡ ὁποία ἀνεκλήθη διά τῆς νεωτέρας ὑπ' ἀριθ. 89275) 2831)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί συστάσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων ἑορτῶν

ρον τήν καταγγελίαν κατά τό ἄρθρον 281 Α.Κ., διότι ἄλλως θά περιωρίζετο ὑπέρ τό δέον ἡ ἐνάσκησις αὐτῆς ὑπό τοῦ ἐργοδότου, δικαιουμένου νά κρίνῃ περί τοῦ συμφέροντός του διά τήν συνέχισιν ἢ μή τῆς συμβάσεως ἐργασίας» (βλ. ὁμοίως καί Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 519/1958, ΕΕΔ 17 σ. 461). Ἐφ' ὅσον ἄθεν ἀναγνωρίζεται εἰς πάντα ἐργοδότην, οὗτινος ἐκλονίσθη ἡ ἐμπιστοσύνη ἐπί τόν ἐργαζόμενον, τό δικαίωμα καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, πολλῷ μᾶλλον δέον νά ἀναγνωρισθῇ τό ἐκ τῆς συμβάσεως ταύτης προκῦπτον διευθυντικόν δικαίωμα ὅτως ὁ ἐργοδότης καθορίζῃ κατά τήν κρίσιν του τόν τόπον καί τό εἶδος τῆς παρασχετέας ἐργασίας. Κατ' ἀκολουθίαν καί ἀπό τῆς ἀπόψεως ταύτης οὐδείς δύναται νά γίνῃ λόγος περί καταχρήσεως τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος.

Ἀθῆναι, 10 Ἀπριλίου 1961

Ὁ γνωμοδοτῶν

Ι. Καποδίστριας

Ἐντεταλμένος Ὑφηγητής τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τό Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν

εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους» (ΕΕΔ 21, 119).

Ἡ ἐναρξις τῆς ἐκ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων εἰς τοὺς ἐν λόγῳ μισθωτοὺς ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα 1962 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29596)978)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 512).

Ὑπὸ τὰ ἀνωτέρω δεδομένα προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν μετὰ τὸν νόμον 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἐξακολουθῇ νὰ ἰσχύῃ ἡ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως παρασχεθεῖσα εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις.

Ἀρνητικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀπεφάνθη τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει του συλλογιστικῆς.

Κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας νομολογηθέντα (1462)1957, εἰσηγητὴς Δ. Τσιμαράτος, ΕΕΔ 16, 862) εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι περὶ τῆς παροχῆς ἐκτάκτων ἀποδοχῶν εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα προβλέπει ὁ νόμος 1901)1951, τοῦτο ὅμως δὲν ἀποκλείει, ὅπως καὶ τὸ θέμα τοῦτο κατατεθῇ ἀντικειμένου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δεδομένου ὅτι καὶ αἱ περὶ ὧν πρόκειται αὐξομειωτικαὶ ἐνισχύσεις τῶν μισθωτῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, ὡς ἀποτελοῦσαι ἐκτάκτους ἀποδοχάς, περιλαμβάνονται εἰς τὰς ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ ἀποδοχὰς αὐτῶν, ἤδη δὲ ὑπὸ τὸ ἰσχύον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 3239)1955 καθεστὼς παρέχεται ἡ δυνατότης καθορισμοῦ τῶν πάσης φύσεως ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἐφαρμογῆς διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑποκειμένων εἰς κύρωσιν καὶ ἐνδεχομένως τροποποίησιν διὰ κανονιστικῶν πράξεων.

Κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου ἐπίσης νομολογηθὲν (452)1958, εἰσηγητὴς Δ. Τσιμαράτος, ΕΕΔ 17, 313) εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ ἄρθρον 42 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐνῷ καταργεῖ τοὺς προγενεστέρους νόμους περὶ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὡς καὶ τοὺς νόμους περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν δι' ἀπαγορευτικῶν ἀποφάσεων, διατηρεῖ ρητῶς ἐν ἰσχύϊ τὸν νόμον 1901)1951, ὅστις παρέχει τὴν ἐξουσίαν διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Πλὴν ἡ διατήρησις ἐν ἰσχύϊ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι οἱ Ὑπουργοὶ διατηροῦσι καὶ μετὰ τὸν νόμον 3239)1955 τὴν ἐξουσίαν διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ δώρου εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ἅρα καὶ εἰς ἣν ἔτι περίπτωσιν τὸ θέμα τοῦτο, ἅπερ δύναται νὰ κατατεθῇ ἀντικειμένου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἔχει ἤδη ρυθμισθῇ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐκ τοῦ νόμου 1901)1951 ἐξουσία διατηρεῖται μὲν ἐν ἰσχύϊ, περιοριζομένη ὅμως εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ θέμα τῆς χορηγήσεως δώρων εἰς τοὺς μισθωτοὺς δὲν ἔχει ρυθμισθῇ διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἔννοια ἀπαρτεῖται ἐκ τῆς ὅλης οἰκονομίας τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955.

Ταῦτα ὅμως εἶναι, νομίζομεν, ἄσχετα πρὸς τὴν διατήρησιν ἐν ἰσχύϊ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2855)1954, ἡ ὁποία παρέχει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὴν ἐξουσίαν νὰ συστήσῃ Εἰδικὸν Λογαριασμὸν διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ καταβολὴν τοῦ δώρου, ὡς τοῦτο καθορίζεται, ἀφοῦ καὶ ὑπὸ τὸ προγενέστερον τοῦ νόμου 3239)1955 καθεστὼς (ν. 3086)1954 περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας) ὁ αὐτὸς τρόπος καθορισμοῦ τοῦ δώρου ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ, εἴτε δηλαδὴ δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, εἴτε διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι μετὰ τὸν νόμον ταῦτον (3086)1954) ἐπαυσεν ἰσχύουσα ἡ ἀνωτέρω εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2855)1954, ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἐν ὄψει τοῦ ἰσχύοντος τότε νόμου 2053)1952 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», καταργηθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3086) 1954.

Ἀπορητικὸν ἐπιχείρημα ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐνῷ καταργοῦνται ἄλλοι νόμοι, διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ ὁ νόμος 1901)1951 χωρὶς νὰ ἀναφέρηται ὡς διατηρουμένη καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2855)1954, δὲν συνάγεται, διότι ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 3239)1955 εἶχεν ἐπ' ὄψιν αὐτοῦ τοὺς περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας προϊσχύσαντας νόμους καὶ αὐτοὺς κατήργησε, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς σχετικοὺς περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν μισθωτῶν ἄλλους εἰδικοὺς νόμους (ἴδετε καὶ Α.Π. 181)1963, εἰσηγητὴς Γ. Χατζηδάκης, ΕΕΔ 22, 596), ἐνῷ ἐν τῇ εἰδικῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2855)1954 δὲν πρόκειται περὶ τοιούτου τινὸς (καθορισμοῦ ἀποδοχῶν), ἀλλὰ περὶ τρόπου διαχειρίσεως καὶ λειτουργίας Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ (δεδομένου) δικαιώματος τῶν μισθωτῶν ἐπὶ τῶν δώρων δι' ἑορτάς.

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι καὶ ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2855)1954 προβλέπει περὶ συστάσεως ὁμοίου Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ διὰ τὴν καταβολὴν εἰς τοὺς εἰς ἄδειαν μισθωτοὺς τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν ἀποδοχῶν, ὃν θὰ δικαιοῦνται οὗτοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας των, δι' ἀντιστοίχου ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐργοδότου, καὶ βεβαίως οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐπαναθετεῖται ἐντὸς τοῦ ὅλου νομοθετικοῦ καθεστῶτος περὶ ἀδείων μισθωτῶν τοῦ ἀ.ν. 539)1945, τῶν ὁποίων μισθωτῶν δὲν θίγει τὸ δικαίωμα ἀδείας, ἀλλὰ προνοεῖ περὶ ἄλλου τρόπου ἱκανοποιήσεως τοῦ (διὰ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1609)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. **Χ. Μητρέλιας**
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. **Δ. Τσιμαράτος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Γαιμπῆς, Γ. Οἰκονομόπουλος, Π. Κορδογιαννόπουλος, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Χ. Μυριάνθης, Στ. Σκρλᾶς

Διὰ τῶν ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκουμένων τριῶν αἰτήσεων, αἵτινες εἶναι συνεκδικαστέαι λό-

γῳ συναφείας, ζητεῖται ὑπὸ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως ἐργοληπτῶν δημοσίων ἔργων, τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος καὶ μεμονωμένων ἐργοληπτῶν δημοσίων ἔργων ἡ ἀκύρωσις : α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275)Ε. 2831)13)30.12.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους» (465 Β') καὶ β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 18,8.2.1962 ἐγκυκλίου τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνουν παραδεκτῶς ὑπὲρ τοῦ κύρους τῶν προσβαλλομένων πράξεων τὸ Ι.Κ.Α., παρ' ᾧ συνιστᾶται ὁ ὡς ἀνω Εἰδικὸς Λογαριασμός, καὶ ἡ Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων, ἔχοντες ἔννομον πρὸς τοῦτο συμφέρον.

Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς παρέχονται εἰς τὰς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος ἑρμηνευτικαὶ ὁδηγίαι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐὰν φέρῃ ἐκτελεστὸν χαρακτῆρα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπαραδέκτως προσβάλλεται.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς συνιστᾶται παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικὸς Λογαριασμὸς χορηγήσεως δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα εἰς πάντας τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς καὶ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 75833)1.673)57)26.2)14.3.1958, Φ.Ε.Κ. 72 Β') ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 2 § 2 τοῦ νόμου 2855)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων», ὁρίζοντος ὅτι «δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ συνιστᾶται παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἢ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ ἢ ἄλλῳ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ Λογαριασμός, ἀποβλέπων εἰς τὴν κατοβολὴν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα κατοβαλλομένων προαιρετῶν ἀποδοχῶν δι' ἀντιστοίχου ἀπαλλαγῆς τοῦ οἰκείου ἐργοδότου. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως θὰ ἐλουσιν ὁρισθῇ τὰ τῆς διαχειρίσεως, τρόπου λειτουργίας καὶ ἐκπληρώσεως τῶν σκοπῶν τοῦ Λογαριασμοῦ τούτου, εἱ πόροι του ἐξ εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀσκήσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τῆς πολιτειακῆς ἐποπτείας καὶ τοῦ διαχειριστικοῦ ἐλέγχου».

Ὁ μεταγενέστερος νόμος 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» εἰσήγαγε τὸ σύστημα τοῦ καθορισμοῦ τῶν ὅρων, ἀνυθηκῶν καὶ ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας τῶν μισθωτῶν, εἰς ἣν ἀμοιβὴν περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα καταβαλλόμενοι εἰς τούτους πρόσθετοι ἀποδοχαὶ (δῶρα). (Σ.τ.Ε. 1107)1951, 2037)1953, 1467)1957, 452)1958) διὰ τῆς συνάψεως συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ, ἐν ἀσυμφωνίᾳ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, δι' ἀποφάσεων διαιτησίας, ἀμφοτέρων ὑποκειμένων εἰς ἔγκρισιν ἢ τροποποίησιν διὰ κανονιστικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων (ἄρθρον 20). Διὰ τοῦ ἄρθρου 42 § 1 τοῦ νόμου τούτου ὡρίσθη, ὅτι, πλὴν τῶν ῥητῶς ἐν αὐτῷ μνημαινομένων νόμων, καταργεῖται καὶ πᾶσα ἑτέρα διάταξις, γενικὴ ἢ εἰδική, ὁρίζουσα ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ἀναφερομένων, καθὼς καὶ πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη ὁπωσδήποτε διὰ τοῦ περιεχομένου της εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Διὰ δὲ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου 42 διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ οἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενοι νόμοι, ἐν οἷς καὶ ὁ νόμος 1901)1951 (σταιχ. γ'), ὅστις παρέχει εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῆς Ἐργασίας τὴν ἐξουσίαν νὰ καθορίζουν διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν τὰς ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν καταβαλλομένας εἰς τοὺς μισθωτοὺς οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις (δῶρα).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων ταύτων συνάγεται, ὅτι τὸ θέμα τοῦ καθορισμοῦ τῶν δώρων τῶν μισθωτῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς εἴρηται νόμου 3239)1955 ἀποτελεῖ ἀντικείμενον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας, ἐφ' ὅσον δὲ ἔχει ρυθμισθῇ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν δύναται νὰ ρυθμίζηται διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ὧν ἡ πρὸς τοῦτο ἁρμοδιότης ἀνακύπτει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διατηρουμένου ἐν ἰσχύϊ νόμου 1901)1951 (Σ.τ.Ε. 452)1958).

Κατὰ τοῦτο ἡ ἀνωτέρω μνημονευομένη διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 § 2 νόμου 2855)1954, προβλέπουσα περὶ τῆς συστάσεως Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν καταβαλλομένων εἰς τοὺς μισθωτοὺς δώρων καὶ ἀφορῶσα ὡς ἐκ τούτου εἰς θέμα καθορισμοῦ ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν, κατηργήθη, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3239)1955, ἀπὸ μὴ περιλαμβανομένη μεταξὺ τῶν ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου μνημονευομένων ὡς διατηρουμένων καὶ εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀναγομένων νομοθετημάτων. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ δώρου τῶν ἑορτῶν εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει ἐξουσιοδοτήσεως, παρεχομένης ὑπὸ τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 2 νόμου 2855)1954, ἥτις εἶχεν ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης παύσει ἰσχύουσα, τυγχάνει διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον, ἀκυρωτέα, περιττῆς οὔτω καθισταμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν προτεινομένων λόγων ἀκυρώσεως.

Διὰ ταῦτα

Συνεκδικάζομεν τὰς ὑπὸ κρίσιν τρεῖς αἰτήσεις ἀκυρώσεως,

Δέχεται ταύτας,

Ἀκυροῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 89275)Ε. 2831)13)30.12.1961 (Φ.Ε.Κ. 465 Β') ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ τὸ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ,

Ἀπορρίπτει τὰς παρεμβάσεις τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΑΙ ΠΟΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΦΕΣΕΩΣ ΚΑΤ' ΑΥΤΩΝ

Ἀνάθεσις κρίσεως εἰς Τμῆμα Κανονισμῶν Ἐργασίας κατὰ Ν.Δ. 3789)1957

Ὑποχρέωσις, κατ' ἄρθρον 1 Ν.Δ. 3789)1957, τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρήσεων, ἐκμεταλλεύσεων καὶ ἐργασιῶν πρὸς κατάρτισιν κατὰ τὴν προβλεπομένην διαδικασίαν Κανονισμῶν ἐργασίας, ἀποκτώντων ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.—Πειθαρχικαὶ ποιναί.—Ἐπιτρεπτὴ κατ' αὐτῶν ἄσκησις ἐφέσεως, τῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων τοῦ Ν.Δ. 3789)1957 ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπὶ τῶν διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ Κανονισμῶν ἐργασίας.—Συνταγματικὴ ἡ ρύθμισις τῶν ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας προκυπτουσῶν σχέσεων καὶ ἡ ἀνάθεσις εἰς συλλογικὸν ὄργανον Διοικήσεως τῆς κρίσεως ἐπὶ πειθαρχικοῦ παραπτώματος.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 513)1963 ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 572)1962, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 29, 15, οὕτω καὶ ἡ Σ.Ε. 1607)1959, εἰσηγητὴς *Κ. Δάρας*, ΕΕΔ 18, 1235), ὅτι αἱ περὶ ἐφέσεως κατὰ πειθαρχικῶν ποινῶν διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789)1957 περὶ Κανονισμῶν ἐργασίας (ΕΕΔ 16, 1131) ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τοὺς διατηρηθέντας ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ν.δ)τος τούτου Κανονισμούς.

Περαιτέρω ἡ αὐτὴ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι διὰ τῆς ἀναθέσεως τῆς κρίσεως περὶ πειθαρχικῆς ποινῆς εἰς τὸ ἐκ τοῦ νόμου συλλογικὸν ὄργανον διοικήσεως δὲν σημειοῦται ἀντίθεσις εἰς τὰ περὶ διαδικασίας τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἰδιωτικῶν διαφορῶν σχετικὰ ἄρθρα τοῦ Συντάγματος. (Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1749)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Χαρπαντής*, ΕΕΔ 21, 901, καθ' ἣν ἡ ρύθμισις διὰ Κανονισμοῦ τῶν ὅρων ἐργασίας δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Συντάγματος).

Ἡ περίπτωσις δὲν εἶναι ἡ μόνη. Διὰ πολλῶν ἐργατικῶν νόμων ἔχει ἀνατεθῇ ἡ κρίσις ἐπὶ θεμάτων ἐργατικοῦ δικαίου εἰς συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι εἶναι τοῦτο ἀντισυνταγματικόν.

Ἀρείου Πάγου 395)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Στ. Σταυρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μαστουρίδης, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ν.δ. 3789)1957 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας αἱ αὐτόθι ἀναφερόμεναι ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις καὶ ἐργασίαι ἐν γένει ὑποχρεοῦνται νὰ καταρτίσωσι κατὰ τὴν ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ προβλεπομένην διαδικασίαν κανονισμούς, οἵτινες ἀποκτῶσιν ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν μετ' ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένων σχέσεων μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν τούτων καὶ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ των, ὡς καὶ νὰ προσαρμόσωσι τοὺς ἰσχύοντας κανονισμοὺς αὐτῶν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1 § 3 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα, καθοριζόμενα εἰς ἕκαστον κανονισμὸν ἐργασίας, δύναται νὰ προβλέπηται ἡ ἐπιβολὴ εἰς τὸν παραβάτην μισθωτόν, πλὴν ἄλλων ποινῶν, καὶ τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως, ἥτις ὑπὸ τοὺς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὅρους δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 10 ἡμέρας, ἐπιτρέπεται δὲ ἄσκησις ἐφέσεως (ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἐπιβολῆς τῆς ἀργίας ἀποφάσεως) ἐνώπιον τοῦ Τμήματος Κανονισμοῦ Ἐργασίας, ἀναστελλομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Αἱ διατάξεις αὗται περὶ κανονισμῶν ἐργασίας καὶ καθιερώσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεων ἐπιβαλλουσῶν τὴν ποινὴν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐφαρμοζόμεναι καὶ ἐπὶ τῶν διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ κανονισμῶν, οἵτινες εἶχον ἐκδοθῇ κατ' ἐξουσιοδότησιν εἰδικῶν νόμων, ἀποσκοποῦν ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸν συντονισμὸν τοῦ ἐλέγχου τῆς πολιτείας ἐπὶ τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ὑποχρεώσεων τῶν εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις ἀποσχολουμένων καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν προστασίαν τούτων διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς ὀρθῆς ἀσκήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας. Ἡ τοιαύτη ρύθμισις τῶν ἐκ τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας προκυπτουσῶν σχέσεων, γινομένη κυριαρχικῶς ὑπὸ τοῦ Κράτους, καὶ περαιτέρω ἡ ἀνάθεσις εἰς συλλογικὸν ὄργανον τῆς διοικήσεως, οἷον τὸ διαληφθὲν Τμῆμα Κανονισμοῦ Ἐργασίας, τῆς τελικῆς κρίσεως ἐπὶ πειθαρχικοῦ παραπτώματος τοῦ ἐργαζομένου, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπεβλήθη ποινὴ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ τρίτου, ἀνάγεται εἰς τὸ δημόσιον συμφέρον, μὴ ἀφορῶσα ἐπίλυσιν ἰδιωτικῆς διαφορᾶς, ἀλλὰ θέμα τοῦ δημοσίου δικαίου, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἢ ὡς εἴρηται διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 3 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 3789 δὲν ἀντίκειται εἰς τὰ περὶ δικαιοδοσίας τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἰδιωτικῶν διαφορῶν ἄρθρα 28, 86 ἕως 90 τοῦ Συντάγματος. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἥτις κατέστη τελεσίδικος μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου παραίτησιν ἀπὸ τοῦ πρὸς ἔφεσιν δικαιώματος, οὕτω κρίνασα καὶ δεχθεῖσα τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἧς ζητεῖται ἡ πληρωμὴ ἀποδοχῶν τοῦ

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άξιώσεις εκδικαζόμεναι κατά την εργατικήν διαδικασίαν

Αναγκαίον διά τόν χαρακτηρισμόν έργασίας τινός ώς εξηρτημένης και αί περί της άποίας γεννώμεναι άξιώσεις εκδικάζονται κατά την εργατικήν διαδικασίαν, όπως ό παρέχων την έργασίαν τελή κατά την εκτέλεσιν ταύτης ύπό τάς όδηγίας και τόν έλεγχον τού έργοδότου, καθορίζοντος τόν τόπον, χρόνον και την ποσότητα της έργασίας, μή άπαιτουμένης άπαραιτήτως της οίκονομικής εξαρτήσεως.—Περίπτωσις παροχής έργασίας ύπό ελευθέρων φορτοεκφορτωτών εις πρακτορείον λεωφορείων.

Έπεκυρώθη ύπό της κατωτέρω άποφάσεως τού Άρείου Πάγου ή ύπ' άριθ. 9)1962 άπόφασις τού ώς έφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πατρών.

Και ή νεωτέρα αύτη άπόφασις τού Άρείου Πάγου δέν άπομακρύνεται τών νομολογηθέντων ώς πρός τό ότι κατά την εργατικήν διαδικασίαν εκδικάζονται άξιώσεις μισθωτού, ύπό την έννοιαν της παροχής εξηρτημένης εργασίας, μέ τό παραδεδεγμένον έν τή θεωρίᾳ και νομολογίᾳ κριτήριον αύτης, ήτοι της ύπάρξεως προσωπικής ή νομικής εξαρτήσεως τού εργαζομένου έκ τού εργοδότου του, χωρίς νά είναι άπαραίτητος και ή ύπαρξις οίκονομικής εξαρτήσεως αύτού. (Ίδετε έκ τών τελευταίων και την Α.Π. 175)1963, είσηγητής *Α. Φλώρος*, ΕΕΔ 22, 661, ένθα είς σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί είς την νομολογίαν και θεωρίαν).

Ώς έσημειώσαμεν (ΕΕΔ 22, 661), την έννοιαν τού μισθωτού διά την είς την εργατικήν διαδικασίαν άπαγωγήν τών άξιώσεών του παρέχει αύτός ό νόμος 765)1943 (άρθρον 6) (ΕΕΔ 2, 633), ό άποίος έτροποποίησε τόν οικονομικόν νόμον ΓΨΟΑ')1911 (β.δ. 1)4 Αύγούστου 1920), την έννοιαν δέ τού μισθωτού, ώς καθώρισε ταύτην ή άνωτέρω διάταξις, έπανέλαβον και άλλοι εργατικοί νόμοι, οί άποίοι ρυθμίζουν την σύμβασιν περί παροχής εξηρτημένης εργασίας.

Ή άρεοπαγιτική άπόφασις προσφεύγει διά τόν χαρακτηρισμόν εργασίας τινός ώς εξηρτημένης είς τό άρθρον 648 έπ. Α.Κ.

Είναι γνωστή ή έν τή έπιστήμη διαφωνία άν τά σχετικά περί μισθώσεως εργασίας άρθρα τού Άστικού Κώδικος ρυθμίζουν μόνον την σύμβασιν εξηρτημένης εργασίας (περί τούτου *Κ. Καυκᾶς*, Ένοχ. Ειδικόν, ύπ' άρθρον 648, ό αύτός, έν ΕΕΔ 8, 49 έπ., *Αποστολίδης*, Ένοχ. Ειδικόν, σελ. 549, 552) ή άναφέρονται και είς την σύμβασιν μισθώσεως άνεξαρτήτων ύπηρεσιών. (Ώς δετε κατηφατικώς *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ Είσαγ. 648 - 680, άριθ. 25 έπ., *Γ. Σιμωνέτον*, Λοιδορία Μελέται Άστικού και Έργατικού Δικαίου, σελ. 343 έπ., *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 8, 357, *Π. Κ. Βεργοπούλου*, ΕΕΔ 19, 14 έπ., σημειώσεις μας έν ΕΕΔ 17, 86, ένθα και λοιπαί παραπομπαί).

Άλλ' ύπό την κρατούσαν έν τή θεωρίᾳ και νομολογίᾳ γνώμην (ίδετε έκ της νομολογίας την Έφετείου Άθηνών 1011)1950, είσηγητής *Π. Πατής*, ΕΕΔ 18, 701, Πρωτοδικείου Άθηνών 15576)1957, είσηγητής *Δ. Κανελλόπουλος*, ΕΕΔ 17, 87), ότι ό Άστικός Κώδιξ ρυθμίζει την σύμβασιν εξηρτημένης εργασίας, άλλά και άνεξαρτήτων ύπηρεσιών, δέν πρέπει νά συνάγηται ή έννοια τού μισθωτού έν συμβάσει εξηρτημένης εργασίας έκ τού άρθρου 648 έπ. τού Άστικού Κώδικος, διότι, άν και ύπό την έν τή άρεοπαγιτική άποφάσει έννοιαν (συναγομένην άσφαλώς έκ των εργατικών νόμων) νοήται και κατά τά άνω άρθρα τού Άστικού Κώδικος, τότε περιορίζεται ή έφαρμογή των μόνον έπί συμβάσεων εξηρτημένης εργασίας, άποψις ή οποία, ώς σημειούμεν, δέν κρατεί έν τή έπιστήμη και νομολογίᾳ.

Άρείου Πάγου 381)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελής***
Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***
Δικηγόροι οί κ.κ. Ι. Μάρκου, Α. Βουδούρης

Διά τόν χαρακτηρισμόν έργασίας τινός ώς εξηρτημένης, ώστε αύτη νοείται κατά τά άρθρα 648 έπ. Α.Κ. και 1 τού 18.1920 κωδ. β. δ)τος, ώς τούτο έτροποποιήθη διά τών νόμων 765)1943 και 1968)1944, και αί περί της άποίας γεννώμεναι άξιώσεις εκδικάζονται κατά την ύπό τούτων προβλεπομένην ειδικήν διαδικασίαν, άπαιτείται, όπως ό παρέχων την έργασίαν τελή κατά την εκτέλεσιν ταύτης ύπό τάς όδηγίας και τόν έλεγ-

---

έν αύτῃ χρονικού διαστήματος, καθ' ό ή άναιρεσείουσα περιέστη είς ύπερημερίαν ώς άποκοσύσασα τάς προσηκόντως προσφερθείσας ύπηρεσίας του, έπικαλουμένη άπόφασιν τού κατά τό άρθρον 75 τού Κανονισμού προσωπικού εξωτερικών ύπηρεσιών της (εκδοθέντος κατ' έξουσιοδότησιν τού ειδικού νόμου 2191)1940 και κυρωθέντος διά τού β.δ)τος της 16.2.1940) πειθαρχικού συμβουλίου, όπερ έπέβαλεν είς τόν άναιρεσίβλητον την πειθαρχικήν ποινήν της τριμήνου άπολύσεως, ήτις όμως, άσκηθείσης έφέσεως ένώπιον τού άνω Τμήματος Έργασίας, ήρθη διά της άπό 19.6.1961 άποφάσεώς του, άρθῶς ήρμήνευσε και έφήρμοσε τάς μνησθείσας διατάξεις και ό έναντίος μοναδικός λόγος άναιρέσεως έκ τού άρθρου 807 έδάφιον 17 Πολ. Δικ. είναι άβάσιμος και άπορριπτέος.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΝ ΟΡΙΟΥ ΗΛΙΚΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Παροχή έργασίας ὑπό προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν

Καθορισμός ὁρίου ἡλικίας προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν διά τῆς ὑπό τοῦ Νόμου 3954)1959 κυρωθείσης μεταξύ τοῦ Δημοσίου καί τῆς Ἑταιρείας συμβάσεως.- Ὑπαγωγή τοῦ ἀπομένοντος προσωπικοῦ εἰς τάς διατάξεις τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν καί τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων.— Συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου καί ἀνεφάρμοστον Νόμων 2112)1920 καί 3198)1955.—Ἔννοια ἄρθρου 9 Νόμου 2112)1920.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀρι0. 6497)1962 ἀπόφασις τοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Δέν ἀπομακρύνεται καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν μέ αὐτοῦ νομολογηθέντων ὡς πρός τό ἀνεφάρμοστον τοῦ νόμου 2112)1920 περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (ἐφαρμοζομένου μόνον ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὁρίστου χρόνου) ἐπί ἀποχωρήσεως τοῦ μισθωτοῦ ἡ ἀπολύσεως διά τινα τῶν λόγων Κανονισμοῦ μέ ὅριον ἡλικίας τοῦ μισθωτοῦ, ὁπότε ὑφίσταται σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου. (Ἴδετε καί Α.Π. 324)1960, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 19, 834, Α.Π. 425)1957, εἰσηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 10, 818 καί εἰδικώς διά τό προσωπικόν τῆς Η.Ε.Μ. γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 864)1960, εἰσηγητής *Β. Σάββας*, ΕΕΔ 19, 1471).

Ἀρείου Πάγου 380)1963, Τμ. Β'

Προέδρευεν ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Γ. Τρίμης

Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 1, 5 καί 7 τοῦ ἄρθρου 12 τῆς ὑπό 27.8.1958 συμβάσεως, ὡς ταῦτα ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 10 τῆς συμπληρωσάσης ταύτην ὑπό 5.2.1959 συμφωνίας μεταξύ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καί τῆς ἀναιρεσιβλήτου, κυρωθεισῶν ἀμφοτέρων ὑπό τοῦ νόμου 3954)1959, ἀπό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῶν συμφωνιῶν τούτων καθωρισθη δι' ἅπαν ἐν γένει τό διατηρούμενον μετά τήν ἐπιτραπείσαν ἀθρόαν ἀπόλυσιν τοῦτου ἡ τό προσλαμβανόμενον ἐφεξῆς προσωπικόν ὅριον ἡλικίας τό ὅσον διά τό προσωπικόν τῶν γραφείων καί τό διοικητικόν ἐν γένει

χον ταῦ ἐργοδότου, καθορίζοντες τόν τόπον, τόν χρόνον καί τήν ποσότητα τῆς ἐργασίας ἐντός τῶν ὑπό τῆς συμβάσεως καί τοῦ νόμου καθοριζομένων ὁρίων, ἀσκοῦντος ἄμεσον ἐποπτείαν ὡς πρός τόν τρόπον τῆς διεξαγωγῆς ταύτης (μή ἀπαιτουμένης ἀπαραιτήτως οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεως) καί καταβάλλοντος τήν συμπεφωνημένην ἢ ὑπό τοῦ νόμου καθοριζομένην ἀμοιβήν.

Ἐν πρακειμένῳ τά ὡς ἐρρέθην δικάσαν Πρωτοδικεῖον σαφῶς δέχεται, μετ' ἀνέλεγκτον παρ' αὐτοῦ ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, διατηρῶν ἐν Πάτραις πρακτορεῖον ὑπεραστικῶν λεωφορείων, λόγῳ τῆς ἐν αὐτῷ συγκεντρώσεως μεγάλου ἀριθμοῦ ἐλευθέρων φορτοεκφορτωτῶν καί τῆς ἐντεῦθεν πασκολουμένης ὁταξίας ἀπεμάκρυνε πάντας τούς λοιπούς, πλήν τεσσάρων, ἐν εἷς καί ὁ ἀναιρεσείων, εἰς οὕς ἐπέτρεψε νά ἐξυπηρετῶσι τούς ἐπιβάτας, ἀναθέσας ἅμα εἰς ὑπάλληλόν του, ὅπως ἀντί ὁμοβῆ των εἰσπράττῃ ποσόν τι ἐπί τῶν κομίστρων τούτων καί διανέμῃ ταῦτα εἰς αὐτούς ἰσομερῶς, ἄνευ οἱασδήποτε ἄλλης διαμείρεως ταύτου, ὅτι οὗτοι καθώριζον ἐλευθέρως τούς ὥρους, καθ' ἃς εἰργάζοντο, δυνάμενοι νά ἀσχοληθῶσι καί εἰς ἄλλας ἐργασίας, ὅτι δέν ἐτίθουν ὑπό ἔλεγχόν τινα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καί ὅτι ὁ ἀναιρεσείων μετά τινος ἄλλου συναδέλφου του, ἐν ᾧ χρόνῳ παρέμενον ἐν τῷ πρακτορείῳ, παρεῖχον οἰκειοθελῶς διαφόρους μικροεξυπηρετήσεις, ἐπιμελούμενοι τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ πρακτορείου, τῆς μεταφορᾶς τῶν ἀποσκευῶν, αἵτινες δέν συνωδεύοντο, καί ἐνίοτε ἐλάμβανον τάς κλεῖδας, δι' ἃς ἐργασίας ἐλάμβανον ποσόν ἐκ δραχμῶν 200 μηνιαίως, κατ' ἐλευθεριότητα τοῦ

ἀναιρεσιβλήτου, θέλοντος νά ἐνισχύσῃ ταύτους, καί οὐχί ὡς ἀντιπαροχήν τῆς ἐργασίας των ταύτης ἢ διότι ὑπῆρξε πρόθεσις συνάψεως μετ' αὐτῶν συμβάσεως ἐργασίας, δεδομένου μάλιστα ὅτι οἱ ἐργασιαι τοῦ πρακτορείου δέν ἐδικαιολόγουν τήν πρόσληψιν τῶν φορτοεκφορτωτῶν ταύτων, οἵτινες αὐδέποτε κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των ταύτης ἐζήτησαν ἄδειαν ἀπουσίας ἢ δῶρα ἑορτῶν ἢ ἀσφάλισίν των παρά τῷ Ι.Κ.Α., ὡς βά ἔπραττον, ἐάν συνεδέοντο διά συμβάσεως ἐργασίας. Ἀποφηνάμενον δέ ἀκολούθως, ὑπό τήν συνδρομήν τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν, ὅτι δέν ὑφίστατο μεταξύ τῶν διαδίκων σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς ἐλλειπόντων τῶν διά ταύτην ἀποιτουμένων ἀντικειμενικῶν ὅρων, ἐφ' ὅσον ὁ ἀναιρεσείων ἐξηκολούθησε νά ἀσκῇ τό ἔργον τοῦ ἐλευθέρου ἐκφορτωτοῦ εἰς τό πρακτορεῖον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τῇ ἀδείᾳ ἁπλῶς τούτου, παρέχοντος ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτοῦ ἐν παρέργῳ καί τάς μικροεξυπηρετήσεις ταύτας, περί ὧν οὐδέν διειλήπτοτο ἐν τῇ ἀγωγῇ, καί κατά μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀπορρίψαν τήν ἀγωγήν ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει προπαρατεθείσας διατάξεις. Ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ βεβαιώσεως τοῦ δικαστηρίου ὅτι, πλήν τῶν ἄλλων ἀποδείξεων, ἐξετίμησε καί τάς ἐπικληθείσας καί προσαχθείσας ἐνόρκους βεβαιώσεις, δέν ἀπομένει ἀμφιβολία τις, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καί ἐξετίμησε καί τήν ἐνορκον βεβαίωσιν τοῦ μάρτυρος τοῦ ἀναιρεσείοντος Ν.Φ., εἰ καί περί τοῦ ἐναντίου 1ος καί 2ος λόγοι ἀναιρέσεως, ἐπιστηριζόμενοι εἰς τά ἐδάφια 17, 19 καί 9 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἶναι ἀβάσιμοι καί ἀπορριπτέοι.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΜΕΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Θέσις εἰς διαθεσιμότητα ἐπὶ περιορισμοῦ οἰκονομικῆς δραστηριότητος

Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων μετὰ συμπλήρωσιν προϋποθέσεων συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος, κατ' ἄρθρον 8 Ν.Δ. 3789/1957. ἐπὶ καταβολῇ μειωμένης ἀποζημιώσεως.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν.—Προστασία τούτων ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως.—Συνέπεια ἐκ παρανόμου ἀπολύσεως.—Ἐξαίρεσις ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὑπαγωγῆς εἰς διαθεσιμότητα κατ' ἄρθρον 10 Νόμου 3198/1955.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 5536/1962 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Τὸ πρῶτον ἤδη ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπιλαμβάνεται τοῦ ζητήματος ἂν οἱ ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, οἱ ὁποῖοι προστατεύονται διὰ τὴν ἀπόλυσίν των ὑπὸ τῶν εἰδικῶν νόμων 244/1936 καὶ 771/1937, ὑπάγωνται καὶ οὗτοι εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 § 3 τοῦ ν.δ. 3789/1957 (ΕΕΔ 18, 1131) περὶ καταβολῆς μειωμένης ἀποζημιώσεως ἐπὶ ἀπολύσεως μετὰ συμπλήρωσιν τῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως περὶ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος.

Ἀρνητικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀπεφάνθη ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του καὶ ἡ ἄποψίς του (ἴδετε καὶ συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 839, ΕΕΔ 18, 752 ἐπ.) εἶναι σύμφωνος καὶ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα (Σ.Ε. 1061/1959, εἰσηγητὴς *Ν. Γαβαλλᾶς*, ΕΕΔ 18, 754).

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν ἄλλων εἰδικῶν νόμων προστατευομένων μισθωτῶν (ὡς π.χ. τοῦ ἀ.ν. 1836/1951, ὡς ἐτροποποιήθη), χρήσιμος δὲ διὰ τὸ θέμα ἡ σημειωθεῖσα ἐν ΕΕΔ 18, 754 ὑπόμνησις δηλώσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἄρθρου 8 καὶ 60ὸν διὰ τὸ λοιπόν, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁποίου χρόνου ἀπομακρύνεται ὑποχρεωτικῶς τῆς ὑπηρεσίας, ὑπαγομένου ἐφεξῆς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου ΑΧΗ'/1912 ἐκδιδομένου καὶ διὰ τοῦ νόμου 3752/1929 διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ προαστιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων, εἰδικῶς δὲ ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ἐρίου ἡλικίας, εἴτε ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου λόγου, εἰς τὴν γενικῶς ἰσχύουσαν νομοθεσίαν. Ἐπομένως ἀπὸ τῆς χρεναλογίας ταύτης οἱ πρότερον συμβάσεις ἀορίστου χρόνου, ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τοῦτο, καθίστανται ὡρισμένου τοιούτου κατ' ἄρθρον 669 Α.Κ. καὶ ἡ ἑταιρεία ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως, ὅπως καταγγείλῃ ταύτας μετὰ προειδοποίησιν καὶ καταβάλῃ τὴν κατὰ τοὺς νόμους 2112/1920, 4558/1930 καὶ 3198/1955 ἀποζημίωσιν, περὶ ἧς εἰδικῶς προέβλεπον αἱ συμφωνίαι αὗται μόνον διὰ τὸ ἄθροως ἀπολυθὲν προσωπικὸν διὰ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 10 τῆς συμπληρωματικῆς συμφωνίας καὶ οὐχὶ τὸ διατηρούμενον τοιοῦτο, τὸ ὁποῖον κατ' ἀκολουθίαν δικαιοῦται τοιαύτης, ἐφ' ὅσον προβλέπεται ὑπὸ τῆς ἑκάστοτε ἰσχυούσης κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως νομοθεσίας καὶ οὐχὶ τῆς προϊσχυούσης τῶν συμφωνιῶν τοιαύτης, ὡς ὁ ἀναιρεσείων ὑποστηρίζει. Ἀντίθετον ἐπιχείρημα δὲν ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 2112, ὡς ἡ ἔννοια τούτου προσδιορίσθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 4558/1930, διότι διὰ τούτου δὲν ἀναιρεῖται ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἀρχή, καθ' ἣν ὁ νόμος οὗτος ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων προσληφθέντων ἐπ' ἀορίστῳ χρόνῳ, ἀλλὰ καθιεροῦται δι' αὐτοῦ ἐξαίρεσις ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρήσεων, δι' οὓς κρίνει ὁ νομοθέτης, ὅτι δὲν δικαιολογεῖται ἡ παροχὴ ἀθροιστικῶς καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προστασίας, ἐφ' ὅσον ἔχει ληφθῆ μέριμνα παροχῆς ἴσης τοὐλάχιστον πρὸς ταύτην διὰ νόμων ἢ κανονισμῶν.

Δεχθεὶς μετὰ ταῦτα ὁ δικάσας Πρωτοβάθμιος, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καταστάσης τελεσιδίκου διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀπὸ τῆς κατ' αὐτῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, κατὰ κρίσιν ἀναγομένην μόνον εἰς πράγματα, ὅτι ὁ ἐλέγχων ὑπηρετῶν κατὰ τὴν ἐναγομένην, ὡς ἐδηγὸς ρυθμιστὴς τῶν ὀχημάτων της ἀπὸ τοῦ ἔτους 1930, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, διετηρήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτης καὶ μετὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων συμφωνιῶν ἄθροαν ἀπόλυσιν τοῦ προσωπικοῦ καὶ ὅτι ἡ ἀπόλυσις ταύτου, γενομένη τὴν 19ην Δεκεμβρίου 1961 μετὰ τὴν τήρησιν τοῦ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων προβλεπομένης διαδικασίας ὠφείλετο εἰς σωματικὴν τούτου ἀνικανότητα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, κατ' ὀρθὴν περαιτέρω ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προδιαληφθεισῶν καὶ ἰσχυόντων οὐσιαστικοῦ νόμου ἐκουσίων διατάξεων, ἔκρινεν, ὅτι ἡ συμβασις αὕτη ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 18 Ἰουνίου 1959 ἐνάρξεως τῶν συμφωνιῶν τούτων, δι' ὧν καθωρίσθη ὅριον ἡλικίας, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ ὁποίου ὑποχρεωτικῶς ἀποχωροῦσιν οὗτοι, κατέστη αὐτοδικαίως ὡρισμένου χρόνου καὶ ἑπομένως ὁ ἀναιρεσείων, ἀπολυθεὶς λόγῳ σωματικῆς ἀνικανότητος, κατὰ τὸ ἄρθρον 107 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, δὲν ἐδικαιοῦτο τῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτήσεως ἀποζημιώσεως, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος στοιχ. α' καὶ β', 2ος, 3ος καὶ 4ος στοιχ. α' καὶ β' λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

τοῦ ν.δ. 3789)1957, καθ' ἣν δὲν δίγονται οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι προστατεύονται δι' εἰδικῶν διατάξεων.

Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3789)1957 ἐφαρμόζεται ἐπὶ μόνων τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων (Α.Π. 574) 1961, εἰσηγητής Κ. Ἀναγνωστόπουλος, ΕΕΔ 20, 1502) καὶ ὅτι ὑπὸ τῶν ἀ. ν. 244)1936 καὶ 771)1937 προστατεύονται ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν καὶ οἱ ἐργάται ἐφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, θὰ συνεβαινεν ὑπὸ ἀντίθετον ἀποψιν νὰ ἀπολύωνται ἐλευθέρως μετὰ καταβολὴν μειωμένης ἀποζημιώσεως (τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3789)1957) οἱ ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι ἐφεδροι παλαιοὶ πολεμισταὶ καὶ νὰ μὴ ἀπολύωνται, ἀπολαμβάνοντες εἰδικῆς προστασίας, τῆς ὑφισταμένης, οἱ ἐργάται.

Δὲν συζητεῖται λοιπὸν ἡ ὀρθότης τῆς ἀπόψεως.

Ὡς πρὸς τὴν διαθεσιμότητα τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὐτὴ προσπαγιτικὴ ἀπόφασις εἰς τὰ ὑπὸ τῆς ἀμέσως προηγουμένης (400)1963, εἰσηγητής Κ. Ἀναγνωστόπουλος, ΕΕΔ 22, 865) νομολογηθέντα (ἐφ' ὧν σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 865).

Ἀρείου Πάγου 405)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Στ. Σταυράπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μπλάτσιος, Ἀλ. Σακελλαροπουλος

Διὰ τοῦ ἄρθρου 8, ἐδάφ. β', τοῦ ν. 3198)1955 (περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων), ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 § 4 τοῦ ν.δ. 3789)1957, ὡρίσθη, ὅτι ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι ἐν γένει, ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεων, συμπληροῦντες τὰς πρὸς παροχὴν πλήρους συντάξεως γήρατος προϋποθέσεις, δύνανται νὰ ἀποχωρῶσι τῆς ἐργασίας ἢ νὰ ἀπομακρύνωνται ταύτης παρὰ τοῦ ἐργοδότου των, λαμβάνοντες εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ μὲν ἐπικουρικῶς ἠσφαλισμένοι τὰ 40)ο, οἱ δὲ μὴ ἠσφαλισμένοι τὰ 50)ο τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως. Ἡ παρατεθεῖσα διάταξις, καθ' ὃ μέρος διαλαμβάνει, ὅτι παρέχεται εἰς τοὺς ἐργοδότας τὸ δικαίωμα νὰ προβαίνουν, ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ ὅρους, εἰς τὴν ἀπόλυσιν ὑπηρετούντων ὑπαλλήλων, ἐπὶ τῇ καταβολῇ μειωμένης ἀποζημιώσεως, δὲν δύναται, καθ' ὃ εἰσάγουσα δυσμενῆ, διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ἐν γένει ὑπαλλήλους δίκαιον, νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, αἵτινες ἀπολαύουσιν εἰδικῆς προστασίας δσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν των ἐν ὑπηρεσίᾳ δυνάμει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καὶ 7 § 1 ἀ.ν. 244 τῆς 17.10. 1936, αἵτινες, προτιμήσου περὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ὑπηρετούντων εἰς οἱανδήποτε ἐπιχείρησιν, ὀργανισμὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἐπιτρέπουν τὴν ἀπόλυσιν τούτων μόνον διὰ τινα τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 ἐδάφια α' 8' τοῦ ἀπὸ 23.1.1936 ἀ.ν. ἀναφερομένων λόγων ἀπολύσεως καὶ κατόπιν εἰδικῶς ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς ἐν ἄρθρῳ 7 § 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς.

Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι ἀπομάκρυνσις παλαιοῦ πολεμιστοῦ, γενομένη ἄνευ τῶν ἀνωτέρω διατυπώσεων, εἶναι ἄκυρος, ὁ δὲ ἐργοδότης ἐν τῇ περιτώσει ταύτῃ περιέρχεται εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπαλλήλου κατὰ τὸ ἄρθρον 349 Α.Κ. καὶ εἶναι ὑπόχρεος εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν του (ἄρθρον 656 Α.Κ.). Ὅθεν, δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, τυγχάνων παλαιὸς πολεμιστής, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. τῆς 28.10.1935 περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν καὶ προσληφθεὶς κατ' Αὔγουστον 1927 ἐπὶ συμβάσει ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἑταιρείας, εἰς ἣν προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ἀρχικῶς ὡς προϊστάμενος τμήματος τοῦ ἐργοστασίου της καὶ ἀπὸ τοῦ 1945 ὡς ὑπάλληλος εἰς τὰ ἐν Θεσσαλονίκῃ γραφεῖα της, ἀπελύθη παρ' αὐτῆς τὴν 9.3.1962 συνεπείᾳ καταγγελίας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, γενομένης δι' ἐγγράφου δηλώσεως καὶ καταβέσεως μόνον τῆς ἐν ἄρθρῳ 8 § 4 τοῦ ν.δ. 3789)1957 ἠλαττωμένης ἀποζημιώσεως, ἤτοι χωρὶς νὰ συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις καὶ νὰ ἐκπληρωθοῦν αἱ διατυπώσεις τοῦ μηνσθέντος ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936, ἀκολούθως δὲ κρίνασα ὅτι ἡ τοιαύτη καταγγελία εἶναι ἄκυρος, οὗ ἕνεκα ἡ ἀναιρεσείουσα κατέστη ὑπερήμερος, ὀφείλουσα νὰ καταβάλῃ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἃς καὶ ἐπεδίκασε, κατὰ παραδοχὴν τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ ἀπαρριπτέος ὁ ἐκ λόγου ἀναιρίσεως ὡς ἀβάσιμος.

Τὸ ἄρθρον 1 ἐδάφιον 1 τοῦ νόμου 3198)1955, ὁρίζον ὅτι ἐπαναφέρονται ἐν ἰσχύι αἱ (διὰ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ ν. δ. 2961)1954 καταργηθεῖσαι) διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 118)1945 (περὶ ἀσφολίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων), αἵτινες τροποποιοῦμεναι διὰ τοῦ παρόντος θέλουσιν ἰσχύσει ἐφεξῆς, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι διετηρήθη ἡ ἰσχὺς διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου 118)1945, ὁριζούσης ὅτι οἱ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντες ἢ οἰκειοθελῶς προσληφθέντες ἐφεδροι παλαιοὶ πολεμισταὶ ἐξαιροῦνται ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου τούτου 118)1945. Τὴν ἀποψιν ταύτην, καθ' ἣν ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 118, ἥτις καθιερεῖ εἰδικὴν προστασίαν καὶ προνομιακὴν μετοχείρισιν τῆς τάξεως τῶν ὡς ἄνω πολεμιστῶν, ἐτέθη ἐκ νέου ἐν ἰσχύι, δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 10 § 1 τοῦ διαληφθέντος νόμου 3198)1955, ἀφοῦ αὐτὴ (ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 118) περιορίζεται νὰ ρυθμίσῃ τὸ γενικὸν μέτρον τῆς διαθεσιμότητος, σύθεμία δὲ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου 3198 συνάγεται ἔνδειξις, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἀποστῇ τῆς σταθερῶς ἐκδηλωθείσης πολιτειακῆς μερίμνης διὰ τοὺς παλαιοὺς πολεμιστάς. Ὅθεν, δεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι ἡ ἐπιφέρουσα μείωσιν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, παλαιοῦ πολεμιστοῦ, θέσις αὐτοῦ εἰς διαθεσιμότητα συνιστᾷ βλαπτικὴν μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΕΞΑΙΡΕΣΕΩΝ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ειδικαί διατάξεις περί τοῦ Ο.Τ.Ε. μετά τό Ν.Δ. 4185)1961

Κατάργησις διά τοῦ ἄρθρου 7 Ν.Δ. 4185)1961 πάσης διατάξεως γενικοῦ ἤ εἰδικοῦ Νόμου, προβλεπούσης ἀπαλλαγήν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπό τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρός πρόσληψιν πολεμιστῶν τοῦ Α.Ν. 1836)1951, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετά τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διά Νόμου.—Ἔννοια διατάξεως.—Ὑπαγωγή εἰς ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν καί τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 1875)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικασαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπερώτημα περί τοῦ ἄν ὁ Ὀργανισμός Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος ἔχῃ ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν καί θυμάτων πολέμου τοῦ ἀν.νόμου 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη τελευταίως διά τοῦ ν.δ. 4185)1961, ὑφισταμένων πρό τοῦ τελευταίου τούτου ν.δ)τος εἰδικῶν διατάξεων περί ἀπαλλαγῆς τοῦ Ο.Τ.Ε. τῆς ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν, καί περί τοῦ ὁποίου ζητήματος ὑπῆρξαν ἀμφισβητήσεις ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν Ἐργατικῶν Δικαστῶν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ (Ἴδετε τήν Πρωτοδικου Ἀθηνῶν 3345)1962, ΕΕΔ 21, 854, ἐξαφανισθεῖσαν ὑπό τῆς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1875) 1963, ἐπικυρουμένης ἤδη ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 46)1963, Πρωτοδίκης *Ε. Καφτικάκης*, ΕΕΔ 22, 230, ἀντιθέτως ἀποφανθείσης καί συμφωνούσης πρός τήν ὅπωιν τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἡ δεκτή ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου γενομένη ἀποψις ὅτι μετά τό ν.δ. 4185)1961 κατηργήθησαν αἱ προϋφιστάμεναι ἐξαιρέσεις (ἴδετε καί συμφώνους σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1302) τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ καί πρός τά ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογηθέντα (Σ.Ε. 2346)1962, εἰσηγητής *Α. Ἰατρίδης*, ΕΕΔ 22, 94).

μεταξύ τῶν διαδίκων συμβάσεως, ἐξομοιουμένην πρός ἀπόλυσιν, ἥτις ἐπιτρέπεται κατά τό ἄρθρον 24 § 1 ἐδάφιον β' τοῦ ἀ.ν. τῆς 28.10.1935 μόνον διά τούς περιοριστικῶς ἐν αὐτῷ μνημονευομένους λόγους καί κατόπιν ἀδείας τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936, ἀκύρου δέ αὐτῆς τῆς διαθεσιμότητος ὀφείλονται πλήρεις αἱ ἀποδοχαί τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατά τό χρονικόν διάστημα τῆς διαθεσιμότητός του ὡς ἐκ τῆς ὑπερημερίας περί τήν ἀπεδοχήν τῶν νομίμως προσφερθεισῶν ὑπηρεσιῶν του (ἄρθρα 349, 656 Α.Κ.) καί ἀκολούθως ἐπιδικάσασα τήν διαφοράν μεταξύ καταβληθέντος καί καταβλητέου μισθοῦ διά τόν χρόνον διαθεσιμότητος, κατά παραδοχήν τοῦ σχετικοῦ αἰτήματος τῆς ὑπό δίκην ἀγωγῆς, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς προρρηθείσας διατάξεις καί ἀπορριπτέος ὁ ἀντίθετος 2ος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἀρείου Πάγου 451)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Ἀναγνωστόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ἀναστασόπουλος, Α. Κορδώνης

Κατά τό ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 4178)1961 «ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου καταργεῖται πᾶσα διάταξις γενικοῦ ἤ εἰδικοῦ νόμου, προβλέπουσα ἀπαλλαγήν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπό τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρός πρόσληψιν πολεμιστῶν προστατευομένων βάσει τῶν διατάξεων τῶν νόμων 751)1948 καί 1836)1951, ὡς οὗτοι ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετά τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διά νόμου». Διά τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, κατά τε τό γράμμα καί τόν σκοπόν αὐτῆς, δηλοῦται σαφῆς νομοθετική βούλησις περί καταργήσεως καί τῆς ὑπό τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ νόμου 1944 τοῦ 1951 «περί τροποποιήσεως, συμπληρώσεως καί ἑρμηνείας τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1049)1949 νόμου περί ὀργανώσεως τῶν Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος» θεσπιζομένης ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος Ὀργανισμοῦ ἀπό τῆς ὑποχρεώσεως πρός πρόσληψιν παλαιῶν πολεμιστῶν. Πρόκειται ὅθεν οὐχί ἁπλῶς σιωπηρά κατάργησις τῆς προμνησθείσης διατάξεως τοῦ νόμου 1944 1951, οἵα ναϊται μόνον ὅταν διά τῆς νεωτέρας διατάξεως διάφορος γίνεται ρύθμισις τοῦ θέματος πρός τήν τοῦ παλαιοῦ νόμου, ἀλλά ρητή, ἀδιαφόρως ἄν δέν κατονομάζεται ρητῶς ἡ καταργουμένη διάταξις, ἄν καί σιωπηρά κατάργησις τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 1944 1951 οὐδόλως ἀποκλείεται ἐκ τοῦ ἐν τέλει τῆς παραγράφου ταύτης ὁρισμοῦ, καθ' ὃν «αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος εἶναι ἐπικρατέστεραι πάσης γενικῆς ἤ εἰδικῆς διατάξεως γενικῶν ἤ εἰδικῶν νόμων», συνῳδά τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ Α.Κ., καθ' ὃ νόμος διατηρεῖ τήν ἰσχύν αὐτοῦ, ἐν ὅσῳ ἕτερος καιῶν δικαίου δέν καταργήσῃ αὐτόν ρητῶς ἤ σιωπηρῶς, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, καί ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ προμνησθέντος νόμου 4185)1961 περί ὑπαγωγῆς τοῦ Δημοσίου καί τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου εἰς τήν κατά τό ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ὑποχρέωσιν (προσλήψεως παλαιῶν πολεμιστῶν) ὡς πρός τό προσωπικόν τό συνδεόμενον μετ' αὐτῶν διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀποτελεῖ ἐν ἐπι πλέον

ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΜΗ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΣ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Έννοια προστασίας τοῦ Νόμου 3514)1928 περί στρατευομένων μισθωτῶν

Ἀδιάλυτον συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τῆς στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα ἐπαναλήψεως ἐργασίας μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν.—Ἀποζημίωσις ἄλλως ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν.—Ἀδιάφορος ὁ χρόνος διαρκείας τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ὁ λόγος, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ παράτασις τοῦ χρόνου στρατεύσεως, ἔστω καὶ ἂν προῆλθεν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ στρατευθέντος λόγῳ ποινῆς.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3514)1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν (αἱ ἐκ τοῦ νόμου τούτου διαφοραὶ ἐκδικάζονται εἰς α' βαθμὸν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ εἰς β' ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν, *Ι. Ἀποστολακόπουλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἐκδ. 4η, σελ. 318, Α.Π. 568)1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 81, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 13197)1954, εἰσηγητὴς *Σ. Ποταμιάνος*, ΕΕΔ 14, 139) ὑπῆρξεν ἀπόκρουσις ὑπὸ ἐργοδότου μισθωτοῦ πρὸς ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας του μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσίν του (ἄρθρον 2 νόμου 3514)1928, ὡς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων κατ' ἄρθρον 11 ἀ.ν. 547)1937).

Ἐκ τούτου προέκυπτε τὸ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἀποζημιωθῇ δι' ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν (ἄρθρον 4 νόμου 3514)1928), ὑπολογιζομένης τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχῶν ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως (ἄρθρον 5 νόμου 765)1943, ΕΕΔ 2, 632).

Σημειοῦται, ὅτι κατὰ τὰ ἐν τῇ νομολογίᾳ κρατοῦντα ἡ ἀποζημίωσις αὕτη εἶναι ἀσχετος πρὸς τὴν τοῦ νόμου 2112)1920 ἢ τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποζημίωσιν (ΕΕΔ 17, 801), διὰ τὴν ἐκδίκασιν ὅμως τῆς ὁποίας εἶναι ἁρμόδιος ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαστὴς καὶ κατ' ἔφεσιν τὸ Πρωτοδικεῖον.

Λύεται διὰ τῆς προκειμένης ταύτης ἀποφάσεως τὸ ἀνακύψαν εἰς τὴν περίπτωσιν ζήτημα, ἂν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 3514)1928 προστασίας (ἐπανάληψις ἐργασίας μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσίν του) δικαιοῦται ὁ μισθωτός, ἀδιαφόρως ἂν ὁ χρόνος τῆς ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολύσεώς του ἐπεμηκύνθη ὑπαιτιότητί του.

Ἡ καταφατικὴ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως εἶναι πράγματι ἡ σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον, ἀφοῦ τοῦτο ἐνδιαφέρει τὸ γεγονὸς μόνον ὅτι ὁ μισθωτὸς ἀπελύθη ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ πρέπει νὰ ἐπανεύρῃ τὴν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ θέσιν του. (Σύμφωνος καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 197) 1948 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 7, 791).

Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 3601)1963

Διαδικασία Νόμων 3514 κατ' ἔφεσιν
Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ι. Γρίβος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ἀγγελόπουλος, Γ. Κατηφόρης

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 529) 1963 καὶ κατὰ τὸν νόμον 3514)1928 ἐκδοθείσης ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἀθηνῶν, νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, δεκτὴ τύποις καθίσταται καὶ ἐξεταστέα ἀποβαίνει.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 3, 4 καὶ 6 τοῦ ὡς ἄνω κωδικοποιηθέντος νόμου 3514)1928 «περὶ θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως των» ὡς συνεπληρώθησαν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 5 νόμου 765) 1943 καὶ 7 νόμου 519)1948 καὶ ἐπεξετάθησαν ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ πασῶν ἐν γένει τῶν ἐπιχειρήσεων δι' ἄρθρου 11 § 2 τοῦ ἀ.ν. 547)1937, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ὑπὸ τὰ ὅπλα πρόσκλησις μισθωτῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ὑπηρετησάντων παρ' αὐταῖς πλέον τῶν 6 μηνῶν, δὲν ἀποτελεῖ λόγον λύσεως τῆς μετ' αὐτῶν ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας, τῶν μισθωτῶν τούτων ἐπανερχομένων αὐτοδικαίως ἅμα τῇ στρατεύσει των εἰς τὴν ἣν κατεῖχον πρὸ τῆς στρατεύσεως των θέσιν, ἡ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπόλυσις δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὴ πρὸ τῆς παρόδου ἐτους, εἰμὴ συντρεχούσης κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένης αἰτίας, οὐτωσὶ διαπιστουμένης, τότε καταβάλλεται ταύτῳ ἀποζημίωσις ἐκ μισθῶν ἓξ μηνῶν, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως ἀποδοχῶν αὐτοῦ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως. Τὰς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ρηθεισῶν διατάξεων γενομένας διαφο-

---

τεκμήριον δηλωτικὸν τῆς προθέσεως τοῦ νομοθέτου περὶ καταργήσεως πρ ἰσχυουσῶν ἀπολλαγῶν. Ταῦτα εἶπον καὶ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀκολούθως ἀποφηνάμενον δεκτὴν ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον τὴν ἔνδικον ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσαν τὴν καταβολὴν αὐτῷ μισθῶν ὑπερημερίας τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 2 4.1962 - 22 5 1962 λόγῳ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος ἀναιρεσιβλήτου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ὑπαγομένου εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 1834)1951, ὀρθῶς τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, οὐδεμίαν δὲ ἑτέραν παρέβλαψε. Κατὰ ταῦτα καταπίπτουσιν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος, 2ος καὶ 3ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

ρὰς δικάζει εἰς α' μὲν βαθμὸν ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ τόπου, εἰς β' δὲ βαθμὸν ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν τῆς περιφερείας, δικάζων προφανῶς κατὰ τὴν θεσπιζομένην γενικῶς πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐπειγουσῶν διαφορῶν διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 634 ἐπ. Πολ. Δικονομίας.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς, ὁ ἐνάγων ἠτήσατο, ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη νὰ καταβάλῃ αὐτῷ ἀποδοχὰς ἓξ μηνῶν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ νόμου 3514 ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι προσληφθεὶς ὑπὸ ταύτης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1949, ὡς βοηθὸς ζαχαροπλάστου, δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου εἰργάσθη ἕκτοτε μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου 1960, ὅτε ἐστρατεύθη, ἀπολυθεὶς δὲ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τὴν 2.12.1962, καίτοι ἐδήλωσε πρὸ τῆς παρελεύσεως μηνὸς ἀπὸ ταύτης, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ προσῆλθε πρὸς τοῦτο ἀμέσως, ἡ ἐναγομένη ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τοῦτον. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἥτις ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀγωγὴν καὶ ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ ποσὸν τῶν 9.508 δραχμῶν, ἤτοι ἀποδοχὰς 6 μηνῶν. Ἤδη κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ἡ ἐναγομένη διὰ τοῦ μοναδικοῦ ἐν τῷ ἐφειτηρίῳ λόγου, ἰσχυριζομένη ὅτι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 § 2 νόμου 3514)1928, ὁ ἐργοδότης δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαναπροσλάβῃ τὸν ἀπολυθέντα ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μισθωτὸν αὐτοῦ, ἐὰν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ παρετάθη ὁ χρόνος τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας συνεπείᾳ προσθέτου ὑπηρεσίας τούτου λόγῳ ποινῶν.

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 4 τοῦ νόμου 3514)1928 συνάγεται, ὅτι διὰ μὲν τὴν προστασίαν τοῦ ἄρθρου 4 (ἀπαγόρευσιν καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ ἀδείας τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἀ.ν. 244)1936) δέον ὁ στρατευθεὶς νὰ καταταγῇ καὶ ὑπηρετήσῃ ἐν τῷ στρατῷ, ἀδιαφόρου ὄντος τοῦ χρόνου τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας ἀφοῦ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς ἐπὶ ἓν ἔτος προστασίας τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ εἶναι ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στρατεύσεώς του καὶ τῆς πρὸς τὸ Ἔθνος ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός του ἐπίγνωσις τοῦ ὅτι, ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ στρατοῦ, θὰ ἐπανεύρῃ τὴν θέσιν, ἐν ᾗ εἰργάζετο, καὶ δὲν θὰ διατρέξῃ αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του κίνδυνον ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐργασίας. Περαιτέρω ὁριζουσα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 § 2 ν. 3514, ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ τοῦ στρατοῦ δέον νὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν ἐργοδότην ἢ τὸν ἀντιπρόσωπόν του, ὅτι προτίθεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὀφείλει ὁ ὑπάλληλος νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνωτέρω δήλωσιν ἐντὸς προθεσμίας μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ τοῦ στρατοῦ καὶ ὀφείλει ὁ ἐργοδότης νὰ ἐπαναπροσλάβῃ τοῦτον, ἀδιαφόρως τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας καὶ τοῦ λόγου, εἰς ὃν ὀφείλεται αὕτη, καὶ δὴ εἴτε ὀφείλεται ὁ λόγος οὗτος εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας, εἴτε καὶ εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ στρατευθέντος ὑπαλλήλου συνεπείᾳ προσθέτου ὑπηρεσίας τούτου λόγῳ ποινῶν, ἀφοῦ ὁ νόμος οὐδεμίαν περὶ τούτου διάκρισιν ποιεῖται, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀπελύθη τοῦ στρατεύματος νομίμως, ἤτοι μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς ὑπὸ Στρατιωτικῆς Ἀρχῆς. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ ὅτι τῆς προστασίας τοῦ ὡς ἄνω νόμου ἐστερήθησαν οἱ στρατευθέντες μισθωτοί, οἵτινες ἀπελύθησαν μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς κλάσεώς των, ἢ ἐκεῖνοι οἵτινες κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν ὑπηρεσίας ἐτιμωρήθησαν διὰ ποινῶν, οὔτε ἐκ τοῦ σκοποῦ, οὔτε ἐκ τῆς γραμματικῆς ἑρμηνείας τοῦ νόμου συνάγεται. Ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ προστατεύσῃ μόνον τοὺς μὴ τιμωρηθέντας μισθωτοὺς καὶ τοὺς ἐκ τούτων κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς κλάσεως των ἀπολυομένους, θὰ ὡριζε τοῦτο ρητῶς, ἀλλὰ προδήλως δὲν ἐσκόπησε νὰ στερήσῃ τῆς προστασίας τοῦ εἰδικοῦ τούτου νόμου οὔτε τοὺς μισθωτοὺς τούτους, οἵτινες συνεπείᾳ ποινῶν παρέμειναν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς κλάσεώς των. Ταῦτα εἰποῦσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν προπαρατεθεῖσαν διάταξιν καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ σχετικὸς λόγος ἐφέσεως δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐνάγων, ἐργαζόμενος εἰς τὴν ἐναγομένην ἑταιρείαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1949 ὡς βοηθὸς ζαχαροπλάστου, ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 1960 ἐστρατεύθη, ἀπολυθεὶς δὲ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ τὴν 2.12.1962, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσεν ἅπασας τὰς στρατιωτικάς του ὑποχρεώσεις, προσῆλθεν εὐθὺς ἅμα τῇ ἀπολύσει του ἐκ τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν ἐναγομένην, εἰς ἣν ἐδήλωσε τὴν βούλησίν του ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του, παρουσιασθεὶς ἅμα πρὸς τοῦτο πρὸ τῆς παρελεύσεως μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του. Ἡ ἐναγομένη ὅμως ἠρνήθη νὰ ἐπαναπροσλάβῃ τοῦτον, διατεινομένη ὅτι δὲν εἶχε τοιαύτην ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρέωσιν, διότι ὁ ἐνάγων συνεπείᾳ ποινῶν ἀπελύθη ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ εἰς χρόνον κατὰ πολὺ μεταγενέστερον τῆς ἀπολύσεως τῆς κλάσεώς του. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἀβάσιμος ἐλέγχεται ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμος καὶ ὁ διὰ τῶν προτάσεων σχετικὸς λόγος ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης ὅτι αὕτη δὲν ἀπέκρουσε τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος. Τέλος ρητέον ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ ὡς ἄνω δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, ἀπορρέοντος ἐκ κανόνος δικαίου δημοσίας τάξεως, δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., παραίτησις δὲ ἀπὸ τοιούτων δικαιωμάτων εἶναι ἄκυρος.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΝΝΟΙΑ ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΕΝΕΚΕΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Ἀκυρότης συμβάσεων, ἀντικειμένων εἰς τὸν Νόμον 2112)1920

Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων ὑπαλλήλων ἠλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐξαγορὰν αὐτῶν.—Ἀκυρότης παραιτήσεως.—Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κατ' ἄρθρον 3 Νόμου 2112)1920.—Παροχαὶ ὡς τακτικὸν συμβατικὸν ἢ νόμιμον ἀντάλλαγμα τακτικῆς ἐργασίας καὶ παροχαὶ ἐξ ἐλευθεριότητος τοῦ ἐργοδότου.—Καταβολὴ ὑπὸ ἐργοδότου φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 121)1963 Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς Θ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 22, 541), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας συνεφώνησεν ἐπὶ τοῦ προκύπτοντος νομικοῦ ζητήματος (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 541).

Ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου προέβη εἰς ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 3 § 2 τοῦ νόμου 211)1920 περὶ τῆς ἐννοίας τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀποζημιώσεως καὶ τὰ δεκτὰ ὑπ' αὐτῆς γενόμενα εἶναι σύμφωνα πρὸς τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ κρατοῦντα. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 11)1961, εἰσηγητὴς Κ. Θανόπουλος, ΕΕΔ 20, 209, Α.Π. 231)1962, εἰσηγητὴς Α. Φλῶρες, ΕΕΔ 21, 335, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 371)1962, εἰσηγητὴς Κ. Θανόπουλος, ΕΕΔ 21, 821, Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης, 371)1963, εἰσηγητὴς Σε. Λιαμαντάκος, ΕΕΔ 22, 333).

Θέμα τῶν ἐξ ἐλευθεριότητος τοῦ ἐργοδότου παροχῶν πρὸς μισθωτούς (ἴδετε περὶ τούτων Ι. Καποδίστριαν, ΕΕΔ 19, 129 ἐπ. καὶ τὸν αὐτόν, ἐν ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 115) ἀντιμετωπίσασα καὶ ἡ Α.Π. 23 1963 (εἰσηγητὴς Α. Φλῶρος, ΕΕΔ 21, 535) (ἐπρόκειτο περὶ καταβολῆς ἐκ μέρους ἐργοδότου ταῦ κατὰ νόμον φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν).

Διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920 λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ προσαύξησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ὅταν ὅμως αὕτη (ἐργασία) παρέχηται ἐπιτρεπτῶς ὑπὸ τοῦ νόμου (ἴδετε Α.Π. 11 1961, ἔνθ' ἀνωτ.), ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως δὲν ἀπεδείχθη, ὡς δέχεται, ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη παρείχετο τακτικῶς, ἵνα τὸ ἐντεῦθεν ἀντάλλαγμα ἔχῃ τὴν μορφὴν τακτικῶν ἀποδοχῶν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2112)1920.

Ἀρείου Πάγου 434)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σούρλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Ψιλόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Τρίμης, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ὑπ' ἀριθ. 121)1963, ὑφ' ἧς καὶ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ἐξενεχθεῖσαν ὡς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ἤτοι ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 3 τοῦ νόμου 3523)1956, σκοπούσης τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων τῶν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐξαγοραζομένων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐκκαλοῦσα Η.Ε.Α.Π., σαφῶς προκύπτει, ὅτι οἱ ἀπολυόμενοι παρ' αὐτῶν μισθωτοί, οἵτινες δὲν προσλαμβάνονται ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η., ἐξασφαλίζονται διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, ἐὰν κατὰ τὴν σύμβασιν δὲν ἐχῃ συνομολογηθῇ ἄλλη, πάντως ὄχι κατωτέρα τῆς κατὰ τὸν ἄνω νόμον, ἐφαρμοζομένων πασῶν τῶν διατάξεων τοῦ ὡς ἄνω νόμου 2112 καὶ συνεπῶς καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 8 αὐτοῦ, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ νόμου 547.1937, δι' ἧς κηρύσσεται ἄκυρος οἱαδήποτε σύμβασις, συναπτομένη πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀντικειμένη εἰς αὐτόν, ἐκτὸς ἂν περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ὀφειλομένων τῶν ὑπαλλήλων ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον. Ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων, κατὰ τὸ ἄρθρον 832 τῆς Π.Δ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 8 § 2 τοῦ ν.δ. 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως ὑπ' ἀριθ. 16133)1962 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου κατάστασιν, δέον νὰ ἐξετασθῇ ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως, κατοβληθέντος καὶ τοῦ νομίμου προστίμου, ἀσκηθεῖσα κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἔφεσις.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 § 2 νόμου 2112, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 648 καὶ 649 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 2 τακτικῶν ἀποδοχῶν περιλαμβάνονται αἱ ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καταβαλλόμεναι πρόσθετοι παροχαί, ἐφ' ὅσον δίδονται σταθερῶς καὶ μονίμως ὡς τακτικὸν συμβατικὸν ἢ νόμιμον ἀντάλλαγμα παρεχομένης τακτικῆς ἐργασίας, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ καταβαλλόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου πρὸς τὸν μισθωτὸν οὐχὶ ἐκ νομίμου ὑποχρεώσεως ἢ ἐπὶ τῇ ἑκατέρωθεν ἐκδηλουμένῃ προθέσει ὅπως ἀποτελῶσιν ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ἀλλ' ἐξ ἐλευθεριότητος καὶ ὑπὸ ἐξυπακουομένην ἐντεῦθεν βούλησιν τοῦ ἐργοδότου ὅτι κατ' ἀπόλυτον προαίρεσιν αὐτοῦ καὶ οἱοτεδήποτε δύνανται νὰ παύσωσι διδόμεναι.

Ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ ἐξετασθέντος μάρτυ-

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΕΠΙ ΑΚΥΡΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Προθεσμία επιδόσεως αγωγής άρθρου 6 § 2 Νόμου 3198)1955

Ἐκ περιτροπῆς ἀρχία κατ' ἄρθρον 13 Ν. Δ. 2961)1954.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως Νόμου 2112) 1920 ἢ Β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 261 Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ διακοπῆς παραγραφῆς ἐπὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920 κατ' ἄρθρον 6 § 2 Νόμου 3198)1955.

Ἀνηρέθη ἐν μέρει ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 144)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἡρακλείου καὶ κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη τὸ περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ αἴτημα λόγῳ ἀπροειδοποιήτου ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀπολύσεως.

Ὑπέκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας, λόγῳ μὴ τηρήσεως τῆς διαδικασίας νομιμοφρονούνης, μισθωτοῦ προσληφθέντος ὑπὸ συνεταιρισμοῦ (περὶ τῆς ἀκυρότητος τοιαύτης συμβάσεως ἴδετε καὶ Α.Π. 629)1962, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 22, 162, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί) καὶ προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν ὁ μισθωτὸς αὐτὸς ἐδικαιοῦτο τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112) 1920.

Καταφατικῶς ἀπεφάνθη ἡ ἀπόφασις αὐτή, ἀκο-

ρος, τῆς περιεχομένης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 4678)1961 πρακτικὸν τοῦ δικάσαντος Πρωτοδίκου, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, τῶν ἐπικαλουμένων ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνόρκων ἐνώπιον συμβολαιογράφου Ν.Β βεβαιώσεων, μὴ προσαγομένων, ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων ὑπηρέτησε παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1930 ὡς μόνιμος ἠλεκτροτεχνίτης ἀρχικῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς προϊστάμενος γραφείου ἐπισκευῶν μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1960, ὅτε καὶ ἀπελύθη κατόπιν ἐξαγορᾶς ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. τῆς ἐπιχειρήσεως, τῆς ἐναγομένης καταγγελίας τὴν μετὰ τοῦτον σύμβασιν. Αἱ τακτικαὶ ἀποδοχαὶ τούτου τοῦ τελευταίου μηνὸς τῆς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ ὑπηρεσίας του ἀπετελοῦντο τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἐκ δραχμῶν 4.655 βασικοῦ μισθοῦ, ὡς οὗτος προσηυξήθη ἀναδρομικῶς ἀπὸ 4 Δεκεμβρίου 1960 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1961 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ. Δ.Δ., ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς 31)1961 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ., τὸ δὲ ἐκ τῶν προσθέτων παροχῶν, αἵτινες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν κατεβάλλοντο εἰς αὐτὸν σταθερῶς καὶ μονίμως ὡς τακτικὸν συμβατικὸν ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης τακτικῆς ὑπηρεσίας, ἐμπίπτουσαι, κατὰ τὰ ἐν ἠγνηθείᾳ σκέψει ἐκτεθέντα, εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἦσαν δ' αὗται, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης συνομολογεῖται, 1) τὸ ἐκ δραχμῶν 698 οἰκογενειακὸν ἐπίδομα ἐκ ποσοστοῦ 15ο)ο ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω βασικοῦ μισθοῦ, 2) τὸ ἐκ δραχμῶν 375 ἐπίδομα τροφῆς, 3) ἡ παρεχομένη ἐκπτωσις κατὰ 60ο)ο ἐπὶ τοῦ σταθερῶς κατὰ μῆνα καταναλισκομένου ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ἀνερχομένη εἰς δραχμὰς ἐνεηκοντα πέντε καὶ 4) τὰ καταβαλλόμενα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐτησίως ποσὰ λόγῳ δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἐπαυξάνοντα τὰς μηνιαίας παροχὰς του κατὰ ποσὸν δραχμῶν 669. Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδεικτικῶν στοιχείων δὲν ἐβεβαιώθη ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας ἐναερίων γραμμῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ δὴ σταθερῶς καὶ τακτικῶς καὶ τοῦτο ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὑπηρεσίας, μὴ λειτουργούσης συνεχῶς, ἀλλ' ἐν ἐκτάκτῳ ἀνάγκῃ ἢ βλάβῃ, δι' ἣν καὶ τότε ἀπησχολεῖτο τὸ κατώτερον προσωπικόν. Εἰς ἄλλοιαν κρίσιν δὲν ἄγουσι τὰ ὑπὸ τοῦ μάρτυρος ἀποδείξεως συναδέλφου τοῦ ἐνάγοντος ὅλως ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς καταθέντος περὶ ἐργασίας του κατὰ τρεῖς Κυριακάς. Ὡς πρὸς τὸν φόρον εἰσοδήματος ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐνάγοντος, τὸν ὁποῖον, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7593)1961 βεβαιώσεως τῆς ΙΑ' Οἰκονομικῆς Ἐφορίας Ἀθηνῶν, κατέβαλε διὰ τὰ οἰκονομικὰ ἔτη 1960 καὶ 1961 ἡ ἐναγομένη, δὲν προέκυψεν, ὅτι εἰς τοῦτο αὐτὴ προέβη ἐκ συμβατικῆς ὑποχρεώσεως καὶ εἰς ἀντάλλαγμα τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν του, ἀλλ' οἰκειοθελῶς ἐξ ἐλευθεριότητος καὶ ἄνευ συμβατικῆς δεσμεύσεως της ὡς πρὸς τὴν τοιαύτην καταβολήν, ἣν ἐντεῦθεν ὁποτεδήποτε ἠδύνατο νὰ διακόψῃ. Δὲν φέρει κατ' ἀκολουθίαν αὐτὴ τὸν χαρακτῆρα τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, τὰ ἀντίθετα δὲ εἰποῦσα ἡ ἐκκαλουμένη ἐσφαλε καὶ δέον νὰ μεταρρυθμισθῇ. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐνάγοντος ἐχόντος, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου τῆς ἐναγομένης, ἀνερχομένων κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τῆς ὑπηρεσίας του (Δεκέμβριος 1960) καὶ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως εἰς δραχμὰς ἐν συνόλῳ κατὰ τὰ προεκτεθέντα δύο ἔτη (4.655+698+375+95+669), ἡ ὀφειλομένη αὐτῷ, ὑπηρετήσαντι ἐπὶ συνεχῆ 30ετίαν ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἰδιότητα, ἀποζημίωσις κατὰ νόμον 2112, ὡς συνεπληρώθη, ἀνέρχεται εἰς ποσὸν δραχμῶν ἑκατὸν πεντήκοντα πέντε χιλιάδων ὀκτακοσίων ὀκτὼ (6492Χ24=155.808), ἐξ οὗ, ἀφαιρουμένου τοῦ συνομολογουμένου ὡς καταβληθέντος ποσοῦ τῶν δραχμῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδων, ἀπομένει ὑπόλοιπον ὀφειλόμενον ἐκ δραχμῶν δέκα χιλιάδων ὀκτακοσίων ὀκτὼ (10 808), καθ' ὃ καὶ δέον νὰ γένηται δεκτὴ ἐν μέρει ἡ ἀγωγή, μεταρρυθμιζομένης κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ἐφέσεως τῆς ἐκκαλουμένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ συμψηφιζομένης ἐν μέρει τῆς δικαστικῆς δαπάνης ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν ὡς ἐκ τῆς ἐν μέρει παραδοχῆς τῆς ἀγωγῆς.

λουθήσασα τὴν γνώμην τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (192)1962, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 21, 453) καὶ τῶν Τμημάτων αὐτοῦ (ΕΕΔ 21, 1423).

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112/1920 τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 67 ἐπ.) δὲν χωρεῖ ἀνάλογος ἐφαρμογὴ τῆς ἐν ἄρθρῳ 261 Ἀστικοῦ Κώδικος διατάξεως περὶ διακοπῆς τῆς παραγραφῆς (Οὕτω καὶ οἱ Α.Π. 559)1960, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 20, 93, Α.Π. 592/1953, εἰσηγητὴς *Κ. Γκολφινόπουλος*, ΕΕΔ 13, 15, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης 3827) 1962, εἰσηγητὴς *Ι. Κυβέτης*, ΕΕΔ 22, 476). (Ἴδετε περὶ ἀποκλειστικῶν προθεσμιῶν εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 52).

Ἀρείου Πάγου 443)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων καὶ Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Χανδρογιάννης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Κ. Δεσπογεόπουλος

Κατὰ τά, κατὰ κυριαρχικὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐκατέρωθεν προσαχθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, δεκτὰ γενόμενα καὶ ὑπὸ τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του πραγματικὰ περιστατικὰ ὁ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἀγὼν δυνάμει τῆς ἀπὸ 17.7.1960 ἀκύρου (λόγῳ ἐλλείψεως πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης) συμβάσεως ἐργασίας προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου (ἤδη ἀναιρεσιβλήτου) συνεταιρισμοῦ καὶ ἔστατε μέχρι 31.1.1961 εἰργάσθη 120 ἡμέρας ἐπὶ χρόνον μὴ ὑπερβαίνοντα τὰς δύο ὥρας καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς προσιλέσεως τῶν ὑλικῶν τῆς ἀνεγειρομένης ἐν Κρουσῶνι ἀποθήκης του, ἀντὶ συμφωνηθέντος καὶ ἀναλόγως ἡλαττωμένου, λόγῳ τῆς μικροτέρας καθ' ἡμέραν ἀπασχολήσεως, ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 15, ἀπησχολήθη δὲ κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα καὶ ἐπὶ 18 Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας. Οὕτω δεκτὸν ἀνελέγκτως ἐγένετο, ὅτι δὲν ἐλάβε χώραν συμφωνία περὶ ἐργασίας ἐκ περιτροπῆς ὑπὸ τὴν ἐν παραγράφῳ 7 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν. 2961)1954 ἔννοιαν, καθ' ἣν ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ μισθωτὸς δύνανται, εἴτε κατὰ τὴν σύστασιν τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἴτε διαρκούσης ταύτης, νὰ συμφωνήσωσιν ἐγγράφως πάσης μορφῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίαν, καθορίζοντες καὶ τὴν ἀνάλογον μισθοδοσίαν βάσει τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων ἡμερομισθίων ἢ μισθῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν παρίστατο ἐν προκειμένῳ ἀνάγκη ἐγγράφου, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην, καταρτίσεως τῆς ὡς εἴρηται μεταξὺ τῶν διαδίκων συμφωνίας. Ὁ τὰ ἀντίθετα δὲν ὑποστηρίζων ἴσος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

Καθ' ἃ ἐκρίθη καὶ ἐν Ὁλομελείᾳ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 192/1962 ἀποφάσεώς του, ὡς σαφῶς συναγόμενον ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 2, 5 § 3, 6 § 1, 8 καὶ 9 § 1 τοῦ ν. 3198)1955 καὶ τῆς εἰσηγητικῆς ἐπὶ τούτου ἐκθέσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καὶ ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας, προκυπτούσης ἐξ ἀκύρου περὶ ταύτης συμβάσεως, ὁ ἐργοδότης, προτιθέμενος ὅπως παύσῃ νὰ δέχηται τὴν εἰς αὐτὸν προσφερομένην παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἐργασίαν, ὀφείλει νὰ καταγγείλῃ τὴν ἐνιαύθεν ἐργασιακὴν σχέσιν, συμφώνως τῇ προδιαληφθείσῃ παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὡς ἄνω ν. 3198, ὑπὸ εἰμένος ἄλλως εἰς πληρωμὴν τῆς κατὰ τὸν ν. 2112/1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 4558/1930, ἢ τὸ ἀπὸ 16/18 Ἰουλίου 1920 β.δ. ἀποζημιώσεως, ἀναλόγως τῆς χρονικῆς διαρκείας τῆς σχέσεως, δεδομένου ὅτι ἡ ἀποζημίωσις αὕτη, ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν στοιχειωδῶν μέσων συντηρήσεως τοῦ μισθωτοῦ μέχρις ἀνευρέσεως ὑπ' αὐτοῦ νέας ἐργασίας, συνιστᾷ μέτρον προστασίας συγγενὲς πρὸς τὰ λοιπὰ τοιαῦτα, ἅτινα, ὡς ἀποβλέποντα εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἐργαζομένου προσήκουσιν αὐτῷ, τελοῦντι τόσον ὑπὸ ἔγκυρον σύμβασιν ἐργασίας, ὅσον καὶ ὑπὸ ἁπλῆν σχέσιν τοιαύτης. Ἀντιθέτως ὅθεν κρίναν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς κρίσεώς του ταύτης ἀπορρίψαν καὶ τὸ περὶ τοιαύτης ἀποζημιώσεως ἀγωγικὸν αἴτημα τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις, οὕτω δὲ ἀναιρετέαν κατέστησεν ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του κατὰ τὸν βάσιμον καὶ κατ' οὐσίαν δεικνυόμενον 2ον λόγον ἀναιρέσεως.

Τῆς ὑποθέσεως μὴ χρηζούσης, κατὰ τὸ ἀναιρούμενον ὡς ἄνω μέρος, περαιτέρω αὐσιαστικῆς διευκρινήσεως, ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων ὡς πρὸς αὐτό, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἐξεταστέα ἀποβαίνει ἡ ἀπὸ 13 Δεκεμβρίου 1961 ἔφεσις τοῦ ἐναγοντος (ἀναιρεσείοντος) κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 79/1961 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικείου Ἡρακλείου, ἐφ' ὅσον στρέφεται κατὰ τῆς ἀπορριψάσης ἐπίσης τὸ ὡς εἴρηται περὶ ἀποζημιώσεως αἴτημα τοῦ ἐκκαλοῦντος διατάξεως αὐτῆς.

Νόμῳ βασίμου, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, τυγχάνοντος τοῦ τοιούτου αἰτήματος, ἅτε ὑποκειμένης σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, ἐσφαλμένως ἀντιθέτως κρίνασα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἐφέσεως. Ἐτέρωθεν δὲ ἐπὶ τῆς ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ προδιαληφθέντος νόμου 3198 τασσομένης πρὸς ἔγερσιν τῆς ἐπὶ ἀποζημιώσει ἕνεκεν ἀτάκτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀγωγῆς ἐξαμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἀφ' ἧς καταστῇ ἀπαιτητὴ ἡ τοιαύτη τοῦ μισθωτοῦ ἀξίωσις, μὴ χωρούσης ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῆς ἐν ἄρθρῳ 261 τοῦ Α.Κ. διατάξεως περὶ διακοπῆς τῆς παραγραφῆς, ἀπορριπτέα τυγχάνει κατ' οὐσίαν ἡ τὸ πρῶτον ἐνδικως προβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου συνεταιρισμοῦ περὶ ἀποβολῆς τῆς ὡς εἴρηται ἐπιδίκου περὶ ἀποζημιώσεως ἀξιώσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγοντος ἐνστάσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι ἀπὸ 19 Μαΐου 1962, ὅτε κατετέθη ἡ περὶ ἀναιρέ-

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΙ ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Διαπίστωσις νομιμοφροσύνης ὑπαλλήλου καὶ ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος

Διορισμὸς εἰς ὑπηρεσίαν συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως ἄνευ διαπιστώσεως νομιμοφροσύνης, ταύτης διαπιστωθείσης ὑστέρως τοῦ διορισμοῦ. Ἀντίδεσις ἀνατροπῆς πραγματικῆς καταστάσεως διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων θεωρήσεως ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἀκύρου τοῦ διορισμοῦ πρὸς τὸ ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Νόμιμος μισθὸς ὑπαλλήλου κατὰ συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας ἀπὸ 16.9.1937.—Ἀπασχόλησις ἐπὶ χρόνον ἴσον τῶν 3 1)2 ὡρῶν ἡμερησίως.—Δικαίωμα ὁδείας κατ' ἄρθρον 666 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐν σχέσει πρὸς χρόνον ἀπασχολήσεως.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 483)1962 τοῦ Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 21, 1425), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας συνεφώνησεν ἐπὶ τοῦ προκύψαντος τοιούτου ζητήματος. (Ἴδετε ὁμοίως καὶ Α.Π. 664 1961, Β' Τμήματος, εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 21, 139).

Κατὰ τὴν ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, λοιπῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἰδιωτικῶν Γραφείων (ἡ αὐτὴ ὅρος περιέχεται καὶ εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καὶ 2)1961 σχετικὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις) τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐξαιροῦνται ἐκεῖνοι τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, οἵτινες ἀπασχολοῦνται μέχρι 3 1)2 ὡρῶν ἡμερησίως. Διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τούτους ἰσχύουν κατ' ἀναλογίαν πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀποδοχὰς αὐτῶν διὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεώς των.

Ἑρμηνεύσασα τὸν ὅρον ταῦτον ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δὲν λαμβάνει ὡς βάσιν τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν τὸν πλήρη μισθὸν (ἄνω τῶν 3 1)2 ὡρῶν ἡμερησίως) διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ νομίμου μισθοῦ ἐπὶ ἐργασίας ἴσου τῶν 3 1)2 ὡρῶν, ἀλλὰ τὸν νόμιμον χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ (8 ἢ 7 ὥραι ἐργασίας) καὶ ἀφοῦ ὁ νόμιμος μισθὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν νόμιμον χρόνον ἀπασχολήσεως δέχεται, ὅτι δι' ἑκάστην ὥραν ἐργασίας ὁ μισθωτὸς θὰ ἀμειφθῇ διὰ τοῦ 1,7 ἢ 1)8 τοῦ νομίμου μισθοῦ. (Οὕτω καὶ αἱ Α.Π. 50 1960, εἰσηγητὴς *Α. Ρουζάκης*, ΕΕΔ 19, 204, Α.Π. 280)1962, εἰσηγητὴς *Κ. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 21, 661).

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 19, 204) ὅτι, καθ' ἡμᾶς, ἄλλη εἶναι ἡ λύσις τοῦ ζητήματος.

Οἱ συλλογικῶς συμβαλλόμενοι εἰς τὴν ἀνωτέρω συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας (καὶ τὰ Διοικητικὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια εἰς τὰς σχετικὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποφάσεις των 2)1959, 2)1961) εἶχον ὑπ' ὄψιν, ὅτι διὰ τὰς εἰς αὐτὴν ἐπιχειρήσεις ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου διάφορον ὡράριον ἐργασίας. Διὰ τὰς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας, τὰς μὴ ἀσκούσας βιομηχανίαν, ἑπτὰ (7) ὥραι ἐργασίας ἡμερησίως, διὰ τὰς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας, αἱ ὁποῖαι ἀσκοῦν βιομηχανίαν, ὀκτὼ ὥραι ἐργασίας ἡμερησίως καὶ διὰ τὰ ἰδιωτικὰ Γραφεῖα ὀκτὼ ὥραι ἡμερησίως.

Καθώρισαν λοιπὸν ὅτι ὁ νόμιμος μισθὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς 3 1)2 ὥρας τοὐλάχιστον ἡμερησίως καὶ ἐκ τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἂν ὁ μισθωτὸς ἐργάζηται ὀλιγώτερον τῶν 3 1)2 ὡρῶν ἡμερησίως θὰ λημφθῇ ὡς βάσις διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ νομίμου μισθοῦ ὁ μισθὸς οὗτος τῶν 3 1)2 ὡρῶν τοὐλάχιστον ἡμερησίως, δηλαδὴ ὁ πλήρης μισθός, ὁ ὁποῖος θὰ διαιρεθῇ

σεως ὡς ἀνωτέρω αἰτήσεως τοῦ ἐκκολοῦντος ἐνάγοντος, μέχρις 11 Μαρτίου ἐ.ἔ., καθ' ἣν ὑπεβλήθη ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, παρῆλθεν οὕτω ἄπρακτον χρονικὸν διάστημα πλέον τῶν ἓξ μηνῶν.

Καθ' ὃ καὶ συνομολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου συνεταιρισμοῦ, ὁ ἤδη ἐκκαλῶν ἐνάγων εἰργάσθη ὅπως ὡς ἀνωτέρω παρ' αὐτῷ ὑπὲρ τὸ δίμηνον, δικαιοῦται ὅθεν διὰ τὴν γενομένην ἀπροειδοποιήτου ἐκ τῆς ἐργασίας του ταύτης ἀπόλυσίν του ἀποζημιώσεως ἴσης συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4558)1930, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 5 τοῦ προδιαληφθέντος νόμου 3198)1955, πρὸς τὸς ἀποδοχὰς αὐτοῦ ἑνὸς μηνὸς ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως, ἀνερχομένας, ὡς ἐπίσης συνομολογεῖται, εἰς δραχμὰς 970, ὅπερ ποσὸν καὶ δέον νὰ τῷ ἐπιδικασθῇ, γενομένης καὶ κατὰ τοῦτο ἐν μέρει δεκτῆς καὶ κατ' οὐσίαν τῆς ἀγωγῆς του κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης.

Ἐν μέρει οὕτω νικῶντος καὶ ἐν μέρει ἡττωμένου ἑκατέρου τῶν διαδίκων συντρέχει περίπτωσις συμψηφισμοῦ τῆς ἑκατέρωθεν δικαστικῆς δαπάνης (ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικονομίας).

ἀναλόγως τῆς ἐπὶ ἔλαττον ἐργασίας. (Ἴδετε ἄλλως περὶ λογικῶς ἀνωμάλων ἐν ΕΕΔ 19, 201).

Ὁμοία διάταξις περιείχετο καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Α.Δ.Α. Ἀθηνῶν περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν (ΕΕΔ 19, 1417) (ἀκυρωθεῖσαν δι' ἄλλον λόγον καὶ εἰς τὴν διάταξιν ταύτην ὑπὸ τῆς Σ.Ε. 2102)1962, ΕΕΔ 22, 281), κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δι' αὐτῆς καθοριζόμενοι βασικοὶ μισθοὶ ἰσχύουν δι' ἀπασχόλησιν 8 καὶ ἡμισείας (8 1)2) ὡρῶν τοὐλάχιστον ἡμερησίως. Δι' ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἰσοσυναχρόνων ἡμερησίως ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους ἡ ἀμοιβὴ καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν εἰς ἀνωτέρω καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων, ἐν συσχετισμῷ μὲ τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως. (Ἴδετε καὶ σκεπτικὸν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐν ΕΕΔ 19, 1419, α' στήλη).

[Ἴδετε γενικώτερον περὶ παροχῆς μειουμένης κατὰ χρόνον ἐργασίας καὶ μισθοῦ Α.Π. 326) 1963, εἰσηγητὴς *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 22, 697].

Ἀρείου Πάγου 460)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σαῦρις*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλιάχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Ἀγιορείτης, Δ. Σουβαλτζῆς

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 483)1962 ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος, ἀνελοῦσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 365)1961 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Σάμῳ Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἐν ἐδαφίῳ 17 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας λόγον.

Τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει τὴν γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως ἐξενεχθεῖσαν τοιαύτην ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἐχώρησεν ἡ ἀναίρεσις, καθ' ἣν ἐν περιπτώσει διορισμοῦ ὑπαλλήλου, τελοῦντος ἐν καλῇ πίστει, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως ἄνευ διαπιστώσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀ.ν. 516)1948 νομιμοφροσύνης αὐτοῦ καὶ διαπιστώσεως ὑστέρως τοῦ διορισμοῦ του ἀρμοδίως τῆς τοιαύτης νομιμοφροσύνης του, ἡ ἀνατροπὴ τῆς οὕτω δημιουργηθείσης ἄνευ ὑπαιτιότητος τοῦ διορισθέντος καὶ ὑπηρετοῦντος ὑπαλλήλου πραγματικῆς καταστάσεως διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων θεωρήσεως ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἀκύρου τοῦ διορισμοῦ του ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς μὴ ἐκ τῶν προτέρων διαπιστώσεως τῆς νομιμοφροσύνης αὐτοῦ, ἐμπίπτει εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐν ἄρθρῳ 281 Α.Κ προβλεπομένης καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος.

Ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων μετὰ τὴν ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 νόμου 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 7 Νοεμβρίου 1961 ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 110)1961 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΧΟΔ' δικάσαντος Εἰρηνοδίκου Καλλοβασίου ὡς καὶ ἡ ἐπίσης νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1961, συνεκδικαζομένη λόγῳ συναφείας, ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, κατοβληθέντων τῶν νομίμων προστίμων.

Ὑπὸ τὴν γενομένην ὡς ἄνω δεκτὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος ὁ δεύτερος λόγος τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος ὅτι ἥμαρτεν ὁ Εἰρηνοδίκης, μὴ ἀπορρίψας, κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου, εἶναι βάσιμος, μεταρρυθμιζομένης δὲ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς τὴν ἀπορρίψασαν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου 1961 χρονικὸν διάστημα, δι' ὃ ἐκρίθη ἄκυρος ἡ σύμβασις ἐργασίας, τὴν ἀγωγήν, δέον νὰ ἐρευνηθῇ περαιτέρω ἡ διαφορά.

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 13 τῆς συμφώνως τοῖς ἄρθροις 3 τοῦ ἀ.ν. 16)21 Νοεμβρίου 1935 καὶ 5 τοῦ ἀ.ν. 1367)1938, κανόνας ἐξ ἀντικειμένου δικαίου περιεχούσης ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1937 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ κατωτάτων ὁρίων μηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ γραφείων, ὁριζούσης ὅτι «τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐξαιροῦνται ἐκεῖνοι τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, οἵτινες ἀπασχολοῦνται μέχρι 3 1)2 ὡρῶν ἡμερησίως. Διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τούτους ἰσχύουν κατ' ἀναλογίαν πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω διατάξεις, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀπολαυὰς αὐτῶν διὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεώς των», συνάγεται, ὅτι ὁ νόμιμος χρόνος ἀπασχολήσεως, δι' ὃν ὑπὸ τῆς συλλογικῆς ταύτης συμβάσεως καθορίζονται αἱ ἐν αὐτῇ ἀποδοχαὶ (κατώτατον ὅριον) εἶναι ἀπὸ 3 1)2 ὡρῶν μέχρι τοῦ ἀνωτάτου χρονικοῦ ὁρίου ἐργασίας ἡμερησίως (ὀκταώρου, π.δ. 8)13.4.1932, ἢ ἑπταώρου, ἀ.ν. 547)1937).

Ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καταθέσεων τῶν πρωτοδίκως καὶ ἐνώπιον συμβολαιογράφων ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως καὶ πάντων τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικαλουμένων καὶ προσ-

αγομένων ἐγγράφων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων, ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα περιστατικά: Κατόπιν πράξεως κοινῆς συνεδριάσεως τοῦ Ἐποπτικοῦ καὶ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐναγομένου συνεταιρισμοῦ ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὡς γραμματεὺς - λογιστὴς τούτου τὴν 7ην Σεπτεμβρίου 1956, τῆς κατὰ τὸν ἀ.ν. 516/1948 νομιμοφρονύνης του διαπιστωθείσης ἁρμοδίως τὴν 17 Ἀπριλίου 1961. Ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του προσέφερεν εἰς τὸν ἐναγόμενον συνεταιρισμὸν τὰς ὑπηρεσίας του, ἐνταχθεὶς ἐν τῷ μεταξὺ ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἐναγομένου προβλεπομένῃ θέσει τοῦ γραμματέως, μέχρι τῆς 5 Ἰουλίου 1961, καθ' ἣν ἀπελύθη. Ὁ μηνιαῖος μισθός του ἀνήρχετο κατὰ τὴν συμφωνίαν των εἰς δραχμὰς 500 μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1957, εἰς δραχμὰς 600 μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου 1958 καὶ ἔκτοτε εἰς δραχμὰς 700. Καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα ὁ ἐνάγων παραλλήλως εἰργάζετο καὶ εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ, καλλιεργῶν ταῦτα διὰ προσωπικῆς ἐργασίας, ἀνελάμβανε δὲ καὶ ἄλλας ἐργασίας, ἴδιος ὡς ἐμπειροτέχνης εἰς τσιμεντοκατασκευάς, ὡς κατὰ τὰ ἔτη 1957 - 1958 εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἐπίστασίαν τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τοποθετήσας ἅμα καὶ τὸν σιδηροῦν ὁπλισμὸν τῆς οἰκοδομῆς, κατὰ τὰ ἔτη 1959 - 1960 τὴν ἐπίστασίαν τῆς ἀνεγέρσεως τῆς ὑπὸ τῆς Ἑνώσεως Οἰνοποιητικῶν Συνεταιρισμῶν Σάμου ἀνεγερθείσης σταφυλοδόχου τοῦ συνεταιρισμοῦ, κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα εἶχε κατασκευάσει τσιμεντόπλακας εἰς τὰς οἰκοδομὰς τῶν „*„ καὶ ἄλλων. Ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας δὲν ἀπησχολεῖτο ὡς γραμματεὺς - λογιστὴς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου συνεταιρισμοῦ πέραν τῶν δύο ὡρῶν ἡμερησίως. Πρὸ τοῦ ἐνάγοντος γραμματεὺς τοῦ συνεταιρισμοῦ ἦτο ὁ Β.Α., δημοδιδάσκαλος, τόσον δὲ οὗτος, ὅσον καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ γραμματεῖς τοῦ συνεταιρισμοῦ δὲν ἀπησχολοῦντο κατὰ μέσον ὅρον ἡμερησίως περισσοτέρας ὡρᾶς. Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου μέχρι καὶ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους, καθ' ὃ διενηργοῦντο διανομαὶ πρὸς τοὺς συνεταίρους γεωργικῶν εἰδῶν (λιπασμάτων, φαρμάκων κλπ.) ὁ ἐνάγων ἐξετέλει καὶ καθήκοντα ἀποθηκαρίου καὶ διανομέως τῶν διανεμομένων γεωργικῶν εἰδῶν, διὰ τὴν ἐργασίαν του ὅμως ταύτην, ἥτις ἦτο πλέον τῆς συμφωνηθείσης, ἠμείβετο ἰδιαιτέρως, λαμβάνων κατὰ συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἐναγομένου ποσοστὰ ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν διανεμομένων εἰδῶν. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ὁ ἐνάγων, ἀπασχοληθεὶς ὡς γραμματεὺς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου κατὰ μέσον ὅρον δύο μόνον ὡρας ἡμερησίως, δὲν δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ νομίμους ἀποδοχάς, ὁριζομένας διὰ χρονικὴν ἀπασχόλησιν ἀπὸ 3 1/2 ὡρῶν μέχρι τοῦ ἀνωτάτου, ἑπταώρου ἐν προκειμένῳ, χρονικοῦ ὁρίου ἐργασίας ἡμερησίως, εἰ μὴ ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεως αὐτοῦ μέρος τῶν ἀποδοχῶν τούτων, τῶν καταβληθεισῶν ὅμως αὐτῷ συμπεφωνημένων ὡς ἄνω ἀποδοχῶν ὑπερκαλυπτουσῶν τὰ ἀναλογοῦντα αὐτῷ 2/7 τῶν ἐν λόγῳ νομίμων ἀποδοχῶν, ἡ ἀγωγὴ του, διώκουσα τὴν καταβολὴν τῆς μεταξὺ τούτων διαφορᾶς καὶ ἀποζημιώσεως δι' ὑπερωριακὴν καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐργασίας, μὴ παρασχεθείσας, εἶναι ἀπορριπτέα.

Ὑπὸ τὰ βεβαιωθέντα ὡς ἄνω πραγματικὰ περιστατικὰ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐσφαλμένως ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ διαφορὰν μεταξὺ τῶν ὡς εἴρηται νομίμων ἀποδοχῶν καὶ τῶν συμπεφωνημένων ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀπὸ τῆς 17 Ἀπριλίου 1961 καὶ ἐφεξῆς χρονικὸν διάστημα, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὴν διαφορὰν τῶν ἀποδοχῶν μέρος τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα χορηγουμένων δώρων. Ἐπίσης ἐσφαλμένως ἐπεδίκασε, προκειμένης ὑποαπασχολήσεως, μὴ καταναλισκούσης ἐντελῶς ἢ σὐσιωδῶς τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ ἐκμισθωταῦ (ἄρθρον 666 Ἀστικοῦ Κώδικος), ἀποδοχὰς τεσσάρων ἡμερῶν μὴ χορηγηθείσης ἀδείας. Ὅθεν βάσιμος τυγχάνει ὁ σχετικὸς δεύτερος λόγος τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου, μεταρρυθμιζομένης δὲ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δέον νὰ ἀπορριφθῇ καὶ κατὰ τοῦτο ἡ ἀγωγή.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ συμψηφισθῇ κατ' ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικονομίας λόγῳ τῆς μερικῆς ἥττης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων.

ΠΑΡΑΚΡΑΤΗΣΙΣ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Παράλειψις παρακρατήσεως καὶ νόμιμοι συνέπειαι

Ἐπιβάρυνσις τοῦ μισθωτοῦ διὰ τοῦ φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ὑποχρεουμένων τῶν ἐργοδοτῶν ὅπως παρακρατῶσι ταῦτον ἐκ τῶν ἐκάστοτε παρ' αὐτῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ὡς καὶ τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τῶν Γεωργικῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τέλη κλπ., ἀποδίδωσι δὲ ταῦτα εἰς τὸ Δημόσιον.—Ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου εἰς παρακράτησιν ἐπὶ μεταγενεστέρων ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ καταλογισμὸν εἰς ταύτας τῶν ἕνεκεν τῆς παραλείψεώς του ἐπιβληθεισῶν εἰς τὸν ἐργοδότην προσθέτων χρηματικῶν ποινῶν, προστίμων καὶ τόκων.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 2542)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀναιρεσείουσα δι' ἀνακοπῆς κατ' ἐπιταγῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἠτήσατο νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι ὄχι μόνον δικαιοῦται, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατήσῃ τοὺς κατὰ νόμους 3323)1955, 3766)1957 καὶ 4169) 1961 ὑπολογισθέντας καὶ ὀφειλομένους φόρους καθαρᾶς προσόδου, χαρτοσήμου, Ὀργανισμοῦ Γεωργικῶν Ἀσφαλίσεων, σεισμοπαθῶν Θήρας, ἀντροχμένους εἰς δραχμὰς 228.184, μειωμένης οὕτω τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς κατὰ τὸ ποσὸν τοῦτο, καὶ ἀναγνωρισθῇ ἐπίσης, ὅτι ἐσφαλμένως ἡ ἀναιρεσίβλητος ἤδη ἀπέλαβε τὸ ποσὸν τῶν εὐκόν εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 22,160, ἐνῷ τόκοι ὀφείλονται ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε μετὰ τὴν παρακράτησιν τῶν ἀνωτέρω φόρων ἀπομένοντος πρὸς πληρωμὴν ποσοῦ.

Ἡ ἀνακοπὴ αὕτη ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13105)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ἀπορριφθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2542 1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν (ἐπικυρουμένης ἤδη).

Ἀρείου Πάγου 464)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χενδρογιάννης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανάσουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Μπούτος, Λ. Παπανικολάου

Ἡ κρινομένη αἴτησις, καθ' ὃ στρέφεται κατὰ τῆς ἐκκληθείσης ὑπ' ἀριθ. 13105)1962 πρωτοδίκου ἀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἶναι ἀπορριπτέα, ὡς ἀπαράδεκτος, καθ' ὃ ταύτης ὑποκατασταθείσης διὰ τῆς προσβαλλομένης τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 2, 2 § 1 στοιχ. Ζ' 40 § 1, 43 § 1, ὡς αὗται ἐτροποποιήθησαν δι' ἄρθρου 7 § 2 τοῦ νόμου 3765)1957 καὶ 44 § 1, 4β, 70 § 1, 73 § 1 ἐδάφ. β' καὶ 74 τοῦ νόμου 3323)1955, καὶ τῶν ἄρθρων 4 §§ 5 καὶ 6 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τούτου ἐκδοθέντος ἀπὸ 17.8.1955 β.δ)τος, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ καταβολὴ τοῦ φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν βαρύνει τὸν μισθωτόν, πρὸς ἐπιτευξιν ὅμως ἀσφαλεστέρας καὶ ταχυτέρας εἰσπράξεως τούτου ὑποχρεώθησαν οἱ ἐργοδόται, ὅπως παρακρατῶσιν ἐκ τῶν ἑκάστοτε παρ' αὐτῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν τὸν ἀναλογοῦντα εἰς ταύτας φόρον εἰσοδήματος, ὡς καὶ τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων Θήρας καὶ ὑπὲρ τῶν Γεωργικῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τὰ εἰκεῖα τέλη χαρτόσημα καὶ ἀποδίδωσι ταῦτα εἰς τὸ Δημόσιον, ἐπιδίδοντες δήλωσιν εἰς τὸν ἁρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἔφορον ἐντὸς τῶν ὁριζομένων προθεσμιῶν περὶ τοῦ παρακρατηθέντος φόρου, ὑπεκείμενοι ἄλλως εἰς τὰς θεσπιζομένας ποινάς, προσθέτους φόρους καὶ πρόστιμα καὶ τῶν ὁποίων ἡ μετάθεσις καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐπὶ τοῦ πραγματικῶς φορολογουμένου μισθωτοῦ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 70 § 2. Ἐκ τούτων παρέπεται ὅτι, ἐὰν ὁ ἐργοδότης δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν κατέβαλεν εἰς τὸν μισθωτὸν ἀποδοχάς καὶ ἐπομένως παρέλειψε νὰ παρακρατήσῃ τὸν ἀναλογοῦντα εἰς ταύτας φόρον, δὲν δικαιοῦται νὰ προβῇ εἰς τὴν τοιαύτην παρακράτησιν τούτου ἐπὶ μεταγενεστέρων ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ νὰ καταλογίσῃ εἰς αὐτὸν τὰς ἕνεκεν τῆς παραλείψεώς του ἐπιβληθείσας αὐτῷ προσθέτους χρηματικὰς ποινάς, πρόστιμα καὶ τόκους, ἐφ' ὅσον αἱ κυρώσεις οὗται εἶναι ἀπότοκοι τῆς ὑποπτότητός του ταύτης καὶ δὲν βαρύνουν τὸν μισθωτόν.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον δέχεται, κατὰ κρίσιν ἀναγομένην μόνον εἰς πράγματα καὶ μὴ προσκόλλουσαν κανόνα δικαίου, ὅτι εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον μισθωτὸν τῆς ἀναιρεσειούσης Ἑταιρείας ἐπεδικάσθησαν τελεσιδίκως διὰ τῶν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει μνημονευομένων δικαστικῶν ἀποφάσεων α) δι' ὑπόλοιπον ὀφειλομένων ἀποδοχῶν του ἀπὸ 1.8.1959 ἕως 30.9.1960 ποσὸν ἐκ δραχμῶν 33.675, μετ' ἐκπτωσιν τῶν παρ' αὐτοῦ ληφθέντων ποσῶν, καὶ β) δι' ὑπόλοιπον ὀφειλομένων ἀποδοχῶν ἀπὸ 1.10.1960 μέχρι τῆς 30.6.1961 μετ' ἐκπτωσιν τοῦ παρ' αὐτοῦ ληφθέντος ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 261.092 καὶ ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος κατὰ τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου διὰ τὸ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1956 μέχρις 31.9.1960 χρονικὸν διάστημα δὲν παρεκράτησε τὸν βαρύνοντα τὸν ἀναιρεσίβλητον φόρον καὶ εἰσφορὰς ἐπὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῶν ἀποδοχῶν, ἃς κατέβαλε καὶ δι' ἃς παρεκρατήθησαν οἱ φόροι καὶ τῶν καταβλητέων τοιούτων συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀποφάσεις, ἃς δὲν κατέβαλε καὶ δι' ἃς δὲν παρεκρατήθησαν οἱ ὀφειλόμενοι φόροι. Ἀπεφηνάμενον δὲ εἶτα τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματικῶν τού-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Πρόσληψις καὶ ἀπόλυσις θυρωροῦ πολυκατοικίας

Διοίκησις κοινοῦ κατ' ἄρθρον 788 Ἀστικοῦ Κώδικος. — Σύμπραξις πάντων τῶν κοινωνῶν.—Ἐξαίρεσις ἄρθρου 789 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ρύθμισις τῶν τῆς συνιδιοκτησίας ἀκινήτου κατὰ Νόμον 3740)1929.—Πρόσληψις καὶ ἀπόλυσις θυρωροῦ πολυκατοικίας. —Ἀπόφασις γενικῆς συνελεύσεως.—Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως θυρωροῦ λόγῳ ἐλλείψεως κύρους ἀποφάσεως συνελεύσεως.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος θυρωροῦ.

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 3622)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Παρμ. Τσορβᾶς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Θωμᾶς, Γ. Φίλιππας, Α. Κοτσαρίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ἐπικαλούμενος σύμβασιν ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, δι' ἧς προσελήφθη τὴν 1.6.1958 καὶ εἰργάσθη ἐκτοτε ὡς θυρωρὸς εἰς τὴν ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ ἐναγομένου πολυκατοικίαν, πρὸ ἀκύρως ἀπελύθη οὗτος δι' ἐλλείψιν πλειοψηφίας τῶν ἀποφασισάντων τὴν ἀπόλυσίν του συνιδιοκτητῶν, ἄλλως καὶ διότι ἡ καταγγελία ἐγένετο ἀ ευ ἐπιδείξεως οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τοῦ αἰτηθέντος πληρεξουσίου του ἐγγράφου, διώκει τὴν καταβολὴν αὐτῷ μισθῶν ὑπερημερίας του ἀπὸ 1.2.1963 μέχρι 30.4.1963 χρονικοῦ διαστήματος. Οὕτως ἔχουσα αὕτη παραδεκτῶς φέρεται πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον ἡμῶν καὶ ἀ τὴν παροῦσαν εἰδικὴν διαδικασίαν τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν καὶ δέον ὅπως ἐρευνηθῇ περαιτέρω.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 788 Α.Κ., ὁρίζοντος ὅτι ἡ διοίκησις τοῦ κοινοῦ ἀνήκει εἰς πάντας ὁμοῦ τοὺς κοινωνοὺς καὶ μόνον ἐπικειμένου κινδύνου ἕκαστος τούτων δικαιοῦται καὶ ἄνευ συναινέσεως τῶν λοιπῶν νὰ λάβῃ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τοῦ πράγματος μέτρα, σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν πράξεων διοικήσεως τοῦ κοινοῦ, ὡς καὶ αἱ ἀφορῶσαι τὴν τακτικὴν διαχείρισιν πρὸς ὄφελος ὅλων τῶν κοινωνῶν, τουτέστιν εἰς οἱανδήποτε μεταβολὴν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε κατάστασιν τῆς ἐνόμου σχέσεως τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ περιουσίας ἢ δικαιώματος ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις πάντων τῶν κοινωνῶν (βλ. Α.Π. 370)1957, ΕΕΔ 16.756 καὶ Α.Π. 564)1955, ΕΕΔ 15.1338). Εἰς τὴν ὡς εἴρηται γενικὴν ἀρχὴν εἰσάγει σημαντικὴν καινοτόμον ἐξαίρεσιν τὸ ἄρθρον 789, ὁρίζον ὅτι δι' ἀποφάσεως τῆς πλειοψηφίας τῶν κοινωνῶν δύναται νὰ καθορισθῇ ὁ διὰ τὸ κοινὸν ἀντικείμενον πρόσφορος τρόπος διοικήσεως καὶ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ κοινοῦ. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν. 3740)1929 ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας, ἵνα δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας, εἰς ἣν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ κοινὴ πάντων συναίνεσις, κανονίσωσι τὰ τῆς συνιδιοκτησίας δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, καθορίσωσι γενικὰς συνελεύσεις καὶ δώσωσιν εἰς καθωρισμένην πλειοψηφίαν, δυναμένην νὰ μεταβληθῇ, ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῶν ληφθησομένων ἀποφάσεων, τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ ἐν τῷ κοινῷ συμφέροντι πᾶσαν ἀπόφασιν, σχετικὴν μὲ τὴν συντήρησιν, βελτίωσιν καὶ χρῆσιν τῶν κοινῶν μερῶν τῆς οἰκίας. Οἱ συνιδιοκτῆται δύνανται, ἐν ἐλλείψει παντὸς κανονισμοῦ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ διὰ πλειοψηφίας νὰ ὁρίσωσιν ἕνα διαχειριστήν, παρέχοντες αὐτῷ τὰ πλέον ἐκτεταμένα δικαιώματα διαχειρίσεως, συμπεριλαμβανομένων τῶν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐργασιῶν, τῆς συντηρήσεως, τῆς κατανομῆς δαπανῶν καὶ βαρῶν καὶ τῆς ἐπ' ὀνόματί του ἐπὶ δικαστηρίῳ παραστάσεως, εἴτε ὡς ἐναγομένου, εἴτε ὡς ἐνάγοντος. Ἐκ τῶν οὕτως ἐχουσῶν διατάξεων σαφῶς συνάγεται, ὅτι τόσον ἡ πρόσληψις, ὅσον καὶ ἡ ἀπόλυσις τοῦ προσωπικοῦ τῆς πολυκατοικίας, εἰς ὃ περιλαμβάνεται καὶ ὁ θυρωρὸς (βλ. *Τούσῃ*, Ἐμπρ. Δίκ., ἐκδ. Β' § 114, σημ. 5), οὖσα πρᾶξις διοικήσεως τοῦ κοινοῦ, ἀνεπίδεκτος μερισμοῦ (βλ. *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί, ἐκδ. 6η § 31, ἀριθ. 1), δύναται νὰ γίνῃ μόνον παρὰ πάντων ὁμοῦ τῶν συνιδιοκτητῶν τῆς πολυκατοικίας ἢ διὰ τῆς καθωρισμένης πλειοψηφίας τούτων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι ἡ δυνατότης τῆς διὰ πλειοψηφίας ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ διαχειριστοῦ ὅπως προβῇ εἰς καταγγελίαν παρεσχέθη διὰ τῆς κοι-

---

των δεδομένων, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν ἦντλει δικαίωμα ἐκ τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων, ὅπως παρακρατήσῃ τοὺς ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὰ μὴ καταβληθέντα ποσά, φόρους, εἰσφορὰς καὶ τέλη χαρτοσήμου ἐκ τῶν ὀφειλομένων ἀποδοχῶν διὰ μεταγενεστέρου χρόνου πρὸ τῆς καταβολῆς των καὶ ὅτι τὴν εὐθύνην πρὸς καταβολὴν τούτων φέρει ὁ ἀναιρεσίβλητος καὶ ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται οὗτος εἰς τὴν καταβολὴν τῶν ἐκ τῆς παραλείψεως του ἐπιβληθέντων προσὶμων, ποινῶν καὶ εἰς πληρωμὴν τόκων ἐπὶ τῶν ἀναλογούντων εἰς τὰ ποσὰ τοῦ φόρου καὶ εἰσφορῶν, ἅτινα ἔδει νὰ παρακρατηθῶσιν, ὀρθῶς τὰς διατάξεις ταύτας ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, οὐδ' ἕτερον εὐθέως ἢ ἐκ πλαγίου παρέβασεν, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος, 2ος, 3ος καὶ 4ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

νῆς τῶν συνιδιοκτητῶν συναινέσεως (βλ. Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4844)1959, ΕΕΔ 19, 324, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 5073,1961, ΕΕΔ 20, 1266).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά : Ὁ ἐνάγων προσελήφθη τὴν 1.6.1958 ὑπὸ τῆς τότε διαχειριστρίας τῆς ἐπὶ τῆς πλατείας Ἁγίου Βασιλείου 39 (Ρούφ) κειμένης πολυκατοικίας, διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὡς θυρωρὸς ταύτης καὶ ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη ἔκτοτε μέχρι τῆς 31.1.1963, καθ' ἣν ὁ ἐναγόμενος, ἐπικαλούμενος ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν συνιδιοκτητῶν, προέβη εἰς καταγγελίαν τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἣν ὁ τελευταῖος ἀπέκρουσεν ὡς ἄκυρον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ σχετικὴ ἀπόφασις δὲν ἐλήφθη διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς πολυκατοικίας καθωρισμένης πλειοψηφίας τῶν μερίδων. Πράγματι, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἐκατέρωθεν ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου Κανονισμοῦ, αἱ ἀποφάσεις τῆς γενικῆς συνελεύσεως, ἂν δὲν ὁρίζεται ἄλλως, λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας 700 ψήφων. Ἡ περὶ ἀπολύσεως ὅμως τοῦ ἐνάγοντος ἀπόφασις τῆς γενικῆς συνελεύσεως ἐλήφθη, ὡς τοῦτο δείκνυται ἐκ τῶν προσαγομένων πρακτικῶν ταύτης, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 30.1.1963, διὰ ψήφων 426 ἐπὶ συνόλου 694 ψήφων παρισταμένων συνιδιοκτητῶν, ἤτοι δὲν ἐλήφθη αὕτη διὰ συγκεντρώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προβλεπομένων 700 ψήφων ἐπὶ χιλίων τοιούτων. Ἡ οὕτωσι συνεπῶς ληφθεῖσα ἀπόφασις τῆς συνελεύσεως ἐστερεῖτο, κατὰ τὰ προειρημένα, κύρους, ἡ δὲ ἐκ τῆς ἐλαττωματικότητός της ἐπίπτωσις καθιστᾷ ἄνευ κύρους καὶ τὴν ἔνδικον καταγγελίαν ὡς μονομερῆ δικαιοπραξίαν, ἐπιχειρηθεῖσαν ὑπὸ ἀντιπροσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐξουσίας, ἀποκρουσθεῖσαν δ' ἔκτοτε ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν αὕτη ἐνάγοντος διὰ τῆς προσηκούσης προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν του (βλ. ἄρθρα 232, 233 καὶ 180 Α.Κ.). Οὕτω ἄκύρου οὔσης τῆς καταγγελίας, ἐφ' ᾗ αἰτίᾳ προεξετέθη, ἀποκρούσας ἔκτοτε ὁ ἐναγόμενος τὰς προσηκόντως προσενεχθείσας αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπηρεσίας, περιήχθη εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν ταύτων (ἄρθρα 349 καὶ 350 Α.Κ.) καὶ ἐνέχεται ἐναντι αὐτοῦ εἰς καταβολὴν τῶν διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἀξιουμένων μισθῶν ὑπερημερίας (ἄρθρον 656 Α.Κ.). Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι, ἀκύρου ἐξ ὑπαρχῆς οὔσης τῆς μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἅτε τούτου προσληφθέντος ἄνευ πρακτικῶν τῆς γενικῆς συνελεύσεως ὑπὸ μόνης τῆς Ἰδιοκτητρίας Ν.Α., δὲν ὑπόκειται εἰς καταβολὴν μισθῶν ὑπερημερίας, ἀφ' οὗ χρόνου ἔπαυσεν ἀποδεχόμενος τὰς ὑπηρεσίας τούτου, εἶναι ἀπορριπτέος καὶ ἀληθὴς ἔτι ὑποτιθέμενος κατὰ τὸ περὶ διορισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος ὑπὸ τῆς προδιαληφθείσης Ἰδιοκτητρίας σκέλος αὐτοῦ, διότι ἡ ἀκυρότης ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τοῦ προσήκοντος τύπου διὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ἐνάγοντος ἐκαλύφθη διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς δικαιοπροξίας (διὰ τῆς ἐπὶ τριετίαν καὶ πλέον δηλονότι ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος ὑπὸ πάντων τῶν συνιδιοκτητῶν καὶ τῆς καταβολῆς αὐτῷ τῶν νομίμων ἀποδοχῶν του, συναφθείσης οὕτω σιωπηρᾶς συμβάσεως ἐργασίας (πρβλ. ἄρθρα 649, 650 Α.Κ.) ἐφ' ὅσον αὕτη (ἐκπλήρωσις) ἐγένετο ἐν γνώσει τοῦ ὅτι εἶχε προσληφθῇ οὕτος ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω Ν.Α. (ἄρθρον 159 § 2 ἐδ. β' Α.Κ.). Περαιτέρω καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τούτου ὅτι ὁ ἐνάγων καταχρηστικῶς ἀσκεῖ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀπολύσεώς του ὡς ἀκύρου, ἀφοῦ οὗτος, ἀσχημονήσας κατὰ νεαρᾶς κορασίδος εἰς τὴν ταράτσαν τῆς πολυκατοικίας καὶ παραχωρήσας δωμάτιον αὐτῆς εἰς παράνομα ζεύγη, δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ ὡς θυρωρὸς λόγῳ ἀνηθικότητος, εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι, μετὰ τὴν μὴ λῆψιν ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ Κανονισμοῦ καθωρισμένης πλειοψηφίας, ἀσκεῖ οὗτος παρεχόμενον αὐτῷ νόμιμον δικαίωμα, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν βεβαιοῦται ἐπαρκῶς ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ἡ ὡς εἴρηται ἀνήθικος διαγωγὴ τοῦ ἐνάγοντος. Μετὰ ταῦτα δέον, δεκτῆς καθιστομένης τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τῇ παραδοχῇ τῆς ὑπερθέσεως ἀκυρότητος τῆς ἐνδίκου καταγγελίας καὶ παρελκούσης τῆς ἐρεύνης τοῦ ἑτέρου λόγου ἀκυρότητος, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ καταβάλῃ τῷ ἐνάγοντι μισθοὺς ὑπερημερίας τοῦ ἀπὸ 1.2.1963 μέχρι 30.4.1963 χρονικοῦ διαστήματος ἐκ δραχμῶν (3 μῆνες Χ 1930 δραχμὰς μηνιαῖος μισθός, ὅστις καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἴσον 5.790), κηρυσσομένης τῆς παρούσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, κατ' ἄρθρον 186α περίπτ. στ' τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ καταδικαζομένου τοῦ ἐναγομένου ὡς ἡττωμένου εἰς τὴν δικαστικὴν τοῦ ἐνάγοντος δαπάνην κατ' ἄρθρον 210 τῆς Πολ. Δικονομίας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

I. ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Προϋποθέσεις παραχωρήσεως είς μισθωτούς

Ὁρισμοί ἄρθρου 2 Ν.Δ. 2963)1954.— Παραχώρησις ἐργατικῆς κατοικίας εἰς ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους ἰδιωτικοὺς ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον δὲν κέκτηνται οὗτοι ἢ ἡ σύζυγός των ἰδιόκτητον τοιαύτην.— Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως καὶ παντὸς ἑτέρου περιουσιακοῦ στοιχείου, ἱκανοῦ ὅπως ἐξασφαλίσῃ ἰδιόκτητον στέγην εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἡ κλήρωσις, καλύπτουσαν τὰς στεγαστικὰς του ἀνάγκας.— Στήριξις περὶ συνδρομῆς ἢ μὴ τῆς προϋποθέσεως ταύτης κατὰ τὴν διοικητικὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραχωρήσεως περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ ἐνδιαφερομένου καὶ οὐχὶ εἰς τὰ μέλλοντα καὶ ὡς ἐκ τούτου κατ' ἀρχὴν τοὐλάχιστον ἀβέβαια σχετικὰ ἐνδεχόμενα.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 970)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*
Δικηγόρος ὁ κ. Α. Παπαγεωργίου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται τύποις παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Μ.Β. ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 36)15.5.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, διὰ τῆς ὁποίας διεγράφη οὗτος ὁριστικῶς ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν δικαιωθέντων, κατόπιν κληρώσεως, ἐργατικῆς κατοικίας, ἐπὶ τῇ κυρίᾳ αἰτιολογίᾳ ὅτι κέκτηται μετὰ τῆς συζύγου του τὸ 1)4 μὲν κατὰ πλήρη κυριότητα, τὰ 3)4 δὲ κατὰ ψιλὴν τοιαύτην οἰκίας ἡμιδιωρόφου κειμένης ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἥτις ἐν τῷ ἀμέσως προσεχεῖ μέλλοντι θέλει περιλάβει κατὰ πλήρη κυριότητα ἐν τῷ συνόλῳ της, ὡς ἐκ τῆς ὑφισταμένης σχετικῆς συμφωνίας, εἰς αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του, λόγῳ τοῦ λίαν προκεχωρημένου τῆς ἡλικίας τοῦ ἐπικαρπωτοῦ τῶν 3)4 αὐτῆς.

Κατὰ τὴν ἐφαρμοστέαν ἐν προκειμένῳ διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2963)1954 αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω Ὀργανισμοῦ ἀνεγειρόμεναι κατοικίαι παραχωροῦνται εἰς ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους ἰδιωτικοὺς ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, οἷος ὁ αἰτῶν, «ἐφ' ὅσον δὲν κέκτηνται οὗτοι ἢ ἡ σύζυγος αὐτῶν ἰδιόκτητον τοιαύτην». Καὶ θὰ ἠδύνατο μὲν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἰδιοκτήτου οἰκίας νὰ περιληφθῇ ἑρμηνευτικῶς, διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου, καὶ πᾶν ἕτερον περιουσιακὸν στοιχεῖον, ἱκανὸν ὅπως ἐξασφαλίσῃ ἰδιόκτητον στέγην εἰς τὸν ὑπὲρ οὗ ἡ κλήρωσις, καλύπτουσαν τὰς στεγαστικὰς του ἀνάγκας, ἐκτιμωμένας ἐν ὄψει τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένων μελῶν τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀξίαν καὶ τὸ μέγεθος τῆς παραχωρηθησομένης αὐτῷ κατοικίας, πλήν, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς αὐτῆς διατάξεως, ἡ περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ τῆς προϋποθέσεως ταύτης τοῦ νόμου διοικητικὴ κρίσις καὶ διαπίστωσις δέον νὰ βασίζηται ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραχωρήσεως περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ ἐνδιαφερομένου, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς μέλλοντα καὶ ὡς ἐκ τούτου κατ' ἀρχὴν τοὐλάχιστον ἀβέβαια σχετικὰ ἐνδεχόμενα. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, συνεκτιμήσασα, ἐν προκειμένῳ, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, καὶ τὴν μέλλουσαν νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν αἰτοῦντα καὶ τὴν σύζυγόν του ὡς ἄνω περιουσίαν, ἐσφαλε, δι' ὃ καὶ ἀκυρωτέα τυγχάνει διὰ παράνομον αἰτιολογίαν, ἀναπεμπτέα δέ, κατόπιν τούτου, ἡ ὑπόθεσις εἰς τὴν Διοίκησιν διὰ τὴν περαιτέρω νόμιμον ἐνέργειαν.

II. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ ΑΡΤΕΡΓΑΤΩΝ

Ἀναστολὴ χορηγήσεως αὐτῶν

Ἔλλειψις διατάξεως Νόμου, παρεχούσης εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὴν ἐξουσίαν ὅπως ἀναστέλλῃ τὴν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου χορήγησιν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων καὶ σημειωμάτων ἐργασίας εἰς ἀρτεργάτας καὶ σιμιτεργάτας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 884)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Παπαλάμπρου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παναγόπουλος, Δ. Λιακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν σιμιτεργάτης, μὴ ἐφωδιασμένος δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου, διώκει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 48035)6956)7.6.1962 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἀναστέλλεται ἐπ' ἀόριστον μέχρι νεωτέρας διαταγῆς ἡ χορήγησις νέων ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων καὶ σημειωμάτων ἐργασίας εἰς ἀρτεργάτας καὶ σιμιτεργάτας.

Τοιοῦτον ἔχουσα ἀντικείμενον, ἀσκηθεῖσα δὲ ἐμπροθέσμως καὶ κατὰ τοὺς νομίμους διατυπώσεις, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει τύποις δεκτή.

Οὐδεμία διάταξις νόμου παρέχει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὴν ἐξουσίαν, ὅπως ἀναστέλλῃ τὴν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου χορήγησιν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων καὶ σημειωμάτων ἐργασίας εἰς ἀρτεργάτας καὶ σιμιτεργάτας, κατ' ἀκολουθίαν δὲ τούτου ἡ προσβαλλομένη διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθεῖσα καθ' ὑπέρβασιν ἐξουσίας, τυγχάνει, τούτῳ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, ἀκυρωτέα (*).

(*) Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν ἐκδόσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἀρτεργατῶν ἴδετε Σ.Ε. 219)1963, ΕΕΔ 22, 433.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Γενικαί άρχαί ασφαλιστικού δικαίου

Έλλειψις, κατά γενικήν άρχήν τού ασφαλιστικού δικαίου, δυνατότητος τού κατά Νόμον υπαγομένου εις την ασφάλισιν και μηδέποτε καταβαλόντος τας κεκανονισμένας εισφοράς και εν γένει αύδεμίαν έπαφην δημιουργήσαντος προς τον οίκειον ασφαλιστικόν φορέα μετά την έπέλευσιν τού ασφαλιστικού κινδύνου νά άξιώση την συνταξιοδότησίν του έπί τώ έκ των ύστέρων διακανονισμώ των οφειλομένων ασφαλιστικών εισφορών του.—Έφαρμογή της άρχης ταύτης μόνον εις τας ασφαλιστικάς περιπτώσεις γήρατος και θανάτου ή αναπηρίας έκ κοινής νόσου και όχι και εις περίπτωσιν εργατικού ατυχήματος.—Ασφάλισις εις Ταμείον Συντάξεων Αύτοκινητιστών.

Συμβουλίου της Επικρατείας 1223)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*
Δικηγόρος ο κ. Λ. Μελέτσας

Διά της ύπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται ή ακύρωσις της ύπ' άριθ. 476)21.3.1961 αποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Συντάξεων Αύτοκινητιστών, δι' ής, επικυρωθείσης διά της ύπ' άριθ. 694)23.2.1962 αποφάσεως της οικείας Εκδικαστικής Επιτροπής Εφίσεων, απερρίφθη ή από 26.5.1960 αίτησις της ήδη αιτούσης περί συνταξιοδοτήσεώς της λόγω θανάτου τού συζύγου της αύτοκινητιστού.

Κατά την γενικήν άρχήν τού ασφαλιστικού δικαίου, προκειμένου περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως, οία τυγχάνει ή παρά τώ Ταμείω Συντάξεων Αύτοκινητιστών ασφάλισις των επαγγελματιών αύτοκινητιστών, ο κατά νόμον υπαγόμενος εις την ασφάλισιν, ο μηδέποτε καταβαλών τας κεκανονισμένας εισφοράς και εν γένει ούδεμίαν έπαφην δημιουργήσας προς τον οίκειον ασφαλιστικόν φορέα δέν δύναται μετά την έπέλευσιν τού ασφαλιστικού κινδύνου νά άξιώση την συνταξιοδότησιν του, έπί τώ έκ των ύστέρων διακανονισμώ των οφειλομένων ασφαλιστικών εισφορών του, καθ' όσον ή τοιαύτη ευχέρεια, εξαρτωμένη αποκλειστικώς έκ της θελήσεως τού ησφαλισμένου και γνώμονα έχουσα τά ατομικόν μόνον τούτου συμφέρον, δύναται νά ανατρέψη την αναλογιστικήν βάσιν, εφ' ής θεμελιούται ή οικονομία παντός Ασφαλιστικού Οργανισμού (*). Τοιαύτον σκοπόν όμως επιδιώκουσα ή άρχή αύτη πρόδηλον είναι, ότι αφορά μόνον εις τας ασφαλιστικάς περιπτώσεις, οίαι είναι τό γήρας και ο θάνατος ή η αναπηρία έκ κοινής νόσου, καθ' ας ή κτήσις τού συνταξιοδοτικού δικαιώματος προϋποθέτει την συνδρομήν χρονικών προϋποθέσεων, εν τη εννοία της υπό τού ησφαλισμένου παροχής ωρισμένων ημερών ασφαλιστέας εργασίας και της επικαίρου καταβολής των αντιστοίχων ασφαλιστικών εισφορών, ούχι δέ και εις την περίπτωσιν εργατικού ατυχήματος, ήτοι βιαίου συμβάντος, επελθόντος εν τη εκτελέσει της ασφαλιστέας εργασίας και εξ αφορμής ταύτης, καθ' όσον εις την ασφαλιστικήν ταύτην περίπτωσιν το συνταξιοδοτικόν δικαίωμα κτάται κατά τον νόμον (άρθρον 4 τού ν.δ)τος της 6)19.4.1935 «περί κωδικοποιήσεως των διατάξεων των διεπουσών το Τ.Σ.Α.») ασχέτως χρόνου υπηρεσίας και κατά συνέκδοχην δέν εξαρτάται έκ της καταβολής ασφαλιστικών εισφορών. Κατ' ακολουθίαν εν προκειμένω ή προσβαλλομένη πράξις, απορρίψασα την από 26.5.1960 αίτησιν της ήδη αιτούσης περί συνταξιοδοτήσεώς της λόγω θανάτου τού συζύγου της, επελθόντος κατά τους ισχυρισμούς της συνεπεία βιαίου συμβάντος εν τη εκτελέσει της εργασίας του ως επαγγελματίου αύτοκινητιστού, επί μόνω τώ λόγω ότι ούτος ούτε ενεγράφη εις το Ταμείον, ούτε κατέβαλεν ασφαλιστικάς εισφοράς, παρίσταται ως ούχι νομίμως ηιτιολογημένη, τούτω δέ τώ λόγω, βασίμως προβαλλομένω, τυγχάνει αύτη άκυρωτέα.

§ 2. Ασφάλισις εις τό Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων έκ της δημιουργουμένης έκ της παροχής εξηρτημένης εργασίας πραγματικής καταστάσεως

Τό νόμιμον ή μή της προαλήψεως τού μισθωτού δέν αποτελεί κατ' αρχήν προϋπόθεσιν διά την υπαγωγήν εις την ασφάλισιν, δι' ήν τό καίριον είναι ή δημιουργουμένη έκ της παροχής εξηρτημένης εργασίας πραγματική

(*) Ίδετε και Σ.Ε. 1293)1963, ΕΕΔ 21, 1181, Σ.Ε. 1669)1960, ΕΕΔ 19, 923, Σ.Ε. 1411)1960, ΕΕΔ 19, 1091, Γνωμ. Νομικού Συμβουλίου Κράτους 711)1960, ΕΕΔ 19, 1100.

κατάσεως.—Ασφάλισις ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1104)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Κ. Κακούρης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παναγόπουλος, Γ. Κεραμιδᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1262)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ὁ Ε. Δ. ἦτο ἀσφαλιστέος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 1.9.1958 - 31.8.1960, ὡς ἐργασθεὶς εἰς τὸ ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον τοῦ αἰτοῦντος ἐν Πεύκῃ Ἀττικῆς.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀναφέρεται εἰς τὰς καταθέσεις τῶν ἐνώπιον αὐτῆς ἐξετασθέντων μαρτύρων καὶ πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλου, μεταμοιρύουσα εἰδικώτερον τὰς ἐκθέσεις ἐλέγχου καὶ βεβαιώσεις καὶ γοιτεῖαν, ἅτινα καὶ συνεκτιμᾷ καὶ δέχεται, ὅτι ναὶ μὲν ὁ παρεμβαίνων δὲν εἶχε διορισμὸν τοῦ Ὑπουργείου κατὰ τὰ σχολικὰ ἔτη 1958 - 1959 καὶ 1959 - 1960, ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, πλὴν ὅμως ἐξηκολούθησε παρέχων πράγματι τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο ὡς καὶ πρό ἐτῶν. Ἡ αἰτιολογία αὕτη, ἰσχυομένη ἐπὶ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὧν ἡ οὐσιαστικὴ ἐκτίμησις δὲν εἶναι ἐλεγκτὴ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δικάζοντος ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, τυγχάνει ἐπαρκὴς καὶ ἀπηλλαγμένη πλάνης περὶ τὰ πράγματα. Τὰ δὲ ἀντίθετα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προβαλλόμενα τυγχάνουν ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα.

Ὁ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως περαιτέρω προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως, ὡς ἀποσαφηνίζεται διὰ τοῦ ὑποβληθέντος ὑπομνήματος, καθ' ὃν ὁ παρεμβαίνων δὲν εἶχε νομίμως προσληφθῆ εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ αἰτοῦντος διὰ διορισμοῦ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, οὔτ' ἦτο δυνατὸν νὰ προσληφθῇ νομίμως, ὡς ἔχων καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἀλυσιτελῶς προβάλλεται, διότι τὸ νόμιμον ἢ μὴ τῆς προσλήψεως τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἀποτελεῖ κατ' ἀρχὴν (ἄρθρον 2 ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» Φ.Ε.Κ. 179) προϋπόθεσιν διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, δι' ἣν τὸ καίριον εἶναι ἡ δημιουργουμένη ἐκ τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας πραγματικὴ κατάστασις.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις τυγχάνει ἀπορριπτέα, δεκτῆς καθισταμένης κατ' οὐσίαν τῆς παρεμβάσεως.

§ 3. Συγχώνευσις εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ὅρισμοὶ ἄρθρου 5 Α.Ν. 1846)1951 περὶ διαδικασίας καὶ ὅρων συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως.—Ἀσφαλιζόμενοι ἀρχικῶς εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν κατὰ κινδύνων κατὰ Νόμον ΒΩΜΑ')1901.—Νομοθετικὴ ἐξέλιξις.—Θεώρησις ὡς πραγματοποιηθεισῶν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ τῶν πρὸ τῆς 22ας Νοεμβρίου 1935 πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας.—Ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, κατὰ Ν.δ. 4104)1960, ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1222)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Ν. Παναγιωτάτος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Πετρόγλου, Ι. Ταϊνίζας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν, ἠσφαλισμένος τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, διώκει ἐμπροθέσμως τὴν ἀκύρωσιν α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 466) 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Στρατωνίου, δι' ἧς ἀφηρέθησαν ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ του 1541 ἡμέραι ἐργασίας εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 1.2.1926 ἕως 20.11. 1935 καὶ β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 28485)1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Θεσσαλονίκης καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς δὲν ὑπελογίσθησαν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀπονεμηθείσης εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1962 συντάξεως γήρατος αἱ ρηθεῖσαι ἡμέραι. Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως θεωρεῖται συμπροσβαλλομένη καὶ ἡ μετὰ τὴν κατάθεσιν αὐτῆς ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 1698)1962 ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔνστασις τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 28485)1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ, ἥτις οὕτως ἐνεσωματώθη εἰς ταύτην (§ 1 ἄρθρου 46 νόμου 3713, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 15 ν.δ. 3830 1958).

Ὁ ἀ.ν. 1845)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», θεσπίσας ἐν ἄρθρῳ 5 διαδικασίαν καὶ ὅρους συγχωνεύσεως τῶν εἰδικῶν Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὥρισεν, ὅτι ἡ συγχώνευσις γίνεται διὰ β. δ)τος καὶ ὅτι ἀπὸ ταύτης τὰ παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἠσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἐφαρμοζομένων ἐφεξῆς τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὁριζομένους εἰδικοὺς ὅρους καὶ ὅτι αἱ ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται πάντως ὡς πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων πρὸς παροχὰς καὶ εἰς κλάσεις ὁριοθησομένας δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει δὲ τῶν διατάξεων τούτων συνεχωνεύθη διὰ τοῦ ἀπὸ 17.4) 15.5.1946 β.δ τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Διὰ τῶν προσβαλλομένων πράξεων ἀφηρέθησαν ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ τοῦ αἰτοῦντος, ἠσφαλισμένου τοῦ ὡς ἄνω συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν, καὶ δὲν ὑπελογί-

σθησαν διά τον καθορισμόν της άποζημιώσεως εις αύτόν συντάξεως γήρατος 1541 ήμέραι έργασίας πραγματοποιηθείσαι εις μεταλλευτικάς έπιχειρήσεις άπό 1ης Φεβρουαρίου 1926 μέχρι της 22ας Νοεμβρίου 1935, έπί τη αίτιολογία ότι δέν έπραγματοποιήθησαν έν άσφαλίσει, καθ' άφεράσαι εις χρόνον προγενέστερον τού άπό 20)22 Νοεμβρίου 1935 β. δ)τος, ότε δέν ύπήρχε παρά τώ άνω Ταμείω κλάδος συντάξεως γήρατος άναπηρίας, άλλά μόνον άσφάλισις κατά των κινδύνων τού άτυχήματος έν τη έργασία και της έπαγγελματικής νόσου.

Είναι μέν άληθές, ότι άρχικώς ύπό τού Ταμείου Μεταλλευτών ήσφαλίζοντο οί έργαζόμενοι εις μεταλλεία, λατομεία και συναφείς έργασίας μόνον κατά των ώς άνω κινδύνων (νόμος ΒΩΜΑ') 1901 «περί περιθάλψεως των έν τοίς μεταλλείοις και μεταλλουργείοις παθόντων και των οίκογενειών αύτών») και ότι τό πρώτον ό ά ν. 1607) 1939 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των νόμων και διαταγμάτων περί Ταμείου Μεταλλευτών» ώρισε ρητώς ότι σκοπός τού Ταμείου είναι ή άσφάλισις και κατά των κινδύνων άναπηρίας, γήρατος και θανάτου. Πλήν όμως πρό τού νόμου τούτου τό άπό 20)22.11.1935 β.δ)γμα «περί τού τρόπου της είσπράξεως και διαθέσεως προσόδων τού Ταμείου Μεταλλευτών», όπερ εί χεν έκδοθή βάσει των έξουσιοδοτικών διατάξεων τού άρθρου 2 τού άπό 28)28 Ιουνίου 1935 ν. δ)τος «περί αύξήσεως της τιμής τού άλατος και ένισχύσεως τού Ταμείου Άσφαλίσεως των εις τά μεταλλεία έργαζομένων», ώριζεν έν άρθρω 3 § 4, ότι τό κατά τας διατάξεις αύτού περιερχόμενον εις τό Ταμείον Μεταλλευτών έσοδον έκ της αύξήσεως της τιμής πωλήσεως τού άλατος διατίθεται, πλήν άλλων, και εις την καταβολήν συντάξεως γήρατος δραχμών τριακοσίων (300) μηνιαίως άπό 1ης Όκτωβρίου 1935 εις τούς άπομακρυνθέντος και άπομακρυνομένους άπασδήποτε της έργασίας έργάτας και ύπαλλήλους μεταλλείων, μεταλλουργείων, όρυχείων και έπιχειρήσεων λατομείων, τούς συμπληρώσαντας κατά την όριστικήν διακοπήν της έργασίας των τό έξηκοστόν πέμπτον έτος της ήλικίας των και πραγματοποιήσαντας τριάκοντα πέντε έτών έργασίαν εις μεταλλεία κλπ., έφ' όσον ούτοι δέν λαμβάνουν κατά τό αύτό χρονικόν διάστημα έκ τού Ταμείου Μεταλλευτών μηνιαίαν σύνταξιν λόγω άτυχήματος έν τη έργασία ή έπαγγελματικής νόσου.

Έκ των διατάξεων τούτων σαφώς συνάγεται, ότι και αί πρό της 22ας Νοεμβρίου 1935 πραγματοποιηθείσαι ήμέραι έργασίας ύπό των παρά τώ τέως Ταμείω Μεταλλευτών ήσφαλισμένων έργατών μεταλλείων κλπ. θεωρούνται ώς πραγματοποιηθείσαι έν τη άσφαλίσει τού Ταμείου τούτου και συνυπολογίζονται διά τον καθορισμόν της άποζημιώσεως εις τούτους συντάξεως.

Έπιπροσθέτως τό ν.δ. 4104)1960 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της νομοθεσίας περί Κοινωνικών Άσφαλίσεων κλπ.» έν άρθρω 7 § 7 ώρισεν, ότι «προκειμένου περί ήσφαλισμένων ή συνταξιούχων τού τέως Ταμείου Μεταλλευτών, συγχωνευθέντος την 1.6.1956 εις τό Ι.Κ.Α., παρέχεται ή δυνατότης, ίνα γίνη άναγνώρισις πραγματοποιηθέντων κατά τό παρελθόν άνευ χρονικού περιορισμού ήμερομισθίων των εις διαφόρους μεταλλευτικάς έπιχειρήσεις, είτε διοικητικώς διά τού Ι.Κ.Α. βάσει προσκομιζομένων παρά τού ένδιαφερομένου στοιχείων και έμμαρτύρων άποδείξεων, είτε δικαστικώς, κατ' έλευθέραν έπιλογήν τού Ιδίου, διά της προσφυγής εις τον άρμόδιον Έργατοδίκην κατά την έργατικήν διαδικασίαν μετά προσεπίκλησιν τού Ι.Κ.Α. πρός παρέμβασιν και έκδόσεως άμετακλήτου άποφάσεως, έπιτρεπομένων όλων των άποδεικτικών πρός τούτο μέσων. Διά της διατάξεως ταύτης κατ' έξαίρεσιν των διά τούς λοιπούς ήσφαλισμένους τού Ι.Κ.Α. τασσομένων διά τού αύτού ώς άνω νόμου περιορισμών ώς πρός την άναγνώρισιν πραγματοποιηθέντων μέχρι της δημοσιεύσεως του ήμερομισθίων παρεσχέθη εις τούς παρά τώ τέως Ταμείω Μεταλλευτών ήσφαλισμένους εύχέρεια άναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων κατά τό παρελθόν ήμερομισθίων εις μεταλλευτικάς έπιχειρήσεις άνευ χρονικού περιορισμού και διακρίσεως κλάδου άσφαλίσεως.

Κατ' άκολουθίαν τούτοις ή αίτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων παρίσταται μή νόμιμος, έκ τού λόγου δέ τούτου καθίστανται αύται άκυρωτέαι.

§ 4. Βασικαί συντάξεις παρά τού Ίδρύματος Κοινωνικών Άσφαλίσεων λόγω άναπηρίας και γήρατος

Συγχώνευσις είς τό Ι.Κ.Α. Ταμείου Άσφαλίσεως Λιμενεργατών. – Δικαίωμα προσαυξήσεως συντάξεων λόγω οίκογενειακών βαρών παρά τού Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου της Επικρατείας 1220)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ό Άντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εισηγητής ό Πρόεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*
Δικηγόροι οί κ.κ. Π. Χατζηιωάννου, Γ. Κεραμεδάς

Διά της ύπό κρίσιν αίτήσεως ό αίτών, συνταξιούχος τού Ταμείου Άσφαλίσεως Λιμενεργατών Πειραιώς, διώκει έμπροθέσμως την άκύρωσιν της ύπ' άριθ. 1603 άπό 20 Μαρτίου 1962 άποφάσεως τού Διευθυντού τού έν Πειραιεί Περιφερειακού Ύποκαταστήματος τού Ίδρύματος Κοινωνικών Άσφαλίσεων, δι' ής έχορηγήθη εις τούτον άπό 19 Σεπτεμβρίου 1961 προσαύξησις διά την σύζυγόν του της διά της ύπ' άριθ. 2128 άπό 23 Μαρτίου 1956 άποφάσεως τού Διοικητικού Συμβουλίου τού ρηθέντος Ταμείου άπονεμηθείσης εις αύτόν συντάξεως κατά 50ο/ο έπί τμήματος συντάξεως δραχμών 574, ήτοι κατά δραχμάς 287, και ούχι κατά 50ο/ο έπί τού ποσού των δραχμών 1248, εις ό άνήρχετο ή σύνταξίς του.

Τό ν.δ. 3764)1957, δι' ού κατηργήθη άπό 1ης Όκτωβρίου 1957 ό παρά τώ ρηθέντι Ταμείω Κλάδος Συντάξεων και συνεχωνεύθη εις τό Ι.Κ.Α., ώρισεν, ότι άπό της συγχωνεύσεως αύξάνονται

κατά 50ο/ο αί ὑπὸ τοῦ Ταμείου παρεχόμεναι συντάξεις πρὸς τοὺς συνταξιούχους τοῦ καταργουμένου κλάδου (ἄρθρον 5 § 1) καὶ ὅτι δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς συνταξιούχους ταύτους αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 56 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 (ἄρθρον 5 § 2). Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 2 § 3 τοῦ ν.δ. 4203/1961 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ο.Λ.Π. κλπ. διατάξεων» ἐτροποποιήθη ἡ προπαρατεθεῖσα παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3764/1957 καὶ ὡρίσθη, ὅτι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως του ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 προβλεπομένη προσαύξησις τῆς βασικῆς συντάξεως λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν χορηγεῖται καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ τέως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Λιμενεργατῶν.

Ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὡρίζετο, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγούμεναι βασικαὶ συντάξεις λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος προσαυξάνονται κατὰ 50ο/ο διὰ τὴν σύζυγον, 20ο/ο διὰ τὸ πρῶτον τέκνον, 15ο/ο διὰ τὸ δεύτερον καὶ 10ο/ο διὰ τὸ τρίτον. Αἱ διατάξεις ὅμως αὗται ἀντικατεστάθησαν διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ ν.δ. 4104/1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κλπ.» καὶ ὡρίσθη ὅτι αἱ ρηθεῖσαι συντάξεις προσαυξάνονται διὰ μὲν τὴν σύζυγον κατὰ κατὰ 50ο/ο, ὑπολογιζόμενον ἐπὶ τμήματος συντάξεως μέχρι δραχμῶν 574, διὰ δὲ τὰ τέκνα κατὰ 20ο/ο διὰ τὸ πρῶτον, 15ο/ο διὰ τὸ δεύτερον καὶ 10ο/ο διὰ τὸ τρίτον. Ἐκ τούτων προκύπτει, ὅτι, καθ' ὃν χρόνον ὡρίσθη ὑπὸ τοῦ προμνησθέντος ν.δ. 4203/1961 ὅτι χορηγοῦνται καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ τέως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Λιμενεργατῶν αἱ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 προβλεπόμεναι προσαυξήσεις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἡ παράγραφος αὕτη εἶχε τροποποιηθῆ ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῆς παρεχομένης διὰ τὴν σύζυγον τοῦ συνταξιούχου προσαυξήσεως, ἐφ' ὅσον δὲ ὁ νόμος δὲν ὡρισεν ἄλλως ἡ παραπομπὴ ἀναφέρεται εἰς τὴν παράγραφον ταύτην, ὡς ἰσχυε κατὰ τὸν ἄνω χρόνον. Συνόμως ἑπομένως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐχορηγήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα προσαύξησις διὰ τὴν σύζυγόν του 50ο/ο ἐπὶ τμήματος συντάξεως δραχμῶν 573, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικοὶ ἰσχυρισμοὶ τούτου ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως

Δικαίωμα, κατὰ Κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου, περιοδικοῦ βοηθήματος μετ' ἀπομάκρυνσιν ἠσφαλισμένων τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ παραιτήσεως καὶ μετὰ συμπλήρωσιν δεκαπενταετοῦς συνταξίμου ὑπηρεσίας.—Ἔννοια διατάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1163/1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ἠλ. Γλυκοφρύδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Καραμητσάνης, Α. Κλεισιούνης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται τύποις παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ Γ.Μ. ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α.), δι' ἧς ἀπερρίφθη, ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, αἴτησις αὐτοῦ περὶ χορηγήσεως μηνιαίου περιοδικοῦ βοηθήματος.

Ὁρίζεται μὲν ἐν ἄρθρῳ 2 § 7 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι οἱ παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένοι δικαιοῦνται περιοδικοῦ βοηθήματος, ἐὰν ἀπομακρυνθῶσι τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ παραιτήσεως καὶ ἔχωσι συμπληρώσει δεκαπενταετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν. Πλὴν κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου λογίζεται ἡ ἐπελθοῦσα οὐ μόνον ὅταν πάυει οὗτος δι' οἱανδήποτε λόγον ἐργαζόμενος, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐπέρχηται ὁριστικὴ μετακίνησις αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῆς διατάξεως, ἀπὸ ὑπηρεσίας, δι' ἣν ἦτο ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ταμείῳ, εἰς ἑτέραν τοιαύτην, μὴ συνεπαγομένην ὑποχρεωτικὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν. Ἐὰν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ ἠσφαλισμένος συνεχίσῃ, κατόπιν δηλώσεως του καὶ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ἱδρυτικοῦ τοῦ Ταμείου ν.δ. 980/1942, προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισίν του παρὰ τῷ Ταμείῳ, δικαιοῦται κατ' ἀρχὴν συντάξεως, ἀφ' ἧς συμπληρώσῃ διὰ τῆς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως καὶ τὰς ἀπαραιτήτους πρὸς τοῦτο χρονικὰς προϋποθέσεις καὶ δὴ ἀνεξαρτήτως πρὸς τὸ ἐὰν ἐξακολουθῇ νὰ ἐργάζηται εἰς τὴν μὴ ὑποχρεωτικῶς ἀσφαλιστέαν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀπασχόλησιν ἢ διέκοψε παντελῶς οἱανδήποτε ἐργασίαν, ἀφοῦ ὡς πρὸς αὐτὸν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος, ἡ ἀπομάκρυνσις δηλονότι ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἔχει ἤδη ἐπέλθει, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἀφ' ἧς ἔπαυσε νὰ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος, δὲν ὑπελείπετο δέ κατ' ἀρχήν, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιτρεπούσης τὴν προαιρετικὴν ἀσφάλισιν ὡς ἄνω διατάξεως, εἰμὴ ἡ κάλυψις δι' αὐτῆς καὶ τῶν ἀπαραιτήτων χρονικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν κτῆσιν συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος.

Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν ὡς μόνιμος ὑπάλληλος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945 τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Σ.Π.Α.Π. ἦτο ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α. (ἄρθρον 3 § 2 ν.δ. 980/1942, διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 (183) Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου), συνέχισε δέ, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 § 4 ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ, προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισίν του παρ' αὐτῷ καὶ μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1955 γενομένην ἔνταξίν του εἰς τὸ δίκτυον τῶν Σ.Π.Α.Π. συνε-

πεία καταργήσεως τοῦ παρ' ᾧ ὑπηρέτει ὡς ἄνω Ταμείου (ἄρθρον 32 § 1 καὶ 33 § 4 ν.δ. 3395) 1955, ἐδικαιοῦτο, κατ' ἀρχήν, καίτοι ἐξακολουθεῖ ὑπὸ τὰς ἐκτεθείσας συνθήκας ἐργαζόμενος, περιοδικοῦ βοηθήματος, ἅμα τῇ συμπληρώσει τῆς ὡς ἄνω δεκαπενταετοῦς ὑπηρεσίας ἐν ὑποχρεωτικῇ καὶ προαιρετικῇ ἀσφαλίσει, ἡ δὲ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τὰ ἀντίθετα δεχθεῖσα, ἐσφαλεῖ, τῷ λόγῳ δὲ τούτῳ ἀκυρωτέα τυγχάνει.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας

Δικαίωμα συντάξεως ἀπολυομένου τῆς ὑπηρεσίας μετόχου λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ ἄλλως πως. — Προϋποθέσεις δικαιώματος. — Ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1087)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράκου-λος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*
Συνήγοροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Β. Βασιλείου

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, δι' ἧς τοῦτο ἠρνήθη νὰ ὑπολογίσῃ εἰς τὴν πραγματικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ αἰτοῦντος καὶ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 20ῆς Μαΐου 1948, ὅτε αὐτὸς, λόγῳ τῆς ἐκτοπίσεώς του, ἀπέσχε τῆς ἐργασίας μέχρι τῆς 4 Ὀκτωβρίου 1948, ὅτε τῷ ἐκοινοποιήθη ἡ ἕνεκα τῆς τοιαύτης ἀποχῆς του διαγραφὴ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τῇ βάσει πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ αἰτοῦντος 10 ἐτῶν καὶ 9 μηνῶν, ἐθεώρησεν, ὅτι οὗτος ἠδύνατο πέραν τῆς ἤδη ὑπ' αὐτοῦ ἐξαγορασθείσης τριετοῦς ὑπηρεσίας νὰ ἐξαγοράσῃ συμπληρωματικῶς χρονικὸν διάστημα 7 μόνον μηνῶν, μὴ δικαιούμενος συντοξιοδοτήσεως, ὡς μὴ συμπληρῶν τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 33 τ.δ. καταστατικοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 ἐδάφιον 2 τοῦ ἀ.ν. 1022)1946 (Φ.Ε.Κ. 75) ἀπαιτούμενον ἐλάχιστον ὅριον συνολικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας 14 ἐτῶν, 6 μηνῶν καὶ 1 ἡμέρας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 § Γ' τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ὁ ἀπολυόμενος τῆς ὑπηρεσίας μέτοχος, λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ ἄλλως πως, δικαιοῦται συντάξεως, ἐὰν ἔχῃ συμπληρώσει δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς δεκαετῆ τοὐλάχιστον παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ, μετὰ δὲ τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1022)1946 ἐπελθοῦσαν τροποποίησιν τὸ πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως ἐλάχιστον τοῦτο ὅριον περιωρίσθη εἰς χρονικὸν διάστημα 14 ἐτῶν, 6 μηνῶν καὶ 1 ἡμέρας. Κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ καταστατικοῦ ὡς συντάξιμος ὑπηρεσία θεωρεῖται ὁ χρόνος, καθ' ὃν μέτοχος εἰργάσθη πραγματικῶς ἐν τῇ Ἑταιρείᾳ καὶ ὑπεβλήθη εἰς τὰς κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον ἰσχυούσας κρατήσεις. Διὰ τὰς πέραν τῶν κανονικῶν ἀδείας ἀποφασίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, ἐὰν ἀποτελοῦν χρόνον συντάξιμον. Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως εἶναι, ὅτι, πέραν τῆς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἣν δέον νὰ θεωρηθοῦν περιλαμβανόμεναι οὐ μόνον, ὡς ὁρίζει τὸ γράμμα τῆς διατάξεως, αἱ ἡμέραι ἐργασίας, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος τελεῖ ἐν ἀδείᾳ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ ἡμέραι ἐργασίας, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος δικαιοῦται, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων νόμων, τῆς ἀμοιβῆς του, καίτοι μὴ ἐργαζόμενος, δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, κατ' ἐκτίμησιν τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν καὶ ἰδιαιτέρων περιστάσεων, νὰ θεωρήσῃ ὡς χρόνον συντάξιμον καὶ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ὁ μὴ προσφέρων τὰς ὑπηρεσίας του ἠσφαλισμένος δὲν δικαιοῦται κατὰ νόμον ἀμοιβῆς. Προϋποτίθεται ὅμως ὅτι ἡ μὴ παροχὴ ἐργασίας εἶναι ἀναίτιος, τῆς διατάξεως μὴ ἐχούσης ἐφαρμογὴν εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ μισθωτὸς ἐξ ὑπαιτιότητός του δὲν παρέχει τὴν ἐργασίαν του. Τοιαύτην ὑπαίτιον διακοπὴν τῆς ἐργασίας δέον νὰ θεωρηθῇ ἀποτελοῦσα καὶ ἡ ὀφειλομένη εἰς ἐκτόπισιν τοῦ ἐργαζομένου, ὡς ἐπικινδύνου εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἤτις, ὡς εἰκός, ἐπέρχεται συνεπείᾳ ἠθελημένων πράξεων καὶ παραλείψεων αὐτῶν.

Τὸ ἄρθρον 33 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ὁρίζει, ὅτι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑκάστης τριετοῦς περιόδου πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ ἐξαγοράζῃ καὶ ἓν ἔτος ἐκ τῆς προϋπηρεσίας του παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Ὀργανισμῷ Δημοσίου Δικαίου ἢ Οἰκονομικῷ ἢ Κοινωφελεῖ. Μετὰ δὲ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8086)Σ72 τῆς 3)13 Μαΐου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 151 Β'), ἐπελθοῦσαν τροποποίησιν ἐπιτράπη, ὅπως ὁ ἠσφαλισμένος διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως ἐξαγοράσῃ ἐκ τῆς τοιαύτης προϋπηρεσίας του καὶ μικρότερον τοῦ ἑνὸς τμῆμα αὐτῆς, ἀνάλογον πρὸς τὴν μέχρις ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου τυχὸν ἐλάσσονα τῆς τριετοῦς περιόδου πραγματικὴν ὑπηρεσίαν. Οὕτω, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς προϋπηρεσίας, καθ' ἣν ἓν ἔτος τῆς ἐξαγοραζομένης ὑπηρεσίας ἀντιστοιχεῖ πρὸς 3 ἔτη πραγματικῆς ὑπηρεσίας, παραμένει ὑπόλοιπον πραγματικῆς ὑπηρεσίας μικρότερον τῆς τριετίας, δύναται ὁ ἠσφαλισμένος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τῆς συνταξιοδοτήσεως νὰ ἐξαγοράσῃ ἐκ τῆς προϋπηρεσίας του καὶ χρονικὸν διάστημα ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ 1)3 τοῦ ὡς ἄνω ὑπολοίπου τῆς πραγματικῆς του ὑπηρεσίας.

Κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσιν ἐκτεθέντα ἡ πραγματικὴ ὑπηρεσία τοῦ αἰτοῦντος, προσληφθέντος παρὰ τῇ Ἠλεκτρικῇ Ἑταιρείᾳ τὴν 20ὴν Αὐγούστου 1937, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ περιλαμβάνουσα καὶ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 21 Μαΐου 1948, ὅτε ὁ αἰτῶν ὑπαιτίως ἀπέσχε τῆς ἐργασίας, λόγῳ ἐκτοπίσεώς του, ὡς ἐπικινδύνου εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, μέχρι τῆς 4 Ὀκτωβρίου 1948, ὅτε, συνεχιζομένης τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχῆς του, τῷ ἐκοινοποιήθη ἡ διαγραφὴ του ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ὁ αἰτῶν εἶχε πραγμα-

τικήν μέν ὑπηρεσίαν 10 ἐτῶν, 9 μηνῶν καὶ 1 ἡμέρας, πλέον δέ αὐτῆς τριετῆ συντόξιμον ὑπηρεσίαν, δι' ἐξαγορᾶς ἐκ τῆς προϋπηρεσίας του παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις. Ἰδικαιοῦτο πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως μετὰ τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8086)Σ72 τῆς 3)13 Μαΐου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπελθοῦσαν τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου νὰ ἐξαγοράσῃ ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῆς πραγματικῆς ὑπηρεσίας του ἐξ 1 ἔτους καὶ 9 μηνῶν ἑπτάμηνον χρονικὸν διάστημα, συγκεντρῶν δὲ οὕτω σύνολον συνταξίμου ὑπηρεσίας 14 ἐτῶν καὶ 4 μηνῶν, ἤτοι κατώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 § Γ' τοῦ καταστατικοῦ, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1022)1946, ἀπαιτουμένου ἐλαχίστου πρὸς συνταξιοδότησιν χρονικοῦ ὁρίου τῶν 14 ἐτῶν, 6 μηνῶν καὶ 1 ἡμέρας, ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς μὴ δικαιούμενος συντάξεως, τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀποβαινούσης ἀπορριπτέας.

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων

Ἔννοια διατάξεως καταστατικοῦ Ταμείου περὶ μὴ συνυπολογισμοῦ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου τῶν αὐξήσεων τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν χορηγουμένων ἐντὸς τῆς τελευταίας διετίας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1088)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράκου-λης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Μητσόπουλος, Δ. Παμπούκας

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, νομοτύπως ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1631 τῆς 9ης Νοεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 11 Μαρτίου 1961 αἰτησις τοῦ προσφεύγοντος. Διευθυντοῦ τοῦ Σταφιδικοῦ Συνεταιρισμοῦ Σητείας, ἀποχωρήσαντος τῆς Ὑπηρεσίας, περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 534 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς διεκανονίσθη ἡ καταβλητέα αὐτῷ παρὰ τοῦ Ταμείου τούτου σύνταξις ἄνευ συνυπολογισμοῦ ἐπὶ τοῦ συνταξίμου μισθοῦ του τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ αὐξήσεως ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανεν ἐπιδόματος θέσεως ἐκ δραχμῶν 1100.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἄσκησιν τῆς ὡς εἴρηται ἀπὸ 11 Μαρτίου 1961 αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως τῆς πρώτης ὑπ' ἀριθ. 534)1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου τούτου, ὡς πρακύπτει ἐκ τοῦ φακέλου, προέβη εἰς νέαν νομικὴν καὶ οὐσιαστικὴν ἔρευναν τοῦ ἐν λόγῳ θέματος, μεθ' ἣν ἐξεδόθη ἐν συνεχείᾳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἥτις κατόπιν τούτου κέκτηται ἐκτελεστὸν χαρακτῆρα, παραδεκτῶς προσβαλλομένη διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ὁ λόγος ὅτι κατὰ τὴν λῆψιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ἐψηφίσθη, μὴ ἀναφερομένου ἐπίσης ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ὅτι ἠρνήθη ψῆφον, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μ.Ε. ἐρείδεται ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως καὶ συμπῶς τυγχάνει ἀπορριπτέος, τοῦ μέλους τούτου μὴ μετασχόντος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου τὸ Ταμεῖον ἠρνήθη, ὅπως συνυπολογίσῃ εἰς τὸν συνταξίμου μισθὸν τοῦ αἰτοῦντος τὴν ὡς εἴρηται ἐκ 1100 δραχμῶν αὔξησιν τοῦ χορηγουμένου αὐτῷ ἐπιδόματος θέσεως ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «αὐτὴ ἐχορηγήθη εἰς χρόνον ὑποπτον... ἐπὶ τῷ προφανεῖ σκοπῷ τῆς αὐξήσεως τοῦ συνταξίμου μισθοῦ αὐτοῦ», ἐν ὄψει τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, ἐγκριθέντος διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 54883 τοῦ 1940 καὶ ὑπ' ἀριθ. 37840 τοῦ 1958 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι «αὐξήσεις τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων χορηγουμέναι ἐντὸς τῆς τελευταίας διετίας καὶ μὴ δικαιολογούμεναι ἐκ τῶν διατάξεων τῶν κανονισμῶν τῶν ἐργασθέντων των ἢ μὴ ὀφειλόμεναι εἰς ἐφαρμογὴν κυβερνητικῶν ἀποφάσεων, εἴτε διοικητικῶν ἀποφάσεων ἢ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἢ εἰς οἰκειοθελῶς παρεχομένας ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου γενικὰς αὐξήσεις εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις, δὲν συνυπολογίζονται διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου, τῶν ἀναγκαιουσῶν εἰσφορῶν εἰς τὸ ἐπὶ πλέον ποσὸν ἐπιστρεφομένων...».

Ἡ διάταξις αὕτη, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ταμείου ἐκ τῶν πρὸς περιγραφὴν τοῦ νόμου γεομένων αὐξήσεων τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων, ἀπαγορεύει μὲν τὸν εἰς τὸν μισθὸν τοῦτον συνυπολογισμὸν τῶν αὐξήσεων, αἵτινες χορηγοῦνται κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου διετίαν οἰκειοθελῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐν ὄψει τῆς ἐπικειμένης ἀποχωρήσεως, ἐπιτρέπει ὅμως τὸν συνυπολογισμὸν τῶν αὐξήσεων τῶν χορηγουμένων εἴτε ὑποχρεωτικῶς εἰς ἐκτέλεσιν κρατικῆς ἐπιταγῆς ἢ συλλογικῆς τινος συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε προαιρετικῶς μέν, ἀλλ' εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ (πρβλ καὶ Σ.Ε. 90)1963) (*).

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἡ ἐκ 1100 δραχμῶν αὔξησις τοῦ ἐπιδόματος θέσεως τοῦ χορηγουμένου εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ τμηματάρχου ἐγένετο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 708 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1959 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ παρ' ᾧ ὑπηρέτει οὗτος Σταφιδικοῦ Συνεταιρισμοῦ Σητείας μετὰ τὴν προαγωγὴν αὐτοῦ, κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1959, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ διευθυντοῦ, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ὁρου 11)α τῆς ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1958 ἐθνικῆς δμοιοπαγγελ-

(*) ΕΕΔ 22, 358.

ματικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων, κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 78188)1958 τῆς 13 Ἰανουαρίου 1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 15) 1959 Β'). Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα συντρέχει ἡ κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν προϋπόθεσις, ὑφ' ἣν ἡ εἰρημένη αὔξησις εἶναι ὑποχρεωτικῶς συνυπολογιστέα διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ τοῦ αἰτοῦντος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐχὶ νομίμως ἠρνήθη τὸ εἰρημένον Ταμεῖον νὰ συνυπολογίσῃ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ αὐτοῦ τὴν ὡς ἄνω αὔξησιν, τοῦτο δὲ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τυγχάνει ἀκυρωτέα, δεκτῆς καθιστομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 8. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν

Δικαίωμα συντάξεως ἀναπηρίας.—Ἔννοια διατάξεως καταστατικοῦ.— Ἔρευνα ἑκάστοτε, ἐν ὄψει τῶν ὑποκειμενικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς τελεῖ ὁ ἠσφαλισμένος, ἐὰν ἡ ἀναπηρία εἶναι τοιαύτη, ὥστε οὗτος, καὶ ἐντεῦθεν ἕτι τὰς προσπαθείας του, δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα, ὡς ὁ ὑγιὴς ἐργάτης Τύπου καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀνίκανος πρὸς τοῦτο.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1105)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Κ. Κακούρης***
Λεκτόρων οἱ κ.κ. Ι. Λαουτάρης, Θ. Τσέλιος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 211)29.8.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περὶ συνταξιοδοτήσεώς του λόγῳ ἀναπηρίας

Τὸ καταστατικὸν τοῦ κλάδου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Θεσσαλονίκης (ἱδρυθέντος παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. 1872)1951 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἀσφαλίσεως Δημοσιογράφων καὶ Ἐργατῶν Τύπου διατάξεων» Φ.Ε.Κ. 202), ἐγκριθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56036)7.9)2.10.1953, Φ.Ε.Κ. 214 Β' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας), ὁρίζει, ἐν ἄρθρῳ 30, ὅτι οἱ παρὰ τῷ κλάδῳ Θεσσαλονίκης ἠσφαλισμένοι δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας α) ὅταν ἀποχωρήσωσιν ἢ ἀπολυθῶσι τῆς ἐργασίας των ἕνεκα νόσου σωματικῆς ἢ πνευματικῆς καθιστώσης αὐτοὺς ἀνικάνους πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἐργάτου Τύπου μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 10ετοῦς πραγματικῆς ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ κλάδου ὑπηρεσίας (μερικὴ ἀναπηρία), β) ἐὰν . . . κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, μὴ προβλεπούσης καθορισμὸν κατὰ ποσοστὰ τῆς ἀναπηρίας, δέον νὰ ἐρευνᾶται ἑκάστοτε, ἐν ὄψει τῶν ὑποκειμενικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς τελεῖ ὁ ἠσφαλισμένος, ἐὰν ἡ διαπιστουμένη σωματικὴ ἢ πνευματικὴ ἀναπηρία εἶναι τοιαύτη, ὥστε οὗτος, καὶ ἐντεῦθεν ἕτι τὰς προσπαθείας του, δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα, ὡς ὁ ὑγιὴς ἐργάτης Τύπου, καὶ κατὰ συνέπειαν τυγχάνει ἀνίκανος πρὸς τοῦτο.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης πράξεως, αὕτη ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἀπὸ 2.6.1962 γνωματεύσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 34 τοῦ καταστατικοῦ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐν ᾗ διαλαμβάνεται, ὅτι ὁ αἰτῶν «τυγχάνει μερικῶς ἀνίκανος (40ο/ο περίπου) διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ λινοτύπου», χωρὶς νὰ περιέχεται ἐν αὐτῇ καὶ κρίσις, οἵαν ἀπαιτεῖ ἡ ἄνω παρατεθεῖσα διάταξις κατὰ τὴν ἡγουμένην σκέψιν. Οὕτω ἡ πρᾶξις αὕτη παρίσταται ἀνεπαρκῶς ἠτιολογημένη κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ὡς βασίμως προβάλλεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου ἡ προϋπάρχουσα τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀναπηρία δὲν χορηγεῖ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας, πλὴν ἂν αὕτη ἐπεδεινώθη μεταγενεστέρως εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ πληρῶνται αἱ προϋποθέσεις τῆς ἀνωτέρω διατάξεως. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ἡ προρρηθεῖσα γνωμάτευσις τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐφ' ἧς ἐρείδεται ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, διαλαμβάνει μέν, ὅτι ἡ ἀναπηρία αὐτοῦ προέρχεται ἐκ τραυμάτων προγενεστέρων τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀλλὰ δὲν καθορίζει σαφῶς, ἂν ἡ ἀναπηρία ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἢ ἐάν, καίτοι προϋπάρχουσα, ἐπεδεινώθη εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ πληρῶνται αἱ προϋποθέσεις τῆς ἀνωτέρω διατάξεως. Κατὰ συνέπειαν καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ προσβαλλομένη παρίσταται μὴ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη, ὡς βασίμως προβάλλεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν ἔχει συμπληρώσει 10ετῆ πραγματικὴν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ κλάδου ὑπηρεσίαν. Τὴν κρίσιν της ὅμως ταύτην στηρίζει ἐπὶ τοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἀτομικῆς μερίδος του καὶ ἐκ τοῦ δελτίου τῶν ἀποδοχῶν του οὗτος δὲν φέρεται ἐργασθεὶς κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 27.7.1951 - 30.10.1953, ἤτοι ἐπὶ ἁπλῶν σημειώσεων εἰς τὴν μερίδα καὶ τὸ δελτίον τὰ τηρούμενον ὑπὸ τοῦ Ταμείου, οὐχὶ δὲ ἐπὶ ἀποδεικτικῶν στοιχείων, οἷα ἡ κατ' ἄρθρον 11 τοῦ καταστατικοῦ βεβαίωσις τῆς ἐπιχειρήσεως, παρ' ᾗ ἐργάζεται ὁ ἠσφαλισμένος, καὶ αἱ κατ' ἄρθρον 23 μεταβατικαὶ καταστάσεις, ἐνῷ ἀντιθέτως ὁ αἰτῶν προσάγει τὸ ἀσφαλιστικόν του βιβλιάριον τοῦ Ι.Κ.Α. μὲ ἐπικεκολλημένα πάντα τὰ ἔνσημα ἄνευ διακοπῆς διὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 65γ)23.5.1952 ἔγγραφον τοῦ Ταμείου πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος «Μακεδονία», κοινοποιούμενον καὶ πρὸς τὸν αἰτοῦντα, ἐν ᾧ ἀναφέρεται ὅτι διεπιστώθη ἐργασία αὐτοῦ ἀπὸ 26.7.1951 μέχρις 23.5.1952. Ὅθεν καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τυγχάνει πλημμελῶς ἠτιολογημένη, ὡς βασίμως προβάλλεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τυγχάνει ἐξ ὁλοκλήρου ἀκυρωτέα δεκτῆς καθισταμέ-

νης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 9. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Ἡλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων

Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τῶν Ἰατρῶν, τῶν κατεχόντων τὰς ρητῶς διὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. χαρακτηριζομένας ὡς ὀργανικὰς θέσεις.— Ἀνάκλησις παρανόμου πράξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1213)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων καὶ Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπεούρης*
Διηγόρασι οἱ κ.κ. Δ. Παπαγιαννόπουλος, Κ. Σκαλούμπακας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς κατὰ τὴν συνεδρίασιν 820 τῆς 31 Ἰουλίου 1962 τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων ληφθείσης ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἀνεκλήθησαν προγενέστεραι ἀποφάσεις τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, διὰ τῶν ὁποίων ὁ αἰτῶν εἶχεν ὑπαχθῆ εἰς τὴν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισιν ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1940 καὶ διετάχθη ἡ εἰς αὐτὸν ἐπιστροφὴ τῶν παρ' αὐτοῦ καταβληθεισῶν εἰσφορῶν διὰ τὸ μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1954 χρονικὸν διάστημα. Ἡ αἴτησις, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου (Φ.Ε.Κ. 228)8.7.1938), προβλέποντος τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ ἐξαιρέσεων, ὁρίζεται εἰδικώτερον, ὅτι «δὲν μετέχει εἰς τὸ Ταμεῖον τὸ ἰατρικὸν καὶ φαρμακευτικὸν προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., πλὴν τῶν κατεχόντων ὀργανικὰς θέσεις κατὰ τὸν ἑκάστοτε ἰσχύοντα ὀργανισμὸν τῶν Σ.Ε.Κ.».

Διὰ τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. (ἐγκύκλ. 589)29.1.1938) ὁρίζεται, ὅτι τὸ ὑγειονομικὸν προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ. ἀποτελεῖται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ ἰατροὺς, τοὺς κατέχοντας ὀργανικὰς θέσεις ἐν τοῖς Σ.Ε.Κ. καὶ ὑπαγομένους εἰς ἁπάσας τὰς διατάξεις τῶν Κανονισμῶν, τὰς διεπούσας τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους τῶν Σ.Ε.Κ., εἰς οὓς ἀπαγορεύεται συγχρόνως ἡ ἄσκησις αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς ἐκείνους, οἵτινες σὺν τῇ ἰδιωτικῇ ἐργασίᾳ αὐτῶν ἀφιεροῦσιν ὡρισμένας ὥρας τῆς ἡμέρας χάριν τῶν ἀσθενῶν ὑπαλλήλων τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ οἵτινες προσλαμβάνονται ἐπὶ τριετεῖ συμβάσει καὶ δὲν κατέχουσιν ὀργανικὰς θέσεις, τοιοῦτοι δὲ εἶναι οἱ ἰατροὶ τομέων γραμμῆς καὶ οἱ εἰδικοὶ ἰατροί. Διὰ τῆς αὐτῆς διατάξεως ὁρίζονται ὁ ἀριθμὸς τῶν μονίμων ἰατρῶν καὶ αἱ ὑπ' αὐτῶν κατεχόμεναι θέσεις, ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δι' ἑκάστην εἰδικότητα προσλαμβανομένων ἐπὶ συμβάσει ἰατρῶν. Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων σαφῶς καταφαίνεται, ὅτι διὰ τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ἠθελήθη ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν μόνον τῶν ἰατρῶν τῶν κατεχόντων τὰς ρητῶς διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ χαρακτηριζομένας ὡς ὀργανικὰς θέσεις, οὐχὶ δὲ τὰς λοιπὰς, ὡς αἱ τῶν εἰδικῶν ἰατρῶν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων αὐτοῦ (829) 1937, 544)1941 κλπ., μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ 1934)1955 ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἤδη αἰτοῦντος) ἔκρινεν, ὅτι καὶ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ἐπὶ συμβάσει καὶ μὴ κατέχον ὀργανικὰς θέσεις προσωπικὸν (εἰδικοὶ ἰατροί, τομεάρχαι κλπ.) δέον λόγῳ τῆς φύσεως τῆς παρεχομένης ὑπηρεσίας νὰ θεωρηθῇ καὶ τοῦτο ὡς περιλαμβανόμενον εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν τὸ κατέχον μονίμων ὑπαλλήλων ὀργανικὰς θέσεις, πλὴν ὅμως ἡ ἐρμηνεία αὕτη, ἀφορῶσα εὐθέως τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ὀργανισμοῦ, ὡς πρὸς τὰς δι' ἄλλων διατάξεων ρητῶς προβλεπομένας συνεπείας διὰ τοὺς κατέχοντας ὀργανικὰς θέσεις μονίμους ὑπαλλήλους δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἀσφαλιστικῆς διατάξεως, ἥτις, ὡς εἴρηται, ἀναφερομένη εἰς ρητῶς ἐν τῷ ὀργανισμῷ κατονομαζομένας θέσεις, ἠθέλησεν, ὅπως μόνιμοι οἱ κατέχοντες ταύτας περιληφθῶσιν εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ὡς ἐκ τούτου ἀλλωστε διὰ τροποποιήσεως τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, γενομένης τὸ ἔτος 1953 (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 48116)Σ. 1282) 1953 Β' 66), προεβλέφθη ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τῶν τακτικῶν ἰατρῶν, ἐφ' ὅσον ὅμως οὗτοι ἔχουσιν ὑπερδεκαετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ δικτύῳ. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐχαρακτηρίσθη ὡς παράνομος ἡ διὰ τῆς ἀνακλήσεως πράξεως γενομένη ὑπαγωγὴ τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀπὸ τῆς 30 Ἰουνίου 1940.

Μεταξὺ τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως καὶ τῶν ἀνακληθεισῶν τοιούτων παρῆλθε τριετὴς περίπου, τὸ χρονικὸν ὅμως τοῦτο διάστημα δὲν ὑπερβαίνει τὸν εὔλογον χρόνον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάκλησις παρανόμου πράξεως ἀναγνωρίσεως χρόνου ἀσφαλίσεως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀνάκλησις ἐγένετο πρὸ τῆς ἐκτελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, τοσοῦτο δὲ μᾶλλον καθ' ὅσον ἐν προκειμένῳ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀπὸ τοῦ 1940 ἀσφάλισις τοῦ αἰτοῦντος ἐτέλει ἀπὸ μακροῦ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι τὸ Ταμεῖον ἐξέχθη τὴν ρηθεῖσαν ἀσφάλισιν ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι καὶ οἱ Σ.Ε.Κ. θὰ κατέβαλλον τὴν ἀντίστοιχον ἐργοδοτικὴν εἰσφορὰν ὑπολογιζομένην ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ βαθμοῦ καὶ μισθοῦ καὶ μὲ συγχρονισμένον ἀσφάλιστρον, ὅρον, ὃν ἀπεδέχθησαν μὲν ἀρχικῶς οἱ Σ.Ε.Κ., πλὴν ὅμως διὰ νεωτέρας ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1962 ἀποφάσεώς των ἀνεκάλεσαν τὴν ἀποδοχὴν ταύτην.

Κατὰ τὰς ἡγουμένας σκέψεις ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

§ 10. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονατεχνιτῶν

Ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ σύνταξις τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου.— Ἀμει-

βόμενοι διά μηνιαίου μισθοῦ.—Ὑπολογιομὸς ἐπὶ ἀμειβομένων δι' ἡμερομισθίου καὶ ἀμειβομένων διά μηνιαίου μισθοῦ.— Ὧρα ἑορτῶν καὶ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ λόγῳ ἐργασίας κατὰ Κυριακάς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 700)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*

Λικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Γ. Μαγκάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 22.5.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν (Τ.Α.Α.Μ.Μ.), διὰ τῆς ὁποίας ὁ αἰτῶν, ἡσφαλισμένος τοῦ Ταμείου, ἐσυνταξιοδοτήθη, λόγῳ γήρατος, διὰ βασικῆς συντάξεως ἐξ εἴκοσιν ἡμερομισθίων ἑκάστου ἡμερομισθίου ὑπολογισθέντος εἰς δραχμὰς 85.

Κατὰ τὰς σαφεῖς διατάξεις τοῦ ἄρθρου μόνου § 13 τοῦ ἀπὸ 17.4.1956 β.δ/τος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 14.2.1955 β.δ/τος περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Τ.Α.Α.Μ.Μ.» (Φ.Ε.Κ. 124) καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 797 τῆς 21.10.1961 νεωτέρου β.δ/τος (Φ.Ε.Κ. 204) τὸ ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ σύνταξις τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου ὁρίζεται δι' ἰδίας διατάξεως, προκειμένου περὶ τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν ἀμειβομένων δι' ἡμερομισθίου (ἄρθρον μόνον § 13 β.δ. 17.4.1956) καὶ δι' ἄλλης διατάξεως, προκειμένου περὶ τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν ἀμειβομένων διὰ μηνιαίου μισθοῦ (ἄρθρον μόνον β.δ. 797)1961). Καὶ προκειμένου μὲν περὶ ἡσφαλισμένων ἀμειβομένων δι' ἡμερομισθίου ὡς ἡμερομίσθιον αὐτῶν κατὰ τὰς ρηθείσας διατάξεις λογίζεται οὐχὶ τὸ καταβαλλόμενον, ἀλλὰ τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων διὰ τὸν ἡσφαλισμένον Ἀθηνῶν τῆς εἰδικότητος, ἣν ἐκέκτητο ὁ συνταξιοδοτούμενος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως. Προκειμένου δὲ περὶ ἡσφαλισμένων, ἀμειβομένων διὰ μηνιαίου μισθοῦ, ὡς ἡμερομίσθιον λογίζεται τὸ 1/25 τοῦ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζομένου μισθοῦ, εἰς περίπτωσιν δμως, καθ' ἣν ὁ καταβαλλόμενος εἰς τοὺς τελευταίους ταύτους ἡμερήσιος μισθός, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξευρισκόμενος, ὑπερβαίνει τὸν ὡς ἄνω ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθορίζομενον ἡ σύνταξις αὐτῶν ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ πέραν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καταβαλλομένου εἰς αὐτοὺς μισθοῦ καὶ μέχρι τὸ πολὺ τοῦ μισθοῦ, τοῦ καθοριζομένου διὰ τὴν ἑκάστοτε ἀνωτάτην κλάσιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ τελευταία ὡς ἄνω διάταξις περὶ τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν ἀμειβομένων διὰ μηνιαίου μισθοῦ, περιοριζομένη ρητῶς καὶ σαφῶς εἰς τούτους καὶ μόνον, δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἡσφαλισμένων τῶν ἀμειβομένων δι' ἡμερομισθίου, ὡς ἐπικαλεῖται ὁ αἰτῶν, οὔτε κατὰ τοὺς ἑρμηνευτικοὺς κανόνας τῆς ἀναλογίας, διότι τὴν περίπτωσιν τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων ἡσφαλισμένων προβλέπει καὶ ρυθμίζει, ὡς ἐλέχθη, ὁ νόμος δι' ἄλλης ἰδίας διατάξεως αὐτοῦ, οὔτε ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, διότι προκαλουμένη τυχὸν ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἀνισότης εἰς βάρος τῶν ἀμειβομένων δι' ἡμερομισθίου θὰ συνεπήγετο οὐχὶ τὴν ἐπέκτασιν αὐτῆς καὶ ἐπὶ τούτων, ἀλλὰ τὸ ἀνίσχυρον ταύτης.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι προκειμένου εἰδικῶς περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων, τῶν παρεχομένων ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου, ὡς ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ σύνταξις, λογίζεται τὸ ἡμερομίσθιον καὶ δὴ μόνον εἰς χρῆμα, τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, τῶν ἀφορωσῶν ἡσφαλισμένους Ἀθηνῶν, κεκτημένους τὴν αὐτὴν μὲ τὸν συνταξιοδοτούμενον εἰδικότητα. Συνεπῶς δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦτο ἄλλαι παροχαί, ἐξομοιούμεναι μὲν τυχὸν πρὸς τὰς τακτικάς, προβλεπόμεναι δμως διὰ γενικωτέρας κατηγορίας μισθωτῶν, οἷαι εἶναι τὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν ἢ οἱ πρόσθετοι ἀμοιβαί, λόγῳ ἐργασίας κατὰ τὰς Κυριακάς.

Κατὰ ταῦτα νομίμως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπελόγισε τὴν σύνταξιν τοῦ αἰτοῦντος ἐπὶ ἡμερομισθίου ἐκ δραχμῶν 85, ὅπερ βάσει τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἰσχύει διὰ ἡσφαλισμένον Ἀθηνῶν, ἔχοντα τὴν εἰδικότητα, ἣν ὁ αἰτῶν ἐκέκτητο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, καὶ νομίμως δὲν συνυπελόγισεν εἰς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦτο τὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν καὶ τὰς προσθέτους τυχὰν ἀμοιβὰς τοῦ αἰτοῦντος, λόγῳ ἐργασίας αὐτοῦ κατὰ τὰς Κυριακάς, ἀπορριπτέοι δὲ εἶναι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενοι λόγοι ἀκυρώσεως.

§ 11. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων

Γ' ἀρχὴ συντάξεως εἰς τοὺς ἀποκτηνομένους

Λόγῳ σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνικανότητος.—Προϋποθέσεις κατὰ τὸν Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου.—Ἀνίσχυρος διάταξις περὶ ἐξαιρέσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ταμεῖον προσώπων, ἀγόντων ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 18ου ἔτους συμπεπληρωμένου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1448)1963, Τμ. Α΄

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Ν. Μπουρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Παπαδημητρίου, Χ. Κουτσουράκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκει ὁ Ν. Β., ὅστις κατὰ μὲν τὸν χρόνον τῆς καταθέσεως τῆς αἰτήσεως ἐνήργησεν ὡς προσωρινὸς διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τοῦ Δ. Κ., δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 14027)1962 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, νῦν δὲ παρίσταται ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰρημένου Α. Κ., τεθέντος εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2795)1963 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, διώκει τὴν ἀκύρωσιν ,ἐκπροθέσμως μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 50636)1953 τῆς 2)11 Ἰανουαρίου 1954 κανονιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐξηρέθησαν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ταμεῖον ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1953 πρόσωπα ἄγοντα ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 18ου ἔτους συμπεπληρωμένου, ἐμπροθέσμως δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1373 τῆς 1ης Νοεμβρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, δι' ἧς, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς μνησθείσης κανονιστικῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἀπερρίφθη ἡ περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας αἴτησις τοῦ Α. Κ. ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος, μὴ ὑπολογιζομένης τῆς πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας ὑπηρεσίας του ὡς ἐμποροϋπαλλήλου, δὲν ἐπλήρου τὰς ἀπαιτουμένας πρὸς συνταξιοδότησιν χρονικὰς προϋποθέσεις.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § β' τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16586)Σ365 τῆς 5)22 Ὀκτωβρίου 1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 189 Β') θεσπισθέντος Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν, ἐν ἔτει 1959, ἡ ἐκ νόσου ἀναπηρία τοῦ αἰτοῦντος, προβλέπεται ἡ χορήγησις συντάξεως εἰς τοὺς ἀπομακρυνομένους λόγῳ σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνικανότητος, μετὰ συμπλήρωσιν 10ετοῦς συνταξίμου ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετοῦς τοὐλάχιστον ἐν ἀσφαλίσει. Διὰ δὲ τοῦ ἐπακολουθήσαντος Κανονισμοῦ Παροχῶν, θεσπισθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6090)Σ34 τῆς 1 Μαΐου,6 Ἰουλίου 1961 ἀποφάσεως ταῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 221 Β'), ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 § 1 ὁρίζεται, ὅτι ὅρκει διὰ τὴν παροχὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἡ πραγματοποίησις 1500 ἡμερῶν ἐργασίας, ἐξ ὧν 300 τοὐλάχιστον ἐντὸς τῶν 5 ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων ἐκείνου, καθ' ὃ ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνάπηρος, καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 20 § 4 ὁρίζεται, ὅτι πρόσωπα ἅτινα δὲν ἐδικαιοῦντο συντάξεως βάσει τῶν προϊσχυουσῶν διατάξεων, δικαιοῦνται δὲ ταύτης βάσει τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος, ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἀσκήσωσι τὸ δικαίωμά των τοῦτο, ὑποβάλλοντες σχετικὴν αἴτησιν πρὸς τὸ Ταμεῖον ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἀπονομὴν αὐτοῖς συντάξεως. Τέλος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50636)53 τῆς 2)11 Ἰανουαρίου 1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 9 Β'), ὡρίσθη, ὅτι ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ταμεῖον ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1953 πρόσωπα ἄγοντα ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 18ου ἔτους συμπεπληρωμένου. Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη διάταξις, στηριζομένη εἰς τὸ ἄρθρον 2 § 3 τοῦ ν.δ. 912 τῆς 30)31 Δεκεμβρίου 1941 (Ε.Κ. 461), διατηρηθέντος ἐν ἰσχύι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου (Ε.Κ. 183), καθ' ὃ διὰ καταστατικοῦ, ἐγκρινομένου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀ.ν. 11.11.1935, καθορίσθησαν πλὴν τῆς ὀργανώσεως, τῆς διοικήσεως, τῆς χορηγήσεως παροχῶν, καὶ τὰ ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ταμεῖον πρόσωπα, εἶναι ἀνίσχυρος καὶ δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτε καθ' ὑπέρβασιν τῆς μνησθείσης ἐξουσιοδοτήσεως θεσπισθεῖσα, ὡς ἀντιτιθεμένη πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς ἀσφαλίσεως, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν οἰκείαν ἐργατικὴν νομοθεσίαν (ἄρθρον 1 νόμου ΔΚΘ)1912 «περὶ ἐργασίας γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων» (Ε.Κ. 46) ἐπιτρέπεται νὰ χρησιμοποιῶνται εἰς βιομηχανικὰ καὶ βιοτεχνικὰ ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια ὡς ἐργάται ἢ μαθητευόμενοι καὶ πρόσωπα μὴ συμπληρώσαντα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου εἰ μὴ ἐνεσωματώθη καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1367 τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1962 προγενεστέρα, παρατόμως, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα, ἀπέρριψε τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως, λόγῳ ἀναπηρίας, αἴτησιν τοῦ αἰτοῦντος, ἀριθμήσασα τὰ συνυπολογίσιμα πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ διανυθείσας, ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἐμποροϋπαλλήλου, ἡμέρας ἐργασίας. Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Αναπροσαρμογή συντάξεων παρά τοῦ Ι.Κ.Α. δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47)1963 β.δ. (*). Παρέχομεν κατωτέρω ὁδηγίας ἐπί ζητημάτων τινών, ἀνακυπτόντων κατά τήν ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47)1963 β.δ/γματος «περί ἀναπροσαρμογῆς τῶν πρό τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἀπονεμηθεισῶν ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεων».

1. Βάσει τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ β. δ/γματος παρατιθεμένου πίνακος ἡ ἀναγωγή παλαιῶν μισθολογικῶν κλάσεων εἰς νέας τοιαύτας, τοῦ ν.δ. 4104)1960 περιορίζεται εἰς συντάξεις ἀπονεμηθείσας μέχρι τοῦ ἔτους 1960, συμπεριλαμβανομένου. Δέν πρέπει ὅμως ἐκ τούτου νά νομισθῇ, ὅτι αἱ συντάξεις αἱ ἀπονεμηθεῖσαι κατά τάς προϊσχυούσας διατάξεις, τῶν ὁποίων ἡ ἔναρξις τῆς καταβολῆς των ὡρίσθη ἀπό 1.1.1961 καί ἐφεξῆς, ἐξαιροῦνται τῆς ἀναπροσαρμογῆς.

Ἁπλῶς δι' αὐτάς δέν ἠθελήθη μεταβολή τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, ἐφ' ἧς ἐπελογίσθη ἡ σύνταξις, καθ' ὅσον τοῦτο ἐξηρτήθη κατά τεκμήριον, βάσει ηὐξημένων ἀποδοχῶν. Ὥστε διά τήν ἀναπροσαρμογήν τῶν συντάξεων τούτων θά λαμβάνηται ὡς βάσις ἡ παλαιά μισθολογική κλάσις κατά τήν ἀντιστοιχίαν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960.

ΙΙ. Οὐδεμία σύνταξις ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς ἀναπροσαρμογήν δύναται νά εἶναι μικροτέρα κατά ποσόν τοῦ ἀντιστοιχοῦντος κατωτάτου ὁρίου συντάξεων. Τό κατώτατον ὅριον εἰς τάς περιπτώσεις ταύτας εἶναι ποσόν ἀναπροσαρμογῆς καί ὡς τοιοῦτον καταβλητέον, ἀδιαφόρως ἄν τό αὐτό ποσόν κατεβάλλετο καί πρό τῆς ἀναπροσαρμογῆς.

Τό κατώτατον ὅριον δέν ἐμπίπτει, ὡς γνωστόν, εἰς τούς περιορισμούς τοῦ 25πλασίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς οἰκείας μισθολογικῆς κλάσεως. Συνέπεια τούτου εἶναι, ὅτι τό πέραν τοῦ ὁρίου τούτου (25πλασίου) καί μέχρι τῶν κατωτάτων ὁρίων συντάξεων ποσόν δέν ἔχει τόν χαρακτῆρα προσωρινοῦ ἐπιδόματος.

ΙΙΙ. Ἐπί συντάξεων (ἤ ἐπιδομάτων ἀναπροσαρμογῆς), ἀπονεμηθεισῶν λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, τό ποσόν τῆς κατ' ἀναπροσαρμογήν βασικῆς συντάξεως, εἴτε αὐτή ἐξευρίσκεται κατά τόν προνομιακόν ὑπολογισμόν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη, εἴτε κατά τάς κοινάς διατάξεις τῶν παραγράφων 1 καί 3 τοῦ ἰδίου ἄρθρου, δέν ὑφίσταται μείωσιν κατά τό ὑπό τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β.δ/τος προβλεπόμενον ποσοστόν, ἤτις ἀφορᾷ μόνον εἰς συντάξεις τάς ἀπονεμηθείσας βάσει χρονικῶν προϋποθέσεων.

Ὡς καί ἐν παραγράφῳ IV τῆς ὑπ' ἀριθ. 27) 1963 ἐγκυκλίου ἡμῶν (*) ἐξηγεῖται, ἡ ὑπό τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ β.δ/τος ἐπιβαλλομένη μείωσις συνδέεται πρός τήν δημιουργηθεῖσαν κατόπιν τοῦ ἀπό 21.8.1955 β.δ/τος διαφοράν ποσοῦ μεταξύ συντάξεων ἀπονεμηθεισῶν βάσει ὀλιγωτέρων τῶν 1200 ἡμερῶν ἐργασίας καί τοιούτων ἀπονεμηθεισῶν βάσει 1200 καί ἄνω ἡμερῶν ἐργασίας ἡ λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἀδιαφόρως ἄν (ὡς πρός τις τελευταίας) δι' τόν ὑπολογισμόν τοῦ ποσοῦ ἔτυχον ἐφαρμογῆς αἱ κοιναί (ὡς ἐξασφαλίζουσαι μεγαλύτερον ποσόν) ἤ αἱ προνομιακαί ἐπί ἀτυχημάτων διατάξεις, κατά τό προεκτεθέντα.

IV. Ἐπί μειωμένων κατά ποσόν ἐπιδομάτων ἀναπροσαρμογῆς, καταβαλλομένων δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73033)1956 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (ἐγκύκλ. 37)1957), οἱ περιορισμοί ποσοῦ, περί ὧν ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β.δ/τος (ἐγκύκλ. 27)1963, παράγραφος V) ἐφαρμόζονται ἐπί τοῦ πλήρους ποσοῦ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ θά ἐλάμβανον.

Τοῦτο ἔχει πρακτικήν σημασίαν διά τόν προσδιορισμόν τοῦ προσωρινοῦ ἐπιδόματος.

Παράδειγμα:

Εἰδικόν ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος (75ο)ο), ἀνερχόμενον εἰς 656 δραχμάς (κοιναί διατάξεις). Ἔναρξις παροχῆς (ἀρχική) 1.2.1955. Στοιχεῖα ποσοῦ: Ἡμ. ἐργασίας 1100, μισθολογική κλάσις ΙΙΙ, Τ.Η. 20 δραχμαί, προσαυξήσεις 95)100 (σύζυγος καί 3 τέκνα).

Ἀναπροσαρμογή βάσει ΙΙΙ (νέας) μισθολογικῆς κλάσεως, Τ.Η. 30 δραχμαί.

	(κοιναί διατάξεις)	(διατάξεις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος)
Βασ. ποσόν	547,50	
Προσ. διά σύζυγον	273,75	
» » α' τέκνον	109,50	$\frac{25\times30\times60}{100}=450$
» » β' »	82,12	
» » γ' »	54,75	
σύνολον	1067,62	
Περιορισμός ποσοῦ		750 (25πλάσιον)
Ποσόν ἀναπροσαρμογῆς (75)100)		562,50
Καταβλητέον ποσόν		656
Προσωρινόν ἐπίδομα		93,50

Ἤτοι προσωρινόν ἐπίδομα συνιστᾷ ἡ διαφορά τοῦ καταβαλλομένου κατά τάς προϊσχυούσας διατάξεις πρός τό 75)100 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου (25πλάσιον).

Τά ἀνωτέρω ἰσχύουν κατ' ἀναλογίαν καί ἐπί περιπτώσεων ἐφαρμογῆς τοῦ εἰδικοῦ ἐπί ἐργατι-

(*) ΕΕΔ 22, 240

(*) ΕΕΔ 22, 295

κῶν ἀτυχημάτων ὑπολογισμοῦ.

Ν. Διά τὸν ὑπολογισμὸν τῶν μεταβολῶν, αἵτινες κατὰ νόμον ἐπηρεάζουν τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, εἴτε αὐταὶ ἀνάγονται εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν σχέσιν (ἡμέραι ἐργασίας, ἀσφαλιστικὴ κλάσις κλπ.), εἴτε εἰς τὴν προσωπικὴν ἢ οἰκογενειακὴν κατάστασιν (ἀπόλυτος ἀναπηρία – οἰκογενειακὰ βάρη) δέον νὰ διακρίνωμεν :

Α'. Συντάξεις, ὧν τὸ ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ποσὸν εἶναι μεγαλύτερον τοῦ καταβαλλομένου πρότερον.

Ἐπὶ τῶν συντάξεων τῆς κατηγορίας ταύτης αἱ περὶ ὧν ἀνωτέρω μεταβολαὶ δέον νὰ ὑπολογίζωνται ἐπὶ τοῦ ἀναπροσαρμοσμένου ποσοῦ, καθ' ὃν τρόπον καὶ εἰς ἣν ἔκτασιν προβλέπει τὸ ν.δ 4104)1960, αἱ διατάξεις τοῦ ὁποίου (αἱ ἀφορῶσαι τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως) τυγχάνουν γενικῆς ἐφαρμογῆς διὰ πάσας τὰς συντάξεις τὰς ὑποκειμένας εἰς ἀναπροσαρμογήν.

Παράδειγμα

Σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας χορηγηθεῖσα ἀπὸ 1.8.1958 βάσει 3200 ἡμερῶν ἐργασίας καὶ Τ.Η. τῆς XI (παλαιᾶς) μισθολογικῆς κλάσεως Καταβαλλόμενον ποσὸν 880 δραχμῶν. Ποσὸν ἀναπροσαρμογῆς 930 δραχμῶν (βάσει ν.δ. 4104)1960), καταβλητέον ἀπὸ 1.1.1963. Προσαυξήσεις συντάξεως λόγῳ ἐπιγενομένου γάμου 287 δραχμῶν, ἤτοι :

Βασικὴ σύνταξις	930
προσ. διὰ σύζυγον	287
σύνολον	1217

Τὸ ἀνωτέρω ποσὸν (1217 δραχμῶν) ἀποτελεῖ ἐφεξῆς τὴν καταβλητέαν σύνταξιν, ἀποκλειομένου τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς προσαυξήσεως λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐπὶ τοῦ πρότερον καταβαλλομένου, δι' οὗ ἐνδεχομένως ἤθελε προκύψει μεγαλύτερον ποσὸν συντάξεως.

Β'. Συντάξεις, ὧν τὸ ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ποσὸν τυγχάνει μικρότερον τοῦ καταβαλλομένου πρὸ τῆς 1.1.1963.

Ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ταύτων συνεχίζεται, ὡς γνωστόν, ἡ πληρωμὴ καὶ μετὰ τὴν 1.1.1963 τῆς πρότερον κατὰ τὰς προϊσχυούσας διατάξεις κανονισθείσης μεγαλυτέρας συντάξεως.

Ὡς εἶναι προφανές, διὰ τῆς ὁριζούσης ταύτα διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β. δ)τος σκοπεῖται - παραλλήλως πρὸς τὴν γενίκευσιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νεωτέρων διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104) 1960 καὶ τῆς δι' αὐτῆς καθιερώσεως δικαίου συστήματος ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων τοῦ Ἱδρύματος - ἡ ἀποφυγὴ μειώσεως τῆς ἤδη εἰσπραττομένης συντάξεως.

Ἐκ τούτου παρέπεται, ὅτι τὰ διὰ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἐξασφαλιζόμενα πλεονεκτήματα ἐκ τοῦ παλαιοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως διατηροῦνται, ἐφ' ὅσον χρόνον δὲν ἐπέρχεται μεταβολὴ εἰς τὰ στοιχεῖα, βάσει τῶν ὁποίων διετυπώθη τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω σκέψεων γίνεται περαιτέρω δεκτόν, ὅτι, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν στοιχείων, βάσει τῶν ὁποίων εἶχε διαμορφωθῆ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως πρὸ τῆς 1.1.1963, ἐπέρχεται μείωσις τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως (διακοπὴ προσαυξήσεως διὰ σύζυγον ἢ τέκνον ἢ λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας κ.ἄ.), τὸ κατὰ τὰς προϊσχυούσας διατάξεις ποσὸν θὰ μειοῦται ἀναλόγως. Πρὸς τὸ οὕτω δὲ μειωθὲν ποσὸν θὰ γίνεται ἡ σύγκρισις τοῦ καθ' ὑπολογισμὸν βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104)1960 ποσοῦ ἀναπροσαρμογῆς, τὸ μεγαλύτερον δὲ ἐκ τῶν δύο τούτων θὰ ἀποτελῇ ἐφεξῆς τὴν καταβλητέαν σύνταξιν, διατηρουμένου ἢ μὴ ἀναλόγως ὁρισμένου ποσοῦ ὡς προσωρινοῦ ἐπιδόματος.

Ἐὰν ἀντιθέτως ἐκ τῆς μεταβολῆς τῶν στοιχείων ἐπέρχεται αὔξησις τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ἡ τοιαύτη αὔξησις ἢ προσαύξησις θὰ ὑπολογίζεται μόνον ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ προκύπτοντος ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς συντάξεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104)1960, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ διατηρηθέντος βάσει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ β. δ)τος.

Παράδειγμα :

1) Συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας ἀπὸ 1.5. 1958 ἐδικαιοῦτο μηνιαίας συντάξεως 1186 δραχμῶν, ὑπολογισθείσης ἐπὶ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς VII (παλαιᾶς) μισθολογικῆς κλάσεως καὶ βάσει 3500 ἡμερῶν ἐργασίας, μετὰ προσαυξήσεως 85ο)ο λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν (σύζυγος, 2 τέκνα).

Ἡ κατ' ἀναπροσαρμογὴν σύνταξις ἀνῆλθεν εἰς 1131 δραχμάς, ἐξηκολούθησεν ὅμως λαμβάνων καὶ μετὰ τὴν 1.1.1963 1186 δραχμάς, τοῦ πέραν τῶν 1000 δραχμῶν (2πλασίου) διατηρηθέντος ὡς προσωρινοῦ ἐπιδόματος.

Ἐὰν μεταγενεστέρως τὸ ἓν τέκνον, δι' ὃ ἐλάμβανε πρὸ τῆς 1.1.1963 προσαύξησιν, συμπληρώσῃ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἡ καταβλητέα ἐφεξῆς σύνταξις θέλει προκύψει ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν κάτωθι στοιχείων :

α) Παλαιὸν ποσὸν (βασικὸν μετὰ προσαυξήσεων διὰ σύζυγον καὶ ἓν τέκνον, συνυπολογιζομένων καὶ τῶν μέχρι τῆς ἀναπροσαρμογῆς αὐξήσεων) δραχμαὶ 1094.

β) Ποσὸν ἀναπροσαρμογῆς (ν.δ. 4104)1960).

Βασικὸν	625
Προσαυξήσεις διὰ σύζυγον	287
» » τέκνον	125
Σύνολον	1037

ἤτοι καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ τέκνου θὰ λαμβάνῃ ὁ συνταξιοῦχος τὴν προκύπτουσαν κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα ὑπολογισμοῦ μεγαλυτέραν σύνταξιν, ἤτοι δραχμὰς 1094, τὸ δὲ πέραν τῶν 1000 δραχμῶν (2πλάσιον) θὰ διατηρηθῇ ὡς προσωρινὸν ἐπίδομα.

2) Συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας ἀπὸ 1.5. 1958 ἐδικαιοῦτο μηνιαίας συντάξεως 684 δραχμῶν, ὑπολογισθείσης ἐπὶ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς VII (παλαιᾶς) μισθολογικῆς κλάσεως καὶ βάσει 3.000 ἡμερῶν ἐργασίας. Τὸ αὐτὸ ποσὸν ἐξηκολούθει λαμβάνων καὶ μετὰ τὴν 1.1.1963, δοθέντος ὅτι ἡ ἐξ ἀναπροσαρμογῆς σύνταξις ἀνῆλθεν εἰς 610 δραχμάς, ἤτοι εἰς ποσὸν μικρότερον. Ἐὰν μεταγενεστέρως συντρέξουν αἱ προϋποθέσεις προσαυξήσεως τῆς συντάξεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας (ἄρθρον 29 § 10 ἀ.ν. 1846)1951), ἡ κατὰ ποσοστὸν 50 ο)ο προσαύξησις τῆς συντά-

ξεως θά ὑπολογισθῇ μόνον ἐπί τοῦ ποσοῦ τῆς ἀναπροσαρμογῆς καί ἑπομένως ἀπό τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνός ὁ συνταξιοῦχος δέον νά λάβῃ 610+305=915 δραχμάς, καθ' ὅτι τό ποσόν τοῦτο εἶναι μεγαλύτερον ἐκείνου, οὗτινος ἐδικαιοῦτο πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀναπροσαρμογῆς.

VI. Εἰς συμπλήρωσιν τῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 27)1963 ἐγκυκλίου παρασχεθεισῶν ὁδηγιῶν περί τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 4 καί 4 τοῦ β.δ/γματος, γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι αἱ διατάξεις αὗται, κατά τήν ὀρθήν ἔννοιάν των, ἐξασφαλίζουσι τό βάσει τοῦ παλαιοῦ συστήματος ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων προκῦψαν ποσόν μόνον ἐφ' ὅσον κατεβάλλετο τοῦτο κατά τήν ἐναρξιν ἰσχύος τοῦ β.δ/τος, ὡς τοῦτο σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς ἐν αὐταῖς χρησιμοποιουμένης φράσεως «ἐφ' ὅσον... καταβάλλεται...» ἡ «συνταξιοῦχοι λαμβάνοντες...», ὑποδηλούσης τήν πρόθεσιν τοῦ νομοθέτου ὅπως, ἐν πάσῃ περιπτώσει, μή ἀνατραπῇ ἡ ὑπέρ τῶν ἤδη συνταξιούχων δημιουργηθεῖσα νομική καί πραγματική κατάστασις.

Συνεπῶς ἡ ἐφαρμογή τῶν διατάξεων τούτων δέν ἐκτείνεται ἐπί συντάξεων ἀπονεμομένων ὑπό τήν ἰσχύν τοῦ β.δ/τος, δι' ἃς, ὡς ἐκ τοῦ χρόνου θεμελιώσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος (τοῦτου κρινομένου κατά τάς προϊσχυούσας τοῦ ν.δ. 4104)1960 διατάξεις), ἡ σύνταξις ἀνατρέχει εἰς χρόνον ἀπώτερον τῆς ἰσχύος τοῦ β.δ/τος Καταβλητέον ποσόν ἐπί τῶν περιπτώσεων τούτων θά εἶναι τό ποσόν τῆς ἀναπροσαρμογῆς.

VII. Αἱ κατά τάς προϊσχυούσας διατάξεις ἀπονεμηθεῖσαι καί ὑπολογισθεῖσαι συντάξεις λόγῳ θανάτου ἀσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου πρό τῆς ἰσχύος τοῦ β.δ/τος ὑπόκεινται εἰς ἀναπροσαρμογήν καθ' ὃν τρόπον ὁρίζει τό β.δ/γμα, ὑπολογιζομένης πάντως τῆς συντάξεως τῆς χήρας εἰς ποσοστόν 70 ο/ο τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος.

Ἐάν τό πρότερον καταβαλλόμενον ποσόν εἶναι μεγαλύτερον ἐκείνου τῆς ἀναπροσαρμογῆς, θά ἐξακολουθήσῃ καταβαλλόμενον τό μεγαλύτερον τοῦτο.

Καί ἐπί συντάξεων λόγῳ θανάτου δέν ἀποκλείεται ἡ διατήρησις ποσοῦ τινος τῆς πρότερον καταβαλλομένης συντάξεως ὡς προσωρινοῦ ἐπιδόματος. Τοῦτο δύναται νά συμβῇ εἰς τάς περιπτώσεις, καθ' ἃς τό καταβαλλόμενον ποσόν ὑπερβαίνει τό 25πλάσιον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς οἰκείας μισθολογικῆς κλάσεως. Ἐπί συντάξεων μελῶν ἅτινα διά τῶν ποσοστῶν αὐτῶν δέν ἐξαντλοῦν τήν σύνταξιν τοῦ θανόντος, τό ἀνώτατον ὅριον καταβλητέας συντάξεως εἰς τά δικαιοδόχα μέλη εἶναι ἴσον μέ τό 25πλάσιον τοῦ διά τόν θανόντα ἰσχύοντος, μειωμένου κατά τό ὑπολειπόμενον, διά τήν συμπλήρωσιν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος, ποσοστόν.

Παράδειγμα :

Ἀναπροσαρμογή συντάξεως χήρας καί τέκνου συνταξιοδοτηθέντος ἐν ζωῇ λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀπό τό ἔτος 1959 βάσει τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς IX (παλαιᾶς) μισθολογικῆς κλάσεως.

Καταβαλλομένη σύνταξις (ποσοστόν 100 ο/ο) δραχμαί 1600.

Ποσόν ἀναπροσαρμογῆς (ἄρθρων 29 § 2, ὡς ἐτροποποιήθη)	
Βασικόν ποσόν συντάξεως θανόντος	900
Ποσοστόν χήρας (70 ο/ο)	630
Ποσοστόν τέκνου (20 ο/ο)	180
Σύνολον συντάξεως	810
Περιορισμός ποσοῦ $\frac{1500 \times 90}{100}$ =	1350
Καταβλητέα σύνταξις	1600
Προσωρινόν ἐπίδομα (1600−1350) =	250

Τά ἀνωτέρω θά ἰσχύσουν κατ' ἀναλογίαν διά τήν ἐξεύρεσιν τῆς καταβλητέας συντάξεως εἰς τήν χήραν, ἐφ' ὅσον λάβῃ τό εἰς σύνταξιν δικαίωμα τοῦ τέκνου.

Διά τήν μεταβίβασιν συντάξεως ἀναπροσαρμοσθείσης οὐδέν ζήτημα γεννᾶται, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξ ἀναπροσαρμογῆς σύνταξις ἦτο καί ἡ καταβλητέα.

Ἀλλά καί εἰς τήν ἀντίθετον περίπτωσιν, ἐφ' ὅσον δηλαδή συνεχίζετο καταβαλλομένη εἰς τόν θανόντα ἡ πρό τοῦ β. δ/τος σύνταξις ὡς μεγαλυτέρα, εἶναι προφανές ὅτι ἡ σύνταξις τῶν δικαιοδόχων μελῶν θά ὑπολογισθῇ ἀποκλειστικῶς βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104)1960, χωρίς νά γίνεται σύγκρισις τοῦ ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντος ποσοῦ πρός τήν σύνταξιν, ἣν ὡς μεγαλυτέραν ἢ ὡς προσωρινόν ἐπίδομα ἐλάμβανεν ὁ θανών, δι' οὓς λόγους ἐξεθέσαμεν ἐν παραγράφῳ VI τῆς παρούσης. ***(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 101)1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρός τά Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

Συνταξιοδοτήσεις παρά τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατηγοριῶν τινων προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων. Γνωρίζομεν, ὅτι διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 4295)1963 (Φ.Ε.Κ. 67,24.5.1963 τ. Α') (*) ρυθμίζονται τά τῆς συνταξιοδοτήσεως παρά τοῦ Ι.Κ.Α., ὑφ' ὡρισμένας προϋποθέσεις, κατηγοριῶν τινων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ἐφ' ὅσον πρό τῆς ἀσφαλίσεώς του εἰς τό Δίκτυον ἐτύγχανε κατά νόμον ἠσφαλισμένον εἰς τό Ἵδρυμα.

Διά τήν ὀρθήν καί ὁμοιόμορφον ἐφαρμογήν τῶν σχετικῶν διατάξεων παρεχομεν τάς κάτωθι ὁδηγίας :

1. Συμφώνως πρός τήν παράγραφον 1 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου καί νόμου τό ἐν αὐτῇ μνημονευόμενον προσωπικόν (μόνιμον, ἔκτακτον ἢ ἐπί συμβάσει) ἀπολαύει τῆς ὑπό τῶν διατάξεων τούτων παρεχομένης προστασίας ὑπό τάς ἑξῆς προϋποθέσεις :

Α'. Πρό τῆς ἀσφαλίσεώς του εἰς τό Δίκτυον νά ὑπῆγετο εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ παρά τῷ Ἱδρύματι κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καί θανάτου.

Χρόνος ἀσφαλίσεως εἰς τό Δίκτυον ναίτται προφανῶς ἡ χρονολογία, ἀφ' ἧς τό προσωπικόν τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων ὑπήχθη εἰς τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3395)1955 (1.3.1955).

Τοῦ νόμου μή διακρίνοντος δέον νά δεχθῶ-

(*) ΕΕΔ 22, 712.

μεν, ότι ή διακοπή της παρά τῷ Ἱδρύματι ἀσφαλίσεως δέν εἶναι ἀπαραίτητον νά ὀφείλεται εἰς τήν καταλήψιν ὀργανικῆς θέσεως εἰς τό Δίκτυον, ἀλλά καί εἰς ἑτέρους λόγους. Ἀρκεῖ ὅτι προηγουμένως ὑφίστατο ἀσφαλιστική σχέσις τοῦ προσώπου πρός τό Ἵδρυμα, λόγῳ ἐργασίας, παρασχεθείσης εἴτε εἰς Ὑπηρεσίας τοῦ Δικτύου, εἴτε εἰς ἕτερον ἐργοδότην, μή διακοπεῖσα διά τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν ἑτέρου Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως.

Β'. Νά ἀπεχωρήσεν ὁριστικῶς τῆς ὑπηρεσίας του εἰς τό Δίκτυον. Εἰς τήν ρύθμισιν ταύτην περιλαμβάνονται, ὡς ρητῶς ἀναφέρεται ἐν τῷ νόμῳ, καί οἱ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ ἀποχωρήσαντες πρό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου 4295)1963.

Ὡς λόγοι ἀποχωρήσεως μνημονεύονται ἐν τῇ ἑρμηνευομένῃ διατάξει (α) ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὁρίου ἡλικίας καί (β) ἡ ἀρμοδίως διαπιστωθεῖσα ἀνικανότης πρός ἐργασίαν. Πλήν δέν εἶναι ἀντίθετον πρός τό πνεῦμα τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων καί δέον νά γίνῃ ἀποδεκτόν, ὅτι καί τά μέλη οἰκογενείας θανόντος δικαιοῦνται νά αἰτήσωνται τήν ἐφαρμογήν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Γ'. Νά μή ἐδικαιώθη ἤ νά μή δικαιοῦται συντάξεως ἀπό τῶν οἰκείων Δικτύων. Δέν δύναται ἑπομένως νά ἐπικαλεσθοῦν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4295)1963 οἱ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ δικαιούμενοι συντάξεως, ἀλλά μή ἀσκοῦντες τό σχετικόν δικαίωμα, ὡς καί οἱ ἀπολέσαντες τοῦτο διά τινα λόγον ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τά ἄρθρα 22, 23 καί 24 τοῦ ν.δ. 3395) 1955 (παραγραφή, ἀπόλυσις λόγῳ ἀδικαιολογήτου ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, καταδίκη εἰς ἐγκληματικήν ποινήν ἐπί κλοπῇ κλπ.).

Δ'. Νά ἀναγνωρίσῃ ὡς χρόνον ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. τήν μεταγενεστέραν ὑπηρεσίαν εἰς τά Δίκτυα διά τῆς καταβολῆς τῶν νομίμων εἰσφορῶν, ἄνευ τόκων ἤ προσαυξήσεων.

Νόμιμοι εἰσφοραί νοοῦνται αἱ ὑπό τῶν ἄρθρων 25 ἀ.ν. 1846)1951 καί 9 § 6 τοῦ ν.δ. 4104) 1960 ὁριζόμεναι διά τόν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καί θανάτου, ὑπολογιζόμεναι ἐπί τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀναφερομένων μισθολογικῶν κλάσεων, εἰς ἃς ἕκαστος ἐκ τοῦ προσωπικοῦ κατατάσσεται βάσει τοῦ ἐν παραγράφῳ 4 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁριζομένου ἡμερησίου μισθοῦ.

Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας εἰς τό Δίκτυον ἤρτηται ἐκ τῆς καταβολῆς τῶν ἀναλόγων εἰσφορῶν, μετά τήν ὁποίαν θεωροῦνται ὡς ἐν συνεχείᾳ ἠσφαλισμένοι εἰς τό Ι.Κ.Α. Ἑπομένως πρό τῆς ὀλοσχεροῦς καταβολῆς τούτων δέν εἶναι νόμῳ ἐπιτρεπτή οὔτε ἡ ἀναγνώρισις, οὔτε καί ἡ συνταξιοδότησις τοῦ ὑπαγομένου εἰς τάς διατάξεις ταύτας προσωπικοῦ.

Λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 3 «αὐτοῖς καταβάλλονται ... κατά τά δι' ἀποφάσεως τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ὁρισθησόμενα» παρέχεται ἡ μετ' ἀπόφασιν ἡμῶν δυνατότης καταβολῆς διά δόσεων τῶν ὀφειλομένων ὑπό τῶν προσώπων τῆς κατηγορίας ταύτης εἰσφορῶν, δύνανται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νά ὑποβάλουν αἴτησιν πρός τοῦτο, ἐφ' ᾗς θέλομεν ἀποφασίσει μετά σχετικήν εἰσήγησιν τῶν οἰκείων Διευθυντῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων.

Κατ' ἐξαίρεσιν κατά τήν πρώτην ἐφαρμογήν τοῦ νόμου καί προκειμένου περί προσώπων ἐχόντων ἤδη συμπληρώσει τάς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως καί τά ὁποῖα συμφώνως τῷ νόμῳ δύνανται, συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων, νά δικαιωθῶσιν ἀναδρομικῶς συντάξεως, παραγγέλλομεν, ὅπως μή προηγηθῇ παρά τούτων οὐδεμία καταβολή, ἀλλά ἡ ἐξόφλησις τῶν ὀφειλομένων γίνῃ ὁλοσχερῶς διά παρακρατήσεως ἐκ τοῦ ποσοῦ, οὗτινος δικαιοῦνται λόγῳ τοῦ ἀναδρομικῶς καθορισμοῦ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεως των, τούτου δέ μή ἐξαρκοῦντος ἡ ἐξόφλησις θέλει συντελεσθῇ διά παρακρατήσεως ἐφεξῆς ἐκ τῆς μηνιαίας συντάξεως ποσοῦ ἴσου πρός τό 1)4 ταύτης.

Ὡς πρός τάς εἰσφοράς εἰδικώτερον ὁρίζεται ἐν παραγράφῳ 2, ὅτι τό Δίκτυον βαρύνεται μέ τήν καταβολήν τῶν εἰσφορῶν τόσον τοῦ ἐργοδότου, ὅσον καί τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐφ' ὅσον καί καθ' ὅσον χρόνον ὁ ἠσφαλισμένος κατέβαλλε πρός τό Δίκτυον εἰσφοράν λόγῳ συντάξεως. Εἰς τήν ἀντίθετον περίπτωσιν, ἐάν δηλαδή ὁ ἠσφαλισμένος δέν κατέβαλεν εἰς τό Δίκτυον, καθ' ὁλοκληρίαν ἤ δι' ὡρισμένον χρόνον, εἰσφοράν λόγῳ συντάξεως, οὗτος ὑπαχθήσεται εἰς τήν καταβολήν τῆς βαρυνούσης τοῦτον εἰσφορᾶς κλάδου συντάξεως.

Π. Ἐπί τῇ συνδρομῇ τῶν νομίμων προϋποθέσεων καί μετά τήν καταβολήν τῶν εἰσφορῶν, κατά τάς γενομένας ἀνωτέρω διακρίσεις, τά ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4295) 1963 ἀναφερόμενα πρόσωπα, θεωρούμενα ὡς ἐν συνεχείᾳ ἠσφαλισμένα εἰς τό Ἵδρυμα, δύνανται νά δικαιωθῶσι παρά τοῦ Ἱδρύματος συντάξεως διά πᾶσαν περίπτωσιν καλυπτομένην ὑπό τῆς ἀσφαλίσεως κλάδου συντάξεως, ὑφ' ἃς προϋποθέσεις καί οἱ λοιποί ἠσφαλισμένοι (ὅριον ἡλικίας, ἀναπηρία κατ' ἔννοιαν καί κατά τρόπον διαπιστωσεως, χρονικαί προϋποθέσεις κλπ.).

ΙΙΙ. Κατά τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 3, ἡ συνταξιοδότησις ἄρχεται ἀπό τῆς ἐξόδου τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἤ διαπιστωθείσης ἀνικανότητος πρός ἐργασίαν. Ἡ ὀρθή ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι, ὅτι τά πρόσωπα, ἐπί τῶν ὁποίων ἔχουν ἐφαρμογήν αἱ ἐν λόγῳ διατάξεις, δέν δύνανται νά τύχουν συντάξεως ὑπό τοῦ Ἱδρύματος πρό τῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας των, ἤτις, κατά τά προεκτεθέντα, τίθεται ὡς προϋπόθεσις θεμελιώσεως τοῦ σχετικοῦ δικαιώματος. Συνεπῶς, συντρεχουσῶν καί τῶν λοιπῶν ὑπό τῆς διατούσης τό Ἵδρυμα νομοθεσίας τασσομένων προϋποθέσεων, τό εἰς σύνταξιν δικαίωμα θεμελιοῦται ἅμα τῇ ἀποχωρήσει τοῦ ἠσφαλισμένου ἐκ τῆς παρά τῷ Δικτύῳ ὑπηρεσίας των, ἡ δέ καταβολή τῆς συντάξεως ἄρχεται ἀπό τῆς ἡμερομηνίας ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ Δικτύου. Ὅθεν νοεῖται, ὅτι, ἐφ' ὅσον αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως συντρέξουν μεταγενεστέρως τῆς ἐξόδου τῆς ὑπηρεσίας, ἡ καταβολή τῆς συντάξεως ἄρχεται ἀπό τῆς πρώτης τοῦ ἐπομένου μηνός, καθ' ἃ εἰδικώτερον ὁρίζεται ἐν ἄρθρῳ 29 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, μή δυναμένης ὅμως νά ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπό τῆς ὑποβολῆς εἰς τό Ι.Κ.Α.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΙΑΤΡΩΝ

Περιληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας): α) Βάσει τίνων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 ἢ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν.Δ. 3623)1956 περὶ ἰατρικῶν ἀμοιβῶν κλπ. ρυθμίζεται τὸ θέμα τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ἰατρῶν τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ., β) ἐὰν ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 2 καὶ τὶς ἡ σχέσις, ἡ συνδέουσα τοὺς ἰατροὺς τούτους μὲ τὸ Ταμεῖον Ἀρτεργατῶν καὶ γ) ἐὰν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου «μηνιαῖαι ἀποδοχαί», περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 2, περιλαμβάνωνται καὶ τὰ ἐπιδόματα εὐδοκίμου παραμονῆς καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ὅταν καταβαλλόνται εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους τοῦ Ταμείου.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ὁλομελείας

Γνωμοδότησις 416)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Βασιλακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Β. Σάββας*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Μ. Σταυρόπουλος, Δ. Μπαρμπάτης, Ἀντιπρόεδροι, Α. Χατζηδάκης, Δ. Μαγγιώρος, Ἀ. Ρεμπάνης, Α. Λέκκας, Α. Μαλεγκρδῆς, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Ν. Πλακοσκράς, Χ. Κωστόπουλος, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 §§ 1, 3 καὶ 5 καὶ τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1 καὶ 5 τοῦ ν.δ. 3623)1956 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς» (Φ.Ε.Κ. 277) σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι διὰ μὲν τοῦ πρώτου ἐξ αὐτῶν ὁρίζονται τὰ κατώτατα ὅρια ἰατρικῆς ἀμοιβῆς τῶν ἰατρῶν, οἵτινες παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν δυνάμει δικαιοπραξίας (συμβάσεως), ἐλευθέρως καταρτιζομένης, εἰς τὰ πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, (ἰατρεῖα, ἐργαστήρια...) καὶ πάντα ἐν γένει τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου ἢ ἰδιωτικοῦ, τὰ ἀπασχολοῦντα ἰατροὺς διὰ τὴν παρὰ τούτων ἐκτέλεσιν ἰατρικῆς ὑπηρεσίας, κατὰ ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν, πρᾶξιν ἢ περίπτωσιν ἢ ὡράριον ἐργασίας, ὅπερ ἤδη μετὰ τὸ ἄρθρον 4 § 1, ἐδάφιον α', τοῦ ν.δ. 4111)1960 (Φ.Ε.Κ. 163) εἶναι τέσσαρες κατὰ συνέχειαν ὧραι ἡμερησίας ἐργασίας μὲ ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς δραχμῶν 3.200 μηνιαίως), καθ' ὃ ἐκάστοτε εἰς τὴν σχετικὴν συμφωνίαν εἰδικώτερον καθορίζεται, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ἐξ αὐτῶν ὁρίζονται αἱ ἀποδοχαὶ καὶ τὰ ἐπιδόματα τῶν εἰς τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια, ὑπηρεσίας ἰατρικῆς περιθάλψεως ἐν γένει ἢ ὑγιεινῆς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἀναφερομένων νομικῶν προσώπων ὑπὸ τὴν ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ καθοριζομένην ὀργάνωσίν των ἐκτάκτων ἀνειδικεύτων βοηθῶν, τακτικῶν εἰδικευμένων βοηθῶν, ἐπιμελητῶν κλινικῶν καὶ ἐργαστηρίων, διευθυντῶν κλινικῶν, ἐπιμελητῶν ἐξωτερικῶν ἰατρείων, διευθυντῶν ἐσωτερικῶν ἰατρείων, διευθυντῶν ἐργαστηρίων, παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἰατρῶν, διὰ συμβάσεως, προκειμένου περὶ νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἢ διὰ μονομεροῦς δημοσίου δικαίου πράξεως, προκειμένου περὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐντεταγμένων δὲ εἰς ὀργανικὰς θέσεις βάσει Ὀργανισμοῦ ἢ Ἐσωτερι-

---

τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως.

IV. Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 3 ὁρίζεται, ὅτι πᾶσα ἀπόφασις ὀργάνου τοῦ Ἱδρύματος, ρυθμίσασα συναφῆ θέματα ἀντιθέτως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 4295)1963, ἀκυροῦται. Κατὰ συνέπειαν αἱ περιπτώσεις ἐφ' ὧν ἐξεδόθησαν ὁριστικαὶ πράξεις τῶν ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων, ἐπανεξετάζονται τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων παρὰ τοῦ εἰς πρώτον βαθμὸν ἁρμοδίου ὀργάνου (Διευθυντοῦ), αἵ δὲ ἐκκρεμοῦσαι ἐνώπιον οἱουδήποτε ὀργάνου (Διευθυντοῦ, Τ.Δ.Ε., Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων) ἐπανεξετάζονται οἰκοθεν μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀσφαλισμένου συμπλήρωσιν ἐὰν δικαιολογητικῶν καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων.

V. Διὰ τὴν κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἀναγνώρισιν τῆς παρὰ τῷ Δικτύῳ ὑπηρεσίας δέον οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ὑποβάλωσι, πέραν τῶν ὅσων ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἄσκησιν συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, καὶ τὰ κατωθι δικαιολογητικά:

α) Αἴτησιν.

β) Βεβαίωσιν τοῦ οἰκείου Δικτύου, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ:

Ι) Ἡ χρονολογία ἀσφαλίσεως των εἰς τὸ Δίκτυον.

ΙΙ) Ὁ χρόνος τῆς παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίας των καὶ ὁ χρόνος, δι' ὃν κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου εἰσφοραὶ συντάξεως.

ΙΙΙ) Ὁ χρόνος καὶ ἡ αἰτία ἐξόδου των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.

ΙV) Ὅτι δὲν ἐδικαιώθησαν καὶ δὲν δικαιοῦνται συντάξεως ἐκ τοῦ Δικτύου ὑπὸ τὴν ἐκτεθειμένην ἔννοιαν ἐν παραγράφῳ ΙΙ τῆς παρούσης.

V) Τὸ σύνολον τῶν καταβληθεισῶν αὐτοῖς κατὰ μῆνα ἀποδοχῶν (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν καταβληθέντων δώρων) καθ' ὅλον τὸ πρὸς ἀναγνώρισιν χρονικὸν διάστημα.

VI) Ἡ χορηγηθεῖσα αὐτοῖς ἄδεια ἄνευ ἀποδοχῶν, ὡς καὶ τὰ χρονικὰ διαστήματα, ἃ ἀφοροῦν αὐτήν.

γ) Ὑπεύθυνον δήλωσιν τοῦ ἰδίου, ὅτι δὲν ἐδικαιώθη, οὔτε δικαιοῦται συντάξεως ὑπὸ τοῦ οἰκείου Δικτύου, ὡς καὶ ὅτι, ἐν περιπτώσει συνταξιοδοτήσεώς του, ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α., ὑποχρεωμένου ἄλλως εἰς ἐπιστροφὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος καταβληθεισῶν παροχῶν. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 103)1963 Διευκήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

κοῦ Κανονισμοῦ, καθορίζοντος τὰ προσόντα πρὸς πλήρωσιν τῶν δι' αὐτῶν προβλεπομένων ὀργανικῶν θέσεων, καὶ ἀνεξαρτήτως χρόνου ἀπασχολήσεως αὐτῶν (πρβλ. Α.Π. 653)1962, Σ.Ε. 1241) 1959), ὁπότε εἰς τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ τῶν ἰατρῶν τούτων εἶναι ἴσαι πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν πολιτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, κατὰ τὴν ἐν τοῖς ἐδαφίοις α' - θ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου τούτου 2 ὁριζομένην βαθμολογικὴν ἀντιστοιχίαν. Διὰ ταῦτα ἔχουσιν, ἑπομένως, ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3623)1956 ἐπὶ ἰατρῶν, ὑπηρετούντων εἰς ἰατρεῖα τῶν νομικῶν τούτων προσώπων, ἄρα καὶ τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰ ἰατρεῖα τοῦ περὶ οὗ τὸ ἐρώτημα Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, δέον τὸ μὲν νὰ ἔχωσι ταύτα τὴν ἐκτεθεῖσαν ὀργάνωσιν ἐκ βοηθῶν, ἐπιμελητῶν κλπ., τὰ δὲ νὰ ἔχωσιν Ὀργανισμὸν ἢ Κανονισμὸν προβλέποντα τὰς ὀργανικὰς ταύτας θέσεις καὶ καθορίζοντα τὰ πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ἀνεξαρτήτως δὲ χρόνου ἀπασχολήσεως αὐτῶν. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ὁ βάσει τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3631)1956 (Φ.Ε.Κ. 280) ἐκδοθεὶς Κανονισμὸς Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου (β.δ. 23)1961 Φ.Ε.Κ. 7) περιέχει μὲν διατάξεις προβλεπούσας περὶ θέσεως ἰατρῶν θεραπευτῶν κλπ. εἰς τὴν κεντρικὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰ ὑποκαταστήματα αὐτοῦ (ἄρθρον 5) καὶ περὶ τῶν προσόντων προαλήψεως (ἄρθρον 7 ἀλλ' οὐδαμοῦ διαλαμβάνει, ὅτι τὰ ἰατρεῖα του εἶναι ὠργανωμένα συμφώνως πρὸς τὴν ὡς ἀνωτέρω διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3623)1956 καθοριζομένην ὀργάνωσιν, οὐδὲ προκύπτει ἐκ τῶν δεδομένων τοῦ ἐρωτήματος ταιαύτη ὀργάνωσις. Ἐπὶ πλέον ἐν ἄρθρῳ 12 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου καθιεροῦται καὶ περιορισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας, τούτων μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 § 5 τοῦ μνησθέντος νόμου ὁριζομένας, αἵτινες μετὰ τὴν διὰ τοῦ προαναφερθέντος ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4111)1960 κατάργησιν τῶν ἐδαφίων α' καὶ β' τῆς παραγράφου ταύτης ὁρίζονται εἰς τέσσαρας.

Ἐφ' ὅσον ἑπομένως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2, ἀναγκαίως θὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 § 5, αἱ ὁρίζουσαι τὴν μηνιαίαν ἰατρικὴν ἀμοιβὴν τῶν ἰατρῶν τῶν παριχόντων τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὰ ἰατρεῖα τῶν νομικῶν προσώπων εἰς δραχμὰς 3.200 ὡς ἐλάχιστον ὅριον βάσει ἑκάστου ἀπασχολήσεως, τῶν ἐν τῷ Κανονισμῷ περὶ τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἰατρῶν τοῦ Ταμείου ὁριζομένων μὴ δυναμένων νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰ μὴ μόνον ἐφ' ὅσον οἱ ὁρισμοὶ οὗτοι εἶναι σύμφωνοι πρὸς τὰς διατάξεις ταύτας τοῦ ἄρθρου 1, κατὰ τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 245)1962 γνωμοδοτήσεως τῆς Ὁλομελείας τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου γενόμενα ἀποδεκτά, ἤτοι ἐφ' ὅσον ἐξασφαλίζονται τὴν ὡς ἐλάχιστον ὅριον διὰ ἴσων ἀπασχόλησιν καθοριζομένην ὡς ἄνω μηνιαίαν ἀμοιβὴν ἐκ δραχμῶν 3.200, μὴ ἀποκλειομένης τῆς καταβολῆς διὰ τοιαύτην ἀπασχόλησιν μείζονος ἀμοιβῆς, ἂν τυχὸν διὰ τοῦ Κανονισμοῦ προβλέπηται μείζων τοιαύτη, ἀφοῦ ἡ ἀνωτέρω ὁριζομένη ὁποτελεῖ ἐλάχιστον ὅριον.

II. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν τὰ Κεφάλαια Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν ἐμπίπτωσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου 3213)1955 «περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας», χαρακτηριζόμενα οὕτω ὡς Ὀργανισμοὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἢ εἶναι ταῦτα Ὀργανισμοὶ κυρίας ἀσφαλίσεως.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 405)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*.

Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. *Δ. Διακατάς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Κωνταξῆς, Α. Ζώρας, Ν. Μπλιάτσος, Α. Τσιμᾶς, Πλ. Μακρυγιάννης, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόδεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Διὰ τοῦ π.δ. τῆς 4)9.3.1932 «περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν» ἐκωδικοποιήθησαν εἰς ἕνα εἱμενον ἅπασαι αἱ διατάξεις περὶ φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Κράτους, ἤτοι 1) ὁ νόμος 3459)1927, 2) ὁ νόμος 5167)1932 καὶ ἡ νομοθεσία αὕτη ἔλαβεν ἀριθ. νόμου 5167)1932 «περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν». Ἐπηκολούθησαν ὁ νόμος 5944)1932 καὶ ὁ ἀ.ν. 381)1936, δι' ὧν ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὁ νόμος 5167)1932.

Ἡ βασικὴ αὕτη νομοθεσία ρυθμίζει θέματα τῶν ἐργατῶν τῶν ἀσχολουμένων μὲ ἐκφορτώσεις εἰς τοὺς λιμένας καὶ οἱ ἐργάται οὗτοι διακρίνονται εἰς δύο κατηγορίας 1) τὴν τῶν φορτοεκφορτώσεως ξηρᾶς, περὶ ὧν εἰδικῶς πραγματεύεται ὁ νόμος 5944)1932 καὶ τὸ ν.δ. 1254)1949 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῶν περὶ φορτοεκφορτώσεων νόμων» καὶ 2) τὴν τῶν φορτοεκφορτώσεων λιμένων, περὶ ὧν εἰδικῶς πραγματεύεται ὁ νόμος 5167)1932 καὶ ὁ νόμος 1473)1950 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν τῶν λιμένων ἰσχυουσῶν διατάξεων».

Οἱ ἐργάται φορτοεκφορτωταὶ παρέχουν ἐργασίας εἰς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην καὶ ἀρχικῶς εἰς οὐδεμίαν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν ὑπήγοντο, οὐδὲ ἐδικαιοῦντο ἀποζημιώσεώς τινος ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920. Εἰς ἕκαστον φορτοεκφορτωτικὸν κέντρον (λιμένα κλπ.) βάσει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ προδιαληφθέντος π.δ. τῆς 4)9.3.1932, δι' οὗ ἐκωδικοποιήθη ἡ μέχρι τότε νομοθεσία περὶ ρυθμίσεως τῶν εἰς τοὺς λιμένας φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν, ἱδρύθησαν οἰκονομικοὶ Ὀργανισμοί, καλούμενοι Κεφάλαια Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν «Κ.Α.Φ.». Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 1495)1958 ὡρίσθη, ὅτι «τὰ δυνάμει τοῦ νόμου 5267)1932 παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων σχηματιζόμενα κεφάλαια ἐξακο-

λαυθούν διεπόμενα ὑπό τῆς περί αὐτῶν κειμένης νομοθεσίας καί διατίθενται, συμφώνως πρός ταύτην, πρός ἐπαγγελματικήν ἀποζημίωσιν τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῶν διαφόρων λιμένων τοῦ Κράτους, ἀπαγορευομένης πάσης διαθέσεως αὐτῶν ὑπέρ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ. Ἡ νομοθεσία αὕτη τῶν Κ.Α.Φ. συνεπληρώθη διά τοῦ ν.δ. 1254) 1949 καί κατ' ἄρθρον 6 αὐτοῦ ταῦτα ἀποτελοῦσιν Ὀργανισμούς ρυθμιστικούς τῆς ἐργασίας, τουτέστιν ἐξυπηρετοῦντας εἰδικόν σκοπόν, καταβάλλοντα ἐκ τῶν σχηματιζομένων κεφαλαίων ἀποζημίωσιν ἐφ' ἅπαξ ἢ περιοδικήν εἰς τούς φορτοεκφορτωτάς τούς ἐξερχομένους ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος, εἴτε διά τήν ἀσφάλειαν τῆς διεξαγωγῆς τῶν φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν, εἴτε πρός ἀποκατάστασιν σχετικῆς ἰσορροπίας μεταξύ προσφορᾶς καί ζητήσεως ἐργασίας εἰς τάς φορτοεκφορτώσεις. Πόροι τῶν Κ.Α.Φ. ὁρίζονται ἐν ἄρθρῳ 26 τοῦ ν.δ. 3083)1954 καί ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ ν.δ. 1782)1942.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων σαφῶς συνάγεται, ὅτι τά εἰς τούς λιμένας τοῦ Κράτους ἱδρυθέντα καί λειτουργοῦντα Κ.Α.Φ. ἦσαν Ὀργανισμοί ἀποζημιώσεως, ὁμοίας τῆς τοῦ νόμου 2112) 1920, διότι ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτῶν ἐκ τῆς ἐργασίας δέν ἐπέρχεται διά τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἀφοῦ δέν ἔχουν σταθερόν ἐργοδότην, ἀλλά ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων καί μεταγενεστέρως τῆς ἀποζημιώσεως κατά τῆς ἀνεργίας, ἀφοῦ ἐν τοῖς νομοθετήμασι τῶν Ὀργανισμῶν ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας ρητῶς ἐξηρέθησαν ἐκ ταύτης οἱ ἐργάται φορτοεκφορτωταί λιμένων (ἄρθρον 22 ν.δ. 2961)1954). Ἐγίνετο δέ δεκτόν ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α., ὅτι ταῦτα εἶναι εἰδικῆς μορφῆς Ταμεῖα, ἱδρυθέντα βάσει τοῦ νόμου 5167)1932, ὑπαγόμενα εἰς τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ ν. 1846 1951, καί διετηρήθησαν ἐν ἰσχύϊ καί κατ' ἀκολουθίαν τό Ι.Κ.Α. δέν δικαιοῦται, οὐδέ εἰσέπραξεν ἀσφάλιστρον (εἰσφοράν) διά τόν Κλάδον Ἀνεργίας ἐπί τῶν μισθολογίων τῶν φορτοεκφορτωτῶν, διότι ἡ χορηγουμένη περιοδική ἢ ἐφ' ἅπαξ ἀποζημίωσις εἰς τούς ἀπομακρυνομένους τοῦ ἐπαγγέλματος καί ἀναιτίως περιερχομένους εἰς ἀνεργίαν εἶναι ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112)1920 καί ἐπιδόματος ἀνεργίας καί ρητῶς ἀπηγορεύθη ἡ διάθεσις τῶν κεφαλαίων τούτων ὑπέρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν (ἄρθρον 4 νόμου 1495)1938).

Ἡ γνώμη αὕτη ἔτι περισσότερον ἐνισχύεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ φορτοεκφορτωταί, χαρακτηρισθέντες ὡς ἐργάται, παρέχοντες ἐργασίαν πρός μή σταθερόν ἐργοδότην ὑπό τοιαύτην μορφήν, ὑπήχθησαν εἰς τήν ὑποχρεωτικήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 2531)17.3.1938 (Φ.Ε.Κ. 67 τ. Β') καί 76418)30.1.1958 (Φ.Ε.Κ. 45 τ. Β') ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ὧν ἐνεκρίθησαν σχετικοί Κανονισμοί τοῦ Ι.Κ.Α. Τυγχάνουσι δέ εἰδικῆς μεταχειρίσεως, ὡς ἐκείνης τῆς τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ν.δ. 2698)1953, καθ' ἣν δικαιοῦνται συντάξεως, ὅταν ἀπομακρύνωνται ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀποζημιούμενοι ὑπό τῶν Κ.Α.Φ. μέ εὐνοϊκώτερας προϋποθέσεις.

Ἡ κοινωνική ἀσφάλισις ἐν Ἑλλάδι ἀσκεῖται ὑπό δύο μορφάς: τῆς κυρίας ἀσφαλίσεως, ἥτις ἐν τῷ συνόλῳ της καλύπτεται ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. καί μερικῆς διά κλαδικῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν Ταμείων καί εἰς ἐπικουρικήν, κατ' ἐπάγγελμα ἢ κατηγορίαν προσώπων. Ἡ διάκρισις μεταξύ τῶν δύο μορφῶν ἀσφαλίσεως γίνεται καί ἐξ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων καί ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ ἱδρυτικοῦ αὐτῶν νόμου. Μεταξύ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως ὑπάγεται καί ὁ Ὀργανισμός Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας (ἄρθρον 2 § 1 ἐδάφιον Ε' τοῦ ν.δ. 2961)1954 «περί συστάσεως Ὀργανισμοῦ κλπ.»). Εἰς τήν κυρίαν ταύτην ἀσφάλισιν ὑπάγονται οἱ ἐν ἄρθρῳ 11 τοῦ ν.δ. 2961)1954 ἀναφερόμενοι ἐργαζόμενοι καί εἰδικῶς ἐξηρέθησαν ταύτης διά τοῦ ἐδαφίου θ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ αὐτοῦ ν.δ. οἱ φορτοεκφορτωταί, προφανῶς διότι διά τόν σκοπόν, δι' ὃν συνεστήθη καί δρᾷ ὁ Ὀργανισμός Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως κατά τῆς Ἀνεργίας, καλύπτεται ὑπό τῶν Κ.Α.Φ. Ὥστε τά Κ.Α.Φ., μετά τά ἀνωτέρω, διά τόν χαρακτηρισμόν αὐτῶν ὡς φορέων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι, ἐξ ἀντιδιαστολῆς πρός τήν διάταξιν τῶν ἄρθρων 11 καί 12 τοῦ ν.δ. 2961)1954, ἀσφαλιστικούς φορεῖς κυρίας ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας, ἀφοῦ ἐκπληροῖ σκοπόν, δι' ὃν συνεστήθη ὁ Ὀργανισμός Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως κατά τῆς Ἀνεργίας, ὅστις εἶναι φορεύς κυρίας ἀσφαλίσεως (Α.Π. ἐν Ὀλομελείᾳ 426,1957). Ὑπό τήν μορφήν ταύτην τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως θέλει κριθῆ, ἂν τά Κ.Α.Φ. ἐμπίπτουν ἢ ὄχι εἰς τήν διά τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3213)1955 προβλεπομένην μείωσιν τῶν ποσοστῶν εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀσκοῦν βιομηχανικήν ἐπιχείρησιν εἰς ἐπαρχιακάς πόλεις.

Ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 426,1957 ἀποφάσεως της, ἑρμηνεύσασα τήν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3213)1955, ἀπεφήνατο ὅτι ἡ προβλεπομένη μείωσις ἐφαρμόζεται ἐπί τῶν εἰσφορῶν πρός τό Ι.Κ.Α. ὡς φορέως κυρίας ἀσφαλίσεως καί πρός τούς φορεῖς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, οὐχί δέ καί ἐπί τῶν λοιπῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως, ὡς εἶναι καί ὁ Ὀργανισμός Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως κατά τῆς Ἀνεργίας, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη καί ἡ ἀπόφασις αὕτη. Ἂν θέλησις τοῦ Νομοθέτου ἦτο νά ὑπαγάγῃ εἰς τήν μείωσιν ταύτην ὅλους τούς Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς κυρίας ἀσφαλίσεως καί ἐπικουρικῆς τοιαύτης, δέν θά ἐποιεῖτο τήν ἐν τῷ νόμῳ διάκρισιν τῶν Ὀργανισμῶν ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ἀλλά θά ἐξεφράζετο γενικῶς ὅτι πᾶσαι αἱ πρός Ὀργανισμούς κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ὁριζόμεναι εἰσφοραί μειοῦνται κλπ.

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Ὀργανισμός Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως κατά τῆς Ἀνεργίας εἶναι Ὀργανισμός κυρίας ἀσφαλίσεως καί δέν ὑπάγεται εἰς τήν μείωσιν τῶν ποσοστῶν εἰσφορᾶς τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας καί ἀφοῦ τά Κ.Α.Φ. εἶναι Ὀργανισμοί κυρίας ἀσφαλίσεως κατά τῆς ἀνεργίας καί δέν ἀσκοῦν ἐπικουρικήν ἀσφάλισιν ἔπεται, ὅτι καί ταῦτα δέν ὑπάγονται εἰς τήν μείωσιν τῆς εἰσφορᾶς τῆς Ἐπαρχιακῆς Βιομηχανίας.

Τά ἐναντία δεχθεῖσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 195,1960 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Κερκύρας ἐσφαλε κατά τοῦτο καί διότι δέν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 18674)1644)1947 ἀπόφασις τοῦ Υ-

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΜΙΣΘΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ ΑΥΤΟΥ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 655 Ἀστικοῦ Κώδικος ὁ μισθὸς ἐτέθη ἐναντίας συμφωνίας ἢ συνηθείας, καταβάλλεται μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ἐὰν δὲ ὑπολογίζεται καθ' ὡρισμένα διαστήματα καταβάλλεται εἰς τὸ τέλος ἑκάστου αὐτῶν. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἅμα τῇ λήξει τῆς συμβάσεως καθίσταται ἀπαιτητὸς ὁ μέχρι τῆς λήξεως μισθός.

Ἐπὶ ἐργασίας κατὰ μονάδα ἢ κατ' ἀποκοπὴν ὁ ἐκμισθωθεὶς δικτιοῦται εἰς τὰς ἐκ τῶν περιστάσεων ἀναλόγως πρὸς τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν καὶ τὰς τυχὸν δαπάνας του, δικαιολογουμένας προκαταβολάς.

Ἐξ ἄλλου καὶ κατὰ εἰδικὰς διατάξεις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου (βλ. π.χ. 24 Ἰουλίου 1920 «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἓν ἐνιαῖον κείμενον τῶν περὶ πληρωμῆς τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν κλπ» καὶ ἄρθρον 12 τῆς διὰ τοῦ νόμου 3248/1955, ΕΚΔ 14, 726, κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 95/1940 «περὶ προστασίας τοῦ ἡμερομισθίου») ρυθμίζεται ὁ χρόνος καταβολῆς τοῦ μισθοῦ, ἐν τῇ γενικῇ ἐκ τοῦ ἄρθρου 648 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀρχῇ ὅτι ὁ μισθὸς καταβάλλεται μετὰ τὴν παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν. (Οὕτω καὶ κατὰ τὸ προγενέστερον τοῦ Α.Κ. δίκαιον, *Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 655, ἀριθ. 1 ἐπ.).

Δύναται ὅμως νὰ συμφωνηθῇ ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς προκαταβολὴ τοῦ μισθοῦ, ὁ ὁποῖος ἀντιστοιχεῖ οὕτω εἰς μελλουσαν ἐργασίαν, ὡς ἐπιβάλλεται καὶ ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας ἡ προκαταβολὴ τοῦ μισθοῦ, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, τοκετοῦ κλπ. (*Χ. Ἀγαλλόπουλου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 122), ὡς ἐπίσης ἐπιβάλλεται ἡ προκαταβολὴ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀπερχομένου εἰς ἄδειαν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539/1945 μισθωτοῦ (*Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666–667, ἀριθ. 38).

Ἡ προκαταβολὴ μέρους μισθοῦ εἶναι οὕτω μερικὴ καταβολὴ (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Εἰσηγ. Ἔκθεσις Προσχεδίου Συμβάσεως Ἐργασίας, ΕΕΔ 1, 873), δὲν ἐξαιρεῖται δὲ τῆς ἀπαγορεύσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 664 Ἀστικοῦ Κώδικος τοῦ συμψηφισμοῦ μισθοῦ (Α.Π. 396/1961, ΕΕΔ 10, 1162 Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16041/1955, ΕΕλ 15, 366, ἴδετε καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρα 664–665, ἀρ. 11, *Ἀλ. Σακελλαρόπουλον*, ΕΕΔ 7, 804, *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 16, 354).

Ἂν ὁ μισθὸς ἔχῃ προκαταβληθῇ εἰς τὸν μισθωτὸν καὶ δὲν ἔχῃ δι' αὐτὸν παρασχεθῇ ἡ ἐργασία, ὁ δὲ ἐργοδότης, καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ, ὁπότε (καὶ εἰς περίπτωσιν συμπληρώσεως ὑπὸ τοῦ τελευταίου ὁ μήνου ὑπηρεσίας παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, νόμος 2112/1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, β.δ. 16/18 Ἰουλίου περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν) ὀφείλει νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν μισθωτὸν τὴν ἐκ τῶν ἀνωτέρω νόμων ἀποζημίωσιν (ἐπὶ ποινῇ μάλιστα ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198/1955, ΕΕλ 23, 67 ἐπ.), δικαιοῦται (ὁ ἐργοδότης) νὰ συμψηφίσῃ εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τὴν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀπαίτησίν του ἐκ τῆς προταβολῆς τοῦ μισθοῦ διὰ μὴ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν.

Τοῦτο διότι ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐργοδότου στηρίζεται εἰς τὸ ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (*Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 655, ἀριθ. 5, *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Δίκαιον, Εἰδικόν, ἐκδ. τρίτη, σελ. 536, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 122), ἡ δὲ ἐκ τοῦ νόμου 2112/1920 (καὶ τοῦ β.δ. τῆς 16/18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112/1920) ἀποζημίωσις, ὡς τοιαύτη, δὲν ἐμπίπτει εἰς τὸ ἀκατάσχετον καὶ ἀσυμψήφιστον τοῦ ἄρθρου 664 Ἀστικοῦ Κώδικος, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὸν μισθόν (*Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 664, 665, ἀριθ. 5, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16041/1955, ΕΕΔ 15, 366, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1097/1958, ΕΕΔ 17, 416).

Ἡ ἔνστασις συμψηφισμοῦ τῆς ἀνταπαιτήσεως τοῦ ἐργοδότου παραδεκτῶς προτείνεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν (*Γ. Ρέμος*, ΕΕλ 15, 353 ἐπ., Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16041/1955, ΕΕΔ 15, 366, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1344/1955, ΕΕΔ 15, 368).

πουργοῦ Ἐργασίας ἔπαυσεν ἰσχύουσα ὡς πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὰς παροχὰς τοῦ Κ.Α.Φ. Κερκύρας, ἀφ' ὅτου τὸ θέμα τῆς ἀποσυμφορήσεως τοῦ κλάδου φορτοεκφορτωτῶν τοῦ λιμένος τούτου ἀντιμετωπίσθη δι' εἰδικῶν ἀποφάσεων, αἵτινες ἀντικατέστησαν καὶ συνεπλήρωσαν τὸν Κανονισμὸν λειτουργίας χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 1953 (π.χ. 1) 3/2653/3004/1953 (Φ.Ε.Κ. 152 Β' 11.7.1953), 2) 2541/1954 (Φ.Ε.Κ. 239 Β' 8.12.1954), 3) 4234/120-5/1959 (Φ.Ε.Κ. 106 Β' 10.4.1957), 4) 54313/12085/1959 (Φ.Ε.Κ. 908 Β' 27.8.1959) καὶ 5) 24374/4792/1960 (Φ.Ε.Κ. 187 Β' 4.5.1960).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

398)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κανονισμού τών χρονικών ορίων εργασίας εν ταίς φαρμακείοις.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 113 της 17 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις της παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ)τος της 28)29 Ὀκτωβρίου 1925 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τών νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως», την ἀπό 22.4.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καί την ὑπ' ἀριθ. 319)1963 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί της Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1

1) Αἱ ὧραι ἐργασίας τών φαρμακείων καί φαρμακαποθηκῶν, ὡς καί τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, καθορίζονται κατ' ἀνώτατον ὅριον εἰς ὀκτώ (8) ἡμερησίως καί εἰς τεσσαράκοντα ὀκτώ (48) ἑβδομαδιαίως καθ' ὅλον τό ἔτος, μή δυνάμεναι νά ὑπερβῶσι τάς ὀκτώ καί ἡμίσειαν (8 1)2) ἡμερησίως καί τάς πέντε καί ἡμίσειαν (5 1)2) κατά την δυναμει τών διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 καθοριζομένην ἡμέραν μεταμεσημβρινῆς ἀργίας τών ἐν λόγῳ καταστημάτων.

2) Εἰς κωμοπόλεις, εἰς ἃς λειτουργεῖ ἓν μόνον φαρμακεῖον αἱ ὧραι ἐργασίας δέν δύνανται νά ὑπερβαίνωσι τάς δέκα (10) ἡμερησίως, ὡς καί τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν.

3) Αἱ ὧραι ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καί κλεισίματος τών φαρμακείων καί φαρμακαποθηκῶν ὁρίζονται, μετά γνώμην τών ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καί τῆς εἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, προσκαλουμένων πρός τοῦτο, δι' ἀποφάσεως μέν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διά τά ἐν τῇ περιφερείᾳ τών πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καί Προαστίων, δι' ἀποφάσεως δέ τών οἰκείων Νομαρχῶν διά τά τών πόλεων τών ἰδίων αὐτῶν περιφερειῶν.

Ἐάν αἱ ἐνδιαφερόμεναι ὀργανώσεις δέν γνωρίσωσι την γνώμην των ἐντός 15 ἡμερῶν ἀπό τῆς προσκλήσεως, αἱ κατά την προηγουμένην παράγραφον Ἀρχαί ὁρίζουσιν ἐλευθέρως τάς ὥρας ἀνοίγματος καί κλεισίματος τών ὡς ἄνω καταστημάτων. Ἡ μεσημβρινή διακοπή της ἐργασίας δέν δύναται νά ὑπερβαίνῃ τάς τρεῖς (3) ὥρας κατά τόν χειμῶνα καί τάς τέσσαρας (4) κατά τό θέρος.

Ἄρθρον 2

1) Εἰς Δήμους ἢ Κοινότητας, ἐχούσας πλέον τών τεσσάρων φαρμακείων, τινά ἐξ αὐτῶν διημερεύουσιν, ἤτοι παραμένουσιν ἀνοικτά κατά τάς ὥρας μεσημβρινῆς διακοπῆς καί τινα διανυκτερεύουσι, παραμένοντα ἀνοικτά ἀπό τοῦ ἐσπερινοῦ κλεισίματος μέχρι τοῦ πρωϊνοῦ ἀνοίγματος τών λοιπῶν φαρμακείων.

2) Ὁ ἀριθμός τών διημερευόντων, ὡς καί ὁ τοιοῦτος τών διανυκτερευόντων φαρμακείων, ὁρίζεται κατ' ἔτος ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διά την περιφέρειαν της ἑκάστοτε Διοικήσεως Πρωτευούσης καί ὑπό τών οἰκείων Νομαρχῶν διά τούς ἰδίας αὐτῶν περιφερείας, μή δυνάμενος νά εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἑνός δεκάτου πέμπτου (1)15) τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τών φαρμακείων, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμός αὐτῶν εἰς ἕκαστον Δῆμον εἶναι ἀνώτερος τῶν πεντήκοντα (50), καί τοῦ ἑνός ἑβδόμου (1)7), ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμός τών φαρμακείων εἶναι κατώτερος τῶν πεντήκοντα.

3) Τά διημερεύοντα, ὡς καί τά διανυκτερεύοντα φαρμακεῖα της περιφερείας τών πόλεων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καί τών Προαστίων ὁρίζονται κατ' ἔτος ὑπό της οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, μετά γνώμην της ὑπό ταύτης συγκαλουμένης Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Τμήματος Χρονικῶν Ὁρίων Ἐργασίας τοῦ Ὑποεργείου Ἐργασίας ἢ τοῦ Προϊσταμένου της Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Πειραιῶς διά τά τοῦ Πειραιῶς, ἐκ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Τμήματος Ἐπιθεωρήσεως Φαρμακείων τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, ἑξ ἑνός ἀντιπροσώπου της οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἑξ ἑνός ἀντιπροσώπου τοῦ Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου Ἀττικῆς ἢ Πειραιῶς καί ἑξ ἑνός ἀντιπροσώπου τών οἰκείων Συλλόγων τών Ὑπαλλήλων Φαρμακείων, ἥτις θά ἐπιλαμβάνεται καί της ἐπιλύσεως πάσης ἀναφυομένης διαφορᾶς ἐπί τῶν ὡς ἄνω θεμάτων.

Διά την περιφέρειαν τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης ἢ ὡς ἄνω Ἐπιτροπή ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ Προϊσταμένου της Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Βορείου Ἑλλάδος, ἐκ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Ὑγειονομικοῦ Κέντρου Θεσσαλονίκης, ἑξ ἑνός ἀντιπροσώπου της Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Θεσσαλονίκης, ἑξ ἑνός ἀντιπροσώπου τοῦ Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου Θεσσαλονίκης καί ἑξ ἑνός ἀντιπροσώπου τοῦ Συλλόγου Ὑπαλλήλων Φαρμακείων Θεσσαλονίκης, ἥτις θά ἐπιλαμβάνεται καί της ἐπιλύσεως πάσης ἀναφυομένης διαφορᾶς ἐπί τῶν ὡς ἄνω θεμάτων.

4) Ἡ σειρά διημερεύσεως καί διανυκτερεύσεως τών φαρμακείων τών λοιπῶν πόλεων ὁρίζεται δι' πράξεως της οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς δι' ὅλον τό ἔτος.

5) Εἰς ἕκαστον φαρμακεῖον ἀναρτᾶται ὑποχρεωτικῶς πίναξ πάντων τών διημερευόντων καί διανυκτερευόντων φαρμακείων, ἡ δι' Ἀστυνομικῆ Ἀρχή δικαιοῦται νά λαμβάνῃ πάντα τά ἀναγκαῖα μέτρα διά την γνωστοποίησιν εἰς τό κοινόν τοῦ πίνακος τούτου.

6) Τό προσωπικόν τών διανυκτερευόντων φαρμακείων δικαιοῦται πλήρους ἀναπαύσεως κατά την ἑπομένην ἡμέραν.

Ἄρθρον 3

1) Εἰς Δήμους καί Κοινότητας, ἐχούσας δύο

ους τεσσαρα φαρμακεία, τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν ὑποχρεοῦται νὰ διανυκτερεύῃ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ μὲν θέρος θὰ παραμένῃ ἀνοικτὸν μέχρι τῆς 11ης νυκτερινῆς ὥρας, τὸν δὲ χειμῶνα μέχρι τῆς 10ης τοιαύτης, μετὰ δὲ τὸ κλεισιμον θὰ ἀναρτᾶται ὑπὸ τοῦ φαρμακοποιοῦ πίναξ μὲ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του, ἵνα καθίσταται εὐχερὴς ἡ ἀναζήτησις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην. Πίνακα μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς διανυκτέρευσιν ὑποχρέου ἀναρτῶσι καὶ πάντα τὰ λοιπὰ φαρμακεῖα τῆς πόλεως.

Ἄρθρον 4

1) Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις κωλύματος τῶν φαρμακοποιῶν λόγῳ α) ἀσθενείας, β) προσκαίρου κλεισίματος τοῦ φαρμακείου κατόπιν ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἢ τῆς οἰκείας Νομαρχίας, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 τοῦ νόμου 5607)1932 καὶ γ) ἐπιβολῆς ποινῆς προσκαίρου κλεισίματος τοῦ φαρμακείου ὑπὸ τῶν αὐτῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν, ὁ οἰκεῖος φαρμακοποιὸς ἀπαλλάσσεται τῆς διανυκτερεύσεως.

2) Εἰς περίπτωσιν κωλύματος τοῦ φαρμακοποιοῦ α) λόγῳ ἀσθενείας δύναται ἡ οἰκεία Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ νὰ χορηγῇ ἄδειαν ἀπαλλαγῆς ἐκ τῶν διανυκτερεύσεων δια χρονικὸν διάστημα μέχρι τριῶν μηνῶν, μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ οἰκείου Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου, κατόπιν αἰτήσεως ταῦ ἐνδιαφερομένου φαρμακοποιοῦ, συνοδευομένης ὑπὸ πιστοποιητικοῦ ἰατροῦ, ὡς καὶ ὑπευθύνου δηλώσεως ἑτέρου φαρμακοποιοῦ τῆς περιφερείας τοῦ αὐτοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, περὶ ἀναλήψεως ὑπ' αὐτοῦ ἄνευ ἀπασχολήσεως τοῦ προσωπικοῦ του τῶν διανυκτερεύσεων τοῦ αἰτουμένου τὴν ἀπαλλαγὴν φαρμακοποιοῦ. Ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ ἀσθένεια πέραν τοῦ τριμήνου δύναται νὰ ἀνανεωθῇ ἡ ἄδεια αὕτη, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὑποβολῆς τῶν ὡς ἄνω δικαιολογητικῶν, β) λόγῳ ἐπιβολῆς ποινῆς προσκαίρου κλεισίματος τοῦ φαρμακείου ἢ προσκαίρου κλεισίματος κατόπιν ἀδείας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας ἢ τῆς οἰκείας Νομαρχίας, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 11 τοῦ νόμου 5607)1932, θὰ ἀναπληροῦται τοῦτο ὑπὸ ἑτέρου τοιούτου τῆς αὐτῆς περιφερείας, ὁριζομένου ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, μετὰ γνώμην τοῦ Φαρμακευτικοῦ Συλλόγου.

Ἄρθρον 5

Πᾶσα παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος διώκεται καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ π. δ)τος τῆς 8)14.3.1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως».

Ὡς παραβάται θεωροῦνται καὶ διώκονται καὶ τιμωροῦνται κατὰ τὰς αὐτὰς διατάξεις, πλὴν τῶν ἐργοδοτῶν, καὶ οἱ ὑπάλληλοι.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ δικαιοῦται νὰ κλείῃ πὰν φαρμακεῖον παραβαῖνον τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος κατὰ τὰς ἀπηγορευμένας ὥρας.

Τὰ φαρμακεῖα, ἅτινα διανυκτερεύουσιν, ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι τὰς εἰσόδους των καταλλήλως φωτισμένας, τῶν λεπτομερειῶν καθοριζομένων δι' Ἀστυνομικῆς διατάξεως.

Ἄρθρον 6

Καταργοῦνται πᾶσαι αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων διαταγμάτων «περὶ κανονισμοῦ τῶν χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἐν τοῖς φαρμακείοις».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 4 Ἰουλίου 1963

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

112)1963 Πράξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 57)1.6.1962 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 113 τῆς 17 Ἰουλίου 1963)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν εἰσήγησιν καὶ πρότασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἀποφασίζει:

Ἀνακαλεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 57 τῆς 1 Ἰουνίου 1962 Πρᾶξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ μειώσεως τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 14 τοῦ ν.δ. 3755 ὁριζομένης εἰσφορᾶς τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας καὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας νομοθεσίας», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. φύλλον 90 τῆς 15 Ἰουνίου 1962 τοῦ πρώτου τεύχους τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (*).

Ὁ Πρόεδρος Τὰ Μέλη

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουλίου 1963

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

57536)3269)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 14.6.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ καθαριότητος ὁδῶν τοῦ Δήμου Κομοτηναίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 300 τῆς 10 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 14.6.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ καθαριότητος ὁδῶν τοῦ Δήμου Κομοτηναίων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 20.6.

(*) ΕΕΔ 21, 817. Ἡ Πρᾶξις αὕτη ὑπῆρξε καὶ ἄκυρος, μὴ ἐκδοθεῖσα κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου, οὐδὲ κυρωθεῖσα νομοθετικῶς. Περιεῖχετο διάταξις, κυρωσα αὐτήν, εἰς τὸ ἐγκαταλειφθὲν νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας.

1963, συνταχθέντος πρός τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 465)ε.0.6.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ καθαριότητος ὁδῶν τοῦ Δήμου Κομοτηναίων

Ἐν Κομοτηνῇ σήμερον τὴν 14ην Ἰουνίου 1963 ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Δημαρχιακοῦ Καταστήματος Κομοτηνῆς, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός Δημήτριος Κ. Μπλέτσας, Δήμαρχος Κομοτηνῆς, νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 408)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Κομοτηνῆς, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4063)27.3.1963 ὁμοίας τῆς Νομαρχίας Ροδόπης, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Φώτιος Φιλιππίδης, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Ὁδοκαθαριστῶν Κομοτηνῆς «Ἡ Ἀλληλεγγύη», νομίμως ἀνεγνωρισμένου καὶ νομίμως ἐξουσιοδοτημένου παρὰ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τοῦ ὡς ἄνω σωματείου, συνεφωνήσαμεν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων νομίμων ἡμερομισθίων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀπασχολουμένου εἰς τὴν καθαριότητα τῶν ὁδῶν τῆς περιφερείας τοῦ Δήμου Κομοτηνῆς ἢ ὁπωσδήποτε σχέσιν ἔχοντος μὲ ταύτην, ἤτοι ὁδοκαθαριστάς, ἐπιστάτας καθαριότητος, ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, κάρρων καὶ ὑποζυγίων, χορηγεῖται ἐπίδομα λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ δωδεκα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν (12%).

Ἄρθρον 2

Τοῦ διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένου ἀνθυγιεινοῦ ἐπιδόματος ἀπολαμβάνουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰ μέλη τοῦ Σωματείου Ὁδοκαθαριστῶν Κομοτηνῆς «Ἡ Ἀλληλεγγύη».

Ἄρθρον 3

Χορηγεῖται ἐπίδομα οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (100) μηνιαίως εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω ἡμερομισθίους ἐργάτας καὶ τεχνίτας, τοὺς τυγχάνοντας ἐγγάμους καὶ ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ τέκνων.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο χορηγεῖται τῇ προσκομίσει ὑπὸ ταῦ δικαιούχου τοῦ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ πιστοποιητικοῦ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ γάμου. Τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος δικαιοῦται ὁ ἔγγαμος σύζυγος ὁ συντηρῶν σύζυγον μόνον ἢ τέκνα ἀνήλικα (κάτω τῶν 18 ἐτῶν) ἢ ἀνίκανα πρὸς ἐργασίαν, ἄτινα ἀπέκτησε μετὰ τῆς συζύγου του καὶ μητρός των, ἤτις ἀπεβίωσεν, ἢ τὴν διεζευχθὴ ἐπὶ τῇ προσκομίσει τῶν οἰκείων ληξιαρχικῶν πράξεων. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο χορηγεῖται ὑπὸ τας ἄνω προϋποθέσεις καὶ εἰς τὰς ἐργατρίας μόνον ἐὰν ὁ σύζυγος εὑρίσκεται ἐν χηρείᾳ καὶ ἔχῃ τέκνα ἐκ τοῦ μετὰ τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της γάμου, ἢ ἂν ἔνεκεν ἀνικανότητος τοῦ συζύγου της (ἀποδεδειγμένης δικαστικῶς) συντηρῇ αὕτη τοῦτον.

Ἄρθρον 4

Ἡ παροῦσα ἄρχεται ἐφαρμοζομένη ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1963.

Ἄρθρον 5

Ἡ παροῦσα, ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα, ὑπεγράφη ὡς κατωτέρω παρ' ἁπάντων τῶν συμβαλλομένων, συνετάγη δὲ εἰς 4 πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἐλήφθη παρ' ἑκάστου τῶν συμβαλλομένων καὶ ἓν κατατεθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τὰ περαιτέρω.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουλίου 1963

—

58116)3302)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 6) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 300 τῆς 10 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 6)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Θεσσαλονίκης», δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἐνέσεων ἡ ὑπ' ἀριθ. 3)1963 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, ἀποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 6)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Θεσσαλονίκης», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συνδέσμου Ἐργατοτεχνιτῶν Μωσαϊκῶν Πλακῶν Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συλλόγου Ἐργοστασιαρχῶν Μωσαϊκῶν Εἰδῶν ἐκ Τσιμέντου Θεσσαλονίκης, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ὅροι ἀμοιβῆς

Τὸ εἰς πλήρες νόμιμον ὡράριον ἀντιστοιχοῦν ἡμερομίσθιον καθορίζεται ὡς κάτωθι:

Α' Κατηγορία:

α) Τεχνῖται πλακοποιοί δραχμαὶ 72.

β) Λοιποὶ τεχνῖται ἐν γένει, ἤτοι μονταδόροι βαθμίδων - γεμιστάδες βαθμίδων - τριφτάδες βαθμίδων καὶ λεκανῶν - στρωτάδες καὶ τριφτάδες μωσαϊκῶν δαπέδων, δραχμαὶ 67.

Β' Κατηγορία:

Βοηθοὶ τεχνιτῶν, ἤτοι στοκαδόροι κλπ., δραχμαὶ 60.

Γ'. Κατηγορία:

Ἐργάται ἐν γένει, ἤτοι μεταφορεῖς πρώτων ὑλῶν, φορτωταὶ κλπ. Οὗτοι θὰ λαμβάνουν τὸ ἑκάστοτε ἰσχὺον διὰ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐργάτας κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου.

Δ'. Κατηγορία:

Θήλεις: α) Ἀπασχολούμεναι εἰς τὴν εἰδικὴ

τητα περιλαμβανομένην εἰς τὰς κατὰ τὰς ὡς ἄνω Α' καὶ Β' κατηγορίας θὰ λαμβάνουν τὸ ἀντιστοιχοῦν διὰ τοὺς ἄρρενας ἡμερομίσθιον τῶν δραχμῶν 72, 67 καὶ 60. β) Ἀπασχολούμεναι εἰς οἱανδήποτε ἑτέραν ἐργασίαν εἰς ἐργοστάσια μωσαϊκῶν πλακῶν δραχμαὶ 55.

Λοιποὶ ὅροι

Α'. Ἕκαστος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ χορηγῇ κατ' ἔτος εἰς τοὺς τεχνίτας πλακοποιοὺς μονταδόρους βαθμίδων καὶ γεμιστάδες βαθμίδων ἀνὰ μίαν (1) στολὴν ἐργασίας (φόρμα).

Β'. Ἕκαστος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ χορηγῇ εἰς τοὺς τριφτάδες ἐν γένει ἀνὰ ἓν (1) ζεῦγος ὑποδημάτων καὶ ἀνὰ ἓν (1) ζεῦγος χειροκτίων καὶ μίαν (1) ποδιὰν ἐξ ἐλαστικοῦ, ἀντικαθιστάμενα ἅμα τῇ φθορᾷ των.

Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω εἴδη ἀνήκουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

Γ'. Αἱ διὰ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν, ὡς ἐπίσης δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσι τυχὸν ἐφαρμοζόμενοι εὐνοϊκώτεροι ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων ἐν γένει ὅροι.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει καθ' ἅπασαν τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1962.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουλίου 1963

—

55030)10199)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς περιοχὰς Κυπαρισσίας, Φιλιατρῶν, Γαργαλιάνων κλπ

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 305 τῆς 13 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 11 § 3 τοῦ ν.δ. 2961)1954 περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» καὶ

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 12446)24.6.1963 ἀναφορὰν τοῦ Ο.Α.Α.Α., δι' ἧς ὑπεβλήθη ἡμῖν ἀπόσπασμα ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς ὑπ' ἀριθ. 706 10.6.1963 συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐλήφθη ἀπόφασις περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς περιοχὰς Κυπαρισσίας, Φιλιατρῶν, Γαργαλιάνων, Τήνου, Σπετσῶν, Πόρου, Ἀμφιλοχίας, Σοφάδων, Ν. Μουδανιῶν, Παραλίας Διστόμου καὶ Μυκόνου, ἔνθα ἤδη ἐπεξετάθη ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν ἀπὸ 3.3.1959 (Φ.Ε.Κ. 181)1959 τ. Β'), 15.5.1962 (Φ.Ε.Κ. 188)1962 τ. Β'), 6.6.1962 (Φ.Ε.Κ. 259)1962 τ. Β'), 23.7.1962 (Φ.Ε.Κ. 326)1962 τ. Β'), 2.10.1962 (Φ.Ε.Κ. 389)1962 τ. Β'), 26.2.1963 (Φ.Ε.Κ. 129 1963 τ. Β' καὶ 26.2.1963, Φ.Ε.Κ. 129-1963, τ. Β') ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ἀποφαίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Α.Α.Α. περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἀνεργίας εἰς τὰς περιοχὰς Κυπαρισσίας, Φιλιατρῶν, Γαργαλιάνων, Τήνου, Σπετσῶν, Πόρου, Ἀμφιλοχίας, Σοφάδων, Ν. Μουδανιῶν, Παραλίας Διστόμου καὶ Μυκόνου, ἔνθα ἐπεξετάθη ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν Κλάδον ἀσθενείας.

Ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ τῆς διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐπεκτεινομένης ἀσφαλίσεως ἀνεργίας συμπίπτει μὲ τὴν ἀντίστοιχον ταυτὴν τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν Κλάδον ἀσθενείας.

Ἡμερομηνία ἐναρξεως ἰσχύος τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁρίζεται ἡ 1η τοῦ μεθεπομένου μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1963

—

34641)Σ 333)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 191 τῆς 4 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 1527)1938 περὶ συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ταυτὰς τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὡς αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας,

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων, ἀποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29826)8.3.1963 ἀναφορᾶς του.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 88)1963, συνεδρίασις 99 τῆς περιόδου ΙΒ' τῆς 4.4.1963), ἀποφαίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

4. α. Μεθ' ἑκάστην γενικὴν μεταβολὴν τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων, αἵτινες καὶ μόναι ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων, συμφώνως πρὸς τὰς προηγουμένας παραγράφους τοῦ παρόντος ἄρθρου, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον προβαίνει εἰς ἀναπροσαρμογὴν τῶν ποσῶν τῶν συντάξεων, μὴ δυναμένην νὰ ἰσχύσῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς χορηγήσεως τῆς αὐξήσεως τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἠσφαλισμένων.

β) Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν κρίνει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν οἰκονομικαὶ δυνατότητες τοῦ Ταμείου διὰ τὴν ἀ-

ναπροσαρμογήν των συντάξεων, δύναται τοῦτο νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἀναπροσαρμογὴν αὐτῶν μέχρις ὅτου κρίνῃ ὅτι ἐπετεύχθησαν αἱ οἰκονομικαὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν παροχὴν ηὐξημένων συντάξεων, ὁπότε προβαίνει εἰς τὴν ἀναπροσαρμογήν, καθορίζων καὶ τὸν χρόνον ἀφ' ἧς αὕτη θὰ ἰσχύσῃ."

γ) Ἠσφαλισμένοι ἐξερχόμενοι τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναστολῆς τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων λαμβάνουσι σύνταξιν βάσει τῶν ταχτικῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες ἀποτελοῦν τὴν βάσιν ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων εἰς τοὺς ἐξελθόντας πρὸ αὐτῶν τῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἀπριλίου 1963

—

35011)Σ. 321)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου 3 εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλικοῦ καὶ Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 191 τῆς 4 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν.δ)γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ)τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν.δ)τος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλικοῦ καὶ Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24)20.2.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 96)18.3.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Εἰς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Προνοίας Ὑπαλλήλικοῦ καὶ Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης προστίθεται παράγραφος 3, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

3) Ταχτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἐργατοτεχνῖται τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης, μονιμοποιηθέντες κατὰ τὰ ἔτη 1951 - 1957, ὡς καὶ οἱ μονιμοποιηθέντες καὶ νομιμοποιηθέντες ἐκτακτοι τοιοῦτοι δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4118)1960, συμπληρώσαντες τοὐλάχιστον πέντε ἔτη ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου Προνοίας τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης δύνανται, τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ παρόντος, νὰ ἀναγνωρίσωσι προϋπηρεσίαν παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1949, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τὸ δέκα (10) ἔτη.

Ἡ τοιαύτη προϋπηρεσία ἀναγνωρίζεται αἰτήσει τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἀπριλίου 1963

—

23484)Σ.237)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Περιθάλψεως Προσωπικοῦ Ε.Η.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 204 τῆς 11 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11ης Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. διατάγματος.

4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Περιθάλψεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)26.1.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου.

5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 93)18.2.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Περιθάλψεως Προσωπικοῦ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

"Ἄρθρον 14

"Ἐκτακτα βοηθήματα

Ὁ Κλάδος προνοίας δύναται ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως αὐτοῦ νὰ παρέχῃ κατὰ τὰς κατωτέρω ἀναφερομένας περιπτώσεις προικῶον βοήθημα εἰς τὰ εἰς πρῶτον γάμον συνερχόμενα θήλεα τέκνα τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ε.Η.Ε. - Δ.Ε.Η.

Τὸ βοήθημα τοῦτο παρέχεται μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου ἐπὶ τῇ ὑποβολῇ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν, ἐὰν κατὰ τὸν γάμον ὑφίστανται

αἱ κατωτέρω ἀναφερόμεναι προϋποθέσεις παροχῆς προικῴου βοηθήματος, μεταγενεστέρως δὲ ὡς ἐπέλθωσιν αὗται, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταντο κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

Τὸ συνολικὸν ποσόν, τὸ δυνάμενον νὰ διατίθεται εἰς προικῷα βοηθήματα, ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν ἀρχὴν ἑκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους, δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 15ο/ο τῶν ἐσόδων τοῦ Κλάδου προνοίας τοῦ λήξαντος ἔτους.

Τὸ ποσὸν τοῦ δυναμένου νὰ χορηγῆται εἰς ἑκάστην περίπτωσιν βοηθήματος καθορίζεται κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους διὰ γενικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβαίνῃ ποσοστὸν 10ο/ο τοῦ κατὰ τὰ ἄνω διατιθεμένου συνολικοῦ ποσοῦ.

Τὸ προικῷον βοήθημα παρέχεται εἰς τὰ θήλεα τέκνα : α) τῶν ἡσφαλισμένων τῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ε.Η.Ε. - Α.Ε.Η. καὶ συμπληρωσάντων πραγματικὴν ἰδετὴ παρὰ ταύτῃ ὑπηρεσίαν, β) τῶν μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Καταστατικοῦ ἀποχωρησάντων τῆς ὑπηρεσίας ἡσφαλισμένων καὶ λαβόντων ἢ δικαιουμένων νὰ λάβωσι παρὰ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου ἐφ' ἅπαξ βοήθημα λόγῳ συμπληρώσεως χρόνου ὑπηρεσίας, γ) τῶν μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Καταστατικοῦ ἀποχωρησάντων, λόγῳ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἡσφαλισμένων καὶ λαβόντων παρὰ τοῦ Ταμείου ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, δ) τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Καταστατικοῦ θανόντων ἡσφαλισμένων, τῶν ὁποίων ἡ σύζυγος ἢ τὰ τέκνα ἔλαβον παρὰ τοῦ Ταμείου ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ε) τῶν μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Καταστατικοῦ ἀπολυθέντων τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ε.Η.Ε. - Α.Ε.Η. ἡσφαλισμένων καὶ ἐχόντων συμπληρώσει κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως των ἰδετὴ πραγματικὴν παρὰ ταύτῃ ὑπηρεσίαν.

Ἐὰν ὁ ἡσφαλισμένος ἔχῃ πλείονα τοῦ ἑνὸς θήλεα τέκνα καὶ μέχρι τριῶν (3), ἡ παροχὴ προικῴου βοηθήματος δι' ἕκαστον τούτων κλιμακοῦται ὡς ἀκολούθως καὶ κατὰ σειρὰν τελέσεως γάμου, ἀσχέτως ἡλικίας :

Εἰς τὸ πρῶτον ἐρχόμενον εἰς γάμον θῆλυ τέκνον παρέχεται ὁλόκληρον τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθοριζόμενον ἑκάστοτε προικῷον βοήθημα, εἰς τὸ δεύτερον τὰ 80ο/ο τούτου καὶ εἰς τὸ τρίτον τὰ 60ο/ο τοῦ αὐτοῦ βοηθήματος.

Ἡ καταβολὴ προικῴου βοηθήματος εἰς τὰ δεύτερον καὶ τρίτον θήλεα τέκνα πραγματοποιεῖται μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑφισταμένων τυχὸν ἀπαιτήσεων διὰ τὴν χορήγησιν προικῴου βοηθήματος εἰς πρῶτα καὶ δεύτερα θήλεα τέκνα ἀντιστοίχως.

Διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐν λόγῳ προικῴου βοηθήματος εἰς τὰ θήλεα τέκνα ἡσφαλισμένων τοῦ Ταμείου ἀπαιτεῖται ἡ ὑποβολὴ τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν :

α) Αἰτήσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ ἡσφαλισμένου.

β) Πιστοποιητικοῦ ἢ ληξιαρχικῆ πράξεως τελέσεως γάμου ταύτης.

γ) Πιστοποιητικοῦ οἰκογενειακῆς καταστάσεως ἡσφαλισμένου πατρός.

δ) Ἐγγράφου συγκατάθεσης ἡσφαλισμένου πατρός.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1963

—

38076)Σ.412)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 323 τῆς 27 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 1527)1938 «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29908)21.3.1963 ἀναφορᾶς του.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 128)1963 συνεδρίασις 101 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 18.4.1963), ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἡ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως :

«7. Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ποσοῦ διὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς προϋπηρεσίας γίνεται μὲ βάσιν τὸ σύνολον τῶν ταχτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἡσφαλισμένου τοῦ προηγουμένου μηνός, καθ' ὃν ὑπεβλήθη ἡ αἴτησις περὶ ἐξαγορᾶς, ἢ ἐπῆλθεν ἡ ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπολογίζεται ποσοστὸν 10ο/ο. Τὸ ἐξαγόμενον πολλαπλασιάζεται ἐπὶ τὸ σύνολον τῶν ἐξαγοραζομένων μηνῶν, τὸ δὲ ἐξαγόμενον ἀποτελεῖ τὸ συνολικὸν ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας. Τοῦτο, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε καταβληθῇ ἐφ' ἅπαξ παρὰ τῆς ἑταιρείας καταβάλλεται παρὰ τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς μηνιαίας τοκοχρεωλυτικὰς δόσεις μὲ τόκον 6ο/ο ἐντὸς χρόνου καθοριζομένου ἑκάστοτε παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, οὐχὶ δὲ πάντως μείζονος τῶν πέντε (5) ἐτῶν».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Μαΐου 1963

—

34945)Σ. 324)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως ἐνίων διατάξεων τοῦ Κα-

ταστατικοῦ τοῦ *Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν*.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 225 τῆς 27 Μαΐου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τάς διατάξεις τοῦ νόμου 4272)1929 «περί συστάσεως Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν Πειραιῶς - Ἀθηνῶν».

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2710)26.10.1962 ἀναφορᾶς του τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 95 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 11.3.1963 τῆς Β' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις :

1) Τό ἄρθρον 3 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

Ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα

Παρά τῷ Ταμείῳ ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς :

1. Οἱ ἀσκοῦντες νομίμως καί κατά κύριον λόγον τό ἐπάγγελμα τοῦ ἐκτελωνιστοῦ ἢ διασαφιστοῦ παρά τοῖς Τελωνείοις τοῦ Κράτους.

2. Οἱ μόνιμοι ὑπάλληλοι τοῦ Ταμείου.

2) Τό τμῆμα γ' τῆς παραγράφου 2 καί αἱ παράγραφοι 4 καί 5 τοῦ ἄρθρου 12 τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς :

γ) Ἕκαστος τῶν ἡσφαλισμένων ἐκτελωνιστῶν ἢ διασαφιστῶν, ἐφ' ὅσον δέν συμπληρώσῃ κατά μῆνα δεκα (10) τοὐλάχιστον πράξεις, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐπικολλᾷ καθ' ἑκαστον μῆνα ἔνσημα ἀξίας ἴσης, τοὐλάχιστον πρός τήν ἀξίαν δέκα (10) ἐνσήμων τῆς κατηγορίας τῶν ἐπικολλουμένων ἐπί πράξεως εἰσαγωγῆς.

Ἐάν ἐπί ἕνα ἢ πλείονας μῆνας ἔχῃ ἐπικολλήσει ὀλιγωτέρας ἀξίας ἔνσημα ὑποχρεοῦται κατά λεκεμβρίων ἑκάστου ἔτους νά συμπληρώσῃ τά ἐλλείποντα ἔνσημα τοῦ διαδρομόντος ἔτους διά τοιούτων ἐκ τῶν ἐν χρήσει κατά τόν μῆνα τοῦτον, ἐπικολλῶν ταῦτα ὁλόκληρα (κύριον σῶμα καί ἀπόκομμα) εἰς ἰδιαιτέρων σελίδα τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου.

4) Ἐφ' ἅπαξ εἰσφορά ἐγγραφῆς ἐκ δραχμῶν δύο χιλιάδων (2.000) παρά τῶν λαμβανόντων τό πρῶτον πτυχίον ἐκτελωνιστοῦ ἢ ἀδεία διασαφιστοῦ καί παρά τῶν ἐφεξῆς διοριζομένων ὑπαλλήλων τοῦ Ταμείου, καταβαλλομένων εἰς εἴκοσι τέσσαρας (24) ἴσας μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης τοιαύτης δόσεως ἀρχομένης ἀπό τοῦ ἑπομένου μηνός τῆς χορηγήσεως τοῦ πτυχίου ἢ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου.

5) Ἐφ' ἅπαξ εἰσφοράν ἀναγνωρίσεως γάμου ἐκ δραχμῶν τριῶν χιλιάδων (3.000). Ἡ εἰσφορά αὕτη καταβάλλεται παρά τῶν ὑπαγομένων εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἐγγάμων καί παρά τῶν ἐφεξῆς ἐρχομένων εἰς γάμον ἡσφαλισμένων εἰς εἴκοσι τέσσαρας (24) ἴσας μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης ταυτης ἀρχομένης ἀπό τοῦ ἑπομένου μηνός τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν ἢ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου.

3) Αἱ παράγραφοι 1 καί 4 τοῦ ἄρθρου 19 τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς :

1. Τό ὑπό τοῦ Ταμείου χορηγούμενα δάνεια διακρίνονται εἰς ἐνυπόθηκα καί προσωπικά.

Ἐνυπόθηκα δάνεια χορηγοῦνται εἰς τούς ἡσφαλισμένους, τούς συνταξιούχους καί τό προσωπικόν τοῦ Ταμείου καί εἰς Οἰκοδομικούς Συνεταιρισμούς Ἐκτελωνιστῶν.

Ἐκ τούτων οἱ μέν ἡσφαλισμένοι δέον νά ἔχουσι συμπληρώσει πενταετῆ ὑπηρεσίαν ἀπό τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου, οἱ συνταξιοῦχοι νά εἶναι ὁριστικοί τοιοῦτοι, τό προσωπικόν νά εἶναι μόνιμον, οἱ δέ Οἰκοδομικοί Συνεταιρισμοί Ἐκτελωνιστῶν νά κέκτηνται ἀκινήτου περιουσίας.

4) Τό ἀκίνητον πρέπει νά εἶναι ἐντός ρυμοτομικοῦ σχεδίου πόλεως, νά εἶναι ἀπηλλαγμένον παντός βάρους ἐμπραγμάτου ἢ ρυμοτομίας καί νά ἀνήκῃ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τόν παρέχοντα τήν ὑποθήκην ἡσφαλισμένον ἢ συνταξιοῦχον ἢ ὑπάλληλον τοῦ Ταμείου ἢ εἰς τήν σύζυγον αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον αὕτη παραχωρήσῃ τήν ὑποθήκην.

4) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 19 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 18 ἔχουσα οὕτω :

18. Πᾶσα διαφορά τοῦ Ταμείου μετά ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, προκύπτουσα ἐκ τῆς χορηγήσεως δανείου ἐνυποθήκου ἢ προσωπικοῦ, ὑπάγεται ἀποκλειστικῶς εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῶν Δικαστηρίων τῆς Ἕδρας τοῦ Ταμείου.

5) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 30 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς :

Δικαιοῦνται συντάξεως οἱ παρά τῷ Ταμείῳ ἡσφαλισμένοι κατά τάς κειμένας διατάξεις καί ἐφ' ὅσον ἐξεπλήρωσαν τάς πρός τό Ταμεῖον ὑποχρεώσεις των.

1. α) Ἐάν ἀποχωρήσωσιν ὁπωσδήποτε ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των καί ἔχωσι πραγματοποιήσει 30ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς 25ετῆ τοιαύτην ἐν ἀσφαλίσει.

β) Ἐάν ἀποχωρήσωσιν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των καί ἔχωσι πραγματοποιήσει 10ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς 3δετῆ τοιαύτην ἐν ἀσφαλίσει.

γ) Κατ' ἐξαίρεσιν ἡσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, ὑπαχθέντες εἰς τήν ἀσφάλισιν τούτου μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης καί μή δυνάμενοι νά πραγματοποιήσωσι τόν ὡς ἄνω χρόνον ἀσφαλίσεως, λόγῳ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των, συμφώνως τῷ νόμῳ 3793) 1957, δικαιοῦνται συντάξεως μετά συμπλήρωσιν 15ετοῦς συντελίμου ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 10ετῆ πραγματικήν ἐν ἀσφαλίσει τοιαύτην.

6) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 30 προστίθεται παράγραφος 5, ἔχουσα οὕτω :

5. Ἡ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἐκτελωνιστοῦ ὑπό συνταξιούχου τοῦ Ταμείου λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας συνεπάγεται τήν λύσιν ἑτέρου ἀναστολήν τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως

καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος.

7) Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 31 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

5. Τὸ κατὰ τὴν συγχεφαλαίωσιν τοῦ συνόλου τῶν ἐτῶν πραγματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας προκύπτον πλέον τῶν ἓξ (6) μηνῶν χρονικὸν διάστημα λογίζεται ὡς πλῆρες ἔτος.

8) Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἄρθρου 34 καὶ τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 1 αὐτοῦ, συγχωνευόμενον εἰς ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 1, τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς:

1. α) Ἡ μηνιαία σύνταξις καθορίζεται προκειμένου περὶ πραγματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας μέχρις ἐτῶν 25 πρὸς δραχμὰς πεντήκοντα (50) δι' ἕκαστον ἔτος καὶ δραχμὰς εἴκοσι πέντε (25) δι' ἕκαστον ἓξ ἀναγνωρίσεως ἔτος συντάξιμου ὑπηρεσίας.

9) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 34 προστίθεται ἐδάφιον ζ', ἔχον οὕτω:

ζ) Ὡς ἐλάχιστον ποσὸν συντάξεως διὰ τοὺς ἀμέσως ἠσφαλισμένους καθορίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν ἑπτακοσίων πεντήκοντα (750) μηνιαίως. Αἱ μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀπονεμηθεῖσαι συντάξεις ἀναπροσαρμόζονται κατὰ ποσὸν βάσει τῆς παρούσης διατάξεως.

10) Τὸ ἐδάφιον γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 35 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

γ) Εἰς ἓν τέκνον ὀρφανὸν ἐκ τοῦ ἑνὸς ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων 40 ο'ο, εἰς δύο τέκνα ὀρφανὰ ἐκ τοῦ ἑνὸς ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων τὰ 60 ο)ο.

11) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 43 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

1. Εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους τοῦ Ταμείου χορηγεῖται ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν (100) μηνιαίως, ὡς καὶ ἐφ' ἅπαξ τοιοῦτον ἀεροθεραπείας κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἑκάστου ἔτους, ἴσον πρὸς τὸ διὰ τῶν ἑκάστοτε κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας ὁριζόμενον τοιοῦτον.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Μαΐου 1963

—

45539)Σ.480)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης ἄρθρου 27 εἰς τὸν Κανονισμὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς ὑπαλλήλων Βενζίνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 256 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας», 2) τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520 1953 ν.δ. «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 11.11. 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.», 3) τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν.δ., 4) πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1681)30.4.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου, 5) γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 105)13.5.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 149)22.5.1963), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸν Κανονισμὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης προστεθῇ ἄρθρον 27, ἔχον ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 27

Χορήγησις δανείων εἰς μετόχους καὶ προσωπικὸν Ταμείου

1) Ποσὸν μέχρι 10ο)ο ἐκ τῶν παρὰ Τραπέζαις διαθεσίμων κεφαλαίων τοῦ Ταμείου δύναται νὰ διατίθεται κατ' ἔτος εἰς προσωπικὰ ἐξοχορεωλυτικὰ δάνεια εἰς τοὺς μετόχους καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Ταμείου πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων περιστατικῶν τοῦ βίου των.

2) Τὰ ὡς ἄνω δάνεια, μὴ δυνάμενα νὰ ὑπερβῶσι τὸ ἰσόποσον τοῦ μερίσματος τριῶν μηνῶν, προκειμένου περὶ μετόχων, ἢ τῶν ἀποδοχῶν τριῶν μηνῶν, προκειμένου περὶ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου, θὰ χορηγῶνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ἐπὶ τόκῳ πέντε τοῖς ἑκατὸν (5ο)ο) καὶ ἀσφαλίστρῳ 1ο)ο, θὰ ἐξοφλῶνται δὲ τοκοχρεωλυτικῶς ὑπὸ μὲν τῶν ἠσφαλισμένων μετόχων εἰς ὀκτὼ (8) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις διὰ κρατήσεως αὐτῶν ἐκ τοῦ διανεμομένου αὐτοῖς κατὰ μῆνα μερίσματος, ὑπὸ δὲ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου εἰς τριακοντα ἓξ (36) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις διὰ κρατήσεως ἐκ τῶν καταβαλλομένων αὐτῷ μηνιαίων ἀποδοχῶν.

3) Πρὸ τῆς ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως χορηγηθέντος παρὰ τοῦ Ταμείου δανείου οὐδέποτε παρέχεται νέον δάνειον.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰουνίου 1963

—

48853)Τ 279)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἀνακαθορισμοῦ ἀποφάσεως ἀπονεμηθεισῶν συντάξεων Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 256 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 6071)1934 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2192)23.4.1963 καὶ 3118)1.6.1963

ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου,

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 103)29.4.1963 συνεδρίασίν του τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τελεῖ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν προστεθῇ διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Συντάξεις, ἀπονεμηθεῖσαι δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἄνευ συνυπολογισμοῦ εἰς τὰς συνταξίμους ἀποδοχὰς τῶν δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀναπροσαρμόζονται κατὰ ποσὸν ἀπὸ τοῦ ὁριζομένου χρόνου ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεως, ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει καταβάλλεται ἡ διαφορὰ διὰ χρόνον προγενέστερον τῆς τελευταίας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης πενταετίας, ἐπιφυλασσομένης ὡς πρὸς τὴν ἀφετηρίαν ἐνάρξεως τῆς πενταετίας τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τετάρτης παραγράφου τῆς παρούσης, βάσει τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν, αἵτινες ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀπονεμηθείσης συντάξεως, προσηυξημένων κατὰ περίπτωσιν διὰ τῶν ἀναλογούντων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τῆς ἀντιστοίχου περιόδου.

Ἡ περὶ ἀνακαθορισμοῦ ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δέον νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς 8 μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

Διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἐκ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνακαθορισμοῦ συντάξεων διὰ τὸ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης χρονικὸν διάστημα διατίθεται ἐτησίως ποσοστὸν δο)ο τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος πραγματοποιηθέντων πάσης φύσεως ἐσόδων τοῦ Ταμείου, διανεμόμενον κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τῶν δικαιούχων διὰ ἴσων μηνιαίων δόσεων.

Ἐπὶ περιπτώσεων, καθ' ἃς ὑπεβλήθησαν ἤδη, ἐπὶ σκοπῷ συνυπολογισμοῦ τῶν δώρων εἰς τὰς συνταξίμους ἀποδοχάς, αἰτήσεις πρὸς τὸ Ταμεῖον ἢ ἀγωγαὶ κατ' αὐτοῦ ἐκκρεμοῦσαι εἰς τὰ ταχτικὰ Δικαστήρια ἢ τέλος αἰτήσεις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πενταετία ἀνατρέχει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἢ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουνίου 1963

—

48408)2991)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθιερώσεως ἀλληλοβοηθητικῆς ἀργίας κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἑορτὰς ἀργίας εἰς κουρεῖα Κοινότητος Μαρκοπούλου Ἀττικῆς

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 259 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2855)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων».

2) Τὴν ἀπὸ 20.2.1963 αἴτησιν τῶν κουρέων Μαρκοπούλου.

3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 463)22.4.1963 ἀναφορὰν τῆς Κοινότητος Μαρκοπούλου.

4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 22792)11.4.1963 ἀναφορὰν τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς.

5) Τὴν ἀπὸ 27.5.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν :

Καθιεροῦμεν ὁλοκληρωτικὴν ἀργίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἑορτὰς ἀργίας εἰς τὰ κουρεῖα τῆς Κοινότητος Μαρκοπούλου Ἀττικῆς, τροποποιουμένου ὡς πρὸς ταῦτα τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 15)22.6.1932 π.δ/τος «περὶ ἐπεκτάσεως τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως εἰς τὰ καταστήματα τῆς Κοινότητος Μαρκοπούλου».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1963

—

35877)Σ.350)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως ἐν τέλει τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 259 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀν. νόμου 449)1937 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ» ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 3) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, διατυπωθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2568)8.10.1962 ἀναφορᾶς του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 272)1962 καὶ 110)1963, συνεδρίασις 97 τῆς ΙΒ' περιόδου της 28.3.1963), ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τελεῖ τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ προστεθῇ μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«Ἠσφαλισμένοι ἢ ἠσφαλισμέναι τοῦ Ταμείου, ἀναλαβόντες ἢ ἀναλαβοῦσαι τὰς ἀτομικὰς των εἰσφοράς, ἐφ' ὅσον εὑρίσκονται εἰς σχέσιν ἐργασίας μέχρι καὶ τῆς 31 Αὐγούστου 1962, δύνανται νὰ ἐπιστρέψωσι ταύτας εἰς τὸ Ταμεῖον ἐντὸς προθεσμίας 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τούτων ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1963

—

40157)Σ.432)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως παραγράφου 2 ἄρθρου 25 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας Ταμείου Προ-

νείας και Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 260 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τα ἄρθρα 1 καὶ 5 τοῦ ἀ.ν. 2276)1940 περὶ συστάσεως Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν.

2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 179)2.4.1963 ἀναφορᾶς του.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 133)1963, συνεδρίασις 102 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 22.4.1963),

ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσθενείας τοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως :

«3. Τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας καταβάλλεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἀνηγγέλθη εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ταμείου ἡ λόγῳ νόσου ἀνικανότης πρὸς ἐργασίαν τοῦ ἠσφαλισμένου.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀσθένεια εἶναι διαρκείας μέχρι τριῶν ἡμερῶν δὲν θὰ καταβάλλεται ἐπίδομα ἀσθενείας.

Ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας συνεχίζεται καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ὁ ἠσφαλισμένος εἶναι ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν καὶ κατ' ἀνώτατον ὅριον μέχρις ἓξ (6) μηνῶν».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουνίου 1963

—

82406)9664)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος κλπ. Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 260 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 § 2 ἐδάφ. β', ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 6, 13 καὶ 14 τοῦ ν.δ. 2963)1954 «περὶ ἱδρύσεως Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας».

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 63042)1991)1956 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος καὶ τρόπου διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς προσφερομένης ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους κατοικίας» καὶ

3) Τὰς ἀπὸ 18 καὶ 22 Ὀκτωβρίου 1962 ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, γνωστοποιηθείσας ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9664)23.10.1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν, ὅπως εἰς τὸν Κανονισμὸν «σειρᾶς προτεραιότητος καὶ τρόπου διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας προσφερομένης εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους κατοικίας» ἐπενεχθοῦν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις :

1. Ὅπως εἰς τὸ τέλος τοῦ Κανονισμοῦ προστεθῇ ἄρθρον 29, ἔχον οὕτω :

1) Ἡ ἰδιότης τοῦ ἠσφαλισμένου ὡς δικαιούχου ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος 2963)1954 «περὶ ἱδρύσεως Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας» ἀποδεικνύεται διὰ τῆς πραγματοποιήσεως ἐν ἀσφαλίσει παρ' Ὀργανισμῷ κυρίας κανονικῆς ἀσφαλίσεως 500 τουλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ τῆς στεγαστικῆς συνδρομῆς, ἐξ ὧν ἀνὰ (50) πεντήκοντα τουλάχιστον καθ' ἕκαστον ἔτος τῶν 3 ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ οὗτος ὑπέβαλε τὴν αἴτησιν, κατὰ δὲ τὸ ἔτος τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἀριθμὸν τῶν διαρρευσάντων μηνῶν τοῦ ἔτους ἐπὶ 4.

Αἱ ἡμέραι ἐπιδοτήσεως λόγῳ ἀνεργίας ἢ ἀσθενείας λογίζονται ὡς ἡμέραι ἐν ἀσφαλίσει.

2) Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης ὡς αἴτησις θεωρεῖται καὶ ἡ ὑποβαλλομένη παρὰ τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὰς κληρώσεις ἐργατικῶν κατοικιῶν ὑπεύθυνος δήλωσις (ἀπογραφικὸν δελτίον).

3) Εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἔχει διαταχθῇ ἀπογραφὴ τῶν ἀστέγων ἐργατοϋπαλλήλων εἰς πόλεις ἔνθα ἀνεγείρονται ἐργατικαὶ κατοικίαι, αἱ σχετικαὶ αἰτήσεις τῶν δικαιούχων κρίνονται βάσει τῶν προϊσχυουσῶν τῆς παρούσης διατάξεων, βάσει τῶν ὁποίων κρίνονται ὡσαύτως αἰτήσεις δανείων ὑποβληθεῖσαι μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

2) 1. Αἱ δευτέρα καὶ τρίτη παράγραφοι τοῦ ἄρθρου 13 τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042)1971)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος καὶ τρόπου διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς προσφερομένης ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους κατοικίας», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἀντικαθίστανται ὡς ἀκολούθως :

«2. Ἐὰν οἱ ὑποβάλλοντες αἰτήσεις αὐτοστεγάσεως οἰκοπεδοῦχοι ἐν τινι ἐπαρχιακῇ πόλει, πλὴν Θεσσαλονίκης, εἶναι πλείονες τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προγραμματιζομένων δανείων, ἡ ἐπιλογὴ τῶν δικαιούχων γίνεται ὑπὸ τοὺς ἀκολούθους ὅρους» :

α) Οἱ αἰτοῦντες κατατάσσονται εἰς τρεῖς κατηγορίας ἀναλόγως τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των, ἤτοι :

Κατηγορία	Α'	6 μέλη καὶ ἄνω
»	Β'	4 ἢ 5 μέλη
»	Γ'	2 ἢ 3 »

β) Αἱ διατιθέμεναι ἑκάστοτε πιστώσεις διὰ δάνεια αὐτοστεγάσεως ἑκάστης πόλεως κατανέμονται εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας κατὰ τὴν ἑξῆς ἀναλογίαν :

Ποσοστὸν	20 ο/ο	διὰ τὴν	Α'	Κατηγορίαν
»	50 ο/ο	»	Β'	»
»	30 ο/ο	»	Γ'	»

γ) Αἱ ἐναπομένουσαι τυχὸν ἀδιάθετοι πιστώσεις διὰ δάνεια τῶν τρίτης καὶ δευτέρας Κατηγοριῶν, ἐλλείψει οἰκοπεδούχων δικαιούχων, χορη-

γούνται εἰς τοὺς δικαιούχους τῆς Α' (πρώτης) Κατηγορίας, αἱ δὲ τοιαῦται τῆς Α' Κατηγορίας εἰς τοὺς δικαιούχους τῆς Β' Κατηγορίας καὶ τέλος αἱ τυχὸν ἀλιαθέτοι εἰς Β' εἰς τοὺς τῆς Γ'' ἐφ' ὧν ὑπάρχουν οἰκοπεδοῦχοι δικαιοῦχοι.

δ) Κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν δικαιούχων ἐν ἑκάστῃ κατηγορίᾳ συνεκτιμᾶται τὸ μηνιαῖον οἰκογενειακὸν εἰσόδημα ἑκάστης οἰκογενείας ἐν σχέσει μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν της καὶ ἐν γένει στεγαστικαὶ συνθῆκαι αὐτῆς, προτιμωμένων τῶν ἐνδεεστέρων καὶ ἐχόντων ἀμεσωτέραν ἀνάγκην στεγάσεως οἰκογενειῶν.

«3) Ἐὰν οἱ ἐπιλεχθησόμενοι ἐν ἑκάστῃ Κατηγορίᾳ ὡς τελοῦντες ὑπὸ τὰς αὐτὰς περίπου συνθήκας εἶναι περισσότεροι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πρὸς χορήγησιν δανείων, βάσει τῆς ἀναλογούσης δι' αὐτὴν πιστώσεως, τότε ἡ ἀνάδειξις τῶν δικαιούχων γίνεται μεταξὺ αὐτῶν διὰ κληρώσεως».

3) Εἰς τὸ τρίτον ἐδάφιον τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προστίθεται περίοδος, ἔχουσα οὕτω:

«Ὁσάκις εἷς τινα πόλιν καθίσταται ἀνέφικτος ἡ διάθεσις ὁλοκλήρου τῆς συγκεκριμένης διὰ τὴν πόλιν πιστώσεως ἐλλείψει οἰκοπεδούχων δικαιούχων, τὸ ἐναπομένον ὑπόλοιπον δύναται νὰ διατεθῇ δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, εἰς δικαιούχους ἐργατοϋπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι ἐντὸς 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως δια τοὺς οἰκοπεδούχους δικαιούχους θὰ ὑποβάλουν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὀργανισμοῦ αἴτησιν μετ' ἀντιγράφου συμβολαίου περὶ ἀγορᾶς οἰκοπέδου, νομίμως μεταγεγραμμένου, ὡς καὶ βεβαιώσεως τοῦ οἰκείου Διευθυντοῦ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν ὅτι τὸ κτηθὲν οἰκόπεδον εἶναι ἄρτιον καὶ οἰκοδομήσιμον.

Τῶν ἐν λόγῳ αἰτήσεων τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας ἐπιλαμβάνεται ἀναλόγως τῆς προτεραιότητος τῆς ὑποβολῆς των πρὸς τὸν Ὀργανισμόν.

4) Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προστίθενται παράγραφοι 2 καὶ 3, ἔχουσαι οὕτω:

«2. Ἡ χορήγησις δανείων αὐτοστεγάσεως πρὸς τοὺς ἐργατοϋπαλλήλους τῆς πόλεως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης γίνεται κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3873)1958 ὁριζομένην διαδικασίαν».

«3. Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ δανείου αὐτοστεγάσεως ὑπὸ τῶν εἰς οὓς ἐνεκρίθη τοῦτο, εἴτε διὰ τὴν ἀνέγερσιν κατοικίας ἐπὶ οἰκοπέδου ἰδιοκτησίας τοῦ δικαιούχου, εἴτε διὰ τὴν ἀγορὰν ἑτοίμου ἢ ὑπὸ ἀνέγερσιν κατοικίας εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς πόλεως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, δέον νὰ γίνῃ ἐντὸς προθεσμίας 6 μηνῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐγκριτικῆς ἀποφάσεως, δυναμένης νὰ παραταθῇ κατόπιν αἰτήσεως δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τρίμηνον λόγῳ ἀπολύτως δεδικαιολογημένης αἰτίας. Παρερχομένης τῆς προθεσμίας ταύτης ἀπράκτου ὁ δικαιοῦχος στερεῖται τοῦ δανείου».

5) Εἰς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προστίθεται ἄρθρον 30, ἔχον οὕτω:

«Ἡ περὶ ἧς τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ὡς οὗτος τροποποιεῖται καὶ διὰ τῆς παρούσης, κατανομὴ τῶν πιστώσεων μεταξὺ τῶν τριῶν Κατηγοριῶν ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τὰ δάνεια αὐτοστεγάσεως τῆς πόλεως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Θεσσαλονίκης.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης ἀποφάσεως θέλουσιν ἰσχύσει ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8182)9567)8.6.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν ἐγκριθέντος προγράμματος ἀνεγέρσεως ἐργατικῶν κατοικιῶν καὶ χορηγήσεως δανείων αὐτοστεγάσεως, ὡς καὶ διὰ τὴν διανομὴν τῶν ἐν ἀνεγέρσει κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἐργατικῶν κατοικιῶν, εἰς ἃς πόλεις δὲν ἔχει διενεργηθῇ ἡ κατὰ τὸν οἰκεῖον Κανονισμὸν ἀπογραφὴ τῶν δικαιούχων ἐργατοϋπαλλήλων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουνίου 1963

43642)Σ.460,1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 260 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 677)3.12.1963 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 104)6.5.1963 συνεδρίασίν του τῆς ΙΒ' περιόδου,

ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἐπελθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

Α' Τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 2 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ὡς βάσις διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως λαμβάνονται τὰ 75 ο)ο τοῦ μέσου ὅρου τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν, ἃς ἐλάμβανεν ὁ ἀσφαλισμένος κατὰ τοὺς τελευταίους πρὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἢ τοῦ θανάτου του δώδεκα μῆνας».

Β'. Ἡ τελευταία περίοδος τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 5 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«Οὐδεμία σύνταξις δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν δραχμῶν 450, προκειμένου περὶ τῶν ἀμέσων συνταξιούχων, καὶ τῶν δραχμῶν 350, προκειμένου περὶ τῶν ἐμμέσων τοιούτων (ὁμάδων δικαιοδόχων)».

Αἱ ἤδη ὀφειλόμεναι συντάξεις ὑπολογίζον-

και από 1.1.1963 επί τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῆς παρούσης.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουνίου 1963

—

71129|3742|1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Γεωργίας καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας ἡμερομισθίων φυλλοξηρικῶν ἐπιστατοφυλάκων.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 255 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 3789|1957 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν καὶ κυροῦμεν τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν Ἐργασίας τῶν ὑπὸ τῆς Φυλλοξηρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἀπασχολουμένων διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου φυλλοξηρικῶν ἐπιστατοφυλάκων, ἔχοντα οὕτω:

Ἄρθρον 1

Οἱ ἡμερομίσθιοι φυλλοξηρικοὶ ἐπιστατοφύλακες, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, προσλαμβάνονται καὶ ἀπολύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, τηρουμένης προηγουμένως πάσης ἀπαιτουμένης τυχὸν κατὰ νόμον ἢ κυβερνητικὴν ἀπόφασιν διαδικασίας.

Αἱ ἀποδοχαὶ τούτων καθορίζονται, κατόπιν προτάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κ.Τ.Γ.Κ. καὶ Δασῶν, διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Γεωργίας καὶ Ἐργασίας, τηρουμένων ἐν προκειμένῳ τῶν ἐκάστοτε πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένων διατυπώσεων, καὶ καταβάλλονται ἀνὰ ἰδθήμερον, ἤτοι τὴν πρώτην καὶ 15ην ἑκάστου μηνὸς καὶ μόνον δι' ὅσας ἡμέρας εἰργάσθησαν πράγματι.

Ἄρθρον 2

Προϊστάμενοι τούτων θεωροῦνται οἱ Διευθυνταὶ τῶν Διευθύνσεων Γεωργίας, εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ὁποίων ὑπηρετοῦν.

Προϊστάμενοι τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ὁρίζονται γεωπόνοι τῆς Διευθύνσεως Φυτοπαθολογίας.

Ἄρθρον 3

Τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τούτου ὁρίζεται εἰς πλήρες 8ωρον ἡμερησίως βάσει προγράμματος καθοριζομένου ὑπὸ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προϊσταμένων.

Τὸ ὡράριον τοῦτο δύναται νὰ εἶναι συνεχὲς ἢ διακεκαμμένον, ἐξασφαλιζομένης ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει τῆς μεσημβρινῆς ἀναπαύσεως, ἥτις δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῆς μιᾶς ὥρας, πλὴν ἂν παρασχεθῇ ἄδεια τοῦ οἰκείου Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας.

Τοῦτο προσφέρεται καθ' οἱονδήποτε διάστημα τοῦ 24ώρου ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀμοιβῆς, ἐκτὸς ἂν λαμβάνῃ χώραν κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, ἤτοι ἀπὸ τῆς 10 μ.μ. μέχρι τῆς 6ης πρωϊνῆς, ὅτε καταβάλλεται ἡ νόμῳ προβλεπομένη προσαύξησις λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας.

Ἡμέρα ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τούτου θεωρεῖται ἡ Κυριακή, πλὴν ὅμως δύναται τοῦτο λόγῳ τῆς φύσεως τῆς προσφερομένης ἐργασίας νὰ ἀπασχολῆται καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς ἐκ τοῦ νόμου ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ὑπηρεσίας, καὶ νὰ λαμβάνῃ κατὰ τὴν ἀπασχόλησίν του ταύτην τὴν ἐκ τοῦ νόμου καθοριζομένην προσαύξησιν.

Ἄρθρον 4

Τὸ προσωπικὸν τοῦτο δύναται νὰ μετακινῆται κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἀνάγκας τῆς Ὑπηρεσίας, ἀπὸ τῆς προϊσταμένης του Ἀρχῆς εἰς φυλάκια τῆς ἰδίας περιοχῆς (Διευθύνσεως Γεωργίας) ἢ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας, προκειμένου περὶ μετακινήσεως εἰς φυλάκια ἑτέρας περιοχῆς, καταβαλλομένων εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τῶν τυχὸν πραγματοποιουμένων διὰ τὴν μετακίνησιν τούτων ὁδοιπορικῶν ἐξόδων.

Ἡ ἄρνησις ἐκτελέσεως διαταγῆς μετακινήσεως λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων του παρέχει τὴν εὐχέρειαν νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας ὡς λύσις συμβάσεως ἐργασίας, ὑπαιτιότητι τοῦ μισθωτοῦ.

Ὡς ἕδρα τοῦ προσωπικοῦ τούτου θεωρεῖται ἡ περιφέρεια τοῦ ἑκάστοτε φυλακίου, εἰς ὃ τοποθετεῖται.

Ἄρθρον 5

Τὸ προσωπικὸν τοῦτο ὑποχρεοῦται νὰ ἀναλαμβάνῃ ὑπηρεσίαν ἀκριβῶς τὴν καθοριζομένην ὥραν ἐνάρξεως αὐτῆς.

Ἀδικαιολόγητος καθυστέρησις κατὰ τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν ἢ αὐθαίρετος ἐκ ταύτης ἀπουσία ἢ ἀποχώρησις ἄνευ ἀδείας ἐνωρίτερον τοῦ διατεταγμένου ὡραρίου ἐργασίας συνεπάγεται, πλὴν τῶν κατωτέρω κυρώσεων, καὶ ἀνάλογον περικοπὴν τοῦ ἡμερομισθίου.

Οἱ ἀσθενοῦντες ὀφείλουν νὰ εἰδοποιοῦν μέχρι τῆς μεσημβρίας ἢ ἂν τοῦτο καθίσταται ἀντικειμενικῶς ἀδύνατον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἑπομένης καὶ νὰ προσκομίζουν βεβαίωσιν τῆς οἰκείας Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον τυγχάνουν ἠσφαλισμένοι εἰς τὸ Ἵδρυμα τοῦτο, ἄλλως τοῦ οἰκείου Ἰατροῦ.

Ἄρθρον 6

Τὸ προσωπικὸν τοῦτο ὀφείλει νὰ φέρῃ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του τὰ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας χορηγούμενα διακριτικὰ ταύτης σήματα, πηλίκιον, περιβραχιόνιον κλπ.

Νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντά του μὲ ἀπόλυτον εὐσυνειδησίαν καὶ νὰ καταβάλλῃ ἐν τῇ ἐκτελέσει τούτου πᾶσαν ἐπιμέλειαν.

Νὰ ἐκτελῇ πιστῶς καὶ προθύμως πᾶσαν γραπτὴν ἢ προφορικὴν διαταγὴν τῶν προϊσταμένων του.

Ἄρθρον 7

Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο:

α) Αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις, ἡ ἀνάγνωσις ἐφημερίδων καὶ ἐντύπων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας.

β) Αἱ μεταξὺ των φιλονικίαι, ἀντιλλαγὴ ὑ-

βρεων και συζητήσεις έν ώρα έργασίας.

γ) Ή λήψις χρηματικών ποσών ή διαφόρων ειδών υπό τύπον φιλοδωρήματος.

δ) Ό άμεσος ή έμμεσος έκβιασμός παντός τρίτου πρός τόν σκοπόν δωροληψίας.

ε) Ή βαναυσος και ή έκτός των κανόνων της κοινωνίας συμπεριφορά πρός τρίτους κατά την έκτέλεσιν υπηρεσίας.

Άρθρον 8

Έν περιπτώσει παραβάσεως των έν τοίς άρθροις 5, 6 και 7 θεσπιζομένων ή Υπηρεσία δύναται να επιβάλη τας κατωτέρω ποινας:

1) Παρατήρησιν.

2) Επίπληξιν.

3) Πρόστιμον μέχρις 25ο/ο του ημερομισθίου.

4) Άργία μέχρι δέκα (10) το πολύ ημερών.

Καθ' έκαστον ημερολογιακόν έτος και έφ' όσον ο μισθωτός καθ' υποτροπήν υπόκειται εις σοβαράν πειθαρχικήν παράβασιν.

5) Απόλυσιν.

Έκ των ανωτέρω ποινών αι υπ' αριθ. 1 έως 4 δύνανται να επιβληθούν υπό των έν τω άρθρω 2 του παρόντος προβλεπομένων προϊσταμένων, ή τελευταία δε υπό του Υπουργού Εργασίας.

Τό αντίτιμον των επιβαλλομένων χρηματικών προστίμων κατατίθεται εις την Τράπεζαν της Ελλάδος δια λογαριασμόν της Εργατικής Εστίας ή όπου νόμω ορίζεται.

Άρθρον 9

Ή ισχύς του παρόντος Κανονισμού άρχεται από της γνωστοποιήσεως του εις το προσωπικόν, γενησομένης δι' αναγνώσεως και αναλύσεως του περιεχομένου τούτου και τοιχοκολλήσεως του εις τα Γραφεία της Υπηρεσίας.

Άπαν το υπηρετούν προσωπικόν, ως και το νεοπροσλαμβανόμενον, υποχρεούται εις την υπογραφήν υπευθύνου δηλώσεως ότι έλαβε γνώσιν του περιεχομένου του παρόντος Κανονισμού, ον και αποδέχεται, οι αρνούμενοι εις την υπογραφήν τοιαύτης δηλώσεως δέν προσλαμβάνονται ή απολύονται.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τη 27 Μαρτίου 1963

—

35009)Σ. 328)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Καταστατικού του Ταμείου Χρηματιστών κλπ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 246 της 11 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις του άρθρου 7 του ν.δ. της 20)26.6.1935 «περί ιδρύσεως Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών και Μεσιτών».

2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων του Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών, υποβληθείσαν ημίν διά των υπ' αριθ. 2666)29.12.1961 και 1415)11.6.1962 αναφορών του ως άνω Ταμείου.

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατα τας υπ' αριθ. 23)22.1.1962 και 96)18.9.1962 συνεδριάσεις αύτου της ΙΒ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Έν τέλει της παραγράφου 2 του άρθρου 21 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Χρηματιστών, Μεσιτών, Αντικρυστών και Υπαλλήλων Χρηματιστηρίου Αξιών Αθηνών προστίθεται μεταβατική διάταξις, έχουσα ούτω:

«Ό χρόνος της συντάξιμου υπηρεσίας των συνταξιούχων του Ταμείου προσαυξάνεται από της δημοσιεύσεως της παρούσης κατά το χρονικόν διάστημα της στρατιωτικής των υπηρεσίας, της μεχρι του 1950 αναγνωρισθείσης ως συντάξιμου και εξαγορασθείσης, μη υπολογισθείσης δε εις τον συντάξιμον χρόνον δυνάμει της υπ' αριθ. 4(15)Σ. 29)1950 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας».

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τη 29 Μαΐου 1963

—

40158)Σ.437)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως των άρθρων 11 και 18 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Α.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 246 της 11 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου 2868)1922 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως των έργατων και ιδιωτικών υπαλλήλων».

2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος, υποβληθείσαν διά της υπ' αριθ. 483)23.3.1963 αναφοράς του Ταμείου τούτου,

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως διατυπωθείσαν κατα την υπ' αριθ. 102)22.4.1963 συνεδρίασιν αύτου της ΙΒ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εις τα Καταστατικον του Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Αγροτικής Τραπέζης της Ελλάδος επέλθωσιν αί ακόλουθοι τροποποιήσεις:

Α. Έν τέλει της παραγράφου 11 προστίθεται παράγραφος 9, έχουσα ούτω:

9. α) Απαγορεύεται ή εκχώρησις ή ή κατάσχεσις των υπό του Ταμείου χορηγουμένων συντάξεων. Εξαιρετικώς προκειμένου περί διατροφής συζύγου, κατιόντων ή ανιόντων, επιτρέπεται η κατάσχεσις μεχρι του 1/3 τούτων, κατόπιν άδείας του Προέδρου Πρωτοδικών.

β) Συμψηφισμός με τάς υπό του Ταμείου χορηγουμένας συντάξεις επιτρέπεται πρός είσπραξιν οφειλών των ησφαλισμένων ή συνταξιούχων πρός το Ταμείον, ο δε συμψηφισμός ούτος ενεργείται διά δόσεων οριζομένων υπό του Διοικητικού Συμβουλίου, μη δυναμένης πάντως εκά-

στης δόσεως νά ὑπερβῇ τὸ 1/3 τῆς μηνιαίας συντάξεως.

Β. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 18 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

1. Ὁ πρὸ τῆς προσλήψεως τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῇ Τραπέζῃ χρόνος ὑπηρεσίας των παρὰ τῷ Δημοσίῳ, Νομικοῖς Προσώποις Δημοσίου Δικαίου ἢ ἑτέρᾳ ἀναγνωρισμένῃ Τραπέζῃ ἢ παρὰ Γεωργικῇ Συνεταιριστικῇ Ὀργανώσει ἢ παρὰ τῇ Α.Γ.Ρ.Ε.Ξ. ἢ ἐνεργοῦ ἀσκήσεως τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος δύναται νὰ ἀναγνωρίζεται τῇ αἰτήσει τοῦ ἠσφαλισμένου ὡς συντάξιμος ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους καὶ προϋποθέσεις.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1963

—

46698)2700)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 18.7.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν, μηχανοδηγῶν καὶ λιπαντῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων Μακεδονίας, Θράκης, Θεσσαλίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 246 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955.

2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 13.4.1963 ἐκ μέρους τῆς Ὁμοσπονδίας Χειριστῶν, Μηχανοδηγῶν Ὁδοστρωτήρων, Γεωτρυπανιστῶν, Συντηρητῶν καὶ Τεχνικοῦ Προσωπικοῦ Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων καὶ Συντηρήσεως Αὐτοκινήτων Ἔγγραφον δηλῶσαν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 18.7.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν μηχανοδηγῶν καὶ λιπαντῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων Μακεδονίας, Θράκης, Θεσσαλίας.

3) Τὴν ὑπὸ 22.5.1963 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 18.7.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας χειριστῶν, μηχανοδηγῶν καὶ λιπαντῶν ἐκσκαπτικῶν μηχανημάτων Μακεδονίας, Θράκης, Θεσσαλίας, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50)53)1958 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 229, τεῦχος Β' τῆς 23.8.1958).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Μαΐου 1963

—

34642)Σ.332)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 246 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 889)1941 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφων, ὑποβληθεῖσαν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2166) 10.12.1962 καὶ 54)31.1.1963 ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 90)31.1.1963 καὶ 99)4.4.1963 συνεδριάσεις αὐτοῦ, ἀποφασίζομεν :

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφων ἐπελθοῦσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις :

1) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 38 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω :

«Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς περὶ ἧς τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ἐγγραφῆς τοῦ αἰτοῦντος εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὑποβολὴ αὐτοῦ εἰς φορολογίαν διὰ τὰ ἔτη, ὧν αἰτεῖται αὐτὸς τὴν ἀναγνώρισιν πιστοποιουμένης καὶ ταύτης διὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ τῆς οἰκείας Οἰκονομικῆς Ἐφορίας.

Προκειμένης ἀναγνωρίσεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου ἐτῶν ὑπηρεσίας ἠσφαλισμένου ἐξ ἐπιχειρήσεως εἰσαγωγῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ παραγωγῆς ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐκμεταλλεύσεως κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἐν γένει ὑποχρεοῦται ὁ ἐνδιαφερόμενος, ὅπως μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως του συνυποβάλῃ καὶ τὰ ἑξῆς δικαιολογητικά :

α) Πιστοποιητικὸν τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος περὶ χορηγήσεως ἀδείας εἰσαγωγῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν (προκειμένου περὶ εἰσαγωγέως).

β) Πιστοποιητικὸν τοῦ Ὑπουργείου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως περὶ χορηγήσεως ἀδείας προβολῆς δι' ἑκάστην παρ' αὐτοῦ εἰσαχθεῖσαν ἢ παραχθεῖσαν ἐν Ἑλλάδι κινηματογραφικὴν ταινίαν καὶ

γ) Βεβαίωσιν τῆς Ἑνώσεως Γραφείων Εἰσαγωγῆς καὶ Ἐκμεταλλεύσεως Κινηματογραφικῶν Ταινιῶν περὶ τῶν καθ' ἑκάστου ἡμερολογιακῶν ἔτους προβληθεισῶν παρ' αὐτοῦ κινηματογραφικῶν ταινιῶν εἰς πρώτην προβολὴν ἐν Ἑλλάδι.

2) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 43 προστίθεται παράγραφος 5, ἔχουσα οὕτω :

«5. Αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 70465) Σ.1072)7.12.1962 ἀποφάσεως ἡμῶν ἀπονεμηθεῖσαι συντάξεις βάσει τῶν προϊσχυσασῶν ταύτης διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ ἀναπροσαρμόζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων ταύτης, ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ ὑπὸ ταύτης θεσπισθεῖσαι προϋποθέσεις θεμελιώσεως τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος.

Ἀσφαλιστικαὶ περιπτώσεις, ἐπελθοῦσαι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀπο-

φάσεως, δι' ἃς δεν ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κρίνονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἰσχυουσῶν διατάξεων».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1963

—

61267)3507)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 20) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀθηναίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 310 τῆς 17 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τας διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 20)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Ἀθηναίων», καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 20) 1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Ἀθηναίων», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀθηναίων, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Ι. Ἐπὶ τῶν διαρρυθμισθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1959 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων» βασικῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων χορηγεῖται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης αὔξησις κατὰ ποσοστὸν 10ο)ο.

ΙΙ. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν οἱ ὑπ' ἀριθ. 2, 3 καὶ 4 ὅροι τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

ΙΙΙ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 16.3.1963».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1963

—

61268)3503)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ 5) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὑδραυλικῶν λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 310 τῆς 17 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς», δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1963 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὑδραυλικῶν - λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς», ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 5)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ὑδραυλικῶν - λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Τεχνιτῶν Ὑδραυλικῶν καὶ Λευκοσιδηρουργῶν Πειραιῶς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, β) Ἑνώσεως Ἑλλήνων Σιδηροβιομηχάνων, γ) Ὁμοσπονδίας Βιοτεχνικῶν Σωματείων Πειραιῶς καὶ δ) Συνδέσμου Καταστηματαρχῶν Λευκοσιδηρουργῶν - Ὑδραυλικῶν Πειραιῶς, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Τὰ κατὰ τὴν ἐναρξιν ἰσχύος τῆς παρούσης ἰσχύοντα καὶ ὡς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17)1960 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Πειραιῶς πράξεις καταθέσεως Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 27)28.2.1961 (*) προσδιορίζονται κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν λευκοσιδηρουργῶν καὶ ὑδραυλικῶν Πειραιῶς προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν δέκα τοῖς ἑκατὸν (10 ο/ο).

β) Μεταρρυθμίζει τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 17)1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ὅπερ συμπληροῖ καὶ διατυποῖ ὡς ἑξῆς : «Ὁμοίως ὑπάγονται οἱ συντηρηταὶ ὅλων τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰ βιομηχανικὰ ἐργοστάσια, εἰς οὓς ὅμως ὑπαγορεύεται νὰ προβαίνουν εἰς νέας ἀξίας λόγου ἐγκαταστάσεις ἐκ λαμαρίνης καὶ λευκοσιδήρου».

γ) Ἀποδοχαὶ ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν μειοῦνται.

δ) Κατὰ τὰ λοιπὰ διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ ἅπαντες οἱ ὅροι, οἱ ἰσχύοντες κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τῆς παρούσης τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 17)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, οἱ ἀφορῶντες τοὺς περὶ ὧν πρόκειται μισθωτούς.

ε) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1963

—

60441)3450)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρακτικῶν μηχανικῶν,

(*) ΕΕΔ 18, 1340.

(*) ΕΕΔ 20, 455.

μηχανοδηγῶν, θερμαστῶν κλπ. ἀπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 310 τῆς 17 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφων 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ πρός τας τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755/1957, 2) Τήν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατά την 17.5.1963 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς ἐκ μέρους τῆς Ὁμοσπονδίας Μηχανικῶν καί Θερμαστῶν Βιομηχανίας καί Γεωργίας Ἑλλάδος. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.7.1963, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί ἓμηνον χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρι 17.11.1963, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περί αὐξήσεως τῶν μηνιαίων μισθῶν τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν, μηχανοδηγῶν, θερμαστῶν κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας» κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 64650)4(10)20.8.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 298, τεῦχος Β' τῆς 29.8.1962) (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1963

—

57104)3244)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας οἰκοδόμων Κεφαλληνίας - Ἰθάκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 310 τῆς 17 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφων 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μέ τάς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755/1957, 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 1.7.1963, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικήν διά πάντας τούς ἐργοδότας καί μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὕτη, τήν ὑπ' ἀριθ. 8,1960 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πατρῶν περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Κεφαλληνίας - Ἰθάκης, ἐγκριθεῖσαν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 676.0)1961 ἀποφάσεως ἡμῶν καί τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ καί δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 333 τεῦχος Β' τῆς 20.9.1961 (**).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1963

—

(*) ΕΕΔ 21, 1083.

(**) ΕΕΔ 20, 1481.

61292)3510)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως καί εὐθείς ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 310 τῆς 17 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239/1955, ἐν συνδυασμῷ μέ τάς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755/1957, 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.7.1963, 3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 26879)1613.23.3.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί ἓμηνον εἴσετι χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρις 25.11.1963, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 8,1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν βαφείων, καθαριστηρίων, αἰθηρωτηρίων, πλωντηρίων - ἐυπαβαφείων, λευκαντηρίων, καί χημιστηρίων - ἁπάσης τῆς χώρας, πλήν Θεσσαλονίκης, ἐγκριθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 38676/1962 ἀποφάσεως ἡμῶν καί τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 166, τεῦχος Β' τῆς 11.5.1962)» (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1963

—

61291)3509)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως καί εὐθείς ἰσχύος τῆς καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν μεταλλείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 310 τῆς 17 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μέ τάς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.7.1963, 3) Τάς ὑπ' ἀριθ. 739 6)4730) 24.9.1962, 3519) 189) 15.1.1963 καί 36431 2086)24.4.1963 ἡμετέρας ἀποφάσεις, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί δίμηνον εἴσετι χρονικόν διάστημα, ἤτοι μέχρις 24.9.1963, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 32)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν μεταλλείων καί λιγνιτωρυχείων ἁπάσης τῆς χώρας» κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 90241)19.12.1961 ἀποφάσεως ἡμῶν (Φ.Ε.Κ. 448, τεῦχος Β' τῆς 19.12.1961) (**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημε-

(*) ΕΕΔ 21, 745.

(**) ΕΕΔ 21, 121.

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 17 Ἰουλίου 1963

—

56570)3558)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καὶ κλεισίματος ἐμπορικῶν καταστημάτων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων ἀπὸ 15.5 - 15.10.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 315 τῆς 19 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. τῆς 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.».

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11153)784)15.2.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας ἐμπορικῶν καταστημάτων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ τῶν περιξ αὐτῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων».

3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων».

4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 12401)1963 καὶ 12495)2.7.1963 γνώμην τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.

5) Τὴν ἀπὸ 19.6.1963 αἴτησιν τοῦ Συνδέσμου Ἐμπόρων Ἠλεκτρικῶν Εἰδῶν Πρωτευούσης.

6) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 12067)1963 καὶ 12189)27.6.1963 γνώμην τοῦ Συλλόγου Ἐμποροϋπαλλήλων Ἀθηνῶν.

7) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 146209 Φ. 71)10)1963 καὶ 155453)Φ.71)10)6.7.1963 γνώμην τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν.

8) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 14881)13.5.1963 ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τὰς ὥρας ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς περιοχῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, εἰς ἃ περιλαμβάνονται καὶ τὰ καταστήματα πωλήσεως ζαχαρωδῶν προϊόντων (ἀμιγῶν καὶ μικτῶν τοιούτων) τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ 15.5 - 15.10.

Ἀπὸ 8 π.μ. - 1.45' μ.μ. καὶ 5.15' - 8 μ.μ.

Ἔκαστον Σάββατον: Ἀπὸ 8.15' π.μ. - 1.45' μ.μ., ἐξαιρέσει α) τῶν καταστημάτων σιδήρων - μετάλλων - τσιμέντων καὶ οἰκοδομησίμων ὑλῶν, διὰ τὰ ὁποῖα παραμένουν ἐν ἰσχύϊ αἱ διὰ τῆς παραγράφου VII τῆς ὑπ' ἀριθ. 29874)6003)13.5.1960 ἀποφάσεως «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων κλπ.», ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28962)5579)1.7.1960 τοιαύτης «περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας μανδρῶν οἰκοδομησίμων ὑλικῶν κλπ.» καθορίζομεναι ὧραι ἐργασίας, ἦτοι ἀπό:

15.5—30.6: Ἀπὸ 7.30' π.μ. - 1.30' μ.μ. καὶ 4 - 6.30' μ.μ. Ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον ἀπὸ 7.30' π.μ. - 2 μ.μ.

Ἀπὸ 1.7 - 31.8: Ἀπὸ 7 π.μ. - 3 μ.μ.

Ἀπὸ 1.9. - 14.5: Ἀπὸ 8 π.μ. - 1.30' μ.μ. καὶ 3.30' - 6.30' μ.μ. Ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον ἀπὸ 8 π.μ. - 3 μ.μ.

Ἀπὸ 15.5. - 15.10: Ἀπὸ 7 π.μ. - 1.30' μ.μ. καὶ 4 - 6 μ.μ. Ἔκαστον Σάββατον ἀπὸ 7 π.μ. - 1 μ.μ.

β) Τῶν καταστημάτων χονδρικῆς ἀποκλειστικῶς πωλήσεως νημάτων Ἀθηνῶν, διὰ τὰ ὁποῖα παραμένουν ἐν ἰσχύϊ καὶ αἱ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39381)3015)30.5.1962 ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως νημάτων Ἀθηνῶν καθοριζόμεναι ὧραι ἐργασίας διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.6 - 30.9 ἀπὸ 7.30' π.μ. - 2.30 μ.μ. καθ' ἑκάστην καὶ

γ) Τῶν καταστημάτων πωλήσεως ἠλεκτρικῶν εἰδῶν, διὰ τὰ ὁποῖα διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.7 - 15.9 ὁρίζονται ἀπὸ 7.30' π.μ. - 2.30' μ.μ. καθ' ἑκάστην.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1963

—

24329)ΕΡ. Π 496)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 57943)10357) 7.10.1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας. (*)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 302 τῆς 11 Ἰουλίου) 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 965)1963 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας(**), δι' ἧς ἠκυρώθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἑβδόμου β' τῆς παραγράφου 1, τῆς παραγράφου 2 καὶ τῆς παραγράφου 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 57943)10357)7.10.1961 κοινῆς ἀποφάσεως ἡμῶν, ὡς καὶ διατάξεις τινὲς τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α. Δ.Δ. Ἀθηνῶν, 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἣν δὲν ἀποδεχόμεθα, ἀποφασίζομεν:

Ἀνακαλοῦμεν τὴν προειρημένην κοινὴν ἀπόφασιν ἡμῶν, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἀναπτυχθῇ ἡ διὰ ταύτης ἐγκριθεῖσα μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικὴ ἀπόφασις εἰς τὸ ἑκδὸν ταύτην δικαστήριον, διὰ τὴν ἔκδοσιν νομίμως αἰτιολογημένης ἀποφάσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰουλίου 1963

—

60076)Υ.428)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ χορηγήσεως βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συντεξιούχους καὶ ἐπιδοματούχους τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, πλὴν τοῦ Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 311 τῆς 18 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου

(*) ΕΕΔ 20, 1023. Πρόκειται περὶ ἐπεκτάσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιείων χώρας.

(**) ΕΕΔ 22, 747.

2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19)1944 νόμου, ἀποφασίζομεν:

1) Την χορήγησιν παρά τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, πλην τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς τούς λόγῳ φυματιώσεως τῶν πνευμόνων ἢ ἑτέρων ὀργάνων συνταξιούχους ἢ βοηθηματούχους (τύπου συντάξεως) καί εἰς τούς λόγῳ φυματιώσεως ἐπιδοματούχους ἀσθενείας ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἀεροθεραπείας διά την θερινην περίοδον τοῦ τρέχοντος ἔτους 1963 ἐκ δραχμῶν πεντακοσίων (500).

2) Εἰς ἣν περίπτωσιν προβλέπεται εἰδικῶς ὑπό τῶν καταστατικῶν διατάξεων Ὀργανισμοῦ τινος ἡ χορήγησις ὡς ἐπιδόματος ἀεροθεραπείας ποσοῦ μεγαλυτέρου τοῦ διά της παρούσης ὁριζομένου δύναται νά παρέχηται τοῦτο καί μέχρι τοῦ διπλασίου κατ' ἀνώτατον ὅριον τοῦ κατά τά ἀνωτέρω ποσοῦ, καί ἐφ' ὅσον ἡ οἰκονομική κατάστασις τοῦ οἰκείου Ὀργανισμοῦ ἐπιτρέπει τήν χορήγησιν τοῦ μεγαλυτέρου ποσοῦ.

3) Τοῦ κατά τά ἀνωτέρω βοηθήματος ἀεροθεραπείας δικαιοῦνται οἱ μέν λόγῳ φυματιώσεως συνταξιοῦχοι ἢ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως), ἐφ' ὅσον ἡ ἔναρξις τῆς συνταξιοδοτήσεως των ἐμπίπτει εἰς τό μέχρι της 1ης Ἰουλίου ἐ.ἐ. χρονικόν διάστημα, οἱ δέ ἐπιδοτούμενοι λόγῳ φυματιώσεως, ἐφ' ὅσον ἐκ της αἰτίας ταύτης ἔλαβον ἐπίδομα λόγῳ φυματιώσεως, κατά τό ἀπό 16 Ἰουνίου μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου ἐ.ἐ. χρονικόν διάστημα καί ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος (ἠσφαλισμένη) ἐξακολουθεῖ νά ἀπέχῃ τῆς ἐργασίας του λόγῳ ἀνικανότητος κατά τόν χρόνον τῆς ἐναρξεως καταβολῆς τοῦ βοηθήματος.

4) Δέν δικαιοῦνται τοῦ βοηθήματος οἱ ἐπιδοματοῦχοι λόγῳ φυματιώσεως, οἱ τυχόντες τοιούτον ἐκ της ἰδιότητός των ὡς συνταξιούχων.

5) Προκειμένου περί συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου καί Ὀργανισμοῦ, τό βοήθημα καταβάλλεται ὑπό τοῦ Ὀργανισμοῦ.

6) Δέν δικαιοῦνται τοῦ κατά τά ἀνωτέρω βοηθήματος ἀεροθεραπείας οἱ μετά την 1ην Αὐγούστου 1963 συνεχίζοντες τήν νοσηλείαν των ἢ τό πρῶτον νοσηλευόμενοι εἰς σανατόρια ἢ ἀναρρωτήρια φυματικοί συνταξιοῦχοι ἢ βοηθηματοῦχοι (τύπου συντάξεως) καί ἐπιδοματοῦχοι, ἐφ' ὅσον αἱ δαπάναι τῆς ὡς ἄνω νοσηλείας καταβάλλονται ὑπό Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ παρέχονται αὐτοῖς ὑπό ταύτων ὁπωσδήποτε ἔξοδα ἐνοικίων ἢ ἐν γένει ἔξοδα διαμονῆς εἰς ἔξοχάς.

Ἡ καταβολή τοῦ ὡς ἄνω βοηθήματος ἄρχεται ἀπό 15ης Ἰουλίου 1963, θέλει δέ διαρκέσει μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου 1963.

Προκειμένου περί τῶν λόγῳ φυματιώσεως καθισταμένων συνταξιούχων μετά την 15ην Ὀκτωβρίου 1963, ὧν ἡ ἔναρξις συνταξιοδοτήσεως ἀνατρέχει εἰς το πρό της 15ης Ἰουλίου ἐ.ἐ. διάστημα, ἡ καταβολή τοῦ ἐπιδόματος τῆς παρούσης ἐνεργεῖται ἐντός προθεσμίας 30 ἡμερῶν ἀπό της κοινοποιήσεως τῆς περί συνταξιοδοτήσεως ἀποφάσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1963

—

57102)3590)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 48108)1957 ἀποφάσεως περί ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων λιανικῆς καί χονδρικῆς πωλήσεως λαχανοπωλείων καί ὀπωροπωλείων τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης καί καθορισμοῦ ὡρῶν ἡμερησίας ἐργασίας τῶν αὐτῶν καταστημάτων τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 319 τῆς 23 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ π. δ/τος τῆς 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματα κλπ.», ὡς ταῦτο ἀντικατεστάθη ὑπό τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν. δ/τος 4020)1959 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων».

2) Τήν ἀπό 14.6.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Ἀνακαλοῦμεν τήν ὑπ' ἀριθ. 48108)1957 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περί ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων λιανικῆς καί χονδρικῆς πωλήσεως λαχανοπωλείων καί ὀπωροπωλείων τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης» καί ὁριζομεν τάς ὡρας ἐργασίας:

α) Τῶν καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως λαχανικῶν καί ὀπωρικῶν τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης εἰς δέκα (10) ἡμερησίως, τοῦ δέ προσωπικοῦ αὐτῶν εἰς ἐννέα (9) ἡμερησίως καί

β) Τῶν καταστημάτων χονδρικῆς πωλήσεως τοιούτων εἰς ὀκτώ (8) ἡμερησίως.

Οἱ ἰδιοκτῆται ἢ διευθυνταί τῶν ὡς ἄνω καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως ἐπιτρέπεται νά ἀνοίγουν ἡμίσειαν (1)2) ὥραν ἐνωρίτερον τήν πρωΐαν διά τάς προπαρασκευαστικάς ἐργασίας ἄνευ ἀπασχολήσεως προσωπικοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου 1963

—

55448)3502)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καί κλεισίματος τῶν σανοπωλείων τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν καί προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 319 τῆς 23 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π. δ/τος τῆς 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματα».

2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ/τος 4020)1959.

3) Τάς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 60065)1952 ἀποφάσεως «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἡμερησίας ἐργασίας εἰς τά καταστήματα δημητριακῶν καί εἰδῶν κτηνοτροφίων καί πτηνοτροφίων».

4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 239)26.6.1963 γνώμην τοῦ

Σωματείου Σανοπωλών και Εμπόρων Κτηνοτροφικών Προϊόντων Αθηνών «Η Δήμητρα».

δ) Την υπ' αριθ. 153194 Φ 71)21)1962 γνώμην της Αστυνομικής Διευθύνσεως Αθηνών, αποφασίζομεν:

1. Καθορίζομεν τας ώρας ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής και κλεισίματος των σανοπωλείων της περιφερείας Αθηνών και προαστίων ως ακολούθως:

Από 15.5 - 15.10:

Καθ' εκάστην από 7 π.μ. - 2 μ.μ. και 5 - 8.30' μ.μ.

Εκάστην Τετάρτην από 8 π.μ. - 2.30' μ.μ.

Από 16.10 - 14.5:

Καθ' εκάστην από 8 π.μ. - 2 μ.μ. και 4 - 7.30' μ.μ.

Εκάστην Τετάρτην από 8 π.μ. - 2.30' μ.μ.

ΙΙ. Εκτρτον Σάββατον και τας παραμονάς εξαιρεσίμων εορτών, καθ' ας την επομένην παραμένουσι κλειστά, το εσπερινόν κλείσιμον παρατείνεται επί μίαν (1) ώραν πέραν των ως άνω ορίζομένων.

ΙΙΙ. Εις περίπτωσιν συμπτώσεως της κατά τα άνωτέρω μεσημεριανής αναπαύσεως προς ημέραν τελέσεως εμποροπανηγύρεως, εβδομαδιαίας αγοράς ή παραμονής επισήμου τοπικής εορτής, το κλείσιμον μετατίθεται εις την επομένην εργασίμων ημέραν.

ΙV. Εν περιπτώσει αφίξεως φορτίων κτηνοτροφών και πτηνοτροφών, καθ' ας ώρας τα εν λόγω καταστήματα παραμένουν κλειστά, επιτρέπεται το άνοιγμα αποκλειστικώς και μόνον δια την εκφόρτωσιν και παραλαβήν, άνευ απασχολήσεως του προσωπικού αυτών.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Ιουλίου 1963

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

4)1963 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς

Περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών Καπνοβιομηχανίας άπασης της χώρας (*).

. . . . . .

Διά ταύτα

Μεταρρυθμίζει την εκκαλουμένην υπ' αριθ. 3)1963 απόφασιν του Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Πειραιώς, ης τα διατακτικά διατυπούται ως εξής:

1) Τα κατά την έναρξιν ισχύος της παρούσης ισχύοντα και ως υπό της υπ' αριθ. 4)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς (υ.α. 60538) 1961, Φ.Ε.Κ. 286)3 της 22.8.1961) (*) προσδιορίζονται κατώτατα όρια ημερομισθίων εργατοτεχνιτών και εργατοτεχνιτριών καπνοβιομηχανιών άπασης της χώρας αυξάνονται κατά ποσοστόν 10 ο)ο.

2) Μεταρρυθμίζει τας κάτωθι παραγράφους της υπ' αριθ. 4)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς (υ.α. 60538)1961), ας συμπληροί και διατυποί ως εξής: α) κεφ. Α'. «Ανδρών άνω των 20 ετών κλπ. παράγραφος 6, «Μεταφερείς καπνού εις φύλλα εργάται χαρμανίων και υγραντηρίων και δεματοποιήσεως (τόγκας) και β) κεφ. Γ'. «Γυναικών παράγραφος 3 ηλικίας άνω των 18 ετών εργαζόμενοι εις τμήματα χαρμανίου, υγραντηρίου και κοπής και δεματοποιήσεως (τόγκος).

3) Απόδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δεν μειούνται.

4) Κατά τα λοιπά διατηρούνται εν ισχύϊ άπαντες οι λοιποί όροι της ισχυούσης κατά την έναρξιν ισχύος της παρούσης υπ' αριθ. 4)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς.

5) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1963.

Εκρίθη, απεφασίσθη και εδημοσιεύθη

Εν Πειραιεί τη 25 Μαΐου 1963

—

9)1963 Απόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Αθηνών

(Επικυρωθείσα μετ' απόρριψιν εφέσεως διά της υπ' αριθ. 14)1963 όμοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών).

Περί των όρων αμοιβής των εργατοτεχνιτών δερματίνων, καννοβίνων κλπ. ειδών των Στρατιωτικών Υπηρεσιών Υπουργείου Εθνικής Αμύνης (**)

. . . . . .

Διά ταύτα

Επιλύον την μεταξύ του Συνδέσμου Εργατοτεχνικού Προσωπικού Στρατιωτικών Υπηρεσιών και Προσωπικού Στρατιωτικής Υπηρεσίας

(*) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθείσης της υπ' αρ. 0, 63 της 2 Ιουλίου 1963 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις τό Υπουργείον Εργασίας τη 2 Ιουλίου 1963.

(*) ΕΕΔ 20, 1093.

(**) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 ν. 3239 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ. 66 της 6 Ιουλίου 1963 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις τό Υπουργείον Εργασίας την 10 Ιουλίου 1963.

Κατασκευής Έργων Ανασυγκρατήσεως άφ' ενός και άφ' έτέρου τοῦ Υπουργείου Εθνικής Αμύνης (Γ.Ε.Σ., Δ)ας Σ.Ο.Υ.) ὑφισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὡς ἀκολούθως:

1. Τά κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, τῶν ἀπασχολουμένων ἐπί σχεδίαι ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου εἰς Στρατιωτικάς Υπηρεσίας καί ἐργοστάσια ἁρμοδιότητος Γ.Ε.Σ. ἐν τῇ περιοχῇ Αθηνῶν, τά ὁποῖα κατασκευάζουν διά τάς ἀνάγκας τοῦ στρατεύματος: 1) δερμάτινα εἴδη, 2) καννάβινα εἴδη, 3) εἴδη ἐξαρτήσεως, 4) σκηνάς καί ἀδιάβροχα καί 5) εἴδη στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ (κοπή - ραφή), καθορίζονται ὡς κατωτέρω:

Α' Διά τούς ἐργατοτεχνίτας: α) Λεμματίνων καί κανναβίνων εἰδῶν (σχιζοράπτας, σκαρωτάς, κόπτας καί χειριστάς μηχανῶν), β) σκηνῶν καί ἀδιαβρόχων καί γ) κατασκευῆς εἰδῶν ἐξαρτήσεως.

Συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων τῆς γενικῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡλικίας 18 ἐτῶν καί ἑνός ἔτους ὑπηρεσίας παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἤ 19 ἐτῶν ἄνευ προϋπηρεσίας ἅμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τήν ὑπηρεσίαν καί μέχρις ἑνός

	Ἄνδρες - ἡμερ. δρχ.	Γυναῖκες - ἡμερ. δρχ.
ἔτους ὑπηρεσίας	57	44
Κατά τό 2ον καί 3ον ἔτος ὑπηρεσίας	60	47
Κατά τό 4ον, 5ον καί 6ον ἔτος ὑπηρεσίας	65	52
Κατά τό 7ον καί ἄνω ἔτος ὑπηρεσίας	70	57

Β'. Διά τούς ραπτεργάτας - ραπτεργάτριας στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ:

Ἅμα τῇ εἰσόδῳ εἰς τήν ὑπηρεσίαν, ὑπό τάς αὐτάς ὡς ἄνω προϋποθέσεις ἡλικίας καί προϋπηρεσίας, καί μέχρι τριῶν

	Ἄνδρες - ἡμερ. δρχ.	Γυναῖκες - ἡμερ. δρχ.
ἐτῶν ὑπηρεσίας	57	44
Κατά τό 4ον, 5ον καί 6ον ἔτος ὑπηρεσίας	62	49
Κατά τό 7ον καί ἄνω ἔτος ὑπηρεσίας	67	54

ΙΙ. Ἐργοδηγοί καί ἀρχιτεχνῖται θά λαμβάνουν τά ἀνώτατα ἡμερομίσθια τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν, προσηυξημένα κατά 10 ο/ο.

ΙΙΙ. Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 25.11.1963.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰανουαρίου 1963

---

15)1963 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κοπῆς ὑαλοπινάκων τῆς Α. Ε. Χημικῶν Προϊόντων καί Λιπασμάτων (*).

. . . . . .

Διά ταῦτα

Μεταρρυθμίζει τήν ὑπ' ἀριθ. 26)1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τῆς Ἑνώσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Κοπῆς καί Συσκευασίας Ὑαλοπινάκων τῆς Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καί Λιπασμάτων ἀφ' ενός καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, ὡς ἀκολούθως:

1) Τά κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κοπῆς ὑαλοπινάκων τῆς Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καί Λιπασμάτων καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

	20.6.1962 ἕως 30.4.1963 Δραχμαί	ἀπό 1.5.1963 Δραχμαί
α) Ἀρχιεργάτης κοπτῶν	67	73
β) Κόπτης Α'	65	68
γ) » Β'	64	64
δ) » Γ'	63	63
ε) Βοηθός κατά τήν πρόσληψιν	57	57
στ) Βοηθός μετά ἑξάμηνον	61	61

ζ) Πάντες οἱ ἀνωτέρω ἀπό κόπτου Β', μετά διετῆ ὑπηρεσίαν, ἀπό 1.5.1963 δραχμαί 66.

2) Εἰς τά ὡς ἄνω ἡμερομίσθια συμπεριλαμβάνεται, συμψηφιζόμενον, τό διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)24.7.1961 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθέν ἐκ μιᾶς δραχμῆς ἐπίδομα ἄρτου.

3) Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 20.6.1963.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1963

(*) Κατετέθη παρά τῇ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239)1955, συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 65 τῆς 5 Ἰουλίου 1963 πράξεως κατιθέτεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τήν 5 Ἰουλίου 1963.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ !

Όσάκις ὁ Νομοθέτης ἔλαβε πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν μισθωτῶν δικονομικὰ μέτρα, τὰ συνεδύασε πρὸς ὡρισμένας τακτὸς προθεσμίας, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὀφείλουν νὰ ἀποφαίζουν τὰ ἐντεταλμένα πρὸς τοῦτο κρατικὰ ὄργανα. Μολονότι δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ σκοποῦ τῶν μέτρων αὐτῶν, ὅτι πρέπει νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἱκανοποίησις του ἐντὸς τοῦ ταχυτέρου δυνατοῦ χρόνου, ἀφοῦ τοῦτο ἀποτελεῖ καὶ τὴν οὐσιαστικὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν, ἐν τούτοις, κατ' ἐμφανῆ ἐκδήλωσιν τῆς θελήσεώς του, ὁ Νομοθέτης ἔχει καθορίσει τὰ χρονικὰ πλαίσια, ἐντὸς τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἀποφασίζεται ἡ δικαστικὴ ἢ διοικητικὴ λύσις τῶν διαφορῶν, εἴτε εἶναι αὐταὶ ἀτομικαί, εἴτε συλλογικαί.

Λέγουν λοιπὸν αἱ κείμεναι νομοθετικαὶ διατάξεις ἐπὶ ἀτομικῶν διαφορῶν ἐργασίας : Ὁ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαστὴς καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἡ ὑπόθεσις περατωθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, ἀκολουθῶν ἑκάστοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς νομίζει, ὅτι ἀσφαλέστερον, ταχύτερον καὶ ὀλιγοδαπανώτερον δύναται κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας... (Ἄρθρον 11 νόμου ΓΨΟΔ').

Περαιτέρω εἰς ἄρθρον 16 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς ἰσχύει σήμερον, ὁρίζονται τὰ ἑξῆς : Τὸ Πρωτοδικεῖον (ὡς Ἐφετεῖον) ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συζητήσεως ἐκδίδῃ καὶ δημοσιεύῃ τὴν ἀπόφασίν του...

Ἀνάλογοι προθεσμίαι ἔχουν θεσπισθῇ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας. Οὕτω διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου 14 αὐτοῦ περιωρίσθη ἡ ἐνώπιον τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων συζήτησις καὶ ἔκδοσις τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐντὸς προκαθωρισμένων προθεσμιῶν καὶ δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας, ὅτι αἱ ἀρχικαὶ προθεσμίαι τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἐθεωρήθησαν μακραὶ καὶ συνετάμησαν εἰς τὰς ἤδη ἰσχυούσας μικροτέρας προθεσμίας διὰ τοῦ τροποποιητικοῦ ν.δ. 3755)1957.

Δὲν προκύπτει βεβαίως ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι εἶναι ἀπαράβατοι αἱ προθεσμίαι του, ἀφοῦ ἰσχύει ἡ διάταξις (ἄρθρον 15 § 6 νόμου 3239)1955, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πάροδον τῶν ὁριζομένων προθεσμιῶν διαδικασίας ἐνώπιον τῶν ὀργάνων ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος ταύτης δὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἐπομένης ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν προθεσμιῶν τούτων ἡμέρας, διὰ σειρᾶς δὲ ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἔχει ὑποδειχθῇ ἡ ὀρθὴ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως.

Ἐκ τοῦ ὅτι ὅμως ὁ Νομοθέτης προέβλεψεν εἰς τὴν περίπτωσιν διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀναβρομικὴν ἰσχὺν τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἐν περιπτώσει ἐκδόσεως αὐτῶν μετὰ τὴν πάροδον τῶν νομίμων προθεσμιῶν, δὲν σημαίνει, ὅτι δύνανται αἱ ἐξαιρετικαὶ αὐταὶ περιπτώσεις νὰ γίνουν ὁ συνήθης εἰς τὴν πρᾶξιν κανών, νὰ παραβιάζωνται δηλαδὴ αἱ προθεσμίαι τοῦ νόμου καὶ νὰ συμβαίνῃ συνήθως νὰ μὴ συντελῆται ἡ λύσις τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν. Πρὸς τί τότε ἡ ἐπιμόνως διὰ τοῦ ν.δ. 3755)1957 ἐκδηλωθεῖσα θέλησις τοῦ Νομοθέτου νὰ συντάμῃ τὰς ἀρχικὰς προθεσμίας τοῦ νόμου ; Οὕτω κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ ν.δ. 3755)1957 ἐξασφαλίζεται οὐσιαστικῶς ἡ ἐπίσπευσις τοῦ ἔργου τῆς διαιτητικῆς διαδικασίας ἐν τῇ ἐπιλύσει τῶν ἀναφυομένων διαφορῶν ἐργασίας.

Ἐν τούτοις ἡ πρᾶξις ἀποδεικνύει, ὅτι παρὰ τὴν θέσπισιν τῶν προθεσμιῶν αὐτῶν δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὸς ὁ ρυθμὸς τῆς κινήσεως τῆς διαδικασίας διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ νομοθετικοῦ σκοποῦ. Δὲν ἔχει διὰ τὴν ζημίαν σημασίαν, ἂν ἡ Διοίκησις ἔχῃ τυχὸν δεδικαιολογημένους λόγους νὰ μὴ κινῆται ταχύτερον. Σημασίαν ἔχει, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ βίωμα τῆς Διοικήσεως ὅτι ὁ νομοθετικὸς σκοπὸς πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἐκπληρώσιμος. Ποῖα μέτρα ὀφείλει νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρει αὐτήν. Εἶναι βέβαιον πάντως, ὅτι αἱ μισθωταὶ δικαιοῦνται νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν ἀσφῆ τοῦ νόμου καὶ ἔναντι πάντων προστατήν.

Ἀλλὰ πέραν τούτων ἀνακύπτει, ὡς ἐσημειώσαμεν, καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ εἶναι ταχύτερα ἡ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας συζήτησις τῶν σχετικῶν εἰς αὐτὸ προσφυγῶν, ἀφοῦ ἡ ὁριστικὴ κρίσις ἐνδιαφέρει μεγάλας ἑκάστοτε κατηγορίας μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν δικαίαν ἀξίωσιν νὰ ζοῦν ἐν κοινωνικῇ εἰρήνῃ. Τοῦτο δὲν εἶναι βεβαίως θέμα νομοθετικῶς ἐρρυθμισμένον, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς τὴν εὐθυκρισίαν τοῦ ἀξιοτίμου Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ειδήσεις

— Κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας νομοσχέδιον περὶ ρυθμίσεως τοῦ δώρου οἰκοδόμων δι' ἐφορτάς, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ἀνωτέρω, σελ. 917) ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως περὶ συστάσεως Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ διὰ δῶρα οἰκοδόμων.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 16 (526)

Ἀθῆναι, 15 Αὐγούστου 1963

ΛΟΓΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΒΟΗΘΟΣ ΛΟΓΙΣΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ

[Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 375)1963, 348)1963 καὶ 547)1963 ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου]

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΤΡΙΜΗ, Δικηγόρου

Ι. Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 347, 349 καὶ 375) 1963 ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 22, σελ. 856, 859 καὶ 862), ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῆς τελευταίας, ἐλύθησαν αἱ ἀμφισβητήσεις, αἵτινες εἶχον προκύψει ἐν τῇ νομολογίᾳ καὶ τῇ θεωρίᾳ περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ «λογιστοῦ» καὶ «βοηθοῦ λογιστοῦ» κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν».

Συμφώνως τῇ παραγράφῳ 2 τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ Δ.Δ. Ἀθηνῶν λογιστὴς θεωρεῖται :

α) Ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ β) ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία, ἤτοι τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ βιβλίον ἀπογραφῆς (τὸ βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν δὲν τηρεῖται πλέον).

ΙΙ. Διὰ τὸν ὑπευθύνως κατευθύνοντα καὶ παρακολουθοῦντα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅστις εἰς τὴν πρᾶξιν ὀνομάζεται «ἀρχιλογιστής», ὑφίσταται δὲ οὗτος εἰς τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, δὲν ἐγεννήθη θέμα ἑρμηνείας τῆς ὡς εἴρηται διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Ἅπαντες εἶναι σύμφωνοι, ὅτι ἡ κατηγορία αὕτη τῶν μισθωτῶν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τῆς 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. Ἡ ἀμφισβήτησις ἠγέρθη ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ λογιστοῦ καὶ δὴ ἂν ὡς λογιστὴς θεωρῆται μόνον ἐκεῖνος, ὅστις τηρεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου θεσπιζόμενα ὑποχρεωτικῶς πρὸς τήρησιν βιβλία (ἡμερολόγιον, βιβλίον ἀπογραφῆς καὶ βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν (ἄρθρα 8 καὶ 10 Ἐμπορικοῦ Νόμου) ἢ καὶ τὰ ἄλλα βιβλία, ἅτινα χρησιμοποιεῖ ἡ ἐπιχείρησις διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς οἰκονομικῆς της θέσεως καὶ τὴν παρακολούθησιν τῆς οἰκονομικῆς της πορείας καὶ ἐξελίξεως καὶ ὧν βιβλίων ἡ τήρησις δὲν εἶναι ὑποχρεωτική (*Γ. Τρίμης*, ΕΕΔ 20, 524, *Σ. Κλαδᾶς*, ΕΕΔ 20, 778, *Φ. Ἀγγελῆς*, ΕΕΔ 21, 1079, ἴδε καὶ νομολογίαν κατωτέρω).

ΙΙΙ. Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει ἡ ὡς ἄνω διαιτητικὴ ἀπόφασις, ὁρίζει, ὅτι «πᾶς ἔμπορος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων βιβλίων, τὰ ὁποῖα εἶναι μὲν ἐν χρήσει εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα, ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἓν βιβλίον ὀνομαζόμενον ἡμερολόγιον, παριστάνον ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν περιουσίαν καὶ τὰ χρέη του, τὰς ἐμπορικάς του ἐργασίας, τὰς συναλλαγματικάς του διαπραγματεύσεις, τὰς ἀποδοχὰς ἢ ὑπισθογραφήσεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι λαμβάνει ἢ πληρώνει ἐφ' οἱωδήποτε λόγῳ καὶ φανερῶνον κατὰ μῆνα τὸ ποσὸν τῆς οἰκιακῆς δαπάνης. Χρεωστεῖ νὰ θέτῃ εἰς φάκελον τὰς ὁποίας λαμβάνει ἐπιστολὰς καὶ νὰ ἀντιγράφῃ εἰς βιβλίον ὅσας ἀποστέλλει».

Ἐν συνεχείᾳ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὁρίζει, ὅτι ὁ ἔμπορος «χρεωστεῖ νὰ κάμνῃ κατ' ἔτος ἰδιόγραφον ἀπογραφὴν τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων του

καὶ τῆς περιουσίας καὶ τοῦ χρέους του καὶ νὰ τὴν ἀντιγράφῃ κατ' ἔτος εἰς εἰδικὸν ἐπὶ τούτῳ βιβλίον», ἐνῶ διὰ τοῦ ἄρθρου 10 προβλέπεται ἡ μονογράφησις καὶ ἡ θεώρησις τοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ βιβλίου τῶν ἀπογραφῶν.

Ἐκ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προκύπτει, ὅτι ὁ ἔμπορος δικαιοῦται νὰ τηρῇ τὰ βιβλία, ἅτινα τοῦ εἶναι χρήσιμα καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἐπαγγελματικῆς του δραστηριότητος, πλὴν ὅμως ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ καὶ τὰ ἑξῆς βιβλία: 1) Τὸ ἡμερολόγιον, 2) τὸ βιβλίον ἀπογραφῶν καὶ 3) τὸ βιβλίον ἀντιγραφῆς τῶν ἐπιστολῶν (Ἐφ. Πατρῶν 24)1958, ΕΕΝ 25, 253, Ἐφ. Θεσσαλονίκης 571)1958, ΕΕΝ 26,714, *Θ. Πετμεζᾶς*, Ἐμπ. Δίκ. σελ. 280, *Η. Ἀναστασιάδης*, Ἐμπ. Δίκ. τόμ. Α' σ. 55, *Σ. Κροκιδᾶς*, Ἐγχ. Ἐμπ. Δικ. σ. 208, *Α. Τσιριντάνης*, Στοιχ. Ἐμπ. Δικ. σελ. 124, *Α. Τούσης*, Ἐμπορικὸς Κῶδιξ, σελ. 24 ἑπόμ.).

IV. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικὴν ἀπόφασιν ὡς λογιστὴς θεωρεῖται ἐκεῖνος, ὅστις τηρεῖ «τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα βιβλία», ὁ Ἐμπορικὸς Νόμος ὅμως δὲν προβλέπει τὴν τήρησιν «λογιστικῶν βιβλίων», ἀλλά, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, τὴν τήρησιν ὡρισμένων βιβλίων καὶ δὴ τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου τῶν ἀπογραφῶν καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς τῶν ἐπιστολῶν. Τὰ «λογιστικὰ βιβλία», περὶ ὧν ὁμιλεῖ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, εἶναι ἀκριβῶς τὰ βιβλία, ἅτινα ὑποχρεοῦται ἐκ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου νὰ τηρῇ ὁ ἔμπορος, ἤτοι τὸ ἡμερολόγιον, τὸ βιβλίον τῶν ἀπογραφῶν καὶ τὸ βιβλίον ἀντιγραφῆς τῶν ἐπιστολῶν. Πρόκειται περὶ ἐσφαλμένης φραστικῆς διατυπώσεως τῆς 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, μὴ δικαιολογούσης τὴν προσφυγήν, λόγῳ ἀσαφείας περὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ λογιστοῦ εἰς τοὺς ἑρμηνευτικοὺς κανόνας. Διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως τίθενται κανόνες δικαίου ἐξ ἀντικειμένου (αὗται ἐπέχουσιν ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου, Α.Π. 435)1962, ΕΕΔ 21, 1034, *Ι. Καποδίστριας*, ΈρμΑΚ ἄρθρ. 680 IV 47, ἔνθα νομολογία, *Γ. Τρίμης* ΕΕΔ 19, 380, ἔνθα παραπομπὴ εἰς νομολογίαν καὶ συγγραφεῖς), δι' ὃ καὶ διὰ τὴν ἑρμηνείαν τούτων γίνεται προσφυγὴ εἰς κανόνας, οἵτινες διέπουσι τὴν ἑρμηνείαν τῶν νόμων (*Γ. Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ τοῦ Ἀστ. Δικαίου, ἐκδ. 6 σ. 7, *Α. Τούσης*, Γεν. Ἀρχαὶ Ἀστ. Δικαίου, τόμ. Α', σελ. 46 ἑπόμ. καὶ ὑποσημ. 106, ἔνθα παραπομπὴ εἰς νομολογίαν καὶ συγγραφεῖς). Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὑπογραμμίζομεν τὴν Α Π. 413)1953 (Ὁλομ.) ΕΕΔ 12, 793, καθ' ἣν δὲν ἐπεκτείνεται εἰς τοὺς κανονιστικοὺς ὅρους τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 26 τοῦ Συντάγματος ἁρμοδιότης τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας πρὸς αὐθεντικὴν ἑρμηνείαν. (Ἴδε καὶ *Α. Τούση*, Ἐργατ. Δίκαιον, τόμ. Α' § 86, σημ. 5).

Ἐπειδὴ ἡ συλλογικὴ σύμβασις καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, καίτοι θεσπίζει δίκαιον ἐξ ἀντικειμένου, ἐν τούτοις δὲν χάνει ἐντελῶς τὴν φυσιογνωμίαν τῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἡ ἑρμηνεία αὐτῆς, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τοὺς μὴ κανονιστικοὺς ὅρους (Ἐνοχικοὶ ὅροι, *Ι. Καποδίστριας* ΈρμΑΚ ἄρθρ. 680 IV 39), διέπεται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἰσχύουν διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν συμβάσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου. Διὰ τὴν ἑρμηνείαν δὲ τῶν τοιούτων συμβάσεων ἰσχύουν τὰ ἄρθρα 173 καὶ 200 Α.Κ., ἅτινα ὅμως δὲν ἐφαρμόζονται, ὅταν ὑπάρχῃ ἐν τῇ συμβάσει σαφὴς δήλωσις τῆς βουλήσεως (Α.Π. 667)1962, ΝοΒ 11, 565 μετὰ παρατηρήσεων *Λίπαρατς*, Α.Π. 535)1962, ΝοΒ 11, 228, Α Π. 481)1962, ΝοΒ 11, 145, *Γ. Κωστάρας*, Ν.Β 10, 1306, ἔνθα παραπομπὴ εἰς νομολογίαν καὶ συγγραφεῖς).

Ὀρθῶς κατὰ ταῦτα ἀπεφάνθη ἡ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 375)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι λογιστὴς θεωρεῖται μόνον ὅστις τηρεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου περιοριστικῶς ἀναφερόμενα λογιστικὰ βιβλία, ἤτοι τὸ ἡμερολόγιον, τὸ βιβλίον τῶν ἀπογραφῶν καὶ τὸ βιβλίον ἀντιγραφῆς τῶν ἐπιστολῶν.

V. Ὡρισμένοι θεωρητικοὶ (*Σ. Κλαδᾶς*, ΕΕΔ 20, 778, *Φ. Ἀγγελῆς*, ΕΕΔ 21, 1097, *Β. Θήλυζας*, ΕΕΔ 22, 854), παρεσύρθησαν προφανῶς ἐκ τῆς ὀνοματολογίας τῶν βιβλίων, ἅτινα τηροῦνται ὑπὸ τῶν ἐπιχειρήσεων, διεμορφώθη δὲ οὕτω καὶ ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2847)1963, ΕΕΔ 22, 614, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1807)1962, ΕΕΔ 20, 346, Πρωτοδικείου Χανίων 914)1961, ΕΕΔ 20, 804, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 7690)1960, ΕΕΔ 20, 161) εἰς ἑρμηνείαν τῆς ἐννοίας τοῦ λογιστοῦ εὐρυτέραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὁρίζει ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις.

Αἱ πλεῖσται τῶν ἐπιχειρήσεων ἰδίᾳ αἱ

μεγάλαι, ἐκτὸς τοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ὁρίζει τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τὸ ὁποῖον εἰς τὴν λογιστικὴν γλῶσσαν ὀνομάζεται συγκεντρωτικὸν ἡμερολόγιον, τηροῦσι καὶ τὰ λεγόμενα ἀναλυτικὰ ἡμερολόγια, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων ποικίλλει ἀναλόγως πρὸς τὴν ἔκτασιν τῶν ἐργασιῶν καὶ τῆς φύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως (ἀναλυτικὸν ἡμερολόγιον ἀγορῶν, πωλήσεων, εἰσπράξεων, γραμμάτιων, εἰσαγωγῆς, ἐξαγωγῆς ὑλικῶν κλπ. (Οἰκονομικὴ καὶ Λογιστικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, τόμ. Α', σελ. 728, τόμ. Ε', σελ. 759). Τὰ ἀναλυτικὰ ἡμερολόγια καὶ καθολικὰ εἶναι τὰ λοιπὰ βιβλία (πλὴν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ β βιβλίου ἀπογραφῶν καὶ ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν), περὶ ὧν γίνεται λόγος εἰς τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου. Ἐκ τῶν ἀναλυτικῶν τούτων ἡμερολογίων, ἅτινα ἀπεικονίζουν τὴν ἐπὶ μέρους κίνησιν τῶν ἀξιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, συντίθεται τὸ συγκεντρωτικὸν ἡμερολόγιον, εἰς ὃ καταχωροῦνται αἱ καθ' ἡμέραν πράξεις τοῦ ἐμπόρου κατὰ χρονολογικὴν σειράν, ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου. Τὸ συγκεντρωτικὸν ἡμερολόγιον συνεπῶς εἶναι τὸ βιβλίον, ὅπερ ὑποχρεωτικῶς, βάσει τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, τηρεῖται παρ' ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ὡς ἐκ τούτου λογιστὴς θεωρεῖται ὁ μισθωτός, ὅστις ἔχει τὴν εὐθύνην τῆς τηρήσεως τοῦ βιβλίου τούτου.

VI. Ἡ ἐφαρμοζομένη κατεύθυνσις, ἣν ἠκολούθησαν τὰ δικαστήρια τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου βαθμοῦ, κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὀφείλεται προφανῶς εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ β.δ. τῆς 27.4)5.5.1956 «περὶ κώδικος φορολογικῶν στοιχείων», ὡς ἑρμηνευτικοῦ στοιχείου διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας τοῦ λογιστοῦ. Διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ὡς εἴρηται β.δ. θεσπίζεται ἡ ὑποχρέωσις διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις τετάρτης κατηγορίας—τὰς ἀξιολογωτέρας ἀπὸ ἀπόψεως εἰσοδηματικῆς ἐπιφανείας—ὅπως τηρῶσι πλήρη λογιστικὰ βιβλία κατὰ τὴν διπλογραφικὴν μέθοδον καὶ εἰδικώτερον Α) Ἡμερολόγιον, α) ταμείου, β) μὴ ταμειακῶν ἐγγραφῶν... μὲ ἰδιαίτερον ἀναλυτικὸν ἡμερολόγιον καὶ γ) συγκεντρωτικόν. Β) Γενικὸν καθολικόν, α) ἀγορῶν, β) πωλήσεων ἢ ἐσόδων ἐκ παροχῆς ὑπηρεσιῶν, γ) ἐπισφερομένων εἰδῶν συσκευασίας, δ) ἀμοιβῶν προσωπικοῦ, ε) ἀμοιβῶν τρίτων, στ) τόκων καὶ ἐνοικίων, 5) λοιπῶν γενικῶν ἐξόδων. Αἱ ἐπιχειρήσεις, αἵτινες πωλοῦσι τὰ ἀγαθά των μετὰ προηγουμένην κατεργασίαν, ἐπεξεργασίαν, ἐξευγενισμόν, συσκευασίαν, δέον νὰ τηρῶσι τοὺς ἐξῆς τοὐλάχιστον λογαριασμοὺς ἀγορῶν: α) πρώτων ὑλῶν, β) βοηθητικῶν ὑλῶν, γ) καυσίμων ὑλῶν, δ) εἰδῶν συσκευασίας καὶ ε) ἀνταλλακτικῶν. Γ) Ἀναλυτικὸν καθολικὸν δι' ἕκαστον περιληπτικὸν λογαριασμόν, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν ἀναλύεται ἐν τῷ γενικῷ καθολικῷ. Δ) Βιβλίον ἀπογραφῶν καὶ ἰσολογισμοῦ.

VII. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω λογιστικὰ βιβλία θεωροῦνται τὸ ἡμερολόγιον (συγκεντρωτικὸν καὶ ἀναλυτικόν), τὸ γενικὸν καθολικόν, τὸ ἀναλυτικὸν καθολικὸν καὶ τὸ β βιβλίον ἀπογραφῶν καὶ ἰσολογισμοῦ. Θὰ ἐχαρακτηρίζοντο δὲ ὡς λογισταὶ ἅπαντες οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν κατάρτισιν τῶν ἀνωτέρω λογιστικῶν βιβλίων, ἂν ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας τοῦ λογιστοῦ παρέπεμπεν εἰς τὸν ἀνωτέρω Κώδικα φορολογικῶν στοιχείων, τὸν ὁποῖον ἀναμφισβητήτως εἶχον ὑπ' ὄψιν των οἱ συντάκται τῆς 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως. Ἡ διαιτητικὴ ὅμως ἀπόφασις ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τὸν κύκλον τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες θεωροῦνται ὡς λογισταί. Διὸ καὶ ὥρισεν, ὅτι λογιστὴς εἶναι «ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία», τ.ἔ. τὸ ἡμερολόγιον, τὸ βιβλίον ἀπογραφῶν (βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν - copia - δὲν τηρεῖται πλέον) καὶ οὐχὶ ὁ τηρῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος φορολογικῶν στοιχείων λογιστικὰ βιβλία.

Ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἐπικουρεῖται καὶ ἀπὸ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ Κώδικος φορολογικῶν στοιχείων (Κ.Φ.Σ.), τὸ ὁποῖον ὁρίζει, ὅτι: «Τὰ ὑπὸ τῶν ἐπιτηδευματιῶν τηρούμενα κατὰ τὸν Ἐμπορικὸν Νόμον βιβλία ἡμερολογίου καὶ ἀπογραφῶν, ἐφ' ὅσον ταῦτα τηροῦνται καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κώδικος, ἐπέχουσι θέσιν τῶν ἀντιστοίχων βιβλίων, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος». Τὸ β βιβλίον ἀπογραφῶν μνημονεύεται καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 8 Ἐμπ. Νόμου. Συνεπῶς δὲν γεννᾶται οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ τηρῶν τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπάλληλος εἶναι λογιστὴς καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπόκειται εἰς τὰς διατάξεις

τῆς 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος φορολογικῶν στοιχείων ὁ ἐπιτηδευματίας τετάρτης κατηγορίας ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ τὰ ἐν ἄρθρῳ 7 ἀναφερόμενα ἀναλυτικὰ ἡμερολόγια καὶ τὸ συγκεντρωτικὸν ἡμερολόγιον. Εἰς τὸ συγκεντρωτικὸν ἡμερολόγιον καταχωροῦνται αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀναλυτικῶν ἡμερολογίων (Οἰκονομικὴ καὶ Λογιστικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, τόμ. Θ', σελ. 211) καὶ συνεπῶς τὸ βιβλίον τοῦτο, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 8 Ἐμπορικοῦ Νόμου, παριστάνει ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν περιουσίαν καὶ τὰ χρέη τοῦ ἐπιτηδευματίου (ἐμπόρου), τὰς ἐμπορικάς του ἐργασίας, τὰς συναλλαγματικάς του διαπραγματεύσεις, τὰς ἀποδοχὰς ἢ ὑποθογραφήσεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι λαμβάνει ἢ πληρώνει ἐφ' οἱουδήποτε λόγῳ καὶ φανερώνει κατὰ μῆνα τὸ ποσὸν τῆς οἰκιακῆς δαπάνης. Ἑπομένως ἀντίστοιχα βιβλία τοῦ Κώδικος φορολογικῶν στοιχείων πρὸς τὰ τοιαῦτα τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου εἶναι τὸ συγκεντρωτικὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ βιβλίον ἀπογραφῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου λογιστὴς θεωρεῖται ὁ τηρῶν τὰ βιβλία ταῦτα. Συνεπῶς ὀρθῶς ἡ ὑπ' ἀριθ. 375)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς λογιστὴν θεωρεῖ τὸν τηροῦντα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου περιοριστικῶς ἀναφερόμενα βιβλία.

Πλέον τούτου διὰ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἀποσαφηνίζεται καὶ ἡ ἔννοια τοῦ βοηθοῦ λογιστοῦ, ὡς τοιούτου θεωρουμένου ἐκείνου, ὅστις τηρεῖ τὰ λοιπὰ πλὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ βιβλίου ἀπογραφῶν βιβλία τοῦ ἐμπόρου, περὶ ὧν γίνεται μνεία εἰς τὸν Ἐμπορικὸν Νόμον (ἄρθρον 2) καὶ ἅτινα προσδιορίζονται, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐπακριβῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 τοῦ Κώδικος φορολογικῶν στοιχείων. (Πλείονα περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ βοηθοῦ λογιστοῦ ἴδετε *Ι. Τρίμη*, ΕΕΔ 20, 524).

VIII. Ἡ 25)1960 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν κατατάσσεται εἰς τὰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις. Ἑπομένως ἰσχύει καθ' ὁλόκληρον τὴν χώραν καὶ δεσμεύει ἅπαντας τοὺς ὑποχρέους, τοὺς ἀπασχολοῦντας πρόσωπα ἀσκοῦντα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ λογιστοῦ καὶ τοῦ βοηθοῦ λογιστοῦ (Α.Π. 375)1963, ΕΕΔ 22, 862, Σ.τ.Ε. 2162)1962, ΕΕΔ 22, 282, *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 680 ΙΙ 16 - 20). Ἡ ὡς εἴρηται διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55660) 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε Κ. τ. Β' 287 τῆς 24.8.1961) διὰ πάσας τὰς ἐν Ἑλλάδι λειτουργούσας, ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις (βιομηχανικάς, ἐμπορικάς, βιοτεχνικὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς ἐν γένει), πλὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἐξαιρέσεων, ὡς καὶ διὰ τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα ἢ ὀργανισμοὺς ἐν γένει, ἀποσκοποῦντας εἰς τὴν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, ἐξαιρέσει τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592)1953. Ἡ ἐπέκτασις τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων καὶ τῶν ὀργανισμῶν, δηλαδὴ πέραν τῶν «ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων» ἐκρίθη παράνομος, ὡς ἐκδοθεῖσα καθ' ὑπέρβασιν τῆς εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ ν. 3239) 1955 νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως (Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 369)1962, ΕΕΔ 21, 577).

Ἀντιθέτως ὁ Ἄρειος Πάγος δέχεται, ὅτι ἡ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικὴ ἐθνικὴ ὁμοιοεπαγγελματικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἰσχύει διὰ τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Δημοσίου (Α.Π. 326)1963, ΕΕΔ 22, 797, Α.Π. 375)1963, ΕΕΔ 22, 862, Α.Π. 141)1963, ΕΕΔ 22, 864, ἐφ' ἧς λίαν ἐπιτυχῆ σχόλια *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 22, 849, ἐν οἷς μετ' ἐξαιρετικῆς νομικῆς ἀκριβολογίας γίνεται διάκρισις τῶν διαφόρων εἰδῶν συλλογικῶν συμβάσεων).

Εἰς τὸ πλέγμα τῶν νομικῶν τούτων ἀντιθέσεων περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων κοινωφελοῦς χαρακτῆρος καὶ τῶν ὀργανισμῶν δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Σ.Ο., Ὀργανισμὸς Βάμβακος, Ὀργανισμὸς Καπνοῦ κ.τ.λ.) εἰς τὴν 25)1960 διαιτητικὴν ἀπόφασιν θὰ πρέπει νὰ ὑπογραμμίσωμεν, ὅτι ὁ χαρακτηρισμός τινος ὡς λογιστοῦ εἶναι ἀπολύτως συνδεδυασμένος πρὸς τὴν τήρησιν ὡρισμένων βιβλίων καὶ δὴ τῶν βιβλίων τοῦ ἄρθρου 8 Ἐμπορικοῦ Νόμου. Τὰ νοσηλευτικὰ ὅμως ἱδρύματα καὶ γενικῶς τὰ κοινωφελοῦς χαρακτῆρος ἱδρύματα, καθὼς καὶ οἱ ὀργανισμοί, τὸ προσωπικὸν τῶν ὁποίων συνδέεται μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ τηροῦν τὰ βιβλία τοῦ ἄρθρου 8 Ἐμπορικοῦ Νόμου, πολλῷ δὲ μᾶλλον δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν Κ.Φ.Σ., δοθέντος ὅτι εἰς τοῦτον ὑπάγονται μόνον τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα, ἀλλοδαπὰ ἢ ἡμεδαπά, ἅτινα ἀσκοῦν ἐντὸς τῆς Ἐπικρατείας ἐμπόριον,

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥΜΕΝΟΥΣ

Απαιτούμενα δικαιολογητικά διά κτῆσιν ἐργατικῆς κατοικίας

Διάθεσις κατ' ἄρθρον 14 § 1 Ν.Δ. 2963)1954 ἐργατικῶν κατοικιῶν πρός τούς δικαιουμένους, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσι μισθωτοί ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι εἰς οἱονδήποτε Ὀργανισμόν, εἶναι ἔγγαμοι, ἀρχηγοί οἰκογενείας καί ἐθνικῶν φρονημάτων.—Ὑποχρέωσις δικαιούχου ἐργατικῆς κατοικίας διά προσκόμισιν πρός τόν Ὀργανισμόν Ἐργατικῆς Κατοικίας ἐγγράφων στοιχείων.—Πιστοποίησις ἐθνικῶν φρονημάτων.

Τό ἱστορικόν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κατά ἐνεργηθεῖσαν παρά τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας κλήρωσιν ἐργατικῶν κατοικιῶν ἐν Νέᾳ Φιλαδελφείᾳ Ἀττικῆς ὁ αἰτῶν ἔτυχε κληρου, κατασταθείς οὕτω δικαιοῦχος μιᾶς κατοικίας.

Δι' ἐγγράφου τῆς Ὑπηρεσίας ἐκλήθη οὗτος, ὅπως προσκομίσῃ τά ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042) 1971 ἔτους 1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθοριζόμενα πιστοποιητικά.

Ὁ αἰτῶν προσεκόμισε τά πιστοποιητικά ταῦτα, πλήν τοῦ πιστοποιητικοῦ ἐθνικῶν φρονημάτων, πρός ἀπόδειξιν τῶν ὁποίων ἐπεκαλέσθη προσαχθεῖν παρ' αὐτοῦ ἀπόσπασμα ποινικοῦ αὐτοῦ μητρώου, εἰς τό ὁποῖον οὐδεμία καταδίκη ὑπῆρχεν ἐγγεγραμμένη, καί ἰσχυρίσθη, ὅτι κατά τεκμήριον πᾶς Ἕλλην ἐμφορεῖται ὑπό ἐθνικῶν φρονημάτων, ἐφ' ὅσον δικαστικῶς δέν ἔχει διαπιστωθῇ τό ἀντίθετον.

Ἡ ὁμοδία Ἐπιτροπή Ἐλέγχου τῶν δικαιολογητικῶν κατά συνεδρίασίν της ἀπεκλεισε τόν αἰτοῦντα ἐκ τῆς κληρωθείσης κατοικίας, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ, ὅτι δέν εἶχεν οὗτος προσαγάγει τό πιστοποιητικόν ἐθνικῶν φρονημάτων.

Παρά τήν ἀπόφασιν ταύτην ὁ αἰτῶν ἐκλήθη ἐκ νέου δι' ἐγγράφου τῆς Ὑπηρεσίας, ὅπως προσαγάγῃ τό πιστοποιητικόν τοῦτο, ἀλλ' ὁ αἰτῶν ἠσκησεν ἔνστασιν ἀμφισβητήσεως κατά τῆς πράξεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου δικαιολογητικῶν, ἥτις ἀπερρίφθη διά πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας.

Τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως ὁ αἰτῶν ἠτήσατο τήν ἀκύρωσιν παρά τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1428)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. **Χ. Μητρέλιας**
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. **Ν. Γαβαλλᾶς**
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Π. Δημάκος, Ν. Παναγιωτόπουλος

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως καί παραδεκτῶς ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 47)9.7.1959 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, δι' ἧς, ἀπορριφθείσης τῆς ἐνστάσεως τοῦ αἰτοῦντος κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 116)18. 12.1958 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου δικαιολογητικῶν περί ἀποκλεισμοῦ του ἐκ τῆς κληρωθείσης αὐτῷ ἐργατικῆς κατοικίας, διεγράφη οὗτος ὁριστικῶς ἐκ τοῦ οἰκείου πίνακος δικαιούχων ἐργατικῆς κατοικίας, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δέν προσεκόμισε πιστοποιητικόν τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς περί τῶν ὑγιῶν ἐθνικῶν φρονημάτων του.

Κατά μέν τό ἄρθρον 14 § 1 τοῦ ν.δ. 2963)1954 «περί ἱδρύσεως Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας (φ. 195) ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἐργατικαί κατοικίαι διατίθενται πρός τούς δικαιουμένους, ἐφ' ὅσον οὗτοι τυγχάνουσι μισθωτοί ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι εἰς οἱονδήποτε Ὀργανισμόν, εἶναι ἔγγαμοι, ἀρχηγοί οἰκογενείας καί ἐθνικῶν φρονημάτων, κατά δέ τό ἄρθρον 5 τοῦ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042)1971 τῆς 20.11 - 5.12. 1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος καί τρόπου διά τήν ἀπόκτησιν τῆς προσφερομένης ὑπό τοῦ Ο.Ε.Κ. εἰς τούς ἐργάτας καί ὑπαλλήλους κατοικίας» (φ 259, τεῦχος Β'), ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 4 § 2 ἐδ. β' καί 6 τοῦ ὡς ἄνω ρηθέντος νόμου, ὁρίζεται, ὅτι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν μισθωτός τις ἐκ τῶν εἰς τόν νόμον ὑπαγομένων κατηγο-

---

βιομηχανίαν ἢ ἐλευθέριον ἐπάγγελμα (ἄρθρον 1 Κ.Φ.Σ.). Συνεπῶς δέν δύναται νά γίνῃ λόγος περί ἐφαρμογῆς ἐπί τῶν ἱδρυμάτων κλπ. τῆς ὡς εἴρηται διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διότι μεταξύ τῶν μισθωτῶν, οἵτινες ἐργάζονται παρ' αὐτοῖς, νομικῶς δέν ὑπάρχουν πρόσωπα ἀσκοῦντα τό ἐπάγγελμα τοῦ λογιστοῦ ὑπό τήν ἔννοιαν τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως.

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΑΡΣΙΣ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΠΟΔΟΧΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Πρόσκλησις έργοδότου πρός μισθωτόν διά συνέχισιν έργασίας

Ὑποχρέωσις ὑπερημέρου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ ἐργοδότου, κατ' ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος, εἰς πληρωμήν τοῦ μισθοῦ.—Παῦσις ὑποχρεώσεως μετ' ἄραιν ὑπερημερίας κατά νόμιμον τρόπον, μή οὔσης, ἐπί δηλώσεως τοῦ ἐργοδότου περί ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ, ἀπαραιτήτου τῆς προσφορᾶς αὐτοῦ πρός ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γεννηθεισῶν ὑποχρεώσεών του.—Δικαίωμα μισθωτοῦ πρός ἐπίσχεσιν ἐργασίας του κατ' ἄρθρα 325 - 329 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Πρόσκλησις μισθωτοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. πρός παροχήν ἐργασίας μετά ὑπερημερίαν τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. λόγω ἀκύρου ἀπολύσεως.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 9428)1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Τό Γ' Πολιτικόν Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐνέμεινε καί διά τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως του εἰς τήν ὑπ' ἰδίαν ἄποψιν τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 22 1961 ἀποφάσεώς του ὁ Εἰσηγητής Χ. Ἀποστολόπουλος, ΕΕΔ 22, 215), ὅτι ἐπί ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καί διά τήν ἄραιν αὐτῆς δέν ἀπαιτεῖται νά συνοδεύηται ἡ δήλωσις τοῦ ἐργοδότου ὅτι ἀποδέχεται τάς ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ καί διά προσφορᾶς αὐτοῦ πρός ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γεννηθεισῶν ὑποχρεώσεών του. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 215).

Ἡ ἄποψις αὐτη εἶναι ἀντίθετος πρός ἐκείνην ριῶν ἤθελε δικαιωθῆ ἐργατικῆς κατοικίας, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐπιβεβαίωση δι' ἐπισήμων ἐγγράφων τά ἀποδεικτικά πιστοποιήσεως στοιχεῖα, προσκομίζων ἐντός τακτῆς προθεσμίας τά κατά τήν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ ἀπαιτηθησόμενα ἐπίσημα ἔγγραφα στοιχεῖα, ἐάν δέ ἡ ταχθεῖσα προθεσμία ἤθελε παρέλθει ἄπρακτος ἡ τά ὑποβληθέντα ἔγγραφα ἤθελον κριθῆ ὡς ἀνεπαρκῆ, ὁ δικαιωθείς διαγράφεται ἐκ τοῦ οἰκείου πίνακος καί οὐδέν δικαίωμα κέκτηται πλέον πρός παραχώρησιν κατοικίας.

Καθ' ἃ ἐκρίθη ἤδη παρά τοῦ Δικαστηρίου τούτου, λόγων ἀποκλεισμοῦ κατά τάς ρηθείσας διατάξεις ἀπό τῆς παραχωρήσεως ἐργατικῆς κατοικίας ἀποτελεῖ οὐχί τό γεγονός ὅτι ὁ κατ' ἀρχήν δικαιοῦχος δυνατόν νά ἐμφορῆται ὑπό ὡρισμένου εἴδους φρονημάτων ἢ ἰδεῶν, ἀλλά τό ὅτι οὗτος ἀναπτύσσει ἀτομικῶς δρᾶσιν, μαρτυροῦσαν ἔλλειψιν ὑγιοῦς ἐθνικῆς συνειδήσεως.

Κατά τάς ἰσχυούσας περί τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν διατάξεις τά πιστοποιητικά περί τῶν ἐθνικῶν φρονημάτων, ὑπό τήν ἐν τέλει τῆς ἡγουμένης ἀκίνησεως ἔννοιαν τοῦ ὅρου παρέχεται ὑπό τῶν Ὑπηρεσιῶν ἐθνικῆς ἀσφαλείας μετ' ἐνδελεχῆ ἐρευναν περί τοῦ προηγουμένου καί ἐνεστῶτος βίου τοῦ πολίτου καί ἐπί τῇ βάσει τῶν ὑφισταμένων παρά τῇ Ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ στοιχείων, ὡς καί τῶν συλλεγομένων τοιούτων κατά τήν διεξαγομένην ἔρευναν. Ἐκ τοῦ τρόπου δέ τούτου ἐκ βάσεως τοῦ πιστοποιητικοῦ τούτου, καταρτιζομένου, ὡς ἐρρήθη, ἀποκλειστικῶς καί μόνον ἐπί τῇ βάσει τῶν εἰς τάς Ὑπηρεσίας ἀσφαλείας γνωστῶν στοιχείων, παρέπεται, ὅτι ἡ διάταξις τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042)1956 κανονιστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, καθ' ἣν ὁ δικαιοῦχος ἐργατικῆς κατοικίας ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντός ὡρισμένης προθεσμίας προσκομίσῃ τά κατά τήν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ ἀπαιτηθησόμενα ἔγγραφα στοιχεῖα, δέν περιλαμβάνει καί τό ὡς εἴρηται πιστοποιητικόν, ὅπερ, ἐφ' ὅσον δέν ἤθελε προσοχθῆ παρά τοῦ ἐνδιαφερομένου, δέον νά ἐκδίδηται κατά πρωτοβουλίαν τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου δικαιολογητικῶν καί ἐπί τῇ βάσει τῶν ὑπό τοῦ δικαιούχου παρεχομένων λεπτομερῶν στοιχείων προσωπικῆς αὐτοῦ καταστάσεως. Τήν λύσιν ταύτην ἐπιβάλλει περαιτέρω καί ἡ διάταξις τῆς κανονιστικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν ἡ μή προσαγωγή ἢ ἡ μή ἐμπρόθεσμος προσαγωγή τῶν καθοριζομένων βεβαιώσεων καί πιστοποιητικῶν ἐπάγεται τήν ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος ἐπί τῆς χορηγηθείσης ἢ κληρωθείσης κατοικίας, καθ' ὅσον δέν θά ἦτο ἐφικτή ἡ ἐπιβολή τοσοῦτον βαρείας κυρώσεως προκειμένου περί μή ὑποβλῆς παρά τοῦ ἐνδιαφερομένου στοιχείου, καταρτιζομένου παρά μόνων τῶν Ὑπηρεσιῶν ἀσφαλείας καί εὑρισκομένου εἰς τήν ἀποκλειστικήν διάθεσιν αὐτῶν.

Ἐπί τοῦ προκειμένου κατά παράβασιν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεισῶν ἀρχῶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἀπορρίψασα σχετικήν ἔνστασιν τοῦ αἰτοῦντος κατά τῆς ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου δικαιολογητικῶν, ἀπέκλεισε τοῦτον ἀπό τῆς κληρωθείσης αὐτῷ ἐν Νέᾳ Φιλαδελφείᾳ Ἀθηνῶν ἐργατικῆς κατοικίας, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δέν προσήγαγε πιστοποιητικόν περί τῶν ἐθνικῶν αὐτοῦ φρονημάτων καί τῷ λόγῳ τούτῳ, βασίμως προσβαλλομένῳ διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἀκυρωτέα αὐτη καθίσταται καί ἀναπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις διά τήν περαιτέρω νομίμων ἐνέργειαν πρός τήν Διοίκησιν, παρελκούσης εἰσέτι τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν προβαλλομένων λόγων ἀκυρώσεως.

προηγουμένων αποφάσεων του Α' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου 1248)1962, εισηγητής Ν. Χαραλάμπης, ΕΕΔ 21, 662, ένθα και λοιπαί) και το ζήτημα παρεπέμφθη προς επίλυσιν εις την Ολομέλειαν του Αρείου Πάγου υπό της υπ' αριθ. 22/1963 αναιτίρου αποφάσεως του Γ' Πολιτικού Τμήματος, χωρίς μέχρι σήμερον αύτη να επιληφθή του ζητήματος.

Αρείου Πάγου 458)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. **Κ. Σούρλος**
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. **Ε. Μαλλούχος**
Δικηγόροι οι κ. κ. Χ. **Καραμητσάνης**, Αλ. **Σακελλαρόπουλος**

Ο υπερήμερος περί την αποδοχήν των υπηρεσιών του μισθωτού εργοδότης είναι υπόχρεως κατά το άρθρον 656 Αστικού Κώδικος εις πληρωμήν του μισθού. Η τοιαύτη δε υποχρέωσις αύτου παύει, αν επέλθη άρσις της υπερημερίας κατά νόμιμόν τινα τρόπον, ταυτέστι είτε διά συμφωνίας των μερών, είτε δι' αποσβέσεως της ενοχής, είτε διά δηλώσεως του εργοδότου ότι αποδέχεται τας υπηρεσίας του μισθωτού. Εις την τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν η δήλωσις του εργοδότου δεν είναι απαραίτητον, όπως συνομολογείται και διά προσφοράς αύτου προς εκπλήρωσιν των εκ της υπερημερίας γεγενημένων υποχρεώσεών του, διότι εξ ουσιαστικής διατάξεως νόμου προκύπτει ως επιβαλλομένη εις τούτον διά την παύσιν της υπερημερίας του τοιαύτη υποχρέωσις, του μισθωτού έχοντος δικαίωμα μόνον εκ των άρθρων 325-329 Α.Κ. να προβή εις επίσχεσιν της οφειλομένης υπ' αυτού παροχής, της μελλούσης τοιούτοτρόπως εργασίας του, προς ασφάλειαν της είρημένης εκ των καθυστερουμένων απαιτητών μισθών οφειλής του, υπό την προϋπόθεσιν βεβαίως ότι η φύσις της εργασίας επιβάλλεται την εις μεταγενεστέρου χρόνου παροχήν αυτής επί τη ταυτοχρόνω υπό του εργοδότου εκπληρώσει της εν λόγω υποχρεώσεώς του.

Ως δείκνυται εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον εδέξατο ανελέγκτως, μετ' εκτίμησιν των αποδείξεων, ότι ο αναιρεσείων υπηρέτει δυνάμει του α.ν. 1836)1951 αναγκαστικώς παρά τω αναιρεσιβλήτω Κ.Τ.Ε.Λ. ως ελεγκτής λεωφορείων, ότι λήξαντος του χρόνου της αναγκαστικής διαρκείας της συμβάσεως εργασίας και μετατροπείσης της συμβάσεως εις τοιαύτην αορίστου χρόνου τα αναιρεσιβλήτων προέβη την 18 Νοεμβρίου 1959 εις την απόλυσιν αυτού άνευ τηρήσεως των νομίμων διατυπώσεων (εγγράφου καταγγελίας και καταβολής αποζημιώσεως) και συνεπώς άκυρως, η άκυρότης δε αύτη διεγνωρίσθη τελεσιδίκως μεταξύ των διαδίκων διά της υπ' αριθ. 3438)1960 αποφάσεως του κατά την διαδικασίαν του νόμου ΓΨΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών, ότι εν συνεχεία το αναιρεσιβλήτων την 11 Μαρτίου 1960 κατήγγειλεν εγγράφως την σύμβασιν εργασίας και κατέβαλεν αυτώ αποζημίωσιν εκ δραχμών 6.900, δι' αποφάσεως όμως του αυτού Πρωτοδικείου, υπ' αριθ. 4331)1960, διεγνωρίσθη τελεσιδίκως μεταξύ των διαδίκων, ότι και η δευτέρα αύτη καταγγελία της συμβάσεως εργασίας ήτο άκυρος λόγω αντιθέσεως αύτης προς την απαγορευτικήν διάταξιν του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος και δη ως γενομένη άνευ υπηρεσιακής τινος ανάγκης προς εκδίκησιν επειδή ο αναιρεσείων είχε στραφή δικαστικώς κατά του αναιρεσιβλήτου και είχεν επιτύχει την άκύρωσιν της προτέρας απολύσεώς του, επεδικάσθησαν δε εις αυτόν διά της αυτής αποφάσεως αποδοχαί υπερημερίας διά το χρονικόν διάστημα από 11 Μαρτίου 1960 μέχρις 11 Ιουνίου 1960, ότι βάσει του εκ της αποφάσεως ταύτης απορρέοντος δεδικασμένου περί της ακυρότητος της δευτέρας καταγγελίας υπεχρεώθη το αναιρεσιβλήτων διά της υπ' αρ. θ. 5317)1961 αποφάσεως του κατ' έφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου Αθηνών εις καταβολήν αποδοχών μεταγενεστέρου χρόνου, από 11 Ιουνίου 1960 μέχρι 26 Ιουλίου 1960, «ότι την 27 Ιουλίου 1960 το αναιρεσιβλήτων επέδωσε προς τον αναιρεσείοντα την υπό την αυτήν χρονολογίαν δήλωσιν, έχουσαν ούτω: «Καλούμεν υμάς, όπως εντός τριών ημερών από της κοινοποιήσεως της παρούσης προσέλθητε εις τον εν τη πλατεία Αγ. Κωνσταντίνου Αθηνών Σταθμόν λεωφορείων του ημετέρου Κ.Τ.Ε.Λ. και αναλάβητε εν αυτώ υπηρεσίαν εκδότου εισιτηρίων, επί καταβολή υμίν των διά την θέσιν ταύτην νομίμων αποδοχών και άνευ μειώσεως τινος των μέχρι σήμερον κατοβαλλομένων υμίν. Εν αρνήσει υμών παροχής της προσφερομένης ως άνω υπηρεσίας θέλομεν θεωρήσει ως λυθείσαν παρ' υμών την μεταξύ μας υφισταμένην σχέσιν, άλλως σύμβασιν εργασίας, επιφυλασσόμενοι και παντός ετέρου δικαιώματός μας καθ' υμών». Εις την δήλωσιν όμως ταύτην, ήτις ήτο αληθής και σπουδαία, ο αναιρεσείων δεν υπήκουσε και δεν προσήλθε να αναλάβη την προσφερθείσαν υπηρεσίαν, διότι, ως ισχυρίζεται, η αποδοχή των υπηρεσιών αυτού ούχι ως ελεγκτού, αλλ' ως εκδότου εισιτηρίων, δεν ήτο ή προσήκουσα, ούδ' ή εκ της συμβάσεως εργασίας ενδιεδειγμένη. Ότι το αναιρεσιβλήτων λόγω διαθιορθώσεως των υπηρεσιών του είχε καταργήσει την 18 Νοεμβρίου 1959 την μοναδικήν θέσιν του εν Αθήναις ελεγκτού λεωφορείων και είχε διατηρήσει μόνον τους εν Πάτραις υπηρετούντας έτερους δυο ελεγκτάς, ότι την προσφερθείσαν υπηρεσίαν, συνισταμένην εις έκδοσιν εισιτηρίων των διά των λεωφορείων του Κ.Τ.Ε.Λ. κινουμένων εξ Αθηνών προς Πάτρας επιβατών και την σύντοξιν ονομαστικής καταστάσεως αυτών, εύχερώς ηδύνατο να εκτελέση ο αναιρεσείων, έχων επιστεί προϋπηρεσίαν ελεγκτού και απολυτήριον δημοτικού σχολείου, διά της αναλήψεως δε τοιούτων καθηκόντων ουδεμίαν ηθικήν ή υλικήν μείωσιν υφίστατο, τοσούτω μάλλον καθόσον θα ελάμβανε τας αυτάς, ως, και πρότερον, αποδοχάς και θα διεξήγε υπηρεσίαν ούχι, ως κατά το παρελθόν, εν υπαίθρω εκτεθειμένος εις καιρικάς μεταβολάς, αλλ' εν γραφείω και υπό καλυτέρας συνθήκας εργασίας. Υπό τα πραγματικά ταύτα περιστατικά η προς τον αναιρεσείοντα προσφορά υπηρεσίας εκδότου εισιτηρίων, μη ούσα ηθικώς και υλικώς βλαπτική δι' αυτόν, εθεμελιούτο εις το εκ του άρθρου 652 Αστικού Κώδικος χορηγούμενον εις τα αναιρεσιβλήτων δικαίωμα, δυνάμει του οποίου τούτο εδικαιούτο να οργανώση κατά τον προσφορώτερον τρόπον την επιχείρησίν του. Η έλλειψις

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΚΑΙ ΜΙΣΘΟΣ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ

Έννοια άρθρων 648 και 655 Άστικοῦ Κώδικος

Διάκρισις μεταξύ μισθοῦ κατ' ἀποκοπήν, ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, καὶ χρονικοῦ μισθοῦ, ἀδιαφόρως ἀποτελέσματος ἐργασίας.—Περιορισμὸς ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Χρονικὸς μισθὸς καὶ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν συμφωνεῖται, ὅπως καταβάλληται εἰς τὸν ἐργαζόμενον τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον διὰ τὴν νόμιμον ἡμερησίαν διάρκειαν τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τὴν κατ' αὐτὴν πραγματοποίησιν παρὰ τοῦτο ὡρισμένου ἐλαχίστου ἀποτελέσματος.—Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 128)1963 ἀπόφασιν τοῦ Β' Πολιτικοῦ Τμήματος (εἰσηγητὴς *Β. Πατσουράκος*, ΕΕΔ 22, 486), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ὅμως ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος διεφώνησε καὶ αὕτη ἡ τελικὴ κρίσις ἀνατίθεται εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 484)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σοῦρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Χ. Ἀποστολόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Νομίμως φέρεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν

δὲ παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι τῶν διὰ τὴν πρόσληψιν αὐτοῦ εἰς τὴν προσφερθεῖσαν ὑπηρεσίαν εἰδικῶν προσόντων, τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3221)1955 ἐκδοθέντος ἀπὸ 25 Ἰουνίου)6 Αὐγούστου 1956 διατάγματος περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ., δὲν ἠμπόδιζε τὴν προσφορὰν τῆς ἀνωτέρω ὑπηρεσίας, ἀφοῦ δὲν ἀπαγγέλλεται ὑπὸ τοῦ διατάγματος τούτου ἀκυρότης τῆς προσλήψεως ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοιούτων προσόντων. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἀναιρεσείων, ἀφ' ἧς ἠρνήθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν νομίμως προσφερθεῖσαν αὐτῷ ὑπηρεσίαν, καθ' ἣν εἶχεν ὑποχρέωσιν ἐκ τῆς συνεχιζομένης συμβάσεως ἐργασίας, περιῆλθεν εἰς ὑπεημερίαν καὶ ἤρθησαν διὰ τὸ ἀναιρεσίβλητον αἱ ἐπιβλαβεῖς ἐκ τῆς ὑπερημερίας του συνέπειαι. Ὅθεν οὗτος ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀκολούθως δὲ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν ἐπιδίκασιν μισθῶν ὑπερημερίας, ὀρθῶς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος καὶ δεύτερος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Μὴ διατεινομένου τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἐπεκαλέσθη ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστηρίου δεδικασμένον ἐκ προγενεστέρας ἀποφάσεως, ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως, ἀποδίδων αἰτίασιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 13 Πολ. Δικ., εἶναι πρεχόντως διὰ ταῦτα ἀπορριπτέος. Ἀπορριπτέος δὲ ἐπίσης ὁ τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως, ὡς πλήττων ἀπαραδέκτως τὴν περὶ πραγμάτων διάγνωσιν τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου κρίσιν.

Μισθὸς κατ' ἀποκοπήν, προβλεπόμενος ὑπὸ τῶν ἄρθρων 648 καὶ 655 Α.Κ., εἶναι ὁ ὑπολογιζόμενος ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, ἡ μονὰς τῆς ὁποίας χρησιμεύει καὶ ὡς μονὰς μετρήσεως τοῦ μισθοῦ, διακρίνεται δὲ οὗτος τοῦ χρονικοῦ μισθοῦ κατὰ τὸ ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος ὑπολογίζεται καθ' ὡρισμένα διαρκούσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας χρονικὰ διαστήματα (καθ' ὥραν, ἡμέραν, μῆνα κλπ.) καὶ καταβάλλεται ἀδιαφόρως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι αὕτη πάντως πρέπει νὰ ἀνταποκρίνηται ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 652 Α.Κ. ὀφειλομένην ἐπιμέλειαν ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῆς. Ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι πρόκειται περὶ χρονικοῦ μισθοῦ καὶ οὐχὶ κατ' ἀποκοπὴν τοιούτου εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν συμφωνεῖται, ὅπως καταβάλληται εἰς τὸν ἐργαζόμενον τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον διὰ τὴν νόμιμον ἡμερησίαν διάρκειαν τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τὴν κατ' αὐτὴν πραγματοποίησιν παρὰ τοῦτο ὡρισμένου ἐλαχίστου ἀποτελέσματος, διὰ τὴν πέραν τοῦ ὁποίου ἀπόδοσιν ἐντὸς τοῦ νομίμου ὡραρίου δὲν αὐξάνεται οὗτος ἀντιστοίχως, ἔστω καὶ ὅταν κατὰ τὴν σύμβασιν οὗτος δύναται νὰ ἀποχωρῇ ἑκάστοτε ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς συμπεφωνημένης διαρκείας της ἀμα τῇ πραγματοποιήσει τοῦ ὁριοθέντος ἀποτελέσματος δι' ἐντάσεως τῶν προσπαθειῶν του. Διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ ἐντὸς τοῦ ἰσχύοντος γενικῶς ὡραρίου προσδιορίζεται ἁπλῶς ὑπὸ τῶν μερῶν ἡ ἐν ὄψει τῆς μορφώσεως τούτου, τῶν διὰ τὴν ἐργασίαν ἀπαιτουμένων εἰδικῶν γνώσεων, ὡς καὶ ἱκανοτήτων καὶ τῶν ἐν γένει ἰδιοτήτων τούτου, ἀφειλομένη νὰ ἐπιδειχθῇ, ἀναλόγως πρὸς ταῦτα, κανονικὴ ἐπιμέλεια πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργασίας, περὶ τῆς ὁποίας προβλέπει τὸ ἄρθρον 652 Α.Κ., ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι ἂν ἐκ τῶν λόγων, διὰ τοὺς ὁ-

ΕΙΘΙΣΜΕΝΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 653 ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Προσβολή απολύσεως ως καταχρηστικής κατ' άρθρον 281 Αστικού Κώδικος

Οφειλή κατ' άρθρον 653 Αστικού Κώδικος του είθισμένου μισθού μόνον έφ' όσον δέν έχει συμφωνηθή τοιούτος.—Κρίσις Δικαστηρίου περί μή καταπλεονεκτικής συμβάσεως κατ' άρθρον 179 Αστικού Κώδικος.—Απόλυσις μισθωτού ούχί έξ εκδικητικής προθέσεως έργοδότου, άλλ' έξ οικονομικής δυσπραγίας της επιχειρήσεως.— Έλλειψις καταχρήσεως δικαιώματος του έργοδότου.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 7721)1962 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών.

Αναιρεσείον υπήρξε το ενταύθα έδρεύον επαγγελματικόν σωματείον «Ένωσις Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών», κατά την ειδικήν διάταξιν του άρθρου 6 του νόμου 406) 1947, υπό της οποίας παρέχεται δικαίωμα υπέρ της Ενώσεως ταύτης, όπως παρίσταται επί δικαστηρίου ως εκπρόσωπος των μελών της προς δικαστικήν αναγνώρισιν απαιτήσεων αυτών κατά των ιδιοκτητών εφημερίδων και περιοδικών. (Ίδετε εκτενέστερον εις σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 21, 24).

Διά να υπάρξη περίπτωσις εξευρέσεως του είθισμένου μισθού κατ' άρθρον 649 Αστικού Κώδικος, δέχεται ή αρεοπαγιτική απόφασις, ότι πρέπει να μή έχη συμφωνηθή τοιούτος. (Ίδετε και Α.Π. 480 1956, εισηγητής *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 15, 1173 και τα αυτόθι σημειούμενα μετά παραπομπών εις θεωρίαν και νομολογίαν, Εφετ. Αθηνών 1011)1959, εισηγητής *Η. Πατής*, ΕΕΔ 18, 701).

Προσεβλήθη εν προκειμένω ή σύμβασις εργασίας ως αισχροκερδής κατά το άρθρον 179 Αστικού Κώδικος. (Ίδετε περί αυτής Α.Π. 517) 1962, εισηγητής *Κ. Καλαμπόκας*, ΕΕΔ 21, 1413, επικυρώσασαν την Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 5103)1961 (εισηγητής *Στ. Διαμαντάκος*, ΕΕΔ 21, 266, σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 21, 1413, ένθα και λοιπαί εις θεωρίαν παραπομπαί).

Άρειου Πάγου 285)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελής*
Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Κ. Μπαλντάς, Β. Βασιλείου

Κατ' άρθρον 653 Αστικού Κώδικος είθισμένος κατά ταύτο μισθός οφείλεται μόνον έφ' όσον δέν έχη συμφωνηθή τοιούτος. Περί τούτου, μετά κυριαρχικήν υπ' αυτού εκτίμησιν απάντων των (καθ' ά εξαντλητικώς και αναφέρει ταύτα το δικάσαν Πρωτοδικείον εν τη τρίτη σκέψει της προσβαλλομένης αποφάσεώς του) υπ' όψιν του τεθέντων κατέρωθεν των διαδίκων μερών αποδεικτικών στοιχείων, άβασίμου ούτω κατ' ούσίαν ελεγχομένου του περί του εναντίου ισχυρισμού, το Πρωτοδικείον έκρινεν, ότι «ρητή έγένετο συμφωνία περί ωρισμένου μισθού εκ δραχμών 4.500 μηνιαίως» μεταξύ του υπέρ ού ή αγωγή και ήδη ή αίτησις αναιρέσεως Δ.Σ. και του ήδη αναιρεσιβλήτου εναγομένου. Τον περί ακυρότητος δε της τοιαύτης συμφωνίας ως καταπλεονεκτικής βάσει του άρθρου 179 Α.Κ. προβληθέντα αρχήθεν και καθ' υποφοράν εν αυτή τη αγωγή ισχυρισμόν του ήδη αναιρεσείοντος σωματείου άπέρριψε το δικάσαν Πρωτοδικείον διά της περαιτέρω εν τη αυτή ως άνω σκέψει του

ποίους δέν είναι υπαίτιος ο μισθωτός, ή απόδοσις της προσφερθείσης εντός του ωραρίου αυτού εργασίας ως αποτέλεσμα υπολείπεται του συμφωνηθέντος, ούτος, επικαλούμενος και αποδεικνύων την σύμφωνον προς τας ανωτέρω προϋποθέσεις απόδειξιν επιμελείας και κατά συνέπειαν το ανυπαίτιον αυτού διά το μειωμένον αποτέλεσμα, δικαιούται εις ολόκληρον τον συμφωνηθέντα μισθόν παρά το μειωμένον της αποδόσεως ζήτημα, το οποίον άφ' ετέρου δέν δύναται να γεννηθή, όταν ο μισθός εξαρτάται αποκλειστικώς εκ του αποτελέσματος της εργασίας, άφ' ετέρου δέν είναι αντικείμενον ερεύνης επί αποδόσεως του συμφωνηθέντος αποτελέσματος. Τοιαύτην όμως γνώμην έχον το Τμήμα τούτο, διάφορον της υπό του Β' Τμήματος διά της ανωτέρω αποφάσεώς του εξενεχθείσης, κατά την οποίαν πρόκειται περί μισθού κατ' αποκοπήν και ούχί χρονικού τοιούτου και εις την περίπτωσιν, καθ' ην συμφωνείται, όπως καταβάλληται εις τον εργαζόμενον το νόμιμον ημερομίσθιον διά την νόμιμον ημερησίαν διάρκειαν της εργασίας και διά την κατ' αυτήν πραγματοποίησιν παρά τούτου ωρισμένου αποτελέσματος, έφ' όσον δύναται ούτος να αποχωρή εκάστοτε εκ της εργασίας και πρό της συμπληρώσεως της συμπεφωνημένης διαρκείας της, άμα τη πραγματοποιήσει του ορισθέντος αποτελέσματος, έτσι και αν δέν δικαιούται ούτος μείζονος ημερομισθίου εις την περίπτωσιν, καθ' ην τυχόν, δι' εντάσεως των προσπαθειών του, επαυξήση το συμπεφωνημένον αποτέλεσμα, καθ' όσον και εις την περίπτωσιν ταύτην πρόκειται περί μισθού, εξαρτωμένου κυρίως εκ του αποτελέσματος της εργασίας και ούχι εκ της χρονικής διαρκείας αυτής, ευρίσκεται εν διαφωνία προς το Β' Τμήμα και δέον, συμφώνως τω άρθρω 834 § 2 Πολ. Δικ., ως ταύτο αντικατασταθή διά του άρθρου 25 του νόμου 3810)1957, να αναπεμφθή η υπόθεσις εις την Ολομέλειαν του δικαστηρίου τούτου προς άρσιν της επί του εν τω αιτιολογικώ της παρούσης αναφερομένου νομικού ζητήματος αναφυείσης μεταξύ των δύο Τμημάτων διαφωνίας.

Διά ταύτα

Αναπέμπει την υπόθεσιν εις την Ολομέλειαν του δικαστηρίου τούτου προς άρσιν της επί του εν τω αιτιολογικώ της παρούσης αναφερομένου νομικού ζητήματος αναφυείσης μεταξύ των δύο Τμημάτων διαφωνίας.

αἰτιολογίας, τὸ μὲν ὡς μὴ βεβαιωθέντος ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐξεμεταλλεύθη τὴν ἐπικαλουμένην ἐν αὐτῇ (τῷ ὡς ἄνω ἰσχυρισμῷ τοῦ ἐνάγοντος) ἀνάγκην περισμοῦ τῶν πρὸς τὸ ζῆν τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγή, τὸ δέ, εἰδικώτερον, ὡς μὴ διαπιστωθείσης δυσαναλογίας τινὸς καὶ δὴ προφανοῦς τοιαύτης μεταξὺ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω συμφωνηθέντος μισθοῦ του ἐκ δραχμῶν 4.500 καὶ τῶν ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐναγόμενον καὶ ἤδη ἀναιρεσίβλητον παρασχεθεισῶν ὑπηρεσιῶν ὠφελημάτων τούτου, ὡς ἐποικοδομητικὰ δὲ τῆς τοιαύτης κρίσεώς του περιστατικά, ἀντλη θέντα ἐπίσης ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, ὅτι «ἡ ἐφημερὶς τοῦ ἐξεσιβλήτου ἐναγομένου (ἤδη ἀναιρεσιβλήτου) εἶχε καὶ ἔχει μικρὰν κυκλοφορίαν, ὅτι ἡ οἰκονομική του κατάστασις εἶναι λίαν περιωρισμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀνθοῦσαν τοιαύτην ἄλλων ἡμερησίων ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, καὶ ὅτι ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγὴ εἰρημένος Δ.Σ., ἐκτὸς τῆς ἀπασχολήσεώς του ὡς διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος τοῦ ἐναγομένου ἐφεσιβλήτου, ἠσχολεῖτο παραλλήλως καὶ μὲ τὴν σύντοξιν τῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος «*» ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 1500». Ἀλλ' οὕτω, ἀρκοῦντος τοῦ πρώτου ὡς ἄνω ἰσχυρισμοῦ πρὸς στήριξιν τῆς περὶ μὴ ἀκυρότητος, βάσει τοῦ προδιαληφθέντος ἄρθρου 179 Α.Κ., τῆς ἐπὶ ὡρισμένῳ μισθῷ ὡς εἴρηται συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου καὶ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ Ἀγωγὴ καὶ ἤδη ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως κρίσεως τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου, μὴ πληττομένης κατὰ τὸ ἰσχυρὸν της τοῦτο ὑπὸ λόγου τινὸς ἀναιρέσεως, μοναίο ἀποβαίνει ἡ ἰσχὺς τῶν 3ου καὶ 4ου ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγων, δι' ὧν ἀμφισβητεῖται ἡ βασιμότης τοῦ ἐπολλήλου ἰσχυματος τῆς τοιούτης κρίσεως, ἐλλείψει δηλαδὴ, καθ' ἃ ἐδέξατο τὸ Πρωτοδικεῖον, δυσαναλογίας μεταξὺ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ καὶ τῶν παρασχεθεισῶν ὑπὸ τοῦ παρ' οὗ ἡ ἀγωγὴ ὑπηρεσιῶν, ἐντεῦθεν δὲ ἀπορριπτέοι καθίστανται καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ἀναιρέσεως, ὡς ἀλυσιτελεῖς.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐν ᾧ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἐν τῇ τρίτῃ σκέψει τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ἡ ἐφημερὶς τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου εἶχε καὶ ἔχει μικρὰν κυκλοφορίαν καὶ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ τούτου κατάστασις εἶναι λίαν περιωρισμένη, ἐν τῇ ἀνελουμένῃ τετάρτῃ σκέψει χαρακτηρίζει τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐφημερίδος ἰδιοκτησίας τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ὡς μεγάλην, ἅτε ἀπασχολοῦσαν ὑπὲρ τοὺς 45 ἐργατοϋπαλλήλους· τοῦτο ὅμως πράττει, ὡς σοφῶς ἐκ τοῦ εἰς ὃ ἄγεται συμπεράσματος προκύπτει, ἵνα ἐντεῦθεν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν συναμολογουμένην θέσιν διευθυντοῦ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγὴ εἰρημένου Δ.Σ. ἐν τῇ ἐπιχειρήσει τοῦ ἐναγομένου, συναγάγῃ, ὅτι δὲν ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς τοιούτου ἐφαρμογὴν αἱ οἰκεῖαι ὑπὲρ τῶν ὑπεραπασχολουμένων μισθωτῶν κείμεναι διατάξεις. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι εἰς εὐδεμίαν οὕτω περιπίπτει τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀντίφασιν, εἶαν προσάπτει τὸ ἀναιρεσεῖον σωματεῖον εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν διὰ τοῦ 2ου λόγου ἀναιρέσεώς του, πάντως, ἐφ' ὅσον ἀνελέγκτως παραιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο, ὅτι «οὐδόλως ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγὴ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει τοῦ ἐφεσιβλήτου (ἤδη ἀναιρεσιβλήτου) ὑπερίβη τὰς 8 ὥρας ἡμερησίως», ἀποκλεῖσαν οὕτω περίπτωσιν ὑπερασχολήσεώς του, περιττὴ καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τῆς διὰ τοῦ 2ου λόγου ἀναιρέσεως προσαπτομένης αἰτιάσεως περὶ ἀντιφατικῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διὰ τῶν ἐν τῇ πέμπτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐκτιθεμένων τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀνελέγκτως ἐπίσης ρητῶς ἀπέκλεισεν ἐκδικητικὴν πρόθεσιν τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου εἰς τὴν ὑπὸ τούτου ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεώς του ἀπομάκρυνσιν τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος σωματείου, ἀποδίδον αὐτὴν τὸ μὲν εἰς τὴν οἰκονομικήν, καθ' ἃ εἴρηται, δυσπραγίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, τὸ δὲ εἰς τὰ ὅτι ἀπὸ μακροῦ ἐμιλεῖτο ὁ ἤδη ἀναιρεσιβλητος ἐναγόμενος τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγή, διότι ἐν πολλοῖς ἐθεώρει τοῦτον καλοπιστως ὡς ὑπαίτιον τῆς δυσπραγίας τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Καὶ ναὶ μὲν ἐν συνεχείᾳ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο καὶ ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἀπόλυσις τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγὴ ἔλαβε χώραν κάφ' ἧς τὸ προσωπικὸν τῆς ἐφημερίδος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν διευθυντὴν Δ.Σ. (ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγὴ) ἠτήσατο μέσῳ τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν (ἀναιρεσειούσης ἤδη) αὔξησιν τῶν καταβαλλομένων εἰς αὐτὸ μισθῶν, εἰς ἣν αὔξησιν δὲν ἐστερξεν ὁ ἐναγόμενος», τὸ περιστατικὸν ὅμως τοῦτο ἀναφέρεται προδήλως ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἁπλῶς ὡς τὸ δόσαν ὁρμὴν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀπολύσεως τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ὀγωγὴ καὶ οὐχὶ ὡς πραγματικῆς αὐτῆς αἰτίας. Ἀλλ' οὕτω ὀρθῶς ἐκρίθη, ὅτι ἡ ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω περιστατικὰ λαβοῦσα χώραν ἐκ μέρους τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου καταγγελία τῆς μετὰ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀγωγὴ εἰρημένου Δ.Σ συμβάσεως ἐργασίας δὲν ἐγίνετο κατὰ κατόχρησιν δικαιώματος ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 281 Α.Κ. ἔννοιαν, ἀπορριπτομένου καὶ τοῦ 5ου περὶ τοῦ ἐναντίου λόγου ἀναιρέσεως ὡς ἀβασίμου.

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΚΑΤΑ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κήρυξις διαιτητικής άποφάσεως γενικώς ύποχρεωτικής και συνέπειαι

Έφαρμογή ύπ' άριθ. 2)1959 και 2)1961 διαιτητικών άποφάσεων και έπί τοῦ προσωπικοῦ γραφείων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (οἷον ἡ 'Αποστολική Διακονία), ἀφ' ἧς ἐκηρύχθησαν ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρεωτικαί, μή ἀπαιτουμένου ὅπως ὁ ἐργοδότης ἀσκῇ ἐπιχείρησιν.—Ἔννοια ἐπιχειρήσεως.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν ἡ ἐφαρμογή τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καί τῆς ἰσχυούσης ἤδη ὑπ' ἀριθ. 2)1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων (ΕΕΔ 18, 348, ΕΕΔ 20, 512) ἐπί μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου.

Τό Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι ναί μέν αἱ διαιτητικαί αὗται ἀποφάσεις ἀναφέρονται εἰς τό προσωπικόν γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων (ἴδετε περί τῆς ἐννοίας τῆς ἐπιχειρήσεως σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 690, ἔνθα παραπομπαί εἰς τήν θεωρίαν καί νομολογίαν), ἀλλ' ἀφοῦ ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικαί δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 8 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 περί ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, δεσμεύουν πάντα ἐργοδότην, χρησιμοποιοῦντα μισθωτόν δι' ὑπηρεσίαν γραφείου, ὁμοιάζοντος ὡς ἀσκοῦντος αὐτός ἐπιχείρησιν. (Ἴδετε πλείονα εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 1029 ἐπ., ἔνθα καί παραπομπαί εἰς νομολογίαν).

Οὕτω ὑπό τήν ἄποψιν ταύτην πρέπει νά θεωρῆται ὀρθόν, ὅτι τά σωματεῖα π.χ. ὑπάγονται ἤδη εἰς τάς διαιτητικάς αὐτάς ἀποφάσεις, καίτοι δέν δύνανται νά χαρακτηρισθοῦν ἐπιχειρήσεις, ὡς ἐκρατεῖ ὑπό τήν ἰσχύν τῆς προϊσχυούσης τῶν διαιτητικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπό 16.9.1937 (αὕτη ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 14529) 1953, ΕΕΔ 13, 315, ἡ ὁποία, ἀκολουθοῦσα τήν παγίαν ἐπί τοῦ θέματος νομολογίαν, ἐδέχθη, ὅτι οἱ μισθωτοί τῶν γραφείων τῶν σωματείων ὑπάγονται εἰς τάς ἐθνικάς γενικάς περί ὑπαλλήλων συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10600)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν.
Πρόεδρος ὁ κ. *Σ. Τσῦσος*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Παπαγγέλης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Παναγιωτόπουλος, Δ. Πετρίτσης

Ἐβεβαιώθησαν τά κάτωθι, τά ὁποῖα, ἄλλως τε, συνομολογοῦνται ὑπό τῶν διαδίκων: Ὁ ἐκκαλῶν ἡλικίας ἄνω τῶν 25 ἐτῶν, προσελήφθη τήν 26.1.1960 ὑπό τῆς ἐφεσιβλήτου ἐναγομένης «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ὡς ὑπάλληλος γραφείου ἐπί συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καί εἰργάσθη ἐκτοτε ὑπό τήν ἰδιότητα ταύτην εἰς τά ἐντοῦθα γραφεῖα της μέχρι τῆς 16.10.1962. Κατά τήν πρόσληψίν του ὁ ἐνάγων εἶχε προϋπηρεσίαν εἰς ὁμότιμα καθήκοντα γραφείου παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις ἐξ 8 ἐτῶν καί 9 μηνῶν, τήν ὁποίαν ἐγνωστοποίησεν εἰς τήν ἐναγομένην τήν 18.8.1960, ὑποβαλών καί τά σχετικά πιστοποιητικά. Ὁ μηνιαῖος μισθός, τόν ὁποῖον ἔλαβεν ὁ ἐνάγων, ἦτο μέχρι 15.9.1960 δραχμαί 1350, ἀπό 16.9.1960 μέχρι 30.6.1961 δραχμοί 1354 καί ἀπό 1.7.1961 μέχρι 30.9.1962 δραχμαί 1750, βάσει δέ τοῦ μισθοῦ τούτου ὑπελογίσθησαν καί κατεβλήθησαν αὐτῷ καί τά δῶρα Χριστουγέννων καί Πάσχα.

Ναί μέν ἡ ἐφεσίβλητος ἐναγομένη «Ἀποστολική Διακονία» ἱδρυθεῖσα διά τοῦ ἀ.ν. 976)1946, ἀποτελ ὖσα νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου καί σκοπόν ἔχουσα, κατά τό ἄρθρον 2 τοῦ ἐν λόγῳ νόμου, τήν ἐπιδίωξιν καί πραγμάτωσιν ἠθικῶν σκοπῶν ἀποκλειστικῶς, ἦτοι τήν μελέτην καί ὀργάνωσιν τοῦ θείου κηρύγματος, τόν καταρτισμόν ἱεροκηρύκων καί πνευματικῶν ἐξομολόγων, τήν ὀργάνωσιν κατηχητικῶν σχολείων καί τόν καταρτισμόν κατηχητῶν, τήν συντήρησιν καί ἐνίσχυσιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος κλπ., δέν θεωρεῖται ἐπιχείρησις, ὑφ' ἣν ἔννοιαν νοεῖ αὐτήν ἐν τῇ νομολογίᾳ (Α.Π., Ὁλομέλειος 304)1954), τοῦτ' ἔστι σύνολον ἐκ πραγμάτων, δικαιωμάτων, πραγματικῶν καταστάσεων ἢ σχέσεων, ἀποτελ ούντων ὠργανωμένην οἰκονομικήν ἑνότητα περί τό πρόσωπον τοῦ φορέως (νομικοῦ προσώπου) καί διῶκον τήν ἐπίτευξιν οἰκονομικοῦ - κερδοσκοπικοῦ ἀποτελέσματος, πλήν ὅμως οἱ ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καί 2)1961 ἀποφάσεις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας» (ὑπουργικαί ἀπόφασεις 16929)1959 καί 26762 τοῦ 1961), ἀφ' ἧς ἑκατέρα τούτων ἐκηρύχθη γενικῶς ὑποχρεωτική (ἡ πρώτη ἀπό τῆς 23.6.1959 βάσει τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 427269)1959 καί ἡ δευτέρα ἀπό τῆς 11.7.1961 βάσει τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 46811)1961), δεσμεύουν καί ταύτην (ἐναγομένην), ὅσον ἀφορᾷ τούς ὅρους ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων της, διότι ἡ ἔκτασις ἐφαρμογῆς τῶν οὕτω κηρυχθεισῶν ὑποχρεωτικῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων κρίνεται ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν μισθωτῶν καί μόνον (Α.Π. 435)1962, ΕΕΔ 21, 1034). Συνεπῶς ὁ ἐνάγων βάσει τῆς ὡς ἄνω 2)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἔδει νά λαμβάνῃ μηνιαῖον μισθόν ἀπό 18.8.1960 μέχρις 25.4.1961, καθ' ὃ διάστημα μετά τῆς νομίμως γνωστοποιηθείσης προϋπηρεσίας του εἰς ὁμότιμα καθήκοντα διήνυε τό δέκατον ἔτος τῆς ὑπηρεσίας, ἐκ δραχμῶν 1650, καί ἀπό 26.4.1961 μέχρι 10.7.1961, ὅτε διήνυε τό 11ον ἔτος, ἐκ δραχμῶν 1750, ἀπό δέ τῆς 11.7.1961, ἀφ' ἧς ἐκηρύχθη ὑποχρεωτική ἡ ὡς ἄνω 2)1961 διαιτητική ἀπόφασις, μέχρι τῆς 30.9.1962, καθ' ὃ διάστημα διήνυε τό 11ον καί 12ον ἔτος ὑπηρεσίας, ἔδει βάσει τῆς διαιτητικῆς

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΙΑ ΠΡΟΣΛΗΨΙΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Περίπτωσις ὑπάρξεως προσωπικοῦ τρίτης ὁμάδος ἐργασίας

Καθορισμός ὑπό τοῦ Α.Ν. 1836)1951 ἀριθμοῦ προσληπτέων πολεμιστῶν, μή ὑπολογιζομένου διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ τρίτης ὁμάδος ἐργασίας (βάρδιας), ἐφ' ὅσον ὅμως τοῦτο προσλαμβάνεται δι' ἔκτακτον ἀνάγκην, ἀποκλειστικῶς εἰς τήν τρίτην ὁμάδα ἐντεταγμένου καί μή ἐναλλασσομένου μέ τάς λοιπάς ὁμάδας ἐν τῇ παροχῇ τῆς ἐργασίας του.

Ἀνηρέθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 289)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Σύμφωνος εἶναι ἡ ἄποψις καί τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως πρός τά ὑπό τῆς προηγουμένης Α.Π. 399)1963 (εἰσηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 869) δεκτά γενόμενα ἐπί τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ἐπί τοῦ ὁποίου ἀπησχολήθη. (Ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 869).

Ἀρείου Πάγου 406)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλούχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Ν. Μασουρίδης

Κατά τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπό τοῦ νόμου 2113)1952 κυρωθέντος ἀ.ν. 1836)1951 ὁ ἀριθμός τῶν προσληπτέων πολεμιστῶν ὑπό τῶν ἐν ἄρθρῳ τούτῳ ὑποχρέων ἐπιχειρήσεων ὁρίζεται εἰς ποσοστόν 7 ο)ο τοῦ παρ' ἑκάστης τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ὡς προσωπικόν δέ νοοῦνται οἱ ὑπηρετοῦντες παρά τοῖς ὡς ἄνω ὑποχρέοις ὑπάλληλοι, ἐργατοτεχνῖται καί ὑπηρέται, ἀνεξαρτήτως τοῦ τύπου καί τῆς μορφῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις συνδέει τούτους μετ' αὐτῶν, κατά δέ τό ἐβάφιον τρίτον τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, τό προστιθέν ὑπό τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ ν. δ. 2657)1953, ὁσάκις ὑποχρεοῦται νά προσλάβῃ δι' ἔκτακτον ἀνάγκην τῆς ἐργασίας του, μή ἐμπίπτουσαν εἰς τά συνήθη ἔργα αὐτῆς, ἔκτακτον προσωπικόν διά χρονικόν διάστημα οὐχί μακρότερον τῶν τριῶν μηνῶν κατ' ἔτος, τά προσλαμβανόμενον τοῦτο προσωπικόν δέν λογίζεται διά τόν ὑπολογισμόν τῶν ὑποχρεώσεων του ἐκ τοῦ νόμου, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι ἤθελεν ἀναφέρει τοῦτο εἰς τό οἰκεῖον Συμβούλιον τοῦ νόμου. Ἐπίσης δέν ὑπολογίζεται ἡ τρίτη ὁμάς (βάρδια) διά τόν καθορισμόν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τοποθετηθησομένων.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ τοῦ τρίτου ἑδαφίου τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, ἐν αἷς αἱ ἀφορῶσαι τήν τρίτην «βάρδια», ρυθμίζουσαι, κατά τήν εἰσηγητικήν ἔκθεσιν τοῦ ν. δ. 2657, τάς περιπτώσεις προσλήψεως ὑπό τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκτάκτου προσωπικοῦ δι' ἔκτακτον ἀνάγκην, συνδυαζομένων καί πρός τήν ἰσχύουσαν κατά τόν χρόνον τῆς θεσπίσεως αὐτῶν διάταξιν περί ἐπικουρικῆς ἐργασίας τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. δ. 2511)1953, καθ' ἣν εἰς ὅλως ἐξαιρετικάς περιπτώσεις δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας νά ἐπιτραπῇ ἡ συγκρότησις τρίτης ὁμάδος ἐργασίας (βάρδιας), διά τό προσωπικόν τῆς ὁποίας δέν ἔχουσιν ἐφαρμογήν αἱ περί ἐναλλαγῆς τῶν ὁμάδων διατάξεις, συνάγεται σαφῶς, ὅτι διά τόν καθορισμόν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων παρά τινι ἐπιχειρήσει μισθωτῶν δέν ὑπολογίζεται ἡ τρίτη ὁμάς (βάρδια), ἡ ἀπαρτιζομένη ἐκ μισθωτῶν ἐκτάκτως προσλαμβανομένων δι' ἔκτακτον ἀνάγκην, ἀποκλειστικῶς εἰς τήν ὁμάδα ταύτην ἐντεταγμένων καί μή ἐναλλασσομένων μέ τάς λοιπάς ὁμάδας ἐν τῇ παροχῇ τῆς ἐργασίας των. Ὅθεν, ἄλλως κρίνον τό δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσλαμβανομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, καί καθορίσαν τόν ἀριθμόν τῶν ἀναγκαστικῶς προσληπτέων ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου πολεμιστῶν, χωρίς νά συνυπολογίσῃ εἰς τό ἀπασχολούμενον παρ' αὐτῇ προσωπικόν τούς εἰς τήν τρίτην βάρδιαν μονίμους μισθωτούς αὐτῆς, ἐργαζομένους ὡς δέχεται, ἐπί δίωρον καί εἰς τήν πρώτην ἢ τήν δευτέραν βάρδιαν, καί ἀκολούθως ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι εἶχε καλυφθῇ ὁ ἀριθμός τῶν δυναμένων νά τοποθετηθῶσιν ἀναγκαστικῶς παρ' αὐτῇ μισθωτῶν, ἀπορρίψαν τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώτουσαν τήν κατοβολήν τοῦ μισθοῦ, ὃν ἐδικαιοῦτο ὡς ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς παρ' αὐτῇ τοποθετήσεώς του ὡς πολεμιστοῦ καί τῆς προσφορᾶς πρός παροχήν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ψευδῶς ἡρμήνευσε καί ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ καί ἀναιρετέαν κατέστησε τήν ἀπόφασίν του, κατά τό ἄρθρον 807 § 17 Πολ.Δικ. καί τούς βασίμους περί τούτου πρώτον καί τρίτον (ἔχοντα τήν ἔννοιαν ταύτην) λόγους ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δέ ἡ ὑπόθεσις εἰς τό Γ' Πολιτικόν Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου πρός περαιτέρω ἐκδίκασιν συμφώνως πρός τό ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810)1957.

ταύτης ἀποφάσεως νά λαμβάνῃ μηνιαῖον μισθόν ἐκ δραχμῶν 1950. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κρίνασα ὅτι αἱ μνησθεῖσαι διαιτητικαί ἀποφάσεις δέν δεσμεύουν τήν ἐφεσίβλητον ἐναγομένην καί κατόπιν τούτου ἀπορρίψασα ἐξ ὁλοκλήρου τήν ἀγωγήν, ἐσφαλε καί δέον, κατά τόν βάσιμον περί τούτου μοναδικόν τοῦ ἐφεσιβλήτου λόγον, ὡς διά τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται, νά μεταρρυθμισθῇ, ἐπί τῷ τέλει παραδοχῆς τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς κατά τό ποσόν τῶν δραχμῶν 6.987.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Άρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀξιώσεως Δικαστήριον

Ἀξιώσεις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Ὑπαγωγὴ εἰς ταύτην, ἀποκλειστικὴν καὶ ὑποχρεωτικὴν ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως, καὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 299, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀξιώσεως περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ τῆς ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περιουσιακὴν ζημίαν, ἐπελθόντος τοῦ ἀτυχήματος λόγῳ μὴ τηρήσεως ὅρων ἀσφαλείας ἐργαζομένων.—Ὕπαρξις δεδικασμένου κατ' ἄρθρον 274 Πολιτ. Δικονομίας.—Ἐπιλογὴ ὑπὸ τοῦ παθόντος τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551)1915 ἀγωγῆς.

Ζωηρὸν πρακτικὸν ἐνδιαφέρον ἔχει ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν εἰσηχθη ἀγωγὴ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ περὶ ἀποζημιώσεως του κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον, κατ' ἄρθρον 16 τοῦ νόμου 551)1915, προκληθέντος τοῦ ἀτυχήματος ἐκ παραβάσεως ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος ὅρων ἀσφαλείας.

Ἡ ἀγωγὴ αὕτη, κηρυχθέντος τοῦ Πρωτοδικείου ἀναρμοδίου, παρεπέμφθη πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13882)1962 ἀποφάσεως του (εἰσηγητὴς *Ν. Παπαγιαννείδης*, ΕΕΔ 21, 1289).

Εἰσαχθείσης ὁμῶς τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6080)1962 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν (Πρωτοδίκης *Δ. Σταματόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1498), ὑφ' ἧς ὁποίας ἐκρίθη, ὅτι ἡ ἀξίωσις αὕτη δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἠκολούθησε ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἔφεσις ἐνώπιον του κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του, μεταρρυθμίσαν τὴν ἀνωτέρω πρωτόδικον, ἔδεχθη ἁρμοδιότητα τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ, χωρήσαν περαιτέρω εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἔρευναν τῆς ἀγωγῆς. Ἴδετε καὶ σύμφωνον Πρωτοδικείου Βόλου 350)1962, εἰσηγητὴς *Μ. Φράγκος*, ΕΕΔ 21, 1289, Πρωτοδικείου Βόλου 301)1962, Πρωτοδίκης *Κ. Κωστόπουλος*, ΕΕΔ 21, 1293).

Ἐσημειώθησαν (ΕΕΔ 21, 1287 ἐπ.) ὅσα ἠδύναντο καθ' ἡμᾶς νὰ σημειωθοῦν κατὰ τῆς νέας αὐτῆς ἀπόψεως περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δυναμένων νὰ ἐκδικασθοῦν ἀξιώσεων, ὡς μαρτυρεῖται τοῦτο ἐκ τῆς νομοθετικῆς ἐξελίξεως.

Τὸ ὅτι τὸ νέον Σχέδιον τῆς Πολιτ. Δικονομίας (ΕΕΔ 18, 1057) διευρύνει τὸν κύκλον τῶν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν δικαζομένων ἀξιώσεων σημαίνει, ὅτι εἶναι, ἀπὸ νομοθετικῆς ἀπόψεως ἤδη, στενώτερος ὁ κύκλος, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται ὑπὸ τῆς νομολογίας πέραν τῶν πλαισίων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ περιορίζηται βάσει τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἡ ἐργατικὴ διαδικασία.

Συμβαίνει οὕτω, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 21, 1288), αἱ ἐκ τοῦ νόμου 551)1915 ἀξιώσεις ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων νὰ ἐκδικάζωνται κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν καὶ αἱ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου τοιαῦται, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ συμπαρώτεραι, κατὰ τὴν ἁπλῆν καὶ ταχεῖαν διαδικασίαν τοῦ νόμου περὶ ἐκδικάσεως τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν.

Ἂν μάλιστα, καθ' ὃ ἔχει ὁ μισθωτὸς ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα, εἰσαγάγῃ τὴν ἀξίωσίν του ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς περιφερείας ἔνθα δὲν ἐδρεύει Πρωτοδικεῖον, θὰ συμβῇ ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ ἐκδικάζῃ τὴν ἀξίωσιν ταύτην τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἐνῷ παραλλήλως θὰ ἐκδικάζηται ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν ἡ ἴσως ἀπροσδιοριστος ἀξίωσις ἄλλου μισθωτοῦ ἐκ τοῦ νόμου 551)1915, ὅταν δὲν συντρέχῃ περίπτωσις εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου κατ' ἄρθρον 16 τοῦ νόμου 551)1915.

Φθάνομεν λοιπὸν εἰς κάτι νομοθετικῶς ἀνώμαλον, τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται νὰ ἠθέλησε πρόγματι ὁ Νομοθέτης.

***

Κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 239)1954, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 13, 512) ἡ λῆξις καὶ μόνον μέρους τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 551)1915 ἀποζημιώσεως δὲν συνιστᾷ τὴν κατ' ἄρθρον 16 τοῦ νόμου τούτου ἐπιλογὴν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, ὥστε νὰ ἀποκλείηται ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀποζημίωσις (ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6317)1960, εἰσηγητὴς *Α. Βάλλιος*, ΕΕΔ 19, 1262), οὔτε καὶ μόνη ἡ εἰς τὸν αὐτὸν ἐργοδότην παροχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν του ὑπὸ τοῦ ἐργάτου μετὰ τὸ ἀτύχημα ἐπὶ καταβολῇ τῆς ἀντιμισθίας του συνιστᾷ ἐπιλογὴν τῆς ἐκ τοῦ νόμου 551 ἀποζημιώσεως, ὥστε νὰ θεωρηθῇ μετὰ ταύτην ἀπαράδεκτος ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ἰδίου νόμου

(Α.Π. 220)1961, εισηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 20, 623).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10353)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Δ. Τούσης*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ν. Μελᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Μιράσγεζης, Λ. Δέτσικας, Γ. Μπλάτσιος

Κατά τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπό 1)4.6.1920 β. δ)τος «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ'», ὡς οὗτη ὁπτικα ἐτάθη διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 765)1943 καί αὐτή διά τοῦ ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ νόμου 1968)1944, ἀμφοτέρων τῶν τελευταίων κυρωθέντων διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καί πάντων τῶν ὡς ἄνω νομοθετημάτων διατηρηθέντων ἐν ἰσχύι διά τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. τῆς 8)11.5.1946, «πᾶσα ἰδιωτική ἀξίωσις μισθωτοῦ ἡ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατά νόμον δικαιουμένων προσώπων κατά τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατά τάς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, ὑπό Πρωτοδίκου, ὁριζομένου ὑπό τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐν ᾗ παρεσχέθησαν ἢ ἔδει νά παρασχεθοῦν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μισθωτοῦ». Ἐξ ἄλλου κατά τήν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ὁ δικαιοῦχος μισθωτός δύναται νά εἰσαγάγῃ τάς ἀξιώσεις του ταύτας κατά τοῦ ἐργοδότου καί ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, δικάζοντος κατά τήν ἰδίαν διαδικασίαν, ἐφ' ὅσον αὐτός ἐδρεύει ἐκτός τῆς ἕδρας τοῦ Πρωτοδικείου ὑπό τάς προαναφερθείσας κατά τά λοιπά προϋποθέσεις.

Ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως καί τῆς συμφώνου πρός τήν σαφῆ ἐπιμαρτυρουμένην διά τῶν ἐπενεχθεισῶν εἰς τήν ἀρχικήν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 1 νόμου ΓΨΟΔ' τροποποιήσεων καί βεβαιουμένην διά τοῦ νέου σχεδίου Πολ. Δικονομίας (βλ. ΕΕΔ 18, 1057) θελήσεως τοῦ νομοθέτου διευρύνσεως τοῦ κύκλου τῶν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν δικαζομένων ἀξιώσεων ἐρμηνείας τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως, ἕπεται ἀβιάστως, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι εἰς τήν δι' αὐτῆς θεσπιζομένην σύντομον καί ὀλιγώτερον δαπανηράν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', εὑρίσκουσαν ἀποκλειστικήν καί ὑποχρεωτικήν ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος (Ἐφετείου Θράκης 76)1958, ΕΕΔ 18, 436), ὑπάγονται, ἐκτός ἄλλων, καί τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 299, ἐν συνδυασμῷ πρός τά ἄρθρα 932 Α.Κ., περί χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐπελθούσης αὐτῷ ἠθικῆς βλάβης ἀπαιτήσεως τοῦ μισθωτοῦ (Α.Π. 394)1961, ΕΕΔ 20, 844) καί ἡ κατ' ἐπιλογήν τούτου, κατά τά ἄρθρον 16 τοῦ νόμου 551)1915, ἀσκουμένη ἐκ τῶν ἄρθρων 914, 922, 929, 930, ἐν συνδυασμῷ πρός τά ἄρθρα 297 - 298 Α.Κ., κατά τοῦ ἐργοδότου ἀξίωσις περί ἀποζημιώσεως αὐτοῦ διά τήν θετικήν καί ἀποθετικήν περιουσιακήν του ζημίαν ἐξ ἐργατικοῦ, κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 νόμου 551, ἀτυχήματος, ἐπελθόντος ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς καί ἐν ἐπιχειρήσει ἢ ἐργασίᾳ, ἐν ᾗ δέν ἐτηρήθησαν ὑπό τοῦ τελευταίου (ἐργοδότου) ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου αἱ διατάξεις τῶν ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν περί τῶν ὅρων τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἐργαζομένου καί συνεπείᾳ τῆς μή τηρήσεως αὐτῶν, ἀφοῦ καί αὐτή πηγάζει ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς σχέσεως ἐργασίας, γεννηθεῖσα κατά τήν διάρκειαν τῆς παροχῆς ὑπό τοῦ παθόντος τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, ὁμοία δέ, ὡς συνηγοροῦντος ἐξ ἰδίλως τοῦ ἰδίου λόγου ὑπαγωγῆς της εἰς τήν ἐργατικήν διαδικασίαν πρός τήν ὡς εἴρηται ἐπί τῆς περί χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικήν βλάβην ἀξίωσιν, προσήκει καί ἐπί ταύτης λύσις, ἀφ' ἑτέρων ἐκ τοῦ αὐτοῦ παραγωγικοῦ (νομικοῦ) λόγου, ἤτοι τῆς κατά τήν ἐργασίαν τοῦ παθόντος ἀδικοπραξίας τοῦ ἐργοδότου, ἐκπορευομένων (βλ. *Μπαλῆ*, Ἐνοχικόν §§ 23 καί 25) καί ἀποτελουσῶν μέρη ἑνιαίας ἐντεῦθεν τοῦ ἐργαζομένου ἀπαιτήσεως. Ἑπομένως ἡ ἐνδίκος ἀγωγή, διώκουσα, κατά τά ἐν αὐτῇ ἱστορούμενα, τήν εἰς τόν ἐνάγοντα πληρωμήν δαπανῶν νοσηλείας καί ἀναρρώσεώς του, ἀποτόκων ἐπικαλουμένου ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, συμβάντος αὐτῷ κατά τήν 20.6.1958, κατά τήν κατασκευήν τοῦ φράγματος Μέγδοβα Καρδίτσης ὑπό τῆς ἐναγομένης ἐργοδότιδος αὐτοῦ ἐν ἐργασίᾳ καί ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, συνεπείᾳ τῆς μή τηρήσεως παρ' αὐτῆς καί τῶν ὑπό ταύτης προστηθέντων ὑπαλλήλων της τῶν ἀπαραιτήτων μέτρων ἀσφαλείας, κατά παράβασιν τοῦ ἄρθρου 99 π.δ. 13.22.3.1934 «περί ὑγιεινῆς καί ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν καί ὑπαλλήλων τῶν πάσης φύσεως βιομηχανικῶν καί βιοτεχνικῶν ἐργαστηρίων κλπ.», ὡς καί ἀποζημιώσεως διά τήν ἐντεῦθεν στέρησιν τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας προσόδων αὐτοῦ κλπ., ἤτοι τήν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκ τοῦ ἐν ἐργασίᾳ ὑποστάσης ἐπαγομένης τραυματισμοῦ του θετικῆς καί ἀποθετικῆς ζημίας αὐτοῦ, οὕτω νόμιμος κατά τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 νόμου 551)1915, ἐν συνδυασμῷ πρός τά ἄρθρα 914, 922, 929, 297, 298 Α.Κ., ἀορίστως, εἰσήχθη κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 13882)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδικείου Ἀθηνῶν πρός ἐκδίκασιν κατά τήν ὑπό τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς ἤδη ἰσχύει, διαγραφομένην εἰδικήν περί ἐκδικάσεως τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν διαδικασίαν. Ἡ ἐκκαλουμένη ὅθεν ἀπόφασις, κρίνασα ὅτι δέν ὑπόκειται ἀξίωσις ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, γεννηθεῖσα καί ἐκδικαστέα κατά τήν τελευταίαν ταύτην εἰδικήν διαδικασίαν, ἀλλά τοιαύτη, ὑπαγομένη εἰς τήν τακτικήν διαδικασίαν, καί ἐν ὄψει αὐτοῦ κηρυχθέντος τοῦ Ἐργατοδικείου ἀναρμοδίου διά τήν ἐκδίκασιν τῆς ὑπό κρίσιν του τοιαύτης ὡς ἄνω περί αὐτῆς ἀγωγῆς, ἐσφαλε καί δέον ἐντεῦθεν ὅπως, δεκτῆς, κατά τόν περί αὐτοῦ βάσιμον λόγον της, καθισταμένης τῆς ὑπό δίκην ἐφέσεως, μεταρρυθμισθῇ, διακρατουμένης δέ, κατ' ἄρθρον 790 Πολ. Δικ., τῆς ὑποθέσεως ὑπό τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξεταθῇ αὕτη περαιτέρω, ἀπορριπτομένης τῆς ὑπό τῆς ἐναγομένης προβαλλομένης ἐνστάσεως περί ἀπαραδέκτου τῆς ὑπό δίκην ἐφέσεως, καθ' ὃ ὑποτιμένης μετά τήν προηγηθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 13882)1962 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐκηρύχθη τοῦτο ἀναρμόδιον πρός ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς καί παρέπεμψε ταύ-

την πρὸς τοῦτο εἰς τὸν ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του κηρυχθέντα ὁμοίως ἀναρμόδιον Ἐργατοδίκην Ἀθηνῶν, περιπτώσεως Κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος κατὰ τὸ ἄρθρον 29 ἐπ. Πολ. Δικ., ὡς ἀβασίμου, ἐπὶ τῷ ὅτι ἐξ οὐδεὶς ἀπεκλείετο ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐκκλησις τῆς τελευταίας ταύτης ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἵνα ἔχῃ τελικὴν περὶ τῆς ἁρμοδιότητος, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀγωγήν του, κρίσιν, τῆς δὲ περὶ ἀοριστίας τῆς τελευταίας, ὡς μὴ δισλαμβανούσης, καθ' ἃ ἐπεβάλλετο ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 νόμου 551)1915 διὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀγωγῆς εἰδικῶς τὴν παρ' αὐτῆς παράβασιν συγκεκριμένης διατάξεως περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων διαγραφομένης εἰς ἰσχύοντας νόμους, διάταγμα ἢ Κανονισμὸν τοιαύτης, ὡς ἐπὶ ψευδοῦς ἐρειδομένης προϋποθέσεως, ἅτε ἐκ τοῦ δικογράφου ταύτης προκύπτοντος ὅτι ὁ ἐνάγων ρητῶς ἐπικαλεῖται, ὅτι «τὸ συμβὰν αὐτῷ ἐν ἐργασίᾳ ἀτύχημα προῆλθεν ἐξ ἐκτοξεύσεως σφύρας, ἥτις εἶχε ρῳφῇ εἰς τὸ στόμιον πληρώσεως τοῦ παρ' ᾧ εἰργάζετο θραυστῆρος», καὶ ἐξετοξεύθη λόγῳ τῆς μὴ φράξεως αὐτοῦ οὐδόλως δι' ἐσχάρας, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανήματος τὸ δὲ στόμιον πληρώσεως τοῦ θραυστῆρος ἐτοποθετήθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης εἰ, σημείων χαμηλότερον τοῦ δαπέδου, ἔνθα ἵστατο καὶ οὐχὶ εἰς τὸ καθοριζόμενον ὕψος μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συσσωρεύθων περιξ τοῦ θραυστῆρος ὄγκοι λίθων, οἵτινες παρεκώλυνον σοβαρῶς τὴν ἀκινδυνον κίνησιν καὶ προστιθησιν ὅτι διὰ τούτων ἡ ἐναγομένη παρέβη πλήρως πάσας τὰς ὑποχρεώσεις, ἃτινας ἐπέβαλλον εἰς αὐτὴν οἱ νόμοι περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων καὶ συγκεκριμένως τοῦ διατάγματος τῆς 13.3.1934 «περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν πάσης φύσεως βιομηχανικῶν καὶ τεχνικῶν ἐργαστηρίων, ὡς καὶ τοῦ δ)τος τῆς 12.1.1932 «περὶ κανονισμοῦ προβλέψεως ἀτυχημάτων εἰς ὑπαιθρίους ἐργασίας», εἰς δὲ τὰς πρωτοδίκους πρατάσεις του ἀναφέρει εἰδικῶς ὡς παραβιασθείσας τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ πρώτου καὶ ἄρθρου 21 τοῦ δευτέρου δ)τος (βλ. ταύτας).

Ὡς ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλουμένης καὶ προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 18042)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐκδοθείσης κατόπιν ἐφέσεως τῆς τε ἐναγομένης καὶ τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1200)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔκρινεν ἐπὶ τῆς ἀπὸ 24.1.1962 ἀγωγῆς τοῦ ἤδη ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος, καὶ' αὐτῆς περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως του διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἐν ἐργασίᾳ ἀτυχήματος ἠθικῆς του βλάβης, προκύπτει, αὐτὴ ἐδέχετο ἐκτὸς ἄλλων, τελεσιδίκως αἱ ὅτι ὁ ἐνάγων ἤδη καὶ τότε ἐκκαλῶν κατὰ τὴν 20.6.1958 κατόπιν πρό τινος χρόνου συνοφθείσης συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τῆς ἐναγομένης εἰργάζετο ὡς «βαγονάκιτζης» εἰς τὰ παρ' αὐτῆς ἐκτελούμενα ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα εἰς Μέγδοβα Θεσσαλίας καὶ εἰς τὸ παρὰ τὴν θέσιν Μάτζαρι λατομεῖον αὐτῆς, τῆς ἐργασίας του συνισταμένης εἰς τὸν θρυμματισμὸν διὰ τῆς ἧ ἔφερε βαρείας σιδηρᾶς σφύρας τῶν ἐντὸς τῆς σιδηρᾶς χοάνης τοῦ ἐκεῖ εὑρισκομένου μεγάλου θραυστῆρος ὑπαρχόντων καὶ χρηζόντων σμικρύνσεως λίθων, ἵνα καθίστανται ἐφικτὴ ἡ εἴσοδος τῶν εἰς τὸ ὑπάρχον ἄνοιγμα τοῦ θραυστῆρος καὶ ἡ σύνθλιψις τῶν δ ἀ τῶν λειτουργούντων σιδηρῶν τούτων σιαγόνων. Οὕτω, ἐνῷ κατὰ τὴν 20.6.1958 ὁ ἐνάγων ἵστατο ἐν τῇ εἰθισμένῃ αὐτοῦ θέσει ἐπὶ ξυλίνου ἱκριώματος καὶ εἰργάζετο ὡς ἀνωτέρω σφυροκοπῶν τοὺς ἐντὸς τῆς ὡς εἴρηται χοάνης λίθους καὶ ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ταύτῃ ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του ἡ σφύρα, ἥτις εἰσελθοῦσα ἐντὸς τοῦ ἀνοίγματος πληρώσεως καὶ μὴ δαμασθεῖσα ὑπὸ τῶν ὡς εἴρηται σιδηρῶν σιαγόνων τοῦ θραυστῆρος ἐξετινάχθη μετὰ σφοδρότητος πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐπληξε τὸν ἐνάγοντα, εἰς ὃν ἐπροξένησε βαρὺ κάταγμα τοῦ θόλου τοῦ κρανίου. Τὸ ἐπελθὸν ὡς ἀνωτέρω ἀτύχημα εἰς τὸν ἐνάγοντα ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τῆς ἐναγομένης Ἑταιρείας ἐγκειμένην εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔλαβεν, ὡς ἦτο ὑποχρεωμένη ἐκ λόγων προνοίας καὶ ἀσφαλείας προστατευτικὰ μέτρα τῶν εἰς τὸν ρηθέντα θραυστῆρα ἐργαζομένων, καὶ δὴ παρέλειψε νὰ προφυλάξῃ διὰ κιγκλιδώματος ἢ δι' ἐσχαρῶν τὰ ἀνοίγματα πληρώσεως τούτου, ὥστε νὰ ἀποφευχθῇ ὁ δι' ἐκτινάξεως τῆς σφύρας τραυματισμὸς τοῦ ἀνάγοντος (ἄρθρ. 39 πρ. διατ. 13)22.3.1934), οὐδὲ ὡσαύτως ἔφερε τὸ ἐν λόγῳ μηχάνημα τὰς ἀπαιτουμένας προστατευτικὰς διατάξεις διὰ τοὺς ἐκεῖ ἐργαζομένους (ἄρθρ. 22 πρ. διατ. 12)17 Ἰουνίου 1934) καὶ β ὅτι «δὲν προήχθη συντελέχον παίσμα τοῦ παθόντος ἐνάγοντος». Ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπόκειται, ὅπως, καθ' ἃ ὁ ἐνάγων ἐκκαλῶν προβάλλει καὶ ἐπικαλεῖται, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ δι' αὐτῆς τελεσιδίκως δεκτὰ ὡς ἄνω γενόμενα καὶ στηρίζοντα τὸ διατακτικὸν ταύτης περιστατικά, ἤτοι τῆς ἐν τῷ χειρογράφῳ τοῦ ἐπικαλουμένου τραυματισμοῦ του ἐργασιακῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης ἐφεσιβλήτου συμβάσεως του, ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐν ἐργασίᾳ ἐκ βιαίου συμβάντος συνεπείᾳ τῆς ὑπὸ τῶν προστηθέντων ὑπαλλήλων της παραβάσεως εἰδικῆς διατάξεως νόμου περὶ προστασίας τῶν ἐργαζομένων, καὶ δὴ τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ π.δ. τῆς 13)22.3.1934 καὶ ἄρθρου 22 τοῦ π.δ. τῆς 12)17.6.1934 καὶ τέλος τῆς ἀνυπαρξίας οἱασδήποτε ἐν τούτῳ συνυπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος παθόντος δεδικασμένον, κωλύον, κατ' ἄρθρον 274 Πολ. Δικονομίας, τὸ Δικαστήριον, ὅπως ἐπανακρίνῃ ἐπὶ τούτων καὶ καθ' ἑτέρων ἀπαράδεκτον πᾶσαν ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω τῆς ἐναγομένης - ἐφεσιβλήτου ἀμφισβήτησιν ἢ ἰσχυρισμούς.

. . . . . (*)

Ἡ ἐν συνεχείᾳ τοῦ ἐδαφίου α' διάταξις τοῦ ἐδαφίου β' τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ β. δ)τος τῆς 20.6.1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων ν. 551)1915...» καθ' ἣν ἡ ὑπὸ τῶν δικαιούχων ἀποζημιώσεως αἴτησις ἢ ἀποδοχὴ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 ὀφειλομένων ἐξόδων μόνον (οἷα εἶναι τὰ ἰατρικὰ καὶ φαρμακευτικὰ ἔξοδα, ὡς καὶ τὰ νοσήλεια) οὐδέποτε δύναται νὰ ἐκμηνευθῇ ὡς δηλοῦσα ἐπιλογὴν τῆς κατὰ νόμου τούτου ἀποζημιώσεως, σαφῆ ἔχει ἁπλῶς τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ δικαιουμένου αἴτησις ἢ ἀποδοχὴ μόνων τῶν ὡς ἄνω

(*) *Κεφ. ΧΧΙ*: Περαιτέρω τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπιδικάζει δαπάνας νοσηλείας, φαρμάκων καὶ ἀποζημιώσιν δι' ἀπολεσθέντα ἡμερομίσθια.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Ἀναφορὰ εἰς ἔγγραφον καταγγελίας λόγων αὐτῆς καὶ προβολὴ νέων

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ πληρεξουσίου κατ' ὄρθρον 226 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀκυρότης αὐτῆς ἄνευ ἐπιδείξεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ἐὰν ὁ πρὸς ὃν αὕτη γίνεται ἀποκρούσῃ ταύτην ἀμελλητί, μὴ ἀπαιτουμένου ὅμως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπως εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς δικαιοπραξίας γίνῃ μνεία τῆς πληρεξουσιότητος.—Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν.—Ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.—Προβολὴ ὑπὸ ἐργοδότου, ἀναφέροντος εἰς τὴν καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας τινάς, τῶν λόγων ἀπολύσεως, καὶ τῶν ὑπολοίπων μετογενεστέρως.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1886[7]/1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικαιοντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ εἰδικοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἐργοδότου. (Ἴδετε περὶ αὐτῆς καὶ Α.Π. 70/1960, εἰσηγητὴς Κ. Θανόπουλος, ΕΕΔ 19, 321, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἔχει γίνει δεκτόν (Α.Π. 27/1960, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς Σ. Μαυρομιχάλης, ΕΕΔ 18, 248, Α.Π. 308/1961, εἰσηγητὴς Κ. Ἀναγνωστόπουλος, ΕΕΔ 20, 980), ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας νὰ μνημονεύηται ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς καταγγελίας καὶ ὁ λόγος αὐτῆς (ἴδετε περὶ τούτων καὶ Β. Μανριδήν, ΕΕΔ 20, 1117 ἐπ.), ἐν συνεχείᾳ δὲ ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται, ὅτι καὶ ἂν ὁ ἐργοδότης εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἀναφέρῃ τινὰς τῶν λόγων, δι' οὓς προέβη εἰς ταύτην, δὲν ἀποκλείεται νὰ προβάλῃ μεταγενεστέρως καὶ τοὺς ὑπολοίπους, ἐὰν ἔχῃ πρὸς τοῦτο ἔννομον συμφέρον.

Ἀρείου Πάγου 440/1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ρεζέκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ε. Δημητρακόπουλος

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς 5ης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον ἔδέξατο, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαχθέντων ἐγγράφων, ὅτι ἐκπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι τῆς ἀναιρεσιβλήτου τὸ ἔτος 1961 ἦτο ὁ *.*.* καὶ ὅτι αὕτη ὡς ἐκπρόσωπος τῆς ἀναιρεσιβλήτου διώρισε διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου πληρεξούσιόν του τὸν ὑπογράψαντα τὸ ἔγγραφον τῆς καταγγελίας τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας *.*.*, εἰς ὃν ἐχορήγησεν, ἔχων, ὡς ἐδέξατο τὸ Δικαστήριον, καθ' ὃ δείκνυται ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὴν πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν, τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν καὶ πληρεξουσιότητα, ἵνα, ὡς ὑποκατάστατος αὐτοῦ καὶ ἐνεργῶν ἑκάστοτε ἐπ' ὀνόματι καὶ διὰ λογαριασμὸν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, καταγγέλλῃ τὰς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν μισθωτῶν της συμβάσεις ἐργασίας, ὑπογράφων πᾶν ἀναγκαῖον ἔγγραφον καὶ προβαίνων εἰς πᾶσαν ἀπαιτουμένην ἐνέργειαν. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ τὸ ἔγγραφον τῆς καταγγελίας τῆς ἐξόδων οὐδαμῶς ἐνέχει δήλωσιν ἐπιλογῆς τῆς κατὰ τὸν νόμον 551 ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι πᾶσα περαιτέρω αἴτησις ἢ ἀποδοχὴ ἐνέχει τοιαύτην ἀπαιτουμένην δι' αὐτὴν νὰ ὑφίσταται ρητὴ ἢ σιωπηρὰ τοῦ δικαιουμένου περὶ τούτου δήλωσις (Α.Π. 239/1954, ΝοΒ 2, 670).

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1958 καὶ ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου 1958 ἀποδείξεων, τῆς μὴ ἀμφισβητηθείσης τοῦ ἐνάγοντος ὑπογραφῆς βεβαιοῦται ἡ εἰς αὐτὸν πληρωμὴ ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 1620 διὰ τῆς πρώτης καὶ δραχμῶν 3.000 διὰ τῆς δευτέρας· αἱ ἐν αὐταῖς ὅμως ἐντυποι δηλώσεις αὐτοῦ ὅτι τὸ ἐν ἑκάστῃ ποσὸν λαμβάνει ἐναντι τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως «συμφώνως τῷ κωδικοποιημένῳ νόμῳ 551... » δὲν δύναται, ἐν ὄψει μάλιστα τῆς ὡς ἄνω καὶ ἐπαναλαμβανομένης ἐν τέλει ἑκάστης ἀποδείξεως, μνείας «ἐναντι τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως» καὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένων, νὰ θεωρηθῶσιν, ὅτι τυγχάνουσι τοιαῦται περὶ ἐπιλογῆς ὑπὸ τούτου τῆς ἐκ τοῦ νόμου 551/1915 προνοουμένης ἀποζημιώσεως, καθιστῶσαι ἀπαράδεκτον τὴν ἐπιδίωξιν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ κοινοῦ δικαίου τοιαύτης. Ταῦτα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὑποστηριζομένῃ ἐκδοχῇ ὅτι ἐκ τῆς εἰρημένης τῆς ὑπογραφείσης ἀποδείξεως περικοπῆς «συμφώνως τῷ κωδικοποιημένῳ νόμῳ 551...» προκύπτει ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπιλογὴ τῆς ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου νόμου ἀποζημιώσεως, ἐκ τῆς ἐν γένει διαδικασίας ἐβεβαιώθη τὸ βάσιμον τοῦ ὑπὸ τοῦ τελευταίου (ἐναγομένου), ὅτι κατὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς ἀποδείξεως, γενομένης ἐν ᾧ χρόνῳ ἐτέλει ἐν βαρεῖᾳ καταστάσει, ἕνεκεν τῶν τραυματικῶν του βλαβῶν, ἐπλανήθη, ἕνεκεν καὶ τῆς σχετικῆς τοῦ ἐντύπου ἀσαφείας, ὡς πρὸς τὴν ἀληθῆ τῆς περικοπῆς ταύτης ἔννοιαν, μὴ σκοπηθείσης οὐδὲ πάρρωθεν ὑπὸ τούτου, ὡς ἡ ἐναγομένη ὑποστηρίζει, τῆς ἐπιλογῆς τῆς τοῦ νόμου 551/1915 ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῷ προμνησθέντι ἀτυχήματι αὐτοῦ. Ἑπομένως ὁ περὶ ἐπιλογῆς τῆς τελευταίας ταύτης καὶ ἐντεῦθεν ἀπαραδέκτου τῆς ἐπιδιωκούσης τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος ἐπιδίκασιν τῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς ἰσχυρισμὸς - ἔνστασις τῆς ἐναγομένης ἀβάσιμος ἐλέγχεται καὶ ἀπορριπτέος.

συμβάσεως έργασίας, ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου τοῦ νομίμου ἐκπροσώπου τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ συνεπῶς ἔγκυρος εἶναι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ καταγγελία, οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικαστήριον τὸ μὲν ἐξήνεγκε κρίσιν ἀνέλεγκτον ὡς πρὸς τὰ δεκτὰ ὑπ' αὐτῆς γενόμενα ὡς ἄνω πραγματικὰ γεγονότα, τὸ δὲ ἐπαρκῶς τὴν ἀπόφασίν του ἠτιολόγησε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον κατέληξεν εἰς τὴν κρίσιν, ὅτι ἐβεβαιώθη, ὅτι ἐκπρόσωπος τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐν Ἑλλάδι τὸ ἔτος 1961 ἦτο ὁ «*», στηριχθεὶς ἐπὶ δύο ἐπαλλήλων αἰτιολογιῶν, ἑκάστη τῶν ὁποίων στηρίζει αὐτοτελῶς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, ἤτοι πρῶτον μὲν διότι τοῦτο δὲν ἠμφεσβητήθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δεύτερον δὲ διότι τοῦτο βεβαιοῦται ἐκ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων. Ἀρκούσης διὰ τὴν στήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως τῆς δευτέρας τῶν αἰτιολογιῶν τούτων, τῆς μὴ πληττομένης εἰ μὴ μόνον διὰ τοῦ 1ου λόγου ἀναιρέσεως, τοῦ ὡς ἀπορριπτέου κριθέντος, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ, εἶναι μάταιον νὰ ἐρευνηθῇ ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, ὅστις πλήττει τὴν πρώτην μόνον αἰτιολογίαν.

Ναὶ μέν, κατὰ τὸ ἄρθρον 226 Α.Κ., μονομερὴς δικαιοπραξία, ἐπιχειρουμένη πρὸς ἕτερον ὑπὸ πληρεξουσίου ἄνευ ἐπιδείξεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, εἶναι ἄκυρος, ἐὰν ὁ πρὸς ὃν αὐτὴ γίνεται ἀπεκρούσῃ ταύτην ἀμελλητί, ἀλλὰ οὔτε ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, οὔτε ἐξ ἄλλης τινὸς συνάγεται, ὅτι ἀπαιτεῖται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπως εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς ἐπιχειρουμένης δικαιοπραξίας γίνῃ μνεία τῆς πληρεξουσιότητος. Οὕτω κρῖναν καὶ τὸ δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον ἔγκυρον τὴν καταγγελίαν, καίτοι εἰς τὸ ἔγγραφον αὐτῆς δὲν ἀνεφέρετο ὅτι ὁ ὑπογράφων αὐτὸ ἐνήργει ὡς εἰδικὸς πληρεξούσιος τοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἀναιρεσιβλήτου, οὔτε τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν τοῦ Α.Κ., οὔτε ἄλλην τινὰ παρεβίασε, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς 2ας καὶ 6ης αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον ἐδέξατο, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1956, ὁ ε. κριθεὶς ἄκυρος πρετηγουμένης ἀπολύσεώς του ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐπανέλαβε τὴν παρ' αὐτῇ ἐργασίαν του, ἔπαυσεν ἐπιδεικνύων τὸν πρότερον ζῆλον καὶ προθυμίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του, ὡς καὶ τὴν προσήκουσαν συμπεριφορὰν καὶ εὐπρέπειαν, ὢν ἀτίθασος καὶ μὴ πειθαρχῶν εἰς τὰς ἐντολὰς τῶν προϊσταμένων του, πέραν δὲ τούτου ὑστέρει αἰσθητῶς τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων εἰς ἀποδοτικότητα. Ταῦτα τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ δεξάμενον τὸ δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὴν εἰς τοὺς λοιποὺς, ἀποδοτικωτέρους καὶ πειθαρχικούς, ὑπαλλήλους χορηγηθεῖσαν προσαύξησιν μισθοῦ, τὸ μὲν ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ., ἥτις ὁρίζουσα ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παροχὴν ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὑποχρεοῖ μὲν τὸν ἐργοδότην εἰς ἴσην μεταχείρισιν τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει του ἐργαζομένων, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ὅμως συνθήκας ἐργαζομένων καὶ τὴν αὐτὴν ἀποδοτικότητα ἐχόντων, τὸ δὲ ἐπαρκῶς τὴν ἀπόφασίν του ἠτιολόγησε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 4ος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον ἐδέξατο, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος προέβη εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς μετὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος συμβάσεως ἐργασίας, διότι οὗτος ἀπὸ τῆς πρὸ ἑξαετίας ἐπαναλήψεως, συνεπείᾳ τῆς ἀκυρώσεως προγενεστέρας ἀπολύσεώς του, τῆς ἐργασίας του ἔπαυσεν ἐπιδεικνύων τὸν πρότερον ζῆλον καὶ προθυμίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του, ὡς καὶ τὴν προσήκουσαν συμπεριφορὰν καὶ εὐπρέπειαν, ἐμφανιζόμενος ἀτίθασος καὶ μὴ πειθαρχῶν εἰς τὰς ἐντολὰς τῶν προϊσταμένων του, ἐνέμεινε δὲ εἰς τὴν τοιαύτην σπουδαίως διατρόσσουσαν τὴν εὔρυθμον ἐν τοῖς γραφείοις τῆς ἀναιρεσιβλήτου διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας συμπεριφορὰν του παρὰ τὰς πρὸς αὐτὸν συμβουλὰς καὶ νουθεσίας τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐν Περάματι ἐγκαταστάσεών της, ἀπὸ τῶν μέσων δὲ τοῦ ἔτους 1958 ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐξ ἧς ἐν τῷ μεταξὺ προσεβλήθη σπαστικῆς κωλίτιδος, ἥτις κατέστησε τοῦτον μᾶλλον εὐερέθιστον καὶ ἐπέτεινε τὴν τάσιν του πρὸς ἀπειθαρχίαν, μικρὰν ὑπηρεσίαν παρεῖχεν εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον, δοθέντος ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τῆς νόσου ταύτης ἀπουσίασε τῆς ὑπηρεσίας του ἐπὶ ἐργασίμους ἡμέρας πλέον τῶν 100 καθ' ἑκάστων τῶν ἐτῶν 1959 καὶ 1960 καὶ πλέον τῶν 130 τὸ 1961 καὶ ταύτας πλέον τοῦ χρόνου τῶν κανονικῶν ἀδειῶν του, ἀπέκρουσε δὲ διὰ σαφοῦς καὶ ἐμπεριστατωμένης αἰτιολογίας ὡς ἀβάσιμον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος προέβη εἰς τὴν καταγγελίαν κατὰ καταχρησιν τοῦ δικαιώματός της, διότι ὡς κίνητρον εἶχε τὴν πρόθεσίν της νὰ τὸν ἐμποδίσῃ διὰ τῆς ἀπολύσεώς του νὰ ἐκλεγῇ γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Ἐμπορίας Πετρελαιειδῶν καὶ πρόεδρος τοῦ ἐπαγγελματικοῦ σωματείου «Προμηθεύς», φοβουμένη ὅτι διὰ τῆς μαχητικότητός του θὰ ἀνέπτυσσεν ἀπαρέσκουσαν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς βάρος τῶν συμφερόντων της συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν. Ταῦτα δεξάμενον τὸ δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἄσκησις τοῦ δικαιώματος της πρὸς καταγγελίαν τῆς μετὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος συμβάσεως ἐργασίας δὲν εἶναι καταχρηστική, ἐπαρκῶς τὴν ἀπόφασίν του ἠτιολόγησε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 5ος πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικαστήριον εἰς τὴν ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ κρίσιν του κατέληξε, λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσαν, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ ἅπαντα τὰ ἐγγραφα, τὰ ὁποῖα προσήγαγον καὶ ἐπεκαλέσθησαν οἱ διάδικοι. Ἐκ τούτου καθίσταται ἀδιστάκτως βέβαιον, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον τὰ παρέχοντα ἄμεσον ἀπόδειξιν ἐγγραφα, ἀλλὰ καὶ τὰ δυνάμενα νὰ χρησιμεύσουν πρὸς συναγωγὴν τεκμηρίων. Ἑπομένως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος τὸ ὁποῖον, ὡς διατείνεται ὁ ἀναιρεσείων, ἐπεκαλέσθη καὶ προσήγαγε, καὶ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Ἀπόλυσις δι' ἐπιφύλαξιν μισθωτοῦ τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως δικαιωμάτων του

Καταχρηστική, ὡς ὑπερβαίνουσα τὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μόνου τοῦ λόγου διότι ὁ μισθωτὸς ἐπεφυλάχθη δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν ἐργοδότην τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιωμάτων του —Νόμιμος ὅμως ἡ δι' ἀντισυμβατικὴν συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 11779)1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικασαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ (ἴδετε περὶ τούτου καὶ Α.Π. 28)1961, εἰσηγητὴς *Κ. Θωμόπουλος*, ΕΕΔ 30, 203, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, καὶ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, διότι ὁ μισθωτὸς διεξεδίκησε δικαιώματά του, ἴδετε Α.Π. 6)1963, (εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 334, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 396)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ρεμούνδος, Γ. Μαγκάκης

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικείου ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, ἄλλοτε ὑπάλληλος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀπολυθεῖσα ὡς πλεονάζουσα, ἐπαναπροσελήφθη τῇ αἰτήσει της τὴν 9 Αὐγούστου 1958 ὡς τραπεζοκόμος καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ σιδηρωτήριον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς σιδηρώστρια. Τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1958 προσῦμαντος φόρτου ἐργασίας εἰς τὸ πρωτόκολλον τῆς γραμματείας, ἐτοποθετήθη προσωρινῶς εἰς αὐτό, παρ' ᾧ ὑπηρέτησε μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου 1959. Τὴν 1 Μαρτίου 1959, ἐκλείψαντος τοῦ λόγου, δι' ὃν εἶχε τοποθετηθῆ ὡς ὑπάλληλος εἰς τὸ πρωτόκολλον, ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, δι' ἣν εἶχε προσληφθῆ, τῆς τραπεζοκόμου, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας ἐτοποθετήθη εἰς τὸ σιδηρωτήριον ὡς σιδηρώστρια πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως. Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς σιδηρωστρίας ὑπηρέτησε μέχρι τῆς 9 Μαρτίου 1960 ὅτε ἀπελύθη. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ σιδηρωτηρίῳ ὑπηρεσίας της, ἤτοι ἀπὸ τῆς 4 Μαρτίου 1959 μέχρι τῆς 9 Μαρτίου 1960 (ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ πλέον), ἀπησχολεῖτο κατὰ κύριον λόγον μὲ τὸ σιδέρωμα δι' ἠλεκτρικοῦ κυλίνδρου εἰδῶν ρουχισμοῦ, ἐνίοτε δὲ ἠσχολεῖτο καὶ μὲ τὴν παραλαβὴν καὶ παράδοσιν τῶν εἰδῶν τούτων πρὸς ἄλλος Ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὑπογράφουσα σχετικὰς ἐντύπους καταστάσεις. Ἡ τελευταία ὅμως αὐτὴ ὑπηρεσία αὐτῆς δὲν διήρκει πλέον τῆς μιᾶς ὥρας. Τὴν παραλαβὴν καὶ παράδοσιν τῶν εἰδῶν ρουχισμοῦ ἐνήργουν καὶ ἄλλαι σιδηρώστριαι, ὡς καὶ ἡ προϊσταμένη τοῦ σιδηρωτηρίου Ε.Ζ., ἥτις καὶ ἐνήργει τὴν κατανομὴν τῆς ἐργασίας τῶν σιδηρωτριῶν. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ ἀναιρεσείουσα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς της παρεῖχεν ἐργασίαν σωματικὴν κατὰ προέχουσαν ἀπασχόλησιν, δι' ἣν δὲν ἐθεωρεῖτο ὑπάλληλος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953, οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς, διώκουσαν τὸν ἀπὸ τῆς καταγγελίας μισθὸν ὑπερημερίας, ὡς γενομένης ἀκύρως λόγῳ μὴ καταβολῆς τῆς εἰς ὑπάλληλον ἀνηκούσης ἀποζημιώσεως, ὀρθῶς τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, τὴν ἀνωτέρω κρίσιν του ἐσχημάτισεν ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πρωτοδίκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν εἰς τὰς ἐπικληθείσας καὶ προσοχθείσας συμβολαιογραφικὰς ἐκθέσεις ἐνόρκων βεβαιώσεων καὶ πάντων τῶν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων. Ἐντεῦθεν οὐδεμία καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τὰ ἐν

εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως.

Οὔτε ἐκ τῶν ἄρθρων 167 καὶ 168 τοῦ Α.Κ., οὔτε ἐξ ἄλλης διατάξεως συνάγεται, ὅτι, ἐὰν ὁ ἐργοδότης εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως, ἀναιτιώδη δικαιοπραξίαν εὗρεν, ἀναφέρῃ τινὰς τῶν λόγων, δι' οὓς προέβη εἰς ταύτην, ἀποκλείεται νὰ προβάλῃ μεταγενεστέρως καὶ δὴ καὶ μετὰ τὴν περιέλιυσιν τῆς καταγγελίας εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀπευθύνεται καὶ τοὺς ὑπολοίπους ἐὰν ἔχῃ πρὸς τοῦτο ἔννομον συμφέρον οἷον, ὡς ἐν προκειμένῳ, διὰ νὰ ἀποκρούσῃ ἰσχυρισμὸν τοῦ μισθωτοῦ ὅτι εἰς τὴν καταγγελίαν προέβη κατὰ κατάχρησιν τοῦ δικαιώματός του. Ὅθεν, ἐρευνήσαν τὸ δικαστήριον, ἐκτὸς τοῦ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς καταγγελίας περιεχομένου ἰσχυρισμοῦ, καὶ τὸν μὴ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον, ὅτι εἰς τὴν καταγγελίαν προέβη, διότι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐπεδείκνυε ζῆλον καὶ προθυμίαν, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του, οὐδὲ τὴν προσήκουσαν συμπεριφορὰν καὶ εὐπρέπειαν, ἐμφανιζόμενος ἀτίθασος, ἀπειθάρχος καὶ μὴ ἀποδοτικός, οὔτε τὰς διαληφθείσας διατάξεις, οὔτε ἄλλην τινὰ παρεβίασε, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως.

τῷ δευτέρῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ἀναφερόμενα ἔγγραφα καθ' ὅλον τὰ περιεχόμενον αὐτῶν, καὶ ὁ ἀντίθετος οὗτος λόγος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐδέξατο περαιτέρω, μετ' ἀνέλεγκτον ἐπίσης ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν τῷ σιδηρωτηρίῳ ὑπηρεσίας της ὡς σιδηρωτρίας, ἰσχυριζομένη ὅτι ἦτο ὑπάλληλος, ἦτοι προϊσταμένη τοῦ τμήματος τούτου, ἀπεχώρει μίαν ὥραν ἐνωρίτερον τοῦ κανονικοῦ ὀκταώρου, ἔφερε στολὴν ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ ἐργατρίας (σιδηρωτρίας), ἐσιτίζετο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐστιάσεως τῶν ὑπαλλήλων καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ. Κληθεῖσα εἰς ἀπολογίαν ἀνέφερεν, ὅτι νομίμως εἰργάζετο ἐπὶ ἐπτάωρον, διότι εἶχε τὴν ἰδιότητα τῆς ὑπαλλήλου ὡς ὑπεύθυνος τοῦ πλυντηρίου. Ἐν ὄψει τῆς ἀπολογίας της τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπεφάσισε διὰ τῆς ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1960 ἀποφάσεώς του, ὅπως συνάγεται εἰς αὐτὴν ὅπως ἐργάζηται ἐπὶ ὀκτάωρον, φέρῃ στολὴν ὑπηρεσίας σιδηρωτρίας καὶ μὴ σιτίζηται ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐστιάσεως τῶν ἰατρῶν καὶ ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ συμμορφώσεως ὅπως ἀπολυθῇ. Τοῦτο ἀνεκοινώθη εἰς τὴν ἀναιρεσείουσαν, ἥτις διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαρτίου 1960 ἀναφορᾶς της ἀπήντησεν, ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ ἀπορεγκλίτως τὰ ἐπιτασσόμενα, μολονότι ταῦτα δὲν εἶναι σύμφωνα πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἧς μετετέθη ἀπὸ τραπεζοκόμος εἰς τὸ πρωτόκαλλον ὡς ὑπάλληλος, καὶ τὴν ἐκτοτε συνεχῆ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἐργασίαν της καὶ ὅτι ἐπιφυλάσσεται παντὸς δικαιώματός της. Κατόπιν δὲ τῆς ἀναφορᾶς της ταύτης, δι' ἣ ἐπεφυλάσσετο νὰ προβάλῃ ἀξιώσεις διαφορᾶς ἀποδοχῶν μεταξὺ κατοβαλλομένων ὡς ἐργατρίας καὶ τῶν νομίμων τῆς ὑπαλλήλου, ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατήγγειλε τὴν ἐπομένην τῆς ἀναφορᾶς της, 9 Μαρτίου 1960, τὴν μετ' αὐτῆς σύμβασιν ἐργασίας πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπὸ ἀσυστάτων ἀξιώσεων αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς ὑπαλλήλου. Ὑπὸ τὰ ἀνελέγκτως δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, γενομένη ἐκ μόνου τοῦ λόγου διότι ἡ ἀναιρεσείουσα ἐπεφυλάσσετο διὰ τῆς ἀναφορᾶς της τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιωμάτων της, ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος καὶ ἦτο κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. καταχρηστική. Ὅθεν ἄλλως κρίνον τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, καὶ ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσειούσης, διώκουσαν τὸν ἀπὸ τῆς καταγγελίας μισθὸν ὑπερημερίας, ὡς γενομένης ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ κατάχρησιν τοῦ δικαιώματός της τούτου, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἐφ' ᾧ καὶ ἀναιρετέαν ἐν μέρει κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρου 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου τρίτον λόγον ἀναιρέσεως, ἦτοι κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς τὴν ἀπορρίψασαν τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τῆς καταγγελίας βάσιν της.

Ἀναιρεθείσης ἐν μέρει τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 11779)1961 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τὸ Τμῆμα τοῦτο κρίνει, ὅτι δέον νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπιληφθῇ τῆς κατ' οὐσίαν ἐκδικάσεως αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810) 1957. Ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἰδίου νόμου, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, εἶναι ἐξεταστέα, κατὰ τὸ ἀναιρεθὲν μέρος, ἡ ἀπὸ 3 Φεβρουαρίου 1961 ἔφεσις τῆς ἀναιρεσειούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7453 1960 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ'ΐ)ΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἦτοι ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς ἐφέσεως τὸν στρεφόμενον κατὰ τῆς διατάξεως, ὡς πρὸς ἣν ἀνῃρέθη ἡ τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόφασις.

Ἐκ τῶν κατατεθέντων μαρτύρων ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, τῶν εἰς τὰς ἐπικαλουμένας καὶ προσαγομένας συμβολαιογραφικὰς ἐκθέσεις ἐνόρκων βεβαιώσεων καὶ πάντων τῶν ἑκατέρωθεν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα, ὅτε κατὰ Μάρτιον 1959 ἐτοποθετήθη εἰς τὸ σιδηρωτήριον τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς σιδηρώτρια καὶ καθ' ὅλον τὸ ἐκτοτε μέχρι τῆς ἀπολύσεως αὐτῆς (9 Μαρτίου 1960) χρονικὸν διάστημα, ἰσχυριζομένη ὅτι ἦτο ὑπάλληλος, ἐνῷ εἶχεν ἐπαναπροσληφθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς τραπεζοκόμος, ἦτοι ἵνα παρέχῃ ἐργασίαν σωματικὴν καὶ τοιαύτην ἐργασίαν, αὕτη παρεῖχε καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ κυρίως ἀπησχολεῖτο μὲ τὸ σιδέρωμα δι' εἰδικοῦ κυλίνδρου εἰδῶν ρουχισμοῦ, παρὰ τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεις της καὶ τὰς συστάσεις τῶν προϊσταμένων της εἰργάζετο μόνον ἐπὶ ἑπτάωρον ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ ὀκταώρου, ἔφερε στολὴν ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ σιδηρωτρίας καὶ ἐσιτίζετο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐστιάσεως τῶν ὑπαλλήλων καὶ οὐχὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ. Συνεπείᾳ τούτου ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1960 ὑποβληθεῖσαν ἀπολογίαν της, δι' ἧς ἰσχυρίσθη, ὅτι εἶχε τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, ἐξηκολούθει τὴν αὐτὴν τακτικήν. Κατόπιν τούτου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπεφάσισεν, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν ἐκκαλοῦσαν, ὅτι, ἂν δὲν συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεις της, θὰ ἀπολυθῇ, αὕτη ὅμως καὶ μετὰ τὴν εἰδοποίησιν ταύτην διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαρτίου 1960 ἀναφορᾶς της, ἐν ᾗ τυπικῶς ἀνέφερεν, ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ ἀπορεγκλίτως τὰ ἐπιτασσόμενα, ἠμφεσβήτει τὴν νομιμότητα τῶν ἐπιτασσομένων, ἐπεφυλάσσετο δὲ παντὸς δικαιώματός της. Κατόπιν τῆς ἐμμονῆς της ὅτι ἦτο ὑπάλληλος καὶ τῆς ὅλης ὡς ἄνω ἀντισυμβατικῆς συμπεριφορᾶς της ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατήγγειλε τὴν ἐπομένην τῆς ἀνω φο-

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΔΙ' ΕΚΔΙΚΑΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Απόρριψις ἀγωγῆς, μὴ ἀποδειχθείσης συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας

Ἀγωγὴ μὲ ἀντικείμενον ἀξιώσεις ἐκ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας.—Εἰσαγωγὴ αὐτῆς πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.—Ἀπόρριψις αὐτῆς, ἀποδειχθείσης συμβάσεως ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας, καὶ οὐχὶ παραπομπὴ εἰς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον κατ' ἄρθρον 25 Πολιτ. Δικονομίας.

Ἐπεκρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 17253)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην ὑπάγονται μόνον ἀξιώσεις ἐκ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας (Α.Π. 175)1963, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 29, 661, καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 661).

Ἂν ἐκ τῆς διαδικασίας ἀποδειχθῇ, ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλης νομικῆς σχέσεως, (ὡς ἡ περίπτωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως), αὐτὴ δέχεται, ὅτι ἡ ἀγωγή, ἐφ' ὅσον στηρίζεται εἰς σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὁπότε ἁρμοδίως εἰσάγεται κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, δὲν παραπέμπεται κατ' ἄρθρον 25 Πολιτ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθη, ἀλλ' ἀπορρίπτεται ὡς ἄβάσιμος. (Οὕτω καὶ αἱ Α.Π. 58)1963, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 419, Α.Π. 150)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 605).

Ἀρείου Πάγου 383)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βεμβέτσος, Κ. Γιωρτὲς

Ἐκ τῆς ἐν τῇ τρίτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιώσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου ὅτι ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ περὶ τοῦ ὅτι ἡ συνδέουσα τοὺς διαδίκους σύμβασις δὲν εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀνεφέρετο, ἀλλὰ τῆς ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀποδείξεων, καὶ ἐξ ἁπάντων τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐγγράφων, καθὼς καὶ ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ μνείας ὅτι τὰ ἐκ τῶν ἀποδείξεων τούτων βεβαιωθέντα ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τοῦ ἀναιρεσείοντος περιστατικά, τὰ ὁποῖα καὶ καθορίζει, δὲν ἦσαν ἱκανά, ἵνα προσδώσωσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, δὲν καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι τοῦτο ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετίμησε τούς τε ἰσχυρισμούς, ἐφ' ὧν ἐθεμελιοῦτο τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ διὰ τῆς παραγράφου ΙΙΙ ὑπὸ στοιχεῖα α ια τῶν ἐνώπιόν του ὑποβληθεισῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἔγγραφα, ὁ δὲ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζονται τὰ ἐναντία, εἶναι ἀπορριπτέος.

Ὡς ἐκτίθενται τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῇ, αὐτὴ στηρίζεται ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ἔχει ὡς ἀντικείμενον ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤδη ἀναιρεσείοντος μισθωτοῦ, πηγαζούσας ἐκ τῆς συμβάσεως ταύτης. Ἐπομένως ἁρμοδίως ἡ ἀγωγὴ αὐτὴ εἰσήχθη πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, προβλεπομένην διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Δικαστήριον, δεχθὲν διὰ ταύτης, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι μεταξὺ τῶν διαδίκων δὲν συνήφθη ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ διαλαμβανομένη σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλ' ἑτέρα τοιαύτη τῆς ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας, ἥτις δὲν περιείχετο ἐν τῇ ἀγωγῇ, καὶ ἐν συνεχείᾳ, κατ' ἐπικύρωσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, μὴ παραπέμψαν τὴν ἀγωγήν, λόγῳ ἀναρμοδιότητος, πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, ἀλλ' ἀπορρίψαν αὐτήν, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ βάσιμον τῶν προβαλλομένων ἀξιώσεων τοῦ ἐνάγοντος ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὴν ὕπαρξιν συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, οὔτε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 25 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. δ)τος τῆς 4.9 1925, κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 3887 ἔτους 1929, οὔτε ἄλλην τινὰ παρεβίασεν, οὔτε διέλαβεν ἐν τῇ ἀποφάσει ἀνεπαρκεῖς αἰτιολογίας, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος καὶ 3ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

ρᾶς της τὴν μετ' αὐτῆς σύμβασιν. Ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας, ἔχουσα ὡς αἰτίαν τὴν ῥηθεῖσαν ἀντισυμβατικὴν συμπεριφορὰν τῆς ἐκκαλούσης, δὲν ὑπερβαίνει, καὶ δὴ προφανῶς, τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματός του τούτου, ὡς ὀρθῶς οὕτως ἔκρινεν, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, ἡ ἐκκολουμένη ἀπόφασις καὶ τὸ ἀντίθετον παράπονον ἀπορριπτέον.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δὲν νὰ συμψηφισθῇ κατ' ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικ. λόγῳ τῆς μερικῆς ἥττης ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Θέσις Ιατρών αὐτῶν

Ἀπόληψις τοῦ προσωπικοῦ τῶν κατ' ἄρθρον 8 § 2 Ν. Δ. 2592)1953 νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάγονται καὶ τὰ κρατικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Α.Ν. 965)1937 νοσοκομεῖα ἢ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Α.Ν. 965) 1937 δικαιωμάτων καὶ ὑπαγωγὴ εἰς τὰς ὑπὸ τούτου καθοριζομένας ὑποχρεώσεις. — Ἀπόληψις συνεπῶς τῶν προνομίων, τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῶν κειμένων περὶ δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεων καὶ ὑπαγωγὴ εἰς τὰς ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων συναφεῖς ὑποχρεώσεις.— Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ἰατροῦ, τοποθετηθέντος εἰς ὀργανικὴν θέσιν.— Κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων.

Ἀρείου Πάγου 331)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παπαϊωάννου*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Τσοποτός, Γ. Μπλάτσιος

Τὸ ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν. δ. 2592)1953 «περὶ ὀργανώσεως τῆς ἰατρικῆς ἀντιλήψεως» ὁρίζει, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, εἰς ἃ ὑπάγονται αὐτοδικαίως κατὰ τὸ ἄρθρον 7 αὐτοῦ τὰ κρατικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν 965) 1937 «περὶ ὀργανώσεως τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν καὶ ὑγιεινομικῶν ἱδρυμάτων» προβλεπόμενα νοσοκομεῖα ἢ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ τὸ περὶ οὗ πρόκειται Γενικὸν Κρατικὸν Νοσοκομεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Βασιλεὺς Παῦλος» «ἀπολαμβάνει τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 καθοριζομένων ὑποχρεώσεων» Ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι τὸ προσωπικὸν τοῦτο «ἀπολαμβάνει τῶν προνομίων τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων περὶ δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑποκειμένων εἰς τὰς ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων καθοριζομένας συναφεῖς ὑποχρεώσεις», κατὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου 9 διαλαμβανόμενα, ἀσχέτως πρὸς τὴν νομικὴν μορφήν, ὑφ' ἣν ταῦτα προσιλήφθη, τοῦ νόμου μὴ ποιουμένου διάκρισιν, οὐδὲ ἐπαναλαμβάνοντος τὴν διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὡς πρὸς τοὺς ἐπὶ θητείᾳ, τοὺς ἡμερομισθίους καὶ τοὺς ἐκτάκτους εἰσαγομένην ἐξαίρεσιν Τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἀπὸ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ν.δ. 3057) 1954 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ν.δ. 2592)1953, ὅπερ ἀδιακρίτως καθορίζει, ὅτι «ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῶν νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592)1953 συνδέεται μετὰ τοῦ Ἱδρύματος διὰ σχέσεως ἐργασίας δημοσίου δικαίου, πλὴν τοῦ εἰς εἰδικοὺς ὀργανισμοὺς ἄλλως ὁριζομένου». Ἡ ἀπόψις αὕτη ἐνισχύεται ὡς πρὸς τοὺς ἰατροὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀπὸ τὸ ν.δ. 3523) 1956 «περὶ καθορισμοῦ κατωτάτων ὁρίων ἰατρικῆς ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἰατρῶν», καθ' ὃσον ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρων 1 § 1, 2 § 1 καὶ 2 § 5 αὐτοῦ, αἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ τούτων ὁρίζονται ἴσαι πρὸς τὰς τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς σχέσεως, ὑφ' ἣν παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των, ἐπὶ συμβάσει δι' ὡρισμένων ἢ ἀορίστου χρόνου ἢ ἐπὶ θητείᾳ, ἀρκεῖ νὰ ὑπηρετῶσιν εἰς ὀργανικὰς θέσεις ἢ νὰ ἀναπληροῦσιν ὑπηρετοῦντα εἰς τοιαύτας. Περαιτέρω ἡ ἰδιότης τῶν τακτικῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων πρὸς οὓς ἐξομοιοῦνται καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν προαναφερθέντων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, συνδεομένη μὲ τὴν προστατευομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 101 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος μονιμότητα αὐτῶν, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μορφὴν τῆς σχέσεως, ὑφ' ἣν παρέχουσιν οὗτοι τὰς ὑπηρεσίας των, οὐδὲ ἀκόμη ἀπὸ τὸν οἱονδήποτε χαρακτηρισμὸν των ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἐκτάκτων ἢ ἐπὶ θητείᾳ, ἀλλὰ καθορίζεται ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς ὑπηρεσίας των καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν τοποθέτησίν των εἰς θέσιν ὀργανικήν, πληροῦσαν διαρκῆ καὶ τακτικὴν ἀνάγκην τῆς παρ' ἧ ὑπηρετοῦσιν ὡργανωμένης ὑπηρεσίας. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφές, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεὶς ἐπὶ πενταετεῖ θητείᾳ ὡς ἰατρὸς διευθυντὴς τῆς οὐρολογικῆς κλινικῆς τοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Βασιλεὺς Παῦλος», ὡς δέχεται ἀνελέγκτως ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει του τὸ δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον, ἦτοι τοποθετηθεὶς εἰς ὀργανικὴν καὶ μόνιμον θέσιν αὐτοῦ πλέον τοῦ ἐξαμήνου εἶναι τακτικὸς ὑπάλληλος αὐτοῦ καὶ ὡς τοιοῦτος ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ἐπομένως ὑπόκειται εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 18 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1502) 1950 (ὅρα ἄρθρον 4 β.δ. 22.4.1953) ἐπιβαλλομένην ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κράτησιν, ὡς ὢν ὑποχρεωτικῶς μέτοχος αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ν.δ. τῆς 12.2.1923 Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ μνησθέντος ν.δ. 3623)1956 καταργεῖ μὲν πᾶσαν ἄλλην ὑπὲρ ἑτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν κράτησιν ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3348)1955 ὑπὲρ τοῦ Τ.Σ.Α.Υ. καθιερουμένης, πλὴν μόνον ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἰατροὶ δὲν εἶναι ἠσφαλισμένοι παρὰ τοῖς Ὀργανισμοῖς τούτοις, τοῦθ' ὅπερ δὲν συντρέχει ἐν προκειμένῳ, τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὄντος, ὡς ἐλέχθη, ὑποχρεωτικοῦ μετόχου καὶ διὰ τοῦτο ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι Ταμείῳ. Ὅθεν ἀντιθέτως κρίναν τὸ δικάσαν Εἰρηνοδικεῖον καὶ μετὰ τοῦτο θεωρήσαν ὡς μὴ ὀφειλομένην τὴν κατὰ τὰς προαναφερθείσας διατάξεις εἰσπραχθεῖσαν ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου κράτησιν καὶ διατάξαν κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς ἀγω-

γής την επιστροφήν αύτής ως άχρεωστήτου, καθ' ο μέρος δεν παρεγράφη, ψευδώς ήρμήνευσε και εσφαλμένως εφήρμοσε τάς διατάξεις ταύτας και διά τούτο άναιρετέαν κατέστησε την προσβαλλομένην απόφασίν του κατά τό άρθρον 807 εδ. 17 της Πολ. Δικ. και τούς υπ' αριθ. 1, 2 και 4 σχετικούς του άναιρετηρίου λόγους.

Άναιρουμένης της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά τά άνωτέρω και εκδικαζομένης περαιτέρω της υποθέσεως κατά τό άρθρον 834 § 1 της Πολ. Δικ., ως άντικατεστάθη διά του άρθρου 25 του νόμου 3810)1957, δέον νά απορριφθή ή υπό κρίσιν άγωγή ως νόμω αβάσιμος κατά τά προεκτεθέντα (*).

II. ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Επιχειρήσεις και εργασίαι συνεχούς λειτουργίας

Εφαρμογή όκταώρου εις πλινθοποιεία και κεραμοποιεία.—Δυνατή υπέρβασις εις εργασίας, των οποίων ή συνεχής λειτουργία πρέπει νά εξασφαλίζηται διά διαδοχικών εναλλαγών προσωπικού, υπό την προϋπόθεσιν ότι αί ώραι εργασίας δέν θά υπερβαίνωσι κατά μέσον όρον τάς 56 καθ' εβδομάδα.—Υπερωριακή απασχόλησις.—Παροχή εργασίας κατά τάς Κυριακάς.—Νόμιμοι προσαυξήσεις αμοιβής.—Άκυρότης συμβάσεως επί μή επιτρεπτής κατά Κυριακάς εργασίας και άξιώσεις μισθωτού προς απόδοσιν ωφελείας εργοδότου κατ' άρθρον 904 επ. Αστικού Κώδικος.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1963)1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος ο κ. *Στ. Διαμαντάκος*

Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Ν. Σακελλοράκουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Τσιπηνιάς, Δ. Τρέμπας

Κατά μέν την διάταξιν του άρθρου 1 § 1 περ. γ' του π. δ)τος της 27 'Ιουνίου)4 Ιουλίου 1932 «περί κωδικοποιήσεως και συμπληρώσεως των περί ωκταώρου εργασίας διατάξεων» αί διατάξεις του παρόντος διατάγματος εφαρμόζονται μεταξύ άλλων και εις τά πλινθοποιεία και κεραμοποιεία, κατά δέ την διάταξιν του άρθρου 2 αύτου αί ώραι εργασίας των εν τώ προηγουμένω άρθρω εργασιών και βιομηχανικών επιχειρήσεων δέν επιτρέπεται νά υπερβαίνωσι τάς οκτώ ώρας καθ' έκάστην και τάς τεσσαράκοντα οκτώ καθ' εβδομάδα και κατά την διάταξιν του άρθρου 8 του αύτου διατάγματος του κατά τό άρθρον 2 άρίου των εργασίμων ωρών επιτρέπεται υπέρβασις εις τάς εργασίας, ων ή συνεχής λειτουργία, ως εκ της φύσεως αύτων, πρέπει νά εξασφαλίζηται διά διαδοχικών εναλλαγών προσωπικού, υπό την προϋπόθεσιν ότι αί ώραι εργασίας δέν θά υπερβαίνωσι κατά μέσον όρον τάς 56 καθ' εβδομάδα. Έν τή περιπτώσει ταύτη δέον όπως α) ή σειρά εργασίας των όμάδων μεταβάλληται καθ' εβδομάδα, εις τρόπον ώστε ή κατά την νύκτα της μιάς εβδομάδος εργαζομένη όμάς νά εργάζηται την επομένην εβδομάδα εις ώρας ημερησίας, β) όσάκις μία όμάς απασχοληθή την Κυριακήν απαραιτήτως νά χορηγηθή εις ταύτην εικοσιτετράωρος ανάπαυσις κατ' άλλην ήμέραν της εβδομάδος.

Έκ του συνδυασμού των άνω διατάξεων σαφώς συνάγεται, κατά την κρισιν του δικαστηρίου, ότι άν ή ημερησία εργασία των εις τάς βιομηχανικάς επιχειρήσεις πλινθοποιείων και κεραμοποιείων, των οποίων ή συνεχής καθ' όλον τό 24ωρον λειτουργία εξασφαλίζεται διά διαδοχικών εναλλαγών του προσωπικού (βάρδιες) εργαζομένων, υπερβαίνη τάς 8 ώρας πλήν ή κατά τάς εξ (6) εργασίμους ημέρας της εβδομάδος ταύτη δέν υπερβαίνει τάς 48 ώρας, δέν υπάρχει υπερωριακή απασχόλησις, λαμβάνεται δέ χρονικόν διάστημα των εξ εργασίμων ημερών της εβδομάδος, προκύπτει και εκ του ότι ή μνησθείσα διάταξις του άρθρου 2 του ρηθέντος διατάγματος, ορίζουσα τά νόμιμα χρονικά όρια εργασίας των βιομηχανικών επιχειρήσεων εις 8 ώρας ημερησίως και 48 εβδομαδιαίως, αναφέρεται προδήλως εις τάς 6 εργασίμους ημέρας της εβδομάδος (Πρ. Αθηνών 143:0)1957, ΕΕΔ 16, σελ. 1274) (*). Όταν όμως ο εργαζόμενος εργάζηται και κατά τάς Κυριακάς, τότε προσήκει ή ακόλουθος διάκρισις: Α) Άν ή κατ' αύτάς παρεχομένη εργασία άνέρχηται εις 8 ώρας (ή είναι ελάσσων τούτων), τότε αύτη προδήλως δέν δύναται νά νοηθή ως υπερωριακή, καθ' όσον δι' αύτην ο μισθωτός δικαιούται, έάν μέν δεν μεταβαίνη δι' ημερομισθίου α) ενός επί πλέον τοιούτου και β) της υπό των υπ' αριθ. 8900)1946 και 25825)1951 κοινών αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας προβλεπομένης προσαυξήσεως, ίσης προς τά 75 ο)ο επί του νομίμου ημερομισθίου του, έάν δέ μεταβαίνη διά μηνιαίου μισθού δικαιούται μόνον της υπό των υπουργικών αποφάσεων προβλεπομένης προσαυξήσεως, ίσης προς τά 75ο)ο επί του 1)25 των μηνιαίων αύτου αποδοχών, και' αμφοτέρας δέ τάς ως άνω περιπτώσεις υπό την προϋπόθεσιν ότι ή εργασία κατά τάς Κυριακάς επιτρεπτώς παρέχεται κατά νόμον (Α Π 7)1960, ΕΕΔ 19, σελ. 199, 410 1959, Όλομ., ΕΕΔ 18, σελ. 1195 και 695), καθ' όσον, άν αύτη απαγορεύεται, είναι άκυρος ή σύμβασις περί παροχής εργασίας κατά τάς Κυριακάς διά λόγους δημοσίας τάξεως και ο κατ' αύτάς εργασθείς δέν δικαιούται νά απαιτήση την καταβολήν αύτώ μισθού, ούδέ της άνω προσαυξήσεως, άλλ' έχει άξίωσιν αποδόσεως της ενταύθα ωφελείας του εργοδότου του κατά τάς περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις των άρθρων 904 επ. του Α.Κ. (Α.Π. 270)1951, ΕΕΔ 11 σελ. 572, 513)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 21, 270 και 241)

(*) Άνηρέθη ή υπ' αριθ. 12268)1962 απόφασις του Εφετείου Άθηνών.

(*) Ίδετε και Πρωτοδικείου Πειραιώς 5080)1961, ΕΕΔ 20, 1174, Πρωτοδικείου Άθηνών 22251)1962, ΕΕΔ 22, 678, επικυρωθείσαν υπό της Α.Π. 340)1963, ΕΕΔ 21, 806.

1952, ΕΕΔ 11, σελ 572) (*). Β) Αν ή κατά τάς Κυριακάς έργασία ύπερβαίνη τάς 8 ώρας, τότε οί πέραν τών 8 ώραι προστίθενται είς τάς ώρας τών ΐξ (6) έργασίμων ήμερών τής έβδομάδος καί άν τό ούτω προκύπτον σύνολον είναι μείζον τών 48 ώρών, ούχί όμως καί τών 56 ώρών καθ' έβδομάδα, ύπάρχει άνάλογος νόμιμος ύπερωριακή άπασχόλησις τού μισθωτού, άν δέ τό άνω σύνολον ύπερβαίνη καί τάς 56 ώρας έβδομαδιαίως τότε οί μέχρι μέν τών 56 ώραι συνιστούν νόμιμον ύπερωριακήν άπασχόλησιν, οί άνω τούτων δέ παράνομον τοιαύτην, πλήν βεβαίως τής περιπτώσεως, καθ' ήν ύπάρχει άδεια τής άρμοδίας Άρχής διά τήν τοιαύτην πέραν τών 56 ώρών έβδομαδιαίως άπασχόλησιν, ότότε καί αύτη είναι νόμιμος.

Έβεβαιώθησαν, κατά τήν έκ τών ένόντων μορφωθείσαν κρίσιν τού δικαστηρίου, τά έξής: Ή έναγομένη, διατηρούσα ένταύθα έργοστάσιον κεραμοποιίας, προσέλαβε κατά τό έτος 1945, διά συμβάσεως έξηρτημένης έργασίας άορίστου χρόνου, τόν ένάγοντα κάτοχον άδείας έγκαταστάτου ήλεκτρολόγου Α' είδικότητος καί συντηρητού ή λεκτρολόγου Γ' είδικότητος καί έχοντα 10ετή προϋπηρεσίαν τεχνίτου ήλεκτρολόγου, καί τόν έτοποθέτησεν ώς ήλεκτρολόγον βάρδιας τού άνω έργοστασίου της, είς έκτέλισιν έξ τής συμβάσεως ταύτης ό ένάγων είργάσθη συνεχώς μέχρι τής 13ης Ίανουαρίου 1962 Καθ' άπαντα τόν άνω χρόνον ούτος άπησχολείτο, ώς έκατέρωθεν ταύτο ρητώς συνομολογείται, μίαν ήμέραν άπό τής 7ης π.μ μέχρι τής 7ης μ.μ., τήν έπομένην άπό τής 7ης μ.μ μέχρι τής 7ης π.μ. τής έπομένης, τήν τρίτην ήμέραν διεπαύετο κ.ο.κ., ούτω δέ είργάζετο δύο ήμέρας διαδοχικώς άνά 12ωρον καί τήν τρίτην ήμέραν άνεπαύετο. Κατά ταύτα ό ένάγων είργάζετο δύο έβδομάδας έπί 60 ώρας καθ' έκάστην τούτων, έξ ών 12 κατά τήν Κυριακήν καί μίαν έβδομάδα έπί 48 ώρας, χωρίς κατά τήν Κυριακήν τής έβδομάδος ταύτης νά έργάζηται, έπομένως ούτος έπί 2 συνεχομένας έβδομάδας έπραγματοποίει 4 ώρών νόμιμον ύπερωριακήν άπασχόλησιν έβδομαδιαίως (60 ώραι − 8 ώραι Κυριακής = 52 ώραι ή 4 ήμέραι Χ 12 ώρας = 48 ώραι, πραγματοποιηθείσαι κατά τάς 6 έργασίμους ήμέρας σύν 4 ώραι πλέον τού 8ώρου διά τήν Κυριακήν (12 − 8 = 4) 52 ώραι), ένώ τήν τρίτην άκολουθούσαν έβδομάδα δέν έπραγματοποίει ύπερωριακήν άπασχόλησιν, καθ' όσον είργάζετο μόνον έπί 48 ώρας (4 έργάσιμοι ήμέραι Χ 12 ώρας καθ' έκάστην = 48 ώραι). Διά τήν άνω ύπερωριακήν έργασίαν ό ένάγων έδικαιούτο κατά τάς συνδεδυασμένας διατάξεις τών άρθρων 8 § 1 τού ν.δ. 4020/1959 καί 9 τού μνησθέντος π.δ. τής 27.6 4.7.1932 δι' έκάστην μέν τών μέχρι τών έξήκοντα (60) ώρών έτησίως πραγματοποιουμένων ύπερωριών, τό νόμιμον ώρομίσθιον προσηυξημένον κατά 25ο/ο, δι' έκάστην δέ τών πέραν τών έξήκοντα (60) ώρών έτησίως πραγματοποιουμένων ύπερωριών τό καταβαλλόμενον ώρομίσθιον, προσηυξημένον κατά 50ο/ο.

(*) Σύμφωνος καί ή Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 476/1963, ΕΕΔ 22, 349. Άντιθέτως όμως Πρωτοδικείου Άθηνών 1464/1963, ΕΕΔ 22, 352.

III ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΠΡΕΒΕΝΤΟΡΙΩΝ

Παροχή τροφής καί κατοικίας

Δικαίωμα τού έσωτερικού προσωπικού πρεβεντορίων, κατ' άρθρον 12 § 12 β.δ. 14 Αύγούστου 1952, δωρεάν τροφής καί κατοικίας.—Δικαίωμα τού έκ τού έξωτερικού προσωπικού μεσημβρινής τροφής, καταβάλλοντες τό άντίτιμον μόνον όσοι λόγω ύπηρεσιακής άνάγκης είναι ήναγκασμένοι νά παρατείνωσι τήν έργασίαν των μέχρι τής μεσημβρίας.—Έννοια διατάξεως.— Χορήγησις είς τό έσωτερικόν προσωπικόν τροφής καί κατοικίας πέραν τών ύπό τών συλλογικών συμβάσεων έργασίας καθοριζομένων μισθών.— Έλλειψις ούτω δικαιώματος τού πρεβεντορίου νά άφαιρέση έκ τού μισθού τού έσωτερικού προσωπικού τό άντίτιμον τροφής καί κατοικίας.

Άρείου Πάγου 246)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ό κ. *Στ. Μανρομιχάλης*
Είσηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Λ. Ροζάκης*
Δικηγόροι οί κ. κ. Ε. Δημητρακόπουλος, Ν. Μπισιούλης

Όριζουσα ή διάταξις τού άρθρου 12 § 12 τού άπό 14 Αύγούστου 1952 β δ/τος περί προσωπικού τών πρεβεντορίων ότι τό έσωτερικόν προσωπικόν δικαιούται δωρεάν τροφής καί κατοικίας, ένώ έκ τού έξωτερικού δικαιούνται μεσημβρινής τροφής, καταβάλλοντες τό άντίτιμον, μόνον όσοι λόγω ύπηρεσιακής άνάγκης, έκτιμωμένης ύπό τού Διοικητικού Συμβουλίου, είναι ήναγκασμένοι νά παρατείνωσι τήν έργασίαν των πέραν τής μεσημβρίας, σαφή έχει τήν έννοιαν, ότι ή διά ταύτης χορηγουμένη είς τό έσωτερικόν προσωπικόν τροφή καί κατοικία, παρεχομένη διά τήν ύπό τούτου καλλιτέραν χάριν τού Ίδρύματος διεξαγωγήν τής ύπηρεσίας του χορηγείται, άφού παρέχεται δωρεάν, πέραν τών ύπό τών συλλογικών συμβάσεων έργασίας καθοριζομένων μισθών. Ούτω κρίναν καί τό δικαστήριον καί άποφηνάμενον ότι τό άναιρεσείον Πρεβεντόριον δέν δικαιούται νά άφαιρέση έκ τού μισθού τής άναιρεσιβλήτου, άνηκούσης είς τό έσωτερικόν προσωπικόν του, τό άντίτιμον τής παρεχομένης είς αύτήν τροφής καί κατοικίας, όρθώς τήν διαληφθείσαν διάταξιν ήρμήνευσε καί ούδεμίαν άλλην παρέβιασε καί άπορριπτέος ό περί τού έναντίου μοναδικός λόγος άναιρέσεως (*).

IV. ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Εισφοραί τού Όργανισμού Τηλεπικοινωνιών Έλλάδος ύπέρ τού Διανεμητικού Λογαρια-

(*) Έπεκυρώθη ή ύπ' άριθ. 18050/1963 άπόφασις τού Πρωτοδικείου Άθηνών ώς έφετείου.

αμού Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών

Απαλλαγή τοῦ Ο.Τ.Ε. εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὑπὲρ τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν.

Ἀρείου Πάγου 4)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Χονδρογιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Βλαχογιάννης, Ι. Ἀναστασόπουλος

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 11 § 4 τοῦ «περὶ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος» (Ο.Τ.Ε.) ν.δ. 1049)1949 ὁ Ὀργανισμὸς οὗτος «ὡς ἐπιχείρησις κοινῆ ὠφελείας μὲ ἀποκλειστικὸν μέτοχον τὸ Κράτος δὲν ὑπόκειται εἰς φόρους, τέλη, δικαιώματα, εἰσφοράς, κρατήσεις καὶ ἐν γένει οἱασδήποτε ἐπιβαρύνσεις, ὑφιστάμενα ἢ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιβληθησόμενα ὑπὲρ τρίτων», προστιθεμένου περαιτέρω διὰ τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὅτι σὺν ταῖς λοιπαῖς διατάξεσι τούτου, καὶ ἡ ὡς ἄνω διάταξις τῆς παραγράφου 4 «εἶναι ἐπικρατεστέρα πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως γενικῶν ἢ εἰδικῶν νόμων», ἐν ἄρθρῳ δὲ 13, ἐδάφιον β' τοῦ αὐτοῦ ν. δ)γματος 1049, ὡς ἡρμηνεύθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 1944 1951, ὡρίσθη, ὅτι: «ὡσαύτως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ Ο.Τ.Ε. οἱ πάσης φύσεως διατάξεις, οἱ ἐπιβάλλουσαι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις συνδρομὴν ἢ ἐνίσχυσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου καὶ εἰδικώτερον διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων τοῦ Ο.Τ.Ε., ἀπαλλασσομένων εἰδικώτερον πάσης εἰσφορᾶς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰς ὑπακατάστασιν τοῦ διαλυθέντος Ταμείου Ἀνεργίας (εἰσφορὰ ἐργοδότου κλάδου δ')». Διὰ τῶν αὐτῶν οὗτοι διατυπουμένων διατάξεων τούτων πρόδηλος καθίσταται ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, ὅπως κατασφαλίσῃ τὸν ὡς εἴρηται Ὀργανισμὸν ἀπὸ πάσης ἐπιβαρύνσεως ὑφισταμένης ἢ καὶ μελλούσης, ἀποβλεπούσης δὲ συνδρομὴν ἢ ἐνίσχυσιν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας ἢ παντὸς τρίτου καὶ δὴ διὰ καταβολῆς ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν μισθολογίων τοῦ προσωπικοῦ του, θεσπίσας οὕτω ὑπὲρ τοῦ ἐν λόγῳ Ὀργανισμοῦ εἰδικὸν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου προνόμιον ἀπαλλαγῆς. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἔχουσι ἐπ' αὐτοῦ (τοῦ Ο.Τ.Ε., ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος) ὄχι μόνον οἱ γενικώτεραι διατάξεις τοῦ ν δ. 2961)1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας (Ο.Α.Α.Α.)», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν. 3464)1955 — καθ' ἃ καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 500)1959 ἀποφάσεως του ἔκρινε τὸ Δικαστήριον τοῦτο — ἀλλ' οὐδὲ αἱ τοῦ ἐπακολουθήσαντος ν. δ. 3868)1958 «περὶ συστάσεως (παρὰ τῷ εἰρημένῳ Ο.Α.Α.Α., ἤδη ἀναιρεσείοντι) Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ (Δ.Λ.) Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν κλπ.» καὶ δὴ αἱ περὶ πόρων τοῦ Λογαριασμοῦ τούτου διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ τελευταίου αὐτοῦ νομοθετήματος, καθ' ὅσον καὶ αὗται, ὡς γενικώτεραι, ἀφοροῦσαι πάντας τοὺς μισθωτοὺς ἐν γένει, δὲν θίγουσι τὰς ὡς εἰρηται εἰδικὰς προνομιακὰς ὑπὲρ τοῦ Ο.Τ.Ε. διατάξεις τοῦ ν. δ. 1049)1949, ὡς ἡρμηνεύθη καὶ συνεπληρώθη τοῦτο διὰ τοῦ διαληφθέντος ἀν. ν. 1944)1951. Ταῦτα ὅθεν εἶπον καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ ἀπορρίψαν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου Ο.Α.Α.Α., καθ' οὗ ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου Ο.Τ.Ε. κατὰ τὸ κύριον ταύτης αἴτημα, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις, οὕτω δὲ ὁ περὶ τοῦ διαντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω περιττεύει ἡ ἐξέτασις τοῦ 2ου λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ βάλλεται ἡ ὡς ἐκ περισσοῦ γενομένη ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει σκέψις ὅτι «παραλλήλως, προκειμένου περὶ τοῦ θέματος τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, ἐλήφθη πρόνοια χορηγήσεως τοιούτου ἐπιδόματος εἰς τὸ ἔγγαμον προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε., διά τε τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα, ἐν ἄρθρῳ 13 § 1 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ του», ἥτις ὅρως σκέψις, ἀναφερομένη εἰς τὰς μὴ ἐχούσας ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ ἀνωτέρω εἰρηται, ἐφαρμογὴν διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 §§ 3 καὶ 4 καὶ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ προδιαληφθέντος ν.δ. 3868, θὰ εἶχε θέσιν μόνον διὰ τὴν, ἐν ἀπορρίψει τοῦ κυρίου κατὰ τὰ ἐκτεθέντα αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς, κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν τοῦ ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων διατάξεων στηριζομένου ἐπικουρικοῦ ἐν αὐτῇ αἰτήματος. Ἀλυσιτελῶς ὅθεν πλέον οὕτω προβαλλόμενος ὁ λόγος οὗτος ἀναιρέσεως εἶναι ὡς ἐκ ταύτου ἀπορριπτέος (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 308)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Λειτουργία τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων. —Κλήσεις μελῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου.—Διακοπὴ καταβολῆς εἰς ἠσφαλισμένον ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 878)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Α. Ταβουλάρης***
Δικηγόρος ὁ κ. Γ. Κεραμιδᾶς

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1988 τοῦ 1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἐκρίθη τελικῶς, ὅτι ὀρθῶς διεκόπη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15778 τοῦ 1959 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1959 τὸ παρεχόμενον εἰς τὸν αἰτοῦντα, ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ Ἱδρύματι τούτῳ, ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, μὴ συντρεχουσῶν, μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, τῶν νομίμων προϋποθέσεων διὰ τὴν συνέχισιν καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος τούτου.

Ἡ ἐκδοῦσα τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐπιτροπή, συνιστᾶσα διὰ τοῦ ἀναπληροῦντος τὸν τακτικὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς Προέδρου Ἐφετῶν Γ. Κατάνη, ὡς καὶ διὰ τῶν ἀναπληρωματικῶν μελῶν Ι. Καραμπότσου καὶ Α. Μακρῆ, ἀναπληρούντων τὰ τακτικὰ μέλη Π. Κριεκούκην καὶ Ε. Τζιάκην, συνετέθη νομίμως, ἐφ' ὅσον τὰ μὲν ἀναπληρωθέντα τακτικὰ μέλη Π. Κριεκούκης καὶ Ε. Τζιάκης, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῷ φακέλῳ στοιχείων, εἶχον κληθῆ κανονικῶς διὰ τῆς ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1961 προσκλήσεως ὅπως προσέλθωσι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 16ης Νοεμβρίου 1961, καθ' ἣν συνεζητήθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις, μὴ προσελθόντα κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην λόγῳ κωλύματος, ὑποχρέωσις δὲ ἰδίας προσκλήσεως τοῦ κωλυθέντος καὶ ἀναπληρωθέντος τακτικοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀρεοπαγίτου Θ. Σταυροπούλου δὲν ὑφίστατο, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ ἰδίου νόμου (ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1957 β. δ/γματος «περὶ τῆς λειτουργίας τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς» (Ε.Κ. 239) ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ὁρίζει τὰς ἡμέρας συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, καλῶν τὰ λοιπὰ μέλη κλπ. Κατ' ἀκολουθίαν ἀβασίμως προβάλλεται ὁ περὶ κακῆς συνθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως καὶ ἀπορριπτέος τυγχάνει.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων ἐδέχθη, ὅτι δὲν συνέτρεχε περίπτωσις συνεχίσεως καταβολῆς εἰς τὸν αἰτοῦντα καὶ μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1958 τοῦ ὡς εἴρηται ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ἐν ὄψει τῶν διαπιστώσεων τῶν ὑγειονομικῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν σχέσει πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ (ἐμφανίζοντος ἐλαφροτάτην δυσκαμψίαν τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος μετὰ παχυνσεως τοῦ θύλακος κλπ. ἐπιφέρουσαν διὰ τὸν κρίσιμον χρόνον ἀνικανότητα 2%) καὶ «τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς βλάβης, ἣν φέρει οὗτος ..., συνεκτιμωμένου καὶ τοῦ παράγοντος τῆς ἡλικίας του (ἐτῶν 29) καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς εἰδικότητος (ἐργάτης)». Ταυτέστιν ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων, πέραν τῶν ἰατρικῶς διαπιστωθέντων, προέβη καὶ εἰς ἰδίαν ἀπὸ ἀσφαλιστικῆς ἀπόψεως κρίσιν περὶ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος τοῦ αἰτοῦντος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ὁριζομένων κριτηρίων, αἰτιολογήσασα οὕτω νομίμως καὶ πλήρως τὴν κρίσιν της ταύτην. Κατ' ἀκολουθίαν ἀβασίμως προβάλλεται καὶ ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου τῆς ἀποφάσεως ταύτης λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις, κατόπιν αὐτοῦ, τυγχάνει ἀπορριπτέα.

§ 2. Σύνθεσις Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Διανομὴ ἡμερησίας διατάξεως συνεδριάσεως καὶ πρόσκλησις μελῶν.—Ὁρισμοὶ Β.Δ. 11)5) 26.6.1954.—Ἀκυρώσεως ἀποφάσεως, μὴ συσταθείσης νομίμως τῆς ἐκδούσης ταύτην Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1103)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Κ. Κακούρης***
Δικηγόρος ὁ κ. Φ. Κουτουφᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1677)127)20.4.1962 ἀποφάσεως τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἀπερρίφθη αἴτημα τοῦ αἰτοῦντος ὅπως καθορισθῇ ἡ 1.9.1954 ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τῆς συνταξιοδοτήσεως

τοῦ πατρός του, ὅστις εἶχεν ἀναγνωρισθῆ συνταξιοῦχος λόγῳ γήρατος ἀπὸ 1.9.1955 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 11301)30.11.1955 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν.

Τὸ β.δ. 11.5)26.6.1954 (ΦΕΚ. 134 Α') «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.» ὁρίζει ἐν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 3, ὅτι ἡ ἡμερησία διάταξις τῆς συνεδριάσεως διανέμεται εἰς τὰ μέλη μετὰ προσκλήσεως εἴκοσι τέσσαρας ὥρας τοὐλάχιστον πρὸ τοῦ καθοριζομένου χρόνου συνεδριάσεως καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐν τῇ παραγράφῳ 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διαλαμβάνει, ὅτι: «Αἱ προσκλήσεις κοινοποιοῦνται εἰς ἅπαντα τὰ τακτικὰ μέλη. Ἐὰν μέλος τι κωλύεται νὰ παραστῇ, ὅτον νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμελλητὶ ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑποκαταστήματος τὸν ἀναπληρωτήν του. Ἐὰν τὸ κωλυόμενον μέλος ἔχῃ εἰδοποιήσει τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑποκαταστήματος περὶ τοῦ κωλύματος ἐκ τῶν προτέρων, ἡ ἀποστολὴ τῶν προσκλήσεων διὰ συνεδριάσεις, αἵτινες μέλλουν νὰ λάβουν χώραν διαρκοῦντος τοῦ κωλύματος, ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀναπληρωματικὸν μέλος».

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τοῦ φακέλου προκύπτει, ὅτι κατὰ τὴν συνεδρίασιν, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ἐκ τῶν πέντε μελῶν, ἐξ ὧν ἡ Ἐπιτροπὴ ἦτο συγκεκροτημένη δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 9)1904)27-29.1.1962, Φ.Ε.Κ. 24 Γ', ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, παρέστησαν μόνον 4 μέλη, ἀπολειφθέντος τοῦ τακτικοῦ μέλους Κων. Νικολοΐτη, ἀντιπροσώπου τῶν ἠσφαλισμένων, χωρὶς οὕτως τὰ ἀναπληρωθῆ ὑπὸ τοῦ διὰ τῆς ρηθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προβλεπομένου ἀναπληρωτοῦ του καὶ χωρὶς ἐκ τοῦ φακέλου νὰ προκύπτῃ, ὅτι τὸ ἀναπληρωματικὸν τοῦτο μέλος ἐκλήθη νομίμως. Κατὰ παράβασιν ὅθεν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνετέθη ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον, βασίμως προβαλλόμενον διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις τυγχάνει ἀκυρωτέα, παρελκούσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

§ 3. Ἀκύρωσις ἐπικολληθέντων ἐπὶ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐνσήμων

Ἁρμοδιότης, σὺν τοῖς ἄλλοις, Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν, ἐπιτρεπομένης κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ ἐνστάσεως ἐνώπιον τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, δυναμένων τῶν ἀποφάσεων τῆς τελευταίας νὰ προσβληθῶσι δι' ἐφέσεως εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἴτε ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος ἐνώπιον τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων.—Αἴτησις περὶ ἀναγνωρίσεως ἡμερομισθίων μετὰ τελείωσιν διαδικασίας καὶ προσκόμισιν νέων στοιχείων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1409)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Θ. Κουρουσόπουλος*
Διεκηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Δημητρίου, Λ. Τομαρᾶς.
Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς κατὰ νόμον ἀσκουμένης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1174)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 30.6.1961 αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2382)1960 ἀποφάσεως τῆς ἰδίας Ἐπιτροπῆς, ἀφορώσης εἰς ἀκύρωσιν ἐνσήμων ἐπικολληθέντων ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τῆς αἰτούσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου αὐτῆς Σ.Φ., ὡς μὴ ἀνταποκρινομένων εἰς πραγματικὴν ἀπασχόλησιν.

Κατὰ τὰς συνδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 14 § 8 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ 7 § 2 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.» οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποφασίζουν, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν, κατὰ τῶν σχετικῶν δὲ ἀποφάσεων τῶν ἐπιτρέπεται ἔνστασις ἐνώπιον τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, αἱ ἀποφάσεις τῆς ὁποίας δύνανται νὰ προσβληθοῦν δι' ἐφέσεως, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἴτε ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος ἐνώπιον τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων. Συνεπῶς ἐν προκειμένῳ, τελειωθείσης τῆς νομίμου διαδικασίας διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)82)1960 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ γενομένη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1350)1958 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἀκύρωσις τῶν ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τῆς αἰτούσης ἐπικολληθέντων ἐνσήμων διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ 23.10.1956 ἕως 31.1.1957 καὶ 23.6.1957 ἕως 31.8.1957, ὡς μὴ ἀνταποκρινομένων εἰς πραγματικὴν ἀπασχόλησιν, ἡ περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπὸ 30.6.1961 αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ἐφ' ὅσον συνωδεύετο ὑπὸ νέων καὶ οὐσιωδῶν στοιχείων, οἷα εἶναι τὰ ὑπ' ἀριθ. 70810)23.10.1956 καὶ 70290)2)3.6.1957 δελτία ἐργασίας τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 8127)3.12.1960 πιστοποιητικὸν τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Νέας Ἰωνίας, ἅτινα τὸ πρῶτον ὑποβαλλόμενα ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἀσκήσωσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἔδει νὰ ἐκληφθῇ ὡς νέα καὶ αὐτοτελὴς αἴτησις περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἐπιδίκων ἡμερομισθίων καὶ ὡς τοιαύτη νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ κατὰ πρῶτον βαθμὸν ἁρμόδιον ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α., εἶον εἶναι, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Ὅθεν ἀναρμοδίως ἐπελήφθη

τῆς αἰτήσεως ταύτης ἡ Δευτεροβάθμιος Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεώς της, ἥτις τοῦτο τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, τυγχάνει ἀκυρωτέα.

§ 4. Γνῶσις ὑπὸ τοῦ ἡσφαλισμένου Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῶν στοιχείων περὶ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 26 § 8 Α.Ν 1846) 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». — Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ταύτης ἡ ὕπαρξις ἐγγραφῶν εἰς βάρος τοῦ ἡσφαλισμένου, αἵτινες καθίστανται ἀπρόσβλητοι, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τῆς προβλεπομένης ἐξαμήνου προθεσμίας δὲν ἀσκηθῶσιν ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους αὐτοῦ, τῆς διατάξεως μὴ ἀφορώσης ἐγγραφὰς ἡμερῶν ἐργασίας ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἡσφαλισμένου, τὰς ὁποίας τὸ Ι.Κ.Α. διατηρεῖ τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐλέγξῃ καὶ ἀμφισβητήσῃ ὁποτεδήποτε.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1307)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. *Δ. Καλοδούκας*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπεταλάκης, Κ. Νικολόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς ἀσκουμένης (ἄρθρον 40 § 2 Α.Ν. 1846)1951), διώκεται τύποις παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, συνταξιούχου τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀρ. 111)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς τελικῶς ἠκυρώθησαν ἐνταῦθα ἐπικολληθέντα ἐπὶ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου του ὑπὸ τῆς Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὴν παρ' αὐτῇ ἀπασχόλησιν τοῦ αἰτοῦντος ἐπὶ 118 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Μαρτίου ἕως 27 Αὐγούστου 1945 χρονικὸν διάστημα.

Ὁ αἰτῶν διὰ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου δηλώσεως τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου παρητήθη τοῦ πρώτου λόγου ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως περὶ πλάνης περὶ τὰ πράγματα.

Ἐν ἄρθρῳ 49 § 2 τοῦ ν. 3713)1928, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὁρίζεται ὅτι «νέοι λόγοι ἀκυρότητος δύνανται νὰ προβληθῶσι διὰ δικογράφου προσθέτων λόγων, ὅπερ νὰ κατατίθεται καὶ κοινοποιῆται μερίμνῃ τοῦ αἰτοῦντος, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου, δέκα πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς συζητήσεως». Κατ' ἀκολουθίαν αἱ διὰ τοῦ ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1963 δικογράφου προσθέτων λόγων ἀκυρώσεως κατατεθέντος τρεῖς μόνον ἡμέρας πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προταθέντες ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος λόγοι ἀκυρώσεως ἀπορριπτέαι τυγχάνουν, καθὼς προτείνομένοι ἐκπροθέσμως καὶ συνεπῶς τύποις ἀπαραδέκτως.

Ἐν παραγράφῳ 8 ἄρθρου 26 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 ὁρίζεται, ὅτι «ὁ ἡσφαλισμένος δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν ὁποτεδήποτε τῶν στοιχείων τῶν ἀφορώντων τὴν ἀσφαλιστικήν του σχέσιν Ὁ ἡσφαλισμένος δικαιοῦται ἐντὸς ἐξαμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν στοιχείων τῶν συνιστώντων τὴν ἀσφαλιστικήν του σχέσιν (χρόνος ἀσφαλίσεως, κατάταξις εἰς ἀσφαλιστικὴν κλάσιν) νὰ ὑποβάλῃ ἀντιρρήσεις κατ' αὐτῶν. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης ἡ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. προκύπτουσα ἀσφαλιστικὴ σχέσις θεωρεῖται ἀκριβὴς ὡς πρὸς τὸν διαδραμόντα χρόνον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν».

Ὡς ἔχει κριθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κατὰ τὴν ἀληθῆ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἔννοιαν, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν προϋποτίθεται ὕπαρξις ἐγγραφῶν εἰς βάρος τοῦ ἡσφαλισμένου, αἵτινες καθίστανται ἀπρόσβλητοι, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τῆς προβλεπομένης ἐξαμήνου προθεσμίας δὲν ἀσκηθῶσιν ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους αὐτοῦ, οὐδάλως δὲ ἀφορῶσιν αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις ἐγγραφὰς ἡμερῶν ἐργασίας ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἡσφαλισμένου, ἃς τὸ Ι.Κ.Α. διατηρεῖ τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐλέγξῃ καὶ ἀμφισβητήσῃ ὁποτεδήποτε καὶ καθ' ὃν χρόνον ἔτι ἤθελεν ὑποβληθῇ τὸ περὶ συντοξιοδοτήσεως αἴτημα (Σ.τ.Ε. 1968)1962).(*). Ὅθεν ὁ μοναδικὸς λόγος ἀκυρώσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, καθ' ὃν κατὰ παράβασιν τῶν παρατεθεισῶν ἀνωτέρω διατάξεων, προέβη τὸ Ι.Κ.Α. εἰς ἀκύρωσιν ἐνσήμων ἐκ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ αἰτοῦντος, μετὰ τὴν πάροδον τῆς περὶ ὧν αἱ διατάξεις αὗται (ἄρθρον 26 § 8 ἀ.ν. 1846)1951) ἐξαμήνου προθεσμίας, ἀπορριπτέος ὡς ἄβάσιμος τυγχάνει.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ὀφείλει νὰ ἀπορριφθῇ.

§ 5. Εἰσφοραὶ καὶ συντάξεις ἡσφαλισμένων εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν

Εὐθύνη κυρίου μεταλλευτικῆς, λατομευτικῆς καὶ πάσης συναφοῦς ἐπιχειρήσεως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰσφορὰς ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν παρ' αὐτῷ ἀπασχολουμένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων. — Καταβολὴ εἰσφορῶν ὑπὸ τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἀπόληψις τοῦ βαρύνοντος τοὺς ἐργολάβους ποσοῦ. — Συντάξεις μεταλλευτῶν μετὰ τὸν Α.Ν. 1607) 1939.

Ἀρείου Πάγου 368)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Χ. Ἀποστολόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Τσιντζάς, Δ. Γεωργακόπουλος

Ἡ ὑπόθεσις φέρεται πρὸς συζήτησιν νομίμως μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 529)1962 ἀπόφασιν τοῦ δευτέρου Τμήματος τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 159)1962 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, διὰ λόγων προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου 17 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας, καὶ παραπέμψασαν τὴν διαφορὰν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Πολ. Δικονο-

(*) ΕΕΔ 21, 1509.

μίας, ὡς ἀντικατεστάθη τοῦτο διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ν. 3810/1957.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο συμφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως δοθεῖσαν λύσιν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι δηλονότι ἐκ τοῦ ἄρθρου 41 § 1 τοῦ συμφώνως τῷ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 ἐκδοθέντος καὶ ἰσχύν νόμου ἐπέχοντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1607/1939, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ κύριος μεταλλευτικῆς καὶ πάσης συναφοῦς ἐπιχειρήσεως εὐθύνεται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου κεκανονισμένας εἰσφορὰς ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν παρ' αὐτῷ ἀσχολουμένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, ἐν περιπτώσει δὲ ἐργολαβίας ἢ ὑπεργολαβίας καθίσταται μετ' αὐτοῦ ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος καὶ ὁ ἐργολάβος, μηδόλως ἐπηρεαζομένης τῆς ταιαύτης εὐθύνης των ἐκ τῆς τυχὸν μεταξὺ αὐτῶν συμφωνίας, ρυθμιζούσης κατ' ἄλλον τρόπον τὰ τῆς ἐν λόγῳ ὑποχρεώσεώς των. Ἡ δὲ πρώτη τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων, καθ' ἣν ὁ κύριος τῆς ἐπιχειρήσεως, καταβάλλων δικαιοῦται εἰς ἀπόληψιν τοῦ βαρύνοντος τοὺς ἐργολάβους ποσοῦ ἀπ' εὐθείας παρὰ τούτων, ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ συμφωνητικῷ ὡρίσθη ρητῶς τὸ πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς ὑπόχρεων πρόσωπον, ρυθμίζει τὰς μεταξὺ τούτων σχέσεις καὶ δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι δύνανται οὗτοι διὰ συμφωνίας νὰ τροποποιήσωσι τὰς ἔναντι τοῦ Ταμείου ὑποχρεώσεις των.

Ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων μετὰ τὴν ἀναίρεσιν εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως ἀποφάσεως κατάστασιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν. 3810/1957, ἐξεταστέα εἶναι ἡδη ἡ ἀπὸ 30 Ὀκτωβρίου 1960 ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου κατὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 2887/1954, 15365/1958 (προδικαστικῶν) καὶ 12931/1960 (ὁριστικῆς) ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δεδομένου ὅτι ἡ πρὸ τῆς ἀναιρέσεως ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 1059/1961 παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ αἱ ὑπ' αὐτῆς διαταχθεῖσαι καὶ διεξαχθεῖσαι ἀποδείξεις θεωροῦνται ἄκυροι συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς στηριζόμεναι ἐπὶ τῆς παραβάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀναίρεσις.

Ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω διατάξεων τῶν ἄρθρων 41 § 1 τοῦ συμφώνως τῷ ἀν. νόμῳ τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 ἐκδοθέντος καὶ ἰσχύν νόμου ἐπέχοντος Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1607/1939 σαφῶς προκύπτει ὅτι τὸ ἡμισυ τῶν χορηγηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν συντάξεων εἰς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους τῶν μεταλλευτικῶν ἐπιχειρήσεων βαρύνει τοὺς κυρίους τῶν ἐπιχειρήσεων, ἤτοι τὰ ἀσκοῦντα τὴν μεταλλευτικὴν ἐπιχείρησιν ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι καὶ δι' ἰδίων αὐτῶν λογαριασμῶν πρόσωπα φυσικὰ ἢ νομικὰ ἢ τοὺς ὑπ' αὐτῶν χρησιμοποιουμένους ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐπιχειρήσεως ἐργολάβους ἢ ὑπεργολάβους, καὶ οὐχὶ τοὺς κατὰ τὴν νομοθεσίαν περὶ μεταλλείων κυρίους τῶν μεταλλευτικῶν χώρων (ἀκινήτων), οἵτινες δὲν ταυτίζονται πρὸς τοὺς κυρίους τῶν ἐπιχειρήσεων ἢ τοὺς ἐργολάβους ἢ ὑπεργολάβους, πρὸς οὓς παρέχονται αἱ ὑπηρεσίαι ἐκ μέρους τῶν εἰς τὸ Ταμεῖον ἠσφαλισμένων μισθωτῶν (ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων τῶν ἐπιχειρήσεων), τῆς ὑποχρεώσεως τῶν δὲ ταύτης δὲν ἀπαλλάσσονται οὗτοι καὶ μετὰ τὸν ἀ.ν. 1607/1939, προκειμένου περὶ συντάξεων, αἵτινες ἀπενεμήθησαν δυνάμει ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1939 ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μέχρι τῆς χρονολογίας ταύτης ἰσχυούσης νομοθεσίας.

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐνάγουσα ἑταιρεία, ἀμφισβητοῦσα τὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἡμίσεος τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ της ἀναφερομένων συντάξεων ὑποχρέωσιν, ἰσχυρίσθη, ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι κυρία τῶν ἐπιχειρήσεων ἐκμεταλλεύσεως τῶν μεταλλείων, εἰς τὰ ὁποῖα παρέσχον τὰς ὑπηρεσίας των τὰ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου συνταξιοδοτηθέντα πρόσωπα, ἐπὶ τῇ ἀμφισβητήσει δὲ ταύτῃ ὑπεχρεώθη τὸ ἐναγόμενον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοῦ του διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 9887/1954 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου. Ἐκ τῶν γενομένων δὲ ἀποδείξεων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἤτοι ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς τε ἀποδείξεως καὶ τῆς ἀντιαποδείξεως, περιεχομένων εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1151/1957 εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, προσκομιζομένην ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ, καὶ ἐκ τῶν ἑκατέρωθεν προσκομιζομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, τινὰ τῶν ὁποίων προσάγονται ἐν νομίμως γενομένῃ ἐκ τῆς γαλλικῆς γλώσσης μεταφράσει, συνοδευομένῃ καὶ διὰ τοῦ πρωτοτύπου ἐγγράφου, ἐκτιμωμένων διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν συναγωγὴν δικαστικῶν τεκμηρίων, ἀπεδείχθη πλήρως, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐνάγουσα δὲν ὑπῆρξε κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον, ἤτοι μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1939, ἀλλ' οὐδὲ καὶ μετὰ ταῦτα κυρία τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκμεταλλεύσεως τῶν μεταλλείων Σερίφου καὶ Σαηλιαζίζης, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ ἦτο κυρία μόνον τοῦ μεταλλευτικοῦ χώρου, τὴν ἐκμετάλλευσιν δὲ τούτου εἶχε παραχωρήσει αὐτῇ ἀρχήθεν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1900 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ ἔτους 1941 εἰς τὸν ἐπιχειρηματίαν Γ.Γ. ἀρχικῶς καὶ μετὰ τὸν θάνατον τούτου εἰς τὸν υἱόν του Αἰμ. Γ., αἵτινες ἤσκησαν διαδοχικῶς ἕκαστος ἐξ αὐτῶν διὰ λογαριασμόν αὐτῶν τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν μεταλλείων τούτων καὶ ἰδίῳ αὐτῶν ὀνόματι, μετὰ ταῦτα δὲ ὡς ἐργοδοτῶν συνδέονται διὰ συμβάσεων ἐργασίας καὶ οἱ παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου δικαιωθέντες συντάξεως μισθωτοὶ τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων. Κατὰ ταῦτα ὀρθῶς ἡ ἐκ τῶν ἐκκαλουμένων ὁριστικὴ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐξετίμησε τὰς ἀνωτέρω ἀποδείξεις, κρίνασα ὅτι ἐξ αὐτῶν δὲν ἀπεδείχθη τὸ εἰς βάρος τοῦ ἐναγομένου ταχθὲν θέμα ἀποδείξεως, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἑταιρεία ἦτο κυρία τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐπιχειρήσεων μεταλλείων κατὰ τὸν ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον χρόνον, καθ' ὃν ἀπενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου αἱ ρηθεῖσαι συντάξεις εἰς μέρος τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων καὶ δεχθεῖσα μετὰ ταῦτα τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βάσιν, ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως ὁ μεμφόμενος τῆς ἀποφάσεως ταύτης δι' ἐσφαλ-

μένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων τῶν εἰς τὸ εἰρημένον θέμα ἀναφερομένων εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἀπορριπτέος ἐπίσης εἶναι καὶ ὁ δεύτερος λόγος τῆς ἐφέσεως, δι' οὗ προβάλλεται τὸ παράπονον, ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς δὲν συνεψηφίσθη ἐν ὅλῳ ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων δικαστικὴ δαπάνη, ἐφ' ὅσον τὸ ἐναγόμενον εἶχεν εὐλόγου, ὡς ἰσχυρίζεται, ἀφορμὴν νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς βασιμότητος τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ δικαιώματος τῆς ἐναγούσης, διότι τοιαύτη ἀμφιβολία δὲν δικαιολογεῖται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη, ἡ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης ἐπιδικαζομένη ἐν τῷ βήματι τούτῳ, δέον νὰ ὑπολογισθῇ μειωμένη συμφώνως τοῖς ἄρθροις 22 τοῦ νόμου 3693)1957 καὶ 5 τοῦ νόμου 3210)1955.

§ 6. Ἔναρξις καταβολῆς ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συντάξεων καὶ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς

Ἔναρξις καταβολῆς συντάξεων καὶ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, μὴ δυναμένης νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως. — Ἀδιευκρίνητος ἐνέργεια τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν προσαύξησιν ἀπονεμηθείσης ἤδη συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐν μὴ συνδρομῇ νέων περιστατικῶν, μὴ προκυπτόντων ἐκ τοῦ φακέλου τοῦ συνταξιούχου ἢ ἠσφαλισμένου. — Ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων εἰς ἠσφαλισμένους ἢ συνταξιούχους Ταμείου Μεταλλευτῶν κατὰ Νόμον 4104)1960.

Ἀρείου Πάγου 445)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Ἀναγνωστόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Θοιβιδόπουλος, Ι. Κωστούχης

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει αὐτὴ δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς. Παρέπεται ἐντεῦθεν, ὅτι αὐτεπαγγέλτως ἐνέργεια τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν προσαύξησιν ἀπονεμηθείσης ἤδη συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐπιβάλλεται ἐν μὴ συνδρομῇ νέων πραγματικῶν περιστατικῶν, μὴ προκυπτόντων ἐκ τοῦ φακέλου τοῦ συνταξιούχου ἢ ἠσφαλισμένου. Ἐξ ἄλλου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 § 7 τοῦ νόμου 4104)1960, παρέχουσα τὴν δυνατότητα εἰς ἠσφαλισμένους ἢ συνταξιούχους τοῦ πρώην Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὅπως ἀναγνωρίσωσι πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερομίσθια εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις κατ' ἐλευθέραν τούτων ἐπιλογήν, εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἴτε διὰ προσφυγῆς εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν μετὰ προσεπικλήσιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ περιέβασιν αὐτοῦ, δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ἀλλὰ ἰσχύει κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 ἀπὸ 1.10.1961, μὴ ὁριζομένου ἑτέρου χρόνου ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω διατάξεως.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, δεχθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του ὅτι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1256)1961 ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, καταστάσης ἀμετακλήτου, ἀνεγνωρίσθη ὅτι ὁ ἀποβιώσας σύζυγος τῆς ἐφεσιβλήτου - ἐναγούσης εἶχε πραγματοποιήσει μέχρι τοῦ θανάτου του (22.2.1933) ὡς ἐργάτης μεταλλείων 10425 ἡμερομίσθια, ὧν ὁ ἀριθμὸς συνεπήγετο τὴν προσαύξησιν τῆς συντάξεώς της, καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι καὶ ἡ τοιαύτη προσαύξησις ἦτο καταβλητέα ἀπὸ 1.7.1956, ἤτοι ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, γενομένης διὰ τοῦ ἀπὸ 17.4.1956 δ)τος ἀπὸ 1.6.1956, ἀφ' οὗ χρόνου ἦτο καταβλητέα ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11423)1957 ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. γενομένη προσωρινὴ ἀναπροσαρμογὴ τῆς συντάξεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐνῷ ἡ ὡς ἄνω ἀναγνωριστικὴ ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ἀπετέλει ὅλως νέον (μεταγενέστερον) περιστατικόν, χωρὶς ἅμα νὰ δέχηται, ἂν τὰ ὡς ἄνω πραγματικὰ περιστατικά, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν προϋπόθεσιν τοῦ δικαιώματος τῆς προσαυξήσεως, ἦτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθέντων ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ συζύγου της ἡμερομισθίων προέκυπτεν ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐστέρησε τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, καταστήσαν οὕτω ἀδύνατον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ἐφαρμογῆς ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἐντεῦθεν δὲ ἀναιρετέα κατέστη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασίς του συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 19 τῆς Π.Δ. καὶ κατὰ τοὺς περὶ τούτου βασίμους 1ον καὶ 2ον λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου (*).

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν

Παροχὴ συντάξεως ἀναπηρίας κατὰ Κανονισμὸν συντάξεων τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου. — Προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος. — Σχέσις ἐκ τυπικῆς ἀσφαλίσεως. — Προϋπόθεσις ταύτης ἡ ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα καταβολὴ εἰσφορῶν ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου, ὑπολαμβάνοντος καλῇ τῇ πίστει ἑαυτὸν ὡς ἠσφαλισμένον τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1407)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Γ. Σκουρτοῆς***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Δανέλλης, Π. Καρδαρᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέ-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2077)1962 Ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

σμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 636 ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1960 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος ὅπως τῷ χορηγηθῇ σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας.

Παραδεκτῶς παρεμβαίνει εἰς τὴν δίκην τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, ἔχον πρόδηλον ἔννομον συμφέρον πρὸς διατήρησιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Κατὰ τὰς ἐχούσας ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπὸ 26.3)9.4.1935 β. δ)τος «περὶ κυρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ συντάξεων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν» ἡ σύνταξις ἀναπηρίας παρέχεται εἰς τὸν ἡσφαλισμένον τὸν μὴ δυνάμενον λόγῳ παθήσεως διαρκῶς ἢ ἐπὶ τρεῖς τοὐλάχιστον μῆνας νὰ ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος συνεπλήρωσε δι' ἐτῶν τοὐλάχιστον πραγματικὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ Ταμεῖον.

Καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐφέσεων δέχεται, ὅτι ὁ αἰτῶν ὑπῆχθη εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου μόνον ἐπὶ ἓν ἔτος πρὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1939 καὶ ὅτι μὴ ἐργασθεὶς μεταπολεμικῶς δὲν ἦτο ἡσφαλισμένος τοῦ Ταμείου, καθ' ὃν χρόνον κατέστη ἀνάπηρος κατὰ τὸ ἔτος 1955. Ἡ κρίσις αὕτη τῆς Ἐπιτροπῆς εὑρίσκει ἔπαρκες ἔρεισμα εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλου καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ σχετικὰ πρακτικὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου, ὡς καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 163 ἀπὸ 29.2.1960 ἔγγραφον τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντικρούεται τὸ περιεχόμενον πάντων τῶν προσαχθέντων ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἀποδεικτικῶν στοιχείων, δι' ὧν προσεπάθησεν οὗτος νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι εἰργάσθη ὡς αὐτοκινητιστὴς καὶ μετὰ τὸν Αὔγουστον τοῦ ἔτους 1939. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐκ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων δὲν ἀνατρέπεται τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 18 Νοεμβρίου 1953 βεβαιώσεως τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας «περὶ τοῦ ὅτι εἰργάσθη παρ' αὐτῇ ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1942 μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1943, πλὴν ὅμως καὶ τοῦ διαστήματος τούτου λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν δὲν συμπληροῦται ἡ κατὰ νόμον ἀπαιτουμένη διετὴς πραγματικὴ ὑπηρεσία ἐν ἀσφαλίσει, οὔτε ἀνατρέπεται ἡ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου (1955) εἶχεν ἀπὸ μακροῦ χρόνου παύσει ὁ αἰτῶν νὰ εἶναι ἡσφαλισμένος τοῦ Ταμείου. Ἀπορριπτέοι ὅθεν καθίστανται ὡς ἀβάσιμοι αἱ λόγοι ἀκυρώσεως, δι' ὧν ἀμφισβητεῖται ἡ ἐπάρκεια τῆς αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διὰ τῆς ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα καταβολῆς εἰσφορῶν ἐκ μέρους τοῦ αἰτοῦντος, ἐπικολουμένου ἐργασίαν του ὡς αὐτοκινητιστοῦ, ἡ ὁποία ὅμως, ὡς γίνεται δεκτὸν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν ἔλαβε χώραν, δὲν προκύπτει ὑποχρέωσις τοῦ Ταμείου ὅπως θεωρήσῃ τοῦτον ὡς ἡσφαλισμένον κατὰ τὸ ἐν λόγῳ διάστημα, ἕνεκα τοῦ ὅτι ἐδημιουργήθη ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ ἐκ τυπικῆς ἀσφαλίσεως σχέσις. Διότι προϋπόθεσις τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι ἡ ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα καταβολὴ εἰσφορῶν ὑπὸ ἐργαζομένου, ὑπαλαμβάνοντος, καλῇ τῇ πίστει, ἑαυτὸν ὡς ἡσφαλισμένον τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ. Ἡ προϋπόθεσις ὅμως αὐτὴ δὲν ὑφίσταται, ὅταν καταβάλλονται εἰσφοραὶ ὑπὸ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἀνακριβῶς παρίστᾳ ἑαυτὸν ἐργαζόμενον εἰς ὡρισμένον ἐπάγγελμα. Ὅθεν δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγος ἀκυρώσεως.

§ 8. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἐστιατορίων, Ζυθεστιατορίων, Ζαχαροπλαστείων

Παροχὴ συντάξεως λόγῳ γήρατος τῶν εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον ἡσφαλισμένων. — Προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος.—Ἔννοια Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1410)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Σπετσάκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1237)29.11.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἐστιατορίων, Ζυθεστιατορίων, Ζαχαροπλαστείων κλπ., δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, ἡσφαλισμένου παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ταμείῳ, ὅπως τύχῃ συντάξεως λόγῳ γήρατος.

Ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ καθ' οὗ Ταμείου (Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 42239)Σ.900)1950, Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β', ἀριθ. φύλλου 134)17.8.1950) ὁρίζεται, ὅτι «οἱ παρ' αὐτῷ ἡσφαλισμένοι δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἐὰν διακόψωσι τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος των μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τοῦ 60οῦ, προκειμένου περὶ θηλέων, ἐφ' ὅσον ἐπραγματοποίησαν 1500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, ἢ τοῦ 60οῦ, προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τοῦ 55ου, προκειμένου περὶ θηλέων, ἐφ' ὅσον ἐπραγματοποίησαν 2000 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, ἐξ ὧν 500 τοὐλάχιστον κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἐντὸς τῆς τελευταίας πενταετίας πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως».

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ὡς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐπὶ τῇ διακοπῇ τῆς ἐργασίας χορήγησιν συντάξεως τίθενται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ συμπλήρωσις ὡρισμένης ἡλικίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν πραγματοποίησιν ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ κατὰ τὴν πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως πενταετίαν πραγματοποίησις 500 τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας. Ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην προϋπόθεσιν ἡ ὡς ἄνω διάταξις καθορίζει τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως αἰτήσεως ὡς τὸ χρονικὸν σημεῖον, μέχρι τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ συμπληρωθῶσι μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας αἱ

κατά νόμον προϋποθέσεις πραγματοποιήσεως ημερομισθίων, τῆς διατάξεως ταύτης ἀναφερομένης ἁπλῶς εἰς τὴν συνήθη περίπτωσιν, μὴ ἐχούσης τὴν ἔννοιαν ὅτι καθιερεῖ τὴν αἴτησιν ταύτην ὡς στοιχεῖον κτήσεως τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ἀλλὰ μόνον ὡς μέσον ἐνασκήσεως αὐτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος συνεκέντρωσεν εἰς ὡρισμένον χρονικὸν σημεῖον, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν, ἐννοεῖται, τοῦ ὁρίου ἡλικίας, τὰς κατὰ νόμον προϋποθέσεις διὰ τὴν χορήγησιν συντάξεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ κατὰ τὴν πρὸ τοῦ χρονικοῦ τούτου σημείου πενταετίαν πραγματοποίησις 500 τουλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας, ἡ παρ' αὐτοῦ συνέχισις τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνωτέρω διάταξις ρητῶς προβλέπει, ἡ ἡ καθυστέρησις ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρωσιν ἀπώλειαν τοῦ κτηθέντος δικαιώματος τῆς ἐπὶ τῇ διακοπῇ τῆς ἐργασίας συνταξιοδοτήσεως. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ θὰ ἀντέκειτο εἰς θεμελιώδη τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἀρχήν, καθ' ἣν ἡ συνέχισις τῆς ἀσφαλιζομένης ἐργασίας, καὶ ἡ συνεπείᾳ ταύτης ἐξακολούθησις καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ ἀναβολὴ τῆς συνταξιοδοτήσεως δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι χείρονα τὴν θέσιν τοῦ ἠσφαλισμένου. Κατὰ παράβασιν, ἄθεν, τῆς παρατεθείσης ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ καθ' οὗ Ταμείου ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ τὸ περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτημα τοῦ προσφεύγοντος, ἐπὶ μόνῃ τῇ διαπιστώσει ὅτι οὗτος δὲν ἐκέκτητο 500 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει ἐντὸς τῆς τελευταίας πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως πρὸς συνταξιοδότησιν πενταετίας, ἐνῷ ἔδει, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ὁ εἰρημένος ἐπλήρου τὴν ἐν λόγῳ προϋπόθεσιν, λογιζομένης ὡς ἀφετηρίας τῆς ἐν λόγῳ πενταετίας τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ εἶχεν οὗτος πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς ρηθείσης αἰτήσεως συμπληρώσει τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἀκυρωτέα ὡς ἐκ τούτου ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα.

§ 9. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν

Δικαίωμα προσωρινοῦ περιοδικοῦ βοηθήματος ἠσφαλισμένου, καταστάντος ἀνικάνου πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν συνεπείᾳ νόσου σωματικῆς ἢ πνευματικῆς.— Προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος καὶ Κανονισμὸν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1449)1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μπουρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ν. Δανέλλης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 986 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, δι' ἧς τοῦτο ἔκρινεν, ὅτι 247 ἡμέραι ἐργασίας τοῦ αἰτοῦντος ἠσφαλισμένου, ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὸ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1946 μέχρι 4ης Ἰανουαρίου 1950 χρονικὸν διάστημα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὁ αἰτῶν ἔτυχε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 196 τῆς 1ης Ἀπριλίου 1950 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος, δὲν ἠδύναντο νὰ προσμετρηθῶσιν εἰς τὰς περαιτέρω παρ' αὐτοῦ πραγματοποιηθείσας 1286 ἡμέρας ἐργασίας διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος μηνιαίας συνταξιοδοτικῆς παροχῆς.

Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 630)13 τῆς 17ης Μαΐου)1ης Ἰουνίου 1947 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 68 Β') θεσπισθέντος προσωρινοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34026)Σ 828 τῆς 7)29 Σεπτεμβρίου 1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 156 Β'), ὁρίζεται, ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος, ὁ συνεπείᾳ νόσου σωματικῆς ἢ πνευματικῆς καταστὰς ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, δικαιοῦται προσωρινοῦ περιοδικοῦ βοηθήματος, ἐφ' ὅσον ἔχει πραγματοποιήσει 750 τουλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου, ἐξ ὧν 300 ἐντὸς τῆς τελευταίας τετραετίας πρὸ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου. Εἰς τοὺς ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀποχωροῦντας τῆς ἐργασίας καὶ μὴ συμπληροῦντας τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερομισθίων χορηγεῖται ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, καθοριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῶν τριῶν μηνιαίων βοηθημάτων. Διὰ δὲ τῆς εἰς τὰ τέλος τῆς ὡς ἄνω παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ εἰρημένου Προσωρινοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, προστεθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 37175)Ε859 τῆς 7)20 Σεπτεμβρίου 1949 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 159 Β') διατάξεως, ὑπὸ στοιχ. γ', ὡρίσθη, ὅτι τὸ δικαίωμα ἐπὶ ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως δύναται νὰ ἀσκηθῇ μόνον ἅπαξ. Ἐν περιπτώσει νέας ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀποκτᾶται μόνον δικαίωμα πρὸς παροχὴν περιοδικοῦ βοηθήματος, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, μὴ ὑπολογιζομένων καὶ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων παρασχέθη τὸ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα διὰ τὴν προσοῦζησιν τοῦ βοηθήματος. Ἐκ τῶν μνησθεισῶν διατάξεων προκύπτει, ὅτι ἠσφαλισμένοι, μὴ συμπληροῦντες τὸν νόμιμον ἀριθμὸν ἡμερομισθίων πρὸς ἀπόληψιν περιοδικοῦ βοηθήματος, δικαιοῦνται τὰ τύχωσιν ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως, ἡ χορήγησις καὶ εἰσπραξις τῆς ὁποίας, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν εἰρημένων διατάξεων, ἱκανοποιεῖ πλήρως τὸ ἐπὶ τὴν ἀσφαλιστικὴν παροχὴν δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου, καταλυομένης τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως. Ἐν περιπτώσει δὲ ἐπανολήψεως τῆς ἐργασίας καὶ νέας ὡς ἐκ τούτου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν αἱ πραγματοποιηθεῖσαι πρὸ τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἡμέραι ἐργασίας δὲν δύνανται, προστιθέμεναι εἰς τὰς μετὰ τὴν νέαν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν πραγματοποιουμένας, νὰ θεμελιώσωσι τὸ πρὸς σύνταξιν δικαίωμα. Κατ' ἐξαίρεσιν δὲ ὡρίσθη διὰ τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων, ὅτι αἱ ἡμέραι ἐργασίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐχορηγήθη

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΝΝΟΙΑ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐργασίας, Διεύθυνσις Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας): Ἂν ὁ Λογαριασμὸς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε. ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 339)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατᾶς*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μιγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Κ. Παπαμιχελόπουλος, Π. Μπαστακούλιας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Κουντούρης, Λ. Ζώρας, Λ. Τομαρᾶς, Ν. Μπλιάτσος, Πλ. Μιχαηλιάννης, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἀρχικῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 50 τοῦ νόμου 6208)1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἐχορηγήθη ἐξουσιοδότησις εἰς τὴν Διοίκησιν, ἵνα διὰ β. διαταγμάτων συσταθῶσι δύο Ὀργανισμοὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, εἷς διὰ τοὺς ἐμπόρους καὶ ἕτερος διὰ τοὺς ἐπαγγελματίας καὶ βιοτέχνας, οἵτινες θὰ ἔχουν τὴν μορφὴν τῶν Ν.Π.Δ.Δ. καὶ θὰ καλύπτουν ἅπαντας τοὺς κινδύνους, πλὴν τῆς ἀσθενείας.

Ἡ οὕτω πως χορηγηθεῖσα ἐξουσιοδότησις εἰς τὴν Διοίκησιν δὲν ἐπραγματοποιήθη καὶ ἀντὶ τούτου διὰ τοῦ νόμου 6364)1934 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν τῆς Ἑλλάδος» ἱδρύθη καὶ λειτουργεῖ ἔκτοτε αὐτοτελὴς Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς Ν.Π.Δ.Δ. ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος - Τ.Ε.Β.Ε.», σκοπὸς τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ, εἶναι ἡ ἀσφάλισις τῶν ἐπαγγελματιῶν καὶ βιοτεχνῶν ἐναντίον τοῦ κινδύνου τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν λόγῳ σωματικῆς παθήσεως ἢ πνευματικῆς βλάβης, τοῦ γήρατος καὶ θανάτου. Ἐχορηγήθη δὲ ἐξουσιοδότησις εἰς τὴν Διοίκησιν, ἵνα διὰ διατάγματος καθιερωθῇ παρὰ τοῦ Ταμείου τούτου ἡ ὀργάνωσις ἀσφαλίσεως τῆς ἀσθενείας (ἄρθρον 1 § 2 ἐδ. 2).

Βάσει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 10.9)6.11.1954 (Φ.Ε.Κ. 278 Α') β. δ. «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Τ.Ε.Β.Ε. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως» πρὸς χορήγησιν εἰς τοὺς ἀμέσως ἠσφαλισμένους μόνον νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ἤτοι μέρος τῆς ὅλης ἀσφαλίσεως τοῦ κλάδου ἀσθενείας.

Βραδύτερον ἡ νοσοκομειακὴ αὕτη περίθαλψις ἐπεξετάθη καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους αὐτοῦ ἐπὶ καταβολῇ ὡρισθέντος ἀσφαλίστρου ἢ ἄλλης εἰσφορᾶς ἀσθενείας. Προσέτι προεβλέφθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ διατάγματος τούτου, ὅτι «δύνανται νὰ ἐξαιρεθῶσι τῆς καταβολῆς τῆς εἰσφορᾶς ἀσθενείας καὶ ἀντιστοίχως δὲν τυγχάνουσι περιθάλψεως ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι, ἐφ' ὅσον δικαιοῦνται νοσοκομειακῆς περιθάλψεως παρ' ἑτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου καὶ θέλουσιν ὑποβάλει σχετικὴν αἴτησιν περὶ τούτου εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε., καταστάσης οὕτω ἐν μέρει προαιρετικῆς τῆς ἀσφαλίσεως ὡς πρὸς τὴν νοσοκομειακὴν περιθάλψιν παρὰ τῷ Τ.Ε.Β.Ε. Διὰ νεωτέρου ὅμως διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 81)1962 καὶ ἐν ἄρθρῳ 2 § 3 αὐτοῦ ὡρίσθη, ὅτι «δύναται τῇ αἰτήσει των νὰ ἐξαιρεθῶσι τῆς καταβολῆς εἰσφορᾶς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως καὶ ἀντιστοίχως δὲν τυγχάνουσι τοιαῦτης ἠσφαλισμένοι καὶ συνταξιοῦχοι, ἐφ' ὅσον δικαιοῦνται νοσοκομειακῆς περιθάλψεως παρὰ τοῦ Δημοσίου ὡς ἀνάπηροι ἢ θύματα πολέμου» καὶ ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ διατάγματος ὡρίσθη, ὅτι «χορηγηθεῖσαι ἀπαλλαγαὶ ἐπὶ τῆς εἰσφορᾶς ἀσθενείας παύουν ἰσχύουσαι ἀπὸ 1.3.1962, ἐφ' ὅσον δὲν διατηροῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προμνησθείσης παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου (ἀνάπηροι καὶ θύματα πολέμου)».

Οὕτω ἡ νοσοκομειακὴ αὕτη ἀσφάλισις παρὰ τῷ Τ.Ε.Β.Ε. κατέστη ὑποχρεωτικὴ δι' ἅπαντας

τὸ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, μὴ συνυπολογιζόμενοι ἐν περιπτώσει νέας ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν διὰ τὴν θεμελίωσιν δικαιώματος περιοδικῆς συνταξιοδοτικῆς παροχῆς, συνυπολογίζονται μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς προσαυξήσεως τῆς συντάξεως. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ θεσπίσας τὰς ὡς ἄνω διατάξεις προσωρινὸς Κανονισμὸς Παροχῶν τοῦ Ταμείου δὲν προβλέπει προσαύξησιν τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ βοηθήματος, ἀλλὰ ὁρίζει τοῦτο εἰς πάγιον ποσὸν 750 δραχμῶν μηνιαίως δι' ἅπαντας τοὺς βοηθηματούχους (ἄρθρον 4 § 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 630)13 τῆς 17ης Μαΐου) 1ης Ἰουνίου 1947 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 68 Β'), ἀλλὰ ἦδη λόγῳ διάταξις ἐτέθη προφανῶς ἐν ὄψει μελλοντικῆς καθιερώσεως προσαυξήσεων.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα νομίμως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλληλοτεχνῶν ἔκρινε διὰ τῆς ἤδη προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 986 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1962 ἀποφάσεώς του, ὅτι 247 ἡμέραι ἐργασίας, ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὰ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1946 μέχρι 4ης Ἰανουαρίου 1950 χρονικὸν διάστημα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ὁ αἰτῶν ἔτυχε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 196 τῆς 1 Ἀπριλίου 1950 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος, δὲν ἠδύναντο νὰ προσμετρηθῶσιν εἰς τὰς περαιτέρω παρ' αὐτοῦ πραγματοποιηθείσας 1286 ἡμέρας ἐργασίας πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀποβαίνει ἀπορριπτέα.

τους ησφαλισμένους και συνταξιούχους αὐτοῦ, πλην τῶν ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου, τῶν ἀπολαυόντων νοσοκομειακῆς περιθάλψεως ἐκ τοῦ Δημοσίου, καὶ ἐπειδὴ ἱκανὸς ἀριθμὸς τῶν ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένων ἦσαν παραλλήλως ἠσφαλισμένοι λόγῳ παραλλήλου ἀπασχολήσεως καὶ εἰς ἄλλους ἀσφαλιστικοὺς φορεῖς διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας ἐν τῇ εὐρύτητι αὐτοῦ καὶ ἑπομένως ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ καταβάλλωσι διπλῆν εἰσφοράν, ἤτοι διὰ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε. καὶ εἰσφορὰν κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας εἰς ἕτερον ἀσφαλιστικὸν φορέα, παρ' ᾧ ἦσαν ἐπίσης ἠσφαλισμένοι, καὶ ἐν ὄψει καὶ τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων (Ε.Α. 43)1959, Ε.Δ.Κ.Α. Α' σελ. 161), ἅτινα ἔκριναν, ὅτι ἡ τοιαύτη διπλῆ καταβολὴ ἀσφαλίστρου εἶναι ἐπαχθὴς διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους, ὡρίσθη ἐν ἄρθρῳ 14 τοῦ ν.δ. 4277)1962 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἑτέρων τινῶν κατηγοριῶν ἐργαζομένων», ὅτι «ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνὸς οὐδεὶς δύναται νὰ εἶναι ἠσφαλισμένος συγχρόνως εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ὀργανισμοὺς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας. Ὡς Ὀργανισμοὶ ἀσφαλίσεως ἀσθενείας νοοῦνται τὸ Δημόσιον, οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ Ἰδιωτικοῦ τοιούτου, ὡς καὶ τὸ φυσικὸν πρόσωπον, ἐφ' ὅσον χορηγοῦν ἴσας τοὐλάχιστον εἰς ἔκτασιν καὶ ὕψος παροχὰς ἀσθενείας καὶ μητρότητος πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Ι.Κ.Α.» προβλεπομένας τοιαύτας. Εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς δὲν χορηγοῦνται ὑπὸ τινος Ὀργανισμοῦ Ἀσθενείας ἁπασαι αἱ ὡς ἄνω παροχαὶ ἀσθενείας καὶ μητρότητος, δύναται ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ ἀσφαλισθῇ συμπληρωματικῶς καὶ εἰς ἕτερον Ὀργανισμὸν ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, εἰς ὃν οὗτος συγχρόνως ὑπάγεται».

Διὰ τῆς σαφοῦς πλέον ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ν.δ. 4277)1962 ὡρίσθη ὁποῖοι θεωροῦνται Ὀργανισμοὶ ἀσφαλίσεως ἀσθενείας καὶ ἀπηγορεύθη ἡ σύγχρονος ἀσφάλισις τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ὀργανισμοὺς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας. Μόνην ἐξαίρεσιν ἐδέχθη τὴν δυνητικὴν συμπληρωματικὴν ἀσφάλισιν τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς δύο Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς Ἀσθενείας, εἰς οὓς ὑποχρεωτικῶς ὑπάγεται κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, ὅταν ὁ εἷς τῶν δύο Ὀργανισμῶν δὲν παρέχῃ παροχὰς ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς ὕψος καὶ ἔκτασιν ἴσας ἐκείνων τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐπόμενον τῶν ἀνωτέρω εἶναι, ὅτι ἠσφαλισμένος ἢ συνταξιοῦχος τοῦ Τ.Ε.Β.Ε., ὃν ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένος τόσον εἰς τὸν Λογαριασμὸν νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ὅσον καὶ παραλλήλως εἰς ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν ἀσφαλίσεως ἀσθενείας ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 14 τοῦ ν.δ. 4277)1962, θὰ ἐπιλέξῃ αὐτὸς ποῖον Ὀργανισμὸν ἀσφαλίσεως ἀσθενείας προτιμᾷ, διότι δὲν δύναται νὰ εἶναι ἠσφαλισμένος συγχρόνως εἰς δύο Ὀργανισμοὺς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας καὶ ἂν προτιμήσῃ ἐκεῖνον, ὅστις παρέχει παροχὰς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς ὕψος καὶ ἔκτασιν τῶν τοῦ Ι.Κ.Α., θὰ παύσῃ νὰ καταβάλλῃ εἰσφορὰς εἰς τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν Περιθάλψεως Νοσοκομειακῆς τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. καὶ δὲν θὰ εἶναι ἠσφαλισμένος εἰς αὐτόν, ἂν προτιμήσῃ τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. θὰ καταβάλλῃ εἰς αὐτὸν εἰσφορὰς καὶ θὰ εἶναι ἠσφαλισμένος εἰς αὐτὸν καὶ θὰ δύναται νὰ ἀσφαλισθῇ κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ εἰς ἕτερον ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμὸν Ἀσθενείας, εἰς ὃν παραλλήλως εἶναι ἠσφαλισμένος, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰς παροχάς, ἃς δὲν παρέχει ὁ Εἰδικὸς Λογαριασμὸς τοῦ Τ.Ε.Β.Ε., ἤτοι μητρότητος, οἴκοι περιθάλψεως, ἰατροφαρμακευτικῆς κλπ.

Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις, ὅρος χρησιμοποιηθεὶς τὸ πρῶτον εἰς μὲν τὰς Η.Π.Α. ἐν τῷ νόμῳ τοῦ ἔτους 1935 περὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐν τῷ νόμῳ 6298)1934 «περὶ Ι.Κ.Α., καὶ οἰκουμενικὴ διακηρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Ο.Η.Ε., ψηφισθεῖσα ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ο.Η.Ε. τὴν 10.12.1948, ἄρθρον 25, ἀσχεῖται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν μὲν τοῦ κεντρικοῦ φορέως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ τῶν μερικῶν ὑπὸ διαφόρων κλαδικῶν Ταμείων ἢ κατ' ἐπάγγελμα ἢ Ὀργανισμῶν Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, μὴ ἀποκλειομένων καὶ τῶν φυσικῶν προσώπων, περιλαμβάνει δὲ ἢ μᾶλλον καλύπτει τοὺς ἑξῆς κινδύνους: 1) Γῆρατος, ἀτυχήματος, θανάτου καὶ ἀσθενείας. Δὲν εἶναι ἐπάναγκες ἕκαστος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς νὰ καλύπτῃ ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κινδύνους. Ἑπόμενον τούτου εἶναι, ὅτι θεωρεῖται καὶ εἶναι φορεὺς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, περιέχων δημόσιων χαρακτῆρα καὶ οὐχὶ ἰδιωτικόν, προστατευόμενον καὶ ἐξυπηρετοῦντος κυρίως τὸ δημόσιον συμφέρον (Σ.Ε. 113) 1943) καὶ ἐκεῖνος, ὅστις δὲν καλύπτει ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κινδύνους. Λογικὸν συμπέρασμα τούτων εἶναι, ἐξαγόμενον ἄλλως καὶ ἐκ τοῦ τίτλου καὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, ὃν δίδει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἰδρυτικοῦ νόμου 6364)1934, ὅτι τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος εἶναι Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς κυρίας ἀσφαλίσεως, καλύπτων τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῶν κινδύνων γήρατος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου τῶν εἰς αὐτὸ ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένων. Τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας δὲν ἐκάλυψεν ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ προεβλέφθη, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐξετέθη, ἵνα αὕτη διὰ κανονιστικῆς πράξεως καλυφθῇ. Ὁ ὅρος ἀσφάλισις κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας εἶναι εὐρύς, περιλαμβάνων τὴν ἰατρικήν, φαρμακευτικὴν οἰκοι ἢ ἐν ἰατρείῳ περίθαλψιν, τὴν νοσοκομειακήν, τὴν τῆς μητρότητος κλπ. Ἂν περιορισθῇ ἡ ἀσφάλισις αὕτη μόνον δι' ἕνα ἢ καὶ περισσότερα τμήματα, λ.χ. τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἡ ἀσφάλισις αὕτη ἢ νοσοκομειακὴ ἀσφάλισις κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἀφοῦ εἶναι μέρος τῆς ὅλης ἀσφαλίσεως τοῦ Κλάδου ἀσθενείας καὶ ἀσχεῖται καὶ λειτουργεῖ παρ' Ὀργανισμοῦ ἀσκοῦντος κυρίαν κοινωνικὴν κλαδικὴν ἀσφάλισιν.

Ὁ τίτλος, ὃν προσέδωκεν τὸ β.δ. τῆς 10.9) 6.11.1954 «περὶ συστάσεως κλπ.», οὐδόλως δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν οὐσίαν τῆς παρεχομένης ταύτης ἀσφαλίσεως, ἥτις εἶναι ἀσφάλισις κατὰ τοῦ κινδύνου ἀσθενείας.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΧΡΟΝΟΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 6 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείων μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ (πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ νομίμου χρόνου ἀδείας του) τὰ διαστήματα, καθ' ἃ ὁ μισθωτὸς ἀπέσχεν ἢ ἀπέχει τῆς ἀπασχολήσεώς του παρὰ τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει, λόγῳ βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας, στρατεύσεως, ἀπεργίας, ἀνταπεργίας ἢ ἀνωτέρας βίας, δὲν θεωροῦνται ὡς χρόνος μὴ ἀπασχολήσεως, οὐδὲ συμψηφίζονται πρὸς τὰς ἡμέρας ἀδείας, ὧν οὗτοι δικαιοῦνται.

Ἐπίσης κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 3 τῆς διὰ τοῦ νόμου 2081)1952 κυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 52 Διεθνοῦς Συμβάσεως περὶ κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν (ΕΕΔ 19, 811) εἰς τὴν κατ' ἔτος χορηγουμένην ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν δὲν συμπεριλαμβάνονται... β) αἱ λόγῳ ἀσθενείας διακοπαὶ τῆς ἐργασίας.

Τέλος κατ' ἄρθρον 667 Ἀστικοῦ Κώδικος δὲν ὑπολογίζεται εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀδείας ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ἐκμισθωτὴς (μισθωτὸς κατὰ τὴν δρολογίαν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου), κωλυόμενος νὰ ἐργασθῇ, δικαιοῦται εἰς τὸν μισθόν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προκύπτουσι τὰ ἑξῆς: Ναὶ μὲν αἱ διατάξεις αὗται συνδέουσι τὸ δικαίωμα ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ πρὸς τὴν συνεχῆ ἀπασχόλησιν αὐτοῦ (ἄρθρον 2 ἀ.ν. 539)1945) καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἣ ὁποία καταναλίσκει (ντελῶς ἢ οὐσιωδῶς τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ μισθωτοῦ (ἄρθρον 666 Α.Κ.), ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε ὁ νομοθέτης νὰ ἐξαιρέσῃ ἐκ τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως αὐτοῦ καὶ τὰ χρονικὰ διαστήματα, καθ' ἃ οὗτος ἀπέσχεν ἢ ἀπέχει τῆς ἀπασχολήσεώς του λόγῳ ἀσθενείας κλπ.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ἐκφράσεως «βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας» πρέπει νὰ ἐννοῆται λογικῶς ἡ κατὰ διάρκειαν καθοριζομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930 (ΕΕΔ 22,68), ἀφοῦ ὁ ὅρος οὗτος «βραχείας διαρκείας ἀσθένεια» ἦτο ἤδη κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν γνωστὸς ἐκ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐχρησιμοποιήθη, ἀκριβῶς διότι ἄλλως θὰ ἦτο ἀόριστος, ὡς ἐχαρακτηρίσθη οὕτω ὁ ὅρος εἰς τὴν ἀρχικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ διὰ τοῦτο ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930 διὰ τοῦ καθορισμοῦ συγκεκριμένως τῶν χρονικῶν διαστημάτων. (Πρβλ. ὅμως γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 163)1958, ΕΕΔ 17, 323).

Καὶ ναὶ μέν, κατὰ τὰ τελευταίως νομολογηθέντα (Α Π. 363)1959, ΕΕΔ 18, 763, Α.Π. 465)1959, ΕΕΔ 18, 1358), κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112 1920, καὶ ἐν ὑπερβάσει τῶν χρονικῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558 1930 περὶ βραχείας διαρκείας ἀσθενείας κρίνει ὁ Δικαστής, ἐὰν ἐπῆλθε λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἀ.ν. 539)1945 (ἄρθρον 2 § 6) ἀναφέρεται, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ περίπτωσιν, εἰς τὴν βραχείας διαρκείας ἀσθένειαν (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὡς σημειοῦμεν, τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558 1930) τὰ χρονικὰ ταῦτα διαστήματα θὰ θεωρηθοῦν ὡς χρόνος ἀπασχολήσεως, ἐντὸς ἄλλωστε τῶν ὁποίων δὲν δύναται κατ' ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 2112)1920 νὰ συναχθῇ λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀσθενοῦντος μισθωτοῦ.

Ἡ λόγῳ ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ ἂν, ὡς συνήθως λέγεται «ἀναρρωτικὴ ἄδεια», δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων κανονικὴν ἄδειαν τοῦ μισθωτοῦ.

Τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἐπιβεβαιοῦται δὲ καὶ ἐκ τῆς μὲ διαφόρους ἐννόμους συνεπείας ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τῆς κανονικῆς ἀδείας.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν (ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ λόγῳ ἀσθενείας), οὗτος δικαιοῦται μισθοῦ, ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὃ μέτρον ὁρίζουν περὶ αὐτοῦ τὰ ἄρθρα 657, 658 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐνῷ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κανονικῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ οὗτος δικαιοῦται ὁπωσδήποτε τῶν συνήθων ἀποδοχῶν του κατ' ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ταύτων προκαταβαλλομένων μάλιστα κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ δικαιώματος (*Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 38).

Κατὰ εἰδικὰς νομοθετικὰς διατάξεις (ἴδετε ΕΕΔ 21, 296, σημειώσεις μας) ἡ ἐργαζομένη γυνὴ δικαιοῦται νὰ ἀπέχῃ ἐπὶ τὸ εἰς τὰς διατάξεις ταύτας ὁριζόμενον χρονικὸν διάστημα πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν, ὡς δὲ ἔχει γίνει ὀρθῶς δεκτόν, ἐπιβεβαιοῦται δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 667 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ ἀποχὴ αὕτη τῆς ἐργαζομένης γυναικὸς δὲν ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα αὐτῆς πρὸς λῆψιν τῆς κανονικῆς ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945. (Οὕτω γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 1316)1958, ΕΕΔ 18, 31).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

406)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κωδικοποιήσεως εἰς ἐνιαῖον κείμενον νόμου τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1726)1951 «περί Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοτικῶν καί κοινοτικῶν ὑπαλλήλων», ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 115 τῆς 23 Ἰουλίου 1963)

—

380)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί Κανονισμοῦ Ὑγιεινῆς καί Ἀσφαλείας Αὐτοκινητοστασίων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 111 τῆς 13 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : α) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀπό 25.8)5.9.1920 β.δ. «περί κωδικοποιήσεως τῶν περί ὑγιεινῆς καί ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν διατάξεων», τάς κατά τό ἄρθρον 28 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη διά τοῦ ἄρθρου 9 νόμου 3755)1957, διατάξεις, β) πρότασιν τῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 9251) 11.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας συσταθείσης Ἐπιτροπῆς πρός κατάρτισιν Κανονισμοῦ Ὑγιεινῆς καί Ἀσφαλείας, γ) τήν ὑπ' ἀριθ. 359)15.10.1962 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ὡς καί τήν ἀπό 27.10.1962 γνώμην τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, δ) τό ὑπ' ἀριθ. 223)1963 ἀπόσπασμα πρακτικῶν Δημ. Ὑγείας τῆς 6.3.1963 συνεδριάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, ε) τήν ὑπ' ἀριθ. 259)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν :

Καθιεροῦνται οἱ κάτωθι ὅροι ὑγιεινῆς καί ἀσφαλείας ἐν τοῖς αὐτοκινητοστασίοις.

Ἄρθρον 1

Α'. Τοῖχοι - ὀροφαί : Δέον νά τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι :

1) Τά αὐτοκινητοστάσια νά εἶναι κεχωρισμένα παντός κατοικημένου χώρου ἤ διαμερίσματος διά τοίχων ἰσχυρῶν ἐξ ὀπλέκτου ὑλικοῦ ἀντέχοντος εἰς ἰσχυράν θερμοκρασίαν. Οἱ διαχωριστικοί οὗτοι τοῖχοι νά ἐξικνῶνται μεχρι τῆς ὀροφῆς καί νά εἶναι ἐπικεχρισμένοι δι' ἀδιαπορίστων ὑλικῶν εἰς ὕψος ἀπό τοῦ δαπέδου 1,50 μ. τοὐλαχιστον.

2) Τυχόν ὑπάρχοντα γραφεῖα, συνεργεῖα ἐπισκευῶν (ὅταν ἐνδέχεται νά διατηροῦνται ἐστίαι πυρός, φλόγες ἤ σπινθῆρες), πλυντήρια, χρωματιστήρια κλπ. νά εἶναι κεχωρισμένα ἀπό τό χωρίον αὐτοκινητοστάσιον διά τοίχων καταλλήλων ἐξ ὀπλέκτου ὑλικοῦ.

3) Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ὁ διαχωρισμός στοιχειωδῶν ἐργαστηρίων (ἐφαρμοστηρίων) ἐργαλειοδοτηρίων καί ἀποθηκῶν, εἰς ἃς ἀποθηκεύονται μή εὐφλεκτοι ὕλαι διά μεταλλικῶν χωρισμάτων ἤ κιγκλιδωμάτων.

4) Αἱ ὀροφαί νά εἶναι κατεσκευασμέναι ἐξ ἀφλέκτου ὑλικοῦ, εἰδικώτερον δέ, ἐφ' ὅσον ἄνωθεν αὐτῶν εὑρίσκονται κατοικημένοι χῶροι, ἀποθῆκαι ἤ ἐργαστήρια πάσης φύσεως, αἱ ὀροφαί νά εἶναι ἰσχυρᾶς κατασκευῆς καί ἐξ ἀφλέκτου ὑλικοῦ ἀντέχοντος εἰς ἰσχυράν θερμοκρασίαν.

5) Τυχόν ὑπάρχοντα ἐπί τῆς ὀροφῆς ὑελοστάσια νά εἶναι κατεσκευασμένα ἐξ ὑαλοπινάκων ὡπλισμένων διά συρματοπλέγματος ἤ νά ἔχωσι διάταξιν ἀποτελεσματικῶς ἀποκλείουσαν τήν πτῶσιν τεμαχίων ὑελοπινάκων εἰς τό δάπεδον εἰς περίπτωσιν θραύσεως αὐτῶν.

Ἄρθρον 2

Β'. Τό δάπεδο : Δέον νά εἶναι :

1) Ὁμαλά, ἀντιολισθηρά, ἄνευ ρωγμῶν ἤ ἀνοικτῶν ἀρμῶν, ἀδιαπόρατα καί κατεσκευασμένα ἐξ ἀφλέκτου ὑλικοῦ, μή καταστρεφομένου εὐκόλως ἐκ τῶν πετρελαιοειδῶν καί τῆς κινήσεως τῶν αὐτοκινήτων.

2) Νά ἔχωσι διάταξιν καί κλίσιν κατάλληλον, ὥστε νά μή λιμνάζουν ὕδατα χρήσεως ἤ βροχῆς.

3) Τά ἀνοίγματα, οἱ ὀχετοί, οἱ αὐλακες, τά φρεάτια ἐπισκέψεως, αἱ τάφροι ἐπιθεωρήσεως κλπ. νά εἶναι συντεχῶς κεκαλυμμένα διά στερεοῦ καί ἀμετακινήτου καλύμματος πλήρους ἤ ραβδωτοῦ, ὥστε νά ἀποκλείεται ἡ ἐντός αὐτοῦ πτῶσις ἤ πρόσκρουσις ἤ γενικῶς πρόκλησις ἀτυχήματος. Εἰδικῶς εἰς περίπτωσιν ραβδωτῶν καλυμμάτων τά διάκενα τούτων νά μή εἶναι μείζονα τῶν δύο ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, ὥστε νά ἀποκλείεται ἀπολύτως ἡ δίοδος ἤ ἐναφήνωσις ἀνθρωπίνου πέλματος.

Εἰς τήν εἰδικήν περίπτωσιν, κατά τήν ὁποίαν τά ἀνοίγματα ταῦτα δέν δύνανται νά κολυφθοῦν ἤ παραμένουν προσωρινῶς ἀνοικτά, νά προστατεύωνται ἀντιστοίχως μέ ἀσθενῆ ἀρετακίνητα ἰσχυρά κιγκλιδώματα ὕψους ἑνός μέτρου μετά παρυφῆς πλάτους τοὐλάχιστον 0,05.

4) Εἰδικῶς τά δάπεδα τῶν χώρων πλύσεως αὐτοκινήτων νά εἶναι κατά 3 - 4 ἑκ. χαμηλότερα τῶν λοιπῶν δαπέδων καί μέ παρυφάς κεκλιμένας, ὥστε νά μή δημιουργοῦνται ἀναβαθμοί (σκαλοπάτια), ἐμποδίζοντες τήν κίνησιν τῶν αὐτοκινήτων ἤ τήν κυκλοφορίαν ἀτόμων.

5) Εἰς πολυόροφα αὐτοκινητοστάσια τά δάπεδα τῶν διαφόρων ὀρόφων, ὡς καί τῶν κεκλιμένων ἐπιπέδων, ἀναβάσεως αὐτοκινήτων, νά εἶναι ἰσχυρᾶς κατασκευῆς, ἐξ ἀφλέκτου ὑλικοῦ καί κατά τά ἐλεύθερα ἄκρα των νά προστατεύωνται διά στερεῶν μεταλλικῶν κιγκλιδωμάτων ἤ στοιχείων ἰσχυρᾶς ἐπίσης κατασκευῆς καί ὕψους 1 μ., ὥστε νά ἀποκλείεται ἀποτελεσματικῶς ἡ ἐξ αὐ-

τῶν πεῖσις ἀτόμων ἢ ἀντικειμένων.

Ἄρθρον 3

Γ'. Χῶροι ὑπὸ τὴν στάθμην τοῦ δαπέδου: Δέον νὰ τηροῦνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Ἀπαγορεύονται κατ' ἀρχὴν ἡ ὕπαρξις ὑπογείων χώρων εἰς αὐτοκινητοστάσια, πλὴν τοιούτων ἀποθηκεύσεως ὑγρῶν καυσίμων, διὰ τὰ ὁποῖα ὅμως δέον νὰ τηρῶνται αὐστηρῶς οἱ ἐκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ἀποθηκεύσεως βενζίνης κλπ.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὑπογείου χώρου νοεῖται καὶ ἡ ὕπαρξις οἱουδήποτε κενοῦ ὑπὸ τὸ δάπεδον τοῦ αὐτοκινητοστασίου.

2) Δύνανται νὰ διατεθοῦν ὑπόγειοι χῶροι διὰ τὴν ἐγκατάστασιν εἰδικῶν ἀνυψωτήρίων αὐτοκινήτων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι οὗτοι θὰ εἶναι διαρκῶς κλειστοὶ καὶ θὰ ἔχουν ἐπαρκῆ ἀερισμὸν καὶ πλήρη ἀποχετευσιν τῶν τυχὸν συρρεόντων εἰς αὐτοὺς ὑδάτων.

3) Ἡ κάθοδος τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν εἰς τοὺς ὑπογείους χώρους γενικῶς δέον νὰ γίνεται μετὰ πάσης προσοχῆς μόνον εἰς περιπτώσεις ἀπολύτου ἀνάγκης πρὸς συντήρησιν ἢ ἐπισκευὴν καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ἐξασφαλισθῇ ἀπολύτως ἐπαρκὴς ἀερισμὸς (ἀναλόγως τῶν ἐκάστοτε συνθηκῶν ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος τῶν χώρων τοὐλάχιστον 60 ἕως 100 φορὰς ἀνὰ ὥραν δι' ἐγκαταστάσεως τεχνητοῦ ἀερισμοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν αὐτοῖς ἐργασίας τῶν τεχνιτῶν ἢ ἐργατῶν) καὶ κατάλληλος ἀσφαλὴς φωτισμός.

4) Προκειμένου περὶ ταφρων ὑπὸ τὸ δάπεδον διὰ τὴν ἐκ τῶν κάτω ἐπιθεώρησιν καὶ καθαρισμὸν αὐτοκινήτων, οἱ ταφροι κατὰ τὸν χρόνον τῆς μὴ χρησιμοποιήσεώς των νὰ εἶναι κεκαλυμμένοι διὰ στερεοῦ ἀμεταθέτου καλύμματος ἢ νὰ τοποθετῆται περιξ αὐτῶν ἀσφαλὲς προστατευτικὸν κιγκλίδωμα ὕψους ἑνὸς μέτρου πρὸς ἀποφυγὴν πτώσεως ἐντὸς αὐτῶν.

5) Αἱ εἴσοδοι τῶν ταφρων τούτων νὰ εἶναι πάντοτε προφυλαγμέναι διὰ στηθαίου ὕψους 10 ἑκατοστῶν τοὐλάχιστον καὶ νὰ εἶναι διευθετημέναι κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐλευθέραν εἴσοδον καὶ ἔξοδον τῶν ἐργατῶν, οἱονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ μῆκος τῶν ἀνωθεν τῆς τάφρου τοποθετημένων αὐτοκινήτων, αἱ δὲ κλίμακες καθόδου εἰς αὐτὰς νὰ εἶναι ὁμαλαί, ἀντιολισθηραὶ καὶ νὰ καθαρίζωνται τακτικῶς.

6) Οἱ πυθμένες τῶν ταφρων νὰ καθαρίζωνται τακτικῶς ἀπὸ τὰ ὀρυκτέλαια καὶ πᾶσαν ἄλλην λιπαντικὴν οὐσίαν.

7) Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως:

α) Ἡ ἐντὸς τῶν τάφρων ἐκχυσις βενζίνης πρὸς ἀποφυγὴν πυρκαϊᾶς ἢ δηλητηριάσεως ἐξ εἰσπνοῆς τῶν ἀτμῶν αὐτῆς.

β) Ἡ ἐγκατάλειψις ἐντὸς τῶν τάφρων ἐργαλείων καὶ λοιπῶν ἀντικειμένων..

γ) Ἡ πλύσις αὐτοκινήτων εὑρισκομένων ὑπεράνω τάφρου ἐπισκευῆς.

Ἄρθρον 4

Δ'. Ἀποχέτευσις: Τὸ αὐτοκινητοστάσιον δέον νὰ διαθέτῃ συνεχῶς:

1) Ἄφθονον ὕδωρ.

Εἰς τὰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας, πλὴν τῆς ἐγκαταστάσεως δικτύου διανομῆς ποσίμου ὕδατος, λαμβανομένου ἐκ τοῦ δικτύου ὑδρεύσεως τῆς περιοχῆς, χρησιμοποιεῖται καὶ βοηθητικὸν ὕδωρ ἐξ ἄλλης προελεύσεως, ἀπαγορεύεται οἱαδήποτε ἀλληλοσύνθεσις αὐτοῦ μετὰ τοῦ δικτύου διοχετεύσεως καὶ διανομῆς τοῦ ποσίμου ὕδατος τῆς περιοχῆς, ἔστω καὶ ἂν ἐξητάσθη τὸ βοηθητικὸν ὕδωρ καὶ ἐκρίθη ὡς ἀκίνδυνον.

Δέον, ἐπίσης, οἱ σωλῆνες καὶ τὰ ἀτομα παροχετεύσεως καὶ διανομῆς τοῦ βοηθητικοῦ ὕδατος νὰ σημειοῦνται δι' εἰδικοῦ χρώματος, ὥστε νὰ διακρίνωνται εὐκόλως καὶ νὰ ὑπάρχουν παρ' αὐτὰ εἰς ἐμφανεῖς θέσεις καὶ μόνιμοι πινακίδες, διὰ τῶν ὁποίων νὰ δηλοῦται σαφῶς, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ποσίμου ὕδατος τοῦ δικτύου τῆς περιοχῆς. Τὰ ἀτόμια δὲ ταῦτα τοῦ μὴ ποσίμου ὕδατος, εἰ δυνατόν, νὰ μὴ εἶναι εὔκολον νὰ χρησιμοποιηθῶσιν πρὸς λῆψιν ὕδατος πρὸς πόσιν.

2) Κατάλληλον σύστημα ὀχετῶν καὶ ἀγωγῶν διὰ τὴν συνεχῆ ἀπομάκρυνσιν τῶν πάσης φύσεως ὑδάτων.

3) Πρὸς ἀποτροπὴν διαρροῆς βενζίνης καὶ πετρελαίου ἡ ὀρυκτελαίου ἐκ τοῦ αὐτοκινητοστασίου εἰς δημοσίους ῥύακας καὶ ὀχετοὺς ὑποχρεωτικῶς νὰ ὑπάρχῃ ἐλαιοσυλλέκτης χωρητικότητος οὐχὶ μικροτέρας τοῦ διπλασίου τῆς μέσης ὡριαίας ἀποχετεύσεως, ἐφωδιασμένος δι' ἀεραγωγοῦ διαμέτρου τοὐλάχιστον 10 ἑκ., συνδεομένου μετὰ τοῦ ἀνωτέρω ἄκρου τοῦ ἐλαιοσυλλέκτου.

4) Ὁ ἐν λόγῳ ἐλαιοσυλλέκτης νὰ τοποθετῆται πρὸ τῆς συνδέσεως τοῦ ἀποχετευτικοῦ ἀγωγοῦ τῶν ὑδάτων καὶ ἀκαθαρσιῶν, προερχομένων ἐκ τῆς πλύσεως τῶν αὐτοκινήτων καὶ δαπέδων μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγωγῶν τῶν φερόντων ἀκάθαρτα ὕδατα ἢ ἀποχετεύσεις ἀποχωρητηρίων, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἀπαγορεύεται ἡ διὰ τῶν ἐλαιοσυλλεκτῶν δίοδος λημμάτων.

5) Τὸ σύστημα τῶν ὀχετῶν καὶ ἀγωγῶν ἀπαραιτήτως νὰ καταλήγῃ εἰς κεντρικὸν ὀχετόν, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον εἰσοδοχῆς νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον δι' ὑδραυλικοῦ σίφωνος.

Ἄρθρον 5

Ε'. Ἀερισμός: Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀερισμὸν νὰ τηροῦνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Τὸ αὐτοκινητοστάσιον καὶ πάντα τὰ διαμερίσματα αὐτοῦ νὰ ἀερίζωνται διαρκῶς καὶ ἐπαρκῶς.

2) Ἰδιαιτέρα φροντὶς ἐπαρκοῦς ἀερισμοῦ ἐπιβάλλεται εἰς διαμερίσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἐργασιῶν ἢ ἐγκαταστάσεως ἀναδίδονται καπνοὶ ἢ βλαβεραὶ ἀναθυμιάσεις (π.χ. χρωματισμῶν, συσσωρευτῶν κλπ.), εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἰσχύουν τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 3 καθοριζόμενα διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐπαρκοῦς ἀερισμοῦ τῶν χώρων τούτων.

3) Ἐὰν ὁ φυσικὸς ἀερισμὸς δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένος ἐπαρκής, νὰ συμπληροῦται διὰ φυγοκεντρικῶν ἐξαεριστήρων εἰς ἀριθμὸν καὶ δραστικότητα ἀνάλογον πάντοτε πρὸς τὸν χῶρον καὶ τὴν ἔντασιν τῆς ἐργασίας, ἐπιβάλλεται δὲ ἡ

διαιτέρως ἡ λειτουργία αὐτῶν, ὅταν ἐργάζωνται οἱ κινητῆρες τῶν σταθμευόντων αὐτοκινήτων διὰ τὴν ἄμεσον καὶ ταχεῖαν ἀπαγωγὴν τῶν παραγομένων ἐκ τούτου καυσαερίων.

4) Τυχὸν ὑπάρχοντα ὑπόστεγα συνιστᾶται ὅπως ἔχουν τὴν ἀνοικτὴν αὐτῶν πλευρὰν πρὸς νότον.

Ἄρθρον 6

ΣΤ'. Φωτισμὸς - ἠλεκτρικαὶ ἐγκαταστάσεις: Διὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν ἠλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Πάντα τὰ διαμερίσματα τοῦ αὐτοκινητοστασίου νὰ φωτίζωνται κανονικῶς καὶ ἐπαρκῶς τόσον κατὰ τὴν ἡμέραν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν νύκτα.

2) Ἰδιαιτέρως οἱ χῶροι ἐργασίας καὶ αἱ εἰδικαὶ θέσεις αὐτῶν νὰ φωτίζωνται κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα τὴν ἄνεσιν τῆς ἐργασίας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ προκαλῆται ἐκθάμβωσις.

3) Ὅπου δὲν εἶναι ἐπαρκὴς ὁ φυσικὸς φωτισμὸς συμπληροῦται διὰ καταλλήλου τεχνικοῦ τοιούτου. Διὰ τῶν τεχνικῶν φωτισμῶν γενικῶς χρησιμοποιοῦνται κατὰ προτίμησιν ἠλεκτρικαὶ λυχνίαι καὶ μόνην ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ καὶ ἐν ἐλλείψει ἠλεκτρικοῦ ρεύματος δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦνται ἄλλαι λυχνίαι εἰδικοῦ τύπου ἐγκεκριμένου διὰ τοιοῦτον εἶδος χρήσεως καὶ παρέχοντος πᾶσαν ἀσφάλειαν ἐναντι πυρκαϊᾶς καὶ ἐκρήξεως.

4) Ὡς φορηταὶ λυχνίαι ἐπιθεωρήσεως τῶν αὐτοκινήτων ἐπιτρέπονται μόνον αἱ τοιαῦται πυριεκτύσεως, τάσεως μέχρι 42 βόλτ μὲ μονωτικὴν λαβὴν καὶ ἐφωδιασμέναι μὲ μεταλλικὸν δικτυωτὸν καταλλήλως προσγειωμένον.

5) Τὸ καλώδιον τῶν φορητῶν τοιούτων λυχνιῶν, ὡς ἄλλωστε καὶ πάσης ἄλλης φορητῆς ἠλεκτρικῆς συσκευῆς, νὰ εἶναι εἰδικοῦ ἀνθεκτικοῦ τύπου μετὰ προβλήματος μὴ καταστρεφομένου ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν πετρελαιοειδῶν καὶ τῆς ὑγρασίας.

6) Ἡ ὅλη ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις νὰ διατηρῆται πάντοτε ἐν καλῇ καταστάσει καὶ νὰ εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τοὺς σχετικοὺς κανονισμοὺς κατασκευῆς ἐσωτερικῶν ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ νὰ ἐπιθεωρῆται τακτικῶς καὶ ἐπανυθύνως παρ' εἰδικοῦ, νὰ ἀντικαθίστανται δὲ ἀμελητὶ πᾶν στοιχεῖον αὐτῆς παρουσιάζον βλάβην ἢ φθορὰν ἐκ τῆς χρήσεως. Ἡ ἐπιθεώρησις αὕτη νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἀνὰ ἑξάμηνον, ἐκδιδομένου σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ, δεόντως ὑπογεγραμμένου, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναρτᾶται εἰς ἐμφανῆ θέσιν πρὸς ἔλεγχον εἰς οἱονδήποτε χρόνον.

7) Συνιστᾶται ἡ ἐγκατάστασις αὐτοτελοῦς ἐναερίου στοιχειώδους φωτισμοῦ ἐκ συσσωρευτῶν, ἐξασφαλίζοντος τὴν δυνατότητα κινήσεως τῶν ἐργαζομένων ἐν περιπτώσει διακοπῆς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

Ἄρθρον 7

Ζ'. Προστασία ἐναντι κινδύνου πυρκαϊᾶς: Διὰ τὴν πρόληψιν ἢ κατάσβεσιν πυρκαϊᾶς δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Τὰ αὐτοκινητοστάσιον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον δι' εἰδικῆς πυροσβεστικῆς ἐγκαταστάσεως κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις ἢ διὰ καταλλήλων καὶ ἐπαρκῶν φορητῶν πυροσβεστήρων. Οἱ πυροσβεστῆρες οὗτοι, εὐδιακρίτως καὶ ἐντόνως χρωματισμένοι, νὰ εἶναι τοποθετημένοι εἰς διαφόρα ἐπίκαιρα καὶ ἄμεσον ἀρσιτὰ σημεῖα, ὥστε εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης νὰ δύνανται εὐχερῶς νὰ χρησιμοποιῶνται, ἔτι δὲ καὶ εἰς ἱκανὸν ἀριθμόν, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν ἔκτασιν τοῦ χώρου ἐργασίας καὶ τὴν μεγίστην δυναμικότητα αὐτοκινήτων.

2) Οἱ πυροσβεστῆρες νὰ ἐπιθεωρῶνται τακτικώτατα καὶ νὰ χρησιμοποιοῦνται μετὰ προσοχῆς μόνον εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης πρὸς ἀποφυγὴν ἀντικανονικῆς καὶ ἀτόπου ἀναμίξεως τῶν συστατικῶν των.

Ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίησις πυροσβεστήρων, περιεχόντων τετραχλωριούχον ἄνθρακα ἢ βρωμιούχων μεθύλλιων.

3) Εἰς τὰς ἐπικινδύνους θέσεις νὰ ὑπάρχουν κιβώτια μετὰ πτύων ἢ κάδοι πάντοτε πλήρεις ἄμμου, ἄμεσον καὶ εὐχεράῶς χρήσεως.

4) Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει κυκλοφορία ὕδατος ὑπὸ πίεσιν, νὰ ὑπάρχουν καὶ εἰδικοὶ κρουνοὶ λήψεως ὕδατος πυροσβεστικοῦ τύπου καὶ καταλλήλοι σωλῆνες ἐκτοξεύσεως αὐτοῦ εἰς ἀριθμὸν καὶ μῆκος ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ δυναμικότητα τοῦ αὐτοκινητοστασίου.

5) Τὰ μέσα κατασβέσεως πυρκαϊᾶς θὰ ἐπιθεωρῶνται τακτικῶς, ὥστε νὰ εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ἄμεσως χρησιμοποιήσιμα, ἡ πρὸς αὐτὰ δὲ ὁδὸς προσελάσεως νὰ εἶναι πάντοτε ἐλευθέρα.

6) Αἱ θέσεις ἀποθηκεύσεως ὑγρῶν καυσίμων, ὡς καὶ αἱ θέσεις ἐφοδιασμοῦ διὰ καυσίμων τῶν αὐτοκινήτων, νὰ εὑρίσκωνται εἰς μέρη καταλληλα καὶ κατὰ προτίμησιν ἐν ὑπαίθρῳ, νὰ τηρῶνται δὲ μετὰ σχολαστικότητος καὶ ἀπαρεγκλίτως αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ἀσφαλείας αὐτῶν.

7) Νὰ ἀποφεύγεται καὶ ἡ εἰς ἐλάχιστον ἔστω ποσότητα ἐκχυσις βενζίνης ἰδίᾳ κατὰ τὰς μεταγγίσεις αὐτῆς.

8) Νὰ ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεσος ἀλλαγὴ τῶν ἐνδυμάτων ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἠθελον περιβραχῆ διὰ βενζίνης ἢ ἑτέρου εὐφλέκτου ὑγροῦ.

9) Ἐντὸς τῶν χώρων ἐργασίας νὰ εὑρίσκωνται εἰς ἱκανὸν ἀριθμὸν δοχεῖα μεταλλικὰ μετὰ καλύμματος, ἐντὸς τῶν ὁποίων νὰ ἀπορρίπτωνται τὰ ἐκ τῆς ὑγρασίας ρυπαινόμενα τίλματα (στουπιά), ὑφάσματα, πριονίδια κλπ.

10) Ἀπαγορεύεται ἡ πλύσις τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν χειρῶν διὰ βενζίνης, καθὼς καὶ ἡ χρησιμοποίησις βενζίνης διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν ἐξαρτημάτων τῶν ἐπισκευαζομένων ἢ συντηρουμένων αὐτοκινήτων ἢ ἄλλων ἀντικειμένων.

Ὁ τοιοῦτος καθαρισμὸς νὰ γίνεται δι' ἑτέρας ἀπορρυπαντικῆς ὕλης ἢ εἰδικῶν διαλυτικῶν, ἀπηλλαγμένων ὅμως δηλητηριωδῶν οὐσιῶν, ὡς π.χ. βενζολίου, τετρααιθελιούχου μολύβδου κλπ.

11) Ἀπαγορεύεται ἡ παραμονὴ ἀκαλύπτων δοχείων, περιεχόντων εὐφλέκτους ὕλας (βενζίνης, ὑδρογονανθράκες κλπ.).

12) Ἐπίσης ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ ἐντὸς

τοῦ αὐτοκινητοστασίου, πλὴν τῶν σαφῶς καθοριζομένων εἰδικῶν καὶ καλῶς κεχωρισμένως τμημάτων του, ἐγκατάστασις οἱασδήποτε ἑστίας πυρός ἢ δημιουργίας σπινθήρων, ὡς καὶ ἡ ἐκτέλεσις πάσης ἐργασίας, ἀπαιτούσης χρησιμοποίησιν συσκευῆς μετὰ γυμνῆς φλογὸς ἢ ἠλεκτρικοῦ τόξου, διότι ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ προκληθῇ ἀνάφλεξις ἐκρηκτικοῦ μίγματος ἢ πυρκαϊά.

Τὸ κάπνισμα ἀπαγορεύεται ἀπολύτως καὶ φυσιολογικὸς ἐντὸς τῶν αὐτοκινητοστασίων.

Ἡ δὲ σχετικὴ ἀπαγόρευσις δέον νὰ ἀναγράφεται μὲ ἐντόνους εὐδιακρίτους χαρακτῆρας ἐπὶ πινακίδων ἀνηρτημένων εἰς τὰς εἰσόδους καὶ τὰ διάφορα ἐπίκαιρα καὶ προσιτὰ εἰς τοὺς ἐργαζομένους μέρη τοῦ αὐτοκινητοστασίου.

Εἰδικώτερον ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ δοκιμὴ τάσεως τῶν συσσωρευτῶν διὰ προχείρου σπινθηρισμοῦ μέσῳ ἐργαλείου χειρός, ἐπιβαλλομένης τῆς χρήσεως εἰδικῶν ὀργάνων.

Ἄρθρον 8

Η'. Ἀνυψωτῆρες: Ἐπὶ τῶν ἀνυψωτήρων δέον νὰ τηρῶνται οἱ ἑξῆς κανόνες:

1) Ὁ χειρισμὸς τῶν ὑδραυλικῶν ἀνυψωτήρων ὀχημάτων νὰ γίνεται ἀποκλειστικῶς παρ' εἰδικοῦ πεπειραμένου προσώπου τοῦ αὐτοκινητοστασίου.

2) Νὰ ἐνεργῆται ταχυτέρωτα λεπτομερὴς ἐπιθεώρησις τοῦ ὅλου συστήματος τοῦ ἀνυψωτῆρος καὶ τῶν σωληνώσεων αὐτοῦ πρὸς ἀποτροπὴν διαφυγῶν.

3) Ὁσάκις ὁ ἀνυψωτὴρ δὲν εἶναι ἐν λειτουργίᾳ ἡ βάννα ἐκκενώσεως πρὸς κάθοδον νὰ μένῃ ἀνοικτὴ πρὸς ἀποτροπὴν ἐνδεχομένης αὐτομάτου ἀνυψώσεως τοῦ ἐμβόλου συνεπείᾳ διαφυγῶν.

4) Ἐὰν ἠθελε παρατηρηθῇ οἱαδήποτε ἔνδειξις ἀνωμάλου λειτουργίας τοῦ ἀνυψωτῆρος (ὡς π.χ. ἀπότομος ἄνοδος, ἀταθὴς λειτουργία κλπ.) ὁ ἀνυψωτὴρ νὰ καταβιβάζεται καὶ νὰ ἐπιθεωρῆται ἀμέσως.

5) Τὸ πρὸς ἀνύψωσιν ὄχημα μετὰ τὴν τοποθέτησιν ἐπὶ τῶν τροχῶν ἢ τῶν ἀνυψωτικῶν ἐπιπέδων νὰ σταθεροποιῆται ἀποτελεσματικῶς πρὸ παντὸς χειρισμοῦ ἀνυψώσεως του δι' εἰδικῶν σφηνῶν, ἀντιθέτως τοποθετουμένων ἢ εἰδικῆς σταθερᾶς προσδέσεως πρὸς ἀποτροπὴν παντὸς ἐνδεχομένου μετακινήσεώς του.

6) Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ παραμονὴ οἱουδήποτε ἀτόμου ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου καθ' ὃν χρόνον τοῦτο εἶναι ἐν ἀνυψώσει.

7) Εἰς περίπτωσιν ἀνυψώσεως αὐτοκινήτου διὰ φορητῶν γρύλλων καὶ ὡς τοιοῦτοι δέον νὰ προτιμῶνται οἱ ἔχοντες μακρὸν βραχίονας, πρέπει νὰ ἐδράζωνται ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους ἡ κεφαλή των νὰ εἶναι ἀπολύτως κατακόρυφος καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς στήριξις τοῦ αὐτοκινήτου τοιαύτη, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἡ ὀλίσθησις αὐτοῦ.

8) Τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου ἐκλεγόμενον σημεῖον ἐπαφῆς τοῦ γρύλλου διὰ τὴν ἀνύψωσίν του νὰ εἶναι κατάλληλον, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἀποχώρησις ἢ ὀλίσθησις αὐτοῦ.

9) Οἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παραμένοντες ἐν ἐπαφῇ τροχοὶ τοῦ αὐτοκινήτου πρὸ τῆς ἀνυψώσεως τούτου διὰ φορητῶν γρύλλων νὰ ἀκινητοποιῶνται διὰ καταλλήλων ὑποστηριγμάτων (τάκων), ὥστε νὰ ἀποκλείεται ὁριζοντία μετακίνησις αὐτῶν.

10) Ὁ φορητὸς γρύλλος νὰ ἔχῃ διάταξιν συγκρατήσεώς του εἰς τὴν θέσιν ἀνυψώσεως, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἐνδεχομένη ὑποχώρησις (ἀσφάλεια).

11) Μετὰ τὴν ἀνύψωσιν αὐτοκινήτου καθ' οἱανδήποτε τρόπον καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε ἐργασίας ἐπ' αὐτοῦ, τὸ αὐτοκίνητον νὰ ὑποστηρίζεται διὰ ὑποστηριγμάτων (τάκων) ἢ φορητῶν τριπόδων ἢ καβαλέτων καταλλήλου σχήματος καὶ μεγέθους πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς ἐνδεχομένου ἀτυχήματος, καθόδου ἢ κλίσεως τοῦ ἀνυψωτικοῦ μέσου καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἄρθρον 9

Θ'. Ἀνύψωσις δι' ἀναρτήσεως: Δέον νὰ ἐκτελῆται ὡς ἀκολούθως:

1) Ἡ ἐγκατάστασις παντὸς μονίμου συστήματος ἀνυψώσεως βαρῶν δι' ἀναρτήσεως αὐτῶν (π.χ. βαρούλκου, γερανογεφύρας κλπ.) νὰ ἐκτελῆται συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας ὑπευθύνου μηχανικοῦ, ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὴν ἀτρεμάτητα τῆς δοκοῦ ἀναρτήσεως ἢ τῶν στοιχείων στηρίξεως.

2) Αἱ διατάξεις, οἱ μηχανισμοὶ τοιαύτης ἀνυψώσεως νὰ ἐπιθεωροῦνται ταχυτέρωτα ὑπὸ ὑπευθύνου εἰδικοῦ, ὥστε νὰ εὑρίσκωνται πάντοτε εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ νὰ παρέχουν πλήρη ἀσφάλειαν λειτουργίας.

3) Ἐπὶ ἑκάστου ἀνυψωτικοῦ μηχανήματος ἢ συστήματος νὰ ἀναγράφεται εὐχρινῶς καὶ μονίμως, εἰς ἐμφανὲς μέρος του, τὸ μέγιστον ἐπιτρεπόμενον βάρος ἀνυψώσεως.

4) Εὐθὺς ὡς ἠθελε διαπιστωθῇ φθορὰ ἢ ζημία ἐπὶ οἱουδήποτε ζωτικοῦ σημείου ἢ ἐξαρτήματος ἀνυψωτικοῦ μηχανήματος ἐπιβάλλεται ἡ ἄμεσος ἐπισκευὴ ἢ ἀντικατάστασις.

5) Φορητὰ συστήματα ἀνυψώσεως δι' ἀναρτήσεως (τρίποδες κλπ.) νὰ εἶναι διατάξεως τοιαύτης, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἀποτελεσματικῶς ἡ διάνοιξις τῶν σκελῶν ἢ δοκοῦ ἢ ἡ ἀνατροπὴ αὐτῶν καὶ νὰ ἐδράζωνται ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους, ἀποκλείοντος ὀλίσθησιν ἢ ὑποχώρησιν.

6) Εἰς τὰ ἠλεκτροκίνητα ἀνυψωτικὰ μηχανήματα αἱ διατάξεις νὰ τηρῶνται αὐστηρῶς οἱ σχετικοὶ κανονισμοὶ ἀσφαλείας ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων.

7) Ὁ χειρισμὸς τῶν πάσης φύσεως ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων νὰ γίνεται ὑπὸ εἰδικευμένου προσωπικοῦ, τὰ δὲ στοιχεῖα των νὰ προστατεύωνται ἀπὸ ὑπέρμετρον ἢ ἀδικαιολόγητον φθορὰν καὶ καταπόνησιν.

8) Νὰ διακοπῇ παραχρῆμα πᾶσα περαιτέρω χρησιμοποίησις καὶ νὰ γίνῃ ἄμεσος ἀντικατάστασις:

α) Ἀλύσου, τῆς ὁποίας καὶ εἷς μόνον κρίκος παρουσιάζει πέραν τῶν 10 - 15 οἷο τῆς ἀρχικῆς διαμέτρου τοῦ σιδηροῦ στοιχείου της.

β) Συρματοσχοίνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεπιστώθη θραῦσις τριῶν τὸ πολὺ ἰνῶν τοῦ ἰδίου κλωνου.

γ) Ἀγκίστρου, ὅπερ παρουσιάζει παραμόρφω-

σιν, ρωγμὰς ἢ φθοράν.

9) Εἰς ἁλύσεις ἀνυψώσεως βαρῶν ἀπαγορεύονται ἡ ἐπιμήκυνσις ἢ πρόχειρος ἐπιδιόρθωσις (ματίσματα) διὰ παρεμβολῆς μπουλονίων ἢ δεσίματος.

10) Συρματόσχοινα καὶ ἁλύσεις ἀνυψώσεως βαρῶν, ὡς καὶ πᾶν πρὸς ταῦτα παρόμοιον, νὰ μὴ διαβρέχεται δι' ὕδατος ἢ καυστικῶν προϊόντων, οὐδὲ νὰ ἐφάπτεται ὑγρῶν χώρων, διὰ νὰ ἀποφεύγεται ἡ ὀξείδωσις αὐτῶν (σκούριασμα) καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐλάττωσις τῆς ἀντοχῆς των.

11) Αἱ ἀρτάναι (σαμπάνια) νὰ τοποθετῶνται ἐπιμελῶς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ σταθερότης τῆς προσδέσεως καὶ ἡ μὴ φθορὰ τῶν ἀνυψουμένων ἀντικειμένων, ἀποκλειομένης τῆς ὀλισθήσεως, προσέτι νὰ ἔχουν ἀρκετὸν μῆκος, εἰς τρόπον ὥστε ἡ γωνία, τὴν ὁποίαν σχηματίζουν αἱ δύο καλῶδιαι των νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατὸν μικροτέρα, πάντως δὲ ὄχι μεγαλυτέρα τῶν 90 μοιρῶν.

12) Πρὸς ἀποτροπὴν αἰφνιδίας ἀπαγκιστρώσεως ἀνυψουμένου φορτίου νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀγκιστρα φέροντα κατάλληλον ἀσφαλιστικὴν διάταξιν, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἡ ἀπαγκίστρωσις.

13) Εἰς τὰς ἀρτάνας (σαμπάνια) ἀπαγορεύονται αἱ κόμποι καὶ αἱ πρόχειροι συνδέσεις (δεσίματα).

Ι. Ἡλεκτρικοὶ συσσωρευταί: Δέον νὰ τηρῶνται τὰ κάτωθι μέτρα:

1) Ἡ συντήρησις ἢ ἡ φόρτωσις τῶν ἠλεκτρικῶν συσσωρευτῶν νὰ γίνεται εἰς εἰδικὸν κεχωρισμένον κατάλληλον χῶρον καλῶς ἀεριζόμενον καὶ ἐξαεριζόμενον δι' εἰδικῶν ἐξαεριστήρων.

2) Εἰς τὸν χῶρον τῶν συσσωρευτῶν ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα, δέον δὲ νὰ καταβάλλεται προσπάθεια, ἵνα ἀποφεύγεται ἡ παραγωγὴ σπινθήρων, ἀπαγορευομένης τῆς προχείρου τάσεως διὰ βραχυκυκλωμάτων καὶ σπινθηρισμῶν μέσω ἐργαλείων χειρός.

Ἡ δοκιμασία δέον νὰ ἐντελῆται ἀπαραιτήτως διὰ κατάλληλων ὀργάνων (βολτόμετρον μὲ ἀντίστασιν), μὲ τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον τὸ συνεργεῖον.

3) Τὸ δάπεδον τοῦ διαμερίσματος τῶν συσσωρευτῶν νὰ εἶναι ἐπιστρωμένον μὲ ὑλικὸν ἀνθεκτικὸν εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ θειϊκοῦ ὀξέος καὶ ἄφλεκτον.

4) Ἡ ὅλη ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασις τοῦ χώρου τῶν συσσωρευτῶν νὰ εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τοὺς κανονισμοὺς ἐσωτερικῶν ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων.

5) Τὰ καλώδια χαμηλῆς τάσεως νὰ εἶναι μεμονωμένα, ἐν καλῇ καταστάσει καὶ νὰ συνδέωνται πρὸς τὴν ἠλεκτρικὴν πηγὴν καὶ τοὺς πρὸς φόρτισιν συσσωρευτὰς μόνον διὰ καταλλήλων ἀκροδεκτῶν.

6) Ἡ δοκιμασία τῆς πυκνότητος τῶν ὑγρῶν τῶν συσσωρευτῶν νὰ γίνεται ἀπαραιτήτως διὰ καταλλήλου ὑαλίνου σιφωνίου μετὰ ἀραιομέτρου, ἀπαγορευομένης τῆς δοκιμασίας διὰ χειρῶν.

7) Τόσον τὸ χρησιμοποιούμενον διὰ τοὺς συσσωρευτὰς ἀπεσταγμένον ὕδωρ, ὅσον καὶ τὸ θειϊκὸν ὀξύ, νὰ διατηρῶνται ἐντὸς καταλλήλων φιαλῶν, πάντοτε ἀσφαλῶς κεκλεισμένων καὶ φερουσῶν ἐμφανῆ ἐπιγραφὴν τοῦ περιεχομένου των.

8) Κατὰ τὴν ἑτοιμασίαν, τὸν χειρισμὸν καὶ τὴν μετάγγισιν τῶν διαλυμάτων διὰ συσσωρευτὰς νὰ λαμβάνωνται ὅλα τὰ μέσα ἀποτελεσματικῆς προστασίας τῶν μελῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν χειριζομένων ἀτόμων διὰ καταλλήλων διοπτρῶν ἢ προτιμότερον διὰ προσωπίδος, ἥτις προφυλάσσει ὄχι μόνον τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁδόντας ἐκ τῶν ἀτμῶν Η2SO4, ἐπιβαλλέται δὲ νὰ χύνεται εἰς τὸ ὕδωρ τὸ θειϊκὸν ὀξύ, οὐδέποτε δὲ τὸ ὕδωρ εἰς τοῦτο.

9) Οἱ συσσωρευταὶ μεταφέρονται μόνον διὰ χειραμαξιῶν ἢ μετὰ τὴν προσαρμογὴν ἐπ' αὐτῶν εἰδικῶν χειρολαβῶν, ἀπαγορευομένης τῆς μεταφορᾶς των διὰ τῶν χειρῶν.

10) Εἰς τὸν χῶρον τῶν συσσωρευτῶν ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ νιπτὴρ μετὰ ῥέοντος ἀφθόνου ὕδατος, ὡς καὶ ὑλικὰ ἐξουδετερώσεως τῆς ἐπιδράσεως τοῦ θειϊκοῦ ὀξέος.

Ἄρθρον 11

ΙΑ'. Δίκτυον καὶ συσκευαὶ πεπιεσμένου ἀέρος: Δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Οἱ συμπιεσταὶ παραγωγῆς πεπιεσμένου ἀέρος καὶ τὰ ἀεροφυλάκια αὐτῶν νὰ εἶναι τοποθετημένα εἰς κατάλληλον θέσιν καὶ νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα δι' αὐτομάτου συστήματος ρυθμίσεως τῆς πιέσεως καὶ ἀσφαλιστικοῦ ἐπιστομίου.

2) Τὸ ἀσφαλιστικὸν ἐπιστόμιον νὰ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε νὰ δύναται νὰ διοχετεύῃ συνεχῶς ἐν περιπτώσει ἀνάγκης εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ὅλον τὸν ὑπὸ τοῦ συμπιεστοῦ παραγόμενον πεπιεσμένον ἀέρα, χωρὶς νὰ τίθεται εἰς κίνδυνον ἡ ἀντοχὴ τοῦ ἀεροφυλακίου.

3) Τὸ δίκτυον πεπιεσμένου ἀέρος νὰ εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ σωλήνων καταλλήλου ἀντοχῆς καὶ νὰ ἔχῃ ἀσφαλῆ καὶ καλῶς λειτουργοῦντα διακόπτην, πρὸ ἑκάστου σημείου λήψεως ἢ συνδέσεως συσκευῆς, λειτουργούσης διὰ πεπιεσμένου ἀέρος.

4) Τὸ δίκτυον πεπιεσμένου ἀέρος νὰ ἔχῃ τοιοῦτον ἕνα σταγονοσυλλέκτην διὰ τὴν συγκράτησιν σταγονιδίων καταστρεφόντων τὰς συσκευὰς καὶ θετόντων αὐτὸς καὶ τὸ δίκτυον ἐν κινδύνῳ διὰ τοὺς χειριστάς.

5) Οἱ φορητοὶ γενικῶς σωλῆνες διοχετεύσεως πεπιεσμένου ἀέρος (ἐλαστικοὶ ἢ ἄλλοι) νὰ εἶναι καταλλήλοι, ἀνθεκτικοὶ καὶ νὰ ἀντικαθίστανται ἀμέσως ὁσάκις ἠθέλων παρουσιάσει συμπτώματα ἠλαττωμένης ἀντοχῆς (ὡς διογκώσεις, βαθεῖαι ρωγμαί, αἰσθηταὶ ἀναδιπλώσεις κλπ.).

Οἱ σύνδεσμοι τῶν σωλήνων τούτων (ρακόρ) νὰ εἶναι καταλλήλου ἰσχυροῦ τύπου.

6) Τὸ σύστημα πληρώσεως ἀεροθαλάμων τροχῶν δι' ἀέρος, εἴτε εἶναι συνδεδεμένον μετὰ τοῦ γενικοῦ δικτύου πεπιεσμένου ἀέρος, εἴτε εἶναι ἀνεξάρτητον, νὰ ἔχῃ εἰδικὸν μανόμετρον ἐλέγχου τῆς πιέσεως ἐντὸς τοῦ ἀεροθαλάμου πάντοτε ἐλεγχόμενον καὶ καλῶς λειτουργοῦν, ὥστε νὰ ἀποφεύγηται ἡ ὑπερπλήρωσις τῶν ἀεροθαλάμων καὶ ἐλαστικῶν καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐνδεχομένη διωρυξίς των.

7) Συνιστᾶται, ὅπως ἡ δι' ἀέρος πλήρωσις ἐ-

λαστικῶν τροχῶν αὐτοκινήτων, μή προσδεδεμένων ἐπ' αὐτῶν, γίνεται εἰς εἰδικὴν θέσιν μετ' ἀναλόγου προστασίας διὰ τὴν περίπτωσιν διαρρήξεως των ἐν περιπτώσει ὑπερπληρώσεως ἢ ἀδιοράτου ἐλαττωμένης ἀντοχῆς των.

8) Πᾶσα ἐν γένει ἐπεμβασις πρὸς ἐπισκευὴν κλπ. ἐπὶ συσκευῆς λειτουργούσης διὰ πεπιεσμένου ἀέρος θὰ γίνεται, ἀφοῦ πρώτον διαπιστωθῇ ἐπιτυχῶς ἐκ τοῦ δικτύου τοῦ πεπιεσμένου ἀέρος καὶ ἐκκενώσεως τοῦ ἐντὸς τῆς συσκευῆς τυχὸν ἐναπομενόντος ἀέρος.

Ἄρθρον 12

ΙΒ'. Βαφεῖον - χρωματιστήριον: Δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Ὁ χρωματισμὸς αὐτοκινήτων ἢ καὶ μερῶν αὐτῶν ἢ ἄλλων ἀντικειμένων, ὁσάκις μάλιστα γίνεται διὰ πιστολίου, νὰ ἐκτελῆται μόνον εἰς εἰδικὸν διαμέρισμα τοῦ αὐτοκινητοστασίου τελείως κεχωρισμένον.

2) Εἰς τὸν κλειστὸν τοῦτον χῶρον νὰ ὑπάρχῃ κατάλληλος τεχνητὸς ἀερισμὸς δι' ἀπορροφήσεως ἐκ τῶν κάτω καί, εἰ δυνατόν, μετὰ συγχρόνου ροῆς ὕδατος, ὥστε νὰ ἀποφεύγηται νὰ εἰσπνέωνται ὑπὸ τοῦ χειριστοῦ βαφέως αἱ ἄκρως τοξικαὶ ἀναθυμιάσεις τῶν χρωμάτων τούτων.

3) Οἱ χειρισταὶ - βαφεῖς νὰ φέρουν ὑποχρεωτικῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας κατάλληλον κάλυμμα κεφαλῆς, φόρμαν ἐργασίας, ἥτις ἀλλάσσεται καὶ πλύνεται μερίμνῃ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα, καὶ ἐλαφρὰν ὀδιάβροχον ἐμπροσθέλλαν καὶ ἐλαστικὰ χειρόκτια. Εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις δυσχερῶν ἐργασιῶν ἢ ἐφ' ὅσον ὁ ἀερισμὸς δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὸς κατὰ τοὺς ὡς ἄνω διαγραφομένους ὅρους, ὁ χειριστὴς νὰ φέρῃ εἰδικὴν προσωπίδα μετὰ φίλτρου, ὅπερ δέον νὰ ἀντικαθίσταται τακτικῶς. Πάντα τὰ ἀνωτέρω προστατευτικὰ διὰ τοὺς χειριστὰς εἴδη χορηγοῦνται ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ αὐτοκινητοστασίου.

4) Διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν χειρῶν κλπ. τῶν βαφέων ἐκ τῶν χρωμάτων χρησιμοποιοῦνται κατάλληλα ἀπορρυπαντικὰ μὴ τοξικὰ ἢ ἐρεθιστικὰ τοῦ δέρματος.

5) Οἱ μονίμως ἐργαζόμενοι ὡς βαφεῖς συνιστῶνται, ὅπως κατὰ μῆνα ὑποβάλλωνται εἰς ἰατρικὴν ἐξέτασιν λόγῳ τοῦ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐμφύτου ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου.

6) Τὸ διαμέρισμα τοῦ χρωματιστηρίου καὶ αἱ ἀποθῆκαι τῶν χρωμάτων θεωροῦνται ὡς χῶροι εὐφλέκτων ὑλῶν καὶ προστατεύονται εἰδικώτερον διὰ πυροσβεστήρων, ἀπαγορευομένου αὐστηρῶς τοῦ καπνίσματος, ὡς καὶ τῶν φλογῶν καὶ σπινθήρων.

Ἄρθρον 13

ΙΓ'. Ἐπισκευαὶ ἐλαστικῶν (βουλκανιζατερ): Δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Αἱ συσκευαὶ συγκολλήσεως ἐλαστικῶν ἐν θερμῷ, αἱ λειτουργοῦσαι δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, νὰ ἐλέγχωνται καὶ ἐπιθεωρῶνται τακτικῶς καὶ ἐπιμελῶς (ἰδίᾳ δὲ αἱ μονώσεις καὶ γειώσεις αὐτῶν) διὰ τὴν πρόληψιν ἀτυχημάτων ἐξ ἠλεκτροπληξιῶν.

2) Τὰ τροφοδοτικὰ καλώδια νὰ εἶναι μονωμένα δι' ἐνισχυμένης μονώσεως καὶ καλῶς γειωμένα.

3) Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ χρησιμοποίησις συσκευῶν, αἵτινες παρουσιάζουν ἀπώλειας ἠλεκτρικοῦ ρεύματος πρὸ τῆς πλήρους καὶ τελείας ἐπισκευῆς των.

Ἄρθρον 14

ΙΔ'. Συνεργεῖα ἐπισκευῶν: Δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Ὅπου ἐντὸς τῶν αὐτοκινητοστασίων λειτουργοῦν καὶ συνεργεῖα ἐπισκευῆς αὐτοκινήτων ὀφείλει ὁ ἐργοδότης νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς ὅρους ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τοὺς προβλεπομένους ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ μηχανουργείων κλπ.

2) Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ χρησιμοποίησις συσκευῶν ἠλεκτροσυγκολλήσεως ἢ ὀξυγονοκολλήσεως ἐντὸς τῶν χώρων τῶν αὐτοκινητοσταασίων καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἰδιαίτερον διαμέρισμα ἐπισκευῆς αὐτοκινήτων, ἐπιτρεπομένης τῆς χρησιμοποιήσεως μόνον ἐντὸς τοῦ διαμερίσματος τούτου.

Ἄρθρον 15

ΙΕ'. Πλυντήρια αὐτοκινήτων: Δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Μερίμνῃ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ αὐτοκινητοστασίου καὶ δαπάναις αὐτῆς χορηγεῖται εἰς τὸ προσωπικὸν τὸ ἀπασχολούμενον εἰς ἐργασίαν πλύσεως αὐτοκινήτων:

α) Ἀδιάβροχος ἐμπροσθέλλα ἐκ δέρματος ἢ καταλλήλου παχέος ὑφάσματος ἢ πλαστικῆς ὕλης.

β) Ἐλαστικὰ χειρόκτια.

γ) Ἐλαστικὰ ὑποδήματα ὑψηλὰ μέχρι τῶν γονάτων μὲ ὑποπτέρνια καὶ καλύμματα τραχέα πρὸς ἀποτροπὴν ὀλισθήσεων.

δ) Ἀνὰ δύο ἐνδύματα ἐργασίας (φόρμαι διὰ τὴν τακτικὴν ἀλλαγὴν πλύσιν των).

Ἄρθρον 16

ΙΣΤ'. Ἱματιοφυλάκια - νιπτῆρες - ἀφοδευτήρια: Δέον νὰ τηρῶνται οἱ κάτωθι ὅροι:

1) Τὸ αὐτοκινητοστάσιον ὀφείλει νὰ διαθέτῃ ἐπαρκῆ καὶ κατάλληλα ἱματιοφυλάκια διὰ τὴν ἐντὸς αὐτῶν ἀπόθεσιν καὶ διαφύλαξιν τῶν ἐνδυμάτων ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων εἰς αὐτὸ καὶ (κεχωρισμένως) τῶν ἐνδυμάτων ἐξόδου των.

2) Νὰ διατηρῇ ἄφθονον ὕδωρ διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν ἐργαζομένων κατ' ἀναλογίαν ἑνὸς κρουνοῦ ἀνὰ πέντε ἄτομα μετὰ καταλλήλων νιπτήρων καὶ νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ἐργαζομένους τὸν ἀναγκαῖον σάπωνα καὶ τὰ μέσα ἀποσπογγίσεως.

3) Εἰς καταλληλως διευθετημένον χῶρον νὰ διατηρῇ ἀνάλογον ἀριθμὸν καταιονιστήρων (ντους) μετὰ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ὕδατος.

4) Νὰ διαθέτῃ ἐπαρκῆ ἀφοδευτήρια καλῶς ἀεριζόμενα καὶ φωτιζόμενα καὶ κανονικῶς συντηρούμενα καὶ καθαριζόμενα μετὰ ὑδραυλικῆς ἐγκαταστάσεως καθαρισμοῦ (καζανάκι).

Ἄρθρον 17

ΙΖ'. Ἠλεκτρικοὶ ἀναβατῆρες αὐτοκινήτων:

Οἱ ἠλεκτρικοὶ ἀναβατῆρες αὐτοκινήτων πολυ-

ορόφων αὐτοκινητοστασίων πρέπει νὰ εἶναι ἰσχυρὰς καὶ καλῶς ὑπολογισμένης κατασκευῆς, νὰ ἔχουν δὲ διαρκῆ καὶ καλὴν συντήρησιν.

Εἰς περιόδους οὐχὶ μεγαλυτέρας τῶν 6 μηνῶν ἕκαστος ἠλεκτρικὸς ἀναβατὴρ πρέπει νὰ ὑφίσταται γενικὴν ἐπιθεώρησιν, τυχὸν δὲ διαπιστούμεναι ἐλλείψεις των νὰ συμπληροῦνται ἀμέσως.

Ἡ μελέτη κατασκευῆς τῶν ἀναβατήρων αὐτοκινήτων, ὡς καὶ αἱ διατάξεις ἀσφαλείας καὶ ὁ τρόπος χωρισμοῦ, νὰ πληροῦν τοὺς ἐν ἰσχύϊ κανονισμοὺς τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τοὺς ἀναβατῆρας ἐμπορευμάτων μετὰ συνοδοῦ ἢ ἄνευ.

Μετὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ αὐτοκινήτου ἐντὸς τοῦ ἀναβατῆρος ὁ κινητὴρ του πρέπει νὰ τίθεται εἰς ἀκινησίαν καὶ τῇ βοηθείᾳ κινητῶν ἐμποδίων (τάκων) νὰ ἐξασφαλίζεται πᾶσα τυχεία μετακίνησις αὐτοῦ.

Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ ἀνύψωσις ἢ καταβίβασις αὐτοκινήτου, ἐφ' ὅσον ὁ κινητὴρ του εὑρίσκεται ἐν λειτουργίᾳ ἢ δὲν ἔχῃ ἐξασφαλισθῇ ἡ πλήρης ἀκινησία του ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

ΙΗ'. Μηχανουργεῖον :

Διὰ τὰς ἐργαλειομηχανὰς καὶ τὸ ἐφαρμοστήριον ἰσχύουν ὅλαι αἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ διὰ τὰ μηχανουργεῖα.

Ἄρθρον 18

Διάδρομοι - δίοδοι - κυκλοφορία : Δέον νὰ τηροῦνται οἱ κάτωθι ὅροι :

1) Οἱ διάδρομοι εἰσόδου τῶν αὐτοκινήτων εἰς κεκλιμένον ἐπίπεδον ἀναβάσεως αὐτῶν εἰς πολυόροφα αὐτοκινητοστάσια καὶ αἱ δίοδοι προσπελάσεως τοῦ προσωπικοῦ νὰ εἶναι ὁμαλαὶ μετ' ἀντιολισθήρων δαπέδων καὶ πλάτους ἀναλόγου, τῶν μὲν διαδρόμων πρὸς τὸ πλάτος τῶν διακινουμένων αὐτοκινήτων, τῶν δὲ διόδων πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν διερχομένων ἀτόμων.

Οἱ διάδρομοι ὅμως τῶν αὐτοκινήτων νὰ ἔχουν πλάτος τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ παρεμποδίζηται ὑπὸ τῶν κινουμένων αὐτοκινήτων ἡ ἄνετος καὶ ἀκώλυτος κυκλοφορία ἀτόμων καὶ πρὸς τὰς δύο πλευρὰς ταυτοχρόνως. Ἀπαγορεύεται διὰ τῶν διαδρόμων ἡ κυκλοφορία παντὸς προσώπου καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν ἐσωτερικαὶ κλίμακες ἀπὸ ὀρόφου εἰς ὄροφον πρὸς ἀνάβασιν οἱ διάδρομοι πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἔχωσιν εἰς τὸ ἓν ἄκρον αὐτῶν πεζοδρόμιον, τοῦ ὁποίου ἡ στάθμη νὰ εἶναι διάφορος κατὰ 15 ἑκ. τοῦ διαδρόμου καὶ πλάτους 70 ἑκ.

2) Κατὰ τὴν ἀπόθεσιν καὶ γενικῶς τὴν στάθμευσιν τῶν αὐτοκινήτων νὰ ἐξασφαλίζεται πρὸς ὅλας τὰς πλευρὰς ἑπαρκὴς ἐλεύθερος χῶρος τοὐλάχιστον 1.50 μ. διὰ τὴν ἄνετον ἢ ἐλευθέραν κυκλοφορίαν ἀτόμων ἐνδεχομένως μεταφερόντων συνήθη ἀντικείμενα ἢ ἐργαλεῖα.

3) Οἱ διάδρομοι καὶ δίοδοι νὰ φωτίζωνται ἐπαρκῶς διὰ φυσικοῦ ἢ τεχνικοῦ φωτισμοῦ καὶ νὰ εἶναι πάντοτε ἀπηλλαγμένοι παντὸς ἀντικειμένου, παρεμποδίζοντος τὴν δι' αὐτῶν ἐλευθέραν κίνησιν τῶν αὐτοκινήτων ἢ ἀτόμων.

Ὅσάκις πίπτουν ἐπὶ τῶν δαπέδων συμπτωματικῶς ὀρυκτέλαια, λίπη ἢ βενζίνη κλπ. νὰ καλύπτωνται ἀμέσως δι' ἄμμου μέχρι τοῦ κατὰ δυνατὸν ταχυτέρου καθαρισμοῦ των, ἵνα μὴ τὰ δάπεδα καθίστανται ὀλισθηρά.

5) Τυχὸν προεξέχοντα καρφία δαπέδων ἢ τοίχων νὰ καρφώνωνται ἀμέσως ἢ νὰ ἀφαιρῶνται παραχρῆμα τὰ προεξέχοντα καρφία.

6) Τὰ χειραμάξια τὰ εὑρισκόμενα ἐν ἀποθέσει νὰ τοποθετοῦνται παρὰ τοὺς τοίχους μὲ τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ἄνω, ἐξησφαλισμένα ἔναντι πάσης μετακινήσεως.

7) Νὰ μὴ ἐγκαταλείπωνται ἐπὶ τῶν δαπέδων ἐργαλεῖα ἢ ἀντικείμενα καὶ δὴ αἰχμηρὰ τοιαῦτα, παρεμποδίζοντα τὴν κυκλοφορίαν καὶ δυνάμενα νὰ προκαλέσουν ἀτυχήματα.

8) Τὰ ἐν σταθμεύσει αὐτοκίνητα, ἰδίᾳ δὲ τὰ ἐπὶ ἐπικλινῶν θέσεων, νὰ ἐξασφαλίζωνται ἔναντι ἐνδεχομένης μετακινήσεως διὰ τοῦ χειροφρένου των ἢ ἄλλου ἀποτελεσματικοῦ μέσου (π.χ. τάκων).

9) Ἐὰν δι' οἱονδήποτε λόγον οἱ κινητῆρες σταθμευόντων αὐτοκινήτων εὑρίσκωνται ἐν λειτουργίᾳ ἐκτὸς τῆς ὡς ἄνω ἐξασφαλίσεως, νὰ εὑρίσκεται πλησίον ὁδηγὸς ἢ ἄλλο κατάλληλα δοτόμο, ἵνα ἐπέμβῃ εἰς περίπτωσιν κινήσεως.

10) Τὰ αὐτοκίνητα κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ ἔξοδον, ὡς καὶ εἰς τὰς ἐντὸς τοῦ αὐτοκινητοστασίου μετακινήσεις των νὰ κινοῦνται μετὰ προσοχῆς καὶ βραδέως, ὑπ' εὐθύνην τῆς Διευθύνσεως καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ἐκπροσώπου της.

Ἄρθρον 19

Εἰς ἕκαστον αὐτοκινητοστάσιον δέον νὰ ὑπάρχῃ μικρὸν φαρμακεῖον πρὸς τὸν σκοπὸν παροχῆς πρώτων βοηθειῶν, ὅπερ νὰ τελῇ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν εἰδικοῦ προσώπου καὶ νὰ περιέχῃ ἀπαραιτήτως τὰ κάτωθι τοὐλάχιστον εἴδη :

1) Τρία πακέτα γάζης ἀποστειρωμένης.

2) Τρεῖς ἐπιδέσμους γάζης τῶν 5 ἑκ.

3) Τρεῖς ἐπιδέσμους γάζης τῶν 10 ἑκ.

4) Μία ἐλαστικὴ αἱμοστατικὴ ταινία.

5) 100 γραμμάρια βάμβακος ὑδροφίλου.

6) Ἓν φιαλίδιον ἀποστειρωμένης κόνεως σουλφαμίδας.

7) Φιαλίδιον 100 γραμμαρίων μερκουροχρώμ 5 ο/ο.

8) Ἓν κυτίον λευκοπλάστου τῶν 5 ἑκ.

9) Ἓν κυτίον δισκίων ἀσπιρίνης.

10) Ἓν φιαλίδιον «ὀκτενοῦμ» εἰς σταγόνας (τρὶς τῆς ἡμέρας ἀπὸ 10 σταγόνας).

11) Ἓν σωληνάριον ὀφθαλμικῆς ἀλοιφῆς χλωρομυκητίνης.

12) Ἓν φιαλίδιον δισκίων ἀντισταμινικῶν (δι' ἀναφυλαξίαν).

13) Ἓν σωληνάριον ἀλοιφῆς (χρῆσις ἐξωτερικῆς ἐπὶ ἀναφυλαξίας).

14) Ἓν σωληνάριον ἀλοιφῆς πρὸς προστασίαν ἐκ τῶν ἐγκαυμάτων.

Ἄρθρον 20

1) Εἰς ἕκαστον αὐτοκινητοστάσιον τηρεῖται ὑποχρεωτικῶς βιβλίον, εἰς ὃ σημειοῦται κατ' αὐ-

ξοντα άριθμόν α) όνοματεπώνυμον καί ή ήλικία τοῦ ὑποστάντος ἀτύχημα μισθωτοῦ, β) ἡ ἡμερομηνία τοῦ ἀτυχήματος, ὡς καί ἡ τοιαύτη, καθ' ἣν ἀνέλαβεν ἐργασίαν μετά τό ἀτύχημα ὁ μισθωτός, γ) σύντομος περίληψις τοῦ ἀτυχήματος καί τῆς ἰατρικῆς γνωματεύσεως περί αὐτοῦ, ὡς καί τῆς τυχόν ἀνικανότητος τοῦ μισθωτοῦ.

Τό ὡς ἄνω βιβλίον τίθεται εἰς τήν διάθεσιν τῶν ὀργάνων τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καί Ὑγειονομικῶν Ἀρχῶν.

Ἀντίγραφον ἐκ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου τούτου ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νά ὑποβάλῃ δι' ἕκαστον ἔτος καί ἐντός τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους εἰς τά οἰκεῖα Γραφεῖα Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας.

2) Κατά παντός παραβάτου τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου Γ'ΧΟΛ'.

3) Τό ἀπό 24.9 - 18.10.1934 ἀνάλογον διάταγμα καταργεῖται.

4) Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἄρχεται μετά ἑξάμηνον ἀπό τῆς δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουνίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

45750)2874)1953 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

(*) *Περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 251)1961 ἀποφάσεως «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὑπνου».*

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 319 τῆς 23 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων ἐργατικῶν τινων νόμων».

2) Τήν ἀπό 22.5.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφαινόμεθα:

Συμπληροῦντες τήν ὑπ' ἀριθ. 251)1961 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὕπνου», ὁρίζομεν, ὅτι:

1) Κατά τήν διάρκειαν τῆς δόρυ ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ ὑπό τοῦ ἑδαφίου β' § 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 1828)1942 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς ἰσχυούσης περί προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὕπνου νομοθεσίας» ὁριζομένου κυρίως ξενοδοχειακοῦ προσωπικοῦ (ἦτοι ἀρχιθυρωρούς, ἀρχιθαλαμηπόλους, θυρωρούς, νυκτοφύλακας, ἐποπτρίας, θαλαμηπόλους, βοηθούς αὐτῶν, σαλονιερῆδες ἰματιοφύλακας, γκρούμ, ἐξωτερικούς ὑπαλλήλους, ἐκπτας ταχυδρομείου, φροντιστάς, ἀπυθηκαρίους, ἀρχιτραπεζιέρηδες, τραπεζιέρηδες, μπάρμαν καί μπουφετζῆδες) ἐπιτρέπεται μία διακοπή, μή δυναμένη νά ὑπερβῇ κατ' ἀνώτατον ὅριον τάς πέντε (5) ὥρας ἡμερησίως.

2) Εἰς περίπτωσιν συσσωρεύσεως ἐργασίας ἤ ἄλλης ἀνάγκης παρέχεται εὐχέρεια εἰς τούς ἐργοδότας (τῶν ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων), ὅπως ἀπασχολοῦσι τό ὡς ἄνω κυρίως ξενοδοχειακόν προσωπικόν ἐπί δίωρον κατ' ἀνώτατον ὅριον ἡμερησίως πέραν τοῦ δόρυ. Διά τήν ὡς ἄνω ὑπερωριακήν ἀπασχόλησιν ἡ ἀναλογοῦσα ἀντιμισθία προσαυξάνεται διά μέν τάς μέχρι 60 ὥρας ἐτησίως κατά 25 ο)ο, διά δέ τάς πέραν τῶν 60 ὡρῶν ἐτησίως κατά 50 ο)ο.

Πρός διαπίστωσιν τῶν πραγματοποιουμένων ἐπί τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ ὑπερωριῶν οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς τήν τήρησιν εἰδικοῦ βιβλίου ὑπερωριῶν, ὅπερ πρό πάσης χρησιμοποιήσεως θά θεωρῆται ὑπό τῆς οἰκείας Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καί ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ὑπό τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς εἰς ὃ θά ἀναγράφωνται εἰς εἰδικάς στήλας: α) Τό ὀνοματεπώνυμον τοῦ μισθωτοῦ, β) ἡ ἡμερομηνία πραγματοποιήσεως τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας, γ) ὁ ἀριθμός τῶν πραγματοποιηθεισῶν ὑπερωριῶν καί δ) ἡ ὑπογραφή τοῦ μισθωτοῦ.

Αἱ σελίδες τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου ὑπερωριῶν θά εἶναι ἠριθμημέναι καί ἀνά δύο θά φέρουν τόν αὐτόν ἀριθμόν θά τηροῦνται εἰς διπλοῦν διά χημικοῦ χάρτου (καρμπόν) καί τό ἓν ἀντίγραφον θά ὑποβάλλεται εἰς τήν οἰκείαν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἤ ἐλλείψει τοιαύτης εἰς τήν οἰκείαν Ἀστυνομικήν Ἀρχήν εἰς τό τέλος ἑκάστου μηνός, ἐφ' ὅσον κατά τήν διάρκειαν τούτου ἐπραγματοποιήθησαν ὑπερωρίαι.

Τό ὡς ἄνω βιβλίον δέον νά εἶναι πάντοτε εἰς τήν διάθεσιν τῶν ἁρμοδίων ἐποπτικῶν ὀργάνων πρός ἔλεγχον.

Τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ἐξαιροῦνται:

α) Οἱ μάγειροι καί τό λοιπόν προσωπικόν κουζίνας, ὡς διεπόμενον ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 63323) 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί καθορισμοῦ δόρυ ἐργασίας εἰς τό ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἀπασχολούμενον ἐν γένει προσωπικόν κουζίνας» (*),

β) Οἱ ζαχαροπλάστται καί βοηθοί αὐτῶν, ὡς καί τό ἐν ἑδαφίῳ γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς ἄνω ν.δ. 1828)1942 ἀναφερόμενον τεχνικόν καί βοηθητικόν προσωπικόν τῶν ξενοδοχείων ὕπνου, ὡς διεπόμενον ὡς πρός τό ἀνώτατον ὅριον ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως καί τήν διάρκειαν τῆς μεσημβρινῆς διακοπῆς ὑπό τῶν ἄρθρων 6 καί 11 τοῦ ν.δ. τῆς 27.6 4.7.1932 «περί κωδικοποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» καί τῆς ὑπερωριακῆς ἀποζημιώσεως αὐτῶν ὑπό τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4020)1959, καί

γ) Τό ἐνδέκατον α' παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 1828)1942 ὁριζόμενον προσωπικόν Διευθύνσεως Γραφείων καί Διαχειρίσεως, δι' ὃ ἰσχύει τό ἄρθρον 18 τοῦ π.δ. τῆς 8)1)3.4.1939 «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων

(*) Ἀναδημοσιεύεται, ὡς ἐσφαλμένως δημοσιευθεῖσα εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 259 τῆς 12 Ἰουλίου 1963 φύλλον τοῦ Β' τεύχους τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ΕΠΔ 22, 844.

(*) ΕΕΔ 20, 1301.

περί χρονικών ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κατ' ἔτος ἐπιτρεπομένων ὑπερωριῶν καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020)1959 ὡς πρὸς τὴν προσαύξησιν τῆς ὑπερωριακῆς ἀμοιβῆς.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαΐου 1963

—

61514)3427)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 11.4.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 327 τῆς 27 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, 2) τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 14.6.1963 ἐκ μέρους τῆς Ἑνώσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης ἐγγράφον δήλωσιν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 11.4.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης, 3) τὴν ἀπὸ 13.7.1963 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφαινόμεθα :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 14.12.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 11.4.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 38879)1962 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 172 τεῦχος Β' Φ.Ε.Κ. τῆς 16.5.1962 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰουλίου 1963

—

60442)3449)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 10.5.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν ἐλαιοτριβείων Ἡρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 327 τῆς 27 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, 2) τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 6.6.1963 ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν Ἐλαιοτριβείων Ἡρακλείου Κρήτης ἐγγράφον δήλωσιν περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 10.5.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν ἐλαιοτριβείων Κρήτης, 3) τὴν ἀπὸ 13.7.1963 σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφαινόμεθα :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τετράμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 6.12.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 10.5.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν ἐλαιοτριβείων Κρήτης, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55590)1961 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 258 τεῦχος Β' Φ.Ε.Κ. τῆς 28.7.1961 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰουλίου 1963

—

23988)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων

Περὶ τοῦ μισθολογίου τῶν πληρωμάτων τῶν πλωτῶν μηχανημάτων Ε.Τ.Μ.Α.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 320 τῆς 24 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 25 Ἰανουαρίου 1936 α.ν. «περὶ συστάσεως Εἰδικοῦ Ταμείου Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων», ὡς τροποποιηθεῖς καὶ συμπληρωθεῖς μεταγενεστέρως ἰσχύει σήμερον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 863)1960 β. δ)γματος «περὶ διαρθρώσεως τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων», ἀποφαινόμεθα :

Ἐγκρίνομεν τὰς ὑπ' ἀριθ. 212)1957, 290)1957 καὶ 133 1960 πράξεις τῆς Διοικούσης τὸ Ε.Τ.Μ.Α.Ε. Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τῶν πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων, ὧν τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἑπεται :

α) Πρᾶξις 212)1957.

1) Τὸ τακτικὸν μισθολόγιον δι' ἅπαντα τὰ πληρώματα τῶν πλοίων πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ κεκανονισμένα παρὰ τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἡμερομίσθια, τὰ καταβαλλόμενα εἰς ἅπαντα τὰ πληρώματα, τὰ ἐργαζόμενα ἐπὶ σκαφῶν τελούντων δι' οἱονδήποτε λόγον εἰς κατάπαυσιν ἀργίας ἢ προκειμένου εἰδικῶς περὶ τῶν πληρωμάτων τῶν ἐργαζομένων ἐπὶ ἀκάτων καὶ τῶν ρυμουλκῶν πλοίων τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου ἀπὸ τὰ ἡμερομίσθια τὰ καταβαλλόμενα εἰς τὰ πληρώματα τούτων, καὶ ὅταν τὰ σκάφη ταῦτα ἐργάζωνται ἀποκλειστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου ἀσχολούμενα εἰς μικρὰς μεταφορὰς ὑλικῶν, ἐφοδίων ἢ πληρωμάτων ἐντὸς ἢ ἐγγὺς τῆς βάσεως τοῦ Πειραιῶς.

2) Τὸ ἔκτακτον μισθολόγιον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ κεκανονισμένα παρὰ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ἡμερομίσθια, τὰ καταβαλλόμενα εἰδικῶς μόνον εἰς τὰ πληρώματα τὰ ἐργαζόμενα ἐπὶ σκαφῶν τελούντων εἰς κατάστασιν ἐνεργείας καὶ ἐργαζομένων διὰ λογαριασμὸν τρίτων.

3) Μόνιμος κατάστασις τῶν σκαφῶν εἶναι ἡ κατάστασις ἀργίας.

4) Τὰ σκάφη τίθενται εἰς κατάστασιν ἐνεργείας δι' ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς παραχωρήσεως ἢ ἐκμισθώσεως τούτων εἰς τρίτους.

5) Ἅπαντα τὰ κατωτέρω καθορισθέντα ἡμερομίσθια τοῦ τε τακτικοῦ, ὡς καὶ τοῦ ἐκτάκτου μισθολογίου, ἔχουσι καθορισθῆ ἠδξημένα δι' ἅπασας τὰς ἡμέρας ἐργασίας λόγῳ συγχωνεύσεως

(*) ΕΕΔ 21, 747.

(*) ΕΕΔ 20, 1024.

εἰς ταῦτα παγίας αὐξήσεως τοῦ ἡμερομισθίου, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 136)21.3.1955 πράξει τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς διὰ τυχὸν ἐργασίαν, παρεχομένην ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της κατὰ τὴν νύκτα, ὡς καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ λοιπὰς ἐξαιρεσίμους ἡμέρας, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ μόνῳ τοῦ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1954 β. δ/γματος.

6) Συνεπείᾳ τῶν ἀνωτέρω ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ καθορίζει τὰ ἡμερομίσθια τοῦ προσωπικοῦ τῶν πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου ὡς ἕπεται:

Πίναξ Α'

Τακτικὸν μισθολόγιον

	Ἐπὶ σκαφῶν ἐντὸς ἕδρας	Ἐπὶ σκαφῶν ἐκτὸς ἕδρας
Πλοίαρχος Α'	97	93
Πλοίαρχος Β'	81	75
Πλοίαρχος Γ'	71	60
Κυβερνήτης ρυμουλκοῦ	64	54
Ἀσυρματιστὴς	85	78
Δραγόρος	97	93
Ὑποδραγόρος	64	54
Μαγειρεὺς	87	81
Χειριστὴς γερανῶν	83	77
Ναύκληρος	55	46
Ναύτης	51	42
Μηχανικὸς Α'	96	91
Μηχανικὸς Β'	83	77
Μηχανικὸς Γ'	71	64
Δόκιμος μηχανικὸς	33	10
Ἀρχιθερμαστὴς	55,50	50,50
Λιπαντὴς	52,50	45,50
Θερμαστὴς	49,50	44,50
Μάγειρος	59	51
Θαλαμηπόλος	39	28

Τὰ ἡμερομίσθια τοῦ πίνακος Α' ἰσχύουσι καὶ καταβάλλονται δι' ἅπασας τὰς ἡμέρας ἑκάστου μηνός, ἐξαιρουμένων μόνον τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς τὸ πλοῖον ἢ τὸ πλωτὸν μηχάνημα τίθεται δι' ἀποφάσεως τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς κατάστασιν ἐνεργείας, ὁπότε καταβάλλεται εἰς τὸ πλήρωμα τὸ ἔκτακτον ἡμερομίσθιον ἐνεργείας τοῦ πίνακος Β'. Τὰ ἀνωτέρω τακτικὰ ἡμερομίσθια ἔχουσι καθορισθῆ κατὰ τι ηὐξημένα διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ τὰ σκάφη παραμένουν ἐντὸς τῆς ἕδρας των, ἤτοι ἐντὸς τοῦ Λιμένος Πειραιῶς, λόγῳ τοῦ ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα δὲν παρέχεται εἰς τὰ πληρώματα τούτων ἐπίδομα τροφῆς, ἐπίδομα παρέχεται ἐκ τοῦ νόμου μόνον εἰς τὰ πληρώματα τῶν σκαφῶν τῶν εὑρισκομένων ἐκτὸς τῆς ἕδρας των.

Πίναξ Β'

Ἔκτακτον μισθολόγιον.

Ἐπὶ σκαφῶν ἐν ἐνεργείᾳ.

Πλοίαρχος Α'	141
Πλοίαρχος Β'	118
Πλοίαρχος Γ'	103
Κυβερνήτης ρυμουλκῶν	92
Ἀσυρματιστὴς	222
Δραγόρος	141
Ὑποδραγόρος	92
Μαγειρεὺς	128
Χειριστὴς γερανῶν	121
Ναύκληρος	82
Ναύτης	76
Μηχανικὸς Α'	139
Μηχανικὸς Β'	121
Μηχανικὸς Γ'	103
Δόκιμος μηχανικὸς	35
Ἀρχιθερμαστὴς	86,50
Λιπαντὴς	81,50
Θερμαστὴς	80,50
Μάγειρος	87
Θαλαμηπόλος	53

7) Τὸ ἀνωτέρω ἔκτακτον μισθολόγιον παρέχεται μόνον ὁσάκις τὰ πλοῖα καὶ πλωτὰ μηχανήματα εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν ἐνεργείας, ἧς ἡ ἔναρξις καὶ λῆξις καθορίζονται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς καὶ ἀφορῶσιν ἀποκλειστικῶς τὸν χρόνον, καθ' ὃν τὰ σκάφη ἐργάζονται ἐπὶ ἐνοικίῳ διὰ λογαριασμὸν τρίτων ἢ ὁσάκις παραμένουσιν εἰς κατάστασιν ἐνεργείας ἕνεκεν εἰδικῶν λόγων καὶ ὅτ' ὅσον χρόνον ἤθελεν ἀποφασίσει τοῦτο ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν της.

8) Ἡ Ἐπιτροπή, περαιτέρω ἑρμηνεύουσα καὶ διασαφηνίζουσα τὰς προγενεστέρας ἀποφάσεις αὐτῆς, δι' ὧν καθωρίσθησαν κατὰ καιροὺς τὰ μισθολόγια τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου, καθορίζει, ὅτι διὰ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἐκτιθεμένους ἀνωτέρω λόγους τὰ διὰ τῶν σχετικῶν προγενεστέρων ἀποφάσεων αὐτῆς καθοριισθέντα ἡμερομίσθια ἀργίας τῶν πληρωμάτων τῶν σκαφῶν ἀφεώριον τὸν χρόναν, καθ' ὃν ταῦτα ἐτέλουν εἰς κατάστασιν ἀργίας, εἴτε λόγῳ ἐλλείψεως ἐργασιῶν ἢ λόγῳ ἐπισκευῶν ἢ ἐργασιῶν συντηρήσεως τούτων, προκειμένου δὲ εἰδικῶς περὶ τῶν ἀκάτων καὶ ρυμουλκῶν καὶ τῶν χρόνον, καθ' ὃν ταῦτα εἰργάζοντο ἀποκλειστικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου ἐντὸς ἢ ἐγγὺς τῆς βάσεως των, μὴ ἀσχολούμενα εἰς ἐργασίας διὰ λογαριασμὸν τρίτων, ὁπότε καὶ μόνον λόγῳ τῆς μείζονος ἀπασχολήσεως καὶ λόγῳ τῆς εἰσπράξεως μισθώματος παρὰ τῶν τρίτων, εἰς ὃ περιελαμβάνετο καὶ ἡ ἀμοιβὴ τοῦ πληρώματος, εἶχον ἐφαρμογὴν τὰ καθοριισθέντα διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων ηὐξημένα ἡμερομίσθια ἐνεργείας.

9) Εἰς τοὺς ἀρχιθερμαστάς, θερμαστὰς καὶ λιπαντὰς παρέχεται καὶ εἰδικὸν ἐπίδομα λόγῳ φθορᾶς ἱματισμοῦ ἐκ δραχμῶν τεσσάρων καὶ λεπτῶν 50 ἡμερησίως, προστιθέμενον εἰς τὸ κεκανονισμένον ἑκάστοτε ἡμερομίσθιον.

10) Εἰς τὰ πληρώματα τὰ ὑπηρετοῦντα ἐπὶ σκαφῶν εὑρισκομένων ἐκτὸς τῆς βάσεως τοῦ Λι-

μενος Πειραιώς, ὡς αὕτη καθωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1157)1938, παρέχεται καὶ ἐπίδομα τροφῆς, ἀνερχόμενον εἰς δραχμὰς 15 ἡμερησίως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν τὰ σκάφη ταῦτα εὑρίσκωνται εἰς κατάστασιν ἀργίας ἢ ἐνεργείας.

11) Προκειμένου περὶ τῶν ἐκτάκτων παροχῶν διὰ τὰ δῶρα Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους, ὡς καὶ τοῦ Πάσχα τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ θὰ ἐκδίδῃ ἑκάστοτε εἰδικὴν ἀπόφασιν, ρυθμίζουσαν τὰς παροχὰς ταύτας κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν της, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 § 4 τοῦ ἀπὸ 18 Ἰουνίου 1952 β. δ)τος.

12) Οὐδεμιᾶς ἑτέρας παροχῆς ἢ ἀποζημιώσεως δικαιοῦνται τὰ πληρώματα τῶν πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ Ε.Τ.Μ.Α.Ε. συνεπείᾳ τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, ἐξαιρέσει τῆς παροχῆς ἐργασίας πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, διὰ τὴν παροχὴν τῆς ὁποίας δέον νὰ ὑφίσταται ἀπαραιτήτως ἔγκρισις τῆς Διευθύνσεως τῶν πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ Ε.Τ.Μ.Α.Ε.

Διὰ τὴν τοιαύτην πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν παρεχομένην ἐργασίαν, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Διευθύνσεως τῶν πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων, πρόσθετος ἀποζημίωσις ἴση πρὸς τὸ ἓν ὄγδοον τῶν ἀνωτέρω προσηυξημένων ἡμερομισθίων δι' ἑκάστην ὥραν ἐργασίας, εἴτε ἐν καιρῷ ἡμέρας, εἴτε ἐν καιρῷ νυκτός, παρέχεται αὐτῇ, συμφώνως τῷ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1954 β.δ)τι, ἄνευ οἱασδήποτε ἑτέρας προσαυξήσεως ἢ προσθήκης.

13) Ὅλως ἐξαιρετικῶς καὶ εἰδικῶς μόνον διὰ τοὺς πλωτοὺς γερανοὺς τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει, ὅπως τὰ πλωτὰ ταῦτα μηχανήματα θεωροῦνται ὅτι εὑρίσκονται εἰς συνεχῆ κατάστασιν ἐνεργείας ἕνεκεν εἰδικῶν λόγων, καταβαλλομένου εἰς τὰ πληρώματα τούτων τοῦ μισθολογίου τοῦ πίνακος Β' τοῦ παρόντος, τίθενται δὲ ταῦτα εἰς κατάστασιν ἀργίας μόνον ὁσάκις προβλέπεται συνεχὴς καὶ μακροχρόνιος ἀργία τούτων δι' εἰδικῆς ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ὁπότε περιορίζεται διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τὸ προσωπικὸν αὐτῶν εἰς τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν συντήρησίν των.

14) Ἐντέλλεται, ὅπως ἡ παροῦσα κοινοποιηθῇ πρὸς ἅπαντα τὰ πλοῖα καὶ πλωτὰ μηχανήματα τοῦ Ε.Τ.Μ.Α.Ε. καὶ ἀνακοινωθῇ παρὰ τῶν προϊσταμένων εἰς ἅπαντα τὰ πληρώματα τῶν σκαφῶν.

15) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 16ης Ἰουνίου 1957, ἐκτὸς τῶν ἑρμηνευτικῶν διατάξεών της, ἐχουσῶν ἀναδρομικὴν ἰσχὺν καὶ ἀνατρεχουσῶν μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως τῶν ἑρμηνευομένων ἀποφάσεων καθορισμοῦ μισθολογίων.

β) Πράξις 290)1957.

«Ἡ ὡς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 212)29.5.1957 Πρᾶξις τροποποιεῖται ὡς κάτωθι:

1) Ἡ παράγραφος 4 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Τὰ σκάφη τίθενται εἰς κατάστασιν ἐνεργείας διὰ διαταγῆς τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως κατόπιν ἐγκρίσεως διαθέσεως τούτων εἰς τρίτους ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς.

2) Ἡ παράγραφος 7 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Τὸ ἀνωτέρω ἔκτακτον μισθολόγιον παρέχεται μόνον ὁσάκις τὰ πλοῖα καὶ πλωτὰ μηχανήματα εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν ἐνεργείας, ἧς ἡ ἔναρξις καὶ λῆξις καθορίζεται ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως καὶ ἀφορῶσιν ἀποκλειστικῶς τὸν χρόνον, καθ' ὃν τὰ σκάφη ἐργάζονται ἐπὶ ἐνοικίῳ διὰ λογαριασμὸν τρίτων καὶ ὁσάκις παραμένουσιν εἰς κατάστασιν ἐνεργείας ἕνεκεν εἰδικῶν λόγων καὶ δι' ὃν χρόνον ἤθελε καθορίσει ὁ Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Διοικούσης τὸ Ε.Τ.Μ.Α.Ε. Ἐπιτροπῆς.

3) Ἡ παράγραφος 13 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Ὅλως ἐξαιρετικῶς καὶ εἰδικῶς διὰ τὸ ρυμουλκὸν «Λέων» ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει, ὅπως τὸ ρυμουλκὸν τοῦτο θεωρῆται καὶ εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ἐνεργείας ἕνεκεν εἰδικῶν λόγων (ναυτολόγιον), καταβαλλομένου εἰς τὰ πληρώματα τούτου τοῦ μισθολογίου τοῦ πίνακος Β' τοῦ παρόντος. Τίθεται δὲ τοῦτο εἰς κατάστασιν ἀργίας μόνον ὁσάκις προβλέπεται συνεχὴς καὶ μακροχρόνιος ἀργία τούτου δι' εἰδικῆς ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ὁπότε καὶ περιορίζεται διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ τὸ προσωπικὸν τούτου εἰς τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ τὴν συντήρησίν του».

γ) Πράξις 133)1960.

«Ἐγκρίνεται ἡ αὔξησις ἀπὸ 1 Ἰουνίου 196ῃ τῶν ἀποδοχῶν τῶν πληρωμάτων τῶν σκαφῶν κατὰ 10ο)ο ἐπὶ τῶν σήμερον βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 212)29.5.1957 Πράξεως καταβαλλομένων ἡμερομισθίων, στρογγυλευομένων τῶν προκυπτόντων ποσῶν, καθορίζουσα ταῦτα ἐντὸς τῶν περιθωρίων

των άποδοχών των πληρωμάτων άκτοπλοΐας, ώς κατωτέρω έν τοΐς πίναξι Α' καί Β'.

ΠΙΝΑΞ Α'

Ταχτικόν μισθολόγιον

Έπί σκαφών

Είδικότης	έντός ἕδρας: Ἰσχύοντα ἡμερομίσθια	έντός ἕδρας: Αὔξησις 10 ο/ο	έντός ἕδρας: Ἡμερομίσθιον ἀπό 1.6.1960	ἐκτός ἕδρας: Ἰσχύοντα ἡμερομίσθια	ἐκτός ἕδρας: Αὔξησις 10 ο/ο	ἐκτός ἕδρας: Ἡμερομίσθιον ἀπό 1.6.1960
Πλοίαρχος Α'	97	9,70	107	93	9,30	102
Πλοίαρχος Β'	81	8,10	89	75	7,50	82
Πλοίαρχος Γ"	71	7,10	78	60	6	66
Κυβερνήτης ρυμουλκῶν	71	7,10	78	64	6,40	70
Ἀσυρματιστής	85	8,50	94	78	7,80	86
Δραγόρος	97	9,70	107	93	9,30	102
Ὑποδραγόρος	64	6,40	70	54	5,40	59
Μαγειρης	87	8,70	96	81	8,10	89
Χειριστής γερανῶν	83	8,30	91	77	7,70	85
Ναύκληρος	55	5,50	61	46	4,60	51
Ναύτης	51	5,10	56	42	4,20	46
Μηχανικός Α'	96	9,60	106	91	9,10	100
Μηχανικός Β'	83	8,30	91	77	7,70	85
Μηχανικός Γ"	71	7,10	78	64	6,40	70
Δόκιμος μηχανικός	33	3,30	36	10	1	11
Ἀρχιθερμαστής	55,50	5,55	61	50,50	5,05	56
Λιπαντής	52,50	5,25	58	45,50	4,55	50
Θερμαστής	49,50	4,95	54	44,50	4,45	49
Μάγειρος	59	5,90	65	51	5,10	56
Θαλαμηπόλος	39	3,90	43	28	2,80	31

ΠΙΝΑΞ Β'

Ἑκτακτον μισθολόγιον ἐπί σκαφών ἐν ἐνεργείᾳ

Είδικότης	Ἰσχύοντα Ἡμερομίσθια	Αὔξησις 10 ο/ο	Ἡμερομίσθια ἀπό 1.6.1960
Πλοίαρχος Α'	141	14,10	155
Πλοίαρχος Β'	118	11,80	130
Πλοίαρχος Γ"	103	10,30	113
Κυβερνήτης ρυμουλκῶν	103	10,30	113
Ἀσυρματιστής	122	12,20	134
Δραγόρος	141	14,10	155
Ὑποδραγόρος	92	9,20	101
Μαγειρης	128	12,80	141
Χειριστής γερανῶν	121	12,10	133
Ναύκληρος	82	8,20	90
Ναύτης	76	7,60	84
Μηχανικός Α'	139	13,90	153
Μηχανικός Β'	121	12,10	133
Μηχανικός Γ"	103	10,30	113
Δόκιμος μηχανικός	35	3,50	39
Ἀρχιθερμαστής	86,50	8,65	95
Λιπαντής	81,50	8,15	90
Θερμαστής	80,50	8,05	89
Μάγειρος	87	8,70	96
Θαλαμηπόλος	58	5,80	64

Εἰς τούς ἀρχιθερμαστάς λιπαντάς καί θερμαστάς παρέχεται καί ἐπίδομα λέγω ψυχρᾶς ἰματισμοῦ ἐκ δραχμῶν πέντε (5) ἡμερησίως, προστιθέμενον εἰς τό ἡμερομίσθιον.

Κατά τά λοιπά ἰσχύει ἡ ὡς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 212)29.5.1957 Πράξις τῆς Διοικούσης Ἐπι-

τροπῆς, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 290)17.7.1957 Πράξεως».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Ἰουλίου 1963

—

44507)7277)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρί - γρί Καβάλας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 259 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

—

44350)7211)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων γρί - γρί Λευκάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 274 τῆς 17 Ἰουνίου 1963)

—

54740)7486)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων ἐνεμοτρατῶν Λευκάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 274 τῆς 17 Ἰουνίου 1963)

—

56428)9394)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 16.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἁλιεργατῶν γρί - γρί Χίου

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 307 τῆς 15 Ἰουλίου 1963)

—

56847)9464)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 14.5.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἁλιεργατῶν γρί - γρί Ναυπλίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 307 τῆς 15 Ἰουλίου 1963)

—

52835)8723)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρί - γρί Πατρῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 309 τῆς 17 Ἰουλίου 1963)

—

57109)9475)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρί - γρί Φούρνων Κορσεῶν Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 315 τῆς 19 Ἰουλίου 1963)

—

48411)2994)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς τὰ κουρεῖα Ἱερισσοῦ Χαλκιδικῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 258 τῆς 12 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2855)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων», 2) τὴν ἀπὸ 28.11.1962 αἴτησιν τῶν κουρέων Ἱερισσοῦ, 3) τὴν ὑπ' ἀριθ. 103[167]6]14.12.1962 ἀναφορὰν τοῦ Σταθμοῦ Χωροφυλακῆς Ἱερισσοῦ, 4) τὴν ὑπ' ἀριθ. 35246] 21.12.1962 ἀναφορὰν τῆς Νομαρχίας Χαλκιδικῆς, 5) τὴν ἀπὸ 24.5.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Καθιερούμεν μερικὴν Κυριακὴν ἀργίαν διὰ τὰ κουρεῖα Ἱερισσοῦ Χαλκιδικῆς, ἅτινα θὰ παραμένουν ἀνοικτὰ ἀπὸ 9 π. μ. - 2 μ. μ. ὥρας, τροποποιουμένης ὡς πρὸς ταῦτα τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 14.9. | 14.9.1961 β. διατάγματος «περὶ καθιερώσεως ὁλοκλήρου Κυριακῆς ἀργίας εἰς καταστήματα Ν. Λιοσίων Ἀττικῆς, Ἱερισσοῦ Χαλκιδικῆς κλπ.».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουνίου 1963

—

37604)Σ. 385)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 262 τῆς 13 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 912)1941 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 50 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1537 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 3671)1962 καὶ 5421)1962 ἀναφορῶν του,

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 192)1962 καὶ 265)1962, συνεδρίασις 100 τῆς περιόδου ΙΒ' τῆς 8.4.1963) ἀποφασίζομεν:

Εἰς τὸν Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«3. Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος συνκληρωσε τὸν

ὑπὸ τῆς παραγράφων 1 ἢ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας, ἐξ ὧν ἀνὰ ἑκατὸν τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑποβάλλεται ἡ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, δικαιοῦται συντάξεως γήρατος ἠλαττωμένης κατὰ τὸ 1/200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως δι' ἕκαστον μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 ἀντιστοίχως τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας, ἐφ' ὅσον συνεπληρώσε τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένου, καὶ ὅσον ἔτος τῆς ἡλικίας, προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένης.

Ὁ ὑπολογισμὸς τῶν διακοσιοστῶν μειώσεως τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἠλαττωμένης συντάξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ ἀπονομῆς συντάξεως αἰτήσεως».

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«3. Ὁ ἡσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν προηγουμένων παραγράφων, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἐξαμήνου τοὐλάχιστον κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας καὶ ἅμα τῇ λήξει τῆς ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καταβολῆς ἐπιδόματος ἀσθενείας δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν πλέον τοῦ τρίτου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως».

Τὸ ἐδάφιον γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ὀρφανοὶ πατρός τε καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ πρόγονοι ἐφ' ὅσον πάντες οὗτοι συνετηροῦντο κυρίως ὑπὸ τοῦ θανόντος ἢ τῆς θανούσης».

Τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«β) Ἡ ἀναγνωρισθεῖσα δι' ἐξαγορᾶς ὡς ἀσφαλιστέα, κατ' ἄρθρον 3 τοῦ Καταστατικοῦ Λειτουργίας τοῦ Ταμείου, ὑπηρεσία ἡσφαλισμένου, ἡ ἐμπίπτουσα ἀπὸ μὲν τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ μέχρι καὶ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου 1941 διὰ τὰς περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς 1.1.1942 μέχρι καὶ τῆς 31.10.1944 διὰ τὰς περιφερείας Βόλου καὶ Καλαμῶν».

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 6 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«2. Ἡ ἀναγνωρισθεῖσα δι' ἐξαγορᾶς ὡς ἀσφαλιστέα κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Καταστατικοῦ Λειτουργίας τοῦ Ταμείου ὑπηρεσία ἡσφαλισμένου, ἡ διανυθεῖσα εἰς τὰς περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν πρὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου (1.7.1939), μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ τὴν πενταετίαν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος τῆς πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας δὲν ἐξαρκεῖ διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ κατωτάτου ὁρίου τῆς πλήρους συντάξεως».

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 6 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«3. Ἡ ἀναγνωρισθεῖσα δι' ἐξαγορᾶς ὡς ἀσφαλιστέα κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Καταστατικοῦ Λειτουργίας τοῦ Ταμείου ὑπηρεσία ἡσφαλισμένου, ἡ διανυθεῖσα εἰς τὰς λοιπάς, πλὴν τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Θεσσαλονίκης καὶ Πατρῶν, περιφερείας τῆς χώρας, πρὸ τῆς εἰς αὐτὰς ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ταμείου καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ διὰ μὲν τὰς περιφερείας Βόλου καὶ Καλαμῶν τὴν ἑκταετίαν (8ετίαν), διὰ δὲ τὰς λοιπάς, εἰς ἃς ἐπεκτείνεται ἡ ἀσφάλισις, τὴν δεκαετίαν καὶ ἐφ' ὅσον εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ὁ χρόνος τῆς πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας δὲν ἐξαρκεῖ διὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ κατωτάτου ὁρίου τῆς πλήρους συντάξεως».

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 8 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«2. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὸ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ὑποβολὴν καὶ ἑτέρων κατὰ τὴν κρίσιν του στοιχείων, ὡς καὶ τὸ δικαίωμα τῆς κατ' οὐσίαν ἐκτιμήσεως καὶ διερευνήσεως τῶν ἀνωτέρω δικαιολογητικῶν πρὸς πληρεστέραν διασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ταμείου».

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 9 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«4. Τὸ περὶ οὗ ἡ παράγραφος 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ποσὸν βασικῆς συντάξεως προσαυξάνεται λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν: α) κατὰ 10ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ β) κατὰ 5ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερέβησαν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 προβλεπόμενα ὅρια ἡλικίας καὶ ἐφ' ὅσον ταῦτα δικαιοῦνται συντάξεως ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου κατ' ἄρθρον 5 § 1 ἐδ. β' τοῦ παρόντος».

Ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 9 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«6. Αἱ ἀνωτέρω καθοριζόμεναι βασικαὶ συντάξεις ἄνευ τῶν ἐπιδομάτων λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν δὲν δύνανται νὰ εἶναι κατώτεραι τῶν ἑξακοσίων εἴκοσι πέντε (625) δραχμῶν μηνιαίως διὰ τοὺς ἀμέσως ἡσφαλισμένους καὶ τῶν πεντακοσίων (500) δραχμῶν μηνιαίως διὰ τὸ σύνολον τῶν δικαιοδόχων ἑκάστου».

Τὸ ἄρθρον 11 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἄρχεται διὰ μὲν τοὺς ἡσφαλισμένους ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, καὶ λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τοῦ θανάτου του ἢ τῆς ἄρσεως τῆς ἀναπηρίας, διὰ δὲ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τοῦ θανάτου τῶν δικαιούχων ἢ τῆς ἐπελεύσεως γεγονότος συνεπαγομένου τὴν παῦσιν τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἢ προκειμένου περὶ χήρας ἢ χήρου διὰ τῆς τελέσεως νέου γάμου.

Εἰδικῶς ἐπὶ συντάξεων τέκνων, ἐγγόνων καὶ

προγενῶν τὸ δικαίωμα αὐτῶν εἰς σύνταξιν λήγει ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ πρὸ τούτου διὰ τῆς τελέσεως γάμου, ἐξαιρεσει τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 12 παράγραφος 3 ἀναφερομένων περιπτώσεων. Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὅρια ἡλικίας παρατείνονται μέχρι τοῦ 21ου ἔτους διὰ τὰ ἄρρενα μέλη τῆς οἰκογενείας, ἐφ' ὅσον συνεχίζουν τὰς σπουδάς των εἰς σχολὰς γενικῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀνεξαρτήτως ὁρίου ἡλικίας διὰ τὰ ἄρρενα καὶ θήλεα, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνίκανα πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν.

Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν τῶν δικαιουμένων κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παράντος μειωμένην σύνταξιν ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου ἐκείνου μηνὸς τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ αὐτονομίας συντάξεως».

Τὸ ἑδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 13 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«β) Πιστοποιητικὸν Δήμου ἢ Κοινότητος περὶ τῆς οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ αἰτοῦντος, ἐφ' ὅσον ὁ αἰτῶν ἔχει σύζυγον καὶ τέκνα».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 αὐτοῦ προστίθεται παράγραφος 8, ἔχουσα οὕτω:

«8. Ἡ ἡλικία τοῦ ἠσφαλισμένου βεβαιοῦται (ἀποδεικνύεται):

α) Δι' ἀντιγράφου ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, συνταχθείσης κατὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως, ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει συνταχθείσης ἢ διορθωθείσης πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου.

β) Ἐλλειπούσης ληξιαρχικῆς πράξεως διὰ πιστοποιητικοῦ Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς τοῦ τόπου γεννήσεως, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ἡ ἡμερομηνία γεννήσεως ἢ τὸ ἔτος γεννήσεως, ὁ αὐξων ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία ἐγγραφῆς εἰς τὰ οἰκεῖα Δημοτολόγια γενομένης τῆς ἐγγραφῆς πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου. Ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως ἡμερομηνίας γεννήσεως ὡς τοιαύτη λαμβάνεται ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους γεννήσεως.

γ) Δι' ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐσωτερικῶν τηρουμένου μητρώου ἀρρένων, ἐφ' ὅσον ἐν αὐτῷ περιέχονται πάντα τὰ ἐν ἐδαφίῳ β' τῆς παρούσης ἀναφερόμενα στοιχεῖα.

δ) Προκειμένου περὶ προσφύγων διὰ πιστοποιητικοῦ Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς ἢ διὰ πιστοποιητικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἀναφέροντος τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πολιτογραφήσεως δηλωθεῖσαν ἡλικίαν, τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν ἐγγραφῆς εἰς τὰ οἰκεῖα Δημοτολόγια, γενομένης τῆς πολιτογραφήσεως ἢ ἐγγραφῆς πρὸ τριετίας τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὡς ἡμερομηνία γεννήσεως λαμβάνεται ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ δηλωθέντος ἔτους γεννήσεως.

ε) Προκειμένου περὶ ἀλλοδαποῦ ἠσφαλισμένου διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ ἑτέρου στοιχείου, θεωρουμένου καὶ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἑλληνικῆς Προξενικῆς Ἀρχῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Κράτους, οὗ κέκτηται τὴν ἰθαγένειαν, ἔχει τὴν αὐτὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχύν.

Προκειμένου δὲ περὶ ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ἀσφαλιζομένων ἐξ τὸ Ι.Κ.Α. διὰ κυρίαν σύνταξιν, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ληφθεῖσα ὑπ' ὄψιν ἡλικία.

Κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου ὡς ἔτη ἡλικίας λογίζονται τὰ συμπεπληρωμένα τοιαῦτα».

Ἡ παροῦσα παράγραφος περὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἡλικίας τοῦ ἠσφαλισμένου ἐφαρμόζεται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ πάσης ἀποδείξεως ἡλικίας ἑτέρου προσώπου».

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 20 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«3. Ἐὰν ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς προκύπτῃ ποσὸν συντάξεως μικρότερον τοῦ λαμβανομένου κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος, δύναται τὸ λαμβανόμενον νὰ αὐξάνηται κατὰ ποσοστὸν καθοριζόμενον ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ μέχρι 10ο/ο κατ' ἀνώτατον ὅριον».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 20 αὐτοῦ προστίθεται παράγραφος 7, ἔχουσα οὕτω:

«7. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ Παροχῶν τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50855) 1947 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας προβλεπόμενον εἰδικὸν μηνιαῖον ἐπίδομα φυματικοῦ ἓξ δραχμῶν ἑκατὸν (100) ἐξακολουθεῖ καταβαλλόμενον εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους τοῦ Ταμείου».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1963

—

38078)Σ.407)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 262 τῆς 13 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». 2) Πρότασιν τοῦ ἰδιωτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 231)Φ11 καὶ 393)23.5.1963 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, 3) γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν 101)18.4.1963 συνεδρίασίν του τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὰ ἑδάφια Α' καὶ Β' τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ Κλάδου Συντάξεων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν τροποποιηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Η. Περικοπαὶ τῶν μεγαλυτέρων συντάξεων. Κατώτατα ὅρια συντάξεων.

Κατ' ἐξαίρεσιν τῶν εἰς τὰς προηγουμένας παραγράφους τοῦ παράντος ἄρθρου ὁριζομένων:

Α) Μειοῦται α) κατὰ 50ο/ο τὸ τμῆμα τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπολογιζομένων συντάξεων, τὸ ὑπερβαῖνον τὸν ἑκάστοτε ὀργανικὸν μισθὸν τοῦ τμηματάρχου τῆς ἀνωτέρας μισθολογικῆς κλίμακος καὶ β) κατὰ 60ο/ο τὸ τμῆμα τὸ ὑπερβαῖνον τὰ 125ο/ο τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ τμημα-

τάρχου της ανωτέρας μισθολογικής κλίμακος. Αί συνολικαί συντάξεις των δικαιούχων του άρθρου 14 του Κανονισμού, εξευρισκόμεναι κατά τα εν τη παραγράφω δ του παρόντος οριζόμενα, υπόκεινται και αύται εις την ανωτέρω μείωσιν, ούχι όμως και εφ' ών υπολογίζονται συντάξεις των ησφαλισμένων ή συνταξιούχων.

Β) Το Διοικητικόν Συμβούλιον του Ταμείου, λαμβάνον υπ' όψιν την οικονομικήν δυνατότητα του Ταμείου, δύναται, δι' αποφάσεώς του, εγκρινομένης παρά του Υπουργού Εργασίας, να περιορίση ή και να καταργήση ολοσχερώς τας ως άνω μειώσεις των συντάξεων, περί ών τα εδάφια Λα' και β' της παρούσης παραγράφου.

Η παρούσα, ής ή ισχύς άρχεται από 1.1.1963, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Ιουνίου 1963

—

38074]Σ.411]1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εταιρείας Ελληνικού Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 253 της 11 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις του ν. 2868]1922 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως των εργατών και ιδιωτικών υπαλλήλων».

2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εταιρείας Ελληνικού Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου, υποβληθείσαν διά της υπ' αριθ. 696]27.2.1963 αναφοράς του ως άνω Ταμείου.

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 101]18.4.1963 συνεδρίασιν αυτού της 1Β' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εις το άρθρον 16 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εταιρείας Ελληνικού Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου επέλθωσιν αι κάτωθι τροποποιήσεις:

Εν τέλει του εδαφίου γ' προστίθεται διάταξις, έχουσα ούτω:

«Ομοίως ο ησφαλισμένος παρά τω Ταμείω δικαιούται συντάξεως λόγω γήρατος, εάν κατά τον χρόνον της επελεύσεως του ασφαλιστικού κινδύνου έχη συμπληρώσει το 65ον έτος της ηλικίας του, ή ή ησφαλισμένη το 60ον και επραγματοποίησε δύο χιλιάδας οκτακοσίας πεντήκοντα τοιαύτας ημέρας πραγματικής εν ασφαλίσει εργασίας, συμπεριλαμβανομένων μόνον και των τοιούτων λόγω ασφαλίσεως παρά τω Ι.Κ.Α.

Τα ως άνω κατώτατον όριον ημερών εργασίας αυξάνεται προοδευτικώς εις 4050 εν συνόλω, προστιθεμένων εις τας 2850 ημέρας εργασίας ανά 175 τοιούτων κατά μέσον όρον καθ' εκαστον επόμενον ημερολογιακόν έτος, αρχής γενομένης από 1ης Ιανουαρίου 1963.

Εν τη περιπτώσει ταύτη το ποσόν της συντάξεως καθορίζεται επί τη βάσει των διατάξεων του παρόντος Καταστατικού».

Το εδάφιον ε' τροποποιείται ως ακολούθως:

«ε. Ομοίως ο απολυόμενος της υπηρεσίας, εφ' όσον έχη συμπληρώσει 25ετή πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν παρά τη Εταιρείφ Ελληνικού Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου και το 50ών έτος της ηλικίας του, ανεξαρτήτως δε ορίου ηλικίας, εφ' όσον συμπληροί τον ως άνω χρόνον 25ετούς πραγματικής εν ασφαλίσει υπηρεσίας παρά τη Εταιρείφ μέχρι της 31.12.1963.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 29 Μαΐου 1963

—

8633)Σ. 110)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εταιρείας Ελληνικού Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 253 της 11 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις του νόμου 2868)1922 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως των εργατών και ιδιωτικών υπαλλήλων».

2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εταιρείας Ελληνικού Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου, υποβληθείσαν ημίν διά των υπ' αριθ. 8831)24.11.1962, 8427)1.12.1962, 8629)15.12.1962 αναφορών του ως άνω Ταμείου.

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά τας υπ' αριθ. 85)14.1.1963 και 87)21.1.1963 συνεδριάσεις αυτού, αποφασίζομεν:

Όπως εις το Καταστατικόν του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εταιρείας Ελληνικού Πυριτιδοποιείου και Καλυκοποιείου επέλθωσιν αι κάτωθι τροποποιήσεις:

1) Το πρώτον εδάφιον της παραγράφου ϊ του άρθρου 13 τροποποιείται ως ακολούθως:

«Το δάνειον χορηγείται μόνον εις εξαιρετικάς περιπτώσεις, δικαιολογουμένας εξ έκτακτων βαρών και απροβλέπτων αναγκών του αιτούντος, μετά γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, επί τόκφ 5ο)ο και ασφαλίστρφ 1ο)ο.

2) Εις το άρθρον 17 προστίθεται παράγραφος 5, έχουσα ούτω:

«5. Εις τους δικαιουμένους συντάξεως λόγφ ανικανότητος εκ τραυματισμού χορηγείται επίδομα τραυματισμού εξ 100 δραχμών μηνιαίως κατόπιν αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, εφ' όσον υφίσταται ή προς τούτο οικονομική ευχέρεια.

3) Εν τέλει της παραγράφου δ του άρθρου 19 προστίθεται εδάφιον β', έχον ούτω:

«β. Ωσαύτως εν αδεμιά περιπτώσει το ποσόν της συντάξεως δικαιούχου θανόντος ησφαλισμένου συνεπεία εργατικού ατυχήματος δύναται να είναι κατώτερον των (450) τετρακοσίων πεντήκοντα δραχμών μηνιαίως».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημε-

ρίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1963

—

37607)Σ. 368)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 231 τῆς 1 Ἰουνίου 1963)

—

6386)Σ 64)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 14 καὶ 42 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Α.Π.Η.Ε. Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 317 τῆς 20 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3982)23.7.1962 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου τούτου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 85 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 14.1.1962 τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὰ ἄρθρα 14 καὶ 42 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας τροποποιηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 14

Καθορισμὸς συντάξεων

Αἱ χορηγούμεναι συντάξεις εἰς τοὺς δικαιουμένους τούτων κανονίζονται πάντοτε εἰς τὸ ἐν νομίμῳ κυκλοφορίᾳ πιστωτικὸν νόμισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὡς ἑξῆς:

Α) 1. Διὰ τοὺς μετόχους τοῦ Ταμείου, τοὺς ἀποχωροῦντας τῆς ὑπηρεσίας, ἀφοῦ συμπληρώσωσι τὰ ἐν ἄρθρῳ 12 § Α' ὁριζόμενα ὅρια ἡλικίας καὶ χρόνου ὑπηρεσίας, ἡ σύνταξις ὁρίζεται εἰς ποσοστὸν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας.

2) Ὡς συνταξίμος μισθὸς λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῶν ὑποβληθεισῶν εἰς κρατήσεις τακτικῶν ἀποδοχῶν συνταξίμου χρόνου 36 μηνῶν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχωρήσεως τοῦ μετόχου. Ἐὰν ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβε χώραν μείωσις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μετόχου λόγῳ ὑποβιβασμοῦ, τότε οἱ 36 ὡς ἄνω συνεχεῖς μῆνες λαμβάνονται ἐκ τοῦ πρὸ τῆς μειώσεως ταύτης συνταξίμου χρόνου.

Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι, ὅτι ὁ λαμβανόμενος ὡς συνταξίμος μισθὸς μετατρέπεται εἰς βασικὸν προπολεμικὸν τοιοῦτον κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 42 ὁριζόμενα, ἡ δὲ σύνταξις ὁρίζεται εἰς ποσοστὸν τοῦ οὕτω καθοριοθέντος βασικοῦ προπολεμικοῦ μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος τῆς παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένης αὐτοῦ ὑπηρεσίας, βάσει τῶν ὡς κατωτέρω, κατὰ τὸ ἐδάφιον 9 τῆς παρούσης παραγράφου, ὁριζομένων κλιμακίων.

3) Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως διὰ τοὺς ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας μετόχους, ἀφοῦ συμπληρώσωσι τὰς ἐν ἄρθρῳ 12 παράγραφος Α' προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως, ὡς συντάξιμος μισθὸς θεωρεῖται καὶ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μέσος ὅρος τῶν ὑποβληθεισῶν εἰς κρατήσεις τακτικῶν ἀποδοχῶν καὶ οὐχὶ τῶν πάσης φύσεως τοιούτων, συνταξίμου χρόνου 12 μηνῶν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐξόδου τοῦ μετόχου, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 42, παράγραφος 5, ὁριζόμενα.

4) Ἐὰν ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβε χώραν μείωσις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μετόχου λόγῳ ὑποβιβασμοῦ, τότε οἱ 12 ὡς ἄνω συνεχεῖς μῆνες λαμβάνονται ἐκ τοῦ πρὸ τῆς μειώσεως ταύτης συνταξίμου χρόνου.

5) Ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ τῶν μετόχων διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὰ ἐδάφια 2 καὶ 3 τῆς παρούσης παραγράφου συνταξίμου μισθοῦ λογίζονται:

α) Ὁ καταβαλλόμενος μεταπολεμικὸς βασικὸς μισθὸς ἄνευ ἐπιδομάτων ἢ ἄλλης τινὸς προσαυξήσεως, πλὴν τῶν κατωτέρω κατονομαζομένων:

β) Τὸ ὑπὸ τῆς τέως Η.Ε.Α.Π. καὶ νῦν Δ.Ε.Η. Π.Α.Π. καταβαλλόμενον ἐπίδομα Γ'.

γ) Τὸ ποσὸν τοῦ φόρου, ὅπερ καταβάλλει ἐξ ἰδίων ὁ ἐργοδότης, προκειμένου περὶ ἀποδοχῶν καταβαλλομένων ἐλευθέρων φόρου.

δ) Τὸ ἐπίδομα θέσεως, ὅπερ καταβάλλει ἡ Ἑλληνικὴ Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρεία.

ε) Αἱ κατωτέρω καταβαλλόμεναι προσαυξήσεις καὶ ἐπιδόματα, ἤτοι:

εα') Ἐπὶ μετόχων ὑπηρετούντων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου των ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἐπιχειρήσεως προσαύξησις ἴση πρὸς τὸ ἓν ὄγδοον (1)8) τοῦ μέσου ὅρου τῶν καταβαλλομένων αὐτοῖς ἀποδοχῶν κατὰ τὸ τελευταῖον δωδεκάμηνον πρὸ τῆς ἐξόδου των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ὡς τοιούτων νοουμένων τῶν ἀποδοχῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ ἐπιχείρησις πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὑπ' αὐτῆς παρεχομένου ἐπιδόματος ἀδιαλείπτου ὑπηρεσίας.

εβ') Ἐπὶ μετόχων ὑπηρετούντων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου των ἐν τακτικῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐχόντων ὅμως προυπηρεσίαν ἐν ἀδιαλείπτῳ, ἡ ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρω ἐδαφίῳ εα' προσαύξησις, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες κατεβλήθησαν εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ τελευταῖον δωδεκάμηνον τῆς ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ ὑπηρεσίᾳ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπασχολήσεως των.

εγ) Τὰ ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὡς καὶ ἀποδύσεως, ὑπολογιζόμενα ἐπὶ τοῦ μέσου ὅρου αὐτῶν τοῦ τελευταίου 12μήνου τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ ἐχορηγήθησαν.

Ἡ μὲν κατὰ τὸ ἀνώτερον καὶ ἐν τοῖς ἐδαφίοις εα' καὶ εβ' ἀναφερομένη προσαύξησις λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ὑπολογίζεται κατὰ τὴν ἀ-

πονομην συντάξεως μόνον δι' ὅσον χρόνον οἱ μέτοχοι ὑπηρέτησαν ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ ὑπηρεσίᾳ μετὰ τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1959, τὰ δὲ ἐν τῷ ἐδαφίῳ εγ' ἀναφερόμενα ἐπιδόματα δι' ἅπαντα τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρεσχέθησαν καὶ καθ' ὃ ὕψος ταῦτα παρεσχέθησαν.

στ) Διὰ τοὺς ἐκ τῶν μετόχων τοῦ Ταμείου καταμετρητὰς τῶν ἐργοδοτίδων ἐπιχειρήσεων οἱ ἀνωτέρω ἐν ἐδαφίοις δα - δδ ἀναφερόμεναι ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαί, προσηυξημέναι κατὰ τὰ καταβαλλόμενα εἰς αὐτοὺς κατὰ μῆνα ποσά, ἀναλόγως τῶν ὑπ' αὐτῶν πραγματοποιουμένων καταμετρήσεων.

ζ) Διὰ τοὺς ἐκ τῶν μετόχων τοῦ Ταμείου εἰσπράκτορας τῶν ἐργοδοτίδων ἐπιχειρήσεων τὸ κατὰ μῆνα καταβαλλόμενον αὐτοῖς εἰς δραχμὰς ποσὸν βάσει τῶν ὑπ' αὐτῶν πραγματοποιουμένων εἰσπράξεων, πλέον τῶν ἐν ἐδαφίοις δβ καὶ δγ ἀναφερομένων ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν.

η) Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν ἐδαφίων 2 καὶ 3 τῆς παραγράφου Α' τοῦ παρόντος ἄρθρου εἶναι, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μέσου ὅρου τῶν ὑποβληθεισῶν εἰς κρατήσεις τακτικῶν ἀποδοχῶν πρὸς καθορισμὸν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ δὲν περιλαμβάνονται τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα καταβαλλόμενα δῶρα.

7) Εἰς περίπτωσιν ἀναδρομικῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μετόχου παρὰ τοῦ ἐργοδότου του, (ἐξαιρουμένων τῶν περιπτώσεων τῆς τοιαύτης ἀναδρομικῆς αὐξήσεως συνεπείᾳ διατάξεως νόμου, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως) καὶ ἐφ' ὅσον ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ Ταμεῖον γνωστοποιήσεώς της μέχρι τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐξόδου τοῦ μετόχου δὲν συνεπληρώθη χρονικὸν διάστημα δώδεκα (12) μηνῶν, δὲν ὑπολογίζεται εἰς τὸν συνταξιμον μισθὸν τοῦ μετόχου ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀναδρομικότητός της παρασχεθεῖσα αὔξησις.

8) Ὡσαύτως δὲν ὑπολογίζεται εἰς τὸν συντάξιμον μισθὸν οἱαδήποτε ἀναδρομικὴ αὔξησις, ἐξαιρουμένων τῶν ὡς ἄνω καθοριζομένων, ἐφ' ὅσον αὕτη ἀνατρέχει εἰς χρονικὸν διάστημα μεῖζον τῶν 12 μηνῶν ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Ταμεῖον γνωστοποιήσεως της.

θ) Τὸ ποσοστὸν τοῦ συνταξίμου μισθοῦ καθορίζεται ὡς κάτωθι:

Διὰ τὰς πρώτας ἑπτὰ χιλιάδας πεντακοσίας (7.500) δραχμὰς συνταξίμου μισθοῦ ἀνὰ ἓν τεσσαρακοστὸν (1|40) δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας.

Ἀνὰ ἕκαστον δὲ χλιμίκιον μισθοῦ χιλίων πεντακοσίων (1.500) δραχμῶν ὑπὲρ τὰς ἑπτὰ χιλιάδας πεντακοσίας (7.500) δραχμὰς ἢ κλάσμα αὐτοῦ ὁ παρονομαστὴς τοῦ κλάσματος 1|40 αὐξάνει κατὰ δύο (2) μονάδας. Ἤτοι διὰ τὰς πρώτας χιλίας πεντακοσίας (1.500) δραχμὰς ἄνω τῶν (7.500) ἑπτὰ χιλιάδων πεντακοσίων δραχμῶν 1|42 δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας. Διὰ τὰς δευτέρας χιλίας πεντακοσίας (1.500) δραχμὰς 1|44 δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ οὕτω προκύπτων μέσος κλασματικὸς συντελεστὴς μὲ ἀριθμητὴν τὴν μονάδα ἀποτελεῖ τὸν συντελεστὴν συντάξεως δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας.

Β) Ἐξερχόμενος μέτοχος μετὰ ὑπηρεσίαν 10 - 20 ἐτῶν, ἐξ ὧν τοὐλάχιστον δέκα παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ, συνεπείᾳ νόσου ἢ 5-20 ἐτῶν, ἐξ ὧν τοὐλάχιστον 5 παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ συνεπείᾳ ἰνματιώσεως, καθιστώσης αὐτὸν σωματικῶς ἢ διανοητικῶς ἀνίκανον πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν οὐ μόνον παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 45ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, λαμβάνει σύνταξιν ἴσην πρὸς τὸ 20πλάσιον τοῦ συντελεστοῦ συντάξεως, ὑπολογιζομένου κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον, συντάξιμος ὅρος μισθοῦ τῶν οὕτω ἐξερχομένων ὁρίζεται ὁ μέσος ὅρος τῶν ὑποβληθεισῶν εἰς κρατήσεις τακτικῶν ἀποδοχῶν συνταξίμου χρόνου 12 μηνῶν.

Ἐὰν ὁ μέτοχος ἔχῃ ὑπηρεσίαν ὑπὲρ τὰ 20 ἔτη, ἡ σύνταξις αὐτοῦ ὑπολογίζεται κατὰ τὴν παράγραφον Α' τοῦ ἄρθρου τούτου. Ἂν ὁ ὡς ἄνω ἐξερχόμενος μέτοχος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 45ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ἡ σύνταξίς του εἶναι ἴση πρὸς τὸ γινόμενον τοῦ συντελεστοῦ συντάξεως ἐπὶ τὸν ὅρον (20 - 0, 5) (Η - 45), ἔνθα Η παριστᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν πλήρων ἐτῶν τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἡ σύνταξις δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τοῦ γινομένου τοῦ συντελεστοῦ συντάξεως ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν πραγματικῆς ὑπηρεσίας. Εἰς μέτοχον, εἰσελθόντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἑταιρείας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 45ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, λαμβάνοντα δὲ σύνταξιν ἐξ ἄλλου Ταμείου, δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ, χορηγεῖται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς συντάξεως τῆς προκυπτούσης συμφώνως τῇ παραγράφῳ ταύτῃ καὶ ἐκείνης, ἣν ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ ἄλλου Ταμείου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας, κατ' ἐλάχιστον δὲ ὅριον τὸ γινόμενον τοῦ συντελεστοῦ συντάξεως ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τῆς πραγματικῆς παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ὑπηρεσίας (Ἔγγρ. Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἀριθ. 92098)19.11. 1934).

Γ) Μέτοχος, ἐξερχόμενος μετὰ δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς δέκα ἔτη τοὐλάχιστον παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ, συνεπείᾳ καταργήσεως θέσεως ἢ ἀπολύσεως, λαμβάνει σύνταξιν, καθοριζομένην καθ' ὁμοιον τρόπον, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ παραγράφῳ Α' τοῦ παρόντος ἄρθρου κανονικῶς ἀποχωροῦντας μετόχους, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀπόλυσις ἐγένετο διὰ κατάχρησιν, κλοπήν, ὑπεξαίρεσιν, ἀπάτην ἢ πλαστογραφίαν εἰς βαθμὸν πλημμελήματος ἢ κακουργήματος, βεβαιωθεῖσα διὰ τελεσιδίκου καταδίκης εἰς ποινὴν φυλακίσεως τοὐλάχιστον τριῶν μηνῶν καὶ διαπραχθεῖσα εἰς βάρος καὶ ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἐργοδοτίδων Ἑταιρειῶν ἢ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως, ὅτε ἐκπίπτει παντὸς δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως.

Δ) Ἐξερχόμενος μέτοχος συνεπείᾳ παθήσεως ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἕνεκα ταύτης, ἂν ἡ ἀνικανότης εἶναι πλήρης ἢ ὁ παθὼν ἀπώλεσε χεῖρα ἢ πόδα ἢ ὀφθαλμόν, λαμβάνει σύνταξιν, ὑπολογιζομένην δι' 24 ἔτη ὑπηρεσίας ἐπὶ τὸν συντελεστὴν συντάξεως, ὅστις ὁρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του κατὰ τοὺς τελευταίους δώδεκα (12) μῆνας πρὸ τοῦ

ατυχήματος, καθ' ούς πλήρως εἰργάσθη. Ἐὰν δὲ ἡ ἀνικανότης εἶναι μερική, εἴτε καθιστᾷ αὐτὸν ἀνίκανον πρὸς πᾶσαν ἀναλόγως ἀποδίδουσαν ἐργασίαν, λαμβάνει σύνταξιν, ὁριζομένην ὡς ἀνωτέρω, διὰ 16 ἔτη ὑπηρεσίας. Ἐὰν ὁ μέτοχος εἶχεν ὑπερδεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν, ἡ σύνταξις αὐτοῦ προσαυξάνεται εἰς ἀμφοτέρους τοὺς περιπτώσεις κατὰ τὸ γινόμενον τοῦ συντελεστοῦ συντάξεως ἐπὶ τὰ ἔτη ὑπηρεσίας ὅσα ἔχει ἐπὶ πλέον τῶν 15.

Ε) Διὰ τοὺς μετόχους τοῦ Ταμείου, τοὺς ἀποβιοῦντας μετὰ δεκαετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ, ἡ διὰ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 § Ε' δεύτερον ἐδάφιον καὶ παρ/φου ΣΤ' ἀπονομὴν συντάξεως εἰς τοὺς περὶ ὧν αἱ παρ/φοι αὗται δικαιοδόχους τεκμαρτὴ σύνταξις τοῦ ἀποβιώσαντος ὑπολογίζεται κατὰ τὰ ἐν τῇ παρ/φῳ Β' τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα.

Οὐδεμία βασικὴ προπολεμικὴ σύνταξις δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ τέσσαρα πέμπτα (4/5) τοῦ βασικοῦ συντάξιμου προπολεμικοῦ μισθοῦ.

Οὐδεμία καταβαλλομένη σύνταξις δύναται νὰ ὑπερβῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς της τὰ 4/5 τῶν κατὰ τὴν παρ/φον Δ' τοῦ παρόντος ἄρθρου τακτικῶν ἀποδοχῶν, τῶν εἰσπραχθεισῶν ὑπὸ τοῦ μετόχου κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα πρὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἐξαιρέσει τῶν εἰσπρακτόρων καὶ καταμετρητῶν, δι' οὓς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μέσος ὅρος τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν τελευταίων δώδεκα μηνῶν πρὸ τῆς ἐξόδου των.

Ἐπίσης οὐδεμία καταβαλλομένη σύνταξις δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τῶν (800) ὀκτακοσίων δραχμῶν διὰ τὸν ἀπ' εὐθείας συνταξιοῦχον ἢ (600) ἑξακοσίων δραχμῶν διὰ τοὺς ὑποκαταστάτους δικαιοδόχους αὐτοῦ συνολικῶς.

"Αρθρον 42

1) Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἑκάστοτε κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων αἱ βασικαὶ συντάξεις τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν ἐξελθόντων μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου 1944, καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 14 καὶ 15 χορηγηθεῖσαι ἀρχικαὶ συντάξεις, καταργουμένων ὅλων τῶν προσαυξήσεων καὶ τοῦ ἐπιδόματος Σ. Σ., πλὴν τῶν ἐπιδομάτων τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, προσαυξάνονται κατὰ τὰ ἑξῆς ποσοστά:

α) Διὰ τοὺς ἐξελθόντας μέχρι τέλους 1921 κατὰ 150 ο/ο.

β) Διὰ τοὺς ἐξελθόντας ἀπὸ 1.1.1922 μέχρι 31.12.1923 100 ο/ο.

γ) Διὰ τοὺς ἐξελθόντας ἀπὸ 1.1.1924 μέχρι 31.12.1926 70 ο/ο.

δ) Διὰ τοὺς ἐξελθόντας ἀπὸ 1.1.1927 μέχρι 15.10.1933 60 ο/ο.

ε) Διὰ τοὺς ἐξελθόντας ἀπὸ 16.10.1933 μέχρι 31.12.1935 50 ο/ο.

στ) Διὰ τοὺς ἐξελθόντας ἀπὸ 1.1.1936 μέχρι 31.12.1936 40 ο/ο.

ζ) Διὰ τοὺς ἐξελθόντας ἀπὸ 1.1.1937 μέχρι 31.12.1939 30 ο/ο.

η) Διὰ τοὺς ἐξελθόντας ἀπὸ 1.1.1940 μέχρι 31.12.1942 20 ο/ο.

Μετὰ τὴν 1.1.1943 οὐδεμία.

Τὰ ἀνωτέρω ποσοστὰ προσαυξήσεων ἐφαρμόζονται ἀκέραια ἐπὶ τοῦ α' τμήματος ἑκάστης συντάξεως, καθοριζομένου ὡς ἑξῆς:

Εἰς τὰς περιπτώσεις	α)	1.800
» » »	β)	2.200
» » »	γ)	2.600
» » »	δ)	2.800
» » »	ε)	3.000
» » »	στ)	3.200
» » »	ζ)	3.400
» » »	η)	3.600

Δι' ἕκαστον τῶν ἑπομένων ἴσων τμημάτων ἢ ὑπολοίπων ἐφαρμόζονται οἱ ἄνω συντελεσταί, μειούμενοι διαδοχικῶς κατὰ τὸ 1/4 τοῦ ἀρχικοῦ, μὴ ἀποκλειομένων καὶ ἀρνητικῶν τιμῶν συντελεστῶν. Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκύπτοντα ποσὰ ἀποτελοῦν τὰς βασικὰς συντάξεις. Ὅσάκις ὅμως τὸ οὕτω προκῦπτον ποσὸν εἶναι μικρότερον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ συνταξιοῦχος τὸν μῆνα Ἰούνιον 1941, τὸ τελευταῖον τοῦτο λαμβάνεται ὡς βασικὴ σύνταξίς του.

Ἡ κατ' ἄρθρον 13 § 3 προσαύξησις ἐνεργεῖται ἐπὶ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσηυξημένης βασικῆς συντάξεως.

2) Συνταξιοῦχοι, ἐξελθόντες κ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ε.Η.Ε. μέχρι 31.12.1930 καὶ μὴ λαβόντες πλήρη τὰ ἐπιδόματα παρὰ τῆς Ἑταιρείας ἢ μὴ λαβόντες καθόλου ταῦτα, θεωροῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ὡς λαμβάνοντες πλήρη τὰ ἐν λόγῳ ἐπιδόματα.

3) Βασικὴ σύνταξις δικαιοδόχου οἰκογενείας εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζόμενον (κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν της) ποσοστὸν τῆς βασικῆς συντάξεως τοῦ ἀπ' εὐθείας συνταξιοῦχου.

4) Πρὸς καθορισμὸν τῆς βασικῆς συντάξεως συνταξιοῦχων ἐξελθόντων τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τὴν 31 Ὀκτωβρίου 1944 λαμβάνεται ὡς συνταξιμος μισθὸς ὁ μέσος ὅρος τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν τῶν τελευταίων 36 ἢ 12 μηνῶν, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ μετόχου. Ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1945 καὶ μέχρις ὅτου ἡ Ἑλληνικὴ Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρεία καθορίσῃ σαφῶς καὶ εὔλογον ἀντιστοιχίαν μεταξὺ βασικῶν καὶ τῶν νέων ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ της, ὡς βασικαὶ ἀποδοχαὶ τῶν παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ ταύτῃ ὑπηρετούντων ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου λαμβάνονται αἱ προκύπτουσαι ἐκ τῶν ὁλικῶν ἀποδοχῶν των, πλὴν τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν, τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει ἡ Η.Ε.Α.Π. διὰ τὸ προσωπικόν της. Αἱ ἐν λόγῳ βασικαὶ ἀποδοχαὶ νοοῦνται ὡς ἐπεκτεινόμεναι καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ἐπὶ τόσον χρόνον ὅσος ἀπαιτεῖται διὰ τὴν συμπλήρωσιν ἐτησίας ἢ ἔτους πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ μετόχου, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.

Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς παρούσης παραγράφου ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἠλεκτρικὴν Ἑταιρείαν εἶναι ὅτι θὰ ἰσχύῃ διὰ τὸ ἠσφαλισμένον προσω-

πικόν ταύτης ή άντιστοιχία των μισθών της Η.Ε.Α.Π. μέχρις ότου ή Ε.Η.Ε. καθορίση σαφή καί εύλογον αντιστοιχίαν μεταξύ βασικών προπολεμικών αποδοχών καί νέων αποδοχών του προσωπικού της, επί τη βάσει αντικειμενικής οργανικής, κατά βαθμούς, κατατάξεως του προσωπικού της.

5) Η προηγουμένη παράγραφος 4 τροποποιείται ώς κατωτέρω καί ισχύει από της δημοσιεύσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Προς άπονομην συντάξεως, κατά το άρθρον 14 του Κανονισμού, εις τους εν γένει μετόχους του Ταμείου λαμβάνεται ώς συντάξιμος μισθός ο κατά την παράγραφον (Α) του άρθρου 14 τοιούτος των τελευταίων 12 μηνών πρό της εξόδου του μετόχου. Ο συντάξιμος ούτος μισθός μετατρέπεται εις βασικόν προπολεμικόν τοιούτον κατά την αντιστοιχίαν, την οποίαν εφαρμόζει εκάστοτε ή Δ.Ε.Η. διά το προσωπικόν της πλην Η.Ε.Α.Π. καί νύν Δ.Ε.Η. - Η.Α.Π., μεταξύ των βασικών προπολεμικών αποδοχών του καί των νέων τοιούτων, μεθ' ο καθορίζεται το ύψος της απονεμητέας συντάξεως ώς εν παραγράφω Α' του άρθρου 14 ορίζεται. Η κατά τα άνωτέρω καθοριζομένη σύνταξις αποτελεί εφεξής την «βασικήν προπολεμικήν σύνταξιν» του εξελθόντος ησφαλισμένου, αναπροσαρμοζομένην κατά τας διατάξεις της παραγράφου 6 του παρόντος άρθρου.

6) Από 1 Ιανουαρίου 1946 ή καθ' οιανδήποτε μήνα παρεχομένη συνταξις εις άπ' εύθείας συνταξιούχον ή δικαιούχον οικογένειαν ισούται με τον μισθόν, τον οποίον υπάλληλος της Η.Ε.Α.Π., έχων ώς βασικόν μισθόν την βασικήν σύνταξιν του άπ' εύθείας συνταξιούχου ή της δικαιούχου οικογενείας θά έλαμβανε κατά τον αυτόν μήνα, συμφώνως προς την μεταξύ βασικών καί νέων αποδοχών αντιστοιχίαν, την οποίαν ή Εταιρεία εφαρμόζει εκάστοτε διά την άμοιβήν του προσωπικού της. Συντάξεις αντιστοιχισθείσαι εις βασικός άνωτέρας συντάξεις των δραχμών 5.000 ελαττούνται κατά 10 ο/ο, αί δε μετά την κατά 10 ο/ο ελάττωσιν τοιαύτην τοιαύτη μικρότεραι της αντιστοιχούσης εις δραχμάς 5.000 εξισούνται προς αυτήν.

7) Εις τας ώς άνω συντάξεις προστίθενται τα υπό του Υπουργείου Εργασίας εκάστοτε ορίζομενα ειδικά επιδόματα ακριβείας. Εις ην περίπτωσιν χορηγούνται παρά των εργοδοτίδων Εταιρειών εις τους παρ' αυταίς εργαζομένους οικογενειακά επιδόματα, άτινα υποβάλλονται εις κρατήσεις κατ' άρθρον 4 του παρόντος Κανονισμού, εις τας κατά το παρόν άρθρον απονεμομένας συντάξεις προστίθενται οικογενειακά επιδόματα κατά ποσοστόν ίσον καί ώρ' ούς όρους ταύτα χορηγούνται εις τα εν ενεργεία προσωπικόν της Η.Ε.Α.Π., υπολογιζόμενα κεχωρισμένως.

Η διάταξις αύτη εφαρμόζεται καί επί των ήδη συνταξιούχων του Ταμείου, ισχύει δε από 16 Φεβρουαρίου 1954.

8) Οσάκις δίδεται εις τους εργαζομένους μετόχους έκτακτος γενική παροχή, είτε κατά ποσοστόν επί των αποδοχών, είτε κατά σταθερόν ποσόν, το έσοδον από την κράτησιν θα ορίζεται επί της έκτάκτου παροχής καί την ισόποσον εισφοράν του εργοδότου διανέμεται εις τους συνταξιούχους ώς έκτακτος παροχή κατά τον αυτόν τρόπον.

9) Η αληθής έννοια των εν τω άρθρω τούτω αναφερομένων όρων «βασική σύνταξις», «βασικός μισθός» καί «βασικαί αποδοχαί» είναι ότι ώς τοιαύται νοούνται ή «προπολεμική σύνταξις», ο «προπολεμικός μισθός» καί αί «προπολεμικαί αποδοχαί».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 15 Ιουλίου 1963

55307/Σ.538)1963 Απόφ. Υπευργού Εργασίας

Περί προσθήκης άρθρου 9 εις τον Κανονισμόν του Ειδικού Λογαριασμού Προνοίας του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 315 της 19 Ιουλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του ν. δ)τος 912)1941 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας».

2) Το άρθρον 59 § 1 του άν. νόμου της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ώς αύθεντικώς ερμηνεύθη διά του άρθρου 1 του ά.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας».

3) Το υπ' αριθ. 2520)1953 ν. διάταγμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται ή διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11.11.1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ».

4) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως καί συντονισμού της παρακολουθήσεως καί του έλεγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ)γματος.

5) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 2059)1.4.1963 αναφοράς του Ταμείου.

6) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 146.1963, συνεδρίασις 108 της ΙΒ' περιόδου της 6.6.1963), αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του Κανονισμού του Ειδικού Λογαριασμού Προνοίας του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων προστεθή άρθρον 9, έχον ώς ακολούθως:

Άρθρον 9

Δικαιούνται ωσαύτως εφ' άπαξ παροχής καί οί πρό της 17.7.1961 δικαιωθέντες συντάξεως γήρατος ή ταυτίας οριστικής αναπηρίας ή θα-

νάτου παρά τοῦ Ταμείου, ἴσης πρὸς τὸ τριπλάσιον τῆς μηνιαίας συντάξεως τῆς καταβληθείσης εἰς ἕκαστον δικαιοῦχον κατὰ τὸν μῆνα τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου ἡ ὑπάρξεως πλειόνων δικαιοδόχων ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου ὁριζόμενα.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰουλίου 1963

—

10814)Σ. 132)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου 3 εἰς τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 315 τῆς 19 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀπὸ 3.3) 13.4.1943 διατάγματος «περὶ συστάσεως Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1731)1951 νόμου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 59 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935.

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 118)15.1.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 89)28.1.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος προστεθῇ παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 3, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«3. Ἐπιτρέπεται, ὅπως ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ἐφ' ὅσον ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ταμείου ἐπιτρέπει τοῦτο παρέχονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἰς τριάκοντα πέντε (35) τὸ πολὺ θυγατέρας ἠσφαλισμένων, ἡλικίας μεχρὶ 10 ἐτῶν, βιβλιάρια προικοδοτήσεως ἀπόρων κορασίδων ἐκ δραχμῶν χιλίων πεντακοσίων δι' ἑκάστην καὶ ὑπὸ τὰς ἀκολούθους προϋποθέσεις:

α) Ὁ πατὴρ ἠσφαλισμένος ἢ ἡ μήτηρ ἠσφαλισμένη τῆς προικοδοτουμένης νὰ ἔχῃ πραγματοποιήσει 4000 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἐξ ὧν 500 ἐντὸς τῆς τελευταίας πενταετίας καὶ νὰ ἔχουν καταβληθῇ αἱ ἀντίστοιχοι εἰσφοραί.

β) Οἱ γονεῖς τῆς προικοδοτουμένης νὰ μὴ κέκτηνται ἀκινήτων περιουσίας.

Προκειμένου τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον νὰ προβῇ εἰς τὴν χορήγησιν τῶν ἀνωτέρω βιβλιαρίων προσκαλεῖ ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου κάστου ἔτους τοὺς ἐνδιαφερομένους, ἵνα ἐντὸς προθεσμίας ὁριζομένης ὑπὸ τούτου ὑποβάλωσι γραπτὴν αἴτησιν.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὡς ἄνω ταχθείσης προθεσμίας τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον συνέρχεται εἰς εἰδικὴν συνεδρίασιν καὶ ἀπονέμει τὰ βιβλιάρια εἰς τὰς θυγατέρας τῶν ἐμπροθέσμως ὑποβαλόντων αἰτήσεις ἠσφαλισμένων, ἐφ' ὅσον πληροῦνται καὶ αἱ λοιπαὶ προϋποθέσεις.

Ἐὰν αἱ χρονόμεναι αἰτήσεις εἶναι πλείονες τῶν 35, διενεργεῖται κλήρωσις καὶ τὰ βιβλιάρια ἀπονέμονται εἰς τὰς κορασίδας περὶ ὧν αἱ κληρωθεῖσαι πρῶται 35 αἰτήσεις.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου 1963

—

162979)1961 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Οἰκονομικῶν καὶ Συντονισμοῦ

Περὶ καθορισμοῦ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίαν καὶ ἐξόδων κινήσεως τῶν τακτικῶν καὶ προσκαίρων ὑπαλλήλων τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Αἰροπλάνων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 236 τῆς 6 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3001)1954 καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 1793)1951.

2) Ὅτι διὰ τὴν πληρεστέραν μελέτην, ἐκτέλεσιν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν ἐν Κρατικῷ Ἐργοστασίῳ Ἀεροπλάνων ἐκτελουμένων ἀεροπορικῶν ἐργασιῶν ἀπαιτεῖται ἐργασία τοῦ τεχνικοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ πέραν τῆς νόμῳ ὑποχρεωτικῆς τοιαύτης, ὡς καὶ ὅτι ἡ φύσις τῆς ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τούτου ἐκτελουμένης ἐργασίας ἐπιβάλλει μετακινήσεις αὐτοῦ ἐκτὸς γραφείου, συνεπαγομένας δαπάνας κινήσεως καὶ λοιπὰς παρομαρτούσας δαπάνας.

3) Ὅτι κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἀμοιβῶν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3001)1954 δὲν δύναται νὰ παραδραθῇ τὸ διαμορφωθὲν ἐπίπεδον τῶν ἀμοιβῶν τῶν εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ἔργα ἀσχολουμένων τεχνικῶν καὶ ὅτι εἰδικώτερον διὰ τοὺς μηχανολόγους - ἠλεκτρολόγους ὁ δυσαναλόγως πρὸς τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν ἐκτελουμένων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἔργων καὶ τῶν ὑφισταμένων τεχνικῶν ἐγκαταστάσεων περιορισμένος ἀριθμὸς αὐτῶν ἔχει διαμορφώσει λίαν ὑψηλὸν τὸ ἐπίπεδον τῶν ἀμοιβῶν τῶν τεχνικῶν τούτων.

4) Ὅτι αἱ ὑπηρεσιακαὶ ἀνάγκαι τοῦ Κ.Ε.Α. ἐπιβάλλουσιν, ὅπως οἱ τεχνικοὶ τοῦ κλάδου ἠλεκτρολόγων - μηχανολόγων χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ταχείαν ἐκτέλεσιν τῶν ἀεροπορικῶν ἐργασιῶν ἀποκλειστικῶς, ὑποχρεούμενοι εἰς πολύωρον ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἡ δυνατότης τῆς ἐπὶ ἠὐξημένῃ ἀμοιβῇ ἀπασχολήσεως των εἰς ἰδιωτικὰ ἔργα, παρὰ τὴν πρὸς τοῦτο παρεχομένην ὑπὸ τῆς Νομοθεσίας εὐχέρειαν.

5) Τὰς σοβαρὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἀντιμετωπίζει τὸ Δημόσιον διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν θέσεων τῶν τεχνικῶν τοῦ ἀνωτέρω κλάδου καὶ τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διατηρήσεως τούτων, ὡς καὶ τῆς προσελεύσεως νέων στελεχῶν.

6) Ὅτι ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω μεταχείρισις ἐπιβάλλε-

και καὶ διὰ τὸν ἐπὶ 3ῳ βαθμῷ ἀρχιμηχανικὸν τοῦ Κ.Ε.Α. μόνιμον δημόσιον ὑπάλληλον, καθ' ὅσον ἡ φύσις τῆς ὑπηρεσίας του ὡς Διευθυντοῦ τῆς ἧς προΐσταται ὑπηρεσίας τοῦ Κ.Ε.Α. καὶ αἱ ηὐξημέναι αὐτοῦ εὐθύναι διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ἐπιβάλλουσι πολύωρον ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν αὐτοῦ καὶ ηὐξημένον ἀριθμὸν μετακινήσεων καὶ

7) Ὅτι διὰ τοὺς λοιποὺς τεχνικοὺς τοῦ κλάδου τῶν χημικῶν δὲν συντρέχουσιν οἱ ὡς ἄνω εἰδικοὶ λόγοι, καθ' ὅσον ἡ ὑπερωριακὴ αὐτῶν ἀπασχόλησις εἶναι περιωρισμένη, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τὰς ἀποζημιώσεις τοῦ ν.δ. 3001) 1954 τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων τοῦ μὴ δικαιουμένου τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3670)1957 προβλεπομένου ἐπιδόματος ὡς ἀκολούθως:

1) Ἐπὶ συμβάσει ἠλεκτρολόγων - μηχανολόγων τῆς Α' κατηγορίας καὶ τοῦ ἐπὶ 3ῳ βαθμῷ ἀρχιμηχανικοῦ μονίμου ὑπαλλήλου τοῦ ἐργοστασίου.

	Δι' ὑπερωριακὴν ἀμοιβὴν	Δι' ἔξοδα κινήσεως
Τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης	1.200	1.000
Τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὰς λοιπὰς περιοχὰς	2.400	2.000

2) Τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν κλάδον τῶν χημικῶν (ἐπὶ συμβάσει).

	Δι' ὑπερωριακὴν ἀμοιβὴν	Δι' ἔξοδα κινήσεως
Τῶν ἐπὶ μισθῷ 2ου βαθμοῦ	550	150
» » » 3ου »	400	250
» » » 4ου »	400	400
» » » 5 - του »	400	450

3) Διὰ τὸ τεχνικὸν προσωπικὸν τῆς Β' κατηγορίας παρατείνομεν τὴν ἰσχὺν τῆς ὑπ' ἀριθ. 125703 τῆς 10.5.1960 ἀποφάσεως ἡμῶν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1961 καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1961.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουνίου 1961

125703)1960 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐθνικῆς Ἀμύνης

Περὶ καθορισμοῦ ἀποζημιώσεων διὰ τὴν καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίαν καὶ ἐξόδων κινήσεως τῶν τακτικῶν καὶ προσκαίρων ὑπαλλήλων τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 236 τῆς 6 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3001)1954 «περὶ παροχῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἐξόδων κινήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ἔργων». 2) Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀ.ν. 1792)1951 «περὶ μισθολογικῆς διαβαθμίσεως κατηγοριῶν τινων τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ε.Β.Α. καὶ ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ τοιούτου τοῦ Κ.Ε.Α.». 3) Τὰς ὑπ' ἀριθ. 47235)17 Φεβρουαρίου 1960 καὶ 47170)17 Φεβρουαρίου 1960 κοινὰς ὑπουργικὰς ἀποφάσεις. 4) Ὅτι διὰ τὴν πληρεστέραν μελέτην, ἐκτέλεσιν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν ἐν τῷ Κ.Ε.Α. ἐκτελουμένων ἀεροπορικῶν ἐργασιῶν ἀπαιτεῖται ἐργασία τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ πέραν τῆς νόμῳ ὑποχρεωτικῆς τοιαύτης. 5) Ὅτι ἡ φύσις τῆς ὑπηρεσίας του ὡς ἄνω προσωπικοῦ ἐπιβάλλει μετακινήσεις αὐτοῦ ἐκτὸς Γραφείου, συνεπαγομένας δαπάνας καὶ λοιπὰς παρομαρτούσας τοιαύτας, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν διὰ τὰς κάτωθι κατηγορίας τακτικῶν καὶ προσκαίρων ὑπαλλήλων τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, αἵτινες δὲν δικαιοῦνται τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3670) 1957 παρεχομένου εἰδικοῦ ἐπιδόματος, ἀποζημιώσιν διὰ τὴν καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίαν, ὡς καὶ δι' ἔξοδα κινήσεως τούτων καὶ λοιπὰς παρομαρτούσας δαπάνας κατ' ἀποκοπὴν μηνιαίως ὡς ἑξῆς:

Προσωπικὸν α' κατηγορίας

Κλάδων πολιτικῶν μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων, τοπογράφων, μηχανολόγων, χημικῶν κλπ. διπλωματούχων τοῦ Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ μισθὸς ἢ ἡ μηνιαία ἀντιμισθία αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει τὸν μισθὸν τοῦ 1ου βαθμοῦ.

1) Προσωπικὸν ὑπηρετοῦν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης:

α) Ὑπερωριακὴ ἀποζημίωσις	δραχ. 1.200
β) Ἔξοδα κινήσεως	» 1.000

2) Προσωπικὸν ὑπηρετοῦν ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης:

α) Ὑπερωριακὴ ἀποζημίωσις	δραχ. 2.400
β) Ἔξοδα κινήσεως	» 2.000

Διὰ τοὺς ἐκ τῶν ἀνωτέρω μὴ διαθέτοντας τὰ προσόντα σπουδῶν τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου, ἀλλὰ πτυχίον Πανεπιστημίου ἡμεδαπῆς, καταβάλλονται δι' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης αἱ ἀποζημιώσεις αἱ προβλεπόμεναι ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14803)1958 ἀποφάσεώς μας.

Β'. Προσωπικὸν β' κατηγορίας

Α'. Ἀποζημίωσις ὑπερωριακῆς ἐργασίας

1) Πολιτικοὶ ὑπομηχανικοὶ καὶ ὑπομηχανικοὶ μηχανολόγοι πτυχιοῦχοι τῶν κατωτέρων Σχολῶν Ε.Μ.Π. ἢ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς.

Ἐπὶ 1ῳ ἕως 7ῳ βαθμῷ δραχμὰς τετρακοσίας πεντήκοντα (450).

Ἐπὶ 8ῳ βαθμῷ δραχμὰς τετρακοσίας (400).

Ἐπὶ 9ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμὰς τριακοσίας πεντήκοντα (350).

2) Ὑπομηχανικοὶ ἐν γένει μὴ κεκτημένοι πτυχίου τῶν κατωτέρων Σχολῶν Ε.Μ.Π.:

Ἐπὶ 1ῳ ἕως 6ῳ βαθμῷ δραχμὰς τριακοσίας πεντήκοντα (350).

Ἐπὶ 7ῳ ἕως 8ῳ βαθμῷ δραχμὰς τριακοσίας (300).

Ἐπὶ 9ῳ ἕως 10ῳ βαθμῷ δραχμὰς διακοσίας

πεντήκοντα (250).

3) Τεχνικοί βοηθοί :

Έπί δῳ έως 7ῳ βαθμῷ δραχμάς τριακοσίας (300).

Έπί 8ῳ καί 10ῳ βαθμῷ δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

4) Σχεδιασταί :

Έπί δῳ έως 7ῳ βαθμῷ δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

Έπί 8ῳ έως 10ῳ βαθμῷ δραχμάς διακοσίας (200).

5) Έργοδηγοί - Έπιστάται :

Όλων τῶν βαθμῶν δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

Β' Έξοδα κινήσεως.

1) Πολιτικοί ὑπομηχανικοί καί ὑπομηχανικοί μηχανολόγοι, πτυχιοῦχοι τῶν κατωτέρων Σχολῶν τοῦ Ε.Μ.Π. ἤ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς.

Έπί 4ῳ έως δῳ βαθμῷ δραχμάς τριακοσίας (300).

Έπί δῳ έως 8ῳ βαθμῷ δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

Έπί 9ῳ έως 10ῳ βαθμῷ δραχμάς διακοσίας (200).

2) Ὑπομηχανικοί ἐν γένει μή κεκτημένοι πτυχίον τῶν κατωτέρων Σχολῶν τοῦ Ε.Μ.Π. :

Έπί 4ῳ έως 7ῳ βαθμῷ δραχμάς διακοσίας (200).

Έπί 8ῳ έως 10ῳ βαθμῷ δραχμάς ἑκατόν πεντήκοντα (150).

3) Τεχνικοί βοηθοί :

Έπί δῳ έως 6ῳ βαθμῷ δραχμάς διακοσίας (200).

Έπί 7ῳ έως 10ῳ βαθμῷ δραχμάς ἑκατόν πεντήκοντα (150).

4) Σχεδιασταί :

Έπί δῳ έως 10ῳ βαθμῷ δραχμάς ἑκατόν πεντήκοντα (150).

5) Έργοδηγοί - Έπιστάται :

Όλων τῶν βαθμῶν δραχμάς ἑκατόν πεντήκοντα (150).

Αἱ ὑπό τῆς παρούσης προβλεπόμεναι ἀποζημιώσεις καταβάλλονται καί διά τάς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ τεχνικός ὑπάλληλος ἐκτελεῖ ὑπηρεσίαν ἐκτός ἕδρας.

Αἱ κατά τά ἀνωτέρω ἀποζημιώσεις δέν καταβάλλονται εἰς τούς ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας μή προσφέροντας ὑπηρεσίαν, τυγχάνοντας ἀδείας μετά ἤ ἄνευ ἀποδοχῶν κλπ. Ἐν ἀπουσίᾳ ὑπαλλήλου, ἐκ τῶν ἀποζημιώσεων τῆς παρούσης ἐπιπτεται τό 1)25 δι' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν.

Αἱ δυνάμει τῶν μέχρι σήμερον ἰσχυουσῶν ἀποφάσεων ἡμῶν χορηγούμεναι ἀποζημιώσεις διά παρεχομένην καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίαν δέν καταβάλλονται κατά τήν διάρκειαν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, ἅπαν δέ τό ὡς ἄνω τεχνικόν προσωπικόν ὑποχρεοῦται νά παρέχῃ τάς ὑπηρεσίας του κατά τε τήν κανονικήν καί ὑπερωριακήν λειτουργίαν τοῦ Κ.Ε.Α.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1960 καί λήγει τήν 31ην Δεκεμβρίου 1960.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαΐου 1960

—

148161)1959 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καί Ἐθνικῆς Ἀμύνης

Περί καθορισμοῦ ἀποζημιώσεων διά τήν καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίαν καί ἐξόδων κινήσεως τῶν τακτικῶν καί προσκαίρων ὑπαλλήλων τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 236 τῆς 6 Ἰουνίου 1960)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3001)1954 «περί παροχῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καί κατ' ἀποκοπήν ἐξόδων κινήσεως εἰς τό προσωπικόν τῶν Δημοσίων Ἔργων».

2) Τό ἄρθρον 1 τοῦ ἀ.ν. 1892)1951 «περί μισθολογικῆς διαβαθμίσεως κατηγοριῶν τινων τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Ε.Β.Α. καί ὑπερωριακῆς ἐργασίας τοῦ ὑπαλληλικοῦ τοιούτου τοῦ Κ.Ε.Α.

3) Τάς ὑπ' ἀριθ. 126383 καί 126384)8.5.1959 ἀποφάσεις ἡμῶν.

4) Ὅτι διά τήν πληρεστέραν μελέτην, ἐκτέλεσιν καί ἐπίβλεψιν τῶν ἐν τῷ Κ.Ε.Α. ἐκτελουμένων ἀεροπορικῶν ἐργασιῶν ἀπαιτεῖται ἐργασία τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ πέραν τῆς νόμῳ ὑποχρεωτικῆς ταιαύτης.

5) Ὅτι ἡ φύσις τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ ἐπιβάλλει μετακινήσεις αὐτοῦ ἐκτός γραφείου, συνεπαγομένας δαπάνας καί λοιπάς παρομοιοτρόπους τοιαύτας, ἀποφασίζομεν :

Καθορίζομεν διά τάς κάτωθι κατηγορίας τακτικῶν καί προσκαίρων ὑπαλλήλων τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, αἵτινες δέν δικαιοῦνται τοῦ κατά τάς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3670) 1957 παρεχομένου εἰδικοῦ ἐπιδόματος, ἀποζημίωσιν διά τήν καθ' ὑπερωρίαν ἐργασίαν, ὡς καί δι' ἔξοδα κινήσεως τούτων καί λοιπάς παρεμπιπτούσας δαπάνας κατ' ἀποκοπήν μηνιαίως ὡς ἑξῆς :

Προσωπικόν Α' κατηγορίας

Κλάδων πολιτικῶν μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων, τοπογράφων, μηχανολόγων, χημικῶν κλπ. διπλωματούχων τοῦ Ε.Μ.Π. ἤ ἰσοτίμων Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ μισθός ἤ ἡ μηνιαία ἀντιμισθία αὐτῶν δέν ὑπερβαίνει τόν μισθόν τοῦ 1ου βαθμοῦ.

1) Προσωπικόν ὑπηρετοῦν εἰς τήν περιοχήν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης :

α) Ὑπερωριακή ἀποζημίωσις δραχμαί 1.200.

β) Ἔξοδα κινήσεως δραχμαί 1.000.

2) Προσωπικόν ὑπηρετοῦν ἐκτός τῆς περιοχῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης :

α) Ὑπερωριακή ἀποζημίωσις δραχμαί 2.400.

β) Ἔξοδα κινήσεως δραχμαί 2.000.

Διά τούς ἐκ τῶν ἀνωτέρω μή διαθέτοντας τά προσόντα σπουδῶν τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου,

άλλά πτυχίον Πανεπιστημίου ήμεδαπής, καταβάλλονται δι' όλον τό χρονικόν διάστημα της ίσχύος της παρούσης αί αποζημιώσεις αί προβλεπόμεναι υπό της υπ' άριθ. 14803)1958 αποφάσεώς μας.

Προσωπικόν Β' κατηγορίας

Α'. Αποζημιώσεις υπερωριακής εργασίας

1) Πολιτικοί υπομηχανικοί και υπομηχανικοί μηχανολόγοι πτυχιούχοι των κατωτέρων Σχολών Ε.Μ.Π. ή ισοτίμων Σχολών της αλλοδαπής:

Επί 4ω έως 6ω βαθμώ δραχμάς τετρακοσίας πεντήκοντα (450).

Επί 8ω βαθμώ δραχμάς τετρακοσίας (400).

Επί 9ω έως 10ω βαθμώ δραχμαί τριακοσίας πεντήκοντα (350).

2) Υπομηχανικοί εν γένει μή κεκτημένοι πτυχίον των κατωτέρων Σχολών Ε.Μ.Π.:

Επί 4ω έως 6ω βαθμώ δραχμάς τριακοσίας πεντήκοντα (350).

Επί 7ω έως 8ω βαθμώ δραχμάς τριακοσίας (300).

Επί 9ω έως 10ω βαθμώ δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

3) Τεχνικοί βοηθοί:

Επί 5ω έως 7ω βαθμώ δραχμάς τριακοσίας (300).

Επί 8ω έως 10ω βαθμώ δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

4) Σχεδιασταί:

Επί 5ω έως 7ω βαθμώ δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

Επί 8ω έως 10ω βαθμώ δραχμάς διακοσίας (200).

5) Εργοδηγοί - Επιστάται:

Όλων των βαθμών δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

Β' Έξοδα κινήσεως

1) Πολιτικοί υπομηχανικοί και υπομηχανικοί μηχανολόγοι, πτυχιούχοι των κατωτέρων Σχολών του Ε.Μ.Π. ή ισοτίμων Σχολών της αλλοδαπής:

Επί 4ω έως 5ω βαθμώ δραχμάς τριακοσίας (300).

Επί 6ω έως 8ω βαθμώ δραχμάς διακοσίας πεντήκοντα (250).

Επί 9ω έως 10ω βαθμώ δραχμάς διακοσίας (200).

2) Υπομηχανικοί εν γένει μή κεκτημένοι πτυχίον των κατωτέρων Σχολών του Ε.Μ.Π.

Επί 4ω έως 7ω βαθμώ δραχμάς διακοσίας (200).

Επί 8ω έως 10ω βαθμώ δραχμάς εκατόν πεντήκοντα (150).

3) Τεχνικοί βοηθοί:

Επί 6ω έως 6ω βαθμώ δραχμάς διακοσίας (200).

Επί 7ω έως 10ω βαθμώ δραχμάς εκατόν πεντήκοντα (150).

4) Σχεδιασταί:

Επί 5ω έως 10ω βαθμώ δραχμάς εκατόν πεντήκοντα (150).

5) Εργοδηγοί - Επιστάται:

Όλων των βαθμών δραχμάς εκατόν πεντήκοντα (150).

Αί υπό της παρούσης προβλεπόμεναι αποζημιώσεις καταβάλλονται και διά τάς ημέρας, καθ' άς ο τεχνικός υπάλληλος εκτελεί υπηρεσίαν εκτός έδρας.

Αί κατά τά άνωτέρω αποζημιώσεις δέν καταβάλλονται εις τούς εξ οιασδήποτε αιτίας μή προσφέροντας υπηρεσίαν, τυγχάνοντας άδείας μετά ή άνευ αποδοχών κλπ. Εν απουσία υπαλλήλου εκ των αποζημιώσεων της παρούσης εκπίπτεται τό 1/25 δι' έκάστην εργάσιμον ημέραν.

Αί δυνάμει των μέχρι σήμερον ισχυουσών αποφάσεων ημών χορηγούμεναι αποζημιώσεις δι παρεχομένην καθ' υπερωρίαν εργασίαν δέν καταβάλλονται κατά την διάρκειαν της ίσχύος τη παρούσης, άπαν δέ τό ως άνω τεχνικόν προσωπικόν υποχρεούται νά παρέχη τάς υπηρεσίας του κατά τε την κανονικήν και υπερωριακήν λειτουργίαν ταύ Κ.Ε.Α.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Ιανουαρίου 1959 και λήγει τήν 31ην Δεκεμβρίου 1959.

Εν Αθήναις τή 29 Ιουνίου 1959

—

32970)7022)Ε.-ΓΑ)1963 Απόφ. Υπουργών Προεδρίας Κυβερνήσεως και Εργασίας

Περί παρατάσεως προθεσμίας περί εφοδιασμού δι' επαγγελματικών βιβλιαρίων των εις τουριστικά επαγγέλματα εργαζομένων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 255 της 11 Ιουνίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 8 του άρθρου 3 του ν.δ. 3594)1956 περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της περί Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων νομοθεσίας,

2) Τάς εις εκτέλεσιν τούτου εκδοθείσας αποφάσεις ημών υπ' άριθ. 2229)Τ)1958, 308)Τ)1959, 596)Τ)1960 και 15002)4.3.1961, ως και την υπ' άριθ. 7503)2184) είδ. πρωτ. 77)7.2.1962 ήμετεραν τοιαύτην,

3) Τό γεγονός ότι δέν κατέστη δυνατόν εξ αντικειμενικών λόγων όπως εφοδιασθώσι δι' επαγγελματικών βιβλιαρίων άπαντες οι εργαζόμενοι εις τουριστικόν επάγγελμα μέχρι της 30.12.1962, συμφώνως προς την ως άνω υπ' άριθ. 7503)2184) είδ. πρωτ. 77)7.2.1962 απόφασιν ημών, αποφασίζομεν:

Παρατείνομεν μέχρι της 30.12.1963 την προθεσμίαν εφοδιασμού δι' επαγγελματικών βιβλιαρίων εργασίας των εργαζομένων εις τουριστικά επαγγέλματα.

Δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τή 1 Ιουνίου 1963

—

63900)3708)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί ανηρύξεως εκτελεστής της υπ' άριθ. 17)

1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 836 τῆς 2 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν.δ. 3755) 1957, 2) τήν ὑπ' ἀριθ. 17)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.», δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 5)1962 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 17) 1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Τεχνικῶν Ο.Τ.Ε. ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1) Οἱ καταβαλλόμενοι ὀργανικοὶ ἢ βασικοὶ μισθοὶ τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 5ο)ο.

2) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες οἱ ὅροι τῆς ὑπ' ἀριθ. 15)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 29. 1.1962».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Αὐγούστου 1963

—

3899)3707)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 18) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 836 τῆς 2 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239) 955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπό τοῦ ν.δ. 3755) 957, 2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 18)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.», δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἔφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 37)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 18) 963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ ὑπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Πανελληνίου Συλλόγου Ὑπαλλήλικοῦ Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. ἀφ' ἑνός καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς κολούθως:

«1) Οἱ καταβαλλόμενοι ὀργανικοὶ ἢ βασικοὶ μισθοὶ εἰς τὸ ἐν διενέξει προσωπικὸν τοῦ Ο.Τ.Ε. αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 5ο)ο.

2) Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν κλητήρων καὶ νυκτοφυλάκων τοῦ Ο.Τ.Ε. δὲν δύνανται, ἐν τῷ συνόλῳ των λαμβανόμεναι, νὰ εἶναι κατώτεραι τοῦ 25πλασίου τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου.

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντες οἱ ὅροι τῆς ὑπ' ἀριθ. 15)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Αὐγούστου 1963

—

47918)Σ.494)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 264 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ἀ.ν. 1740)1939 «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων».

2) Τὸ ἄρθρον 50 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀν. νόμου 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας».

3) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 358)Υ.2)29.4. 1963 ἀναφορᾶς του,

4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 157)1963, συνεδρίασις 106 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 20.5.1963), ἀποφαίζομεν:

Ὅτι ἡ παράγραφος 7 τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«7. Τὸ ἀκίνητον δέον νὰ εἶναι ἀστικὸν, κείμενον ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ σχεδίου τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν περιχώρων αὐτῶν, ἢ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐνθα ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας των κατοικοῦσι μονίμως ἠσφαλισμένοι παρὰ τῷ Ταμείῳ, νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένον παντὸς βάρους ἐμπραγμάτου ἢ ρητοτομίας καὶ νὰ ἀνήκῃ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν παρέχοντα τὴν ὑποθήκην.

Ἐν τῇ περιπτώσει χορηγήσεως δανείου εἰς ἠσφαλισμένους, διαμενόντας ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ σχεδίου πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ τῶν περιχώρων αὐτῶν, δι' ἀκίνητον κείμενον ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ σχεδίου τῶν πόλεων τούτων καὶ τῶν περιχώρων αὐτῶν, δέον νὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τῆς ἁρμα-

Δίας Άρχής άδεια οικοδομήσεως τοῦ ἀκινήτου».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰουνίου 1963

—

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Δ.Ε.Η.

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περὶ συμπληρώσεως Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 299 τῆς 10 Ἰουλίου 1963)

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 28.28 Ἰανουαρίου 1951 β. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν, ὅπως ὁ Κανονισμὸς Καταστάσεως Προσωπικοῦ συμπληρωθῇ καὶ τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως :

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 216/1963 ἀπόφασιν αὐτοῦ, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν εἰκοστὴν συνεδρίασιν τῆς 8 Μαΐου 1963 :

1) Εἰς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 40 προστίθεται ἐδάφιον ε', ἔχον οὕτω :

«Τὰ ὀργανικὰ προσωπικὰ τοῦ Λιγνιτωρυχείου, ὁσάκις συντρέχουσιν ἀποχρώντες λόγοι, δύναται νὰ μετατίθεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ εἰς ἑτέρας ὑπηρεσιακὰς μονάδας τῆς Ἐπιχειρήσεως ἐκτὸς τοῦ Λιγνιτωρυχείου, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἢ ἑτέραν εἰδικότητα καὶ εἰς θέσεις ἀντιστοίχων μισθολογικῶν κλιμακίων, ὡς τακτικόν, ἀναγνωριζομένης τῆς παρὰ τὰ τῷ Λιγνιτωρυχείῳ προϋπηρεσίας του. Ἐν περιπτώσει ἐπανόδου εἰς τὸ Λιγνιτωρυχεῖον τῇ αἰτήσει του, ἐπανέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ὀργανικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Λιγνιτωρυχείου.

Ἡ ρύθμισις αὕτη θέλει ἰσχύσει καὶ διὰ τοὺς ἤδη μετατεθέντας ὀργανικοὺς μισθωτοὺς ἐκ τοῦ Λιγνιτωρυχείου εἰς ἑτέρας Ὑπηρεσίας».

2) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 39 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως :

«Τὸ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβόμενον ὀργανικὸν ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν ἀπατελεῖται ἐκ τῶν κατωτέρω κατηγοριῶν, κατατάσσεται δὲ εἰς τὰ ἔναντι ἑκάστης κατηγορίας σημειούμενα κλιμάκια, εἰς ἃ ἀντιστοιχεῖ τὸ ἔναντι ἑκάστου τούτων ἀναγραφόμενον ἡμερομίσθιον :

Κατηγορίαι	Κλιμάκια	Ἡμερομίσθια Δραχμαί
α) Ὑπόγειον προσωπικόν :		
Ἐπὶ κεφαλῆς	α'	104
» »	β'	96
Μιναδόροι, ὑποστηρικταί, σιδηροδρομῖται	α'	84
Μιναδόροι, ὑποστηρικταί, σιδηροδρομῖται	β'	80
Μπαζαδόροι, καταδόροι, μεταφορεῖς, βοηθοί	α'	72
Μπαζαδόροι, καταδόροι, μεταφορεῖς βοηθοί	β'	68
Ὁδηγοὶ ἠλεκτραμαξῶν	α'	84
» »	β'	80
Βοηθοὶ ὁδηγῶν ἠλεκτραμαξῶν		72
Φροντισταὶ ὑλικῶν καὶ ἐργαλείων	α'	72
Φροντισταὶ ὑλικῶν καὶ ἐργαλείων	β'	68
Τεχνῖται ὑπογείων	α'	104
» »	β'	96
» »	γ'	88
» »	δ'	80
Βοηθοὶ τεχνιτῶν	α'	72
» »	β'	68
Βοηθοὶ ἠλεκτροτεχνιτῶν	α'	78
» »	β'	72
β) Προσωπικὸν ἐπιφανείας :		
Ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιφανείας	α'	82
» » »	β'	78
Χειρισταὶ ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων (100 ἵππων καὶ ἄνω)	α'	88
(100 ἵππων καὶ ἄνω)	β'	84
Χειρισταὶ βαρούλκων	α'	82
» »	β'	78
» ἐγκαταστ. στομίων	α'	82
» » »	β'	78
Λιπανταί - βοηθοὶ χειρισταὶ	α'	72
» » »	β'	68
Τεχνῖται συνεργείων	α'	104
» »	β'	96
» »	γ'	88
» »	δ'	80
Βοηθοὶ τεχνιτῶν	α'	72
» »	β'	68
Φροντισταὶ ὑλικῶν καὶ ἐργαλ.	α'	72
» » » »	β'	68
Μαθητευόμενοι	α'	44
»	β'	32
Βοηθοὶ ἠλεκτροτεχνιτῶν	α'	78
» »	β'	72
Χειρισταὶ καθαριστηρίου	α'	96
» »	β'	88
Λιπανταί - βοηθοὶ χειρισταὶ καθαριστηρίου	α'	78

Λιπαντοί - βοηθοί χειριστοί		
καθαριστηρίου	β'	72
Τροχοπεδηταί	α'	78
»	β'	72
Έργάται διαλογής καθαριστ.	α'	72
» » »	β'	68
Έργάται ημιειδικευμένοι		72
Έργάται ανειδίκευτοι		68
Έργάτριαι		52

3) Η ισχύς των διατάξεων της παραγράφου 2 της παρούσης αποφάσεως άνατρέχει άπό 1.2.1963.

4) Έγκρίνει, συμφώνως τῷ άρθρῳ 15, παράγραφος 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, τό κείμενον τῆς παρούσης άποφάσεως.

Έν Άθήναις τῇ 18 Μαΐου 1963

—

Άπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περί συμπληρώσεως Κανονισμοῦ Έσωτερικῆς Υπηρεσίας Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 216 τῆς 22 Μαΐου 1963)

Δημοσία Έπιχείρησις Ήλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ άρθρου 34 τοῦ άπό 28)28 Ίανουαρίου 1951 β. δ)τος «περί όργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ», τό Διοικητικόν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ, μετά πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, άπεφάσισεν, ὅπως ὁ Κανονισμός Έσωτερικῆς Υπηρεσίας συμπληρωθῇ ὡς άκολούθως :

Συμφώνως πρός τήν ὑπ' άριθ. 133)1963 άποφασιν αὐτοῦ, ληφθεῖσαν κατά τήν δεκάτην τετάρτην συνεδρίασιν τῆς 20ῆς Μαρτίου 1963 :

1) Καθορίζει ὡς ἕπεται τόν άριθμόν τῶν θέσεων τῶν ἐν κεφαλαίῳ Β', παράγραφος 2, ἐδάφιον α', ὑπεδάφια αα καί ββ τοῦ άρθρου 18 τοῦ Κανονισμοῦ Έσωτερικῆς Υπηρεσίας άναφερομένων ἐργατῶν, όδηγῶν αὐτοκινήτων καί όδηγῶν ρυμουλκῶν μετά ρυμουλκουμένων :

Έργατῶν	μισθολ. κλιμ.	13α	θέσεις 22
Όδηγῶν αὐτοκιν.	» »	12 - 11	» 24
Όδηγῶν ρυμουλκῶν μετά ρυμουλκουμένων	» »	10	» 16

2) Καθορίζει ὡς ἕπεται τόν άριθμόν τῶν θέσεων τῶν ἐν Κεφαλαίῳ Β', παράγραφος 2, ἐδάφιον β', ὑπεδάφιων ββ τοῦ άρθρου 18 τοῦ Κανονισμοῦ Έσωτερικῆς Υπηρεσίας άναφερομένων όδηγῶν αὐτοκινήτων :

Όδηγῶν αὐτοκινήτων μισθολογική κλίμαξ 10, θέσεις 41.

Η παροῦσα άπόφασις ἰσχύει άπό 20 Μαρτίου 1963.

3) Έγκρίνει, συμφώνως τῷ άρθρῳ 15 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, τό κείμενον τῆς παρούσης άποφάσεως.

Έν Άθήναις τῇ 3 Άπριλίου 1963

—

Άπόφ. Διοικ. Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περί συμπληρώσεως Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 211 τῆς 17 Μαΐου 1963)

Δημοσία Έπιχείρησις Ήλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ άρθρου 34 τοῦ άπό 28)28 Ίανουαρίου 1951 β. δ)γματος «περί όργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ» τό Διοικητικόν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ, μετά πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, άπεφάσισεν, ὅπως ὁ Κανονισμός Καταστάσεως Προσωπικοῦ τροποποιηθῇ καί συμπληρωθῇ ὡς άκολούθως :

Συμφώνως πρός τήν ὑπ' άριθ. 10)1963 άπόφασιν αὐτοῦ, ληφθεῖσαν κατά τήν τρίτην συνεδρίασιν τῆς 16ης Ίανουαρίου 1963, ὡς αὕτη ἐτροποποιηθη καί συνεπληρώθη διά τῆς ὑπ' άριθ. 76 άποφάσεως αὐτοῦ, ληφθείσης κατά τήν ἑβδόμην συνεδρίασιν τῆς 13 Φεβρουαρίου 1963.

1. Αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ τροποποιοῦνται καί συμπληροῦνται ὡς ἕπεται :

Α'. Η παράγραφος 1 τοῦ άρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ άντικαθίσταται ὡς άκολούθως :

«1. Τά τακτικόν προσωπικόν τῆς Δημοσίας Έπιχειρήσεως Ήλεκτρισμοῦ κατατάσσεται εἰς κλιμάκια τῆς κατωτέρω μισθολογικῆς κλίμακος.

1	12.500
2	10.200
3	9.100
4	8.000
5	6.800
6	5.700
7	5.000
8	4.300
9	3.800
10	3.200
11	2.700
12	2.100
13α	1.800
13	1.600
14	1.300

Β'. Η παράγραφος 1 τοῦ άρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ άντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«1. Ὁ ἐκάστοτε χορηγούμενος εἰς τό ἔγγαμον προσωπικόν μισθός ἡ ἡμερομίσθιον, συνυπολο-

γιζομένης καὶ τῆς λόγῳ τριετίας προσαυξήσεως, προσαυξάνεται περαιτέρω δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10ο/ο διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5ο/ο δι' ἕκαστον τέκνον καὶ μέχρι τριῶν».

Γ'. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«2. Ἡ καταβολὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς σχετικῆς δηλώσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου, συνοδευομένης ὑπὸ πλήρων δικαιολογητικῶν».

2. Ἡ παροῦσα ἀπόφασις ἰσχύει ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1963 καὶ θέλει δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

3. Ἐγκρίνει, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15 παράγραφος 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, τὸ κείμενον τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαρτίου 1963

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περὶ συμπληρώσεως Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 253 τῆς 11 Ἰουνίου 1963)

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 28/28 Ἰανουαρίου 1951 β. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καὶ συμφώνως πρὸς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν αὐτοῦ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν, ὅπως ὁ Κανονισμὸς Καταστάσεως Προσωπικοῦ τροποποιηθῇ καὶ συμπληρωθῇ ὡς ἀκολούθως:

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 41/1963 ἀπόφασιν αὐτοῦ, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν τετάρτην συνεδρίασιν τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1963.

Αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. τροποποιοῦνται καὶ συμπληροῦνται ὡς ἀκολούθως:

Ἐν τῷ Κεφαλαίῳ Ζ' «Τελικαὶ καὶ μεταβατικαὶ διατάξεις» τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ προστίθεται ἄρθρον 35α, ἔχον οὕτω:

Ἄρθρον 35α

1) Αἱ ἀποδοχαὶ μὴ ἐντεταγμένων (ἐκτάκτων) ὑπαλλήλων ὑφ' οἱανδήποτε σχέσιν ἐργασίας τελούντων μετὰ τῆς Ἐπιχειρήσεως, οἵτινες δὲν συμπίπτουν πρός τι τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ κλιμακίων, προσαρμόζονται πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου κλιμακίου.

2) Προκειμένου περὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, προσληφθέντων ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἔργου ὑπηρετούντων κατὰ Σεπτέμβριον 1961, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ δὲν ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς ἀποδοχὰς κλιμακίου τινὸς καὶ οἵτινες δὲν ἔλαβον μέχρι τοῦδε, δι' οἱονδήποτε λόγον, τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 875/1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου χορηγηθεῖσαν αὔξησιν ἀποδοχῶν, αἱ μὲν ἀποδοχαὶ των λογίζονται ἐκτοτε προσαυξηθεῖσαι κατὰ τὸ ποσοστὸν αὐξήσεως τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἡ δὲ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προσαρμογὴ γίνεται μετὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς αὐξήσεως ταύτης.

3) Ἡ προσαρμογὴ τῶν μὴ ἀντιστοιχουσῶν εἰς κλιμάκιόν τι ἀποδοχῶν τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων, προελεύσεως ἐξαγορασθεισῶν ἠλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων, γενήσεται μετὰ τὸν συνυπολογισμὸν τῆς ἐκ 10ο/ο αὐξήσεως, τῆς χορηγηθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 426/1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἡ προσαρμογὴ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τούτων, ὡς καὶ πάντων τῶν λοιπῶν ἐκτάκτων, γενήσεται εἰς τι τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ καθοριζομένων κλιμακίων.

2) Ἡ παροῦσα ἀπόφασις ἰσχύει ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1963.

3) Ἐγκρίνει, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15, παράγραφος 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, τὸ κείμενον τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἀπριλίου 1963

—

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

Ἀναστολὴ ἢ τμηματικὴ καταβολὴ εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 284 τῆς 24 Ἰουνίου 1963)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 51909/12.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ προσθήκης δύο παραγράφου εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ ἀναστολῆς ἢ τμηματικῆς καταβολῆς ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 260/12.6.1963 Φ.Ε.Κ. τεῦχος δεύτερον (*) ἐπιφέρεται ἡ ἀκόλουθος διόρθωσις ἡμαρτημένων, ἤτοι:

Εἰς τὴν σελ. 3088, στήλη 2α, ἐκ τῶν ἄνω στίχος 16ος, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως τεθέντος «τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποσὸν» τίθεται τὸ ὀρθὸν «τὸ κατὰ τὰ κατωτέρω ποσόν».

(Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου)

—

(Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 171 τῆς 24 Ἀπριλίου 1963)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 7062/Σ81/14.3.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων» (Φ.Ε.Κ. 84/1.3.1963, τεῦχος Β') (**) ἐπέρχονται αἱ ἀκόλουθοι διορθώσεις:

1) Εἰς τὴν περίληψιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀποφάσεως ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέν-

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 843.

(**) ΕΕΔ 22, σελ. 382.

τος : «τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4» τίθεται τὸ ὀρθὸν «τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 41».

2) Εἰς τὸ κείμενον τῆς ἀποφάσεως ἀντὶ «ὅπως ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 41» τίθεται τὸ ὀρθὸν «ὅπως ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 41».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

—

(Ταμεῖον Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 303 τῆς 12 Ἰουλίου 1963)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 25116|Σ. 268 1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 315 Φ.Ε.Κ. τῆς 21.5.1963, τεῦχος Β' (*), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

Ἀντὶ τῆς ἐν τῇ τρίτῃ περιόδῳ τοῦ ἑδαφίου α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 13, ὡς τοῦτο τροποποιεῖται ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4 στοιχείου τῆς ἀποφάσεως, ἐσφαλμένης φράσεως «ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας του προκειμένου περὶ ἐφημεριδοπώλου», τίθεται ἡ ὀρθὴ «ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του προκειμένου περὶ ἐφημεριδοπώλου».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

—

(Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 331 τῆς 24 Ἰουλίου 1963)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 47918)Σ494)11.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 264 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β' τῆς 14.6.1963 (**), ἐπέρχεται ἡ κάτωθι διόρθωσις ἡμαρτημένων :

Εἰς τὴν παράγραφον 7 καὶ εἰς 2αν στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους αὐτῆς ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «δέον νὰ ἐκδοθῇ» τίθεται τὸ ὀρθὸν «δέον νὰ ἐχῃ ἐκδοθῇ».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

—

(Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Α.Τ.Ε.)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 240 τῆς 8 Ἰουνίου 1963)

Εἰς τὴν παράγραφον 7 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προσωπικοῦ Α.Τ.Ε., ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25118)Σ. 267)26.4.1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ. Ε. Κ. 191)4.5.1963 τ. Β')(***) ἐπέρχεται ἡ ἀκόλουθος διόρθωσις :

"Η ἐσφαλμένως δημοσιευθεῖσα περίπτωσις δ' «καὶ ἐν ζωῇ ἄγαμοι ἢ ἐν χηρείᾳ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφαὶ τοῦ ἀποβιώσαντος» διορθοῦται ὡς ἀκολούθως :

«Αἱ ἐν ζωῇ ἔγγαμοι ἢ ἐν χηρείᾳ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφαὶ τοῦ ἀποβιώσαντος».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

—

(Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 339 τῆς 5 Αὐγούστου 1963)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 37607)Σ.368)18.5.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 231 1.6.1963 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β'), ἐπιφέρονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

α) Ἀντὶ τῆς εἰς τὸ ἄρθρον 2 ἐσφαλμένης φράσεως «καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν οἰκείων ἄρθρων τοῦ παρόντος ὁριζομένους δικαιούχους αὐτῶν», τίθεται ἡ ὀρθὴ «καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν οἰκείων ἄρθρων τοῦ παρόντος ὁριζομένους δικαιοδόχους αὐτῶν».

β) Ἀντὶ τῆς εἰς τὸ ἑδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 11 ἐσφαλμένης φράσεως «ἣν ἤθελε κρίνει ὡς ἀντικειμενικὴν πρὸς τὰς διατάξεις κειμένων νόμων», τίθεται ἡ ὀρθὴ «ἣν ἤθελε κρίνει ὡς ἀντικειμένην πρὸς τὰς διατάξεις κειμένων νόμων».

γ) Ἀντὶ τῆς ἐν τέλει τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 23 ἐσφαλμένης φράσεως «ἐπίσης τὰ λοιπὰ βιβλία θεωροῦνται καὶ μονογράφονται ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Ταμείου», τίθεται ἡ ὀρθὴ «ἐπίσης τὰ λοιπὰ βιβλία θεωροῦνται καὶ μονογράφονται ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου».

δ) Ἀντὶ τῆς εἰς τὸ ἑδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 29 ἐσφαλμένης φράσεως «ὡς οἱ ἐργοδόται τῶν ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 3 ἀναφερομένων ἠσφαλισμένων», τίθεται ἡ ὀρθὴ «ὡς καὶ οἱ ἐργοδόται τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 3 ἀναφερομένων ἠσφαλισμένων».

ε) Ἀντὶ τῆς εἰς τὸ ἑδάφιον δ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 33 ἐσφαλμένης φράσεως «ὁ χρόνος ἀνεργίας ἀπὸ 1.4.1941 ἕως 31.12.1944 ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι παρείχετο ὑπηρεσία εἰς ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας ἀπὸ τῆς 1.4.1941», τίθεται ἡ ὀρθὴ «ὁ χρόνος ἀνεργίας ἀπὸ 1.4.1941 ἕως 31.12.1944 ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι παρείχετο ὑπηρεσία εἰς ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας πρὸ τῆς 1.4.1941».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) ΕΕΔ 22, 837.

(**) Ἀνωτέρω σελ. 1035.

(***) ΕΕΔ 22, 716.

(*) Ἀνωτέρω σελ. 1037.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

[Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἀποφάσεως]

Εἰς ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ζωηραὶ ἀκούονται φωναὶ ὅτι τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα ἐπολλαπλασιάσθησαν εἰς ἀνησυχητικὸν βαθμόν, διότι παραμελεῖται ὑπὸ ἐργοδοτῶν ἡ τήρησις τῶν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων καὶ ὁ κρατικὸς διὰ τῶν Ἐπιθεωρητῶν Ἐργασίας Ἔλεγχος δὲν εἶναι ἐπαρκής, ἐρ' ὅσον τὸ Κράτος φειδωλεύεται νὰ αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα νὰ ἀγρυπνοῦν διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἐργαζομένων, ἀξία πολλῆς προσοχῆς εἶναι μία τελευταία ἀπόφασις τοῦ Ἐργατικοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ὁ λόγος εἶναι περὶ τῆς ἀνωτέρω, σελ. 989, δημοσιευομένης ὑπ' ἀριθ. 10353)1963 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Μολονότι, ὡς σημειοῦμεν, σελ. 989, δύνανται νὰ εὑρῇ θεμελίωσιν ἡ θεωρητικὴ ἀντίληψις ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον ἐβάδισε πέραν τοῦ στενωτέρας ἐννοίας κειμένου τοῦ δικονομικοῦ νόμου, εἶναι ὁπωσδήποτε ἄξιον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἀπόψις του, ἐλεγχομένη ὡς ὀρθὴ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν οὗτος ἀσχοληθῇ ἐπ' αὐτῆς, θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν διὰ τὴν δικονομικὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν.

Τί, εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν, ἐξίζουν οἱ οὐσιαστικοὶ νόμοι, ὅταν αἱ ἐξ αὐτῶν ἀξιώσεις τῶν μισθωτῶν πνίγωνται ἀνάμεσα εἰς τὸν φόρτον τῶν ὑποθέσεων τῶν κοινῶν πολιτῶν, μὲ ἐκκαθάρισιν μετὰ πολλῶν χρόνων καὶ πολλὰς δαπάνας. Ἰδοὺ ὅτι μὲ τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Πρωτοδικείου περὶ ἁρμοδιότητος τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων αὐτῶν ἐπεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ εἰς σύντομον σχετικῶς χρόνον, μὲ ὑποφερτὰς διὰ τὸν μισθωτὸν δαπάνας, κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν 114.500 δραχμαὶ δι' ἀνόρθωσιν ἐκ περιουσιακῆς βλάβης του ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσεν ἡ ἀμέλεια τοῦ ἐργοδότου νὰ λάβῃ τὰ ἐξασφαλιστικὰ τῆς ζωῆς καὶ ἀκεραιότητος τοῦ μισθωτοῦ μέτρα.

Ἂν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι παραλλήλως συντρέχει καὶ ἡ ἀξίωσις τοῦ παθόντος μισθωτοῦ περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ δικάζεται, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα, κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, εἶναι ταῦτα μέχρις ἑνὸς σημείου ἱκανὰ νὰ ἐπισύρουν τὴν δέουσαν προσοχὴν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν προστηθέντων εἰς ὅ,τι ὀνομάζομεν πρόνοιαν ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων, τὴν ὁποίαν οἱ ἐργοδόται ὀφείλουν νὰ λαμβάνουν καὶ χωρὶς ἀκόμη ἰδιαιτέρους νομικοὺς κανόνας, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ἔχει, ἐξ ἄλλου, καὶ ὁ ἐργαζόμενος, ὁ ὁποῖος πλήσσεται ἀπὸ τὸ ἀτύχημα, τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ὑπάρξῃ δι' αὐτὸν καὶ εἰς ὥρας τῆς μεγαλυτέρας ἀνάγκης του ταχεῖα, κατὰ τὸ δυνατόν, δικαστικὴ βοήθεια διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς βλάβης του, ἡ ὁποία δὲν ἐπιδέχεται μακρὰν ἀναμονήν.

Ὅταν ἡ ἐργατικὴ διαδικασία προσφέρεται κατὰ εἰδικὸν νόμον ἀκόμη καὶ εἰς ἐπαγγελματίας καὶ βιοτέχνας, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ φέρωσιν ἀξιώσεις των δι' ἀντίτιμον εἰδῶν των καὶ ἐργασίας εἰς τὴν διαδικασίαν αὐτήν, κατὰ παραχώρησιν ὑπὸ τῆς Πολιτείας, μετὰ τὴν θέσπισιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας μεριμνης δι' αὐτούς, εἶναι ἐκτὸς λογικῆς νὰ μὴ διέρχωνται ὅλαι αἱ ἀξιώσεις τῶν πτωχοτέρων μισθωτῶν διὰ τῆς φυσικῆς δι' αὐτοὺς ἐργατικῆς διαδικασίας. Εἶναι ἀκόμη στενόχωρον καὶ διότι κατὰ τὰ νομοθετικὰ κείμενα ἡ ἐργατικὴ διαδικασία περιορίζεται εἰς μόνας τὰς ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀξιώσεις μισθωτῶν καὶ καταλείπονται ἔξω αὐτῆς ἀξιώσεις ἐργαζομένων μὲ σχέσιν δημοσίου δικαίου, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ δὲν εὐημεροῦν τόσον, ὥστε νὰ ὑπομένουν τὴν βραδύτητα καὶ τὴν δαπάνην τῆς πολυτελοῦς δι' ἐργαζομένους τακτικῆς διαδικασίας διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν δικαίων των.

Ἀπὸ τὰ πρακτικὰ συζητήσεων τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (1931) ἀντιγράφομεν τὸν πρόλογον συζητήσεων ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ Καθηγητοῦ κ. *Κ. Τριανταφυλλοπούλου*, ὁ ὁποῖος πρόλογος ἔχει σήμερον περισσοτέραν ἀξίαν διὰ τὴν ἀλήθειάν του.

«Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας, εἶπεν, ἥτις σήμερον εἶναι ἡ σπουδαιοτέρα ἐξ ὅλων τῶν συμβάσεων, διότι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ διατελῇ εἰς σχέσιν μισθώσεως ὑπηρεσιῶν.... Ἂν ὑπολογίσωμεν σήμερον εἰς κάθε Κράτος καὶ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τότε θὰ ἴδωμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχουν σήμερον παρὰ ὀλίγοι προνομιοῦχοι, οἱ ὁποῖοι δὲν προσφέρουν ἐπὶ μισθῷ τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν».

Νομοθετικαὶ εἰδήσεις

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 9ης τρεχόντος ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς τὸ γνωστὸν νομοσχέδιον περὶ δώρου τῶν οἰκοδόμων.

Ἐψηφίσθη ὅμως μετ' αὐτοῦ διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας πᾶσαι αἱ καθυστερούμεναι μέχρι 30 Ἰουνίου 1963 εἰσφοραὶ πρὸς πάντας τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, θὰ καταβληθῶσιν εἰς 60 μηνιαίας δόσεις, ἐξ ὧν ἡ μὲν προκαταβολὴ θὰ καταβληθῇ ἐντὸς μηνός, ἡ δὲ πρώτη δόσις τῆς ὀφειλῆς ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 17 (527)

Ἀθῆναι, 1 Σεπτεμβρίου 1963

Η "ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ„ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Δικηγόρου

Ἡ ὑπ' ἀρ. θ. 2097)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν (Ε.Δ.Κ.Α. 1963, σελ. 99) ἐδέχθη, ὅτι ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐγγραφὴ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ταμείου, αἰτήσεως πρὸς τοιαύτην ἐγγραφὴν ἢ ὁ ἐφοδιασμὸς αὐτοῦ δι' ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἡ ἐν τῷ δέοντι χρόνῳ καταβολὴ τῶν ἀσφαλιστικῶν αὐτοῦ εἰσφορῶν.

Ἡ ἄποψις αὕτη, ἐπιδοκιμαζομένη καὶ ὑπὸ τῆς Συντάξεως τοῦ ἀνωτέρω περιοδικοῦ ἐν τῇ ὑπὸ τὴν ἀπόφασιν «σημειώσει», εἶναι ὅλως ἀντίθετος πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Σ.Ε. 2361)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 237 κ.ἑ.) δεκτὴν γενομένην (σύμφωνον καὶ τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, Γν. 711)1960, ΕΕΔ 19, σελ. 100), ὅτι ἡ ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀποτελεῖ δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσιν, ἀπορρέουσαν ἐκ τοῦ νόμου διά τε τὸν ἠσφαλισμένον καὶ τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα, πλήν, ἵνα καταστῇ ἐνεργὸς ὁ ἀτομικὸς ἀσφαλιστικὸς δεσμὸς καθ' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν, ἀπαραίτητος τυγχάνει, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται σαφῶς ἄλλο τι ἐν τῷ νόμῳ, ἡ ἐγγραφὴ τοῦ ἀσφαλιστέου ἐν τῷ μητρῴῳ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ ὁ κατ' ἀκολουθίαν ταύτης διακανονισμὸς τῶν ἀσφαλιστικῶν αὐτοῦ εἰσφορῶν ἐν τῷ δέοντι κατὰ περίπτωσιν χρόνῳ. Ἀντίθετος ἐκδοχὴ - κατὰ τὴν ὡς ἄνω πάντοτε ἄποψιν - περὶ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ὁ ἀσφαλιστικὸς δεσμὸς ἱδρύεται αὐτοδικαίως μεταξὺ τοῦ φορέως καὶ τοῦ ὑποκειμένου τῆς ἀσφαλίσεως μετὰ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἀπορρεουσῶν ἐννόμων συνεπειῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς πληρώσεως τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων, θὰ ἦγεν εἰς ἀνατροπὴν τῆς ἀναλογιστικῆς βάσεως, ἐφ' ἧς θεμελιοῦται ἡ οἰκονομία παντὸς Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ. (Τὴν ἀνωτέρω ἄποψιν ἐδέχθη καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11771) 1962 ἀποφάσεώς του). Ἔναντι τῆς τοιαύτης βασικῆς ἀντιγνωμίας ἐπιχειροῦμεν νὰ λάβωμεν θέσιν διὰ τοῦ παρόντος.

Ἡ σχετικὴ διάταξις τῶν καταστατικῶν τῶν διαφόρων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν εἶναι σχεδὸν πανομοιότυπος: «Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς...» (Οὕτω καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 2238)1943 περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῇ ἐν ἀρχῇ μνημονευομένῃ ἀποφάσει τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐπρόκειτο).

«Ἐκ τῆς ὡς ἄνω (καὶ τῶν ὁμοίων) διατάξεων ἕπεται» - σκέπτεται τὸ Ἐφετεῖον - «ὅτι τὸ ὡς ἄνω προσωπικὸν τῶν ρηθεισῶν ἐπιχειρήσεων ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως εἰς τὴν ἀσφάλισιν...».

Ἀλλ' ἡ ἔννοια τοῦ «ὑποχρεωτικῶς» δὲν ταυτίζεται πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ «αὐτοδικαίως».

Δὲν εἶναι ἡ προκειμένη περίπτωσις μοναδική, καθ' ἣν ὁ νόμος δημιουργεῖ ὑποχρεωτικῶς μίαν ἔννομον σχέσιν ἢ κατάστασιν, ἐνῷ ἐν ταυτῷ ἀξιοῖ τὴν τήρησιν ὡρισμένων διατυπώσεων, ἵνα «ἐνεργοποιηθῇ» ἡ κατάστασις ἢ ἡ σχέσις αὕτη. Ἡ ὑποχρε-

ωτικότης τῆς ἀσφαλίσεως ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἡ ἀσφάλισις τοῦ ἀσκοῦντος ὡρισμένον ἐπάγγελμα εἰς ὡρισμένον ἀσφαλιστικὸν φορέα δὲν ἀφίεται εἰς τὴν βούλησιν αὐτοῦ ἢ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως. Ἔστω καὶ ἐὰν ὁ ἀσφαλιστικὸς φορεὺς δὲν θέλῃ νὰ ἀσφαλίσῃ τὸν ἀσφαλιστέον ὑποχρεοῦται νὰ τὸ πράξῃ, νὰ δεχθῇ τὰς εἰσφοράς του, νὰ χορηγήσῃ τὰς παροχάς, τυχὸν δὲ ἄρνησίς του συνιστᾷ ἄρνησιν ὀφειλομένης ἐνεργείας.

Ἔστω καὶ ἐὰν ὁ ἀσφαλιστέος δὲν θέλῃ νὰ ἀσφαλισθῇ ὑποχρεοῦται πρὸς τοῦτο. Ὁ Ὀργανισμὸς θὰ εἰσπράξῃ τὰς εἰσφοράς του ἀναγκαστικῶς. Ὁ ἀσφαλιστέος ὑπέχει ἐνδεχομένως καὶ ποινικὰς εὐθύνας, παραλείπων τὴν ἐκτέλεσιν ὡρισμένων ὑποχρεώσεών του, πλείσταις δὲ ὅσαις ὑρίσταται ἐκπτώσεις ἀπὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν του δικαιωμάτων ἐν παραλείψει ὡρισμένων ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτασσομένων διατυπώσεων καὶ ἐπιβλλομένων αὐτῷ ἐνεργειῶν. Τούτων οὕτως ἐχόντων δὲν δυνάμεθα, τοῦ νόμου ὁμιλοῦντος περὶ «ὑποχρεωτικῆς» ἀσφαλίσεως, ἢ ἰσῶς νὰ ἀναγιγνώσκωμεν «αὐτοδικαίως». Ἡ ἐπιβολὴ τόσων διατυπώσεων (ὑποχρεωτικῶν διά τε τὸν φορέα καὶ τὸν ἀσφαλιστέον) μὲ τοσαύτας καὶ τοιαύτας συνεπείας ἐν παραλείψει των καθιστᾷ λογικῶς ἀδύνατον τὴν χρῆσιν τῆς ἐννοίας «αὐτοδικαία» διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ τρόπου δημιουργίας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, τῆς τοιαύτης ἐννοίας ἐνεχούσης, πλὴν τῆς ὑποχρεωτικότητος, καὶ ἕνα οἱονεὶ «αὐτοματισμόν», ὅστις, διὰ νὰ λειτουργήσῃ, δέον νὰ ἦ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ διατυπώσεις, ἐνεργείας καὶ πράξεις καὶ ἐκπτώσεις ἐν παραλείψει των.

Τοσοῦτον ἡ ὕπαρξις κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως τῶν ἀνωτέρω φράσσει τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ἔννοιαν «αὐτοδικαίως», ὥστε καὶ ἐὰν ὁ νόμος οὕτος τὴν λέξιν ταύτην ἐχρησιμοποίει θὰ ἦτο πρόβλημα ἄλυτον τῆς τοιαύτης διατάξεως ἡ ἐφαρμογὴ καὶ προσαρμογή της πρὸς τὰς περὶ διατυπώσεων καὶ ἐν παραλείψει ἐκπτώσεων καὶ ἄλλων συνεπειῶν διατάξεις. Πολλῷ μᾶλλον ὅταν ὁ νόμος συνετῶς περιορίζεται εἰς τὴν ἔννοιαν «ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις» - ἔννοιαν στενωτέραν τῆς ἐννοίας «αὐτοδικαία», καθ' ἃ προείρηται δὲν δικαιούμεθα ἡμεῖς νὰ καλέσωμεν τὴν εὐρυτέραν ταύτην ἔννοιαν «αὐτοδικαίως», ἵνα μὴ δημιουργήσῃ προβλήματα.

Ἐκποδὼν ὄθεν θέτοντες τὴν ἔννοιαν «αὐτοδικαίως» θὰ χωρήσωμεν εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ θέματος διὰ τῆς προσαρμογῆς τῆς ἐννοίας «ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις» ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ θεσμοῦ τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Ἡ Κοινωνικὴ Ἀσφάλισις ἐξυπηρετεῖ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀνάγκην τῆς ἐξασφαλίσεως ὡρισμένων προσώπων, οἰκονομικῶς κατὰ κανόνα ἀδυνάτων, ἀπὸ ὡρισμένους φυσικοὺς καὶ οἰκονομικοὺς κινδύνους, μαθηματικῶς ὑπολογισίμους, ἐπὶ τῇ βάσει συστήματος πολυαρίθμων ἀτομικῶν εἰσφορῶν (Ἀγαλλόπουλος, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, σελ. 56).

Οἱ διάφοροι Ὀργανισμοὶ - φορεῖς τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ὑποχρεώσεών των, πρὸς πραγματοποίησιν δηλαδὴ τῶν παροχῶν καὶ κάλυψιν τῶν ἐξόδων διοικήσεώς των, ἔχουσιν ἀνάγκην οἰκονομικῶν μέσων (Ἀγαλλόπουλος, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις σελ. 150).

Κυριώτερος πόρος αὐτῶν εἶναι εἰσφοραὶ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν, ὑπολογιζόμεναι ἐπὶ τῇ βάσει ὡρισμένων ἀσφαλιστικῶν μαθηματικῶν κανόνων, αἱ ὁποῖαι στηρίζονται εἰς τὰς σχετιζομένας μὲ τὴν Κοινωνικὴν Ἀσφάλισιν στατιστικὰς παρατηρήσεις συλλογικῶν φαινομένων καὶ κατανεμόμεναι μεταξὺ ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν κρατοῦσαν εἰς ἑκάστην χώραν καὶ ἐποχὴν κοινωνικὴν ἠθικὴν καὶ τὰς ὑφισταμένας οἰκονομικὰς συνθήκας (Ἀγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτέρω).

Ὅθεν ἕκαστος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμός, ἵνα δυνηθῇ καὶ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπόν του, ἐν ὄψει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων καὶ μὲ δεδομένον τὸν ρυθμὸν ἐμφανίσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν κινδύνων ἀναλόγως τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας τῶν ἠσφαλισμένων, τὸν ρυθμὸν τῆς εἰσροῆς νέων ἠσφαλισμένων, τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ κύκλου αὐτῶν, τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων κλπ., δεδομένα, ἅτινα ἀρύεται, βάσει ὡρισμένων μαθηματικῶν ἀσφαλιστικῶν κανόνων, ἐκ στατιστικῶν δεδομένων, ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν ἐν γένει κοινωνικοοικονομικὴν διάρθρωσιν, τὰς γενικωτέρας κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς τάσεις καὶ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν ἐν δεδομένῃ χώρᾳ καὶ ἐποχῇ, καταρτίζει ἀναλογιστικὴν μελέτην, ἥτις ἀποτελεῖ

τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ὅλη οἰκονομία τούτου.

Συνεπῶς τούτοις ἡ ἐμφάνισις ἑκάστοτε προσώπων, ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐπελεύσεως ἀσφαλιστικῆς τινος περιπτώσεως, ἀξιούντων παροχάς, χωρὶς οὐδένα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης νὰ ἐδημιούργησαν μὲ τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα δεσμὸν καὶ χωρὶς οὐδέποτε νὰ κατέβαλλον εἰσφοράν, θὰ ἐπέφερε πλήρη ἀνατροπὴν τῆς ἀναλογιστικῆς βάσεως, ἐφ' ἧς θεμελιοῦται ἡ ὅλη οἰκονομία τοῦ Ὀργανισμοῦ.

Ἐπεχειρήθη ἡ παράκαμψις τῶν ὡς ἄνω ἀποτελεσμάτων τῆς τοιαύτης ἐσφαλμένης καθ' ἡμᾶς, ἀπόψεως διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι, ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος διὰ δολίων ἐνεργειῶν του ἀπέφυγε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα ὑποχρεώσεών του, ἤδη δέ, ὑχυρούμενος ὄπισθεν τοῦ ὑποχρεωτικοῦ καὶ αὐτοδικαίου τῆς ἀσφαλίσεως ἀξιοῖ παροχήν τινα παρ' αὐτοῦ, ἔχει μὲν κατ' ἀρχὴν δικαίωμα πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἄσκησις τοῦ δικαιώματός του ὑπερβαίνει προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ δικαιώματος (ταῦτα δέχεται ἐκτιμῶσα τὰ συγκεκριμένα πραγματικὰ περιστατικὰ ἡ ἐν ἀρχῇ ἀπόφασις Ἐφετείου Ἀθηνῶν).

Ἡ λύσις εἶναι ἐμβλωματική. Εὑρισκόμεθα πρὸ ἀσφαλιστέου (καθ' ἡμᾶς), πρὸ «ἠσφαλισμένου» (κατὰ τὴν ἀντίθετον ἄποψιν), ὅστις οὐδέποτε μέχρι τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως ἐγνώρισε καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξίν του εἰς τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα, μηδένα ποτὲ δημιουργήσας μετ' αὐτοῦ δεσμόν.

Ἀλλ' ὁ νόμος ἐδημιούργησε τὸν ἀσφαλιστικὸν φορέα καὶ ἐθέσπισε τὴν ὑποχρεωτικότητα τῆς ἀσφαλίσεως, θεωρῶν ὅτι ὁ ἐργαζόμενος, ὡς μέλος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἰδίαν του ἀσφάλειαν, ὑγείαν καὶ προκοπήν, συμμετέχων κατὰ ποσοστὸν εἰς τὸν κατὰ τῆς δυστυχίας ἀγῶνα κατὰ εἰδικὸν ἔρανον ἐφαρμογὴν τῶν συγχρόνων ἀντιλήψεων περὶ «κοινωνικοποιήσεως» τοῦ καθήκοντος προνοίας τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος. Καὶ ἐχορήγησε τὸ δικαίωμα πρὸς παροχὴν εἰς τὸν ἠσφαλισμένον ἐκεῖνον, ὅστις συμμετέχει, κατὰ τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ ποσοστόν, εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἀνάληψιν τοῦ βάρους ἀσφαλιστικῆς προνοίας τῶν μελῶν της.

Τί ρητέον ὅμως διὰ τὸ μέλος, ὅπερ μακρὰν κρατοῦν ἑαυτὸ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ βασικοῦ καθήκοντος τῆς Κοινότητος, τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ ἀσφαλιστικὰ βάρη, ἐμφανίζεται ἐπισεῖον τὸ ἐπὶ τὴν παροχὴν δικαίωμα μόνον τὴν στιγμήν, καθ' ἣν λαμβάνει ἀνάγκην τῆς προνοίας τῆς Κοινότητος ταύτης, ἀφ' ἧς τὸ πρόσωπον ἀπέστρεψεν;

Ὁ τοιοῦτος ἀσφαλιστέος κατὰ τὸ περὶ δικαίου συναίσθημα εἶναι ἀναμφισβητήτως ἀποκρουστέος. Καὶ ἀποκρούεται μὲν τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ἐφ' ὅσον διὰ δολίων ἐνεργειῶν ἀπέφυγε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών του, πλὴν τοῦτο καὶ ὀρθοῦται, ἐὰν βεβαιωθῶσι περιστατικὰ τοιαῦτα ἐπιτρέποντα τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως. Πῶς ὅμως ἀποκρούεται ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἔπραξε μὲν δολίως καὶ δὲ ἐπεδείξατο συμπεριφορὰν τοιαύτην ἣν τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. ἀξιοῖ, ἵνα λειτουργήσῃ, ἠνέχθη ὅμως, εἴτε λόγῳ δυσχερείας τοῦ Ὀργανισμοῦ περὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἠσφαλισμένων του (ἀσφαλιστέων του), εἴτε ἐξ οἱασδήποτε ἄλλης αἰτίας, μὴ ὀφειλομένης εἰς δόλον του, νὰ μὴ προσθέσῃ καὶ τὸν ἑαυτοῦ ἱδρῶτα εἰς ἐκεῖνον τῶν συναδέλφων, οἵτινες ἀγογγύστως ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων των τὰ ἀσφαλιστικὰ βάρη, καραδοκῶν πότε θὰ συντρέξῃ δι' αὐτὸν ἀσφαλιστική τις περίπτωσις, ἵνα ἀναπετάσῃ τὸ ἐπὶ τὴν παροχὴν δικαίωμά του;

Τὸν κύκλον τῶν ὡς ἄνω, ἀποκρουστέων καὶ αὐτῶν, ἠσφαλισμένων (ἀσφαλιστέων) δὲν καλύπτει ὁ κύκλος τῶν ἐπικουρίας τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ ἀποκρουομένων. Ἡ ὑπαρξις ὅμως καὶ αὐτῶν, οἵτινες ἀτομένουσι μετὰ τὴν ἀπόκρουσιν διὰ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἐκείνων, οἵτινες καταχρηστικῶς δύνανται νὰ θεωρηθοῦν, ὅτι ἀσκοῦν τὸ δικαίωμά των, ἀρκεῖ διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν ὡς ἄνω διαγραφόμενον κίνδυνον τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἀναλογιστικῆς βάσεως, ἐφ' ἧς θεμελιοῦται ἡ ὅλη οἰκονομία τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ μόνη λύσις ἡ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας δοθεῖσα, καθ' ἣν, ἵνα καταστῇ ἐνεργὸς ὁ ἀσφαλιστικὸς δεσμός, ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις ὡρισμένων διατυπώσεων. Καθ' ἃ δὲ προείρηται ἡ τοιαύτη λύσις δὲν ἀποκρούεται ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἀσφαλίσεως ὡς «αὐτοδικαίας», ὡς τὴν θέλει ἡ ἀντίθετος ἄποψις, διότι ὁ νόμος δὲν χρησιμοποιεῖ τὸν δ-

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΒΛΑΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΟΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑποχρεώσεις ἐργοδότου ἐκ τῶν ἄρθρων 648, 653, 656 Ἀστικοῦ Κώδικος

Καταβολὴ ὑπὸ ἐργοδότου τοῦ συμπεφωνημένου διὰ τῆς συμβάσεως ἢ τοῦ μετ' αὐτὴν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ὁριαθέντος μισθοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμβάσεως καὶ ὅταν ἕνεκεν λόγων, ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν, εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ ἐργασίας, μὴ δυναμένου τοῦ ἐργοδότου κατὰ μονομερῆ τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως, χρησιμοποιῶν τὸν μισθωτὸν εἰς διάφορον τῆς συμφωνηθείσης ἐργασίαν, νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν κατώτερον μισθόν.—Ἔννοια ἄρθρου 7 Νόμου 2112)1920.—Συνέπειαι.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ι' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 138)1963 ἀπόφασιν τοῦ Β' Τμήματος (εἰσηγητὴς *Θ. Σταυράκουλος*, ΕΕΔ 2, 489), κρος τὴν γνώμην τῆς ὁποίας συνεφώνησεν ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος.

Ἐπανέρχεται ὁ Ἄρειος Πάγος εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 2112)1920 περὶ μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων συμβάσεως ἐργασίας. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 28)1956, εἰσηγητὴς *Στ. Μανρομιχάλης*, ΧΕΔ 15, 653, Α.Π. 8 5)1956, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 15, 827, Α.Π. 130)1960, εἰσηγητὴς *Π. Ταυρούχης*, ΕΕΔ 19, 452).

Κατὰ τὴν Α.Π. 247)1963 (εἰσηγητὴς *Θ. Καμπέρης*, ΕΕΔ 22, 729) ἡ ἀξίωσις αὐτὴ καθίσταται ἀπαιτητὴ ἀπὸ τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀποκρούσεως τῆς γενομένης μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, θεωρουμένου αὐτὴν ὡς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως καὶ ἀποσχόντος τῆς ἐργασίας, ἐνῷ, ἐξ ἑτέρου, κατὰ τὸ ἄρθρον 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 67 ἐπ.) ἡ περὶ ταύτης ἀγωγὴ ὑπόκειται εἰς ἐξάμηνον ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν.

Ταῦτα ἐν σχέσει πρὸς τὸν νόμον 2112)1920. Ὑπὸ τὴν ἰσχὺν ὅμως τοῦ νόμου 3198)1955 ἔχει νομολογηθῆ (Α.Π. 857)1958, εἰσηγητὴς *Π. Ταυρούχης*, ΕΕΔ 17, 1117, ἔνθα καὶ λοιπαὶ εἰς σημειώσεις μας παραπομπαί), ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ὁ μισθωτὸς νὰ ἀποχωρήσῃ, περιοριζόμενος εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920, ἀλλὰ δικαιοῦται νὰ ἀποκρούσῃ τὴν μεταβολήν, συνεχίζων τὴν ὑπὸ τοὺς ὁρον τοῦτον. Περιορίζεται εἰς τὸν ὅρον «ὑποχρεωτικήν», ὅστις δὲν ταυτίζεται πρὸς τὸν ὅρον «αὐτοδικαία», κατὰ τὰ προλεχθέντα, καὶ δὲν ἐμποδίζει τὴν διδομένην λύσιν, καθ' ὅσον, ὑποχρεωτικῆς οὔσης τῆς ἀσφαλίσεως, ὑποχρεωτικὴ εἶναι καὶ ἡ τήρησις τῶν πρὸς «ἐνεργοποίησιν» τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δεσμοῦ διατυπώσεων. Καὶ ἐὰν μὲν ὁ Ὀργανισμὸς ἀνακαλύψῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἠσφαλισμένου (ἀσφαλιστέου) ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ εἰς τήρησιν τῶν διατυπώσεων τούτων καὶ (κυρίως) νὰ εἰσπράξῃ τὰς εἰσφορὰς καὶ ζήτημα δὲν γεννᾶται περαιτέρω, ἐὰν δὲ δὲν τὸν ἀνακαλύψῃ τότε ἡ παράβασις τῶν τηρητέων ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου (ἀσφαλιστέου) διατυπώσεων ἐμποδίζει τὴν «ἐνεργοποίησιν» τοῦ ἀσφαλιστικοῦ δεσμοῦ καὶ οὐδεμιᾶς δικαιοῦται οὗτος παροχῆς. Ἐκτὸς ἐὰν διευρύνωμεν ἐπὶ τοσοῦτον, ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, τὴν ἔννοιαν τῆς καταχρήσεως δικαιώματος καὶ δεχθῶμεν, ὅτι καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος (ἀσφαλιστέος) δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὰ μητρῶα τοῦ Ὀργανισμοῦ, δὲν ἐτήρησε τὰς βεβρυνούσας αὐτὸν ὑποχρεώσεις καὶ δὲν κατέβαλεν εἰσφορὰς ἀρκεῖ ἵνα προσδώσῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς «καταχρηστικῆς» εἰς τὴν ἄσκησιν ὑπ' αὐτοῦ δικαιώματος ἐπὶ παροχήν τινα, χωρὶς νὰ ἀξιοῦμεν τὰ πλείονα ἐκεῖνα περιστατικά, ὅλον τοῦ ἠσφαλισμένου προδίδοντα, ἅτινα κατ' ἀρχὴν ἀξιοῖ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. Ὁπότε ὅμως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ τοιοῦτον «δικαίωμα» ἠσφαλισμένου, οὗτινος ἡ ἄσκησις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν καὶ ἄνευ ἑτέρου τινὸς συνιστᾷ κατάχρησιν, ὅλως σκιώδες καὶ πλατωνικόν, σχεδόν, ταυτίζεται μὲ ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τοῦ «ἀνενεργοῦ ἀσφαλιστικοῦ δεσμοῦ» τῆς ἀντιθέτου ἀπόψεως καὶ ἡ διαφωνία παρίσταται ὅλως ἀκαδημαϊκή.

προ της μεταβολής συμβατικούς όρους προσφοράν των υπηρεσιών του, άφοῦ δε ὁ ἐργοδότης ἐδήλωσεν εἰς τὸν μισθωτὸν ἤδη, ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας, ὡς συνεφωνήθησαν, διατελεῖ ἐν ὑπερημερίᾳ καὶ ὀφείλει οὕτω τὸν μισθὸν κατὰ τὰ ἄρθρα 349, 656 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς ἀκριβῶς συμβαίνει ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως.

Εἰδικῶς ὅμως ἐπὶ τοῦ Δημοσίου καὶ ἐφ' ὅσον ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἐφαρμόζεται ὁ νόμος 2112)1920 δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου τούτου, ὡς ἐσημειώσαμεν ἐπὶ τῆς Α.Π. 604)1960 (εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 26, 97).

Ἀρείου Πάγου 436)1963. Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ψιλόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καλλιέρης, Β. Κουντούρης, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Νομίμως εἰσάγεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἡ ὑπόθεσις μετὰ τὴν πρὸς τοῦτο παραπομπὴν της διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 183)1963 ἀποφάσεως τοῦ Α' Τμήματος, ἀνελούσης ἐπὶ τῇ ἀσκηθείσῃ ἀναιρέσει ὑπὸ τοῦ ἤδη ἐκτελοῦντος Ι.Γ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 12870)1961 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν κατ' ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 3810)1957.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἐξενεχθεῖσαν ὡς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι δηλαδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648, 653 καὶ 656 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος σαφῶς συνάγεται, ὅτι ὁ μισθωτὴς ἐργασίας ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ συμπεφωνημένου διὰ τῆς συμβάσεως ἢ τοῦ μετ' αὐτὴν διὰ συλλογικῆς τοιαύτης ὁρισθέντος μισθοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμβάσεως καὶ ὅταν ἕνεκεν λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ ἐργασίας, μὴ δυνάμενος κατὰ μονομερῆ τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως, χρησιμοποιῶν τὸν ἐκμισθωτὴν εἰς διάφορον τῆς συμφωνηθείσης ἐργασίαν, ἀπὸ παρέχῃ αὐτῷ κατώτερον μισθὸν ἀναλόγως τῆς οὕτω παρασχεθείσης ἐργασίας. Ἐπανερχομένων δὲ τῶν διαδίκων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ὡς ἄνω ἀποφάσεως κατάστασιν δέον νὰ ἐξετασθῇ ἡ νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως, κατοβληθεὶς καὶ τοῦ νομίμου προστίμου, ἀσκηθεῖσα κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἔφεσις ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος Ι.Γ.

Τελεσιδίκως ἐκρίθη διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 12870)1961 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀπορρίψαντος ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἀσκηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου Δημοσίου ἔφεσιν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7291)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, ὅτι ὁ ἤδη ἐκκαλῶν ἐνάγων προσελήφθη τὴν 1.7.1955 ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς κτίστης, τοποθετηθεὶς ἔκτοτε εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 651 Α.Β.Υ.Π Στρατιωτικὴν Ὑπηρεσίαν. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 273 § 3 τῆς Πολ. Δικ. ἀπαράδεκτος πᾶσα ἀνταπόδειξις.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 3, 7 καὶ 8 τοῦ νόμου 2112, ὡς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἀ.ν. 547) 1937, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ βλάπτουσα τὸν μισθωτὸν μονομερὴς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου μεταβολὴ τῶν ὅρων τῆς ἀορίστου χρόνου ἐργασιακῆς συμβάσεως, οἵαν προφανῶς ἀποτελεῖ καὶ ἡ κατὰ μονομερῆ τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως χρησιμοποίησις τούτου εἰς διάφορον τῆς συμφωνηθείσης ἐργασίαν καὶ παροχὴ εἰς αὐτὸν ἀναλόγως τῆς οὕτω παρασχεθείσης ἐργασίας κατωτέρου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς αὐτὸν νὰ θεωρήσῃ τὴν μεταβολὴν ὡς καταγγελίαν καὶ ἀπόσχῃ ταύτης, αἰτῶν τὴν καταβολὴν τῆς κατ' ἄρθρον 3 ἀποζημιώσεως. Ὅμως τὸ δικαίωμα τούτου αἴρεται διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ ἀποδοχῆς τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς, δυναμένης νὰ γίνῃ οὐ μόνον ρητῶς, ἀλλὰ καὶ σιωπηρῶς διὰ πράξεων συμπερασματικῶς ἐμφαινουσῶν τὴν πρὸς ἀποδοχὴν βούλησίν του, ἡ διὰ τῆς τοιαύτης δὲ ἀποδοχῆς καταρτιζομένη μετὰ τοῦ ἐργοδότου σύμβασις περὶ μεταβολῆς τῶν ὅρων ἐργασίας εἶναι κατ' ἀρχὴν ἔγκυρος. Μετὰ ταῦτα ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου, ὁ παραδεκτῶς κατὰ τὸ ἄρθρον 747 § 2 τῆς Πολ. Δικ. ἤδη προβαλλόμενος πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ καθ' ὃν ὁ ἐκκαλῶν σιωπηρῶς παρεδέχθη τὴν μεταβολὴν ἐργασίας κατὰ τὸν κρίσιμον ἤδη χρόνον ἐργαζόμενος, χωρὶς νὰ ἐναντιωθῇ εἰς ἃς διαλαμβάνεται ἐργασίας, προσιδιαζούσας εἰς ἀνειδίκευτον ἐργάτην, ἀμέ βόμενος ὡς τοιοῦτος, εἶναι νόμῳ βάσιμος καὶ ἐξεταστέος.

Ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων προτοδίκως μαρτύρων τῶν ἐνόρκων ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α Π. καὶ Α Π. περὶ ὧν αἱ 23114)1961 καὶ 11804)1960 ἀντιστοίχως πράξεις των, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων καὶ νομίμως προσαγομένων ἐγγράφων, ἰδίᾳ δὲ τῶν 1530)1961 καὶ 50)1961 πρακτικῶν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ἐγκριθεισῶν τῶν ἐν αὐταῖς γνωμοδοτήσεων του ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, καὶ δι' ὧν τὸ Δημόσιον ἀνεγνώρισε τὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα ὀφειλήν του μεταγενεστέρου τοῦ ἤδη κρινομένου χρόνου ἐκ δεδουλευμένων ἡμερομισθίων του ὡς τεχνίτου οἰκοδόμου, προσληφθέντος ὡς τοιούτου διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου χρόνου ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1955, τοῦ ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου 1960 πιστοποιητικοῦ τῆς ἐν ᾗ εἰργάζετο ὁ ἐνάγων Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας ἐκδοθέντος εἰς ἀνύποπτον χρόνον, καὶ ἐξ οὗ βεβαιοῦται δι' ἀναδρομῆς, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὰ τηρούμενα βιβλία, ὅτι ὁ ἐνάγων, προσληφθεὶς ὡς κτίστης τὴν 1 Ἰουλίου 1955, ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα μέχρι τῆς ἀγωγῆς καὶ τέλος τῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. δηλώσεως τῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας Α.Β.Υ.Π. ἀπὸ 25.1.1962 καθ' ἣν ὁ ἐνάγων ἀπησχολήθη ἀπὸ Ἰουλίου 1955 μέχρι 25.1.1962 εἰς τὴν ὡς ἄνω Ὑπηρεσίαν μὲ ἐπαγγελματικὴν ἰδιότητα κτίστου, οὐδόλως ἀποδεικνύεται ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπησχολεῖτο εἰς ἄλλας ἐκτὸς τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασίας, περιστατικὸν ἐνισχυόμενον καὶ ἐκ τῶν μετὰ λόγου γνώσεως καταθέσεων τῶν συνεργασθέντων μετ' αὐτοῦ βοηθῶν τοῦ βεβαιούντων ὅτι ὁ ἐνάγων ὡς μοναδικὸς κτί

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣ ΤΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Μονομερής βλαπτική μεταβολή όρων συμβάσεως κατ' άρθρον 7 Ν. 2112)1920

Δεδικασμένον έξ ορισμού και τελεσιδίκου αποφάσεως κατ' άρθρον 274 Πολιτ. Δικονομίας.—Δικαίωμα εργοδότου κατά τους όρους της συμβάσεως προς απασχόλησιν μισθωτού κατά τας ανάγκας της υπηρεσίας και μετάθεσιν από της μιάς θέσεως εις έτέραν και από ενός είδους εργασίας εις έτερον κατά την απόλυτον κρίσιν του.—Ισχυρισμός μισθωτού περί μονομερούς βλαπτικής μεταβολής όρων συμβάσεως εργασίας κατ' άρθρον 7 Νόμου 2112)1920.—Πρόσθετος παρέμβασις κατ' άρθρα 89 και 231 Πολιτ. Δικονομίας.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 16394)1962 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών.

Ως προκύπτει εκ της αποφάσεως, ο μισθωτός, συνδικαλιστικών στέλεχος του ά.ν. 1803)1951, στης εν τω εν ω απεσπάσθη στρατοπέδω Μενιδίου ειργάζετο ως κτίστης, επισκευάσας εκτός άλλων και τριάκοντα κτίρια, μανδροτοίχους του στρατοπέδου. Εις άλλοίαν κρίσιν δεν άγει η μετά την έγερσιν της υπό κρίσιν αγωγής εκδοθείσα από 31.10.1960 βεβαίωσις της Στρατιωτικής Υπηρεσίας ως αναιρουμένη εκ των ως άνω δύο της αυτής Υπηρεσίας, εξ ων η τελευταία εξεδόθη την 25.1.1962 και απηυθύνετο προς το Ι Κ.Α., ούτε δε και η κατάθεσις του πρωτοδίκως εξετασθέντος μάρτυρος Ν.Λ., ως αύτης ασαφούς, και εν πάση περιπτώσει διότι αναιρείται και δη εκ των ως άνω δημοσίων εγγράφων και λοιπών ως άνω αποδεικτικών στοιχείων. Είναι κατά ταύτα απορριπτέος ως άβάσιμος ο περί του εναντίου ως άνω ισχυρισμός του εφεσιβλήτου Δημοσίου, όπερ δέον μετά ταύτα να υποχρεωθή εις καταβολήν τω ενάγοντι της διαφοράς μεταξύ του καταβληθέντος αυτώ ημερομισθίου ανειδικεύτου εργάτου εκ δραχμών 51 διά τον από 1.8.1957 μέχρι 30.11.1959 χρόνον και 56 εκτοτε έως αγωγής, και του κατά την από 27 Ιουνίου 1957 συλλογικήν σύμβασιν των εργατοτεχνιτών οικοδόμων, κυρωθείσαν διά της 27248)1039 κοινής αποφάσεως Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, οφειλομένου από 1.8.1957 τοιούτου του κτίστου εκ δραχμών 100, ανερχομένης ημερησίως εις δραχμάς 49 και 44 αντιστοίχως και ειδικώτερον ανερχομένης επί ημερομισθίων επτακοσίων (700) μεν του από 1.8.1957 έως 30.11.1959 χρόνου εις δραχμάς 34.300 (700 ημερομίσθια Χ 49), επί ημερομισθίων δε διακοσίων πεντήκοντα του από 1.12.1959 έως αγωγής (30.9.1960) χρόνου εις δραχμάς ένδεκα χιλιάδας (11.000) και εν συνόλω εις δραχμάς τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας τριακοσίας (45.300).

Κριθέντος κατά τα ανωτέρω ότι ο εκκαλών προσελήφθη και ειργάζετο ως κτίστης καθ' όλον το εν τη αγωγή χρονικόν διάστημα δέον τα τω επιδικασθή και η αιτουμένη διαφορά των δυναμει των εν τη εκκαλουμένη αποφάσει μνημονευομένων υπουργικών αποφάσεων περί παροχής δώρου εις τους μισθωτούς διά τας εορτάς Χριστουγέννων 1957, 1958 1959 και Πάσχα των ετών 1958, 1959 και 1960 καταβληθέντων δώρων, ανερχομένων εν συνόλω εις δραχμάς 5.680.

ισχυρίσθη, ότι επήλθεν εις αυτόν η κατά το άρθρον 7 του νόμου 2112)1920 μονομερής βλαπτική μεταβολή των όρων της συμβάσεως του (ίδετε περί ταύτης και την ανωτέρω εν σελ. 1045 Α.Π. 436)1963), άλλ' ως εδέχθη το Πρωτοδικείον διά της επικυρωθείσης υπό του Αρείου Πάγου αποφάσεως του η ένέργεια της εργοδότιδος ενέπιπτεν εντός των όρων της συμβάσεως εργασίας του περί ού επρόκειτο μισθωτού, χωρίς άμα να επέρχηται και μεταβολή αυτών και ούτω δεν είχεν εφαρμογήν το άρθρον 7 του νόμου 2112)1920. (Ίδετε περί της συνδικαλιστικής δράσεως του εργαζομένου και ασκήσεως των δικαιωμάτων του εργοδότου *Ι. Καπλίστρια*, ΕΕΔ 22, 913 επ.).

Αρείου Πάγου 250)1963. Τμ. Β'

Πρόεδρος ο κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***
Δικηγόροι οι κ.κ. Εύ. Δημητρακόπουλος, Δ. Τουλουπας, Α. Τομαρόπουλος, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Μ. Δωρής, δικαστικός αντιπρόσωπος Δημοσίου

Ως αποδεικνύεται εκ της τρίτης αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον εκτιμήσαν το περιεχόμενον της υπ' αριθ. 21993 έτους 1961 τελεσιδίκου αποφάσεως του Πρωτοδικείου Αθηνών, εν άλλη δίκη εκδοθείσης, εξ ης ισχυρίζετο ο αναιρεσίβλητος, έκρινεν ανελέγκτως κατά το άρθρον 810, εδάφιον 1 Πολ. Δικονομίας, ως αντικατεστάθη διά του άρθρου 6 του νόμου 3810)1957, ότι ο τε χρόνος της αναθέσεως της εργασίας εκείνης και το είδος ταύτης ήσαν διάφοροι προς την ανατεθείσαν εις τον αναιρεσείοντα μεταγενεστέρως εργασίαν. Η κρίσις του δε αύτη, ως προς την κατά το άρθρον 274 της Πολ. Δικονομίας ταυτότητα των δύο διαφορών, αναγομένη μόνον εις πράγματα, διαφεύγει τον έλεγχον του Αρείου Πάγου, δι' ο είναι απαράδεκτος ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, δι' ού υποστηρίζονται τα εναντία. Καθ' ο μέρος δι' αυτού πλήττεται η αύτη απόφασις, ότι δεν έλήφθη υπ' όψιν ο ισχυρισμός ούτος είναι απορριπτέος ως μη βάσιμος.

Διά της αυτής αιτιολογίας το δικάσαν δικαστήριον δέχεται, μετ' ανέλεγκτον εκτίμησιν των διεξαχθεισών αποδείξεων, ότι η αναιρεσίβλητος εταιρεία, στηριζομένη εις τον 5ον όρον της μετά του αναιρεσείοντος από 31.12.1958 συμβάσεως

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ

Καταχρηστική καὶ νέα, μετὰ προηγουμένην ἄκυρον, καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, γενομένη ἐξ ἐκδικήσεως καὶ οὐχὶ πρὸς προστασίαν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐξ ἐνεργειῶν τοῦ μισθωτοῦ, ἀντικειμένων εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ ἀναληφθείσας συμβατικὰς ὑποχρεώσεις ἢ ὁπωσδήποτε ἐπηρεαζουσῶν τὸν κανονικὸν ρυθμὸν τῆς ἐργασίας.—Ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 2486)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἀνεγνωρίσθη διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως ἄκυρος ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς ἐργοδότιδος καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς καταχρηστική, ἀλλὰ καὶ ἡ μετὰ ταύτην γενομένη νέα καταγγελία ὑπῆρξε καὶ αὕτη ἄκυρος, προκληθεῖσα ἐξ ἐκδικήσεως τῆς ἐργοδότιδος. (Ἴδετε περὶ καταχρηστικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας διὰ τὸν λόγον τοῦτον Α.Π. 6)1963, εἰσηγητὴς Θ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 29, 334, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ὡς πρὸς τὸν ἐν τέλει ἰσχυρισμὸν τῆς ἐργοδότιδος περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις κρίνει ὡς ἀπαράδεκτον, διότι δὲν ἐπροτάθησαν τὰ συνιστῶντα καταχρηστικὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος περιστατικὰ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ἴδετε ὁμοίως καὶ Α.Π. ἐργασίας, δι' οὗ παρείχετο ταύτῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπασχολῇ τοῦτον κατὰ τὰς διάφορα τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ μεταθέτῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς μιᾶς θέσεως εἰς ἑτέραν καὶ ἀπὸ ἑνὸς εἴδους ἐργασίας εἰς ἕτερον κατὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτῆς κρίσιν, ἀνέθεσεν εἰς τοῦτον διὰ τῆς ἀπὸ 22.6.1961 προσεπικλήσεώς της νὰ ἀναλάβῃ ἐργασίαν εἰς Μέγαρα, ὑπὸ τὴν εἰδικότητά του ὡς συντηρητὴς μηχανημάτων εἰς τὸ αὐτόθι ἐργοστάσιόν της, ἔνθα ὑπῆρχον τρεῖς δηζελομηχαναί, δύο ἠλεκτροπαραγωγὰ ζεύγη καὶ διάφορα ἄλλα μηχανήματα καὶ ὅτι μετέβη μὲν οὗτος εἰς Μέγαρα τὴν 23.6.1961, ἠρνήθη ὅμως, ὅπως ἐκτιλέσῃ, παρὰ τὴν δοθεῖσαν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ προϊσταμένου του, ἐπισκευὴν μηχανήματος καθολικῆς προστασίας, ἀπὸ δὲ τῆς ἑπομένης ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του καὶ ὅτι διὰ τῆς τοποθετήσεώς του εἰς τὸ ἐργοστάσιον Μεγάρων ἡ μὲν βαθμολογικὴ αὐτοῦ κατάταξις δὲν ὑπέστη μεταβολήν τινα, ἡ δὲ μισθολογικὴ ἐβελτιώθη. Ἀποφηνάμενον δὲ εἶτα τοῦτο ὅτι ἡ ἐντὸς τῶν συμβατικῶν ὅρων ἀνάθεσις τῆς προδιαληφθείσης ἐργασίας εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα δὲν ἀπετέλει μονομερῆ βλαπτικὴν διὰ τοῦτον μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας του, οὐδὲ ὑπερέβαινε καὶ δὴ προφανῶς τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματός της, ὅτι, ἀποστὰς οὗτος ἀδικαιολογήτως τῆς ἐργασίας του, δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἀξιώσῃ τὴν καταβολὴν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀποδοχῶν κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ χρονικὸν διάστημα καὶ ἀκολούθως κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀπερρίψαν τὴν ἀγωγήν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς σαφοῦς καὶ πλήρους ταύτης αἰτιολογίας, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 648 Α.Κ καὶ 7 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 4558)1930, οὐδ' ἄλλην τινὰ παρεβίασε καὶ δὴ τῶν ἄρθρων 652 Α.Κ. 1 - 3 τοῦ ἀ.ν. 1803)1951 καὶ 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 4205)1961, ὡς ἀναιρεσιων διατείνεται, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν ἀπελύθη, ἀλλ' οἰκειοθελῶς ἀπέσχε τῆς ἐργασίας του. Τοῦ ὡς ἄνω δὲ ἀρείσματος αὐτοτελῶς καὶ ἐπαρκῶς στηριζόντος τὸ διατακτικόν, τὸ τυχὸν πεπλανημένον τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς νέας θέσεως παρὰ τοῦ ἀναιρεσειόντος δὲν ἀσκεῖ ἐπίδρασιν εἰς τὴν ὀρθότητα τούτου, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος, 3ος καὶ 4ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 89 καὶ 231 τῆς Πολ. Δικ. ἡ πρόσθετος παρέμβασις συγχωρεῖται εἰς πάντα τρίτον, ὅστις ἠθέλει ἔχει ἴδιον ἔννομον συμφέρον, ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης, τοιοῦτο δὲ ὑφίσταται καὶ ὅταν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ταύτης ἐπηρεάζεται ἴδιον αὐτοῦ δικαίωμα, συνδεόμενον πρὸς τοῦτο. Δεχθὲν ὅθεν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, μεθ' ἑρμηνείαν τῆς διὰ τοῦ νόμου 3854)1958 κυρωθείσης μεταξὺ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρείας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἀπὸ 8.8.1958 συμβάσεως, δι' ἧς τοῦτο ἐξεμισθώσε τὰ κρατικὰ ἐργοστάσια διυλίσεως πετρελαίων, εἰς ὃ εἰργάζετο ὁ ἀναιρεσείων, ἐπὶ μισθώματι ἀνερχομένῳ εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν πραγματοποιουμένων καθαρῶν κερδῶν, ἐξευρισκομένων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκτὸς τῶν λοιπῶν δαπανῶν καὶ τῶν ποσῶν φύσεως ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ, ὅτι εἶχε τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἔννομον συμφέρον, ὅπως παρέμβῃ προσθέτως ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐν τῇ παρούσῃ ἐκκρεμεῖ δίκῃ, ἐφ' ὅσον τὸ ἀποτέλεσμα ταύτης θέλει ἐπηρεάσει τὸ ὕψος τῶν καθαρῶν κερδῶν, εἰς ἃ τοῦτο ἐδικαιοῦτο, συνεμορφώθη πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 5ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ προσθέτως παρεμβάντος Ἑλληνικοῦ Δημοσίου δὲν ὅπως μειωθῇ εἰς τὸ ἥμισυ συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ νόμου 3693)1957.

391)1955 (εισηγητής *Ε. Κολοκούρης*, Θεμ. ΞΓ' 47, Α.Π. 317)1952 (εισηγητής *Χ. Καλέλλης*, Θεμ. ΞΓ' 538), Α.Π. 651)1957 (εισηγητής *Κ. Ιωαννόπουλος*, ΕΕΔ 17, 147), Α.Π. 83)1960 (εισηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 19, 389), Πρωτοδικείου Αθηνών 3219) 1962 (εισηγητής *Ι. Λέσπης*, ΕΕΔ 21, 1312), *Μπαλή*, Γεν. Αρχαί § 166).

Άρείου Πάγου 357)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Άρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Σαπουντζάκης, Ι. Δυοβουνιώτης

Ως δείκνυται εκ της 2ας αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον δέχεται, μετ' ανελέγκτων των αποδείξεων εκτίμησιν, ότι ολίγας ημέρας μετά την δημοσίευσιν της υπ' αριθ. 180 έτους 1962 αποφάσεως του Αρείου Πάγου, δι' ης εκρίθη άμετακλήτως ότι η παρά της εναγομένης γενομένη την 25 Νοεμβρίου 1960 καταγγελία της συμβάσεως εργασίας ήτο άκυρος, ως οφειλομένη εις λόγους εκδικήσεως, και συγκεκριμένως την 5ην Απριλίου 1962 αύτη προέβη εις νέαν έγγραφον καταγγελίαν της αυτής συμβάσεως, συνεχίζουσα την κατ' αυτού εχθρότητά της, εξ αφορμής ού μόνον της προγενεστέρας συνδικαλιστικής δράσεως, ην ο αναιρεσίβλητος είχεν αναπτύξει, αλλά και της μετά την άκυρον απόλυσίν του τοιαύτης, λόγω της συμμετοχής του ως γραμματέως του Τμήματος του οργανώσαντος την κηρυχθείσαν κατά μήνα Ιούλιον 1961 απεργίαν και προς τον σκοπόν όπως εξ υδετερώση τούτον ως δραστήριον συνδικαλιστικόν στέλεχος και εκφοβίση και τα λοιπά συνδικαλιστικώς κινούμενα στελέχη του σωματείου των προς βελτίωσιν των όρων της εργασίας των και ουχί κατά τρόπον δυνάμενον οπωσδήποτε να επιφέρη διαταραχήν εις τον ρυθμόν ταύτης και ότι ουδέν γεγονός εμεσολάβησε μεταξύ της πρώτης και δευτέρας απολύσεως, δικαιολογούν την νέαν απόλυσιν. Αποφηνάμενον δε περαιτέρω το δικαστήριον τούτο, επί τη βάσει της σαφούς και πλήρους ταύτης αιτιολογίας, ότι η υπό τας προεκτεθείσας πραγματικάς περιστάσεις γενομένη νέα απόλυσις του αναιρεσιβλήτου ούχι προς προστασίαν του καλώς εννοουμένου επαγγελματικού συμφέροντος της επιχειρήσεως της εναγομένης ή εξ ενεργειών του αναιρεσιβλήτου αντικειμένων εις τας παρ' αυτού αναληφθείσας συμβατικάς υποχρεώσεις ή οπωσδήποτε επηρεαζουσών τον κανονικόν ρυθμόν της εργασίας, αλλά εξ εκδικήσεως, ήτο καταχρηστική, ως υπερβαίνουσα προφανώς τα όρια τα επιβαλλόμενα εκ της καλής πίστεως και εκ του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του προς απόλυσιν δικαιώματός της, το μεν εξέφερε κρίσιν, αναγομένην μόνον εις πράγματα και μη προσβάλλουσαν κανόνα δικαίου, το δε ορθώς ήρμήνευσε και εφήρμοσε τας διατάξεις των άρθρων 3, 174, 180 και 281 Α.Κ., ούδε διέλαβεν εξ άλλου ανεπαρκή αιτιολογίαν περί των στηριζόντων το διατακτικόν γεγονότων τούτων, ο δε 1ος λόγος αναιρέσεως περί ψευδούς ερμηνείας και εσφαλμένης εφαρμογής των διατάξεων τούτων και περί ελλείψεως νομίμου βάσεως εν τη προσβαλλομένη αποφάσει είναι αβάσιμος και απορριπτέος.

Οι ενώπιον του αυτού δικαστηρίου προβληθέντες διά των πρατάσεων ισχυρισμοί της αναιρεσειούσης, περί ων οι 2ος, 3ος και 4ος λόγοι αναιρέσεως, ότι η απόλυσις του ενάγοντος δεν ωφείλετο εις εχθρότητα, αλλ' εις την ανάγκην της μειώσεως του προσωπικού της, εις την έλλειψιν πνεύματος ομαλής συνεργασίας λόγω της οξύτητος, ην προσέδωκεν ο αναιρεσίβλητος κατά την διεξαγωγήν των μετ' αυτής δικών, εις την έλλειψιν εμπιστοσύνης προς αυτόν και εις την επίδοσιν επιταγής προς εκτέλεσιν της υπ' αριθ. 625 έτους 1961 τελεσιδίκου αποφάσεως του Πρωτοδικείου Καζάνης, μη στηριζόμενης εις τον νόμον, τείνοντες εις την ανταπόδειξιν ότι η απόλυσις του αναιρεσιβλήτου δεν έγένετο κατά κατάχρησιν δικαιώματος, ως αυτός ισχυρίζετο διά της αγωγής του, αλλ' εκ λόγων δεδικαιολογημένων, καίτοι δεν είναι αυτοτελείς εν τη εννοία των πραγμάτων του εδαφίου 7 του άρθρου 807 της Πολ. Δικονομίας, ως μη θεμελιούντες ένστασιν ή αντένστασιν κατά του δικαιώματος τούτου, αλλά συνιστώσιν ητιολογημένην άρνησιν των συνιστώντων τούτο πραγματικών περιστατικών, εν τούτοις ελήφθησαν υπ' όψιν και εξετιμήθησαν παρά του αυτού δικαστηρίου. Όθεν οι περί του εναντίου ανωτέρω λόγοι οι στηριζόμενοι εις τα εδάφια 7, 17 και 19 του άρθρου 801 της Πολ. Δικονομίας είναι προεχόντως απορριπτέοι ως επί ψευδούς προϋποθέσεως ερειδόμενοι.

Εκτιμήσαν διά της αυτής 2ας αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως το αυτό δικαστήριον το περιεχόμενον του υπ' αριθ. 151 της 27.11.1961 πρακτικού του Ειρηνοδικείου Ευρυταίας, εν τη προγενεστέρα δίκη συνταγέντος, έκρινεν ανελέγκτως, καθ' ο μόνον περί πραγμάτων, ότι εις τούτο αναφέρεται μεν ο περιορισμός του ημερομισθίου του αιτηθέντος εν τη δίκη εκείνη παρά του αναιρεσιβλήτου εις δραχμάς 60, αλλ' εντεύθεν δεν προκύπτει ομολογία των ότι το ημερομίσθιον καθωρίσθη εις το ποσόν τούτο και διά την μετά την επί ταύτης εκδοθείσαν τελεσίδικον απόφασιν χρονικήν περίοδον, ούτε κατάρτισις νέας συμβάσεως εργασίας. Όθεν ο 5ος λόγος αναιρέσεως, καθ' ο μέρος πλήττει την περί πραγμάτων κρίσιν της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι κατ' εσφαλμένην εκτίμησιν του πρακτικού τούτου εδέξατο αύτη, ότι δεν κατηρτίσθη νέα σύμβασις εργασίας, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, καθ' ο δε μέρος αποβλέπει εις ταύτην την πλημμέλειαν ότι στερείται νομίμου βάσεως και ότι παρέβιασε τους άρχας του δεδικασμένου, ως μη βάσιμος.

Ως αποδεικνύεται εκ των πρατάσεων της αναιρεσειούσης των υποβληθεισών κατά την συζήτησιν, εφ' ης εξεδόθη η προσβαλλομένη απόφασις, αναφέρεται μεν εν αυταίς αφηγηματικώς, ότι κατέβαλεν η αναιρεσείουσα εις τον αναιρεσίβλητον τας οφειλομένας αυτώ αποδοχάς υπερημερίας και πέραν τούτων δραχμάς 3.375 εις εξόφλησιν της αποζημιώσεως, εις ην εδικαιούτο, ουδόλως όμως ισχυρίσθη, ότι ο αναιρεσίβλητος ανεγνώρισε διά της εισπράξεως των ποσών τούτων ή κατ' άλλον τρόπον απεδέχθη ως έγκυρον

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Υπολογισμός χρόνου υπηρεσίας δι' αποζημίωσιν Νόμου 2112)1920

Αποδεικτικά στοιχεία κατά την εργατικήν διαδικασίαν. — Απόλυσις προσωπικού Κρατικού Εργοστασίου Αεροπλάνων κατ' άρθρον 42 Νόμου 1846)1940. — Αρμοδίας δι' αύτην και ο Υπουργός Εθνικής Αμύνης. — Κατάρτισις νέας συμβάσεως εργασίας. — Υπολογισμός του από ταύτης χρόνου υπηρεσίας δι' αποζημίωσιν Νόμου 2112)1920.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 24602)1962 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επροκειτο περί μισθωτού, υπηρετούντος εις το Κρατικόν Εργοστάσιον Αεροπλάνων, ο οποίος απελύθη και, ως προκύπτει εκ της αποφάσεως, ήξιωσε δια τον υπολογισμόν της κατά τον νόμον 2112)1920, ως ετροποποιήθη υπό του νόμου 4558)1930, οφειλομένης αποζημιώσεως, να συνυπολογισθή και ο χρόνος, καθ' ον, κατά τα αποδειχθέντα, δεν διετέλει εν συμβάσει εργασίας μετά του Δημοσίου, απολυθείς και επαναπροσληφθείς βραδύτερον.

Εφ' όσον κατηρτίσθη νέα σύμβασις εργασίας, δέχεται η αρεοπαγιτική απόφασις, ότι από ταύτης έδει νομίμως, ως έδεχθη και το Πρωτοδικείον, να υπολογισθή ο χρόνος υπηρεσίας δια την αποζημίωσιν του νόμου 2112)1920.

Και ναι μεν κατά τα νομολογηθέντα (Α.Π. 191)1949 (εισηγητής *Δ. Μίχος*, ΕΕΔ 8, 367), Α.Π. 317)1953 (εισηγητής *Γ. Κουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 703, ένθα εις σημειώσεις μας και λοιπαί παραπομπαί). Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 30)1960 (εισηγητής *Μ. Γεωργόπουλος*, ΕΕΔ 19, 398) εις τον χρόνον πραγματικής υπηρεσίας του μισθωτού προσμετρείται και ο χρόνος, καθ' ον η σύμβασις διετέλεσεν εν αναστολή, αλλά δεν επρόκειτο περί τοιούτου εις την περίπτωσιν της αποφάσεως.

Εφ' όσον λοιπόν κατηρτίσθη νέα σύμβασις εργασίας μετά την λύσιν της αρχικής, δεν προέκυπτε θέμα υπολογισμού εις τον χρόνον της δευτέρας συμβάσεως εργασίας και του χρόνου της αρχικής συμβάσεως διά την εξεύρεσιν του ποσού της νομίμου (κατά νόμον 2112)1920) αποζημιώσεως. (Ίδετε περί του χρόνου υπηρεσίας διά καταγγελίαν συμβάσεως εργασίας σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 20, 1588).

Αρείου Πάγου 463)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ***Κ. Θανόπουλος***

Δικηγόροι οι κ.κ. **Α. Γαβριηλίδης**, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Νομικός Σύμβουλος του Κράτους

Ως σαφώς συνάγεται εκ των άρθρων 5, 12, 16 και 20 του δ)γματος της 1.8.1920 «περί κωδικοποιήσεως των διατάξεων του νόμου Γ»ΟΔ'», ως τούτο ετροποποιήθη διά των νόμων 765)1943 και 1968)1944, εν τη υπ' αυτού καθιερωμένη ειδική διαδικασία προς ταχείαν επίλυσιν των εργατικών διαφορών προσάγονται υπό των διαδίκων κατά την οριοθείσαν δικάσιμον τα προς εύρεσιν της αληθείας χρήσιμα αποδεικτικά στοιχεία και προσκομίζονται προς εξέτασιν οι υποδειχθέντες μάρτυρες, ο δε δικάζων, μη δεσμευόμενος εκ διαδικαστικών τύπων, ακολουθεί εκάστοτε την οδόν, δι' ης είναι δυνατόν να ανεύρη ασφαλέστερον την ουσιαστικήν αλήθειαν, μη υποχρεούμενος να διατάξη απόδειξιν περί των εκατέρωθεν προτεινομένων ισχυρισμών και να τηρήση τους περί αποδείξεως και δυνάμεως των αποδεικτικών μέσων ορισμούς της Πολ. Δικονομίας, ως μη δυναμένους να εναρμονισθώσι προς το όλον πνεύμα

την γενομένην δευτέραν απόλυσίν του και επομένως κατά κατάχρησιν του δικαιώματός του ήξιωσε διά της αγωγής την αναγνώρισιν της ακυρότητος ταύτης. Όθεν ο δος λόγος αναιρέσεως, καθ' ο μέρος στηρίζεται επί του μη προβληθέντος ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας ισχυρισμού τούτου, αλλά το πρώτον ενώπιον του Αρείου Πάγου προτεινόμενον, είναι απαράδεκτος, ως απαράδεκτος, κατά το άρθρον 811 εδ. 2, ως τούτο αντικατεστάθη διά του άρθρου 7 του νόμου 3810)1957, ούδ' υπαγόμενος εις τινα των εν αυτώ αναφερομένων εξαιρέσεων.

Ο αυτός λόγος και κατά το έτερον αυτού μέρος, δι' ού διατείνεται η αναιρεσείουσα, ότι κατά κατάχρησιν του αυτού δικαιώματός του ήξιωσεν ο αναιρεσίβλητος την καταβολήν αυτώ αποδοχών υπερημερίας καίτοι μισθοδοτείται επί τριετίαν, χωρίς να εργάζεται, ενώ ηδύνατο, εάν επεθύμει, να εξεύρη άλλαχού εργασίαν, είναι απαραδέκτως προβαλλόμενος ως απαράδεκτος, διά τον αυτόν εν τη ηγουμένη σκέψει λόγον, μη ισχυριζομένης της αναιρεσειούσης ότι προέβαλε τον ισχυρισμόν τούτον ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας (*).

(*) Ίδετε διά το θέμα Α.Π. 416)1962, ΕΕΔ 21, 848 και τα αυτόθι σημειούμενα.

τῆς διαδικασίας, ὅπως ἡ ὑπόθεσις περαιοῦται κατὰ τὸ δυνατὸν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, τὸ δὲ κατ' ἔφεσιν δικάζον Πρωτοδικεῖον ἐκδίδῃ πάντοτε ὁριστικὴν ἀπόφασιν ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς συζητήσεως, πλὴν τῆς περιπτώσεως ἐπιβολῆς ὅρκου. Ἑπομένως ἡ μὴ τήρησις τῶν περὶ τῶν ἀνωτέρω ἐντικειμένων ὁρισμῶν τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἱδρύει λόγον ἀναιρέσεως. Κατὰ ταῦτα, μορφώσαν τὸ ὡς ἐφετεῖον κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν δικάσαν Πρωτοδικεῖον τὴν δικανικὴν αὐτοῦ πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἀναιρεσείων ἀπελύθη τὴν 15ην Μαΐου 1941 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24160 τῆς 15 Μαΐου 1941 διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ὅτι αὕτη ἐκοινοποιήθη εἰς τε τοῦτον καὶ ἅπαν τὸ προσωπικόν, τὸ ἐργαζόμενον εἰς τὸ Κρατικὸν Ἐργοστάσιον Ἀεροπλάνων, ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων ἐπαρκῶς καὶ μετὰ πληρότητος ἠτιολόγησε τὴν ἀπόφασίν του, οὐδόλως δὲ ἦτο ὑπόχρεον, ὅπως διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς διαταγῆς ταύτης, καίτοι μὴ προσαχθείσης αὐτουσίας καὶ τῆς κοινοποιήσεώς της. Ὅθεν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως, πλήττων τὴν ἀπόφασιν, ὅτι ἐξετιμήθησαν ἀποδείξεις μὴ προσαχθεῖσαι καὶ ὅτι ἐγένοντο δεκτὰ πράγματα ὡς ἀληθῆ ἄνευ ἀποδείξεως, εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέος καὶ ὁ 2ος ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις περιέχει ἀνεπαρκῆ αἰτιολογίαν ὡς πρὸς τὴν γνωστοποίησιν εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Ὁρίζει μὲν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ νόμου 1846)1940, ὅτι ὁ τρόπος τῆς προσλήψεως καὶ ἀπολύσεως τοῦ διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένου προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων γίνεται διὰ διαταγῶν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐντὸς τῶν γενικῶν ὁδηγιῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπακολουθούντων ἄρθρων 34, 43 καὶ 44 τοῦ συνόλου τῶν λοιπῶν διατάξεων αὐτοῦ συνάγεται, ὅτι τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν ἐπὶ τοῦ ἐργοστασίου τούτου, μὴ ἀποτελοῦντες αὐτοτελὲς νομικὸν πρόσωπον, ἀλλ' ἀποκεντρωμένην δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἐξυπηρετοῦσαν στρατιωτικοὺς σκοπούς, ἀσκεῖ ὁ ἁρμόδιος Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ὅστις εἰς περίπτωσιν, κατ' ἣν ἐξ ἀνωτέρας βίας ἢ ἄλλης ἀκαταμαχήτου δυνάμεως ἀπειλεῖται ἀντικειμενικῶς ἀπολύτως ἀδύνατος ἡ συνέχισις τῆς λειτουργίας τοῦ ἐργοστασίου, δικαιοῦται καὶ αὐτὸς πρὸς περιφρούρησιν τοῦ συμφέροντος τοῦ Δημοσίου, ἵνα μὴ τοῦτο ἐπιβαρύνηται δι' ὑπερόγκων δαπανῶν δι' ἐργασίαν, μὴ δυναμένην νὰ παρασχεθῇ, ὅπως ἀπολύσῃ καὶ τὸ διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεόμενον προσωπικὸν τούτου, τοσούτῳ μᾶλλον ἐφ' ὅσον διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ν.δ. 91) 1941, κυρωθέντος διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νόμου 114)1941, ἐξουσιοδοτήθη, ὡς ἀσκῶν ἐποπτείαν ἢ ἔλεγχον ἐπὶ ὀργανισμῶν δημοσίου ἐνγένει, ἀσκούντων ἢ μὴ διοίκησιν, νὰ ἀπολύσῃ, θέτῃ εἰς διαθεσιμότητα, διορίζῃ κλπ. τοὺς ὑπαλλήλους τούτων, ἔστω καὶ ἂν ἐπροστατεύοντο διὰ μονιμότητος, κυρωθεισῶν ἐπὶ πλέον πασῶν τῶν ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1941 καὶ ἐντεῦθεν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. δ)τος 114 ἐκδοθεισῶν πράξεων.

Δεξόμενον μετὰ ταῦτα τὸ αὐτὸ Δικαστήριον διὰ τῆς 2ας αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, μετ' ἀνέλεγκτον τῶν ἀποδείξεων ἐκτίμησιν, ὅτι τὸ εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ἑλληνικὸν Δημόσιον ἀνῆκον Ἐργοστάσιον Κρατικῶν Ἀεροπλάνων, εἰς ὃ εἰργάζετο ὁ ἀναιρεσείων ὡς ἠλεκτροτεχνίτης διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀορίστου χρόνου, κατελήφθη τὴν 28 Ἀπριλίου 1941 ὑπὸ τῶν Γερμανικῶν Ἀρχῶν Κατοχῆς, ὅτι ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης κατέστη ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπολύτως ἀδύνατος ἡ συνέχισις τῆς λειτουργίας του, ὡς ἀνήκοντος εἰς τὸ Δημόσιον, καὶ ἡ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος συνέχισις τῆς ἐργασίας του καὶ ὅτι ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24160 τῆς 15.5.1941 διαταγῆς του, γνωστοποιηθείσης εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν καὶ τὸν ἐνάγοντα, ἀπέλυσε τοῦτο, καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων ἐπαναπροσελήφθη ἐκ νέου κατὰ τὸ 1945 εἰς τὴν αὐτὴν ἐργασίαν παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτου καὶ τοῦ νόμου 2112, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558 ἔτους 1930, ἐν συνεχείᾳ ἀπεφήνατο, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ διαφόρῳ ἐν μέρει αἰτιολογίᾳ, ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ὕψους τῆς ὀφειλομένης κατὰ τοὺς νόμους τούτους ἀποζημιώσεως δὲν ἦτο συνυπολογιστέον ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος τὸ διαρρεῦσαν ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἀπολύσεώς του μέχρι τῆς ἐπαναπροσλήψεώς του χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐλύθη καὶ δὲν ἐτέλει ἐν ἀναστολῇ, ὡς αὐτὸς ὑποστηρίζει, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 3ος, 4ος καὶ 5ος λόγοι ἀναιρέσεως.

Δέον ὅπως συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 22 τοῦ νόμου 2693)1957 μειωθῇ εἰς τὰ ἥμισυ ἡ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἐπιδικαζομένη ἀμοιβὴ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου.

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΑΤΗΓΗΣΙΝ Ν. 2112

Άρθρον 8 Νόμου 2112)1920 περί καταγγελίας συμβάσεως έργασίας

Έφαρμογή διατάξεων Νόμου 2112)1920 καί έπί συμβάσεων έργασίας ώρισμένου χρόνου, έάν ό καθορισμός τής χρονικής διαρκείας δέν δικαιολογήται έκ τής φύσεως τής συμβάσεως, άλλ' έγένετο πρός καταστρατήγησιν τών περί ύποχρεωτικής καταγγελίας διατάξεων τοῦ Νόμου. — Πρόδηλος δι' ἀνάγκας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας.

Ἐπικυρώθη ὑπό τής κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 12171)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περί ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112)1920 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), κατά τό ὁποῖον ὁ νόμος 2112)1920 ἐφαρμόζεται καί ἐπί συμβάσεων ἐργασίας μέ ὡρισμένην χρονικήν διάρκειαν, ἐάν ὁ καθορισμός τής διαρκείας δέν δικαιολογῆται ἐκ τής φύσεως τής συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν τῶν περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ νόμου. (Ἴδετε σχετικῶς καί Α.Π. 562)1961, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Λ. Ραζάκης*, ΕΕΔ 20, 1376, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί, Α.Π. 568)1961, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμ.*, ΕΕΔ 20, 1510, Α.Π. 602)1961, εἰσηγητής *Ε. Καζομπάκας*, ΕΕΔ 21, 32, Α.Π. 13 1962, εἰσηγητής ὁ αὐτός, ΕΕΔ 21, 213, Α.Π. 159)1963, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 542).

Κατά τήν Ὁλομελείας Α.Π. 562)1961, ἐνθ' ἀνωτ., τό κατ' ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 2112)1920 δεδικαιολογημένον ἢ μή τοῦ καθορισμοῦ ὡρισμένου χρόνου ἐν τῇ συμβάσει εἶναι ἔννοια νομική, ἐλεγχόμενον οὕτω ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου (Ἴδετε σχετικῶς καί *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 19, 635).

Ἀρείου Πάγου 404)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Στ. Σταυρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ζαγοραῖος, Ν. Κανελλόπουλος

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112, ὡς ταῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ νόμου 547)1937, σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἐφαρμόζονται καί ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐάν ὁ καθορισμός τῆς χρονικῆς διαρκείας δέν δικαιολογῆται ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐγίνετο πρός καταστρατήγησιν τῶν περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας διατάξεων τοῦ νόμου.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς β' αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικαστήριον ἐδέχθη, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη τήν 5.11.1954 διά συμβάσεως ἐργασίας παρά τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας (Ε.Ι.Ρ.), ὡς εἰς πράκτωρ συνδρομῶν, καταβλητέων ἐνταῦθα καί εἰς τάς ἐπαρχίας, δηλονότι δι' ἀπασχόλησιν ἐκτός τῶν γραφείων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀμειβόμενος διά ποσοστῶν ἐπί τῶν εἰσπράξεων, ὡρίσθη δέ τρίμηνος διάρκεια ἥτοι μέχρι τῆς 5.2.1955, ὅτε συνήφθη μεταξύ τῶν διαδίκων νέα σύμβασις διά τρεῖς ὡσαύτως μῆνας, ἔκτοτε δέ αὕτη ἀνενεοῦτο ἀνά πᾶν τρίμηνον μέχρι τῆς 30.6.1961. Βάσει τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν τό κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔκρινεν εἰς τό πόρισμα, ὅτι τό Ε.Ι.Ρ. διά τοῦ καθορισμοῦ τριμήνου ἑκάστοτε διαρκείας τῆς συμβάσεως ἀπέβλεπεν εἰς τήν ὑποκίνησιν τῆς δραστηριότητος τῶν εἰσπρακτόρων ἐκ τῆς προσδοκίας τῆς μετά τήν λῆξιν ἑκάστης συμβάσεως ἐπαναπροσλήψεώς των, μή ὑποκειμένων εἰς ἄμεσον ἔλεγχον ὡς ἐκ τοῦ ἐκτεθέντος χαρακτῆρος τῆς ἐργασίας των, οὗ ἕνεκα ἔκρινεν, ὅτι τό ἀναιρεσίβλητον δέν προέβη εἰς τήν κατάρτισιν τῶν ὡς ἄνω ἀλλεπαλλήλων συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου μετά τοῦ ἀναιρεσείοντος πρός καταστρατήγησιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112 καί δή πρός ἀποφυγήν τῆς πληρωμῆς εἰς αὐτόν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου τούτου καί ἀκολούθως, κατά μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπέρριψε τήν ὑπό δίκην ἀγωγήν, ἀφαιρῶσαν τούς ἀπό 1.7.1961 μισθούς ὑπερημερίας, ἐπί τῇ αἰτίᾳ ὅτι ἡ τελευταία τῶν καταρτισθεισῶν συμβάσεων θεωρεῖται ὡς ἀορίστου χρόνου καί κατηγγέλθη ἀκύρως κατ' ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198)1955, ὡς ἐκ τῆς μή καταβολῆς τῆς ὑπό τοῦ ρηθέντος νόμου 2112 προβλεπομένης ἀποζημιώσεως. Ἀποφανθέν δέ τό δικαστήριον, ὅτι ὑπό τά ὡς ἄνω γενόμενα δεκτά πραγματικά περιστατικά ὁ καθορισμός ὡρισμένου χρόνου προσλήψεως τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐδικαιολογεῖτο ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τήν διαληφθεῖσαν διάταξιν καί ὁ ἐπί ἀναντίας ἐκδοχῆς στηριζόμενος 1ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι μή βάσιμος καί ἀπορριπτέος.

Τά ἐκ τῶν ἀποδείξεων καί τῶν διδαγμάτων τῆς κοινῆς πείρας καί λογικῆς ἀντλούμενα ἐπιχειρήματα, ἅτινα χρησιμοποιεῖ τό δικαστήριον πρός δικαιολόγησιν τῆς γνώμης του, δέν εἶναι πράγματα ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐδαφίου 7 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας καί οὕτω δέν παρέχεται λόγος ἀναιρέσεως, ἂν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν τοιαῦτα συμπεράσματα, χωρίς νά προταθοῦν ὑπό τοῦ διαδίκου. Κατ' ἀκολουθίαν νομίμως ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει περιέχεται ἡ ἐκ τοῦ γεγονότος τῆς ἐκτός τῶν γραφείων τοῦ Ἱδρύματος παροχῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἀναιρεσείοντος συναγομένη κρίσις, ὅτι ἀπεκλείετο ἄμεσος ἔλεγχος τῆς ἐπιμελείας τούτου, ἀπορριπτέος δέ ὁ ἐναντίος 2ος λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδαφίου 7 Πολ. Δικ. ὡς ἀράσιμος.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Πρόσληψις μισθωτοῦ διά τὴν διάρκειαν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν

Ὕπαρξις, κατ' ἄρθρον 669 Ἀστικοῦ Κώδικος, μισθώσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐφ' ἧς δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου 2112 καὶ τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ὅταν ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐργασίας, ἀφορώσης εἰς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου, συνάγηται ὁ χρόνος διαρκείας αὐτῆς.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 23896)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν νόμον 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 63), θεωρηθείσης ὑπὸ τοῦ καταγγείλαντος ἐργοδότου τῆς συμβάσεως ὡς ἀορίστου χρονικῆς διαρκείας, ἐφ' ἧς ἔχουν ἐφαρμογὴν οἱ νόμοι 2112)1920 καὶ 3198)1955. Ὡς ὅμως δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, βάσει τῶν ἀποδειχθέντων ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, ἐφ' ἧς δὲν εἶχον ἐφαρμογὴν οἱ ἀνωτέρω νόμοι, ἀλλὰ τὰ ἄρθρα 669 καὶ 672 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ὡς ἔχει γίνει δεκτὸν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ (Ἴδετε *Κ. Καποδίστριαν*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, σελ. 429, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 669, ἀριθ. 26 ἑπ., Α.Π. 153)1953, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 19, 483, Α.Π. 183.1951, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 10, 620, Α.Π. 283)1958, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός ΕΕΔ 17, 520), τοῦτο δὲ ῥητῶς καθορίζεται καὶ εἰς τὸ ἄρθρον 669 Ἀστικοῦ Κώδικος, πρόκειται περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἂν συνεφωνήθη ὡρισμένη διάρκεια χρόνου ἢ προκύπτῃ (περίπτωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως) τοιαύτη ἐκ τοῦ δηλωθέντος σκοποῦ τῆς ἐργασίας.

Οὕτω διατυποῦται καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ β.δ/τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112/1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, (ΕΕΔ 22, 64) ὁρίζον ὅτι δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ διατάγματος τούτου συμβάσεις ἐργασίας, ἐφ' ὧν συνεφωνήθη ὡρισμένη διάρκεια χρόνου ἢ προκύπτῃ τοιαύτη ἐκ τοῦ δηλωθέντος σκοποῦ τῆς ἐργασίας.

Σχετικὸν καὶ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 70), τὸ ὁποῖον διατυποῦται οὕτω: Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται εἰς ἀναγγελίαν καὶ ὅταν ἡ σχέσις ἐργασίας λύεται οὐχὶ συνεπείᾳ καταγγελίας, ἀλλ' ἐξ ἄλλου λόγου, ἤτοι διὰ τῆς παρόδου τοῦ συμπεφωνημένου χρόνου εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς συμβάσεως διαρκείας ὡρισμένου χρόνου ἢ ὁσάκις προκύπτει τοιαύτη διάρκεια ἐκ τοῦ δηλωθέντος σκοποῦ ἐργασίας ἢ διὰ τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου εἰς τὴν περίπτωσιν συμβάσεως ὡρισμένου ἔργου.

Ὁ «δηλωθεὶς σκοπὸς» τῆς ἐργασίας δὲν ἀπαιτεῖ φυσικὰ ῥητὴν δήλωσιν, ἐφ' ὅσον ὁ σκοπὸς οὗτος εἶναι εἰς τὸν ἐργάτην κατὰ κοινὴν πεῖραν προφανής. (Ἴδετε *Κ. Τριανταφυλλόπουλον*, Εἰσηγητικὴ Ἔκθεσις Προσχεδίου Συμβάσεως Ἐργασίας 1913, ΕΕΔ 1, 906).

Ἀρείου Πάγου 402)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Θ. Σούλης

Ἡ ἀνωνύμως ἐν Ἀθήναις ἐδρεύουσα ὁμόρρυθμος τεχνικὴ ἑταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «...», ἀπολειπομένη, καίπερ νομίμως καὶ ἐμπροθέσμως κλητευθεῖσα, (ἐπιδοθείσης αὐτῇ ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως μετὰ τῆς κάτωθι ταύτης πράξεως ὁρισμοῦ δικασίμου), ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ προσαγομένου κλητορικοῦ ἀποδεικτικοῦ, δικάζεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 627 τῆς Πολ. Δικ., ὡσανεὶ διεφανίσθη.

Κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 669 τοῦ Α.Κ. ἡ σύμβασις ἐργασίας παύει αὐτοδικαίως λήξαντος τοῦ χρόνου, δι' ὃν συνεφωνήθη σύμβασις ἐργασίας, ἧς ἡ διάρκεια οὔτε ὡρίσθη, οὔτε ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς συνάγεται, λύεται προηγουμένως ἐκατέρωθεν καταγγελίας. Ἐντεῦθεν σαφῶς προκύπτει, ὅτι μίσθωσις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐφ' ἧς δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ν. 2112 καὶ τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντος ἀπὸ 16)18 Ἰουλίου 1920 Β.Δ., ὑπάρχει, ὅταν ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐργασίας, ἀφορώσης εἰς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου, συνάγηται ὁ χρόνος διαρκείας αὐτῆς.

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ἃ πιστοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο ἀνελέγκτως ἐκ τοῦ πράγματος, ὅτι ἡ ἐναγομένη ἀναιρεσίβλητος ἀνέλαβεν ἐργολαβικῶς διὰ συμβάσεως μετὰ τοῦ Δημοσίου, ἐγγράφως καταρτισθείσης ἐνταῦθα τὴν 21.10.1960, τὴν κατασκευὴν τῶν ἐκ μπετὸν σκελετῶν τῶν κτιρίων τῆς παρὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην Ῥέντην κεντρικῆς λαχαναγορᾶς. Ὅτι τὴν 5.5.1961 προσέλαβε τὸν ἐνάγοντα ὡς ὁδηγὸν φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, δι' ὅσον χρόνον ἤθελον διαρκέσει αἱ σχετικαὶ οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι, ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ 1870 δραχμῶν, ὅστις καὶ εἰργάσθη παρ' αὐτῇ, ἀσχολούμενος κατὰ τὰ συμπεφωνημένα μὲ τὴν διὰ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου μεταφορὰν μπετὸν ἀπὸ τοῦ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Ὑποβολή ἐκ μέρους τοῦ τοποθετηθέντος δηλώσεως νομιμοφροσύνης

Ἀναγκαστική τοποθέτησις πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ εἰς τὸ Δημόσιον κατ' ἄρθρον 3 § 1 Α.Ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 4185) 961.— Ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 6 § 1 Νόμου 3198)1955 ἐπὶ μὴ προσλήψεως τοῦ πολεμιστοῦ.—Διαδικασία νομιμοφροσύνης.— Δυνατὴ ἡ ἐπισύναψις εἰς τὴν πρὸς τὸ ἁρμόδιον Συμβούλιον προστασίας πολεμιστῶν αἴτησιν περὶ διορισμοῦ δηλώσεως νομιμοφροσύνης.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προστατευομένων, ὡς ὁ νόμος οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ νόμου 1185)1960 (ΕΕΔ 20, 1222 ἑπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην ὑπαγομένου καὶ τοῦ Δημοσίου κατὰ τὸν νόμον 4185)1960. (Ἴδετε καὶ γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, 6)1961, εἰσηγητὴς *Μ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 742).

Ὡς ἔχει ἤδη κριθῆ ὑπὸ τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (245)1957, εἰσηγητὴς *Ν. Παλαιολογόπουλος*, ΕΕΔ 16, 534), καὶ προκειμένου περὶ ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστοῦ εἰς τὰ ἐν τῷ Α.Ν. 516)1948 Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου κλπ. ἀρκεῖ μόνον ἡ ὑποβολὴ ἐκ μέρους τοῦ πολεμιστοῦ δηλώσεως νομιμοφροσύνης, ἡ δὲ Ὑπηρεσία ἢ τὸ Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου εἶναι ὑποχρεος ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ τοποθετηθέντος ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμίας νὰ προσλάβῃ τὸν οὕτω τοποθετηθέντα καὶ νὰ μισθοδοτῇ τοῦτον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐμφανίσεώς του, μέχρις οὗ τὸ ἁρμόδιον Συμβούλιον Νομιμοφροσύνης ἀποφανθῇ, ὅτι οὗτος δὲν τυγχάνει νομιμόφρων, ὅτε παύει ἡ πρὸς διορισμόν, πρόσληψιν καὶ μισθοδοσία αὐτοῦ ὑποχρέωσις.

Ταῦτα ἐδέχθη ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου, χωρὶς νὰ ἀσχοληθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἂν ἡ δήλωσις αὕτη δύναται νὰ ὑποβληθῇ καὶ εἰς τὸ Συμβούλιον προστασίας πολεμιστῶν, ὡς ἀρνεῖται νὰ ἐννοηθῇ διὰ τῆς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου παραπομπῆς καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὴν γνώμην ὅτι ἡ δήλωσις δύναται νὰ ἐπισυναφθῇ καὶ εἰς τὴν ὑποβαλλομένην εἰς τὸ Συμβούλιον προστασίας πολεμιστῶν αἴτησιν ἐδέχθη ἡ ἐπικαλουμένη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ὑπ' ἀριθ. 821)1957 ἀπόφασις τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 16, 648, σύμφωνος καὶ ἡ Α.Π. 644)1956, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 16, 30), ἀντιθέτως πρὸς τὴν Α.Π. Β' Τμ. 264)1957 (εἰσηγητὴς *Δ. Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 16, 594), καθ' ἣν ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 516)1948 προκύπτει, ὅτι δὲν ἀναπληροῖ τὴν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως ἡ ὑποβολὴ τοιαύτης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἢ εἰς ἄλλην Ἀρχήν.

Ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 16, 30 ἑπ., ΕΕΔ 16, 648), ὅτι δὲν φαίνεται ὀρθὴ ἡ νιοθετηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἄποψις, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐξηγεῖται καὶ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 441,1956 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου (εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 15, 786) γενομένη δεκτὴ γνώμη ὅτι ἀναστέλλεται ἡ καταβολὴ μισθοῦ μέχρι τῆς εἰς τὸν ἐργοδό-

---

μηχανήματος τῆς κατασκευῆς του εἰς τὴν πρέσσαν, δι' ἧς ἀκολούθως διωχετεύετο εἰς τὰ ξυλότυπα (καλούπια τῶν διαφόρων ὑπὸ ἀνέγερσιν κτιρίων τῆς λαχαναγορᾶς μέχρι τῆς 13.1.1962, ὁπότε προέβη αὐτὴ εἰς τὴν ἀπόλυσίν του, καταγγείλασα ἐγγράφως τὴν μετ' αὐτοῦ σύμβασιν ἐργασίας καὶ καταβαλοῦσα τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν. Ὑπὸ τὰ δεκτὰ δὲ γενόμενα ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὡς ἄνω πραγματικὰ περιστατικὰ ὑπάκειται σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐξυπακουομένου ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη, ὅπως παράσχῃ τὰς ἐργασίας του μέχρι πέρατος τοῦ ἔργου ὅπερ ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ ἡ ἀναιρεσίβλητος ἑταιρεία. Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα ἀποφηνάμενον τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἤτοι ὅτι ἡ τοιαύτη πρόσληψις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐγένετο οὐχὶ διὰ χρόνον ὡρισμένον, ἀλλὰ δι' ἀόριστον χρόνον, ἐν ὅσῳ, ὡς δέχεται, ἡ λῆξις τῶν εἰκαδομικῶν ἐργασιῶν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν κτιρίων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συναχθῇ οὔτε ἐκ τῶν πρότερον νὰ προσδιορισθῇ καὶ θεωρήσαν λελυμένην τὴν σύμβασιν ἐργασίας συνεπείᾳ τῆς γενομένης ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὡς ἄνω καταγγελίας αὐτῆς, ἐντεῦθεν δὲ ἀπορρίψαν, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν κατοψήφισιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου εἰς τὴν καταβολὴν τῷ ἀναιρεσείοντι ἀποδοχῶν ὑπερημερίας διὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ εἶναι ἐκ τούτου ἀναιρετέα συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 § 17 τῆς Πολ. Δικ. καὶ κατὰ τὸν περὶ τούτου μοναδικὸν βάσιμον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου. Παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Γ' Τμήματος.

την ὑποβολὴν δηλώσεως νομιμοφροσύνης.

Ἔτι πλέον πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κινηθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 516)1948 προβλεπομένη διαδικασία νομιμοφροσύνης τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 245)1957, Ὁλομελείας, ἔνθ' ἀνωτ.), διὰ τῆς εἰς τὸ ἁρμόδιον εἰς τὴν περίπτωσιν Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον οἱ πολεμισταὶ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 δὲν ὑποβάλλουν αἴτησιν τοποθετήσεως εἰς εἰδικὴν θέσιν ἢ ὡρισμένον ἐργοδότην, καὶ μάλιστα εἰς τοιοῦτον τῶν ἐν τῷ ἀ.ν. 516)1948 ἀναφερομένων, ἀλλὰ τὸ Συμβούλιον αὐτεπαγγέλτως χορηγεῖ εἰς τὴν οἱανδήποτε τοποθέτησιν ἀναλόγως τῶν ὑφισταμένων ἐκ τοῦ νόμου δυνατοτήτων.

Ὀρθὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἀντίθετος καὶ ὑπὸ τῆς Α.Π. 264)1957, ἔνθ' ἀνωτ., γενομένη δεκτὴ ἄποψις ὅτι δὲν ἀναπληροῖ τὴν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ ὑποβολὴν δηλώσεως ἡ ὑποβολὴ τοιαύτης εἰς τὸ (ἁρμόδιον) Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἢ ἄλλην Ἀρχήν.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10672)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Ἐξαρχόπουλος*

Συνήγοροι οἱ κ.κ. Ε. Ρήγας, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, Ι. Κωτσόβελος

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, στρεφομένη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 558)1963 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἠσκήθη. Ὅθεν δεκτὴ κατ' ἀρχὴν καθίσταται καὶ ἐξεταστέα περαιτέρω κρίνεται καὶ ἄνευ καταβολῆς προστίμου καὶ τελῶν συζητήσεως, ἄνευ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπαλλασσομένου αὐτῶν.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐφεσιβλήτου ἐνάγων, ἔχων τὰ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προβλεπόμενα προσόντα, ἐτοποθετήθη κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ καὶ τοῦ ν.δ. 4185)1961 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 136)24.8.1962 ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου Προστασίας Ἀπολυομένων Πολεμιστῶν (Κ.Σ.Π.Α) παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐθνικῆς Ἀμύνης ὡς ἐργατοτεχνίτης, ὅτι οὗτος τὴν ἐπ' μένην τῆς τοποθετήσεώς του, ἦτοι τὴν 25 Αὐγούστου 1962, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας, χωρὶς ὅμως νὰ γίνῃ δεκτός, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς αὐτὸ ὑπηρετούντων ἐργατοτεχνιτῶν ἐδικαιολόγει τὴν τοποθέτησιν ταύτην, τοῦθ' ὅπερ ἄλλως τε καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐκτεθέντων καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἐκκαλοῦν δὲν ἐπικαλεῖται, οὔτε καὶ πιθανολογεῖται ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τοῦ προσκομισθέντος ἀποδεικτοῦ ὑλικοῦ καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων, ὅτι οἱ εἰς τὰς πάσης φύσεως Ὑπηρεσίας τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου ὑπηρετοῦντες πολεμισταὶ ἔχουσι προσληφθῆ κατόπιν ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1836 ἢ τοῦ νόμ υ 751, ὅτε καὶ μόνον θὰ συνυπελογίζοντο εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέω ἄρθρου (3 § 1) τοῦ πρώτου ἐκ τῶν νόμων τούτων ὁριζόμενον ποσοστὸν (7ο)ο), παρέπεται, ὅτι συνόμως ἐγένετο ἡ τοποθέτησις τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς τὸ ὡς εἴρηται Ὑπουργεῖον (τὸ ὅτι εἰς τοῦτο ἐγένετο ἡ περὶ ἧς πρόκειται τοποθέτησις συνάγεται καὶ ἐκ τῆς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 65993 τῆς 25.8.1962 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας γενομένης ἀνακοινώσεως αὐτῆς πρὸς τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖ ν Στρατοῦ), δεδομένου ὅτι ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ κλάδον τῆς Διοικήσεως καὶ δύναται νὰ προσλαμβάνῃ διὰ τοῦ διευθύνοντος αὐτὸ Ὑπουργοῦ τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Ὑπηρεσιῶν του πάσης φύσεως προσωπικὸν, ὑπαλληλικὸν, ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπηρετικὸν, καὶ ὅτι εἰς τοῦτο ἔδει νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἐφεσίβλητος πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας καὶ οὐχὶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει τὸ ἐκκαλοῦν. Ὀρθῶς, ἑπομένως, κατ' ἀποτέλεσμα, ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως νόμιμος ἡ προκειμένη τοποθέτησις καὶ οἱ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζοντες 1ος καὶ 2ος λόγοι τῆς ἐφέσεως, ὡς ἐκεῖνος διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται καὶ οὗτος ἐν τῷ ἐφετηρίῳ ἐκτίθεται, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ ἀβάσιμοι.

Τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς μὴ ἐρειδομένης ἐπὶ ἀκύρου τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 9 § 3 ἀ.ν. 1836)1951 (καθ' ὃ ἡ μὴ πρόσληψις τῶν τοποθετηθέντων παρὰ τῶν ἁρμοδίων Συμβουλίων, ἀφ' ἧς προσέλθουν παρὰ τῷ ἐργοδότῃ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας, συνεπάγεται τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ διὰ τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας του) ἢ διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3198)955 θεσπιζομένη τριμήνος ἀνατρεπτικὴ προθεσμία κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐν τῇ ὑπ' ὄψιν περιπτώσει (Α.Π. 54)1957, ΕΕΔ 16, 216). Συνεπῶς ὁ 3ος λόγος τῆς ἐφέσεως καθ' ὃν ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς ἀπαράδεκτος, λόγῳ παρελεύσεως τριμήνου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπικαλουμένης ἐμφανίσεώς του πρὸς ἀνάληψιν ὑπηρεσίας μέχρι τῆς ἐγέρσεως αὐτῆς, μὴ νόμιμος ἐλέγχεται καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἐκ τούτου κρίνεται.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 2 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 516)1948 ἐκδοθέντος ἀπὸ 8.5.1948 β.δ. τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου τούτου πρόσωπα ὀφείλουν νὰ ἐπισυνάψουν εἰς τὴν περὶ διορισμοῦ αἴτησιν καὶ δήλωσιν νομιμοφροσύνης, ἥτις μετὰ τῶν λοιπῶν δικτιολογητικῶν ἐγγράφων διαβιβάζεται ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὸν διορισμὸν ἢ πρόσληψιν ὀργάνου εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς νομιμοφροσύνης. Καὶ ναὶ μὲν ἡ διαδικασία αὕτη τηρεῖται καὶ ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶς τοποθετουμένων κατὰ τὸν ἀ.ν. 1836)1951, πλὴν ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ σχετικὴ δήλωσις δύναται νὰ ἐπισυναφθῇ καὶ εἰς τὴν ὑποβαλλομένην εἰς τὸ ἁρμόδιον Συμβούλιον προστασίας ἀπολυομένων πολιμιστῶν αἴτησιν τοποθετήσεως (Α.Π. 321 καὶ 245)1957, ΔΕΝ 13, 572 407).

Ἑπομένως, βεβαιωθέντος ἐν προκειμένῳ ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος (ἐνάγων) ἐπεσύναψε τοιαύτην δήλωσιν (νομιμοφροσύνης) εἰς τὴν ὑποβληθεῖσαν παρὰ τῷ Κ.Σ.Π.Α. δήλωσιν πρὸς τοποθέτησίν του ὡς πολεμιστοῦ (βλ. ὑπ' ἀριθ. 87543)1962 ἐγγράφων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας), δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὁ σχετικὸς περὶ τοῦ ἐναντίου 4ος λόγος τῆς ἐφέσεως ὡς ἀβάσιμος.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Πλήρης πρόσκαιρος ανικανότης παθόντος

Αποδεικτικά μέσα καί ὑποχρέωσις Δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 256 Πολιτ. Δικονομίας.—Πραγματογνωμοσύνη.—Ἐργατικόν ἀτύχημα ναυτικοῦ ἐκ βιαίου συμβάντος καί ἀποζημίωσις διά πλήρη πρόσκαιρον ἀνικανότητα κατά τόν Νόμον 551)1915 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων.—Ἄρθρον 66 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου.

Ἀνηρέθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 5009)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Πειραιῶς.

Περίπτωσις τῆς ἀπαφάσεως ὑπῆρξεν ἐργατικόν ἀτύχημα ναυτικοῦ κατά τήν ἔννοιαν τοῦ νόμου 551.19.5 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ὁ ὁποῖος νόμος ἔχει ἐφαρμογήν καί ἐπί ἐργατῶν θαλάσσης. (*Χ. Ἀγαλλινούδου*, Ναυτεργατικόν Δίκαιον σελ. 123, Α.Π. 72)1960, εἰσηγητής *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 19, 335).

Κατά τό ἄρθρον 66 τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου (νόμος 3816)1958, ΕΕΔ 17, 891) ὁ ναυτικός, ἀσθενήσας, δικαιοῦται εἰς μισθόν καί νοσηλεύεται δαπάναις τοῦ πλοίου, ἐάν δέ ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως λυθῇ λόγῳ τῆς ἀσθενείας καί νοσηλεύεται οὗτος ἐκτός τοῦ πλοίου, δικαιοῦται εἰς τά νοσήλεια καί εἰς μισθόν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, οὐχί ὅμως πέραν τῶν τεσσάρων μηνῶν.

Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται καί ἐπί ἀτυχημάτων ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐάν δέ ὁ ναυτικός ὑπέστη ἐξ αὐτῶν ἀνικανότητα πρός ἐργασίαν, ὡς καί ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται καί αἱ εἰδικαί διατάξεις περί ἀποζημιώσεως τῶν ἐξ ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων. (Ἴδετε περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως *Β. Γράβαρη*, Τό πλήρωμα τοῦ πλοίου, ΕΕΔ 20, 1114).

Ἀρείου Πάγου 424)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ἀνδ. Κωστήρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κλάρας, Β. Νομικός

Κατά τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 256 Πολιτ. Δικονομίας ὁ Δικαστής ὑποχρεοῦται πρός μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του περί τοῦ ἀποδεικτέου θέματος νά λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν πάντα τά ὑπό τῶν διαδίκων σχετικῶς ἐπικαλούμενα καί προσαγόμενα ἐγκύρως ἀποδεικτικά μέσα, ἐν οἷς καί τά κατ' ἄρθρον 252 §§ 4 καί 7 Πολιτ. Δικονομίας ἔγγραφα ὡς καί τήν ἐπιταγῇ αὐτοῦ διεξαχθεῖσαν πραγματογνωμοσύνην, ἥτις δέν περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἐγγράφων, ὡς σαφῶς τούτων διαστελλομένων ἐκείνης, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 252, 299, ἐν ἀντιπαραβολῇ πρός τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 384, 391 καί 395 397 Πολιτ. Δικονομίας. Συνεπῶς τούτοις ὁ δικαστής τήν ἐπικληθεῖσαν, προσεχθεῖσαν καί ἐπιταγῇ αὐτοῦ διεξαχθεῖσαν πραγματογνωμοσύνην, ἴδιον ἀποδεικτικόν μέσον συνιστῶσαν, ὀφείλει νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν καί συνεκτιμήσῃ μετά τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων κατά τήν ἐν ἄρθρῳ 298 τῆς Πολιτ. Δικονομίας γενομένην διαστολήν ἀπό ἀπόψεως ἀποδεικτικῆς της ἰσχύος, ποιούμενος εἰδικήν περί ταύτης μνείαν ἐν τῇ ἀποφάσει του, μή ἀναπληρουμένην ἐκ μονης τῆς ἐν οἷ ἢ βεβαιώσεως ὅτι ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ἀποδείξεων ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἅπαντα τά ὑπό τῶν διαδίκων ἐπικαλούμενα καί προσαγόμενα ἔγγραφα, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θεωρεῖται ὡς παρά τάς ἄνω διατάξεις μή λαβών ὑπ' ὄψιν προσαχθεῖσαν ἀπόδειξιν καί ἡ ἀπόφασις τοῦ κατ' ἄρθρα 807 § 9 Πολιτ. Δικονομίας ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τελευταίας σκέψεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3401)1961 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐκδόντος τήν προσβαλλομένην ὁριστικήν Πρωτοδικείου Πειραιῶς, τοῦτο δέχεται, ὅτι πρός διάγνωσιν τοῦ ζητήματος τοῦ εἴδους καί χρόνου τῆς ἀνικανότητος πρός ἐργασίαν τοῦ ἐναγοντος ἀναιρεσείοντος λόγῳ τοῦ ἐκ βιαίου συμβάντος τραυματισμοῦ του, ἀπαιτεῖται μέν ἀντίληψις δι' αἰσθήσεων ἐπιστηριζομένη εἰς ἐπιστήμην, οὐχί ὅμως καί ἰδιάζουσα ἐμπειρία καί γνῶσις ἰδιαιτέρας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, ὡς ἔκρινεν ἡ προδικαστική ἀπόφασις τοῦ πρώτου βαθμοῦ, διατάξασα πραγματογνωμοσύνην διά τριῶν πραγματογνωμόνων ἰατρῶν, κατ' ἀποκλεισμόν πάσης ἄλλης ἀποδείξεως καί μεταρρυθμίσασα ἐν ταύτῳ μόνον τήν ὡς ἄνω ἀπόφασιν διέταξε περί τοῦ ἄνω θέματος καί ἐμμαρτύρους ἀπόδειξις, ἧς εἶχε παραλείψει τά διατάξῃ τό Εἰρηνοδικεῖον. Ὅθεν, δεχθέν τό Πρωτοδικεῖον τά μή ὑποχρεωτικόν ἀπό ἀπόψεως ἀποδεικτικῆς ἰσχύος τῆς διεξαχθείσης πραγματογνωμοσύνης, καί περιορίσαν τήν δύναμιν αὐτῆς εἰς τοιαύτην ἁπλῆς γνωμοδοτήσεως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν διά τήν συναγωγήν ἐκ ταύτης δικαστικῶν τεκμηρίων περί τοῦ εἰς ὃ αὐτή ἀσχολεῖται, ἐτάχθη δέ καί παρ' αὐτοῦ ἐμμάρτυρος πρόσθετος ἀπόδειξις, θά ἔδει ἐπί τῇ παρά τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπικλήσει καί προσαγωγῇ τῆς ἀπό 1.11.1960 γνωμοδοτήσεως τῶν δικαστικῇ ἐπιταγῇ συνταξάντων ταύτην τριῶν ἰατρῶν νά λάβῃ ταύτην ὑπ' ὄψιν καί τήν συνεκτιμήσῃ μετά τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ἐγγράφων κλπ., εἰδικήν περί τούτου ποιούμενον μνείαν ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ὁριστικῇ ἀποφάσει του. Ὡς ὅμως δείκνυται ἐκ ταύτης, τό ἐκδόν ταύτην Πρωτοδικεῖον κατά τήν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν μόνον τάς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ὡς καί τῶν ἑκατέρωθεν ἐπικληθέντων καί προσαχθέντων ἐγγράφων, οὐχί δέ καί τήν ρηθεῖσαν πραγματο-

γνωμοσύνην διά την έκ ταύτης συναγωγήν δικαστικών τεκμηρίων περί των αποδεικτέων, περί ής αύθεμίαν ποιείται μνείαν εν τη απ φάσει του ταύτη και βάσει της τοιαύτης εκτιμήσεως των αποδείξεων έδιξατο εν μέρει την περί απεζημιώσεως εκ του άτυχήματος αγωγήν του διαιρεσίοντος. Ούτως όμως αποφασιθέν το Πρωτοδικείον παρέβιασε τάς διατάξεις των άρθρων 252, 256, 291 και 298 της Πολιτ. Δικονομίας και άναιρετέαν την απόφασίν του ταύτην κατέστησεν, ως μή λαβόν υπ' όψιν, παρά ταύτας, εγκύρως επικληθείσαν και προσαχθείσαν απόδειξιν κατ' άρθρον 807 § 9 της Πολιτ. Δικονομίας και τον βάσιμον περί τούτου κύριον λόγον του άναιρετηρίου.

Μετά ταύτα, άναιρεθείσης της ως άνω οριστικής αποφάσεως του Πρωτοδικείου Πειραιώς και των διαδίκων επανερχομένων εις την πρό ταύτης κατάστασιν κατ' άρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ. (άρθρον 23 νόμου 3810/1957), εξεταστέα περαιτέρω κατ' ουσίαν ή προκειμένη υπόθεσις μετά την διεξαγωγήν των διά της μήπω θιγείσης εκ της ανατρέσεως υπ' άριθ. 3401/1961 προδικαστικής αποφάσεως του αυτού Πρωτοδικείου ταχθεισών εμμαρτύρων αποδείξεων και την εν μέρει μετά παραδοχήν της έφεσεως του εκκαλούντος μεταρρύθμισιν της εκκαλουμένης.

Εκ των κατωθέσεων των παρ' αμφοτέρων των διαδίκων εξετασθέντων πρωτοδίκως και μετ' έφεσιν μαρτύρων, των παρ' αυτών επικαλουμένων και εν τοις πρακτικοίς και ταις οικείαις εκθέσεσι των αρμοδίων εισηγητών δικαστών διαλαμβανομένων, εγκύρως πάντων προσαγομένων και εξ όλων των παρ' αυτών επικαλουμένων και εγκύρως προσαγομένων εγγράφων, ως και της από 1.11.1960 εκθέσεως των διά της υπ' άριθ. 1574/1960 αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Πειραιώς διορισθέντων τριών πραγματογνωμόνων Ιατρών διά την εξ ικείνου και ταύτης συναγωγήν δικαστικών τεκμηρίων, επιτροπείσης της εμμαρτύρου αποδείξεως ως πρός τό αποδεικτέον θέμα, κατά την εξ όλων τούτων συνεκτιμωμένων δεόντως συναχθείσαν κρίσιν του Δικαστηρίου τούτου, εντελώς αποδείχθησαν τά εξής: Ότι ο ενάγων εκαλών διά καταρτισθείσης ένταυθα την 10.2.1960 συμβάσεως αορίστου χρόνου μετά νομίμου αντιπροσώπου της εναγομένης πλοιοκτητρίας του υπό ελληνικήν σημαίαν φορτηγού ατμ. χωρητικότητος άνω των 4590 τόνων D.W. «Σ», ύγιής ών, προσληφθη υπ' αυτής και αποστολή εις Λίβερπουλ, ένθα εναυτολογήθη ως νεύτης του πλοίου της τούτου επί τω νομίμω μισθώ και τροφή. Ότι την 13.1960, καθ' ην χρόνον εξετέλει διατεταγμένην υπηρεσίαν, εκ πτώσεως αναστίως αυτώ βαρέος αντικειμένου, ήτοι της μπουκαπόρτας, επί του στήθους του, έτραυματίσθη αύτος και παρέμεινε κλινήρης εντός του πλοίου, παραπονούμενος δι' άλγη κατά τον θώρακα, μετά πάροδον δε 8 ημερών άπελύθη λόγω άσθενείας και άπεβιβάσθη εις Γιβραλτάρ, ένθα δαπάναις της εναγομένης εισήχθη εις αυτόθι νοσοκομείον, εξ ού εξήλθε μετά πενθήμερον μέ γνωμάτευσίν του ότι έπασχεν εκ μωλωπισμού κατά το στήθος και ωτίτιδος μέντοι, ότι, επανελθών ούτος εκείθεν εις Ελλάδα την 21.3.1960, εξεκολούθει άλγων και μετ' άρνησιν της εναγομένης όπως αναλάβη την θεραπείαν του εισήχθη ούτος εις την εν Πειραιεί κλινικήν «Σ», εν ή, μετ' εξετάσεις του, διεπιστώθη, ότι ούτος είχεν υποστή βαρείαν θλάσιν του δεξιού ημιθωρακίου μετά καταγμάτων πλευρών και εξ ής παθήσεως, ως άμεσου και κυρίας αιτίας, ούτος νοσήσας κατέστη πλήρως μέν, άλλά προσκαίρως και δή επί 145 ημέρας εν όλω, ανίκανος διά την ην ούτος μετήρχετο εργασίαν του ναυτικού, νοσηλευθείς εν τη άνω κλινική επί 105 ημέρας, κατά δέ τάς λοιπάς 40 ημέρας ως εξωτερικός ασθενής. Ούτω, συντρεχουσών εν προκειμένω πασών των νομίμων προϋποθέσεων του εργατικού ατυχήματος, επελθόντος εις τον ενάγοντα εκ βιαίου συμβάντος, ούτος δικαιούται εντεύθεν κατά τάς εφαρμογήν εχούσας εν προκειμένω διατάξεις των άρθρου 3 § 3 και άρθρου 7 του από 24.7.1920 β.δ. «περί κωδικοποιήσεως του νόμου 551/1915 κλπ. περί εύθύνης προς αποζημίωσιν εξ ατυχημάτων εν εργασία παθόντων εργατών κλπ.», του άρθρου 66 του Κ.Ι.Ν.Δ. μή εχοντος υπό τά άνω δεδομένα εφαρμογήν εν προκειμένω 1) της δι' όλου τον άνω χρόνον ανικανότητος του προς εργασίαν αποζημιώσεως, ίσης προς το 1/2 του μισθού, ον έλάμβανε κατά την ημέραν του ατυχήματος, δστις κατά την από 7.12.1956 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας, την νομίμως δημοσιευθείσαν και διά της υπ' άριθ. 77/27/3077/1956 αποφάσεως του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας κυρωθείσαν (κεφ. Α'), ανέρχεται εις 35 λίρας Αγγλίας μηνιαίως, ήτοι 1,16 λίρας ημερησίως Χ 145 = 84.50 λίρας, 2) του άντιτίμου τροφής του εξ 11.5 λιρών Αγγλίας μηνιαίως κατά κεφ. ΙΔ' § 3 της άνω συλλογικής συμβάσεως, άλλά μόνον των 40 ημερών, καθ' ας ούτος νοσών έτυχεν εξωνοσοκομειακής περιθάλψεως, ήτοι 0,38 λίρας : 2 = 0,19 λίρας Χ 40 = 7,60 ο/ο λίρας και εν όλω διά μισθόν και τροφήν λίρας Αγγλίας 92,00 ο/ο, και 3) τάς δαπάνας, άς κατέβαλε και άφείλει νά καταβάλη προς την ως άνω κλινικήν, αύθεμιάς εκ των προς τούτο αιτουμένων καταβληθείσης παρά της εναγομένης, επί 105 ημέρας διά νοσήλεια προς 85 δραχμάς ημερησίως, ως τούτο συνομολογεί και ή εναγομένη, ως και διά φάρμακα και διαφόρους εργαστηριακάς και ακτινολογικάς εν τη κλινική ταύτη εξετάσεις του εν συνόλω εκ δραχμών 12.000, εξ ού ποσού δέον νά αφαιρεθή το εκ δραχμών 6.000 καταβληθέν αύτω κατά επικαλουμένην και προσαγομένην εξοφλητικήν του αποδείξιν της 22.6.1960, καθ' ής ούδέν αντιτάσσεται υπό του εκκαλούντος, επιδικασθέν αύτω διά της υπ' άριθ. 678/1960 αποφάσεως του Προέδρου Πρωτοδικών Πειραιώς. Ούτω δέον, δεκτής γινομένης της υπό κρίσιν έφέσεως (2ος λόγος) και εξαφανιζομένης της εκκαλουμένης υπ' άριθ. 462/1961 δριστικής αποφάσεως του Ειρηνοδικείου Πειραιώς, νά γίνη δεκτή ή αγωγή του εκκαλούντος εν μέρει κατά τά άνωτέρω και το διατακτικόν της παρούσης μετριαζομένης της υπέρ αύτου επιδικαστέας δικαστικής δαπάνης και περιοριζομένης εις την τοιαύτην των κατ' αναίρεσιν και κατ' έφεσιν δικών, συντρεχούσης προς τούτο περιπτώσεως κατ' άρθρον 211 § 3 Πολιτ. Δικονομίας.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΡΟΣ ΕΚΔΙΚΑΣΙΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

I

Συνυποσχετικόν περί κρίσεως διαφοράς ὑπό διαιτητῶν

Ἀποκλειστική καὶ ὑποχρεωτική ἡ ἐργατική διαδικασία ἐκ λόγου δημοσίου συμφέροντος.—Ἀνεπίτρεπτος ὁ ἀποκλεισμός αὐτῆς διὰ συνυποσχετικοῦ, ἀναθέτοντος τὴν κρίσιν ἐπὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς εἰς διαιτητάς.— Ἀγωγὴ κατὰ νομικοῦ προσώπου, οἷον σωματείου. — Ἀρκεῖ ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ νομικοῦ προσώπου, μὴ οὔσης ἀπαραιτήτου καὶ τῆς μνείας τοῦ ἐκπροσωπεύοντος ταῦτο φυσικοῦ προσώπου.

Γίνεται ἤδη σταθερῶς δεκτὸν ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων, ὅτι ἡ ἐργατικὴ διαδικασία εἶναι ἀποκλειστικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ δι' ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους ἐκ λόγου δημοσίου συμφέροντος (ἴδετε νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 14, 371, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13882)1962, εἰσηγητὴς *Ν. Παπαγιαννίδης*, ΕΕΔ 21, 1289, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, 11769)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Πλαγιαννάκος*, ΕΕΔ 21, 1373, πρβλ. καὶ Α.Π. 568)1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 81, διὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3514)1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν, *Α. Γιδοπούλου*, γνωμοδοτήσεις διὰ τὴν διαδικασίαν μικροδιαφορῶν, Θεμ. ΜΑ' 155).

Ἀφοῦ δὲ τοῦτο ἰσχύει, ἀκολουθεῖ, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ διὰ συνυποσχετικοῦ ἀπόσπασις ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου ἐργατικῆς διαφορᾶς καὶ ἡ ὑπαγωγὴ αὐτῆς εἰς τὴν κρίσιν διαιτητῶν.

Αὕτη εἶναι καὶ ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως. (Ἴδετε ὁμοίως καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, 11769)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Πλαγιαννάκος*, ΕΕΔ 21, 1373).

Ὡς πρὸς τὴν ἀναγραφὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ κατὰ νομικῶν προσώπων καὶ τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτὰ φυσικῶν προσώπων ἴδετε καὶ σύμφωνον Α.Π. 249)1963 (εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 810).

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 39)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Σ. Σιγαλός*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Στασινόπουλος, Α. Κορβέσης

Ἡ διαδικασία ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ κωδ. ν. ΓΩΟΔ' «περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν κλπ.» εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 αὐτοῦ, ἀποκλειστικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος (Ἐφ. Θρ. 76)1958, ΕΕΔ 18, 436, δὲν δύνανται δὲ τὰ συμβαλλόμενα εἰς σύμβασιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μέρη διὰ συμφωνίας αὐτῶν καὶ εἰδικώτερον διὰ συνάψεως συνυποσχετικοῦ νὰ ἀποκλείσωσι τὴν κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαδικασίαν ἐκδίκασιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ταύτης προκυπτουσῶν διαφορῶν. Κατὰ ταῦτα ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι στερούμεθα δικαιοδοσίας ἐπὶ τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς, καθ' ὅσον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 ὅρου τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐναγόντος καταρτισθείσης συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπήγαγον πᾶσας τὰς ἐκ τῆς συμβάσεως ταύτης προκυπτούσας διαφορὰς εἰς διαιτητάς, ὁρίσαντες τούτους, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος. Ἀρμοδίως δὲν καὶ παραδεκτῶς ἡ ἀγωγὴ φέρεται ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν τοῦ μνησθέντος κωδ. ν. ΓΩΟΔ'.

Ἐπὶ νομικῶν προσώπων, οἷον εἶναι τὸ ἐναγόμενον σωματεῖον, ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ νομικοῦ προσώπου, μὴ οὔσης ἀπαραιτήτου καὶ τῆς μνείας τοῦ φυσικοῦ προσώπου τοῦ ἐκπροσωπεύοντος αὐτό (Α.Π. 99)1938, Θέμ. ΜΘ' 465). Κατὰ ταῦτα ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, καθ' ὅσον δὲν ἀναγράφεται ἐν αὐτῇ τὸ ὄνομα τοῦ φυσικοῦ προσώπου τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτό, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος. Μετὰ ταῦτα, νόμῳ βάσιμος εὑρεθεῖσα ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648 καὶ 653 Α.Κ. καὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 88000)1961 καὶ 31421)1962 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ παροχῆς δώρων εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένους διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων 1961 καὶ Πάσχα 1962 ἀντιστοίχους, ἐρευνητέα κατ' οὐσίαν ἀποβαίνει.

II

Χρηματικὴ ἱκανοποίησις μελῶν οἰκογενείας θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ καὶ ὁρμόδιον Δικαστήριον

Ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ταύτης ἀγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.— Παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν Δικαστήριον.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ νομολογία τῶν ἐπὶ ἐργατικῶν διαφορῶν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν Δικαστῶν στρέφεται πρὸς τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ ἐκ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

§ 1. Ἀσθένεια ναυτικοῦ καὶ δικαίωμα μισθοῦ καὶ νοσηλείων

Τραυματισμὸς ναυτικοῦ ἐν ᾧ χρόνῳ εὑρίσκετο ἐν τῇ ξηρᾷ πρὸς ψυχαγωγίαν.— Δικαίωμα τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 66 τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ δικαίου μισθῶν ἀσθενείας καὶ νοσηλείων, μὴ ἀναιρουμένου τοῦ δικαιώματός του τούτου ἂν ὁ τραυματισμός του ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἰδίου.— Ἔννοια τοῦ ὅρου «πταίσμα» ἐν ἄρθρῳ 67 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου.

Προέδρου Πρωτ. Πειραιῶς 475)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Βουγᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Καλιμπσιᾶς, Θ. Βελσαμάκης

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ὡς περιωρίσθη διὰ τῶν προτάσεων, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1962 ἐπλεύσαμεν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν ἀτμοπλοίου «Β.» ἀνήκοντος κατὰ συμπλοιοκτησίαν εἰς τοὺς καθ' ὧν, καὶ ὅτι, διαρκούσης τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεώς του καὶ δὴ τὴν 19ην Αὐγούστου 1962, ὅτε τὸ πλοῖον ἦτο ἐλλιμενισμένον ἐν Βάρνῃ καὶ ἐνῷ εὑρίσκετο οὗτος ἐν τῇ ξηρᾷ, ὀλισθήσας, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐτραυματίσθη. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ παρ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ ἕκαστος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του, ἐτραυματίσθη ἐκ τοῦ ἀτυχήματος τούτου, ἐνῷ ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκτὸς τοῦ πλοίου, ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ του τούτου ἐπῆλθε κάκωσις τοῦ δεξιοῦ γόνατος καὶ ἀπώλεια τῆς ἐργασιμότητός του ἐπὶ 30 ἡμέρας. Ἐπειδὴ ὁ τραυματισμός του ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἰδίου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀπαιτεῖ νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ καθ' ὧν νὰ τοῦ καταβάλουν τὸν μισθὸν ἀσθενείας καὶ τὰ ἔξοδα νοσηλείας του, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 634 § 1 καὶ 634 Α § 1 ἐδάφια α' καὶ δ' καὶ § 3 Πολ. Δικονομίας.

Συνομολογεῖται ὅτι ὁ αἰτῶν ἐναυτολογήθη ἐν Βάρνῃ Βουλγαρίας τὴν 4ην Ἰουνίου 1962 ὡς θαλαμηπόλος ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν ἀτμοπλοίου «Β.» ἀνήκοντος κατὰ συμπλοιοκτησίαν εἰς τοὺς καθ' ὧν, καὶ ὅτι, διαρκούσης τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεώς του καὶ δὴ τὴν 19ην Αὐγούστου 1962, ὅτε τὸ πλοῖον ἦτο ἐλλιμενισμένον ἐν Βάρνῃ καὶ ἐνῷ εὑρίσκετο οὗτος ἐν τῇ ξηρᾷ, ὀλισθήσας, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐτραυματίσθη. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ παρ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ ἕκαστος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του, ἐτραυματίσθη ἐκ τοῦ ἀτυχήματος τούτου, ἐνῷ ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκτὸς τοῦ πλοίου, ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ του τούτου ἐπῆλθε κάκωσις τοῦ δεξιοῦ γόνατος καὶ ἀπώλεια τῆς ἐργασιμότητός του ἐπὶ 30 ἡμέρας. Ἐπειδὴ ὁ τραυματισμός του ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἰδίου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἀπαιτεῖ νὰ ὑποχρεωθοῦν οἱ καθ' ὧν νὰ τοῦ καταβάλουν τὸν μισθὸν ἀσθενείας καὶ τὰ ἔξοδα νοσηλείας του, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 634 § 1 καὶ 634 Α § 1 ἐδάφια α' καὶ δ' καὶ § 3 Πολ. Δικονομίας.

Συνομολογεῖται ὅτι ὁ αἰτῶν ἐναυτολογήθη ἐν Βάρνῃ Βουλγαρίας τὴν 4ην Ἰουνίου 1962 ὡς θαλαμηπόλος ἐπὶ τοῦ ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν ἀτμοπλοίου «Β.» ἀνήκοντος κατὰ συμπλοιοκτησίαν εἰς τοὺς καθ' ὧν, καὶ ὅτι, διαρκούσης τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεώς του καὶ δὴ τὴν 19ην Αὐγούστου 1962, ὅτε τὸ πλοῖον ἦτο ἐλλιμενισμένον ἐν Βάρνῃ καὶ ἐνῷ εὑρίσκετο οὗτος ἐν τῇ ξηρᾷ, ὀλισθήσας, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐτραυματίσθη. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ παρ'

τῶν ἄρθρων 932, 933 Ἀστικοῦ Κώδικος χρηματικὴ ἱκανοποίησις τῶν μελῶν οἰκογενείας τοῦ θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. (Ἴδετε ἐπὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου τούτου θέματος νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 22, 611 ἐπ.).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4955)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ἐμμ. Τσαγκατάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Λάτσης, Γ. Νερατσόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ κωδικοποιηθέντος ὑπὸ μόνου ΓΧΟΔ' εἰς τὴν παροῦσαν εἰδικὴν διαδικασίαν ὑπάγεται πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ, ἡ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας. Τοιαύτην ὅμως ἀξίωσιν δὲν ἀποτελεῖ ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἠθικῆς βλάβης τῶν γονέων, τέκνων ἢ ἄλλων μελῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ μισθωτοῦ λόγῳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξ ἀτυχήματος ἐργατικοῦ ἀξιουμένη κατὰ τὰ ἄρθρα 932 καὶ 299 Α.Κ. χρηματικὴ ἱκανοποίησις, ἥτις, κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 933 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ἀποτελεῖ ἀξίωσιν, πηγάζουσαν ἐξ ἰδίου δικαίου καὶ αὐστηρῶς προσωπικήν, ἀνεπίδεκτον ἐκχωρήσεως καὶ κληρονομικῆς διαδοχῆς, ἐκτὸς ἂν ἀνεγνωρίσθη διὰ συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου ἢ ἐπεδόθη ἀγωγὴ περὶ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ δικαιούχου πρὸ τοῦ θανάτου (Ἴδε *Καυκᾶ*, Ἐνοχ. ὑπὸ τὸ ἄρθρον 933 § 5, *Γ. Μέγερον*, ἐν Θέμ. ΞΑ' 893). Τοιοῦτον δὲ ἔχουσα χαρακτῆρα ἡ ἀξίωσις περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, μὴ ἀποτελοῦσα δηλαδὴ ἀξίωσιν τοῦ θανόντος μισθωτοῦ, οὐδὲ τοιαύτην πηγάζουσαν ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἀνακύπτουσαν μετὰ τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μισθωτοῦ λύσιν αὐτῆς (Α.Κ. 675 § 1) ὑπὲρ δικαίου ὑχων, μὴ συνδεομένων διὰ σχέσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ ὑποχρέου εἰς παροχὴν αὐτῆς, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν προκειμένην διαδικασίαν (Ἴδε ὑπ' ἀρ. θ 5497)1962 ἀπόφασιν ἡμῶν ἐν τῷ ἀρχείῳ καὶ Πρωτ. Ἀθηνῶν 9786)1963 προσαγομένην). Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, διώκουσα μετὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ παραδεκτὴν βελτίωσιν αὐτῆς διὰ περιορισμοῦ τῶν ἐπιδίκων ἀξιώσεων (Ἴδε πρακτικὸν συζητήσεως), ἀξίωσιν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἐναγόντων ἐκ τῆς ἠθικῆς βλάβης λόγῳ τοῦ θανάτου, συνεπείᾳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, τοῦ κατὰ μαζομένου συζύγου καὶ πατρὸς αὐτῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῆς ἑναγ μένης, καθ' ὃν χρόνον, συνδεόμενος μετὰ ταύτης διὰ συμβάσεως ἐργασίας, παρεῖχεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν του, ἀναρμοδίως καθ' ὕλην ἤχθη ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν προκειμένην εἰδικὴν διαδικασίαν καὶ δέον, κατ' ἄρθρον 25 § 2 Πολιτ. Δικονομίας, νὰ παραπεμφθῇ ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὅτε περιέχουσα τὰ κατὰ νόμον στοιχεῖα πρὸς εἰσαγωγὴν της ἐνώπιον αὐτοῦ, συμψηφιζομένης ἅμα τῆς ἑκατέρωθεν δικαστικῆς δαπάνης, διότι, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν μας, αἱ ἐνάγουσαι εἶχον εὔλογον ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ καθ' ὅλην ἁρμοδίου Δικαστηρίου.

όλον ότι δέν εύρίσκετο ἐντὸς τοῦ πλοίου δι' ὑπηρεσίαν, ὡς ἐκτίθεται ἐν τῇ αἰτήσει, ἀλλά ὡς ἐβεβαιώθημεν ἐκ τῶν προσκομιζομένων ἐγγράφων καὶ τῆς ἐν γένει συζητήσεως, οὗτος εὑρίσκετο ἐν τῇ ξηρᾷ, σιωπηρᾷ συναινέσει τοῦ πλοιάρχου, πρὸς ψυχαγωγίαν του, ἐτραυματίσθη δὲ καθ' ὃν χρόνον ἐξήρχετο ἐκ τινος κινήτρου διασκεδάσεως εἰς ὃ εἶχε μεταβῆ πρὸς ψυχαγωγίαν του, δικαιοῦται τῶν κατ' ἄρθρον 66 Κ.Ι.Ν.Δ. μισθῶν ἀσθενείας καὶ νοσηλείων, διότι, κατὰ τὴν ἔνειαν τούτου, μὴ διακρίνοντος, ὁ ναυτικὸς δικαιοῦται νοσηλείων καὶ μισθῶν ἀσθενείας εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀσθενείας του ἐκ νόσου παθολογικῆς ἢ συνεπείᾳ τοῦ τραυματισμοῦ του, μὴ ἀπαιτουμένης αἰτιώδους τινὸς συναφείας μεταξὺ ἐργασίας καὶ ἀσθενείας (Πρωτ. Le Havre 15 Φεβρουαρίου 1935, ἐν Revue Droit Maritime Comparé Supp. tome 13 page 164) καὶ ἀδιαφόρου ὄντος εἰδικώτερον ἐπὶ τραυματισμῷ ἢ, ἂν οὗτος ἔλαβε χώραν ἐν τῷ πλοίῳ ἢ ἐν τῇ ξηρᾷ, ἀρκεῖ ὅτι ἐν ᾗ τελευταίᾳ περιπτώσει εἶχεν ἐξέλθει τοῦ πλοίου ἄδεία τοῦ πλοιάρχου, ἔστω καὶ σιωπηρᾷ (Ἀνωτ., Ναυτ. Δίκ. § 312 σημ. 55, Article 244 Code de Commerce Français). Δὲν ἀναιρεῖται δὲ ἡ ἀξίωσις του βάσει τοῦ ὅπερ ἐπικαλοῦνται ἐπὶ τούτῳ οἱ καθ' ὧν ἄρθρου 67 Κ.Ι.Ν.Δ., ὅπερ προβλέπει τὴν μόνην περίπτωσιν, ἐν συνδρομῇ τῆς ὁποίας δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 66 Κ.Ι.Ν.Δ., ἀναιρεῖται τουτέστιν ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς τῶν μισθῶν ἀσθενείας καὶ νοσηλείων, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο (67) ὁρίζει μέν, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ἐπὶ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 66 Κ.Ι.Ν.Δ. στηριζόμεναι ἀξιώσεις τοῦ ναυτικοῦ δὲν ὀφείλονται, ὅταν ἡ ἀσθένειά του προήλθεν ἐξ ἰδίου αὐτοῦ πταίσματος, πλὴν ὁ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὅρος «πταῖσμα» κεῖται ὑπὸ τὴν ἔνειαν τῆς προθέσεως, δηλαδὴ τῆς βουλήσεως προκλήσεως τῆς ἀσθενείας, εἴτε αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, εἴτε προκλήσεως ἑτέρας τινὸς πράξεως, ὡς π.χ. μέθης, ἧς συνέπεια ἠδύνατο, κατὰ γενικὴν ἢ εἰδικὴν πεῖραν, νὰ εἶναι ἡ ἀσθένεια. Συνεπῶς κατὰ τὴν συνταλτικὴν τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ἔρμηνείαν, ὑπὲρ ἧς συνηγορεῖ καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη ἀπομακρυνσις ἐκ τοῦ στοιχείου τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου καὶ προσχώρησις εἰς τὰ καθαρῶς κοινωνικὰν στοιχεῖον, δὲν θεωρεῖται ὡς πταῖσμα ἡ ἀμέλεια, ἔστω καὶ ἂν ᾗ βαρεῖα (Ripert, Droit Maritime 4 édition § 585, Lyon Caen et Renault, tome 2 § 462, *Καμβύσης* § 1 ἐπὶ ἄρθρου 66 Κ.Ι.Ν.Δ., *Ἀγγελόπουλος*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον § 17 ἀριθ. 2). Ἡ αὐτὴ λύσις καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῶν προϊσχυσασῶν ἀντιστοίχως διατάξεων τῶν ἄρθρων 357 - 358 Ε.Ν. (*).

Ἐβεβαιώθη περαιτέρω, ὅτι ὁ αἰτῶν εἶναι παντελῶς ἄπορος καὶ ὡς ἐκ τούτου συντρέχει κατεπείγουσα περίπτωσις ἐπιδικάσεως αὐτῷ μέρους τῶν μισθῶν του ἀσθενείας καὶ τῶν νοσηλείων καὶ συνεπῶς δέον, δεκτῆς καθισταμένης τῆς αἰτήσεως, νὰ τῷ ἐπιδικασθῶσι 6.000 δραχμαὶ ποσὸν μὴ ὑπερβαῖνον τὰ ἥμισυ τῶν ἐν λόγῳ ἀπαιτήσεων του, ἐν ὄψει τοῦ ἐκ 36.16.0 λιρῶν στερλινῶν μισθοῦ του, συμψηφισθῇ ὅμως ἐν μέρει ἡ δικαστικὴ δαπάνη ὡς ἐκ τῆς εὐλόγου κατὰ τὴν κρίσιν μας ἀμφιβολίας τῶν καθ' ὧν ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς προκειμένης δίκης λόγῳ τοῦ δυσερμηνεύτου τῶν ἄνω διαληφθεισῶν διατάξεων.

§ 2. Ἀσθένεια ναυτικοῦ καὶ ἀπόλυσις αὐτοῦ

Ναύτης ἀσθενήσας καὶ ἀπολυθείς.— Δικαίωμα ἀθρυστικῶς μισθοῦ καὶ ἀσθενείας, ὡς καὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως.—Εἰδικὸς μισθὸς ἀσθενείας ἀεμομηχανικοῦ.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 4904)1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. ***Π. Βυζάς***
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Α. Βερνάρδος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Παππᾶς, Γ. Ἀποστολίδης

Κατὰ τὴν μείζονα τοῦ Δικαστηρίου γνώμην ὑπὸ τῶν ἄρθρων 68 - 74 Κ.Ι.Ν.Δ., τῶν ρυθμιζόντων τὰ τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, οὐδαμῶς προβλέπεται ὡς λόγος λύσεως ταύτης καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ ναυτικοῦ μονη καθ' ἑαυτήν, ἔστω καὶ ἂν συνεπείᾳ αὐτῆς παρίστη ἀνάγκη νοσηλείας του ἐκτὸς τοῦ πλοίου. Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 66 § 1 αὐτοῦ, ὁριζούσης ὅτι «ὁ ναυτικός, ἀσθενήσας, δικαιοῦται εἰς μισθὸν καὶ νοσηλεύεται δαπάναις τοῦ πλοίου, ἐὰν ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως λυθῇ λόγῳ ἀσθενείας καὶ νοσηλεύεται οὗτος ἐκτὸς τοῦ πλοίου, δικαιοῦται εἰς τὰ νοσήλεια καὶ εἰς μισθόν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, οὐχὶ ὅμως πέραν τῶν τεσσάρων μηνῶν», δὲν συνάγεται τὸ ἐναντίον, διότι δι' αὐτῆς, ὡς σαφῶς ἐκ τῆς διατυπώσεώς της προκύπτει, ἐκκοπήθη ἁπλῶς νὰ καθορισθῶσι τὰ δικαιώματα τοῦ ἀσθενήσαντος ναυτικοῦ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως δι' ἀπαγγελίας ὑπό τινος τῶν μερῶν ἢ ἀμοιβαία συναινέσει ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἀνοχθῇ αὐτῇ καὶ ἡ ἐκτὸς τοῦ πλοίου νοσηλεία τοῦ ναυτικοῦ εἰς λόγον αὐτοδικαίας λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἄλλωστε καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἑτέρας διατάξεως νόμου καθιεροῦται. Καὶ κατὰ τὸν συμπληρωματικῶς ἐπὶ θεμάτων ἐμπορικοῦ δικαίου ἐφαρμοζόμενον Ἀστικὸν Κώδικα, ἀδυνάτου καταστάσης τῆς παροχῆς τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἐργασίας, ἡ ἐνοχὴ ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη, λύεται δὲ ἡ σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας ἀπὸ καὶ διὰ τῆς καταγγελίας κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 672 ἰδίου Κώδικος, οὖσαν εἰδικωτέραν ἐναντι τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 380 αὐτοῦ. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ διατάγματος τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1936 «περὶ Ἀστυνομίας τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας» καθ' ὃ ὁ πλοίαρχος, ἀσθενήσαντος μέλους τοῦ πληρώματος, ὑποχρεοῦται νὰ ἀποβιβάσῃ τοῦτον εἰς τὴν ξηρὰν πρὸς ἰατρικὴν περιθαλψιν καὶ νὰ τῷ παράσχῃ τὴν δαπάνην διατροφῆς του μέχρι τῆς ἐνδεχομένης ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐπιστροφῆς του, ἂν τοῦτο συγχωρηθῇ, ἐξ οὗ τελευταίου τούτου ἕπεται ὅτι μόνη ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ συνεπείᾳ ταύτης ἀποβίβασις τοῦ ναυτικοῦ δὲν συνεπάγεται ἄνευ ἄλλου τινὸς τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ναυ-

---

Σημ. ΕΕΔ: Ἴδετε διὰ τὸ θέμα καὶ *Β. Γράβαρη*, Τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, ΕΕΔ 20, 1177 ἐπ.

τολογήσεως. Έπομένως, ἐν ὄψει πρὸς ταύτοις καὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 75 § 2 καὶ 76 Κ.Ι.Ν.Δ., καταγγελθείσης ταύτης ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου λόγῳ ἀσθενείας τοῦ ναυτικοῦ, ὁ τελευταῖος δικαιοῦται σωρευτικῶς τοῦ τε μισθοῦ ἀσθενείας μετὰ τῶν νοσηλείων καὶ τῆς λόγῳ τῆς καταγγελίας ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἑκατέρας τῶν παροχῶν τούτων ἀποβλεπούσης εἰς τὴν ἐπιτευξιν διαφόρου σκοποῦ (*Ἀγαλλοπούλου*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 68, 117, 119, 123 καὶ 151, Α.Π. 575/1958, ΝοΒ 7, σελ. 22 διὰ τὸ προϊσχύσαν δίκαιον, ὁμοίως τῷ τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν αὐτοῦ ἔκθεσιν ἐν σελ. 92, ἐκδ. Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου 1958). *Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰκάζειν*, ὅτι ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 66 Κ.Ι.Ν.Δ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ λόγῳ ἀσθενείας τοῦ ναυτικοῦ καὶ νοσηλείας αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ πλοίου ἀδυναμία παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του συνεπάγεται αὐτοδικαίαν λύσιν τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, ὡς τοιαύτην συνεπάγεται καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ, τοῦ Κώδικος περιέχοντος μόνον εἰδικὰς περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως διατάξεις, οὐχὶ δὲ καὶ πλήρη ρύθμισιν τῶν λόγων λύσεως τῆς συμβάσεως (ὅρα καὶ Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σχεδίου τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ.), Ὁρίζοντος δὲ τοῦ ἄρθρου 75 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. περιοριστικῶς τὰς περιπτώσεις, «καθ' ἃς ὁ ναυτικὸς δικαιοῦται ἀποζημιώσεως, ἕπεται, ὅτι οὗτος ἀσθενήσας καὶ λυθείσης τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως ἐκ τοῦ λόγου τούτου, κατὰ τὰ πρόσθεν, δικαιοῦται μόνον εἰς ἀπόληψιν τοῦ μισθοῦ ἀσθενείας καὶ νοσηλείων τοῦ χρόνου ἀσθενείας του, οὐχὶ δὲ καὶ ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 75 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. Ὅθεν, δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὅτι ὁ ναυτικός, οὗτινος ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως κατηγγέλθη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου λόγῳ ἀσθενείας, δικαιοῦται ἀθροιστικῶς τῶν παροχῶν τῶν ἄρθρων 66 §§ 1 καὶ 76 Κ.Ι.Ν.Δ., ὀρθῶς κατὰ *τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας* τὸν νόμον ἠρμήνευσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

Ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι: Ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων προσελήφθη τὴν 5ην Ἰουνίου 1961 παρὰ τῆς ἐναγομένης καὶ ἦδη ἐκκαλούσης δι' ἀόριστον χρόνον ὡς δεύτερος μηχανικός, ὑφ' ἣν ἰδιότητά του παρέσχεν οὗτος τὰς ὑπηρεσίας του ἐπὶ τοῦ ἐφ' οὗ ἐναυτολογήθη ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ πλοιοκτησίαν τῆς ἐναγομένης διατελοῦντος φορτηγοῦ «***», χωρητικότητος 7000 κόρων D.W., μέχρι τῆς κατὰ τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου 1961 εἰς Τόμσο Νορβηγίας ἐπελθούσης λύσεως τῆς συνδεούσης τοὺς διαδίκους συμβάσεως ναυτολογήσεως. Ἡ τοιαύτη δὲ λύσις τῆς ἐπιδίκου συμβάσεως ἐπῆλθε διὰ καταγγελίας ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου, τῆς ἐν τῷ ναυτικῷ φυλλαδίῳ τοῦ ἐνάγοντος ἀναγραφῆς ὡς λόγου λύσεως τῆς συμβάσεως τῆς ὁμοιβαίας συναινέσεως τῶν μερῶν μὴ ἀποδιδούσης τὸν πραγματικὸν λόγον τῆς λύσεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ἐναγομένη ὁμολογεῖ, ὅτι διὰ καταγγελίας τοῦ πλοιάρχου ἐλύθη ἡ σύμβασις, προσθέτουσα ἁπλῶς ἐν τῇ τοιαύτῃ ὁμολογίᾳ της ὡς ἐπωφελὲς ἑαυτὴν γεγονὸς ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπελύθη συνεπείᾳ παραπτώματος τούτου, ἡ σύνθετος δ' αὕτη ὁμολογία ἐκτιμᾶται ἐν τῇ προκειμένῃ διαδικασίᾳ ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ κωδικοποιημένου νόμου ΓΨΟΔ'/1911. Παραλλήλως δὲν βεβαιοῦται τὸ βάσιμον τῆς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προταθείσης ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἐνστάσεως περὶ ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος συνεπείᾳ παραπτώματος, συνισταμένου εἰς τὸ ὅτι κατηγόρησεν οὗτος ἐνώπιον τοῦ πληρώματος τὸν πλοίαρχον ὅτι διενήργει λαθρεμπόριον συναλλάγματος καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ὑπερφορτώσῃ τὸ πλοῖον, ὡς καὶ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι παρεπονεῖτο οὗτος ἀδικαιολογήτως διὰ τὴν ποιότητα τῆς ἐν τῷ πλοίῳ παρεχομένης τροφῆς, καθιστῶντος δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 72 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. ἀζήμιον τὴν καταγγελίαν, καθ' ὅσον ἔνθεν μὲν ὁ ὡς μάρτυς ἐξετασθεὶς καὶ καταθέτων περὶ τῶν ἀνωτέρω πλοίαρχος τοῦ ὡς ἄνω πλοίου δὲν ἀναφέρει εὐθέως, ὅτι συνεπείᾳ τῶν ὡς ἄνω παραπτωμάτων του ἀπελύθη ὁ ἐνάγων, ἔνθεν δὲ ἡ κατάθεσις τοῦ ἐν λόγῳ μάρτυρος δὲν ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ ἐκθέσεως συνταγείσης ὑπὸ τούτου ὡς πλοιάρχου, ταῦτα δὲ πάντα ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι, ὡς περαιτέρω ἐβεβαιώθη, ὁ ἐνάγων ἀπελύθη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου, λαβόντος ἐντολὴν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ὅπως ἀντικαταστήσῃ ταύτην, ἐξ οὗ περιστατικοῦ δὲν κρίνεται πιθανὴ ἡ συνεπείᾳ παραπτώματος ἀπόλυσις αὐτοῦ. Ἐξ ἑτέρου ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος, συμπίπτων προφανῶς πρὸς τὸν πράγματι καταβαλλόμενον τοιαύτην, ἀνήρχετο κατὰ τὸν χρόνον τῆς λύσεως τῆς ἀνωτέρω συμβάσεως εἰς 105 χαρτίνας λίρας Ἀγγλίας, ὡς βεβαιοῦται ἰδίως ἐκ τῶν προσκομιζομένων ὑπὸ χρονολογίας 5 Σεπτεμβρίου 1961 καὶ 31 Ὀκτωβρίου 1961 λογαριασμῶν μισθοδοσίας. Τούτων τεθέντων καὶ ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπιδιωκομένη ἀξίωσις περὶ καταβολῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀποζημιώσεως λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, ἰσουμένης πρὸς τὸν μισθὸν ἑνὸς μηνός, δεδομένου ὅτι ἡ λύσις τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως ἔλαβε χώραν εἰς λιμένα τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα νόμιμος, παρὰ τὸ περὶ οὗ κατωτέρω γεγονὸς τῆς ἀσθενείας τούτου, ὀρθῶς ἔκρινεν ὁ πρωτοδίκως δικάσας, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἑκατέρωθεν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἐν μέρει βάσιμον τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ ἀνωτέρω κεφάλαιον ταύτης καὶ ἐπεδίκασε τῷ ἐνάγοντι, μετ' ἐκπτωσιν τῶν ἐπὶ τῇ ρηθείσῃ αἰτίᾳ ληφθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ 78 λιρῶν Ἀγγλίας, πρὸς συμπλήρωσιν ἓξ ἐκ 27 λιρῶν Ἀγγλίας, πρὸς συμπλήρωσιν ἓξ μηνιαίου μισθοῦ ἀπομένον ὑπόλοιπον, ἀπορριπτέοι δὲ κατὰ ταῦτα κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι οἱ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζοντες, ἀναγόμενοι δὲ εἰς ἐκτίμησιν πραμάτων, δεύτερος καὶ τρίτος λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 66 Κ.Ι.Ν.Δ. πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον ἀπαιτήσεων ἐπιτρέπεται νὰ συνομολογῆται εἰδικὸς μισθός. Τοιοῦτος δὲ μισθὸς ἀσθενείας προβλέπεται διὰ τοὺς εἰς τὴν Πανελλήνιον Ἕνωσιν Μηχανικῶν Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ ἀνήκοντας ἀτμομηχανικοὺς ὑπὸ τῶν μεταξὺ τῆς ἐν λόγῳ ὀργανώσεως καὶ τῆς Ἑνώσεως Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν συνομολογηθεισῶν ἀπὸ 24ης Δεκεμβρίου 1956 καὶ 29ης Ἀπριλίου 1959 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, εἰς ἃς ἐνεσωματώθη τὸ κείμενον τῆς ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ἐμπορικῶν πλοίων χω-

ρητικότητος άνω τῶν 4500 κόρων D.W καὶ ὧν ἡ ἰσχὺς παρετάθη διαδοχικῶς διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2657)77)1961, 38161)1664)1961 καὶ 1300)17)1962 ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου 1962, ὅστις μισθὸς ἀσθενείας ἀνέρχεται, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μηχανικοὺς Β', εἰς 40.100 καὶ 48.100 λίρας Ἀγγλίας ἀντιστοίχως διὰ τὸν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς νοσοκομείου χρόνον νοσηλείας. Ἐν προκειμένῳ ὁ μολογεῖται ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἡ εἰδικότης τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἀτμομηχανικοῦ, οὐδεμίαν δὲ προσάγει ὁ τελευταῖος βεβαίωσιν περὶ τοῦ ὅτι τυγχάνει μηχανικὸς μηχανῶν ἐσωτερικῆς καύσεως, συνεπῶς δέ, καθ' ἃ βασίμως ὑποστηρίζει ἡ ἐκκαλοῦσα διὰ τοῦ τετάρτου λόγου της ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὅτι ὁ ἐνάγων εἶναι μηχανικὸς τῆς τελευταίας ταύτης κατηγορίας καὶ ἐπιδικάσασα ἐντεῦθεν εἰς αὐτὸν τὸν ὑπὸ τὴν ὑπ' ἀριθ. 68489)3047) 1961 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργοῦ προβλεπόμενον διὰ τοὺς μηχανικοὺς Μ.Ε.Κ. εἰδικὸν μισθόν. Ἐφ' ὅσον δέ, ὡς ἐδέχθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις, ἡ νόσος δὲν προσβάλλεται κατὰ τοῦτο δι' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὁ ἐνάγων, ἀσθενήσας, ἐνοσηλεύθη ἐπὶ ἓνα μὲν μῆνα ἐντὸς νοσοκομείου, ἐπὶ ἕτερον δὲ μῆνα ἐντὸς αὐτοῦ, δαπανήσας ἐν αὐτῷ διὰ νοσήλεια 500 δραχμάς, δικαιοῦται οὗτος κατὰ τὸ ἄρθρον 66 Κ.Ι.Ν.Δ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 ν.δ. 2652)1953, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω νοσηλείων, ἀφ' ἑτέρου δὲ μισθῶν νοσηλείας μόνων ἐξ 89 Λ.Α. συνολικῶς. Ἀκολούθως ταύτοις δέον ὅπως, μεταρρυθμιζομένης ἐν μέρει κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου ὡς ἄνω τέταρτον λόγον τῆς ἐφέσεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, περιορισθῇ ἀναλόγως τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπιδικασθὲν εἰς τὸν ἐνάγοντα ποσόν, παρελκούσης τῆς ἐρεύνης τοῦ ἀφορῶντος ἀθροιστικὸν λάθος πέμπτου καὶ τελευταίου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως.

§ 3. Ἔννοια ἄρθρου 66 § 1 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου

Διεθνὴς δικαιοδοσία τῶν δικαστηρίων ἐπὶ συμβάσεως ναυτολογήσεως.—Ἀσθένεια ναυτικοῦ καὶ λύσις τῆς συμβάσεως ἕνεκα ταύτης.—Θεμελίωσις διεθνοῦς δικαιοδοσίας τοῦ Δικαστηρίου τοῦ τόπου τῆς ἀσθενείας.—Ἔννοια ἄρθρου 66 § 1 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 4606)1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Βουγᾶς*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Δαφέρμος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Καρκιαννάκος, Ν. Παπαδοπουλος

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 126 Εἰσαγ.Ν. Α.Κ. οἱ ἀλλοδαποὶ ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων, δυνάμενοι νὰ ἐσαγάγωσι καὶ τὰ ἐναχθῶσιν, ὡς καὶ οἱ ἡμέδαποι, κατὰ τὰς περὶ δωσιδικιῶν κειμένας διατάξεις. Περαιτέρω κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 22 § 7 Πολιτικῆς Δικονομίας ὁ ἐνάγων ἐπὶ ἐμπορικοῦ συναλλάγματος ἔχει δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου ἢ τοῦ τόπου τοῦ συμβολαίου ἢ τῆς πληρωμῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ β δ)τος τῆς 2)14 Μαΐου 1835 «περὶ τῆς ἁρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων» ὁ νόμος θεωρεῖ ἐμπορικὸν συνάλλαγμα ὅλας τὰς πρὸς ὑπηρεσίαν ἐμπορικῶν πλοίων μισθώσεις ναυτικῶν καὶ ἑπομένως ἡ προμνησθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 § 7 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 20 νόμου ΓΨΟΔ', ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 53 - 83 τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. ρυθμιζομένης συμβάσεως ναυτολογήσεως. Ἑτέρωθεν ἐν τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 66 § 1 Κ.Ι.Ν.Δ. ὁρίζεται, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι ὁ ἀσθενήσας ναυτικὸς δικαιοῦται εἰς μισθόν, ἐὰν δὲ ἡ σύμβασις ἐλύθη λόγῳ τῆς ἀσθενείας καὶ νοσηλεύεται ἐκτὸς τοῦ πλοίου δικαιοῦται εἰς μισθὸν ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, οὐχὶ ὅμως πέραν τῶν τεσσάρων μηνῶν.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται ὅτι ἡ λόγῳ τῆς ἀσθενείας τοῦ ναυτικοῦ λύσις τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως δὲν ἐπιφέρει αὐτομάτως διάλυσιν τῆς μεταξὺ τοῦ ναυτικοῦ καὶ πλοιοκτήτου συμβατικῆς σχέσεως, ἀλλὰ διατηρεῖται ἐκ τοῦ νόμου ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἐνοχή, ἐξακολουθεῖ δηλονότι ἡ ἐκτέλεσις τῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον χρόνον συνεχίζεται ἡ ἀσθένεια τοῦ ναυτικοῦ οὐχὶ ὅμως πέραν τῶν τεσσάρων μηνῶν (πρβλ. Ἀγαλλοπούλου, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον § 25 σελ. 164, ἔνθα περὶ μετενεργείας τῆς συμβάσεως). Τέλος κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 321 § 1 Α.Κ. ἐὰν ἡ παροχὴ εἶναι χρηματική, ἐν ἀμφιβολίᾳ ὁ ὀφειλέτης ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ταύτην ἐν ᾧ τόπῳ ὁ δανειστὴς ἔχει τὴν κατοικίαν του κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 655 Α.Κ. ὁ μισθός, ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας ἢ συνηθείας, καταβάλλεται μετὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ἐξ ὧν παρέπεται, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 66 § 1 Κ.Ι.Ν.Δ. θεσπιζομένη ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦντος ναυτικοῦ παροχή, ἥτις ἀποτελεῖ μισθόν, καθ' ἃ ρητῶς καὶ ἐν αὐτῇ καὶ ἐν τῷ κεφαλαίῳ ΙΓ' τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ναυτικῆς ἐργασίας ἐκτίθεται (Ἀγαλλοπούλου, ἔνθ' ἐν παραγράφῳ 17, σελ. 117, Δ. Καμβύση, Σύμβασις Ναυτ. Ἐργασίας ὑπ' ἄρθρον 66, σελ. 119), καταβάλλεται ἐν ᾧ τόπῳ οὗτος ἐξέλεξε πρὸς νοσηλείαν (Ἀγαλλοπούλου, ἔνθ' ἀνωτ. 118 - 119, Καμβύση, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 118), εἶναι δὲ ἀπαιτητὴ μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, δι' ὃ ζητεῖται, τοσούτῳ μᾶλλον διότι δὲν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων γνωστὴ ἡ διάρκεια τῆς ἀσθενείας, ἐξ ἧς καθορίζεται τὸ μέγεθος τῆς παροχῆς καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀδύνατος ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως καταβολὴ ἀορίστου παροχῆς. Ὅθεν, καθ' ὃ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὑφίστανται αἱ προϋποθέσεις τῆς δωσιδικίας τοῦ ἐμπορικοῦ συναλλάγματος, ἵνα τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια ἀσκήσωσι δικαιοδοσίαν ἐν διεθνεῖ διαφορᾷ, δημιουργηθείσῃ κατόπιν ἀγωγῆς Ἕλληνος ναυτικοῦ, προσληφθέντος, ἐργασθέντος καὶ ἀπολυθέντος εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ὑπὸ ἀλλοδαπῆς ἑταιρείας, ὅταν οὗτος, μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἐνοσηλεύθη ἐν Ἑλλάδι συνεπείᾳ τῆς δι' ἣν ἀπελύθη ἀσθενείας καὶ ζητῇ τὸν ἕνεκα ταύτης μι-

αθὸν (σχετική Α.Π. 121/1962, ΕΕΝ 29, 545).

Ἐν τῇ ἐφ' ἧς ἐκρίνεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῇ ὁ ἐνάγων ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐναυτολογήθη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὡς Α' μηχανικὸς καὶ εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος εἰς τὸ ὑπὸ λιβερικὴν σημαίαν ἀτμόπλοιον «*» τῆς ἐναγομένης ἐν Πανσμῷ ἑδρευούσης ἑταιρείας, προσληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως ἠσθένησε καὶ ἀπελύθη ἕνεκα τῆς ἀσθενείας του, ἄνευ ὑπαιτιότητός του, ἐν Βρέμῃ Γερμανίας, ὁπόθεν ἀφίχθη εἰς Πειραιᾶ πρὸς νοσηλείαν. Ζητεῖ δὲ τοὺς μισθοὺς τῆς ἀσθενείας του τεσσάρων μηνῶν, ἤτοι ἀπὸ 20.10.1961 μέχρις 26.2.1962. Οὕτως ἐχούσα ἡ ἀγωγὴ νομίμως ἤχθη πρὸς συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τούτῳ, ὄντος ἁρμοδίου κατὰ τὰς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει τῆς παρούσης ἐκτιθεμένας διατάξεις καὶ ἐπομένως ἔχοντος τὴν δικαιοδοσίαν νὰ κρίνῃ τὴν ἐν λόγῳ διαφοράν ὡς ἐκ τοῦ τόπου πληρωμῆς τοῦ συναλλάγματος τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως. Ἐσφαλεν ὅθεν ἡ τὰ ἀντίθετα δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν ἐλλείψει δικαιοδοσίας καὶ δέον, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ μοναδικοῦ λόγου ἐφέσεως τοῦ ἐνάγοντος, νὰ ἐξαφανισθῇ αὕτη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 778 § 1 Πολ. Δικονομίας, δ ἀκροατηθῇ δὲ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἡ ὑπόθεσις πρὸς ἐκδίκασιν κατ' οὐσίαν κατ' ἄρθρον 780 τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 66 § 1 Κ.Ι.Ν.Δ. ὁ ναυτικὸς ἀσθενήσας δικαιοῦται εἰς μισθὸν καὶ νοσηλεύεται δαπάνοις τοῦ πλοίου, ἐὰν δὲ ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως λυθῇ λόγῳ τῆς ἀσθενείας καὶ νοσηλεύεται οὗτος ἐκτὸς τοῦ πλοίου, δικαιοῦται εἰς τὰ νοσήλεια καὶ εἰς μισθόν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, οὐχὶ ὅμως πέραν τῶν τεσσάρων μηνῶν. Ὅθεν ἡ ὑπὸ τὸ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει περιεχόμενον ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ εἶναι νόμιμος καὶ κατ' οὐσίαν ἐξεταστέα, ἁρμοδίως φερομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου, κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἠγουμέναις σκέψεσι ἐκτιθέμενα, καὶ δέον νὰ ἐξετασθῇ ἡ ὑπόθεσις κατ' οὐσίαν.

Ἐκ τῶν παρ' ἑκατέρου τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων καὶ τῆς ἐπὶ γένει συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ κατωτέρω πραγματικὰ περιστατικά: Τὴν 13ην Ἀπριλίου 1961 ὁ ἐνάγων ἐναυτολογήθη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὡς Α' μηχανικὸς τοῦ ὑπὸ σημαίαν Λιβερίας πλοίου τῆς ἐναγομένης «*» ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ 210 λιρῶν Ἀγγλίας (ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσαγομένης συμβάσεως ναυτολογήσεως), οἱ συμβαλλόμενοι ρητῶς ὑπεβλήθησαν εἰς τε τὸν ἑλληνικὸν νόμον καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν συλλογικὴν σύμβασιν. Ὁ ἐνάγων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ πλοίῳ ὑπηρεσίας του ἠσθένησεν ἐκ κιρσῶν καὶ περιῳδρικοῦ ἀποστήματος καὶ ἀπελύθη ἕνεκα τούτου ἐν Βρέμῃ Γερμανίας τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1961, ἐκεῖθεν δὲ ἦλθεν εἰς Πειραιᾶ, ὅπου τῇ ὑποδείξει τῆς ἐναγομένης εἰσῆλθεν εἰς τὴν κλινικὴν «*», εἰς ἣν παρέμεινε νοσηλευόμενος ἀπὸ 13 Νοεμβρίου μέχρις 6 Δεκεμβρίου 1961, ἤτοι ἐπὶ 24 ἡμέρας, μετὰ τὴν ἔξοδόν του δὲ συνεχίσθη ἡ νοσηλεία του καὶ ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης του μέχρι τῆς 13 Ἰανουαρίου 1962. Συνεπῶς, βάσει τοῦ κεφαλαίου τῆς Ιῆς τῆς ἰσχυούσης ἀπὸ 26 Αὐγούστου 1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις ἐκυρώθη δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 6846/3047/1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 66 § 1 Κ.Ι.Ν.Δ. δικαιοῦται διὰ μὲν τὰς 24 ἡμέρας τῆς ἐν τῇ κλινικῇ νοσηλείας του 49 λίρας, 13 σελλίνια καὶ 6 πέννας (24/30 Χ 62.10), διὰ δὲ τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας τῆς ἐκτὸς νοσοκομείου νοσηλείας 133 λίρας, 15 σελλίνια καὶ 8 πέννας (70/10 λίρας μηνιαίως) ἤτοι ἐν συνόλῳ 183 λίρας, 9 σελλίνια καὶ 2 πέννας καὶ οὐχὶ 504 λίρας, ὡς ὀρθῶς ἰσχυρίζεται, δεδηλωμένου ὅτι, ὡς ἤδη εἴρηται, ρητῶς οἱ διάδικοι ὑπεβλήθησαν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀσθένειαν εἰς τὴν ὡς ἄνω συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, δι' ἧς καθιεροῦται εἰδικὸς μισθὸς διὰ τὴν περίπτωσιν ἀσθενείας, περιλαμβάνων καὶ τὸ ἀντίτιμον τροφῆς, τὸ ὁποῖον ὡσαύτως ἀβασίμως αἰτεῖται ὁ ἐνάγων.

§ 4. Ἄδεια ναυτικοῦ καὶ καταγγελία συμβάσεως ναυτολογήσεως

Λῆξις συμβάσεως ναυτολογήσεως.—Λῆξις ἀμοιβαίᾳ συναινέσει.—Λύσις τῆς συμβάσεως διὰ καταγγελίας καὶ λόγοι αὐτῆς.— Συνέπειαι τῆς καταγγελίας.—Δικαίωμα ἀδείας εἰς χρῆμα.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 4366/1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Βυγᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Ποταμιάνος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ὀλυμπίδης, Γ. Εὐθυμίου

Ἡ λῆξις τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, διεπομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κ.Ι.Ν.Δ. συμπληρουμένων καὶ ὑπὸ τὴν διάταξιν τοῦ Α.Κ., ἐφ' ὅσον προσαρμόζονται πρὸς τὴν φύσιν τῆς συμβάσεως, ἐπέρχεται ἐκ λόγων, εἴτινες ἐπιφέρουν τὴν λύσιν ταύτης, εἴτε αὐτοδικαίως, εἴτε κατόπιν ἐνεργείας τῶν μερῶν (αὐτοδικαίως ἄρθρ. 68, 69 Κ.Ι.Ν.Δ., καταγγελία ἄρθρ. 72, 73 Κ.Ι.Ν.Δ.), εἰς οὓς περιλαμβάνεται καὶ ἡ λῆξις αὐτῆς δι' ἐναντίας συμφωνίας τῶν μερῶν. Ἡ τελευταία, ἀμοιβαίᾳ συναινέσει ὀνομαζομένη, μὴ ἀντικειμένη εἰς αὐδεμίαν διάταξιν δημοσίας τάξεως, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀπηλλαγμένη ἐλαττωμάτων βίας, δόλου, ἀπάτης καὶ δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν ἐκ τοῦ νόμου δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ, εἶναι ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὰ καὶ δὲν ἐρευνᾶται ἐκ τίνος λόγου τὰ μέρη ἦχθησαν εἰς τὴν λύσιν της. Ἡ διὰ καταγγελίας λύσις τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, ἀναγομένη εἰς λόγον ἐπιφέροντα τὴν λύσιν αὐτῆς δι' ἐνεργείας τοῦ ἑνὸς τῶν συμβαλλομένων, δὲν προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν λόγου δικαιολογοῦντος τὴν καταγγελίαν, διότι ἡ ὕπαρξις ἢ μὴ τοιούτου λόγου ἄλλας συνεπείας ἐπάγεται (ἄρθρα 74, 76 Κ.Ι.Ν.Δ., Ἀποστ. Δ., Ἐνοχ. ὑπ' ἄρθρ. 669 Α.Κ., § 2, Ἀγαλλόπουλος, Ναυτ. Δίκ., σελ. 146, 151, Α.Π. 172/1934, Θέμ. ΜΕ' 471). Δοθέντος ὅθεν ὅτι μετὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως τοῦ ναυτικοῦ ἐπέρχεται ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ ὡς μέλους τοῦ πληρώματος τοῦ εἰς ὃ ὑπηρέτει πλοίου, ἥτις ἀναγράφεται τό-

σαν ἐπί τοῦ ναυτολογίου ὅσαν καί ἐπί τοῦ ναυτικοῦ φυλλαδίου τοῦ ναυτικοῦ, ἔπεται, ὅτι ἡ διάταξις τῆς ὑπ' ἀριθ. 6848)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, δι' ἧς ἐκυρώθη ἡ συλλογική σύμβασις, ἡ ρυθμίζουσα τούς γενικούς καί εἰδικούς ὅρους ἐργασίας τῶν ναυτικῶν, ὁρίζουσα ἐν κεφαλαίῳ ΙΔ' § 2 ἐφ' ὅσον ὁ ναυτικός συνεπλήρωσεν ἑξάμηνον συνεχῆ ὑπηρεσίαν ἐπί τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἢ πλοίων τοῦ αὐτοῦ πλοιοκτήτου καί ἀπελύθη ἐξ αὐτοῦ, οὐχί ἐξ ὑπαιτιότητός του (τῆς λόγῳ ἀσθενείας ἀπολύσεως τοῦ ναυτικοῦ μή συνιστώσης ὑπαιτιότητά του) πρό τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεώς του, δύναται νά λάβῃ ἄδειαν εἰς χεῖμα, δι' ὅσους μῆνας ὑπηρέτησεν», προϋποθέτει τήν λύσιν τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως διά μονομεροῦς καταγγελίας ἐκ μέρους τοῦ πλοιάρχου, μεθ' ἣν ἐρευνᾶται ἡ ὕπαρξις ἢ μή ὑπαιτιότητος τοῦ ναυτικοῦ, ἐν ἀνυπάρξει τῆς ὁποίας χορηγεῖται αὐτῷ ἄδεια εἰς χρῆμα. Τοῦτο δήλον καθίσταται καί ἐκ τοῦ ὅτι ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ ναυτικοῦ ἦτις καί δέν ἀπατελεῖ λόγον λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως διά καταγγελίας ὑπ' αὐ οὐ, ὡς αἰτίαν τῆς ἀπολύσεως, ἤτοι ὡς δικαιολόγησιν τῆς καταγγελίας ὑπό τοῦ πλοιάρχου, δέν συνιστᾷ ὑπαιτιότητα τοῦ ναυτικοῦ, ἀλλά καί ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος τῆς διατάξεως, δι' ἧς ἐσκοπήθη, ὅπως ὁ ναυτικός λαμβάνῃ ἄδειαν μετά τήν συμπλήρωσιν ἑνός ἔτους συνεχοῦς ὑπηρεσίας ἐν τῷ πλοίῳ καί πρός ἀποτροπήν τῆς περιγραφῆς τοῦ δικαιώματός του τούτου, διά καταγγελίας τῆς συμβάσεως πρό τῆς λήξεως τοῦ χρόνου ναυτολογήσεώς του, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ διά καταγγελίας ἀπόλυσις τον δέν ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητά του, προϋποθέσεις, αἵτινες δέν ὑφίστανται ἐπί τῆς ἀμοιβαίας συναινέσει ἀπολύσεώς του, καθ' ἣν οὗτος, δυνάμει τῆς γενικῆς ἀρχῆς τῆς συναλλακτικῆς ἐλευθερίας, συμφωνεῖ τήν λῆξιν τῆς συμβάσεως. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω δεχθεῖσα ἡ ἐκκαλουμένη ὅτι ἡ ἀμοιβαία συναινέσει λύσις τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως, καθ' ἃ ἐδέχθη, ὅτι ἐλύθη ἡ τοιαύτη τοῦ ἐφισβλήτου, δέν συνιστᾷ λύσιν τῆς συμβάσεως ὑπαιτιότητι τοῦ ναυτικοῦ καί ἐπιδικάσασα μετά ταῦτα τήν εἰς χρῆμα ἄδειαν ἄνευ ἄλλου τινός, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε τήν προπαρατεθεῖσαν ὡς ἄνω διάταξιν καί δέον ὅτως γενη δεκτός ὁ πρῶτος καί μοναδικός λόγος ἐφέσεως, ἐξαφανιζομένης ἐντεῦθεν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 780 Π.Δ., διοκρατουμένης παρ' ἑαυτῷ τῆς ὑποθέσεως ἐρεννηθῇ κατ' οὐσίαν ἡ ἀγωγή.

Κατά τά ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα ὁ ἐνάγων αἰτεῖται τήν κατοψήφισιν εἰς βάρος τῆς ἐναγομένης τῆς εἰς χρῆμα ἀδείας του, ὡς λυθείσης τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεώς του διά καταγγελίας καί ἀνευ ὑπαιτιότητός του. Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγή νόμιμος ἐστίν, ἐρειδομένη εἰς τήν ἄνω συλλογικήν σύμβασιν.

Ἐβεβαιώθη, καθ' ἃ καί ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέχθη, ὅτι τοῦ ἐνάγοντος ἐλύθη ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως ἐν Πειραιεῖ τήν 21 Ἰανουαρίου 1962, ἀμοιβαίᾳ συναινέσει τούτου καί τοῦ πλοιάρχου καθ' ἃ σημειοῦται ἐν τῷ φυλλαδίῳ καί συνομολογεῖται ἡ τοιαύτη ἐγγραφή. Τούτων δοθέντων καί μή βεβαιωθέντος τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος, καθ' ὃν ὁ πραγματικός λόγος τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως του ἦτο ἡ καταγγελία αὐτῆς ὑπό τοῦ πλοιάρχου λόγῳ παραπλισμοῦ τοῦ πλοίου, δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος, μή παρισταμένης ἀνάγκης ὅπως ἐρευνηθῇ, ἂν ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἐνάγοντος ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα ἢ μή αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον δέν ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἀπόλυσίς του ἐγένετο διά καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὑπό τοῦ πλοιάρχου. Τοῦτης τό ἀβάσιμον ἐνισχύεται καί ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος Μ., ἀναφέροντος ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπελύθη ὄντως ἀμοιβαίᾳ συναινέσει, δέν ἐβεβαιώθη δέ περαιτέρω ὅτι ἡ φερομένη ὡς δοθεῖσα ὑπό τῆς ἐναγομένης ὑπόσχεσις περί προσλήψεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἄλλο πλοῖον λόγῳ παραπλισμοῦ τοῦ ἐφ' οὗ ὑπηρέτει, ἐγένετο πρός περιγραφήν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος, εἴτε ὅτι οὗτος εἰς τήν τοιαύτην του δήλωσιν βουλήσεως περί συναινέσεώς του εἰς τήν λῆξιν τῆς συμβάσεως ἦχθη δι' ἀπάτης, ἐφ' ὅσον δέν προκύπτει, ὅτι ἡ τοιαύτη ὑπόσχεσις ἐδόθη πρό τῆς καταρτίσεως τῆς συμφωνίας περί ἀμοιβαίας συναινέσεως εἰς τήν λῆξιν τῆς συμβάσεως ἢ μετ' αὐτήν καί πρός παραπλάνησιν τοῦ ἐναγοντος ἐπί τῷ σκοπῷ ὅπως προκαλέσῃ αὐτῷ τήν δήλωσιν τῆς βουλήσεως καί προβῇ εἰς τήν ἀμοιβαίᾳ συναινέσει λῆξιν τῆς συμβάσεως.

§ 5. Νόμιμος μισθός πληρωμάτων πορθμείων

Συλλογικαί συμβάσεις ναυτικῆς ἐργασίας.— Κήρυξις αὐτῶν δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.— Ἐπέκτασις διά ταύτης τῆς δεσμευσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας μόνον εἰς ναυτικούς, ὑπηρετοῦντας εἰς πλοῖα τῆς αὐτῆς κατηγορίας.— Ἀνίσχυρος ἡ ἐπέκτασις καί εἰς ναυτικούς, ὑπηρετοῦντας εἰς πλοῖα διαφόρου κατηγορίας— Ὑπ' ἀριθ. 4832) 278)1952 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ περί πορθμείων.—Φύσις τούτων ὡς ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν σκαφῶν.— Ἐφαρμογή ἐπί τούτων τῶν περί ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν σκαφῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καί οὐχί τῶν περί φορτηγῶν πλοίων.— Ἀνίσχυρος κατά τοῦτο ἡ ὑπ' ἀριθ. 55230)5238)1962

Αποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

Πρωτοδικείου Πειραιῶς 5111)1962

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Βενιᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Κ. Δαφέρμος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ὑλυμπίδης, Φ. Μαρνέλης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1 ἀ.ν. 3276)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ἐκδοθέντος ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ καὶ ἀναδημοσιευθέντος κατ' ἄρθρον 8 τῆς 21)1945 Συντ. Πράξεως, συλλογικαὶ συμβάσεις, συναφθεῖσαι συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον ἠθέλον κυρωθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, θεωροῦνται ἰσχυραὶ καὶ δεσμεύουσι κατὰ τὴν ἐν αὐταῖς χρονικὴν διάρκειαν καὶ οἱασδήποτε τυχὸν ἄλλας ὑφισταμένας ἐργοδοτικὰς ἢ ἐργατικὰς ἀργαιώσεις, ὡς καὶ ἅπαντος ἐν γένει τοὺς Ἕλληνας πλοιοκτήτας καὶ ἐργάτας θαλάσσης, πληρώματα πλοίων ἀνηκόντων εἰς τὴν κατηγορίαν, ἥτις προεβλέφθη ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ ὑπουργικὴ κύρωσις τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ἡ δημοσίευσις ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως εἰς μέλη μὴ συμβληθεισῶν ἐν αὐτῇ ὀργανώσεων ἢ εἰς ἄλλα ἐν γένει πρόσωπα ἢ εἰς τρίτους μὴ δεσμευομένους ὑπὸ τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως, μὴ ἔχουσα ὡς πρὸς αὐτοὺς χαρακτῆρα ἀτομικῆς διοικητικῆς πράξεως, ἀλλὰ κανονιστικῆς τοιαύτης, διότι ὡς πρὸς αὐτοὺς τίθησι, κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου, κανόνας δικαίου, ἤτοι τὰς κανονιστικὰς διατάξεις τῆς μεταξὺ ἄλλων συναφθείσης συμβάσεως (*Δένδια*, Διοικητικὸν Δίκαιον, ἐκδ. Α', σελ. 92, 125, Α.Π. 596)1961, 312)1962, ΝοΒ 10ον 278, 1046). Ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν τῆς ἐπεκτάσεως τῆς δεσμευτικότητος ταύτης ἀποτελεῖ, ὅτι τὰ πλοῖα, εἰς ἃ ἀφεώρα ἡ ἀρχικὴ συλλογικὴ σύμβασις, εἶναι τῆς αὐτῆς κατηγορίας μὲ ἐκείνα τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τοῦ νόμου μὴ παρέχοντος ἐξουσιοδότησιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς καὶ ἐπὶ πλοίων ἑτέρων κατηγοριῶν, δεδομένου μάλιστα, ὅτι, ἐν ἀντιθέτῳ ἐκδοχῇ, θὰ ἤρκει ἡ ὑπογραφὴ μιᾶς μόνον συλλογικῆς συμβάσεως, ἧς θὰ ἠδύνατο ἐν συνεχείᾳ ὁ Ὑπουργὸς νὰ προσδώσῃ δεσμευτικότητα ἐφ' ἁπάντων τῶν πληρωμάτων ἑλληνικῶν πλοίων, ἀνεξαρτήτως χωρητικότητος καὶ κατηγορίας. Περαιτέρω κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 4832)278)27.5.1952 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας πορθμεῖον θεωρεῖται πᾶν μηχανοκίνητον πλωτὸν ναυπήγημα ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν, προωρισμένον λόγῳ κατασκευῆς ἢ μεταγενεστέρας διασκευῆς του, ὅπως ἐνεργῇ μεταφορὰν ἐπιβατῶν, ὀχημάτων καὶ ἐμπορευμάτων μεταξὺ δύο ἑλληνικῶν λιμένων, συνδεομένων διὰ κλειστῶν ἢ προστατευομένων θαλασσῶν καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀπόστασις δὲν ὑπερβαίνει τὰ 20 μίλια. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 6 §§ 1, 2 τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, δι' οὗ ὁρίζεται, ὅτι ἐπὶ πορθμείων ἐχόντων ἐφαρμογὴν οἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἐπιθεωρήσεως καὶ καθορισμοῦ ἀριθμοῦ ἐπιβατῶν ἐπὶ μικρῶν μηχανοκινήτων ἐπιβατηγῶν πλοίων, σαφῶς συνάγεται ὅτι τὰ πλωτὰ ταῦτα ναυπηγήματα ἔχουσιν ἀπάσας τὰς ἰδιότητας τῶν ἐπιβατηγῶν ἀτμοπλοϊκῶν πλοίων, πρὸς ἃ καὶ ἐξομοιοῦνται πλήρως, διαφέροντα μόνον κατὰ τὸ ὅτι, λόγῳ κατασκευῆς ἢ μεταγενεστέρας διασκευῆς, δύνανται εὐχερῶς νὰ μεταφέρωσιν ὀχήματα ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ γερανοῦ. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται περαιτέρω καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δι' αὐτῶν δὲν ἐνεργεῖται κατὰ κύριον λόγον μεταφορὰ αὐτοκινήτων καὶ ἐμπορευμάτων, ὥστε νὰ χαρακτηρισθῶσι φορτηγά, ἀλλὰ μεταφέρουσι τοιαῦτα, ὡς καὶ τὰ ἐπιβατηγὰ ἀκτοπλοϊκά, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μεταφορᾶς τῶν εἰς οὓς ταῦτα ἀνήκουσιν ἐπιβατῶν. Τὰ αὐτὰ ἀλλωστε συνάγονται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 § 2 περ. Θ, ι' καὶ ιγ' τῆς αὐτῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, διαλαμβάνοντες περὶ τῶν χώρων παραμονῆς τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν θαλαμίσκων μετὰ κλινῶν, οὓς δέον νὰ διαθέτωσι τὰ πορθμεῖα. Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ὑπ' ἀριθ. 55230,5238)1962 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἥτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐκυρώθη ἡ ἐν αὐτῇ συλλογικὴ σύμβασις πληρωμάτων φορτηγῶν πλοίων μέχρι 500 κ.ο.κ., ὡρίσθη δὲ περαιτέρω, ἐν ἄρθρῳ 2 αὐτῆς (ὑπουργικῆς ἀποφάσεως), ὅτι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ναυτικῶν, ὑπηρετούντων ἐπὶ πλοίων πορθμείων ἐσωτερικοῦ, εἶναι κατὰ τοῦτο ἀνίσχυρος καὶ συνεπῶς ἀνεφάρμοστος, ὡς ἐκδοθεῖσα πέραν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 ἀ.ν. 3276)1944 δοθείσης εἰς τὸν Ὑπουργὸν νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως. Ἀντιθέτως, ἀφοῦ καὶ τὰ πορθμεῖα, κατὰ τὰ ὑπερθεν ἐκτεθέντα, εἶναι ἀκτοπλοϊκὰ ἐπιβατηγὰ πλοῖα, ἤτοι πλοῖα τῆς αὐτῆς κατηγορίας μὲ τὰ ὑπὸ τῆς ἀπὸ 13.9.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἀκτοπλοϊκῶν ἐπιβατηγῶν πλοίων προβλεπόμενα, ἥτις ἐκυρώθη ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 69040)3091)4.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, εἶναι ἐφαρμοστέα καὶ ἐπ' αὐτῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος πρόσωπα μετὰ τὸν Α.Ν. 1846)1951.—Διεύρυνσις δι' αὐτοῦ τοῦ κύκλου τῶν ἀσφαλιζομένων προσώπων, μὴ ἀπαιτουμένου ἢ παρεχομένη ἐργασία νὰ συνιστᾷ τὸ κύριον ἐπάγγελμα.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἑτέρων μὴ ὑπαγομένων μέχρι τοῦδε, κατηγοριῶν ἐργαζομένων προσώπων.—Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως διὰ Κανονισμῶν.—Ἔννοια σχετικῶν διατάξεων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1301)1963, Τμ. Α΄

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. Γ. Χαρμπούρης
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. Θ. Κουρουσόπουλος
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Δημητρώτης, Δ. Ζώρας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς κατὰ νόμον ἀσκουμένης διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ 5929)17.9.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Περιστερίῳ Ἀττικῆς Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 5.7.1962 αἰτησις τῆς ἤδη αἰτούσης περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν ἡμερομισθίων, ἅτινα αὕτη ἐπραγματοποίησεν ὡς καθαρίστρια παρὰ τῷ Ἀστυνομικῷ Τμήματι Ἁγίου Σπυρίδωνος Λιγάλεω.

Διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 6278)1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς τὰ παρέχοντα κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐξηρτημένην ἐργασίαν πρόσωπα, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ θεσπίζονται ρηταὶ ἐξαιρέσεις ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὁριζομένου ἐν τέλει ὅτι δύνανται, διὰ διατάγματος νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὰς ἐξαιρουμένους κατηγορίας πρόσωπα. Ἐξ ἑτέρου διὰ τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἐν ἄρθρῳ 2 ὡρίσθη, ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως, ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἀνεξαρτήτως ἀμοιβῆς, περαιτέρω δὲ ἀπαριθμοῦνται ἕτεραι εἰδικώτεραι κατηγορίαι ἐργαζομένων, εἴτε ὑπαγομένων εἴτε δυναμένων νὰ ὑπαχθῶσιν, ὑπὸ ὡρισμένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ἐν συνεχείᾳ ἐν ἄρθροις 3 καὶ 4 καθωρίσθησαν τὰ ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως πρόσωπα καὶ ἐν ἄρθρῳ 7 ὡρίσθη, ὅτι διὰ Κανονισμῶν θέλει προσδιορισθῇ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐν γένει διαδικασία ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α εἰς τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 πρόσωπα, ἡ τοιαύτη δὲ ἐπέκτασις δύναται νὰ γίνῃ εἴτε κατὰ ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας, εἴτε κατὰ πόλεις καὶ οἰκισμούς, εἴτε κατὰ συνδυασμὸν ἀμφοτέρων τῶν κριτηρίων τούτων. Τέλος ἐν ἄρθρῳ 25 § 8 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρίζεται, ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος, ὅστις ἐργάσθη παρὰ τῷ ἐργοδότῃ τμῆμα μόνον ἡμέρας, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν εἰσφορᾶς ὁλοκλήρου ἡμέρας.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατάξεων προκύπτει, ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ἀ.ν. 1846)1951 ηὐρύνθη ὁ κύκλος τῶν ἀσφαλιζομένων παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων τὸ μὲν διότι δὲν ἀπαιτεῖται πλέον ὡς προϋπόθεσις τῆς ἀσφαλίσεως ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου παρεχομένη ἐξηρτημένη ἐργασία νὰ συνιστᾷ τὸ κύριον τούτου ἐπάγγελμα, τὸ δὲ διότι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπῆχθησαν περαιτέρω καὶ ἕτεραι, μὴ ὑπαγόμεναι μέχρι ταῦδε, κατηγορίαι ἐργαζομένων προσώπων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὰ ἐπαγόμενον τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ρητῶς παραπέμπει εἰς τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου τούτου ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 7 ρητῶς ἐπίσης ὁρίζει, ὅτι ἡ διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένων Κανονισμῶν ἐπέκτασις δύναται νὰ ἀφορᾷ εἴτε εἰς τοπικὰς περιοχάς, εἴτε εἰς ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας, εἴτε εἰς συνδυασμὸν ἀμφοτέρων, παραμένει δὲ αὐτῷ, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου προβλεπομένων περιπτώσεων, ἡ διεύρυνσις τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 ἀπολείψεως τῆς πρότερον ἀπαιτουμένης προϋποθέσεως τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας κατὰ κύριον ἐπάγγελμα. Ἡ ἀπάλειψις τῆς προϋποθέσεως ταύτης δὲν συνιστᾷ ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας, αἵτινες προσδιορίζονται ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ὅτε θὰ εἶχεν ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου, καθ' ὃ ἡ ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως δὲν χωρεῖ ἀμέσως ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλὰ βραδύτερον, κατὰ χρόνον καὶ διαδικασίαν καθορισθησομένην διὰ Κανονισμῶν, μὴ ἐκδοθέντων εἰσέτι, ἀλλ' ἀποτελεῖ τροποποίησιν τοῦ γενικοῦ κριτηρίου τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὅπερ ἐξηρτᾶτο προγενεστέρως ἐκ τῆς κατὰ κύριον ἐπάγγελμα παροχῆς τῆς ἐργασίας, ἤτοι ἐκ παράγοντος ἐξωτερικοῦ, προσδιοριζομένου ἐκ τῆς συγκρίσεως τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀμοιβῆς πρὸς τὰς λοιπὰς ἀσχολίας καὶ προσόδους τοῦ ἐργαζομένου. Συνεπῶς ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἐπελθοῦσα διεύρυνσις τῆς ἀσφαλίσεως, διὰ τῆς καταργήσεως τῆς προϋποθέσεως τῆς κατὰ κύριον ἐπάγγελμα παροχῆς τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἐφαρμογὴν ἔχει ἤδη ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, μηδόλως ἐξαρτω-

μένη ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῶν ὑπό τοῦ ἄρθρου 7 αὐτοῦ προβλεπομένων Κανονισμῶν. Ἐκ τούτου παρέπεται, ὅτι ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 δέν ἐπιτρέπεται ὁ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως ἀποκλεισμός προσώπου παρέχοντος ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἔστω καί κατά τμῆμα μόνον τῆς ἡμέρας, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἀπασχόλησις δέν συνιστᾷ τό κύριον τούτου ἐπάγγελμα.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ἀπορρίψασα τήν ἀπό 5.7.1969 αἴτησιν τῆς ἤδη αἰτούσης περί ἀναγνωρίσεως τῶν ἡμερομισθίων, ἅτινα αὕτη ἐπραγματοποίησεν ὡς καθαρίστρια παρά τῷ Ἀστυνομικῷ Τμήματι Ἁγίου Σπυρίδωνος Αἰγάλεω, ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐργασία της αὕτη, ἡ διάρκεια τῆς ὁποίας δέν ὑπερέβαινε τό δίωρον ἡμερησίως, δέν συνιστᾷ κυρίαν ἀπασχόλησιν καί ὡς τοιαύτη δέν τυγχάνει ἀσφαλιστέα παρά τῷ Ι.Κ.Α., παρίσταται ὡς οὐχί νομίμως ἠτιολογημένη, τοῦτο δέ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, τυγχάνει αὐτῇ ἀνωρωτέα (*).

§ 2. Ἁρμοδιότητες Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος ταῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἁρμόδιότης κατά Κανονισμόν Ἀσφαλιστικῆς Ἁρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἵνα ἀποφασίζῃ ἐπί τῶν ὑποθέσεων, αἵτινες ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον, πλήν ἄλλων, τήν ὑπαγωγήν εἰς τήν ἀσφάλισιν ἤ τήν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμόν προσώπων ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας.—Ἁρμοδιότης συνεπῶς καί ἵνα ἀποφανθῇ ἐπί αἰτήσεως ἐξαιρέσεως ἀπό τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν, ἀναρμοδίως οὔσης τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1293)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούρης*
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δενδόπουλος*
Λιτηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Πράττης, Α. Λέκκας

Διά τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 57331)Φ. Υ. 472 τῆς 17 Ἰουλίου 1962 πράξεως τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἀπορρίφθη ἡ ἀπό 28 Ἰουνίου 1962 αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος ὅπως ἐξαιρεθῇ τῆς παρά τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως διά τόν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καί μητρότητος, εἰς ἣν ὑπήχθη ὑπό τήν ἰδιότητα τοῦ συντοξούχου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Βιοκτητῶν, Συντακτῶν καί Ὑπαλλήλων Τύπου, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 24083)5 Ἀπριλίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (φ. 131 Β').

Κατά τό ἄρθρον 251 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἁρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α. ὁ Διευθυντής τοῦ Ὑποκαταστήματος εἶναι ἁρμόδιος, ἵνα ἀποφασίζῃ ἐπί τῶν ὑποθέσεων, αἵτινες ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον, πλήν ἄλλων, τήν ὑπαγωγήν εἰς τήν ἀσφάλισιν ἤ τήν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμόν προσώπων ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας. Συνεπῶς κατά τήν διάταξιν ταύτην ἁρμόδιος, ἵνα ἀποφανθῇ ἐπί τῆς ἀνωτέρω αἰτήσεως ταῦ αἰτοῦντος περί ἐξαιρέσεως ἀπό τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι ὁ Διευθυντής τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, πρός ὃν ἔδει ὅπως παραπεμφθῇ ἡ αἴτησις, ἵνα ἐπί ταύτης ἀποφανθῇ τό ἁρμόδιον ὄργανον. Ἀντί τούτου ἡ Διοίκησις τοῦ Ι.Κ.Α. διά τῆς προσβαλλομένης πράξεως της ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον τήν περί ἐξαιρέσεως ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως αἴτησιν, καίτοι ἔστερεῖτο πάσης ἁρμοδιότητος πρός τοῦτο, δι' ὃ καί ἀκυρωτέα τυγχάνει αὕτη, καθισταμένης περιττῆς τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν προβαλλομένων λόγων ἀκυρώσεως.

§ 3. Παροχή ἐξηρτημένης ἐργασίας ὡς προϋπόθεσις ἀσφαλίσεως εἰς τό Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἀπασχόλησις ὡς μισθωτοῦ καί ἄσκησις καί τοῦ ἐπαγγέλματος ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου.— Ὑπαγωγή εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., μή ἀπαιτουμένου, μετά τόν Α.Ν. 1846)1951, ὅπως ἡ παροχή ἐξηρτημένης ἐργασίας πραγματοποιῆται κατά κύριον ἐπάγγελμα.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1303)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούρης*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Κ. Κακούρης*
Λιτηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Κωνσταντινίδης, Α. Λέκκας

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 30)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτημα τοῦ αἰτοῦντος ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὡς χρόνος ἀσφαλίσεως τό χρονικόν διάστημα 15.12.1950 - 30.4.1958 λόγῳ ἀπασχολήσεώς του εἰς τήν ἑταιρείαν «*».

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ὁ αἰτῶν, κάτοχος ἀδείας ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου, διετήρει ἐν Ἀθήναις ἐπιχείρησιν, ἐφ' ᾧ καί ἐτύγχανε, κατά τό ἐπίδικον χρονικόν διάστημα, ἠσφαλισμένος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, δέν στηρίζει ὅμως εἰς τήν ἀσφάλισιν ταύτην τόν ἀποκλεισμόν τοῦ αἰτοῦντος ἀπό τῆς εἰς τό Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως. Κατά συνέπειαν ὁ πρῶτος λόγος ἀκυρώσεως, δι' οὗ προβάλλεται ὅτι παρανόμως δέχεται ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ πολλαπλῆ ἀσφάλισις, εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀλυσιτελῶς προβαλλόμενος.

Τό γεγονός ὅτι ὁ αἰτῶν κατά τήν ἐπίδικον περίοδον ἦσκει καί ἕτερον ἐπάγγελμα δέν δύναται νά ἀποτελέσῃ καθ' ἑαυτό νόμιμον αἰτιολογίαν ἀποκλεισμοῦ τοῦ αἰτοῦντος ἀπό τῆς ἀσφαλίσεώς του εἰς τό Ι.Κ.Α. διά τήν ἀπασχόλησιν αὐτοῦ ὡς μισθωτοῦ παρά τῇ Ἑταιρείᾳ «*», δεδομένου ὅτι ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (Φ.Ε.Κ. 179) ἡ παροχή ἐξηρτημένης ἐργασίας δέν ἀπαιτεῖται, ὅπως πραγματοποιῆται κατά κύριον ἐπάγγελμα, ἵνα ὁ μισθωτός ὑπαχθῇ εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐξ ἄλλου τά λοιπά στοιχεῖα, ἐνίοτε ἀόριστα, ἅτινα μνημονεύει ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, δέν εἶναι ἐπαρκῆ, ἐν ὄψει τοῦ τακτικοῦ μισθοῦ, ὃν δέχεται αὕτη, ὅτι ἐλαέπραττεν ὁ αἰτῶν παρά τῆς

(*) Ἴδετε καί Σ.Ε. 1036)1963, ΕΕΔ 29, 818.

ξταιρείας „*„ διά την πρός αύτην παρεχομένην έργασίαν του, ίνα στηρίξουν την κρίσιν αύτής περί τοῦ ὅτι ὁ αἰτῶν δέν παρεῖχεν ἐργασίαν ὑπαγομένην εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. Κατά συνέπειαν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις στερεῖται ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας, λόγος δι' ὃν αὕτη ἀκυρωτέα τυγχάνει, ὡς βασίμως προβάλλεται διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως.

§ 4. Ἀκύρωσις ἐπικολληθέντων ἐπί ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐνσήμων.

Ἀνεπαρκής αἰτιολογία ἀποφάσεως δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. περί ἀκυρώσεως ἐπικολληθέντων ἐπί ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου ἐνσήμων, ὡς μή ἀντιποκρινομένων εἰς πραγματικήν ἀπασχόλησιν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1305)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλλιδούκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δανίκας, Α. Λέκκας

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς δέ ἀσκουμένης κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 40 § 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1846)1951 ἀ. ν., διώκεται τύποις παραδεκτῶς ὑπό τοῦ αἰτοῦντος, ἡσφαλισμένου ἐν τῷ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1179)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δυναμένης τῆς ὁποίας τελικῶς ἠκυρώθησαν τά ἐπί τοῦ ἀσφαλιστικοῦ του βιβλιαρίου ἐπικολληθέντα ἔνσημα ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν του Α.Α. καί Α.Τ., ἀντιστοιχοῦντα εἰς 1050 ἡμέρας ἐργασίας τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπό 1.9.1954 ἕως 31.7.1959.

Ἡ περί ἧς πρόκειται ἀκύρωσις τῶν ἐν τῷ ἀσφαλιστικῷ βιβλιαρίῳ τοῦ αἰτοῦντος ἐνσήμων, λαβοῦσα χώραν μετά τήν ἔξοδον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου ἐγένετο ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τά ἀκυρωθέντα ἔνσημα δέν ἀνταποκρίνονται εἰς πραγματικήν ἀπασχόλησιν αὐτοῦ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ σχολείῳ τῶν ἐργοδοτῶν του, ἔνθα ἐφέρετο ἀπασχολούμενος ὡς ἐπιμελητής ἐξωσχολικῆς ἀγωγῆς. Ἡ αἰτιολογία δέ αὕτη στηρίζεται εἰς τάς ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀποφάσει εἰδικῶς ἐκτιθεμένας σκέψεις, ἀναφερομένας κυρίως εἰς τό ὅτι ἀφ' ἑνός ὁ αἰτῶν ἦτο ἀγνώστως εἰς συνταξιοῦχον δημοδιδάσκαλον καί εἰς μαθητάς τοῦ περί οὗ ἀνωτέρω σχολείου καί ἀφ' ἑτέρου ὅτι φέρεται μέν καταχωρημένον τό ὄνομα τοῦ αἰτοῦντος εἰς τό βιβλίον μισθολογίου τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν ἐργοδοτῶν του, πλήν ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ἐξετάσεως τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου προέκυψεν ὅτι τοῦτο συνετάγη ἐκ τῶν ὑστέρων καί πρός ἐξυπηρέτησιν αὐτοῦ.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ἡ εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. τό πρῶτον ὑπαγωγή τοῦ αἰτοῦντος δέν εἰσηγήθη πρωτοβουλίᾳ τῶν ρηθέντων ἐργοδοτῶν του, ἀλλ' ἐγένετο κατόπιν τῶν ἐν ἔτει 1955 ἐκδοθεισῶν ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς βάρος αὐτῶν ὑπ' ἀριθ. 833)19.5 καί 2439)1955 πράξεων ἐπιβολῆς καθυστερουμένων εἰσφορῶν (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 120584)9.9.1961 ἐγγράφου τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.), αἱ ἐν λόγῳ δέ πράξεις ἐπιβολῆς εἰσφορῶν φέρονται ἐκδοθεῖσαι ἐπί τῇ βάσει τῶν εἰς τά βιβλία μισθολογίου τῆς ρηθείσης ἐργοδοτικῆς ἐπιχειρήσεως ἐγγραφῶν, ἐν αἷς, ὡς ρητῶς ἀναφέρεται ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 13927) 9.4.1962 ἐγγράφῳ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Βόλου «ἀνεγράφετο ὡς ἀπασχολούμενος ὁ Ε.Κ. (αἰτῶν)... ὁμοῦ μετά τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ...». Οὕτω ὅμως ἡ προμνησθεῖσα αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ὃ μέρος στηρίζεται εἰς τό ὅτι εἶναι εἰκονική, καθ' ὃ ἐκ τῶν ὑστέρων πάρεμβληθεῖσα, ἡ εἰς τό ὡς ἄνω βιβλίον μισθολογίου ἐγγραφή τοῦ ὀνόματος τοῦ αἰτοῦντος σοβαρῶς κλονίζεται, ἐφ' ὅσον, κατά τά προεκτεθέντα, βεβαιοῦται ρητῶς ὑπό τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α., ὅτι τό ὄνομα τοῦ αἰτοῦντος περιελαμβάνετο εἰς τό ρηθέν βιβλίον μισθολογίου ἐξ ἀρχῆς τῆς ἀπασχολήσεώς του. Ἀφ' ἑτέρου, καθ' ὃ μέρος ἡ αἰτιολογία τῆς ἀκυρώσεως τῶν ἐνσήμων στηρίζεται εἰς τό ὅτι ὁ αἰτῶν εἶναι ἄγνωστος εἰς συνταξιοῦχον δημοδιδάσκαλον καί μαθητάς τοῦ σχολείου, ὅλως ἀόριστος τυγχάνει, διότι οὔτε ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, οὔτε ἐν τῇ ἣν ἐπικαλεῖται αὕτη ἐνθέσει δευτεροβαθμίου ἐλέγχου τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναφέρονται τά ὀνόματα τοῦ δημοδιδασκάλου καί τῶν μαθητῶν τούτων.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀνεπαρκῶς αἰτιολογημένη τυγχάνει καί τοῦτο τῷ λόγῳ ἀκυρωτέα ἀποβαίνει, ὡς βασίμως προτείνεται διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις κατά ταῦτα δέον ὅπως γίνῃ δεκτή.

§ 5. Συγχώνευσις Εἰδικῶν Ταμείων εἰς τό Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Συνέπειαι ἐκ τῆς εἰς τό Ι.Κ.Α. συγχωνεύσεως κατ' ἄρθρον 5 Α.Ν. 1846)1951 Εἰδικῶν Ταμείων.— Ἀσφαλιζόμενα ἀρχικῶς εἰς τό Ταμεῖον Μεταλλευτῶν πρόσωπα.—Μεταγενεστέρα ἐξέλιξις. — Ἀναγνώρισις κατά Ν.Δ. 4104)1960 πραγματοποιηθέντων κατά τό παρελθόν ἡμερομισθίων ἡσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ εἴσω Ταμείου Μεταλλευτῶν ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1309)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Βουζίκας, Ι. Ταϊντζας

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 21439 τῆς 8 Ἰουνίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διά τῆς ὁποίας, ἀνακληθείσης μερικῶς τῆς ὑπ' ἀριθ. 16411 τῆς 15 Μαΐου 1961 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ, περιωρίσθησαν εἰς 170 αἱ ἀναγνωριζόμεναι ὡς πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας κατά τήν ἀπό 20 Νοεμβρίου 1935 μέχρις 8 Ἰουλίου 1948 χρονικήν περίοδον, κριθέντος ὅτι αἱ πρό τῆς 20 Νοεμβρίου 1935 πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας δέν ἀναγνωρίζονται. Ἡ αἴτησις αὕτη, νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις

δεκτή καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Ὁ ἀ.ν. 1846 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», θεσπίσας ἐν ἄρθρῳ 5 διαδικασίαν καὶ ὅρους συγχωνεύσεως τῶν εἰδικῶν Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὥρισεν, ὅτι ἡ συγχώνευσις γίνεται διὰ β. δ)τος καὶ ὅτι ἀπὸ ταύτης τὰ παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἠσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν ἀσφάλισιν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἐφαρμοζομένων ἐφεξῆς τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὁριζομένους εἰδικοὺς ὅρους, καὶ ὅτι αἱ ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται πάντως ὡς πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων πρὸς παροχὰς καὶ εἰς κλάσεις ὁρισθησομένας δι' ἀποφάσεως ταύτου Διευθυντοῦ Ι.Κ.Α., βάσει δὲ τῶν διατάξεων τούτων συνεχωνεύθη διὰ τοῦ ἀπὸ 17.4)15.5.1946 β. δ)τος (120) τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἡ μὴ ἀναγνώρισις τῶν πρὸ τῆς 20 Νοεμβρίου 1935 ἡμερῶν ἐργασίας ἐγένετο ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν ἐπραγματοποιήθησαν ἐν ἀσφαλίσει, καθ' ὃ ἀφορῶσαι εἰς χρόνον προγενέστερον τοῦ ἀπὸ 20)22 Νοεμβρίου 1935 β. δ)τος (595), ὅτε δὲν ὑπῆρχε παρὰ τῷ ἄνω Ταμείῳ κλάδος συντάξεως γήρατος καὶ ἀναπηρίας, ἀλλὰ μόνον ἀσφάλισις κατὰ τῶν κινδύνων τοῦ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς νόσου.

Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἀρχικῶς ὑπὸ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ἠσφαλίζοντο οἱ ἐργαζόμενοι εἰς μεταλλεῖα λατομεῖα καὶ συναφεῖς ἐργασίας μόνον κατὰ τῶν ὡς ἄνω κινδύνων (ν ΒΩΜΑ') 1931) «περὶ περιθάλψεως τῶν ἐν τοῖς μεταλλείοις καὶ μεταλλουργείοις παθόντων καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν» καὶ ὅτι τὸ πρῶτον ὁ ἀ.ν. 1607/1939 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων περὶ Ταμείου Μεταλλευτῶν» ὥρισε ρητῶς, ὅτι σκοπὸς τοῦ Ταμείου εἶναι ἡ ἀσφάλισις καὶ κατὰ τῶν κινδύνων ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου. Πλὴν ὅμως πρὸ τοῦ νόμου τούτου τὸ ὑπὸ 20)22 11 1935 β διάταγμα «περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως καὶ διαθέσεως προσόδων τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν» (595), ὅπερ εἶχεν ἐκδοθῇ βάσει τῶν ἐξουσιοδοτικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 28/28 Ἰουνίου 1935 ν.δ. «περὶ αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ ἅλατος καὶ ἐνισχύσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως τῶν εἰς τὰ μεταλλεῖα ἐργαζομένων» (296), ὥριζεν ἐν ἄρθρῳ 3 § 4, ὅτι τὸ κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ περιερχόμενον εἰς τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν ἔσοδον ἐκ τῆς αὐξήσεως τῆς τιμῆς πωλήσεως τοῦ ἅλατος διατίθεται, πλὴν ἄλλων, καὶ εἰς τὴν καταβολὴν συντάξεως γήρατος δραχμῶν τριακοσίων (300) μηνιαίως ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1935 εἰς τοὺς ἀπομακρυνθέντας καὶ ἀπομακρυνομένους ὁπωσδήποτε τῆς ἐργασίας ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους μεταλλείων, μεταλλουργείων, ὀρυχείων καὶ ἐπιχειρήσεων λατομείων, τοὺς συμπληρώσαντας κατὰ τὴν ὁριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐργασίας των τὸ ἐξηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ πραγματοποιήσαντας τριάκοντα πέντε ἔτῶν ἐργασίαν εἰς μεταλλεῖα κλπ., ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν λαμβάνουν κα ἀ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐκ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν μηνιαίαν σύνταξιν λόγῳ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι καὶ αἱ πρὸ τῆς 22ας Νοεμβρίου 1935 πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας ὑπὸ τῶν παρὰ τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλείων ἠσφαλισμένων ἐργατῶν μεταλλείων κλπ. θεωροῦνται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου τούτου καὶ συνυπολογίζονται διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀποσημητέας εἰς τούτους συντάξεως.

Ἐπιπροσθέτως τὸ ν.δ. 4104)1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κλπ.» (147) ἐν ἄρθρῳ 7 § 7 ὥρισεν, ὅτι «προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, συγχωνευθέντος τὴν 1.6 1956 εἰς τὸ Ι.Κ.Α., παρέχεται ἡ δυνατότης, ἵνα γίνῃ ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ ἡμερομισθίων των εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἴτε διοικητικῶς διὰ τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει προσκομιζομένων παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου στοιχείων καὶ ἐμπαρτύρων ἀποδείξεων, εἴτε δικαστικῶς κατ' ἐλευθέραν ἐπιλογὴν τοῦ ἰδίου διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἐργατοδίκην κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν μετὰ προσεπίκλησιν τοῦ Ι.Κ.Α πρὸς παρέμβασιν καὶ ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ἐπιτρεπομένων ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν πρὸς τοῦτο μέσων». Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης κατ' ἐξαίρεσιν τῶν διὰ τοὺς λαιπούς ἠσφαλισμένους τοῦ Ι.Κ.Α. τασσομένων διὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου περιορισμῶν ὡς πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν πραγματοποιηθέντων μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἡμερομισθίων, παρεσχέθη εἰς τοὺς παρὰ τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἠσφαλισμένους εὐχέρεια ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ καὶ διακρίσεως κλάδου ἀσφαλίσεως.

Κατ' ἀκολουθίαν ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης πράξεως παρίσταται μὴ νόμιμος καὶ ἡ πρᾶξις αὕτη τούτῳ τῷ λόγῳ ἀκυρωτέα (*).

§ 6. Σύνταξις παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τῶν γονέων θανόντος τέκνου των

Δικαίωμα, κατ' ἄρθρον 28 § 6 τοῦ Α. Ν. 1846)1951, ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἠσφαλισμένου εἰς αὐτό, συντάξεως καὶ τῶν γονέων, ἐὰν ἡ συντήρησις τῶν ἐβάρυνε κυρίως τὸ θανὸν τέκνον των, ἐὰν τοιοῦτόν ἐστιν ἡ συμβολὴ τοῦ θανόντος τέκνου εἰς τὴν συντήρησιν τῶν γονέων του ἢτο οὐσιώδης.—Ἔννοια διατάξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1375)1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σκυρλόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Μαυγνάπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Γ. Κεραμίδας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται τὰ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1222)1963, ΕΕΔ 32, 939, Α.Π. 345)1963, ΕΕΔ 32, 892

ποις παραδεκτῶς ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1242) 1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς ἡ ὑπὸ τῶν αἰτούντων ὑποβληθεῖσα αἴτησις συνταξιοδοτήσεως των λόγῳ θανάτου τοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένου υἱοῦ των, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ συντήρησις αὐτῶν δὲν ἐβάρυνε κυρίως τὸν θανόντα ἠσφαλισμένον.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 6 ἐδ. δ' τοῦ ἀ. ν. 1846) 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (φ. 179) ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἠσφαλισμένου εἰς αὐτὸ δικαιοῦται συντάξεως καὶ οἱ γονεῖς, ἐὰν ἡ συντήρησις των ἐβάρυνε κυρίως τὸ θανὸν τέκνον των, ἐὰν τοὐτέστι, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ συμβολὴ τοῦ θανόντος τέκνου εἰς τὴν συντήρησιν τῶν γονέων του ἦτο οὐσιώδης. Τὸ οὐσιῶδες δὲ ἢ μὴ τῆς συμβολῆς ταύτης ἠρτηται ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῆς προσόδου τοῦ θανόντος, τῶν τυχὸν ἐξ οἱωνδήποτε ἄλλων πηγῶν ἐσόδων τῶν γονέων, τῆς συμβολῆς εἰς τὴν συντήρησιν αὐτῶν τῶν λοιπῶν τυχὸν τέκνων των, καὶ, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους πάντων τούτων, ἐκ τῆς κατὰ νόμον κρίσεως, ἐὰν, ἀφαιρουμένης τῆς προσόδου τοῦ θανόντος οἱ γονεῖς δύνανται ἰκ ἐξασφαλίσωσι τὸ κατὰ τὸς κρατούσας ἑκάστοτε συνθήκας καὶ τὰ δεδομένα τῆς κοινῆς πείρας ἐλάχιστον, κατὰ τόπον καὶ χρόνον, ὅριον συντηρήσεώς των.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ὁ υἱὸς τῶν αἰτούντων εἶχε πραγματοποιήσει εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἑκατὸν ἑξήκοντα μίαν (161) ἡμέρας ἐργασίας, ὡς ἐργάτης οἰκοδόμος, ἀπὸ 15.9.1958 μέχρις 26.9.1959, ὁπότε ἀπεβίωσεν. Ἐξ ἑτέρου οἱ αἰτοῦντες ἔχουν καὶ ἕτερα ἓξ (6) ἔγγαμα τέκνα, κατοικοῦν δὲ εἰς ἰδιόκτητον ἀγροικίαν των, κειμένην εἰς θέσιν «Φτελιὰ» τῆς νήσου Μυκόνου, ἀποζῶντες ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς λεπτομερῶς περιγραφομένης ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἀγροτικῆς ἰδιοκτησίας των, πλὴν τῆς ὁποίας κέκτηνται καὶ οἰκίαν ἐν Μυκόνῳ. Ἐν ὄψει τῶν στοιχείων τούτων ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ὅτι, καίτοι ὁ θανὼν ἦτο ὁ μόνος ἄγαμος υἱός, δὲν δύναται, καὶ ὡς ἐκ τῆς μὴ συνεχοῦς κατὰ τὸ ἀνωτέρω μικρὸν χρονικὸν διάστημα ἐργασίας του, νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐβαρύνετο κυρίως μὲ τὴν συντήρησιν τῶν γονέων του, διαγόντων ἀγροτικὴν ζωὴν καὶ μὴ στερουμένων τῶν μέσων διαβιώσεώς των, καὶ ὅτι ἡ τυχὸν συμβολὴ αὐτοῦ εἰς τὴν συντήρησιν τούτων μόνον ἐπικουρικὸν χαρακτῆρα ἠδύνατο νὰ ἔχῃ.

Ἡ τοιαύτη αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἶναι νόμιμος καὶ πλήρης, κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἠγουμένοις σκέψεσιν ἐκτιθέμενα, τυγχάνει δὲ ἀνέλεγκτος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, δικάζοντος ἐπὶ ἀκυρώσει, ὡς πρὸς τὴν περαιτέρω ἀπὸ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως ὀρθότητα αὐτῆς, δι' ἣν καὶ ἡ τὰ ἀντίθετα ὑποστηριζουσα ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος (*).

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1020)1961, ΕΕΔ 20, 1000, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Σ.Ε. 982 1962, ΕΕΔ 21, 1121, Σ.Ε. 2331)1962, ΕΕΔ 22, 991.

§ 7. Δεδικασμένον ἐξ ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπὶ ἀδικοπραξίας

Ἔννοια δεδικασμένου κατ' ἄρθρα 273 ἐπ. Πολιτ. Δικονομίας.—Ἔκτασις τῆς τελεσιδικίας ἐξ ἀποφάσεως, ἀναγνωριζούσης τὸ καθ' ὅλου δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν ἐπὶ ἀδικοπραξίαι (ἄρθρα 105, 106 τοῦ Εἰσ. Ν.Α.Κ.) καὶ ἐπιδικαζούσης ληξιπροθέσμους δόσεις (περιοδικὰς παροχάς) καὶ εἰς τὸ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα πρὸς περαιτέρω ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας ἕνεκα συνεχιζομένης παρανομίας, ἐφ' ὅσον δὲν μετεβλήθη ἐν τῷ μεταξὺ τὸ νομικὸν καθεστὼς, τὸ διέπον τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ. —Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἀνεκκλήτου τῆς ἀποφάσεως.

Ἀρείου Πάγου 310)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σοῦρλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Στ. Σταυρόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀρ. Δημακόπουλος, Σ. Σπετσακης

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 273 § 3, 274 Πολ. Δικ. (βλ καὶ ἄρθρον 245 § 2, 275) δεδικασμένον ὑφίσταται καὶ ὅταν τὸ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ζητούμενον ἀντικείμενον, καίπερ διάφορον, ἔχει ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἤδη κριθέντος ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ δικαιώματος, ἤτοι ὁσάκις πρόκειται περὶ τῆς αὐτῆς δικαιολογικῆς σχέσεως καὶ τοῦ αὐτοῦ νομικοῦ ζητήματος τοῦ διὰ τῆς προηγουμένης τελεσιδίκου ἀποφάσεως λυθέντος. Κατ' ἀκολουθίαν ἐπὶ ἀδικοπραξίας (ἄρθρα 105, 106 Εἰσ. Νόμου Α.Κ.), ἡ τελεσιδικία ἐξ ἀποφάσεως, ἀναγνωριζούσης τὸ καθ' ὅλου δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν καὶ ἐπιδικαζούσης ληξιπροθέσμους δόσεις (περιοδικὰς παροχάς, αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως κεφαλαίου ὀφειλομένας), ἐκτείνεται καὶ εἰς τὸ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα πρὸς περαιτέρω ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας ἕνεκα συνεχιζομένης παρανομίας, ἐφ' ὅσον δὲν μετεβλήθη ἐν τῷ μεταξὺ τὸ νομικὸν καθεστὼς τὸ διέπον τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ.

Ἐν προκειμένῳ καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, κατ' ἐκτίμησιν, μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, τῆς ὑπ' ἀριθ. 642)1961 ἀποφάσεως τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, προβληθείσης ὑπὸ τῆς ἐναγούσης καὶ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ἀποτελούσης ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ δεδικασμένον ἀναφορικῶς πρὸς τὸ δικαίωμα συντάξεως καὶ τὸ κατὰ μῆνα ποσὸν ταύτης, ἐδέχθη α) ὅτι διὰ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως ἐγίνετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ 8.1.1959 ἀγωγὴ τῆς ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α. ὁμοίου περιεχομένου πρὸς τὴν ὑπὸ δίκην τοιαύτην (διώκουσαν τὴν ἀνόρθωσιν τῆς προσγενομένης εἰς ἐκείνην ζημίας, συνισταμένης εἰς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῆς καταβληθείσης καὶ τῆς καταβλητέας συντάξεως διὰ τὸ ἀπὸ 30.1.1959 μέχρι 30.4.1960 διάστημα) καὶ ὑπεχρεώθη τὸ Ι.Κ.Α. νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν ἐνάγουσαν ἀποζημίωσιν βάσει τοῦ ποσοῦ τῆς ἐδικαιοῦτο συντάξεως ἐκ δραχμῶν

552 μηνιαίως, κριθέντος ὅτι παρανόμως τὸ ἀναιρεσείον εἶχεν ἀπορρίψει τὴν ὑποβληθεῖσαν περὶ συνταξιοδοτήσεώς της αἴτησιν, καὶ β) ὅτι περὶ τοῦ δικαιώματος πρὸς σύνταξιν καὶ τοῦ μεγέθους τῆς μηνιαίας παροχῆς, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ παραυσία, ἐγκειμένη εἰς τὴν παράλειψιν τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ καταβάλουν ὁλόκληρον τὴν κατὰ νόμον σύνταξιν, καὶ δὲν μετεβλήθησαν τὰ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ συνιστῶντα τὰς προϋποθέσεις τοῦ ὡς ἄνω δικαιώματος, αὐτὰ οἱ ὁρισμοὶ τοῦ νόμου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, παράγεται ἐκ τῆς προγενεστέρας ὡς ἄνω ἀποφάσεως δεδικασμένον, ἀντιτασσόμενον καὶ ἐπὶ τῆς ἤδη μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων δίκης. Οὕτω δὲ ἀποφανθὲν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας συνεμορφώθη πρὸς τὰς διαληφθείσας περὶ δεδικασμένου διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρεβίασεν, δι' ὃ οἱ ἐπὶ ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενοι ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδάφιον 13 λόγοι ἀναιρέσεως, 1ος (κατὰ τὴν σχετικὴν ἐν αὐτῷ αἰτίασιν) καὶ 3ος, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 737 καὶ 750 Πολ. Δικ., συνδυαζομένων πρὸς τὰς τῶν ἄρθρων 164 καὶ 170 αὐτῆς, σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως (ὅπερ ἀποτελεῖ ἐνστασιν, διήκουσαν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ὡς πρὸς τὸ παραδεκτὸν τῆς ἐφέσεως καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντικειμενικὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐφετείου) δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως. Ὅθεν, ἐφ' ὅσον, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τῶν ἀπὸ 7.6.1960 προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος, δὲν προεβλήθη παρ' αὐτοῦ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ὑπὸ τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἀσκηθείσης ἀπὸ 19.1.1962 ἐφέσεως ὡς ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ὁ 3ος λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 ἐδαφίου 4 Πολ. Δικ. εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος (ἄρθρον 811 ἐδάφιον 2 Πολ. Δικ.).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης ἀναφερομένων διατάξεων, τὰς συνεπείας τοῦ δεδικασμένου ἐπιφέρει μόνον ἡ τελεσίδικος καταστᾶσα ἀπόφασις. Ὅθεν ὁ 2ος λόγος ἀναιρέσεως, ὑποστηρίζων ὅτι κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐδέχθη ὑπάρχον δεδικασμένον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15800)1960 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ἐφ' ἧς, ἐκκλητείσης, ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη), εἶναι ἀπορριπτέος ὡς μὴ βάσιμος.

Τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς ἀντικείμενον ἐχούσης, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, τὴν καταψήφισιν τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐν αὐτῇ ποσοῦ, ὅπερ θὰ ἐλάμβανεν ἡ ἀναιρεσίβλητος ὡς σύνταξιν, λόγῳ ἀποζημιώσεως ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀνατεθειμένης αὐτῷ ἐξουσίας νὰ ἀπονείμῃ τὴν δέουσαν σύνταξιν, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἄρθρον 105 Εἰσ.ΝΑΚ ἐφαρμόζεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 106 αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ι.Κ.Α., ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (ἄρθρον 11 ἀ.ν. 1846)1951), ἁρμοδίως ἡ ἀγωγὴ εἰσήχθη, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 1 Πολ. Δικ. ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὡς ἀφορῶσα ἰδιωτικὴν διαφοράν, καὶ ἀπορριπτέος ὁ ἰσχυρὸς 1ος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων (ἐκ τοῦ ἄρθρου 808 ἐδ. 1 Πολ. Δικ.) (*).

§ 8. Προσαύξησις ἀπονεμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων συντάξεως

Ἔννοια ἄρθρου 29 § 5 Α.Ν. 1846)1951 — Ὑποχρέωσις τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ προσαυξήσῃ ἀπονεμηθεῖσαν σύνταξιν οἱκοθεν τότε μόνον ὅταν τὰ ἀποτελοῦντα τὴν προϋπόθεσιν τοῦ δικαιώματος τῆς προσαυξήσεως πραγματικὰ περιστατικὰ προκύπτουν ἐκ τοῦ ἀρχείου του, ἀπαιτουμένης ἄλλως διὰ τὴν προσαύξησιν αἰτήσεως τοῦ δικαιούχου, γνωστοποιοῦντος τὴν συνδρομὴν τῶν περιστατικῶν τούτων, ὁπότε ἡ προσαύξησις ἄρχεται μὲν καταβαλλομένη ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, ἀλλ' ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

Ἀρείου Πάγου 448)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Χονδρογιάννης***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Δ. Ροζάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Θοιβιδόπουλος, Α. Πετρόγλου

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 29 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 εἰς περίπτωσιν προσαυξήσεως ἀπονεμηθείσης συντάξεως τὸ ἀναιρεσεῖον (Ι.Κ.Α.) τότε μόνον ὑποχρεοῦται νὰ προσαυξήσῃ ταύτην οἰκοθεν, ὅταν τὰ ἀποτελοῦντα τὴν προϋπόθεσιν τοῦ δικαιώματος τῆς προσαυξήσεως πραγματικὰ περιστατικὰ προκύπτουν ἐκ τοῦ ἀρχείου του. Ἄλλως διὰ τὴν προσαύξησιν ἀπαιτεῖται αἴτησις τοῦ δικαιούχου, γνωστοποιοῦντος τὴν συνδρομὴν τῶν περιστατικῶν τούτων, εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην ἡ προσαύξησις ἄρχεται μὲν καταβαλλομένη ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, ἀλλ' ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως

Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καίτοι τὸ Ἐφετεῖον ἠρμήνευσεν ὀρθῶς τὴν ἐν τῇ ἠγουμένῃ αἰτιολογίᾳ διάταξιν, ἐν τούτοις ἀπεφήνατο, ὅτι ἡ σύνταξις τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἔδει νὰ προσαυξηθῇ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1956, καθ' ἣν συνεχωνεύθη τὸ Ταμεῖον Μεταλλευτῶν εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον, ἤτοι ἀφ' ἧς συνέτρεξαν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, ἀπὸ χρόνου ταυτίστην ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, ἥτις, ὡς ἐδείχθη, ὑπεβλήθη τὴν 11 Μαρτίου 1958, χωρὶς καὶ νὰ ἐρευνήσῃ καὶ διαπιστώσῃ, ἂν τὰ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν προϋπόθεσιν τοῦ δικαιώματος τῆς προσαυ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1572)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἴδετε καὶ Α.Π. 310) 1963, ΕΕΔ 22, 875 καὶ λοιπὰς εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 876.

ξήσεως, ήτοι άν ὁ ἀριθμὸς τῶν πρὸ τοῦ ἔτους 1940 πραγματοποιηθέντων ὑπὸ τοῦ συνταξιούχου ἡμερομισθίων προκύπτῃ ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ ἀναιρεσείοντος. Οὕτως ὅμως ἐστέρησε τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, καταστήσαν ἀδύνατον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον ἂν ὀρθῶς ἐφηρμόσθη ἡ διαληφθεῖσα διάταξις, καὶ ἀναιρετέα ἡ ἀπόφασίς του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 19 Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως (*).

§ 9. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Ὑπολογισμὸς συντάξεως καὶ ἔννοια συνταξίμου μισθοῦ κατὰ τὸ Καταστατικὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου.—Ὑπολογισμὸς συντάξεως βάσει τοῦ κατὰ τὰς ὀργανικὰς διατάξεις τῆς Τραπέζης παρεχομένου μισθοῦ (βασικοῦ μισθοῦ) καὶ τῶν ἐπιδομάτων πολυετοῦς παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ οὐχὶ καὶ τῶν λοιπῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ χορηγούμενα κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Α.Ν. 1777)1951 δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Ἀρείου Πάγου 341)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Μαλλοῦχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπέλης, Ν. Καλπέρης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 11 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29327)Σ 690 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11. 11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ἀ. ν. 694)1937, καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (ὑπ' ἀριθ. 83 τῆς 5.5.1955, τεῦχος Β'), ἐχόντος δὲ ἰσχὺν νόμου, ἡ σύνταξις συνίσταται εἰς ἀνάλογα πρὸς τὸν συνταξίμων χρόνον ὑπηρεσίας τοῦ ἡσφαλισμένου ποσοστά, ὡς ταῦτα καθορίζονται ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ παρόντος, λογιζόμενα ἐπὶ τοῦ συντοξίμου μισθοῦ. Ὡς συντάξιμος μισθὸς νοεῖται ὁ μέσος ὅρος τοῦ μισθοῦ τοῦ βαθμοῦ ἢ τῶν βαθμῶν, εἰς ἃ ἐφέρεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας δωδεκάμηνον, προσαυξανόμενος κατὰ τὰ ἐπιδόματα πολυετοῦς παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ».

Ἐκ τῶν διατάξεων ταύτων, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὴν παράγραφον 7 τοῦ ἰδίου ἄρθρου καὶ ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἀποσυρθεισῶν συντάξεων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ σύνταξις τῶν εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον Ταμεῖον ἡσφαλισμένων ὑπαλλήλων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης ὑπολογίζεται βάσει τοῦ κατὰ τὰς ὀργανικὰς διατάξεις τῆς Τραπέζης παρεχομένου μισθοῦ (βασικοῦ μισθοῦ) καὶ τῶν ἐπιδομάτων πολυετοῦς παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ χορηγούμενα κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Α.Ν. 1777)1951 δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἅτινα δὲν ἀποτελοῦσι «μισθὸν» ἐν τῇ ἀνω ἐννοίᾳ. Ὅθεν αὐτοὺς ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἀκολούθως δὲ ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὑπαλλήλου μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου 1955 τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ὑποχρεωτικῶς ἡσφαλισμένου εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον Ταμεῖον, διωκόυσαν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσγενομένης εἰς αὐτὸν ζημίας ἐκ τῆς παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὅπως κατὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀπονεμητέας εἰς αὐτὸν συντάξεως ὑπολογίσωσιν εἰς τὸν συνταξίμων μισθὸν του καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης διδόμενα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς δῶρα κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

§ 10. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς

Ἔννοια ἄρθρου 22 Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου περὶ προσαυξήσεως τοῦ συνταξίμου χρόνου τῆς προϋπηρεσίας ἡσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ἐχόντων προηγουμένην ἔμμισθον ὑπηρεσίαν, δι' ἣν δὲν ἔτυχον συντάξεως παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Δημοσίῳ ἢ παρὰ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου ἢ παρ' Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ ἢ Τραπέζῃ. — Παρανομία τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 323)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοῦρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Παπαϊωάννου***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Πλατσῆς, Ἀλ. Σαχελλαρόπουλος

Τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου (Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς), ὡς ἴσχυε ταῦτο κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος (4.3.1960), ὡριζεν, ὅτι «διὰ τοὺς ἡσφαλισμένους τοῦ Ταμείου τοὺς ἔχοντας προηγουμένην ἔμμισθον ὑπηρεσίαν, δι' ἣν δὲν ἔτυχον συντάξεως παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Δημοσίῳ ἢ παρὰ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου ἢ παρ' Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ ἢ Τραπέζῃ, ἡ προϋπηρεσία αὕτη προσαυξάνει τὸν παρὰ ταῖς Τραπέζαις Ἐθνικῇ, Κτηματικῇ καὶ Ἑλλάδος συντάξιμον αὐτῶν χρόνον» ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ ὅρους, ἐν οἷς καὶ ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀναλόγου εἰσφορᾶς. Ἐκ τῆς διατυπώσεως ταύτης καθίσταται σαφές, ὅτι διὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐπὶ εἰσφορᾷ προσμέτρησιν εἰς τὸν συντάξιμον χρόνον

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2993)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2343)1961 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ἀπαιτοῦνται δύο βασικαὶ προϋποθέσεις : Μία θετική, τοῦ νὰ ὑπάρχῃ προηγουμένη ἐν σχέσει μὲ τὴν πρόσληψιν τοῦ ἠσφαλισμένου παρὰ μιᾷ ἐκ τῶν μνησθεισῶν τριῶν Τραπεζῶν ἐμμισθος ὑπηρεσία παρὰ τινι ἐκ τῶν ἀναφερομένων περιοριστικῶς νομικῶν προσώπων καὶ ἑτέρα ἀρνητική, τοῦ νὰ μὴ ἔτυχεν οὗτος συντάξεως διὰ τὴν προϋπηρεσίαν του ταύτην. Τὸ ἄρθρον τοῦτο οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν καὶ οὐδένα θέτει περιορισμὸν οὔτε ὡς πρὸς τὸ ἐὰν ἡ προσμετρητέα προϋπηρεσία διεκόπη ἢ συνεχίζεται, οὔτε ὡς πρὸς τὸ ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος ἔχῃ τὴν δυνατότητα νὰ λάβῃ καὶ ἄλλην σύνταξιν, εἴτε ἐκ μόνης τῆς προϋπηρεσίας ταύτης, εἴτε ἐκ τοῦ συνυπολογισμοῦ αὐτῆς εἰς ἄλλην ὁμοίαν ἢ συναφῆ ἐν συνεχείᾳ ἢ μετὰ διακοπὴν αὐ ῆς παρεχομένης, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἐνοεῖται δὲν καθιεροῦται διὰ τὴν τελευταίαν ἀπὸ ἄλλον νόμον ἢ ἄλλην διάταξιν ἀσυμβίβαστον, οἷον δὲν προβάλλεται, οὐδὲ συντρέχει ἐν προκειμένῳ. Ἡ παραπαρατεθεῖσα διάταξις δὲν ἀποκλείει τὴν ἐξακολούθησιν τοιαύτης προϋπηρεσίας ἢ τὴν ἀνάληψιν ἄλλης μετὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ἠσφαλισμένου παρὰ τινος ἐκ τῶν ὡς εἴρηται Τραπεζῶν, οὐδὲ ἀκόμη μετὰ συνταξιοδότησίν του ὑπὸ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου αὐτῶν. Ἁπλῶς ἐπιτρέπει τὴν προσμέτρησιν τῆς προϋπηρεσίας ἐξ ἐπιεικείας, δικαιολογουμένης ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ προϋπηρεσία αὕτη καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς κτηθεῖσα πεῖρα ἀπετέλεσε πρόσθετον διὰ τὸν ἠσφαλισμένον προσόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνεργετικὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς ἀποδοτικότητος αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρά τινι τῶν τριῶν Τραπεζῶν ὑπηρεσίας του δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ. Ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης εὐνοίας ἐξαίρεσις τῶν τυχόντων συντάξεως, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσα μὲ τὴν οὐδόλως ἐξεταζομένην οἰκονομικὴν δυνατότητα τοῦ ἠσφαλισμένου, σκοπεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διπλῆν συνταξιοδότησιν διὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, δι' ὃ καὶ περιορίζεται εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τῆς προηγουμένης συνταξιοδοτήσεως πληροῦται ὁ παρακωλύων τὴν προσμέτρησιν ὅρος. Ὁ κίνδυνος τῆς ἐκ δευτέρου ἐν τῷ μέλλοντι συνταξιοδοτήσεως παρ' ἄλλου Ταμείου ἢ Ὀργανισμοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω προσμετρηθέντα χρόνον δὲν εἶναι ἀσφαλὴς καὶ βέβαιος, δεδομένου, ὅτι τὸ ἄρθρον 7 τοῦ μνησθέντος Κανονισμοῦ προβλέπει περιπτώσεις, ὡς τὴν τῆς 15ετοῦς συνταξίμου ὑπηρεσίας ἐν ἀπολύσει διὰ κατάργησιν θέσεως ἢ δι' ἄλλους ὑπηρεσιακοὺς λόγους, μὴ ἀποκλεισούσας τὴν πιθανότητα τοῦ νὰ μὴ ἀποκτήσῃ ὁ ἠσφαλισμένος δικαίωμα δευτέρας συντάξεως, ἀσχέτως πρὸς τὸ ὅτι καὶ τὰ ἀπαξ ἀποκτηθὲν δύναται νὰ μὴ ἀσκηθῇ ἢ καὶ νὰ ἀποσβεσθῇ διὰ παραγραφῆς. Ἐξ ἄλλου ὁ κίνδυνος οὗτος, ἐν ἐλλείψει ἄλλης διατάξεως ἀπαγορευούσης ἢ περιοριζούσης τὴν διπλῆν συνταξιοδότησιν, δὲν θὰ ἀπετρέπετο ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς διακοπῆς τῆς προϋπηρεσίας εἴτε πρὸ τῆς προσλήψεως παρά τινι ἐκ τῶν περὶ ὧν πρόκειται Τραπεζῶν, εἴτε πρὸ τῆς συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, καθ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος ἔχει τὴν δυνατότητα μετὰ τὴν ἠθελημένην ἢ ἀθέλητον διακοπήν, νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν προϋπηρεσίαν ἢ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν διορισμόν του εἰς ἄλλην παρεμφερῆ θέσιν, ἔστω καὶ μετὰ τὴν συνταξιοδότησίν του ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Ταμείου, ὁπότε καὶ ὁ συνυπολογισμὸς τοῦ προσμετρηθέντος χρόνου εἰς νέαν συνταξιοδότησιν, δι' ἣν θὰ συνέτρεχον οἱ ἀπαιτούμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ὅροι, οὐδαμῶς θὰ ἠμποδίζετο ἀπὸ τὴν διακοπὴν ταύτην. Θὰ ἦτο ὡς ἐκ τούτου ἄτοπον νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διάταξις ἐσκόπησε νὰ προλάβῃ τὸν ὡς ἄνω μελλοντικὸν καὶ ἀβέβαιον κίνδυνον μὲ τὴν ἐξάρτησιν τῆς προσμετρήσεως τῆς προϋπηρεσίας ἐκ τῆς προσκαίρου ἢ ὁριστικῆς ἄνευ συντάξεως διακοπῆς αὐτῆς, ἀφοῦ ἡ τοιαύτη ἐξάρτησις, ἐνῷ δὲν θὰ ἐξησφάλιζε τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, θὰ ἐστέρει ἄνευ ἀνάγκης τὸν ἠσφαλισμένον τοῦ παρασχεθέντος εἰς αὐτὸν προνομίου νὰ ἀξιολογήσῃ καὶ τὸ πρόσθετον προσόν τῆς προϋπηρεσίας του, ἐξ οὗ θὰ ὠφέλει τὸ ἐναγόμενον Ταμεῖον καὶ μάλιστα διὰ χρόνον, δι' ὃν δὲν παρέχεται δευτέρα σύνταξις καὶ ἑπομένως δὲν γεννᾶται ζήτημα συνυπολογισμοῦ του εἰς δύο συντάξεις. Ἐὰν ἐπεκράτει ἡ ἀποτροπὴ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι διπλῆς ὡς ἄνω συνταξιοδοτήσεως ἠδύνατο αὐτὴ νὰ ἐξασφαλισθῇ δι' ἄλλης ἁπλουστέρας καὶ ἀποτελεσματικωτέρας διατυπώσεως, ὡς διὰ τῆς συναρτήσεως τῆς προσμετρήσεως πρὸς παραίτησιν τοῦ ἠσφαλισμένου ἀπὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ συνυπολογισμοῦ τῆς προσμετρητέας ὑπηρεσίας εἰς ἄλλην μελλοντικὴν συνταξιοδότησιν, διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοιούτου δικαιώματος ἢ καὶ ἀκόμη διὰ προβλέψεως σχετικοῦ λόγου ἀναπροσαρμογῆς ἢ ἀπωλείας τῆς συντάξεως κατ' ἐπέκτασιν τῶν ἐν ἄρθροις 10 § 6 καὶ 13 ἐδ. γ' τοῦ μνησθέντος Κανονισμοῦ ὁριζομένων. Ἡ προεκτεθεῖσα ἀρθῆ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου ἔννοια ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι διὰ τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀντιθέτου ἀπόψεως ἐχρειάσθη νὰ ὁρισθῇ τοῦτο ρητῶς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63564)1-5 Σεπτεμβρίου 1961 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἰσχύει μόνον διὰ τὸ μέλλον, μὴ δικαιολογουμένης τῆς ἀναδρομῆς αὐτῆς εἰς τὸ παρελθόν, ἅτε μὴ οὔσης ἑρμηνευτικῆς, οὐδὲ περιεχούσης τοιαύτην διάταξιν, δι' ἣν ἄλλως τε δὲν ὑφίσταται καὶ ἐξ ὑποδοτήσεως νόμου. Τοιαύτην γνώμην ἔχον τὸ Τμῆμα τοῦτο διαφωνεῖ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναιρετικοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 403)1961 ἀποφάσεώς του ἐξενεχθεῖσαν, καθ' ἣν ἡ προσμέτρησις τῆς προϋπηρεσίας γίνεται μόνον ἐὰν «διακοπεῖσα αὕτη δὲν ἔχῃ ὑπολογισθῇ πρὸς παροχὴν συντάξεως παρὰ τῶν νομικῶν προσώπων, παρ' οἷς προϋπῆρξεν, ὅπερ συμβαίνει μόνον ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συμπληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τῆς παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων τῆς Τραπέζης συνταξιοδοτήσεως, δὲν ὑφίσταται ἐνεργὸς σχέσις ὑπηρεσίας τῶν δικαιούχων μετὰ τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν ἄλλων ὡς ἄνω νομικῶν προσώπων, οὐχὶ δὲ νὰ ὑπολογισθῇ δὶς ὁ αὐτὸς χρόνος ὡς συνταξίμου διά τε τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ ἄλλου νομικοῦ προσώπου συνταξιοδότησιν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρετοίντος Ταμείου ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος, ὅτι, συνεχιζομένης τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ ἄλλῳ νομικῷ προσώπῳ, δὲν ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τούτου ὡς συνταξίμου». Ὅθεν, τῆς ἀναιρέσεως γενομένης

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

1. ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ἡ καταβαλλομένη εἰς τοὺς παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Μηχανοδηγῶν Ὁδοστρωτήρων καὶ Χειριστῶν Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων ἀποζημίωσις διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν συνήθων ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ὧν θὰ ἐκαιοῦντο, ἐὰν ἀπησχόλουντο, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945.

Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 368)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Δεικατάς*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέκος, Α. Λέκκας, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ε. Κουρουσόπουλος, Ἐρ. Μέλλιος, Πλ. Μακρυγιάννης, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τοῦ Ι.Κ.Α. καταβάλλεται ἀποζημίωσις, ὁριζομένη διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, πέραν τῶν περὶ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. ἀποδοχῶν, ἀλλ' ὅμως ἡ ἀποζημίωσις αὕτη δὲν χορηγεῖται δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, ἀλλὰ παρέχεται κατὰ ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπὸ 30.3)5.4.1951 β.δ. «περὶ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α.», ὡς τοῦτο συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 11)23.10.1957 β.δ., διότι τὸ ἐν λόγῳ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται νὰ παύσῃ ἐργασίαν κατὰ τὰς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14006)4202)18.6.1949 ἀποφάσεως τοῦ τότε Διοικητοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καθοριζομένας ὥρας ἐργασίας 42 κατὰ τὸ θέρος καὶ 48 κατὰ τὸν χειμῶνα, ἤτοι τὸ ὡράριον ἐργασίας τοῦ ἄνω προσωπικοῦ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐκ τοῦ νόμου μεγαλύτερον ἐκείνου τοῦ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων (τοῦ ν. 1811)1951) καὶ λοιπῶν Ν.Π.Δ.Δ. Ἡ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ προϋποθέσεις παρεχομένη ἀποζημίωσις περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἀποτελεῖ οὐσιαστικῶς μισθόν, ἀφοῦ δίδεται εἰς ἀντάλλαγμα ὑποχρεωτικῶς παρεχομένης ὑπηρεσίας, τῆς ὁποίας ἡ καθ' ὥρας διάρκεια ὁρίζεται ἐκ τοῦ νόμου, ἀποτελοῦσα τὸ κανονικὸν ὡράριον διὰ τὸ πλεῖστα φύσεως προσωπικὸν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἑπομένως ὁ μισθὸς τούτου συνυπολογίζεται ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ ὡρισμένου τοῦ διὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τῶν λοιπῶν Ν.Π.Δ.Δ. καὶ ἐκείνου, ὅστις καταβάλλεται ὡς ἀποζημίωσις διὰ τὴν ἐπὶ πλέον καθ' ἡμέραν ὑποχρεωτικῶς παρεχομένην ἐργασίαν.

Ἡ καταβαλλομένη ὅμως ἀποζημίωσις εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν λοιπῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν δι' ὑπερωριακὴν αὐτῶν ἀπασχόλησιν, χορηγηθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 39017)17.6.1957 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, θέτει ὡς προϋπόθεσιν τὴν ὕπαρξιν οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ Ὀργανισμοῦ πρὸς παροχὴν ὑπερωριακῆς ἀποζημιώσεως, ἥτις, ἑπομένως, αἴρεται ἢ συνεχίζεται ἀναλόγως τῆς ὑπάρξεως ἢ ἀνυπαρξίας αὐτῆς καὶ δὲν φέρει τὴν ἐπιταγὴν τῆς ὑποχρεωτικῆς παροχῆς τῆς ἀπασχολήσεως καὶ αὔξησιν τοῦ κανονικοῦ ὡραρίου ἐργασίας, ἀλλὰ τῆς προαιρετικῆς ταυτήτης, τῆς πραγματοποιήσεως δηλαδὴ ὑπερωριῶν, καὶ ἑπομένως δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν παντὸς εἴδους προσθέτων ἢ συμπληρωματικῶν τακτικῶν παροχῶν, ἃς ἔχει ὑπ' ὄψιν ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ὅστω καὶ ἂν χορηγῆται αὕτη κατ' ἀποκοπὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ.

II ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΦΕΔΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΩΣ ΣΥΝΤΑΞΙΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἂν δύνατσι νὰ διαγωρίσῃ, ἐξαγορᾶσῃ καὶ προσμετρήσῃ τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν ὡς κληρωτοῦ ἢ ἐθελοντὸς ἢ ὑπέρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ πρὸς συνταξιοδότησιν, ἐφ' ὅσον τελεῖ ἐν ἐξηρτημένῃ ἐργασίᾳ, παρέχων τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὡς ὑπάλληλος Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως).

Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 313 1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Δεικατάς*
Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέκος, Α. Λέκκας, Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Χ. Κωστόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Β. Σάββας, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ε. Κουρουσόπουλος, Α. Τομαρᾶς, Π. Μακρυγιάννης, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἀρχικῶς ἐν ἄρθρῳ 12 τοῦ ἀπὸ 11)11 Μαΐου

βάσει τῆς πρὸς ἣν διαφωνεῖ τὸ Τμῆμα τοῦτο ὡς ἄνω ἑρμηνείας τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἐπέχοντος ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου ὡς εἰρηται Κανονισμοῦ καὶ διὰ τὸν ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου 17 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Π.Δ. Δικ. προβλεπόμενον λόγον, ὑφίσταται περίπτωσις ἀναπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 2 τῆς Π.Δ.Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, καὶ δὲν νὰ διαταχθῇ τοῦτο.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἄρσιν τῆς μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων ἀναφυείσης διαφωνίας.

1929 ν.δ. «περί ὑποχρεωτικής προσλήψεως ἐφέδρων ὑπό ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων κλπ.», κυρωθέντος ὑπό τοῦ νόμου 4180)1929, ὡρίσθη, ὅτι «ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ πραγματικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐχόντων τά προσόντα τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος νόμου ἐφέδρων προσμετρεῖται εἰς τόν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν παρά τῇ ἐν ᾗ ὑπηρετοῦσιν ἐπιχειρήσει διά τόν ὑπολογισμόν τῆς συντάξεως αὐτῶν, ὑπό τόν ὅρον τῆς καταβολῆς διά τόν χρόνον τοῦτον ὑπ' μόνον τῶν ὑποχρεώσεων, ἃς κατέβαλλον τά λοιπά μέλη τοῦ Ταμείου Συντάξεων, ἀλλά καί τῶν ἀναλογουσῶν εἰς αὐτούς κατά τό χρονικόν τοῦτο διάστημα ὑποχρεώσεων, ἃς κατέβαλλεν ἡ ἐπιχείρησις». Ἀκολούθως διά τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 «περί τροποποιήσεως κλπ.» τοῦ ἀπό 28)31.10.1935 ἀν. νόμου περί προστασίας ἐφέδρων πολεμιστῶν ὡρίσθη, ὅτι «ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας τῶν κατά τας διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου προσλαμβανομένων παλαιῶν πολεμιστῶν ὑπό ἐπιχειρήσεων, τῶν ὁποίων τό προσωπικόν ἀσφαλίζεται εἰς Ὀργανισμούς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως προσμετρεῖται διά τόν ὑπολογισμόν τῆς συντάξεως ὡς χρόνος ὑπηρεσίας παρά τῇ ἐπιχειρήσει, συμφώνως πρός τάς ἐν ἰσχύϊ διατάξεις τῶν σχετικῶν κανονισμῶν τῶν οἰκείων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων». Τέλος διά τοῦ ἄρθρου 3 § δ τοῦ ἐπακολουθήσαντος ἀ.ν. 771)1937 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῆς περί προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας καί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας ἐνίων διατάξεων αὐτῆς», ὡρίσθη τό μέν ἐν τῷ ἑδαφίῳ 1, ὅτι «ὡς χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας διά ἐφαρμογήν τοῦ (προδιαληφθέντος) ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 4180)1929, ἐφ' ὅσον δέν ἔχει ἤδη ὑπολογισθῇ ὡς συντάξιμος, νοεῖται ἡ διανυθεῖσα ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσία ὑπό τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς κληρωτῶν, ἐθελοντῶν ἢ ἐφέδρων καί ἀνεξαιρετως ὅπλου», ἐν δέ τῷ ἑδαφίῳ 2, ὅτι «δι' ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως δύνανται νά ὑπολογισθῇ ὡς συντάξιμος χρόνος ὅπασα ἡ ἐν τῷ στρατῷ διανυθεῖσα στρατιωτική ὑπηρεσία τῶν ὁπωσδήποτε εἰς τάς ἐπιχειρήσεις προσληφθέντων ἠσφαλισμένων, συγχεντρούντων τά προσόντα τοῦ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ὡς ταῦτα καθωρίσθησαν διά τοῦ ἀπό 28)31.10.1935 ἀν. νόμου «περί προστασίας κλπ. καί τῶν μεταγενεστέρων τοιούτων» καί ἐν συντεχείᾳ, ὅτι «ἡ ἐξαγορά τοῦ οὕτω ὑπολογισθησομένου χρόνου ὡς συντάξιμου γίνεται βάσει τῆς ἀντιμισθίας τῶν ἠσφαλισμένων τῆς ὡς ἄνω κατηγορίας κατά τόν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς περί ἐξαγορᾶς αἰτήσεως καί καταβάλλεται εἰς δόσεις, καθοριζομένας δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί συμφώνως πρός τάς οἰκείας διατάξεις τῶν Καταστατικῶν». Τέλος διά τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952 ὡρίσθη, ὅτι «ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος, θαλάσσης ὑπηρεσίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν ἢ ἐθελοντῶν ὑπολογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῶς διανυθείσης ὑπηρεσίας παρά τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν ἐργοδότῃ πρό τῆς στρατεύσεως των πρός προαπαίτησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, περαιτέρω προαγωγήν, κανονισμόν συντάξεων». Διά τοῦ ἄρθρου δέ 84 § 7 τοῦ ἐπακολουθήσαντος ν.δ. 2961)1954 ἑρμηνεύθη αὐθεντικῶς ἡ διάταξις αὕτη, ὡρισθέντος ὅτι ἡ ὑπ' ὄψιν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952 εἶναι, ὅτι ἡ ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος καί θαλάσσης ὑπηρεσία τῶν μισθωτῶν ἐν γένει λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρά τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν πρό τῆς στρατεύσεως των ἐργοδότῃ ὡς πρός τά ἔναντι τοῦ τελευταίου τούτου δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ, ἐνῷ διά τήν συμπλήρωσιν τῶν διά τήν χορήγησιν λόγῳ ἡλικίας ἢ ἀναπηρίας παροχῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως προϋποθέσεων πρός πραγματικήν ἐργασίαν ἐξομοιοῦται ἡ ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ἐφεδρική ὑπηρεσία, ἡ συνεπαγομένη τήν χορήγησιν ἐπιδόματος στρατεύσεως κατά τάς διατάξεις τοῦ νόμου 2054)1952 καί τοῦ παρόντος ν. δ)τος.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν προπαρατεθεισῶν διατάξεων προκύπτει, ὅτι ἀναντιρρήτως αἱ προδιαληφθεῖσαι διατάξεις εἶναι εἰδικαί καί ἐθεσπίσθησαν πρός θεραπείαν κοινωνικῆς ἀνάγκης, ἐπιφορώσης τήν δημοσίαν τάξιν καί μεταξύ ὑπαλλήλων, ἐργατῶν, τεχνιτῶν, ὑπηρετῶν καί μισθωτῶν ἐν γένει, περί τῶν ὁποίων πραγματεύονται οἱ ἀνωτέρω νόμοι, περιλαμβάνονται καί ἐκεῖνοι οἵτινες εὑρίσκονται εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως ἰδιωτικοί ὑπάλληλοι τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου. Ἡ ἔννοια τῶν διατάξεων τούτων εἶναι, ὅτι ὁποτεδήποτε δύνανται οἱ ἠσφαλισμένοι εἰς Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς νά ἀναγνωρίσουσιν ὡς συντάξιμον καί τόν χρόνον τῆς στρατεύσεως ὡς χρόνον πράγματι ἠσφαλίσει, καταβάλλοντες τήν τε ἐργατικήν καί ἐργοδοτικήν εἰσφοράν κατά τά ἐν τοῖς ἀνωτέρω νόμοις ὁριζόμενα.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι διά τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 κατηργήθη ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ὁ νόμος 751)1948, διά τῆς ταυτότητος τοῦ ὁποίου διά τό μέλλον καταργήσεως δέν ἐσκοπήθη ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, καί ἡ ἀνατροπή τῆς ἤδη ἐπελθόντος κατ' ἐφαρμογήν τῶν καταργουμένων διατάξεων προαναφερθέντος ἀποτελέσματος τῆς ἐξομοιώσεως τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας πρός χρόνον ἀσφαλίσεως, διότι, ἂν τοιαύτη ἦτο ἡ βούλησις τοῦ νομοθέτου, θά ἔδει τοῦτο νά διετυπώθη σαφῶς ἐν τῷ νόμῳ (Σ. Ε. 119 1962, ἐν Ε.Δ.Κ.Α ἔτος Δ' σελ. 378-380 (*) καί ἐπακολουθήσασαι ὑπ' ἀριθ. 516 καί 517)1963 ἀποφάσεις τῆς Ὀλομελείας) (**).

(*) ΕΕΔ 31, 801.

(**) ΕΕΔ 32, 429. Ἴδετε καί Συντάξεων, Στρατιωτική ὑπηρεσία μισθωτοῦ ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ΕΕΔ 19, 1104.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΑΔΕΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 6 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν» (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀπολύσῃ τὸν μισθωτόν, διαρκούσης τῆς χορηγηθείσης εἰς ταῦτον ἀδείας.

Ἀνάλογος διάταξις δὲν περιέχεται εἰς τὴν διὰ τοῦ νόμου 2081)1952 κυρωθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 52 Διεθνῆ Σύμβασιν περὶ κανονικῶν κατ' ἔτος ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν (ΕΕΔ 19, 811 ἐπ.), ἀλλὰ κατὰ τὸ ἄρθρον δεύτερον τοῦ ἀνωτέρου νόμου 2081)1952 πᾶσα διάταξις τῆς κειμένης νομοθεσίας, παρέχουσα τυχὸν μείζονα πλεονεκτήματα εἰς τὰ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου κυρωμένης Συμβάσεως προστατευόμενα πρόσωπα, διατηρεῖται ἐν ἰσχύι.

Ἀκόμη καὶ ἂν ὁ μισθωτὸς ὑπέπεσεν εἰς ἀδίκημα ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112)1920 ἢ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920 (ΕΕΔ 22, 68) δὲν δύναται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χορηγηθείσης εἰς αὐτὸν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 ἀδείας νὰ ἀπολυθῇ, δυναμένου τοῦ ἐργοδότου νὰ προβῇ διὰ τοῦτο εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11264)1948, ΕΕΔ 8, 184 καὶ ἄλλαι, οὕτω καὶ *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 255).

Συνέπεια τῆς ἀπαγορευτικῆς ταύτης διατάξεως, ἡ ὁποία εἶναι κατ' ἐξοχὴν δημοσίας τάξεως, εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 174 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπολύσεως, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τοῦ αὐτοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη. (Οὕτω καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7826,1959, ΕΕΔ 18, 1007, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὀρθὴ ἡ θεωρητικὴ γνώμη (*Χ. Ἀγαλλόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ.), ὅτι τυχὸν γενομένη καταγγελία δὲν εἶναι ἄκυρος καὶ ἰσχύει ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀδείας, ἀφ' ἧς καὶ ἄρχονται τρέχουσαι αἱ προθεσμίαι καταγγελίας ἐπὶ τακτικῆς τοιαύτης.

Ἀφοῦ, ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ἡ δικαιοπραξία τῆς καταγγελίας θεωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 180 Ἀστικοῦ Κώδικος ὡς μὴ γενομένη, σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ πάλιν μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ ἐκ μέρους τοῦ ὑπερημέρου καταστάντος ἐργοδότου, διότι εἷς ἐκ τῶν τρόπων τῆς ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας του εἶναι καὶ ὁ δι' ἀποσβέσεως τῆς ἐνοχῆς, οἷον διὰ καταγγελίας (Α.Π. 458)1968, ΕΕΔ 22, 982).

Ἀντίθετος ἐπίσης πρὸς τὴν γνώμην τοῦ *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, ὅτι ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀδείας ἄρχονται τρέχουσαι αἱ προθεσμίαι καταγγελίας διὰ τακτικῆς τοιαύτης, εἶναι ἡ νομολογία τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας (τὸ ζήτημα δὲν ἔχει ἀπασχολήσει εἰσέτι τὸν Ἄρειον Πάγον), κατὰ τὴν ἀποψιν τῆς ὁποίας δὲν ἀπαγορεύεται ἡ διαρκούσης τῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ προειδοποίησις αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4568,1930, περὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἀρκεῖ ἡ λῆξις τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως νὰ μὴ συμπέσῃ διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ. (Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16193)1956, ΕΕΔ 16, 158, Γνωμ. Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους 109)1961, ΕΕΔ 20, 330).

Ἄλλης θεωρητικῆς γνώμης εἶναι ὁ *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 4, κατὰ τὸν ὁποῖον διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δηλαδὴ διότι ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀπόλυσιν τοῦ μισθωτοῦ διαρκούσης τῆς ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ, δέον νὰ ἀπαγορεύηται καὶ ἡ τακτικὴ καταγγελία τῆς συμβάσεως, κατ' ἐσχάτην δὲ καὶ ἂν ἡ λύσις πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀδείας.

Δικαιολογητικὸς ὅμως λόγος τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ἀδιατάρακτος ἐκ μέρους αὐτοῦ χρῆσις τῆς ἀδείας, ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν του δυνάμεων, τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀπολύσεως, ἐνῶ δὲν ἀντιμάχεται τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς ἀδείας τακτικὴ καταγγελία τῆς συμβάσεως, ἡ προειδοποίησις δηλαδὴ κατὰ νόμον ὅτι θὰ λυθῇ ἡ σύμβασις ἐργασίας μετὰ τὴν πάροδον τῆς νομίμου προθεσμίας, ἡ ὁποία πάντως δὲν πρέπει νὰ συμπίπτῃ πρὸς τὸν χρόνον ἀδείας τοῦ μισθωτοῦ.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς διασπάσεως τοῦ ἐνοχικοῦ θεσμοῦ διὰ καταγγελίας ἔχει τεθῇ ὁ ὅρος τοῦ νόμου «ἀπόλυσις», ὁ ὁποῖος δὲν ταυτίζεται πρὸς τὴν τακτικήν, μετὰ προειδοποίησιν, καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Θὰ ἔπρεπε, ἄλλως, γενομένης πρὸ τῆς χρήσεως ἀδείας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τακτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεώς του, νὰ ἀνεστέλλετο ἡ προθεσμία προειδοποιήσεώς του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας, ἐνῶ τοῦτο δὲν προκύπτει ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Αποδοχαί θυρωροῦ πολυκατοικίας : Καίτοι ἡ ὑπ' ἀριθ. 14)1962 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Α. 'Αθηνῶν περὶ τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καὶ μεγάρων δὲν ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 5 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, οὐχ' ἧττον ὅμως, ὡς ἐκδοθεῖσα εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν 1) Κτηματικῆς Ἑνώσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων Ἰδιοκτητῶν, 2) Ἑλληνικοῦ Λοιικοῦ Συνδέσμου καὶ 3) Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου Θυρωρῶν, δεσμεύει, καθ' ἡμᾶς, οὐ μόνον τὰ μέλη τῶν προδιαληφθεισῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων, ἀλλὰ καὶ τοὺς μὴ καλυπτομένους ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τούτων ἐργοδότας, οἵτινες κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 23 ἐξαιροσαπήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου.

Οὐχ' ἧττον, κατόπιν ἐκδοθεισῶν ἐσχάτως ἀποφάσεων ὑπὸ κατωτέρων τινῶν δικαστηρίων, καθ' ἃς ἡ ἔκταοις ἐφαρμογῆς τῆς ρηθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως περιορίζεται μόνον εἰς τὰ μέλη τῶν ἀνωτέρω ἐργοδοτικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, τὸ θέμα τοῦτο τελεῖ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ὁποίας ἐλήφθη ἤδη νομοθετικὴ μέριμνα, περιληφθείσης σχετικῆς διατάξεως εἰς τὸ κατατεθὲν ἐν τῇ Βουλῇ ἐργατικὸν νομοσχέδιον. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 29021)1963 Ὑπουργείου Ἐργασίας)*** (*).

Συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθοῦ περὶ συμψηφισμοῦ δώρων : Κατὰ παγίαν τῶν Δικαστηρίων νομολογίαν ὁ συμψηφισμὸς τῆς ἐκ δώρου ἑορτῶν ἀπαιτήσεως δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸς διὰ τῶν ἐπὶ πλέον τῶν νομίμων ληφθεισῶν παροχῶν, ἐκτὸς ἂν ἐγένετο ἐκ τῶν προτέρων εἰδικὴ συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ νὰ καταβάλληται εἰς αὐτὸν ἀρ' ἑνὸς μὲν συμφωνημένος μισθὸς οὐχὶ κατώτερος ἐκείνου, ὅστις ὁρίζεται ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, διαιτητικῶν ἀποφάσεων κλπ., ἀρ' ἑτέρου δὲ ἑτέρου, πλέον τοῦ συμφωνημένου, ὡρισμένον χρηματικὸν ποσόν, ὅπερ νὰ καλύπτῃ ὁλοσχερῶς τὴν ἐκ δώρων ἀπαίτησιν, ὅτε ἡ τοιαύτη συμφωνία, ἀφορῶσα ἁπλῶς τὸν τρόπον καταβολῆς τῶν δώρων διὰ τμηματικῶν καταβολῶν, εἶναι καθ' ὅλα ἔγκυρος, ὡς μὴ ἀπαγορευομένη ἐκ διατάξεώς τινος νόμου (*).

Τούτων δοθέντων καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἰδιωτικοῦ συμφωνητικοῦ οὐδόλως προκύπτει, ὅτι ὑφίσταται εἰδικὴ περὶ καταβολῆς τῶν δώρων μετὰ τοῦ ἡμερομισθίου συμφωνία διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰ τεχνικὰ ἔργα Ν. Κ. ἐργατοτεχνίτας, οὗτοι ἐμπίπτουν εἰς τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 2 τῶν ὑπ' ἀριθ. 90690)1962 (Φ.Ε.Κ. 458, τεῦχος Β' τῆς 12.12.1962 καὶ 30300)1963 (Φ.Ε.Κ. τ. Β' τῆς 4.4.1963) περὶ δώρων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καὶ συνεπῶς δικαιοῦται τῶν ὑπὸ τούτων προβλεπομένων κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν αὐταῖς ὁριζόμενα δώρων. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 35756)1963 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

Ἀποδοχαὶ μαγείρων Ἱδρύματος : Μὴ ὑφισταμένης εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως κλπ., ρυθμιζούσης τὰς ἀποδοχὰς τοῦ μαγείρου β', ἀπασχολουμένου παρ' Ἱδρύματι Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, αὗται καθορίζονται ἐλευθέρᾳ συμφωνίᾳ, ἀλλὰ πάντως δὲν δύνανται νὰ εἶναι κατώτεραι τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἐργάτου, ὅπερ διὰ τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἑνὸς ἔτους οἱανδήποτε προϋπηρεσίαν ἢ τὸ 19ον ἔτος, ἀσχέτως χρόνου προϋπηρεσίας, ἀνέρχεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς ἀπὸ 1.6.1963 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 305 Β' τῆς 13.6.1962) εἰς δραχμὰς 57.

Σημειωτέον ὅτι διὰ τὴν ἀπασχόλησιν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένας ἐξαιρετέας ἑορτάς (ἡμέρα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, 25ης Μαρτίου, Δευτέρα τοῦ Πάσχα, 1η Μαΐου καὶ 28η Ὀκτωβρίου), ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀπασχόλησιν κατὰ τὴν νύκτα, δικαιοῦται ἀντιστοίχως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900,1946 (Φ.Ε.Κ. 54 Β' τῆς 7.6.1946), 18310)1946 (Φ.Ε.Κ. 93 Β' τῆς 7.6.1963) καὶ 25825)1951 (Φ.Ε.Κ. 86 Β' τῆς 9.5.1946) ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, προσαυξήσεων ἐξ 75 ο)ο καὶ 35 ο)ο, ὑπολογιζομένων ἐπὶ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡμερομισθίου. ***(Ἔγγρ. ὑπ' ἀριθ. 26214)1963 Ὑπουργείου Ἐργασίας)***.

(*) ***Σημ. ΕΕΔ*** : Ἴδετε περὶ τοῦ θέματος νομολογίαν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐρευνήσαμεν, καὶ τῶν Ἐργατικῶν Δικαστῶν τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ἐν ΕΕΔ 21, 1493, σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 21, 84. Τὸ νομοσχέδιον, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται λόγος ἐν τῷ ἐγγράφῳ τοῦ Ὑπουργείου, εἶναι τὸ γνωστόν, τοῦ ὁποίου ἐματαιώθη ἡ ψήφισις ὑπὸ τῆς Βουλῆς.

(*) ***Σημ. ΕΕΔ*** : Ἴδετε δ.ά. τὸ θέμα Νομολογίαι τῶν Δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 21, 1248, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ τί ὡρίζετο εἰς τὸ ἐργατικὸν νομοσχέδιον.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

427)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί των άμοιβών διά την έκδοσιν αποδεικτικών ναυτικής ικανότητος Αρχών.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 121 της 31 Ιουλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον 26 του από Φεβρουαρίου 1954 β.δ. «περί κωδικοποιήσεως εων περί διπλωμάτων, πτυχίων και άδειων ναυτικής ικανότητος εν τω Εμπορικώ Ναυτικώ διατάξεων» (Φ.Ε.Κ. 27)1954).

2) Το άρθρον 2 του ν. 3141)1955 «περί συστάσεως παρά τω Υ.Ε.Ν. Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού».

3) Την από 21 Μαρτίου 1963 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού.

4) Την υπ' αριθ. 272 της 24 Απριλίου 1963 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας.

Προτάσει του Ημετέρου επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

1) Αι πάσης κατηγορίας και τάξεως άδειαι, πτυχία και διπλώματα ναυτικής ικανότητος εκδίδονται υπό του Υ.Ε.Ν.)ΔΝΕΕ δον, π.ην των άδειων χειριστών ρυμουλκού και χειριστών θαλαμηγού, αίτινες εκδίδονται υπό των Λιμενικών Αρχών παρ' αίς ενεργούνται και αι προς απόκτησιν των άδειων τούτων εξετάσεις.

2) Απασαι αι διά το Υ.Ε.Ν.Ε. και τον Διευθυντην αυτού και τα Προξενικά Λιμεναρχεία προβλεπόμεναι αρμοδιότητες, καθ' όσον αφορά την έκδοσιν αποδεικτικών ναυτικής ικανότητος διά του από 19.2.1954 β.δ)τος «περί τρόπου ελέγχου και βεβαιώσεως προσόντων κλπ.» περιέρχονται από της ισχύος του παρόντος εις τον τμηματάρχην ΔΝΕΕ δον.

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από 1ης Λιγούστου 1963, αφ' ής και καταργείται το άρθρον 6 του από 19.2.1954 β.δ)τος «περί τρόπου ελέγχου και βεβαιώσεως προσόντων κλπ.», ως πάσα έτερα διάταξις αντικειμένη τω παρόντι.

Εις τον Ημέτερον επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Κερκύρα τη 21 Ιουλίου 1963

---

277)1963 Β ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί άτμολεβήτων, εγκαταστάσεως και λειτουργίας αυτών.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 65 της 22 Μαΐου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3214)1955 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του νόμου ΔΚΣΤ' του έτους 1912 «περί των όρων ιδρύσεως βιομηχανικών εργαστασίων κλπ.» και ιδίως τα άρθρα 3 και 9 τούτου, την υπ' αριθ. 368)5.12.1962 γνωμοδότησιν του παρά τω Υπουργείω Βιομηχανίας Τεχνικού Συμβουλίου, ως και την υπ' αριθ. 48 30.1.1963 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Βιομηχανίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

1) Εις τας διατάξεις του παρόντος β. δ)τος υπάγονται:

Απαντες οι ατμολέβητες, εις τους οποίους παράγονται υδρατμοί υπό πίεσιν, ως και τα ατμοδοχεία, άτινα δέχονται ατμόν υπό πίεσιν.

2) Δεν υπάγονται εις τας διατάξεις του παρόντος β. δ)γματος:

α) Οι ατμολέβητες των πλοίων. Δεν θεωρούνται ως πλοία εν τη εννοία της παρούσης διατάξεως τα πλωτά μηχανικά μέσα τα μη υπαγόμενα εις την αρμοδιότητα του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας.

β) Οι ατμολέβητες των ατμαμαξών.

γ) Οι ατμολέβητες μανομετρικής πιέσεως, μη υπερβαινούσης την ημίσειαν (0,5) ατμόσφαιραν, εφ' όσον η ανωτάτη αύτη πίεσις εξασφαλίζεται διά στήλης ύδατος μέσω σωλήνος επικοινωνούντος δι' ικανής ελευθέρας διατομής με την ατμόσφαιραν.

Ικανή θεωρείται η διατομή, εφ' όσον δι' αυτής είναι δυνατόν να διέλθη το σύνολον του παραγομένου ατμού καθ' απασας τας περιπτώσεις της λειτουργίας, χωρίς προς τούτο να δημιουργηθή αύξησις της πιέσεως εν τω ατμολέβητι.

Κεφάλαιον Α'

Μέτρα ασφαλείας διά τούς μονίμους ατμολέβητας. Τρόπος κατασκευής και επισκευής. Υλικά.

Άρθρον 2

1) Οι ατμολέβητες δέον όπως κατασκευάζωνται και επισκευάζωνται υπό κατασκευαστικών οίκων ή εργοστασίων διά υλικών συμφώνων προς τους κανονισμούς υπό την επίβλεψιν διπλωματούχου μηχανολόγου μηχανικού, κατά τας διατάξεις του παρόντος και επιπροσθέτως κατά τους αναγνωριζομένους κανόνας της τέχνης και της επιστήμης.

2) Τα χρησιμοποιούμενα διά την κατασκευήν και επισκευήν των ατμολεβήτων ελάσματα έσονται καινούργη και σύμφωνα προς τους κανονισμούς ποιότητος των διά την λεβητοποιίαν προοριζομένων υλικών.

Δεν επιτρέπεται η χρησιμοποίησις ελασμάτων

πάχους μικροτέρου των έπτά (7) χιλιοστομέτρων, πλην της περιπτώσεως μικρών άτμολεβήτων, ήτοι τοιούτων, εἰς τούς ὁποίους τό γινόμενον τῆς θερμαινομένης ἐπιφανείας εἰς τετραγωνικά μέτρα ἐπί τήν πίεσιν λειτουργίας εἰς ἀτμόσφαιρας δέν ὑπερβαίνει τόν ἀριθμόν 2 ἤ τῆς περιπτώσεως εἰδικῶν ἀτμολεβήτων ἐξ εἰδικῶν χαλύβων.

3) Τά ἐν Ἑλλάδι ἐργοστάσια κατασκευῆς καί ἐπισκευῆς ἀτμολεβήτων δέον νά εἶναι ἐφωδιασμένα διά τοῦ καταλλήλου μηχανικοῦ ἐξοπλισμοῦ δι' ἐπιστημονικοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ καί δι' εἰδικῆς ἀδείας, ἀναφερούσης τό μέγεθος, τό εἶδος καί τήν πίεσιν τῶν ἀτμολεβήτων, τούς ὁποίους ἐπιτρέπεται νά κατασκευάζουν καί ἐπισκευάζουν, ὡς καί τό εἶδος τῆς συνδέσεως τῶν ἐλασμάτων, τό ὁποῖον ἐπιτρέπεται νά χρησιμοποιοῦν (ἡλώσεις ἤ συγκολλήσεις) καί τόν κατά περίπτωσιν συνδέσεως ἐπιτρεπόμενον συντελεστήν ἀντοχῆς αὐτῆς.

Ἡ ἄδεια αὐτή χορηγεῖται ὑπό τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας κατόπιν γνώμης τοῦ παρ' αὐτῷ Τεχνικοῦ Συμβουλίου.

4) Τά ἐν τῇ παραγράφῳ 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναφερόμενα ἐργοστάσια δέον νά τηρῶσι πλήρες ἀρχεῖον κατασκευῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ δι' ἑκάστην κατασκευήν θά περιλαμβάνωνται: α) θερμική μελέτη, β) μελέτη ἀντοχῆς, γ) τά στοιχεῖα τῶν χρησιμοποιηθέντων ὑλικῶν, δ) τεχνική ἔκθεσις διά τόν τρόπον κατασκευῆς καί τάς γενομένας κατεργασίας, ε) γενικά καί λεπτομερειακά σχέδια, στ) αἱ χρονολογίαι ἐναρξέως καί περατώσεως τῆς κατασκευῆς, ζ) τά ἀποτελέσματα ἐλέγχου καί η) τά στοιχεῖα τοῦ ἀγοραστοῦ.

5) Τά ἐν τῇ ὡς ἄνω παραγράφῳ 3 ἐργοστάσια κατασκευῆς καί ἐπισκευῆς ἀτμολεβήτων ἐν Ἑλλάδι δέον ἐντός τοῦ μηνός Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τήν ὡς ἄνω Ὑπηρεσίαν κατάστασιν τῶν ὑπ' αὐτῶν κατασκευασθέντων ἀτμολεβήτων τοῦ προηγουμένου ἔτους.

6) Ἡ μή τήρησις ὑπό τῶν ἐργοστασίων τῶν ἀνωτέρω ὑποχρεώσεων δύναται νά ἐπιφέρῃ τήν ἀνάκλησιν τῆς χορηγηθείσης εἰδικῆς ἀδείας τούτων.

Ἔλεγχος καί δοκιμασία ἀτμολεβήτων

Ἄρθρον 3

1) Πᾶς καινουργής ἀτμολέβης θεωρεῖται ἐπαρκούς ἀντοχῆς, ἀφοῦ προηγουμένως ὑποστῇ τόν κεκανονισμένον ἔλεγχον καί δοκιμασίαν καί ἐφοδιασθῇ διά σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ.

2) Ὁ ἔλεγχος καί ἡ δοκιμασία ἐνεργοῦνται εἰς τόν τόπον τῆς μονίμου λειτουργίας του, ἐπί τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου δι' αὐτήν, πρό τῆς ἐντοιχίσεως ἤ ἐπικαλύψεως τούτου, ὥστε νά εἶναι δυνατή ἡ λεπτομερής πάντων τῶν στοιχείων τούτου ἐπιθεώρησις.

3) Ἡ αἴτησις πρός ἔλεγχον καί δοκιμασίαν καινουργοῦς ἤ ὑποστάντος ἀξίαν λόγου ἐπισκευήν ἀτμολεβήτος δέον νά συνοδεύηται ὑπό τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν, ἤτοι:

α) Θερμικῆς μελέτης, μελέτης ἀντοχῆς, στοιχείων τῶν χρησιμοποιηθέντων ὑλικῶν, γενικῶν καί λεπτομερειακῶν σχεδίων κατασκευῆς καί συνοπτικῆς τεχνικῆς ἐκθέσεως ἐπί τῆς κατασκευῆς, ἁπάντων ὑπογεγραμμένων ὑπό διπλωματούχου μηχανολόγου μηχανικοῦ.

β) Ὑπό βεβαίωσιν τοῦ κατασκευαστικοῦ οἴκου ἤ ἐργοστασίου, ἐμφαινούσης ὅτι τά χρησιμοποιηθέντα ὑλικά εἶναι κατάλληλα, ἡ δέ κατασκευή ἤ ἐπισκευή ἐγένετο συμφώνως πρός τούς κανόνας τῆς τέχνης καί τῆς ἐπιστήμης.

γ) Ὑπό τοῦ σχετικοῦ παραβόλου τοῦ προβλεπομένου ὑπό τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 3214/1955.

δ) Προκειμένου περί ἀτμολεβήτων εἰσαγομένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀντί τῶν ὡς ἄνω ὑπό στοιχεῖα α' καί β' δικαιολογητικῶν, γίνονται δεκτά συνοδεύοντα τόν ἀτμολέβητα κατασκευαστικά σχέδια καί ὑπολογισμοί τῶν στοιχείων τούτου τά ἐκδοθέντα ὑπό τοῦ ἐργοστασίου κατασκευῆς.

4) Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἁρμοδία Ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας δικαιοῦται, ἐφ' ὅσον κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον, νά ζητήσῃ τήν προσκόμισιν ἐκ μέρους τοῦ ἐνδιαφερομένου καί παντός ἑτέρου σχετικοῦ στοιχείου, ὡς καί πιστοποιητικοῦ ἐλέγχου τοῦ ἀτμολέβητος, ἐκδιδομένου ὑπό ἀνεγνωρισμένου Γραφείου Ἐλέγχου (Λοϋδ, Βέριτας κ.τ.λ.).

5) Ὁ ἔλεγχος τοῦ ἀτμολέβητος συνίσταται εἰς τήν ἐξέτασιν τῶν ὑπολογισμῶν καί ἐπιθεώρησιν τοῦ ἀτμολέβητος, ἡ δέ δοκιμασία τούτου εἰς τήν διαπίστωσιν τῆς ἀντοχῆς καί στεγανότητος αὐτοῦ, ὑποβαλλομένου εἰς ὑδραυλικήν πίεσιν μείζονα τῆς πιέσεως λειτουργίας, ὡς ἀκολούθως:

α) Κατά 30 ο/ο μεγαλυτέραν τῆς πιέσεως λειτουργίας τοῦ ἀτμολέβητος, πλήν τῶν κατωτέρω περιπτώσεων β' καί γ' καί ἐν πάσῃ περιπτώσει μεγαλυτέραν ταύτης κατά 1 ἀτμόσφαιραν.

β) Διά ἀτμολέβητας, τῶν ὁποίων τό ἐσωτερικόν μέρος δέν εἶναι ἐπαρκῶς ἐπιθεωρήσιμον, κατά 30 - 50 ο/ο μεγαλυτέραν τῆς πιέσεως λειτουργίας, κατά τήν κρίσιν τοῦ ἐνεργοῦντος τήν δοκιμασίαν, ὑπό τόν περιορισμόν ὅτι αὐτή δέν θά εἶναι ἀνωτέρα τῆς πρώτης πιέσεως δοκιμῆς ὡς καινουργοῦς.

γ) Διά ἀτμολέβητας, ἀποτελουμένους ἐκ τυμπάνων καί συλλεκτῶν ἄνευ ραφῆς ἤ συγκολλητῶν, εἰς τούς ὁποίους συνδέονται κατ' εὐθείαν αὐλοί, κατά 20 ο/ο μεγαλυτέραν τῆς πιέσεως λειτουργίας καί ἐν ἀκόμη τό ἐσωτερικόν τῶν ἀτμολεβήτων τούτων δέν εἶναι ἐπαρκῶς ἐπισκέψιμον.

Τά ἀνωτέρω ἰσχύουν καί διά τήν περίπτωσιν, καθ' ἣν οἱ καθ' ἑκάστου πυθμένες συνδέονται πρός τά κυλινδρικά σώματα δι' ἡλώσεως.

6) Τά τοιχώματα τοῦ ἀτμολέβητος δέον νά ἀντέχωσιν εἰς τήν πίεσιν τῆς δοκιμῆς, χωρίς νά παρουσιάζωνται μόνιμοι παραμορφώσεις ἤ διαροαί.

Δέν θεωρεῖται διαροή ἡ ἐμφάνισις ἐλαφρᾶς ἐφιδρώσεως εἰς τούς ἁρμούς (ραφάς).

7) Ἡ πίεσις ὑδραυλικῆς δοκιμασίας δέον νά διατηρῆται σταθερά κατά τό πρός ἐξέτασιν τῆς στεγανότητος τοῦ ἀτμολέβητος ἀπαιτούμενον χρονικόν διάστημα.

8) Ἅπαντα τά μέρη τοῦ ἀτμολέβητος δέον νά εἶναι προσιτά πρός ἐπιθεώρησιν κατά τόν ἔλεγχον καί τήν δοκιμασίαν.

9) Ὁ αἰτούμενος τήν δοκιμασίαν ἀτμολέβη-

τος παρέχει εἰς τὸν ἐνεργοῦντα αὐτὴν ὑπάλληλον τὰ ἀπαιτούμενα μέσα, τὸ καταλληλον προσωπικὸν καὶ βαρύνεται μὲ τὰς δαπάνας καὶ τὰς συνεπείας.

10) Πρὸ τῆς ὑδραυλικῆς δοκιμασίας ἀτμολέβητος δέον νὰ γίνῃ ἔλεγχος τῶν ὑπολογισμῶν ἀντοχῆς αὐτοῦ, ὡς καὶ ἐξέτασις ἀπὸ ἀπόψεως φθορῶν καὶ βλαβῶν.

Ἄρθρον 4

1) Ἐπανάληψις τῆς δοκιμασίας ἀτμολέβητος ἀπαιτεῖται :

α) Ὅταν μεταχειρισμένος ἀτμολέβης πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐκ νέου, ἐγκαθιστάμενος εἰς ἄλλην θέσιν.

β) Ὅταν ὑπέστη ἄξιαν λόγου ἐπισκευήν.

γ) Ὅταν πρόκειται νὰ τεθῇ ἐκ νέου εἰς λειτουργίαν μετὰ παρατεταμένην ἀργίαν πλέον τοῦ ἑνὸς.

2) Εἷς ἑκάστην τῶν περιπτώσεων τούτων ὁ ἐνδιαφερόμενος ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ὁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας :

α) Αἴτησιν μετὰ τοῦ σχετικοῦ παραβόλου καὶ νὰ ἀναφέρῃ τοὺς λόγους, δι' οὓς αἰτεῖται τὴν ἐπανάληψιν τῆς δοκιμασίας.

β) Τὰ ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ παρόντος ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ β' δικαιολογητικά, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουσιν ὑποβληθῆ τοιαῦτα προηγουμένως, ἢ ἐφ' ὅσον ὁ ἀτμολέβης ὑπέστη ἐν τῷ μεταξὺ σοβαρὰν ἢ ἄξιαν λόγου ἐπισκευὴν ἢ μετασκευήν.

γ) Ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀτμολέβητος ἀπὸ ἀπόψεως φθορῶν, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ διπλωματούχου μηχανολόγου μηχανικοῦ.

3) Ἐὰν διὰ τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἀτμολέβητος ἤθελε κριθῆ ἀναγκαῖον νὰ ἀποσυντεθῇ ἡ τοιχοποιΐα ἢ περιβάλλουσα αὐτὸν ἢ νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ περίβλημα τούτου, αἱ ἐργασίαι αὗται δέον νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἄνευ ἀντιρρήσεως ὑπὸ τοῦ παιωῦντος χρῆσιν τούτου καὶ δαπάναις αὐτοῦ.

4) Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τὸ διάστημα μεταξὺ δύο διαδοχικῶν δοκιμασιῶν παντὸς ἀτμολέβητος δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ ὀκτὼ (8) ἔτη.

5) Ἕνα μῆνα τοὐλάχιστον πρὸ τῆς ἑκπνοῆς τῆς ὀκταετίας ταύτης ὁ κατοιοῦμενος χρῆσιν τοῦ ἀτμολέβητος δέον νὰ αἰτήσῃ ἐγγράφως παρὰ τῆς ὁρμοδίας Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου τὴν ἐπανάληψιν τῆς δοκιμασίας.

6) Ἐπανάληψις τῆς δοκιμασίας ἀπαιτεῖται ἀναυτοῦ ὁσάκις ἕνεκα διαφόρων λόγων ἡ ὁρμοδία Ὑπηρεσία Ἐλέγχου ἀμφιβάλλει διὰ τὴν ἀντοχὴν τοῦ ἀτμολέβητος.

Πλὰξ ταυτότητος καὶ πιστοποιητικὰ ὑδραυλικῆς δοκιμασίας καὶ παραλαβῆς

Ἄρθρον 5

1) Μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ δοκιμασίαν καινουργοῦς ἀτμολέβητος σφραγίζονται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου οἱ ἧλοι στερεώσεως τῆς πλακὸς ταυτότητος αὐτοῦ καὶ χορηγεῖται εἰς τὸν αἰτοῦντα τὸ σχετικὸν πιστοποιητικόν.

2) Ἡ ἐν λόγῳ πλὰξ ταυτότητος δέον νὰ τοποθετῆται εἰς ἐμφανὲς σημεῖον ἐπὶ τοῦ ἀτμολέβητος καὶ νὰ ἀναγράφῃ :

α) Τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ.

β) Τὸν τόπον, τὸ ἔτος καὶ τὸν αὔξοντα ἀριθμὸν κατασκευῆς, ἐγκαταστάσεως ἢ ἐπανεγκαταστάσεώς του.

γ) Τὴν μεγίστην ἐπιτρεπομένην πίεσιν λειτουργίας.

δ) Τὴν πίεσιν ὑδραυλικῆς δοκιμασίας.

ε) Τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ὑδραυλικῆς δοκιμασίας, καὶ

στ) Τὸν ἀριθμὸν τοῦ σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ.

3) Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ ἀτμολέβητος δέον οὗτος νὰ ἐφοδιάζηται διὰ πιστοποιητικοῦ παραλαβῆς, ἐκδιδομένου ὑπὸ τῆς ὁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, κατόπιν ἐλέγχου τῶν στοιχείων τοῦ ἀτμολέβητος καὶ δι' ἐπὶ τόπου ὀργάνων ἀσφαλείας τούτου καὶ τῆς κανονικῆς ρυθμίσεως αὐτοῦ ἐν δοκιμαστικῇ λειτουργίᾳ.

4) Κατ' ἀποφάσεως τῆς ὁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας διὰ τὴν χορήγησιν τῶν πιστοποιητικῶν ὑδραυλικῆς δοκιμασίας καὶ παραλαβῆς ἀτμολέβητος δύναται ἐντὸς ἑξαμήνου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ταύτης νὰ ἀσκηθῇ ἔνστασις ὑπὸ παντὸς ἔχοντος ἔννομον συμφέρον ἐνωπίον τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας, ἀποφαινομένου κατόπιν γνώμης τοῦ παρ' αὐτῷ Τεχνικοῦ Συμβουλίου.

5) Ὁ τύπος τῶν πιστοποιητικῶν ὑδραυλικῆς δοκιμασίας καὶ παραλαβῆς ἀτμολέβητων καὶ ἀτμοδοχείων ἐγκρίνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας, κατόπιν γνώμης τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου.

Προθερμαντῆρες καὶ ὑπερθερμαντῆρες

Ἄρθρον 6

Οἱ προθερμαντῆρες ὕδατος ὑπὸ πίεσιν καὶ οἱ ὑπερθερμαντῆρες ἀτμοῦ θεωροῦνται ὡς ἀτμολέβητες ἢ μέρη ἀτμολέβητων καὶ ὑπόκεινται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος β. διατάγματος.

Ἀσφαλιστικαὶ δικλίδες

Ἄρθρον 7

1) Ἕκαστος ἀτμολέβης δέον νὰ εἶναι ἐφοδιασμένος μὲ μίαν τοὐλάχιστον ἀσφαλοῦς λειτουργίας δικλίδα.

Οἱ κινητοὶ ἀτμολέβητες δέον νὰ εἶναι εὐκόλως ἐπιθεωρήσιμοι καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον διατεταγμένοι, ὥστε νὰ ἐπιτρέπουν τὸν εὐχερῆ ἐξαερισμὸν τοῦ ἀτμολέβητος. Ἀπὸ ἀπόψεως κατασκευῆς δέον νὰ εἶναι τοιουτοτρόπως διαμορφωμένοι, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ περιστροφὴ τούτων ἐπὶ τῆς ἕδρας των. Δικλίδες μὲ ἀντίβαρον δύνανται νὰ κατασκευάζωνται μέχρι τοιούτου μεγέθους, ὥστε ἡ ἐπ' αὐτῶν ἀσκουμένη ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ δύναμις νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰ 600 χιλιόγραμμα. Τὸ ἀντίβαρον δέον νὰ ἀποτελῆται ἐξ ἑνὸς μόνου τεμαχίου καὶ νὰ ἀσφαλίζηται ἐπὶ τοῦ μοχλοῦ, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ μετακίνησις του. Εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς δικλίδας δι' ἐλατηρίων δέον ὅπως ἡ ἀσκουμένη διὰ τῶν ἐλατηρί-

ων δύναμις ἐξασφαλίζηται διὰ προσθέτου διατάξεως, μὴ ἐπιτρεπούσης τὴν αὔξησιν αὐτῆς.

2) Αἱ ἀσφαλιστικαὶ δικλίδες κατασκευάζονται εἰς μέγεθος ἐπιτρέπον ὑπὸ τὴν πίεσιν λειτουργίας τοῦ ἀτμολέβητος τὴν ἔξοδον τῆς συνολικῶς δυναμένης νὰ παρασχεθῇ καθ' ἅπασας τὰς περιπτώσεις τῆς λειτουργίας ποσότητος ἀτμοῦ, χωρὶς ἡ ἀναπτυχθησομένη ὑπερπίεσις νὰ ὑπερβῇ τὴν πίεσιν λειτουργίας κατὰ πλέον τοῦ ἑνὸς δεκάτου αὐτῆς.

Ἐφ' ὅσον δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς τοῦτο μία ἀσφαλιστικὴ δικλίς, δέον νὰ προβλέπωνται περισσότεραι. Ἐὰν ἡ φόρτισις γίνεται δι' ἐλατηρίου, τότε δέον νὰ ὑπάρχῃ διάταξις, ἐπιτρέπουσα εὐχερῶς τὴν διαπίστωσιν τῆς ἀκωλύτου λειτουργίας αὐτῶν ὑπὸ πίεσιν καὶ ἄνευ πιέσεως.

3) Δέον νὰ ληφθῶσι τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὥστε ἐκ τῆς ἐκροῆς τοῦ ἀτμοῦ ἢ τοῦ θερμοῦ ὕδατος μὴ δύναται νὰ ἐπέλθῃ δυστύχημα.

4) Ὅταν οἱ ἀτμολέβητες διαφόρου πιέσεως λειτουργίας ἐπικοινωνοῦν δι' ἀτμαγωγοῦ, τότε οὗτος δέον νὰ φέρῃ μίαν ἢ περισσοτέρας ἀσφαλιστικὰς δικλίδας ἱκανὰς ὅπως ἐμποδίζουν τὴν αὔξησιν τῆς πιέσεως ἐν τῷ ἀτμολέβητι ἐφ' ἐχόντι τὴν μικροτέραν πίεσιν λειτουργίας πλέον τοῦ ἑνὸς δεκάτου αὐτῆς.

Ἄρθρον 8

1) Ὅταν οἱ προθερμαντῆρες ὕδατος τροφοδοτήσεως εἶναι ἐφωδιασμένοι δι' ὀργάνων κρατήσεως παρακολουθούντων τὴν συγχαίνωσιν αὐτῶν μετὰ τοῦ ἀτμολέβητος, δέον οὗτοι νὰ φέρωσιν ἀσφαλιστικὴν δικλίδα, κεκανονισμένην συμφώνως πρὸς τὴν πίεσιν λειτουργίας αὐτῶν καὶ ἐπαρκῆ ὅπως καθ' ἅπασας τὰς περιστάσεις περιορίζηται αὐτομάτως ἡ αὔξησις τῆς ἐν αὐτοῖς πιέσεως κατὰ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ καθοριζόμενα.

2) Τὰ αὐτὰ ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς ὑπερθερμαντῆρας ἀτμοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτοι εἶναι διατεταγμένοι εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀπαιτεῖται ἡ αὔξησις τῆς ἐν αὐτοῖς πιέσεως ὑπὲρ τὴν κανονικὴν τοιαύτην.

Μανόμετρον

Ἄρθρον 9

1) Ἕκαστος ἀτμολέβης δέον νὰ φέρῃ μανόμετρον ἐν καλῇ καταστάσει καὶ ἀσφαλεῖ λειτουργίας συγκοινωνοῦν μέσῳ διακόπτου διὰ βραχέος σιφωνίου μετὰ τοῦ ἀτμοθαλάμου, τοποθετουμένου ὅτι εἰς θέσιν ὥστε νὰ εἶναι εὐκόλως ὁρατὸν ὑπὸ τοῦ θερμαστοῦ καὶ βαθμολογημένον οὕτως ὥστε νὰ δεικνύῃ εἰς ἀτμοσφαίρας (χιλιογραμμα ἀνὰ τετραγωνικὸν ἑκατοστόμετρον) τὴν πραγματικὴν πίεσιν τοῦ ἀτμοῦ ἐν τῷ ἀτμολέβητι.

2) Τὸ μανόμετρον τοῦτο δέον νὰ ἔχῃ ἐπαρκῆ βαθμολογίαν διὰ τὴν ἔνδειξιν τῆς κατὰ τὴν δοκιμασίαν ἀσκουμένης πιέσεως, ἥτις δέον νὰ συμφωνῇ μετὰ τῆς ἐνδείξεως τοῦ μανομέτρου ἐλέγχου καὶ νὰ φέρῃ διάταξιν ἐπιτρέπουσαν τὴν ἐξαέρωσιν αὐτοῦ.

3) Ἐπὶ τῆς κλίμακος τοῦ μανομέτρου ἐνδεικνύεται δι' ἐρυθρᾶς καταφανοῦς γραμμῆς τὸ ὅριον, ὅπερ ἡ πραγματικὴ πίεσις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ.

4) Ὁ ἀτμολέβης φέρει σωλῆνα ἀπολήγοντα εἰς κυκλικὸν ἐνωτικὸν πλάτισμα διαμέτρου ἐξωτερικῶς 4 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πάχους 2 χιλιοστῶν, διατεταγμένον διὰ τὴν προσαρμογὴν τοῦ ἐπισήμου μανομέτρου ἐλέγχου.

Βαλβὶς συγκρατήσεως

Ἄρθρον 10

1) Ἕκαστος ἀτμολέβης δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένος διὰ βαλβίδος συγκρατήσεως λειτουργούσης αὐτομάτως εἰς τὸ σημεῖον προσαρμογῆς τοῦ σχετικοῦ σωλῆνος τροφοδοτήσεως. Μεταξὺ τῆς βαλβίδος ταύτης καὶ τοῦ ἀτμολέβητος δέον νὰ ὑπάρχῃ ἀπομονωτικὴ δικλίς.

2) Ὁ σωλὴν τροφοδοτήσεως δέον νὰ τοποθετῆται κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὴ ἡ δι' αὐτοῦ ἐκκένωσις τοῦ ἀτμολέβητος καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι στεγανὴ ἡ βαλβὶς συγκρατήσεως.

Τροφοδότησις ἀτμολεβήτων δι' ὕδατος

Ἄρθρον 11

1) Ἑκάστων ἐξεταστέων δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένων τοὐλάχιστον δι' δύο (2) συσκευῶν τροφοδοτήσεως τῶν ἀτμολεβήτων.

2) Ἐφ' ὅσον προβλέπονται δύο (2) μόναι συσκευαὶ τροφοδοτήσεως δι' ἐγκαταστάσεις συνολικῆς ἀτμοπαραγωγῆς οὐχὶ μεγαλυτέρας τῶν 30 τόννων ὡριαίως, δέον ὅπως ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἔχῃ παροχὴν 60 ο/ο μεγαλυτέραν τῆς ἀτμοπαραγωγῆς τῆς ἀντιστοιχούσης εἰς τὴν μεγίστην συνεχῆ ἀτμοπαραγωγὴν ὅλων τῶν ἀτμολεβήτων.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτομάτου τροφοδοτήσεως ἐπαρκεῖ παροχὴ 25 ο/ο μόνον μεγαλυτέρα τῆς συνολικῆς ἀτμοπαραγωγῆς τῶν ἀτμολεβήτων.

Εἰς τοὺς συντελεστὰς αὐτοὺς συνυπολογίζεται ἐξαγωγὴ ὕδατος ἐκ τοῦ βορβοροσυλλέκτου μέχρι 5 ο/ο. Εἰς περίπτωσιν μεγαλυτέρας ἐξαγωγῆς δέον ὅπως ἀναλόγως αὐξάνονται ἀντιστοίχως αἱ παροχαὶ τῶν συσκευῶν τροφοδοτήσεως.

3) Εἰς περίπτωσιν χρησιμοποιήσεως περισσοτέρων συσκευῶν τροφοδοτήσεως δέον ὅπως, εἰς τὴν περίπτωσιν θέσεως ἐκτὸς λειτουργίας τῆς μεγαλυτέρας ἐξ αὐτῶν, δύνανται αἱ ὑπόλοιπαι νὰ καλύψωσι συνολικὸς παροχὴν 60 ο/ο ἢ ἀντιστοίχως 25 ο/ο ὡς ἀνωτέρω μεγαλυτέραν τῆς ἀτμοπαραγωγῆς τῆς ἀντιστοιχούσης εἰς τὴν μεγίστην συνεχῆ ἀτμοπαραγωγήν.

4) Ἡ ὡς ἄνω παροχὴ τῶν συσκευῶν τροφοδοτήσεως μετρεῖται ὑπὸ πίεσιν 10 ο/ο μεγαλυτέραν τῆς μεγίστης ἐπιτρεπομένης πιέσεως τοῦ ἀτμολέβητος, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ περίπτωσιν προσθέτονται καὶ αἱ ἀντιστάσεις, αἵτινες δέον νὰ ὑπερνικηθῶσι μεταξὺ τροφοδοτικῆς ἀντλίας καὶ ἀτμολέβητος.

5) Ἑκάστη ἀντλία δέον νὰ εἶναι διαμορφωμένη κατὰ τρόπον μὴ ἐπιτρέποντα τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὕδατος ἐν περιπτώσει αἰφνιδίας ἀκινησίας της.

6) Ἡ κίνησις τῶν συσκευῶν τροφοδοτήσεως δέον νὰ δίδεται διὰ δύο (2) διαφόρων πηγῶν

ενεργείας, αίτινες δέν εύρίσκονται έν άλληλοεξαρτήσει. Κατ' έξαίρεσιν, προκειμένου περί άτμοκινήτων συσκευών τροφοδοτήσεως, ή παροχή τού άτμοΰ δύναται νά γίνεται έκ τοΰ αύτοΰ δικτύου.

Εις περίπτωσιν παύσεως τής τροφοδοτήσεως τών άντλιών έκ τής μιάς πηγής ένεργείας δέον όπως αί διά τής άλλης πηγής ένεργείας τροφοδοτούμεναι συσκευαί τροφοδοτήσεως παρέχουν θλιβο ή 25 ο/ο περισσότερον ύδωρ τής μεγίστης άτμοπαραγωγής, κατά την έννοιαν τών παραγράφων 2 καί 3 τοΰ παρόντος άρθρου. Έπιτρέπεται κίνησις τροφοδοτικής άντλίας καί έκ δύο (2) πηγών ένεργείας.

Γενικός άτμοφράκτης

Άρθρον 12

Έκαστος άτμολέβης δέον νά φέρη κατάλληλον άτμοφράκτην τοποθετημένον είς την άρχην τοΰ άτμαγωγοΰ καί έπί τοΰ σώματος τοΰ άτμολέβητος, διά τοΰ οποίου νά δύναται νά άπομονώται άπό τό δίκτυον άτμοΰ.

Εις περίπτωσιν συνδέσεως είς τό αύτό δίκτυον άτμοΰ περισσοτέρων άτμολεβήτων, διά τούς οποίους ή έγκεκριμένη πίεσις λειτουργίας δέν είναι ή αύτή, δέον όπως πρό τής συνδέσεως τών άτμολεβήτων μικροτέρας πιέσεως πρός τό κοινόν δίκτυον παρεμβάλλεται βαλβίς άντεπιστροφής.

Κρουνός έκκενώσεως

Άρθρον 13

1) Έκαστος άτμολέβης δέον νά είναι έφωδιασμένος δι' ένός κρουνοΰ έκκενώσεως, συνδεσμένου διά βραχείας σωλήνος μετά τοΰ άτμολεβήτου.

2) Άπαντα τά όργανα τών άρθρων 9, 10, 11, 12, 15 τοΰ παρόντος δέον όπως είναι προφυλαγμένα άπό την έπίδρασιν τών καπνοερίων, ώς καί παν έτερον όργανον συνδεόμενον πρός τόν άτμολέβητα, πρός δέ νά είναι τοποθετημένα κατά τρόπον έπιτρέποντα την εύχερή χρησιμοποίησίν των άπό τών θερμαστών.

Στάθμη ύδατος

Άρθρον 14

1) Τά έν έπαφή μετά τών καπνοερίων τοιχώματα τοΰ άτμολέβητος δέον άπό της έτέρας πλευράς νά εύρίσκωνται έν έπαφή μετά ύδατος.

Ή κατωτάτη στάθμη τοΰ ύδατος είς έκαστον άτμολέβητα νά τηρήται τοιλάχιστον 10 έκατοστόμετρα άνωθεν τοΰ έπιπέδου, διά τό οποίον ή τοΰ προηγουμένου έδαφίου συνθήκη θά έπαυε νά έκπληρούται. Τό όριον τοΰτο θά ένδείκνυται καταφανώς παρά τόν ύδροδείκτην, περί οΰ τό έπόμενον άρθρον. Εις ην περίπτωσιν ό λόγος της έπιφανείας τοΰ ύδατος (καθαρόν ύδατος) πρός την έπιφάνειαν της έσχάρας είναι μικρότερος τοΰ 1,3 τότε έπαυξάνεται ή ώς άνω άπόστασις είς 15 έκατοστόμετρα.

3) Αί διατάξεις τοΰ άρθρου τούτου δέν έφαρμόζονται: α) Εις άτμολέβητας, τών οποίων αί άπό τών καυσαερίων προσβαλλόμεναι έπιφάνειαι άποτελοΰνται μόνον έξ ύδραυλών έσωτερικής διαμέτρου μικροτέρας τών 100 χιλιοστομέτρων, β) εις ύπερθερμαντήρας άτμοΰ, άποτελουμένους έκ στοιχείων άνεξαρτήτων τοΰ άτμολέβητος καί γ) εις περιπτώσεις καπναγωγών, εις τούς οποίους έξασφαλίζεται ή μη έρυθροπύρωσις τών τοιχωμάτων στοιχείου τινός, εύρισκομένου εις τόν χώρον τοΰ άτμοΰ. Θεωρείται ότι έξασφαλίζεται ή μη έρυθροπύρωσις έπιφανείας, προσβαλλομένης άπό τών καπναερίων, εις την έτέραν πλευράν της οποίας ύπάρχει άτμός, έφ' όσον τά καπναέρια πρό της έπαφής μέ αύτην έχουν διατρέξει έπιφάνειαν τοΰ άτμολέβητος περιβρεχομένην άπό ύδατος μεγαλυτέραν της συνολικής έπιφανείας της έσχάρας κατά περίπτωσιν, ως έξης:

α) Είκοσαπλασίαν διά την περίπτωσιν φυσικοΰ έλκυσμοΰ καί

β) Τεσσαρακονταπλασίαν διά την περίπτωσιν τεχνητοΰ έλκυσμοΰ.

4) Εις την περίπτωσιν έστιών άνευ έσχάρας, άντί της έπιφανείας έσχάρας, είσέρχεται είς τόν ώς άνω ύπολογισμόν τό τετραπλάσιον της διατομής τοΰ φλογοθαλάμου, έξαιρουμένων έν προκειμένω τών στενώσεων τούτου.

5) Ώς τεχνητός έλκυσμός θεωρείται πάσα περίπτωσις δημιουργίας έλκυσμοΰ μέ έτερον της καπνοδόχον μέσον, έφ' όσον ή δημιουργουμένη άμέσως μετά τόν άτμολέβητα ύποπίεσις είναι μεγαλυτέρα τών 25 χιλιοστών ή ή ύπό την έσχάραν δημιουργουμένη ύπερπίεσις είναι μεγαλυτέρα τών 30 χιλιοστών στήλης ύδατος.

Ύδροδείκται

Άρθρον 15

1) Έκαστος άτμολέβης δέον νά φέρη δύο ύδροδείκτας άνεξαρτήτους άλλήλων καί τοποθετουμένους είς τρόπον ώστε νά είναι εύκόλως όρατοί ύπό τοΰ θερμαστοΰ.

2) Ό έτερος τών δύο τούτων ύδροδεικτών δέον νά είναι δι' ύάλου καί νά είναι εύχερης ό καθαρισμός καί ή άντικατάστασις αύτοΰ.

3) Καταλλήλα προφυλακτικά μέτρα δέον νά λαμβάνωνται διά την περίπτωσιν θραύσεως τών ύαλίνων σωλήνων τών ύδροδεικτών.

4) Κρουνοί δοκιμαστικοί καταλλήλοι δύνανται νά χρησιμοποιοΰνται άντί δευτέρου ύδροδείκτου μόνον είς περίπτωσιν πολύ μικρών άτμολεβήτων, ένθα καθίσταται άδύνατος κατά την κρίσιν της ύπηρεσίας ή τοποθέτησις δευτέρου τοιούτου δι' ύάλου.

5) Ό κατώτερος δοκιμαστικός κρουνός τοποθετείται είς τό έπίπεδον της καθορισθείσης κατωτάτης στάθμης τοΰ ύδατος, ό δέ ύδροδείκτης δι' ύάλου τοποθετείται ούτως ώστε τό άνώτατον σημείον τών όχετών καπναερίων νά εύρίσκεται τοιλάχιστον 30 χιλιομέτρα κάτωθεν τοΰ κατωτέρου όρατοΰ σημείου της ύάλου.

6) Ή σύνδεσις τών ύδροδεικτών πρός τόν άτμολέβητα δέον νά γίνεται κατά τρόπον τοιοΰτον, ώστε νά μη δημιουργοΰνται έξυδατώσεις είς τον συνδετήριον σωλήνα πρός τόν χώρον τοΰ άτμοΰ.

7) Ή έλαχίστη έπιτρεπομένη διάμετρος διατρημάτων καί ύαλίνων σωλήνων τών ύδροδεικτών είναι τά 8 χιλιοστόμετρα.

8) Οί κρουνοί τών ύδροδεικτών δέον νά εί-

και περιστρέψιμοι καθ' όλον τον κύκλον και νά ύπάρχη έπ' αύτών σαφώς και άσφαλώς σημειωμένη ή θέσις έπικοινωνίας πρός τον άτμολέβητα ή και την άτμόσφαιραν.

Άπαγορεύεται ή χρησιμοποίησις χρυνών, τών όποίων ή έλευθέρα διατομή μειούται μεθ' έκάστην λείανσιν γιγνομένην προς στεγανοποίησίν των.

9) Οί όλμοδείκται δέον νά φωτίζωνται έπαρκώς και καταλλήλως, ώστε νά είναι εύχερώς όρατη άπό τον θερμαστην ή στάθμη τού ύδατος.

Άσφάλειαι θυρών έστιών, αύλοθαλάμων και καπνοθαλάμων

Άρθρον 16

1) Αί θύραι τών έστιών, τών αύλοθαλάμων και τών καπνοθαλάμων δέον νά κλείωνται άσφαλώς, ούτως ώστε έν περιπτώσει βλάβης τινός νά έμποδίζεται ή έπιστροφή φλογών ή έκπομπή ύδατος ή άτμού έπί τού προσωπικού τού λεβητοστασίου.

2) Διά την περίπτωσιν τυχόν δημιουργίας ρεύματος άτμού ή καπναερίων πρός κά έξω δέον νά λαμβάνεται πρόνοια, ώστε τούτο νά μή δημιουργή κινδύνους διά το προσωπικόν λειτουργίας.

Κλειστά δοχεία θερμαινόμενα διά γυμνού πυρός

Άρθρον 17

1) Τά κλειστά δοχεία τά θερμαινόμενα διά γυμνού πυρός, έν οίς το ύδωρ θερμαίνεται είς θερμοκρασίαν άνωτέραν τών 100 βαθμών έκατονταβάθμου, χωρίς ή θέρμανσις αύτη νά έχη ώς άποτέλεσμα την παραγωγήν ρεύματος άτμού, θεωρούνται ώς άτμολέβητες και ύπόκεινται είς τάς διατάξεις τού παρόντος β. δ)τος.

2) Έν τοιαύτη περιπτώσει τά ύποχρεωτικά όργανα άσφαλείας είναι μόνον τά έξής:

α) Άσφαλιστική δικλίς συμφώνως πρός το άρθρον 7 τού παρόντος.

β) Μανόμετρον και σωλήν άπολήγων είς ένωτικόν κομμάτιον διά την προσαρμογήν τού έπισήμου μανομέτρου έλέγχου. Άμφότερα δέον νά πληρούν τούς όρους τού άρθρου 9 τού παρόντος.

γ) Δύο όλμοδείκται συμφώνως τώ άρθρω 15, έκτός άν ο τρόπος χρήσεως περιλαμβάνη άναγκαίως το άνοιγμα τού δοχείου κατά τάς διαδοχικάς βάσεις της έργασίας.

Έν τη περιπτώσει ταύτη είς μόνον όλμοδείκτης άρκεί. Ούτος δύναται νά είναι δοκιμαστικός κρουνός, τοποθετημένος ούτως ώστε νά έκρέη έκ τούτου ύδωρ, έφ' όσον πληρούται ή συνθήκη τού άρθρου 14 τού παρόντος.

Κεφάλαιον Β'

Κατάταξις άτμολεβήτων είς κατηγορίας

Άρθρον 18

1) Οί άτμολέβητες και αί όμάδες τούτων κατατάσσονται είς τρείς κατηγορίας.

2) Ή κατάταξις αύτη βασίζεται έπί τού γινομένου 0. (Θ —100), τού προερχόμενου, δηλαδή έκ τού πολλαπλασιασμού τού άριθμού 0 τού καθιστώντος την χωρητικότητα τού άτμολέβητος είς κυβικά μέτρα μετά τών βραστήρων και προθερμαντήρων, άλλ' άνευ τού ύπερθερμαντήρος άτμού, έπί την διαφοράν είς βαθμούς έκατονταβάθμου της θερμοκρασίας τών 100 βαθμών άπό της θερμοκρασίας τού ύδατος της άντιστοιχούσης είς την μεγίστην έπιτρεπομένην πίεσιν λειτουργίας τού άτμολέβητος.

3) Όταν πολλοί άτμολέβητες είναι διατεθειμένοι ούτως ώστε νά έξυπηρετώσι κοινόν άγωγόν άτμού, προκειμένου περί της ώς είρηται κατατάξεως λαμβάνεται το άθροισμα τών ώς άνω άρισθέντων γινομένων δι' έκαστον άτμολέβητα.

4) Ύπάγονται είς την πρώτην κατηγορίαν οί άτμολέβητες και αί όμάδες άτμολεβήτων, δι' ούς το ώς άνω γινόμενον είναι μείζον τού άριθμού 200, είς την δευτέραν κατηγορίαν όταν το γινόμενον τούτο είναι μείζον τού άριθμού 50 και μέχρι τού 200, και είς την τρίτην κατηγορίαν όταν το αύτο γινόμενον δέν ύπερβαίνη τον άριθμόν 50.

Κεφάλαιον Γ'

Έγκατάστασις άτμολεβήτων

Άρθρον 19

1) Οί άτμολέβητες Α' και Β' κατηγορίας, ώς ούτοι καθορίζονται έν άρθρω 18 τού παρόντος, δέον άπαραιτήτως νά έγκαθίστανται έντος ίδιαιτέρου διαμερίσματος τού λεβητοστασίου, έξαιρέσει περιπτώσεων άτμολεβήτων μεγίστου μεγέθους ή είδικής κατασκευής, οίτινες δύνανται νά έγκατασταθούν και έν άπαθρω κατόπιν άποφάσεως τού Ύπουργού Βιομηχανίας, έκδιδομένης μετά γνώμην τού παρ' αύτώ Τεχνικού Συμβουλίου.

2) Άπαγορεύεται ή έγκατάστασις άτμολεβήτων ή όμάδος άτμολεβήτων τών άνω κατηγοριών έν ύπογείω, έν ίσογείω, κάτωθεν τού όποίου ύπάρχει ύπόγειον, ή έν ύπογείω χώρω, ούτινος το δάπεδον εύρίσκεται είς στάθμην κατωτέραν τού ένός μέτρου έκ τού περιξ τού λεβητοστασίου φυσικού έδάφους ή πεζοδρομίου.

3) Κατ' έξαίρεσιν τής άνωτέρω διατάξεως δύνανται νά έγκαθίστανται έν ύπογείω, έν ίσογείω, κάτωθεν τού όποίου ύπάρχει ύπόγειον ή έν ύπογείω χώρω, τμολεβήτες ή όμάδες άτμολεβήτων τών άνω κατηγοριών, έφ' όσον:

α) Άποτελούνται άποκλειστικώς και μόνον άπό όλμοκύλους έξωτερικής διαμέτρου μέχρις 102 χιλιοστομέτρων, συμπεριλαμβανομένων και τών άναγκαίων διά την σύνδεσιν τούτων τεμαχίων.

β) Έφ' όσον πρόκειται περί άτμολεβήτων ώς άνω, τών όποίων οί σωλήνες και τά τύμπανα είναι συγκολλητά μέ συντελεστην άντοχής της συγκολλήσεως τουλάχιστον 0,9 και εύρίσκονται έκτός πυρός.

γ) Έφ' όσον πρόκειται περί άτμολεβήτων έγκατεστημένων είς όρυχεία ύπό την γήν.

δ) Έφ' όσον πρόκειται περί άτμολεβήτων άπολλυμένης θερμότητος.

4) Το λεβητοστάσιον δέον νά κατασκευάζηται έξ άκαύστου ύλικού, νά έχη έπαρκείς διαστάσεις διά την άνετον και άσφαλή έκτέλεσιν

πασῶν τῶν ἐν αὐτῷ ἐργασιῶν καὶ νὰ φωτίζηται καὶ ἀερίζηται ἐπαρκῶς διὰ φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ φωτισμοῦ καὶ ἀερισμοῦ, ὥστε ἐν αὐτῷ νὰ ὑπάρχῃ ἐπαρκὴς ὑγρασία καὶ ἡ θερμοκρασία νὰ μὴ καθίσταται ὑπερβολική.

5) Ἡ περιβάλλουσα τὸ λεβητοστάσιον τοιχοποιία δέον νὰ εἶναι καλῆς καὶ ἐπιμελημένης κατασκευῆς ἐλαχίστου πάχους 0,60 μ., προκειμένου περὶ λιθοδομῆς ἢ πάχους ἰσοδυνάμου ἀντοχῆς διὰ κατασκευὴν ἐξ ἄλλου ὑλικοῦ.

6) Τὸ ἐλάχιστον ἐλεύθερον ὕψος τοῦ λεβητοστασίου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι μικρότερον τῶν πέντε (5) μέτρων διὰ ἀτμολέβητας Α' κατηγορίας καὶ τῶν τεσσάρων (4) μέτρων διὰ τοιούτους Β' κατηγορίας.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει εἰς πᾶν λεβητοστάσιον δέον νὰ ὑπάρχῃ ἄνωθεν τοῦ ὑψηλοτέρου σημείου τοῦ ἀτμολέβητος ἐλεύθερος χῶρος ὕψους 1,80 μ. διὰ τὴν ἄνετον ἐπίβλεψιν καὶ συντήρησιν αὐτοῦ.

7) Μεταξὺ τοῦ κτίσματος ἢ περιβλήματος τοῦ περιβάλλοντος τὸν ἀτμολέβητα ἢ ὁμάδα ἀτμολεβήτων καὶ τοῦ περιμετρικοῦ τοῦ λεβητοστασίου τοίχου δέον νὰ ἀφίνεται ἐλεύθερος χῶρος (διάδρομος) πλάτους ἑνὸς μέτρου καὶ εἴκοσιν ἑκατοστομέτρων (1,20) τουλάχιστον διὰ ἀτμολέβητας Α' κατηγορίας καὶ ἑνὸς μέτρου (1,00) διὰ ἀτμολέβητας Β' κατηγορίας διὰ τὴν ἄνετον ἐπίβλεψιν καὶ συντήρησιν αὐτῶν.

8) Εἰδικῶς ὁ πρὸ τῶν ἑστιῶν ἐλεύθερος χῶρος δέον νὰ ἔχῃ ἐλάχιστον πλάτος τεσσάρων (4,00) μέτρων διὰ ἀτμολέβητας Α' κατηγορίας καὶ τριῶν (3,00) μέτρων διὰ ἀτμολέβητας Β' κατηγορίας.

9) Τὰ πάσης φύσεως μηχανήματα, συσκευαὶ καὶ ἐν γένει ἀντικείμενα τοῦ λεβητοστασίου δέον νὰ εἶναι ἐν αὐτῷ τοποθετημένα κατὰ τρόπον κατάλληλον καὶ ἀσφαλῆ καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει μὴ καταλαμβάνοντα τοὺς ὡς ἄνω ὁριοθέντας ἐλευθέρους χώρους, οἵτινες δέον νὰ παραμένωσι πάντοτε ἐλεύθεροι.

10) Οἱ ἐπὶ τῶν ἀτμολεβήτων ἐξῶστοι ἐπιθεωρήσεως δέον νὰ φωτίζωνται καλῶς, νὰ εἶναι εὐχερῶς προσιτοὶ καὶ νὰ περιβάλλωνται δι' ἀσφαλῶν κιγκλιδωμάτων.

Τὸ δάπεδον τοῦ λεβητοστασίου δέον νὰ εἶναι ἐπιστρωμένον διὰ σκυροκονιάματος μετ' ἐπαλείψεως διὰ τσιμεντοκονίας ἢ ἄλλου ἀκαύστου ὑλικοῦ καὶ νὰ ἔχῃ ἐπαρκῆ κλίσιν διὰ τὴν ἀποχέτευσιν τῶν ὑδάτων μέσῳ φρεατίων καὶ ὀχετῶν.

11) Τὸ λεβητοστάσιον δέον νὰ εἶναι ἐφωδιασμένον δι' ἐπαρκῶν πυροσβεστικῶν μέσων καὶ νὰ ἔχῃ μίαν θύραν τουλάχιστον κυρίας εἰσόδου ἀνοιγομένην πρὸς τὰ ἔξω καὶ μίαν θύραν ἐξόδου ἐπαρκῶν διαστάσεων, ἀνοιγομένην ἐπίσης πρὸς τὰ ἔξω καὶ εὑρισκομένην εἰς ἑτέραν πλευράν, καὶ θέσιν κατάλληλον διὰ τὴν εὐχερῆ ἀποχώρησιν τοῦ προσωπικοῦ.

12) Αἱ θύραι τοῦ λεβητοστασίου δέον νὰ ἐπικοινωνῶσι μετὰ τοῦ ὑπαίθρου ἀπ' εὐθείας ἢ μέσῳ διαδρόμων, ἀπαγορευομένης τῆς διελεύσεως μέσῳ ἑτέρων διαμερισμάτων.

13) Ἡ στέγη τοῦ λεβητοστασίου δέον νὰ εἶναι ἐλαφρᾶς κατασκευῆς, ἀπαγορευομένης τῆς ὑπάρξεως ὑπεράνω αὐτοῦ χώρου, εἰς ὃν νὰ ἐκτελῆται ἐργασία ἀπαιτοῦσα τὴν συνεχῆ ὕπαρξιν προσωπικοῦ.

Τῆς διατάξεως ταύτης ἐξαιροῦνται οἱ ἐν παραγράφοις 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀναφερόμενοι ἀτμολέβητες.

14) Ἀτμολέβητες Γ' κατηγορίας δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐγκαθίστανται ἐντὸς ἰδιαιτέρου λεβητοστασίου. Ὁ χῶρος ὅμως τῆς ἐγκαταστάσεως τούτων δέον νὰ περικλείηται διὰ κιγκλίδων, ἀφιεμένου ἐπαρκοῦς χώρου πέριξ ἑκάστου ἀτμολέβητος διὰ τὴν εὐχερῆ ἐπίβλεψιν καὶ συντήρησιν τούτων.

15) Ἐντὸς τοῦ λεβητοστασίου ἀπαγορεύεται ἡ ἐκτέλεσις οἱασδήποτε ἐργασίας, μὴ ἀφορώσης τὸν ἀτμολέβητα, ὡς καὶ ἡ παραμονὴ οἱουδήποτε προσώπου, μὴ ἐκτελοῦντος κανονικὴν ὑπηρεσίαν ἐν αὐτῷ.

16) Οἱ ἀτμολέβητες δέον νὰ ἐφοδιάζωνται διὰ καταλλήλου καπνοδόχου ἐπαρκῶν διαστάσεων καὶ καλῆς κατασκευῆς. Αὕτη δέον νὰ ἔχῃ ὑλικὸν ὕφος ἀναλογοῦν πρὸς τὸν ἀπαιτούμενον ἑλκυσμὸν διὰ πλήρη καὶ κανονικὴν καῦσιν τοῦ ἐν τῇ ἑστίᾳ τοῦ ἀτμολέβητος χρησιμοποιουμένου καυσίμου. Πάντως τὸ ὕψος τοῦτο τῆς καπνοδόχου δέον νὰ ὑπερβαίνῃ ἐπαρκῶς τὸ ἀνώτατον ὕψος τῶν πέριξ στεγῶν κατοικιῶν ἢ παρεμφερῶν χώρων.

Ἄρθρον 20

1) Ἀπαγορεύεται ἡ τοποθέτησις ἀτμολέβητος ἢ ὁμάδος ἀτμολεβήτων τῆς Α' κατηγορίας εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν 2,50 μέτρων ἀπὸ ξένης ἰδιοκτησίας ἢ χώρου χρησιμοποιουμένου ὡς κατοικία, γραφεῖον καὶ ἐν γένει διὰ τὴν συνεχῆ παραμονὴν ἀτόμων πρὸς ἐργασίαν, εἴτε ἑστίασιν ἢ ἀνάπαυσιν.

2) Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀτμολέβης τῆς ἄνω κατηγορίας εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν δέκα (10) μέτρων ἐκ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ καθοριζομένων, ξένης ἰδιοκτησίας ἢ χώρων, τότε δέον νὰ διαχωρίζηται ἐξ αὐτῶν διὰ τοιχοποιίας ἐκ λιθοδομῆς ἐπιμελημένης κατασκευῆς. Τὸ πάχος τῆς τοιχοποιίας ταύτης δέον νὰ ἰσοῦται πρὸς τὸ 1/5 τοὐλάχιστον τοῦ κατὰ τὰ κατωτέρω καθοριζομένου ὕψους αὐτῆς, οὐδέποτε ὅμως θὰ εἶναι μικρότερον τῶν ἑβδομήκοντα πέντε (75) ἑκατοστομέτρων.

Ἀντὶ τῆς τοιαύτης τοιχοποιίας ἐκ λιθοδομῆς ἐπιτρέπεται ἡ κατασκευὴ τοῦ διαχωριστικοῦ τούτου τοίχου καὶ ἐξ ἑτέρου ὑλικοῦ ἰσοδυνάμου ἀντοχῆς.

3) Ἡ τοιχοποιία αὕτη δέον νὰ εἶναι συνεχής, ἄνευ ἀνοιγμάτων καὶ νὰ ὑπερβαίνῃ καθ' ὕψος τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τοῦ ἀτμολέβητος κατὰ ἓν (1) τοὐλάχιστον μέτρον.

4) Ἐξαιροῦνται τῶν ἀνωτέρω περιορισμῶν οἱ ἐν ἄρθρῳ 19 § 3 τοῦ παρόντος ἀναφερόμενοι ἀτμολέβητες.

5) Προκειμένου περὶ ἀτμολέβητος ἐγκατεστημένου ἐν ὑπαίθρῳ αἱ ἐν ταῖς προηγουμέναις πα-

ραγράφοις 1 και 2 αποστάσεις τριπλασιάζονται.

Άρθρον 21

Εις περίπτωσιν εγκαταστάσεως ατμολεβήτων Α' και Β' κατηγορίας εν όρόφω ή ισογείω, κάτωθεν του οποίου υπάρχει υπόγειον, μεταξύ των λοιπών δικαιολογητικών δέον να υποβάλληται παρά του ενδιαφερομένου και στατικός υπολογισμός του φέροντος τους ατμολέβητας οργανισμού, εγκεκριμένος υπό της Αρμοδίας Πολεοδομικής Υπηρεσίας, εις ον οι συντελεσταί ασφαλείας δέον να λαμβάνωνται ηύξημένοι κατά 50 %. Ομοίως διά την χορήγησιν της άδειας λειτουργίας των τοιούτων ατμολεβήτων απαιτείται υποβολή εκ μέρους του ενδιαφερομένου και βεβαιώσεως διπλωματούχου πολιτικού μηχανικού ότι ο φέρων τους ατμολέβητας οργανισμός κατεσκευάσθη συμφώνως προς την εγκεκριμένην στατικήν μελέτην.

Άρθρον 22

1) Εις την περίπτωσιν, καθ' ην εγκαθίστανται συγχρόνως περισσότεροι ατμολέβητες, ο εις παρά τον άλλον, ή εις την περίπτωσιν, καθ' ην γενικώτερον οι καπναγωγοί παρακειμένων ατμολεβήτων διαχωρίζονται δι' ενός μόνου τοίχου, το πάχος τούτων δέον να υπερβαίνη τα 300 χιλιοστόμετρα.

2) Εν ουδεμιά περιπτώσει επιτρέπεται τοιχοποιία ατμολέβητος να χρησιμοποιηθή διά την υποστήριξιν τμημάτων της οικοδομής.

3) Η αποθήκευσις των καυσίμων γίνεται εις ιδιαίτερον χώρον κεχωρισμένον από του λεβητοστασίου δι' απλής τοιχοποιίας. Δεν επιτρέπεται η αποθήκευσις καυσίμων εντός του λεβητοστασίου ή άνωθεν αυτού.

Εν προκειμένω εξαιρούνται τα αυτό τροφοδοτήσεως στερεών καυσίμων διά την περίπτωσιν μηχανικών εσχαρών και άτινα δέον να μη τοποθετούνται άνωθεν του ατμολέβητος.

Κεφάλαιον Δ'

Φορητοί ατμολέβητες

Άρθρον 23

1) Θεωρούνται ως φορητοί ατμολέβητες οι δυνάμενοι να μεταφερθώσιν εύχερώς από τόπου εις τόπον και να χρησιμοποιηθώσιν άνευ ειδικής εγκαταστάσεως προς παροδικήν χρήσιν εις έκάστην θέσιν.

2) Αι διατάξεις του κεφαλαίου Α' του παρόντος β. δ)τος εφαρμόζονται και εις τους φορητούς ατμολέβητας εκτός των επομένων τροποποιήσεων:

α) Το χρονικόν διάστημα μεταξύ δύο διαδοχικών δοκιμασιών δεν δύναται να υπερβαίνη τα έξ (6) έτη.

β) Κατά την επανάληψιν της δοκιμασίας δέον να άφαιρούνται αι επενδύσεις του ατμολέβητος, ούτως ώστε να είναι δυνατή η λεπτομερής εξέτασις αυτού και

γ) Η περίπτωσις νέας εγκαταστάσεως, ή προβλεπομένη υπό του άρθρου 4 του παρόντος αναφορικώς με την επανάληψιν της δοκιμασίας, αντικαθίσταται προκειμένου περί φορητών ατμολεβήτων διά της περιπτώσεως της άλλαγής του κατόχου του ατμολέβητος.

3) Έκαστος φορητός ατμολέβης φέρει μεταλλικήν πλάκα τοποθετημένην εις εμφανές σημείον επ' αυτού, εφ' ής είναι κεχαραγμένα δι' εύκρινών χαρακτήρων το όνομα και η διεύθυνσις του ιδιοκτήτου, ως και ο αύξων αριθμός του ατμολέβητος, εφ' όσον ο ιδιοκτήτης είναι κάτοχος πολλών φορητών ατμολεβήτων.

Κεφάλαιον Ε'

Ατμολέβητες ατμοκινήτων

Άρθρον 24

1) Ως ατμοκίνητα θεωρούνται αι μηχαναί εκείναι, αίτινες εργαζόμεναι εν τη ξηρά μετακινούνται συγχρόνως διά της ιδίας αυτών ενεργείας, εξαιρέσει των ατμαμαξών και ατμοκινήτων εν γένει των κυκλοφορούντων επί σιδηροδρομικών και τροχιοδρομικών γραμμών, ων η κυκλοφορία υπάγεται εις ειδικούς κανονισμούς.

2) Αι διατάξεις του κεφαλαίου Α', ως έτροποποιήθησαν υπό των άρθρων 23 του παρόντος, εφαρμόζονται και επί των ατμολεβήτων των ατμοκινήτων.

3) Η διάταξις της παραγράφου 3 του αυτού άρθρου 23 του παρόντος εφαρμόζεται και επί των ατμοκινήτων του παρόντος κεφαλαίου.

4) Αι ασφαλιστικαί δικλίδες των ατμολεβήτων των ατμοκινήτων δέον να φορτίζωνται μόνον δι' ελατηρίων.

Κεφάλαιον ΣΤ'

Ατμοδοχεία

Χαρακτηρισμός ατμοδοχείων και εξαιρέσεις

Άρθρον 25

Εις τας ακολούθους διατάξεις υπάγονται τα διαφόρων σχημάτων ατμοδοχεία, χωρητικότητος μείζονος των εκατόν κυβικών δεκατομέτρων, εν οις διοχετεύεται άτμος ύδατος εξ ιδίου ατμολέβητος. Εν πάση περιπτώσει όμως εξαιρούνται:

α) Τα ατμοδοχεία, εν οις διά καταλλήλων ανοικτών προστατευτικών σωλήνων εμποδίζεται η ανάπτυξις εν αυτοίς μανομετρικής πιέσεως μείζονος της 0,5 ατμοσφαίρας.

β) Τα τμήματα και εξαρτήματα των κινητηρίων ατμομηχανών και ατμοστροβίλων και οι ατμαγωγοί εν γένει.

Κατασκευή - Δοκιμασία - Πλάκες ταυτότητος

Άρθρον 26

Τα ατμοδοχεία ταύτα υπόκεινται εις τας διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4 και 5 του παρόντος, άν είναι μονίμως εγκατεστημένα, εν συνδυασμώ και προς το άρθρον 23 του παρόντος, εάν είναι φορητά.

Ασφαλιστικοί δικλίδες

Άρθρον 27

Παν ατμοδοχείον, οιστινος ή επιτρεπομένη πίεσις λειτουργίας είναι μικροτέρα της ταυτότητος του ατμολέβητος ή των ατμολεβήτων, εξ ών τροφοδοτείται, δέον να ασφαλίζηται έναντι πάσης

αὐξήσεως τῆς κλίσεως διὰ μιᾶς ἢ περισσοτέρων ἀσφαλιστικῶν δικλίδων ἐπαρκοῦς πάντοτε διατομῆς.

Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἢ αἱ ἀσφαλιστικαὶ δικλίδες δέον νὰ πληροῦσιν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν πίεσιν λειτουργίας τοῦ ἀτμοδοχείου, τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7, δύνανται δὲ νὰ τοποθετηθῶσιν εἴτε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀτμοδοχείου, εἴτε ἐπὶ τοῦ σωλῆνος εἰσόδου τοῦ ἀτμοῦ μεταξὺ ἀτμοφράκτου καὶ ἀτμοδοχείου.

Μανόμετρον ἀτμοδοχείων

Ἄρθρον 28

Ὅταν ἀτμοδοχεῖον ἢ ὁμὰς ἀτμοδοχείων, συγκροτούντων μίαν καὶ τὴν αὐτὴν συσκευήν, εἶναι ἐφωδιασμένη, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, διὰ μιᾶς ἢ περισσοτέρων ἀσφαλιστικῶν δικλίδων, δέον νὰ φέρῃ πρὸς τούτοις μανόμετρον καὶ σωλῆνα μετὰ κυκλικοῦ ἑνωτικοῦ πλατίσματος συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 9 τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 29

1) Τὸ ἀτμοδοχεῖον θεωρεῖται ὡς μὴ ἔχον χαρακτηριστικὸν γινόμενον, ἂν δὲ περικλείῃ ὕδωρ εἰς ὑγρὰν κατάστασιν, πρὸς δὲ ἂν εἶναι ἐφωδιασμένον δι' ὀργάνου ἀσφαλοῦς λειτουργίας πρὸς ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐκ τῆς συμπυκνώσεως τοῦ ἀτμοῦ προερχομένου ὕδατος. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ χαρακτηριστικὸν γινόμενον τῶν ἀτμοδοχείων καθορίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ παρόντος.

2) Προκειμένου περὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἀτμοδοχείων ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 19 καὶ 20 τοῦ παρόντος.

Κεφάλαιον Ζ'

Γενικαὶ διατάξεις

Ἄρθρον 30

1) Οἱ ποιούμενοι χρῆσιν ἀτμολεβήτων ἢ ἀτμοδοχείων δέον νὰ ἐπαγρυπνῶσι διὰ τὴν καλὴν χρῆσιν καὶ συντήρησιν αὐτῶν.

2) Ὀφείλουσι διὰ καταλλήλων προσώπων νὰ ἐπιθεωρῶσι τοὺς ἀτμολέβητας καὶ τὰ ἀτμοδοχεῖα ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς κατὰ βραχέα χρονικὰ διαστήματα καὶ ἐκτελῶσι τὰς ἐνδεικνυομένας ἀναγκαίας ἐπισκευὰς μετ' ἐπιμελείας.

3) Τὰ διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς λειτουργίας, χειρισμὸν καὶ συντήρησιν τῶν ἀτμολεβήτων καὶ ἀτμοδοχείων χρησιμοποιούμενα πρόσωπα δέον νὰ κέκτηνται τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα, συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας ἑκάστοτε διατάξεις.

Ἄρθρον 31

1) Ἐν περιπτώσει ἐκρήξεως ἀτμολεβήτος ἢ ἀτμοδοχείου, προκαλεσάσης τὸν θάνατον ἢ τραυματισμὸν ἀτόμων, ὁ κάτοχος αὐτοῦ ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως τὴν ἁρμοδίαν κεντρικὴν καὶ περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, ὡς καὶ τὴν οἰκείαν Ἀστυνομικὴν Ἀρχήν.

Ἡ ἁρμοδία περιφερειακὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας προβαίνει εἰς ἐπιτόπιον ἐξέτασιν διὰ τῶν τεχνικῶν ὑπαλλήλων ἐλέγχου.

2) Ἡ σχετικὴ ἔκθεσις, διαλαμβάνουσα τὴν κατάστασιν τοῦ ἀτμολέβητος ἢ τοῦ ἀτμοδοχείου, ὡς καὶ τὰ αἴτια τὰ προκαλέσαντα τὴν ἔκρηξιν, ὑποβάλλεται εἰς τὴν ὡς εἴρηται περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν, ἥτις διαβιβάζει ταύτην μετὰ γνωμοδοτήσεως τοῦ προϊσταμένου αὐτῆς εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν τοῦ τόπου πρὸς περαιτέρω διαβίβασιν εἰς τὸν ἁρμόδιον Εἰσαγγελέα.

3) Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐκ τῆς ἐκρήξεως δὲν ἐπῆλθεν θάνατος ἢ τραυματισμὸς ἀτόμου, τότε δέον νὰ γίνουν αἱ αὐταὶ ἐνέργειαι καὶ ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας συντρέχουν ὅροι καταλογισμοῦ ποινικῶν εὐθυνῶν, τότε ἡ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένη ἔκθεσις διαβιβάζεται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς πρὸς τὸν ἁρμόδιον Εἰσαγγελέα. Ἄλλως τὸ θέμα ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἁρμοδίων καταδιωκτικῶν ὀργάνων κατὰ τὰ γενικῶς ἐν προκειμένῳ ἰσχύοντα.

4) Εἰς περίπτωσιν ἐκρήξεως ἀτμολέβητος ἢ ἀτμοδοχείου ρητῶς ἀπαγορεύεται οἱαδήποτε ἐπισκευὴ τῶν κτιρίων, ὡς καὶ ἡ μετατόπισις ἢ ἀλλοίωσις τῶν τεμαχίων τῆς ἐκραγείσης συσκευῆς πρὸ τῆς ἐπιτοπίου ἐξετάσεως ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας.

5) Ἡ οἰκεία Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ δέον νὰ παρεμποδίζῃ πᾶσαν τυχὸν ἀντίθετον πρὸς τὰ διὰ τοῦ παρόντος διατασσόμενα ἐνέργειαν.

Ἄρθρον 32

Οἱ ἐπὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν λεβητοστασίων, τῶν ἀτμολεβήτων ἐν γένει καὶ τῶν ἀτμοδοχείων, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἁρμόδιοι τεχνικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των τούτων ἀσκοῦσιν ἀστυνόμευσιν εἰς τὰ πλαίσια τοῦ τομέως τῆς διοικητικῆς ταύτης ἁρμοδιότητός των.

Ἄρθρον 33

Διὰ τοὺς κανονισμοὺς καὶ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἐλέγχου τῶν ἀτμολεβήτων, ὡς καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος β. δ)τος εἰδικῶν ἀδειῶν, ἁρμοδία Ὑπηρεσία ὁρίζεται ἡ Διεύθυνσις ΣΤ', Τμῆμα 1ον, τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας, διὰ δὲ τὸν τεχνικὸν ἔλεγχον τῶν ἀτμολεβήτων καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν πιστοποιητικῶν ὑδραυλικῆς δοκιμασίας καὶ παραλαβῆς αἱ κατὰ τόπους οἰκεῖαι περιφερειακαὶ Ὑπηρεσίαι Μηχανολογίας ἢ Ἠλεκτρισμοῦ καὶ Μηχανολογίας τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου.

Ἄρθρον 34

1) Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται τὸ ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1911 β. δ)γμα «περὶ ἀτμολεβήτων».

2) Προκειμένου περὶ ἀτμολεβήτων καὶ ἀτμοδοχείων νομίμως ἐγκατεστημένων ἢ λειτουργούντων πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος β. δ)τος ἐφαρμόζονται αἱ προϊσχύουσαι διατάξεις αἱ ἀφορῶσαι τὴν κατασκευὴν καὶ ἐγκατάστασιν τούτων, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι αὐστηρότεραι τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος.

3) Ἡ ἐγκατάστασις, ἡ λειτουργία καὶ ὁ τε-

χνικὸς ἔλεγχος τῶν ἀτμολεβήτων ὑπόκεινται γενικῶς καὶ εἰς τὰς κειμένας διατάξεις περὶ ἐγκαταστάσεως, λειτουργίας καὶ τεχνικοῦ ἐλέγχου τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, βιοτεχνικῶν ἐργαστηρίων καὶ πάσης φύσεως μηχανολογικῶν ἐγκαταστάσεων.

4) Πᾶσα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος β. δ)τος ἀναγκαία λεπτομέρεια καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Βιομηχανίας, ἐκδιδομένης κατόπιν γνώμης τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου καὶ δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος β. δ)τος ἄρχεται ἓξ (6) μῆνας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Βιομηχανίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος β. διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

66726)3936)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 18.7.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ζυθοποιΐας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 345 τῆς 7 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφαινόμεθα :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀπὸ 18.7.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ζυθοπαγοποιΐας ἁπάσης τῆς χώρας, καταισθείσα ἡμῖν τὴν 18ην Ἰουλίου 1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 470)18.7.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ζυθοπαγοποιΐας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 18ην Ἰουλίου 1963 καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῶν Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργ. Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73978) 12430)12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Δημήτριος Μαρινόπουλος, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ 2) Πέτρος Πρωτοπαπᾶς, πρόεδρος Ἑνώσεως Βιομηχάνων Ψύχους, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Ἰωάνν. Ρέντζης, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Ἐπισιτισμοῦ καὶ Ὑπαλλήλων Τουριστικῶν Ἐπαγγελμάτων, καὶ 2) Σταῦρος Θεοδωράκης, πρόεδρος Συνδέσμου Ζυθεργατῶν, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς : 1) Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν εἰς ἅπαντα τὰ ἐργοστάσια ζυθοποιΐας, παγοποιΐας καὶ τὰ ψυγεῖα τῆς χώρας ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α'. Διὰ τὴν περιφέρειαν τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Ἐλευσῖνος :

Ἄνδρες :

α) Νεοπροσλαμβανόμενοι, ἀσχέτως ἡλικίας, ἡμερησίως δραχμαὶ 58.

β) Μετὰ συμπλήρωσιν ἑξαμήνου ἀπασχολήσεως ἐν ἐργοστασίοις ζυθοποιΐας, παγοποιΐας καὶ ψυγείων ἡμερησίως δραχμαὶ 61.

γ) Μετὰ συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους ἀπασχολήσεως ἐν ἐργοστασίοις ζυθοποιΐας, παγοποιΐας καὶ ψυγείοις ἡμερησίως δραχμαὶ 70.

δ) Ἀρχιεργάται, ὅπου ὁρίζονται τοιοῦτοι, ἡμερησίως δραχμαὶ 80.

ε) Ἀρχιεργάται ζυθοποιΐας ἡμερησίως δραχμαὶ 90.

Γυναῖκες :

α) Νεοπροσλαμβανόμεναι, ἀσχέτως ἡλικίας, ἡμερησίως δραχμαὶ 45.

β) Μετὰ συμπλήρωσιν ἑξαμήνου ἀπασχολήσεως ἐν ἐργοστασίοις ζυθοποιΐας, παγοποιΐας καὶ ψυγείων ἡμερησίως δραχμαὶ 50.

γ) Μετὰ συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους ἀπασχολήσεως ἐν ἐργοστασίοις ζυθοποιΐας, παγοποιΐας καὶ ψυγείων, ἡμερησίως δραχμαὶ 55.

Β'. Τὰ ὡς ἄνω κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων μειοῦνται κατὰ ποσοστὸν μὲν 8ο ο διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς ἐπιχειρήσεις λειτουργούσας εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις πληθυσμοῦ ἄνω τῶν 50.000 κατοίκων, κατὰ ποσοστὸν δὲ 10ο/ο διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς πόλεις πληθυσμοῦ κάτω τῶν 50.000 κατοίκων.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια περιέχεται συμψηφιζόμενον τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)1961 Π.Υ.Σ. προβλεπόμενον ἐπίδομα ἄρτου ἐκ μιᾶς δραχμῆς.

Ἐν οὐδεμιᾷ πάντως περιπτώσει τὰ ἐκ τῆς μειώσεως προκύπτοντα ποσὰ ἡμερομισθίων δύνανται νὰ ὦσι κατώτερα τοῦ γενικῶς ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνίτου, ὑπὸ τὰς πρὸς τοῦτο καθοριζομένας βάσει τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, προϋποθέσεις ἡλικίας καὶ προϋπηρεσίας.

2) Εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν, περὶ ὧν ἡ παροῦσα, ἀπασχολουμένους εἰς τὰς κατωτέρω εἰδικότητας τῶν ἀντιστοίχων τμημάτων καὶ μόνον διὰ τὰς περιόδους, καθ' ἃς ἀπασχολοῦνται εἰς αὐτά, τῆς τοποθετήσεως των εἰς ταῦτα ἢ τῆς μεταθέσεως των οὕτως ἐλευθέρας διὰ τὸν ἐργοδότην, παρέχεται εἰδικὸν ἐπίδομα θέσεως, ὡς κατωτέρω :

α) Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας ζυθοποιΐας τῶν τμημάτων : ὑπογείων ζυμώσεως, αἰτεύσεως, φίλτρων, πλύσεως καὶ πληρώσεως βαρελίων, ξηράνσεως μαγιᾶς, ζυθοβραστηρίου καὶ ψυχρανηρίου ἡμερησίως δραχμαὶ 15.

β) Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας θαλάμων καταψύξεως, τοὺς ἐργαζομένους ὑπὸ θερμοκρασίαν κα-

τω των δο βαθμών Κελσίου (- δοΚ) ημερησίως δραχμαί 15.

γ) Εις τους εργατοτεχνίτας θαλάμων έναποθηκεύσεως τροφίμων ή πάγου τους εργαζομένους υπό θερμοκρασίαν 0ο έως - δο βαθμούς Κελσίου (0ο έως - δοΚ) ημερησίως δραχμαί 10.

δ) Εις τους εργατοτεχνίτας βυνοποιίας ημερησίως δραχμαί 10.

ε) Εις τους χειριστάς μηχανημάτων εμφιαλώσεως ζύθου και πωματισμού φιαλών ζύθου ημερησίως δραχμαί 8.

3. Τα εν παραγράφω 1 καθοριζόμενα κατωτατα όρια ημερομισθίων προσαυξάνονται δι' επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας εκ 5 ο/ο δι' εκάστην πενταετίαν και μέχρι 2 το πολύ πενταετιών, ως χρόνου διά την προσμέτρησιν εκάστης πενταετίας νοουμένου του τοιούτου πραγματικής υπηρεσίας, διανυθείσης παρά τω αυτώ εργοδότη.

Εν τη ανωτέρω εννοία του χρόνου πραγματικής υπηρεσίας ο χρόνος στρατεύσεως του μισθωτού λογίζεται ως τοιούτος, εφ' όσον πρό της στρατεύσεως του ο μισθωτός απησχολείτο εις την επιχείρησιν και άμα τη απολύσει του ανέλαβεν υπηρεσίαν παρά τη αυτή επιχειρήσει.

4) Οι εργαζόμενοι εις τα τμήματα αιτεύσεως ζύθου, αιθούσας ζυμώσεως ζύθου και εις τους χώρους καταψύξεως δικαιούνται κατ' έτος δύο μαλλίνων φανελλών, δύο μαλλίνων ζευγών καλτσών και δύο μαλλίνων περισκελίδων.

5) Οι εργοδόται υποχρεούνται, όπως εφοδιάζουν τους εργαζομένους εις τα τμήματα αιτεύσεως ζύθου και χώρους καταψύξεως διά μιας χονδρής ενδυμασίας μετά ελαστικών υποδημάτων, εις δε τα τμήματα πάγου διά μιας ποδιάς εξ ελαστικού, ζεύγους χειροκτίων και ζευγών ξυλίνων υποδημάτων.

Τα είδη ταύτα άνηκοντα εις την κυριότητα του εργοδότου αντικαθίστανται, εφ' όσον φθαρώσιν.

6) Οι εν τη αυλή απασχολούμενοι (εκτός στέγης) διά παραλαβάς ή αυσκευασίας φιαλών κατά τους χειμερινούς μήνας εφοδιάζονται δι' αδιαβρόχου και ελαστικών ή ξυλίνων υποδημάτων.

Τα είδη ταύτα άνηκοντα εις την κυριότητα του εργοδότου αντικαθίστανται, εφ' όσον φθαρώσιν.

7) Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί, ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν.

8) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Ιουνίου 1963 και λήγει μετά πάροδον διετίας.

9) Η παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη, και εν έτι πλέον προς κατάθεσιν κατά νόμον εις την Διεύθυνσιν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Ο Διευθυντής Αμοιβής Εργασίας

(Υπογραφή)

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 6 Αυγούστου 1963

—

67749)4036)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 14.5.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας οδοκαθαριστών Δήμου Ηρακλείας Σερρών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 352 της 12 Αυγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν :

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως η από 14.5.1963 συλλογική σύμβασις εργασίας οδοκαθαριστών Δήμου Ηρακλείας Σερρών, κατατεθείσα ημίν την 22αν Ιουλίου 1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 471)22.7.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως :

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Εν Ηρακλείφ σήμερον την 14ην του μηνός Μαΐου του έτους 1963 οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν ο Δήμαρχος Ηρακλείας Νικόλαος Δ. Σωτηρίου, εκπροσωπών νομίμως τον Δήμον Ηρακλείας, ενεργών εν προκειμένω κατόπιν της υπ' αριθ. 47.27.3.1963 αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου Ηρακλείας, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 17017)24.4.1963 όμοίας της Νομαρχίας Σερρών, και αφ' ετέρου ο πρόεδρος του Σωματείου Οδοκαθαριστών Σερρών Ιωάννης Τσακυρίδης του Κωνσταντίνου, κάτοικος Σερρών, νομίμως εξουσιοδοτηθείς παρά της γενικής συνελεύσεως αυτού, προέβημεν εις την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως αορίστου χρονικής διαρκείας ως κατωτέρω :

Άρθρον 1

Από 1ης Απριλίου 1968 τα κατωτερα όρια ημερομισθίων των προσλαμβανομένων υπό του Δήμου Ηρακλείας εις το κατά τας διατάξεις της κειμένης νομοθεσίας συνιστώμενον κατ' έτος συνεργείον καθαριότητος υπό του Δήμου Ηρακλείας εργατών καθαριότητος (οδοκαθαριστών) ορίζονται εις δραχμάς πεντήκοντα οκτώ (58).

Άρθρον 2

Από της αυτής ως άνω ημερομηνίας χορηγείται εις το προσωπικόν του περί ού το άνωτέρω άρθρον συνεργείου καθαριότητος του Δήμου Ηρακλείας, το απασχολούμενον α) με συλλογικήν φόρτωσιν, εκφόρτωσιν και μεταφοράν απορριμμάτων διά του ανατρεπομένου αυτοκινήτου του Δήμου και β) με την καθαριότητα των οδών και πλατειών του Δήμου επίδομα ανθυγιεινής εργασίας ίσον προς 12 ο/ο επί του ως άνω καθοριζομένου κατωτάτου ορίου ημερομισθίου και του μέλλοντος επί τη βάσει συλλογικών συμβάσεων εργασίας ή διαιτητικών αποφάσεων να ισχύσῃ τοιούτου.

Άρθρον 3

Ομοίως από της αυτής ως άνω ημερομηνίας χορηγείται επίδομα οικογενειακόν εκ δραχμών

100 μηνιαίως, έφ' όσον είναι έγγαμοι, ανεξαρτήτως όν τής υπάρξεως ή μη τέκνου και τού αριθμού αύτων.

Άρθρον 4

Εις τό εν άρθρω 2 τής παρούσης αναφερόμενον προσωπικόν θά χορηγήται κατ' έτος μία στολή υπηρεσίας (φόρμα). Εν περιπτώσει δε μή χορηγήσεως τοιαύτης θά καταβάλληται μία δραχμή καθ' ημερομίσθιον λόγω φθοράς ενδυμάτων.

Άρθρον 5

Η χορήγησις τών δώρων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα γενήσεται συμφώνως πρός τάς ισχυούσας εκάστοτε υπουργικάς αποφάσεις.

Άρθρον 6

Εις περίπτωσιν αναθέσεως παρά τού Δήμου Ηρακλείας τής καθαριότητος τής κωμοπόλεως εις εργολάβον αναλαμβάνει ο Δήμος την υποχρέωσιν, όπως τούς όρους τής παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας συμπεριλάβη υποχρεωτικώς εις τούς όρους τής μετά τού εργολάβου συναφθησομένης σχετικής συμβάσεως.

Έφ' ώ συνετάγη ή παρούσα και υπογράφεται ώς έπεται:

Οί συμβαλλόμενοι

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τή 12 Αύγούστου 1963

—

67750)4035)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής τής υπ' αριθ. 28) 1963 αποφάσεως τού Γ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί ερμηνείας τής συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών βιομηχανικής υποδηματοποιίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 852 τής 12 Αύγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τάς διατάξεις τής παραγράφου 1 τού άρθρου 20 τού ν. 3239)1955, ώς τροποποιήθησαν υπό τού ν. δ. 3755)1957, 2) την υπ' αριθ. 28)1963 απόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, καθ' ής δέν ήσκήθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 28)1963 απόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί ερμηνείας τής από 8.6.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας τών εργατοτεχνιτών βιομηχανικής υποδηματοποιίας, τής οποίας τό διατακτικόν έχει ώς ακολούθως:

Ερμηνεύον τόν εν άρθρω 1 τής από 8.6.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας βιομηχανικής υποδηματοποιίας δημοσιευθείσης διά τής υπ' αριθ. 50463)1962 αποφάσεως τού Υπουργού Εργασίας(*) όρον «βιομηχανική υποδηματοποιία» αποφαίνεται ότι εν τή εννοία αύτού δέν υπάγεται ή κατασκευή υποδημάτων, ή γινομένη άπ' αρχής μέχρι τέλους διά τής χειρός, άνευ παρεμβολής οιουδήποτε μηχανικού μέσου, ενώ πάσα άλλη κατασκευή υπάγεται εις τόν ώς είρηται όρον.

(*) ΕΕΔ 21, 887.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Εφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τή 12 Αύγούστου 1963

—

67751)4034)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής τής υπ' αριθ. 25) 1963 αποφάσεως τού Γ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί τών όρων αμοιβής και εργασίας τού εργατοτεχνικού προσωπικού επιχειρήσεων επιξεργασίας και παστεριώσεως γάλακτος άπάσης τής χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 852 τής 12 Αύγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις τής παραγράφου 1 τού άρθρου 20 τού ν. 3239)1955, ώς τροποποιήθησαν υπό τού ν. δ. 3755)1957, 2) την υπ' αριθ. 25)1963 απόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, καθ' ής δέν ήσκήθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 25) 1963 απόφασιν τού Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί τών όρων αμοιβής τού εργατοτεχνικού προσωπικού τών επιχειρήσεων επεξεργασίας και παστεριώσεως γάλακτος άπάσης χώρας», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ τής Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατοτεχνιτών και Υπαλλήλων Παραγωγής, Επεξεργασίας και Πωλήσεως Γάλακτος αφ' ενός, και αφ' έτερου τών: α) Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων, β) Γεν. Συνομοσπονδίας Επαγγελματιών - Βιοτεχνών Ελλάδος και γ) Πανελληνίου Ομοσπονδίας Γεωργικών Συνεταιρισμών, τής οποίας τό διατακτικόν έχει ώς ακολούθως:

1) Τά κατώτατα όρια ημερομισθίων τού εργατοτεχνικού προσωπικού τών εργοστασίων παστεριώσεως γάλακτος και συναφών εργασιών άπάσης τής χώρας καθορίζονται ώς κατωτέρω:

α) Παστεριωτής, τεχνίτης μίγματος παγωτού παντός τύπου, τεχνίτης βουτύρου, κρέμας και γιαουρτης παντός τύπου, χειριστής μηχανήματος συμπυκνώσεως γάλακτος, χειριστής μηχανήματος παγωτού δραχμαί 90.

β) Εμφιαλωταί, δραχμαί 65.

γ) Λοιπών εργατοτεχνικών προσωπικών, άρρενες δραχμαί 62, θήλεις δραχμαί 49.

Εις τά άνωτέρω ημερομίσθια περιέχεται, συμψηφιζόμενον, το υπό τής υπ' αριθ. 88)1961 Πράξεως Υπουργικού Συμβουλίου προβλεπόμενον έπίδομα άρτου εκ μιάς δραχμής.

2) Εις τους εργαζομένους εις θαλάμους ψύξεως καταβάλλεται επίδομα θέσεως εκ δραχμών 11, εφ' όσον απασχολούνται υπό θερμοκρασίαν κάτω τού μηδενός και μέχρι 5 βαθμών (κάτω τού μηδενός), εκ δραχμών δε 15, εφ' όσον απασχολούνται υπό θερμοκρασίαν κατωτέραν τών 5 βαθμών (κάτω τού μηδενός), δι' εκάστην ημέραν εργασίας.

3) Εις τά ώς άνω εργοστάσια απαγορεύεται ή εφαρμογή τού συστήματος τής κατ' αποκοπήν εργασίας.

4) Εις άπαντας τούς εργαζομένους παρέχεται ο απαραίτητος ρουχισμός διά την εκτέλεσιν τής εργασίας των, ήτοι μπλούζαι, πίλοι, ποδίαι, πε-

ται, ως επίσης και ελαστικά υποδήματα, ανήκοντα κατά κυριότητα εις τον εργοδότην, αντικαθιστάμενα άμα τη φθορά των.

5) Τα σήμερον καταβαλλόμενα ημερομίσθια, άτινα είναι ανώτερα των διά της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν.

6) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 18ης Φεβρουαρίου 1963.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 12 Αυγούστου 1963

—

67450)4001)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 19) 1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής του προσωπικού Δ.Ε.Η. Π.Α.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 354 της 13 Αυγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 20 § 1 του νόμου 3239)1955, ως έτροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 19) 1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής του προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Συλλόγου Υπαλλήλων Ηλεκτρικής Εταιρείας Αθηνών - Πειραιώς άφ' ενός και άφ' ετέρου της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού (Δ.Ε.Η.), της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

1) Αι κατά την έναρξιν ισχύος της παρούσης καταβαλλόμεναι βασικαί αποδοχαί εις το εν γένει προσωπικόν της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού Περιοχής Αθηνών- Πειραιώς (Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.), ως τοιούτων νοουμένων του μηνιαίου βασικού μισθού ή του 240πλασίου του βασικού ωρομισθίου, αύξάνονται ως κατωτέρω:

α) Διά το τμήμα μέχρι 2.000 δραχμών κατά ποσοστόν 10ο/ο.

β) Διά το τμήμα από 2.001 - 4.000 δραχμών κατά ποσοστόν 6ο/ο.

γ) Διά το τμήμα πέραν των 4.000 δραχμών ουδεμία αύξησις παρέχεται.

2) Κατά τα λοιπά ισχύουσιν αι κείμεναι διατάξεις.

3) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 15.12.1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Αυγούστου 1963

—

67451)4000)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 20) 1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής του προσωπικού Δ.Ε.Η - Π.Α.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 354 της 13 Αυγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του άρθρου 20 § 1 του νόμου 3239)1955, ως έτροποποιήθησαν από του ν.δ. 3755)1957, αποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 20) 1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής του προσωπικού Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ της Ενώσεως Προσωπικού Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού Αθηνών - Πειραιώς άφ' ενός και άφ' ετέρου της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού (Δ.Ε.Η.), της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

1) Αι κατά την έναρξιν ισχύος της παρούσης καταβαλλόμεναι βασικαί αποδοχαί εις το εν γένει προσωπικόν της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού περιοχής Αθηνών - Πειραιώς (Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π.), ως τοιούτων νοουμένων του μηνιαίου βασικού μισθού ή του 240πλασίου του βασικού ωρομισθίου αύξάνονται ως κατωτέρω:

α) Διά το τμήμα μέχρι 2.000 δραχμών κατά ποσοστόν 10ο/ο.

β) Διά το τμήμα από 2.001 - 4.000 δραχμών κατά ποσοστόν 6ο/ο.

γ) Διά το τμήμα πέραν των 4.000 δραχμών ουδεμία αύξησις παρέχεται.

2) Κατά τα λοιπά ισχύουσιν αι κείμεναι διατάξεις.

3) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 15.12.1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Αυγούστου 1963

—

62866)V. 451)1963 Απόφ. Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας

Περί χορηγήσεως βοηθήματος αεροθεραπείας εις τους φυματικούς ησφαλισμένους και συνταξιούχους του Ι.Κ.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 350 της 10 Αυγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις του άρθρου 2 του νόμου 19)1944.

2) Την από 18.6.1963 απόφασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 58585)Α)Α)24.6.1963 αναφοράς αυτού.

3) Τας κρατούσας οικονομικάς συνθήκας, αποφαίζομεν:

Την χορήγησιν παρά του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων κατά το τρέχον θέρος έφ' άπαξ βοηθήματος αεροθεραπείας.

1) Εις έκαστον λόγω φυματιώσεως επιδοτούμενον ή συνταξιοδοτούμενον ησφαλισμένον του Ιδρύματος εκ δραχμών (500) πεντακοσίων.

2) Εις έκαστον των λαμβανόντων το εκ 400 δραχμών βοήθημα φυματικών ησφαλισμένων του Ι.Κ.Α. εκ δραχμών (250) διακοσίων πεντήκοντα.

3) Εις έκαστον των φυματικών ησφαλισμένων τών βάσει της υπ' αριθ. 73033)1759)27.12.1956 προεγκριτικής υπουργικής αποφάσεως συ-

νεχιζόντων νά λαμβάνουν έπίδομα άναπροσαρμογής έκ ποσού δραχμών (250) διακοσίων πεντήκοντα.

Τού κατά τά άνωτέρω βοηθήματος άεροθεραπείας δικαιούνται οί μέν λόγω φυματιώσεως συνταξιούχοι, έφ' όσον ή ένορξις τής συνταξιοδοτήσεως των έμπίπτει είς τό μεχρις 1ης Αύγούστου έ.έ. χρονικόν διάστημα, οί δε έπιδοτούμενοι λόγω φυματιώσεως, έφ' όσον έκ τής αίτίας ταύτης έλαβον έπίδομα λόγω φυματιώσεως κατά τό άπό 1ης Ίουνίου μέχρι 1ης Αύγούστου έ.έ. χρονικόν διάστημα καί έφ' όσον ό ήσφαλισμένος (ήσφαλισμένη) έξακολουθεί νά άπέχη κατά τόν χρόνον ένάρξεως καταβολής τού βοηθήματος τούτου τής έργασίας του λόγω άνικανότητος.

Δέν δικαιούνται βοηθήματος άεροθεραπείας οί κατά την 1ην Αύγούστου 1963 έκ τών άνωτέρω συνεχίζοντες την νοσηλείαν των ή τό πρώτον νοσηλευόμενοι είς θεραπευτήρια, έφ' όσον αί δαπάναι τής ώς άνω νοσηλείας καταβάλλονται ύπό τού Ίδρύματος.

Ή καταβολή τού ώς άνω βοηθήματος δύναται άπό 1ης Αύγούστου 1963, θέλει δε διαρκέσει μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1963.

Προκειμένου περί τών λόγω φυματιώσεως καθισταμένων συνταξιούχων ή έπιδοματούχων λόγω άναπροσαρμογής μετά την 30 Σεπτεμβρίου 1963, ή ένορξις συνταξιοδοτήσεως ή έπιδοτήσεως τών οποίων άνοτρέχει είς τό πρό τής 1ης Αύγούστου χρονικόν διάστημα, ή καταβολή τού βοηθήματος τής παρούσης ένεργείται έντός προθεσμίας (30) τριάκοντα ήμερών άπο τής κοινοποιήσεως τής περί συνταξιοδοτήσεως άποφάσεως.

Τής χορηγήσεως τών κατά τά άνωτέρω βοηθημάτων άποκλείονται οί δικαιούμενοι βοηθήματος άεροθεραπείας έξ οίασδηποτε έτέρας πηγής.

Προκειμένου περί συνταξιούχων τού Δημοσίου καί τού Ίδρύματος τό βοήθημα καταβάλλεται ύπό τού τελευταίου.

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 24 Ίουλίου 1963

—

61177)Σ. 583)1963 Άπόφ. Ύπουργού Έργασίας

Περί προσθήκης διατάξεως έν τέλει τού άρθρου 11 τού Κανονισμού Κλάδου Άσθενείας τού Ταμείου Προνοίας καί Έπικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Ίπποδρομιών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 355 τής 13 Αύγούστου 1963)

Έχοντες ύπ' όψιν:

1) Τά άρθρα 1 καί 5 τού ά.ν. 2276)1940 «περί συστάσεως Ταμείου Προνοίας καί Έπικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Ίπποδρομιών».

2) Γνώμην τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ταμείου Προνοίας καί Έπικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Ίπποδρομιών, ύποβληθείσαν ήμίν διά τής ύπ' άριθ. 299)17.6.1963 άναφοράς του.

3) Γνώμην τού Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (άριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 188 1963, συνεδρίασις 1130 τής ΙΒ' περιόδου τής 4.7.1963) άποφασίζομεν:

Όπως έν τέλει τού άρθρου 11 τού Κανονισμού Κλάδου Άσθενείας τού Ταμείου Προνοίας καί Έπικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Ίπποδρομιών αρμοστεθή διατοξις, έχουσα ώς άκολούθως:

«Κατ' έξαίρεσιν έάν ό ήσφαλισμένος πάσχη έξ ιδιοζούσης σοβαράς παθήσεως, δι' ην ένδείκνυται σοβαρά χειρουργική έπέμβασις, μη δυνάμένη νά ένεργηθή εί μη παρ' ώρισμένων έξειδικευμένων πρός τούτο ιατρών, δύναται μετά γνωμάτευσιν τού ιατρού θεραπευτού, έγκρινομένη ύπό τού ιατρού έλεγκτού, νά νοσηλευθή είς μ συμβεβλημένον ή έγκεκριμένον θεραπευτήριον, έ τώ όποίω είναι δυνατή ή έκτέλεσις τής σοβαρ χειρουργικής έπεμβάσεως. Έν τοιαύτη περιπτώσει τό Ταμείον πλην τών άπαιτουμένων νοσηλείων Β' θέσεως δύναται νά άναλάβη καί τή δαπάνην τής όμοιβής τού είδικευμένου χειρουργού ιατρού ύπό την προϋπόθεσιν τής πρό τή ένάρξεως τής νοσηλείας είδικής μετ' αύτού συμφωνίας, έγκρινομένης ύπό τού Διοικητικού Συμβουλίου».

Ή παρούσα δημοσιευθήτω διά τής Έφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τή 3 Αύγουστου 1963

—

26889)1963 Άπόφ. Ύπουργών Δημοσίων Έργων καί Έργασίας

Περί Κανονισμού έργασίας ύπαλλήλων παραλαβής καί παραδόσεως έμπορευμάτων λιμένος Πειραιώς (σημειωτών).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 340 τής 5 Αύγούστου 1963)

Έχοντες ύπ' όψιν τάς διατάξεις 1) τού διατ. τού ν. 1680)1951 κυρωθέντος ύπ' άριθ. 1559,195 άν. νόμου καί 2) τού ν. δ. 3789)1957 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ένίων διατάξεων τής έργατικής νομοθεσίας», ιδόντες την ύπ' άριθ. 334 έ.έ. πράξιν τού Διοικητικού Συμβουλίου τού Ο.Α.Π. καί τό άπό 24.5.1963 πρακτικόν τού Συμβουλίου τού Τμήματος Κανονισμών Έργασίας τού Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, άποφασίζομεν:

Έγκρίνομεν τόν Κανονισμόν ύπαλλήλων παραλαβής καί παραδόσεως έμπορευμάτων λιμένος Πειραιώς (σημειωτών), έχοντα ώς κατωθι:

Άρθρον 1

1) Έπί πάσης φορτοεκφορτωτικής έργασίας εκτελουμένης έν τώ λιμένι Πειραιώς, ήτοι έ έκφορτώσεων, φορτώσεων καί μεταφορτώσεων τή έννοίφ τού Κανονισμού καί τιμολογίου φορτοεκφορτωτικών έργασιών τού λιμένος, ή παράδοσις καί παραλαβή τών έμπορευμάτων άπο κει είς τό κάτω τών πλοίων διενεργείται δι' είδικών ύπαλλήλων παραλαβής καί παραδόσεως έμπορευμάτων (σημειωτών), έφοδιασμένων ύπ τού Ο.Α.Π. δι' άδείας άσκήσεως τού έπαγγέλματος τούτου.

2) Ή πρόσληψις σημειωτού είναι άπαραίτητος καί ύποχρεωτική έπί έκφορτώσεων, φορτ

σεων ή μεταφορτώσεων γενικών εμπορευμάτων προελεύσεως ή προορισμού εξωτερικού, εξαιρέσει των φορτίων ξυλείας, εφ' ών ή χρησιμοποίησις σημειωτού άπόκειται εις την ελευθέραν κρίσιν του πλοιάρχου ή του εκπροσωπούντος το πλοίον πράκτορος.

3) Προκειμένου περί φορτίων προελεύσεως ή προορισμού εσωτερικού ή χρησιμοποιήσεις σημειωτού διά την παραλαβήν ή παράδοσιν αύτών είναι προαιρετική.

4) Απαλλάσσονται της υποχρεώσεως προσλήψεως σημειωτού τα πλοία τα κομίζοντα όμοειδή φορτία γαιανθράκων, σιτηρών · δημητριακών, φωσφάτων, λιπασμάτων ή όρυκτών εις χύδα.

Άρθρον 2

1) Η παραλαβή και παράδοσις εν τη εννοία του παρόντος Κανονισμού συνίσταται εις την εκ του κύτους του πλοίου παράδοσιν του εμπορεύματος εις την πλευράν αύτου επί εκφορτώσεων και αντιθέτως επί φορτώσεων εις την παραλαβήν των φορτωνομένων εμπορευμάτων εκ της πλευράς του πλοίου εις το κύτος ή το κατάστρωμα αύτου.

2) Επί μεταφορτώσεων απ' ευθείας από πλοίου εις πλοίον ή παραλαβή και παράδοσις συνίσταται εις την εκ του κύτους ή καταστρώματος του εκφορτώνοντος παράδοσιν εις το κύτος ή το κατάστρωμα του φορτώνοντος.

3) Επί μεταφορτώσεων διά φορτηγίδων ή μεν παράδοσις συνίσταται εις την εκ του κύτους του πλοίου παράδοσιν εις την φορτηγίδα, ή δε παραλαβή εις την εκ της φορτηγίδος παραλαβήν εις το κύτος ή κατάστρωμα του παραλαβόντος πλοίου.

Άρθρον 3

1) Οι πλοίαρχοι ή οι πράκτορες αύτων κατά την φορτοεκφόρτωσιν των φορτίων υποχρεούνται, όπως προσλαμβάνωσι δι' εκάστην όμάδα εργατών κύτους ανά ένα σημειωτήν.

2) Η παραλαβή και παράδοσις των εμπορευμάτων από ή και εις την πλευράν του πλοίου διενεργείται αποκλειστικώς διά προσωπικού του Ο.Λ.Π.

Άρθρον 4

1) Οι σημειωταί προσλαμβάνονται ελευθέρως παρά των ενδιαφερομένων πλοιάρχων ή πρακτόρων των πλοίων εκ των εφοδιασμένων δι' άδειας άσκησεως επαγγέλματος υπό του Ο.Λ.Π. κατ' επιλογήν και αμείβονται παρ' αύτών.

2) Κατά την πρόσληψιν και διάθεσιν των σημειωτών οι κεκτημένοι άδειας άσκησεως του επαγγέλματος πρό της ιδρύσεως του Ο.Λ.Π. απολαμβάνουν προτιμήσεως.

3) Η Υπηρεσία του Ο.Λ.Π. άσκεί εποπτείαν διά την πιστην εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος.

Άρθρον 5

1) Ο αριθμός των σημειωτών ορίζεται δι' αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου, μη δυνάμενος να υπερβή τους πεντήκοντα (50).

2) Απαντες οι κεκτημένοι άδειαν άσκησεως επαγγέλματος του Ο.Λ.Π. έχουσι τα αυτά δικαιώματα και υπέχουν τας αυτάς υποχρεώσεις, εξαιρέσει της εν τω προηγουμένω άρθρω προβλεπομένης προτιμήσεως υπέρ των τυχόντων άδείας πρό της ιδρύσεως του Ο.Λ.Π.

3) Οι προσλαμβανόμενοι υπό των ναυτικών πρακτόρων ως αρχισημειωταί (τσίφ) δεν δύνανται συγχρόνως και κατά την αυτην ημέραν να χρησιμοποιούνται και ως σημειωταί.

Άρθρον 6

1) Πλην των ανωτέρω νομίμων σημειωτών, εις τους οποίους χορηγείται άδεια άσκησεως επαγγέλματος μετά κρίσιν και επιλογήν της εν άρθρω 21 προβλεπομένης επιτροπής θεσπίζεται από της ισχύος του παρόντος τάξις δοκίμων σημειωτών, ο αριθμός των οποίων δεν δύναται να υπερβή τους 25.

2) Οι δόκιμοι σημειωταί κατόπιν ενιαυσίας τοιλάχιστον υπηρεσίας και μετά κρίσιν της εν άρθρω 21 οριζομένης Επιτροπής ονομάζονται μόνιμοι σημειωταί, συμπληρούντες το εκάστοτε δημιουργούμενα κενά τούτων.

3) Ομοίως τα εκάστοτε κενά των δοκίμων συμπληρούνται δι' αποφάσεως του Γενικού Διευθυντού εκ των κεκτημένων τα κατωτέρω οριζόμενα προσόντα, προτάσει της εν άρθρω 21 προβλεπομένης Επιτροπής.

Άρθρον 7

1) Διά να λάβη τις άδειαν άσκησεως επαγγέλματος σημειωτού, δέον να έχη τα κάτωθι προσόντα :

α) Να είναι υγιής και άρτιμελής, της καταστάσεως του βεβαιουμένης παρά της Υγειονομικής Υπηρεσίας του Ο.Λ.Π.

β) Να μη υπερβή το 40ον έτος της ηλικίας του, εξακριβουμένης διά πιστοποιητικού του μητρώου αρρένων του οικείου Δήμου ή Κοινότητος.

γ) Να έχη εκπληρώσει τας στρατιωτικάς του υποχρεώσεις ή να έχη απαλλαγή τούτων νομίμως.

δ) Να μη έχη καταδικασθή επί αδικήματι εκ των κατά τας διατάξεις του Π.Ν. συντασσομένων στερήσεων πολιτικών δικαιωμάτων ή εις οιανδήποτε ποινην επί λαθρεμπορία, κλοπή, απάτη, πλαστογραφία, υπεξαιρέσει, εκβιάσει, δωροδοκία, καταπίεσει και αποστία.

Επίσης να μη έχη παρασπεμφθή διά τελεσιδίκου βουλεύματος επί κακουργηματι ή πλημμελήματι των εν τη παρούση παραγράφω αναφερομένων.

ε) Να είναι υγιών κοινωνικών φρονημάτων, της νομιμοφροσύνης αύτου πιστοποιουμένης διά βεβαιώσεως της Αστυνομικής Αρχής του τόπου της κατοικίας του.

Σημείωμα Αστυνομικής Αρχής περί υποβολής αιτήσεως πιστοποιητικού νομιμοφροσύνης ισχύει μέχρι της εκδόσεως της ως άνω αστυνομικής βεβαιώσεως και πάντως ούχι πέραν του ε-

τους από τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

στ) Νὰ ἔχῃ ἐνδεικτικὸν 1ης τάξεως ἑξαταξίου γυμνασίου ἢ ἀντιστοίχου Μέσης Σχολῆς.

2) Οἱ δόκιμοι σημειωταὶ δέον νὰ ἔχουσι τὰ αὐτὰ ὡς ἄνω προσόντα.

3) Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ χορηγοῦνται ἄδειαι ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος σημειωτοῦ εἰς τοὺς κάτωθι :

α) Εἰς τοὺς κεκτημένους ἄδειας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος τοῦ Ο.Α.Π. βάσει τῶν νόμων 3459)1927, 4748)1930, 6148)1934 καὶ 1052)1938.

β) Εἰς τοὺς κρινομένους καὶ ἐπιλεγομένους ὑπὸ τῆς ἐν ἄρθρῳ 21 τοῦ παρόντος προβλεπομένης Ἐπιτροπῆς μεταξὺ τῶν ἤδη προσλαμβανομένων ὑπὸ τῶν ναυτικῶν πρακτόρων καὶ ἐργαζομένων ὡς σημειωτῶν προτιμωμένων κατὰ στεράν πρώτων τῶν κεκτημένων ἄδειας ἐπαγγέλματος σημειωτοῦ ἀποθηκῶν τοῦ Ο.Α.Π. καὶ μὴ ἐνταχθέντων εἰς τὸ μόνιμον προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ δεύτερον τῶν τυχόντων ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ἐπικούρου σημειωτοῦ καὶ τῶν χρησιμοποιουμένων ἀπὸ μακροῦ ὡς σημειωτῶν κώτους ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Ὑπαλλήλων Παραλαβῆς καὶ Παραδόσεως Ἐμπορευμάτων Λιμένος Πειραιῶς.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν ἐδαφίων β' καὶ στ' τῆς παραγράφου Ι τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἄρθρον 8

1) Τὰ καθήκοντα τῶν σημειωτῶν συνίστανται εἰς τὴν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας παρακολούθησιν, καταμέτρησιν καὶ καταγραφὴν εἰς τὸ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συμπληρούμενον παρ' αὐτῶν εἰδικὸν δελτίον τῶν ἐκ τοῦ πλοίου ἐκφορτωνομένων ἢ εἰ, αὐτὰ φορτωνομένων ἐμπορευμάτων κατὰ σημεῖα, ἀριθμοὺς καὶ εἶδος συσκευασίας (σάκκοι, κιβώτια, βαρέλια κλπ.) καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ παράδοσιν τούτων εἰς τοὺς παραλαμβάνοντας ὑπαλλήλους τοῦ Ο.Α.Π. ἢ τοὺς σημειωτὰς ἄλλου πλοίου ἢ καὶ ἀντιστρόφως. Τὸ δελτίον τοῦτο, ὑπογραφόμενον ἑκάστοτε παρά τε τοῦ παραδίδοντος καὶ παραλαμβάνοντος σημειωτοῦ, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν περί τε τῶν παραλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Α.Π. ἐμπορευμάτων καὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν παραδιδομένων παρ' αὐτοῦ, ἐπιφυλασσομένων τῶν ἐν παραγράφῳ 2 κατωτέρω ἀναφερομένων.

2) Εἰς τὸ δελτίον τοῦτο δέον νὰ ἀναγράφεται καὶ πᾶσα τυχὸν διαπιστουμένη βλάβη καὶ μὴ ὁμαλὴ ἐν γένει ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις τῆς συσκευασίας τῶν ἐκφορτωνομένων ἢ φορτωνομένων ἐμπορευμάτων. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ διαπιστουμένη βλάβη κιβωτίων, σάκκων κλπ. εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ ὑφίσταται φόβος διαρροῆς ἢ καὶ ἀπωλείας τῶν περιεχομένων ἐμπορευμάτων, ὁ σημειωτὴς ὀφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πλοίαρχον, τὸν Ο.Α.Π. ἢ καὶ πάντα ἄλλον ἁρμόδιον περὶ τούτου καὶ νὰ λάβῃ τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα πρὸς διασφάλισιν τῶν ἐμπορευμάτων ἢ καὶ νὰ παραδώσῃ ἢ νὰ παραλάβῃ ταῦτα δι' ἐπαληθεύσεως ἢ ζυγίσεως τοῦ περιεχομένου, ἐπιμελούμενος ἅμα τῆς ἀνασυσκευασίας καὶ μολυβδοσφραγίσεως τοῦ βεβλαμμένου κόλλου.

3) Οἱ σημειωταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ προσέρχωνται ἐγκαίρως εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας των καὶ νὰ παραμένωσι μέχρι πέρατος αὐτῆς, μὴ δικαιούμενοι νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ἀνάληψιν ἐργασίας δι' ἣν προσελήφθησαν, ἢ νὰ διακόψωσι ταύτην αὐτοβούλως.

4) Οἱ σημειωταὶ δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθοῦν παράτασιν ἐργασίας ἢ καὶ ἐκτέλεσιν ἐκτάκτου τοιαύτης.

5) Οἱ σημειωταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχωσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 10 τοῦ παρόντος καθοριζομένου ὀκταώρου ἢ ἑξαώρου ἢ τετραώρου χρονικοῦ διαστήματος ἢ καὶ πέραν αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη συνεχίσεως τῆς ἐργασίας καὶ δὲν δύνανται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ διακόψωσι ἢ νὰ ἀρνηθῶσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀντικαταστάτου αὐτῶν.

6) Παράτασις ἐργασίας τῶν σημειωτῶν πέραν τοῦ 24ώρου ἀπαγορεύεται.

7) Οἱ σημειωταὶ ὀφείλουν νὰ ἐπιδεικνύουν τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ ὑπακοὴν εἰς τοὺς πλοιάρχους καὶ ἀξιωματικοὺς τῶν πλοίων, τοὺς πράκτορας, ὡς καὶ τοὺς ἁρμοδίους τοῦ Ο.Α.Π. καὶ τῆς Ὀργανώσεως αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των. Ὀφείλουσι ἐπίσης νὰ συμπεριφέρωνται εὐπρεπῶς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας τοῦ Ο.Α.Π. καὶ τοὺς ἐν γένει μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνοῦντας.

Ἄρθρον 9

1) Ἡ ἐργασία παραλαβῆς καὶ παραδόσεως ἐμπορευμάτων ἐκτελεῖται εἴτε ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, εἴτε μὲ ἀπόδοσιν εἰς τόννους, ἀκολουθοῦσα πάντοτε τὸν τρόπον ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῆς ἀντιστοίχου ἐργατικῆς ὁμάδος.

2) Εἰς ἃς περιπτώσεις οἱ σημειωταὶ ἐργάζονται μὲ ἀπόδοσιν εἰς τόννους ἡ ἀμοιβὴ τούτων ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τιμῶν μονάδος τῶν μονίμων ἐργατῶν.

Ἄρθρον 10

1) Ἡ κανονικὴ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐργασία εἶναι :

α) Διὰ τὴν πρωϊνὴν φυλακὴν (βάρδιαν) 8ώρου διαρκείας, μὲ διακοπὴν μιᾶς ὥρας, ἤτοι ἀπὸ 08.00 - 12.00 καὶ 13.00 - 17.00 ἢ 0.7 - 12.00 ὥρας καὶ 13.00 - 16.00.

β) Ἑξάωρος συνεχὴς ἀπὸ 08.00 ἕως 14.00 καὶ

γ) Διὰ τὴν βραδυνὴν φυλακὴν τετραώρου διαρκείας ἀπὸ 17.00 ἕως 21.00 ἢ ἀπὸ 16.00 ἕως 20.00, παρακολουθοῦσα ἑκάστοτε τὰς ἀντιστοίχους ἐργατικὰς ὁμάδας τοῦ Ο.Α.Π.

2) Ἡ ἐπὶ ἀποδόσει ἐργασία τῶν σημειωτῶν ἄρχεται καὶ λήγει κατὰ τὰς ὥρας ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐργασίας τῆς ἀντιστοίχου ἐργατικῆς ὁμάδος.

Ἄρθρον 11

1) Τὸ ἡμερομίσθιον τῶν σημειωτῶν ὁρίζεται εἰς δραχμὰς 95 σὺν δύο δραχμὰς ἐπίδομα ἄρτου

ήτοι ἐν συνόλῳ 97.

2) Τὸ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος καθοριζόμενον ἡμερομίσθιον προσαυξάνεται κατὰ τὸ ἑκάστοτε ἀναλογοῦν ποσοστὸν ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ λοιποὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, πρὸς οὓς καὶ κατατίθεται ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν ὁμοῦ μετὰ τῆς εἰσφορᾶς τῶν ἀσφαλισμένων μερίμνῃ τῆς διοικήσεως τοῦ Συνδέσμου Ὑπαλλήλων Παραλαβῆς καὶ Παραδόσεως Ἐμπορευμάτων Λιμένος Πειραιῶς.

3) Πᾶσαι αἱ ἀμοιβαὶ τῶν σημειωτῶν ὑπόκεινται εἰς τὰς νομίμους κρατήσεις (Ι.Κ.Α., φόρον εἰσοδήματος, χαρτοσήμου κλπ.), παρακρατουμένας κατὰ τὴν πληρωμὴν παρὰ τῶν πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένων ἐκπροσώπων τοῦ Συνδέσμου αὐτῶν εἰς τοὺς δικαιούχους καὶ ἀποδιδομένας εἰς τὰς οἰκείας Ὑπηρεσίας ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

Ἄρθρον 12

1) Ἐπὶ πλέον τοῦ ὡς ἄνω κανονικοῦ ἡμερομισθίου τῶν δραχμῶν 95 καταβάλλεται εἰς τοὺς σημειωτὰς:

α) Δι' ἑκάστην ὥραν ἐργασίας πέραν τῶν κανονικῶν χρονικῶν ὁρίων ἡ κλάσμα τῆς ὥρας πλέον τῶν 0,15, τὸ 1/4 τοῦ βασικοῦ τούτου ἡμερομισθίου.

β) Δι' ἐργασίαν Κυριακῶν ἢ ἐξαιρετσίμων 75 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ ἡμερομισθίου.

γ) Δι' ἐργασίαν ἐκτὸς λιμένος (ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Κανονισμοῦ Ἐργασίας Ἐργατῶν Λιμένος Πειραιῶς) 50 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ ἡμερομισθίου.

δ) Δι' ἐργασίαν Κυριακῶν καὶ ἐξαιρεσίμων ἐκτὸς λιμένος 100 ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ ἡμερομισθίου.

2) Ἐν περιπτώσει ἐργασίας ἐπὶ ὁποδύσει ἡ ἀμοιβὴ τῶν σημειωτῶν ἀκολουθεῖ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀντιστοίχου ἐργατικῆς ὁμάδος κύτους, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δὲ δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα ἑνὸς βασικοῦ ἡμερομισθίου.

3) Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει καταβάλλονται προσαυξήσεις ἐπὶ ὡραρίων.

4) Ἐπὶ ἐργασιῶν, ἐφ' ὧν δὲν προβλέπεται κατὰ τόννον δικαίωμα (ἄνοιγμα καὶ κλείσιμον κυττῶν), ὡς καὶ ἐπὶ ἐργασιῶν, ἐφ' ὧν δὲν παρέχονται ὑπηρεσίαι τῶν σημειωτῶν (περισυλλογὴ ξυλίνων χωρισμάτων, κλπ.) (Shifting κλπ.) οὐδεμία ὁμοιβὴ καταβάλλεται εἰς ταύτους.

Ἄρθρον 13

1) Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ὁμοιβαὶ καὶ προσαυξήσεις τῶν σημειωτῶν καταβάλλονται ὑπὸ τῶν ὑποχρέων πρακτόρων, πλοιάρχων ἢ πλοιοκτητῶν εἰς τὸν νομίμως ἐξουσιοδοτημένον ἐκπρόσωπον τοῦ σωματείου τούτων ἐπὶ ἐκδόσει ἀποδείξεως εἰσπράξεως, ἀποδίδονται δὲ εἰς τοὺς δικαιούχους κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 11 ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 14

1) Οἱ σημειωταὶ δικαιοῦνται δώρου κατὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, τὸ ὕψος καὶ τὸν τρόπον καταβολῆς τοῦ ὁποίου καθορίζει ἡ ἑκάστοτε διὰ τοῦτο ἀπόφασις τοῦ Ο.Α.Π.

Ἄρθρον 15

Πλὴν τῶν Κυριακῶν ὡς ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ παρόντος νοοῦνται οἱ κατὰ τὸν Κανονισμὸν ἐργασίας Ἐργατῶν Λιμένος Πειραιῶς θεωρούμεναι ἀργίαι, ἤτοι:

1) Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου.

2) Τῶν Θεοφανείων.

3) Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα.

4) Ἡ 25η Μαρτίου.

5) Ἡ Μεγάλη Παρασκευή.

6) Ἡ Δευτέρα τοῦ Πάσχα.

7) Τῆς Ἁγίας Τριάδος.

8) Ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ Βασιλέως.

9) Ἡ 15η Αὐγούστου.

10) Ἡ 28η Ὀκτωβρίου.

11) Τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

12) Τὰ Χριστούγεννα.

13) Ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

14) Ἡ 1η Μαΐου.

Ἄρθρον 16

1) Οἱ σημειωταὶ ἔχουν ὑποχρέωσιν, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν, ὅπως τηροῦν τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ὡς καὶ τῶν ἰσχυουσῶν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Λιμένος ἀστυνομικῶν διατάξεων.

2) Πειθαρχικὰ παραπτώματα θεωροῦνται τὰ κάτωθι:

α) Πᾶσα παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ὡς καὶ τῶν διαταγῶν ἢ ἀστυνομικῶν διατάξεων.

β) Ἡ ἄρνησις ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας, δι' ἣν προσελήφθη, ἢ ἡ πλημμελὴς ἐκτέλεσις ταύτης.

γ) Ἡ πρόωρος καὶ αὐθαίρετος διακοπὴ ἢ ἐγκατάλειψις τῆς ἐργασίας.

δ) Ἡ μέθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας.

ε) Ἀνοίκειος συμπεριφορὰ πρὸς τὸ προσωπικὸν τοῦ πλοίου, τοῦ πρακτορείου ἢ τοῦ Ο.Α.Π. καὶ πρὸς τρίτους ἐν γένει ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας.

στ) Ἀμέλεια ἢ ἀδιαφορία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, συνεπαγομένη μείωσιν ἀποδόσεως.

ζ) Ἀπώλεια, ζημία ἢ βλάβη εἰς πράσωπα, πράγματα ἢ ἐμπορεύματα, προκαλουμένη ἐξ ἀπαιτιότητος τῶν σημειωτῶν.

η) Ἀδικαιολόγητος ἀπουσία ἐκ τῆς ἐργασίας πέραν τοῦ μηνός.

θ) Καταδίκη ἐπὶ ἀδικήματι τῶν ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων.

Ἄρθρον 17

Τὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα τῶν σημειωτῶν

τιμωροῦνται μὲ τὰς ἑξῆς ποινάς:

1) Μὲ ἐπίπληξιν.

2) Μὲ προσωρινὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀδείας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν μέχρις ἓξ μηνῶν.

3) Μὲ ὁριστικὴν ἀφαίρεσιν αὐτῆς.

Ἄρθρον 18

Ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία ἐπὶ τῶν σημειωτῶν ἀσκεῖται:

α) Ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Φορτοεκφορτώσεων Ο.Λ.Π., ἥτις δύναται νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν ἐπιπλήξεως ἢ ἀργίας μέχρι 2 ἡμερῶν.

β) Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ο.Λ.Π., δυναμένου νὰ ἐπιβάλῃ ποινὴν προσωρινῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἀδείας μέχρις ἑνὸς μηνός.

γ) Ὑπὸ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου μονίμων ἐργατῶν λιμένος, ἐπιβάλλοντος ποινὴν προσωρινῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἀδείας (ἀργίας) πλέον τοῦ μηνὸς καὶ μέχρις 6 μηνῶν, ὡς καὶ ποινὴν ὁριστικῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἀδείας.

Ἐπὶ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων σημειωτῶν τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου συμμετέχει ὡς τακτικὸν μέλος αὐτοῦ καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Συνδέσμου ὑπαλλήλων παραλαβῆς καὶ παραδόσεως ἐμπορευμάτων τοῦ λιμένος Πειραιῶς, ὁριζόμενος κατ' ἔτος δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ο.Λ.Π. μεταξὺ τριῶν σημειωτῶν ὑποδεικνυομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ σωματείου τούτου.

Ἄρθρον 19

1) Ποινὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ φορτοεκφορτώσεων ἐφαρμόζεται ἐντὸς 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ο.Λ.Π., ὁ ὁποῖος καὶ ἀποφαίνεται ἀνεκκλήτως.

2) Ποινὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐφαρμόζεται ἐντὸς 10ημέρου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου μονίμων ἐργατῶν τοῦ Ο.Λ.Π.

3) Οἱαδήποτε πειθαρχικὴ ποινὴ εἶναι ἐκτελεστὴ μόνον μετὰ τὴν ἔκπνοην τῆς προθεσμίας ἐμπέσεως.

Ἄρθρον 20

1) Οἱ σημειωταὶ διαγράφονται ἐκ τοῦ μητρώου λόγῳ ὁρίου ἡλικίας τὴν 31ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους καθ' ὃ συμπληροῦνται τὸ ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. προβλεπόμενον ἑκάστοτε ὅριον.

2) Διόρθωσις ἡλικίας μετὰ τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος δὲν χωρεῖ οὐδὲ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 21

1) Ἡ ἐπιλογὴ τῶν σημειωτῶν διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πίνακος τῶν κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ παρόντος δικαιουμένων ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ἐν τῷ λιμενι Πειραιῶς θὰ γίνεται παρ' Ἐπιτροπῆς, συγκροτουμένης δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ο.Λ.Π. καὶ ἀποτελουμένης:

α) Ἐκ τριῶν (3) ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ο.Λ.Π. (ἑνὸς τῆς Διευθύνσεως Φορτοεκφορτώσεων, ἑνὸς τῆς Διευθύνσεως Ε.Ζ.Π. καὶ ἑνὸς τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας), ὁριζομένων μετ' ἰσαρίθμων ἀναπληρωτῶν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

β) Ἑνὸς (1) ἀντιπροσώπου τῆς Διεθνοῦς Ν. Ἑνώσεως, ὁριζομένου ὑπὸ τῆς ἰδίας, καὶ

γ) Ἑξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν σημειωτῶν, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐκ πίνακος τριῶν σημειωτῶν, προτεινομένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου Ὑπαλλήλων Παραλαβῆς καὶ Παραδόσεως Ἐμπορευμάτων λιμένος Πειραιῶς.

2) Τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς προεδρεύει ὁ κατὰ βαθμὸν ἀνώτερος ἢ ἐν ἰσοβαθμίᾳ ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ο.Λ.Π. Χρὴ δὲ γραμματέως ἀνατίθενται εἰς ὑπάλληλον τοῦ Ο.Λ.Π., ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

3) Ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπή, ἐξετάζουσα τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα τῶν κριτομένων, συντάσσει πίνακας τῶν κεκτημένων τὰ νόμιμα προσόντα καὶ καταλλήλων διὰ τὴν χορήγησιν ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος σημειωτοῦ ἢ δοκίμου τοιούτου, οἱ πίνακες δὲ οὗτοι, κυρούμενοι ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς κοινοποιοῦνται διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὰ Γραφεῖα Ο.Λ.Π. ἐπὶ 10ήμερον.

Ἄρθρον 22

1) Ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω 10ημέρου προθεσμίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ ὑποβάλλωσιν αἴτησιν παραπόνων ἢ ἀντιρρήσεων διὰ τὸν ἀποκλεισμὸν αὐτῶν ἐκ τοῦ πίνακος.

2) Ἐν περιπτώσει ἐμπροθέσμου ὑποβολῆς ἀντιρρήσεων κατὰ τοῦ πίνακος τούτου συγκροτεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Δευτεροβάθμιος Ἐπιτροπὴ Ἐπιλογῆς ἀποτελουμένη ἐκ τριῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, μὴ μετεχόντων τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία, ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν, ἀποφαίνεται ἐντὸς 10ημέρου ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ἀντιρρήσεων.

Ἄρθρον 23

Βάσει τοῦ πίνακος τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς μετὰ τὴν ἔκπνοην τῆς 10ημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτοῦ ἢ βάσει τοῦ ἀναθεωρηθέντος ὑπὸ τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς χορηγεῖ τὰς ἀδείας ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος.

Ἄρθρον 24

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς κατὰ νόμον ἐγκρίσεως καὶ δημοσιεύσεως αὐτοῦ, καταργουμένης πάσης ἄλλης σχετικῆς διατάξεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἰουλίου 1963

23490|Σ 248)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἄλλην καὶ Συρετιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 814 τῆς 2 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2868|1922 «περὶ ὑπο-

χρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων».

2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείων, ὑποβληθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30/5)17.11.1961 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου.

3 Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 93 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 18.2.1963 τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφαίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου ἐπέλθωσιν αἱ κατωθι τροποποιήσεις:

1) Ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 6 Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

6) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποτελεῖται ἐκ ἀπαρτίου πλήθους τουλάχιστον τεσσάρων (4) μελῶν, ἐν οἷς ὁ πρόεδρος ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς τούτου ἀντιπρόεδρος, καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγωτέρων τῶν (4) τριῶν. Ἐν ἰσοψηφίᾳ ἐκ μὲν φανερᾶς ψηφοφορίας ὑπερισχύει ἡ γνώμη ὑπὲρ ἧς ἐτάχθη ὁ πρόεδρεύων, ἐκ δὲ μυστικῆς τοιαύτης ἡ πρότασις θεωρεῖται ἀποφασισθεῖσα.

2) Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 17 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

2) Ὁ ἠσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἐξαιτίας τουλαχίστον κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ τὰ ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ κερδίζῃ ὑπὸ τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἑδαφίῳ ὁριζομένας προϋποθέσεις καὶ ὅρους πλέον μὲν τοῦ (1/3) ἑνὸς τρίτου, οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν (2/3) δύο τρίτων ἐκείνου ὅπερ κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος, δικαιοῦται ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ ἑδαφίου α' τῆς προηγουμένης παραγράφου ἀπαιτουμένην συντέλεσιν καὶ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ἧς θὰ ἐδικαιοῦτο συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.

Τὸ ἐπίδομα τοῦτο καταβάλλεται ἀδιαφόρως ἀσκήσεως παρὰ τοῦ ἐπιδοματούχου οἱασδήποτε ἐξηρτημένης ἢ αὐτοτελοῦς ἀπασχολήσεως καὶ ἐπὶ μίαν διετίαν τὸ πολύ.

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 18 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

1) Εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου δικαιοῦνται συντάξεως τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα μέλη τῆς οἰκογενείας του κατὰ τοὺς ἑπομένους περιορισμοὺς καὶ διακρίσεις, ἐφ' ὅσον ὁ θανὼν εἶχε συμπληρώσει δέκα ἔτῶν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς πενταετῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει τοιαύτην, ἀνεξαρτήτως δὲ χρόνου ὑπηρεσίας, ἐὰν ὁ θανὼν ἦτο συνταξιοῦχος ἢ προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένου ἐὰν ὁ θάνατος ἐπῆλθε συνεπείᾳ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς.

α) Ἡ χήρα ἢ ὁ ἄπορος καὶ ἀνάπηρος χήρος ἢ ὁ ἄπορος καὶ ἀνάπηρος σύζυγος ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ ἓβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του τοιοῦτος, οὗ ἡ συντήρησις ἐβάρυνε κυρίως τὴν θανοῦσαν.

β) Τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ νομιμοποιηθέντα καὶ υἱοθετηθέντα, ὧν ἡ υἱοθεσία ἔλαβε χώραν δύο (2) τοὐλάχιστον ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου ἢ τῆς χορηγήσεως συντάξεως εἰς τοὺς θετοὺς γονεῖς καὶ ἐπὶ θανάτου ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου καὶ τὰ νόθα τέκνα αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ταῦτα συνετηροῦντο κυρίως ὑπ' αὐτῆς.

γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ προγονοί, ἐφ' ὅσον συνετηροῦντο οὗτοι κυρίως ὑπ' αὐτοῦ.

δ) Ἡ μήτηρ καὶ ὁ ἀνάπηρος καὶ ἄπορος ἢ ὁ ἄπορος καὶ συμπληρώσας τὸ ἑξηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας πατὴρ, ἐφ' ὅσον ἡ συντήρησις τῶν ἐβάρυνε κυρίως τὸν θανόντα.

4) Αἱ παράγραφοι 5, 6, 7, 8 καὶ 9 τοῦ ἄρθρου 18 τροποποιοῦνται ὡς ἑξῆς:

5) Οἱ κατὰ τὸν ἡ παράγραφος 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἔγγονοι, προγονοὶ καὶ γονεῖς δικαιοῦνται συντάξεως ἐὰν δὲν ὑφίσταται χήρα (χήρος) ἢ τέκνα δικαιούμενα συντάξεως ἢ ἐὰν ὑφισταμένων τοιούτων διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν εἰς σύνταξιν δικαιωμάτων αὐτῶν δὲν ἐξαντλεῖται τὸ ὁριζόμενον ἐν τῷ τρίτῳ ἑδαφίῳ τῆς παραγράφου 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης).

6 Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἑκάστου ἐγγόνου, προγονοῦ ἢ γονέως ἰσοῦται πρὸς τὰ 20 ο/ο τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης), χωρὶς ὅμως τὸ σύνολον τῶν συντάξεων τῶν ἐγγόνων, προγόνων καὶ γονέων νὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης) ὑφισταμένης τυχὸν χήρας (χήρου) ἢ τέκνων δικαιουμένων συντάξεως τὸ ποσὸν τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος χήρας (χήρου) ἢ τέκνων.

Ἡ διάταξις τοῦ τετάρτου ἑδαφίου τῆς παραγράφου 4 ἐφαρμόζεται ἀναλόγως καὶ ἐν προκειμένῳ.

7) Ἐὰν πρόσωπον ἐκ τῶν κατὰ τὰς προηγουμένας διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δικαιουμένων συντάξεως τελῇ εἰς καταστασιν ἀπολύτου ἀναπηρίας, τὸ κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὁριζομένους ἀναλογοῦν αὐτῷ ποσὸν συντάξεως ἐπαυξάνεται κατὰ τὸ ἥμισυ (50 ο/ο), χωρὶς ἡ τοιαύτη ἐπαύξησις νὰ θίγῃ οἱαδήποτε τὸ δικαίωμα τῶν τυχὸν δικαιουμένων συντάξεως ἑτέρων προσώπων.

8) Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου τοῦ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ἐξ οὗ ἔλκουσι τὸ δικαίωμα τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος μέλη τῆς οἰκογενείας

τοῦ θανόντος (θανούσης) καὶ λήγει:

υ) Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

β) Ἐπὶ συντάξεως τέκνων, ἐγγόνων καὶ προγόνων, προκειμένου μὲν περὶ ἀρρένων, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους τῆς ἡλικίας των ἢ τοῦ 23ου ἔτους ταύτης, ἐφ' ὅσον συνεχίζουν σπουδὰς εἰς σχολὰς γενικῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων διὰ τῆς τελέσεως γάμου ἢ ἐφ' ὅσον εἶναι ἄγαμοι ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Ἐν ἡ περιπτώσει οἱ ἀνωτέρω εἶναι ἀνίκανοι πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν λόγῳ ἀσθενείας, διαπιστωμένης ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 25, ἡ συνταξιοδοτήσεις των συνεχίζεται καὶ πέραν τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ὁρίων τῆς ἡλικίας των.

Ἐν περιπτώσει συνήψεως γάμου ὑπὸ τῆς χήρας συζύγου τὰ δικαιούμενα συντάξεως τέκνα λογίζονται ὡς ὀρφανὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων.

9) Τὸ εἰς σύνταξιν δικαίωμα μελῶν οἰκογενείας ἀπόλλυται:

Ἐὰν ταῦτα καταδικασθοῦν δι' ἀποφάσεως Ποινικοῦ Δικαστηρίου διὰ πρᾶξιν, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, προκειμένου δὲ περὶ τῆς χήρας, συζύγου ἢ μητρός, ἐὰν αὕτη ἐκπέσῃ τῆς ἐπιτροπείας τῶν τέκνων της δι' αἰσχρὰν διαγωγὴν ἢ ἔλθῃ εἰς νέον γάμον.

5) Τὸ ἄρθρον 20 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Οἱ ἐπὶ τῆς ξενικῆς γερμανοϊταλικῆς κατοχῆς ἀπολυθέντες ἢ ὁπωσδήποτε ἐξαναγκασθέντες νὰ ἀπομακρυνθοῦν τῆς ἐργασίας των, οἱ ἀναλαβόντες τὰς ἀτομικάς των εἰσφορὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου καὶ συνεπλήρωσαν ἀπὸ τῆς ἐπανόδου των πεντετῆ συνεχῆ ὑπηρεσίαν μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, δύνανται δι' αἰτήσεως των, ὑποβαλλομένης ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν χρόνον, δι' ὃν ἀνέλαβον τὰς ἀτομικάς των καταθέσεις, διὰ τῆς καταβολῆς εἰσφορᾶς ἴσης πρὸς 6 ο/ο, ὑπολογιζομένης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ἀπαδίδονται εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως.

Δύνανται ἐπίσης οἱ ἀναλαβόντες πρὸ τοῦ ἔτους 1940 ἀσφαλιστικὰς των εἰσφορὰς, οἱ ὑπηρετοῦντες μετὰ τὴν τοιαύτην ἀνάληψιν συνεχῶς εἰς τὴν Ἑταιρείαν Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου ὑπὲρ τὴν 15ετίαν, νὰ αἰτήσουν δι' αἰτήσεώς των, ὑποβαλλομένης ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ χρόνου, δι' ὃν ἀνέλαβον τὰς εἰσφορὰς των, μὴ δυναμένου παντὸς νὰ ὑπερβῇ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τὴν διετίαν, διὰ τῆς καταβολῆς ποσοστοῦ 12 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ τῆς εἰδικότητός των κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως.

Ὁ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἀναγνωριζόμενος χρόνος λογίζεται ὡς τοιοῦτος πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίας.

6) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 24 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

3) Ὁ περὶ οὗ αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 2 χρόνος ὑπηρεσίας ἀναγνωρίζεται καὶ ἐξαγοράζεται διὰ τῆς καταβολῆς ποσοστοῦ 12 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ τῆς εἰδικότητος του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως.

Ἡ ἐξόφλησις τοῦ ποσοῦ ἐξαγορᾶς ἐνεργεῖται διὰ μηνιαίων δόσεων, ὧν ὁ ἀριθμός, καθοριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν ἑξήκοντα (60) καὶ ἐπὶ τόκῳ 5 ο/ο ἐτησίως.

Ἡ καταβολὴ τῶν δόσεων ἐνεργεῖται διὰ κρατήσεων ἐκ τοῦ ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ, ὑποχρεουμένου τοῦ ἐργοδότου ὅπως ἀποδίδῃ ταύτας μετὰ τῶν μηνιαίων εἰσφορῶν εἰς τὸ Ταμεῖον.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἀποδέχεται τὴν κατὰ μῆνα κράτησιν τῶν δόσεων, ὑποχρεοῦται ἄνευ ἑτέρας διατυπώσεως εἰς τὴν καταβολὴν τούτων μετὰ τοῦ νομίμου τόκου ὑπερημερίας.

7) Ἡ παράγραφος 10 τοῦ ἄρθρου 24 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

10) Εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους τοῦ Ταμείου, τοὺς ἔχοντας πρότερον ὑπηρεσίαν παρ' ἄλλῃ Ἑταιρείᾳ, ἀναγνωρισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου, διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποδοχῶν των, ἐφ' ὅσον δὲν συντρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 1 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου, παρέχεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ταυτότης προϋπηρεσίας.

Τὰ προσμετρούμενα πάντως ἔτη δὲν δύνανται συνολικῶς νὰ ὑπερβαίνουν τὰ ὀκτὼ (8).

Ἡ ἐξαγορὰ τῆς ταυτότης προϋπηρεσίας ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτῶν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των δύναται νὰ γίνῃ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἓξ (6) μηνῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

Εἰς τοὺς παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείων ἐργαζομένους κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης παρέχεται τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσωσιν τὴν ἀναγνώρισιν ὡς συνταξίμου τοῦ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου καὶ ἐντεῦθεν διανυθέντος χρόνου ὑπηρεσίας των παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου ὡς μαθητευομένων μαθητῶν τεχνιτῶν, προσληφθέντων κατὰ τὰς περὶ μαθητείας διατάξεις.

Ὁ κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρόνος ἀναγνωρίζεται καὶ ἐξαγοράζεται διὰ καταβολῆς ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ποσοστοῦ 12 ο/ο, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως καταβαλλομένου ἡμερομισθίου ἢ μισθοῦ, συμψηφιζομένου πρὸς τὸ ποσοστὸν τοῦτο τοῦ τυχὸν καταβληθέντος τοιούτου ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸν ἀναγνωριζόμενον χρόνον τῆς μαθητείας.

8) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 31 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

Δύνανται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, νὰ διατίθηται κατ' ἔτος χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν ὀργάνωσιν ἰδίων ἐξοχικῶ

κατασκηνώσεων πρὸς ἀποστολὴν εἰς αὐτὰς κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον τέκνων ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ Ταμείου, ἡλικίας 6 - 14 ἐτῶν, πρὸς βελτίωσιν τῆς ὑγιεινῆς των καταστάσεως.

Αἱ ὡς ἄνω κατασκηνώσεις θὰ λειτουργοῦν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονισμῶν τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, θὰ ἐλέγχωνται δὲ ἀπὸ πάσης πλευρᾶς διὰ τὴν καλὴν καὶ ὁμαλὴν λειτουργίαν των ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Ἐὰν ἡ ὀργάνωσις ἰδίων κατασκηνώσεων δὲν εἶναι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐφικτὴ ἢ συμφέρουσα, δύναται τὸ Ταμεῖον νὰ συμβάλληται μὲ κατασκηνώσεις ὀργανουμένας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου, διατιθεμένων νὰ δεχθοῦν τέκνα ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου παρέχονται ἱκαναὶ ἐγγυήσεις καλῆς ἐνδιαιτήσεως.

Τὸ Ταμεῖον δύναται κατ' ἐξαίρεσιν νὰ συμβάλληται μὲ ἰδιωτικὰς κατασκηνώσεις, ἐφ' ὅσον ὡμολογημένως δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀνωτέρω. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀπαιτεῖται δημοσίευσις προσκλήσεως πρὸς ἐνδιαφερομένους πρὸς ὑποβολὴν σχετικῶν προσφορῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀποφαίνεται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὴν προσφερομένην τιμήν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς παρεχομένας ἐγγυήσεις καλῆς ἐνδιαιτήσεως τῶν παραθεριστῶν.

Αἱ ὡς ἄνω ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὑπόκεινται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὀργανώσεως τῆς καλῆς λειτουργίας τῶν κατασκηνώσεων, ὡς καὶ ὁ ἐπ' αὐτῶν ἔλεγχος τοῦ Ταμείου ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ρυθμίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς παρούσης.

Τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν μετὰ τοῦ Ταμείου συμβεβλημένων κατασκηνώσεων, ὡς καὶ τὸν ἔλεγχον ἐπ' αὐτῶν, θὰ διενεργῇ διὰ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων του τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ συνεχοῦς καὶ ἐνδελεχοῦς παρακολουθήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ἰουλίου 1963

—

63766)Ε.1132)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐξοφλήσεως εἰς δόσεις τῆς ὀφειλῆς δι' ἐξαγορὰν ἀναγνωρισθείσης ὡς συντελίμου ὑπηρεσίας ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Εἰδικῷ Λογαριασμῷ Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 360 τῆς 17 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν :

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1962 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

2) Πρότασιν τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως τοῦ παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ Ειδικοῦ Λογαριασμοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Δ.Ε.Η.», Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1) 24.5.1963 ἀναφορᾶς τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς.

3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 114)11.7.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ἀποφαίζομεν:

Ὀφειλαὶ πρὸς τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η. τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων, ὑφιστάμεναι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Δ.Ε.Η. καὶ προερχόμεναι ἐξ ἀναγνωρίσεως πλασματικοῦ χρόνου ἢ χρόνου ὑπηρεσίας, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 8 (§ 3) καὶ 5 τῆς Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 8)1963, δύνανται νὰ ἐξοφλῶνται εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε διὰ ἴσων μηνιαίων ἀτόκων δόσεων, παρακρατουμένων ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ ὀφειλέτου ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου ἐκ τῆς συντάξεως τῶν δικαιούχων τοιούτου μελῶν οἰκογενείας του.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν δόσεων, ὁριζόμενος δι' ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως τοῦ Λογαριασμοῦ, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν 120. Πάντως τὸ ποσὸν ἑκάστης δόσεως δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ 1)4 τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Αὐγούστου 1963

—

67748)4037)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 8.7.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας συκοσυσκευαστῶν Καλαμάτας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 363 τῆς 20 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως διὰ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφαίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ὑπὸ 8.7.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συκοσυσκευαστῶν Καλαμάτας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 31.7.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 472)31.7.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συκοσυσκευαστῶν Καλαμάτας

Ἐν Καλαμάτᾳ σήμερον τὴν 8ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1963 καὶ ὥραν 7.30' μ.μ. οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι α) Ἰωάννης Λρούγας καὶ Λάμπρος Μπαλῆς, ἔμποροι ἐξαγωγεῖς, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Καλαμάτας, ὡς καὶ τοῦ Συνδέσμου Ἐξαγωγέων Καλαμάτας, καὶ β) Γεώργιος Γεωργαντάκης, πρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Καλημάτας, καὶ Ἰωάννης Κατσαφάδος, γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Ἐπεξεργασίας Ξηρῶν Καρπῶν Καλημάτας, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Σωματείου Ἐπεξεργασίας Ξηρῶν Καρπῶν Καλαμάτας, ἀπαν-

τες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ὀργανώσεών των, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς τίθενται κανόνες, ρυθμίζοντες τὰς ἀποδοχὰς καὶ ὅρους ἐργασίας τῶν εἰς τὰς ἐργασίας συσκευασίας ἐργαζομένων Νομοῦ Μεσσηνίας.

Ἄρθρον 1

Καθορίζονται κατωτάτα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν κάτωθι εἰδικοτήτων :

α) Τῶν ἐργαζομένων εἰς καζάνια (βράσιμο καὶ ἀναβατώριον) ἀνδρῶν δραχμαὶ 70, γυναικῶν δραχμαὶ 60.

β) Τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν μεταφορὰν τοῦ καζανίου πρὸς ἄδειασμα εἰς τὰ καλαμωτὰ ἀνδρῶν δραχμαὶ 63, γυναικῶν δραχμαὶ 53.

γ) Τῶν ἐργαζομένων εἰς διαλογὴν - σάκιασμα - κιβώτιασμα ζύγισμα μεταφορὰν καὶ δίπλωμα ὁρμαθῶν ἀνδρῶν δραχμαὶ 63, γυναικῶν δραχμαὶ 50.

Ἡμερομίσθιον μαθητευομένων δραχμαὶ 33. Ὑπὸ τὸν ὅρον μαθητευόμενος νοεῖται πᾶς ἐργαζόμενος (ἄρρεν ἢ θῆλυ) εἰς τὰς ἐργασίας συσκευασίας ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἡλικίας 14 - 16 ἐτῶν συμπεπληρωμένων διὰ τὰς θήλεις καὶ 14 - 17 ἐτῶν διὰ τοὺς ἄρρενας.

Ἄρθρον 2

Ἡ ἀμοιβὴ κατὰ μονάδα ἐργασίας (κατ' ἀποκοπὴν) καθορίζεται, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας τῶν ἐργαζομένων, ὡς κάτωθι:

	Δραχμαί
α) Κοπὴ οὐρῶν, τὸ κιλὸν	0,260
β) Βούρλιασμα γενικῶς	0,330
γ) Καλούπια τεμαχίων 60 - 80 - 100 κατὰ τάβλαν	7,10
δ) Δίπλωμα γενικῶς κατὰ τάβλαν	1,50
ε) Σταυρουλάκια δεμένα μὲ κορδελλάκι ἄνευ διπλώματος, τῶν 300 καὶ 450 γραμμαρίων, τὸ κιλὸν	0,370
στ) Σταυρουλάκια μὲ κορδελλάκι δεμένα, ἄνευ διπλώματος τῶν 250 γραμμαρίων, τὸ κιλὸν	0,400
ζ) Σταυρουλάκια ἄνευ δεσίματος μὲ κορδελλάκι περιτυλιγμένα διὰ σελοφὰν καὶ κιβώτιασμα τούτων, τῶν 300 καὶ 450 γραμμαρίων, τὸ κιλὸν	0,460
η) Σταυρουλάκια ἄνευ δεσίματος μὲ κορδελλάκι, περιτυλιγμένα διὰ σελοφὰν καὶ κιβώτιασμα τούτων, τῶν 250 γραμμαρίων, τὸ κιλὸν	0,470
θ) Σταυρουλάκια τῶν 250, 300 καὶ 450 γραμμαρίων δεμένα μὲ κορδελλάκι καὶ τοποθετημένα ἀνὰ 60 τεμάχια κατὰ τάβλαν, δίπλωμα κατὰ τάβλαν	1,50
ι) Συσκευασία σύκων εἰς πακέτα τύπου «λάγκερς» βάρους μέχρις ἑνὸς κιλοῦ τύπου Βραζιλίας, τὸ κιλὸν	0,45
κ) Συσκευασία σύκων εἰς κιβώτια τύπου «λερίντας» τῶν 10 - 25 κιλῶν, τὸ κιλὸν	0,35

Ἄρθρον 3

Αἱ ἀποδοχαὶ ἐργασιῶν καὶ εἰδικοτήτων, μὴ εἰδικῶς ὡς ἀνωτέρω κατονομαζομένων, θέλουσιν ἀποτελέσει ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας συμφωνίας μεταξὺ ἑκάστου ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου, μὲ τὸν ὅρον ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης συμφωνίας δὲν θὰ ἐξασφαλίζεται εἰς τὸν ἐργαζόμενον κατώτατον ἡμερομίσθιον ἀνδρῶν δραχμαὶ 63, γυναικῶν δραχμαὶ 50 καὶ μαθητευομένων δραχμαὶ 33.

Ἄρθρον 4

Εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀναγραφομένας ἀποδοχὰς τόσον τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων, ὅσον καὶ τῶν κατὰ μονάδα ἐργασίας τοιούτων, περιλαμβάνεται καὶ ἀνάλογον ποσοστὸν προσαυξήσεως, ὑπολογισθείσης ἐπὶ τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν, ἐπὶ σκοπῷ ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς ἐργαζομένους πλήρους τοῦ ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένου δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, δι' ἃ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι δὲν δικαιοῦνται ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἑτέρου δώρου ὁρισθησομένου διὰ γενικὴν ἢ εἰδικὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν, παραιτούμενοι οἱασδήποτε περαιτέρω ἀπαιτήσεως διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Ἄρθρον 5

Διὰ τὴν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, ἐπιτρεπομένην κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις μόνον κατόπιν ἀδείας τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐξασφαλίσεως εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἀντιμισθίας τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ νομίμου προσαυξήσει, αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἐργαζομένων ὑπερωριακῶς ὁρίζονται :

Α'. Τῶν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων :

α) Καζάνια (βράσιμον - ἀναβατώρια), ἀνδρῶν δραχμαὶ 92, γυναικῶν δραχμαὶ 79,

β) Μεταφορὰ καζανίου πρὸς ἄδειασμα, ἀνδρῶν δραχμαὶ 83, γυναικῶν δραχμαὶ 69,50.

γ) Διαλογὴ - σάκιασμα - κιβώτιασμα - ζύγισμα - μεταφορὰ - δίπλωμα ὁρμαθῶν, ἀνδρῶν δραχμαὶ 83, γυναικῶν δραχμαὶ 65,50.

δ) Μαθητευομένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, δραχμαὶ 43.

Β'. Εἰς τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους ἡ ἀντιμισθία τῆς ὑπερωριακῆς ἐργασίας καταβάλλεται δι' αὐτοῦ τούτου τοῦ συστήματος τῆς ἀμοιβῆς, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν δὲ τῆς κατὰ νόμον προσαυξήσεως τῆς ἀντιμισθίας τῆς δι' ὧρου ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπελογίσθη ἀνάλογος προσαύξησις ἐπὶ τῆς βασικῆς τιμῆς, ἥτις προσαύξησις θὰ ἐμφανίζεται ἐφεξῆς ὁμοῦ μετὰ τῶν βασικῶν ἀποδοχῶν ὡς ἐνιαία τιμὴ ἀμοιβῆς τῆς κατ' ἀποκοπὴν ἐργασίας, ὡς ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναγράφεται.

Ἄρθρον 6

Ἡ κατόπιν ἀδείας τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας ὑπέρβασις τῆς ὥρου ἐργασίας πλέον τῶν (15) δέκα πέντε λεπτῶν μέχρι καὶ δύο ὡρῶν λογίζεται ὡς πλήρης δίωρος ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις καὶ ὡς τοιαύτη θὰ ἀμείβεται διὰ τῶν ἡμερομισθίων τοῦ ἄρθρου 5.

Ἄρθρον 7

Διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομι-

σθίων έργαζομένους άποδείξεως της πραγματοποιήσεως ύπερωριακής έργασίας δέον νά χορηγήται καθ' έκάστην έκ μέρους τοῦ έργοδότου καί άμα τῇ ἐνάρξει της ύπερωριακής έργασίας έντυπος καρτέλλα «μάρκα», εἰς την ὁποίαν θά άναγράφωνται αἱ λέξεις «Ζωρος ύπερωρία», ἡ εἰδικότης τοῦ έργαζομένου καί τό ἐπί τῆς ύπερωρίας ήμερομίσθιον τοῦ ἄρθρου 5. Διά την ὁμοιόμορφον ἐφαρμογήν τῶν καρτελλῶν τούτων ὑπό πάντων τῶν έργοδοτῶν δέον ὅπως συγκροτηθῇ ὁμελής Ἐπιτροπή ὑπό την προεδρίαν τοῦ Ἐπόπτου Ἐργασίας καί ἀνά δύο ἀντιπροσώπων τῶν έργοδοτῶν καί έργαζομένων, ἥτις, συνερχομένη ἐντός μηνός ἀπό τῆς ὑπογραφῆς τῆς παρούσης, θέλει καθορίσει ἐν πρακτικῷ λεπτομερέστερον τά τοῦ τύπου τῶν καρτελλῶν, ἡ ἀπόφασις δέ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, κοινοποιουμένη εἰς τάς ὀργανώσεις τῶν έργοδοτῶν καί έργαζομένων, καθίσταται ὑποχρεωτική βάσει τῆς παρούσης δι' ἀμφότερα τά συμβαλλόμενα μέρη.

Ἄρθρον 8

Ἡ έργασία κατά τάς Κυριακάς καί κατά νόμον ἀργίας ἀπαγορεύεται.

Ἄρθρον 9

Ἡ παράβασις οἱουδήποτε τῶν ὅρων τῆς παρούσης συνεπάγεται τάς συνεπείας τοῦ ἀ.ν. 547) 1937.

Ἄρθρον 10

Ἡ παροῦσα σύμβασις ἰσχύει ἀπό τῆς ἐπεξεργασιακῆς περιόδου ἐσοδείας οὔκων 1963 καί διαρκεῖ μέχρι 31.12.1964.

Ἡ παροῦσα συλλογική σύμβασις έργασίας συνετάγη εἰς διπλοῦν, ἐξ ὧν τό μέν ἓν ἀντίτυπον θέλει παραμείνει εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας Καλαμάτας, τό δέ δεύτερον ὑποβληθήσεται εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διά την περαιτέρω δημοσίευσιν τούτου.

Ἡ παροῦσα ἰσχύει διά την περιφέρειαν τοῦ Νομοῦ Μεσσηνίας.

Ἡ ἰσχύς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπό τῆς ὑπογραφῆς της.

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Αὐγούστου 1963

—

59737)3777)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἀνοίγματος καί κλεισίματος παντοπωλείων, ἐδωδιμοπωλείων, καφενοπτείων, τυροπωλείων, κρεοπωλείων καί ὀπωρολαχανοπωλείων περιοχῆς Ν. Προαστίων (Παλ. Φαλήρου, Καλαμακίου, Γλυφάδας κλπ.).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 371 τῆς 22 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καί 13 § 8 τοῦ α. δ/γματος τῆς 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων έργασίας εἰς τά καταστήματα κλπ.».

2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 40;0) 1959 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως ἐνίων διατάξεων έργατικῶν τινων νόμων».

3) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ὀν. νόμου 547)1937.

4) Την ὑπ' ἀριθ. 17101)30.3.1953 ἡμετέραν ἀπόφασιν περί μειώσεως ὡρῶν έργασίας προσωπικοῦ καταστημάτων λιανικῆς πωλήσεως ὀπωρολαχανοπωλείων καί 27168)5.7.1949 ὁμοίαν «περί ἀνοίγματος τῶν λαχανοπωροπωλείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς».

5) Την ὑπ' ἀριθ. 52945)4482)3.9.1955 ἡμετέραν ἀπόφασιν «περί καθορισμοῦ ὡρῶν έργασίας κρεοπωλείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Προαστίων».

6) Την ὑπ' ἀριθ. 215)1.7.1961 καί 304)8.7.1963 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἑνώσεως Ἐπαγγελματιῶν καί Βιοτεχνῶν Παλ. Φαλήρου.

7) Την ὑπ' ἀριθ. 1015)16.5.1961 καί 1050) 2.6.1963 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἑνώσεως Ἐπαγγελματιῶν καί Βιοτεχνῶν Γλυφάδας.

8) Την ὑπ' ἀριθ. 375)9.7.1963 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορίου Τροφίμων Ἀθηνῶν - Προαστίων.

9) Την ὑπ' ἀριθ. 194,Φ. 4)1.7.1962 σύμφωνον γνώμην τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Κρέατος καί την ὑπ' ἀριθ. 813) Φ.4.6.7.1963 γνώμην ταύτης.

10) Την ὑπ' ἀριθ. 15)20.7.1963 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Ὑπαλλήλων Λαχαναγορῶν, Ὀπωραγορῶν καί Λαχανοπωροπωλείων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων.

11) Την ὑπ' ἀριθ. 15)9)305)4.7.1961 σύμφωνον γνώμην τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Γλυφάδας.

12) Την ὑπ' ἀριθ. 4932)11.7.1963 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Παλαιοῦ Φαλήρου.

13) Την ὑπ' ἀριθ. 15)94303)21.6.1963 σύμφωνον γνώμην τῆς Ἀνωτέρας Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Πρωτευούσης, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τάς ὥρας ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καί κλεισίματος τῶν παντοπωλείων, ἐδωδιμοπωλείων, οἰνοπανταπωλείων, καφενοπτείων, τυροπωλείων, κρεοπωλείων καί ὀπωρολαχανοπωλείων τῆς περιοχῆς νοτίων προαστίων, ἤτοι:

Παλαιοῦ Φαλήρου, Καλαμακίου, Γλυφάδας κλπ. ὡς ἀκολούθως:

Ι. Ἀπό 15.5 - 15.10.

Ἀπό 7.30' π.μ. - 1.30' μ.μ. καί 5.30' - 9 μ.μ., ἑκάστην Τετάρτην ἀπό 7.30' π.μ. - 2 μ.μ.

Ἀπό 16.10 - 14.5.

Ἀπό 8 π.μ. - 1.30' μ.μ. καί 4.30' - 8.30' μ.μ. ἑκάστην Τετάρτην ἀπό 8 π.μ. - 2.30' μ.μ.

ΙΙ. Ἕκαστον Σάββατον καί τάς παραμονάς τῶν ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν, καθ' ἃς την ἑπομένην παραμένουν κλειστά, τό ἑσπερινόν κλείσιμον χαράσσεται ἐπί μίαν (1) ὥραν πέραν τῶν ὡς

άνω ὁριζομένων.

III. Εἰς περίπτωσιν συμπτώσεως τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω μεταμεσημβρινῆς ἀναπαύσεως πρὸς ἡμέραν τελέσεως ἐμποροπανηγύρεως, ἑβδομαδιαίας ἀγορᾶς καὶ παραμονῆς ἐπισήμου τοπικῆς ἑορτῆς τὸ κλεῖσιμον τῶν ὡς ἄνω καταστημάτων μετατίθεται εἰς τὴν ἑπομένην ἐργάσιμον ἡμέραν.

IV. Κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης - 15ης Δεκεμβρίου χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ δὲν ἐφαρμόζεται ἡ μεταμεσημβρινὴ ἀργία:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. - 1 μ.μ. καὶ 4.30' - 8.30' μ.μ.

V. Κατὰ τὸ ἀπὸ 20.12 - 6.1 χρονικὸν διάστημα:

Καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8 π.μ. - 2.30' καὶ 5 - 9 μ.μ., ἐξαιρέσει τῆς 24ης, 31ης Δεκεμβρίου καὶ 1ης Ἰανουαρίου, καθ' ἃς παραμένουν ἀνοικτὰ συνεχῶς ἀπὸ 8 π.μ. - 10.30' μ.μ. μὲ δίωρον μεσημβρινὴν διακοπὴν διὰ τὸ προσωπικόν μεταξὺ 2.30' ἕως 4.30' μ.μ.

VI. Κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα ἀπὸ 7.30' π.μ. - 2.30' μ.μ. καὶ 5 - 9 μ.μ. πλὴν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, καθ' ἣν παραμένουν ἀνοικτὰ ἀπὸ 12 ἕως 8 μ.μ. καὶ τοῦ Μ. Σαββάτου, καθ' ὃ παραμένουν ἀνοικτὰ συνεχῶς ἀπὸ 7.30' π.μ. - 10.30' μ.μ., μὲ δίωρον μεσημβρινὴν διακοπὴν διὰ τὸ προσωπικόν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Αὐγούστου 1963

—

69402)4192)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 31) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰνοπνευματοποιείων, ποτοποιείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 372 τῆς 22 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 31)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰνοπνευματοποιείων καὶ οἰνοποιείων, ποτοποιείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, καθ' ἃς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 31) 1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰνοπνευματοποιείων, οἰνοποιείων, ποτοποιείων καὶ ὀξοποιείων ἁπάσης τῆς χώρας, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διαφορᾶς μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 1) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, 2) Ἀνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, 3) Πανελληνίου Συνομοσπονδίας Ἑνώσεων Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν, 4) Ὁμοσπονδίας Βιοτεχνικῶν Σωματείων Ἀθηνῶν καὶ 5) Ὁμοσπονδίας Ποτοποιῶν Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«1) Τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰνοπνευματοποιείων, οἰνοποιείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, κατατεθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν, συνταχθείσης πρὸς τοῦτο τῇ ὑπ' ἀριθ. 75)23.6.1961 πράξει καταθέσεως (*) καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων αὐξάνονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης κατὰ ποσοστὸν 10 ο)ο.

Εἰς τὰ οὕτω διαμορφούμενα νέα κατώτατα ἡμερομίσθια περιλαμβάνεται συγχωνευόμενον τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)1961 Π.Υ.Σ. χορηγηθὲν ἐπίδομα ἄρτου.

2) Εἰς τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ποτοποιΐας εἴτε εἰς τὴν πώλησιν (πρατήρια κλπ.), εἴτε εἰς μικτὰς ἐργασίας (πώλησις, παρασκευὴ ποτῶν κλπ.), παρέχεται ἐπίδομα γάμου ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο παρεχόμενον διὰ τὴν σύζυγον, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐργάζεται ἢ δὲν συνταξιοδοτεῖται παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ παρ' οἱουδήποτε μορφῆς Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παύει χορηγούμενον ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζεύξεως.

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1963».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Αὐγούστου 1963

—

70571)4318)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως, μετὰ τροποποιήσεως, τῆς ὑπ' ἀριθ. 22)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐξαγορασθεισῶν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐπιχειρήσεων (πλὴν Η.Ε.Δ.Π. καὶ Κ.Ε.Τ.Η.Θ.)

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 375 τῆς 22 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755) 1957,

2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 22)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ. Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐξαγορασθεισῶν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐπιχειρήσεων, ἐξαιρέσει τοῦ προσερχομένου ἐκ τῶν τέως Η.Ε.Δ.Π. καὶ Κ.Ε.Τ.Η.Θ.

3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 2 ἐδάφ. β' τοῦ ν.δ. 3755)1957 Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 21.8.1963, ἧς ἀποδεχόμεθα τὴν γνώμην τῆς μειοψηφίας, καὶ

4) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς παραγράφου 1 τῆς προδιαληφθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπέρχεται πλήρης ἀνατροπὴ τῆς ἐνι-

(*) ΕΕΔ 20, 901.

αίας ρυθμίσεως, ή οποία έπήλθε διά της γενομένης την 1.2.1963 αναπροσαρμογής των αποδοχών των εκτάκτων υπαλλήλων της Δ.Ε.Η. εις τά προβλεπόμενα διά τους τακτικούς υπαλλήλους κλιμάκια, και" αντίθεσιν προς την οικονομικήν και κοινωνικήν πολιτικήν της Κυβερνήσεως, ήτις επιδιώκει την ομοιόμορφον ρύθμισιν των αποδοχών των ομοίας κατηγορίας προσωπικού και την ορθολογιστικήν οργάνωσιν των επιχειρήσεων, ή οποία απαιτεί ούσιώδη παράγοντα αύξησεως της παραγωγικότητος της εργασίας και δέον τω λόγω τούτω να τροποποιηθή κατά τά εν τω διατακτικώ αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την υπ' αριθ. 22)1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής του προσωπικού των εξαγορασθέντων υπό της Δ.Ε.Η. επιχειρήσεων (πλην Η.Ε.Α.Π. και Κ.Ε.Τ.Η.Θ.)», κοινοποιηθείσαν εις το Υπουργείον Εργασίας την 2.8.1963, ής το κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα ανωτέρω, έχει ως ακολούθως:

1) Οι κατά την έναρξιν της ισχύος της παρούσης καταβαλλόμενοι βασικοί μισθοί μετά των επιδομάτων πολυετίας εις τά προσωπικόν εν γένει (εξαιρέσει του εκ των πέως Η.Ε.Α.Π. και Κ.Ε.Τ.Η.Θ. προερχομένου) των εξαγορασθέντων υπό της Δ.Ε.Η. επιχειρήσεων, καθ' άπασαν την χώραν, του μη ενταχθέντος είσετι εις οργανικάς θέσεις προβλεπομένας υπό του Κανονισμού της Δ.Ε.Η., αύξάνονται ως ακολούθως:

α) Διά το εμήμα μέχρι 2.000 δραχμών κατά ποσοστόν 10ο/ο.

β) Διά το εμήμα από 2.001 - 4.000 δραχμών κατά ποσοστόν 6ο/ο.

γ) Διά το εμήμα πέραν των 4.000 δραχμών ουδεμία αύξησις παρέχεται.

Τά τυχόν καταβαλλόμενα έτερα επιδόματα παραμένουσιν ως είχον κατά την 1ην Φεβρουαρίου 1963.

2) Εις την διά της παρούσης χορηγουμένην αύξησιν συμψηφίζεται πάσα τοιαύτη, χορηγηθείσα καθ' οιονδήποτε τρόπον από 1ης Ιουνίου 1962 και εντεύθεν.

3) Κατά τά λοιπά εξακολουθούν ισχύουσαι αί κείμεναι διατάξεις. Τυχόν ευνοικώτεροι όροι αμοιβής εν γένει του περί ού ή παρούσα προσωπικού δέν μεταβάλλονται.

4) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Ιουνίου 1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 22 Αύγούστου 1963

—

63767)2600)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί προσθήκης μεταβατικής διατάξεως εις το Καταστατικόν του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Α.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 378 της 24 Αύγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις του άρθρου 5 του νόμου 2868)1922 «περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως των εργατών και ιδιωτικών υπαλλήλων».

2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εταιρείας Διαχειρίσεως Ειδών Μονοπωλίου Ελληνικού Δημοσίου, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 369) 11.6.1963 αναφοράς του ως άνω Ταμείου.

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 114)11.7.1963 συνεδρίασιν αυτού της ΙΒ' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του Καταστατικού του ως άνω Ταμείου Συντάξεων Προσωπικού Εταιρείας Διαχειρίσεως Ειδών Μονοπωλίου Ελληνικού Δημοσίου προστεθή διάταξις, έχουσα ούτω:

«Η υπό των διατάξεων του εδαφίου α' της παραγράφου 1 του άρθρου 19 του Καταστατικού προβλεπομένη προθεσμία υποβολής αιτήσεως αναγνωρίσεως ως συντάξιμον των εν τω άρθρω τούτω αναφερομένων υπηρεσιών παρατείνεται μέχρι της 31 Δεκεμβρίου 1963.

Η επί τη βάσει της παρούσης αναγνωριζομένη προϋπηρεσία εξαγοράζεται διά καταβολής του οφειλομένου ποσού, είτε εφ' άπαξ, είτε διά μηνιαίων δόσεων, καθοριζομένων υπό του Διοικητικού Συμβουλίου, ουχί πλειόνων δι' των τριάκοντα εξ (36). Εις περίπτωσιν καθ' ην κατά την υποβολήν της αιτήσεως συνταξιοδοτήσεως δέν έχουσι καταβληθή άπασαι αί δόσεις τό υπόλοιπον του οφειλομένου ποσού καταβάλλεται εφ' άπαξ.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 19 Αύγούστου 1963

—

7702)Ε146)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της παραγράφου 3 του άρθρου 1 του Κανονισμού «περί τρόπου ασφαλίσεως των αυτοτελώς εργαζομένων και ενίων κατηγοριών προσώπων εκ των παρεχόντων εργασίαν προς μη σταθερόν εργοδότην ή προς πλείονας εργοδότας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 378 της 24 Αύγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τάς διατάξεις των άρθρων 2 και 10 του ά.ν. 1846)1951, ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως.

2) Τάς διατάξεις των άρθρων 1 και 5 του ν.δ. 3710)1957.

3) Πράτσιον του Διοικητού του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων και τάς από 13.3.1962 και 20.3.1962 γνωμοδοτήσεις του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού, υποβληθείσας διά της υπ' αριθ. 38879 Φ.Υ.Α.Α.Υ.Ε.) 22.5.1962 αναφοράς του Ιδρύματος, αποφασίζομεν:

Όπως ή παράγραφος 3 του άρθρου 1 του Κανονισμού «περί τρόπου ασφαλίσεως των αυτοτελώς εργαζομένων και ενίων κατηγοριών προσώπων εκ των παρεχόντων εργασίαν προς μη σταθερόν εργοδότην ή προς πλείονας εργοδότας», τροποποιηθή ως ακολούθως:

«Πρόσωπα εκ των ανωτέρω, ησφαλισμένα ήδη

παρά τῷ Ι.Κ.Α., συνεχίζουν τὴν ἀσφάλισίν των κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμόν. Οἱ εἰς τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης ἀπασχολούμενοι ἀνθοκηπουροὶ ἐξαιροῦνται τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Αὐγούστου 1963

—

65787)Σ. 625)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 92702)Σ. 1240)27.11.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προβλεπομένης προθεσμίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 365 τῆς 20 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν. δ)τος 4104)1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ ἄλλων τινῶν ὀργανωτικῶν καὶ διοικητικῶν διατάξεων».

2) Τὴν ἀπὸ 8.7.1963 γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 68117)Υ.Α)30.7.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ἱδρύματος.

3) Σύμφωνον γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 117)1.8.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ, ἀποφασίζομεν:

Ἡ περὶ ἧς ἡ παράγραφος 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 92702)Σ. 1240)27.11.1962 ἀποφάσεως ἡμῶν (*) προθεσμία ὑποβολῆς αἰτήσεως παρὰ τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν καὶ συναφῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν διὰ τὴν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ τὰς διατάξεις τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀναγνώρισιν ἡμερῶν ἐργασίας παρατείνεται ὑφ' ἃς ἔληξε καὶ μέχρι καὶ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Αὐγούστου 1963

—

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Δ.Ε.Η.

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περὶ τροποποιήσεως Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 361 τῆς 20 Αὐγούστου 1963)

Δημόσιαι Ἐπιχειρήσεις Ἠλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ ἀπὸ 28)28 Ἰανουαρίου 1951 β.δ)τος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καὶ συμφώνως πρὸς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν αὐτοῦ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν, ὅπως ὁ Κανονισμὸς Καταστάσεως Προσωπικοῦ τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 283)1963 ἀπόφασιν αὐτοῦ, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην συνεδρίασιν τῆς 12 Ἰουνίου 1963.

Α'. Καταργεῖ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 28, 29 καὶ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 30 τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.

Β'. Ἐγκρίνει τὸ κείμενον τῶν ὡς κατωτέρω ἄρθρων τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.

Ἄρθρον 28

Ἄσκησις πειθαρχικοῦ ἐλέγχου

1) Τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἀσκοῦν:

α) Ὁ Γενικὸς Διευθυντής, προκειμένου περὶ ἅπαντος τοῦ τακτικοῦ καὶ ἐκτάκτου προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η., δυνάμενος νὰ ἐπιβάλλῃ ἐπὶ μὲν τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τὰς ἐν ἄρθρῳ 27, § 1, ὑπὸ στοιχεῖα α', β', γ' καὶ δ' ποινάς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκτάκτου πᾶσαν ποινήν.

β) Οἱ βοηθοὶ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς τὰς ὑπηρεσιακὰς μονάδας, ἐφ' ὧν ἀσκοῦν ἐποπτείαν, συμφώνως πρὸς τὴν ἑκάστοτε σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δυνάμενοι νὰ ἐπιβάλλουν ἐπὶ μὲν τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τὰς ἐν ἄρθρῳ 27 § 1 ὑπὸ στοιχεῖα α', β' καὶ γ' ποινάς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκτάκτου τὰς ἐν ἄρθρῳ 27 § 1 ὑπὸ στοιχεῖα α', β', γ' καὶ δ' ποινάς.

γ) Οἱ διευθυνταὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Διευθύνσεων, οἱ διευθυνταὶ τῶν Περιφερειακῶν Διευθύνσεων, ὁ διευθυντὴς τοῦ Διγνιτωρυχείου καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν Ὑδροηλεκτρικῶν καὶ Ἀτμοηλεκτρικῶν Σταθμῶν προκειμένου περὶ τοῦ ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς των ὑπαγομένου τακτικοῦ καὶ ἐκτάκτου προσωπικοῦ, δυναμένοι νὰ ἐπιβάλλουν τὰς ἐν ἄρθρῳ 27 § 1, ὑπὸ στοιχεῖα α', β' καὶ γ' ποινάς.

δ) Οἱ διευθυνταὶ περιοχῶν, προκειμένου περὶ τοῦ ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς των ὑπαγομένου τακτικοῦ καὶ ἐκτάκτου προσωπικοῦ, δυναμένοι νὰ ἐπιβάλλουν τὰς ἐν ἄρθρῳ 27, παράγραφος 1, ὑπὸ στοιχεῖα α' καὶ β' ποινάς.

ε) Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 30 Πειθαρχικὸν Συμβούλιον ἐπὶ τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ, ὅσακις ἡ προσήκουσα εἰς τὸ διαπραχθὲν παράπτωμα ποινὴ πειθανολογεῖται βαρυτέρα ἐκείνης τῆς ὀργίας.

2) Ἡ ἀνάκρισις παντὸς πειθαρχικοῦ παραπτώματος ἐνεργεῖται διὰ τὸ ὑπὸ τὴν πειθαρχικὴν αὐτῶν δικαιοδοσίαν ὑπαγόμενον προσωπικὸν ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, τῶν Διευθυντῶν Περιφερειακῶν Διευθύνσεων καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Διγνιτωρυχείου ἢ τῶν ὑπὸ τούτων ὁριζομένων ὀργάνων.

3) Τὰ μὲν ὑπὸ στοιχεῖα β', γ' καὶ δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὄργανα, ἐκτιμῶντα ὅτι ἡ προσήκουσα ποινὴ εἶναι βαρυτέρα ἐκείνης, ἧς ἡ ἐπιβολὴ ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν των, παραπέμπουν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀμέσως προϊστάμενον αὐτῶν ὄργανον, ὁ δὲ Γενικὸς Δι-

(*) ΕΕΔ 21, 1521.

ενθυντής, κατά την κρίσιν αὐτοῦ, εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον.

4) Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς δύναται νὰ θέτῃ ἐκτὸς ὑπηρεσίας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πειθαρχικῆς διαδικασίας καὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τρεῖς μῆνας πάντα ὑπάλληλον ἢ ἐργάτην καταστάντα ὑποπτον σοβαροῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ἐφ' ὅσον ἡ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ παραμονή του κρίνεται ὑπ' αὐτοῦ ἐπικίνδυνος, λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ὑπὸ ἀνάκρισιν παραπτώματος, εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Δ.Ε.Η. ἢ ὡς δυναμένη νὰ παρεμποδίσῃ τὴν πλήρη διεξαγωγὴν τῆς ἀνακρίσεως.

Ἄρθρον 29

Ἐγγυήσεις ἐγκαλουμένου

1) Πρὸ πάσης ἐπιβολῆς πειθαρχικῆς ποινῆς ὁ ἐγκαλούμενος προσκαλεῖται εἰς ἀπολογίαν ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς ὀργάνου, κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ ἄρθρου 28, τάσσεται δὲ αὐτῷ προθεσμία οὐχὶ ἐλάσσων τῶν 48 ὡρῶν. Ἡ ἀπολογία εἶναι ἔγγραφος καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὸ ἁρμόδιον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ποινῆς ὄργανον.

2) Κατὰ τῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν ἐπιβάλλεται πειθαρχικὴ ποινὴ βαρυτέρα τῆς ἐγγράφου ἐπιπλήξεως, ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ ἄρθρον 30 Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ἀσκουμένη ἐντὸς προθεσμίας 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἀνακοινώσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς.

Ἄρθρον 30

Πειθαρχικὸν Συμβούλιον

8) Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁρίζεται ἡ εἷς τὸν Σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας ἢ τὸν ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ καὶ εἷς τὰ λοιπὰ ὄργανα τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, κατὰ συνεδρίασιν καταβλητέα παγία ἐναντὶ ἐξόδων κινήσεως ἀποζημίωσις.

Γ'. Ἡ ἰσχὺς τῶν ὡς ἄνω ἄρθρων ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως των ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, θέλουν δὲ δημοσιευθῆ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Δ'. Ἐγκρίνει, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, τὸ κείμενον τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἰουνίου 1963

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

Περὶ συμπληρώσεως Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 364 τῆς 20 Αὐγούστου 1963)

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ

Βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ ἀπὸ 28.28 Ἰανουαρίου 1951 β. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως τῆς διοικήσεως τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ» καὶ συμφώνως πρὸς τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν αὐτοῦ, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, μετὰ πρότασιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεφάσισεν, ὅπως ὁ Κανονισμὸς Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ συμπληρωθῇ ὡς ἀκολούθως :

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 306|1963 ἀπόφασιν, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν 27ην συνεδρίασιν τῆς 26ης Ἰουνίου 1963 :

1. Αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ τροποποιοῦνται καὶ συμπληροῦνται ὡς ἀκολούθως :

Συμπληροῦται τὸ ἐδάφιον 2 τῆς παραγράφου Δ' τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας διὰ τῆς προσθήκης ὑποπαραγράφου δ', ἔχουσης οὕτω :

δ) Ὑπηρεσίαι Ἐποπτείας Μεγάλων Ἔργων.

2) Προστίθεται § Η' εἰς τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας, ἔχουσα οὕτω :

Η'. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται νὰ συσταθῇ, εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, Ὑπηρεσία Ἐποπτείας Μεγάλων Ἔργων, διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἐποπτείας καὶ τοῦ ἐλέγχου τῆς κατασκευῆς νέων μεγάλων ἔργων. Αἱ λεπτομερεῖς ἁρμοδιότητες καὶ ἡ σύνθεσις τῶν ἐν λόγῳ Ὑπηρεσιῶν καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ, κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ, δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

3) Συμπληροῦται τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Δ.Ε.Η., προστιθεμένων παραγράφων 3α καὶ 3β ὡς κάτωθι :

3α) Κατ' ἐξαίρεσιν δύναται ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς νὰ ἀποσπᾷ ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας εἰς Ὑπηρεσίας ἐποπτείας μεγάλων ἔργων, διὰ χρονικὸν διάστημα ἀνώτερον τοῦ τριμήνου, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ ἀποσπώμενος διατηρεῖ τὴν θέσιν, ἐξ ἧς ἀπεσπάσθη, ἐπανέρχεται δὲ εἰς αὐτὴν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀποσπάσεως.

3β) Τὰ καθήκοντα ὀργανικῶν θέσεων, αἵτινες παραμένουσι προσωρινῶς κεναί, λόγῳ ἀποσπάσεως τῶν κατεχόντων ταύτας ὑπαλλήλων εἰς Ὑπηρεσίας ἐποπτείας μεγάλων ἔργων, δύνανται νὰ ἀνατεθοῦν προσωρινῶς εἰς ἑτέρους ὑπαλλήλους δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ δι' ὅσον χρόνον ἐξακολουθεῖ νὰ τελῇ ἐν ἀποσπάσει ὁ κατέχων τὴν ὀργανικὴν θέσιν ὑπάλληλος.

4) Ἡ παροῦσα ἀπόφασις, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεώς της, θέλει δημοσιευθῆ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

5) Ἐγκρίνει, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ, τὸ κείμενον τῆς παρούσης ἀποφάσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἰουλίου 1963

—

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΩΜΑΛΑ

Πρὸ τριῶν ἐτῶν καὶ συγκεκριμένως τὴν 21.7. 1961 ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 88 Πρᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «περὶ συγκεντρώσεως τοῦ αἴτου ἐποδείας 1961», δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 118, τεῦχος Α' Φ.Ε.Κ. τοῦ 1961.

Ὑπὸ τῆς παραγράφου 3ᾶ αὐτῆς ὡρίσθησαν τὰ ἑξῆς: «Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων, ὡς καὶ τὰ πράγματι καταβαλλόμενα τοιαῦτα εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένους μισθωτούς, τοὺς παρ' οἱουδήποτε ἐργοδότῃ ἀπασχολουμένους δυνάμει σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, αὐξάνονται ἀπὸ 20ης Ἰουνίου 1961 δι' ἐπιδόματος ἄρτου 1 του πρὸς μίαν (1) δραχμὴν καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν. Τοῦ ἐπιδόματος τούτου ἐξαιροῦνται οἱ ἄγαμοι μισθωτοί, οἱ δικαιούμενοι ἢ λαμβάνοντες παρὰ τοῦ ἐργοδότου των τροφὴν ἢ ἄρτον.

Τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα δὲν ὑπόκειται εἰς κρατήσεις ἢ εἰσφορὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, οὐδὲ μεταβάλλει τὰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις τῶν δικαιουμένων τούτου μισθωτῶν».]

Μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀνωτέρω Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὑπογράφεται ἡ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962 ἐθνικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων, ὅπου καὶ ἀναγράφεται, ὅτι εἰς τὰ δι' αὐτῆς καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων περιλαμβάνεται συγχωνευόμενον τὸ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88/1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐκ μιᾶς δραχμῆς ἐπίδομα ἄρτου.

Ἔκτοτε διάφοροι συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, διὰ τῶν ὁποίων αὐξάνονται αἱ ἀποδοχαὶ ἐργαζομένων εἰδικῶν κατηγοριῶν, ἐπαναλαμβάνουν ὅτι συμψηφίζεται, συγχωνευόμενον κλπ., τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα ἄρτου.

Τὸ πρᾶγμα βεβαίως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὁμαλόν. Οἱ συλλογικῶς συμβαλλόμενοι καὶ τὰ διαιτητικὰ δικαστήρια καθορίζουν νέα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι εἰς αὐτὰ περιλαμβάνεται καὶ τὸ εἰδικὸν αὐτὸ ἐπίδομα ἄρτου, δηλαδὴ νὰ μὴ ὑπάρχῃ μετὰ ταῦτα ἀξίωσις ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις - καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἄξιον σημειώσεως - οὔτε ὑπῆρξεν, οὔτε ὑπάρχει νομικῶς ἡ περὶ τῆς ὁποίας ὁ λόγος ἀξίωσις.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι μετὰ τὸν νόμον 3239/1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος καθορισμοῦ ἀποδοχῶν μισθωτῶν εἰμὴ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, κατὰ ρητὴν δὲ διάταξιν τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ ἀνωτέρου νόμου κατηργήθη καὶ ἡ διατηρηθεῖσα μέχρις αὐτοῦ ἐξουσιοδότησις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2510/1953 νὰ δύναται εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις νὰ καθορίζῃ αὐτὸς ἀποδοχὰς μισθωτῶν.

Συνεπῶς ἡ ἀνωτέρω διάταξις τῆς Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐξεδόθη ἄνευ τινὸς ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως νόμου καὶ εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἄκυρος, ὡς ἄλλως τε ἐγένετο τοῦτο δεκτὸν καὶ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ὁσάκις ἐζητήθη ἡ ἐφαρμογή της.

Τὴν ἀκυρότητα ἠθέλησε νὰ θεραπεύσῃ τὸ γνωστὸν ἐργατικὸν νομοσχέδιον, εἰς τὸ ὁποῖον περιελήφθη διάταξις (ἄρθρον 9), ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐκυροῦτο ἡ ἐν λόγῳ παράγραφος τῆς Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἀλλ' ἡ ψήφισις τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ ἐματαιώθη διὰ τοὺς γνωστοὺς λόγους.

Οὕτω ἐμφανίζεται σήμερον ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος νομικὴ κατάστασις ὡς ἑξῆς: Οἱ συλλογικῶς συμβαλλόμενοι συμψηφίζουν εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν καθοριζόμενα ὅρια ἡμερομισθίων... ὅ,τι νομικῶς δὲν ὑπάρχει, ἐνῷ ἡ διὰ τῆς Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δοθεῖσα αὔξησις τῶν πράγματι καταβαλλομένων ἡμερομισθίων (καὶ τοιαῦτα νοοῦνται τὰ ὑπὲρ τὰ νόμιμα ὅρια παρεχόμενα) οὐδέποτε ὑπῆρξε νομικῶς, ἂν δὲ ἐδόθη, ἀχρεωστήτως ἐδόθη.

Εἶναι ὅμως φανερὸν ἐκ τῆς νομικῆς αὐτῆς ἱστορίας, ὅτι ἔλειψεν ἡ δέουσα προσοχὴ διὰ τὴν δημιουργίαν καταστάσεως νομιμότητος εἰς θέμα, τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς ἐν προκειμένῳ ἀναφέρεται εἰς τὸν ἄρτον τῶν μισθωτῶν.

Μετεξέ μας

Ἡ Ἐπιθεώρησίς μας, κατὰ παγίαν παράδοσιν αὐτῆς, δὲν διέκοψε τὴν ἔκδοσίν της καὶ κατὰ τὸ θέρος τοῦτο, ἐργασθεῖσα ὑπὸ σκληρὰς συνθήκας, ἵνα ἐξυπηρετήσῃ τοὺς παρακολουθοῦντας τὰ ἔργον της. Εἶναι καὶ τοῦτο μία ἐκδήλωσις στενωτέρου συνδέσμου της πρὸς αὐτούς.

Ἀπασχολούμεθα ἄλλως τε μὲ Δίκαιον, ἡ ζωὴ τοῦ ὁποίου, ἐξελισσομένη διαρκῶς, προκαλεῖ τὸ καθημερινὸν ἐνδιαφέρον, στρεφόμενον ἐντόνως καὶ περὶ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ ὁποία πρέπει ἀμέσως νὰ περιέρχηται εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ μας κοινοῦ, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ποίαν διαπλαστικὴν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου δύναμιν ἔχει αὐτή.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεύχος 18 (528)

Ἀθῆναι, 15 Σεπτεμβρίου 1963

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΙΣΠΡΑΞΙΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

[Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 475)1963 Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους]

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου κ. Δ. ΛΙΑΚΑΤΑΣ

Ὁ νόμος περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων (Ν.Ε.Δ.Ε.) καθορίζει τὸν τρόπον, καθ' ὃν βεβαιοῦνται καὶ εἰσπράττονται τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους καὶ προσδιορίζει τὰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας καὶ τὰ ὄργανα (δημοσίους ὑπαλλήλους), τὰ ὁποῖα ἐπιμελοῦνται αὐτῶν. Βασικὸν ὄργανον ἐπιμελείας τῆς εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Ν.Ε.Δ.Ε., εἶναι ὁ Δημόσιος Ταμίας τοῦ Ταμείου, παρ' ᾧ εἶναι βεβαιωμένον τὸ ἔσοδον, ὅστις διὰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ Ν.Ε.Δ.Ε., ἐκτὸς τῶν ἄλλων διοικητικῶν κυρώσεων, ἐπιβαλλομένων παρὰ τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων οὗ οὗ τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους, ὑπέχει καὶ ἀστικὰς εὐθύνας διὰ τὴν ζημίαν, ἣν ἠθέλεν ὑποστῇ τὸ Δημόσιον ἐξ ἐπιζημίων πράξεων ἢ παραλείψεων οὗτοῦ, καθὼς καὶ ποινικὰς εὐθύνας, ὅταν συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τῶν ἄρθρων 256 καὶ 259 τοῦ Ποιν. Κώδικος. Βεβαίως ὁ Δημόσιος Ταμίας ἀσκεῖ τὰ ἀνατεθειμένα εἰς αὐτὸν καθήκοντα κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ τὰς ὁδηγίας, κατευθύνσεις καὶ τὴν παρακολούθησιν τῶν προϊσταμένων αὐτοῦ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, αἵτινες καὶ ἀσκοῦσιν ἐπ' αὐτοῦ διοικητικὴν ἐποπτείαν καὶ ἱεραρχικὸν ἔλεγχον καὶ τὰς ἐντολὰς καὶ διαταγὰς τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ καὶ νὰ συμμορφοῦται πρὸς αὐτάς.

Δυνάμει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2097)1952, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 ἐδάφ. 4 τοῦ ἀ.ν. 1495)1938, ὡρίσθη, ὅτι «ὅπου κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἐπιτρέπεται ἡ εἴσπραξις τῶν ἐσόδων Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Νομικῶν Προσώπων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νοεῖται, ὅτι ἡ εἴσπραξις τούτων θὰ ἐνεργῆται δι' ἰδίων αὐτῶν ὀργάνων».

Τοιοῦτον Νομικὸν Πρόσωπον καὶ δὴ Δημοσίου Δικαίου εἶναι καὶ τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν καὶ ἡ εἴσπραξις τῶν καθυστερουμένων πρὸς αὐτὸ εἰσφορῶν τῶν ὑπαχρέων πρὸς τοῦτο ἀνετέθη δυνάμει τοῦ ἄρθρου 21 § 3 τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἐπέχοντος Κανονισμοῦ λειτουργίας αὐτοῦ, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 36479) 1184 τῆς 22)25.10.1943 (Φ.Ε.Κ. 187 Β') ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56423) 1)1954 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 17)1955, τεῦχος Β') εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ τούτου φορέως, τῆς ὁποίας διοικητικὸς προϊστάμενος εἶναι ὁ Διευθυντὴς αὐτοῦ.

Ἑπομένως τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιμεληθῇ τῆς βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν καθυστερουμένων πρὸς τὸ περὶ οὗ πρόκειται Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων εἶναι ὁ Διευθυντὴς αὐτοῦ, ἐξομοιούμενος καθ' ὅλα πρὸς Δημόσιον Ταμίαν, ἐφαρμόζων τὸν νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων. Δὲν ἀσκεῖ ὅμως τὰ ταμιακὰ ταῦτα καθήκοντα ἄνευ ἐπιβλέψεως, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς τὴν παρακολούθησιν, ἱεραρχικὸν ἔλεγχον καὶ λαμβάνει ὁδηγίας καὶ

"ΛΟΓΙΣΤΗΣ„ ΚΑΙ "ΒΟΗΘΟΣ ΛΟΓΙΣΤΟΥ„ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ

Ὑπό τοῦ κ. ΧΑΡΑΛ. Ε. ΛΕΚΑΤΣΑ, Δικηγόρου

Πολλάκις μέχρι σήμερον ἀπησχολήθη ἡ θεωρία, τελευταίως δὲ καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν Δικαστήριόν μας, περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ «λογιστοῦ» καὶ τῆς τοῦ «βοηθοῦ λογιστοῦ».

Ι. Εἶναι ἀληθές ὅτι διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25 τοῦ 1960 ἐτους ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, δηλαδὴ διὰ τὸν «εὐθύνως καταθύνοντα καὶ παρακολουθοῦντα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος», δὲν ἐγεννήθη ζήτημα ἑρμηνείας. Ἐγεννήθη ὅμως τοιοῦτον διὰ τὴν περίπτωσιν β' τῆς ρηθείσης ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δηλαδὴ διὰ τὸν «τηροῦντα εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία».

Εἰδικώτερον ἐγεννήθη ζήτημα, ἐὰν «λογιστὴς» κατὰ τὴν ὡς ἄνω διαιτητικὴν ἀπόφασιν δέον νὰ θεωρηθῇ μόνον ὁ τηρῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία, δηλαδὴ μόνον ὁ τηρῶν τὸ ἡμερολόγιον, τὸ βιβλίον ἀπογραφῆς (προβλεφθέντα ἤδη ἀμφότερα ταῦτα καὶ ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων) καὶ τὸ βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν (copia), χωρὶς τὸ τελευταῖον τοῦτο νὰ δύναται νὰ θεωρηθῇ κατηργημένον, ἐφ' ὅσον ἔχει καθιερωθῇ διὰ κανόνος δικαίου, ὅστις δὲν κατηργήθη δι' ἑτέρου νεωτέρου κανόνος δικαίου (Α.Κ. ἄρθρον 2, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 § 3 ν.δ. 7/10 Μαΐου 1946) ἢ ἔστω καὶ δι' ἀχρησίας, ἀφοῦ ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἐδιδάχθη καὶ ὑπὸ τῆς Νομολογίας ἐγένετο δεκτόν, ὅτι «δὲν αἴρεται ἀπαραιτήτως ὁ νόμος διὰ μόνον τὸ περιστατικόν, ὅτι ἐξέλιπεν ὁ λόγος τῆς νομοθετήσεώς του» (*Οἰκονομίδ.* Γεν. Ἀρχαὶ § 5 σημ. 8, Regelsberger - *Μαριδάκης* § 26, *Τενίση* Γεν. Ἀρχαὶ σελ. 31, Α.Π. 354/1924, Θέμ. ΛΕ, 547, Σ.τ.Ε. 905/1947) ἢ «λογιστὴς» δέον νὰ θεωρηθῇ ὁ τηρῶν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων (β.δ. 7 Ἰουλίου 1952, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως), προβλεπόμενα καὶ ὑποχρεωτικὰ βιβλία, ἢ ἀρκεῖ καὶ ἡ τήρησις τοῦ ἡμερολογίου μόνον.

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐὰν ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐθέσπισε κανόνα δικαίου ἢ ἐὰν ἐκήρυξε μόνον τὴν ἐφαρμογὴν ὑφισταμένου κανόνος δικαίου. Ἐὰν ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, τότε ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἔχει ἰσχὺν νόμου καὶ ἐπομένως ἐπιτρέπεται ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς ἐπὶ παραβάσει νόμου (ἄρθρον 559 ἀρ. 1 Κ.Πολ.Δ.). Ἐὰν ὅμως ἐκήρυξε μόνον τὴν ἐφαρμογὴν ὑφισταμένου κανόνος δικαίου, τότε ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς ἐπὶ παραβάσει νόμου δὲν ἐπιτρέπεται (ἄρθρον 559 ἀρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), ἀλλὰ μόνον ἐπὶ παραβάσει τῆς συμβάσεως διαιτησίας (ἄρθρον 559 ἀρ. 4 Κ.Πολ.Δ.).

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐν λόγῳ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐκήρυξε μόνον τὴν ἐφαρμογὴν ὑφισταμένου κανόνος δικαίου, ἐπομένως δὲν ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ἐπομένως δὲν ἔχει ἰσχὺν νόμου, ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀναίρεσις αὐτῆς ἐπὶ παραβάσει νόμου, ἐπομένως δὲν ἐγεννήθη ζήτημα ἑρμηνείας τοῦ «λογιστοῦ» καὶ τοῦ «βοηθοῦ λογιστοῦ» κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διαιτητικὴν ἀπόφασιν.

Ἐὰν ὅμως ἐγεννήθη ζήτημα ἑρμηνείας τοῦ «λογιστοῦ» καὶ τοῦ «βοηθοῦ λογιστοῦ» κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, τότε ἡ ἑρμηνεία αὐτῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐκ τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένων λογιστικῶν βιβλίων, ἤτοι τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν. Ἐκ τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως προκύπτει ἐπίσης, ὅτι ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων προβλεπομένων λογιστικῶν βιβλίων, ἤτοι τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν. Ἐκ τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως προκύπτει ἐπίσης, ὅτι ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων προβλεπομένων λογιστικῶν βιβλίων, ἐπομένως ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, ἐπομένως ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, ἐπομένως ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν.

Ἐκ τῆς ἐν λόγῳ διαιτητικῆς ἀποφάσεως προκύπτει ἐπίσης, ὅτι ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων προβλεπομένων λογιστικῶν βιβλίων, ἐπομένως ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, ἐπομένως ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, ἐπομένως ὁ διαιτητὴς ἐθέσπισε κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τὴν τήρησιν τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῆς καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν.

κῶς κατ' αὐτὸν τηρούμενα ὑπὸ τῶν ἐμπόρων, βιομηχάνων, ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἡμεδαπῶν τε καὶ ἀλλοδαπῶν... λογιστικὰ βιβλία.

ΙΙ. Αἱ περὶ τηρήσεως ἐμπορικῶν βιβλίων διατάξεις εἶναι διατάξεις δημοσίας τάξεως καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύνανται οἱ ἔμποροι νὰ ἰσχυρισθῶσιν, ὅτι κατ' ἐμπορικὴν συνήθειαν ἢ δι' ὡρισμένον εἶδος ἐμπορίας ἢ ἐν ὡρισμένῳ τόπῳ δὲν τηροῦνται λογιστικὰ βιβλία (*Ἀναστασιάδης*, § 55 σημ. 3, *Κρητικός* § 203, *Πετρζίλ*, σελ. 239, Boiste ἀριθ. 101, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 148/1911, Θέμ. ΚΔ' 296) καὶ δὲν δύναται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων νὰ ἀποκλεισθῇ δι' ἰδιωτικῆς βουλήσεως κατ' ἄρθρον 3 Α.Κ., δι' οὗ διετυπώθη σαφέστερον καὶ εὐρύτερον ὁ κανὼν τοῦ P. D. Jus publicum privatorum pactis mutatis non potest «δι' ἰδιωτικοῦ συμφώνου τὸ κοινὸν νόμιμον δύκ ἐναλλάσσεται», *Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχ. § 5, *Οἰκονομίδου*, Γεν. Ἀρχ. § 4, Α.Π. 249/1959, ΕΕΝ 26, 696).

ΙΙΙ. Ὁ Κῶδιξ περὶ φορολογικῶν στοιχείων ὑποχρεοῖ τοὺς ἐμπόρους, βιομηχάνους, ἀνωνύμους ἑταιρείας, ἡμεδαπάς τε καὶ ἀλλοδαπάς... εἰς τὴν τήρησιν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένων λογιστικῶν βιβλίων, ἅτινα εἶναι γενικὰ εἰς πάντα ἔμπορον (*Ἀναστασιάδης* § 56) καὶ εἰς τὴν τήρησιν, ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ἡμερολογίου, βιβλίου ἀπογραφῶν (προβλεφθέντων ὁμοίως ἀμφοτέρων τούτων καὶ ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων), καθολικοῦ, ἰσολογισμοῦ, παραγωγῆς κλπ., ἡ μὴ τήρησις ἢ ἡ ἐλλιπὴς τήρησις ἢ ἡ ἀνακριβὴς τήρησις τῶν ὁποίων συνεπάγεται κατ' ἄρθρον 55 τοῦ Κώδικος τούτου βαρυτάτας κυρώσεις (κλεισίματος καταστήματος, γραφείου, ἐργοστασίου, ἀποθήκης καὶ ἐν γένει ἀπαγόρευσιν ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος, πρόστιμον κλπ.).

Ἐπὶ τῇ βάσει ὅθεν τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθεμένων οἱ ἔμποροι, βιομήχανοι, ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι, ἡμεδαπαί τε καὶ ἀλλοδαπαί... τυγχάνουσιν ὑπόχρεοι εἰς τὴν τήρησιν οὐ μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπομένων λογιστικῶν βιβλίων, δηλαδὴ τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ βιβλίου ἀπογραφῶν καὶ τοῦ βιβλίου ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, ὡς ὁ *Γ. Τρίμης*, προσηλωθεὶς προφανῶς εἰς τὰ λεξεῖς τῆς ῥηθείσης ἀνωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, φαίνεται φρονῶν (ΕΕΔ 22, 977), ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων προβλεπομένων τοιούτων.

Μεριμνήσωμεν ἄρα διὰ τῆς ἑρμηνείας, ἐφ' ἧς κρατοῦσιν αἱ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ παραδεδεγμέναι ἀρχαὶ (*Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαὶ § 7), εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ «λογιστοῦ», τῆς β' περιπτώσεως τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἤτοι τῆς ἐννοίας αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν τηροῦντα εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία».

Ἀνάγκη παρίσταται νὰ καταφύγωμεν εἰς τοὺς γενικοὺς ἑρμηνευτικοὺς κανόνας τῶν ἄρθρων 173 καὶ 200 Α.Κ., οἵτινες ἀμφότεροι συμπληροῦντες ἀλλήλους καὶ ἐξαίροντες ὁ μὲν τὴν ἀσφῆ τοῦ δηλοῦντος ἄνευ προσηλώσεως εἰς τὸ ξηρὸν γράμμα, ὁ δὲ τὸ ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον, δηλαδὴ τὴν ἄποψιν τῶν συναλλαγῶν καὶ τῶν τρίτων, ἐπιβάλλουσι, ἵνα ἡ δήλωσις τῆς βουλήσεως ἑρμηνεύεται, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, ἡ ἐπιβαλλομένη ἐν ταῖς συναλλαγαῖς συμπεριφορὰ διὰ τὸν χρηστὸν καὶ ἔχφρονα ἄνθρωπον (*Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 88, Α.Π. 350/1958, ΕΕΝ 25, 762).

Καὶ δικαιούμεθα νὰ καταφύγωμεν εἰς αὐτούς, δοθέντος α) ὅτι ἐκ τῆς διατυπώσεως, δηλ. τοῦ γράμματος τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, καθ' ὃ «λογιστὴς θεωρεῖται ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία», γεννῶνται ἀμφιβολίαι καὶ ἀσάφειαι (*Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 88), διότι ἄλλως, ἂν δὲν ἐγεννῶντο τοιαῦται, οὔτε θὰ ἐξεδίδοντο διάφοροι τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας ἐπ' αὐτῆς ἀποφάσεις καὶ ἑρμηνευτικαὶ ἐγκύκλιοι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (ὅρα ἐγκύκλιον ὑπ' ἀριθ. 74633/1961, ΕΕΔ 20, 320 περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου λογιστοῦ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 25/1960 ἀπόφασιν διαιτησίας), ἐν οἷς καὶ ἐπὶ λέξει ἀναφέρεται, ὅτι «εὔλογοι ἀμφιβολίαι δύνανται νὰ ἀνακύψουν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν εἰς τὰς εἰρημένας διατάξεις ὑποκειμένων προσώπων, οὐδὲ γνωμοδοτήσεις θὰ προεκαλοῦντο (*Φ. Ἀγγελῆς*, ΕΕΔ 22, 1097, Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 21, 577, *Β. Θάλλης*, ΕΕΔ 22, 854), «ὥστε τέλος θὰ ἦγοντο συναφεῖς ὑποθέσεις ἐνώπιον τοῦ Ἀκυρωτικοῦ.

β) Ὅτι καὶ ἐν τῇ διατυπώσει αὐτῆς ὑπάρχουσι κενά, διότι ἡ ὕλησις εἶναι πλήρης, πλὴν ἡ δήλωσις ἀτελής (*Μπαλῆ*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 90). Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις δῆλον καθίσταται, ὅτι ὡς «λογιστὴν» ἤθελε τὸν «τηροῦντα εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων προβλεπόμενα καὶ ὑποχρεωτικῶς κατ' αὐτὸν τηρούμενα λογιστικὰ βιβλία», ἂν μάλιστα λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν του ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία ἡμερολόγιον καὶ βιβλίον ἀπογραφῶν ἤδη

προβλέπονται άμφότερα ταῦτα ὡς ὑποχρεωτικὰ λογιστικὰ βιβλία καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Κώδικος (ἄρθρον 7), ἐκτὸς ἐὰν ἤθελε εἴπει τις, ὅτι εἶναι διάφορα ἐκείνων τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου. Οὕτω ἀπομένει ὡς προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου λογιστικὸν βιβλίον μόνον τὸ βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, δηλαδὴ ἡ copia.

Τὰ ὅτι ἐν τῇ ἀποφάσει ὑπάρχει κ ε ν ὸ ν καὶ ἤθελε αὐτὴ ὡς «λογιστὴν» τὸν τηροῦντα εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων προβλεπόμενα καὶ ὑποχρεωτικῶς κατ' αὐτὸν τηρούμενα λογιστικὰ βιβλία προκύπτει σ α φ ῶ ς καὶ ἀ ν ε ν δ ο ι ά σ τ ω ς καὶ ἐκ τοῦ νόμου 2190 «περὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν» καὶ ἐκ τοῦ β.δ. 174 τοῦ 1963 ἔτους «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἐνιαῖον κείμενον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2190», ὁριζόντος διὰ τοῦ ἄρθρου 53α αὐτοῦ ὅτι «ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα βιβλία τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν, δέον νὰ τηρῶνται εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν», δεδομένου ὅτι ἦτο γνωστὸν κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὅτι τὰ διὰ τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας λογιστικὰ βιβλία δὲν προβλέπονται ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, ἀλλὰ προεβλέποντο καὶ προβλέπονται ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω Κώδικος. Ἄλλωστε αἱ ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι θὰ ὑπεχρεοῦντο νὰ τηρῶσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν μόνον τὸ ἡμερολόγιον, τὸ βιβλίον ἀπογραφῶν καὶ τὸ βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ λογιστικὰ βιβλία των τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Κώδικος φορολογικῶν στοιχείων ἐδύναντο νὰ τηρῶσιν εἰς οἱανδήποτε ἄλλην ἤθελον γλῶσσαν, ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς, καθιστῶσαι οὕτω οὗται ἀδύνατον τὸν ἔλεγχον τῶν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων φοροτεχνικῶν ὀργάνων. Θὰ εἴχομεν δὲ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ ἄτακτον τήρησιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων καὶ τὰς συνεπείας τῆς ἐλλιποῦς ἢ ἀνακριβοῦς τηρήσεως των.

IV. Κατὰ τοὺς γενικοὺς ἑρμηνευτικοὺς κανόνας τῶν ἄρθρων 173 - ἀνευ προσηλώσεως εἰς τὰς λέξεις - καὶ 200 τοῦ Α.Κ. διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς β' περιπτώσεως τῆς ρηθείσης ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δηλ. διὰ «τὸν τηροῦντα εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία» καὶ πρὸς ἄρσιν πάσης ἐπ' αὐτῆς ἀμφιβολίας καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ καλὴ πίστις - ὡς αὕτη νοεῖται κατὰ τὴν κοινὴν καὶ ὄχι κατὰ τὴν μεμονωμένων ἀτόμων ἀντίληψιν - καὶ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη, δηλ. τὰς συνηθείας ἐκείνας, αἵτινες κρατοῦσιν ἐν ταῖς συναλλαγαῖς, ἐνδεχομένως δὲ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ εἰδικὰ περιστατικά, ἰδιάζοντα εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ἐπάγγελμα κλπ. (*Μπαλή*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ §§ 4 καὶ 88)

Ἀρκεῖ συνεπῶς, ἀφοῦ λάβωμεν ὑποχρεωτικῶς ὑπ' ὄψιν τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα περὶ καλῆς πίστεως καὶ συναλλακτικῶν ἠθῶν, νὰ ἀναφερθῶμεν διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς β' περιπτώσεως τῆς ρηθείσης ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δηλ. διὰ «τὸν τηροῦντα εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία», μόνον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 74633/8.2.1961 ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας «περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «λογιστὴς» κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 2>,1960 ἀπόφασιν διαιτησίας», εἰ τὴν ὁποίαν, ἐκτὸς ἄλλων, ἀναφέρονται καὶ τὰ κάτωθι: «... φρονοῦμεν ὅτι ὡς λογισταὶ δέον νὰ θεωρηθῶσι καὶ οἱ τηροῦντες βιβλία παριστάνοντα ἀφ' ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὰς λαμβανούσας ἐν γένει πράξεις παρ' ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει ἔστω καὶ κατὰ κατηγορίας τοιούτων... Ἀντίθετος ἄποψις ὅτι «λογισταὶ» θεωροῦνται οἱ τηροῦντες τὰ κατὰ τὸν Ἐμπορικὸν Νόμον ὑποχρεωτικῶς βιβλία θὰ ὡδήγει εἰς τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκλεισθῶσι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις εἰς ὃς ἐκ τῶν πραγμάτων εἶναι ἀνέφικτος ἡ τήρησις ἐνιαίου ἡμερολογίου καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς τὸ κατὰ τὸν Ἐμπορικὸν Νόμον τηρούμενον τοιοῦτον καταχωρίζονται κατ' ἀντιγραφὴν καὶ συνεπτυγμένως οἱ κατακεχωρισμένοι εἰς τὰ λοιπὰ ἡμερολόγια ἐγγραφοί. Τοιουτοτρόπως ὅμως θὰ ἐπήρχετο ἀνεπιτρεπτος διαφορισμὸς ἀμοιβῆς καὶ ἄνισος μεταχείρισις τῶν τηρούντων τὰ ἡμερολόγια τῶν διαφόρων κατηγοριῶν οἰκονομικῶν πράξεων προσώπων ἐν σχέσει πρὸς ἄλλους συναδέλφους των, ὑπηρετοῦντας εἰς μικροτέρας οἰκονομικὰς ἐπιφανείας ἐπιχειρήσεις κατ' ἀντίθεσιν πάντως πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ἐπιδιωκόμενον σκοπόν». Ἀντιβαίνει εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὰ συναλλακτικὰ ἤθη ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς ὡς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως γενοῦνται ἀμφιβολίαι καὶ ὑπάρχουσιν ἐν σὺῃ κενὰ καὶ ἐπέρχεται ἄνισος μεταχείρισις καὶ θεωροῦνται «λογισταὶ» οἱ τηροῦντες τὸ βιβλίον ἀντιγραφῆς ἐπιστολῶν, δηλ. οἱ περιστρέφοντες τὸ ἔμβολον τῆς σιδηρᾶς copiax, καὶ νὰ μὴ θεωροῦνται «λογισταὶ» οἱ τηροῦντες εἰ τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις μετ' εὐχερείας τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία, καθολικόν, βιβλίον παραγωγῆς, βιβλίον ἀξιῶν κλπ.

V. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων «λογιστὴς» δέον νὰ θεωρηθῇ «κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν διαιτησίας ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Κώδικος περὶ φορολογικῶν στοιχείων προβλεπόμενα καὶ ὑποχρεωτικῶς τηρούμενα λογιστικὰ βιβλία», «βοηθὸς δὲ λογιστοῦ» δέον νὰ θεωρηθῇ ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν πάντα τὰ λοιπά, πλὴν τῶν ἄνω, βιβλία, ἅτινα δύνανται καὶ δὲν ὑποχρεοῦνται - νὰ τηρῶσι οἱ ἔμποροι καὶ ἅτινα δύνανται νὰ εἶναι εἰς αὐτοὺς χρήσιμα καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἐπαγγελματικῆς των δραστηριότητος.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Προστασία Δικηγόρων έκ τοῦ Κώδικος περί Δικηγόρων

Παρεμπίπτουσα περί ἀποδείξεως ἀπόφασις.—Ἀνακλητή κατ' ἄρθρον 180 Πολιτ. Δικονομίας.—Ἔμμισθος ὑπηρεσία δικηγόρου κατ' ἄρθρον 63 §§ 3 - 5 Ν. Δ. 3026)1954 «περί Κώδικος Δικηγόρων» καί διατάξεις Κανονισμοῦ περί μονιμότητος.—Καθορισμός ὁρίου ἡλικίας.—Χαρακτηρισμός συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου.— Ἀνεφάρμοστον Α.Ν. 539)1945 περί ἀδείων μισθωτῶν ἐπί ἐμμίσθου δικηγόρου, ἀσκοῦντος δημόσιον λειτούργημα, ἐκ τοῦ ὁποίου δέν προσκτᾶται τήν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.

Ἀνηρέθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 622)1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Περίπτωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε παροχή νομικῶν ὑπηρεσιῶν ὑπό ἐμμίσθου δικηγόρου εἰς Τράπεζαν (Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος), προσχωρήσαντος εἰς τόν ἰσχύοντα Κανονισμόν τῆς Τραπέζης, ὁ ὁποῖος προβλέπει μονιμότητα τοῦ προσωπικοῦ διά καθορισμοῦ ὁρίου ἡλικίας καί οὕτω ἐτέθη θέμα προστασίας αὐτοῦ ἐκ τοῦ Κανονισμοῦ ἤ τῶν εἰδικῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3026)1954 «περί Κώδικος Δικηγόρων».

Ἐπανέρχεται καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰς τά ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα ὡς πρός τόν χαρακτῆρα τῶν συμβάσεων ἐργασίας μέ καθορισμόν ὁρίου ἡλικίας τῶν ἐργαζομένων, αἱ ὁποῖαι εἶναι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου. (Ἴδετε Α.Π. 324)1960, Ὁ. Λομελείος, εἰσηγητής *Μ. Παντελής*, ΕΕΔ 19, 834, Α.Π. 425)1957, εἰσηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 16, 818, Α.Π. 880)1963, εἰσηγητής *Κ. Θανάσουλος*, ΕΕΔ 22, 922).

Ἐνδιαφέρον προσέτι εἶναι, ὅτι, ὑποκειμένης συμβάσεως ἐμμίσθου δικηγόρου πρός νομικόν πρόσωπον, προέκυψε ζήτημα, ἂν ἐφηρμόζετο ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἀ.ν. 539)1945 περί ἀδείων μισθωτῶν, ἀρνητικῶς δέ ἐπί τούτου ἀπεφάνθη ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις, ἀφοῦ ὁ δικηγόρος δέν δύναται νά θεωρηθῇ μισθωτός ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου. (Ἴδετε καί Α.Π. 283 1956, εἰσηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 15, 669, ἔνθα εἰς σημείωσιν μας καί λοιπαί παραπομπαί, *Ι. Κοποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ἐπ' ἄρθρα 648 - 680, ἀριθ. 98 ἐπ.).

Ἀπό τῆς ἀρχῆς ἄλλωστε ταύτης περί τῆς σχέσεως τῶν δικηγόρων ὄχι ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐκινήθη καί ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 3790 1957 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων τοῦ Κώδικος περί Δικηγόρων» (ἄρθρον 21), διά τοῦ ὁποίου ὡρίσθη, ὅτι «δικηγόροι ἡ ἐπί συμβάσει δικαστικοί σύμβουλοι, παρέχοντες τάς καθαρῶς νομικάς ἐργασίας των ἐπί παγίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρός νομικά πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τράπεζας, ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς καί παρά τοῖς τυχόν ὑφισταμένοις διά τό προσωπικόν τούτο Ταμείοις κυρίας ἀσφαλίσεως», διάταξις, ἡ ὁποία θά ἐπερίττευεν, ἂν οἱ δικηγόροι ἐθεωροῦντο μισθωτοί τῶν ἀνωτέρω ἐργοδοτῶν.

Ἀρείου Πάγου 3)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Βασσόμου***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Σύλλας, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Αἱ ὑπό κρίσιν ἀντίθετοι αἰτήσεις συντεκδικαστέαι τυγχάνουσιν, ὡς συναφεῖς, ἀφοῦ ἀμφότεραι κατά τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων στρέφονται καί μία ὑπόκειται διαφορά.

Α'. Ἐπί τῆς αἰτήσεως τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:

Ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 622)1961 προκύπτει, ὅτι τό ἐκδόν ταύτην Δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τούς ἐν τῷ πρώτῳ καί δευτέρῳ λόγοις τοῦ ἀναιρετηρίου ἐκτιθεμένους ἰσχυρισμούς τῆς ἀναιρεσειούσης, ἀρθῶς δέ ἐκτιμῆσαν τούς οὐκ ἔκρινε μετά πλήρους αἰτιολογίας, ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος δέν ἀντίκειται εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. Ἄρα εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι οἱ περί ὧν πρόκειται λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς δωδεκάτης αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 1809)1957 ἀποφάσεως, τό δικάσαν Ἐφετεῖον ἔκρινεν, ὅτι νομίμως ἡ ἀναιρεσείουσα ἀντέταξε πρός συμψηφισμόν ἀπαίτησίν της ἐκ δραχμῶν 41.059, ἣν τό ποσόν ἀπεδείκνυτο ἐξ ὁμολογίας τοῦ ἐνάγοντος, ἐπιφυλάχθη ὅμως νά ἀποφασίσῃ ἀριστικῶς μετά τήν διεξαγωγήν τῶν ὡς διέταξεν ἀποδείξεων ἐπί ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος κατ' ἀντέκθεσιν προβληθέντος. Τούτων τεθέντων εἰς οὐδεμίαν παράβασιν ὑπέπε-

σε, περιορίσαν διά τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως κατά τήν μετ' ἀπόδειξιν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως τό συμψηφιστέον ποσόν εἰς δραχμάς 20.687, ἀφοῦ ἡ διαληφθεῖσα ἀπόφασις, ὡς μή περατώσασα τήν δίκην καί μή ὑπεκδύσασα τόν δικαστήν πάσης περαιτέρω ἐξουσίας, ἦτο παρεμπίπτουσα περί ἀποδείξεως καί οὐχί ὁριστική, ὡς τοιαύτη δέ ἀναλήπτη κατά τό ἄρθρον 180 Πολ. Δικ. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ὀβάσιμος ὁ ἀντίθετος τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Β'. Ἐπί τῆς αἰτήσεως τοῦ Α.Δ.

Ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 63 §§ 3 - 5 τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περί Κώδικος Δικηγόρων», ἡ ἐμμισθος ὑπηρεσία τοῦ δικηγόρου παρά νομικῷ ἢ φυσικῷ προσώπῳ ἐπιτρέπεται, ὅταν οὗτος παρέχῃ ἐπί πολίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ δι' ὁρίστου χρόνου νομικάς ὑπηρεσίας ὡς δικαστικός ἢ νομικός σύμβουλος ἢ νά διδάσκῃ νομικά μαθήματα ἢ πολιτικῶν ἐπιστημῶν, ὑφισταμένης δέ τοιαύτης συμβάσεως δικαιοῦται οὗτος, ἐν περιπτώσει λύσεως της ὑπό τάς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ ἰδίου Κώδικος, τῆς ἐν αὐτῷ προβλεπομένης ἀποζημιώσεως. Ἀντιθέτως ἡ ὡρισμένου χρόνου σύμβασις, ἥτις οὐδαμῶς ἀπηγορεύετο ὑπό τοῦ προϊσχύοντος Δικαίου, ἀπαγορευομένη γενικῶς διά τῆς παραγράφου 5 τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 63, καί ἂν ἀκόμη ἐγίνετο πρό τοῦ Κώδικος Δικηγόρων, ἀναγνωρίζεται κατ' ἐξαίρεσιν ὑπό τοῦ ἄρθρου 248 § 1 αὐτοῦ, ὁρίζοντος ὅτι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 63 § 5 καί 94 δέν ἐφαρμόζονται, ἐφ' ὅσον διά συμβάσεως προσχωρήσεως εἰς Ὀργανισμόν ἢ Κανονισμόν Νομικοῦ Προσώπου ἢ διά νόμου ὁ δικηγόρος ἀπολαμβάνει μείζονος προστασίας τῆς διά τῶν ἄρθρων τούτων παρεχομένης ἢ διαφόρου τοιαύτης, ἐφ' ὅσον τήν τελευταίαν ταύτην προστασίαν ἤθελεν ἐπιλέξει οὗτος. Κατά τήν ἀληθῆ δέ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ἀποκλείεται, προκειμένου περί τῆς ἐν οἱᾳδήποτε περιπτώσει, ἡ ἐφαρμογή τῶν διαληφθέντων ἄρθρων, ὅταν ἡ διά τῆς συμβάσεως προσχωρήσεως ἐξασφαλιζομένη προστασία εἶναι μείζων τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀναγνωριζομένης ἢ ὅταν, καίτοι διάφορον, ἐπελέξατο ταύτην ὁ δικηγόρος. Τό περί ἐπιλογῆς δέ δικαίωμα δύναται οὗτος νά ἀσκήσῃ καί ὅταν ἡ διά τῆς συμβάσεως ἐξασφαλιζομένη εἰς αὐτόν προστασία εἶναι ἀντικειμενικῶς μείζων τῆς τοῦ ἄρθρου 94, διότι καί τότε ὑπό οὐδεμιᾶς διατάξεως κωλύεται, ὅπως ἀντί τῆς μείζονος ἐπιλέξηται τήν διάφορον τοιαύτην, ἔστω καί μικροτέραν.

Καθ' ἃ ἐμφαίνεται ἐκ τῆς τετάρτης αἰτιολογίας τῆς ἐκ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 1809)1957 καί τῆς εἰς ἣν αὐτη ἀναφέρεται ἐνάτης τοιαύτης τῆς ὑπ' ἀριθ. 7369)1956 τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, τό δικάσαν Ἐφετεῖον ἀπέρριψε τήν πρώτην τῶν ἐν τῷ ἰδίῳ δικογράφῳ σωρευτικῶς ἀσκουμένων ἀγωγῶν, διώκουσαν τήν καταβολήν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ Κώδικος Δικηγόρων, διά δύο ἐπαλλήλων αἰτιολογιῶν, κρίναν α') ὅτι ὁ ἀναιρεσείων προσελήφθη κατά Σεπτέμβριον 1946 ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης ὡς δικηγόρος ἐπί μηνιαίᾳ πολίᾳ ὁμοιβῇ διά προσχωρήσεως εἰς τόν Εἰδικόν Ὀργανισμόν Νομικῶν Ὑπηρεσιῶν καί τόν Γενικόν Κανονισμόν τῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνης, δ' ἀ τῆς τοιαύτης δέ συμβάσεως οὗτος ἀπολαμβάνει μείζονος προστασίας τῆς κατά τήν ἄνω διάταξιν ἐξασφαλιζομένης μή δικαιούμενος ἐπιλογῆς, καί β') ὅτι οὗτος ἄλλως ἐπελέξατο τήν ἐκ τῆς περί ἧς πρόκειται συμβάσεως προστασίαν. Περί τῆς τοιαύτης δέ ἐπιλογῆς ἐπιοθη ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐκατέρωθεν προσαχθέντων ἐγγράφων καί τῶν ὁμολογιῶν τῶν διαδίκων, ἃς ἐπίσης ἐκ τῶν αὐτῶν ἀποδεικτικῶν μέσων συνήγαγεν. Οὕτως ἀποφηνάμενον τό μέν δέν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μή προταθέντα, ἦτοι μή γενομένην ὁμολογίαν τοῦ ἀναιρεσειοντος, τά δέ ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς εἰρημένας διατάξεις, ἐπαρκῶς καί ἄνευ ἀντιφάσεων αἰτιολογήσαν τήν κρίσιν του, ἀπορριπτέος δέ ὁ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζων λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου (§ 5). Ἀρκούντος δέ τοῦ ἐρείσματος τούτου παταία ἀποβαίνει ἡ ἔρευνα τῶν λοιπῶν λόγων τοῦ ἀναιρετηρίου (§§ 2 - 4), πληττόντων τήν πρώτην αἰτιολογίαν τῆς ἰδίας ἀποφάσεως.

Διά τοῦ καθορισμοῦ ὁρίου ἡλικίας ἐν τῷ Κανονισμῷ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐργοδότου, εἰς τούς διατάξεις τοῦ ὁποίου προσεχώρησεν ὁ μισθωτός καί δι' οὗ τίθενται οἱ ὅροι τῆς ἰδιωτικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὑπό τήν διατύπωσιν ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἀπολύεται ἕνεκα συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἀποχωρῶν αὐτοδικαίως, ἡ ἐργασιακή σύμβασις θεωρεῖται ὡς ὡρισμένου χρόνου. Δέν μεταλλάσσει δέ οὐτη χαρακτῆρα ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῷ περί οὗ πρόκειται Κανονισμῷ περιέχεται ὅρος, καθ' ὃν δύναται νά τροποποιῶνται οἱ ὅροι αὐτοῦ, ἐν οἷς καί ὁ περί ὁρίου ἡλικίας, διότι καί τότε εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένη ἡ διάρκεια τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ κατά τόν ὅρον τοῦτον κατά τροποποίησιν τοῦ Κανονισμοῦ ὁρίου ἡλικίας. Εἶναι δέ ἐγκυρος, ὡς μή ἀντικειμένη εἰς διάταξίν τινα, ἡ συνομολόγησις τοιούτου ὅρου, ἀρκεῖ ἡ ἄσκησις τ' ὀφ ἐκ τούτου παρεχομένου δικαιώματος νά γίνηται συμφώνως τοῖς ἄρθροις 281 καί 288 Α.Κ., ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλή πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1809)1957 ἀποφάσεως, τό δικάσαν Ἐφετεῖον δι' ἰδίων σκέψεων καί δι' ἀναφορᾶς εἰς τήν ὑπ' ἀριθ. 7369)1956 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἐδέξατο, μετ' ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων πλήν τοῦ Ὀργανισμοῦ Νομικῶν Ὑπηρεσιῶν καί τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἀναιρεσιβλήτου, εἰς οὓς προσεχώρησε κατά τήν ἐν ἔτει 1946 λαβοῦσαν χώραν πρόσληψίν του, προσεχώρησεν ἐπίσης εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἐπακολουθήσαντος Ὀργανισμοῦ Νομικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ 1947, οὗτινος ἔλαβε γνῶσιν σιωπηρῶς, ἐξακολουθήσας νά παραμένῃ εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀδιαμαρτυρήτως ἐπί συνεχῆ ὀκτοετίαν, β) ὅτι κατά τά ἄρθρα 17 τοῦ ἰδίου Ὀργανισμοῦ οὗτος διέπει καί ἅπαντας τούς κατά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος του ὑπηρετοῦντας παρ' ἐκείνῃ δικηγόρους, γ) ὅτι διά τοῦ ἄρθρου 9 § 1 ἐδάφιον γ' τοῦ ἐν λόγῳ Ὀργανισμοῦ ὡρίσθη, ὅτι ἡ σχέσις τῶν μονίμων δικηγόρων λύεται ἐκτός ἄλλων, καί διά συμπληρώσεως τοῦ διά τούς ἐπί ἴσαις

ἀποδοχοὶ τακτικοὺς ὑπαλλήλους ὁριζομένου ὁρίου ἡλικίας, ἤτοι κατὰ παραπομπὴν εἰς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἄρθρον 19 § 2 ἐδάφιον γ' ὁρίζει, ὅτι οἱ συμπληροῦντες τὸ ὅριον ἡλικίας ἀποχωροῦσιν αὐτοδικαίως τῆς ὑπηρεσίας. δ) ὅτι τὸ ὅριον τοῦτο, ὃν πρότερον μεῖζον συμφώνως τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ 19 § 1 ἐδάφιον α', εἶτα καὶ ἀ τροποποιήσιν αὐτοῦ ἐμειώθη διὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαΐου 1955 ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου ἔχοντος τοιαύτην ἐξουσίαν ἐκ τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ ἰδίου Κανονισμοῦ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 9 § 1 ἐδάφιον γ' καὶ 17 τοῦ ρηθέντος Ὀργανισμοῦ τοῦ 1947 καὶ δὴ ὡς πρὸς μὲν τοὺς Διευθυντὰς τοῦ Δικαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τοὺς βοηθοὺς τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ συμβούλου εἰς τὸ 63ον ἔτος, ὡς πρὸς δὲ τοὺς Τμηματάρχας εἰς ὁ ἐνάγων, καὶ τὰ προσωπικὰ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν εἰς τὸ 60ὸν ἔτος, ε) ὅτι, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀνωτέρω ἀποφάσει τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου, τοῦτο ἠχθη εἰς τὴν τοιαύτην μείωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας λόγῳ τῆς ἀνάγκης τῆς ταχυτέρας ἀνανεώσεως τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀνωτέρων καὶ ἀνωτάτων στελεχῶν πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἀναγκαίου καὶ συγχρονισμένου πνεύματος τῆς διαρκῶς ἐξελισσομένης τραπεζιτικῆς τακτικῆς, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ταχυτέρας προωθήσεως τῶν ὑπολλήλων κατωτέρων βαθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἄλλως θὰ ἔβλεπον ἑαυτοὺς καθηλωμένους εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ἀποδόσεώς των καὶ στ) ὅτι ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἀπόφασις ἐφηρμόσθη δι' ὅλους τοὺς παρὰ τῇ ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπηρετοῦντας δικηγόρους καὶ ὅτι ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τῆς ἰδίας ἀποφάσεως οὐδεὶς τῶν δικηγόρων, ὧν προηγουμένως εἶχε παραταθῇ τὸ ὅριον ἡλικίας, διετέλει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν ἐκτεθέντων περιστατικῶν τὸ Ἐφετεῖον ἔκρινεν, ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἦτο ὡρισμένου χρόνου, μὴ μεταλλάξασα χαρακτῆρα οὔτε ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος Δικηγόρων, οὔτε ἐκ τῆς συνομολογήσεως ὅρου, καθ' ὃν ἡ ἀναιρεσίβλητος ἠδύνατο νὰ τροποποιῇ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ ὁρίου ἡλικίας, ὅτι ὁ ὅρος οὗτος εἶναι ἔγκυρος καὶ δὲν ἀντίκειται εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν καλὴν πίστιν, ὡς καὶ ἡ ἐν γένει ἐνέργεια τῆς ἀναιρεσιβλήτου δὲν συνιστᾷ ἄνισον μεταχείρισιν, οὔτε καταχρηστικὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματός της. Οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ ἀπορρίψαν τὴν δευτέραν ἐν σωρεύσει ἀγωγὴν τὸ μὲν ἐξέτασε ἀναλέγκτως πράγματα, ἤτοι τὰ προσαχθέντα ἀποδεικτικὰ καὶ δὴ τοὺς διαληφθέντας Ὀργανισμοὺς καὶ Γενικὸν Κανονισμὸν καταστάσεως ὑπαλλήλων τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὡς καὶ τὴν ἀπὸ 11 Μαΐου 1955 ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, τὸ δὲ οὐδέτερον διάταξιν παρεβίασεν. Ἐξ ἄλλου ὀρθῶς παρῆλθε σιγῇ τὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἰσχυρισμόν, καθ' ὃν ἡ τροποποίησις τῶν Ὀργανισμῶν Νομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου τῶν ἐτῶν 1944 καὶ 1947 ἔδει νὰ εἶναι εἰδικὴ διὰ τοὺς δικηγόρους αὐτῆς, ἀφοῦ οὗτος ἀπετέλει ἁπλοῦν ἐπιχείρημα. Ἀπορριπτέοι ὅθεν οἱ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες λόγοι ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ πρῶτος, δεύτερος καὶ τρίτος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων (§ 2, 3, 4, 5, 6Β καὶ 7), ἐνῷ ὁ ὑπ' ἀριθ. 6Α τοιοῦτος, περιέχων τὴν αἰτίασιν ὅτι αἱ προσβαλλόμεναι ἀποφάσεις καὶ ἰδίᾳ ἡ ἐξ αὐτῶν 1809 ἐδέχτησαν, ὅτι τὸ ἄρθρον 27 ἐδ. φ' αὐτοῦ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἢ τοῦ νόμου 3424/1927 παρέχουν αὐτῷ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν, ἵνα καταργῇ γενικῶς κεκτημένα δικαιώματα τοῦ προσωπικοῦ της διὰ τροποποιήσεων τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ ἢ τῶν Ὀργανισμῶν, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀφορμώμενος ἀπὸ ἀνακριβοῦς πρ ὑποθέσεως, διότι, ὡς εἴρηται τὸ Ἐφετεῖον ἐσχημάτισε τὴν κρίσιν του καθ' ἑρμηνείαν τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ καὶ οὐχὶ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Καταστατικοῦ ἢ τοῦ διαληφθέντος νόμου.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῶν προτάσεων τῆς ἀναιρεσιβλήτου, τῶν κατατεθεισῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, αὕτη κατὰ τὰς συζητήσεις, καθ' ἃς ἐξεδόθησαν αἱ προσβαλλόμεναι ὑπ' ἀριθ. 1809/1957 καὶ 622/1961 ἀποφάσεις, ἀντέταξε πρὸς συμψηφισμὸν ἀπαιτησίν της ἐκ συντάξεως δραχμῶν 2046 μηνιαίως, κατοβληθείσης ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀχρεωστήτως κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Αὐγούστου 1955 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1956 καὶ μὴ ὑπερβαινούσης διὰ τὸ μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1955 τοιοῦτον τὸ χρηματικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν 9.207. Ἐν τούτοις ἡ δευτέρα τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων ἔκρινε βάσιμον τὴν προβληθεῖσαν ἔνστασιν διὰ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 15.300 ἐκ συντάξεως τοῦ χρόνου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1955, ἣν ὅμως ὑπελόγισεν ἀναδρομικῶς ἀπὸ 16 Μαΐου 1955 καὶ οὐχὶ 16 Αὐγούστου 1955, ὡς εἶχε προτείνει ἡ ἀναιρεσίβλητος. Προελθοῦσα δὲ αὕτη εἰς τὸν συμψηφισμὸν τοῦ ποσοῦ τούτου ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα καὶ ἀσυνδέτως ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ἐφ' ᾧ κατέστη ὡς πρὸς τοῦτο ἀναιρετέα κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 7 Πολιτ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον ΙΥ λόγον (§§ 10, 11) τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων.

Τὸ Ἐφετεῖον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς δωδεκάτης αἰτιολογίας τῆς ἐκ τῶν ἀναιρεσβαλλομένων ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 1809, ἐδέξατο, καθ' ἑρμηνείαν τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἐδικαιοῦτο ὁπωσδήποτε τὴν ἐκ δραχμῶν 5.342 ἀποζημίωσιν διὰ τὴν μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν κατὰ τὸ ἔτος 1955, εἰς τὸ αὐτὸ δὲ συμπέρασμα ἦχθη καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 622, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἑνάτης αἰτιολογίας της, πλὴν διὰ ταύτης ἔκρινεν, ὅτι, ἐφ' ὅσον οὗτος διετηρήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀναιρεσιβλήτου μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1955 ἡ καταβολὴ τοῦ ἐν λόγῳ ποσοῦ, γενομένη συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945, ἀπέβη ἄνευ αἰτίας καὶ μετ' ἀνάκλησιν τῆς προηγηθείσης ἀποφάσεώς του προῆλθεν εἰς τὸν συμψηφισμὸν αὐτοῦ. Οὕτω κρίνων ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ὑπ' ἀριθ. 622 ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολιτ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον ΙΥ λόγον (§ 12) τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, διότι ὁ νόμος οὗτος ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ὑπαλλήλων συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ οὐχὶ ἐπὶ δικηγόρων, παρεχόντων ἀποκλειστικῶς τὰς νομικὰς των ὑπηρεσίας καὶ ἀσκούντων κατὰ τὰ ἄρθρα 1, 2 § 1, 38, 63 § 3, 4, 5 καὶ 248 § 1 τοῦ Κώδικος Δικηγόρων, ὡς καὶ τὰς προϊ-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟΝ 250 ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΟΣ

Έκταοις έφαρμογής διατάξεως άρθρου 256 Α.Κ. περί άναστολής παραγραφής

Άναφορά τής διατάξεως άρθρου 256 § 4 Άστικοῦ Κώδικος περί άναστολής τής παραγραφής τῶν άξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν κατά τῶν κυρίων, διαρκούσης τής σχέσεως ὑπηρεσίας, εἰ. τάς άξιώσεις τῶν ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ άρθρου τούτου ὑπηρετῶν καί ὄχι καί εἰς τάς ἐν παραγράφῳ 17 άξιώσεις μισθῶν παντός εἴδους τῶν λοιπῶν μισθωτῶν.—Μισθοί καί ἡμερομίσθια προσωπικοῦ τῶν πλοίων καί πλωτῶν μηχανημάτων Λιμενικῶν Ταμείων.—Άποφάσεις Διοικούσης Ἐπιτροπής.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τής κατωτέρω άποφάσεως τοῦ Άρείου Πάγου ἡ ὑπ' άριθ. 20355)1960 άπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Άθηνῶν.

σχυσάσας διατάξεις τῶν άρθρων 35 τοῦ ν.δ. τής 5 Μαΐου 1926 καί 35α τοῦ ἰδίου, προστεθέντος διά τοῦ ά.ν. 1017)1937, δημόσιον λειτούργημα, ὅπερ καί ὅταν παρέχωσι πρός φυσικά ἤ νομικά πρόσωπα ἐπί παγίαις ἤ περιοδικαῖς παροχαῖς τάς νομικός των ὑπηρεσίας δέν άποβάλλουσιν, ἵνα προσκτήσωνται τήν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.

Μετά τήν άναίρεσιν τής ὡς εἴρηται άποφάσεως δέον νά κρατηθῇ ἡ ὑπόθεσις καί ἐπιληφθῇ τό Τμῆμα ταῦτο τῆι ἐκδικάσεως αὐτῆς κατ' οὐσίαν, ὡς μή χρηζούσης περαιτέρω διευκρινήσεως, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τήν πρό τής άναιρέσεως κατάστασιν καί ἐξεταζομένων τῶν δι' ἃς ἐγένετο αὕτη ἐνστάσεων τής άναιρεσιβλήτου.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἐναγομένη Τράπεζα ἰσχυρίσθη διά τῶν προτάσεών της, τῶν κατατεθεισῶν κατά τήν συζήτησιν, ἐφ' ἡ ἐξεδόθη ἡ ἐκ τῶν προσβαλλομένων άποφάσεων ὑπ' άριθ. 1809, ὅτι τήν ἐκ δραχμῶν 5.342 άποζημίωσιν παρέσχεν εἰς τόν ἐνάγοντα κατ' άρθρον 31 τοῦ Κανονισμοῦ, διότι δέν ἠδυνήθη νά ποιήσηται χρῆσιν τῆς ἐτησίας μηνιαίας ἀδείας, δέν προσάγεται δέ ὁ Κανονισμός οὗτος, ἵνα κριθῇ, ἂν διαλαμβάνεται ἐν αὐτῷ περίπτωσις ὡς ἡ τοῦ άρθρου 5 § 5 τοῦ νόμου 539 1945, ἐξ ἧς θά ἠδύνατο νά θεμελιωθῇ ἀπαίτησις ὀχρεωστήτου, δέον ἡ περί συμψηφισμοῦ τοῦ διληφθέντος ποσοῦ ἔνστασις τά άπορριφθῇ. Ἀφ' ἑτέρου ὡς πρός τήν ὡς εἴρηται ἀπαίτησιν ἐκ συντάξεως ὀχρεωστήτως κατοβληθείσης δέον τό ποσόν ταύτης νά περιορισθῇ εἰς δραχμάς 9.207, τήν καταβολήν τῶν ὁποίων παρά τῆι ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης εἰδικῶς ὡμολόγησεν ὁ ἀναιρεσείων, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν προτάσεών του τῶν κατατεθεισῶν κατά τήν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ 622 άπόφασις, ἐμμένει δέ καί νῦν διά τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων (IV § 10).

Μετά ταῦτα δέον νά ἐπιδικασθῇ τῷ ἀναιρεσείοντι ἐνάγοντι τό ποσόν τῶν δραχμῶν 11.480 ἐπί πλέον τοῦ διά τῆς ρηθείσης άποφάσεως ἐπιδικασθέντος τοιούτου.

Κατά τό άρθρον 256 § 4 τοῦ Άστικοῦ Κώδικος άναστέλλεται ἡ παραγραφή τῶν άξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν κατά τῶν κυρίων, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, οὐχί ὅμως καί πέραν τῆς δεκαπενταετίας.

Κατά τήν Αἰτιολογικήν Ἔκθεσιν τοῦ Εἰσηγητοῦ Προσχεδίου (*Γ. Μαριδάκη*, σελ. 256) ἡ άναστολή τῆς παραγραφῆς τῶν άξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν κατά τῶν κυρίων περιλαμβάνει άξιώσεις ἐκ πάσης αἰτίας καί οὐχί μόνον ἐκ τῆς συμβάσεως μισθώσεως ὑπηρεσιῶν.

Ἡ άναστολή τοῦ άρθρου 256 Α.Κ. δικαιολογεῖται ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας σχέσεως (σεβασμοῦ ἤ εὐλαβείας ἤ στοργῆς ἤ προστασίας), ἥτις συνδέει τά πρόσωπα δικαιούχου καί ὑποχρέου πρός ἄλληλα (ἴδετε *Γ. Μπαλῆ*, Γενικαί Ἀρχαί, ἔκδ. 6η, σελ. 393).

Ἡ διάταξις δέν προεβλέπετο ὑπό τοῦ προϊσχύοντος τοῦ Α.Κ. Δικαίου (*Ἀλ. Λιτζερόπουλος*, Ἑρμ.ΑΚ, Εἰσαγωγικός Νόμος ὑπ' άρθρον 18, άριθ. 18), ἐλήφθη δέ ἐκ τοῦ άρθρου 204 Γερμ. Α.Κ. κατά τάς παραγράφους 1 - 3 καί ἐκ τοῦ Ἑλβετικοῦ Κώδικος Ἐνοχῶν (άρθρον 134 § 4) κατά τήν ἐνδιαφέρουσαν ὧδε παράγραφον 4.

Ἀλλά, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, καί ταῦτο προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς διατάξεως, αὕτη περιορίζεται εἰδικῶς εἰς τάς ἐν αὐτῇ άξιώσεις καί δέν ἐφαρμόζεται καί ἐπί τῶν ἐν παραγράφῳ 17 άρθρου 250 Α.Κ. άξιώσεων, εἰς τάς ὁποίας ὑπήγετο ἡ περίπτωσις τῆς άποφάσεως.

Άρείου Πάγου 407)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλούχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Μεϊμαράκης, Κ. Γιομπρὲς

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 4 τοῦ άρθρου 256 Α.Κ., δρίζουσα ὅτι άναστέλλεται ἡ παρα-

γραφή τῶν ἀξιώσεων τῶν ὑπηρετῶν κατά τῶν κυρίων, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, οὐχί δμως καί πέραν τῆς δεκαπενταετίας, ἀναφέρεται, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, συνδυαζομένης πρός τό ἄρθρον 250 Α.Κ., εἰς τάς ἀξιώσεις τῶν ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου τούτου ὑπηρετῶν διά τήν πληρωμήν τῶν μισθῶν ἢ ἄλλων ὁμοιβῶν καί ἐξόδων αὐτῶν, οὐχί ἐξ καί εἰς τάς ἐν παραγράφῳ 17 ἐξ ὡσεις μισθῶν παντός εἴδους τῶν λοιπῶν μισθωτῶν. Ὅθεν ὀρθῶς τό δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, αὐτως ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς ἀνωτέρω διατάξεις καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Οἱ λόγοι ἀναιρέσεως δεύτερος καί ὄγδοος, ὁμοῦ ἀορίστως ἀποδίδοντες εἰς τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν αἰτιάσεις ἐκ τῶν ἐδαφίων 7, 8, 9, 10, 13 καί 19 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικονομίας, ἄνευ εἰδικωτέρου προσδιορισμοῦ τῶν αἰτιάσεων τούτων, εἶναι ἀπορριπτέοι, ὡς ἀνεπίδεκτοι δικαστικῆς ἐκτιμήσεως. Καθ' ὅσον δέ πλήττουσι τήν περί πραγμάτων ἀνέλεγκτον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου κρίσιν, εἶναι ἐπίσης ἀπορριπτέοι ὡς ἀπαράδεκτοι, κατά τό ἄρθρον 810 § 1 Πολιτ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 3810/1957.

Ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἀπό 8 Ἀπριλίου 1936 β. δ/γματος περί ἐκτελέσεως τοῦ ἀ.ν. τῆς 25/25 Ἰανουαρίου 1936 περί συστάσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Εἰδικοῦ Ταμείου Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπό τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀ.ν. 1157/1938, ὁριζούσης ὅτι οἱ βασικοί μισθοί καί τά ἡμερομίσθια τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τῶν πλοίων καί πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ Ταμείου καθορίζονται ὑπό τῆς Διοικούσης τό Ταμεῖον Ἐπιτροπῆς, δέν δύνανται ὅμως νά ὑπερβαίνωσι τό ἰσχῦον ἑκάστοτε μισθολόγιον τῶν πληρωμάτων τῶν ὑπηρετούντων ἐπί τῶν ἐπιβατηγῶν ἀτμοπλοίων τῆς ἀκτοπλοΐας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ὁμοιβή τῆς ἐργασίας τῶν ὑπηρετούντων ἐπί τῶν πλοίων καί πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου καθορίζεται ἐλευθέρως ὑπό τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ὑπό μόνον τόν περιορισμόν ὅτι δέν δύνανται νά εἶναι ἀνωτέρα τοῦ μισθολογίου τῶν πληρωμάτων τῶν ἐπιβατηγῶν ἀτμοπλοίων τῆς ἀκτοπλοΐας, ἐνῷ ἐξ ἄλλου οὐδαμῶς ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι ἐξωμοιώθησαν μισθολογικῶς δι' αὐτῆς οἱ ἐπί τῶν πλοίων καί τῶν πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπηρετοῦντες πρός τά πληρώματα τῶν ἐπιβατηγῶν ἀτμοπλοίων, τῶν ἐνεργούντων τάς ἀκτοπλοϊκάς συγκοινωνίας. Ὡ, δέ ἐδέξατο τό δικάσαν δικαστήριον διά τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἡ διοικοῦσα τό ἀναιρεσίβλητον Ταμεῖον Ἐπιτροπή ἐξέδωσε, βάσει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, καί τῆς μεταγενεστέρας ὁμοίας διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 § 3 τοῦ ἀπό 18 Ἰουνίου/1 Ἰουλίου 1952 β. δ/γματος, τάς ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει αὐτῆς, δι' ὧν καθώρισε τά βασικά ἡμερομίσθια τοῦ προσωπικοῦ τῶν πλοίων καί πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς ποσόν κατώτερον τοῦ ἰσχύοντος μισθολογίου τῶν πληρωμάτων τῶν ἐπιβατηγῶν ἀτμοπλοίων τῆς ἀκτοπλοΐας. Αἱ ἀποφάσεις αὐται τῆς διοικούσης Ἐπιτροπῆς, μή δημοσιευόμεναι κατά τήν ἀνωτέρω διάταξιν εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, οὐδέ κἂν ὑποβαλλόμεναι εἰς τήν ἔγκρισιν τοῦ ἀσκοῦντος ἐποπτείαν ἐπί τοῦ Ταμείου Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων, δέν κέκτηνται δύναμιν φυσιαστικοῦ νόμου, διέπουσιν ὅμως, ὡς ἐκδοθεῖσαι ἐντός τοῦ ὡς εἴρηται περιορισμοῦ, τάς συναπτομένας μεταξύ τῶν ἀνωτέρω μισθωτῶν καί τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, συμφώνως πρός τούς ὅρους τῶν ἀποφάσεων τούτων, συμβάσεις ἐργασίας, τῶν ὅρων τῶν ἀποφάσεων ἰσχυόντων ὡς ὅρων τῶν κατ' ἰδίαν συμβάσεων. Ὅθεν οὔτως ἀποφηνάμενον καί τό δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἀκολούθως δέ ἀπορρίψαν τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὑπηρετήσαντος ὑπό τούς ὅρους τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων ἐπί πλωτῶν μηχανημάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς πρός τό αἴτημα ἐπιδικάσεως ἐπί πλέον ἀποδοχῶν, κατ' ἐφαρμογήν μισθολογίου, ἀφορῶντος τά πληρώματα τῶν ἐπιβατηγῶν ἀτμοπλοίων τῶν ἐνεργούντων τάς ἀκτοπλοϊκάς συγκοινωνίας, ὀρθῶς τάς διαληφθείσας διατάξεις, μή ἀντικειμένας εἰς διάταξίν τινα τοῦ Συντάγματος, ἠρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί οἱ περί τοῦ ἐναντίου τρίτος ἕως καί ἕβδομος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι. Ἀπορριπτέος δέ ἐπίσης ὁ τέταρτος τῶν λόγων τούτων καί ὡς πρός τήν ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. αἰτίασιν, διότι ὁ καθορισμός τῶν βασικῶν ἡμερομισθίων ὑπό τῆς διοικούσης Ἐπιτροπῆς εἰς ποσόν κατώτερον τοῦ ἀνωτέρω μισθολογίου δέν ἀποτελεῖ, αὐτός καθ' ἑαυτόν, καταχρηστικήν ἄσκησιν δικαιώματος. Ὡς πρός δέ τάς αἰτιάσεις τάς ἀναφερομένας εἰς τάς διατάξεις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τάς ἀφορώσας τάς αἰτουμένας διά τῆς ἀγωγῆς προσθέτους ἀποζημιώσεις, οἱ λόγοι οὗτοι, ὡς διατυποῦνται, εἶναι ἀόριστοι.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΕΝΝΟΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΠΑΘΟΝΤΟΣ

Ἀποζημίωσις κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον

Ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ Νόμον 551)1915.— Ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ παντὸς ἐν γένει νομικοῦ προσώπου, ἐν οἷς καὶ οἱ Δῆμοι.—Ἄσκησις τῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 16 Νόμου 551)19 5.—Προϋποθέσεις — Περίπτωσις ἀτυχήματος ἡσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α —Εὐθύνη τρίτου, ὑπαιτίου τοῦ ἀτυχήματος —Ἔννοια τρίτου, μὴ νοουμένου ὡς τρίτου τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου προστηθέντος.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως ὑπῆρξεν ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐπισυμβὰν εἰς ἐργάτην Δήμου. (Περὶ τῆς εὐθύνης καὶ τῶν νομικῶν προσώπων ἐκ τοῦ νόμου 551 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἴδετε Α.Π. 257) 957, εἰσηγητὴς *Μ. Πωπτσῆς*, ΕΕΔ 16, 553, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 227)1958, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλαμπῆς*, ΕΕΔ 17, 526, Α.Π. 517)1960, εἰσηγητὴς *Δ. Λωστήρης*, ΕΕΔ 20, 30), εἶναι δὲ ὡς πρὸς τοῦτο σύμφωνος καὶ ἡ ἄποψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ἐζητήθη ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551 ἀποζημίωσις κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον, ἡ ἀγωγὴ δὲ εἰσηχθη κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν.

Δὲν ἀπησχολήθη τὸ Πρωτοδικεῖον περὶ τοῦ ἂν ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῇ νομίμως κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν ἢ κατὰ τὴν ἐργατικὴν τοιαύτην, ὡς ἐδέχθησαν ἀποφάσεις τινὲς τῶν Δικαστηρίων. (Ἴδετε Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 10353)1963, εἰσηγητὴς *Ν. Μεϊμάρ.* ΕΕΔ 22, 989, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπὴ νομολογία, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν κατωτέρω, σελ. 1116, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4973) 1963).

Ὁπωσδήποτε, ὡς δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, ἡ ἀγωγὴ αὕτη ὑπῆρξε κατὰ νόμον ἀβάσιμος διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀποφάσει του λόγους.

Ὡς πρὸς τοὺς νόμους κλπ., τῶν ὁποίων νὰ συντρέχῃ παράβασις, ἴδετε καὶ τὴν κατωτέρω, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4973)1963, σελ. 1116, ἔνθα σημειώσεις μας.

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2035)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Μ. Γεωργόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Κοσμετᾶτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Φωκᾶς, Ι. Πάττας, Χ. Γούναρης

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 551)1915 (κωδ β δ. 24.7.1920), ὡς οὗτος ἰσχύει, τροποποιηθείς, καὶ μετὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα κατ' ἄρθρον 38 Εἰσ.Ν.Α.Κ., θεωρεῖται ὡς ἀτύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος ὅπερ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτην ἢ ὑπάλληλον τῶν ἐν τῷ ἑπομένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων ἐργασιῶν ἢ ἐπιχειρήσεων καὶ δι' ὃ παρέχεται ἀποζημίωσις κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ, πᾶσα βλάβη τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου, ἥτις εἶναι ἀποτέλεσμα βιαίας καὶ αἰφνιδίας ἐπενεργείας ἐξωτερικοῦ αἰτίου, τουτέστι ξένου πρὸς τὴν ὀργανικὴν σύστασιν τοῦ παθόντος περιστατικοῦ, ὅπερ εἶναι συμφυὲς πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐπῆλθεν, ἐν ᾧ αὕτη ἐκτελεῖται, εἴτε ἁπλῶς συναφὲς πρὸς ταύτην, ἦτοι φύσεως τοιαύτης, ὥστε ἕνεκα τοῦ συνδέσμου μετ' αὐτῆς νὰ συνετέλεσεν εἰς τὴν τελεσιουργίαν του (Α.Π. 517)1960 ΕΕΔ 20 σελ. 30, 227)1958, ΕΕΔ 17, σελ. 526. Ἐξ ἑτέρου μεταξὺ τῶν ἐν ἀρθρῳ 2 § 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀναφερομένων ἐργασιῶν συγκαταλέγονται οἱ ἐπιχειρήσεις μὲ ὀφορᾶς, ὡς καὶ πᾶσα ἐπιχείρησις, ἐν ᾗ γίνεται χρῆσις μηχανῆς κινουμένης διὰ δυνάμεως ἄλλης πλὴν τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἢ ζώου. Εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἄρθρου 1 ὑποχρεοῦνται, κατ' ἄρθρον 2 § 2 τοῦ νόμου τούτου, καὶ τὸ Δημόσιον, καὶ πᾶν ἐν γένει νομικὸν πρόσωπον (ἐν οἷς καὶ ὁ Δῆμος) ἀπασχολοῦν ἀπ' εὐθείας ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους εἰς ἐργασίας ἢ ἐπιχειρήσεις, αἵτινες, ἐὰν ἐνηργοῦντο παρ' ἰδιωτῶν θὰ ἔφερον τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ 7 τοῦ ἄρθρου 2 ἐργασιῶν ἢ ἐπιχειρήσεων (Α.Π. 517)1960, ΕΕΔ 20, 30). Ἑπομένως καὶ ὁ Δῆμος, χρησιμοποιῶν ἐργάτας, ὑπαλλήλους καὶ αὐτοκίνητα διὰ τὴν ἀποκομιδὴν (συλλογήν, φόρτωσιν, μεταφορὰν καὶ ἀπόρριψιν) τῶν ἀπορριμμάτων τῶν δημοτῶν καὶ εἰσπράττων μάλιστα σχετικὰ παρὰ τῶν δημοτῶν τέλη διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ὑπόκειται ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν προσκομίζῃ καὶ κέρδη ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης, εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω νόμου εὐθύνην διὰ τὰ εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους τούτους προξενούμενα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἀτυχήματα (πρβλ. σχετικῶς Α.Π. 545)1940 ΕΕΝ Η' 33 216)1938, ΕΕΝ Ε' 589), ἐφ' ὅσον ἡ ἀνωτέρω ἐργασία ἂν ἐνηργεῖτο παρ' ἰδιωτῶν, θὰ ἔφερε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐπιχειρήσεως μεταφορᾶς. Περαιτέρω ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου προκύπτει σαφῶς, ὅτι οἱ παθόντες ἐξ ἀτυχήματος τοῦ ἄρθρου 1 ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν, ἐν περιπτώσει θανάτου ἐκ τοῦ ἀτυχήματος, ἔχουσι τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ ἀσκήσωσιν εἴτε τὴν ἐκ τοῦ ἄνω νόμου, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου προσήκουσαν αὐτοῖς πρὸς ἀποζημίωσιν ἀξίωσιν μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀτύχημα προῆλθεν ἐκ δόλιας προαιρέσεως τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ προστηθέντων, δηλονότι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως αὐτῶν, εἴτε ὡς ἐκ τῆς παραλείψεως τούτων, ὅπως τηρήσωσι τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυόντων νόμων διαταγμάτων ἢ κα-

νανισμῶν περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν (Α.Π. 595)1960, ΝοΒ 9, 512, 220)1961, ΝοΒ 9, 1085). Ἄλλως, μὴ συντρεχούσης μιᾶς τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων, ὁ ὑποστὰς τὸ ἀτύχημα ἐργάτης στερεῖται τοῦ ἐκλεκτικοῦ δικαιώματος, ὑποχρεούμενος νὰ ἐγείρῃ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του μόνον τὴν ἐκ τοῦ νόμου 551)1915 ἀγωγὴν πρὸς ἐπιδίωξιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένης ἀποζημιώσεως. Κοινὸν δὲ δίκαιον, ἐν σχέσει πρὸς τὸν νόμον 551)1915, ἀποτελεῖ οὐχὶ μόνον ὁ Ἀστικὸς Κώδιξ ἢ τὸ προϊσχῦσαν αὐτοῦ ἀστικὸν δίκαιον, ἀλλὰ καὶ ὁ νόμος Γ⊗Ν')1911 «περὶ τῆς ἐξ αὐτοκινήτων ποινικῆς καὶ ἀστικῆς εὐθύνης», δεδομένου ὅτι ὁ νόμος 551)1915 τυγχάνει νεώτερος τοῦ νόμου Γ⊗Ν')1911 καὶ ἐρρύθμισε βάσει τῆς αὐτῆς μὲ τὸν νόμον Γ⊗Ν')1911 ἀρχῆς τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου εἰδικῶς τὰ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν παθόντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναθεμένης αὐτοῖς ἐργασίας καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἐκ τῆς χρησιμοποιήσεως μηχανῶν, ἐν οἷς καὶ τὸ αὐτοκίνητον (βλ. σχετ. Α.Π. 227)1958, ΕΕΔ 17, 526. Πρωτ. Κοζάνης ad hoc 370)1955, ΕΕΔ 14, 1200). Περαιτέρω ὅμως ἡ διὰ τοῦ ρηθέντος νόμου 551)1915 παρεχομένη ἐξ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων εἰς τοὺς ἐργαζομένους προστασία ἀντικατεστάθη ἀρχικῶς μὲν διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 6298)1934 μετὰ ταῦτα δὲ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰσαχθείσης εὐρυτέρας καὶ πέραν τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἐκτεινομένης ἀσφαλίσεως καὶ ἐναντι τῆς εἰς τοὺς ἐργοδότας ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, μειζονος δὲ τῆς τῶν ἐργαζομένων, εἰσφορᾶς πρὸς πληρωμὴν τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου παροχῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 60 § 3 τοῦ αὐτοῦ ἀπηλλάγησαν οἱ ἐργοδόται τῆς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 551)1915, ὡς ἐκωδικοποιήθη, ὁριζομένης ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως καὶ ἐξόδων νοσηλείας καὶ κηδείας ἐὰν ὁ παθὼν περιλαμβάνηται μεταξὺ τῶν ἀσφαλιστέων κατὰ τὸν προμνησθέντα ἀ.ν. προσώπων καὶ δικαιοῦται οὗτος ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου του τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 34 § 2 αὐτοῦ πρόσωπα τῶν παροχῶν τοῦ ἀ.ν. τοῦ του, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς ἀντιστοίχου πρὸς τὸ ἄρθρον 16 τοῦ νόμου 551)1915 διατάξεως τοῦ ἄρθρου 34 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 περιωρίσθη ἡ κατὰ τὰ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου μόνον εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551)1915, ἤτοι ἐὰν τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ προστηθέντος, ρυθμισθείσης τῆς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ σχέσεως μεταξὺ τοῦ δικαιούχου τῆς ἀποζημιώσεως, τοῦ ἐργοδότου καὶ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κατὰ τὰ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁριζόμενα (Α.Π. 227)1958, ΕΕΔ 17, 526, 595)1960, ἐνθ' ἀνωτ.). Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ὡς αὐτὴ περιορίζεται διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων, ἐν ᾗ ὁ ἐνάγων ἐκθέτει, ὅτι, τυγχάνων ἐργάτης καθ' ὁτιδήποτε τοῦ δευτέρου τῶν ἐναγομένων Δήμου Θεσσαλονίκης, ἐργαζόμενος παρ' αὐτῷ ἐπὶ 28ετίαν, τὴν 12ην μεσημβρινὴν τῆς 13 Ἰουνίου 1961, ἐνῷ ἠσχολεῖτο ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐργατῶν μὲ τὴν ἀνατεθειμένην αὐτῷ ἐργασίαν, ἤτοι μὲ τὴν περισυλλογὴν τῶν ἀπορριμμάτων τῶν δημοτῶν εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ὁδῶν Καββακίων καὶ Ἀναγεννήσεως καὶ τὴν φόρτωσιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. Δ.Θ. 28 φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, ὁδηγουμένου ὑπὸ τοῦ πρώτου τῶν ἐναγομένων, προστηθέντος εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ὑπὸ τοῦ δευτέρου, εἰς ὃν καὶ ἀνῆκε κατὰ κυριότητα, νομὴν καὶ κατοχὴν τὸ αὐτοκίνητον, παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκινήτου τούτου ἕνεκα βαρείας ἀμελείας τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἐτραυματίσθη βαρέως εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του, καταστὰς ἀνάπηρος διὰ βίου καὶ τυχὼν πλήρους συντάξεως ἐκ μέρους τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ὃ ἦτο οὗτος ἠσφαλισμένος, καὶ αἰτεῖται τὴν βάσει τῶν ἀνωτέρω καταψηφισθῆναι τῶν ἐναγομένων πρὸς κατοβολὴν αὐτῷ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως τοῦ πρώτου ἀποζημιώσεως, ἰσουμένης πρὸς τὰς ἀποδοχάς του, ἃς ἐστερήθη, ἐκ δραχμῶν 1910 μηνιαίως καὶ διὰ χρονικὸν διάστημα 18 μηνῶν ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος μέχρι τῆς ἀγωγῆς (13 Ἰουνίου 1961 - 13 Δεκεμβρίου 1962), ἥτοι αἰτεῖται ἐν συνόλῳ δραχμὰς 34 380, καθ' ὃ μέρος στρέφεται κατὰ τοῦ ἐργοδότου τοῦ παθόντος Δήμου Θεσσαλονίκης, ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς νόμῳ ἀβάσιμος, δεδομένου ὅτι ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὁ ἐνάγων αἰτεῖται οὐχὶ τὴν ἐκ τοῦ ν. 551)1915 ἀποζημίωσιν, ἣν ἄλλωστε δὲν δικαιοῦται, κατὰ τὰ προρρηθέντα, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου (Α.Κ. καὶ ν. Γ⊗Ν')1911) τοιαύτην ἣν δὲν δικαιοῦται, ὡς ἐξετέθη, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπικαλεῖται δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος ὁδηγοῦ, ἀλλὰ βαρεῖαν ἀμέλειαν τοῦ ὁδηγοῦ, μὴ δυναμένην νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν δόλον.

Κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551)1915, ἐν περιπτώσει ἐπιλογῆς τῆς κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἀποζημιώσεως τὰ αὐτὰ πρόσωπα διατηροῦσι τὴν κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον προσοῦσαν αὐτοῖς ἀποζημίωσιν ἐναντίον τοῦ ὑπαιτίου τοῦ ἀτυχήματος προσώπου, ἐφ' ὅσον αὐτὸ εἶναι διάφορον τοῦ κατὰ τὸν παρόντα νόμον πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἐν περιπτώσει ἐπιλογῆς ὑπὸ τοῦ παθόντος, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὰ προρρηθέντα, ἔχει οὗτος τὸ δικαίωμα ἐπιλογῆς, ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐφαρμογῆς, ἐὰν δὲν ἔχῃ, ὡς ἐν προκειμένῳ, δικαίωμα ἐπιλογῆς, τῆς ἐκ τοῦ ν. 551)1915 ἀξιώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ ἐργοδότου, δι' ἣν εἶτος τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου (Α.Κ., ν. Γ⊗Ν')1911 κλπ.) ἀξίωσιν μόνον κατὰ τοῦ ὑπάρχοντος τυχὸν ὑπαιτίου τοῦ ἀτυχήματος προσώπου καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι «τρίτος». Τρίτον ὅμως πρόσωπον δὲν δύναται, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 551, νὰ νοηθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου προστηθεὶς ὑπάλληλος ἢ ἐργάτης, ἐξ ἀμελείας τοῦ ὁποίου προῆλθε τὸ ἀτύχημα (*Οἰκονόμου*, «Δίκαιον τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων» § 660, σελ 815, τοῦ αὐτοῦ, γνωμ. ἐν Θέμ. ΚΣΤ', σελ 632, Πρωτ. Ἀθην. 8073)1955, ΕΕΔ 14 865, 710)1951 (μειοψ.), ΕΕΔ 10 122?, βλ. ὅμως Α.Π. 31)1930, Θ' ΜΑ· 500, 217)1930, Πρωτ. Ἀθ. 762)1951, ΕΕΔ 10, 749, 710)1951 (πλειοψ.), ΕΕΔ 10, 1222). Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ ἀπορριπτέα τυγχάνει καὶ καθ' ὅσον στρέφεται κατὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τοῦ παθόντος (δευτέρου τῶν ἐναγομένων) προστηθέντος πρώτου τῶν ἐναγομένων.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Άρμόδιον διά τάς περί αύτῶν άξιώσεις Δικαστήριον

Διαφοραί ἐκδικαζόμεναι κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν. — Ἐκδίκασις κατ' αὐτήν καί ἀξιώσεων ἀποζημιώσεως διά περιουσιακήν καί ἠθικήν βλάβην ἐπί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.—Ἀγωγή ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 Νόμου 551)1915 δι' ἐργατικόν ἀτύχημα ἐκ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας ἐργαζομένων.—Χρηματική ἱκανοποίησις μελῶν οἰκογενείας θανόντος δι' ἠθικήν βλάβην.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε θάνατος ἐργαζομένου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καί ἐζητήθη ὑπό τῆς χήρας αὐτοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν πρώτον ἀποζημίωσις διά περιουσιακήν ζημίαν κατ' ἄρθρα 911 ἐπ. Ἀστικοῦ Κώδικος καί δεύτερον χρηματική ἱκανοποίησις δι' ἠθικήν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἔχει ἤδη νομολογηθῆ (Α.Π. 394)1961, εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 20, 844), ὅτι ἡ δευτέρα ἀνωτέρω ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ ὑπάγεται καί αὕτη κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν καί ὅτι πρέπει νά συντρέξῃ καί ὑπαιτιότης τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 9)1963, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 275).

Προκειμένου ὅμως περί ἀξιώσεως μελῶν οἰκογενείας τοῦ θανόντος μισθωτοῦ, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως, ἀμφισβητεῖται ἂν αὕτη εἰσάγηται παραδεκτῶς κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν. (Ἴδετε Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4955)1963, Πρωτοδίκης Ε. *Τσαγκατάκης*, ΕΕΔ 22, 1058 καί τά αὐτόθι σημειούμενα, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, 9786)1963).

Ἐκράτησεν ἤδη παρά τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν (καί αὕτη εἶναι καί ἡ ἄποψις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως), ὅτι καί ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγή περί ἀποζημιώσεως ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰσάγεται καί αὕτη κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν. (Ἴδετε καί Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφετείου, 10353)1963, εἰσηγητής *Ν. Μελᾶς*, ΕΕΔ 22, 989 καί τά αὐτόθι σημειούμενα).

Ἡ κατ' ἄρθρον 16 τοῦ νόμου 551)1915 ἀγωγή ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου κατά τά νομολογηθέντα (ἴδετε ΕΕΔ 21, 789, ἔνθα νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου καί τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν) δίδεται ἐν ὑπάρξει δόλου τοῦ ἐργοδότου ἢ ὅταν ὑφίσταται παράλειψις αὐτοῦ νά τηρήσῃ καί συμμορφωθῇ πρός ἐκείνους τούς ὅρους ἀσφαλείας καί ὑγιεινότητος τῶν ἐργατῶν οἱ ὁποῖοι διαγράφονται εἰς ἰσχύοντας νόμους, διατάγματα ἢ κανονισμούς περί τούτων, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 11, 578 ἐπί τῆς Α.Π. 238)1952), ἡ ἄποψις δέ αὕτη εἶναι σύμφωνος καί πρός τάς προπαρασκευαστικάς ἐργασίας τοῦ νόμου 551.

Αὕτη εἶναι ἡ ἄποψις καί τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ταῦτα, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτός δέν ὑπάγεται εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἂν ὑπάγηται εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., τότε κατ' ἄρθρον 60 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ὁ ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 551 εὐθύνης πρός ἀποζημίωσιν καί ἡ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγή περιορίζεται εἰς μόνας τάς περιπτώσεις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 435)1948, εἰσηγητής *Ν. Κιτσέλας*, ΕΕΔ 7, 863, Α.Π. 595 1960, εἰσηγητής *Γ. Βαρδάμου*, ΕΕΔ 20, 164 καί λοιπαί, ἴδετε καί σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 184 καί τήν ἀνωτέρω, σελ. 1114, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2035) 1963).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4973)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ν. Παπαθανασίου*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μακρῆς, Μ. Δημολίτσας

Κατά τήν δ' ἀτοξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπό 1)4.8.1920 β. δ)τος περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΓΨΟΔ', ὡς αὕτη ἰσχύει νῦν, «πᾶσα ἰδιωτική ἀξίωσις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατά νόμον δικαιουμένων προσώπων κατά τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατά τάς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, ὑπό Πρωτοδικου, ὁριζομένου ὑπό τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐν ᾗ παρεσχέθησαν ἢ ἔδει νά παρασχεθῶσιν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μισθωτοῦ...».

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, κατά τήν ὑπ' αὐτῆς θεσπιζομένην σύντομον καί ὀλιγώτερον δαπανηράν διαδικασίαν ὑπάγονται ἀξιώσεις πηγάζουσαι ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας, εἴτε κύριαι, εἴτε παρεπόμεναι, τουτέστιν ἐκεῖναι, αἵτινες, ἐπιστηριζόμεναι εἰς διάταξιν νόμου, συνδέονται ἀρρήκτως πρός τήν σχέσιν ἐργασίας (Α Π. 613)1957, ΕΕΔ 17, 39). Ἑπομένως εἰς τήν ἀνωτέρω διαδικασίαν, ἥτις εἶναι ἀποκλειστική καί ὑποχρεωτική ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος (Ἐφετείου Θράκης 76)1958, ΕΕΔ 18, 436), ὑπάγεται ἡ κατ' ἐπιλογήν τοῦ δικαιούχου μισθωτοῦ ἢ τῶν ἀντ' αὐτοῦ δικαιουμένων προσώπων κατά τό ἄρθρον 16 τοῦ νόμου 551 1915 ἀσκουμένη περί ἀποζημιώσεώς του καί χρηματικῆς ἱκανοποιήσεώς του κατά τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 298, 299, 914, 922, 929, 930 καί 932 Α.Κ. ἀξίωσις ἕνεκεν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀνω νόμου καί ἐν ἐπιχειρήσει ἡ ἐργασία, ἐν ᾗ δέν ἐτηρήθησαν ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προ-

σώπου αί διατάξεις τῶν ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν καὶ συνεπείᾳ τῆς μὴ τηρήσεως αὐτῶν, ἀφοῦ τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἐξ οὗ αἱ ἀξιώσεις αὗται, συνετέλεσεν ἀρρήκτως πρὸς τὴν σχέσιν ἐργασίας, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν νοεῖται (Πρωτ. κείου Ἀθηνῶν 1386/1962, Βόλου 350/1962, ἐν ΕΕΔ 21, 1289).

Ἐν πρακειμένῳ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς (ἀσκηθείσης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, κηρυχθέντος ἀναρμοδίου πρὸς ἐκδίκασίν της κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν καὶ παραπεμψάντος ταύτην ἐνώπιον ἡμῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5475/1963 ἀποφάσεώς του), ἱστορεῖται ἡ ἐνάγουσα ὅτι ὁ κατὰ τὴν 10.12.1961 ἀποβιώσας σύζυγος αὐτῆς εἰργάζετο ἀπὸ τῆς 1.7.1953 ὡς ὑπάλληλος παρὰ τῷ ἐναγομένῳ «Ὀργανισμῷ (Ο.Τ.Ε.)» καὶ ὅτι ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐπῆλθεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρὰ τῷ ἐναγομένῳ ἐργασίας του καὶ ἕνεκα μὴ τηρήσεως ὑπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου προστηθέντων προσώπων τῶν περὶ ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων τεθέντων διατάξεων, διὸ κεῖται ἡ ἐπιδίκασιν αὐτῇ αἱ ἐξόδων ἰσοπλείαι καὶ κηδείας τοῦ θανόντος συζύγου της, β) ἀποζημιώσεως ἕνεκα στερήσεως διατροφῆς της καὶ γ) χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης. Οὕτως ἔχουσα, παραδεκτῶς φέρεται ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν παροῦσαν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, καὶ ἐξεταστέα περαιτέρω ἀποβαίνει.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1920 β.δ/τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων» σαφῶς προκύπτει, ὅτι οἱ ἐξ ἀτυχήματος τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ παθόντες εἰς ἐργασίαν ἢ ἐπιχείρησιν ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 12 ἀναφερομένων δύνανται νὰ ἀσκήσωσι τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως μόνον ἐὰν τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου ἢ ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως ὑπ' αὐτοῦ διατάξεων, περιεχομένων εἰς νόμους, διατάγματα ἢ κανονισμοὺς ἐκδοθέντας ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Δημοσίας Ἀρχῆς, ἢ ὑπὸ τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐπικυρωθέντας ὅμως ὑπὸ τῆς Ἀρχῆς, αἵτινες εἰοικότως προβλέπουν τοὺς ὅρους ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων, ὧν ἡ τήρησις ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐργοδότην, ἀποκλειομένης τῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἀποζημιώσεως ἐπὶ παραβάσεων ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου γενικῶν διατάξεων καθορισθεισῶν τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ ὅπως λαμβάνῃ πάντα τὰ ἀναγκαῖα προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων, οἷοι αἱ τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ., αἱ ρυθμίζουσαι τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου τὰ διαρρυθμίζῃ τὰ τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ τοῦ χώρου αὐτῆς καὶ τῆς διαμονῆς, τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ μηχανημάτων ἢ ἐργαλείων, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ προστατεύηται ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία τοῦ ἐργαζομένου, καὶ οἱ παραπλησίου περιεχομένου διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ «κωδικοποιήσαντος τὸν νόμον ΓΩΟΔ' 1911 β.δ. 25/8-5.9.1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν διατάξεων», ἄνευ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς ὁποίας ἡ ἐκ τοῦ νόμου 551 ἀποζημίωσις θὰ ὑποστηρίζετο εἰς σπανιωτάτας περιπτώσεις, ὅπερ θὰ ἀντέκειτο εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νομοθέτου, θεσπίσαντος τὸν κανόνα τῆς περιωρισμένης εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ ἀτυχημάτων ἐκ βιαίου συμβάντος καὶ ὅταν ταῦτα ἀκόμη ὀφείλωνται εἰς μεγίστην αὐτοῦ ἀμέλειαν (Α.Π. 29/1945 Θέμ. ΝΣΤ' 94, 159/1947, ΕΕΔ 6, 472, 236/1947, Θέμ. ΝΗ' 390, 298/1952, ΕΕΔ 11, 579, 530/1953, ΕΕΔ 12, 1301, 239/1954, ΕΕΔ 13, 512, 23/1957, 346/1957, ΕΕΔ 16, 151, Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν 693/1962, ΕΕΔ 21, 789, Ἀντιθετοι Κιτσικάς, Ἐνοχ. Β' ὑπ' ἄρθρα 662, 663, Κ. Παλέτσιος, ἐν Θέμ. ΝΗ' 391, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρου 662 ἀριθ. 59, Σακελλαρόπουλος, ἐν Ν.Β 2, 9, ὑποστηρίζοντες ὅτι ὡς διατάξεις νόμων, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν, θεωροῦνται καὶ αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 662 Α.Κ.).

Ἐξ ἑτέρου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 299, 932 καὶ 922 Α.Κ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 38 Εἰσ. Α.Κ. Ν.μου, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ τὸν ν. 551/1915, ὀφειλομένου εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ εἰς τὴν μὴ τήρησιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας (ἄρθρον 16), παραγεται ἀξίωσις περὶ πλήρωσης χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ ψυχικὴν ὀδύνην λόγῳ καὶ μόνον τῆς ἐμφιλοχωρούσης ἀδικοπραξίας καὶ ἑπομένως τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸν καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων (Α.Π. 337/1959, 75/1959, 443/1559, 253/1959, 155/1960, 437/1960, 394/1961, 9/1963).

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς, διωκούσης τὴν ἐπιδίκασιν τῶν ὡς εἴρηται ἀξιώσεων, ἀπαιτεῖται νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ συζύγου τῆς ἐναγούσης ἐπῆλθεν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς καὶ ὅτι οὗτος ὀφείλεται, ὅσον ἀφορᾷ τὰς δύο πρώτας ἐπιδίκους ἐξ ὡσεις, εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων ἢ εἰς μὴ τήρησιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας ἢ τοὐλάχιστον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τρίτην ἐπιδίκων ἀξίωσιν περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, εἰς ἀμέλειαν τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου προστηθέντων ὀργάνων.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἀκόλουθα: Ὁ παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ὀργανισμοῦ (Ο.Τ.Ε.) προσληφθεὶς ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1953 σύζυγος τῆς ἐναγούσης Ε.Π., ὡς ἠλεκτρομηχανικός, ἀπησχολήθη ἐκτοτε παρ' αὐτῷ ὡς προϊστάμενος τοῦ Τεχνικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Τηλεγραφείου Ἀθηνῶν μέχρι τῆς ὁπ Νοεμβρίου 1961, ὅτε, ὑποστὰς συχνοὺς στηθαγχικοὺς παροξυσμούς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνταῦθα θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός», ἔνθα παρέμεινε νοσηλευόμενος μέχρι τῆς 25.11.1961. Διαρκούσης τῆς ἐν τῷ μεταξὺ χορηγηθείσης αὐτῷ 55ημέρου ἀναρρωτικῆς ἀδείας, ἀρχομένης ἀπὸ 7.11.1962, ὑπέστη τὴν 2.12.1961 ὀξὺ ἔμφραγμα τοῦ ὀπισθίου τοιχώματος τοῦ μυοκαρδίου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου εἰσήχθη καὶ αὖθις εἰς τὸ ἀνωτέρω θεραπευτήριον, ἔνθα καὶ ἀπεβίωσε τὴν 10.12.1961 ἐκ νέων στηθαγχικῶν παροξυσμῶν. Ἡ ἐνάγουσα διισχυρίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ συζύγου της ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξαντλητικὴν καὶ ὑπὸ

όλως ανωμάλους και έξαιρετικάς συνθήκας κατ' έξαιρεσίμους ημέρας, νυκτερινάς ώρας, καθ' υπερωρίαν και εντός ανθυγιεινών χώρων παρασχεθείσαν έργασίαν του, εις ην υπεβάλλετο ούτος παρανόμως υπό των υπό του εναγομένου προστηθέντων οργάνων του, διευθυντού και προϊσταμένου αύτου. Σημειωτέον εν προκειμένω ότι αύτη (ενάγουσα) δεν επικαλείται, ούδε εις τας προτάσεις της, μη τήρησιν των όρων ασφαλείας, προβλεπομένων υπό συγκεκριμένης διατάξεως νόμου, δ)τος ή Κανονισμού, άλλ' απλώς παραβασιν υπό του εναγομένου της γενικής ως είρηται διατάξεως του άρθρου 662 Α.Κ. Εν ταυτή όμως περιπτώσει αποκλείεται, κατά τα εν τη 2α σκέψει της παρούσης εκτεθέντα, η διά της υπό κρίσιν αγωγής ασκουμένη και εκ του κοινού αστικού δικαίου πηγάζουσα αξίωσις αποζημιώσεως εκ της στερήσεως διαταφής της εναγούσης, ως και δι' έξοδα νοσηλείας και κηδείας του θανόντος συζύγου της, απορριπτομένης από τούδε της κρινομένης αγωγής ως προς τας αξιώσεις ταύτας ως αβασίμου. Αλλ' ανεξαρτήτως των ανωτέρω και ούσία οι ισχυρισμοί της εναγούσης τυγχάνουσιν απορριπτέοι κατά τα κατωτέρω εκτιθέμενα: Ο αποβιώσας σύζυγος της εναγούσης, καθ' α εκ των ειρημένων αποδείξεων εβεβαιώθη, επεδείκνυε μεν πάντοτε υπερμετρον ζήλον εν τη εκτελέσει της υπηρεσίας του, μόλον τούτο όμως δεν παρείχεν εξ ανθυγιεινής και υπό όλως ανωμάλους και εξαιρετικάς συνθήκας εργασίαν, ως αβασίμως διατείνεται η ενάγουσα, αφού η υπ' αυτού παρεχομένη εργασία ως προϊσταμένου του Τεχνικού Εργαστηρίου και Τηλεγραφείου Αθηνών συνίστατο κατά το πλείστον εις επόπτειαν μόνον. Ούδέποτε ούτος επρογραμματίζετο υπό του εναγομένου Οργανισμού δι' υπερωριακήν εργασίαν κατά τας εξαιρεσίμους ημέρας, αλλά εις την κρίσιν του Ιδίου επαφίετο ή ενίοτε παράτασις της παρ' αυτού εν τω γραφείω μετά την λήξιν της εξ 7 ωρών και 20' ημερησίας υπηρεσίας του. Ούτω οι πέραν του κανονικού ωραρίου πραγματοποιηθείσαι υπ' αυτού υπερωρίαι κατά το έτος 1961 (1.1.1961 έως 6.11.1961) ανέρχονται εις 180 μόνον. Περαιτέρω εβεβαιώθη, ότι ούτος απησχολείτο κατά τας περισσοτέρας των Κυριακών και εξαιρεσίμων ημερών και δη κατ' επιθυμίαν του, ίνα λαμβάνη το καθορισθέν ποσόν εκ δραχμών 473 δι' εργασίαν καθ' ολόκληρον εξαιρέσιμον και 236 διά το ήμισυ αυτής, πέραν των καταβαλλομένων αυτώ παγίων αποδοχών του. Η ως άνω απασχόλησις του καθ' υπερωρίαν, Κυριακάς και εξαιρεσίμους ημέρας δεν ήτο παράνομος, ως όλως άβασίμως διατείνεται η ενάγουσα, αλλά νόμιμος, ως προβλεπομένη υπό του ισχύοντος νόμου επέχοντος Κ.Γ.Π. Ο.Τ.Ε (άρθρον 13 §§ 6 και 7). Η κατά νυκτερινάς ώρας παρεχομένη εργασία του ήτο σπανιωτάτη. Ούτω καθ' όλην την διάρκειαν του έτους 1961 εκλήθη εκτάκτως εν τω γραφείω δις μόνον και παρέτεινε την υπηρεσίαν του εξάκις λόγω διακοπής της καλωδιακής αρτηρίας Αθηνών - Μάλτας. Αλλά και η εργασία αύτη, ήτις δεν δύναται να θεωρηθή εξαντλητική, ως περιοριζομένη εις εντοπισμόν της βλάβης, ήτο νόμιμος ως προβλεπομένη υπό του προαναφερθέντος άρθρου του Γενικού Κανονισμού Προσωπικού, ως και υπό του άρθρου 3 του Ειδικού Κανονισμού ωρών εργασίας και αναπαύσεως προσωπικού Ο.Τ.Ε. Αβασίμως τυγχάνει προσέτι ο ισχυρισμός της εναγούσης ότι ο αποβιώσας σύζυγός της εργάζετο εντός ανθυγιεινών χώρων, αφού το ανωτέρω Τεχνικόν Εργαστήριον, εύτινος ετύγχανε προϊστάμενος, εστεγάζετο εις το Ι σόγειον του ενταύθα και επί της οδού Πατησίων 85 μεγάρου του Ο.Τ.Ε. και δη εις λίαν ευρύχωρον, εύαερον και φωτεινόν δωμάτιον, διαθέτον δύο μεγάλα παράθυρα, έχοντα θέαν επί κήπου. Εις την μικράν και άνευ παραθύρου αποθήκην ανταλλακτικών των μηχανημάτων ή διάρκεια της απασχολήσεως του συζύγου της εναγούσης ήτο ελαχίστη, μη υπερβαίνουσα την μίαν ώραν ημερησίως.

Υπό τα βεβαιωθέντα ως άνω πραγματικά περιστατικά ούδεμία παρανομία των υπό του εναγομένου Οργανισμού προστηθέντων όργάνων προκύπτει, ότι έλαβε χώραν εν τη εκτελέσει των υπό του αποβιώσαντος συζύγου της εναγούσης παρεχομένων εργασιών. Συγκεκριμένως υπό τα περιστατικά ταύτα ο θάνατος αύτου δεν δύναται να θεωρηθή, ότι έλαβε χώραν εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αύτης, ούδε να αποδοθή εις την υπό της εναγούσης επικαλουμένην (και μη κατά τα ανωτέρω βεβαιωθείσαν) μη τήρησιν των όρων ασφαλείας ή αμελή συμπεριφοράν των υπό του εναγομένου προστηθέντων προσώπων, δι' ο και η επί αντιθέτου εκδοχής ερειδομένη υπό κρίσιν αγωγή τυγχάνει απορριπτέα, συμψηφιστέα όμως η μεταξύ των διαδίκων δικαστική δαπάνη, ως εκ των εύλόγων αμφιβολιών της εναγούσης περί της εκβάσεως της προκειμένης δίκης.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ

ΣΥΝΑΨΙΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Παροχή έπιδόματος άνθυγιεινής έργασίας είς προσωπικόν Κ.Ε.Α.

Δυνατή έκ τοῦ Νόμου 3239)1955 περί συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἡ σύναψις εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μετά τοῦ Δημοσίου, ὅρα καί ἡ ἔκδοσις διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐν ἀποτυχίᾳ συνόψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Ἔγκυρος ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1962 διαιτητική ἀπόφασις περί ὅρων ἐργασίας καί ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων.—Δικαίωμα ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.—Δικαιοῦχα πρόσωπα.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1962 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων (ΕΕΔ 21, 305).

Ἡ διαιτητικὴ αὕτη ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐπὶ διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἰδιωτικοῦ Προσωπικοῦ Βασιλικῆς Ἀεροπορίας «Ὁ Ἴκαρος» καὶ τῶν Ὑπουργείων Οἰκονομικῶν καὶ Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ προέκυψε τὸ ζήτημα, ἂν κατὰ τὸν νόμον 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), δύναται τὸ Δημόσιον νὰ συνάπτῃ εἰδικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ κατὰ συνεκδοχὴν νὰ δεσμεύωσιν αὐτὸ καὶ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις.

Καταφατικῶς ἐπ' αὐτοῦ ἀπεφάνθη τὸ Πρωτοδικεῖον. (Ἴδετε καὶ γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 923)1961, εἰσηγητὴς *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*, ΕΕΔ 21, 51, 282) 1963, εἰσηγητὴς ὁ *αὐτός*, ΕΕΔ 22, 638).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10088)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τσάτσος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Χ. Καλογερόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Οἰκονόμου, δικηγορικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, Δ. Βατίκας

Ναὶ μὲν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 § 1 τοῦ ν. 3239)1955 αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καταρτίζονται μεταξὺ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, πλὴν τῶν ἐν ἄρθρῳ 7 § 5 ἐδ. 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐξαιρέσεων, εἰς ἃς δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ Δημόσιον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 9 § 1 τοῦ ὡς εἴρηται νόμου ἐν ἀποτυχίᾳ τῶν διαπραγματεύσεων πρὸς ἐπίλυσιν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἀκολουθεῖται ἡ ἐν αὐτῷ διαγραφομένη διαδικασία τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, ἐκ τῆς διατάξεως ὅμως τοῦ ἄρθρου 10 § 4 τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ἣν εἰδικὴ διένεξις ἀφορᾷ μισθωτοὺς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεων τοῦ Δημοσίου, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς τούτων, ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, τὸ ὑπὸ στοιχεῖον β' μέλος τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ὁρίζει ἑκάστοτε καὶ δι' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν τῇ αἰτήσει τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου ὁ οἰκεῖος Νομάρχης . . . » σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ Δημόσιον δύναται ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐργοδότου νὰ συνάπτῃ εἰδικὰς συλλογικὰς συμβάσεις, ἄρα καὶ διαιτησίας μὲ τὸ ἰδιωτικὸν προσωπικὸν αὐτοῦ, οὗτε οὐ ἄγεται τὸ ἀντίθετον ἐκ τοῦ ὅτι ταῦτα (Δημόσιον) δὲν συμπεριελήφθη εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ὡς εἴρηται ἄρθρου 7 § 5 τοῦ νόμου 3239)1955 (ὅρα γνωμοδότησιν Νομ. Συμβουλίου Κράτους 923)1961, ΕΕΔ 21, σελ. 51). Ὅθεν ἀβασίμως τὸ ἐκκαλοῦν Δημόσιον ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1962 ἀπόφασις τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, ἐγκριθεῖσα μετὰ τροποποιήσεων δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 11246)1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ἐκδοθεῖσα, κατ' ἃ ἐξ αὐτῆς, προκύπτει, εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου Ἰδιωτικοῦ Προσωπικοῦ Βασιλικῆς Ἀεροπορίας «Ὁ Ἴκαρος» ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν Ὑπουργείων α) Οἰκονομικῶν (Γ.Λ.Κ.) καὶ β) Ἐθνικῆς Ἀμύνης (Γ.Ε.Α.), τυγχάνει ἄκυρος, ἐπὶ τῷ λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ Δημόσιον, μὴ ἀποτελοῦν ἐργοδοτικὴν ὀργάνωσιν, δὲν κέκτηται τὴν δυνατότητα δι' ἐξαγωγῆς διαπραγματεύσεων πρὸς σύναψιν εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὥστε ἐν ἀποτυχίᾳ αὐτῶν νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ διαδικασία τῆς ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας καὶ ἡ ἔκδοσις διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπορριπτέος ὡς ἄβάσιμος ἐλέγχεται ὁ περὶ τούτου διὰ τῶν

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

1. Χαρακτήρ των κυρωτικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας υπουργικών αποφάσεων

Χαρακτήρ της περί κυρώσεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας υπουργικής αποφάσεως, δι' ής άμα επεκτείνεται ή ισχύς της συμβάσεως και εις μέλη μη συμβληθεισών εν αύτη οργανώσεων ή εις άλλα εν γένει πρόσωπα, μη δεσμευόμενα δι' αύτης συμβατικώς, όχι ατομικής διοικητικής πράξεως, αλλά κανονιστικής ως προς τους τρίτους.—Αναγκαία ως εκ τούτου ή δημοσίευσις αύτης εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.—Συλλογικαί συμβάσεις εν τη ναυτική εργασία.

'Αρείου Πάγου 286)1963. Τμ. Β'

Πρόεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Πανταζής*
Εἰσηγητής ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Ε. Χανδρος συνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. 'Αλ. Σακελλαράπουλος, Β. Βασιλείου

'Η περί κυρώσεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας υπουργική απόφασις, δι' ής άμα επεκτείνεται ή ισχύς της τοιαύτης συμβάσεως και εις μέλη μη συμβληθεισών εν αύτη οργανώσεων ή εις άλλα εν γένει πρόσωπα, ήτοι εις τρίτους, μη δεσμευόμενα δι' αύτης συμβατικώς δεν έχει χαρακτήρα ατομικής διοικητικής πράξεως, άλλα κανονιστικής τοιαύτης ως προς τους τρίτους, διότι ως προς τούτους θέτει, κατ' έξουσιοδότησιν του νόμου, κανόνας δικαίου μή περιεχόμενον τάς εν τη κυρωνεύη συλλογική συμβάσει διατάξεις. 'Ως τοιαύτη όμως ή υπουργική απόφασις, ίνα έχη το αποτέλεσμα τούτο, χρήζει δημοσιεύσεως διά καταχωρίσεως της εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, συμφώνως τω άρθρω 1 του από 1)13 Οκτωβρίου 1833 διατάγματος, εν συνδυασμώ προς το άρθρον 1 του 'Αστικού Νόμου του 1856, ως τροποποιηθη διά του άρθρου 103 του Εισαγωγικού Νόμου του εν ισχύι νύν 'Αστικού Κώδικος. Κατ' ακολουθίαν και αι δυνάμει του άρθρου 5 του περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική έργασία ά.ν. 3276, εκδοθέντος εν Κύπρω κατά τα έτος 1944 υπό της εκεί τότε 'Ελληνικής Κυβερνήσεως και αναδημοσιευθέντος εν 'Αθήναις βάσει του άρθρου 8 της υπ' αριθ. 21)1945 Συντακτικής Πράξεως (Φ.Ε.Κ. 172)1945 τ. Α') υπ' αριθ. 33054)1589 του έτους 1954 και 44930-2030 του έτους 1956 αποφάσεων του Υπουργού 'Εμπορικής Ναυτιλίας, δι' ών επεκυρώθησαν αι από 7.12.1954 και από 1.7.1956 συλλογικαί συμβάσεις έργασίας μεταξύ αφ' ενός των εκπροσώπων της 'Ενώσεως 'Ιδιοκτητών Γυμυλκών και των τύπων «Ν.Ε. Θερνίκος» και «Λ. Μάτσας» και Υιοί» και αφ' ετέρου των εκπροσώπων της 'Ενώσεως Πληρωμάτων Ρυμουλκών Πειραιώς και του 'Εργατικού Κέντρου Πειραιώς συναφθείσαι συλλογικαί συμβάσεις εργασίας, έδει, ίνα έχωσιν αύται εφαρμογήν κατ' επέκτασιν και επί εργαζομένων εις άλλους, εκτός της περιοχής Πειραιώς, λιμένας επί ρυμουλκών, να δημοσιευθώσιν εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (*). 'Αντιθέτως όθεν κρίναν το δικάσαν Πρωτοδικείον διά της προσβαλλομένης αποφάσεως παραδεκτώς άσκούμενος λόγος έφέσεως.

Διά της παραγράφου 24 της υπ' αριθ. 11246)1962 αποφάσεων των 'Υπουργών Συντονισμού και 'Εργασίας «περί εγκρίσεως με α τροποποιήσεως της υπ' αριθ. 1)1962 αποφάσεως του Π.Δ. Δ.Δ 'Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού του Κρατικού 'Εργοστασίου 'Αεροπλάνων» δρίζεται, ότι «εις τα ως άνω εργατοϋπαλληλικών προσωπικόν, το απασχολούμενον εις έργασίας, αίτινες, ως εκ της φύσεως και των συνθηκών εργασίας, χαρακτηρίζονται ως ανθυγιειναί, παρέχεται επίδομα ανθυγιεινής εργασίας ίσον προς το 15 ο/ο των ως άνω καθορισθέντων ημερομισθίων. Του επιδόματος τούτου δικαιούται το προσωπικόν το απασχολούμενον εις τα συνεργεία επιμεταλλώσεως, χρωματιστηρίου, συσσωρευτών, καθαρισμού εξαρτημάτων αεροπλάνων διά τριχλωριούχου αιθυλενίου, καθαρισμού δεξαμενών βενζινοφόρων οχημάτων, κλιματοστρωμνής, επισκευής ελαστικών δεξαμενών καυσίμων, δοκιμαστηρίου κινητήρων τζέτ, χυτηρίου εξυγανσκαλλήσεως και ηλεκτροσυγκολλήσεως και θερμικών κατεργασιών».

'Εκ της διατάξεως ταύτης σαφώς προκύπτει, ότι το επίδομα ανθυγιεινής εργασίας χορηγείται εις το εργατοϋπαλληλικόν προσωπικόν του Κρατικού 'Εργοστασίου 'Αεροπλάνων, το εργαζόμενον εις τα εν τη ως είρηται αποφάσει περιοριστικώς αναφερόμενα συνεργεία, εν οις και το τοιούτον των θερμικών κατεργασιών.

'Εν προκειμένω εβεβαιώθησαν τα κάτωθι: Το εκκολαφθέν - εναγόμενον 'Ελληνικόν Δημόσιον εις το Κρατικόν 'Εργοστάσιον 'Αεροπλάνων διατηρεί θερμικόν συνεργείον, εις ο γίνεται επεξεργασία μετάλλων δι' αναπτυσσομένης δι' ηλεκτρικών κλιβάνων θερμοκρασίας 2.500 βαθμών Κελσίου. Ο εφισβλητος ενάγων δεν εργάζεται εις το συνεργείον, άλλα εις συνεργείον σιδηρών κατασκευών, ένθα γίνεται κατεργασία σιδήρου εν θερμώ τη βοηθεία καιομένου άνθρακος διά σφυρηλατήσεως του σιδήρου διακρινομένου του πρώτου συνεργείου (επί θερμικών κατεργασιών). Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω ο ενάγων, μη απασχολούμενος εις τα περιοριστικώς διά της ως είρηται διοικητικής αποφάσεως αναφερόμενα συνεργεία και δη εις το τοιούτον των θερμικών κατεργασιών, δεν δικαιούται του επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας. Έσφαλεν όθεν τα εναντία δεξομένη ή εκκαλουμένη και δέον, κατά παραδοχήν του αντιστοίχου λόγου έφέσεως, να μεταρρυθμισθή, επί τω τέλει όπως απορριφθή ή υπό κρίσιν αγωγή.

(*) Ίδετε και Α.Π. 546.1961, ΕΕΔ 21, 20, Α.Π. 312)1962, ΕΕΔ 21, 968.

ώς του, βάσει δὲ τῆς κρίσεώς του ταύτης ἀπορρίψον τοὺς εἰκείους λόγους ἐφέσεως τοῦ ἐναγομένου Ταμείου (ἤδη ἀναιρεσείοντος), δι' ὧν τοῦτο ἠτήσατο τὴν κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου, κύριον ἔρεισμα ἐχούσης τὴν καὶ εἰς τὸν λιμένα Βόλου ἐπέκτασιν ἰσχύος τῶν ὡς εἴρηται συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 807 ἐδάφιον 17 Πολ. Δικ., κατὰ τὸν καὶ κατ' οὐσίαν βάσιμον 3ον λόγον ἀναιρέσεως.

Καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλίου εἰσαγωγικοῦ δικογράφου ἐκθέσεως ἀγωγῆς τὸν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Βόλου, ὁ ἤδη ἀναιρεσιβλητος προέβαλεν ὄχι μόνον τὰς ἰδίας ἀξιώσεις ἐκ διαφορᾶς καταβλητέων αὐτῷ συμφώνως, καθ' ἃ διατείνεται, πρὸς τὰς προδιαληφθείσας συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ἀποδοχὰς ἐξ ἡμερομισθίων, ὑπερωριῶν καὶ δώρων ἀπὸ τὰς καταβληθείσας οὕτω τοιαύτας καὶ ἐπικουρικῶς βάσει τῶν περὶ ἀδικοπλογήτων πλουτισμοῦ διατάξεων τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ., ἀλλὰ περαιτέρω ἠτήσατο καὶ ἀποζημιώσεις τὸ μὲν δι' ὑπερπασχόλησίν του παρὰ τῷ ἤδη ἀναιρεσείοντι Ταμείῳ πέραν παντὸς προβλεπομένου ὡραρίου, τὸ δὲ δι' ἐκτάκτους πρὸς αὐτὸ λόγῳ ἀνάγκης πρὸς ρυμούλκησιν κατὰ τὸν κατάπλουν ἢ ἀπόπλουν πλοίων παρασχεθείσας ὑπηρεσίας. Ἐπὶ τῶν τοιούτων ὅμως ἐπιδίκων καὶ αὐθις διὰ τῆς ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καθισταμένων ἀξιώσεών του, χρηζουσῶν διευκρινήσεως, συντρέχει περίπτωσις παραπομπῆς πρὸς παραιτέρω ζητησιν τῆς ὑποθέσεως (*).

2. Κύρωσις ναυτικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας

Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ κατὰ Νόμον 3276)1944.—Ἔκτασις δεσμεύσεως ὑπ' αὐτῶν.—Δέσμευσις τῶν τρίτων ἀπὸ τῆς περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως.

Ἀρείου Πάγου 345)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλιάρος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ, ἐκδοθέντος ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ καὶ ἀναδημοσιευθέντος κατ' ἄρθρον 8 τῆς 21 1945 Συντακτικῆς Πράξεως, ὁριζοντος ὅτι συλλογικαὶ συμβάσεις, συναφθεῖσαι συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου τούτου, ἐφ' ὅσον ἤθελον κυρωθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, θεωροῦνται ἰσχυραὶ καὶ δεσμεύουσι κατὰ τὴν ἐν αὐταῖς χρονικὴν διάρκειαν καὶ οἱασδήποτε τυχὸν ἄλλας ὑφισταμένας ἐργοδοτικὰς ἢ ἐργατικὰς ὀργανώσεις, ὡς καὶ ἅπαντας ἐν γένει τοὺς ἔλληνας πλοιοκτήτας καὶ ἐργάτας θαλάσσης, πληρώματα πλοίων, ἀνηκόντων εἰς τὴν κατηγορίαν, ἥτις προεβλέφθη, ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐξ ὑσιοδ. τήθη ὁ Ὑπουργὸς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας ὅπως δι' ἀποφάσεως αὐτοῦ, κυρούσης τὰς συμβάσεις τούτας, ἐπεκτείνῃ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν καὶ εἰς μέλη μὴ συμβληθεισῶν ὀργανώσεων ἢ ἄλλα πρόσωπα, ἥτινι εἰς τρίτους. Ἡ ἰσχὺς ὅμως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐναντι τῶν τρίτων ἀρχεται, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἀπὸ τῆς περὶ κυρώσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Ἔκτοτε ἐπομένως καὶ μέχρι λήξεως τοῦ προβλεπομένου χρόνου τῆς ἰσχύος τῆς συλλογικῆς συμβάσεως οἱ κανονιστικαὶ διατάξεις τῆς συμβάσεως δεσμεύουσι τοὺς μὴ συμβληθέντας τρίτους.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐκθέσεως ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Βόλου, (κατασιδα τελεσίδικος διὰ παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως), δι' αὐτῆς διώκεται ἡ ἐπιδίκασις ἀποδοχῶν βάσει τῆς συναφθείσης, συμφώνως πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1956 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μεταξὺ ἀντιπροσώπων τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Πειραιῶς καὶ τῆς Ἑνώσεως Πληρωμάτων Ρυμουλκῶν Λιμένος Πειραιῶς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐκπροσώπων τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ρυμουλκῶν ἀφ' ἑτέρου, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ 7882 τῆς 27 Ἰανουαρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, δημοσιευθείσης δὲ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 53 τῆς 14 Φεβρουαρίου 1962 φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δι' ὑπηρεσίας παρασχεθείσας ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1957 μέχρις 8 Ἰουλίου 1961 πρὸς τὸ μὴ συμβληθὲν ἀναιρεσίβλητον Λιμενικὸν Ταμεῖον Βόλου. Μὴ ἰσχυούσης ὅμως, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει, ἐναντι τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τρίτου τῆς συλλογικῆς συμβάσεως κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν παρεσχέθησαν αὐτῷ αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς κυρωθείσης πολὺ μετὰ τὸν χρόνον τοῦτον, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς διαληφθείσης διατάξεως ἀπορριφθῆ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλῃ αἰτιολογίᾳ, ἡ ἀγωγὴ καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

II. ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΑΙ

Ἐνέργεια φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν δι' ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτῶν

Ἀγωγὴ μελῶν σωματείου φορτοεκφορτωτῶν, ἐφωδιασμένων δι ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτῶν, διὰ μὴ ἀνάθεσιν εἰς αὐτὰ φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν.— Ὑπαρξις δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας κατ' ἄρθρον 70 Εἰσαγ. Δικονομίας.—Τροποποίησις

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 17)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Βόλου ὡς ἐφετείου.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 813)1962 ἀπόφασις τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Βόλου.

Ἐπιτροπή: Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτωτικῶν Ἐργασιῶν Ζη ά. — Δυνατὸν ὁ ὑπὸ ταύτης καθορισμὸς τιμολογίων ἀναλόγως τοῦ ἐπιπόνου τῆς ἐργασίας ὡς ἐκ τοῦ μείζονος βάρους τῶν πρὸς φορτοεκφόρτωσιν τεμαχίων κλπ. ἢ ἕνεκα ἄλλων ὅρων. — Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 10 Ν. 4, 3789)1957.

Ἀρείου Πάγου 430)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλας*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Φίλως*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Ψεμπρικέζης, Γ. Λιαρόπουλος

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, καθ' ὅσον στρέφεται κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐκκληθεῖσα καὶ ἐπανορθωθεῖσα ὑπὸ τῆς δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, εἶναι παραδεκτὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, καθ' ἃ δὲ δέχεται καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον ἠτήσαντο οἱ ἀναιρεσίβλητοι ἐναγόμενοι τὴν πληρωμὴν ἀμοιβῆς, ἣν δίκαιοῦνται συμμέτρως, ὡς ἀπὸ κοινοῦ προσφερθέντες εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐν λόγῳ ἀγωγῆς ἐργασίας φορτώσεως, καθὸ μέλη τοῦ σώματος εἰδικῶν φορτοεκφορτωτῶν Πύργου, εἰς τὰ ὁποῖα ὡς ἐφωδιασμένα δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτοῦ, ὡφείλε νόμῳ ἡ ἀναιρεσειουσα ἐναγομένη νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Ἐπομένως ἡ ἐπίδικος ἀπαίτησις στηρίζεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας, ἥτοι τῆς κατὰ νόμον ἀναγκαστικῆς σχέσεως ἐργασίας μεταξὺ ἑνὸς τῶν ἐναγόντων καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐναγομένης καὶ τῆς ὑπερημερίας τῆς τελευταίας περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν δυνάμει τῆς σχέσεως ταύτης προσφερθεισῶν ὑπηρεσιῶν. Ἐν τε θεν δὲ ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ἐναγόντων δεσμὸς ἐργητικῆς ὁμοφυΐας καὶ' ἄρθρον 70 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ὅθεν ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἐκήρυξεν ἄκυρον τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τῆς ἀναιρέσεως (*).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ ἐπιδικασθεῖσα διὰ τὴν ἀνωτέρω ἐργασίαν ἀμοιβὴ καθορίσθη ἐπὶ τῇ βάσει τιμολογίου καταρτισθέντος ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ρυθμίσεως φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν ἐξ ἀφορμῆς Πύργου, πόλεως ἐχούσης πληθυσμὸν ἄνω τῶν 20 000 κατοίκων, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου δεκτὰ γενόμενα. Ἐγκριθὲν δὲ τοῦτο δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ρίζοντος τὴν ἀμοιβὴν κατ' εἶδος καὶ κατὰ μονάδα, συνεφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 1 § 3, 3 § 2 τοῦ ν.δ. 1254 τοῦ 1949 καὶ 39 τοῦ νόμου 3239 1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν νόμον 5167) 931, οὐδεμίαν δὲ πλημμέλειαν πάσχει τὸ τιμολόγιον τοῦτο ἐκ τοῦ λόγου ὅτι χαρακτηρίζεται ὡς κωδικοποίησις προηγουμένων τιμολογίων, ἀφοῦ πάντως νομίμως, μετ' ἐπεξεργασίαν, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς ἐν ἐνιαίῳ κειμένῳ, περιλαβόντι τὰ προηγούμενα τιμολόγια. Ἐπομένως ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη κατὰ τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν του, ὅτι ἡ ἀναιρεσειουσα διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐργασίαν φορτοεκφορτώσεως ἀπησχόλησεν ἰδίους αὐτῆς ἐργάτας, ἀσχολουμένους κυρίως οὐχὶ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιξ εργασίαν τῆς ρητίνης τοῦ ἐργοστασίου. Ὅθεν ἀποφανθὲν τὸ Πρωτοδικεῖον ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ἢ ὁ πρόχειρος νὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐργασίαν τῆς φορτοεκφορτώσεως τοὺς ἐνάγοντας, ἐφωδιασμένους διὰ βιβλιαρίου ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτοῦ, μεθ' ὧν, προσενεγκόντων τὰς ὑπηρεσίας των, συνήφθη ἀναγκαστικῶς σύμβασις ἐργασίας, ἐξ οὗ οὗτοι δικαιοῦνται τῆς νομίμου ἀμοιβῆς, λόγῳ ὑπερημερίας τῆς ἀναιρεσειούσης ὅπως ἀποδεχθῇ τὰς ὑπηρεσίας των ταύτας, συνεμορφώθη πρὸς τὰς διατοξεις τῶν ἄρθρων 1 § 3 ν.δ. 1254)1949 καὶ 9 § 3 ν.δ. 3789)1957, ἐφ' ᾧ εἶναι ὀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἡ Ἐπιτροπὴ φορτοεκφορτώσεων, ἔχουσα ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τὴν ἐξουσίαν νὰ καταρτίζῃ τιμολόγια φορτοεκφορτώσεων, δύναται νὰ καθορίζῃ τοῦτο καὶ ἀναλόγως τοῦ ἐπιπόνου τῆς ἐργασίας ὡς ἐκ τοῦ μείζονος βάρους τῶν πρὸς φορτοεκφόρτωσιν τεμαχίων κλπ. ἢ ἕνεκα ἄλλων ὅρων, διότι καὶ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ καθορισμὸς τῆς ἀμοιβῆς. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρου 10 ν.δ. 3789)1957 ρυθμίζει διαφορον θεμα, ἤτοι τὸ ἀνώτατον βάρος τῶν εἰς δεματα, τεμάχια κλπ. συναθροιζομένων ἀγαθῶν ἢ πραγμάτων ἐν γένει, πέραν τοῦ ὁποίου δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ὑπὸ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας προσώπων μετακίνησις καὶ φόρτωσις, προβλέπει τουτέστι περὶ ὑπερβάρους ἀπαγορευομένου καὶ οὐχὶ περὶ ἀμοιβῆς δι' ὑπερβάρους μέχρι τοῦ ἐπιτρεπομένου ὁρίου, ὁ καθορισμὸς τῆς ὁποίας ἀνήκει εἰς τὰς Ἐπιτροπὰς φορτοεκφορτώσεων συμφώνως πρὸς τὰς ὡς ἄνω διατάξεις. Ἐπομένως εἶναι ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου 4ος λόγος ἀναιρέσεως (*).

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 645 1955, ΕΕΔ 15, 30, Πρωτοδικείου Καλαμῶν 780)1960, ΕΕΔ 19, 777 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα.

III. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

1. Δικαίωμα ἀπολύσεως πλεονάζοντος προσωπικοῦ.

Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, πλεονάζοντος, κατὰ τὴν διὰ τοῦ Νόμου 3954)1959 κυρωθεῖσαν συμφωνίαν μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου. — Ἐλευθερία ταύτης πρὸς διατήρησιν καὶ ἐπιλογὴν τῶν καταλλήλων κατὰ τὴν κρίσιν της προσώπων. — Ἰσχυρισμὸς περὶ ἀντιθέσεως ἐνεργείας Η. .Μ. πρὸς τὰς περὶ δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως καὶ ἴσης μεταχειρίσεως ἀρχὰς τῶν ἄ ρθρων 200 καὶ 288 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς καὶ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 136,1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἠλείας ὡς ἐφετείου.

εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 201 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Συνέπεια ἐκ τῆς μὴ συμμορφώσεως τῆς Ἑταιρείας πρὸς ὑποβολὴν ὀνομαστικῆς καταστάσεως εἰς τὸν Ὑπουργὸν Συγκοινωνιῶν.—Ἄρθρον 174 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἀρείου Πάγου 441)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Γ. Τρίμης

Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὅρων, περιληφθέντων εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἀναρεσιβλήτου Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας ἀπὸ 17.8.1957 σύμβασιν καὶ τὴν συμπληρώσασαν ταύτην ἀπὸ 5.2.1959 συμφωνίαν, κυρωθείσας διὰ τοῦ νόμου 3954 ἔτους 1959 καὶ ἰσχυούσης ἀπὸ τῆς 18.6.1959, καὶ δὴ τῶν ἄρθρων 1 § 1, 3 § 1 καὶ 12 τῆς συμβάσεως καὶ τῶν ἄρθρων 9 § 1, 3, 9 καὶ 10 τῆς συμφωνίας, δι' ἃ τούτων ἐπεφράπη εἰς τὴν ἀναιρεσιβλήτην Ἑταιρείαν εἰς ἀντιστάθμισμα τοῦ γενομένου περιορισμοῦ τῆς εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν πέντε κυριωτέρων γραμμῶν τῆς πρωτευούσης, διὰ τῆς θέσεως ἐν αὐταῖς εἰς κυκλοφορίαν νέων ἠλεκτροκινήτων μετὰ κεραίας λεωφορείων, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν πρότερον κυκλοφορούντων θερμικῶν τοιούτων καὶ τροχιοδρομικῶν ὀχημάτων, ὅπως πρεσβῇ τὸ μὲν εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης πλεοναζόντος προσωπικοῦ της, κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων, μετὰ προηγουμένην ἀπεζημίωσιν καὶ ἀσφάλισίν του εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τὸ δὲ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν Ὑπηρεσιῶν της ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκ τῶν συμφωνιῶν τούτων διαμορφωθείσης νέας πραγματικῆς καταστάσεως, ἀφεθείσης αὐτῇ πλήρους ἐλευθερίας, ὅπως διατηρήσῃ καὶ ἐπιλέξηται πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου τὰ κατάλληλα κατὰ τὴν κρίσιν της πρόσωπα, ὑποβαλλομένης ἢ μὴ ταῦτα εἰς προηγουμένην ἐκπαίδευσιν ἢ μετεκπαίδευσιν, προσλάβῃ νέα τοιαῦτα καὶ ἐν γένει λάβῃ πᾶν πρὸς ταῦτο πρόσφορον μέτρον, ὑπὸ μόνους τοὺς ἐν ἄρθρῳ 12 §§ 1, 2 καὶ 4 τῆς συμβάσεως καὶ 10 τῆς συμφωνίας περιορισμούς, τῆς ὑποχρεωτικῆς κατὰ κύριον λόγον ἀπομακρύνσεως τῶν καταλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς ὁριζομένου ὁρίου ἡλικίας καὶ ἐὰν παρίστατο ἀνάγκη περαιτέρω μειώσεως λόγῳ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης ἐκ ταύτης ἀναδιοργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν της, τῶν προηγουμένων κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος εἰς τὸν οἰκεῖον βαθμὸν ἢ τάξιν, ἐκτὸς ἐὰν τὸ φύλλον τῆς ὑπηρεσιακῆς των ἐπιδόσεως εἶναι πλεονεκτικώτερον τῶν νεωτέρων ὁμοιοβάθμων συναδέλφων των, ὅτε ἀποφαίνεται περὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ ἀρχαιοτέρου τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 59 τοῦ Κανονισμοῦ Συμβούλιον.

Δεξάμενον μετὰ ταῦτα τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, περιεχούσης πλήρεις καὶ σαφεῖς αἰτιολογίας κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσιβλήτος Ἑταιρεία κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957 μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1959, ὅτε ἀπελύθη ὁ ἀναιρεσείων, ὡς πλεονάζων ὁδηγός, προσέλαβε κατὰ καιροὺς 70 νέους ὁδηγούς, ἐν ὄψει τῆς καταργήσεως τῶν θερμικῶν λεωφορείων, ἵνα ἐκπαιδευθῶσι καταλλήλως καὶ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν καιρῷ ὡς ὁδηγοὶ τῶν νέων ἠλεκτροκινήτων τοιούτων, ὅπερ καὶ ἐγένετο, καὶ ὅτι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐξεπαιδεύθησαν 28 ἐκ τῶν 95 συναδέλφων τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ 175 ἐκ τῶν ὁδηγῶν τῶν τροχιοδρομικῶν ὀχημάτων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐτύγχανον ἀρχαιότεροι τούτου καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην, ἵνα διατηρήσῃ καὶ μετεκπαιδεύσῃ τὸ σύνολον καὶ τῶν λοιπῶν ἀπολυθέντων 69 ὁδηγῶν θερμικῶν λεωφορείων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐνάγων, καὶ ὅτι ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἀπὸ στοᾶς Ὁ Λαρίσης μέχρι Καλλιθέας διὰ θερμικῶν λεωφορείων γραμμὴ ἦτο προσωρινὴ μέχρι τῆς τοποθετήσεως ἠλεκτροκινήτων τοιούτων, ἥτις καὶ ἐπραγματοποιήθη, καὶ κρίνον περαιτέρω ὅτι ἡ ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσίοντος, πλήρως ἀπεζημιωθέντος καὶ μὴ προσληφθέντος ὑπὸ τοῦ διέποντος τὸ λοιπὸν προσωπικὸν Κανονισμοῦ, ἦτο σύμφωνος πρὸς τοὺς διαληφθέντας ὅρους τῆς τε συμβάσεως καὶ συμφωνίας καὶ προσέτι, ὅτι οὐδὲν εἰς τὰς περὶ διαιωπρακτικῆς καλῆς πίστεως καὶ ἴσης μεταχειρίσεως ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀντέκειτο, οὔτε ὑπερέβαινε προφανῶς τὰ ἐν ἄρθρῳ 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὅρια ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ ἐκ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ δικαιώματος τῆς ἀναιρεσιβλήτου πρὸς ἀπεσυμφόρησιν τοῦ προσωπικοῦ της, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως, καὶ ἐξοικονόμησιν τῆς ἀποτεινομένης πρὸς διατήρησιν τούτου δαπάνης, ὡς ἐρμήνευσε τὰς τε ἰσχυούσας συμφωνίας ταύτας καὶ τὰς διαληφθείσας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, οὐδὲ ἕτεραν τινὰ περιβίασιν οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος, 3ος καὶ 4ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

Ἡ μὴ συμμόρφωσις τῆς ἀναιρεσιβλήτου Ἑταιρίας πρὸς ὑποβολὴν ὀνομαστικῆς καταστάσεως εἰς τὸν Ὑπουργὸν Συγκοινωνιῶν περὶ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀπολυτέου προσωπικοῦ της ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς παρεγγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 12 τῆς συμβάσεως, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τῆς συμφωνίας, 15θημέρου προθεσμίας, τασσομένης ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐνημερώσεως τούτου ἐπί τε τῆς πορείας καὶ ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως, ὡς καὶ ὁ μὴ ἐντὸς τῆς ταχθείσης ὑπὸ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 12 τῆς συμβάσεως, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 10 τῆς αὐτῆς συμφωνίας, ὁμοίας 15θημέρου προθεσμίας καθορισμὸς τῶν κλάδων τάξεων καὶ βαθμῶν τοῦ μέλλοντος νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ προσωπικοῦ, εἰς ὃ δὲν συγκατολέγεται ὁ ἀναιρεσείων, δὲν συνεπάγεται ἐν παραμελήσει τῶν προθεσμιῶν τούτων τὴν τε ἀτονίαν τῆς συμβάσεως καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῶν νομίμως κατὰ τοὺς λοιποὺς ὅρους ταύτης γενομένων ἀπολύσεων, ὡς μὴ ἐχουσῶν τῶν προθεσμιῶν τούτων τὴν δύναμιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 210 Α.Κ. ἀνατρεπτικῶν προθεσμιῶν, ἀφοῦ δὲν ὁρίζεται, ὅτι ἐν παρόδῳ ἀπράκτων τούτων ἐπέρχονται τοιοῦτο ἀποτελέσματα, ὡς ἐπὶ τῇ βάσει σοβαρᾶς σημασίας περιπτώσεως, τῆς μὴ ἐμπρο-

θέσμου καταβολῆς εἰς τοὺς ἀπολυομένους τῆς κατὰ τοὺς νόμους 2112)1920 καὶ 3198)1955 ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, οὐδὲ δύναται ἐξ ἄλλου νὰ τύχῃ ἀναλόγου ἐφαρμογῆς ὡς πρὸς τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης παραβάσεως τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 174 Α.Κ., διότι αὕτη κηρύσσει ἄκυρον πᾶσαν δικαιοπραξίαν, ἀντικειμένην εἰς ἀπαγορευτικὴν διάταξιν νόμου, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτου δὲν συνάγεται ἄλλο τι, ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ ἡ παρομοίωσις τῶν προθεσμιῶν δὲν δύναται νὰ ἐξ μοιωθῇ πρὸς δικαιοπραξίαν ἀντικειμένην πρὸς ἀπαγορευτικὴν διάταξιν νόμου, οὔτε ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνάγεται, ὅτι αὐταὶ ἐτάχθησαν ὡς ἀνατρεπτικαί. Ἀπορρίψαν ὅθεν, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, τὴν ἐπὶ τῶν διατάξεων τούτων στηριζομένην ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, εὐδόλως ἐσφαλεν, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ λόγου ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζονται τὰ ἐναντία, εἶναι ἀπορριπτέος (*).

2. Ἀποζημίωσις ἀπολυομένου πλεονάζοντος προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν

Ἀποζημίωσις προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, ἀπολυθέντος κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου 3954)1959 κυρωθείσης μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑταιρείας συμφωνίας.—Τύχη προγενεστέρας συμφωνίας περὶ ἀποζημιώσεως.

Ἀρείου Πάγου 401)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Ἀναγνωστόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Λαμπρικίδης, Γ. Τρίμης

Κατὰ μὲν τὴν παράγραφον 6 τοῦ ν.δ. τῆς 18)17 Ὀκτωβρίου 1925 «περὶ κυρώσεως συμβάσεως περὶ παροχῆς ἠλεκτρισμοῦ καὶ μεταφορᾶς» αἱ ἀνάδοχοι ἑταιρεῖαι ὑποχρεοῦνται νὰ τηρήσωσι πάσας τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ὑφισταμένων τότε ἑταιρειῶν ἐναντι τοῦ ἑλληνικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν ἐφ' ὅσον αἱ ἐν λόγῳ ὑποχρεώσεις ὑφίσταντο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑπογραφῆς τῆς κυρουμένης συμβάσεως καὶ βασίζονται εἰς διατάξεις τῶν ἑλληνικῶν νόμων ἢ εἰς προσωπικὰς συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἑταιρειῶν τούτων καὶ τοῦ προσωπικοῦ των. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 10 § 5 τῆς ἀπὸ 5.2.1959 συμπληρωματικῆς συμφωνίας μεταξὺ τῆς ἀναιρεσιβλήτου - ἐναγομένης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, κυρωθείσης μετὰ τῆς ἀπὸ 27.8.1957 ὁμοίας διὰ τοῦ νόμου 3954)1959 καὶ ἐκ τούτου ἐχούσης ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου ὡς πρὸς τὰς διατάξεις αὐτῆς, τὰς ἀφορώσας τρίτους μὴ συμβληθέντας, «τὸ προσωπικὸν τῆς Η.Ε.Μ., τὸ ὁποῖον θὰ ἀπολυθῇ ἄθρόως, κατὰ συνέπειαν τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐκμεταλλεύσεώς της, συμφώνως τῇ παρούσῃ συμβάσει, καὶ τῆς συναφοῦς ἀναδιοργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν, τύχῃ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112 ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, δι' ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως». Ἐπομένως ἡ διὰ τῆς ἀπὸ 14.10.1929 ἐπιστολῆς τοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Talbot πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Συγκοινωνίας, ἥτις μὴ δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκ τούτου μὴ ἐνσωματωθεῖσα εἰς τὸν ὡς ἄνω νόμον, ἀποτελεῖ ἁπλοῦν ἀποδεικτικὸν ἔγγραφον συμβατικοῦ περιεχομένου, ἀναληφθεῖσα ὑποχρεώσις ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ ἀπολυόμενον λόγῳ καταργήσεως θέσεως προσωπικὸν τῶν ἤδη ὑφισταμένων ἑταιρειῶν ἠλεκτρισμοῦ καὶ μεταφορῶν, ἀποζημίωσιν ὁριζομένην ἐξ ἑνὸς μισθοῦ δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ, καθ' ἣν δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὅτι δὲν εἶναι περιωρισμένης χρονικῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ δεσμεύηται δι' αὐτῆς ἡ ἀναιρεσίβλητος, ἤρθη καὶ ἡ δι' αὐτῆς δέσμευσις ἐπαυσεν ὑφισταμένη μετὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου 3954)1959 κυρωθεῖσαν ὡς ἄνω συμπληρωματικὴν συμφωνίαν ἄλλως ρυθμίσασαν τὰ τῆς καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ἀπολυομένους τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ καταργήσεως θέσεως, ἐν ὄψει τῆς προυφισταμένης ρυθμίσεως. Ταῦτα εἰποῦσα καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἔνδικον ἀγωγὴν διώκουσαν τὴν πληρωμὴν τῷ ἀναιρεσείαντι τῆς διαφορᾶς, μεταξὺ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, ἥτις τῷ κατεβλήθη κατ' ἐφαρμογὴν τῆς τελευταίας ὡς ἄνω συμπληρωματικῆς συμφωνίας καὶ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ θὰ ἔδει νὰ τῷ καταβληθῇ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς Talbot, ὀρθῶς τὰς προεκτεθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασε, δι' ὃ καὶ αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος, 2ος, 3ος καὶ 4ος λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι (*).

IV. ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

1. Ἀπαιτήσεις κατὰ Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Σιδηροδρόμων Πειραιῶς, Ἀθηνῶν, Πελοποννήσου

Ἀγωγὴ κατὰ Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Σιδηροδρόμων Πειραιῶς, Ἀθηνῶν, Πελοποννήσου μετὰ τὸν Νόμον 3240)1955.—Διεξαγωγὴ τῶν μὴ ἐκκρεμῶν κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Νόμου τούτου δικῶν, τῶν ἀφορωσῶν τοὺς Σ.Π.Α.Π., ἐπ' ὀνόματι τῆς αὐτοτελοῦς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δικτύου τούτου.—Ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως διὰ σωματικὰς βλάβας, λαβούσας χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως.

Ἀρείου Πάγου 432)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σοῦρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλούχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Αἰγιαλείδης, Κ. Παπαδημητρίου

Κατὰ τὰς παραγράφους 1, 2 καὶ 5 τοῦ ἄρ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 15073)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου. Ἴδετε καὶ Α.Π. 589)1962, ΕΕΔ 22, 27.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3836)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

θρου 3 τοῦ νόμου 3240)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων περὶ ἐκκαθαρίσεως τῶν Σιδηροδρομικῶν Ἑταιρειῶν Σ.Π.Α.Π Σ.Β.Δ.Ε. κλπ.» μέχρι τῆς ὁριστικῆς ρυθμίσεως τοῦ τρόπου τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν Σιδηροδρομικῶν Ἐπιχειρήσεων Πειραιῶς Ἀθηνῶν Πελοποννήσου καὶ Βορειοδυτικῆς Ἑλλάδος ἡ λειτουργία καὶ ἐκμετάλλευσις τούτων, ἐν περιλήψει ἐς τὸ Δημόσιον, θέλει ἐξακολουθήσει ἀσκουμένη ὡς μέχρι τοῦδε διὰ τῶν ἐργούντων τὴν ἐκκαθάρισιν ὀργάνων, ὡς αὐτοτελῶν ἐκμεταλλεύσεων ἀνηκουσῶν εἰς τὸ Δημόσιον, οἱ ἐκκρεμεῖς δίκαι συνεχίζονται ἄνευ διακοπῆς ἐπ' ὀνόματι τῶν ὑπὸ ἐκκαθάρισιν ἑταιρειῶν, αἱ νέαι τοιαῦται θὰ διεξάγωνται ἐπ' ὀνόματι τῶν κατ' ἰδίαν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων, ὡς αὐτοτελῶν κρατικῶν ἐκμεταλλεύσεων, περιοδικαὶ δὲ παρογκαὶ ἐξ ἀποζημιώσεων διὰ θανατώσεις ἢ σωματικὰς βλάβας, βαρύνουσι τὰ περὶ ὧν τὸ ἄρθρον τοῦτο Δίκτυα, θὰ ἐξακολουθήσουν καταβαλλόμεναι, ἐάν καὶ ἐφ' ὅσον κατεβάλλοντο μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐνεργείας τῶν πλειστηριασμῶν καὶ δὲν κατετάγησαν ἐν τῷ οἰκείῳ πίνακι δι' οἱονδήποτε λόγον.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων πρὸς τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ἀ.ν. 2318)1940 «περὶ ἀναλήψεως ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Σιδηροδρόμου Πειραιῶς Ἀθηνῶν Πελοποννήσου καὶ ἐκκαθαρίσεως τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Σ.Π.Α.Π.», δι' οὗ ὁρίζεται, ὅτι αἱ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου γεγεννημέναι πάσης φύσεως ἀξιώσεις κατὰ τῆς ἐπιχειρήσεως διατηροῦνται ἀκέραιαι, τρεπόμεναι ὅμως, εἰς ἀξίωσιν ἐπὶ τοῦ πλειστηριάσματος, τῶν τυχὸν ὑφισταμένων ὑποθηκῶν καὶ προσημειώσεων ἀποσβεννυμένων αὐτοδικαίως, ὥστε ἅπασα ἡ ἐπιχείρησις νὰ περιέλυη ἀπὸ τῆς κατακυρώσεως αὐτῆς εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν ἐλευθέρα πάσης ὑποχρεώσεως, προκύπτει σαφῶς τὸ μέν, ὅτι αἱ μὴ ἐκκρεμεῖς κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου 3240)1955, ἤτοι αἱ νέαι δίκαι, αἱ ἀφορῶσαι τὰ Δίκτυον Σ.Π.Α.Π., διεξάγονται ἐπ' ὀνόματι τῆς αὐτοτελοῦς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δικτύου τούτου, τὸ δὲ ὅτι ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως διὰ σωματικὰς βλάβας λαβούσας χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δικτύου Σ.Π.Α.Π., ἀναφερόμεναι εἰς ζημίας ὅμως, τὰς ὁποίας ἀπέδωσεν ἡ προξενηθεῖσα βλάβη τοῦ σώματος μεταγενεστέρως τῆς ἡμέρας τῆς ἐνεργείας τοῦ πλειστηριασμοῦ, βαρύνουσι τὴν Κρατικὴν Ἐκμετάλλευσιν τοῦ Δικτύου τούτου. Ἡδη δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 7 τοῦ ν.δ. 4246)1962 ἀποκατεστάθη εἰς τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας τὸ ἀνωτέρω νομικὸν πρόσωπον τῶν Σ.Ε.Κ. Ὅθεν αὐτὸς ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, καὶ ἀκολούθως δεξάμενον τὴν ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1959, μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀνωτέρω νόμου, ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δικτύου Σ.Π.Α.Π., διώκουσαν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1957 μέχρι 4 Σεπτεμβρίου 1959, ἤτοι μεταγενέστερον τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ἀνωτέρω Δικτύου, ἐπελθοῦσαν ἀπώλειαν τῆς ἱκανότητος πρὸς βιοποριστικὴν ἐργασίαν, συνεπείᾳ τραυματισμοῦ αὐτοῦ, ἐπισυμβάντος διαρκούσης τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως (τὴν 22 Νοεμβρίου 1952) ὑπαιτιότητι τῶν ὀργάνων τοῦ ρηθέντος Δικτύου, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μονοδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

V. ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

1. Κανονισμὸς προσωπικοῦ κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν

Μορφὴ ἐννομοσυνοχῆς σχέσεως τῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ Ν. δ. 3398)1955 προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν. — Σύμβασις ἀορίστου χρόνου. — Ἀνίσχυροι διατάξεις ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π. ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ Ἐργασίας, ὡς τεθεῖσαι ἐκτὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἀρείου Πάγου 408)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Γ. Χαϊζηδάκης***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Παπαγεωργίου, Α. Βουσάκης, Ι. Κρεμέζης

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)γματος 3398)1955, ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ἀ.ν. 1559)1950, ὡς τοῦτο εἶχεν ἀντικατασταθῆ διὰ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ν.δ. 2942)1954, ὡρίσθη ἐν ταῖς παραγράφοις 1 καὶ 2 αὐτοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν μονίμων λιμενεργατῶν, μονίμων ἀρχιεργατῶν τοῦ λιμένος Πειραιῶς καὶ τῶν μονίμων ἐποπτῶν ἐργασίας, ὡς καὶ ὁ τρόπος τῆς προσλήψεως αὐτῶν, διὰ δὲ τῆς παραγράφου 3 συνεστήθη ἐν τῷ λιμένι Πειραιῶς τάξις δοκίμων λιμενεργατῶν ἐκ πεντακοσίων θέσεων, συμπληρουμένων κατὰ τὰ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁριζόμενα, οἱ τυχὸν δόκιμοι λιμενεργάται προσλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. μόνον ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔχει ἐξασφαλισθῆ εἰς πάντας τοὺς παρόντας μονίμους ἐργάτας ἐργασία, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ἓν βασικὸν ἡμερομίσθιον, καὶ ἐν παραγράφῳ 4 ὡρίσθη, ὅτι διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν παντὸς εἴδους μηχανημάτων καὶ συνεργείων, τὴν συντήρησιν τῶν φορτοεκφορτωτικῶν μηχανημάτων, τῶν πλωτῶν μέσων, ἀνελκυστήρων, μονίμων δεξαμενῶν, κατασκευὴν καὶ συντήρησιν ἐργαλείων φορτοεκφορτώσεων, ὡς καὶ πάσης συναφοῦς τεχνικῆς ἐργασίας, προσλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. ἡμερομίσθιοι δόκιμοι τεχνῖται, ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς διακοσίους, κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὁριζόμενα, ὡς καὶ μαθητευόμενοι δόκιμοι τεχνῖται μέχρι τεσσαράκοντα. Ἐκτὸς τούτων ἐν παραγράφῳ 5 προεβλέφθη ὁ καθορισμὸς τῶν ἀμοιβῶν, τῶν ὡρῶν καὶ τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν προσλαμβανομένων ἡμερησίως ἐκτάκτων ἐργατῶν διὰ τὰς φορ-

(*) Ἐτεκμηριώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2897)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἴδετε καὶ Α.Π. 126)1960, ΕΕΔ 28, 531.

τοεκφορτώσεις τῶν ἐμπορευμάτων ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔχει ἐξασφαλισθῆ εἰς πάντας τοὺς παρόντας μονίμους καὶ δοκίμους ἐργάτας ἐργασία ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ἓν βασικὸν ἡμερομίσθιον. ὡρίσθη δὲ ὅτι ἡ πρόσληψις αὐτῶν εἶναι διαρκείας μιᾶς ἡμέρας, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἀπολύονται αὐτοδικαίως. Διὰ δὲ τῆς παραγράφου 6 ὡρίσθη, ὅτι οἱ πάσης φύσεως ἀποδοχαὶ τῶν ὡς ἄνω μονίμων, δοκίμων καὶ ἐκτάκτων ἐργατῶν, τῶν δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὅροι τῆς ἐργασίας αὐτῶν, αἱ πειθαρχικαὶ ποιναὶ καὶ τὰ πειθαρχικὰ συμβούλια καὶ ἡ ἐν γένει κατάστασις αὐτῶν ρυθμίζονται ἀποκλειστικῶς διὰ κανονιστικῶν πράξεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π., ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων καὶ δὴ τῆς τοιαύτης τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς εἴρηται ν. δ/τος, ὁριζούσης ὅτι οἱ ὑπὸ ταύτης προβλεπόμενοι δόκιμοι καὶ μαθητευόμενοι τεχνῖται «προσλαμβάνονται» ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. διὰ τὰς περὶ ὧν ἡ διάταξις αὕτη ἐργασίας (λειτουργίαν παντὸς εἴδους μηχανημάτων, συντήρησιν τῶν φορτεκφορτωτικῶν μηχανημάτων κλπ.), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς περὶ ὧν ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου δοκίμους λιμενεργάτας, δι' οὓς ὁρίζεται, ὅτι οὗτοι προσλαμβάνονται μόνον ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔχει ἐξασφαλισθῆ εἰς πάντας τοὺς παρόντας μονίμους ἐργάτας ἐργασία, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς ἓν βασικὸν ἡμερομίσθιον, καὶ τοὺς περὶ ὧν ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 5 ἐκτάκτους ἐργάτας, δι' οὓς ὁρίζεται, ὅτι οὗτοι προσλαμβάνονται, ὡς καὶ οἱ δόκιμοι λιμενεργάται, ἀπολύονται δὲ αὐτοδικαίως μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας ἑκάστης ἡμέρας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ρυθμίζεται καὶ ἡ μορφὴ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἥτις δημιουργεῖται ἐκ τῆς προσλήψεως τούτων, ὡς τοιαύτης ἀορίστου χρόνου διαρκείας. Ὅτι τοιαύτη ἡ ἔννοια τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἀντίθετος ἐκδοχὴ ἦθελεν ἐμφανίσει τὸν νομοθέτην ὅτι ἠθέλησεν, ὅπως, ρυθμίσας κατὰ τὰ ὡς ἄνω τὴν μορφὴν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐργάτας, καταλίπῃ διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου τὴν ρύθμισιν τοῦ θέματος τούτου εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Λ.Π., καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δοκίμους καὶ μαθητευομένους τεχνίτας, τοὺς καὶ μείζονος βαρύτητος, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρεχομένης ὑπὸ τούτων ἐργασίας κατηγορίας ἐργαζομένων ἀποτελοῦντας, ὅπερ ἄτοπον. Εὔλογος δὲ ἡ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου κατὰ τὸν ὡς εἴρηται τρόπον, διάφορον τῆς γενομένης διὰ τοὺς ἐργάτας, ρύθμισις τῆς μορφῆς τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς δοκίμους καὶ μαθητευομένους τεχνίτας, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν ἐργασιῶν, δι' ἃς οὗτοι προσλαμβάνονται, χαρακτηριστικῶν τῶν ὁποίων εἶναι ἡ διάρκεια αὐτῶν, καὶ πρὸς ἣν ἀσυμβίβαστος τυγχάνει ἡ μορφὴ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως ὡς τοιαύτης ἡμερησίας διαρκείας. Διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγρ. 6 παρεσχέθη εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Λ.Π. ἐξουσιοδότησις, ὅπως ρυθμίζῃ διὰ κανονιστικῶν πράξεων τὰς ἀποδοχὰς καὶ τοὺς λοιποὺς ὅρους ἐργασίας τῶν μονίμων, δοκίμων καὶ ἐκτάκτων ἐργατῶν, ὡς καὶ τῶν δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν, αἵτινες δὲν καθορίζονται ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ, οὐχὶ δὲ διὰ ρυθμίσεως, πορὰ τὰ σαφεῖς ὡς ἄνω περὶ τούτου διατάξεις του, καὶ τὴν μορφὴν τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ὑφ' ἣν οὗτοι προσλαμβάνονται. Ἐκ τοῦ λόγου δὲ ὅτι ἡ εἰρημένη διάταξις ὁμιλεῖ καὶ περὶ ρυθμίσεως «τῆς ἐν γένει καταστάσεως» τῶν δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν οὐδαμῶς δύναται νὰ συναχθῇ καὶ ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν, ὅπως καταλίπῃ εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Λ.Π. τὴν ρύθμισιν τῆς μορφῆς τῆς ἐργασιακῆς αὐτῶν σχέσεως, ἀφοῦ εἰς τὴν ρύθμισιν τῆς περὶ ἧς ἡ ὡς εἴρηται διάταξις «ἐν γένει καταστάσεως» περιλαμβάνονται ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ καὶ οἱ μόνιμοι, δόκιμοι καὶ ἔκτακτοι ἐργάται, ὡς πρὸς οὓς ὅμως ἡ μορφὴ τῆς ἐργασιακῆς αὐτῶν σχέσεως, κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεκτικὸν ἀμφισβητήσεως κατὰ τὰ ὡς ἄνω ὑπὸ τοῦ νόμου καθορίζεται. Κατ' ἀκολουθίαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π. ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ ἐργασίας δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν, δι' ὧν ὁρίζεται ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 καταλόγου καλοῦνται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Λ.Π. ὅπως ἀναλάβωσιν ἐξ ἑκάστης εἰδικότητος τόσοι δόκιμοι καὶ μαθητευόμενοι τεχνῖται ὅσοι ἀπαιτοῦνται πρὸς κάλυψιν τῶν παρουσιαζομένων ἡμερησίων ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν καὶ ὅτι ἡ πρόσληψις τούτων εἶναι διαρκείας μιᾶς ἡμέρας, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἀπολύονται αὐτοδικαίως, ἀντιτείνεται εὐθέως εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ/γματος 3398/1955 γενομένην ρύθμισιν τῆς μορφῆς τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν ὡς ἀορίστου χρόνου διαρκείας, καὶ καθ' ὑπέρβασιν ὡς ἐκ τούτου τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 6 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου παρασχεθείσης εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Λ.Π. ἐξουσιοδοτήσεως ἐν τῷ ὡς εἴρηται Κανονισμῷ τεθεῖσαι, εἶναι ἀνίσχυροι.

Διὰ ταῦτα

Λίαν τὴν μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων ἀναφυεῖσαν διαφωνίαν (*).

Ἀποφαίνεται, ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ/γματος 3398/1955 ἡ μορφὴ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν βάσει ταύτης προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν εἶναι ἡ τοιαύτη ἀορίστου χρόνου διαρκείας, οἱ δὲ διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π. ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ ἐργασίας αὐτῶν, δι' ὧν ὁρίζεται, ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Κανονισμοῦ τούτου καταλόγου καλοῦνται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας, ὅπως ἀναλάβωσιν ἐργασίαν ἐξ ἑκάστης εἰδικότητος τόσοι δόκιμοι καὶ μαθητευόμενοι τεχνῖται, ὅσοι ἀπαιτοῦνται πρὸς κάλυψιν τῶν παρουσιαζομένων ἡμερησίων ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν, καὶ ὅτι ἡ πρόσληψις αὐτῶν εἶναι διαρκείας μιᾶς ἡμέρας, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁ

(*) ΕΕΔ 22, 432.

ποίας ἀπολύονται αὐτοδικαίως, ὡς καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὡς εἴρηται ν. δ/τος εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ο.Λ.Π. δοθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, ἐν τῷ ὡ, εἴρηται Κανονισμῷ τεθείσαι, εἶναι ἀνίσχυροι.

Ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν περαιτέρω ἔρευναν ἐνώπιον τοῦ Γ' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου.

2. Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς

Ἀποδοχαὶ τοῦ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προλαμβανομένου δι' ἐκτάκτους ἀνάγκας προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς.— Ἱρόσληψις δοκίμων τεχνιτῶν διὰ τὴν συντήρησιν καὶ λειτουργίαν τῶν πλωτῶν μέσων.— Κυβερνήτης ρυμουλκοῦ.— Ἐργασία κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματική.

Ἀρείου Πάγου 34)1963. Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Σε Μανουηλίδης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κρεμέζης, *Ε. Ἀνδριανάκης*

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 3.12.1954 β.δ/τος περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π. προκύπτει ὅτι καὶ τὸ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανόμενον δι' ἐκτάκτους ἀνάγκας προσωπικὸν διορίζομενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁρίζοντος τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως καὶ τὰς ἀποδοχὰς αὐτοῦ, δικαιοῦται τὰς ἀποδοχὰς τοῦ βαθμοῦ, ὑφ' ὃν κατετάχθη διὰ τοῦ διορισμοῦ του, ἤτοι τὸν βασικὸν μισθὸν καὶ τὸ ἐπίδομα δι' ἐξοδα κινήσεως 18 ο/ο, ὅπερ παρέχεται εἰς πάντας τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ο.Λ.Π. ἄνευ διακρίσεως μονίμου ἢ ἐκτάκτου προσωπικοῦ. Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 13 ν.δ. 2942/1954 ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 19 ἀ.ν. 1559/1950, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 § 4α ν.δ. 3378/1955, ὅπερ ὡς ἐξ αὐτῶν προκύπτει, εἰ, πρόσληψιν δικίμων τεχνιτῶν διὰ τὴν λειτουργίαν καὶ συντήρησιν τῶν πλωτῶν μέσων, ἐ.ε.ι, δὲν περιλαμβάνονται οἱ κυβερνῆται ρυμουλκῶν Ὅθεν, ἐξάμενον τὸ ὡς ἔφ. εἶον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀπ φάσεώς του προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλη ος προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ο.Λ.Π. τὸ ἔτος 1950 ὡς κυβερνήτης ρυμουλκοῦ, ἐνταχθεὶς εἰς τὸ ἐκτακτον ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικόν, τῆς ἐργασίας του ταύτης οὐσίᾳ κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματικῆς, καὶ ὅτι εἰσγάσθη μέχρι τῆς 18.9.1958 ὡς κυβερνήτης ρυμουλκοῦ καὶ οὐχὶ ὡς βάκιμος ἢ μαθητευόμενος τεχνίτης καὶ ἐπιδικάσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ κατ' ἄρθρον 23 § 8 τοῦ ἀπὸ 2)8 Δεκεμβρίου 1954 χορηγούμενον καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ο.Λ.Π. τῶν ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπηρετούντων, ὀρθῶς τὰς ἀνω διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέοι οἱ ἐναντίοι λόγοι ἀναιρέσεως ὡς καὶ ὁ συναφὴς πρόσθετος, μηδαμῶς ἰσχυριζομένου τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι προέβαλεν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου μεταβολὴν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως (*).

VI. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς προσωπικὸν Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς

Παροχὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἰσχὺν συλλογικῆς συμβάσεως ἐπεχούσης, ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ κεντρικὰ ἐργοστάσια παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κλπ. τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.— Ἔκτασις δικαιώματος.

Ἀρείου Πάγου 393)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Χανδρογιάννη.*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Γ. Τρίμης

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἰσχὺν συλλογικῆς συμβάσεως ἐχούσης, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 19 καὶ 20 τοῦ νόμου 3239)1955 ὡς ταῦτα ἐτροποποιήθησαν διὰ τῶν ἄρθρων 8 καὶ 10 τοῦ νόμου 3755)1957, ὑπ' ἀρ. 12 ἐ ους 1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, νομίμως κατατεθείσης εἰς τὸν Γραμματέα τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν τὴν 9.6.1960 καὶ κοινοποιηθείσης εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴν 10.6.1960, μὴ ἀπαιτουμένης ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς διὰ τὸ διὰ ταύτης χορηγούμενον ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἀνερχόμενον εἰς 12 ο/ο ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, μὴ δυνάμενον νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν 480 δραχμῶν μηνιαίως, εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ δύο κεντρικὰ ἐργοστάσια παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἐν τοῖς κεντρικοῖς ἐργοστασίοις Κερατσινίου καὶ Νέου Φαλήρου ἐπεξετάθη ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς ὑπογείους καὶ ἐναερίους γραμμὰς χαμηλῆς καὶ ὑψηλῆς τάσεως, τοῦτο παρέχεται, πρακτέον περὶ προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὰς ὑπηρεσίας ταύτας, ἀλλ' ἐκτάκτως ἀπασχολουμένων εἰς τὰς ἐπικινδύνους ταύτας ἐργασίας διὰ τὸν χρόνον μόνον καθ' ὃν ταῦτα ἀπασχολοῦνται καὶ ἐκτίθενται εἰς τὸν ἐκ τούτων κίνδυνον. Ἡ ἀντίθετος ἐκδοχή, ἡ στηριζομένη εἰς τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἐν τῇ νεωτέρᾳ ταύτῃ διατακτικῇ ἀποφάσει δὲν ἐπαναλήφθη ὁ εἰς τὴν προγενεστέραν ὑπ' ἀριθ. 14)1958 ὑπάρχων χρονικὸς περιορισμός, ἄγει εἰς τὸ ἄτοπον, ὅτι διὰ τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐπιδόματος τούτου ὁλοκλήρου καὶ εἰς τοὺς ἐκ περιστάσεως ἔστω καὶ ἐπὶ ἐλάχιστον χρόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνὸς ἀπασχολουμένους ἐπέρχεται πλήρης ἐξίσωσις τούτων, καίτοι ἀνηκόντων εἰς ὑπηρεσίαν, ἧς τὸ προσωπικὸν δὲν δικαιοῦται τοῦ ἐπιδόματος, πρὸς τοὺς κυρίως μὲ τὰς ἐπικινδύ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3977)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς ὡς ἐφετείου.

τους ταύτος έργασίας άπασχολουμένους.

Μετά ταύτα, δεχθείσα ή προσβαλλομένη άπόφασις, μετ' άνελέγκτου έκτιμήσεων των άποδείξεων, ότι ό άναιρεσείων έχων την ιδιότητα του μονίμου τεχνίτου της έναγομένης, άσχολουμένου κυρίως με την συντήρησιν και έπισκευήν των έγκαταστάσεων και ύποστοθμών και των έν αύταίς μηχανολογικών έγκαταστάσεων και έξαρτημάτων, ήτοι εις έργασίας άσχέτους πρός τας ύπογείους και έναερίους γραμμάς χαμηλής και ύψηλής τάσεως, άπησχολήθη εις ταύτας παραλλήλως πρός την κυρίαν έργασίαν του κατά τόν έπίδικον άπό 17.10.1959 μέχρι 31.12.1960 χρόνον και με την έπισκευήν και συντήρησιν των έναερίων γραμμών ύψηλής τάσεως της έναγομένης, διαθέσας πρός ταύτο χρόνον άντιστοιχούντα εις ποσοστόν 20 ο/ο της όλης έργασίας και περαιτέρω βάσει των πραγματικών ταύτων περιστατικών, ότι λόγω της τοιαύτης άπασχολήσεως του έβλαπτόταν ό άναιρεσείων κατά τόν χρόνον ταύτον ποσοστού έπι του διαληφθέντος έπιδόματος άνθυγιεινής έργασίας, άντιστοιχούντος εις τόν χρόνον, καθ' όν είργάσθη εις τάς έναερίους γραμμάς, συνυπολογιζομένων και των έπι ταις έορταις δώρων, όρθώς ήρμήνευσε και έφήρμοσε την προδιαληφθείσαν διατητικήν άπόφασιν, ό δε περί του έναντίου μοναδικός λόγος άναιρέσεως είναι άπορριπτέος (*).

VI. ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Σύνταξις άνικάνων έκ βιαίων άτυχημάτων ύπαλλήλων Άγροτικής Τραπέζης Έλλάδος.

Τ. ρητική σύνταξις εις ύπαλλήλους Άγροτικής Τραπέζης τής Ελλάδος, καταστάντες άνικάνους πρός έκτέλεσιν των καθηκόντων των συνεπεία βιαίων άτυχημάτων, λαβόντων χώραν κατά την έκτέλεσιν τής ύπηρεσίας και διά την ύπηρεσίαν των, μετά σύμφωνον βεβαίωσιν τής άνικανότητος κατ' άρθρον 58 § 2 Οργανισμού.

Άρείου Πάγου 98/1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ό Άντιπρόεδρος κ. *Γ. Βαρελόπουλος*
Εισηγητής ό Άρεοπαγίτης κ. *Δ. Κωστήρης*
Δικηγόρος ό κ. Ν. Συριόπουλος

Νομίμως εισάγεται πρός περαιτέρω κατ' ούσίαν συζήτησιν ή προκειμένη ύπάθεσις ένώπιον του Τμήματος τούτου μετά την πρός ταύτο άναπομπήν της διά της ύπ' άριθ. 662/1961 άποφάσεως της Ολομελείας του Άρείου Πάγου (**), της έπιλυσάσης την μεταξύ των Β' και Γ' Τμημάτων του άναιρεσείσης διαφωνίας και την ύπό του έτέρου τούτων άναιρεσιν της ύπ' άριθ. 134/1960 άποφάσεως του Εφετείου Άθηνών.

Άναιρεθείσης της ώς άνω άποφάσεως του Εφετείου οι διάδικοι έπανέρχονται εις την πρό ταύτης κατάστασιν κατ' άρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ. (άρθρον 23 όμου 3810/1957), έξεταστέα όθεν ή άπό 27.7.1959 νομοτύπως και έμπροθέσμως άσκηθείσα έφεσις της έναγομένης Τραπέζης κατά των έν αύτη άποφάσεων (13624/1957 προδικαστικής και 745/1959 όριστικής) του Πρωτοδικείου Άθηνών, των έκδοθεισών έπι τη άπό 30.4.1957 άγωγή της έφεσιβλήτου, δι' ής αύτη, κατά τά έν αύτη έκτιθέμενα, διώκει την ύποχρέωσιν της Τραπέζης εις καταβολήν αύτη της ύπό του Οργανισμού της προβλεπομένης τιμητικής συντάξεως λόγω του έν έτει 1936 θανάτου του συζύγου της έκ βιαίου άτυχήματος, λαβόντος χώραν κατά την παρ' αύτη, ώς ύπαλλήλου της, έκτέλεσιν της ύπηρεσίας του και διά ταύτην.

Καθ' ό έκρίθη ήδη ύπό της ώς άνω άποφάσεως της Ολομελείας του Άρείου Πάγου, ή γνωμη της όποίας ώς πρός τό ύπ' αύτης λυόμενον ώς κατωτέρω νομικόν ζήτημα ύποχρεοί τό Τμήμα τούτο, κατ' άρθρον 3 § 4 του νόμου 3810/1957 ή κατά τό έδάφιον Δ' της παραγράφου 7 του άρθρου 64 ώς τούτο μεταγενεστέρως συνεπληρώθη, του ίσχύοντος Οργανισμού της Άγροτικής Τραπέζης χορηγουμένη τιμητική σύνταξις εις τούς πάσης φύσεως ύπαλλήλους της άσχέτως χρόνου ύπηρεσίας των, καταστάντας άνικάνους προς έκτέλεσιν των καθηκόντων των συνεπεία βιαίων άτυχημάτων, λαβόντων χώραν κατά την έκτέλεσιν της ύπηρεσίας και διά την ύπηρεσίαν των μετά σύμφωνον βεβαίωσιν της άνικανότητος κατ' άρθρον 58 § 2 του αύτου Οργανισμού, έν περιπτώσει έτι θανάτου αύτων, είτε άμέσως, είτε μεταγενεστέρως, του άτυχήματος περιχωμένου έξ οιασδήποτε αίτίας εις μέλη της οικογενείας των άπορέμενται ύπό την άναγκαίαν προϋπόθεσιν ότι τό βιαίον άτύχημα, έξ ού ή γένεσιουργός της συντάξεως ταύτης άνικανότης ή πήλθε μετά την έναρξιν της ίσχύος του κυρωθέντος διά του ά.ν. 2584/1940 Οργανισμού της Τραπέζης, ήτοι μετά την 11.10.1940 και ούχι πρό ταύτης. Όθεν τό Πρωτοδικείον, δεχθέν, ώς δικαίως έκ των έκκολουμένων άποφάσεων του, έκρινε ταύτα έκρινε, του άνω περιεχομένου άγωγή της έφεσιβλήτου και έπιδικάσασα εις βάρος της Τραπέζης και ύπέρ της έναγούσης την έν τη ύπ' άριθ. 7452/1959 όριστική του άπόφασει άποζημίωσιν λόγω συντάξεως, παρά τό παρ' αύτης έν τη έν λόγω άγωγή της συνομολογούμενον γεγονός ότι τό έξ ού έθανεν ό σύζυγός της βίαιον άτύχημα έπήλθεν έν έτει 1936, ήτοι πρό της άπό 11.10.1940 ίσχύος του διά του άνω ά.ν. 2584/1940 κυρωθέντος Οργανισμού της έναγομένης Τραπέζης, ήμαρτε και δέον, δεκτής γενομένης τής ύπό κρίσιν έφέσεως της Τραπέζης κατά τόν λόγον αύτης και έξαφανιζομένης της έκκολουμένης ταύτης, νά άπορριφθή ή έφ' ής αύτη έκρινε άγωγή της έφεσιβλήτου ώς νόμω άβάσιμος.

(*) Έπεκυρώθη ή ύπ' άριθ. 14599/1961 άπόφασις του Πρωτοδικείου Άθηνών ώς Εφετείου.

(**) ΕΕΔ 21, 156.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Προϋποθέσεις κτήσεως καὶ ἐξοιρέσεις

Διάθεσις ἐργατικῶν κατοικιῶν κατὰ Ν. Δ. 2963)1954.—Λόγος ἀποκλεισμοῦ τῆς κοινωνικῆς παροχῆς ἡ ἔλλειψις ἐθνικῶν φρονημάτων.— Ἔννοια διατάξεως, ἐξαιρετικῆς ἐναντι τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος περὶ ἴσης μεταχειρίσεως τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν. —Οὐχὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κατ' ἀρχὴν δικαιοῦχος ἐμφορεῖται ὑπὸ ὡρισμένου εἴδους φρονημάτων ἢ ἰδεῶν, ἀλλ' ἡ μετὰ πειθοῦς διαπίστωσις ὅτι οὗτος ἀναπτύσσει ἐκθεσμον δρᾶσιν, μαρτυροῦσαν ἔλλειψιν ὑγιοῦς ἐθνικῆς συνειδήσεως.— Ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ καὶ ἐμπεριστατωμένη αἰτιολογία τῆς διοικητικῆς πράξεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1427)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Μαρκόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Ν. Παναγιωτόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν διώκει ἐμπροθέσμως καὶ παραδεκτῶς τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 94)19.12.1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας, δι' ἧς, ἀπορριφθείσης τῆς ἐνστάσεως αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς ἐλέγχου δικαιολογητικῶν περὶ ἀποκλεισμοῦ του ἐκ τῆς «πληρωθείσης αὐτῷ ἐργατικῆς κατοικίας, διεγράφη οὗτος ἀριστικῶς ἐκ τοῦ οἰκείου πίνακος δικαιούχων.

Κατὰ τὴν παράγραφον Ι τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ν.δ. 2963)1954 «περὶ ἱδρύσεως Αὐτονόμου Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας» «αἱ ἐργατικαὶ κατοικίαι διατίθενται πρὸς τοὺς κατὰ τὸ παρὸν νομοθετικὸν διάταγμα δικαιούχους, ἐφ' ὅσον οὗτοι τυγχάνουσι μισθωτοὶ ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι εἰς οἱονδήποτε Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, εἶναι ἔγγαμοι, ἄρχηγοι οἰκογενείας καὶ ἐθνικῶν φρονημάτων». Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63042)1971 τῆς 5 Δεκεμβρίου 1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐγκριθέντος «Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος καὶ τρόπου διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς προσφερομένης ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους κατοικίας» (259 Β') ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν ἄρθρων 4 § 2 ἐδ. β' καὶ 6 τοῦ ν.δ. 2963) 1954 «ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω διὰ νὰ δικαιωθῶσιν ἐργατικῆς κατοικίας δέον ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ἔγγαμοι, ἄρχηγοι οἰκογενείας, ἐθνικῶν κοινωνικῶν φρονημάτων καὶ νὰ μὴ κέκτηνται οἱ ἴδιοι, οὔτε αἱ σύζυγοι αὐτῶν, ἰδιοκτήτου οἰκίας».

Ὁ ὡς ἄνω ἀπαγορευτικὸς ἐκ τῶν φρονημάτων τοῦ δικαιούχου ὅρος, συνιστῶν μέτρον δυσμενὲς διὰ τοὺς δικαιούχους (ἤτοι κώλυμα πρὸς κτῆσιν παροχῆς) καὶ προβλεπόμενος ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐναντι τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος περὶ ἴσης μεταχειρίσεως τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν διατάξεως νόμου, εἶναι στενὸς ἑρμηνευτέος μετὰ περισκέψεως ὑπὸ τῆς Διοικήσεως. Οὕτω κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης λόγον ἀποκλεισμοῦ ἀπὸ τῆς παραχωρήσεως ἐργατικῆς κατοικίας, ἐχούσης ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ της τὸν χαρακτῆρα κοινωνικῆς παροχῆς, δὲν δύναται ὑπὸ τὸ ἐκ τοῦ Συντάγματος ἀπορρέον καθεστὼς τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν νὰ ἀποτελῇ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κατ' ἀρχὴν δικαιοῦχος ἐμφορεῖται ὑπὸ ὡρισμένου εἴδους φρονημάτων ἢ ἰδεῶν (δοθέντος ὅτι τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Συντάγματος προστατεύει τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως), ἀλλὰ ἡ μετὰ πειθοῦς διαπίστωσις ὅτι οὗτος ἀναπτύσσει ἐκθεσμον δρᾶσιν, μαρτυροῦσαν ἔλλειψιν ὑγιοῦς ἐθνικῆς συνειδήσεως. Συνεπῶς αἱ διοικητικαὶ πράξεις, αἵτινες κατ' ἐφαρμογὴν τῶν εἰρημένων διατάξεων ἀποκλείουν δικαιοῦχον τῆς ὡς ἄνω κοινωνικῆς παροχῆς, δι' ἣν ἀλλωστε οὗτος ἔχει ὑποβληθῇ ὑποχρεωτικῶς εἰς κρατήσεις καὶ χρηματικὰς καταβολὰς ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του, περὶ ὧν ρητῶς ἑκάστοτε προβλέπει τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ρηθέντος ν.δ)τος, δέον νὰ περιέχωσι εἰδικὴν καὶ ἐμπεριστατωμένην αἰτιολογίαν, περιλαμβάνουσαν τὴν ἔκθεσιν συγκεκριμένων πραγματικῶν περιστατικῶν, ἀποδεικνυόντων τοιαύτην δρᾶσιν τοῦ αἰτοῦντος καὶ δὴ κατ' ἀρχὴν τοὐλάχιστον ὑπὸ τὸ στοιχεῖον σχετικῆς ὁποιασδήποτε ἐπικαιρότητος (*).

Ἐν προκειμένῳ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ὡς ἄνω Ὀργανισμοῦ ἔκρινεν, ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν δικαιοῦται νὰ λάβῃ ἐργατικὴν κατοικίαν λόγῳ ἐλλείψεως τῆς νομίμου προϋποθέσεως τῶν ἐθνικῶν φρονημάτων, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 923381)Φ 182130)2.11.1960 ἐγγράφου τῆς Ὑποδιοικήσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν. Ἀλλ' ὡς σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου ἐν αὐτῷ περιέχονται σκέψεις καὶ κρίσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὰ πολιτικοκοινωνικὰ φρονήματα αὐτοῦ, δὲν μνημονεύονται δὲ συγκεκριμένα στοιχεῖα καὶ περιστατικὰ ἀναφερόμενα εἰς ἀποδεδειγμένην ἰδίαν αὐτοῦ ἐκθεσμον δρᾶσιν. Συνεπῶς ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων, ἡ κρίσις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὀργανισμοῦ, καθ' ἣν ὁ αἰτῶν δὲν τυγχάνει ὑγιῶν ἐθνικῶν φρονημάτων, δὲν δύναται νομίμως νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν σκέψεων τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου, τῶν ἀναφερομένων ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ φρονήματα τοῦ αἰτοῦντος, παρίσταται αὕτη ἐλλιπῶς ἡτιολογημένη, μὴ ἐπικαλουμένη συγκεκριμένα στοιχεῖα,

(*) Ἴδετε σχετικῶς καὶ Σ.Ε. 1428)1963. ΕΕΔ 22, 981.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Καταχρηστική άσκησις δικαιώματος ησφαλισμένου

Άσκησις δικαιώματος αποζημιώσεως λόγω μη συνταξιοδοτήσεως παρ' Ασφαλιστικού Ταμείου μετ' αποφυγήν καθ' όλον τον χρόνον της ασφαλίσεως καταβολής οιασδήποτε εισφοράς, εκ της οποίας εξαρτάται η ύπαρξις του Ταμείου και η καταβολή των ασφαλιστικών αποζημιώσεων υπό του ησφαλισμένου.— Αντίθεσις προς το άρθρον 281 Αστικού Κώδικος.

Άρειου Πάγου 433)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εισηγητής, ο Αρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Β. Αύγερόπουλος, Π. Δημάκος

Ως δείκνυται εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως, το δικάσαν Εφετείον εδίκασε αναλέγκτως, μετ' εκτίμησιν των αποδείξεων, ότι ο αναιρεσείων ήσκει το επάγγελμα του εμπορικού αντιπροσώπου, παραλλήλως δε εργάζετο από του έτους 1944 και εν συνεχεί κατά τας απογευματινάς και εσπερινάς ώρας, μάλιστα δε τα πλείστα των ετών εις την οικίαν των εργοδοτών και ουχί εις το εργοστάσιον της εταιρείας, ένθα η επίσκεψις των ελεγκτών ελάμβανε χώραν τας πρωινάς ώρας εις το εργοστάσιον. Ότι ο αναιρεσείων απεκρύβη και κατά την γενικήν απογραφήν πάντων των εν ταις κλωστοϋφαντουργικαίς επιχειρήσεσιν εργαζομένων, την διεργηθείσαν υπό συνεργείων του αναιρεσιβλήτου Ταμείου κατά τα έτη 1945, 1946 μετά προηγουμένην κοινοποίησιν υπό τούτου προς τας επιχειρήσεις ταύτας λεπτομερούς εγκυκλίου περί των υποχρεώσεών των έναντι αυτού. Και ότι η είσπραξις υπό του αναιρεσιβλήτου των οφειλομένων αυτώ ως άνω εισφορών παρά της εργοδότιδος ανωνύμου εταιρείας καθίσταται αδύνατος, διότι η εταιρεία αύτη διελύθη ήδη και δεν υπάρχει η διά την είσπραξιν οικονομική δυνατότης λόγω χρεωκοπίας της. Υπό τα πραγματικά ταύτα περιστατικά η υπό του αναιρεσείοντος άσκησις διά της ενδίκου αγωγής του δικαιώματος αποζημιώσεως λόγω μη συνταξιοδοτήσεώς του κατά το καταστατικόν του αναιρεσιβλήτου υπερβαίνει προφανώς τα όρια τα επιβαλλόμενα εκ της καλής πίστεως, των χρηστών ήθων και εκ του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού αυτού και συνεπώς απαγορεύεται αύτη υπό του άρθρου 281 Α.Κ., καθ' όσον είναι αντίθετον προς τον επιδιωκόμενον διά του Ασφαλιστικού αυτού Ταμείου κοινωνικόν και οικονομικόν σκοπόν ή μετ' αποφυγήν καθ' όλον τον χρόνον της ασφαλίσεως καταβλής οιασδήποτε εισφοράς, εκ της οποίας εξαρτάται η ύπαρξις του Ταμείου και η καταβολή των ασφαλιστικών αποζημιώσεων υπό του ησφαλισμένου επιδίωξις τοιαύτης υπό τούτου. Ούτω δε κρίναν και το δικάσαν Εφετείον και απορρίψαν την αγωγήν του αναιρεσείοντος ορθώς, τας διατάξεις του άρθρου τούτου ερμήνευσε και εφήρμοσεν ευδοκίμως παραβάσαν τας διατάξεις του ν.δ. 2238)1943 περί υποχρεωτικής ασφαλίσεως του υπαλληλικού προσωπικού των κλωστοϋφαντουργικών επιχειρήσεων παρά τω αναιρεσιβλήτω Ταμείω και οι περί του εναντίου πρώτος και δεύτερος λόγοι αναιρέσεως είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, καθ' ον δεν ελή-

αναφερόμενα εις την υπό την εκτεθείσαν έννοιαν δράσιν τούτου, και τω λόγω τούτω ακυρωτέα τυγχάνει η προσβαλλομένη απόφασις δι' έλλειψιν επαρκούς αιτιολογίας, κατά τον βάσιμον περί τούτου λόγον ακυρώσεως της υπό κρίσιν αιτήσεως, ήτις και δέον να γίνη δεκτή, άλυσιτελούς καθιστομένης της εξετάσεως των λοιπών λόγων ακυρώσεως.

φησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου προσαχθέντα ἔγγραφα, ἀποδεικνύοντα τὴν παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἀναιρεσείοντος πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἑταιρίαν ἡ ἀπεδόθη εἰς αὐτὰ ἠλαττωμένη ἀποδεικτικὴ δύναμις, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ἀνακριβοῦς προϋποθέσεως ὅτι ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος, διότι δὲν ἀπεδείχθησαν αἱ οὐσιαστικαὶ προϋποθέσεις τῆς συνταξιοδοτήσεώς του εἶναι προεχόντως διὰ ταῦτα ἀπορριπτέος. Ὡς ἐπίσης εἶναι ἀπορριπτέος καὶ ὁ τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως, ἀποδίδων αἰτίασιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 §§ 7 καὶ 8 Πολ. Δικ. ὡς πρὸς τὴν λῆψιν ὑπ' ὄψιν χρεωκοπίας τῆς ἑταιρείας «*» ἄνευ προτάσεως διότι τὸ γεγονὸς τῆς χρεωκοπίας τῆς ἐργοδότιδος ἀνωνύμου ἑταιρείας, εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ αἰτίασις, εἶναι ἐπουσιῶδες ἀφοῦ, ἀσχέτως πρὸς ταύτην, ὡς τὸ ἐφετεῖον δέχεται ἀνελέγκτως καὶ ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικά, ἡ περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος κρίσις του ἐρείδεται οὐσιαστικῶς ἐπὶ τῆς μὴ καταβολῆς ὑπὸ ταύτου παντάπασιν ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς (*).

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα καὶ' ἄρθρον 2 Α.Ν. 1846)1951, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ μετέχοντες εἰς τὴν διοίκησιν ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἢ ἑνώσεων σωματείων ἢ ἑνώσεων τούτων.— Περίπτωσις πλανοδίου ἰχθυοπώλου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1405)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Λαμπρόπουλος, Ι. Ἰακωμίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀρ. 2622 ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1960 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπείας Ἐφέσεων, δι' ἧς ἐτέκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 619 1963 ἀπὸ 25 Μαΐου 1958 ἀπόφασις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης, ἥτις εἶχεν ἐπικυρώσει τὴν ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1957 ἀπόφασιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τοπικοῦ Παραρτήματος Ἀναλήψεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς αἰτούσης ὅπως ἀπασχόλησις τοῦ συζύγου της παρὰ ᾧ ἐπαγγελματικῷ σωματείῳ «Ἕνωσις Πλανοδίων Ἰχθυοπωλῶν Θεσσαλονίκης καὶ Περιφερείας» ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1951 μέχρι τῆς 13 Φεβρουαρίου 1953, ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιαύτη ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ἀσφαλιστέα, ἑπομένως, εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἡ αἰτοῦσα διὰ δηλώσεως ἐπ' ἀκροατηρίου τοῦ πληρεξουσίου της δικηγόρου παρεπήθη τοῦ περὶ κακῆς συνθέσεως τῆς ἐκδούσης τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐπιτροπῆς λόγου ἀκυρώσεως.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὁριζομένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις, μεταξὺ τῶν ἄλλων α) τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντὶ ἀμοιβῆς, καὶ β) οἱ μετέχοντες εἰς τὴν διοίκησιν ἐπαγγελματικῶν σωματείων τῶν ὡς ἄνω προσώπων ἢ ἑνώσεων τοιούτων σωματείων, ἐφ' ὅσον λαμβάνουν ἀποζημίωσιν ἐκ τῶν σωματείων ἢ τῶν ἑνώσεων τούτων. Τὸ καταστατικόν, ἐξ ἄλλου, τοῦ ρηθέντος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ὁρίζει, ὅτι μέλη αὐτοῦ δύνανται νὰ εἶναι οἱ πλανόδιοι ἰχθυοπῶλαι Θεσσαλονίκης καὶ ὅτι μέλη τῆς διοικήσεως ἐπιτρέπεται νὰ ἀποζημιώνωνται κατὰ μῆνα, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίων Ἐσόδων, ἐγκρινομένης ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως διὰ προσθέτους ὑπηρεσίας των πρὸς τὸ σωματεῖον, ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνονται μονίμως τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς των ἐργασίας.

Τὸ αἴτημα τῆς αἰτούσης ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὁ συζυγός της διετέλεσε κατὰ τὴν ρηθεῖσαν περίοδον, καθ' ὃ πλανόδιος ἰχθυοπώλης, αἱρετὸν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου (γενικὸς γραμματεὺς) τοῦ ρηθέντος σωματείου, μέλη τοῦ ὁποίου, ὡς ἐλέχθη δύνανται νὰ εἶναι οἱ πλανόδιοι ἰχθυοπῶλαι Θεσσαλονίκης, ἤτοι πρόσωπα μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ ὅτι, βάσει τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ καταστατικοῦ, εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τοῦτον, ὑπὸ τὴν ἄνω ἰδιότητά του καὶ οὐχὶ ὡς ὑπαλλήλου τοῦ σωματείου, ἡ ἀγορὰ καὶ διανομὴ εἰς τὰ μέλη τῶν ἀναγκαιούντων ἰχθύων, ὡς καὶ ἡ συγκέντρωσις τῶν κεφαλαίων ἐναντὶ ἀποζημιώσεως δραχμῶν 0.20 ἐκ τῆς εἰσπραττομένης ὑπὸ τοῦ σωματείου παρ' ἑκάστου ἐκ τῶν μελῶν εἰσφορᾶς ἐκ δραχμῶν 2 κατὰ κιβώτιον ἰχθύων. Ἡ αἰτιολογία δὲ αὕτη, σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον, στηρίζεται εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλλου καὶ οἱ περὶ μὴ νομίμου αἰτιολογίας καὶ πλάνης περὶ τὰ πράγματα λόγοι ἀκυρώσεως ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς ἀβάσιμοι.

Ὁ περὶ παραβάσεως τῶν ἀρχῶν τῆς τυπικῆς ἀσφαλίσεως λόγος ἀκυρώσεως ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀναπόδεικτος.

Κατὰ ταῦτα δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσις.

§ 3. Δυσχερὴς διάκρισις ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

Τεκμήριον ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφ. τελευταῖον Α.Ν. 1846)1951.— Ἀναγκαῖον ὅπως ἡ κρίσις, καθ' ἣν ἡ ἐργασία προσώπου τινὸς δὲν εἶναι ἐξηρτημένη, εἶναι πλήρως καὶ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2037)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Ἴδετε σχετικῶς καὶ Γ. Δ. Σταυρόπουλον, ΕΕΔ 22, 1041 ἐπ. Ἀπὸ δ' ἄλλης ἀπόψεως, ἐλλείψεως δικαιώματος παροχῶν, Σ.Ε. 1223 1963, ΕΕΔ 22, 938, ἔνθα εἰς ὑποσημείωσιν μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

είδικῶς ἠτιολογημένη.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1399)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ρεμούνδος, Δ. Θοιβιδόπουλος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς ἀσκουμένης κατὰ τὸ ἄρθρον 40 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1193)1962 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, διὰ τῆς ὁποίας ἐκρίθη, ὅτι ἡ ἐργασία, ἡ παρασχεθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τὰ ἔτη 1949 - 1960 εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις ἐργαστήρια ραδιοφώνων τοῦ Π.Μ., δὲν ἀπετέλει ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἀσφαλιστέαν εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Παραδεκτῶς καὶ νομοτύπως παρεμβαίνει ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ Π.Μ., εἰς τὰ ἐργαστήρια ραδιοφώνων τοῦ ὁποίου παρεσχέθη ἡ κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν μὴ ἀσφαλιστέα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐργασία τοῦ αἰτοῦντος.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 1α ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καθιερούμενον τεκμήριον, καθ' ὃ ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας προσώπου τινὸς τοῦτο θεωρεῖται ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐπιβάλλει, ὅπως ἡ κρίσις, καθ' ἣν ἡ ἐργασία προσώπου τινὸς δὲν εἶναι ἐξηρτημένη, εἶναι πλήρως καὶ εἰδικῶς ἠτιολογημένη.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις βεβαιοῖ μέν, ὅτι ὁ αἰτῶν παρέσχε πράγματι τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν παρεμβαίνοντα κατὰ τὴν περιοδον τῶν ἐτῶν 1949-1960, δέχεται ὅμως, ὅτι τὰς ὑπηρεσίας ταύτας ὁ αἰτῶν παρέσχεν ὡς ἐντολοδόχος τοῦ παρεμβαίνοντος, ἐξουσιοδοτηθεὶς πρὸς τοῦτο δι' ἐπισήμου πληρεξουσίου, δι' ὃ καὶ ἐπὶ ἑνδεκα ἔτη (1949 - 1960) δὲν ἐζήτησεν οὗτος, ὅπως ἀσφαλισθῇ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας. Ἡ αὐτὴ ὅμως προσβαλλομένη ἀπόφασις, καίτοι βεβαιοῖ, ὅτι ὁ αἰτῶν παρεῖχε τὰς ὑπηρεσίας του δυνάμει τῆς ρηθείσης συμβάσεως ἐντολῆς, καθ' ἣν, συμφώνως τῷ νόμῳ, ὁ ἐντολοδόχος ὑποχρεοῦται νὰ διεξαγάγῃ τὰς ἀνατεθείσας ὑποθέσεις τοῦ ἐντολέως ἄνευ ἀμοιβῆς, δέχεται ἐν τούτοις, ὅτι ὁ αἰτῶν διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας ἐλάμβανε μηνιαίαν ἀμοιβὴν καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι αἱ μηνιαῖαι αὗται ἀποδοχαὶ τοῦ αἰτοῦντος ἐδηλοῦντο ὑπὸ τοῦ παρεμβαίνοντος ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1957 πρὸς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν ὡς προερχόμεναι ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἐν ὄψει τῆς κατὰ τὴν ἠγουμένην σκέψιν ἀντιφάσεως μεταξὺ τῶν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως βεβαιουμένων πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι διὰ τῆς ἐν τῷ φακέλῳ ὑπ' ἀριθ. 6663)1960 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν ἐκρίθη, ὅτι ὁ αἰτῶν παρεσιλήφθη ὡς ὑπάλληλος τοῦ παρεμβαίνοντος διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεξαμένη ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν ἐξετέλει ἐξηρτημένην ἐργασίαν παρὰ τῷ παρεμβαίνοντι, στερεῖται τῆς εἰδικῆς αἰτιολογίας, ἣν, ὡς ἐδέχθη, ἐπιβάλλει καὶ τὸ τεκμήριον τοῦ ἄρθρου 2 § 1α ἐδάφιον τελευταῖον τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, καὶ εἶναι ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀκυρωτέα.

§ 4. Ἐξηρτημένη ἐργασία ὡς προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἀόριστος κρίσις Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἀπασχολήσεως μὴ ἐμπιπτούσης εἰς τὴν κατὰ Νόμον ἔννοιαν τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, μὴ νόμιμος δέ, ἐφ' ὅσον ἀξιοῖ ὅπως ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἐργαζομένου ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς κυρίας τοιαύτης, ἤτοι στοιχείων μὴ ἀπαιτουμένων ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφ. α' τοῦ Α.Ν. 1846)1951 διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1465)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Ε. Μαλοῦχος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 483)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἰτησις τοῦ προσφεύγοντος, ὅπως ἀναγνωρισθῶσιν ἀσφαλιστικῶς ἡμερομίσθια πραγματοποιηθέντα παρ' οὗ οὗτος ἐσπράκτορος τῆς ἐνοριακῆς εἰσφορᾶς τῶν ἐνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Καβάλας κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 1.4.1955 μέχρι 31.10.1955.

Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ ἀνωτέρω ἀπασχόλησις τοῦ αἰτοῦντος ἐχαρακτηρίσθη ὡς μὴ ἀσφαλιστέα παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι αὕτη τὸ μὲν δὲν εἶχε τὸν χαρακτῆρα ἐξηρτημένης τοιαύτης, ὡς ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδαφίου α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπραγματοποιεῖτο «ἐὐκαιρικῶς», ἤτοι οὐχὶ συνεχῶς καθ' ἅπαντα τὸν περὶ οὗ πρόκειται χρόνον, καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς ἀποδοχαὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἠσφαλισμένου ἦσαν λίαν περιωρισμέναι κατὰ ποσόν. Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος αὐτῆς τυγχάνει ὅλως ἀόριστος, ὡς μὴ μνημονεύουσα τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα ἠδύναντο νὰ στηρίξωσι τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ὡς εἰρηται ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος, ὡς μὴ ἐμπιπτούσης εἰ τὴν κατὰ νόμον ἔννοιαν τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, κατὰ τὴν ἑτέραν δὲ βάσιν αὐτῆς τυγχάνει μὴ νόμιμος, ὡς ἀξιοῦσα, κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, ὅπως ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἐργαζομένου ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς κυρίας τοιαύτης, ἤτοι στοιχείου μὴ ἀπαιτουμένου ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδαφίου α' τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀκυρωτέα ὡς ἐκ

τούτου ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα.

§ 5. Αἰτιολόγησις ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἔλλειψις τῆς ἀναγκαίας πλήρους αἰτιολογήσεως τῶν διοικητικῶν πράξεων ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ὅτι ἡ συνδέουσα τὸν ἐργαζόμενον μετὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ σχέσις δὲν ἦτο ἡ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλὰ ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας ἢ παραγγελίας, μὴ μνημονευούσης τῆς ἀποφάσεως τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1454)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπούσης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Π. Μακρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Καμενόπουλος, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς κατὰ νόμον (ἄρθρον 40 ἀ.ν. 1846)1951) ἀσκουμένης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1243)15.6.1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος, ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ ἐν λόγῳ Ἱδρύματι, ὅπως ἀναγνωρισθῇ ὡς διανυθὲν ἐν ἀσφαλίσει τὸ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955 μέχρι 1959 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ οὗτος ἀπησχολήθη παρὰ τῇ ἐκδοτικῇ ἐπιχειρήσει „*„.

Τὸ περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἀνωτέρω ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος ὡς ἀσφαλιστέας παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. αἴτημα αὐτοῦ ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι «ἡ Ἐπιτροπὴ πείθεται, ὅτι ἡ συνδέουσα τὸν ἐκκαλοῦντα καὶ τὴν Ο.Ε. „*„ σχέσις δὲν ἦτο ἡ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλὰ ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας ἢ παραγγελίας τοιαύτης, τοῦ ἐκκαλοῦντος δυναμένου νὰ παρέχῃ τὰς ὑπηρεσίας του καὶ εἰς ἄλλους ἐργοδότας». Ἡ αἰτιολογία ὅμως αὕτη, μὴ μνημονεύουσα τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς συνδεούσης τὸν αἰτοῦντα πρὸς τὴν ἐν λόγῳ ἑταιρείαν σχέσεως, οὐδὲ περιέχουσα ἀπάντησιν εἰς τοὺς προβληθέντας παρὰ τοῦ εἰρημένου πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ αἰτήματός του ἰσχυρισμούς, ἐπικουρουμένους διὰ τῆς προσαγωγῆς ἐγγράφων στοιχείων, δὲν πληροῖ τὴν ἀπαίτησιν πλήρους αἰτιολογήσεως τῶν διοικητικῶν πράξεων, οὐσαν ἐπιτακτικωτέραν ἐνταῦθα, δεδομένου, ὅτι ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος, συνισταμένης εἰς διάθεσιν προϊόντων τῆς ὡς εἴρηται ἐκδοτικῆς ἐπιχειρήσεως ἐπὶ ποσοστοῖς, αὕτη, μετ' ἐκτίμησιν τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐλάμβανε χώραν θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς καλύπτουσα εἴτε ἐξηρτημένην, εἴτε μὴ ἐργασίαν. Οὐδὲ εἶναι ἱκανὴ ἡ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ἀόριστος ἐπίκλησις τῆς δυνατότητος παροχῆς παρὰ τοῦ αἰτοῦντος ὑπηρεσιῶν καὶ εἰς ἑτέρους ἐργοδότας, αὕτη καὶ μόνη, νὰ προσδώσῃ ἐπαρκῆ αἰτιολογικὸν ἔρεισμα εἰς τὴν ἐξενεχθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ὡς εἴρηται θέματος κρίσιν τῆς ἐκδούσης τὴν ἀπόφασιν ταύτην Ἐπιτροπῆς. Ἀκυρωτέα, ὡς ἐκ τούτου, ἀποβαίνει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς μὴ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη, κατὰ τὰ βασίμως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ὑποστηριζόμενα.

§ 6. Ἐξακρίβωσις ἐπισυμβάντος ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἀναγγελία ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ Κανονισμὸν Ἀσφαλιστικῆς Ἁρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α.—Ἔργον τοῦ Ι.Κ.Α., μεθ' ὑποβολὴν ἁρμοδίως δηλώσεως περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος εἰς ἠσφαλισμένον αὐτοῦ, πρὸς ἐξακρίβωσιν αὐτοῦ, μετ' ἔρευναν ὑπὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν του, ἐκ τοῦ ἐξαγομένου τῆς ὁποίας πρέπει νὰ στηρίζηται ἡ περὶ χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἀτυχήματος ὡς ἐργατικοῦ ἢ μὴ ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου, ἥτις ἀπαιτεῖται νὰ εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημένη.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1382)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Καλοδούκας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ταγκαρόπουλος, Α. Λέκκας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἀτελῶς ἀσκουμένης (ἄρθρον 40 § 2 ἀ.ν. 1846)1961), διώκεται τύποις παραδεκτῶς ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, ἠσφαλισμένου ἐν τῷ Ι.Κ.Α., ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 696)1962 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς τελικῶς ἐχαρακτηρίσθη ὡς μὴ ἐργατικὸν τὸ ἐπισυμβὰν αὐτῷ τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1959 ἀτύχημα.

Ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἁρμοδιότητος κλπ. (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 5744)1938, Φ.Ε.Κ. 33, τεῦχος Β') ἀρίζεται (ἄρθρον 21): «Ὁ ἐργοδότης ἢ ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, ὁ ἠσφαλισμένος κλπ. ὑποχρεοῦνται νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. πᾶν ἀτύχημα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἐπισυμβὰν εἰς πρόσωπον ὑπαχθὲν εἰς... εἰς τὴν ἀσφάλισιν...(*). Ἄρθρον 24 § 1. Τὸ Ὑποκατάστημα τοῦ Ἱδρύματος προβαίνει ἐπὶ ἀτυχημάτων... διὰ τῆς ἁρμοδίας αὐτοῦ Ὑπηρεσίας εἰς ἔρευναν ἐν ἀνάγκῃ ἐπιτόπιον πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ἐν ταῖς ἑπομέναις παραγράφοις

(*) Ἴδετε περὶ ἀναγγελίας ἐργατικοῦ ἀτυχήματος Σ.Ε. 2219)1962 ΕΕΔ 22, 115, 116, ὑποσημείωσιν, ἔνθα καὶ λοιπαί, Σ.Ε. 154)1963, ΕΕΔ 22, 351. Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος Σ.Ε. 869)1963, ΕΕΔ 22, 757, ἔνθα καὶ λοιπαί.

προβλεπομένων στοιχείων... § 4. Η διεξάγουσα την έρευναν Υπηρεσία δέον να εξακριβώση επί ατυχήματος μέν τα αίτια αυτού, τον ακριβή τόπον και χρόνον, ως και τας περιστάσεις και φύσιν αυτού τας βλάβας, υφ' ας επήλθε το ατύχημα... Άρθρον 25 Περί της έρευνης, περί ης το προηγούμενον άρθρον, συντάσσεται πρακτικόν... Άρθρον 26. Η διαπίστωσις του ατυχήματος... γίνεται υπό της Τοπικής Διοικούσης Επιτροπής, ήτις, εξετάζουσα λεπτομερώς τα υποβαλλόμενα στοιχεία, αποφαίνεται ητιολογημένως, εάν υφίσταται, είτε ατύχημα εν γένει και δη τοιούτον οφειλόμενον εις τας συνθήκας εργασίας ή μή...».

Εκ του συνόλου των ανωτέρω διατάξεων σαφώς προκύπτει, ότι, υποβληθείσης αρμοδίως δηλώσεως περί εργατικού ατυχήματος, επισυμβάντος εις ησφαλισμένον του Ι.Κ.Α., εις το τελευταίον τούτο ανήκει, όπως εξακριβώση, εάν πράγματι συνέβη το δηλωθέν ατύχημα και, εν καταφατική περιπτώσει, όπως βεβαιώση, κατά τρόπον συγκεκριμένον, τον τόπον, χρόνον και τας συνθήκας εν γένει, υφ' ας τούτο έλαβε χώραν, δι' ερεύνης αναγομένης κυρίως εις την διαπίστωσιν των υπό του ησφαλισμένου επικαλουμένων πραγματικών περιστατικών εν τη περί του ατυχήματος δηλώσει του. Επί του εξαγομένου δε εκ της έρευνης ταύτης δέον όπως στηρίζεται η περί χαρακτηρισμού του ατυχήματος ως εργατικού ή μή απόφασις του αρμοδίου οργάνου, ήτις απαιτείται να είναι, ως προς τούτο, ειδικώς ητιολογημένη.

Εν τη προκειμένη περιπτώσει ο διά της προσβαλλομένης αποφάσεως χαρακτηρισμός ως μή εργατικού του υπό του αιτούντος δηλωθέντος ως επισυμβάντος αυτώ την 9.30' ώραν της 4ης Δεκεμβρίου 1959 ατυχήματος, ενώ ούτος μετέβαινεν εις την εργασίαν του (πρβλ. την από 11.6.1960 δήλωσιν εργατικού ατυχήματος), δέν εστηρίχθη εις συγκεκριμένα στοιχεία αφορώντα τας υφ' ας έλαβε χώραν ταύτα συνθήκας, εις εξακρίβωσιν των οποίων έβαρύνετο το Ι.Κ.Α., κατά τα προεκτεθέντα, άλλ' εις το ότι ο αιτών υπέβαλε τρείς διαφορετικού περιεχομένου δηλώσεις αναφορικώς μέ την ώραν και τον τόπον επελεύσεως τούτου. Ούτω όμως η προσβαλλομένη απόφασις δέν τυγχάνει νομίμως ητιολογημένη και δέον, τούτω τω λόγω, βασίμως προτεινομένω, όπως ακυρωθή αύτη, επί τω τέλει όπως το εκδόν την προσβαλλομένην απόφασιν όργανον του Ι.Κ.Α., επιλαμβανόμενον εκ νέου της υποθέσεως, κρίνη, εφειδόμενον αποκλειστικώς εις συγκεκριμένα στοιχεία, εξαγόμενα εκ της ενεργηθείσης επί ταύτης ερεύνης υπό των αρμοδίων οργάνων του Ι.Κ.Α., περί της συνδρομής των συνιστώντων εν προκειμένω το εργατικόν ατύχημα δρων.

Κατά ταύτα δέον όπως η υπό κρίσιν αίτησις γίνη δεκτή.

§ 7. Σύνταξις αναπηρίας ησφαλισμένου του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Έννοια άρθρου 28 § 2 Α.Ν. 1846)1951.—Προϋφισταμένη σωματική αναπηρία, μή αποτελέσασα διά τον μισθωτόν κώλυμα όπως εργασθή, υπαχθή δε εκ της αιτίας ταύτης εις την υποχρεωτικήν ασφάλισιν του Ι.Κ.Α.—Δυνατότης και αν δεν επεδεινώθη να εξελιχθή και προσλάβη την έννοιαν της ασφαλιστικής αναπηρίας, διαφόρου νομικώς και πραγματικώς της νομικής τοιαύτης, εφ' όσον μετά μακρόν χρόνον εργασίας ήθελε, ούν τη παρόδω της ηλικίας, καταστή ανίκανος προς περαιτέρω συνέχισιν της εργασίας του.—Κρισις περί της υπάρξεως ή μή της ασφαλιστικής αναπηρίας του μισθωτού.

Συμβουλίου της Επικρατείας 1397)1963. Τμ. Α΄

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ηλ. Παρασκευάς, Α. Λέκκας

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως διώκεται η άκύρωσις της υπ' αριθ. 1304 της 2 Ιουλίου 1962 αποφάσεως της Δευτεροβαθμίου Ασφαλιστικής Επιτροπής Εφέσεων του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, διά της οποίας έχορηγήθη εις τον αιτούντα επίδομα αναπροσαρμογής διά το από 1.7.1960 μέχρι 30.12.1960 χρονικόν διάστημα, ως προς την μή απονομήν αύτω συντάξεως αναπηρίας. Η αίτησις αύτη, νομοτύπως και εμπροθέσμως ασκηθείσα, είναι τύποις δεκτή και εξεταστέα κατ' ουσίαν.

Κατά την ορθήν έννοιαν του άρθρου 28 § 2 του ά.ν. 1846)61951 το δικαίωμα προς σύνταξιν αναπηρίας δέν συναρτάται μόνον προς τον χρόνον της εμφανίσεως του γενεσιουργού ταύτης αιτίου, ήτοι πρό ή μετά την υπαγωγήν του μισθωτού εις την ασφάλισιν, άλλά και προς την ικανότητα αύτου να αποκερδαίνη, καθ' ον χρόνον τελεί εν ασφολίσει, εκ της κατά τους όρους του νόμου εργασίας του τα προς βιοπορισμόν αναγκαία μέσα. Εκ τούτου αναγκαίως παρέπεται, και προϋφισταμένης σωματικής αναπηρίας, ήτις όμως δέν απετέλεσε διά τον μισθωτόν κώλυμα όπως εργασθή, υπαχθή δε εκ της αιτίας ταύτης εις την υποχρεωτικήν ασφάλισιν του Ι.Κ.Α., δύναται, έστω και εάν καθ' εαυτήν δέν επεδεινώθη, να εξελιχθή και προσλάβη την έννοιαν της ασφαλιστικής αναπηρίας, διαφόρου νομικώς και πραγματικώς της νομικής τοιαύτης, εφ' όσον μετά μακρόν χρόνον εργασίας ήθελε σύν τη παρόδω της ηλικίας, καταστή ανίκανος προς περαιτέρω συνέχισιν της εργασίας του. Εξ άλλου, κατά την έννοιαν της αύτης ως άνω διατάξεως, η κρίσις περί της υπάρξεως ή μή της ασφαλιστικής αναπηρίας του μισθωτού δέν πρέπει να στηρίζεται εις κριτήρια αντικειμενικά, προκύπτοντα δηλονότι εκ του ιατρικού καθορισμού ωρισμένου ποσοστού ανικανότητος προς εργασίαν, άλλ' εις τον προσδιορισμόν της προς εργασίαν ικανότητος εκάστου ησφαλισμένου εν αμέσω συναρτήσει προς εν ελάχιστον ποσοστόν προσόδου, ην δύ-

νηται οὗτος νὰ ἀποκομίζῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του. Δέον δηλαδὴ νὰ ἐρευνᾶται εἰδικῶς ἐν ἑκάστῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δύναται καὶ μετὰ τὴν ἰατρικῶς διαπιστουμένην πάθησίν του, κατ' ἔκτίμησιν τῆς καθ' ὅλου ἱκανότητος αὐτοῦ, νὰ ἐργάζηται καὶ νὰ ἀποκερδαίνῃ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεώς του πλέον τοῦ 1/3 ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ὑγιὴς ἄνθρωπος τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος, νὰ αἰτιολογῆται δὲ πλήρως ἡ ἐπὶ τῶν βασικῶν τούτων προϋποθέσεων τοῦ νόμου κρίσις τῶν ἁρμοδίων ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων.

Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 377/27.6.1960 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκρίθη, ὅτι παρουσιάζει χολαράν ἀγκύλωσιν τῆς δεξιᾶς κατὰ γόνυ ἀρθρώσεως καὶ βραχύνασιν τοῦ σκέλους καὶ ἐκδήλου μυοτροφίας συνεπείᾳ παλαιᾶς ὀστεομυελίτιδος, βλαβῶν, μεθ' ὧν ὑπῆχθη εἰς τὴν ἀσφάλισιν (χρονολογουμένης ἀπὸ 48 ἐτῶν) καὶ διὰ τῆς ὁποίας φέρει ἀνατομικοφυσιολογικὴν βλάβην 45ο/ο. Περαιτέρω ἐκρίθη ὡς ἀνίκανος διὰ τὴν ὑποτροπιάσασαν καὶ μόνην ὀστεομυελίτιδα μὲ ποσοστὸν 35 ο/ο ἀπὸ 1.1.1960 μέχρι τῆς 27.6.1960, ἀφ' ἧς ἐκρίθη ἱκανός, «τῶν ὑφισταμένων ἀνατομικοφυσιολογικῶν βλαβῶν μὴ θεμελιουσῶν ποσοστὰν ἀνικανότητος, καθ' ὅσον μὲ ταύτας ὑπῆχθη εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰργάσθη ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν». Κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς της ἔκρινεν, ὅτι ἡ πρὸς ἐργασίαν ἀνικανότης τοῦ αἰτοῦντος ἀνήρχετο καὶ διὰ τὸ μέχρι τῆς 30.12.1960 χρονικὸν διάστημα εἰς 35 ο/ο, δεχθεῖσα, ὅτι, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ἡ ἀνικανότης τούτου προυπῆρχε τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του, λόγῳ τοῦ προσφάτου τῆς διαπιστωθείσης ὑποτροπῆς τῆς ὀστεομυελίτιδος συνεπήγετο καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἔτι περαιτέρω μείωσιν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητός του ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν κατὰ τὸν χρόνον ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑφισταμένην.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο ταύτων ἀποφάσεων σαφῶς καταφαίνεται, ὅτι τὸ ποσοστὸν 35ο/ο ἀνατομικοφυσιολογικῆς βλάβης, ὅπερ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων, ἀφορᾷ εἰς μόνην τὴν ἀποδραμοῦσαν ἐπιδείνωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν καθ' ὅλου ὑγιεινὴν κατάστασιν τοῦ αἰτοῦντος καὶ ὅτι κατ' ἐκτίμησιν ταύτης καὶ μόνον ἐχορήγησε τὸ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, οὐδόλως δὲ ἐξετίμησε τὴν μετὰ τὴν ἀποδρομὴν τῆς ἐπιδεινώσεως ἱκανότητα τοῦ αἰτοῦντος, ὅπως ἐργασθῇ καὶ ἀποκερδαίνῃ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς αὐτοῦ ἀπασχολήσεως, ἐν ὄψει τοῦ χρόνου ἀσφαλίσεώς του, τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς καθ' ὅλου ἱκανότητος αὐτοῦ πρὸς ἐργασίαν, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑγιεινὴν αὐτοῦ κατάστασιν, τόσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδεινώσεως τῆς ὀστεομυελίτιδος, ὅσον καὶ μετὰ τὴν ἀποδρομὴν ταύτης. Ὅθεν κατὰ τὰς ἠγουμένας σκέψεις εἶναι τοὐτῳ τῷ λόγῳ ἀκυρωτέα ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις (*).

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 2080/1962, ΕΕΔ 22, 34, Σ.Ε. 288/1963, ΕΕΔ 22, 437, Σ.Ε. 196/1963, ΕΕΔ 22, 438.

§ 8. Παροχαὶ ἀναπηρίας ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος

Ἔννοια ἄρθρου 28 Α.Ν. 1846/1951.— Παροχαὶ εἰς ἠσφαλισμένον τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὄχι μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἐκ τοῦ ἀτυχήματος βλάβη ἐπιφέρει ἀδυναμίαν τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς ἐργασίαν εἰς βαθμὸν δικαιολογοῦντα τὴν χορήγησιν τῆς ἀντιστοίχου ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης βλάβη ἐπιφέρῃ τὸ ἀνωτέρω ἀποτέλεσμα λόγῳ τῆς προηγουμένης καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἐκωλύετο πρὸς ἐργασίαν μέχρι τοῦ ἀτυχήματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1389/1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Σκουρτοῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Δ. Λέκκας

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 11308 ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, καθ' ὃ μέρος διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν ἐχορηγήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα σύνταξις ἀναπηρίας, ὡς οὗτος ἐζήτησεν, ἀλλ' εἰδικὸν ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἴσον πρὸς τὰ 50ο/ο τῆς συντάξεως.

Τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἀπαιτεῖ ἐν παραγράφῳ 1, διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ὡρισμένας χρονικὰς προϋποθέσεις συμμετοχῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος. Περαιτέρω ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι: «Ὁ ἠσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, ἐξαμήνου τοὐλάχιστον κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας, δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὴν διεξιότητα, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως». Ἐξ ἑτέρου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρίζεται, ὅτι: «Διὰ τὴν χορήγησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἡ συμπλήρωσις τοῦ καθοριζομένου ἐν ἄρθροις 28, 31, 32 καὶ 35 ἡμερῶν ἐργασίας, ἐὰν τὸ γεγονὸς τὸ θεμελιοῦν τὸ εἰς παροχὰς δικαίωμα ὀφείλεται εἰς βιαίου συμβὰν ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν...».

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων

προκύπτει, ότι ὁ ἡσφαλισμένος δύναται νὰ τύχῃ τῶν παροχῶν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος οὐ μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἐκ τοῦ ἀτυχήματος προκαλουμένη βλάβη, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἐπιφέρει ἀδυναμίαν τοῦ ἡσφαλισμένου πρὸς ἐργασίαν, εἰς βαθμὸν δικαιολογοῦντα τὴν χορήγησιν τῆς ἀντιστοίχου ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἥτοι ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, βλάβη ἐπιφέρῃ τὸ ἀνωτέρω ἀποτέλεσμα, λόγῳ τῆς προηγουμένης γενικωτέρας καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως οὐδόλως οὗτος ἐκωλύετο εἰς τὴν ἐργασίαν του μέχρι τοῦ ἀτυχήματος.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως γίνεται δεκτόν, ὅτι ὁ αἰτῶν εἶναι ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν μὲ ποσοστὸν 67 ο/ο καὶ ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς προαναφερθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ποσοστοῦ ἀνικανότητος ποσοστὸν 20 ο/ο ὀφείλεται εἰς ἐπισυμβὰν αὐτῷ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του κατὰ τὴν 16ην Φεβρουαρίου 1960 ἐργατικὸν ἀτύχημα, δι' ὃ μάλιστα εἶχεν ἤδη χορηγηθῇ αὐτῷ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14342 ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1960 ἀποφάσεως τοῦ ἰδίου Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος ἐπὶ μίαν διετίαν (ἀπὸ 1.3.1960 ἕως 28.2.1962) σύνταξις ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ὁ αἰτῶν, ὅστις ἠδύνατο, παρὰ τὰς προϋφισταμένας βλάβας, νὰ ἐργάζηται καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας ἐπεδεινώθη συνεπείᾳ τοῦ ἀτυχήματος, ἐξ οὗ οὗτος κατέστη ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, ἐδικαιοῦτο, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, νὰ λάβῃ σύνταξιν ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Ὅθεν κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ περὶ τούτου αἴτησίς του καὶ τοῦτο τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, δέον ὅπως ἀκυρωθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀναπεμπομένης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων διὰ τὴν περαιτέρω νόμιμον ἐνέργειαν.

§ 9. Συνέχισις ἐργασίας ἡσφαλισμένου μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὁρίου ἡλικίας

Προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως κατὰ Νόμον 6298)1934 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.—Δυνατότης συνεχίσεως τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ καταληφθέντος ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἡσφαλισμένου καὶ συνυπολογισμοῦ τῶν ἡμερῶν ταύτων πρὸς θεμελίωσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1380)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρπεύρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Ταβουλάρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Καστρινός, Λ. Λέκκας

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, ἀσκουμένης τύποις παραδεκτῶς, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1326 ἔτους 1962 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, δι' ἧς ἀπερρίφθη τελικῶς ἡ ἀπὸ 5 Μαρτίου 1958 αἴτησις τῆς προσφευγούσης, ἡσφαλισμένης παρὰ τῷ Ἱδρύματι ταύτῳ, περὶ συνταξιοδοτήσεώς της λόγῳ γήρατος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 6298 τοῦ 1934 ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι δὲν συνεκέντρωσε αὕτη τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ νόμου τούτου ἀπαιτουμένας πρὸς τοῦτο χρονικὰς προϋποθέσεις.

Ἡ αἰτοῦσα, γεννηθεῖσα ἐν ἔτει 1887, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν προϊσχύσαντα νόμον «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» 6298 τοῦ 1934 ὁρίου ἡλικίας πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος τὴν 1ην Ἰουλίου 1947. Ἐξακολουθήσασα δὲ ἐργαζομένη μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1948 ἐπραγματοποίησε μὲν αὕτη μέχρι ἡμερομηνίας ταύτης 1442 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει ἐν συνόλῳ, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως, κατὰ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ὀλιγωτέρας τῶν 300 κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς καταλήψεώς της ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τετραετίαν, ἥτοι κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1943 μέχρι 1 Ἰουλίου 1947 χρονικὸν διάστημα, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἀπετέλεσε τὴν κυρίαν βάσιν ἀπορρίψεως τοῦ εἰρημένου αἰτήματος τῆς προσφευγούσης διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 34 τοῦ νόμου 6298 τοῦ 1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» «ὁ ἡσφαλισμένος ἢ ἡσφαλισμένη, ἐὰν ὁ μὲν μετὰ τὸ 65ον, ἡ δὲ μετὰ τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, δὲν κερδίζωσιν ἐξ οἱασδήποτε ἐργασίας πλέον τοῦ ἡμίσεως ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον συντρέχουσαι αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 40 § 1, δικαιοῦται συντάξεως (σύνταξις γήρατος)». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 40 τοῦ αὐτοῦ νόμου 6298)1934 «οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῶν παροχῶν, περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 33, 34 καὶ 35, ἀναγνωρίζεται, ἐφ' ὅσον ὁ ἡσφαλισμένος (ἡσφαλισμένη) δὲν ἐπραγματοποίησεν ἑπτακοσίας πεντήκοντα τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐκ τῶν ὁποίων τριακοσίας τοὐλάχιστον ἐντὸς τεσσάρων τὸ πολὺ ἐτῶν πρὸ... τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐν ἄρθρῳ 34 ὁριζομένου ὁρίου ἡλικίας...».

Ἀνεφέρετο μὲν ἡ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διάταξις, προκειμένου περὶ ἀπονομῆς συντάξεως γήρατος, εἰς τὸν χρόνον συμπληρώσεως τοῦ νομίμου ὁρίου ἡλικίας, ἀπαιτουμένου, κατὰ τὴν γραμματικὴν διατύπωσιν ταύτης, ὅπως αἱ σχετικαὶ προϋποθέσεις συντρέχωσι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο σημεῖον, κατὰ τὴν ἀληθῆ ὅμως τῆς διατάξεως ταύτης ἔννοιαν ἐκ τούτου οὐδόλως ἀπεκλείετο ἡ νόμιμος δυνατότης τῆς συνεχίσεως τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ καταληφθέντος ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἡσφαλισμένου καὶ τοῦ συνυπολογισμοῦ εἰς τὰς ἐν ἀσφαλίσει καὶ τῶν οὕτω πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν πρὸς θεμελίωσιν κλπ. τοῦ σχετικοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, καιρίαν σημασίαν ἔχοντος εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τοῦ γεγονότος τῆς διακοπῆς ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἤτοι ἐκ τοῦ γήρατος, τῆς ἐργασίας τοῦ ἡσφαλισμένου. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ αἰτοῦσα κατελήφθη μὲν ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας τὴν 1ην Ἰουλίου 1947, ἐξηκολούθησεν ὅμως αὕτη ἐργαζομένη μέχρι τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1948, ὑποβαλοῦσα πολὺ ἀργότερον τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεώς της αἴτησιν,

τὸ τελευταῖον τοῦτο χρονικὸν σημεῖον τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας της δέον νομίμως νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς προηγουμένης τετραετίας καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατ' αὐτὴν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, συνεκτιμωμένης κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον καὶ τῆς ἐν τῷ φακέλῳ ἀπὸ 2 Ἀπριλίου 1963 πρόξεως ἀνακεφαλαιώσεως ἡμερομισθίων τοῦ Τμήματος Μητρώου τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Θεσσαλονίκης, δι' ἧς βεβαιοῦται, ὅτι ἡ αἰτοῦσα, κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1946 μέχρι τῆς 30ῆς Ἀπριλίου 1948 (διακοπὴ τῆς ἐργασίας της) χρονικὸν διάστημα ἐπραγματοποίησε 318 ἡμερομίσθια. Ὅθεν τὰ ἐναντία δεξαμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἧτις δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

§ 10. Ἀσφαλιστικὴ σχέσις μετὰ συγχώνευσιν Εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἔννοια ἄρθρων 5 καὶ 56 Α.Ν. 1846)1951.— Ὑποχρέωσις τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν εἰς τὸ συγχωνευόμενον Ταμεῖον ἠσφαλισμένων προσώπων, ἐφαρμοζομένων ἐφεξῆς τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, καὶ συνέχισις τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν συνταξιούχων τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1467)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ν. Παναγιωτάτος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μαριολόπουλος, Ι. Ταϊντζας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1173)1961 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ἥτις ἠκύρωσε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1659)1960 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας εἶχε κριθῇ, ὅτι τὸ ρηθὲν Ἵδρυμα ὑποχρεοῦται νὰ συνεχίσῃ τὴν συνταξιοδότησιν τοῦ αἰτοῦντος συνταξιούχου τοῦ πρώην Ταμείου Μεταλλευτῶν, καταβάλλον εἰς αὐτὸν τὴν σύνταξιν, ἣν οὗτος ἐλάμβανε παρὰ τοῦ ἄνω Ταμείου κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεώς του εἰς αὐτό.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 § 6 καὶ 56 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἐπὶ συγχωνεύσεως Εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποχρεοῦται τὸ μὲν νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς τὸ συγχωνευόμενον Ταμεῖον ἠσφαλισμένων προσώπων, ἐφαρμοζομένων ἐφεξῆς τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τοῦτο νομοθεσίας, τὸ δὲ νὰ συνεχίσῃ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν συνταξιούχων τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου, καταβάλλον τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένας συντάξεις, ὑπολογιζομένας βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τούτου, ἐφ' ὅσον οἱ συνταξιοῦχοι οὗτοι πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τῆς προμνησθείσης παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 56, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2, ἄλλως τὰς συντάξεις ἃς οὗτοι ἐλάμβανον παρὰ τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐφαρμόζεται ἐπί τε τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν συνταξιούχων αὐτοῦ ἡ διέπουσα τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσία (*).

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τοῦ φακέλου τῆς ὑποθέσεως προκύπτουν τὰ κάτωθι: Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 938 ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1954 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1956, εἶχεν ἀπονεμηθῇ εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀπὸ 27 Μαΐου 1954 σύνταξις ὁλικῆς ἀνικανότητος (67 ο/ο) πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῆς (τραυματισμοῦ εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν), ἥτις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 556 ἀπὸ 3 Μαΐου 1956 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου μετετράπη ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1956 εἰς μερικῆς ἀνικανότητος (35 ο/ο) τοιαύτην, παρατεθεῖσαν μέχρις 27 Μαΐου 1958 βάσει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ρηθέντος Ταμείου (Φ.Ε.Κ. 828)1940), ὅπερ ὁρίζει, ὅτι ἐπὶ ἀτυχήματος τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ ἄνω Ταμείου ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς ἐκ βιαίου συμβάντος, ἂν τοῦτο ἐπέφερε βλάβην ὁλικὴν ἢ μερικὴν τοῦ ἑτέρου τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῆς δὲν μειοῦται ἡ ἐπαγγελματικὴ ἱκανότης καὶ δὲν ὑφίσταται κίνδυνος βλάβης κατὰ τοῦ ὑγιοῦς ὀφθαλμοῦ, χορηγεῖται μηνιαία σύνταξις μερικῆς ἀνικανότητος ἑνὸς μέχρι τεσσάρων ἐτῶν, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀνικανότητος τοῦ παθόντος πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς προτέρας αὐτοῦ ἐργασίας. Ὁ αἰτῶν, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἐπεδεινώθη ἡ κατάστασίς του, ἐζήτησε διὰ τῆς ἀπὸ 19 Μαΐου 1958 αἰτήσεώς του, ὅπως καθορισθῇ ἡ ἀναπηρία του ἐπὶ τῷ τέλει συνεχίσεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς του κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 1846)1951. Αἱ οἰκεῖαι Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαὶ τοῦ Ι.Κ.Α. (Πρωτοβάθμιος καὶ Δευτεροβάθμιος) ἐγνωμάτευσαν, ὅτι εἶναι ἀνάπηρος εἰς ποσοστὸν 35 ο/ο ἕνεκα ὀφθαλμικῆς παθήσεως καὶ 10 ο/ο ἐκ παθήσεως τοῦ δεξιοῦ βραχίονος - ἀσχέτου πρὸς τὸ ἀτύχημα - καὶ καθώρισαν τὴν ἀναπηρίαν αὐτοῦ ἐκ τῶν ἄνω βλαβῶν εἰς ποσοστὸν 41 ο/ο, ἡ δὲ Τ.Δ.Ε. τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1659)1960 ἀποφάσεώς της ἔκρινεν, ὅτι οὗτος εἶναι ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ἐδ. β' ἀ.ν. 1846)1951 καὶ ὅτι τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται νὰ συνεχίσῃ καταβάλλον εἰς τοῦτον τὴν σύνταξιν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε παρὰ τοῦ

(*) Ἴδετε καὶ Α.Π. 50)1963, ΕΕΔ 23, 497, Α.Π. 127)1963, ΕΕΔ 22, 497, Σ.Ε. 330)1963, ΕΕΔ 22, 567, Σ.Ε. 554)1963, ΕΕΔ 22, 638, Α.Π. 188)1963, ΕΕΔ 22, 639, Σ.Ε. 701)1963, ΕΕΔ 23, 691.

Ταμείου Μεταλλευτών κατά τον χρόνον της συγχωνεύσεως.

Διά της προσβαλλομένης αποφάσεως ηκυρώθη ή άνω απόφασις της Τοπικής Διοικούσης Επιτροπής του Υποκαταστήματος Αθηνών επί τη αιτιολογία ότι το δικαίωμα του αιτούντος εξηκολούθησε διεπόμενον υπό των διατάξεων του προμνησθέντος άρθρου 18 του καταστατικού του Ταμείου Μεταλλευτών, καθ' όσον ούτος, μη πληρών κατά τον χρόνον της συγχωνεύσεως τας προϋποθέσεις συντάξιοδοτήσεως του άρθρου 28 § 2 του ά.ν. 1846/1951, δεν εδικαιώθη της υπό της παραγράφου 4 του άρθρου 56 του νόμου τούτου αναπροσαρμογής της συντάξεώς του, εφ' όσον δε κατά τας γνωματεύσεις των οικείων Υγειονομικών Επιτροπών παρουσιάζει και νυν μερικήν αναπηρίαν (41 ο/ο), δεν δικαιούται κατά το άνω άρθρον του καταστατικού συντόξεως πέραν της τετραετίας. Η αιτιολογία όμως αύτη αντίκειται, κατά τα προεκτεθέντα, εις την έννοιαν της εφαρμοσθείσης παραγράφου 4 του άρθρου 56 του ά.ν. 1846/1951, εκ του λόγου δε τούτου βασίμως προβαλλομένου, ή προσβαλλομένη απόφασις καθίσταται άκυρωτέα.

Κατά ταύτα δέον όπως γίνη δεκτή ή υπό κρίσιν αίτησις.

§ 11. Ασφάλισις εις Ταμείον Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτών Δομικών και Ξυλουργικών Εργασιών

Αρμοδιότης Α' Τμήματος Συμβουλίου Επικρατείας.—Εισαγωγή αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον της Ολομελείας του Συμβουλίου Επικρατείας.—Κατηγορίαι μισθωτών, υπαγόμεναι εις την ασφάλισιν του ανωτέρω Ταμείου.—Διατάξεις Ν.Δ. 3867/1957 και άρθρον 6Θ του Συντάγματος.— Υπαγωγή εις την ασφάλισιν του Ταμείου και ασβεστοποιών ασβεστοκαμίνων επιχειρήσεων ασβεστοποιίας.

Συμβουλίου της Επικρατείας 1625/1963, Ολομελείας

Προεδρεύων ο Σύμβουλος κ. *Γ. Παπαχατζής*

Εισηγητής ο Σύμβουλος κ. *Δ. Σταυρόπουλος*

Δικηγόροι οι κ.κ. Περ. Παπαγεωργίου, Δ. Διακατάς, Πάρεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, Θ. Ανδρέου, Ι. Παναγόπουλος

Διά της υπό κρίσιν αιτήσεως το αιτούν σωματείον (Σύνδεσμο Επιχειρηματιών Λατομείων και Επιχειρηματιών Ασβεστοποιίας «Ο Προφήτης Ηλίας») διώκει την ακύρωσιν 1) του άρθρου 12 του υπ' αριθ. 681/1960 β.δ/τος «περί εγκρίσεως του καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτών Δομικών και Ξυλουργικών Εργασιών» (Α' 155), καθ' ο μέρος δι' αυτού προβλέπεται, ότι εις την ασφάλισιν του ρηθέντος Ταμείου υπάγονται οι ασβεστοποιοί ασβεστοκαμίνων και 2) της υπ' αριθ. 31721/Σ 499/2 5.1962 αποφάσεως του Υπουργού της Εργασίας, καθ' ο μέρος δι' αυτής, επιλυθείσης αμφισβητήσεως μεταξύ του αιτούντος σωματείου και του ανωτέρω Ταμείου, εκρίθη, ότι εις την ασφάλισιν αυτού υπάγονται οι ασβεστοποιοί ασβεστοκαμίνων των επιχειρήσεων ασβεστοποιίας.

Παραδεκτώς και μετ' εννόμου συμφέροντος παρεμβαίνουσιν εις την προκειμένην δίκην προς υποστήριξιν του κύρους των προσβαλλομένων πράξεων, διά των νομοτύπως και εμπροθέσμως κατατεθεισών και κοινοποιηθεισών παρεμβάσεων αυτών, 1) το Ταμείον Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτών Δομικών και Ξυλουργικών Εργασιών και 2) το Συνδικάτον Εργατοτεχνιτών Λατομείων Πέτρος Μαρμάρου και Ασβεστοποιείων Αττικής «Η Ένωσις».

Η υπό κρίσιν αίτησις τυγχάνει απορριπτέα, ως εκπροθέσμος, καθ' όσον στρέφεται ευθέως κατά του άρθρου 12 του ανωτέρω β.δ/τος, διότι ή αίτησις αύτη κατετέθη την 30ην Ιουνίου 1962, ήτοι πολύ μετά την πάροδον εξήκοντα ημερών από της εν τη Εφημερίδι της Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως της κανονιστικής ταύτης πράξεως, γενομένης την 30ην Σεπτεμβρίου 1960.

Η υπό κρίσιν αίτησις, καθ' όσον στρέφεται κατά της δευτέρας των προσβαλλομένων υπ' αριθ. 31721/Σ 499/2 5.1962 αποφάσεως του Υπουργού της Εργασίας, υπάγεται μεν, κατά τα νενομολογημένα (πρβλ. Σ.Ε. 1391, 2341/1959 κ.ά.), εις την αρμοδιότητα του Α' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας, πλην, εφ' όσον είσήχθη υπό του Προέδρου ενώπιον της Ολομελείας, δέον να εκδικασθή υπ' αυτής, κατ' αναλογον εφαρμογήν των διατάξεων των άρθρων 22 § 4β και 51 του κωδικοποιηθέντος νόμου 3713 «περί Συμβουλίου της Επικρατείας». Εξ άλλου τα αιτούν ανεγνωρισμένον σωματείον, σκοπούν, ως προκύπτει εκ του καταστατικού του (άρθρον 4α), την προαγωγήν και προστασίαν των οικονομικών συμφερόντων των μελών του, εν οις και οι επιχειρηματίαι ασβεστοποιίας, νομιμοποιείται εις την επί ακυρώσει προσβολήν της ανωτέρω πράξεως του Υπουργού της Εργασίας, εφ' όσον μάλιστα δι' αυτής επελύθη αμφισβήτησις μεταξύ του σωματείου τούτου και του παρεμβαίνοντος Ταμείου, δι' ο και ή υπό κρίσιν αίτησις, εμπροθέσμως και νομοτύπως και κατά τα λοιπά άσκηθείσα, τυγχάνει τύποις δεκτή και κατ' ουσίαν εξεταστέα μόνον καθ' όσον στρέφεται κατά της πράξεως ταύτης, εν τη έρευνη δε του κύρους αυτής είναι εξεταστέοι και λόγοι ακυρώσεως, αναγόμενοι εις την νομιμότητα του κατά τα ήδη εκτεθέντα εκπροθέσμως προσβαλλομένου ως άνω κανονιστικού διατάγματος.

Εν τη παραγράφω 1 του άρθρου 3 του ν.δ. 3867/1958 «περί της λειτουργίας του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτών Δομικών και Ξυλουργικών Εργασιών» ορίζεται, ότι εις την ασφάλισιν του παρεμβαίνοντος Ταμείου υπάγονται υποχρεωτικώς «1 κατά κύριον επάγγελμα εργατοτεχνίται και βοηθοί κατεργασίας και μετασχηματισμού ξύλου και δομικών, λατομευτικών και αδροποιητικών πάσης φύσεως εργασιών, οι απασχολούμενοι εν τη περιοχή της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, Σαλαμίνος, Ελευσίνος, Μεγάρων, Τατοίου και Αχαρνών, Περαιτέρω ή

παράγραφος 2 τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὁρίζει, ὅτι διὰ β. δ)των, ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δύναται ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ταμείου νὰ ἐπεκτείνηται καὶ εἰς ἑτέρας, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, περιφερείας καὶ ὅτι διὰ τῶν αὐτῶν β. δ)των καθορίζεται καὶ ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως καταβολῆς εἰσφορῶν. Τέλος κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ αὐτοῦ ν. δ)τος διὰ β. δ)των, ἐκδιδομένων ὡσαύτως τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, θέλουσιν ὁρισθῆ, πλὴν ἄλλων, καὶ «πᾶσα ἑτέρα λεπτομέρεια ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ταμείου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ εἰδικωτέρου προσδιορισμοῦ τοῦ κύκλου τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου κατηγοριῶν προσώπων».

Ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ αὐτῶν σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀπασχολήσεως κατηγορίαι τῶν μισθωτῶν, αἵτινες ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου, ὁρίζονται εὐθέως ὑπὸ τοῦ μνησθέντος ν. δ)τος, τὰ δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τελευταίας ἐξουσιοδοτικῆς διατάξεως ἐκδιδόμενα β. δ)τα δὲν δύνανται νὰ περιορίσωσιν ἢ νὰ ἐπεκτείνωσιν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης τὸν κύκλον τῶν ἀσφαλιζομένων προσώπων, ἀλλὰ περιορίζονται ἁπλῶς εἰς τὸν ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου εἰδικώτερον κατὰ κατηγορίας προσδιορισμὸν τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν μισθωτῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον πάντως προϋπόθεσιν ὅτι οὗτοι ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ταύτην καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3867)1958. Συνεπῶς αἱ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει παρατεθεῖσαι διατάξεις τῶν ἄρθρων 3 § 1 καὶ 8 § 1 τοῦ μνησθέντος ν. δ)τος δὲν ἀντίκεινται εἰς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν τὸ ἀντικείμενον τῆς φορολογίας καὶ ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσωσιν ἀντικείμενον νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, καὶ ἂν ἔτι ἦθελε τυχὸν γίνει δεκτόν, ὅτι ἡ εἰσφορὰ τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τὸ παρεμβαῖνον Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς συνταγματικῆς ταύτης διατάξεως, φόρον, διότι, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, αἱ κατηγορίαι τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν μισθωτῶν, ἐν περιπτώσει προσλήψεως τῶν ὁποίων οἱ ἐργοδόται ὑπόκεινται εἰς τὴν διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἰδίου ν. δ)τος θεσπιζομένην εἰσφοράν, ἦτοι τὸ ἀντικείμενον, ἐφ' οὗ ἐπιβάλλεται ἡ εἰσφορὰ αὕτη, ὁρίζεται εὐθέως ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἀντικείμενον τῆς ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 8 παρεχομένης ἐξουσιοδοτήσεως, δι' ὃ καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος σχετικὸς λόγος ἀκυρώσεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος ἐὰν ἡ περὶ ἧς πρόκειται εἰσφορὰ φέρῃ ἢ μὴ τὸν χαρακτῆρα φόρου, ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Περαιτέρω ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ ν.δ)τος 3867)1958, ἐπιτρέπουσα, κατὰ τὰ ἤδη ἐκτεθέντα, τὸν διὰ β δ)τος ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 3 § 1 εἰδικώτερον κατὰ κατηγορίας προσδιορισμὸν τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου μισθωτῶν, δὲν δύναται προδήλως νὰ θεωρηθῇ, ὅτι περιέχει ἐξουσιοδότησιν εὐρεῖαν, γενικὴν καὶ ἀόριστον καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, ἀντίκειται εἰς τὰς περὶ διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν συνταγματικὰς διατάξεις καὶ συνεπῶς ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων σχετικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ)γματος 3867)1958, ὁμιλούσης περὶ βοηθῶν καὶ ἐργατοτεχνιτῶν λατομευτικῶν ἐργασιῶν πάσης φύσεως, προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου ὑπάγονται καὶ οἱ ἀσβεστοποιοὶ ἀσβεστοκαμίνων τῶν ἐπιχειρήσεων ἀσβεστοποιΐας, καθ' ὅσον καὶ οὗτοι, προβαίνοντες εἰς τὴν ἀπολύτως ἀναγκαίαν ἐπεξεργασίαν λατομευτικοῦ προϊόντος διὰ τὴν περαιτέρω χρησιμοποίησιν αὐτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν δομικῶν ἐν γένει ἐργασιῶν, ἐκτελοῦσι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, λατομευτικὰς ἐργασίας. Ὅθεν νομίμως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἐκρίθη, ὅτι ἡ κατηγορία αὕτη τῶν μισθωτῶν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου, οὐδεμίαν δὲ ἀσκεῖ ἐπίδρασιν τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 12 § 1 τοῦ ἀνωτέρω β. δ)τος καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐρειδομένης ὡς ἄνω προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐθεωρήθη, ὅτι οἱ ἀσβεστοποιοὶ περιλαμβάνονται εἰς τοὺς ὑποχρεωτικῶς ἀσφαλιζομένους μισθωτούς, ὡς ἐκτελοῦντες δομικὰς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον πάντως οὗτοι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς μνησθείσης διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ)τος 3867)1958, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου ὡς ἐκτελοῦντες λατομευτικὰς ἐργασίας, δι' ὃ καὶ ὁ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων τελευταῖος λόγος ἀκυρώσεως ἐλέγχεται ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ ταῦτα δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις καὶ νὰ γνωσθῇ δεκταὶ αἱ παρεμβάσεις.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ασφαλιστικαί εισφοραί επί αποδοχών του επί της πωλήσεως προσωπικού, ως και των τιμίων των εμπορικών καταστημάτων χώρας: Διά της υπ' αριθ. 51640)3149)27.6.1963 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευθείσης εις το υπ' αριθ. 287)28.6.1963 Φ.Ε.Κ., τεύχος Β' (*), εκηρύχθη εκτελεστή η υπ' αριθ. 12)1963 απόφασις του Δ.Α.Δ.Α. Αθηνών.

Διά της εν λόγω αποφάσεως ρυθμίζονται οι όρια αμοιβής του επί της πωλήσεως προσωπικού, ως και των τιμίων, των εμπορικών καταστημάτων άπασης της χώρας.

Διά ταύτης καθορίζονται νέα κατώτατα όρια βασικών μισθών των περί ων πρόκειται μισθωτών αναδρομικώς από 10.12.1962. Παρέχεται όμως ευχέρεια καταβολής των εκ της αναδρομικής ισχύος προκυπτουσών διαφορών αποδοχών εις εξ (6) ισοπόσους μηνιαίας δόσεις, της πρώτης καταβαλλομένης εντός του μηνός Ιουλίου ε.έ.

Κατά συνέπειαν και η καταβολή των υπέρ Ι.Κ.Α. εισφορών διά την εκ της αποφάσεως ταύτης χορηγουμένην αναδρομικήν αύξησιν θέλει γίνει αντιστοίχως εις εξ (6) μηνιαίας δόσεις και εντός της προθεσμίας του άρθρου 26 § 3 του α.ν. 1846)1951, ήτοι εντός του επομένου μηνός εκείνου, καθ' ον είναι καταβλητέα εκάστη δόσις.

Της τοιαύτης ευχερείας δέον να τύχωσι και οι καταβάλλοντες εις ολόκληρον την διαφοράν της αυξήσεως εις τους μισθωτούς των εργοδότας.

Χάριν ευκολίας ο υπολογισμός των εισφορών επί του ποσού των αποδοχών λόγω της αναδρομικής αυξήσεως θά γίνη ποσοστιαίως, καταβαλλομένων καθ' εκαστον μήνα των εισφορών επί του 1)6 του συνόλου τούτων.

Εις ην περίπτωσιν ήθελεν εφαρμοσθή το σύστημα του επιμερισμού των αναδρομικών αποδοχών και υπό την προϋπόθεσιν ότι το σύστημα τούτο θά τύχη γενικής εφαρμογής δι' όλους τους μισθωτούς, αι εισφοραί θά υπολογισθούν επί του συνόλου των μηνιαίων αποδοχών, περιλαμβανομένων εις ταύτας και των σχετικών δώρων.

Και εις την ως άνω περίπτωσιν καθ' εκαστον μήνα θά καταβάλλεται το 1)6 των εισφορών.

Διά μισθωτούς απασχολουμένους εις πόλεις και κωμοπόλεις μικροτέρου πληθυσμού των 15.000 κατοίκων τά διά της κανονοποιουμένης αποφάσεως καθοριζόμενα κατώτατα όρια αμοιβής των μειούνται κατά ποσοστόν 7 ο/ο.

Τά ήδη ισχύοντα άπό 10.12.1962 κατώτερα όρια αμοιβής της κατηγορίας ταύτης μισθωτών δέον όπως λαμβάνωνται υπ' όψιν διά τον υπολογισμόν των υπέρ Ι.Κ.Α. καταβλητέων εισφορών εις περιπτώσεις, καθ' ας δηλούνται ποσά μικρότερα τούτων. ***(Εγκύκλ. υπ' αριθ. 140) 1953 διοικήσεως του Ι.Κ.Α. προς τά Υποκαταστήματα του Ι.Κ.Α.).***

Σύγχρονος ασφάλισις εις πλείονας Οργανισμούς Ασφαλίσεως Ασθενείας: Κοινοποιούντες τας παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 14 του υπ' αριθ. 4277)1962 νομοθετικού διατάγματος (Φ.Ε.Κ. 191)13.11.1962, τεύχος πρώτον (*), παρέχομεν εις ύμας τας κατωτέρω οδηγίας:

Διά των διατάξεων τούτων εισάγεται η απαγόρευσις της συγχρόνου ασφαλίσεως εις πλείονας του ενός Οργανισμούς Ασφαλίσεως Ασθενείας, καθορίζεται η έννοια των τοιούτων Οργανισμών, παρεχομένου άμα του μέτρου των υπό τούτων χορηγητέων κατ' ελάχιστον όριον παροχών ασθενείας και μητρότητος, όπερ εξομοιούται προς το προβλεπόμενον υπό του α.ν. 1846)1951 και παρέχεται εις τον ενδιαφερόμενον η δυνατότης συμπληρωματικής ασφαλίσεως και εις τον έτερον Οργανισμόν Ασφαλίσεως Ασθενείας, εις ον συγχρόνως υπάγεται, καθ' ην περίπτωσιν ο άλλος Οργανισμός υποκείπεται του μέτρου τούτου.

Ειδικώτερον αι τιθέμεναι υπό των διατάξεων τούτων εν προκειμένω προϋποθέσεις είναι αι ακόλουθοι:

1) Να υφίσταται σύγχρονος ασφάλισις εις πλείονας του ενός Οργανισμούς Ασφαλίσεως Ασθενείας κατά τρόπον ώστε έκαστος τούτων αυτοτελώς να υποχρεούται εις την χορήγησιν παροχών ασθενείας, ανεξαρτήτως της υπό ετέρου Οργανισμού χορηγήσεως παροχών του αυτού είδους. Απαιτείται δηλαδή το αυτό πρόσωπον, είτε λόγω παρεχομένης εργασίας, είτε λόγω ιδιότητας (π.χ. συνταξιούχος), να καταλαμβάνεται υπό των διατάξεων πλειόνων Ασφαλιστικών Οργανισμών Ασθενείας, αδιακρίτως αν ή τοιαύτη υπαγωγή χωρή υποχρεωτικώς και αυτοδικαίως ή προαιρετικώς, άν διά ταύτην καταβάλλεται ή όχι ασφαλιστική εισφορά. Ο νόμος απέβλεψεν εν προκειμένω εις το αποτέλεσμα, ήτοι την σύγχρονον ασφάλισιν εις πλείονας Οργανισμούς.

2) Να εξασφαλίζεται υπό των τοιούτων Οργανισμών η χορήγησις εις τον παρ' αυτοίς ησφαλισμένον ενός ελαχίστου όρίου παροχών ασθενείας, όπερ ορίζεται ίσον τουλάχιστον κατ' έκτασιν και ύψος προς τας προβλεπομένας υπό

(*) ΕΕΔ 22, 206.

(*) ΕΕΔ 21, 1449.

τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 παροχάς ἀσθενείας καὶ μητρότητος.

Ὡς γνωστόν, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846 θεσπιζομένη ἀσφάλισις προκειμένου περὶ παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος περιλαμβάνει εἰδικοὺς κλάδους κεχωρισμένους διὰ τὰς εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα παροχάς (ἄρθρον 1), καθορίζει ἰδιαιτέρως τὴν δι' ἑκάτερον τούτων ἀσφαλιστικὴν εἰσφοράν (ἄρθρον 25) καὶ προσδιορίζει περαιτέρω τὴν ἔκτασιν, τὰς κατηγορίας καὶ τὸ ὕψος τῶν παροχῶν τούτων (ἄρθρα 31, 32, 33, 35, 38 κλπ.). Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προβλέπεται ἡ ἐξακολούθησις τῆς λειτουργίας τῶν ὑφισταμένων πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου οἱασδήποτε μορφῆς Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως, ἀσφαλιζόντων πρόσωπα ὑπαγόμενα ἄλλως εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀπαλλασσονται δὲ τῶν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν ἀντίστοιχον κλάδον ἀσφαλίσεως οἱ παρ' αὐτοῖς ἠσφαλισμένοι, ἀδιαφόρως ἂν τὸ οἰκεῖον Ταμεῖον χορηγῇ ἅπασαν ἢ μέρος μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου κλάδου τοῦ Ι.Κ.Α. πραγματοποιουμένων κατηγοριῶν παροχῶν καὶ τοῦ ὕψους ταύτων. Περαιτέρω ὁρίζεται ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ, ὅτι τὰ ἐκ τῶν Ταμείων τούτων ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἀπὸ 1.1.1952 παρέχουν τὰς αὐτὰς τοὐλάχιστον καθ' ὕψος, κατηγορίας καὶ ἔκτασιν παροχὰς ἀσθενείας, τὰς χορηγουμένας ἕκαστοτε ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν κλάδων του ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα, αἵτινες λογίζονται ὡς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας εἰς τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὰ Ταμεῖα ταῦτα πρόσωπα, δικαιούμενα ὅπως ἀξιοῦν τὴν χορηγησιν τῶν παροχῶν κατὰ τὸ ἐλάχιστον τοῦτο ὅριον, ἐν ὀργήσει χορηγήσεως ἐν δέοντι συντρέχει λόγος ὑποχρεωτικῆς παραπομπῆς τοῦ οἰκείου Ταμείου εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. συγχωνεύσεως. Διὰ τοὺς λόγους τούτους, προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων εἰς Ταμεῖα κυρίας ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐν τῇ πρακτικῇ ἐφαρμογῇ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ν.δ. 4277)1962 δὲν θὰ προκύψουν, κατὰ γενικὸν κανόνα, ζητήματα ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐξασφαλίσεως ἴσης προστασίας.

Ἀντιθέτως ἀνακύπτει θέμα προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων εἰς τοὺς λοιποὺς Ὀργανισμοὺς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, διὰ τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν νόμον ἡ ἐξασφάλισις ἴσων τοὐλάχιστον εἰς ἔκτασιν καὶ ὕψος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος πρὸς τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῆς περὶ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, ἔστω καὶ διὰ συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸν ἕτερον Ὀργανισμόν, εἰς ὃν συγχρόνως ὑπάγονται, ἐφ' ὅσον δὲν χορηγοῦνται ἅπασαι αἱ παροχαὶ αὗται παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ, ὃν ἐπελέξαντο διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἐν προκειμένῳ ἀσφαλίσεως. Ἂν ἡ ἔννοια τῶν διατάξεων τούτων εἶναι, ὅτι δι' αὐτῶν ἀποσκοπεῖται μία πλήρης πρὸς τὰς τοῦ Ι.Κ.Α. ἰσοστάθμισις καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν, τὴν ποικιλίαν περιπτώσεων καὶ τὸν λεπτομερειακὸν χειρισμόν, θὰ καθίστατο ἀνέφικτος ἡ ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τούτων. Τοῦτο ὄχι μόνον διότι οἱαδήποτε ἐκ τῆς τοιαύτης συγκρίσεως διαφορὰ ἐπὶ ἔλαττον παροχῶν θὰ ἀπέκλειε τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων, ἀλλὰ ἰδίως διότι δὲν θὰ ἱφίσταντο αἱ προϋποθέσεις τῆς συμπληρωματικῆς, κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 14, ἀσφαλίσεως, γνωστοῦ ὄντος ὅτι εἰς τὴν εἰσφορὰν ἀσθενείας κατὰ τὰ π.χ. νῦν κρατοῦντα δὲν ὑφίσταται εἰδικωτέρα ἔκφρασις τῆς ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς πέραν τοῦ καθορισμοῦ εἰδικῆς τοιαύτης διὰ τὰς παροχὰς εἰς εἶδος (7,5)ο) καὶ τὰς παροχὰς εἰς χρῆμα (2ο)ο).

Συνεπὲς ὄθεν εἶναι νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψεν ἐν προκειμένῳ ὡς πρὸς τὴν ἴσην κατ' ἔκτασιν καὶ ὕψος προστασίαν εἰς τὸν βασικὸν διαχωρισμὸν κατὰ τοὺς λειτουργοῦντας παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἰδιαιτέρους κλάδους παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος.

Οὕτω, προκειμένης τῆς ἐξαιρέσεως ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας προσώπου ὑπαγομένου συγχρόνως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. καὶ παρ' ἕτερῳ Ὀργανισμῷ Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας, ἡ ἔρευνα θὰ περιορίζεται εἰς τὴν διαπίστωσιν ὅτι παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ τούτῳ ὑφίσταται ἡ λειτουργία ἀμφοτέρων ἢ τοῦ ἑνὸς μόνον τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. κλάδων παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος, ὡς ὑφισταμένης ἴσης κατ' ἔκτασιν καὶ ὕψος προστασίας εἴτε ὡς πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς κλάδους, ἂν προβλέπεται ἡ λειτουργία ἀμφοτέρων ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως, εἴτε ὡς πρὸς τὸν ἕνα μόνον, ἂν μόνον οὗτος προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου. Ἀντιθέτως δὲν θὰ ἐπεκτείνῃ ἡ ἔρευνα ἐπὶ περαιτέρω λεπτομερειῶν, ἂν π.χ. ὁ κύκλος τῶν προστατευομένων μελῶν τῆς οἰκογενείας εἶναι ἀτενέστερος τοῦ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὰς δαπάνας περιθάλψεως εἶναι μεγαλυτέρα τῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ δὲν χορηγῆται παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ μία ὡρισμένη θεραπεία, π.χ. ἡ ὀδοντιπροσθετική, ἣν παρέχει τὸ Ι.Κ.Α., ἢ τέλος ὅτι ὁ Ὀργανισμὸς οὗτος παρέχει μικρότερον ἐπίδομα κλπ. Τοῦτο, διότι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν ὑφίσταται τὸ μέτρον τῆς ἀντιστοίχου εἰσφορᾶς διὰ τὴν συμπληρωματικὴν ἀσφάλισιν, ὡς προελέχθη.

β) Δὲν καθορίσθη εἰδικώτερον διὰ τῶν διατάξεων τούτων ποῖον τὸ ὑποκείμενον τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς περιορισμὸν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας εἰς ἕνα μόνον Ὀργανισμόν. Προδήλως ὅμως ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψεν εἰς τὸν συγχρόνως ἀσφαλιζόμενον. Τοῦτο συνάγεται τόσον ἐκ τῆς ἐκ γραμματικῆς διατυπώσεως («οὐδεὶς δύναται νὰ εἶναι ἠσφαλισμένος συγχρόνως . . .» «καὶ δύναται ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ ἀσφαλισθῇ συμπληρωματικῶς . . .»), ὅσον ὅμως καὶ ἐκ λόγων ὀφειλῆς ἁμφισβητήσεων καὶ διενέξεων μεταξὺ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, καταλαμβανόντων συγχρόνως κατὰ νόμον εἰς τὴν παρ' ἑκάστου τούτων ἀσφάλισιν τὸν ἐνδιαφερόμενον, μὴ τελούντων δὲ πολλάκις ἐν γνώσει τῆς συγχρόνου ἀσφαλίσεως τούτου καὶ εἰς ἕτερον Ὀργανισμόν. Κατὰ συνέπειαν ὁ συγχρόνως εἰς πλείονας Ὀργανισμοὺς Ἀσθενείας ἀσφαλιζόμενος, σταθμίζων ὁ ἴδιος τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ ὕψος τῶν χορηγουμένων παρ' ἑκάστου τῶν καταλομ-

βαινόντων τοῦτον εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ Ὀργανισμόν, ὑποκείμενος, κατὰ γενικὸν κανόνα, εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς βαρυνούσης τοῦτον ἀσφαλιστικῆς εἰσφορᾶς πρὸς ἕκαστον τῶν πλειόνων Ὀργανισμῶν, εἶναι τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν ὑποχρέωσιν ὥστε νὰ ἀποφευχθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ὀργανισμούς. Παρὰ ταῦτα, λόγῳ τοῦ δημοσίου χαρακτῆρος τῶν διατάξεων τούτων, ὁσάκις ἐν περιπτώσει παραμελήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεώς του περιέρχεται εἰς γνῶσιν τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος ὅτι ὁ παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένος δι' ἀσθένειαν ἀσφαλίζεται συγχρόνως καὶ εἰς ἕτερον Ὀργανισμὸν ὑφίσταται ὑποχρέωσις τῶν Ὑπηρεσιῶν, ὅπως δι' ἐνεργειῶν των προκαλέσουν τὴν δήλωσιν ἐπιλογῆς τοῦ ἠσφαλισμένου. Ἐξ ἄλλου, προκειμένης ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, αἱ ἁρμόδιαι ἡμῶν Ὑπηρεσίαι θέλουν ἀποφασίσει, ἂν συντρέχουν αἱ προϋποθέσεις τῆς τοιαύτης ἀπαλλαγῆς, κρίνουσαι βάσει τῶν προσκομιζομένων στοιχείων.

4) Αἱ διατάξεις τοῦ νόμου ἀφοροῦν πρόσωπα ἀμέσως ἠσφαλισμένα, ἤτοι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἰδίῳ δικαιώματι καταλαμβάνονται συγχρόνως ἀπὸ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας πλειόνων Ὀργανισμῶν. Μόνον διὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα ὑφίσταται ὑποχρέωσις τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἀσφαλίσεως εἰς ἕνα μόνον Ὀργανισμόν, αὐτὰ μόνον ἔχουν τὸ δικαίωμα ἐπιλογῆς τοῦ Ὀργανισμοῦ, ὡς καὶ συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸν ἕτερον. Ἀντιθέτως τὰ μέλη οἰκογενείας, ὧν τὸ ἐπὶ τὴν ἀσφάλισιν δικαίωμα εἶναι παράγωγον (δευτερογενές), δὲν καταλαμβάνονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων, εἰ μὴ μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὰς ἐν τῷ προσώπῳ των συνεπείας ἐκ τῶν τασσομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ὑποχρεώσεων εἰς τὸν ἄμεσον ἠσφαλισμένον καὶ τῶν ἀναγνωριζομένων εἰς τοῦτον δικαιωμάτων. Οὕτω τὸ μέλος τῆς οἰκογενείας α) δὲν ἔχει δικαίωμα ἐπιλογῆς μεταξὺ τῶν πλειόνων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, ὅπερ ἀνήκει εἰς μόνον τὸν ἄμεσον ἠσφαλισμένον, β) δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων τοῦ νόμου καθ' ἣν περίπτωσιν πλὴν τῆς ἀσφαλίσεως του λόγῳ τῆς ἰδιότητός του ὡς μέλους οἰκογενείας ἀμέσου ἠσφαλισμένου εἰς τινα Ὀργανισμὸν καταλαμβάνεται καὶ τὸ ἴδιον ἐξ ἰδίου δικαιώματος ὑπὸ τῆς ἀσφαλίσεως ἑτέρου Ὀργανισμοῦ, π.χ. σύζυγος συνταξιούχου τοῦ Δημοσίου δικαιουμένη κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ β.δ. 665)1962 ὑγειονομικῆς περιθάλψεως παρὰ τοῦ Δημοσίου, τυγχάνουσα ἅμα καὶ ἀμέσως ἠσφαλισμένη παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας, ἐξακολουθεῖ ὑπαγομένη καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 1177)1962 εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. Διότι κατὰ βασικὴν ἀσφαλιστικὴν ἀρχὴν ἡ προστασία τῶν μελῶν οἰκογενείας ἀμέσου ἠσφαλισμένου, ἀποτελοῦσα προέκτασιν τῆς προστασίας τοῦ ἀμέσου ἠσφαλισμένου εἰς συγγενικὰ πρόσωπα ἐνδιαφέροντα ἅμα καὶ βαρύνοντα τούτων, δικαιολογεῖται, ἐφ' ὅσον τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν ἐξασφαλίζουν ἰδίῳ δικαιώματι τοιαύτην προστασίαν.

5) Διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ὡς εἴρηται ν.δ)τος παρεσχέθη ἡ δυνατότης συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰς τὸν ἕτερον Ὀργανισμὸν Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας, εἰς ὃν συγχρόνως ὑπάγεται, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ πρῶτος δὲν χορηγεῖ ἀπάσας τὰς ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου παροχὰς ἀσθενείας καὶ μητρότητος. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης παρέχεται ἡ δυνατότης ἐξασφαλίσεως τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 1 ἐλαχίστου ὁρίου ἀσφαλιστικῆς προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας ὑπὸ πλειόνων τοῦ ἑνὸς Ὀργανισμοῦ, ἤτοι διὰ συμπληρωματικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰς τὸν ἕτερον, ἐφ' ὅσον ὁ ἄλλος Ὀργανισμὸς δὲν ἐξασφαλίζει τὸ ἐλάχιστον τοῦτο ὅριον. Εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἀπόκειται ἡ ἐνέργεια διὰ τὴν τοιαύτην ὁλοκλήρωσιν τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τὸ ἐλάχιστον αὐτῆς ὅριον. Μὴ ἐκδηλουμένης τοιαύτης βουλήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου θὰ ἐξακολουθήσῃ οὗτος ὑπαγόμενος συγχρόνως εἰς ἀμφοτέρους τοὺς Ὀργανισμοὺς Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας, δοθέντος ὅτι δὲν πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1 ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ εἷς ἐκ τῶν πλειόνων Ὀργανισμῶν δὲν παρέχει τὸ ὁριζόμενον ἐν αὐτῇ ἐλάχιστον ὅριον ἀσφαλίσεως. Οὕτω συνταξιοῦχος τοῦ Δημοσίου, δικαιουμένης ὑγειονομικῆς περιθάλψεως παρὰ τοῦ Δημοσίου κατὰ τὸ προμνησθὲν β. δ/γμα, τυγχάνων ἅμα καὶ ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον Ἀσθενείας καὶ Μητρότητος εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα, δύναται νὰ ἐπιλέξῃ ὡς Ὀργανισμὸν Ἀσφαλίσεως τὸ Ι.Κ.Α., ἀπαλλασσόμενος τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Δημοσίου ἢ καὶ ἀντιστρόφως, ὁπότε ὅμως θὰ ἐξακολουθήσῃ ὑπαγόμενος ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα, δοθέντος ὅτι ἡ παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀσφάλισις αὐτοῦ δὲν καλύπτει τὸν κλάδον τοῦτον εἰ μὴ μόνον τὸν κλάδον παροχῶν εἰς εἶδος.

6) Ἐν τῇ πρακτικῇ ἡ ἀκολουθουμένη διαδικασία ὁρίζεται ὡς κάτωθι:

Α.' Ἐφ' ὅσον ἐπιζητεῖται ἡ ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαλλαγή.

α) Ὑποβολὴ αἰτήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου (ἀμέσως ἠσφαλισμένου) ἢ συνταξιούχου τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑποκαταστήματος.

β) Προσκόμισις βεβαιώσεως τοῦ ἑτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσθενείας, ἐξ ἧς δέον νὰ προκύπτῃ ἡ παρ' αὐτῷ ἀσφάλισις, ὡς καὶ ἡ ἔκτασις καὶ τὸ ὕψος παροχῶν κατὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν ἐν παραγράφῳ 2 τῆς παρούσης ἔννοιαν.

γ) Προσκόμισις τοῦ βιβλιαρίου ἀσφαλίσεως ἢ τοῦ συντακτιοδοτικοῦ φυλλαδίου, ὡς καὶ τοῦ ἀτομικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ βιβλιαρίου ἀσθενείας. Ἀμφότερα τὰ τελευταῖα θὰ παραμείνουν παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ, ἐφ' ὅσον χορήγησις πλήρους ἢ ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἀπαλλαγῆς.

δ) Ἔκδοσις ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ τῆς αἰτ. υμένης ἀπαλλαγῆς. Αὕτη θὰ κοινοποιῆται πρὸς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἐν ἀντιγρ.φῳ εἰς διπλοῦν, ὥστε τὸ ἕτερον τούτων νὰ κατατίθεται εἰς τὸν ἐκάστοτε ἐργοδότην ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἐὰν οὗτος τυγχάνῃ ἠσφαλισμένος, ἢ εἰς τὴν οἰκείαν Ὑπηρεσίαν τὴν

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν οἱ μισθωτοί, οἵτινες κατὰ τὸ αὐτὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος ἔτυχον ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, δικαιοῦνται ἢ μὴ καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 539/1945 ὁριζομένης κανονικῆς τοιαύτης μετ' ἀποδοχῶν.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 557/1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Δ. Μπαρμπάτης**

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. **Β. Σάββας**

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέκος, Α. Λέκκας, Κ. Παπαμιχελόπουλος, Π. Μπαρτσικούλιας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Κουντούρης, Π. Μακρυγιάννης, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 «περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς

συνταξιοδοτοῦσαν αὐτόν, ἂν πρόκειται περὶ συνταξιούχου.

ε) Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπιτρέπονται τὰ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἁρμοδιότητος ἔνδικα μέσα (ἔνστασις ἐνώπιον τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἔφεσις ἐνώπιον τῆς Β' Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων).

στ) Εἰδικὴ ἐπισήμανσις τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἢ τοῦ συνταξιοδοτικοῦ βιβλιαρίου, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἔκδοσις βιβλιαρίου ἀσθενείας (εἰδικὴ σφραγίς).

Β'. Ἐφ' ὅσον ἐπιζητεῖται ἡ διατήρησις τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἕτερον Ὀργανισμόν, θὰ χορηγῆται βεβαίωσις κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου.

Τέλος διὰ ζητήματα ἐμφανισθησόμενα ἐν τῇ πρᾶξει δέον ὅπως ταῦτα τεθῶσιν ὑπ' ὄψιν τῆς Ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τῆς Διοικήσεως διὰ τὴν παροχὴν περαιτέρω ὁδηγιῶν (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 149/1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

τοὺς μισθωτοὺς ἀδειῶν μετ' ἀποδοχῶν», πᾶς μισθωτὸς μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὡρισμένην ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν (βασικὸς χρόνος) δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν. Οὕτω κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας ἀπαιτεῖται διὰ τὴν χορήγησιν τοιαύτης ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν συνεχὴς ἀπασχόλησις. Τοιαύτη συνεχὴς ἀπασχόλησις λογίζεται ὑπάρχουσα κατὰ συμφωνίαν καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου ἀπέχῃ τῆς ἐργασίας κατόπιν ἀδείας, χορηγηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἄνευ ἀποδοχῶν λόγῳ προσωπικῶν ἢ οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν τοῦ μισθωτοῦ του, καὶ συνεπῶς οὐδαμῶς ἀποστερεῖ αὐτὴ τὸν μισθωτὸν τοῦ δικαιώματος, ὅπως αἰτήσηται βάσει τοῦ νόμου τούτου τὴν ἐτησίαν μετ' ἀποδοχῶν ἄδειάν του, ἵνα κατὰ τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου ἀναπαυθῇ δι' ἡξιημένων οἰκονομικῶν μέσων πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἀπολεσθεισῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ σωματικῶν ἢ πνευματικῶν δυνάμεών του. Καὶ ὁρίζονται μὲν ἐν τῇ παραγράφῳ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἀποχὴ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ παρὰ τῇ ὑποκειμένῃ ἐπιχειρήσει δὲν θεωρεῖται ὡς χρόνος μὴ ἀπασχολήσεως, οὐδὲ συμψηφίζεται πρὸς τὰς ἡμέρας ἀδείας, ἂν αὐτὸς δικαιοῦται, αἵτινες εἶναι ἀποχὴ λόγῳ βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας, στρατεύσεως, ἀπεργίας, ἀνταπεργίας ἢ ἀνωτέρας βίας, ἀλλ' αἱ περιπτώσεις αὗται, λογιζόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου πλασματι ὡς χρόνος ἀπασχολήσεως πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, ἀφορῶσιν εἰς κωλύματα πρὸς παροχὴν ἐργασίας, ἀνακύψαντα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μισθωτοῦ, ἀπρόοπτα ἢ ἐξ ἐνασκήσεως νομίμων δικαιωμάτων του, ἄνευ συμπράξεως ἢ καὶ ἐναντίον τῆς βουλήσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ συνεπῶς οὐδόλως ἀποκλείουσι τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τῇ βουλήσει τοῦ ἐργοδότου ἀπέσχεν ὁ μισθωτὸς τῆς ἐργασίας του κατόπιν ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, τῆς τοιαύτης ἀποχῆς λογιζομένης καὶ ταύτης οὐδὲν ἧττον ὡς χρόνου ἀπασχολήσεως, ὥστε νὰ δικαιοῦται καὶ οὗτος τῆς ὑπὸ τοῦ μνησθέντος νόμου προβλεπομένης ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, χωρὶς νὰ συμψηφίζηται πρὸς ταύτην ἡ χορηγηθεῖσα αὐτῷ πρότερον ἄνευ ἀποδοχῶν ἄδεια.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΔΙΑ ΔΟΚΙΜΗΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐπὶ δοκιμῇ (ἴδετε περὶ αὐτῆς *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχ. Εἰσικόν, γ' ἔκδοσις, σελ. 509 ἐπ., *Ι. Καποδίστρ.αν*, Ἐργατ. Δίκαιον Ι, σελ. 330, τὸν αὐτόν, ἐν Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 648, ἀριθ. 68, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 2, 483 ἐπ., *Α. Μπουρνιᾶν*, ΕΕΔ 6, 610, *Ἀλ. Σακελλαροπούλου*, Ν Δίκαιον 11, 545, *Β. Βασιλείου*, εἰς A. Nikisch, Ἐργ. Δίκαιον, ἑλλ. μετάφρ., σελ. 382, *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργ. Δίκαιον, σελ 33) ἀναγνωρίζεται εἰς τὸ Δίκαιον ὡς σύμβασις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐργοδότης, πρὶν ἢ προσλάβῃ ὁριστικῶς τὸν μισθωτόν, ἐπιθυμεῖ, ὅπως δοκιμάσῃ τὰς ἱκανότητάς του (*Χ. Ἀγαλλόπουλος*, *Κ. Καυκᾶς*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Σαφῶς μάλιστα νομοθετικαὶ διατάξεις κάμνουν λόγον περὶ αὐτῆς.

Οὕτω κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 3 τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 «περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν» «ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταγγελίας γενικῶς ἄρχεται μετὰ παρέλευσιν διμήνου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, συνυπολογιζομένου τοῦ τυχὸν συμφωνηθέντος χρόνου δοκιμασίας».

Ἐπίσης κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § α' ἐδάφιον β' τοῦ αὐτοῦ β.δ «ἐὰν ἡ σύμβασις ἐργασίας διήρκεσε συνολικῶς ὑπὲρ τὸ δωδεκάμηνον, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 3 διμήνου καὶ τοῦ τυχὸν χρόνου μαθητείας ἢ δοκιμασίας, ἡ καταγγελία γίνεται...».

Εἶναι λοιπὸν φανερὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω νομοθετικῶν διατάξεων, ὅτι εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐργοδότης κρίνει, ὅτι ἐπέτυχεν ἡ δοκιμασία τοῦ μισθωτοῦ καὶ διατηρήσῃ τοῦτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἀσυαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ χρόνος δοκιμῆς τοῦ μισθωτοῦ (πάντως κατὰ τὸν *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 33, δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν εὔλογον) ὁ χρόνος οὗτος συνυπολογίζεται εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διέτρεξε μετὰ τὴν δοκιμὴν τοῦ μισθωτοῦ, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ νομίμου χρόνου προειδοποιήσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἢ ἀποζημιώσεως.

Κατὰ μίαν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (19761)1959, ΕΕΔ 19, 328, οὕτω καὶ ἡ τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 1201)1949, ΕΕΔ 8, 551), ἐφ' ὅσον ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ μισθωτὸς εἶχε προσληφθῇ ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου δοκιμαστικῶς ἐπί τινας ὥρας καθ' ἑκάστην, δὲν ἔπρεπε νὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὸν χρόνον τῆς συμβάσεως διὰ τὴν καταγγελίαν αὐτῆς καὶ ὁ χρόνος οὗτος τῆς δοκιμασίας τοῦ μισθωτοῦ, ἵνα ἀναλόγως ἐξευρεθῇ ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις (νόμος 2112)1920).

Ἀλλ' ὁ χρόνος δοκιμασίας τοῦ μισθωτοῦ δὲν καθιστᾷ τὴν σύμβασιν ὡς τοιαύτην ὡρισμένου χρόνου, ὅσος ὁ χρόνος δοκιμῆς, ἀλλ' ἁπλῶς διὰ τοῦτον τίθεται ἓν χρονικὸν ὅριον, χρήσιμον διὰ τὴν διὰ τὸ μέλλον διατήρησιν ἢ μὴ τῆς συμβάσεως, ἐνῷ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπὶ δοκιμῇ συμβάσεως ὁ μισθωτὸς προστατεύεται ὑπὸ τῶν προστατευτικῶν τῶν μισθωτῶν ἐργατικῶν νόμων (*Κ. Καυκᾶς*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Ἄλλως καὶ ὑπὸ τὴν γνωστὴν καὶ ὀρθὴν ἀπόψιν τῆς νομολογίας ὅτι διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν νόμον 2112)1920 ἢ τὸ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος ὑπηρεσίας, ὁ ὁποῖος διηνύθη ἐν συμβάσει ὡρισμένου χρόνου μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 394)1950, ΕΕΔ 9, 704 καὶ ἄλλαι, διαφωνεῖ ὁ *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 335), θὰ ἔπρεπε αἱ ἀνωτέρω σημειωθεῖσαι διατάξεις τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ χρόνου δοκιμασίας αὐτοῦ νὰ ἐνομοθετήθησαν κατ' ἐκτροπὴν τῆς ἀρχῆς ταύτης (τοῦ μὴ συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐκείνου τῆς συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν δύναται βεβαίως νὰ ὑποστηριχθῇ.

Τὸ ζήτημα ἔχει σπουδαιότητα, διότι ἐνδέχεται εἰς περιπτώσεις, ὑπὸ τὴν ἀποκρουομένην ὡς ἐσφαλμένην ταύτην ἄποψιν, νὰ μὴ δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς ἀποζημιώσεώς τινος, ἂν π.χ. ὑπηρέτησεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς μίαν ἐπιχείρησιν καὶ ὁ χρόνος δοκιμασίας συνεφωνήθη νὰ διαρκέσῃ δύο μῆνας.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΝΟΜΟΙ

4321)1963 ΝΟΜΟΣ

Περί συστάσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. Ειδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους καί ἄλλων τινῶν διατάξεων.

(Ε.Κ.τ. Α' φ. 139 τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1963)

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετά τῆς Βουλῆς, ἀποφασίζομεν καί διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1
Σύστασις

Συνιστᾶται παρά τῷ Ἱδρύματι Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Εἰδικός Λογαριασμός ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Εἰδικός Λογαριασμός Δώρου Οἰκοδόμων», ἀποκαλούμενος ἐν τοῖς ἑπομένοις, χάριν συντομίας, «Εἰδικός Λογαριασμός» διά τήν χορήγησιν δώρου κατά τάς ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων καί τοῦ Πάσχα εἰς πάντας τούς παρά τῷ Ι.Κ.Α. ἠσφαλισμένους κατά τάς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περί τρόπου ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικάς ἤ τεχνικάς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», ὡς οὗτος ἑκάστοτε ἰσχύει.

Ἄρθρον 2
Πόροι

Πόροι τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἶναι :

α) Εἰσφορά τῶν κατά τό ἑπόμενον ἄρθρον 3 ἐργοδοτῶν, ἴση πρός 13ο/ο τῶν ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ὑπολογίζονται αἱ ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφοραί διά τήν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν τῶν περί ὧν τό ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος προσώπων.

β) Αἱ πάσης φύσεως πρόσοδοι ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

γ) Πᾶν ἔσοδον αὐτοῦ ἐκ δωρεᾶς, κληρονομίας, κληροδοσίας ἤ ἄλλης αἰτίας.

Ἄρθρον 3
Εἰσφοραί

1) Εἰς τήν καταβολήν τῆς ὑπό τοῦ προηγουμένου ἄρθρου προβλεπομένης εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ὑποχρεοῦται πᾶν φυσικόν ἤ νομικόν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ ἤ δημοσίου δικαίου, ὑποκείμενον εἰς τήν καταβολήν τῶν ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ν.δ. 2698)1953 καί τοῦ Κανονισμοῦ «περί τρόπου ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικάς ἤ τεχνικάς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», ὡς οὗτος ἑκάστοτε ἰσχύει.

2) Ἐπί οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ἤ τεχνικῶν ἔργων ἐν γένει, ἐκτελουμένων διά λογαριασμόν τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ. καί Δήμων καί Κοινοτήτων, ὑπόχρεος διά τήν καταβολήν τῆς εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἶναι ὁ ἀνάδοχος ἤ ὁ ἐργολάβος.

3) Διά τόν τρόπον καθορισμοῦ τῆς καταβλητέας εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, ὡς καί τόν τρόπον καταβολῆς αὐτῆς, ἐφαρμόζονται αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περί τρόπου ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικάς ἤ τεχνικάς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων».

4) Ἡ ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἰσφορά συνεισπράττεται ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. μετά τῶν ἀναλογουσῶν ὑπέρ αὐτοῦ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, διά τήν ἀσφάλισιν τῶν περί ὧν τό ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος προσώπων.

5) Διά τήν πραγματοποίησιν καί ἀπόδειξιν τῆς εἰσπράξεως τῆς ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἰσφορᾶς τό Ι.Κ.Α. δύναται νά ἐκδίδῃ καί χρησιμοποιῇ ἰδίου τύπου ἔνσημα (δωρόσημα), ἅτινα ἀπολαύουσι τῆς αὐτῆς νομικῆς προστασίας, ὡς καί τά ἔνσημα, διά τήν εἰσπραξιν τῶν ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν.

6) Τό Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται νά χορηγῇ δωρόσημα ἀξίας ἴσης πρός τάς ἐνεργουμένας καταβολάς εἰσφορῶν.

7) Ὁ ὑπόχρεος εἰς καταβολήν τῆς ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἰσφορᾶς δύναται, ἀντί μετρητῶν, νά καταθέτῃ ἰσόποσον ἐγγυητικήν ἐπιστολήν μιᾶς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀναγνωρισμένων Τραπεζῶν. Ἡ ἐξόφλησις τοῦ δι' ὃ ἡ ἐγγυητική ἐπιστολή ποσοῦ γίνεται τό βραδύτερον τήν 15ην ἡμέραν πρό τοῦ Πάσχα ἤ τῶν Χριστουγέννων, τῆς Τραπέζης ὑποχρεουμένης νά καταβάλῃ τό ἰσόποσον τῆς ἐγγυητικῆς ἐπιστολῆς ἐντός 24 ὡρῶν ἀπό τῆς ἐμφανίσεως ταύτης.

8) Ἐν περιπτώσει μή ἐμπροθέσμου καταβολῆς τῆς εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ τό ποσόν αὐτῆς ἐπιβαρύνεται διά τῶν αὐτῶν προσαυξήσεων, δι' ὧν καί αἱ πρός τό Ι.Κ.Α. καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαί εἰσφοραί. Διά τήν εἰσπραξιν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν μετά τῶν προσαυξήσεων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις περί εἰσπράξεως τῶν καθυστερουμένων πρός τό Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν.

9) Αἱ περί παραγραφῆς τῶν εἰσφορῶν καί ἐπιστροφῆς ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν τοιούτων παρά τοῦ Ι.Κ.Α. κείμεναι διατάξεις ἐφαρμόζονται καί ἐπί τῆς εἰσφορᾶς τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ.

10) Αἱ περί παραγραφῆς τοῦ δώρου τῶν ἐργαζομένων διατάξεις ἐφαρμόζονται καί ἐπί τοῦ δώρου τοῦ χορηγουμένου ὑπό τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ.

Ἄρθρον 4
Ποσόν δώρου

1) Τό καταβλητέον εἰς τά ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος πρόσωπα δῶρον ἐπί ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα καί τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἴσον πρός τήν ἀξίαν τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς τοῦ δώρου τούτου ἐπικληθέντων ἐνσήμων ἐπί τοῦ προσκομιζομένου ὑπό ἑκάστου δικαιούχου εἰδικοῦ δελτίου τοῦ Λογαριασμοῦ, μετ' ἀφαίρεσιν τῶν κατά τό ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος καθοριοθησομένων δαπανῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καί τῶν πάσης φύσεως εἰσφορῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, τῶν ὑπό τῶν ἰσχυόντων διατάξεων ἑκάστοτε καθοριζομένων ὑπέρ Ἀσφαλιστικῶν καί λοιπῶν Ὀργανισμῶν καί Λογαριασμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

2) Οἱ κατά τάς διατάξεις τοῦ παρόντος ὑπό-

χρεοι εἰς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς δὲν ὑπόκεινται εἰ, περαιτέρω καταβολὴν δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Ἄρθρον 5

Διαχείρισις Λογαριασμοῦ

1) Ὁ Εἰδικὸς Λογαριασμὸς διοικεῖται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ δὲ διαχείρισις αὐτοῦ ἐνεργεῖται κατὰ τὰς περὶ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Ι.Κ.Α. κειμένας ἐκάστοτε διατάξεις.

2) Ἡ διαχείρισις τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ εἶναι διακεκριμένη τῆς λοιπῆς διαχειρίσεως τῶν πόρων, παροχῶν καὶ δαπανῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρεπομένου τοῦ δανεισμοῦ ἢ τῆς μεταφορᾶς κεφαλαίων τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν καὶ ἀντιστρόφως.

3) Ὁ προϋπολογισμὸς καὶ ἀπολογισμὸς τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ συντάσσεται χωριστὰ καὶ ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ περὶ ἐγκρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἰσχύοντα. Κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν ἐνεργοῦνται ἑκάστοτε καὶ αἱ ἀναγκαῖαι μεταβολαὶ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ.

4) Διὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ τηροῦνται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἴδια λογιστικὰ βιβλία καὶ στοιχεῖα.

Ἄρθρον 6

Ἔλεγχος διαχειρίσεως

1) Διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τρόπου τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις, ὡς καὶ οἱ κατ' ἐξουσιοδότησιν τούτων ἐκδοθέντες καὶ ἐκδιδόμενοι Κανονισμοί.

2) Τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ὑποβολὴν λεπτομεροῦς ἀπολογισμοῦ τῆς διαχειρίσεως τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ἐκτεκτῶς μὲν κατ' ἔτος καὶ ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Μαρτίου εἰς τὸν παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ αὐτοῦ Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον, ἐκτάκτως δὲ ὁπωσδήποτε ἠθέλε ζητηθῇ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

3) Τὰ διαθέσιμα κεφάλαια τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ τηροῦνται εἰς ἰδιαίτερον λογαριασμὸν παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος, δύνανται δὲ νὰ ἐπενδύωνται κατὰ τὰ περὶ ἐπενδύσεως τῶν διαθεσίμων κεφαλαίων τοῦ Ι.Κ.Α. ἰσχύοντα καὶ μετὰ εἰδικὴν πάντοτε ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 7

Δαπάναι διοικήσεως

1) Αἱ δαπάναι διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν εἰσπραξιν τῶν εἰσφορῶν, τὴν χορήγησιν τῶν δώρων καὶ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ βαρύνουν τοὺς Λογαριασμοὺς τούτου. Τὸ καταβλητέον, διὰ τὰς αἰτίας ταύτας, εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ποσόν, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ 1,13 τῶν πραγματοποιουμένων ἐξ εἰσφορῶν ἐσόδων τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ, καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

2) Τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ δαπανῶν ὑπόλοιπον διατίθεται διὰ τὴν παροχὴν τοῦ δώρου ἑορτῶν εἰς τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 πρόσωπα.

Ἄρθρον 8

Προστασία δώρου

1) Εἶναι ἄκυρος πᾶσα συμφωνία περὶ καταβολῆς ἢ προκαταβολῆς πρὸ τοῦ καθοριζομένου χρόνου δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ἢ περὶ συμψηφισμοῦ τῶν ἐκ τῶν δώρων τούτων ἀπαιτήσεων πρὸς τὰς ἐπὶ πλέον τῶν ἑκάστοτε ἰσχυόντων δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἐλαχίστων ὁρίων μισθοῦ καταβαλλομένας ἀποδοχάς. Ἡ ἀκυρότης πλήττει ὡς πρὸς τὰ ἐν ἄρθροις 1 καὶ 3 τοῦ παρόντος νόμου πρόσωπα καὶ τὰς πρὸ τῆς 1.1.1962 γενομένας συμφωνίας, ἐφ' ὅσον αὗται ἀνάγονται εἰς χρόνον μεταγενέστερον τῆς ἡμερομηνίας ταύτης.

2) Αἱ περὶ προστασίας τοῦ δώρου τῶν ἐργαζομένων διατάξεις ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ δώρου τοῦ χορηγουμένου ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ.

Ἄρθρον 9

1) Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καθορίζεται πᾶσα ἀναγκαία λεπτομέρεια διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ διὰ τοῦ παρόντος συνιστωμένου Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ.

2) Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 ἕως καὶ 9 τοῦ παρόντος νόμου ἰσχύουν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1962.

Ἄρθρον 10

1) Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἡ ὑπ' ἀριθ. 51909)1963 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ προσθήκης ὑπὸ παραγράφου εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ ἀναστολῆς ἢ τμηματικῆς κατ' ἀξίαν ἀπολύσεως ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν», ὡς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 260)12.6.1963 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β')(*) ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς τὰς καθυστερουμένας πρὸς πάντας τοὺς εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς καὶ Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς εἰσφορὰς τὰς ἀναγομένας εἰς τὸ μεχρὶ τῆς 30ης Ἰουνίου 1963 χρονικὸν διάστημα.

Ἡ πρώτη δόσις τῆς ὀφειλῆς εἶναι καταβλητέα ἐντὸς δύο μηνῶν, τὸ δὲ ποσὸν τῆς προκαταβολῆς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

2) Ἡ προθεσμία, περὶ ἧς αἱ παράγραφοι 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 3873)1958, ἄρθρου 4 § 1 νόμου 4053)1960 καὶ ἄρθρου 24 §§ 2 καὶ 3 ν.δ. 4197)1961 παρατείνεται ἀφ' ἧς ἔληξε μέχρι 30 Ἰουνίου 1964.

3) Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος μηνὸς αἱ προβλεπόμεναι ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν εἰσφοραὶ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν αὐξάνονται κατὰ 1,5 ὁμο ἑκάστη.

Αἱ βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 242)1962 β. δ/τος «περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν» καταβληθεῖσαι εἰσφοραὶ δὲν ἀναζητοῦνται.

Ὁ παρὼν νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθείς, δημοσιευθή-

(*) ΕΕΔ 22, 843, 1038.

του διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως και εκτελεσθήτω ως νόμος του Κράτους.

Έν Αθήναις τη 8 Σεπτεμβρίου 1963

—

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

462)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως παρά τῷ Ταμείῳ Ασφαλίσεως Εργατῶν Τύπου Αθηνῶν Κλάδου Επικουρικῆς Ασφαλίσεως.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 131 της 27 Αυγούστου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Τας διατάξεις του άρθρου 11 του νόμου 4286/1963 «περί συστάσεως Ενώσεως Ιδιοκτητών Επαρχιακού Τύπου και άλλων τινών διατάξεων, αναφερομένων εις τον τύπον και εις την Γενικην Διεύθυνσιν Τύπου και Πληροφοριών». 2) Την υπ' αριθ. 470)18.7.1963 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Σύστασις Σκοπός Διοίκησις

1) Συνιστάται παρά τῷ Ταμείῳ Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών αυτοτελής οικονομικός Κλάδος Επικουρικής Ασφαλίσεως των Εργατών Τύπου Αθηνών, αποκαλούμενος δι' εξης χάριν συντομίας «Κλάδος Επικουρικής Ασφαλίσεως». Ο ως άνω Κλάδος έχει οικονομικήν και ασφαλιστικήν αυτοτέλειαν έναντι πάντων των Κλάδων των ιδρυθέντων παρά τῷ Ταμείῳ Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών.

2) Σκοπός του Κλάδου Επικουρικής Ασφαλίσεως έσται η χορήγησις περιοδικών παροχών εις τα παρ' αυτῷ ασφαλιζόμενα πρόσωπα εις περίπτωσιν αναπηρίας και γήρατος, ως και εις τα μέλη οικογενείας τούτων.

3) Ο Κλάδος Επικουρικής Ασφαλίσεως των Εργατών Τύπου Αθηνών διοικείται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Εργατών Τύπου Αθηνών κατά τας διατάξεις του Καταστατικού αυτού.

Άρθρον 2

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της 1ης του μηνός του επομένου της δημοσιεύσεως αυτού εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εις τον Ημέτερον επί της Εργασίας Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Έν Κερκύρᾳ τῇ 15 Αυγούστου 1963

—

422)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί κυρώσεως του Εσωτερικού Κανονισμού Εργασίας του επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου προσωπικού της Υπηρεσίας Εγγείων Βελτιώσεων Υπουργείου Γεωργίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 120 της 31 Ιουλίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 33 § 7 του ν.δ. 3881/1958 «περί Έργων Εγγείων Βελτιώσεων». 2) Τας υπ' αριθ. 217)13.8.1962 και 227)28.9.1962 γνωμοδοτήσεις του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και 3) Την υπ' αριθ. 153)1963 γνωμοδότησιν του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει των Ημετέρων επί της Γεωργίας και Εργασίας Υπουργών, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1

Κυρούμεν τον Εσωτερικόν Κανονισμόν Εργασίας του επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου προσωπικού της Υπηρεσίας Έγγειων Βελτιώσεων του Υπουργείου Γεωργίας εξ άρθρων τριάκοντα εξ, προσηρτημένον τῷ παρόντι και δημοσιευόμενον κατωτέρω.

Άρθρον 2

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεως του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Εις τους αυτούς επί της Γεωργίας και Εργασίας Υπουργούς ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος διατάγματος.

Έν Κερκύρᾳ τῇ 21 Ιουλίου 1963

Εσωτερικός Κανονισμός Εργασίας του επί σχέσει ιδιωτικού δικαίου προσωπικού της Υπηρεσίας Έγγειων Βελτιώσεων του Υπουργείου Γεωργίας

Άρθρον 1

Αντικείμενον Κανονισμού

Ο παρών Κανονισμός αφορᾷ μόνον εις το δι' απαλλήλικον και εργατοτεχνικόν προσωπικόν το συνδεόμενον μετά της Υπηρεσίας δια σχέσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου και υπέχον άπασας τας ευθύνας και υποχρεώσεις των δημοσίων υπαλλήλων, συμφώνως προς την παραγραφον 6 του άρθρου 32 του ν.δ. 3881/1958.

Άρθρον 2

Διάκρισις προσωπικού

1) Το προσωπικόν του άρθρου 1, από άπόψεως είδους προσφερομένης εργασίας, διακρίνεται εις:

α) Υπαλληλικόν προσωπικόν (γραφείων, αποθηκών, συνεργείων).

β) Εργατοτεχνικόν και υπηρετικόν προσωπικόν (τεχνίται παντός είδους, εργάται αποθηκών και εγκαταστάσεων, κλητήρες, φύλακες) και

γ) Προσωπικόν υποβοηθούν (χειριστοί μηχανημάτων και βοηθοί αυτών, αρχιχειρισταί, αρχιοδηγοί, αρχιγεωτρυπανισταί, επιστάται, εργοδηγοί, εργατοτεχνίται, εργάται γεωτρυπάνων κλπ.).

2) Το ως άνω προσωπικόν από άπόψεως σχέσεως εργασίας διακρίνεται εις:

α) Επί συμβάσει εργασίας αορίστου χρονικής διαρκείας.

β) Επί συμβάσει ωρισμένης χρονικής διαρκείας, δυναμένη να ανανεωθῇ ή να καταγγελθῇ και ενωρίτερον υπό του εργοδότου ή και να μετατραπῇ εις αορίστου χρόνου διαρκείας τοιαύτην και

γ) Ημερομίσθιον προσωπικόν, προσλαμβανόμενον: αα) δι' αόριστον χρόνον, ββ) δι' ωρισμένον χρόνον (εποχιακόν) και γγ) διά την εκτέλε-

σιν ὡρισμένον ἔργου.

Β' Προσλήψεις

Ἄρθρον 3

Προϋποθέσεις προσλήψεως

1) Αἱ προσλήψεις πραγματοποιοῦνται μόνον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει νομίμως προβλεπομένη κενὴ θέσις καὶ ἡ ἀνάγκη συμπληρώσεως ταύτης πιστοποιεῖται ἀρμοδίως ὑπὸ τῶν εἰσηγουμένων ταύτην ὑπηρεσιακῶν ὀργάνων.

2) Οἱ προσλαμβανόμενοι δέον νὰ ἔχουν τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παρόντος Κεφαλαίου προβλεπόμενα προσόντα σπουδῶν, ὡς καὶ τὰ τυπικά, οὐσιαστικὰ καὶ εἰδικὰ τοιαῦτα, καὶ νὰ μὴ ἐμπίπτουν εἰς τας ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 προβλεπομένας περιπτώσεις.

Ἄρθρον 4

Προσόντα σπουδῶν

1) Τὸ προσλαμβανόμενον ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν δέον νὰ ἔχῃ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα ἀντίστοιχα πρὸς τὴν κατάληψιν θέσιν πιστοποιητικὰ σπουδῶν.

2) Τὸ προσλαμβανόμενον ὑπαλληλικὸν προσωπικόν, τὸ μὴ κεκτημένον πτυχίον Ἀνωτάτων Σχολῶν, δέον νὰ κέκτηται ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ Μέσης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ἀναλόγως τῆς πρὸς συμπλήρωσιν θέσεως, ἅπαν δὲ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν ἀπολυτήριον Δημοτικοῦ Σχολείου.

Ἄρθρον 5

Τυπικὰ προσόντα

1) Οἱ προσλαμβανόμενοι εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγγείων Βελτιώσεων δέον νὰ ἔχουν τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν. Προσληψεις ἀλλοδαπῶν δύνανται νὰ λαμβάνουν χώραν μόνον κατόπιν εἰδικῶν διαταγῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἰσχύοντα διὰ τὴν ἐργασίαν ἀλλοδαπῶν ἐν Ἑλλάδι.

2) Οἱ προσλαμβανόμενοι δέον νὰ ἔχουν ἐκπληρώσει τὰς στρατιωτικὰς των ὑποχρεώσεις ἢ νὰ ἔχουν νομίμως ἀπαλλαγῆ τούτων, ἡ δὲ ἡλικία των νὰ μὴ εἶναι ἀνωτέρω τῶν 40 ἐτῶν διὰ τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικόν, ὡς καὶ διὰ τὸ τεχνικὸν ἐκ τοῦ ἐργοτοτεχνικοῦ, 35 δὲ ἐτῶν διὰ τὸ τοιοῦτον ὑπαίθρου, πλὴν τῶν γεωτρυπανιστῶν, δι' οὓς ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις καὶ μέχρι 45 ἐτῶν.

Οἱ προσλαμβανόμενοι εἰς θέσεις μαθητευομένων συνεργείων καὶ βοηθῶν ὁδηγῶν ἑλκυστήρων δέον νὰ εἶναι ἡλικίας 16 - 18 ἐτῶν, οἱ δὲ πρῶτοι ἐπὶ πλέον καὶ μαθηταὶ Τεχνικῶν Σχολῶν, ἐφ' ὅσον λειτουργοῦν τοιαῦτοι εἰς τὴν ἕδραν τῆς Μονάδος, εἰς ἣν προσλαμβάνονται.

Οἱ προσλαμβανόμενοι εἰς θέσεις κλητήρων καὶ φυλάκων δύνανται νὰ εἶναι ἡλικίας καὶ μέχρι πεντήκοντα (50) ἐτῶν.

3) Διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἡλικίας τοῦ προσλαμβανομένου ὡς ἡμέρα γεννήσεως λαμβάνεται ἡ 1η Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους γεννήσεως.

Ἀντιθέτως διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ καθοριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατωτάτου ἡμερομισθίου λόγῳ ἡλικίας ὡς ἡμέρα γεννήσεως λαμβάνεται ἡ πραγματικὴ τοιαύτη, ἀποδεικνυομένη μόνον διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου.

Ἄρθρον 6

Οὐσιαστικὰ καὶ εἰδικὰ προσόντα

1) Οὐδεὶς δύναται νὰ προσληφθῇ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγγείων Βελτιώσεων, ἂν δὲν εἶναι ὑγιὴς καὶ ἀρτιμελής. Ἐξαίρεσις γίνεται διὰ τοὺς ἀναπήρους πολέμου, συμφώνως πρὸς τοὺς σχετικοὺς νόμους καὶ ἐφ' ὅσον ἡ πάθησίς των δὲν παρακωλύει τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν προσλαμβάνονται.

Ἡ ὑγεία καὶ ἀρτιμέλεια ἀποδεικνύεται ἐκ προσφάτων ἰατρικῶν πιστοποιητικῶν, ἐκδιδομένων ὑπὸ ἰατρῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

2) Ἐφεξῆς οὐδεὶς προσλαμβάνεται, ἐὰν δὲν ἔχῃ τὰ δι' ἣν προορίζεται θέσιν εἰδικὰ προσόντα, ἀποδεικνυόμενα διὰ πτυχίων, πιστοποιητικῶν σπουδῶν καὶ πιστοποιητικῶν ἐργασίας.

Ἄρθρον 7

Κωλύματα προσλήψεως

Δὲν δύνανται νὰ προσληφθοῦν εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγγείων Βελτιώσεων οἱ διατελέσαντες μόνιμοι, ἔκτακτοι ἢ ἡμερομίσθιοι ὑπάλληλοι εἰς τὸ Δημόσιον ἢ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ ἀπολυθέντες διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα ἢ ὡς ἀκατάλληλοι.

Οὐδεὶς προσλαμβάνεται εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγγείων Βελτιώσεων, ἐφ' ὅσον ἔχει καταδικασθῇ εἰς στέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, ἢ εἰς οἱανδήποτε ποινὴν ἐπὶ κλοπῇ, ὑπεξαιρέσει, ἀπάτῃ, ἐκβιάσει, πλαστογραφίᾳ, δωροδοκίᾳ, καταπίεσει, ἀπιστίᾳ περὶ τὴν Ὑπηρεσίαν, παραβάσει καθήκοντος, ἐγκλήματι κατὰ τῶν ἠθῶν καὶ συκοφαντικῇ δυσφημίσει.

Ὡσαύτως δὲν προσλαμβάνεται ὁ ὑπόδικος διὰ τελεσιδίκου βουλεύματος ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω πλημμελημάτων, ὡς καὶ ὁ τελῶν ὑπὸ ἀπαγόρευσιν ἢ δικαστικὴν ἀντίληψιν.

Ἄρθρον 8

Τρόπος προσλήψεως

1) Αἱ προσλήψεις τοῦ προσωπικοῦ ἐνεργοῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ν.δ. 3881)1958 «περὶ Ἔργων Ἐγγείων Βελτιώσεων».

2) Ἡ συμπλήρωσις τῶν δημιουργουμένων κενῶν ἐνεργεῖται διὰ προαγωγῆς κατὰ τὰ κεκανονισμένα τῶν κεκτημένων τὰ διὰ τὸν ἀνώτερον βαθμὸν ἀπαιτούμενα προσόντα ἢ διὰ προσλήψεως.

3) Αἱ προσλήψεις αἱ ἀφορῶσαι εἰς συμπλήρωσιν κενῶν ἢ ἐπαύξησιν τοῦ καθοριζομένου διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου τοῦ ν.δ. 3881)1958 ὁρίου ἐνεργοῦνται α) τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ ὡς καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν διπλωματούχων Μέσων Τεχνικῶν Σχολῶν κατόπιν διαγωνισμοῦ ἢ δοκιμασίας (ἄρθρον 32 § 4 τοῦ ν.δ. 3881)1958), συμφώνως πρὸς τὰ ἑκάστοτε καθοριζόμενα δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ β) τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν συνεργείων (ἐκτὸς τῶν μαθητευομένων) καὶ τῶν χειριστῶν μηχανημάτων ὑπαίθρου (ἐκτὸς βοηθῶν) κατόπιν πρακτικῆς δοκιμασίας (ἄρθρον 32 § 4 τοῦ ν.δ.

3881)1958).

4) Τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν προσλαμβάνεται βάσει τοῦ πτυχίου του ἄνευ ἐξετάσεων, ὑφ' ὅσον ἔχει ἀποφοιτήσει ἐκ τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἐξ ἰσοτίμων πρὸς ταύτας Σχολῶν τῆς ἀλλοδαπῆς. Τὰ πιστοποιητικὰ εἰδικῶν σπουδῶν ἢ ἐργασιῶν αἱ σχετικαὶ δημοσιεύσεις καὶ γενικῶς ἡ κτηθεῖσα παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου πρὸς πρόσληψιν πεῖρα, ὡς καὶ ἡ γνῶσις χρησίμων τῇ Ὑπηρεσίᾳ ξένων γλωσσῶν, λαμβάνονται εὐνοϊκῶς ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν πρόσληψίν του.

Γ' Ὅροι ἐργασίας προσωπικοῦ

Ἄρθρον 9

Τοποθέτησις προσωπικοῦ

Ἡ τοποθέτησις τοῦ προσωπικοῦ εἰς τὰς Κεντρικὰς Διευθύνσεις Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων, ὡς καὶ τὰς περιφερειακὰς μονάδας ταύτης, ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας κατὰ τὰ ἑκάστοτε παρ' αὐτῇ ἰσχύοντα καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν της καὶ τῆς εἰδικότητος τοῦ προσλαμβανομένου.

Ἄρθρον 10

Μεταθέσεις.–Ἀποσπάσεις

1) Ἅπαν τὸ προσωπικὸν ὑπόκειται εἰς μεταθέσεις καὶ ἀποσπάσεις, κατόπιν ἠτιολογημένων ἐγγράφων διαταγῶν τοῦ τομεάρχου ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ τομέως του, τοῦ ἐπόπτου ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς ἐποπτείας του, τοῦ διευθυντοῦ ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς Διευθύνσεως καὶ τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων ἐντὸς ὁλοκλήρου τῆς χώρας.

2) Τὸ ὡς ἄνω ἀποσπώμενον ἢ μετατιθέμενον δι' ὑπηρεσιακοὺς λόγους προσωπικὸν δικαιοῦται τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων καὶ ἐκτὸς ἕδρας ἀποζημιώσεως κλπ., τῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἐκδιδομένων σχετικῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων.

Ἄρθρον 11

Ἐκτὸς ἕδρας ἐργασία

1) Ἅπαν τὸ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτελῇ ἐργασίαν καὶ εἰς ἐκτὸς ἕδρας του περιοχὰς ἢ κλιμάκια τῆς Ὑπηρεσίας, κατόπιν ἐγγράφου διαταγῆς τοῦ προϊσταμένου τῆς μονάδος του.

2) Εἰς τὸ ἐξερχόμενον δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας ἐκτὸς ἕδρας προσωπικὸν καταβάλλονται ὁδοιπορικὰ ἔξοδα καὶ ἡμερήσια ἀποζημίωσις ἐκτὸς ἕδρας, ὡς ταῦτα καθορίζονται διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Γεωργίας καὶ Οἰκονομικῶν, ἐκδιδομένης κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 32 § 5 τοῦ ν.δ. 3881)1958.

Ἄρθρον 12

Διάρκεια ἐργασίας

Ἡ διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ὁρίζεται εἰς πλήρες ὀκτάωρον, μὴ συνυπολογιζομένης τῆς διακοπῆς ταύτης διὰ πρόγευμα ἢ γεῦμα, πλὴν τοῦ προσωπικοῦ γραφείων, ὅπερ ἀκολουθεῖ τὸ ὡράριον ἐργασίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἄρθρον 13

Χρόνος ἐργασίας

Ἡ ἐργασία τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ προσωπικοῦ ὑπαίθρου καὶ τοῦ τοιούτου φυλάξεως δύναται νὰ παρέχεται καθ' οἱονδήποτε διάστημα τοῦ 24ώρου ἄνευ ἰδιαιτέρας προσθέτου ἀμοιβῆς, εἰ μὴ μόνον ἐὰν αὕτη παρέχεται κατὰ τὰς ὥρας 22 ἕως 6 πρωϊνήν, ὡς ἐν τοῖς ἑπομένοις ὁρίζεται.

Ἄρθρον 14

Ὑπερωρίαι

Τὸ προσωπικὸν δύναται, κατόπιν διαταγῶν τῆς Ὑπηρεσίας, νὰ προσφέρῃ δίωρον ἐργασίαν ἡμερησίως καὶ κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐργατικῇ νομοθεσίᾳ ἰσχύοντα, πέραν τῶν ὡρῶν ἐργασίας του, ὡς καὶ ἐργασίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας, ἐπὶ νομίμῳ ἀμοιβῇ, ὡς αὕτη καθορίζεται διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Γεωργίας καὶ Οἰκονομικῶν, ἐκδιδομένης συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 32 § 5 τοῦ ν.δ. 3881)1958.

Ἄρθρον 15

Ὡρολόγιον ἐργασίας

Ἅπαν τὸ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται νὰ προσέρχεται τῇ Ὑπηρεσίᾳ πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας καὶ νὰ ἀπέρχεται ταύτης μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας του κατὰ τὰς κεκανονισμένας ὥρας, ὑπογράφον εἰς βιβλίον παρουσίας, ἢ ἐπισημαίνον τὴν ἀτομικήν του ὡρολογιακὴν καρτέλλαν ἢ ἕτερον οἱονδήποτε βεβαιωτικὸν καθοριζόμενον ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας.

Δ' Δικαιώματα ἐργαζομένων

Ἄρθρον 16

Ἀποδοχαί

1) Τὰ ἡμερομίσθια ἢ ἡ μηνιαία ἀντιμισθία τοῦ προσωπικοῦ τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος (ὑπαλληλικοῦ, ἐργατοτεχνικοῦ καὶ τοῦ τοιούτου ὑπαίθρου) ὁρίζονται ἑκάστοτε διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Γεωργίας καὶ Οἰκονομικῶν, μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κ.Τ.Γ.Κ. καὶ Δασῶν (παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 32 τοῦ ν.δ. 3881)1958).

2) Αὗται καταβάλλονται δεδουλευμέναι τὴν 1ην ἢ 2αν καὶ 16ην ἢ 17ην ἑκάστου μηνὸς εἰς τὴν ἕδραν τῆς οἰκείας μονάδος ἢ εἰς τὸν τόπον ἐργασίας, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, βάσει μισθοδοτικῶν καταστάσεων, συνταχθησομένων ἐκ τῶν στοιχείων παρουσίας τοῦ προσωπικοῦ.

3) Ἀδικαιολόγητος ἀπουσία τινὸς ἐκ τοῦ προσωπικοῦ συνεπάγεται, ἐκτὸς τῆς πειθαρχικῆς διώξεως, καὶ τὴν μὴ πληρωμὴν τῶν ἀποδοχῶν τῆς ἡμέρας ἀπουσίας.

Ἄρθρον 17

Δῶρον ἑορτῶν

Ἅπαν τὸ προσωπικὸν δικαιοῦται τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καθιερωμένου δώρου ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις τῶν ἑκάστοτε ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

Ἄρθρον 18

Εἰδικαὶ χορηγήσεις

1) Εἰς ὡρισμένας εἰδικότητας προσωπικοῦ συνεργείων καὶ ὑπαίθρου χορηγοῦνται λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των τὰ κάτωθι εἴδη :

α) Ἑξακόσια πεντήκοντα (650) γραμμάρια

γάλακτος ημερησίως εις τούς οξυγονοκολλητάς, ηλεκτροσυγκολλητάς, ηλεκτροτεχνίτας συντηρήσεως συσσωρευτών, τεχνίτας βαφείου, αναζωογονήσεως ορυκτελαίων, αναμεταλλώσεων, χυτηρίου καὶ τεχνίτας πέδης.

β) Ἀνὰ ἓν ζεῦγος χειροκτίων, ἀντικαθιστάμενον μετὰ φυσιολογικὴν ἢ δικαιολογημένην φθοράν, εἰς τοὺς ἠλεκτροσυγκολλητὰς καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν γεωτρυπάνων.

γ) Ἀνὰ ἓν ζεῦγος ἐλαστικῶν ὑποδημάτων, ἓν χράνος καὶ ἓν ἀδιάβροχον, ἀντικαθιστάμενα ὡς ἄνω, εἰς τὸ προσωπικὸν ἑκάστου γεωτρυπάνου.

δ) Ἀνὰ ἓν ζεῦγος εἰδικῶν ἐλαστικῶν ὑποδημάτων εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκσκαφέων, ἐφ' ὅσον ἐργάζεται εἰς βαλτώδεις ἐκτάσεις, ἀντικαθιστάμενον ὡς ἄνω.

ε) Μία κοινὴ θερμάστρα εἰς ἕκαστον φορητὸν οἰκίσκον ἄνευ δαπάνης τῆς Ὑπηρεσίας διὰ τὴν λειτουργίαν ταύτης.

2) Διὰ τὴν διαμονὴν τοῦ προσωπικοῦ ὑπαίθρου, τοῦ ἐργαζομένου εἰς ἀπόστασιν μεγαλυτέραν τῶν 3 χιλιομέτρων ἐκ κατωκημένων τόπων, ἡ Ὑπηρεσία διαθέτει εἰς ἑκάστην ὁμάδα μηχανημάτων ἐργασίας ὑπαίθρου ἢ κατὰ γεωτρύπανον φορητοὺς οἰκίσκους, συνολικοῦ ἀριθμοῦ κλινῶν τοὐλάχιστον ἴσου πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὁμάδος ἢ τοῦ γεωτρυπάνου.

Ἄρθρον 19
Προαγωγαί

1) Ἡ μισθολογικὴ ἢ βαθμολογικὴ προώθησις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἐνεργεῖται κατὰ τὰ καθοριζόμενα ἑκάστοτε ὑπὸ κοινῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐκδιδομένων συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 32 § δ τοῦ ν.δ. 3881)1958.

Ἄρθρον 20
Ἠθικαὶ ἀμοιβαί

Εἰς ὑπαλλήλους καὶ ἐργατοτεχνίτας, προσενεγκόντας σημαντικὰς ὑπηρεσίας καὶ διακριθέντας ἢ δι' ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσιν εἰς τὰ ἔργα των ἢ διὰ τὴν ὑπὸ δυσχερεῖς συνθήκας ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των ἢ διὰ σοβαρὰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας ἢ δημοσιεύσεις αὐτῶν δύναται κατόπιν ἐκθέσεων τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων νὰ ἀπονεμῶνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ εὐαρέσκειαι ἢ ἔπαινοι, καταχωρούμεναι ἐν τῷ φακέλῳ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀνακοινούμεναι δι' ἐγκυκλίου πρὸς ἅπαν τὸ προσωπικόν. Αἱ ἠθικαὶ αὗται ἀμοιβαί, ἀποτελοῦσαι ἐπὶ πλέον στοιχεῖον διὰ τοὺς κατόχους τούτων, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ὑπαλλήλων διὰ τὴν βαθμολογικὴν ἢ μισθολογικὴν προώθησιν αὐτῶν.

Ἄρθρον 21
Ἄδειαι

1) Ἅπαν τὸ προσωπικόν, τὸ διεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος, δικαιοῦται κατ' ἔτος κανονικῆς ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν. 539)1945, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, καὶ κατόπιν ἐγγράφου αἰτήσεώς του.

2) Ὁ προϊστάμενος ἑκάστης μονάδος δύναται διὰ σημειώματός του νὰ χορηγῇ ὀλιγοώρους ἀδείας πρὸς τὸ προσωπικὸν πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐπειγούσης φύσεως ἀτομικῶν του ἀναγκῶν καὶ τὸ συχνότερον ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος. Ἡ ἄδεια αὕτη χορηγεῖται μετ' ἀποδοχῶν, ὅταν ἡ διάρκειά της εἶναι μέχρι 2 ὡρῶν καὶ ἄνευ ἀποδοχῶν, ὅταν ἡ διάρκειά της εἶναι μεγαλυτέρα τῶν 2 ὡρῶν.

3) Εἰς τὸ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικόν, τὸ συμπληρῶσαν ἑνὸς ἔτους συνεχῆ ὑπηρεσίαν, δύναται νὰ χορηγῆται τῇ αἰτήσει του κατ' ἔτος ἄδεια ἄνευ ἀποδοχῶν μέχρι δέκα πέντε (15) ἡμερῶν δι' ἀποχρώντας λόγους, ἐκτιμωμένους παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῇ βάσει προσκομιζομένων ἅμα τῇ ὑποβολῇ τῆς αἰτήσεως δικαιολογητικῶν.

Ἄρθρον 22
Φαρμακευτικὰ εἴδη

Ἡ Ὑπηρεσία διατηρεῖ πρόχειρον φαρμακεῖον εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας, περιέχον ἰώδιον, ὀξυζενέ, βάμβακα, ἐπιδέσμους κλπ. Τὰ φαρμακευτικὰ εἴδη ἀγοράζονται δαπάναις τῆς Ὑπηρεσίας καὶ διατηροῦνται ὑπ' εὐθύνην τοῦ προσωπικοῦ.

Ἄρθρον 23
Ἀσθένειαι

1) Τὸ προσωπικὸν δικαιοῦται νὰ ἀπόσχῃ τῶν ἐργασιῶν του λόγῳ ἀσθενείας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἡ ἀσθένεια πιστοποιεῖται δι' ἰατρικῆς γνωματεύσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α., ἐν ἐλλείψει δὲ Ι.Κ.Α. ὑπὸ ἰατροῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ ἐν ἐλλείψει καὶ τοιούτου ὑπὸ ἰδιώτου ἰατροῦ.

2) Οἱ ἀσθενοῦντες ὑποχρεοῦνται, ὅπως εἰδοποιοῦν τὴν Ὑπηρεσίαν περὶ τῆς ἀσθενείας καὶ τόπου διαμονῆς των ἐντὸς 48ώρου ἀπὸ τῆς ἀσθενείας των, ἡ μὴ εἰδοποιήσεις δὲ τῆς Ὑπηρεσίας δύναται νὰ συνεπάγηται τὴν πειθαρχικὴν δίωξιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

3) Ἐὰν ἡ Ὑπηρεσία ἠθέλε διαπιστώσει δι' ὀργάνων της ὅτι ὁ ἀπουσιάζων μὲ τὸ δικαιολογητικὸν τῆς ἀσθενείας ἐργάζεται παρ' ἑτέρῳ ἐργοδότῃ, προβαίνει εἰς τὴν ἀπόλυσιν τούτου.

4) Οἱ τυχὸν πασθόντες ἀποδεδειγμένως ἐν τῇ Ὑπηρεσίᾳ δύνανται νὰ χρησιμοποιῶνται εἰς ἐλαφρὰς ἐργασίας, μετατασσόμενοι δι' ἀποφάσεως τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων εἰς τὴν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν προσφερομένην ἐργασίαν εἰδικότητα. Εἰς τοὺς οὕτω μετατασσομένους θὰ καταβάλλωνται ἐφεξῆς αἱ ἀντιστοιχοῦσαι εἰς τὴν εἰδικότητα, εἰς ἣν μετετάγησαν ἀποδοχαί.

Ἄρθρον 24
Ψυχαγωγία

1) Τὸ προσωπικὸν δύναται τῇ ἐγκρίσει τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων νὰ ὀργανώνῃ δίς τοῦ ἔτους κατὰ τὰς ἀργίας ψυχαγωγικὰς ἐκδρομὰς δι' ὀχημάτων τῆς Ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων, καὶ ἀφοῦ καταβάλῃ τὰς δα-

πάνας καυσίμων καὶ ὁδηγοῦ.

2) Ἐπίσης τὸ προσωπικὸν δύναται, τῇ ἐγκρίσει τῆς οἰκείας μονάδος, νὰ ὀργανώνῃ διαλέξεις ἢ συσκέψεις ἐπὶ ἐπαγγελματικῶν θεμάτων εἰς χώρους τῶν ἐγκαταστάσεων τῆς Ὑπηρεσίας καὶ εἰς ὥρας ἢ ἡμέρας μὴ ἐργασίμους.

Ἄρθρον 25

Μετεκπαίδευσις

1) Ἡ Ὑπηρεσία μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ της δι' ὀργανώσεως διαλέξεων, χορηγήσεως ἐντύπων ὁδηγιῶν, ὀργανώσεως ἐκπαιδευτικῶν ἐκδρομῶν, προσωρινῆς ἀποσπάσεως εἰς ἄλλα κλιμάκιά της κλπ.

2) Ὁμοίως ἡ Ὑπηρεσία δύναται νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸ προσωπικόν της διὰ τῆς ἀποστολῆς τούτου δαπάνης της εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πρὸς τοῦτο δυνατότης, ἢ διὰ τῆς χορηγήσεως ἐκπαιδευτικῶν ἄνευ ἀποδοχῶν ἀδειῶν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ παρακολουθήσουν εἰς τὴν ἡμεδαπὴν ἢ ἀλλοδαπὴν καὶ ἰδίαις αὐτῶν δαπάναις ἀνωτέρας σπουδὰς σχετικὰς μὲ τὴν εἰδικότητά των, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατὸν καὶ δὲν ἀντίκειται εἰς ἕτερος διατάξεις.

3) Ὁ ἐπανελθὼν ἐξ ἐκπαιδευτικῆς ἀδείας ὑποχρεοῦται νὰ ὑποβάλῃ ἀποδείξεις καὶ ἐκθέσιν ἐπὶ τῶν σπουδῶν του καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ ἴσον χρόνον τῇ Ὑπηρεσίᾳ, ἐφ' ὅσον ἡ ἐκπαίδευσις ἐγένετο δαπάναις τῆς Ὑπηρεσίας ἢ διὰ κανονικῆς καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὁρίζουν αἱ κείμεναι διατάξεις.

Ἄρθρον 26

Παράπονα

Ἅπαν τὸ προσωπικὸν δύναται νὰ παρουσιασθῇ ἱεραρχικῶς εἰς τοὺς προϊσταμένους του δι' ἀνάπτυξιν οἱουδήποτε ἀτομικοῦ του παραπόνου ἢ ἑτέρου θέματος ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος καὶ εἰς ὥραν καθορισθησομένην ὑπὸ τούτων.

Ε' Ὑποχρεώσεις καὶ ἀπαγορεύσεις

Ἄρθρον 27

Ὑποχρεώσεις ἐργαζομένων

1) Τὸ προσωπικὸν ὑποχρεοῦται:

α) Νὰ προσέρχεται ἀνελλιπῶς εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ νὰ μὴ ἀπουσιάζῃ ταύτης ἀδικαιολογήτως.

β) Νὰ προσέρχεται εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ νὰ ἀπέρχεται ταύτης κατὰ τὰς κεκανονισμένας ὥρας. Διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν πλέον τῶν 10' καθ' ἑκάστην καὶ μέχρι 3 ἡμερῶν κατὰ ἰδθήμερον δέον νὰ δικαιολογῆται προφορικῶς εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν. Διὰ καθυστέρησιν πλέον τῶν δύο ἡμερῶν ἀσκεῖται πειθαρχικὴ δίωξις κατὰ τὰ κεκανονισμένα ὑπὸ τῆς προϊσταμένης Ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου.

γ) Νὰ ἐπιδεικνύῃ ζῆλον καὶ προθυμίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἀνωτέρους του, προσηνῆ καὶ κοσμίαν συμπεριφορὰν εἰς τοὺς ἴσους καὶ κατωτέρους του, σεβασμὸν καὶ εὐγένειαν εἰς πάντα τρίτον.

δ) Νὰ ἐξυπηρετῇ προθύμως καὶ ταχέως τοὺς πολίτας.

ε) Νὰ διαφυλάττῃ τὰ μυστικὰ τῆς Ὑπηρεσίας, ἢ κοινολόγησις τῶν ὁποίων ἠθελε παραβλάψει τὰ συμφέροντα ταύτης.

στ) Νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸ ἀπαιτούμενον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει μειωμένης ἀποδόσεως πέραν τῆς συνηθους τοιαύτης.

ζ) Νὰ μὴ παραβιάζῃ τὴν χορηγουμένην ἑκάστοτε κανονικὴν ἢ ἀναρρωτικὴν ἄδειαν.

η) Νὰ τηρῇ ἀπόλυτον καθαριότητα εἰς τὸν τόπον ἐργασίας, τοὺς κοινοχρήστους χώρους καὶ τὰ χρησιμοποιούμενα ὑλικὰ τῆς Ὑπηρεσίας του.

θ) Νὰ ὑποβάλληται προθύμως εἰς σωματικὴν ἔρευναν, ὁσάκις ἡ Ὑπηρεσία ἀπαιτῇ τοῦτο, ἡ τις δέον νὰ ἐνεργῆται μετὰ λεπτότητος, νὰ εἶναι γενικὴ κατὰ τμήματα καὶ ἐν γένει νὰ μὴ προσβάλλῃ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐρευνωμένου.

2) Τὸ προσωπικὸν χειρισμοῦ μηχανημάτων γενικῶς ὀφείλει:

α) Νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν ἐντὸς τῶν ἐργασίμων ὡρῶν καλὴν καὶ ἀσφαλῆ λειτουργίαν, λίπανσιν καὶ συντήρησιν τοῦ μηχανήματος, τὸ ὁποῖον χειρίζεται.

β) Νὰ εἰδοποιῇ ἀμέσως τοὺς προϊσταμένους διὰ πᾶσαν βλάβην τοῦ μηχανήματός του ἢ ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ἐργασίαν του.

γ) Νὰ ἐπανατοποθετῇ εἰς τὴν θέσιν του τὰ χρησιμοποιούμενα ἐργαλεῖα μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐργασίας του καὶ νὰ συγκεντρώνῃ πᾶν ὑλικὸν ἢ ὑποπροϊὸν τῆς ἐργασίας του καὶ νὰ τοποθετῇ τοῦτο εἰς τοὺς εἰδικοὺς πρὸς τοῦτο χώρους, ὧν ὑπεύθυνον διὰ πᾶσαν ἀπώλειαν ἢ ἀδικαιολογητὸν φθορὰν ὑλικοῦ.

δ) Νὰ μὴ θέτῃ εἰς κίνησιν μηχάνημα τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι ὑπεύθυνος χειριστής, ἐκτὸς ἐὰν διατεχθῇ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀμέσως προϊσταμένου του, ὁπότε ἐν περιπτώσει ζημίας θὰ εὑθύνεται ὁ διατάσσων.

ε) Νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ εἰς συναδέλφους του ἀναρμοδίους ἢ εἰς ξένα πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν πρόσωπα νὰ πλησιάζουν πρὸς τὰ ἐν στάσει ἢ ἐν κινήσει μηχανήματα ἢ νὰ χειρίζωνται ταῦτα ἢ νὰ ἐπιβαίνουν τούτων (ὀχήματα πάσης φύσεως), ἐκτὸς ἐὰν διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν διατάσσεται τοῦτο παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας.

στ) Νὰ ἐφαρμόζουν γενικῶς τοὺς κανονισμοὺς ἀσφαλείας ὡς πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανημάτων καὶ νὰ λαμβάνουν γενικῶς πᾶν ἐνδεικνυόμενον μέτρον διὰ τὴν πρόληψιν δυστυχημάτων, πυρκαϊᾶς κλπ.

3) Εἰδικώτερον τὸ προσωπικὸν χειρισμοῦ μηχανημάτων ὑπαίθρου καὶ οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων καὶ χειριστὰὶ γερανῶν καὶ γεωτρυπάνων ὀφείλουν νὰ τηροῦν πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως τὰς γραπτὰς καὶ προφορικὰς διαταγὰς καὶ ὁδηγίας τῆς Ὑπηρεσίας καὶ τοὺς ἐσωτερικοὺς κανονισμοὺς αὐτῆς, ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων ἐργασιῶν ὑπαίθρου, τὴν λειτουργίαν καὶ κάλλην συντήρησιν καὶ καθαριότητα τῶν μηχανημάτων, θεωρούμενοι ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν πρόωρον ἢ μὴ φυσιολογικὴν φθορὰν τούτων.

4) Τὸ προσωπικὸν συνεργείων ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐπιμελημένην καὶ ἀρτίαν ἐπισκευὴν παντὸς

μηχανήματος ή ἐξαρτήματος ταύτου, ὃν ὑπεύθυνον διὰ πᾶσαν ζημίαν προερχομένην ἀπὸ πλημμελῆ ἐπισκευήν.

5) Τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν ὀφείλει, ὅπως ἐγκαίρως καὶ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης προσοχῆς διεκπεραιοῖ πᾶσαν ἐκ τῆς θέσεως καὶ εἰδικότητός του πηγάζουσαν ἢ ἀνατιθεμένην αὐτῷ ἐργασίαν, ὃν ὑπεύθυνον διὰ τυχὸν καθυστέρησιν ἢ πλημμελῆ ἐκτέλεσιν ταύτης. Ἐπίσης εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὴν καλὴν καὶ ἐπιμελημένην τήρησιν τοῦ ἀρχείου τῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα χειρίζεται.

6) Τὸ διαχειριστικὸν προσωπικὸν ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ πᾶσαν διαχειριστικὴν ἐργασίαν μετὰ σχολαστικότητος, ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν λογιστικῶν διατάξεων, καὶ ταχύτητος ὡς πρὸς τὴν ἀποπεράτωσίν της, ὃν ὑπεύθυνον διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν καὶ ἠθελημένην ἢ ἀθέλητον ἀνωμαλίαν.

7) Ἅπαν τὸ προσωπικὸν ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ πιστῶς καὶ προθύμως πᾶσαν γραπτὴν καὶ προφορικὴν διαταγὴν τῶν προϊσταμένων του, ἄνευ σχολίων καὶ ὑπεκφυγῶν, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἀρνήσεως ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν διαταγῆς ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐργασίας καὶ εἰδικότητος αὐτοῦ καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται κίνδυνος διὰ τὴν προσωπικὴν του ἀσφάλειαν.

8) Γενικῶς ἕκαστος φέρει ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν του. Οἱ λογιστικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι, μονογράφοντες τὰς συντασσομένας ὑπ' αὐτῶν καταστάσεις καὶ ἔγγραφα, φέρουν τὴν εὐθύνην τῆς ὀρθότητος τούτων.

Ἄρθρον 28
Ἀπαγορεύσεις

Ἀπαγορεύονται εἰς τὸ προσωπικόν:

α) Αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις, ἡ ἀνάγνωσις ἐφημερίδων καὶ ἡ προπαγάνδα οἱασδήποτε φύσεως ἐντὸς τῶν χώρων τῆς Ὑπηρεσίας ἢ τῆς ἐργασίας ὑπαίθρου.

β) Ἡ εἰσαγωγὴ καὶ διανομὴ ἐντύπων οἱουδήποτε περιεχομένου, πλὴν τῶν ἀνακοινώσεων καὶ ἐντύπων τῶν νομίμων συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργαζομένων, ὡς καὶ ἡ ἀνάρτησις ἐντύπων ἢ εἰκόνων ἐπὶ τῶν τοίχων, ἢ ἡ ἐπικόλλησις αὐτῶν ἐπὶ τῶν κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων καὶ μηχανημάτων τῆς Ὑπηρεσίας ἢ ἡ ἀπεικόνισις προσώπων ἢ ἀντικειμένων καὶ πᾶσα ἐπ' αὐτῶν ἀναγραφή.

γ) Αἱ μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων συζητήσεις, φωνασκίαι, φιλονικεῖαι καὶ ἀνταλλαγὴ ἀντεγκλήσεων καὶ ὕβρεων ἐν ὥρᾳ ἐργασίας.

δ) Ἡ λῆψις φαγητοῦ ἐκτὸς τῆς κεκανονισμένης ὥρας καὶ εἰς τόπους ἐργασίας ἀπαγορευομένους ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας.

ε) Τὸ κάπνισμα εἰς χώρους, ἔνθα ἀπαγορεύεται τοῦτο λόγῳ τῆς φύσεως τῶν διαφυλαττομένων ὑλικῶν.

στ) Ἡ ἀπόρριψις ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῶν γραφείων καὶ χώρων ἐργασίας ἀπορριμμάτων καὶ ἐν γένει ἡ ρύπανσις τῶν χώρων Ὑπηρεσίας.

ζ) Ἡ ἄσκοπος μετάβασις ἀπὸ γραφείου εἰς γραφεῖον καὶ ἀπὸ συνεργείου εἰς συνεργεῖον, ὡς καὶ ἡ παραμονὴ εἰς τοὺς διαδρόμους τῶν γραφείων ἢ εἰς χώρους τῶν ἐγκαταστάσεων ἐν ὥρᾳ ἐργασίας ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου.

η) Ἡ ἄνευ ὑπηρεσιακοῦ λόγου ἢ ἀναγκῆς παραμονὴ εἰς τοὺς χώρους ἐργασίας τῆς Ὑπηρεσίας φιλικῶν ἢ συγγενικῶν προσώπων τῶν ἐργαζομένων, ὡς καὶ ἡ ἐπιβίβασις αὐτῶν ἐπὶ αὐτοκινήτων ἢ μηχανημάτων τῆς Ὑπηρεσίας.

θ) Ἡ ἄνευ ἀδείας παραλαβὴ καὶ χρησιμοποίησις ἐργαλείων ἀπουσιάζοντος συναδέλφου, ὡς καὶ ἡ παραλαβὴ ἐργαλείων δι' ἀτομικὴν χρῆσιν.

ι) Ἡ ἀδικαιολόγητος φθορὰ παντὸς περιουσιακοῦ στοιχείου τῆς Ὑπηρεσίας.

ια) Ἡ ἄνευ εἰδικῆς ἐντολῆς ἢ ἐγκρίσεως τῆς Ὑπηρεσίας παραμονὴ τοῦ προσωπικοῦ ἐντὸς τῶν χώρων αὐτῆς μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐργασίας.

ιβ) Ἡ ἔξοδος ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας ἐν ὥρᾳ ἐργασίας ἄνευ ἀδείας τοῦ προϊσταμένου ταύτης.

ιγ) Ἡ εἰσπραξις χρηματικῶν ποσῶν ὑπὸ μορφὴν ἐράνων κλπ. πλὴν τῆς εἰσπράξεως τῶν συνδικαλιστικῶν συνδρομῶν ἰδίᾳ των μερίμνῃ καὶ ἐκτὸς τοῦ χώρου πληρωμῆς, ὡς καὶ ἡ διενέργεια τυχηρῶν παιχνιδίων.

ιδ) Ἡ μετάδοσις ἀναρμοδίως πάσης πληροφορίας ἐπὶ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῆς Ὑπηρεσίας εἰς πάντα τρίτον ἄνευ σχετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τῆς Ὑπηρεσίας.

ιε) Ἡ κρυφία ἢ αὐθαίρετος κίνησις αὐτοκινήτων μηχανημάτων τῆς Ὑπηρεσίας.

ιστ) Ἡ ἀποδοχὴ χρημάτων ἢ ἄλλων ἀγαθῶν ὑπὸ μορφὴν δώρου παντὸς τρίτου ἐλευθέρως προσφερομένων.

ιζ) Ἡ λαθραία ἐξαγωγὴ παντὸς περιουσιακοῦ στοιχείου τῆς Ὑπηρεσίας.

ιη) Ὁ ἄμεσος ἢ ἔμμεσος ἐκβιασμὸς παντὸς πελάτου δι' ἐκτέλεσιν ἀπαιτουμένης ἐργασίας ἢ ἡ δωροληψία διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης.

ιθ) Ἡ κατὰ παράβασιν τῶν κανόνων τῆς κοινωνίας συμπεριφορὰ καὶ διαβίωσις ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς Ὑπηρεσίας.

κ) Ἡ ἐν ὥρᾳ ἐργασίας καὶ διὰ μέσων τῆς Ὑπηρεσίας ἐκτέλεσις ἀτομικῆς ἐργασίας ἢ διὰ λογαριασμὸν τρίτων ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 29
Φθοραὶ ὑλικοῦ

Πᾶσα ἀντικανονικὴ φθορὰ ἢ ζημία, ἐπηρεάζουσα τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανήματος ἢ τοιαύτη οἱουδήποτε ἄλλου ὑλικοῦ τῆς Ὑπηρεσίας, ἀναφέρεται ἀμέσως εἰς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ὁμοδίου ἐπικεφαλῆς Τμήματος, Γραφείου, Συνεργείου ἢ Ὁμάδος, συντασσομένου πρὸς τοῦτο καὶ σχετικοῦ δελτίου. Ἡ δαπάνη τῆς ἐπισκευῆς βαρύνει τὴν Ὑπηρεσίαν μέν, ἐὰν ἡ φθορὰ εἶναι φυσιολογική, κατόπιν γνωματεύσεως Ἐπιτροπῆς, συνιστωμένης πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς προϊσταμένης Ἀρχῆς, τὸν ὑπεύθυνον δέ, ἐὰν ὀφείλεται αὐτὴ εἰς ὑπαιτιότητά του, ἀποδεικνυομένην διοικητικῶς κατόπιν γνωματεύσεως τῆς αὐτῆς ὡς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς. Ἡ ἀξία ταύτης ἐν τοιαύ-

τη περιπτώσει καταλογίζεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἢ εἰς ποσοστὸν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς εἰς βάρος τοῦ ὑπαιτίου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας καὶ εἰσπράττεται ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του ἐφ' ἅπαξ ἢ κατὰ δόσεις, ἀναλόγως τοῦ ὕψους της, ἢ διὰ βεβαιώσεως εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον πρὸς ἀναγκαστικὴν εἰσπραξιν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων».

Ἄρθρον 30

Ἀπώλειαι ὑλικοῦ

1) Πᾶσα ἀπώλεια ὑλικοῦ ἀναφέρεται παραυτὰ ὑπὸ τοῦ ἀπολέσαντος εἰς τὸν ἐπικεφαλῆς τοῦ Τμήματος ἢ Ὁμάδα του καὶ ὑπὸ τοῦτου εἰς τὴν προϊσταμένην του Ὑπηρεσίαν, ἥτις καὶ ἐπιλαμβάνεται διοικητικῆς ἐρεύνης. Ἐφ' ὅσον ἐκ ταύτης προκύψῃ ὅτι τὸ ἀπολεσθὲν ὑλικὸν ἐκλαπῇ ὑπὸ τρίτου, ἀποβάλλεται μήνυσις κατ' ἀγνώστου καὶ ἀντιτάσσεται Δελτίον ἀπωλείας διὰ τὴν διαγραφὴν τοῦ ὑλικοῦ καὶ ἐροδιασμὸν διὰ νέου κατὰ τὰ ἐν τῇ Ὑπηρεσίᾳ ἰσχύοντα.

2) Ἡ Ὑπηρεσία δύναται νὰ ζητήσῃ καὶ διοικητικὴν εὐθύνην ἀπὸ τὸν χρεωμένον μὲ τὸ ὑλικὸν προσωπικόν, διὰ τοῦτο εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν καλὴν καὶ ἀσφαλῆ φύλαξίν του.

Ἐφ' ὅσον ἤθελε προκύψει τοιαύτη εὐθύνη ἐκ τῆς ἐρεύνης, καταλογίζεται εἰς βάρος τοῦ προσωπικοῦ ἡ ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς τῆς μονάδος ἀποτιμωμένη ἀξία τοῦ ἀπολεσθέντος τῇ ἀμελείᾳ του ὑλικοῦ εἰς τὸ ἀκέραιον ἢ εἰς ποσοστὸν ἀναλόγως τῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὑρίσκεται τοῦτο καὶ τῆς ἀξίας του κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπωλείας του, ἥτις καὶ εἰσπράττεται ἐκ τῶν ἀποδοχῶν του κατὰ τὰ εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον καθοριζόμενα.

ΣΤ' Ποιναί

Ἄρθρον 32

Ποινολόγιον

1) Εἰς περίπτωσιν παραβάσεως τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 27, 28, 29, 30 καὶ 31 θεσπιζομένων ἡ Ὑπηρεσία δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὰς κατωτέρω ποινάς:

α) Παρατήρησιν προφορικὴν ἢ ἔγγραφον.

β) Ἐπίπληξιν.

γ) Πρόστιμον μέχρι ποσοστοῦ 25 ο/ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς μίαν ἡμέραν ἢ τοῦ ἡμερομισθίου μιᾶς ἡμέρας τοῦ μισθωτοῦ.

δ) Ἀργίαν μιᾶς ἕως ὀκτὼ ἡμερῶν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

2) Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ποινῶν αἱ ὑπ' ἀριθ. (α - γ) δύνανται νὰ ἐπιβληθοῦν ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Τομέως καὶ τοῦ τοιούτου τῆς Ἐπαρχείας καὶ ἅπασαι ὑπὸ τῶν οἰκείων Διευθυντῶν τῶν Περιφερειακῶν Διευθύνσεων.

Ἐπίσης ὁ προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων ἐπιβάλλει ἁπάσας τὰς ἀνωτέρω ποινὰς εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Κεντρικῆς καὶ Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων.

3) Αἱ παραβάσεις τοῦ ἄρθρου 27, ὡς καὶ αἱ τοιαῦται τῶν περιπτώσεων (α - ιστ) τοῦ ἄρθρου 28, συνεπάγονται τὴν ἐπιβολὴν μιᾶς ἐκ τῶν ποινῶν παρατηρήσεως μέχρι καὶ ἀργίας κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἔχοντος δικαίωμα πρὸς τιμωρίαν.

4) Ἡ πειθαρχικὴ δίωξις διὰ παραπτώματα συνεπαγόμενα τὴν ἐπιβολὴν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένων ποινῶν, πλὴν τῆς παρατηρήσεως, ἄρχεται διὰ τῆς κλήσεως εἰς ἀπολογίαν ἢ διὰ τῆς διαταγῆς πρὸς ἐνέργειαν ἀνακρίσεως.

Ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς βαρύτητος τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος καὶ τῇ ἐπιμετρήσει τῆς ποινῆς λαμβάνεται κυρίως ὑπ' ὄψιν τὸ εἶδος, ἡ βαρύτης καὶ ὁ τρόπος διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος, ἡ ἐπενεχθεῖσα ἢ ἀπειληθεῖσα ὡς πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου ζημία, ἡ προγενεστέρα συμπεριφορὰ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἰδίᾳ ἐὰν οὗτος ὑπεπίπτῃ συχνὰ εἰς πειθαρχικὰ παραπτώματα, ὡς καὶ ἄλλα περιστατικὰ καὶ ἐλαφρυντικά.

5) Τὸ ἀντίτιμον τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπιβαλλομένων προστίμων κατατίθεται εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἢ ὅπου νόμῳ ὁρίζεται.

Ἄρθρον 33

Ἀπολύσεις

1) Οἱ παραβαίνοντες τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐξαντλοῦντες ἐντὸς τοῦ ἔτους τὸ ὑπ' αὐτοῦ προβλεπόμενας ποινὰς καὶ ἐκ συστήματος ἐξακολουθοῦντες τὰς παραβάσεις, ἀπολύονται τῆς Ὑπηρεσίας.

2) Ἡ ἄρνησις ἐκτελέσεως προφορικῆς ἢ γραπτῆς διαταγῆς τῆς Ὑπηρεσίας, σχετικὸς μὲ τὴν ἐκτέλεσιν ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του ἢ ἑτέρας παρεμφεροῦς τοιαύτης κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ὑπηρεσίας ἢ ἡ ἄρνησις ἐκτελέσεως διαταγῆς μετακινήσεώς του δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας ἢ διαταγῆς μεταθέσεώς του λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν, συνεπάγεται τὴν λύσιν, ὑπαιτιότητι τοῦ μισθωτοῦ, τῆς μετὰ τῆς Ὑπηρεσίας συμβάσεως ἐργασίας του.

3) Ἐφ' ὅσον ἡ ἀξία τῶν ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργαζομένου προκαλουμένων φθορῶν μηχανημάτων, καθυστερήσεων ἐργασίας ἢ ἀπωλειῶν ὑλικῶν, ὑπερβαίνει κατ' ἔτος τὸ ποσὸν τῶν 10.000 δραχμῶν, ἐπιβάλλονται εἰς βάρος τούτου, ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθροις 29, 30, 31 προβλεπομένων καταλογισμῶν καὶ ἡ ὁριστικὴ ἀπόλυσις ἐκ τῆς Ὑπηρεσίας.

4) Αὐθαίρετος ἀπουσία, συνεχιζομένη πέραν τῶν δέκα πέντε συνεχῶν ἡμερῶν, συνεπάγεται τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀπουσιάζοντος ἐκ τῆς Ὑπη-

ρεσίας.

5) Αί παραβάσεις των περιπτώσεων ιζ, ιη και ιθ του άρθρου 38 αντιμετωπίζονται ομοίως δι' απολύσεως έκ της Υπηρεσίας.

6) Οι μαθητευόμενοι συνεργείου, μη προαγόμενοι άμα τη αποφοιτήσει των έκ των κατωτέρων Τεχνικών Σχολών εις τον βαθμόν βοηθού τεχνίτου, έλλείψει κενής θέσεως ή λόγω ακαταλληλότητος των διά ταύτην, απολύονται της Υπηρεσίας, επί τω σκοπώ της εκπαιδεύσεως ετέρων μαθητευομένων και διαδόσεως ούτω των τεχνικών γνώσεων.

7) Ωσαύτως οί μαθητευόμενοι απολύονται της Υπηρεσίας και εις την περίπτωσιν μη προβιβασμού των εν τη εν ή μαθητεύουσι Σχολή, από της μιάς τάξεως εις την αμέσως επομένην. Προς τούτο υποχρεούνται ούτοι, όπως, επί ποινή μη διατηρήσεως των εν τη Υπηρεσία, προσκομίζωσι κατά την έναρξιν του σχολικού έτους βεβαίωσιν περί της προαγωγής των εις την επομένην τάξιν.

8) Οί βοηθοί οδηγών ελκυστήρων άμα τη συμπληρώσει τού 18ου έτους της ηλικίας των και ενός έτους υπηρεσίας ή τού 19ου έτους της ηλικίας των, ασχέτως χρόνου υπηρεσίας, μη προαγόμενοι εις δοκίμους οδηγούς ελκυστήρων λόγω ακαταλληλότητος των, απολύονται της Υπηρεσίας ως ανεπίδεκτοι περαιτέρω εξελίξεως.

Εφ' όσον όμως ή μη προαγωγή των οφείλεται εις έλλειψιν κενής οργανικής θέσεως, οί ανωτέρω δύνανται να παραμείνουν εις την Υπηρεσίαν μέ τον βαθμόν, όν έχουν, μέχρι κενώσεως αντιστοίχου θέσεως πρός τακτοποίησίν των.

9) Εις περίπτωσιν άρνήσεως παραλαβής υπό τού απολυομένου τού έγγράφου της απολύσεώς του τούτο τοιχοκολλάται εις πινάκιον της Υπηρεσίας, συντασσομένου αποδεικτικού τοιχοκολλήσεως ενώπιον δύο μαρτύρων. Εις περίπτωσιν άρνήσεως παραλαβής της λόγω απολύσεως δικαιουμένης αποζημιώσεως υπό τού απολυομένου, αύτη κατατίθεται επ' ονόματι τούτου εις τό Ταμείον Παρακαταθηκών και Δανείων.

10) Ως ανώτατον όριον ηλικίας διά την παραμονήν εν τη Υπηρεσία τού πάσης φύσεως προσωπικού της Υπηρεσίας Εγγείων Βελτιώσεων, τού διεπομένου υπό τού παρόντος, ορίζεται διά μεν το άρρεν το εξηκοστόν πέμπτον (65), διά δε το θήλυ το εξηκοστόν (60).

Άμα τη συμπληρώσει τού ως άνω ορίου απολύονται της Υπηρεσίας.

Εις όλως εξαιρετικάς περιπτώσεις, εκτιμωμένας παρά τού προϊσταμένου της Υπηρεσίας Εγγείων Βελτιώσεων, δύναται δι' αποφάσεως αύτού να παραταθή ή παραμονή εν τη Υπηρεσία επί εν είσέτι έτος κατ' ανώτατον όριον από της συμπληρώσεως τού 65ου έτους επί ανδρών και τού 60ού επί γυναικών.

11) Κατά τάς απολύσεις λαμβάνονται υπ' όψιν αί εκάστοτε ισχύουσαι σχετικαί περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας διατάξεις.

12) Διά την καταβολήν αποζημιώσεως εις τους δικαιουμένους ταύτης έκ των απολυομένων εφαρμόζονται αί διατάξεις τού ά.ν. 913)1949.

Ζ'. Άτομικοί φάκελλοι - Κρατήσεις - Ίσχύς Κανονισμού

Άρθρον 34

Άτομικοί φάκελοι

1) Δι' άπαν το προσωπικόν τηρούνται άτομικοί φάκελοι, οίτινες είναι εμπιστευτικοί.

Εις τούτους φυλάσσονται τα φύλλα ποιότητος εκάστου εκ τού προσωπικού, ως και πάν σχετικόν με την ικανότητα, αποδοτικότητα και διαγωγήν του εγγραφόν.

2) Κατά τον μήνα Φεβρουάριον εκάστου έτους υποβάλλεται πρός την Διεύθυνσιν Διοικητικών και Οικονομικών Υποθέσεων φύλλον ποιότητος τού λήξαντος ημερολογιακού έτους ενός εκάστου των υπηρετούντων μισθωτών, περί ών τηρείται άτομικός φάκελος.

3) Τά φύλλα ποιότητος συντάσσονται μετά αιτιολογημένην κρίσιν επί των γνώσεων, της ειδικότητος, της επιμελείας, τού ζήλου, της δραστηριότητος, της αφοσιώσεως εις το καθήκον, της ευσυνειδησίας και επαρκείας εν τη εκτελέσει της υπηρεσίας, τού ήθους και της συμπεριφοράς τού υπαλλήλου εν γένει πρός τρίτους και πρός το κοινόν ως ακολούθως:

Τού μεν προσωπικού της Κεντρικής Υπηρεσίας Υ.Ε.Β. παρά των οικείων Τμηματαρχών και Διευθυντών των Διευθύνσεων ταύτης, τού δε τοιούτου της Περιφερειακής Υπηρεσίας Εγγείων Βελτιώσεων παρά των οικείων προϊσταμένων των Περιφερειακών Διοικητικών Μονάδων, θεωρούμενα και παρά των οικείων προϊσταμένων των Περιφερειακών Διευθύνσεων Υπηρεσίας Εγγείων Βελτιώσεων.

3) Τά φύλλα ταύτα, όντα εμπιστευτικά, φυλάσσονται εντός τού ατομικού φακέλου εκάστου μισθωτού μερίμνη τού Διευθυντού της Διευθύνσεως Διοικητικών και Οικονομικών Υποθέσεων, χρησιμοποιούμενα μόνον πρός διαπίστωσιν της εύδοκίμου υπηρεσίας τού μισθωτού.

Άρθρον 35

Κρατήσεις

Επί των αποδοχών τού προσωπικού δέν επιτρέπονται κρατήσεις εί μη μόνον:

α) Διά προκαταβολάς έναντι αποδοχών.

β) Διά καταβολάς εις διάφορα Ταμεία, εις ά συμμετέχει ο εργαζόμενος, ή εκ κειμένης διατάξεως νόμου. Η εισφορά, κράτησις κλπ. είναι υποχρεωτική διά τον μισθωτόν.

γ) Δι' άξίαν επιβαλλομένων εις βάρος του χρηματικών προστίμων.

δ) Δι' άξίαν καταλογιζομένων εις βάρος του χρηματικών ποσών κατά τά εν άρθροις 29, 30 και 31 οριζόμενα.

Άρθρον 36

Αποδοχή Κανονισμού

1) Άπαν το υπηρετούν ήδη προσωπικόν, ως και πάς νεοπροσλαμβανόμενος εις την Υπηρε-

σίαν, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ὑπογραφὴν ὑπευθύνου δηλώσεως ὅτι ἔλαβε γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ ἀποδέχεται.

2) Ἡ κατάθεσις τῆς ὑπευθύνου ταύτης δηλώσεως δέον ὅπως γίνῃ εἰς τὰς οἰκείας Μονάδας τῆς Υ.Ε.Β. ἐντὸς δέκα πέντε (15) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τοῦ παρόντος εἰς τὸ προσωπικόν, γενησομένης δι' ἀναγνώσεως καὶ ἀναλύσεως τοῦ περιεχομένου του καὶ τοιχοκολλήσεως τὸν εἰς τὸ ἐν τοῖς Γραφείοις ἑκάστης Μονάδος τῆς Υ.Ε.Β πινάκιον.

3) Πᾶς ἐκ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ καὶ πᾶς ἐφεξῆς προσλαμβανόμενος, μὴ ἀποδεχόμενος τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀπολύεται τῆς Ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως.

Ἀπολύεται ἐπίσης τῆς Ὑπηρεσίας ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως καὶ ὁ ἐν στρατεύσει διατελῶν καὶ ἐπανερχόμενος μετὰ τὴν ἀποστράτευσίν του εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν δι' ἀνάληψιν ἐργασίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδεχθῇ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

71280)4369)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 32) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 380 τῆς 26 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου 3755,1957, 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 32.1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, καθ' ἣς δὲν ἠσκήθη ἔφεσις, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 32)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας» ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἀρτεργατῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Ὁμοσπονδίας Ἀρτοποιῶν Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

«Ι. Τὰ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 30)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς δι' ἄλλης ὑπ' ἀριθ. 80821)13356)1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (*), καθορισθέντα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας αὐξάνονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης κατὰ ποσοστὸν 7 0/0.

ΙΙ. Εἰς τὰ οὕτω διαμορφούμενα νέα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων περιλαμβάνεται συγχωνευόμενον τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)1961 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐπίδομα ἄρτου.

ΙΙΙ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 25.6.1963».

(*) ΕΕΔ 20, 1489.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Αὐγούστου 1963

—

70477)4335)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 28.6.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Βόλου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 380 τῆς 26 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239,1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν διὰ τοῦ ν.δ 3755)1957, ἀποφασίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀπὸ 28.6.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Βόλου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 6.8.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 474)6.8.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Βόλου

Ἐν Βόλῳ σήμερον τὴν 28ην Ἰουνίου 1963 οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Ἰωάννης Κονταράτος, Δήμαρχος Βόλου, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου, νομίμως ἐξουσιοδοτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 τῆς 11.6.1963 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐγκριθείσης νομίμως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28704)1963 ὁμοίας τοῦ Νομάρχου Μαγνησίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου α) Γεώργιος Παρίσης, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Βόλου, ἐκπροσωποῦντος νομίμως τὸ συνεστημένον νομικὸν πρόσωπον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύλλογος Ἡμερομισθίων Ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Βόλου» καὶ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 60,1962 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ, καὶ β) Διονύσιος Π. Μακρῆς, πρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Βόλου, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας Νικολάου Καμηλάρη, Ἐπόπτου Ἐργασίας, ὡς νομίμου ἀναπληρωτοῦ τοῦ ἀπουσιάζοντος Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας, ἀπεφάσισαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς κατωτέρω τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συμβάσεως, δι' ἧς καθορίζονται οἱ κατωτέρω ὅροι ἐργασίας :

Ἄρθρον 1

Ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1963 αὐξάνονται τὰ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, ὡς αὕτη ἐκηρύχθη ἐκτελεστὴ μετὰ τροποποίησιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 34536)1961 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, καθορισθέντα βασικὰ ἡμερομίσθια ἀπὸ δραχμὰς πεντήκοντα ὀκτὼ (58) εἰς δραχμὰς ἑξήκοντα πέντε (65). Τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ Δήμου Βόλου καταβαλλόμενα ἐπίσης ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1963 πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐργατοτεχνίτας, ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας, τοὺς προαληφθέντας καὶ ἐργαζομένους κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 143 § 4 ν. 1726)1951 ἡμερομίσθια, ἐφ' ὅσον ταῦτα εἶναι ἀνώτερα τῶν 58 (πεντήκοντα ὀκτὼ) δραχμῶν,

αὐξάνονται κατὰ πέντε (5) δραχμάς.

Ἄρθρον 2

Τὰ κτηθέντα, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)1960 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ρηθείσης κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας(*), δικαιώματα (ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἐπίδομα συζύγου, στολαὶ κλπ.) παραμένουν εἰς τὸ ἀκέραιον ἐν ἰσχύϊ.

Ἄρθρον 3

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω συμφωνηθέντων οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐπαγγελματικῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων Γ. Παρίσης καὶ Δ. Μακρῆς ἐδήλωσαν ὅτι παραιτοῦνται τῶν λοιπῶν ἐν τῇ ἀπὸ 15.1.1963 ἐξωδίκῳ προσκλήσει τῶν ἀναφερομένων πρὸς ἐπίλυσιν αἰτημάτων, οὐδεμίαν ἑτέραν ἀπαίτησιν ἔχοντες μέχρι λήξεως τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως.

Ἄρθρον 4

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1963 καὶ λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου 1963.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Αὐγούστου 1963

—

71400)4370)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 28.6.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων τοῦ Δήμου Πατρέων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 380 τῆς 26 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν διὰ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀπὸ 27.7.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὁδηγῶν ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων Δήμου Πατρέων, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 6.8.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 473)6.8.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας

Ἐν Πάτραις σήμερον τὴν 27ην Ἰουλίου 1963 καὶ ἐν τῷ Δημαρχιακῷ Καταστήματι Πατρῶν οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Νικόλαος Ἀρ. Βέτσος, Δήμαρχος Πατρέων, ἐκπροσωπῶν ἐν προκειμένῳ τὸν Δῆμον Πατρέων, δεόντως καὶ νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 333) 1963 ἀποφάσεως ταῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πατρῶν, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 35411)1963 ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀχαΐας, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Παναγιώτης Βλάχος καὶ 2) Κωνσταντῖνος Μιχαλόπουλος, πρόεδρος καὶ γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Αὐτοκινήτων Πατρῶν καὶ Περιχώρων «Ἡ Πρόοδος», δεόντως καὶ νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14)4.6.1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15)4.6.1963 τοιαύτης τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀπεφασίσαμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ρυθμίζεται ἡ χορήγησις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἡμερομισθίους ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὴν ἀποκομιδὴν τῶν ἀπορριμμάτων τῆς πόλεως Πατρῶν, ὡς ἀκολούθως :

1) Χορηγεῖται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1963 ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην καὶ ἑκάστοτε ἐφ' ἑξῆς καταβαλλομένων βασικῶν καὶ κατωτάτων ἡμερομισθίων (ἤτοι ἐπὶ τοῦ 1)25 τοῦ μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ), ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 12 ο/ο εἰς τοὺς ἡμερομισθίους ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων τοῦ Δήμου, τοὺς συνδεομένους μετὰ τοῦτου διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τοὺς ἀπασχολουμένους ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀποκομιδὴν καὶ μεταφορὰν τῶν ἀπορριμμάτων τῆς πόλεως καὶ μόνον δι' ὃν χρόνον ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην.

2) Ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησις θὰ βεβαιοῦται ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Δήμου.

3) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1963.

4) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα ὅσα τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ ἐπὶ πλέον ἓν πρὸς κατάθεσιν εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Αὐγούστου 1963

—

71383)4373)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν κατασκευῆς καὶ ἐπισκευῆς συσσωρευτῶν (μπαταριῶν) ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 380 τῆς 26 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239) 1955, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 27.6.1963 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 17)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος (Ο.Ε.Χ.Β.Ε.). 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.8.1963, ἀποφαίζομεν :

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τριμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 27.11.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 17)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἁμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κατασκευῆς καὶ

(*) ΕΕΔ 20. 761.

έπισκευής συσσωρευτών (μπαταριών), άπάσης τής χώρας», κατατεθείσης είς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)12.7.1961 πράξεως καταθέσεως(*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Αὐγούστου 1963

—

71381)4371)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως τῆς ἰσχύος τῆς ἀπὸ 2.11.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν ἐπιχειρήσεως ῥητίνης ἁπάσης τῆς χώρας

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 380 τῆς 26 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. β) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν νομοτύπως τὴν 27.6.1963 δήλωσιν τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Χημικῆς Βιομηχανίας Ἑλλάδος περὶ καταγγελίας τῆς ἀπὸ 2.11.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ἐπιχειρήσεως ῥητίνης ἁπάσης τῆς χώρας καὶ γ) σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.8.1963, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ τριμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 27.11.1963, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων τῆς καταγγελίας τῆς ἀπὸ 27.11.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατῶν ἐπιχειρήσεως ῥητίνης τῆς χώρας, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 81433)1961 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 414 τεῦχος Β' τῆς 18.11.1961 Φ.ΕΚ. (**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Αὐγούστου 1963

—

7416)Σ.88)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου 4 εἰς τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Καταστατικοῦ Κλάδου Προνοίας τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 313 τῆς 18 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὸ ἄρθρον 4 § 7 τοῦ ἀ.ν. 1022)1946, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 319)Φ.11)6.11.1962 καὶ 495)9 Φ. 11)1.7.1963 ἀναφορῶν τοῦ Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 84)7.1.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Καταστατικοῦ Κλάδου Προνοίας τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν προστεθῇ παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 4, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως:

«4. Οἱ ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Κλάδου Προνοίας τοῦ Ταμείου ἀπολυθέντες τῆς παρὰ τῇ Τραπέζῃ ὑπηρεσίας των, λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 2516)1953, καὶ ἐπανελθόντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, συνεπείᾳ ἀκυρώσεως, διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰσρεόντες δὲ εἰς ἀδυναμίαν ἀποδόσεως εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ ποσοῦ τῆς κατὰ τὴν ἀκυρωθεῖσαν ἀπόλυσίν των εἰσπραχθείσης ὑπ' αὐτῶν ἐφ' ἅπαξ παροχῆς, ὑποχρεοῦνται, κατὰ τὴν τελικὴν (ὁριστικὴν) ἔξοδον των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης, εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ποσοῦ τούτου ἐντόκως πρὸς 4 ο/ο ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκ νέου ἀναλήψεως τῆς ὑπηρεσίας των, παρακρατουμένου ἐκ τῆς ἐφ' ἅπαξ παροχῆς, ἧς θὰ δικαιωθῶσι κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος».

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 21955)Σ.350 12.5.1962 ἀποφάσεως ἡμῶν, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουλίου 1963

—

47290)Σ.492)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν Οἰνοποιΐας - Ζυθοποιΐας - Οἰνοπνευματοποιΐας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 295 τῆς 4 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 ἀ.ν. 1654)1939 «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἑταιρειῶν Οἰνοποιΐας - Ζυθοποιΐας - Οἰνοπνευματοποιΐας», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιούτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν Οἰνοποιΐας - Ζυθοποιΐας - Οἰνοπνευματοποιΐας, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 664)1961 καὶ 841)1962 ἀναφορῶν του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀ-

(*) ΕΕΔ 20, 965.
(**) ΕΕΔ 20, 1491.

ασφαλίσεων (άριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 1451/1961 καὶ 287/1962, συνεδρίασις 105 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 20.5.1963), ἀποφασίζομεν:

Α' Εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν Οἰνοποιΐας - Ζυθοποιΐας - Οἰνοπνευματοποιΐας ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου δ τοῦ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον συνεδριάζει μετὰ προσκλησιν τοῦ προέδρου αὐτοῦ ἢ τούτου κωλυομένου τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτὸν ἀντιπροέδρου, τακτικῶς μὲν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, ἐκτάκτως δὲ ὁσάκις ἠθέλε παρασταθῆ πρὸς τοῦτο, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου, ἀνάγκη ἢ ἤθελον ζητήσει τοῦτο τρία τοὐλάχιστον μέλη αὐτοῦ.

Δύναται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δι' ἀποφάσεως του νὰ ὁρίζῃ ὡρισμένας ἡμέρας τακτικῶν συνεδριάσεων.

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ περὶ καταβολῆς παγίας κατὰ μῆνα ἢ κατὰ συνεδρίασιν ἀμοιβῆς ἢ ἀποζημιώσεως διὰ συμμετοχὴν ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα εἰς πᾶσης φύσεως συμβούλια ἢ ἐπιτροπὰς τοῦ Ταμείου δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1958 διὰ τοὺς κεκτημένους τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ τοῦ ὑπαλλήλου Ν.Π.Δ.Δ., ἐφ' ὅσον οὗτοι δικαιοῦνται τῶν ἐπὶ τῶν οἰκείων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθωρισμένων ἑκάστοτε ἐξόδων κινήσεως διὰ τὴν αὐτὴν ὑπηρεσιακὴν ἀπασχόλησιν».

Ἡ παράγραφος δ τοῦ ἄρθρου δ τοῦ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ πρόσκλησις εἰς συνεδρίασιν κοινοποιεῖται εἰς τὰ μέλη ἐπὶ ἀποδείξει τοὐλάχιστον μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ λάβῃ χώραν ἡ συνεδρίασις, ἐπιτρεπομένης τῆς συντομεύσεως τῆς προθεσμίας ταύτης μόνον εἰς περίπτωσιν ἐπειγούσης ἀνάγκης, ἐπαρκῶς αἰτιολογημένης παρὰ τοῦ προέδρου ἐνώπιον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου».

Τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Πόροι τοῦ Ταμείου εἶναι:

α) Εἰσφορὰ ἑκάστου ἡσφαλισμένου ποσοστὸν τρία ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (3%) ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως μηνιαίων ἀποδοχῶν του».

β) Εἰς τὸν Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Α.Ε. Οἰνοποιΐας - Ζυθοποιΐας - Οἰνοπνευματοποιΐας ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις:

Τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Μετὰ 25 ἐτῶν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς τοὐλάχιστον 15ετῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει καὶ ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει, προκειμένου μὲν περὶ ἀρρένων τὸ 60ὸν, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων τὸ 50ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται:

βα') Διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως ἐξ ὑπαρχῆς συντεταγμένης ἢ ἐν περιπτώσει μὴ ὑπάρξεως τοιαύτης διὰ πιστοποιητικοῦ Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ὁ αὐξων ἀριθμὸς ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρῶα ἀρρένων ἢ Δημοτολόγια καὶ τὸ ἔτος γεννήσεως καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἐν αὐτοῖς ἐγγραφὴ τοῦ ἡσφαλισμένου ἐγένετο πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου. Εἰς ἃς περιπτώσεις ἐκ τοῦ προσαγομένου πιστοποιητικοῦ προκύπτει καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ὁ μὴν γεννήσεως τὰ στοιχεῖα ταῦτα λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναφέρεται ἐν αὐτῷ ὅτι ταῦτα ἐλήφθησαν ἐξ ἐνόρκων βεβαιώσεων ἢ βεβαιώσεως ἱερεύς.

Διορθωτικὴ τῆς ἡλικίας πρᾶξις δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν μόνον ἐφ' ὅσον ἡ διόρθωσις συνετελέσθη τοὐλάχιστον κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ἤτοι πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

ββ) Δι' ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν τηρουμένου μητρῶου ἀρρένων.

βγ) Ἐπὶ ἡσφαλισμένου γεννηθέντος εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ ἑτέρου στοιχείου, ἀποδεικνύοντος ταύτην κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Κράτους, ἐν ᾧ ἔλαβε χώραν ἡ γέννησις.

βδ) Ἐν ἐλλείψει ἢ ἐν ἀδυναμίᾳ ἀποδείξεως τῆς ἡλικίας βάσει τῶν ἄνω στοιχείων ὡς ἡλικία τοῦ ἡσφαλισμένου λαμβάνεται ἡ ἐν τῷ ἀπογραφικῷ του δελτίῳ τοῦ Ταμείου δηλωθεῖσα τοιαύτη καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀπογραφὴ αὕτη ἔλαβε χώραν τὸ βραδύτερον ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ἐν ἐλλείψει καὶ τοῦ στοιχείου τούτου ἡ ἡλικία καθορίζεται διὰ δικαστικῆς πράξεως, προσεπικαλουμένου καὶ τοῦ Ταμείου κατὰ τὴν ἐκδίκασιν.

βε') Ὁσάκις εἰς τὰ ἀποδεικτικὰ ἡλικίας δὲν καθορίζεται ἡ ἡμέρα καὶ ὁ μὴν γεννήσεως, ὡς τοιαύτη λογίζεται ἡ πρώτη Ἰουλίου τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως».

Τὸ ἐδάφιον γ' τῆς αὐτῆς παραγράφου τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Δικαιοῦνται ἐπίσης συντάξεως οἱ ἀποχωροῦντες ἢ ἀπολυόμενοι ἐκ τῆς ὑπηρεσίας των λόγῳ ἀναπηρίας ἡσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν μέχρι τῆς ἐπελεύσεως ταύτης 15ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς τοὐλάχιστον 10ετῆ συμπεπληρωμένην πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει τοιαύτην καὶ κατέστησαν ἀνάπηροι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Οἱ ἡσφαλισμένοι θεωροῦνται ἀνάπηροι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἐξαμήνου τοὐλάχιστον κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας δὲν δύνανται νὰ κερδίζουν δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτῶν ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰκείας

Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὡς ἀναπηρία, παρέχουσα τὸ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως, νοεῖται ἡ ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν ἄνω τοῦ 66,6 ο/ο καὶ μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἓξ (6) τοὐλάχιστον μῆνας, βεβαιουμένης δι' ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας μετατρέπεται εἰς τοιαύτην λόγῳ γήρατος ἅμα τῇ συμπληρώσει παρὰ τοῦ συνταξιοδοτουμένου τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τοῦ 60ου προκειμένου περὶ θηλέων.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνάπηρος ἐκ προθέσεως ἢ συνεπείᾳ πλημμελήματος ἢ κακουργήματος παρ' αὐτοῦ διαπραχθέντος, ἀποδεικνύεται δὲ ἡ ἔνοχή του διὰ τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχωσι πρόσωπα ἐκ τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ταῦτα δικαιοῦνται τῆς συντάξεως, ἧς θὰ ἐδικαιοῦντο εἰς περίπτωσιν θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου».

Τὸ ἐδάφιον ε' τῆς αὐτῆς παραγράφου τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

«Ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας μὲ ποσοστὸν ἀναπηρίας ἄνω τῶν 66 2/3 ο/ο ἢ θανάτου, ὀφειλομένου εἰς βίαιον συμβὰν ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἠσφαλισμένου (ἐργατικὸν ἀτύχημα), χορηγεῖται σύνταξις ἀνεξαρτήτως χρόνου συντάξιμου ὑπηρεσίας».

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

«αὐ') Ἡ διαπίστωσις ἀναπηρίας διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν ἀπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων συντάξεων ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ πλησιεστέρου τῆς κατοικίας τοῦ ἠσφαλισμένου.

Κατὰ τῆς γνωματεύσεως τῶν Πρωτοβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτρόπων ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως καὶ ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἐνώπιον τῶν Δευτεροβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτρόπων Ι.Κ.Α., ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν διαδικασίαν, τὰς προθεσμίας ὑποβολῆς τῆς προσφυγῆς κλπ. Ἡ Ὑπηρεσία δὲν δεσμεύεται ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς προσφυγῆς ὑπὸ προθεσμίας τινός.

βʹ) Ἐὰν ἀπορριφθῇ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἀναπηρίας ἢ διακοπῇ ὁριστικῶς τοιαύτη, ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν δύναται νὰ ὑποβάλῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑξαμήνου νέαν αἴτησιν περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως ἀναπηρίας, ἐκτὸς ἐὰν διὰ γνωματεύσεως τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου βεβαιοῦται ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν διαπιστωθεῖσαν κατάστασιν ἀναπηρίας του ἐπῆλθεν οὐσιαστικὴ μεταβολή.

γʹ) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δύναται νὰ ζητῇ ὁπωσδήποτε νέαν ἰατρικὴν ἐξέτασιν τῶν λόγῳ ἀναπηρίας συνταξιούχων, ἐξαιρέσει ἐκείνων, ὧν ἡ σύνταξις μετετράπη εἰς σύνταξιν λόγῳ γήρατος, συμφώνως τῷ ἐδαφίῳ γʹ § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

δʹ) Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου δικαιωθέντων συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἑτέρων Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως δὲν ἀπαιτεῖται ἐπανεξέτασις ὑπὸ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, τῆς κεκανονισμένης συντάξεως ἀπονεμομένης εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Ταμείου βάσει τῆς σχετικῆς συνταξιοδοτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ διὰ τὸν ἀπὸ ταύτης ὁριζομένων χρόνον συνταξιοδοτήσεως, παρατεινομένης ἀναλόγως τῆς συνταξιοδοτήσεως ὑπὸ τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον παρατείνεται καὶ ἡ συνταξιοδοτησις ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως καὶ τὸ ποσοστὸν ἀναπηρίας ἀνέρχεται εἰς βαθμὸν ἄνω τῶν 66,6 ο/ο.

εʹ) Αἱ δαπάναι ἐξετάσεως τῶν ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ Ταμείου παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον αἱ ἐξετάσεις αὗται γίνονται πρωτοβουλίᾳ τοῦ Ταμείου, βαρύνουσι τὸ Ταμεῖον, ἀποδιδόμεναι εἰς τὸ Ι.Κ.Α. βάσει τῶν ὑποβαλλομένων ὑπὸ τούτου χρεωστικῶν καταστάσεων».

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως :

«§ 3 αʹ) Ὡς πραγματικὴ ὑπηρεσία λογίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐν ἀσφαλίσει διανυθείσης ὑπηρεσίας, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου.

βʹ) Ὡς συντάξιμος ὑπηρεσία πλὴν τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω πραγματικῆς τοιαύτης λογίζεται ἐπίσης:

1) Ἡ μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἀναγνωρισθεῖσα κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου προϋπηρεσία, ἐφ' ὅσον θὰ ἐχῃ ἐξαγορασθῇ αὕτη κατὰ τὰ ἐν τῇ περὶ ἀναγνωρίσεως ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁριζόμενα.

2 Ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ἐφεδρικῆς ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον δὲν συμπίπτει μὲ ἑτέραν ὑπηρεσίαν, ἀναγνωρισθεῖσαν ὡς συντάξιμον παρὰ τῷ Ταμείῳ.

3) Ὁ χρόνος ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετὸν ἠσφαλισμένων γυναικῶν, ὃ προβλεπόμενος ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως τῆς Οὐασιγκτώνος, κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου 2274) 24.6.19.0, ὡς καὶ ὁ χρόνος ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας ἠσφαλισμένου, ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558) 1930.

Ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 3 χρόνος ὑπηρεσίας ἀναγνωρίζεται ὡς συντάξιμος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὅπερ καθορίζει καὶ τὰ πρὸς τοῦτο δικαιολογητικά, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὑποβαλλομένῃ τῷ Ταμείῳ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ ἢ ἀπὸ τῆς ἀποκτήσεως ἱκανότητος πρὸς ἐργασίαν ἀντιστοίχως ἐπὶ τῇ καταβολῇ ὑπὸ τούτου τῶν εἰς τὸν ἀναγνωριζόμενον χρόνον ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν ἠσφαλι-

σμένου καὶ ἐργοδότου, ὑπολογιζομένων ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως μηνιαίων ἀποδοχῶν αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν συγκεφαλαίωσιν τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς συνολικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας, ἐὰν ἀπομένῃ ὑπόλοιπον ἓξ (6) μηνῶν καὶ ἄνω, λογίζεται ὡς πλήρες ἔτος, κατώτερον δὲ τῶν ἓξ (6) μηνῶν παραλείπεται».

Ἡ παράγραφος 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«§ 4. α) Διὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου 3 συνταξίμου ὑπηρεσίας ὡς ἀποδοχαί, βάσει τῶν ὁποίων ὑπολογίζονται αἱ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφοραὶ ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου, λαμβάνεται ὁ μισθὸς μετὰ τῶν πάσης φύσεως προσαυξήσεων, τὸν ὁποῖον θὰ λαμβάνωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ ἀναγνωρίσεως αἰτήσεως των.

β) Τὸ οὕτως ἐξευρισκόμενον ποσὸν βαρύνει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἠσφαλισμένον καὶ καταβάλλεται εἰς τὸ Ταμεῖον εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε διὰ ἴσων μηνιαίων δόσεων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων, ὁριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μηνῶν τοῦ ἀναγνωριζομένου χρόνου.

Ἐν περιπτώσει καταβολῆς τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ εἰς δόσεις αὗται παρακρατοῦνται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου, ὡς αὗται ὁρίζονται ἀνωτέρω καὶ ἀποδίδονται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ταμεῖον μετὰ τῶν τακτικῶν εἰσφορῶν τὸ βραδύτερον ἐντὸς τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, εἰς ὃν ἀνάγεται ἑκάστη παρακρατουμένη δόσις.

γ) Ἡ παρακράτησις τῶν δόσεων τυγχάνει ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰς ἐργοδοτίδας ἑταιρείας, αἵτινες ἄλλως ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἐξ ἰδίων των καταβολὴν αὐτῶν, μετὰ τῶν νομίμων τόκων ὑπερημερίας ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος ἤθελε δηλώσει ἐγγράφως εἴτε πρὸς τὸ Ταμεῖον, εἴτε πρὸς τὸν ἐργοδότην του, ὅτι παραιτεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξαγορᾶς, ὁπότε εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης, ὅπως ἀποστείλῃ ἀμελητὶ πρὸς τὸ Ταμεῖον τὴν τοιαύτην ἔγγραφον δήλωσιν τοῦ ἠσφαλισμένου, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τοῦ λοιποῦ ταύτην, τῆς παραιτήσεως θεωρουμένης ὁριστικῆς ἀφ' ἧς καθ' οἱανδήποτε τρόπον ἡ περὶ ταύτης ἔγγραφος δήλωσις περιέλθῃ εἰς τὸ Ταμεῖον.

δ) Προκειμένου περὶ συνταξιούχων αἱ ὑπολειπόμεναι δόσεις ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας παρακρατοῦνται ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἐκ τῆς ἀπονεμομένης συντάξεως, δὲν δύναται δὲ ἑκάστη τούτων νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ 1/3 τῆς συντάξεως, αὐξανομένου ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δόσεων ἀναλόγως.

Τὸ ἄρθρον 6 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τροποποιεῖται ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως:

α) Ὡς συνταξιμος μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου κανονίζονται συντάξεις, λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῶν πάσης φύσεως μηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου τῆς ἐν ἀσφαλίσει τελευταίας τριετίας, ὡς αὗται ἀναγράφονται εἰς τὰς ὑποβληθείσας ὑπὸ τῶν ἑταιρειῶν εἰς τὸ Ταμεῖον μηνιαίας μισθοδοτικὰς καταστάσεις, ἐφ' ὧν ἐπελογίσθησαν εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον συμφώνως τῷ ἀ.ν. 1654/1939.

β) Ἡ μηνιαία σύνταξις διὰ τοὺς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἐξερχομένους τῆς ὑπηρεσίας ἠσφαλισμένους εἶναι συναρτησις τοῦ συνταξίμου μισθοῦ καὶ τοῦ συνταξίμου χρόνου, σύγκειται δὲ ἐκ βασικῆς συντάξεως, ὡς αὕτη καθορίζεται ἐν τῷ κατωτέρω πίνακι, ἀντιστοιχούσης εἰς 20ετῆ συνταξιμον ὑπηρεσίαν, καὶ ἐκ προσαυξήσεων δι' ἕκαστον συνταξιμον ἔτος πέραν τῆς 20ετίας ὡς ἀκολούθως:

Συντάξιμος μισθός	Βασικὴ σύνταξις
1000 — 2000	300
2001 — 3000	325
3001 — 4000	350
4001 — 5000	375
5001 — 7000	425
7001 — 10000	500
10001 — 20000	600
20001 καὶ ἄνω	750

γ) Ἡ βασικὴ σύνταξις προσαυξάνεται ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας ὡς ἀκολούθως:

1) Δι' ἕκαστον ἔτος συμπεπληρωμένον ἐκ τῶν πρώτων 5 ἐτῶν μετὰ τὸ 20ὸν κατὰ 1ο/ο τῆς βασικῆς συντάξεως.

2) Δι' ἕκαστον ἔτος συμπεπληρωμένον ἐκ τῶν πρώτων 5 ἐτῶν μετὰ 25ετίαν κατὰ 2ο/ο τῆς βασικῆς συντάξεως.

3) Δι' ἕκαστον ἔτος συμπεπληρωμένον ἐκ τῶν πρώτων 5 ἐτῶν μετὰ 30ετίαν κατὰ 3ο/ο τῆς βασικῆς συντάξεως.

δ) Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπολογιζομένη σύνταξις καταβάλλεται ἐντὸς τοῦ πρώτου πενθημέρου τοῦ μηνός, εἰς ὃν ἀντιστοιχεῖ αὕτη.

2) α) Ὡς συνταξιμος χρόνος θεωρεῖται τὸ σύνολον τῆς πραγματικῆς καὶ ἐξαγορασθείσης ἢ ὑπὸ ἐξαγορὰν προϋπηρεσίας.

β) Εἰδικῶς διὰ τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὰ ἐδάφια γ' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ παρόντος τὰ συντάξιμα αὐτῶν ἔτη ὑπολογίζονται τοὐλάχιστον εἰς 20, ἐφ' ὅσον εἶναι κατώτερα τούτων.

γ) Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ χορηγηθῇ σύνταξις διὰ περισσότερα τῶν 35 ἐτῶν συνταξίμων.

δ) Ἡ συνταξιοδότησις ἄρχεται προκειμένου μὲν περὶ τῶν συνταξιούχων τῶν ἐδαφίων γ' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἡμέρας τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ γεγονότος, προκειμένου δὲ περὶ τῶν συνταξιούχων τῶν ἐδαφίων α', β' καὶ δ' τῆς ἰδίας παραγράφου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀπὸ τῆς ἑπομένης ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν εἰς τὸ Ταμεῖον, ἄλλως ἡ ἔναρξις τῆς συνταξιοδοτήσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ὑποβολῆς ἁπάντων τῶν δικαιολογητικῶν ὁπωσ-

δηποτε δέ μετα την άποχώρησιν έκτος έργασίας.

'Εν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον ἅπαντα τὰ δικαιολογητικὰ ὑποβάλλονται ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀποβολῆς τῆς ἀρχικῆς αἰτήσεως, ἡ ἐναρξις τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ὑπερλήφθη ἡ ἀρχικὴ αἴτησις.

'Η παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«'Η χήρα ἢ ὁ χήρος σύζυγος, ἡ χήρα μήτηρ καὶ τὰ τέκνα, νόμιμα, νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωσθέντα, υἱοθετηθέντα, ἐφ' ὅσον ἡ υἱοθεσία ἔλαβε χώραν ἓν τοὐλάχιστον ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου ἢ τῆς χορηγήσεως συντάξεως, καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένης καὶ τὰ νόθα μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἐπὶ ἀρρένων καὶ προκειμένου περὶ σπουδαζόντων μέχρι τοῦ 23ου ἔτους, ἐπὶ θηλέων δὲ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 30οῦ ἔτους καὶ ἐπὶ ἀνικάνων πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν τέκνων ἀδιαφόρως φύλου καὶ ἀνεξαρτήτως ἡλικίας.

'Εν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἀναπηρία βεβαιοῦται ὑπὸ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν 'Υγειονομικῶν 'Επιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ ἐν αὐτῷ ὁριζόμενα».

'Η παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καταργεῖται.

'Η παράγραφος 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Παράγραφος 3. 'Η συνταξιοδότησις τῶν διαιωλούντων λόγῳ θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἄρχεται ἀπὸ 1ης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ὁ θάνατος».

Τὸ ἄρθρον 9 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

"Αρθρον 9

1) Εἰς τὴν χήραν ἄνευ τέκνων χορηγοῦνται τὸ 50 ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἢ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος.

2) Εἰς τὸν σύζυγον θανούσης ἠσφαλισμένης, ἐφ' ὅσον οὗτος εἶναι ἄπορος καὶ ἀνάπηρος ἀνεπιτηδείως ἡλικίας ἢ ἄπορος καὶ ἀνάπηρος ἀνεπιτηδείως ἡλικίας τοῦ, χορηγοῦνται τὰ 70 ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ἡ συνταξιοῦχος ἢ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ἡ θανοῦσα ἠσφαλισμένη.

3) Εἰς τὴν χήραν ἢ τὸν πληροῦντα τὰς προϋποθέσεις τῆς προηγουμένης παραγράφου χήρον σύζυγον μεθ' ἑνὸς τέκνου τὰ 80 ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ (ἡ) ἠσφαλισμένος ἢ συνταξιοῦχος.

4) Εἰς τὴν χήραν σύζυγον ἢ τὸν πληροῦντα τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 2 χήρον σύζυγον μετὰ δύο τέκνων τὰ 90 ο/ο, μετὰ πλειόνων τῶν τέκνων τὰ 100 ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἢ θὰ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος, τοῦ ἐπὶ πλέον τῆς συντάξεως τῆς χήρας ἢ τοῦ χήρου συζύγου ποσοῦ ἀπαντωμένου μεταξὺ τῶν τέκνων κατ' ἰσομοιρίαν.

5) Εἰς ἓν τέκνον ὀρφανὸν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων τὰ 70 ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἢ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος.

6) Εἰς τὰ δύο ὀρφανὰ τέκνα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων τὰ 80 ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἢ θὰ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος καὶ ἐπὶ πλειόνων τῶν δύο τὰ 100 ο/ο τῆς συντάξεως ταύτης, κατανεμομένης κατ' ἰσομοιρίαν.

7) Εἰς τὴν χήραν μητέρα ἢ τὸν ἀνάπηρον καὶ ἄπορον πατέρα, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν χήρα σύζυγος καὶ τέκνα, τὰ 70 ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἢ θὰ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος.

8) Εἰς τὴν χήραν μητέρα καὶ τὸν ἀνάπηρον καὶ ἄπορον πατέρα, συντρεχόντων μετὰ χήρας συζύγου καὶ τέκνων ἢ ἄνευ τέκνων, τὸ 25ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἢ θὰ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος.

9) Εἰς ἕκαστον γονέα, συντρεχόντων ἀμφοτέρων, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχουν σύζυγος καὶ τέκνα, τὸ 35ο/ο τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ συνταξιοῦχος ἢ θὰ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος.

'Οσάκις λόγῳ τῆς συνδρομῆς πλειόνων μελῶν οἰκογενείας τὸ συνολικὸν ποσὸν τῆς συντάξεως, τῆς ὁποίας ταῦτα δικαιοῦνται, ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ὁ θανὼν συνταξιοῦχος ἢ θὰ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ὁ θανὼν ἠσφαλισμένος, ἡ σύνταξις ἑκάστου δικαιουμένου μειοῦται ἀναλόγως.

Μειουμένου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαιουμένων συντάξεως μελῶν οἰκογενείας λόγῳ τῆς ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας λήξεως τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν τινων ἐξ αὐτῶν τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τῶν ὑπολοίπων δικαιούχων ἀναπροσαρμόζεται ἀναλόγως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος».

'Η παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν καταργεῖται.

'Η παράγραφος 5 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 13 λαμβάνει ἀριθμὸν 4.

'Η παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Παράγραφος 5. Τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς δύο (2) μηνῶν ἀπὸ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ἐκδώσῃ τὴν περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ συντάξεως ἢ ἐπιτροπῆς εἰσφορῶν ἀπόφασίν του, ἐφ' ὅσον μετὰ τῆς αἰτήσεως ἔχουν ὑποβληθῇ καὶ ἅπαντα τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ δι' ἑκάστην ἀσφαλιστικὴν περίπτωσιν.

Εἰς περίπτωσιν ἐλλείψεως δικαιολογητικῶν τὸ Ταμεῖον ὑποχρεοῦται, ὅπως εἰδοποιήσῃ πάραυτα τὸν ἐνδιαφερόμενον, ἵνα συμπληρώσῃ ταῦτα, ὅτε ἡ ὡς ἄνω προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς των».

Τὸ ἄρθρον 14 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

"Αρθρον 14

Οἱ εἰς σύνταξιν δικαιούμενοι ἠσφαλισμένοι ὑποχρεοῦνται, ὅπως ὑποβάλωσι μετὰ τῆς αἰτήσεώς των τὰ κάτωθι δικαιολογητικά:

1) Οἱ συνταξιοδοτούμενοι βάσει τῶν ἐδαφίων

α' καὶ β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν (λόγῳ γήρατος).

α) Ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γεννήσεως, τοιαύτης δὲ μὴ ὑπαρχούσης ἢ μὴ συνταχθείσης παντάπασι, πιστοποιητικὸν τοῦ Δήμου ἢ τῆς Κοινότητος, ἀναφέρον τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως.

β) Βεβαίωσιν τῆς ἐργοδότιδός των ἑταιρείας, εἰς ἣν νὰ ἐμφαίνηται ὁ χρόνος προσλήψεως, ἀπολύσεως ἢ ἀποχωρήσεως, αἱ μεταβολαὶ καὶ αἱ πᾶσης φύσεως ἀποδοχαὶ τῆς τελευταίας τριετίας ἀναλυτικῶς.

2) Οἱ συνταξιοδοτούμενοι βάσει τοῦ ἐδαφίου δ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν (λόγῳ καταργήσεως θέσεως),

α) Τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος δικαιολογητικὰ καὶ

β) Ἀντίγραφον ἀναγγελίας καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

3) Οἱ συνταξιοδοτούμενοι βάσει τῶν ἐδαφίων γ' καὶ ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν (λόγῳ ἀναπηρίας ἢ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος):

α) Τὴν ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος βεβαίωσιν.

β) Ἀντίγραφον ἀποφάσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως.

4) Οἱ συνταξιοδοτούμενοι βάσει τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν (λόγῳ θανάτου):

α) Ἡ χήρα ἠσφαλισμένου ἄνευ τέκνων.

1) Ληξιαρχικὴν πρᾶξιν θανάτου τοῦ συζύγου της.

2) Ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γάμου ἢ πιστοποιητικὸν γάμου.

3) Πιστοποιητικὸν Πρωτοδικείου ὅτι δὲν διελύθη ὁ γάμος μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της.

4) Βεβαίωσιν τῆς ἐργοδότιδος ἑταιρείας, εἰς ἣν νὰ ἐμφαίνηται ὁ χρόνος προσλήψεως τοῦ θανόντος, αἱ μεταβολαὶ μέχρι θανάτου του, ὡς καὶ αἱ πᾶσης φύσεως ἀποδοχαὶ τούτου τῆς τελευταίας πρὸ τοῦ θανάτου τριετίας ἀναλυτικῶς.

β) Ἡ χήρα ἠσφαλισμένου μετὰ τέκνων ἐξ ἑνὸς ἢ πλειόνων γάμων.

1) Τὰ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 4 τοῦ παρόντος ἄρθρου δικαιολογητικά.

2) Πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος.

3) Ληξιαρχικὰς πράξεις γεννήσεως τῶν τέκνων, ἐὰν δὲ προέρχωνται ἐκ πλειόνων τοῦ ἑνὸς γάμου καὶ πιστοποιητικὸν ἐμφαῖνον τὴν νομιμότητα αὐτῶν, ἐπὶ σπουδαζόντων δὲ καὶ πιστοποιητικὸν σπουδῶν.

γ) Τὰ ὀρφανὰ πατρὸς καὶ μητρὸς τέκνα.

1) Ληξιαρχικὰς πράξεις θανάτου τῶν γονέων.

2) Πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος.

3) Ληξιαρχικὰς πράξεις γεννήσεως των.

4) Ἐπὶ σπουδαζόντων πιστοποιητικὸν σπουδῶν καὶ

5) Βεβαίωσιν ἐργοδότιδος ἑταιρείας, εἰς ἣν νὰ ἐμφαίνηται ὁ χρόνος προσλήψεως τοῦ θανόντος προστάτου των ἠσφαλισμένου, αἱ μεταβολαὶ τούτου μέχρι τοῦ θανάτου του, ὡς καὶ αἱ πᾶσης φύσεως ἀποδοχαὶ αὐτοῦ τῆς τελευταίας πρὸ τοῦ θανάτου ἀναλυτικῶς.

δ) Οἱ γονεῖς.

1) Ληξιαρχικὴν πρᾶξιν θανάτου τοῦ τέκνου των.

2) Πιστοποιητικὸν οἰκογενειακῆς καταστάσεως τοῦ Δήμου ἢ Κοινότητος.

3) Πιστοποιητικὸν ἐμφαῖνον ὅτι ὁ πατὴρ τυγχάνει ἄπορος.

4) Ἀντίγραφον γνωματεύσεως τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ, ὅτι ὁ πατὴρ τυγχάνει ἀνάπηρος καὶ ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν.

5) Βεβαίωσιν ὅτι οὗτοι συντηροῦντο ὑπὸ τοῦ θανόντος καὶ

6) Βεβαίωσιν ἐργοδότιδος ἑταιρείας, εἰς ἣν νὰ ἐμφαίνηται ὁ χρόνος προσλήψεως τοῦ θανόντος, αἱ μεταβολαὶ μέχρι τοῦ θανάτου του, ὡς καὶ αἱ πᾶσης φύσεως ἀποδοχαὶ τούτου τῆς τελευταίας πρὸ τοῦ θανάτου τριετίας ἀναλυτικῶς.

ε) Χήρα συνταξιούχου ἄνευ τέκνων:

Τὰ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου τοῦ παρόντος προβλεπόμενα δικαιολογητικά, πλὴν τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου (ὑπ' ἀριθ. 4).

στ) Χήρα συνταξιούχου μετὰ τέκνων ἐξ ἑνὸς ἢ πλειόνων γάμων τὰ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 4 τοῦ παρόντος προβλεπόμενα δικαιολογητικά, πλὴν τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου.

η) Τὰ ὀρφανὰ πατρὸς καὶ μητρὸς τέκνα συνταξιούχου τὰ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου 4 τοῦ παρόντος προβλεπόμενα δικαιολογητικά, πλὴν τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου.

θ) Οἱ γονεῖς συνταξιούχου.

Τὰ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου δ' τῆς παραγράφου τοῦ παρόντος προβλεπόμενα δικαιολογητικά, πλὴν τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου.

Τὰ πιστοποιητικὰ ἀπορίας δὲν εἶναι δεσμευτικὰ διὰ τὸ Ταμεῖον, δικαιούμενον νὰ ἐξετάσῃ διὰ παντὸς τρόπου, ἐὰν πράγματι συντρέχῃ ἀπορία.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ ζητήσῃ ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω δικαιολογητικῶν καὶ πᾶν ἕτερον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν κρίσιν του θεωρεῖται ἀπαραίτητον διὰ τὴν μόρφωσιν γνώμης.

Τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ἄρθρον 15

Οἱ ἠσφαλισμένοι ὑποχρεοῦνται νὰ ἀναγγέλλωσι πᾶσαν μεταβολὴν τῆς οἰκογενειακῆς των καταστάσεως, προερχομένην ἐκ γάμου, γεννήσεως, διαζυγίου ἢ θανάτου, προσάγοντες καὶ τὰ πιστοποιητικὰ ἐντὸς τριμήνου, ἀφ' ἧς ἤθελεν ἐπέλθει τοιαύτη».

Τὸ ἄρθρον 16 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν κα

ταργείται.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 25 Ιουνίου 1963

—

72821)4433)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος των καταγγελθεισών υπ' αριθ. 4)1962, 6)1962 και 9)1962 αποφάσεων του Δ.α.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού εστιατορίων, καφενείων, ζαχαροπλαστείων κλπ και των επιχειρήσεων ζαχαροπλαστικής τέχνης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 385 της 2 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239) 1955, εν συνδυασμώ με την παράγραφον 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957. 2) Τας εκ μέρους της Πανελληνίου Ομοσπονδίας Εργατών Επιστασιισμού και Υπαλλήλων Τουριστικών Επαγγελμάτων γενομένας καταγγελίας των υπ' αριθ. 4)1962, 6)1962 και 9)1962 αποφάσεων του Δ.Δ. Δ.Δ. Αθηνών, κοινοποιηθείσας και ημίν κατά την 1.7.1963, 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 24.8.1963, αποφαίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 1.12.1963, τον επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας των κατά τά άνωτέρω καταγγελθεισών ακολούθων διαιτητικών αποφάσεων:

1) Υπ' αριθ. 4)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού εστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μπάρ, ούζερί, μαγειρείων, οινομαγειρείων, ταβερνών κλπ. άπασης της χώρας», εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 28113]1496)2.4.1962 αποφάσεως ημών και του Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 113 τ. Β' της 2.4.1962)(*).

2) Υπ' αριθ. 6)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού καφεντζίων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων κλπ. άπασης της χώρας», εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 28752)1564)6.4.1962 ημετέρας αποφάσεως και του Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 119 τ. Β' της 6.4.1962 (**).

3) Υπ' αριθ. 9)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του εργατοτεχνικού προσωπικού των επιχειρήσεων ζαχαροπλαστικής τέχνης άπασης της χώρας», κατατεθείσης εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών διά της υπ' αριθ. 32)18.5.1962 πράξεως καταθέσεως (***).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 31 Αυγούστου 1963

(*) ΕΕΔ 21, 553.

(**) ΕΕΔ 21, 555.

(***) ΕΕΔ 21, 829.

72820,4432)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως προσωπικού Στρατιωτικών Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 385 της 2 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν 1) τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955, εν συνδυασμώ με τας της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ 3755)1957. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν κατά την 1.7.1963 καταγγελίαν της υπ' αριθ. 33)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών εκ μέρους της Ομοσπονδίας Εργατοτεχνιτών και Υπαλλήλων Στρατιωτικών Καταστημάτων. 3) Σχετικην γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 24.8. 1963, αποφαίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τρίμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι της 1.12.1963, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της καταγγελθείσης ως άνω υπ' αριθ. 33)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής του επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου απασχολουμένου προσωπικού των Στρατιωτικών Καταστημάτων αρμοδιότητος Γ.Ε.Σ.», κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 3354)195)17.1. 1962 αποφάσεως ημών (Φ.Ε.Κ. 12 τεύχος Β' της 17.1.1962) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 31 Αυγούστου 1963

—

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΚΑΙΠ.

2)1963 Απόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου Χανίων

Περί των όρων αμοιβής των ταξιθετών κινηματογράφων Ηρακλείου Κρήτης (**).

. . . . . .

Διά ταύτα

Δικάζον αντιμωλία του εκκαλούντος Σωματείου Ταξιθετών Ηρακλείου, ερήμην δε του Συλλόγου Κινηματογραφιστών Ηρακλείου. Λεχόμενον τύπους τας υπό κρίσιν έφεσεις, εν μέρει δε κατ' ουσίαν την τοιαύτην του Σωματείου Ταξιθετών Ηρακλείου και μεταρρυθμίζον εν μέρει την εκκαλουμένην (υπ' αριθ. 4)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Ηρακλείου).

Καθορίζει μηνιαίον μισθόν εις τους ταξιθέτας Ηρακλείου εκ δραχμών διακοσίων πεντηκοντα (250), καταβαλλόμενον αύτοις υπό των εργοδοτών κινηματογραφιστών Ηρακλείου διά τας παρεχομένας αύτοις προσθέτους εργασίας επικαλλήλου προγραμμάτων, παραλαβής και πα-

(*) ΕΕΔ 21, 187.

(**) Κατετέθη παρά τω Γραμματεί του Ειρηνοδικείου Αθηνών, κατ' άρθρον 20 νόμου 3239) 1955, συνταχθείσης της υπ' αριθ 69 της 12.7. 1963 πράξεως καταθέσεως, και εκοινοποιήθη εις το Υπουργείον Εργασίας την 15.7.1963.

ραδόσεως ταινιών κλπ., έπί πλέον των παρεχομένων αύτοίς άμοιβών έκ φιλοδωρημάτων κλπ.

Καθορίζει την ίσχυν της παρούσης άποφάσεως άπο 1 Μαρτίου 1963.

Άπεφασίσθη καί έγένετο έν Χανίοις τη 27 Μαΐου 1963 καί έδημοσιεύθη αύτόθι αύθημερόν.

---

21)1961 Άπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Άθηνῶν

Περί τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν κεραμοπλινθοποιῶν (*).

. . . . . .

Διά ταῦτα

Μεταρρυθμίζον την ὑπ' ἀριθ. 13)1960 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Άθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξύ τῆς Όμοσπονδίας Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοκοίων καί Άγγειοπλαστῶν Ἑλλάδος ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων καί β) τῆς Άνωτάτης Συνομοσπονδίας Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος ὡς ἀκολούθως :

1) Ἡ χορηγησις τοῦ ἤδη παρεχομένου, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 57644)1951 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 311, τεῦχος Β' τῆς 22.10.1951) ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐξ 20ο)ο ἐπί των ἐκάστοτε ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων των α) ψητῶν, β) ἐκκαμινευτῶν, γ) σουρωτῶν, καί δ) λασπάδων ἐπεκτείνεται, ἀπό 1.7.1961, ὑπό τούς αὐτούς ὅρους καί προϋποθέσεις καί εἰς τάς εἰδικότητας τῶν : α) καμινευτῶν, β) βουντηχτάδων, γ) ἀνθρακέων καί δ) ἐργατῶν τεχνιτῶν ξηραντηρίων.

Διά το χρονικόν διάστημα ἀπο 9.10 1960 μεχρι 30.6.1961 τό ἐπίδομα τοῦτο διά τάς κατηγορίας, εἰς ἃς ἐπεκτείνεται διά τῆς παρούσης, ὁρίζεται εἰς ποσοστόν 10 ο)ο.

2) Εἰς τό λοιπόν, πλήν των ἀνωτέρω εἰδικῶς μνημονευομένων εἰδικοτήτων, ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν των ἐργοστασίων κεραμοπλινθοποιΐας ἁπάσης τῆς χώρας χορηγεῖται ἀπό 1.7.1961 ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ 7ο)ο ἐπί των ἐκάστοτε ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων ἡμερομισθίων αὐτοῦ.

Διά το χρονικόν διάστημα ἀπό 9.10.1960 μέχρι 30.6.1961 το ἐπίδομα τοῦτο ὁρίζεται εἰς ποσοστόν 4ο)ο.

3) Τῶν διατάξεων της προηγουμένης παραγράφου (ἄρθρον 2) ἐξαιρεῖται τό ὁμοιον προσωπικόν τοῦ ἐργοστασίου Κρίτωνος Δηλαβέρη.

4) Τό ἐργατοτεχνικόν προσωπικόν, περί τοῦ ὁποίου ἡ παράγραφος 2 της παρούσης ὡς ἐπισης καί το ὁμοιον προσωπικόν τοῦ ἐργοστασίου Κρίτωνος Δηλαβέρη, ἐφ' ὅσον ἀπασχολεῖται προσκαίρως εἰς τάς ἐργασίας των εἰδικοτήτων της παραγράφου 1 της παρούσης, δικαιοῦται διά τόν χρόνον της τοιαύτης ἀπασχολήσεώς του το διά ταύτας προβλεπόμενον ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὑπό την ἔννοιαν ὅτι, καί ἂν οὗτος ἐπ' ὀλίγον ἀπασχοληθοῦν κατά το διάστημα τῆ ἡμέρας εἰς τάς ἐργασίας των εἰδικοτήτων τοιτων, δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἡμερομισθίου της ἡμέρας ταύτης.

5) Τό ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας των ἐργατῶν κεραμοπλινθοποιΐας ὑπολογίζεται ἐπί τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου βασικοῦ ἡμερομισθίου αὐτῶν καί προστίθεται εἰς το πράγματι καταβαλλόμενον ἡμερομίσθιον των, ἀπαγορευομένου τοῦ συμψηφισμοῦ τούτου εἰς τη ὑφισταμένην διαφοράν μεταξύ κατωτάτου ὁρίου καί καταβαλλομένου ἡμερομισθίου.

6) Εἰς ἃς περιπτώσεις εἰς τάς εἰδικότητας τοῦ καμινευτοῦ καί ἐκκαμινευτοῦ ἐφαρμόζεται σύστημα ἀμοιβῆς κατ' ἀποκοπήν (κατά μονάδα ἐργασίας) ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ἀπό της δημοσιεύσεως της παρούσης εἰς την Ἐφημερίδα της Κυβερνήσεως ἤ της καταθέσεώς της εἰς το Εἰρηνοδικεῖον Άθηνῶν ὑποχρεοῦται, ὅπως διά τοῦ προϊόντος τῆς ἐκ τοῦ συστήματος τούτου ἀμοιβῆς ἐξασφαλίζῃ εἰς τους μισθωτούς τοῦ τους κατ' ἐλάχιστον ὁρίον καί δι' ὅσον ἡμερησίως ἐργασίαν το ἐκάστοτε ἰσχῦον διά τας εἰδικότητας ταύτας (κατωτατον) κατωτατον ὁριον ἡμερομισθίου, ηὐξημένου κατά ποσοστόν 25 ο)ο. Το ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας των μισθωτῶν τούτων ὑπολογίζεται κατά τά ἐν παραγράφῳ 1 ὁριζόμενα.

7) Αἱ ἐκ της ἀναδρομικότητος ἰσχύος της παρούσης καί μέχρι 30 Ἰουνίου 1961 προκύπτουσαι διαφοραί δύνανται νά καταβληθοῦν εἰς ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, της πρώτης καταβληθησομένης ἐντός τοῦ πρώτου 15ημέρου μηνός Αὐγούστου ἑ.ἔ.

8) Ἡ ἰσχύς της παρούσης ἐκτείνεται καθ' ἁπασαν την Ἐπικράτειαν ἀρχεται δέ ὑπό τά ἄνω διακρίσεις ἀπό 9.10.1960.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καί ἐγένετο.

Ἐν Άθήναις τῇ 17 Ἰουνίου 1961

---

27)1962 Άπόφ. Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Άθηνῶν

(Ἐπικυρωθεῖσα μετ' ἀπόρριψιν ἐφέσεων διά της ὑπ' ἀριθ. 15)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνῶν).

Περί παροχῆς ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τό προσωπικόν της Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καί Λιπασμάτων (*).

. . . . . .

Διά ταῦτα

Ἐπιλῦον την μεταξύ τοῦ Συνδικάτου Ἐργα-

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Άθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955 συνταχθείσης της ὑπ' ἀριθ. 70 τῆς 12.7. 1963 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς το Ὑπουργεῖον Ἐργασίας την 13 7 1963.

Ἴδετε την Σ.Ε. 965)1963 ΕΕΔ 22, 747, δι' ἧς ἡ υἱοθέτησαν ὡρισμένει διατάξεις, ὑπ' ἀριθ. 24329 1963 ἀπόφασιν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐσωτερικῶν περί ἀνακλήσεως της ὑπ' ἀριθ 57543) 10357)1961 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας, ΕΕΔ 22, 972.

(*) Κατετέθη παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Άθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239 1955, συνταχθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ 68 τῆ. 11.7 1963 πράξεως καταθέσεως, καί ἐκοινοποιήθη εἰς το Ὑπουργεῖον Ἐργασίας την 11.7.1963.

ζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, πα απευθείσαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 35121) 2041,12.5.1962 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ἀφορῶσαν τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐργοστασίου Λ.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ὡρισταμένην διένεξιν, ἀποφαίνεται ὡς κατωτέρω:

Ι. Ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐν Λαμπετσώνᾳ ἐργοστασίου τῆς Λ.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, τὸ ἀνήκον εἰς τὴν δύναμιν τῶν σωματείων, ἅτινα ὑπάγονται εἰς τὸ Συνδικᾶτον Ἐργαζομένων Ἑταιρείας Λιπασμάτων, χορηγεῖται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἐκ ποσοστοῦ 15ου, ὑπολογιζομένων ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν αὐλλογικῶν συμβάσεων, ἀποφάσεων διαιτησίας κλπ. καθορισμένων βασικῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, εἰς ὃ συμψηφίζεται τὸ ἤδη ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας παρεχόμενον ἐπίδομα συνθηκῶν ἐργασίας.

ΙΙ. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς 20.6.1962.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1962

—

24)1963 Ἀπόφ. Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν

Περὶ ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν ὑπαλλήλων Γραφείων καὶ δακτυλογράφων ἐργοδοτῶν μὴ ἀσκούντων ἐπιχείρησιν κλπ. (*).

. . . . . .

1) Ἐπειδή, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ εἴδους καὶ τῆς φύσεως τῆς ὑπὸ τῶν μισθωτῶν προσφερομένης ἐργασίας, ἐσφαλμένως ὡς ἐκ τούτου καθορίσασα τὸ μισθολόγιον τῶν ὑπαλλήλων γραφείου καὶ δακτυλογράφων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἐργοδότας ὑποκειμένους εἰς ταύτην (πλὴν ἐπαγγελματικῶν σωματείων) εἰς τὰ ἐν αὐτῇ ἐπίπεδα. Ἐνῷ, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ μὲν ἐργασία τῶν ἐν διενέξει μισθωτῶν εἶναι συναφὴς καὶ ἀνάλογος πρὸς τὴν προσφερομένην ὑπὸ συναδέλφων τῶν ὑπαλλήλων γραφείου ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, αἱ οἰκονομικαὶ ὅμως δυνατότητες ἑκάστης κατηγορίας ὑποκειμένων ἐργοδοτῶν διαφέρουν ἀπὸ ἀλλήλων, θὰ ἔδει νὰ καθορισθῇ τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης, ἤτοι ὡς πρὸς μὲν τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς συμβολαιογραφικὰ γραφεῖα εἰς τὰ νῦν ἰσχύοντα ἐπίπεδα τοῦ μισθολογίου τοῦ προσωπικοῦ γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, καθ' ὅσον ἡ κατηγορία αὕτη τῶν ἐργοδοτῶν ἐφαντίζεται μείζονος οἰκονομικῆς ἀντοχῆς καὶ πάντως δυναμένη νὰ ἀναλάβῃ τὰ ὡς εἴρηται μισθολογικὰ βάρη, ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς δικηγορικὰ γραφεῖα καὶ λοιποὺς ὑποκειμένους ἐργοδότας (πλὴν ἐπαγγελματικῶν σωματείων) εἰς ἐπίπεδα κατωτέρα τοῦ προδιαληφθέντος μισθολογίου, ἐν ὄψει τῶν μειωμένων οἰκονομικῶν των δυνατοτήτων. Ταῦτα δὲ διὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1963 καὶ ἑξῆς χρονικὸν διάστημα τῆς διὰ τὸ παρελθὸν καὶ δὴ ἀπὸ 1.7.1962 μέχρι 1.7.1963 χορηγητέας αὐξήσεως εἰς πάντας τοὺς ἐν διενέξει μισθωτούς (ἐξαιρέσει τῶν ἐργαζομένων εἰς ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα) περιοριζομένης εἰς 8 ο/ο ἐπὶ τῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14500,1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας (*) καθοριζομένων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐν ὄψει τῆς τελευταίας παρατηρουμένης ἀνοδικῆς ἐξελίξεως τοῦ τιμαρίθμου. Δέον ὅθεν, δεκτῶν καθισταμένων ἐν μέρει τῶν σχετικῶν παραπόνων τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ.

2) Ἐπειδή, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, καὶ διὰ τοὺς περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτοὺς συντρέχουν οἱ αὐτοὶ λόγοι κοινωνικῆς σκοπιμότητος, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαλον τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος γάμου εἰς τοὺς συναδέλφους των τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ συνεπῶς καὶ διὰ τούτους θὰ ἔδει νὰ καθ ερωθῇ τὸ ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως ἐπίδομα γάμου.

Δέον ὅθεν, δεκτῶν καθισταμένων ἐν μέρει τῶν σχετικῶν παραπόνων τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ.

3) Ἐπειδή, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὸ διὰ τῆς παρούσης καθοριζόμενον βασικὸν μισθολόγιον δέον νὰ ἰσχύσῃ δι' ὀκταώρου ἡμερησίαν ἀπασχόλησιν καθ' ἅπασας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας τοῦ μηνός, μειουμένου ἀναλόγως διὰ τὴν ἐπὶ ἧσσονα χρόνον, κατὰ τὴν ἀτομικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἀπασχόλησιν, καθ' ὅσον ἐνδεχομένως αἱ εἰς προσωπικὸν ἀνάγκαι ἑνίων ἐκ τῶν ὑποκειμένων ἐργοδοτῶν καλύπτονται διὰ τῆς ἀπασχολήσεως ἐπὶ μειωμένῳ ὡραρίῳ τοιούτου, κατὰ τὸν περὶ τούτου βάσιμον λόγον ἐνστάσεως τῶν παρεμβασῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τύποις καὶ ἐν μέρει κατ' οὐσίαν τὴν ὑποβληθεῖσαν ἔφεσιν, μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 31,1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, ὡς ἀκολούθως:

1) Ἡ παροῦσα ἀφορᾷ τοὺς ἄρρενας καὶ θήλεις ὑπαλλήλους γραφείων καὶ δακτυλογράφους, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐργοδότας, φυσικὰ καὶ νομικὰ πρόσωπα (πλὴν τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου), μὴ ἀσκοῦντας ἐπιχείρησιν.

Εἰς τὴν α' κατηγορίαν μισθολογίου ὑπάγεται τὸ προσωπικὸν τῶν ἐπαγγελματικῶν (ἐργοδοτικῶν καὶ ἐργατικῶν) σωματείων. Εἰς τὴν β' κατηγορίαν ὑπάγεται τὸ προσωπικὸν τῶν συμβολαιογραφικῶν γραφείων καὶ εἰς τὴν γ' κατηγο-

(*) Κατετέθη παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Πειρωνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 τοῦ νόμου 3239)1955 συνταχθεῖσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 75 τῆς 6.9.1963 πράξεως κατατέθεως, καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τὴ 7ῃ Σεπτεμβρίου 1963.

(*) ΕΕΔ 21, 766.

ρίαν τὸ προσωπικὸν τῶν λοιπῶν, περὶ ὧν ἡ παροῦσα, ἐργοδοτῶν δικηγορικὰ γραφεῖα, ἱδρύματα, σωματεῖα, πλὴν ἐπαγγελματικῶν κλπ.).

2) Τὰ κατώτατα ὅρια μηνιαίων βασικῶν μισθῶν τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθωτῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

Α) Διὰ τὴν α' κατηγορίαν προσωπικοῦ ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ ἐκάστοτε ἰσχύουσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ γραφείων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων.

Β) Διὰ τὴν β' καὶ γ' κατηγορίαν:

Ἄρρενες

	β' κατηγορία	γ' κατηγορία
Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας δραχμαὶ	1.150	900
Κατὰ τὸ 18ον, 19ον καὶ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας »	1.150	1.050
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας κατὰ τὰ ἀκόλουθα κλιμάκια:		
Κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας »	1.350	1.175
» » 3ον » 4ον » » »	1.500	1.300
» » 5ον » 6ον » » »	1.650	1.450
» » 7ον » 8ον » » »	1.750	1.500
» » 9ον » 10ον » » »	1.850	1.575
» » 11ον » 12ον » » »	1.950	1.660
» » 13ον » 14ον » » »	2.050	1.750
» » 15ον » 16ον » » »	2.175	1.850
» » 17ον » 18ον » » »	2.350	2.000
» » 19ον » 20ὸν » » »	2.450	2.100

Δι' ἕκαστον, ἐπὶ πλέον τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένων, ἔτος ὑπηρεσίας τὸ ὡς ἄνω τελευταῖον κλιμάκιον βασικοῦ μισθοῦ αὐξάνεται κατὰ ποσὸν διὰ μὲν τὴν β' κατηγορίαν δραχμαὶ 65, διὰ δὲ τὴν γ' κατηγορίαν δραχμαὶ 50 καὶ μέχρι συμπληρώσεως ἀντιστοίχως βασικῶν μισθῶν δραχμῶν 3.100 καὶ 2.600.

Θήλεις

	β' κατηγορία	γ' κατηγορία
Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 17ου ἔτους τῆς ἡλικίας δραχμαὶ	1.050	900
Κατὰ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας »	1.050	1.050
Κατὰ τὸ 19ον καὶ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας (μόνον διὰ τὴν γ' κατηγορίαν) »	—	1.050
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας διὰ τὴν β' κατηγορίαν ἢ τοῦ 20οῦ διὰ τὴν γ' κατηγορίαν κατὰ τὰ ἀκόλουθα κλιμάκια:		
Κατὰ τὸ 1ον καὶ 2ον ἔτος ὑπηρεσίας »	1.200	1.175
» » 3ον » 4ον » » »	1.450	1.250
» » 5ον » 6ον » » »	1.600	1.375
» » 7ον » 8ον » » »	1.650	1.400
» » 9ον » 10ον » » »	1.720	1.470
» » 11ον » 12ον » » »	1.800	1.530
» » 13ον » 14ον » » »	1.900	1.650
» » 15ον » 16ον » » »	2.100	1.800
» » 17ον » 18ον » » »	2.150	1.850
» » 19ον » 20ὸν » » »	2.250	1.950

Δι' ἕκαστον ἔτος ὑπηρεσίας πλέον τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένων τὰ ὡς ἄνω τελευταῖα κλιμάκια βασικοῦ μισθοῦ αὐξάνονται κατὰ ποσὸν δραχμῶν 50 διά τε τὴν β' καὶ γ' κατηγορίαν καὶ μέχρι συμπληρώσεως βασικοῦ μισθοῦ ἀντιστοίχως δραχμῶν 2.750 καὶ 2.450.

3) Τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν (ἐξαιρέσει τῶν τοῦ προσωπικοῦ της α' κατηγορίας, δι' ὃ ἐφαρμόζεται ἡ ἐκάστοτε συλλογικὴ σύμβασις προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν), αὐξάνονται δι' ἐπιδόματος γάμου ἐκ δραχμῶν 150 μηνιαίως. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο, παρεχόμενον διὰ τὴν σύζυγον, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν ἐργάζεται ἢ δὲν συνταξιοδοτεῖται παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ παρ' οἱασδήποτε μορφῆς Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, παύει χορηγούμενον ἐν περιπτώσει χηρείας ἢ διαζεύξεως.

4) Ὡς προϋπηρεσία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης θεωρεῖται ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ ἐργοδότῃ διανυθεῖσα τοιαύτη εἰς συναφῆ καὶ ὁμότιμα καθήκοντα, ἀποδεικνύεται δὲ διὰ βεβαι-

ώσεων των παρ' οίς είργάσθη ο μισθωτός εργοδοτών.

5) Τά έν παραγράφω 2 της παρούσης καθοριζόμενα κατωτατα όρια βασικών μισθών ισχύουσι διά τους απασχολουμένους είς πόλεις, μετά των περιχώρων των, πληθυσμού άνω των 15.000 κατοίκων, καί είς Σκαραμαγκάν, Άσπρόπυργον καί Έλευσίνα. Διά τους απασχολουμένους είς πόλεις μικροτέρου πληθυσμού μειούται κατά ποσοστόν 8 ο/ο.

6) Τά διά της παρούσης καθοριζόμενα κατώτατα όρια βασικών μισθών ισχύουν καί καταβάλλονται δι' ώκτάωρον απασχόλησιν ημερησίως καί καθ' όλας τάς εργασίμους ημέρας του μηνός. Δι' ελάσσονα απασχόλησιν ταύτα μειούνται αναλόγως.

7) Αί διατάξεις των παραγράφων 2, έδάφιον β' 3, 4 καί 5 της παρούσης ισχύουν άπο 1ης Ιουλίου 1963 καί έμπρός. Διά τό χρονικόν διάστημα άπο 1ης Ιουλίου 1962 μέχρι 30ής Ιουνίου 1963 τά διά τους μισθωτους των β' καί γ' κατηγοριών ισχύοντα κατωτατα όρια μισθών, βάσει της άπο 1.6.1962 έθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως εργασίας (ό.ά. 44500/1962, Φ.Ε.Κ. 205 Β' της 13.6.1962)(*) αύξάνονται κατά ποσοστόν 8 ο/ο.

8) Τυχόν καταβαλλόμενα άποδοχαί άνώτεραι των άπό της παρούσης καθοριζομένων δέν δύνανται νά μειωθούν.

9) Η ισχύς της παρούσης, έκτεινομένη καθ' άπασαν την χωραν, άρχεται άπό 1ης Ιουλίου 1962.

Έκρίθη άπεφασίσθη καί έγένετο.

Έν Άθήναις τῇ 18ῃ Ιουλίου 1963

—

Διορθώσεις ημαρτημένων

Ταμείον Έπικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Έμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 232 της 1ης Ιουνίου 1963)

Είς την ύπ' άριθ. 15586/Σ.194/11.4.1963 απόφασιν του Υπουργού Εργασίας «περί τροποποιήσεως του άρθρου 16 του Καταστατικού του Ταμείου Έπικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Έμπορικής Τραπέζης της Ελλάδος», δημοσιευθείσαν είς τό ύπ' άριθ. 178 Φ.Ε.Κ. (τεύχος Β') της 27.4.1963(**), έπιφέρονται αί κάτωθι διορθώσεις:

Είς την παράγραφον 2 του άρθρου 16 καί είς τόν 8ον στίχον αύτης άντί του έσφαλμένως δημοσιευθέντος «προσελήφθησαν διά την άπονομήν» τίθεται τό όρθόν «προσεμετρήθησαν διά την άπονομήν».

Είς την παράγραφον 4 του ίδίου άρθρου καί είς τόν 4ον στίχον αύτης άντί του έσφαλμένως δημοσιευθέντος «ίσων πρός την» τίθεται τό όρθόν «ίσην προς την».

(Έκ του Υπουργείου Εργασίας)

(*) ΕΕΔ 21, 766.

(**) ΕΕΔ 22, 648.

Ταμείον Άσφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων καί Υπαλλήλων

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 241 της 8 Ιουνίου 1963)

Είς την ύπ' άριθ. 10781/Σ.133/27.2.1963 απόφασιν του Υπουργού Εργασίας «περί προσθήκης παραγράφου 20 έν τέλει του άρθρου 2 του Β' Μέρους του Καταστατικού Οικονομικής καί Άσφαλιστικής Όργανώσεως του Ταμείου Άσφαλίσεως Ναυτικών Πρακτόρων καί Υπαλλήλων», δημοσιευθείσαν είς τό ύπ' άριθ 107 Φ.Ε.Κ. τεύχος Β' της 12.3.1963(*), έπέρχεται ή κατωθι διόρθωσις: Όπου αναφέρεται τό έσφαλμένον «Αύτονόμου Όργανισμού Κινδύνων Πολέμου» τίθεται τό όρθόν «Άσφαλιστικού Όργανισμού Κινδύνων Πολέμου».

(Έκ του Υπουργείου Εργασίας)

—

Ταμείον Έπικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Άνωνύμων Έταιρειών Οινοποιίας - Ζυθοποιίας - Οινοπνευματοποιίας

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 359 της 17 Αύγούστου 1963)

Είς την ύπ' άριθ. 47290 Σ.492/25.6.1963 απόφασιν του Υπουργού Εργασίας «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων του Καταστατικού καί του Κανονισμού Παροχών του Ταμείου Έπικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Άνωνύμων Έταιρειών Οινοποιίας - Ζυθοποιίας - Οινοπνευματοποιίας», δημοσιευθείσαν είς τό ύπ' άριθ. 295 Φ.Ε.Κ. (τεύχος Β') της 4ης Ιουλίου 1963(**), έπέρχονται αί κάτωθι διορθώσεις ημαρτημένων:

Έν τῇ σελ. 2325 Β) είς τόν Κανονισμόν Παροχών του Ταμείου έδάφ. β' της παραγράφου 1 του άρθρου 2 αύτου άντί του έσφαλμένως δημοσιευθέντος «προκειμένου δέ περί θηλέων 50ών έτος της ηλικίας του» τίθεται τό όρθόν «προκειμένου δέ περί θηλέων 55ον έτος της ηλικίας του».

Έν τῇ σελίδι 2326, στίχος 2, άντί του έσφαλμένως δημοσιευθέντος «δ') προκειμένου περί ησφαλισμένου του Ταμείου» τίθεται τό όρθόν «δ') προκειμένου περί ησφαλισμένων του Ταμείου».

Έν τῇ σελίδι 2327 § 2 άρθρον 9 άντί του έσφαλμένως δημοσιευθέντος «2. Είς την σύζυγον θανούσης» τίθεται τό όρθόν «είς τόν σύζυγον θανούσης».

(Έκ του Υπουργείου Εργασίας)

(*) ΕΕΔ 22, 446.

(**) Άνωτέρω σελ. 1157.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐξ ἑνὸς Κανονισμοῦ Ἐργασίας, ὁ ὁποῖος, κυρωθεὶς διὰ διατάγματος, δημοσιεύεται ἀνωτέρω, σελ. 1117, ἀκυροῦμεν διατάξεις, αἱ ὁποῖαι, ἐφοῦ πρόκειται περὶ διατάγματος, δὲν πρέπει νὰ παρέλθουν ἀπαρατήρητοι.

Εἰς τὸ ἄρθρον 2 αὐτοῦ ἰδιάκρισις προσωπικοῦ ἀναφέρεται, ὅτι τὸ προσωπικὸν διακρίνεται ἀπὸ ἀπόψεως σχέσεως ἐργασίας, εἰς . . . β') ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένης χρονικῆς διαρκείας, δυναμένη νὰ ἀνανεωθῇ ἢ νὰ καταγγελθῇ καὶ ἐνωρίτερον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ καὶ νὰ μετατραπῇ εἰς ἀορίστου χρόνου διαρκείας τοιαύτην.

Εἰς τὸ ἄρθρον 30 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ (§ 3) ἀναφέρεται, ὅτι ἀπολύεται τῆς Ὑπηρεσίας, ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως, καὶ ὁ ἐν στρατεύσει διατελῶν καὶ ἐπανερχόμενος μετὰ τὴν ἀπολύσιν του εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν δι' ἔνδειψιν ἔργασίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδεχθῇ τοὺς ὅρους τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Αἱ διατάξεις αὗται ἀφορῶσιν εἰς μίαν μεγάλην κατηγορίαν μισθωτῶν καὶ ἐνδιαφέρουν καὶ τὸ Δημόσιον, ὥστε νὰ δικαιοῦται τις νὰ σημειώσῃ, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κατοβληθῇ μεγαλυτέρα νομικὴ προσοχὴ διὰ τὴν θέσιν τῶν ὡς ἐγκύρων νομοθετικῶν διατάξεων. Δὲν εἶναι μόνον ὁ σοβαρὸς λόγος ὅτι τὸ Δίκαιον πρέπει νὰ εἶναι στερεὸν καὶ ἀπρόσβλητον, ὡς ἀρμόζει εἰς τὴν ἀποστολήν του, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν εἶναι εὐχάριστον νὰ ἔχωνται τὰ Δικαστήρια εἰς τὰ οἰκεῖα ἀνήκει ἡ κρίσις περὶ τῆς νομιμότητος, νὰ ἀναγνωρίζουν νομικὴν πλημμέλειαν, μὲ ἐπιζημίας πάντοτε διὰ τὸν ἐργοδότην συνεπείας, εἰς νομίμους διατάξεις, αἱ ὁποῖαι, ἐφοῦ ρυθμίζουν τὴν θέσιν μεγάλης κατηγορίας ἐργαζομένων, ἔπρεπε νὰ ἦσαν νομικῶς ἀδιαφιλονίκητοι.

Ὁμόφωνος εἶναι ἡ γνώμη τῆς θεωρίας καὶ νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν καὶ τὰ Δικαστήρια τῆς οὐσίας, ὅτι σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, εἰς τὴν ὁποίαν τίθενται ὅροι περὶ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀπολύῃ τὸν μισθωτὸν καὶ ἐνωρίτερον, θεωρεῖται σύμβασις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 669 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Δὲν δύναται λοιπὸν ὁ Κανονισμὸς νὰ ἀπομακρύνεται τοῦ νόμου, ὁ ὁποῖος καθορίζει βασικὰς γενικὰς ἀρχάς, μὲ συνέπειαν τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀντιτιθεμένης οὕτω διατάξεως τοῦ.

Ὡσαύτως κύρους εἶναι καὶ ἡ ἄλλη διάταξις (ἄρθρον 36) τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Κανονισμοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπολύεται διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον ὁ ἐπανελθὼν ἐκ τῆς στρατεύσεως μισθωτός, ἐφοῦ ὁ νόμος (ἄ.ν. 547)1937, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νόμου 3511.1928) ὁρίζει τρόπον ἀπολύσεως τῶν μισθωτῶν τῆς περιπτώσεως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο ἐγκύρως νὰ ἀπομακρυνθῇ ὁ Κανονισμός, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀφήνεται νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ἡ ἀπόλυσις καὶ τοῦ στρατευθέντος μισθωτοῦ εἶναι δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου, μὴ ἐξαρτώμενον ἢ ἐκ τῆς μὴ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀποδοχῆς τῶν ὅρων τοῦ Κανονισμοῦ.

Τὸ θέμα προκαλεῖ τὴν σκέψιν πόσον δυσχερὴς εἶναι ἡ σύνταξις Κανονισμῶν Ἐργασίας, διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἐν ὄψει ἡ θαυμασιὴ πρᾶγματι καὶ ἀπαραίτητος πρὸς γνῶσιν θεωρία καὶ νομολογία ἐπὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Μαθήματα σπουδαστῶν

Λόγου γενομένου περὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, χαροποιεῖ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ προσφάτου β. δ. 477) 1963 «περὶ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐν Πειραιεῖ Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς».

Διδασκόμενα, μεταξὺ τῶν ἄλλων, μαθήματα: Κοινωνικὴ Πολιτική, Ἐργατικὸν Δίκαιον, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, Κοινωνικὴ Πρόνοια καὶ Κοινωνικὴ Ἀσφάλισις, Ὑγιεινὴ τῆς Ἐργασίας, Ἐπαγγελματικὸς Προσανατολισμός, Μαθήματα εἰς τόπους ἐργασίας.

Οἱ νέοι ἐπιστήμονες θὰ ἐξοικειωθοῦν πρὸς τὴν Ἐπιστήμην τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου κλπ., τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὁποίας κυριαρχεῖ σήμερον.

Γλωσσικά

Ἐπαναλαμβάνεται ἀτυχῶς συχνά. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἰδίως περὶ ἀσφαλιστικῶν θεμάτων, ἀκόμη καὶ δικαστικὴ ἀπόφασις, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ περιέχηται ἡ φράσις «...ἔλαβε χώραν».

Καθ' ὅσον γνωρίζομεν, ἡ φράσις αὕτη εἶναι ξένη πρὸς τὴν γλῶσσαν μας. Ἡ ἑλληνικὴ φράσις εἶναι «συνέβη τὸ γεγονὸς» ἢ «ἐγένετο».

Ἡ παράδοξος φράσις «...ἔλαβε χώραν» εἶναι μετάφρασις τῆς γαλλικῆς καὶ βεβαίως τὰ ἑλληνικά μας γενικῶς δὲν ἔχουν λερωθῆ... ἀπὸ τὰ γαλλικά.

Καιρὸς λοιπὸν τὰ ἐπίσημα ἔγγραφά μας νὰ γίνουν... καθαρῶς ἑλληνικά.

Νέαι ἐκδόσεις

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ὑπὸ τοῦ κ. *Κυριάκου Κιουρκεσόγλου*, δικηγόρου καὶ συνεργάτου μας, *«Ἀρχεῖα Κώδικος Νομοθεσίας — Νομολογίας Πιστοποιητικῶν τίτλων»*, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Index. Τὸ ἔργον, χρησιμώτατον ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ ἓν κενὸν εἰς τὴν νομικὴν φιλολογίαν, διότι συγκροτούμενον ἐπὶ κινητῶν φύλλων ἀνανεοῦται πάντοτε καὶ δὲν χάνει τὴν ἀξίαν του, ὡς πᾶν ἄλλον νομικὸν σύγγραμμα, ὅπερ ἀδυνατεῖ νὰ περιλάβῃ τὰς νέας ἐξελίξεις τῆς νομοθεσίας - νομολογίας, διότι ἐπίσης, δὲν ἠκολούθησε τὴν πεπατημένην σειρὰν τῆς κατ' ὄγδοον ἐκμηνείας, ἀλλ' ἔπρεπε τὴν ὅλην τὴν διεχώρισεν εἰς θέματα μὲ αὐτόνομον ὑπόστασιν καὶ ἀρίθμησιν νομοθεσίας - νομολογίας, ἅτινα κατατάσσονται εἰς τὸν οἰκεῖον τόμον (Classeur) κατ' ἀπόλυτον λεξικογραφικὴν τάξιν καὶ ἡ ὁποία τάξις καθιστᾷ τὴν ἐνημέρωσιν ἀεὶ καὶ τὸ ὅλον σύστημα εὔχρηστον καὶ εἰς μὴ νομικούς.

Ἔχομεν πρὸ ἡμῶν τὸ κυκλοφορῆσαν Ι τεῦχος, τὸ διαλαμβάνον τὰς λέξεις «Τριετηρίδες - Χαρτόσημον», καὶ ὁμολογουμένως θαυμάζομεν τὴν μεθοδικότητα τῆς κατατάξεως τῆς ἐπὶ μέρους ὕλης, τὴν σαφήνειαν καὶ τὴν συγκέντρωσιν τοσούτων θεμάτων ἐτι ταυτῷ, ὥστε δὲ ἡ τῆς ἀπορρήψεως παντὸς περιττοῦ καὶ τῆς συγκεντρώσεως τῶν οὐσιωδῶν νὰ καλύπτωνται ὅλα τὰ κενὰ καὶ νὰ δίδεται ἀπάντησις εἰς πᾶσαν ἀπορίαν.

Ἡ ἐκτύπωσις καλλιτέχνου σχήματος 70Χ100 καὶ ἐπὶ χάρτου τῶν 100 γραμμαρίων ἐγγυᾶται τὴν ἀπαιτουμένην στερεότητα λόγῳ τῆς διηνεκοῦς κινήσεως τῶν φύλλων εἰς τὸ classeur.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντής
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεύχος 19 (529)

Ἀθῆναι, 1 Ὀκτωβρίου 1963

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

Α'. Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία

Ὑπὸ τοῦ κ. ΣΙΜΩΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑ, Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας

Μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον κατοβάλλεται διεθνὴς προσπάθεια πρὸς προσδιορισμὸν τόσον τῶν βασικῶν κριτηρίων, ὅσον καὶ τῶν τρόπων ἐπιτεύξεως τῆς κοινωνικῆς προόδου. Τὸ κοινωνικὸν κριτήριον, σκοποῦν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν ἀναγκῶν, εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς πενίας, εἰς τὴν ἐξασφάλισιν κοινωνικῆς δικαιοσύνης, συγκινεῖ ἀναμφισβητήτως τὴν ἀνθρωπιστικὴν χορδὴν καὶ συγκεντρώνει τὴν εὐμένειαν τῆς διαθέσεως.

Τὸ κοίριον ὅμως θέμα, ὅπερ τίθεται σήμερον ἐνώπιον τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν μας, εἶναι νὰ ἐξευρεθοῦν οἱ τρόποι καὶ τὸ μέτρον συντονισμοῦ τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ κριτηρίου, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ ὁμαλὴ ἐξέλιξις τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἡ σταθερὰ κοινωνικὴ πρόοδος. Εἶναι τοῦτο ἔργον δυσχερές, πολύπλοκον, μὲ ἀποτελέσματα, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ εὕρουν ἄμεσον στάθμισιν, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀναγκαιοῦν μελέτην τῶν προβλημάτων, ἀφοσίωσιν καὶ ἐπιμονήν.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ κοινωνικὴ πολιτική, ἔννοια περικλείουσα τὸν δυναμισμὸν τῶν συνεχῶς μεταβαλλομένων κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ ἀναγκῶν, ὑποκειται εἰς τὰς μεταβολάς, αἵτινες ἀναγκαστικῶς ἄγουν εἰς τὴν ἀνάγκην συνεχοῦς προσαρμογῆς της.

Σήμερον, ὅτε εἰς τὸν διεθνῆ στίβον τεράστιοι Ὀργανισμοὶ οἰκονομικῆς ὑφῆς δημιουργοῦνται, ὡς ἡ Ε.Ο.Κ., ἡ ἀνωτέρω ἀνάγκη κατέστη ἔτι ἐντονωτέρα.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς κυρώσεως διὰ τοῦ νόμου 4226)1962 τοῦ συμφώνου συνδέσεώς της μετὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος ἀντιμετωπίζει τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἀνάγκην.

Οὕτω ἡ σύνδεσις τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ε.Ο.Κ. προϋποθέτει μεταξὺ ἄλλων πλήρη γνῶσιν καὶ συνεχῆ παρακολούθησιν τῆς ἰσχυούσης ἑκάστοτε ἐργατικῆς νομοθεσίας τῶν Κρατῶν· Μελῶν τῆς ἐν τῷ Εὐρωπαϊκῷ χώρῳ δημιουργηθείσης νέας ταύτης οἰκονομικῆς μονάδος, ἐντὸς τῆς ὁποίας θέλει διαμορφωθῆ ἡ νέα εὐρυτάτη ἔννοια τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ὡς καὶ ἡ ὀργανικὴ αὐτῆς συνάρτησις μὲ τὴν κοινωνικὴν ταιαύτην.

Κατωτέρω παραθέτομεν στοιχεῖα τινὰ τῆς ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας ἀσκουμένης κοινωνικῆς πολιτικῆς.

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία, ἐκ τῶν ἱδρυτικῶν Μελῶν τῆς Ε.Ο.Κ., λόγῳ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς βιομηχανικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς οἰκονομικῆς αὐτῆς θέσεως εἰς τὸν διεθνῆ ἀνταγωνιστικὸν στίβον, ἐξασφαλίζει σήμερον, παρὰ τὰ γεγονότα τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ὑψηλὸν βιοτικὸν ἐπίπεδον εἰς τοὺς ἐργαζομένους. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς πλείστους παράγοντας, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἀναπτυχθῶσιν ἐν τῷ παρόντι, ἰδιαιτέρως ὅμως δύναται νὰ σημειωθῆ εἰς ἐξ αὐτῶν: ἡ ἐπιτευχθεῖσα εἰς τὴν χώραν ταύτην αὔξησις παραγωγικότητος, ἥτις ἀποτελεῖ σύνθεσιν πολλῶν παραγόντων,

μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται ἡ ἐξειδίκευσις τῶν ἐργαζομένων.

Στοιχεῖο Ἐργατικῆς Νομοθεσίας

Α'. Ἄμοιβὴ ἐργασίας

Ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Γερμανικῇ Δημοκρατίᾳ διὰ τοῦ νόμου τῆ 9.4.1949 «περὶ διατιμήσεως ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας» (WIG Bl. S. 55, BGBl - 1952, IS. 1!!) προβλέπονται κατώτατα ὅρια ἀμοιβῶν. Βάσει τοῦ ἐν λόγῳ νόμου συνάπτονται συμβάσεις ἐργασίας.

Ἐν τούτοις αἱ ἀμοιβαὶ καὶ οἱ λοιποὶ ὅροι ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων διαμορφοῦνται καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων συμβαλλομένων ἢ ὧν ὀργανώσεων αὐτῶν εἰς ἐπίπεδα κατὰ τόμα λον ἢ ἧττον ἀνώτερα τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου προβλεπομένων κατωτάτων ὁρίων.

Τὰ συμβατικὰ ταῦτα ἡμερομίσθια προφανῶς ἀποτελοῦν τὸν κανόνα ἐν Γερμανίᾳ.

Εἰς τὴν σελίδα 1175 παραθέτομεν συγκριτικὸν πίνακα κατωτάτων ὁρίων ἀμοιβῶν, προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ συμβατικῶν τοιούτων, κλάδων τινῶν οἰκονομικῆς δραστηριότητος:

Ὑπερωρίαι

Κατὰ τὸ ἰσχῦον ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Γερμανικῇ Δημοκρατίᾳ δίκαιον (Νόμ. ἀριθ. AZO) 30.4.1938 ἐδ. 15 «περὶ ὡρῶν ἐργασίας» RGBl IS. 447) ὁ ἀπασχολούμενος δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ ἰδιαιτέραν ἀμοιβὴν δι' ὑπερωρίας, ἂς ἐπιταγματοποίησε πέραν τοῦ κεκανονισμένου ὡρολογίου ἐργασίας. Ὡς ἀποζημίωσις διὰ τὰς ἐν λόγῳ ὑπερωρίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει συμφωνηθῇ ἑτέρα τοιαύτη, καταβάλλεται προσαύξησις 25% τοὐλάχιστον.

Τὸ ὕψος τῆς προσαυξήσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας ποικίλλει κατὰ κλάδους ἐργασίας. Εἰς κλάδους τινὰς διὰ τὰς πρώτας ὥρας ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἰσχύει ἐλαφρῶς ηὐξημένον τοῦ 25% τὸ ποσοστὸν προσαυξήσεως, αὐξανόμενον προοδευτικῶς μέχρι τοῦ 50% τῆς ὡριαίας ἀμοιβῆς, μετὰ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην ὥραν ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, εἰς ἄλλους δὲ κλάδους μετὰ τὴν ἑβδόμην ὥραν.

Συμφώνως τῇ παραγράφῳ 6 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου εἰς τὸν ἐργοδότην ἐπιτρέπεται νὰ ἀπασχολῇ ὑπερωριακῶς τὸν μισθωτὸν αὐτοῦ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας μόνον διὰ διάστημα 30 ἡμερῶν ἐτησίως καὶ οὐχὶ πέραν τῶν 2 ὡρῶν ἡμερησίως.

Ἡ συνολικὴ πάντως ἡμερησία ἀπασχόλησις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς 10 ὥρας.

Πρόσθετοι ἀμοιβαί

Βάσει τοῦ νόμου «περὶ ρυθμίσεως τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας κατὰ τὰς ἀργίας» τῆς 2.8.1951, (BGBl IS 479) οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλλουν εἰς τοὺς μισθωτοὺς αὐτῶν ἀμοιβὴν διὰ τὰς καθωρισμένας ἀργίας.

Διατάξεις προβλέπουσι ηὐξημένην ἀμοιβήν, λόγῳ ἐνδεχομένης ἀπασχολήσεως κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας, ὡς καὶ ἑτέρας παροχάς (13ος μισθός), δὲν ὁρίστανται ἐν τῇ νομοθεσίᾳ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας.

Εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας οἱ ὑπάλληλοι δικαιοῦνται ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας τὰς ἀποδοχάς των. Οἱ ἐργάται εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας ἔχουν δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσουν ἀπὸ τοὺς ἐργοδότας των διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα τὴν καταβολὴν ἑνὸς ποσοῦ, πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ χορηγουμένων παροχῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας ἢ τοῦ ἀτυχήματος. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἰσοῦται πρὸς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ἡμερομισθίου καὶ τῶν παροχῶν λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀτυχήματος, τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ἢ τοῦ ποσοῦ τοῦ λογαριασμοῦ ἀσθενείας ἢ ἀτυχήματος, τὸ ὁποῖον θὰ κατεβάλλετο, ἐὰν δὲν ἔτυχεν οὗτος νοσοκομειακῆς περιθάλψεως καὶ τῶν καθιερωμένων ἀποδοχῶν του. (Ν. τῆς 26.6.1957, BGBl I.S. 649, ὡς οὗτος συνεπληρώθη διὰ τοῦ νόμου τῆς 12.7.1961, BGBl. I.S. 913 «περὶ πληρεστέρας οἰκονομικῆς ἀφελίσεως τοῦ ἐργαζομένου εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας»).

Διατάξεις, δυνάμει τῶν ὁποίων νὰ καταβάλλωνται εἰς τὸν ἐργαζόμενον αἱ ἀποδοχαὶ του εἰς περίπτωσιν ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ οἰκογενειακῶν γεγονότων (γάμος, περίπτωσις θανάτου βαρεῖα ἀσθένεια μέλους τῆς οἰκογενείας κλπ.), δὲν ὑφίστανται.

Νυκτερινὴ ἐργασία

Καταβολὴ ηὐξημένης ἀμοιβῆς διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν δὲν προβλέπεται ὑπὸ διατάξεων νόμου.

Λύσις σχέσεως ἐργασίας

Διὰ δεδικαιολογημένην ἀπόλυσιν ἄνευ

προειδοποιήσεως δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου καταβολὴ ἀποζημιώσεως.

Μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια

Ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Γερμανικῇ Δημοκρατίᾳ μισθοί, ἡμερομίσθια καὶ λοιποὶ ὅροι ἐργασίας διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους διαμορφοῦνται ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν συμβαλλομένων ἢ τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν, ὡς ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ νόμου «περὶ διατιμήτεως ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας» τῆς 9.4.1949 (WIGBl. S. 55, BGBl, 1952, IS. 19) εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων συνήφθησαν καὶ συμβάσεις βάσει τοῦ νόμου περὶ διατιμήσεως τῆς ἀμοιβῆς.

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία ἔχει ἐπικυρώσει τὴν ὑπ' ἀριθ. 100 διεθνῆ σύμβασιν «περὶ ἴσης ἀμοιβῆς μεταξὺ ἀρρένων καὶ θηλέων δι' ἐργασίαν ἴσης ἀξίας».

Ἡ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διεθνοῦς συμβάσεως καθιερωθεῖσα ἀρχὴ τῆς ἴσης ἀμοιβῆς μεταξὺ ἀρρένων καὶ θηλέων δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πραγματοποιηθεῖσα εἰς τὴν ὡς ἄνω χώραν.

Β' Διάρκεια ἐργασίας

Ἡ διάρκεια ἡμερησίας ἐργασίας εἰς τοὺς ἐν τῇ σελίδι 3 ἀναφερομένους τομεῖς ἀνέρχεται, δυνάμει τῆς παραγράφου 3 τοῦ νόμου AZO)30.4.1938 «περὶ ὡρῶν ἐργασίας» (RGBl. IS. 447), εἰς 8 ὥρας.

Ἡ ἀνωτέρω διάρκεια δύναται νὰ παραταθῇ μέχρι 10 ὡρῶν ἡμερησίως δυνάμει τῆς παραγράφου 7 τοῦ νόμου AZO' διὰ συναφθησομένης συμβάσεως, βάσει τοῦ νόμου «περὶ διατιμήτεως ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας».

Μεταμεσημβρινὸν διάλειμμα ἐργασίας διὰ τοὺς ἐνήλικας ἐργαζομένους δὲν προβλέπεται ὑπὸ τῆς νομοθεσίας.

Ἡ διάρκεια ἡμερησίας ἀπασχολήσεως διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ἐμπορικῶν καταστημάτων ἀνέρχεται εἰς 8 ὥρας ἡμερησίως.

Ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω διάρκεια ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς Τραπέζας. Ἐν τούτοις ἡ ἀνωτέρω διάρκεια δύναται νὰ παραταθῇ καὶ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους ἐμπορικῶν καταστημάτων καὶ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Τραπεζῶν μέχρι 10 ὡρῶν ἡμερησίως δυνάμει τῆς παραγράφου 7 τοῦ νόμου AZO' διὰ τῶν συναφθησομένων συμβάσεων βάσει τοῦ νόμου «περὶ διατιμήσεως τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας».

Ἡ αὐτὴ διάρκεια καὶ παράτασις ἐργασίας ἰσχύει διὰ τοὺς ξενοδοχοϋπαλλήλους καὶ τοὺς ὑπαλλήλους τουριστικῶν κέντρων.

Τὸ δικαίωμα ἐτησίας ἀδείας δὲν ἔτυχεν εἰσέτι ἐναλίας νομοθετικῆς ρυθμίσεως. Ἡ νομοθετική του ρύθμισις εὑρίσκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς προετοιμασίας. Σχετικὰς διατάξεις περιλαμβάνουν αἱ καθ' ἑκάστον νομοθεσίαι τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας. Κατόπιν τούτου ἕκαστος ἐργαζόμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ ἄδειαν μετ' ἀποδοχῶν.

Ἡ ἄδεια ἀνέρχεται διὰ τοὺς ἐνήλικας τοὐλάχιστον εἰς 12 ἐργασίμους ἡμέρας ἐτησίως. Συμφώνως τῷ νόμῳ «περὶ προστασίας τῶν ἀνηλίκων ἐργαζομένων» δικαιοῦνται οὗτοι ἀδείας τοὐλάχιστον 24 ἡμερῶν ἐτησίως.

Αἱ συμβάσεις, αἱ συναπτόμεναι βάσει τοῦ νόμου «περὶ διατιμήτεως τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας», περιέχουν διατάξεις, αἵτινες διὰ τοὺς ἐνήλικας ἐργαζομένους προβλέπουν συνήθως ἐπὶ πλέον ἡμέρας ἀδείας, διαβαθμιζομένας κατὰ ἡλικίαν καὶ χρόνον ἐργασίας τοῦ ἀπασχολουμένου ἐν τῇ ἐπιχειρήσει.

Αἱ ἀποδοχαὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας εἶναι συνήθως ἐκεῖναι, ἃς θὰ ἐλάμβανεν ὁ μισθωτός, ἐὰν ἀπησχολεῖτο. Αἱ ἀποδοχαὶ διὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἔναρξιν ταύτης.

Λόγῳ τῆς ἰδιομορφίας τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν οἰκοδόμων ὁ ἐργοδότης συνεισφέρει εἰς ἓν Ταμεῖον ἀδειῶν. Τὸ ὕψος τῆς εἰσφορᾶς ὁρίζεται συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου περὶ διατιμήσεως τῆς ἀμοιβῆς ἐργασίας. Εἶναι δὲ τοιουτοτρόπως ρυθμισμένον τὸ θέμα, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζωνται εἰς τὸν ἐργαζόμενον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας του ἀποδοχαὶ ἴσαι πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν εἰργάζετο.

Γ' Κοινωνικὴ ἀσφάλεια

Ἀσφάλισις ἀσθενείας καὶ μητρότητος

Τὸ ἀσφάλιστρον ἀσθενείας κατανέμεται ἰσοπόσως μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων. Ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ μηνιαία ἀμοιβὴ μέχρι τῶν 660 μάρκων. Ἐντὸς τῶν πλαισίων

τούτων καθορίζεται τὸ ὕψος τῆς εἰσφορᾶς. Ἡ εἰσφορὰ γενικῶς κυμαίνεται ἀπὸ 5 - 10 ο)ο ἀναλόγως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως.

Ἐπὶ ἠσφαλισμένου, τοῦ ὁποίου ἡ μηνιαία ἀμοιβὴ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 65 γερμανικὰ μάρκα ἢ ἡ ἑβδομαδιαία τοιαύτη τὰ 15, ἡ εἰσφορὰ βαρύνει μόνον τὸν ἐργοδότην.

Ἐπὶ προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως ἡ εἰσφορὰ βαρύνει μόνον τὸν ἠσφαλισμένον.

Ἐπὶ συνταξιούχων ἡ εἰσφορὰ βαρύνει τὸν φορέα τῆς ἀσφαλείας συντάξεων.

Προαιρετικῶς ἠσφαλισμένοι συνταξιοῦχοι καταβάλλουν αὐτοὶ αὐτοι τὴν ἀσφαλιστικὴν εἰσφοράν, συνεισφέρουν ὅμως μερικῶς καὶ οἱ φορεῖς τῆς ἀσφαλείας συντάξεως.

Ἡ συμμετοχὴ τῶν αὐτῆ ἀνταποκρίνεται κατὰ μέσον ὅρον εἰς τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν ἐργοδότην ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ ἀσφαλίστρου, ἐὰν ἀποδείξουν ὅτι εἶχον ὑπαχθῆ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἀσφάλειαν κατὰ τῆς ἀσθενείας.

Διὰ τοὺς ἀνέργους τὸ ἀσφάλιστρον διὰ τὴν ἀσθένειαν καταβάλλει ὁ φορεὺς τῆς ἀσφαλείας κατὰ τῆς ἀνεργίας. Τοῦτο δὲ τυγχάνει μειωμένον. Πάντως ἐνημερώνει τὸν φορέα ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας διὰ τὰς δαπάνας εἰς μισθοὺς λόγῳ ἀσθενείας, ἐπίδομα ὑγείας καὶ ἐπίδομα δι' ἀτομικὰ ἔξοδα.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν μεταλλευτῶν ἰσχύουν διὰ τὴν κατανομὴν τῶν εἰσφορῶν οἱ αὐτοὶ ὡς ἄνω ὅροι.

'Ασφάλισις κλάδου συντάξεων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων

Τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 14 ο)ο ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων ἀποδοχῶν. Τοῦτο βαρύνει κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν ἠσφαλισμένον καὶ κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τὸν ἐργοδότην. Βαρύνει δὲ μόνον τὸν ἐργοδότην ὁ ὁκληρος ἡ εἰσφορά, ὅταν ἡ μηνιαία ἀκαθάριστος ἀμοιβὴ τοῦ ἠσφαλισμένου δὲν ὑπερβαίνῃ τὰ 95 μάρκα.

Ὑπόχρεοι ἀσφαλίσεως, οἱ ὁποῖοι καταβάλλουν αὐτοὶ αὐτοι τὴν ἀσφαλιστικὴν εἰσφοράν (πολλαπλῶς ἀπασχολούμενοι, οἱ εἰς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην ἀπασχολούμενοι καὶ Γερμανοὶ εἰς ὑπηρεσίας ἑτέρου Κράτους ἀπασχολούμενοι, ὡς καὶ πρόσωπα μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὴν γερμανικὴν δικαιοδοσίαν, ἐπίσης ὑπόχρεοι ἀσφαλίσεως ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίαι) καταβάλλουν τὰς εἰσφορὰς των δι' ἐνσήμων.

Ἐπὶ προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι ἐπίσης διὰ νόμου καθωρισμένος ὁ τρόπος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν.

Ἐπὶ ὑπαγωγῆς εἰς ἀνωτέραν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν (τὴν εὐχέρειαν ταύτην δύνανται νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλοι οἱ εἰς ἀσφάλισιν ὑπόχρεοι καὶ οἱ συνεχίζοντες προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισιν) ἰσχύουν αἱ αὐταὶ τάξεις εἰσφορῶν.

'Ασφάλισις κλάδου συντάξεων μεταλλευτῶν

Τὸ ἀσφάλιστρον τῆς ἀσφαλίσεως συντάξεων μεταλλευτῶν ἀνέρχεται εἰς 23,5 ο)ο ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων. Αὐτὴ βαρύνει κατὰ 8,5 ο)ο τὸν ἐργαζόμενον καὶ 15 ο)ο τὸν ἐργοδότην. Ὁλόκληρος ἡ εἰσφορὰ βαρύνει τὸν ἐργοδότην, ὅταν ἡ μηνιαία ἀκαθάριστος ἀμοιβὴ τοῦ ἀπασχολουμένου δὲν ὑπερβαίνῃ τὰ 110 μάρκα.

Ἡ Ὁμοσπονδία Ἀσφαλίσεως Συντάξεων τῶν Μεταλλευτῶν παρέχει τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν εἰς περίπτωσιν μὴ ἐπιτεύξεως ἰσολογισμοῦ μεταξὺ τῶν γενικῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων ὅλων τῶν ἀσφαλειῶν τῶν μεταλλευτῶν.

Αἱ διατάξεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν Κοινωνικὴν Ἀσφάλισιν ἢ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς ἀνωτέραν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς μεταλλευτάς.

'Ασφάλισις κατὰ τῆς ἀνεργίας

Τὸ ἀσφάλιστρον διὰ τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀνέρχεται κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 164 τοῦ νόμου «περὶ μεσολαβήσεως καὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας» εἰς 2 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἡμερομισθίου.

Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἀσφαλίστρου βασίζεται κατ' ἀνώτατον ὅριον ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ 750 μάρκων. Σήμερον τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 1,4 ο)ο βάσει διατάξεως τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας.

Τὸ ἀνωτέρω ἀσφάλιστρον ἐπιμερίζεται ἰσοπόσως μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου.

Συμβάσεις Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία ἐκύρωσεν α) τὴν προσωρινὴν Εὐρωπαϊκὴν Σύμβασιν Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας, ἐξαιρουμένων τῶν τομέων τοῦ γήρατος, τῆς ἀναπηρίας καὶ τῶν ἐπιζώντων μετὰ τοῦ προσηρτημένου αὐτῇ πρωτοκόλλου, καὶ β) τὴν προσωρινὴν Εὐρωπαϊκὴν Συμφωνίαν, τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰ συστήματα Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας, τὰ σχετικὰ μὲ τὸ γῆρας, τὴν ἀναπηρίαν καὶ τοὺς ἐπιζῶντας μετὰ τοῦ

προσηρτημένου αὐτῆς πρωτοκόλλου.

Διμερεῖς συμβάσεις Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας καὶ Ἀνεργίας

Τὴν 1.1.1952 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 10.7.1950 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Γαλλίας, περὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας.

Τὴν 1.11.1952 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 29.3.1951 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Ὁλλανδίας, περὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας.

Τὴν 1.4.1956 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 5.5.1953 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Ἰταλίας, περὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας.

Τὴν 1.4.1956 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 29.10.1954 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Ὁλλανδίας, περὶ ἀνεργίας.

Τὴν 1.3.1961 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 1.8.1959 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Δανίας, περὶ ἀνεργίας.

Τὴν 1.1.1953 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 19.5.1951 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Αὐστρίας, περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας.

Τὴν 1.11.1955 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἑτέρα διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 31.10.1953 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Αὐστρίας, περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας (προφανῶς συμπληρωματικὴ τῆς προηγουμένης).

Τὴν 1.9.1961 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 20.4.1960 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ Βορείου Ἰρλανδίας περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας.

Τὴν 1.10.1961 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 29.10.1959 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Ἱσπανίας, περὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας.

Τὴν 1.8.1961 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 20.4.1960 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγ. Βρεταννίας καὶ Βορείου Ἰρλανδίας, περὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας.

Τὴν 1.8.1963 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις, ὑπογραφεῖσα τὴν 31.5.1961 μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Ἑλλάδος, περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας.

Δ' Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα

Ἡ εἰσφορὰ διὰ τὸ Ταμεῖον οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, τὸ ὁποῖον χορηγεῖ ἐπίδομα διὰ τὸ τρίτον καὶ πέραν αὐτοῦ τέκνον, πραγματοποιεῖται μέσῳ τοῦ ἐργοδότου, τὸ δὲ ὕψος αὐτῆς κυμαίνεται ἀναλόγως τῶν δαπανῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου.

Ἡ εἰσφορὰ τοῦ ἐργοδότου κατὰ μέσον ὅρον ἀνέρχεται εἰς 1ο)ο ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀμοιβῶν.

Διὰ τὸ δεύτερον τέκνον δὲν παρέχεται ἐπίδομα ὑπὸ τοῦ Ταμείου Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Οἱ ἐργαζόμενοι δὲν καταβάλλουν εἰσφορὰν εἰς τὸ Ταμεῖον Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων.

Εἰς Δημοσίας Ὑπηρεσίας τὰ ἐπιδόματα τέκνων καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ Κράτους.

Ε' Ἀπασχόλησις καὶ ἀνεργία

Εἰς τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Γερμανικὴν Δημοκρατίαν ὑπάρχει πλήρης ἀπασχόλησις. Ἀπὸ μακροῦ βαίνει συνεχῶς αὐξανομένη ἡ ζήτησις ἐργασίας, ἥτις ὑπερβαίνει τὴν προσφοράν. Ἡ παρατηρουμένη ἀνεργία εἶναι ἀσήμαντος. Κατὰ τὴν 31.5.1962 οἱ ἄνεργοι ἀνήρχοντο εἰς 98.000, ἐκ τῶν ὁποίων 60.000 ἄνδρες καὶ 38.000 γυναῖκες. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν ἀνέργων ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ 0,5 ο)ο τῶν ἀπασχολουμένων. Ὁ ἀνωτέρω ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων τὴν 31.7 τοῦ ἰδίου ἔτους περιωρίσθη εἰς 93.000, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν κατώτερον ἀριθμὸν ἀνέργων ἐν συγκρίσει μὲ τὰ προηγούμενα ἔτη.

Κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη αἱ σημαντικαὶ ἐποχιακαὶ διαφοραὶ ἀνεργίας ἠλαττώθησαν οὐσιωδῶς.

Τὴν 31.1.1962 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων ἀνῆλθεν εἰς 268.000 ἔναντι 627.000 τῆς 1.1.1960 καὶ 1.351.000 τῆς 31.5.1959.

Εἰς τὴν σημειωθεῖσαν μείωσιν τῆς ἀνεργίας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος συνετέλεσαν αἱ νομοθετικαὶ διατάξεις καὶ αἱ συμβάσεις ἐργασίας βάσει τοῦ νόμου «περὶ διατιμήσεως ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας».

Ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐργασίας τῆς Γερμανικῆς

Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας ὑφίσταται πράγματι δυσανολογία μεταξὺ προσφορᾶς καὶ ζητήσεως. Κατὰ τὸν Μάϊον 1962 εἰς τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας εἶχον δηλωθῆ περίπου 600.000 θέσεις πρὸς συμπλήρωσιν. Κατὰ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων ἀνήρχετο περίπου εἰς 98.000.

Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ πράγματι χαμηλοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνέργων, οἵτινες μόλις δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐφεδρικαὶ ἐργατικαὶ δυνάμεις, ἐπέτρεψεν οὗτος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας νὰ πληροφορήσῃ, ὅτι ἡ παροχὴ στοιχείων ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνέργων κατ' εἰδικότητας δὲν ἔχει ἀξίαν.

Διμερεῖς συμβάσεις περὶ ἐπιλογῆς καὶ ἀπασχολήσεως

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία συνῆψε μετὰ τῶν κάτωθι χωρῶν συμβάσεις περὶ ἀπασχολήσεως ἐργατῶν ἀλλοδαπῶν εἰς γερμανικὰς ἐπιχειρήσεις.

Τὴν 20.12.1955 ὑπεγράφη διμερὴς σύμβασις μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Ἰταλίας περὶ ἐπιλογῆς καὶ ἀπασχολήσεως Ἰταλικῶν ἐργατικῶν δυνάμεων εἰς τὴν πρώτην. Ἡ ἐν λόγω σύμβασις ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ μεταγενεστέρων τοιούτων.

Τὴν 29.3.1960 ὑπεγράφη διμερὴς σύμβασις μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Ἰσπανίας περὶ ἀποδημίας, ἐπιλογῆς καὶ ἀπασχολήσεως Ἰσπανικῶν ἐργατικῶν δυνάμεων εἰς τὴν πρώτην.

Τὴν 30.3.1960 ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν διμερὴς σύμβασις μεταξὺ Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος περὶ ἐπιλογῆς καὶ ἀπασχολήσεως Ἑλλήνων ἐν τῇ πρώτῃ, ὑπογραφεῖσα τὴν 30.3.1960.

Τὴν 30.10.1961 ὑπεγράφη διμερὴς σύμβασις μεταξὺ Ὁμοσπόνδου Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Τουρκίας περὶ ρυθμίσεως τῆς ἀπασχολήσεως Τούρκων ἐν τῇ πρώτῃ.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω συμβάσεων ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία συνῆψε δύο διμερεῖς τοιαύτας περὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰς παραμεθορίους περιοχάς.

Τὴν 18.1.1952 ὑπεγράφη σύμβασις μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Βελγίου περὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς παραμεθορίους περιοχάς.

Τὴν 10.7.1950 ὑπεγράφη σύμβασις μεταξὺ τῆς Ὁμοσπόνδου Γερμανικῆς Δημοκρατίας καὶ Γαλλίας περὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰς παραμεθορίους περιοχάς.

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία προσεχώρησεν ἐπίσης εἰς τὴν εἰς Βρυξέλλας ὑπογραφεῖσαν πολυμερῆ σύμβασιν τῆς 17.4.1950 «περὶ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς παραμεθορίους περιοχάς» μεταξὺ τῶν Κυβερνήσεων Βελγίου, Γαλλίας, Λουξεμβούργου, Ὁλλανδίας, Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ Βορείου Ἰρλανδίας.

Κατὰ τὸ τέλος Ἀπριλίου 1962 ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Γερμανικῇ Δημοκρατίᾳ ἀπησχολοῦντο περὶ τοὺς 601.000 ἀλλοδαποί.

Ἐν τῇ Ὁμοσπονδιακῇ Γερμανικῇ Δημοκρατίᾳ εἰς ὅλους τοὺς κλάδους οἰκονομικῆς δραστηριότητος σημειοῦται ἀνάγκη ἐργατικῶν χειρῶν.

Προκειμένου περὶ ἀνδρῶν ἰδιαιτέρως ἔλλειψις παρατηρεῖται εἰς εἰδικευμένους οἰκοδόμους καὶ ἀνειδικεύτους. Ἐπίσης παρατηρεῖται ζήτησις μεταλλευτῶν, μεταλλουργῶν, σιδηρουργῶν, ἐφαρμοστῶν, ἠλεκτρολόγων, ὁδηγῶν ὀχημάτων, τεχνικῶν, ἐπιπλοποιῶν, ἀνθρακωρύχων καὶ ἐργατῶν δι' ἀγροτικὰ ἐπαγγέλματα.

Γυναικεῖαι ἐργατικαὶ δυνάμεις ἐλλείπουν εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, εἰς ἐπαγγέλματα καθαριστρίας, εἰς διοικητικὰς ὑπηρεσίας καὶ γραφεῖα, ὡς ἐπίσης εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ κατεργασίαν ὑφασμάτων, τὴν παραγωγὴν τροφίμων, εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας καὶ ἐπεξεργασίας μετάλλων, εἰς ξενοδοχειακὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ὑπηρεσίας ὑγείας καὶ εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκονομίαν.

ΣΤ' Κόστος ζωῆς

Μέσος ὅρος μηνιαίων δαπανῶν τετραμελοῦς οἰκογενείας ἐργαζομένων.

Ἔξοδα	Μάρκα
Τρόφιμα	243,90
Ποτὰ καὶ εἴδη καπνιστοῦ	48,62
Θέρμανσις καὶ φωτισμὸς	30,11
Κατοικία	59,37
Ἐπίπλωσις	57,71
Ἐνδύματα	86,16
Καθαρισμὸς καὶ ἀτομικὴ περιποίησις	31,70
Μόρφωσις καὶ ψυχαγωγία	53,38
Κίνησις	33,99
Σύνολον	644,94

Αἱ μηνιαῖαι δαπάναι ἐργαζομένων μετὰ δύο τέκνων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν τοὐλάχιστον δὲν συνεπλήρωσε τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὑπελογίσθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1962 ἀπὸ 600 ἕως 800 μάρκα.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΡΡΕΝΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΜΑΡΚΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΝ ΤΟΥ 1961

Κλάδοι οἰκονομικῆς δραστηριότητος	Συμβατική ἀμοιβή καθ' ὥραν (PF) Εἰδικευμένου ἐργάτου	Συμβατική ἀμοιβή καθ' ὥραν (PF) Ἀνειδικεύτου ἐργάτου	Νόμιμος ἀμοιβή καθ' ὥραν (DM) Εἰδικευμένου ἐργάτου	Νόμιμος ἀμοιβή καθ' ὥραν (DM) Ἀνειδικεύτου ἐργάτου
1) Ὀρυχεῖα - Ἀνθρακορυχεῖα	381.2	243.2	26.80 - 26.98 βάθος - ἐπιφάν. (ἡ ἀνωτέρω ἀμοιβὴ ἀναφέρεται εἰς ἡμερησίαν διάρκειαν ἐργασίας)	18.20 - 19.02 βάθος - ἐπιφάν.
2) Βιομηχ. εἰδῶν διατροφῆς				
α) » ἄρτου	327.1	233.7	2.90	2.49
β) » κρέατος	307.1	253.2	2.70	2.36
3) » ὑφασμάτων	331.9	265.1	2.46 - 2.52	2.12
4) » εἰδῶν ἐπενδύσεως	331.7	258.3	2.49	1.94
5) » κατεργασίας ξύλου	340.0	261.4	2.74	2.38
6) Τυπογραφικαὶ ἐργασίαι	426.8	285.8	βοηθὸς 2.63 - 3.10 στοιχειοθέτης 3.49 - 3.71	1.89
7) Χημικὴ Βιομηχανία	367.6	301.9	2.55	2.10
8) Βιομηχανία σιδήρου	395.8	339.3	2.56	2.10
9) Μηχανουργία	350.1	271.0	2.47	2.03
10) Οἰκοδομαὶ καὶ τεχνικὰ ἔργα	352.1	291.8	3.11	2.76
11) Ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια	355.4	260.3	—	—
α) Παραγωγὴ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἐφοδιασμός	360.2	278.0	2.48 - 256	2.00 - 2.17 μετὰ 15ετῆ ὑπηρεσίαν
12) Μεταφοραί	—	—	112.30	97.60 - 103.6 (πρόκειται περὶ ἑβδομαδιαίας ἀμοιβῆς 45ώρου ἐργασίας)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ

ΑΓΩΓΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΞ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΥ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Ἰσχυρισμός περί ἐκλείψεως πλουτισμοῦ κατά χρόνον ἐπιδόσεως ἀγωγῆς

Σχηματισμός κρίσεως Δικαστηρίου οὐσίας.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν ἐγγράφων, μή ὑποχρέου αὐτοῦ νά μνημονεύσῃ εἰδικῶς ταῦτα.—Καταλυτική τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος ἔνστασις ὅτι ἐξέλιπεν ὁ πλουτισμός τοῦ λήπτου κατά τόν χρόνον ἐπιδόσεως τῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς (ἄρθρον 909 Α.Κ.).—Συμφωνία περί καλύψεως δώρων δι' ἑορτάς δι' ὑπερτέρου τοῦ νομίμου μισθοῦ.—Στοιχεῖα ἀγωγῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 14883)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτική ἀπόφασις, ὅτι τό γεγονός ὅτι ἐξέλιπεν ὁ ἀδικαιολόγητος πλουτισμός τοῦ λήπτου κατά τόν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς συνιστᾷ κατ' ἄρθρον 909 Ἀστικοῦ Κώδικος καταλυτικήν ἔνστασιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἀπόληψιν. (Ἴδετε συμφώνους *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχ. Β', σελ. 431, *Ε. Βουζίκαν*, Ἡ ἀγωγή ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, σελ. 239, σημ. 34, Α.Π. 319)1952, Θέμ. ΞΓ' 942).

Σημειοῦται ὅμως καί ὅτι, προκειμένου περί ἀπαιτήσεως διά παράνομον αἰτίαν, κατ' ἄρθρον 911 Ἀστικοῦ Κώδικος ὁ λήπτης εὐθύνεται, ὡς ἐάν εἶχεν ἐπιδοθῇ ἡ ἀγωγή, συνεπῶς ἐπί παροχῆς ἐργασίας, ἀντικειμένης εἰς τόν νόμον, ὡς ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως, ὁ ἐργοδότης δέν ἠδύνατο νά ἰσχυρισθῇ, ὅτι δέν ἐσώζετο παρ' αὐτῷ ἡ ὠφέλεια κατά τόν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς. (Οὕτω καί Α.Π. 591)1958, εἰσηγητής *Θ. Καμπέρης*, ΕΕΔ 17, 796, ἴδετε καί *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχικόν, ὑπ' ἄρθρα 908 - 912 § 5β, *Κ. Δημάκον*, Ἡ ἀποζημίωσις ἐκ τῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας ΕΕΔ 17, 342, α' στήλη, Ἐφετείου Θράκης 53)1955, εἰσηγητής *Ν. Πετσινός*, ΝοΒ 3, 391).

Ὡς πρός τά στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ σχετικαί καί αἱ Α.Π. 401)1960 (εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*), ΕΕΔ 19, 1241, Α.Π. 336)1963 (εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης*), ΕΕΔ 22, 805.

Ἐν σχέσει τέλος πρός τήν συμφωνίαν μεταξύ ἐργοδότου καί μισθωτοῦ περί καλύψεως διά τοῦ ὑπερτέρου τοῦ νομίμου μισθοῦ καί τῆς ἀπαιτήσεως διά δῶρα μισθωτοῦ καθ' ἑορτάς Πάσχα καί Χριστουγέννων ἴδετε νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων τῆς οὐσίας ἐν ΕΕΔ 21, 1248, ἔνθα σημειώσεις μας, καί ἄρθρον ἤδη 8 νόμου 4321)1963 «περί συστάσεως παρά τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους...» (ΕΕΔ 22, 1145).

Ἀρείου Πάγου 49)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλοῦχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἑλ. Ζερβός, Ἠλ. Κοσπεντέρης

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τό δικάσαν δικαστήριον τήν κρίσιν του ἐσχημάτισεν ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πρωτοδίκως ἐξετασθέντων μαρτύρων, τῶν ἐκτός τῆς δίκης ληφθεισῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, τῶν διαλαμβανομένων εἰς ἐπικληθείσας ὑπό τῶν διαδίκων καί προσαχθείσας συμβολαιογραφικάς ἐκθέσεις, καί πάντων τῶν ἐπικληθέντων καί προσαχθέντων ἐγγράφων. Ἐντεῦθεν οὐδεμία καταλείπεται ἀμφιβολία ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καί συνεξετίμησε μετά τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καί τά ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἀναιρέσεως ἀναφερόμενα ἔγγραφα, ἅτινα δέν ἦτο ὑπόχρεον νά μνημονεύσῃ εἰδικῶς, καί ὁ ἀντίθετος οὗτος λόγος, ὡς καί ὁ δεύτερος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἐπί ἀγωγῆς, ἀντικειμένου ἐχούσης τήν ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἐκ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΓΩΓΗ ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΠΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Εύθύνη νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου ἐκ παραλείψεως ὀργάνων αὐτοῦ

Χαρακτήρ Σ.Ε.Κ. ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου. — Ἐφαρμογή ἄρθρου 104 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου ἐπί νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.—Εὐθύνη αὐτῶν ἐκ παραλείψεως ὀργάνων των.—Ἔννοια «ὀργάνων».—Ἀγωγή ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου κατ' ἄρθρον 16 Νόμου 551)1915 περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων — Παράβασις εἰδικῶν περί ἀσφαλείας διατάξεων.—εἰδικαί διατάξεις Κανονισμοῦ Σ.Ε.Κ.

Ἡ διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐξαφανισθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 4642)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Διά τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων ἐκτίθησιν ὅτι, ὑπηρετῶν δυνάμει σχέσεως δημοσίου δικαίου παρά τῷ ἐναγομένῳ Ν.Π.Δ.Δ. ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Σιδηρόδρομοι Ἑλληνικοῦ Κράτους» ὡς μόνιμος ὁδηγός ἁμαξοστοιχιῶν, τήν 12.3.1959, ἐκτελῶν διατεταγμένην ὑπηρεσίαν, ἐπεβιβάσθη ἐν Θεσσαλονίκῃ τῆς πρός Λάρισαν κινουμένης ὑπ' ἀριθ. 62 ἀτμηλάτου ἐπιβατικῆς ἁμαξοστοιχίας τούτου, συντεθειμένης ἐκ τῆς ἀτμομηχανῆς, δύο φορεηγῶν ὀχημάτων, ἑνός ἐπιβατικοῦ στρατιωτικοῦ ὀχήματος, τῆς σκευοφόρου καί δύο ἐπιβατικῶν ὀχημάτων, ἐφ' ἧς ἐξετέλει ὑπηρεσίαν ὁδηγοῦ, ὅτι ἐπελθούσης τῆς νυκτός ἡ ὡς ἄνω ἁμαξοστοιχία ἐσταθμεύσεν εἰς τόν σταθμόν Μακρυχωρίου καί ἐπί τῆς δευτέρας σιδηροτροχιᾶς, ἐπιχειμένης δέ ἀναχωρήσεως ταύτης, μετά τήν ἀναχώρησιν τῆς εἰς τήν πρώτην σιδηροτροχιάν σταθμευούσης ἐκ Λαρίσης πρός Θεσσαλονίκην κινουμένης αὐτοκινητάμαξης, κατηυθύνθη μέρους τοῦ ἀδικαιολογήτως κτησαμένου αὐτήν, τό γεγονός ὅτι ἐξέλιπεν ὁ πλουτισμός τοῦ λήπτου κατά τόν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς συνιστᾷ κατά τό ἄρθρον 909 Α.Κ. καταλυτικήν ἔνστασιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἀπόληψιν. Μή διατεινομένου τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ὑπέβαλε τοιαύτην ἔνστασιν κατά τῆς ἐνδίκου κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τῆς ἐχούσης τό ἀνωτέρω ἀντικείμενον, ὀρθῶς τό δικάσαν δικαστήριον δέν ἠρεύνησεν ἐξ ἐπαγγέλματος τό διαληφθέν γεγονός καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικάσαν δικαστήριον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀμοιβή τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, προσληφθέντος ὡς χειριστοῦ ἐκσκαφέως εἰς τήν ἐπιχείρησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος διά συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, συναφθείσης τήν 21 Μαΐου 1958 καί διαρκεσάσης μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου 1961, εἶχεν ὁρισθῆ διά συμφωνίας εἰς δραχμάς 4.500 μηνιαίως, πλέον εἰσφορῶν ὑπέρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν καί ἄλλων ὑπέρ οἱωνδήποτε τρίτων κρατήσεων, καί ὅτι συμφωνία, ρητή ἤ σιωπηρά, περί καλύψεως τῶν δώρων Πάσχα καί Χριστουγέννων διά τῆς προκυπτούσης διαφορᾶς μεταξύ τοῦ νομίμου μισθοῦ αὐτοῦ, ἀνερχομένου κατά τάς οἰκείας συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου 1960 εἰς δραχμάς 3.750 μηνιαίως, ἐφεξῆς δέ εἰς δραχμάς 3.850 μηνιαίως, καί τοῦ κατά συμφωνίαν ὁρισθέντος ὡς εἴρηται ἀνωτέρω μισθοῦ, δέν ἐγίνετο μεταξύ τῶν διαδίκων. Οὕτω τό δικαστήριον, ἀναφερόμενον εἰς συμφωνίαν, ὁρίσασαν τόν μισθόν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς δραχμάς 4.500 καθαράς μηνιαίως, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καί ἀπέκρουσε τόν ἰσχυρισμόν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι, ὅτε συνεφωνήθη ὁ μισθός τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰς δραχμάς 4.500, συνεφωνήθη ἐν ταυτῷ, ὅπως διά τοῦ ἐπί πλέον τοῦ νομίμου μισθοῦ καταβαλλομένου ποσοῦ καλύπτηται ἡ ἐκ τῶν παροχῶν τῶν ἐορτῶν ἀπαίτησις καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἐν τῇ ἐκθέσει ἀγωγῆς συνεπτυγμένως, πλήν σαφῶς, ἀναφέρεται, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς προκύπτει, τό ληφθέν ὑπ' ὄψιν ὑπό τοῦ δικαστηρίου γεγονός ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ὡφελήθη ἐπί ζημίᾳ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τό κατοβλητέον εἰς τοῦτον ποσόν διά τήν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν κατά τάς Κυριακάς, διότι ἀπέφυγεν ἴσην δαπάνην, εἰς ἣν θά ὑπεβάλλετο διά τήν παροχήν τῆς αὐτῆς ἐργασίας παρά μισθωτοῦ, συγκεντροῦντος τά προσόντα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. Ἑπομένως τό δικαστήριον δέν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μή προταθέντα, καθορίζει δέ μετ' ἀκριβείας, ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, πόθεν ἠρύσθη τήν ἀπόδειξιν περί τῶν πραγμάτων τούτων καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος τῶν προσθέτων εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

οὗτος ἐκ τῆς πρὸ τῆς σκευοφόρου πρὸς τὸν σταθμὸν θέσεως του πρὸς τὸ τελευταῖον ὄχημα τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐκ τοῦ ὀπισθίου ἀναβατῆρος, ἐκ τοῦ ὁποίου προὐτίθετο νὰ ἐπιβιβασθῇ τῆς ἀμαξοστοιχίας, κινουμένης παραλλήλως τῆς τελευταίας καὶ εἰς ἀπόστασιν 0,50 τοῦ μέτρου ἀπὸ ταύτης, καθ' ὃν χρόνον δὲ ἐπλησίαζε τὸν πρῶτον ἀναβατῆρα τοῦ τελευταίου ὀχήματος, ἐπιτοχύνας ἐν τῷ μεταξὺ τὸ βῆμα του, ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ προτελευταίου ὀχήματος, ἐπιχειρήσας τῆς δέσεως τοῦ σήματος ἀναχωρήσεως ἔδόθη παρὰ τοῦ σταθμάρχου τοῦ ἐν λόγῳ σταθμοῦ ἀντικανονικῶς τὸ σῆμα ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας, ταυτοτι χωρὶς νὰ προηγηθῇ δήλωσις πρὸς αὐτὸν (σταθμάρχην) τοῦ προϊσταμένου τῆς ἀμαξοστοιχίας ὅτι ἅπαντες, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ προσωπικοῦ ταύτης, ἐπεβιβάσθησαν αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ ἐξακριβώσῃ ὁ ἴδιος, ὡς ὤφειλεν, ὅτι ἅπαντες ἐπεβιβάσθησαν τῆς ἀμαξοστοιχίας καὶ οὕτω ἀπεφάσισε νὰ ἐπιβιβασθῇ τῆς ἀμαξοστοιχίας διὰ τοῦ πρώτου (προσθίου) ἀναβατῆρος τοῦ ἐν λόγῳ ὀχήματος (τελευταίου) καὶ ἐνῷ τοῦτο προσεπάθει νὰ ἐπιτύχῃ ἐπέπεσε τοῦ ὀχεδὸν εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἀναβατῆρος καὶ εἰς ἀπόστασιν 0,50 τοῦ μέτρου ἀπὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας εὑρισκομένου, ἐξ ἀμελείας δὲ τῶν ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου καὶ κατὰ παράβασιν κειμένων κανονισμένων, σώρου ὄμμου, ὃν δὲν ἀντελήφθη οὔτως συνεπείᾳ τῆς εἰς τὸν σταθμόν, ὑπαιτιότητι τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου, παντελοῦς ἐλλείψεως φωτισμοῦ, καὶ ἀπολίσας τὴν ἰσορροπίαν του ἔρριφθη διὰ τοῦ δεξιοῦ ὤμου του καὶ τοῦ δεξιοῦ τῆς κεφαλῆς του ἐπὶ τῆς ἐκκινησάσης ἐν τῷ μεταξὺ ἀμαξοστοιχίας καὶ τραυματισθεὶς κατέπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὑποστὰς ἔντονον μεταδιασκεπτικὸν σύνδρομον μετὰ λαβυρινθικῶν σημείων καὶ νευρωτικῶν ἐποικοδομήσεων, ὅτι ἡ ἀνωτέρω πτῶσις του δὲν ἐγένετο ἀντιληπτὴ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας, τὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας μὴ ἐπιβιβασὶς του ἀντελήφθη ὁ συνάδελφός του συνοδηγὸς τῆς ἀμαξοστοιχίας ὀλίγον πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς τελευταίας εἰς τὸν ἀμέσως ἑπόμενον σταθμὸν Γυρτώνης. Τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονὸς ἀνεφέρθη ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς ἀμαξοστοιχίας εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον σταθμὸν εἰς τὸν σταθμάρχην αὐτοῦ, ὅστις εὐθὺς ὑμέσως προσεπάθησε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τοῦ σταθμάρχου Μακρυχωρίου καὶ νὰ καταστήσῃ εἰς τοῦτον γνωστὸν ταῦτα, πλὴν δὲν τὸ ἐπέτυχε, διότι ὁ τελευταῖος οὗτος παρὰ τὸν κανονισμὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν σταθμόν του, πρὶν ἢ λάβῃ σῆμα ἀπὸ τὸν σταθμὸν Γυρτώνης ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθασεν εἰς ταῦτον, ἐὰν δὲ τοῦτο δὲν ἐλάμβανε χώραν καὶ παρέμενεν ὁ ἐν λόγῳ σταθμάρχης εἰς σταθμὸν του θὰ εἰδοποιεῖτο ὑπὸ τοῦ σταθμάρχου Γυρτώνης, εὐθὺς ὡς ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφθασεν εἰς τὸν σταθμὸν Γυρτώνης, περὶ τῆς πτώσεώς του καὶ θὰ περιωνέλεγεν αὐτὴ αὐτὸν ἐγκαίρως καὶ οὐχί, ὡς συνέβη, μετὰ 0.45 τῆς ὥρας κατὰ τὴν εἰς τὸν σταθμὸν ἐπιστροφήν του καὶ ἐνδεχομένως, παρελθόντων αὐτῷ ἐγκαίρως τῶν πρώτων βοηθειῶν, αἱ συνέπειαι τῆς πτώσεώς του νὰ μὴ ἦσαν αἱ προαναφερθεῖσαι. Τέλος δὲ ὅτι συνεπείᾳ τῆς ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τραυματισμοῦ του παθήσεως τὸν ἐκρίθη, τηρηθείσης τῆς νομίμου προδικασίας, ἀνίκανος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐξ ἧς καὶ ἀπελύθη ἐκ τοῦ λόγου τούτου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 31551/27.7.1961 διαταγῆς τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ ἐναγομένου, δημοσιευθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 103/14.8.1961 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Ν.Π.Δ.Δ.) καὶ κοινοποιηθείσης αὐτῷ τὴν 25.8.1962, δικαιωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Σ 555 τῆς 6.4.1961 πράξεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου συντάξεως, ὡς παθὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐξ ἀφορμῶν 724 μηνιαίως ἀπὸ τῆς 20.11.1960. Ταύτης δὲ ἀκολούθως αἰτεῖται, ὅπως ὑποχρεωθῇ τὸ ἐναγόμενον νὰ τῷ πληρώσῃ ἀφορμὰς 84.180 πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς περιουσιακῆς ζημίας, ἣν οὗτος ὑπέστη συνεπείᾳ τοῦ ἐκ τῶν ἀνω παρανόμων πράξεων καὶ παραλείψεων τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου ὀργάνων αὐτοῦ ἐπελθόντος τραυματισμοῦ του καὶ τῆς ἐντεῦθεν ὁλοτελοῦς του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐναγομένου καὶ ἥτις ἰσοῦται μὲ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ μισθοῦ, ὃν θὰ ἐλάμβανε κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον, ἐὰν δὲν ἀπελύετο ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐναγομένου ἐκ τοῦ ἀνω λόγου, καὶ τῆς κατεβληθείσης κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον συντάξεως, ὡς καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ βλάβης ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τραυματισμοῦ του.

Κατὰ τὸ αὐτοτμα τῶν διατάξεων 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου τοῦ Α.Κ. δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εὐθύνη τοῦ Ν.Π.Δ.Δ., οἷον ὁποτελεῖ καὶ τὸ ἐναγόμενον, πρὸς ἀποζημίωσιν ἄνευ παρανομίας καὶ ἄνευ παραβάσεως καθήκοντος ἢ πταίσματος τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ὀργάνων (πρβλ. Σταματόπουλον, Ἀστικὴ Εὐθύνη τοῦ Κράτους, σελ. 290, Κυριακόπουλον, ἐν ΕρμΑΚ 105, ἀριθ. 64). Οὐχ ἧττον, κατ' ἐξαίρεσιν, δύναται νὰ ὑπάρξῃ εὐθύνη τοῦ Ν.Π.Δ.Δ. πρὸς ἀποζημίωσιν καὶ ἄνευ πταίσματος εἰς περίπτωσιν ἀτυχήματος τοῦ διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου μετ' αὐτοῦ συνδεομένου ὑπαλλήλου του (μεθ' ἧς ὁμοίως συνδέονται μετὰ τῶν Σ.Ε.Κ. οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι, ἐξαιρεθέντες πρὸς δημοσίους ὑπαλλήλους, Α.Π. 150/1941 καὶ 150/1942), ἐπισυμβάντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἀλλὰ τότε ἡ ἀποζημίωσις αὕτη ἀγχωνεύεται πρὸς τὸ συντελεστικὸν δικαίωμα, ὅπερ ρυθμίζεται ὑπὸ εἰδικῆς νομοθεσίας (βλ. Σταματόπουλον, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 288) καὶ προκειμένου περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων ὑπὸ τοῦ ν. δ. 3395/1955, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 ἐδ. ε' τοῦ ὁποίου ἅπαντες οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ μόνιμον, ἐκτακτον ἢ ἐπὶ συμβάσει προσωπικὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν ὑπομοχρινωθῶσι τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ σωματικῆς ἢ διανοητικῆς ἀνικανότητος πρὸς περαιτέρω ἄσκησιν τῶν καθηκόντων των καὶ ἔχωσι συμπληρώσει 10ετῆ τοὐλάχιστον πλήρη συντάξιμον ὑπηρεσίαν ἐν τοῖς Δικτύοις ἢ ἀνεξαρτήτως χρόνου συντοξίμου ὑπηρεσίας, ἐὰν ἡ ἀνικανότης των ὀφείλεται εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει ἢ ἐξ ἀ-

φορμής της εργασίας των (εργατικόν ατύχημα). Έξ άλλου αί διατάξεις 1) του άρθρου 5 του από 19.7.1928 δ/γματος «περί του ελέγχου επί των Σιδηροδρόμων του Ελληνικού Κράτους», ορίζοντος ότι οι σταθμοί και αι περιοχαί αύτων δέον να ώσι φωτισμέναι εν καιρώ νυκτός κατά την διάρκειαν της υπηρεσίας, 2) του άρθρου 4 του ν. ΑΡΟΒ)1884 «περί ασφαλείας και ασυνομίας των σιδηροδρόμων», ορίζοντος ότι εις απόστασιν ελάσσονα των 4 μέτρων και 50ο/ο από του σιδηροδρόμου απαγορεύεται η επισώρευσις λίθων ή ετέρων μη εύφλεκτων υλών, εξαιρέσει των σημείων, όπου η σιδηρά γραμμή εστρώθη επί επιχώματος κλπ. και 3) του άρθρου 104 του Γενικού Κανονισμού Κινήσεως των Σ.Ε.Κ., ως ούτος τροποποιηθείς ίσχυε κατά τον χρόνον του εν τη αγωγή ατυχήματος, ορίζοντος ότι πριν ή σταθμός τις απουσιωθή της υπηρεσίας, συμφώνως προς τον πίνακα ωρών υπηρεσίας αύτου, πρέπει α) πάσαι αί αμαξοστοιχίαι, αί οποίαι κανονικώς έπρεπε να έχωσιν αναχωρήσει εκ των αμέσως εκατέρωθεν εν ενεργεία σταθμών προ της λήξεως της υπηρεσίας του υπ' όψιν και αί οποίαι κατευθύνονται εις τούτον, να έχωσιν αφιχθή εις αύτον, β) πάσαι αί αμαξοστοιχίαι, αί οποίαι ανεχώρησαν ή κανονικώς έδει να έχωσιν αναχωρήσει εξ αύτου, να έχωσιν αφιχθή εις τον αμέσως επόμενον εν ενεργεία σταθμόν και γ) οί άνωτέρω δύο όροι να πληρώνται και διά πάσας τας αμαξοστοιχίας, των οποίων ειδικώς διετάχθη νά εξασφαλίση την κυκλοφορίαν ο υπ' όψιν σταθμός, δι' ών (διατάξεων) ρυθμίζεται ή εσωτερική λειτουργία της υπηρεσίας των Σ.Ε.Κ., φέρουσι χαρακτήρα εσωτερικόν, δι' ό και ο ενδεχόμενος αναγκαστικός χαρακτήρ αύτων περιορίζεται εντός του πλαισίου της υπηρεσίας των Σ.Ε.Κ., ήτοι οί κανόνες ούτοι ώρισαι προς τα έσω, υποχρεούσι δηλονότι τα εντός της υπηρεσίας πρόσωπα, ήτοι τα όργανα έναντι του προσώπου των Σ.Ε.Κ. και δεν επιδρώσιν εις τας μεταξύ του τελευταίου και των ιδιωτών σχέσεις.

Διά τούτο ή τυχόν παράβασις τούτων δέν είναι εύθύνη των Σ.Ε.Κ. κατά τα άρθρα 105 και 106 του Εισ.Νόμ.Α.Κ. (πρβλ. *Σταυρόπουλον*, ένθ' άνωτ. § 44, σελ. 312 επ., *Κ. Κουκάν*, Η εύθύνη του Δημοσίου κατά το άρθρον 105 Εισαγ. Νόμου εν Θέμ. ΝΘ', σελ. 862 στήλη α'), ενώ περαιτέρω κατά το άρθρον 116 του ισχύοντος ως άνω Γενικού Κανονισμού κινήσεως των Σ.Ε.Κ. ή διαταγή αναχωρήσεως αμαξοστοιχίας τινός δίδεται υπό του σταθμάρχου εις τον μηχανοδηγόν κατά τα υπό του Κανονισμού σημάτων οριζόμενα, ούχι δε ως ώριζε προ της τροποποιήσεως του διά της αντιστοίχου διατάξεως του ο άνωτέρω Κανονισμός εις τον προϊστάμενον της αμαξοστοιχίας και υπό τούτου εις τον μηχανοδηγόν κατά τα υπό του Κανονισμού σημάτων οριζόμενα.

Τούτων ούτως εχόντων ή υπό το εν τη ηγουμένη σκέψει περιεχόμενον και αίτημα υπό κρίσιν αγωγή δέν ευρίσκει έρεισμα εις τον νόμον, διότι και αληθούς υποτιθεμένου ότι ο εν αύτη αναφερόμενος τραυματισμός του ενάγοντος, όστις και δέν συνιστά εργατικόν ατύχημα, επί του οποίου δύναται να τύχη εφαρμογής ο νόμος 551)1915, καθ' όσον ούτος εκτός άλλων εφαρμόζεται επί εργατικού ατυχήματος επισυμβάντος εις εργάτην ή υπάλληλον των εν διεθνεί 2 αύτου επιχειρήσεων, μεθ' ών συνδέονται αύτοι διά σχέσεως εργασίας ενοχικού δικαίου, και ούχι, ως εν προκειμένω ο ενάγων μετά του εναγομένου Σ.Ε.Κ. διά τοιαύτης δημοσίου δικαίου, είναι απότοκος της υπό των εις την υπηρεσίαν των εναγομένων Σ.Ε.Κ. οργάνων παραβάσεως των ανωτέρω διατάξεων, εκ της τοιαύτης παραβάσεως των οποίων δέν γίνεται κατά τα ανωτέρω ευθύνη των Σ.Ε.Κ. κατά τα άρθρα 105 και 106 Εισ.Νόμ.Α.Κ. και εντεύθεν και τοιαύτη κατά το άρθρον 932 Α.Κ. (πρβλ. Α.Π. 9)1963, ΕΕΔ 22, 275) έναντι του ενάγοντος, τούτο δε ανεξαρτήτως του ότι, όσον αφορά την εν αύτη επικαλουμένην υπό του σταθμάρχου Μακρυχωρίου παράβασιν του Κανονισμού ως προς τον τρόπον δόσεως του σήματος αναχωρήσεως της αμαξοστοιχίας, αύτη ερείδεται επί εσφαλμένης προϋποθέσεως.

Η υπάρχουσα δε τυχόν ευθύνη των εναγομένων προς αποζημίωσιν του ενάγοντος διά το άνευ πταίσματος των οργάνων του επισυμβάν εις το τελευταίον άτύχημα εν τη υπηρεσία ή εξ αφορμής αύτης ρυθμίζεται ειδικώς υπό του άρθρου 1 του ν.δ. 8325)1955, παρέχοντος συνταξιοδοτικόν δικαίωμα εις τον εν τη υπηρεσία υποστάντα εργατικόν ατύχημα υπάλληλον των ατμηλάτων αμαξοστοιχιών, όπερ και παρεχωρήθη τη ενάγουσα κατά τα εν τη αγωγή διά της υπ' αριθ. 355)1961 πράξεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τούτω δε τω λόγω δέον όπως, ανακολουθούμενης της προδικαστικής ως άνω αποφάσεως, ήτις έκρινε νόμιμον κατά τα εν αύτη την αγωγήν, απορριφθή ή τελευταία, συμψηφιζομένης της εκατέρωθεν δικαστικής δαπάνης κατ' άρθρον 211 § 2 Πολ. Δικ. λόγω των εύλογων αμφιβολιών του ενάγοντος περί του βασίμου της ενδίκου αξιώσεως του».

***

Ενδιαφέρουσα διά την έννοιαν του άρθρου 16 του νόμου 551)1915 περί εργατικών ατυχημάτων ή άποψις της αποφάσεως του Εφετείου ότι ή εκ του κοινού αστικού δικαίου αγωγή δίδεται, όταν υπάρχη παράβασις διατάξεων, ειδικώς καθοριζουσών τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων, θέμα επί του οποίου, ως εσημειώσαμεν (ΕΕΔ 22, 1116), έχει κατ' επανάληψιν ασχοληθή ή νομολογία των Δικαστηρίων και ορθή είναι ή όμοια άποψις ταύτης. (Ίδετε και Πρωτοδίκου Αθηνών 4973) 1963, Πρωτοδίκης *Ν. Παπαθανασίου*, ΕΕΔ 23, 1116).

Περί της ευθύνης του Δημοσίου και Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ίδετε *Α. Τσιγή*, Γενικαί Αρχαί, ημίτομος Α', σελ. 280 επ., και *Π. Μ. Κερδογιαννόπουλον*, Η νομολογιακή εφαρμογή των άρθρων 105 - 106 Εισαγω-

γικοῦ Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐκδ. 1961.

Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1388)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Μακρυνιώτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἔφέτης κ. *Β. Βροντάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Δοῦρος, Α. Στεργίου

Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐκτιθέμενα πραγματικὰ περιστατικὰ ὁ ἤδη ἐκκολῶν, τυγχάνων ὁδηγὸς ἀμαξοστοιχίας τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ ἐκτελῶν διατεταγμένην ὑπηρεσίαν, ἐτραυματίσθη σοβαρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ σταθμῷ Μακρυχωρίου Λαρίσης τὴν 12.3.1959 συνεπείᾳ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ λεπτομερῶς καθοριζομένων παρανόμων ἐνεργειῶν καὶ παραλείψεων τῶν ἁρμοδίων ὑπαλλήλων τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ καταστὰς ἀνίκανος ἐκ τοῦ τραυματισμοῦ του διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Σ.Ε.Κ. ἐσυνταξιοδοτήθη ὑπ' αὐτῶν τὴν 26 Νοεμβρίου 1960. Ἠτήσατο δὲ ὁ ἐνάγων, ὅπως πρὸς ἀποζημίωσίν του ἐπιδικασθῇ αὐτῷ α) ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς συντάξεως, ἣν λαμβάνει, καὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς ὑπηρεσίας κατόπιν τῆς ἐπελθούσης ἀνικανότητός του συνεπείᾳ τοῦ τραυματισμοῦ του διὰ τὸ ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1960 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1961 χρονικὸν διάστημα ἐκ δραχμῶν 24.186 καὶ β) χρηματικὴ ἱκανοποίησις δραχμῶν 10.000, λόγῳ τῆς ἦν ὑπέστη ἠθικῆς βλάβης ἐκ τοῦ ρηθέντος τραυματισμοῦ του κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, ὡς ἀβάσιμον νόμῳ, παραπονεῖται δὲ ὁ ἐνάγων διὰ τοὺς ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἐφέσει του ἐκτιθεμένους λόγους.

Οἱ Σ.Ε.Κ. ἀποτελοῦσι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (ἄρθρον 2 ν.δ. 21)21 Σεπτεμβρίου 1926, ἄρθρον 1 ν.δ. 4)4 Σεπτεμβρίου 1936). Ἡ ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχείρισις καὶ ἐκμετάλλευσις τοῦ Δικτύου αὐτῶν ἐκτελοῦνται κατὰ τὰς οἰκονομικὰς ἀρχὰς περὶ ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, πλὴν ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ συμφέροντος τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀμύνης τῆς χώρας προσδιοριζομένων ὁρίων (ἄρθρον 2 τῶν ὡς ἄνω ν. δ)των). Κατὰ τὴν διάταξιν δὲ τοῦ ἄρθρου 104 Εἰσ.Ν.Α.Κ., ἥτις ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (ἄρθρον 106 Εἰσ.Ν.Α.Κ.), ἕνεκα πράξεων ἢ παραλείψεων τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου, ἀναγομένων εἰς ἐνόμους σχέσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἡ περὶ τῆς ἰδιωτικῆς αὐτοῦ περιουσίας τὸ Δημόσιον εὐθύνεται κατὰ τὰς ἐπὶ νομικῶν προσώπων διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος. Ἡ ἔννοια τοῦ «ὀργάνου» ἐν τῇ ὡς ἄνω διατάξει δέον νὰ λαμβάνηται κατὰ τὰ κρατοῦντα ἐν τῷ ἀστικῷ δικαίῳ, εἰς ὃ παραπέμπει ἡ ρηθεῖσα διάταξις, «ὄργανον» δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 71 Α.Κ. εἶναι τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὸ νομικὸν πρόσωπον κατὰ τὸ καταστατικόν. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ νομικοῦ προσώπου δὲν εἶναι ὄργανα ἀντιπροσωπεύοντα αὐτὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 71 Α.Κ., ἀλλὰ προστηθέντες αὐτοῦ καὶ ἡ διὰ τὰς πράξεις αὐτῶν εὐθύνη τοῦ νομικοῦ προσώπου ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 334, 922 καὶ 926 Α.Κ. Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος κατὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Σ.Ε.Κ., οὗτοι ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β.δ. τῆς 24.7 - 25.8.1920 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν ἐργασίᾳ παθόντων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων» (βλ. ἄρθρον 2 § 1 ρηθέντος δ)τος). Κατὰ τὸ ἄρθρον ὅμως 16 τοῦ δ,τος τούτου «οἱ παθόντες ἐξ ἀτυχήματος τοῦ ἄρθρου 1, δυναμένου νὰ ἀποδοθῇ εἰς δόλον τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου, ἔχουσι τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα νὰ ἀσκήσωσιν εἴτε τὴν ἐκ τοῦ νόμου τούτου, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου προσήκουσαν αὐτοῖς πρὸς ἀποζημίωσιν ἀξίωσιν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐν ἐργασίᾳ ἢ ἐπιχειρήσει, ἐν ᾗ δὲν ἐτηρήθησαν οἱ διατάξεις ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας καὶ ἕνεκα μὴ τηρήσεως τούτων». Προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης περὶ ἐκλεκτικοῦ δικαιώματος τοῦ παθόντος ἐν περιπτώσει παραβάσεως διατάξεων περὶ ὅρων ἀσφαλείας εἶναι ἡ εἰδικότης τῶν διατάξεων τούτων. Διότι μόνον ἡ παράβασις διατάξεων «εἰδικῶν καθοριζουσῶν τοὺς ὅρους ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων, ὧν ἡ τήρησις ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὁποίων ἐπῆλθε τὸ ἀτύχημα, οὐχὶ δὲ ἡ παράβασις γενικῶν διατάξεων περὶ τοιούτων ὅρων παρέχει τὸ ρηθὲν ἐκλεκτικὸν δικαίωμα εἰς τὸν παθόντα (Α.Π. 23 καὶ 346 τοῦ 1957, ΝοΒ 5ος, σελ. 484 καὶ 955, Α.Π. 238)1952, Θέμ. ΖΓ' 575). Τούτων οὕτως ἐχόντων ἔδει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις νὰ ἐξετάσῃ, ἐὰν αἱ διατάξεις, ἃς ἐπεκαλέσθη ὁ ἐνάγων, ἀποτελοῦσιν ὅρους ἀσφαλείας εἰδικῶς θεσπισθέντας διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ἐν τοῖς Σ.Ε.Κ. ἐργαζομένων, ἐν ἀρνητικῇ δὲ μόνον περιπτώσει νὰ ἀποφανθῇ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, ἅτε μὴ δυναμένης νὰ ἐδραιωθῇ ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου. Ὅθεν ἐσφαλὲς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, χωρὶς νὰ προβῇ προηγουμένως εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν ἔρευναν πρὸς διαπίστωσιν τῶν προεκτεθέντων καὶ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ ἐπὶ τῷ τέλει διεξαγωγῆς τῆς τοιαύτης ἐρεύνης, εἰς ἣν προβαίνει τὸ Δικαστήριον ἐν τῇ ἑπομένῃ σκέψει.

Α) Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 35 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν προϊσταμένων ἀμαξοστοιχιῶν τῶν Σ.Ε.Κ. «ἐπικειμένης τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμαξοστοιχίας του ὁ προϊστάμενος ὑποχρεοῦται νὰ βεβαιοῦται ἐγκαίρως, ὅτι οἱ ὁδηγοὶ ἔκλεισαν τὰς θύρας τῶν ἀμαξῶν, ὅτι ἅπαν τὸ ὑπ' αὐτὸν προσωπικὸν κατέλαβε τὰς θέσεις του καὶ ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία γενικῶς εἶναι ἕτοιμη πρὸς ἐκκίνησιν, μόνον δὲ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω νὰ διαβιβάζῃ εἰς τὸν μηχανοδηγὸν τὸ προβλεπόμενον σῆμα ἀναχωρήσεως». Ἡ διάταξις αὕτη ἦτο ἐνημονισμένη πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 116 § 1159 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ Κινήσεως (Μέρος Β', Κινήσεως καὶ Ἐλιγμῶν), ἐγκριθέντος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Σ.Ε.Κ. τὴν 11.8.1930 καὶ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνίας τὴν 4.4.1931, ἰσχύσαντος δὲ ἀπὸ 1.3.1932, καθ' ἣν «ἡ διαταγὴ ἀναχωρήσεως ἀμαξοστοιχίας τινὸς δίδεται ὑπὸ τοῦ σταθμάρχου εἰς τὸν προϊστάμενον τῆς ἀμαξοστοιχίας καὶ ἀπὸ τούτου εἰς τὸν μηχανοδηγὸν κατὰ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Έννοια άρθρου 66 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου

Ἐφαρμογή Νόμου 551)1915 περί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀδιαφόρως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας.—Ἐφαρμογή οὕτω καί ἐπί ναυτικοῦ καί ἄν θεωρηθῇ ὅτι ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως εἶναι ἄκυρος, ὡς μή ὑποβληθεῖσα εἰς τάς ὑπό τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Δικαίου διατυπώσεις.—Χρηματική ἱκανοποίησις μελῶν οἰκογενείας θανόντος δι' ἠθικήν βλάβην.—Κρίσις τοῦ δικαστοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν.—Ἔννοια ἄρθρου 66 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου.

Ἐπρόκειτο, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως, περί ἀγωγῆς μελῶν οἰκογενείας θανόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ διά χρηματικήν ἱκανοποίησιν αὐτοῦ λόγῳ ἠθικῆς βλάβης (ἄρθρον 932 Α.Κ.).

Ἡ ἀγωγή αὕτη εἰσήχθη κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν. (Ἴδετε ὅμως ΕΕΔ 22, 1057 ἐπ.).

Ὡς πρός τήν ἀξίωσιν ταύτην καί τήν ἐνάσκησιν ὑπό τῶν ἀποτελούντων τήν οἰκογένειαν τοῦ θανατωθέντος ἡνιόχου προσώπου ἴδετε καί Α.Π. 437)1960, εἰσηγητής *Π. Σπυντζόπουλος*, ΕΕΔ 29, 1335, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4164) 1962, Πρωτοδίκης *Π. Τσιφρας*, ΕΕΔ 31, 1297, ἔνθα σημειώσεις μας.

Ὡς πρός τήν ἐπιζήκωσιν αὐτῆς εἰς μέλος οἰκογενείας, τό ὁποῖον πρέπει νά ἔχῃ ἤδη ἐσχηματισμένην ἠθικήν προσωπικότητα, εἰς ἣν περιλαμβάνεται καί ὁ συναισθηματικός κόσμος, ὥστε νά ἐπιδέχηται τάς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου συγκινήσεις καί ἐπιδράσεις, ἴδετε καί Α.Π. 30)1961, (εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΝοΒ 9, 771, Πρωτοδίκου Ἡρακλείου 47)1961, (Πρωτοδίκης *Σ. Βαρελᾶς*, ΕΕΔ 20, 1270).

Πρωτοδίκου Χανίων 11)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ἀχιλ. Γκατσόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μαλεφάκης, Ι. Λελεδάκης, Κ. Πυλιτώφ

Ἡ ἐπί τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπό 24.7.1920 β.δ/τος «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων 551) 1914, 2113 καί 2114)1920» βεβαιουμένη ἐξ ὧσεως πρός ἀποζημίωσιν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐναντίον τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως χωρεῖ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ταῦτο ἐπῆλθε κατά τήν ἐκτέλεσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἀδιαφόρως τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου τῆς περί ταύτης συμβάσεως. Συνεπῶς καί ἐάν ὑποληφθῇ, ὅτι ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως ἦτο ἄκυρος, ὡς μή ὑποβληθεῖσα εἰς τάς ὑπό τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου διατυπώσεις, ἡ ἐπί τοῦ ἐναγομένου ἐργασία ἐξηρτημένη ἐγένετο καί ἐπί ναυτικοῦ καί ἐπί τοῦ πλοίου, ἐφ' ὅσον ἐκτελεῖτο ἐν τῷ λιμένι καί ἐν τῇ ἀγκυροβολίᾳ, ἐν ἀναμονῇ τοῦ ἀναχωρήσεως τοῦ πλοίου πρός τόν ἐπόμενον προορισμόν του, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ὁποίων ἐπῆλθε τό ἐναγόμενον ἀτύχημα. Ἐπομένως ἐφαρμοστέος εἶναι ὁ Νόμος 551)1915 περί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καί ὄχι τό ἄρθρον 66 τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, ὅπερ ἀφορᾷ μόνον τήν ἀποζημίωσιν τῶν ἐκ τοῦ ἀτυχήματος ἐπελθόντων ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερομένων προσώπων ἀπωλειῶν καί ὄχι τήν χρηματικήν ἱκανοποίησιν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος ἐξ ἠθικῆς βλάβης, ἥτις ἐπιδικάζεται κατά τάς διατάξεις τοῦ Νόμου 551)1915 καί τοῦ ἄρθρου 932 Α.Κ. Ἐπί τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐφαρμοστέα εἶναι ἡ διαδικασία τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν καί ὄχι ἡ τακτική διαδικασία, ἐφ' ὅσον ἡ ἀγωγή ἐκδικάζεται ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας (ἴδετε ὅμως ΕΕΔ 22, 1057 ἐπ.).

Ὡς πρός τήν ἀξίωσιν ταύτην καί τήν ἐνάσκησιν ὑπό τῶν ἀποτελούντων τήν οἰκογένειαν τοῦ θανατωθέντος ἡνιόχου προσώπου ἴδετε καί Α.Π. 437)1960, εἰσηγητής *Π. Σπυντζόπουλος*, ΕΕΔ 29, 1335, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4164) 1962, Πρωτοδίκης *Π. Τσιφρας*, ΕΕΔ 31, 1297, ἔνθα σημειώσεις μας.

Ὡς πρός τήν ἐπιζήκωσιν αὐτῆς εἰς μέλος οἰκογενείας, τό ὁποῖον πρέπει νά ἔχῃ ἤδη ἐσχηματισμένην ἠθικήν προσωπικότητα, εἰς ἣν περιλαμβάνεται καί ὁ συναισθηματικός κόσμος, ὥστε νά ἐπιδέχηται τάς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου συγκινήσεις καί ἐπιδράσεις, ἴδετε καί Α.Π. 30)1961, (εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΝοΒ 9, 771, Πρωτοδίκου Ἡρακλείου 47)1961, (Πρωτοδίκης *Σ. Βαρελᾶς*, ΕΕΔ 20, 1270).

τά ὑπό τοῦ Κανονισμοῦ σημαινόμενα. Μετά τήν γενομένην τροποποίησιν τῆς διατάξεως ταύτης, ἰσχύουσαν καί τόν χρόνον τοῦ προαναφερθέντος ἀτυχήματος τοῦ ἐναγομένου, «ἡ διαταγή ἀναχωρήσεως ἀμαξοστοιχίας τινός δίδεται ὑπό τοῦ σταθμάρχου εἰς τόν μηχανοδηγόν κατά τά ὑπό τοῦ Κανονισμοῦ σημάτων ὁριζόμενα». Κατόπιν τῆς τοιαύτης τροποποιήσεως ἔπεται, ὅτι ὁ σταθμάρχης δέον νά βεβαιοῦται πρό τῆς ὑπ' αὐτοῦ δόσεως τοῦ σήματος τῆς ἀναχωρήσεως ὅτι ἐξετελέσθησαν ἐπακριβῶς τά ὁριζόμενα ὑπό τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τῆς παραγράφου 35 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῶν προϊσταμένων ἀμαξοστοιχιῶν τῶν Σ.Ε.Κ. Β) Κατά τό ἄρθρον 4 τοῦ νόμου ΑΡΟΒ)1884 «περί ἀσφαλείας καί ἀστυνομίας τῶν σιδηροδρόμων» εἰς ἀπόστασιν ἐλάσσονα τῶν τεσσάρων μέτρων καί 50 ο/ο ἀπό τοῦ σιδηροδρόμου ἀπαγορεύεται ἡ ἐπισώρευσις λίθων ἢ ἑτέρων μή εὐφλέκτων ὑλῶν, ἐξαιρέσει τῶν σημείων, ὅπου ἡ σιδηρᾶ γραμμή ἐστρώθη ἐπί ἐπιχώματος κλπ.. Γ) Κατά τό ἄρθρον 5 τοῦ ἀπό 19.7.1928 «περί ἐλέγχου ἐπί τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους» οἱ σταθμοί καί οἱ περιοχαί αὐτῶν δέον νά ὦσι φωτισμένοι ἐν καιρῷ νυκτός κατά τήν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας (βλ. καί ἄρθρον 5 β.δ. 30.11. 1911 | 12.1912 «περί ἀσφαλείας καί ἐκμεταλλεύσεως τῶν σιδηροδρόμων» Ἅπασαι αἱ προεκτεθεῖσαι διατάξεις δέν συνιστῶσι μόνον ὁδηγίας διά τήν ἀσφαλῆ κίνησιν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν κατά τήν ἐκτέλεσιν τῶν δρομολογίων αὐτῶν, ἀλλ' ἀποτελοῦσιν ἑκάστη κατ' ἰδίαν ἀνεξαρτήτως τῶν λοιπῶν ὡς πρός τήν ἔλλειψιν τοῦ φωτισμοῦ (βλ. Α.Π. 5)1960 ΝοΒ 9ος, 509) εἰδικάς διατάξεις περί τῶν ὁρίων ἀσφαλείας οὐ μόνον τῶν ἐπιβατῶν τῶν Σ.Ε.Κ. καί πάντων ἐν γένει τῶν προσώπων, ἅτινα κυκλοφοροῦσιν ἐν τοῖς σταθμοῖς τῶν Σ.Ε.Κ., ἀλλά καί αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐν ταῖς ἀμαξοστοιχίαις καί τοῖς σταθμοῖς τῶν Σ.Ε.Κ. ἔργου μόνου προσωπικοῦ αὐτῶν. Οἱ ὑπάλληλοι δέ τῶν Σ.Ε.Κ. θεωροῦνται τρίτοι, ὅταν ἐκ παραβάσεως ἑτέρου ὑπαλλήλου παρεβιάσθησαν ἐξ ὑποκειμένου δίκαια αὐτῶν (βλ. σχετικῶς *Στασινοπούλου*, Ἀστική Εὐθύνη τοῦ Κράτους § 45 στοιχ. III ἐν τέλει, σελ. 336)· Ὁ ἐνάγων ἐπεκαλέσθη ἐν τῇ ἀγωγῇ του πραγματικά περιστατικά, ἀποτελοῦντα παράβασιν ὑπό τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων τῶν ἐναγομένων Σ.Ε.Κ. τῶν προπαρατεθεισῶν εἰδικῶν διατάξεων, περί ὧν περιστατικῶν ἐτάχθησαν αὐτῷ αἱ δέουσαι ἀποδείξεις ὑπό τοῦ πρωτοβαθμίου δικαστηρίου διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 21920)1961 παρεμπιπτούσης ἀποφάσεώς του, ἐκ παραλλήλου δέ ἐτάχθη θέμα ἀποδείξεως καί εἰς βάρος τῶν ἐναγομένων Σ.Ε.Κ. περί τοῦ ἰσχυρισμοῦ των ὅτι συντρέχει πταίσμα τοῦ παθόντος διά τό ἐπελθόν αὐτῷ ἀτύχημα (ἄρθρον 300 Α.Κ.). Τό δικαστήριον κρίνει, ὅτι δέον ὅπως παραπεμφθῇ ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τό πρωτοβάθμιον δικαστήριον πρός ἐκτίμησιν τοῦ προσκομισθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ καί λῆψιν ἀποφάσεως ἐπί τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἵνα μή στερηθῶσιν οἱ διάδικοι τῶν δύο τῆς δικαιοδοσίας βαθμῶν (*Εἰκλ.* § 256 σημ. 3 στοιχ. δ').

τικοῦ Δικαίου ἀπαιτουμένας διατυπώσεις, νομίμως χωρεῖ ἡ ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἢ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἐνεκεν ἐπελθόντος ἀτυχήματος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς (Α.Π. 411/1962, Ἑλλ. Δικ. 1963 17)

Ἑτερωθεν ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 932 ΑΚ πηγάζουσα ἀξίωσις περιλαμβάνει καὶ τὴν ἀπαίτησιν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὴν οἰκαγένειαν τοῦ θανατωθέντος κατὰ τὴν ἐκ ἐλεσιν τῆς ἐργασίας του, ἡ ὁποία (οἰκογένεια) ἀποτελεῖται ἐκ τῶν στενῶς συνδεομένων μετ' αὐτοῦ στενωτέρων συγγενῶν ἀδιαφόρως ἐὰν συνέζων μετ' αὐτοῦ, ἐν οἷς συγκαταλέγεται ἡ σύζυγος καὶ τὰ ἔκνα τοῦ θανόντος (Α Π 116/1955, ΕΕΝ 22, 1052, καὶ *Μπουρόπουλου* Κώδ. Ποιν. Δικονομίας 57, ἄρθρον 63, σημ. 6, σελ. 113, *Καυκᾶ*, Ἐνοχ. Α' τόμ. Β' σελ 753, ΕρμΑΚ 299 ἀριθ. 5, ἄρθρον 1 υπ' ἀριθ. 551/1915, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1352/1962, ΕΕΔ 21, σελ 588). Ἡ παρὰ τοῦ ΙΚΑ. ἀσφάλισις δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης τοιαύτην καὶ συνεπῶς εἶναι νόμιμον τὸ αἴτημα περὶ ἐπιδικάσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν διαληφθεῖσαν αἰτίαν (ΕρμΑΚ 662/70, ἀριθ. 4).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 66 ΚΙΝ Δ. ἐὰν ὁ ναυτικὸς ἐκ βιαίου συμβάντος ἀπέβιωσεν, ἐφαρμόζονται καὶ αἱ εἰδικαὶ διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἐξ ἀτυχημάτων ἢ τῆς ἐργασίας παθόντων (νόμου 551) Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 84 § 2 τοῦ ἰδίου Κώδικος ὁ πλοιοκτήτης εὐθύνεται ἐκ τῶν ἀδικοπραξιῶν, τὰς ὁποίας διέπραξεν ὁ πλοίαρχος ἢ ὁ πλοηγὸς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνατεθειμένων εἰς αὐτοὺς καθηκόντων (ἄρθρου 922 Ἀστικοῦ Κώδικος, συμπληρωμ. εἰσηγητικὴ ἔκθεσις τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς Σχεδ. ΚΙΝ Δ., σελ 141, ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας 1958, σχετικῶς Α Π. 337/1959, ΕΕΔ 18, 767).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 13 καὶ 40 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 6392 περὶ Ποιν. καὶ Πειθαρχικοῦ Κώδικος τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου καὶ τῶν ἄρθρων 15, 16 τοῦ Κανονισμοῦ πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεων (β δ. 759/1962, Ραπτ. τόμ. 19, σελ 23), συνάγεται ὅτι ὁ πλοίαρχος τιμωρεῖται μὲ τὰς ἐν ἄρθροις τούτοις ἀναφερομένας ποινάς, ἐὰν ἐγκαταλείπῃ τὸ πλοῖον, πρὶν ἢ ἀντικατασταθῇ ἐν τῇ κυβερνήσει αὐτοῦ, καὶ ἐάν, ἄνευ θαλάσσης προσφορᾶς, παραβαίνῃ τοὺς Κανονισμοὺς, τοὺς φέροντας εἰς τοὺς φανοὺς τῆς νυκτός, ἢ εἰς τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμίχλης σημεῖα, εἴτε εἰς τὴν τηρητέαν πλεῦσιν, μὴ ἐλαττώνων τὴν ταχύτητα τοῦ θαλασσοπορούντος πλοίου (βρ. Δ αρ. Κώδ. Ραπτ 11ος τόμος, σελ. 234, ἄρθρον 11 καὶ ἑπόμεναι.

Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῇ ἡ ἐνάγουσα ἐκθέτει, ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε προσληφθῇ ὡς ἁλιεργάτης εἰ τὸ τῆς πλοιοκτησίας τοῦ δευτέρου ἐναγομένου ἁλιευτικὸν σκάφος «**» καὶ κατὰ τὴν 12ην Ἀπριλίου 1961 ἐν θέσει Καραβόπετρα Σφακίων, ὀλισθήσας συνεπείᾳ προσπαθείας τοῦ σκάφους εἰς τὴν ἐκεῖσε βραχώδη ἀκτήν, ὀφειλομένης εἰς τὴν κατὰ παράβασιν τῶν Κανονισμῶν κυβέρνησιν τοῦ σκάφους ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐναγομένου, ὅστις μάλιστα εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ σκάφος ἐκ τῶν πρώτων καὶ πρὶν ἢ ἀντικατασταθῇ ἐν τῇ κυβερνήσει, κατέπεσεν ἐντὸς τῆς θαλάσσης καὶ ἐπνίγη. Διὰ αὐτῆς αἰτεῖται, ὅπως ὑποχρεωθῶσιν ἀμφότεροι οἱ ἐναγόμενοι κατ' ἐνοχὴν εἰς ὁλόκληρον νὰ καταβάλωσιν αὐτῇ δραχμὰς 60 0 0 ὡς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικὴν βλάβην δι' ἑαυτὴν καὶ 40 000 δι' ἀ ὑπ' αὐτῆς ἐκπροσωπουμένων ἀνήλικον δεκαετῆ τέκνων της, κηρυτσομένης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως Οὕτως ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ νόμῳ βάσιμος παρίσταται ὡς πρὸς τὴν ἐνάγουσαν, αἰτουμένην τὸ ὀφθὲν ποσὸν δι' ἑαυτήν ἐπιδικασθείσης εἰς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 180 Κρητ. Πολ. Δικονομίας, ἀρμοδίως δὲ φερομένη ἐνώπιον ἡμῶν κατὰ τὴν προκειμένην διαδικασίαν (Α.Π. 394/1961, ΕΕΔ 20, 844), οὐχὶ ἐπὶ ὡς πρὸς τὸ αἴτημα περὶ καταβολῆς ᾧ ἀνηλίκῳ τέκνῳ τῆς ἐναγούσης ἀναλόγου ποσοῦ ὡς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης, καθ' ὅσον τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ἡλικίας, ἐφ' ἧς ἦγε τὸ 10ον ἔτος, δὲν συνησθάνθη τὸ πλῆγμα ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ πατρός του *Καυκᾶς*, Ἐνοχικὸν Δικ., ἄρθρα 932 933 σελ 850 σημ 7).

Ὁ ἐναγόμενος Γ.Μ , ἀποκρούων τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης, ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι αὐτὴ ἀπαράδεκτος καθ' ὅσον αὕτη παρίσταται ὡς πολιτικῶς ἐναγουσα ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ ἐξ ἀμελείας κατηγορίας στροφείσης κατὰ τοῦ πλοιάρχου, δὲν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου τὴν αὐτὴν ἀπαίτησιν. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς μὴ νόμιμος, τοῦ μὲν διότι κατὰ τοῦ ἐναγομένου Γ Μ., μὴ εἰσαχθέντος εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ἐὰν ἡ γέρθη πολιτικὴ ἀγωγή, τὸ δὲ διότι ἡ ἐνάγουσα παρητήθη διὰ τῶν προτάσεών της (Ι ε δόμος *Μπουρόπουλου*, Κώδ. Ποιν Δικονομίας ἄρθρο. 61, σελ. 921) τῆς ἀσκηθείσης ὡς ἄνω πολιτικῆς ἀγωγῆς

Ἡ αἴτησις τοῦ ἐναγομένου πλοιοκτήτου περὶ ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς παρούσης ἀγωγῆς μέχρι πέρατος τῆς κατὰ τοῦ πλοιάρχου αὐτοῦ (συνεναγομένου) ἐγκρεμούσης ποινικῆς δίκης ἐπὶ ἀνθρωποκτονίᾳ ἐξ ἀμελείας, ἀπορριπτέα τυγχάνει ὡς μὴ νόμιμος, διότι κατὰ τὴ ἐργατικὴν διαδικασίαν ὁ δικαστὴς κρίνει ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς διαφορᾶς χωρὶς νὰ δικαιοῦται νὰ ἀναστείλῃ τὴν πρόοδον τῆς πολιτικῆς δίκης μέχρι πέρατος τῆς ποινικῆς τοιαύτης (Α Π. 232/1960, ΕΕΔ 20. 719).

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, ὅτι ἡ ἐπισυμβᾶσα προσάραξις τὴν 12 4. 1961 τοῦ ἁλιευτικοῦ σκάφους «**», ἐφ' οὗ ὑπηρέτει ὡς ἁλιεργάτης ὁ σύζυγος τῆς ἐναγούσης, ὀφείλεται εἰς βαρεῖαν ἀμέλειαν τοῦ δευτέρου ἐναγομένου πλοιάρχου, ἐγκειμένην εἰς τὸ ὅτι οὗτος κατὰ τὸν πλοῦν τοῦ σκάφους ἐκ τῶν παραλίων Βορείου Ἀφρικῆς πρὸς Κρήτην, καίτοι ἡ ὥρα ὁπότε ἦτο περιωρισμένη λόγῳ τῆς ὁμίχλης, δὲν ἐμείωσε τὴν ταχύτητα τοῦ σκάφους, ἀλλὰ ἐσυνέχισε τὸν πλοῦν μὲ ὑπερβολικὴν ταχύτητα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προσαράξῃ βιαίως τοῦτο εἰς τὴν

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ ΕΞ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΟΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Άξίωσις χρηματικής ικανοποιήσεως παθόντος δι' ήθικην βλάβην

Υπαγωγή εἰς ἐργατικήν διαδικασίαν πρὸς ἐκδίκασιν κατ' αὐτήν καὶ ἀξιώσεως μισθωτῶν περὶ πληρωμῆς εἰς αὐτὸν κατ' ἄρθρα 297 καὶ 932 Ἀστικοῦ Κώδικος χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, προερχομένην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. — Παράβασις διατάξεων περὶ ἀσφαλείας σιδηροδρομικῶν. — Ποσὸν ἀποζημιώσεως δι' ἠθικὴν βλάβην.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν ἐργατικὸν ἀτύχημα μισθωτοῦ καὶ ἐντεῦθεν προεβλήθη ἀξίωσις αὐτοῦ περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Δέχεται καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ εἰσάγεται παραδεκτῶς πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἄποψις, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖται σταθερῶς ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων τῆς οὐσίας μετὰ τὴν Α.Π. 394/1961 (εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης* ΕΕΔ 30, 844).

Τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐν ὄψει καὶ τῆς Α.Π. 9/1963 (εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 275), ἠρεύνησεν ἐν προκειμένῳ, ἂν ὑπῆρξεν ὑπαιτιότης τοῦ ἐργοδότου διὰ τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἀποζημιώσεως ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν (μὴ τασσομένης ἐκ τοῦ νόμου εἰδικῆς ἀποδείξεως) τὸν βαθμὸν τοῦ πταίσματος, τὴν περιουσιακὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ θέσιν τῶν διαδίκων μερῶν (Α.Π. 437/1960, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1325, Α.Π. 443/1959, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 18, 1367 καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 1325).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13305/1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ν. Μελᾶς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Ι. Σιδέρης*, *Θ. Τσουκόπουλος*

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 1)4.8.1920 β. 8)τος ἐπεροκωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου Γ)ΟΔ', ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 4 νόμου 765/1943 καὶ αὕτη δι' ἄρθρου μόνου § 1 τοῦ νόμου 1968/1944, ἀμφοτέρων κυρωθέντων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324/1946 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ διατηρηθέντων ἐν ἰσχύϊ διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 8/11.5.1946, πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀπαίτησις μισθωτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ τῶν κατὰ νόμον δικαιουμένων προσώπων κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, πηγάζουσα ἐκ σχέσεως ἐργασίας, δικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ὑπὸ Πρωτοδικείου, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου ἢ ἐν ᾗ παρεσχέθησαν ἢ ἔδει νὰ παρασχεθοῦν αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ μισθωτοῦ. Ἐπομένως εἰς τὴν ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης θεσπιζομένην σύντομον καὶ ὀλιγώτερον δαπανηρὰν διαδικασίαν ὑπάγεται καὶ ἡ ἀξίωσις τοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου περὶ πληρωμῆς αὐτῷ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 299 καὶ 932 Α.Κ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, προσγενομένην αὐτῷ ἐκεῖθεν ἀτυχήματος ἢ ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθόντος εἰς αὐτὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ὁρμῆς ταύτης, κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 551/19 5, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀπαίτησις του αὕτη πηγάζει ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς σχέσεως ἐργασίας, γεννηθεῖσα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παροχῆς αὐτῆς. Ὅθεν ὁ δικάσας Πρωτοδίκης

βραχώδη ἀκτήν „*„ καὶ νὰ πνιγῇ ὁ ἀνωμάτης, ὅστις ὡλισθησε ἐντὸς τῆς θαλάσσης, τοῦ ἐναγομένου πλοιάρχου ἐγκαταλείψαντος τὸ σκάφος μεταξὺ τῶν πρώων τῶν Ἰωαννίνων δὲν ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ παθὼν ἐξ εἰδικοῦ πταίσματος ἔπνιγη.

Κατὰ ταῦτα ἐν ὄψει πάντων τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων περὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν ἡ προκειμένη εἰς βάρος τοῦ συζύγου τῆς ἐναγούσης ἀδικοπραξία τῇ περιουσιακῇ τῶν μερῶν καταστάσει καὶ τοῦ συνεπεία τῆς ὀλιγωρίας τοῦ πλοιάρχου ἐπελθόντος πνιγμοῦ καὶ τοῦ ψυχικοῦ ἄλγους τῆς ἐναγούσης ἐκ τῆ ἀπωλείας τοῦ συζύγου της, κρίνομεν εὔλογον ἐπιδικαστέαν αὐτῇ χρηματικὴν ἱκανοποίησιν, λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης, τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν εἴκοσι χιλιάδων (20.000), δεκτῆς οὕτω ἐν μέρει καθ' ὅσον ἐν τῇ ἀγωγῇ της, κηρυσσομένης τῆς παρούσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς διὰ τὸ ποσὸν τῶν 15.000 δραχμῶν κατὰ μερικὴν ἀποδοχὴν τοῦ οἰκείου τῆς ἀγωγῆς αἰτήματος καὶ συμψηφιζομένης ἐν μέρει τῆς δικαστικῆς δαπάνης μεταξὺ τῶν διαδίκων.

άρμοδίως έπελήφθη της έκδικάσεως της έφ' ης ή έκκαλουμένη άπό 14.7.1962 άγωγής τοῦ έφεσιβλήτου περί έπιδικάσεως αὐτῷ χρηματικής ίκανοποιήσεως πρός άποκατάστασιν της ήν οὗτος ὑπέστη ήθικής βλάβης έξ άτυχήματός του έκ βιαίου συμβάντος κατά την έκτέλεσιν της έργασίας, όφειλομένου εἰς την έπικαλουμένην της έναχθείσης δικαιοπαρόχου τοῦ έκκαλοῦντος νομικοῦ προσώπου τῶν Σ.Ε.Κ. έργοδότιδός του Κρατικής Έκμεταλλεύσεως Σ.Π.Α.Π. ὑπαιτιότητα, ὁ δὲ τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος ἐφέσεως τούτου ἀπορριπτέος ἀπεβαίνει.

Ἐβεβαιώθη ἀρκούντως καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι ὁ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος - ἐφεσιβλήτου ἐν τῷ ὑπ' αὐτὸν τμήματι ἐπεξεργασίας μετάλλων τοῦ ἐν Πειραιεῖ Κεντρικοῦ Συνεργείου τῶν Σ.Π.Α.Π. τὴν 3.11.1960 τραυματισμὸς αὐτοῦ προῆλθεν ἐξ ἐκτοξευθέντος μικροῦ μεταλλικοῦ τεμαχίου ἐξ ἐπεξεργαζομένου ὑπὸ μαθητευομένου ἐργάτου σωλῆνος, καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο πλησίον στερεωτικῆς μηχανῆς (μεγγάνης), ὅπερ ἐπεπήχθη ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς τῆς ἰριδος τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐν τῷ ὡς εἴρηται ἀτυχήματι τούτου οὐδὲν ἔλεσεν ὑπαιτιότης τῆς ἐναχθείσης, καὶ ἣν διεδέχθη κατὰ τὸ ν.δ. 4246)1962 ἡ ἐκκαλοῦσα, ἐργοδότις αὐτῆς Κρατικὴ Ἐκμετάλλευσις Σ.Π.Α.Π., συνισταμένη εἰς περαλείψιν της ὅπως τοποθετήσῃ πέριξ τῆς ρηθείσης μηχανῆς προφυλακτικὰ πρὸς συγκράτησιν ἐκτοξευομένων κατὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς κλπ. μικρῶν τεμαχίων σιδήρου καὶ ἀποτροπὴν κινδύνου τῶν ἐγγὺς ἐργαζομένων καὶ ἐφοδιάσῃ τοὺς τελευταίους διὰ προστατευτικῶν ὀμματοὐαλίων, ὡς καὶ εἰς τὴν πορ' αὐτῆς κατὰ παρέβασιν τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ π. διατάγματος τῆς 14)22.3.1934 χρησιμοποίησιν διὰ τὴν ἐγκυμονοῦσαν κίνδυνον ἐκτοξεύσεως τεμαχίων σιδήρου κλπ. ἐργασίαν τοῦ χειριστοῦ τῆς μηχανῆς προσώπου ἀπείρου καὶ ἀπροσέκτου καὶ οὐχὶ τεχνίτου ἐμπείρου καὶ εἰδικοῦ. Ἐπομένως, ταῦτα δεχθεῖσα ἐν τοῖς ἄνω καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἐν ὄψει τούτων καταλήξασα εἰς τὸ πόρισμα ὅτι ἐν προκειμένῳ, ὡς ὑποκειμένου ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς ὑπαιτιότητα τῆς ἐργοδότιδος Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως (βλ. Α.Π. 9)1963, ΕΕΔ 22, 275), ὑπέκειτο περίπτωσις ἐπιδικάσεως ὑπὲρ τοῦ παθόντος ἐνάγοντος χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως κατ' ἄρθρον 932, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 299 Α.Κ., διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκ τοῦ ἀτυχήματος ἠθικῆς αὐτοῦ βλάβης, οὐδαμῶς ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῶν μνησθεισῶν διατάξεων ἐσφαλεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐν τοῖς ἄνω λόγοις ἐφέσεως ἀβάσιμος ἐλέγχεται καὶ ἀπορριπτέος.

Περαιτέρω ἐβεβαιώθη μέν, ὅτι ὁ ἐνάγων μετὰ τὸ ἐν λόγῳ ἀτύχημα αὐτοῦ ἔλαβεν ὅ,τι ἐκ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐργοδότιδος αὐτοῦ ἐδικαιοῦτο, ἀποζημιώσεις ὅμως αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρον 932, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρον 299 Α.Κ., διὰ τὴν ἣν ὑπέστη ἐκ τοῦ ἀτυχήματος ἠθικὴν βλάβην οὐδὲ πόρρωθεν προέκυψεν, οὐδ' ἄλλως τε ὑπεστηρίχθη τοιοῦτον τι παρὰ τῆς ἐργοδότιδος αὐτοῦ Σ.Π.Α.Π. ἢ τοῦ ἐκκαλοῦντος. Ἐπομένως ἡ περὶ αὐτῆς ὀξωσίς του, προνοουμένη ὑπὸ τῶν ἐπικαλουμένων κανονισμῶν τῶν Ταμείων Ἀλληλοβοηθείας τοῦ Προσωπικοῦ Σ.Π.Α.Π. καὶ Σ.Ε.Κ., οὐδ' ἱκανοποιηθεῖσα καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν παρ' αὐτοῦ λῆψιν τῶν λοιπῶν κατὰ τοὺς κανονισμοὺς παροχήν, ὁ δὲ ἀντίθετος λόγος τῆς ὑπὸ δίκην ἐφέσεως ἀπορριπτέος ἀποβαίνει.

Τέλος τὸ Δικαστήριον, ἐν ὄψει τοῦ ἐκ τῆς δίκης περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας βεβαιωθέντος ὅτι κατὰ συνέπειαν τοῦ εἰρημένου τραυματισμοῦ του ὁ ἐνάγων, «πάσχων ἐκ τραυματικῆς ῥήξεως σκληροῦ κερατοειδοῦς καὶ ἰριδος μετὰ προπτώσεως τῆς ἰριδος ἐξ ἐμπάρσεως μεταλλικοῦ ξένου σώματος», ἐνοσηλεύθη ἐν τῇ κλινικῇ «Ζωοδόχος Πηγή» ἀπὸ 3 - 24.11.1960 καὶ ἐξῆλθε μὲ περιορισμὸν τῆς ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ ὁράσεως εἰς ἁπλῆν ἀντίληψιν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μετρᾷ δακτύλους ἀπὸ ἀποστάσεως μόνον 0,30 ἐκ. μ., μὴ διορθούμενον (βλ. ἀπὸ 24.11.1960 καὶ 23.10.1962 ἰατρικὰς βεβαιώσεις καὶ ὑπ' ἀριθ. 633)1961 ἀπόφασιν Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου), τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐν τῷ ἀτυχήματί εὐθύνης τῆς ἐργοδότιδος αὐτοῦ Σ.Π.Α.Π., τῶν ἐντεῦθεν ἀλγηδόνων του, τῆς ἡλικίας τούτου, τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του καὶ τῆς οἰκονομικῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ὑπευθύνου ταῦ τραυματισμοῦ του ἐργοδότιδός του καταστάσεως, κρίνει, ὅτι ἀνάλογον πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν του διὰ τὴν ἣν ἐκ τοῦ τελευταίου ὑπέστη ἠθικὴν βλάβην ποσὸν τυγχάνει τὸ ὅπερ ἡ ἐκκαλουμένη ἐπιδίκασε τοιοῦτο τῶν δραχμῶν 15.000, ταύτης δὲ ἐπομένως καὶ ὁ τελευταῖος τῆς ἐφέσεως λόγος, καθ' ὃν ἔδει νὰ μὴ ἐπιδικασθῇ ὑπὲρ τοῦ ἐναγοντος ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ πλέον τοῦ ποσοῦ τῶν 500 δραχμῶν, ἀπορριπτέος ἀποβαίνει.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΠΙ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Αποκλειστική προθεσμία αγωγής άρθρου 6 § 2 Νόμου 3198)1955

Αναγκαία προϋπόθεσις έφαρμογής διατάξεως άρθρου 6 § 2 Νόμου 3198)1955 περί αποκλειστικής προθεσμίας αγωγής ύπαρξις αξιώσεως περί αποζημιώσεως εκ του Νόμου 2112)1920 ή του Β.Δ. 16) 8 Ιουλίου 1920.—Ανεφάρμοστον επί αξιώσεως βοηθήματος των υπ' αριθ. 956 και 976)1947 Πράξεων Υπουργικού Συμβουλίου διά το απολυόμενον προσωπικόν του Δημοσίου.

Με έξαίρεσιν του ιδιωτικού προσωπικού της Βασιλικής Αεροπορίας, διά το οποίον ορίζει ο νόμος 2882)1954 (ΕΕΔ 13, 833), ότι εφαρμόζονται αι διατάξεις των άρθρων 1 και 3 του νόμου 2112)1920 και των άρθρων 3 και 5 του α.ν. 16)18 Ιουλίου 1920 β.δ)τος ως προς τον χρόνον της προειδοποιήσεως διά την καταγγελίαν της συμβάσεως εργασίας και το ποσόν της καταβλητέας αποζημιώσεως, διά το εν γένει προσωπικόν του Δημοσίου και εφ' όσον η πρόσληψις αυτού εγένετο διά χρόνον αόριστον, (Α.Π. 232)1958, εισηγητής *Ι. Τραχανής*, ΕΕΔ 17, 523) εφαρμόζονται αι διά του α.ν. 913)1949 (ΕΕΔ 8, 434) κυρωθείσαι υπ' αριθ. 956 και 976)1947 Πράξεις του Υπουργικού Συμβουλίου (ΕΕΔ 13, 434), κατά τας οποίας καταβάλλεται το εν αυταίς «βοήθημα», εξαιρέσει των απολυομένων δια ποινικόν ή πειθαρχικόν παράπτωμα. (Ίδετε γενικώτερον σημείωσιν μας εν ΕΕΔ 21, 118, Συμβάσεις μετά του Δημοσίου).

Κατά την εφαρμογήν προέκυψε το ζήτημα, αν το «βοήθημα» τούτο υπάγηται εις την εξαμηνον αποκλειστικήν προθεσμίαν αγωγής του άρθρου 6 § 2 του νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 67) διά τας εκ του νόμου 2112)1920 και β.δ. 16)18 Ιουλίου 1920 αποζημιώσεις. Αρνητικώς επ' αυτού αποφαίνεται η κατωτέρω απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών. (Ίδετε και σύμφωνον 63)1960, εισηγητής *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 19, 269, επικυρώσασα την υπ' αριθ. 20456)1958 (εισηγητής *Γ. Κασίμης*, ΕΕΔ 18, 310).

Ταύτο ενισχύεται και εκ του ότι ο νόμος 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 63 επ., ένθα κωδικοποίησις των ισχυουσών διατάξεων) εξυθμισε α) την υπαγωγήν του δικαιώματος προσβολής απολύσεως μισθωτού ως άκύρου (άρθρον 6 § 1) εις τριμηνον αποκλειστικήν προθεσμίαν αγωγής και β) την υπαγωγήν της αποζημιώσεως εκ του νόμου 2112)1920 ή του β.δ. 16) 18 Ιουλίου 1920 εις εξάμηνον αποκλειστικήν προθεσμίαν (άρθρον 6 § 2).

Πρωτοδικείου Αθηνών 12032)1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν
Πρόεδρος ο κ. *Στ. Ταύσας*
Εισηγητής ο Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέπτος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Σ. Κωτσαρόπουλος, δικαστικός αντιπρόσωπος Δημοσίου, Ν. Αγγελόπουλος

Η διάταξις του άρθρου 6 § 2 του ν. 3198)1955, ορίζουσα ότι πάσα αξίωσις μισθωτού περί καταβολής ή συμπληρώσεως της κατά τον νόμον 2112)1920, ως ετροποποιήθη μεταγενεστέρως, ή το β. διάταγμα της 16)18 Ιουλίου 1920 αποζημιώσεως τυγχάνει απαράδεκτος, εφ' όσον η σχετική αγωγή δεν εκοινοποιήθη εντός εξαμήνου, αφ' ης κατέστη απαιτητή, σαφή έχει την έννοιαν, ότι αύτη, αναγκαίαν προϋπόθεσιν έχουσα αξίωσιν περί αποζημιώσεως εκ του νόμου 2112)1920 ή του β. δ)γματος της 16)18 Ιουλίου 1920 ένεκεν καταγγελίας της συμβάσεως, δεν περιλαμβάνει και το εφ' άπαξ βοήθημα των υπ' αριθ. 956)1947 και 976)1947 Πράξεων του Υπουργικού Συμβουλίου, κυρωθειασών υπό του άρθρου 10 του α.ν. 913)1949, ως ηρμηνεύθη διά του άρθρου 48 § 1 του ν.δ 2698)1953, παρεχόμενον βάσει των διατάξεων τούτων και ουχί βάσει του νόμου 2112)1920 (πρβλ. Α.Π. 63)1960, ΕΕΔ 19, σελ. 269). Εντεύθεν η κατά την πρωτόδικον δίκην υποβληθείσα υπό του εναγομένου Δημοσίου ένστασις απαραδέκτου εκ του άρθρου 6 § 2 του νόμου 3198)1955 της εφ' ης η εκκαλουμένη αγωγής, διωκούσης την επιδίκασιν του βοηθήματος των προδιαληφθεισών Πράξεων του Υπουργικού Συμβουλίου, επί τω λόγω ότι η αγωγή εκοινοποιήθη μετά την πάροδον εξαμήνου από της εν αυτή φερομένης απολύσεως της εναγούσης, κατ' ορθήν ερμηνείαν και εφαρμογήν της ανωτέρω διατάξεως απερρίφθη υπό της εκκαλουμένης αποφάσεως, ο δε τα εναντία υποστηρίζων πρώτος λόγος της υπό κρίσιν εφέσεως απορριπτέος κρίνεται ως αβάσιμος.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΘΕΝΤΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Συμφωνίαι μεταξύ έργοδότου καί μισθωτοῦ άντίθεται πρός τόν Νόμον

Σύνδεσις έργοδότου καί τοποθετηθέντος παρ' αὐτῷ πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ δι' ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.—Ὑπερωριακή ἐργασία εἰσπράκτορος λεωφορείου τοποθέτησις πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ κατ' Α.Ν. 1835)1951 καί χρησιμοποιήσις ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ.—Χαρακτήρ Α.Ν. 836)195 ὡς δημοσίας τάξεως, μή ἀντιτιθεμένου καί πρός τάς περί ἰσότητος διατάξεις τοῦ Συντάγματος.— Ἀκυρότης πάσης συμβάσεως, περιεχούσης παραίτησιν ἀπό δικαιωμάτων.—Ἄκυρος συμφωνία περί παροχῆς ἐργασίας εἰς τόπον ἐκτός ἕδρας τοῦ ἐργοδότου.—Δικαίωμα εἰσπράκτορος λεωφορείου, παρασχεθείσης ἐργασίας ἐκτός ἕδρας, εἰς ἀποζημίωσιν κατά διοιτητικήν ἀπόφασιν.

Κατά τό ἄρθρον 3 § δ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 (ΕΕΔ 20, 1227) οἱ τοποθετούμενοι ὑπό τοῦ κεντρικοῦ ἤ τῶν τοπικῶν συμβουλίων χρησιμοποιοῦνται ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν... εἰς τό Κεντρικόν Κατάστημα τῆς ἐπιχειρήσεως ἤ τά Ὑποκαταστήματα αὐτῆς, τά κείμενα εἰς τήν περιφέρειαν τοῦ κεντρικοῦ ἤ τοπικοῦ συμβουλίου, παρ' οὗ τοποθετοῦνται...

Τοῦτο εἶναι συνεπές καί πρός τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § δ τοῦ αὐτοῦ νόμου, καθ' ἥν, προκειμένου περί τῶν ὑποχρεώσεων, αἵτινες ἔχουσιν Ὑποκαταστήματα ἤ Ὑπηρεσίας εἰς πλείονας τῆς μιᾶς περιφερείας, τό συμβούλιον τῆς ἕδρας αὐτοῦ καθορίζει τό σύνολον τῶν προσληπτέων, ὡς καί τό ἀναλογοῦν εἰς ἕκαστον Ὑποκατάστημα ἤ Περιφερειακήν Ὑπηρεσίαν ποσοστόν, διά τήν τοποθέτησιν τοῦ ὁποίου ἁρμόδια εἶναι περαιτέρω τά οἰκεῖα τοπικά συμβούλια (Σ.Ε. 2084)1957, εἰσηγητής Δ. *Δήμιτσας*, ΕΕΔ 17, 431), ἀκύρου ὄντος ἄλλως τοῦ σχετικοῦ διορισμοῦ.

Ἄν συνεπῶς ὁ μισθωτός χρησιμοποιηθῇ ὑπό τοῦ ἐργοδότου εἰς ἄλλον τόπον ἤ τόν ἐκ τοῦ νόμου ὁριζόμενον δικαιοῦται οὗτος νά ἀποκρούσῃ τήν τοιαύτην χρησιμοποίησιν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ὁ δέ ἐργοδότης περιέρχεται οὕτω εἰς ὑπερημερίαν καί ὀφείλει τόν μισθόν (πρβλ. Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 18149)1957, εἰσηγητής *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 17, 126).

Ἐξ ἄλλου ὅμως καί διότι ὁ ἀ.ν. 1836)1951 εἶναι νόμος δημοσίας τάξεως (Α.Π. 275)1962, εἰσηγητής *Γ. Χατζηδάκης* ΕΕΔ 21, 725, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17819)1961, εἰσηγητής *Ε. Διαμαντᾶς*, ΕΕΔ 21, 276) δέν δύναται καί ὁ μισθωτός νά συνομολογήσῃ ἐγκύρως συμφωνίας, αἱ ὁποῖαι ἀντίκεινται πρός αὐτόν, ὡς δέχεται καί ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καβάλας.

Ὡς πρός τήν συνταγματικότητα τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἴδετε καί Α.Π. 122)1963 (εἰσηγητής *Θ. Στεφόπουλος*, ΕΕΔ 22, 469), Σ.Ε. 547)1963 (εἰσηγητής *Ἠλ. Ντόκας*, ΕΕΔ 22, 470).

Πρωτοδικείου Καβάλας 267)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος καί Εἰσηγητής ὁ κ. *Μιχ. Καλεύρας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Δημοσθενόπουλος, Π. Ἀνανιάδης

Ἐβεβαιώθησαν, κατά τήν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καί ἐν σχέσει πρός τό περί ὑπερωριακῆς ἐργασίας τρίτον ἀγωγικόν κεφάλαιον, τά ἑξῆς: Ὁ ἐνάγων ἐκκαλῶν, πρώην τοῦχος νεοπολεμιστής, ἐτοποθετήθη παρά τῷ ἐναγομένῳ ἐφεσιβλήτῳ, 44ῳ ΚΤΕΛ τοῦ Ν. Καβάλας, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)27.3.1962 ἀποφάσεως τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τεχείων τοῦ στρατοῦ νομοῦ Καβάλας, καί ἀνέλαβε ὑπηρεσίαν ὡς εἰσπράκτωρ λεωφορείου τήν 24.4.1962, συνδεθείς οὕτω μετά τῶν διαδίκων δι' ἀναγκαστικῆς ex lege συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου λίαν στενῶς ἐξηρτημένης (Α.Π. 471)1951 καί 347)1952 ΕΕΔ 11, 39 καί 748, *Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργ. Δίκ. σελ. 17 καί 32, *Καποδιστρία*, ἐν ΕρμΑ.Κ. ἄρθρων 648, ἀριθ. 40). Ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη μέχρι 10.10.1962 εἰς τήν λεωφορειακήν γραμμήν Καβάλας Ξάνθης καί δή ἐπί 140 ἡμέρας. Εἰδικώτερον τό λεωφορεῖον, παρ' ᾧ εἰργάζετο, ἀνεχώρει ἐκ Ξάνθης διά Καβάλαν τήν ὁρισθεῖσαν ὥραν καί ἐπέστρεφε πρός μεσημβρίας εἰς Ξάνθην, ἀνεχώρει δέ αὐθις τό ἀπόγευμα ἐκεῖθεν καί ἐπέστρεφε τάς πρώτας ἑσπερινάς ὥρας. Τοιουτοτρόπως ὁ διάγων ἐπραγματοποίει ἡμερησίως δύο δρομολόγια μετ' ἐπιστροφῆς. Πρός τοῦτο εἰργάζετο ἐπί ἑννέα ὥρας καθ' ἑκάστην, ἤτοι ἐπί μίαν ὥραν καθ' ὑπερωρίαν (ἄρθρον 1 § 1 ἐδάφια α' στ' §§ 2 6, ἄρθρα 2 καί 8 β.δ. τῆς 2)17.1.1956, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου 3221 1955), καθ' ὅσον ἕκαστον ἁπλοῦν δρομολόγιον ἐπραγματοποιεῖτο εἰς 1 ὥραν καί 45', ἀπησχολεῖτο δέ ἐπί πλέον εἰς ἕκαστον δρομολόγιον ἐπί 30' πρό τῆς ἀναχωρήσεως πρός καθαρισμόν τοῦ αὐτοκινήτου, τακτοποίησιν τῶν ἀποσκευῶν, παροχήν πληροφοριῶν εἰς ἐπιβάτας κλπ. Ταῦτα εἰπών καί ὁ Πρωτοδίκης καί δεχθείς ἐν μέρει τήν ἀγωγήν ὡς πρός τό συναφές τρίτον κεφάλαιόν της καί δή διά δραχμάς 1730 ὁρθῶς τάς ἀποδείξεις ἐξετίμησε καί οἱ περί τοῦ ἀντιθέτου τό μέν δεύτερος λόγος τῆς ἐφέσεως περί τριῶρου καθ' ἑκάστην ὑπερωριακῆς ἐργασίας, τό δέ ἀντέφεσις - παραδεκτῶς κατ' ἀρχήν ἀσκουμένη, ὡς

όφορῶσα εἰς ἐκκαλούμενον κεφάλαιον - περὶ οὐδόλως πραγματοποιήσεως τοιαύτης ἐργασίας ἀπορριπτέοι ἐλέγχονται ὡς οὐσίᾳ ἀβάσιμοι.

Συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 5 ἀ.ν. 1836)1951 «περὶ προστασίας τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατεῦ» οἱ τοποθετούμενοι ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ ἢ τῶν τοπικῶν συμβουλίων πολεμισταὶ χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, ἀναλόγως τῶν σωματικῶν αὐτῶν ἱκανοτήτων, γραμματικῶν ἢ τεχνικῶν γνώσεων καὶ λοιπῶν προσόντων αὐτῶν εἰς τὸ κεντρικὸν κατάστημα τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τὰ ὑποκαταστήματα αὐτῆς, τὰ κείμενα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ κεντρικοῦ ἢ τοῦ τοπικοῦ συμβουλίου, παρ' οὗ τοποθετοῦνται. Ἡ διάταξις αὕτη εἶναι δημοσίας τάξεως (πρβλ. παρεμφερῶς Α.Π. 275)1962, ΕΕΔ 21, 725), ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι θεσπίζει προνόμιον (privilegium favorabilium) ὑπὲρ εἰδικῆς κατηγορίας μισθωτῶν μὴ ἀντιτιθέμενον εἰς τὰς περὶ ἰσότητος διατάξεις τοῦ Συντάγματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ καθ' ὅσον ἀποβλέπει εἰς τὴν μὴ ἀνάληψιν τοῦ ἑνὸς συμβουλίου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἑτέρου. Πλὴν κατὰ τὴν ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 8 νόμου 2112)1920, 10 β.δ/τος τῆς 16)18.7.1920, 1 ἀ.ν. 547)1937, 4 ἀ.ν. 1843)1939, 27 ἀ.ν. τῆς 28/31.10.1935, 4 ἀ.ν. 539)1945, 14 ν. 551)1915 «λπ. συναγομένην γενικὴν ἀρχὴν τοῦ ἐργατικοῦ δικαίου ἐν ἀμφιβολίᾳ καὶ ἐφ' ὅσον ἐκ ρητῆς διατάξεως δὲν προκύπτει τὸ ἀντίθετον δὲν συγχωρεῖται καὶ εἶναι ἄκυρος πᾶσα σύμβασις ἥτις περιέχει παραίτησιν ἀπὸ δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ, ἀναγνωριζομένων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὡς δημοσίας τάξεως (ἄρθρα 3 καὶ 174 Α.Κ). Κατὰ συνέπειαν εἶναι ἄκυρος καὶ συνιστᾷ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 180 Α.Κ. λογίζεται ὡς μὴ γενομένη, οὐδὲν παράνομα ἀποτέλεσμα, ἡ μεταξὺ τοῦ ὑπὸ τῶν ρηθέντων συμβουλίων τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου του συμφωνία, διὰ τῆς ὁποίας ὁ πολεμιστὴς δέχεται νὰ ἐργασθῇ μὲ ἕδραν, κειμένην ἐκτὸς τῆς περιφερείας τοῦ τοποθετήσαντος αὐτὸν συμβουλίου ὡς περιέχουσα παραίτησιν ἐκ τοῦ ἄνω προνομίου καὶ τῶν ἐντεῦθεν ἀξιώσεών του. Ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ ἡ ἀκυρότης περιορίζεται εἰς μόνην τὴν περὶ τῆς ἕδρας συμφωνίαν, οὐδόλως δὲ ἐπηρεάζει τὸ κῦρος τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως κατὰ τὰ λοιπά, πρωτίστως διότι αὕτη εἶναι «ἀναγκαστικὴ» ex lege (πρβλ. ἠγουμένην σκέψιν). Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει καὶ κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ κανόνος utile per inutile non vitiatur, καθότι οὐδαμόθεν συνάγεται ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ὅλη δικαιοπραξία δὲν θὰ ἐπεχείρειτο ἄνευ τῆς ἀκύρου συμφωνίας (ἄρθρον 181 Α.Κ). Ἐκ τούτων λογικῶς παρέπεται, ὅτι ὁ οὕτω τοποθετηθεὶς πολεμιστὴς καὶ, ἐν ὄψει τῆς τοιαύτης ἀκύρου συμφωνίας, πραγματοποιήσας διανυκτερεύσεις ἐκτὸς τῆς περιφερείας τοῦ τοποθετήσαντος αὐτὸν συμβουλίου, δικαιοῦται - λογιζομένης τῆς ἕδρας τῆς ἐπαγγελματικῆς του κατοικίας, ὡς εὑρισκομένης ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ τοποθετήσαντος αὐτὸν συμβουλίου τῆς ὑπὸ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)1948 ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς Διαιτησίας Συλλογικῶν Διαφορῶν Ἐργασίας Ἀθηνῶν «περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ λεωφορείων ἀστικῶν καὶ ὑπεραστικῶν γραμμῶν ἁπάσης τῆς χώρας» (κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23398)1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κυρωθείσης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11526)1950 κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐν ὄψει τοῦ ν. 1406)1950) ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, τῆς παρεχομένης εἰς τοὺς εἰσπράκτορας, τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς ὑπεραστικὰς γραμμάς, καὶ ἀνερχομένης εἰς τὸ 1)25 τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν αὐτῶν δι' ἑκάστην διανυκτέρευσιν ἐκτὸς τῆς ἕδρας τῆς ἐπαγγελματικῆς των κατοικίας. Ἡ περὶ τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως ἀξίωσις στηρίζεται εὐθέως εἰς τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν καὶ τὴν ἄνω διαιτητικὴν ἀπόφασιν καὶ οὐχὶ αὐτὴ αὕτη ἡ παρεχομένη αὐτόθι ἐργασία, ἥτις εἶναι ἐπιτρεπτὴ καὶ διὰ τὴν παροχὴν τῆς ὁποίας προβλέπεται ἡ ὡς εἴρηται ἀποζημίωσις.

Ἐν προκειμένῳ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς προηγουμένης σκέψεως ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ ἐβεβαιώθησαν σχετικῶς, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ κάτωθι: Ἐνῷ ὁ ἐνάγων, τοποθετηθεὶς κατὰ τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει διατυπωθέντα ἔδει, ἐν ὄψει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 5 ἀ.ν. 1836)1951, νὰ χρησιμοποιηθῇ μὲ ἐπαγγελματικὴν ἕδραν ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ νομοῦ Καβάλας, συμπιπτούσης πρὸς τὴν περιφέρειαν τοῦ τοποθετήσαντος αὐτὸν συμβουλίου νομοῦ Καβάλας (ἄρθρον 2 § 2 καὶ ἄρθρον 6 ἀ.ν. 1836)1951), οὗτος εἰδέχθη δυνάμει συμφωνίας μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐναγομένου, ὅπως ἐργασθῇ μὲ ἕδραν τὴν Ξάνθην, κειμένην ἐκτὸς τοῦ νομοῦ Καβάλας, εἰς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς συμφωνίας ταύτης ἐπραγματοποίησε κατὰ τὸ ἀπὸ 24.4.1962 μέχρι 10.10.1962 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διήρκεσε ἡ κρισιμος ὑπηρεσία του, 140 διανυκτερεύσεις ἐν Ξάνθῃ, καθ' ὃν χρόνον μάλιστα οὗτος, ἐγκατεστημένος μονίμως ἐν Καβάλᾳ, δὲν μετεκίνησεν ἐντεῦθεν πρὸς Ξάνθην τὴν οἰκογένειάν του (σύζυγον καὶ τρία ἀνήλικα τέκνα), ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μεταθέσεώς του εἰς Καβάλαν. Εἰδικώτερον διενυκτέρευσεν εἰς Ξάνθην 6 φορὰς τὸν Ἀπρίλιον, ἀνὰ 25 τοὺς μῆνας Μάϊον μέχρι καὶ Σεπτέμβριον καὶ 10 φορὰς τὸν Ὀκτώβριον. Κατόπιν τούτων δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 7.910 (μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ συνομολογούμεναι δραχμαὶ 1813: 25 Χ 140). Ὅθεν ὁ Ἐργατοδίκης, δεχθεὶς ὡς ἰσχυρὰν τὴν συμφωνίαν περὶ ἕδρας ἐν Ξάνθῃ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπορρίψας κατ' οὐσίαν τὸ συναφὲς δεύτερον κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, δι' οὗ ζητεῖται τῇ ἄνω αἰτίᾳ ἀποζημίωσις 8.630 δραχμῶν, ἐσφαλε, δι' ὃ καὶ δέον, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ σχετικοῦ πρώτου λόγου τῆς ἐφέσεως ὡς νομίμου καὶ βασίμου, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη πρὸς τοῦτο καί, διακρατουμένης τῆς ὑποθέσεως παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου, γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὸ ἄνω κεφάλαιον ἐν μέρει καὶ ὡς κατ' οὐσίαν βάσιμος.

ΑΚΥΡΟΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ ΑΞΙΩΣΕΩΝ ΕΠΙ ΑΚΥΡΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Καταγγελία άκύρων συμβάσεων έργασίας κατά Νόμον 2112)1920

Άκυρότης συμβάσεως έργασίας μισθωτοῦ διά παροχήν ὑπηρεσιῶν μαγείρου ἄνευ ἐφοδιασμοῦ αὐτοῦ διά βιβλιαρίου ὑγείας.—Ἀναζήτησις ὠφελείας ἐργοδότου δι' ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.—Εἰς τί συνίσταται ἡ ὀξίωσις.—Αὐτόματος συμψηφισμός τῶν ἑκατερωθεν ὀξιώσεων κατά τόν χρόνον ἀποδόσεως ὠφελειῶν. Θεώρησις τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐπιδοθείσης ὅτε προέκυψεν ὁ πλουτισμός ἐν παρανόμῳ αἰτίᾳ κατ' ἄρθρον 911 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος. — Σωματική ἡ ἐργασία μαγείρου.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας καί ἐπί ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας.—Ἀποζημίωσις.

Τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικεῖον Καβάλας διά τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του ἀπησχολήθη μέ θέμα συμψηφισμοῦ τῶν ἑκατέρωθεν ὀξιώσεων, ἐργοδότου καί μισθωτοῦ, ἐπί ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας, ὡς εἶναι περί τοῦ τελευταίου τούτου παγία ἡ ἄποψις τῆς νομολογίας τῶν δικαστηρίων.

Περαιτέρω, ὑποκειμένης τοιαύτης ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἡτοι ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας, τό Πρωτοδικεῖον, ἀκολουθήσαν τά τελευταίως νομολογηθέντα, ἐδέχθη καί ἐπ' αὐτῆς τήν ἐφαρμογήν τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 περί ἐπεκτάσεως τοῦ νόμου 2112)1920, προκειμένου περί ἐργάτου. (Ἴδετε ἐκ τῶν τελευταίων τήν Α.Π. 443)1963, εἰσηγητής *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 930, Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 16328)1962, εἰσηγητής *Γ. Πλαγιαννάκος*, ΕΕΔ 21, 1328, ἔνθα εἰς σημειώσεις καί λοιπαί παραπομπαί).

Τό Πρωτοδικεῖον διά τήν ἐφαρμογήν τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 καί διά τόν ὑπολογισμόν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀναφέρεται εἰς τάς ἀποδοχάς τοῦ μισθωτοῦ, ἐνῷ βεβαίως ἐπί ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας δέν ὑπάρχουν «ἀποδοχαί», ἀλλ' ἀποζημίωσις βάσει τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διά τάς μή δυναμένας νά ἀποδυθοῦν αὐτουσίως ὑπηρεσίας τοῦ μισθωτοῦ.

Ὁπωσδήποτε, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 22, 928), δέν ἠδύνατο ἄλλως νά ὑπολογισθῇ ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημίωσις.

Πρωτοδικείου Καβάλας 123)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος καί Εἰσηγητής ὁ κ. ***Μιχ. Καλεύρας***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Λαζίδης, Ι. Παναγιωτόπουλος

Κατά μέν τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3, 174 καί 180 Α.Κ. εἶναι ἄκυρος καί ὡς τοιαύτη λογίζεται ὡς μή γενομένη πᾶσα σύμβασις ἀντιβαίνουσα εἰς κανόνας δημοσίας τάξεως ἡ ἀπαγορευτικήν διάταξιν νόμου, ἐάν ἄλλο τι δέν συνάγηται ἐκ ταύτης, κατά δέ τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 2 τοῦ ν.δ. τῆς 4 16.8.1923, τεθεισῶν ἐν ἰσχύι εἰς τάς πρωτευούσας τῶν νομῶν τοῦ Κράτους διά τοῦ ἀπό 18)30.1.1930 π.δ., ὡς καί τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 1101)1955 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας (ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν ἄρθρων 1 καί 2 νόμου 2520)1940 καί δημοσιευθείσης ἐν φ. Ε.Κ. 146)1955), ὑποχρεοῦνται πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νά ἀσκήσωσι τό ἐπάγγελμα τοῦ μαγείρου, εἴτε δι' ἰδίου λογαριασμοῦ, εἴτε ὡς μισθωτοί, νά ἐφοδιασθῶσι διά βιβλιαρίου ὑγείας, ἐκδιδομένου μετά προηγουμένην ἰατρικήν ἐξέτασιν, διενεργουμένην ἀποκλειστικῶς ὑπό τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὁριζομένων ὑγειονομικῶν ὀργάνων, βεβαιούντων, ὅτι δέν πάσχουσιν ἐκ μεταδοτικῆς τινος νόσου, ὑπ βάλλωνται εἰς ἐπανεξέτασιν καί θεωρῶσι τό βιβλιαρίον τοῦτο μετά πάροδον ἑνός ἀπό τῆς τελευταίας θεωρήσεώς του ἤ καί ἐνωρίτερον, ὁσάκις κατά τήν κρίσιν τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς ἐπιβάλλεται αὕτη, ἀπειλουμένων κατά τῶν παραβατῶν καί ποινικῶν κυρώσεων.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὅ τε ἐφοδιασμός τῶν μισθωτῶν μαγείρων διά βιβλιαρίων ὑγείας καί ἡ θεώρησις αὐτῶν, ἐπιβαλλόμενα ἐκ λόγων γενικωτέρου δημοσίου συμφέροντος, ὡς ἀποσκοποῦντα εἰς τήν προστασίαν τῆς δημοσίας ὑγείας, ἀποτελοῦσιν οὐσιώδεις προϋποθέσεις διά τήν ἄσκησιν τοῦ δύο ἐπαγγέλματός των καί τό κῦρος τῆς συναπτομένης διά ταύτην συμβάσεως ἐργασίας, ἥτις, ἐλλείψει τῶν στοιχείων τούτων, ἀποβαίνει ἄκυρος καί οὐδέν παράγει ἀποτέλεσμα ὡς τοιαύτη (Α.Π. 22)1957, ΕΕΔ 16, 147, 596)1958, ΕΕΔ 17, 1004, 493)1959, ΕΕΔ 19, 25, 282 καί 312)1961, ΕΕΔ 20, 729 καί 794, ὡς καί 192)1962, ΕΕΔ 21, 453). Κατ' ἀκολουθίαν δέν ἔχουσιν ἐφαρμογήν ἐν περιπτώσει παρομοίας ἀκυρότητος οὔτε ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 648 Α.Κ. περί καταβολῆς τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ, οὔτε αἱ διατάξεις περί προσαυξήσεων τοῦ μισθοῦ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας (ἄρθρον 7 § 3 νόμου 547)1937 καί ἄρθρον 8 § 2 ν.δ. 4020)1959) ἡ ἐργασίας κατά Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους ἑορτάς (ὡς ἀ ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καί 25825)1951), ἄλλα, τῆς διαδραμούσης πραγματικῆς καταστάσεως μή θεωρουμένης ἀνυπάρκτου (Α.Π. 282)1961, ΕΕΔ 20, 729), ἀναζητεῖται ὑπό τοῦ μισθωτοῦ, δι' ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρον 904 Α.Κ.), ἡ ἀπόδοσις τῆς ἣν ἀπεκόμισεν ὁ ἐργοδότης ὠφελείας, ἥτις, οὖσα ἀνάλογος τῆς ζημίας τοῦ μισθωτοῦ, συνίσταται εἰς τάς ἀποδοχάς, ἃς συνεπείᾳ τῆς παρασχε-

θείσης ἐργασίας τοῦ τελευταίου ἀπέφυγεν ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ εἰς ἕτεραν ἢ ἑτέρους τῶν αὐτῶν προσόντων καὶ ἱκανοτήτων μισθωτούς οἵτινες ἤθελον προσληφθῆ δι' ἐγκύρου ἢ ἐγκύρων συμβάσεων (Α.Π. 109 καὶ 676)1956 ΕΕΔ 15, 299 καὶ 16. 76, 14 καὶ 124)1960, ΕΕΔ 19, 139 καὶ 450, 655)1961, ΕΕΔ 21. 86, 399)1962, ΕΕΔ 21, 843 καὶ 23)1963, ΕΕΔ 22. 217, *Καποδίστριας*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ. ἄρθρον 648, ἀριθ. 86). Εἰδικώτερον εἰς ἣν περίπτωσιν, δυνάμει ἀκύρου ἐργασιακῆς σχέσεως, παρεσχέθη, πλὴν τῆς ἐργασίας τοῦ νομίμου ὡραρίου καὶ κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, καὶ τοιαύτη πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου καὶ κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, ἐναντι δὲ τῆς ἐργασίας τοῦ νομίμου ὡραρίου καὶ τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν κατεβλήθησαν αἱ συμφωνηθεῖσαι, ὑπέρτεραι τῶν νομίμων, ἀποδοχαί, ἐνῷ διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ὑπερωριακὴν καὶ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίαν κατεβλήθησαν ποσὰ ἐλάσσονα τῆς συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης ὑπερωριακῆς καὶ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου, δὲν δύναται ὁ μισθωτὸς νὰ καταλογίσῃ τὰς καταβληθείσας συμπεφωνημένας ἀποδοχὰς μόνον εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ νομίμου ὡραρίου καὶ κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ζητήσῃ, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου, συμπλήρωσιν τῆς καταβληθείσης αὐτῷ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ὑπερωριακὴν καὶ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίαν, διότι, τῆς συμφωνίας οὔσης ἀνισχύρου, ἅπασαι αἱ ἀξιώσεις τοῦ μισθωτοῦ (νομίμου ὡραρίου, ὑπερωριῶν, ἐργασίας Κυριακῶν) πηγάζουσιν ἐκ τῆς αὐτῆς - μιᾶς καὶ ἑνιαίας - βάσεως, ἤτοι τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου. Δεδομένου δὲ ὅτι, ἀντιστρόφως, καὶ ὁ ἐργοδότης ἔχει ἀξίωσιν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ λόγῳ εἰσπράξεως ἀποδοχῶν ἢ καὶ οἱασδήποτε ἑτέρας ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐργασίαν του καὶ δὴ τοῦ τε νομίμου ὡραρίου καὶ κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, τὴν καθ' ὑπερωρίαν καὶ κατὰ Κυριακάς, ἐκ τῆς αὐτῆς παρανόμου αἰτίας (ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας), ἐρειδομένην καὶ ταύτην ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ἀλλὰ τοῦ μισθωτοῦ, καὶ συνισταμένην εἰς ἐπιστροφὴν τῶν ἄνω εἰσπραχθέντων, ἐπέρχεται αὐτόματος συμψηφισμὸς τῶν ἑκατέρωθεν ἀξιώσεων κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν γεννᾶται ἡ ὑποχρέωσις ἀποδόσεως, χωρὶς νὰ ἀσκῇ ἐπιρροὴν ἡ μεταγενεστέρα τύχη ἑκάστης ἀντιθέτου παροχῆς, εἰς τρόπον ὥστε ὑφίσταται μία ἀξίωσις ἐπὶ τοῦ «καταλοίπου» («saldotheorie», πρβλ Enneccerus - Lehmann, Recht der Schuldverhältnisse § 227, III, 3, Palandt, Bürgeliches gesetzbuch § 818, 6, ὡς καὶ *Βασιλείου*, ἐν ΕΕΔ 16, 355). Ἐπομένως τὰ διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ νομίμου ὡραρίου καὶ κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καταβληθέντα πέραν τοῦ διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου θὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις διὰ τὴν ἐργασίαν καθ' ὑπερωρίαν καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ μόνον ἂν δὲν ἐξαρκῶσι νὰ καλύψωσι καὶ ταύτας δύναται νὰ ζητηθῇ συμπλήρωσις τῆς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ εἰσπραχθείσης ἀποζημιώσεως. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ συμψηφισμὸς δὲν χωρεῖ αὐτομάτως, ὁ ἐργοδότης δύναται ὁπωσδήποτε κατ' ἀξιώσεως ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐξ ὑπερωριακῆς καὶ κατὰ Κυριακὰς ἐργασίας νὰ ἀντιτάξῃ πρὸς συμψηφισμὸν τὴν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ὁμοίας βάσεως ἐρειδομένης ἀξίωσίν του λόγῳ καταβολῆς αὐτῷ συμφωνηθεισῶν ἀποδοχῶν διὰ τὴν κατὰ τὸ νόμιμον ὡράριον καὶ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας ἐργασίαν του, ὑπερτέρων ἐκείνων, ἃς θὰ κατέβαλλε κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων εἰς ἕτερον, ἤτοι τῶν νομίμων ἀποδοχῶν μισθωτοῦ τῆς κατηγορίας καὶ τῶν ἱκανοτήτων τοῦ μεθ' οὗ ἄκύρως συνεδέθη. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν ἔχει σημασίαν ἡ τυχὸν μὴ ὕπαρξις τοῦ πλουτισμοῦ κατὰ τὸν χρόνον ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, διότι αὕτη, λόγῳ τοῦ παρανόμου τῆς αἰτίας, θεωρεῖται πλάσματι νόμου (ἄρθρον 911 § 2 Α.Κ.), ὡς ἐπιβοθεῖσα τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν προέκυψεν ὁ πλουτισμὸς (πρβλ. *Κ. Δημάκην*, ἐν ΕΕΔ 17, 342), ἀρκούσης συνεπῶς τῆς προβαλῆς τῆς ἐνστάσεως, ἵνα θεωρηθῶσιν αἱ ἀπαιτήσεις, ὡς ἀποσβεσθεῖσαι ἔκτοτε (πρβλ. *Φραγκίσεαν*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ ἄρθρον 441, ἀριθ. 12 ἐπ.).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ κάτωθι : Ὁ ἐνάγων - ἐκκαλῶν προσελήφθη τὴν 1.6. 1950 παρὰ τῆς ἐναγομένης - ἐφεσιβλήτου Ἰατρικῆς Ἑταιρείας ὡς εἷς τῶν μαγείρων τοῦ ἐνταῦθα θεραπευτηρίου της (σανατορίου) «.**». Ὁ ἐνάγων οὔτε κατὰ τὴν ὡς εἴρηται πρόσληψίν του ἦτο ἐφωδιασμένος, οὔτε ἔκτοτε ἐφωδιάσθη διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σκέψεως μνημονευομένου βιβλιαρίου ὑγείας, ἂν καὶ ἦτο πρὸς τοῦτο, κατόπιν τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σκέψεως μνημονευομένων διατάξεων, ὑπόχρεως ὡς ἐκ τοῦ ἄνω εἴδους τῆς ὑπηρεσίας του. Κατοχὴν τοιούτου βιβλιαρίου, πολλῷ μᾶλλον ἐνημερωμένου κατὰ νόμον, δὲν ἐπεκαλέσθη πρωτοδίκως, οὐδὲ ἤδη ἐπικαλεῖται, ἀλλ' οὔτε καὶ προσκομίζει, παρὰ μάλιστα τὴν καὶ πρωτοδίκως προβληθεῖσαν καὶ ἤδη καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως ἐπαναλαμβανομένην νόμιμον καὶ βάσιμον ἔνστασιν τῆς ἐναγομένης Ἰατρικῆς Ἑταιρείας περὶ ἀκυρότητος τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐνδίκου ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἕνεκεν ἐλλείψεως τοιούτου βιβλιαρίου. Κατὰ ταῦτα οἱ διάδικοι δὲν συνεδέθησαν δι' ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ δι' ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ ὑπὸ δίκην ἀξιώσεις τοῦ ἐνάγοντος διὰ παρασχεθεῖσαν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ τοιαύτην κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς δὲν δύναται νὰ θεμελιωθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τῆς ἐναγομένης. Τοιαύτη βάσις περιέχεται (ἐπικουρικῶς) ἐν τῇ ἀγωγῇ. Ὁ ἐνάγων ἀπὸ τῆς ὡς εἴρηται προσλήψεώς του εἰργάσθη παρὰ τῇ ἐναγομένῃ καὶ δὴ τῷ ἄνω θεραπευτηρίῳ της μέχρι τῆς 30.6.1962. Κρίσιμος ἐνταῦθα εἶναι ὁ ἀπὸ 1.1.1957 μέχρι τῆς ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος χρόνος. Οὗτος ἐστερεῖτο θεωρητικῶν γνώσεων. Ἡ παρεχομένη παρ' αὐτοῦ ἐργασία συνίστατο εἰς τὴν ἑτοιμασίαν καὶ παρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ τῶν νοσηλευομένων ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ, ὡς καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ (καθαρισμὸν καὶ τεμαχισμὸν λαχανικῶν, κρεάτων καὶ λοιπῶν ἐδεσμάτων, ἕψησις καὶ βράσιμον αὐτῶν), εἰς σερβίρισμα φαγητοῦ, ὡς καὶ εἰς καθάρισμα τοῦ μαγειρείου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σκευῶν. Βιβλία δὲν ἐτήρει. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ τοιούτου εἴδους τῆς ἐργασίας του, καίτοι ἐβοηθεῖτο ὑπὸ

δύο βοηθῶν, κρίνει τὸ δικαστήριον, ὅτι ἡ ἐργασία του ἦτο κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματική καὶ συνεπῶς χαρακτηριστέα ὡς ἐργάτης - τεχνίτης (ἄρθρον 1 ἐδ. 1 ν.δ. 2655)1953, πρβλ. Ἀγαλλοπούλου, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 56). Μετὰ ταῦτα δέον, κατὰ τὰ ἡγουμένως λεχθέντα, νὰ ἐξευρεθῇ ἐξ ἑνὸς ὁ βάσει τῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον παρασχεθείσης παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐργασίας κατὰ τὸν ἄνω χρόνον συνολικὸς ἀδικαιολόγητος πλουτισμὸς τῆς ἐναγομένης καὶ ἐξ ἑτέρου ὁ βάσει τῶν διὰ πᾶσαν κατηγορίαν ἐργασίας καταβληθέντων παρὰ τῆς ἐναγομένης ἐκείνῳ συνολικὸς πλουτισμός του, ἐπὶ σκοπῷ ἐξευρέσεως τυχὸν ὑπάρχοντος καταλοίπου ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος καὶ, ἐν καταφατικῇ περιπτώσει, ποῖον τὸ ὕψος του.

Α') Ἐν σχέσει πρὸς τὸν πλουτισμὸν τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν ἀντίστοιχον ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος : Πρωτίστως λεκτέον ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰδικὴ ρύθμισις τῶν ἀποδοχῶν τῶν μαγείρων τῶν ἐργαζομένων εἰς θεραπευτήρια καὶ ἐν γένει νοσηλευτικὰ ἱδρύματα ἢ ἔστω νοσοκομεῖα ἢ κλινικὰς διὰ νόμου, συλλογικῆς συμβάσεως, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἢ τοιαύτης διαιτητικῆς. Εἰδικώτερον δὲν ἐφαρμόζονται ἐπ' αὐτῶν αἱ περὶ ἀποδοχῶν τῶν μαγείρων τῶν ἑστιατορίων ἰσχύουσαι διατάξεις. Ἡ περιέχουσα διατάξεις καὶ περὶ μαγείρων ἑστιατορίων ἀπὸ 3.3.1939 συλλογικὴ σύμβασις ἔχει, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἀμφισβητεῖται ἡ ἰσχύς της, διότι κατηγγέλθη τὴν 26.3.1952, περιωρισμένην τοπικὴν ἰσχὺν ἐν Ἀθήναις καὶ προαστίοις αὐτῶν. Ἐπομένως αἱ ἀποδοχαὶ των ρυθμίζονται βάσει τῶν τοιούτων τῶν ἀνειδικεύτων ἐργατῶν. Τὸ ἡμερομίσθιον τούτων ἀνήρχετο : α) Ἀπὸ 1.1.1957 μέχρι 30.6.1957 εἰς δραχμὰς 42 (δ.ἀ. 2)1956) β) ἀπὸ 1.7.1957 μέχρις 23.8.1958 εἰς δραχμὰς 43 (ν.δ. 3755)1957), γ) ἀπὸ 24.8.1958 μέχρι 31.8.1960 εἰς δραχμὰς 47.50, (ὑ.ἀ. 51600)1958), δ) ἀπὸ 1.9.1960 μέχρις 25.6.1961 εἰς δραχμὰς 52 (ὑ.ἀ. 5820υ)1960), ε) ἀπὸ 26.6.1961 μέχρι 31.5.1962 εἰς δραχμὰς 53 (π.ὑ.σ. 88)1961) καὶ στ) ἀπὸ 1.6.1962 μέχρι 30.6.1962 εἰς δραχμὰς 57 (ὑ.ἀ. 46294)1962). Συνεπῶς ἡ ἐναγομένη, ἐὰν θὰ συνεδέετο μετὰ μαγείρου, δι' ἐγκύρου ἐργασιακῆς συμβάσεως, θὰ κατέβαλλε δι' ἀποδοχάς του τῆς α' περιόδου δραχμὰς 6.300 (42Χ25Χ6), τῆς β' δραχμὰς 14.780 (43Χ25Χ13 3)4), τῆς γ' δραχμὰς 28.800 (47.50Χ25Χ14 1)4), τῆς δ' δραχμὰς 11.700 (52Χ25Χ9), τῆς ε' δραχμαὶ 15.900 (53Χ25Χ12) καὶ τῆς στ' εἰς δραχμὰς 1.425 (57Χ25) καὶ ἐν ὅλῳ δραχμὰς 78.905. Κατὰ τὸ ποσὸν τοῦτο κατέστη ἀδικαιολογήτως πλουσιωτέρα ἡ ἐναγομένη, ἀφ' ἀποφυγοῦσα τὴν πρόσληψίν του καὶ τὴν μισθοδοσίαν του. Ὁ ἐνάγων κατὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1957 μέχρι 10.3.1959 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἡ ἐν τῷ μαγειρείῳ τοῦ θεραπευτηρίου ἐργασία ἐνηργεῖτο διὰ μιᾶς ὁμάδος ἐργασίας (βάρδιας), εἰργάζετο κατὰ μὲν τοὺς θερινοὺς μῆνας ἀπὸ 6ης ὥρας μέχρι 18ης, κατὰ δὲ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας ἀπὸ 7ης ὥρας μέχρι 19ης, μὲ τρίωρον εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις μεταμεσημβρινὴν ἀνάπαυσιν. Ἦτοι εἰργάζετο ἐπὶ ἐννέα ὥρας ἡμερησίως, ὅσας καὶ ὑπεχρεοῦτο δυνάμει τῆς τότε ἰσχυούσης ὑπ' ἀριθ. 16620)1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁρισάσης ἐννεάωρον ἐργασίαν διὰ τοὺς μαγείρους. Ἄρα κατὰ τὸ ἄνω χρονικὸν διάστημα οὐδεμίαν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἐπραγματοποίησεν. Ἐξ ἄλλου ὅμως κατὰ τὸ ἀπὸ 11.3.1959 μέχρι 30.6.1962 χρονικὸν διάστημα, ἤτοι ἀφ' ἧς, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 78188)1959 ἀποφάσει Ἰδίου Ὑπουργοῦ, ἡ ἐργασία τῶν μαγείρων κατέστη ὀκτάωρος, διατηρηθεῖσα ὡς ὀκτάωρος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 63323 1961 ὁμοίως Ἰδίου, καθωρίσθησαν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, τῇ συστάσει τῆς Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας, δύο ὁμάδες ἐργασίας (βάρδιες) ἐξ ὧν ἡ μία ἀπησχολεῖτο ἐπὶ 7,30' ὥρας καθ' ἑκάστην, ἀφ' ἑργαζομένη ἀπὸ 6ης μέχρι 13 30' ὥρας, καὶ ἡ δευτέρα ἐπὶ 5,30' ὥρας, ἐργαζομένη ἀπὸ 13.30' μέχρι 19ης. Ἐν ὄψει τούτων ὁ ἐνάγων τὴν μίαν ἑβδομάδα εἰργάζετο μὲ τὴν πρωϊνὴν ὁμάδα καὶ τὴν ἑτέραν μὲ τὴν ἀπογευματινήν, ἤτοι ἐπὶ 7 1)2 ὥρας ἀντιστοίχως ἡμερησίως. Πλὴν κατ' ἐξαίρεσιν μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος (συνήθως τὴν Παρασκευὴν) ἀνὰ δεκαεξάμηνον ἡμέρας (ἤτοι ἑβδομάδα παρὰ ἑβδομάδα) εἰργάζετο καὶ εἰς τὰς δύο βάρδιας, ἤτοι ἐπὶ 13 ὥρας (ἐξ ὧν 5 ὑπερωριακαί), διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνεπαύετο ὁ συνάδελφός του τῆς ἑτέρας βάρδιας, ἀφ' ἑργαζόμενος Κυριακὴν παρὰ Κυριακήν. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ὁ ἐνάγων : α) κατὰ τὸ ἀπὸ 11.3.1953 μέχρι 31.8.1960 χρονικὸν διάστημα ἐπραγματοποίησε 350 ὥρας ὑπερωριακῆς ἐργασίας, β) κατὰ τὸ ἀπὸ 1.9.1960 μέχρις 25.6.1961 τοιοῦτο 175 τοιαύτας, γ) κατὰ τὸ ἀπὸ 26.6.1961 μέχρι 31.5.1962 ὁμοίων 225 καὶ δ) κατὰ τὸ ἀπὸ 1.6.1962 μέχρι 30.6.1962 ὁμοίων 20 ὥρας. Ἡ ὠφέλεια τῆς ἐναγομένης συνίστατο εἰς τὰς ἀποδοχάς, ἃς ἀπέφυγε νὰ καταβάλῃ εἰς ἕτερον μάγειρον, ἄλλον παρὰ τὸν ἐντινα θὰ προσελάμβανε διὰ τὴν ἐντὸς τοῦ νομίμου ὡραρίου ἐργασίαν τοῦ ἐνάγοντος, διότι δὲν ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ προσλάβῃ ἕνα καὶ νὰ τῷ καταβάλῃ διὰ τὴν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ὡρομίσθιον προσηυξημένον, ἂν, καὶ τοῦτον, θὰ ἐμισθοδότει συμφώνως πρὸς τὰ ὡρομίσθια, ἀντιστοίχα πρὸς τὰς ἄνω χρονικὰς περιόδους, ἐκ δραχμῶν 6 - 6,5 - 6 6 καὶ 7,1. Οὕτως ἡ ὠφέλεια τῆς ἐναγομένης ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 2.100 (350Χ 6), 1137 (175 Χ 6 5), 1.485 (225 Χ 6 6) καὶ 142 (20 Χ 7,1) ἀντιστοίχως καὶ ἐν ὅλῳ εἰς δραχμὰς 4.864. Πέραν τούτων ὁ ἐνάγων ἀπὸ 1.1.1957 μέχρι 30.6.1962 ἐπραγματοποίει πλήρεις ὡράριαν τὴν μίαν Κυριακὴν καὶ ἀνεπαύετο τὴν ἑπομένην, ὅτε εἰργάζετο ὁ συνάδελφός του, ὅστις ἀνεπαύετο τὴν Κυριακήν, καθ' ἣν εἰργάζετο ὁ ἐνάγων. Ὁ ἐνάγων, ἀντὶ τῆς Κυριακῆς, καθ' ἣν εἰργάζετο, ἀνεπαύετο ἑτέραν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Παρὰ τὸ ὅτι κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον, καθ' ἣν εἰργάζοντο δύο ὁμάδες ἐργασίας, τὴν Κυριακὴν εἰργάζετο μόνον μία τοιαύτη, οἱ ἀποτελοῦντες ταύτην δὲν εἰργάζοντο πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου, διότι ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακὰς ἦτο πως περιωρισμένη. Οὕτως ὁ ἐνάγων εἰργάσθη κατὰ πλήρες ὡράριον : α) κατὰ τὸ ἀπὸ 1.1.1957 μέχρι 30.8.1957 χρονικὸν διάστημα 12 Κυριακάς, β) κατὰ τὸ ἀπὸ 1.7.1957 μέχρις 23.8.1958 τοιοῦτο 28 τοιαύτας, γ) κατὰ τὸ ἀπὸ 24.8.1958 μέχρι 31.8.1960 τοιοῦτο 48, δ) κατὰ τὸ ἀπὸ 1.9.1960 μέχρις 25.6.1961 τοιοῦτο 19, ε) κατὰ τὸ ἀπὸ 26.6.1961 μέχρι 31.5.1962 εἰς 22 καὶ στ) κατὰ τὸ ἀπὸ 1.6.1962 μέχρι 30.6.1962 εἰς 2 Κυριακάς. Τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ ἐπλούτησεν ἡ ἐ-

ναγομένη κατά τάς άποδοχάς άνειδικεύτου έργάτου, πλέον 75ο)ο τής ύπ' άριθ 8500)1946 ύπουργικής άποφάσεως άπό τής έργασίας κατά Κυριακάς εύσης έπιτετραμμένης (άρθρον 8 § 12 π.δ. τής 8 14.3.1930), άστινος άπέφυγε νά καταβολή εις έτερον, μεθ' ού θά συνεδέετο δι' έγκύρου έργασιακής συμβάσεως, καί αί όποίαι, έν όψει τών άνω έρω ήμερομισθίων τών άνειδικεύτων έργατών, άήλθον κατά τάς άνω περιόδους άντιστοίχως είς : α' περί δας δραχμαί 504 (42 X 19), β' δραχμαί 1204 (43 X 28), γ' 2280 47,50 X 48), δ' 988 (52 X 19) ε' 1166 (53 X 22) καί στ' δραχμαί 114 (57 X 2) καί έν συνόλω είς δραχμάς 6.256. Κατά ταύτα ό συνολικός πλούτισμός τής ένοχομένης άνήλθεν είς δραχμάς 90.020 (78.905 + 4 864 + 6 256).

Β') Ό πλουτισμός τού ένάγοντος έξ άλλου άνήλθε διά μέν καταβληθέντος μισθούς : α' τού άπό 1.1 1957 μέχρις 28 2 1958 χρονικού διαστήματος πρός δραχμάς 1 375 μηνιαίως X 14 μήνας είς δραχμάς 19 259 β) τού άπό 1 3.1958 μέχρι 31. 1.1959 πρός δραχμάς 1.530 X 14 = 16.830, γ) του άπό 1 2 1959 μέχρι 83.10.1959 πρός δραχμάς 1 380 X 9=12.720, δ) τού άπό 1.11 1959 μέχρι 31.3 1962 πρός δραχμάς 1.518 X 29 = 44.022 καί ε) τού άπό 1.4.1962 μέχρι 3ο.6.1962 πρός δραχμάς 1 718 X 3 = 5 154, ήτοι έν συνόλω είς δραχμάς 97.676. δι' ύπερωρίας δραχμάς 970 καταβληθείσας τήν 30 8.1960, δραχμάς 1 500 τήν 24.12.1960 καί δραχμάς 532 τήν 27.2 1962 καί έν όλω είς δραχμάς 3 102, διά δέ προσαυξήσεις Κυριακής είς δραχμάς 980, καταβληθείσας τήν 9 7. 1962 Αί καταβληθείσαι μηνιαίαι άποδοχαί συνομολογούνται. Περί τών λοιπών καταβολών προσάγονται τρείς άποδείξεις (δραχμών 970, 1 500 καί 980), ώς καί μία κατάστασις, φέρουσαι άπασαι, τήν μή άμφισβητουμένην ύπογραφήν τού ένάγοντος. Συνεπώς ό συνολικός πλουτισμός του άνήλθεν είς δραχμάς 101.658 καί έπομένως, ούδενός καταλοίπου ύπάρχοντος ύπέρ αύτού κατά τήν «enrichissement sans cause» - ήν άποδέχεται τό δικαστήριον - δέν έχει άξίωσιν άδικαιολογήτου πλουτισμού κατά τής έναγομένης έκ τής παρασχεθείσης αύτή ύπερωριακής καί κατά Κυριακάς έργασίας τού περί ού πρόκειται χρονικού διαστήματος. Άλλά καί έν παραδοχή τής θεωρίας τού μή αύτεπαγγέλτου συμψηφισμού καί τής άνάγκης προβολής συναφούς ένστάσεως τοιαύτη προεβλήθη παρά τής έναγομένης κατά τήν πρωτοβάθμιον δίκην καί ήδη έπανολαμβάνεται, δι' ό καί έν τή περιπτώσει ταύτη θά έδει νά γίνη δεκτή καί συμψηφισθώσιν αί άξιώσεις τής έναγομένης, ύπερκαλύπτουσαι τάς τού ένάγοντος. Άκολούθως τούτοις ή άγωγή κατά τά περί ύπερωριών καί προσαυξήσεων Κυριακών κεφάλαιά της είναι άπορριπτέα καί ώς πρός τήν έπικουρικήν βάσιν των τού άδικαιολογήτου πλουτισμού. Όθεν πάσι τούτοις έσφαλεν ό Πρωτοδίκης, ύπολογίσας χεχωρισμένως τόν πλουτισμόν τής έναγομένης συνεπεία τό μέν τής ύπερωριακής του έργασίας, τό δέ τής κατά Κυριακάς τοιαύτης, καί μετά ταύτα, κατά μερικήν παραδοχήν τών σχετικών κεφαλαίων τής άγωγής ώς νομίμων καί βασίμων, έπιδικάσας δραχμάς 2.814 δι' ύπερωρίας καί δραχμάς 3.713 δι' έργασίαν Κυριακών, καί δέον, άπορριπτομένων ώς άβασίμων τών δευτέρου καί τρίτου λόγων τής έφέσεως, διωκόντων τήν έπούξησιν τών άνω ποσών καί δεκτής καθισταμένης τής διά τών προτάσεων τής έναγομένης παραδεκτής ώς άναφερομένης είς έκκληθέντα κεφάλαια - άντεφέσεως τήν έναγομένης, δι' ής, θεωρουμένης τής συμβάσεως ώς άκύρου, έλλείψει παρά τώ ένάγοντι βιβλιαρίου ύγείας, ζητείται ή άπόρριψις τής άγωγής κατά τά κεφάλαια ταύτα, νά μεταρρυθμισθή ή έκκολουμένη άπόφασις έν μέρει ώς πρός τά σημεία ταύτα καί άπορριπτομένων τών περί ών πρόκειται κεφαλαίων, ώς άβασίμων έν τώ συνόλω των, κατά παραδοχήν τής ένστάσεως τής έναγομένης περί άκυρότητος τής έκδικου συμβάσεως έλλείψει βιβλιαρίου ύγείας, νά περιορισθή τό διά τής έκκαλουμένης άποφάσεως έπιδικασθέν ποσόν κατά δραχμάς 6 527 (2.8 4 + 3 713)

Έκ τών διατάξεων τών άρθρων 1 § 2, 5 § 3, 6 § 1, 8 καί 9 § 1 νόμου 3198)1955 περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τών περί καταγγελίας τής σχέσεως έργασίας διατάξεων, έν όψει καί τής είσηγητικής έκθέσεως τού Ύπουργού Έργασίας, σαφώς συνάγεται, ότι καί έπί σχέσεως έργασίας, προκυπτούσης έξ άκύρου συμβάσεως έργασίας, ό έργοδότης, προτιθέμενος, όπως παύση νά άποδέχηται τήν είς αύτόν προσφερομένην έργασίαν, δέον νά καταγγείλη τήν σχέσιν ταύτην κατά τάς διατυπώσεις τού άρθρου 5 § 3 τού άνω νόμου 3198)1955, ύποκείμενος άλλως είς πληρωμήν τής κατά τόν νόμον 2 12)1920 (ώς έτροποποιήθη ύπό τού νόμου 4558)1930) ή τού β.δ. τής 16)18.7 1920 άποζημιώσεως, άναλόγως τής χρονικής διαρκείας τής άκύρου σχέσεως έργασίας όφού μάλιστα ή άποζημίωσις αύτη, άποσκοπούσα είς τήν έξασφάλισιν τών στοιχειωδών μέσων συντηρήσεως τού μισθωτού μέχρις άνευρέσεως ύπ' αύτού νέας έργασίας, συνιστά μέτρον προνοίας, συγγενές πρός τά λοιπά τοιαύτα, άτινα, ώς άποβλέποντα είς τήν προστασίαν τού έργαζομένου, προσήκουσι τόσον έπί έγκύρου έργασιακής συμβάσεως, όσον καί έπί άπλής σχέσεως έργασίας (Α Π. 192) 1962, Όλομ. 399, 473 καί 533,1962, ΕΕΔ 21, 453, 843, 1356 καί 1423, *Καυκάς* έν ΕΕΔ 15, 65, καί έν β' έκδόσει Ένοχ. σελ. 474, *Καποδίστριας*, έν ΈρμΑΚ Είσαγ. άρθρα 669 - 678, άριθ. 74, καί έν ΕΕΔ 20, 1241 έπ. καί *Άγαλλόπουλος*, Έργ. Δίκ., σελ. 302 έπ). Σχετικώς έκ τού συνόλου τού έν τή ήγουμένη σκέψει άποδεικτικού ύλικού έβεβαιώθη, ότι ταύτο μέν ή προσφερθείσα παρά τού ένάγοντος έργασία ήτο κατά κύριον χαρακτήρα σωματική συνεπώς χαρακτηριστέες ώς έργάτης - τεχνίτης (πρβλ. λεπτομερώς είδος προσενεχθείσης έργασίας έν ήγουμένη σκέψει), τούτο δέ ότι ούτος προσέφερε τή έναγομένη έργασίαν έπί χρονικόν διάστημα ύπέρ τήν δεκαετίαν (1 6.1950 μέχρι 30.6 1962). Συνεπώς ή άποζημίωσις, ήτοι νος έδικαιούτο λόγω άπροειδοποιήτου καταγγελίας τής σχέσεως τήν 30.6 1962, ίσούται πρός τάς άποδοχάς του δύο μηνών. Όθεν καί ό Πρωτοδίκης, δεχθείς ότι έδικαιούτο άποζημιώσεως ίσης πρός τάς άποδοχάς του δύο μηνών περί τού ύψους τούτων ούδαμόθεν προβάλλεται παράπονον - σύδόλως έσφαλε καί ό μέν τρίτος λόγος τής έφέσεως, δι' ού ύποστηρίζεται, ότι ό ένάγων ήτο ύπάλληλος καί συνεπώς έδει νά λάβη άποζημίωσιν ίσην πρός τάς άποδοχάς του έξ μηνών, είναι

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΩΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗΣ

Ἰσχυρισμὸς περὶ ἀπολύσεως διὰ συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν μισθωτοῦ

Ἀποδειχθεῖσα παράβασις ἐκ μέρους μισθωτοῦ τῆς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεούσης πίστεως ὡς λόγος ἀπολύσεως δὲν συνιστᾷ κατάχρησιν δικαιώματος, ἰσχυρισθέντος τοῦ μισθωτοῦ ὅτι ἀπελύθη διὰ συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν αὐτοῦ.

Ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία καὶ τὸ συνδικαλιστικὸν δικαίωμα προστατεύονται εἰδικῶς καὶ ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ ν.δ. 4204)1961 (ΕΕΔ 20, 1281) κυρωθείσης παρ' ἡμῖν ὑπ' ἀριθ. 87 Διεθνοῦς Συμβάσεως. (Ἴδετε περὶ τῆς διὰ Διεθνῶν Συμβάσεων προστασίας τοῦ συνταιριζεσθαι (*Α. Τούση*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμος Β' σελ. 155 ἐπ.).

Ἐξ ἄλλου εἶναι δυνατὴ ἡ συνύπαρξις πλειόνων ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἐν τῇ αὐτῇ πόλει (Ἴδετε ΕΕΔ 19, 654, ἔνθα νομολογία καὶ παραπομπαὶ εἰς τὴν θεωρίαν).

Εἶναι, ἑπομένως, ἀντίθετος πρὸς τὴν συνταγματικὴν ἐλευθερίαν ἡ κατὰ τὴν κατωτέρω ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀποδειχθεῖσα συμπεριφορὰ τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀπολυθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἐζήτησε νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀπόλυσίς του καταχρηστική, ὡς γενομένη ἐξ αἰτίας τῆς συνδικαλιστικῆς κατὰ τὸν μισθωτὸν δράσεώς του.

Εἶναι βεβαίως, κατὰ τὰ νομολογηθέντα, καταχρηστικὴ ἡ ἀπόλυσις μισθωτοῦ, ἡ ὀφειλομένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν αὐτοῦ πρὸς νόμιμον (ὅμως) προστασίαν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῆς τάξεως, εἰς ἣν ἀνήκει, ἄνευ διαταραχῆς τοῦ ρυθμοῦ τῆς παρ' αὐτῷ ἐκτελουμένης ἐργασίας (Α.Π. 540)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρτάμου*, ΕΕν 31, 1489, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί), ἀλλὰ τοῦτο ἔχει ὡς προϋπόθεσιν ἡ συνδικαλιστικὴ δρᾶσις τοῦ μισθωτοῦ νὰ ἀναπτύσσηται ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ νόμου καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1808)1951 προστατευόμενα ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν συνδικαλιστικὰ στελέχη, παράβασις ἐκ μέρους τῶν μισθωτῶν τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 Α.Κ. ὑποχρεώσεων. (Ἴδετε Σ.Ε. 1578)1961, εἰσηγητὴς *Κ. Χοϊδᾶς*, ΕΕΔ 20, 1050, ΕΕΔ 20, 1047 ἐπ.).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, 12408)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Ἐξαρχόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Περράκης, Χ. Φωτιάδης

Ἐβεβαιώθη ἀρκούντως, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα (ἐναγομένη), διατηροῦσα ἐνταῦθα ἐργοστάσιον ἐλαστικοῦ, προσέλαβε τὴν 5 Μαρτίου 1962, κατόπιν συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, τὸν ἐφεσίβλητον (ἐνάγοντα), ὅστις καὶ εἰργάσθη ἔκτοτε παρ' αὐτῇ ὑπὸ τὴν εἰδικότητα τοῦ πρεσσαριστοῦ μέχρι τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1962, ὁπότε καὶ ἔπαυσεν αὐτῇ δεχομένη τὰς ὑπηρεσίας του, καταγγείλασα τὴν μετ' αὐτοῦ σύμβασιν. Πρὸς τούτοις ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1962, ὅτε ἐπέτυχε τὴν σύστασιν σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύνδεσμος Ἐργατοτεχνιτῶν Ἐλαστικοῦ Ἀθηνῶν», ἔταξεν ὡς σκοπόν του καὶ ἐπιδίωξιν τὴν διὰ παντὸς τρόπου ἐγγραφὴν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ ἐργοστασίου τῆς ἐκκαλούσης εἰς τὸ ὡς ἄνω σωματεῖον, ὅτι λόγῳ τοῦ ὅτι οὗτοι ἀνῆκον εἰς τὴν δύναμιν ἑτέρου σωματείου καὶ δὲν ἠστέργουν εἰς τὴν διαγραφὴν των ἐξ αὐτοῦ, οὗτος ἤρχισε νὰ πιέζῃ καὶ ἀπειλῇ τοὺς πάντας, ἐντεῦθεν δὲ προεκλήθησαν ἔριδες καὶ διαπληκτισμοὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ καὶ ὅτι συνεπείᾳ τῆς συμπεριφορᾶς ταύτης τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐξηγέρθη ἐναντίον του τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῆς ἐκκαλούσης (βλ. σχετικῶς ἀναφορὰν ὑπογεγραμμένην ὑπὸ 134 ἐκ τῶν 150 ἐν ὅλῳ καὶ ἠξίωσε παρ' αὐτῆς τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσίν του ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ διακοπῆς τῆς ἐργασίας. Πρὸ τῆς τοιαύτης παραβάσεως τῆς ἐκ συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεούσης ὑποχρεώσεως πίστεως (βλ. περὶ αὐτῆς *Καποδίστριαν* ἐν ΕρμΑΚ 652, ἀριθ. 11) τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐργαζομένου εὑρέθησαν ἡ ἐκκαλοῦσα ἐργοδότις καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν διαταραχθεῖσαν ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς τὸ ἐργοστάσιόν της ὁμαλότητα προέβη εἰς τὴν καταγ-

---

ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος, ἡ δὲ ἀντέφεσις παραδεκτῶς καὶ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο προβαλλομένη ὡς ἐκκαλουμένου καὶ τούτου - δι' ἧς ἡ ἐφεσίβλητος ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἐνάγων οὐδάλως ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως, διότι ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις, δι' ἧς συνεδέθησαν οἱ διάδικοι, ἦτο ἄκυρος, ἀφ' τοῦ ἐνάγοντος στερουμένου βιβλιαρίου ὑγείας, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀλυσιτελῆ ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ καὶ ἐν ἀκυρότητι τῆς συμβάσεως οὗτος ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως.

Οἱ πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως, καθ' ὃν «οὐχὶ ὀρθῶς καὶ παρὰ τὸν νόμον ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέχθη ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1962 ἐνδικον ἀγωγήν, ἐνῷ θὰ ἔδει νὰ δεχθῇ ταύτην ἐξ ὁλοκλήρου ὡς νόμιμον, βάσιμον, ἀληθῆ καὶ ἀποδεδειγμένην» καὶ πέμπτος τοιοῦτος, καθ' ὃν «ἡ ἐκκαλουμένη ἔσφαλεν ἐν τῇ καθόλου ἐκτιμήσει τοῦ πραγματικοῦ καὶ νομικοῦ μέρους τῆς ὑπὸ κρίσιν διαφορᾶς» εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς πάντῃ ἀόριστοι καὶ ἀνεπίδεκτοι δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

Δεδικασμένον έξ οριστικής και τελεσιδίκου αποφάσεως

Κρίσις Δικαστηρίου διά τελεσιδίκου αποφάσεως αύτοῦ, έπί ἀγωγῆς μισθωτοῦ, διωκούσης διαφοράν ἀποδοχῶν αὐτοῦ δι' ὡρισμένον χρονικόν διάστημα, βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1958 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὅτι ὁ μισθωτός οὗτος δέν ὑπήγετο εἰς τήν ὡς ἄνω διαιτητικήν ἀπόφασιν. — Μεταγενεστέρα ἀγωγή αὐτοῦ διά διαφοράν μισθοῦ ἑπομένου χρονικοῦ διαστήματος.—Ὕπαρξις δεδικασμένου ἐκ τῆς πρώτης τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ὑφισταμένου δεδικασμένου καί ὅταν τό ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ζητούμενον διάφορον ἀντικείμενον ἔχῃ προϋπόθεσιν τήν ὕπαρξιν τοῦ κριθέντος ἤδη ἐν τῇ προτέρᾳ δικαιώματος.

'Αρείου Πάγου 439)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητής ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Λ. Ροζάκης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Λαμπρόπουλος, Ε. Δημητρακόπουλος

'Ως προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διά ταύτης ὁ ἀναιρεσείων, ὑπάλληλος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἰσχυριζόμενος ὅτι, καίτοι δικαιοῦται τῶν ἀποδοχῶν τῶν καθορισθεισῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1958 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 79751)16984)1958 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας, ἐν τούτοις ὁ ἀναιρεσίβλητος τῷ κατέβαλλε μικροτέρας, ἐζήτησε τήν πληρωμήν τῆς ἐντεῦθεν προκυπτούσης διαφορᾶς διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 28 'Απριλίου 1958 μέχρις 24 Μαρτίου 1959.

'Ως δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικαστήριον ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διά τῆς ἀπό 18 Δεκεμβρίου 1959 ἑτέρας ἀγωγῆς του κατά τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ἐργοδότου του δυνάμει τῆς αὐτῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐζήτησεν ἐπίσης τήν πληρωμήν τῆς διαφορᾶς τῶν ἀποδοχῶν του, τῆς προκυπτούσης μεταξύ τῶν καταβληθεισῶν εἰς αὐτόν καί τῶν δυνάμει τῆς αὐτῆς ἐν τῇ ἡγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ὑπ' ἀριθ. 18)1958 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν καταβλητέων διά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 25 Μαρτίου 1959 μέχρις 24 Νοεμβρίου 1959, καί ὅτι ἡ ἀγωγή αὕτη ἀπερρίφθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 10260)1960 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν, ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ μεταξύ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας δέν διέπεται ὑπό τῶν ὅρων τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ 'Αθηνῶν. 'Η ὑπαγωγή ὅμως τῆς μεταξύ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας εἰς τούς ὅρους τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀποτελεῖ, κατά τήν ἀγωγήν, ὡς ἐν τῇ ἡγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἐξετέθη, τήν προϋπόθεσιν τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος καί συνεπῶς ἡ ὡς ἄνω τελεσίδικος ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου νά κρίνῃ ἐπί τοῦ δικαιώματος δικαστηρίου ἀποτελεῖ δεδικασμένον διά τό ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ζητούμενον ἀντικείμενον, καίτοι τοῦτο ἀναφέρεται εἰς διάφορον χρόνον, διότι δεδικασμένον ὑπάρχει καί ὅταν τό ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ζητούμενον διάφορον ἀντικείμενον προϋπόθεσιν ἔχῃ τήν ὕπαρξιν τοῦ κριθέντος ἤδη ἐν τῇ προτέρᾳ δικαιώματος. Οὕτω κρίναν τό δικαστήριον καί ἀποφηνάμενον ἀπορριπτέαν τήν ἀγωγήν λόγῳ τοῦ ἐκ τῆς ἀνωτέρω τελεσιδίκου ἀποφάσεως προκύπτοντος δεδικασμένου, κατά παραδοχήν τῆς περί τούτου ἐνστάσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἥτις παραδεκτῶς προετάθη μετά τήν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν ὡς μεταγενεστέρως προκύψασα, πλήρως πρός τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 273 § 3 καί 274 Πολ. Δικ. συνεμορφώθη καί ἀπορρι-

---

γελίαν τῆς συμβάσεως, ἥτις ἐν δικαιώματι γενομένη διά τήν καλήν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς της δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὡς καταχρηστική (Α.Π. 577)1961), πάντα δέ τά περί τοῦ ἐναντίου παρά τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑποστηριζόμενα καί εἰς τήν δῆθεν συνδικαλιστικήν του κίνησιν καί τήν ἐντεῦθεν ἀπόλυσίν του ἀναφερόμενα δέν δύνανται νά θεωρηθῶσιν ὡς πιθανολογούμενα ἐκ τῶν ὑπό τοῦ μοναδικοῦ καί ξένου πρός τήν ἐπιχείρησιν τῆς ἐκκαλούσης μάρτυρός του κατατεθέντων, μή κατισχυουσῶν τῶν μεταφερομένων ὑπό τούτου πληροφοριῶν τῶν μετά λόγου καί ἐξ ἰδίας γνώσεως βεβαιουμένων ὑπό τῶν μαρτύρων τῆς τελευταίας πραγματικῶν περιστατικῶν. Τούτων τεθέντων ὀρθῶς μέν διά τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος προσέφερεν ὑπηρεσίαν πρεσσαριστοῦ καί οὐχί βοηθοῦ αὐτοῦ, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ ἐκκαλοῦσα, καί ἐπεδικάσθη διαφορά μισθοῦ αὐτοῦ ἐκ δραχμῶν 488, ἀβασίμου ἐλεγχομένου τοῦ σχετικοῦ 3ου λόγου τῆς ἐφέσεως, ἐσφαλμένως ὅμως δι' αὐτῆς ἐθεωρήθη καταχρηστική καί ὡς τοιαύτη ἄκυρος ἡ ὡς εἴρηται καταγγελία καί οὕτω ἐγένετο δεκτή ἡ ἀγωγή κατά τό αἴτημα περί καταψηφίσεως τῆς ἐκκαλούσης - ἐναγομένης εἰς τήν καταβολήν ἡμερομισθίων ὑπερημερίας ἐκ δραχμῶν 2655 ἀπό 9.10)30.11.1962 καί δέον, κατά τόν βάσιμον περί τούτου 2ον λόγον τῆς ἐφέσεως, νά μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη αὕτη ἀπόφασις, ἐπί τῷ τέλει νά ἀπορριφθῇ κατά τό ἀνωτέρω κεφάλαιον ἡ ἀγωγή καί τοιουτοτρόπως νά περιορισθῇ τό διά τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐπιδικασθέν εἰς τόν ἐφεσίβλητον ἐνάγοντα ποσόν τῶν δραχμῶν 3.143 εἰς τό τοιοῦτο τῶν δραχμῶν 488 (3143 - 2655).

πτέοι πάντες οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως (*).

II. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμαξῶν

Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 10)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμοξῶν».— Ἔννοια διατάξεως περὶ ἐπιδόματος ἐν ἀπασχολήσει μισθωτῶν ὡρισμένης εἰδικότητος καὶ εἰς ἕτερα καθήκοντα ἄλλης εἰδικότητος ἑτέρου κλάδου.

Ἀρείου Πάγου 442)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων καὶ Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Ε. Χονδρογιάννης**

Δικηγόροι οἱ κ. κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Ι. Λαμπρινίδης

Ἐκ τῆς ἐν παραγράφῳ 1 τῶν γενικῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμοξῶν», ἡτις ἐκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1372)7)1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, περιληφθείσης εἰδικῆς διατάξεως, καθ' ἣν εἰς περίπτωσιν ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ τινος εἰς ἕτερον κλάδον, ἐκτὸς τῆς εἰδικότητός του, θὰ καταβάλληται αὐτῷ ὁ μισθὸς τοῦ κλάδου, εἰς ὃν εἰργάσθη. Ἐπίσης, ἐὰν παραλλήλως πρὸς τὰ καθήκοντά του ἀπασχοληθῇ δι' ἐκτέλεσιν ἐργασίας ἑτέρου μισθωτοῦ, πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ δι' οἱανδήποτε λόγον (σερβιτόρος κυλικείου ἀναπληροῖ βοηθὸν μαγείρου κυλικείου κλπ.), θὰ παρέχηται εἰς τὸν ἀπασχολούμενον μηνιαῖον ἐπίδομα προσθέτου ἐργασίας ἐκ δραχμῶν 500», ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ἀντίστοιχον ὁμοίαν τοιαύτην τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1961 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐν ταύτῃ αἰτιολογίαν, σαφῶς συνάγεται, ὅτι πρὸς παροχὴν τοῦ ὡς ἄνω 500δράχμου ἐπιδόματος δὲν ἀρκεῖ ἁπλῶς καὶ μόνον ἡ ἀπασχόλησις μισθωτοῦ ὡρισμένης εἰδικότητος καὶ εἰς ἕτερα καθήκοντα ἄλλης εἰδικότητος ἑτέρου κλάδου, ἀλλὰ δέον ὅπως ἡ τοιαύτη ἀπασχόλησίς του γίνεται πρὸς ἀναπλήρωσιν ἀπουσιάζοντος ἢ καὶ μὴ προσληφθέντος, πλὴν προβλεπομένου ἑτέρου μισθωτοῦ, ὁπότε καὶ μόνον δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἀναπληρώσεως καὶ προσθέτου ἀπασχολήσεως (δι' ἣν βεβαίως, ἀναλόγως τοῦ χρόνου ταύτης, θέλει παρέχεσθαι καὶ τὸ ὡς εἴρηται ἐπίδομα). Ἄλλως, ἐν περιπτώσει δηλονότι μὴ τοιαύτης προβλέψεως ἐν τῇ συνθέσει τοῦ προσωπικοῦ κλιναμάξης ἢ καὶ αὐτοκινηταμάξης, δέον ἢ καὶ εἰς ἄλλου συναφοῦς κλάδου καθήκοντα ἀπασχόλησις προσλαμβανομένου μισθωτοῦ νὰ θεωρῆται ὡς περιλαμβάνουσα καὶ ταῦτα.

Ἐν προκειμένῳ τὰ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο μέν, ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων, ὑπηρετῶν παρὰ τῇ ἐναγομένῃ καὶ ἤδη ἀναιρεσιούσῃ ἑταιρείᾳ ἐπὶ συμβάσει ἀορίστου διαρκείας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1921, ὡς σερβιτόρος κυλικείου αὐτοκινηταμοξῆς τῶν γραμμῶν Ἀθηνῶν - Στυλίδος καὶ Ἀθηνῶν - Χαλκίδος, ἐξετέλει ἀπὸ 16.3.1961 καὶ ἐφεξῆς μέχρι 30 Μαΐου 1962 ἐκτὸς τῶν κυρίων καθηκόντων ὡς σερβιτόρου κυλικείου, καὶ πρόσθετα καθήκοντα βοηθοῦ μαγείρου κυλικείου, εἰδικότητος ταυτίστι διαφόρου τῆς τοῦ σερβιτόρου κυλικείου, δὲν διευκρινίζει ὅμως, ἐὰν διὰ τὰ καθήκοντα βοηθοῦ μαγείρου προεβλέπετο ἡ πρόσληψις τοιούτου, ὃν ἀπόντα ἢ προσληφθέντα ἀνεπλήρου ὁ ἤδη ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων καθ' ὅλον τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον. Οὕτω ὅμως κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐλεγχον τῆς ὀρθῆς ἢ μὴ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς τῆς ὡς ἀνωτέρω οὐσιαστικῆς διατάξεως, στερήσαν τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως, δι' ὃ καὶ δέον νὰ ἀναιρεθῇ αὕτη κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως.

Τῆς ὑποθέσεως μὴ χρηζούσης, κατὰ τὰ κατωτέρω, περαιτέρω διευκρινήσεως, τῶν δὲ διοδίκων ἐπανερχομένων, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 23 νόμου 3810)1957, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρουμένης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἐξεταστέα νῦν εἶναι ἡ ἀπὸ 14 Αὐγούστου 1962 ἔφεσις τῆς ἀναιρεσιούσης ἐναγομένης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3636)1962 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Προκύπτει μὲν ὄντως ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος ἐκατέρωθεν ἀναπτυχθέντων καὶ τῶν πρὸς ὑποστήριξιν τούτων προσκομισθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος ἐξετέλει κατὰ τὸ ὡς ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα (ἀπὸ 13.3.1961 μέχρι 30.5.1962), ἐκτὸς τῶν καθηκόντων σερβιτόρου κυλικείου εἰς τὰς αὐτοκινηταμάξας γραμμῶν Ἀθηνῶν - Στυλίδος καὶ Ἀθηνῶν - Χαλκίδος καθηκόντων, συνισταμένων εἰς τὴν λῆψιν παραγγελιῶν παρὰ τῶν ἐπιβατῶν καὶ εἰς τὸ σερβίρισμα τῶν παραγγελλομένων εἰδῶν τοῦ κυλικείου (ἀναψυκτικῶν, ἠδυπότων, σάντουϊτς, σουβλακίων κλπ.), καὶ καθήκοντα βοηθοῦ μαγείρου, συνιστάμενα εἰς τὴν παρολαβὴν κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ταξιδίου καὶ φύλαξιν τῶν ἀναγκαιούντων τροφίμων, παρασκευὴν τῶν σάντουϊτς καὶ σουβλακίων, καθὼς καὶ τοῦ καφέ, ἔτι δὲ καὶ τὴν πλύσιν τῶν σκευῶν καὶ τὴν καθαριότητα τοῦ κυλικείου, τοῦτο ὅμως ἐγένετο, διότι, ὡς καὶ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ὑπὸ τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος προταθέντων καὶ ἐξετασθέντων μαρτύρων συνάγεται, ἀπὸ διετίας ἔπαυσαν νὰ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὰς συντόμους ὡς εἴρηται διαδρομὰς ἀπὸ Ἀθηνῶν μέχρι Χαλκίδος ἢ καὶ Στυλίδος, διὰ τὸ κυλικεῖον τῶν αὐτοκινηταμαξῶν, δύο ὡς πρότερον πρόσωπα, κριθέντος ὅτι ἤρκει πρὸς τοῦτο ἓν μόνον πρόσωπον (εἷς σερβιτόρος), προσεπιβεβαιουμένου οὕτω ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρχε καὶ ἔξις βοηθοῦ μαγείρου.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 279)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου. Ἴδετε καὶ Α.Π. 310)1963, ΕΕΔ 22, 1069.

Μή συντρεχούσης ὅθεν τῆς προϋποθέσεως ταύτης διὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω παροχὴν καὶ ἐν προκειμένῳ τοῦ ὡς εἴρηται 500δράχμου ἐπιδόματος εἰς τὸν ἐνάγοντα, οὐχὶ ὀρθῶς ἐπεδικάσθη τοῦτο εἰς αὐτὸν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἥτις ὡς ἐκ τούτου μεταρρυθμιστέα τυγχάνει, ἀπορριπτομένης κατ' οὐσίαν τῆς ἀγωγῆς.

Ὡς ἐκ τῆς εὐλόγου παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ καὶ νῦν ἐφεσιβλήτῳ ἐνάγοντι ἀμφιβολίας περὶ τὴν γενομένην κατὰ τὰ ἀνωτέρω δεκτὴν ὡς ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, συντρέχει περίπτωσις συμψηφισμοῦ τῆς ἑκατέρωθεν δικαστικῆς δαπάνης ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν καὶ τοῦ βήματος τούτου (*).

III. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Χρόνος ὑπηρεσίας καὶ ἀπόλυσις

Ἔννοια διατάξεως Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος περὶ ἀπολύσεως, ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιπτώσεων, καὶ ἕνεκα συμπληρώσεως ὡρισμένου χρόνου ὑπηρεσίας.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν καὶ συμπλήρωσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης μόνον τοῦ χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας, τοῦ διανυθέντος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀρχικοῦ διορισμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν O.T.E. ἢ εἰς τὸν ἐξ οὗ μετετάγη εἰς τοῦτον κλάδον τῶν T.T.T. καὶ ὄχι καὶ ἑτέρου χρόνου προϋπηρεσίας, διανυθέντος εἰς ἑτέρους κλάδους πρὸ τοῦ διορισμοῦ του εἰς τὰς Ὑπηρεσίας ταύτας.

Ἀρείου Πάγου 450)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Ἀναστασόπουλος, Κ. Ἀργυρόπουλος

Ἔχουσα ἡ ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγὴ ὡς αἴτημα τὴν δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τοῦ χρόνου τῆς ἐκ τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσείοντος Ὀργανισμοῦ ἀποχωρήσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ὡς ἐννοιολογικῶς αὐτὴ καθορίζεται ἐν τῷ ἐδαφίῳ στ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Προσωπικοῦ, ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου, ὡς πληροῦσα τοὺς ὅρους τοὺς ἀπαιτουμένους ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 127 Εἰσ.Α.Κ. νόμου 2783)1941, διὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς ἄρσεως τῆς περὶ αὐτῆς ἀβεβαιότητος ἤρτηται ἡ διάρκεια καὶ καὶ λύσις τῆς συνδεούσης τοὺς διαδίκους συμβάσεως ἐργασίας. οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι.

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἑδαφίου στ' τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 380)1960 β δ)τος, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν ἄρθρων 8 καὶ 20 τοῦ νόμου 1049)1949 καὶ 9 τοῦ νόμου 3105 ἔτους 1954, προστεθείσης ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ο.Τ.Ε., ὁριζούσης ὅτι τὸ μόνιμον προσωπικὸν τούτου ἀπολύεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιπτώσεων, καὶ ἕνεκα συμπληρώσεως 40ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀρχικοῦ διορισμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν O.T.E. ἢ εἰς τὸν ἐξ οὗ μετετάγη κλάδον (T.T.T. A.E.T.E. - Cable and Wireless), ἐκτὸς ἐὰν δὲν συνεπλήρωσε τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὁπότε ἀποχωρεῖ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀποχώρησις ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐπέρχεται αὐτοδικαίως καὶ ὑποχρεωτικῶς ἄνευ ἀνάγκης καταγγελίας ἢ ἄλλης πράξεως, σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν καὶ συμπλήρωσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν μόνον ὁ χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, ὁ διανυθεὶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀρχικοῦ διορισμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν O.T.E. ἢ εἰς τὸν ἐξ οὗ μετετάγη εἰς τοῦτον κλάδον τῶν T.T.T. A.E.T.E. - Cable and wirelers, οὗ, καὶ περιοριστικῶς ἀναφέρει οὐχὶ δὲ καὶ ἕτερος χρόνος προϋπηρεσίας διανυθεὶς εἰς ἑτέρους κλάδους πρὸ τοῦ διορισμοῦ του εἰς τὰς ὑπηρεσίας ταύτας, καὶ ὅτι ἐν τῇ εἰδικῶς ρυθμιζομένῃ περιπτώσει ταύτῃ δὲν δύναται νὰ τύχωσιν ἀναλόγου ἐφαρμογῆς οἱ γενικῶς καθορίζουσαι τὰ τοῦ χρόνου τῆς ὀρχαιότητος καὶ προαγωγῶν διατάξεις τῶν ἄρθρων 50, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 3105)1954 καὶ 8 τοῦ αὐτοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Προσωπικοῦ, εἰς ἃς οὐδόλως παραπέμπει ἡ ἀνωτέρω διάταξις. Εἰπὸν ὅθεν τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ὅτι διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς 40ετοῦς πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου παρὰ τῷ Ο.Τ.Ε. δὲν ἦτο συνυπολογιστέα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, μεταταγέντος εἰς τὸν Ο.Τ.Ε. ἐκ τῆς Α.Ε.Τ.Ε., εἰς ἣν διωρίσθη τὴν 1ην Νοεμβρίου 1930, ἡ πρὸ τῆς χρονολογίας ταύτης ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου 1921 μέχρις 23 Ἀπριλίου 1928, ὅτε ἀπελύθη, ὑπηρεσία του εἰς τὰ T.T.T. καὶ ἡ ἀπὸ 1ης Μαΐου 1928 ὑπηρεσία του εἰς τὴν Ἑταιρείαν Σήμενς δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας, λυθείσης πρὸ τῆς προσλήψεώς του παρὰ τῆς Α.Ε.Τ.Ε., καὶ δεχθέν, κατ' ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν ἀναγνώρισιν, ὅτι ἡ 40ετὴς πραγματικὴ ὑπηρεσία τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συμπληροῦται τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1970, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ὁ δὲ 3ος λόγος ἀναιρέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζονται τὰ ἐναντία, εἶναι ἀπορριπτέος, πλὴν τῆς περὶ ἀπορρίψεως τοῦ λόγου τούτου ἀποφάσεως ληφθείσης διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου δέον ἡ ἐκδίκασις τούτου νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ νόμου 3810)1957.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἐκδίκασιν τὸν 3ον λόγον ἀναιρέσεως

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 966)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

τῆς ἀπό 12 Ἀπριλίου 1962 αἰτήσεως τοῦ Ο.Τ.Ε. περί ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 677)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

IV. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΥΔΑΤΩΝ

Προαγωγή προσωπικοῦ

Προαγωγή κατά Κανονισμόν προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων.—Κρίσις ἀγαθοῦ ἀνδρός.—Ἐπιδίκασις διαφορᾶς ἀποδοχῶν μή προαχθέντος ὑπαλλήλου.

Ἀρείου Πάγου 456)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σούρλος***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Κ. Παπαϊωάννου***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ἀμπατζῆς, Δ. Γρίβας

Τῆς ἀναιρέσεως γενομένης, ὡς ἐκ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως δείκνυται, μόνον ὡς πρός τήν διάταξιν τῆς ἀναιρεθείσης, τήν ἀναφερομένην εἰς τήν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς κατά τό αἴτημα αὐτῆς περί πληρωμῆς τῆς διαφορᾶς ἀποδοχῶν μεταξύ τοῦ βαθμοῦ λογιστοῦ Α', εἰς ὃν προήχθη ὁ ἐνάγων καί ἐκκαλῶν, καί τοῦ βαθμοῦ τμηματάρχου, εἰς ὃν κατ' αὐτόν ἔδει νά προαχθῇ οὗτος, ἦν διάταξιν καί ἀφεώρα ὁ γενόμενος δεκτός 1ος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, ἡ περαιτέρω συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, δι' ἣν ἡ παραπομπή αὐτῆς εἰς τό Τμῆμα τοῦτο, περιορίζεται κατ' ἀνάγκην εἰς τό κεφάλαιον τοῦτο, ὡς πρός ὃ ἐγένετο καί ἡ ἀπό 26.2.1962 ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος, ἥτις νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτή καί κατ' οὐσίαν ἐρευνητέα, καταβληθέντος καί τοῦ προσήκοντος προστίμου.

Τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 14220)1962 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διατηρούσης ἄθικτον τό κῦρος αὐτῆς, καθ' ὃ μέρος ἀπέρριψε τήν ἔφεσιν τῆς ἐναγομένης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας κατά τῆς ὑπ' ἀριθ. 475)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἐργατοδίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἐπεδίκασεν εἰς τόν ἐνάγοντα - ἐκκαλοῦντα δραχμάς 22.631 διά διαφοράν ἀποδοχῶν μεταξύ τοῦ βαθμοῦ λογιστοῦ Β', εἰς ὃν προήχθη τήν 1.4.1949, καί τοῦ λογιστοῦ Α', εἰς ὃν ἔδει νά προαχθῇ οὗτος ἀπό τοῦ αὐτοῦ χρόνου, τό ἐξ αὐτῆς παραχθέν κατά τά ἄρθρα 273 § 3 καί 274 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας δεδικασμένον ἐμποδίζει τήν ἐπανεξέτασιν, κατά τήν βάσιμον περί τούτου ἀντίρρησιν τοῦ ἐνάγοντος τῶν ἀπορριφθεισῶν διά ταύτης ἐνστάσεων, ἀφοῦ αὗται συνδέονται μέ ζητήματα ἀποτελοῦντα τήν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τοῦ ἀντικειμένου ἀμφοτέρων τῶν δικῶν.

Ἐκ τῶν ἀμφοτέρωθεν ἐπικληθέντων καί προσαχθέντων ἐγγράφων ἐβεβαιώθη ἐπαρκῶς, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων ἔπρεπε κατά κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρός νά προαχθῇ ἀπό τῆς 1.4.1958 βάσει οὐσιαστικῶν αὐτοῦ προσόντων, τῆς ὑπηρεσιακῆς αὐτοῦ ἱκανότητος, τῆς ἐν γένει ἀποδόσεως αὐτοῦ καί τῆς πρός τούς λοιπούς ὁμοιοβάθμους συναδέλφους συγκρίσεώς του κατ' ἀπόλυτον ἐκλογήν συμφώνως πρός τό ἄρθρον 13 § 6 τοῦ Ἰσχύοντος Κανονισμοῦ προσωπικοῦ, ἀσχέτως πρός τήν ὕπαρξιν τῶν ὑπό τοῦ ἄρθρου 12 ἀπαιτουμένων τυπικῶν προσόντων, ἅτινα κατά τό ἄρθρον 51 § 8 τοῦ ἰδίου δέν εἶναι ἀπαραίτητα δι' αὐτόν ὡς μονιμοποιηθέντα διά τοῦ Κανονισμοῦ τούτου, ὡς ἀπεφάνθη καί ἡ πρός ἣν συμφωνεῖ καί τό Τμῆμα ταῦτο ἀναιρετική ἀπόφασις. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔδει νά γίνῃ δεκτή ἡ ἀγωγή καί ὡς πρός τό συναφές αὐτῆς αἴτημα καί νά ἐπιδικασθῇ εἰς τόν ἐνάγοντα καί ἡ ἐκ τῆς παραλειφθείσης προαγωγῆς τοῦ τμηματάρχου ὀφειλομένη διαφορά ἀποδοχῶν ἐκ δραχμῶν 1.990, δεδομένου ὅτι ἐναντι τῶν καί κατά τόν ἐνάγοντα ἐκκαλοῦντα ὀφειλομένων ἐκ διαφορῶν δραχμῶν 24.621 ἐπεδικάσθησαν τελεσιδίκως δραχμαί 22.631. Δέον ὅθεν, ὅπως μεταρρυθμιζομένης κατά ταῦτο τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, κατά παραδοχήν τοῦ 1ου λόγου ἐφέσεως, ἐπιδικασθῇ προσθέτως τό ὡς ἄνω ποσόν τῶν δραχμῶν 1990 (*).

V. ΣΧΕΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Διαφοραί κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν

Διατάξεις διεπούσαι τό προσωπικόν τῶν Πανεπιστημιακῶν Νοσοκομείων, ἐν οἷς καί τό Αἰγινήτειον.—Σχέσις διοριζομένου κατωτέρου βοηθητικοῦ καί νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ δημοσίου δικαίου, μή μεταπιπτωμένης εἰς σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καί ἐν ἀκυρότητι τυχόν τοῦ διορισμοῦ δι' ἔλλειψιν αὐσιώδους τύπου, ὡς ἡ δημοσίευσις εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὥστε νά δύναται ὁ ὑπό τοιαύτην σχέσιν προσενεγκών τάς ὑπηρεσίας του νά ἀσκήσῃ τάς ἐκ ταύτης ἀξιώσεις του ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, εἰς ἣν ὑπάγονται μόνον αἱ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπαιτήσεις.—Κρίσις περί δημοσίου χαρακτῆρος σχέσεως.—Ἐφαρμογή Α.Ν. 965)1937 μόνον ἐπί τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων.

Ἀρείου Πάγου 7)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μανουσιχάλης***
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ρώτης, Χ. Ζαχαριᾶς

Κατά τάς διεπούσας τό προσωπικόν τῶν Πανεπιστημιακῶν Νοσοκομείων, ἐν οἷς καί τό Αἰγινήτειον, διατάξεις τῶν νόμων 5343)1932 (ἄρθρα 308 - 318), τοῦ ἀπό 1904 Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, τοῦ ἐκδοθέντος βάσει τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ἀπό 30.7.1904 β.δ., ἀπό δέ τοῦ ἔτους 1957 τοῦ

(*) Κατά τήν ἀναιρετικήν Α.Π. 161)1963, ΕΕΔ 22, 684.

άπό 3.8.1957 β.δ. ή ισχύς τοῦ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὰ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντα Νοσοκομεῖα διοριζομένου κατωτέρου βοηθητικοῦ καὶ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ εἶναι σχέσις δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον ἡ θέσις, εἰς ἣν ὁ διορισμὸς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ διέποντος τὸ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου νόμου ἢ τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ. Οὕτως ὁ διοριζόμενος δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 329)1945 εἰς θέσιν δοκίμου πρακτικοῦ νοσοκόμου τοῦ Αἰγινητείου Νοσοκομείου πρὸς προσωρινὴν πλήρωσιν προβλεπομένης ὀργανικῆς θέσεως νοσοκόμου ἐπὶ μισθῷ κλητῆρος Δ' τάξεως δόκιμος νοσοκόμος, ὡς καὶ ὁ ὡς μόνιμος νοσοκόμος τοῦ Αἰγινητείου Νοσοκομείου τοῦ Πανεπιστημίου διοριζόμενος εἰς ὀργανικὴν θέσιν συνέρχεται μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου καὶ ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ δι' ἔλλειψιν οὐσιώδους τύπου, ὡς ἡ μὴ δημοσίευσις τοῦ διορισμοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 ἀ.ν. 177)1945, δὲν μεταπίπτει δὲ εἰς σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὥστε νὰ δύναται ὁ ὑπὸ τοιαύτην σχέσιν προσειλημμένος τὰς ὑπηρεσίας του νὰ ἀσκήσῃ τὰς ἐκ ταύτης ἀπαιτήσεις του κατὰ τοῦ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, εἰς ὃ διωρίσθη, τὰς βασιζομένας εἰς τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις τοῦ Α.Κ., κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ⁄ΟΔ', εἰς ἣν ὑπάγονται κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ β.δ. τῆς 1)4 Αὐγούστου 1920, ὡς τροποποιηθὲν ἰσχύει, μόνον αἱ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπαιτήσεις. Ὅθεν, δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων διωρίσθη τὴν μὲν 13.2.1954 παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Πανεπιστημίου δυνάμει τοῦ ἀ.ν. 329)1945 πρὸς προσωρινὴν πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως μονίμου νοσοκόμου, ὡς δόκιμος πρακτικὸς νοσοκόμος ἐπὶ μισθῷ κλητῆρος Δ' τάξεως, τὴν δὲ 1.10.1954 ὡς μόνιμος νοσοκόμος αὐτοῦ, δοὺς καὶ τὸν ὅρκον τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ὅτι λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τοῦ διορισμοῦ του κατὰ τὴν 1.10.1954, ἕνεκα μὴ δημοσιεύσεως τοῦ διορισμοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ διέπουσα τὴν σχέσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον δὲν παύει νὰ εἶναι σχέσις δημοσίου δικαίου καὶ κατ' ἀκολουθίαν αἱ ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1954 καὶ ἐφεξῆς ἀπαιτήσεις του ἐκ τῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του δυνάμει τοῦ ὡς ἄνω ἀκύρου διορισμοῦ του δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ⁄ΟΔ', κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἄνω διατάξεων κατέληξεν εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος τῆς διωκούσης ἀπαιτήσεις του κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀπὸ 1.10.1954 καὶ ἐφεξῆς. Ἡ κρίσις περὶ δημοσίου χαρακτῆρος τῆς σχέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον βασίζεται, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης προκύπτει, εἰς τὸν νόμιμον διορισμὸν εἰς ὀργανικὴν θέσιν τοῦ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν μόνον τοῦ ἀναιρεσείοντος. Ἐξ ἄλλου ἡ ἐσφαλμένη ἐν μέρει αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δεχθείσης τὸ μὲν ὅτι ἔχει ἐφαρμογὴν ὁ ἀ.ν. 965)1937, ὅστις ὅμως ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ τῶν δημοσίων νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, οἷον δὲν εἶναι τὸ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀνῆκον Αἰγινήτειον, τὸ δὲ ὅτι ἡ ἀπὸ 1.2.1954 μέχρι τῆς 1.10.1954 διέπουσα τοὺς διαδίκους σχέσις ἦτο ἰδιωτικοῦ δικαίου, μὴ ἐπιδρῶσα ἐπὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ διατακτικοῦ τῆς προσβαλλομένης διὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀποφάσεως, εἶναι ἄνευ ἐπιρροῆς. Ὅθεν ἀπορριπτέοι ἀμφότεροι οἱ λόγοι ἀναιρέσεως, ὁ μὲν πρῶτος ὡς ὀβάσιμος, ὁ δὲ δεύτερος ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης προϋποθέσεως ἐρειδόμενος (*).

VI. ΑΠΟΔΟΧΑΙ ΙΑΤΡΩΝ

Διαφοραὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν

Ρύθμισις διὰ τοῦ Ν.Δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ Ν. Δ. 4111)1960, ὁμοιομόρφως τοῦ ὕψους τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἰατρῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πάντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου.— Κατάργησις πάσης ἀντιθέτου διατάξεως.— Διαφοραὶ ἐκδικαζόμεναι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.— Ἀπαράδεκτος κατὰ ταύτην ἀγωγὴ κατεχόντων ὀργανικὰς θέσεις εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, προσλαμβανομένων πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν καὶ μετὰ ὁρκωμοσίαν καὶ δημοσίευσιν διορισμοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.— Πρόσληψις ὑπὸ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου.

Ἀρείου Πάγου 438)1963. Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σοῦρλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Ψιλόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Παλαίας, Σ. Λοιζίδης

Ἡ ὑπόθεσις νομίμως εἰσάγεται πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου μετὰ τὴν πρὸς τοῦτο παραπομπήν της διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 τοῦ 1963 ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος (**), ἀνελαύσης, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τὴν ὑπ' ἀριθ. 2885)1962 ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου Γ⁄ΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἄνω ἀναιρετικῆς ἐξενεχθεῖσαν, ἤτοι ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 4 ν.δ. 4111)1960, καὶ τοῦ σκοποῦ εἰς ὃν δι' αὐτοῦ ἀπέβλεψεν ὁ νομοθέτης, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τούτου ἐρρυθμίσθη ὁμοιομόρφως τὸ ὕψος τῆς μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἰατρῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πάντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαί-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8579)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

(**) ΕΕΔ 22,431.

ου, καταργηθείσης διά τοῦ ἄρθρου 13 αὐτοῦ πάσης ἀντιθέτου διατάξεως εἰδικοῦ ἢ γενικοῦ νόμου, καθιεροῦντος μικρότερον βασικὸν μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ἰατρῶν διά τὴν προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν των εἴτε κατὰ τὸν ἐν παραγράφοις 4 ἢ 5 τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ ἀναφερόμενον τρόπον, εἴτε κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 ὁριζόμενον (διὰ τοὺς ἰατροὺς νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων κλπ. τοῦ, βαθμολογικῶς ἀντιστοιχοῦντας πρὸς βαθμοὺς δημοσίων ὑπαλλήλων) καὶ ὅπερ ὁρίζεται κατὰ τὴν παράγραφον 3 ἄρθρου 1, ἐν συνδυασμῷ πρὸς παράγραφον 5 αὐτοῦ, κατὰ κατώτατον ὅριον μηνιαίων ἀποδοχῶν ἰατρῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πᾶσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ἐξ ὧν τῶν διεπομένων δι' ὀργανισμοῦ ὁριζόντος τὰ ὀργανικὰς θέσεις καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ προσωπικοῦ κατὰ ἀντιστοιχίαν εἰς βαθμοὺς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 ὁριζόμενα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια καὶ πάντα τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, εἰς δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας διακοσίας (3.200) διὰ τέσσαρας κατὰ συνέχειαν ὥρας ἐργασίας, διὰ δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3623)1956 χρονικὸν διάστημα μέχρις ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4111)1960 ἀνάλογον μηνιαίων ποσὸν διὰ μικροτέρας διαρκείας ἡμερησίαν ἐργασίαν.

Ἀναιρεθείσης τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι, καίπερ ἐβέβαιτο αὐτῇ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ὑπηρέτει ὡς βοηθὸς ἰατρὸς ὠτορινολαρυγγολογικῆς κλινικῆς τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, ὡς ἐπεσυμένου κανονισμοῦ, προβλέποντος τὴν κατάταξιν βαθμολογικῶς τοῦ ἰατρικοῦ προσωπικοῦ εἰς κατηγορίας καὶ βαθμοὺς ἀντιστοιχοῦντας πρὸς τοὺς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, ἐν τούτοις ἔκρινεν, ὅτι δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ν.δ. 3623)1956, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἀπησχολήθη εἰς ἰατρεῖον ἢ ἐργαστήριον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου νοσοκομείου, ἐφαρμόσασα οὕτω προϋφισταμένας ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν διατάξεις, καταργηθείσας διὰ τοῦ ν.δ. 3623 1956, ὡς ἐτροποποιηθὲν διὰ ν.δ 4111)1960 καὶ, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, ἐξεταστέα τυγχάνει ἡ ἐφ' ἧς ἡ ἀναιρεθεῖσα ἀπόφασις ἀγωγὴ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ΓΧΟΔ' ὁριζομένην διαδικασίαν εἰσαχθεῖσα καὶ κριθεῖσα.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΧΟΔ' εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ καθιερουμένην διαδικασίαν ὑπάγεται πᾶσα ἐκ τῆς σχέσεως ἐργασίας πηγάζουσα ἰδιωτικὴ ἀξίωσις μισθωτοῦ, ὡς τοιούτου νοουμένου κατ' ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 765)1943 τοῦ φυσικοῦ προσώπου, τοῦ παρέχοντος εἰς ἕτερον οἱασδήποτε φύσεως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἀντὶ ἀμοιβῆς, ἐφ' ὅσαν ὅμως ἡ περὶ τούτης σύμβασις ἀνήκει εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ Ἰδιωτικοῦ δικαίου. Ὅμως οἱ κατέχοντες ὀργανικὰς θέσεις εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου μισθωτοί, προσλαμβανόμενοι πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν κατὰ τὰς διεπούσας ταῦτα διατάξεις νόμων ἢ κανονισμῶν καὶ μὲ ἀπὸ προηγουμένην εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως δημοσίευσιν τῆς περὶ τούτου μονομεροῦς δημοσίου δικαίου πράξεως, ἐπιχειρουμένης κυριαρχικῶς βάσει τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ὑπὸ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ταύτα ὀργάνου καὶ δι' ἣν δίδει τὴν συγκατάθεσίν του ὁ προσλαμβανόμενος, ἐκδηλουμένην καὶ διὰ τῆς ὁρκοδοσίας του, ἀποτελοῦσαν δὲ ἀπλῶς προϋπόθεσιν διὰ τὸ ἔγκυρον τοῦ διορισμοῦ, συνδέονται διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου καὶ ἐνάγουσι διὰ τὰς παρασχεθείσας ἐντεῦθεν ὑπηρεσίας των κατὰ τὴν τακτικὴν καὶ οὐχὶ τὴν ἐργατικὴν δ αδικασίαν.

Ὡς ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ νομίμως προσαγομένων ἐγγράφων προκύπτει, ὁ ἐνάγων βάσει τῶν διατάξεων τοῦ β.δ. τῆς 29.12.1947 «περὶ τῶν ὅρων προσλήψεως προσωπικοῦ τῶν δημοτικῶν ἀγαθοεργῶν ἱδρυμάτων», ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ δ)τος 17.5.1944 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ἀγαθοεργῶν ἱδρυμάτων διατάξεων», προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, μετ' ἔλεγχον τῶν προσόντων του καὶ πρότασιν τοῦ ἀρμοδίου Διευθυντοῦ τῆς κλινικῆς, πρὸς πλήρωσιν κενῆς ὀργανικῆς θέσεως τὴν 16 4.1954 ὡς βοηθὸς ὠτορινολαρυγγολογικῆς κλινικῆς ἐπὶ δ ετεῖ θητείᾳ, ἀνανεωθείσῃ κατὰ τὸ ἄρθρ ν 11 αὐτοῦ, διὰ πράξεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπ ῆς τοῦ ἐναγομένου νοσοκομεί ου, δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐπονοληφθείσης τῆς ὁρκοδοσίας του, ἐπὶ τὸν αὐτὸν χρό ον ἤτοι μέχρι τῆς 16.4.1957, μθ' ἣν καταργηθέντος τοῦ ἀπὸ 12)29 12 1947 ὡς ἄνω β. δ)τος, παρετάθη καὶ αὕτη αὐτὴ βάσει τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν ἄρθρου 143 § 4 τοῦ ν δ. 2888 ἐκδοθέντος β.δ. τῆ 24)31 10 1956 τὰς αὐτὰς πανηγυρικὰς διατυπώσεις προσλήψεως καθιεροῦντος, κατόπιν νομίμως ληφθείσης ἀπὸ 27 1.1958 ἀποφάσεως τοῦ ἀδελφάτου τοῦ ἐναγομένου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς 10079)7.3.1958 ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου, λήξασα τὴν 16.8 1961, ὅτε, ὡς συνομολογεῖται, λῆξάσης τῆς οὕτωσι ἀνανεώσεως θητείας του, προσελήφθη ὡς ἡμερομίσθιος, ἀν ι δραχμῶν 77 ἡμερησ ω. διὰ συμβάσεως ἐργασίας ι διωτικοῦ δικαίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1961, μέχρι δηλαδὴ τοῦ χρό ου, εἰς ὃν περιορίζει τὴν ἀξίωσίν του, βάσει τοῦ ἄρθρου 148 § 2β τοῦ ἀ ν. 1490)1950, ὡς ἐκυρώθη διὰ νόμου 1726) 951, καὶ μετ' ἀπόφασιν συμφώνως τῇ ἄνω διατόξει τοῦ ἀδελφάτου τοῦ ἐναγομένου, συστήσαντος πρὸς κάλυψιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν τοῦ ἱδρύματος συνεργείων ἐξ ἰατρῶν καὶ ἄλλου προσωπ κ ῦ, συνδεομένου δὲ κα ἀ ρητὴν διάτ ξιν τοῦ ὡ ἄ ω ἄρθρου διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασί ς ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑφ ἣν ἰδιότητα καὶ ὑπηρέτησεν ἐργασθεὶς κατὰ τὰ ἐκ τῶν πρακτικῶν καὶ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων προκύπτοντα ἐπὶ 4ωρον ἡμερησ ω κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 17.8 1961 - 31.12. 1961, διὰ τὸ ὁποῖον ἀξίωσις ἐξ ὑπερωριῶν ἢ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς δὲν προβάλλεται, τῆς δὲ ἐπικαλουμένης νυκτερινῆς του ἐργασίας κατὰ τὸν οὐ ὸν χρόνον οὐδόλως βεβαιωθείσης, ἄ ε τῶν περὶ τούτου καταθέσεων τῶν μαρτύρων ὅλως ἀσαφῶς καὶ συγκεχυμένως διατυπουμένων καὶ μὴ ἐνισχυομένων ἐξ ἄλλου τινὸς ἀποδεικτικοῦ στοιχείου (βλ. καὶ κατάθεσιν Δ. Σ., γραμματέως τοῦ ἐναγομένου, καταθέτοντος ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ὅτι ἐπανειλημμένως παρετηρήθη διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του κατὰ

πλήρες ὡράριον).

Ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω δεδομένα καὶ ἐν ὄψει τῶν ἐν 4ῃ σκέψει ἐκτεθέντων δέον ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, καθ' ὃ μέρος ἀναφέρεται εἰς καταβολὴν ἀποδοχῶν τοῦ ἀπὸ 17 Φεβρουαρίου 1957 (ὡς ὁ ἐνάγων περιώρισε ταύτην) ἕως 16 Αὐγούστου 1961 χρονικοῦ διαστήματος, ὡς ἀφορῶσα ἀπαίτησιν πηγάζουσαν ἐκ συμβάσεως ἐργασίας, ἀνηκούσης εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ δημοσίου δικαίου καὶ ἀναρμοδίως κατὰ τὰ προεκτεθέντα εἰσαχθείσης ἐνώπιον τοῦ Ἐργατοδίκου, νὰ παραπεμφθῇ καὶ κατὰ τὴν βάσιμον καὶ πρωτοδίκως ὑπ' βληθεῖσαν καὶ αὐθις ἐπαναλαμβανομένην ἔνστασιν τοῦ καθ' οὗ εἰς τὸ ἁρμόδιον Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν, καθ' ὃ δὲ μέρος διώκεται ἡ καταβολὴ ἀποδοχῶν του ἀπὸ 17.8.1961 - 31.12.1961 (βλ. προτάσεις ἐνάγοντος) χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ διετέλεσε βοηθὸς ἡμερομίσθιος ἰατρὸς τοῦ ἐναγομένου Δήμου διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, δέον ἡ ἀγωγὴ νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὅσον ἡ ἐκ μισθοῦ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος 17.8.1961 - 31.12.1961 ἐκ δραχμῶν κατὰ τὰ προεκτεθέντα 3.200 μηνιαίως ἀξιωσίς του, ἀνερχομένη ἐν συνόλῳ μετὰ δώρου Χριστουγέννων 1961 εἰς δραχμὰς 17.600, ἐφ' ὅσον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος ἐν τῇ ἐκθέσει ἐργατικῆς διαφορᾶς συνομολογεῖται ἡ καταβολὴ εἰς αὐτὸν τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ ἐκ δραχμῶν 17.600 καὶ δὲν ἀπομένει νὰ ὑπάρχῃ ἀπαίτησις πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου, δι' ὃ προβάλλεται αἴτημα, δέον ἡ ἀγωγὴ κατὰ τοῦτο νὰ ἀπορριφθῇ. Δέον μετὰ ταῦτα νὰ συμψηφισθῇ ἡ δικαστικὴ δαπάνη ὡς ἐχόντος τοῦ ἐνάγοντος εὔλογον λόγον νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

VII. ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Ὀδοιπορικὰ μετακινουμένων ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος

Καταβολὴ εἰς μετακινουμένους δι' ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλους τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, καὶ ἀπεζημιώσεως δι' ἃς τὰς ἡμέρας τῆς ἐκτὸς τῆς ἕδρας των παραμονῆς των κατὰ τὰ διὰ πράξεως τοῦ Διοικητοῦ ὁριζόμενα. — Ἔννοια σχετικῆς διατάξεως Ὀργανισμοῦ Τραπέζης. — Ἔλλειψις δικαιώματος τόκων εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ δι' ὑπηρεσίαν μετακινούμενος ὑπάλληλος δὲν ἠτήσατο τὴν εἰς αὐτὸν προκαταβολὴν τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, ἀλλὰ κατέβαλε ταῦτα ἀπ' εὐθείας, δυναμένου νὰ ζητήσῃ μόνον τὰ ὑπ' αὐτοῦ δαπανηθέντα.

Ἀρείου Πάγου 333)1963, Τμ. Β'.

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Θ. Χονδρογιάννης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Π. Πανόπουλος

Κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 8 § 5 τοῦ διὰ β.δ. τῆς 17)26.9.1953, κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν.δ. 2510)1953, κυρωθέντος ὀργανισμοῦ τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης Τραπέζης ('Εθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος) διατοξιν, ἐφ' ἧς ἐρείδετο καὶ τὸ περὶ καταβολῆς αὐτῷ νομίμων τόκων ἀγωγικὸν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος αἴτημα, ὁρίζεται, ὅτι: «Εἰς ὑπαλλήλους, μετακινουμένους δι' ὑπηρεσίαν καταβάλλεται, πλὴν τῶν ὁδοιπορικῶν των ἐξόδων, καὶ ἀποζημίωσις διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκτὸς τῆς ἕδρας των παραμονῆς των κατὰ τὰ ἑκάστοτε διὰ πράξεως τοῦ Διοικητοῦ ὁριζόμενα».

Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῆς εἰδικῆς ταύτης διατάξεως εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ δι' ὑπηρεσίαν μετακινούμενος ὑπάλληλος τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης δὲν ἠτήσατο τὴν εἰς αὐτὸν προκαταβολὴν τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, ἀλλὰ κατέβαλε ταῦτα ἀπ' εὐθείας, οὗτος δύναται νὰ ζητήσῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ οὕτω δαπανηθέντα, οὐχὶ ὅμως καὶ νομίμους τόκους ἔκτοτε, ἤτοι πρὸ πάσης περιελεύσεως τῆς Τραπέζης εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν καταβολήν των. Οὕτω ὀθεν κατὰ βάσιν σκεφθὲν καὶ τὸ κατ' ἔφεσιν δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῶν ἐν τῇ 5ῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐκτιθεμένων καὶ ἐπὶ τούτοις ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ αἴτημα, ὅπως τῷ ἐπιδικασθῶσι καὶ τόκοι, ἀφ' ἧς ἑκάστοτε ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ του δαπάναι, δι' ἔξοδα μετακινήσεως αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ὡς καὶ μεταφορᾶς τῆς οἰκοσκευῆς του ἐξ Ἀμερικῆς, ὅπου ὑπηρέτει ὡς διευθυντὴς τοῦ ἐκεῖ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου Τραπεζιτικοῦ Ἱδρύματος, εἰς τὸ ἐνταῦθα Κεντρικὸν αὐτῆς κατάστημα, ὅπου μετεκλήθη, οὐδαμῶς ἐσφαλε περὶ τὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος ταυτόσημοι λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι (*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3984)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν

Ἐπέκτασις αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ν.δ. 3631)1956 τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καταστατικῶν διατάξεων εἰς ἃς παροχὰς ἔχει ἐπεκτεθῆ ἢ ἐπεκτείνεται ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.— Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἐξαιρουμένων τῆς, παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως, καὶ τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργατῶν.— Συνταγματικαί (ἄρθρον 3 Συντάγματος) αἱ θεσπίζουσαι τὴν συντοξιοδότησιν τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργατῶν.— Ὑποχρέωσις Ταμείου πρὸς συνέχισιν καταβολῆς συντάξεων εἰς τοὺς συνταξιούχους, οἵτινες κατὰ τὸν χρόνον ἐπαληθεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου ἦσκουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου εἰς περιοχήν, ὅπου ἴσχυεν ἡ νομοθεσία περὶ τοῦ Ταμείου.— Ἔννοια διατάξεως.

Ἀρείου Πάγου 459)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μολλοΐχες*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μαγκάκης, Β. Βλεσσίδης

Κατὰ μὲν τὰ ἐδάφια α', β' καὶ γ' τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3631)1956 περὶ τῶν πόρων, τρόπου εἰσπράξεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν - Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν (Τ.Α.Α.Μ.Μ.) 1) ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ διατάγματος τούτου ἐπεκτείνονται αὐτοδικαίως ἅπασαι αἱ ἀφορῶσαι τὴν ἀσφάλισιν καταστατικαὶ διατάξεις τοῦ Ταμείου, εἰς ἃς περιοχὰς ἔχει ἐπεκταθῆ ἢ ἐπεκτείνεται ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων δι' ἀμφοτέρους τοὺς Κλάδους συντάξεων καὶ ἀσθενείας, 2) ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1957 ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν, ἐξαιρούμενοι τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., καὶ οἱ μὴ ἐφωδιασμένοι δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργάται, ἐφ' ὅσον χρόνον ἀσκοῦν κατὰ κύριον λόγον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου εἰς ἃς περιοχὰς ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, 3) τυχὸν ὀφειλόμεναι εἰσφοραὶ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν ἐλευθέρων ἀρτεργατῶν, οἵτινες βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος ἀσφαλίζονται εἰς τὸ Τ.Α.Α.Μ.Μ., παύουσιν ὑφιστάμεναι, ἀπαλλασσομένων τῶν ὑποχρέων τῆς καταβολῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν ὀφειλομένων διὰ τὴν ὡς ἄνω αἰτίαν εἰσφορῶν, κατὰ δὲ τὸ ἐδάφιον στ' τῆς αὐτῆς παραγράφου τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου τὸ Τ.Α.Α.Μ.Μ. ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος τούτου ἀποδώσῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. πᾶν ποσόν, ὅπερ κατεβλήθη διὰ συντάξεως ὑπὸ τούτου, καὶ νὰ συνεχίσῃ καταβάλλον ἐφεξῆς τὰς συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους, οἵτινες κατὰ τὸν χρόνον ἐπαληθεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἀπεμηνήθη ἡ σύνταξις, ἦσκουν κατὰ κύριον λόγον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου εἰς περιοχήν, ὅπου ἴσχυεν ἡ νομοθεσία τοῦ Τ.Α.Α.Μ.Μ. καὶ ἐφ' ὅσον ὁ κίνδυνος ἐπηλήθευσεν ἢ ἤθελεν ἐπαληθεύσει μέχρι καὶ τῆς 31 Δεκεμβρίου 1956. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ Τ.Α.Α.Μ.Μ. διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ὡς ἄνω ποσοῦ γεννᾶται εἰς ἃς περιπτώσεις δὲν ἔχουν καταβληθῆ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. αἱ ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλεπόμεναι εἰσφοραί. Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τούτων σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ διατάξεις αὗται, καθ' ὅσον θεσπίζουσι τὴν συνταξιοδότησιν κατὰ τὰς καταστατικὰς διατάξεις τοῦ ἀναιρεσείοντος τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργατῶν, ἐπὶ τῷ τέλει ἐνιαίας προστασίας πάντων τῶν ἀρτεργατῶν, τῶν τε ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ μὴ (ἠσφαλισμένων μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω νόμου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.) καὶ τὴν συνέχισιν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν πρὸ τοῦ νόμου τούτου συνταξιοδοτηθέντων ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. τοιούτων ἀρτεργατῶν, οὐδαμῶς ἀντίκεινται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος τὴν καθιεροῦσαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν Ἑλλήνων ἐνώπιον τοῦ νόμου διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὁμοιομόρφου ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις μεταχειρίσεως τούτων, μὴ εἰσάγουσαι ὡς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἠσφαλισμένους διάκρισίν τινα, τῆς μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως μὴ ἀποτελούσης διάκρισιν. Ἐὰν δέ, ὡς ὑποστηρίζει τὸ ἀναιρεσεῖον, ἐν τῇ ρυθμίσει τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. δὲν ἐτηρήθη ἡ ἀνωτέρω ἀρχή, τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶναι ὅλως ξένον πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους. Ὅθεν ὀρθῶς τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ἔκρινεν, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, τὴν διάταξιν τοῦ ἀνωτέρω νόμου, τὴν ἐπιβαλοῦσαν εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον Ταμεῖον τὴν συνέχισιν τῆς συντοξιοδοτήσεως τῶν συνταξιοδοτουμένων ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐλευθέρων ἀρτεργατῶν, ὡς μὴ ἀντικειμένην εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ ἀνωτέρω διάταξις, ὑποχρεοῦσα τὸ ἀναιρεσεῖον Ταμεῖον ὅπως συνεχίσῃ καταβάλλον τὰς συντάξεις εἰς τοὺς συνταξιούχους, οἵτινες κατὰ

τὸν χρόνον ἐπαληθεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ἀπεκτήθη ἡ σύνταξις, ἦσκουν κατὰ κύριον λόγον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀρτεργάτου εἰς περιοχὴν ὅπου ἴσχυεν ἡ νομοθεσία τοῦ ἀναιρεσείοντος, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι περιλαμβάνει ἐν περιπτώσει θανάτου ἡσφαλισμένου, πληροῦντος τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις, καὶ τὰ κατὰ τὰς καταστατικὰς διατάξεις τοῦ ἀναιρεσείοντος (ἄρθρον 1 § 3 τοῦ ἀπὸ 16 Μαρτίου)9 Ἀπριλίου 1954 β.δ)γματος) ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἡσφαλισμένου. Ὅθεν σὺτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, ἀκολούθως δὲ δεξάμενον τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν ἀποκατάστασιν προσγενομένης εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον καὶ τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν αὐτῆς ἀνήλικα τέκνα της ζημίας ἐκ παρανόμου παραλείψεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ ἀναιρεσείοντος, μὴ συνεχίσαντος τὴν καταβολὴν καταβαλλομένης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. τοιαύτης συντάξεως, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

Προσδιορισμὸς τοῦ ὕψους τοῦ χορηγουμένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς τοὺς ἐξελθόντας τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ὑπαλλήλους τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.— Ἐξαίρεσις συνυπολογισμοῦ δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, ὡς καὶ τῶν τυχὸν καταβαλλομένων ἀμοιβῶν λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως.— Ἐπίδομα ἀσφαλιστρων.

Ἀρείου Πάγου 334)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Β. Βασιλείου, Ι. Παπαδᾶτος

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 25 § 1 τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἐπέχοντος καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου (Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος), ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3719) 1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 694)1937, διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ὕψους τοῦ δυνάμει ταύτης χορηγουμένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς τοὺς ἐξελθόντας τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ὑπαλλήλους τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν μηνιαίων τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἃς οὗτοι ἐλάμβανον κατὰ τοὺς τελευταίους 24 μῆνας πρὸ τῆς ἐξόδου των, δὲν ὑπολογίζονται εἰς τὰς τακτικὰς ταύτας ἀποδοχάς, ρητῶς ἐξαιρεθέντα, καὶ τὰ τυχὸν καταβληθέντα ἢ ὀφειλόμενα κατὰ τοὺς μῆνας τούτους πάσης φύσεως δῶρα, ἄνευ τινὸς διακρίσεως, ἂν ταῦτα ὀφείλωνται δυνάμει διατάξεως νόμου ἢ εἰς ἐκτέλεσιν συμβατικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ δίδοντος ἢ δίδωνται ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἢ δι' ἄλλον λόγον. Κατ' ὀρθὴν δὲ ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ἐδέξατο, ὅτι τὸ ἀναιρεσίβλητον Ταμεῖον δὲν ὑπεῖχεν ὑποχρέωσιν, ὅπως ὑπολογίσῃ εἰς τὰς μηνιαίας τακτικὰς ἀποδοχάς, ἃς ἐλάμβανε κατὰ τὸν διαληφθέντα χρόνον ὁ ἀναιρεσείων, καὶ τὰ δῶρα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ τοῦ ὅπερ ἐδικαιοῦτο βοηθήματος καὶ ἀκολούθως, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τούτου, διώκουσαν τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου ζητουμένης παρ' αὐτοῦ διαφορᾶς, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 2ος λόγος ἀναιρέσεως ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου, διὰ τὸν εἰς ὕψος καθορισμὸν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος δὲν συνυπολογίζονται εἰς τὰς τακτικὰς μηνιαίας ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης καὶ αἱ τυχὸν καταβαλλόμεναι εἰς τούτους ἀμοιβαὶ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, καθ' ἃ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προκύπτει, τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς διώκεται ἡ προκύπτουσα διαφορὰ ἐκ τοῦ μὴ συνυπολογισμοῦ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου εἰς τὰς τακτικὰς μηνιαίας ἀποδοχὰς αὐτοῦ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὕψους τοῦ καταβλητέου εἰς αὐτὸν κατὰ ὡς ἄνω βοηθήματος, καὶ τοῦ καταβαλλομένου εἰς τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους τῆς Τραπέζης, δυνάμει ρητῆς ἢ ἄλλως σιωπηρᾶς συμφωνίας, ὡς προσαυξήσεως τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, ἐπιδόματος δὲ ἀσφαλίστρων προσονομαζομένου, ποσὸν τῶν δραχμῶν 250 κατὰ μῆνα, ὅπερ καὶ εἰς αὐτὸν ὡς ἀνώτερον ὑπάλληλον κατεβάλλετο ἀπέρριψε, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπὶ μόνῃ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω παροχὴ χορηγεῖται ὑπὸ τῆς Τραπέζης εἰς τοὺς ὡς εἴρηται ὑπαλλήλους αὐτῆς ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Φοίνιξ», εἰς ἣν ἡ Τράπεζα ἀσφαλίζει τὰ ἐμπορεύματα τῶν πελατῶν της, καταβαλλομένου εἰς αὐτὴν μέρους τῶν ἀσφαλίστρων. Ἀποφηνάμενον ὅμως τὸ Ἐφετεῖον ἀπορριπτέαν τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὸ ὡς ἄνω μέρος αὐτῆς βάσει τοιαύτης ἀορίστου καὶ ἀσαφοῦς αἰτιολογίας, χωρὶς τουτέστι νὰ καθορίζῃ, ἂν ἡ κατὰ τὰ ἄνω εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Τραπέζης παροχὴ χορηγῆται εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς ὡς εἴρηται Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας διὰ τὰς παρεχομένας ὑπὸ τούτων εἰς αὐτὴν ἀσφαλιστικὰς ἐργασίας ἢ ὑπὸ τῆς Τραπέζης λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως των εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας καὶ δυνάμει συμφωνίας καταρτισθείσης μεταξὺ αὐτῆς καὶ τούτων ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, ὡς προσαύξησις τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀποβάσεως αὐτῶν ἢ τῆς ἀναμείξεως των εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς ἐργασίας, κατέστησεν ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον περὶ τῆς ἐν προκειμένῳ ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ οὐσιαστικοῦ νόμου, ἤτοι τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως τοῦ ἄρθρου 25 § 1 τοῦ κα-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2708)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου, στερήσαν οὕτω τὴν ἀπόφασίν του νομίμου βάσεως κατὰ παράβασιν ἐκ πλαγίου τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως, δι' ὃ καὶ ἀναιρετέα ἐκ τούτου καθίσταται ἡ ἀπόφασίς του κατὰ τὸ ὡς εἴρηται μέρος, κατὰ τὸ ἄρθρον 807 §§ 17 καὶ 19 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957, καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου ἰον λόγον ἀναιρέσεως, παραπεμπτέα δὲ ἡ ὑπόθεσις κατὰ τὸ ἀναιρούμενον μέρος, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 834 § 1 Π. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ αὐτοῦ ὡς εἴρηται νόμου, ὡς χρήζουσα, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμψηφιζομένης μεταξὺ τῶν διαδίκων τῆς δικαστικῆς δαπάνης ἀμφοτέρων τῶν βημάτων, ὡς ἑκατέρου τούτων ἐν μέρει μὲν νικήσαντος, ἐν μέρει δὲ ἡττηθέντος (ἄρθρον 211 § 3 Πολ. Δικ.) (*).

§ 3. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης

Μεταφορὰ τοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς τὸν Κλάδον Ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ.—Χαρακτηρισμὸς Ταμείου, καίτοι συσταθέντος δι' ἰδιωτικῆς βουλήσεως, εἰς ἐκπλήρωσιν ὅμως γενικοῦ πολιτειακοῦ σκοποῦ, ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου.— Ὑπολογισμὸς πάσης μελλοντικῆς αὐξομειώσεως μισθῶν ἠσφαλισμένων διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν. —Δικαίωμα καὶ τῶν εἰς τὴν Δ.Ε.Η. μεταφερθέντων ὑπαλλήλων, τῶν συνταξιοδοτηθέντων παρὰ τοῦ Ταμείου, ἀναπροσαρμογῆς παρ' αὐτοῦ τῆ συντάξεώς των.

Ἀρείου Πάγου 490)1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανρομιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Κερχυλᾶς, Ἀλ. Σκκελλαρόπουλος

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 § Γ' τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσίοντος ἐναγομένου «Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης», ὡς μετωνομάσθη ἀπὸ «Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης», ἰσχύν νόμου ἔχοντος, ὡς ἐκδοθέντος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων» καὶ ἐγκριθέντος διὰ τῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 21639)1929 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (114 παράρτ. Φ.Ε.Κ. τῆς 11.4.1929), ὁρίσθη, ὅτι «τὸ κατὰ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1952 ὑπηρετοῦν εἰς τὸν Κλάδον Ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης προσωπικὸν μεταφέρεται εἰς τὴν Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.), ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ κλάδου τούτου ὑπὸ ταύτης ἐξακολουθεῖ νὰ εὑρίσκηται ἐν ὑπηρεσίᾳ, τὰ ὀφειλόμενα δὲ δικαιώματα τοῦ προσωπικοῦ τούτου καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Κλάδος Ἠλεκτροφωτισμοῦ θέλει περιέλθει εἰς τὴν Δ.Ε.Η., διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου, ὅπερ, συσταθὲν μὲν δι' ἰδιωτικῆς βουλήσεως, εἰς ἐκπλήρωσιν ὅμως γενικοῦ πολιτειακοῦ σκοποῦ, ἤτοι πρὸς παροχὴν συντάξεως εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑταιρείας Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης, τελοῦν δὲ ἐντεῦθεν ὑπὸ διαρκῆ ἔλεγχον τῆς πολιτείας (ἄρθρον 1 νόμου 2868)1922 καὶ 4 νόμου 5376)1932), εἶναι νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, σαφῶς συνάγεται καὶ ὅτι διετηρήθη ἐν ἰσχύϊ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 16 § Γ' τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ, καθ' ἣν ἡ πᾶσα μελλοντικὴ αὔξομείωσις τῶν μισθῶν τῶν ἠσφαλισμένων ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν ἐφαρμοζομένη ὑπολογίζεται διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν καὶ συνεπάγεται τὴν ἀφ' ἧς ἡμερομηνίας ἐπεβλήθη ἀναδρομικὴν προσαρμογὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἀπονεμομένων ἢ ἀπονεμηθεισῶν συντάξεων. Ἐπομένως οἱ εἰς τὴν Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ μεταφερθέντες ἠσφαλισμένοι ὑπάλληλοι τῆς ὡς ἄνω «Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως», συνταξιοδοτηθέντες παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου μετὰ τὴν εἰς τὴν Δ.Ε.Η. μεταφοράν των, δικαιοῦνται παρ' αὐτοῦ ἀναπροσαρμογῆς τῆς συντάξεώς των, ἐφ' ὅσον ηὐξήθησαν καὶ ἀφ' οὗ χρόνου ηὐξήθησαν οἱ μισθοὶ τῶν εἰς τὴν Δ.Ε.Η. μεταφερθέντων ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι Ταμείῳ ἐν ἐνεργείᾳ συναδέλφων των καὶ ἄνευ ὑποβολῆς αἰτήσεως πρὸς αὐτό, μὴ ἀπαιτουμένης οὔτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὡς ἄνω καταστατικοῦ του, οὔτε ἐξ ἄλλης τινὸς διατάξεως νόμου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον Θεσσαλονίκης, μετ' ἀνελέγκτον ἐκτίμησιν τῶν παρὰ τῶν διαδίκων ἐπικληθεισῶν καὶ προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, ἐδέξατο, ὅτι οἱ ἐκ τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης προερχόμενοι καὶ εἰς τὴν Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Ἠλεκτρισμοῦ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 1 Ἀπριλίου 1953 μεταφερθέντες «ὀκτὼ» ἐν ὅλῳ ἐργοδηγοί, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος, προσεχώρησαν, πλὴν ἑνός, μὴ ἔχοντος συμφέρον, κατόπιν προσκλήσεως καὶ ἀποδοχῆς των ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 9ην Αὐγούστου 1957 ἐφαρμογῆς τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 1468)1950 καὶ τοῦ ἀπὸ 28)28 Ἰανουαρίου 1951 ἐκδοθέντος καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (Φ. 220 τῆς 8.8.1957) δημοσιευθέντος Κανονισμοῦ καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ της καὶ κατετάγησαν εἰς τὸ 9ον μισθολογικὸν κλιμάκιον ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ βασικῷ 3.300 δραχμῶν καὶ προσαυξήσει 10 ο)ο διὰ τὴν πρώτην τριετίαν, δύο δὲ ἐξ αὐτῶν κατετάγησαν εἰς τὸ 8ον μισθολογικὸν κλιμάκιον ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ 3.800 δραχμῶν πλέον τῆς προσαυξήσεως. Ὅτι τὸ ἀναιρεσείον Ταμεῖον δὲν ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν θὰ κατετάσσετο δι' εἰδικόν τινα λόγον εἰς τὸ ὡς ἄνω κατώτερον 9ον μισθολο-

(*) Ἀνηρέθη ἐν μέρει ἡ ὑπ' ἀριθ. 1185)1960 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

γικὸν κλιμάκιον. Ὅτι ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1958 ηὐξήθησαν οἱ μηνιαῖαι ἀποδοχαὶ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἠσφαλισμένων ὁμοιοβάθμων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος διὰ νέου Κανονισμοῦ τῆς Δ.Ε.Η. καὶ ὅτι συνεπείᾳ τῆς παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου πρὸς ἀναπροσαρμογὴν τῆς ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1958 χορηγηθείσης τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ συντάξεως ἐζημιώθη οὗτος διὰ τὸ ἐπίδικον ἀπὸ τῆς 1.7.1958 χρονικὸν διάστημα τῶν 18 μηνῶν κατὰ τὸ ποσὸν τῶν 14.362 δραχμῶν καὶ 96)οο, δι' ὅπερ τὸ Ἐφετεῖον, κατὰ μερικὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐφεσιβληθείσης ἀποφάσεως, ἐποιήσατο δεκτὴν τὴν ἐπὶ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 104 - 106 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ. ἐρειδομένην ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. Οὕτω δὲ τὸ Ἐφετεῖον ἀποφηνάμενον, διὰ τῆς μὴ ἐχούσης ἀνεπαρκῆ αἰτιολογίαν ἐπὶ ζητήματος ἀσκοῦντος οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης ἀποφάσεώς του, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προμνησθείσας διατάξεις οὐσιαστικῶν νόμων καὶ οἱ περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἐν τῷ κυρίῳ ἀναιρετηρίῳ καὶ τῷ προσθέτῳ τοιούτῳ λόγοι ἐκ τῶν ἐδαφίων 17 καὶ 19 τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὡς τὸ δεύτερον προσετέθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957, ἀβάσιμοι εἶναι καὶ ἀπορριπτέαι (*).

§ 4. Ἀσφάλισις εἰς Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον

Ἐπιβολὴ προσθέτου τέλους εἰς περίπτωσιν καθυστερήσεως εἰσφορῶν. — Ὑπολογισμὸς τούτων. — Ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 21 Νόμου 3170)1955 τοῦ Νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων καὶ ἐπὶ ὀφειλετῶν τοῦ Ν.Α.Τ. — Ἔννοια διατάξεων.

Ἀρείου Πάγου 479)1963. Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. ***Στ. Μαυρομιχάλης***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Χ. Ἀποστολόπουλος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ἀθανασίου, Ι. Λυκούρης

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 18 § 4 τοῦ ἀ.ν. 2525)1940 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου» (Ν.Α.Τ.) ἐπὶ τῇ ἐκπροθέσμῳ καταβολῇ τῶν διὰ τοῦ ναυτολογίου βεβαιουμένων ὑπὲρ τοῦ Ν.Α.Τ. δικαιωμάτων ἐπιβάλλεται, δι' ἕκαστον μῆνα ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως καὶ μέχρις ἓξ μηνῶν ἐν συνόλῳ, πρόσθετον τέλος 1ο)ο, εἰς περίπτωσιν δὲ καθυστερήσεως πέραν τοῦ ἑξαμήνου καὶ τόκος 6ο)ο, ὑπολογιζόμενος ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω λήξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ναυτολογίου ἐπὶ πάντων τῶν ὡς ἀνωτέρω βεβαιωθέντων ὑπὲρ τοῦ Ν.Α.Τ. δικαιωμάτων. Κατὰ δὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 19 § 4 τοῦ νόμου 3170)1955 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου», ὅστις ἀντικατέστησε τὸν προηγούμενον νόμον ἐν τῇ ρυθμίσει τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἐπὶ τῇ ἐκπροθέσμῳ καταβολῇ τῶν τακτικῶν εἰσφορῶν ἐπιβάλλεται, ἀντὶ τοῦ τόπου ὑπερημερίας, πρόσθετον τέλος 2ο)ο ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν βεβαιωθέντων δικαιωμάτων δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 15 § 1 καὶ 9, 16 § 1 καὶ 7, 18 § 1 καὶ 6, 46 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἀ.ν. 2525)1940 καὶ 16 § 1, 18 § 1, 19 § 3 καὶ 20 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3170)1955, σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὰ πρόσθετα τέλη τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος ναυτολογίου (ὅπερ εἶναι ἔγγραφον τοῦ πλοίου, ἐν ᾧ ἀναγράφονται πάντες οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἐργαζόμενοι ἐργάται θαλάσσης καὶ οἱ ὅροι ἐργασίας αὐτῶν, ἀντικαθιστάμενον, ἐκκαθαριζόμενον καὶ ἐξοφλούμενον ὑποχρεωτικῶς ἅμα τῇ παρελεύσει ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως του) ἐκκαθαριζομένων ὑπὲρ τοῦ Ν.Α.Τ. εἰσφορῶν, ἅτινα ἐπιβάλλονται εἰς βάρος τῶν ὑποχρέων εἰς τὴν πληρωμὴν εἰσφορῶν τούτων, ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως τῆς πληρωμῆς των, ὑπολογίζονται διαρκούσης μὲν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 2525)1940 εἰς 1ο)ο ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν εἰσφορῶν, δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως, διὰ τοὺς ἓξ μῆνας, καὶ εἰς 1 1)2 ο)ο (εἰς ὃ περιλαμβάνεται ἀφ' ἑνὸς τὸ ἓξ 1 ο)ο τέλος καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐκ ποσοστοῦ 6 ο)ο ἐτησίως, ἢ ὅπερ τὸ αὐτὸ 1)2 ο)ο μηνιαίως τόκος ἐπὶ τῶν βεβαιωθέντων ποσῶν τῶν εἰσφορῶν) ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἑξαμήνου καὶ ἐφεξῆς, ἀπὸ τῆς χρονολογίας δὲ ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3170)1955 ἤτοι ἀπὸ 28 Μαρτίου 1955 (ἄρθρον 69 § 1 αὐτοῦ) εἰς 2 ο)ο δι' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως, καὶ ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 19 § 4 τοῦ νόμου 3170)1955 ὁριζόμενον πρόσθετον τέλος (2ο)ο) ἐφαρμόζεται οὐ μόνον ἐπὶ τῶν βεβαιωθεισῶν εἰσφορῶν, τῶν ὁποίων ἡ καθυστέρησις τῆς πληρωμῆς ἤρχισε μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος του, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων, ὧν ἡ καθυστέρησις τῆς πληρωμῆς ἤρχισεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προϊσχύσαντος νόμου, ὡς μὴ γενομένη, οὐδὲ δικαιολογουμένης σχετικῆς διακρίσεως, καὶ μάλιστα τοιαύτης φύσεως τὰς παλαιοτέρας ὀφειλὰς ἐφ' ὅσον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 19 § 4 τοῦ νόμου 3170)1955 διαλαμβάνει περὶ ἐκπροθέσμων καταβολῶν, ἀσχέτως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐγεννήθησαν αἱ ἐκπροθέσμως καταβαλλόμεναι ὀφειλαί, ἡ ὑπὸ τοιαύτην δὲ ἔννοιαν ἐφαρμογὴ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως δὲν ἀποτελεῖ ἀναδρομικὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς, καθ' ὅσον ἡ πληρωμὴ τοῦ ηὐξημένου τέλους δὲν ἀναφέρεται εἰς διαδραμόντα πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς διατάξεως χρόνον καθυστερήσεως τῆς ὀφειλῆς, ἀλλ' εἰς τοιοῦτον διαρκούσης τῆς ἰσχύος της. Κρίνασα ὀρθὴν ἡ προσβαλλομένη ὅτι ἐπὶ τῶν εἰς βάρος τῶν ἀναιρεσειόντων καταλογισθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου εἰσφορῶν διὰ τῆς ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1957 ἐκκαθαρίσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 253 ναυτολογίου, ἐκδοθέντος τὴν 4.6.1954 καὶ λήξαντος τὴν 4.12.1954, καθ' ἣν τοῦτο ἔδει, ἐκκαθαριζόμενον καὶ ἀντικαθιστάμενον, νὰ ἐξοφληθῇ ὀφείλονται πρόσθετα τέλη 1 1)2 ο)ο διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης χρονολογίας λήξεως τοῦ ναυτολογίου μέχρι τῆς 28 Μαρτίου 1955 χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἰσχυεν ὁ ἀ.ν. 2525)1940, ἀπὸ τῆς τελευταίας δὲ ταύτης χρονολογίας, καθ' ἣν ἤρχισεν ἰσχύων ὁ νόμος 3170)1955, καὶ ἐφεξῆς πρὸς 2ο)ο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πο-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 254)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Θεσσαλονίκης.

σοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀρθῶς τὰς ἀνωτέρω μνημονευομένας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ἀφ' ἑτέρου δὲ περιέχει πλήρεις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου αἰτιολογίας, διαλαμβάνουσα περὶ ὅλων τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῶν νόμων τούτων, δι' ὧν καθίσταται εὐχερὴς ὁ ἔλεγχος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν, οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου δὲ λόγοι ἀναιρέσεως πρῶτος, δεύτερος καὶ τρίτος εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ νόμου 3170) 1955, ὁρίζουσα ὅτι κατὰ παντὸς ἐξ οἱουδήποτε λόγου ὀφειλέτου πρὸς τὸ Ν.Α.Τ. ἐφαρμόζονται αἱ περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων ἰσχύουσαι ἐκάστοτε διατάξεις, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὰς διαδικαστικὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, τὰς καθοριζούσας τὸν τρόπον τῆς ἀναγκαστικῆς εἰσπράξεως τῶν πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλῶν καὶ οὐχὶ εἰς τὰς οὐσιαστικὰς διατάξεις αὐτοῦ, τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν ὑπερημερίαν τῶν ὀφειλετῶν καὶ εἰς τὰς ἕνεκα ταύτης ἐπιβαλλομένας εἰς τούτους χρηματικὰς κυρώσεις, τὰς συνισταμένας εἰς τὴν πληρωμὴν προσθέτων τελῶν ἢ τόκων, ἀφοῦ ὁ νόμος 3170)1955 περιέχει τὰς ἀνωτέρω ἀναφερομένας εἰδικὰς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διατάξεις, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀντιστοίχων διατάξεων τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων. Ὀρθῶς ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ὀφειλομένων ὑπὸ τῶν ἀναιρεσειόντων προσθέτων τελῶν, ἕνεκα τῆς ὑπερημερίας αὐτῶν πρὸς πληρωμὴν τῶν εἰρημένων εἰσφορῶν, ἐφήρμοσε τὰς ρηθείσας διατάξεις τοῦ νόμου 3170)1955 καὶ οὐχὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, αἵτινες προβλέπουσι τὴν πληρωμὴν μικροτέρων προσθέτων τελῶν προκειμένου περὶ ὑπερημέρων ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου, ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δὲ τέταρτος λόγος τῆς αἰτήσεως εἶναι ἀπορριπτέος (*).

§ 5. Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὡς συντάξιμος χρόνος ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον

Γενικαὶ διατάξεις περὶ συνυπολογισμοῦ εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἠσφαλισμένου.—Ἐφαρμογὴ τούτων καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένων τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1401)1963, Τμ. Α΄

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Ταβουλάρης*
Δικηγόρος ὁ κ. Ι. Λυκούρης

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, νομοτύπως ἀσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 763 τῆς 15ης Νοεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου 1961 αἴτησις τῆς προσφευγούσης περὶ ἀποδοχῆς εἰς ταύτην καὶ τὰ ἀνήλικα τέκνα της συντάξεως, λόγῳ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της ναυτικοῦ, ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο, λόγῳ μὴ συνδρομῆς τῶν νομίμων χρονικῶν προϋποθέσεων, ἀναγνωρισθέντος διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὅτι ἡ αἰτοῦσα καὶ τὰ τέκνα της δικαιοῦνται, ἐκ τῆς ἀνωτέρω αἰτίας, μόνον ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως.

Ὁ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς αἰτήσεως ταύτης ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ταμείου, θεμελιούμενος εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ νόμου 3170 τοῦ 1955 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου» παρέχεται ἡ δυνατότης ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον εἰδικῆς παρὰ τῷ Ταμείῳ τούτῳ Ἐπιτροπῆς πάσης περὶ παροχῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, προβάλλεται ἀβασίμως, διότι ἡ δυνατότης αὕτη καὶ μόνη δὲν δύναται νὰ ἀποκλείσῃ τὸν ἀκυρωτικὸν ἔλεγχον τῆς προσβαλλομένης ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, κεκτημένης, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐκτελεστὸν χαρακτῆρα (πρβλ. καὶ Σ.τ.Ε. 142)1961)(*).

Ἡ αἰτοῦσα διὰ τῆς ἀρχικῆς πρὸς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1961 αἰτήσεώς της πρὸς συνταξιοδότησιν ὑπέβαλε ρητὸν αἴτημα, ὅπως εἰς τὸν ἐν ἀσφαλίσει χρόνον τοῦ συζύγου της προσμετρηθῇ καὶ ὁ χρόνος στρατεύσεώς του, ὑποβαλοῦσα καὶ τὸ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1954 φύλλον μητρώου τοῦ 101 Στρατολογικοῦ Γραφείου, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι οὗτος κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἰς τὸ Β. Ναυτικὸν τὴν 30 Ἰανουαρίου 1942 ὑπηρέτησεν ἐν αὐτῷ μέχρι τῆς 15ης Ἀπριλίου 1946. Διὰ τῆς προσβαλλομένης ὅμως ἀποφάσεως ἀπερρίφθη σιγῇ τὸ αἴτημα τοῦτο τῆς προσφευγούσης, ἀναγνωρισθείσης συνολικῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της ἐκ 13 ἐτῶν, 1 μηνὸς καὶ 12 ἡμερῶν, μὴ συμπληρουμένης οὕτω τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 35 § 1 τοῦ νόμου 3170 «περὶ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου» ἀπαιτουμένης ναυτικῆς ὑπηρεσίας τοὐλάχιστον 180 μηνῶν πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως, λόγῳ θανάτου.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 346 τοῦ 1961 ὡρίσθη, ὅτι «ὁ ἐν πολέμῳ χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων στρατιωτικῶν ἐν γένει ξηρᾶς, θαλάσσης, ἀέρος καὶ χωροφυλακῆς, τυγχανόντων ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας, διανυθείσης ἐν ἀνωνύμῳ ἑταιρείᾳ, ἐπιχειρήσει κλπ., παρ' ᾗ ὑπηρέτουν πρὸ τῆς στρατεύσεως, πρὸς προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, προαγωγήν, κανονισμὸν τῆς συντάξεως καὶ παντὸς ἑτέρου δικαιώματος τούτων». Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ νόμου 751 τοῦ 1948 αἱ διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 346 τοῦ 1941 «ἔχουσι πλήρη ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παρούσης κατὰ τοῦ Ἔθνους συμμοριακῆς δράσεως στρατευθέντων ἢ στρατευθησομένων ὡς ἐφέδρων, κληρωτῶν ἢ ἐ-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 530)1960 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

(*) ΕΕΔ 20, σελ. 374.

θελοντῶν μισθωτῶν τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων». Ὡς δὲ ἡρμηνεύθησαν παγίως αἱ διατάξεις αὗται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (517)1963 κλπ.)(*), δι' αὐτῶν ἐθεσπίσθη γενικῶς, ὅτι ἡ ἐν πολέμῳ ὑπηρεσία τῶν μισθωτῶν ἐξομοιοῦται διὰ τὸν κανονισμὸν τῆς συντάξεως των παρ' οἱουδήποτε ἀσφαλιστικοῦ φορέως πρὸς χρόνον πραγματικῆς ἐν ἀσφαλίσει ἐργασίας, τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων αὐτῶν ἐπεκταθείσης καθ' ὅλην τὴν περίοδον ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς χώρας καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου τῶν ἐτῶν 1946-1949. Ἀπὸ τὴν γενικὴν δὲ ταύτην ἀρχήν, ἀφορῶσαν, κατὰ τὰ εἰρημένα, εἰς ἅπαντας τοὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς τῆς χώρας, δὲν δύναται νὰ ἐξαιρεθῇ τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 31 § 1 ἐδάφιον β' τοῦ ὀργανικοῦ αὐτοῦ νόμου 3170 τοῦ 1955 ὁρίζεται, ὅτι εἰς τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἠσφαλισμένου «προστίθεται καὶ ἡ μέχρι 28ης Ὀκτωβρίου 1926 διανυθεῖσα ὑπηρεσία ἐν τῷ Βασιλικῷ Ναυτικῷ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ στρατευσίμου, ἐθελοντοῦ, ἐφέδρου, ἐπιτάκτου ἢ ἐπικούρου ναύτου, ὑποξιωματικοῦ ἢ ἀξιωματικοῦ», ρυθμιζομένου, κατὰ τὸ Ταμεῖον, διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἀποκλειστικῶς καὶ περιοριστικῶς τοῦ θέματος τοῦ συνυπολογισμοῦ εἰς τὸν ἐν ἀσφαλίσει χρόνον τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἠσφαλισμένων παρ' αὐτῷ ναυτικῶν, διότι ἡ διάταξις αὕτη, ἀναφερομένη εἰς εἰδικὴν περίπτωσιν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκλείσῃ τὴν ἐπὶ τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου ἐφαρμογὴν τῶν ὡς εἴρηται γενικωτέρας σημασίας νόμων 346 τοῦ 1941 καὶ 751 τοῦ 1948, δι' ὧν ἐσκοπήθη ἡ προστασία πάντων τῶν μισθωτῶν ἠσφαλισμένων, στρατευθέντων κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀνώμαλον περίοδον διὰ τοῦ συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς στρατιωτικῆς των ὑπηρεσίας εἰς τὸν ἐν ἀσφαλίσει τοιοῦτον. Κατ' ἀκολουθίαν οὐχὶ νομίμως τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ταμεῖον ἠρνήθη κατὰ βάσιν, ὅπως, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω νόμων, ἐρευνήσῃ, ἐὰν συνέτρεχε πράγματι περίπτωσις συνυπολογισμοῦ τοιαύτης ἐν πολέμῳ κλπ. ὑπηρεσίας τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου τῆς αἰτούσης, ἀκυρωτέας, τῷ λόγῳ τούτῳ, καθισταμένης τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, κατὰ τὰ βασίμως προβαλλόμενα διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις δέον νὰ γίνῃ δεκτή.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων

Ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα. — Ἔννοια ναυτικοῦ πράκτορος. — Παροχὴ εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου εὐχερείας, ὅπως κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τῶν ὑποβαλλομένων εἰς αὐτὸ ἢ συγκεντρουμένων ὑπ' αὐτοῦ στοιχείων κρίνῃ ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει ἠτιολογημένως περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ τῶν κατὰ Νόμον καὶ τὸ Καταστατικὸν προϋποθέσεων περὶ ὑπαγωγῆς ἢ μὴ εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1398)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Δικηγόρος ὁ κ. Σ. Χοΐδᾶς

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως ὁ αἰτῶν, ναυτικὸς πράκτωρ, ἐξαιτεῖται τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων, κοινοποιηθείσης αὐτῷ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3231)3.5.1961 ἐγγράφου τοῦ Ταμείου, δι' ἧς ἀπερρίφθη, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους, ἡ ἀπὸ 9.1.1959 αἴτησίς του περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς ἀπὸ 17.8.1954 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου καὶ περὶ ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου οὐχὶ ἀπὸ τῆς 1.10.1949, ὡς ἐδέχθη ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1946, ἀφ' ἧς ἤρξατο ἀσκῶν ἐν Πάτραις τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ πράκτορος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἀν. νόμου 275)1936 «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων» εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς κατὰ τοὺς ἐν τῷ νόμῳ τούτῳ ὅρους καὶ προϋποθέσεις, οἱ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐν Ἑλλάδι ἐργαζόμενοι πράκτορες ἢ ὑπάλληλοι καὶ ὑπηρέται τῶν διευθύνσεων, πρακτορείων, ὑποπρακτορείων καὶ ἐπαρχιακῶν πρακτορείων τῶν περὶ ὧν αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἀτμοπλοΐων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 38115)23.7.1938 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. Β' 195)1938) ἐγκριθέντος καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου «ναυτικὸς πράκτωρ θεωρεῖται ὁ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα καὶ μετὰ ὠργανωμένης ἰδίας γραφειακῆς ἐγκαταστάσεως ἀναλαμβάνων κατόπιν διορισμοῦ παρὰ τοῦ πλοιοκτήτου καὶ ἀδειῶν εἴτε ἐπὶ προμηθείᾳ, εἴτε ἐπ' ἀντιμισθίᾳ, τὴν ἐν Ἑλλάδι πρακτόρευσιν ἀτμοπλοίου ἢ ἀτμοπλοΐων οἱασδήποτε ἐθνικότητος καὶ ἐκδίδων ὁριστικὰς φορτωτικὰς ἢ εἰσιτήρια» (§ 1), ὁριζομένου περαιτέρω ἐν παραγράφῳ 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ καταστατικοῦ ὅτι: «τὸ ἀσκούμενον ὡς κύριον καὶ ἐπικρατέστερον ἐπάγγελμα τῶν ἀσφαλιζομένων κρίνεται ἐπὶ τῇ βάσει πιστοποιητικῶν ἢ ἄλλων στοιχείων, ἅτινα, κατὰ τὴν κρίσιν του, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον θεωρεῖ ἀπαραίτητα, δι' ἀποφάσεώς του δὲ καθορίζει τοὺς ὁριστικῶς ἀσφαλιστέους, ἀφοῦ προηγουμένως λάβῃ ὑπ' ὄψιν του καὶ πᾶν ἄλλο χρήσιμον, κατὰ τὴν κρίσιν του, ἐκ τῆς θεωρίας καὶ πρακτικῆς στοιχεῖον». Οὕτω παρέχεται εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἡ εὐχέρεια, ὅπως κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τῶν ὑποβαλλομένων αὐτῷ ἢ συγκεντρουμένων ὑπ' αὐτοῦ στοιχείων κρίνῃ ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει ἠτιολογημένως περὶ τῆς συνδρομῆς ἢ μὴ τῶν κατὰ τὸν νόμον καὶ τὸ καταστατικὸν προϋποθέσεων περὶ ὑπαγωγῆς ἢ μὴ εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τῶν ναυτικῶν πρακτόρων καὶ ὑπαλλήλων.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 17.

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 429.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Επίδομα παρά τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσθενείας ἐπί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος : Ἐν τῇ ἀσφαλιστικῇ πρακτικῇ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 37 § γ' διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὁσάκις ἡ ἀνικανότης ὀφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, συναντᾷ δυσχερείας εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς προκαλοῦνται ἀμφιβολίαι περὶ τοῦ πραγματικοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν, ὡς π.χ. ὅταν τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθε τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀπασχολήσεως ἢ ἂν πέραν τοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἡμέρας τοῦ ἀτυχήματος θὰ συνυπολογισθῇ καὶ ἡ ἀμοιβὴ δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, ἤδη συμφωνηθεῖσαν, ἀλλὰ μὴ παρασχεθεῖσαν συνεπείᾳ τοῦ ἀτυχήματος κλπ.

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς ὡς εἴρηται διατάξεως προκύπτει, ὅτι ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ ἐν προκειμένῳ θὰ ληφθῇ τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον τῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἀσφαλισμένος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος, ἤτοι ὡς βάσις ὑπολογισμοῦ τίθεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἓν συγκεκριμένον ποσόν. Ἂν ὅμως τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν παρίσταται ἐκ προοιμίων ὡς συγκεκριμένον, ὡς εἰς τὰς ἐκτεθείσας περιπτώσεις, ἀποτελεῖ ἀντικείμενον περαιτέρω ὑπηρεσιακῆς ἐρεύνης ὁ ἐπακριβὴς καθορισμὸς τούτου, ἐξεταζομένων πάντων τῶν πρὸς τοῦτο στοιχείων. Οὕτω, ἐφ' ὅσον ἐξακριβοῦται, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος λόγῳ προηγηθείσης συμφωνίας θὰ παρείχετο εἴτε τὸ πρῶτον, εἴτε λόγῳ συνεχίσεως, ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις, ἡ διὰ ταύτην ἀμοιβὴ περιλαμβάνεται εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου, ὡς ἐπίσης θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν πᾶσα αὔξησις ἢ καὶ μείωσις τοῦ ἡμερομισθίου, νομίμως συμφωνηθεῖσα ἢ προκύπτουσα κατ' ἐφαρμογὴν διατάξεων τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, π.χ. συμπλήρωσις κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος ὡρισμένου χρόνου προϋπηρεσίας, ἀσκούσης ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ὕψους τῶν ἀποδοχῶν κ.τ.λ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθε τὴν πρώτην ἡμέραν ἀναλήψεως ἐργασίας, ἡ ὑπηρεσιακὴ ἔρευνα δέον νὰ κατατείνῃ εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ, μὴ ὀφειλομένης δὲ τυχὸν συμφωνίας θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ πρὸς τοῦτο πρόσφοροι συντελεσταί, ὡς π.χ. ἡ εἰδίκευσις τοῦ ἀσφαλισμένου, ἡ ἡλικία, ἡ προγενεστέρα τυχὸν ἀπασχόλησις καὶ ἀμοιβὴ τούτου, τὸ συνήθως καταβαλλόμενον παρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως ἡμερομίσθιον κλπ. Εἰς τὰς ἐκτεθείσας περιπτώσεις ὑφίσταται νόμιμος ἀξίωσις τοῦ ἀσφαλισμένου ἐναντι τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀποκατάστασιν κατὰ τὸ καθοριζόμενον ἐν ἄρθρῳ 37 § γ' καὶ 38 τοῦ ἀ.ν. 1846 μέτρον τῆς ἐπελθούσης αὐτῷ ζημίας εἰς τὰς οὕτω διαμορφουμένας ἀποδοχὰς αὐτοῦ, ὧν οὗτος ἐστερήθη λόγῳ τοῦ ἐπισυμβάντος ἀτυχήματος του.

Εἰδικώτερον ἐπὶ συνεχιζομένης ἤδη ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ἐὰν παρὰ τὴν ὑπηρεσιακὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔρευναν ὑφίστανται ἀμφιβολίαι εἴτε ὡς πρὸς τὸ ἂν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος τοιαύτη ἀπασχόλησις, εἴτε ὡς πρὸς τὴν διὰ ταύτην καταβλητέαν ἀμοιβήν, λόγῳ διακυμάνσεως ταύτης κατὰ τὰς προηγηθείσας τοῦ ἀτυχήματος ἡμέρας ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν δέον νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὑφίσταται τεκμήριον πραγματοποιήσεως τοιαύτης ἀπασχολήσεως καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐπελεύσεως τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ δέον νὰ ἀποβλέψωμεν εἰς τὸ μέσον τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον, ὡς τοῦτο διαμορφοῦται τὸ μὲν ἐκ τοῦ κανονικῶς καταβληθέντος ἡμερομισθίου, τὸ δὲ ἐκ τοῦ μέσου ὅρου τῶν καταβληθέντων δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν ἐντὸς τῆς προηγουμένης ἑβδομάδος, δεκαημέρου κλπ. χρόνου καταβολῆς τοῦ μισθοῦ κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ ἄρθρου 13 § 2 τοῦ Κανονισμοῦ Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν, ὑπολογιζομένου εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὡς ἀρχομένου ἀπὸ τῆς προηγουμένης τῆς ἐπελεύσεως τοῦ ἀτυχήματος.

Ὁ ἀνωτέρω ὑπολογισμὸς τοῦ καταβλητέου

4.1961 πρακτικοῦ τῆς ἐπιτροπῆς ἐλέγχου δικαιολογητικῶν ἀσφαλίσεως, ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν ἐν τῷ συνόλῳ του, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου προέβη εἰς εὐρεῖαν ἔρευναν τοῦ ἐπιμάχου θέματος, λαβὸν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσαν τά τε διὰ τῆς ἀρχικῆς ἀπὸ 9.1.1959 αἰτήσεως τοῦ αἰτοῦντος ὑποβληθέντα ὑπ' αὐτοῦ δικαιολογητικά, ὡς καὶ τὰ ἕτερα τὰ συγκεντρωθέντα κατόπιν τῶν ἀπὸ 23.10.1959 καὶ 13.10.1960 σχετικῶν πράξεών του, μνημονευόμενα ἅπαντα καὶ ἀπαριθμούμενα ἀναλυτικῶς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πρακτικῷ, περαιτέρω δὲ μετ' ἐκτίμησιν τῶν στοιχείων τούτων ἔκρινεν ἠτιολογημένως, καὶ μετ' ἔκθεσιν τῶν λόγων οἵτινες ὑπηγόρευσαν τὴν κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ καταστατικοῦ καὶ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν κρίσιν του, ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν ἠσκησε κατὰ τὸ ἐπόμενον χρονικὸν διάστημα 1946 - 1949 τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικοῦ πράκτορος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων τοῦ νόμου καὶ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου. Οὕτως ἔχουσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρίσταται πλήρως καὶ δεόντως ἠτιολογημένη, τῆς περαιτέρω κρίσεως καὶ ἐκτιμήσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ μὴ δυναμένης νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἐλέγχου ἐκ μέρους τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δικάζοντος ἐπὶ αἰτήσεως ἀκυρώσεως, καὶ τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα.

Κατ' ἀκολουθίαν, ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέα.

επιδόματος λόγω εργατικοῦ ἀτυχήματος δεον ὅπως μή ἐφαρμόζηται μόνον ἐφ' ὅσον ἤθελε διαπιστωθῆ, ὅτι κατὰ τὴν προνομιακὴν ταυτην διάταξιν ἐξευρισκόμενον ποσὸν ἐπιδόματος ὑπολείπεται τοῦ κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις τῆς περιπτώσεως α) τῶν ἄρθρων 37 τοῦ ά.ν. 1846)1951 ὑπολογιζομένου ἐπιδόματος ἀσθενείας, οὕτως ὥστε νὰ καταβάλληται καὶ εἰς τὸν ἠσφαλισμένον τοῦτον τὸ μεγαλύτερον ποσόν, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας. Ἄλλως θὰ κατέληγεν εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ ταύτισα διαταξις καὶ θὰ ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νομοθέτου.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δεον νὰ θεωρηθῆ ὅτι τὰ ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 36410)6661)1951 γενικοῦ ἐγγράφου μας καταργοῦνται, ἐξακολουθοῦν ὅμως ἰσχύοντα τὰ ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ διαλαμβανόμενα. *('Εγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 123)1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Ἀναγνωρίσεις τῶν πρὸ τῆς 20.11.1935 πραγματοποιηθέντων ὑπὸ μεταλλευτῶν ἡμερομισθίων : Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1222)1963 καὶ 1809)1963 ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (*) ἐγένετο δεκτόν, ὅτι καὶ αἱ πρὸ τῆς 20.11.1935 πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας ὑπὸ τῶν παρὰ τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἠσφαλισμένων ἐργατῶν μεταλλείων κλπ. θεωροῦνται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου τούτου, μετὰ δὲ τὴν συγχώνευσιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ συνυπολογίζονται διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀπονεμητέας εἰς τούτους συντάξεως.

Συμμορφούμενοι πρὸς τὴν διὰ τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων ἐξευρεθεῖσαν γνώμην ἀνακαλοῦμεν τὰς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2431)10.2.1962 γενικοῦ μας ἐγγράφου παρασχεθείσας ὁδηγίας, γνωρίζοντες ἅμα ὑμῖν τὰ κάτωθι:

Ἡμέραι ἐργασίας πραγματοποιηθεῖσαι ὑπὸ τῶν παρὰ τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν ἠσφαλισμένων προσώπων εἰς διαφόρους μεταλλευτικὰς καὶ λατομικὰς ἐπιχειρήσεις, ἔστω καὶ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀπὸ 20.11.1935 διατάγματος, ἐκτελεστικοῦ τοῦ ἀπὸ 28.6.1935 ν. δ)τος, δι' οὗ τὸ πρῶτον ἐδημιουργήθη κλάδος συντάξεως γήρατος καὶ ἀναπηρίας παρὰ τῷ προμνησθέντι Ταμείῳ, θεωροῦνται ὡς ἡμέραι ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.

Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ἐγένετο ἀναγνώρισις τῶν ἡμερῶν τούτων, εἴτε δικαστικῶς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 7 § 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960, εἴτε διοικητικῶς κατὰ τὴν ἰσχύουσαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναγνωρίσεως διαδικασίαν, αὗται θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν διά τε τὸν ὑπολογισμὸν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως.

Ἡ ἔναρξις καταβολῆς ἀπονεμηθησομένης συντάξεως ἢ προσαυξήσεως, χορηγηθείσης τοιαύτης βάσει τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναγνωριζομένων ἡμερῶν ἐργασίας, διέπεται ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ἱδρύματος (ἄρθρον 29 § 5 ά.ν. 1846)1951).

Προκειμένης ὅμως ἀπονομῆς συντάξεως ἢ προσαυξήσεως, χορηγηθείσης τοιαύτης βάσει ἡμερῶν ἐργασίας ἀναγνωρισθεισῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 7 § 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960, ἡ καταβολὴ τούτων δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς ἰσχύος τοῦ προμνησθέντος ν. δ)τος (1.11.1960).

Ἠσφαλισμένοι παρὰ τῷ τέως Ταμείῳ Μεταλλευτῶν, ὡς καὶ μέλη οἰκογενείας θανόντων μεταλλευτῶν, ὧν αἱ αἰτήσεις πρὸς συνταξιοδότησιν ἀπερριφθησαν ἐλλείψει χρονικῶν προϋποθέσεων, ἐπανερχόμενοι καὶ ἀναγνωρίζοντες, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος ὁριζομένην διαδικασίαν, τὰς διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματός των ἀπαραιτήτους ἡμέρας ἐργασίας, θὰ δικαιωθοῦν συντάξεως καὶ ἐὰν ἔτι ἀπὸ τῆς ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως παρῆλθεν ἡ προθεσμία προσβολῆς της.

Αἰτήσεις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἠσφαλισμένων τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ἢ μελῶν οἰκογενείας θανόντων μεταλλευτῶν, ἀπορριφθεῖσαι, διότι δὲν συνεπελογίσθησαν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων καὶ αἱ πρὸ τῆς 20.11.1935 πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας, καίτοι αὗται εἶχον, εἴτε διοικητικῶς, εἴτε δικαστικῶς, ἀναγνωρισθῆ κατὰ τὸν χρόνον ἐκδόσεως τῆς ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως, θὰ ἐπανεξετασθοῦν οἰκοθεν ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας, συμφώνως πρὸς τὰς διὰ τῆς παρούσης παρεχομένας ὁδηγίας. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ περιπτώσεων, καθ' ἃς αἱ ἐκδοθεῖσαι ἐγκριτικαὶ ἀποφάσεις ἀπονομῆς συντάξεως δὲν περιελαβον ἀναγνωρισθείσας κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἡμέρας ἐργασίας. *('Εγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 146)1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

Ὑπόχρεοι πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν σιδηροδρομικῶν κατ' ἄρθρον 1 Νόμου 4295)1963 καὶ συνταξιοδότησεις αὐτῶν : 1. Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 103)27.6.1963 ἐγκυκλίου διατάξεως (*), δι' ἧς ἐκοινοποιήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 ν. 4295)1963 καὶ παρεσχέθησαν ὑμῖν ὁδηγίαι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τούτων, γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς τὰ κάτωθι ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς εἰς τὸ Ἵδρυμα καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν ὡς χρόνου ἀσφαλίσεως τῆς εἰς τὰ Δίκτυα τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων (Σ.Ε.Κ.-Σ.Π.Α.Π.) διανυθείσης ὑπηρεσίας τῶν εἰς ταύτην δικαιουμένων προσώπων, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐνάρξεως καταβολῆς ἐνὸς ἀπονεμηθησομένης αὐτοῖς συντάξεως.

ΙΙ. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ παρελθὸν πλεῖσται ὅσαι ἀμφισβητήσεις εἶχον ἀνακύψει ὡς πρὸς τὸν Ἀσφαλιστικὸν Ὀργανισμόν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπήγοντο κατὰ νόμον ὡρισμένοι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρομικῶν Δικτύων καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶχον παρουσιασθῆ ἐν τῇ πράξει περιπτώσεις, καθ' ἃς αἱ ἡμέτεραι Ὑπηρεσίαι εἶχον προβῆ εἰς ἀναδρομικὴν ἐξαίρεσιν ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν ἀσφαλίσεως ὡρισμένων προσώπων, ἅτινα διὰ χρονικάς τινας περιόδους δὲν ἐκαλύφθησαν μετὰ ταῦτα, οὐδὲ ὑπὸ τῶν Δικτύων, ἀνέκυψαν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 939, ΕΕΔ 22, σελ. 1068.

(*) ΕΕΔ 22, 950 ἐπ.

τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προμνησθέντος ν. 4295)1963 ὡρισμέναι δυσχέρειαι καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὑποχρέου πρὸς καταβολὴν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

ΙΙΙ. Ὡς καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 103)1963 ἐγκυκλίου διαταγῆς ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν, ἡ ἀναγνώρισις τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας εἰς τὰ Δίκτυα τοῦ προσωπικοῦ (μόνιμον, ἔκτακτον, ἐπὶ συμβάσει) τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων ἤρτηται, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 1 ν. 4295)1963, καὶ ἐκ τῆς καταβολῆς εἰς τὸ Ἵδρυμα τῶν ἐν ἄρθρῳ 25 ἀν. νόμου 1846)1951 καὶ ἄρθρῳ 9 § 6 ν.δ. 4104)1960 ὁριζομένων διὰ τὸν κλάδον συντάξεως ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

Οὕτω ὑποχρεοῦται πρὸς τοῦτο τὸ Δίκτυον, ὅπως καταβάλῃ εἰς τὸ Ἵδρυμα οὐ μόνον τὴν ἐργοδοτικὴν εἰσφοράν, ἀλλὰ καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ ἡσφαλισμένου, μόνον ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον χρόνον ὁ ἡσφαλισμένος κατέβαλλεν αὐτῷ εἰσφορὰν λόγῳ συντάξεως, ἄλλως ἡ εἰσφορὰ τούτου καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου κατὰ τὰ δι' ἀποφάσεως ἡμῶν ὁρισθησόμενα.

Συνεπῶς εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, καθ' ἃς τὰ Δίκτυα διὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν τακτοποίησιν τῶν παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένων εἶχον μὲν ἐκπληρώσει τὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεώσεις των, πλὴν ὅμως αἱ ἡμέτεραι Ὑπηρεσίαι, κρίναι ὅτι ὡρισμένοι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τούτου δὲν ὑπῆχθησαν νομίμως εἰς τὴν παρ' ἡμῖν ἀσφάλισιν, προέβησαν εἰς τὴν ἐξαίρεσιν τούτων ἐκ τῆς παρ' ὑμῖν ἀσφαλίσεως, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐπιστραφῶσιν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους αἱ καταβληθεῖσαι ἀχρεωστήτως εἰσφοραί, δὲν θὰ γίνῃ νέα καταβολὴ εἰσφορῶν, ἀλλὰ θὰ χωρήσῃ συμψηφισμὸς τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Ἱδρύματος πρὸς τὴν τοιαύτην τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐπιστροφὴν εἰσφορῶν, ἔστω καὶ ἐὰν ἡ τελευταία ὑπέπεσεν εἰς τὴν πεντακτῆ παραγραφήν.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐὰν δηλαδὴ τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων (ἐργοδότου - ἡσφαλισμένου) ἐπεσπεύσησαν αὐτοῖς αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 ν. 4295)1963 ἀναγνώρισιν ὑπηρεσίας εἰς τὰ Δίκτυα δέον ὅπως καταβληθῶσιν ἡμῖν αἱ νόμιμοι εἰσφοραὶ καὶ δὴ κατὰ τὴν βαροῦνουσαν τὸν ἐργοδότην καὶ ἡσφαλισμένον ἀναλογίαν, μὴ ἐχούσης ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς τῆς γενικῆς διατάξεως τῆς παραγράφου δ ἄρθρου 26 ἀ.ν. 1846)1951.

Τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ὑπέχουν τόσον τὰ δίκτυα, ὅσον καὶ οἱ ἡσφαλισμένοι, καὶ διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον, καθ' ἣν ὡρισμένοι ἐκ τούτων ἀπηλλάγησαν νομίμως (ὑπ' ἀριθ. 761)1958 Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου) τῆς καταβολῆς εἰσφορᾶς κλάδου συντάξεων, καθ' ὅσον, ὡς προείρηται, ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναγνωρίσεως τυγχάνει ἡ καταβολὴ εἰς τὸ Ἵδρυμα τῶν νομίμων εἰσφορῶν.

ΙV. Ἐν παραγράφῳ ΙΙΙ τῆς ἐγκυκλίου 103) 1963 γίνεται δεκτόν, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προαναφερθέντος νόμου, ὅτι ἡ σύνταξις τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὰς διατάξεις τούτου προσωπικοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὁριστικῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχωρήσεως.

Ὁριστικὴ ἀποχώρησις ἐκ τοῦ Δικτύου νοεῖται ἡ λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ θανάτου παῦσις τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, καθ' ἃ, εἰδικώτερον, προβλέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν οἰκείων Δικτύων καὶ βεβαιοῦται ὑπ' αὐτῶν.

Ἐὰν πρόσωπον ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3395)1955, ἀποχωρῆσαν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τῆς ὑπηρεσίας, ἐπαναπροσληφθῇ εἰς τὸ Δίκτυον καὶ ὑπαχθῇ, λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρὰ τῷ Ἱδρύματι Κλάδου συντάξεων, οὐδόλως παρακωλύεται ἡ συνταξιοδότησίς του ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἀπασχολήσεως, ἀλλὰ θὰ ἀνατρέχῃ αὕτη ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ὁριστικῆς, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας κλπ., ἀποχωρήσεώς του, ἐφ' ὅσον πληροῦνται ἔκτοτε αἱ πρὸς θεμελίωσιν συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος προϋποθέσεις τοῦ νόμου.

Ἡ ἐν συνεχείᾳ παρασχεθεῖσα ἐργασία θὰ ἐρευνᾶται διὰ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἀναστολῆς τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ν.δ. 3083)1954.

Διότι ὅμως ὁ ἡσφαλισμένος δικαιοῦται καὶ δὲν ὑποχρεοῦται εἰς συνταξιοδότησιν δύναται νὰ ζητήσῃ σύνταξιν οὐχὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου ὁριστικῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ Δικτύου, ἀλλὰ μεταγενεστέρως, ἐφ' ὅσον π.χ. θὰ εἶχε συμφέρον, εἴτε διὰ τὸν συνυπολογισμὸν τοῦ μεταγενεστέρως διανυθέντος ἐν ἀσφαλίσει χρόνου, εἴτε διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως βάσει ἀποδοχῶν ηὐξημένων, ἃς ἔλαβεν, ἐνδεχομένως λόγῳ μεταγενεστέρας ἐργασίας.

Οὐδὲν βεβαίως ζήτημα γεννᾶται εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως κατὰ τὸν χρόνον ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ Δικτύου, ἀλλὰ μεταγενεστέρως (συνυπολογισμὸς χρόνου μεταγενεστέρας ἀπασχολήσεως, συμπλήρωσις ὁρίου ἡλικίας πρὸς συνταξιοδότησιν κλπ.). Ἐπὶ τοιούτων περιπτώσεων ἡ σύνταξις θὰ ἀναγνωρίζεται καὶ θὰ καταβάλλεται, καθ' ἃ προβλέπεται ὑπὸ τῶν γενικῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τὸ Ἵδρυμα νομοθεσίας. *(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 145)1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).*

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος (Γ.Ε.Σ.). Προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἐργοσιακῆς σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου τῆς Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, οἵτινες θεωροῦνται ὑπὸ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας ὡς ὑπάλληλοι, ὡς παρέχοντες κατὰ κύριον χαρακτῆρα ἐργασίαν οὐχὶ σωματικὴν ἢ χαρακτηριζόμενοι ρητῶς ὡς ὑπάλληλοι ὑπὸ διατάξεων ἐργατικῶν νόμων, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ σύμβασις ἐργασίας μετὰ τοῦ Δημοσίου τυγχάνει ἄκυρος, μὴ προβλεπομένης τῆς ἀπασχολήσεως; εἰ; τὰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας εἰ μὴ μόνον ἐργατικοῦ προσωπικοῦ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 24 τοῦ νόμου 4436)1929, ποῖαι διατάξεις τῶν ἐργατικῶν νόμων ἔχουν ἐφαρμογὴν - ὡς ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας - ἀναλυτικώτερον δὲ ἐὰν διὰ τοὺς μισθωτοὺς τούτους ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἢ αἱ οἰκεῖαι ὑποχρεωτικαὶ δι' ἅπαντας τοὺς ἐργοδότας ἐθνικαὶ γενικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἢ ὁμοίας ἰσχύος; διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ διατάξεις περὶ προσαυξήσεως τῆς καθ' ὑπερωρίαν νυκτερινῆς καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἀργίας παρεχομένης ἐργασίας, ἐν τέλει δὲ ἐὰν διὰ τοὺς περὶ ὧν τὸ ἐρώτημα μισθωτοὺς ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδείας ἀναψυχῆς; τῶν συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλων καὶ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτῶν.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 134)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*.

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Π. Μπαρτσακούλιας, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ε. Κουρουσόπουλος, Ι. Καραμπελόπουλος, Β. Κουντούρης, Α. Τομαρᾶς, Ν. Μπλιάτσος, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται:

Ἀφοῦ, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ἀ.ν 4436)1929, ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις μόνον ἐργατικοῦ προσωπικοῦ, τοῦτο σημαίνει, ὅτι οἱ βάσει αὐτῆς προσλαμβανόμενοι προσλαμβάνονται ὡς ἐργάται καὶ μόνον τὰ ἐκ τῆς ἐγκύρου ταύτης συμβάσεως δικαιώματα δύνανται νὰ ἐπιδιώξουν, οὐχὶ δὲ καὶ ἕτερα δικαιώματα ὑπαλλήλου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δῆθεν παρέσχον πράγματι ἐργασίαν μὴ σωματικήν. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἶναι παγία καὶ ἡ θεωρία καὶ ἡ νομολογία. Σχετικὴ ἐπὶ τοῦ θέματος εἶναι ἡ Ἀρείου Πάγου 91)1958 (ΕΕΔ 17, 362 καὶ σχόλια), ἥτις σκέπτεται ὡς ἀκολούθως: «Καθ' ἃ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων κατὰ Σεπτέμβριον 1952 προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου διὰ τοῦ Διευκητοῦ τῆς 745 Βάσεως Μηχανικοῦ ὡς ἡμερομίσθιος ἀνειδίκευτος ἐργάτης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 24 § 1 τοῦ ἀ.ν. 4436)1929, ἤτοι δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ὅτι εἰς τοῦτον ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς του ἀνετέθη ὑπηρεσία γραφέως, τοιαύτη κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματική, ἀκολούθως δὲ κρίναν ὅτι οὗτος ἐδικαιοῦτο καθ' ἕκαστον τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐτῶν 1956 - 1957 τῆς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 προβλεπομένης ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν διὰ τοὺς ἐν τῇ ἰδιότητι ἐργάτου ἀπασχολουμένους μισθωτοὺς καὶ οὐχὶ τῆς διὰ τοὺς ἐν ἰδιότητι ὑπαλλήλους ἀπασχολουμένους προβλεπομένης μείζονος διαρκείας τοιαύτης, ἀπερριψεν ὡς νόμῳ ἄβασιμον τὴν ἀγωγήν, διϊσχυσαν τὴν ἐν αὐτῇ ἀποζημίωσιν, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι κατὰ τὰ ὡς εἴρηται ἔτη εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἐνάγοντα ἐχορηγήθη ἄδεια μετ' ἀποδοχῶν μόνον διὰ τὸν χρόνον τὸν ἀναγνωριζόμενον εἰς τοὺς ἐν ἰδιότητι ἐργάτου ἀπασχολουμένους μισθωτούς. Ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 24 § 1 τοῦ ἀ.ν. 4436)1929 ὁρίζεται, ὅτι πρὸς θεραπείαν αὐξομειουμένων ἑκάστοτε ἀναγκῶν ἑνίων Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ «ἐργατικὸν» προσωπικὸν ἀναγράφεται κατ' ἔτος ἐν ἰδίῳ κεφαλαίῳ καὶ ἄρθρῳ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν εἰδικὴ πίστωσις, ἣν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κατανέμει μεταξὺ τῶν περὶ ὧν πρόκειται Ὑπηρεσιῶν, καθορίζων διὰ διαταγῆς του μηνιαίων ἢ τριμηνιαίων δι' ἑκάστην Ὑπηρεσίαν ποσόν, ἐντὸς δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου ὁ Διευθυντὴς τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας δύναται νὰ προσλαμβάνῃ ἡμερομισθίως τὸ ἑκάστοτε ἀπαραίτητον τῇ Ὑπηρεσίᾳ «ἐργατικὸν» προσωπικὸν καὶ νὰ διατηρῇ αὐτὸ ἐν ἐργασίᾳ, μέχρις οὗ ἐκλείψῃ ἡ ἀνάγκη, ἥτις ἤγαγεν εἰς τὴν πρόσληψίν του. Ἡ σαφὴς ἔννοια τῆς εἰδικῆς ταύτης διατάξεως εἶναι ὅτι, ἐὰν κατὰ παράβασιν αὐτῆς εἰς τὸν κατ' ἐφαρμογὴν της προσληφθέντα ὡς ἐργάτην ἀνετέθη ὑπὸ τῆς προϊσταμένης του Ὑπηρεσίας ἡ ἐκτέλεσις ἐργασίας οὐχὶ ἐργάτου, ἀλλὰ τοιαύτης ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικῆς, οὗτος δὲν

δύναται ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου νὰ προβάλῃ κατὰ τοῦ ἐργοδότου Δημοσίου ἀξιώσεις πέραν τῶν παγιουμένων ἐκ τῆς ἐγκύρως μετὰ τούτου συναφθείσης ὑπ' αὐτοῦ συμβάσεως πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν ἐργάτου. Ὅθεν τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὀρθῶς ἔχει κατὰ νόμον καὶ εἶναι συνεπῶς ἀπορριπτέα, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 809 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ τὰ ἐναντία διὰ τῶν ἐν αὐτῇ λόγων ἀποστηριζουσα ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος».

Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ἐν περιλήψει ὅτι ἐκ τῶν διατάξεων ταῦ ἄρθρου 24 § 1 τοῦ ἀν. νόμου 4436)1929 προκύπτουν σαφῶς τὰ ἑξῆς : α) ὅτι βάσει αὐτῶν μόνον ἐργατικὸν προσωπικὸν δύναται νὰ προσληφθῇ, οὐχὶ δὲ καὶ ὑπαλληλικὸν καὶ συνεπῶς, βάσει αὐτοῦ, μόνον ἡ σύμβασις ἐργάτου εἶναι ἔγκυρος, καὶ β) ὅτι, ἑπομένως, μόνον τὰ ἐκ τῆς ἐγκύρου ταύτης συμβάσεως δικαιώματά του κατὰ τοῦ ἐργοδότου δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ ὁ προσλαμβανόμενος, οὐχὶ δὲ καὶ ἕτερα, ἐκ τοῦ λόγου δηθὲν ὅτι παρεῖχεν ἐργασίαν κατὰ κύριον λόγον μὴ σωματικήν.

II. ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος (Γ.Ε.Α.): **Ἐὰν εἰς ἐργαζομένους εἰς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ὑπαλλήλους ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀπολυομένους καὶ προσλαμβανομένους ὑπὸ τούτου ἐπὶ συμβάσει, ὑποχρεοῦται ἡ Ὑπηρεσία νὰ καταβάλῃ ἀποζημίωσιν λόγῳ ἀπολύσεως.**

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'
Γνωμοδότησις 333)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*
Λοιπὰ μέλη : Οἱ κ.κ. Δ. Μαγγιῶρος, Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Π. Μπαρτσακούλιας, Β. Σάββας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Β. Κουντούρης, Α. Ζώρας, Ν. Μπλιάτσος, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται :

1) Τὸ Δημόσιον (Γ.Ε.Α.) ἀποτελεῖ ἴδιον νομικὸν πρόσωπον. Ἀφοῦ συνεπῶς τὸ εἰς τὸ ἐρώτημα ἰδιωτικὸν προσωπικὸν ἀποτελεῖ προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου (Γ.Ε.Α.) καὶ τοῦτο, ἐλλείψει πιστώσεων, σκέπτεται νὰ ἀπολύσῃ τοῦτο, θὰ πρέπει νὰ καταβάλῃ εἰς αὐτὸ τὴν ἀποζημίωσιν τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ νόμου 2112) 1920, ἤτις μόνον εἰς περίπτωσιν ὑποβολῆς μηνύσεως κατὰ τοῦ ἐργαζομένου δὲν καταβάλλεται (βλ. ἄρθρον 5 §§ 1 καὶ 2 νόμου 2112)1920 καὶ νόμων 3198)1955).

2) Τὸ γεγονὸς ὅτι μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἄνω προσωπικοῦ θὰ προσληφθῇ τοῦτο παρὰ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, εἰς ὃ καὶ σήμερον ἐργάζεται, κατ' ἀπόσπασιν, δὲν στερεῖ τοῦτο τοῦ δικαιώματος λήψεως τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως, ἀφοῦ τὸ ὡς ἄνω Ταμεῖον δὲν ἀποτελεῖ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἀποκεντρωμένην, ἀλλὰ χωριστὸν νομικὸν πρόσωπον δημοσίου Δικαίου.

3) Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀποκεντρωμένη δημοσία ὑπηρεσία ἐὰν ἤθελεν ἐκληφθῇ τὸ ὡς ἄνω Ταμεῖον, καὶ πάλιν θὰ πρέπει νὰ καταβάλῃ τὸ Δημόσιον τὴν ἄνω ἀποζημίωσιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους : α) διότι ὑπάρχει πράγματι ἀπόλυσις τοῦ προσωπικοῦ τούτου ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου καὶ β) διότι, ἄλλως, τὸ προσωπικὸν τοῦτο δὲν θὰ ἔχανεν ὁπωσδήποτε τὴν ἀποζημίωσιν τῆς παρὰ τῷ Δημοσίῳ τοῦτο προϋπηρεσίας του, ἀλλὰ θὰ τὴν εἰσεπραττεν, ἐν τέλει, παρὰ τοῦ Ταμείου, ὅπερ πάλιν διὰ τὸν χρόνον τοῦτον θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ τὴν ἀναζητήσῃ ἀνταγωγικῶς παρὰ τοῦ Δημοσίου.

4) Ἐξαναγκασμὸς τοῦ προσωπικοῦ τούτου ὅπως παραιτηθῇ τῆς παρὰ τῷ Δημοσίῳ θέσεώς του (ἀφοῦ πρόκειται νὰ προσληφθῇ παρὰ τοῦ Ταμείου (Μ.Τ.Β.Α.), ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως τὸ Δημόσιον ἀποφύγῃ τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως : α) θὰ ἀπετέλει ἀνεπίτρεπτον καταναγκασμὸν τοῦ προσωπικοῦ τούτου καὶ β) ἀλλὰ καὶ ἄδικον καταναγκασμόν, διότι θὰ ἀπεστέρει ἀπὸ τὸ προσωπικὸν τοῦτο τὴν ἀποζημίωσιν, ἧς δικαιοῦται ἐκ τῆς παρὰ τῷ Δημοσίῳ προϋπηρεσίας αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι ἡ παρὰ τῷ Ταμείῳ πρόσληψίς του θὰ ἦτο νέα τοιαύτη, εἰς ἣν δὲν θὰ συνυπελογίζετο ὁ παρὰ τῷ Δημοσίῳ διανυθεὶς χρόνος.

5) Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ἐν περιλήψει, ὅτι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3198)1955 πρὸς τὰς τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς οὗτος ἰσχύει σήμερον, προκύπτει σαφῶς, ὅτι, ἀφοῦ τὸ εἰς τὸ ἐρώτημα ἰδιωτικὸν προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου πρόκειται νὰ ἀπολυθῇ παρ' αὐτοῦ, θὰ πρέπει νὰ καταβληθῇ εἰς αὐτὸ ἡ ἀποζημίωσις τῶν νόμων τούτων, ἔστω καὶ ἐὰν τὸ προσωπικὸν τοῦτο προσληφθῇ ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, ἀφοῦ τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον νομικὸν πρόσωπον.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Διὰ τῆς προσφάτου ὑπ' ἀριθ. 24)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ Δ.Δ. Ἀθηνῶν (ΕΕΔ 22, 1165 ἐπ.) ἐρρυθμίσθησαν, κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ μέτρον, αἱ νόμιμοι ἀποδοχαὶ τῶν ὑπαλλήλων δικηγορικῶν καὶ συμβολαιογραφικῶν Γραφείων, προκύπτει δὲ ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι αὕτη ἐξεδόθη εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων Ἑλλάδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν.

Προφανῶς συμμετέσχεν εἰς τὴν διένεξιν ὡς ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 23 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ΕΕΔ 17, 215), ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἐν ἐλλείψει ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς τινος ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ μὴ καλύψεως κατὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν ἐργοδότου τινὸς ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἡ ἐπιμελητηρίου γενικῶς ἁρμοδία ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις θεωρεῖται τὸ κατὰ τόπον ἁρμόδιον Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον, ἐπὶ πανελληνίου δὲ ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὡς ἡ περίπτωσις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως) τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν».

Σημειοῦται, ὅτι κατὰ τὸ γνωστὸν ἐργατικὸν νομοσχέδιον, ἡ ὑφήρισις τοῦ ὁποίου ἐματαιώθη, εἶχε σχεδιασθῇ ἡ ἀντικατάστασις τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ὡς ἑξῆς: «Ἐάν, προκειμένης ἐπιλύσεως συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας τοπικοῦ ἢ ἐθνικοῦ ὁμοιοεπαγγελματικοῦ χαρακτῆρος, τὸ σύνολον ἐργοδοτῶν, οὓς ἀφορᾷ αὕτη, ἢ τὸ πλεῖστον μέρος τούτων, δι' οὓς δὲν συντρέχουσιν αἱ προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παρόντος, δὲν τυγχάνωσι μέλη ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ δὲν καλύπτωνται κατὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ Ἐπιμελητηρίου τινός, ἁρμοδία ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις τῶν ἐργοδοτῶν τούτων θεωρεῖται τὸ κατὰ τόπον Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον καὶ ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος ἢ ἡ ὑπ' αὐτῆς ὁριζομένη τοπικὴ ὀργάνωσις τῶν ἐπαγγελματιῶν ἢ βιοτεχνῶν, ἐπὶ ρυθμίσεως δὲ πανελληνίου ἐκτάσεως τὸ Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν ἢ ἡ ἐν λόγῳ Συνομοσπονδία.

Σκοπὸς τῆς σχεδιασθείσης διατάξεως, κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, ὑπῆρξεν «ἡ δυνατότης ρυθμίσεως διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διὰ τῆς διαιτητικῆς ὁδοῦ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ συνθηκῶν ἐργασίας καὶ τῶν μισθωτῶν ἐκείνων, ὧν οἱ ἐργοδόται ἐν τῷ συνόλῳ των ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον δὲν εἶναι ὠργανωμένοι εἰς ἐπαγγελματικὴν ἐργοδοτικὴν τινα ὀργάνωσιν ἢ Ἐπιμελητήριόν τι».

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἰσχυούσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἡρμηνεύθη αὕτη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (91)1962, ΕΕΔ 21, 329), ἐξυπακούεται ἡ προϋπόθεσις, ὅτι εἶναι ἐφικτὴ ἡ ἐκπροσώπησις ἐργαδότου τινὸς ὑπὸ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως (πρᾶγμα, ὡς δέχεται ἡ αὐ ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅπερ δὲν ἰσχύει ἐπὶ Δημοσίου, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἰδιότητός του, δὲν δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς ἐπαγγελματικήν τινα ὀργάνωσιν καὶ συνεπῶς νὰ ἐκπροσωπῆται ὑπό τινος, ἔστω καὶ γενικωτέρας φύσεως ὀργανώσεως..).

Οἱ δικηγόροι ἀνήκουν ὑποχρεωτικῶς κατὰ νόμον (Κῶδιξ περὶ Δικηγόρων) εἰς τὸν οἰκεῖον Δικηγορικὸν Σύλλογον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ὀργάνωσις ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀλλὰ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου (ἄρθρον 194 Κώδικος περὶ Δικηγόρων) (Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης 1962, σελ. 122), εἰς τὸ ὁποῖον ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Κράτους ἡ ἀπόφασις περὶ παντὸς ζητήματος, ἀφορῶντος εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν συμφερόντων τῶν δικηγόρων (Α.Π. 213)1943, Ὁλομελείας, Θέμ. ΝΔ' 385), οὐδὲ δύναται νὰ συμμετέχουν εἰς ἄλλην ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου (*Α. Τούση*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμος Β', σελ. 164, 175, ἔνθα νομολογία), ἤτις νὰ λειτουργῇ βάσει τῶν νόμων περὶ σωματείων, ὡς νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, καὶ τὴν ὁποίαν περίπτωσιν ἔχει ὑπ' ὄψιν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὁρίζουσα «ἐν ἐλλείψει ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς τινος ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου κλπ.» καὶ προϋποθέτουσα δυνατότητα ὑπάρξεως ὀργανώσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἡ ὁποία νὰ ἐλλείπῃ.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐπὶ συμβολαιογράφων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀμισθοὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι (ἄρθρον 19 ἐ.ν. 356)1936, ἄρθρον 1 § 5 ν.δ. 652)1948, γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 1275)1957, ΕΕΔ 17, 104).

Μετὰ ταῦτα νομίζομεν, ὅτι βασίμως δύναται, κατὰ τὴν γνώμην μας, νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι οἱ δικηγόροι καὶ συμβολαιογράφοι δὲν δεσμεύονται ἐκ τῆς ἐν ἀρχῇ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, μὲ συνέπειαν οἱ μισθοὶ τῶν ὑπαλλήλων των νὰ παραμένουν εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ μισθῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἰουλίου 1962 (ΕΕΔ 22, 648). (Ἴδετε περὶ τούτου σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 118).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

551)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί Θέσεως έν ισχύϊ καί τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ νόμου 1811 τοῦ 1951 «περί Κώδικος Καταστάσεως τῶν Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 151 τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : α) Τάς διατάξεις τῆς παριγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ νόμου 1811 τοῦ 1951 καί τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν.δ. 4242)1962 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως φορολογικῶν καί ἄλλων τινῶν διατάξεων». β) Τήν ὑπ' ἀριθ. 776 τοῦ 1963 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καί γ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 636 τοῦ 1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1

1) Ἀπό τοῦ ἔτους 1963 τίθενται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ νόμου 1811)1951.

2) Αἱ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ διατάξεις ἔχουσιν ἐφαρμογήν καί ἐπί :

α) Τῶν μή διεπομένων ὑπό τοῦ νόμου 1811) 1951 τακτικῶν δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων καί τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων δημοσίου δικαίου.

β) Τῶν ἐκτάκτων καί ἐπί συμβάσει ὑπαλλήλων τῶν συνδεομένων μετά τοῦ Δημοσίου ἤ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου διά σχέσεως δημοσίου δικαίου.

γ) Τῶν τακτικῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων καί τῶν ἐκτάκτων ὑπαλλήλων τῶν συνδεομένων μετά τοῦ δικτύου διά σχέσεως Δημοσίου Δικαίου.

δ) Τῶν μονίμων καί ἐν εἰδικαῖς καταστάσεσιν ἀξιωματικῶν καί ἀνθυπασπιστῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τῆς Β. Χωροφυλακῆς, τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καί τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος.

ε) Τῶν ἐν ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ τελούντων ἐφέδρων ἐκ μονίμων ἀξιωματικῶν καί ἀνθυπασπιστῶν,

στ) Τῶν μονίμων, ἀνακατεταγμένων, ἐθελοντῶν καί ἐν εἰδικαῖς καταστάσεσιν ὁπλιτῶν τῶν ἀνωτέρω Σωμάτων καί Ὑπηρεσιῶν καί

ζ) Τῶν ἀρχιφυλάκων καί ἀγροφυλάκων τῆς Ἀγροτικῆς Ἀσφαλείας.

Ἄρθρον 2

1) Τό κατά τό ἄρθρον 74 § 2 τοῦ ν. 1811) 1951 ἐπίδομα, ὁριζόμενον εἰς τό ἥμισυ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ μετά τῆς προσαυξήσεως ἤ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, καταβάλλεται τήν 14ην Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους, ἀσχέτως λήψεως κανονικῆς ἀδείας καί, προκειμένου περί τῶν ὑπαλλήλων τῶν δικαιουμένων κατά τάς κειμένας διατάξεις διακοπῶν ἐργασίας, ἐπί τῇ ἐνάρξει τῶν διακοπῶν τούτων.

2) Κατά τήν πρώτην ἐφαρμογήν τοῦ παρόντος β. δ)γματος τό ἐπίδομα καταβάλλεται ἅμα τῇ δημοσιεύσει αὐτοῦ.

Ἄρθρον 3

1) Τό ἐπίδομα παρέχεται εἰς τούς ὑπαλλήλους, στρατιωτικούς καί ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τούς ἔχοντας μέχρι τῆς χρονολογίας καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἐνιαύσιον συνεχῆ ὑπηρεσίαν καί, προκειμένου περί τῶν ἐφέδρων ἐκ μονίμων ἀξιωματικῶν καί ἀνθυπασπιστῶν, ἐνιαύσιον συνεχῆ ὑπηρεσίαν ἐφέδρου, ἤ μονίμου καί ἐφέδρου.

2) Τοῦ ἐπιδόματος δικαιοῦνται εἰς ὁλόκληρον καί οἱ τελοῦντες ἐν ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ ἤ διαθεσιμότητι λόγῳ νοσήματος ἤ καταργήσεως θέσεως.

Ἄρθρον 4

Τό ἐπίδομα, ἀπό τῆς ἀπόψεως τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργουμένων ὑπέρ τοῦ Δημοσίου καί τρίτων κρατήσεων, ἐξομοιοῦται πρός τά ἐπί ταῖς ἑορταῖς ἐπιδόματα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1963

—

432)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ἁπλουστεύσεως διαδικασίας πιστοποιήσεως γεγονότων τινῶν.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 124 τῆς 17 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν.δ. 3983)1959 «περί μέτρων τι-

νῶν πρὸς βελτίωσιν τῆς λειτουργίας τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν», ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 123) 1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Ὑπουργῶν Προεδρίας Κυβερνήσεως, Συντονισμοῦ, Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Ἐξωτερικῶν, Δικαιοσύνης, Ἐσωτερικῶν, Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Οἰκονομικῶν, Ἐμπορίου, Βιομηχανίας, Συγκοινωνιῶν, Δημοσίων Ἔργων, Γεωργίας, Κοινωνικῆς Προνοίας, Ἐργασίας, Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1) Εἰς ἃς περιπτώσεις ἀπαιτεῖται, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, ἡ ὑποβολὴ εἰς τινα Ἀρχὴν πιστοποιητικῶν ἢ ἄλλων δικαιολογητικῶν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος προσώπου τινὸς ἢ τοῦ γνησίου τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ, δύναται ὁ ἐνδιαφερόμενος, ἀντὶ ταύτης, νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἀρχὴν τὴν ἀστυνομικὴν αὐτοῦ ταυτότητα, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐξεδόθη μετὰ τὴν 1ην Ἰουνίου 1960, ἢ τὸ εἰδικὸν δελτίον ταυτότητος ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικοῦ, ὑπαξιωματικοῦ ἢ ὁπλίτου τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας.

2) Ἑπίσης, προκειμένου νὰ ἀποδείξῃ τις, κατὰ τὰ ἄνω, τὴν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀναχώρησίν του ἢ τὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἄφιξίν του ἢ εἰς τὴν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ διακίνησίν του, δύναται νὰ ἐπιδείξῃ τὸ παρ' αὐτοῦ χρησιμοποιούμενον διαβατήριον, ἐφ' ὅσον ἐκ τούτου προκύπτουν τὰ ὡς ἄνω γεγονότα.

Ἄρθρον 2

Ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς κρίνεται ἀναγκαῖον, ὅπως εἰς τὸν οἰκεῖον παρ' αὐτῇ φάκελον προσαρτηθῇ σχετικὸν δικαιολογητικὸν περὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 γεγονότων, συμπληροῦται ὑπὸ τοῦ ἐντεταλμένου αὐτῆς ὑπαλλήλου, ἅμα τῇ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπιδείξει ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου τῆς ἀστυνομικῆς ἢ εἰδικῆς ταυτότητος ἢ τοῦ διαβατηρίου, εἰδικὸν ἔντυπον, περιέχον τὰ ἀναγκαῖα ἐξ αὐτῶν στοιχεῖα, ὅπερ ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ὑπαλλήλου καὶ τοῦ ἐνδιαφερομένου προσαρτᾶται εἰς τὸν οἰκεῖον φάκελον, ἀναπληροῦν τὸ κατὰ τὰς κειμένας μέχρι τοῦδε διατάξεις ἀπαιτούμενον πιστοποιητικὸν ἢ ἄλλο δικαιολογητικόν.

Ἄρθρον 3

Εἰς ἃς περιπτώσεις ἀπαιτεῖται, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, θεώρησις ἢ βεβαίωσις ἢ πιστοποίησις τῆς ταυτότητος τῆς ἰδιότητος, ἢ οἰκογενειακῆς καταστάσεως ἀτόμου τινὸς ἐπὶ τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας δύναται ἀντὶ τούτου νὰ γίνῃ ἡ θεώρησις ἢ βεβαίωσις ἢ πιστοποίησις αὐτὴ ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἢ τῶν οἰκείων Δημοτικῶν ἢ Κοινοτικῶν Ἀρχῶν τῆς περιφερείας τῆς κατοικίας τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἀτόμου.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Κερκύρᾳ τῇ 31 Ἰουλίου 1963

—

501)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. 6422)1934, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἐκδοθέντων Β. Διαταγμάτων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 142 τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸν ν. 6422)1934 περὶ ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μηχανολόγου, ἠλεκτρολόγου κλπ.. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 23)24.1.1963 γνωμοδότησιν τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Βιομηχανίας Τεχνικοῦ Συμβουλίου, 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)26.3.1963 καὶ 4)17.5.1963 γνωμοδοτήσεις τοῦ παρὰ τῷ ἰδίῳ Ὑπουργείῳ Συμβουλίου Ἐνεργείας, 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 452)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Βιομηχανίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ὅπου τῶν διατάξεων τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. 6422)1934, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, ἐκδοθέντων β. διαταγμάτων διαλαμβάνονται πτυχιοῦχοι κατωτέρων Τεχνικῶν Σχολῶν μηχανοτεχνιτῶν ἢ ἠλεκτροτεχνιτῶν ἐπιπροσθέτως ἐφ' ἑξῆς μετ' αὐτῶν καὶ οἱ πτυχιοῦχοι τῶν Σχολῶν μαθητείας ἀντιστοίχως μηχανοτεχνιτῶν ἢ ἠλεκτροτεχνιτῶν τετραετοῦς φοιτήσεως ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Εἰς τὸν αὐτὸν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος β. διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1963

—

523)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς καταστήματα πόλεως Σαλαμῖνος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 145 τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1963)

. . . . . .

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτικὴ Κυριακὴ ἀργία

δι' άπαντα τά καταστήματα τής πόλεως Σαλαμίνος, έξαιρέσει τών κρεοπωλείων, ίχθυοπωλείων, έστιατορίων, άμιγών οίνοπωλείων, καφενείων, γαλακτοπωλείων, ζαχαροπλαστείων καί λοιπών κέντρων έν γένει.

Είς τόν αύτόν έπί τής Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Έν Άθήναις τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1963

—

524)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας κατά τάς Κυριακάς καί ἑορτήν Ἁγίου Νικολάου εἰς καταστήματα Κροκεών Λακωνίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 145 τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1963)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτική ἀργία κατά τάς Κυριακάς καί τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγίου Νικολάου δι' άπαντα τά καταστήματα τής κοινότητος Κροκεών Λακωνίας, έξαιρέσει τών κρεοπωλείων, λαχανοπωροπωλείων, οίνοπωλείων, έστιατορίων, καφενείων, γαλακτοπωλείων, ζαχαροπλαστείων κλπ. κέντρων έν γένει, καταργουμένης τής παραγράφου 39 τοῦ άρθρου 1 τοῦ β.δ/τος τής 30. 8. - 11.9.1937 «περί έπεκτάσεως καί έφαρμογής τής Κυριακής άργίας είς διαφόρους πόλεις καί κωμοπόλεις».

Είς τόν αύτόν έπί τής Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Έν Άθήναις τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1963

—

525)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ἐκ περιτροπῆς ἀργίας κατά τάς Κυριακάς καί νόμῳ ἑορτάς τῶν ἑστιατορίων Ἀταλάντης.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 145 τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1963)

. . . . . .

Άρθρον μόνον

Έκ τῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Άταλάντης λειτουργούντων έστιατορίων τά ήμίση τούτων παραμένουν κλειστά κατά τάς Κυριακάς καί νόμῳ έορτάς άργίας, τῆς σειράς αύτῶν όριζομένης ὑπό τῆς οἰκείας Άστυνομικῆς Άρχῆς.

Είς τόν αύτόν έπί τής Έργασίας Ύπουργόν άνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί έκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Έν Άθήναις τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1963

—

537)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων ἀφορωσῶν τάς ἀποδοχάς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καί ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 148 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ άρθρου 20 τοῦ ν.δ. 4242)1962 περί τροποποιήσεως φορολογικῶν καί άλλων τινών διατάξεων, τήν ὑπ' άριθ. 531)1963 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Άνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ύπηρεσιών καί τήν ὑπ' άριθ. 588 τοῦ 1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τής Έπικρατείας, προτάσει τοῦ Ύμετέρου Ύπουργικοῦ Συμβουλίου, άπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν :

Άρθρον 1

1) Αί παράγραφοι 2 καί 3 τοῦ άρθρου 1 τοῦ ὑπ' άριθ. 882)1962 β. διατάγματος «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως διατάξεων τινων άφορωσῶν τάς άποδοχάς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ.» καταργοῦνται.

2) Αί παράγραφοι 4, 5 καί 6 τοῦ άρθρου 1 τοῦ ὡς άνω β. διατάγματος άριθμοῦνται ὡς παράγραφοι 2, 3 καί 4.

Άρθρον 2

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ άρθρου 2 τοῦ 882)1962 β. διατάγματος άντικαθίσταται ὡς άκολούθως :

«1. Εἰς τούς ἐπί βαθμοῖς α', β' καί 1ῳ ὑπαλλήλους τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου αἱ προσαυξήσεις τοῦ μισθοῦ τῶν λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ παρέχονται ἀνά διετίαν».

Άρθρον 3

Ἡ παράγραφος 1 τοῦ άρθρου 5 τοῦ 882) 1962 β. διατάγματος άντικαθίσταται οὕτω :

«1. Εἰς τούς ὑπαλλήλους τῶν Ὑπηρεσιῶν άρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν παρέχεται διά τήν πρόσθετον ὑπηρεσίαν τῆς βεβαιώσεως καί εἰσπράξεως τῶν ὑπέρ τρίτων έσόδων έπίδομα όριζόμενον εἰς ποσοστόν 10ο/ο ἐπί τοῦ βασικοῦ αὐτῶν μισθοῦ. Τό ἐπίδομα τοῦτο δέν παρέχεται εἰς τούς Συμβούλους καί Παρέδρους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τόν παρά τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ Γενικόν Ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας, τό προσωπικόν τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων, τό κύριον προσωπικόν τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου, τό μισθολογικῶς ἐξομοιούμενον πρός τό τεχνικόν προσωπικόν τῆς ἱεραρχίας τῶν Δημοσίων Ἔργων, καί τό τεχνικόν προσωπικόν τῆς Ὑπηρεσίας Διαχειρίσεως Ἀνταλλαξίμων Μουσουλμανικῶν Κτημάτων τῶν Κλάδων Α3, Α4 καί Β3».

Άρθρον 4

1) Οἱ τακτικοί ὑπάλληλοι τῶν ὑπό τοῦ άρθρου 1 τοῦ β.δ. 531)1962 «περί συστάσεως τακτικῶν θέσεων πολιτικοῦ προσωπικοῦ παρά τῷ Ὑπουργείῳ Ἐθνικῆς Ἀμύνης πρός κάλυψιν ὑποχρεώσεων τῆς χώρας ὡς μέλους τοῦ Ν.Α.Τ.Ο.» προβλεπομένων κλάδων χημικῶν, σχεδιαστῶν καί τεχνιτῶν ἐξομοιοῦνται μισθολογικῶς πρός τούς τακτικούς ὑπαλλήλους τῶν άντιστοίχων κλάδων τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων.

2) Τό ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ άρθρου 14 τοῦ ν.δ. 4206)1961 «περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τῶν περί Ταμείου Παρακαταθηκῶν καί Δανείων κειμένων διατάξεων» προβλεπόμενον ἐπίδομα χορηγεῖται ὑπό τάς ἐν αὐταῖς προϋποθέσεις καί εἰς τούς τακτικούς ὑπαλλήλους τοῦ ὑπό τοῦ άρθρου 1 τοῦ β.δ. 531)1962 προβλεπομένου

κλάδου χειριστών μηχανών.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Σεπτεμβρίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

71382)4372)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 385 τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.Δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.8.1963, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὕτη, τὴν ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ βαφείων, τυποβαφείων, καθαριστηρίων, πλυντηρίων καὶ οἰδηροστηρίων Θεσσαλονίκης», ἐγκριθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27409)1536)26.3.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 131 τεύχος Β' τῆς 26.3.1963 (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου 1963

—

72822)4434)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 12)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἐμπορικῶν καταστημάτων ἀπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 385 τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.Δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 24.8.1963, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὕτη, τὴν ὑπ' ἀριθ. 12)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἐμπορικῶν καταστημάτων ἀπάσης τῆς χώρας», κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54640)3149)27.6.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 287 τεῦχος Β' τῆς 28.6.1963 (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου 1963

—

39)5682)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν

Περὶ ἐπιτάξεως τῶν μεταφορικῶν μέσων τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν καὶ τῆς προσφερομένης ἐργασίας τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ. ὅλων τῶν κλάδων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 328 τῆς 27 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 83686) Τ2)18 ἀπὸ 25.7.1963 ἔγγραφον τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, δι' οὗ ἐγνωστοποιήθη ἡμῖν, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῆς «Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ.» πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὰς ἀλλεπαλλήλους τριῶρους στάσεις ἐργασίας ἐν συνεχείᾳ τῶν πραγματοποιηθεισῶν τοιούτων κατὰ τὰς 24ην, 25ην καὶ 26ην τρεχόντος, προτίθεται δὲ νὰ συνεχίσῃ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἀπεργιακὰς ἐκδηλώσεις καὶ κατὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας. 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 19 ἀπὸ 26.7.1963 ἔγγραφον τῆς Η.Ε.Μ., δι' οὗ γνωστοποιεῖται ἡμῖν ὅτι ἡ ὡς ἄνω Ἑταιρεία πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὴν συνεχιζομένην ἀπὸ 24ην τρεχόντος ἀνταπεργίαν (λὸκ ἀουτ). 3) Ὅτι διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὡς ἄνω ἀλλεπαλλήλων ἀπεργιακῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῆς συνεχιζομένης ἀνταπεργίας τῆς Η.Ε.Μ. παραβλάπτονται τὰ μέγιστα αἱ συγκοινωνιακαὶ ἀνάγκαι τοῦ ἐπιβατικοῦ κοινοῦ τῶν πόλεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐπὶ ζημίᾳ τῆς κρατικῆς οἰκονομίας καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 17373)25.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς παρεσχέθη ἡμῖν ἔγκρισις διὰ τὴν ἐπίταξιν τῶν προσωπικῶν ὑπηρεσιῶν πάσης φύσεως τοῦ προσωπικοῦ ἁπασῶν τῶν συγκοινωνιακῶν ἐπιχειρήσεων ἢ μέσων, εἴτε ἐν ὅλῳ, εἴτε κατὰ κατηγορίας ἢ κλάδους τούτων καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν ἢ τμήματος ταύτης. Ἰδόντες καὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. ὑπ' ἀριθ. 1986)1939 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐπιστρατεύσεως τῆς χώρας», ἀποφασίζομεν:

Ἐπιτάσσομεν ἀπὸ 0+01' ὥρας τῆς 30.7.1963 καὶ μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως ἡμῶν τὰ μεταφορικὰ μέσα τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν καὶ τὴν προσφερομένην ἐργασίαν τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ προσωπικοῦ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν ὅλων τῶν κλάδων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημε-

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 516.

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 906.

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 27 Ἰουλίου 1963

—

39)5752)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνίας

Περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἐπιτάξεως τῶν μεταφορικῶν μέσων τῆς Η.Ε.Μ. καὶ τῆς προσφερομένης ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 381 τῆς 27 Αὐγούστου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Την ὑπ' ἀριθ. 17378) 25.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς παρεσχέθη ἡμῖν ἐγκρισις διὰ την ἐπίταξιν τῶν προσωπικῶν ὑπηρεσιῶν πάσης φύσεως τοῦ προσωπικοῦ ἁπασῶν τῶν συγκοινωνιακῶν ἐπιχειρήσεων ἢ μέσων κλπ. 2) Την ὑπ' ἀριθ. Φ39)5682)27.7.1963 ἀπόφασιν ἡμῶν, δι' ἧς ἐπιτάσσομεν τὰ μεταφορικὰ μέσα τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν καὶ την προσφερομένην ἐργασίαν τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας ταύτης κλπ. καὶ 3) Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐξέλιπον οἱ λόγοι, οἵτινες ἐπέβαλον την λῆψιν τῶν ὡς ἄνω μέτρων, ἀποφαίζομεν :

Ἀνακαλοῦμεν την ἀπὸ 27.7.1963 ἀπόφασιν ἡμῶν, καθ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι ἐφαρμογῆς ταύτης.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Αὐγούστου 1963

—

73087)4451)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 23)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Προνομιούχου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν Ἑλλάδος».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 386 τῆς 2 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Την ὑπ' ἀριθ. 23)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν (Π.Α.Ε.Γ.Α.)», δι' ἧς μετερρυθμίσθη μετ' ἔφεσιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 25)1962 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ την συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 2.9.1963, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὰ γεγονὸς ὅτι : Α) Ἡ διάταξις Ι τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως παρέχει αὔξησιν ἐπὶ τῶν ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ὡς ταῦτα διεμορφώθησαν ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς Ἑταιρείας ἀπὸ 16.9.1960, εἰς ποσοστὸν ὑπέρτερον τοῦ ἐπιτρεπομένου ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἀντοχῆς τῆς Ἑταιρείας καὶ τοῦ ἰσχύοντος ἐν τῇ χώρᾳ γενικοῦ ἐπιπέδου μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἤτοι 12 ο)ο. Β) Ἡ διάταξις 3, χορηγοῦσα ἐπίδομα πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐκ 5 ο)ο ἀνὰ τετραετίαν καὶ διὰ 5 ἐν συνόλῳ τετραετίας, αὔξάνει τὸ ποσοστὸν τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως πέραν τοῦ 15 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἰσχύοντος μισθολογίου. Ἡ παροχὴ τῶν ἀνωτέρω αὐξήσεων εἶναι ἀντίθετος πρὸς την οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐπιδιώκει την διατήρησιν τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἤτοι την διατήρησιν σταθερᾶς τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος τόσον ἀπὸ πλευρᾶς τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς διατηρήσεως τῆς ὑφισταμένης ἰσοτιμίας πρὸς τὰ συναλλάγματα ἐξωτερικοῦ καὶ Γ) διὰ τοὺς ὑπαλλήλους γραφείων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, δι' οὓς ἐκκρεμεῖ ἰδιαιτέρα συλλογικὴ διαφορά, ἡ ἐκδοθεῖσα πρωτοβάθμιος ἀπόφασις προβλέπει ποσοστὸν αὐξήσεως ἐκ 10 ο)ο ἀπὸ 1.5.1963 καὶ δέον τοῖς λόγοις τούτοις ὅπως, τροποποιουμένης τῆς ἐν λόγῳ διατητικῆς ἀποφάσεως, ὁρισθοῦσι τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης καθοριζόμενα πρὸς τὸν σκοπὸν εὐθυγραμμίσεως τῶν ρυθμίσεων, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν την ὑπ' ἀριθ. 23)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν (Π.Α.Ε.Γ.Α.), ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Συλλόγου Προσωπικοῦ Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συνδέσμου Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ε.Π.Ε. καὶ ἧς τὸ διατακτικὸν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως :

1) Οἱ μηνιαῖοι βασικοὶ μισθοὶ τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῆς Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς οὗτοι διαμορφώθησαν ἀπὸ 16.9.1960 ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας, αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 7ο)ο μὲν ἀπὸ 1.6.1962 μέχρι 30.4.1963, κατὰ ποσοστὸν δὲ 10 ο)ο ἀπὸ 1.5.1963 καὶ ἐφεξῆς.

2) Οἱ ὡς ἄνω μηνιαῖοι βασικοὶ μισθοὶ προσαυξάνονται δι' ἐπιδόματος οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐκ 10ο)ο διὰ την σύζυγον καὶ 5ο)ο δι' ἕκαστον καὶ μέχρι τριῶν τέκνων, μὴ δυναμένου τοῦ τελευταίου τούτου νὰ εἶναι κατωτέρου τοῦ ὑπὸ τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων καθοριζομένου. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο παύει χορηγούμενον : 1) Διὰ την σύζυγον ἐν περιπτώσει χηρείας, 2) τὸ διὰ τὰ τέκνα, προκειμένου μὲν περὶ ἀρρένων, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 20ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἢ καὶ πρὸ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἀναλάβωσιν ἐργασίαν ἢ νυμφευθῶσι, προκειμένου δὲ περὶ θηλέων ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας ἢ καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐν περιπτώσει γάμου ἢ ἐφ' ὅσον ἀναλάβωσιν ἐργασίαν. Τοῦ διὰ τὰ τέκνα ἐπιδόματος δικαιοῦται καὶ τὸ θῆλυ προσωπικὸν, ἐφ' ὅσον εὑρίσκεται ἐν χηρείᾳ ἢ διαζεύξει καὶ διατρέφει τέκνα πληροῦντα τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις.

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι αἱ διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 41172)1957 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐρ-

γασίας.

4) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 1ης Ιουνίου 1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 2 Σεπτεμβρίου 1963

—

74559)4543)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 8) 1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των θυρωρών πολυκατοικιών Θεσσαλονίκης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 393 της 9 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την υπ' αριθ. 8)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των θυρωρών πολυκατοικιών Θεσσαλονίκης», καθ' ής δεν ηκούθη ένσταις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστην την υπ' αριθ. 8)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των θυρωρών πολυκατοικιών Θεσσαλονίκης», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Σωματείου Θυρωρών Πολυκατοικιών Θεσσαλονίκης «Ο Άγιος Δημήτριος», αφ' ενός, και αφ' ετέρου των: α) Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης και β) του Παγκτηματικού Συνδέσμου Θεσσαλονίκης, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

Όροι αμοιβής:

Α'. Το ημερομίσθιον των θυρωρών πολυκατοικιών Θεσσαλονίκης καθορίζεται διά της παρούσης ως ακολούθως:

α) Ανδρών δραχμαί 60
β) Γυναικών » 47

Λοιποί όροι:

Α'. Ωράριον.

Το διά της υπ' αριθ. 90801)1961 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας καθοριζόμενον ωράριον εργασίας θυρωρών πολυκατοικιών και μεγάρων πόλεως Θεσσαλονίκης.

Β'. Άδεια.

Η υπό του ά.ν. 539)1945 προβλεπομένη τοιαύτη διά τους εργατοτεχνίτας.

Γ'. Δώρα.

Τα υπό των εκάστοτε αποφάσεων των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας καθοριζόμενα δώρα επ' ευκαιρία των εορτών Χριστουγέννων - Νέου Έτους και Πάσχα.

Δ'. Αι διά των ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων δεν δύνανται να μειωθώσιν, ως επίσης δεν δύνανται να μεταβληθώσι τυχόν εφαρμοζόμενοι ευνοϊκώτεροι υπέρ των εργαζομένων εν γένει όροι.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την ειρηνοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 20 Μαΐου 1963.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Σεπτεμβρίου 1963

—

75630)4629)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 8) 1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών βιομηχανιών άμύλου - αμυλοζαχάρου Πειραιώς».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 397 της 12 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την υπ' αριθ. 6)1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών βιομηχανιών άμύλου - αμυλοζαχάρου Πειραιώς», δι' ής μετερρυθμίσθη, μετ' ένσταιν, η υπ' αριθ. 10)1962 όμοια του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστην την υπ' αριθ. 6)1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών βιομηχανιών άμύλου - αμυλοζαχάρου Πειραιώς», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ των: α) Ομοσπονδίας Εργατοϋπαλλήλων Χημικής Βιομηχανίας Ελλάδος και β) Ενώσεως Εργαζομένων Βιομηχανίας Αμυλοζαχάρου Πειραιώς, αφ' ενός, και αφ' ετέρου των: α) Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και β) Συλλόγου Βιομηχάνων Πειραιώς, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«1) Ως κατώτατα όρια ημερομισθίων των εργατοτεχνιτών βιομηχανίας άμύλου - αμυλοζαχάρου ειρηνοδικειακής περιοχής Πειραιώς καθορίζονται τα προβλεπόμενα υπό της από 4.7.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών άμύλου αμυλοζαχάρου άπάσης της χώρας, πλην ειρηνοδικειακής περιοχής Πειραιώς, τοιαύτα (υ.α. 58599)1962, Φ.Ε.Κ. 260, τεύχος Β' της 27.7.1962)(*).

2) Παρέχεται εις τους περί ων πρόκειται μισθωτούς, εις μεν το άρρεν προσωπικόν εν ζεύγος αρβυλών και μία φορμα, εις δε το θήλυ τοιούτον μία μπλούζα, άνήκοντα εις την κυριότητα του εργοδότου, άντικαθιστάμενα υπό τούτου κατ' έτος, εφ' όσον έχουσι φθαρή.

3) Προϋπηρεσία των περί ων πρόκειται μισθωτών εις όμοειδή εργοστάσια προσμετρείται.

4) Μείζονες των προβλεπομένων υπό της παρούσης αποδοχαί δεν μειούνται.

5) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1017.

άης Νοεμβρίου 1962».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 12 Σεπτεμβρίου 1963

—

76714)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως και αυθις ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως προσωπικού πλαστικών ειδών κλπ. Αθηνών - Πειραιώς-Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 401 της 14 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του νόμου 3239) 1955, εν συνδυασμώ με την παράγραφον 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 18.9.1963. 3) Την υπ' αριθ. 33469 2197)13.5.1963 ημετέραν απόφασιν, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τετράμηνον είσετι χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 14.1.1964, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της καταγγελθείσης υπ' αριθ. 7)1962 αποφάσεως του Δ.Α.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών Βιομηχανιών πλαστικών ειδών και συναφών περιοχής Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων», κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 36140) 2063):8.4.1962 ημετέρας αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 150, τεύχος Β' της 28.4.1962) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Σεπτεμβρίου 1963

—

69705)11542)1963 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί συλλογικής συμβάσεως πληρωμάτων επιβατηγών ακτοπλοϊκών πλοίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 402 της 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: Την υπογραφείσαν την 30.7.1963 συλλογικήν σύμβασιν μεταξύ εκπροσώπων αφ' ενός μεν της Πανελληνίου Ακτοπλοϊκής Ενώσεως, αφ' ετέρου δε της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας (Π.Ν.Ο.) και των εις ταύτην υπαγομένων κλαδικών οργανώσεων ναυτικών, ήτοι: α) Πανελληνίου Ενώσεως Πλοιάρχων Ε.Ν., β) Π.Σ.Α.Θ.Α.Ξ., γ) Πανελληνίου Συνδέσμου Οικονομικών Αξιωματικών Ε.Ν., δ) Πανελληνίου Ενώσεως Μηχανικών Μ.Ε.Κ., ε) Πανελληνίου Ενώσεως Φροντιστών Ε.Ν., στ) Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτών, ζ) Πανελληνίου Ενώσεως Θερμαστών Θαλάσσης, η) Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτομαγείρων Ε.Ν., θ) Πανελληνίου Ενώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν. και ι) Πανελληνίου Ενώσεως Προσωπικού Τροφοδοσίας Ε.Ν. Ιδόντες Τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 3276) 1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

1) Κυρούμεν την υπογραφείσαν την 30ην Ιουλίου 1963 συλλογικήν σύμβασιν μεταξύ των εκπροσώπων των άνωτερω αναφερομένων επαγγελματικών οργανώσεων εφοπλιστών και ναυτικών, διά της οποίας καθωρίσθησαν αι αμοιβαί και οι όροι εργασίας των επί επιβατηγών ακτοπλοϊκών πλοίων υπηρετούντων ναυτικών και της οποίας η ισχύς άρχεται την 1ην Ιουλίου 1963 και λήγει την 31 Δεκεμβρίου 1964.

2) Η παρούσα να δημοσιευθή διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 20 Αυγούστου 1963

Συλλογική σύμβασις πληρωμάτων επιβατηγών ακτοπλοϊκών πλοίων

Εν Πειραιεί σήμερον τη 30ην Ιουλίου 1963 οι υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν οι Χαράλαμπος Τυπάλδος και Νικόλαος Καβουνίδης, πρόεδρος και γενικός γραμματεύς αντιστοίχως της Πανελληνίου Ακτοπλοϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούντες νομίμως εν προκειμένω την εν λόγω Πανελλήνιον Ακτοπλοϊκήν Ένωσιν, αφ' ετέρου δε οι:

1) Δημήτριος Μελέτης, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Πλοιάρχων Πάσης Τάξεως Ε.Ν.

2) Ηλίας Κροκιδάς, πρόεδρος Πανελληνίου Συνδέσμου Αξιωματικών Ασυρμάτου Θ.Α.Ξ.

3) Αθαν. Βαλάσης, πρόεδρος Πανελληνίου Συνδέσμου Οικονομικών Αξιωματικών Ε.Ν.

4) Πόθος Καλαποθάκης, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Μηχανικών Μ.Ε.Κ.

5) Κίμων Μαλατάρας, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Φροντιστών Ε.Ν.

6) Δημ. Μπενετάτος, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτών Ε.Ν.

7) Γεώργιος Κουκλιάδας, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Θερμαστών Θαλάσσης «Ο Στέφανος».

8 Κων. Χατζηθεοδώρου, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Ναυτομαγείρων «Ο Άγιος Σπυρίδων».

9) Χρήστος Μαρινάκης, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Θαλαμηπόλων Ε.Ν.

10) Δημήτριος Βελισσαράτος, πρόεδρος Πανελληνίου Ενώσεως Προσωπικού Τροφοδοσίας Ε.Ν. Πάσης Τάξεως.

11) Μανθος Πετρουλής, γενικός γραμματεύς της Πανελληνίου Ναυτικής Ομοσπονδίας, εκπροσωπούντες εν προκειμένω νομίμως την Πανελλήνιον Ναυτικήν Ομοσπονδίαν (Π.Ν.Ο.) και τας εις ταύτην υπαγομένας κλαδικάς επαγγελματικάς οργανώσεις, ως αναφέρονται ανωτέρω,

Έχοντες υπ' όψιν το υπογραφέν μεταξύ ημών την 27 Ιουνίου 1963 συμφωνητικόν, συμφωνούμεν και συναποδεχόμεθα τα κατωτέρω παρατιθέμενα όσον αφορά τας συνθήκας εργασίας και τας αμοιβάς των πληρωμάτων των επιβατηγών ακτοπλοϊκών πλοίων:

Άρθρον 1
Μισθός ενεργείας

Ο μισθός των ναυτικών των υπηρετούντων

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 626.

ἐπί ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως :

I. Προσωπικόν καταστρώματος :

α) Ἀξιωματικοί :	Μηνιαῖος μισθός εἰς δραχμάς
Πλοίαρχος	5.465
Ὕπαρχος	5.100
Ὑποπλοίαρχος	4.730
Ἀνθυποπλοίαρχος	4.000
Δόκιμος πλοίαρχος	1.155
β) Κατώτερον πλήρωμα	
Ναύκληρος	2.940
Ὑπαναύκληρος	2.795
Ναύτης	2.700
Ναυτόπαις	1.155

II. Προσωπικόν μηχανῆς

α) Ἀξιωματικοί :	
Πρῶτος μηχανικός Μ.Ε.Κ.	5.420
Δεύτερος μηχανικός Μ.Ε.Κ.	4.730
Τρίτος μηχανικός Μ.Ε.Κ.	4.000
Δόκιμος μηχανικός Μ.Ε.Κ.	1.155
β) Κατώτερον πλήρωμα :	
Μηχανοδηγός Α'	3.335
Μηχανοδηγός Β'	2.705
Ἀρχιθερμαστής	3.100
Λιπαντής	2.895
Θερμαστής	2.845
Καθαριστής, κεκτημένος ἄδειαν θερμαστοῦ	2.845

III. Προσωπικόν γενικῶν ὑπηρεσιῶν :

α) Ἀξιωματικοί :	
Ἀξιωματικός ἀσυρμάτου Α'	4.730
Ἀξιωματικός ἀσυρμάτου Β'	4.000
Οἰκονομικός ἀξιωματικός Α'	4.730
Οἰκονομικός ἀξιωματικός Β'	4.000
Φροντιστής	4.730
β) Κατώτερον πλήρωμα.	
αα) Ὑπηρεσίας τροφοδοσίας	
Βοηθός φροντιστοῦ	2.700
Μαθητευόμενος βοηθός φροντιστοῦ	1.155
ββ) Ὑπηρεσία ἐνδιαιτημάτων :	
Ἀρχιθαλαμηπόλος	2.940
Θαλαμηπόλος κεκτημένος ἄδειαν Α' τάξεως	2.700
Ἀδειοῦχος θαλαμηπόλος μη κεκτημένος ἄδειαν Α' τάξεως	2.070
Ἐπίκουρος	1.155

Σημείωσις : Ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ θαλαμηπόλου, ὅστις κέκτηται ἄδειαν Α' τάξεως καί δέν ἔχει ὑποστῆ ἐπιτυχῶς τήν ἐκπαίδευσιν τῆς Σχολῆς Μετεκπαιδεύσεως Θαλαμηπόλων, παρακρατεῖται μερίμνη τοῦ ἐφοπλιστοῦ τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ὑπηρετεῖ, ποσόν δραχμῶν ἑβδομήκοντα (70) μηνιαίως, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ πόρον τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς καί ἀποδίδεται εἰς αὐτήν κατά μῆνα ὑπό τοῦ ἐφοπλιστοῦ.

γγ) Ὑπηρεσία μαγειρείου	Μηνιαῖος μισθός εἰς δραχμάς
Ἀρχιμάγειρος πλοίων 1.500 κ.ο.χ. καί ἄνω	4.790
Ἀρχιμάγειρος πλοίων 501 - 1.500 κ.ο.χ.	4.100
Ἀρχιμάγειρος πλοίων μέχρι 500 κ.ο.χ.	3.730
Μάγειρος Α' πλοίων 1.500 κ.ο.χ. καί ἄνω	4.125
Μάγειρος Α' πλοίων 501 - 1.500 κ.ο.χ.	3.700
Μάγειρος Α' πλοίων μέχρι 500 κ.ο.χ.	3.140
Μάγειρος Β' πλοίων 1.500 κ.ο.χ. καί ἄνω	3.580
Μάγειρος Β' πλοίων 501 - 1.500 κ.ο.χ.	2.740
Μάγειρος Γ' πλοίων 1.500 κ.ο.χ. καί ἄνω	2.740
Μάγειρος Γ' πλοίων 501 - 1.500 κ.ο.χ.	2.395
Ἀρτοποιός	3.205
Ζαχαροπλάστης	4.130
Χυτροκαθαριστής πλοίων 500 κ.ο.χ. καί ἄνω	1.520
Χυτροκαθαριστής πλοίων μέχρι 500 κ.ο.χ.	1.470

Ἄρθρον 2

Μισθός ἀσθενείας

1) Ὁ μισθός ἀσθενείας διά τήν περίπτωσιν νοσηλείας τῶν ναυτικῶν ἐκτός τοῦ πλοίου εἰς τήν ξηράν ἀνέρχεται εἰς ποσοστά ἑβδομήκοντα πέντε τοῖς ἑκατόν (75ο/ο) τοῦ ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης μισθοῦ ἐνεργείας, ὡς εἰδικώτερον καθορίζεται εἰς τόν συνημμένον τῇ παρούσῃ πίνακα.

2) Εἰς τούς ὑφισταμένους χειρουργικήν ἐπέμβασιν καί τούς τραυματιζομένους ἐν τῷ πλοίῳ ναυτικούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως δέν καθίστανται ἀνίκανοι πρός ἐργασίαν καί τῶν ὁποίων ἡ θεραπεία δέν παρατείνεται πέραν τῶν τεσσάρων (4) μηνῶν, καταβάλλεται ὁλόκληρος ὁ μισθός ἐνεργείας τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

3) Εἰς περίπτωσιν νοσηλείας ἐκτός νοσοκομείου ἤ κλινικῆς ἐν ξηρᾷ, πλέον τοῦ μισθοῦ τῶν προηγουμένων κατά περίπτωσιν παραγράφων τοῦ παρόντος ἄρθρου, καταβάλλεται εἰς τόν ναυτικόν καί τό ἀντίτιμον τροφῆς ὡς καθορίζεται ἐν ἄρθρῳ 3 τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 3

Τροφή

Τό ἡμερήσιον ἀντίτιμον τροφῆς τῶν ναυτικῶν ἐπί ἤ ἐκτός τοῦ πλοίου εἰς ἃς περιπτώσεις δικαιοῦνται οὗτοι τοιούτου εἴτε λόγῳ ἀσθενείας

ή μη χορηγήσεως παρεσκευασμένης τροφής καθορίζεται διά μέν τους άξιωματικούς εις δραχμάς είκοσι (20), διά δε τά μέλη του κατωτέρου πληρώματος εις δραχμάς δέκα οκτώ (18).

Άρθρον 4

Προσαύξησις μισθού λόγω προσεγγίσεων εις λιμένας έξωτερικού

1) Ο μισθός του άρθρου 1 προσαυξάνεται ύπό μορφήν επιδόματος κατά ποσοστόν δέκα πέντε τοις εκατόν (15ο/ο) όσάκις τά πλοία, περί ών ή παρούσα, επεκτείνουν τους πλόας των μέχρι των λιμένων Βριντησίου, Άγκώνος, Σμύρνης και Κωνσταντινουπόλεως.

2) Η άνωτέρω προσαύξησις καταβάλλεται μόνον διά τάς ήμέρας, κατά τάς οποίας το πλοίον εκτελεί πλόας μεχρι των ως άνω λιμένων εξωτερικού κατ' επέκτασιν των δρομολογίων του εσωτερικού. Εις τάς εν λόγω ήμέρας υπολογίζεται μόνον ή ήμέρα άπόπλου του πλοίου εκ λιμένος Πειραιώς και ούχι ή ήμέρα κατάπλου εις τον λιμένα τούτον.

Άρθρον 5

Επίδομα φθοράς Ιματισμού

1) Εις έκαστον των αξιωματικών και των μελών του κατωτέρου προσωπικού μηχανής καταβάλλεται πλέον του μισθού και ιδιαίτερον επίδομα ανερχόμενον εις το ποσόν των δραχμών εκατόν εξήκοντα (160) κατά μήνα λόγω φθοράς του Ιματισμού των κατά την εκτέλεσιν των καθηκόντων των.

2) Το επίδομα τούτο καταβάλλεται μόνον εφ' όσον οι δικαιούχοι φέρουν κατά την ώραν της εργασίας των ομοιόμορφον διά πάντας φόρμαν χρώματος κυανού, ήτις δέον να τηρήται καθαρά και εις καλήν κατάστασιν. Εις αντίθετον περίπτωσιν διακόπτεται ή καταβολή του.

Άρθρον 6

Εξόφλησις μισθού και λοιπών αποδοχών

Η εξόφλησις του μισθού και των πάσης φύσεως αποδοχών των ναυτικών γίνεται εις το τέλος εκάστου ημερολογιακού μηνός. Εις αντίθετον περίπτωσιν ο ναυτικός δικαιούται να προβή εις καταγγελίαν της συμβάσεως ναυτολογήσεως του, κατά την διάταξιν του άρθρου 74 του Κώδικος Ιδιωτικού Ναυτικού Δικαίου, κυρωθέντος διά του νόμου 3816/1958, ήτοι λόγω βαρείας παραβάσεως υπό του πλοιάρχου έναντι του ναυτικού υποχρεώσεων αύτου.

Άρθρον 7

Ώραι εργασίας εν πλώ και εν λιμένι

1) Αι ώραι φυλακών του προσωπικού καταστρώματος, μηχανής και γενικών υπηρεσιών ορίζονται εις τεσσαράκοντα οκτώ (48) καθ' εβδομάδα, ήτοι οκτώ (8) ώραι καθ' ημέραν, από Δευτέρας μέχρι και Σαββάτου.

2) Αι ώραι ημερησίας απασχολήσεως του ανωτέρω προσωπικού εις πάσης φύσεως εργασίας, πλην φυλακών, εν πλώ και εν λιμένι ορίζονται εις τεσσαράκοντα πέντε (45) καθ' εβδομάδα, ήτοι εις οκτώ ώρας ημερησίως από Δευτέρας μέχρι και Παρασκευής και εις πέντε (5) ώρας κατά Σάββατον.

3) Κατά τάς Κυριακάς οι ναυτικοί δικαιούνται απαλλαγής εκ της εργασίας.

4) Όσάκις λόγω των αναγκών της Υπηρεσίας του πλοίου δεν καθίσταται εφικτή εν πλώ, είτε και εν λιμένι ή εκ της εργασίας της Κυριακής απαλλαγή των ναυτικών, παρέχεται κατ' επιλογήν του πλοιάρχου εις τους ούτω κατά Κυριακήν εκτελούντας φυλακήν ή οπωσδήποτε απασχολουμένους: α) Απαλλαγή εκ της εργασίας δι' αδείας απουσίας εκ του πλοίου επί τόσα συνεχή εικοσιτετράωρα εις όσας ανέρχονται αι Κυριακαί, καθ' ας ο ναυτικός εργάσθη ή β) πρόσθετος αμοιβή, οριζομένη εις το επόμενον άρθρον.

Άρθρον 8

Πρόσθετοι εργασίαι και πρόσθετοι αμοιβαί

1) Πάσα εργασία εκτελουμένη υπό των ναυτικών εν πλώ και εν λιμένι περαν των κανονικών εργασίμων ωρών, ως καθορίζονται αύται εις τάς παραγράφους 1 και 2 του προηγουμένου άρθρου, είτε κατά τάς Κυριακάς, θεωρείται πρόσθετος και καταβάλλεται εις τους απασχολουμένους ναυτικούς πρόσθετος αμοιβή, ανερχομένη εις εν όγδοον (1)8 του ενός τριακοστού (1)30 του μηνιαίου μισθού δι' εκάστην ώραν προσθέτου εργασίας.

2) Διά την εκτέλεσιν κανονικής φυλακής είτε δι' απασχόλησιν εις πάσης φύσεως εργασίας εν πλώ και εν λιμένι κατά Κυριακήν, εφ' όσον κατ' αύτην ή έτεραν ημέραν άντ' αύτης δεν χορηγείται άδεια απουσίας εκ του πλοίου, καταβάλλεται αποζημίωσις ίση προς το εν τριακοστόν (1)30 του μηνιαίου μισθού.

3) Αι εργασίαι καθαρισμού των αυλών των λεβήτων εν θερμώ και καθαρισμού των διπυθμένων ούσαι υποχρεωτικαί έκτακτοι τυγχάνουν αμειβόμενοι διά της προσθέτου αμοιβής της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου.

4) Αι πρόσθετοι αμοιβαί διά πρόσθετον εργασίαν και η αποζημίωσις της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου εκκαθαρίζονται κατά μήνα όμου με την εξόφλησιν του μηνιαίου μισθού των ναυτικών.

Άρθρον 9

Ημέραι αργίας εν λιμένι

Ως ημέραι αργίας εν λιμένι ορίζονται 1) αι Κυριακαί, 2) η 1η του Έτους, 3) των Θεοφανείων, 4) η Καθαρά Δευτέρα, 5) η 25η Μαρτίου, 6) η Μεγάλη Παρασκευή, 7) η Δευτέρα του Πάσχα, 8) του Αγίου Γεωργίου, 9) η 1η Μαΐου, 10) η ονομαστική εορτή της Α.Μ. του Βασιλέως, 11) της Αναλήψεως, 12) η 15 Αυγούστου, 13) η 14 Σεπτεμβρίου, 14) η 28 Οκτωβρίου, 15) του Αγίου Νικολάου, 16) των Χριστουγέννων, 17) η Δευτέρα των Χριστουγέννων, 18) αι ανεγνωρισμέναι ημέραι αργίας, τοπικαί εορταί εις τους ελληνικούς λιμένας, εφ' όσον ναυλοχεί εις τινα τούτων το πλοίον.

Άρθρον 10

Δώρον Χριστουγέννων και Πάσχα

Εις τα πληρώματα των πλοίων της κατηγορίας, περί ών η παρούσα σύμβασις, καταβάλλεται ως δώρον μισθός ενός μηνός, ως καθορίζε-

και εἰς τὸ ἄρθρον 1 τῆς παρούσης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους καὶ δέκα πέντε (15) ἡμερῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα. Ὁ χρόνος καταβολῆς τῶν ἐν λόγῳ δώρων, ὡς καὶ τὰ προσόντα τῶν ναυτικῶν διὰ τὴν λῆψιν τούτου, θὰ ὁρίζωνται ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Υ.Ε.Ν.

Ἄρθρον 11

Εἰσφοραὶ – Κρατήσεις

Αἱ νόμιμοι εἰσφοραὶ καὶ κρατήσεις ὑπὲρ τῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως καὶ Προνοίας Ε.Θ. (Ν.Α.Τ. - Τ.Π.Α.Ε.Ν. - Τ.Π.Κ.Π.Ε.Ν.), ὡς καὶ τοῦ Δημοσίου, αἱ βαρύνουσαι τοὺς ναυτικούς, ἐκπίπτονται ἐκ τῶν εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα τῆς παρούσης ἀναφερομένων ἀποδοχῶν πάσης φύσεως.

Ἄρθρον 12

Ἄδειαι

1) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑνὸς ἔτους συνεχοῦς ὑπηρεσίας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἢ ἐπὶ πλοίων τοῦ αὐτοῦ πλοιοκτήτου δικαιοῦνται ἀδείας, οἱ μὲν ἀξιωματικοὶ μιᾶς καὶ ἡμισείας ἡμέρας, οἱ δὲ δόκιμοι καὶ τὰ μέλη τοῦ κατωτέρου πληρώματος μιᾶς ἡμέρας δι' ἕκαστον μῆνα ὑπηρεσίας των.

Οἱ συνεχίζοντες τὴν ὑπηρεσίαν των καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἔτους δικαιοῦνται τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀδείας δι' ἕκαστον μῆνα ὑπηρεσίας πέραν τοῦ ἔτους, μετὰ ὅμως τὴν συμπλήρωσιν δεκαπενταμήνου συνολικῆς ὑπηρεσίας.

2) Κατ' ἐξαίρεσιν δικαιοῦται ἀδείας ὑπολογιζομένης ὡς ἐν παραγράφῳ 1 καὶ ὁ συμπληρώσας ἑξάμηνον συνεχῆ ὑπηρεσίαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ἢ ἐπὶ πλοίων τοῦ αὐτοῦ πλοιοκτήτου, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἀπόλυσίς του ἐκ τοῦ πλοίου γίνεται ἄνευ ὑπαιτιότητός του, τῆς λόγῳ ἀσθενείας ἀπολύσεως μὴ θεωρουμένης ὅτι ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ ναυτικοῦ.

3) Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀδείας του ὁ ναυτικὸς δικαιοῦται τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς ταύτας μισθοῦ ἐνεργείας, ὡς καθορίζεται οὗτος εἰς τὸ ἄρθρον 1 καὶ τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς, ὡς καθορίζεται τοῦτο εἰς τὸ ἄρθρον 3 τῆς παρούσης.

4) Ἡ ἐτησία ἄδεια θὰ χορηγῆται εἰς μὲν τοὺς ἀξιωματικοὺς καταστρώματος, μηχανῆς καὶ ἀσυρμάτου, ὡς καὶ εἰς τὸ κατώτερον προσωπικὸν καταστρώματος καὶ μηχανῆς μόνον κατὰ τὴν διαρκειαν τῶν ἐπισκευῶν τοῦ πλοίου ἢ τῆς ἐτησίας ἐπιθεωρήσεως αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸ λοιπὸν πλήρωμα - γενικῶν ὑπηρεσιῶν - ὁσάκις ἐπιτρέπουν αἱ ἀνάγκαι τοῦ πλοίου κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ πλοιάρχου καὶ ἐγκρίσει τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἴτε ἀναβάλλεται ἡ παροχὴ ταύτης διὰ τὸν καταλληλον χρόνον, εἴτε θεωρεῖται ὡς παρασχεθεῖσα, καταβαλλομένου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἰς τὸν ναυτικὸν τοῦ ἀναλογοῦντος μισθοῦ, ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς, ἐφ' ὅσον οὗτος παραμένει καὶ διατρέφεται ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει δέον νὰ καταβάλλεται πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια, ἵνα ἀποφεύγεται ἡ μὴ παροχὴ τῆς ἀδείας ἔναντι καταβολῆς χρηματικῆς ἀποζημιώσεως. Δύναται πάντως νὰ παρασχεθῇ ἡ ἄδεια κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ πλοίου ἐν λιμένι δι' ἐπισκευάς ἢ ἐτησίαν ἐπιθεώρησιν, τοῦ ναυτικοῦ ὑποχρεουμένου νὰ ἀποδεχθῇ τὴν οὕτω παρεχομένην ἄδειαν.

5) Διὰ τὴν κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀφειλομένην ἄδειαν καταβάλλεται ὁ ἀναλογῶν εἰς ταύτην μισθὸς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς.

Ἄρθρον 13

Στολή

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὰ μέλη τοῦ κατωτέρου πληρώματος ὑποχρεοῦνται νὰ φέρουν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων των τὴν καθιερωμένην στολὴν τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ μετὰ τῶν διακριτικῶν δι' ἕκαστον κλάδον προσωπικοῦ καὶ βαθμον ἢ εἰδικότητα.

Ἄρθρον 14

Ἐπίλυσις διαφορῶν

Πᾶσα ἀμφισβήτησις ἢ διαφορὰ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ ἑρμηνείαν τῶν ὅρων τῆς παρούσης συμβάσεως ἐπιλύεται διαιτητικῶς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

Ἄρθρον 15

1) Τὰ πληρώματα τῶν πλοίων, περὶ ὧν ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις, καταρτίζονται ἐκ τῶν ταχτικῶν μελῶν τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων ναυτικῶν, τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Π.Ν.Ο. κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου.

2) Πᾶσα πρόσληψις ἢ ἀντικατάστασις μέλους τοῦ πληρώματος παρὰ τῶν πλοιοκτητῶν ἢ ἐφοπλιστῶν θὰ διενεργῆται ἐκ τῶν ταχτικῶν μελῶν τῶν συμβαλλομένων ναυτικῶν ὀργανώσεων, χορηγουμένου εἰς τὸν ὑπὸ ναυτολόγησιν ναυτικὸν εἰδικοῦ σημειώματος παρὰ τῆς οἰκείας ἐπαγγελματικῆς ναυτικῆς ὀργανώσεως.

Ἄρθρον 16

Ἰσχὺς παρούσης, τροποποίησις, καταγγελία

1) Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει ἀπὸ τῆς πρώτης (1ης) Ἰουλίου 1963 μέχρι καὶ 31ης Δεκεμβρίου 1964.

2) Ὁ διαδραμὼν χρόνος ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς ναυτολογήσεως τοῦ ναυτικοῦ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 12 (Ἄδειαι).

3) Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης δύναται αὕτη νὰ τροποποιηθῇ μόνον κατόπιν κοινῆς συμφωνίας τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

4) Καταγγελία τῆς παρούσης συμβάσεως ἐπιτρέπεται παρ' ἑκάστου τῶν συμβαλλομένων μερῶν δι' ἐγγράφου δηλώσεώς του, ἐπιδιδομένης πρὸς τὸ ἕτερον ἐντὸς τοῦ προτελευταίου μηνὸς τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἰσχύος της, ἄλλως ἡ σύμβασις παρατείνεται διὰ χρονικὸν διάστημα ἑνὸς ἔτους.

Ἄρθρον ἀκροτελεύτιον

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις συνετάγη εἰς τριπλοῦν, ἔλαβον δὲ ἀνὰ ἓν τῶν πρωτοτύπων ἀντιτύπων τὰ συμβαλλόμενα μέρη καὶ τὸ τρίτον

θέλει, ὑποβληθῆ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας πρὸς κύρωσιν, ὑπογράφεται δὲ ὡς ἕπεται.

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

—

Α.57520)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν

Περὶ ἀναπροσαρμογῆς πόρου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 405 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 19)1944 «περὶ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὅπως προβαίνῃ εἰς τροποποιήσεις τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν», ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 631)9.7.1963 πρᾶξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, ἀποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τὴν κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 2326)1940 «περὶ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων» παγίαν μηνιαίαν εἰσφορὰν τῶν πάσης φύσεως μετόχων τοῦ Ταμείου τούτου εἰς δραχμὰς ἑκατὸν εἴκοσι (120).

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, δημοσιευθησομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Νοεμβρίου 1963.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1963

—

38078)Σ.407)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 290 τῆς 1 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 231)Φ11 καὶ 393)23.5.1963 ἀναφορᾶς του ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν 101)18.4.1962 συνεδρίασίν του τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὰ ἐδάφια Α' καὶ Β' τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Καταστατικοῦ Κλάδου Συντάξεων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν τροποποιηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Η. Περικοπαὶ τῶν μεγαλυτέρων συντάξεων. Κατώτερα ὅρια συντάξεων.

Κατ' ἐξαίρεσιν τῶν εἰς τὰς προηγουμένας παραγράφους τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένων:

Α) Μειοῦται α) κατὰ 50 ο/ο τὸ τμῆμα τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπολογιζομένων συντάξεων, τὸ ὑπερβαῖνον τὸν ἑκάστοτε ὀργανικὸν μισθὸν τοῦ τμηματάρχου τῆς ἀνωτέρας μισθολογικῆς κλίμακος καὶ β) κατὰ 60 ο/ο τὸ τμῆμα τὸ ὑπερβαῖνον τὸ 125 ο/ο τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ τμηματάρχου τῆς ἀνωτέρας μισθολογικῆς κλίμακος. Αἱ συνολικαὶ συντάξεις τῶν δικαιούχων τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Κανονισμοῦ, ἐξευρισκόμεναι κατὰ τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ δ τοῦ παρόντος ὁριζόμενα, ὑπόκεινται καὶ αὐταὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω μείωσιν, οὐχὶ ὅμως καὶ αἱ ἐφ' ὧν ὑπολογίζονται συντάξεις τῶν ἡσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1.1.1963, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουνίου 1963

—

Α. 51858)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων

Περὶ ἐγκρίσεως καταβολῆς ἐκτάκτου παροχῆς εἰς συνταξιούχους τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 332 τῆς 30 Ἰουλίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2 καὶ 4 τοῦ ἀ.ν. 2326)1940 «περὶ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων». 2) Τὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 421,20.11.1950 συνεδρίασιν τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν αὐτῆς, δι' ἧς ἐγκρίνεται ἡ ἀπὸ 1.1.1951 καὶ ἐφ' ἑξῆς καταβολὴ ὑπὸ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων πρὸς τοὺς συνταξιούχους αὐτῶν καθ' ἑκάστου ἡμερολογιακὸν ἔτος δι' ἐκτάκτους πληρωμὰς πέραν τῶν κανονικῶν μηνιαίων συντάξεων αὐτῶν μέχρι 2 1)2 μηνιαίων συντάξεων, ὡς καὶ τὴν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 891)4.11.1954 συνεδρίασιν τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς ἀποφασισθεῖσαν ἀνανέωσιν τῆς ἰσχύος ἀποφάσεών της, ἐκδοθεισῶν πρὸ τοῦ ν.δ. 2999)1954 (σχετικὰ ἔγγραφα τῆς πρὸς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ὑπ' ἀριθ. 5245)1950 καὶ 13777)1954 ἀντιστοίχως). 3) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 35684)2.8.1962 ἔγγραφον τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς, καθ' ὃ αἱ ὡς ἄνω ἀποφάσεις αὐτῆς ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι, καὶ 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 512)11.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Σ.Μ.Ε.Δ.Ε. καταβολὴν εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ταμείου τούτου, τοὺς μέχρι λήψεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης (11.6.1963) ἔχοντας δικαίωμα συντάξεως, ποσοῦ ἴσου πρὸς μίαν μηνιαίαν σύνταξιν ὡς ἔκτακτον παροχὴν πρὸς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσίν των κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τρεχούσης οἰκονομικῆς χρήσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰουλίου 1963

—

72610)Σ.708)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 389 τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρ-

(*) Ἀναδημοσιεύεται ὡς ἐσφαλμένως, ἐξ ἐσφαλμένου χειρογράφου, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 262 Β' τῆς 13.6.1963 Φ.Ε.Κ.

θρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11ης Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1951 ν. δ/γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1892) 1949 ν. δ/τος». 4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, ὑποβληθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 561)28.8.1963 ἀναφορᾶς του ὡς ἄνω Ταμείου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 120)29.8.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων ἐπελθοῦσιν αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις:

1) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 1 καὶ μετὰ τὴν φράσιν «τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» προστίθεται ἑτέρα τοιαύτη, ἔχουσα οὕτω: «διεπόμενον ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὁποίου καταργεῖται πᾶσα ἑτέρα διάταξις».

2) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 3 προστίθεται παράγραφος 4, ἔχουσα οὕτω:

4. Κατ' ἐξαίρεσιν τακτικὰ μέλη ἐπαγγελματικῶν δημοσιογραφικῶν ὀργανώσεων ἠσφαλισμένα παρὰ τῷ Ταμείῳ, συμπληρώσαντα 30 ἐτῶν πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίαν εἰς ἡμερησίας ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν, ἀπασχολούμενα συγχρόνως εἰς καθαρῶς δημοσιογραφικὴν ἐργασίαν εἰς ἐπιστημονικά, πολιτικὰ καὶ φιλολογικὰ περιοδικὰ ἢ εἰς ὑπηρεσίας Τύπου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν ἢ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, δύνανται τῇ αἰτήσει των νὰ ἀσφαλισθοῦν καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν των ταύτην ἐπὶ τῇ καταβολῇ προσθέτου εἰσφορᾶς ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως των ταύτης τακτικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των ἴσης πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ παρόντος προβλεπόμενον ποσοστόν.

Ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης παραγράφου παρεχομένη κατ' ἐξαίρεσιν ἀσφάλισις δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν 5 ἐτῶν, ταύτης δυναμένης νὰ ἀναχθῇ καὶ εἰς χρόνον πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

3) Τὸ ἐδάφιον β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 27 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

β'. «Εἰσφορὰν τῶν ἠσφαλισμένων, περὶ ὧν αἱ παράγραφοι 2 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος καταστατικοῦ ἐκ 15 ο/ο ἐπὶ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των».

4) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 34 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

3. «Ἐν περιπτώσει ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ἐργασίας ἠσφαλισμένου, δι' ὃν συντρέχουν ἅπασαι αἱ κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως, πλὴν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἡ σύνταξις ἀπονέμεται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης ἀποχωρήσεώς των εἶχον συμπληρώσει εἴτε διετῆ πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν ἐντὸς τῆς ἀμέσως προηγουμένης πενταετίας, εἴτε 25ετῆ συνολικὴν πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν».

5) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 37 προστίθεται ἐδάφιον γ', ἔχον οὕτω:

γ. «Διὰ τοὺς ἔχοντας συντάξιμον ὑπηρεσίαν ἄνω τῶν 40 ἐτῶν τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ποσὸν συντάξεως προσαυξάνεται κατὰ ποσοστὸν 1ο/ο δι' ἕκαστον ἔτος συντοξίμου ὑπηρεσίας καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 100ο/ο τῶν συντάξιμων ἀποδοχῶν».

6) Ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 37 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«3. Ὡς συντάξιμοι ἀποδοχαὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου νοοῦνται ὁ μέσος ὅρος τῶν ὑποκειμένων εἰς κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἀποδιχῶν οἱασδήποτε κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἐνδιαφερομένου συνεχοῦς τριετίας ἀσφαλίσεως, ἥτις παρέχει τὸν μέγιστον μέσον ὅρον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν».

7) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 37 προστίθεται παράγραφος 7, ἔχουσα οὕτω:

«7. Αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων 5 καὶ 6 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν ἤδη ἀπονεμηθεισῶν συντάξεων, τῆς νέας συντάξεως καταβαλλομένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὑποχρεουμένου τούτου ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐκδώσῃ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασίν του».

8) Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 38 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

«1. Ἡ εἰς τὴν χεῖραν παρεχομένη σύνταξις ἢ, κατὰ τὴν περίπτωσιν, εἰς τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος δικαιούμενον τοιαύτης ἐπιζῶντα σύζυγον αὐτῆς ἰσοῦται πρὸς τὰ 60 ο/ο τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης), ὡς αὕτη καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ παρόντος, τῶν ἐχόντων δὲ συμπληρώσει τοὐλάχιστον 35ετῆ συνταξίμων ὑπηρεσίαν ἰσοῦται πρὸς τὰ 70 ο/ο τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης).

9) Τὸ ἄρθρον 48 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ἄρθρον 48

Ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας

1) Τὸ διὰ τὴν ἐξαγορὰν ἀναγνωρισθεῖσης ὡς συντοξίμου προϋπηρεσίας ὀφειλόμενον ποσὸν ἐξοφλεῖται εἴτε διὰ τῆς ἐφ' ἅπαξ καταβολῆς τούτου, εἴτε εἰς δόσεις, ὧν ὁ ἀριθμός, καθοριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰς ἑξήκοντα (60).

2) Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸ τῆς ἐναρξεως τῆς καταβολῆς τοῦ καθορισθέντος ποσοῦ ἐξαγορᾶς ἢ πρὸ τῆς ὁλοκληρω-

τικῆς ἐξοφλήσεως αὐτοῦ τὸ καθορισθὲν ποσὸν ἢ τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον παρακρατεῖται ἐκ τῆς συντάξεως τῆς χορηγητέας εἰς τὰ δικαιούμενα τοιαύτης μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος, εἰς ἴσας μηνιαίας δόσεις, ἑκάστης τούτων μὴ δυναμένης νὰ ὑπερβῇ τὸ ἓν τέταρτον (1/4) τῆς μηνιαίας συντάξεως.

3) Εἰς ἣν περίπτωσιν δὲν ἐγένετο ζῶντος τοῦ ἠσφαλισμένου ὁ καθορισμὸς τοῦ ποσοῦ ἐξαγορᾶς, τοῦτο ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου πραγματοποιουμένων παρ' αὐτοῦ ἀποδοχῶν».

10) Ἐν τέλει τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 50 καὶ μετὰ τὴν φράσιν «τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος» προστίθεται ἑτέρα τοιαύτη, ἔχουσα οὕτω:

«Τῇ αἰτήσει τοῦ συνταξιούχου, ὑποβαλλομένῃ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης καὶ ληγούσης τὴν 30ὴν Μαΐου 1964».

11) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 50 προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναπροσαρμοζομένη σύνταξις ἄρχεται καταβαλλομένη ἀπὸ 1ης τοῦ μεθεπομένου τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως μηνός».

12) Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἄρθρου 50 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«5. Συνιστᾶται τετραμελὴς Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη:

α) Ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

β) Ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

γ) Ἐξ ἑνὸς ἐκ τῶν παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ ἐκπροσώπων τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, καὶ

δ) Ἐκ τοῦ παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ ἐκπροσώπου τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, ἔργον τῆς ὁποίας ἔσται ἡ ἐξέτασις ἑνὸς ἑκάστου τῶν φακέλων τῶν παρὰ τῷ Ταμείῳ συνταξιοδοτουμένων, ἡ διακρίβωσις ἐὰν δι' ἑκάστην περίπτωσιν συνταξιοδοτήσεως συντρέχουν ἢ οὐ αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις καὶ ἡ ὑποβολὴ σχετικῆς εἰσηγήσεως εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διὰ τὴν ὑπὸ τούτου λῆψιν τῶν ἐνδεδειγμένων ἀποφάσεων περὶ ἀνακαθορισμοῦ, περιορισμοῦ ἢ καὶ διακοπῆς τῶν συντάξεων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὰς συνεδριάσεις της, κατὰ τὰς ὁποίας δέον ὅπως παρίστανται ἄνευ ψήφου ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ταμείου ὡς Εἰσηγητὴς καὶ ὁ Γραμματεὺς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἄρξηται τοῦ ἔργου αὐτῆς ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τερματίσῃ τοῦτο ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἀπὸ ταύτης.

Ἡ ἑξάμηνος προθεσμία τοῦ παρόντος ἄρθρου δύναται νὰ παραταθῇ εἰσέτι δι' ἡτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἠθέλε κριθῇ ἀνεπαρκὴς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνατεθέντος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἔργου».

13) Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 50 προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 7, ἔχουσα οὕτω:

«7. Μὴ καταβληθεῖσαι εἰσφοραὶ ἠσφαλισμένου δι' ἀπασχόλησιν, συνεπαγομένην ὑποχρέωσιν ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ, καὶ ἀποδεικνυομένη ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων τηρουμένων μισθοδοτικῶν καταστάσεων ἢ ἑτέρων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, κρινομένων ἐπαρκῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐξοφλοῦνται κατὰ τὰ κατωτέρω ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου τῇ αἰτήσει τούτου, ὑποβαλλομένῃ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Αἱ περὶ ὧν τὸ προηγούμενον ἐδάφιον εἰσφοραὶ ὑπολογίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν λήψεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ τοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἰσχύοντος ποσοστοῦ εἰσφορᾶς ἠσφαλισμένου.

Προκειμένης ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ ν.δ. 3790/1957 εἰς περιπτώσεις παροχῆς τῶν καθαρῶς νομικῶν ὑπηρεσιῶν εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς ἰσχύος τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ ν.δ. 3026/1954 ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου, ὡς ἰσχυον πρὸ τῆς ἀντικαταστάσεως του ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ ν.δ. 4272/1962».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1963

—

69472/Σ.674/1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 406 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868/1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 34/1943 «περὶ τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἀσφάλισιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε.Τ.Ε.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1049/1949 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος». 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11046/24.6.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου ταύτου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 118 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 8.8.1963 τῆς ΙΒ' περιόδου. 6) Σύμφωνον γνώμην τοῦ Ο.Τ.Ε. (ἀριθ. πρωτ. 51482/7.12.1962) ἀποφασίζομεν, ὅπως ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. προστεθῇ μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου συντάξεων τοῦ Ταμείου ὑπάγεται ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ ν.δ. 1049/1949 καὶ τὸ προσωπικὸν τὸ ὑπηρετοῦν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τούτων εἰς τὴν Τηλεγραφικὴν καὶ Τηλεφωνικὴν Ὑπηρεσίαν τῶν Τ.Τ.Τ., τὸ καταταγὲν εἰς τὴν διὰ

κών διατάξεων τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος ανστιθεῖσαν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Τηλεπικοινωνιῶν τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν καὶ ὑπηρετοῦν ἐκτοτε εἰς ταύτην, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις, ὑφ' ὃς ἀσφαλίζεται τὸ ἐκ τῶν Τ.Τ.Τ. μεταταγεν εἰς τὸν Ο.Τ.Ε. προσωπικόν, τὸ ἔχον συμπεπληρωμένην κατὰ τὸν χρόνον τῆς μετατάξεως του δεκαετῆ συντάξιμον δημοσίαν ὑπηρεσίαν.

Αἱ διὰ τὸ μέχρι τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης χρονικὸν διάστημα ὀφειλόμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ τόσον τοῦ ἐργοδότου, βαρύνουσαι τὸν Ο.Τ.Ε., ὅσον καὶ τῶν ἀσφαλισμένων, βαρύνουσαι τοὺς διὰ τῆς παρούσης ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὑπολογιζόμεναι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης ἰσχύοντος ἀσφαλίστρου καὶ τοῦ καταβαλλομένου μισθοῦ, θέλουσιν ἐξοφληθῆ εἰς 36 ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβαλλομένης ἐντὸς τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης μηνός.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1963

—

63823)Σ.605)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου α' τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 406 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ά.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ά.ν. 694) 1937. 2) Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ/τος, ὡς καὶ τὰς τοιαύτας τοῦ ἀπὸ 30.4. 1946 ὁμοίου. 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4295)1963 νόμου. 4) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4662)18.6. 1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 115)18.7.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 197)1963), ἀποφασίζομεν :

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἐδαφίου β' τῆς παραγράφου α' τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων προστεθῇ διάταξις, ἔχουσα ὡς ἀκολούθως :

«Αἱ θήλεις μέτοχοι τοῦ Ταμείου δικαιοῦνται ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἐν περιπτώσει παραιτήσεως μετὰ εἴκοσι πέντε (25) ἐτῶν κρατήσεις, αἱ δὲ ἔγγαμοι τοιαῦται ἢ ἐν χηρείᾳ μετ' ἀνηλίκων τέκνων ἢ ἐν διαζεύξει μετ' ἀνηλίκων τέκνων μετὰ δεκαπενταετῆ πλήρη πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Δικτύῳ ἢ ἐν τοῖς Ἀσφαλιστικοῖς Ὀργανισμοῖς τοῦ Δικτύου, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας καὶ ἐφ' ὅσον δικαιοῦνται συντάξεως παρὰ τοῦ Δικτύου».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1963

—

79257)48ΚΙ)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 419 τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 8)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος», ἐκδοθεῖσαν μετ' ἀνακοίνωσιν τῆς ὑποθέσεως, κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 335)1963 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος ὅρων καὶ ἀμοιβῆς ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 21.9.1963, ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα. 4) Τὸ γεγονός, ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 6 τῆς ἀνωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως τὰ ἐν αὐτῇ καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν περὶ ὧν αὕτη μισθωτῶν δέον νὰ ἰσχύσωσιν ἀπὸ 19. 11.1961 καὶ συνεπῶς ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης θέλει ὑποχρεωθῆ τὸ Δημόσιον νὰ καταβάλῃ τὰς προκυπτούσας διαφορὰς ἐκ τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν, αἵτινες, κατὰ σημείωμα τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Ναυτικοῦ, συμποσοῦνται εἰς τὸ ποσὸν τῶν 10.550.000 δραχμῶν, ἐξ ἄλλου ἡ ἀναδρομικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἀποφάσεως ταύτης θέλει ἐπιφέρει πρόσθετον ἐπὶ πλέον ἐπιβάρυνσιν τοῦ Προϋπολογισμοῦ δι' ἀποδοχὰς τῶν μονιμοποιηθέντων, κατὰ τὴν 1ην Μαΐου 1963, ἐν συνόλῳ 339 ὑπαλλήλων.

Ἡ προκαλουμένη οὕτως ἐπιβάρυνσις τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ εὑρίσκεται ἐκτὸς τῶν ἐπιτρεπομένων δυνατοτήτων αὐτοῦ. Ἐξ ἑτέρου τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, σταθμίσαν τὰς ὑφισταμένας δυνατότητας καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν σχετικὰς αἰτήσεις τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν, προέβη, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκκρεμοδικίας ἐνώπιον τῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων τῆς ἐν προκειμένῳ διενέξεως εἰς βελτίωσιν τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 811506)1962 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, παρασχεθείσης αὐξήσεως κατὰ ποσοστὸν 10 - 15ο/ο, μεταγενεστέρως δὲ διὰ τῆς μονιμοποιήσεως 339 ὑπαλλήλων, ἀπὸ 1.5.1963, προεκλήθη νεωτέρα ἐπιβάρυνσις τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Γ.Ε.Ν.

Ταῖς ἀνωτέρω ὕθεν λόγοις ἐπιβάλλεται, ὅπως τροποποιηθῇ ἡ προειρημένη διαιτητικὴ ἀπόφασις, ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς τὴν εἰδικὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἰσορρόπησιν τοῦ Προϋπολογισμοῦ καὶ τὴν ἐξυγίανσιν τῶν δημοσίων οἰκονομικῶν, κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς παρούσης ὁριζόμενα, ἐν σχέσει μὲ τὴν σταδιακὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν, ἀποφασίζομεν :

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 8)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου (Ὑπουργεῖον Ἐθνι

κής Άμύνης - Γ.Ε.Ν.) άφ' ενός και άφ' ετέρου του Συνδέσμου Έργατοτεχνικού και Υπαλληλικού Προσωπικού Ναυστάθμου, της οποίας το διαταχτικόν, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα άνωτέρω, έχει ως ακολούθως:

1) Τα κατώτατα όρια αποδοχών του υπηρετούντος εις τον Β. Ναύσταθμον Σαλαμίνος εργατοτεχνικού, υπαλληλικού και λοιπού προσωπικού καθορίζονται ως ακολούθως:

Α) Τεχνικόν προσωπικόν εν γένει

	Άρρενες	Θήλεις Δραχμαί
Κατά την πρόσληψιν	57	44
Μετά συμπλήρωσιν 3ετούς υπηρεσίας	63	49
Μετά συμπλήρωσιν 6ετούς υπηρεσίας	69	54
Μετά συμπλήρωσιν 9ετούς υπηρεσίας	80	65
Μετά συμπλήρωσιν 12ετούς υπηρεσίας	90	75
Μετά συμπλήρωσιν 17ετούς υπηρεσίας	100	85

Β) Προσωπικόν πλωτών μέσων

Ι) Ρυμουλκά

α) Κυβερνήτης	μέχρι δραχμών	61
β) Μηχανικός	μέχρι δραχμών	61
γ) Θερμαστής	μέχρι δραχμών	50
δ) Ναύτης	μέχρι δραχμών	45

ΙΙ) Πλωτοί γερανοί (με προωστικήν δύναμιν)

α) Πλοίαρχος	μέχρι δραχμών	57
β) Υποπλοίαρχος	μέχρι δραχμών	55
γ) Ανθυποπλοίαρχος	μέχρι δραχμών	55
δ) Μηχανικός α'	μέχρι δραχμών	57
ε) Μηχανικός β'	μέχρι δραχμών	55
στ) Μηχανικός γ'	μέχρι δραχμών	54
ξ) Χειριστής γερανού	μέχρι δραχμών	55
η) Ναύκληρος - μάγειρος	μέχρι δραχμών	50
θ) Αρχιθερμαστής	μέχρι δραχμών	50
ι) Ναύτης ή θαλαμηπόλος	μέχρι δραχμών	45
ια) Θερμαστής ή λιπαντής	μέχρι δραχμών	44

ΙΙΙ) Πλωτοί γερανοί (άνευ προωστικής δυνάμεως)

α) Κυβερνήτης	μέχρι δραχμών	54
β) Μηχανικός	μέχρι δραχμών	54
γ) Χειριστής γερανού	μέχρι δραχμών	55
δ) Θερμαστής	μέχρι δραχμών	45
ε) Ναύτης	μέχρι δραχμών	44

ΙV) Υδροφόροι (με προωστικήν μηχανήν)

α) Πλοίαρχος	μέχρι δραχμών	57
β) Μηχανικός	μέχρι δραχμών	57

V) Υδροφόροι (άνευ προωστικής μηχανής)

α) Πλοίαρχος	μέχρι δραχμών	54
β) Μηχανικός	μέχρι δραχμών	54

Κατά τα λοιπά ισχύει όσον αφορά το προσωπικόν πλωτών μέσων ή υπ' αριθ. 157)36)1.5.1959 κοινή απόφασις Υ.Ε.Θ.Α. και Υπουργού Οικονομικών.

Γ) Υπαλληλικόν προσωπικόν

	Άρρενες	Θήλεις Δραχμαί
Κατά την πρόσληψιν	57	44
Μετά συμπλήρωσιν 3ετούς υπηρεσίας	63	49
Μετά συμπλήρωσιν 6ετούς υπηρεσίας	69	54
Μετά συμπλήρωσιν 9ετούς υπηρεσίας	80	65
Μετά συμπλήρωσιν 12ετούς υπηρεσίας	90	75
Μετά συμπλήρωσιν 17ετούς υπηρεσίας	100	85

Δ) Εργατικόν προσωπικόν

Κατά την πρόσληψιν	57	44
Μετά συμπλήρωσιν 3ετούς υπηρεσίας	63	49
Μετά συμπλήρωσιν 8ετούς υπηρεσίας	69	54
Μετά συμπλήρωσιν 12ετούς υπηρεσίας	75	59
Μετά συμπλήρωσιν 17ετούς υπηρεσίας	85	69

2) Εις τα ως άνω κατώτατα όρια ημερομισθίων συμπεριλαμβάνεται και το υπό της υπ' αριθ. 88)1961 Πράξεως Υπουργικού Συμβουλίου χορηγηθέν από 26.6.1961 επίδομα άρτου εκ μιάς δραχμής.

3) Εις τους απασχολουμένους εις ανθυγιεινάς εργασίας χορηγείται επίδομα ίσον προς 10 ο/ο επί των ως άνω καθοριζομένων ημερομισθίων, ως τοιαύται δε εργασίαι θεωρούνται αι κάτωθι:

1) Χυτηρίου, 2) οξυγονοκολλήσεως, 3) ηλεκτροσυγκολλήσεως, 4) θερμικών κατεργασιών, 5) σφυροκοπανιστών, 6) υφαλοκοπανιστών, 7) χρωματουργείου, 8) παρασκευαστηρίου χρωμάτων, 9) παρασκευαστηρίου πυρομαχικών, 10) πυριτιδαποθηκών, 11) αποθηκών πετρελαιοειδών, 12) χαλκουργείου, 13) καθαρισμού εξαρτημάτων και ψυγείων μηχανών δι' οξέων και 14) ηλεκτρονικών και ουσιωρευτών.

4) Το κατώτατον όριον αποδοχών του επιστημονικού προσωπικού (χημικών κλπ.) καθορίζεται δι' ειδικής συμφωνίας μετά του εργοδότου.

5) Καταβαλλόμενα έξοδα κινήσεως εις τους περί ων πρόκειται μισθωτούς τροφοδοσίας εις χρήμα και πάν άλλο καταβαλλόμενον ήδη επίδομα (έκτος έδρας κλπ.) εις τούτους εξακολουθεί να καταβάλληται.

6) Η παρούσα, ισχύουσα από 19.11.1961, θέλει εφαρμοσθή υπό τας ακολούθους διακρίσεις: α) Το καθοριζόμενον υπό των προηγουμένων παραγράφων της παρούσης μισθολόγιον ισχύει από 1ης Μαΐου 1963.

β) Διά το χρονικόν διάστημα από 1ης Ιουνίου 1962 μέχρι 30 Απριλίου 1963 θέλει ισχύσει το μισθολόγιον, όπερ καθώρισεν η υπ' αριθ. 311506)16.11)13.12.1962 κοινή απόφασις των Υπουργών Εθνικής Άμύνης και Οικονομικών (Φ.Ε.Κ. 463, τεύχος Β' της 13.12.1962).

γ) Διά το χρονικόν διάστημα από 19 Νοεμβρίου 1961 μέχρι 31 Μαΐου 1962 θέλουσι ισχύσει τα εφαρμοσθέντα υπό του Γενικού Επιτελείου Ναυτικού μισθολόγια, ηὐξημένα κατά τρία τοις εκατόν (3 ο/ο).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημε-

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1963

—

77436)4722)1963 Άπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 29.8.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν βιομηχανικῆς ὑποδηματοποιΐας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 419 τῆς 24 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 29.8.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατῶν βιομηχανικῆς ὑποδηματοποιΐας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 4.9.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 476)4.9.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Τροποποίησις πανελληνίου συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατῶν βιομηχανικῆς ὑποδηματοποιΐας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 29ην Αὐγούστου 1963, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10 π.μ., οἱ ὑπογεγραμμένοι ὡφ' ἑνὸς μὲν Ἀλεξάνδρος Δυοΐλης, πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἐργοστασιαρχῶν Βιομηχανικῆς Ὑποδηματοποιΐας Ἑλλάδος (Σ.Ε.Β.Υ.Ε.), ἤδη μετονομασθέντος εἰς Πανελλήνιον Σύνδεσμον Ἐργοστασίων Ὑποδημάτων ὑπὸ τὸ ἔμβλημα Σ.Ε.Β.Υ.Ε., ὡς ὁ τίτλος ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ἀπὸ 17.6.1963 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου, καὶ ὡφ' ἑτέρου οἱ Στυλ. Τριανταφυλλάκης, γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Δέρματος Ἑλλάδος, Χαρ. Παπαχρήστου, Κων. Ρόζης καὶ Ἀριστείδης Γουνελᾶς, μέλη τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Δέρματος Ἑλλάδος (Ο.Ε.Δ.Ε.), ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι, ἀπεφασίσαμεν, ὅπως ἡ ἀπὸ 8.6.1962 πανελλήνιος συλλογικὴ σύμβασις ἐργατῶν βιομηχανικῆς ὑποδηματοποιΐας, τροποποιουμένη ὡς κατωτέρω, παραταθῇ μέχρι τῆς 31.12.1964.

Ἄρθρον 1

Οἱ παρὰ τῇ βιομηχανικῇ ὑποδηματοποιΐᾳ ἀπασχολούμενοι ἐργάται διακρίνονται εἰς τὰς ἀκολούθους κατηγορίας: α) μαθητευόμενοι, β) ἀνειδίκευτοι καὶ γ) εἰδικευμένοι.

Ἄρθρον 3

Τὰ κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὴν παραγωγὴν ὑποδημάτων, κατασκευαζομένων καθ' οἱονδήποτε τρόπον μὲ τὴν παρέμβασιν ἢ βοήθειαν οἱουδήποτε μηχανικοῦ μέσου, ὡς ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28.1963 ἑρμηνευτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67750)4035 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως 352, τεῦχος Β'(*), καθορίζονται ὡς ἀκολούθως: α) Μαθητευόμενοι: 1) Τὸ πρῶτον εἰσερχόμενοι δραχμαὶ 25, 2) μεθ' ἓνὸς ἔτους δραχμαὶ 27 καὶ 3) ὅσοι παρακολουθοῦν τὴν Σχολὴν δραχμαὶ 30 (ἄρρενες καὶ θήλεις). β) Ἀνειδίκευτοι: 1) ἄνδρες δραχμαὶ 62, 2) θήλεις δραχμαὶ 46.50, 3) ρεγουλατόλογοι δραχμαὶ 62, γ) εἰδικευμένοι, ἄρρενες καὶ θήλεις, δραχμαὶ 84. Οἱ λαμβάνοντες σήμερον ἡμερομίσθια ἀνώτερα τῶν ἀνωτέρω καθοριζομένων ὡς κατωτάτων τοιούτων θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ λαμβάνουσι ταῦτα.

Ἄρθρον 3

Εἰδικευμένοι ἐργάται, ἐφ' ὅσον ἀσχολοῦνται εἰς μίαν τῶν κατωτέρω εἰδικοτήτων ἐπὶ δύο τὴν, νοοῦνται: 1) Χειρισταὶ μηχανῆς καὶ χεριοῦ, 2) πετσοκόπται μηχανῆς καὶ χεριοῦ, 3) γαζωταὶ ψαντιῶν, δυνάμενοι νὰ κατασκευάσουν ὁλόκληρον φόντι, 4) ξελουριστοὶ μηχανῆ καὶ χεριοῦ, 5) καταπιασταί, 6) καλτσαρισταὶ τακουνιῶν, 7) γαζωταὶ σόλας μέσα ἔξω καὶ 8) κατασκευασταὶ πέτσινων τακουνιῶν.

Ἐπίσης εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ εἰδικευμένου ὑπάγεται, ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρωμένην τριετῆ προϋπηρεσίαν, καὶ ὁ ἐπικεφαλὴς τοῦ συνεργείου παραδόσεως.

Ἄρθρον 4

Εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς ἐργοδότας ἡ ἐξασφάλισις 4 1)2 ἡμερομισθίων ἑβδομαδιαίως κατὰ τὴν περίοδον ἀπὸ 15)12 μέχρις 28)2, καὶ ἀπὸ 1 Ἰουλίου μέχρι 30)8 ἑκάστου ἔτους. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 προβλεπομένη Ἐπιτροπὴ Διαιτησίας δύναται, κατόπιν προσφυγῆς εἰς αὐτὴν τῆς μιᾶς τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἢ καὶ ἑνὸς μόνου ἐνδιαφερομένου, νὰ προβῇ εἰς μετάταξιν τῶν ἐν τῷ παρόντι καθοριζομένων περιόδων ἐργασίας ἢ ἀργίας τῶν ἐργοστασίων ἐπὶ 15θήμερον, χωρὶς ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ μειοῦται συνολικῶς ὁ ἐν τούτῳ ὁριζόμενος συνολικὸς χρόνος τῶν 4 1)2 ἡμερομισθίων.

Ἄρθρον 5

Τὰ δῶρα τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα θὰ καταβάλλωνται συμφώνως τῇ ὑπουργικῇ ἀποφάσει, ποὺ ἀφορᾷ τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους ὑποδηματεργάτας. Τὰ φθαρτὰ ἐργαλεῖα ἀνήκουν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου.

Ἄρθρον 6

Πρὸς ἐπίλυσιν προβλημάτων προκυπτόντων ἐκ τῆς παρούσης συμβάσεως τὰ συμβαλλόμενα μέλη συμφωνοῦν καὶ συνιστῶσι πενταμελῆ ἐπιτροπήν, ἀποτελουμένην ἐκ δύο μελῶν, ὑποδεικνυομένων παρ' ἑκατέρας τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων, καὶ ἑνὸς πέμπτου κοινῆς ἐμπιστοσύνης, ἐκλεγομένου ὑπ' αὐτῶν ὡς προέδρου. Εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὑπάγεται καὶ ἡ τροποποίησις ἢ προσαρμογὴ βάσει τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων περὶ κοινῆς ἡσυχίας τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 8 τῆς παρούσης ὡραρίου.

Ἄρθρον 7

Αἱ συμβαλλόμεναι ὀργανώσεις, προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν τὴν εὐρυθμον καὶ ὁμοιόμορφον ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω, καθὼς καὶ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐκ τοῦ νόμου χρονικῶν ὁρίων ἐρ-

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1088.

γασίας, διαπιστώνουν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ὁ καθορισμὸς ἑνιαίου ὡραρίου ἐργασίας ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας καὶ πρὸς τοῦτο συμφωνοῦν καὶ καθορίζουν τὰ ἀκόλουθα :

Ἄρθρον 8

Α' Θερινὸν ὡράριον ἰσχῦον ἀπὸ 15 Μαΐου μέχρι 15 Σεπτεμβρίου

1) Διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης τὰ ἐντὸς βιομηχανικῆς περιοχῆς ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια τὰ ἀπασχολοῦντα ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν θὰ λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 7 π.μ. καὶ θὰ σταματοῦν εἰς τὰς 3.30' μ.μ. μὲ διακοπὴν ἡμισείας (1)2) ὥρας εἰς τὸ ἐνδιάμεσον πρόγευμα.

2) Διὰ τὴν ὑπόλοιπον χώραν, καθὼς καὶ διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, διὰ τὰς ἀναφερομένας ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις ὑποδηματοποιΐας, τὰς λειτουργούσας ἐκτὸς βιομηχανικῆς περιοχῆς ἐντὸς τῶν κέντρων τῶν τριῶν ἀνωτέρω πόλεων, θὰ ἰσχύῃ ἀπὸ 7.15' π.μ. - 2.30' μ.μ. μὲ ἕνα τέταρτον διάλειμμα εἰς τὸ ἐνδιάμεσον διὰ πρόγευμα καὶ 4.30' μ.μ. ἕως 6 μ.μ. τὰς ἡμέρας Δευτέραν, Τρίτην, Τετάρτην, Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν καὶ 7.30' π μ. ἕως 1 μ.μ. τὸ Σάββατον.

Β' Χειμερινὸν ὡράριον ἰσχῦον ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου μέχρι 14 Μαΐου

1) Διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης τὰ ἐντὸς βιομηχανικῆς περιοχῆς ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια, τὰ ἀπασχολοῦντα ἐργατοτεχνικὸν προσωπικόν, θὰ λειτουργοῦν ἀπὸ τῆς 8 π.μ. ἕως 12 μ. καὶ 12.30' ἕως 5 μ.μ τὰς ἡμέρας Δευτέραν, Τρίτην, Τετάρτην, Πέμπτην, Παρασκευὴν καὶ 8 π.μ. ἕως 1.30' μ.μ. τὸ Σάββατον.

2) Διὰ τὴν ὑπόλοιπον χώραν, καθὼς καὶ διὰ τὰς πόλεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, διὰ τὰς ἀναφερομένας ἀνωτέρω ἐπιχειρήσεις ὑποδηματοποιΐας τὰς λειτουργούσας ἐκτὸς βιομηχανικῆς περιοχῆς ἐντὸς τῶν πόλεων θὰ ἰσχύῃ 8 π.μ. ἕως 2 μ.μ. καὶ 3 1)2 μ.μ. ἕως 6 μ.μ. διὰ τὰς ἡμέρας Δευτέραν, Τρίτην, Τετάρτην, Πέμπτην, Παρασκευήν, καὶ 8 π.μ. ἕως 1.30' διὰ τὸ Σάββατον.

Γ' Ὡράριον ἐργασίας ὑποδηματοποιείων καταστημάτων

Δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου γενικῶς τὰ ἐντὸς καταστημάτων ἐργαστήρια ὑποδηματοποιΐας, ὡς ὑποκείμενα εἰς τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις.

Σημείωσις : Βιομηχανικὰ ὅρια τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης νοοῦνται αὐτὰ ποὺ ἔχουν καθορισθῆ ὡς βιομηχανικαὶ ζῶναι ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ἄρθρον 9

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη, διαπιστώνοντα ὅτι ἡ λειτουργία τῆς Σχολῆς Μετεκπαιδεύσεως Ὑποδηματεργατῶν δέον νὰ καθορίζεται ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων ἀποφασίζουν, ὅπως εἰσηγηθοῦν εἰς τὰ ἁρμόδια συλλογικὰ των ὄργανα κοινὸν σχέδιον κανονισμοῦ ἀποδεκτὸν παρ' ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προηγουμένης, λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1964.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἔπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1963

—

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

289)1963 Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ συστάσεως Τοπικοῦ Παραρτήματος τοῦ Ι.Κ.Α. Νέας Φιλαδελφείας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 304 τῆς 12 Ἰουλίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 22)25.6.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ θέμα περὶ συστάσεως Τοπικοῦ Παραρτήματος Ν. Φιλαδελφείας (Ἀττικῆς), λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὸ ἀπὸ 24.6.1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῆς Διευθύνσεως Ὑπηρεσιῶν Ὀργανώσεως καὶ Μεθόδων, ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

Τὴν σύστασιν Τοπικοῦ Παραρτήματος Νέας Φιλαδελφείας, ἀνηκοντος εἰς τὸ Τοπικὸν Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. πλατείας Ἀττικῆς.

Τὰ ὅρια τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ ἐν λόγῳ Παραρτήματος καθορίζονται ὡς ἀκολούθως:

«Ἀρχονται ἀπὸ τῆς γεφύρας Ποδονίφτη, κατέρχονται τὸ δεξιὸν τοῦ ρεύματος μέχρι συναντήσεως τῆς προεκτάσεως ὁδοῦ Ἁγ. Ἀναργύρων. Ἀκολουθοῦν τὸ δεξιὸν ταύτης μέχρι διασταυρώσεως τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Ἀναργύρων καὶ τοῦ ποταμοῦ Κηφισσοῦ (πρώτη διακλάδωσις) παρὰ τὴν γέφυραν Ἁγ. Ἀναργύρων. Κάμπτουν δεξιὰ, ἀκολουθοῦντα τὸν Κηφισσὸν καὶ διὰ τοῦ πρὸς Κόκκινον Μῆλον παραποτάμου αὐτοῦ φθάνουν μέχρι τοποθεσίας Ἁγίας Ἄννης. Ἐκεῖθεν κάμπτουν δεξιὰ καὶ εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν συναντοῦν τὴν ὁδὸν Δεκελείας - Τατοΐου. Ταύτης ἀκολουθοῦν τὸ δεξιὸν καὶ δὴ μέχρι τοῦ σημείου, καθ' ὃ διασταυροῦται μὲ τὴν χαραγμένην ἐν τῷ σχεδίῳ ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς κλινικὴν Σαλπετριέρη. Ἐκεῖθεν κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος διασχίζουσα τὴν ὁδὸν Μεταμορφώσεως (τὴν ὁδηγοῦσαν πρὸς κάτω Κηφισσιάν) φθάνουν μέχρι τοῦ ὑψώματος Κιουπρισιά, ὅπου καὶ εἰς τὴν κατωφέρειαν τούτου ἄρχεται σχηματιζόμενον τὸ ρεῦμα Κατσαούνη. Ἀκολουθοῦν τὸ δεξιὸν τοῦ ρεύματος Κατσαούνη καὶ διερχόμενα τὰς ἐργατικὰς πολυκατοικίας τῆς Ν. Φιλαδελφείας (αἱτινες περιέρχονται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Παραρτήματος) φθάνουν μέχρι τοῦ βάλσους Ν. Φιλαδελφείας (τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται) καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ δεξιοῦ τοῦ ρεύματος κατέρχονται μέχρι τῆς γεφύρας Ν. Φιλαδελφείας - Ποδονίφτη, ἔνθα καὶ ἡ ἀφετηρία τῶν ὁρίων».

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 24)8.7.1963

Περὶ ἐκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

εἰς Μουζάκιον, Λαζαρίναν καὶ Μαυρομμάτιον.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 365 τῆς 20 Αὐγούστου 1963)

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως. 2) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.». 3) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 30)30.5.1962 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. Καρδίτσης. 5) Τὸ ἀπὸ 6.7.1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς τὴν Ἀσφάλισιν καὶ προφορικὴν εἰσήγησιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀσφαλίσεως, ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

Α'. Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους τοὺς ἀναφερομένους εἰς τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν (ἄρθρα 2 § 1 περ. ε' καὶ 37 τοῦ ν. δ. 2961)1954 καὶ ν. 2054)1952) εἰς τὴν περιοχὴν τῆς κωμοπόλεως Μουζακίου.

Β'. Εἰς περιοχὴν τοῦ χωρίου Λαζαρίνας πρὸς ἀσφαλιστικὴν κάλυψιν τῶν ἀπασχολουμένων 1) εἰς τὸ ἱπποφορβεῖον τῆς Προνομιούχου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ἱπποδρομιῶν Α.Ε., 2) τὰ μέλη τοῦ σωματείου φορτοεκφορτωτῶν καὶ 3) εἰς τοὺς λειτουργοῦντας ἢ μέλλοντας νὰ λειτουργήσουν φούρνους ἀποξηράνσεως καπνῶν.

Γ'. Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ χωρίου Μαυρομμάτι Καρδίτσης πρὸς ἀσφαλιστικὴν κάλυψιν τῶν ἀπασχολουμένων 1) εἰς τὰ λειτουργοῦντα ἢ μέλλοντα νὰ λειτουργήσουν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ χωρίου κεραμοποιεῖα καὶ 2) εἰς τὰ μέλη τοῦ σωματείου φορτοεκφορτωτῶν.

2) Τὴν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου μηνὸς ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν περιοχὴν τῶν λατομείων τοῦ χωρίου Χορτιάτη.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 129 τῆς 26 Μαρτίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 8)26.2.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως. β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.». γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1346)10.10.1962 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Θεσσαλονίκης καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 10)951)1962 εἰσηγητικὸν σημείωμα τοῦ Κλάδου Ἀσφαλίσεως (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν διεύρυνσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Τοπικοῦ Παραρτήματος Πύλης Ἀξιοῦ, δι' ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν λατομείων τοῦ χωρίου Χορτιάτη, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τοὺς κλάδους συντάξεων καὶ παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἐπιχειρήσεως ἀνεγέρσεως στρατιωτικῶν οἰκημάτων, εἰς τὸ δεξιὸν τῆς δημοσίας ὁδοῦ Ἀσβεστοχωρίου - Χορτιάτη.

Α') Περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. Θεσσαλονίκης:

Ἡ ὁροθετικὴ γραμμὴ ἀρχεται ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ χειμάρρου Λευκοποτάμου, ἀκολουθεῖ κατεύθυνσιν Β.Δ. διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ἀντέρχεται εἰς τὸ χωρίον Νέας Μαγνησίας, ἔνθα συναντᾷ τὴν κατὰ τὴν τοῦ ἐκεῖθεν διερχομένην Γαλλικοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ μέχρι τῆς βορείας ἄκρας τοῦ χωρίου Νέας Μαγνησίας, ὅπερ περιλαμβάνει. Ἐκεῖθεν στρέφει πρὸς Β., συναντᾷ τὴν ὁδὸν Θεσσαλονίκης - Λαγκαδᾶ, διέρχεται διὰ τῶν ἀκραίων οἰκημάτων τοῦ συνοικισμοῦ Νέας Εὐκαρπίας, ὃν περιλαμβάνει, καὶ συνεχίζει κυκλικῶς μέχρι τῆς περιοχῆς Νοσοκομείου - Σανατορίου Ἀσβεστοχωρίου καὶ τῆς Κοινότητος Ἐξοχῆς, ἣν περιλαμβάνει, καὶ ἐν συνεχείᾳ μέχρι τοῦ 15 1)2 χιλιομ. τῆς δημοσίας ὁδοῦ Θεσσαλονίκης - Χορτιάτη.

Ἐκεῖθεν κατέρχεται Ν.Α. (διὰ ναητῆς γραμμῆς) μέχρι τῆς Κοινότητος Πανοράματος (Ἀρσακλῆ), τὴν ὁποίαν περιλαμβάνει, προεκτείνεται Ν.Α., ὥστε νὰ περιλάβῃ τὴν Κοινότητα Σέδες, ἀκολουθοῦσα δὲ κατεύθυνσιν νοτίαν, περιλαμβάνει τὰς Κοινότητας Περαίας, Νέοι Ἐπιβάτες, Ἁγία Τριάδα καὶ Νέα Μηχανιώνα, μέχρι τῆς θαλάσσης τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου πρὸς Νότον, στρέφει Ν.Δ. καὶ παρακάμπτουσα τὸ Ἀκρωτήριον Μεγα Ἔμβολον, ἀκολουθεῖ διὰ τοῦ κόλπου Θεσσαλονίκης κατεύθυνσιν πρὸς Δυσμὰς καὶ εἶτα Β.Δ. μέχρι τῆς ἀφετηρίας.

Οὕτω εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν περιλαμβάνονται:

α) Οἱ Δῆμοι Θεσσαλονίκης, Καλαμαριᾶς καὶ Νεαπόλεως καὶ

β) Αἱ Κοινότητες Ἀμπελοκήπων, Ἁγίου Παύλου, Εὐκαρπίας, Κορδελιοῦ, Μαινεμένης, Ρυσσίου, Σταυρουπόλεως, Συκεών, Τριανδρίας, Πυλαίας, Σέδες (ἄνευ περιοχῆς τῶν Λουτρῶν), Ἀσβεστοχωρίου μετὰ τῆς περιοχῆς Σανατορίου Ἀσβεστοχωρίου, Ν. Μηχανιώνας, Ἁγίας Τριάδος, Νέων Ἐπιβατῶν, Περαίας καὶ Πανοράματος.

Περιλαμβάνει ὡσαύτως ἡ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ τοῦ Ὑποκαταστήματος καὶ τὰ ἀκόλουθα ἐγ-

γής περίχωρα :

α) Τήν Κοινότητα Σίνδου πρός Β.Δ. μετά τῶν ἐκεῖ ἐγκαταστάσεων τοῦ Ἰνστιτούτου Βάμβακος.

β) Τά λατομεῖα Νάρες.

γ) Τάς εἰς τήν τοποθεσίαν Τρεῖς Τοῦμπες περιοχήν τοῦ χωρίου Διαβατά Θεσσαλονίκης ἐγκαταστάσεις τοῦ ἐργοστασίου ἐκρηκτικῶν ὑλῶν «Μ.Α.Β.Ι.Ε.Κ.» καί

δ) Τήν κωμόπολιν τοῦ Λαγκαδᾶ.

Β) Τοπικόν Παράρτημα Πύλης Ἀξιοῦ :

Ἡ ὁρυθετική γραμμή ἄρχεται ἐκ τοῦ διαχωριστικοῦ χώρου ἐργοστασίου Σόκονι καί Ἐλευθέρας Ζώνης, συναντᾷ τήν ὁδόν 26ης Ὀκτωβρίου, ἣν ἀκολουθεῖ, μέχρι τῆς συναντήσεως τῆς πλατείας Ἰωάννου Μεταξᾶ. Ἐκεῖθεν εἰσέρχεται εἰς τήν ὁδόν Λαγκαδᾶ, ἣν ἀκολουθεῖ μέχρι συναντήσεως τῆς ὁδοῦ Γεφύρας. Ἀπό τῆς ὁδοῦ Γεφύρας προχωρεῖ κατά μῆκος τοῦ Ξηροποτάμου, συναντᾷ τήν ὁδόν Βασ. Γεωργίου Νεαπόλεως καί ἐκεῖθεν διά τῶν παρυφῶν τοῦ Ἀλσυλλίου στρέφεται πρός Β.Δ. καί ἐγκαταλείπουσα εἰς τό δεξιόν τούς Συνοικισμούς Νέας Βάρνης, Ροδοχωρίου, Συκεῶν καί Ἑπταπυργίου, φθάνει μέχρι τοῦ τέως 8ου φυλακίου Δημοτικοῦ Φόρου.

Ἐκ τοῦ 8ου φυλακίου προχωρεῖ μέ κατεύθυνσιν πρός Α. καί διά τῆς στρατιωτικῆς ὁδοῦ τῶν ὑψωμάτων Σεΐχ Σοῦ φθάνει μέχρι τῆς Κοινότητος Ἐξοχῆς, ἣν περιλαμβάνει, καί ἐν συνεχείᾳ μέχρι τοῦ 1ο 1)2 χιλιομέτρου τῆς δημοσίας ὁδοῦ Θεσσαλονίκης - Χορτιάτη.

Ἐκεῖθεν ἀνέρχεται μέχρι Παρεκκλησίου Προφήτου Ἠλία, ὁπισθεν Σανατορίου, προχωρεῖ πρός Βορρᾶν, διέρχεται ὁπισθεν χωρίων Ἀσβεστοχωρίου καί Ρετζικίου, ἅτινα περιλαμβάνει, καί κατευθύνεται πρός χωρίον Ὡραιοκάστρου, ὅπερ ὁμοίως περιλαμβάνει.

Ἐκ τοῦ Ὡραιοκάστρου προχωρεῖ πρός Δυσμάς, διέρχεται ὁπισθεν τῆς Κοινότητος Λαχανοκήπων (Νέα Μαγνησία), ἣν περιλαμβάνει, συναντᾷ Γέφυρα Ἐχεδώρου (Γαλλικοῦ) ποταμοῦ, ἣν διέρχεται καί ἀκολουθεῖ τήν ἀμαξητήν ὁδόν πρός Σίνδον, ἣν περιλαμβάνει μετά τοῦ ἐκεῖ Ἰνστιτούτου Βάμβακος, καθώς καί τῶν λατομείων Νάρες καί τῆς ἐγκαταστάσεως ἐκρηκτικῶν ὑλῶν Ν.Α.Β.Ι.Ε.Κ., εὑρισκομένης εἰς τήν τοποθεσίαν «Τρεῖς Τοῦμπες».

2) Τήν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς Ἅγιον Κωνσταντῖνον Γολεμίου καί Καμένα Βούρλα.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 290 τῆς 1 Ἰουλίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 21)18.6.1963

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβόν ὑπ' ὄψιν : α) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καί 13 τοῦ ἀ.ν. 1846 1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, β) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καί 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περί τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καί ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καί 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περί τροποποιήσεως τῆς περί διοικήσεως καί ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». δ) Τήν ἀπό 15.11.1962 εἰσήγησιν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀταλάντης καί ε) Τό ὑπ' ἀριθ. 36668)1963 εἰσηγητικόν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

1) Τήν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τούς ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 ἀναφερομένους κλάδους, ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως (ἀριθ. 2 § 1 περ. ε' καί 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954 καί νόμου 2054)1952) εἰς ἅπαν τό προσωπικόν τό ἀπασχολούμενον ἤ ἀπασχοληθησόμενον εἰς :

α) Τήν κωμόπολιν Ἁγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος, τῆς ὁποίας τά ὅρια ἄρχονται νοτίως μέν ἀπό τῆς προβλήτος φορτώσεως λιγνίτου, περιλαμβάνουσιν ἅπαντα τόν κατωκημένον χῶρον μεταξύ ὄρους καί θαλάσσης καί καταλήγουν εἰς τήν βορείαν ἔξοδον τῆς πόλεως καί ἀκριβῶς μετά τάς ἐγκαταστάσεις τοῦ Motel Λεβέντη.

β) Τόν κατωκημένον χῶρον τῆς λουτροπόλεως τῶν Καμμένων Βούρλων καί

2) Τήν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διά τόν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καί μητρότητος εἰς χρῆμα εἰς τούς ἀπασχολουμένους εἰς τήν περιοχήν τῶν λιγνιτωρυχείων Γολεμίου.

3) Τήν ἐν Ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ σύστασιν Τοπικοῦ Παραρτήματος, ὑπαγομένου διοικητικῶς εἰς τό Τοπικόν Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. Ἀταλάντης.

4) Τήν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Διορθώσεις ἡμαρτημένων

Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 295 τῆς 4 Ἰουλίου 1963)

Εἰς τήν ὑπ' ἀριθ. 37604)Σ.385)4.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, δημοσιευθεῖσαν εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 262 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β') τῆς 13.6.1963 (*) ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

Ἐν ἀρχῇ τοῦ 2ου λόγου τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἀπό τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «2. πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου» τίθε-

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1023.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΑΠΟΔΟΧΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Επίδομα ανθυγιεινής εργασίας εργατοτεχνιτών κεραμοπλινθοποιΐας : Έξ αφορμής υποβαλλομένων ημίν ερωτημάτων υπό των εν ταίς έκαρχίαις λειτουργουσών επιχειρήσεων κεραμοπλινθοποιΐας περί των δημιουργηθεισών υποχρεώσεών των, κατόπιν της υπ' αριθ. 965)1963 αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας(*), δι' ής ηκυρώθησαν εν μέρει ή υπ' αριθ. 57943) 1961 απόφασις των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, ως και ή υπ' αριθ. 21)1961 απόφασις του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, δια της οποίας επεξετάθη ή χορήγησις επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις άπαν το εργατοτεχνικόν προσωπικόν των εργοστασίων κεραμοπλινθοποιΐας, γνωρίζομεν τα ακόλουθα :

Κατόπιν : α) Της δια της υπ' αριθ. 24329) ΕΡ. Π. 436)11.7.1963 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας (Φ. Ε. Κ. 302, τεύχος Β' της 11 Ιουλίου 1963) (**) επελθούσης ανακλήσεως της προγενεστέρας αποφάσεως αυτών υπ' αριθ. 56743)1961. β) Της δια του υπ' αριθ. 60495)17.7.1963 ημετέρου εγγράφου γενομένης αναπομπής του θέματος εις το Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, ως προς τα σημεία, καθ' ά ηκυρώθη υπό του Συμβουλίου της Επικρατείας έλλειψει νομίμου αιτιολογίας ή υπ' αριθ. 21)1961 απόφασις αυτού και γ) της συνόμως γενομένης υπό της Ομοσπονδίας Κεραμοπλινθοποιών Ελλάδος καταθέσεως της ειρημένης υπ' αριθ. 21)1961 διαιτητικής αποφάσεως εις το Ειρηνοδικείον Αθηνών (πρώξις καταθέσεως 70)12.7.1963) (***), ύφίσταται υποχρέωσις των εκτός της περιφερείας της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης λειτουργουσών επιχειρήσεων κεραμοπλινθοποιΐας (διά τας εντός της περιφερείας ταύτης λειτουργούσας δμοίας επιχειρήσεις δέν ύφίσταται θέμα, καθ' όσον τα της χορηγήσεως επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις το εν γένει εργατοτεχνικόν προσωπικόν των ερρυθμίσθησαν διά των από 15.9 1961 και 3.10.1961 σχετικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας), προς καταβολήν από 1.7.1961 και εφεξής επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας εις το εργατοτεχνικόν προσωπικόν των, ως τούτο ορίζεται υπό της υπ' αριθ. 21)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, καθ' όσον αι σχετικαί διατάξεις αύτης δέν εθίγησαν υπό της υπ' αριθ. 965) 1963 αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας διά των από 1.7.1961 και εφεξής χρόνον.

Εκκρεμότης μόνον ύφίσταται ως προς το ύψος του επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας των εν λόγω εργατοτεχνιτών διά την περίοδον από 9.10.1960 μεχρι 30.6.1961, εφ' ού θα κρίνη εκ νέου το Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών.

Δέον όθεν όπως συστήσητε εις τας υποχρέους επιχειρήσεις συμμόρφωσίν των προς τας διατάξεις της ρηθείσης υπ' αριθ 21)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών διά το από 1.7. 1961 και εφεξής χρονικόν διάστημα, εγκρίνοντες άμα, προς διευκόλυνσιν των υποχρέων επιχειρήσεων, όπως τα εκ της εφαρμογής αύτης οφειλόμενα μέχρι τούδε χρηματικά ποσά καταβληθώσιν εις τους δικαιούχους εργάτας κατά δόσεις, ών ο αριθμός καθορισθήσεται διά συμφωνίας μεταξύ των ενδιαφερομένων μερών ή και τη μεσολαβήσει ημών εις ας περιπτώσεις ήθελεν απαιτηθή αύτη. ***(Εγκύκλ. υπ' αριθ. 69315)1963 Υπουργείου Εργασίας προς τας Επιθεωρήσεις Εργασίας).***

Αποδοχαί λογιστού υπηρετούντος εις Συνεταιρισμόν : Εφ' όσον ο παρ' ημίν υπηρετών μισθωτός, τηρών τα υπό του Εμπορικού Νόμου προβλεπόμενα βιβλία, ήτοι το βιβλίον απογραφών και ισολογισμού, το ημερολόγιον κλπ., θεωρείται λογιστής και υπάγεται εις τας διατάξεις της υπ' αριθ. 25)1960 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών (πρώξις καταθέσεως Ειρηνοδικείου Αθηνών 131)12.11.1960) και δικαιούται, εφ' όσον υπηρετεί πλέον της 20ετίας παρ' ημίν, κατωτάτου ορίου βασικού μηνιαίου μισθού εκ δραχμών 3.600.

Σημειωτέον ότι, εφ' όσον ούτος τυγχάνει και έγγαμος, δικαιούται επί πλέον επιδόματος συζύγου εκ δραχμών 100.

Τα άνωτέρω έχουσι βεβαίως εφαρμογήν, εφ' όσον δεν ύφίσταται παρά τω ημετέρω Συνεταιρισμώ κανονισμός βαθμολογικής και μισθολογικής εξελίξεως, εγκριθείς διά νόμου ή β.δ)τος μέχρι της ενάρξεως της ισχύος της ανωτέρω διαιτητικής αποφάσεως. ***(Έγγρ. Υπουργείου Εργασίας υπ' αριθ. 62158)1963)(*).***

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 747.
(**) ΕΕΔ 20, σελ. 1013.
(***) ΕΕΔ 22 σελ. 1164.

(*) Ίδετε περί του τελευταίου τούτου Α.Π. 348)1963, ΕΕΔ 22, 859, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 22, 860.

και το ορθόν «2. Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου».

Εν τη πρώτη στηλη της σελίδος 2111 και εις τους 3ον και 4ον στίχους άπό του σχέλους αύτης άντι του εσφαλμένως δημοσιευθέντος «του θανάτου ησφαλισμένου ή συνταξιούχου όρφανοί» τίθεται το ορθόν «του θανάτου ησφαλισμένου ή συνταξιούχου (ησφαλισμένης ή συνταξιούχου) όρφανοί».

(Εκ του Υπουργείου Εργασίας)

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΔΙΑΝΟΗΤΟΝ

Χρήσιμοι είναι αί χρονολογίαι, αί οποίαι σημειούνται κατωτέρω, ίνα συναχθούν και ωρισμένα συμπεράσματα.

Κατά τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Φεβρουαρίου τρέχοντος ἔτους συνεζητήθη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας παραπεμφθεῖσα εἰς τοῦτο συλλογικὴ διαφορὰ περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων Σωματείων, Ἱδρυμάτων, Δικηγορικῶν κλπ.

Ἀσκεῖται κατὰ τῆς ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου ἔφεσις ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων Ἑλλάδος καὶ ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἡ ἀπόφασις του (24)1963) τὴν 18 Ἰουλίου 1963, ἡ ὁποία κατετέθη κατὰ νόμον εἰς τὸ Εἰσηνεδικεῖον Ἀθηνῶν τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1963, ἀπὸ τῆς ἑπομένης δὲ ταύτης ἄρχεται κατὰ νόμον ἡ τυπικὴ ἰσχύς της. Ἀπῃτήθη δηλαδὴ χρονικὸν διάστημα ἑπτὰ μηνῶν, ἵνα ἀποπερατωθῇ ἡ διαδικασία ἐπιλύσεως τῆς συλλογικῆς αὐτῆς διαφορᾶς.

Κατὰ τὸν Μάρτιον τρέχοντος ἔτους παρεπέμφθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν πρὸς ἐπίλυσιν συλλογικὴ διαφορὰ διὰ τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀνωνύμων ἑταιρειῶν κλπ χώρας.

Ἐπὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῆς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 27)1963 ἀπόφασις τοῦ ἀνωτέρω Δικαστηρίου, ἠσκήθη ὅμως κατὰ ταύτης ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων Ἑλλάδος καί, ἐνῷ εὑρισκόμεθα ἤδη εἰς τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, δὲν ἔχει ἀνόμη ἀποπερατωθῇ ἡ διαδικασία ἐπιλύσεως τῆς συλλογικῆς αὐτῆς διαφορᾶς.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα τῆς καταγγελίας τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 2 1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἔχουν ἀνασταλῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 22, 771) μέχρι τῆς 4 Ἰουλίου 1963, πέραν τῆς ὁποίας, ἀφοῦ ἔχουν ἐπανειλημμένως ἀνασταλῇ τὰ ἀποτελέσματά της καὶ ἐφ' ὁλόκληρον τὸν νόμιμον χρόνον τοῦ δωδεκαμήνου, δὲν ἰσχύει πλέον.

Καὶ ναὶ μὲν διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας πρότερον αὐτὴ ἔχει ἀκόμη ἐφαρμογὴν μὲ τὴν θεωρίαν τῆς μετενεργείας, ἀλλ' ὅσοι προσλαμβάνονται μετὰ τὴν 4 Ἰουλίου 1963 δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν προστασίαν τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἰσχύει δι' αὐτοὺς ἡ μικροτέρας προστασίας ἐθνικὴ γενικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας περὶ μισθοῦ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἰουνίου 1962.

Εἶναι λοιπὸν φανερόν, χωρὶς νὰ κυράζῃ ἡ συχνὴ ἐπανάληψις γραφέντων, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς τῶν μισθωτῶν, ὅτι δὲν ἱκανοποιεῖ ἡ διαδικασία ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ὡς τελειότατον ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πρᾶξιν.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 3198)1955 ὥρισε προθεσμίας, ἐντὸς τῶν ὁποίων πρέπει νὰ κινῆται ἡ διαδικασία ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 18 αὐτοῦ, συνεδύασε τὴν ἀπαγόρευσιν πάσης προσπαθείας τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐκβιασμὸν εὐνοϊκῆς ὑπὲρ αὐτῶν λύσεως ἐπὶ τῆς ἐκδηλωθείσης διενέξεως διὰ διακοπῆς τῆς ἐργασίας ἢ καταφανοῦς μειώσεως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας κλπ., μὲ βαρείας ἄλλως συνεπείας εἰς βάρος τῶν μισθωτῶν καὶ ἐργοδοτῶν, ἀπὸ τῆς ἐγγράφου ἀνακοινώσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας διαπιστοῦται ἡ ἀποτυχία τῆς συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως τῆς ἀπ' εὐθείας παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς ἐπίλυσιν ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων διαιτητικῶν δικαστηρίων ἐπὶ χρονικὸν διάστημα 15 ἡμερῶν καὶ ἐν περιπτώσει ἐφέσεως 60 ἡμερῶν, συνάγεται ὅτι ἠννοήθη νὰ ἀποπερατοῦται ἡ διαδικασία ὄχι πέραν τῶν ἄνω χρονικῶν διαστημάτων.

Εἶναι πάντως ἀδιανόητον νὰ καταλήγῃ μία συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας νὰ λύεται ὁριστικῶς ἐντὸς 7 ἢ 8 μηνῶν, ὅσος χρόνος δὲν ἀπαιτεῖται οὔτε διὰ τὴν ἐκδίκασιν μιᾶς ἀτομικῆς ἐργατικῆς διαφορᾶς, ἡ ὁποία διέρχεται ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ἀπὸ τοῦ Ἐργατοδίκου μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐργατικοὶ Δικασταί

Ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν Ἐφέτου κ. *Χ. Ζέρβα* ὡρίσθησαν οἱ κατὰ τὸ νέον ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου δικαστικὸν ἔτος ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Δικασταί.

Δώδεκα Πρωτοδίκαι εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας, ἡ ὁποία λειτουργεῖ καθημερινῶς, μὲ ἕνα ἀνὰ ἡμέραν ἐκ τῶν ὁρισθέντων Πρωτοδικῶν, καὶ ἐννέα εἰς τὸν δεύτερον (κατ' ἔφεσιν) βαθμόν, ἐκτὸς τοῦ Προέδρου, μὲ συνεδριάσεις ἀνὰ ἑκάστην Παρασκευήν.

Ἐπιδίωξις τοῦ κ. Προϊσταμένου τοῦ Πρωτοδικείου εἶναι ἡ ταχίστη ἐκδίκασις τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν, διὰ τὴν ὁποίαν, ἂν χρειασθῇ, θὰ ὁρισθοῦν καὶ ἄλλοι Δικασταί.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 20 (530)

Ἀθῆναι, 15 Ὀκτωβρίου 1963

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΟΙΚΟΣ ΝΑΥΤΟΥ (*)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΣΩΤ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΥ, Ἀντιπλοιάρχου Λ.Σ.

(*) Ὁ συντάξας τὸ παρὸν ἄρθρον ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ ἐπὶ τοῦ τομέως τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἀφορῶντος τὴν προστασίαν τοῦ ναυτικοῦ κατὰ τῆς ἀσθενείας, μέσῳ τοῦ Οἴκου Ναύτου. Ἡ κριτικὴ διερεύνησις τοῦ εἰδικοῦ τούτου θεσμοῦ κεῖται ἐκτὸς τῶν ἐπιδιώξεων τῆς παρούσης μελέτης. Τυχὸν διατυπούμεναι γνῶμαι ἢ κρίσεις ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀντιλήψεις τοῦ γράψαντος.

Πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀναγνωστῶν διευκρινίζεται, ὅτι αἱ κάτωθι συντμήσεις ἔχουν τὴν ἐναντι ἑκάστης ἔννοιαν.

Α.Κ.	Ἀστικὸς Κῶδιξ.
Α.Ο.Κ.Π.	Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς Κινδύνων Πολέμου.
Γ.Ε.Ν.Ε.	Γραφεῖον Εὑρέσεως Ναυτικῆς Ἐργασίας.
Δ.Ε.Ο.Ν.	Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ Οἴκου Ναύτου.
Δ.Ο.Ε.	Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐργασίας.
Δ.Ο.Μ.	Διεθνὴς Ὀργάνωσις Μεταφορῶν.
Δ.Σ.Ν.Α.Τ.	Διοικητικὸν Συμβούλιον Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου.
Ε.Ε.Ε.	Ἕνωσις Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν.
Ε.Θ.	Ἐργάτης Θαλάσσης (ἁλιεύς, λεμβοῦχος, δύτης).
Ι.Κ.Α.	Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.
Κ.Α.Λ.Ν.	Κεφάλαιον Ἀνεργίας καὶ Ἀσθενείας Ναυτικῶν.
Κ.Δ.	Κεφάλαιον Δυτῶν.
Κ.Ο.Χ.	Κόροι ὁλικῆς χωρητικότητος (πλοίου).
Κ.Π.Φ.Ν.	Κεφάλαιον Προστασίας Φυματικῶν Ναυτικῶν.
Λ.Σ.	Λιμενικὸν Σῶμα.
Ν.Ι.Ε.Θ.	Νοσηλευτικὸν Ἵδρυμα Ἐργατῶν Θαλάσσης (Σανατόριον Πεντέλης).
Ν.Δ.Δ.Δ.	Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.
Ν.Σ.Κ.	Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους
Ο.Ν.	Οἶκος Ναύτου.
Π.Ε.Ο.Ν.	Παιδικαὶ Ἑξοχαὶ Οἴκου Ναύτου (εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς).
Π.Ν.Ο.	Πανελλήνιος Ναυτικὴ Ὁμοσπονδία.
Π.Ο.Ν.	Παράρτημα Οἴκου Ναύτου.
Σ.Ε.Ν.	Συμβούλιον Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ.
Σ.τ.Ε.	Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας.
Τ.Ε.Ο.Ν.	Τοπικὴ Ἐπιτροπὴ Οἴκου Ναύτου (εἰς Παράρτημα Ο.Ν.)
Τ.Π.Ε.Ν.	Ταμεῖα (Ἐπικουρικὰ) Προνοίας Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ.
Τ.Ε.Β.Ε.	Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος.
Υ.Ε.Ν.	Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας
Υ.Σ.Ο.Ν.	Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον Οἴκου Ναύτου.

Διὰ τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης μελέτης ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν κυρίως τὰ συγγράμματα τῶν Χρ. Ἀγαλλοπούλου «Αἱ Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις» καὶ Ἀνδρ. Χρυσοχοΐδου «Γενικαὶ Ἀρχαὶ τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως», τὰ περιοδικὰ «Ἐπιθεώρησις Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ» (δὲν ἐκδίδεται νῦν), «Δελτίον Ι.Κ.Α.», «Ναυτικὰ Χρονικά», ὡς καὶ τὰ σχετικὰ ὑπηρεσιακὰ στοιχεῖα (προϋπολογισμοί Κ.Α.Λ.Ν., Κ.Π.Φ.Ν., νομοθεσία κλπ.).

Κεφάλαιον Α'

Γενικὰ περὶ τῆς σημασίας καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως

Ἀποτελεῖ κοινὴν πλέον διαπίστωσιν καὶ συνείδησιν ὅτι ἡ ὑγεία δὲν χαρίζεται, ἀλλὰ κατακτᾶται, καὶ ὅτι ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς ἀσθενείας προκαλεῖ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον εἰς ἐθνικὸν καὶ παγκόσμιον ἐπίπεδον, ἀφοῦ ἡ συχνὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν λαῶν διευκολύνει τὴν μετάδοσιν ὄχι μόνον τῶν ἰδε-

ών, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀσθενειῶν. Εἶναι παρήγορον πάντως τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ Κράτη, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς ἢ πολιτικῆς τοποθετήσεως, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Παγκοσμίου Ὀργανώσεως Ὑγείας, τῆς εὐγενοῦς ταύτης συγχρόνου ἀμφικτυονίας, συνεργάζονται ἐν συμπνοίᾳ διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ κοινοῦ τούτου ἐχθροῦ.

Καθ' ὃν χρόνον, ἑκάστην 7ην Ἀπριλίου, εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἑορτάζεται ἡ ἡμέρα τῆς Ὑγείας, θὰ ἀπετέλει κοινοτοπίαν ἡ ἀνάπτυξις τῆς σημασίας τοῦ ὑπερτάτου τούτου ἀγαθοῦ, ὅταν ἰδίᾳ ἀναλογισθῇ τις, ὅτι εἰς τὴν χώραν ταύτην οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐλάτρευσαν τὴν Ὑγείαν ὡς Θεάν, Θεὰν σύμβολον τοῦ σφρίγους καὶ τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς.

Ἡ λῆψις ἐν τούτοις ἐκ μέρους τῶν Κρατῶν νομοθετικῶν καὶ διοικητικῶν μέτρων διὰ τὴν ὠργανωμένην καὶ δὴ μέσῳ ἀσφαλιστικῶν φορέων προστασίαν κατὰ τῆς ἀσθενείας δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἀπώτερον παρελθόν.

Παλαιότερον, ἰδίᾳ κατὰ τὸν Μεσαίωνα, συναντῶμεν εἰς τὴν Δύσιν ἐπαγγελματικάς τινας ἑνώσεις, τὰς συντεχνίας, αἵτινες καλύπτουν ἀσφαλιστικῶς τὰ μέλη των ἐναντι περιωρισμένων κινδύνων (πλημμυρῶν, ναυαγίων κλπ.). Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς μηχανῆς εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς παραγωγῆς ἀγαθῶν ἐμφανίζονται παραλλήλως καὶ ἐργατικά τινα σωματεῖα, παρέχοντα εἰς τὰ μέλη των περιωρισμένην βοήθειαν ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος ἢ ἀσθενείας.

Κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ἡ πραγματοποιηθεῖσα ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ οἰκονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ σημαντικὴ βιομηχανικὴ πρόοδος πυκνώνει τὰς τάξεις τῶν μισθωτῶν καὶ προβάλλει τὸ ἐργατικὸν ζήτημα ὡς ὀξὺ κοινωνικὸν πρόβλημα. Ὡρισμένα βιομηχανικὰ Κράτη, κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἐπικρατουσῶν τότε ἀρχῶν τοῦ οἰκονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἠναγκάσθησαν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι, πρὸς διατήρησιν τῆς κοινωνικῆς γαλήνης καὶ καταπολέμησιν τοῦ ἐπαναστατικοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐπεβάλλετο τόσον ἡ διεύρυνσις τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῶν μεμονωμένων ἐπαγγελματικῶν σωματείων προστασίας καὶ κατ' ἔκτασιν ἀσφαλιστικῶν περιπτώσεων (κινδύνων) καὶ κατ' ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων, ὅσον καὶ ἡ καθιέρωσις τῆς ἀσφαλίσεως ταύτης ὡς ὑποχρεωτικῆς. Ἐγένετο ἐπίσης ἀντιληπτόν, παρὰ τῶν Κρατῶν τούτων, ὅτι ἡ καθιέρωσις ὡς ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀνωτέρω ἀσφαλίσεως θὰ ἐπέδρα εὐνοϊκῶς καὶ ἐπὶ τῆς ἀποδοτικότητος τοῦ ἠσφαλισμένου, καθόσον αὕτη δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῶν ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἐργαζόμενος λαμβάνει, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐγγυήσεων τῶν παρεχομένων διὰ τὴν ἐξασφάλισιν προστασίας ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος, ἀσθενείας, γήρατος κλπ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Κράτους διὰ νόμου ἐπιβαλλομένη ἀσφάλισις, λόγῳ τῆς κοινωνικῆς σημασίας της, ἀπεκλήθη «κοινωνικὴ ἀσφάλισις». Συγκεκριμένως ἡ κοινωνικὴ σημασία τοῦ νέου τούτου θεσμοῦ συνίσταται εἰς τὴν ἄμβλυνσιν τῶν κοινωνικῶν ἀντιθέσεων διὰ τῆς ἀναδιανομῆς τοῦ πλούτου ἐκ τῶν εὐπόρων - ἐργοδοτῶν εἰς τοὺς ἀπόρους - μισθωτούς, (τῆς ἀναδιανομῆς ταύτης ἐπιτυγχανομένης διὰ τῶν εἰσφορῶν τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἰδίᾳ διὰ τῶν ἐπιχορηγήσεων τῶν κρατικῶν προϋπολογισμῶν), ὡς ἐπίσης εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ φόβου διὰ τὴν αὔριον, ὅστις προεκάλει κοινωνικὰς διαταραχάς.

Πρώτη ἡ Γερμανία, τὸ ἔτος 1882, ἐπέβαλε νομοθετικῶς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν τῶν μισθωτῶν ξηρᾶς, ἐπεκτείνασα ταύτην ὀλίγον ἀργότερον (1887) καὶ εἰς τοὺς ναυτικούς. Ἀλλ' εἰδικῶς διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν τῶν ναυτικῶν ἡ τιμὴ ἀνήκει εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου δύο αἰῶνας πρότερον ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου 15ου Κολμπὲρ ἵδρυε τὸ Ταμεῖον τῶν ἀπομάχων ναυτικῶν καὶ ἔθετε τὰς βάσεις τοῦ ναυτικοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος του. Κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Ταμείου τούτου συνεστήθη παρ' ἡμῖν, ὡς ὀργανισμὸς κυρίας ἀσφαλίσεως, τὸ ἔτος 1861, τὸ αἰωνόβιον σήμερον Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον (Ν.Α.Τ.).

Κατὰ τὰς νεωτέρας οἰκονομικὰς ἀντιλήψεις, στηριζομένας κυρίως εἰς τὰς θεωρίας τοῦ Ἄγγλου οἰκονομολόγου Keynes, ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις, πέραν τῆς πολιτικῆς σημασίας της ὡς ὅπλου καταπολεμήσεως τοῦ ἐπαναστατικοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀποτελεῖ ἐπίσης σοβαρώτατον συντελεστὴν ἐπιτυχίας τῆς οἰκονομικῆς τοῦ Κράτους πολιτικῆς καὶ δὴ τῆς καλουμένης πολιτικῆς τῆς ἀπασχολήσεως. Ὅταν αἱ μεγάλαι μᾶζαι τῶν μισθωτῶν, αἱ ὁποῖαι οἰκονομικῶς εἶναι αἱ ἀσθενέστεραι, περιπίπτουν εἰς ἔνδει-

αν (ἐπιδημίαι, ὑποαπασχόλησις κλπ.), τὰ εἰσαδήματα αὐτῶν, τὰ διατιθέμενα εἰς τὴν ἀγορὰν κυρίως καταναλωτικῶν ἀγαθῶν, ἀπόλλυνται διὰ τὴν παραγωγήν. Ἡ παραγωγὴ τότε, δι' ἔλλειψιν ζητήσεως, περιέρχεται εἰς κρίσιν μὲ συνέπειαν τὴν ἀνεργίαν. Αἱ παροχαὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἐμφανιζόμεναι εἰς τὴν ἀγοράν, ἐν τῷ συνόλῳ των, ὡς ζήτησις ἀγαθῶν καὶ μάλιστα ἀγαθῶν οὐχὶ πολυτελείας (προελεύσεως συνήθως ἐξωτερικοῦ), ἀλλ' ἀγαθῶν πρώτης ἀνάγκης, ὡς εἶναι τὰ εἴδη διατροφῆς καὶ ἐνδύσεως (προελεύσεως συνήθως ἐσωτερικοῦ), συντηροῦν τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν ἀπασχόλησιν καὶ προάγουν τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας.

Διὰ τὴν πλήρη, πάντως, δικαίωσιν τῆς νεωτέρας ταύτης θεωρίας ἀπαιτεῖται, ὅπως πρῶτον αἱ ἑκάστοτε παροχαὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι ἐπαρκεῖς, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζωσι μίαν στοιχειωδῶς ἀξιοπρεπῆ διαβίωσιν τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ δεύτερον αἱ παροχαὶ αὗται, χάριν καὶ τῆς ἰσορρόπου ἀναπτύξεως τῆς οἰκονομίας, ἐπεκτείνωνται εἰς ἅπαντας, ἄνευ τοπικῶν περιορισμῶν.

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐνδείας συμβάλλουν καὶ ἕτεροι δύο παράγοντες, ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὁποίων ἐκφεύγει τῶν πλαισίων τῆς παρούσης μελέτης, ἤτοι ἡ Κοινωνικὴ Πρόνοια καὶ ἡ Δημοσία Ἀντίληψις ἀφ' ἑνὸς καὶ οἱ ἐργοδόται (ἀποζημίωσις λόγῳ ἀπολύσεως, ἀτυχήματος κλπ.) ἀφ' ἑτέρου. Οὕτω εἰς τὰς Η.Π.Α. τὸ πρῶτον (1935) διετυπώθη ὁ νέος ὅρος «κοινωνικὴ ἀσφάλεια», καθιερωθεὶς καὶ διεθνῶς μεταπολεμικῶς, εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὁποίου περιλαμβάνεται καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις.

Σήμερον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις δὲν θεωρεῖται ἁπλῆ ἐμπειρία ἢ τεχνικὴ ἀναδιανομῆς τοῦ πλούτου, ἀλλὰ ἀναγνωρίζεται ὡς ἐπιστήμη, συγκεντρώνουσα γνώσεις οἰκονομικάς, κοινωνικάς, ὑγειονομικὰς καὶ νομικάς.

Ἐθεωρήθη ἀπαραίτητος ἡ ὡς ἄνω σύντομος ἀνάλυσις τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, διότι ἐν τῇ πράξει οἱ σκοποὶ οὗτοι καθοδηγοῦν τὴν Διοίκησιν εἰς τὴν πρότασιν ἢ τὴν λῆψιν τῶν σχετικῶν νομοθετικῶν ἢ διοικητικῶν μέτρων, ἐνῷ συγχρόνως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ὑφισταμένας ἑκάστοτε κοινωνικοοικονομικὰς συνθήκας, οἱ σκοποὶ οὗτοι παρέχουν ἓν ἀντικειμενικὸν μέτρον ἀξιολογήσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ἀσφαλιστικοῦ φορέως ἀσκουμένης πολιτικῆς, ὡς ἐπιτυχοῦς ἢ μή.

Κεφάλαιον Β'

Ἱστορικὴ ἐπισκόπησις τοῦ ὑπὸ μελέτην θεσμοῦ

Παρ' ἡμῖν, ἡ πρώτη συβαρὰ προσπάθεια καθολικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας ἐγένετο μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον διὰ τοῦ νόμου 2868)1922 (Φ.Ε.Κ. 119Α'), κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου πᾶσα ἐπιχείρησις, ἀπασχολοῦσα ἄνω τῶν 70 ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων, ὡφείλεν, ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ συβαρῶν οἰκονομικῶν κυρώσεων, νὰ συστήσῃ ἐντὸς συντόμου προθεσμίας Ταμεῖον Ὑγείας διὰ τὸ προσωπικὸν αὐτῆς. Ὁ νόμος οὗτος δὲν ἀπέδωκε τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα καὶ βαθμιαίως περιέπεσεν ἐν ἀχρησίᾳ, διότι τὰ πλεῖστα τῶν μετέπειτα ἱδρυθέντων Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων ἐστηρίχθησαν εἰς ἰδίους νόμους. Τὸ ἔτος 1925 (ν.δ. 11.7.1925, Φ.Ε.Κ. 177Α') ἱδρύεται τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν, περιλαμβάνον καὶ τὸν τομέα τῆς προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας. Τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς σοβαρὸν βῆμα διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως παρ' ἡμῖν, λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν εἰς αὐτὸ τότε ἠσφαλισμένων (περίπου 26.000 καπνεργάται). Τὸ ἑπόμενον ἔτος (1926) ἡ σοβοῦσα ναυτιλιακὴ κρίσις ἐπύκνωσε τὰς τάξεις τῶν ἀνέργων ναυτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπίεσαν τὴν τότε Κυβέρνησιν νὰ λάβῃ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν μέτρα προστασίας, ὡς εἶχεν ἤδη πράξει διὰ τοὺς καπνεργάτας. Οὕτω εἶδε τὸ φῶς τὸ ν.δ. τῆς 6.11.1926 «περὶ συστάσεως Κεφαλαίου Ἀνεργίας ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν θαλάσσης» (Φ.Ε.Κ. 410Α'), διὰ τοῦ ὁποίου ἐξησφαλίζετο ἡ ὑγειονομικὴ περίθαλψις καὶ προεβλέπετο ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τῶν ἀνέργων ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.

Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν τοῦ ὡς ἄνω ν. δ)τος ἱδρύεται ἐν Πειραιεῖ Οἶκος Ναύτου (Ο.Ν.) ὑπὸ μορφὴν ν.π.δ.δ. (Δ. 1.3.1927, Φ.Ε.Κ. 32Α') καὶ ὡς φορεὺς κυρίας κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ναυτικῶν, ὃς ἦτο ἤδη τὸ Ν.Α.Τ. Ὁ Ὀργανισμὸς οὗτος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε λειτουργῶν τὴν 15.4.1927 μὲ 300 περίπου προστατευο-

μένους, παρείχε, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἰατροφαρμακευτικὴν καὶ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν, ἀρτυδοσίαν (διακοπεῖσαν τὸ ἔτος 1942) καὶ τροφὴν καὶ στέγην εἰς τοὺς ἐξ ἐπαρχιῶν ναυτικούς (διακοπεῖσαν τὸ ἔτος 1937). Ἡ ἀνωτέρω προστασία παρείχετο μόνον εἰς τοὺς διαμένοντας εἰς τὸ Κέντρον ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν.

Τὸ ἱδρυτικὸν τοῦ Ο.Ν. δ)γμα τῆς 1.3.1927 κατηργήθη ὑπὸ τοῦ δ)τος τῆς 15.4.1936 (Φ.Ε.Κ. 219 Α'). Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ τελευταίου τούτου δ)τος (τροποποιηθέντος ὑπὸ τῶν δ)των 28.7.1936, Φ.Ε.Κ. 317 Α', καὶ 7.8.1943, Φ.Ε.Κ. 264 Α') τινὲς μόνον διατάξεις ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι (ἄρθρα 1 - 11 καὶ 28 - 32).

Μετὰ τριετίαν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Κεφαλαίου Ἀνεργίας ὁ νόμος 3937)1929, (Φ.Ε.Κ. 60 Α'), ἐπικυρῶν τὸ ν.δ. 6.11.1926, προέβλεψε τὴν ἐπέκτασιν διὰ δ)τος τῆς παρεχομένης εἰς τοὺς ἀνέργους ναυτικοὺς περιθάλψεως, ἐξαιρουμένης τῆς νοσοκομειακῆς: α) εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν, ὡς ἐπίσης εἰς τοὺς συνταξιούχους καὶ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν καὶ β) εἰς τοὺς ἀνέργους ναυτικοὺς τοὺς διαμένοντας εἰς ἐπαρχίας. Ἐξεδόθη μάλιστα τὸ δ)γμα 2.10.1931 (Φ.Ε.Κ. 353Α'), δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ Ὑπουργὸς Ναυτικῶν, εἰς ὃν ὑπῆγετο ἡ τότε Διοίκησις Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ (Δ.Ε.Ν.), ἠδύνατο νὰ ἐπεκτείνῃ, ἐκτὸς τοῦ Κέντρου, τὴν περίθαλψιν Ο.Ν. εἰς ἃς περιοχὰς διέμενον ἄνω τῶν 30 ἄνεργοι ναυτικοί, συγκεντροῦντες τὰ νόμιμα πρόσωπα προστασίας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1932, λόγῳ τῆς ἐσκηψάσης παγκοσμίου οἰκονομικῆς καὶ ναυτιλιακῆς κρίσεως, ἐματαιώθησαν ἐπικινδύνως αἱ εἰσπράξεις τοῦ Κεφαλαίου Ἀνεργίας, ἵνα μὴ διακοπῇ δὲ ἡ συνέχισις τῆς προστασίας τῶν ναυτικῶν ἐξεδόθη ὁ νόμος 5685)1932 (Φ.Ε.Κ. 318 Α'), διὰ τοῦ ὁποίου, ἀφ' ἑνὸς ηὐξήθησαν οἱ ὑφιστάμενοι πόροι, ἀφ' ἑτέρου καθιερώθησαν νέοι τοιοῦτοι, ὡς ἦσαν τοσοστὸν 2 ο)ο ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν πλοηγικῶν δικαιωμάτων καὶ κράτησις 1 ο)ο ἐπὶ τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Ν.Α.Τ. συντάξεων (ἐξαιρέσει τῶν χορηγουμένων εἰς οἰκογενείας ναυτικῶν). Εἰς ἀντιπαροχὴν τῆς ἐπιβληθείσης εἰς βάρος τῶν ναυτικῶν συντάξεων κρατήσεως ὁ Ο.Ν. ἐπεξέτεινε τὴν προστασίαν κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των. Εἰς τὸν ἀνωτέρω νόμον (5685)1932) τὸ Κεφάλαιον Ἀσθενείας καὶ Ἀνεργίας τῶν Ναυτικῶν (Κ.Α.Α.Ν.) ὀφείλει τὴν σημερινὴν ὀνομασίαν του.

Ὁ ἐν συνεχείᾳ, τὸ ἔτος 1934, ἐκδοθεὶς νόμος 6002)1934 (Φ.Ε.Κ. 37 Α') κατήργησε τὸν ν. 5685)1932 καὶ τὴν κράτησιν 1ο)ο, ὡς καὶ τὴν ἀντιπαροχὴν πρὸς τοὺς συνταξιούχους, περιορίσας τὴν ὑγειονομικὴν προστασίαν μόνον ὑπὲρ τῶν ἀνέργων ναυτικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, ὡς ἦτο ἀρχικῶς. Πλήν, ἡ παρεχομένη εἰς τοὺς ἀνέργους ναυτικοὺς συνήθης ὑγειονομικὴ προστασία δὲν ἦτο ἐπαρκὴς διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς κοινωνικῆς νόσου φυματιώσεως, ἡ θεραπεία τῆς ὁποίας ἀπῄτει τότε καὶ χρόνον μακρὸν καὶ δαπάνας μεγάλας. Τὸ ἐπόμενον ἔτος 1935 συνιστᾶται νομοθετικῶς (ἀ.ν. 19.11.1935, Φ.Ε.Κ. 617 Α') ἰδιαίτερος Λογαριασμὸς ὑπὲρ τῶν φυματικῶν εἰς τὸ Κ.Α.Α.Ν. καὶ θεσπίζονται εἰδικοὶ πόροι πρὸς ἐνίσχυσίν του, μετὰ ἓν ἔτος δέ, ἤτοι τὸ ἔτος 1936, ἡ ὡς ἄνω καθιερωθεῖσα εἰδικὴ προστασία ἐπεκτείνεται νομοθετικῶς (ἀ.ν. 306)1936, Φ.Ε.Κ. 440 Α') εἰς τοὺς προφυματικοὺς (ἀδενοπαθεῖς) καὶ τοὺς καρδιοπαθεῖς ναυτικούς. Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον νόμον 306)1936 (ἄρθρον ΙΙ) περιελήφθη διὰ πρώτην φορὰν διάταξις, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Κ.Ν. 551 (β.δ. 24.7.1920, Φ.Ε.Κ. 191 Α', κοινὴ ἀπόφασις 38904)7594)20.6.1957, Φ.Ε.Κ. 182 Β') περὶ εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου - ἐφοπλιστοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ναυτικοῦ ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος ἀπεκλείετο, ἐφ' ὅσον ὁ ἀσθενὴς ναυτικὸς θὰ ἐδικαιοῦτο τῆς ἀνωτέρω εἰδικῆς προστασίας. Ἡ διάταξις αὕτη ἐπανελήφθη καὶ εἰς τὸν νῦν ἰσχύοντα ν.δ. 3738)1957 (Φ.Ε.Κ. 169 Α', ἄρθρον 22), τὸ ὁποῖον, καταργῆσαν τὸν ἀ.ν. 306)1936, περιώρισε τὴν εἰδικὴν ταύτην προστασίαν εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ πνευμονικῆς μόνον φυματιώσεως ναυτικούς. Σημειωτέον ὅτι ἀνάλογος διάταξις, ἀποκλείουσα τὴν ἐκ τοῦ Κ.Ν. 551 εὐθύνην τοῦ ἐργοδότου ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος ἀπαντᾶται καὶ εἰς τὸν ἀ.ν. 560)1937 «περὶ ἀπογγαλιείας» (Φ.Ε.Κ. 106 Α', ἄρθρον 43, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 ν. 3794)1957, Φ.Ε.Κ. 242 Α', καὶ ἄρθρον 55 β. δ.

31.12.1957, Φ.Ε.Κ. 10 Α', 1958).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι, μέχρι τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου, ἡ ὑπὸ τοῦ Ο.Ν. παρεχομένη προστασία κατὰ τῆς ἀσθενείας, συνήθως καὶ εἰδική, περιωρίζετο εἰς τοὺς ἐνέργους ναυτικοὺς μόνον, ἡ δὲ συνήθης παρείχετο καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας αὐτῶν, τοὺς διαμένοντας κυρίως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Περὶ τὰ τέλη τῆς κατοχικῆς περιόδου ἐξεδόθη ὁ νόμος 1751)1944 (Φ.Ε.Κ. 194 Α), τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ὁποίου (διατηρηθὲν ἐν ἰσχύι ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 ν.δ. 3738)1957) παρέσχε τὴν εὐχέρειαν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας δι' ἀποφάσεώς του, ὑγενικῆς καὶ δι' ὡρισμένον χρόνον ἐκδιδομένης», νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους ναυτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Βάσει τῆς διατάξεως ταύτης παρέχεται σήμερον προστασία εἰς τοὺς συνταξιούχους ναυτικούς, δι' ἀποφάσεων τοῦ Υ.Ε.Ν. ἐκδιδομένων καθ' ἑξάμηνον.

Τέλος ὁ ἀ.ν. 816)1948 (Φ.Ε.Κ. 257Α'), κυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ νόμου 978)1949 (120 Α'), ἐπεξέτεινε τὴν προστασίαν κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Κατὰ τὸ διανυθὲν τοῦτο διάστημα εἰς τὰς ἐργασίας ξηρᾶς ἡ ἰδέα τῆς καθολικεύσεως τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἰσήρχετο εἰς τὸ στάδιον τῆς πραγματοποιήσεως διὰ τοῦ νόμου 5733)1932 (Φ.Ε.Κ. 36 Α') «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». Ὁ νόμος οὗτος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογὴ ἀνεστάλη ἅμα τῇ ἐκδόσει του, προέβλεπε τὴν σύστασιν Ι.Κ.Α. ὡς κεντρικοῦ φορέως διὰ τὴν ἀσφάλισιν τοῦ μεγίστου μέρους τῶν μισθωτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιελαμβάνοντο καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἑλληνικῶν πλοίων καὶ πλοιαρίων (ἄρθρον 2 § 1), κατὰ ἀτυχήματος, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ ἀσθενείας. Μετὰ διετίαν ὅμως ὁ ἀνωτέρω νόμος ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ νόμου 6298)1934 (Φ.Ε.Κ. 346 Α'), ἰσχύσαντος μέχρις ἐκδόσεως τοῦ τελευταίου βασικοῦ περὶ Ι.Κ.Α. ἀ.ν. 1846) 1951 (Φ.Ε.Κ. 179 Α').

Οὕτω, τὸ ὄνειρον τῆς ἀσκήσεως κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως μέσῳ ἑνὸς κεντρικοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως, τὸ ὁποῖον πρὸς στιγμὴν ἐφάνη πραγματοποιούμενον, περιῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν σφαῖραν τῶν προσδοκιῶν καὶ ἐπιδιώξεων.

Ἄξιον μνείας εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι, κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ σχεδίου τοῦ μετέπειτα νόμου 5733)1932, τόσον ἡ τότε Δ.Ε.Ν., ὅσον καὶ ἡ Ἕνωσις Ἑλλήνων Ἐφοπλιστῶν (Ε.Ε.Ε.) καὶ αἱ ναυτεργατικαὶ ὀργανώσεις ἀντέδρασαν εἰς τὴν μέσῳ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισιν τῶν ναυτικῶν δι' ἐμπεριστατωμένων ὑπομνημάτων πρὸς τὴν Κοινοβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Βουλῆς. Εἰς τὰ ὑπομνήματα ταῦτα ἐτονίζετο κυρίως ἡ ἰδιομορφία τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἔχει καθιερωθῇ ἴδιον ποινικὸν καὶ πειθαρχικὸν καθεστὼς διὰ τὴν ναυτικὴν ἐργασίαν, ἡ δὲ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐργασίας (Δ.Ο.Ε.) συγκαλεῖ εἰδικὰς διεθνεῖς ναυτικὰς διασκέψεις πρὸς μελέτην καὶ ρύθμισιν τῶν ναυτεργατικῶν θεμάτων. Εἰς τὸ ὑπόμνημα τῶν ἐφοπλιστῶν, εἰδικώτερον, περιεῖχετο πρότασις ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως αὐτῶν ἔναντι τῶν κινδύνων ἐξ ἀτυχήματος καὶ ἀσθενείας τῶν πληρωμάτων πρὸς ἀπαλλαγήν των, τόσον ἐκ τῆς εὐθύνης τοῦ νόμου 551, ὅσον καὶ ἐκ τῶν σχετικῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀπορρεουσῶν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ κώδικος.

Μετ' ὀλίγα ἔτη (1938) ἡ ἀνωτέρω πρότασις τῆς Ε.Ε.Ε. ἐτίθετο ἐν ἐφαρμογῇ εἰς τὴν γείτονα Ἰταλίαν, μέσῳ συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, καλύπτοντος τὴν ἀσθένειαν καὶ τὸ ἀτύχημα καὶ τῶν ἐργαζομένων ναυτικῶν.

Ἐν Ἑλλάδι σήμερον 200 περίπου Ὀργανισμοὶ ἀπασχολοῦνται εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, ἐξ αὐτῶν δὲ 44 περίπου εἰς τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας. Παρὰ ταῦτα ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εὑρίσκεται εἰσέτι ἐν ἐξελίξει, ἀφοῦ πολλαὶ νησίδες πολιτῶν ἐξαιροῦνται τῆς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένης προστασίας.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

(Μετά την ύπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀκύρωσιν)

Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Κατά τὸ ἄρθρον 14 § 1 τοῦ ν.δ. 3755)1957 οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τοῦ ἀναλογοῦντος ἑκάστοτε εἰς ἕκαστον τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένου πάσης φύσεως προσωπικοῦ ποσοῦ ὡς δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους παρακρατοῦν ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἑκάστοτε ἰσχῦον κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου ὡς εἰσφορὰν τούτου ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 57)1962 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου δμως (Φ.Ε.Κ. Α' 90)15.6.1962) ἡ κατά τὰ ἀνωτέρω εἰσφορὰ τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐμειώθη εἰς τὸ ἥμισυ αὐτῆς, κατ' ἐφαρμογὴν δὲ τῆς Πράξεως ταύτης τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου οἱ ἐργοδόται παρεκράτησαν ὡς εἰσφορὰν τῶν παρ' αὐτοῖς ἐργαζομένων ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἥμισυ ἡμερομισθίου, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957 ὁριζομένου ἑνὸς ἡμερομισθίου.

Παραλλήλως, ἐπειδὴ διὰ τῶν δύο ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῆς 1.6.1962 (Φ.Ε.Κ. Β' 205)13.6.1962) συνεφωνήθη, ὅπως οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται παρακρατοῦν ἐκ τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς ἕκαστον τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ ποσοῦ, ὡς δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων - Νέου Ἔτους, ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος γενικοῦ κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου, ὡς εἰσφορὰν τούτων ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων αὐτῶν, οἱ ἐργοδόται παρεκράτησαν ἐκ τοῦ δώρου τὸ ἥμισυ ἡμερομισθίων ἀνειδικεύτου, ὡς εἰσφορὰν τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ τῶν συνδικαλιστικῶν των ὀργανώσεων, ἤτοι παρεκράτησαν ἐν συνόλῳ ποσὸν ἴσον πρὸς ἓν ἡμερομίσθιον. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἥμισυ ἡμερομισθίων ἀπετέλει, ὡς ἐσημειώθη ἤδη, εἰσφορὰν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ εἰσφορὰν ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1310)1963 δμως ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (*) ἠκυρώθησαν αἱ ὑπ' ἀριθ. 46294)2923 καὶ 44501)2781 τῆς 8 Ἰουνίου 1962 ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 205 Β'), δι' ὧν ἐκυρώθησαν αἱ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962 ἐθνικαὶ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις, καθ' ὃ μέρος διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ὑπεχρεοῦντο οἱ μαθηταὶ εἰς καταβολὴν συνδικαλιστικῆς εἰσφορᾶς, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 112)1963 (Φ.Ε.Κ. 113Α/17.7.1963) Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀνεκλήθη ἡ προγενεστέρα ὑπ' ἀριθ. 57)1962 τοιαύτη.

Κατόπιν τούτων ἐρωτᾶται

1) Ἐὰν θὰ ἐπιδιώξῃ ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία τὴν εἰσπραξιν παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν τοῦ μήπω παρακρατηθέντος ἡμίσεος ἡμερομισθίου ἐκ τοῦ δώρου τῶν ἐργαζομένων ὡς εἰσφορᾶς αὐτῶν πρὸς αὐτήν,

2) Ἐὰν ὑποχρεοῦται ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία, ὡς εἰσπράττων Ὀργανισμός, κατόπιν τῆς ἀναφερθείσης ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, εἰς ἐπιστροφὴν τοῦ παρακρατηθέντος ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν ἡμίσεος ἡμερομισθίου ἐκ τοῦ δώρου τῶν ἐργαζομένων, ὡς εἰσφορᾶς τούτων ὑπὲρ τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων ἢ

3) Ἐὰν θὰ συμψηφισθῇ τὸ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν παρακρατηθὲν ἥμισυ ἡμερομισθίου ὑπὲρ τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων εἰς τὴν ὀφειλὴν αὐτῶν πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως παρακρατήσεως ἑνὸς ἡμερομισθίου ὡς εἰσφορᾶς τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ὁποίου (πλήρους ἡμερομισθίου) παρεκρατήθη μόνον ἥμισυ.

Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 594)1963

Πρόεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. ***Κ. Ρουμπάνης***

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου κ. ***Β. Τσαγκαράκης***

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Β. Σάββας, Ν. Πλασσαρᾶς, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Α. Γιαννουλᾶτος, Λ. Τομαρᾶς, Χ. Κωνσταντινίδης, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τῶν τεθέντων ἐρωτημάτων τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ι. Ἐφ' ὅσον ὁ περιορισμὸς εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐξ ἑνὸς ἡμερομισθίου εἰσφορᾶς, καθιερωθείσης διὰ τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ἄρθρον 14 § 1), γενόμενος διὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 57)1962 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μὴ στηριζομένης εἰς ἐξουσιοδοτικὴν διάταξιν νόμου, οὐδὲ κυρωθείσης νομοθετικῶς, ἦτο παράνομος, ὡς κατὰ παράβασιν τῶν περὶ ἀσκήσεως τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας διατάξεων τοῦ Συντάγματος τροποποιήσας τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν (Σ.Ε. 1187)1960), ἡ διὰ τὴν παρακράτησιν τοῦ πλήρους ἡμερομισθίου νόμιμος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω τεθέντα, ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν δὲν ἔπαυσεν ὑφισταμένη, ἡ δὲ ἀντίστοιχος κατὰ τούτων ἀξίωσις τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας διὰ τὴν καταβολὴν τῆς ὡς εἴρηται πλήρους εἰσφορᾶς εἶναι βάσιμος, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι, ὑπὸ τὰς διεπούσας τὸ Ι.Κ.Α. σχετικὰς περὶ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν διατάξεις (ἄρθρον 26 ἀ.ν. 1846)1951, βλ. ἰδίᾳ §§ 5 καὶ 6 αὐτοῦ) περιεχομένου ἀναλόγου πρὸς τὰς τοιαύτας τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας (ἄρθρον 6 νόμου 3467)1955, ἄρθρον 3 §§ 1, 27, καὶ 8, ἄρθρον 6 τῆς ὑπ' ἀριθ. 15196)405 τῆς 14 Μαρτίου)3 Ἀπριλίου 1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργα-

(*) ΕΕΔ 23, σελ. 790.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΥΠΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Όκτάωρος έργασία εἰς βιομηχανικάς ἐπιχειρήσεις

Συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας τεχνιτῶν οἰκοδόμων.—Δεσμευόμενοι ὑπὸ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργοδόται.—Καθιέρωσις ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιομηχανικάς ἐπιχειρήσεις.—Τίνες θεωροῦνται βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις.—Ἔγγραφοι ὁδηγίαι Ἀρχῆς περὶ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως.—Ἀποζημίωσις διὰ παρανόμως παρασχεθεῖσαν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀπορράσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης ἐπῆρξεν ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων Ἑλλάδος (ΕΕΔ 21, 633).

Τὸ Πρωτοδικεῖον καθορίζει τὴν κατὰ τὸν νόμον ἔκτασιν δεσμεύσεως ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. (Ἀντίθετος ἡ γνώμη τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἔγγρ. 97522)1962, ΕΕΔ 22, 372, καθ' ἣν

σίας, δι' ἧς ἐνεκρίθη ὁ Κανονισμὸς καταβολῆς καὶ εἰσπράξεων πόρων Ἐργατικῆς Ἑστίας), γίνεται δεκτόν, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν πρὸς καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς τῶν ἡσφαλισμένων, οὖσα εὐθεῖα αὐτῶν ὑποχρέωσις ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἐναντι τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὑφίσταται καὶ ὅταν οὗτοι δὲν ἐπραγματοποίησαν δι' οἱονδήποτε λόγον τὴν παρακράτησιν αὐτῆς ἀπὸ τοὺς ἡσφαλισμένους μισθωτούς (βλ. Ἀγαλλοπούλου, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, 1955, σελ. 155 καὶ ἑπ.).

Ἐξ ἑτέρου ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία, εἰσπράξασα ἡμισυ ἡμερομίσθιον παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων βάσει τῶν ἀκυρωθεισῶν ὡς ἀνω ἐθνικῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τῆς κριθείσης ὡς ἀντισυνταγματικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 22 νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας», εἰς ἣν εἶχον στηριχθῆ αἱ προδιαληφθεῖσαι συλλογικαὶ συμβάσεις, ὑποχρεοῦται εἰς ἐπιστροφὴν τοῦ εἰσπραχθέντος ποσοῦ εἰς αὐτοὺς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (ἄρθρα 904 καὶ ἑπ. Α.Κ.), ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε ὅτι τὰ ἀχρεωστήτως ληφθέντα σώζονται παρ' αὐτῇ καὶ δὲν ἔχουσιν ἀποδοθῆ εἰς τὰς ἐπαγγελματικὰς ὀργανώσεις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 909 Α.Κ., καθ' ὃ ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἀπόδοσιν ἀποσβέννυται, ἐφ' ὅσον ὁ λήπτης δὲν εἶναι πλουσιώτερος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιβάσεως τῆς ἀγωγῆς.

ΙΙ. Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω τεθέντων τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἔχει τὴν γνώμην, ὅτι εἶναι δυνατὸς ὁ συμψηφισμὸς τῶν ἑκατέρωθεν ὡς ἀνω ἀπαιτήσεων μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας, ἀφορωσῶν ἀμφοτέρων εἰς τὸ ἡμισυ ἡμερομίσθιον, καθ' ὃ εἶχε παρανόμως μειωθῆ ἡ ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας εἰσφορά, διὰ νὰ περιέλθῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, κατὰ παράνομον ἐπίσης ρύθμισιν, εἰς τὰς συνδικαλιστικὰς ὀργανώσεις τῶν ἐργαζομένων.

Οἰκόθεν νοεῖται ὅτι διὰ τὸν συμψηφισμὸν τοῦτον δέον νὰ τηρηθῶσι πάντα τὰ ἐν τῷ Ἀστικῷ Κώδικι (ἄρθρον 440 καὶ ἑπ.) ὁριζόμενα.

ΙΙΙ. Τέλος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον διὰ τὴν πληρότητα τῆς ἀπαντήσεως σημειοῖ, ὅτι ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία, ἐν ὄψει τῆς ὡς ἄνω πρὸς ἐπιστροφὴν ὑποχρεώσεως, ἣν ἔχει ἐναντι τῶν ἐργοδοτῶν, διὰ τὴν ἄνευ νομίμου αἰτίας εἰσπραχθεῖσαν εἰσφορὰν ὑπὲρ τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, καὶ πρὸς τακτοποίησιν τῆς ἐναντίον τούτων ἀξιώσεως της διὰ τὴν ἀντίστοιχον ὑπὲρ αὐτῆς μὴ πληρωθεῖσαν εἰσφορὰν τοῦ ἡμίσεος ἡμερομισθίου, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ὑπὸ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐπιστροφὴν τῶν εἰς ταύτας πληρωθέντων ὑπ' αὐτῆς ποσῶν, ὡς ἄνευ νομίμου αἰτίας καταβληθέντων κατὰ τὰς ἀρχὰς πάντοτε τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.

Τοῦτο δὲ διότι εἰσέπραξε μὲν ταῦτα παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν βάσει τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καταρτισθείσης ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου 1962 συμβάσεως περὶ ἀναθέσεως τῆς ἐντολῆς πρὸς εἰσπραξιν τῆς ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων εἰσφορᾶς, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 νόμου 3239) 1955 ὑπάρχουσαν πρόβλεψιν, πλὴν ἐνήργησε τὴν ρηθεῖσαν εἰσπραξιν ὡς «Ἐργατικὴ Ἑστία», ἤτοι ἐπ' ὀνόματί της, οὖσα, ὡς ἐκ τούτου, ὑπόχρεος μόνη αὐτὴ ἐναντι τῶν καταβαλόντων διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἄνευ αἰτίας ληφθέντων, ὡς ἀπ' εὐθείας παρὰ τούτων λαβοῦσα τὰ καταβληθέντα ποσὰ (βλ. Καυκᾶ, Ἐνοχικόν, 1956, τ. ΙΙ σελ. 547 - 548) καὶ οὐχὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσις, εἰς ἣν περιῆλθον ἀκολούθως ταῦτα ἐμμέσως, διὰ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

ή ὡς ἄνω συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, μὴ ὑπογραφεῖσα παρὰ τῶν γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων τῶν ἐργοδοτῶν, αἵτινες ὑπέγραψαν τὴν προγενεστέραν ἀπὸ 27.6.1957 ὁμοίαν, οὐδὲ ὑπογραφεῖσα παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὀργάνου, ὡς ἐπίσης μὴ κηρυχθεῖσα γενικῶς ὑποχρεωτικὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δὲν ἔχει καθολικὴν ἐφαρμογὴν ἐφ' ὅλων τῶν ἐργοδοτῶν, τῶν ἀπασχολούντων ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ἐργοδοτῶν μελῶν τῶν συμβληθεισῶν κατὰ τὴν κατάρτισιν ταύτης ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων).

Πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην γνώμην συμπίπτει καὶ ἡ τῆς Πρωτοδικείου Βόλου 544)1963 (εἰσηγητὴς *Β. Ἀποσκίτης*), ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον.

Περαιτέρω καὶ ἐπὶ ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ διὰ παροχὴν ἐργασίας πέραν τῶν νομίμων χρονικῶν ὁρίων καὶ ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐργοδότου ὅτι εἶχεν ἐκδοθῇ ἡ κατὰ τὰ ἄρθρα 9, 10 καὶ 11 τοῦ π.δ)τος τῆς 27.6.1982 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων» (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σ. 178) ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι, ἵνα ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ἡ τοιαύτη ἄδεια, ἔδει νὰ εἶχεν ἐκδοθῇ κατὰ τὰ εἰς τὸ ἀνωτέρω π.δ)γμα ὁριζόμενα. (Ἴδετε περὶ ἐλέγχου τῶν πράξεων τῶν Ἐπιθεωρητῶν Ἐργασίας Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7543)1946, εἰσηγητὴς *Ι. Γουργᾶς*, ΕΕΔ 5, 660).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2113)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Διομαντάκος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ε. Κοντοφρέδης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Γιαννούσης, Ε. Σουμελίδης

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἀκόλουθα πραγματικὰ περιστατικά: Ἡ ἐναγομένη ἀνώνυμος ἑταιρεία, ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν «...», ἀνέλαβε παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν ἐκτέλεσιν ἀποκλειστικῶς τεχνικῶν ἔργων καὶ δὴ ἀρδευτικῶν τοιούτων ἐν τῇ πεδιάδι ποταμοῦ Ἀξιοῦ, εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης, ὡς τὴν ἐκσκαφὴν τάφρων καὶ διωρύγων, διὰ μηχανικῶν μέσων (ἐκσκαφέων) καὶ τὴν ἐπίστρωσιν αὐτῶν διὰ σκυροδέματος (μπετόν), ἀνευ σιδηροῦ ὁπλισμοῦ. Ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς κατασκευῆς τῶν ἔργων τούτων προσελήφθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἐνεργούσης διὰ τῶν νομίμως ἐκ προσωπούντων αὐτὴν φυσικῶν προσώπων κατὰ τὴν 29.4.1960, καὶ ὁ ἐνάγων διὰ συμβάσεως ἐξ-ηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ὅστις εἰς ἐκτέλεσιν ταύτης εἰργάσθη ἔκτοτε μέχρι τῆς 11.6.1960, ὅτε ἀπολυθεὶς ἐπαναπροσελήφθη τὴν 16.9.1960 καὶ εἰργάσθη μέχρι τῆς 17.6.1961, ἀπολυθεὶς ἀκολούθως ἐπαναπροσελήφθη τὴν 28.8.1961 καὶ εἰργάσθη μέχρι τῆς 6.3.1962, ὅτε ἀπολυθεὶς ἐκ νέου ἐπανεπροσελήφθη τὴν 5.4.1962, ἐργασθεὶς μέχρι τῆς 9.8.1962. Ὁ ἐνάγων εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐργασίαν τῆς ἐναγομένης, ὡς μὴ ἔχων προϋπηρεσίαν τινά, ἀλλὰ τυγχάνων γεωργοεργάτης, ἐν τῷ χωρίῳ Ἅγιος Ἀθανάσιος, κατοικῶν, ἀπησχολήθη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν διὰ πτύου τῶν ἐκ τῆς ἐκσκαφῆς τῶν τάφρων καὶ τῶν διωρύγων χωμάτων, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν διὰ πτύου τοῦ πρὸς ἐπένδυσιν τῶν διωρύγων μεταφερομένου σκυροκονιάματος καθὼς καὶ εἰς τὴν λείανσιν τῆς ἐπιφανείας τῶν διωρύγων. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐκτεθέντων οὔτε τὸ ἐκτελούμενον παρὰ τῆς ἐναγομένης ἔργον τῆς διανοίξεως διωρύγων καὶ ἐπενδύσεως αὐτῶν διὰ μὴ ὡπλισμένου διὰ σιδηροῦ σκυροδέματος ἦτο οἰκοδομικόν, ὅπερ ὁ ἐπιβλέπων τοῦτο διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου νομομηχανικὸς δημοσίων ἔργων Γ.Δ. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1078)26.6.1962 βεβαιώσεώς του πιστοποιεῖ, οὔτε ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος προσφερομένη ἐργασία ἦτο τοιαύτη τοῦ τεχνίτου οἰκοδόμου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπὸ 20.11.1957 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης, τροποποιηθείσης καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 322, τεῦχος Β', τῆς 17.12.1957 Φ.Ε.Κ. (ΕΕΔ 17, σ. 163), εἰς ἣν παραπέμπει ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλουμένη ἀπὸ 14.10.1959 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης, δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 396, τεῦχος Β', τῆς 13.11.1959 Φ.Ε.Κ. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75923)16390)1959 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 18, σ. 1040) καὶ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52369)105562)1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 377 τῆς 20.8.1960 Φ.Ε.Κ. (ΕΕΔ 19, σελ. 1109) διὰ πάντας τοὺς ἐργολήπτας καὶ ἐμπειροτέχνας τεχνικῶν ἔργων τῆς εἰρηνοδικειακῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης, ὥστε νὰ δικαιοῦται ὁ ἐνάγων τοῦ ὑπὸ τῆς τελευταίας ταύτης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπομένου ἡμερομισθίου τοῦ εἰδικευμένου ἐργάτου οἰκοδόμου. Ἐξ ἄλλου, ὡς βεβαιώθη, ὁ ἐνάγων δὲν εἶχεν ἐργασθῇ πρότερον ἀλλαχοῦ, ἀφοῦ οὐδὲν ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον περὶ τοιαύτης ἀλλαχοῦ ἐργασίας του προσεκόμισεν, οὐδὲ κατονομάζει ἐργοδότην τινά, παρ' ᾧ εἰργάσθη πρὸ τῆς παρὰ τῇ ἐναγομένῃ προσλήψεώς του, ἐξ οὗ καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου δὲν ἠδύνατο οὗτος νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τεχνίτης οἰκοδόμος. Ἑπομένως, λαμβάνων οὗτος ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι τῆς 30.4.1962 ἡμερομίσθιον ἐκ δραχμῶν 52, ἀπὸ δὲ τῆς 1.5.1962 καὶ ἐντεῦθεν τοιοῦτον ἐκ δραχμῶν 60, ἤτοι πολὺ μεῖζον τοῦ τοιούτου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου, οὗτινος, ἐλλείψει εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, διαιτητικῆς ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως (οἵαν οὐδὲ ὁ ἴδιος ἐπικαλεῖται), οὐδὲν δικαιοῦται διὰ διαφορὰν ἀποδοχῶν διὰ τὸν μέχρι τῆς 25.4.1962 χρόνον. Μετὰ ταῦτα ὅμως, δεδομένου ὅτι ἡ ἐναγομένη ἐξετέλει τεχνικὸν ἔργον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας «τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων Ἑλλάδος», ἧς ἡ ἰσχὺς ἤρξατο ἀπὸ 25.4.1962 (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 1078)26.6.1962 ἀπὸ 22.5.1962 βεβαιώσεις τοῦ Νομομηχανικοῦ Δημοσίων Ἔργων Γ.Δ., προϊσταμένου καὶ ἐπιβλέποντος τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω ἐργασιῶν τῆς ἐναγομένης), ὁ ἐνάγων δικαιοῦται ἀπὸ τῆς 25.5.1962, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρον 2 τῆς ἀνωτέρω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἡμερομίσθιον ἐκ δραχμῶν 70. Κατ' ἀκολουθίαν οὗτος,

λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὡς ἐβεβαιώθη, ἐλάμβανεν ἡμερομίσθιον μέχρι τῆς 29.5.1962 δραχμὰς 52, ἀπὸ δὲ τῆς 1.8.1962 ἐλάμβανε τοιοῦτον ἐξ 60 δραχμῶν, δικαιοῦται διαφορᾶς ἡμερομισθίου διὰ μὲν τὰς 34 ἡμέρας τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1962 δραχμὰς 72 (18 Χ 4), διὰ δὲ τὸ διάστημα ἀπὸ 1.5.1962 μέχρι τῆς 6.6.1962 ἐπραγματοποίησεν οὗτος 29 ἡμερομισθία δραχμὰς 290 (29 Χ 10). Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν ἰσχύει ἐν προκειμένῳ, διότι αὕτη δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Πανελλήνιον Ὁμοσπονδίαν Ἐργοληπτῶν Οἰκοδομῶν, ἡ ὁποία φέρεται συμβληθεῖσα ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τὴν κατάρτισιν τῆς ἐν λόγῳ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τυγχάνει ἀπορριπτέος. Ἀληθῶς ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 § 2, 7 § 2 καὶ 3, 5 § 3, 19 § 2 καὶ 23 νόμου 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» σαφῶς προκύπτει, ὅτι αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις δὲν ἀμεύουν, κατ' ἀρχήν, μόνον τὰ μέλη τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, ἐκτὸς ἐὰν κατηρτίσθησαν καὶ ὑπεγράφησαν παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας κατ' ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ἄνω νόμου ἢ ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικαὶ (ἄρθρον 5 § 3) δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ὅτι, προκειμένης ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀμοιοεπαγγελματικῆς, αὗται, ὡς ὑπογραφεῖσαι παρὰ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένων (ἄρθρον 7 § 3) γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ὑποχρεοῦν πάντας τοὺς ἐργοδότας ἢ μισθωτούς, λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ γενικωτέρας σημασίας ὀργανώσεις αὗται κατὰ τεκμήριον ἐκπροσωποῦσι πάντας τοὺς ἐργοδότας ἢ μισθωτοὺς καὶ ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἀνήκῃ εἰς ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν, ὁριζομένου ἐν τῷ νόμῳ (ἄρθρον 23) τὸ μὲν τρόπου λύσεως τῆς τυχὸν ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ὀργανώσεώς τινος διὰ τὴν ἀντιπροσώπευσιν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων, ἐνδιαφερομένης ἐν τῇ συλλογικῇ διαφορᾷ ἐπαγγελματικῆς τινος κατηγορίας, τὸ δὲ ὅτι ἐν ἐλλείψει ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως ἢ μὴ καλύψεως κατὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν ἐργοδότου τινὸς ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ ἐπιμελητηρίου γενικῶς ἁρμοδία ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις θεωρεῖται τὸ κατὰ τόπον Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον ἢ τὸ τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ πανελληνίου ἰσχύος συμβάσεως (Α.Π. 91) 1962, ΕΕΔ 21, σελ. 329).

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀνωτέρω συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν κατηρτίσθη μέν, οὔτε ὑπεγράφη παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἢ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένων ὀργάνων (ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3239), πλὴν ὅμως αὕτη κατετέθη εἰς τὸν Γραμματέα τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν (ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3239) τὴν 24.4 1962 καὶ ἐκοινοποιήθη νομίμως εἰς τὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν αὐθημερὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου συμφώνως τοῖς ἄρθροις 8 § 1 καὶ 20 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἀτροποποιήθη δι' ἄρθρου 10 § 2 ν.δ. 3755)1957, αὕτη ἤρξατο νὰ ἰσχύῃ ἀπὸ τῆς ἑπομένης, ἤτοι τῆς 25.4.1962 καὶ δεσμεύει τὰ μέλη τῶν ἐν αὐτῇ συμβληθεισῶν ὀργανώσεων. Αὕτη, ὡς δείκνυται ἐξ αὐτῆς, κατηρτίσθη μεταξὺ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος καὶ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων ἀφ' ἑτέρου, ἤτοι ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ἐργατῶν γενικωτέρας σημασίας, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, κατὰ τεκμήριον ἐκπροσωποῦσι πάντας τοὺς ἐργοδότας ἢ μισθωτούς καὶ ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἀνήκῃ εἰς ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν, τοῦτο ἀλλωστε διευκρινίζεται διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ἐν λόγῳ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὅπερ ὁρίζει, ὅτι ἡ δι' αὐτῆς συμβληθεῖσα Πανελλήνιος Ὁμοσπονδία Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων (Π.Ο.Ε.Ο.) ἐκπροσωπεῖ πάντας τοὺς ἐργολάβους, ὑπεργολάβους καὶ ἐμπειροτέχνας ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ τὴν ἐναγομένην, οὖσαν ἐργοληπτρίαν τεχνικῶν καὶ οἰκοδομικῶν ἔργων, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ἐκδοχῇ ὅτι ἡ ἀνωτέρω Π.Ο.Ε.Θ. δὲν ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἴδει αὕτη, κατὰ τὰ προπαρατεθέντα, νὰ εἶχε καταφύγει εἰς τὸν ἁρμόδιον Πρόεδρον τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ., εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑφίσταται ἡ συλλογικὴ διαφορά, διὰ νὰ ἀποφανθῇ ὁριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἐπὶ τῆς ἀμφισβητήσεως ταύτης (ἄρθρον 23 § 1 νόμου 3239)1955), πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἔπραξεν αὕτη. Οὕτω ὀρθῶς ἀπεφήνατο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἐφέσεως, ὡς ἀναπτύσσεται διὰ τῶν πρωτάσεων, καθὼς καὶ ὁ πρῶτος λόγος ἀντεφέσεως, δι' οὗ ὑποστηρίζεται, ὅτι δὲν ἰσχύει ἐν προκειμένῳ ἡ ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ὡς ἀβάσιμος, ἀπορριπτέοι ἐλέγχονται.

Ἡ καθ' ἡμέραν κλπ. ἀπασχόλησις, συνεχὴς ἢ διακεκομμένη, τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰς ἐργοδότας ἐκρίθη ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰ ἀνώτατα ὅρια τῆς σωματικῆς κλπ. δυνατότητος τοῦ ἐργαζομένου καὶ διὰ τὸ ὁμοιόμορφον τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς ταύτης συνεκλήθη ἐν Οὐασιγκτῶνι, πρωταβουλίᾳ τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως τῆς Ἐργασίας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὴν 29 Ὀκτωβρίου 1919, Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Κρατῶν μελῶν αὐτῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν συνετάγη σχέδιον συμβάσεως, ἐπιγραφόμενον «σχέδιον συμβάσεως περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσιν εἰς 8 ὥρας καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα». Τὸ σχέδιον τοῦτο, ὡς εἰκός, ἐτέλει ὑπὸ τὴν κύρωσιν τῶν καθ' ἕκαστον μελῶν Κρατῶν καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐκύρωσε τοῦτο διὰ τοῦ νόμου 2269)24.6)1.7.1920 «περὶ κυρώσεως κλπ.» καὶ ἔκτοτε ἀποτελεῖ παρ' ἡμῖν θεμελιώδη διάταξιν περὶ τοῦ ἀνωτάτου χρονικοῦ ὁρίου, καθ' ὃ ὁ ἐργαζόμενος εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις θὰ ἐργάζεται καθ' ἡμέραν καὶ καθ' ἑβδομάδα συνεχῶς ἢ διακεκομμένως. Εἰς τὸ ἄρθρον 1 τῆς ρηθείσης διεθνοῦς συμβάσεως, ἥτις μετὰ τὴν διὰ τοῦ προδιαληφθέντος νόμου 2269)1920 γενομένην κύρωσιν ἀποτελεῖ ἑλληνικὸν νόμον, γίνεται χαρακτηρισμὸς τίνες θεωροῦνται βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, δι' ἃς θὰ ἐφαρμόζεται τὸ ὥρων τῆς ἐργασίας καθ' ἡμέραν καὶ καθ' ἑβδομάδα. Ἐν παραγράφῳ γ'

ὁρίζονται, ὅτι ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης συμβάσεως βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις θεωροῦνται ἰδίως «ἡ κατασκευή, ἀνοικοδόμησις, συντήρησις, ἐπισκευή, τροποποίησις ἢ κατεδάφισις παντὸς οἰκοδομήματος καὶ κτίσματος... διωρύγων... σηράγγων». Θεωρεῖται βιομηχανικὴ ἑπομένως ἐπιχείρησις, κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διαμορφωθεῖσαν ἔννοιαν αὐτῆς (Σ.Ε. Ὁλομ. 1002)1959, ΕΕΔ 18, 813) ἡ κατασκευή, συντήρησις κλπ. διωρύγων καὶ σηράγγων ὑπὸ μορφὴν ὠργανωμένης ἐπιχειρήσεως (σχετικὴ γνωμοδότησις 500,1962 Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 21, 999).

Ἐτέρωθεν κατ' ἄρθρον 1 § 1 στοιχ. 5 καὶ 2 τοῦ π.δ)τος τῆς 27.6.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ 8ώρου ἐργασίας διατάξεων» εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, ἐργασίας... ἐκσκαφῆς... διωρύγων κλπ. αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν ἐργασιῶν τούτων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ ὥρας καθ' ἑκάστην καὶ τὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ καθ' ἑβδομάδα. Τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας αἱ ὧραι τῶν ἐργαζομένων εἰς τεχνικὰ ἔργα ὁρίζονται εἰς ὀκτὼ ἡμερησίως, πλὴν τῶν ὡρῶν τοῦ Σαββάτου, αἵτινες καθορίζονται εἰς ξ. Ἡ ἐναγομένη ἐπικαλεῖται τὸ ἄρθρον 4 τοῦ π.δ)τος τῆς 9/10.1.1929, δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5 τεῦχος πρώτον Φ.Ε.Κ. τῆς 10.1.1929 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ 8ώρου εἰς τὰς ἐργασίας κατασκευῆς κλπ.», ἰσχυριζομένη ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ διατάγματος τούτου καὶ δὴ τῶν τοιούτων τοῦ ἄρθρου 4 τὸ ὡράριον τῆς ἐργασίας εἶναι ἀπεριόριστον, ὁσάκις τὸ ἔργον ἐκτελεῖται ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐπηρεάζεται ἐκ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν. Πλὴν οὔτε ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου τούτου, ἐχούσης οὕτω «ὑπέρβασις τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνωτάτου χρονικοῦ ὁρίου ἐργασίας ἐπιτρέπεται εἰς περίπτωσιν δυστυχήματος, ἐπελθόντος ἢ ἐπικειμένου, ἢ εἰς περίπτωσιν ἐπειγούσης ἐργασίας ἐκτελεσθησομένης διὰ μηχανῶν ἢ ἐργαλείων εἰς περίπτωσιν ἀνωτέρας βίας, μόνον ὅμως καθ' ὅ μέτρον ἀναγκαῖοι ταῦτα, ἵνα ἀποτραπῇ σοβαρὰ βλάβη εἰς τὴν τακτὴν πορείαν τῆς ἐργασίας», ἀλλ' οὔτε ἐξ ἑτέρας τινὸς διατάξεως τούτου προκύπτει τοιοῦτόν τι. Ἀπεναντίας τὸ ἐν λόγῳ π.δ)γμα καθορίζει ρητῶς καὶ σαφῶς (ἄρθρον 2) καὶ ὥρας ἐργασίας τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ ἀναφερομένων ἐργασιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ κατασκευὴ διωρύγων, ὡς ἐν προκειμένῳ, ὁρίζον ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ἐργασίαι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς 8 ὥρας καθ' ἡμέραν καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα.

Ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ὑπερωριακῶς, ἤτοι πέραν τοῦ ὀκταώρου ἐπὶ 248 ὥρας συνολικῶς, ἐξ ὧν 208 πρὸ τῆς 24 Ἀπριλίου 1946 (χρονολογία ἰσχύος τῆς ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ 40 μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην. Πλέον δὲ τῶν ἐμφαινομένων εἰς τὰς ἀποδείξεις ταύτας ἡμερομισθίων καὶ ὑπερωριῶν δὲν ἐβεβαιώθη ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ὁπωσδήποτε περαιτέρω. Ἅπασα ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρασχεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπερωριακὴ ἐργασία ὑπῆρξε παράνομος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δὲν ὑπῆρχε διὰ τὴν παροχήν της νόμιμος ἄδεια τῆς Ἀρχῆς, τῶν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προσκομιζομένων ἐν φωτοτυπίαις καὶ ἐπικαλουμένων σχετικῶν ἐγγράφων ἀδειῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν μὴ ἐκδοθεισῶν νομίμως, ἐφ' ὅσον δὲν βεβαιοῦται ἐν αὐταῖς ἡ συνδρομὴ νομίμου τινὸς ὅρου κατὰ τὰ ἄρθρα 4 ἕως 6 τοῦ προμνησθέντος π. δ)γματος τῆς 27.6.1932, λόγῳ ἐπιτρέψεως τῆς πέραν τοῦ ὀκταώρου ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ἡ μνεία τοῦ ὁποίου προϋποτίθεται ἀξιουμένη ἀφ' ἑνὸς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 ἀριθ. 1 τοῦ αὐτοῦ πρ. δ)γματος καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959, τυγχάνει δ' ἄλλως ἀπαραίτητος, ἵνα μὴ ἡ κρίσις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου παροχῆς τῆς ἀδείας (Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας ἢ Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, κατ' ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ π. δ)γματος) παρίσταται αὐθαίρετος καὶ συμπαικτικὴ μετὰ τοῦ ἐργοδότου, ὁδηγοῦσα εἰς καταδυνάστευσιν τῶν ἐργαζομένων καὶ περιγραφὴν τῶν νομίμων (κατ' ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν.δ. 4020)1959) δικαιωμάτων των, ἐπὶ πλέον δὲν ἀναφέρονται ἐν αὐταῖς ρητῶς αἱ ὧραι ἐνάρξεως καὶ λήξεως τῆς ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑπερβάσεως καὶ τὸ ποσοστὸν τῆς αὐξήσεως τοῦ κανονικοῦ ἡμερομισθίου, ὡς ρητῶς ἡ διάταξις 11 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω π. δ)γματος ἀξιοῖ, πάντα ταῦτα δὲ ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι περαιτέρω τυγχάνει ἄκρως ἀμφίβολον, ἐὰν αἱ ἐπιβαλλόμεναι αὐταὶ ἄδειαι ἀφορῶσι καὶ τὸν ἐνάγοντα, δεδομένου ὅτι φέρονται ἐκδοθεῖσαι κατόπιν σχετικῶν αἰτήσεων τῆς ἐναγομένης καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς κατονομαζομένους ἐργατοτεχνίτας, ἀντίγραφα ὅμως τῶν αἰτήσεων αὐτῶν, καθ' ἣν δυνατότητα εἶχε, δὲν προσάγει ἤδη ἡ ἐναγομένη, ἵνα ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ ἧς τινος ἔτυχεν ἄδεια ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν τοῦ ἐνάγοντος. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης φύσεως τῆς παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ὡς παρανόμου τοιαύτης, τῆς συμφωνίας περὶ παροχῆς τῆς ἐργασίας ταύτης οὔσης ἀκύρου κατ' ἄρθρον 174 τοῦ Α.Κ., καθ' ὃ ἀντικειμένης εἰς ἀπαγορευτικὰς δημοσίας τάξεως διατάξεις, ὁ ἐνάγων δικαιοῦται δι' αὐτὴν εἰς ἀπάλλαγιν α) ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἐντεῦθεν ἄνευ νομίμου αἰτίας ὠφελείας τῆς ἐναγομένης (Α.Κ. 904) ἰσουμένης πρὸς τὸ ποσόν, ὅπερ αὐτὴ ἀπέφυγε νὰ δαπανήσῃ καὶ ὅπερ ἀσφαλῶς θὰ ἐδαπάνα, ἐὰν ἀπησχόλει ἐν ἐγκύρῳ προσλήψει ἕτερον μισθωτὸν (Α.Π. 22)1957, ΕΕΔ 16, 147), ἀνερχόμενον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, εἰς ὡρομίσθιον, ὑπολογιζόμενον μέχρι τῆς 29.5.1962 βάσει τοῦ καταβαλλομένου εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡμερομισθίου τῶν 52 δραχμῶν, ἀπὸ δὲ τῆς 25.4.1962 βάσει τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου τῶν 70 δραχμῶν καὶ β) ἀφ' ἑτέρου ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰ 1/5 ο/ο τοῦ ὡς πρόσθεν ὡρομισθίου (ἄρθρον 8 § 2 τ.ῦ ν.δ. 4020)1959).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΘΥΡΩΡΟΥ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Δικαιώματα και ὑποχρεώσεις συνιδιοκτητῶν πολυκατοικίας

Σύμπραξις πάντων τῶν κοινωνῶν, κατ' ἄρθρον 788 Ἀστικοῦ Κώδικος, διὰ τὴν διενέργειαν πράξεων διοικήσεως ἐπὶ τῶν κοινῶν.—Νόμος 3741)1929 «περὶ τῆς ἰδιοκτησίας κατ' ὀρόφους».—Πρόσληψις καὶ ἀπόλυσις θυρωρῶν.—Ἀκυρότης ἀπολύσεως καὶ συνέπειαι.—Ὑποβολὴ μηνύσεως δι' ἀδίκημα.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ κατοχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ.—Νομιμοποίησις θυρωροῦ στρεφομένου κατὰ τοῦ διαχειριστοῦ τῆς πολυκατοικίας. — Εἰσπραξις ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920 καὶ προσβολὴ ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου. — Συμψηφισμὸς πρὸς μισθοὺς ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3622)1963 Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν (Πρωτοδίκης *Πορμ. Τσίφρας*, ΕΕΔ 22, 935), ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας θυρωροῦ πολυκατοικίας ἐν συνιδιοκτησίᾳ.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου δὲν ἀπομακρύνεται τῶν λύσεων, εἰς τὰς ὁποίας κατέληξεν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἐπὶ τῶν προκυψάντων ζητημάτων. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4844)1959, εἰσηγητὴς *Π. Κουμιανάκης*, ΕΕΔ 19, 324, ἔνθα σημειώσεις μας).

Βεβαίως κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 2112)1920, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ νόμου 3198)1955, δύναται νὰ γίνῃ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, κατόπιν ὑποβληθείσης κατ' αὐτοῦ μηνύσεως (ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 239), ἄνευ ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἀποζημιώσεως καὶ τηρήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3198)1 55, ἀλλὰ τοῦτο ἀναφέρεται εἰς ἐγκύρως γινομένην, ὡς δέχεται καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, καταγγελίαν, πρᾶγμα τὸν ὁποῖον δὲν ἐχώρησεν ἐν προκειμένῳ.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15966)1963.

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Θ. Θεοδωρακόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ἰωρδ. Δασκαλόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Φίλιππας, Σ. Θωμᾶς

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 788 Α.Κ., δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι «ἡ διοίκησις τοῦ κοινοῦ ἀνήκει εἰς πάντας ὁμοῦ τοὺς κοινωνοὺς καὶ μόνον ἐπικειμένου κινδύνου ἕκαστος τούτων δικαιοῦται καὶ ἄνευ συναινέσεως τῶν λοιπῶν νὰ λάβῃ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τοῦ πράγματος μέτρα», σαφῶς συνάγεται, ὅτι διὰ τὴν διενέργειαν τῶν πράξεων διοικήσεως τοῦ κοινοῦ, ὡς εἶναι αἱ ἀφορῶσαι τὴν τακτικὴν διαχείρισιν πρὸς ὄφελος ὅλων τῶν κοινωνῶν, τουτέστιν εἰς οἱανδήποτε πραγματικὴν σχέσιν, ἐπαγομένην οἱανδήποτε μεταβολὴν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε κατάστασιν τῆς ἐννόμου σχέσεως τῆς ἐν κοινωνίᾳ περιουσίας ἢ δικαιώματος, ἀπαιτεῖται ἡ σύμπραξις πάντων τῶν κοινωνῶν. Καὶ μόνον κατὰ τὸ ἄρθρον 793 ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κοινωνὸν ἡ διάθεσις τοῦ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ πράγματος μεριδίου του (Α.Π. 564)1956, ΕΕΔ 15, 1338, 310)1957, ΕΕΔ 16, 756).

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 3741)1929 «περὶ τῆς ἰδιοκτησίας κατὰ ὀρόφους», διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διὰ τοῦ ἄρθρου 54 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς συνιδιοκτήτας, ἵνα δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας, εἰς ἣν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ κοινὴ πάντων συναίνεσις, κανονίσωσι τὰ τῆς συνιδιοκτησίας δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, νὰ καθορίζωσι γενικὰς συνελεύσεις καὶ νὰ δώσωσιν εἰς καθωρισμένην πλειοψηφίαν, δυναμένην νὰ μεταβληθῇ ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος τῶν ληφθησομένων ἀποφάσεων, τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ ἐν τῷ κοινῷ συμφέροντι πᾶσαν ἀπόφασιν σχετικὴν μὲ τὴν συντήρησιν, βελτίωσιν καὶ χρῆσιν τῶν κοινῶν μερῶν τῆς οἰκίας.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἁπασῶν τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι τόσον ἡ πρόσληψις, ὅσον καὶ ἡ ἀπόλυσις ὑπαλλήλων, εἰς οὓς περιλαμβάνεται καὶ ὁ θυρωρός, οὖσα πρᾶξις διοικήσεως, δύναται νὰ γίνῃ μόνον παρὰ πάντων ὁμοῦ τῶν συνιδιοκτητῶν τῆς πολυκατοικίας ἢ διὰ τῆς καθωρισμένης πλειοψηφίας τῶν μεριδίων συνιδιοκτησίας. Τέλος κατὰ τὰ ἄρθρα 26 καὶ 30 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς προκειμένης πολυκατοικίας ἡ περὶ προσλήψεως ἢ ἀπολύσεως τοῦ θυρωροῦ ἀπόφασις λαμβάνεται διὰ πλειοψηφίας 700 ψήφων.

Ἐν προκειμένῳ βεβαιοῦνται τὰ ἑξῆς: 1) Ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος - ἐνάγων προσελήφθη τὴν 1ην Ἰουνίου 1958 ὑπὸ τῆς συνιδιοκτητρίας τῆς ἐπὶ τῆς πλατείας Ἁγίου Βασιλείου 39 (Ρούφ) κειμένης πολυκατοικίας Ν.Α. δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἐπ' ἀόριστον χρόνον ὡς θυρωρὸς ταύτης καὶ ὡς τοιοῦτος εἰργάσθη ἕκτοτε μέχρι τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1963, ὅτε ἀπελύθη ἐκ τῆς ἐργασίας του ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐναγομένου, ὄντος διαχειριστοῦ τῆς πολυκατοικίας, δι' ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐκ δραχμῶν 5.600, γενομένης κατόπιν ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν συνιδιοκτητῶν, ληφθείσης οὐχὶ διὰ ψήφων 700, ἀλλὰ 426 ἐπὶ συνόλου 694 ψήφων παραστάντων συνιδιοκτητῶν. 2) Ὅτι ἀπὸ τῆς καταγγελίας ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἀπεδέχθη τὰς προση-

κόντως προσφερθείσας ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ 3) ὅτι οἱ συνιδιοκτῆται ἐγνώριζον τὸ περιστατικὸν τῆς προσλήψεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπὸ τῆς Ν.Α. Ἡ οὕτωσι ληφθεῖσα ἀπόφασις καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς γενομένη καταγγελία εἶναι ἄκυρος κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ ἐκτεθέντα. Ἀκύρου οὔσης τῆς καταγγελίας ὁ ἐκκαλῶν, ἀποκρούσας τὰς προσηκόντως προσενεχθείσας αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπηρεσίας, περιήχθη εἰς ὑπερημερίαν περὶ τὴν ἀποδοχὴν τούτων (ἄρθρα 849 καὶ 330 Α.Κ.) καὶ ἐνέχεται ἐναντίον αὐτοῦ εἰς καταβολὴν τῶν διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἀξιουμένων μισθῶν ὑπερημερίας (ἄρθρον 656 Α.Κ.). Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι εἶναι ἄκυρος ἐξ ὑπαρχῆς ἡ μετὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου καταρτισθεῖσα σύμβασις ἐργασίας ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν διὰ τὴν πρόσληψιν αὐτοῦ αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τῆς πολυκατοικίας, καθ' ἃς ἔδει νὰ προηγηθῇ ταύτης ἀπόφασις τῆς γενικῆς συνελεύσεως συνιδιοκτητῶν διὰ πλειοψηφίας 700 ψήφων, ἀπορριπτέος κρίνεται ὡς ἀβάσιμος, διότι ἡ ἀκυρότης ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ἄνω διατάξεων ἐκολύφθη διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς δικαιοπραξίας, τουτέστι διὰ τῆς ἐπὶ τετραετίαν καὶ πλέον ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπὸ πάντων τῶν συνιδιοκτητῶν καὶ τῆς καταβολῆς αὐτῷ τῶν νομίμων ἀποδοχῶν του, συναφθείσης οὕτω σιωπηρῶς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον αὕτη (ἐκπλήρωσις) ἐγίνετο ἐν γνώσει τοῦ ὅτι εἶχε προσληφθῇ ὑπὸ τῆς εἰρημένης Ν.Α. Ὅθεν τὰ αὐτὰ εἶπον καὶ τὸ Πρωτοβάθμιον Δικαστήριον ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τῆς προκειμένης πολυκατοικίας, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, καλῶς ἐξετίμησε τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικοὶ τρεῖς πρῶτοι λόγοι τοῦ ἐφετηρίου ἀπορριπτέοι ἐλέγχονται ὡς ἀβάσιμοι.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω δεκτὰ γενόμενα ὅτι ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου ἦτο ἄκυρος καὶ ὅτι ὁ ἐκκαλῶν, ἀποκρούσας τὰς προσηκόντως προσφερθείσας ὑπηρεσίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν τούτων καὶ ἐνείχετο εἰς καταβολὴν τῶν διὰ τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἀξιουμένων μισθῶν ὑπερημερίας, οὐδεμία μεταβολὴ ἐπέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπεβλήθησαν μηνύσεις δι' ἀξιοποίνους πράξεις, διαπραχθείσας ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς ἐργασίας του παρ' ἐνίων, καὶ ὅτι οὗτος κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν δι' ἀδίκημα, φέρον χαρακτῆρα πλημμελήματος, ἤτοι δι' ἐξύβρισιν τῆς ἐκ τῶν συνιδιοκτητῶν Ι. Δ. Τὰ περιστατικὰ ταῦτα, δυνάμενα ἐνδεχομένως νὰ ἀποτελέσουν λόγον πρὸς λύσιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, δὲν ἀναιροῦν τὴν ἐκ τοῦ καταστατικοῦ ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν ὅπως ἡ καταγγελία ἀποφασίζηται ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν συνιδιοκτητῶν διὰ πλειοψηφίας 700 ψήφων, τὰ δὲ ἐναντία διὰ τοῦ τετάρτου λόγου τῆς ἐφέσεως ὑποστηριζόμενα ἀπορριπτέα κρίνονται ὡς ἀβάσιμα.

Ὁ πέμπτος λόγος τῆς ἐφέσεως, καθ' ὃν τὸ πρωτοβάθμιον Δικαστήριον ἠμαρτημένως δὲν ἐδέχθη ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμον τὸν ἰσχυρισμόν του περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀπορριπτέος ἐλέγχεται, διότι τὰ σχετικῶς ἐπικαλούμενα περιστατικά, δυνάμενα νὰ ἀποτελέσουν σοβαρὸν λόγον πρὸς λύσιν τῆς συμβάσεως, οὐδόλως καθιστοῦν καταχρηστικὴν τὴν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀφοῦ δὲ ἐλήφθη ἀπόφασις ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ καταστατικοῦ καθωρισμένης πλειοψηφίας. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ πάλιν ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, διότι ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων βεβαιοῦται μόνον ἡ καταδίκη τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς φυλάκισιν 15 ἡμερῶν δι' ἐξύβρισιν τῆς συνιδιοκτητρίας Ι. Δ., οὐχὶ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς θεμελίωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ λεπτομερῶς εἰς τὰς προτάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκτιθέμενα περιστατικά, τὸ ἄνω ὅμως μόνον βεβαιούμενον γεγονὸς ἄνευ τῆς συνδρομῆς καὶ ἄλλων προσφόρων πρὸς τοῦτο δὲν θεμελιοῖ τὴν ἔννοιαν τῆς καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Ὁ πρῶτος πρόσθετος λόγος ἐφέσεως ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος δὲν νομιμοποιεῖται στρεφόμενος κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ὁβάσιμος, διότι ὁ ἐκκαλῶν, ὡς συνομολογεῖται, εἶναι διαχειριστὴς τῆς πολυκατοικίας, ὡς τοιοῦτος δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 27 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς πολυκατοικίας ἐνάγει καὶ ἐνάγεται ἄνευ ἀνάγκης μνείας εἰς τὸ δικόγραφον τῶν ὀνομάτων τῶν συνιδιοκτητῶν (*Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν § 242 σ. 229).

Ὁ τρίτος πρόσθετος λόγος ἐφέσεως, καθ' ὃν ὁ ἐφεσίβλητος διὰ τῆς εἰσπράξεως τῆς προσφερθείσης εἰς αὐτὸν ἀποζημιώσεως ἀνεγνώρισε τὴν καταγγελίαν ὡς ἔγκυρον, ἀπορριπτέος κρίνεται, διότι ἡ εἰσπραξις τῆς ἀποζημιώσεως δὲν ἔχει τοιαύτην ἔννοιαν, δοθέντος ὅτι ἐγένετο μετ' ἐπιφυλάξεως παντὸς δικαιώματός του, ταυτοχρόνως δὲ ἀπέκρουσε ρητῶς τὴν γενομένην καταγγελίαν ὡς ἄκυρον.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ ν. 3198/1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» ἡ χορηγηθεῖσα ἀποζημίωσις συμψηφίζεται πρὸς τὰς ὀφειλομένας λόγῳ τῆς ἀκυρώσεως τῆς καταγγελίας τακτικὰς ἀποδοχάς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 442 Α.Κ. ὁ συμψηφισμὸς κατὰ ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, ἐὰν ἡ ἀνταπαίτησις ἀποδεικνύεται παραχρῆμα, προτείνεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Κατὰ ταῦτα, συνομολογουμένου ὅτι κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐφεσιβλήτου κατεβλήθη εἰς αὐτὸν τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 5.600 ὡς ἀποζημίωσις, νομίμως προτείνεται ὁ συμψηφισμὸς τῆς χορηγηθείσης ἀποζημιώσεως πρὸς τὴν ἐκ μισθῶν ὑπερημερίας ἀπαίτησιν, ἥτις ὡς ἐκ τούτου δέον νὰ περιορισθῇ κατὰ τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, μεταρρυθμιζομένης ἐν τούτῳ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΝ ΝΟΜΙΜΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Παροχή έργασίας ὑπὸ μισθωτοῦ εἰς ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον

Ἀνεπίτρεπτος ἀπασχόλησις μισθωτοῦ εἰς ἕτερον ἐργοστάσιον ἢ τόπον ἐργασίας, ἐργασθέντος καθ' ὅλον τὸν χρόνον ἡμερησίας ἐργασίας.—Ἄκυρότης ἄλλως συμβάσεως, ἐλλειπούσης οὕτω ἀξιώσεως μισθοῦ, ἀλλ' ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Ἀπόρριψις ἀγωγῆς, μὴ ἐχούσης θάσιν τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν ἐργοδότου.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου.—Παραλαβὴ καὶ συνόδευσις ἐπὶ λεωφορείου μαθητῶν ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, προμήθεια τροφίμων κλπ.—Χαρακτηρισμὸς ἐργασίας ὡς σωματικῆς καὶ συνεπῶς τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἐργάτου.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, μισθωτός, παρέχων κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὸ νόμιμον ὡράριον ἐργασίαν, παρεῖχεν εἰς τὸν αὐτὸν ἐργοδότην μετὰ ταῦτα ἐργασίαν νυκτοφύλακος.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀκολουθήσασα τὰ ἐπὶ τοῦ ἀπασχολήσαντος τοῦτο ζητήματος νομολογηθέντα (ἴδετε τὰς ἐν αὐτῇ παραπομπάς, πρόσθε καὶ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 4767) 1962, Πρωτοδίκης *Ἐμμ. Τσαγκατάκης*, ΕΕΔ 21, 1314 ἐπ., δὲν ἀνεγνώρισεν εἰς τὸν μισθωτὸν ἀξίωσιν μισθοῦ ἐκ τῆς ἀκύρου, ὡς δέχεται καὶ αὕτη, συμβάσεως περὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν νυκτοφύλακος, ἀλλὰ δικαιωθὲν οὕτος μόνον ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 563)1958, εἰσηγητὴς *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 17, 865). (Περὶ τῆς ἀγωγῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ Α.Π. 401)1960, εἰσηγητὴς *Γ. Βασσάμου*, ΕΕΔ 19, 1241, Α.Π. 536)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 805).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 2383)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Διαμαντάκος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ν. Σακελλαρόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μπετζούνης, Ν. Τσιπηνιᾶς

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 § 3 τοῦ ν.δ. τῆς 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου ἐργασίας διατάξεων», ὁριζούσης ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπασχολήσῃ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐργασίας ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους, ἐργασθέντας εἰς ἕτερον ἐργοστάσιον ἢ ἕτερον τόπον ἐργασίας καθ' ὅλον τὸν νόμιμον χρόνον ἡμερησίας ἐργασίας, δύναται μόνον νὰ ἀπασχολήσῃ ἐργάτας ἐργασθέντας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρ' ἄλλοις ἐργοδόταις ὀλιγωτέρας τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος καθοριζομένων ὡρῶν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν χρόνον τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου ἀνωτάτου ὁρίου ἡμερησίας ἐργασίας, καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, καθ' ἣν πᾶσα ἐν γένει παράβασις τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος τιμωρεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου Γ3ΩΔ', ὡς ταῦτα μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν ἄρθρων 3, 174 καὶ 180 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ σύμβασις, δι' ἧς τις παρέχει εἰς ἕτερον ἐργασίαν μετὰ τὴν παροχὴν ἑτέρας ταιαύτης, ἥτις ἐξήντλησε τὸ δι' αὐτὴν ἰσχῦον νόμιμον ὡράριον, εἴτε εἰς τὸν αὐτόν, εἴτε εἰς ἄλλον ἐργοδότην, ἀπαγορεύεται διὰ λόγους δημοσίας τάξεως καὶ ἐπομένως εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲ ὁ μισθωτὸς εἰς ἐκτέλεσιν τοιαύτης συμβάσεως προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν ἐργοδότην, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν παρ' αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ τοιούτῳ, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐργασίας ἐξαντλησάσης τὸ νόμιμον ὡράριον αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἀξιώσῃ διὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἐργασίαν τὴν καταβολὴν αὐτῷ μισθοῦ, ἀλλὰ ἔχει ἐν δεχομένῳ ἀξίωσιν πρὸς ἀπόδοσιν τῆς ἐντεῦθεν ἐπελθούσης εἰς τὸν ἐργοδότην του ὠφελείας κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 904 ἐπ. τοῦ Α.Κ. (Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1415)1963, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10572)1957, ΕΕΔ 16, σ. 885, 13232)1952, ΕΕΔ 12, σ. 130). Ὀρθῶς ἐπομένως ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη, ἀποφανθεῖσα ὅτι ἡ σύμβασις, δι' ἧς ὁ ἐνάγων προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του ὡς νυκτοφύλακος εἰς τὴν ἐναγομένην, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου ὡραρίου (8ώρου) τῇ παρὰ τῇ ἰδίᾳ ἀπασχολήσει του κατὰ τὴν ἡμέραν, ἦτο ἄκυρος καὶ ὅτι οὗτος δὲν ἐδικαιοῦτο βάσει ταύτης νὰ ἀξιώσῃ τὴν καταβολὴν αὐτῷ μισθοῦ, καὶ ἀπορρίψασα τὸ πρῶτον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, ἥτις ἐν ταύτῳ δὲν ἔχει ἐπικουρικὴν βάσιν ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτι-

σμοῦ καὶ ὁ τρίτος λόγος τῆς κρινομένης ἐφέσεως, μεμφόμενος τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν τοῦ νόμου καὶ ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων κατὰ τὴν κρίσιν της ὡς πρὸς τὸ αἴτημα αὐτὸ τῆς ἀγωγῆς τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 3514 (ἄρθρον 10 τοῦ νόμου 1234), ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 2655)1953, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον, ἀσχολούμενον κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ, ἀνεξαρτήτως τρόπου πληρωμῆς, εἰς ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου ἢ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικήν (Α.Π. 324)1962, 292)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 793, 921, Α.Π. 613)1961 καὶ 608).960, ΕΕΔ 20, σελ. 627).

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων μορφωθεῖσαν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἀρκούσαν ἐν προκειμένῳ, τὰ ἑξῆς: Ἡ ἐναγομένη ὁμόρρυθμος ἑταιρεία, διατηροῦσα ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ συνοικισμῷ *** ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια, γνωστὰ ὑπὸ τὸν διακριτικὸν τίτλον ***, προσέλαβε κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1952 τὸν ἐνάγοντα, διὰ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, εἰς ἐκτέλεσιν δὲ ταύτης εἰργάσθη οὗτος παρὰ τῇ ἐναγομένῃ μέχρι τῆς 21ης Σεπτεμβρίου 1962, καθ' ἣν αὐτὴ κατήγγειλεν ἐγγράφως τὴν ἀνω σύμβασιν ἐργασίας, καταβαλοῦσα τῷ ἐνάγοντι καὶ τὴν νόμιμον ἀποζημίωσιν βάσει τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας του καὶ τῶν διατάξεων τοῦ β.δ)τος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920, θεωρήσασα αὐτὸν ὡς ἐργάτην, ὡς ταῦτα ἑκατέρωθεν συνομολογοῦνται. Αἱ ὑπηρεσίαι, ἃς προσέφερεν ὁ ἐνάγων εἰς τὴν ἐναγομένην καὶ τὰ ἔργα, ἅτινα τῷ ἀνέθετεν αὕτη καὶ ἐξετέλει ἐκεῖνος, ἦσαν αἱ ἑξῆς: Τὴν πρωΐαν, ἐπιβαίνων τοῦ λεωφορείου τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς ἐναγομένης, παρελάμβανε τοὺς εἰς τὸ νηπιαγωγεῖον καὶ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον αὐτῆς φοιτῶντας μαθητὰς ἐκ τῶν οἰκιῶν των καὶ συνώδευεν αὐτοὺς εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ τὸ ἑσπέρας περὶ τὴν 6ην μ.μ. συνώδευε καὶ αὖθις τοὺς μαθητὰς κατὰ τὴν ἐπιστροφήν των εἰς τὰς οἰκίας των. Μετέβαινεν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπρομηθεύετο παρὰ τῶν διαφόρων καταστημάτων τροφίμων, ἰχθυοπωλείων, κρεοπωλείων, ὀπωρολαχανοπωλείων, παντοπωλείων, τὰ διὰ τὴν διατροφὴν τῶν οἰκοτρόφων μαθητῶν τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἀναγκαιοῦντα πάσης φύσεως τρόφιμα, καταβάλλων συνήθως καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν καὶ ἀποδίδων περὶ τῶν πραγματοποιουμένων ἀγορῶν καὶ τῶν δι' αὐτὰς καταβαλλομένων ποσῶν λογαριασμὸν εἰς τὸν λογιστήν, τηροῦντα τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὰ βιβλία τῆς ἐναγομένης. Μετέβαινεν εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ ἠγόραζε τὰ διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ἐναγομένης ἀναγκαιοῦντα ἐνσημα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ βιβλίου ἀγορᾶς ἐνσήμων, ὅπερ ἐτήρει ὁ λογιστὴς τῆς ἐναγομένης, καὶ ἀκολούθως ἐπέθετεν αὐτὰ ἐπὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν βιβλιαρίων τοῦ προσωπικοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ δὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη κατέθετεν εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ τοὺς μισθοὺς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐναγομένης βάσει μισθοδοτικῆς καταστάσεως, ἐγχειριζομένης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ λογιστοῦ αὐτῆς (ἐναγομένης). Ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις ἀπησχολεῖτο μὲ τὴν προετοιμασίαν τῆς παρασκευῆς καὶ διανομῆς τοῦ προγεύματος καὶ τοῦ γεύματος τῶν μαθητῶν, ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἐπραγευμάτιζον ἐν τῷ σχολείῳ, ἤτοι ἐτεμάχιζε τὸν ἄρτον, τὸν τυρόν, τὰ φροῦτα, διένειμεν αὐτὰ εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ ἠσχολεῖτο καὶ μὲ ἄλλας βοηθητικὰς ἐργασίας κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ. Ἐπίσης ἐξετέλει διαφόρους ἄλλας ἐξωτερικὰς ἐργασίας, οἷον μετάβασιν εἰς ταχυδρομεῖον, τηλεγραφεῖον κλπ. καὶ ἐσωτερικὰς τοιαύτας, ὅσαι ἀποτελοῦν τὰ καθήκοντα τοῦ ἐπιστάτου ἐπὶ ἐκπαιδευτηρίου. Τέλος ἐνίοτε εἰσέπραττε καὶ δίδακτρα, ἅτινα τῷ κατέβαλλον οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν, ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν μετέβαινον οἱ ἴδιοι εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς ἐφεσιβλήτου ἢ δὲν ἀπέστελλον ταῦτα (δίδακτρα) διὰ τῶν τέκνων των, βάσει ἐντύπων ἀποδείξεων, ἐν αἷς ὁ ἐνάγων συνεπλήρωνεν ἁπλῶς τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ καταβαλόντος τὰ χρήματα, τὸ ποσὸν αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν ἡμερομηνίαν καταβολῆς. Διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, καθὼς καὶ μὲ τὴν ἀγορὰν τῶν ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α., τῶν τροφίμων καὶ τὴν καταβολὴν τῶν μισθῶν εἰς τὴν Τράπεζαν, γενομένην ἅπαξ τοῦ μηνός, ἠσχολεῖτο ἐπ' ὀλίγον, ἤτοι μίαν ἕως δύο τὸ πολὺ ὥρας καθ' ἑκάστην τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, ἐνῷ κατὰ τὰς ὑπολοίπους ὥρας, ἀνερχομένας μετὰ τῶν δύο ὑπερωρίων εἰς ὀκτὼ ἕως ἐννέα ἡμερησίως, ἀπησχολεῖτο μὲ τὴν συνοδείαν τῶν μαθητῶν (3 1)2 ὥρας περίπου) τὴν προπαρασκευήν, διανομὴν καὶ ἐποπτείαν τοῦ προγεύματος καὶ τοῦ γεύματος (3 ὥρας περίπου) καὶ μὲ τὰς πάσης φύσεως λοιπὰς ἀποκλειστικῶς σωματικῆς φύσεως ἀπασχολήσεις. Βάσει τῶν ἐκτεθέντων αἱ ὑπηρεσίαι, ἃς προσέφερεν ὁ ἐνάγων εἰς τὴν ἐναγομένην, ἦσαν κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματικῆς φύσεως, ἐξ οὗ οὗτος ἐτύγχανεν ἐργάτης καὶ οὐχὶ ὑπάλληλος (πρβλ. Α.Π. 324)1962, 605)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 429). Οὕτως ἀποφανθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη καὶ κρίνασα ἐγκυρον τὴν κατὰ τὴν 21.9.1962 ἐκ μέρους τῆς ἐ-

ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Μεταβίβασις ὑποχρεώσεως ἐπὶ μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου

Ἔννοια ἄρθρου 8 Νόμου 3514)1928 περὶ μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου καὶ μεταβιβάσεως εἰς τὸν νέον αὐτοδικαίως ὑποχρεώσεων ἐκ τοῦ Νόμου 3514) 928.— Ἄρνησις προσλήψεως ἀπολυθέντος ἐκ τοῦ στρατοῦ μισθωτοῦ καὶ ἀποζημίωσις.

Κατὰ ρητὴν διάταξιν (ἄρθρον 8 τοῦ νόμου 3514) 1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν, ὡς ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, *Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κώδιξ, σελ. 484 ἐπ.) αἱ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου μεταβιβάζονται αὐτοδικαίως ἐν περιπτώσει μεταβολῆς αὐτοῦ.

Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου νὰ δεχθῇ πρὸς συνέχισιν τῆς ἐργασίας του τὸν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπολυθέντα καὶ νὰ διατηρήσῃ τοῦτον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, μὴ ὑφισταμένης δεδικαιολογημένης κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν αἰτίας ἀπολύσεως, ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας (ἄρθρον 4 νόμου 3514), ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἀποζημίωσιν. (Ἐκτὸς τῆς τοῦ νόμου 2112)1920 ἡ τοῦ β.δ. 16)18 Ἰανουαρίου 1920). (Ἴδετε σχετικῶς Προέδρου Πρωτοδικῶν Καβάλας 852)1962, Πρόεδρος *Μ. Καλεύρας*, ΕΕΔ 22, 545).

Ἡ διατήρησις τῶν δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου ἀποτελεῖ γενικὴν ἀρχήν, ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται ὄχι μόναν ἐπὶ στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων περιπτώσεων (ἀναγκαστικαὶ σχέσεις πολεμιστῶν, καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ νόμον 2112) 1920, προστασία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, προστασία συνδικαλιστικῶν στελεχῶν κλπ., ἴδετε ΕΕΔ 22, 407, ἔνθα νομολογία καὶ σημειώσεις μας).

Περὶ τοῦ θέματος ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω προεδρική, κατ' ἔφεσιν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3514)1928, ἀπόφασις, ἑρμηνεύσασα τὴν διάταξιν περὶ μεταβολῆς τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου.

Προέδρου Πρωτ. Βόλου 51)1963

Διαδικασία Νόμου 3514 κατ' ἔφεσιν

Προεδρεύων ὁ Πρωτοδίκης κ. *Στ. Ζωγραφίδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ψιάρης, Μ. Καλαγιᾶς

Διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ὑπ' ἀριθ. 159)1963 ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδίκου Βόλου ἀγωγῆς του ὁ ἐνάγων, ἰσχυριζόμενος ὅτι διενήργει συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, καταρτισθείσης ἐνταῦθα τὴν 11.6.1960 μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ι.Μ., παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ἐργάτης εἰς τὴν ἀποθήκην (κατάστημα πωλήσεως) καυσοξύλων καὶ οἰκοδομικῶν ὑλικῶν τοῦ τελευταίου μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου 1962, ὅτε ἐκλήθη ὑπὸ τὰ ὅπλα, ἀποστρατευθεὶς δὲ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μετὰ ἓν ἔτος ἐνεφανίσθη ἐμπροθέσμως εἰς τὸν νέον φορέα τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως ἐναγόμενον, ὅστις ὅμως δὲν ἀπεδέχθη τὴν ἐπανάληψιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἠτήσατο δὲ τὴν κατοψήφισιν αὐτοῦ εἰς τὴν καταβολὴν ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχάς του ἐξ μηνῶν, ἃς ἐλάμβανε πρὸ τῆς στρατεύσεώς του. Ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέξατο τὴν ἀγωγήν, δι' ὃ καὶ κατ' αὐτῆς παραπονεῖται ἤδη ὁ ἐναγόμενος, αἰτούμενος διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους τὴν ἐξαφάνισιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 3514 (π.δ. τῆς 8)13 Δεκεμβρίου 1928), ὅστις διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 2, τελευταίου ἐδάφιον, τοῦ ἀ.ν. 547)1937 ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων, αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὑποχρεώσεις τοῦ ἐργοδότου μεταβιβάζονται αὐτοδικαίως ἐν περιπτώσει μεταβολῆς τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἡ διάταξις αὕτη, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς γενικότητος τῆς ἐκφράσεώς της, οὖσα ἀπόρροια τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ὁ μισθωτὸς συνδέεται μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν, ὡς οἰκονομικὴν ἑνότητα, ἡ

ναγομένης γενομένην καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος, τῷ λόγῳ τούτῳ δὲ ἀπορρίψασα τὸ πέμπτον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, ὀρθῶς ἔκρινε καὶ οἱ δύο πρῶτοι λόγοι τῆς κρινομένης ἐφέσεως, μεμφόμενοι τῆς ἐκκαλουμένης δι' ἐσφαλμένην ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ ψευδῆ ἑρμηνείαν τοῦ νόμου ἐν τῷ χαρακτηρισμῷ αὐτοῦ ὡς ἐργάτου, τυγχάνουν ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

πρὸς τὸν ἐπιχειρηματίαν, δὲν ἀπαιτεῖ, ὅπως ὑφίσταται συμβατικὸς δεσμὸς μεταξὺ τῶν ἑκάστοτε φορέων τῆς ἐπιχειρήσεως, ἵνα ἐπέλθῃ ἡ μεταβίβασις τῶν τοιούτων ὑποχρεώσεων τοῦ παλαιοῦ κτήτορος πρὸς τὸν νέον, αἵτινες τοὐναντίον μεταβιβάζονται ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος, ἐξ οὗ περιῆλθεν εἰς ἕτερον ἡ ἐπιχείρησις, ἀρκεῖ αὕτη νὰ διατηρῇ τὴν ταυτότητά της ὡς οἰκονομικὴ μονάς, ἥτις πάντως δὲν ἐπηρεάζεται ἐκ μόνης τῆς προσκαίρου διακοπῆς τῆς ἐκμεταλλεύσεως (βλ. σχετικῶς Α.Π. 45)1958, ἐν ΕΕΔ 17, 235 καὶ πρὸ αὐτῆς Σύνταξιν, ἔνθα λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἑξῆς: Ὁ ἐνάγων, ὑπηρετῶν ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1960 ὡς ἐργάτης εἰς τὸ ἐνταῦθα ἐμπορικὸν κατάστημα (ἀποθήκην) πωλήσεως καυσοξύλων καὶ οἰκοδομικῶν ὑλικῶν τοῦ Ι.Μ., ἐκλήθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ τὴν 14 Ἰουλίου 1962, ἤτοι μετὰ ἑξάμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν ἐν τῇ ἄνω ἐπιχειρήσει. Διαρκούσης τῆς στρατεύσεώς του καὶ συγκεκριμένως τὴν 31 Δεκεμβρίου 1962 ἀπεβίωσεν ὁ ρηθεὶς ἐργοδότης του καὶ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ συνέχισαν οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1963 (βλ. Ἰδίᾳ ἀπὸ 19.7.1963 ἐξώδικον δήλωσιν τοῦ ἤδη ἐνάγοντος). Τὴν 1 Ἀπριλίου 1963 ἐξεμισθώσαν οὗτοι τὸ ἀκίνητον, ἤτοι τὸ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ κληρονομηθέντος ἀνῆκον ἐν ζωῇ οἰκόπεδον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ὑποστέγου καὶ τῆς ἠλεκτρικῆς του ἐγκαταστάσεως, ἔνθα ἐστεγάζετο τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐμπορικὸν κατάστημα, εἰς τὸν ἐναγόμενον (βλ. Ἰδίᾳ ἀπὸ 1.4.1963 ἰδιωτικὸν συμφωνητικόν). Μέχρι τῆς ἐκμισθώσεως ταύτης οἱ ἐν λόγῳ κληρονόμοι ἐξεποίησαν μέρος τῶν ἐμπορευμάτων τῆς ἐπιχειρήσεως, προέβησαν δὲ εἰς τὸν διακανονισμὸν τῶν ἐκκρεμῶν ὑποχρεώσεων αὐτῆς πρὸς τρίτους, ὡς καὶ τὴν εἴσπραξιν ἐκκρεμῶν αὐτῆς ἀπαιτήσεων, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἀπέλυσαν ἤδη ἀπὸ τῆς 4 Μαρτίου 1963 τοὺς δύο ἐν ἐνεργείᾳ ἐργάτας τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐχ' ἧττον ἐντὸς τοῦ καταστήματος παρέμειναν ἱκανοὶ ποσότητες ἐμπορευμάτων καὶ ἰδίᾳ οἰκοδομικῶν ὑλικῶν, ὡς πλακῶν πεζοδρομίων, τσιμεντοσωλήνων, ξυλείας, σωλήνων ἀποχετεύσεως, ἄμμου, ἀσβεστοπολτοῦ, τσιμέντων κλπ. ἅτινα ἠγόρασεν ὁ ἐναγόμενος. Αἱ ὑπάρχουσαι ἐντὸς τοῦ ἰδίου καταστήματος τρεῖς φορτηγοὶ ἅμαξαι (κάρρα), εἷς ἵππος καὶ μία πριονοκορδέλλα (βλ. Ἰδίᾳ καταθέσεις μαρτύρων τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος) ἐξεποιήθησαν πρὸς τρίτους, καθόσον ὁ ἐναγόμενος, ἀσκῶν ὁμοίαν ἐπιχείρησιν εἰς ἄλλο ἀκίνητον, εἶχεν ἴδια μεταφορικὰ μέσα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς πελατείας, ὡς καὶ πριονοκορδέλλαν, ἣν καὶ ἐγκατέστησεν εἰς τὸ νέον μίσθιον ὅμα τῇ μισθώσει. Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἡ οἰκονομικὴ ἑνότης τῆς ἀρχικῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς ἣν προσελήφθη ὁ ἐφεσίβλητος, δὲν διεσπάσθη, ἀλλὰ αὕτη διετήρησεν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπαγγελματικὴν στέγην τὴν ταυτότητά της ὡς οἰκονομικὴ μονάς, ἀφοῦ τὰ ἴδια αὐτῆς ἐμπορεύματα εἰς οὐχὶ μικρὸν ἀριθμὸν ἐξηκολούθησαν ἀποτελοῦντα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκμετολλεύσεως τοῦ νέου φορέως ἄνευ διακοπῆς τινος ἢ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, μετὰ πρόσκαιρον τοιαύτην (ἂν ἦθελε θεωρηθῇ βάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου ὅτι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κληρονόμων ἡ ἐπιχείρησις διέκοψε τὰς ἐργασίας της οὐχὶ τὴν 31ην, ἀλλὰ τὴν 4ην Μαρτίου 1963), τοῦθ' ὅπερ, ὡς ἐρρήθη, δὲν ἀσκεῖ ἐν προκειμένῳ ἐπιρροήν. Κατὰ ταῦτα καὶ λαμβανομένου προσέτι ὑπ' ὄψιν ὅτι, καθ' ἃ ἐπίσης ἐξετέθη, ἡ ἀνυπαρξία συμβάσεως περὶ μεταβιβάσεως εἰς τὸν ἐναγόμενον τῆς ἐπιχειρήσεως, αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 3514, εὐδόλως ἐσφαλεν ἡ τὰ αὐτὰ δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῇ.

Ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ θεωροῦνται οὐ μόνον ὁ παγίως κατὰ μῆνα καταβαλλόμενος ἢ ἐκ τοῦ νόμου ὀφειλόμενος μισθός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἄλλη παροχή, διδομένη ἀντὶ μισθοῦ, τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ Δ.ν. 1777)1951 παρεχόμενα δῶρα τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα (Α.Π. 361)1962, 574)1961 κλπ.). Ὅθεν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις εἰς τὴν ἐπιδικασθεῖσαν ὑπὲρ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος ἀποζημίωσιν, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ νόμου 3514 εἶναι ἴση πρὸς ἓξ μηνιαίους μισθούς, συνυπελόγισε καὶ τὴν ἀναλογίαν τῶν ἄνω ἀντὶ μισθοῦ καταβαλλομένων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ὁ τὰ ἐναντία δὲ ὑποστηρίζων δεύτερος καὶ τελευταῖος λόγος ἐφέσεως δέον νὰ ἀπορριφθῇ ἐπίσης.

Μετὰ ταῦτα ἀπορριπτέα τυγχάνει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις ἐν τῷ συνόλῳ της, πλὴν δέον νὰ συμψηφισθῇ ἐν ὅλῳ ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῆς παρούσης κατ' ἔφεσιν δίκης μεταξὺ τῶν διαδίκων, καθόσον, λόγῳ τῆς εἰς αὐτὸν μὴ μεταβιβάσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἐπιχειρήσεως, αὐτῆς καθ' ἑαυτήν, καὶ τῆς σχετικῆς ἀσαφείας τοῦ νόμου, εἶχεν εὔλογον ἀφορμὴν ὁ ἐκκαλῶν νὰ ὑπολαμβάνῃ βάσιμον τὴν ἔφεσίν του.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΠΑΘΟΝΤΟΣ ΕΞ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Έννοια εργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ νόμον 551)1915

Καθορισμός ἀποζημιώσεως παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐργάτου, ἀπασχοληθέντος ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ὀλιγώτερον τῶν 12 μηνῶν πρὸ τοῦ ἀτυχήματος καὶ μὴ ἔχοντος συμπληρώσει τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.—Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος.—Ἀναπροσαρμογὴ ἀποζημιώσεων νόμου 551)1955.—Ἔξοδα κηδείας.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικασαντος Πρωτοδικείου Κοζάνης (αἱ ἐκ τοῦ νόμου 551) 1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων διαφοραὶ δικάζονται εἰς α' βαθμὸν ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ εἰς β' ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, Α.Π. 74)1952, εἰσηγητὴς *Α. Χαμόρτος*, ΕΕΔ 11, 311, Α.Π. 641)1952, εἰσηγητὴς *Γ. Βουμβουλάκης*, ΕΕΔ 12, 38), περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ, μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ συνεπῶς ἐχοντος ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 551)1915. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 1116, ἔνθα παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν).

Ἡ ἀναπροσαρμογὴ τῶν ἀποζημιώσεων ἐκ τοῦ νόμου 551)1915 (ἴδετε τὸν νόμον τοῦτον εἰς *Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 458 ἑξ.) γίνεται κατὰ τὴν ἰσχύουσαν ἤδη ὑπ' ἀριθ. 38904)7394)1957 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν (ΕΕΔ 16, 850), νομίμως ἐκδοθεῖσαν (Α.Π. 84)1960, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 19, 836).

Τὸ Πρωτοδικεῖον Κοζάνης ἀπησχολήθη σχετικῶς καὶ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 551)1915. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Τρικάλων 41)1960, εἰσηγητὴς *Δ. Τζούμας*, ΕΕΔ 19, 405, ἐπικαλουμένην ἐπίσης τὴν Α.Π. 359)1958, ΕΕΔ 17, 634).

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἴδετε ΕΕΔ 22, 871, ἔνθα νομολογία καὶ σημειώσεις μας.

Πρωτοδικείου Κοζάνης 27)1963

Πρόεδρος καὶ Εἰσηγητὴς ὁ κ. *Ὀρ. Νικόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Μαγκριώτης, Δ. Καραλίβανος

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. 551) 1915 (β.Ε. τῆς 24.7)25.8.1920), ὡς οὗτος τροποποιηθεὶς ἰσχύει καὶ μετὰ τὸν Α.Κ., κατ' ἄρθρον 47 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ Νόμου, ἐὰν ὁ παθὼν ἐργάτης ἀπησχολήθη ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ὀλιγώτερον τῶν 12 μηνῶν πρὸ τοῦ ἀτυχήματος καὶ δὲν ἐχῃ συμπληρώσει τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὡς μισθός, ὅστις λαμβάνεται ὡς βάσις διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, νοεῖται ὁ προκύπτων ἐκ τῆς προσηκούσης διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀπασχολήσεως ἀντιμισθίας ἄλλων ἐργατῶν τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ τῆς αὐτῆς κατηγορίας, ἐκ τῶν ὀλιγώτερον ἀμειβομένων, προδήλως ἐνηλίκων καὶ οὐχὶ ἀνηλίκων ἐργατῶν (πρβλ. *Ἀνδρ. Τούση*, Ἐργατικὸν Δίκ. τόμ. Β' σελ. 69, σημ. 6, Α.Π. 257)1957, ΕΕΝ 24, 604), δσον καὶ ἐκ τῆς προσηκούσης εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς πιθανῆς ἀπασχολήσεως τοῦ παθόντος, εἰς ἄλλης φύσεως ἐργασίαν, κατὰ τὸ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ πρὸ τοῦ ἀτυχήματος δωδεκαμήνου χρονικὸν διάστημα ἀντιστοίχου, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ἀντιμισθίας ἄλλων ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων τῆς αὐτῆς κατηγορίας κατὰ τὸ εἰρημένον χρονικὸν διάστημα (πρβλ. *Ἀνδρ. Τούση*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμ. Β' σελ. 62 - 63, σημ. 6, Α Π. 359)1958, ΕΕΝ 26, 76, ΕΕΔ 17, 634 καὶ σχετ. Α Π. 122) 1938, ΕΕΝ Ε', 454 καὶ 217)1960, ΕΕΝ 27, 803). Ἀκολούθως τούτοις ὀρθῶς ἡ προλαβοῦσα δευτέρα προδικαστική, κατ' ἀνάκλησιν τῆς πρώτης προδικαστικῆς, διέταξε τὰς δεούσας ἀποδείξεις πρὸς καθορισμὸν τῆς ἀντιμισθίας ἑτέρων ἐργατῶν τοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ τῆς αὐτῆς κατηγορίας πρὸς τὸν ὑποστάντα τὸ ἀτύχημα εἰκοσαετῆ υἱὸν τῶν ἐναγόντων ἐκ τῶν ὀλιγώτερον ἀμειβομένων κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀτυχήματος καὶ τὰ ἐναντία ἀπορριπτέα κρίνονται.

Ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τῆς ἐν γένει διαδικασίας ἀπεδείχθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὁ υἱὸς τῶν ἐναγόντων Π.Κ. κατὰ τὴν θεριζοαλωνιστικὴν περίοδον τοῦ ἔτους 1958, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, προσελήφθη καὶ εἰργάσθη ὡς ἐργάτης καὶ δὴ ὡς τροφοδότης (ταϊστὴς) εἰς τὸ ἀλωνιστικὸν συγ-

κρότημα τοῦ ἐναγομένου, τὴν δὲ 28.7.1958, ἐνῷ τοῦτο εὑρίσκετο ἐν λειτουργίᾳ εἰς τὸ χωρίον Οἰνόη καὶ καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ὁριζοντίωσιν τοῦ ἀναβατῆρος ὁ τελευταῖος λόγῳ θραύσεως τῆς ξυλίνης βάσεώς του ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ (υἱοῦ τῶν ἐναγόντων) μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τραυματίσῃ αὐτὸν σοβαρῶς καὶ νὰ ἀποβιώσῃ ἀμέσως. Τὰ περιστατικὰ ταῦτα συνιστοῦν τὰ διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀπαιτούμενα στοιχεῖα, ὅπερ ἐργατικὸν ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ παθόντος υἱοῦ τῶν ἐναγόντων, ἐκ βιαίου συμβάντος ἐν τῇ ἐκτελέσει καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπ' ἀμοιβῇ παρασχεθείσης ἐργασίας του εἰς τὸ ἀλωνιστικὸν συγκρότημα τοῦ ἐναγομένου, ἐπιχειρήσεως, ἥτις ἀναμφισβητήτως ὑπάγεται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 551 (*Α. Τούση*, Ἐργ. Δίκ. τόμ. Β' § 91).

Ὡς πρὸς τὴν βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ ἀπεδείχθησαν τὰ κάτωθι: α) Ὁ παθὼν υἱὸς τῶν ἐναγόντων ἀπετέλει μέλος τοῦ τακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐκκαλουμένου ἐναγομένου, προσληφθεὶς παρὰ τούτου δι' ὅσον χρόνον θὰ διήρκει ὁ ἀλωνισμός, ἐργαζόμενος παρ' αὐτῷ ὡς ταΐστης. β) Ὅτι ἡ διάρκεια τῆς ἡμερησίας ἐργασίας του ἦτο δωδεκάωρος. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο οὐδ' αὐτὸς ὁ μάρτυς ἀνταποδείξεως ἡμφεσβήτησεν γ) Ὅτι ἡ ἀξία τοῦ σίτου κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀτυχήματος ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς τρεῖς (3) κατ' ὀκᾶν. δ) Ὅτι ὁ παθὼν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπασχολήσεώς του ἐν τῷ ἀλωνισμῷ διετρέφετο ὑπὸ τοῦ ἐκκαλουμένου ἐναγομένου ἐργοδότου καὶ ὅτι ἡ ἀξία τῆς παρεχομένης κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεώς του εἰς αὐτὸν τροφῆς ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 14. ε) Ὅτι κατὰ τὸ προηγηθὲν τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ παθόντος εἰς τὸ ἀλωνιστικὸν συγκρότημα τοῦ ἐναγομένου χρονικὸν διάστημα μέχρι συμπληρώσεως 12μήνου ἀπὸ τοῦ ἀτυχήματος ὁ παθὼν ἀπησχολήθη καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἄλλως εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἀπασχοληθῇ, παρέχων τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ἄλλας γεωργικὰς ἐργασίας, καὶ συγκεκριμένως ἐκάλυπτε 280 ἡμερομίσθια κατ' ἔτος ἐργαζόμενος. Περαιτέρω ἀπεδείχθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, ὅτι πᾶς ἕτερος ἐργάτης, ἀσχολούμενος μὲ τὰς ἄνω γεωργικὰς ἐργασίας, ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ἄνω ἡμερομίσθια καὶ ὅτι ἡ ἀντιμισθία ἄλλων ἐργατῶν τοῦ αὐτοῦ φύλου ἐκ τῶν ὀλιγώτερον ἀμειβομένων οὐχὶ μόνον τῶν ἀνηλίκων, εἰς οὓς κατὰ νόμον ἀποβλέπει τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐν τῇ ἐρεύνῃ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μὴ συμπληρωσάντων τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀνήρχετο κατὰ τὸν κρίσιμον χρόνον εἰς δραχμὰς 50 ἡμερησίως. Πρὸς καθορισμὸν ὅθεν τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος τοῦ παθόντος διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως τοῖς ἐνάγουσι, δέον νὰ ὑπολογισθῇ οὐχὶ τὸ πολλαπλάσιον τοῦ ἄνω ἡμερομισθίου τῶν 50 δραχμῶν, ἐφ' ὅλας τὰς ἡμέρας, ὡς ἐσφαλμένως ὑπελόγισεν ἡ ἐκκαλουμένη ὁριστικὴ ἀπόφασις, τοῦ πρὸ τοῦ ἀτυχήματος δωδεκαμήνου, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀντιμισθία ἡ ὑπ' αὐτοῦ λαμβανομένη κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ κατ' ἔτος πραγματικῶς ἐργάζεται (Α.Π. 122)1938, Θέμ. ΜΘ' 508), ἤτοι μισθὸς διὰ 280 ἡμέρας, ὅσας πράγματι οὗτος εἰργάσθη κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸν διάστημα καὶ ὅσα ἡμερομίσθια θὰ ἠδύνατο νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ πᾶς ἕτερος ἐργάτης τῶν ἄνω γεωργικῶν ἐργασιῶν, οὗτινος τὸ ἡμερομίσθιον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 50, ὡς ταῦτα ἀπεδείχθησαν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ τῶν λοιπῶν προσκομισθέντων ἐγγράφων. Ὅθεν, ἐν ὄψει τῶν ἀποδειχθέντων πραγματικῶν περιστατικῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 5 τοῦ β.δ. τῆς 24)7 - 25.8.1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 4705)1930, ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἐναγόντων ἀνέρχεται εἰς μισθοὺς πέντε ἐτῶν, ἤτοι εἰς δραχμὰς 70.000 (280 ἡμερομ. Χ 50 = 14.000 ἐτησίως Χ 5 ἔτη). Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπερβαίνει τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 38904,2.6)14.7.1957 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Δημοσίων Ἔργων, Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Ἐργασίας καθοριζόμενον ποσὸν τῶν δραχμῶν 30.000, πέραν τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 5 τοῦ ὡς ἄνω β.δ. προστίθεται εἰς τοῦτο τὸ ἓν τέταρτον τῆς τοιαύτης ὑπερβάσεως, ἤτοι ἀποζημίωσις πέντε ἐτῶν δραχμαὶ 70.000—30.000=ὑπέρβασις τοῦ ποσοῦ τούτου δραχμαὶ 40.000, τὸ 1)4 τοῦ ποσοῦ τούτου=δραχμαὶ 10.000+30.000 = 40.000, ὅπερ ποσὸν ἀποτελεῖ κατὰ νόμον τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἐναγόντων, εἰς ἣν δέον νὰ προστεθῶσι καὶ τὰ παγίως καθοριζόμενα ὑπὸ τοῦ ν. 4705)1930 ἔξοδα κηδείας ἐκ δραχμῶν 2.000 (πρβλ. *Ἀνδρ. Τούση*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, τόμ. Β' σελ 67 § στ' καὶ σημ. 45. καὶ σχετικὴν Α.Π. ὑπ' ἀριθ. 171)1953, ΝοΒ 1 σ. 278), ἤτοι ἐν συνόλῳ δραχμαὶ 42.000.

ΑΓΩΓΗ ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΔΙ' ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΑΤΥΧΗΜΑ

Άξίωσις αποζημιώσεως διά σωματικήν και δι' ήθικήν βλάβην

Έκδίκασις σχετικής άγωγής κατά την εργατικήν διαδικασίαν.—Άνακοίνωσις δίκης και παρέμβασις.—Άνεύθυνον προστήσαντος διά πταίσμα προστηθέντος.— Πρόκλησις εργατικού ατυχήματος λόγω παραβάσεως μέτρων ασφαλείας.—Αποζημίωσις εκ του κοινού αστικού δικαίου.—Συντρέχον πταίσμα παθόντος.—Επιδίκασις αποζημιώσεως κατ' άρθρον 930 Α.Κ. εφ' άπαξ, υφισταμένου σπουδαίου λόγου.—Επιδίκασις χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ήθικήν βλάβην.

Περίπτωσις της κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως υπήρξεν εργατικόν ατύχημα μισθωτού εις τόπον, ένθα δεν έχει επεκταθή ή ασφάλισις του Ι.Κ.Α. και συνεπώς είχεν εφαρμογήν ο νόμος 551)1915 περί εργατικών ατυχημάτων. (Διά τας περιπτώσεις ησφαλισμένων εις το Ι.Κ.Α. ίδετε σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 22, 1116, εν τέλει, ένθα παραπομπαί εις νομολογίαν).

Το εργατικόν ατύχημα εν προκειμένω προήλθεν εκ παραβάσεως υπό του εργοδότου μέτρων ασφαλείας των εργαζομένων και εκ τούτου έζητήθη, κατ' άρθρον 16 του νόμου 551)1915, ή εκ του κοινού αστικού δικαίου αποζημίωσις, κατ' επιλογήν του μισθωτού.

Εις την σειράν των δικαστικών αποφάσεων, αι οποίαι τελευταίως εδημοσιεύθησαν, ότι και ή άξίωσις αύτη υπάγεται εις την εργατικήν διαδικασίαν (ίδετε Πρωτοδικείου Αθηνών, ως εφετείου, 10353)1963, εισηγητής *Ν. Μελάς*, ΕΕΔ 22, 989 και αυτόθι παραπομπάς, Πρωτοδίκου Αθηνών 4913)1963, Πρωτοδίκης *Ν. Παπαθανασίου*, ΕΕΔ 22, 1116) προστίθεται και ή κατωτέρω δικαστική απόφασις.

Εκ του άρθρου 930 § 1 Α.Κ. συνάγεται, ότι ή εις το μέλλον αναφερομένη αποζημίωσις, ένεκα θανατώσεως προσώπου ή βλάβης του θύματος ή της υγείας αυτού, δύναται να επιδικασθή και ως κεφάλαιον εφ' άπαξ, δσάκις συντρέχει προς τούτο σπουδαίος λόγος κατά την κρίσιν του δικαστού, εκτιμώντος τα προτεινόμενα πραγματικά περιστατικά, περί τούτων δε, αποτελούντων ναμικήν έννοιαν και ούχι πραγματικούς ισχυρισμούς, δεν διατάσσεται απόδειξις κατά το άρθρον 244 Πολιτικής Δικονομίας (Α.Π. 225)1962, εισηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 587, περίπτωσις της οποίας υπήρξεν εργατικόν ατύχημα, ίδετε και λοιπάς παραπομπάς εις σημειώσεις μας εν ΕΕΔ 21, 587).

Ούτω επιδικάζεται υπό της εν λόγω δικαστικής αποφάσεως εφ' άπαξ ή αποζημίωσις.

Η απόφασις επιδικάζει και χρηματικήν ικανοποίησιν κατ' άρθρον 932 Αστικού Κώδικος, ανάλογον κατά την κρίσιν του δικαστού.

Βεβαίως το ποσόν της χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ήθικήν βλάβην καθορίζεται υπό του δικαστού, κρίνοντος κυριαρχικώς επί τη βάσει της αγωγής, των γενικών αυτού γνώσεων και της ανθρωπίνης εμπειρίας κατά κρίσιν αγαθού άνδρός (*Γ. Μπαλής*, Γενικαί Αρχαί § 8, αριθ. 7, *Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Νέον Δίκαιον ζ' 66, Α.Π. 443)1959, εισηγητής *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 18, 1067).

Ενδιαφέρον όμως είναι να σημειωθή, ότι ή Α.Π. 443)1959, ένθ' ανωτ., επί όμοίου ατυχήματος επεδίκασεν ως χρηματικήν ικανοποίησιν δι' ήθικήν βλάβην το ποσόν των δραχμών 40.000.

Πρωτοδίκου Αμαλιάδος 9)1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών
Πρωτοδίκης ο κ. *Ι. Γαβριηλίς*
Δικηγόροι οι κ.κ. Ι. Σταθακόπουλος, Γ. Κωστόπουλος, Ι. Παπαντωνόπουλος, Σ. Μαργαρίτης, Σ. Καλύβας, Χ. Πίττας

Κατά την διάταξιν της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του από 1)4.8.1920 β.δ. «περί κωδικοποιήσεως των διατάξεων του νόμου Γ'ΩΟΔ' 1912», ως αύτη αντικατεστάθη διά του άρθρου 4 του νόμου 765)1943 και αύτη διά του άρθρου μόνου § 1 του νόμου 1968)1944, αμφοτέρων των τελευταίων κυρωθέντων διά της υπ' αριθ. 324) 1946 Πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου και πάντων των ως άνω νόμων διατηρηθέντων εν ισχύι διά του άρθρου 6 του ν.δ. της 8)11.5.1946, «πάσα ιδιωτική αξίωσις μισθωτού ή εν περιπτώσει θανάτου αυτού των κατά νόμον δικαιουμένων προσώπων κατά του εργοδότου ή του διαδόχου αυτού, πηγάζουσα εκ σχέσεως εργασίας, δικάζεται κατά τας διατάξεις του παρόντος νόμου, ανεξαρτήτως ποσού, υπό Πρωτοδικών, εν τη περιφερεία του οποίου κείται ή κατοικία του εναγομένου ή εν ή παρεσχέθησαν ή έδει να παρασχεθούν αι υπηρεσίαι του μισθωτού. Κατά δε την διάταξιν της παραγράφου 2 του αυτού ως άνω άρθρου ο δικαιούχος μισθωτός δύναται να εισαγάγη τας αξιώσεις του ταύτας κατά του εργοδότου του και ενώπιον του Ειρηνοδικείου, δικάζοντος κατά την ιδίαν διαδικασίαν, εφ' όσον αύτης εδρεύει εκτός της έδρας Πρωτοδικείου υπό τας προαναφερθείσας κατά τα λοιπά προϋποθέσεις. Επομένως εις την υπό της προπαρατεθείσης διατάξεως θεσπιζομένην σύντομον και ολιγώτερον δαπανηράν διαδικασίαν του νόμου Γ'ΩΟΔ', ήτις είναι αποκλειστική και υποχρεωτική εκ λόγων δημοσίου συμφέροντος (Εφετείου Θράκης 76)1958, ΕΕΔ 18, σελ. 436), υπάγεται ή κατ' επιλογήν του δικαιούχου μισθωτού κατά το άρθρον 16 του νόμου 551)1915 άσκουμένη περί αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεώς του, κατά τας διατάξεις των άρθρων 298, 299, 914, 922, 929, 930 και 932 του Αστικού Κώδικος, αξιώσις διά σωματικήν αυτού βλάβην, προσγενομένην αυτώ εκεν εργατικού ατυχήματος εκ

βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἄνω νόμου καὶ ἐν ἐπιχειρήσει ἢ ἐργασίᾳ, ἐν ᾗ δὲν ἐτηρήθησαν ἐξ ὁμοίας τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος προσώπου αἱ διατάξεις τῶν ἰσχυόντων νόμων, διαταγμάτων ἢ κανονισμῶν περὶ τῶν ὅρων ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν καὶ συνεπείᾳ τῆς μὴ τηρήσεως αὐτῶν, ἀφοῦ τόσον ἡ ἀπαίτησις των αὐτὴ καταβολῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ τῆς προσγενομένης ἠθικῆς βλάβης, ὡς ἐγένετο ἤδη δεκτὸν (Α.Π. 394)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 844, Πρωτ. Ἀθηνῶν 13882)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 1289, Πρωτ. Βόλου 350)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 1289), ὅσον καὶ ἡ δι' αὐτὴν περὶ ἀποζημιώσεώς του τοιαύτη πηγάζουν ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς σχέσεως ἐργασίας, γεννηθεῖσαι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παροχῆς αὐτῆς.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 73, 231, 232 § 2, 604 καὶ 605 Πολ. Δικονομίας δύναται ὁ ἐνάγων καὶ ὁ ἐναγόμενος νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν δίκην εἰς ἐκεῖνον ἢ εἰς ἐκείνους, παρὰ τῶν ὁποίων θέλουν ἀπαιτήσει ἐγγύησιν ἢ ἀποζημίωσιν ἕνεκα τοῦ διαφιλονικουμένου πράγματος (Α.Π. 1 καὶ 2)1937, ΕΕΝ Δ' 323, Θέμ. ΜΗ' 439). Σκοπὸς τῆς ἀνακοινώσεως ὑπὸ τοῦ ἀνακοινοῦντος εἶναι ἡ γνωστοποίησις ἁπλῶς τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τρίτου δίκης πρὸς τὸν ὑπόχρεων ἀπέναντί του εἰς ἀποζημίωσιν, ἐὰν χάσῃ ταύτην, χωρὶς καὶ νὰ τὸν καλῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτὴν (*Οἰκον. - Λιβ.* § 55, *Εὐκλ.* § 86 *Ποτ.* Β' § 681, *Ράμμος*, ἐν Glasson Α' § 261α, Α.Π. 626)1956, ΝοΒ 5, σελ. 317, Πρωτ. Θεσ. 3373)1958, ΕΕΝ 26, 885). Ὁ πρὸς ὃν ἡ ἀνακοίνωσις δύναται νὰ παρέμβῃ, ἂν παρεμβῇ εἰς τὴν δίκην ἢ δύναται ἢ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα ἢ νὰ παρέμβῃ ἁπλῶς ὑπὲρ τοῦ ἀνακοινώσαντος (πρόσθετος παρέμβασις) ἢ νὰ μὴ πράξῃ οὔτε τὸ πρῶτον, οὔτε τὸ δεύτερον, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσίν του (*Οἰκον. - Λιβ.* § 54, σημ. 7 § 55, σημ. 1 καὶ § 104, σημ. 19, *Κιτσικόπουλος*, ὑπ' ἄρθρον 73, Νο 15 σελ. 604, ὑπ' ἄρθρον 604, Νο 31, σελ. 5144). Δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἐμφανισθέντα ἐγγυητὴν νὰ ἀμφισβητήσῃ κατὰ τὸν πρῶτον τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ καὶ ἐπιβοηθητικῶς νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἀνακοινοῦντος, τότε δὲ μόνον στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν, ὅταν παρέστη καὶ ἀμέσως παρενέβη εἰς τὴν δίκην (Α.Π. 185)1902, Θέμ. ιδ' σελ. 18).

Ἐν προκειμένῳ ἡ ἐναγομένη ἀνεκοίνωσε τὴν προκειμένην δίκην πρὸς τὸν ἐν Πάτραις ἑδρεύοντα Αὐτόνομον Σταφιδικὸν Ὀργανισμὸν (Α.Σ.Ο.), ὡς ὑπόχρεων, δυνάμει τῆς μεταξὺ των ὑφισταμένης ἀπὸ 20 Σεπτεμβρίου 1962 συμβάσεως μισθώσεως τοῦ ἐν Κουρούτᾳ Ἀμαλιάδος οἰνοπαιτικοῦ συγκροτήματος αὐτοῦ, εἰς ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει ἥττης.

Νομίμως παρεμβαίνει προσθέτως διὰ τῶν προτάσεων ὑπὲρ τῆς ἐναγομένης κατὰ τὴν παροῦσαν ἐκ τῶν ἐνόντων διαδικασίαν ὁ ἐν Πάτραις ἑδρεύων Αὐτόνομος Σταφιδικὸς Ὀργανισμὸς κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ἀνακοινώσεως τῆς δίκης ὑπ' αὐτῆς (ἐναγομένης), ὡς ἔχουσα πρὸς τοῦτο προδήλως ἔννομον συμφέρον, ὡς ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει ἥττης τῆς ἀνακοινούσης (*Εὐκλ.* Πολ. Δικον. § 84 σημ. 4, Α Π. 314)1954, ΕΕΔ 1954 (13), σ. 636, Πρωτοδ. Πειραιῶς 582)1950, ΕΕΔ 1950 (9), σελ. 951 - 952). Κατ' ἀκολουθίαν αὐτὴ τυγχάνει ἐρευνητέα, συνεκδικαζομένη μετὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς λόγῳ συναφείας, συμφώνως τοῖς ἄρθροις 21 καὶ 234 § 3 Πολ. Δικ. (*Ράμμος*, ἐν Glasson, τόμ. 1 - 9 § 252 - 255, *Οἰκον. - Λιβ.* § 54, Α.Π. 288)1952, ΕΕΝ 1, 581, Ε Π 307)1947, Θέμ. ΝΘ' 235) καὶ ἀπορριπτέοι κρίνονται οἱ ἀντίθετοι ἰσχυρισμοί.

Ὁ παρεμβαίνων ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀνακοίνωσις δίκης ἐγένετο ἀκύρως καὶ ἀπαραδέκτως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 4ην Μαρτίου 1963 ἐπιδόσεώς της πρὸς αὐτὴν μέχρι τῆς κατὰ τὴν σημερινὴν δικάσιμον συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς (11.3.1963) δὲν παρῆλθεν ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 122 § 1 τοῦ ἀπὸ 26.9)30.11.1955 β. δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ προστασίας Κορινθιακῆς σταφίδος καὶ περὶ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ διατάξεων» ἀπαιτουμένη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος μηνιαία προθεσμία. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶναι ἀπορριπτέος, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, δὲν ὑφίσταται οὔτος βλάβην, μὴ δυνσμένην νὰ ἐπανορθωθῇ ἄλλως εἰ μὴ διὰ τῆς κηρύξεως τῆς ἀκυρότητος τῆς συζητήσεως, ἀφοῦ οὗτος καὶ παρίσταται παρεμβαίνων καὶ πλήρη καὶ οὐσιαστικὴν ὑπεράσπισιν διὰ δεκασελίδων προτάσεων ὑποβάλλει, ἐξήτασεν ἐπ' ἀκροατηρίῳ μάρτυρας καὶ προθεσμίαν ἀντικρούσεως τῶν προτάσεων τοῦ ἐνάγοντος ἔλαβε, δὲν συντρέχει δηλονότι ἐν προκειμένῳ ἡ περίπτωσις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 201 Πολ. Δικονομίας.

Περαιτέρω ὁ παρεμβαίνων κατὰ πρῶτον ἀμφισβητεῖ τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσίν του ἐναντι τῆς ἀνακοινούσης ὡς δικονομικὴ ἐγγυήτρια ἐκ τῆς διαληφθείσης συμβάσεως μισθώσεως. Ἐπικουρικῶς δὲ ἀσκεῖ πρόσθετον παρέμβασιν ὑπὲρ τῆς ἐναγομένης καὶ αἰτεῖται διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ καὶ ταῖς προτάσεσι λόγους τὴν ἀπόρριψιν τῆς μνησθείσης ἀνακοινώσεως δίκης καὶ ἐπιβοηθητικῶς τῆς κρινομένης ἀγωγῆς.

Ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καὶ προσαγομένου διαληφθέντος συμφωνητικοῦ μισθώσεως ἀπὸ 20.9.1962 καὶ τῶν συνομολογουμένων ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐν ταῖς προτάσεσί της καὶ τῷ δικογράφῳ τῆς ἀνακοινώσεως ἀποδεικνύονται, ὅτι ὁ παρεμβαίνων Αὐτόνομος Σταφιδικὸς Ὀργανισμὸς ἐξεμίσθωσε τὸ ἐν Κουρούτᾳ Ἀμαλιάδος οἰνοποιητικὸν συγκρότημά του μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ μηχανικοῦ καὶ λοιποῦ ἐξοπλισμοῦ του καὶ τῶν διὰ τὴν κίνησιν τῶν μηχανῶν καὶ μηχανημάτων κατὰ τὴν παραλαβὴν τῶν σταφυλῶν, τὴν οἰνοποίησιν καὶ τὴν μετέπειτα ἐπεξεργασίαν τῶν προϊόντων χρησιμοποιουμένων ὑπ' αὐτοῦ μηχανοδηγῶν, ἐν οἷς καὶ τοῦ Π. Π., εἰς τὴν ἐναγομένην διὰ τὴν οἰνοποιητικὴν περίοδον 20.9.1962 μέχρι 31.7.1963, ἔχουσαν τὸ δικαίωμα νὰ δίδῃ διαταγὰς ἢ ὁδηγίας εἰς αὐτοὺς (μηχανοδηγούς) καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἔλαβε χώραν τὸ ἐν τῇ κρινομένῃ ἀγωγῇ καὶ ἀνακοινώσει δίκης ἀναφερόμενον ἀτύχημα εἰς βάρος τοῦ ἐνάγοντος. Τούτων δ-

μως οὕτως ἐχόντων σύδόλως εὐθύνεται ὁ Αὐτόνομος Σταφιδικὸς Ὀργανισμὸς πρὸς ἀποζημίωσιν ἐναντι τῆς ἐναγομένης Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν ἐν περιπτώσει ὑποχρεώσεως ταύτης πρὸς καταβολὴν ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα, καθ' ὅσον, ἐὰν ὁ προστήσας δι' ὡρισμένον χρόνον καὶ ἐργασίαν τίθησι τὸν ὑπηρέτην του εἰς τὴν διάθεσιν ἑτέρου, ὡς ἐν προκειμένῳ τὸν μηχανοδηγὸν Π. Π. εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐναγομένης, δοτις θὰ δίδῃ ὁδηγίας καὶ διαταγὰς εἰς αὐτὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως, ἡ εὐθύνη πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ βλαβέντος βαρύνει μόνον τὸν δεύτερον κύριον τοῦ προστήσαντος, μὴ εὐθυνομένου ποσῶς διὰ τὸ πταίσμα τοῦ προστηθέντος (*Κυκκᾶ*, Ἐνοχ. ἔκδοσις τρίτη, ὑπ' ἄρθρον 922 Δ', σελ. 757 ἐν ἀρχῇ, Α.Π. 114)1956, ΝοΒ 4, 565, Ε.Α. 1012)1955, ΕΕΝ 22, σελ. 567, Ἀρχ. Νομολογίας Στ' 241).

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν ἡμῶν, τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου 1962 ὑπὸ τῆς ἐναγομένης Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν ὡς ἐργάτης, ἐπὶ συμβάσει ἐξηοτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀντὶ μισθοῦ ὑπολογιζομένου κατ' ἀποκοπὴν παρεχομένης ἐργασίας, ἤτοι κατ' ἐκκέ-ωσιν τῆς ἑκάστοτε πληρουμένης δεξαμενῆς ἐκ τῶν στεμφύλων καὶ ἐκθλίψεως τούτων διὰ τοῦ μηναθέντος ζημιογόνου πιεστηρίου, καὶ διὰ νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ ἐν Κουρούτᾳ τῆς Ἀμαλιάδος βιομηχανικὸν οἰνοποιητικὸν συγκρότημα τοῦ Α.Σ.Ο., ὅπερ εἶχεν αὐτὴ (Ἑνωσις Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν) μισθώσει παρ' αὐτοῦ (Α.Σ.Ο.) μετὰ τῶν μηχανοδηγῶν του, ἐν οἷς καὶ τοῦ Π Π. διὰ τὴν οἰνοποιητικὴν περίοδον τοῦ ἔτους 1962 καὶ ἐχρησιμοποίει ἐπὶ ἰδίῳ ὠφέλει, δι' ἰδίων μέσων καὶ προσωπικοῦ, πρὸς ἐκθλιψιν σταφυλῶν καὶ ἀποθήκευσιν γλεύκους. Ὅτι οὗτος ἠρξατο ἀμέσως προσφέρων ὡς τοιοῦτος τὰς ὑπηρεσίας του, ἐκτελῶν διαφόρους ἐργασίας, ἐν αἷς καὶ τὴν ἐκκέ-ωσιν τῆς πληρουμένης ἑκάστοτε δεξαμενῆς ἐκ τῶν στεμφύλων καὶ τῆς ἐκθλίψεως τούτων διὰ τοῦ ζημιογόνου πιεστηρίου, μετὰ τεσσάρων ἑτέρων ἐργατῶν, ἐναλλασσομένων εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς καὶ τοῦ ἐκτὸς ταύτης πιεστηρίου, λόγῳ τῶν ἀναδιδομένων ἐν αὐτῷ ἀναθυμιάσεων ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος, τὰς ὁποίας τῷ ἀφθονον οἱ ὑπ' αὐτῆς προστηθέντες ὑπάλληλοί της. Ὅτι τὴν 14ην Ὀκτωβρίου 1962 καὶ περὶ ὥραν 2.30' μ.μ., ἐνῷ εἰργάζετο εἰς ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ταύτης ἐν τῷ ρηθέντι βιομηχανικῷ οἰναποιητικῷ συγκρατήματι τοῦ Α.Σ.Ο., κειμένῳ ἐν τῇ ἀγροτικῇ περιοχῇ Κουρούτας Ἀμαλιάδος καὶ ἐκτὸς τῆς ἀσφαλιστικῆς ζώνης τοῦ Ι.Κ.Α., ἐντὸς μιᾶς ἐκ τῶν πλήρους στεμφύλων δεξαμενῶν, ἀσχολούμενος μετὰ τεσσάρων ἑτέρων ἐργατῶν εἰς τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξαγωγὴν τῶν στεμφύλων, ἅτινα ἐν συνεχείᾳ μετεφέροντο εἰς τὸ ζημιογόνον πιεστήριον πρὸς σύνθλιψιν, καὶ εὐθὺς μόλις ἐξῆλθεν αὐτῆς, μετὰ τὴν παραμονὴν ἐντὸς ταύτης δύὸ περίπου ὡρῶν, κεκορεσμένης ἐξ οἰνοπνευματωδῶν ἀναθυμιάσεων, ἔλαβεν ἐντολὴν παρὰ τῶν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προστηθέντων ἀνωτέρω ὑπαλλήλων της Κ.Λ., ἀναπληροῦντος τὸν ἀσθενοῦντα τὴν ἡμέραν ταύτην προϊστάμενον Ν.Π., καὶ Π.Π. ὅπως μέσως ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ διαληφθέντος πιεστηρίου ἐκθλίψεως τῶν στεμφύλων πρὸς διευκόλυνσιν τῆς λειτουργίας αὐτοῦ. Ὅτι, ἀνελθὼν οὗτος πάραυτα ἐπ' αὐτοῦ, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ταύτης ἐργασίας καὶ καθ' ὃν χρόνον ὀρθιος, στηριζόμενος ἐπὶ μιᾶς σανίδος, τοποθετουμένης ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῶν σωλήνων, μὴ σταθερῶς προσηρμοσμένης, μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ τοποθετημένου μουσαμᾶ, ἐγγύτατα δὲ εὑρισκόμενος πρὸς τὸ ἄνοιγμα τοῦ πιεστηρίου, ἀποκαλύπτοντος πλήρως τοὺς ἐντὸς αὐτοῦ περιστρεφομένους σιδηροῦς κοχλίας, ἔσκυψε πρὸς τὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ δεξιὰν του πλευρὰν εὑρισκομένην θυρίδα τῆς ἐκκενουμένης δεξαμενῆς, δι' ἧς ἐρρίπτοντο τὰ στεμφυλα ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου, ἵνα εἴπῃ πρὸς τοὺς ἐντὸς αὐτῆς ἐργαζομένους, ὅπως ρίψωσι στέμφυλα πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασίας, ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν του καὶ ὁ ἀριστερὸς πούς του, ἐμπεσὼν εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦτο, ἐνεπλάκη ἐντὸς τῶν περιστρεφομένων κοχλιῶν, μὲ ἀποτέλεσμα μέχρις οὗ ὁ παρευρισκόμενος μηχανοδηγὸς Π.Π. διακόψῃ τὴν λειτουργίαν τοῦ πιεστηρίου νὰ συνθλιβῇ οὗτος (ἀριστερὸς πούς του), διακομισθῇ ἀρχικῶς εἰς κλινικὴν ἐν Ἀμαλιάδι καὶ εἶτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Θεραπευτήριον «Ὁ Εὐαγγελισμὸς» καὶ κατόπιν βραχείας συντηρητικῆς ἀγωγῆς, ὑποστῇ ἀκρωτηριασμὸν τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἀπὸ τῆς μεσότητος τῆς κνήμης. Ὅτι ἐκ τοῦ νοσοκομείου ἐξῆλθε τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1962. Ὅτι ὁ βαρὺς οὗτος τραυματισμὸς του ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τῶν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης προστηθέντων ὑπαλλήλων της, προϊσταμένου τοῦ μηναθέντος οἰνοποιητικοῦ συγκροτήματος Ν.Π., Κ.Λ., ἀναπληροῦντος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος τὸν ἀσθενοῦντα Ν.Π. καὶ Π.Π. μηχανοδηγόν, ἐπιφορτισμένων μὲ τὴν λειτουργίαν, ἐποπτείαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τούτου (οἰνοποιητικοῦ συγκροτήματος), συνισταμένην εἰς τὸ ὅτι οὗτοι α) κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 1 περ. ε' τοῦ ἀπὸ 25.8)5.9.1920 β. δ)τος «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργατῶν διατάξεων» ἠμέλησαν νὰ διευθετήσωσιν, ἐγκαταστήσωσι καὶ λειτουργήσωσι τὸ διαληφθὲν πιεστήριον κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα τοὺς παρ' αὐτοῖς ἐργαζομένους, ἐν οἷς καὶ ὁ παθών, κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας καὶ σωματικῆς ἀκεραιότητός των, διατάξαντες τοῦτον, ὅπως, καίτοι ἐκ κατασκευῆς τοῦ πιεστηρίου τούτου δὲν προβλέπετο ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἄνοδος τοῦ ἐργάτου καὶ συνεπῶς δὲν ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτοῦ θέσις τούτου στάσεως, του πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐργασθῇ ἐπὶ προχείρου βάσεως ἐκ σανίδος, μὴ στερεῶς προσηρμοσμένης ἐπὶ τῶν σωλήνων τοῦ πιεστηρίου, ἐφαπτομένης πρὸς τὸ ἄνοιγμα τούτου (πιεστηρίου), ἀποκαλύπτοντος πλήρως τοὺς ἐντὸς αὐτοῦ περιστρεφομένους σιδηροῦς κοχλίας καὶ ἀπεχούσης ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀνοίγματος τούτου μόλις περὶ τὰ πέντε (5) ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου πρὸς τὰ κάτω, ἐνῷ ἔδει, ὅπως μὴ ἀνέρχηται ὁ παθὼν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐργάζηται ἐπὶ βάσεως τοποθετημένης παραπλεύρως τοῦ πιεστηρίου καὶ ἀπασχολῶσι διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην πλείονας τοῦ ἑνὸς ἐργάτας. β) Κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 76 τοῦ ἀπὸ 13)22.3.1934 π. δ)τος «περὶ ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἐργα-

τῶν καὶ ὑπαλλήλων τῶν πάσης φύσεως βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐργοστασίων, ἐργαστηρίων κλπ » ἠμέλησαν, ὅπως, ἐφ' ὅσον ἀνεβίβαζον παρανόμως τὸν παθόντα ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου τούτου, ἐφοδιάσωσι τοῦτο μὲ ἀσφαλῆ μηχανισμὸν ἐκκινήσεως, ὥστις νὰ δύναται εὐκόλως νὰ χρησιμοποιῆται ἐκ τῆς θέσεως ταύτης τοῦ ἐργάτου παθόντος, ὡς καὶ δι' εὐκόλως προσιτοῦ διακόπτου ἀμέσως ἐπενεργοῦντος, ἢ δι' ἑτέρου συστήματος πεδήσεως. γ) Κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 77 τοῦ αὐτοῦ π. δ)τος ἠμέλησαν, ὅπως, ἐφ' ὅσον ἀνεβίβαζον παρανόμως τὸν παθόντα ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου τούτου καὶ ἐπρόκειτο περὶ μηχανικοῦ ἐργαλείου ἔχοντος μέρη κοπτερά, στρεφόμενα μετὰ ταχύτητος, διευθετήσωσι τοῦτο κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα τὸν ἐργάτην - παθόντα, εὑρισκόμενον εἰς τὴν καίτοι κατὰ τὰ ἀνωτέρω παρανόμως συνήθη τῆς ἐργασίας του θέσιν, ἐξ ἐπαφῆς λόγῳ ἀκουσίας κινήσεως μὲ τὸ κοπτερὸν μέρος αὐτοῦ. Ὡς ἐπίσης νὰ μὴ ἀναβιβάσωσι τὸν παθόντα ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε οὗτος νὰ μὴ εὑρίσκεται συνήθως ἀπησχολημένος εἰς ἐργασίαν ἐν τῷ ἐπιπέδῳ περιστροφῆς τῶν μετὰ ταχύτητος περιστρεφομένων κοχλιῶν τοῦ πιεστηρίου. δ) Κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ ἰδίου π. δ)τος ἠμέλησαν, ὅπως, ἐφ' ὅσον ἀνεβίβαζον παρανόμως τὸν παθόντα ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου τούτου, προφυλάξωσι διὰ κιγκλιδώματος τὸ ἄνοιγμα πληρώσεως τῶν ἐντὸς τοῦ πιεστηρίου τούτου περιστρεφομένων κοχλιῶν, παρεμβαλλομένου τούτου μεταξὺ αὐτοῦ (παθόντος) καὶ τοῦ ἀνοίγματος τούτου, δι' οὗ, ἐνῷ οὐδόλως θὰ ἐμποδίζετο ἡ λειτουργία τοῦ μηχανήματος ἢ τὸ ἔργον τοῦ παθόντος, θὰ ἐπροστατεύετο οὗτος ἀποτελεσματικῶς εἰς περίπτωσιν ὀλισθήσεως ἀπωλείας τῆς ἰσορροπίας του, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἀποτόμου ἢ καὶ ἀδεξίας ἔστω κινήσεως, ἕνεκα τῆς οὕτω μὴ ἐπαφῆς μετὰ τῶν κινουμένων κοπτερῶν κοχλιῶν τῶν μελῶν τοῦ σώματός του (παθόντος). Ὅτι ὁ διάγων κατὰ τὸν χρόνον τοῦ τραυματισμοῦ του, μὴ γνωρίζων τέχνην τινὰ καὶ ἔχων μόρφωσιν κατωτέραν τῆς στοιχειώδους (Δ' Δημοτικοῦ σχολείου), εἰργάζετο ὡς χειρωνὰξ γεωργικὸς ἐργάτης, ἀποκερδαίνων τακτικῶς ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως κατὰ μέσον ὅρον 180 ἡμερομισθίων ἐτησίως πρὸς 70 δραχμὰς ἕκαστον δραχμὰς 12.600 ἐτησίως. Ὅτι ἐκ τοῦ οὕτωσὶ βαρυτάτου τραυματισμοῦ του καὶ τοῦ ἐντεῦθεν ἀκρωτηριασμοῦ τοῦ ποδὸς του κατέστη μερικῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, κατὰ ποσοστὸν 50 ο/ο, θὰ παραμείνῃ δὲ τοιοῦτος καθ' ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς πιθανῆς διαρκείας τῆς ζωῆς του, ὅστις, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἡλικίας του, ἄγοντος κατὰ τὸν χρόνον τοῦ τραυματισμοῦ του τὸ 35ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τῆς ἀρίστης ὑγείας του, τῆς ἰσχυρᾶς κράσεώς του, τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, τῆς ἐν τῷ φυσικῷ περιβάλλοντι ἐργασίας του καὶ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν διαβιώσεώς του, θὰ ἀνήρχετο εἰς τοὐλάχιστον 30 ἔτη ἀπὸ τοῦ τραυματισμοῦ του (14.10.1962) κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων, οὕτω δὲ ἐστερήθη καὶ θὰ στερῆται ἐν τῷ μέλλοντι λόγῳ τῆς κατὰ ποσοστὸν 50 ο/ο διαρκοῦς ἀνικανότητός του καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐλαττώσεως τοῦ ἐξ ἡμερ. μισθίων εἰσοδήματός του δραχμὰς 525 μηνιαίως καὶ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη δραχμὰς 189.000, ὅστινας μετὰ πιθανότητος κατὰ τὴν συνήθη πορείαν τῶν πραγμάτων θὰ ἀπεκέρδαινε κατὰ τὰ ἀνωτέρω. Περαιτέρω καὶ μὲν δὲν ἐβεβαιώθη, ὅτι ἐξ ἀποκλειστικῆς ὑπαιτιότητος τοῦ ἐνάγοντος ἐπῆλθεν ὁ τραυματισμὸς αὐτοῦ, πλὴν ὅμως εἰς τὴν ἐπέλευσιν τούτου συνετέλεσε, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, κατὰ ποσοστὸν 30 ο/ο καὶ οὗτος, διότι ἐνῷ, καίτοι δὲν εἶχεν ὑποχρέωσιν, ὅπως κύψῃ πρὸς τὴν διοληφθεῖσαν θυρίδα, ἵνα εἴπῃ πρὸς τοὺς ἐντὸς αὐτῆς ἐργαζομένους, ὅπως ρίψωσι στέμφυλα πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ ἔδει, ὅπως ἀναμείνῃ τὴν ῥῖψιν τούτων, ἔκυψε πρὸς αὐτὴν πρὸς τοῦτο, δὲν κατέβαλε τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιμέλειαν, ὅπως στηριχθῇ ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἐφ' ὅσον εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ διοληφθέντος τούτου καὶ ἐν λειτουργίᾳ εὑρισκομένου πιεστηρίου, μὲ ἀποτέλεσμα ἐξ ἀπερισκεψίας του νὰ ὀλισθήσῃ, πέσῃ εἰς τὸ ἄνοιγμα τούτου ὁ ἀριστερός του πούς του καὶ τραυματισθῇ καὶ δέον ὅπως γίνῃ δεκτὸς ὁ περὶ συντρέχοντος πταίσματος τοῦ ἐνάγοντος ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης. Ὅτι συντρέχει σπουδαῖος λόγος, ὅπως ἐπιδικασθῇ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡ ἀνωτέρω ἀποζημίωσις εἰς κεφάλαιον ἐφ' ἅπαξ, τὸ μὲν διότι ὑφίσταται κίνδυνος νὰ περιέλθῃ ἡ ἐναγομένη εἰς ἀδυναμίαν καταβολῆς τῶν ἐπιδικασθησομένων περιοδικῶν παροχῶν, ἀφερέγγυος καθισταμένη, τὸ δὲ διότι δι' αὐτῆς θέλει ἀγορασθῇ ἀκίνητον, ἐξ οὗ θὰ εἰσπράττῃ εἰσοδήματα. Περαιτέρω οὐδόλως ἐβεβαιώθη, ὅτι οὗτος ἐδαπάτησεν ἀπὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τοῦ νοσοκομείου μέχρι σήμερον δι' ἔξοδα βελτιωμένης διατροφῆς καὶ ἰατρικῆς παρακολουθήσεως τοῦ ποδός του δραχμὰς 5.000, ὡς καὶ ὅτι διὰ τὴν τοποθέτησιν τεχνητῆς προσθήκης εἰς τὸν πόδα του θέλει δαπανήσει δραχμὰς 5.000 καὶ δέον ὅπως ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὰ κονδύλια ταῦτα.

Περαιτέρω, κατὰ τὴν ἐκ τῶν δεδομένων κυρίως τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπειρίας διαμορφουμένην κρίσιν ἡμῶν, εἰς τὸν ἐνάγοντα, ὑποστάντα προσβολὴν τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος αὐτοῦ, προσεγένετο τῷ ὄντι ἠθικὴ βλάβη, λαμβανομένων δὲ ὑπ' ὄψιν τῶν ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ προκυψασῶν περιστάσεων καὶ συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐπῆλθεν ὁ τραυματισμὸς αὐτοῦ, τοῦ εἴδους τοῦ τελευταίου τούτου, τῆς διαρκείας τῶν ἀλγηδόνων αὐτοῦ, τῆς διαρκοῦς μερικῆς ἀνικανότητός του πρὸς ἐργασίαν, τῆς ἐν γένει προσωπικότητός του, τοῦ ἐντεῦθεν ἀνακύπτοντος μεγέθους τῆς ἠθικῆς βλάβης του, ὡς καὶ τῆς περιουσιακῆς καὶ κοινωνικῆς κατασστάσεως καὶ θέσεως αὐτοῦ καὶ τῆς ἀντιδίκου του, δέον ὅπως

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΝΑΥΤΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΕΝ ΝΑΥΑΓΙΩ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Έννοια άρθρων 62, 68, 75, 76 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου.—Μισθὸς ναυτικοῦ κατ' ἄρθρον 62.—Λύσις συμβάσεως ναυτικῆς ἐργασίας λόγῳ ἀπωλείας τοῦ πλοίου κατ' ἄρθρον 68.—Ἀποζημιώσεις κατ' ἄρθρα 75, 76.—Ὑπὸ ποίαν ἔννοιαν συντρέχουν αἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων ἀπαιτήσεις.—Ἔννοια μισθοῦ.—Συνυπολογισμὸς καὶ τροφῆς.

Ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ ζήτημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπησχολήθη ὁ Ἄρειος Πάγος.

Ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐννοίας τῶν ἄρθρων 62, 68, 75 καὶ 76 τοῦ νόμου 3816)1958 «περὶ κυρώσεως τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου» (ΕΕΔ 17, 893).

Κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σχεδίου Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου (ΕΕΔ 17, 890) εἰς τὴν περίπτωσιν λύσεως τῆς συμβάσεως λόγῳ ἀπωλείας τοῦ πλοίου ἐκ ναυαγίου τὰ περὶ ἀποζημιώσεως ρυθμίζει ἤδη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 75, μὴ ὑπάρχουσα εἰς τὸν παλαιὸν νόμον, σύμφωνος ὅμως πρὸς τὴν διεθνῆ σύμβασιν τοῦ 1920 «περὶ ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀνεργίας εἰς περίπτωσιν ἀπωλείας πλοίου εἰς ναυάγιον».

(Ἡ ἀνωτέρω διεθνὴς σύμβασις (8)1920) χορηγεῖ ἀποζημίωσιν λόγῳ ἀνεργίας εἰς περίπτωσιν ναυαγίου).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 75 τοῦ νόμου 3816)1958 λυθείσης τῆς συμβάσεως ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 68 λόγων (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἀπώλεια τοῦ πλοίου) ὀφείλεται εἰς τὸν ναυτικὸν ἀποζημίωσις, ἡ ὁποία συνίσταται (ἄρθρον 76) εἰς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸν μισθὸν δεκαπέντε ἡμερῶν κλπ.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 62 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁ ναυτικός, ναυαγήσαντος τοῦ πλοίου, δικαιοῦται εἰς μισθὸν δι' ἃς ἡμέρας εἰργάσθη, συντρέχων πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ..., ἐπιπροσθέτως δὲ καὶ εἰς μισθὸν τὸ πολὺ δύο μηνῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεμίσθωσε τὰς ὑπηρεσίας του ἀλλαχοῦ.

Λέγεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις (ἄρθρα 62, 68, 75, 76) δύνανται νὰ συντρέχουν ἀθροιστικῶς κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ περίπτωσιν. (Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἴδετε *Κ. Σούρλον*, Ἑλλην. Δικαιοσύνη 4, 1, *Γ. Δανιάλον*, ΝοΒ 11, 449, *Δ. Ν. Καμβύση*, Ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως, σελ. 146 ἑπ.).

Κατὰ τὸν *Β. Γρίβαρην*, Τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ΕΕΔ 20, 1183, ἡ ἀπάλειψις τοῦ μισθοῦ τοῦ ἄρθρου 62 συντρέχει μετὰ τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἄρθρων 75 καὶ 76, οὕτω καὶ *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ναυτεργατικὸν Δίκαιον, σελ. 146, 156.

Ἐν σχέσει ἤδη πρὸς τὴν διάκρισιν, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ Ἄρειος Πάγος ἴδετε ἀντιθέτως *Ἀλ. Χ. Τζιτζιλέρη*, Συρροὴ ἢ σώρευσις ἀξιώσεων τοῦ ναυτικοῦ συνεπείᾳ ναυαγίου τοῦ πλοίου, Δελτίον Ναυτικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος, 1963, ἀριθ. 11, σελ. 21 ἑπ.).

Ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις δέχεται ἐπίσης, ὅτι εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «μισθὸς» συνυπολογίζεται καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς παρεχομένης τροφῆς. Λύεται οὕτω ἐπίμαχον ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν Δικαστηρίων ζήτημα (ἴδετε περὶ τούτου *Δ. Ν. Καμβύση*, Ἡ σύμβασις ναυτο-

---

τῷ ἐπιδικασθῇ ὡς εὔλογος χρηματικὴ ἱκανοποίησις, λόγῳ τοιαύτης βλάβης, τὸ ποσὸν τῶν δέκα ἑκτὼ χιλιάδων (18.000) δραχμῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ἀφαιρουμένου ἐκ τοῦ μνησθέντος ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως ἐξ 189.000 δραχμῶν τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 56.700, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατὰ ποσοστὸν τριάκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (30 ο/ο) γενομένην δεκτὴν συνυπαιτιότητα τοῦ ἐνάγοντος, ἀπομένει ὑπόλοιπον καταβλητέον ἐκ δραχμῶν 132.300 καί, μετ' ἀφαίρεσιν ἐξ αὐτοῦ προεξοφλήματος ἐκ 10.300 δραχμῶν, ἀπομένει ὑπόλοιπον ἐξ 122.000 δραχμῶν. Δέον δέ, ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει ἡ ἀγωγὴ διὰ δραχμὰς ἑκατὸν τεσσαράκοντα χιλιάδας (140.000–122.000+18.000) καὶ συμψηφισθῶσι τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τῶν διαδίκων ἐν μέρει ἕνεκα τῆς μερικῆς ἥττης τοῦ ἐνάγοντος, κηρυσσομένης τῆς παρούσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς διὰ τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν εἴκοσι χιλιάδων (20.000), διότι ὡς πρὸς τοῦτο, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς ἐκτελέσεως δύναται νὰ ἐπιφέρῃ σημαντικὴν ζημίαν εἰς τὸν νικῶντα διάδικον (ἄρθρον 186 στοιχ. γ' Πολ. Δικονομίας).

λογήσεως, σελ. 152 ἐπ., ἔνθα παράθεσις τῆς νομολογίας καὶ παραπομπαὶ καὶ εἰς τὴν θεωρίαν, μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἄλλως ἡ θέσις τοῦ ναυτικοῦ θὰ καθίστατο χειροτέρα τῆς τοῦ ἐργάτου ξηρᾶς) δεδομένου ὅτι διὰ τῶν τελευταίων τούτων, ὡς ἔχει νομολογηθῆ, εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ μισθοῦ περιλαμβάνεται καὶ ἡ παρεχομένη τροφή.

'Αρείου Πάγου 607)1962, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*

Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Ρεδιάδης, Κ. 'Αθανασιάδης

'Επὶ τῆς αἰτήσεως τῆς 'Εταιρείας ὑπὲρ τὴν ἐπωνυμίαν P.N.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 62 τοῦ νόμου 3816 τοῦ 1958 «περὶ κυρώσεως τοῦ Κώδικος 'Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου» ὁ ναυτικός, ναυαγήσαντος τοῦ πλοίου, δικαιοῦται εἰς μισθόν, δι' ὃς ἡμέρας εἰργάσθη συντρέχων πρὸς διάσωσιν αὐτοῦ, τῶν ἐπιβαινόντων ἢ τοῦ φορτίου, ἐπιπροσθέτως δὲ καὶ εἰς τὸν μισθὸν τὸ πολὺ δύο μηνῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεμισθώσε τὰς ὑπηρεσίας του ἀλλοχοῦ. 'Εξ ἄλλου κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 68 τοῦ ἰδίου νόμου πᾶσα σύμβασις ναυτολογήσεως λύεται καὶ λόγῳ ἀπωλείας τοῦ πλοίου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 75 εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὀφείλεται ἀποζημίωσις εἰς τὸν ναυτικόν, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 76 συνίσταται εἰς τὸν μισθὸν 15 ἡμερῶν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ λύσις τῆς συμβάσεως τῆς ναυτολογήσεως ἐγένετο ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅτε ἡ ἀποζημίωσις διπλασιάζεται μέν, προκειμένου περὶ λιμένος τῆς Μεσογείου, Εὐξείνου Πόντου, 'Ερυθρᾶς Θαλάσσης ἢ τῆς Εὐρώπης, τριπλασιάζεται δὲ προκειμένου περὶ οἱουδήποτε ἄλλου λιμένος. 'Η πρώτη τῶν διατάξεων τούτων, ὁμιλοῦσα κατὰ νομικὴν ἀκρίβολογίαν περὶ «μισθοῦ», ὅστις προσήκει εἰς ἐνεργὸν σύμβασιν ἐργασίας, ἀναφέρεται εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν λόγῳ θαλασσίου συμβεβηκότος δὲν ἐπῆλθεν ἀμέσως ναυάγιον τοῦ πλοίου, ἤτοι ἀπώλεια τοῦ πλοίου, ἐπιφέρουσα τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρον 68), ἀλλὰ μετὰ χρόνον, οἷον λόγῳ γενομένης προσαράξεως, δι' ἣν καταβάλλονται προσπάθειαι πρὸς διάσωσιν τοῦ πλοίου, ὡρίσθη δὲ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 62 ὅτι ὁ ναυτικὸς δικαιοῦται εἰς τὸν μισθὸν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἤτοι μέχρις ἀπωλείας τοῦ πλοίου, συνεπείᾳ ναυαγίου, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεμίσθωσε τὰς ὑπηρεσίας του ἀλλαχοῦ ἢ δὲν ἐλύθη ἡ σύμβασις συνεπείᾳ καταγγελίας ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου. Αἱ λοιπαὶ διατάξεις τῶν ἄρθρων 75 καὶ 76 παρέχουν «ἀποζημίωσιν» εἰς τὸν ναυτικὸν μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πλοίου, ἐπελθοῦσαν συνεπείᾳ ναυαγίου, καὶ ἀπὸ ταύτης ὡς τοῦτο τονίζεται ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ἐκθέσει τοῦ νόμου τούτου. 'Υπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην αἱ ἀπαιτήσεις ἐκ τῶν ἄρθρων 62, 68, 75 καὶ 76 δύνανται νὰ συντρέξουν ἀθροιστικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου ἐπῆλθε τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐξεδηλώθη τὸ προκαλέσαν τοῦτο θαλάσσιον συμβεβηκός, διότι ἡ ὑπὲρ τοῦ ναυτικοῦ ἀναγνώρισις δύο ἀπαιτήσεων, τῆς μὲν λόγῳ μισθοῦ, τῆς δὲ λόγῳ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, τουτέστι διὰ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου καὶ κοινῶς διὰ τὸν ἀπὸ τοῦ ναυαγίου καὶ ἐφεξῆς χρόνον, ὑπερακοντίζει τὴν σκοπουμένην διὰ τῶν διατάξεων τούτων προστασίαν τοῦ ναυτικοῦ κατὰ τῆς ἀνεργίας καὶ ἐπομένως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὀφείλεται μόνον ἡ ἐκ τῶν ἄρθρων 68, 75 καὶ 76 ἀποζημίωσις. 'Αντιθέτως δεχθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον Πειραιῶς, ὅτι ὁ διαιρεσίβλητος ἐνάγων δικαιοῦται καὶ τὸν ἐκ τοῦ ἄρθρου 62 μισθόν, παρ' ὅτι συνεπείᾳ τοῦ ναυαγίου τοῦ πλοίου ἐπῆλθε συγχρόνως καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ εἶναι ἀναιρετέα ἐν μέρει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἤτοι κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ διὰ τὸν μισθὸν τοῦτον, κατὰ τὸν περὶ τούτου, ὡς ἐκ τῆς ἄλλης διατυπώσεως του προκύπτει, μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως.

'Επὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Α.Μ.

'Εκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρου 76 τοῦ νόμου 3816, τοῦ 1958 πρὸς τὸ ἄρθρον 648 'Αστικοῦ Κώδικος, ἐφαρμοζομένου συμπληρωματικῶς, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν διατάξεων τούτων ὅρου μισθὸς περιλαμβάνεται πᾶσα ὠφέλεια, ἧς ἀπελάμβανεν ὁ ἀπολυθείς, λόγῳ ναυαγίου καὶ ἀπωλείας τοῦ πλοίου, ναυτικὸς ἐκ τῆς παρεχομένης παρ' αὐτοῦ ἐργασίας καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ συμπεφωνημένη ἢ ἐκ τοῦ νόμου ὀφειλομένη τροφή, οὐδόλως δὲ δύναται νὰ συναχθῇ τὸ ἀντίθετον ἐκ τῶν ἀσχέτων διατάξεων τῶν ἄρθρων 66, 79 καὶ 81 ἰδίου ὡς ἄνω νόμου. 'Επομένως, ἀντιθέτως κριθὲν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὅτι εἰς τὸν μισθόν, ὃν βάσει τῶν ἄρθρων 68, 75 καὶ 76 τοῦ προμνησθέντος νόμου δικαιοῦται ὁ ἐνάγων - ἀναιρεσείων, δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ συμπεφωνημένη τροφή, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ εἶναι ἀναιρετέα ἐν μέρει, ἤτοι κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς, δι' ἧς ἐκρίθη ἀβάσιμος ἡ ἀγωγή, ὡς πρὸς τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ ἐπιδικάσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα - ἀναιρεσείοντα τῆς συμφωνηθείσης τροφῆς, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις του κατὰ τὸν ἐν μέρει βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον ἀναιρέσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Δικαιώματα μέλους ἐξ Ἀλληλοβοηθητικοῦ Ταμείου

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 37 § 1 Β.Δ. 15)20 Μαΐου 1920, καθ' ἣν μέλος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, διατηροῦντος Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας, ἀποχωροῦν, ἔχει ἀκέραια τὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον ἔχει εἰσφέρει εἰς αὐτὸ καὶ συμμορφοῦται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καθορίζει τὰ τῆς τοιαύτης περιπτώσεως.—Καθαρισμὸς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ πότε ἡ καθυστέρησις τῆς εἰσφορᾶς ἐπάγεται ἀπώλειαν τῶν ἐπὶ τοῦ Ταμείου δικαιωμάτων τοῦ ἀποχωροῦντος μέλους.—Θεώρησις ὡς ἀποχωροῦντος τοῦ μέλους ἐπαγγελματικοῦ σωματείου καὶ ὅταν ἐγράπη εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα, ὡς παύοντος αὐτοδικαίως νὰ εἶναι μέλος.—Ἐπιδίωξις τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων ἐν καθυστερήσει τῶν εἰσφορῶν.

Ἀρείου Πάγου 258)1963, Τμ. Β'.

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σεϊρλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Β. Φλῶρος**
Διαιτηγοῦροι οἱ κ.κ. Δ. Παπαγεωργίου, Π. Δημάκος

Τὸ ἄρθρον 37 § 1 τοῦ β.δ. 15)20 Μαΐου 1920, ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου 281)1914 καὶ 2151)1920, ὁρίζον ὅτι «μέλος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, διατηροῦντος Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθητικόν, ἀποχωροῦν, ἔχει ἀκέραια τὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον ἔχει εἰσφέρει εἰς αὐτὸ καὶ συμμορφώνεται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καθορίζει τὰ τῆς τοιαύτης περιπτώσεως», ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ καταστατικὸν καθορίζει πότε ἡ καθυστέρησις τῆς εἰσφορᾶς ἐπάγεται ἀπώλειαν τῶν ἐπὶ τοῦ Ταμείου δικαιωμάτων τοῦ ἀποχωροῦντος μέλους. Ἀποχωροῦν δὲ θεωρεῖται τὸ μέλος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου καὶ ὅταν ἐγράπη εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα, καθὸ παῦον αὐτοδικαίως νὰ εἶναι μέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 19 νόμου 281)1914.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ Πρωτοδικεῖον δέχεται ὀφ' ἑνὸς μέν, κατ' ἐκτίμησιν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου, ὅτι διὰ τὴν περίπτωσιν συντοξιοδοτήσεως τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τῆς διὰ ταύτης ἀποχωρήσεως αὐτοῦ αὐτόλως τίθεται ὡς ὅρος διατηρήσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων του, τῆς συνεχίσεως ταυτίστι τῆς παρεχομένης πρὸς αὐτὸ ἀντιλήψεως, ἡ καταβολὴ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ καταστατικοῦ εἰσφορῶν, ἥτις δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ δικαστικῶς, ἀλλὰ μόνον δήλωσις τοῦ συνταξιοδοτηθέντος πρὸς τὸ Ταμεῖον ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν συνέχισιν τῆς εἰς αὐτὸ ἐγγραφῆς του, ὡς καὶ ἐξουσιοδότησιν πρὸς τὸ Ταμεῖον Συντόξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν περὶ παρακρατήσεως ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ ποσοῦ τῆς μηνιαίας εἰσφορᾶς, οὗς ὅρους δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον πληρωθέντας, τῆς μὴ καθυστερήσεως εἰσφορῶν ἀποτελούσης ὅρον διατηρήσεως τῶν δικαιωμάτων ἀσφαλίσεως εἰς περίπτωσιν παύσεως τῆς ἰδιότητος τοῦ μέλους καὶ οὐχὶ μετατάξεως ἀπὸ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλου εἰς τὴν τοῦ συνταξιούχου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν καὶ μέλος τοῦ Συλλόγου τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς, δὲν ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ἀλλ' ἀπεσπάσθη εἰς τὸν Τραπεζιτικὸν Ὀργανισμόν, διατηρήσας τὰς ἰδιότητας ταύτας καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀποσπάσεώς του, συνεχίσας τὴν παρὰ τῇ Τραπέζῃ ὑπηρεσίαν του μέχρι τῆς κατὰ τὴν 28.2.1961 μετατάξεώς του εἰς κατάστασιν συνταξιούχου, σύδολως δὲ δηλώσας βούλησιν παραιτήσεως διὰ τῆς διακοπῆς τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀποσπάσεώς του, ὡς ὀφειλομένης εἰς τὸ γεγονὸς τῆς μὴ μισθοδοσίας παρὰ τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν καὶ μὴ παροχῆς ἀντισταίχου ἀσφαλιστικῆς ἀντιλήψεως. Ἀποφανθὲν ἑπομένως τὸ Πρωτοδικεῖον ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος τυγχάνει ἠσφαλισμένος παρὰ τῷ ἀναιρεσείοντι ἦχθη εἰς τοῦτο κατ' ἐκτίμησιν τῶν ὅρων τοῦ καταστατικοῦ, μὴ ὑπακειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ ἀποτελούντων τούτων κανόνας τοῦ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου, σύδαμῶς παραβιάσαν τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, ἐφ' ᾧ ὁ δεύτερος λόγος, ὡς καὶ ὁ πρῶτος κατὰ τὸ πρῶτον σκέλος αὐτοῦ, εἶναι ἀπορριπτέοι.

Ἡ ἐπιδίωξις τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων, ἐν καθυστερήσει τῶν εἰσφορῶν, δὲν ἀποκρούεται ἐκ τοῦ λόγου ταύτου, καθ' ὅσον οἱ περὶ ἀμφοτεροβαρῶν συμβάσεων κανόνες καὶ δὴ τοῦ μὴ πληρωθέντος συναλλάγματος δὲν τυγχάνουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφαρμογῆς λόγῳ τῆς διαφόρου φύσεως τῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ σωματείου καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ τῶν ἐκ τῆς σχέσεως ταύτης ἀμοιβαίων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, εὖτε ἀντίκειται ἡ ἐπιδίωξις αὕτη εἰς τὴν καλὴν πίστιν, ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει, ἕνεκα μόνον τοῦ λόγου τῆς καθυστερήσεως τῶν εἰσφορῶν καὶ δὴ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀποσπάσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καθ' ὃ δὲν ἐτύγχανεν οὗτος τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου Ὑγείας παρεχομένης ἀντιλήψεως, ἐν ὄψει δὲ τοῦ ὅτι ὁ νόμος παρέχει ταχεῖαν διαδικασίαν πρὸς ἐξαναγκασμὸν τοῦ μέλους εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών του, δι' οὗ ἱκανῶς προστατεύονται τὰ συμφέροντα τοῦ σωματείου, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη ἀναστολῆς τῆς προβλεπομένης ἀντιλήψεως, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποτελῇ μέτραν ἀντίθε

τον πρὸς τοὺς σκοποὺς ἀλληλοβοηθητικοῦ σωματείου. Ἐπομένως ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος κατὰ τὸ β' σκέλος αὐτοῦ εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος (*).

II. ΤΡΑΠΕΖΑΙ

Ἔλεγχος ὑπὸ Δικαστοῦ δικαίας κρίσεως συμβαλλομένου ἢ τρίτου κατ' ἄρθρον 371 Ἀστικοῦ Κώδικος

Μὴ ὑπαγωγὴ κρίσεως, ἣν σχηματίζει ὁ δικαστὴς περὶ τῆς δικαίας ἢ μὴ κρίσεως τοῦ συμβαλλομένου ἢ τρίτου, κατ' ἄρθρον 371 Ἀστικοῦ Κώδικος, μὴ συνιστώσης ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν οὐσιαστικοῦ νόμου, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ ὑπαγομένη εἴς τινα τῶν περιοριστικῶς ἐν ἄρθρῳ 807 Πολ. Δικονομίας λόγων ἀναιρέσεως.—Ἔλεγχος κρίσεως Διοικητοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος περὶ μὴ χορηγήσεως ἐπιδόματος εὐδοκίμου ὑπηρεσίας.

Ἀρείου Πάγου 358)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Θανόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Ι. Πασσιάς

Ἡ κρίσις, ἣν σχηματίζει ὁ δικαστὴς περὶ τῆς δικαίας ἢ μὴ κρίσεως τοῦ συμβαλλομένου ἢ τρίτου, εἰς οὓς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 371 Α.Κ. διετέθη ὁ προσδιορισμὸς τῆς παροχῆς, μὴ συνιστῶσα ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν οὐσιαστικοῦ νόμου, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ ὑπαγομένη εἴς τινα τῶν περιοριστικῶς ἐν ἄρθρῳ 807 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφερομένων λόγων, ἐν συνδρομῇ τῶν ἀπαίων συγχωρεῖται ἡ χρῆσις τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς τρίτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἔκρινεν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἐδικαιοῦτο τῶν παρ' αὐτοῦ αἰτουμένων διὰ τῆς ἀγωγῆς προσαυξήσεων τῶν ἀποδοχῶν του, διότι ἐκ τῆς γενομένης παρ' αὐτοῦ ἀνελέγκτου ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, προσληφθεὶς δυνάμει τοῦ νόμου 751 ἔτους 1948 ὡς προσωρινὸς ὑπάλληλος, καὶ εἶτα μονιμοποιηθεὶς κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης (Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος) ἐν ἔτει 1950 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ ταύτης, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐπιτυχίας του εἰς ἐνεργηθησόμενον ἐντὸς ἑξαμήνου διαγωνισμόν, εἶτα ὑπήχθη εἰς τοὺς οὓς ἀπεδέχθη ὅρους τῶν τροποποιησασῶν τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀπὸ 10.1.1951 καὶ 16.11.1951 ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, καθ' οὓς, ὡς ἔχων συμπληρώσει διετίαν, ἔδει νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἕνα καὶ μόνον μικτὸν διαγωνισμόν, περιλαμβάνοντα ἀμφότερα τὰ θέματα ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν δοκίμου καὶ βοηθοῦ καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων, κληθεὶς, ἠρνήθη νὰ μετάσχῃ εἰς τοὺς ἐπακολουθήσαντας τοιούτους διαγωνισμοὺς τῆς 1.7.1951, τῆς 12.2.1952, τῆς 19.4.1953 καὶ 23.5.1954, τῆς 4.12.1955, τῆς 18.11.1956 καὶ 8.12.1957, ἐξ οὗ λόγου ὀρθῶς δὲν ἐχορηγήθη τούτῳ τὸ ἐπίδομα εὐδοκίμου ὑπηρεσίας λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἐπὶ διετίαν, ἣν συνεπλήρωσε τὴν 28.7.1955, ἀτονήσαντος ἅμα καὶ τοῦ ὅρου, ὑφ' ὃν ἐγένετο ἡ μονιμοποίησις του εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου καὶ ἐπελθούσης συνεπείᾳ ἡ σύμβασις ἐργασίας νὰ καταστῇ ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πενταετίας, ἀφ' ἧς προσελήφθη ἀορίστου χρόνου. Ἐν συνεχείᾳ δὲ δέχεται, ὅτι τὸ αὐτὸ Γενικὸν Συμβούλιον, παρὰ τὴν μὴ συμμόρφωσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος πρὸς τοὺς γενομένους παρ' αὐτοῦ ἀποδεκτοὺς ἀνωτέρω ὅρους, ἐξ εὐνοίας πρὸς τὴν τάξιν τῶν πολεμιστῶν, εἰς ἣν οὗτος ἀνῆκε καὶ πρὸς τακτοποίησιν τῆς ὑπηρεσιακῆς των ἐκκρεμότητος διὰ τῆς ἀπὸ 11.3.1958 ἀποφάσεώς του ὠνόμασε τοῦτον ὁριστικῶς ὡς βοηθὸν μὲ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον ὑπολογιζομένην ἀναδρομικῶς ἀπὸ 29.6.1957, προσθέσαν πρὸς περιορισμὸν τῶν ἐκ τῆς ἀποχῆς του ἐκ τῶν διαγωνισμῶν συνεπειῶν τριετῆ καθυστέρησιν εἰς τὴν χρονολογίαν πέραν τῆς ὑπὸ τῶν ἀποφάσεων του προβλεπομένης, χωρὶς διὰ τῆς ἐνεργείας ταύτης νὰ συνάγηται βούλησις τούτου πρὸς ἄρσιν καὶ τῶν λοιπῶν ἐκ τῆς ἀποχῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ τῶν διαγωνισμῶν συνεπειῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ χορήγησις τοῦ ἐπιδόματος εὐδοκίμου ὑπηρεσίας εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ δοκίμου, ἧτις ἐξηρτήθη ἐκ τῆς πληρώσεως τοῦ προδιαληφθέντος συμβατικοῦ ὅρου. Ἀποφηνάμενον ὅθεν τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνελέγκτως παρ' αὐτῶν γενομένων δεκτῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν καὶ κατόπιν ἑρμηνείας τοῦ περιεχομένου τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, μὴ ἐχουσῶν ἰσχὺν οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ἑπομένως ἡ παράβασις αὐτῶν δὲν συνιστᾷ λόγον ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ κρίσις τῶν ὀργάνων τῆς ἀναιρεσιβλήτου περὶ μὴ χορηγήσεως τοῦ διαληφθέντος ἐπιδόματος εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα ἦτο δικαία, τὸ μὲν ἐξέφερε κρίσιν μόνον περὶ πραγμάτων, μὴ ἐλεγχομένων ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ δὲ οὐδόλως παρέβιασε τὰς περὶ καλῆς δικαιοπρακτικῆς πίστεως ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ., ἐφ' ὅσον τοῦτο δέχεται, ὅτι ἡ καθόλου συμπεριφορὰ τῆς ἐναγομένης, ἧτις ἀνευ νομικῆς ὑποχρεώσεως καὶ παρὰ τὴν μὴ συμμόρφωσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Γενικοῦ της Συμβουλίου προέβη εἰς τὴν μονιμοποίησιν τούτου εἰς βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ ὃν προσωρινῶς κατεῖχε καὶ ἐχορήγησε προσαύξησιν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τῆς 20.9.1959, ἦτο δὲ σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρχὰς ταύτας, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος, 2ος καὶ 3ος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι.

Τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως αὐτοτελῶς καὶ ἐπαρκῶς στηριζομένου ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω αἰτιολογίας ματαία ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τοῦ τελευταίου λόγου, δι' οὗ πλήττεται ἡ ἐν αὐτῇ ἐπάλληλος σκέψις περὶ ἀναγνωρίσεως παρὰ τοῦ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 16237)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ἀναιρεσείοντος τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξόδου του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ὑφισταμένης βαθμολογικῆς καὶ μισθολογικῆς αὐτοῦ καταστάσεως (*).

III. ΚΩΔΙΞ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Ἔννοια διατάξεων περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν

Ἀνεπίτρεπτος ἡ ἄσκησις κατὰ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πειθαρχικῆς ἀγωγῆς, ἀφ' ἧς οὗτος παύσῃ ὢν τοιοῦτος ἐξ οἱουδήποτε λόγου, συνέχισις ὅμως τῆς ἀρξαμένης πρότερον διώξεως, τῆς κατ' αὐτοῦ ἐν τιμωρίᾳ τοῦ διωχθέντος πειθαρχικῆς ποινῆς παραμενούσης ἀνεκτελέστου δι' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ τιμωρηθεὶς δὲν εἶναι ὑπάλληλος.—Ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ὅμως εὐθὺς ὡς οὗτος ἐπαναδιορισθῇ, οὖσης ἀπαραγράπτου.

(Ἀρείου Πάγου 294)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μανωλαμιχάλης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Καμπέρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Παρασκευάς, Λ. Καλλέργης, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διὰ τῶν ἄρθρων 134 § 6, 137 § 1, 140 §§ 1 καὶ 2 καὶ 172 § 2 τοῦ νόμου 1811)1951 «περὶ Κώδικος καταστάσεως τῶν δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων» ὡρίσθη ὑπὸ τοῦ πρώτου μέν, ὅτι ἡ τελεσίδικος πειθαρχικὴ ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς παραγραφήν, ὑπὸ τοῦ δευτέρου, ὅτι πράξεις τελεσθεῖσαι κατὰ τὴν διάρκειαν προγενεστέρας τοῦ ὑπαλλήλου δημοσίας ἢ παρ' Ὀργανισμῷ τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως ἢ ἄλλῳ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου ὑπηρεσίας τιμωροῦνται πειθαρχικῶς, ἐὰν ὑπάγωνται εἰς τινα τῶν περιπτώσεων τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 133, δὲν παρῆλθε δὲ ὁ δι' αὐτὰς ὁριζόμενος κατὰ τὸ ἄρθρον 134 χρόνος παραγραφῆς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ τυχὸν ἐκτὸς ὑπηρεσίας χρόνος δὲν ὑπολογίζεται καὶ ὑπὸ τοῦ τρίτου, ὅτι ὁ παύσας ἐξ οἱουδήποτε λόγου τὰ εἶναι ὑπάλληλος δὲν διώκεται πειθαρχικῶς, ἡ τυχὸν ὅμως ἀρξαμένη πειθαρχικὴ δίωξις συνεχίζεται καὶ μετὰ τὴν λύσιν τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως τοῦ θανάτου, ἡ ἐκδιδομένη ὅμως καταδικαστικὴ ἀπόφασις παραμένει ἀνεκτέλεστος τέλος δὲ ὑπὸ τοῦ τετάρτου, ὅτι ἡ ἐκτελεστὴ πειθαρχικὴ ἀπόφασις περὶ προστίμου ἐκτελεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων, ἐν ὄψει δὲ καὶ τοῦ ἐπιδιωκομένου διὰ τῆς πειθαρχικῆς διώξεως σκοποῦ, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκκαθαρισθῇ ὁριστικῶς ἡ ὑπηρεσιακὴ θέσις τοῦ διωχθέντος, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἐν περιπτώσει τιμωρίας του, μὴ δύναται οὗτος νὰ διαφεύγῃ τὴν ποινὴν διὰ τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, ἐξ οἱουδήποτε λόγου, ἐξόδου του, ἐπαναδιορισμοῦ δὲ ἀκολούθως εἰς αὐτήν, σαφῶς προκύπτει, ὅτι, ἀφ' ἧς ὁ ὑπάλληλος παύσῃ ὢν τοιοῦτος ἐξ οἱουδήποτε λόγου, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις κατ' αὐτοῦ πειθαρχικῆς ἀγωγῆς, ἐξαιρέσει τῆς ρητῶς ὡς ἄνω καθοριζομένης περιπτώσεως, ἡ ἀρξαμένη ὅμως πρότερον δίωξις συνεχίζεται καὶ ἐν τιμωρίᾳ τοῦ διωχθέντος ἡ κατ' αὐτοῦ πειθαρχικὴ ποινὴ παραμένει ἀνεκτέλεστος δι' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ τιμωρηθεὶς δὲν εἶναι ὑπάλληλος, εὐθὺς ὅμως ὡς οὗτος ἐπαναδιορισθῇ, ἐκτελεῖται κατ' αὐτοῦ ἡ ποινή, ἀπαράγραπτος οὖσα.

Κατὰ ταῦτα, δεξαμένη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ὑπάλληλος ὢν δημόσιος, ἦτοι ταμιακός, ἐδιώχθη πειθαρχικῶς, αἱ δι' ὧν ὅμως ἐτιμωρήθη διὰ τῆς ποινῆς τοῦ προστίμου, καθοριζόμεναι δὲ οἰκεῖαι ἀποφάσεις, ἐξεδόθησαν καθ' ὃν χρόνον, λόγῳ καταργήσεως θέσεως, ἐπαυσεν ὢν ὑπάλληλος καὶ ἀποφηναμένη ὅτι, λόγῳ τοῦ ὑστέρως μετὰ πενταετίαν περίπου ἐπαναδιορισμοῦ εἰς τὴν προτέραν θέσιν του νομίμως πλέον κατ' αὐτοῦ, ὑπαλλήλου ὄντος δημοσίου, ἐκτελεῖται ἡ ἐπιβληθεῖσα αὐτῷ ποινή, ἐκτελεστὴ καὶ ἀπαράγραπτος οὖσα, ἐντεῦθεν δέ, κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἀπορρίψασα ὡς ἀβάσιμον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς γενομένης προσκλήσεώς του πρὸς πληρωμὴν τῆς ἐκ τοῦ προστίμου ὡς ἄνω ὀφειλῆς του, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς παρατεθείσας οὐσιαστικοῦ νόμου διατάξεις τοῦ ἄρθρου 140 τοῦ νόμου 1811)1951 καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν παρεβίασεν. Δι' ὃ ἀπορριπτέοι εἶναι ὡς ἀβάσιμοι οἱ ἐναντίοι τρεῖς πρῶτοι λόγοι ἀναιρέσεως.

Ἐκ τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀνακοπῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος προκύπτει σαφῶς, ὅτι οὗτος εὐθέως καὶ ρητῶς συνωμολόγει, ὅτι ἦτο δημόσιος ὑπάλληλος, ὅτε ἐδιώχθη πειθαρχικῶς, εἶχε δὲ παύσει ὢν τοιοῦτος, λόγῳ καταργήσεως θέσεως, ὅταν ἐξεδόθησαν αἱ δι' ὧν ἐτιμωρήθη διὰ τῆς ποινῆς τοῦ προστίμου οἰκεῖαι ἀποφάσεις καὶ ὅτι μετὰ πενταετίαν περίπου ἐπανεδιορίσθη εἰς τὴν προτέραν θέσιν του, ὅτε καὶ προσεκλήθη πρὸς πληρωμὴν διὰ τῆς ἀνακοπτομένης προσκλήσεως. Εἶναι ὅθεν ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ὁ ἐναντίος τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρὰ τὸν νόμον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ἀποδείξεις μὴ προσαχθείσας, ἦτοι ἀνύπαρκτον περὶ τῶν ὡς ἄνω γεγονότων ὁμολογίαν τοῦ ἀνακόπτοντος διὰ τῆς ἀνακοπῆς του.

Ἡ δικαστικὴ δαπάνη δέον νὰ ὁρισθῇ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 22 νόμου 3976)1957 (*).

IV. ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΑΓΩΓΗ ΜΕΛΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΑΝΤΑΡΤΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Ἔννοια σχετικῶν διατάξεων

Γέννησις τοῦ δικαιώματος τῆς κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ προσαυξήσεως μισθοῦ τῶν

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 6023)1961 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 796)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

πολεμιστῶν καὶ μελῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων ἢ ἐθνικῶν ὀργανώσεων κλπ. ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ β.δ., τοῦ προσδίδοντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν ἀνῆκεν οὗτος, τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὁμάδος ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως πληροφοριῶν καὶ βολιοφθορᾶς ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ, χωρὶς νὰ εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως ἡ ὑπαλληλικὴ σχέσις εἶναι ἐνεργὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ διατάγματος.

Ἀρείου Πάγου 379)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Θ. Σταυρόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Πασσιᾶς, Ι. Παπέλης

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 7 § 1, 9 § 3 ἀ.ν. 971)1949, κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1104)1949, 7 ν. 1799)1942 σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὸ δι' αὐτῶν παρεχόμενον εἰς τὸν ὑπάλληλον δικαίωμα τῆς κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ προσαυξήσεως μισθοῦ γενιᾶται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ β. διατάγματος, τοῦ προσδίδοντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν ἀνῆκεν οὗτος, τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὁμάδος ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως πληροφοριῶν καὶ βολιοφθορᾶς ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ, διότι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς μέλους ὀργανώσεώς τινος ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἀποτελοῦσα ἓν τῶν πραγματικῶν στοιχείων τοῦ δικαιώματος τοῦ τοιούτου, γίνεται διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 8 ἀ. ν. 971)1949 καταρτιζομένους πίνακας, κυρουμένους δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ὀργάνωσις ἔχει τὸν χαρακτῆρα μιᾶς τῶν ἀνωτέρω ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένων ὀργανώσεων τούτων, τὸν ὁποῖον κτᾶται αὕτη διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 προβλεπομένου καὶ ἐκδιδομένου ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης προθεσμίας β. διατάγματος. Δὲν εἶναι δὲ ἀπαραίτητον, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων, ὅπως ἡ ὑπαλληλικὴ σχέσις εἶναι ἐνεργὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ διατάγματος τοῦ προσδίδοντος τὸν εἰρημένον χαρακτῆρα εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ὑπάλληλος, διότι τὸ διὰ τοῦ νόμου παρεχόμενον κέρδος ἢ ὄφελος, μολονότι δίδεται τιμῆς ἕνεκεν διὰ τὰς παρασχεθείσας ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸν πόλεμον ὑπηρεσίας, συνίσταται εἰς χρηματικὴν παροχὴν οὐ μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν ζητεῖται ἡ χορήγησις διαφορᾶς μισθοῦ ἢ προσαυξήσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ὑπάλληλος αἰτεῖται, διαρκούσης τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, τὴν ἀπονομὴν ἀνωτέρου βαθμοῦ, εἰς ἣν ὅμως δὲν προβαίνει ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης, ἡ ἱκανοποίησις δὲ αὐτῆς εἶναι δυνατὴ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ὑπαλληλικὴ σχέσις δὲν εἶναι ἐνεργὸς κατὰ τὸν εἰρημένον χρόνον.

Μετὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κρίνασα νομίμων τὴν ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1961 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν διαφορᾶς ἀποδοχῶν καὶ δώρων, ὀφειλομένων αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διατελῶν ὑπάλληλος αὐτῆς κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 971)1949 καὶ ἔχων τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας προϋποθέσεις ὡς μέλος τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως ἐσωτερικοῦ «Ἐθνικὴ Δράσις», ἀναγνωρισθεὶσης ὡς τοιαύτης διὰ τοῦ ἀπὸ 23.1.1953 β. διατάγματος, δὲν προήχθη ὑπ' αὐτῆς κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ κλητῆρος Α' τάξεως ἀπὸ τῆς 29.4.1949, χρονολογίας, ἀφ' ἧς ἴσχυσεν ὁ νόμος 971)1949, μέχρι τῆς 10.9.1953, ὅτε ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας, στερηθεὶς οὕτω τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς τῶν ἀποδοχῶν καὶ τῶν ἀντιστοιχουσῶν εἰς τὸν βαθμὸν προσαυξήσεων καὶ δώρων μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του, καίτοι ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀνεφέρετο, ὅτι εἶχε προαχθῆ ἀπὸ τῆς 1.10.1949 εἰς τὸν ἀνωτέρω βαθμόν, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε καὶ ψευδῶς ἡρμήνευσε τὰς παρατεθείσας διατάξεις καὶ ἀνοιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατ' ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 3810)1957, καὶ τὸν βάσιμον ἐν μέρει 2ον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως δέον, μὴ χρηζούσης τῆς ὑποθέσεως περαιτέρω διευκρινήσεως, νὰ διακρατηθῇ παρὰ τῷ Τμήματι τούτῳ ἡ περαιτέρω συζήτησις τῆς ὑποθέσεως, κατ' ἄρθρον 834 § 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 3810)1957, τῶν διαδίκων δὲ ἐπαναερχομένων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν, νὰ ἐρευνηθῇ ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 751)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδίκου ἀπὸ 24.2.1962 ἔφεσις τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσης, δι' ἣν κατετέθη καὶ τὸ κατὰ νόμον πρόστιμον. Προκύπτοντος δὲ ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἀποδείξεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ἡ προσβαλλομένη καὶ ἀναιρεθεῖσα ὡς ἄνω ἀπόφασις ἐξετελέσθη ἐκουσίως ὑπὸ τῆς ἤδη ἀναιρεσειούσης διὰ τό διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον καὶ ἐπιδικασθὲν ποσὸν μετὰ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, δέον συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 2 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ νόμου 3810)1957, καὶ τῇ σχετικῇ αἰτήσει τῆς ἀναιρεσειούσης, ὑποβαλλομένῃ διὰ τῶν πρακτικῶν της, νὰ διατοχθῇ ἡ ἐπαναφορὰ τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκτελέσεως κατάστασιν, διαταξομένης τῆς ἀποδόσεως τῇ Τραπέζῃ τοῦ ποσοῦ τῶν δραχμῶν 5.872.

Μετὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ σκέψει ἐκτιθέμενα ἡ αἴτησις τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑπαλλήλου τῆς ἐκκαλούσης Τραπέζης δὲν ἀνατρέχει εἰς τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971)1949, ἀλλ' ἀρχεται ἀπὸ τῆς 23.1.1953, ἀφ' ἧς ἐδημοσιεύθη τὸ β. δ)γμα, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη ἡ ὀργάνωσις, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἐφεσίβλητος, βάσιμος παρίσταται ὁ 5ος λόγος ἐφέσεως τῆς ἐκκαλούσης Τραπέζης καὶ δέον νὰ γίνῃ δεκτός, μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, μεθ' ὃ συζητουμένης τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ ὑπ' ἀριθ. 751)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, νὰ ἀπορριφθῇ αὕτη, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀγωγῆς συνομολογεῖται, ὅτι προήχθη ὁ ἐνάγων εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τὴν 1.10.1949 καὶ βάσει τῶν γενομένων ὡς ἄνω δεκτῶν τὸ δικαίωμά του νέας προαγωγῆς καὶ σχε-

τικῶν προσαυξήσεων μισθοῦ ἐκτήθη ἀπὸ τοῦ β.δ. τῆς 23.1.1953, διὰ δὲ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς δὲν αἰτεῖται προσαύξησις μισθοῦ πέραν τῆς κατὰ τὴν 10.9.1953 ἀπολύσεως του ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας (*).

Ἀρείου Πάγου 398)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Μ. Παντελῆς**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Θανόπουλος**
Δικηγόρος ὁ κ. Ι. Πασσιᾶς

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 895 τῆς 11.3.1963 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως του δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Α.Κ., ἀντίγραφον τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1963 κλήσεως τῆς ἀναιρεσειούσης, μετὰ τῆς παρὰ πόδας ταύτης πράξεως τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ὡρίσθη ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης συνεδριάσις πρὸς συζήτησιν τῆς ἀπὸ 20.6.1962 αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἐπεδόθη νομίμως εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, κληθέντα ἵνα παραστῇ κατὰ ταύτην. Μὴ παραστάντος δὲ τούτου δέον ἡ συζήτησις νὰ χωρήσῃ καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, λογιζομένου ὡς παρόντος, κατὰ τὸ ἄρθρον 827 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3810)1957.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 7 § 1 καὶ 9 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1799)1942 σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ δι' αὐτῶν παρεχόμενον δικαίωμα τῆς κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ ἀνωτέρου μισθοῦ εἰς τὸν ὑπάλληλον, ὅστις ἀπετέλεσε μέλος ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων ἢ ἐθνικῶν ὀργανώσεων ἐσωτερικοῦ δολιοφθορᾶς ἢ πληροφοριῶν, γεννᾶται, οὐχὶ ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἰσχύος τοῦ ἀν. νόμου 971)1949, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ β. δ)τος, τοῦ προσδίδοντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, εἰς ἣν οὗτος ἀνήκε, τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὁμάδος ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως ἐσωτερικοῦ δολιοφθορᾶς ἢ πληροφοριῶν ἐκ τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένων, διότι ἡ ἀναγνώρισις ἰδιότητος αὐτοῦ ὡς μέλους τῆς ὀργανώσεως, ἡ ἀποτελοῦσα ἓν τῶν πραγματικῶν στοιχείων τοῦ δικαιώματος, γίνεται διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τοὺς κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀ.ν. 971)1949 καταρτιζομένους πίνακας καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ εἰς ἣν ἀνῆκεν ὀργάνωσις ἀνεγνωρίσθη διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 προβλεπομένου καὶ ἐκδιδομένου ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένης προθεσμίας β. δ)τος. Ἀντιθέτως ὅθεν πρὸς ταῦτα κρίναν τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὅτι τὸ πρὸς προαγωγὴν δικαίωμα τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐγεννήθη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971)1949 καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 27ην Φεβρουαρίου 1953 δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ διατάγματος, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη ἡ ὀργάνωσις ἐθνικῆς ἀντιστάσεως, εἰς ἣν οὗτος μετεῖχε, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς δεχθὲν τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἐπιδικάσαν τὰ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ποσόν, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασιν κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφιον 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὸν βάσιμον 1ον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, ματαίας μετὰ τοῦτο ἀποβαινούσης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων.

Ἡ ὑπόθεσις δὲν χρήζει περαιτέρω διευκρινήσεως καὶ δέον νὰ παρακρατηθῇ παρὰ τοῦ Τμήματος τούτου πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν, τῶν διαδίκων ἐπανερχομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810)1957 εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου 1962 ἐφέσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 146 ἔτους 1962 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἔφεσις αὕτη, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν κρίνεται, καταβληθέντων τοῦ τε νομίμου προστίμου καὶ τῶν τελῶν συζητήσεως.

Κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα ὁ ἐνάγων διετέλεσεν ὑπάλληλος τῆς ἐναγομένης Τραπέζης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1932, προαχθεὶς ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1945 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ λογιστοῦ καὶ ἀπολυθεὶς τὴν 1ην Μαΐου 1953, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦτον, λόγῳ καταργήσεως θέσεως. Ἐκ τῆς διαδικασίας καὶ τῶν ἐπικαλουμένων καὶ προσαγομένων ἐγγράφων βεβαιοῦται, ὅτι οὗτος δυνάμει τοῦ ἀπὸ 13.2.1953 δ)τος, κυρωθέντος, ἀφ' ἧς ἐξεδόθη, διὰ τοῦ ἄρθρου 11 § 1 τοῦ ν.δ. 4089)1960, ἀνεγνωρίσθη ὡς μέλος τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς «Ἀπόλλων», ἥτις ἀνεγνωρίσθη, ὅτι ὑπάγεται εἰς τὰς εὐεργετικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 971 διὰ τοῦ ἀπὸ 13.2.1953 β. δ)τος, δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 27 Φεβρουαρίου 1953, ἀφ' ἧς χρονολογίας ἐγίνετο δεκτὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης, τίκτεται τὸ δικαίωμα αὐτοῦ πρὸς προαγωγὴν εἰς τὸν ἀνώτερον τοῦ ὃν κατεῖχε βαθμόν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν 29 Ἀπριλίου 1949 ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 971, ὡς διὰ τῆς ἀγωγῆς οὗτος διώκει. Τοιοῦτος ἀνώτερος βαθμὸς ἦτο τοῦ τμηματάρχου τῆς μισθολογικῆς κλίμακος τῶν 11.000 δραχμῶν μηνιαίως, ἐφ' οὗ μισθοῦ οὗτος δὲν ἐδικαιοῦτο προσαυξήσεως ἀποδοχῶν, διότι κατὰ τὴν 27.2.1953 ἐλάμβανεν ἀποδοχὰς λογιστοῦ μετὰ δύο προσαυξήσεων ἐκ δραχμῶν 3.459, ἐνῷ προαγόμενος εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν τοῦ τμηματάρχου θὰ ἐλάμβανεν ἀποδοχὰς μικροτέρας ἐκ δραχμῶν 3.295 καὶ ἐπομένως ἐδικαιοῦτο νὰ διατηρήσῃ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ βαθμοῦ τοῦ λογιστοῦ, οὔσας ἀνωτέρας μέχρι τῆς κατὰ τὴν 1ην Μαΐου 1953 ἀπολύσεώς του. Ἀπορρίψας ὅθεν ὁ εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάσας Πρωτοδίκης τὴν ἀγωγήν, τὸ ἀνωτέρω ἐχουσαν ἀντικείμενον, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, ὅτι περὶ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ὑφίστατο δεδικασμένον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 267)1957 ἀμετακλήτου ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, δὲν ἔσφαλεν, ἐφ' ᾧ ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ἡ κρινομένη ἔφεσις, δι' ἧς ὑποστηρίζονται τὰ ἐναντία.

Τὸ διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου ὑποβαλλόμενον αἴτημα τῆς ἀναιρεσιούσης περὶ ἀποδόσεως τῶν καταβληθεισῶν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον δραχμῶν 7.713 εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8118 1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου Ἴδετε καὶ ΕΕΔ 22, 684 ἐπ., ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου.

είναι νόμιμον κατ' άρθρον 832 § 2 της Πολ. Δικονομίας, ώς τοῦτο ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810)1957, καί δέον νά γίνῃ δεκτόν, τῆς καταβολῆς ἀπεδεικνυομένης ἐκ τῆς προσαγομένης ἀπό 31 Μαΐου 1962 ἀποδείξεως τοῦ ἀναιρεσείοντος (*).

V. ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀποδοχή ἀποφάσεως

Ἀποκλεισμός διαδίκων τοῦ δικαιώματος νά ζητήσωσι τήν ἀναίρεσιν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὅταν ἀπεδέχθησαν ταύτην (ἄρθρον 813 § 1 Πολιτ. Δικ.).—Δυνατή ἀποδοχή ρητῶς ἤ σιωπηρῶς διά τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ περί ταύτης σκοπός.

Ἀρείου Πάγου 270)1963, Τμ. Β'

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Μαυρομιχάλης*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Μαρινόπουλος, Α. Νυστεράκης

Κατά τό ἄρθρον 813 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας οἱ διάδικοι ἀποκλείονται τοῦ δικαιώματος νά ζητήσωσι τήν ἀναίρεσιν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὅταν ἀπεδέχθησαν ταύτην ἐντελῶς ἤ ἐν μέρει ἤ παρητήθησαν τήν ἀναίρεσιν. Ἡ ἀποδοχή δέ αὕτη, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 846 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, αὐθορμήτως, καθαρῶς καί εὐκρινῶς ἐκφερομένη παρά τοῦ διαδίκου αὐτοῦ, δυναμένου νά διαθέσῃ ἐλευθέρως τήν περιουσίαν του κατά τά ἄρθρα 74 καί 75 Πολιτικῆς Δικονομίας ἤ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου του, δύναται νά γίνῃ ἤ ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, διά τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ περί ταύτης σκοπός. Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου παραδοχή τῆς ἀποδοχῆς δέν ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως. Τοιαύτην δέ ἀποδοχήν τῆς ἀποφάσεως ἀναμφιρίστως ἐμφαίνει καί ἡ παρά τοῦ διαδίκου δήλωσις προσφορᾶς πρός καταβολήν τοῦ εἰς ὃ κατεδικάσθη ποσοῦ.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ὃ ἐκ τοῦ ἐπικαλουμένου καί προσαγομένου ὑπό τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀπό 26.1.1962 ἐγγράφου τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου προκύπτει, τοῦτο ἐδήλωσεν εἰς αὐτούς ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι, κατόπιν τῆς εἰς αὐτό κοινοποιήσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' ἧς, κριθέντος ὅτι οὗτοι δέν ὑπάγονται εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου, ὑπεχρεώθη, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτούς τάς εἰς αὐτό καταβληθείσας εἰσφοράς, ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθείσας, τό Διοικητικόν Συμβούλιον αὐτοῦ κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 701)12.1.1962 συνεδρίασιν αὐτοῦ ἀπεφάσισε τήν ἐπιστροφήν τόσον εἰς αὐτούς, ὅσον καί εἰς πάντας τούς λοιπούς χειριστάς γεραιῶν Ο.Α.Γ. γενικῶς τῶν καταβληθεισῶν ὑπό τούτων εἰσφορῶν, ἐκάλεσε δέ αὐτούς, ὅπως διά τήν ἀπρόσκοπτον καί ταχείαν ἐπιστροφήν τούτων δι' σχετικῶν αἰτήσεων παράσχωσιν εἰς αὐτό πλήρ στοιχεία, ἤτοι ὀνοματεπώνυμον, ὄνομα πατρό πρός ἀποφυγήν συνωνυμιῶν, ὡς καί ἀκριβ διεύθυνσιν, ἡ δήλωσις δέ αὕτη, ὡς ἐκ περισσοῦ ἐγένετο ὑπό τῶν ἀναιρεσιβλήτων ἀποδεκτή δι τῆς ἀπό 12.2.1962 τοιαύτης, νομίμως εἰς τό ἀνα ρεσεῖον Ταμεῖον κοινοποιηθείσης, καθ' ἣ ἐκ τε ἐπικαλουμένου καί προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 1531 1962 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικο κλητῆρος τῶν ἐν Πειραιεῖ Πρωτοδικῶν Χ.Χ. προ κύπτει. Ἡ ὡς ἄνω ἀπόφασις τοῦ Διοικητικο Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου, γενομέ ἐντός τῆς ὑπό τοῦ νόμου 2094)1952 περί ἱδρύσε τοῦ Ταμείου τούτου καί τοῦ καταστατικοῦ α τοῦ ἀπονεμομένης αὐτῷ ἐξουσίας, ἐγκυρος τυγ χει, μή προκύπτοντος ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ε εἴρηται νόμου ἤ τοῦ καταστατικοῦ ἤ ἄλλης τ νός ὅτι διά τό κῦρος αὐτῆς ἀναγκαία ἐτύγχαν ἡ ἐγκρισις αὐτῆς ὑπό τοῦ Ὑπουργείου Ἐργα σίας, ὡς ἀβασίμως ἐν τούτῳ τό ἀναιρεσεῖον Τα μεῖον ὑποστηρίζει. Ὁ ἰσχυρισμός τοῦ αὐτοῦ Τα μείου περί ἀνακλήσεως ὑπό τοῦ Διοικητικο Συμβουλίου αὐτοῦ τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσε του ἀπορριπτέος ὡσαύτως τυγχάνει ὡς ἄλυσ τελής, διότι τά ὡς ἄνω ἐννομα ἀποτελέσματ τῆς ἀποδοχῆς δέν ἀνατρέπονται διά τῆς ἀνα κλήσεως τῆς σχετικῆς δηλώσεως. Κατ' ἀκολο θίαν μετά τήν οὕτω γενομένην ἀποδοχήν τ προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐμφανῶς προκ πτουσαν ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Διοικη τικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου, ὑπό κρίσιν αἴτησις ἀναιρέσεως ἀποβαίνει, κα τά προειρημένα, ἀπαράδεκτος καί ἀπορριπτέ ἐπιβλητέα δέ εἰς τό ἀναιρεσεῖον Ταμεῖον ἡ δι καστική δαπάνη τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ὡς ματα ως τήν ἐπί τῆς αἰτήσεως ταύτης συζήτησιν πρ καλέσαν (ἄρθρον 211 § 1 Πολ. Δικ.) (*).

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 8569)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

(*) Ἀπορρίπτει αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀ ριθ. 3257)1961 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀ θηνῶν. Ἴδετε καί Α.Π. 325)1962, ΕΕΔ 21, 79

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἀπόδειξις ἡλικίας γεννηθέντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, κατ' ἄρθρον 10 Δ.Ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 Ν.Δ. 3083)1954.—Διατάξεις τοῦ Ὀθωμανικοῦ περὶ τοῦ μητρῴου τοῦ πληθυσμοῦ Νόμου. —Πότε ὑπάρχει ληξιαρχικὴ πρᾶξις, ἀποτελοῦσα πλήρη ἀπόδειξιν.—Ἁρμοδιότης Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς Καθορισμοῦ Ἡλικίας παρὰ τῷ Ι.Κ.Α.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1458)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*

Ἀκροαταὶ οἱ κ.κ. Δ. Γεωργιάδης, Δ. Θοιβιδόπουλος

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ἀτελῶς ἀσκουμένη (Δ.Ν. 1846)1951, ἄρθρον 40), τύποις δεκτὴ τυγχάνει καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1101)16.6.1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 21.1.1958 πρὸς τὸ Ἵδρυμα τοῦτο αἰτησις τῆς καὶ ἤδη αἰτούσης, δι' ἧς αὕτη, ἐπικολουμένη τὸ ἀπὸ 18.10.1957 πιστοποιητικὸν τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, δι' οὗ βεβαιοῦται, ὅτι αὕτη ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1891, ἠτήσατο τὴν ἀπονομὴν πλήρους συντάξεως γήρατος κατ' ἀναθεώρησιν τῆς ἀρχικῆς ὑπ' ἀριθ. 9597)24.10.1955 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἔτυχεν αὕτη μειωμένης συντάξεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὡς ἔτος γεννήσεως αὐτῆς εἶχε ληφθῆ τὸ ἔτος 1896.

Τὸ ἄρθρον 10 τοῦ Δ.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ν.Δ. 3083)1954 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας καὶ θεσπίσεως ἀσφαλιστικῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», ἐρίζει ὅτι : «...Προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων γεννηθέντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ ἑτέρου στοιχείου, ἀποδεικνύοντος ταύτην κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Κράτους, ἐν ᾧ ἔλαβε χώραν ἡ γέννησις, θεωρουμένων καὶ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἑλληνικῆς Προξενικῆς Ἀρχῆς. Ἐπὶ ἀμφιβόλων ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ περιπτώσεων ἀποφαίνονται ὁριστικῶς τὸ πρωτοβάθμια ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια ἢ μέχρι τῆς συστάσεως τούτων οἱ εἰδικαὶ ἐπιτροπαί». Κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης τὸ ὑπὸ τῆς αἰτούσης ὑποβληθὲν ἀπὸ 18.10.1957 πιστοποιητικὸν τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, θεωρημένον ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἑλληνικῆς Προξενικῆς Ἀρχῆς, θὰ εἶχε καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως δεσμεύουσαν τὸ Ι.Κ.Α. καὶ στεροῦσαν τὴν Εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡλικίας, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους εἴτε ἀποτελῇ ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γεννήσεως, εἴτε ἕτερον στοιχεῖον, ἀποδεικνῦον τὴν ἡλικίαν κατὰ τὴν αὐτὴν νομοθεσίαν.

Κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ὀθωμανικοῦ περὶ τοῦ μητρῴου τοῦ πληθυσμοῦ νόμου τῆς 8ης «Σεββάλ» 1298 ἢ 21 Αὐγούστου 1297 (παρ' ἡμῖν 1879) (ἴδε *Δ. Νικολαΐδου*, Ὀθωμανικοὶ Κώδικες, τόμ. 4, Κωνσταντινούπολις 1891, σελ. 3667 ἐπ.), ὡς αὗται ἡρμηνεύθησαν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (Σ.Ε. 958)1953, 496)1958), ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γεννήσεως ἀποτελεῖ ἡ ἐγγραφὴ τοῦ γεννηθέντος ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς γεννήσεως του εἰς τὸ μητρῷον τοῦ πληθυσμοῦ, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐγγραφῆς ταύτης ἐκδιδόμενον πιστοποιητικὸν παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ μητρῴου τοῦ πληθυσμοῦ ὑπαλλήλου ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν περί τε τῆς νομιμότητος καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως.

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὑπὸ τῆς αἰτούσης προσαχθὲν πιστοποιητικόν, θεωρημένον ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἑλληνικῆς Προξενικῆς Ἀρχῆς, ἔχει ἐκδοθῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τῆς Δημογεροντίας τῆς Συνοικίας Σεχὴτ Μουχτὰρ τῆς ὑποδιοικήσεως Μπέογλου, ἔχει χρονολογίαν 18.10.1957 καὶ φέρει τὴν ὑπογραφὴν καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ Δημογέροντος (Μουχτάρη), βεβαιοῖ δέ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐπισήμου μεταφράσεως αὐτοῦ, τὰ ὀνοματεπώνυμα τῆς αἰτούσης, τὸν τόπον καὶ χρονολογίαν γεννήσεως, τὴν ἐθνικότητα, τὴν θρησκείαν, τὴν ἀστικὴν κατάστασιν αὐτῆς ὡς ἐγγάμου καὶ τὸ ὅτι αὕτη κατῴκει μέχρι τοῦ ἔτους 1922 ἐν Κωνσταντινουπόλει, χωρὶς τὰ βεβαιοῖ ὅμως ἢ νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὴν πηγήν, ἐξ ἧς ἠρύσθη τὰ στοιχεῖα ταῦτα. Συνεπῶς τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο, μὴ ἐκδοθὲν ἐπὶ τῇ βάσει ἐγγραφῆς τῆς αἰτούσης εἰς τὸ μητρῷον τοῦ πληθυσμοῦ ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου, δὲν ἀποτελεῖ, κατὰ τὸν μνησθέντα ὀθωμανικὸν νόμον, ληξιαρχικὴν πρᾶξιν γεννήσεως.

Ἐξ ἑτέρου ὡς στοιχεῖον, ἀποδεικνῦον κατὰ

τὸν τουρκικὸν νόμον τὴν ἡλικίαν, καίτοι μὴ ἀποτελοῦν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν, θεωρεῖται κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Δικαστηρίου τούτου (Σ.Ε. 1414)1960, 845)1961) τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ Δημοτολόγου, ἐν ᾧ βεβαιοῦται ὅτι ὁ ἐνδιαφερόμενος εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ οἰκεῖα δημοτολόγια ὡρισμένης πόλεως. Τὰ περὶ οὗ πρόκειται ὅμως πιστοποιητικὰ δὲν βεβαιοῦν ἐγγραφὴν τῆς αἰτούσης εἰς τὰ δημοτολόγια. Ὁ ὑπογράφων τοῦτο μουχτάρης ἔχει κατὰ τὸν τουρκικὸν νόμον τὸ καθῆκον νὰ δέχηται δηλώσεις τῶν ἐνδιαφερομένων περὶ γεννήσεων, θανάτων κλπ. καὶ νὰ εἰδοποιῇ περὶ τῶν γεγονότων τούτων τὸν Δήμαρχον καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ μητρῴου τοῦ πληθυσμοῦ ὑπάλληλον, οἵτινες ὑποχρεοῦνται νὰ ἐπαληθεύσωσι τὰς ἐκθέσεις τοῦ μουχτάρη καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἐνεργῶσι τὰς σχετικὰς ἐγγραφὰς εἰς τὸ μητρῷον τοῦ πληθυσμοῦ ἢ τὸ δημοτολόγιον. Συνεπῶς τὸ ὡς ἄνω πιστοποιητικὸν τοῦ μουχτάρη, ὑποκειμένου εἰς περαιτέρω ἐπαλήθευσιν, δὲν ἀποδεικνύει καθ' ἑαυτὸ τὴν ἡλικίαν τῆς αἰτούσης, οὐδὲ παρέχει κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους ὑποχρεωτικὴν περὶ τῆς ἡλικίας ἀπόδειξιν. Νομίμως συνεπῶς ἐπελήφθη ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἡλικίας τῆς αἰτούσης συμφώνως πρὸς τὴν ρηθεῖσαν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3083)1954, καθ' ἣν ἐπὶ ἀμφιβόλων περιπτώσεων ἐν τῇ περὶ ἧς πρόκειται κατηγορίᾳ ἀποφαίνεται ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπή.

Ἡ Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ καθορισμοῦ ἡλικίας κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐρείδεται ὑπ' ἀριθ. 1110)11.12.1958 πράξεως αὐτῆς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησεν ὡς ἁπλοῦν ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον καὶ τὸ ὡς ἄνω ὑπὸ τῆς αἰτούσης προσαχθὲν πιστοποιητικὸν καὶ δι' ἐπαρκοῦς καὶ νομίμου αἰτιολογίας ἔκρινεν, ὅτι αὕτη ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1896, ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου δὲ προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως τυγχάνει ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Οὐδεμία πλάνη περὶ τὰ πράγματα προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, οὐδὲ ἀποδεικνύεται τοιαύτη ὑπὸ τῆς αἰτούσης, ὁ περὶ πλάνης δὲ περὶ τὰ πράγματα λόγος ἀκυρώσεως παρίσταται ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. στηριχθεῖσα εἰς τὴν κατὰ τὰ ἄνω σύννομον πρᾶξιν τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς Καθορισμοῦ Ἡλικίας, νομίμως ἀπέρριψε τὸ αἴτημα τῆς αἰτούσης περὶ χορηγήσεως αὐτῇ πλήρους συντάξεως γήρατος, τὰ δὲ ἐναντία ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσει ὑποστηριζόμενα τυγχάνουσιν ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα.

§ 2. Ἔννοια ἀναπήρου κατὰ Νόμον περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἄρθρον 28 § 3 Α.Ν. 1846)1951 — Ὑποχρέωσις τοῦ ἁρμοδίου πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ὀργάνου διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας πρὸς λῆψιν ὑπ' ὄψιν ὄχι μόνον τῆς ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν διαπιστωθείσης βλάβης, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑποκειμενικῶν στοιχείων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητα τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐν συναρτήσει πρὸς ἓν ἐλάχιστον ποσοστὸν προσόδου, ἣν δύναται οὗτος νὰ ἀποκομίζῃ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεώς του. — Προϋπάρχουσα τῆς ἀσφαλίσεως ἀναπηρία καὶ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως. — Ἁρμοδιότης Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1456)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Καστρινός, Ι. Τσιντζας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1948)1961 ἀποφάσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, δι' ἧς γενομένης δεκτῆς ἐφέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Θεσσαλονίκης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1741)1959 ἀποφάσεως τῆς παρὰ τῷ αὐτῷ Ὑποκαταστήματι Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἠκυρώθη ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις, ἥτις εἶχε ἀπονείμει εἰς τὸν αἰτοῦντα ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1957 μέχρι 19 Νοεμβρίου 1960.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» ἀνάπηρος θεωρεῖται ὁ ἠσφαλισμένος «... ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, ἐξαμήνου τοὐλάχιστον κατὰ ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας, δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως».

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας τοῦ ἠσφαλισμένου τὸ ἁρμόδιον πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ὄργανον δέον νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον τὴν ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν διαπιστωθεῖσαν ἀνατομικο-φυσιολογικὴν βλάβην καὶ τὴν ἐπίδρασιν, ἣν αὕτη, καθ' ἑαυτὴν λαμβανομένη, ἔχει ἐπὶ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος οἱουδήποτε ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποκειμενικὰ στοιχεῖα, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητα τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐν συναρτήσει πρὸς ἓν ἐλάχιστον ποσὸν προσόδου, ἣν δύναται οὗτος νὰ ἀποκομίζῃ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεώς του (*). Εἰδικώτερον ἐπὶ ἀναπηρίας προϋπαρχούσης τῆς ἀσφαλίσεως, κατὰ τὴν νομολο-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1175)1962, ΕΕΔ 21, 1184, ἔνθ. καὶ λοιπαί, Σ.Ε. 2080)1962, ΕΕΔ 22, 34, Σ.Ε. 1621)1962, ΕΕΔ 22, 855.

γίαν τοῦ Δικαστηρίου ταύτου (852, 951)1959, 1551, 1624)1962), δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως δημιουργεῖται οὐ μόνον ἐν περιπτώσει ἐτέρας αὐτοτελοῦς βλάβης ἢ παθήσεως τοῦ ἡσφαλισμένου, ἀλλὰ καὶ ἐν περιπτώσει ἐπιδεινώσεως τῆς προϋφισταμένης εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ συντρέχωσιν οἱ ὅροι τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 (*).

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τῆς Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων δι' ἀναφορᾶς εἰς τὴν ἐν τῷ σώματι αὐτῆς παρατιθεμένην εἰσήγησιν τῆς Ὑπηρεσίας δέχεται, ὅτι ὁ αἰτῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, δοθέντος ὅτι ἡ ἀναπηρία αὐτοῦ, ὀφισταμένη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1941 συνεπείᾳ τῶν ἀ ὑπέστη ἐν πολέμῳ κρυοπαγημάτων, δὲν ἐπιδεινώθη κατὰ τὴν ἰατρικὴν κρίσιν (γνωματεύσεις Β.Υ.Ε. Θεσσαλονίκης ὑπ' ἀριθ. 52)508)18.7.1959 καὶ 75)834)1961), ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ὅτι ἄγει τὸ 47ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἀπεχώρησεν οἰκειοθελῶς τῆς ἐργασίας του ὡς ὁ πολλήλιου, μολονότι ἱκανοποιητικῶς εἶχεν ἀνταποκριθῇ ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰ καθήκοντα τῆς θέσεως ταύτης. Εἰδικώτερον ἐν σχέσει πρὸς τὴν δεξαμένην ἐπιδείνωσιν τῆς ἀναπηρίας τοῦ αἰτοῦντος ὑπ' ἀριθ. 1591)1959 γνωμάτευσιν τῆς Β.Υ.Ε. Ἀθηνῶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπεφήνατο, ὅτι ἡ γνωμάτευσις αὕτη δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, καθ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α., ὑπαρχούσης γνωματεύσεως τῆς ἀρμοδίας τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ ἡσφαλισμένου Β.Υ.Ε. δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ παρ' ἑτέρας Β.Υ.Ε. ἐπανεξέτασις αὐτοῦ.

Τὸ ἄρθρον 30 τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 57440)1938, Ε.Κ. τ. Β' φ. 53), ὡς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 59871)1)1130/29.11.1958 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, (Ε.Κ. τ. Β' φ. 341) ὁρίζει, ὅτι ἁρμοδία πρὸς ἐξέτασιν εἶναι ἡ Πρωτοβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ τόπου διαμονῆς τοῦ ἡσφαλισμένου καὶ ἐπὶ προσφυγῆς ἡ Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπή, εἰς ἣν ὑπάγεται τυπικῶς ἡ Πρωτοβάθμιος. Ἐν τέλει δὲ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται, ὅτι «ἐπὶ ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, κατόπιν γνωματεύσεως τοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας, νὰ ὁρισθῇ πρὸς ἐξέτασιν τῆς προσφυγῆς ἡ Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ἀθηνῶν». Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη διάταξις, θεσπίζουσα ἐπὶ ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων ἁρμοδιότητα τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ τύχῃ ἐν τῇ ἐνδίκῳ περιπτώσει ἐφαρμογῆς, διότι ἐπὶ τῆς προσφυγῆς τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τῆς γνωματεύσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Θεσσαλονίκης εἶχεν ἤδη, κατὰ τὰ ἐκ τοῦ φακέλου προκύπτοντα, ἀποφανθῇ ἁρμοδίως, κατὰ τὸν διὰ τοῦ νόμου θεσπιζόμενον κανόνα, ἡ Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ Θεσσαλονίκης καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν συνέτρεχε περίπτωσις νὰ ἀποφανθῇ ἐκ νέου καὶ ἡ Δευτεροβάθμιος Ὑγειονομικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀθηνῶν. Ὀρθῶς συνεπῶς καὶ νομίμως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν γνωμάτευσιν τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν, πάντα δὲ τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ὑποστηριζόμενα τυγχάνουν ἀβάσιμα καὶ ἀπορριπτέα.

Κατὰ ταῦτα ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἶναι νόμιμος, αὐτόθεν δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου ἡ προβαλλομένη πλάνη περὶ τὰ πράγματα.

Κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτέα ὡς ἀβάσιμος τυγχάνει ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις.

§ 3. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν

Ἀναστολὴ καταβολῆς συντάξεως ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει, προκειμένου περὶ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος, ποσὸν ἀνώτερον τῆς συντάξεώς του.—Ἐκμετάλλευσις ἰδίου αὐτοκινήτου δι' ἐκμισθώσεως ἢ ἰδιοχρησιμοποιήσεως.—Δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις ἀσφαλίσεως εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Αὐτοκινητιστῶν.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 11 § 1 Ν.Δ. 4197)1961.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1459)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Χ. Παναγιωτόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Λούπας, Α. Χαρλαύτης

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 45)Σ.4 τῆς 19 Ἰανουαρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν (Ο.Ε.Α.Σ.) καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Κοινῶν Ταμείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων, δι' ἧς, ἐκδοθείσης κατόπιν σχετικῶν αἰτήσεων τοῦ αἰτοῦντος, ἐνεκρίθη μὲν ἡ παρὰ τούτου αἴτησις ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας του ἐξ ὀκτὼ περίπου ἐτῶν ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν ἀναλογουσῶν εἰς αὐτὴν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐκ δραχμῶν 7.386, ἐξοφλητέων εἰς 72 μηνιαίας δόσεις, ἀρχομένας ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1962, καὶ ἀπενεμήθη εἰς αὐτὸν μηνιαία σύνταξις λόγῳ γήρατος, καθορισθεῖσα διὰ συνυπολογισμοῦ καὶ τῆς ἀναγνωρισθείσης προϋπηρεσίας του ἐκ δραχμῶν 690 μηνιαίως, καταβλητέας ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1961, ἀνεστάλη ὅμως ἡ καταβολὴ τῆς ὡς ἄνω ἀπονεμηθείσης εἰς αὐτὸν συντάξεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ αἰτῶν ἀσκεῖ αὐτοτελὲς ἐπάγγελ-

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1397)1963, ΕΕΔ 23,1184.

μα, ἐξ οὗ ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τῆς συντάξεώς του, χωρὶ νὰ ἀναστολῇ συγχρόνως καὶ ἡ καταβολὴ τῶν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προϋπηρεσίας τοῦ αἰτοῦντος καθορισθεισῶν μηνιαίων δόσεων.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 § 1, περ. γ' τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην πρᾶξιν Ταμείου (Ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 24092)Σ.612)30.5.1952, Ε.Κ. τ. Β', φ. 127) ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει, προκειμένου περὶ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος, ποσὸν ἀνώτερον τῆς συντάξεώς του.

Ὁ ἐκμεταλλευόμενος τὸ ἴδιον αὐτοῦ αὐτοκίνητον δι' ἐκμισθώσεως ἢ ἰδιοχρησιμοποιήσεως πρὸς μεταφορὰν προσώπων ἢ πραγμάτων ἐπὶ καμίστρῳ ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αὐτοκινητιστοῦ καὶ ἂν ὁ ἴδιος οὐδεμίαν προσφέρῃ ἐργασίαν, τὸ ἐπάγγελμα δὲ ταῦτο, ἐὰν ἀσκῆται ἀποκλειστικῶς, δημιουργεῖ τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Αὐτοκινητιστῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, στηριζομένη εἰς σχετικὴν δήλωσιν τοῦ αἰτοῦντος, περιεχομένην ἐν τῇ ἀπὸ 6 Ὀκτωβρίου 1961 πρὸς τὸ προμνησθὲν Ταμεῖον αἰτήσει αὐτοῦ, ὡς καὶ εἰς τὸ διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης ὑποβληθὲν ἀπὸ 7 Μαρτίου 1961 σημείωμα τῆς οἰκείας Οἰκονομικῆς Ἐφορίας Ἀθηνῶν, ἐδέξατο ὅτι ὁ αἰτῶν τυγχάνει συνιδιοκτήτης κατὰ τὸ 1)2 ἰδανικὸν μερίδιον λεωφορείου αὐτοκινήτου, ἐντεταγμένου εἰς τὸ 3ον Κ.Τ.Ε.Λ Ἀθηνῶν καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ αὐτοκινήτου τούτου ἀποκερδαίνει μηνιαίως ποσὸν ἀνώτερον τῆς ἀπονεμηθείσης αὐτῷ συντάξεως καὶ δὴ περὶ τὰς 4.000 δραχμὰς μηνιαίως. Οὕτως ὅμως ὁ αἰτῶν ἀσκεῖ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς προεκτεθείσης διατάξεως τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου τὸ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα τοῦ αὐτοκινητιστοῦ, ἐξ οὗ ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τῆς συντάξεώς του καὶ ὡς ἐκ τούτου νομίμως, κατὰ τὴν αὐτὴν διάταξιν, διετάχθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ ἀναστολὴ τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεώς του, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 § 1, περ. α', ββ', τοῦ ν.δ. 4197)1961 «περὶ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» (Ε.Κ. φ. 168), ὁρίζουσα ὅτι ὁ λόγῳ γήρατος συνταξιοῦχος δύναται ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις νὰ διατηρήσῃ τὴν κυριότητα ἢ τὴν ἐκμετάλλευσιν ἑνὸς τὸ πολὺ αὐτοκινήτου δημοσίας χρήσεως, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ διακόπτηται ἡ σύνταξίς του ἐπιτρέπει ἁπλῶς ὑπὸ ὡρισμένους εἰδικοὺς ὅρους καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τὴν συνέχισιν τῆς συντάξεως γήρατος παρὰ τοῦ Τ.Σ.Α. καὶ εἰς τὸν συνταξιοῦχον, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος δι' ἑνὸς μόνου αὐτοκινήτου δημοσίας χρήσεως, οὐδόλως δὲ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι δὲν ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αὐτοκινητιστοῦ ὁ ἐκμεταλλευόμενος ἐν μόνον αὐτοκίνητον δημοσίας χρήσεως καὶ συνταξιοδοτούμενος ὑπὸ τοῦ Τ.Σ.Α. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ὑποστηριζόμενον ὅτι δὲν δύναται οὗτος νὰ θεωρηθῇ ὁ σκῶν ἤδη τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αὐτοκινητιστοῦ ἐφ' ὅσον, ὡς διακόψας τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, βάνει σύνταξιν γήρατος παρὰ τοῦ Ἀσφαλκοῦ Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, ἤτοι τοῦ Τ.Σ.Α., τυγχάνει ἀβάσιμον καὶ ἀπορριπ

Ἰσχυρίζεται περαιτέρω ὁ αἰτῶν, ὅτι ὅσα κερδαίνει ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ αὐτοκιτου διαθέτει ἐξ ὁλοκλήρου πρὸς ἐξυπηρδανείου δραχμῶν 300 000, ὅπερ συνῆψεν ἐν 1958 διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ λεωφοτου δι' ἑτέρου καινουργοῦς, κατ' ἀκολουθίακηρύξεως τοῦ τότε χρησιμοποιουμένου ὡς στου κλπ. Ἀλλὰ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀπορρτυγχάνει, ὡς ἀλυσιτελῶς προβαλλόμενος, κσον ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη χρησιμοποίησις τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ αὐτοκινήτου προσούδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰ χαρακτηρισμὸν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ αὐτοκιως ἐπαγγελματίου αὐτοκινητιστοῦ.

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτοῦντος ὅτι ὁ Διευθτοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου τὸν διεβεβαὅτι, παρὰ τὸ ὅτι διατηρεῖ τὴν ἐκμετάλλευσιαὐτοκινήτου, δικαιοῦται οὐχ' ἧττον συντκαὶ ἀληθὴς ὑποτιθέμενος οὐδεμίαν δύναται σκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς προσβμένης ἀποφάσεως καὶ εἶναι ἀπορριπτέος.

Διὰ τῆς ἀπὸ 11 Δεκεμβρίου 1961 πρΤαμείον αἰτήσεώς του ὁ αἰτῶν ἐδήλωσε ρτι ἐπιθυμεῖ τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἐξοτῆς ὑπηρεσίας του καὶ ἂν ἔτι ἀναστολῇ ἡ βολὴ τῆς ἀπονεμηθείσης αὐτῷ συντάξεως. νὰ ἀναστολῇ συγχρόνως καὶ ἡ καταβολδόσεων διὰ τὴν ἐξογοράν τῆς προϋπηρεσίας 'Η δήλωσις αὕτη, προηγηθεῖσα τῆς προσβμένης πράξεως καὶ ἀναφερομένη εἰδικῶς περίπτωσιν τῆς ἀναστολῆς τῆς συντάξεαἰτοῦντος, ἀποδεχομένου καὶ εἰς τὴν περίταύτην τὴν καταβολὴν τῶν διὰ τὴν ἐξτῆς προϋπηρεσίας του δόσεων, ἀποτελεῖ ἀχὴν τῆς προσβαλλομένης πράξεως κατὰ τμείον τοῦτο καθιστῶσαν ἀπαράδεκτον τὴν τὸ αὐτὸ σημεῖο προσβολὴν αὐτῆς.

Κατὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις εἶναι, συνόλῳ της ἀπορριπτέα καὶ δὴ κατὰ μὲν φάλαιον αὐτῆς, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν ἀναστολὴ καταβολῆς τῆς συντάξεως, ὡς ἀβάσιμος, κατὸ ἕτερον κεφάλαιον αὐτῆς, τὸ ἀφορῶν εἰμὴ ἀναστολὴν τῶν διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ αἰτοῦντος ὀφειλομένων παρ' δόσεων ὡς ἀπαράδεκτος.

§ 4. Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐφ παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς συντάξιμος νος

Θεώρησις τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατ ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πστῶν, ἀνεξαρτήτως τῶν ὁρισμῶν τοῦ στρατικοῦ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ γανισμοῦ, ὡς διανυθέντος ἐν ἀσφαλίσρᾷ τῷ Ὀργανισμῷ τούτῳ, εἴτε κυρίας, ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως. — Ἐξογορά,

φαρμογή καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1294)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Χαρμπούρης***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Θ. Κουρουπόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Δυοβουνιώτης, Α. Χαρλαύτης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 365)28.6.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν καὶ Ὑπαλλήλων Γραφείων Κοινῶν Ταμείων Ἰδιωτικῶν Λεωφορείων (Ο.Ε.Α.Σ. καὶ Υ.Γ.Κ.Τ.Ι.Λ.), δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 29.1.1962 αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης περὶ συνταξιοδοτήσεώς της λόγῳ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἐλλείψει τῶν ἐκ νόμου χρονικῶν προϋποθέσεων, μὴ ὑπολογισθείσης τῆς προϋπηρεσίας τούτου ὡς ὁδηγοῦ, ὡς καὶ τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας τῶν ἐτῶν 1919 - 1923, ὧν τὴν ἀναγνώρισιν εἶχεν οὗτος ζητήσει διὰ τῆς ἀπὸ 26.6.1961 αἰτήσεώς του.

Κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 12 τοῦ διὰ τοῦ ν. 4180)1929 κυρωθέντος ἀπὸ 11)11 Μαΐου 1929 ν. δ)γματος «περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως ἐφέδρων κλπ.», 3 § 5 τοῦ ἀ.ν. 771)1937 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας κλπ.» καὶ 8 τοῦ ἀν. νόμου 244)1936 «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τοῦ ἀπὸ 28)31 Ὀκτωβρίου 1935 ἀν. νόμου περὶ προστασίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν», προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἐμπιπτόντων εἰς τὰς προστατευτικὰς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω νόμων, ἅπας ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατεύματι ὑπηρεσίας των θεωρεῖται, ἀνεξαρτήτως τῶν ὁρισμῶν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὡς διανυθεὶς ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ τούτῳ, εἴτε κυρίας, εἴτε καὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, δύναται δὲ νὰ ἐξαγορασθῇ κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τόσον διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ὅσον καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ὕψους τῆς συντάξεως, ἔστω καὶ ἂν ἡ στράτευσις προηγήθη τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 29.1.1962 αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης περὶ συνταξιοδοτήσεώς της λόγῳ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἠσφαλισμένου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος εἶχε πραγματοποιήσει ἐν ἀσφαλίσει 1426 ἡμέρας ἐργασίας ἀντὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 § 1 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου ἀπαιτουμένων 1500 τοιούτων, μὴ συνυπολογισθείσης τῆς προϋπηρεσίας του ὡς ὁδηγοῦ λεωφορείων, ὡς καὶ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας του τῶν ἐτῶν 1919 - 1923, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ὁ τοιοῦτος συνυπολογισμὸς ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου μόνον διὰ τὴν προσαύξησιν κτηθείσης ἤδη συντάξεως καὶ οὐχὶ διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος. Οὕτω ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, ἀρνηθεῖσα, κατ' ἐπίκλησιν τῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, νὰ συνυπολογίσῃ, πρὸς θεμελίωσιν τοῦ ἐπιδίκου συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ὡς πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θανόντος ἠσφαλισμένου, ἣτις κατ' ὀρχὴν ἐνέπιπτεν εἰς τὰς ἀνωτέρω εὐεργετικὰς διατάξεις τῆς περὶ παλαιῶν πολεμιστῶν νομοθεσίας, ἄνευ ἐρεύνης περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς νομοθεσίας ταύτης προϋποθέσεων, τὰς ἀνωτέρω διατάξεις παρεβίασε, τοῦτο δὲ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, τυγχάνει αὕτη ἀκυρωτέα, ὡς οὐχὶ νομίμως ἠτιολογημένη, ὁλυσιτελοῦς καθισταμένης τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων ἀκυρώσεως.

§ 5. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν

Δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως ὑπὲρ τέκνων θανόντων ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων. — Καθολικὴ ἀνικανότης τέκνων. — Διάφορος τῆς προβλεπομένης διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τοῦ ἀμέσως ἠσφαλισμένου ἀναπηρίας. — Ἀνεπίτρεπτος ἡ μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου ἀνοζήτησις ἀχρεωστήτως μὲν ἀλλὰ καλοπίστως ληφθεισῶν περιοδικῶν παροχῶν, ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς εὐρύθμου καὶ χρηστῆς διοικήσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1594)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυρόπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. ***Π. Μακρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Ι. Κωτσόβελος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1342)17.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν, δι' ἧς τὸ μὲν διετάχθη ἡ διακοπὴ τῆς ἧς εἶχε τύχει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1949 ὁ αἰτῶν, ὡς ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν τέκνου θανόντος ἠσφαλισμένου τοῦ Ταμείου τούτου, συντάξεως, τὸ δὲ ὡρίσθη, ὅπως ὑποχρεωθῇ οὗτος εἰς ἐπιστροφὴν τῶν εἰσπραχθεισῶν παρ' αὐτοῦ συντάξεων ἀπὸ 1.5.1958 καὶ ἐντεῦθεν.

Ἐν ἄρθρῳ 9 τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ καθ' οὗ Ταμείου ὁρίζεται, ὅτι δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως ὑπὲρ τῶν τέκνων θανόντων ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων ὑφίστανται, προκειμένου περὶ ἀρρένων, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των, τὸ ὅριον ὅμως τοῦτο δὲν ἰσχύει «προκειμένου περὶ τέκνων... ἀνικάνων λόγῳ παθήσεως διὰ πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν». Ἡ κατὰ τὴν ἐν λόγῳ διάταξιν ἀπαιτουμένη διὰ τὴν συνέχισιν τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν τέκνων θανόντων ἠσφαλισμένων ἢ

συνταξιούχων καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὡς ἄνω τιθεμένου ὁρίου ἡλικίας καθολικὴ ἀνικανότης αὐτῶν τυγχάνει διάφορος τῆς προβλεπομένης διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν ἀμέσως ἡσφαλισμένων ἀναπηρίας, ἡ ἔννοια τῆς ὁποίας προσδιορίζεται ἐν ἄρθρῳ 3 § 6 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, ἔνθα προβλέπεται ὅτι «... ὁ ἡσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς δὲν δύναται νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητος, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως». Κατὰ συνέπειαν ὁ διὰ τῆς αἰτήσεως προβαλλόμενος ἰσχυρισμός, καθ' ὃν διὰ τὴν κρίσιν περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν προϋποθέσεων πρὸς συνέχισιν λήψεως συντάξεως παρὰ τοῦ αἰτοῦντος, τέκνου θανόντος ἡσφαλισμένου τοῦ καθ' οὗ Ταμείου, ἔχοντος συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἔδει νὰ ἐξετασθῇ παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἂν συνέτρεχον παρὰ τῷ εἰρημένῳ αἱ κατὰ τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν προϋποθέσεις ἀναπηρίας καὶ οὐχί, ὡς ἐγένετο δεκτὸν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἂν οὗτος ἐτύγχανεν ἀεὶκανος πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν, ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Ἀφ' ἑτέρου καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἰτοῦντος, καθ' ὃν, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐν τῷ ἱστορικῷ ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐκρίθη ὅτι ἐτύγχανε μὴ νόμιμος ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1069)18.3.1958 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ καθ' οὗ Ταμείου διαταχθεῖσα διακοπὴ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ αἰτοῦντος, ἔδει νὰ ἐπαναχορηγηθῇ αὐτῷ ἡ διακοπεῖσα σύνταξις, ἀπορριπτέος κρίνεται, ὡς μὴ βάσιμος, διότι ἡ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως διατα χθεῖσα καὶ αὐθις διακοπὴ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἐν λόγῳ ἐρείδεται, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ἐπὶ τῆς διαπιστώσεως ὅτι οὗτος δὲν ἐτύγχανεν ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν, ἤτοι ἐπὶ βάσεως ἀσχέτου πρὸς ἐκείνην, ἐφ' ἧς ἔκρινεν ἡ ἐν λόγῳ πρωτοδικειακὴ ἀπόφασις, τοῦ θέματος δὲ τούτου, τῆς ἱκανότητος ταυτέστι τοῦ αἰτοῦντος πρὸς ἄσκησιν βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος, συνέτρεχε νόμιμος περίπτωσις, ὅπως ἐπιληφθῇ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ καθ' οὗ Ταμείου, ἀσχέτως τῆς παρεχομένης αὐτῷ πρὸς τοῦτο εὐχερείας ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 13 § 6 τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, ἔνθα ὁρίζεται, ὅτι ἐτὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου δύναται νὰ ζητήσῃ ὁποτεδήποτε νέαν ἰατρικὴν ἐξέτασιν τῶν λόγῳ ἀναπηρίας συνταξιούχων, ἐνεργουμένην ὡσαύτως παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἂν ὁπωσδήποτε ἤθελε νομίσει, ὅτι ἐξέλιπεν ὁ λόγος, δι' ὃν ἐχορηγήθη ἡ σύνταξις, ὁπότε δύναται νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν προηγουμένην ἀπόφασιν αὐτοῦ», καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τελευταίας γνωματεύσεως τῆς Δευτεροβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ὡς χρονικὸν ὅριον, μέχρις οὗ εἶχε θεωρηθῇ, ὅτι ὑφίστατο ἀνικανότης τοῦ αἰτοῦντος, εἶχεν ὁρισθῇ ἡ 30.4.1958. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἀπορριπτέα τυγχάνει, καθ' ὃ μέρος αὕτη στρέφεται κατὰ τῆς διατάξεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐνηργήθη ἡ διακοπὴ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ αἰτοῦντος.

Καθ' ἃ ἔχει παγίως κριθῇ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡ μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου ἀναζήτησις ἀχρεωστήτως μὲν, πλὴν καλοπίστως, ληφθεισῶν περιοδικῶν παροχῶν, συνεπαγομένη ἀπροβλέπτους συνεπείας εἰς βάρος οἰκονομικῶς ἀσθενῶν προσώπων καὶ ἀντιτιθεμένη αὕτω εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς εὐρύθμου καὶ χρηστῆς Διοικήσεως δὲν τυγχάνει ἐπιτρεπτή(*). Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει ρήτρα περὶ ἐπιστροφῆς τῶν ἀχρεωστήτως παρὰ τοῦ αἰτοῦντος εἰσπραχθέντων ποσῶν ἐκ συντάξεων κατὰ τὸ ἀπὸ 1.5.1958 καὶ ἐντεῦθεν χρονικὸν διάστημα, μὴ νόμιμος κρίνεται, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ καλοπίστου τῆς εἰσπράξεως τῶν ποσῶν τούτων παρὰ τοῦ αἰτοῦντος, πραγματοποιηθείσης εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὡς εἴρηται ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀκυρωτέα ἀποβαίνει κατὰ τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιον ἡ ἀπόφασις αὕτη, κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

§ 6. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου

Ἀσφαλιζόμενα εἰς τὸ Ταμεῖον πρόσωπα.—"Ἐννοια ὅρου «ἐπιχείρησις» κατ' ἄρθρον 10 § 2 Α.Ν. 694)1937 —Κριτήριον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν.—Ἀπασχολούμενοι εἰς συνεργεῖον Σιβιτανιδείου Σχολῆς Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1461)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Χαρμπούρης***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Χ. Παναγιωτόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀθ. Δούσκας, Δ. Ἀποστολίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 7293)Σ.114) 13.2.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, δι' ἧς πρὸς ἐπίλυσιν σχετικῆς ἀμφισβητήσεως, ὑποβληθείσης ὑπὸ τῆς αἰτούσης Σιβιτανιδείου Δημοσίας Σχολῆς Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων, ἐκρίθη, ὅτι οἱ παρὰ τῇ Σχολῇ ταύτῃ ἐκπαιδευόμενοι ἐργατῶν μετάλλου, οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὸ μηχανουργεῖον καὶ μεταλλουργεῖον εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ τὸν μετασχηματισμὸν μετάλλου, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου.

Εἰς τὴν δίκην παρεμβαίνει, ἔχον προφανὲς πρὸς τοῦτο ἔννομον συμφέρον, τὸ ρηθὲν Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου διὰ τοῦ ἀπὸ 22.10.1962 σχετικοῦ δικογράφου, ἐμπροθέσμως κατατεθέντος

(*) Ἴδετε καὶ Σ.Ε. 1855)1961, ΕΕΔ 29, 1500, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαί.

και κοινοποιηθέντος.

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπό 5)11 Νοεμβρίου 1935 ν.δ)τος «περί ἱδρύσεως Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καί Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλευ» (Φ.Ε.Κ. 539), ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη ὑπό τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περί αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καί τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας» (Φ.Ε.Κ. 196), ὁρίζει, ὅτι: «2. Εἰς τό Ταμεῖον τοῦτο ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς οἱ ἐν Ἀθήναις καί Πειραιεῖ ἐργαζόμενοι ἐργάται καί ὑπάλληλοι τῶν ἐργοστασίων μηχανουργίας, λεβητοποιΐας, χυτηρίων καί μεταλλουργικῶν ἐν γένει ἐργοστασίων καί οἱ ἐργάται μετάλλου, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς βιομηχανικά ἐργοστάσια καί βιοτεχνικά ἐργαστήρια, τά κατά κύριον λόγον ἀσχολούμενα εἰς ἐπεξεργασίαν καί μετασχηματισμόν μετάλλου, πλήν τῶν φανοποιῶν καί ὑδραυλικῶν ἐργαστηρίων. Οἱ ἐργάται μετάλλου οἱ ἐργαζόμενοι εἰς ἐπιχειρήσεις ἄλλων κατά κύριον λόγον ἀπασχολήσεων ἀσφαλίζονται, ἐφ' ὅσον οἱ ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεις διατηροῦσιν ἰδιαίτερα μεταλλουργικά συνεργεῖα, ἀπασχολοῦντα 5 τοὐλάχιστον ἐργάτας. Κατά τήν διαληφθεῖσαν διατεξιν, ὡς αὕτη ἡρμηνεύθη ὑπό τοῦ δικαστηρίου τούτου (Σ.Ε. 651)1941, 1864)1953, 1303)1954, 784)1956), εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου ὑπάγονται ὑποχρεωτικῶς, πλήν ἄλλων, καί οἱ ἐργάται μετάλλου, οἱ ἐργαζόμενοι εἰς ἐπιχειρήσεις ἄλλων κατά κύριον λόγον ἀπασχολήσεων (δηλαδή μή μεταλλουργικῶν), οἱ ὁποῖοι ὅμως διατηροῦσιν ἰδιαίτερον μεταλλουργικόν συνεργεῖον ἐκ πέντε τοὐλάχιστον ἐργατῶν. Εἰς τήν κατηγορίαν ταύτην ὑπήγαγεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τούς παρά τῇ αἰτούσῃ Σχολῇ ἐκπαιδευτάς ἐργατῶν μετάλλου.

Διά τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ ἐδαφίῳ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 643)1937 ὅρου «ἐπιχείρησις» νοεῖται, ὑπό ἀπόψεως ἀσφαλίσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἐργαζομένων, οὐ μόνον ἡ βιομηχανική ἡ βιοτεχνική κερδοσκοπική ἐπιχείρησις, ἀλλά καί ἑκασδήποτε Ὀργανισμός, διατηρῶν ἰδιαίτερον μεταλλουργικόν συνεργεῖον ἐκ πέντε τοὐλάχιστον ἐργατῶν, ἐνθα λαμβάνει χώραν ὠργανωμένη παραγωγή δι' ἐπεξεργασίας καί μετασχηματισμοῦ μετάλλου ἀνεξαρτήτως τοῦ κερδοσκοπικοῦ ἤ μή σκοποῦ αὐτῆς. Διότι κριτήριον τῆς ὑπαγωγῆς ἤ μή εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καί Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, τῶν ἐν ἰδιαιτέρῳ μεταλλουργικῷ συνεργείῳ Ὀργανισμοῦ τινες ἀπασχολουμένων (ἄνω τῶν πέντε) ἐργατῶν ἀποτελεῖ ἡ φύσις τῆς ἐν αὐτῷ ἐπιτελουμένης ἐργασίας, ἕνεκα τῆς ὁποίας παρέχεται ἡ ἀσφάλισις, οὐχί δέ ὁ σκοπός, δι' ὃν αὕτη λαμβάνει χώραν. Συνεπῶς ἡ ρηθεῖσα διάταξις τυγχάνει ἐφαρμογῆς καί εἰς τήν περίπτωσιν τῆς αἰτούσης Σχολῆς, ἥτις διατηρεῖ τοιοῦτον συνεργεῖον διά σκοπούς ἐκπαιδευτικούς. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἔκρινεν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμοστέαν τήν ὡς ἄνω διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 694)1937, τά δέ ἐναντία ἐν τῇ ὑπό κρίσιν αἰτήσει ὑποστηριζόμενα τυγχάνουσιν ἀβάσιμα καί ἀπορριπτέα.

Ὁ ὑπό τῆς αἰτούσης προβαλλόμενος ἰσχυρισμός, καθ' ὃν οἱ εἰς τό ὡς ἄνω συνεργεῖον τῆς Σχολῆς ἀπασχολούμενοι ἐκπαιδευταί ἐργατῶν μετάλλου δέν ἐργάζονται οἱ ἴδιοι προσωπικῶς εἰς τήν ἐπεξεργασίαν καί μετασχηματισμόν τοῦ μετάλλου, ἀλλά ἀσχολοῦνται μόνον εἰς τήν διδασκαλίαν τῶν μαθητευομένων τεχνιτῶν μετάλλου, εἶναι ἀβάσιμος καί ἀπορριπτέος, ὄφ' ἑνός μέν διότι κατά ρητήν διάταξιν τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Σχολῆς (πρ. δ)γμα τῆς 3)29.8.1935, Φ.Ε.Κ. 377 τ. Α', ἄρθρον 49) οἱ ἀρχιτεχνῖται, τεχνῖται καί βοηθοί, οἱ καθεδηγοῦντες τήν πρακτικήν ἄσκησιν τῶν μαθητῶν, συνεκτελοῦν μετ' αὐτῶν τάς διαφόρους ἐργασίας, ὄφ' ἑτέρου δέ διότι, ὡς ἐδέχθη ἤδη τό Δικαστήριον τοῦτο (Σ.Ε. 304)1961), ὡς ἐργάται ἀπασχολούμενοι εἰς μεταλλουργικόν συνεργεῖον ἐπιχειρήσεως, ἄλλης κατά κύριον λόγον ἀπασχολήσεως, νοοῦνται οὐ μόνον οἱ ἀποκλειστικῶς ἐργαζόμενοι ἐπί τοῦ μετάλλου εἰς τοιοῦτον συνεργεῖον, ἀλλά καί ἐκεῖνοι, οἵτινες, αὐτῷ ἑτέρᾳ ἀσχολίᾳ ἐν τῷ συνεργείῳ, ἀσχολοῦνται συνήθως καί κατά σύστημα μέ τήν ἐπί τοῦ μετάλλου ἐργασίαν, ἔστω καί ἄν, ὡς ἐντεταγμένοι εἰς ἀνωτέραν ἱεραρχικῶς θέσιν, δέν ἐργάζονται πάντοτε καί οἱ ἴδιοι προσωπικῶς.

Καί μήν ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ ἀ.ν. 761)1937 «περί συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας τῆς Δημοσίας καί Ἰδιοσυντηρήτου Σιβιτανιδείου Σχολῆς Τεχνῶν καί Ἐπαγγελμάτων» (Φ.Ε.Κ. 256) ὁρίζεται, ὅτι ἡ Σχολή καί τό νομικόν πρόσωπον αὐτῆς δέν χαρακτηρίζεται ὡς ἐργοδότης ἔναντι τῶν μαθητῶν αὐτῆς καί ἅπαντος τοῦ τακτικοῦ, ἐκτάκτου ἤ προσωρινοῦ προσωπικοῦ της κατά τήν εἰς τά ἐργοστάσια, ἐργαστήρια ἤ ἐργοτάξια τῆς Σχολῆς ἐκτέλεσιν ἐργασιῶν, ἃς αὕτη ἀναλαμβάνει πρός αὔξησιν τοῦ πεδίου τῶν πρακτικῶν ἐφαρμογῶν τῶν μαθητῶν της, πλήν ἡ διάταξις αὕτη, καθορίζουσα τήν μεταξύ τῆς Σχολῆς καί τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων καί μαθητευόντων σχέσιν, δέν δύναται νά κατισχύσῃ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ἀ.ν. 694)1937, δι' ἧς ὁρίζονται τά πρόσωπα τά ὑποχρεωτικῶς ὑπαγόμενα εἰς τήν ἀσφάλισιν τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου.

Ὁ ἰσχυρισμός τῆς αἰτούσης ὅτι ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέν βεβαιοῖ, ὅτι εἰς ἕκαστον μεταλλουργικόν συνεργεῖον τῆς Σχολῆς ἀπασχολοῦνται πλείονες τῶν πέντε ἐργατῶν, προβαλλόμενος ἄνευ ἐπικλήσεως συγκεκριμένου τινός στοιχείου, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς ἀόριστος καί ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως.

Ὁ περί πλάνης προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς μή ἀποδεικνυόμενος ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου.

Ἡ αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς ἐν τῷ σώματι αὐτῆς ἐκτίθεται καί συμπληροῦται ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου (γνώμη τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τῆς 22.1.1962), παρίσταται νόμιμος καί πλήρης.

§ 7. Ἀσφάλισις εἰς Ναυτικόν Ἀπομαχικόν Ταμεῖον

Συγκρότησις ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς ἄρθρου 52 Νόμου 3170)1955, τελούσης ὑπό τήν

προεδρίαν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.—Συμμετοχὴ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου, ἀπόντος ἢ κωλυομένου τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως καὶ ὄχι οὔσης κενῆς τῆς θέσεως τούτου λόγῳ παραιτήσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1543)1963, Τμ. Α'

Προεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Γ. Θ. Σπυράπουλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Μαραγκόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Μαθιουδάκης, Ι. Λυκούργης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 39)1961 ἀποφάσεως τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου, τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ νόμου 3170)1955, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτημα τῆς νῦν αἰτούσης περὶ συνταξιοδοτήσεώς της λόγῳ θανάτου τοῦ υἱοῦ της ναυτικοῦ, ἀσφαλισμένου τοῦ Ν.Α.Τ.

Συμφώνως πρὸς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 52 § 2 ἡ ἀναθεωρητικὴ ἐπιτροπὴ συγκροτεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος, μετέχει δὲ εἷς ταύτην, πλὴν ἄλλων, καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου. Κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἡ ἀναθεωρητικὴ ἐπιτροπὴ τελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου ἢ τούτου ἀπόντος ἢ κωλυομένου ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ. Οὕτω, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ἀναπλήρωσις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως διὰ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ προβλέπεται ἐν περιπτώσει προσκαίρου ἀπουσίας ἢ κωλύματος τοῦ ὡς τακτικοῦ μέλους ὁριζομένου Γενικοῦ Γραμματέως, οὐχὶ δὲ ἐν περιπτώσει μὴ ὑπάρχοντος δι' οἱονδήποτε λόγον Γενικοῦ Γραμματέως.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς, καθ' ἣν ἐξεδόθη αὕτη, ἔλαβε μέρος ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, τοῦτο δὲ κατὰ τὰ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16410)413 τῆς 30 Μαΐου 1962 ἐγγράφου τοῦ Ν.Α.Τ. πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας βεβαιούμενα, πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου, οὗτινος ἡ θέσις ἦτο κενὴ λόγῳ παραιτήσεως τοῦ κατέχοντος ταύτην. Οὕτω ὅμως κακῶς συνετέθη ἡ ἀναθεωρητικὴ ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις, τῷ λόγῳ τούτῳ, εἶναι ἀκυρωτέα, κατὰ τὸν βασίμως προβαλλόμενον λόγον ἀκυρώσεως, παρελκούσης τῆς ἐξετάσεως τῶν προβαλλομένων λοιπῶν λόγων.

§ 8. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας

Παροχὴ μειωμένης συντάξεως καὶ συνδρομὴ τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 5 τοῦ Α.Ν. 1846)1951.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1376)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. ***Γ. Χαρπούρης***
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. ***Χ. Παναγιωτόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δανίκας, Α. Δαρᾶτος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 671 τῆς 16.5.1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη αἴτησις τῆς ἤδη αἰτούσης περὶ χορηγήσεως μειωμένης συντάξεως γήρατος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 § 6 τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 21931)Σ. 560 τῆς 8.6.1953, Φ.Ε.Κ. 144 τεῦχος Β', ὡς ἐτροποποιήθη), ὡς ὁ Κανονισμὸς οὗτος ἰσχύει κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐπῆλθεν ἐν προκειμένῳ ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος, ἤτοι κατὰ τὴν 16.7.1959, ὅτε ἡ αἰτοῦσα ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὴν περὶ παροχῆς συντάξεως αἴτησίν της καὶ ὅτε, κατὰ τὸ ἄρθρον 11 § 1 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ, θεωρεῖται ὡς ἐπελθὼν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος διὰ τὴν παροχὴν μειωμένης συντάξεως γήρατος ἐκ μέρους τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις Ταμείου, ἀπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων, τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὴν ἐκ μέρους αὐτοῦ παροχὴν ἡλαττωμένης συντάξεως, ἀπαιτοῦνται τουτέστι, κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, 2500 ἡμερομίσθια, ἐξ ὧν ἑκατὸν τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἡ αἴτησις περὶ παροχῆς συντάξεως, ἤτοι ἐν προκειμένῳ καθ' ἕκαστον τῶν ἐτῶν 1954 - 1958.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν περὶ συνταξιοδοτήσεως αἴτησιν τῆς αἰτούσης, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη κατὰ τὸ ἔτος 1956, ὅπερ ἐμπίπτει ἐντὸς τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω πενταετίας, εἶχε πραγματοποιήσει 77 μόνον ἡμερομίσθια ἀντὶ τῶν ἀπαιτουμένων ὑπὸ τοῦ νόμου ἑκατόν.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6202 τῆς 21.1.1960 πράξεως ἐπιβολῆς εἰσφορῶν τοῦ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. κατελογίσθησαν εἰς βάρος τοῦ Σ.Μ., διατηροῦντος ὑφαντήριον ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ, ἐργοδοτικαὶ εἰσφοραὶ διὰ 25 ἡμερομίσθια, τὰ ὁποῖα ἐπὶ πλέον τῶν ἀναγνωρισθέντων ἐπραγματοποίησεν εἰς τὸ ὑφαντήριον αὐτοῦ ἡ αἰτοῦσα ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου μέχρι 30 Σεπτεμβρίου 1956 καὶ τὰ ὁποῖα, προστιθέμενα εἰς τὰ 77 ἡμερομίσθια, ἅτινα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται, ὅτι ἐπραγματοποίησεν ἡ αἰτοῦσα κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1956, ἀναβιβάζουν τὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡμερομίσθια αὐτῆς εἰς πλείονα τῶν ἑκατόν. Ἡ μνημονευθεῖσα δὲ πρᾶξις ἐπιβολῆς εἰσφορῶν ἐβεβαίωσε τὰ ὡς ἄνω εἴκοσι πέντε ἡμερομίσθια τῆς αἰτούσης, στηριχθεῖσα ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸ βιβλίον καταχωρήσεως τῶν ἡμερομισθίων τοῦ εἰρημένου ἐργοδότου, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχουσι καταχωρηθῆ τὰ ἡμερομίσθια ταῦτα τῆς αἰτούσης, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν σχετικὴν κατάστασιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, θεωρημένην ἀπὸ 27.5.1957, καὶ εἰς τὴν ἀπὸ 15.7.1957 καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῆς αἰτούσης, ἐξ ὧν στοιχείων

...σύπτει, ότι αύτη είχεν άναλόβει έργασίαν ...τά τῷ ὡς ἄνω ἐργοδότῃ τὴν 1 Σεπτεμβρίου ...ό.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις πρὸς ἀπόκρουσιν ...τῶν ἀνωτέρω συγκεκριμένων στοιχείων, ἐπὶ ...βάσει τῶν ὁποίων ἡ ρηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 6202) ...πράξις ἐπιβολῆς εἰσφορῶν τοῦ ἐν Ν. Ἰωνίᾳ ...καταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναγνώρισε τὰ πε... ὅτι πρόκειται 25 ἡμερομισθίων τῆς αἰτούσης, ἐ...λείται κυρίως τὴν ἀπὸ 10.10.1961 ἀπόφασιν ...ειδικῆς Ἐπιτροπῆς μελέτης εἰδικῶν περιπτώ... ...συντοξιοδοτήσεως ἠσφαλισμένων τοῦ καθ' ...ἡ αἴτησις Ταμείου, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς μὲν ...βιβλίον κατοχωρήσεως ἡμερομισθίων τοῦ μνη...σθέντος ἐργοδότου *** ἡ ἐγγραφὴ τῶν περὶ ...πρόκειται 25 ἡμερομισθίων τῆς αἰτούσης κα...τὴν περίοδον 1 - 30 Σεπτεμβρίου 1956 δὲν εἶ...δμαλή, τὰ δὲ δῶρον Χριστουγέννων, τὸ κα...ληθὲν εἰς τὴν αἰτοῦσαν κατὰ τὸ ἔτος 1956, ...στοιχεῖ κατὰ ποσὸν εἰς 77 μόνον ἡμερομίσθια ...γματοποιηθέντα ὑπ' αὐτῆς κατὰ τὸ ἔτος ...ό, ὅσα δηλαδὴ δέχεται καὶ ἡ προσβαλλομένη ...ασις. Ἐν ὄψει ὅμως τοῦ ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Α ἀναγνώρισις τῶν ὡς ἄνω 25 ἡμερομισθίων ...αἰτούσης ἐγένετο διὰ τῆς μνημονευθείσης πρά...ἐπιβολῆς εἰσφορῶν, ἐκθεσείσης τὴν 21.1.1960 ...τῇ βάσει συγκεκριμένων στοιχείων καὶ δὴ ἐκ ...ὑστέρων, ἡ μὴ ὁμαλὴ καταχώρησις τῶν ἡμε...ρομισθίων τούτων εἰς τὸ μισθολόγιον τοῦ ἐργοδό...κου καὶ τὸ ποσὸν τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1956 καταβλη...θέντος εἰς αὐτὴν δώρου Χριστουγέννων δὲν ἀρκοῦ...σιν αὐτὰ καὶ μόνα, ὅπως αἰτιολογήσωσιν ἐπαρ...κῶς τὴν κρίσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ...περὶ μὴ ἀναγνωρίσεως τῶν ἡμερομισθίων τούτων. ...Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶ...ναι ἀκυρωτέα ὡς ἀνεπαρκῶς αἰτιολογημένη.

Ἀσφάλιοις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος

Ἀποδοχὴ τελεσιδίκου ὁριστικῆς ἀποφάσεως, μεθ' ἣν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἄσκησις κατ' αὐτῆς τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως.—Δυνατὴ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, διὰ πράξεων ὅμως, ἐκ τῶν ὁποίων ἀναγκαίως συνάγεται ὁ περὶ τούτου σκοπός.—Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως παρὰ τοῦ τελεσιδίκως καταδικασθέντος, ἀποβλέπουσα ἐνδεχομένως τὴν ἀποτροπὴν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καθ' ἑαυτὴν ἐνέχουσα καὶ ἀποδοχήν.—Ἔγγραφος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόδειξις περὶ ρητῆς ἀποδοχῆς ἀποφάσεως.—Παραδεκτὴ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπαγόρευσις τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος μόνον προκειμένου περὶ δικαιώματος, ἀπορρέοντος ἐκ διατάξεων οὐσιαστικοῦ Νόμου, καὶ ὄχι ἐκ τοιούτου δικονομικοῦ, τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ρυθμίζοντος τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐξ οὐσιαστικῶν Νόμων ἀπορρέοντα δικαιώματα καὶ ὄχι τὰ δικονομικὰ τοιαῦτα.—Ἔνδειξις καταβολῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος.—Παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 446)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Διεκηρύχθησαν οἱ κ.κ. Ν. Μαρινίδης, Α. Πετρόγλου

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 485 καὶ 486 Πολιτικῆς Δικονομίας ἡ ἀποδοχὴ τῆς τελεσιδίκου δικαστικῆς ἀποφάσεως, μεθ' ἣν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἄσκησις κατ' αὐτῆς τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 813 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας δύναται νὰ γίνῃ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, εἰς τὴν τελευταίαν ὅμως περίπτωσιν διὰ πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀναγκαίως συνάγεται ὁ περὶ τούτου σκοπός.

Ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου προβάλλεται ἡ ἔνστασις περὶ ἀπαραδέκτου τῆς προκειμένης ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον Ταμεῖον πρὸ τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς ἀπεδέχθη τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ρητῶς ἢ ἄλλως σιωπηρῶς. Καὶ καθ' ὅσον μὲν ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἔνστασις στηρίζεται εἰς σιωπηρὰν ἀποδοχήν, ἀναγομένην εἰς μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἀναιρεσεῖον Ταμεῖον πρὸ τῆς ἀσκήσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατέβαλεν εἰς αὐτὸν ἄνευ ἐπιφυλάξεως τινος τὸ ἐπιδικασθὲν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τελεσιδίκως ποσόν, ἀπορριπτέα τυγχάνει, ὡς ἀβάσιμος, ἐφ' ὅσον ἡ παρὰ τοῦ τελεσιδίκως καταδικασθέντος ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως, ἀποβλέπουσα ἐνδεχομένως τὴν ἀποτροπὴν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καθ' ἑαυτὴν ἐνέχουσα καὶ ἀποδοχήν. Καθ' ὅσον δὲ ἡ αὐτὴ ἔνστασις στηρίζεται εἰς ρητὴν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως, ἀπορριπτέα ὡσαύτως τυγχάνει, ἐφ' ὅσον, τοῦ Ἀρείου Πάγου ὀφείλοντος, κατὰ τὸ ἄρθρον 829, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ νόμου 3810)1957, καὶ ἄρθρου 830 Πολ. Δικονομίας, νὰ ἀποφαίνηται, χωρὶς νὰ διατάσσῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἐκτὸς ἐὰν ὑπόκειται περίπτωσις ἀβεβαιότητος πρὸς προαπόδειξιν, οὐδεμία προσκομίζεται ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἔγγραφος ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ περὶ ρητῆς ἀποδοχῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, μὴ συντρεχούσης δὲ περιπτώσεως ἀβεβαιότητος πρὸς προαπόδειξιν ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ ἡ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ αὐτοῦ ἰσχυρισμοῦ γενομένη ὑπὸ τούτου ἐπαγωγὴ ὅρκου εἰς τὸ ἀναιρεσεῖον.

Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπαγόρευσις τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῷ ὅρους εἶναι παραδεκτὴ μόνον προκειμένου περὶ δικαιώματος ἀπορρέοντος ἐκ διατάξεων οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ οὐχὶ ἐκ τοιούτου δικονομικοῦ, διότι τὸ ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ δῆλον γίνεται, ρυθμίζει τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐξ οὐσιαστικῶν νόμων ἀπορρεόντων δικαι-

ώματα καὶ οὐχὶ τὰ δικονομικὰ τοιαῦτα. Ὅθεν ἡ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑποβαλλομένη ἔνστασις περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὑπὸ τὰς ὡς ἄνω ἐνεργείας τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ἐπὶ δέκα ἐνιαύσια ὁλοκλήρους μῆνας ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν καταβολῆς τῶν διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐπιδικασθέντων, ἡ ἄσκησις τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τὰ ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ σκοποῦ, εἶναι ἀπορριπτέα προεχόντως ὡς ἀπαράδεκτος.

Κατὰ τὴν ἀρχικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 2 περιόδος πρώτη τοῦ β.δ. τῆς 5)28 Ἰανουαρίου 1955 «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος», ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 6364)1934 «ἡ ἀπονεμηθεῖσα σύνταξις ἄρχεται καταβαλλομένη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἑπομένου μηνὸς μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ ταύτης, ἐφ' ὅσον ἐξεπλήρωσεν ἀπάσας τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις του, ἄλλως ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς ἐξοφλήσεως τούτων». Ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην κεῖται καὶ ἡ παρεμφερὴς τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 12 § 9, ἥτις, ἀναφερομένη εἰς τὴν ὑπὸ τῆς παραγράφου 8 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου προβλεπομένην περίπτωσιν ἐπανεξετάσεως ἀπορριφθείσης παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου αἰτήσεως ἀπονομῆς βοηθήματος ἢ συντάξεως, ὁρίζει ὅτι «γενομένης δεκτῆς τῆς αἰτήσεως ἐπανεξετάσεως ἡ ἔναρξις τῆς καταβολῆς τῆς ἀπονεμηθείσης συντάξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἐπανεξετάσεως, ἐν περιπτώσει δὲ ὀφειλῆς προερχομένης ἐκ πάσης αἰτίας ἀπὸ τῆς ἐξοφλήσεως ταύτης». Διὰ τοῦ ἄρθρου ὅμως 1 τοῦ ἐπακολουθήσαντος β.δ. τῆς 31 Ἰανουαρίου)21 Μαρτίου 1956 ἡ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β.δ. 5)28 Ἰανουαρίου 1955 ἐτροποποιήθη, ἀντικατασταθεῖσα ὡς ἕπεται: «Ἡ σύνταξις ἄρχεται καταβαλλομένη ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ ἑπομένου τῆς ἐπελεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως μηνός, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος ἐξεπλήρωσεν ἅπασας τὰς πρὸς τὸ Ταμεῖον ἐξ εἰσφορῶν καὶ λοιπὰς ὑποχρεώσεις. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ὀφειλή του δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς ἑνὸς ἔτους, ἔχουν δὲ ὑποβληθῆ παρ' αὐτοῦ καὶ τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ σύνταξις ἄρχεται μὲν καταβαλλομένη ὡς ἀνωτέρω, τὸ δὲ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς ταύτης παρακρατεῖται ἐκ τῆς συντάξεως διὰ μηνιαίων δόσεων, μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὸ 1)4 ταύτης. Ἐὰν ἡ ὑφισταμένη ὀφειλὴ ἐκ πάσης αἰτίας εἶναι ἀνωτέρα τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἑνὸς ἔτους, τὸ δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως ἄρχεται μὲν ὡς ἀνωτέρω, πλὴν ὅμως ἡ σύνταξις δὲν δύναται νὰ καταβληθῇ πρὸ τῆς ἐξοφλήσεως τῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον ὀφειλομένων. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει δὲν δύναται ἡ σύνταξις νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως, πλὴν ἐὰν ἡ καθυστέρησις τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ Ταμείου, ὁπότε αὕτη ἄρχεται καταβαλλομένη ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ». Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις (τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β.δ. τῆς 31 Ἰανουαρίου)21 Φεβρουαρίου 1956), δι' ἧς τίθεται ὡς βάσις τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως, τουτέστι τῆς γενέσεως τοῦ πρὸς σύνταξιν δικαιώματος, ἡ ἐπέλευσις τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιάν της, τὴν προκύπτουσαν ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεώς της καὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς, ἀποβλέψασα εἰς ἐνιαίαν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τῆς ἐνάρξεως καταβολῆς τῆς συντάξεως ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἄρθρων 3 § 2 καὶ 12 § 9 καὶ 9 τοῦ β.δ. τῆς 5)18 Μαΐου 1955, εἶναι ἐφαρμοστέα καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως, κατὰ παράδοχὴν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου 12 §§ 8 - 9 προβλεπομένης αἰτήσεως ἐπανεξετάσεως τῆς ἀρχικῶς ἀπορριφθείσης αἰτήσεως ἀπονομῆς συντάξεως, οὐδενὸς λόγου δικαιολογοῦντος ἄλλαιαν ρύθμισιν τοῦ θέματος τῆς ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει. Ὅθεν οὕτω ἀποφαινόμενον καὶ τὰ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του ὀρθῶς τὰς διαλαφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀντίθετος 1ος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Τῆς ἀποφάσεως ὅμως ταύτης παραφθείσης διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου δέον, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 3 τοῦ ν. 3810)1957, νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς ἐκδίκασιν εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα

Παραπέμπει εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἐκδίκασιν τοῦ ὡς ἄνω 1ου λόγου τῆς ἀπὸ 4.2.1962 αἰτήσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος (Τ.Ε.Β.Ε.) περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 146 1961 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Περιπτώσεις ανοκοπῆς κατὰ πινάκων κατατάξεως καὶ περὶ τοῦ ἐν πλειστηριασμοῖς προνομίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4256)1962: Κατωτέρω ἀναπτύσσομεν τὸ κείμενον τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4256)1962, δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 168)19.10.1962 (τεῦχος Α') φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως(*), παρέχοντες ἅμα σχετικὰς ὁδηγίας ἐπὶ τῆς ἐννοίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν θεσπισθεισῶν διατάξεων, ὡς καὶ συνοπτικὴν εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐν πλειστηριασμῷ προνομίου τοῦ Ι.Κ.Α.

1) Ὡς γνωστόν, διὰ τοῦ ἄρθρου 27 § 6 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 καθιερώθη προνομιακὴ κατάταξις τῶν ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 940 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Βάσει τῆς διατάξεως ταύτης τὸ Ι.Κ.Α. κατετάσσετο εἰς τοὺς ἐπιοπτεύοντας τὸν διενεργουμένους πλειστηριασμοὺς ἢ εἰς τοὺς ἐπιοπτεύοντας τρίτων τοιούτους - ἀναγγελλόμενον - κατὰ τὴν τάξιν τοῦ αὐτῷ νομοθετικῶς κατοχυρωμένου προνομίου του, συντρέχον μετὰ τῶν ἐκ μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων ἀπαιτήσεων.

2) Βραδύτερον διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου 2858)1954 ἐπηγέχθησαν ὡρισμένοι περιορισμοὶ εἰς τὴν προνομιακὴν ἐν ἀναγκαστικῷ πλειστηριασμῷ κατάταξιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἔναντι τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Δημοσίου.

Συγκεκριμένως αἱ ἐξ εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις τοῦ κατατασσοντο προνομιακῶς ἔναντι τοῦ Δημοσίου μόνον ἐφ' ὅσον ἀφοροῦν εἰς τὸ τρέχον οἰκονομικὸν ἔτος.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὅμως τῶν περὶ προνομίου τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. διατάξεων ἐπαγιώθη νομολογία τῶν δικαστηρίων τῆς χώρας ἐπὶ τοῦ ὅτι ἡ κατάταξις τῶν ἀπαιτήσεων τούτων ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν γίνεται προνομιακῶς ἄνευ τοῦ χρονικοῦ περιορισμοῦ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 940 Πολ. Δικονομίας (τρέχον καὶ προηγουμένων ἐτῶν), δηλαδὴ ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου γενέσεως τῶν ἀπαιτήσεων τούτων. Τοῦτο, ἄλλωστε, ἡρμηνεύθη αὐθεντικῶς ὑπὸ τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀπόφ. 420)1959) (**).

3) Μεταγενεστέρως ἐθεσπίσθησαν καὶ νέοι περιορισμοὶ τοῦ προνομίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἔναντι τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Δημοσίου διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 4 τοῦ ν.δ. 3908)1958.

Εἰδικώτερον διὰ τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἐθεσπίσθη νέον προνόμιον τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ καθιερώθη προτίμησις τούτου διὰ τὰς προνομιακάς, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 58 τοῦ Ν.Ε.Δ.Ε., ἀπαιτήσεις του. Ὁ περιορισμὸς δηλονότι τοῦ προνομίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι τοῦτο ἐμφανίζεται ἐκ νέου διατηροῦν τὴν τάξιν του ἔναντι παντὸς ἄλλου δανειστοῦ μόνην μετὰ τὴν πλήρη ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Δημοσίου, κατατασσομένων προνομιακῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 940 ἑδάφιον 7 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁριζομένην τάξιν.

4) Πλήρης ἀποσαφήνισις τῆς σχετικῆς ἐν προκειμένῳ νομολογίας ἐπιτεύχθη προσφάτως κατόπιν τῶν ὑπ' ἀριθ. 359 καὶ 360 τοῦ ἔτους 1962 ἀποφάσεων τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκδοθεισῶν ἐπὶ σχετικῶν νομικῶν θεμάτων.

Διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἐν συνδυασμῷ προνομιακῶν ἀπαιτήσεων καὶ εἰδικώτερον:

α) Ὑπαλλήλων, τεχνιτῶν, ἐργατῶν καὶ παντὸς φύσεως προσωπικοῦ (μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ οἱ δικηγόροι) τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις, κατὰ τὸ ἄρθρον 12 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955, ἤτοι ἐκ καθυστερουμένων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων τοῦ τρίχοντος ἔτους καὶ τοῦ προηγουμένου, τοῦ συνόλου δὲ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112 καὶ τοῦ ἀπὸ 16)18.7.19.0 β. δ)τος.

β) Τοῦ Δημοσίου κατὰ τὸ ἄρθρον 58 § § 1 καὶ 2 τοῦ Ν.Ε.Δ.Ε., ἤτοι ἐξ ἁπασῶν φόρων τοῦ ἔτους τῆς κατασχέσεως καὶ τῶν δύο προηγουμένων ἐτῶν, ἐξ ἐμπόρων δὲ τοιούτων μόνον διὰ τὰς ἀπαιτήσεις ἐξ ἁπλῶν εἰσαγωγικῶν δασμῶν καὶ λοιπῶν τελῶν ἐμπορευμάτων ὑπὸ ἀπαιτουμένων ἐν τοῖς Τελωνείοις Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν καὶ

γ) Τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὸ ἄρθρον 27 § 6 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 προηγοῦνται αἱ τῆς α' κατηγορίας, ἔπονται αἱ τοῦ Δημοσίου καὶ ἀκολουθοῦν αἱ τοῦ Ι.Κ.Α., αἵτινες σημειωτέον καὶ ἐν μὴ συμμετοχῇ τοῦ Δημοσίου ἐν τῷ πλειστηριασμῷ ἔπονται ὡσαύτως τῶν προνομιακῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2030)1957 καὶ 1880)1960 ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐγένετο δεκτόν, ὅτι τὰ δαπανηθέντα πρὸς ἐπιδίωξιν καὶ δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀπαιτήσεως ἔξοδα, τὰ ἀναγνωρισθέντα διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἅτινα ἀποτελοῦν παρακολούθημα τῶν ἀπαιτήσεων, ἀπολαύουσι τοῦ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ δικαστικῶς ἀναγνωρισθεῖσα ἀπαίτησις, προνομίου.

5) Ἤδη τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ν.δ. 4256)1962 προβλέπει ὅτι: «Ἐπὶ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν ἢ ἀκινήτων, βαρυνομένων δι' ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης, αἱ ἀπαιτήσεις, αἱ ἀπολαύουσαι γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ προνομίου κατατάξεως, κατατάσσονται πρὸ τῶν ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμένων δανειστῶν μόνον μέχρι τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ διανεμητέου εἰς τοὺς πιστωτὰς ποσοῦ, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1335.
(**) ΕΕΔ 18, σελ. 1246.

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 785.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΑΤΟΧΗ ΠΑΡΑ ΤΩ ΔΗΜΟΣΙΩ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΘΕΣΕΩΣ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Γ.Ε.Σ.): Ὁ ἰδιώτης Ε.Χ. ὑπηρέτει καὶ συνεχίζει νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸν Κεντρικὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὁ ὁποῖος κατ' Α.Ν. 1663)1951 ἀποτελεῖ Στρατιωτικὴν Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν. Ὁ ἀνω ἰδιώτης, διορισθεὶς μόνιμος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου ἀπὸ 20.2.1963, αἰτεῖται, ὅπως κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (Νόμος 1811)1951) τῷ ἐπιτραπῇ, ἄδεια τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἡ συνέχισις τῆς ἐπ' ἀμοιβῇ ἀπασχολήσεώς του παρὰ τῷ ἀνωτέρω Σταθμῷ.

Ἀνέκυψεν οὗτω τὸ ζήτημα, ἂν ἡ περίπτωσις αὕτη εἶναι ρυθμιστέα κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἢ τοὐναντίον εἶναι ἐφαρμοστέαι ἐν προκειμένῳ αἱ περὶ προσθέτων ἀμοιβῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κείμεναι διατάξεις καὶ οἱ σχετικοὶ περιορισμοὶ

τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ φόρου μεταβιβάσεως, ὡς καὶ τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως.

Ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν, ὡς καὶ ἀποζημιώσεις καὶ ἐν γένει ἀπαιτήσεις ἐξ ἀμοιβῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, κατατάσσονται προνομιακῶς πρὸ πάσης οἱασδήποτε ἄλλης ἀπαιτήσεως, περαιτέρω δὲ ἡ κατάταξις ἐνεργεῖται κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ προνομίου ἑκάστης ἀπαιτήσεως, ἐὰν δὲ τινες τούτων εἶναι ἰσοβάθμιοι, τότε, ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοῦ ἑνὸς τρίτου, κατατάσσονται αὗται συμμέτρως.

Ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος κατατάσσονται αἱ ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμέναι ἀπαιτήσεις κατὰ τὴν σειρὰν ἑκάστης, ἐπὶ δὲ τοῦ μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τούτων ἐναπομείναντος ὑπολοίπου κατατάσσονται αἱ μὴ ἱκανοποιηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος προνομιακαὶ ἀπαιτήσεις, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ ἐγχειρόγραφοι ἀπαιτήσεις, συμμέτρως».

6) Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρατεθέντος ἄρθρου 8 προκύπτει, ὅτι ἡ προνομιακὴ, ὡς διεμορφώθη κατὰ τὴν νομολογίαν, ἱκανοποίησις τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐν πλειστηριασμῷ κινητῶν ἢ ἀκινήτων, βαρυνομένων δι' ὑποθηκῶν, ἐνεργεῖται ἐκ τοῦ 1)3 τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, μόνον δὲ ἐφ' ὅσον ὑπάρξουν περιθώρια ἐκ τῶν ὑπολοίπων 2)3 τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν, συνεχίζεται ἡ κατάταξις τῶν προνομιακῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν νομολογηθεῖσαν σειράν.

7) Ἐπειδὴ προέκυψεν ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ προνομίου τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἐγγεγραμμένων ἐπὶ περιουσιακῶν στοιχείων ὀφειλετῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἡ Νομικὴ Ὑπηρεσία τῆς Διοικήσεως, ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτήματος τῆς Ὑπηρεσίας, διεύπωσε τὴν ἄποψιν (γνωστοποιηθεῖσαν πρὸς τοὺς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. δικηγόρους καὶ τοὺς Διευθυντὰς τῶν Ταμείων Εἰσπράξεως Ἐσόδων Ι.Κ.Α. διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 823)11.2.1963 ἐγγράφου τοῦ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Νομικοῦ Συμβούλου), ἣν καὶ ἀποδεχόμεθα, ὅτι τὰς πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4256)1962 ἐγγεγραμμένας ὑποθήκας δὲν καταλαμβάνουν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8, δοθέντος ὅτι τὸ προνόμιον τῆς ὑποθήκης κρίνεται κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγγραφῆς της καὶ ὅτι, ἀνεξαρτήτως τῆς γενικῆς ταύτης ἀρχῆς, τὸ ἐν λόγῳ ν.δ)γμα, καθ' ἑαυτὸ ἑρμηνευόμενον, δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν ἐφαρμογήν, διότι, ὡς προκύπτει τόσον ἐκ τῶν οἰκείων διατάξεων αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐκθέσεως, ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ)τος ἐγγραφομένων ὑποθηκῶν (οὕτω καὶ ὑπ' ἀριθ. 139)1963 ἀπόφασις Πρωτοδικείου Λαμίας).

8) Ἐφιστῶμεν συνεπῶς τὴν προσοχὴν τῶν Διευθυντῶν τῶν Ταμείων Εἰσπράξεως Ἐσόδων Ι.Κ.Α., τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ τῶν Προϊσταμένων τῶν Ταμειακῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος, ὅπως ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων αὐτοῖς πινάκων κατατάξεως τῶν ἐπὶ τῶν πλειστηριασμῶν ὑπαλλήλων ἐρωνῶσιν, ἐὰν κατεπάγησαν προνομιακῶς εἰς βάρος τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. ἐνυπόθηκοι ἀπαιτήσεις τρίτων δανειστῶν, δι' ὑποθήκης τῶν ἐγγραφείσης πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4256)1962, ἤτοι μέχρι τῆς 19ης Ὀκτωβρίου 1962.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δέον νὰ ἀσκῆται ἀπαραιτήτως κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως ἀνακοπὴ τοῦ Ἱδρύματος κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα.

Αἱ σχετικαὶ προτάσεις κατὰ τὴν συζήτησιν τῶν ἀνακοπῶν τούτων θὰ συντάσσωνται ὑπὸ τῶν δικηγόρων τῶν Ὑποκαταστημάτων ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς παρ' ἡμῖν Νομικῆς Ὑπηρεσίας.

Σημειωτέον τέλος ὅτι ἐπὶ πλειστηριασμῶν, γενομένων ἐν πτωχεύσει, οἱ μὲν ἐργάται κατατάσσονται προνομιακῶς διὰ τοὺς μισθοὺς ἑνὸς μηνός, οἱ δὲ ὑπάλληλοι διὰ τοὺς μισθοὺς ἓξ μηνῶν (ἄρθρον 616 Ἐμπορικοῦ Νόμου). Ὡσαύτως ἡ Νομικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Ι.Κ.Α. φρονεῖ, ὅτι τὸ ν.δ. 4256)1962 δὲν ἔχει κἂν ἐφαρμογὴν ἐπὶ πλειστηριασμῶν ἐν πτωχεύσει, δι' ὃ, ἐν ὄψει καὶ τούτων, δέον ὅπως ἀσκῶνται ἀνακοπαὶ κατὰ πινάκων κατατάξεως δεχομένων τὰ ἀντίθετα. ***(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 153)1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

καὶ ἀπαγορεύσεις (Ν.Δ. 4021)1959 κλπ.).

Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, Τμ. Β' Γνωμοδότησις 689/1963

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Χ. Κωστόπουλος, Ν. Πλασσαρᾶς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Κ. Τσιγκιράκης, Ν. Μπλιάτσος, Σ. Ποταμιάνος, Α. Τομεράς, Α. Γιαννουλάτος, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται.

1) Τὸ ἄρθρον 102 τοῦ Συντάγματος, πλὴν ἄλλων, ὁρίζει, παράγραφος 2: «Οὐδεὶς δύναται νὰ διορισθῇ εἰς πλείονας τῆς μιᾶς ἐμμίσθους δημοσίας θέσεις ἢ θέσεις νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου. Παράγραφος 3: Οὐδεὶς δημόσιος ὑπάλληλος δύναται νὰ συμμετέχῃ εἰς πλείονα τῶν δύο συμβουλίων ἢ ἐπιτροπῶν». Ἀμφότεραι αἱ παράγραφοι αὗται εἶναι νέαι καὶ ἐτέθησαν διὰ δύο λόγους: α) Πρὸς καταπολέμησιν τῆς πολυθεσίας, ἥτις ἀντίκειται πρὸς τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὑποκλοπὴν πόρου ζωῆς ἄλλου καὶ β) χάριν τῆς Διοικήσεως, διότι ὁ πολυθεσίτης ὑπάλληλος ἀχρηστεύεται δι' ὅλας τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας κατέχει, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξυπηρετῇ οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ διὰ τὸν ἀπασχολούμενον εἰς πολλὰ συμβούλια (Ἔκθεσις Προέδρου Ἐπιτροπῆς σελ. 14, *Κυριακοπούλου*, Τὸ Δ.Π.Υ. σελ. 98 ἑπόμ.). Ἀφοῦ διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐτέθησαν αἱ ὡς ἄνω παράγραφοι, θὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἐφαρμόζονται ὄχι μόνον ὅταν αἱ δύο θέσεις εἶναι δημοσίου δικαίου, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀμφότεραι ἢ ἡ μία τούτων εἶναι ἰδιωτικοῦ δικαίου, διότι καὶ τότε ὁ αὐτὸς δικαιολογητικὸς λόγος συντρέχει. Βεβαίως ἡ ὡς ἄνω δευτέρα παράγραφος ὁρίζει: «Εἰς πλείονας τῆς μιᾶς ἐμμίσθους δημοσίας θέσεις». Ἀλλὰ τὸ «δημοσίας» δὲν ἐτέθη διὰ νὰ σημαίνῃ «δημοσίου δικαίου σχέσεις», ἀλλὰ διὰ νὰ σημαίνῃ «θέσεις τοῦ Δημοσίου, εἴτε δημοσίου, εἴτε ἰδιωτικοῦ δικαίου». Τοῦτο προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ἑπομένης φράσεως, ἐχούσης ὡς ἑξῆς: «ἢ θέσεις νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου», χωρὶς νὰ γίνεται διάκρισις τῆς φύσεως (δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου) τῶν σχέσεων τούτων. Ἐπίσης προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεων, καθ' ἃς δὲν συνεζητήθη εἰδικῶς τὸ θέμα τοῦτο, πλὴν κατὰ τὴν γενικὴν συζήτησιν τῆς παραγράφου 2 ἐλέχθησαν, πλὴν ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς: «Γ. Μπακόπουλος: «Οὐδεὶς δύναται νὰ καταλάβῃ πλείονας τῆς μιᾶς δημοσίας θέσεως. Ἐκεῖ θέλω νὰ σταματήσῃ. Τὸ ὑπόλοιπον νὰ διαγραφῇ». Ἡ Ἐπιτροπὴ μένει σύμφωνος νὰ τεθῇ ὡς ἑξῆς ἡ διάταξις: «Οὐδεὶς δύναται νὰ διορισθῇ εἰς πλείονας τῆς μιᾶς δημοσίας θέσεως». Ι. Μελᾶς: «Οὐδεὶς δύναται νὰ καταλάβῃ πλείονας τῆς μιᾶς ἐμμίσθου θέσεως». Πολλὰ μέλη: Ὀρθὴ ἡ παρατήρησις» (πρακτικὰ Ἐπιτροπῆς Ἀναθεωρήσεως Συντάγματος, συνεδρίασις 9.3.1948, τόμ. Ε', σελ. 1845). Ταῦτα μαρτυροῦν, ὅτι τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν τὰ ἐνδιέφερεν ἡ φύσις τῆς σχέσεως (δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου), δι' ὃν λόγον καὶ δὲν ἠσχολήθησαν εἰδικῶς ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὴ αὐτὴ ἡ πολυθεσία, ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν σχέσεως, ἣν ἐκάκουν, διὰ τῶν ἄνω διατάξεων, ὅπως ἀπαγορεύσουν, καὶ ἀπηγόρευσαν. Ἀλλὰ προκύπτει ἐπίσης τοῦτο καὶ ἐκ τῶν τοῦ νόμου 2276)1952 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ Συντάγματος καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ, ὅπερ ἀναφέρεται καὶ εἰς ἰδιωτικοῦ δικαίου θέσεις, ἀρκεῖ νὰ προκύπτῃ περὶ Ὑπηρεσιῶν καὶ Ὀργανισμῶν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου τούτου (βλ. καὶ εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τούτου). Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον ἐν προκειμένῳ δὲν ὑπάρχει νόμος, ἐπιτρέπων τὴν κατοχὴν καὶ δευτέρας θέσεως, ἔστω καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου παρὰ τῷ Δημοσίῳ (ἄρθρον 102 § 3 Συντάγματος), ὁ εἰς τὸ ἐρώτημα ὑπάλληλος δέον ὅπως περιορισθῇ εἰς τὴν μίαν θέσιν, ἥτοι τὴν τοῦ δημοσίου δικαίου ταύτην (τὴν μόνιμον), ἣν καὶ προτιμᾷ οὗτος, διότι ἡ συρροὴ μισθῶν εἶναι, κατὰ τὰ ἄνω, ἀνεπίτρεπτος (βλ. καὶ ἄρθρον 30 νόμου ΣΙΒ', Σ.Ε. 1638)1934, Α.Π. 619/1935 καὶ *Κυριακοπούλου*, Δ.Π.Δ.Υ., σελ. 99 ἑπ., καὶ 124 ἑπ. ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία κλπ.).

2) Πλέον τούτων ρητέα τὰ ἑξῆς: α) Ὅτι ὁ Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ εἰς τὸ ἄρθρον 54 ὁρίζει: «1. Ὁ δημόσιος ὑπάλληλος δὲν δύναται νὰ κατέχῃ διὰ διορισμοῦ καὶ ἑτέραν ὑπαλληλικὴν θέσιν δημοσίαν ἢ παρ' Ὀργανισμῷ τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως, κοινωφελῆ ὀργανισμὸν ἢ ἄλλῳ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου ἢ θέσιν εἰς παραχωρηθεῖσαν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἢ ἐπιχείρησιν. Δημόσιος ὑπάλληλος διορισθεὶς εἰς ταύτην θέσιν καὶ ἀποδεχθεὶς τὸν διορισμὸν θεωρεῖται αὐτοδικαίως παραιτηθεὶς τῆς παλαιᾶς θέσεως». Καὶ γίνεται δεκτὸν 1) ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἀπαγορεύει τὴν κατοχὴν δευτέρας θέσεως, χωρὶς νὰ ἐξετάζηται ἡ φύσις ταύτης δευτέρας θέσεως, εἰς τὰς ἑξῆς περιπτώσεις: α) εἰς τὰς δημοσίας, ἤτοι τὰς κρατικάς, ἤτοι τὰς ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Κράτους διοικουμένας δημοσίας ὑπηρεσίας, β) εἰς τοὺς ὀργανισμοὺς τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως, ἤτοι δήμους, κοινότητας, ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα δήμων ἢ κοινοτήτων, συνδέσμους δήμων ἢ κοινοτήτων, γ) εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, δ) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀνάδοχοι δημοσίων ὑπηρεσιῶν, κατὰ παραχώρησιν ὑπὸ τοῦ Κράτους, ὡς εἶναι π.χ. αἱ ἑταιρεῖαι ἠλεκτροφωτισμοῦ, ὑδρεύσεως κλπ., ε) εἰς κοινωφελεῖς ὀργανισμούς, εἴτε φέρουν οὗτοι τὸν χαρακτῆρα νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, εἴτε μή, ὡς εἶναι π.χ. ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρός, ὁ Εὐαγγελισμὸς κλπ. (βλ. *Στασινοπούλου*, Κῶδιξ Καταστάσεως Δημοσίων καὶ Κοινοτικῶν Ὑπαλλήλων ὑπ' ἄρθρον 54, καὶ *Κυριακοπούλου*, Τὸ Δ.Π.Δ.Υ. σελ. 98 ἑπ. 144 ἑπ.), 2) ὅτι ἀνάλογος εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 15 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1502)1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν τακτικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν», ἑπομένως δὲ ἀνάλογος εἶναι καὶ ἡ ἑρμηνεία αὐτῆς καὶ 3) ὅτι σχετικαὶ καὶ ἀνάλογοι ἐπίσης εἶναι καὶ αἱ διατάξεις τῶν τοῦ νόμου 1538)1950 (ἄρθρον 11), εἰς ἃς ὁρίζεται πότε ἐπιτρέπεται ἡ κατοχὴ δευτέρας θέσεως. Σήμερον τὸ θέμα τοῦ-

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΛΥΣΙΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ., ἐνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ρύθμισιν τοῦ τρόπου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον πρόκειται μόνον περὶ ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπαγομένων εἰς τὰς περὶ ἀσφαλίσεως τῆς ἀνεργίας διατάξεις τοῦ ν.δ. 2961)1954 «περὶ συστάσεως Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας» (ΕΕΔ 13, 941), ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου 3464)1955 (ΕΕΔ 15, 105), δὲν ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ τὸ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 (ΕΕΔ 22, 63) προειδοποίησις (προμήνυσις) διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς σχέσεως ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ των, ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, ἀλλὰ καταβάλλεται πάντοτε ἡ κατὰ τὸ ἀνωτέρω β.δ. ἀποζημίωσις (ἄρθρον 1 νόμου 3198)1955).

Διὰ τὰς αὐτὰς ἐπιχειρήσεις, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953 (ΕΕΔ 22, 69), δύναται νὰ γίνῃ τακτικὴ (μετὰ προειδοποίησιν) καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930 (ΕΕΔ 22, 68 ἐπ.), ὡς δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ τὰς λοιπάς, μὴ ὑπαγομένας εἰς τὸ ν.δ. 2961)1954, ἐπιχειρήσεις, εἴτε πρόκειται περὶ ἐργατῶν, τεχνιτῶν καὶ ὑπηρετῶν, εἴτε περὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον 2112) 1920, ὡς ἐτροποποιήθη, καὶ τὸ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920.

Περαιτέρω αἱ συνέπειαι ἐκ τῆς τακτικῆς (μετὰ προειδοποίησιν) καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἶναι αἱ ἀκόλουθοι: Ἡ σύμβασις ἐργασίας ἐξακολουθεῖ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου προειδοποιήσεως, μὲ τὰς ἐκατέρωθεν ὑποχρεώσεις τοῦ μισθωτοῦ καὶ τοῦ ἐργοδότου, ὁ τελευταῖος ὅμως οὗτος δύναται νὰ ἀπολύσῃ τὸν μισθωτὸν καὶ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ νομίμου χρόνου προειδοποιήσεως, ὁπότε ὅμως ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τοῦτον, ἐκτὸς τῶν δεδουλευμένων ἀποδοχῶν του, καὶ ἐκείνας τοῦ ὑπολοίπου χρόνου προειδοποιήσεως καὶ ἐφ' ὅσον πρόκειται μόνον περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου τὸ 1)2 τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930 (τὸ 1)4 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 4558)1930 εἶναι ἴδιη 1)2 διὰ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3198)1955) (Α.Π. 248)1937, Θέμ. ΜΗ' 871, Α.Π. 531)1939, Θέμ. ΝΔ' 156).

Ὑποστηρίχθη καὶ ἐγένετο ὑπὸ τινων δικαστικῶν ἀποφάσεων δεκτὸν (Α.Π. 531)1939, Θέμ. ΝΑ' 150, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 13:0)1955, ΕΕΔ 14, 641, ἀκολουθήσασαν τὴν ἀποψιν τῆς ἀνωτέρω ἀρτοπαγιτικῆς ἀποφάσεως, *Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμηνεία Ἐργατικοῦ Δικτύου § 426, ὁ αὐτός, ἐν ΕρμΑΚ Εἰσαγ. ἄρθρ. 669 - 678, ἀριθ. 38), ὅτι γενομένης τακτικῆς καταγγελίας ἡ σύμβασις μεταβάλλεται εἰς σύμβασιν ὡρισμένου χρόνου, λήγουσαν ἅμα τῇ συμπληρώσει τῆς προθεσμίας καταγγελίας. (Ἴδετε ὅμως ἀντιθέτως Ἀλ. Λιτζερόπουλον, Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν σχέσεων ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου μετὰ τὴν τακτικὴν καταγγελίαν, Θέμ. ΝΒ' 356 ἐπ., Χ. Ἀγαλλόπουλον, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 302, μὴ συμφωνοῦντα ἐπίσης πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἄποψιν καὶ σημειοῦντα ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐγκαταλειφθείσης τῆς παλαιᾶς ἀπόψεως, γίνεται δεκτόν, ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας παραμένει ἀορίστου χρόνου (παραπομπαὶ εἰς ξένους συγγραφεῖς).

Ὁ Νομοθέτης, ἐπιβάλλων τὴν τακτικὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἐσκόπησε νὰ παρέχηται εἰς τὸν μισθωτὸν ἀνάλογος προθεσμία διὰ τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἵνα μὴ ὁ μισθωτὸς μεταπίπτῃ ἀποτόμως εἰς ἀνεργίαν (Ἴδετε περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου 2112)1920 Χ. Ἀγαλλόπουλον, ΕΕΔ 16, 577), χωρὶς διὰ τῆς προθεσμίας ἡ ἐπιθανάτιος σύμβασις ἀορίστου χρόνου νὰ μεταβάλληται εἰς ὡρισμένου χρόνου τοιαύτην, ὅσος ὁ χρόνος τῆς προειδοποιήσεως.

Θὰ συνέβαινεν ἄλλως ὡς σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου νὰ καταγγέλλετο πλέον κατὰ τὸ

τὸ ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ βάσει αὐτοῦ ἐκδοθέντος 2276) 1952 νόμου, αἵτινες ἔχουν καταργήσει, εἰς ὅσα σημεῖα ἀντίκεινται πρὸς αὐτούς, τοὺς ἀνωτέρω νόμους. Δὲν ἔχουν καταργήσει ὅμως αὐτοὺς εἰς ὅσα σημεῖα δὲν ἀντίκεινται καὶ αἱ ἀνωτέρω διατάξεις (ἄρθρον 54 § 1 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ 15 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1502)1950) διὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν θέμα, ὡς μὴ ἀντικείμεναι, διατηροῦσι τὴν ἰσχύν των (βλ. σχετικῶς καὶ νόμον 4021) 1955 καὶ ἄρθρον 58 ἀ.ν. 1854)1951 καὶ *Κυριακόπουλον*, ἐνθ' ἀνωτέρω).

3) Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος προσήκει ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ἐν περιλήψει ὅτι, ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 102 τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ νόμου 2276)1952, ἄλλως τοῦ ἄρθρου 54 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ τοῦ ἄρθρου 15 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1502)1950 (σχετικὸν καὶ ἄρθρον 11 νόμου 1538)1950) ὁ εἰς τὸ ἐρώτημα ὑπάλληλος, ὅστις κατέχει δύο θέσεις παρὰ τῷ Δημοσίῳ, μίαν μονίμου ὑπαλλήλου τοῦ Γ.Ε.Σ. καὶ ἑτέραν ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Γ.Ε.Σ., δέον περιορισθῇ εἰς τὴν πρώτην, ἣν καὶ προτιμᾷ, διότι ἡ κατοχὴ καὶ τῆς δευτέρας ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν ἄνω διατάξεων.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ - ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

ΕΠΙΔΟΜΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Ἐγκ. 6)244423)1963

Γενικὸν Λογιστήριον τοῦ Κράτους

Διεύθυνσις 8η, Τμῆμα Γ'

Πρὸς ἁπάσας τὰς Δημοσίας Ἀρχὰς καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ κοινοποιήσωμεν ὑμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 551)1963 β.δ. «περὶ θέσεως ἐν ἰσχύϊ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ νόμου 1811)1951 κλπ.», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 151 τῆς 24 Σεπτεμβρίου ε.ἔ. φύλλον Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (*), ἵνα λάβητε γνῶσιν.

Διὰ τοῦ κοινοποιουμένου β. δ)τος:

α) Τίθενται τὸ πρῶτον ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ κώδικος, αἱ προβλέπουσαι τὴν παροχὴν εἰς τοὺς τακτικοὺς δημοσίους διοικητικοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς τακτικοὺς ὑπαλλήλους τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἐφ' ἅπαξ καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἐπιδόματος ἀδείας.

β) Ἐπεκτείνεται ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος τούτου καὶ εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους τῶν Ν.Π.Δ.Δ., τοὺς μὴ διεπομένους ὑπὸ τοῦ ὑπαλληλικοῦ κώδικος, τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ τὰ ὄργανα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐκτάκτους, οὓς ὁ ν. 1811)1951 εἶχεν ἐξαιρέσει τῆς παροχῆς τοῦ ἐπιδόματος καὶ γ) τροποποιοῦνται αἱ ὑπὸ τοῦ ὑπαλληλικοῦ κώδικος τιθέμεναι προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος.

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1212.

ἄρθρον 672 Ἀστικοῦ Κώδικος διὰ σπουδαίους λόγους εἴτε ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, εἴτε ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, καί, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται τοιοῦτος σπουδαῖος λόγος, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄκυρος ἡ καταγγελία, ὡς συμβαίνει διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 672 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐνῷ δὲν προκύπτει ἐκ τοῦ νόμου 2112 1920 τοιαύτη συνέπεια.

Οὔτε θὰ ἐξηγεῖτο ἐπαρκῶς ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3198)1955 νὰ καταβάλῃ εἰς τὸν ὑπάλληλον τὸ 1)2 τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 ἅμα τῇ ἐκπνοῇ τῆς πρωθεσμίας προειδοποιήσεως, δικαίωμα γένον τοῦ ἐν συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου τελοῦντος μισθωτοῦ, ἀγνώστου εἰς συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου.

Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ μισθωτὸς θὰ ἔπρεπε ὑποχρεωτικῶς ἐκ τοῦ νόμου νὰ παρέχῃ τὴν ἐργασίαν του ἐφ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς προειδοποιήσεώς του δι' ἀπόλυσιν, ἐνῷ δὲν ἔχει ἐκ τοῦ νόμου τοιαύτην ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ δύναται νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς ἐργασίας ὁποτεδήποτε, στερούμενος μόνον τοῦ δικαιώματος τοῦ 1)2 τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920. (Ἴδετε ἐκτενέστερον σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 14, 639 ἐπ.).

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κοινοποιουμένου β. δ)γματος παρέχομεν ὑμῖν τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

Ι. Δικαιοῦχοι τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας (ἄρθρον 1):

1) Οἱ δικαιοῦχοι τοῦ ἐπιδόματος ἀναφέρονται ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ κοινοποιουμένου β. δ)γματος. Διευκρινίζοντες τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι εἰς ταύτας ὑπάγονται καί:

α) Οἱ δικαστικοὶ λειτουργοί, ὡς περιλαμβανόμενοι εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν τακτικῶν δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων τῶν μὴ διεπομένων ὑπὸ τοῦ ν. 1811)1951.

β) Οἱ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ὑπηρετοῦντες, οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς ἢ ἀποδοχὰς ἐσωτερικοῦ καὶ ἀποζημίωσιν ἀλλοδαπῆς.

γ) Οἱ ἡμερομίσθιοι δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου ἡμερομίσθιοι τῶν Ν.Π.Δ.Δ.

δ) Οἱ ἀνάπηροι στρατιωτικοὶ ἐν γένει, οἱ τελοῦντες εἰς μίαν τῶν πολεμικῶν καταστάσεων (πολεμικῆς διαθεσιμότητος ἢ πολεμικῆς ἀποστρατείας), καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ οἱ μεταταγέντες εἰς τὴν κατάστασιν τῆς μονίμου διαθεσιμότητος.

ε) Οἱ ἐθελονταὶ ἐν γένει ὁπλῖται καὶ ἂν ἔτι οὗτοι μισθοδοτοῦνται μὲ μισθὸν στρατευσίμου καὶ

ζ) Οἱ ὑπάλληλοι τῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Βουλῆς, καθ' ὅσον κατὰ τὸν κανονισμὸν αὐτῆς εἰς τούτους καταβάλλονται τὰ ἑκάστοτε χορηγούμενα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν Ὑπουργείων ἐπιδόματα.

2) Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ κοινοποιουμένου β.διατάγματος προβλέπει μεταξὺ τῶν δικαιούχων τοῦ ἐπιδόματος καὶ τοὺς ἐκτάκτους δημοσίους ὑπαλλήλους, ὡς καὶ ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου ἐκτάκτους τῶν Ν.Π.Δ.Δ. Κατ' ἀκολουθίαν οἱ ἐπὶ ἐργασιακῇ σχέσει, διεπομένῃ ὑπὸ τῶν κανόνων τοῦ κοινοῦ δικαίου, ἔκτακτοι τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν Ν.Π.Δ.Δ. δὲν δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, εἴτε οὗτοι μισθοδοτοῦνται μὲ τὰς ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων προβλεπομένας ἀποδοχὰς ἢ ἄλλως πως, εἴτε ὁ μισθὸς καὶ ἐν γένει ἀποδοχαί των προβλέπονται ὑπὸ τῶν συναφθεισῶν μετὰ τῶν ὑπαλλήλων τούτων συμβάσεων, ἴσοι πρὸς τὰς ἀποδοχὰς βαθμοῦ τινος τῆς ἱεραρχίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου θέτομεν ὑπ' ὄψιν ὑμῶν, ὅτι τὸ ὑγειονομικὸν προσωπικὸν τῶν Ἀγροτικῶν Ἰατρείων καὶ τῶν Κοινοτικῶν Ὑγειονομικῶν Σταθμῶν, παρὰ τὴν διάταξιν τῆς διεπούσης αὐτὸ νομοθεσίας, ἥτις ὁρίζει ὅτι ἡ συνδέουσα αὐτὸ μετὰ τοῦ Δημοσίου σχέσις εἶναι σχέσις ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔχει χαρακτηρισθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὡς κεκτημένον τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλ-

λήλου. Κατ' ακολουθίαν το προσωπικον τοῦτο δικαιοῦται τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας.

3) Ὡς πρὸς τοὺς τέως μονίμους δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικοὺς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀποβιούντων μονίμων ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν, τοὺς μισθοδοτουμένους κατὰ την χρονολογίαν καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας μὲ τὰς ἀποδοχὰς τριμήνου τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ ἀ.ν. 1854)1951, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 2500)1953, δέον νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι καὶ οὗτοι δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας, καθόσον ἡ σχετικὴ διάταξις τοῦ ἀ.ν. 1854)1951, προβλέπουσα τὴν καταβολὴν αὐτοῖς «πασῶν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ», καλύπτει καὶ τὸ ἐπίδομα ἀδείας.

4) Οἱ νομίμως κατέχοντες δύο ἐμμίσθους δημοσίας θέσεις ἢ θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ καὶ Ν.Π.Δ.Δ. δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος ἐξ ἀμφοτέρων τῶν θέσεων. Οἰκοθέν νοεῖται, ὅτι οἱ ἐκ τούτων μισθοδοτούμενοι ἐκ τῆς δευτέρας θέσεως μὲ τὸ τρίτον τῶν ἀποδοχῶν αὐτῆς θὰ τύχωσιν ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ἐπιδόματος ἀδείας ὑπολογιζομένου ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ μισθοῦ.

II. Ποσὸν ἐπιδόματος ἀδείας (ἄρθρον 2 καὶ παράγραφος 2 ἄρθρου 3) :

1) Τὸ ἐπίδομα ὁρίζεται ἴσον πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ κατὰ την χρονολογίαν τῆς καταβολῆς αὐτοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ τοῦ ὑπαλλήλου μετὰ τῶν προσαυξήσεων τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 1020)1958 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς τοῦτο νῦν ἰσχύει, τῶν παρεχομένων λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν ὅθεν τοῦ ἐπιδόματος δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ προσαυξήσεις τοῦ μισθοῦ λόγῳ συνολικῆς ὑπηρεσίας, τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας, τὰ εἰδικὰ κατὰ κλάδους ἐπιδόματα κλπ.

2) Το ἐπίδομα ἀδείας, τὸ ἀνήκον εἰς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπηρετοῦντας διπλωματικοὺς καὶ προξενικοὺς ὑπαλλήλους θὰ ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μισθοῦ μετὰ τῆς προσαυξήσεως τριετιῶν, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος μισθολογίου διὰ τοὺς ἐν τῇ Κεντρικῇ Ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ὑπηρετοῦντας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων αὐτοῖς ἀποδοχῶν ἀλλοδαπῆς, καθ' ὅσον ὁ κωδικοποιημένος νόμος 4952)1931 χαρακτηρίζει ὡς εἰδικὴν δι' ἔξοδα παραστάσεως ἐπιχορήγησιν τὴν διαφορὰν τῶν ἀποδοχῶν ἀλλοδαπῆς καὶ ἐσωτερικοῦ. Τὸ αὐτὸ θὰ ἰσχύσῃ διὰ πάντας τοὺς ὑπαλλήλους τῶν λοιπῶν Ὑπουργείων, τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς ἀλλοδαπὴν ἢ ἐκτελοῦντας εἰδικὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπηρεσίαν, εἴτε οὗτοι μισθοδοτοῦνται μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς ἢ ἀποδοχὰς ἐσωτερικοῦ καὶ ἀποζημίωσιν ἀλλοδαπῆς.

3) Οἱ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν μετεκπαιδευόμενοι ὑπάλληλοι, οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ τὸ διπλάσιον τῶν ἀποδοχῶν των, θὰ τύχωσιν, ὡς ἐπίδομα ἀδείας, τὸ ἥμισυ τοῦ βασικοῦ των μισθοῦ μετὰ τῶν προσαυξήσεων παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ οὐχὶ τὸ διπλάσιον αὐτοῦ.

4) Προκειμένου περὶ τῶν ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν, οἵτινες κατὰ τὴν χρονολογίαν καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος μισθοδοτοῦνται μὲ τμῆμα τοῦ μισθοῦ των, τὸ ἐπίδομα τοῦτο θὰ ὑπολογισθῇ ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου αὐτοῖς τμήματος τοῦ μισθοῦ.

Οἱ δι' οἱανδήποτε αἰτίαν μὴ δικαιούμενοι μισθοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν πληρωμῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος δὲν δικαιοῦνται αὐτοῦ.

Ἐξαίρεσιν ἐν προκειμένῳ εἰσάγει ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 3 μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἐν ἀναρρωτικῇ ἀδείᾳ ἢ διαθεσιμότητι λόγῳ νοσήματος ἢ καταργήσεως θέσεως τελοῦντας, δι' οὓς προβλέπει τὴν καταβολὴν εἰς ὁλόκληρον τοῦ ἐπιδόματος.

III. Προϋποθέσεις καταβολῆς (ἄρθρα 2 καὶ 3) :

1) Τὸ ἐπίδομα ἀδείας καταβάλλεται εἰς τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ κοινοποιουμένου β.δ)τος ἀναφερομένους, ἐφ' ὅσον οὗτοι κατὰ την χρονολογίαν, την ὁριζομένην ἐν τῷ διατάγματι ὡς χρονολογίαν καταβολῆς αὐτοῦ, ἔχουν συμπληρώσει ἐνιαύσιον συνεχῆ ὑπηρεσίαν. Τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος, τὸ ἐπίδομα καταβάλλεται εἰς ὁλόκληρον καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ ὑπάλληλος δὲν ἐμισθοδοτήθη δι' οἱανδήποτε λόγον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου ἢ ἐμισθοδοτήθη μὲ τμῆμα τῶν ἀποδοχῶν του, ἐφ' ὅσον κατὰ την χρονολογίαν καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος μισθοδοτεῖται μὲ πλήρεις ἀποδοχάς.

2) Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ὡς ἄνω ἐνιαυσίας συνεχοῦς ὑπηρεσίας προσμετρεῖται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἡ προϋπηρεσία αὐτοῦ ἡ παρασχεθεῖσα εἰς τὸ Δημόσιον ἢ εἰς τὸ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, εἰς ὃ ὑπηρετεῖ ὁ ὑπάλληλος ἐπὶ σχέσει δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον ὁ διορισμὸς εἰς τὴν ἣν κατέχει ὁ ὑπάλληλος θέσιν ἐγένετο ἄνευ διακοπῆς τῆς δημοσιοϋπαλληλικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος.

Ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς διορισθέντας εἰς τακτικὰς θέσεις κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 4193)1961, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐνιαυσίας ὑπηρεσίας αὐτῶν θὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἡ συνεχὴς ὑπηρεσία αὐτῶν, ἣ ληφθεῖσα ὑπ' ὄψιν διὰ την συμπλήρωσιν τῆς τριετοῦς ὑπηρεσίας, ἣν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ αὐτοῦ ν.δ)τος ἀπῄτησεν ὡς προσὸν διορισμοῦ των εἰς τὴν τακτικὴν θέσιν.

Προκειμένου περὶ τῶν στρατιωτικῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐνιαυσίου ὑπηρεσίας δὲν θὰ προσμετρῆται ἡ ὑπὸ την ἰδιότητα τοῦ κληρωτοῦ ἢ ἐφέδρου διανυθεῖσα.

3) Τὸ ἐπίδομα καταβάλλεται καὶ εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ ὑπάλληλος ἢ ὁ στρατιωτικὸς δὲν ἔτυχε κανονικῆς ἀδείας.

VI. Τρόπος, χρονολογία πληρωμῆς τοῦ ἐπιδόματος καὶ κρατήσεις, εἰς ἃς ὑπόκεινται (ἄρθρα 2 καὶ 3) :

1) Τὸ ἐπίδομα ἐντέλλεται, ὡς καὶ αἱ τακτικαὶ τοῦ ὑπαλλήλου ἀποδοχαί, διὰ μισθοδοτικῶν καταστάσεων καὶ καταβάλλεται την 14ην Αὐγούστου ἑκάστου ἔτους καὶ προκειμένου περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν δικαιουμένων διακοπῶν ἐργασίας, ὡς εἶναι οἱ δικαστικοὶ λειτουργοί, οἱ ἐκπαιδευτικοὶ κλπ. ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν διακοπῶν τούτων.

Εἰδικῶς τὸ ἐπίδομα τοῦ ἔτους 1963 θὰ καταβληθῇ ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης. Ἐννοεῖται, ὅτι δικαιοῦχοι τοῦ ἐπιδόματος τούτου εἶναι οἱ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

571)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Αεροπορικών Επιχειρήσεων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 158 της 27 Σεπτεμβρίου 1963)

566)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του υπ' αριθ. 665)18.10.1962 β. δ)τος «περί της υγειονομικής περιθάλψεως των τακτικών δημοσίων υπαλλήλων, των πολιτικών και στρατιωτικών συνταξιούχων, των μελών των οικογενειών αυτών κλπ.».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 154 της 25 Σεπτεμβρίου 1963)

της εἰς ἣν φοιτῶσι Σχολῆς, τούτου ἀποδεικνυομένου διὰ βεβαιώσεως τῆς Σχολῆς ταύτης.

Ἄρθρον 2

Αἱ παράγραφοι 1, 2 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665)1962 β.δ)τος (*) ἀντικαθίστανται ὡς ἀκολούθως:

1) Οἱ δικαιούμενοι νοσηλείας συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ διαγνώσεως τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀνάγκης οἴκοι ἢ ἐν ἰατρείῳ νοσηλείας των ὑποχρεοῦνται εἴτε οἱ ἴδιοι, εἴτε, ἐν ἀδυναμίᾳ μετακινήσεως των, οἱ συγγενεῖς ἢ οἰκεῖοι των ὅπως προσέρχωνται οἱ μὲν διαμένοντες ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης εἰς τὴν Εἰδικὴν Ὑπηρεσίαν Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως Ὑπαλλήλων καὶ Συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ εἰς τὰς δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας ὁριοθετουμένας Ὑγειονομικὰς Ὑπηρεσίας, οἱ δὲ διαμένοντες ἐν τῇ πόλει τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὴν Εἰδικὴν Ὑπηρεσίαν Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως Ὑπαλλήλων καὶ Συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου Θεσσαλονίκης, προσκομίζοντες τὸ βιβλιάριον ἀσθενείας καὶ πᾶν στοιχεῖον ἀποδεικνῦον τὴν πάθησίν των.

Οἱ ὑπηρεσιακοὶ ἰατροί, ἐξετάζοντες ἑκάστην περίπτωσιν καὶ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰ προσκομιζόμενα στοιχεῖα τῆς ἀσθενείας, ἐγκρίνουσι τὰς κατὰ τὴν κρίσιν των ἀπαιτουμένας ἰατρικὰς ἐπισκέψεις οἴκοι ἢ ἐν ἰατρείῳ καὶ τὰς τυχὸν ἀπαιτουμένας παρακλινικὰς ἐξετάσεις, θεωροῦσι δὲ τὰς ὑπὸ τῶν θεραπόντων ἰατρῶν συνταχθείσας συνταγὰς φαρμάκων.

2) Διὰ τοὺς διαμένοντας εἰς ἐπαρχίας τηρεῖται ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω διαδικασία, ὑποχρεουμένων τῶν διαμενόντων εἰς πόλεις, ἔνθα ἐδρεύει Ὑγειονομικὸν Κέντρον, νὰ προσφεύγωσιν εἰς αὐτά.

5) Αἱ ἐντολαὶ πρὸς ἰατροὺς διὰ τὰς ἐγκρινομένας ἰατρικὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰ συνταγολόγια, ὡς καὶ πρὸς ἐργαστήρια διὰ τὴν ἐκτέλεσιν παρακλινικῶν ἐξετάσεων καὶ θεραπειῶν, ἔχουσιν ἰσχὺν καὶ ἐκτελοῦνται ἐφ' ὅσον φέρουσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ἰατροῦ, μὴ ἀπαιτουμένης καὶ ὑπογραφῆς τοῦ διοικητικοῦ προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 3

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐδαφίου γ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665)1962 β.δ)τος προστίθεται ἡ ἀκόλουθος παράγραφος:

3) Χρέη εἰσηγητῶν εἰς τὸ Γνωμοδοτικὸν Συμβούλιον ἐκτελοῦν οἱ ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων των ἁρμόδιοι κατὰ περίπτωσιν παρὰ τῇ Εἰδικῇ Ὑπηρεσίᾳ Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως Ὑπαλλήλων καὶ Συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου ὑπάλληλοι ἐπὶ ὅρῳ βαθμῷ τοὐλάχιστον, ὁριζόμενοι δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας.

Ἄρθρον 4

Τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665)1962 β.δ)τος ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῆς Προνοίας δύναται νὰ ἀνατίθηται ἡ ἐντολὴ τοῦ προϊσταμένου τῆς Εἰδικῆς Ὑπηρεσίας Ὑγειονομικῆς Περιθάλψεως Ὑπαλλήλων καὶ Συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου ὑπογραφὴ τῶν ἀποφάσεων εἰσαγωγῆς εἰς νοσηλευτικὰ ἱδρύματα πρὸς νοσηλείαν των, τῶν οἰκείων πράξεων ἐλέγχου νοσηλείων, ὡς καὶ τῶν καταστάσεων ἀποστολῆς δικαιολογητικῶν δαπάνης μετὰ τὸν ἐνεργούμενον ἔλεγχον αὐτῶν, εἰς τοὺς παρὰ τῇ Εἰδικῇ Ὑπηρεσίᾳ ὑπηρετοῦντας ὑπαλλήλους ἐπὶ ὅρῳ βαθμῷ ἢ ἀφ.

Ἄρθρον 5

Ἡ εἰς εἰδικὰ ἐκπαιδευτήρια ἀσκουμένη ἀγωγὴ ἐπὶ σκοπῷ ἄρσεως τῶν συνεπειῶν τῆς ἀναπηρίας (εἰδικὴ ἐκπαίδευσις) τῶν κεφαλαίων τέκνων ἠσφαλισμένων παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐμπίπτει εἰς τὴν περίθαλψιν, ἣν ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ τὸ Δημόσιον.

Ἄρθρον 6

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Γ' κατηγορίας ἐπὶ βαθμοῖς Ϛφ καὶ 9φ, ὡς καὶ οἱ μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὸν Ὑπαλληλικὸν Κώδικα ὑπάλληλοι τῆς αὐτῆς βαθμολογικῆς καὶ μισθολογικῆς ἀντιστοιχίας, δικαιούμενοι ὁμως νοσηλείας, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665)1962 β.δ)τος, καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των, ὡς καὶ οἱ συνταξιοῦχοι τέως ὑπάλληλοι τῆς ἰδίας κατηγορίας καὶ ἀντιστοιχίας, αἱ σύζυγοι ἢ αἱ χῆραι αὐτῶν νοσηλεύονται εἰς θέσιν Ββ'.

Ἡ δημοσίευσις καὶ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος ἀνατίθεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Κοινωνικῆς Προνοίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1963

—

ΠΡΑΞΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

164)1963 Πρᾶξις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

Περὶ ἀντικαταστάσεως τῆς πρώτης παραγράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 1049)1958 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 127)1961 ὁμοίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 167 τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1963)

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν εἰσήγησιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀποφασίζει:

1) Ἡ πρώτη παράγραφος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1049 τοῦ 1958 πράξεως ἡμῶν, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς δευτέρας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 127 τοῦ 1961 ὁμοίας, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς συνταξιούχους ἐν γένει, ὡς καὶ εἰς τοὺς μὴ περιλαμβανομένους εἰς τὸ ἐδάφιον 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀ.ν. 1939 τοῦ 1951 πολεμικοὺς συνταξιούχους καὶ βοηθηματοῦχους τοῦ Δημοσίου, παρέχεται δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ἴσον πρὸς τὸ σύνολον τῆς μηνιαίας συντάξεως αὐτῶν μετὰ τοῦ ἐπιδόματος ἀνικανότητος καὶ παραπληγικοῦ».

2) Ἡ παροῦσα Πρᾶξις, κυρωθησομένη νομοθετικῶς μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ἰσχύει ἀπὸ τῶν προσεχῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων 1963 καὶ ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1515.

ἐπὶ τῶν συντάξεων τῶν καταβαλλομένων ὑπὸ τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

95815)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης

Περὶ ἐγκρίσεως καὶ τροποποιήσεως τῆς ἀπὸ 8.12.1961 ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 753)1948 συνελεύσεως τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 430 τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν.δ. 3790)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», ὡς καὶ τὴν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν ἀπόφασιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 753)1948 συνελεύσεως τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν, ἀποφαινόμεθα:

Ἐγκρίνομεν τὴν ἀπὸ 8 Δεκεμβρίου 1961 ἀπόφασιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 753) 1948 συνελεύσεως τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν καὶ τροποποιοῦμεν ταύτην ὡς ἀκολούθως:

Γενικὴ Συνέλευσις Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν

Περὶ θέσεως εἰς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20 ν.δ. 3790)1957.

Ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, σήμερον τὴν 8ην Δεκεμβρίου 1961, ἡμέραν Παρασκευήν, ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 753)1948 συνέλευσις τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν, συγκειμένη ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν, παρόντων ἐκ μέρους τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν τῶν κ.κ. Σπύρου Πάλλη, προέδρου, Ἰωάννου Ἱπ. Γρηγορίου καὶ Φιλίππου Ἀγγελῆ, ἀντιπροέδρων, Γεωργίου Τσαγκαροπούλου, γενικοῦ γραμματέως, Εὐθυμίου Μουρίκη, ταμίου, Γρηγορίου Παπαφλέσσα, Νικολάου Καραμερτζάνη, Μαρίου Μπαμπάκου, Ἀριστάρχου Ἀγγελίδη, Χρήστου Ἀντωνοπούλου, Χαριλάου Λιγενοπούλου, Γεωργίου Μπαρούτσου, Γεωργίου Χρηστέα, Παναγιώτου Βαρελλᾶ, Ἐμμανουὴλ Στεφανάκη, Κωνσταντίνου Μαυρογόζου καὶ Ἐμμανουὴλ Μαντουβάλου, συμβούλων, καὶ ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν κ.κ. Χρύσου Ἀργυροπούλου, προέδρου, Σταύρου Κανελλοπούλου, ἀντιπροέδρου, Ἰωάννου Μοναστηριώτη, γενικοῦ γραμματέως, Ὀθωνος Φαμπρικέζη, ταμίου, Νικολάου Πρωτονοταρίου, Ἰωάννου Μητσοπούλου, Ἰωάννου Ἀργυροπούλου, Φιλίππου Πολιτοπούλου καὶ Βασιλείου Πρασίνου, συμβούλων, συνελθούσα ἵνα ἀποφασίσῃ περὶ τῆς θέσεως εἰς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως παραγράφου 3 ἄρθρου 20 ν.δ. 3790)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεών τινων τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ἀποφασίζει:

Ἄρθρον 1

Ἀπὸ τῆς ἐναρξεως ἰσχύος τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 3 ν.δ. 3790)1957 ἐκδοθησομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ πασῶν τῶν ὑποθέσεων, ποινικῶν καὶ πολιτικῶν, ἐφ' ὧν ἔχει ἐπιβληθῇ ὑποχρεωτικὴ προείσπραξις, δυναμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 4912)1955 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 93688)1955 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 307 Φ.Ε.Κ. ἔτους 1955 (τεῦχος Β'), ὡς καὶ τῶν ἀπὸ 1.11.1957, 4.2.1958 καὶ 15.7.1958 ἀποφάσεων τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, κυρωθεισῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 79705)1958 ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 318 τῆς 8.8.1957 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β'), ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ πασῆς ἄλλης ποινικῆς ἢ πολιτικῆς ὑποθέσεως τῆς προδικασίας καὶ τῆς χωρίς διαδικασίας, ὡς καὶ τῶν ἐξωδίκων δικηγορικῶν ἐργασιῶν, ἐφ' ὧν ἐν μέλλοντι ἠθέλεν ἀποφασισθῇ δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἠθέλεν ἐπεκταθῇ διὰ νομοθετικοῦ μέτρου ἡ προείσπραξις, ἐνεργεῖται παρακρατήσεις ποσοστοῦ εἴκοσι τριῶν (23) τοῖς ἑκατὸν ὡς εἰσφορὰ τῶν δικηγόρων Ἀθηνῶν πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν Ταμεῖον Προνοίας. Τὰ ἐκ τῆς ἄνω παρακρατήσεως ποσὰ συγκεντροῦνται εἰς Εἰδικὸν Λογαριασμὸν διανομῆς μερισμάτων.

Ἄρθρον 2

Ἡ εἴσπραξις τοῦ ἐν λόγῳ πόρου τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν θέλει ἐνεργεῖσθαι διὰ παρακρατήσεως ὑπὸ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἐκ τῆς κατὰ τὰ ἄνω προεισπραττομένης καὶ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἀποδιδομένης εἰς τὸν δικαιοῦχον δικηγορικῆς ἀμοιβῆς ἐπὶ πασῶν τῶν ὑποθέσεων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἑκάστοτε ἡ προείσπραξις.

Ἄρθρον 3

Ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν θέλει ἀποδίδει τὸ παρακρατούμενον ποσοστὸν εἰς τὸ Ταμεῖον Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν εἰς τὸ τέλος ἑκάστου μηνός, ἐπὶ τῷ σκοπῷ παροχῆς μερίσματος εἰς τοὺς δικαιούχους ἀνὰ τριμηνίαν.

Ἄρθρον 4

Δικαιοῦχοι πλήρους μερίσματος εἶναι ἅπαντες οἱ δικηγόροι, οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ἐγγεγραμμένοι, καθὼς καὶ οἱ μελλοντικῶς ἐγγραφησόμενοι εἰς τὰ Μητρῶα τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ἐγγεγραμμένοι δὲ καὶ εἰς τὸ Ταμεῖον Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν, ἐξαιρέσει τῶν ἐν τῷ ἑπομένῳ ἄρθρῳ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀναφερομένων κατηγοριῶν δικηγόρων καὶ ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 5

Καὶ' ἐξαίρεσιν δὲν δικαιοῦνται μερίσματος: α) οἱ ἐπ' ἀδείᾳ τελοῦντες δικηγόροι καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας των, β) οἱ ἐν μερικῇ ἢ ὁλικῇ ἀναστολῇ τοῦ δικηγορικοῦ λειτουργήματος τελοῦντες δικηγόροι καὶ καθ' ὅλην τὴν

διάρκειαν τῆς ἀναστολῆς του, γ) οἱ δικηγόροι ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικοὶ σύμβουλοι, οἱ ἀσκοῦντες τὸ δικηγορικὸν λειτούργημα καὶ παρέχοντες τὰς καθαρῶς νομικὰς ὑπηρεσίας των ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἢ ἐτησίᾳ ἀντιμισθίᾳ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον πρὸς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τραπέζας, ἐκτὸς ἐὰν δι' ἐγγράφου δηλώσεως των, κατατιθεμένης εἰς τὸ Ταμεῖον Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν, ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης δηλώσωσιν, ὅτι ἀπασχολοῦνται καὶ εἰς ἐλευθέραν δικηγορίαν.

Ἐν περιπτώσει μεταγενεστέρας συνδρομῆς τῶν ἄνω προϋποθέσεων ἡ δήλωσις ὑποβάλλεται ἐντὸς τοῦ δευτέρου μηνὸς ἑκάστης ἡμερολογιακῆς τριμηνίας.

Ἄρθρον 6

Τὸ πρὸς διανομὴν εἰς ἕκαστον δικαιοῦχον δικηγόρον μέρισμα ἑκάστου τριμήνου, ἐπιφυλαττομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἑπομένου ἄρθρου τῆς παρούσης, θὰ εἶναι ἀνάλογον τοῦ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν τρίμηνον συγκεντρουμένου ποσοῦ εἰσφορῶν τῶν δικηγόρων μετ' ἀφαίρεσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τῆς παρούσης δαπανῶν διανομῆς, διαιρουμένου διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα δικαιουμένων μερίσματος.

Ἄρθρον 7

Τὸ μέρισμα θὰ καταβάλληται εἰς ἕκαστον δικηγόρον ἢ εἰς τὸν ἐντεταλμένον πληρεξούσιόν του ἐπὶ ἐγγράφῳ ἀποδείξει.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς λειτουργίας τῆς παρούσης καὶ μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως τῆς παρούσης συνελεύσεως δικαιοῦνται μόνον τοῦ ἑνὸς τρίτου (1/3) τοῦ ἑκάστοτε διανεμητέου κατὰ μῆνα μερίσματος, τῶν ὑπολειπομένων 2/3 προσαυξανόντων τὴν μερίδα τῶν λοιπῶν δικηγόρων, α) οἱ δικηγόροι οἱ ἐγγεγραμμένοι ἢ νομίμως ἐγγραφησόμενοι εἰς τὰ Μητρῶα τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, οἱ ἀσκοῦντες τὸ δικηγορικὸν λειτούργημα καὶ παρέχοντες τὰς νομικὰς των ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἢ ἐτησίᾳ ἀντιμισθίᾳ εἰς νομικὰ πρόσωπα, ὀργανισμοὺς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τραπέζας καὶ ἐπὶ τῇ ὑπευθύνῳ δηλώσει των ἀσκοῦντες καὶ ἐλευθέραν δικηγορίαν καὶ β) οἱ δικηγόροι οἱ ἐγγεγραμμένοι ἢ νομίμως ἐγγραφησόμενοι εἰς τὰ Μητρῶα τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν καὶ λαμβάνοντες σύνταξιν κυρίαν ἢ ἐπικουρικήν, ὡς καὶ ὑπὸ οἱονδήποτε εἶδος περιοδικῆς παροχῆς ἄνω τῶν δραχμῶν 2.000 μηνιαίως ἐξ οἱουδήποτε Δημοσίου ἢ Δημοτικοῦ ἢ Κοινοτικοῦ Ταμείου ἢ τοιούτου νομικοῦ προσώπου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ καὶ φυσικοῦ προσώπου, ὡς καὶ ἐξ οἱασδήποτε δημοσίας ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως ἢ καὶ ἐκ πλειόνων πηγῶν παρομοίας περιοδικὰς παροχάς, ὧν τὸ ἄθροισμα ὑπερβαίνει μηνιαίως τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 2.000.

Περὶ πάντων τῶν ἀνωτέρω πᾶς δικαιοῦχος μερίσματος δέον νὰ ὑποβάλῃ πρὸς τὸ Ταμεῖον Προνοίας ὑπεύθυνον δήλωσιν, θετικὴν ἢ καὶ ἀρνητικήν, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 5 ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 8

Πᾶσα διαφωνία μεταξὺ δικαιούχου καὶ τοῦ Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν ὡσαύτως ἀφορᾷ τὸ δικαίωμα μερίσματος ἢ τὸ καταβλητέον ποσὸν αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς γενομένης δηλώσεως κατὰ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 7 τῆς παρούσης, λύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ δικηγόρου, ὑποβαλλομένης ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 5 ἡμερῶν, ἀφ' ἧς οὗτος ἔλαβε γνῶσιν περὶ τοῦ καταβλητέου ἢ μὴ αὐτῷ μερίσματος.

Ἄρθρον 9

Ἀπαιτήσεις ἐκ μερισμάτων μὴ εἰσπραχθεῖσαι ἐντὸς ἑξήκοντα (60) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ τριμήνου, ὑπὲρ οὗ ἀφορῶσι, παραγράφονται ὑπὲρ τοῦ διὰ τοῦ παρόντος ἱδρυομένου Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ.

Ἄρθρον 10

Αἱ δαπάναι τῆς ὑπηρεσίας προεισπράξεως τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 3 τῆς παρούσης ὁριζομένου πάροχθὰ ἐξυπηρετοῦνται διὰ τῆς εἰδικῆς ὑπὲρ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου παρακρατήσεως τοῦ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων καθιερουμένου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 79705/1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης ποσοστοῦ δύο τοῖς ἑκατὸν (2 ο/ο), ὅπερ διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ, καὶ ἐξ ἴσου ποσοστοῦ ἐπίσης παρακρατηθησομένου ἐπὶ τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων, μειουμένου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τοῦ ἐπὶ τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 93688/1955 ἀποφάσεως καθιερουμένου ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου ποσοστοῦ δέκα τοῖς ἑκατὸν (10 ο/ο) εἰς δύο τοῖς ἑκατὸν (2 ο/ο), οὕτως ὥστε τὸ συνολικῶς παρακρατούμενον ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν ποσοστὸν νὰ ἀνέρχηται εἰς εἴκοσι πέντε ἑκατοστὰ (25 ο/ο).

Ἄρθρον 11

Αἱ δαπάναι τῆς προεισπράξεως βαρύνουν τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Ἀθηνῶν καὶ αἱ τοιαῦται τῆς διανομῆς πρὸς τὰ μέλη βαρύνουν τὸν Εἰδικὸν Λογαριασμὸν Διανομῆς Μερισμάτων.

Ἄρθρον 12

Ἀναθέτει εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν τὴν μέριμναν διὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς παρούσης ἀποφάσεως, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀφ' ἧς χρονολογίας ἀφ' ἑνὸς μὲν θέλει περιορισθῆ τὸ διὰ τῆς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 93688/1955 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης πρόσθετον ποσοστὸν παρακρατήσεως ὑπὲρ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν προεισπραττομένων ἀμοιβῶν τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων ἀπὸ δέκα (10) ἑκατοστῶν εἰς δύο (2) ἑκατοστά, θέλει δὲ ἐξακολουθεῖ εἰσπράττεσθαι ὑπὲρ τοῦ Συλλόγου τὸ αὐτὸ ποσοστὸν δύο τοῖς ἑκατὸν (2 ο/ο), τὸ καθιερωθὲν διὰ τῆς ἑτέρας ὑπ' ἀριθ. 79705/1958 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1964.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως
Σπ. Πάλλης

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
Γεωργ. Τσαγκαρόπουλος

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1963

78090)4759)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικῶν - λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 414 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.9.1963, ἀποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὕτη, τὴν ὑπ' ἀριθ. 11)1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλικῶν - λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης», κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8452)520) 29.1.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 33, τεῦχος Β', τῆς 29.1.1963 (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1963

—

77210)4690)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁδηγῶν ἀνελκυστήρων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 414 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν καινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 22.7.1963 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 29)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ καὶ Περιχώροις Ὁδηγῶν Ἀνελκυστήρων. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.9.1963, ἀποφαίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρις 22.1.1964, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης, ὡς ἄνω, ὑπ' ἀριθ. 29)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ὁδηγῶν ἀνελκυστήρων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων», κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88772)5696)14.11.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 408, τεῦχος Β', τῆς 14.11.1962) (**).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1963

—

78091)4760)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λατόμων - ἀσβεστοποιῶν κλπ. Θεσσαλονίκης».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 414 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1963).

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.9.1963, ἀποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὴν διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὕτη, τὴν ὑπ' ἀριθ. 10)1962 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν λατόμων - ἀσβεστοποιῶν Ἀσβεστοχωρίου κλπ. περιοχῆς Θεσσαλονίκης», κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 84351)5424)31.10.1962 ἡμετέρας ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 390, τεῦχος Β' τῆς 31.10.1962 (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1963

—

78092)4761)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ὑποχρεωτικῶν τῶν ὑπ' ἀριθ. 1)1963 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 2)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης ἀποφάσεων «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Νομοῦ Μαγνησίας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 414 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239) 1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 13.9.1963, ἀποφαίζομεν:

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικὰς διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας καὶ μισθωτοὺς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφοροῦν αὗται, τὰς ὑπ' ἀριθ. 1)1963 τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Βόλου καὶ 2)1963 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης ἀποφάσεις «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Νομοῦ Μαγνησίας», κηρυχθείσας ἐκτελεστὰς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50692)2860)8.6.1963 ἡμετέρας ἀποφάσεως καὶ δημοσιευθείσας εἰς Φ.Ε.Κ. 242, τεῦχος Β', τῆς 10.6.1963 (**).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 261.
(**) ΕΕΔ 22, σελ. 60.

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1400.
(**) ΕΕΔ 22, σελ. 895.

της, δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τη 20 Σεπτεμβρίου 1963

—

76590)4681)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 9.8.1963 συλλογικής συμβάσεως έργασίας οδοκαθαριστών Δήμου Τρικκαίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 414 της 21 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμων 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') η από 9.8.1963 συλλογική σύμβασις εργασίας οδοκαθαριστών Δήμου Τρικκαίων, κατατεθείσα ημίν την 3.9.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 475)3.9.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις έργασίας
οδοκαθαριστών Δήμου Τρικκαίων

Εν Τρικάλοις σήμερον την 9ην Αυγούστου του έτους 1963, ημέραν Παρασκευην και ώραν 19ην, συνελθόντες εις τα Γραφεία του Δήμου Τρικκαίων, αφ' ενός ο Ιωάννης Μάττης, Δήμαρχος Τρικκαίων, εξουσιοδοτηθείς διά της υπ' αριθ. 119)5.6.1963 αποφάσεως του Δημοτικού Συμβουλίου, και αφ' ετέρου οι 1) Στεργιος Ταιγάρας, 2) Σαφαρίκας Μιχαήλ, 3) Δεδούσης Αναστάσιος, εκπρόσωποι του Σωματείου Οδοκαθαριστών Δήμου Τρικκαίων, νομίμως εξουσιοδοτημένοι διά της υπ' αριθ. 8)1963 πράξεως της γενικής συνελεύσεως του σωματείου των, συνεφώνησαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως και ομοφώνως αποδέχονται τους κατωθι όρους.

Άρθρον 1

Παρέχεται εις τους οδοκαθαριστάς και οδοκαθαριστρίας του Δήμου Τρικκαίων, τους απασχολουμένους επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου, επίδομα ανθυγιεινής εργασίας, ανερχόμενον εις 12 ο)ο επί του εκαστοτε καταβαλλομένου αυτοίς ημερομισθίου.

Άρθρον 2

Η ισχυς της παρούσης συλλογικής συμβάσεως άρχεται από 1ης Αυγούστου 1963.

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα όσα και τα συμβαλλόμενα μέρη και εν επί πλέον διά την κατάθεσιν κατά νόμον εις την Διεύθυνσιν Εργασίας του Υπουργείου Εργασίας.

Εν Τρικάλοις τη 9 Αυγούστου 1963

Οι συμβαλλόμενοι

(Έπονται αι υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 20 Σεπτεμβρίου 1963

—

66)1963 Απόφ. Υπουργού Βιομηχανίας

Περί επιτάξεως έργασίας μερικώς του προσωπικού της δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού (Δ.Ε.Η.).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 425 της 27 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Το υπ' αριθ. 2237)Φ. 361)26.9.1963 σήμα του Υπουργείου Εσωτερικών (Γενική Διεύθυνσις Αστυνομίας Πόλεων), δι' ου ανακοινούται ημίν κήρυξις πανελλαδικής απεργίας τεχνικού προσωπικού της Δ.Ε.Η. πλην μηχανικών την 28ην τρεχοντος μηνός και την συνεπείρ ταύτης ανακύπτουσαν ανάγκην επιστρατεύσεως τούτου επί τω τέλει αποτροπής της εκ της απεργίας απειλουμένης ανωμαλίας διαβιώσεως του κοινού, παραχωλύσεως οικονομικής ανασυγκροτήσεως και διαταράξεως κρατικής και κοινωνικής ζωής της χώρας. β) Τας διατάξεις του ά.ν. 1984)1939 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων της πολιτικής και οικονομικής επιστρατεύσεως της χώρας», τροποποιηθέντος διά του ά.ν. 450)1945 (άρθρον 2 § 7).

γ) Την υπ' αριθ. 21448)27.9.1963 απόφασιν του Προέδρου της Κυβερνήσεως, δι' ης παρεσχέθη ημίν η εξουσιοδότησις επιτάξεως της προσφερομένης εργασίας του απαραιτήτου προσωπικού διά την εύρυθμον λειτουργίαν της Δ.Ε.Η., αποφασίζομεν:

Επιτάσσομεν την προσφερομένην εργασίαν άπαντος του απαραιτήτου προσωπικού και μεχρι του αριθμού εκατόν (100) κατ' ανώτατον όριον του περιλαμβανομένου εις τους πίνακας, τους οποίους θα συντάξουν τα αρμόδια και υπεύθυνα Γραφεία περιοχών της Δ.Ε.Η. και από της της πρωίνης ώρας της 28 Σεπτεμβρίου 1963 μέχρι της 7.30' ώρας της 29 Σεπτεμβρίου 1963.

Το ως άνω προσωπικόν υποχρεούται να εξακολουθήση να προσφερη τας υπηρεσίας του, τιθέμενον υπό τας διαταγάς του οικείου κρατικού αντιπροσώπου.

Το Υπουργείον Εσωτερικών: α) Υπηρεσία Συντονισμού, β) Νομάρχαι Αττικής και Κοζάνης, γ) Ανωτέρα Διεύθυνσις Χωροφυλακής Πρωτευούσης, δ) Αστυνομικαί Διευθύνσεις Αθηνών-Πειραιώς, ε) Δ.Ε.Η. - Υ.Π.Κ., προς ους κοινοποιείται η παρούσα, υποχρεούνται να μεριμνήσουν διά την κοινοποίησιν ταύτης και ενημέρωσιν των αρμοδίων, των υπευθύνων και των υποχρέων.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 27 Σεπτεμβρίου 1963

—

74557)Σ717)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικού Εταιρειών Πε-

τρελαιοειδῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 429 τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἀπὸ 31.12.1943 κ.δ. «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 253(0)1953 ν. δ)γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1945 ν. διατάγματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ)τος». 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 549)12.7.1963 ἀναφορᾶς του. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 202)1963, συνεδρίασις 119 τῆς Ιῆς περιόδου της 19.8.1963), ἀποφασίζομεν:

Εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν ἐπέρχονται αἱ κάτωθι τροποποιήσεις καὶ προσθῆκαι:

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 6 αὐτοῦ προστίθεται παράγραφος 4, ἔχουσα οὕτω:

«4) Ἐπιχειρήσεις ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 3, τῶν ὁποίων ταμιοποιεῖται τὸ πρῶτον ἡ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισις τοῦ προσωπικοῦ των, ἀπαλλάσσονται τῶν ὑπὸ τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 προσθέτων τελῶν διὰ τὰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφορὰς τὰς ὀφειλομένας ἀπὸ τῆς ὑποχρεωτικῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπαγωγῆς, ἐφ' ὅσον αἱ εἰσφοραὶ αὐτὰι καταβληθῶσιν εἰς δέκα (10) ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης ταύτων καταβαλλομένης ἐντὸς τοῦ πρώτου εἰκοσαημέρου τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης μηνός.

Ἐπιχειρήσεις, ὧν τὸ προσωπικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφάλισιν τὸ πρῶτον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης, ἀπαλλάσσονται τῶν ἄνω προσθέτων τελῶν διὰ τὸ πρῶτον τρίμηνον, ἀφ' ἧς ἐγεννήθη ἡ πρὸς ἀσφάλισιν τοῦ προσωπικοῦ των εἰς τὸ Ταμεῖον ὑποχρέωσις».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 11 αὐτοῦ προστίθεται παράγραφος δ, ἔχουσα οὕτω:

«δ. Προκειμένου περὶ παρατάσεως τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν λόγῳ ἀναπηρίας συνταξιούχων τοῦ Ταμείου γίνονται δεκταὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς συνεχίσεως τῆς ἀναπηρίας αἱ ἀποφάσεις τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ὧν βάσει γνωματεύσεων τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν αὐτοῦ παρετάθη ἡ ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπηρίας συνταξιοδότησις, ἐφ' ὅσον ἐν αὐταῖς ἀναφέρονται ὁ χρόνος τῆς παρατάσεως, τὸ ποσοστὸν τῆς ἀναπηρίας καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας».

Ἡ παράγραφος 10 τοῦ ἄρθρου 15 αὐτοῦ ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«10. Προκειμένου περὶ τῶν ἡσφαλισμένων τῆς προηγουμένης παραγράφου 9 ἐξ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσία θεωρεῖται ὁ πρὸ τῆς προσλήψεως ἢ τῆς μετατάξεως αὐτῶν εἰς τὸ Ταμεῖον χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Ἀσφαλιστικῷ Ὀργανισμῷ ἀρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας, προσμετρουμένου καὶ τοῦ χρόνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς 59)1945 Σ.Π. μέχρι τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου. Ἄπασα ἡ ἄνω προϋπηρεσία ἀναγνωρίζεται καὶ ἐξαγοράζεται συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας διατάξεις περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ ἐξαγορᾶς προϋπηρεσίας τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Ταμείου».

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 20α αὐτοῦ προστίθεται παράγραφος 6, ἔχουσα οὕτω:

«6. Μέχρι τῆς ἐναρξέως τῆς λειτουργίας τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἡλικίας τῶν ἡσφαλισμένων καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἰδικῶν ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἃς ταύτας καθορίζει τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ν.δ. 3083)1954».

Ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου προστίθεται μεταβατικὴ διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἡ ἐν παραγράφῳ 4 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Καταστατικοῦ προβλεπομένη προθεσμία διὰ τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεων δι' ἀναγνώρισιν καὶ ἐξαγορὰν προϋπηρεσίας τῶν ἤδη ἡσφαλισμένων παρατείνεται ἀφ' ἧς ἔληξε μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1963, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁποίας ἀπορρίπτεται ἀπόλυτα τὸ δικαίωμα τοῦτο».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1963

63822)Σ 603)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ πυρατάσεως ἰσχύος μεταβατικῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 414 τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». 2) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 113)22.5.1963 ἀναφορᾶς του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 114)11.7.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου. 4) Σύμφωνον γνώμην τῆς Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος (ἀριθ. πρωτ. 2848)10.5.1963), ἀποφασίζομεν:

Ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Προνομιούχου Ἀ-

νωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

Αἱ ὑπὸ τῶν μεταβατικῶν διατάξεων τῶν προστεθεισῶν ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 28367) Ε. 312)1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας προβλεπόμεναι ρυθμίσεις, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὕψος τῆς εἰσφορᾶς ἐργοδότου, τὸ ποσὸν καὶ τὸ κατώτατον καὶ ἀνώτατον ὅριον καταβαλλομένης συντάξεως, ἰσχύουν μέχρι 31.5.1965.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1963

—

63821)Σ. 602)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καὶ Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 417 τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 2176)1940 «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Διοικητῶν, Συντακτῶν καὶ Ὑπαλλήλων Τύπου κλπ.». 3) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καὶ Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης, ὑποβληθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 315)17.5.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου τούτου. 4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 114)11.7.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καὶ Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

1) Τὸ ἐδάφιον γ' τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 10 τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Καθυστερήσεις καταβολῆς δόσεως τινος πρὸς ἐξόφλησιν ὀφειλῆς δι' ἐξαγορὰν ἀναγνωρισθείσης ὡς συνταξίμου προϋπηρεσίας περαν τοῦ ἔτους, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, ἐπιφέρει αὐτομάτως τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου περὶ ἀναγνωρίσεως ὡς συνταξίμου τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ ἀναλογοῦντος εἰς τὴν μὴ ἐμπροθέσμως ἐξοφληθεῖσαν δόσιν.

Αἱ μέχρι τοῦδε καταβληθεῖσαι διὰ τὴν ἀνωτέρω αἰτίαν δόσεις ἐντὸς ἔτους, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί, λογίζονται ὡς ἐμπροθέσμως καταβληθεῖσαι.

Διὰ τὰς καταστάσας ἤδη ἀπαιτητὰς δόσεις ἡ ἀνωτέρω προθεσμία τοῦ ἑνὸς ἔτους ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

2) Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 34 προστίθεται ἐδάφιον, ἔχον οὕτω:

Ἡ ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου προβλεπομένη προθεσμία ὑποβολῆς αἰτήσεως ἀναγνωρίσεως τῆς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένης προϋπηρεσίας ὡς συνταξίμου παρατείνεται ἀφ' ἧς ἔληξε καὶ ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1963

—

68462)Σ 655)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Ὑγειονομικῆς Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 413 τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2868)1922, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας». 2) Τὰς διατάξεις τοῦ από 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1292)1949 ν.δ. 3) Πρότασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 839)1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου. 4) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 116)25.7.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

1) Τὸ ἐδάφιον Β' τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25118)Σ.267)26.4.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν, ἀπαλείφεται.

2) Τὰ ἐδάφια Γ' καὶ Δ' τῆς αὐτῆς παραγράφου λαμβάνουν ἀντιστοίχως στοιχεῖα Β' καὶ Γ'.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1963

—

76569)Σ.730)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεων ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως τῶν Ἐκπροσώπων καὶ Ὑπαλλήλων Ἐργατικῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 426 τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 971)1937 «περὶ ἀσφαλίσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐ-

θεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας».

2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εκπροσώπων και Υπαλλήλων Εργατικών Επαγγελματικών Οργανώσεων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 2883)17.6.1963 αναφοράς του.

3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 189)1963, συνεδριάσεως 120 της ΙΒ' περιόδου της 29.8.1963), αποφασίζομεν:

Όπως εν τέλει του άρθρου 18 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως των Εκπροσώπων και Υπαλλήλων των Εργατικών Επαγγελματικών Οργανώσεων προστεθώσι διατάξεις, έχουσαι ούτω:

«Εφ' εξής εν ουδεμιά περιπτώσει η χορηγουμένη υπό του Ταμείου εις τους συνταξιούχους αυτού και τους δικαιοδόχους αυτών μηνιαία σύνταξις ανεξαρτήτως ασφαλιστικής κατηγορίας και κλάσεως, εις ην ανήκουν ούτοι, δύναται να είναι κατωτέρα των 40 ο/ο προκειμένου περί άμεσων συνταξιούχων ή προκειμένου περί δικαιοδόχων των 35 ο/ο του εκάστοτε ισχύοντος βασικού μισθού του Υπουργικού γραμματέως Β' τάξεως.

Αί μέχρι της ισχύος της παρούσης χορηγούμεναι υπό του Ταμείου συντάξεις προσαρμόζονται και καταβάλλονται εφ' εξής κατά τα άνωτέρω.

Πάσα διάταξις του Καταστατικού του Ταμείου, ορίζουσα άλλως τα κατωτέρω όρια συντάξεως ανεξαρτήτως ασφαλιστικής κατηγορίας και κλάσεως, καταργείται από της ισχύος της παρούσης.

Εφ' εξής το καταβαλλόμενον επίδομα οικογενειακών βαρών εις τους συνταξιούχους, ων αί συντάξεις δεν αναπροσαρμοσθήσαν, ως μη εμπιπτόντων εις τας διατάξεις του από 1.2.1958 ισχύοντος Καταστατικού του Ταμείου, το καθοριζόμενον δια της υπ' αριθ. 50855 1947 κοινής αποφάσεως των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας, καταργείται».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 26 Σεπτεμβρίου 1963

—

8463)Σ.659)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων του Καταστατικού του Ταμείου Εξόδου και Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 431 της 28 Σεπτεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 440)1937 «περί ιδρύσεως Ταμείου Εξόδου και Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού», εν συνδυασμώ προς τας διατάξεις του άρθρου 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως αύθεντικώς ηρμηνεύθη δια του άρθρου 1 του ά.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Το υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία η διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11.11.1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.». 3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος διά του υπ' αριθ. 1392)1949 ν. δ)τος, 4) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Εξόδου και Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 1217)9.5.1963 αναφοράς του, 5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 169)1963, συνεδριάσεως 116 της ΙΒ' περιόδου της 25.7.1963), αποφασίζομεν:

Εις το Καταστατικόν του Ταμείου Εξόδου και Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Βιομηχανίας Καπνού επέρχονται αί κάτωθι τροποποιήσεις και συμπληρώσεις:

Εν τέλει του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 10 του Καταστατικού προστίθεται διάταξις, έχουσα ως ακολούθως:

«Εις τα της διαχειρίσεως του Ταμείου περιλαμβάνεται και η εκποίησις, η ανταλλαγή, η υποθήκευσις και η ενεχυρίασις των περιουσιακών στοιχείων του Ταμείου, ως και η παραχώρησις ακινήτων του προς ανοικοδόμησιν και η μεταβίβασις ποσοστών εξ αδιαιρέτου επί του οικοπέδου τούτων επί αντιπαροχή οριζοντίων ιδιοκτησιών, αντιστοιχουσών εις παρακρατούμενα παρά του Ταμείου ποσοστά εξ αδιαιρέτου επ' αυτών τούτων των οικοπέδων των προς ανοικοδόμησιν παραχωρουμένων ακινήτων του ή εφ' οιφδήποτε άλλω ανταλλάγματι ή τιμήματι».

Εν τέλει του άρθρου 16 αυτού προστίθεται παράγραφος 5, έχουσα ως ακολούθως:

5.—α) Το Διοικητικόν Συμβούλιον εν τη διαχειρίσει της περιουσίας τούτου δύναται δι' αποφάσεως του, λαμβανομένης διά πλειοψηφίας τουλάχιστον των δύο τρίτων (2/3) του συνόλου των μελών αυτού, εγκρινομένης υπό του Υπουργού Εργασίας, να εκποιή ακίνητα του Ταμείου, να παραχωρή ταύτα προς ανοικοδόμησιν και να μεταβιβάζη ποσοστά εξ αδιαιρέτου επί του οικοπέδου τούτων επί αντιπαροχή των οριζοντίων ιδιοκτησιών, αντιστοιχουσών εις παρακρατούμενα παρά του Ταμείου ποσοστά εξ αδιαιρέτου επ' αυτών τούτων των οικοπέδων των προς ανοικοδόμησιν παραχωρουμένων ακινήτων του ή εφ' οιφδήποτε άλλω ανταλλάγματι, τηρουμένων των κειμένων διατάξεων, κατόπιν δημοσίου διαγωνισμού και συμφώνου γνώμης ότι παρίσταται σύμφορος η εκποίησις ή η παραχώρησις ή η μεταβίβασις, τριμελούς εκτιμητικής επιτροπής, συγκροτουμένης δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας:

1) Εξ ενός μηχανικού του Γραφείου Σχεδίου Πόλεως της τοποθεσίας του ακινήτου.

2) Εκ του οικονομικού έφορου της περιφε-

ρείας τοῦ ἀκινήτου, καὶ

3) Ἐξ ἑνὸς μηχανικοῦ τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ ταύτης, τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου Ὀργανισμοῦ.

β) Ἀνταλλαγὴ κτήματος τοῦ Ταμείου ἐπιτρέπεται μετ' ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου, λαμβανομένης δι' πλειοψηφίας τουλάχιστον τῶν 2/3 τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐγκρινομένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατόπιν ἐκτιμήσεως τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐδαφίῳ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς, γνωματευούσης ὁμοφώνως περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀνταλλασσομένων καὶ ὅτι παρίσταται συμφορὰ ἡ ἀνταλλαγή, τηρουμένων τῶν κειμένων διατάξεων.

γ) Εἰς κατεπειγούσας περιπτώσεις καὶ ὁσάκις εἶναι προφανὲς τὸ ὄφελος τοῦ Ταμείου καὶ ἐπιβάλλεται βλάβη τῶν συμφερόντων του ἐκ τῆς τυχὸν καθυστερήσεως ἐπιτρέπεται, τηρουμένων τῶν κειμένων διατάξεων, δι' αἰτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου, λαμβανομένης διὰ πλειοψηφίας τουλάχιστον τῶν δύο τρίτων (2/3) τοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, κατόπιν συμφώνου γνώμης τῆς ἐν τῷ πρώτῳ ἐδαφίῳ τριμελοῦς ἐκτιμητικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ δι' ἀπ' εὐθείας συμφωνίας ἐκποίησις ἀκινήτων τοῦ Ταμείου ἢ παραχώρησις τούτων πρὸς ἀνοικοδόμησιν καὶ μεταβίβασις ποσοστῶν ἐξ ἀδιαιρέτου ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου τούτων ἐπὶ ἀντιπαροχῇ ὁριζοντίων ἰδιοκτησιῶν, ἀντιστοιχούσων εἰς παρακρατούμενα παρὰ τοῦ Ταμείου ποσοστὰ ἐξ ἀδιαιρέτου ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν οἰκοπέδων τῶν πρὸς ἀνοικοδόμησιν παραχωρουμένων ἀκινήτων του ἢ ἐφ' οἱῳδήποτε ἄλλῳ ἀνταλλάγματι ἢ τιμήματι, ἐφ' ὅσον ταῦτα τύχουν δημόσιοι διαγωνισμοὶ ἀπέβησαν ἄγονοι ἢ ἐκηρύχθησαν ἀσύμφοροι δι' ὁμοφώνων γνώμης τῆς ἐν ἐδαφίῳ α' τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιτροπῆς καὶ ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1963

—

63824)Σ.606)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 16 § 2 καὶ 18 § 2, 3 καὶ 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.

(Ε.Κ. τ. Β' ἐφ. 481 τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1955 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας», 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ/γμα «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραμμομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1936 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν. δ/γματος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ/γματος, 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 315)18.6.1963 ἀναφορᾶς του, 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 196)1963, συνεδρίασις 115 τῆς 1Β' περιόδου τῆς 18.7.1963), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως εἰς τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἐπέλθωσιν αἱ κάτωθι τροποποιήσεις:

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«2. Δύναται νὰ ἀναγνωρίζηται κατόπιν αἰτήσεως τῶν ἠσφαλισμένων ὡς συντάξιμος ὑπηρεσία παρὰ τῷ Ταμείῳ:

α) Ὁ χρόνος ὁδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, β) ὁ χρόνος ἀσθενείας, γ) ὁ χρόνος στρατεύσεως καὶ δ) ὁ χρόνος ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ διαθεσιμότητος ἢ ἀργίας μεχρις ἑνὸς ἔτους κατ' ἀνώτατον ὅριον, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν λόγων τούτων δὲν λύεται ἡ ἐργοδοτικὴ σχέσις τῶν περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος ἠσφαλισμένων προσώπων ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς καταβολῆς παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου τῆς τε εἰσφορᾶς του, ὅσον καὶ τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἐργοδότου, συμφώνως πρὸς τὰ ἐν ἄρθρῳ 12 §§ 1 καὶ 2 ὁριζόμενα ποσοστὰ ἐπὶ μισθοῦ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἐπὶ τῶν ἀντιστοίχων ἀναγνωριζομένων χρόνων, τῆς ἐξαγορᾶς ταύτης καταβαλλομένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 16 περὶ ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας καὶ ἐξαγορᾶς ταύτης».

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 16 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«2. Ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου ὑπαχθέντες ἢ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ δύνανται τῇ αἰτήσει των καὶ μετ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου νὰ ἀναγνωρίζωσιν ἐκ τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 15 συνταξίμου ὑπηρεσίας μέχρι 10 ἔτη ἐν συνόλῳ καὶ κατ' ἀνώτατον ὅριον, ἐφ' ὅσον θὰ ἔχουν συντελεσθῆ πραγματικὴ ὑπηρεσία ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Τραπέζῃ καὶ δὲν προσμετρῶνται τὰ ἔτη ταῦτα διὰ τὴν ἀπονομὴν ἑτέρας ἐπικουρικῆς συντάξεως.

Τὸ δικαίωμα πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ὡς ἄνω προϋπηρεσίας δέον νὰ ἀσκηθῇ ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου παρὰ τῶν νομίμων δικαιοδόχων τοῦ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους, ἀρχομένης, προκειμένου μὲν περὶ τῶν ἤδη ὑπαχθέντων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καὶ ἐφ' ὅσον ἔχουσι συμπληρώσει πενταετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Τραπέζῃ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ἐφ' ὅσον δὲ δὲν ἔχουσι συμπληρώσει ταύτην ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς δεκαετοῦς ταύτης ὑπηρεσίας, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐφεξῆς ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς δεκαετοῦς ἐν τῇ Τραπέζῃ ὑπηρεσίας καὶ ἀντι

στοίχου ἀσφαλίσεως ἐν τῷ Ταμείῳ καὶ ἑξ' ὅσον μετὰ τῆς αἰτήσεώς των ὑποβάλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, ὁριζόμενα παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἡ ἀναγνώρισις ἐνεργεῖται ἐπὶ τῇ καταβολῇ εἰσφορᾶς δι' ἕκαστον ἀναγνωριζόμενον μῆνα προϋπηρεσίας ἴσης πρὸς τὸ ἑκάστοτε ἄθροισμα τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἐργαζομένου καὶ τῆς συνεισφορᾶς τοῦ ἐργοδότου ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μηνὸς τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως μετὰ πλήρων δικαιολογητικῶν. Τὸ ποσὸν τῆς ἐξαγορᾶς δύναται νὰ καταβληθῇ εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε διὰ μηνιαίων ἰσοπόσων δόσεων, καθοριζομένων δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, μὴ δυναμένων παντὸς νὰ ὑπερβοῦσι τὰς 72».

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 18 αὐτοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«2. Ἐὰν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1960 ἀπεχώρησαν ἢ ἀποχωρήσωσι τῆς ὑπηρεσίας καθ' οἱονδήποτε τρόπον καὶ συγχεντρώσι τὰς κάτωθι ἀρμοδιότητας: 1) νὰ ὑπῆρξαν ἀσθενεῖς κατὰ τοὺς τελευταίους 12 μῆνας πρὸ τῆς ἐξόδου των καὶ νὰ ἀπέσχον ἢ ἀπόσχωσι τῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπὶ διάστημα πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένων ὡς ἀνωτάτων ὁρίων ἀπολαβῆς ἐκ τῆς ἐργασίας των, 2) νὰ ἐκρίθησαν ἢ νὰ κρίνωνται ἀνίκανοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των παρὰ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ.Ε., 3) νὰ ἔχωσι 10ετῆ συνταξιοποιον ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς δετὴ τοὐλάχιστον πραγματικὴν καὶ 4) νὰ διαπιστοῦται ἡ ἀνικανότης των κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Καταστατικοῦ».

Ἡ παράγραφος 3 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 18 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«3. Ἐὰν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1960 ἐξῆλθον ἢ ἐξέλθωσι τῆς ὑπηρεσίας καθ' οἱονδήποτε τρόπον ὡς ἀνίκανοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των ἐξ βιαίων συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει διατεταγμένης ὑπηρεσίας, εἴτε ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ἀνεξαρτήτως χρόνου ὑπηρεσίας, καὶ ἐκρίθησαν ἢ κρίνονται ὑπὸ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ.Ε. ἀνίκανοι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, τῆς ἀνικανότητος των διαπιστουμένης κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Καταστατικοῦ».

Ἡ παράγραφος 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 18 τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«4. Ἐὰν ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1960 ἀπελύθησαν ἢ ἀπολυθῶσι τῆς ὑπηρεσίας, ἀπεχώρησαν ἢ ἀποχωρήσωσι ταύτης ὡς καταστάντες σωματικῶς ἢ πνευματικῶς ἀνίκανοι συνεπείᾳ πολεμικοῦ γεγονότος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τῆς ὑπ' ἀριθ. 67724)1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὁριζομένους ὅρους, προϋποθέσεις καὶ περιορισμούς, προσέτι δὲ ἐκρίθησαν ἢ ἐκρίθησαν ἢ κρίνονται ἀνίκανοι παρὰ τῆς Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ.Ε., τῆς ἀνικανότητος ἐων ταύτης διαπιστουμένης καὶ παρὰ τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ταμείου κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ Καταστατικοῦ».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1963

—

69517)Σ.681)1963. Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης παραγράφου 20 ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Β' Μέρους τοῦ Καταστατικοῦ Οἰκονομικῆς καὶ Ἀσφαλιστικῆς Ὀργανώσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 431 τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 275)1936 «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694,1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας», γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7450)17.10.1962 ἀναφορᾶς του, γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 174)1963, συνεδρίασις 117 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 1.8.1963), ἀποφασίζομεν:

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Β' Μέρους τοῦ Καταστατικοῦ Οἰκονομικῆς καὶ Ἀσφαλιστικῆς Ὀργανώσεως τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Ὑπαλλήλων προστίθεται παράγραφος 20, ἔχουσα οὕτω:

«20. Αἱ ἐντὸς τῆς χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1941 μεχρὶς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ νόμου 85)1948 γενόμεναι παρ' ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, εἴτε ἐφ' ἅπαξ, εἴτε τμηματικῶς, καταβολαὶ πρὸς ἐξόφλησιν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν ἐξαγορᾶς ἀναγνωρισθείσης προϋπηρεσίας των θεωροῦνται ὡς ἐμπροθέσμως γενόμεναι καὶ ὡς ἐπενεγκοῦσαι ἰσόποσον ἐξόφλησιν τῶν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην δόσεων τῶν ἀναγομένων μόνον εἰς τὸ χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς ἡμερομηνίας τῆς τελευταίας πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 85)1948 γενομένης καταβολῆς τοῦ σχετικοῦ λογαριασμοῦ των.

Ἐὰν, γενομένων ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω χρονικῆς περιόδου διὰ τὴν ἀνωτέρω αἰτίαν καταβολῶν, ἐπανεληφθησαν αὗται μετὰ τὴν 15 Ὀκταβρίου 1944 διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, ὑφίσταται δὲ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης ὑπόλοιπον ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ὀφειλῆς, αἱ ἐπαναληφθεῖσαι αὗται καταβολαὶ θεωροῦνται γενόμεναι εἰς ὅλοσχερῆ ἢ μερικὴν ἐξόφλησιν τοῦ ἐν λόγῳ ὑπολοίπου καὶ πιστοῦται ἰσοπόσως ὁ σχετικὸς λογαριασμὸς τοῦ ἠσφαλισμένου. Ἐὰν τὰ μετὰ τὴν 15.10.1944 καταβληθέντα ποσὰ εἶναι μείζονα τοῦ ἐν λόγῳ ὑπολοίπου, ἐπιστρέφεται ἀτόκως εἰς τοὺς καταβαλόντας ἢ τοὺς νομίμους κληρονόμους των ἡ διαφορά».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημε-

ρίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Άθήναις τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1963

—

82650)5085)1963 Άπόφ. Ύπουργοῦ Έργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπό 11.9.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁδηγῶν αὐτοκινήτων Δήμου Δραπετσώνας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 446 τῆς 9 Όκτωβρίου 1963)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ νόμου 3239,1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν, ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπό 11.9.1963 συλλογική σύμβασις ἐργασίας τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων τοῦ Δήμου Δραπετσώνας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 19.9.1963, συνταχθέντος πρός τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 479)19.9.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας

Μεταξύ τοῦ Δήμου Δραπετσώνας καί τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἑδρεύοντος σωματείου «Σύνδεσμος Ὁδηγῶν Αὐτοκινήτων Πειραιῶς»

Ἐν Δραπετσώνᾳ, σήμερον τήν 11ην τοῦ μηνός Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ ἑξηκοστοῦ τρίτου (1963) ἔτους καί ἐν τῷ Δημαρχιακῷ Καταστήματι Δραπετσώνας (ὁδός Ἀναλήψεως ἀριθ. 28), οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνός ὁ Μαρῖνος Κοσκινᾶς, Δήμαρχος Δραπετσώνας, ὡς κατά νόμον ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Δραπετσώνας, νομίμως ἐξουσιοδοτημένος διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 757)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Δραπετσώνας, ἐπισυναπτομένης ὧδε καί ἐγκριθείσης διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 64713)10.8.1963 ἀποφάσεως Νομαρχίας Ἀττικῆς, ἐπισυναπτομένης καί ταύτης ὧδε, καί ἀφ' ἑτέρου ὁ Παναγιώτης Κωστογλάκης τοῦ Στυλιανοῦ, κάτοικος Πειραιῶς, ὡς κατά νόμον ἐκπρόσωπος, καθ' ὃ πρόεδρος τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἑδρεύοντος σωματείου ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Σύνδεσμος Ὁδηγῶν Αὐτοκινήτων Πειραιῶς», νομίμως ἐξουσιοδοτημένος δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καί τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τοῦ καταστατικοῦ αὐτοῦ, ἐπισυναπτομένης ὧδε, ἀπεφάσισαν τήν συνομολόγησιν καί ὑπογραφήν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως περί χορηγήσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ δώδεκα ἐπί τοῖς ἑκατόν (12 ο)ο) ἐπί τοῦ καταβαλλομένου εἰς τούς ὁδηγούς αὐτοκινήτων τῶν συνεργείων καθαριότητος Δήμου Δραπετσώνας, τούς συνδεομένους διά σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου μετά τοῦ Δήμου καί ὄντας μέλη τοῦ ὡς ἄνω σωματείου, ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον μόνον

Χορηγεῖται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐκ ποσοστοῦ δώδεκα ἐπί τοῖς ἑκατόν (12 ο)ο) ἐπί τῶν καταβαλλομένων βασικῶν ἡμερομισθίων ἀπό τῆς 10ης Αὐγούστου 1963 εἰς τούς ὁδηγούς αὐτοκινήτων τοῦ συνεργείου καθαριότητος τούς ὑπηρετοῦντας παρά τῷ Δήμῳ Δραπετσώνας καί ὄντας μέλη τοῦ σωματείου ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Σύνδεσμος Ὁδηγῶν Αὐτοκινήτων Πειραιῶς».

Ἡ παροῦσα τελεῖ ὑπό τήν ἔγκρισιν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Δραπετσώνας καί τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς καί ἡ ἰσχύς ταύτης ἄρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Όκτωβρίου 1963

—

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Περί ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διά τόν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καί μητρότητος εἰς χρῆμα εἰς τήν περιοχήν Μεταλλείων Λαυρίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 290 τῆς 1ης Ἰουλίου 1963)

Συνεδρίασις Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβόν ὑπ' ὄψιν: α) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καί 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, β) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καί 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περί τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καί ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καί 7 τοῦ ν.δ. 3710,1957 «περί τροποποιήσεως τῆς περί διοικήσεως καί ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας», δ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 6)4.5. 1962 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἀταλάντης καί ε) τό ὑπ' ἀριθ. 46724)1963 εἰσηγητικόν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

Τήν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διά τόν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καί μητρότητος εἰς χρῆμα:

1) Εἰς τήν μεταλλευτικήν περιοχήν τῶν Μεταλλείων Λαυρίωνος, τήν περιλαμβάνουσαν:

α) Τάς ἐναντι τοῦ χωρίου Λάυριον εὑρισκομένας καί διά στενῆς λωρίδος θαλάσσης διαχωριζομένας μηχανικάς ἐγκαταστάσεις καί βοηθητικούς πρός αὐτάς χώρους (ἐργατικαί κατοικίαι, ἐστιατόριον, σχολεῖον κλπ.), αἵτινες ἁπασαι ἀπαρτίζουσιν ἐν γένει τόν χῶρον τοῦ μεταλλουργικοῦ ἐργοστασίου καί

β) Τούς τόπους ἐξορύξεως τοῦ μεταλλεύματος, τούς κειμένους εἰς θέσιν Ἅγιος Ἰωάννης, ἀπεχόντων ἐκ τοῦ μεταλλουργικοῦ ἐργοστασίου περί τά 12 χιλιόμετρα καί ἀπαρτιζόντων τήν Ὑπηρεσίαν ὑπογείων ἔργων καί τούς βοηθητικούς χώρους ἐγκαταστάσεως προσωπικοῦ, δι' ἅπαν τό ὑπαλληλικόν προσωπικόν καί τό ἐργατοτεχνικόν τριοῦτον, τό ἀπασχολούμενον ἢ μέλλον νά ἀπασχοληθῇ ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα ἐντός τοῦ ὡς

άνω καθοριζομένου μεταλλευτικού χώρου, συμπεριλαμβανομένου και τού χωρίου Λαρίμνης μόνον δια τάς εν αύτώ συναφείς προς την εκμετάλλευσιν των μεταλλείων υπαρχούσας τυχόν επιχειρήσεις.

2) Εις την μεταλλευτικην περιοχην των κάτωθι επιχειρήσεων και ήτ' οιανδήποτε άλλην επωνυμίαν ήθελον λειτουργήσει ταύτα εις το μέλλον.

α) Τού Μεταλλείου Ι. Γ. Λαμπρινίδη.

β) Της Ανωνύμου Ελληνικής Εταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων (Ερμιόνης).

γ) Της Α.Ε. Επιχειρήσεων εν Ελλάδι (Μαντουδίου).

δ) Τού Μεσογειακού Ομίλου Εμπορίου και Βιομηχανίας Α.Ε. και τού Μεταλλείου Κωνσταντίνου Δράκου (Σερίφου) και

ε) Των Μεταλλείων Λίρφυος (Παλιούρων Σέβρίας).

3) Την έναρξιν της άνω ασφαλίσεως άπό της πρώτης τού μηνός τού μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της παρούσης αποφάσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

—

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως τού Ι.Κ.Α. εις τα λατομεία της Θέσεως Λομπάρδα.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 290 της 1 Ιουλίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 21)18.6.1963

Το Διοικητικόν Συμβούλιον τού Ι.Κ.Α., λαβόν υπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις των άρθρων 1, 3, 4, 7 και 13 τού ά.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», ως ετροποποιήθησαν μεταγενεστερως. β) Τάς διατάξεις των άρθρων 1, 3 και 4 τού Κανονισμού «περί τρόπου επεκτάσεως της ασφαλίσεως και υπολογισμού των εισφορών τού Ι.Κ.Α.». γ) Τάς διατάξεις των άρθρων 5 και 7 τού ν.δ. 3710)1957 «περί τροποποιήσεως της περί διοικήσεως και ελέγχου τού Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». δ) Την υπ' αριθ. 4984) 1.10.1962 απόφασιν της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής τού Περιφερειακού Υποκαταστήματος Αθηνών και την υπ' αριθ. 12)20.2.1963 ομοιαν της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής τού Τοπικού Υποκαταστήματος Λαυρίου και ε) την υπ' αριθ. 22963)1963 εισηγητικόν σημείωμα των Ασφαλιστικών Υπηρεσιών (Διευθύνσεως Εισαγωγής εις Ασφάλισιν), αποφασίζει ομοφώνως:

1) Την επέκτασιν της ασφαλίσεως τού Ι.Κ.Α. εις τον κλάδον ασθενείας και μητρότητος εις δυς και εις χρήμα εις τους εργαζομένους εις μέρα την θέσιν «Λομπάρδα» λατομεία των κ.κ. Κυριακού και Λεων. και Χριστου Χαρχούννη ή υφ' οιανδήποτε νομικην μορφην θέλον λειτουργήσει ταύτα.

2) Την επέκτασιν της ασφαλίσεως τού Ι.Κ.Α. άπαντας τους κλάδους τους αναφερομένους εν άρθρω 1 § 2 τού ά.ν. 1846)1951, ως ετροποποιήθησαν (άρθρον 2 § 1 περ. ε' και 37 τού ν.δ. 2961)1954 και νόμου 2054)1952) εις άπαντας τους εργαζομένους (πλην των εργατων γης) εις την κατά μήκος της λεωφόρου Αθηνών-Σουνίου περιοχην και εις βάθος 2 χιλ. άπο θαλάσσης.

Το μεν άπό Βαρκίζης έως των άλυκων Αναβύσσου (μη συμπεριλαμβανομένων) τμήμα της λεωφόρου θά άποτελή ασφαλιστικην περιοχην τού Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Καλλιθέας, το δε άπό των άλυκων έως τού Σουνίου ασφαλιστικην περιοχην τού Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Λαυρίου.

3) Την έναρξιν της ως άνω ασφαλίσεως άπο της πρώτης τού μηνός τού μεθεπομένου εκείνου της δημοσιεύσεως της παρούσης αποφάσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

—

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως της ασφαλιστικής περιοχής τού Τοπικού Υποκαταστήματος Ι. Κ. Α. Χίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 της 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ. Σ. Ι.Κ.Α. 26)29.7.1963

Το Διοικητικόν Συμβούλιον τού Ι.Κ.Α., λαβόν υπ' όψιν: α) Τάς διατάξεις των άρθρων 2, 3, 4, 7 και 13 τού ά.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», ως ετροποποιήθησαν. β) Τάς διατάξεις των άρθρων 1 - 4 τού Κανονισμού «περί τρόπου επεκτάσεως και υπολογισμού των εισφορών τού Ι.Κ.Α.». γ) Τάς διατάξεις των άρθρων 5 και 7 τού ν.δ. 3710)1957 «περί τροποποιήσεως της περί διοικήσεως και ελέγχου τού Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». δ) Την υπ' αριθ. 61) 19.6.1963 απόφασιν της Τ.Α.Ε. τού Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χίου και ε) το υπ' αριθ. 59713)1963 εισηγητικόν σημείωμα των Ασφαλιστικών Υπηρεσιών (Διευθύνσεως Υπαγωγής εις Ασφάλισιν), αποφασίζει ομοφώνως:

1) Την διεύρυνσιν της ασφαλιστικης περιοχης τού Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χίου εις έκτασιν, όριζομένην δια νοητης γραμμης, άρχομένης «άπό τού χιλιομετρικού δείκτου 4500 της όδού Χίου - Μεστών, ένθα ή οικία Γ. Κουνέλη, κατευθυνομένης Ν.Δ. έπι της παρυφης τού λόφου Καυτρουλόμηλος ή Τετέρκα, διερχομένης δια τού ναΐσκου Αγίου Γεωργίου τού Μελαχρινού μέχρι τού πτηνοτροφείου Λενάκη, όπερ περιλαμβάνει, άποκλινούσης έν συνεχεία κατά Ν.Δ. διεύθυνσιν μέχρι τον χιλιομετρικόν δείκτην 5600 της όδού Χίου - Μεστών, ένθα ή οικία Μαμούνα».

2) Την έναρξιν της ως άνω ασφαλίσεως άπό της πρώτης τού μεθεπομένου της δημοσιεύσεως της παρούσης αποφάσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως μηνός.

—

Απόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί επεκτάσεως της ασφαλίσεως τού Ι.Κ.Α.

εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις περιοχῆς Σουσακίου Κορινθίας καὶ Ἀρχαίας Κορίνθου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ Ι.Κ.Α. 26)29.7.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3, 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας», δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 25.5)29.3.1963 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Κορίνθου καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 38155) 1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει:

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους τους ἀναφερομένους εἰς τὸ ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν (ἄρθρα 2 § 1 περ. ε' καὶ 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954 καὶ νόμου 2054)1952).

α) Εἰς τὴν περιοχήν, τὴν ὁποίαν καταλαμβάνει ἢ μέλλει νὰ καταλάβῃ ἡ ὑπὸ τὸν τίτλον «Sulphur Hellas» Α.Ε. ἐπιχείρησις βιομηχανικῆς ἐπεξεργασίας θείου, κειμένην εἰς θέσιν «Σουσάκι» τῶν τοπικῶν ὁρίων τῆς Κοινότητος Ἁγίων Θεοδώρων Κορινθίας.

β) Εἰς τὰς ἤδη ἐγκατεστημένας ἢ ἐγκαταστησομένας ἐντὸς τῶν τοπικῶν ὁρίων τῆς Κοινότητος Ἀρχαίας Κορίνθου ἐπιχειρήσεις συλλογῆς, ἐπεξεργασίας, συσκευασίας καὶ ἐξαγωγῆς ἀγροτικῶν προϊόντων, ὡς καὶ εἰς τὰς τοιαύτας ἐπεξεργασίας ξύλου καὶ κατασκευῆς ξυλοκιβωτίων τῆς ἀνωτέρω περιοχῆς.

γ) Εἰς τὰς ἐγκατεστημένας καὶ ἐγκαταστησομένας ἐπιχειρήσεις ἐπεξεργασίας ξύλου καὶ κατασκευῆς ξυλοκιβωτίων τῆς περιοχῆς τῶν χωρίων Ἄσσου, Ζευγολατιοῦ, Κοκκωνίου, Βέλλου, Περιγιαλίου καὶ Λεχαίου.

2) Τὸν μὴ χαρακτηρισμὸν τῶν ἀνωτέρω ὡς κέντρων παροχῶν ἀσθενείας, λόγῳ μὴ ὑπάρξεως ἐπιτοπίως ὑγειονομικῶν μέσων καὶ τῆς γειτνιάσεως τῶν περιοχῶν μετὰ τῆς πόλεως Κορίνθου, ἔνθα αἱ Ὑγειονομικαὶ Ὑπηρεσίαι τοῦ Ὑποκαταστήματος.

3) Τὴν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ Καστέλλι Κισσάμου καὶ εἰς τὸ ἐργοστάσιον πυρηνελαιουργίας - σαπωνοποιΐα Κουρφαλῶνας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 27)5.8.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν, β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας», δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 61)30.5.1963 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χανίων καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 52402)1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 ἀναφερομένους κλάδους, ὡς ἐτροποποιήθησαν (ἄρθρα 2 § 1 περ. ε' καὶ 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954 καὶ νόμου 2054)1952) εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους:

α) Εἰς τὴν κωμόπολιν Καστελλίου ἐπαρχίας Κισσάμου (Κρήτης) καὶ

β) Εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς τὸ ἐργοστάσιον πυρηνελαιουργίας-σαπωνοποιΐας κείμενον εἰς θέσιν «Κουρφαλῶνα», ἀπέχουσαν χιλιόμετρα ἀνατολικῶς τῆς κωμοπόλεως Καστελλίου. Τὸν μὴ χαρακτηρισμὸν τῆς περιοχῆς, ἐν τῷ ἐργοστασίῳ, ὡς κέντρου παροχῶν ἀσθενείας λόγῳ τῆς γειτνιάσεως της μετὰ τῆς κωμοπόλεως Καστελλίου, ἔνθα θὰ ἐγκατασταθῶσιν αἱ Ὑγειονομικαὶ Ὑπηρεσίαι κλπ. τοῦ ὑπὸ σύστασιν Παραρτήματος. 2) Τὴν σύστασιν Τοπικοῦ Παραρτήματος τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν κωμόπολιν Καστελλίου Κισσάμου, ὑπαγομένου διοικητικῶς εἰς τὸ Περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α. Χανίων. 3) Τὴν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς τὴν Π.Α.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 19

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 27)5.8.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν, β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ

λεγχον τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας», δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. Φ.479)80)1962 ἔγγραφον τῆς 657ης Π.Α.Π. Λαρίσης, τὸ ὑπ' ἀριθ. 9277)1962 ἔγγραφον τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ἰωαννίνων καὶ τὴν ἀπὸ 14.1.1963 αἴτησιν τῶν εἰς 390ὴν Π.Α.Π. ἀπασχολουμένων ἐργατῶν καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 52543)1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀναφερομένους κλάδους, ὡς ἐτροποποιήθησαν (ἄρθρον 2 § 1 περ. ε' καὶ 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954, νόμου 2054)1952) εἰς τὰς 361ὴν, 390ὴν καὶ 659ὴν ἐγκατεστημένας προσεχωρημένας ἀποθήκας πυρομαχικῶν (Π.Α.Π.).

2) Τὸν μὴ χαρακτηρισμὸν τῶν τοποθεσιῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ἐγκατεστημέναι ἢ τυχὸν ἠθελον ἐγκατασταθῆ αἱ ἀνωτέρω Π.Α.Π. ὡς κέντρων παροχῶν, λόγῳ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἐπιτοπίως ὑγειονομικῶν μέσων, τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς αὐτὰς ἀπασχολουμένων προσώπων καὶ τῆς γειτνιάσεως τῶν περιοχῶν ὅπου αἱ Π.Α.Π. μὲ ἀσφαλιστικὰ ἡμῶν κέντρα, ἔνθα λειτουργοῦν αἱ Ὑγειονομικαὶ Ὑπηρεσίαι τούτων.

3) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου μηνὸς τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ καθορισμοῦ τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τοῦ Τοπικοῦ Παραρτήματος Ι.Κ.Α. Σοφάδων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 401 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 27)5.8.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν, β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1-4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.» γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας», δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 49)27.6.1963 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Θηβῶν καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 68156)1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει:

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως, τοὺς ἀναφερομένους ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως (ἄρθρα 2 § 1 περ. ε' καὶ 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954, νόμου 2054)1952) εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους καὶ ἀπασχοληθησομένους εἰς τὸ παρὰ τῷ Σχηματαρίῳ Θηβῶν ἐργοστάσιον ἐκρηκτικῶν ὑλῶν «Β.Ι.Α.Μ.Μ.Ω.Ν.» ἢ ὑπὸ οἱανδήποτε νομικὴν μορφὴν ἤθελε λειτουργήσει τὸ ἐν λόγῳ ἐργοστάσιον.

2) Τὸν μὴ χαρακτηρισμὸν τῆς περιοχῆς, ἔνθα ἐγκατεστημένον τὸ ἀνωτέρω ἐργαστάσιον, ὡς κέντρου παροχῶν ἀσθενείας, λόγῳ μὴ ὑπάρξεως γραμμὴν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν καὶ κατευθύνονται πρὸς ἀνατολὰς διὰ τῆς οἰκίας Γρίβα, συναντῶντα τὴν ὁδὸν πρὸς χωρίον Κυψέλη καὶ τὴν ἀνώνυμον ἀγροτικὴν ὁδόν, ἥτις ἄγει πρὸς τὴν τοποθεσίαν Σπανὲς (γωνία), εἶτα συνεχίζουν βορείως τὴν νοητὴν γραμμήν, ἥτις διέρχεται διὰ τῆς οἰκίας Μαυρουδῆ, τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Ταξιαρχῶν τῆς Κοινότητος Μοσχολουρίου καὶ καταλήγει (περιλαμβάνουσα καὶ οἰκίας τινὰς τῆς Κοινότητος Μοσχολουρίου) εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν ὁδῶν ἐθνικῆς παρακαμπτηρίου καὶ ἀμαξιτῆς τοῦ Δήμου Σοφάδων πρὸς Καρδίτσαν. Ἀκολούθως συνεχίζουν δυτικῶς τὴν κατ' εὐθείαν γραμμὴν μέχρι τῶν νέων συνοικισμῶν Ταυροποπλήκτων (περιλαμβανομένου) καὶ εἶτα στρέφονται πρὸς νότον καὶ διὰ τῆς νοητῆς γραμμῆς κατευθύνονται εὐθέως ἐξικνουμένων εἰς τὸ νεκροταφεῖον Ἅγιος Ἀθανάσιος τῆς πόλεως Σοφάδων.

2) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῶν ὡς ἄνω σκιαγραφηθέντων ἀσφαλιστικῶν ὁρίων ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μηνός.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ παρὰ Σχηματαρίῳ ἐργοστάσιον «Β.Ι.Α.Μ.Μ.Ω.Ν.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. ὑπ' ἀριθ. 27)5.8.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν, β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1-4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.» γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας», δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 49)27.6.1963 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Θηβῶν καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 68156)1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει:

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως, τοὺς ἀναφερομένους ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως (ἄρθρα 2 § 1 περ. ε' καὶ 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954, νόμου 2054)1952) εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους καὶ ἀπασχοληθησομένους εἰς τὸ παρὰ τῷ Σχηματαρίῳ Θηβῶν ἐργοστάσιον ἐκρηκτικῶν ὑλῶν «Β.Ι.Α.Μ.Μ.Ω.Ν.» ἢ ὑπὸ οἱανδήποτε νομικὴν μορφὴν ἤθελε λειτουργήσει τὸ ἐν λόγῳ ἐργοστάσιον.

2) Τὸν μὴ χαρακτηρισμὸν τῆς περιοχῆς, ἔνθα ἐγκατεστημένον τὸ ἀνωτέρω ἐργαστάσιον, ὡς κέντρου παροχῶν ἀσθενείας, λόγῳ μὴ ὑπάρξεως

έπιτοπίως ούδενὸς ὑγειονομικοῦ μέτρου, τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀσφαλιστέων καὶ τῆς γειτνιάσεως τῆς περιοχῆς μετὰ τῶν πόλεων Θηβῶν, Χαλκίδος κλπ., ἔνθα αἱ Ὑγειονομικαὶ Ὑπηρεσίαι τῶν ἀνωτέρω Ὑποκαταστημάτων.

3) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μηνός.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ διευρύνσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τῆς περιοχῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χαλκίδος

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. ὑπ' ἀριθ. 26)29.7.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως. β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.». γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 33)26.2.1963 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χαλκίδος καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 55962)1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν τροποποίησιν τῶν ἤδη ὑπαρχόντων ὁρίων τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χαλκίδος ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ Δήμου Χαλκιδέων καὶ τῶν Κοινοτήτων Ν. Ἀρτάκης, Ν. Λαμψάκου καὶ Μικροῦ Βαθέος Αὐλίδος ὡς κατωθι, εἰς τρόπον ὥστε αἱ μέχρι τοῦδε ἀσφαλιστικαὶ ζῶναι τῶν Κοινοτήτων Ν. Ἀρτάκης, Ν. Λαμψάκου καὶ Μικροῦ Βαθέος νὰ περιληφθοῦν εἰς ἑνιαίαν ἀσφαλιστικὴν περιοχήν.

«Ἀφετηρία παραλία δύο βουνῶν Ν. Ἀρτάκης. Ἀκολούθως σύνδεσις διὰ νοητῶν γραμμῶν τῶν σημείων: δύο βουνά, κτηνοτροφικὸς σταθμὸς Βατῶντος, γεφυράκι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βατῶντος - Καθενῶν (ἐξωθεν Βατῶντος περὶ τὰ 200 μέτρα). Σύνδεσις τοῦ σημείου τούτου διὰ νοητῆς γραμμῆς μὲ τὸ λατομεῖον - ἀσβεστοποιεῖον Κασιμάτη, λατομεῖον Παπίλα καὶ εἶτα εἰς συνοικισμὸν Δοκός.

Ἀπὸ Δοκοῦ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ πρὸς Χαλκίδα, περιλαμβάνουσα τὸν συνοικισμὸν Ἁγία Ἐλεοῦσα, μὲ ἀκτῖνα ἔνθεν καὶ ἔνθεν 500 μέτρων μέχρι τοῦ σημείου Ταφὶ Βρύση. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου διὰ νοητῆς γραμμῆς, διερχομένης ἄνωθεν τοῦ πεδίου βολῆς τοῦ Τ. Πεζικοῦ Χαλκίδος, καὶ τοῦ Βαθρυβουνίου εἰς τὸ σημεῖον Προφήτης Ἠλίας Ν. Λαμψάκου. Εἶτα διὰ νοητῆς γραμμῆς εἰς τοποθεσίαν «Ἐλιὰ» κατωκημένος χῶρος Ν. Λαμψάκου καὶ ἐκεῖσε διὰ νοητῆς γραμμῆς μέχρις Ἁλυκῆς Κοπανᾶ. Ἀκολούθως σύνδεσις τοῦ σημείου τούτου νοητῶς εἰς τὸ ἐν Βοιωτικῇ ἀκτῇ ἐργοστάσιον Τσιμέντων Χαλκίδος (Μικρὸ Βαθύ) μέχρι τοῦ λατομείου ἀργίλου. Ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Βαθέος καὶ κατὰ μῆκος τῆς ἀμαξιτῆς ὁδοῦ πρὸς Χαλκίδα μέχρι τῆς τοποθεσίας «Μαντριὰ Γλύφας» καὶ ἐκεῖθεν διὰ νοητῆς γραμμῆς μέχρι τοῦ 106ου χιλιομέτρου τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Χαλκίδος - Θηβῶν.

Ἀπὸ τὸ σημεῖον τοῦτο κατὰ μῆκος τῆς πρὸς Χαλκίδα δημοσίας ὁδοῦ καὶ εἰς βάθος πρὸς τὰ ἀριστερὰ 1.000 μέτρων μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν ὁδῶν Χαλκίδος - Θηβῶν, Χαλκίδος - Χαλίων, μεγάλη ράχη, ρεῦμα Κωστάκη καὶ ἐκεῖσε εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Εὐβοϊκῆς ἀκτῆς ἀρχικοῦ σημείου παραλίας δύο βουνῶν Ν. Ἀρτάκης».

2) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως ταύτης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μηνός.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ διευρύνσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Λαρίσης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ. Σ. Ι.Κ.Α. 26)29.7.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν. β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.». γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 33 2.2.1963 ἀπόφασιν τῆς Τ.Δ.Ε. τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Λαρίσης καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 53181)1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν διεύρυνσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν ὁρίων τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Λαρίσης, ἵνα περιληφθοῦν ἐντὸς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τὸ παρὰ τὸ δον χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Συκουρίου ἐργοστάσιον χαρτομάζης, ὁ νέος Συνοικισμὸς Ἀκ Σαράϊ καὶ τὰ ὑπὸ μελέτην κτιριακὰ ἔργα τοῦ Ἀεροδρομίου Λαρίσης.

Ἡ ἐν λόγῳ ἀσφαλιστικὴ περιοχὴ διαμορφοῦ-

ται ὡς ἑξῆς :

«Αὕτη ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 5ου χιλιομέτρου τῆς ὁδοῦ Λαρίσης - Τρικάλων, ἐκτείνεται πρὸς Ν.Α., τεμνουσα τὴν ὁδὸν Λαρίσης - Καρδίτσης εἰς τὸ 5ον χιλιόμετρον μέχρι τοῦ 5ου χιλιομέτρου τῆς ὁδοῦ Λαρίσης - Φαρσάλων. Στρέφει ἀκολούθως Β.Α., τέμνουσα τὴν ὁδὸν Λαρίσης - Βόλου εἰς τὸ 6ον χιλιόμετρον, διέρχεται διὰ τοῦ 5ου χιλιομέτρου τῆς παλαιᾶς ὁδοῦ Λαρίσης - Ἁγιᾶς καὶ καταλήγει στρέφουσα βορείως εἰς τὸ 8ον χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Λαρίσης - Συκουρίου. Στρεφει δυτικα, διερχεται διὰ τοῦ 7ου χιλιομετρου τῆς εθνικῆς ὁδοῦ Λαρίσης - Θεσσαλονίκης καὶ κλίνουσα Ν.Δ. διερχεται διὰ τοῦ νοτίου τμήματος τοῦ κτήματος Χαροκόπου καὶ καταλήγει εἰς τὸ 5ον χιλιόμετρον τῆς ὁδοῦ Λαρίσης - Τρικάλων.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀσφαλιστικα ὅρια περιλαμβάνονται πλήρως οἱ Συνοικισμοί : Γεωργικὴ Σχολή, παλαιὸς καὶ νέος Συνοικισμὸς Ἀβέρωφ, Συνοικισμὸς Ἁγίου Γεωργίου (τενεκὲ μαχαλᾶ), Συνοικισμὸς Ἀεροδρομίου, Συνοικισμὸς Νέας Σμύρνης, Συνοικισμὸς Κιόσκι, Νέος Συνοικισμὸς Ἀκ Σαράϊ. Ὁμοίως περιλαμβάνεται ὁλόκληρος ἡ ἔκτασις τοῦ Ἀεροδρομίου Λαρίσης. Ὁμοίως εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν περιοχὴν τοῦ Ὑποκαταστήματος Λαρίσης προκειμένου περὶ λατομικῶν καὶ μεταλλευτικῶν ἐργασιῶν περιλαμβάνεται καὶ ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ τῶν ἐπαρχιῶν Ἁγιᾶς καὶ Λαρίσης, ὡς αὕτη καθωρίσθη διὰ τῆς ἀπὸ 19.2.1960 ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.».

2) Τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω διευρύνσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μηνός.

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ μὴ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ χωρίον Ν. Πέραμος Νομοῦ Καβάλας.

(Ε.Κ. φ. Β' τ. 404 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 26)29.7.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν : α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α. γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας κλπ.». δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 318)5.12.1962 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Καβάλας καὶ ε) τὸ ὑπ' ἀριθ. 112037)1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

Τὴν μὴ ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος εἰς τὸ χωρίον Ν. Περάμου Νομοῦ Καβάλας.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀσκληπιείου Κῶ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 404 τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις Δ.Σ. Ι.Κ.Α. 26)29.7.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α., λαβὸν ὑπ' ὄψιν : α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας», δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 8)23.3.1963 ἀπόφασιν τῆς Τ.Α.Ε. Καλύμνου καὶ ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 54867) 1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως :

1) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως, τοὺς ἀναφερομένους ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν (ἄρθρα 2 § 1 περ. ε' καὶ 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954 καὶ νόμου 2054)1953) εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀσκληπιείου Κῶ, ἔνθα τὰ ἔργα ἀνεγέρσεως τοῦ Διεθνοῦς Ἱπποκρατείου Ἱδρύματος Κῶ.

2) Τὸν μὴ χαρακτηρισμὸν τῆς ἀνωτέρω περιοχῆς ὡς κέντρου παροχῶν ἀσθενείας, λόγῳ μὴ ὑπάρξεως ἐπιτοπίως ὑγειονομικῶν μέσων καὶ τῆς γειτνιάσεως τῆς περιοχῆς μετὰ τῆς πόλεως Κῶ, ἔνθα αἱ Ὑγειονομικαὶ Ὑπηρεσίαι τοῦ Ὑποκαταστήματος.

3) Τὴν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως μηνός.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ

Εἰς τὴν Ἐπιθεώρησίν μας ἔχουν δημοσιευθῆ κατὰ τὸ ἔτος 1963 καὶ μέχρι ὥρας 113 ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ προσφυγῶν ἠσφαλισμένων κατὰ πράξεων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

Εἴχομεν ἐνδιαφέρον νὰ ἴδωμεν πόσαι ἐκ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν εἶναι ἀκυρωτικαὶ καὶ πόσαι ἀπορριπτικαί. Εἶναι λοιπὸν 66 ἀκυρωτικαὶ καὶ 47 ἀπορριπτικαί.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀκυρωτικῶν, ἐν συγκρίσει πρὸς ἐκεῖνον τῶν ἀπορριπτικῶν, προκαλεῖ ἀνησυχίαν. Σημαίνει ὅτι αἱ προσβληθεῖσαι εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διοικητικαὶ πράξεις, πλέον τοῦ ἡμίσεως αὐτῶν, σχεδὸν κατὰ τὰ δύο τρίτα, ὑπῆρξαν παράνομοι. Συγχρόνως ὅμως ἀναλογιζόμεθα πόσαι ἐξ αὐτῶν δὲν ἔφθασαν μὴ προσβληθεῖσαι εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καὶ ἡ κατὰ τὸ ἀνάλογον ποσοστὸν παρανομία δὲν κατέστη δυνατὸν διὰ τοὺς ἀδικουμένους νὰ ἀρθῆ.

Εἶναι βεβαίως παρακεκινδυνευμένον δι' αὐτὸ νὰ ἐπιρριφθῆ ὅλον τὸ βάρος τῆς εὐθύνης εἰς τὰ ἁρμόδια ὄργανα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν. Συμβαίνει καὶ αἱ κείμεναι νομοθετικαὶ διατάξεις - καὶ αὐταὶ εἶναι αἱ περὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, αἱ ὁποῖαι καθημερινῶς ἐκδίδονται, κατὰ πρόχειρον διαδικασίαν - νὰ μὴ εἶναι σαφεῖς. Ἐξ αὐτοῦ καὶ ἡ παρερμηνεία των, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς ἔκδοσιν παρανόμων διοικητικῶν πράξεων.

Τὰ ὄργανα ὅμως τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν φαίνεται νὰ ἔχουν τὴν ἀνάλογον εὐθύνην, ἐφ' ὅσον εἰς αὐτὰ ἀνατίθεται ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀσφαλιστικῶν περιπτώσεων, ὅταν ἐκ τῶν ἀκυρουμένων ἀποφάσεων των ἀποδεικνύεται, ὅτι δὲν κατανοεῖται ἐπαρκῶς τὸ πνεῦμα τῶν καταστατικῶν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν διατάξεων καὶ πρὸ παντὸς αὐτὴ ἡ οὐσία τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ὁποίας ἔχουν ταχθῆ.

Ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν ἄσκοπος ἡ ἔκδοσις μιᾶς παλαιοτέρας (ὑπ' ἀριθ. 54700) 1961) ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἡ ὁποία καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον αὐτοῦ Ὀργανισμοὺς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς.

Μᾶς δίδεται ἤδη ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ὑπενθυμίσωμεν.

«Πρὸς διαμόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως ἀσφαλείας - γράφεται εἰς αὐτὴν - δὲν συντελοῦν μόνον αἱ ἀσφαλιστικαὶ παροχαί. Σημασίαν ἔχει ὁ τρόπος τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν, ἡ ατμόσφαιρα, ἡ φιλικὴ προθυμία καὶ ἡ δημιουργία τῆς ἐντυπώσεως ὅτι τὰ παρεχόμενα δὲν εἶναι ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ δικαιώματα τῶν ἠσφαλισμένων.

Τὰ προβλήματα τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωνται ὡς προβλήματα συστηματικῆς προλήψεως, προθύμου βοηθείας καὶ ταχυτέρας δυνατῆς ἀνακουφίσεως ἀπὸ πάσης ἀντιξοότητος, ὅταν δὲ ὁ νόμος ὁρίζει «τὸ ὑποχρεωτικὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως» δὲν ζητεῖ μόνον ὑποχρεωτικὴν εἰσπραξιν εἰσφορῶν, ἀλλ' ἐπιβάλλει κυρίως καὶ πρὸ παντὸς ὑποχρέωσιν ἀνιχνεύσεως, προλήψεως καὶ βοηθείας. Μόνον μία συστηματικὴ παρακολούθησις, μὲ σκοπὸν τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ καλοῦ, καὶ μία προσεκτικὴ λῆψις τῶν καταλλήλων ἑκάστοτε μέτρων, ὅσον εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν, δύναται νὰ συμπληρώσῃ τὰς ἀναπομφύκτους ἀτελείας. Ἡ ἀποτελεσματικὴ πραγμάτωσις μιᾶς πολιτικῆς, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὸν τομέα τῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῶν ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων. Ἡ πρακτικὴ συνέπεια εἰς τὸ θέμα τοῦτο εἶναι, ὅτι ἡ λῆψις παντὸς ἐπιβαλλομένου μέτρου καὶ ἡ δραστηριότης τῶν ὀργάνων κοινωνικῆς πολιτικῆς πρέπει νὰ ἀσκῆται κατὰ μέγα μέρος ἐντὸς εἰδικοῦ ψυχολογικοῦ πλαισίου.

Ἡ ἐνάσκησις τῆς δημοσίας ταύτης λειτουργίας - καὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι τὰ ἀσφαλιστικὰ ὄργανα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει ἀνατεθῆ ἡ ἐπιδίωξις τῆς πραγματώσεως τοῦ σκοποῦ τῆς κοινωνικῆς τοῦ κράτους πολιτικῆς, ἐκτελοῦν κατ' οὐσίαν δημοσίαν λειτουργίαν καὶ εἶναι οὐσιαστικῶς ὄργανα τῆς Κρατικῆς Διοικήσεως - ἐπιβάλλει μόνον καθήκοντα. Γενικῶς διὰ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον σημασίαν ἔχει ὁ τρόπος τῆς ἑρμηνείας τῶν κανόνων αὐτοῦ καὶ τῆς ἑκάστοτε ἐφαρμογῆς του. Ἡ σημασία δέ, τὴν ὁποίαν ἔχει, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἐφαρμογὴ καὶ ἑρμηνεία τῶν ἀσφαλιστικῶν κανόνων, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν προσφυγὴν τῶν ἐνδιαφερομένων εἰς πρόσωπα κατ' ἐπάγγελμα ἐπωφελούμενα τῆς ἀπειρίας καὶ τῆς ἀγωνίας τῶν μὴ ἱκανοποιουμένων, λόγῳ τῆς ἀδιαφορίας, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν πολλάκις τὰ ἐντεταλμένα διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτῶν πρόσωπα».

* * *

Μᾶς δίδεται ἤδη ἡ εὐκαιρία νὰ σημειώσωμεν τὴν κοινὴν διαπίστωσιν πάσης διαπλαστικῆς τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου καὶ σύμφωνος πρὸς τοὺς μεγάλους σκοποὺς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἶναι ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, τὴν ὁποίαν βεβαίως ἔχειν χρέος νὰ παρακολουθῶν μὲ προσοχὴν τὰ ἀσφαλιστικὰ ὄργανα.

Ὅ,τι μόνον δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὸν - καὶ τοῦτο διότι εἶναι γνωστὸς ὁ φόρτος τῶν ὑποθέσεων, αἱ ὁποῖαι ἄγονται εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας - εἶναι ἡ βραδύτης, μετὰ τῆς ὁποίας ἀπονέμεται ἡ διοικητικὴ δικαιοσύνη, μὲ κατάληξιν οἱ πτωχοὶ ἠσφαλισμένοι νὰ ἀναμένουν ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνας τὴν ἄρσιν τῆς ἀδικίας των.

Ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ θὰ ἠδύνατο νὰ διορθωθῆ μὲ τὴν ἵδρυσιν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων. Ἀλλ' αὐτή, σχεδιασθεῖσα ἀπὸ ἐτῶν, εἶναι ἀκόμη ἀτυχῶς ἀπραγματοποίητος.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 21 (531)

Ἀθῆναι, 1 Νοεμβρίου 1965

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΟΙΚΟΣ ΝΑΥΤΟΥ(*)

Ὑπὸ τοῦ κ. ΣΩΤ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΥ, Ἀντιπλοιάρχου Λ.Σ.

Κεφάλαιον Γ'

Διοικητική καὶ οἰκονομική ὀργάνωσις Ο.Ν.

Διοικητικὴ ὀργάνωσις Ο.Ν. Ἐνταῦθα ἐξετάζονται α) ἡ νομικὴ μορφὴ τοῦ Ο.Ν., β) τὰ ὄργανα διοικήσεως Ο.Ν., γ) τὸ σύστημα διοικήσεως Ο.Ν. καὶ δ) ἡ ἐποπτεία καὶ ὁ ἔλεγχος Ο.Ν.

α) Ἀπὸ ἀπόψεως νομικῆς μορφῆς ὁ Ο.Ν. ἀποτελεῖ Ν.Π.Δ.Δ. Τοῦτο δὲν ὁρίζεται μὲν ρητῶς ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων (ἀντιθέτως, τὸ καταργηθὲν δ.1.3.1927-Φ.Ε.Κ.32Α') προκύπτει ὅμως ἀνενδοιάστως, φρονοῦμεν, ἐκ τοῦ πολιτειακοῦ χαρακτῆρος τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἐκ τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 § 3 τοῦ νόμου 1495)1938 (Φ.Ε.Κ. 464 Α'), καθ' ἣν καὶ φορεῖς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως λογίζονται Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ἀφ' ἧς καὶ ἐφ' ὅσον ἡ παρ' αὐτῶν διενέργεια τῆς ἀσφαλίσεως γίνεται πρὸς πραγματοποίησιν κανόνων τῆς ἐννόμου τάξεως, αἵτινες διατάσσουν εἰς τοὺς φορεῖς τούτους ὡρισμένην ἀσφαλιστικὴν δρᾶσιν ὑπὲρ ὡρισμένων προσώπων, τὰ ὁποῖα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεωτικῶς». (Ὁρᾶτε καὶ ἄρθρ. 6 ν.δ. 3378)1955, Φ.Ε.Κ. 260 Α').

Συνεπῶς τὸ μὲν μόνιμον πολιτικὸν προσωπικὸν τοῦ Ο.Ν. διέπεται ὑπὸ τῶν βασικῶν διατάξεων τοῦ ν. 1811)1951 (Φ.Ε.Κ. 141 Α') καὶ τοῦ β.δ. 23.12.1955 (Φ.Ε.Κ. 357 Α'), αἱ δὲ ἐκτελεσταὶ πράξεις τῆς Διοικήσεως αὐτοῦ δύνανται νὰ προσβληθοῦν ἐπὶ ἀκυρώσει ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε.

β) Ὄργανα Διοικήσεως Ο.Ν. Τὴν Διοίκησιν τοῦ Ο.Ν. ἀσκεῖ ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ αὐτοῦ (Δ.Ε.Ο.Ν.), συγκροτουμένη κατ' ἔτος δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας ἐξ ἐκπροσώπων τοῦ Κράτους (Διευθυντὴς Γ.Ε.Ν.Ε., εἷς ἀνώτερος ὑπάλληλος Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, εἷς ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν), τῶν ἐφοπλιστῶν (4) καὶ τῶν ναυτικῶν (4) (τριμερὴς ἐκπροσώπησις). Πρόεδρος τῆς Δ.Ε.Ο.Ν. εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας τοποθετούμενος ὡς Διευθυντὴς τοῦ Ο.Ν. ἀνώτερος ἀξιωματικὸς Λ.Σ., συγκεντρῶν, οὐχὶ ὀρθῶς βεβαίως, τὰς ἰδιότητας ἐλέγχοντος καὶ ἐλεγχομένου (ἄρθρον 3 β.δ. 15.4.1936, Φ.Ε.Κ. 219 Α'). Παρὰ τῇ Δ.Ε.Ο.Ν. ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Γ.Ε.Ν. ἀνώτερος ἀξιωματικὸς Λ.Σ. ὡς Ἐπίτροπος, μετέχων ἀπαραιτήτως, ἄνευ ψήφου ὅμως, τῶν συνεδριάσεων αὐτῆς καὶ διατυπῶν τὴν γνώμην του ἐπὶ πάσης λαμβανομένης ἀποφάσεως. Αἱ γνωματεύσεις συνεπῶς τῆς Δ.Ε.Ο.Ν. (ἄρθρον 4 β.δ. 15.4.1936) ἐκφεύγουν τοῦ ἐλέγχου τοῦ Ὑπουργικοῦ Ἐπιτρόπου. Ἐν περιπτώσει διαφωνίας τοῦ Ἐπιτρόπου πρὸς ἀπόφασιν τῆς Δ.Ε.Ο.Ν. ἡ ἐκτέλεσις ταύτης ἀναστέλλεται μέχρις ἄρσεως τῆς διαφωνίας δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ (ἄρθρον 3 § 8 β.δ. 15.4.1936 καὶ ἄρθρον 10 § 4 β.δ. 83) 1962). Προθεσμία ἄρσεως τῆς διαφωνίας ὑπὸ τοῦ Γ.Ε.Ν. δὲν προβλέπεται.

Ἡ Ὑπηρεσία τοῦ Ο.Ν. τελεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ καὶ συντίθεται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ προβλεπομένων Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν (Φ.Ε.Κ. 182 Β' 1960), τὸ δὲ ὑπηρετοῦν εἰς τὸν Ο.Ν. πολιτικὸν προσωπικὸν

(*) Συνεχίζεται ἐκ τῆς σελ. 1237 τοῦ παρόντος τόμου.

διακρίνεται εἰς διοικητικῶν (ὧν ὑπηρετοῦν 45 μόνιμοι ὑπάλληλοι, ἄρθρον 1 ν.δ. 3378)1955, Φ.Ε.Κ. 260 Α') καὶ ὑγειονομικῶν (β.δ. 451)1960, Φ.Ε.Κ. 94 Α'). Τὸ ὑγειονομικὸν προσωπικὸν προσλαμβάνεται ἐπὶ συμβάσει καὶ συνδέεται μετὰ τοῦ Ο.Ν. διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου. (Ὧν ὑπηρετοῦν εἰς τὸν Ο.Ν. 170 περίπου ἰατροὶ διαφόρων εἰδικοτήτων, ἐξ ὧν 130 περίπου εἰς τὸ κέντρον καὶ 42 εἰς ἐπαρχίας. Ἐπὶ πλέον δὲ 6 φαρμακοποιοί, 20 νοσοκόμοι κλπ.).

Ἐκτὸς τῆς ἐν Πειραιεῖ ἐγκατεστημένης Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Ν. εἰς τὰ ναυτικώτερα ἐπιλιμένια κέντρα λειτουργοῦν σήμερον, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκείων Λιμενικῶν Ἀρχῶν, 36 ἐν συνόλῳ Παραρτήματα (Π.Ο.Ν.). Κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις (ἄρθρον 18 β.δ. 83)1962) Παράρτημα Ο.Ν. δύναται νὰ ἱδρυθῇ διὰ β.δ)τος εἰς περιοχάς, ἔνθα διαμένουν τοὐλάχιστον 300 ναυτικοί (ἐν ἐνεργείᾳ ἢ συνταξιοῦχοι), συγκεντροῦντες τὰ νόμιμα προσόντα προστασίας. (Ὁρᾶτε ὅμως καὶ ἄρθρον 4 δ. 9.5.1944, Φ.Ε.Κ. 107 Α', περιέχον ἀνεπίτρεπτον ὑπεξουσιοδότησιν). Δι' ἕκαστον Π.Ο.Ν. συγκροτεῖται, δι' ἀποφάσεως τοῦ Υ.Ε.Ν., Τοπικὴ Ἐπιτροπὴ (Τ.Ε.Ο.Ν.), εἰς τὴν ὁποίαν, ἐκτὸς τοῦ Λιμενάρχου, 1 ἐφοπλιστοῦ ἢ ναυτικοῦ πράκτορος καὶ 1 ναυτικοῦ, μετέχει καὶ ἐκπρόσωπος τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη λειτουργεῖ σήμερον ὡς συμβουλευτικὸν κυρίως ὄργανον τοῦ Ο.Ν. Κατὰ κρατήσασαν διοικητικὴν πρακτικὴν τὸ Π.Ο.Ν. στεγάζεται συνήθως εἰς οἴκημα, παραχωρούμενον δωρεὰν ὑπὸ τοῦ Δήμου. Παρ' ἑκάστῳ Π.Ο.Ν. προσλαμβάνεται τοὐλάχιστον εἷς ἰατρὸς παθολόγος, ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, διὰ τὴν παροχὴν περιθάλψεως εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους ναυτικούς.

Εἰς τὸν Ο.Ν. ὑπάγονται ἐπίσης αἱ παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν Ἀττικῆς ἀνεγερθεῖσαι, ἐν ἔτει 1958, ἐκ κεφαλαίων τοῦ Λ.Ο.Κ.Π., παιδικαὶ κατασκηνώσεις, εἰς τὰς ὁποίας φιλοξενοῦνται περίπου 1350 τέκνα ναυτικῶν, κέντρου καὶ ἐπαρχιῶν, ἡλικίας 7 - 14 ἐτῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θερινῆς περιόδου (1.7 - 20.9, Κανονισμὸς λειτουργίας Π.Ε.Ο.Ν., Φ.Ε.Κ. 303 καὶ 346 Β' 1962). Κατόπιν τοῦ β.δ. 431)1963 (Φ.Ε.Κ. 123 Α') τὰ τέκνα τῶν εἰς ἐπαρχίας διαμενόντων ναυτικῶν δύνανται νὰ ἀποστέλλωνται καὶ εἰς τὰς τοπικὰς μαθητικὰς ἢ παιδικὰς κατασκηνώσεις, δαπάναις τοῦ Κ.Α.Α.Ν.

γ) Σύστημα διοικήσεως. Τὸ ὑπὸ τοῦ Ο.Ν. τηρούμενον διοικητικὸν σύστημα εἶναι τὸ συγκεντρωτικὸν τοιοῦτον, καθόσον τὰ Π.Ο.Ν. οὐδεμίαν διοικητικὴν ἐξουσίαν ἔχουν (λ.χ. σύναψιν συμβάσεως μετὰ ἰατρῶν ἢ κλινικῶν), ἀσκοῦν δὲ περιωρισμένην διαχειριστικὴν τοιαύτην, καταβάλλοντα ἐκ τῆς παγίας των προκαταβολῆς τὰς συνήθεις δαπάνας ἰατρικῆς περιθάλψεως, τελούσας πάντως ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν ἢ τὸν ἔλεγχον τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Ν.

δ) Ἐποπτεία καὶ ἔλεγχος Ο.Ν. Τὰ Ἀσφαλιστικὰ Ἱδρύματα τῶν ναυτικῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἀνήκει ὁ Ο.Ν., τελοῦν, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Υ.Ε.Ν. Ἡ ἐποπτεία αὕτη συνίσταται κυρίως εἰς τὴν παρακολούθησιν τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας των, εἰς τὴν παροχὴν γενικῶν κατευθύνσεων καὶ εἰς τὴν συμπαράστασιν πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιωκομένων ὑπ' αὐτῶν γενικωτέρων σκοπῶν, εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ τῆς Δ.Ε.Ο.Ν., ὁπόταν ἡ ἔγκρισις αὕτη ρητῶς ἀπαιτεῖται ὡς ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς νομικῆς ἰσχύος των καὶ εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν οἰκείων Κανονισμῶν (ἄρθρον 22 β.δ. 5.7.1940, Φ.Ε.Κ. 261 Α', β.δ. 15.4.1936 κλπ.).

Ἐκτὸς τοῦ ὡς ἄνω διοικητικοῦ ἐλέγχου εἰς τὸν Ο.Ν. ἀσκεῖται καὶ διαχειριστικὸς ἔλεγχος, προληπτικὸς καὶ κατασταλτικός. Ὁ προληπτικὸς διαχειριστικὸς ἔλεγχος ἀσκεῖται ὑπὸ ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ἐπὶ πάσης δαπάνης τῶν προϋπολογισμῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. (διαχειρίσεως Ο.Ν.), ἐξαιρουμένων μόνον τῶν δαπανῶν τῶν ἀφορωσῶν παροχὰς πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους. (Τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3170)1955, Φ.Ε.Κ. 76 Α', προβλεπόμενον β.δ)γμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐρρυθμίζοντο εἰδικώτερον τὰ θέματα προληπτικοῦ ἐλέγχου τῶν παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. συνεστημένων εἰδικῶν κεφαλαίων (Κ.Α.Α.Ν. - Κ.Π.Φ.Ν. - Κ.Δ.) δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι). Ὁ κατασταλτικὸς διαχειριστικὸς ἔλεγχος διενεργεῖται σήμερον ὑπὸ τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν (ν. 3329) 1955, Φ.Ε.Κ. 230 Α', ἄρθρον 5 ν.δ. 4107) 1960, Φ.Ε.Κ. 150 Α', καὶ ἀπόφ. Υ.Ε.Ν. - Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ 27725)ΓΑ 5746) 1957) καὶ ὑπὸ τοῦ Υ.Ε.Ν. Πέραν ὅμως τοῦ

ἀνωτέρω συνήθους προληπτικοῦ καὶ κατασταλτικοῦ ἐλέγχου, διαχειριστικὸν ἔλεγχον ἀσκοῦν ἐπίσης: α) ἡ Δ.Ε.Ο.Ν. συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας Κανονισμούς, καταλογίζουσα τυχὸν προκύπτοντα κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ὑγειονομικοῦ ἢ φαρμακευτικοῦ ὑλικοῦ ἐλλείμματα εἰς τοὺς ὑπαιτίους (λ.χ. Κανονισμὸς λειτουργίας φαρμακείου, ἄρθρον 8 § 4, Φ.Ε.Κ. 65 Β' 1952 καὶ 94 Β' 1960) καὶ β) ὁ παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. Ἐπιθεωρητὴς Ἀσφαλιστικῶν Ἱδρυμάτων τῶν ναυτικῶν (ἄρθρον 9 ν. 3170)1955 καὶ Κανονισμός, Φ.Ε.Κ. 70 Β' 1959), ἀσκῶν γενικὸν ἔλεγχον τῶν διαχειριστῶν ὑπολόγων Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν.

Σημειοῦται ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὅτι ὑπὸ τοῦ ν. 591)1937 (Φ.Ε.Κ. 126 Α') καθιεροῦται δι' ἅπαντας τοὺς φορεῖς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, ἀναλογιστικὸς ἔλεγχος, ἀποβλέπων κυρίως εἰς τὸν ἀκριβῆ καθορισμὸν τοῦ ἀσφαλίστρου καὶ εἰς τὴν διαπίστωσιν ὑπάρξεως τυχὸν δυνατότητος πρὸς αὔξησιν τῶν παροχῶν. Ὁ ἔλεγχος οὗτος ἐνεργεῖται δι' ἀναλογιστικῶν μελετῶν, στηριζομένων ἐπιστημονικῶς ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν βασικὴν ἀρχὴν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ εἰσφοραὶ δέον νὰ ἐξισῶνται πρὸς τὰς παροχάς (περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξόδων Διοικήσεως), ἐντὸς ὡρισμένου, βραχέος ἢ μακροῦ, χρόνου καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Μαθηματικῆς Στατιστικῆς διαπιστουμένην κανονικὴν συχνότητα πραγματοποιήσεως ὡρισμένων κινδύνων. Ἡ διενέργεια τοιούτου ἐλέγχου, ἀνεξαρτήτως ὑπάρξεως ἢ μὴ νομοθετικῆς ἐπιταγῆς, ἐπιβάλλεται ἐκ λόγων ἀληθοῦς συμφέροντος εἰς πάντα Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Πρὸ τριετίας περίπου ὑπὸ τοῦ Δ.Σ.)Ν.Α.Τ. συνεστήθη Ἐπιτροπὴ ἐξ εἰδικῶν προσώπων διὰ τὴν σύνταξιν ἀναλογιστικῆς μελέτης ἐπὶ τῆς μελλοντικῆς τορείας τῶν δαπανῶν τῶν κλάδων ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας. Ἀτυχῶς ἡ μελέτη αὕτη δὲν ἦχθη εἰς πέρας μέχρι σήμερον, διότι ἡ προχωρήσασα ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ ἔκρινεν ὅτι, ἐλλείψει εἰδικῶν ὑπηρεσιακῶν στατιστικῶν πινάκων ἀναφερομένων εἰς μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ προέκυπτον αἱ πιθανότητες, ἡ ἐν γένει ἐργασία αὐτῆς παρεκωλύετο.

Οἰκονομικὴ ὀργάνωσις Ο.Ν

Ἐνταῦθα ἐξετάζονται κυρίως τὰ θέματα χρηματοδοτήσεως τοῦ Ο.Ν. διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀποστολῆς του.

Προηγουμένως ὅμως δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι ὁ Ο.Ν., καίτοι διοικητικῶς ἀποτελεῖ ἴδιον Ὀργανισμὸν (ν.π.δ.δ.), οἰκονομικῶς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνεξάρτητος φορεὺς κυρίας κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Πράγματι εἰς τὸν Ο.Ν. ὑπάγονται τὰ Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. ἐν μέρει μόνον, καθ' ὅσον οὗτος διαχειρίζεται (πραγματοποιεῖ) ἐκ μὲν τοῦ σκέλους τῶν εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν Κεφαλαίων τούτων ἐσόδων τὰ προερχόμενα ἐξ εἰσφορῶν (συμμετοχῆς) τῶν ἠσφαλισμένων, ἐκ δὲ τοῦ σκέλους τῶν δαπανῶν τὰ κονδύλια τὰ ἀφορῶντα προστασίαν κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἐπιδότησιν ἀνέργων καὶ δαπάνας ἐκ ναυταποστολῶν.

Τὸ Κεφάλαιον Δυτῶν (Κ.Δ.), περιλαμβάνον κυρίως τὰς εἰδικὰς δαπάνας συνταξιοδοτήσεως τῶν δυτῶν καὶ καταβολῆς ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ὑποστάντας ἀτύχημα δύτας, ὑπάγεται ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ν.Α.Τ. καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν ἐρευνᾶται ἐνταῦθα.

Ἡ οἰκονομικὴ πάντως διαχείρισις τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. ἐν τῷ συνόλῳ των τελεῖ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ν.Α.Τ. (ἄρθρον 2 δ. τῆς 7.8.1943, Φ.Ε.Κ. 264 Α'), καθ' ὅσον οἱ προϋπολογισμοὶ αὐτῶν ἐπεξεργάζονται καὶ ἐγκρίνονται ὑπὸ τοῦ Δ.Σ.)Ν.Α.Τ., ἐν συνεχείᾳ δὲ οὗτοι ὑποβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ν.Α.Τ. εἰς τὸ Υ.Ε.Ν. καὶ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν διὰ τὴν τελικὴν ἔγκρισιν. Ἐὰν συνεπῶς, διαρκούσης τῆς οἰκονομικῆς χρήσεως, προκύψῃ ἀνάγκη ἐγγραφῆς ἀναπληρωματικῶν πιστώσεων, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐπιγενομένων ἀναγκῶν τῶν ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ο.Ν. κονδυλίων τῶν προϋπολογισμῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν., ὁ Ο.Ν. μετὰ τὴν λῆψιν ἀποφάσεως ἐκ μέρους τῆς Δ.Ε.Ο.Ν. δέον νὰ αἰτήσηται καὶ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Δ.Σ.)Ν.Α.Τ. Ἐπίσης τὸ Δ.Σ.) Ν.Α.Τ. ἀποφασίζει διὰ τὸν σχηματισμὸν ἀσφαλιστικοῦ ἀποθεματικοῦ τοῦ Κ.Α.Α.Ν. καὶ ἐγκρίνει τοὺς ἐτησίους ἰσολογισμοὺς Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. (β.δ. 4.5.1950, Φ.Ε.Κ. 113 Α'). Σημειωτέον, πάντως, ὅτι, καίτοι τὸ Ν.Α.Τ. εἶναι συνυπεύθυνον διὰ τὴν διαχείρισιν τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν., ἐν τούτοις ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία (ἄρθρον 5 ν. 3170)1955), οὐχὶ ὀρθῶς βεβαίως, ἀπεξένωσε τοῦτο τῆς ἐξουσίας πρὸς γνωμο-

δότησιν ἐπὶ τῶν λαμβανομένων ἑκάστοτε νομοθετικῶν καὶ διοικητικῶν μέτρων προστασίας τῶν ναυτικῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας. Διὰ τὸ γνωμοδοτικὸν τοῦτο ἔργον ἁρμοδία εἶναι ἡ Δ.Ε.Ο.Ν. (ἄρθρον 4 δ. 15.4.1936) καὶ τὸ Σ.Ε.Ν. (ν. 3141)1955, Φ.Ε.Κ. 43 Α').

Αἱ τελευταίως κρατήσασαι παρὰ τῇ Ὑπηρεσίᾳ ἀπόψεις ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἀποστολὴν τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. περιέχονται εἰς καταρτισθὲν νομοσχέδιον, τροποποιητικὸν τοῦ ν. 3170)1955, καὶ ἔχουσιν ὡς κάτωθι:

Ὡς πρὸς τὸ Κ.Π.Φ.Ν., ἐπειδὴ σήμερον, λόγῳ σημαντικοῦ περιορισμοῦ τῆς νόσου τῆς φυματιώσεως (μόνον 20 - 25 φυματικοὶ ναυτικοὶ νοσηλεύονται ἡμερησίως εἰς τὸ Ν.Ι.Ε.Θ.), δὲν δικαιολογεῖται ἡ ὕπαρξις Εἰδικοῦ Κεφαλαίου διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἀσθενείας ταύτης, προβλέπεται ἡ κατάργησις αὐτοῦ καὶ ἡ συγχώνευσις τῶν κονδυλίων προστασίας φυματικῶν εἰς τοὺς προϋπολογισμοὺς Ν.Α.Τ. (ὡς πρὸς τὰς συντάξεις) καὶ Κ.Α.Α.Ν. (ὡς πρὸς τὰς δαπάνας συνήθους προστασίας τῶν συνταξιούχων φυματικῶν καὶ εἰδικῆς τοιαύτης τῶν πασχόντων ἐκ πνευμονικῆς φυματιώσεως).

Ὡς πρὸς τὸ Κ.Α.Α.Ν., ἡ παρακολούθησις τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐτησίων προϋπολογισμῶν τοῦ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἄγει εἰς τὴν διαπίστωσιν, ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ διαχωρισμὸς τῶν Κλάδων Ἀνεργίας καὶ Ἀσθενείας, διότι ἡ αὔξησις τῶν δαπανῶν τῶν Κλάδων τούτων ἐμφανίζει μεγάλας καὶ ἀποτόμους διαφοράς. Εἰδικώτερον, εἰς περιόδους ἐντάσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς ναυτιλίας, ἐνῷ τὰ κονδύλια τοῦ Κλάδου Ἀνεργίας παραμένουν σχεδὸν ἀδρανῆ, τὰ κονδύλια τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας τείνουν πρὸς ἄνοδον κατὰ περίπου σταθερὸν ποσοστὸν ἐτησίως (15 ο)ο), ἐπιτρέπον προσεγγιζούσας προβλέψεις διὰ τὸ μέλλον. Ἀντιθέτως, εἰς περιόδους κρίσεως, συνήθως μὴ δυναμένας νὰ προβλεφθῶσι, τὰ κονδύλια τοῦ Κλάδου Ἀνεργίας ἐμφανίζουν ἀποτόμους ἀνοδικὰς διακυμάνσεις τελείως διαφορετικῆς μορφῆς ἀπὸ τὰς διακυμάνσεις τῶν δαπανῶν τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας. Οὕτω, ἐσημειώθη χαρακτηριστικῶς, ὅτι, ἐνῷ αἱ δαπάναι τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας κατὰ τὰ ἔτη 1959 - 1960 ὑπερεδιπλασιάσθησαν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ὁμοειδεῖς δαπάνας τῶν ἐτῶν 1955 - 1956, αἱ δαπάναι τοῦ Κλάδου Ἀνεργίας τῶν ἐτῶν 1959 - 1960, λόγῳ τῆς σημειωθείσης τότε κρίσεως, ἦσαν 20πλάσιαι καὶ 10πλάσιαι τῶν ἀντιστοίχων δαπανῶν τῶν ἐτῶν 1955-1956. Ὑπὸ τοῦ καταρτισθέντος ἤδη ὡς ἕνα νομοσχεδίου προβλέπεται ἡ ἵδρυσις αὐτοτελοῦς, διοικητικῶς καὶ οἰκονομικῶς, φορέως ἀσφαλίσεως τῶν ναυτικῶν κατὰ τῆς ἀνεργίας (Τ.Α.Ν.Α.), ὡς τοῦτο ἐγένετο ἤδη εἰς τὸ Ι.Κ.Α. (ν.δ. 2961)1954, Φ.Ε.Κ. 197 Α').

Διὰ τὴν χρηματοδότησιν τοῦ Ο.Ν., πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δαπανῶν γενικῆς καὶ εἰδικῆς προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας (Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν.), ἔχουν θεσπισθῆ εἰδικοὶ πόροι ποικίλης προελεύσεως. Οἱ πόροι οὗτοι εἶναι: α) κοινωνικαὶ εἰσφοραί, β) εἰσφοραὶ ἐφοπλιστῶν καὶ ναυτικῶν, γ) συμμετοχὴ τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὴν ἑκάστοτε δαπάνην προστασίας, δ) ἔσοδα ἐκ τῆς περιουσίας καὶ ε) ἔσοδα ἐκ δωρεῶν κλπ.

α) Κοινωνικὴ εἰσφορὰ (φόροι, τέλη κλπ.). Βάσει τοῦ ἀ.ν. 843)1948 (Φ.Ε.Κ. 319 Α'), ὁ ὁποῖος κατήργησε τὰ διαπύλια καὶ φορτωτικὰ τέλη, διατίθεται κατ' ἔτος ὑπὲρ τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. καὶ δι' ἕκαστον τῶν Κεφαλαίων τούτων ποσοστὸν 12,5 ο)ο ἐπὶ τοῦ ἐκ 4 ο)ο ἐσόδου τοῦ Ν.Α.Τ. (β.δ. 11.7.1949, Φ.Ε.Κ. 173 Α').

Διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1963 τὸ ποσοστὸν τοῦτο ἀντιπροσωπεύει, κατὰ τοὺς ἐγκριθέντας οἰκείους προϋπολογισμούς, ποσὸν δραχμῶν 1.400.000 περίπου δι' ἕκαστον Κεφάλαιον καὶ καλύπτει διὰ μὲν τὸ Κ.Α.Α.Ν. τὸ 2 ο)ο περίπου τῶν συνολικῶν του ἐσόδων (προβλεπομένων εἰς 76.000.000 περίπου), διὰ δὲ τὸ Κ.Π.Φ.Ν. τὸ 7 ο)ο περίπου τῶν συνολικῶν του ἐσόδων (προβλεπομένων εἰς δραχμὰς 19.500.000 περίπου).

Συνεπῶς ἡ κοινωνικὴ εἰσφορὰ ὑπὲρ τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ. Π. Φ. Ν., ἰδίᾳ διὰ τὸ Κ.Α.Α.Ν., εἶναι ἐντελῶς ἀσήμαντος, συγκρινομένη πρὸς τὴν θεσπισθεῖσαν δι' ἐνίσχυσιν ἑτέρων ἀσφαλιστικῶν φορέων.

Ὑπὲρ τοῦ Κ.Α.Α.Ν. ἔχει θεσπισθῆ ἐπίσης κράτησις 2 ο)ο ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν εἰσπραττομένων πλοηγικῶν δικαιωμάτων (ἄρθρον 3 νόμου 6002)1934). Πλὴν ὅμως τὸ ἐκ τῆς κρατήσεως ταύτης ποσὸν (προβλεπόμενον διὰ τὸ τρέχον ἔτος εἰς δραχμὰς 200.000 περίπου) προορίζεται ὧν διὰ τὴν παροχὴν, ἐντελῶς δωρεάν, ὑγειονομικῆς ἐνγένει περιθάλψεως εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς

Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας (ν. 3142)1952, ἄρθρον 14, Φ.Ε.Κ. 43 Α').

Ὑπὲρ τοῦ Κ.Π.Φ.Ν. προβλέπονται καὶ τέλη ἐπὶ τῶν ἀδείων ἐπισκέψεως πλοίων ἐξωτερικοῦ, ἐκ τῆς εἰσφορᾶς 5 ο)ο ἐπὶ παντὸς λογαριασμοῦ θεραπευτηρίων διὰ νοσηλείαν ναυτικῶν καὶ ἐξ 1)7 ἐπὶ τοῦ ἐκ 3 ο)ο ποσοστοῦ ὑπὲρ Ν.Α.Τ. τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων ἐφοπλιστικῶν ἐπιχειρήσεων διὰ μεταφορὰν ἐπιβατῶν (ἄρθρον 28 § 1 ν.δ. 3738)1957). Τὰ ποσὰ ταῦτα προβλέπονται διὰ τὸ τρέχον ἔτος εἰς δραχμὰς 1.300.000 περίπου συνολικῶς.

β) Εἰσφορὰ ἐργοδότου (ἐφοπλιστοῦ) καὶ ἐργάτου (ναυτικοῦ). Ἡ εἰσφορὰ αὕτη, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀσφαλίστρου συνιστᾷ τὸ μέγιστον ποσοστὸν τῶν ἐτησίων ἐσόδων τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν., δικαιολογεῖται, ὡς πρὸς μὲν τὸν ναυτικὸν ἐκ λόγων διεγέρσεως τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τοῦ συναισθήματος τῆς εὐθύνης διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ο.Ν., ἔτι δὲ καὶ ἐκ λόγων ἀπαλλαγῆς του ἐκ τοῦ δυσαρέστου συναισθήματος μειονεκτικότητος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξεβλάστανον αἱ τυχὸν παροχαὶ Κοινωνικῆς Προνοίας, ὡς πρὸς δὲ τὸν ἐφοπλιστήν, λόγῳ τῆς ὠφελιμότητος, τὴν ὁποίαν καὶ οὗτος ἀποκομίζει, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντα, ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως (ὡς εἶναι ἰδία ἡ διασφάλισις τῆς ὑγείας καὶ τῆς καλῆς ἀποδόσεως τῶν ναυτικῶν).

Συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 18 § 12 ν. 3170) 1955 ποσοστὸν μέχρι 30 ο)ο ἐκ τῶν τακτικῶν ὑπὲρ Ν.Α.Τ. εἰσφορῶν ἀποδίδεται ἐτησίως ὑπὲρ τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. Τὸ ἀκριβὲς ποσοστὸν συνολικῶς καὶ κεχωρισμένως δι' ἕκαστον τῶν ὡς ἄνω Κεφαλαίων καθορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Υ.Ε.Ν. προτάσει τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ν.Α.Τ.

Ὁ νόμος 3170)1955 δὲν καθώρισε σταθερὸν ἀσφάλιστρον, ἤτοι τὸ ἀκριβὲς ποσοστὸν συμμετοχῆς ἑκάστου Κεφαλαίου εἰς τὰς τακτικὰς ὑπὲρ τοῦ Ν.Α.Τ. εἰσφοράς, διότι αἱ ἐκπονηθεῖσαι τότε, πρὸ τοῦ νόμου τούτου, ἀναλογιστικαὶ μελέται ἀφεώρων τὰς συντάξεις καὶ οὐχὶ τὰς παροχὰς τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν.

Διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1963 τὸ ἀποδοτέον συνολικὸν ποσοστὸν καθωρίσθη εἰς 30 ο)ο, ἐκ τοῦ ὁποίου 24 ο)ο διετέθη εἰς τὸ Κ.Α.Α.Ν. καὶ 6 ο)ο εἰς τὸ Κ.Π.Φ.Ν. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ἰσχύουσαι ὑπὲρ τοῦ Ν.Α.Τ. εἰσφοραὶ ἐφοπλιστοῦ καὶ ναυτικοῦ εἶναι 16 ο)ο ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ εἰς πλοῖα ἄνω τῶν 25 κ.ο.χ. ἡ ὑπὲρ τῶν Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. εἰσφορὰ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ εἰς ποσοστὸν τὸ 4,8 ο)ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τούτου. Ἡ εἰσφορὰ αὕτη εἶναι λίαν συντηρητική, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν θεσπισθεῖσαν ὑπὲρ ἑτέρων φορέων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, εἰς τὰς ὁποίας αὕτη κυμαίνεται ἀπὸ 5 - 9 ο)ο ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ (εἰς Ι.Κ.Α. οἱ ἐργαζόμενοι εἰσφέρουν 3,25 ο)ο, οἱ ἐργοδόται 6,25 ο)ο καὶ οἱ συνταξιοῦχοι 4 ο)ο), ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τῆς εἰσφορᾶς ταύτης κυρίως καλύπτονται αἱ ἐπὶ πλέον δαπάναι τοῦ κλάδου ἀνεργίας καὶ τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν φυματικῶν ναυτικῶν. Ἔτι ἐκδηλος εἶναι ἡ συντηρητικότης τῆς εἰσφορᾶς ἐφοπλιστοῦ - ναυτικοῦ, ἐὰν αὕτη συγκριθῇ πρὸς τὴν εἰσφορὰν τῶν ἐφοπλιστῶν ὑπὲρ τῶν Clubs. Τὰ Clubs εἶναι ἀλληλοασφαλιστικὰ σωματεῖα ἀποζημιώσεως τῶν πλοιοκτητῶν διὰ ζημίας ἢ ἀπαιτήσεις μὴ καλυπτομένας ἀπὸ τὰ συνήθη ἀσφαλιστήρια συμβόλαια (λ. χ. ἔξοδα νοσηλείας πληρώματος). Εἰς ταῦτα εἰσφέρουν οἱ ἐφοπλισταὶ ὡρισμένον ποσὸν ἐτησίως, κατὰ κόρον ὁλικῆς χωρητικότητος τῶν πλοίων των διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος καὶ ἀσθενείας κινδύνων τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων των. Ἡ εἰσφορὰ τῶν ἐφοπλιστῶν, κατὰ τὸ ἔτος 1949, ἀνήρχετο εἰς 5 ο)ο ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου μισθοῦ (Ναυτικὰ Χρονικὰ 15.12.1949, σελ. 2). Νεώτερα ἔγκυρα στοιχεῖα περὶ τοῦ ὕψους τῆς εἰσφορᾶς εἰς τὰ Clubs καὶ δὴ μετὰ τὸ ν.δ. 2652)1953 (297 Α') δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκεντρώσω. Δέον νὰ τονισθῇ, ὅτι οἱ συνταξιοῦχοι ναυτικοὶ δὲν ὑποχρεοῦνται εἰσέτι εἰς τακτικὴν εἰσφορὰν ὑπὲρ τοῦ Κ.Α.Α.Ν., ὡς τοιαύτην ὑποχρέωσιν ὑπέχουν οἱ ἐργαζόμενοι ναυτικοί. Προβλέπεται ὅμως εἰς ἕτερον καταρτισθὲν ἤδη νομοσχέδιον ἡ καθιέρωσις κρατήσεως 2 ο)ο ἐπὶ τῶν χορηγουμένων ὑπὸ τοῦ Ν.Α.Τ. συντάξεων.

Τινές, εἰδικῶς ἐπὶ χρηματοδοτήσεως τῶν Ὀργανισμῶν ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, κατακρίνουν τὴν κατὰ ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ εἰσφοράν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι αἱ παροχαὶ αὐτῶν δὲν εἶναι ἀνάλογοι τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων, ὡς συμβαίνει ἐπὶ κανονισμοῦ τῶν συντάξεων. Κατὰ τὴν ἄποψιν ταύτην οἱ ἠσφαλισμένοι θὰ πρέπει νὰ εἰσφέρουν μηνιαίως τὸ αὐτὸ

ποσόν, οὐχὶ τὸ αὐτὸ ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ των (οὕτω περίπου αἱ εἰσφοραὶ συνταξιούχων Τ.Ε.Β.Ε.). Ἡ ἀνωτέρω γνώμη δὲν ἐπεκράτησε γενικῶς, ἐν τῇ πράξει, διότι ὑπερίσχυσεν ἡ ἐν τῇ κοινωνικῇ ἀσφαλίσει ἀρχή, ἡ ἔχουσα τὴν προέλευσιν καὶ δικαιολογίαν της εἰς τὴν ἔμφυτον κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ εὐπορώτεροι πρέπει νὰ καλύπτουν καὶ μέρος τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀπορωτέρων.

Σημειοῦται τέλος, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ ν.δ. 2651)1953 (Φ.Ε.Κ.297, ἄρθρα 8-9) προβλεπόμεναι κρατήσεις καὶ χρηματικαὶ ποιναὶ εἰς βάρος τοῦ πλουσκτήτου, ἐν περιπτώσει ἀντικανονικῆς καὶ ἐλλιποῦς συνθέσεως πληρώματος, περιέρχονται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ Κ.Α.Α.Ν. Κατὰ τὸ ἔτος 1962 αἱ εἰσπράξεις ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἀνῆλθον εἰς δραχμὰς 1.840.000 περίπου ἐναντι προβλεφθεισῶν 150.000 δραχμῶν.

γ) Συμμετοχὴ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν δαπάνην. Αὕτη ἐκρίθη ὡς ἐπιβεβλημένη διὰ λόγους οὐ μόνον ταμιευτικούς (αὔξησις τῶν ἐσόδων), ἀλλὰ κυρίως διὰ λόγους ἀφ' ἑνὸς περιστολῆς τοῦ τυχὸν πνεύματος σπατάλης καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀναπτύξεως ἀσφαλιστικῆς συνειδήσεως εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν δαπάνην ἰατρικῆς περιθάλψεως καθορίζεται εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῆς ἑκάστοτε πραγματοποιουμένης δαπάνης, κυμαινόμενον μεταξὺ 20ο)ο - 40ο)ο (20 ο)ο ἐπὶ δαπάνης χορηγήσεως φαρμάκων, 30 ο)ο ἐπὶ νοσηλείας εἰς κλινικάς, ἐπὶ χορηγήσεως φαρμακευτικῶν εἰδῶν κλπ.). Διὰ τὰς ἰατρικὰς ἐπισκέψεις περιπατητικῶν ἢ κλινήρων ἀσθενῶν εἰσπράττεται μικρὸν ποσὸν ὡς δικαίωμα τοῦ Ὀργανισμοῦ, ἤτοι 1 - 5 δραχμὰς κατ' ἐπίσκεψιν (ἄρθρα 12, 13, 14 καὶ 15 β.δ. 83)1962).

Κατ' ἀρχὴν ἅπαντες οἱ ἠσφαλισμένοι ἀσθενεῖς συμμετέχουν εἰς τὴν πραγματοποιουμένην ἑκάστοτε δαπάνην περιθάλψεως. Ἐξαιρεῖται μόνον τὸ προσωπικὸν τῆς Πλοηγικῆς Ὑπηρεσίας, τὸ ὁποῖον (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μελῶν οἰκογενείας) περιθάλπεται ἐντελῶς δωρεάν. Οἱ ἄνεργοι ναυτικοὶ καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν συμμετέχουν μόνον εἰς τὰς δαπάνας λήψεως φαρμάκων καὶ φαρμακευτικῶν εἰδῶν ἢ ἐκτελέσεως τεχνητῶν λουτρῶν κατὰ τὸ σύνηθες ποσοστὸν (20ο)ο καὶ 30ο)ο καὶ ἀντιστοίχως) οὐχὶ καὶ εἰς τὰς δαπάνας νοσοκομειακῆς περιθάλψεως, ἥτις παρέχεται εἰς τούτους ἐντελῶς δωρεάν. Πρὸς τοὺς ἀνέργους ναυτικούς, ἀπὸ ἀπόψεως ἰατρικῆς περιθάλψεως, ἐξομοιοῦνται οἱ ὑπὸ νοσηλευτικὴν περιθαλψιν (σανατοριακὴν ἢ ἀεροθεραπευτικὴν) τελοῦντες φυματικοὶ ναυτικοὶ καὶ οἱ συνταξιοῦχοι φυματικοὶ Γ' κατηγορίας (οἱ λαμβάνοντες ἐπίδομα ἀναπηρίας καὶ ἀεροθεραπείας), οἵτινες εἰδικῶς ἐπὶ λήψεως φαρμάκων συμμετέχουν κατὰ ποσοστὸν μόνον 3ο)ο (ἄρθρον 7 § 4 ν.δ. 3738) 1957 καὶ ἄρθρον 13 β.δ. 83)1962, Ν.Σ.Κ. 111)1958 καὶ 767)1958) ἀποτελοῦν ἔσοδον τοῦ Κ.Π.Φ.Ν. Ἔσοδον τοῦ Κ.Π.Φ.Ν. ἐπίσης ἀποτελεῖ καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν συνταξιούχων φυματικῶν εἰς τὴν δαπάνην τῆς παρεχομένης συνήθους προστασίας, καθόσον ἡ δαπάνη αὕτη βαρύνει τὸ Κ.Π.Φ.Ν. καὶ οὐχὶ τὸ Κ.Α.Α.Ν.

Τὰ ἔσοδα τῆς κατηγορίας ταύτης (γ) πραγματοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Ο.Ν., ἡ Ὑπηρεσία τοῦ ὁποίου εἰσπράττει τὸ ἀναλογοῦν ἑκάστοτε ἐπὶ τῆς πραγματοποιουμένης δαπάνης ποσοστόν. Εἰς περίπτωσιν ἀσθενοῦς συνταξιούχου, δυστροποῦντος νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν δαπάνην, ὁ Ο.Ν. κατ' ἀνάγκην προσφεύγει εἰς τὸ Ν.Α.Τ. Ἀντιθέτως τὰ ἔσοδα τῶν κατηγοριῶν α', β' (κοινωνικὴ εἰσφορά, εἰσφορὰ ἐφοπλιστοῦ - ναυτικοῦ) πραγματοποιοῦνται μερίμνῃ τοῦ Ν.Α.Τ. καὶ ἀποδίδονται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ο.Ν.

Εἰς τὸν τρέχοντα προϋπολογισμὸν Κ.Α.Α.Ν. τοῦ 1963 ἐπὶ συνολικοῦ ὕψους προϋπολογισθέντων ἐσόδων δραχμῶν 76.356.503 τὰ ἔσοδα, ἐξ εἰσφορῶν ἐφοπλιστοῦ καὶ ναυτικοῦ, ἤτοι δραχμαὶ 64.685.000, καλύπτουν τὰ 86 ο)ο περίπου τῶν συνολικῶν ἐσόδων, ἐνῷ τὰ ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς ἠσφαλισμένου, ἤτοι δραχμαὶ 9.322.501, καλύπτουν περίπου τὰ 12 ο)ο. Τὰ ὑπόλοιπα 2ο)ο καλύπτονται ἐκ τῶν κοινωνικῶν πόρων.

Εἰς τὸν προϋπολογισμὸν Κ.Π.Φ.Ν. ἔτους 1963 ἐπὶ προϋπολογισθέντων συνολικῶν ἐσόδων δραχμῶν 19.475.600 τὰ ἔσοδα ἐξ εἰσφορῶν ναυτικοῦ καὶ ἐφοπλιστοῦ, ἤτοι δραχμαὶ 16.524.600, καλύπτουν ποσοστὸν περίπου 87 ο)ο, τὰ ἔσοδα ἐκ τελῶν φόρων κλπ., ἤτοι δραχμαὶ 2.738.000, καλύπτουν ποσοστὸν περίπου 12 ο)ο καὶ τὰ ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς ἠσφαλισμένων καλύπτουν ποσοστὸν μόλις 1 ο)ο.

δ) Ἔσοδα περιουσίας. Τόσον τὸ Κ.Α.Α.Ν., ὅσον καὶ τὸ Κ.Π.Φ.Ν. δὲν ἔχουν ἰδίαν ἀκίνητον περιουσίαν πρὸς ἐκμετάλλευσιν. Διὰ

τὸ ἔτος 1963 οἱ τόκοι ἐκ καταθέσεων τοῦ Ο.Ν. παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος ὑπελογίσθησαν εἰς δραχμὰς 250.000 ὡς ἔσοδον τοῦ Κ.Α.Α.Ν. καὶ ἐκ δραχμῶν 20.000 ὡς ἔσοδον τοῦ Κ.Π.Φ.Ν.

ε) Δωρεαὶ κλπ. Τὰ σχετικὰ ποσὰ εἶναι ἀσήμαντα. Ἰδιαιτέρα μνεία γίνεται διὰ τὴν ἐκ £ 3.500 δωρεὰν τῆς Π.Ν.Ο. ἐτῶν 1958-1959 καὶ ἐκ £ 1.500 κατὰ τὸ τρέχον ἔτος. Τὸ ποσὸν τοῦτο, προερχόμενον ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς Δ.Ο.Μ. εἰσφορῶν, διατίθεται ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Ο.Ν. κυρίως διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἀνέργων ναυτικῶν τῶν μὴ συγκεντρούντων τὰ οἰκεῖα προσόντα προστασίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καὶ δὴ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αἱ εἰσφοραὶ (ποσοστὸν μέχρι 30 ο)ο) ἀποτελοῦν τὸ μέγιστον μέρος τῶν ἐσόδων Κ.Α.Α.Ν. καὶ Κ.Π.Φ.Ν. συνάγεται ὅτι τὸ σύστημα καλύψεως τῶν ἐτησίων δαπανῶν Ο.Ν. διὰ παροχὰς προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας συνδέεται πρὸς τὸ ἰσχῦον εἰς τὸ Ν.Α.Τ. σύστημα, τὸ ὁποῖον εἶναι, θεωρητικῶς, τὸ σύστημα τοῦ μέσου ἐνιαίου ἐτησίου ἀσφαλίστρου. Τὸ σύστημα τοῦτο, ὡς γνωστόν, ἐπιτρέπει τὸν σχηματισμὸν ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν.

Εἰς τὴν πρᾶξιν διὰ τὸν Ο.Ν. γίνεται συνδυασμὸς τοῦ συστήματος μέσου ἐτησίου ἐνιαίου ἀσφαλίστρου καὶ τοῦ διανεμητικοῦ τοιούτου, ἀφοῦ τὸ κατ' ἔτος ἀποδιδόμενον ἐκ τῶν τακτικῶν ὑπὲρ Ν.Α.Τ. εἰσφορῶν ποσοστὸν (μέχρι 30 ο)ο) καθορίζεται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν (ἐξόδων) τῶν κεφαλαίων τούτων, περαιτέρω δὲ τὰ μὲν τυχὸν πλεονάσματα τοῦ Κ.Π.Φ.Ν. περιέρχονται εἰς τὸ Ν.Α.Τ., τὰ δὲ ἐκ τοῦ Κ.Α.Α.Ν. διατιθέμενα ποσὰ πρὸς δημιουργίαν ἀσφαλιστικοῦ ἀποθεματικοῦ προορίζονται κυρίως διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Κλάδου Ἀνεργίας εἰς περιόδους κρίσεως. Σήμερον τὸ ἀσφαλιστικὸν ἀποθεματικὸν τοῦ Κ.Α.Α.Ν., εἰς ρευστόν, ὑπερβαίνει τὰ 60.000.000 δραχμάς.

Αἱ δαπάναι διοικήσεως τοῦ Κ.Α.Α.Ν., ὑπερβαίνουσαι κατὰ ποσοστὸν τὸ 13 ο)ο τῶν ἐτησίων δαπανῶν, εἶναι ηὐξημέναι ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀντιστοίχους δαπάνας ἑτέρων Ταμείων (Ν.Α.Τ. 4ο)ο, Τ.Π.Ε.Ν 2,30ο)ο). Τοῦτο συμβαίνει εἰς ἅπαντας τοὺς Ὀργανισμοὺς Ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, διότι τὸ προσωπικὸν αὐτῶν εἶναι ηὐξημένον (πρόσθετον ὑγειονομικόν, ἐπιστημονικὸν καὶ βοηθητικὸν προσωπικόν), εἰς τὴν προκειμένην δὲ περίπτωσιν καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὸ Κ.Π.Φ.Ν. ἀπαλλάσσεται ἐκ τοῦ νόμου πάσης ὑποχρεώσεως πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὰς δαπάνας διοικήσεως τοῦ Ο.Ν. Οὕτω ἡ ἐτησία δαπάνη ἀμοιβῆς τοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ Κέντρου καὶ Ἐπαρχιῶν εἰς βάρος τοῦ Κ.Α.Α.Ν. ἀνέρχεται εἰς 7.800.000 δραχμὰς περίπου. Κατ' οὐσίαν πάντως ἡ δαπάνη ἀμοιβῆς τοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ δὲν ἀποτελεῖ δαπάνην διοικήσεως, ἀλλὰ δαπάνην προστασίας, διότι αἱ ἰατρικαὶ ἐπισκέψεις ἀποτελοῦν παροχὴν πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους, ὡς εἶναι καὶ ἡ φαρμακευτικὴ καὶ ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἠσφαλισμένοι Ο.Ν.

Ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς ἐξεταζομένη ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, δημόσιον ἐξ ὑποκειμένου δίκαιον, ἤτοι δικαίωμα ἀναγνωριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς ὡρισμένας κατηγορίας πολιτῶν ἔναντι τοῦ Κράτους ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυομένων Ὀργανισμῶν - φορέων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ διῶκον παροχὰς ὑπὸ μορφὴν συντάξεως, ἰατρικῆς περιθάλψεως, ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας κλπ. Οἱ νομικοὶ κανόνες, οἱ διέποντες τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν, ἀνήκουν εἰς τὸ δημόσιον δίκαιον, διότι ἡ ρύθμισις τῶν ἐκ ταύτης ἀπορρεουσῶν σχέσεων καὶ δὴ ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν παροχῶν, ἐνεργεῖται οὐχὶ κατ' ἐλευθέραν συμφωνίαν Ὀργανισμῶν καὶ ἠσφαλισμένων, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ἀσφάλισιν, ἀλλ' ἐξουσιαστικῶς ὑπὸ τοῦ Κράτους. Ἡ κατ' ἀναλογίαν ὅμως ἐφαρμογὴ διατάξεων τοῦ Α.Κ. ἐπιβάλλεται πρὸς συμπλήρωσιν τυχὸν ὑπαρχόντων κενῶν (λ.χ. ἐπὶ παραγραφῆς). Τὴν ἑρμηνείαν πάντως τῶν διατάξεων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως διέπει ἐντόνως πνεῦμα ἐπιεικείας καὶ κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

Ἵνα ἀποκτήσῃ τις τὸ ἀνωτέρω κοινωνικὸν δικαίωμα δέον νὰ συντρέχουν ὡρισμέναι προϋποθέσεις, θετικαὶ καὶ ἀρνητικαί:

Οὕτω, ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ναυτικῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας θετικὰς προϋποθέσεις συνιστοῦν: α) ἡ ἀσφαλιστικὴ ἱκανότης, β) ἡ συμπλήρωσις ὡρισμένου χρόνου ναυτικῆς ὑπηρεσίας, γ) ἡ ἐπέλευσις τοῦ κινδύνου (ἀσθένεια ἢ ἀτύχημα) καὶ δ) ἡ αἴτησις πρὸς παροχὴν προστασίας, εἰς τὰς ἀρνητικὰς δὲ προϋποθέσεις ἀνήκει κυρίως ἡ παραγραφὴ τῆς σχετικῆς ἀξιώσεως

καὶ ἡ μὴ δουλία πρόκλησις τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου.

1. Ἀσφαλιστικὴ ἱκανότης.

Κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις (ἄρθρ. 1 ν. 6002)1934, ἄρθρον 4 ἀ.ν. 816)1948, ἄρθρ. 4 ν. 1751)1944, ἄρθρον 2 β. δ. 83)1962) ἀσφαλιστικὴν ἱκανότητα ἢ ἄλλως δικαίωμα ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀπεθενείας εἰς τὸν Ο.Ν. ἔχουν οἱ ναυτικοί, οἱ ἐφοδιαζόμενοι διὰ βιβλιαρίου μαθητευομένου ἢ φυλλαδίου ναυτικοῦ καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, ὡς ἐπίσης οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ν.Α.Τ. μετὰ τῶν μελῶν οἰκογενείας των. Ἀσφαλιστικὴν ἱκανότητα συμμετοχῆς εἰς τὴν εἰδικὴν προστασίαν τοῦ ν.δ. 3738)1957 (πνευμονικὴ φυματίωσις) ἔχουν μόνον οἱ ἀμέσως ἠσφαλισμένοι, ἐν ἐνεργείᾳ ναυτικοί, οὐχὶ καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, οὐδὲ οἱ συνταξιοῦχοι.

Στεροῦνται συνεπῶς ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος ἔναντι τοῦ Ο.Ν. οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ ἑλληνικῶν πλοίων, ὡς μέλη πληρώματος, ἀλλοδαποὶ ναυτικοὶ ἢ Ἕλληνες μὴ ἀπογεγραμμένοι (ὡς εἶναι συνήθως οἱ μουσικοί, νοσοκόμοι), καθόσον ἅπαντες στεροῦνται βιβλιαρίου μαθητευομένου ἢ φυλλαδίου ναυτικοῦ. Οὐδεμίαν δὲ ἐπίδρασιν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος, ἀσκεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀσκοῦντες ναυτικὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ πλοίου καταβάλλουν τὰς συνήθεις τακτικὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τοῦ Ν.Α.Τ. (Ν.Σ.Κ. 197)1956). Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν εὑρισκόμεθα πρὸ τῆς καλουμένης νόθου ἀσφαλίσεως, ἤτοι ἡ ἀσφαλιστικὴ σχέσις εἶναι χωλή. Ἐπίσης στεροῦνται ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος ἔναντι τοῦ Ο.Ν. οἱ ἀπογεγραμμένοι ὡς ἐργάται θαλάσσης (ἁλιεῖς, λεμβοῦχοι, δύται), ὡς μὴ ἀνήκοντες εἰς συγκεκροτημένον πλήρωμα, οὐδὲ εἰσφέροντες ὑπὲρ τοῦ Ο.Ν (Κ.Α.Α.Ν.). Ἐν τούτοις, τοῦ νόμου (ἄρθρον 4 νόμου 1751)1944) μὴ διακρίνοντος, ἐπεκράτησεν ἐν τῇ πρακτικῇ, ὅπως οἱ ἐργάται θαλάσσης, ἀφ' ἧς καταστῶσι συνταξιοῦχοι τοῦ Ν.Α.Τ., τυγχάνωσι τῆς προστασίας τοῦ Ο.Ν. ὡς συνταξιοῦχοι ναυτικοί, καίτοι οὐδὲν εἰσφέρουν ποτὲ ὑπὲρ τοῦ Κ.Α.Α.Ν. Δὲν εἶναι γνωστὸς ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταξιούχων ἀμιγοῦς προελεύσεως ἐξ ἑ.θ., διότι οὗτοι δὲν ἀναφέρονται ὡς εἰδικὴ κατηγορία εἰς τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα τοῦ Ν.Α.Τ.

Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀσφαλιζόμενοι εἰς τὸν Ο.Ν. ναυτικοὶ διακρίνονται εἰς ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἠσφαλισμένους. Ἀμέσως ἠσφαλισμένοι θεωροῦνται οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ναυτικοὶ καὶ οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ Ν.Α.Τ., ἐμμέσως δὲ ἠσφαλισμένοι τὰ μέλη οἰκογενείας αὐτῶν. Ἡ διάκρισις ἔχει πρακτικὴν σημασίαν, διότι αἱ παροχαὶ πρὸς τοὺς ἐμμέσως ἠσφαλισμένους εἶναι συνήθως περιωρισμέναι (ἄρθρον 5 § 2 β.δ. 83)1962) καὶ ἔχουν κατὰ κανόνα παρεπόμενον χαρακτῆρα, προϋποθέτουσαι τὴν ὕπαρξιν ἐνεργοῦ δικαιώματος ἐκ μέρους τοῦ ἀμέσως ἠσφαλισμένου (ὁρᾶτε ὅμως ἄρθρον 7 §§ 1-2 β.δ. 83)1962), ὁσάκις δὲ αἱ κείμεναι διατάξεις ἀπαιτοῦν ὡρισμένον ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων, ὡς λ.χ. διὰ τὴν κατὰ τόπον ἐπέκτασιν τῶν παροχῶν προστασίας (ἄρθρον 18 β.δ. 83)1962), αὗται ἐννοοῦν μόνον τοὺς ἀμέσως ἠσφαλισμένους. Δέον νὰ τονισθῇ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ εἰδικὴ προστασία κατὰ τῆς πνευμονικῆς φυματιώσεως παρέχεται μόνον εἰς τοὺς ἀμέσως ἠσφαλισμένους καὶ δὴ μόνον εἰς τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ ναυτικοὺς (ν.δ. 3738)1957).

Ἡ διάκρισις τῶν ἀμέσως ἠσφαλισμένων εἰς ἀνέργους, ἐργαζομένους καὶ συνταξιούχους εἶναι αὐτονόητος. Σημειοῦται πάντως, ὅτι ὡς ἄνεργος θεωρεῖται ὁ ναυτικὸς μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του ἐκ τοῦ πλοίου (ἄρθρον 17 § 2 β.δ. 83)1962).

Ἑτέρα διάκρισις τῶν ἠσφαλισμένων ναυτικῶν εἶναι εἰς ὑποχρεωτικῶς καὶ προαιρετικῶς ἀσφαλιζομένους εἰς τὸν Ο.Ν.

Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 νόμου 3170)1955 ὑποχρεωτικῶς ἀσφαλιζόμενοι εἰς τὸ Ν.Α.Τ. ναυτικοί, ὡς εἶναι ἰδίᾳ οἱ Ἕλληνες ναυτικοί, οἱ ὑπηρετοῦντες ἐπὶ ἑλληνικῶν ἢ συμβεβλημένων ἀσφαλιστικῶς μετὰ τοῦ Ν.Α.Τ. πλοίων, οἱ πρόεδροι, γραμματεῖς καὶ ταμίαι ἀνεγνωρισμένων ναυτεργατικῶν σωματείων, οἱ ἀρχιπλοίαρχοι καὶ ἀρχιμηχανικοὶ ναυτιλιακῶν ἐπιχειρήσεων κλπ. (ἄρθρον 3 β.δ. 83)1962) καὶ τὸ προσωπικὸν τῆς Ηλεκτρικῆς Υπηρεσίας (ἄρθρον 14 νόμου 3142)1955, Φ.Ε.Κ. 43Α', Ν.Σ.Κ. 704)1957) ἀσφαλίζονται ἐπίσης ὑποχρεωτικῶς καὶ εἰς τὸν Ο.Ν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1962 τὸ σύνολον τῶν προστατευομένων τοῦ Ο.Ν. ἀνήρχετο εἰς 135.000 ἄτομα περίπου. Ἐξ αὐτῶν οἱ ἀμέσως ἠσφαλισμένοι τοῦ κέντρου ἀνήρχοντο εἰς 32.000 ἄτομα περίπου καὶ οἱ ἐμμέσως εἰς 44.000 μὲ σύνολον προστατευομένων κέντρου 76.000 ἄτομα περίπου. Εἰς τὰ Π)Ο.Ν. οἱ ἀμέσως ἠσφαλισμένοι ἀνήρχοντο εἰς 22.000 περίπου καὶ οἱ ἐμμέσως εἰς 37.000

περίπου μὲ σύνολον προστατευομένων 59.000 ἀτόμων. Περίπου 380 βιβλιάρια προστασίας ἐκδίδονται μηνιαίως κατὰ μέσον ὅρον, ἐκ τῶν ὁποίων 250 περίπου εἰς τὸ κέντρον.

Οἱ συνταξιοῦχοι τοῦ N.A.T. δὲν θεωροῦνται ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς τὸν O.N., ἀφοῦ ἡ ἔκδοσις τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 4 νόμου 1751)1944 ἀποφάσεως εἶναι δυνητικὴ διὰ τὸν Ὑπουργὸν Ε.Ν.

Κατὰ κανόνα διὰ τοὺς ὑποχρεωτικῶς ἀσφαλιζομένους ἰσχύει ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτομάτου κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, καθ' ἣν αἱ παροχαὶ προστασίας εἶναι ἀνεξάρτητοι τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν. Εἰς τὴν πρᾶξιν ἐν τούτοις ὁ O.N. ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ὑπηρετήσαντας ἐπὶ συμβεβλημένων ἀσφαλιστικῶς μετὰ τοῦ N.A.T. πλοίων, τοὺς ἀρχιπλοιάρχους καὶ τοὺς ἀρχιμηχανικούς, βεβαίωσιν τοῦ N.A.T. ἢ τῆς ἑταιρείας ὅτι κατέβαλον τὰς ἀντιστοίχους τακτικὰς εἰσφορὰς των ὑπὲρ τοῦ N.A.T.

Προαιρετικῶς ἀσφαλιζόμενοι εἰς τὸν O.N. εἶναι οἱ ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, μὴ συμβεβλημένων ἀσφαλιστικῶς μετὰ τοῦ N.A.T., ὑπηρετοῦντες Ἕλληνες ναυτικοί. Οὗτοι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξαγοράσουν τὴν ὑπηρεσίαν των ταύτην εἰς τὸ N.A.T., ἀποκτοῦν ἀσφαλιστικὴν ἱκανότητα καὶ ἔναντι τοῦ O.N.

Ἐμμέσως ἠσφαλισμένοι εἶναι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, οἱ συνδεόμενοι διὰ συγγενικῶν δεσμῶν μετὰ τῶν ἀμέσως ἠσφαλισμένων καὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτῶν.

Κατ' ἄρθρον 3 § 4 β.δ. 83)1962 (23 Α'), ὡς μέλη οἰκογενείας ναυτικοῦ θεωροῦνται : α) ἡ σύζυγος, β) τὰ ἄγαμα θήλεα τέκνα καὶ τὰ ἀπολύτως ἀνίκανα πρὸς ἐργασίαν ἄρρενα ἢ ἱκανὰ μὲν πρὸς ἐργασίαν, ἀλλὰ ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν, γ) ὁ πατήρ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄνω τῶν 65 ἐτῶν ἢ ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀπολύτως ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, δ) ἡ μήτηρ, ε) αἱ ἄγαμοι ἀδελφαὶ καὶ οἱ ἀπολύτως ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν ἀδελφοὶ ἢ ἱκανοὶ μὲν πρὸς ἐργασίαν, ἀλλ' ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἔννοια τοῦ ὅρου οἰκογένεια, τὴν ὁποίαν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀκολουθεῖ ἐν τῇ πράξει ὁ O.N., δὲν εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν ταυτόσημος πρὸς τὴν διδομένην ὑπὸ τῶν ἄρθρων 1 νόμου 6002)1934 (37 Α'), 4 ἀ.ν. 816)1948 (257 Α'), 34 νόμου 3170)1955 (76 Α') καὶ 4 Κανονισμοῦ Προστασίας τοῦ O.N. (52Β')1962). Οὕτω, κατὰ τὸν νόμον 3170)1955, οἱ θετοὶ γονεῖς καὶ αἱ ἄγαμοι θυγατέρες καὶ ἀδελφαί, ἡλικίας 25 - 45 ἐτῶν, δὲν ἀποτελοῦν μέλη τῆς οἰκογενείας συνταξιούχου, ἐνῶ κατὰ τοὺς νόμους 6002)1934 καὶ ἀ.ν. 816)1948 ἡ ἄγαμος ἢ διεζευγμένη ἀδελφὴ (Ν.Σ.Κ. 527)1958), ὁ ἀδελφὸς καὶ ὁ πατὴρ ἀνεξαρτήτως ἡλικίας ἀποτελοῦν μέλη τῆς οἰκογενείας. Οἱ ἔγγονοι δὲν ἀποτελοῦν πάντως μέλη οἰκογενείας (ἄλλως εἰς τὸ Ι.Κ.Α.). Τελευταίως συζητεῖται εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐὰν δέον, τροποποιουμένων τῶν ἐν ἰσχύϊ σχετικῶν διατάξεων, νὰ θεωρῶνται ὡς μέλη οἰκογενείας τὰ ἄρρενα τέκνα ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν, καθ' ὃν χρόνον φοιτῶσιν εἰς Ἀνωτάτας Σχολάς.

Τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 β.δ. 83)1962 μέλη οἰκογενείας, ἵνα ἀποκτήσωσιν ἢ διατηρήσωσιν ἔναντι τοῦ O.N. τὴν ἀσφαλιστικὴν ἱκανότητα, δέον νὰ συντηρῶνται ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ ἀμέσως ἠσφαλισμένου ναυτικοῦ.

Ἡ πολλαπλῆ ἢ παράλληλος ἀσφάλισις, ἤτοι ἡ συμμετοχὴ εἰς πλείονας φορεῖς κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως διὰ τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, τοῦ νόμου σιωπῶντος, θεωρεῖται ἐπιτρεπτὴ (Ν.Σ.Κ. 110)1958). Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀποκλείεται ἡ προστασία τοῦ O.N., λόγῳ πολλαπλῆς ἀσφαλίσεως, ἀναφέρονται εἰς ἄρθρα 3 § 5 καὶ 5 § 2 ἐδάφιον α' β. δ. 83)1962. (Ὁρᾶτε καὶ ἄρθρον 33 § 2 νόμου 2698)1953, Φ.Ε.Κ., 315Α', ἔχον ἰδιαιτέραν σημασίαν, προκειμένου περὶ τῶν προέδρων, γραμματέων καὶ ταμιῶν ναυτεργατικῶν ὀργανώσεων).

2. Συμπλήρωσις ὡρισμένου χρόνου ναυτικῆς ὑπηρεσίας

Ὁ χρόνος ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἀπαιτεῖται ἐνταῦθα ὑπὸ διττὴν μορφήν. Ἀφ' ἑνὸς ὡς ἐλάχιστον ὅριον συνολικῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος διὰ παροχὰς καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς ἀναζωογόνησιν ἢ συντήρησιν τοῦ ἅπαξ κτηθέντος δικαιώματος τούτου δι' ἀνανεώσεως τῶν εἰσφορῶν. Ὁἰκοθεν νοεῖται ὅτι ἡ προϋπόθεσις αὕτη δὲν ἀφορᾷ τοὺς συνταξιούχους.

Εἰδικώτερον κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις (ἄρθρον 3 § 1 ἐδάφ. β' β.δ. 83)1962 καὶ ἄρθρον 3 § 2 ἐδ. β' ν.δ. 3738)1957), ἵνα ναυτικὸς τύχῃ προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας, δέον νὰ κέκτηται διετῆ τοὐλάχιστον συνολικὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ ἑλληνι-

κῶν πλοίων ἢ ἐπὶ πλοίων ὑπὸ ξένην σημαίαν, νομίμως ἐξαγορασθεῖσαν. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη, ἐπὶ συνήθους προστασίας, δέον νὰ ἔχῃ κτηθῇ μετὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ναυτικοῦ (Ν.Σ.Κ. 503)1963). Ὁ χρόνος οὗτος, ἀποτελῶν οἱονεὶ χρόνον ἀναμονῆς, εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις συντέμνεται (1 ἔτος κατ' ἄρθρον 9 β.δ. 83)1962) ἢ ἐπιμηκύνεται (5-8 ἔτη κατ' ἄρθρον 8 β.δ. 83)1962).

Ἡ ὡς ἄνω κτηθεῖσα συνολικὴ ναυτικὴ ὑπηρεσία δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν εἰς τὸ διηνεκὲς ἐξασφάλισιν προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας. Ἀπαιτεῖται προσθέτως, ὅπως ὁ ἀμέσως ἠσφαλισμένος πραγματοποιῇ ἑκάστοτε, ἐντὸς ὡρισμένου χρόνου (συνήθως ἐντὸς τριετίας ἀναδρομικῶς ἀπὸ πάσης αἰτήσεως παροχῆς προστασίας), ὡρισμένην ναυτικὴν ὑπηρεσίαν (διαρκείας συνήθως 3 - 12 μηνῶν, ἄρθρον 3 β.δ. 83)1962 καὶ ἄρθρον 3 ν.δ. 3738)1957). Εἰδικῶς διὰ τὴν παροχὴν τῆς εἰδικῆς προστασίας τοῦ ν.δ. 3738)1957 ἀπαιτεῖται καὶ ναυτικὴ ὑπηρεσία καλύπτουσα τὸ 1)3 τοῦ διαδραμόντος χρόνου ἀπὸ τῆς πρώτης ναυτολογήσεως τοῦ ναυτικοῦ. Ἕτεραι εἰδικαὶ περιπτώσεις ἀναφέρονται εἰς ἄρθρον 8 β.δ. 83)1962. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ οἱ ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον ἀσκοῦντες τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα ἀποκλείονται τῆς προστασίας.

Ἐνίοτε ὁ κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν χρόνος ὑπηρεσίας μειοῦται σημαντικῶς (λ.χ. διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις) ἢ οὐδόλως ἀπαιτεῖται (ναυτικοὶ συμπληροῦντες τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας καὶ 20ετῆ συνολικὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν) διὰ τὴν συνέχισιν τῶν παροχῶν προστασίας. Εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ὁμιλοῦν περὶ μετασφαλιστικῆς προνοίας.

Ἐφ' ὅσον συντρέχωσιν αἱ προϋποθέσεις ἀσφαλιστικῆς ἱκανότητος καὶ χρόνου ναυτικῆς ὑπηρεσίας (ὡς ἀνωτέρω 1 - 2), αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἐκδίδεται βιβλιάριον προστασίας, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωροῦνται τὰ στοιχεῖα ταυτότητος τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν δικαιουμένων προστασίας μελῶν οἰκογενείας του, ἡ διάρκεια τοῦ δικαιώματος προστασίας κλπ. (ἄρθρον 16 β.δ. 83)1962). Τὸ βιβλιάριον τοῦτο ἀποτελεῖ ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς παροχὴν προστασίας, εἰς πᾶσαν περιοχήν, ἔνθα λειτουργεῖ Ὑπηρεσία τοῦ Ο.Ν.

3. Πραγματοποίησις τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, ἐν προκειμένῳ δὲ τῆς ἀσθενείας.

Διὰ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ κινδύνου τὸ ἀδρανοῦν δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου μετατρέπεται εἰς ἀξίωσιν συγκεκριμένων παροχῶν ἐκ μέρους τοῦ Ο.Ν., ἀρκεῖ βεβαίως ἡ ἀσθένεια νὰ ἐκδηλοῦται καθ' ὃν χρόνον ὑφίστανται τὰ ἀνωτέρω προσόντα, ἰδίᾳ τοῦ χρόνου ναυτικῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ δηλοῦται αὕτη ἀμελλητί. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἠσφαλισμένος ἀσθενὴς τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ο.Ν. αὕτη διαρκεῖ μέχρις ἀποθεραπείας του ἢ μέχρις ἐξαντλήσεως τοῦ προκαθωρισμένου χρόνου διαρκείας τῆς προστασίας, ἀδιαφόρως ἐὰν, ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἠσφαλισμένος οὗτος κέκτηται ἢ μὴ τὸν ἐντὸς τῆς τελευταίας τριετίας ἀπαιτούμενον χρόνον ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἢ, ἄλλως, ἐὰν ἔληξεν ἡ ἰσχὺς τοῦ βιβλιαρίου προστασίας του. Ἐὰν δὲ κατὰ τὸ διάστημα τῆς θεραπείας ἐνεφανίσθη νέα διάφορος ἀσθένεια, ἡ προστασία συνεχίζεται δι' ἀμφοτέρας, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἀσθενείας (ἑνιαῖον ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως).

Ὁρισμὸς τῆς ἀσθενείας δὲν δίδεται ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων. Κατὰ τὸν ἀείμνηστον *Χρ. Ἀγαλλόπουλον* «ἀσθένεια εἶναι μία ἀνώμαλος κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου, συνεπαγομένη εἴτε τὴν ἀνάγκην θεραπείας, εἴτε τὴν μείωσιν ἢ ἐξαφάνισιν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος ἢ καὶ ἀμφότερα».

Πάντως εἰς τὰς γενικὰς περὶ προστασίας διατάξεις (οὐχὶ εἰς τὰς εἰδικὰς διατάξεις τοῦ ν. δ)γματος 3738)1957) ὁ ὅρος ἀσθένεια λαμβάνεται ὑπὸ εὐρεῖαν ἔννοιαν, περικλείων ὄχι μόνον τὴν νόσον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀτύχημα. Συνεπῶς καὶ ἐπὶ ἀτυχήματος τοῦ ναυτικοῦ, ἵνα τὰ μέλη οἰκογενείας του τύχωσι προστασίας, δέον οὗτος νὰ κέκτηται τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον ναυτικῆς ὑπηρεσίας. Ἄλλως ἰσχύει εἰς τὸ Ι.Κ.Α., διότι τοῦτο καλύπτει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν κίνδυνον τοῦ ἀτυχήματος, ἀπαλλασσομένου τοῦ ἐργοδότου τῆς δαπάνης νοσηλείας.

4. Αἴτησις πρὸς παροχὴν προστασίας. Ἡ ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων προβλεπομένη προστασία τοῦ Ο.Ν. ἐν περιπτώσει ἀσθενείας παρέχεται ὑπ' αὐτοῦ οὐχὶ αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ τῇ αἰτήσει τοῦ ἠσφαλισμένου. Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος ἀγνοῇ τὸ ἀκριβὲς περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεώς του (ὡς

τοῦτο συνήθως συμβαίνει ἐπὶ τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν τοῦ Ο.Ν., ἄρθρον 11 β.δ. 83) 1962) ἡ παραμελῆ τὴν ἄσκησιν ταύτης, στερεῖται τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τοῦτον παροχῶν. Θὰ ἦτο συνεπῶς λίαν ἐπωφελής, ἀπὸ πλευρᾶς συμφέροντος τοῦ ἠσφαλισμένου, ἡ ἔκδοσις καὶ δωρεὰν διανομὴ κατατοπιστικοῦ φυλλαδίου, ἐφ' ὅσον δὲν καθίσταται ἐφικτὴ ἡ πλήρης ἐνημέρωσις του διὰ τοῦ βιβλιαρίου προστασίας.

Αἱ ἀρνητικαὶ προϋποθέσεις πρὸς ἀπόκτησιν ἐκ μέρους τοῦ ναυτικοῦ τοῦ κοινωνικοῦ δικαιώματος προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀναφέρονται εἰς τὴν παραγραφὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν δόλου.

Εἰδικαὶ διατάξεις περὶ παραγραφῆς τῶν ἀξιώσεων τοῦ Ο.Ν. (Κ.Α.Α.Ν.) κατὰ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ ἠσφαλισμένου κατὰ τοῦ Ο.Ν. δὲν περιέχονται εἰς τοὺς γενικοὺς περὶ προστασίας τῶν ναυτικῶν κατὰ τῆς ἀσθενείας νόμους. Θὰ ἐδέχθημεν συνεπῶς τὴν 20ετῆ παραγραφὴν τῶν ἀνωτέρω ἀξιώσεων κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 249 καὶ 251 τοῦ Α.Κ. Ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ νόμου 3738)1957 (ἄρθρον 25) προβλέπεται συντομωτέρα παραγραφὴ (1 ἔτους κλπ.) διὰ τὰς ἀξιώσεις τῶν φυματικῶν ναυτικῶν.

Διάφοροι εἶναι αἱ προθεσμίαι (2 - 3 ἡμερῶν) δηλώσεως ἐκτάκτου εἰσαγωγῆς ἠσφαλισμένου εἰς κλινικὴν ἄνευ τηρήσεως τῆς προβλεπομένης διαδικασίας (ἄρθρον 10 § 2 ἐδάφ. τρίτον καὶ 20 § 1 β.δ. 83) 1962. Ὁρᾶτε ἐπίσης ἄρθρα 14 § 20 καὶ 15 § 6 τοῦ Κανονισμοῦ Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας Ο.Ν., Φ.Ε.Κ. 66 Β)1952 καὶ ἄρθρα 16 § 4 καὶ 23 § 23 Κανονισμοῦ Προστασίας Ο.Ν., Φ.Ε.Κ. 52 Β) 1952). Αἱ περιπτώσεις αὗται ἀντιμετωπίζονται συνήθως ὑπὸ τοῦ Ο.Ν. μετὰ πνεύματος κατανοήσεως πρὸς ἀποφυγὴν ἀνεπιεικῶν λύσεων διὰ τὸν προστατευόμενον.

Τέλος, ὡς λόγος ἀποσβέσεως τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἠσφαλισμένου ναυτικοῦ θεωρεῖται καὶ ἡ μὴ ἀνανέωσις ἢ μὴ συντήρησις τοῦ δικαιώματος διὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω μὴ συμπληρώσεως ὡρισμένου χρόνου ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἐντὸς τῆς τελευταίας τριετίας.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς δολίας προκλήσεως ἀσθενείας ἐκ μέρους τοῦ ἠσφαλισμένου, ἵνα οὗτος τύχῃ προστασίας ἐκ μέρους τοῦ Ο.Ν., οὐδὲν διαλαμβάνουν αἱ ἐν ἰσχύι διατάξεις. Μόνον τὸ ἄρθρον 15 ν.δ. 3738)1957 ὁρίζει, ὑπὸ μορφὴν κυρώσεων, ὅτι ὁ ἀσθενῶν φυματικὸς στερεῖται τῆς εἰδικῆς προστασίας τοῦ νόμου τούτου, ἐὰν ἀδικαιολογήτως διακόψῃ τὴν εἰς τὸ Ν.Ι.Ε.Θ. νοσηλείαν του ἢ τὴν παραμονὴν εἰς τὸν τόπον ἀεροθεραπείας καὶ ὅτι τιμωρεῖται διὰ προστίμου, ἐὰν δὲν συμμορφοῦται πρὸς τὴν διαταχθεῖσαν θεραπευτικὴν ἀγωγὴν κλπ. (Σημειωτέον ὅτι δὲν ἐξεδόθησαν εἰσέτι οἱ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου νόμου προβλεπόμενοι Κανονισμοί).

Κεφάλαιον Ε'
Παροχαὶ Ο.Ν

Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀποβλέπει ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν διὰ τῶν ἑκάστοτε διατιθεμένων ἐπιστημονικῶν μέσων καὶ μεθόδων πρόληψιν ἢ θεραπείαν τῆς ἀσθενείας, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος τῶν ἐργαζομένων, ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ πρὸς μερικὴν ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀπολεσθέντος ἡμερομισθίου. Ἐντεῦθεν ἀκτινοβολεῖται ἡ γενικὴ διάκρισις τῶν παροχῶν, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας, εἰς παροχὰς εἰς εἶδος καὶ παροχὰς εἰς χρῆμα.

Αἱ παροχαὶ τοῦ Ο.Ν. ἐν περιπτώσει ἀσθενείας καλύπτουν ἀμφοτέρους τοὺς ἀνωτέρω τομεῖς, ἀναλύονται δὲ ἐν συντομίᾳ κατωτέρω:

Σημειοῦται ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὡς ἄξιον ἰδιαιτέρας μνείας, τὸ γεγονὸς ὅτι, καίτοι αἱ διατάξεις τῶν ἐν ἰσχύι νόμων (ἄρθρα 4 καὶ 5 ν. 6002)1934, Φ.Ε.Κ. 37 Α' καὶ ἀ.ν. 113)1936, Φ.Ε.Κ. 398 Α') δὲν προβλέπουν παροχὰς εἰς χρῆμα, ὑπὸ μορφὴν οἰκονομικῶν ἐνισχύσεων, ὡς τοιαῦται παροχαὶ ρητῶς προεβλέποντο ὑπὸ τοῦ προϊσχύσαντος ν. 5685)1932, ἄρθρου 4 § 4 (Φ.Ε.Κ. 318 Α'), τὰ κατ' ἐξουσιοδότησιν τῶν ἐν ἰσχύι ἀνωτέρω νόμων ἐκδοθέντα διατάγματα, ἀναγνωρίσαντα τὴν ὑφισταμένην ἐπὶ τοῦ προκειμένου κοινωνικὴν σκοπιμότητα, ἐθέσπισαν τοιαύτας παροχάς.

Αἱ εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα παροχαὶ τοῦ Ο.Ν. εἶναι περιωρισμέναι τοπικῶς καὶ χρονικῶς. Τοπικῶς μὲν διότι αὗται παρέχονται μόνον εἰς τοὺς διαμένοντας εἰς τὸ Κέντρον (περιοχὴν τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης) καὶ ἐν μέρει εἰς τὰς περιοχὰς ἔνθα λειτουργεῖ Π.Ο.Ν. ἢ ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ προστασία μέσῳ τῶν Ἀγροτικῶν Ἰατρείων, χρονικῶς δὲ καθ' ὅσον αἱ ἰσχύουσαι διατάξεις καθο-

ρίζουν είδικῶς τὴν διάρκειαν ἑκάστης μορφῆς προστασίας. Κατ' ἐξαίρεσιν μόνον δύναται νὰ παρέχηται προστασία καὶ εἰς τοὺς δεδικαιολογημένως διαμένοντας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀμέσως ἠσφαλισμένους ναυτικούς (ἄρθρον 18 § 3 β.δ. 83) 1962).

Αἱ εἰς εἶδος παροχαὶ τοῦ Ο.Ν. συνιστοῦν τὴν καλουμένην α) ἰατρικὴν ἀντίληψιν, β) φαρμακευτικὴν περίθαλψιν, γ) νοσοκομειακὴν περίθαλψιν καὶ δ) πρόσθετον περίθαλψιν περιλαμβάνουσαν τὰς εἰδικὰς θεραπείας.

α) Ἡ ἰατρικὴ ἀντίληψις παρέχεται ὑπὸ ἰατρῶν γενικῆς ἰατρικῆς καὶ ἰατρῶν εἰδικοτήτων, ὑπὸ ὀδοντιάτρων καὶ ὑπὸ βοηθητικοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ (μαιῶν, νοσοκόμων κλπ.), εἴτε εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ο.Ν. καὶ εἰς τὰ ἰατρεῖα τῶν μετὰ τοῦ Ο.Ν. συμβεβλημένων ἰατρῶν, προκειμένου περὶ περιπατητικῶν ἀσθενῶν, εἴτε κατ' οἶκον, ἐπὶ κλινήρων ἀσθενῶν. Εἰς τὴν ἰατρικὴν ἀντίληψιν δύνανται νὰ περιληφθοῦν καὶ αἱ καλούμεναι παρακλινικαὶ ἐξετάσεις (ἀκτινοδιαγνωστικαὶ - μικροβιολογικαί).

Σήμερον εἰς τὸν Ο.Ν. λειτουργοῦν τὰ κάτωθι ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια: παθολογικόν, παιδιατρικόν, δερματολογικόν, στοματολογικόν, καρδιολογικὸν (δωρεὰ Γ. Βεργωτῆ), λαρυγγολογικόν, χειρουργικόν, ὀδοντιατρικὸν (δωρεὰ Α. Πεζᾶ), ἀκτινοδιαγνωστικὸν (δωρεὰ οἰκογενείας Ι. Π. Γουλανδρῆ) καὶ βασικοῦ μεταβολισμοῦ. Δὲν λειτουργοῦν εἰσέτι ὀφθαλμολογικόν, νευρολογικὸν καὶ μικροβιολογικὸν (δωρεὰ Α. Ἀναστασίου).

Οἱ ναυτικοὶ οἱ διαμένοντες εἰς τὸ κέντρον, ἀναλόγως τῆς περιοχῆς κατοικίας των, κατανέμονται εἰς τομεῖς, ἐξυπηρετοῦνται δὲ ἀπὸ ἰσαρίθμους ἰατροὺς παθολόγους καὶ ἀνάλογον ἀριθμὸν παιδιάτρων, διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐπισκέψεων κατ' οἶκον. Ἕκαστος ἰατρὸς ὀφείλει νὰ τηρῇ βιβλίον ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν καὶ νὰ καταχωρῇ εἰς τοῦτο ἐν συντομίᾳ τὸ ἱστορικόν, τὴν διάγνωσιν καὶ τὴν ἀκολουθητέαν θεραπείαν (ἄρθρον 6 Κανονισμοῦ Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας, Φ.Ε.Κ. 66 Β)1962).

Εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἔνθα λειτουργοῦν Π.Ο.Ν. ὁ Ο.Ν. δύναται νὰ συμβάλληται μετὰ ἐξωτερικῶν ἰατρείων εἰδικότητος εἰς Δημόσια ἢ Δημοτικὰ Νοσοκομεῖα καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτων μετὰ κλινικῶν ἢ ἰδιωτῶν ἰατρῶν εἰδικότητος (β.δ. 805)1962, Φ.Ε.Κ. 204 Α').

Εἰς ἐπειγούσας περιπτώσεις ὁ κλινήρης ἠσφαλισμένος δύναται νὰ καλῇ πρὸς κατ' οἶκον ἐπίσκεψιν ἰδιώτην ἰατρὸν καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς σχετικῆς δαπάνης εἰς βάρος τοῦ Κ.Α.Α.Ν.

Ἀπὸ 1.1.1963 ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις, ὡς καὶ στοιχειώδης φαρμακευτικὴ τοιαύτη, παρέχονται καὶ εἰς ναυτικοὺς διαμένοντας ἐκτὸς τῶν περιοχῶν Κέντρου καὶ Π.Ο.Ν. μέσῳ τῶν κατὰ τόπους ἀγροτικῶν ἰατρείων. Πρὸς τοῦτο ἐκδίδονται κοιναὶ πράξεις τῶν Ὑπουργῶν Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας καὶ Κοινωνικῆς Προνοίας κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 1 § 3 νόμου 3487)1955 (Φ.Ε.Κ. 354 Α'). Σήμερον ἡ ἀνωτέρω προστασία ἔχει ἐπεκταθῇ εἰς 50 περίπου περιοχὰς (κυρίως μικρὰς νήσους) μὲ δύναμιν προστατευομένων ἀτόμων περίπου 3.500 καὶ ἐτησίαν ἐπιβάρυνσιν τοῦ Κ.Α.Α.Ν. ἐκ δραχμῶν 600.000 περίπου.

Τὸ δικαίωμα τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς παροχὴν ἰατρικῶν φροντίδων διαρκεῖ καθ' ὅλον τὸ διάστημα, καθ' ὃ ἰσχύει τὸ βιβλιάριον προστασίας Ο.Ν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Ο.Ν. ἀκολουθούμενον σύστημα παροχῆς ἰατρικῶν φροντίδων εἰς τὸ Κέντρον καὶ τὰς Ἐπαρχίας εἶναι τὸ ὑπαλληλικὸν τοιοῦτον, διότι ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἔχει εὐχέρειαν ἐπιλογῆς μεταξὺ πάντων τῶν ἰατρῶν τῆς περιφερείας του ἢ μεταξὺ ἔστω τῶν ἰατρῶν τῶν συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Ο.Ν.

β) Φαρμακευτικὴ περίθαλψις. Αὕτη περιλαμβάνει τὴν χορήγησιν διαφόρων φαρμάκων ὑπὸ μορφὴν ἰδιοσκευασμάτων ἢ χημικῶν παρασκευασμάτων. Θεωρητικῶς οὐδεὶς περιορισμὸς δύναται νὰ τεθῇ εἰς τὴν ἀκολουθητέαν ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ θεραπευτικὴν ἀγωγήν. Ἐν τῇ πράξει ὅμως ὑφίστανται τοιοῦτος περιορισμός, καθ' ὅσον ὁ ἰατρὸς ὀφείλει, κατὰ κανόνα, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ συνιστᾷ εἰς τὸν ἀσθενῆ μόνον φάρμακα περιλαμβανόμενα εἰς τὸν ἐγκεκριμένον πίνακα, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ μίαν μέσην μηνιαίαν τιμὴν συνταγῶν, κυμαινομένην περὶξ τῶν 30 δραχμῶν (εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἡ μέση τιμὴ συνταγῆς εἶναι συνήθως κάτω τῶν 20 δραχμῶν).

Ὁ πίναξ ἐγκεκριμένων φαρμάκων καταρτίζεται κατ' ἔτος ὑπὸ τοῦ Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου Ο.Ν. (Υ.Σ.Ο.Ν.) καὶ κοινοποιεῖται εἰς τοὺς ἰατροὺς Κέντρου καὶ Ἐπαρχιῶν, περιλαμβάνει δὲ κατὰ προτί-

μησιν φάρμακα ἐγχωρίου βιομηχανίας, ἐφόσον ταῦτα κρίνονται θεραπευτικῶς ἰσοδύναμα τῶν ἐξωτερικῆς προελεύσεως.

Εἰς τὸ Κέντρον (περιοχὴν τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης) ἡ χορήγησις φαρμάκων ἐνεργεῖται μέσῳ τοῦ φαρμακείου τοῦ Ο.Ν., ἐνῷ εἰς τὰς ἐπαρχίας μέσῳ τῶν συμβεβλημένων ἰδιωτικῶν φαρμακείων. Τὸ φαρμακεῖον Ο.Ν. συνεστήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 π.δ. 13.5.1927 (Φ.Ε.Κ. 98 Α'), ἔκτοτε δὲ λειτουργεῖ ἀδιαλείπτως μέχρι σήμερον, νομιμοποιηθείσης τελευταίως τῆς λειτουργίας του καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 42 ν.δ. 3738)1957 (169 Α'), Σ.τ.Ε. 1730)1960.

Καθ' ἕκαστον ἔτος, βάσει τοῦ ἐγκεκριμένου ὑπὸ τοῦ Υ.Σ.Ο.Ν. πίνακος, ἐνεργειται, κατόπιν μειοδοτικοῦ διαγωνισμοῦ, ὁ ἀνεφοδιασμὸς τοῦ φαρμακείου, εἰς τὸ τέλος δὲ ἑκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους γίνεται ἀπογραφὴ τοῦ ἐν τῇ ἀποθήκῃ Ο.Ν. φαρμακευτικοῦ ὑλικοῦ. Διὰ τῆς λειτουργίας τοῦ φαρμακείου εἰς τὸ Κέντρον ἐπιτυγχάνονται συμφέρουσαι τιμαὶ κατὰ ποσοστὸν 25 - 35ο/ο ἐπὶ ἔλαττον τῶν τιμῶν λιανικῆς πωλήσεως. Κατὰ τὸ 1963 αἱ δαπάναι φαρμακευτικῆς περιθάλψεως προβλέπονται εἰς δραχμὰς 19.000.000 περίπου, ἤτοι 11.000.000 περίπου εἰς τὸ Κέντρον καὶ δραχμαὶ 8.000.000 περίπου εἰς τὰ Π.Ο.Ν.

γ) Νοσοκομειακὴ περίθαλψις. Αὕτη παρέχεται μέσῳ κρατικῶν ἢ δημοτικῶν νοσοκομείων ἢ εἰδικῶν θεραπευτηρίων ἢ κλινικῶν, συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Ο.Ν. Διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν προβλέπεται κλίνη Β' θέσεως, ἐνῷ διὰ τὰ κατώτερα πληρώματα καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των Γ' θέσεως. Διὰ τοὺς συνταξιούχους, ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ, ἐπεκράτησεν ἐν τῇ πράξει ὅπως διατίθεται κλίνη Γ' θέσεως, ἐπειδὴ οὗτοι εἰσφέρουν ἐκ τῆς συντάξεώς των ὑπὲρ τοῦ Κ.Α.Α.Ν.

Ὁ προστατευόμενος ἀσθενὴς δύναται νὰ νοσηλευθῇ εἰς νοσοκομεῖον ἢ κλινικὴν τῆς ἀρεσκείας του ἐκ τῶν συμβεβλημένων μετὰ τοῦ Ο.Ν. καὶ εἰς θέσιν ἀνωτέραν τῆς προβλεπομένης, ἐφ' ὅσον καταβάλῃ τὴν ἐπὶ πλέον δαπάνην. Οὕτω τὸ παρὰ τοῦ Ο.Ν. ἀκολουθούμενον σύστημα εἶναι τὸ τῆς κατευθυνομένης ἐλευθέρας ἐπιλογῆς θεραπευτηρίου.

Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἀσθενοῦς εἰς θεραπευτήριον πάσης φύσεως ἐνεργεῖται μετὰ γνώμην τοῦ ἰατροῦ Ο.Ν. ἐγκρινομένην, προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένου ἀσθενοῦς διαμένοντος εἰς τὸ κέντρον, ὑπὸ τῶν ἀρχιάτρου καὶ διευθυντοῦ τοῦ Ο.Ν. (ἄρθρον 10 § 1, ἐδάφιον δ' β.δ. 83)1962). Εἰς ἐπειγούσας περιπτώσεις ἐπιτρέπεται ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἀσθενοῦς ἄνευ τηρήσεως τῆς ἀνωτέρω διαδικασίας ἢ εἰς μὴ συμβεβλημένον θεραπευτήριον, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ἐντὸς 2 - 3 ἡμερῶν θὰ εἰδοποιῆται σχετικῶς ὁ Ο.Ν. (ἄρθρον 10 § 2 καὶ ἄρθρον 20 § 1 β.δ. 83) 1962). Τελευταίως, πρὸς περιορισμὸν τῶν ἐκτάκτων εἰσαγωγῶν, ὁ Ο.Ν. καθιέρωσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ σύστημα ἐφημερευουσῶν κλινικῶν, παρόμοιον μὲ τὸ ἰσχῦον διὰ τὸ Ι.Κ.Α., μὲ ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα, καθόσον ἐμειώθη σημαντικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκτάκτων εἰσαγωγῶν.

Σήμερον ἡ μέση ἡμερησία κίνησις τῶν νοσηλευομένων εἰς τὸ Κέντρον ἀσθενῶν, δαπάναις τοῦ Ο.Ν., ἀνέρχεται εἰς 200-220 ἄτομα.

Ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις περιλαμβάνει τὰς δαπάνας ἐνδιαιτήσεως εἰς τὸ θεραπευτήριον, τῶν πάσης φύσεως ἰατρικῶν φροντίδων καὶ τῆς φαρμακευτικῆς θεραπείας, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰς δαπάνας μεταφορᾶς τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὸ θεραπευτήριον.

Ἡ διάρκεια νοσοκομειακῆς περιθάλψεως διαφέρει κατ' εἶδος ἀσθενείας καὶ κατὰ κατηγορίαν ἡσφαλισμένων.

Οὕτω ἐπὶ πνευμονικῆς φυματιώσεως ἀνέργου ναυτικοῦ ἡ μὲν σανατοριακὴ νοσηλεία διαρκεῖ ἐπὶ 30μηνον, ἡ δὲ ἀεροθεραπευτικὴ ἐπὶ 6μηνον κατ' ἀνώτατον ὅριον (ἄρθρον 4 § 2 ν.δ. 3738)1957). Ἐπὶ χρονίων νοσημάτων, σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀναπηρίας, φυματιώσεως τῶν ὀστῶν κλπ. ἡ νοσηλεία εἰς εἰδικὰ θεραπευτήρια δύναται νὰ διαρκέσῃ μέχρι 3 ἐτῶν (ἄρθρον 8 β.δ. 83)1962).

Κατὰ κατηγορίας ἡσφαλισμένων (ἄρθρον 6 β.δ. 83)1962) ἡ νοσοκομειακὴ περίθαλψις διαρκεῖ κατὰ κανόνα :

Διὰ τοὺς συνταξιούχους καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ὅσον χρόνον ὁρίζει ἡ ἐκδιδομένη ἑκάστοτε γενικὴ ἀπόφασις τοῦ Υ.Ε.Ν. Αὕτη προβλέπει νοσηλείαν ἐπὶ τρίμηνον κατ' ἔτος χρονικὸν διάστημα δι' ἕκαστον συνταξιοῦχον ἢ μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

Διὰ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐργαζομένων ἢ ἀνέργων ναυτικῶν ἐπὶ τρίμηνον, κατὰ ἡμερολογιακὸν ἔτος, χρονικὸν διάστημα, δυνάμενον νὰ παραταθῇ, μετὰ γνώ-

μην τῆς Δ.Ε.Ο.Ν., ἐπὶ ἓν εἰσέτι τρίμηνον.

Διὰ τοὺς ἀνέργους ναυτικοὺς ἐπὶ τόσα τρίμηνα, ὅσα τὰ ἔτη τῆς ναυτικῆς προϋπηρεσίας των, οὐχὶ πάντως μείζονα τῶν 8 τριμήνων ἐν συνεχείᾳ.

Τέλος εἰδικαὶ διατάξεις προβλέπουσι (ἄρθρον 7 β.δ. 83)1962) δι' ἑτέρας κατηγορίας ἠσφαλισμένων, ὡς εἶναι οἱ ἐξερχόμενοι τῆς εἰδικῆς προστασίας τοῦ ν.δ. 3738) 1957, τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀποβιούντων ἐν προστασίᾳ τοῦ Ο.Ν. ναυτικῶν κλπ.

Ἀποστολὴ ἀσθενῶν ναυτικῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ θεραπείαν δὲν προβλέπεται ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων. Εἰς μεμονωμένας ὅμως περιπτώσεις ἐνεκρίθη δαπάνη ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν πραγματοποιουμένην εἰς ἀναλόγους περιπτώσεις ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1963 αἱ δαπάναι νοσηλευτικῆς περιθάλψεως προβλέπονται εἰς 19.500.000 περίπου εἰς τὸ Κέντρον καὶ δραχμὰς 3.000.000 περίπου εἰς τὰ Π.Ο.Ν., ἤτοι ὑπερέχουν κατὰ 3.500.000 δραχμὰς τῆς προβλεφθείσης δαπάνης διὰ φαρμακευτικὴν περίθαλψιν.

Εἰς τὸ Ι.Κ.Α. αἱ δαπάναι νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἶναι διπλάσιαι συνήθως τῆς φαρμακευτικῆς, διότι τὸ Ι.Κ.Α. ἔχει ἐπεκτείνει καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας τὴν νοσηλευτικὴν προστασίαν μέσῳ ἰδιωτικῶν κλινικῶν εἰς εὐρυτέραν κλίμακα ἀπὸ τὸν Ο.Ν., ἐνῷ ἡ ὑπὸ τοῦ Ο.Ν. παρεχομένη φαρμακευτικὴ περίθαλψις εἶναι, συνήθως, πλουσιωτέρα τῆς τοῦ Ι.Κ.Α.

δ) Πρόσθετος περίθαλψις. Αὕτη περιλαμβάνει ἠλεκτροθεραπείαν, μηχανοθεραπείαν, λουτροθεραπείαν, τὰς παντὸς εἴδους προθέσεις (ὡς εἶναι τὰ τεχνητὰ μέλη) καὶ τὰ βοηθητικὰ θεραπευτικὰ μέσα (κηλεπίδεσμοι, ὀμματοϋάλια κλπ.). Ἡ διάρκεια τῆς περιθάλψεως ταύτης εἶναι ἀνάλογος τῆς ἰσχύος τοῦ βιβλιαρίου προστασίας.

Αἱ εἰς χρῆμα παροχαὶ τοῦ Ο.Ν., ἐν περιπτώσει ἀσθενείας, αἱ βαρύνουσαι τὸ Κ.Α.Α.Ν., συνίστανται (ἄρθρον 11 β.δ. 83) 1962 καὶ ἄρθρον 1 β.δ. 125)1963, Φ.Ε.Κ. 22 Α') :

Εἰς ἐπίδομα τοκετοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος λαμβάνει χώραν κατ' οἶκον. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 500 διὰ τὰς συζύγους τῶν ἀνέργων ναυτικῶν καὶ εἰς δραχμὰς 400 διὰ τὰς συζύγους τῶν ἐργαζομένων. Σημειωτέον ὅτι ἡ προστασία τῆς μητρότητος ἐπὶ ἐργατῶν ξηρᾶς, μέσῳ τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι εὐρυτέρα (ἐπιδόματα κυοφορίας καὶ λοχείας).

Εἰς οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, ἐκ δραχμῶν 20 ἡμερησίως, τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπὶ μακρὸν διάστημα νοσηλευομένων ναυτικῶν. Ἡ ἐνίσχυσις αὕτη παρέχεται μετὰ τὸν πρῶτον μῆνα νοσοκομειακῆς περιθάλψεως καὶ διαρκεῖ μέχρι 2 ἔτη.

Εἰς ἀντίτιμον τροφῆς τῶν οἴκοι ἀσθενῶν, ἐκ δραχμῶν 35 ἡμερησίως διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ δραχμῶν 30 διὰ τὰ κατώτερα πληρώματα, καὶ μέχρι 3 μῆνας, ἐὰν ἐξῆλθον κλινικῆς, ἄλλως μέχρι 18 μῆνας.

Εἰς ἐπίδομα λουτροθεραπείας διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην φυσικῶν ἰαματικῶν λουτρῶν, περιλαμβάνον τὰς δαπάνας μεταβάσεως - ἐπιστροφῆς, τὴν ἀξίαν τῶν εἰσιτηρίων λούσεως καὶ τὸ ἀντίτιμον τροφῆς, ἐκ δραχμῶν 45 ἡμερησίως διὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ δραχμῶν 35 διὰ τὰ κατώτερα πληρώματα. Τοῦτο παρέχεται μόνον εἰς ἀνέργους ναυτικοὺς καὶ δι' ἕνα μῆνα ἐτησίως.

Εἰς χρηματικὸν βοήθημα, καλύπτον τὰς δαπάνας περιθάλψεως τῶν μὴ συγκεντρούντων τὰ νόμιμα προσόντα προστασίας, ἐχόντων ὅμως ἐτησίαν τοὐλάχιστον συνολικὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν (ἄρθρον 9 β.δ. 83)1962, ὁρᾶτε καὶ Ν.Σ.Κ. 509)1963).

Εἰς ἔξοδα κηδείας ἐκ δραχμῶν 1.000, καταβαλλόμενα ἐν περιπτώσει θανάτου ἀνέργου ναυτικοῦ ἢ μέλους τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

Ἐπίδομα στέγης, καταβαλλόμενον εἰς τοὺς νοσοῦντας ἀνέργους ναυτικούς, ἐκ δραχμῶν 7 ἡμερησίως διὰ τοὺς ἀγάμους καὶ 10 διὰ τοὺς ἐγγάμους, τοὺς στερουμένους ἰδίας στέγης καὶ ἔχοντας ἀνάγκην κατ' οἶκον περιθάλψεως.

Διὰ τοὺς φυματικοὺς ναυτικούς, τοὺς νοσηλευομένους δαπάναις τοῦ Κ.Π.Φ.Ν., προβλέπονται ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3738)1957 εἰδικαὶ παροχαὶ προστασίας εἰς χρῆμα, ὡς εἶναι ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις, συνισταμένη εἰς ἑκατοστὰ ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ (20 - 100)ο) τοῦ ἰσχύοντος κατὰ περίπτωσιν εἰς τὰ ἀκτοπλοϊκὰ πλοῖα (ἄρθρον 14), τὸ μηνιαῖον ἢ ἐφ' ἅπαξ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς εἰς χερσαῖον ἐπάγγελμα (ἄρθρον 16) κλπ.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ περιέχει συνοπτικὴν εἰκόνα τῶν παροχῶν συνήθους καὶ εἰδικῆς προστασίας κατὰ τῆς ἀσθενείας ἐκ μέρους τοῦ Ο.Ν.

ΣΥΝΗΘΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ—Κ.Α.Α.Ν.

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΗ ΕΙΣ	Α' ΕΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΝΑΥΤΙΚΟΥΣ ΠΕΡΙΟΧΩΝ		Β' ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΥΣ ΝΑΥΤΙΚΟΥΣ (δι' αποφάσεως Υ.Ε.Ν.).
	I. O.N.) Κέντρον (άρθρον 5 - 9 β.δ. 85/1962 - 23 Α' και άρθρ. 1 β.δ. 125/1963 - 22 Α')	II. Π.Ο.Ν. (άρθρον 19 β. δ)τος 83/1962 και άρθρον μόνον β. δ)τος 805/1962)	
1) Ἰατρική ἀντίληψις εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα Ο.Ν. ἢ οἴκοι ὑπὸ ἰατρῶν παθολόγων καὶ παιδιάτρων		Ἰατρική περίθαλψις διὰ τοῦ ἰατροῦ παθολόγου καὶ τῶν συμβεβλημένων ἰατρείων εἰδικότητος	ΝΑΙ ὡς εἰς Κέντρον καὶ Π.Ο.Ν.
2) Φάρμακα		ΝΑΙ	ΝΑΙ ὡς εἰς Κέντρον καὶ Π.Ο.Ν.
3) Φαρμακευτικὰ ἐν γένει εἴδη		ΝΑΙ	ΟΧΙ
4) Παρακλινικαὶ ἐξετάσεις		ΝΑΙ κατὰ προτίμησιν εἰς Κρατικὰ ἢ Δημοτικὰ Νοσοκομεῖα ἢ Εὐαγῆ Νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα	ΝΑΙ ὡς εἰς Κέντρον καὶ Π.Ο.Ν.
5) Νοσηλεία εἰς Νοσοκομεῖα, Κλινικὰς καὶ εἰδικὰ Θεραπευτήρια		ΝΑΙ ὡς ἀνωτέρω	ΝΑΙ ἐπὶ τρίμηνον ἐτησίως
6) Ἐπίδομα τοκετοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ τοκετὸς λαμβάνει χώραν κατ' οἶκον		ΝΑΙ	ΟΧΙ
7) Ἀντίτιμον τροφῆς εἰς χρῆμα διὰ τοὺς νοσηλευομένους οἴκοι (δραχμαὶ 35 δι' ἀξιωματικοὺς καὶ δραχμαὶ 25 διὰ λοιπούς)		ΟΧΙ	ΟΧΙ
8) Οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις οἰκογενειῶν ναυτικῶν νοσηλευομένων ἐπὶ μακρὸν (δραχμαὶ 20 ἡμερησίως)		ΟΧΙ	ΟΧΙ
9) Ἐπίδομα λουτροθεραπείας		ΟΧΙ	ΟΧΙ
10) Ἔξοδα κηδείας		ΟΧΙ	ΟΧΙ
11) Χρηματικὸν βοήθημα νοσηλείας εἰς τοὺς μὴ συγκεντροῦντας τὰ συνήθη προσόντα		ΝΑΙ	ΟΧΙ
12) Ἐπίδομα στέγης		ΟΧΙ	ΟΧΙ

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ—Κ.Π.Φ.Ν.

(ν.δ. 3788)1957, Φ.Ε.Κ. 169 Α', καὶ ἀποφάσεις Υ.Ε.Ν. - Ὑπ. Οἰκονομικῶν 98278)2739, 8.1.1963 καὶ 62637)1221)24.7.1963)

1) Νοσηλεία εἰς Ν.Ι.Ε.Θ.
2) Ἔκτακτος μηνιαία οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τῶν τελούντων ὑπὸ νοσηλείαν, εἰς ποσοστὸν 20 - 100% ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου μισθοῦ ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων
3) Ἔξοδα ἀεροθεραπείας ἐκ δραχμῶν 1100 μηνιαίως
4) Ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς εἰς χερσαῖον ἐπάγγελμα ἐκ δραχμῶν 650 - 980 μηνιαίως
5) Ἔξοδα κηδείας ἐκ δραχμῶν 1.500

Σημείωσις : Ἡ ἀνωτέρω εἰδικὴ προστασία παρέχεται μόνον εἰς τοὺς ἀμέσους ἠσφαλισμένους ναυτικοὺς ἐξαιρέσει τῶν συνταξιούχων. Αἱ κοιναὶ ἀποφάσεις ἐκδίδονται κατ' ἔτος ἀναπροσαρμοζομένων ἐνίοτε τῶν χρηματικῶν ποσῶν.

Κεφάλαιον ΣΤ'

Βασικά τινα προβλήματα τοῦ Ο.Ν.

Τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Ο.Ν. ἀντιμετωπίζει σήμερον εἶναι, κατὰ τὸ πλεῖστον, κοινὰ μὲ τὰ ἀπασχολοῦντα καὶ τοὺς λοιποὺς φορεῖς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἀναφέρονται δὲ εἰς τὴν ἀνοικτὴν καὶ εἰς τὴν κλειστὴν περίθαλψιν.

Εἰς τὸν τομέα τῆς ἀνοικτῆς περιθάλψεως βασικὸν πρόβλημα ἀποτελεῖ τὸ ἐρώτημα ἐὰν δέον νὰ παραμείνῃ τὸ νῦν ἰσχῦον εἰς τὸν Ο.Ν. ὑπαλληλικὸν σύστημα παροχῆς ἰατρικῶν φροντίδων ἢ τοῦτο δέον νὰ ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ συστήματος τῆς ἐλευθέρας ἐπιλογῆς τοῦ ἰατροῦ ἐκ μέρους τοῦ ἠσφαλισμένου ἀσθενοῦς.

Ἐπιστημονικῶς ὀρθότερον εἶναι τὸ σύστημα τῆς ἐλευθέρας ἐπιλογῆς, διότι τοῦτο ἀφ' ἑνὸς ἐδραιώνει τὸ κῦρος καὶ ἐνθαρρύνει τὴν ἄμιλλαν τῶν ἰατρῶν, ἀφ' ἑτέρου ἐξασφαλίζει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀσθενοῦς, ἀποτελοῦσαν καὶ ἱκανοποίησιν ψυχικῆς ἀνάγκης καὶ παράγοντα σημαντικὸν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας του.

Τὸ ὀρθὸν τοῦτο σύστημα εἰσήγαγε παρ' ἡμῖν τὸ πρῶτον ὁ νόμος 6298)1934 (ἄρθρον 26, Φ.Ε.Κ. 346 Α') εἰς τὸ Ι.Κ.Α., πλὴν ὅμως οὐδέποτε ἐφηρμόσθη. Καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς θεωρίας τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἐν Ἑλλάδι ἀείμνηστος *Χρ. Ἀγαλλόπουλος*, ὁ ὁποῖος ἐξ ἀρχῆς (1936) εἶχε κηρυχθῇ ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρας ἐπιλογῆς τοῦ ἰατροῦ ἐκ μέρους τοῦ ἀσθενοῦς, διορισθεὶς ἀργότερον Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ κατέχων ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὴν ἀνωτάτην ταύτην θέσιν, δὲν ἐτόλμησε νὰ καταργήσῃ τὸ κρατοῦν ὑπαλληλικὸν σύστημα εἰς τὸν τομέα τῆς παροχῆς ἰατρικῶν φροντίδων.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο παράδοξον, ἐὰν ἀναλογισθῇ τις ὅτι, εἰς ὅσας χώρας ὁ θεσμὸς τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἰσήχθη, διὰ λόγους ἀμέσου παρακολουθήσεως καὶ ἐλέγχου τῶν δαπανῶν, τὸ νῦν εἰς τὸν Ο.Ν. κρατοῦν ὑπαλληλικὸν σύστημα ἀπετέλεσε τὴν πρώτην μορφὴν παροχῆς ἰατρικῶν φροντίδων.

Βαθμιαίως ὅμως ἡ ἐπιστημονικὴ ἄποψις κυριαρχεῖ τῶν, κατά τινα ἄποψιν, ἀμφιβόλου ἐρείσματος οἰκονομικῶν λόγων καὶ τὸ σύστημα τῆς ἐλευθέρας ἐπιλογῆς τῶν ἰατρῶν (ἀπόλυτον ἢ σχετικὸν) ἐξαπλοῦται ἐπὶ πλείστων χωρῶν. Τοῦτο ἰσχύει καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ σοβαρῶν Ἀλληλοασφαλιστικῶν Ταμείων (Τραπεζῶν, Ταμείου Νομικῶν κλπ.), προσφάτως δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν περίθαλψιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. δοκιμαστικῶς τεθὲν προσφάτως ἐν ἐφαρμογῇ σύστημα οἰκογενειακοῦ ἰατροῦ, τὸ ὁποῖον, ἐφαρμοζόμενον ἤδη ὑπὸ τοῦ Ο.Ν. εἰς τὴν περιοχὴν Ἀθηνῶν, προβλέπεται νὰ ἐφαρμοσθῇ συντόμως καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ πρὸς ἀποσυμφόρησιν τῶν ἐξωτερικῶν ἰατρείων του, κατ' ὄνομα μόνον συνδέεται πρὸς τὸ ἐξεταζόμενον σύστημα, ἐφ' ὅσον ὁ ἠσφαλισμένος στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας εἰς εὐρεῖαν ἔκτασιν, ἐπιλογῆς.

Εἰς τὸν Ο.Ν., ἔνθα τὸ ἀσφάλιστρον ἀσθενείας εἶναι χαμηλόν, ἡ δὲ ἀσφαλιστικὴ συνείδησις δὲν ἔχει φθάσει εἰσέτι εἰς ἐπιθυμητὰ ἐπίπεδα πᾶσα, ὑπὸ τὰς ὑφισταμένας συνθήκας ἀβεβαιότητος εἰς τὴν ναυλαγοράν, μεταβολὴ τοῦ κρατοῦντος ὑπαλληλικοῦ συστήματος, θὰ πρέπει μετὰ περισκέψεως νὰ μελετηθῇ καὶ ἀποφασισθῇ.

Εἰς τὸν τομέα τῆς κλειστῆς περιθάλψεως, ἔνθα, ὡς γνωστόν, ἰσχύει τὸ σύστημα τῆς κατευθυνομένης ἐλευθέρας ἐπιλογῆς θεραπευτηρίου πρὸς νοσηλείαν, τίθεται τὸ πρόβλημα, ἐὰν εἶναι ἐπωφελέστερα διὰ τὸν Ο.Ν. καὶ τὸν ἀσθενῆ ἡ λειτουργία ἰδιοκτήτου γενικοῦ ναυτικοῦ νοσοκομείου.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀνεγέρσεως γενικοῦ νοσοκομείου διὰ τοὺς ναυτικοὺς εἶναι τόσον παλαιά, ὅσον καὶ ὁ Ο.Ν. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον λόγῳ τοῦ συγχρονισμένου ἐξοπλισμοῦ του καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ του, ἐπιλεγομένου ἄνευ νομικῶν δεσμεύσεων, προβλέπεται ὅτι θὰ προτιμᾷ, ἄνευ πειθαναγκασμοῦ, τὸ μέγιστον τμῆμα τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ο.Ν., θὰ δύνανται νὰ νοσηλεύωνται ἐπίσης καὶ ἐργαζόμενοι ναυτικοὶ δαπάναις τῶν ἀσφαλιστῶν ἢ τῶν ἐφοπλιστῶν. Ἡ ἔλλειψις ἀρχικῶς ἐπαρκῶν κεφαλαίων καὶ ἡ ἀντίδρασις τῶν κλινικαρχῶν ἐματαίωναν τὰς ἑκάστοτε καταβληθείσας προσπαθείας διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας ταύτης. Διετυπώθησαν ἐξ ἄλλου σοβαραὶ ἐπιφυλάξεις ἐπὶ τοῦ οἰκονομικῶς συμφέροντος διὰ τὴν λειτουργίαν ἰδιοκτήτου νοσοκομείου, διότι, βάσει στατιστικῶν στοιχείων, ἡ μέση ἡμερησία δαπάνη ἀσθενοῦς νοσηλευομένου εἰς Κρατικὸν Νοσοκομεῖον ἐνεφανίζετο ὑψηλοτέρα ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχον τοιαύ-

Η ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΠΟΧΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΣΤΡΑΤΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΖΗΣΗ Κ. ΑΓΡΑΦΙΩΤΗ, Δικηγόρου

1. «Ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως ἀορίστου χρόνου, προβλέπεται καὶ ρυθμίζεται διὰ μὲν τοὺς ὑπαλλήλους ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 2112/1920, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 4558/1930, διὰ δὲ τοὺς ἐργάτας, τεχνίτας καὶ ὑπηρέτας ὑπὸ τοῦ ὅρθρου 8 β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 12 νόμου 2112/1920.

2. Αἱ σχετικαὶ διατάξεις ἔχουσιν ὡς ἀκολούθως: «Ἀποχὴ ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, ἢ, προκειμένου περὶ γυναικός, εἰς λοχείαν, δὲν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ. Ὡς βραχείας διαρκείας ἀσθένεια ἑρμηνεύεται ἡ διαρκοῦσα ἕνα μῆνα δι' ὑπαλλήλους, ὑπηρετοῦντας μέχρι τεσσάρων ἐτῶν, τρεῖς μῆνας δι' ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας πλέον τῶν τεσσάρων ἐτῶν, ὄχι ὅμως καὶ πλέον τῶν δέκα ἐτῶν, τέσσαρας μῆνας δι' ὑπαλλήλους, ὑπηρετοῦντας πλέον τῶν δέκα ἐτῶν, ὄχι ὅμως καὶ πλέον τῶν δέκα πέντε ἐτῶν, καὶ ἓξ μῆνας διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐπὶ χρόνον ἀνώτερον τῶν δέκα πέντε ἐτῶν» (ἄρθρον 5 § 3 νόμου 2112/1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ ἄρθρου 3 νόμου 4558/1930).

«Ἀποχὴ ἐργάτου ἢ ὑπηρέτου ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθένειαν, προσηκόντως ἀποδεδειγμένην, ἢ, προκειμένου περὶ γυναικός, εἰς λοχείαν, δὲν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ». (β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920).

3. Κατατάσσοντες τὰς περιπτώσεις ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αἰτίων, ὡς καὶ τοῦ χρόνου διαρκείας αὐτῆς, εὑρισκόμεθα ἐνώπιον τῶν ἀκολούθων μορφῶν ἀποχῆς:

α) Ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας συνεπείᾳ ἀσθενείας, ἢ, προκειμένου περὶ γυναικός, συνεπείᾳ λοχείας, ἐπὶ διάστημα εὑρισκόμενον ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 4558/1930.

β) Ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ συνεπείᾳ ἀσθενείας ἢ λοχείας, ἐπὶ διάστημα ὅμως ὑπερβαῖνον τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 4558/1930 τασσόμενα ὅρια.

γ) Ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς ἄλλην αἰτίαν (ἐκτὸς ἀσθενείας ἢ λοχείας), ἐπὶ οἱονδήποτε χρονικὸν διάστημα.

4. Εἰς τὴν περίπτωσιν (α) οὐδεμία γεννᾶται ἀμφισβήτησις, δεδομένου ὅτι τόσον ὁ ν. 2112/1920, ὅσον καὶ τὸ β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920, καθιεροῦν ἀμάχητον τεκμήριον περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐκ βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας (ἢ ἐκ λοχείας τῆς γυναικός) ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του (ὡς καθορίζεται ἡ βραχεῖα ἀσθένεια ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν. 4558/1930, τὰ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τασσόμενα ὅρια ἰσχύουν καὶ ἐπὶ ἐργατῶν, λόγῳ ταυτότητος τοῦ νομικοῦ λόγου (1), καὶ ἡ λοχεία ὑπὸ τοῦ νόμου 2274/1920 (ἄρθρον 3) δὲν ἀποτελεῖ λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ.

Εἰς τὰς περιπτώσεις (β) καὶ (γ) παλαιοτέρα μὲν ἡ νομολογία ἐδέχετο τὴν ἄποψιν, ὅτι ἡ μετὰ τὰ χρονικὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 4558/1930 ἀποχὴ ἐξ ἀσθενείας ἢ ἡ ἐπὶ οἱονδήποτε χρονικὸν διάστημα ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐξ ἄλλης αἰτίας συνίστα μονομερῆ καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ. Συνήγετο δηλαδὴ ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 2112/1920 καὶ ἄρθρου 8 β.δ. 16/18 Ἰουλίου 1920 τεκμήριον ἐξ ἀντιδιαστολῆς, καθ' ὃ, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος τὴν μέχρις ὡρισμένων ὁρίων ἀποχὴν καὶ μόνον ἐὰν αὕτη προήρχετο ἐξ ἀσθενείας ἢ λοχείας δὲν ἐθεώρει ὡς λύσιν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἄρα τὴν πέραν τῶν ὁρίων τούτων ἐξ ἀσθενείας ἀποχὴν ἢ τὴν ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐθεώρει κατὰ τεκμήριον ὡς κα-

---

τὴν εἰς ἰδιωτικὴν κλινικήν. Πλὴν ὅμως εἰς τοὺς σχετικοὺς ὑπολογισμοὺς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ὡς ἀνεπίδεκτοι ἀντικειμενικῆς ἐκτιμήσεως, οὔτε ὁ χρόνος διαρκείας νοσηλείας τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ ὁποῖος, διὰ λόγους κερδοσκοπικοὺς συνήθως, παρατείνεται εἰς τὰς ἰδιωτικὰς κλινικάς, οὔτε αἱ περιπτώσεις εἰσαγωγῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς πιθανῶς θὰ εἶναι μικρότερος ἐπὶ λειτουργοῦντος ναυτικοῦ νοσοκομείου. Τοιαῦται ἀντιρρήσεις εἶχον διατυπωθῆ καὶ κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ν.Ι.Ε.Θ., τὸ ὁποῖον πάντως δὲν ἐπιβαρύνεται δι' ἐξόδων ἐξυπηρετήσεως κεφαλαίου. Ἡ μελετωμένη μετατροπὴ τοῦ Ν.Ι.Ε.Θ. εἰς γενικὸν νοσοκομεῖον δὲν θὰ καλύψῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ ναυτικοῦ νοσοκομείου, τὸ ὁποῖον θὰ πρέπει νὰ λειτουργῇ ἐν Πειραιεῖ.

Αἱ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις τῶν ναυτικῶν καὶ τῶν ἐφοπλιστῶν ἐθώπευσαν μέν, ἀλλὰ δὲν ἠγωνίσθησαν διὰ τὴν ἰδέαν τῆς ἀνεγέρσεως ἰδιοκτήτου νοσοκομείου διὰ τοὺς ναυτικούς, τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο ἀποτελεῖ πρόσθετον σοβαρὸν λόγον μὴ πραγματοποιήσεως τῆς ἰδέας ταύτης.

(1) Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15015/1959, ΕΕΔ 18, 1132.

ταγγελίαν αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ (2). Ἀργότερον ὅμως ἡ ἀνωτέρω ἄποψις ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῆς νομολογίας καὶ ἤδη γίνεται δεκτὸν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ὀρθῶς καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, ὅτι τόσον ἐπὶ ὑπερβάσεων τῶν χρονικῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 4558)1930, ὅσον καὶ ἐπὶ ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἐξ ἄλλης αἰτίας, δὲν συνάγεται τεκμήριον λύσεως τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους του, ἀλλ' ὅτι ἀπόκειται εἰς τὸν δικαστὴν νὰ κρίνῃ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καλῆς πίστεως (ἄρθρα 288 καὶ 200 Α.Κ.), ὡς καὶ τῶν αἰτίων καὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀποχῆς καὶ τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν, ἐὰν ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ συνιστᾷ καὶ καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους αὐτοῦ (3).

II

Καὶ αὐτὰ μὲν εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποχῆς τοῦ κοινοῦ (ἤτοι μὴ εἰδικῶς προστατευομένου) μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας.

Μισθωτοὶ ὅμως τινὲς διέπονται ὑπὸ ἰδιαιτέρων διατάξεων, παρεχουσῶν εἰς αὐτοὺς ἐξαιρετικὴν προστασίαν ἐκ λόγων κοινωνικῶν ἢ σκοπιμότητος. Ἡ προστασία αὕτη συνίσταται εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν αὐτῶν πρόσληψιν ὑπὸ ὡρισμένων κατηγοριῶν ἐργοδοτῶν καὶ τὴν μὴ δυνατότητα καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα προστασίας τοῦ μισθωτοῦ, εἰμὴ μόνον δι' ὡρισμένους λόγους καὶ κατόπιν γνωμοδοτήσεως Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν λόγων τούτων.

Μεταξὺ τῶν διατάξεων τούτων εἶναι καὶ ὁ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 2223)1952, ν.δ. 2657)1953 καὶ τελευταίως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4185)1961, εἰς οὓς ὑπάγονται ὡρισμέναι κατηγορίαι (καθοριζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀνωτέρω νόμου), ὑπηρετησάντων ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1940 μέχρι τῆς λήξεως τῆς συμμοριακῆς δράσεως εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς χώρας καὶ μὴ ἀνηκόντων εἰς τὰ μόνιμα στελέχη τοῦ στρατεύματος.

Καὶ ὁ ἀνωτέρω νόμος ἐπιβάλλει εἰς ἐπιχειρήσεις, ἐκμεταλλεύσεις, ὡς καὶ τὸ Δημόσιον καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ὅπως προσλαμβάνουν ὑποχρεωτικῶς πολεμιστὰς προστατευομένους ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω νόμων καθ' ὡρισμένον ποσοστὸν τοῦ παρ' ἑκάστῃ τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ (ἄρθρον 3 § 1 νόμου 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 ν.δ. 2657)1953).

Χαρακτηριστικὰ καὶ τῶν βάσει τοῦ ἀνωτέρω νόμου συναπτομένων ἀναγκαστικῶν συμβάσεων ἐργασίας εἶναι, ὅτι αὐταὶ δὲν δύνανται νὰ καταγγελθοῦν ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ὡς θὰ συνέβαινε περὶ κοινῶν μισθωτῶν, δι' οὓς ἡ καταγγελία εἶναι ἐλευθέρα, τηρουμένων μόνον τῶν προϋποθέσεων τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν περὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας νόμων (2112)1920, β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, νόμος 3198)1955), ἀλλ' οἱ βάσει τοῦ ἄνω νόμου προσλαμβανόμενοι μισθωτοὶ δὲν ἀπολύονται ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, εἰμὴ μόνον δι' ὡρισμένους λόγους περιοριστικῶς ἀναφερομένους εἰς τὸ ἄρθρον 7 τούτου καὶ κατόπιν εἰδικῶς αἰτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 καὶ 771)1937 (4).

III

Δεδομένης τῆς εἰδικῆς ὡς ἄνω προστασίας, ἧς ἀπολαμβάνουν οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυόμενοι καὶ ὑπαγόμενοι εἰς τὸν ἀνωτέρω νόμον, ἐγεννήθη ζήτημα περὶ τοῦ ἐὰν τὸ ἄρθρον 5 § 3 νόμου 2112)1920 καὶ τὸ ἄρθρον 8 β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 ἔχωσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπ' αὐτῶν, ἐὰν δηλαδὴ ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τῶν ἀνωτέρω κατὰ τὸ διάστημα τῆς προστασίας θὰ ἐχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις, ὑφ' ἃς θὰ εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο καὶ προκειμένου περὶ κοινῶν μισθωτῶν.

Ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅσον καὶ τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου ἔχει υἱοθετήσει τὴν ἄποψιν, καθ' ἣν αἱ ἐν λόγῳ διατάξεις δὲν τυγχάνουν ἐφαρμογῆς ἐπὶ τῶν μισθωτῶν ταύτων (5).

Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἄποψιν ἡ μὴ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τούτων ἐπιβάλλεται ἐν προκειμένῳ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οἱ προστατευόμενοι μισθω-

(2) Οὕτω π.χ. Α.Π., 409)1955, Τμ. Α', ΕΕΔ 14, 814, Α.Π. 710)1955, Τμ. Β', ΕΕΔ 15, 131, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17664)1956, ΕΕΔ 16, 250, Πρωτοδικου Ἀθηνῶν 7543)1957, ΕΕΔ 17, 482.

(3) Οὕτω π.χ. Α.Π. 229)1955, Τμ. Α', ΕΕΔ 14, 465, Α.Π. 440)1955, Τμ. Β', ΕΕΔ 14, 767, Α.Π. 307)1956, Τμ. Α', ΕΕΔ 15, 710, Α.Π. 559)1960, Τμ. Γ', ΕΕΔ 20, 93, Α.Π. 353)1959, Τμ. Β', ΕΕΔ 18, 763, Α.Π. 465)1959, Τμ. Γ', ΕΕΔ 18, 1358, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10347)1957, ΕΕΔ 16, 930, Πρωτοδικου Χανίων 48)1959, ΕΕΔ 18, 1013.

(4) Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

Α') Αὐτοδικαίως, ἐφ' ὅσον ἠθέλων καταδικασθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 59, 60, 61 καὶ 62 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Β') Κατόπιν αἰτήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀ.ν. 244)1936 καὶ 771)1937.

α) Διὰ παραβάσεις, προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ νομίμως ἀναγνωρισμένου ὀργανισμοῦ ἢ κανονισμοῦ τῆς Ὑπηρεσίας ἢ ἐπιχειρήσεως ἢ ἐκμεταλλεύσεως, δι' ἃς ὁρίζεται ὡς ποινὴ ἡ ἀπόλυσις.

β) Δι' ἀποδεδειγμένην ἀνεπάρκειαν ἢ ἀκαταλληλότητα, μὴ ὀφειλομένην πάντως εἰς τὰ τραύματά του, καὶ ἀνάρμοστον συμπεριφοράν.

γ) Δι' ἀποδεδειγμένην οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὁ μέτρον ἀπεφάσισε περὶ ταύτης τὸ οἰκεῖον Συμβούλιον, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2657 1953.

δ) Προκειμένου περὶ τεχνικοῦ ἢ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ, προσλαμβανομένου εἰς δημόσια ἔργα ἢ ἔργα ἀνασυγκροτήσεως περιωρισμένης διαρκείας, ἡ ἀπόλυσις τῶν ἀκαταλλήλων γίνεται ἄνευ μεσολαβήσεως τῶν ἁρμοδίων Ἐπιτροπῶν, ἀλλ' ἐπὶ αἰτιολογημένῃ προτάσει τοῦ ἐπιβλέποντος μηχανικοῦ.

(5) Οὕτω Α.Π. 664)1955, ΕΕΔ 15, 42, Α.Π. 128)1958, ΕΕΔ 17, 363, Α.Π. 68)1960, ΕΕΔ 19, 274, Α.Π. 253)1960, ΕΕΔ 19, 714, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3131)1957, ΕΕΔ 16, 480, 11713)1957, ΕΕΔ 16, 926, 3693)1963, ΕΕΔ 22, 609, 20776)

τοι κατὰ τὸ διάστημα τῆς προστασίας των ἀπολαύουν μονιμότητος καὶ δύνανται νὰ ἀπολυθοῦν μόνον διὰ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 νόμου 1836 λόγους, εἰς οὓς δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας.

Ὑποστηρίζεται ἐπίσης, ὅτι τυχὸν ἐφαρμογὴ καὶ ἐπ' αὐτῶν τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2112 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ β.δ. τῆς 16 Ἰουλίου 1920 ἀντίκειται εἰς τὴν ὡς ἄνω δηλωθεῖσαν βούλησιν τοῦ νομοθέτου, ἀφοῦ θὰ ἐπιτυγχάνηται οὕτω ἡ κατάλυσις τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, ἐκμηδενιζομένης οὕτω τῆς εἰδικῆς προστασίας τῆς παρεχομένης εἰς τοὺς μισθωτοὺς τούτους καὶ ματαιουμένου τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιδιωκομένου σκοποῦ.

Προστίθεται δὲ ὅτι ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ μὴ βραχείας κατὰ νόμον ἀσθενείας δύναται νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἀπολύσεως, ὅταν ἐκ τῶν συνοδευουσῶν αὐτὴν περιστάσεων ἀνακύπτῃ ἐξ αὐτῆς ἀνεπάρκεια ἢ ἀκαταλληλότης κατ' ἄρθρον 7 νόμου 1836)1951.

IV

Τὴν ἄποψιν αὐτὴν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπικροτήσωμεν διὰ τοὺς ἀκολούθους λόγους :

1. Ὁ νόμος 1836)1951 σκοπεῖ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς παραγωγικῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀποκατάστασιν τούτων, διότι ὁ σκοπὸς αὐτός, κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν τοῦ νόμου (ΕΕΔ 10, 590), «δὲν ἐμφανίζεται μόνον ὡς ἐκπλήρωσις στοιχειώδους ἠθικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἀλλ' ὡς ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη διασφαλίσεως τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης ».

Ὁ σκοπὸς οὗτος ἐκπληροῦται ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τῆς καθιερώσεως ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως αὐτῶν ὑπὸ ὡρισμένων κατηγοριῶν ἐργοδοτῶν, ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς καθιερώσεως τῆς μονιμότητος αὐτῶν, ἤτοι τῆς μὴ παροχῆς εἰς τὸν ἐργοδότην τῆς δυνατότητος ἀπολύσεως αὐτῶν ἐλευθέρως κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς προστασίας, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον συντρέχουν εἰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντες εἰδικοὶ λόγοι, διότι ἄλλως θὰ ἐματαιοῦτο πράγματι ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιδιωκόμενος σκοπός.

Οὐδόλως ὅμως ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἡ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ μισθωτοῦ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, διότι τοῦτο ἀντὶ προστασίας, θὰ ἀπετέλει πολλάκις ἀφόρητον δέσμευσιν αὐτοῦ. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἡ διεπομένη ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, εἶναι ἀναγκαστικὴ μὲν διὰ τὸν ἐργοδότην, μὴ δυναμένην νὰ ἀπολύσῃ τὸν μισθωτὸν ἐλευθέρως, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸν μισθωτόν, ὅστις δύναται νὰ ἀποστῇ ταύτης κατὰ τὰς κοινὰς διατάξεις, δεδομένου ὅτι ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ νόμου περιορίζεται τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ μισθωτοῦ (5).

2. Τόσον τὸ ἄρθρον 5 § 3 νόμου 2112)1920, ὅσον καὶ τὸ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, δὲν σκοποῦν νὰ καθιερώσουν τὴν ἀποχὴν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του ὡς λόγον καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου. Τοῦτο ἄλλωστε αὐθεμίαν θὰ εἶχεν ἔννοιαν, δεδομένου ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως εἶναι ἐλευθέρα, μὴ ἀπαιτουμένης ὑπάρξεως ἰδιαιτέρου λόγου πρὸς τοῦτο, τηρουμένων τῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ νόμου 3198)1955.

Ἔτι πλέον τὰ ἄρθρα ταῦτα δὲν σκοποῦν εἰς τὴν κατ' ἐξαίρεσιν τῆς γενικῆς ἀρχῆς καθιέρωσιν ἀζημίου (ἤτοι ἄνευ καταβολῆς ἀποζημιώσεως;) καταγγελίας τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, εἰς περίπτωσιν ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, οὐδὲ προϋπόθεσιν ἔχουν ὅτι ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως θὰ εἶναι ἐλευθέρα διὰ τὸν ἐργοδότην. Ἀποτελοῦν ἀπεναντίας ἐφαρμογὴν τῆς γενικῆς ἀρχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἀποζημίωσις καταβάλλεται εἰς τὸν μισθωτὸν ἂν ἡ περιπτώσει αὐτὸς οὗτος καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν.

Ἀληθῶς τὰ ἐν λόγῳ ἄρθρα, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς φραστικῆς αὐτῶν διατυπώσεως, οὐδόλως ἀναφέρονται, οὐδὲ ρυθμίζουν τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ μόναν τὴν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τοιαύτην. Εἰδικώτερον ταῦτα, δικαιολογοῦν μᾶλλον χαρακτῆρας, σκοποῦν ἁπλῶς νὰ ρυθμίσουν τὴν τύχην τῆς συμβάσεως ἐν περιπτώσει ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ, ἐξεταζόμενα ἐὰν αὐτὴ θὰ σημαίνῃ (σιωπηρὰν) καταγγελίαν ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ἢ οὔχι.

3. Ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα σκοποῦσιν οὐχὶ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἐργοδότου, ἀλλ' εἰς τὴν προστασίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ μισθωτοῦ. Τοῦτο διότι, ὡς τελευταίως διεμορφώθη ἡ ἐρμηνεία αὐτῶν ὑπὸ τῆς νομολογίας, μέχρι μὲν τῶν ὁρίων «βραχείας ἀσθενείας» ἢ λοχείας καθιεροῦται ὑπ' αὐτῶν ἀμάχητον τεκμήριον περὶ μὴ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, μόνον δὲ πέραν τούτων ἢ ἐπὶ ἀποχῆς ἐξ ἄλλης αἰτίας ἀποδίδεται ἡ ἐλευθερία εἰς τὸν δικαστήν, ὅπως, βάσει τῆς καλῆς πίστεως (ἄρθρα 288 καὶ 200 Α.Κ.), συνθηκῶν, αἰτίων καὶ διαρκείας ἀποχῆς, κρίνῃ ἄλλως.

Δὲν νοεῖται δὲ πῶς, τοιοῦτον περιεχόμενον ἔχοντα τὰ ἄρθρα ταῦτα, δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποτελοῦντα δυσμενεῖς διὰ τὸν μισθωτὸν διατάξεις.

4. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἀναλύσεως τῶν ἀντικειμένων ρυθμίσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ν. 2112)1920 καὶ ἄρθρου 8 τοῦ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ἀφ' ἑτέρου, προκύπτει, ὅτι οὐδόλως δικαιολογεῖται ἡ μὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων ἐπὶ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ.

Οὕτως ἐξ αὐτῆς προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα :

α) Ἡ διάταξις τοῦ ἀ.ν 1836)1951, ἀπαγορεύουσα τὴν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἀπόλυσιν τῶν παρ' αὐτῷ ὑπηρετούντων μισθωτῶν, ἐπιτρέπουσα ταύτην μόνον δι' ὡρισμένους λόγους, καὶ τὰ ἄρθρα 5 § 3 καὶ 8, ἅτινα ἐὰν δημιουργοῦν νέους λόγους ἀπολύσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἀλλ' ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ λύσιν τῆς

1962, ΕΕΔ 22, 160, Πρωτοδίκου Κερκύρας 21)1959, ΕΕΔ 18, 1135, Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 41)1960, ΕΕΔ 19, 841, Γνωμ. Νομ. Συμβ. Κράτους 352)1959, ΕΕΔ 18, 611.

(5) Οὕτω καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17819)1961, ΕΕΔ 21, 277.

συμβάσεως, ήτις δέν άπαγορεύεται ύπό τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 7, οὔθ' ἑξ ἄλλης τινές διατάξεως τοῦ ά.ν. 1836)1951, δέν εὑρίσκονται εἰς σύγκρουσιν μεταξύ των, ρυθμίζουν θέματα τελείως διαφορετικά καί εἶναι δυνατή ἡ συνύπαρξις καί ἡ παράλληλος ἐφαρμογή τούτων.

β) Ἔτι περαιτέρω αἱ διατάξεις αὗται, μακράν τοῦ νά ἀντίκεινται εἰς τόν ά.ν. 1836)1951 καί νά ματαιώνουν τήν ἐφαρμογήν του, χρησιμεύουν φυσιολογικῶς εἰς συμπλήρωσιν αὐτοῦ. Δεδομένου δηλαδή ὅτι ὑπό τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἐπιτρέπεται ἡ ὑπό τοῦ μισθωτοῦ καταγγελία τῆς συμβάσεως, ἥτις δυνατόν νά εἶναι ρητή, ἀλλά καί σιωπηρά, θά χρησιμεύσουν, ὅπως βάσει τούτων κριθῇ, ἐάν ἡ ἀποχή θά σημαίνῃ καί καταγγελίαν τῆς συμβάσεως.

γ) Καταφανής εἶναι ἡ αἰτία, δι' ἣν πρώτη ἡ Α.Π. 664)1955 καί ἡ κατόπιν αὐτῆς νομολογία τῶν δικαστηρίων υἱοθέτησαν τήν ἄποψιν τῆς μή ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 5 § 3 νόμου 2112 καί 8 β.δ. 1920 ἐπί τῶν μισθωτῶν τοῦ ά.ν. 1836)1951. Ὄντως, ὑφ' οἵαν τότε ἐδίδετο εἰς αὐτάς ἑρμηνείαν (τῆς ἐκ μέρους δηλαδή τοῦ μισθωτοῦ, κατ' ἀμάχητον ἐξ ἀντιδιαστολῆς τεκμήριον, λύσεως τῆς συμβάσεως, ἅμα τῇ παρόδῳ τῶν ὁρίων «βραχείας ἀσθενείας» ἢ τῆς ἐξ ἄλλης αἰτίας ἀποχῆς) πράγματι αὗται ἦσαν δυσμενεῖς καί καταστρεπτικαί δι' αὐτόν καί τυχόν ἐφαρμοζόμεναι θά ἐματαίωνον τόν σκοπόν τοῦ ά.ν. 1836)1951, ἐφ' ὅσον ναί μέν δέν θά ἐπετρέπετο ἡ ἀπόλυσις τοῦ μισθωτοῦ ὑπό τοῦ ἐργοδότου, εἰμή διά τούς ἐν τῷ ἄρθρῳ 7 ά.ν. 1836)1951 λόγους, εἰς οὓς δέν περιλαμβάνεται ἡ ἀποχή ἐκ τῆς ἐργασίας, πλήν ὅμως αὕτη θά ἐθεωρεῖτο (καί δή κατ' ἀμάχητον τεκμήριον) ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ὑπό τοῦ μισθωτοῦ καί θά κατελήγομεν δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τό ἀπευκταῖον ἀποτέλεσμα, δηλαδή εἰς τήν λύσιν τῆς συμβάσεως.

Ἡ κατάστασις ὅμως μετετράπη μετά τήν ἀλλοίαν δοθεῖσαν εἰς τά ἄρθρα ταῦτα μεταγενεστέρως ὑπό τῆς νομολογίας ἑρμηνείαν καί αἱ διατάξεις αὗται συντελοῦν πλέον εἰς τήν ἐντελεστέραν προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ, διότι μόνον ἀμάχητον τεκμήριον περί μή λύσεως τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ δημιουργοῦν, εἰς περίπτωσιν ἀποχῆς ἐκ βραχείας ἀσθενείας ἢ λοχείας, εἰς τάς ἄλλας δέ περιπτώσεις ἡ σημασία τῆς ἀποχῆς κρίνεται ὑπό δικαστοῦ κατά τά ἄρθρα 288, 280 Α.Κ., ἐπί τῇ βάσει τῶν αἰτίων κ.ο.κ. τῶν προκαλεσάντων ταύτην.

Δεδομένου δέ ὅτι, ὡς ἐγένετο δεκτόν (Α.Π. 253)1960, Τμ. Β'), ἡ ἀποχή τῶν μισθωτῶν ἀδικαιολογήτως καί ἐπί μακρόν χρόνον δυνατόν νά σημαίνῃ αἰκειοθελῆ ἀποχώρησιν τοῦ μισθωτοῦ, κατά τί θά ἦτο δυσμενής ἡ ἐφαρμογή τῶν ἄρθρων τούτων, τά ὁποῖα καθορίζουν ἐναργέστερον τάς ἰδίας περιπτώσεις, περιέχουν δέ ἐπί πλέον καί ἀμάχητον ὑπέρ τοῦ μισθωτοῦ τεκμήριον εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις ἐπί προφανεῖ ὠφελείᾳ τούτου;

1. Ἡ ἀντίθετος ἄποψις, καθ' ἣν ἡ ἀποχή δυνατόν νά ἀποτελέσῃ λόγον ἀπολύσεως μόνον ἐάν ἐκ τῶν συνοδευουσῶν αὐτήν περιστάσεων ἀνακύπτῃ καί ἀνεπάρκεια ἢ ἀκαταλληλότης τοῦ μισθωτοῦ, κατ' ἄρθρον 7 ά.ν. 1836)1951, συγχέει τήν ἀποχήν ὡς συμπεριφοράν ἀντισυμβατικήν, δίδουσαν τό δικαίωμα εἰς τόν ἐργοδότην νά καταγγείλῃ τήν σύμβασιν, χωρίς νά ἐξετάζεται ἡ πρόθεσις τοῦ μισθωτοῦ πρός λύσιν αὐτῆς, κατήν ἀποχήν, ἥτις ὑποδηλοῖ θέλησιν τοῦ μισθωτοῦ πρός ἀποχώρησιν ἐκ τῆς συμβάσεως. Καί εἰ μέν τήν πρώτην περίπτωσιν εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι, ἵνα αὕτη καταστῇ δυνατήν τήν καταγγελίαν ὑπό τοῦ ἐργοδότου (πρόκειται περί μισθωτῶν προστατευομένων ὑπό τοῦ ά.ν. 1836)1951) δέον νά δύναται νά ὑπαχθῇ εἰς ἕνα ἐκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ (ἄρθρον 7) προβλεπομένων λόγων διότι δέν δύναται ὁ ἐργοδότης νά προβῇ εἰς καταγγελίαν, εἰμή συντρέχοντος ἑνός ἐξ αὐτῶν.

Τόσον ὅμως τό ἄρθρον 5 § 3 νόμου 2112)1920 ὅσον καί τό ἄρθρον 8 β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 δέν ἀπασχολοῦνται μέ τήν πλευράν αὐτήν τῆς ἀποχῆς, ἀλλ' ἐξετάζουν αὐτήν ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς προθέσεως τοῦ μισθωτοῦ πρός καταγγελίαν (σιωπηρῶς) τῆς συμβάσεως. Δεδομένου δέ ὅτι αὕτη, ὡς ἀνεπτύχθη ἀνωτέρω, ἐπιτρέπεται ὑπό τοῦ ά.ν. 1836)1951, οὐδέν κώλυμα ὑπάρχει, ὅπως τύχουν ἐφαρμογῆς καί συντρεχουσῶν τῶν ἐν αὐτοῖς προϋποθέσεων λυθῇ ὑπό τοῦ μισθωτοῦ πλέον ἡ σύμβασις, χωρίς νά ὑπάρξῃ ἀνάγκη, ὅπως κατά τήν ἔκφρασιν τοῦ Α.Π. «ἐκ τῆς ἀποχῆς προκύπτῃ ἀνεπάρκεια ἢ ἀκαταλληλότης τοῦ μισθωτοῦ» (ἄρθρον 7 ά.ν. 1836)1951), ὅροι ἀπαραίτητοι διά τήν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου λύσιν τῆς συμβάσεως.

2. Πρό τοῦ ν. δ. 4185)1961 ὑπεστηρίζετο, ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐφαρμογή τῶν ἄρθρων 5 § 3 καί ἄρθρου 8 β δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 ἐπί τῶν μισθωτῶν τοῦ ά.ν. 1836)1951 διά τόν λόγον ὅτι ἡ σύμβασις αὐτῶν (κατά τό διάστημα τῆς ἀναγκαστικῆς προστασίας) ἐτύγχανεν ὡρισμένου χρόνου, ἐφ' ὧν καί δέν ἐφαρμόζονται τά ἀνωτέρω ἄρθρα.

Ἡ ἄποψις αὕτη καί πρό τοῦ νόμου 4185)1961 δέν ἦτο ὀρθή, διότι αἱ συμβάσεις τῶν ὑπαγομένων εἰς τόν ά.ν. 1836)1951 ἦσαν ἀρχῆθεν ἀορίστου χρόνου. Ἤδη ὅμως, μετά τό ἀνωτέρω νομοθέτημα, οὐδεμία ἀμφισβήτησις δικαιολογεῖται, ἀλλ αἱ συμβάσεις αὗται δέον ὅπως ἀρχῆθεν χαρακτηρίζονται ὡς ἀορίστου χρόνου τοιαῦται.

VI

1. Σημειωτέον, ἐπί τούτοις, ὅτι εἰς παρομοίας περιπτώσεις τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, τῶν ὑπαγομένων εἰς τούς ά.ν. 244)1936 καί 771)1937, ἡ προστασία κατ' οὐδέν διαφέρει ἐκείνης τῶν μισθωτῶν τοῦ ά.ν. 1836)1951, ἡ νομολογία ἀκολουθεῖ ἀπό μακροῦ τήν ἐνταῦθα ὑποστηριζομένην ἄποψιν ἐπί τῇ αἰτιολογίᾳ (7) ὅτι «οὗτοι (οἱ προστατευτικοί δηλαδή νόμοι) οὐδόλως ἐθίξαν τό ἄρθρον 5 § 3, διότι ρυθμίζουν τήν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων εἰς τήν περίπτωσιν μόνον καθ' ἣν θά κατήγγελλεν ὁ ἐργοδότης τήν μετ' αὐτῶν σύμβασιν ἐργασίας, ἀπολύων αὐτούς τοιούτους, οὐχί δέ καί εἰς τήν ἀντίθετον περίπτωσιν, καθ' ἣν λύει τήν σύμβασιν ὁ ἐργαζόμενος, καθ' ὃ ἔχει πρός τοῦτο δικαίωμα διά ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς καταγγελίας».

2. Τό συμπέρασμα ὅλων τῶν ἀνωτέρω εἶναι

(7) Α.Π. 465)1959, ΕΕΔ 18, 1358, Α.Π. [illegible] 1958, ΕΕΔ 12, 590.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΑΛΛΟΔΑΠΟΙ

ΠΑΡΟΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΗΜΕΔΑΠΟΥ ΕΙΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΝ

'Αξιώσεις μισθωτοῦ καὶ ἁρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν Δικαστήριου

Ὑπαγωγή, κατ' ἄρθρον 126 Εἰσαγ. Νόμου Ἀστικοῦ Κώδικος, τῶν ἀλλοδαπῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ἡμεδαπῶν Δικαστηρίων.—Ἐργατικὴ διαδικασία.—Δωσιδικία κατοικίας ἐναγομένου ἐργοδότου ἢ τοῦ τόπου παροχῆς τῆς ἐργασίας ἢ τοῦ ἐμπορικοῦ συναλλάγματος.—Ἐφαρμογή, κατ' ἄρθρον 25 Ἀστικοῦ κώδικος, τοῦ ἁρμόζοντος Δικαίου.— Ὧραι ἐργασίας ἐπιχειρήσεων συνεχοῦς λειτουργίας.— Παροχὴ δώρου δι' ἑορτὰς μόνον εἰς ἐργαζομένους ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ὄχι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.—Τὰ αὐτὰ καὶ διὰ τὴν προσαύξησιν ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας.

Περιπτώσεις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐρευτέου δικασαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξε παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ἡμεδαποῦ εἰς ἀλλοδαπὴν ἐπιχείρησιν καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐργασίας ὁ μισθωτὸς προέβαλε τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου ἀξιώσεις.

Δέχεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι νομίμως εἰσήχθησαν αἱ ἀξιώσεις αὗται ἐνώπιον τοῦ ἡμεδαποῦ δικαστηρίου καὶ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 118) 1961, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 20, 624, γενικώτερον *Α. Τούσης*, Γενικαὶ Ἀρχαί, σελ. 136 ἑπ., ἔνθα παραπομπαὶ εἰς νομολογίαν καὶ συγγραφεῖς).

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἄρθρον 25 Ἀστικοῦ Κώδικος ἴδετε καὶ Α.Π. 67)1949 (εἰσηγητὴς *Ι. Ἀποστολόπουλος*), ΕΕΔ 8, 301, Α.Π. 102)1961 (εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*), ΕΕΔ 20, 498, Α.Π. 203)1963 (εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*) ΕΕΔ 22, 723, λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 15, 962, ΕΕΔ 16, 272.

Ἐνδιαφέρουν τὰ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου δεκτὰ γενόμενα ὡς πρὸς τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν συνεχοῦς λειτουργίας. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 1963)1963, εἰσηγητὴς *Ν. Σακελλαρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 998 καὶ λοιπὰς εἰς σημείωσιν μας ἐν ΕΕΔ 22, 998).

νομίζομεν, σαφῆς: Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἄρθρων 5 § 3 νόμου 2112)1920 καὶ 8 β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου 1836)1951 προστατευομένων ὄχι μόνον δὲν προσκρούει εἰς οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου τούτου, ὄχι μόνον δὲν ματαιοῖ τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, ἀλλ' ἀπεναντίας συμβάλλει εἰς τὴν πραγματοποίησιν αὐτοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπιβάλλεται.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16967)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Παπαγγέλης*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων (ἤδη ἐκκαλῶν, ἅμα καὶ ἐφεσίβλητος) ἐξέθεσεν, ὅτι διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (διετίας), συναφθείσης ἐνταῦθα τὴν 4.1.1962 μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης ἀλλοδαπῆς ἐμπορικῆς ἑταιρείας (ἤδη ἐκκαλούσης, ἅμα καὶ ἐφεσιβλήτου) προσελήφθη ὑπὸ ταύτης, ἵνα ἐργασθῇ ὡς τεχνίτης εἰς τὰς ἐν τῇ νήσῳ Μπαχρέϊν (Περσικοῦ κόλπου) ἐνεργουμένας ὑπ' αὐτῆς γεωτρήσεις πρὸς ἀνεύρεσιν πετρελαίου ἀντὶ συμφωνηθεισῶν ἀποδοχῶν 1) βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 7.500, 2) μηνιαίου ἐπιδόματος (δώρου) δραχμῶν 1.000 καὶ 3) τροφῆς καὶ κατοικίας, ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς συμβάσεως συνεφωνήθη ἐκτάωρος καθ' ἑκάστην ἐργασία καὶ ὅτι θὰ ἐδικαιοῦτο κατὰ τὴν διετίαν (διάρκειαν τῆς συμβάσεως) ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν 8 ἑβδομάδων, ἤτοι μιᾶς ἑβδομάδος ἀνὰ τρίμηνον, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν δαπανῶν μεταβάσεως εἰς Μπαχρέϊν καὶ ἐπανόδου ἐκεῖθεν εἰς Ἑλλάδα, ὅτι τὴν 10.1.1962, μεταβὰς εἰς Μπαχρέϊν, ἀνέλαβεν ἐργασίαν, ἐργασθεὶς ἔκτοτε εἰς τὰς μνησθείσας γεωτρήσεις ἐπὶ 12ωρον ἡμερησίως κατὰ παράβασιν τοῦ νόμου καὶ τῶν συμπεφωνημένων μέχρι τῆς 5.6.1962, ὁπότε διαμαρτυρηθεὶς διὰ τὴν παράβασιν ταύτην εἰς τὸν ἐν Μπαχρέϊν ἀντιπρόσωπον τῆς ἐναγομένης ἀπελύθη ὑπ' αὐτῆς ἄνευ σπουδαίου λόγου καὶ συνεπῶς ἀκύρως καὶ ἐκτάλη ἐνταῦθα, καίτοι προσεφέρετο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐργαζόμενος συμφώνως πρὸς τὰ συμπεφωνημένα καὶ ἠτήσατο 1) ἀποδοχὰς ὑπερημερίας ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως μέχρι τῆς ἀγωγῆς, 2) καθυστερουμένας ἀποδοχὰς ἐκ δραχμῶν 1.416 ἀπὸ 1 ἕως 5.6.1962, 3) ἀμοιβὴν συμπληρωματικὴν δι' ἐργασίαν (πέραν τοῦ 8ώρου) ἐπὶ 4 ὥρας ἡμερησίως, ἄλλως ἀποζημίωσιν (Α.Κ. 904), μετὰ προσαυξήσεως ἐκ 30 οἰο, δραχμὰς 24 287 ἐν συνόλῳ, 4)

δραχμάς 1.770, προσαύξησιν 25 ο/ο διά 200 νυκτερινάς ώρας έργασίας, 5) δραχμάς 2.973,60, προσαύξησιν 75 ο/ο δι' έργασίαν 14 Κυριακών, 6) δραχμάς 3.750 διά δώραν Πάσχα 1962, 7) δραχμάς 3.740 δι' άποδοχάς άναλογούσας κατά την σύμβασιν εις τόν ώς άνω χρόνον, έργασία άδείας 11 ήμερών καί 8) δραχμάς 6.500 δαπάνας έπιστροφής, τάς όποίας διά τών προτάσεων περιώρισεν εις δραχμάς 1.360. Έπί τής άγωγής έξεδόθη ή ύπ' άριθ. 992/1963 άπόφασις τού κατά την διαδικασίαν τού νόμου ΓΩΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Άθηνών, ήτις άπέρριψε την περί έλλείψεως δικαιοδοσίας τών έλληνικών δικαστηρίων ένστασιν τής έναγομένης άλλοδαπής έταιρείας, έδέχθη ότι τό διέπον τήν έιδικον σύμβασιν έργασίας δίκαιον είναι τό έλληνικόν, άπέρριψε τά περί άποδοχών ύπερημερίας αίτήματα τής άγωγής, έδέχθη έν μέρει τά αίτήματα περί άποζημιώσεως δι' ύπερεργασίαν μετά τής έκ 30 ο/ο προσαυξήσεως, περί προσαυξήσεως 75 ο/ο διά την κατά Κυριακάς έργασίαν, περί τοιαύτης κατά 25 ο/ο διά τάς νυκτερινάς ώρας καί έν όλω τό αίτημα περί δεδουλευμένων άποδοχών καί άπέρριψε τά αίτήματα περί άποζημιώσεως διά τήν μή λήψιν τής άδείας καί περί δαπανών έπιστροφής. Κατά τής άποφάσεως παραπονούνται ήδη άμφότεροι οί διάδικοι διά τών ύπό κρίσιν έφέσεών των, αίτινες, νομοτύπως καί έμπροθέσμως άσκηθείσαι, είναι τύποις δεκταί καί έρευνητέαι κατ' ούσίαν.

Συνεκδικαζόμεναι κατ' αίτησιν τών διαδίκων λόγω συναφείας.

Ή διά τών προτάσεων τού έφεσιβλήτου ένάγοντος άσκουμένη άντέφεσις, άναφερομένη εις τά κεφάλαια τής έκκαλουμένης άποφάσεως, άτινα πλήττονται διά τής έφέσεως τής έναγομένης, είναι τύποις δεκτή (Πολ. Δικ. 758 § 2) καί έρευνητέα περαιτέρω.

Κατ' άρθρον 126 τού Είσαγ. Νόμου τού Άστικού Κώδικος οί άλλοδαποί ύπάγονται εις την δικαιοδοσίαν τών ήμεδαπών δικαστηρίων, δυνάμενοι νά έναγάγωσιν ή νά έναχθώσιν ώς ήμεδαποί κατά τάς περί δωσιδικιών κειμένας διατάξεις. Έξ άλλου έκ τής διατάξεως τού άρθρου 1 τού νόμου ΓΩΟΔ', ώς ίσχύει νύν, σαφώς προκύπτει, ότι ή ύπ' αύτής θεσπιζομένη έν τή είδική τού νόμου τούτου διαδικασία δωσιδικία τής κατοικίας τού έναγομένου έργοδότου ή τού τόπου, ένθα παρεσχέθησαν ή έδει νά παρασχεθούν αί ύπηρεσίαι τού μισθωτού, δέν είναι άποκλειστική, άλλά συντρέχει μετ' άλλων ύπό τής Πολιτικής Δικοιομίας προβλεπομένων είδικών δωσιδικιών, ώς ή ύπό τού άρθρου 22 § 7 αύτής προβλεπομένη δωσιδικία τού έμπορικού συναλλάγματος, άφού κατ' άρθρον 20 τού αύτού νόμου ΓΩΟΔ' έφαρμόζονται έν τή διαδικασία τού νόμου τούτου άπασαι αί κοιναί δικονομικαί διατάξεις, έφ' όσον δέν προσκρούουσιν εις την όλην οίκονομίαν καί τό πνεύμα τής έν λόγω είδικής διαδικασίας. Συνεπώς ό άλλοδαπός έργοδότης, ών κατά κύριον καί σύνηθες έπάγγελμα έμπορος, ύπάγεται εις την δικαιοδοσίαν τών ήμεδαπών δικαστηρίων, δυνάμενος νά έναχθή ένώπιον τού άρμοδίου έν Έλλάδι Έργατοδίκου ύπό τού μισθωτού διά τάς άξιώσεις ταύτας, τάς πηγαζούσας έκ τής μετοξύ των συμβάσεως έργασίας, έφ' όσον ή σύμβασις αύτη κατηρτίσθη έν Έλλάδι ούσα κατά τεκμήριον έμπορική δι' αύτόν, καθ' ό έμπορον (άρθρον 8, έδάφιον 2 τού νόμου περί άρμοδιότητος έμποροδικείων).

Έν προκειμένω εις τήν ύπό κρίσιν άγωγήν, ώς παραδεκτώς έβελτιώθη διά τών προτάσεων, έκτίθεται έμμέσως, πλήν σαφώς, ότι ή έναγομένη άλλοδαπή έταιρεία έκτελεί κατά κύριον καί σύνηθες έπάγγελμα έργολαβικώς γεωτρήσεις πρός άνεύρεσιν πετρελαίου εις διαφόρους χώρας (Έλλάδα, Μπαχρέϊν), παρέχουσα τά ύλικά, την έργασίαν, τούς έργάτας καί τά μηχανήματα, ήτοι ότι μετέρχεται κατά κύριον έπάγγελμα πράξεις άντικειμενικώς έμπορικός, έπιχείρησιν χειροτεχνίας καί ότι ή μεταξύ τών διαδίκων σύμβασις έργασίας, δυνάμει τής όποίας ό ένάγων προσελήφθη ύπό τής έναγομένης, ίνα προσφέρη τάς ύπηρεσίας του ώς τεχνίτης εις τάς έν τή νήσω Μπαχρέϊν έκτελουμένας ύπ' αύτής γεωτρήσεις πρός άνεύρεσιν πετρελαίου, κατηρτίσθη έν Άθήναις χάριν τής άσκευμένης ώς άνω ύπ' αύτής έμπορίας, πριστατικά τά όποία βεβαιούνται έπαρκώς έκ τών έν τή έπομένη σκέψει μνημονευομένων έκατέρωθεν ύπό τών διαδίκων προσαγομένων καί έπικαλουμένων άποδεικτικών στοιχείων, δέν άμφισβητούνται δέ ύπό τής έναγομένης έταιρείας. Συνεπώς αύτη, κατά τάς προδιαληφθείσας διατάξεις, ύπάγεται εις την δικαιοδοσίαν τών ήμεδαπών δικαστηρίων, ώς συντρεχούσης τής δωσιδικίας τού έμπορικού συναλλάγματος, όρθώς έναχθείσα ένώπιον τού ένταύθα (τόπου καταρτίσεως τής συμβάσεως Έργατοδίκου ύπό τού ένάγοντος μισθωτού διά τάς ώς έν τή άγωγή άξιώσεις τούτου, πηγαζούσας έκ τής μεταξύ των ώς άνω συμβάσεως έργασίας, ώς όρθώς αύτως έκρινε καί ή έπικαλουμένη άπόφασις, άπορρίψασα ώς άβάσιμον την περί έλλείψεως δικαιοδοσίας τών Έλληνικών Δικαστηρίων ένστασιν τής έναγομένης. Ό δέ άντίθετος πρώτος τού έφετηρίου ταύτης λόγος, ώς διά τών προτάσεων άναπτύσσεται, είναι άπορριπτέος ώς άβάσιμος.

Κατά τό άρθρον 25 τού Άστικού Κώδικος αί ένοχαί, αί άπορρέουσαι έκ συμβάσεως, ρυθμίζονται ύπό τού δικαίου τής πολιτείας, εις ό τά συμβληθέντα μέρη ύπεβλήθησαν, έν έλλείψει δέ τοιαύτης συμφωνίας έφαρμόζεται τό έξ όλων τών είδικών συνθηκών, ύφ' άς συνήφθη ή σύμβασις, άρμόζον δίκαιον, έξευρισκόμενον, ώς έν τή είσηγητική έκθέσει άναφέρεται, μετά στάθμισιν τών θεμελιούντων την ένοχικήν σχέσιν στοιχείων, κατ' έκτίμησιν τών περιστάσεων καί συνθηκών, αίτινες συντρέχουσιν έν όψει καί τών πολυπλόκων διεθνών συναλλαγών, αίτινες έπιβάλλουσιν, όπως άνευρίσκηται τό προσήκον έκάστοτε δίκαιον.

Έν προκειμένω έπαρκώς καί κατά την κρίσιν τού Δικαστηρίου τούτου έβεβαιώθησαν τά κάτωθι: Ή έναγομένη άλλοδαπή άμερικανική έταιρεία κατά τό έτος 1961 διενήργει έν Έλλάδι εις Φιλιατρά καί Άμαλιάδα γεωτρήσεις πρός άνεύρεσιν πετρελαίου διά λογαριασμόν τού Έλληνικού Δημοσίου, χρησιμοποιούσα εις την έργασίαν ταύτην τό ύπαλληλοεργατικόν προσωπικόν έξ Έλλήνων, τό όποίον προσελάμβανεν ένταύθα, τηρούσα τούς έλληνικούς νόμους. Την 3ην Όκτωβρίου 1961 συνήψε μετά τής έν Μπαχρέϊν Έταιρείας «Μπαχρέϊν Πετρόλεουμ Κόμπανυ Λίμιτεντ» (Bahrain Petroleum Company Limited) σύμβα-

σιν, δι' ἧς ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελέσῃ ἐργολαβικῶς διὰ λογαριασμὸν τῆς ἑταιρείας ταύτης εἰς Μπαχρέϊν γεωτρήσεις πρὸς ἀνεύρεσιν πετρελαίου καὶ ἀνόρυξιν φρεάτων, παρέχουσα τὰς ὑπηρεσίας της, τοὺς ἐργάτας καὶ τὰ μηχανήματα (βλ. τὴν ἐν λόγῳ σύμβασιν προσαγομένην ἐν νομίμῳ μεταφράσει). Πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ταύτης ὑποχρεώσεών της ἡ ἐναγομένη προσέλαβεν ἐνταῦθα μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐργατοτεχνιτῶν καὶ τὸν ἐνάγοντα ἡμεδαπόν, ἵνα ἐργασθῇ ἐπὶ διετίαν ὡς χειριστὴς βαρούλκου εἰς τὰς ἐν Μπαχρέϊμ γεωτρήσεις ἐπὶ μηνιαίῳ βασικῷ μισθῷ δραχμῶν 7.500, ἐπιδόματι (δώρῳ) δραχμῶν 1.000 μηνιαίως, τροφῇ καὶ κατοικίᾳ. Διὰ τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως ἐργασίας (βλ. ταύτην προσαγομένην ἐν νομίμῳ μεταφράσει) συνεφωνήθη ἐπίσης, ὅτι οἱ ὡς ἄνω εἰς χρῆμα ἀποδοχαὶ θὰ ἀπεστέλλοντο ἐκ Μπαχρέϊν εἰς τὸν ἀριαθησόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος τόπον καὶ πρόσωπον. Εἰς τὴν ἐγγράφως καταρτισθεῖσαν ταύτην σύμβασιν δὲν περιλαμβάνεται ρητὸς ὅρος περὶ τοῦ ποίου δικαίου θὰ διέπῃ ταύτην. Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ὅμως περιστατικῶν καὶ ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ διάδικοι συνῆψαν τὴν ἐν λόγῳ σύμβασιν ἐργασίας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς εἰργάζοντο καὶ οἱ ἄλλοι ἐνταῦθα (εἰς Φιλιατρὰ καὶ Ἀμαλιάδα) Ἕλληνες τεχνῖται, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ καθωρίσθησαν εἰς δραχμὰς καὶ ὅτι αὗται ἦσαν πληρωτέαι ἐν Ἑλλάδι, συνάγεται ἀναμφισταστως, ὅτι οἱ διάδικοι ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, ἠθέλησαν, ὅπως ἡ ἐνδικος μεταξὺ των σύμβασις διέπεται ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου, τὸ ὁποῖον, ἄλλως τε, εἶναι καὶ τὸ ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω εἰδικῶν συνθηκῶν ἁρμόζον εἰς τὴν σύμβασιν δίκαιον, ὡς ὀρθῶς οὕτως ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκολουμένη ἀπόφασις καὶ δέον ὁ ἀντίθετος δεύτερος τοῦ ἐφετηρίου τῆς ἐναγομένης λόγος, ὡς διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται, νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπαρκῶς καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐβεβαιώθησαν περαιτέρω τὰ κάτωθι: Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς μνησθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας ὁ ἐνάγων ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Μπαχρέϊν (τόπον παροχῆς τῆς ἐργασίας) τὴν 14.1.1962 καὶ ἀπὸ τῆς ἐπομένης (15.1.1962) ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν. Ὡς καὶ ὁ ἐνάγων συνομολογεῖ, ἡ ἐργασία τῶν γεωτρήσεων πρέπει, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἔργου, νὰ εἶναι συνεχοῦς λειτουργίας καὶ ἐξησφαλίζετο διὰ διαδοχικῶν ἐναλλαγῶν προσωπικοῦ εἰς ὁμάδας (βάρδιες), εἰς μίαν τῶν ὁποίων μετεῖχε καὶ ὁ ἐνάγων καὶ ἑκάστη τῶν ὁποίων (καὶ ὁ ἐνάγων) εἰργάζετο ἐπὶ ἓξ συνεχεῖς ἡμέρας ἐπὶ 12ωρον καθ' ἑκάστην καὶ ἀνεπαύετο κατὰ τὰς ἐπακολουθούσας τρεῖς ἡμέρας, μεταβαλλομένης τῆς σειρᾶς κατὰ τὰς ἑπομένας ἐργασίμους ἡμέρας, εἰς τρόπον ὥστε τὰς μὲν 6 ἡμέρας νὰ ἐργάζεται εἰς ὥρας ἡμερησίας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Οὕτω ἐπὶ περιόδου 3 ἑβδομάδων (21 ἡμερῶν) ἀνεπαύετο κατὰ τὰς 7 ἡμέρας καὶ εἰργάζετο τὰς 14 ἡμέρας, πραγματοποιῶν συνολικῶς 168 ὥρας ἐργασίας (14 Χ 12), ἤτοι 56 ὥρας κατὰ μέσον ὅρον τὴν ἑβδομάδα. Διὰ τῆς καταρτισθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας δὲν συνωμολογήθη, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει ὁ ἐνάγων, ὡρος ἐργασίας ἐπὶ 6 συνεχεῖς ἡμέρας καὶ ἀνάπαυσις κατὰ τὰς ἐπακολουθούσας 3 ἡμέρας. Αἱ ἀντίθετοι κατηθέσεις τῶν μαρτύρων ἀποδείξεως δὲν εἶναι πειστικαί. Ὑπὸ τὰς ἄνω συνθήκας ἐξηκολούθησεν ὁ ἐνάγων ἐργαζόμενος μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου 1962, λαμβάνων τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν μετὰ τοῦ ἐπιδόματος (δώρου), τὸ ὁποῖον ἐνεσωματώθη ὑπὸ τῆς ἐναγομένης εἰς τὸν βασικὸν μηνιαῖον μισθὸν τοῦ ἐνάγοντος, ἀποστελλόμενον ὑπ' αὐτῆς μετὰ τοῦ μισθοῦ κατὰ μῆνα εἰς τὰ ἐν Ὀρεστιάδι ὁρισθὲν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑποκατάστημα τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος. Τὴν 5.6.1962 ὁ ἐνάγων μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκεῖ ἐργαζομένων Ἑλλήνων ἐργατοτεχνιτῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίβρασιν καὶ τοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπελθόντος καύσωνος, παρουσιασθεὶς εἰς τὸν ἐκεῖ ἀντιπρόσωπον τῆς ἐναγομένης Κόχραν ταῦ ἐδήλωσεν, ὅτι ἀρνεῖται νὰ ἐργασθῇ εἰς Ἀουάλι Μπαχρέϊν, ἐνθα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ νέα γεώτρησις, ὑφ' οὓς ὅρους εἰργάζετο μέχρι τότε, ἤτοι ἐπὶ 12ωρον ἡμερησίως ἐπὶ ἑξαήμερον μὲ τριήμερον συνεχῆ ἀνάπαυσιν καὶ τότε δέχεται νὰ συνεχίσῃ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας του, ἀν ἀντὶ τῆς δωδεκαώρου ἐργασίας ἀπησχολεῖτο ἐπὶ 6 ἡμέρας μὲ 3ήμερον συνεχῆ ἀνάπαυσιν. Ἐπειδὴ ὁ ρηθεὶς ἐκπρόσωπος τῆς ἐναγομένης λόγῳ διαμούσεως ταύτης ὡς πρὸς τὰς ἄνω συνθήκας καὶ ὥρας ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ὑπὸ σχετικοῦ ὅρου τῆς μεταξὺ αὐτῆς ὡς ἐργολάβου καὶ τῆς Ἑταιρείας Μπαχρέϊν Πετρόλεουμ Κόμπανυ (Bahrein Petroleum Company)» ὡς ἐργοδότιδος, ἠρνήθη τὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ὡς ἄνω περὶ τροποποιήσεως τοῦ ὡραρίου ὄξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐργατοτεχνιτῶν, ὁ ἐνάγων ἐδήλωσε πρὸς τὸν ἐν λόγῳ ἀντιπρόσωπον, ὅτι ἀποχωρεῖ τῆς ἐργασίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεχώρησεν αὐτοβούλως, παρακαλέσας αὐτὸν ὅπως ἐπιμεληθῇ τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ του. Κατόπιν τούτου ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἐναγομένης προσεφέρθη, ὅπως δαπάναις τῆς ἐναγομένης ἐπιστρέψῃ ὁ ἐνάγων εἰς Ἑλλάδα ἀεροπορικῶς, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο τὴν 7.6.1962. Οὕτω ἀπὸ τῆς ὁρισθείσης Ἰουνίου 1962, ὅτε ὁ ἐνάγων ἐδήλωσεν, ὅτι ἀποχωρεῖ καὶ ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ἐργασίας, καταγγείλας τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὡς ἄνω σύμβασιν ἐργασίας, ἐλύθη αὕτη. Τούτως οὕτως ἐχόντων ὀρθῶς ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθησαν ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμα τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 αἰτήματα τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως ἀποδοχῶν ὑπερημερίας ἀπὸ 6.6.1962 μέχρις 21.11.1962, αἵτινες κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. προϋποθέτουν ἐνεργὸν σύμβασιν ἐργασίας, μὴ ἐν προκειμένῳ ὑφισταμένην, ὡς λυθεῖσαν κατόπιν τῆς αὐτοβούλου ἀποχωρήσεως τοῦ ἐνάγοντος, καὶ δέον οἱ ἀντίθετοι δύο πρῶτοι τοῦ ἐφετηρίου τοῦ ἐνάγοντος λόγοι, ὡς διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσονται, νὰ ἀπορριφθοῦν ὡς ἀβάσιμοι.

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 7, 8 τοῦ πρ. δ/τος τῆς 4.7.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ἐκταὼρου ἐργασίας διατάξεων» ὅσάκις τὸ προσωπικὸν ἐργάζεται κατ' ἐναλλαγὴν ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῶν 8 ὡρῶν καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα, ἐὰν ὁ μέσος ὅρος τῶν ὡρῶν ἐργασίας, ὑπολογιζόμενος ἐπὶ περιόδου τριῶν τοὐλάχιστον ἑβδομάδων, δὲν ὑπερβαίνει τὰς 8 ὥρας καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα, τοῦ ὁ-

ρίου δὲ τούτου τῶν 8 ἐργασίμων ὡρῶν ἐπιτρέπεται ἡ ὑπέρβασις εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις, ὧν ἡ συνεχὴς λειτουργία, ὡς ἐκ τῆς φύσεως των, πρέπει νὰ ἐξασφαλίζηται διὰ διαδοχικῶν ἐναλλαγῶν προσωπικοῦ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας δὲν εἶναι κατὰ μέσον ὅρον πλείονες τῶν 56 καθ' ἑβδομάδα καὶ ἡ σειρὰ ἐργασίας τῶν ὁμάδων μεταβάλλεται καθ' ἑβδομάδα.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐρρήθη ἐν 5ῃ σκέψει, τὸ ἔργον τῶν γεωτρήσεων ἦτο συνεχοῦς λειτουργίας καὶ διεξήγετο δι' ἐναλλασσομένων ὁμάδων, εἰς μίαν τῶν ὁποίων μετεῖχε καὶ ὁ ἐνάγων, ὁ δὲ μέσος ὅρος τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἑκάστης ὁμάδος καὶ τοῦ ἐνάγοντος οὐδέποτε ὑπερέβη τὰς 56 καθ' ἑβδομάδα. Δὲν ἀντέκειτο ὅθεν εἰς τὰς ρηθείσας διατάξεις ἡ ἐπὶ 12ωρον καθ' ἑκάστην καὶ ἐπὶ ὅλης ἡμέρου ὡς ἄνω ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος μὲ τριήμερον συνεχῆ ἀνάπαυσιν καὶ ἦτο αὕτη νόμιμος, ἐφ' ὅσον ὁ μέσος ὅρος τῶν ὡρῶν ἐργασίας εἰς περίοδον τριῶν ἑβδομάδων δὲν ὑπερέβη τὰς 56 καθ' ἑβδομάδα. Ἐξ ἄλλου, ὡς ἐρρήθη, οὐδέποτε μεταξὺ τῶν διαδίκων συνεφωνήθη 8ωρος ἐργασία τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ ὅλης ἡμέρου μὲ τριήμερον συνεχῆ ἀνάπαυσιν. Συνεπῶς τὸ ἐπὶ ἀντιθέτου προϋποθέσεως ἐρειδόμενον τέταρτον αἴτημα τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν ἐπὶ 4ωρον καθ' ἑκάστην πέραν τοῦ 8ώρου ἀπασχόλησιν τοῦ ἐνάγοντος, ἄλλως ἀποζημιώσεως βάσει τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ., μετὰ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 8 § 2 ν.δ. 4020)1959 προσαυξήσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀπασχόλησις ἦτο παράνομος, παρασχεθεῖσα ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς, εἶναι ἀβάσιμον καὶ ὡς τοιοῦτον ἶδει νὰ ἀπορριφθῇ. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κρίνασα ὅτι ἡ ἀνὰ περίοδον 3 ἑβδομάδων ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἔπρεπε κατὰ νόμον νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 144 ὥρας (3 ἑβδομάδες ἐπὶ 48 ὥρας), ὅτι ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος ἀνὰ ἑκάστην περίοδον 3 ἑβδομάδων ἀνῆλθεν εἰς 180 ὥρας, ἦτοι εἰς 36 ὥρας πλέον τῶν ἄνω 144 τοιούτων, ὅτι συνεπῶς ἡ κατὰ τὰς ἄνω ἐπὶ πλέον ὥρας ἀπασχόλησις τοῦ ἐνάγοντος ὑπῆρξε παράνομος ὑπερεργασία, παρασχεθεῖσα ἄνευ ἀδείας τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, καὶ ὅτι οὕτω ὁ ἐνάγων ἐπραγματοποίησε 252 ἐν συνόλῳ ὥρας ὑπερεργασίας καὶ δικαιοῦται μετὰ τῆς αἰτουμένης κατὰ 30)ο προσαυξήσεως ἑβδομῶν 12.285 καὶ κατόπιν τούτου, μετὰ συμψηφισμὸν πρὸς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην βασίμου κατ' οὐσίαν, ὡς δέχεται, ἀνταπαιτήσεως τῆς ἐναγομένης (καταβληθεῖσα ὑπ' αὐτῆς δαπάνη μεταβάσεως τοῦ ἐνάγοντος εἰς Μπαχρεῖν καὶ ἐπιστροφῆς αὐτοῦ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας) ἐκ δραχμῶν 10.500, ἐπιδικάσασα εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ ὑπόλοιπον ἐκ δραχμῶν 1.785, ἐσφαλεν. Δέον, ὄθεν, κατ' ἀποδοχὴν τοῦ βασίμου περὶ τούτου τετάρτου λόγου τοῦ ἐφετηρίου τῆς ἐναγομένης καὶ ἀπόρριψιν ὡς ἀβασίμου τοῦ ἀντιθέτου λόγου τῆς διὰ τῶν πρότάσεων τοῦ ἐνάγοντος ἀσκουμένης ἀντεφέσεως (δι' οὗ ὁ ἐνάγων παραπονεῖται ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπέρριψεν ἐν μέρει τὸ μνησθὲν αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, ἐνῷ ἔδει νὰ δεχθῇ, ὅτι ἐπραγματοποίησεν ὁλόκληρον τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπερεργασίαν καὶ νὰ τῷ ἐπιδικάσῃ τὸ αἰτούμενον ποσόν) νὰ μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει ὁλοσχεροῦς ἀπορρίψεως τοῦ μνησθέντος αἰτήματος τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀβασίμου. Κατόπιν τούτου παρέλκει ὡς ἀλυσιτελὴς ἡ ἔρευνα τοῦ ἐφετηρίου τοῦ ἐνάγοντος, παραπονουμένου ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, κατ' ἀποδοχὴν τῆς σχετικῆς ἐνστάσεως τῆς ἐναγομένης, συνεψήφισε πρὸς τὴν ἄνω ἐξ ὑπερεργασίας ἀπαίτησιν του τὴν μνησθεῖσαν ἀνταπαίτησιν τῆς ἐναγομένης ἐκ δραχμῶν 10.500.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 21421)1962 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς παρεσχέθη δῶρον Πάσχα 1962 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους μισθωτούς, ὑπολογιζόμενον βάσει τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων συλλογικῶν ἢ ἄλλων ὀργάνων ἢ δι' ἐσωτερικῶν κανονισμῶν καθωρισμένων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἄνω ἀποφάσεως μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, ὡς ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου ταύτης συνάγεται, ἀφορᾷ εἰς ἐπιχειρήσεις εὑρισκομένας καὶ λειτουργούσας ἐν Ἑλλάδι καὶ οὐχὶ τοιαύτας λειτουργούσας ἐν ἀλλοδαπῇ, πρὸς ἃς δὲν συμβιβάζονται αἱ διατάξεις της (Α.Π 202)1959, ΕΕΔ 18, 535). Τοῦτ' αὐτὸ ρητέον καὶ διὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 8500)1946 καὶ 18310)1946 ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ὡς αὗται ἡρμηνεύθησαν καὶ συνεπληρώθησαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 ὁμοίας, δι' ὧν παρεσχέθη εἰς τοὺς μισθωτοὺς πρόσθετος ἀμοιβή, ἀνερχομένη διὰ μὲν τὴν ἐργασίαν τῆς Κυριακῆς εἰς τὰ 75 ο)ο τοῦ 1)25 τοῦ νομίμου μισθοῦ των, ἦτοι ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, διὰ δὲ τὴν νυκτερινὴν ἐργασίαν εἰς τὰ 25ο)ο τοῦ ὡρομισθίου, ὑπολογιζομένου βάσει τοῦ αὐτοῦ νομίμου μισθοῦ, καθ' ὅσον καὶ αἱ ἐν λόγῳ ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν προκύπτει, ἀφοροῦν τοὺς μισθωτοὺς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίας λειτουργούσας ἐν τῇ χώρᾳ καὶ οὐχὶ εἰς τοιαύτας εὑρισκομένας καὶ λειτουργούσας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δι' οὓς τελευταίους καὶ δὲν ὑπάρχει τεθεσπισμένος νόμιμος μισθός. Συνεπῶς τὰ ὑπ' ἀριθ. 5, 6 καὶ 7 αἰτήματα τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα δώρου Πάσχα 1962 καὶ προσαυξήσεως διὰ τὴν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας ἐργασίαν του εἰς Μπαχρεῖν εἰς τὰς ὡς ἄνω ὑπὸ τῆς ἐναγομένης ἐνεργηθείσας γεωτρήσεις εἶναι νόμῳ ἀβάσιμα καὶ ὡς τοιαῦτα ἀπορριπτέα. Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς μὲν ἀπέρριψεν ὡς νόμῳ ἀβάσιμον τὸ περὶ δώρου Πάσχα 1962 ὑπ' ἀριθ. 7 αἴτημα τῆς ἀγωγῆς καὶ δέον ὁ ἀντίθετος τρίτος τοῦ ἐφετηρίου τοῦ ἐνάγοντος λόγος, ὡ. διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται, νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος, ἐσφαλμένως ὅμως ἔκρινε νόμῳ βάσιμα τὰ περὶ προσαυξήσεων ὡς ἄνω αἰτήματα ὑπ' ἀριθ. 5 καὶ 6 τῆς ἀγωγῆς καὶ κατὰ μερικὴν ἀποδοχὴν τούτων, ὡς καὶ κατ' οὐσίαν βασίμων, ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὰ ἐν αὐτῇ ποσά, διὰ προσαύξησιν Κυριακῶν καὶ νυκτερινῶν ὡρῶν καὶ δέον, κατ' ἀποδοχὴν τοῦ βασίμου περὶ τούτου πέμπτου τοῦ ἐφετηρίου τῆς ἐναγομένης λόγου καὶ ἀπόρριψιν ὡς ἀβασίμου τοῦ ἀντιθέτου λόγου τῆς ἀντεφέσεως τοῦ ἐνάγοντος (παραπονουμένου ὅτι ἔδει νὰ γίνουν ἐξ ὁλοκλήρου δεκτὰ τὰ ἐν λόγῳ αἰτήματα), νὰ μεταρρυθμισθῇ ἐπὶ τῷ τέλει ὁλοσχερῶς ἀ-

ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

ΘΕΣΙΣ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Ὧραι ἐργασίας, ἐργασία κατὰ Κυριακάς, κατώτατα ὅρια μισθοῦ

I

Διεύρυνσις ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις. — Ἀνεφάρμοστον αὐτοῦ ἐπὶ πατεχόντων θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως ἢ θέσιν ἐμπιστευτικήν. — Ἀνεφάρμοστον ἐπίσης ἄρθρου 659 Ἀστικοῦ Κώδικος, τῶν διατάξεων περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἐορτὰς ἐργασίας, τῶν διατάξεων περὶ κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, μὴ ἐχόντων οὔτω τῶν ἀνωτέρω ἀξίωσιν περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, μήτε ἀξίωσιν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου.

Ἐπιβεβαίωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καβάλας ὑπῆρξε παροχὴ ἐργασίας τεχνικοῦ διευθυντοῦ εἰς βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἀκολουθήσασα τὰ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῶν διευθυνόντων ὑπαλλήλων, ἔδωκε τὰς ἐν αὐτῇ ἐπὶ τῶν προκυφέντων ζητημάτων λύσεις. (Ἴδετε τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου παραπομπάς, εἰς ἃς προσθέσατε καὶ τὴν πρόσφατον Α.Π. 129)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 490, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἡ ἀπαγὴς ὅτι ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τούτων δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ κείμεναι περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας διατάξεις στηρίζεται, κατὰ τὰ νομολογηθέντα, εἰς τὰς παρατιθεμένας ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου διατάξεις.

Συνεπῶς δὲν τίθεται ζήτημα ἀξιώσεως τούτων πρὸς ἀποζημίωσιν βάσει τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐφ' ὅσον παρασχεθῇ ἐργασία πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένων χρονικῶν ὁρίων.

Τὸ ζήτημα εἶναι, ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ ἄρθρον 659 Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διὰ παρασχεθεῖσαν ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς συνήθους ἐργασίαν. (Ἴδετε περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου τούτου *Κ. Καυκᾶ*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, ὑπ' ἄρθρον 659, *Ι. Καπαδίστραν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 659, *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 80 ἑξ., Α.Π. 160) 1952, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 11, 469, Α.Π. 26)1960, εἰσηγητὴς *Κ. Σοφός*, ΕΕΔ 19, 279).

Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (Α.Π. 150)1960, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 19, 661, Α.Π. 34)1961, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 332) (οὕτω καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου) ἀποκλείεται καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 659 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐκ τῆς φύσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐργαζομένων, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας εἶναι ἀσυμβίβαστος ὁ περιορισμὸς τῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν ἐντὸς ὡρισμένων χρονικῶν ὁρίων.

Ἀλλά, νομίζομεν, διότι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐργατικῶν διατάξεων συνάγεται, ὅτι διὰ τούτους δὲν ἐφαρμόζονται τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, δὲν ἔπεται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσι νομίμως ὥρας ἐργασίας, διὰ τὴν πέραν τῶν ὁποίων ἐργασίαν νὰ ἐφαρμόζηται τὸ ἄρθρον 659 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς εἶναι ἰσχυρὸ καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου (ἴδετε καὶ Α.Π. 291)1961, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1149) ἡ

ποριψεως τῶν αἰτημάτων τούτων.

Ἐβεβαιώθη ἰδίᾳ ἐκ τῆς ἐγγράφως μεταξὺ τῶν διαδίκων καταρτισθείσης συμβάσεως ἐργασίας, ὅτι κατ' αὐτὴν (τὴν σύμβασιν) ὁ ἐνάγων θὰ ἐκαιοῦτο τῆς ἐν αὐτῇ μνημονευομένης συνεχοῦς πὶ 8 ἑβδομάδας ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν ἅμα τῇ ὑμπληρώσει διετοῦς εὐδοκίμου ὑπηρεσίας παρὰ ῇ ἐναγομένῃ, ἀναλογούσης μιᾶς ἑβδομάδος ἀ εἰας εἰς ἓν τρίμηνον ἀπασχολήσεως καὶ ὅτι ἐν περιπτώσει τερματισθῇ ἡ ἐργασία, δι' ἣν ροσελήφθη, ἐνωρίτερον ἄνευ πταίσματός του, θὰ ικαιοῦται οὗτος νὰ λάβῃ τὰς ἀποδοχὰς τὰς ἀ αλογούσας ὡς ἄνω εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀπασχολήσεώς του ἀδείας. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ὁ τερατισμὸς τῆς ἐργασίας (λύσις τῆς συμβάσεως) πῆλθεν ἐξ ὑπαιτιότητός του (αὐτοβούλως ἀποωρήσαντος), δὲν δικαιοῦται οὗτος κατὰ τὴν ύμβασιν ἐργασίας τῶν αἰτουμένων ἀποδοχῶν ῆς ἀναλογούσης εἰς τὸν χρόνον ἀπασχολήσεώς ου ἀδείας, ὡς ὀρθῶς οὕτως ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουένη ἀπόφασις, ἀποορίψασα τὸ συναφὲς ὑπ' ἀριθ. 8 αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμον, ὁ δὲ ἀντίθετος τέταρτος τοῦ ἐφετηρίου οῦ ἐνάγοντος λόγος, ὡς διὰ τῶν προτάσεων ἀαπτύσσεται, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Ἐραιτέρω ἐβεβαιώθη, ὅτι κατὰ τὴν σύμβασιν ργασίας ἡ ἐναγομένη δὲν ἔχει ὑποχρέωσιν καταβολῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα τῶν ἐξόδων ἐπιστροῆς του ἐκ Μπαχρέϊν εἰς Ἑλλάδα, ἀλ οὗτος ἡ ἐλεν ἐγκαταλείψει τὴν θέσιν του. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ὁ ἐνάγων ἀπεχώρησεν αὐτοβούλως τῆς ἐργασίας, δὲν δικαιοῦται κατὰ τὴν σύμβασιν τῶν αἰτουμένων ἐξόδων ἐπιστροφῆς του, ὡς ὀρθῶς οὕτως ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα ὡς κατ' οὐσίαν ἀβάσιμον τὸ συναφὲς ὑπὸ τῆς ἀγωγῆς αἴτημα καὶ δὲν ὁ ἀντίθετος τέταρτος τοῦ ἐφετηρίου τοῦ ἐνάγοντος λόγος, ὡς διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται, νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

συμφωνία περί προσθέτων όμοιβής.

Όρθως ή Πρωτοδίκειον Αθηνών 5521)1961 (Πρωτοδίκης *Ν. Ρουμελιώτης*, ΕΕΔ 20, 1332) έσκέφθη, ότι ο ενάγων δεν ισχυρίζεται, ότι και διά ταύτην υπήρχε συμφωνημένον ώράριον εργασίας, ώστε διά την πέραν τούτου παρεχομένην τυχόν εργασίαν να δικαιούται ούτος κατ' άρθρον 659 § 2 Α.Κ. συμπληρωματικής όμοιβής.

Πρωτοδικείου Καβάλας 139)1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών κατ' έφεσιν

Πρόεδρος και Εισηγητής ο κ. ***Μιχ. Καλεύρας***

Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Λαζίδης, Δ. Λαμπαλίτης

Κατά την διάταξιν του άρθρου 2 περίπτ. α' της διά του νόμου 2269)1920 κυρωθείσης διεθνούς συμβάσεως «περί περιορισμού των ωρών εργασίας εν ταις βιομηχανικαίς επιχειρήσεσιν» αι διατάξεις αύτης, εν αις και ή του αυτού άρθρου 2 βασική τοιαύτη, καθ' ην εις πάσας τας εις ουδήποτε είδους βιομηχανικάς εργασίας, δημοσίας ή ιδιωτικάς, εξαιρέσει εκείνων, εις ας απασχολούνται μέλη μόνον μιας και της αυτής οικογενείας, ή διάρκεια της εργασίας του προσωπικού δεν δύναται να υπερβαίνη τας 8 ώρας ημερησίως και τας 48 καθ' εβδομάδα, δεν εφαρμόζεται επί προσώπων, κατεχόντων θέσιν εποπτείας ή διευθύνσεως ή θέσιν εμπιστευτικήν. Συνεπώς ο κατέχων τοιαύτην θέσιν, οία και ή του τεχνικού διευθυντού, παρά βιομηχανική επιχειρήσει, καίτοι κέκτηται τα κατά την διάταξιν του άρθρου 10 του νόμου 3514)1928 (ως αντικατεστάθη δι' άρθρου 1 ν.δ. 2655)1953) γνωρίσματα του ιδιωτικού υπαλλήλου, όμως, λόγω της ιδιαζούσης σχέσεως, ένθεν μεν προς τον κύριον της επιχειρήσεως, ένθεν δε προς τα λοιπά προσωπικόν αυτής, δεν υπάγεται εις τας περί χρονικών ορίων διατάξεις του κατ' εξουσιοδότησιν του άρθρου 2 νόμου Γ΄ΛΔ΄)1911 εκδοθέντος β.δ. της 10.29.9.1937 περί επεκτάσεως εις τας επιχειρήσεις και εργασίας άμύλου και άμυλοσακχάρου και πάσας τας χημικάς βιομηχανίας, ως και εις πάσαν βιομηχανίαν, δυναμένην να υπαχθή εις τας εν άρθρω 1 νόμου 2269)1920 αναφερομένας κατηγορίας βιομηχανιών, των διατάξεων του κατ' εξουσιοδότησιν των άρθρων 2 νόμου Γ΄ΛΔ΄)1911 και 5 νόμου 2943)1922, εκδοθέντος π.δ. της 27.6)4.7.1932 «περί κωδικοποιήσεως και συμπληρώσεως των περί οκταώρου εργασίας διατάξεων», διά του οποίου (τελευταίου π.δ.) οι ώροι εργασίας των εν άρθρω 1 αυτού βιομηχανικών και βιοτεχνικών επιχειρήσεων και εργασιών δεν επιτρέπεται να υπερβαίνωσιν, ως και εν τη άνω διεθνεί συμβάσει ορίζεται, τας 8 καθ' έκάστην και τας 48 καθ' εβδομάδα. Μη υφισταμένων δε αυτώ χρονικών ορίων εργασίας διά τον κατέχοντα τοιαύτην θέσιν δεν έχει ούτος διά την επί πλέον των 8 ωρών ημερησίως παρασχεθείσαν υπ' αυτού εργασίαν (υπερωρίαν) άξιωσιν ούτε εκ της συμβάσεως, εν συνδυασμώ, είτε - εάν η υπερωρία δεν είναι έκτακτος - προς τας περί προσαυξήσεως του ωρομισθίου διατάξεις των άρθρων 6 § 2 νόμου 2269)1920, 9 π.δ. της 22.6)4.7.1932, 13 § 2 π.δ. της 7)13.4.1932, 8 § 1 ν.δ. 4020)1959, είτε - εάν είναι έκτακτος - προς την διάταξιν του άρθρου 659 Α.Κ. περί συμπληρωματικής όμοιβής, διότι έκείναι τε και αύτη έχουσιν ως προϋπόθεσιν την εντός ωρισμένων, συμφωνημένων, νομίμων ή εθισμένων, χρονικών ορίων παροχήν της εκμισθωθείσης εργασίας, ής όμως προϋποθέσεως ή συνδρομή αποκλείεται επί υπαλλήλου κατέχοντος θέσιν εποπτείας, διευθύνσεως ή εμπιστοσύνης, λόγω της φύσεως των παρ' αυτού παρεχομένων υπηρεσιών, ως εκ της οποίας είναι ασυμβίβαστος ο περιορισμός της απασχολήσεως αυτού εντός ωρισμένων χρονικών ορίων, ούτε εκ της διατάξεως του άρθρου 904 Α.Κ. περί απαιτήσεως λόγω αδικαιολογήτου πλουτισμού του εργοδότου, διότι ή εκ της παροχής τοιαύτης εργασίας ωφέλεια τούτου, μη οφειλομένη εις παράνομον αιτίαν, δεν δύναται να στηριξη παρομοίαν αξίωσιν (πρβλ. Α.Π. 34)1961, ΕΕΔ 20, 332).

Ετέρωθεν εκ της ως είρηται διατάξεως του άρθρου 2 περίπτ. α' της εν ηγουμένη σκέψει διεθνούς συμβάσεως, εν συνδυασμώ προς τας διατάξεις α) των άρθρων 1 και 3 νόμου Γ΄ΛΔ΄)1911 «περί υγιεινής και ασφαλείας των εργατών κλπ.», δι' ων κατέστησαν ποινικώς υπεύθυνοι, πλην των εργοδοτών, και οι διευθύνται των εργασιών εν παραλείψει λήψεως εξασφαλιστικών μέτρων κατά κινδύνων ζωής, υγείας και σωματικής ακεραιότητος των εργαζομένων, β) άρθρου 1 νόμου ΔΛ΄) 1922 «περί πληρωμής ημερομισθίων κλπ.», δι' ής ωρίσθη, τα μεν ότι διά της λέξεως «εργάτης» νοείται εν τω νόμω τούτω και ο παρά διευθυντή βιομηχανικού εργοστασίου απασχολούμενος, το δε ότι ως «εργοδότης» νοείται και ο διευθυντής βιομηχανικής ή βιοτεχνικής και πάσης εν γένει επιχειρήσεως, γ) άρθρου 18 νόμου ΔΚΘ΄)1912 «περί εργασίας γυναικών και ανηλίκων», ήτις επιβάλλει ποινικάς κυρώσεις διά παραβάσεις, εις ας εμπίπτουν ού μόνον οι εργοδόται, άλλα και οι διευθύνται επιχειρήσεων και εργασιών, δ) άρθρων 7 και 10 π.δ)τος της 8)13.4.1932 «περί χρονικών ορίων εργασίας εις τα καταστήματα κλπ.», δι' ων επιτρέπεται ή καθ' υπερωρίαν εργασία εις τους διευθυντάς των κουρείων και των καταστημάτων χονδρικής πωλήσεως, ε) άρθρου 6 π.δ)τος της 15)29.9.1935 «περί οκταώρου εργασίας εις βιομηχανίας επιπλοποιίας», καθ' ην οι περί οκταώρου εργασίας διατάξεις δεν εφαρμόζονται επί προσώπων κατεχόντων θέσιν εποπτείας ή διευθύνσεως ή θέσιν εμπιστευτικήν, στ) άρθρου 4 ά.ν. 547)1937 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως διατάξεων εργατικών νόμων», δι' ής επεβλήθησαν ποινικαί κυρώσεις και κατά διευθυντών καταστημάτων διά παραβάσεις των περί ωρών εργασίας διατάξεων, ζ) άρθρου 1 § 4 ά.ν. 539)1945 «περί χορηγήσεως εις τους μισθωτούς αδειών μετ' αποδοχών», διά της οποίας επεξηγείται, ότι εν τω όρω «εργοδότης» περιλαμβάνεται και ο διευθυντής επιχειρήσεως, η) άρθρων 30 επ. Ανεπανομικού Κώδικος, αίτινες τιμωρούσι και τους διευθυντάς επιχειρήσεων επί παραβάσει αυτών κ.ά., και εν όψει των συναλλακτικών ηθών σαφώς συνάγεται, ότι επί διευθυντών ανωνύμων εταιρειών, συμπεριλαμβανομένων και των τεχνικών τοιούτων, όντων εν πάση περιπτώσει μισθωτών, πλην κατεχόντων μετοχάς τούτων ιδιά-

ζουσαν θέσιν, ἀτε πολλάκις ἀντιδικούντων πρὸς αὐτοὺς καὶ πολλάκις τιμωρουμένων ποινικῶς ἐν μὴ συμμορφώσει των πρὸς διατάξεις, θεσπισθεῖσα ὑπὲρ ἐκείνων, δὲν ἐφαρμόζονται οὔτε αἱ διατάξεις, δι' ὧν ἀπαγορεύεται ἡ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἐργασία, οὔτε αἱ τοιαῦται περὶ κατωτάτων ὁρίων τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὧν ἕνεκεν οὗτοι, καὶ ἂν ἐργασθῶσι κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, δὲν ἔχουσι κατὰ τοῦ ἐργοδότου των μήτε ἀξίωσιν, λόγῳ τῆς τοιαύτης ἐργασίας, περὶ προσαυξήσεως κατὰ 75 ο/ο τοῦ ἡμερομισθίου ἢ ὡρομισθίου των δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 καὶ 25825)1951 κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀφοῦ ἡ ρηθεῖσα προσαύξησις ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ὑποχρεωτικῶς τεθεσπισμένων ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν, προϋποθέσεως ἐλλειπούσης κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, μήτε ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ ἐργοδότου του λόγῳ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ του, διότι ἡ τοιουτοτρόπως παρασχεθεῖσα ἐργασία των δὲν ὀφείλεται εἰς παράνομον αἰτίαν (πρβλ. Α.Π. 112)1954, ΕΕΔ 13, 245 καὶ 150)1960, ΕΕΔ 19, 461 καὶ *Καποδίστριαν*, ἐν ΕΕΔ 13, 248).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, τὰ κατωτέρω: Ὁ ἐνάγων - ἐκκαλῶν, συνδεθεὶς μετὰ τῆς ἐναγομένης-ἐφεσιβλήτου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Κυλινδρομύλων καὶ Μακαρονοποιΐας διὰ λίαν στενῶς ἐξηρτημένης συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὑπηρέτησε παρὰ τῷ ἐν Καβάλᾳ κυλινδρομύλῳ αὐτῆς ἀπὸ 15.10.1957 μέχρι 1.7.1961, οὐχί, ὡς ἰσχυρίζεται, ὡς ἀρχιτεχνίτης τοῦ ἐν ἄνω κυλινδρομύλῳ λειτουργοῦντος νέου τύπου μακαρονοποιείου της, ἀλλ' ὡς τεχνικὸς διευθυντὴς αὐτοῦ. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐνάγοντος, ἔχοντος ὑπερτριακονταετῆ πεῖραν εἰς ἐργασίαν ἐν μακαρονοποιείοις, συνίστατο εἰς τὰ ἑξῆς: Παρεῖχεν ἐν πρώτοις γενικὰς καὶ εἰδικὰς ὁδηγίας πρὸς τὸ λοιπὸν ὑπερτριακονταμελὲς προσωπικὸν τοῦ μακαρονοποιείου, ἐν τῷ ὁποίῳ, πλὴν τῶν ζυμωτῶν, ἁπλωτῶν, βοηθῶν, συσκευαστριῶν καὶ ἄλλων ἐργατῶν, περιελαμβάνετο καὶ ἀρχιτεχνίτης, ὁ Κ.Β. Παρηκολούθει τὴν ἐργασίαν τοῦ ἄνω προσωπικοῦ καὶ ἤλεγχε τὴν τήρησιν ἢ μὴ τῶν ὁδηγιῶν του. Ἤσκει ἐποπτείαν ἐπὶ τῆς ποσοτικῆς, ἰδίᾳ δὲ τῆς ποιοτικῆς, παραγωγῆς τοῦ ἐργοστασίου (ἤλεγχε ζύμην, παρηκολούθει θερμοκρασίαν ξηραντηρίων). Ἐδίδασκε καὶ ἐξήσκει τὸ προσωπικὸν εἰς τὰς νέας μεθόδους παραγωγῆς. Ἦτο ὁ ἄμεσος καὶ μόνος ὑπεύθυνος τοῦ ἐργοστασίου ἔναντι τῆς ἐργοδοτρίας του ἐναγομένης ἀνωνύμου ἑταιρείας. Δὲν εἶχε οὐδένα προϊστάμενον. Διὰ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν του δὲν ἐπληρώνετο δι' ἡμερομισθίου ἀρχιτεχνίτου, ὅπερ ἀπὸ τῆς περὶ λήψεώς του μέχρι 15.1.1960 ἀνήρχετο εἰς δραχμὰς 72 (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 12760)1957 ὁ.ἀ. περὶ ἐγκρίσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 3)1957 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν) καὶ ἀπὸ 16.1.1960 εἰς δραχμὰς 83 (πρβλ. 16)1960 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν), ἀλλὰ διὰ μισθοῦ ἐκ δραχμῶν 3 500 ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του μέχρι 31.3.1958, δραχμῶν 4.000 ἀπὸ 1.4.1958 μέχρι 30.6.1960 καὶ δραχμῶν 4.500 ἀπὸ 1.7.1960 μέχρι λήξεως τῆς συμβάσεως, πλέον εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις κατοικίας. Αἱ τοιαῦται ἀποδοχαὶ του - ὑπερδιπλάσιαι τῶν ἀνωτέρω τῶν ἀρχιτεχνιτῶν μακαρονοποιΐας - δίδουσιν ἐν ἀκόμη ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ἄνω δεκτῆς γενομένης ἀπόψεως ὅτι ἦτο τεχνικὸς διευθυντὴς καὶ ὄχι ἀρχιτεχνίτης. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι δὲν προσελάμβανεν, οὐδ' ἀπέλυεν αὐτὸς τὸ προσωπικόν. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δικαίωμα τοῦ τεχνικοῦ διευθυντοῦ, ἀλλὰ τοῦ διαχειριστοῦ τῆς ἑταιρείας ἢ - ἂν ὑπάρχῃ - τοῦ οἰκονομικοῦ διευθυντοῦ. Δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὸν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου χαρακτηρισμὸν τοῦ εἴδους τῆς ὑπηρεσίας του τὸ ἂν εἶχε δηλωθῇ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἀρτηργατῶν κλπ. ὡς ἀρχιτεχνίτης, οὔτε ἂν εἰς τὸν κλάδον τῶν τεχνιτῶν μακαρονοποιΐας δὲν περιλαμβάνηται εἰδικότης τεχνικοῦ διευθυντοῦ. Συνεπῶς εἶναι ἀλυσιτελεῖς οἱ συναφεῖς ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐνάγοντος. Ὅτι τοιαύτη - ὡς ἀνωτέρω περιγράφεται - ἦτο ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐνάγοντος κατατίθεται καὶ παρ' αὐτῶν τούτων τῶν μαρτύρων τοῦ ἐδ. υ (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 53332 καὶ 53337)1962 ἐνόρκους βεβαιώσεις). Ἐξ ἄλλου σύμβολος προέβαλεν ὁ ἐνάγων, οὐδ' ἄλλως ἐβεβαιώθη, ὅτι εἶχε συμφωνηθῇ μεταξὺ τῶν διαδίκων οἱανδήποτε ἀντάλλαγμα διὰ τυχὸν πράσθετον ἐργασίαν τοῦ ἐνάγοντος (ὑπερωριακὴν ἢ κατὰ Κυριακάς), ἥτις, ἐὰν ἐγίνετο, θὰ ἦτο ἰσχυρὰ (Α.Π. 291)1961, ΕΕΔ 20, 1149). Ἐπομένως οὗτος, ἐν ὄψει τῶν ἐν σκέψει II καὶ III ἐκτεθέντων, οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει διὰ παρασχεθεῖσαν τῇ ἐναγομένῃ ὑπερωριακὴν καὶ κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἐργασίαν, καὶ δὴ εἴτε βάσει τῶν περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεων ἢ εὐθέως ἐκ τῶν περὶ προσαυξήσεων διὰ τοιαύτην ἐργασίαν διατάξεων, οὐδὲ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ. διὰ τὴν πρώτην. Μετὰ ταῦτα ἀλυσιτελῶς παρίσταται ἡ ἔρευνα, ἂν παρέσχεν, ὡς ὑποστηρίζει, τοιαύτας ὑπηρεσίας. Ὅθεν καὶ ὁ Πρωτοδίκης τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν - ἀντικειμένων ἐχουσῶν τὴν κατοψήφισιν τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν καταβολὴν τῷ ἐνάγοντι δραχμῶν 153.517 λόγῳ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐκείνης, συνεπείᾳ ὑπερωριακῆς (δραχμαὶ 123,562) καὶ κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς (δραχμαὶ 29.955) ἐργασίας - ἀπορρίψας ὡς ἀβάσιμον τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω αἰτίᾳ, ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος τῆς ἐφέσεως ἀπορριπτέος ἐλέγχεται ὡς ἀβάσιμος καὶ ἡ ἔφεσις ἐν τῷ συνόλῳ της.

II

Προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 659 Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ.— Καθιέρωσις ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς ἃς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος ἀσκουμένη.— Κατέχοντες θέσιν διευθύνσεως ἢ ἐποπτείας ἢ ἐμπιστευτικὴν εἰς βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν.— Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τούτων διατάξεων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας.— Ἀνεφάρμοστον καὶ ἄρθρου 659 Ἀστικοῦ Κώδικος.— Ἔλλειψις ἀξιώσεως

και ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος. —Κανονισμὸς Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξεν ὁμοία ὡς καὶ ἡ τῆς ἀμέσως ἀνωτέρω τοῦ Πρωτοδικείου Καβάλας.

Ἐπρόκειτο περὶ παροχῆς ἐργασίας εἰς τὸν Ο.Τ.Ε., ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 2269)1920 «περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως Ἐργασίας τῆς Οὐάσιγκτων» (*Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κώδιξ, σελ. 178), τῶν διατάξεων τούτων ἐχουσῶν ἰσχὺν ἐσωτερικοῦ δικαίου (Α.Π. 416)1958, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 17, 643). ἀποτελεῖ, ὡς δέχεται καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 7377)1956, εἰσηγητὴς *Κ. Παρασκευόπουλος*, ΕΕΔ 15, 341 καὶ τὰς ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ παραπομπάς).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10253)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσης*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δημ. Μακρυγιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ἀμπλιανίτης, Π. Παπαπαῦλος

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 659 Α.Κ., δι' ἧς θεσπίζεται ἀξίωσις τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας του πρὸς συμπληρωματικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ παροχὴν ἐν περιπτώσει ἀνάγκης ἐργασίας ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς συνήθους, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν ἔχει τὴν ἐντὸς ὡρισμένων, εἴτε συμφωνημένων, εἴτε εἰθισμένων χρονικῶν ὁρίων, παροχὴν τῆς ἐκ μισθώσεως ἐργασίας, ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρου 904 ἰδίου Α.Κ., δι' ἧς θεσπίζεται ὑποχρέωσις τοῦ καταστάντος πλουσιωτέρου ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἐπὶ ζημίᾳ τούτου εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, προϋποθετεῖ, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει, ὅτι δὲν προέρχεται ἐκ νομίμου αἰτίας ἡ κτηθεῖσα ὠφέλεια. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς διὰ τοῦ ν. 2269)1920 κυρωθείσης διεθνοῦς συμβάσεως περὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσιν, αἱ διατάξεις αὐτῆς, ἀποτελούσης ἐγχωρίου δίκαιον ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ ἄνω νόμου κυρώσεώς της, ἐν αἷς, καὶ ἡ τοῦ ἰδίου ἄρθρου 2, καθ' ἣν εἰς πάσας τὰς οἱουδήποτε εἴδους βιομηχανικὰς ἐργασίας, δημοσίας ἢ ἰδιωτικάς, ἐξαιρέσει ἐκείνων, εἰς ἃ ἀπασχολοῦνται μέλη μόνον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἡ διάρκεια τῆς ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 8 ὥρας ἡμερησίως καὶ τὰς 48 ὥρας τὴν ἑβδομάδα, δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ προσώπων κατεχόντων θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως ἢ ἐμπιστευτικήν. Ἀναγκαίως δὲ ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως ἀκολουθεῖ, ὅτι οἱ κατέχοντες θέσιν διευθύνσεως ἢ ἐποπτείας ἢ ἐμπιστευτικὴν παρὰ βιομηχανικῇ ἐπιχειρήσει, οἷα εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε. ἀσκουμένη (ἄρθρα 1 - 9 καὶ 12 τοῦ ν.δ. 1049)1949, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν. 1944)1951 (Α.Π. 587)1955, ἐν ΝοΒ 2, 173), ἐκ τούτου μόνον, ἂν καὶ ἔχωσι τὰ γνωρίσματα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐν τούτοις, λόγῳ τῆς ἰδιαζούσης σχέσεως αὐτῶν ἐνθεν μὲν πρὸς τὸν κύριον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔνθεν δὲ πρὸς τὸ ὑπαλληλικὸν ἢ ἐργατικὸν προσωπικὸν αὐτῆς, ὅπερ διευθύνουν καὶ τοῦ ὁποίου ἐποπτεύουσι, δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ χρονικῶν ὁρίων παροχῆς τῆς ἐργασίας κειμένας διατάξεις (οὕτω Α.Π. 150)1960, ἐν ΕΕΔ 19, 461, Α.Π. 34) 1961, ἐν ΕΕΔ 20, 332). Ἄρα δὲν παρέχεται νόμιμος εἰς αὐτοὺς ἀξίωσις οὔτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 659 τοῦ Α.Κ. πρὸς συμπληρωματικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν τυχὸν παρασχεθεῖσαν πέραν τῶν νομίμων ὁρίων ἐργασίαν των, ἀφοῦ ἀσυμβίβαστος εἶναι ὁ περιορισμὸς τῆς ἀπασχολήσεώς των ἐντὸς ὡρισμένων χρονικῶν ὁρίων, οὔτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 ἰδίου Α.Κ. πρὸς ἀπόδοσιν αὐτοῖς τῆς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐργασίας των ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου, ἥτις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀφειλομένη εἰς παράνομον αἰτίαν (οὕτως Α.Π. 34)1961, ἐνθ' ἀνωτ.), ἀνεξαρτήτως τοῦ εἴδους τῆς ὑπ' αὐτῶν παρασχεθείσης «καθ' ὑπερωρίαν» ἐργασίας, εἴτε ἀνάγεται αὕτη εἰς τὰ ἐκ τῆς θέσεώς των διευθύνσεως ἢ ἐποπτείας καθήκοντά των εἴτε εἰς ἐργασίαν ἄλλου κοινοῦ ὑπαλλήλου, ἀφοῦ ὁ νόμος ἀπέβλεψεν ὡς πρὸς τοῦτο εἰς τὴν θέσιν τῶν ὡς διευθυντῶν ἢ ἐποπτῶν τῶν ἐργασιῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως, δὲν διακρίνει δὲ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὐτοὶ τυχὸν «καθ' ὑπερωρίαν» ἀπασχολοῦνται καὶ εἰς ἄλλην ἐργασίαν καὶ ἄλλου κοινοῦ ὑπαλλήλου. Περαιτέρω δι' ἄρθρου 13 § 6 τοῦ ἰσχύν νόμου ἔχοντος, ὡς ἐκδοθέντος βάσει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 2459, β.8 τῆς 18) 18 Αὐγούστου 1953 «περὶ κυρώσεως τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε.» ἰσχύσαντος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ε.τ.Κ. (18 Αὐγούστου 1953), κατ' ἄρθρον 53 § 2 αὐτοῦ, ὡς εἶχε μέχρι τῆς τροποποιήσεώς του διὰ τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ β. δ)τος τῆς 18)31.7.1957, ὡρίζετο, ὅτι εἰς τὸ ἀνώτατον καὶ ἀνώτερον προσωπικὸν (τοῦ Ο.Τ.Ε.), ὡς ἀσκοῦν ὑπεύθυνον ὑπηρεσιακὴν λειτουργίαν, οὐδεμία πρόσθετος ἀμοιβὴ ὀφείλεται δι' οἱανδήποτε ἀπασχόλησίν των ὡς ἡγετικῶν στοιχείων τῆς ἐπιχειρήσεως πέραν τῶν ὡρισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐν τούτοις εἰς τὸ ἀνώτερον προσωπικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγονται, κατ' ἄρθρον 3 τοῦ αὐτοῦ κανονισμοῦ, καὶ οἱ προϊστάμενοι ὑπηρεσίας β'-Α4, οἵος ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων, (ὡς συνομολογεῖται) εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, καὶ ἂς πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐκμεταλλεύσεως εὑρίσκεται τοῦτο εἰς ἀσυνήθη ἐντατικὴν ἀπασχόλησιν δύναται νὰ παρέχηται ἀμοιβὴ διὰ τὴν πρόσθετον ἐργασίαν, μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ τὰ 15)ο τοῦ ἐτησίου μισθοῦ ἑνὸς οἰκονομικοῦ ἔτους, οὐδὲ τὰ 25)ο τοῦ μηνιαίου μισθοῦ εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς μηνός, ἡ δὲ παροχὴ αὕτη χορηγεῖται κατόπιν ἐπαληθεύσεως τῆς προσθέτου ἐργασίας, τῆς ἀσυνήθους ἐντάσεως αὐτῆς καὶ τῆς διαρκείας της δι' ἀποφάσεως τοῦ

διοικητικοῦ συμβουλίου. Ἀπό τῆς τροποποιήσεως δέ τοῦ ἰδίου ἀνωτέρω ἄρθρου 13 § 8 τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. διά τοῦ β.δ. τῆς 18/31 Ἰουλίου 1957, ἰσχύσαντος ἀπό τῆς διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (31 Ἰουλίου 1957) δημοσιεύσεώς του καί μέχρι τῆς ἐκ νέου τελευταίας τροποποιήσεώς του διά τοῦ β.δ. 643/1962, ὡρίζετο δι' αὐτοῦ, ὅτι εἰς τό ἀνώτατον καί ἀνώτερον προσωπικόν (τοῦ Ο.Τ.Ε.) εἰς ἐξαιρετικάς περιπτώσεις, καθ' ἃς πρός τό συμφέρον τῆς ἐκμεταλλεύσεως εὑρίσκεται τοῦτο εἰς ἀσυνήθη ἐντατικήν ἀπασχόλησιν, δύναται νά παρέχηται ἀμοιβή διά τήν πρόσθετον ἐργασίαν, μή δυναμένη νά ὑπερβῇ τά 15ο/ο τοῦ ἐτησίου μισθοῦ ἑνός οἰκονομικοῦ ἔτους, οὐδέ τά 25ο/ο τοῦ μηνιαίου μισθοῦ εἰς τό διάστημα ἑνός μηνός, ἡ παροχή δέ αὕτη χορηγεῖται κατόπιν ἐπολη θεύσεως τῆς προσθέτου ἐργασίας, τῆς ἀσυνήθους ἐντάσεως αὐτῆς καί τῆς διαρκείας της δι' ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, αἵτινες ἀπό τῆς ἰσχύος των, μετά τῶν ἐν συνεχείᾳ διατάξεων τοῦ ἰδίου ἄρθρου 13 § 6 τοῦ ἄνω κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦσιν εἰς τήν ἀμοιβήν (ἀποζημίωσιν) τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. διά τάς περιπτώσεις τῆς ἐξ ἐκτάκτου ἢ εἰδικῆς ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης ἐργασίας αὐτοῦ ὑπέρ τάς κατά τόν εἰδικόν κανονισμόν ὡρῶν ἐργασίας καί ἀναπαύσεως ὥρας, ρυθμίζουσιν εἰδικῶς τά περί τῆς ἀμοιβῆς τῆς «καθ' ὑπερωρίαν» ἐν γένει ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε., προκύπτουσιν τά ἑξῆς: Τό ἀνώτερον προσωπικόν τοῦ ἐφεσιβλήτου Ο.Τ.Ε., ἄρα καί οἱ περιλαμβανόμενοι εἰς τοῦτο προϊστάμενοι ὑπηρεσιῶν β'—Α4, οἷος ὁ ἐκκαλῶν, κατά τά σημειωθέντα, δέν ἐδικαιοῦτο ἀπό τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. (18 Αὐγούστου 1953 καί ἐφεξῆς μέχρι τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ β.δ. 643/1962 8 Ὀκτωβρίου 1962) οἱασδήποτε ἀμοιβῆς δι' οἱανδήποτε παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν πέραν τῶν κατά τόν εἰδικόν κανονισμόν τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡρισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐκτός ἐάν ἐξαιρετική συνέτρεχε περίπτωσις ἀσυνήθους ἐντατικῆς ἀπασχολήσεώς του πρός τό συμφέρον τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὁπότε ἐδικαιοῦτο τῆς ἀνωτέρω ὁριζομένης ἀμοιβῆς, ἴσης πρός τά 15ο/ο τοῦ ἐτησίου μισθοῦ ἑνός οἰκονομικοῦ ἔτους ἢ τά 25ο/ο τοῦ μηνιαίου μισθοῦ εἰς τό διάστημα ἑνός μηνός, ἤδη ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ β.δ. 643/1962 ἡ ἀμοιβή αὕτη παρέχεται εἰς τό ἀνώτερον, καθώς καί τό ἀνώτατον προσωπικόν τοῦ Ο.Τ.Ε. εἰς πᾶσαν περίπτωσιν παροχῆς τῆς ἐργασίας του πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν. Ὅτι δέ αὕτη εἶναι ἡ σαφής ἔννοια τῶν ἀνωτέρω, ἀφορωσῶν εἰς τό ἀνώτερον προσωπικόν τοῦ Ο.Τ.Ε., διατάξεων, προκύπτει ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τούτων πρός τε τάς ἐν συνεχείᾳ ἀφορώσας εἰς τό λοιπόν προσωπικόν τοῦ Ο.Τ.Ε. διατάξεις περί τῆς ἀμοιβῆς του διά τήν «καθ' ὑπερωρίαν» ἐργασίαν του, ὡς καί τάς ἤδη, κατά τροποποίησιν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἀπό τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ β.δ. 643/1962 ἰσχυούσας (ὡς ἀμέσως ἀνωτέρω ἐσημειώθησαν). Ἑπομένως καί εἰς τήν συγκεκριμένην περίπτωσιν ὁ ἤδη ἐκκαλῶν - ἐνάγων, ὅστις διά τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀγωγῆς του, προβάλλων σύμβασιν μετά τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου ἐναγομένου Ο.Τ.Ε. περί παροχῆς αὐτῷ τῆς ἐργασίας του ἀπό τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1949 καί ἐφεξῆς μέχρι τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1959 ὑπό τήν ἰδιότητα προϊσταμένου τοῦ Τηλεπικοινωνιακοῦ Κέντρου Ἀερολιμένος Ἀθηνῶν, εἰς ὃ ὑπηρετοῦν καί ἕτεροι τρεῖς ὑπάλληλοι ὑπό τάς διαταγάς του (ἀνωτέρου ὑπαλλήλου Α—4, ὡς συνομολογεῖται), ἅμα δέ καί παροχήν τῆς ἐργασίας του κατά τάς Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους ἑορτάς τοῦ σημειωθέντος χρονικοῦ διαστήματος ἐπί βίωρον πλέον τοῦ κεκανονισμένου συνήθους ὡραρίου ἡμερησίας ἐργασίας καθ' ἑκάστην Κυριακήν - ἑορτήν, ἠτήσατο τήν καταβίκην τοῦ ἐφεσιβλήτου Ο.Τ.Ε. εἰς πληρωμήν οὐτῷ συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς διά τήν ἀνωτέρω «καθ' ὑπερωρίαν» παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν του, κατ' ἄρθρον 659 τοῦ Α.Κ., ἤ, ἐπικουρικῶς, εἰς ἀπόδοσιν αὐτῷ τῆς ἐκ τῆς σημειωθείσης παρασχεθείσης «καθ' ὑπερωρίαν» ἐργασίας τοῦ ὠφελείας τοῦ ἐφεσιβλήτου, κατ' ἄρθρον 904 τοῦ Α.Κ., δέν εἶχε νόμιμον ἐπί τούτοις κατά τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀξίωσιν. Καί καθ' ὅσον μέν ἀφορᾷ τό μέχρι τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. χρονικόν διάστημα (ἀπό 1.9.1949 μέχρι 18 Αὐγούστου 1953) κατά τάς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης σκέψεως διατάξεις, ὡς κατέχων θέσιν διευθύνσεως καί ἐποπτείας (τοῦ σημειωθέντος Τηλεπικοινωνιακοῦ Κέντρου τοῦ ἐφεσιβλήτου καί τῶν παρ' αὐτῷ ἄλλων ὑπαλλήλων του), ἀπό δέ τῆς θέσεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ γενικοῦ κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐφεσιβλήτου καί ἐφεξῆς (ἀπό 8 Αὐγούστου 1953 μέχρι 4 Σεπτεμβρίου 1959), ὡς μή ἐπικαλούμενος ὅτι ἐξαιρετική συνέτρεχε περίπτωσις ἀσυνήθους ἐντατικῆς ἀπασχολήσεώς του πρός τό συμφέρον τῆς ἐκμεταλλεύσεως κατά τό χρονικόν τοῦτο διάστημα, ταῦτα δέ καί ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ τυχόν καθ' ὅλον τό ἀνωτέρω χρονικόν διάστημα «καθ' ὑπερωρίαν» παρασχεθεῖσα ἐργασία του ἀφεώρα εἰς τά ἐκ τῆς θέσεώς του διευθύνσεως καί ἐποπτείας τοῦ σημειωθέντος Τηλεπικοινωνιακοῦ Κέντρου τοῦ ἐφεσιβλήτου καθήκοντά του ἢ καί εἰς τοιαύτην ἄλλου κοινοῦ ὑπαλλήλου τοῦ ἐφεσιβλήτου. Ἄρα ἀπορριψασα, ὡς μή νόμιμον, τήν ἀξίωσίν του ταύτην καί ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὀρθῶς ἔκρινε καί κατ' οὐδέν ἐσφαλεν, ἡ δέ περί τοῦ ἀντιθέτου ὑπό κρίσιν ἐφέσεως τούτου δέν εἶναι βάσιμος καί δέον νά ἀπορριφθῇ.

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΩΦΕΛΕΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΠΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Έπαγωγή όρκου έπί τής σχετικής ένστάσεως τού έργοδότου

Ἰσχυρισμός ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ ὠφελείας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου. — Θεμελιοῦντα τὴν ἔνστασιν πραγματικὰ περιστατικά. — Ἀόριστος ἰσχυρισμός. — Μὴ ἐπιβολὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου — Κρίσις Δικαστηρίου περὶ ἑτέρου ἰσχυρισμοῦ, περιέχοντος τὰ θεμελιοῦντα τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Ἀστικοῦ Κώδικος ἔνστασιν καὶ συνεπῶς ὡρισμένου. — Ἔκπτωσις ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς ὠφελείας τοῦ μισθωτοῦ.

Περίπτωσις τής κατωτέρω άποφάσεως τού ώς έφετείου δικασαντος κατα την έργατικην διαδικασίαν Πρωτοδικείου Άθηνών έπήρξεν ύπερημερία έργοδότου, ύποπιπτούσης άγωγής έκ τού άρθρου 656 Άστικού Κωδικος.

Κατα τό άρθρον τούτο δικαιούται ό μισθωτης τής έργασίας (έργοδότης κατά τό Έργατικόν Δίκαιον) νά έκπέση έκ τού μισθού αύτου ό,τι ό έκμισθωτης τής έργασίας (μισθωτός κατά τό Έργατικόν Δίκαιον) ώφελήθη έκ τής ματαιώσεως τής έργασίας ή έκ τής άλλαγού παροχής αύτής.

Ό ίσχυρισμός όμως τού έργοδότου, ύπ' αύτού άποδεικτέος (*Ι. Καπαδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 119), πρέπει νά είναι ώρισμένος και έπιδεκτικός, ώς έκ τούτου, δικαστικής έκτιμήσεως, προσδιοριζομένου τού έργοδότου, είς τόν όποίον έγένετο ή παροχή τών ύπηρεσιών τού μισθωτού (Α.Π. 305) 1963, εἰσηγητὴς *Γ. Βορσάμου*, ΕΕΔ 12, 726, Α.Π. 695)1954, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 13, 1288, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5438) 1955, εἰσηγητὴς *Ι. Παπαδόπουλος*, ΕΕΔ 14, 646), άπορριπτομένου άλλως ώς άορίστου.

Κατ' άκολουθίαν και ούτε έπακτός όρος δύναται νά έπιβληθή πρός άπόδειξιν τοιούτου άορίστου ίσχυρισμού, ώς δέχεται τό Πρωτοδικείον. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6888)1956, εἰσηγητὴς *Σ. Λιμούρης*, ΕΕΔ 15, 951).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11831)1963

Διαδικασια ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσας*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζίππος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Η. Κάρμης, Ν. Ἀγγελόπουλος

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένων πρακτικῶν τῆς πρωτοδίκου δίκης, οἱ ἐναγόμενοι καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντες ἐπήγαγον ὅρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα καὶ ἤδη ἐφεσίβλητον περὶ τοῦ εἶδαν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ 29.7.1962 καὶ ἐφεξῆς εἶναι ἄνεργος καὶ ὅτι δὲν εἰργάσθη πουθενά», ὃν ὅρκον ἐδέχθη καὶ ἔδωσεν ὁ ἐνάγων. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπήχθη ὁ ὅρκος, ἦτο ἀόριστος, καθ' ὅσον δὲν προσδιωρίζετο ὁ ἐργοδότης, εἰς ὃν ὁ ἐνάγων εἰργάσθη, καὶ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὠφελήθη οὗτος ἐκ τῆς ἐργασίας του, ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν περιελάμβανε τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ τὰ θεμελιοῦντα τὴν ἔνστασιν τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Α.Κ. (πρβλ. Α.Π. 305)1953, ΕΕΔ 12, σελ. 726). Ἐπὶ τοῦ ἀορίστου τούτου ἰσχυρισμοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαχθῇ ὅρκος (πρβλ. *Εὐκλείδου*, Πολ. Δικ. § 225, σημ. 4 στοιχ. δ', *Ράμπου*, Ὁ ὅρκος § 9 σελ. 53 σημ. 44, *Δεπαστροπούλου*, Πολ. Δικ. ὑπ' ἄρθρον 351 § 89). Περαιτέρω ἐκ τῶν ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ προσαγομένων προτάσεων τῶν ἐναγομένων τῆς πρωτοδίκου δίκης προκύπτει κατ' ἐκτίμησιν αὐτῶν, ὅτι οὗτοι ἰσχυρίσθησαν, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀπὸ 29.7.1962 μέχρι τῆς συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς εἰργάσθη εἰς τὸ ἀρτοποιεῖον Μ.Σ. καὶ ἐλάμβανεν ἡμερομίσθιον τοὐλάχιστον τοῦ ἀνιδικεύτου ἐργάτου. Τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον, τυγχάνοντα ὡρισμένον καὶ περιέχοντα πάντα τὰ περιστατικὰ τὰ θεμελιοῦντα τὴν ὡς ἄνω ἔνστασιν τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Α.Κ., ἀπέρριψε σιγῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις ἐπεδίκασεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡμερομίσθια ὑπερημερίας ἀπὸ 29.7.1962 μέχρι τῆς συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς (27.9.1962) ἐκ δραχμῶν 2.850 (ἡμερομίσθια 50 Χ 57). Ἐκ τῶν προσαγομένων ὅμως ἀποδείξεων, ἤτοι τῶν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων καὶ τῶν ἐκατέρωθεν πρωτοδίκως καὶ ἐφετίμως ἐκτεθέντων, βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ὡς ὀρτεργάτης εἰς τὸ ἀρτοποιεῖον τῆς Μ.Σ. ἀπὸ 6.8.1962 μέχρις 9.9.1962 καὶ ἐπραγματοποίησε 35 ἡμερομίσθια (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 17335 τῆς 15.5.1963 βεβαίωσιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀστεργατῶν), ἔλαβε δὲ διὰ ταῦτα δραχμὰς 1.995 (35 Χ 57). Ἀπορρίψασα τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸν ἡ ἐκκαλουμένη οὐχὶ ὀρθῶς ἔκρινε καὶ δέον ὅπως, ἐκτὸς καθιστομένου τοῦ περὶ τούτου δευτέρου λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως τῶν ἐναγομένων, μεταρρυθμισθῇ αὕτη ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ἀφαιρουμένου τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν δραχμῶν 1.995 ἐκ τοῦ ἐπιδικασθέντος δι' ἡμερομίσθια ὑπερημερίας τοιούτου, κατὰ τὸ ἄρθρον 656 § 2 Α.Κ., περιορισθῇ τὸ ὑπὸ ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπιδικασθὲν ποσὸν εἰς δραχμὰς 855 (2.850 πλὴν 1.995). Περαιτέρω ὁ πρῶτος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, καθ' ὃν οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἐδέχθη τὴν ἀγωγήν, ἐνῷ ἔδει νὰ ἀπορρίψῃ ταύτην, δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀόριστος, καθ' ὅσον δι' αὐτοῦ οὐδὲν συγκεκριμένον σφάλμα ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐν ὄψει καὶ τοῦ ὅτι αὕτη ἀπεφάνθη ἐπὶ τριῶν ἰδιαιτέρων κεφαλαίων τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἀγωγῆς.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΕΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΛΟΓΙΣΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Περίπτωσις μισθοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν

Ἰσχυρισμὸς περὶ ἀποδοχῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπαραδέκτου οὕτω ἐφέσεως.—Διάταξις ἄρθρου 654 Ἀστικοῦ Κώδικος. — Ὑποχρέωσις ἐργοδότου εἰς ἐπίδειξιν λογιστικῶν βιβλίων, διὰ καθιερώσεως ὑπὸ τῆς διατάξεως παρεπομένης ὡς πρὸς τὸν μισθὸν ὑποχρεώσεως εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου, καλυπτούσης δὲ τὰς ὑπὸ τῆς γενικῆς διατάξεως ἄρθρου 903 Ἀστικοῦ Κώδικος προϋποθέσεις ὑποβολῆς τοῦ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων αἰτήματος.—Ἔννοια διατάξεως.—Ἐκδίκασις ἀξιώσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Ἀπὸ τοῦ προαχθέντος νόμου περὶ συμβάσεως ἐργασίας, 1913, (*Κ. Τριανταφυλλοπούλου*, ΕΕΔ 1, 870) μετεφέρθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 330 Ἐμπορικοῦ Κώδικος Ἐνοχῶν, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε καὶ παρ' ἡμῖν ἰσχύον ἤδη δίκαιον (ἄρθρον 654 Α.Κ.) περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου καὶ εἰς ἐπίδειξιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ἐὰν ὁ μισθὸς συνίσταται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν κερδῶν. (Ἴδετε περὶ τούτου *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχ. Εἰδικῶν, γ' ἐκδ., σελ. 533, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 654, ἀριθ. 10 ἑπ., *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατ. Δίκαιον, σελ. 151, *Α. Τούσην*, Ἐργατ. Δίκαιον, *Κ. Ἀποστολίδην*, ὑπ' ἄρθρον 654 § 5, *Γ. Βλλήνδαν*, ὑπ' ἄρθρον 654).

Ἂν ὁ ἐργοδότης ἀρνῆται πρὸς τοῦτο, ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, πρακειμένου περὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ὑποκειμένου δὲ τοῦ ἐναγομένου εἰς ἐκτέλεσιν πράξεως μὴ δυναμένης νὰ γίνῃ παρὰ τρίτου (ἄρθρον 883 § 2 Πολ. Δικονομίας). (Οὕτω καὶ *Ι. Καποδίστριας*, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, *Κ. Καυκᾶς*, ἔνθ' ἀνωτ.).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 3429)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Διαμαντάκος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Χ. Σαρτζετάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βουτυρᾶς, Α. Γιαννούσης

Ὁ ἤδη ἐκκαλῶν διὰ τῆς ἀπὸ 19.5.1962 ἀγωγῆς του, περὶ ἧς συνετάγη ἡ ὑπ' ἀριθ. 824 ταυτόχρονος ἔκθεσις ἐργατικῆς διαφορᾶς, ἐκθέτων ὅτι προσελήφθη τὴν 18.6.1954 δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ἤδη ἐφεσιβλήτου ἑταιρείας, καὶ εἰργάσθη κατ' ἀρχὰς ὡς ὑπάλληλος, ἀκολούθως δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1955 ὡς διευθυντὴς τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποκαταστήματος αὐτῆς, ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ἀνερχομένῳ κατὰ συμφωνίαν ἀπὸ 1.1.1960. α) εἰς πάγιον ποσὸν δραχμῶν 1.250 καὶ β) εἰς συμμετοχήν του εἰς τὰ ἐκ τοῦ Ὑποκαταστήματος Θεσσαλονίκης, μὲ περιφέρειαν ὑπαγομένην εἰς αὐτὸ ὁλόκληρον τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, κέρδη τῆς ἐναγομένης κατὰ ποσοστὸν 50 ο/ο, συμφωνηθέντος ἅμα καὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ ἐξευρίσκοντο τὰ ἐν λόγῳ καθαρὰ κέρδη, μνημονευομένων ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν κατ' ἰδίαν κοινυλίων, ἅτινα πρὸς τοῦτο θὰ ἤγοντο τὰ μὲν εἰς πίστωσιν, τὰ δὲ εἰς χρέωσιν τοῦ ἐν λόγῳ ὑποκαταστήματος, ἠτήσατο, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει τῆς ἐναγομένης ὅπως παράσχῃ αὐτῷ τὰς ἀναγκαίας περὶ κερδῶν πληροφορίας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συμβατικῶς τεθέντων κριτηρίων, προκειμένου νὰ ἐξευρεθῇ ἡ ἀντιμισθία του τῆς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1960 ἕως 30 Ἰουνίου 1961, ὅτε καὶ ἀπελύθη, χρονικῆς περιόδου, ὅπως ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη εἰς παροχὴν αὐτῷ ἐγγράφως τῶν ὡς εἴρηται πληροφοριῶν, β) εἰς ἐπίδειξιν τῶν ρητῶς κατονομαζομένων ἐμπορικῶν βιβλίων καὶ λογιστικῶν στοιχείων τῶν ἐτῶν 1960 καὶ 1961, ἐκ τῆς μελέτης τῶν ὁποίων θὰ προέκυπτε καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν παρασχετέων πληροφοριῶν, ὡς ἄνω, καὶ γ) εἰς παροχήν, δαπάναις του, ἀντιγράφων τῶν ρητῶς ἐπίσης μνημονευομένων λογιστικῶν στοιχείων, ἐπὶ τῷ αὐτῷ τέλει. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις ἐδέξατο τὸ πρῶτον αἴτημα αὐτῆς, ἀπέρριψε δὲ λόγῳ ἀοριστίας τὰ λοιπὰ αἰτήματα αὐτῆς. Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεώς του ὁ εἰς πρῶτον βαθμὸν ἐνάγων αἰτεῖται διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους τὴν ἐξαφάνισιν τῆς ἐκκαλουμένης, καθ' ὃ μέρος ἀπέρριψε τὴν ἀγωγήν, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως αὕτη γίνηται καθ' ὁλοκληρίαν δεκτή.

Ὁ περὶ ἀποδοχῆς ἀποφάσεως ἰσχυρισμὸς συνιστᾷ ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀσκουμένης κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἐφέσεως (Α.Π. 472)1960, Ν.Δικ. 17, 133). Διὰ νὰ ἔχῃ ὅμως κῦρος ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως καὶ νὰ καθιστᾷ ταύτην ἀπροσβλήτου δι' ἐφέσεως, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 749 ἀριθ. 2 τῆς Πολ. Δικ., δέον ὅπως ὁ διάδικος ἢ ὁ εἰδικὸς αὐτοῦ πληρεξούσιος ἔχῃ ἐκφρασθῇ καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς περὶ τῆς ἀποδοχῆς, εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ περὶ ἀποδοχῆς σκοπὸς (Πολ. Δικ. 486 ἀριθ. 3) (Α.Π. 221)1961, Ν. Δικ. 17, 552, Α.Π. 404)1961, ΝοΒ 10, 87, Α Π. 532)1961, ΝοΒ 10, 207, Α.Π. 325)1962, ΝοΒ 10, 1105). Τοιαύτην ὅμως σιωπηρὰν ἀποδοχὴν προδήλως δὲν συνιστᾷ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος παραδοχὴ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου πραττομένων κατὰ συμμόρφωσιν πρὸς τὴν δεξαμένην αὐτοτελὲς αἴτημα τῆς ἀγωγῆς ἀπόφασιν, καὶ ὡς πρὸς τὸ λοιπόν, ἐπὶ τῶν λοιπῶν τῆς ἀγωγῆς αἰτημάτων, ἀπορριπτικὸν τῆς ἀποφάσεως μέρος. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου προτεινομένη ἔνστασις ἀπαραδέκτου

τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ ἐκκαλῶν, εἰς πρῶτον βαθμὸν ἐνάγων, ἀπεδέχθη τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν διὰ τῆς παραλαβῆς, ὑπὸ μόνην τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς ἀκριβείας αὐτῶν, τῶν διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτηθεισῶν ἐγγράφως πληροφοριῶν, εἰς παροχὴν τῶν ὁποίων καὶ ὑπεχρεώθη ἐκείνη διὰ τῆς ἐκκολουμένης. τυγχάνει ἀπορριπτέα, καθ' ὅσον ἡ ἐτισημοινομένη συμπεριφορὰ τοῦ ἐκκολοῦντος - ἐνάγοντος, ἀναφερομένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης δεκτὸν γενόμενον πρῶτον αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, οὐδαμῶς συνάπτεται πρὸς τὰ λοιπά, ἀπορριφθέντα ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης αἰτήματα τῆς ἀγωγῆς, ἡ ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ἐπομένως ἀπορριπτικὴ διάταξις τῆς ἐκκολουμένης κατ' οὐδεμίαν λογικὴν ἀκολουθίαν δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ ὡς ἀποτελεκτὴ γενομένη. Ἄλλως τε ἐν προκειμένῳ κατὰ τὴν κοινοποίησιν ἀντιγράφου ἐκ πρώτου ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ἐκκαλουμένης, κηρυχθείσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, εἰς τὴν ἐφεσίβλητον ὁ ἐκκαλῶν ρητῶς ἐπεφυλάχθη τοῦ δικαιώματος ἀσκήσεως ἐφέσεως κατ' αὐτῆς, ὡς τοῦτο δείκνυται ἐκ τοῦ νομίμως προσαγομένου καὶ ἐπικαλουμένου ὑπ' ἀριθ. 187) 23.11.1962 ἀποδεικτικοῦ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γ.Χ.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 654 τοῦ Α.Κ. «ἐὰν ὁ μισθὸς συνίσταται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστὸν ἐκ τῶν κερδῶν ὁ μισθωτὴς ὑποχρεοῦται νὰ παρίχῃ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς πρόσωπον τῆς ἐκλογῆς τῶν μερῶν ἢ τοῦ δικαστηρίου τὰς ἀναγκαίας περὶ κερδῶν καὶ ζημιῶν πληροφορίας, ἐφ' ὅσον δὲ ἀπαιτεῖται, ὑποχρεοῦται καὶ εἰς ἐπίδειξιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων». Ἡ διάταξις αὕτη καθιεροῖ παρεπομένην ὡς πρὸς τὸν μισθὸν ὑποχρέωσιν εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου. (ὁρα *Ζέπου*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, τόμ. Β' § 11 III 2 β' σελ. 357), καλύπτει δὲ πλήρως τὰς ἀξιουμένας ὑπὸ τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 903 τοῦ Α.Κ. προϋποθέσεις ὑποβολῆς τοῦ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων αἰτήματος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι νόμῳ καθιστᾶται ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐπίδειξιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων, ἐφ' ὅσον ἀπαιτεῖται, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι συνεφωνήθη, ὅπως ὁ μισθὸς συνίσταται ἐν μέρει εἰς ποσοστὸν ἐκ τῶν κερδῶν, ἄνευ ἑτέρου τινός, ἤτοι χωρὶς νὰ ἀξιοῦται περαιτέρω, ὅπως χωρήσῃ ἐπίκλησις καὶ, ἐν ἀμφισβητήσει, ἀπόδειξις ὅτι τὰ βιβλία ταῦτα συνετάγησαν «πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ αἰτοῦντος» ἢ ὅτι πιστοποιοῦσιν «ἔνομον σχέσιν ἀφορῶσαν καὶ αὐτόν». Ὑπὸ ἐναντίαν ἐκδοχὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 654 τοῦ Α.Κ. θὰ παρίστατο κενὴ περιεχομένου, ἐφ' ὅσον θὰ ἤρκει διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐν αὐτῇ περιπτώσεως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 903 Α.Κ., ἀξιουμένων τῶν ἐν αὐτῇ προϋποθέσεων. Ἡ τοιαύτη δὲ πρὸς ἐπίδειξιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου ἐμφαίνει τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ, μὴ ἐξικνουμένης δηλονότι μέχρι λογοδοσίας (ὡς ἐπὶ διαχειριστοῦ ἑταίρου, Α.Κ. 754 § 1, 718), ἡ ἀποδοχὴς ἐλέγχου τοῦ περιεχομένου συνταχθέντος ἰσολογισμοῦ, δι' οὗ τυχὸν ἐγένοντο εὑρεῖαι ἀποσβέσεις ἢ κράτησις ἀποθεματικῶν, πλὴν ἂν εἰς ταῦτα ὁ ἐργοδότης προέβη κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος (Α.Κ. 281) καὶ ἵνα περιορίσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐργαζομένου (ὁρα *Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ 654, ἀριθ. 16 - 17, *Σιμωνέτου*, Δώδεκα μελέται ἀστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ δικαίου, 1948 - 1951, σελ. 380 ἐπ.). Ἡ τοιαύτη τέλος ἐπίδειξις χωρεῖ κατὰ τὰ λοιπὰ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 902 καὶ 903 τοῦ Α.Κ., ἤτοι δύναται ἡ ἐξιωθῶσι καὶ ἀντίγραφα τῶν ἐπιδεικνυομένων ἐγγράφων, «γίνεται εἰς τὸν τόπον», ὅπου εὑρίσκονται τὰ ὑπὸ ἐπίδειξιν βιβλία «κατὰ τὸν χρόνον τῆς αἰτήσεως, ἐκτὸς ἂν ὁ εἷς ἢ ὁ ἕτερος ἐπικαλεσθῇ σπουδαῖον λόγον ἀξιώσῃ τὴν ἀλλαγὴν ἐπιδείξιν», καὶ «τὸν κίνδυνον καὶ τὰς δαπάνας τῆς ἐπιδείξεως φέρει ὁ ἀξιῶν αὐτήν». Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἐκτιθεμένων ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅτι ὁ μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος συνεφωνήθη εἰς πάγιον ποσὸν ἐκ δραχμῶν 1.250 μηνιαίως καὶ εἰς ποσοστὸν 50 ο/ο ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν, ἐξευρισκομένων βάσει συμβατικῶς τεθέντων κριτηρίων, λεπτομερῶς μνημονευομένων, τὸ αἴτημα αὐτῆς ὅπως, πρὸ τῶν ἀναγκαίων περὶ κερδῶν καὶ ζημιῶν πληροφοριῶν, ὑποχρεωθῇ ἡ ἐναγομένη εἰς ἐπίδειξιν τῶν ρητῶς μνημονευομένων καθ' ἑκάστα ἐμπορικῶν βιβλίων καὶ λογιστικῶν στοιχείων καὶ περαιτέρω εἰς χορήγησιν ἀντιγράφων μέρους τούτων, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐπαλήθευσις τῶν παρασχεθησομένων πληροφοριῶν περὶ κερδῶν καὶ ζημιῶν, ἡ ἀκρίβεια τῶν ὁποίων εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὅτινος ὁ ἐνάγων δικαιοῦται μισθοῦ ἐκ ποσοστῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ χρονικὸν διάστημα παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του εἰς τὴν ἐναγομένην, τυγχάνει νόμῳ βάσιμον, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 654, 902 καὶ 903 τοῦ Α.Κ., καὶ πλέον ἀρκούντως ὡρισμένον, νομίμως περαιτέρω ἐπαγόμενον κατὰ τὴν ἐπὶ ἐργατικῶν διαφορῶν δικαίαν τοῦ β δ)τος τῆς 1ης Αὐγούστου 19[illegible] «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου Γ/ΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως τῶν μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν διαφορῶν κλπ.», ἐφ' ὅσον προδήλως πρόκειται περὶ «ἰδιωτικῆς ἀξιώσεως μισθωτοῦ «ἐπηγαζούσης ἐκ σχέσεως ἐργασίας» (ὁρα *Ἀλεξ. Λιγομενίδου*, Ἐργατικὸν Δίκαιον 1958, σελ. 151). Τὰ ἐναντία ὅθεν ἐκποῦσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν κατὰ τὰ αἰτήματα τῆς ταύτα λόγῳ ἀοριστίας ἐσφαλε καὶ δὲν ὅπως κατὰ τὴν ἀπορριπτικὴν ταύτην διάταξιν ἐξαφανισθῇ, τοῦ Δικαστηρίου τούτου προερχομένου περαιτέρω εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐπὶ τῶν αἰτημάτων τούτων ἐξέτασιν τῆς ἀγωγῆς.

. . . . . .

Διὰ ταῦτα

Ὑποχρεοῖ τὴν ἐφεσίβλητον - ἐναγομένην, ὅπως μετὰ πάροδον δέκα πέντε (15) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς παρούσης θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος - ἐνάγοντος καὶ ἐπιδείξῃ εἰς αὐτὸν ἐπὶ χρόνον ὅσον ἀναγκαιοῖ ἐντὸς τῶν ἀκολουθούντων εἰκοσαημέρου, τὰ ἀκόλουθα λογιστικὰ βιβλία, ἡ δὲ ἐπίδειξις αὕτη θέλει χωρήσῃ ἐν Ἀθήναις μὲν διὰ τὰ τηρούμενα ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος, ἐν Θεσσαλονίκῃ δὲ διὰ τὰ τηρούμενα ὑπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποκαταστήματος τῆς ἐφεσιβλήτου - ἐναγομένης ὡς ἑξῆς βιβλία - στοιχεῖα.

Ὑποχρεοῖ τὴν αὐτὴν ἐφεσίβλητον - ἐναγο[illegible]

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΜΙΣΘΩΤΟΝ ΚΑΤΩΤΑΤΟΥ ΟΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΟΥ

Περίπτωσις σερβιτόρου, ὑπηρετοῦντος εἰς καφὲ - μπάρ

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας σερβιτόρου καφὲ - μπάρ.—Ἀκυρότης αὐτῆς λόγῳ μὴ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἢ καταβολῆς ἐλλιποῦς ἀποζημιώσεως.—Καταλογισμὸς εἰς μισθὸν ἐν ὑπερημερίᾳ ἐργοδότου, κατ' ἄρθρον 656 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἀλλαχοῦ κερδηθέντων.— Ἐξασφάλισις καὶ διὰ τοὺς σερβιτόρους κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὑποχρέου τοῦ ἐργοδότου πρὸς συμπλήρωσιν κατὰ τὸ τυχὸν ἔλλειπον ποσόν.

Ὁ καθορισμὸς τοῦ κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ στηρίζεται εἰς τὸν κύριον χαρακτῆρα αὐτοῦ ὡς βάσεως διατροφῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου συντηρήσεως τῶν μισθωτῶν (*Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 143).

Ἀπὸ τούτου τοῦ λόγου καὶ αἱ ἰσχύουσαι ἤδη ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1962 ἐθνικαὶ γενικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας περὶ καθορισμοῦ κατωτάτου ὁρίου μισθοῦ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡμερομισθίων ἐργατῶν (ΕΕΔ 21, 765 ἐπ.) περιέχουν ρητὰς διατάξεις, κατὰ τὰς ὁποίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξασφαλίζεται ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀμείβεται κατ' ἄλλο σύστημα ἀμοιβῆς, πλὴν χρονικοῦ μισθοῦ, ὡς ἐπὶ ποσοστοῖς κλπ., τὸ κατώτατον ὅριον μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, ὁ οἰκεῖος ἐργοδότης ὑποχρεοῦται πρὸς συμπλήρωσιν.

Νόμιμος οὕτω, ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, ὑπῆρξεν ἡ σχετικὴ ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ, ὑπηρετοῦντος ὡς σερβιτόρου εἰς καφὲ - μπάρ.

Ὁ σερβιτόρος, κατὰ παγίαν νομολογίαν, θεωρεῖται ἐργάτης - ὑπηρέτης καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας περὶ ἡμερομισθίων ἐργατῶν καθοριζόμενον ἡμερομίσθιον. (Ἴδετε πλειότερα *Συντζέως*, Τινὰ περὶ τῶν κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ΕΕΔ 19, 1057 ἐπ.).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 66) ἡ ἀποζημίωσις τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν ἢ μονάδα παρεχομένης ἐργασίας, ὑπολογίζεται βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν τῶν δύο τελευταίων πρὸ τῆς καταγγελίας τῆς σχετικῆς ἐργασίας μηνῶν. Πάντως τὸ ποσὸν ταύτης δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν κατατάσσεται κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων». (Ἴδετε ταύτας ἐν ΕΕΔ 23, 165, διὰ τὸ ἔτος 1963).

Εἶναι, ἑπομένως, πάντοτε καὶ ζήτημα ἀποδείξεως, ἂν τὸ ποσὸν εἶναι κατώτερον τῆς μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς ἣν κατατάσσεται ὁ μισθωτὸς διὰ τὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφοράς, ὁπότε θὰ συμπληροῦται τοῦτο μέχρι ἐκείνου. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 176).

[Σκόπιμον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ εἶναι νὰ σημειωθῇ, ὅτι εἰδικὴ διάταξις προβλέπει τὰς καταβλητέας ἐν περιπτώσει ἀδείας τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων ἀμειβομένων μισθωτῶν, ἀποδοχάς, εἶναι δὲ ἡ διάταξις αὕτη ἡ τοῦ β.δ. 15.11.1949, ΕΕΔ 19, 809, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μισθωτοί, οἱ ἀμειβόμενοι ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν πελατῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον τύχουσιν ἀδείας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 539)1945, δικαιοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας τῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες καταβάλλονται παρὰ τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐξευρίσκονται πολλαπλασιαζομένου τοῦ ἑκάστοτε παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καθοριζομένου τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς ἄδειαν].

Ἐπὶ ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ δικαιοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ ὅσα ὁ μισθωτὸς ὠφελήθη ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παραχῆς αὐτῆς κατὰ τὸν αὐτὸν ὅμως χρόνον, καθ' ὃν θὰ εἰργάζετο παρὰ τῷ ἐργοδότῃ (Α.Π. 668)1958, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 13, 176, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί.

νην ὅπως ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ὡς εἴρηται χρόνου χορηγήσῃ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα - ἐνάγοντα, δαπάναις του, ἀντίγραφα τῶν ὡς ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα α' ἕως ε' λογιστικῶν στοιχείων.

Ἀπαγγέλλει κατὰ τῆς ἐφεσιβλήτου - ἐναγομένης χρηματικὴν ποινὴν ὑπὲρ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκ δραχμῶν ἑξακοσίων (600) δι' ἣν περίπτωσιν ἠθέλεν ἀρνηθῇ τὴν ἐπίδειξιν ἢ τὴν χορήγησιν τῶν ὡς εἴρηται ἀντιγράφων.

Α.Π. 602)1958, εισηγητής *Α. Κουτσουμάρης*, ΕΕΔ 17, 1008), έκπεπτομένων ακόμη και όσων ο μισθωτός ωφελήθη, εργαζόμενος δι' ίδιον λογαριασμόν (*Κ. Καυκά*ς, Ενοχικόν, Ειδικόν, γ' έκδοσις, σελ. 567, *Ι. Καποδίστρια*ς, ΕρμΑΚ υπ' άρθρον 656, αριθ. 87, *Χ. Αγαλλόπουλος*, Εργατικόν Δίκαιον, σελ. 178, *Κ. Δημάκης*, ΕΕΔ 13, 508 επ., Πρωτοδικείου Αθηνών 16121)1958, εισηγητής *Σ. Λεβανός*, ΕΕΔ 18, 193).

Τοιαύτη και η περίπτωσις της κατωτέρω αποφάσεως, η οποία δέχεται τα αυτά.

Ως προς την απόδειξιν της εναντίας του εργοδότου ίδετε ανωτέρω σελ. 1326.

Πρωτοδίκου Αθηνών 4944)1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. *Ι. Γρίβας*

Δικηγόροι οι κ.κ. Φ. Αργυρός, Γ. Κισσαβος

Η εναγομένη, εκμεταλλευομένη το ενταύθα και επί της οδού „*„ κέντρον (καφέ - μπάρ), την 29.8.1962 διά συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου προσέλαβε τον ενάγοντα, ηλικίας ήδη 29 ετών, ως σερβιτόρον του εν λόγω κέντρου της, της αμοιβής αυτού συμφωνηθείσης εις ποσοστόν 15 ο/ο επί του λογαριασμού των πελατών, και απησχόλησεν έκτοτε τοιούτον υπό την ρηθείσαν ιδιότητά του μέχρι της 18.3.1963, ότε προέβη εις έγγραφον καταγγελίαν της συμβάσεως, χωρίς όμως να καταβάλη εις τον ενάγοντα και την προβλεπομένην υπό των διατάξεων των άρθρων 1, 2 και 3 β. δ)τος 16)18.7.1920 αποζημίωσιν, ίσην προς τας αποδοχάς 5 ημερών. Εν συνεχεία η εναγομένη την 27.3.1963 προέβη και εις νέαν έγγραφον καταγγελίαν, κατά την οποίαν εγνωστοποίησεν εις τον ενάγοντα, ότι διά του υπ' αριθ. 760190 συσταθέντος γραμματίου Παρακαταθηκών και Δανείων κατέθηκεν υπέρ αυτού ως αποζημίωσιν το ποσόν των 160 δραχμών. Ως βεβαιούται, ο ενάγων εκ της ως άνω εργασίας του από 1.1.1963 και κατά τους τελευταίους δύο προ της απολύσεώς του μήνας απεκέρδαινεν ημερησίως 60 περίπου δραχμάς, ως εκ τούτου δε η κατά την απόλυσίν του αποζημίωσις ανήρχετο εις το ποσόν των 300 δραχμών. Συνεπώς, μη τηρηθεισών των διατυπώσεων της διατάξεως του άρθρου 5 § 3 του νόμου 3198)1955, άμφότεραι αι ως άνω υπό της εναγομένης γενόμεναι καταγγελίαι της συμβάσεως είναι άκυροι, του ενάγοντος δικαιουμένου μετά ταύτα, συμφώνως τω άρθρω 656 Α.Κ., όπως αξιώση αποδοχάς υπερημερίας διά τον από της απολύσεως και εντεύθεν μέχρι 18.6.1963 χρόνον, ανερχομένας εις το ποσόν των 4.500 δραχμών, ήτοι εργάσιμοι ημέραι 75Χ60 δραχμάς εκάστη.

Κατά την σαφή έννοιαν της διατάξεως του άρθρου 656 Α.Κ. η εν υπερημερία του μισθωτού περί μισθού απαίτησις του εκμισθωτού εκλείπει ή μειούται αναλόγως, όταν ούτος, έχων, ως εκ της προσφοράς των αποκρουσθεισών υπηρεσιών του, ελεύθερον χρόνον, επορίσθη ένεκα τούτου κέρδος, διαθέσας την εργασίαν του κατά τον χρόνον τούτον άλλαχού, ουχί επομένως και όταν ούτος, εκ του χρόνου, ον διέθετε διά την προσφοράν των υπηρεσιών του εις τον υπερήμερον καταστάντα μισθωτήν, είχε και άλλον ελεύθερον χρόνον, καθ' ον ηδύνατο να διαθέση την εργασίαν του άλλαχού.

Εν προκειμένω βεβαιούται, ότι ο ενάγων μετά την απόλυσίν του εργάζετο ως κουλουροπώλης και απεκέρδαινεν εκ της εργασίας του ταύτης 60 περίπου δραχμάς ημερησίως, απασχολούμενος όμως καθ' όλην την ημέραν, ήτοι επί 12 ώρας ημερησίως, ενώ κατά το διάστημα της εργασίας του εις το κατάστημα της εναγομένης απεκέρδαινε το αυτό ποσόν, απασχολούμενος επί 8 ώρας ημερησίως, ήτοι από 10 π.μ. έως 6 μ.μ. Ακολούθως τούτοις, κατά την βάσιμον ένστασιν της εναγομένης περί των άλλαχού κερδηθέντων, εκ του ανωτέρω ποσού των 4.500 δραχμών δέον όπως εκπεσθή το ποσόν των 3.000 δραχμών (ημέρ. 75 Χ 40), όπερ επορίσθη ο ενάγων εκ της πωλήσεως κουλουρίων, διαθέσας τον αυτόν χρόνον, καθ' ον απησχολείτο και εις το κατάστημα της εναγομένης. Ούτω εκ της αιτίας ταύτης απομένει οφειλόμενον υπόλοιπον εκ δραχμών 1.500.

Αληθώς οι σερβιτόροι δικαιούνται εξασφαλίσεως του εκάστοτε γενικώς ισχύοντος κατωτάτου ορίου ημερομισθίου του εργατοτεχνίτου, εφ' όσον βεβαίως κέκτηνται τας προς τούτο προϋποθέσεις ηλικίας και υπηρεσίας, και συνεπώς, εάν διά των ποσοστών δεν καλύπτεται τούτο, υφίσταται υποχρέωσις του εργοδότου προς συμπλήρωσιν κατά το έλλειπον εκάστοτε ποσόν. Διά του πρώτου κεφαλαίου της υπό κρίσιν αγωγής ο ενάγων ισχυρίζεται, ότι κατά την χρονικήν περίοδον από 1.1.1963 μέχρι 18.3.1963, απασχολούμενος από 10 π.μ. έως 6 μ.μ. καθ' εκάστην και αμειβόμενος εκ ποσοστών επί των λογαριασμών των πελατών, απεκέρδαινεν ημερησίως 20 δραχμάς, ήτοι 27 δραχμάς επί ελάττον του νομίμου ημερομισθίου του ανειδικεύτου εργάτου, είον διαφοράν ήδη αιτείται. Ως όμως εβεβαιώθη εκ των αποδείξεων και κατά την περίοδον ταύτην η εκ ποσοστών αμοιβή του ανήρχετο εις 60 και ουχί εις 30 δραχμάς ημερησίως. Επομένως ούδεμία διαφορά οφείλεται και το σχετικόν αίτημα είναι απορριπτέον ως ουσία αβάσιμον.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΒΟΛΗΝ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ

Ὑπολογισμὸς «δώρων» δι' ἑορτὰς εἰς ἀποζημίωσιν Νόμου 2112)1920

Ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἄρθρου 6 § 2 Νόμου 3198)1955 ἐπὶ ἀποχωρούντων μισθωτῶν τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου.— Συνυπολογισμὸς εἰς ἀποζημίωσιν Νόμου 2112)1920 δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.— Τρόπος ὑπολογισμοῦ τούτων.— Ἀκυρότης συμβάσεων ἀντιθέτων πρὸς τὸν Νόμον 2112)1920.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Βεροίας ἐγεννήθη λύσει συμβάσεως ἐργασίας ὑπαλλήλου Ἑνώσεως Γεωργικῶν Συνεταιρισμῶν, ὁμοιβαίᾳ συναινέσει, ἐπὶ τῇ καταβολῇ ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, προαγγελθείσης κατὰ 50ο)ο.

Τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη καὶ ὀρθῶς βεβαίως, ὅτι ἐπὶ τῆς ἀξιώσεως ταύτης τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀποζημίωσις κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δώρων δι' ἑορτάς, δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 67) περὶ ἐξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς. (Ἴδετε καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἐπικαλουμένην Α.Π. 255) 1961, εἰσηγητὴς *Ν. Χορταλάμπης*, ΕΕΔ 20,717, ἔνθα σημειώσεις μας).

Ἂν ὅμως δὲν κάμνωμεν λάθος, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 8, ἐδάφιον 1, τοῦ νόμου 3198,1955 (ΕΕΔ 22, 69), ἀλλὰ περὶ συμβάσεως, τὴν ὁποίαν συνήψεν ἡ ἐργοδότις καὶ ὁ ὑπάλληλος, ὅτι ὁ δεύτερος, ἀποχωρῶν τῆς ὑπηρεσίας, θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112, ηὐξημένην κατὰ 50ο)ο.

Τοῦτο δύναται νὰ συμφωνηθῇ ἐγκύρως διὰ παντὸς μισθωτόν, ὅπου δικαίωμα αὐτοῦ εἶναι νὰ λύσῃ τὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ ἄνευ συγκαταθέσεως τοῦ ἐργοδότου, πολλῷ μᾶλλον ὅταν ἐκ τῆς τοιαύτης λύσεως τῆς συμβάσεως ἱκανοποιῆται λαμβάνων καὶ ηὐξημένην ἀποζημίωσιν.

Λεδομένου ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἡ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπῆλθε τὴν 30.4.1957 καὶ ἡ σχετικὴ πρότασις τῆς ἐργοδότιδος ἐγένετο πρότερον, ζήτημα ἑρμηνείας τῆς βουλήσεως τῆς ἐργοδότιδος ἦτο, ἂν, ἀποφασίσουσα τὴν καταβολὴν τῆς ηὐξημένης ταύτης ἀποζημιώσεως, μὲ βάσιν τὸν ὃν ἐλάμβανεν ὁ ὑπάλληλος μισθόν, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις, ἐννόει τὸν συνυπολογισμὸν καὶ τῶν δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, καθ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνεφωνήθη ἡ καταβολὴ τῆς ἀποζημιώσεως καὶ κατέστη αὐτὴ ἀπαιτητή, παγία ἦτο ἡ νομολογία καὶ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ὅτι τὰ δῶρα ταῦτα δὲν ὑπολογίζονται εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920 (μεταστροφεῖσα πολὺ βραδύτερον, ἴδετε ΕΕΔ 19, 637). Ὁπωσδήποτε ἐνδιαφέρουν γενικώτερον τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου περὶ τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῆς ἀναλογίας τῶν δώρων δι' ἑορτὰς εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112 1920.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198)1955 ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνός . . .

Περαιτέρω, ἵνα ἀνευρεθῇ τὸ ἀληθὲς ὕψος τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ τοῦ μηνὸς τῆς καταγγελίας, καὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ δώρου δι' ἑορτάς, νομίζομεν, ὅτι ἀπλουστεύεται ὁ ὀρθὸς ὑπολογισμός, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ μισθωτὸς (ὑπάλληλος) λαμβάνει κατ' ἔτος προσθέτως ἕνα μισθὸν διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ 1)2 μισθὸν κατὰ τὸ Πάσχα διὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα θὰ κατανείμωμεν εἰς 12 μῆνας καὶ κατὰ τὸ 1)12 αὐτοῦ θὰ ἐπαυξήσωμεν τὸν μισθὸν τοῦ τελευταίου μηνὸς τῆς καταγγελίας.

Οὕτω, ἄλλωστε, θὰ πρέπει νὰ ἐξευρίσκηται καὶ ὁ συντάξιμος μισθὸς (Σ.Ε. 420)1961, εἰσηγητὴς *Πλ. Γλυκοφρύδης*, ΕΕΔ 20, 560), ὁσάκις τοὐλάχιστον κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς καταστατικῆς διατάξεως συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ δῶρα εἰς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς.

Ταῦτα, ἐφ' ὅσον ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ μισθωτοῦ διήρκεσεν ἀπὸ τῆς μιᾶς ἑορτῆς εἰς τὴν ἄλλην καὶ αὐτὸς ἔλαβε τὰς παροχὰς διὰ τὰς δύο ἑορτάς. Ἄλλως θὰ ὑπολογισθῇ μόνον ἡ ἀναλογία τοῦ δώρου τῆς μιᾶς ἑορτῆς.

Ἂν ἡ σύμβασις διήρκεσε ὀλιγώτερον καὶ ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται τμήματος τῆς παροχῆς θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ τμῆμα τοῦτο καὶ θὰ ἐπιμεριοθῇ κατὰ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν μῆνα τῆς καταγγελίας ποσόν.

Πρωτοδικείου Βεροίας 291)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. ***Ἐμμ. Μαστρογαμβράκης***

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Θ. Ἀναστασιάδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Χασιώτης, Χ. Παπαχρυσάνθου

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 ἐδ. 1 τοῦ ν. 3198)1955 μισθωτοί, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, συμπληρώσαντες δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 2112, ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλι-

στικοῦ Ὀργανισμοῦ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτου τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀποχωροῦντες τῆς ὑπηρεσίας συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, δικαιοῦνται τοῦ «ἡμίσεος» τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112, ὡς ἐτροποποιήθη, ἢ τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπροειδοποιήτου καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ὑπολογιζομένης βάσει τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἐν λόγῳ ν. 3198.

Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 6 § 2 τοῦ ν. 3198 καὶ 1 τοῦ νόμου 2112, ὁριζουσῶν τῆς μὲν πρώτης ὅτι πᾶσα ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀποζημιώσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, τῆς δὲ δευτέρας ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἀποζημίωσις ὀφείλεται διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπροειδοποιήτου ἀπολύσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἤτοι οὐχὶ ἐν περιπτώσει «ἐκουσίας» ἀποχωρήσεως αὐτοῦ, σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὸ καθιερούμενον ὑπὸ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 2112 ἀπαράδεκτον ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως ἐνεκεν ἀπολύσεως ἄνευ προηγουμένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως καὶ οὐχὶ τὰς γενομένας ἐν περιπτώσει ἐκουσίας ἀποχωρήσεως τοῦ ὑπαλλήλου τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ (Α.Π. 255)1961 ΝοΒ 9, σελ. 1148), ἐφ' ὧν δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος 2112, ὡς ἐτροποποιήθη, καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διατάξεις, ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως, ἐν αἷς καὶ ἡ περὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 3198)1955, ἡ θεσπισθεῖσα εἰδικῶς διὰ τὴν ἐκ τοῦ ν. 2112 πηγάζουσαν ἀποζημίωσιν καὶ μὴ δυναμένη ὡς ἐκ τούτου νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἄνευ νομοθετικῆς ἐπιταγῆς εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν προβλέπεται ἀποζημίωσις ὑπὲρ ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν ἀπολυομένων ὑπὸ συνθήκας διαφόρους τῶν διὰ τοῦ ν. 2112 προβλεπομένων (Α.Π. 203)1962, ΕΕΔ 21, σελ. 529, 226)1961, ΕΕΔ 21, σελ. 602, 552)1961, ΝοΒ 10, σελ. 209 - 210), οἷον ἐπὶ ἐκουσίας, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, ἀποχωρήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἐνθα ἡ εἰς τὸν νόμον 2112 παραπομπὴ γίνεται μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν κατὰ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως.

Ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς του ἐξέθετο, ὅτι εἰς τὴν καταβληθεῖσαν αὐτῷ, ἀποχωρήσαντι τὴν 30.4.1957, τῇ συγκαταθέσει τῆς ἐφεσιβλήτου, ἧς ἀπὸ 26ετίας ἐτύγχανεν ὑπάλληλος, ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ἀποζημίωσιν δὲν συνυπελογίσθη ἡ ἐκ δώρων Πάσχα καὶ Χριστουγέννων προσαύξησις τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν του, δι' ὃ καὶ ἠτήσατο τὴν δι' αὐτῆς συμπλήρωσιν τῆς καταβληθείσης αὐτῷ ἀποζημιώσεως διὰ τῆς ἐπιδικάσεως χρηματικοῦ ποσοῦ 19 734 δραχμῶν. Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης, συζητήσεως γενομένης, ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀπορρίψασα αὐτήν, ὡς ἀπαράδεκτον, διότι, καθ' ἃ ἐδέξατο αὐτη, ἀπὸ τῆς 30.4.1957, ἀφ' ἧς κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἡ ἐνδικος ἀξίωσις κατέστη ἀπαιτητή, μέχρι τῆς ἐγέρσεως αὐτῆς παρῆλθε χρονικὸν διάστημα μεῖζον τοῦ ἑξαμήνου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀγωγὴ ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3198)1955. Τοιαύτην ὅμως κρίσιν ἐξενεγκοῦσα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐν ὄψει τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐξέθετο ἐν τῇ ἀγωγῇ του, ὅτι ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας του τῇ συγκαταθέσει τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ οὐχὶ ὅτι ἀπελύθη ἀκύρως, ἐσφάλη κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν λόγον τῆς ἐφέσεως, διότι ἀφοῦ, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τὸ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀνωτέρω νόμου ἀπαράδεκτον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ὅπερ ἐδέχθη ἡ ἐκκαλουμένη, δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῆς ἐκουσίας, ὡς ἐν προκειμένῳ καὶ κατὰ τὰ παρακατιόντα, ἀποχωρήσεως τοῦ μισθωτοῦ, ἔδει νὰ κάμῃ δεκτὴν τύποις τὴν ἀγωγὴν καὶ χωρήσῃ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἔρευναν αὐτῆς πρὸς διακρίβωσιν τοῦ τρόπου λύσεως τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένης συμβάσεως, δι' ὃ καὶ δέον ὅπως μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως ἐρευνηθῇ κατ' οὐσίαν ἡ ἀγωγή.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ ν. 2112)1920 καὶ 1 καὶ 5 §§ 1 καὶ 3 τοῦ ν. 3198)1955, ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου γενομένη καταγγελία τῆς ἀορίστου χρόνου συμβάσεως ἐργασίας δὲν θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον δὲν καταβληθῇ εἰς τὸν ὑπάλληλον ἢ τὸν ἐργάτην ἡ κατὰ τὸν νόμον 2112 ἢ τὸ β.δ. τῆς 16)18.7.1920 ἀποζημίωσις, ὑπολογιζομένη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου τῆς ἐργασίας μηνός. Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον μόνον τοῦ ά.ν. 1777)1951 τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα παρέχονται εἰς τοὺς ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτούς, ἀνεξαρτήτως τῆς διατηρήσεως ἢ μὴ τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ δώρου καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὑφίσταται σύμβασις ἐργασίας πρότερον καὶ δή κατὰ τὸν χρόνον, ὅστις παρεντίθεται μεταξὺ τῆς ἑορτῆς, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ δῶρον, καὶ τῆ, προηγουμένης τοιαύτης.

Ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὰ ἐν λόγῳ δῶρα ἀποτελοῦν προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν καὶ ἂν ἔτι εἶχε λυθῇ ἡ σύμβασις ἐργασίας πρὸ τοῦ ὡς ἄνω μηνὸς καὶ λογίζονται ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 2112)1920, ὑπολογιζόμεναι κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 5 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955, εἰς τὴν καταβλητέαν ἀποζημίωσιν (Α.Π. 177)1962, ΝοΒ 10, σελ. 779, 3)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 207, 373)1960, ΝοΒ 8, σελ. 1211), ἐφ' ὅσον δὲ ὁ νόμος διὰ τὴν ἔννομον σύστασιν τοῦ δικαιώματος πρὸς ἀπόληψιν δώρου ρητῶς ἀναφέρεται εἰς χρόνου, ὅστις παρεντίθεται ἀναδρομικῶς μέχρι τῆς προηγηθείσης ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἢ τοῦ Πάσχα, ἕπεται ὅτι ἡ προσαύξησις τοῦ δώρου ἀφορᾷ τὰς ἀποδοχὰς τοῦ παρεμπεσόντος τούτου χρόνου ἀναλόγως κατανεμομένη, καὶ ἥτις συνίσταται εἰς ποσοστὸν ἑνὸς ὀγδόου (1)8) τοῦ μισθοῦ, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν βάσιν διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, ἥστινος δικαιοῦται, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, καὶ ὁ ἐκουσίως, κατόπιν συμφωνί-

ας, ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀπερχόμενος.

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἀκόλουθα: Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29)3.12.1955 ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς ἐφεσιβλήτου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18131)4260)23.2.1956 πράξεως τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ἀπεφασίσθη ὁ περιορισμὸς τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν τμηματαρχῶν αὐτῆς ἀπὸ 10 εἰς 5, ἵνα μὴ δὲ ἡ ἐφεσιβλητος προέβαινεν εἰς τὴν κατὰ τὴν κρίσιν της ἀπόλυσιν ἴσου τῶν καταργηθεισῶν θέσεων ἀριθμοῦ τμηματαρχῶν ἀπεφάσισε διὰ τῆς ἐν ἀρχῇ ἀποφάσεως, ὅπως εἰς ὅσους ἐκ τῶν παρ' αὐτῇ ὑπηρετούντων τμηματαρχῶν ὑπέβαλλον μέχρι τῆς 31.8.1956 αἰτήσεις ἐθελουσίας ἐξόδου των ἐκ τῆς ὑπηρεσίας κατεβάλλετο πρὸς μείζονα ἱκανοποίησίν των ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112)1920, τὴν βάσιν τῆς ὁποίας θὰ ἀπετέλει ὁ ὃν ἐλάμβανον μισθός, προσηυξημένη κατὰ ποσοστὸν 50ο)ο. Οὕτω ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων, ὑπηρετῶν παρὰ τῇ ἐφεσιβλήτῳ ὡς τμηματάρχης ἐπὶ μισθῷ 3.068 δραχμῶν καὶ οὐχὶ 3.283,20 δραχμῶν, ὡς ἰσχυρίζεται οὗτος, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ τύχῃ τῆς προσηυξημένης ταύτης ἀποζημιώσεως, ἠτήσατο διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ ὑποβληθείσης αἰτήσεώς του τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχώρησιν αὐτοῦ, μετὰ δὲ τὴν παρὰ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ἐφεσιβλήτου παραδοχὴν τῆς αἰτήσεώς του, τὴν 30.4.1957, παραλαβὼν τὴν καταβληθεῖσαν αὐτῷ ἀποζημίωσιν, ἀνερχομένην μετὰ τῆς συμπληρωματικῆς τοιαύτης, τῆς καταβληθείσης τὴν 16.7.1957, λόγῳ ἐσφαλμένου ὑπολογισμοῦ, εἰς 101.919 δραχμάς, ἀντιστοιχούσας εἰς 22 μηνιαίους μισθούς, τῶν 3.068 δραχμῶν ἑκάστου, προσηυξημένους κατὰ ποσοστὸν 50ο)ο καὶ εἰς τὸ ἀναλογοῦν τῷ εἰσπραχθέντι ποσὸν ἐξ 675 δραχμῶν χαρτόσημον, ἀπεχώρησε τῇ συγκαταθέσει τῆς ἐφεσιβλήτου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ. Ἡ ἐφεσίβλητος πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ συνεπείᾳ ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, γενομένης ὑπ' αὐτῆς, ἀντίγραφον, ἀλλωστε τῆς ὁποίας ἐκοινοποιήθη αὐτῷ, ὑπογράψαντι διὰ τὴν παραλαβήν του καὶ ὅτι, ἐφ' ὅσον οὗτος ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας συνεπείᾳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως τὴν 30.4.1957, ἡ ἀγωγὴ αὐτοῦ, ἐγερθεῖσα μετὰ τὴν πάροδον ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως αὐτοῦ, εἶναι κατ' ἄρθρον 6 τοῦ νόμου 3198)1955 ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τῆς ἐφεσιβλήτου εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος, διότι ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ οὐχὶ συνεπείᾳ καταγγελίας τῆς μετὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ὑφισταμένης συμβάσεως ἐργασίας, ἀλλὰ τῇ συγκαταθέσει τῆς ἐφεσιβλήτου, ἕνεκεν τοῦ ἐν ἀρχῇ περιορισμοῦ τῶν θέσεων τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, ἥτις, ὡς ἐκ περισσοῦ, συνέταξε τὴν ἐπικαλουμένην καὶ προσαγομένην ἀπὸ 29.4.1957 καταγγελίαν τῆς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐνάγοντος συμβάσεως ἐργασίας, ἐξ ἧς καὶ μόνον, ἕνεκεν τοῦ ἀναμφισβητήτου τοῦ προαναφερθέντος τρόπου τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχωρήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἀχθῇ εἰς κρίσιν διαφόρου τῆς προεκτεθείσης, δι' ὃ καὶ ὁ ἐπικουρικῶς πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ τρόπου τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἐπαγόμενος ὅρκος τῇ ἐφεσιβλήτῳ, ὁμολογούσης τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐκουσίαν ἀποχώρησιν τοῦ ἐνάγοντος, δὲν θέλει ἐπιβληθῇ.

Ἡ καταβληθεῖσα ὡς ἄνω τῷ ἐκκαλοῦντι - ἐνάγοντι ἀποζημίωσις, ἐφ' ὅσον εἰς τὸν ἀποτελέσαντα τὴν βάσιν αὐτῆς μισθὸν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1957 δὲν συνυπελογίσθη καὶ ἡ προσαύξησις τῶν δώρων ἑορτῶν, δὲν ἦτο ἡ προσήκουσα, ὁ δὲ ἐκκαλῶν νομίμως αἰτεῖται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς αὐτοῦ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης κατὰ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὴν προσαύξησιν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1957 ἐκ τῶν ἐν ἀρχῇ δώρων χρηματικὸν ποσὸν (Α.Π. 571)1961, ΝοΒ 10, σελ. 262), ἀνερχόμενον εἰς 8.437 δραχμάς, ἀντιστοιχούσας εἰς γινόμενον τοῦ 1)8 τοῦ ἐκ 3.068 δραχμῶν μισθοῦ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀνερχομένου τούτου εἰς 383,50 δραχμὰς ἐπὶ 22, ὅσοι οἱ μῆνες τῆς ἤστινος ἐδικαιοῦτο οὗτος ἀποζημιώσεως καὶ ταύτας ἀποτελούσας, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, τακτικὰς ἀποδοχὰς πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως, προσηυξημένης κατὰ ποσοστὸν 50ο)ο, ἤτοι 4.788 δραχμάς, καὶ ἀνερχομένας συνολικῶς εἰς 12.655,50 δραχμάς, αἵτινες ὅμως δὲν κατεβλήθησαν εἰς αὐτόν, εἰς ὃν, ἀντί, ὡς ἔδει, νὰ καταβληθῶσιν ἅμα τῇ ἀποχωρήσει του 114.574,50 δραχμαί (3.068 δραχμαὶ ὁ μισθὸς + 383,50 δραχμαὶ ἡ ἐκ δώρων προσαύξησις αὐτοῦ =3.451,50 Χ 22, ὅσοι οἱμῆνες τῆς ἀποζημιώσεως=75.933+37.966,50 τὸ 50ο)ο κατὰ τὰ συμπεφωνημένα αὐτῆς 113.899,50 + 665 δραχμαὶ τὸ χαρτόσημον) κατεβλήθη ποσὸν 101.919 δραχμῶν καὶ ἀπομένει ὑπόλοιπον εἰς τὸ λαβεῖν τοῦ ἐνάγοντος ἐκ 12.655,50 δραχμῶν.

Ἡ προαναφερθεῖσα διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ νόμου 3198)1955, θεσπισθεῖσα ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ νόμου τούτου εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ προκύπτει, ἐπὶ σκοπῷ διευκολύνσεως τῆς ἀνανιώσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐργοδοτῶν, ἄνευ ὅμως ζημίας τῶν ἀποχωρούντων, ἀποτελεῖ συμπλήρωσιν καὶ τροποποίησιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐφαρμοστέα τυγχάνει καὶ ἐπὶ τῆς δι' αὐτῆς προβλεπομένης ἀποζημιώσεως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2112, ἔχουσα τὴν ἔννοιαν, ὡς ἀσθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Ἀ.ν. 547)1937, ὅτι καὶ οἱαδήποτε σύμβασις, συναπτομένη πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς μισθώσεως ἐργασίας καὶ ἀντικειμένη εἰς τὸν νόμον 2112 εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, πλὴν ἂν περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ δι' αὐτόν (Α.Π 255)1961, ΝοΒ 9, σελ. 1149). Τούτοις συνεπῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐναγομένης περὶ τῆς ἐκ τῆς ἀπὸ 30.4.1957 ἀποδείξεως (ἐντάλματος πληρωμῆς), ἐν ᾗ ἐμπεριέχεται δήλωσις τοῦ ἐνάγοντος ὅτι οὗτος ἔλαβε τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένην ἀποζημίωσιν - ἥτις κατὰ τὰ προεκτεθέντα δὲν ἦτο ἡ προσήκουσα, καὶ δὴ ηὐξημένην κατὰ ποσοστὸν 50ο)ο, προκυπτούσης παραιτήσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀμφισβητήσεως τοῦ οὐτινος ἀπὸ κοινοῦ ἐνήργησαν ὑπολογισμοῦ τῆς καταβληθείσης αὐτῷ ἀποζημιώσεως καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου νὰ αἰτήσηται τὴν ἢν τυχὸν ἐδικαιοῦτο μεί-

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΛΟΓΟΝ

Σ 'Αποζημίωσις επί μεταβολής περιουσιακών σχέσεων κατ' άρθρον 674 Α.Κ.

Πρόσληψις διά συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου εις εργαστήριον ραφής γυναικείων ενδυμάτων.— Καταγγελία της συμβάσεως διά σπουδαίον λόγον (διακοπήν της λειτουργίας του εργαστηρίου) κατ' άρθρον 672 'Αστικού Κώδικος.—Δικαίωμα αποζημιώσεως κατ' άρθρον 674 'Αστικού Κώδικος.—'Έγκυρος έτερα συμφωνία περί διευρύνσεως του δικαιώματος τούτου.

'Επρόκειτο, εις την περίπτωσιν της κατωτέρω δικαστικής αποφάσεως, περί καταγγελίας εκ μέρους εργοδότου συμβάσεως εργασίας ωρισμένου χρόνου διά σπουδαίον λόγον (άρθρον 672 Α.Κ.) λόγω μεταβολής εις τας περιουσιακάς σχέσεις του εργοδόμου. (Ίδετε περί τούτου **Στ. Μαυρομιχάλη**, Ν. Δίκαιον, η' 81, **Ι. Καποδίστριαν**, 'ΕρμΑΚ υπ' άρθρον 672, αριθ. 41 επ., Α.Π. 452)1951, εισηγητής **Στ. Μαυρομιχάλης**, ΕΕΔ 11, 17).

Κατ' άρθρον 674 Α.Κ. εάν ο σπουδαίος λόγος, δι' ον εχώρησεν εκ μέρους του εργοδότου καταγγελία, οφείλεται εις επελθούσαν μεταβολήν των προσωπικών ή περιουσιακών αυτού σχέσεων, δύναται το δικαστήριον, κατά την κρίσιν του, να επιδικάση εις τον μισθωτόν εύλογον αποζημίωσιν. (Ίδετε σχετικώς **Συντάξεως**, 'Αποζημίωσις διά καταγγελίαν συμβάσεως εργασίας κατ' άρθρον 674 Α.Κ., ΕΕΔ 17, 767, ένθα παραπομπαί εις την θεωρίαν και νομολογίαν).

Κατ' άρθρον 679 Α.Κ. είναι άκυρος, μεταξύ των άλλων, συμφωνία, δι' ής περιορίζονται τα δικαιώματα του εκμισθωτού της εργασίας (μισθωτού) εκ του άρθρου 674 Α.Κ.

Σκοπός του άρθρου τούτου είναι να εξασφαλίση εις τον μισθωτόν εν ελάχιστον όριον προστασίας έναντι του κατά τεκμήριον οικονομικώς ισχυροτέρου εργοδότου (**Ι. Καποδίστριας**, 'ΕρμΑΚ, υπ' άρθρον 679, αριθ. 3).

Συνεπώς, ως δέχεται η κατωτέρω δικαστική απόφασις, είναι νόμιμος πάσα συμφωνία περί διευρύνσεως του δικαιώματος του μισθωτού.

Πρωτοδίκου 'Αθηνών 5694)1963

Διαδικασία εργατικών διαφορών

Πρωτοδίκης ο κ. **Π. Κατραλής**

Δικηγόροι οι κ.κ. Ν. Τσαμαδός, Γ. Γεωργόπουλος

'Η ενάγουσα, δυνάμει συμβάσεως παροχής εξηρτημένης εργασίας ωρισμένου χρόνου, άρχομένης από 1.11.1962 και ληγούσης την 31.10.1963, προσελήφθη παρά της εναγομένης ως ράπτρια γυναικείων φορεμάτων. Διά της συμβάσεως ταύτης, εγγράφως καταρτισθείσης, συνωμολογήθη προς τούτοις, ότι α) ο μισθός της εναγούσης κατά μεν τους μήνας Νοέμβριον και Δεκέμβριον 1962 θα ανέρχηται εις δραχμάς 2.500, Ιφ' ής δε εις δραχμάς 3.000 και β) ότι εν περιπτώσει αναιτιολογήτου καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας εκ μέρους της εναγομένης, ήτοι καταγγελίας, μη οφειλομένης εις υπαιτιότητα της εναγούσης μόνον, θα καθίστανται απαιτητοί άμεσως οι μέχρι της λήξεως της συμβάσεως μισθοί, ως και εις πάσαν άλλην περίπτωσιν παύσεως των εργασιών του εργαστηρίου της εναγομένης. Διά μεταγενεστέρας συμβάσεως, άτυπως καταρτισθείσης, κατόπιν της μη επιτυχούς εκβάσεως των εργασιών της εναγομένης, εδέχθη η ενάγουσα, όπως και κατά το μεταγενέστερον χρονικόν διάστημα αμείβεται διά του μισθού των 2.500 δραχμών. 'Η συμφωνία αύτη κατά την κρίσιν μας άρκούντως βεβαιούται εκ του γεγονότος ότι επί τρίμηνον, ήτοι μέχρι του Μαρτίου 1963, αφ' ης έπαυσεν η λειτουργία του καταστήματος, η ενάγουσα ελάμβανεν άνευ επιφυλάξεως, υπογράφουσα εις ειδικόν σημειωματάριον μισθού εκ δραχμών 1200 ανά δεκαπενθήμερον, ως και πρότερον. Συνεπώς το πρώτον κεφάλαιον της αγωγής, διώκον την καταβολήν διαφοράς συνομολογηθεισών αποδοχών διά τους τρείς πρώτους μήνας του έτους 1963 εκ δραχμών 1500, απορριπτέον τυγχάνει ως ουσία όβάσιμον. Περαιτέρω εβεβαιώθη, ότι η εναγομένη, λόγω μη εύδοκίμου εκβάσεως των εργασιών του εργαστηρίου της ραφής γυναικείων ενδυμάτων, διέκοψε την λειτουργίαν αυτού οριστικώς από 1.4.1963 και έπαυσεν αποδεχομένη τας παρά της εναγούσης προσφερομένας υπηρεσίας, καταγγείλασα και εγγράφως την σύμβασιν εργασίας, επικαλουμένη ως σπουδαίον λόγον την άνω μεταβολήν εις τας περιουσιακάς της σχέσεις και ισχυριζομένη ότι διά τό γεγονός τούτο εύθύνεται η ενάγουσα, ήτις λόγω ακαταλληλότητος διά την εργασίαν, δι' ην προσελήφθη, συνετέλεσεν εις την διαρροήν της πελατείας της. 'Η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας διά τον ανωτέρω λόγον, εμπίπτουσα εν τη εννοία του σπουδαίου λόγου του άρθρου 672 Α.Κ. (ARG. εκ του άρθρου 674 Α.Κ.) και άρκούντως βεβαιωθέντα επέφερε πάντως την λύσιν της συμβάσεως, δεν τυγχάνει όμως αληθής ο ισχυρισμός της εναγομένης περί υπαιτιότητος της εναγούσης. Προσάγονται βεβαίως αποδείξεις πελατίδων της εναγομένης περί λήψεως ποσών δι' αποζημίωσιν αυτών διά κακήν ραφήν ενδυμάτων των, εκ τούτου και μόνον όμως δεν βεβαιούται το γεγονός ότι πράγματι έλαβε χώραν κακή ραφή.

ζονα αποζημίωσιν είναι μή νόμω βάσιμος και απορριπτέος.

Κατ' ακολουθίαν πάντων των ανωτέρω δέον, όπως γίνη εν μέρει δεκτή η υπό κρίσιν αγωγή και ως κατ' ουσίαν βάσιμος και υποχρεωθή η εφεσίβλητος εναγομένη, ίνα καταβάλη τω εκκαλούντι ενάγοντι χρηματικόν ποσόν 12.655,50 δραχμών μετά του νομίμου τόκου από της επιδόσεως της αγωγής.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΧΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΥΠΟ ΘΥΡΩΡΟΥ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Παθητική νομιμοποίησις άγωγῆς περί άπαιτήσεων θυρωροῦ

Ὑπαρξις καὶ λειτουργία συμβάσεως ἐργασίας θυρωροῦ πολυκατοικίας ἢ μεγάρου.— Σύνδεσις μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς πολυκατοικίας.—Πλείονες τοῦ ἑνὸς κύριοι τῆς πολυκατοικίας ἢ τοῦ μεγάρου κατ' ὁριζόντιον ἰδιοκτησίαν.—Σύνδεσις ἑκάστου μετὰ τοῦ θυρωροῦ δι' αὐτοτελοῦς συμβάσεως.—Ἀνάθεσις διαχειρίσεως διὰ κανονισμοῦ.—Ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ θυρωροῦ ὁ διαχειριστής.—Περιπτώσεις.—Ὑποκειμενικὴ ὡρεύσις ἀγωγῶν μὴ συνδεομένων τῶν ἐναγομένων διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, μὴ συντρεχουσῶν προϋποθέσεων ἄρθρου 70 Πολιτ. Δικονομίας.—Ἀκυρότης δικογράφου ἀγωγῆς.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ θυρωροῦ συνιδιοκτήτου πολυκατοικίας.

Λέγεται ἡ ἀπόφασις καὶ τοῦτο τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 71)1955, εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 14, 353), ὅτι ὁ θυρωρὸς πολυκατοικίας συνδέεται δι' ἐνοχικοῦ δεσμοῦ μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς πολυκατοικίας καὶ ὄχι καὶ μετὰ τῶν μισθωτῶν ταύτης. (Οὕτω καὶ ἡ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 4844)1959, εἰσηγητὴς *Π. Κουμιανάκης*, ΕΕΔ 19, 324).

Περαιτέρω ἀνέκυψε θέμα νομιμοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς, ἡ ὁποία ἐστρέφετο κατὰ τῶν ἰδιοκτητῶν διαμερισμάτων καὶ μισθωτῶν αὐτῶν, ἐνῷ, κατὰ τὴν ἀπόφασιν, ἔπρεπε νὰ στραφῇ κατὰ τῶν διαχειριστῶν αὐτῆς. (Ἴδετε ὡς πρὸς τοῦτο καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 15966)1963, εἰσηγητὴς *Ι. Δασκαλόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1243).

Ἡ ἀπόφασις, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 70 Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐδέχθη ἀκυρότητα τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς, ἀκολουθήσασα τὰ ἐπὶ τοῦ θέματος νομολογηθέντα. (Ἴδετε καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3891)1960, εἰσηγητὴς *Γ. Πανταζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 1083).

Ὡς ὅμως ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 19, 1083), ἀντίθετος ἐπ' αὐτοῦ εἶναι ἡ ἄποψις τῆς Α.Π. 19)1955 (εἰσηγητὴς *Π. Τσαρούχης*, ΕΕΔ 14, 488), τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἠκολούθησε καὶ ἡ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 17564)1955 (εἰσηγητὴς *Γ. Λαμπρόπουλος*, ΕΕΔ 15, 212).

Πρωτοδίκου Θεσσαλονίκης 373)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Χ. Σαρτζετάκης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βεδέλκος, Α. Σκίζας

Ἡ σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ θυρωρὸς πολυκατοικίας ἢ μεγάρου παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του, ὑφίσταται καὶ λειτουργεῖ μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς πολυκατοικίας ἢ τοῦ μεγάρου (Α.Π. 71)1955, ΝοΒ 3, 378 ἐπ.). Ἐὰν δὲ κύριοι τῆς πολυκατοικίας ἢ τοῦ μεγάρου εἶναι κατ' ὁριζόντιον ἰδιοκτησίαν πλείονες τοῦ ἑνός, αὐτόθηλον τυγχάνει ὅτι μεθ' ἑνὸς ἑκάστου τούτων συνδέεται δι' αὐτοτελοῦς καὶ διακεκριμένης συμβάσεως ἐργασίας ὁ προσληφθεὶς θυρωρός. Διαφέρει ἡ περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁποίαν δυνάμει τοῦ μεταξὺ ἁπάντων τῶν συνιδιοκτητῶν κατορτισθέντος καὶ ἰσχύοντος κανονισμοῦ τῆς πολυκατοικίας κατεστάθη διαχειριστὴς αὐτῆς, ἡ, ἐν ἐλλείψει παντὸς κανονισμοῦ, διὰ παμψηφίας τῶν συνιδιοκτητῶν ὡρίσθη διαχειριστὴς μὲ δικαιώματα διαχειρίσεως ἐκτεταμένα, συμπεριλαμβανομένων τῶν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς συντηρήσεως, τῆς κατανομῆς τῶν δαπανῶν καὶ βαρῶν καὶ τῆς ἐπ' ὀνόματι του ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως, εἴτε ὡς ἐναγομένου, εἴτε ὡς ἐκάγοντος» (ἄρθρον 4 §§ 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3741)1929 «περὶ τῆς ἰδιοκτησίας κατ' ὀρόφους»), ὁπότε ἀντισυμβαλλόμενος τοῦ θυρωροῦ καθίσταται ὁ διαχειριστής, κατ' αὐτοῦ δὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ ἰδιότητί του ὑφίστανται αἱ ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὀξώσεις ἐκείνου. Ἐὰν δὲ πάλιν εἰς τὸν διαχειριστὴν δὲν προσενεμήθησαν τοιαύτης εὐρύτητος ἐξουσίαι, αἵτινες, προσλαμβάνων θυρωρόν, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνεργῇ δεσμευτικῶς διὰ τοὺς συνιδιοκτήτας μόνον ὡς ἐντολοδόχος ἢ κατ' ἀντιπροσώπευσιν ἑνὸς ἑκάστου τούτων, ὁπότε καὶ πάλιν ὑφίστανται πλείονες συμβάσεις ἐργασίας μεθ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν συνιδιοκτητῶν. Τέλος εἶναι δυνατὸν ἡ συμβατικὴ δέσμευσις τῶν συνιδιοκτητῶν ἐναντι τοῦ θυρωροῦ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ διαχειριστὴς ἐνήργησε καθ' ὑπέρβασιν τῆς παραχωρηθείσης αὐτῷ ἐξουσίας, νὰ ἀπορρεύσῃ καὶ ἐκ τῆς ὑστέρας συγκαταθέσεως αὐτῶν (ἔγκρισις, Α.Κ. 238), ἐμφανισμένης ἰδίᾳ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν ὑπὸ τοῦ θυρωροῦ παρεχομένων ὑπηρεσιῶν, ὁπότε καὶ πάλιν ὑφίστανται πλείονες

δι' ἣν ὑπεύθυνος ἦτο ἡ ἐνάγουσα, πρᾶγμα ὅπερ οὐδὲ ἐξ ἑτέρου στοιχείου βεβαιοῦται. Ἐντεῦθεν ἡ ἐνάγουσα κατὰ τὴν ὡς ἄνω διάταξιν δικαιοῦται εὐλόγου μόνον ἀποζημιώσεως, εἶναι τόσιμος ὅμως πᾶσα ἑτέρα συμφωνία περὶ διευρύνσεως τοῦ δικαιώματος τούτου (Α.Κ. ἄρθρον 361), μὴ προσκρούουσα εἰς ἀπαγορευτικήν τινα διάταξιν (ΑΚ. ἐκ τοῦ ἄρθρου 679 Α.Κ.), ὡς ἐν προκειμένῳ περὶ κατοβολῆς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν μέχρι λύσεως τῆς συμβάσεως μισθῶν, οὐχὶ ὡς τοιούτων, ἀλλ' ὡς ἀποζημιώσεως, συμβατικῶς καθορισθείσης. Ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τοιαύτης παροχῆς ἐρειδόμενον, δέον ὅπως γίνῃ δεκτὸν ὡς οὐσίᾳ βάσιμον διὰ δραχμὰς 2.500 Χ 7 = 17.500, τοῦ ἐπὶ πλέον αἰτουμένου ποσοῦ μὴ ἐπιδικαζομένου λόγῳ τροποποιήσεως τῆς συμβάσεως, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη.

ΑΔΕΙΑΙ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΝ ΑΡΝΗΣΕΙ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΠΑΡΟΧΗΝ ΑΔΕΙΑΣ

Συμβάσεις έργασίας δι' επάνδρωσιν συνεργείων Δήμων

Σύνδεσις μετά τοῦ Δήμου τῶν προσλαμβανομένων διά τά συνιστώμενα παρ' αὐτοῦ συνεργεῖα καθ' ἕκαστον ἔτος διά συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου.—Δικαίωμα ἀδείας ἐν διατηρήσει τοῦ μισθωτοῦ καί μετά τήν νόμιμον λῆξιν τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως, ὅπως ἐξελήφθη τοῦτο συνεχῶς.—Ἀποζημίωσις διά μή λῆψιν ὀφειλομένης ἐκ τοῦ Νόμου ἀδείας ὑπαλλήλου.

Ἐπρόκειτο, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, περί παροχῆς ἐργασίας ὑπό βεβαιωτοῦ δικαιωμάτων Δήμου, εἰς τόν ὁποῖον ἐχορηγήθη ἀντί τῆς ἀδείας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατ' ἀ.ν. 539)1945 ἄδεια ὡς ἐργάτου καί ἐξ αὐτοῦ ἐζητήθη ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀποζημίωσις. Ὁ μισθωτός οὗτος εἶχε προσληφθῆ διά τά συνιστώμενα κατ' ἔτος συνεργεῖα τοῦ Δήμου, ἀλλ' ὑπηρέτησε συνεχῶς εἰς αὐτά ἄνευ διακοπῆς.

Ὑπό τά δεδομένα ὅτι ὁ ἀ.ν. 539)1945 περί ἀδειῶν μισθωτῶν (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ἐφαρμόζεται καί ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (Α.Π. 371)1962, εἰσηγητής *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 851 καί ΕΕΔ 20, 1130, ἔνθα καί λοιπή νομολογία, Πρωτοδικεῖον Θεσσαλονίκης 3154)1962, εἰσηγητής *Ε. Κοντοφρύδης*, ΕΕΔ 22, 280, οὕτω καί *Ι. Καποδίστριας* ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρα 666 - 667, ἀριθ. 21), δέχεται τό Πρωτοδικεῖον, ὅτι εἶχε καί ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν ὁ ἀνωτέρω νόμος, ἀσχέτως ἂν ἡ σύμβασις, κατά τά νομολογηθέντα, τῶν προσλαμβανομένων διά τά συνεργεῖα Δήμων θεωρῆται ὡρισμένου χρόνου καί ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτός ἀπησχολήθη εἰς αὐτά ἄνευ διακοπῆς.

Τό Πρωτοδικεῖον, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 § 1, ἐδάφιον 2, τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ὡς συνεπληρώθη, ἐπιδικάζει εἰς τόν μισθωτόν διά τόν ἀπό τῆς ἰσχύος τῆς ἀνωτέρω διατάξεως χρόνον τάς ἀποδοχάς τῶν ὑπολειφθεισῶν ἡμερῶν ἀδείας, ἠὐξημένας κατά 100 ο/ο ὡς ἀποζημίωσιν. (Ἴδετε περί τῆς ἐννοίας τῆς διατάξεως Α.Π. 181)1962, εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 533). (Οὕτω εἰς ὁμοίαν περίπτωσιν καί ἡ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 20776)1962, εἰσηγητής *Ι. Λέσπης*, ΕΕΔ 22, 160).

Εἶναι βεβαίως ἀναντίρρητον, ὅτι ὁ μισθωτός τῆς περιπτώσεως ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως διά τῆς καταβολῆς τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπολοίπων ἡμερῶν ἀδείας, ὧν ὁποίων ἑτερήδιακεκριμέναι συμβάσεις ἐργασίας μεθ' ἑνός ἑκάστου τῶν συνιδιοκτητῶν, σιωπηρῶς καταρτισθεῖσαι (ὅρα *Καποδίστριαν*, ἐν ΕρμΑΚ 649, ἀριθ. 8).

Ἐν τῇ ὑπό κρίσιν ἀγωγῇ ἐκτίθεται, ὅτι τῇ 1.7.1961 ὁ ἐνάγων προσελήφθη ὑπό τῆς τριμελοῦς διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κατονομαζομένων προσώπων, τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπί τῆς ὁδοῦ «*» πολυκατοικίας, ὡς θυρωρός αὐτῆς, οἱ δέ ἐναγόμενοι ἰδιοκτῆται καί μισθωταί διαμερισμάτων, ὡς καί μισθωταί καταστημάτων αὐτῆς, κἀπειδέχθησαν τήν οὕτω καταρτισθεῖσαν σύμβασιν ἐργασίας καί τάς ἀνελλιπῶς ἐπί δωδεκάωρον ἡμερησίως προσφερομένας ὑπηρεσίας τοῦ ἐνάγοντος ὡς θυρωροῦ τῆς πολυκατοικίας», ζητεῖται δέ ἡ καταψήφισις τῶν ἐναγομένων, ἑκάστου κατά τό μνημονευόμενον ὡς ἀναλογοῦν εἰς τόν παρ' αὐτοῦ κατεχόμενον χῶρον μέρος, εἰς τήν καταβολήν τῷ ἐνάγοντι τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ποσῶν ἐκ προσφορᾶς ὑπηρεσιῶν κατά τάς Κυριακάς, ἀποδοχῶν ὑπερημερίας κλπ.

Οὕτως ἔχουσα ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή καθ' οἱανδήποτε ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τυγχάνει ἀπορριπτέα. Ἀληθῶς ἡ φερομένη ἐν τῇ ἀγωγῇ ὡς προσλαβοῦσα τόν ἐνάγοντα ὡς θυρωρόν τῆς πολυκατοικίας διαχειριστική ταύτης ἐπιτροπή δυσίν θάτερον: Ἤ θά ἐνήργησεν ὡς ἐκ τοῦ κανονισμοῦ τῆς πολυκατοικίας, τυχόν ὑφισταμένου, ἀντλοῦσα τό δικαίωμα ἤ, ἐν ἐλλείψει κανονισμοῦ, ὡς διά παμψηφίας τῶν συνιδιοκτητῶν καταστᾶσα ἐν τῇ εὐρύτητι ἐκείνῃ τῶν ἐξουσιῶν, τῇ διαλαμβανούσῃ πέραν τῆς συνάψεως τῆς ἐνδίκου ἐργασιακῆς συμβάσεως καί τήν δυνατότητα τῆς ἰδίῳ ὀνόματι ἐπί δικαστηρίου παραστάσεως, ὁπότε ἡ ὑπό κρίσιν ἀγωγή, ἀπευθυνομένη οὐχί κατά τῆς διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλά κατά πάντων τῶν ἰδιοκτητῶν διαμερισμάτων καί μισθωτῶν αὐτῶν καί μισθωτῶν καταστημάτων, παρίσταται παθητικῶς ἀνομοποίητος. Ἐντεῦθεν δέ ἀπορριπτέα τυγχάνει, ἡ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει ὑφισταμένη, κατά τά ἐν τῇ μείζονι προτάσει τοῦ δικανικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως συλλογισμοῦ ἐκτιθέμενα, πλείονες συμβάσεις ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος μεθ' ἑνός ἑκάστου τῶν ἐναγομένων, ὁπότε, ὑποκειμενικῆς σωρεύσεως ἀγωγῶν προκειμένης καί μή συνδεομένων τῶν ἐναγομένων διά τοῦ δεσμοῦ τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, ἅτε μή συντρεχουσῶν τῶν κατ' ἄρθρον 70 τῆς Πολ. Δικ. προϋποθέσεων ταύτης, δέν συγχωρεῖται ἡ ἐν τῷ αὐτῷ δικογραφήματι ἕνωσις τῶν πλειόνων ἀγωγῶν, ἑκάστης ἀπευθυνομένης καθ' ἑνός τῶν συνιδιοκτητῶν ἢ μισθωτῶν τῆς πολυκατοικίας, ἀκύρου καθισταμένου τοῦ δικογραφήματος καί οὔσης ἐντεῦθεν τῆς ἀγωγῆς ἀπορριπτέας (Πολ. Δικονομίας 537 § 1, 201 § 1 ὅρα *Κιτσικοπούλου*, Πολιτική Δικονομία, τόμος Ε' ὑπ' ἄρθρον 537 ἀριθ. 192 ἐπ. σελ. 4866 ἐπ.), καί κατά τήν νόμιμον περί τούτου ἔνστασιν τῶν ἀντιμωλίᾳ δικαζομένων ἐναγομένων.

θη, διότι δεν έλαβε την ὡς ὑπαλλήλου ἄδειαν, ἀλλὰ τὴν μικροτέραν τοῦ ἐργάτου.

Ἀλλὰ θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἔχωμεν τὴν γνώμην, ὅτι ἡ βαρεῖα κύρωσις τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ παρέχεται, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, εἰς τὸν «ἀρνούμενον» τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας ἐργοδότην, περίπτωσις ἡ ὁποία δὲν συνέτρεχεν ἐν προκειμένῳ, χορηγηθείσης ἐλλιπούσης τῆς νομίμου ἀδείας ἐκ λόγου, ὁ ὁποῖος ἀνήγετο εἰς τὴν ὑπαλληλικὴν ἢ μὴ ἰδιότητα τοῦ μισθωτοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἔννοια νομικὴ καὶ ὑπόκειται καὶ εἰς ἐνδεχομένην πλάνην τοῦ ἐργοδότου. (Ἴδετε σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 22, 150 ἑπ.).

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10090)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσας*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ζέπος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Στρατηγάκος, Χ. Κατσικόπουλος

Ἐβεβαιώθησαν, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν προσελαμβάνετο διαδοχικῶς καθ' ἕκαστον ἔτος παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου Δήμου εἰς τὰ κατὰ τὰ ἄρθρον 143 § 4 τοῦ νόμου 1726)1951, ὡς ἐπιταπτοιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ νόμου 2226)1952, διὰ πράξεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, καθ' ἕκαστον ἔτος συνιστώμενα συνεργεῖα αὐτοῦ καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸ συνεργεῖον Λαχαναγορᾶς καὶ εἰργάσθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 συνεχῶς μέχρι τῆς ἀγωγῆς. Τὸ ὑπὸ τῶν Δήμων προσλαμβανόμενον προσωπικὸν εἰς τὰ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων συνιστώμενα καθ' ἕκαστον ἔτος συνεργεῖα αὐτῶν συνδέεται μετ' αὐτῶν διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου ἐνιαυσίας διαρκείας (πρβλ. Α.Π. 42)1959, ΕΕΔ 18, σελ. 247, Α.Π. 418)1957, ΕΕΔ 16, σελ. 766).

Καθ' ὃ ἐδέξατο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, μὴ πληττομένη ὡς πρὸς ταῦτο, ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ὡς βεβαιωτὴς τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν Λαχαναγορὰν Ἀθηνῶν, παρέχων ὑπηρεσίαν κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικὴν καὶ ὡς ἐκ τούτου βάσει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 2655)1953 ἐτύγχανεν ὑπάλληλος. Ἐντεῦθεν οὗτος ἐδικαιοῦτο δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 539)1945 ἀδείας ἐτησίως ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ ἐργάτου, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ὁποίας ἔδει νὰ ὑπολογισθῇ ὁ προσήκων τούτων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 χρόνος ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπασχόλησις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1951 ὑπῆρξε συνεχής, οὐδεμίαν δὲ σημασίαν ἔχει τὸ γεγονὸς ὅτι οὗτος προσελαμβάνετο διὰ διαδοχικῶν συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου διαρκείας ἑνὸς ἔτους, καθ' ὅσον, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 539 1945, ἐὰν μετὰ τὴν νόμιμον λῆξιν τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως ὁ ὑπάλληλος διατηρῆται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου, ἀπασχολούμενος συνεχῶς παρ' αὐτῷ, δικαιοῦται τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀδείας ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀπασχολήσεώς του (πρβλ. *Καποδίστριον*, ἐν ΕΕΔ 16, σελ. 1 ἑπ., Γνωμ. Εἰσαγγ. Α.Π. 34)1956, ΝοΒ 5, σελ. 59).

Ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἐνάγων δι' αἰτήσεώς του πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἠτήσατο δι' ἕκαστον τῶν ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1954 μέχρι καὶ τοῦ 1961 τὴν κατὰ νόμον ἐτησίαν ἄδειαν αὐτοῦ, κατόπιν δὲ τῶν αἰτήσεων τούτων ὁ ἐναγόμενος ἐχορήγησεν εἰς αὐτὸν ἄδειαν διὰ τὸ ἔτος 1954 ἡμερῶν 12, διὰ τὸ ἔτος 1955 ἡμερῶν 14 καὶ δι' ἕκαστον τῶν ὑπολοίπων ἐτῶν ἀνὰ 16 ἡμερῶν, ἤτοι ἄδειαν ἐργάτου, ἐνῷ οὗτος, τυγχάνων ὑπάλληλος, ἐδικαιοῦτο ἀδείας ὑπαλλήλου, ἀνερχομένης διὰ τὸ ἔτος 1954 εἰς ἡμέρας 16, διὰ τὸ ἔτος 1955 εἰς ἡμέρας 18, διὰ τὸ ἔτος 1956 εἰς ἡμέρας 20, διὰ τὸ ἔτος 1957 εἰς ἡμέρας 22, διὰ τὸ ἔτος 1958 εἰς ἡμέρας 24, καὶ διὰ ἕκαστον τῶν ἐτῶν 1959, 1960 καὶ 1961 εἰς ἡμέρας 26. Ἡ μὴ χορήγησις τῶν ὑπολοίπων ἡμερῶν ἀδείας δι' ἕκαστον τῶν ὡς ἄνω ἐτῶν ὀφείλεται εἰς ὑπαιτιότητα τοῦ ἐναγομένου Δήμου, ὅστις ἐγνώριζεν ἢ ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἀπασχολούμενος εἰς τὰς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ἀναφερομένας ἐργασίας βεβαιώσεως τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ διὰ τὴν χρῆσιν τῆς Λαχαναγορᾶς Ἀθηνῶν, ἐτύγχανεν ὑπάλληλος. Ἐντεῦθεν ὁ ἐνάγων δικαιοῦται 1) βάσει τοῦ ἄρθρου 335 Α.Κ. διὰ τὸν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 3755)1957 χρόνον ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ ἐναγόμενος ὑπαιτίως ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν, ἐκ δραχμῶν 169 διὰ τὸ ἔτος 1954 (καταβαλλόμενος ἡμερήσιος μισθὸς 42,25 Χ 4), 169 διὰ τὸ ἔτος 1955 (42,25Χ4), 194 διὰ τὸ ἔτος 1956 (48,60 Χ 4), 292 διὰ τὸ ἔτος 1957 (48,60 Χ 4), δοθέντος ὅτι διὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἠτήσατο καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειάν του πρὸ τῆς 17.9.1957, καθ' ἣν ἤρξατο ἰσχύσασα τὸ ν.δ. 3755)1957 καὶ συνολικῶς δραχμῶν 824 καὶ 2) βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957, δι' οὗ προσετέθη ἐδάφιον εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, διὰ τὸν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος χρόνον, τὰς ἀντιστοίχους ἀποδοχὰς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ἠυξημένας κατὰ 100 ο/ο, ἐκ δραχμῶν 778 διὰ τὸ ἔτος 1958 (καταβαλλόμενος ἡμερήσιος μισθὸς 48,60 Χ 8 = 388,80 + 388,80· 1080 διὰ τὸ ἔτος 1959 (54 Χ 10 = 540), 1319 διὰ τὸ ἔτος 1960 (60,95Χ10 = 609,50 + 609,50), 1219 διὰ τὸ ἔτος 1961 (60,95 Χ 10 = 609,50 + 609,50) καὶ συνολικῶς δραχμῶν 4296. Ἡ μὴ προσφυγὴ τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ ν. 539)1945 προβλεπομένην Ἐπιτροπὴν πρὸς καθορισμὸν τῆς διαρκείας τῆς χορηγητέας ἀδείας δὲν καθιστᾷ ἀνυπαίτιον τὴν ἄρνησιν τοῦ ἐναγομένου πρὸς χορήγησιν τῆς ἀδείας, οὐδὲ ἐμποδίζει τὴν ἐπέλευσιν τῆς ὑπερημερίας αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἀνωτέρω βεβαιωθέντα οὗτος ἐγνώριζεν ἢ ὤφειλε νὰ γνωρίζῃ τὴν ὑπαλληλικὴν ἰδιότητα τοῦ ἐνάγοντος καὶ παρὰ ταῦτα ἠρνεῖτο τὴν χορήγησιν τῆς ὡς ἄνω ἀδείας αὐτοῦ, προσδιοριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἀπαιτητῆς οὔσης μετὰ δίμηνον ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποίου καθίσταται ὑπερήμερος. Ἀπορριψάσα ἡ ἐκκαλουμένη τὸ αἴτημα τῆς ἀγωγῆς περὶ ἐπιδικάσεως τῷ ἐνάγοντι ἀποζημιώσεως διὰ τὰς μὴ χορηγηθείσας αὐτῷ ὡς ἄνω ἡμέρας ἀδείας, οὐχὶ ὀρθῶς ἔκρινε καὶ δέον ὅπως, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρι-

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤ' ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΚΑΤ' ΕΤΟΣ

Χρόνος προϋπηρεσίας ὑπαλλήλου ὡς ἐργάτου διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀδείας

Συνυπολογισμὸς προϋπηρεσίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ὡς ἐργάτου διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ νομίμου χρόνου ἀδείας αὐτοῦ κατ' Α.Ν. 539)1945. — Νομοθετικὸς χαρακτηρισμὸς μισθωτῶν ὡς ὑπαλλήλων.

Ὁ ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν (ΕΕΔ 19, 806 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων) ρυθμίζει τὸ μέγεθος τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ δικαιουμένης κατ' ἔτος ἀδείας ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος αὐτῶν ὡς ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὅμως τοῦ ἀνωτέρω νόμου προέκυψεν ἐν τῇ νομολογίᾳ τὸ ζήτημα, ἂν διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀδείας τοῦ κατὰ τὴν χρῆσιν αὐτῆς ὑπαλλήλου θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ χρόνος ὑπηρεσίας αὐτοῦ πρότερον παρὰ τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει ὡς ἐργάτου.

Ἀρνητικῶς ἔχει ἀποφανθῇ ἡ τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀσχοληθεῖσα Α.Π. 745)1958 (εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 17, 1284), κατὰ τὴν ἀποφιν τῆς ὁποίας δὲν συνυπολογίζεται οὔτε ὁ χρόνος τῆς ὑπηρεσίας ὡς ἐργάτου διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 2112)1920.

Ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον ὅμως τοῦτο ἀντίθετος ὑπῆρξε μεταγενεστέρως ἡ γνώμη τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (575)1960, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 20, 35), τὴν ὁποίαν γνώμην ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι ἀποφάσεις τῶν Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου (ΕΕΔ 21, 729).

Συνεπῶς, ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, εἶναι ὀρθὴ ἡ γνώμη ὅτι καὶ διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἀδείας ὑπολογίζεται ὁ χρόνος τῆς προϋπηρεσίας ὡς ἐργάτου, ἀφοῦ, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 21, 813), θὰ συνέβαινεν ἄλλως τὸ παράλογον, ἂν ὁ πρώην ἐργάτης καὶ μετέπειτα ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος δὲν εἶχε συμπληρώσει ὡς ὑπάλληλος τὸν βασικὸν χρόνον διὰ τὸ δικαίωμα ἀδείας (ἓν ἔτος), νὰ μὴ ἐδικαιοῦτο τοιαύτης, παρ' ὅλον ὅτι διετέλεσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐργάτης. (Συμφώνως καὶ ἡ Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 7307)1962, εἰσηγητὴς *Χ. Καλαποδίας*, ΕΕΔ 21, 868).

Πρωτοδικεῖου Ἀθηνῶν 5907)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Β. Ιωαννίδης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠ. Ντέτσικας, Α. Ξενάκης

Κατ' ἀναλογίαν τῶν ἰσχυόντων ἐπὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὁποίας συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος τῆς ἐν ἰδιότητι ἐργάτου παρὰ τοῦ ἀπολυομένου ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου διανυθείσης προτέρας ὑπηρεσίας, πρέπει νὰ γίνῃ δεκτόν, ὅτι καὶ πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ἡμερῶν τῆς ἀδείας, τῆς ὁποίας δικαιοῦται ὁ ὑπάλληλος, συνυπολογίζεται καὶ ὁ χρόνος τῆς προηγουμένης ὑπηρεσίας του ὡς ἐργάτου. Εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐργάτην προσεδόθη νομοθετικῶς ὑπαλληλικὴ ἰδιότης διὰ ἄρθρου 9 ἐδ. 1 τοῦ ν.δ. 3763)1957 ἀπὸ 30.9.1957. Ἡ ῥήτρα τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου, καθ' ἣν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ῥηθέντος νομοθετικοῦ διατάγματος δὲν δύνανται νὰ γεννηθοῦν ἀξιώσεις ἀναδρομικῶν καταβολῶν, ἀφορᾷ, ὡς ἐξ αὐτῆς σαφῶς προκύπτει, ἀπεδοχὰς ἀδείας κλπ., ἀντιστοιχούσας εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς ἰσχύος τοῦ ἐν λόγῳ νομοθετικοῦ διατάγματος. Ἡ ἐναγομένη τυγχάνει ἀνώνυμος ἑταιρία, βάσει δὲ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδ. α' καὶ § 2 ἐδ. α' τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἔπρεπε νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἄδειαν τὸ ἔτος 1958 ἡμερῶν 14, ἀντὶ τῶν χορηγηθεισῶν 12, τὸ ἔτος 1959 ἡμερῶν 16, ἀντὶ τῶν χορηγηθεισῶν 14, τὸ 1960 ἡμερῶν 18, ἀντὶ τῶν χορηγηθεισῶν 16, καὶ τὸ ἔτος 1961 ἡμερῶν 20, ἀντὶ τῶν χορηγηθεισῶν 18. Οὕτω καὶ ἐν ὄψει τοῦ ἄρθρου 335 Α.Κ. ὑπόχρεως καθίσταται ἡ ἐναγομένη, ὅπως κατὰ μερικὴν παραδοχὴν τῆς ἀγωγῆς καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ἀντιπροσωπεύουσαν τὰ ἐλλείποντα ὡς ἄνω ἡμερομίσθια ἀδείας ἀποζημίωσιν, ἀνερχομένην εἰς δραχμὰς 736.60, μὴ συντρέχοντος λόγου ὅπως ἡ παροῦσα κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστή, καταδικαζομένης δὲ τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν ἐν μέρει δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐνάγοντος.

σιν ἐφεσιτῶς, μετερρυθμισθῇ ὡς πρὸς τοῦτο αὐτὴ καὶ ἐπιδικασθῇ εἰς τὸν ἐνάγοντα διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην τὸ συνολικὸν ποσὸν τῶν δραχμῶν 5.120 (824 + 4.296). Ἡ μετοξὺ τῶν διαδίκων δικαστικὴ δαπάνη ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν δέον ἐν μέρει νὰ συνψηφισθῇ λόγῳ τῆς ἐν μέρει νίκης καὶ ἥττης ἑκατέρου τῶν διαδίκων.

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΗ ΕΠΙ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΥ ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Έννοια σχετικοῦ ἄρθρου 8 Ν.Δ. 4256)1962

Παρέμβασις κατ' ἄρθρον 231 Πολιτ. Δικονομίας.—Ἔννοια ἄρθρου 8 Ν.Δ. 4256)1962.—Προνομιακή κατάταξις μισθῶν, ἀποζημιώσεων καί πάσης φύσεως ἀπαιτήσεων τῶν ἐργατῶν καί ὑπαλλήλων καί ὄχι μόνον ἐκ καθυστερήσεως μισθῶν τῶν κατά τό τρέχον καί παρελθόν ἔτος καί ἐξ ἀποζημιώσεως κατά Νόμον 2112)1920 καί Β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920.—Κρίσις προνομίων.—Ἔννοια ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος περί ἰσότητος.—Συνταγματική ἡ διάταξις ἄρθρου 8 Ν.Δ. 4256)1962.—Ἄρθρον 57 Συντάγματος καί ἔλεγχος Δικαστηρίων.

Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἑρμηνεύουσα τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4256)1962 (ΕΕΔ 21, 1335) περί προνομιακῆς κατατάξεως ἐπί ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν ἢ ἀκινήτων, βαρυνομένων δι' ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης. (Ἴδετε τά κατά τήν συζητησιν ἐν τῇ Βουλῇ πρακτικά ἐν ΕΕΔ 21, 1333 ἐπ.).

Τό Πρωτοδικεῖον, ἐπί τοιούτου ὅτι ἡ διάταξις ἀντιτίθεται εἰς τό ἄρθρον 57 τοῦ Συντάγματος, κατά τό ὁποῖον «οὐδεμία προσθήκη εἰς πρότασιν νόμου ἢ τροπολογία γίνεται δεκτή, ἐάν δέν σχετίζηται ἀμέσως πρός τό κύριον περιεχόμενον τῆς προτάσεως», ἠκολούθησεν, ὡς πρός τήν ἀποψίν της, τά ἐπί τοῦ θέματος νομολογηθέντα. (Ἴδετε Α.Π. 69) 1963, Ὁλομελείας, εἰσηγητής *Θ. Καμπέρης*, ΕΕΔ 22, 403, Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔκδ. Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, 1962, σελ. 49 ἐπ.).

Περαιτέρω τό Πρωτοδικεῖον δέχεται, ὅτι ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4256) 1962 κατήργησε τά περιωρισμένα χρονικῶς προνόμια (ἐδάφιον 4 ἄρθρου 940 Πολιτικῆς Δικονομίας) τῶν ἀπαιτήσεων ἐργατῶν καί ὑπαλλήλων ἐν κατατάξει αὐτῶν εἰς πλειστηριασμόν, δεχθεῖσα ὅτι αἱ πάσης φύσεως ἀπαιτήσεις αὗται εἶναι προνομιοῦχοι ἀπεριορίστως.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 12295)1963

Πρόεδρος ὁ κ. ***Ν. Κύστρατιάδης***

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. ***Χ. Γιαννακοῦρος***

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Γεωργακόπουλος, Γ. Ἀλεξιάδης, Γ. Καχεπάκης

Ἡ ὑπό κρίσιν ἀνακοπή, στρεφομένη κατά ταῦ ὑπό τοῦ ἐπί τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ι.Κ. συνταχθέντος ὑπ' ἀριθ. 84544 ἀπό 24 Ἰανουαρίου 1963 πίνακος κατατάξεως ἐπί ἐκπλειστηριάσματος ἐπιτευχθέντος εἰς δημόσιον ἀναγκαστικόν πλειστηριασμόν δύο ἀκινήτων τοῦ διωκομένου ὀφειλέτου Ε. Σ. ἐπισπευθέντα ὑπό τῆς ἐκ τῶν καθ' ὧν ἐνυποθήκου δανειστρίας τοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καί διώκουσα τήν ἐναντι τῶν καθ' ὧν μεταρρύθμισιν τοῦ προσβαλλομένου τούτου πίνακος ἐπί τῷ τέλει τῆς προτάξεως τῆς ἐκ δραχμῶν 250.235 ἐξ ἀμοιβῶν του ὡς δικηγόρου καί ἐπί τελεσιδίκων πινάκων στηριζομένης καί ἀναγγελθείσης ἀπαιτήσεώς του, καθ' ὅσον διά τῆς ἐνεργηθείσης κατατάξεως ἀπεκλείσθη παντελῶς κατά τήν διανομήν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, διά τούς ἐν αὐτῇ καί κατωτέρω ἐκτιθεμένους λόγους, νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα διά τῆς ἐνώπιον τοῦ ἄνω συμβολαιογράφου ὡς ἐπί τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου δηλώσεως τοῦ ἀνακόπτοντος, περί ἧς συνετάγη ἡ ὑπ' ἀριθ. 84630 ἀπό 8 Φεβρουαρίου 1963 ἔκθεσις τοῦ συμβολαιογράφου τούτου, παραδεκτῶς φέρεται πρός συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου διά τῆς ἀπό 11 Μαρτίου 1963 κλήσεως τῶν καθ' ὧν, ἔρισμα εὑρίσκουσα ἐπί τοῦ ἄρθρου 994 Πολ. Δικ., ἐν συνδυασμῷ πρός ἄρθρα 949 ἐπ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἐρευνητέα περαιτέρω ἀποβαίνει ὡς πρός τῷ νόμῳ καί οὐσίᾳ βάσιμον τῶν δι' αὐτῆς προβαλλομένων λόγων.

Κατά τό ἄρθρον 231 Πολ. Δικ. ἡ παρέμβασις γίνεται κατά τό ἄρθρον 89 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, κατά δέ τό ἑπόμενον ἄρθρον 90 τῆς ἰδίας ἡ κατά τό ἄρθρον 89 παρέμβασις δύναται νά γίνῃ ὡς κυρία ἢ παρεμπίπτουσα ἀγωγή. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω ἄρθρων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ παρέμβασις, ἥ τε κυρία καί πρόσθετος, ἐξαιρέσει τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν προσεπικαλεῖται ὁ παρεμβαίνων ὡς ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν, εἰς περίπτωσιν δέν συντρέχει ἐν προκειμένῳ, δέον νά γίνηται δι' ἐπιδόσεως δικογράφου, ἤτοι προαπαιτεῖται προδικασία (*Κιτσικ.* Πολ. Δικ. ὑπ' ἄρθρον 231, ἀριθ. 302 ἐπ.). Ὅθεν ἡ διά τῶν προτάσεων ἀσκουμένη παρέμβασις τῶν καθ' ὧν δέν στρέφεται ἡ ἐνδικος ἀνακοπή, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, δέον νά ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος δι' ἔλλειψιν προδικασίας καί ἐξ ἐπαγγέλματος ἐρευνωμένης, μή καταδικαζομένων τῶν παρεμβαινόντων τούτων εἰς τήν δικαστικήν δαπάνην τοῦ ἀνακόπτοντος, ὡς μή ὑποβαλλόμενον ὑπό τοῦ τελευταίου τοιούτου αἰτήματος ὡς πρός τούτους.

Κατά τό ἄρθρον 8 τοῦ ν.δ)τος 4256)1962 «περί ἱδρύσεως καί ἐπεκτάσεως βιομηχανιῶν καί βιοτεχνιῶν καί ἄλλων τινῶν διατάξεων», ἰσχύοντος

κατ' άρθρον 14 § 2 έδ. β' αύτοῦ άπό 19 Όκτωβρίου 1962, ἐπί άναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ κινητῶν ἢ ἀκινήτων βαρυνομένων δι' ἐνεχύρου ἢ ὑποθήκης αἱ ἀπαιτήσεις αἱ ἀπολαύουσαι γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ προνομίου κατατάξεως κατατάσσονται πρὸ τῶν ἐμπραγμάτων ἠσφαλισμένων δανειστῶν μέχρι τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ διανεμητέου εἰς τοὺς πιστωτὰς ποσοῦ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ φόρου μεταβιβάσεως, ὡς καὶ τῶν ἐξόδων ἐκτελέσεως. Ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν, ὡς καὶ ἀποζημιώσεις καὶ ἐν γένει ἀπαιτήσεις ἐξ ὁμοιβῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, κατατάσσονται προνομιακῶς πρὸ πάσης οἱασδήποτε ἄλλης ἀπαιτήσεως. Περαιτέρω δὲ ἡ κατάταξις ἐνεργεῖται κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ προνομίου ἑκάστης ἀπαιτήσεως, ἐὰν δὲ τινες τούτων εἶναι ἰσόβαθμοι, τότε ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοῦ ἑνὸς τρίτου κατατάσσονται αὗται συμμέτρως. Ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος κατατάσσονται αἱ ἐμπραγμάτως ἠσφαλισμέναι ἀπαιτήσεις κατὰ τὴν σειρὰν ἑκάστης, ἐπὶ δὲ τοῦ μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν τούτου ἐναπομείναντος ὑπολοίπου κατατάσσονται αἱ μὴ ἱκανοποιηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος προνομιακαὶ ἀπαιτήσεις κατὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ μετὰ ταῦτα αἱ ἐγχειρόγραφοι ἀπαιτήσεις συμμέτρως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ νομοθετήματος τούτου, προκύπτοντος ἐκ τῆς συνοδευούσης τοῦτο εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως καὶ ἐγκειμένου εἰς τὴν τόνωσιν τῆς πίστεως διὰ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑποθήκης καὶ τοῦ ἐνεχύρου, ἅμα καὶ εἰς τὴν εὐεργετικωτέραν ἔτι προνομιακὴν κατάταξιν τῶν μισθῶν, ἀποζημιώσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως ἐξ ὁμοιβῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων καὶ οὐχὶ μόνον ἐκ καθυστερήσεως μισθῶν των κατὰ τὸ τρέχον καὶ παρελθὸν ἔτος καὶ ἐξ ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν. 2112 καὶ τοῦ ἀπὸ 16)18.7.1920 β. δ)τος, εἰς ἃς ἀπαιτήσεις περιώριζε τὴν προνομιακὴν κατάταξιν τούτων τὸ ἄρθρον 12 § 2 τοῦ νόμου 3252)1955, ὅπερ ἀντικατέστησε τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 940 τῆς Πολ. Δικονομίας (βλ. εἰσηγητικὴν ταύτην ἔκθεσιν καὶ πρακτικὰ συνεδριάσεως τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1962, ἐν ΕΕΔ 21, σελ. 1335 ἐπ.), σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τοῦ νέου τούτου ἄρθρου τὸ πρῶτον ἀφαιροῦνται ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ὁ φόρος μεταβιβάσεως καὶ τὰ ἔξοδα ἐκτελέσεως, εἶτα δὲ αἱ ἀπαιτήσεις, αἱ ἀπολαύουσαι γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ προνομίου κατατάξεως, κατατάσσονται πρὸ τῶν ἐμπραγμάτων ἠσφαλισμένων μόνον μέχρι τοῦ 1)3 τοῦ διανεμητέου ἐκπλειστηριάσματος, προηγουμένων ὅλων τούτων τῶν ἀπαιτήσεων ἐκ μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἡμερομισθίων τῶν ἐργατῶν, ὡς καὶ τῶν ἀποζημιώσεων καὶ τῶν ἐν γένει ἀπαιτήσεων τούτων ἐξ ὁμοιβῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, μετὰ δὲ τὴν κατάταξιν ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου τῶν ἐμπραγμάτων ἠσφαλισμένων ἀπαιτήσεων κατὰ τὴν σειρὰν ἑκάστης ἐπὶ τοῦ τυχὸν ἐναπομείναντος ὑπολοίπου κατατάσσονται αἱ προνομιακαὶ ἀπαιτήσεις αἱ μὴ ἱκανοποιηθεῖσαι ἐκ τοῦ ἑνὸς τρίτου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καὶ ἐν συνεχείᾳ αἱ ἐγχειρόγραφοι ἀπαιτήσεις συμμέτρως.

Κατὰ τὰ ἐν τε τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ νομολογίᾳ κρατοῦντα (*Οἰκ. - Λεβ.* § 6, 67α, *Εὐκλ.* § 12 σελ. 13 καὶ § 9 σελ. 9, *Κιτσικ.* Πολ. Δικονομία, τόμ. Η' σελ. 7304 ἀριθ. 62, *Οἰκον.* Γεν. Ἀρχ. ἔκδ. Β' § 7, Α.Π. 47)1933, Θέμ. ΜΔ' 245 ἐν Ὁλομελείᾳ, 329)1937, Θέμ. ΜΘ' 68, 65)1937, Θέμ. ΜΗ' 517), οἱ τὴν συνδρομὴν τῶν δανειστῶν ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς κατατάξεως ρυθμίζοντες νόμοι δὲν ἀφορῶσι κυρίως αὐτὰ τὰ δικαιώματα, ἀλλὰ κανονίζουσι μᾶλλον τὸν τρόπον τῆς ἐνασκήσεως τούτων ἐπὶ τῆς καθ' ὡρισμένον χρόνον ὑπαρχούσης ὁμάδος περιουσίας καὶ ἑπομένως τὰ ὑπ' αὐτῶν καθιερούμενα προνόμια γενικὰ ἢ εἰδικὰ κρίνονται κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα ἐν τῷ χρόνῳ τῆς κατατάξεως, ἀνεξαρτήτως χρόνου γενέσεως τῆς ἀπαιτήσεως, δοθέντος ὅτι ἡ λόγῳ τοῦ προνομίου προτίμησις δὲν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸν στοιχεῖον τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἀφορᾷ εἰς τὴν σχέσιν τῶν ἀπαιτήσεων πρὸς ἀλλήλας ὡς ἐκ τῆς συνδρομῆς τῶν δανειστῶν. Μόνον τὰ τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν προνόμια μεταξὺ των καὶ οὐχὶ μεταξὺ τούτων καὶ ἑτέρων μὴ ἐνυποθήκων δανειστῶν, καθ' ὃ ἀναφερόμενα εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ δικαιώματος, διέπονται ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης νόμου, βάσει τοῦ ὁποίου καὶ ρυθμίζεται ἡ σειρὰ τῆς μεταξύ των κατατάξεως (ἄρθρον 991 § 3 Πολ Δικονομίας, ἄρθρα 1272, 1300 καὶ 1301 Α.Κ.). Ἐξ ἑτέρου ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος τοῦ 1952, καθ' ἣν «οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου», ἀπαιτοῦσα ἰσότητα τοῦ νόμου διὰ πάντας τοὺς Ἕλληνας, δὲν ἀποκλείει τὴν ἕνεκεν ἐξαιρετικῶν λόγων θέσιν κανόνος δικαίου ὑπὲρ ὡρισμένης τάξεως, μόνον δὲ ἡ δημιουργία ἀνισοτήτων καὶ προνομιακῶν ἐξαιρέσεων μεταξὺ προσώπων διατελούντων ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἢ ὁμοίας συνθήκας ἀπαγορεύεται (Α.Π. 347)1956, ΝοΒ 4, 973).

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ δείκνυται ἐκ τοῦ προσβαλλομένου πίνακος κατατάξεως, προσαγομένου ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ, ἡ κατάταξις τῶν ἀναγγελθέντων δανειστῶν τοῦ ὀφειλέτου Ε.Σ. ἐγένετο τὴν 24 Ἰανουαρίου 1963, ἤτοι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἰσχύος τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 8 τοῦ ν. 6)τος 4256 τῆς 15)19.10.1962, καὶ ἑπομένως ὀρθῶς ἐφήρμοσεν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος διὰ τὴν κατάταξιν τούτων τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ εἰδικώτερον ἐκ τοῦ ἐπιτευχθέντος ἐκπλειστηριάσματος τῶν ἐκπλειστηριασθέντων δύο ἀκινήτων τοῦ ὀφειλέτου ἐκ δραχμῶν 1.265.000 ἐν συνόλῳ τὸ πρῶτον ἀφῆρεσε τὸν φόρον μεταβιβάσεως καὶ τὰ ἔξοδα ἐκτελέσεως ἀμφοτέρων, ἀνερχομένων εἰς τὸ ποσὸν τῶν 202.228,10, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑπολοίπου ἐκ δραχμῶν 1.062.771,90 εἰς μὲν τὸ 1)3 κατέταξε συμμέτρως λόγῳ μὴ ἐπαρκείας τούτου πρὸς πλήρη ἱκανοποίησιν τούς καθ' ὧν ἐργατοϋπαλλήλους τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναπομείναντος τῶν 2)3 τὴν καθ' ἧς ἐνυπόθηκον δανείστριαν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος, ἐξαντληθέντος οὕτω τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καὶ μάλιστα μὴ ἱκανοποιηθέντων πλήρως οὔτε τῶν ἐργατοϋπαλλήλων, καθ' ὅσον αἱ ἀναγγελθεῖσαι ἀπαιτήσεις των ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν τῶν 566.215 δραχμῶν, οὗτοι δὲ κατετάγησαν συμμέτρως ἐπὶ τοῦ εἰρημένου 1)3 ἐκπλει-

στηριάσματος, ήτοι επί ποσού 354.257 δραχμών, ούτε της καθ' ής ενυποθήκου δανειστρίας, άτε της απαιτήσεώς της υπερβαινούσης τα ενσωμενίναντα 2)3 του εκπλειστηριάσματος εκ δραχμών 708.514, 90. Τούτων τεθέντων οι πρώτος και δεύτερος λόγοι της ενδίκου ανακοπής, ως ούτοι διά των προτάσεων του ανακόπτοντος διευκρινίζονται, ότι ούχι ορθώς ο συντάξας επί του πλειστηριασμού υπάλληλος τον προσβαλλόμενον πίνακα έφήρμοσε το προμνησθέν άρθρον 8 του ν. δ)τος 4256)1962, επί τω λόγω ότι δεν δύναται ταύτα να μεταβάλη δικαιολογητικάς σχέσεις τετελεσμένας πρό αυτού, τοιαύτη δε είναι και η παραχωρηθείσα υποθήκη υπό του οφειλέτου του προς τούτον χορηγηθέντος δανείου, άμα δε και διότι τούτο αντίκειται και προς το ισχύον Σύνταγμα και ιδίως εις το άρθρον 57 αύτου, τυγχάνουσι μή νόμιμοι και απορριπτέοι, καθ' όσον, καθ' ά ερρήθη, αι διατάξεις του άρθρου 8 του ν.δ. 4256)1962, αίτινες, ως εκ του περιεχομένου των εναργώς προκύπτει, καθιστώσι προνομιούχους τας εν αυταίς απαιτήσεις ανεξαρτήτως του χρόνου γενέσεως των, έχει εφαρμογήν εν προκειμένω, ούδε αντίκεινται εις το Σύνταγμα, όσον δε αφορά τον ειδικώτερον ισχυρισμόν του ανακόπτοντος ότι αντιτίθενται ιδίως εις το άρθρον 57 αύτου, ανεξαρτήτως της αοριστίας του, το άρθρον ταύτο διαλαμβάνει διατάξεις αναφερομένας εις την εσωτερικήν δικανομίαν της Βουλής, αίτινες διαφεύγουσι του ελέγχου των Δικαστηρίων, υποχρεουμένων να εξετάζωσι μόνον αν έκαστον νομοθέτημα φέρη τα εξωτερικά τυπικά στοιχεία του νόμου, ως καθορίζει ταύτα το Σύνταγμα, και τούτου δεδομένου να εφαρμόζωσιν αύτόν, εφ' όσον το ουσιαστικόν του περιεχομένου δεν αντιτίθεται εις το Σύνταγμα. Ομοίως απορριπτέος ελέγχεται ως μή νόμιμος και ο τρίτος λόγος της υπό κρίσιν ανακοπής και εν πάση περιπτώσει η επί τελεσιδίκων πινάκων στηριζομένη απαίτησις του ανακόπτοντος εκ δραχμών 250.325 έδει να καταταγή συμφώνως προς το άρθρον 940 Πολ. Δικ. επί τω λόγω ότι το προμνησθέν άρθρον 8 του ν.δ. 4256)1962 ούδεμίαν επέφερεν άλλοίωσιν εις το νομικόν καθεστώς περί της θέσεως κατατάξεως της προκειμένης απαιτήσεώς του, ως και ο δια των προτάσεων παραδεκτώς προβαλλόμενος, ως προσάπτων νομικά σφάλματα εις τον συντάξαντα (πρβλ. Κιτσικ. Πολ. Δικ. υπ' άρθρον 938, αριθ. 64) ότι δηλονότι ούχι ορθώς κατετάγησαν προνομιακώς αι εν τω προσβαλλομένω πίνακι απαιτήσεις των καθ' ών εργατοϋπαλλήλων, διότι αι απαιτήσεις των ανάγονται εις καθυστερουμένας αποδοχάς από της 11.6.1961 και εφεξής, ήτοι εις χρονικόν διάστημα ούχι πρό της κατασχέσεως (26.5.1961), αλλά μετ' αυτών, ειδικώτερον δε του μεν εκ των Π.Ξ. αναφέρεται εις αποζημίωσιν λόγω αδικαιολογήτου πλουτισμού των Σ.Ρ., Σ.Κ., Γ.Σ., Ι.Α., δεν υφίστανται απαιτήσεις τυγχάνουσαι προνομιακής κατατάξεως, καθ' όσον, ανεξαρτήτως της αοριστίας του λόγου ταύτου ως προς τούς τελευταίους, εν προκειμένω έχει εφαρμογήν το ειρημένον άρθρον 8 του ν.δ. 4225)1962, όπερ, καθ' ά ερρήθη καθορίζει νύν διάφορον σειράν κατατάξεως, άμα δε σαφώς διέλαβεν, ότι πρό πάσης άλλης απαιτήσεως μετά την αφαίρεσιν του φόρου της μεταβιβάσεως και των εξόδων εκτελέσεως επί του 1)3 του διανεμητέου εκπλειστηριάσματος κατατάσσονται αι απαιτήσεις εκ μισθών των υπαλλήλων και ημερομισθίων των εργατών, ως και αποζημιώσεως και εν γένει απαιτήσεις εξ αμοιβής εξηρτημένης εργασίας ανεξαρτήτως χρόνου, εις ον αύται αναφέρονται. Αλλά και επί τη εκδοχή ότι δεν τυγχάνει προνομιακής κατατάξεως η ειρημένη λόγω αδικαιολογήτου πλουτισμού απαίτησις του εκ των καθ' ών Π.Ξ. και αύθις ο λόγος ούτος της ενδίκου ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος ως άνευ εννόμου συμφέροντος προβαλλόμενος παρά του ανακόπτοντος, καθ' όσον, καθ' ά δείκνυται εκ του προσβαλλομένου πίνακος, ούτος κατετάγη διά το ποσόν των 9.316 δραχμών, ή μεταρρύθμισις δε του πίνακος ως προς ταύτον ούδεμίαν συνέπειαν θά έχη διά την προνομιακήν κατάταξιν του ανακόπτοντος είμή μόνον την περαιτέρω προνομιακήν ικανοποίησιν των λοιπών εργατοϋπαλλήλων, μή ικανοποιηθέντων πλήρως, αλλά συμμέτρως εκ του ειρημένου 1)3 του εκπλειστηριάσματος. Τέλος απορριπτέος κρίνεται όμοίως δι' έλλειψιν εννόμου συμφέροντος του ανακόπτοντος και ο τελευταίος λόγος της υπό κρίσιν ανακοπής, καθ' ον ή καθ' ής Εθνική Τράπεζα ούχι νομίμως κατετάγη δι' έξοδα εκτελέσεως εκ δραχμών 45.696, ενώ έδει να καταταγή μόνον εις δραχμάς 17.536, επί τω λόγω ότι το ποσόν των 28.160 δραχμών αφορά δαπάνην γενομένην προς όφελός της, ήτοι προς τροπήν της προσημειώσεως εις υποθήκην, καθ' όσον και αληθούς ταύτου υποτιθεμένου και τούτων αφαιρουμένων θά επέλθη ανάλογος προσαύξησις των προηγουμένων του ανακόπτοντος και μή ικανοποιηθεισών προνομιακών απαιτήσεων των καθ' ών. Κατ' ακολουθίαν, απορριπτομένων απάντων των λόγων της υπό κρίσιν ανακοπής, δέον να απορριφθή αύτη ως αβάσιμος, συμψηφισθή δε εν όλω η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων, καθ' όσον κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου ο ανακόπτων εύλογον είχεν αμφιβολίαν ως προς την έκβασιν της παρούσης δίκης (άρθρον 211 εδ. 2 Πολ. Δικ.).

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΙΣ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΥΠΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συλλογικαί συμβάσεις έργασίας έργατοτεχνιτών οικοδόμων

I

Δέσμευσις ὑπό τῆς ἀπό 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, μή ὑπογραφείσης παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου ὀργάνου, οὐδὲ κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς, μόνον τῶν μελῶν τῆς συμβληθείσης ὀργανώσεως τῶν ἐργοδοτῶν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν κατωτέρω ἀποφάσεων Πρωτοδικείου Βόλου καὶ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς ἐφεξῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ἡ ἄποψις τούτων, ὡς πρὸς τοὺς δεσμευομένους ὑπὸ τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων (ΕΕΔ 21, 633), διαφέρει ἐκείνης τῆς ὑπ' ἀριθ. 2113/1963 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (εἰσηγητὴς *Ε. Κοντοφρόδης*, ΕΕΔ 22, 1239.

Ἐκ παραδρομῆς ὅμως ἀσφαλῶς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀναφερομένη εἰς τὴν ἀπὸ 27.6.1957 συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων (ΕΕΔ 16, 1016), συμπεριλαμβάνει καὶ ταύτην εἰς τὰς ἑπομένας, τὰς μὴ καταρτισθείσας καὶ ὑπογραφείσας παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένου ὀργάνου, ἀφοῦ αὕτη ἀντιθέτως ὑπεγράφη παρουσίᾳ τοῦ εἰδικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Διαιτησίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ κατὰ τὰ νομολογηθέντα δεσμεύει πάντας τοὺς ἐργοδότας. (Ἴδετε Α.Π. 670/1961, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 21, 147, Α.Π. 662/1961, εἰσηγητὴς *Ε. Χανδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 110).

Πρωτοδικείου Βόλου 544/1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Γ. Ἀναστασόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Β. Ἀποστείτης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ψιάρης, Μ. Καλογιάς

Ἡ ἀπὸ 14.3.1962 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας «περὶ τῶν ὅρων ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν πάσης φύσεως ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων καὶ συναφῶν ἐπαγγελμάτων Ἑλλάδος» (ἀριθμὸς πράξεως καταθέσεως εἰς Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν 25/25.4.1962), ὑπογραφεῖσα ἀπὸ πλευρᾶς μὲν ἐργοδοτῶν, ὡς ἐξ αὐτῆς προκύπτει (βλ. αὐτὴν εἰς Δ.Ε.Ν. 1962, σελ. 338), παρὰ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργαληπτῶν Οἰκοδόμων, ἀπὸ πλευρᾶς δὲ μισθωτῶν παρὰ τῆς Γ.Σ.Ε. Ἑλλάδος καὶ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοτεχνιτῶν Οἰκοδόμων, δὲν δεσμεύει τὴν ἐφεσίβλητον ἐργοδότριαν ἑταιρείαν, καθ' ὅσον αὕτη (ἐφεσίβλητος) δὲν τυγχάνει μέλος τῆς ὑπογραψάσης τὴν ἐν λόγῳ συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, ἀπὸ πλευρᾶς ἐργοδοτῶν, ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως, ὅπερ ρητῶς συνομολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, προκύπτει ἄλλωστε ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῆς προσκομιζομένης καὶ ἐπικαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 258/1963 βεβαιώσεως τῆς εἰς ἣν αὐτὴ ἀνήκει ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως Π.Ε.Δ.Μ.Ε.Δ.Ε. καὶ τῆς καταθέσεως τοῦ ἐνόρκως ἐπ' ἀκροατηρίῳ πρωτοδίκως ἐξεταθέντος μάρτυρος Ν.Μ. καὶ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων δοθεισῶν ἑκατέρωθεν ἐξηγήσεων, αὐτὴ δὲ (ὑπογράψασα τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἄνω ἐργοδοτικὴ ὀργάνωσις), ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ ἄνω μάρτυρος καὶ τῶν ἑκατέρωθεν προσκομιζομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, ἰδίᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47572/17.12.1962 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ τοῦ ἀποκόμματος τοῦ φύλλου τῆς ἐφημερίδος «Α*Α» τῆς 23.2.1963, δὲν τυγχάνει γενικωτέρας σημασίας, ὡς μὴ οὖσα ἡ πλέον ἀντιπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν ἐργαληπτῶν, ἀφοῦ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν αὐτῆς, ὡς βεβαιοῦται, εἶναι ὅλως περιωρισμένος (βλ. σχετικῶς καὶ ὑπ' ἀριθ. 12195/162 ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν) καὶ πτυχίου μηχανικοῦ ἢ ἐργολήπτου Δημοσίων ἔργων στερεῖται ταῦτα (μέλη αὐτῆς), τυγχάνοντα, κατὰ κύριον λόγον, τεχνῖται οἰκοδόμοι, ἀναλαμβάνοντες τὴν ἐκτέλεσιν ἀσημάντων οἰκοδομικῶν ἔργων, αὐτὴ δὲ αὕτη ἡ διοίκησις τῆς ἐν λόγῳ Συνομοσπονδίας τοποθετεῖ ἑαυτὴν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μισθωτῶν, ἀφοῦ διεξάγει ἐντόνους ἀγῶνας, ὅπως ὑπαγάγῃ τὰ μέλη αὐτῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. (βλ. δημοσίευμα αὐτῆς εἰς ἄνω φύλλον ἐφημερίδος «Α*Α»), ὑπάρχει δὲ ἑτέρα ὀργάνωσις τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐπαγγέλματος πλέον ἀντιπροσωπευτικὴ αὐτῆς (βλ. κατάθεσιν ἄνω μάρτυρος καὶ προμνησθὲν ἔγγραφον Ὑπουργείου Ἐργασίας), οὐδὲ τέλος ὑπεγράφη ἡ περὶ ἧς πρόκειται συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, ὡς ἐκ ταύτης προκύπτει, παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὀργάνου, οὐδὲ ἐκηρύχθη μέχρι τοῦδε γενικῶς ὑποχρεωτική, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τούτου, ὅτε καὶ μόνον, ἐν συνδρομῇ δηλαδὴ μιᾶς τῶν ἄνω προϋποθέσεων, θὰ ὑπεχρέου αὐτὴ (ἡ περὶ ἧς πρόκειται συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας) καὶ τὴν ἐκκαλοῦσαν, κατὰ τὰ συνδεδυασμένα ἄρθρα 1, 2, 5 §§ 2 καὶ 3, 7 §§ 2 καὶ 3, 10 § 4, 19 § 2 καὶ 23 τοῦ νόμου 3239/1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (Α.Π. 91/1962, ΕΕΔ 21, 329 καὶ Α.Π. 513/1960, ΕΕΔ 20, 21), ὡς ἀναπτύσσουσαν,

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΜΜΙΣΘΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Εἰσαγγελία Ἀρείου Πάγου

Γνωμοδότησις 22)1963

Πρός

Τόν Δικηγορικόν Σύλλογον Σάμου

Σάμον

Ἔχομεν τήν τιμήν, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 15 ἔ.ἐ. ἐγγράφου σας διατυπουμένου ἐρωτήματος, νά γνωρίσωμεν, ὅτι ἡ γνώμη ἡμῶν εἶναι ἡ ἀκόλουθος :

Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 47208)1956 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἐκδοθείσης βάσει τοῦ ἄρθρου 92 § 2 τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περί τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», ἐν συνδυασμῷ πρός τό ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 3149)1955, καί μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 1)1958 γνωμοδότησιν ὑμῶν καθωρίσθη, κατά κατηγορίας, τό ἐλάχιστον ὅριον ἀμοιβῆς τῶν ἐπί παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ παρεχόντων τάς ὑπηρεσίας των δικηγόρων εἰς τήν περιφέρειαν ὑμῶν, ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 1 καί 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3466)1951 (προκειμένου περί τῶν προσφερόντων τάς ὑπηρεσίας των εἰς Τραπέζας) καί καθωρίσθησαν τοσον αἱ προσαυξήσεις κατά δεκτίαν τῆς ὁριζομένης ἀμοιβῆς των, ὅσον καί ἡ μείωσις αὐτῆς ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ δικηγόρος προσλαμβάνεται διά τήν παροχήν εἰδικῶς καί μόνον νομικῶν συμβουλῶν καί κυρίως γνωμοδοτήσεων, εἴτε ἀτομικῶς, εἴτε ἐν συμβουλίῳ μετ' ἄλλων.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ (ὑπ' ἀριθ. 4) παραγράφῳ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡρίσθη ὅτι «δικηγόροι μιᾶς τῶν εἰρημένων κατηγοριῶν ἐπί παγίᾳ ἀμοιβῇ, λαμβάνοντες μείζον ποσόν τοῦ διά τῆς παρούσης ἀποφάσεως καθοριζομένου, ἐξακολουθοῦσι νά λαμβάνωσι τοῦτο, θεωρούμενον ὡς ἐλάχιστον ὅριον, καθοριζόμενον καί διά τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ὡς τοιοῦτον». Β) Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 5203)1962 ὁμοίας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ηὐξήθησαν ἀπό 1ης Ἰουλίου 1961 τά διά τῆς ρηθείσης 47208)1956 ἀποφάσεως καθορισθέντα ἐλάχιστα ὅρια ἀμοιβῆς τῶν ἐν λόγῳ (ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὑμετέρου Συλλόγου ἐπί παγίᾳ περιοδικῇ ἀμοιβῇ παρεχόντων τάς ὑπηρεσίας των) δικηγόρων κατά 10 ο)ο καί Γ) διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 12396)1962 ὁμοίας ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, τροποποιησάσης ἐν τούτῳ τήν 47208)1956 ταυτήν, τά κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς αὐτῶν προσηυξήθησαν κατά 10 ο)ο δι' ἑκάστην τριετίαν δικηγορικῆς ὑπηρεσίας παρά τῷ νομικῷ ἢ φυσικῷ προσώπῳ, τῆς προσαυξήσεως ταύτης μή δυναμένης νά ὑπερβῇ ἐν τῷ συνόλῳ της τό 1)2 τοῦ ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου τῆς παγίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἀποφάσεων τούτων προκύπτει, ὅτι α') Δικηγόροι, ἀμειβόμενοι βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 47208)1956 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, εἰς τούς ὁποίους μετά τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἐχορηγήθη συμβατικῶς ὑπό τοῦ ἐντολέως Ὀργανισμοῦ παγία μηνιαία ἀμοιβή (χαρακτηριζομένη συμβατικῶς βασική ταυτη) ἀνωτέρα τοῦ διά τῆς ἀποφάσεως καθοριζομένου ἐλαχίστου ὁρίου, δικαιοῦνται εἰς ἀπόληψιν α') τῆς ηὐξημένης ταύτης ἀμοιβῆς (ὡς ἐλαχίστου ὁρίου) μετά τῆς ἐπί ταύτης προσαυξήσεως λόγῳ πολυετίας κατά 5 ο)ο δι' ἑκάστην δεκτίαν, συμφώνως τῇ ὑπουργικῇ ταύτῃ ἀποφάσει, β') τῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 5203)1962 ἀποφάσεως χορηγηθείσης ἀνωτέρω αὐξήσεως κατά 10 ο)ο, λογιζομένης ἐπί τῆς ἀνωτέρας (συμβατικῆς) ταύτης μηνιαίας ἀμοιβῆς κατ' ἐλάχιστον ὅριον καί

καθ' ὁ ὑπ' αὐτῆς συνομολογεῖται, σχετικήν μέ τά ἐν τῇ συλλογικῇ ταύτῃ συμβάσει ἐργασίας ἐπαγγέλματα δραστηριότητα.

ΙΙ

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 11829)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. **Στ. Τουσας**

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. **Κ. Στεργιόπουλος**

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κανελλόπουλος, Ι. Πανα γόπουλος

Αἱ ἀπό 27.6.1957, 11.12.1958 καί 14.3.1962 συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων δέν ρυθμίζουν τό ἡμερομίσθιον τοῦ ἐνάγοντος καί ἐάν οὗτος εἰργάζετο εἰς ὑδραυλικάς κατασκευάς οἰκοδομῶν, ὡς ἰσχυρίζεται, αἱ μέν πρῶται διότι μή καταρτισθεῖσαι καί ὑπογραφεῖσαι παρά τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας ἡ τοῦ εἰδικῶς παρ' αὐτοῦ διά τήν περίπτωσιν ταύτην ἐξουσιοδοτημένου ὀργάνου, οὐδέ κηρυχθεῖσαι ὑποχρεωτικαί, δέν δεσμεύουν τά σύνολον τῶν ἐργοδοτῶν καί μισθωτῶν τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα ἀφοροῦν (ἄρθρον 5 §§ 2 καί 3 νόμου 3239)1955, οὐδέ βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι μέλος τῶν συμβληθεισῶν ὀργανώσεων, ἤτοι τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Μηχανικῶν Δημοσίων Ἔργων (Π.Ε.Μ.Ε.Δ.Ε.), Πανελληνίου Ἑνώσεως Συνδέσμων Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων (Π.Ε.Σ.Ε.Δ.Ε.) καί τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἑλλάδος, αἵτινες συνεβλήθησαν εἰς τήν ἀπό 11ης Δεκεμβρίου 1958 συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας, ἡ τῆς Παιελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργοληπτῶν Οἰκοδόμων, ἥτις συνεβλήθη εἰς τήν ἀπό 14 Μαρτίου 1962 συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Ἑλλάδος, οὐδ' ὅτι αἱ ὀργανώσεις αὗται εἶναι γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικαί ὀργανώσεις ἐργοδοτῶν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ν. 3239)1955, ἐν σχέσει μέ τά ἐπαγγέλματα, ἅτινα αἱ συλλογικαί συμβάσεις ἀφοροῦν, οὐδεμιᾶς περί τούτων προσαγομένης βεβαιώσεως.

Μετά τά προεκτεθέντα, μή ὑφισταμένης εἰδικῆς ρυθμίσεως διά τόν μισθόν τοῦ ἐνάγοντος, ἐφαρμογήν ἔχουσι διά τόν καθορισμόν τούτου αἱ ἐθνικαί γενικαί συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας (30 Αὐγούστου 1960 καί 1 Ἰουνίου 1962).

γ') της κατά την ὑπ' ἀριθ. 123964)1962 ἀπόφασιν προσαυξήσεως κατά 10 ο)ο κατά τριετίαν, ὑπολογιζομένης ἐπί τῆς ἀνωτέρας (συμβατικῆς) παγίας ἀμοιβῆς κατά τά ἐλαχιστα αὐτῆς ὁρια. Περαιτέρω ὡς κατώτερον ὁριον παγίας περιοδικῆς ἀμοιβῆς, τό 1)2 τοῦ ὁποίου δέν δύναται νά ὑπερβῇ ἐν τῷ συνόλῳ της ἡ κατά την τελευταίαν (123964) ἀπόφασιν προσαύξησις, δέον νά νοηθῇ τό συμβατικῶς καί οὐχί ἐκ τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καθοριζόμενον τοιοῦτον.

Ταῦτα πάντα διότι καί ὁ νόμος (ἄρθρον 92 ν.δ. 3026)1954) καί αἱ ὑπουργικαί ἀποφάσεις τήν κατωτέραν τοῦ ὑπό τῶν τελευταίων ὁριζομένου ἐλαχίστου ὁρίου δικηγορικήν ἀμοιβήν ἀπηγόρευσαν καί οὐχί την ἀνωτέραν αὐτοῦ τοιαύτην, ἥν ρητῶς ἀντιθέτως ἀποδέχονται (βλ. ἐδάφιον 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 47208)1956 ἀποφάσεως), τόσον κατά τόν προσδιορισμόν τοῦ ἐλαχίστου αὐτῆς ὁρίου, ὅσον καί τῶν ἐπ' αὐτοῦ προσαυξήσεων, μειώσεων καί περιορισμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1963

Ὁ Ἀντεισαγγελεύς Ἀρείου Πάγου

Κ. Παπαϊωάννου

II. ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΜΕΝΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): **Ἐάν τό κατά τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 4052)1960 «περί ρυθμίσεως τρόπου ἐξοφλήσεως καθυστερουμένων εἰσφορῶν κλπ» ἀμέσως καταβαλλόμενον ποσόν τοῦ 1)3 τῆς πέραν τῶν 100.000 κυρίας ὀφειλῆς ἀπαλλάσσηται πάσης ἐπιβαρύνσεως, ἐφ' ὅσον ἤθελε καταβληθῇ τοῦτο ἐντός τῆς ὑπό τοῦ ἄνω νόμου ὁριζομένης προθεσμίας.**

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 706)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατάς*

Λοιπά μέλη: Οἱ κ.κ. Ε. Σαμαλέας, Π. Μπαρτσακόλλιας, Β. Σάββας, Ν. Πλασσαρᾶς, Νομικοί Σύμβουλοι, Σ. Ποταμιάνος, Πάρεδρος.

Ἐπί τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4052)1960 νόμου «περί κυρώσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 162)1959 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου κλπ.» (*) ἐπεδιώχθη ἡ εἴσπραξις τῶν πρός Ὀργανισμούς Κοινωνικῆς Πολιτικῆς ἁρμοδιότητος Ὑπουργείου Ἐργασίας καθυστερουμένων ἀπό πολλῶν ἐτῶν εἰσφορῶν παρ' ἐργοδοτῶν διά τῆς παροχῆς εἰς τούς τοιούτους ὀφειλέτας διευκολύνσεων, ὥστε νά δύνανται οὗτοι ἄνευ κάμψεως τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν ἐπιχειρήσεων νά ἐνημερωθῶσι πρός τάς ὑποχρεώσεις των ἔναντι τῶν προαναφερθέντων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

Διά τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ρηθέντος νόμου ἐτέθησαν αἱ προϋποθέσεις τῆς δι' εὐκολιῶν ρυθμίσεως τῶν περί οὗ ὁ λόγος ὀφειλῶν, αἵτινες δέν ὑπερβαίνουσι τό ποσόν τῶν 100.000 δραχμῶν.

Διά τάς ὀφειλάς ὅμως τάς ὑπερβαινούσας τό ποσόν τῶν 100.000 δραχμῶν διέλαβεν ἡ παράγραφος 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 2 καί νόμου, ὁρίσασα τά ἑξῆς:

«2) Καθυστερούμενοι ἀσφαλιστικαί εἰσφοραί ὑπέρ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ἀναγόμεναι εἰς χρόνον μέχρι τῆς 31.12.1959, ὧν τό σύνολον ὑπερβαίνει κατά ὀφειλέτην τό ποσόν τῶν δραχμῶν ἑκατόν χιλιάδων (100.000), ὑπάγονται εἰς την ρύθμισιν τῆς προηγουμένης παραγράφου ὑπό τάς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις, ὑπό τόν ὅρον ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἤθελε καταβάλει ἐντός τοῦ ἑπομένου ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος κυρωτικοῦ νόμου μηνός τό 1)4 τοῦ πέραν τῶν ἑκατόν χιλιάδων (100.000) δραχμῶν ποσοῦ κυρίας ὀφειλῆς.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τό ὑπόλοιπον τμῆμα τῆς ὅλης ὀφειλῆς, ἤτοι τό ποσόν τῶν ἑκατόν χιλιάδων (100.000) δραχμῶν μετά τοῦ ὑπολοίπου (3)4) τῆς πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου κυρίας ὀφειλῆς καί τοῦ ὑπό τοῦ παρόντος προβλεπομένου προσθέτου τέλους καταβάλλεται εἰς τριάκοντα ἓξ (36) ἴσας μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης τούτων καταβλητέας ἐντός δέκα ἡμερῶν ἀπό τῆς ὡς ἄνω καταβολῆς».

Ἡ παράγραφος αὕτη ὑπήγαγε μέν τάς μεγαλυτέρας τῶν 100.000 ὀφειλάς εἰς την ρύθμισιν, ἀλλ' ὅμως ἐθέσπισε μίαν προϋπόθεσιν δι' αὐτάς ὅτι δηλαδή ἀπό τό σύνολον τῆς ὅλης ὀφειλῆς θά ἀφαιρεσωμεν τάς 100.000 δραχμάς καί ἐκ τοῦ μενοντος ὑπολοίπου τό μέν 1)4 θά ὑποχρεωθῇ νά πληρώσῃ ὁ ὀφειλέτης ἀμέσως καί ἐντός τῆς ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένης προθεσμίας καί τό ὑπόλοιπον τῶν 3)4 τῆς ὀφειλῆς αὐτῶν τῶν 100.000 δραχμῶν, αἵτινες, ὡς ἐλέχθη, ἀφῃρέθησαν, θά ἀποτελέσῃ τό σύνολον τῆς ὀφειλῆς, ἥτις θά ὑπαχθῇ εἰς την ρύθμισιν, ὡς ἐν τῇ 1ῃ παραγράφῳ ὁρίζεται (π.χ. ὀφειλή 500.000 δραχμῶν, ἀφαιροῦνται αἱ 100.000 καί ἐκ τοῦ ὑπολοίπου 400.000 θά ὑποχρεωθῇ νά καταβάλῃ ὁ ὀφειλέτης ἀμέσως τό 1)4, ἤτοι 100.000 καί αἱ ὑπόλοιποι 300.000 δραχμαί σύν 100.000, αἵτινες ἀφῃρέθησαν, σύνολον 400.000 δραχμαί, θά ὑπαχθῶσιν εἰς την ρύθμισιν διά κεφαλαιοποιήσεως μέ πρόσθετον τέλος 0,50 ο)ο μηνιαίως καί οὐχί πέραν τοῦ 18ο)ο ἐτησίως καί καταβολῆς αὐτοῦ εἰς 36 δόσεις.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς συνάγεται, ὅτι τό 1)4 τῆς μετά την ἀφαίρεσιν τῶν 100.000 δραχμῶν τῆς ὅλης ὀφειλῆς, ὅπερ ὑποχρεοῦται νά καταβάλῃ ὁ ὀφειλέτης, διά νά ὑπαχθῇ καί οὗτος εἰς τά εὐεργετήματα τοῦ νόμου, εἰς οὐδεμίαν λόγῳ προσθέτου τέλους κλπ. ἐπιβάρυνσιν ὑπόκει-

(*) ΕΕΔ 19, 672.

κειται, ἐφ' ὅσον κατεβλήθη ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

ΙΙΙ. ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Ι.Κ.Α. ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 4104)1960 θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ συνολικὸν ἐκ συντάξεων κλπ. ἀκαθάριστον εἰσόδημα τοῦ ἀπασχολουμένου συνταξιούχου ἢ τὸ καθαρὸν τοιοῦτον καὶ προκύπτον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ φόρου χαρτοσήμου καὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 711)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατᾶς*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Β. Σάββας, Ν. Πλασσαρᾶς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ε. Κουρουσόπουλος, Α. Ζώρας, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Ἐν ἄρθρῳ 10 τοῦ ν.δ. 4104)1960 ὁρίζεται, ὅτι:

1) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ Πολιτικῆς εἰσφοραὶ ἀσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου ὑπολογίζονται εἰς τὸ διπλάσιον, προκειμένου περὶ ἀσφαλίσεως ἀπασχολουμένου συνταξιούχου τοῦ Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

2) Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἔχουν ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ συνταξιούχων, ὧν τὸ ἐκ τῆς συντάξεως ἢ τὸ ἐκ τῶν συντάξεων καὶ βοηθημάτων ἢ μερισμάτων τύπου συντάξεως συνολικὸν μηνιαῖον εἰσόδημα εἶναι μικρότερον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἀμοιβῆς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου γραφείων, ηὐξημένου κατὰ 50 ο/ο. Ὡσαύτως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου. Ἐθεσπίσθη ἡ διάταξις αὕτη, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ νόμου, ἵνα κατὰ τὸ δυνατὸν περιορισθῇ ἡ ἀπασχόλησις συνταξιούχων πρὸς ἐξάλειψιν ἢ μετριασμὸν τῆς ἀνεργίας.

Διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῶν μηνιαίων ἀπολαυῶν τῶν συνταξιούχων ἐκ συντάξεως καὶ ἄλλων ἀπολαυῶν τύπου συντάξεων βοηθημάτων μερισμάτων, πέραν τοῦ ὁποίου θὰ διπλασιάζωνται αἱ εἰσφοραὶ (ἐργατικὴ καὶ ἐργοδοτικὴ) τοῦ ἀπασχολουμένου συνταξιούχου, θὰ λαμβάνωνται αὐταὶ οὐχὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κρατήσεων, ἀλλὰ τὸ σύνολον αὐτῶν καὶ τοῦτο διότι ἐν τῷ νόμῳ ὁρίζεται «τὸ συνολικὸν μηνιαῖον εἰσόδημα», ἅπερ νοεῖται *πᾶσα* ἀπολαυὴ τοῦ συνταξιούχου ἐκ συντάξεως κλπ. ἐν τῷ συνόλῳ της κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ἀφοῦ, ἄλλως, ὡς γνωστόν, αἱ κρατήσεις ἐκ τοῦ συνολικοῦ μηνιαίου εἰσοδήματος δὲν ἀποτελοῦν φόρον ἢ κράτησιν ὑπὲρ τρίτων, ἀλλ' ἰδιοτύπους τοιαύτας συνεπαγομένας διὰ τοῦ ὑπὲρ οὗ κατα βάλλονται δικαίωμα ἐπὶ τῶν παροχῶν τοῦ εἰσπράττοντος ταῦτα ἀσφαλιστικοῦ φορέως. Ἀντίθετος ἑκδοχὴ θὰ ἀγάγῃ καὶ' ἀρχὴν μὲν εἰς τὴν ματαίωσιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ τῆς ἐξαλείψεως ἢ μετριασμοῦ τῆς ἀνεργίας, οἱ δὲ συνταξιοῦχοι, ὧν αἱ συντάξεις ὑπόκεινται εἰς ἀσφαλιστικὰς εἰσφοράς, θὰ τύχουν εὐνοϊκωτέρας μεταχειρίσεως τῶν λοιπῶν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν κρατήσεων τούτων ἐκ τοῦ συνολικοῦ μηνιαίου εἰσοδήματος αὐτῶν καὶ τέλος δὲν εἶναι νοητὸν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κατωτάτου ὁρίου ἀμοιβῆς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ ὀνομαστικὸν καὶ οὐχὶ τὸ μένον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐπ' αὐτῶν κρατήσεων, ἐνῷ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ συνολικοῦ εἰσοδήματος τῶν συνταξιούχων θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ καθαρὸν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κρατήσεων.

Ἄλλως, ὅπου ὁ νομοθέτης ἠθέλησεν, ἵνα τὸ εἰσόδημα τῶν ἐργαζομένων (μισθὸς ἢ σύνταξις) ὑπολογίζηται μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κρατήσεων, δηλαδὴ νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν πρὸς ὑπολογισμὸν τὸ μένον καθαρὸν εἰσόδημα, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι εὐνοϊκὴ μεταχείρισις, ρητῶς ἐν τοῖς νομοθετήμασι ἀνέγραψε καὶ ἀναγράφει τοῦτο, π.χ. ὁ φόρος τοῦ εἰσοδήματος ὅπου φορολογεῖται τὸ ρητῶς ἐν αὐτῷ κατονομαζόμενον «καθαρὸν εἰσόδημα» ἢ παράγραφος ὁ τοῦ ἄρθρου 58 τοῦ ἀ.ν. 1854)1951, καθ' ἣν οἱ ἐξ ἰδίας ὑπηρεσίας ἢ παθήσεως συνταξιοῦχοι ἐκμισθούντες τὴν ἐργασίαν των ὁπωσδήποτε εἰς Ν.Π.Δ.Δ. καὶ Τραπέζας δικαιοῦνται νὰ λαμβάνουν πλήρη τὴν σύνταξίν των μόνον ἐφ' ὅσον τὸ ἄθροισμα ταύτης μετὰ τῶν καθαρῶν πάσης φύσεως ἀπολαυῶν δὲν ὑπερβαίνει . . .

IV. ΕΝΤΑΞΙΣ ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΩΝ ΕΙΣ Κ.Τ.Ε.Λ. ΚΑΙ ΝΟΜΟΣ 3514)1928

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου 3514)1928 ἐπὶ στρατευθέντος εἰσπράκτορος Κ.Τ.Ε.Λ., κριθέντος συμφώνως τῷ Νόμῳ 3990)1959 ὡς μὴ ἐκτάκτου.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 716)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Β. Σάββας*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ. κ. Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Π. Μπαρτσακούλιας, Ν. Πλασσαρᾶς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Α. Ζώρας, Α. Τομαρᾶς, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1) Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ν.δ. 3990)1959 οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου τούτου (23.9.1959), ἀφ'

ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ 5ΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΑΓΙΑ, Δικηγόρου

Εἰς τὴν Λυών τῆς Γαλλίας συνῆλθεν ἀπὸ 18-21 Σεπτεμβρίου τὸ πέμπτον Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Τὴν διοργάνωσιν ἐπωμίσθη τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λυών, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. André Brun.

Συμμετέσχον περὶ τοὺς 450 ἀντιπρόσωποι ἐκ 50 Κρατῶν τῆς Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς, καθὼς καὶ ἀντιπρόσωποι Διεθνῶν Ὀργανισμῶν (Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας, Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος Ἀνθρακος καὶ Χάλυβος, Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως). Ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος παρευρέθησαν ὁ ὑφηγητὴς κ. Ἰωάννης Καποδίστριας καὶ οἱ δικηγόροι κκ. Τριαντάφυλλος Μήτσου καὶ Ἀντώνιος Βάγιας. Τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας ἐξεπροσώπησεν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ὁ κ. Γ. Σπυρόπουλος.

Συνεζητήθησαν τὰ ἑξῆς θέματα: 1) Ἐσωτερικαὶ σχέσεις συνδικάτων καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν. 2) Ρύθμισις τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐργοδότου διαφορῶν. 3) Ἀστικὴ εὐθύνη τοῦ μισθωτοῦ ἔναντι τοῦ ἐργοδότου, τῶν συναδέλφων του καὶ τρίτων. 4) Σχέσεις ἐργοδότου καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος εἰσηγητὴς καθηγητὴς C. Summers τοῦ Πανεπιστημίου Yale (Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι) ἀνεφέρθη ἐν ἀρχῇ εἰς τὴν σημασίαν τῶν συνδικάτων εἰς τὸ πλαίσιον μιᾶς δημοκρατικῆς κοινωνίας: Φραγμοὶ εἰς τὴν κρατικὴν αὐθαιρεσίαν, ἐπιβοήθησις τοῦ ἐργάτου εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῆς μελέτης τοῦ θέματος εἶναι τὰ ἑξῆς: α) Ἐξουσία τοῦ συνδικάτου ἐπὶ τοῦ ἀτόμου: Ἐν τίνι μέτρῳ ἡ ἐξουσία αὐτὴ δύναται νὰ ἀποβῇ ἀποτελεσματική. β) Ἐλευθερία τῶν μελῶν: Ἐν τίνι μέτρῳ δεσμεύονται καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ ἄρθρου 27), ὑπηρετοῦντες ὡς εἰσπράκτορες εἰς λεωφορεῖα ἐντεταγμένα εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἔχοντες ἐξάμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρεσίαν εἰς λεωφορεῖα τοῦ αὐτοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., ἐντάσσονται εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἀποτελοῦσι προσωπικὸν αὐτοῦ. Ἡ ἐνταξις ἐνεργεῖται παρ' Ἐπιτροπῆς ἐξ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἢ Χωροφυλακῆς, ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπων τῶν εἰσπρακτόρων, βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ προσωπικοῦ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ. προβλεπομένων τυπικῶν προσόντων καὶ ἐκτιμήσεων τῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν τοιούτων (ἐντιμότης, καλὴ συμπεριφορά, ἐργατικότης, πειθαρχία). Αἱ περὶ ἐντάξεως ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης εἶναι ὁριστικαί, μὴ ὑποκείμεναι εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον. Ἐξ ἄλλου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου εἰς τὰ γενικὰ ἔξοδα ἑκάστου Κ.Τ.Ε.Λ. περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἀντιμισθίαι τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ, ἐν αἷς καὶ τῶν εἰσπρακτόρων, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου τυχὸν ὀφειλόμεναι μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ἀπαιτήσεις ἐκ μισθῶν κ.λ.π. τῶν εἰσπρακτόρων ἔναντι τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν λεωφορείων δὲν βαρύνουσι τὰ Κ.Τ.Ε.Λ.

2) Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτουν σαφῶς τὰ ἑξῆς: Ὅτι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου οἱ εἰσπράκτορες λεωφορείων ἐντεταγμένων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. μεταβάλλουσιν ἐργοδότην, τοιούτου καθισταμένου τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., ἀφοῦ θὰ μισθοδοτῶνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἄνω νόμου παρ' αὐτοῦ. Ὅτι ἡ ἐπακολουθοῦσα περὶ ἐντάξεως τούτων εἰς τὸ Κ.Τ.Ε.Λ. ἀπόφασις τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς τακτοποιεῖ τούτους ὡς προσωπικὸν τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω ἰσχύος τοῦ νόμου καὶ ὅτι ἡ κατὰ συνέπειαν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, οὔσης ὁριστικῆς καὶ μὴ ὑποκειμένης εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον, περὶ μὴ ἐντάξεως τῶν χωρούσα ἀπόλυσίς των δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργοδότου Κ.Τ.Ε.Λ., ἀλλ' ἐπιβάλλεται ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεωτικῶς.

3) Ὑπὸ τοιαύτην σαφῆ ἔννοιαν τῶν προπαρατεθειμένων διατάξεων καθίσταται πρόδηλον, ὅτι διὰ τὸν περὶ οὗ τὸ ἐρώτημα εἰσπράκτορα, ὅστις κατὰ τὰ δεδομένα του, ὑπηρετῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἐκρίθη παρὰ τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς ὡς μὴ ἐντακτέος λόγῳ σωρείας πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, δὲν ὑφίσταται ἔδαφος ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ν. 3514)1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως» καὶ συγκεκριμένως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου τούτου, διότι αἱ προστατευτικαὶ τῶν στρατευομένων διατάξεις αὗται ἀφοροῦσιν εἰς ἀπολύσεις τῶν στρατευομένων ἐπερχομένας τῇ βουλήσει τοῦ ἐργοδότου, καὶ οὐχὶ εἰς τοιαύτας ἐπερχομένας καὶ ὑποχρεωτικῶς ἐκ διατάξεως νόμου, ὡς ἐν προκειμένῳ (*).

(*) Ἴδετε περὶ τοῦ θέματος Πρόεδρου Πρωτοδικῶν Καβάλας 852)1962, ΕΕΔ 22, 545 καὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ν.δ. 3959)1959 νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 221, 744.

ται ἀπό τήν κανονιστικήν ἐξουσίαν τοῦ συνδικάτου. γ) Συμμετοχή εἰς τήν ζωήν τοῦ συνδικάτου: Ἐν τίνι μέτρῳ τό ἄτομον δύναται νά ἐπηρεάσῃ τάς ἀποφάσεις καί τήν ἐν γένει πολιτικήν τοῦ συνδικάτου.

Ὡς πρός τήν παρεχομένην πολιτικήν προστασίαν εἰς τά μέλη τῶν συνδικάτων διαπιστοῦται ἡ ὕπαρξις διαφόρων συστημάτων: α) Τό συνδικάτον θεωρεῖται ὡς ἐλευθέρως συνιστωμένη ἕνωσις, ἀπηλλαγμένη κάθε πολιτειακῆς παρεμβάσεως. β) Ἡ πολιτεία λαμβάνει ὡρισμένα μέτρα ἐλέγχου, π.χ. προσδιορισμός τῶν προϋποθέσεων διά τήν ἀπόκτησιν τῆς ἰδιότητος μέλους τῆς διοικήσεως. γ) Συνδυασμός αὐτονομίας τοῦ συνδικάτου καί πολιτειακῆς παρεμβάσεως.

Συμφώνως πρός τά προκύψαντα ἀπό τήν συζήτησιν συμπεράσματα ἡ ἀπαρχή τοῦ προβλήματος εὑρίσκεται εἰς τήν ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου ἐντός ἑνός ὠργανωμένου κοινωνικοῦ συνόλου. Τά δικαιώματα ταῦτα χρήζουν ἰδιαιτέρας προστασίας ἐντός τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἡ ὁποία γνωρίζει τήν κατά «ράζας» ὀργάνωσιν.

Ἐξ ἄλλου εἶναι γενικῶς παραδεκτόν, ὅτι ὁ συνδικαλισμός συνιστᾷ ἕνα δημοκρατικόν θεσμόν. Πρέπει ἑπομένως νά παράσχῃ τό πρότυπον τῆς δημοκρατικῆς ὀργανώσεως τῆς κοινωνίας.

Πάντως πρό τῆς διαμορφώσεως οἱασδήποτε νομικῆς κατασκευῆς, ἥτις δύναται νά ἀποδειχθῇ πεπλανημένη, προέχει ἡ μελέτη τῶν κοινωνιολογικῶν δεδομένων.

Εἰσηγητής ἐπί τοῦ δευτέρου θέματος ὑπῆρξε ὁ καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων G. Camerlynck, ὁ ὁποῖος ἠσχολήθη ἐν πρώτοις μέ τήν θεμελίωσιν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου. Ἡ κλασσική διδασκαλία τήν ἀναζητεῖ εἰς τήν σύμβασιν ἐργασίας. Αἱ πειθαρχικαί κυρώσεις εἶναι συμβατικῆς προελεύσεως καί αἱ σχετικαί διαφοραί ἐπιλύονται κατά τό κοινόν δίκαιον.

Νεώτεραι ἀντιλήψεις ὀφειλόμεναι ἐν πολλοῖς εἰς τόν P. Durand θεωροῦν τήν ἐπιχείρησιν ὡς ἕνα ὀργανισμόν, τοῦ ὁποίου ὁ προϊστάμενος εἶναι ἐξοπλισμένος μέ πειθαρχικήν ἐξουσίαν χάριν τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου.

Εἰς τάς λαϊκάς δημοκρατίας τό πρόβλημα τίθεται ὑπό ἄλλην μορφήν: Ἡ πειθαρχική ἐξουσία ἀποβλέπει εἰς τήν ἐνίσχυσιν τῆς σοσιαλιστικῆς συνεργασίας διά τῆς καλυτέρας διοργανώσεως τῆς ἐργασίας καί τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος.

Ὡς πρός τήν ρύθμισιν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας ὁ νομοθέτης σπανίως ἐπεμβαίνει διά τήν πρόληψιν αὐθαιρεσιῶν. Εἰς τοῦτο σημεῖον αἱ συλλογικαί συμβάσεις προσφέρονται ὡς τό ἰδεῶδες μέσον ρυθμίσεως τῶν σχετικῶν ζητημάτων.

Ἡ προσφυγή τοῦ μισθωτοῦ κατά τῶν πειθαρχικῶν κυρώσεων ἀσκεῖται εἴτε ἐνώπιον ὀργάνου τῆς ἐπιχειρήσεως (Δ. Γερμανία, Ἰταλία), εἴτε ἐνώπιον ὀργανισμῶν ἐπαγγελματικῆς συνθέσεως (προαιρετικῶς εἰς τό Βέλγιον, ὑποχρεωτικῶς εἰς τήν Σουηδίαν) εἴτε ἐνώπιον Διοικητικῆς Ἀρχῆς μέ συμβουλευτικήν (Βέλγιον) ἢ διαταικτικήν (Χιλή, Ἱσπανία) ἀρμοδιότητα, εἴτε ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ὡς συμβαίνει εἰς πλείστους ὅσους χώρας.

Κατά τάς συζητήσεις ἐπεσημάνθη ἡ ἐξασθένησις τοῦ ἀρχικῶς αὐθαιρέτου χαρακτῆρος τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς προστασίας τοῦ μισθωτοῦ. Μεταξύ τῶν μεθόδων ἐπιλύσεως τῶν πειθαρχικῶν διαφορῶν ἡ ἀπόπειρα συνδιαλλαγῆς, προαιρετική ἢ ὑποχρεωτική, φαίνεται νά κατακτᾷ ἔδαφος. Ἡ πλειοψηφία τῶν Κρατῶν εἶναι ἀντίθετος πρός τήν ὀνάμιξιν τῆς Διοικήσεως μέ δικαίωμα ἀποφάνσεως, ἐνῷ ἀντιθέτως τῆς ἀναγνωρίζει μεσολαβητικήν ἁρμοδιότητα. Ὡς ὑπερτάτη πάντως ἐγγύησις παρίσταται ἡ δικαστική προσφυγή, ἐφ' ὅσον ὅμως παρέχεται εἰς τόν δικαστήν ἡ εὐχέρεια νά ἐλέγξῃ τό δεδικαιολογημένον τῆς πειθαρχικῆς κυρώσεως καί ἡ ἐξουσία μεταρρυθμίσεώς της. Ἡ ἀνάγκη αἰτιολογήσεως τῆς ἀπολύσεως παρίσταται ὡς γενική τάσις, καθώς καί ἡ ἐπαναπρόσληψις τοῦ μισθωτοῦ ἐν περιπτώσει ἀδικαιολογήτου ἀπολύσεως.

Τά ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντα ἐπί τοῦ θέματος ἐξέθεσεν ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου ὁ δικηγόρος κ. Μήτσου. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας ἀνεκοίνωσεν, ὅτι τήν 5 Ἰουνίου τρέχοντος ἔτους, ἡ 47η Σύνοδος τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἐργασίας ἐψήφισε «σύστασιν» ἄνευ ὑποχρεωτικοῦ χαρακτῆρος πρός τά Κράτη - μέλη ὡς πρός τό δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου πρός μονομερῆ καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἥτις καί ἀποτελεῖ τήν ἐσχάτην πειθαρχικήν ποινήν. Τά κύρια σημεῖα τοῦ κειμένου τούτου εἶναι τά ἑξῆς:

Κάθε ἀπόλυσις δέον νά εἶναι αἰτιολογημένη. Ἀναγνωρίζεται εἰς τόν μισθωτόν τό δικαίωμα ἀπολογίας, ὡς καί προσφυγῆς ἐνώπιον ἀμεροληπτου ὀργάνου ἐκτός τῆς ἐπιχειρήσεως (δικαστήριον, διαιτητική ἐπιτροπή κλπ.).

Κατά τόν εἰσηγητήν ἐπί τοῦ τρίτου θέματος καθηγητήν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Lodge (Πολωνίας) κ. A. Szpunar ἡ δαστική εὐθύνη τοῦ μισθωτοῦ ἐναντι τοῦ ἐργοδότου εἶναι κατ' ἀρχήν μέν συμβατική, ἐνδεχομένως δέ ἐξωσυμβατική, ἐνῷ ἐναντι τῶν συναδέλφων του καί τῶν τρίτων πάντοτε ἐξωσυμβατική. Ἡ πρακτική ὅμως σημασία ὅλων τῶν σχετικῶν διατάξεων εἶναι μικρά λόγῳ τῆς ἀφερεγγυότητος τοῦ μισθωτοῦ καί τῆς παραλλήλου εὐθύνης τοῦ ἐργοδότου ὡς προστήσαντος. Ἐξ ἄλλου ἡ σχετική μέ τά ἐργατικά ἀτυχήματα νομοθεσία ἐπηρεάζει αἰσθητῶς τήν εὐθύνην τοῦ μισθωτοῦ ἐναντι τῶν συναδέλφων του.

Τέλος ὁ ἐπί τοῦ τελευταίου θέματος εἰσηγητής κ. M. Tissembaum, καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Calle (Ἀργεντινή) ὑπευθύμισεν, ὅτι ἡ κοινωνικοποίησις τῆς εὐθύνης ὁδηγεῖ εἰς τήν πλήρη ἀνάληψιν ὑπό τῶν Ὀργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν συνεπειῶν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καί ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν.

Ἡ καθιέρωσις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως συνεπάγεται τήν δημιουργίαν ὑποχρεώσεων τῶν

ἐργοδοτῶν (συνδρομαὶ κλπ.) ἐναντι τῶν διαφόρων ὀργανισμῶν, οἵτινες ὑποκαθίστανται εἰς αὐτούς διὰ τὴν ἀποζημίωσιν καὶ περίθαλψιν τῶν παθόντων. Ἡ καταβολὴ τῶν συνδρομῶν δὲν καλύπτει ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν ἀστικὴν εὐθύνην τοῦ ἐργοδότου ἐκ παρανόμων πράξεων. Ὁ μισθωτὸς δύναται ἐπὶ πλέον νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἐργοδότου διὰ τὰς μὴ καλυπτομένας ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ζημίας.

Ὁ εἰσηγητὴς κατέληξεν, ὅτι εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐξασφαλισθῇ εἰς τὸν μισθωτὸν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, δέον νὰ ἀνταποκρίνεται μία πλέον ἐκτεταμένη εὐθύνη τῶν ὑπαιτίων τῆς ζημίας, οἵτινες προσβάλλευν διὰ τῶν πράξεών των τὴν καθόλου ὀργάνωσιν τῆς κοινωνίας.

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ Συνεδρίου θὰ πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὴν ἐπισήμανσιν τῶν θεμελιωδῶν προβλημάτων, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν τεσσάρων συζητηθέντων θεμάτων διὰ τῆς συγκριτικῆς μελέτης τῶν κατὰ χώρας ἰσχυουσῶν διατάξεων. Διεφάνη δὲ διὰ μίαν ἔτι φορὰν ἡ σημαντικὴ ἐπιρροή, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἡ νομικὴ ἐπιστήμη ἐπὶ τῆς ἁρμονικῆς διαμορφώσεως τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων.

Ἀνακοίνωσις τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων M. David ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος.

Ὁ καθηγητὴς M. David προτείνει μίαν ἔρευναν ὡς πρὸς τὴν κοινωνιολογικὴν πραγματικότητα, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐξεταζόμενον νομικὸν ζήτημα.

Ὁ ἐργατικὸς συνδικαλισμὸς εὑρίσκεται σήμερον ἐνώπιον δυσκολιῶν, ὀφειλομένων εἰς τὴν αὐξανομένην περιπλοκὴν τῶν συνδικαλιστικῶν ζητημάτων. Ἀντιμετωπίζει κυρίως τὸν κίνδυνον ἀποκοπῆς τῶν διοικούντων ἀπὸ τὰ μέλη τῶν συνδικάτων. Οἱ συνδικαλισταί, ἔχοντες συνείδησιν τοῦ κινδύνου τούτου, ἀνακαλύπτουν κατὰ κάποιον τρόπον τὴν χρησιμότητα τῶν νομικῶν μέσων ἀντιδράσεως. Διστάζουν, εὐλόγως, νὰ χρησιμοποιήσουν κυρώσεις κατὰ τῶν μελῶν. Ἀντιθέτως ἀναζητοῦν τὰ νομικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ἐπαφὴν διοικούντων καὶ διοικουμένων. Τὰ μέσα αὐτὰ συνίστανται εἰς τὸ μὴ ἐπανεκλέξιμον τῶν διοικούντων, εἰς τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ καταστατικὰ διατάξεων συνδεουσῶν περισσότερον τὴν διοίκησιν μὲ τὰ μέλη (λογοδοσία τῆς διοικήσεως καὶ σχετικαὶ κυρώσεις, καθιέρωσις συνδικαλιστικῆς εὐθύνης).

Πάντα ταῦτα θέτουν τὸ πρόβλημα τῆς ἀποκεντρώσεως ἐν τῇ συνδικαλιστικῇ διαρθρώσει. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ ἔλεγχος τῶν διοικούντων δέον νὰ ἀναγνωρισθοῦν ἐκτεταμένα δικαιώματα εἰς τὰ μέλη καὶ ἐπὶ πλέον δέον ὅπως τὰ μέλη εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐξασκήσουν τὰ δικαιώματα αὐτά.

Παρίσταται ἀναγκαῖον ἑπομένως νὰ καταστῇ πλέον δραστήρια ἡ συνδικαλιστικὴ μᾶζα. Ἐπανευρίσκομεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ πρόβλημα τῆς ζώσης δημοκρατίας. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶναι ἀναγκαία μία ἐκτεταμένη προσπάθεια καταρτισμοῦ. Ἀλλὰ μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ἐργαζομένων δέον νὰ δημιουργηθῇ πρόσθετι μία ἀτμόσφαιρα, ὅπου θὰ ἀναπνέουν ἐλευθέρως καὶ ὅπου καθεὶς θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐκφράζῃ τὴν γνώμην του. Πρόκειται περὶ ἑνὸς προβλήματος συνταγματικοῦ δικαίου τῆς ἐργασίας.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Poitiers κ. J. Savatier, παρεμβαίνων, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἡ πλειοψηφία τῆς γαλλικῆς ἐπιστήμης ἀναζητεῖ τὴν θεμελίωσιν τῶν ἐπὶ τῶν συνδικάτων ἐφαρμοστέων κανόνων δικαίου εἰς τὴν ὀργανικὴν θεωρίαν, διότι ἡ συμβατικὴ τοιαύτη δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν σχέσεων, αἵτινες ἀναπτύσσονται ἐντὸς ὡργανωμένων συνόλων.

Εἰς τὰς χώρας, ὅπου ἡ προσχώρησις εἰς τὰ συνδικᾶτον εἶναι προαιρετική, τὸ συνδικᾶτον θεωρεῖται θεσμὸς τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἡ κρατικὴ παρέμβασις εἶναι εἷα ἐπὶ ὅλων τῶν συμβατικῶν σχέσεων, περιορίζεται δηλαδὴ εἰς τὸ σύννομον τῶν καταστατικῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων.

Ἡ ἄποψις ὅμως αὕτη φαίνεται ἀπηρχαιωμένη, διότι εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν καὶ ὑπὸ οἱονδήποτε καθεστὼς τὰ συνδικᾶτα καλοῦνται νὰ συνεργασθοῦν ὁλονὲν καὶ περισσότερον μὲ τὴν πολιτειακὴν ἐξουσίαν: ἀπὸ κοινοῦ ἐπεξεργασία νομικῶν κανόνων κλπ.

Ὁ κ. Savatier διαβλέπει εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ μίαν νέαν μορφὴν ἐκπροσωπήσεως τῶν πολιτῶν μέσῳ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανισμῶν (ὄχι μόνον ἐργατικῶν, ἀλλὰ ἀγροτικῶν, ἐργοδοτικῶν κλπ.).

Δυνάμεθα ἑπομένως νὰ ἀναλύσωμεν τὰς μεταξὺ τῶν συνδικάτων καὶ τῶν μελῶν των σχέσεις, χρησιμοποιοῦντες κατ' ἀναλογίαν ἐννοίας τῆς πολιτικῆς ζωῆς: ἀτομικὰ δικαιώματα σχετιζόμενα μὲ πολιτικὰς ἐλευθερίας (ἀπεργία, ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία), δικαίωμα ψήφου κλπ.).

Λυών 5 Ὀκτωβρίου 1963

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΜΕΤ' ΑΚΥΡΟΝ ΣΥΜΒΑΣΙΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 4 § 1 τοῦ νόμου 3514)1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως», ὡς ὁ νόμος οὗτος ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων (ἄρθρον 11 ά.ν. 547)1937), ἡ ἄνευ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένης αἰτίας (κρινομένης ὑπὸ τῆς εἰδικῆς Πρωτοδικειακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ά.ν. 547)1937) ἀπόλυσις τοῦ ἐπαναλαβόντος, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν, τὴν ἐργασίαν του, πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας, ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν πληρωμὴν εἰς αὐτὸν ἀποζημιώσεως ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 765) 1943, ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολύσεως ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ καθεστὼς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου «ἐπαναλαβὼν τὴν ἐργασίαν» ὑπάγεται, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 68)1945, ΕΕΔ 8, 249 καὶ παγία νομολογία τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας) καὶ ὁ μὴ γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου δι' ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας του, ἀφοῦ προηγουμένως ἐντὸς τῆς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 3514) 1928 δηλώσῃ ὁ μισθωτὸς πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἐγγράφως ἢ προφορικῶς, ὅτι προτίθεται οὗτος (ὁ μισθωτὸς) νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ σύμβασις ὅμως ἐργασίας ἐνδέχεται διά τινα λόγον δημοσίας τάξεως νὰ εἶναι ἄκυρος, ὡς ἀντιτιθεμένη πρὸς νομικὴν διάταξιν τοιούτου χαρακτῆρος καὶ συνηθεστέρα περίπτωσις, μεταξὺ ἄλλων, εἶναι ὅταν αὕτη (σύμβασις) καταρτίζηται μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ ἄνευ ἐφοδιασμοῦ τοῦ τελευταίου διὰ τοῦ ἐπιβαλλομένου, εἰς τὴν περίπτωσιν, βιβλιαρίου ὑγείας. (Ἴδετε περὶ τῆς ἀκυρότητος τῶν συμβάσεων τούτων Α.Π. 214)1959, ΕΕΔ 18, 697, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Τὸ κρίσιμον πάντως εἶναι, ἂν κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁ μισθωτὸς οὗτος στερῆται βιβλιαρίου ὑγείας, διότι καὶ ἂν ἡ σύμβασις κατηρτίσθη ἄνευ αὐτοῦ, μετέπειτα δὲ ὁ μισθωτὸς ἐφωδιάσθη διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 214)1959, ἔνθ' ἀνωτ.), θεωρεῖται ὡς ἀναδρομικῶς ἐπικυρωθεῖσα.

Ἐνδιαφέρον ἐπίσης εἶναι, ὅτι ὁ μισθωτὸς ἔχει θεωρήσει κανονικῶς κατ' ἔτος, ὡς ἐπιβάλλει ὁ νόμος, τὸ βιβλιάριον ὑγείας, διότι, ἂν τοῦτο δὲν ἔχῃ γίνει, θεωρεῖται, ὅτι στερεῖται βιβλιαρίου. Οὕτω καὶ ἡ Πρόεδρος Πρωτ. Ἀθηνῶν 3091)1960, ΕΕΔ 19, 592).

Μακρὰ ὑπῆρξαν εἰς τὴν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας αἱ ἀμφισβητήσεις ἂν ὁ νόμος 3514)1928 ἔχῃ ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας (Ἴδετε ΕΕΔ 17, 541), ἀλλ' ἤδη μετὰ τὴν Α.Π. 42)1959 (ΕΕΔ 18, 247), ἡ ὁποία ἐδέχθη, ὅτι ὁ νόμος οὗτος δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, πρέπει τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ θεωρῆται, ἀπὸ νομολογιακῆς πλευρᾶς, λελυμένον.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἐργοδότης δὲν ἔχει ἐκ τοῦ νόμου τούτου ὑποχρέωσιν νὰ διατηρήσῃ τὸν ἀποστρατευθέντα μισθωτὸν ἐπὶ ἓν ἔτος μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας του, ὑποκειμένως ἄλλως εἰς τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἓξ μηνῶν τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ νόμου 3514)1928.

Ἐξ ἄλλου, ὡς ἔχει καὶ τοῦτο νομολογηθῇ, ὁ μισθωτὸς τοῦ νόμου 3514)1928, ἀπολυόμενος ἀδικαιολογήτως, δικαιοῦται ἐκτὸς τῆς ἀποζημιώσεως ἓξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν τοῦ νόμου τούτου καὶ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, ἡ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ἡ ὁποία παρέχεται εἰς τοὺς κοινοὺς μισθωτούς, μὲ συνυπολογισμὸν εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας καὶ ἐκείνου τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, κατ' ἄρθρον 8 νόμου 2053)1952 (ΕΕΔ 11, 490), ὡς ἠρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 34 § 7 τοῦ ν.δ. 2961)1954 (ΕΕΔ 13, 941).

Τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς, κατὰ τὰ τελευταίως νομολογηθέντα (Α.Π. 575)1960, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 20, 35 καὶ λοιπαὶ ἀποφάσεις τῶν Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΕΕΔ 21, 729), δικαιοῦται καὶ ὁ ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας τελῶν μισθωτός.

Συνεπῶς δικαιοῦται αὐτῆς καὶ ὁ μισθωτὸς τοῦ νόμου 3514)1928, ἀπολυόμενος, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν δὲν ἔχῃ οὗτος τὴν εἰδικὴν προστασίαν τοῦ νόμου τούτου διὰ τὴν ἀπόλυσίν του, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ἡ νομικὴ θέσις του θὰ εἶναι μειονεκτικωτέρα ἐκείνης τοῦ κοινοῦ μισθωτοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ διὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 δὲν ἐρευνᾶται τὸ κῦρος ἢ μὴ τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

612/1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 4, 6 καὶ 9 τοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 178 τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 3752)1929 «περὶ κυρώσεως διὰ διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν τοῦ προσωπικοῦ κλπ.», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ νόμου 2269)1920 «περὶ κυρώσεως τῆς διεθνοῦς συμβάσεως τῆς Διεθνοῦς Συνδιασκέψεως τῆς Ἐργασίας τῆς Οὐασιγκτῶνος «περὶ περιορισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν ταῖς βιομηχανικαῖς ἐπιχειρήσεσιν εἰς 8 καθ' ἡμέραν καὶ 48 καθ' ἑβδομάδα». 2) Τὴν γνώμην τῆς Διοικήσεως τῶν Σ.Ε.Κ. καὶ τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Σιδηροδρομικῶν, ὡς αὕτη διατυποῦται ἐν τοῖς ὑπ' ἀριθ. 58919)3890)Υ.Π. τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1963 καὶ 511 τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου 1963 ἀντιστοίχοις ἐγγράφοις αὐτοῦ. 3) Τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου Μεταφορῶν, διατυπωθεῖσαν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 304) 25.9.1963 πράξει αὐτῶν. 4) Τὴν σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Α.Σ.Δ.Υ., διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 821 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 27.9.1963 καὶ 5) τὴν γνώμην τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διατυπωθεῖσαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 674 πρακτικῷ αὐτοῦ τῆς 3.10.1963, προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον πρῶτον

Τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1926 Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι Σιδηροδρόμων, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 5 Ἀπριλίου 1956 β. δ)γματος «περὶ τροποποιήσεως τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων», ὡς καὶ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 9 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, τροποποιοῦνται ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 4

Τῶν φυλάκων ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὁρίζεται ἡ μέση ἡμερησία ἐργασία 8ωρος, τὸ δὲ μέγιστον αὐτῆς καὶ ἡ διορία 12ωρος.

Τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ σταθμῶν καὶ στάσεων Ὑπηρεσίας Ἐκμεταλλεύσεως (καθαριστῶν, φορτωτῶν, ζυγιστῶν, ἐπιστατῶν ἀποθήκης, φανοκόρων σταθμῶν, μαθητευομένων κλειδούχων, κλειδούχων, ἀρχικλειδούχων, ἐλιγμοδηγῶν, ἀρχιελιγμοδηγῶν, στασιαρχῶν, τηλεφωνητῶν, τηλεγραφητῶν, μαθητευομένων βοηθῶν, σταθμαρχῶν κλπ.) ἡ μέση ἡμερησία ἐργασία ὁρίζεται 8ωρος, τὸ μέγιστον αὐτῆς 10ωρον, ἡ δὲ διορία 12ωρος μετὰ 2 διαλειμμάτων. Ἡ διορία δύναται νὰ αὐξηθῇ εἰς 13ωρον καὶ τὰ διαλείμματα εἰς 3, ὅσάκις ἐξαιρετικαὶ κυκλοφοριακαὶ ἀνάγκαι ἐπιβάλλουν τοῦτο, δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ὁριζούσης καὶ τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἰσχύος τῶν αὐξήσεων καὶ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Συγκοινωνιῶν.

Εἰδικῶς καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τῶν διατάξεων τοῦ στοιχείου 1 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1926 Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων αἱ πέραν τῆς μέσης ἡμερησίας ἐργασίας ὧραι τοῦ προσωπικοῦ τούτου εἶναι συμπληρωματικαί.

Εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο ἡ διακοπὴ ἔσται κατ' ἐλάχιστον 10ωρος ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ 8ωρος ἐκτὸς αὐτῆς, θὰ χορηγῶνται δὲ 4 ἀναπαύσεις ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας.

Ἄρθρον 6

Τῶν μαθητευομένων τροχοπεδητῶν, τροχοπεδητῶν, ὁδηγῶν καὶ προϊσταμένων ἀμαξοστοιχιῶν, ὡς καὶ τῶν φανοκόρων, ὁρίζεται ἡ μέση ἡμερησία ἐργασία 8ωρος, τὸ μέγιστον αὐτῆς εἰς 10ωρον, ἡ δὲ διορία 13ωρος μετὰ 3 διαλειμμάτων.

Ἡ διακοπὴ δέον κανονικῶς νὰ ἔχῃ, κατ' ἐλάχιστον, διάρκειαν 10 ὡρῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ ὑπαλλήλου καὶ 8 ἐκτὸς αὐτῆς.

Ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως ἐπιτρέπεται οἱασδήποτε περιορισμὸς τῆς ἐκτὸς ἕδρας διακοπῆς, μέχρι δὲ 8 ὡρῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ.

Θὰ χορηγῶνται 4 ἀναπαύσεις ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας.

Ἄρθρον 9

Τῶν ἀνθρακοφορτωτῶν, καθαριστῶν, νυκτοθερμαστῶν καὶ ἀντλητῶν ὁρίζεται ἡ μέση ἡμερησία ἐργασία ἡ 8ωρος, ἡ δὲ διορία 12ωρος μεθ' ἑνὸς διαλείμματος. Εἰς τούτους χορηγῶνται 2 ἀναπαύσεις ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας.

Τοῦ λοιποῦ ἐργατικοῦ καὶ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐργοστασίων καὶ μηχανοστασίων, πλὴν τῶν ἐν ἄρθρῳ 23 ἐξαιρέσεων, ὁρίζεται ἡ μέση ἡμερησία ἐργασία 8ωρος, ἡ δὲ διορία 12ωρος, μεθ' ἑνὸς διαλείμματος. Λέον νὰ χορηγῶνται ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας 4 μὲν ἀναπαύσεις εἰς τὸ ἡμερομίσθιον ἐργατικὸν καὶ τεχνικὸν προσωπικὸν τῶν ἐργοστασίων, 2 δὲ εἰς τὸ ἡμερομίσθιον προσωπικὸν ἐργοστασίων καὶ μηχανοστασίων, ὡς καὶ εἰς τὸ ἡμερομίσθιον ἐν γένει προσωπικὸν τῶν μηχανοστασίων.

Τῶν θερμαστῶν καὶ μηχανοδηγῶν ὁρίζεται ἡ μέση ἡμερησία ἐργασία 8ωρος, ἡ μεγίστη 10ωρος, ἡ δὲ διορία 13ωρος μετὰ 2 διαλειμμά-

των. Θά χορηγῶνται 4 ἀναπαύσεις ἐντός 30 ἡμερῶν ἀπό τῆς ἐνάρξεως οἱασδήποτε περιόδου ἐργασίας.

"Η διακοπή διά το προσωπικόν ἐν γένει τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης δέον κανονικῶς νά εἶναι κατ' ἐλάχιστον 10ωρος ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ ὑπαλλήλου καί 8ωρος ἐκτός αὐτῆς. Ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως ἐπιτρέπεται ἀποκλειστικῶς διά τούς μηχανοδηγούς καί θερμαστάς οἱασδήποτε μέν περιορισμός τῆς ἐκτός ἕδρας διακοπῆς, μέχρι δέ 8 ὡρῶν ἐν τῇ ἕδρᾳ.

Ἄρθρον δεύτερον

Ἡ ἰσχύς τῶν διατάξεων τῶν κατά τό ἀνωτέρω τροποποιουμένων ἄρθρων 6 καί 9 τοῦ εἰρημένου κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπό τῆς 1 Μαρτίου 1964, τοῦ δέ ἄρθρου 4 ἀπό τῆς 1 Μαρτίου 1965.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1963

—

613)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς καταστήματα Δήμου Περάματος Ἀττικῆς.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 178 τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ π.δ. τῆς 8)14.8.1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως», 2) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 3755)1957 «περί αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κλπ», 3) Τάς ἀπό 18.4.1963 καί 13.5.1963 αἰτήσεις τῶν ἐπαγγελματιῶν Περάματος Ἀττικῆς, 4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 275)9.5.1963 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, 5) Τήν ὑπ' ἀριθ. 15)36)29β)24.4.1963 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Περάματος, 6) Τήν ὑπ' ἀριθ. 36462)24.6.1963 ὁμοίαν τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, 7) Τήν ἀπό 17.7.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καί 8) τήν ὑπ' ἀριθ. 612)1963 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτική Κυριακή ἀργία διά τά ἐμπορικά καταστήματα, παντοπωλεῖα, οἰνοπαντοπωλεῖα, κρεοπωλεῖα, λαχανοπωροπωλεῖα, κουρεῖα, πρατήρια ἄρτου, ραφεῖα καί ὑποδηματοποιεῖα τοῦ Δήμου Περάματος Ἀττικῆς.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1963

—

614)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως ὁλοκληρωτικῆς ἀργίας καταστημάτων πόλεως Μεσολογγίου κατά τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 178 τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ π.δ. τῆς 8)14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως», τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν.δ. 3755)1957 «περί αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν», τήν ἀπό 7.2.1963 αἴτησιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Μεσολογγίου, τήν ἀπό 10.2.1963 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Μεσολογγίου, τήν ὑπ' ἀριθ. 56)8)185α)13.2.1963 σύμφωνον γνώμην τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Αἰτωλοακαρνανίας, τήν ὑπ' ἀριθ. 9574)6.3.1963 σύμφωνον γνώμην τῆς Νομαρχίας Αἰτωλοακαρνανίας, τήν ἀπό 12.8.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς καί τήν ὑπ' ἀριθ. 614)1963 τοιαύτην τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Καθιεροῦται ὁλοκληρωτική ἀργία δι' ἅπαντα τά καταστήματα τῆς πόλεως Μεσολογγίου κατά τήν ἑορτήν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος (12η Δεκεμβρίου), πολιούχου τῆς πόλεως Μεσολογγίου, πλήν χρεοπωλείων, ὀπωροπωλείων, ἐστιατορίων, ζαχαροπλαστείων, καφενείων καί κέντρων ἐν γένει.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ὀκτωβρίου 1963

—

622)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συμπληρώσεως τοῦ ἀπό 7 Μαΐου 1948 Β.δ. «περί καθορισμοῦ τῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης διαδικασίας πρός κρίσιν τῶν δημοσίων κλπ. ὑπαλλήλων καί ὑπηρετῶν».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 183 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τό ἄρθρον 5 παρ. 3 ἀν. νόμου 516)1948, ὡς ἐκυρώθη καί ἐτροποποιήθη διά τοῦ ΜΘ' ψηφίσματος τῆς 2.4.1948, καί τήν ὑπ' ἀριθ. 185)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καί Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

1) Εἰς τήν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπό 7 Μαΐου 1948 β. διατάγματος «περί καθορισμοῦ τῆς ἐνώπιον τῶν Συμβουλίων Νομιμοφροσύνης διαδικασίας πρός κρίσιν τῶν δημοσίων κλπ. ὑπαλλήλων καί ὑπηρετῶν» προστίθενται τά ἑξῆς:

«Ἐπίσης τό Πρωτοβάθμιον Συμβούλιον δύναται, ἐπί τῇ αἰτήσει τοῦ κριθέντος μή νομιμόφρονος, νά προβῇ ἅπαξ μόνον εἰς ἀναθεώρησιν δυσμενοῦς ἀποφάσεώς του ἐντός εὐλόγου χρόνου ἀπό τῆς ἐκδόσεώς της, ἐάν ἐκ τῶν στοιχείων ἡ

απόφασις αύτη αποδεικνύεται πεπλανημένη. Έν περιπτώσει, καθ' ην ή ύπόθεσις έχει κριθή κατ' ούσίαν ύπό τού Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, είς άναθεώρησιν ύπάκειται, ύπό τούς αύτούς ώς άνω όρους, ή απόφασις τού τελευταίου τούτου Συμβουλίου».

2) Διά τάς ήδη έκδοθείσας αποφάσεις τών Συμβουλίων τούτων ή αίτησις αναθεωρήσεως είς τάς περιπτώσεις ταύτας δέον να υποβληθή έντός προθεσμίας έξ μηνών από της δημοσιεύσεως τού παρόντος.

3) Υποθέσεις, κριθείσαι ύπό Πρωτοβαθμίου ή Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης, υπάκεινται είς έπανεξέτασιν ύπό τού αύτού Συμβουλίου, εφ' όσον διά νεωτέρων στοιχείων βεβαιούται ή νομιμοφροσύνη τού αίτούντος και εφ' όσον διά πράξεως τών αρμοδίων Αστυνομικών Αρχών έγίνετο αποχαρακτηρισμός τού αίτούντος.

Η έπανεξέτασις ένεργείται έπί τη αίτήσει τού ένδιαφερομένου, ή δ' έκδοθησομένη απόφασις επάγεται αποτελέσματα μόνον από της εκδόσεως της, διατηρουμένων έν ισχύϊ πασών τών συνεπειών της προτέρας αποφάσεως.

Είς τούς αύτούς Πρόεδρον της Κυβερνήσεως και έπί της Δικαιοσύνης Υπουργόν ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και έκτέλεσιν τού παρόντος.

Έν Αθήναις τη 18 Οκτωβρίου 1963

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

72062,Ι. 509)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί εγκρίσεως Κανονισμού «περί τρόπου ασφαλίσεως παρά τω Ι.Κ.Α. τών απασχολουμένων εις οικοδομικάς ή τεχνικάς έν γένει εργασίας προσώπων»

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 463 της 22 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες ύπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις τών άρθρων 2, 8, 16 και 26 τού α.ν. 1846)1951, 2) Τάς διατάξεις τού άρθρου 5 τού ν.δ. 3710)1957, ώς και τας τοιαύτας τού άρθρου 40 τού ν.δ. 2698)1953, 3) Πρότασιν τού Διοικητού τού Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων και την από 19.8.1963 γνωμοδότησιν τού Διοικητικού Συμβουλίου αύτού, ύποβληθείσας ημίν διά της υπ' άριθ. 79942)24.8.1963 αναφοράς τού Ιδρύματος, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν τον Κανονισμόν «περί τρόπου ασφαλίσεως παρά τω Ι.Κ.Α. τών απασχολουμένων εις οικοδομικάς ή τεχνικάς έν γένει έργασίας προσώπων, έξ άρθρων 17, έχοντα ώς ακολούθως:

Κανονισμός
Περί τρόπου ασφαλίσεως παρά τω Ι.Κ.Α. τών απασχολουμένων εις οικοδομικάς ή τεχνικάς έν γένει έργασίας προσώπων.

Άρθρον 1
Εισαγωγική διάταξις
Εννοιολογικοί προσδιορισμοί

1) Η καταβολή εισφορών διά την ασφάλισιν προσώπων απασχολουμένων εις οικοδομικάς ή τεχνικάς έν γένει εργασίας πάσης φύσεως, οίον έργασίας κατασκευής ή συντηρήσεως οδών, γεφυρών, σιδηροδρομικών γραμμών, λιμένων, αεροδρομίων και υδραυλικών, ηλεκτρικών ή μηχανολογικών εγκαταστάσεων, ή αναγνωρίσεως τού χρόνου ασφαλίσεως και πάσα έν γένει λεπτομέρεια, αφορώσα τον τρόπον ασφαλίσεως τών ανωτέρω προσώπων, διέπονται ύπό τών διατάξεων τού παρόντος Κανονισμού, τών γενικών διατάξεων τού Κανονισμού Υπαγωγής είς Ασφάλισιν και Εισπράξεως τών Εισφορών έχουσών συμπληρωματικήν μόνον έφαρμογήν έφ' ών σημείων δέν τροποποιούνται διά τού παρόντος.

Είς τας περί ών το προηγούμενον εδάφιον εργασίας δέν περιλαμβάνονται αί ξυλουργικαί (κατασκευή και τοποθέτησις κουφωμάτων, στεγών κλπ.), σιδηρουργικαί, υδραυλικαί (περιλαμβανομένης και της κεντρικής θερμάνσεως), διακοσμητικαί (γύψιναι κλπ. διακοσμήσεις), ηλεκτρολογικαί, μαρμαρικαί και μηχανολογικαί εν γένει (περιλαμβανομένης και της εγκαταστάσεως ανελκυστήρων κλπ.), ως και αί πάσης φύσεως τεχνικαί εργασίαι, εφ' όσον πάσαι αύται εκτελούνται ύπό ιδίων εργοδοτών, διατηρούντων ή μη έπαγγελματικην στέγην, και δια προσωπικού των εργοδοτών αύτών. Η ασφάλισις τού εις τας εργασίας ταύτας απασχολουμένου προσωπικού ενεργείται κατά τας γενικάς διατάξεις τού νόμου και τού Κανονισμού υπαγωγής είς την ασφάλισιν και εισπράξεως εισφορών.

Είς ην όμως περίπτωσιν αί περί ών το ανωτέρω εδάφιον εργασίαι εκτελούνται δι' αυτοτελώς απασχολουμένων, προσλαμβανομένων ύπό τού κυρίου τού έργου, προσώπων, ούτος υποχρεούται εις την ασφάλισιν τών εν λόγω προσώπων, δι' υποβαλλομένων ιδιαιτέρων μισθολογικών καταστάσεων, εις ας αναγράφεται και η ειδικότης αύτών και η καταβολη των αντιστοίχων εισφορών, πλέον τών κατά την παράγραφον 3 τού άρθρου 4 τού παρόντος καθοριζομένων.

Εάν αί εργασίαι τού εδαφίου α' της παραγράφου 1 τού παρόντος άρθρου ανατίθενται ύπό τών κυρίων των έργων, των εργολάβων ή των εργολάβων τού Δημοσίου εις υπεργολάβους, ούτοι υποχρεούνται, όπως υποβάλλουν εις τους κυρίους των έργων, τους εργολάβους ή τους εργολάβους τού Δημοσίου εβδομαδιαίας καταστάσεις των υπ' αύτών απασχοληθέντων εργατοτεχνιτών οικοδόμων, αντίγραφον των οποίων υποχρεούνται άμα, όπως υποβάλλουν εις την αρμοδίαν Υπηρεσίαν τού Ι.Κ.Α.

2) Εν τοίς επομένοις άρθροις οι κατωθι απαριθμούμενοι όροι έχουν τας αντιστοίχως παρατιθεμένας εννοίας.

α) «Κύριος τού έργου», το πρόσωπον διά λογαριασμόν τού οποίου εκτελούνται αί κατά την προηγουμένην παράγραφον εργασίαι.

β) «Εργολάβος», ο αναλαβών την εκτέλεσιν τού έργου εργολάβος, (έπι δε εργασιών εκτελουμένων ύπό τού κυρίου δι' αύτεπιστασίας ο κύριος τού έργου).

γ) «Εργολάβος Δημοσίου», ο δυνάμει παραχωρήσεως ή εργολαβίας διά λογαριασμόν τού Δημοσίου ή Ν.Π.Δ.Δ. διεξάγων εργασίαν εκ των εν παραγράφω 1 απαριθμουμένων.

δ) «Εργατοτεχνίται οικοδόμοι», πάν πρόσωπον οπωσδήποτε απασχολούμενον εις εργασίαν

έκ των έν τῷ πρώτῳ έδαφίῳ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀπαριθμουμένων, ἀνεξαρτήτως τοῦ τρόπου ἀμοιβῆς τούτου, ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἢ κατ' ἀποκοπήν, ὡς καὶ ἀνεξαρτήτως εἶναι ὁ κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβόμενος μεσολαβῇ εἰς τὴν πρόσληψιν καὶ μισθοδοσίαν τῶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ ἐργαζομένων βοηθητικῶν προσώπων.

Ὡς «ἐργατοτεχνῖται οἰκοδόμοι» δὲν νοοῦνται τὰ ὑπὸ στοιχεῖα β', γ' τῆς παρούσης παραγράφου πρόσωπα.

Κεφάλαιον Α'

Ἔργα ἐκτελούμενα ἐντὸς ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 2

Περιλαμβανόμενα ἐργασίαι

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Κεφαλαίου ἔχουσιν ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, ἀπασχολουμένων εἰς ἐργασίας ἐκ τῶν ἐν παραγράφοις 1 τοῦ ἄρθρου 1 ἀναφερομένων, ἐκτελουμένας ἐντὸς ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 3

Ἀναγγελία ἐνάρξεως ἔργου

1) Ὁ κύριος τοῦ ἔργου ὑποχρεοῦται, ὅπως πρὸ πάσης ἐνάρξεως ἐργασίας ἀναγγείλῃ εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν σκοπουμένην ὑπ' αὐτοῦ ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου, παρέχων καὶ πλήρη περὶ τούτου στοιχεῖα (εἶδος, τοποθεσία, προϋπολογισμός, ἐργολάβος κλπ.), κατὰ τὰ εἰδικώτερον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος ὁριζόμενα. Ὡσαύτως ὑποχρεοῦται, ὅπως ἀναγγείλῃ τυχὸν ἐπιγενομένην μεταβολὴν τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου ἢ τοῦ προσώπου τοῦ ἐργολάβου ἢ πρόσληψιν τοιούτου μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔργου.

2) Προκειμένου περὶ τῶν διὰ λογαριασμοῦ τοῦ Δημοσίου, Δήμων καὶ Κοινοτήτων, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἐν γένει καὶ παντὸς Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς δυνάμει παραχωρήσεως ἢ ἐργολαβίας ἐκτελουμένων ἐργασιῶν οἰκοδομικῶν καὶ τεχνικῶν, τὴν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ὑποχρέωσιν ὑπέχει ὁ οἰκεῖος ἀνάδοχος ἢ ἐργολάβος. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἀναθέτων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου ὑποχρεοῦται, ὅπως κοινοποιήσῃ εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. ἀντίγραφον τοῦ πρωτοκόλλου ἐγκαταστάσεως τοῦ ἀναδόχου ἢ ἐργολάβου εἰς τὸ ἔργον.

Ἄρθρον 4

Καθορισμὸς καταβλητέων εἰσφορῶν

1) Αἱ καταβλητέαι κατὰ νόμον εἰσφοραὶ ὑπολογίζονται ἐπὶ τοῦ τμήματος τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, τοῦ ἀντιστοιχοῦντος εἰς τὴν δαπάνην δι' ἀμοιβὴν τῶν ἀπασχοληθησομένων μισθωτῶν εἰς ἃς ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 ἐδάφ. α' ἀναφερομένας ἐργασίας, ὅπερ τμῆμα ὁρίζεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ κατὰ τὰς ἑπομένας παραγράφους ποσοστὰ ἐπὶ τῆς συνολικῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, ἐπιφυλασσομένης τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2) Ἐπὶ οἰκοδομικῶν ἔργων ἐκτελουμένων κατόπιν ἀδείας, ἐκδιδομένης ὑπὸ Πολεοδομικοῦ Γραφείου ἢ ἑτέρας Δημοσίας ἢ ἄλλης Ἀρχῆς, ὡς συνολικὴ ἀξία τούτων λαμβάνεται ἡ ἀναγραφομένη τοιαύτη εἰς τὸν ἐγκρινόμενον προϋπολογισμὸν τῶν ἀνωτέρω Ἀρχῶν.

Εἰδικῶς, προκειμένου περὶ οἰκοδομικῶν ἔργων, ἐκτελουμένων κατὰ παρέκβασιν τῶν διεπουσῶν τὴν ἔκδοσιν ἀδειῶν οἰκοδομῆς διατάξεων, ἡ συνολικὴ ἀξία τούτων ὑπολογίζεται ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' ἀναλογίαν τῶν ἰσχυόντων ἐπὶ χορηγήσεως ἀδείας ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῦτο ἁρμοδίων Ἀρχῶν.

Ἐπὶ οἰκοδομικῶν ἔργων, ἐκτελουμένων διὰ λογαριασμοῦ τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ὀργανισμοῦ Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως ἢ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ τούτων, ἀπαιτουμένης ἢ μὴ ἀδείας τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου ἢ ἑτέρας Ἀρχῆς, ὡς συνολικὴ ἀξία λαμβάνεται ὑφ' ἣν ἡ ἀναγραφομένη εἰς τὸν ἐγκρινόμενον προϋπολογισμὸν τῶν ἔργων, μειουμένη κατὰ τὸ ποσοστὸν τῆς τυχὸν ἐπιτευχθησομένης ἐκπτώσεως ἐπὶ δημοπρατήσεως τούτων.

3) Τὸ περὶ οὗ ἡ παράγραφος 1 εἰς τὴν ἐργασίαν ἀντιστοιχοῦν τμῆμα τῆς ἀξίας τῶν οἰκοδομικῶν ἔργων ὁρίζεται ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εἰς ἣν ἀνήκει τοῦτο ὡς ἀκολούθως:

α) Ἀνεγέρσεις ἐργοστασίων, ἀποθηκῶν, καταστημάτων, μουσείων, σταθμῶν αὐτοκινήτων, σχολείων, ἐκκλησιῶν, αἰθουσῶν συγκεντρώσεως κοινοῦ, μετὰ ἢ ἄνευ ὑπογείου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ ὀρόφων 19ο/ο.

β) Ἀνέγερσις συνήθων οἰκοδομῶν ἐξ ἑνὸς ἢ δύο ὀρόφων μετὰ ἢ ἄνευ ὑπογείου ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ δωματίων 18ο/ο.

γ) Ἀνέγερσις οἰκοδομῶν μονωρόφων ἢ διωρόφων πολυτελοῦς κατασκευῆς καὶ ἐπαύλεων μετὰ ἢ ἄνευ ὑπογείου, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ δωματίων, 16ο/ο.

δ) Ἀνέγερσις οἰκοδομῶν πάσης φύσεως τριῶν ὀρόφων καὶ ἄνω (τοῦ ἰσογείου λογιζομένου ὡς πρώτου ὀρόφου), μετὰ ἢ ἄνευ ὑπογείου, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ δωματίων, 14ο/ο.

ε) Κατεδαφίσεις πάσης φύσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτελοῦνται διὰ μηχανικῶν μέσων, 50ο/ο.

στ) Ἐκσκαφαὶ ἐν γένει, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκτελοῦνται διὰ μηχανικῶν μέσων, 6ο/ο.

ζ) Ἐλαιοχρωματισμοὶ 30ο/ο.

η) Ὑδροχρωματισμοὶ 30ο/ο.

Προσθῆκαι κατ' ἐπέκτασιν ἢ συμπληρώσεις οἰκοδομῶν ὑπάγονται εἰς τὰς ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα α' - δ' κατηγορίας ἀναλόγως τοῦ ὀρόφου εἰς ὃν αὗται ἐκτελοῦνται.

Αἱ προσθῆκαι καθ' ὕψος ἑνὸς ἢ πλειόνων ὀρόφων εἰς οἰκοδομὰς ὑπάγονται εἰς τὰς ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα α'-δ' κατηγορίας ἀναλόγως τοῦ χαρακτηρισμοῦ, ὃν θὰ λάβῃ ἡ οἰκοδομὴ ἐκ τῆς προσθήκης τῶν ὀρόφων τούτων.

4) Ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως τεχνικῶν ἔργων, τῶν ἐκτελουμένων διὰ λογαριασμὸν μὲν τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως ἢ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτι-

κής, ὡς συνολικὴ ἀξία τούτων λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἀναγραφομένη εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἔργων, μειουμένη κατὰ τὸ ποσοστὸν τῆς τυχὸν ἐπιτευχθησομένης ἐκπτώσεως ἐπὶ δημοπρατήσεως των, ἐπὶ πάσης δὲ ἄλλης περιπτώσεως ἡ ἀναγραφομένη τοιαύτη εἰς τὸν ἐγκρινόμενον ὑπὸ τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου ἢ ἑτέρας Δημοσίας ἢ ἄλλης Ἀρχῆς προϋπολογισμόν.

Τὸ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀντιστοιχοῦν τμῆμα τῆς ἀξίας τῶν ὡς ἄνω ἔργων ὁρίζεται εἰς ποσοστὸν καθοριζόμενον ἑκάστοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγκεκριμένων στοιχείων τοῦ ἔργου δι' ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἱδρύματος, μετ' ἔκθεσιν τῆς ἁρμοδίας μὲν Ὑπηρεσίας Ἐσόδων τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἐφ' ὅσον ἡ συνολικὴ ἀξία τοῦ ἔργου ἐξικνεῖται μέχρι πεντήκοντα χιλιάδων (50.000) δραχμῶν, τῆς Τεχνικῆς δὲ Ὑπηρεσίας τῆς Διοικήσεως τοῦ Ἱδρύματος, ἐφ' ὅσον ἡ συνολικὴ ἀξία τοῦ ἔργου ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τοῦτο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν προσδιορίζεται τὸ εἰς ἐργασίαν ἀντιστοιχοῦν τμῆμα τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου καὶ προκειμένου περὶ τῶν οἰκοδομικῶν ἔργων καὶ ἐργασιῶν τῶν μὴ περιλαμβανομένων εἰς τὰς ἐν παραγράφῳ 3 ἀναφερομένας κατηγορίας, τῶν μεταρρυθμίσεων καὶ ἐπισκευῶν ἐν γένει τῶν ἐκτελουμένων ἐπὶ πάσης φύσεως οἰκοδομῶν, ὡς καὶ τῶν οἰκοδομικῶν ἐν γένει ἔργων τῶν κατασκευαζομένων καθ' ὅλως ἰδιάζοντα τρόπον, οἷον κατασκευὴ οἰκημάτων ἐξ ξύλου ἢ διὰ συναρμολογήσεως πλακῶν ἐκ τοιμέντου, κατασκευῆς ὁλοκλήρου τῆς στέγης τῆς οἰκοδομῆς ἐκ σιδήρου κλπ.).

Διὰ τὸν κατὰ τὰ ἀνωτέρω καθορισμὸν τοῦ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀντιστοιχοῦντος τμήματος τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τούτου τυχὸν ἀναφερόμεναι ἀναλύσεις τιμῶν τῶν ἐκτελεσθησομένων ἐργασιῶν.

Προκειμένου περὶ ἐργασιῶν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, τῶν ὁποίων δὲν ἀναφέρονται αἱ ἀναλύσεις τιμῶν, διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀντιστοιχοῦντος τμήματος τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οἱ ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας καταρτιζόμενοι πίνακες ἀναλύσεως τιμῶν οἰκοδομικῶν ἔργων (Α.Τ.Ο.Ε.) ἢ αἱ ἀναλύσεις τιμῶν αἱ ἐφαρμοζόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων.

Κατὰ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ ἐπιτρέπονται τὰ κατὰ νόμον ἔνδικα μέσα.

Ἄρθρον 5

Καταβολὴ εἰσφορῶν, δόσεις καὶ ἐξόφλησις

1) Ὁ κύριος τοῦ ἔργου, προκειμένου περὶ οἰκοδομικῶν ἐν γένει ἐργασιῶν, καὶ ὁ κύριος τοῦ ἔργου καὶ ὁ ἐργολάβος, προκειμένου περὶ τῶν τεχνικῶν ἔργων πάσης φύσεως, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν ἢ τεχνικῶν ἔργων τοῦ Δημοσίου, ὑποχρεοῦται, ὅπως, πρὸ τῆς λήψεως τῆς ἀδείας, ἡ προκειμένου περὶ ἔργου, οὗ ἡ ἐκτέλεσις χωρεῖ ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ, ἐγκρινομένου ὑπὸ Δημοσίας ἢ ἄλλης Ἀρχῆς, μὴ ἀπαιτουμένης ἀδείας, πρὸ πάσης ἐνάρξεως ἐργασίας, προκαταβάλλουν εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ 1/3 μὲν τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον καθοριζομένου ποσοῦ ὀφειλομένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἐφ' ὅσον αὗται δὲν ὑπερβαίνουν τὰς τρεῖς χιλιάδας (3.000) δραχμάς, τὸ 1/4 δὲ τούτων καὶ πάντως ποσὸν οὐχὶ μικρότερον τῶν χιλίων (1.000) δραχμῶν, ἐφ' ὅσον αἱ ὀφειλόμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ εἶναι ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες μία (3.001) δραχμῶν καὶ ἄνω, τοῦ ὑπολοίπου ἐξοφλουμένου τμηματικῶς εἰς δόσεις. Ἐὰν ἡ προκύπτουσα ἐξ εἰσφορῶν ὀφειλὴ δὲν ὑπερβαίνῃ ἐν συνόλῳ τὰς δραχμὰς πεντακοσίας (500), αὕτη προκαταβάλλεται ἐξ ὁλοκλήρου.

Ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν τῆς κατὰ τὸ ἀνωτέρω προκαταβολῆς ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν 50.000 δραχμῶν δύναται ὁ ὑπόχρεως πρὸς καταβολὴν νὰ καταθέσῃ διὰ τὸ ἐπὶ πλέον ποσὸν ἐγγυητικὴν ἐπιστολὴν μιᾶς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνεγνωρισμένων παρὰ τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους Τραπεζῶν. Ἡ ἐξόφλησις τοῦ καλυπτομένου διὰ τῆς ἐγγυητικῆς ἐπιστολῆς ποσοῦ ἐνεργεῖται τμηματικῶς κατὰ τὰ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος ὁριζόμενα χρονικὰ διαστήματα, ἀναλόγως τῆς προόδου τοῦ ἔργου.

Εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 4, ὡς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν χορηγήσεως προσωρινῆς ἀδείας ἐνάρξεως ἐκτελέσεως οἰκοδομικοῦ ἔργου, δύναται ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑποκαταστήματος νὰ προβαίνῃ εἰς προσωρινὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς προκαταβολῆς. Ὁ κύριος τοῦ ἔργου ἢ ὁ ἐργολάβος ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ τὴν τυχὸν ἐπὶ πλέον διαφορὰν τῆς προκαταβολῆς ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, τῆς καθοριζούσης τὸ ποσὸν τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν ἢ πρὸ τῆς λήψεως τῆς ὁριστικῆς ἀδείας ἐκτελέσεως τοῦ οἰκοδομικοῦ ἔργου. Ἐπὶ πλέον καταβληθὲν ποσὸν προκαταβολῆς συμψηφίζεται πρὸς τυχὸν ὀφειλομένας ἢ καταβληθησομένας εἰς τὸ μέλλον δόσεις.

2) Ὁ χρόνος καταβολῆς ἑκάστης τῶν ἀνωτέρω δόσεων ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος ἐντὸς πάντως χρονικοῦ διαστήματος οὐχὶ μεγαλειτέρου τῆς προβλεπομένης χρονικῆς διαρκείας ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου.

3) Ἡ μὴ καταβολὴ τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 1 ὁριζομένης προκαταβολῆς ἐντὸς τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προθεσμιῶν, τῶν δὲ δόσεων ἐντὸς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 26 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὁριζομένης 30θημέρου προθεσμίας ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον καθοριζομένου χρόνου καταβολῆς τούτων, συνεπάγεται τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 27 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 3762)1957, κυρώσεις (πρόσθετα τέλη).

4) Κατ' ἐξαίρεσιν, προκειμένου περὶ οἰκοδομῶν ἀνεγειρομένων διὰ κρατικῆς ὀρωγῆς, ἡ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου προκαταβολὴ ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν εἰσφορῶν τῶν ἀναλογουσῶν εἰς τὴν πρώτην δόσιν τῆς πρὸς ἀνοικοδόμησιν παρεχομένης κρατικῆς ὀρωγῆς.

5) Προκειμένου περὶ ἔργων τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν τούτοις ἐξομοιουμένων, ἅτινα ἐκτελοῦνται δι' ἐργολάβου ἢ ἀναδόχου, ὡς χρόνος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ὁρίζεται ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς

μισθολογικής περιόδου (ἑβδομάς, δεκαπενθήμερον, μήν).

Ὁ ἐργολάβος ἢ ἀνάδοχος τῶν ἀνωτέρω ἔργων ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. προβλεπομένων προθεσμιῶν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρόνου καταβάλῃ εἰς χρῆμα εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος τὸ ὁλικὸν ποσὸν τῆς ἀναλογούσης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἀπασχοληθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μισθολογικῆς περιόδου ἐργατῶν οἰκοδομῶν εἰσφορᾶς, ὑπολογιζομένης κατὰ ἐν τὰ ἄρθρῳ 25 τοῦ ἀ.ν. 1846) 1951 ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 6

Συμπλήρωσις καταβολῆς εἰσφορῶν. Ἐπιστροφὴ ἐπὶ πλέον καταβληθεισῶν

1) Εἰς ἣν περίπτωσιν συνεπείᾳ μεταβολῆς τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου ἢ ἐκ τοῦ ἐλέγχου τῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 9 καταστάσεων, τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 8α τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 δηλώσεων ἀπασχολήσεως ἢ ἐκ τῶν στοιχείων τῶν ἔργων, μὴ ληφθέντων ὑπ' ὄψιν κατὰ τὰς περιπτώσεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 4, προκύπτῃ, ὅτι τὸ σύνολον τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας ὑπερβαίνει τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ποσοστόν, ἐφ' οὗ ὑπελογίσθησαν αἱ καταβληθεῖσαι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, ὁ κύριος τοῦ ἔργου ἢ ὁ ἐργολάβος κατὰ τὰς ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 5 διακρίσεις ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν προκύψασαν ἐπὶ πλέον διαφορὰν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος τῆς σχετικῆς ὀφειλῆς του.

2) Ἐάν, ἀντιστρόφως, τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 4 ὑπολογιζόμενον ποσὸν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὑπερβαίνῃ τὰς πράγματι ὀφειλομένας εἰσφορὰς συνεπείᾳ μεταβολῆς τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου ἢ διακοπῆς ἢ ἀναστολῆς τῶν ἐργασιῶν ἐπὶ μίαν τοὐλάχιστον διετίαν κατὰ πρόβλεψιν, ἢ μὴ ληφθέντων ὑπ' ὄψιν στοιχείων τοῦ ἔργου κατὰ τὰς περιπτώσεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 4, αἱ τυχὸν ἐπὶ πλέον καταβληθεῖσαι εἰσφοραὶ ἐπιστρέφονται ἀτόκως ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθεῖσαι.

Ὡσαύτως ἐπιστρέφονται αἱ ἐπὶ πλέον καταβληθεῖσαι εἰσφοραί, ἐὰν αἱ πράγματι ὀφειλόμεναι τοιαῦται ὑπολείπωνται τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπολογιζομένων συνεπείᾳ ἀποδεδειγμένης προσωπικῆς ἀπασχολήσεως εἰς τὸ ἔργον τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τῶν πρώτου βαθμοῦ συγγενῶν του ἢ συνεπείᾳ ἀποδεδειγμένης ἀπασχολήσεως εἰς τὸ ἔργον προσώπων μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἱδρύματος. Διὰ τὴν εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις μείωσιν τοῦ ποσοῦ τῶν εἰσφορῶν δέον ὅπως ἡ προσωπικὴ ἀπασχόλησις τοῦ κυρίου τοῦ ἔργου ἢ τῶν μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων γνωστοποιῆται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος πρὸ πάσης ἐνάρξεως τῆς τοιαύτης ἀπασχολήσεως.

Εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις τὸ ποσὸν τῶν ἐπιστρεπτέων εἰσφορῶν ὑπολογίζεται κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 4 ὁριζόμενα.

Ἐν περιπτώσει ἐκ νέου συνεχίσεως τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀναστηλειῶν ἐργασιῶν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν ἄρθροις 3 καὶ ἑπόμενα τοῦ παρόντος ὁριζόμενα.

Ἐφ' ὅσον ἐπὶ ἔργων, ἀνηκόντων εἰς τὸ Δημόσιον ἤθελε προκύψει, ὅτι τὸ σύνολον τῶν καταβληθεισῶν κατὰ τὴν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 5 εἰσφορῶν ὑπολείπεται κατὰ ποσὸν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 4 καὶ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑπολογιζομένων ὡς καταβλητέων τοιούτων, δὲν συντρέχει δι' λόγος μειώσεως τοῦ ποσοῦ τῆς εἰσφορᾶς ἐκ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἀναφερομένων, ὑποχρεοῦται ὁ ἐργολάβος ἢ ὁ ἀνάδοχος τοῦ Δημοσίου, ὅπως καταβάλῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν προκύπτουσαν ἐπὶ πλέον διαφορὰν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ἱδρύματος τῆς σχετικῆς ὀφειλῆς του.

Ἄρθρον 7

Προϋπόθεσις χορηγήσεως ἀδείας οἰκοδομῶν

1) Διὰ τὴν παρὰ τῆς ἁρμοδίας Δημοσίας Ἀρχῆς κατὰ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν χορήγησιν ἀδείας οἰκοδομικῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν, ὅπου ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον τοιαύτη, ἢ δι' ἀνανέωσιν τῆς ἀδείας ἢ παράτασιν τοῦ χρόνου ἰσχύος ταύτης ἀπαραίτητος προϋπόθεσις εἶναι ἡ προηγουμένη προσκόμισις βεβαιώσεως τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ καταβολῆς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ παρόντος ὁριζομένης προκαταβολῆς ὀφειλομένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν.

2) Ἡ χορηγηθεῖσα κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄδεια ἀφαιρεῖται ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς ἅμα τῇ πρὸς αὐτὴν καταγγελίᾳ παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κυρίου τοῦ ἔργου μὴ ἐμπροθέσμου καταβολῆς δόσεως τινος τῆς ἐξ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὀφειλῆς του, ἢ τῆς μὴ ἐμπροθέσμου ὑποβολῆς τῶν περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 9 καὶ 12 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ μισθολογικῶν καταστάσεων. Ἡ ἀφαίρεσις τῆς ἀδείας δύναται νὰ γίνῃ καὶ ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 8

Βιβλιάρια καταβολῆς εἰσφορῶν. Ἔνσημα τακτοποιήσεως οἰκοδόμων

1) Τὸ Ἵδρυμα ἐκδίδει καὶ χορηγεῖ εἰς τὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 ὑπόχρεων πρὸς καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν κύριον τοῦ ἔργου, ἀνάδοχον ἢ ἐργολάβον ἅμα τῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀναγγελίᾳ τῆς ἐνάρξεως ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου βιβλιάριον καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ προμηθείας ἐνσήμων τακτοποιήσεως οἰκοδόμων, τὸ ὁποῖον φέρει τὰ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος ὁριζόμενα στοιχεῖα. Εἰς τοῦτο ἀναγράφονται ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν καὶ αἱ κατὰ τὴν ἑπομένην παράγραφον χορηγήσεις ἐνσήμων πρὸς τὸν ἐργολάβον διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν δελτίων ἀπασχολήσεως τῶν ἀσφαλισμένων.

Ἡ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν βεβαιοῦται δι' ἐκδόσεως ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἱδρύματος γραμματίων εἰσπράξεως.

2) Τὸ Ἵδρυμα χορηγεῖ εἰς τὸν ἐργολάβον τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος ἔργασιῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσει τούτου ἀπὸ τῆς καταβολῆς τῆς

κατά τό ἄρθρον 5 § 1 τοῦ παρόντος ὁριζομένης προκαταβολῆς καί ἀναλόγως τῆς ἑκάστοτε προόδου τῶν ἐργασιῶν ἔνσημα τακτοποιήσεως οἰκοδομῶν ἀξίας μέχρι τοῦ κατά τά ἄρθρα 4 καί 6 ὑπολογιζομένου ποσοῦ καταβλητέων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν κατά τρόπον ὥστε νά εἶναι δυνατή ἡ ἄμεσος ἀσφαλιστική τακτοποίησις τῶν ἀπασχολουμένων ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων.

Ὁ ἐργολάβος ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντός ἑπτά ἡμερῶν ἀπό τοῦ πέρατος τῶν ἐργασιῶν ἐπιστρέψῃ εἰς τήν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος τά τυχόν παραληφθέντα ἔνσημα πέραν τοῦ ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν κατά τό ἄρθρον 9 καταστάσεων προκύπτοντος ποσοῦ καταβλητέων εἰσφορῶν, ὡς καί τά δι' οἱονδήποτε λόγον παραμένοντα εἰς χεῖρας του ἔνσημα.

Ἄρθρον 9

Μισθοδοτικαί καταστάσεις

1) Οἱ ἐργολάβοι τῶν κατά τό ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος ἐργασιῶν ὑποχρεοῦνται, ὅπως συντάσσουν, καθ' ἑβδομάδα, δεκαπενθήμερον ἤ τό βραδύτερον μηνιαίαν μισθοδοτικάς καταστάσεις τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ὧν ὁ τύπος ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

Εἰς τάς καταστάσεις ταύτας ἀναγράφεται τό ὀνοματεπώνυμον, ἡ τυχόν ἐπωνυμία καί ἡ διεύθυνσις τοῦ τε κυρίου καί τοῦ ἐργολάβου τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου, τά ἀτομικά καί ἀσφαλιστικά στοιχεῖα τῶν ἀποσδήποτε ἀπασχοληθέντων μισθωτῶν κατά τά δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

2) Οἱ ἐργολάβοι ὑποχρεοῦνται ἐπίσης, ὅπως κατά τόν ἀνωτέρω ὁριζόμενον χρόνον (ἑβδομάδα, δεκαπενθήμερον, μῆνα), ὁπωσδήποτε δέ ἅμα τῇ ἀποχωρήσει τοῦ ἐργατοτεχνίτου οἰκοδόμου, συμπληροῦν τάς ἐν τοῖς δελτίοις ἀπασχολήσεως τῶν παρ' αὐτοῖς ἀπασχοληθέντων προσώπων ἐνδείξεις, ὡς πρός τά στοιχεῖα ἡσφαλισμένου, ἐργοδότου, ἐργολάβου, μισθολογικήν περίοδον, ἀριθμόν πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, καταβληθείσας ἀποδοχάς καί ποσόν καταβλητέας εἰσφοράς καί ἐπικολλοῦν τά ἀναλογοῦντα ἔνσημα ἐπί τῶν δελτίων ἀπασχολήσεως, καθιστῶντες ταῦτα ἅμα τῇ ἐπικολλήσει ἀνεπίδεκτα περαιτέρω χρησιμοποιήσεως δι' ἐπιθέσεως ἐπ' αὐτῶν σφραγῖδος φερούσης τά στοιχεῖα τοῦ ἐργολάβου.

3) Ἀντίγραφα τῶν κατά τήν παράγραφον 1 καταστάσεων ἀποβάλλονται εἰς τήν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος ἐντός ἑπτά ἡμερῶν ἀπό τῆς λήξεως τῆς μισθολογικῆς περιόδου, εἰς τήν ὁποίαν ἀναφέρονται, ὑπογεγραμμένα ὑπό τύπον ὑπευθύνου δηλώσεως ὡς πρός τήν ἀκρίβειαν καί τήν πληρότητα τοῦ περιεχομένου των ὑπό τοῦ ἐργολάβου, ὡς καί ἑνός τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῇ καταστάσει ἐργατῶν, ὡς ἐκπροσώπου τούτων.

Ὁ ἐργολάβος ὑποχρεοῦται ὡσαύτως, ὅπως παραδίδῃ ἓν ἀντίγραφον τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως εἰς τόν κύριον τοῦ ἔργου.

4) Ἐάν ὁ ἐργολάβος δέν ὑποβάλῃ ἐμπροθέσμως εἰς τό Ἵδρυμα τάς περί ὧν αἱ προηγούμεναι διατάξεις μισθοδοτικάς καταστάσεις, ὑποχρεοῦται νά ὑποβάλῃ ταύτας ὁ κύριος τοῦ ἔργου, ἀνεξαρτήτως τῶν κατά τό ἄρθρον 16 τοῦ παρόντος εἰς βάρος τοῦ ἐργολάβου συνεπειῶν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Κεφάλαιον Β'

Ἔργα ἐκτελούμενα ἐκτός ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 10

Περιλαμβανόμεναι ἐργασίαι

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Κεφαλαίου ἔχουσιν ἐφαρμογήν προκειμένου περί ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἀπασχολουμένων εἰς ἐργασίας ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 1 ἀναφερομένων, ἐκτελουμένας ἐκτός ἀσφαλιστικῶν περιοχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπό ἐργοδότου, ἑδρεύοντος ἤ κατοικοῦντος ἐντός ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, καί ἐφ' ὅσον τά πρόσωπα ταῦτα τυγχάνουν ἡσφαλισμένα παρά τῷ Ι.Κ.Α. λόγῳ προγενεστέρας ἀπασχολήσεως των, δέν παρῆλθεν ἔτος ἀπό τῆς διακοπῆς ταύτης, ἡ δέ ἐκτός ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχόλησίς των εἶναι πρόσκαιρος καί δέν μέλλει νά διαρκέσῃ πέραν τῆς διετίας.

Ἐπί δυσχεροῦς διακρίσεως ἡ ἀπασχόλησις θεωρεῖται πρόσκαιρος κατά τήν πρώτην διετίαν τῆς διαρκείας της.

Ἐπί τεχνικῶν ἔργων, εἰς ἃ ἐργοδότης θεωρεῖται ἀλληλεγγύως ὁ τε κύριος τοῦ ἔργου καί ὁ ἐργολάβος, ὑφίσταται ὑποχρέωσις συνεχίσεως τῆς ἀσφαλίσεως τῶν εἰς τά ἔργα ταῦτα ἀπασχολουμένων ἡσφαλισμένων, ἔστω καί ἂν ὁ εἷς τούτων ἔχῃ τήν ἕδραν ἤ κατοικίαν του ἐντός ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς.

Ἄρθρον 11

Ἀναγγελία ἐνάρξεως ἔργου

Ὁ κύριος τοῦ ἔργου ἤ ὁ ἐργολάβος, κατά τάς διακρίσεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου, ὑποχρεοῦται εἰς ἀναγγελίαν ἐνάρξεως τοῦ ἔργου κατά τά ἐν ἄρθρῳ 3 §§ 1 καί 2 τοῦ παρόντος ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 12

Καθορισμός καταβλητέων εἰσφορῶν. Μισθολογικαί καταστάσεις

1) Αἱ καταβλητέαι κατά νόμον εἰσφοραί ὑπολογίζονται κατά ἐν ἄρθρῳ 25 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951 ὁριζόμενα ἐπί τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἀπασχοληθησομένων εἰς τό ἔργον ἐργατοτεχνιτῶν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ παρόντος.

2) Ὑπόχρεως εἰς καταβολήν τῶν εἰσφορῶν τυγχάνει:

α) Ἐπί οἰκοδομικῶν ἔργων ἀνηκόντων εἰς φυσικά ἤ νομικά πρόσωπα ἐν γένει ὁ κύριος τοῦ ἔργου.

β) Ἐπί οἰκοδομικῶν ἔργων τοῦ Δημοσίου, ἐκτελουμένων ὑπό ἐργολάβου ἤ ἀναδόχου, ὁ ἀνάδοχος ἤ ἐργολάβος τοῦ ἔργου.

γ) Ἐπί τεχνικῶν ἔργων, ἀνηκόντων εἰς φυσικά ἤ νομικά πρόσωπα ἐν γένει, ὅ τε κύριος τοῦ ἔργου καί ὁ ἐργολάβος, ἐφ' ὅσον ἀμφότεροι ἑδρεύουν ἤ κατοικοῦν ἐντός ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς. Ἄλλως ὁ ἐκ τούτων ἑδρεύων ἤ κατοικῶν

ἐν τοιαύτῃ περιοχῇ.

δ) Ἐπὶ τεχνικῶν ἔργων τοῦ Δημοσίου, ἐκτελουμένων ὑπὸ ἀναδόχου ἢ ἐργολάβου, ὁ ἀνάδοχος ἢ ἐργολάβος τοῦ ἔργου.

3) Ὡς χρόνος καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν ὁρίζεται ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἡμερολογιακοῦ μηνός, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρεσχέθη ἡ ἐργασία. Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζομένου χρόνου καταβάλλωσιν εἰς τὸ Ἵδρυμα τὰς κατὰ νόμον εἰσφοράς.

4) Οἱ ἐργολάβοι τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ παρόντος ἐργασιῶν δέον ὅπως ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως ἑκάστου μηνὸς ὑποβάλλουν εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑποκατάστημα μισθοδοτικὰς καταστάσεις τῶν ἀπασχοληθέντων εἰς τὸ ἔργον ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, τῶν ὑποχρεουμένων εἰς συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεώς των ἐντὸς κέντρου ἀσφαλίσεως, ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὁποίων ὑπολογίζονται αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὸ Ἵδρυμα εἰσφοραὶ κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 9 ὁριζόμενα.

Κεφάλαιον Γ'

Καιναὶ διατάξεις

Ἄρθρον 13

Περὶ τῶν ἐνσήμων

1) Πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀπασχολήσεως εἰς ἐργασίας τῶν ἄρθρων 2 καὶ 10 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τὸ Ἵδρυμα ἐκδίδει εἰδικὰ ἐνσημα, ἅτινα ἐπικολλῶνται ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου ἐπὶ τῶν δελτίων ἀπασχολήσεως τῶν ἠσφαλισμένων.

2) Τὰ ἐνσημα, ὧν ἡ μορφή, ὁ τύπος, αἱ κλάσεις ἀξίας, ὁ χρόνος ἰσχύος καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀντικαταστάσεως των ὁρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος, ἐκτυποῦνται ἐπιμελείᾳ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 14

Ὑποχρεώσεις ἠσφαλισμένων

Πᾶς ἐργατοτεχνίτης οἰκοδόμος, καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀποχωρῶν ἢ ἀπολυόμενος ἐκ τῆς ἐργασίας του, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως ἢ ἀπολύσεως δηλώσῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰς τυχὸν παρ' αὐτοῦ πραγματοποιηθείσας ἡμέρας ἐργασίας παρὰ τῷ τελευταίῳ ἐργοδότῃ, διὰ τὰς ὁποίας δὲν κατεβλήθησαν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί.

Ἐπὶ παραλείψεως ὑποβολῆς τοιαύτης δηλώσεως τῶν ὡς ἄνω ἡμερῶν ἐργασίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου τασσομένης προθεσμίας αὗται δὲν ἀναγνωρίζονται παρ' αὐτοῦ.

Ἄρθρον 15

Ἔλεγχος ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ εἰσπράξεως εἰσφορῶν

Ἡ Ὑπηρεσία τοῦ Ἱδρύματος τηρεῖ ἀτομικοὺς λογαριασμοὺς τῶν ὑποχρέων ἐργοδοτῶν τῶν περὶ ὧν τὰ ἄρθρα 2 καὶ 10 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἐργασιῶν πρὸς τὸν σκοπὸν παρακολουθήσεως τῆς ἀπογραφῆς τούτων, τῆς τακτικῆς ὑποβολῆς τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων, τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν καὶ τῶν χορηγουμένων ἐνσήμων.

Ἄρθρον 16

Ἐξόφλησις ἐργολάβου τοῦ Δημοσίου Ποινικαὶ κυρώσεις

1) Ἀπαγορεύεται ἡ ἐξόφλησις ἐργολάβου τοῦ Δημοσίου ἢ οἱασδήποτε εἰς τοῦτον καταβολὴ παρὰ τῆς ἁρμοδίας Δημοσίας Ἀρχῆς ἄνευ προηγουμένης βεβαιώσεως τῆς οἰκείας Ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν καὶ ἐξοφλήσεως πάσης ἐν γένει συναφοῦς ὀφειλῆς του πρὸς τὸ Ἵδρυμα διὰ τὸ ἐκτελούμενον ἔργον.

2) Ὁ κύριος τοῦ ἔργου, οἱ ἐργολάβοι οἰκοδομῶν ἢ λοιπῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν καὶ οἱ ἐργολάβοι δημοσίων ἔργων, μὴ ἐκπληροῦντες ἐμπροθέσμως καὶ κανονικῶς τας διὰ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ὁριζομένας ὑποχρεώσεις αὐτῶν περὶ ἀναγγελίας τοῦ ἔργου, καταβολῆς ἢ προκαταβολῆς τῆς εἰσφορᾶς, ἐφ' ὅσον προβλέπεται τοιαύτη, ἢ τῶν δόσεων, ὑποβολῆς τῶν καταστάσεων μισθοδοσίας, ἐπικολλήσεως τῶν ἐνσήμων ἐπὶ τῶν δελτίων ἀπασχολήσεως τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐπιστροφῆς τῶν εἰς χεῖρας των παραμενόντων, πλὴν τῶν λοιπῶν συνεπειῶν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 τιμωροῦνται διὰ τῶν ποινῶν τοῦ ἄρθρου 458 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἄρθρον 17

Τελικαὶ μεταβατικαὶ διατάξεις

1) Εἰς τὰ περὶ ὧν ὁ παρὼν Κανονισμὸς πρόσωπα χορηγεῖται ἰδίου τύπου, καθοριζομένου εἰδικώτερον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἱδρύματος, ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον μετ' ἐσωτερικῶν δελτίων ἀπασχολήσεως. Δι' ὁμοίας ἀποφάσεως καθορισθήσεται ὁ χρόνος ἰσχύος τῶν δελτίων ἀπασχολήσεως.

2) Ἀπὸ τῆς ἐναρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καταργοῦνται αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. τῶν ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας προσώπων», ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75333)1.673)57)26.2.1958 ἀποφάσεως ἡμῶν.

3) Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ τετάρτου μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του, ἐφαρμόζεται δὲ οὗτος μόνον ἐπὶ τῶν ἔργων, ὧν ἡ ἐκτέλεσις θὰ ἀρξηται μετὰ τὴν ἰσχὺν τούτου.

Ἡ ἀσφάλισις τῶν εἰς ἔργα, ὧν ἡ ἐκτέλεσις ἤρξατο πρὸ τῆς ἀνωτέρω χρονολογίας, ἀπασχολουμένων οἰκοδόμων θὰ ἐξακολουθήσῃ διενεργουμένη μέχρι πέρατος τῶν ἔργων τούτων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 75833)1.673)57)26.2.1958(*) ἀποφάσεως ἡμῶν ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ὀκτωβρίου 1963

—

83361)5086)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

Περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει

(*) ΕΕΔ 17, 659.

τῆς ὑπ' ἀριθ. 4)1963 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1963 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 449 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25) 1963 ὁμοίας τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η.». 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Ἀμοιβῆς καὶ Ὅρων Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 7.10.1963. 4) Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ διὰ τῆς παραγράφου 1 τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως χορηγουμένη αὔξησις ἀντίκειται εἰς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως διὰ τοὺς κάτωθι λόγους: α) Οἱ μισθοὶ τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Δ.Ε.Η. προσωπικοῦ εἶχον ἤδη τύχει αὐξήσεως, ὑπερβαινούσης κατὰ μέσαν ὅρον ποσοστὸν 10 ο/ο ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1961. Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10)1963 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η. παρεσχέθη νεωτέρα αὔξησις εἰς τὸ μισθολόγιον τοῦ ἰδίου προσωπικοῦ ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1963, μετὰ παρέλευσιν κλπ. ἑνὸς ἔτους καὶ πέντε μηνῶν καὶ εἰς ποσοστὰ ἐξικνούμενα μέχρι 18 ο/ο. Ἀλλὰ βάσει τῆς ἀκολουθουμένης γενικωτέρας πολιτικῆς εἰς τὸν τομέα τῶν μισθῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αἱ παρεχόμεναι αὐξήσεις εἰς τὰ μισθολόγια ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ὑπαλλήλων Τραπεζῶν κλπ. λοιπῶν ὀργανισμῶν καὶ ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας ἐκινήθησαν μὲ βραδύτερον ρυθμὸν ἐκείνου μὲ τὸν ὁποῖον ἐγένοντο αἱ ἀναπροσαρμογαὶ τῶν κλιμακίων ἐντεταγμένων εἰς τὸν Κανονισμὸν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. Ἡ παροχὴ ἄλλωστε τῶν ἐπὶ πλέον αὐξήσεων διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1.11.1962 μέχρι 31.1.1963 εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐπιδιώκει τὴν διατήρησιν τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἤτοι τὴν διατήρησιν σταθερᾶς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας τοῦ νομίσματος τόσον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς διατηρήσεως τῆς ἱσταμένης ἰσοτιμίας τῆς δραχμῆς πρὸς τὰ συναλλάγματα ἐξωτερικοῦ. Ἀντίθετος πολιτικὴ ἐπιτρέπουσα τὴν αὔξησιν τῶν εἰσοδημάτων πέραν τῶν ὁρίων τούτων, θὰ προεκάλει διατάραξιν τῆς οἰκονομικῆς σταθερότητος, ἀνατροπὴν τοῦ ρυθμοῦ ἐκτελέσεως τοῦ οἰκονομικοῦ προγράμματος καὶ διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ τιμαρίθμου θὰ ὡδήγει εἰς τὴν μείωσιν τῶν πραγματικῶν ἀμοιβῶν τῆς ἐργασίας. β) Ἡ χορήγησις τῶν αὐξήσεων τῆς ἀναφερθείσης παραγράφου τῆς διατητικῆς ἀποφάσεως δημιουργεῖ σημαντικὴν ἐπιβάρυνσιν τῆς Δ.Ε.Η., ἥτις ἐπεβαρύνθη προσφάτως, βάσει ἀλλεπαλλήλων ἀποφάσεων τῶν διατητικῶν δικαστηρίων, ἡ δὲ ἐπιβάρυνσις αὕτη, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐπιδιωκομένου εὐρυτάτου προγράμματος ἐξηλεκτρισμοῦ, δέον νὰ ἀποφευχθῇ, διότι μοιραίως θὰ δημιουργήσῃ ἐπιβαρύνσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιπέσουν εἰς τὸ κόστος τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, θάττον ἢ βράδιον γ) Ἐπὶ πλέον διὰ τῆς παροχῆς τῶν αὐξήσεων θὰ δημιουργηθῇ ἀνατροπὴ τῆς ἐκλογικεύσεως τῶν μισθολογικῶν κλιμακίων τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις ἐπετεύχθη ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1963 κατόπιν σημαντικῆς οἰκονομικῆς ἐπιβαρύνσεως, ἡ δὲ ἀνατροπὴ αὕτη εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς δημιουργοῦσα νέα προβλήματα ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἐφαρμοζομένων ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. μισθολογίων. Τοῖς ἀνωτέρω ὧδεν λόγοις, δέον ὅπως τροποποιηθῇ ἡ ἐν λόγῳ διατητικὴ ἀπόφασις ὡς ἀκολούθως, ἀποφασίζομεν:

Ἐγκρίνομεν τὴν ὑπ' ἀριθ. 4)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐπικυρωθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η.», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Πανελληνίου Συλλόγου Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) καὶ ἧς τὸ διατακτικόν, τροποποιούμενον παρ' ἡμῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, διαμορφοῦται ὡς ἀκολούθως:

Αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. καθορίζονται ὡς κατωτέρω:

1) Ἀπὸ 1.11.1962 μέχρι 31.1.1963 διὰ τὸ περὶ οὗ ἡ παροῦσα προσωπικὸν ἐφαρμόζεται τὸ μισθολόγιον τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 374)20.9.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Δ.Ε.Η.

2) Ἀπὸ 1.2.1963 καὶ ἐφεξῆς τὸ προσωπικὸν τοῦτο κατατάσσεται εἰς κλιμάκια τῆς κατωτέρω μισθολογικῆς κλίμακος:

Κλιμάκιον	1	μηνιαῖος	μισθὸς	δραχμαὶ 12.500
»	2	»	»	» 10.200
»	3	»	»	» 9.100
»	4	»	»	» 8.000
»	5	»	»	» 6.800
»	6	»	»	» 5.700
»	7	»	»	» 5.000
»	8	»	»	» 4.300
»	9	»	»	» 3.800
»	10	»	»	» 3.200
»	11	»	»	» 2.700
»	12	»	»	» 2.100
»	13	»	»	» 1.800
»	13α	»	»	» 1.600
»	14	»	»	» 1.300

3) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Καταστάσεως τοῦ Προσωπικοῦ καὶ ἐν γένει αἱ κείμεναι διατάξεις.

4) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς

1.11.1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 11 Οκτωβρίου 1963

—

81420)5152)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί καθορισμού ωρών ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής και κλεισίματος των εμπορικών καταστημάτων περιοχής Δήμου Αθηναίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 449 της 11 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του π.δ)τος της 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως των διατάξεων των νόμων περί χρονικών ορίων εργασίας εις τα καταστήματα κλπ.». 2) Την υπ' αριθ. 11452)754)15.2.1963 ημετέραν απόφασιν «περί καθορισμού ωρών εργασίας εμπορικών καταστημάτων περιοχής Αθηνών - Πειραιώς και των πέριξ αυτών Δήμων και Κοινοτήτων» 3) Τας διατάξεις του άρθρου 1 του ν.δ. 4020)1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων». 4) Την υπ' αριθ. 12562)26.9.1963 γνώμην του Εμπορικού Συλλόγου Αθηνών. 5) Την υπ' αριθ. 12345)27.9.1963 γνώμην του Συλλόγου Εμπορουπαλλήλων Αθηνών, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τας ώρας ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής και κλεισίματος των εμπορικών καταστημάτων της περιοχής του Δήμου Αθηναίων, εις ά περιλαμβάνονται και τα καταστήματα πωλήσεως ζαχαρωδών προϊόντων (αμιγών και μικτών τοιούτων) της Κεντρικής Αγοράς Αθηνών, ώς ακολούθως:

Ι. Από 16.10 - 14.5.

Από 8.45 π.μ. - 1.45 μ.μ. και 4.15 μ.μ. - 7.45 μ.μ.

Έκαστον Σάββατον από 8.45 π.μ. - 2.15 μ.μ. εξαιρέσει των καταστημάτων χονδρικής αποκλειστικώς πωλήσεως νημάτων, άτινα κατά το από 1.10 - 31.5 χρονικόν διάστημα θά παραμένωσι κλειστά και κατά τας απογευματινάς ώρας καθ' έκάστην Τετάρτην.

ΙΙ. Κατά το από 1 έως και 19 Δεκεμβρίου χρονικόν διάστημα, καθ' ό δέν εφαρμόζεται ή απογευματινή αργία του Σαββάτου.

Καθ' έκάστην από 8.45 π.μ. - 1.30 μ.μ. και 4.30 - 7.45 μ.μ.

ΙΙΙ. Κατά την Μεγάλην Εβδομάδα.

Μεγάλην Δευτέραν και Τρίτην.

Από 8.45 π.μ. - 1.45 μ.μ. και 4 μ.μ. - 8.30 μ.μ.

Μεγάλην Τετάρτην και Πέμπτην.

Από 8.15 π.μ. - 1.45 μ.μ. και 4 μ.μ. - 8.30 μ.μ.

Μεγάλην Παρασκευήν.

Ανοικτά από 2 μ.μ. - 8 μ.μ.

Μέγα Σάββατον

Από 8.15 π.μ. - 1.45 μ.μ. και 4 μ.μ. - 9.30 μ.μ.

IV. Κατά το από 20.12. - 6.1. χρονικόν διάστημα.

20 Δεκεμβρίου.

Από 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. και 4 μ.μ. - 7 μ.μ.

21, 22, 23, 27, 28 και 29 Δεκεμβρίου.

Από 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. και 3.30 μ.μ. - 8 μ.μ.

24 και 31 Δεκεμβρίου.

Από 8.30 π.μ. - 1.30 μ.μ. και 3.30 μ.μ. - 9.30 μ.μ.

30 Δεκεμβρίου

Από 8.30' π.μ. - 1.30' μ.μ. και 3.30' μ.μ. - 9 μ.μ.

2, 3, 4 και 5 Ιανουαρίου

Από 8.45' π.μ. - 1.45' μ.μ. και 4.15' μ.μ. - 7.45'.

Εν περιπτώσει Σαββάτου από 8.45' π.μ. - 2.15' μ.μ.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Οκτωβρίου 1963

—

83670)5113.1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως διαχειριστικού προσωπικού Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 448 της 10 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955, εν συνδυασμώ προς τας της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν κατά την 10.8.1963 καταγγελίαν της υπ' αριθ. 13)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών εκ μέρους του Συλλόγου Προσωπικού Εταιρείας Διαχειρίσεως των Ειδών Μονοπωλίου του Ελληνικού Δημοσίου. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίαν αυτού της 4.10.1963, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί 4μήνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 10.2.1964, την επέλευσιν των ενόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της ώς άνω υπ' αριθ. 13)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών περί των όρων αμοιβής και εργασίας του διαχειριστικού προσωπικού της Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ., εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 49414)3189)21.6.1962 αποφάσεως ημών και του Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 215 τεύχος Β' της 21 Ιουνίου 1962) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 10 Οκτωβρίου 1963

—

(*) ΕΕΔ 21, 824.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΕΙΟΝ ΠΑΓΟΝ

Ἐξεδόθησαν αἱ πρῶται κατὰ τὸ νέον δικαστικὸν ἔτος ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Αἱ ἀποφάσεις αὗται θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος μας, ἀλλὰ χρήσιμον εἶναι ἀπὸ τοῦδε νὰ δώσωμεν μίαν περίληψιν τῶν σπουδαιοτέρων ἐξ αὐτῶν.

Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας : Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 512)1963 ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955 σαφῶς συνάγεται, ὅτι εἰδικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, ἀφορῶσαι τοὺς ἐργαζομένους μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας, συνάπτονται, ὁσάκις ἡ ἀμοιβὴ καὶ οἱ ὅροι τῆς ἐργασίας των δὲν ἔχουν ὁριοθῆ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον ὑπὸ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συμβάσεως καὶ ἡ ἀπασχόλησις τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν ἐμφανίζει ἰδιάζοντα ἐπαγγελματικὸν χαρακτῆρα, αἱ ἐν γένει δὲ συνθῆκαι τῆς ἐπιχειρήσεως δικαιολογοῦν τὴν μὴ ὁμοιόμορφον δι' αὐτῶν ἐφαρμογὴν τῶν ὅρων καὶ ἀμοιβῶν, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

Ἐξ οὐδεμιᾶς δὲ διατάξεως τοῦ ρηθέντος νόμου 3239,1955 ἀποκλείεται ὡρισμένη διαιτητικὴ ἀπόφασις νὰ ἀναφέρηται εἰς ἑτέραν τοιαύτην, εἰδικώτερον δὲ νὰ παρέχωνται δι' εἰδικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως αὐξήσεις εἰς ἀποδοχάς, καθοριοθείσας διὰ προηγουμένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως οἱουδήποτε εἴδους, οἷον δι' ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς.

[*Σημ. Συντάξεως* : Σχετικαὶ πρὸς τὸ θέμα εἶναι καὶ αἱ Σ.Ε. 2370)1960, ΕΕΔ 20, 17, Σ.Ε. 1170)1961, ΕΕΔ 20, 782, Σ.Ε. 2162,1963, ΕΕΔ 22, 282].

Ἀσφάλισις ἐμμίσθων δικηγόρων : Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 535)1963, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ν.δ. 3790)1959 δικηγόροι ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικοὶ σύμβουλοι, παρέχοντες τὰς καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας των ἐπὶ παγίᾳ, ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τραπέζας, ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς καὶ παρὰ τοῖς τυχὸν ὑφισταμένοις διὰ τὸ προσωπικὸν τούτων Ταμείοις κυρίας ἀσφαλίσεως, τοῦ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος διαδραμόντος χρόνου παροχῆς αὐτοῖς τῶν ἐργασιῶν τοῦ δικηγόρου ἢ δικαστικοῦ συμβούλου λογιζομένου ὁλοκλήρου ὡς συνταξίμου, ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐδέχθη ἀγωγὴν δικηγόρου τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀπολυθέντος δι' ὑπηρεσιακοὺς λόγους, διώκουσαν τὴν ἀποκατάστασιν παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος τῆς προσγενομένης εἰς αὐτὸν ζημίας ἐκ τῆς παρανόμου παραλείψεως τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ταμείου κυρίας ἀσφαλίσεως διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Τραπέζης, ὅπως συνυπολογίσωσι πρὸς ἀπόκτησιν τῆς παρεχομένης ὑπὸ τοῦ Ταμείου συντάξεως καὶ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος προνοίας τὸν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω νόμου χρόνον, καθ' ὃν παρέσχε πρὸς τὴν Τράπεζαν καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ.

Σχέσεις ἰατρῶν Κοινοτικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρείων : Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 594)1963 οἱ κατὰ τὸν νόμον 3487,1955 «περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἀγροτῶν» προσλαμβανόμενοι ἐπὶ συμβάσει δι' ὡρισμένον χρόνον ἰατροὶ εἰς τὰς θέσεις τῶν ἱδρυομένων Κοινοτικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρείων εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας των. Ἀλλ' τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεις.

[*Σημ. Συντάξεως*: Σχετικὴ καὶ ἡ ἐν ΕΕΔ 22, 1977 ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν περὶ ἐπιδόματος δημοσίων ὑπαλλήλων].

Ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεων ἐκδιδομένων κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3514)1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν : Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 534)1963 ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3514, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται εἰδικὴ διαδικασία διὰ τὰς γενομένας ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου διαφοράς, καθ' ἣν εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάζει ὁ Εἰρηνοδίκης, εἰς δεύτερον δὲ ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, χωρὶς νὰ διαλαμβάνηται διάταξις, ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς διαδίκους τὸ ἔνδικον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, συνάγεται, ὅτι αἱ κατὰ τὴν εἰδικὴν ταύτην διαδικασίαν, ἱδρυθεῖσαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ταχυτέρας λύσεως τῶν διαφορῶν τούτων, ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ ἔκτακτον ἔνδικον μέσον τῆς ἀναιρέσεως.

[*Σημ. Συντάξεως*: Συμπίπτει ἡ ἄποψις τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐκείνην προηγουμένων, ΕΕΔ 9, 81].

Παραγραφαὶ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν : Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 540)1963 αἱ ἀσφαλιστικαὶ πρὸς Ταμεῖον εἰσφοραὶ ὑπόκεινται, ὡς καὶ ὁ μισθός, εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἐπρόκειτο περὶ εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν).

[*Σημ. Συντάξεως* : Ἡ γνώμη τῆς ἀνωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀντίθετος πρὸς ἐκείνην ἄλλων προηγουμένων, ΕΕΔ 21, 788].

Παροράματα

—Ἀνωτέρω, σελ. 998, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1963) 1963 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, β' στήλη, στίχος 21ος ἐκ τῶν ἄνω, πρὸ τῆς λέξεως «λαμβάνεται» προστίθεται ἡ παραλειφθεῖσα φράσις: «Τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ ὡς βάσις ἐν τῇ ἄνω περιπτώσει διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ἐὰν ἐπραγματοποιήθη ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις».

—Ἀνωτέρω σελ. 1236, εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ κ. ***Σ. Καμαρινοῦ***, πρώτη στήλη, στίχος 16, ἀντὶ 28 - 32 διορθοῦται 29 - 32.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 22 (532)

Ἀθῆναι, 15 Νοεμβρίου 1965

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Δ.Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ.Ν., Δικηγόρου

§ 1. Εἰσαγωγή

Προστασία τῶν ἐργαζομένων καὶ οἰκονομία

1. Ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἐντονωτάτη προστασία τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ τῶν ἐκ ταύτης δημιουργουμένων σχέσεων. Αὕτη χωρεῖ διττῶς: Διὰ τῆς κρατικῆς παρεμβάσεως πρὸς ρύθμισιν τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας δι' ἀναγκαστικῶν κανόνων δικαίου καὶ διὰ τῆς συλλογικῆς δραστηριότητος τῶν ἐργαζομένων.

1. Τὸ Κράτος, ἀσκοῦν κοινωνικὴν πολιτικήν, παρεμβαίνει καὶ θέτει πληθὺν διατάξεων πρὸς προστασίαν τῶν παρεχόντων τὴν ἐργασίαν των πρὸς τρίτους διὰ λογαριασμὸν καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν, ἤτοι τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν. Ἡ κοινωνικὴ αὕτη δραστηριότης τοῦ Κράτους ἐπεβλήθη ἀπὸ τὴν ἀνάγκην προστασίας τῶν ἐν λόγῳ προσώπων, ὡς οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων, ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν καταπίεσιν τοῦ ἀνίσως ἰσχυροτέρου ἐργοδότου, ὅστις τυγχάνει κύριος τῶν μέσων λειτουργίας τῆς ἐκμεταλλεύσεως (1).

Ἡ προστασία εἶναι γενικωτέρα καὶ δὲν ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἢ τὸν περιορισμὸν τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας κινδύνων. Ἐκτὸς τῆς μορφῆς αὐτῆς τῆς προστασίας, ἥτις ἀποτελεῖ ἓν μέρος μόνον τοῦ προστατευτικοῦ δικαίου (Arbeitsschutzrecht), τὴν λεγομένην προστασίαν ἐν τῇ ἐκμεταλλεύσει ἢ προστασίαν ἀπὸ τῶν κινδύνων τῆς ἐργασίας (Gefahren ἢ Betriebsschutz), ἐν προκειμένῳ ἀνήκουν ἡ προστασία τῆς διαρκείας ἢ ἄλλως τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας, τοῦ μισθοῦ, τοῦ χρόνου παροχῆς τῆς ἐργασίας (νυκτερινὴ ἐργασία, ἐργασία κατὰ Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας), ἡ προστασία τῆς συμβάσεως,

(1) Ἐν προκειμένῳ δέον νὰ ἀποσαφηνισθῇ ἡ ἔννοια «ἐκμετάλλευσις», ἥτις νοεῖται περαιτέρω πολλάκις χρῆσις. Ὡς ἐκμετάλλευσις νοεῖται ἡ ὠργανωμένη ἑνότης τῶν προσωπικῶν καὶ ὑλικῶν μέσων καὶ ἄυλων ἀγαθῶν, δι' ὧν ἐπιδιώκεται διαρκῶς εἷς ὡρισμένος ἐργοτεχνικὸς σκοπός. Hueck-Nipperdey I, σ. 81· Nikisch, ArbR I², σ. 150· Kaskel-Dersch, ArbR⁵, σ. 40· Huber, WVeiwR II, σ. 474· Neumann-Duesberg, Betriebsverfassungsrecht, σ. 151· Floretta-Strasser, Betriebsrätegesetz, σ. 26 ἑπ. (28 ἑπ.)· Dietz, BetrVG § 1, Anm. 36· Galperin-Siebert, BetrVG § 1, Anm. 2 ἑπ.· Frey, Der Tendenzbetrieb, σ. 38· Navisky, Die Betriebsgemeinschaft, σ. 13· Bobrowski-Gaul, Das Arbeitsrecht im Betrieb⁵, σ. 15· BAG AP Nr 1 zu § 88 BetrVG. Ὁ ἐν λόγῳ ὁρισμός, ὅστις κρατεῖ σήμερον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἐδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Jacobi, Betrieb und Unternehmen als Rechtsbegriffe, σ. 9. Βλ. παρ' ἡμῖν οὕτω Ἀγαλλόπουλον, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σ. 65. Βλ. Durand I, No 337, σ. 406 ἑπ. (408).

Ἡ ἔννοια τῆς ἐκμεταλλεύσεως πρέπει νὰ διακρίνηται σαφῶς τῆς ἐπιχειρήσεως. Αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἕνα περαιτέρω σκοπὸν ἐπὶ πλέον τοῦ καθαρῶς ἐργοτεχνικοῦ, ἀδιαφόρως ἂν οὗτος εἶναι κερδοσκοπικὸς ἢ ἰδεολογικός. Οὕτω πως σφάλλει ὁ Α.Π. ἀποφαινόμενος, ὅτι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως εἶναι εἷς κερδοσκοπικὸς σκοπός. Διότι οὕτω καταλήγει νὰ δέχηται, ὅτι, ὅταν ἐπιδιώκηται σκοπός τις μὴ κερδοσκοπικὸς πέραν τοῦ καθαρῶς ἐργοτεχνικοῦ, πρόκειται ἐκμετάλλευσις καὶ οὐχὶ ἐπιχείρησις. Βλ. Α.Π. 304) 1954, ΕΕΔ **13**, σ. 454, 233)1960, ΕΕΔ **19**, σ. 244. Περαιτέρω παραπομπὰς εἰς τὴν νομολογίαν βλ. ἐν *Τούσῃ*, Ἐργατικὸν Δίκαιον Α', σ. 44, ὑ-

δηλ. προστασία κατά τήν σύναψιν καί τήν διαμόρφωσιν τῆς συμβάσεως, τέλος δέ ἡ εἰδική προστασία τῶν ἀνηλίκων καί γυναικῶν (1).

Γενικῶς πρόκειται περί τοῦ συνόλου τῶν κανόνων δικαίου, δι' ὧν καθορίζονται δημοσίου δικαίου ὑποχρεώσεις διά τούς ἐργοδότας καί ἐργαζομένους πρός προστασίαν τῶν τελευταίων (2).

Εἰς τήν ἄσκησιν κοινωνικῆς πολιτικῆς καθαρῶς ὀφείλονται αἱ διατάξεις περί Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, περί Ἀσφαλίσεως κατ' Ἀνεργίας καί περί Ἐργατικῆς Κατοικίας. Αὗται ἀφοροῦν γενικώτερον εἰς τήν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων, δέν ἀποτελοῦν ὅμως προστασίαν αὐτῶν ἔναντι τοῦ ἐργοδότου συνεπείᾳ τῆς πλέον μειονεκτικῆς θέσεώς των ἔναντι αὐτοῦ, ἀλλά γενικωτέραν ἐνίσχυσιν τῶν μισθωτῶν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους.

Ὁ περιορισμός τῆς ἐλευθέρας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου καταγγελίας εἶναι μέν τεθειμένος πρός προστασίαν τοῦ μισθωτοῦ, δέν ἀποτελεῖ ὅμως δημοσίου δικαίου ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου ἡ τήρησις τῶν σχετικῶν διατάξεων, ἡ δέ μή τήρησις αὐτῶν ἐπάγεται μόνον ἰδιωτικοῦ δικαίου συνεπείας (3).

2. Οἱ ἐργαζόμενοι δέν ἐπαφίενται εἰς τήν κρατικήν κοινωνικήν πολιτικήν. Οὗτοι, ἐπί τῷ σκοπῷ ἀποτελεσματικῆς αὐτοβοηθείας, συνενοῦνται εἰς συνεργατικάς ἑνώσεις καί διά τῆς συλλογικῆς δραστηριότητος ἐπιδιώκουν τήν ἐξισορρόπησιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐργοδότου ἔναντι τοῦ καθ' ἕκαστον μισθωτοῦ (4).

Ἡ πολιτεία, ἀναγνωρίζουσα τήν συλλογικήν δραστηριότητα τῶν μισθωτῶν, προσβλέπει εἰς αὐτήν ἐννόμους συνεπείας. Τοῦτο συμβαίνει διά τῆς θέσεως κανόνων δικαίου, ρυθμιζόντων τήν δημιουργίαν, τόν μηχανισμόν καί τήν λειτουργίαν τῶν ἑνώσεων (δίκαιον τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων), τάς συμβάσεις αὐτῶν μετά τῶν ἑνώσεων τῶν ἐργοδοτῶν, ὡς καί τήν διαδικασίαν τῆς ἐπιλύσεως τῶν κατά τήν σύναψιν τοιούτων συμβάσεων ἀνακυπτουσῶν διαφορῶν (δίκαιον συλλογικῶν συμβάσεων καί διαιτησίας τῶν συλλογικῶν διαφορῶν) καί τούς ἀγῶνας αὐτῶν πρός τούς ἐργοδότας (δίκαιον τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων).

Τό δίκαιον τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν διά τήν αὐτοβοήθειαν τῶν ἐργαζομένων, οὕτω δέ πως συντελεῖ ἐμμέσως εἰς τήν προστασίαν αὐτῶν. Τούναντίον τό δίκαιον τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καί τῆς διαιτησίας τῶν συλλογικῶν διαφορῶν σκοπεῖ τήν ἄμεσον ἀποτελεσματικήν προστασίαν. Δι' αὐτῆς ἐξασφαλίζεται ἡ ἐπί ἴσοις ὅροις συμμετοχή τῶν ἐργαζομένων κατά τόν καθορισμόν τῶν ὅρων ἐργασίας. Ἡ προστατευτική λειτουργία τῆς συλλογικῆς συμβάσεως καί τῆς πρός αὐτήν ἐξομοιουμένης ἀποφάσεως διαιτησίας συνίσταται εἰς τό ὅτι δι' ἀτομικῆς συμφωνίας ἀπόκλισις ἀπό τῶν ἀναγκαστικῶς καί ἀμέσως ἐπί τῆς ἀτομικῆς συμβάσεως ἐνεργούντων ὅρων τῆς συλλογικῆς τοιαύτης ἐπιτρέπεται μόνον ὅταν ἡ ἀτομική συμφωνία εἶναι εὐνοϊκωτέρα, οὐχί δέ καί δυσμενεστέρα τῶν ὅρων τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, δηλ.

ποσ. 4, τασσόμενον πρός τήν ἄποψιν τοῦ Α.Π. Οὕτω καί *Μαντζουράς*, σ. 81.

Ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι, ἐάν εἰς τόν ἐργατεχνικόν, ὑπό τῆς ἐκμεταλλεύτεως μοναδικόν, ἐπιδιωκόμενον σκοπόν προστεθῇ ἡ ἐπιδίωξις ἑνός περαιτέρω ἀποτελέσματος, ἀνεξαρτήτως κερδοσκοπικοῦ ἢ ἰδεολογικοῦ, δέν πρόκειται πλέον περί ἐκμεταλλεύσεως, ἀλλά περί ἐπιχειρήσεως. Ἡ πρακτική σημασία εἶναι μεγάλη. Ἡ κρατοῦσα παρ' ἡμῖν ἄποψις χαρακτηρίζει ὡς ἐκμεταλλεύσεις τάς ἐπιχειρήσεις ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι δέν ἐπιδιώκουν σκοπόν κερδοσκοπικόν, κινουμένη εἰς τελείως διάφορον σφαῖραν, δι' ἣν δέν ἐνδιαφέρεται τό Ἐργατικόν Δίκαιον. Οὕτω ὅμως ἀγνοεῖται παντελῶς ἡ σφαῖρα τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἧς τήν ἀποκλειστικήν ἐπιδίωξιν ἀποτελεῖ ἓν ἐργατικόν παραγωγικόν ἀποτέλεσμα. Ἡ σφαῖρα αὕτη εἶναι ἡ κυρίως ἐνδιαφέρουσα τό Ἐργατικόν Δίκαιον, διότι ἐντός αὐτῆς ἀναπτύσσεται ἡ σχέσις ἐργασίας.

(2) Hueck-Nipperdey I, σ. 743 ἑπ.· Nikisch, ArbR 51, σ. 424· Ὁ αὐτός, ArbR I², σ. 55· Kaskel-Dersch, ArbR³, σ. 257 ἑπ.· Köst, ArbR, σ. 219 ἑπ.· Gross-Elwert, HdwBd ArbR., Arbeitsschutz.

(3) Hueck-Nipperdey I, σ. 738.

(4) Hueck-Nipperdey I, σ. 744, ὑποσ. 7· Ἄλλως Nikisch, ArbR 51, σ. 424.

(5) Hueck-Nipperdey I, σ. 9· II, σ. 3· Nikisch, ArbR I², σ. 11· Kaskel-Dersch, ArbR. σ. 8.

εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς εὐνοίας (6).

Προστατευτικαὶ τέλος διατάξεις συναντῶνται καὶ εἰς τὸν κανονισμὸν ἐργασίας. Λύται ἀφορῶν κυρίως εἰς τὴν προστασίαν ἀπὸ τῶν κινδύνων ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν. Διὰ τοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας ἐπιδιώκεται ὡσαύτως ἡ ἐνιαία ρύθμισις τῶν σπουδαιοτέρων ζητημάτων, σχετικῶς μὲ τὴν τάξιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Οὕτω ἀποκλείεται ἡ αὐθαιρεσία τοῦ ἐργοδότου. Καὶ ὁ διὰ τοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας περιορισμὸς τῆς αὐθαιρεσίας τοῦ ἐργοδότου ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως μέρος τῆς γενικωτέρας προστασίας τοῦ μισθωτοῦ (7).

β. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διαπιστοῦται, ὅτι οὐχὶ μόνον τὸ καλούμενον προστατευτικὸν δίκαιον ἐν στενῇ ἐννοίᾳ, ἀλλ' ὁλόκληρον τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ἀτομικὸν καὶ συλλογικόν, ἐδημιουργήθη κυρίως διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων (8).

Ἡ ἰδέα τῆς προστασίας τοῦ ἐργαζομένου, ὡς τοῦ ἀσθενεστέρου μέρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας, κυριαρχεῖ ὁλοκλήρου τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἰθύνουσαν θεμελιώδη σκέψιν αὐτοῦ (9).

ΙΙ. Ὁ προστατευτικὸς χαρακτὴρ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ ὁ διαρκὴς πολλαπλασιασμὸς τῶν διατάξεων αὐτοῦ, δι' ὧν ἐπεκτείνεται συνεχῶς ἡ προστασία τῶν μισθωτῶν, γεννᾷ τὸ ἐρώτημα, ἂν τὸ Δίκαιον τοῦτο, θέτον φραγμοὺς εἰς τὴν ἐλευθέραν χρησιμοποίησιν τοῦ παράγοντος ἐργασίας κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς παραγωγῆς, ἐπιδρᾷ ἢ μὴ ἀνασταλτικῶς ἐπ' αὐτῆς.

Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δίδονται δύο ἀπαντήσεις: Ἡ μία ἀπορρέει ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ ἐκ τῆς λειτουργίας του ἐν αὐτῇ καὶ ἡ δευτέρα ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ σκοποῦ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ὅστις δὲν ἐξαντλεῖται εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἐργαζομένου, ὡς φαίνεται, λόγῳ τῆς ἱστορικῆς κυρίως ἐξελίξεως αὐτοῦ.

1. α) Σκοπὸς τῆς οἰκονομίας δὲν εἶναι ἡ παραγωγή, ἀλλὰ ἡ οἰκονομικὴ εὐημερία καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Ἡ παραγωγὴ ἀποτελεῖ ἓν τῶν μέσων, ἅτινα συντείνουν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀναγομένου οὐχὶ εἰς τὴν ἰδιωτικήν, ἀλλ' εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν μιᾶς χώρας. Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, δι' οὗ ἐπιδιώκεται ἡ διὰ τῆς προστασίας καὶ βελτιώσεως τῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἀνύψωσις τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐργαζομένων, συντελεῖ ὡσαύτως εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, διότι τότε μόνον τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον διαρκῶς βελτιοῦται καὶ ἐξασφαλίζεται καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας εἰσόδημα ἀνέρχεται σταθερῶς, ὅταν ὅλοι ὁμοῦ προσφέρουν περισσότερα. Τοῦτο ἀποτελεῖ προσκλητήριον πρὸς ἅπαντας, ὅπως θέσουν τὴν «ἐργασίαν», δηλαδὴ τὴν βούλησιν, τὰς γνώσεις καὶ τὰς σωματικὰς των δυνάμεις, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Ἐφ' ὅσον τὸ ἐκ τῆς προαγωγῆς τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας ὄφελος ἐπιστρέφει εἰς ἕκαστον, αὕτη εἶναι ὁ καθ' ἑαυτὸ ἐργοδότης (10).

Τυχὸν ἐπιβάρυνσις τῆς παραγωγῆς δὲν πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται στενῶς ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομίας, ἀλλὰ ἐντὸς τῶν γενικωτέρων πλαισίων τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ τῶν ἐπιδράσεων, ἃς ἀσκεῖ ἐπ' αὐτῆς (11).

Ἐφ' ὅσον τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἐξυπηρετεῖ καὶ προάγει τοὺς σκοποὺς τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, δὲν δύναται νὰ ἀποτελῇ ἐπιβάρυνσιν αὐτῆς (12).

Αἱ τεράστιαι πρόοδοι τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας ὀφείλονται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν

(6) Nikisch, ArbR 51, σ. 424· ArbR I², σ. 12· Maus, HdB d ArbR I, σ. 29· Hueck-Nipperdey II, σ. 20.

(7) Nikisch, ArbR 51, σ. 424.

(8) Βλ. Nikisch, ArbR 51, ἐν9' ἀνωτ.· ArbR I², σ. 12.

(9) Βλ Hueck-Nipperdey I, σ. 25 ἑξ.· Nikisch, ArbR I², σ. 30 ἑπ.· Kaskel-Dersch. ArbR⁵, σ. 1, 19· Dersch, RdA 49, σ. 325· τὸν αὐτόν, Neue Entwicklung der Fürorgepflicht im Arbeitsverhältnis, ἐν Festschrift für W. Herschel, σ. 71 ἑπ. (74) Maus, HdBdArbR I, σ. 21.

(10) A. Weber. Der Kampf zwischen Kapital und Arbeit, σ. 5 ἑπ.

(11) A. Weber, ἐν9' ἀνωτ. σ. 6.

(12) Πρέπει σαφῶς νὰ διακρίνηται ἡ ἰδιωτικὴ οἰκονομία, ἥτις φέρει τὸ βάρος τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων, καὶ ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ προστασία αὕτη προσπορίζει μόνον ὄφελη. Ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία δὲν εἶναι ἄρ' ὡς τὸ σύνολον τῆς οἰκονομίας τῶν καθ' ἕκαστον ἐπιχειρήσεων (ἰδιωτικὴ οἰκονομία), ἀλλ' ἡ ἀλληλεπίδρασις καὶ ἡ ἀλληλεξάρτησις αὐτῶν, αἵτινες εἰς τὴν ἐλευθέραν οἰκονομίαν συνδέονται διὰ τακτικῶν ἀνταλλαγῶν. A. Weber, ἐν9' ἀνωτ., σ. 2 ἑπ.

προστατευτικήν τῆς ἐργασίας νομοθεσίαν. Δι' αὐτῆς, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται, ὅτι ἐπιβαρύνεται ἡ ἰδιωτικὴ οἰκονομία καὶ ἀναστέλλεται ἡ παραγωγή, τονοῦται ἡ διάθεσις πρὸς παροχὴν ἐργασίας καὶ αὐξάνει ἡ παραγωγικότης τῶν ἐργαζομένων πρὸς ὄφελος τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Ἡ αὔξησις ὅμως τῆς παραγωγικότητος ἀποβαίνει καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ καθ' ἕκαστον ἐπιχειρηματίου καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀντίρροπον τῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς παραγωγῆς διὰ τοῦ προστατευτικοῦ δικαίου.

Ἐν προκειμένῳ εἶναι χαρακτηριστικὸς ὁ ὑπὸ τοῦ Hasbach παραλληλισμὸς τοῦ ἐργαζομένου μὲ τὴν θερμάστραν. "Οσον περισσότερα κάρβουνα βάζομεν εἰς τὴν θερμάστραν, τόσον μεγαλυτέραν θερμότητα ἀποδίδει. "Οσων ὑψηλότερος ὁ μισθός, τόσον μεγαλυτέρα ἡ ἱκανότης ἀποδόσεως (12). Τοῦτο εἶναι μόνον μέχρις ἑνὸς σημείου ὀρθόν. Πέραν τούτου προσκρούει εἰς τὸν νόμον τῆς φθινούσης ἀποδόσεως. Ἐφ' ὅσον οἱ ἐργάται λαμβάνουν τόσον ἢ καὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ ἀπολύτως ἀπαραίτητον διὰ τὴν φυσιολογικὴν των συντήρησιν, ἡ αὔξησις τοῦ μισθοῦ αὐξάνει τὴν παραγωγικότητά των οὐσιωδῶς. "Οσον ὅμως μεγαλύτερον γίνεται τὸ ἐπὶ πλέον καὶ κατ' ἀκολουθίαν τούτου τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον ὅριον συντηρήσεως, τόσον ὀλιγώτερον ἀνέρχεται ἡ δυνατότης ἀποδόσεως, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν σωματικὴν δύναμιν. Τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ ὅταν ἀκόμη ὑφίσταται ἡ θέλησις πρὸς ἐργασίαν (13).

β) Ἡ βελτίωσις τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν καὶ τῶν συνθηκῶν ἀπασχολήσεως καὶ γενικῶς ἡ ἄνοδος τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τίθεται ὡς πρωταρχικὸς σκοπὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος (14). Τὸ προοίμιον τῆς ἱδρυτικῆς τῆς Κοινότητος Συνθήκης τῆς Ρώμης τῆς 25ης Μαρτίου 1957 ὁρίζει, ὅτι «τὰ μέρη συμβάλλονται μὲ τὴν πρόθεσιν, ὅπως ἐπιδιώξωσιν ὡς βασικὸν σκοπὸν τὴν βελτίωσιν τῶν βιοτικῶν καὶ τῶν συνθηκῶν ἀπασχολήσεως τῶν λαῶν των». Καὶ περαιτέρω εἰς τὸ ἄρθρον 117 § 1 τῆς Συνθήκης ὁρίζεται, ὅτι «τὰ Κράτη - Μέλη συμφωνοῦν, ὅπως ἐνεργήσουν πρὸς βελτίωσιν τῶν σκοπῶν καὶ συνθηκῶν ἐργασίας τῶν ἐργαζομένων καὶ οὕτω διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς προόδου διευκολύνουσι τὴν ἐξίσωσίν των». Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων δείκνυται, ὅτι εἰς τὸν ὑπὸ δημιουργίαν καινὸν Εὐρωπαϊκὸν Οἰκονομικὸν χῶρον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει εἶναι ἡ καθ' ὅλου ἐξύψωσις τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Ἡ βελτίωσις τῶν συνθηκῶν ἐργασίας καὶ ἀπασχολήσεως καὶ γενικῶς ἡ λῆψις μέτρων πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐργαζομένων οὐ μόνον δὲν θεωροῦνται ὡς ἐπιβαρύνσεις τῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ τοὐναντίον χαρακτηρίζονται ὡς παράγοντες τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς ἀνόδου καὶ ἐξυψώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου.

Ἡ Συμφωνία τῆς συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα δὲν περιέχει ἑτέρας κοινωνικὰς διατάξεις, πλὴν τῶν περὶ κυκλοφορίας προσώπων καὶ ὑπηρεσιῶν (ἄρθρα 44 - 50) (15). Εἰς τὸ προοίμιον ὅμως τονίζεται, ὅτι τὰ συμβαλλόμενα μέρη εἶναι ἀποφασισμένα «νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συνεχῆ βελτίωσιν τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν... δι' ἐπιταχύνσεως τῆς οἰκονομικῆς προόδου...» (16). Τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ οἰκονομικὴ πρόοδος, δὲν ἀναφέρονται. Αὕτη ὅμως δὲν εἶναι νοητὴ ἄνευ βελτιώσεως τῶν συνθηκῶν ἐργασίας καὶ ἀνυψώσεως τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἐργαζομένων.

2. Ὅπως μὲ μίαν γενικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου διαπιστοῦται, ὅτι τοῦτο διατρέχεται ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων, οὕτω μὲ μίαν περισσότερον προσεκτικὴν ἔρευναν τῶν καθ' ἕκαστον κανόνων αὐτοῦ προκύπτει, ὅτι ἐξ ἴσου θεμελιώδης διὰ τὸ δίκαιον τοῦτο εἶναι ἡ ἰδέα τῆς παραγωγῆς. Εἴδομεν ἀνωτέρω (ὑπὸ 2α), ὅτι ἡ ἰδέα τῆς προστασίας συνδέεται ἀρρήκτως μὲ τὴν παραγωγικότητα. Ὅπου συνεπῶς προστατεύεται ὁ μισθωτός, ἔχομεν καὶ ἐν ἀντιστοίχῳ ὄφελος τῆς οἰκονομίας διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος τοῦ μισθωτοῦ καὶ τῆς συνεπείᾳ ταύτης αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς. Ἐκτὸς ὅμως τῆς ἐν στενῇ ἐννοίᾳ προστασίας τῶν

(13) Ἐν A. Weber, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 6.

(14) Βλ. A. Weber, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 7.

(15) Πρβλ. *Καποδίστριαν*, ΕΕΔ **22**, σ. 265 ἑπ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **22**, σ. 137 ἑπ., καὶ τὰς ἐκεῖ παραπομπάς.

(16) Βλ. *Καποδίστριαν*, ΕΕΔ **22**, ἔνθ' ἀνωτ. Γενικῶς ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας μετακινήσεως τῶν ἐργαζομένων ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Κοινότητος. Βλ. *Λάλην*, ΕΕΔ **21**, σ. 641 ἑπ.

(17) Πρβλ. *Καποδίστριαν*, ΕΕΔ **22**, ἔνθ' ἀνωτ.

ἐργαζομένων καὶ τῆς προστασίας τοῦ ἐργατικοῦ μισθοῦ, περὶ τῆς σημασίας τῶν ὁποίων διὰ τὴν αὔξησιν τῆς παραγωγικότητος ἔγινε ἤδη λόγος, ἡ ἰδέα τῆς παραγωγῆς ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον πολλῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου. Ἡ τάξις τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἡ τιθεμένη διὰ τοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας, καὶ τὸ πειθαρχικὸν ἐργατικὸν δίκαιον ἀποβλέπουν εἰς τὸ συμφέρον τῆς παραγωγῆς. Ἐξ ἄλλου, ὡς ἐλέχθη, διὰ τῆς δημιουργίας ὡρισμένης, ῥυθμιζούσης τὴν ἐκμετάλλευσιν, τάξεως προστατεύεται ὁ μισθωτὸς ἀπὸ τῆς αὐθαιρεσίας τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐδραιοῦται ὑπὲρ αὐτοῦ ἀσφάλεια δικαίου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς διαιτησίας τῶν συλλογικῶν διαφορῶν. Ἡ δι' αὐτῶν ἐξασφάλισις τῆς εἰρήνης ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἔχει δύο ὄψεις, τὸ μὲν τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς παραγωγῆς, τὸ δὲ τὴν ἀσφάλειαν τῶν μέσων συντηρήσεως τοῦ ἐργαζομένου, ὧν ἡ διατήρησις δὲν εἶναι βεβαία εἰς τὴν περίπτωσιν ἀπεργίας ἢ ἀποκλεισμοῦ (ἀνταπεργίας). Περὶ αὐτῶν ὅμως τῶν διατάξεων τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν παραγωγήν, γίνεται λόγος κυρίως κατωτέρω. Ἐν προκειμένῳ ἀρκεῖ ἡ διαπίστωσις, ὅτι τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον δὲν εἶναι μόνον τὸ δίκαιον τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων, ἀλλὰ καὶ τὸ δίκαιον τῆς παραγωγῆς. Ἡ ἰδέα τῆς προστασίας τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἰδέα τῆς προστασίας τῆς παραγωγῆς συνυπάρχουν εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον. Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἀποτελεῖ τὴν ἔλλογον σύνθεσιν καὶ ἐξισορρόπησιν τῶν συμφερόντων ἐργασίας καὶ παραγωγῆς.

3. Οὕτω ἐδόθη ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἀνωτέρω τεθὲν ἐρώτημα κατὰ πόσον τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἐπιδρᾷ ἢ μὴ ἀνασταλτικῶς ἐπὶ τῆς παραγωγῆς. Αὕτη εἶναι ἀποφατική, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι εἰς τὴν συγκεκριμένην ἔννομον τάξιν ἐπιτυγχάνεται ἀπόλυτος ἐξισορρόπησις τῶν συμφερόντων ἐργασίας καὶ παραγωγῆς καὶ ἡ διατήρησις τῆς ἰσορροπίας. Ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν συμβαίνει καὶ οἱ κανόνες τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου δὲν δημιουργοῦν ὁμαλὴν σχέσιν ἐργασίας καὶ παραγωγῆς, ἀλλὰ εὐνοοῦν περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον παράγοντα ἢ καὶ περαιτέρω δὲν λαμβάνονται ἐπαρκῶς ὑπ' ὄψιν τὰ ῥυθμισθησόμενα πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ δημιουργεῖται μὲν κατ' ἀρχὴν ἰσορροπία, δὲν ἐπιτυγχάνεται ὅμως ἡ διατήρησις αὐτῆς, τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἐπιβαρύνει ἀναμφισβητήτως τὴν παραγωγήν.

Τὸ πρόβλημα τοῦτο, ἂν δηλαδὴ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἐξισορροπῇ ἐπαρκῶς τὰ συμφέροντα ἐργασίας καὶ παραγωγῆς, ἐρευνᾶται περαιτέρω ἐν ὄψει τῶν συγκεκριμένων δεδομένων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

§ 11. Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ὡς Δίκαιον προστασίας τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὡς Δίκαιον τῆς παραγωγῆς

Α'

1. Ὁ προστατευτικὸς χαρακτὴρ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου θεμελιοῦται ἐπὶ τριῶν ἀρχῶν: α) *Τῆς ἀρχῆς τῆς κοινωνικῆς προστασίας*, β) *τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος* καὶ γ) *τῆς ἀρχῆς τῆς προστασίας τῆς προσωπικότητος*. Αἱ ἐν λόγῳ ἀρχαὶ δὲν ἀπαντῶνται κεχωρισμένως, εἰς τρόπον ὥστε ὡρισμέναι διατάξεις ἢ ὁμὰς διατάξεων τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου νὰ διέπεται ἀπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἀρχήν, ἀλλὰ συνήθως ἐκδηλοῦνται ταυτοχρόνως εἰς τὴν αὐτὴν διάταξιν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ διακριθῇ, ἂν ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἀπόρροια αὐτῆς ἢ ἐκείνης τῆς ἀρχῆς.

1. *Ἡ ἀρχὴ τῆς κοινωνικῆς προστασίας* ἀπορρέει ἐκ τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

α) Ὡς ἤδη ἐλέχθη, τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἀνάγκης, ὅπως προστατευθῇ ὁ μισθωτός, ὡς τὸ ἀσθενέστερον μέρος τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Αἱ ἀφόρητοι συνθῆκαι ἐργασίας, αἵτινες ἐπεκράτουν μεταξὺ τοῦ 14ου καὶ τοῦ 16ου αἰῶνος εἰς τὴν πρώτην μορφὴν τῆς συγκεντρωτικῆς ἐκμεταλλεύσεως, τὴν χειροτεχνικὴν βιομηχανίαν, καὶ συνεχίσθησαν μετέπειτα εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἐκμετάλλευσιν, τὸ ἐργοστάσιον, προεκάλεσαν τὴν ὁμαδικὴν ἀντίδρασιν τῶν ἐργαζομένων καὶ κατόπιν βιαίων συγκρούσεων τὴν παρέμβασιν τοῦ Κράτους πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀσκήσεως κοινωνικῆς πολιτικῆς.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς περιόδου αὐτῆς εἶναι ἀπασχόλησις ἀνηλίκων καὶ παίδων ἀπὸ 5 καὶ ἄνω ἐτῶν ἰδιαιτέρως μακρᾶς διαρκείας, ὑπερβαινούσης τὰς 14 ὥρας ἡμερησίως, ἀπάνθρωποι συνθῆκαι διαβιώσεως

εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ ἐξευτελιστικὴ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας ([18]).

Ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Ἐργατικοῦ δικαίου εἶναι ἡ κεφαλαιοκρατικὴ περίοδος καὶ ἡ μὲ τὴν ἔναρξιν αὐτῆς μετάβασις ἀπὸ τῆς ἐργαστηριακῆς βιοτεχνίας εἰς τὸ βιομηχανικὸν ἐργοστάσιον. Τὸ ἐργοστάσιον ἀποτελεῖ τυπικὴν μορφὴν ἐκμεταλλεύσεως τῆς περιόδου ταύτης, χαρακτηρίζεται δὲ α) ἀπὸ τὸν πλήρη διαχωρισμὸν κατοικίας τοῦ ἐργαζομένου καὶ τόπου ἐργασίας, β) τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μηχανικὴν ἐργασίαν καὶ γ) τὴν ἀπασχόλησιν μεγάλου ἀριθμοῦ ἐργαζομένων. Ἰδίᾳ μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν φυσικῶν δυνάμεων εἰς τὴν παραγωγήν.

Ἡ ἐξέλιξις αὕτη ἤγειρε τὰς ἀνάγκας εἰς ἐργατικὰς χεῖρας, αἵτινες καλύπτονται διὰ τῆς ἀπασχολήσεως ἀγροτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν πίεσιν τῶν μεγαλογαιοκτημόνων ἐγκαταλείπουν τὴν ὕπαιθρον, διὰ νὰ ἐπανδρώσουν τὴν βιομηχανίαν ([19]). Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ χειροτεχνικὸν ἐργαστήριον καὶ τὰς λοιπὰς προηγηθείσας τούτου μορφὰς ἐκμεταλλεύσεως ([20]), εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἡ ἐργασία παρέχεται διὰ λογαριασμὸν τρίτου προσώπου, τὸ ὁποῖον συγκεντρώνει τὴν εἰς τὴν διάθεσίν του τιθεμένην ἐργατικὴν δύναμιν καὶ τὴν διευθύνει ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ὀργανώσεως τῆς παραγωγῆς. Οὕτω δημιουργεῖται σχέσις παροχῆς ἐργασίας πρὸς τρίτον, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ, ἡ σχέσις τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας. Ἡ ὥρα τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου σημαίνει. Ἡ ταχεῖα αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἡ ἑνότης τῶν συνθηκῶν ἀπασχολήσεως, τὸ κοινὸν συμφέρον πάντων τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας ἀπασχολουμένων καὶ ἡ τάσις πρὸς προστασίαν καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν δρων ἐργασίας ἀποτελοῦν τὰς προϋποθέσεις τῆς δημιουργίας καὶ ἀναπτύξεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

β) Οἱ πρῶται ἐργατικοὶ νόμοι ἀπέβλεπον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων.

αα) Ἡ πρώτη κίνησις ἐκδηλοῦται διὰ τῆς ἀσκήσεως κοινωνικῆς πολιτικῆς ἐκ μέρους τοῦ Κράτους. Εἰς τὴν *Ἀγγλίαν* ἀπὸ τοῦ 1802 ὁ νόμος περὶ προστασίας τῶν ἐργατῶν (Robert Peel) ὥριζεν, ὅτι τέκνα πτωχῶν, ἀποστελλόμενα ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν βιομηχανίαν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐργάζωνται κατὰ τὴν νύκτα καὶ πλέον τῶν 12 ὡρῶν ἡμερησίως (!). Περαιτέρω ὁ Robert Owen ἐπέτυχε τὸ 1819 τὴν κατάρτισιν νόμου διὰ τὴν βιομηχανίαν βάμβακος, καθ' ὃν ἀπηγορεύετο ἡ ἀπασχόλησις παίδων κάτω τῶν 9 ἐτῶν καὶ εἰσήγετο δωδεκάωρος ἐργασία διὰ παῖδας μεταξὺ 9 καὶ 16 ἐτῶν. Ἀξιομνημόνευτος εἶναι ἐν προκειμένῳ καὶ ὁ νόμος περὶ ἐπαγγελματικῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ 1833. Ὁλοκλήρωσιν τῆς ἀγγλικῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς ἀποτελεῖ ἡ προστατευτικὴ ἐργατικὴ νομοθεσία τοῦ 1847, ὀφειλομένη κυρίως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν Carlyle, D'Israeli, Kingsley, κ.ἄ. ([21]).

ββ) Εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτὴν ἀκολουθεῖ ἡ *Γερμανία* ([22]).

Μετὰ κολυσιεργίαν μακρῶν ἐτῶν καὶ σκληρᾶν ἀντιδράσεων ἐπιτυγχάνεται ἐν Πρωσσίᾳ (6.4.1839) ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐργασίας παίδων κάτω τῶν 9 ἐτῶν καὶ ἡ εἰσαγωγὴ δεκαώρου ἐργασίας καὶ νυκτερινῆς καὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως διὰ παῖδας 9 ἕως 16 ἐτῶν. Σημαντικὸν βῆμα εἶναι καὶ ἡ ἵδρυσις ἐποπτικῆς ἐπιτροπῆς τηρήσεως τῶν προστατευτικῶν διατάξεων (1845). Αὐτὴν ἠκολούθησε τὸ 1853 ἡ δυνητικὴ καὶ τὸ πρῶτον τὸ 1887 ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐπιθεωρησις τῶν ἐργοστασίων. Ἐκ παραλλήλου ἀνεπτύχθη ἡ ἀσφαλιστικὴ νομοθεσία. Ἀσφάλισις κατ' ἀσθενείας (1883), ἀσφάλισις ἀτυχημάτων (1884), ἀσφάλισις ἀναπηρίας καὶ γήρατος (1889). Τελειοποίησιν ἀπετέλεσεν ἡ ἀνανέωσις τῆς προστατευτικῆς τῶν ἐργαζομένων νομοθεσίας διὰ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ 7ου τίτλου τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κώδικος τοῦ 1869 ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς 1.6.1891. Αἱ πλέον σημαντικαὶ τροποποιήσεις εἶναι περιορισμὸς τῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, ἐνισχυμένη προστασία κατὰ κινδύνων τῆς ὑγείας καὶ τῶν ἠθῶν τῶν ἐργαζομένων, ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας διὰ τὰς μεγαλυτέρας ἐκμεταλλεύσεις, περαιτέρω περιορισμὸς ἀπασχολήσεως νεαρῶν εἰς τὰ ἐργοστάσια, περιορισμὸς τοῦ χρόνου ἐργασίας, ἀπαγόρευσις νυκτερι-

(18) Michel, Sozialgeschichte, σ. 61 ἑπ., 77 ἑπ.

(19) Michel, Sozialgeschichte σ. 79/80

(20) Περὶ τῶν προηγηθεισῶν τοῦ ἐργοστασίου μορφῶν ἐκμεταλλεύσεως, τοῦ οἰκιακοῦ ἐργαστηρίου (Hauswerk), τῆς οἰκιακῆς βιομηχανίας (Hausindustrie) καὶ τῆς χειροτεχνικῆς βιομηχανίας (Manufakturindustrie) βλ. Michel, ἐν' ἀνωτ., σ. 28 ἑπ., 43 ἑπ., 54 ἑπ., ἰδίᾳ τοὺς αὐτόθι, ἐν σ. 63 ἑπ. πίνακας.

(21) Heyde, Abriss der Sozialpolitik σ. 83 ἑπ.

(22) Heyde, ἔνθ' ἀνωτ.· Nikisch, ArbR I², σ. 13, 15, Hueck-Nipperdey I, σ. 7 ἑπ.

νής έργασίας διά τάς γυναίκας καί προστασία τής μητρότητας.

γγ) Έν Ἑλλάδι τό Ἐργατικόν Δίκαιον ἀναπτύσσεται ὀψίτερον. Μετά τήν ἀνασύστασιν τής ἑλληνικής πολιτείας καί μέχρι τής πρώτης δεκαετίας τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἀσημάντους μόνον διατάξεις συναντῶμεν, ἀφορώσας εἰς τήν παροχήν τής ἐργασίας καί τάς ἐκ ταύτης συνεπείας[23]).

Ἀπό τοῦ 1909 μέχρι τοῦ 1920 ἀναπτύσσεται ὁλόκληρον τό προστατευτικόν δίκαιον. Περιλαμβάνονται ἐν προκειμένῳ διατάξεις περί Κυριακής ἀργίας (ν. ΓΥΝΕ)1909), περί συστάσεως Τμήματος ἐργασίας καί κοινωνικής προνοίας παρά τῷ Ὑπουργείῳ Ἐθνικής Οἰκονομίας (ν. ΓΦΛΒ) 1911), περί ὡρῶν ἐργασίας καί μετρων ὑγιεινής καί ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων (ν. ΓΦΛΔ)1911), περί ἐργασίας γυναικῶν καί ἀνηλίκων (ν. ΔΚΘ) 1912), περί πληρωμής μισθῶν καί ἡμερομισθίων (ν. ΑΔ)1912), περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας καταστημάτων (ν. 271)1914), περί ἐπαγγελματικῶν σωματείων (ν. 281)1914), περί ἐργατικῶν ἀτυχημάτων (ν. 551)1915), περί ὑποχρεωτικής καταγγελίας τής συμβάσεως ἐργασίας (ν. 2112) 1920 καί β.δ. 18.7.1920), κ.ἄ. [24]).

γ) Παραλλήλως πρός τήν κρατικήν παρέμβασιν ἐκδηλοῦται καί ἡ αὐτοδύναμος ἐνέργεια τῶν ἐργαζομένων πρός προστασίαν τῶν ἰδίων των συμφερόντων. Ἡ ἀποτελεσματικωτέρα μορφή τής αὐτοπροστασίας εἶναι ἡ συλλογική δρᾶσις. Αἱ ἑνώσεις τῶν ἐργαζομένων χρησιμοποιοῦν ὡς μέσα καταναγκασμοῦ τοῦ ἐργοδότου τήν ὁμαδικήν κατάπαυσιν τής ἐργασίας, ἐν πολλοῖς δέ καί τήν καταστροφήν τῶν ἐγκαταστάσεων αὐτοῦ [25]). Ἡ πολιτεία ἀρνεῖται νά ἀναγνωρίσῃ τήν νομιμότητα τοιούτων μαχητικῶν ὀργανώσεων καί τάς ἀπαγορεύει, μετερχομένη πᾶν θεμιτόν καί ἀθέμιτον μέσον [26]). Ἡ δύναμις ὅμως τῶν πραγμάτων εἶναι ἰσχυροτέρα τής βουλήσεως τοῦ νομοθέτου. Ὁ τελευταῖος οὗτος κάμπτεται καί ἐν ὄψει τής διασαλεύσεως τής τάξεως καί τής εἰρήνης παρεμβαίνει πρός ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων τῶν ἐργαζομένων. Οὕτω, κατά μίγιστον μέρος, ἡ κοινωνική πολιτική τοῦ Κράτους, περί ἧς ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω, εἶναι ἀποτέλεσμα τής αὐτοδυνάμου προστασίας τῶν μισθωτῶν.

Μετά ταῦτα ὁ ἀγών τῶν ἑνώσεων στρέφεται πρός τήν πλήρη ἀναγνώρισιν καί νομιμοποίησιν αὐτῶν, διά νά δύνανται οὕτω νά μετέχουν ἀμέσως εἰς τήν προστασίαν τῶν ἐργαζομένων καί νά καθορίζουν μετά τοῦ ἐργοδότου ἐπί ἴσοις ὅροις τάς συνθήκας παροχῆς τής ἐργασίας. Εἰς τήν οἰκονομικήν ἰσχύν τοῦ ἐργοδότου ἀντιτάσσεται ἡ συλλογική ἰσχύς τῶν μισθωτῶν. Ἀπό τής στιγμής αὐτῆς, ἀρχίζει ἡ ἀνάπτυξις τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου [27]).

αα) Ἡ *Ἀγγλία* προηγεῖται καί εἰς τήν συνδικαλιστικήν κίνησιν. Ἡ ἀρξαμένη περί τό τέλος τοῦ 18 αἰῶνος ζωηρά συνδικαλιστική κίνησις ἀπαγορεύεται διά τῶν Combination actes τοῦ 1799 καί κηρύσσεται παράνομος. Τό 1824 διά τής καταργήσεως τῶν νόμων τοῦ 1799 ἀποκαθίσταται ἡ συνδικαλιστική ἐλευθερία καί μετά μακράν περίοδον μονοτονίας καί προσπαθειῶν ἐσωτερικής ἀναδιοργανώσεως τῶν ἡγετῶν της τό 1889 ὁ Βρεταννικός συνδικαλισμός ἀποκτᾷ τήν σύγχρονον μορφήν του [28]).

ββ) Ἡ *Γερμανία* [29]) ἀκολουθεῖ τό ἀγγλικόν παράδειγμα καί μετά συνεχεῖς ἀπαγορεύσεις τής συνδικαλιστικής κινήσεως καί μακράς διώξεις αἴρει τούς περιορισμούς τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν διά τῶν §§ 152, 153 τοῦ ἐπαγγελματικοῦ κώδικος, χωρίς ὅμως νά παράσχῃ ἀναλόγους ἐγγυήσεις διατηρήσεως καί σεβασμοῦ αὐτῶν. Τό πρῶτον τό Σύνταγμα τής Βαϊμάρης τής 11.8.1919 διά τοῦ ἄρθρου 159 αὐτοῦ παρεχώρησε καί ἐγγυήθη τήν συνδικαλιστικήν ἐλευθερίαν [30]).

γγ) Τήν αὐτήν περίπου ὁδόν ἀκολουθεῖ ἡ κα-

---

(23) Π.χ. ἄρθρον 167 Ποιν. Νόμου, ἄρθρον 940 § 4 Π.Δ., ν. ΧΚ')1961, ν. ΓΤΜΒ' 1909. Βλ. πλείονα *Καποδίστριαν*, Ἑρμηνεία Ἐργατικοῦ Δικαίου, σ. 19 ἑπ.

(24) Βλ. *Καποδίστριαν*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 20 ἑπ.

(25) Περί τῆς ἐξελίξεως τῶν ἀγωνιστικῶν μέσων τῶν ἐργαζομένων βλ. Grote, Der Streik, 1952, passim. Πρβλ. Friedrich, Der Verfassungsstaat der Neuzeit, σ. 550 ἑπ.

(26) Friedrich, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 551.

(27) Γενικῶς περί τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας βλ. Spyropoulos, La Liberté Syndicale, 1956, τόν αὐτόν, Ἡ διεθνής ἀναγνώρισις καί προστασία τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας, ΕΕΔ **14**, σ. 1 ἑπ., 57 ἑπ., *Σβώλον Βλάχου*, Τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τ. Β', σ. 282 ἑπ.

(28) Wigham, Trade Unions, σ. 7 ἑπ. Albrecht, Sozialpolitik, σ. 60 ἑπ.

(29) Albrecht, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 62 ἑπ. A. Weber, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 37 ἑπ.

(30) Hueck - Nipperdey II, σ. 81 ἑπ. Nikisch, ArbR, II, σ. 17 ἑπ. Ramm, HDSW., Koalitionsfreiheit Nell-Breuning, Staatslexikon, Koalitionsfreiheit Huber, WVerwR II, σ. 356 ἑπ. Dietz, Die Koalitionsfreiheit ἐν Bettermann - Nipperdey.

τάκτησις τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐν *Γαλλίᾳ*. Μέχρι τοῦ 1848 αἱ ἐπαγγελματικαὶ ἑνώσεις τῶν ἐργαζομένων ἦσαν ἀπηγορευμέναι. Τὸ διάταγμα τῆς 25)29 Φεβρουαρίου 1848 ἀνεγνώρισε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Τὸ αὐτὸ ἐγένετο καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Συντάγματος τῆς 4ης Νοεμβρίου τοῦ 1848. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη ἐγένετο ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν γαλλικὴν σοσιαλιστικὴν σκέψιν, ἥτις ηὐνόει τὸν συνδικαλισμόν. Ἐπακολουθεῖ περίοδος ἀνόδου τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, ἥτις ἐξικνεῖται μέχρι τῆς τάσεως δημιουργίας ὁμοσπονδίας τῶν ἑνώσεων. Πλὴν ὅμως ἡ ἐλευθερία αὕτη δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολύ. Ἐξαρτωμένη ἀπὸ τὴν συνέλευσιν ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία αἴρεται καὶ πάλιν διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 25ης Μαρτίου 1852. Μετὰ μίαν περίοδον ἀναχῆς ἁπλῆς τῶν ἐργατικῶν ἑνώσεων ὁ νόμος τῆς 21 Μαρτίου 1884 ἀναγνωρίζει τὴν συνδικαλιστικὴν ἐλευθερίαν. Τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην διηυκόλυνεν ἡ ἄνοδος εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος([31]).

δδ) Τὸ πρῶτον *Ἑλληνικὸν* Σύνταγμα τοῦ 1844 οὐδὲν ἀνέφερε περὶ τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας, ὡς καὶ γενικώτερον περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ συνεταιρίζεσθαι. Τοιαύτη ἀναγνώρισις ἐγένετο τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1864. Ἡ διάταξις αὕτη παρεμείνε καὶ μετὰ τὰς ἀναθεωρήσεις τοῦ 1911 καὶ 1952. Αὕτη δὲν ἀποτελεῖ εἰδικὴν ἐγγύησιν τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας, ἀλλ' ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνεταιρίζεσθαι γενικώτερον. Συνάγεται ὅμως ἐκ ταύτης ἀναμφιβόλως, ὅτι εἰς τὰς γενικὰς ἐφαρμογὰς διατάξεις καὶ ἐγγυήσεις τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς νομοθεσίας ὑπάγεται καὶ ὁ πρὸς ἐπαγγελματικοὺς σκοποὺς συνεταιρισμός([32]).

Τέλος μετὰ τὴν ἀναγνώρισίν του ὑπὸ τοῦ Συντάγματος τὸ δίκαιον τῶν ἐπαγγελματικῶν ἑνώσεων ἐρρυθμίσθη ὑπὸ τοῦ ν. 281 τοῦ 1914 καὶ οὕτω ἐξειδικεύθη καὶ ἔλαβε συγκεκριμένην μορφὴν ἡ ἀναγνώρισις τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας([33]).

εε) *Διεθνῶς*([34]) ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία

dey - Scheuner, Die Grundrechte, III) 1, σ. 417 ἑπ. (422 ἑπ.) A. Weber, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 37 ἑπ., 120 ἑπ.· Kaiser, Die Repräsentasion organisierter Interessen, σ. 35 ἑπ.· v. Mangoldt - Klein, GG I, Art. 9, Anm. 5 ἑπ.· Maunz, Dt. Staatsrecht, σ. 118 ἑπ.· Hamann, Dt. Wirtschaftsverfassungsrecht, σ. 100 ἑπ.· Forsthoff, Dt. Verfassungsgeschichte, σ. 182 ἑπ. (183).

(31) Durand - Vitu, Droit du Travail III, σ. 57 ἑπ.· Durand - Rouast, Precis de la Législation Industrielle, No 137 ἑπ.· Spyropoulos, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 15.· Rivero - Savatier, Droit du Travail, σ. 46 ἑπ.· G. Lyon - Caen, Manuel de Droit du Travail, σ. 62.

(32) *Σβώλος*, Τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι ἐν Νομικαῖς Μελέταις I, σ. 27 ἑπ. (σ. 82 ἑπ.)· *Σβώλος - Βλάχος*, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 291 ἑπ.

(33) Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Κατ' ἀρχὰς αὕτη ἀκολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ δικαίου τούτου ἐν Ἀγγλίᾳ. Μεταγενέστερον ὁ ἐπικρατήσας φιλελευθερισμός, μὴ ἀνεχόμενος παρέμβασιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν συναλλαγῶν ἐπιδρᾷ ἀναστολικῶς τόσον ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς προστατευτικῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος πλεῖσται δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ νόμοι τῶν πολιτειακῶν δικαστηρίων ἀναγνωρίζουν δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων καὶ θέτουν διατάξεις ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀπὸ τοῦ 1931 ἀρχίζει νομοθετικὴ δραστηριότης τῆς Ὁμοσπονδίας. Ἄξιοι νὰ σημειωθοῦν εἶναι οἱ νόμοι Davis Bacon, 1931, περὶ μισθῶν τῶν ἐργατῶν Δημοσίων Ἔργων, Norris - LaGuardia, 1932, σχετικὸς μὲ τὴν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν (ἀγωνιστικὰ καὶ πιεστικὰ μέσα τῶν ἐργαζομένων), National Industrial Recovery Act (N.I.R.A.) 1933, ὁποστήριξις τῆς συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως, National Labor Relations Act - Wagner Act 1935, πρὸς ρύθμισιν τῶν σχέσεων ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν, Social Security Act 1935, Antistrikebreaker Law, 1936, Walsch - Healey, περὶ ὅρων ἐργασίας, προστασίας παίδων καὶ κατ' οἶκον ἐργασίας κ.ἄ. Μετὰ σημαντικὴν διακοπὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἀκολουθεῖ ὁ προκαλέσας δριμεῖαν κριτικὴν νόμος περὶ ρυθμίσεως τῶν ἐργατικῶν σχέσεων, Labor Manegement Relations, Taft - Hartley Low τοῦ 1947, ὅστις ἐδυσχέρανε τὰς προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεως τῶν ἐργατικῶν σωματείων, ἀπηγόρευσε τὴν ρήτραν ὀργανώσεως (closed schop) ἔθεσεν ἀρχὰς τοῦ δικαίου τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ περιώρισε τὴν δυνατότητα προσφυγῆς εἰς ἀγωνιστικὰ μέσα. Ἤδη αἱ σχέσεις ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ Labor Management Reporting and Disclosure Act τοῦ 1959. Ἐκ παραλλήλου ἡ συνδικαλιστικὴ κίνησις δὲν εἶναι ἀρκούντως ἰσχυρά. Οἱ κυριώτεροι λόγοι ὑπῆρξαν ἡ δυνατότης βελτιώσεως τῆς θέσεως ἑκάστου ἐργάτου ἀτομικῶς καὶ τὸ ὑψηλὸν βιοτικὸν ἐπίπεδον τῶν εἰδικευμένων ἐργατῶν. Ἡ ἀδυναμία ὅμως τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος ἤγαγεν ἀναγκαστικῶς εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἑνότητός του. Οὕτω ἐξ ἀρχῆς ἐδημιουργήθησαν δύο μόνον ἰσχυραὶ ἐργατικαὶ ὁμοσπονδίαι διαφορετικῶν πολιτικῶν τάσεων, ἡ AFL καὶ ἡ CIO, αἵτινες συνηνώθησαν εἰς μίαν ἀπὸ τοῦ 1955. Πρβλ. Jadeson, Das Arbeitsrecht der Vereinigten Staaten, σ. 3 ἑπ.· Friedrich, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 552 ἑπ.· Blanc - Jouvan, Les rapports collectifs du travail aux États - Unis· Williamson - Harris, Gewerkschaften in USA σ. 54 ἑπ. 61· Leuhoff, RdA 55, σ. 378 ἑπ.· Anrod, RdA 60, σ. 312 ἑπ.

(34) Spyropoulos, ἔνθ' ἀνωτ. σ.

κατέστη άντικείμενον ρυθμίσεως κατά πρώτον εἰς τὴν Συνθήκην τῶν Βερσαλλιῶν τοῦ 1919. Ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ XIII μέρους τῆς Συνθήκης ταύτης ἐκφράζεται σαφῶς ὁ προστατευτικὸς σκοπὸς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας ἰδιαιτέρως, ἐφ' ὅσον αὕτη ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν καταλλήλων μέσων διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τῶν ἐργαζομένων καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης. Ἐξ ἄλλου διὰ τοῦ ἄρθρου 427 § 2 τῆς αὐτῆς Συνθήκης, ὅπερ μετέπειτα κατέστη τὸ ἄρθρον 41 § 2 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας ([35]), τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι ἀναγνωρίσθη τόσον διὰ τοὺς ἐργαζομένους, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐργοδότας. Εἰς τὴν διεθνῆ νομοθετικὴν δραστηριότητα τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας ὀφείλονται καὶ αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν συνδικαλιστικὴν ἐλευθερίαν ὑπ' ἀριθ. 87 καὶ 98 Διεθνεῖς Συμβάσεις ([36]).

Τὴν πρώτην ὑπ' ἀριθ. 87 Σύμβασιν περὶ συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας καὶ προστασίας τοῦ συνδικαλιστικοῦ δικαιώματος ἀπεδέχθη ἡ Διεθνὴς Συνδιάσκεψις Ἐργασίας εἰς τὴν ἐν Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ 31ην Σύνοδον αὐτῆς τὴν 9ην Ἰουλίου 1948 ([37]). Τὴν δευτέραν ὑπ' ἀριθ. 97 Σύμβασιν «περὶ τοῦ δικαιώματος ὀργανώσεως καὶ συλλογικῆς διαπραγματεύσεως» ἀπεδέχθη ἡ Γενικὴ Συνδιάσκεψις τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας κατὰ τὴν 32αν Σύνοδον αὐτῆς τῆς 8ης Ἰουνίου 1949 (1.7.1949) ἐν Γενεύῃ ([38]).

Περαιτέρω δέον ἐν προκειμένῳ νὰ ἀναφερθοῦν ([39]) ἡ Διακήρυξις τῆς Φιλαδελφείας τῆς 10.5.1944, ἀφορῶσα τοὺς σκοποὺς καὶ τοὺς ἐπιδιώξεις τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας (ΙΙΙε) ([40]), ἡ Διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν τῆς 10.12.1948 ἄρθρ. 20, II καὶ ἄρθρ. 23, IV ([41]) καὶ ἡ Πρᾶξις τῶν Ἀθηνῶν τῆς 18.6.1955 ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐν Ἀθήναις Διεθνοῦς Συνεδρίου Νομικῶν (13)20.6.1955) ([42]).

2. α) Ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος ἐπιτάσσει, ὅπως εἰς τὴν σχέσιν ἐργασίας ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ ἐργαζόμενος ἐμφανίζωνται ὡς ἴσοι καὶ μετέχουν ἐπὶ ἴσοις ὅροις εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν ὅρων τῆς ἐργασίας. Ἡ ἐλευθερία τῶν συμβάσεων δύναται νὰ λειτουργήσῃ κανονικῶς καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἐκεῖ μόνον, ὅπου τὰ μέρη εἶναι ἀπολύτως ἴσα. Ἡ ἀνισότης τῶν μερῶν τῆς συμβάσεως ἄγει εἰς ἀνατροπὴν τῆς ἐλευθερίας, ἐφ' ὅσον τὸ ἰσχυρότερον μέρος δύναται νὰ ὑπαγορεύσῃ τοὺς ὅρους του εἰς τὸ ἀσθενέστερον.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος, ὡς θεμέλιον τοῦ προστατευτικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου, ἀποτελεῖ εἰδικωτέραν ἐκδήλωσιν τῆς ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ Συντάγματος διατετυπωμένης ἰσότητος ἔναντι τοῦ νόμου καὶ πλέον συγκεκριμένως ἀποτελεῖ αὕτη ἐπιταγὴν πρὸς τὸν νομοθέτην, ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐκ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἑνὸς μέρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας διαταραχθεῖσαν ἰσότητα ([43]).

αα) Τὸ ζήτημα ἂν τὸ θεμελιῶδη δικαιωμα-

---

24 ἐπ.· Σπυρόπουλος, ΕΕΔ **14**, σ. 1 ἐπ., 57 ἐπ.· Dietz, ἔνθ' ἀνωτ., ἐν Grundrechte, III)1, σ. 469 ἐπ.· Durand, III, σ. 85 ἐπ.

(35) Βλ. The International Labour Code 1952, I, σ. 3 ἐπ. (24).

(36) Βλ. ὑποσ. 35.

(37) Βλ. The International Labour Code, 1, σ. 677 ἐπ. ἄρθρ. 855-865· Ὑπουργείου Ἐργασίας, Διεθνεῖς Συμβάσεις Ἐργασίας, σ. 545 ἐπ. Ἡ σύμβασις αὕτη ὑπεγράφη καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος, ἐκυρώθη δὲ καὶ κατέστη ἐσωτερικὸν δίκαιον ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4204)1961, ΦΕΚ. Α 174, 19.9.1961, ΕΕΔ **20**, σ. 1281.

(38) The International Labour Code 1, ἄρθρον 868)876, σ. 689 ἐπ.· Ὑπουργείου Ἐργασίας, Διεθνεῖς Συμβάσεις Ἐργασίας, σ. 642. Ἡ σύμβασις αὕτη ἐκυρώθη διὰ τοῦ ν.δ. 4205)1961, ΦΕΚ. Α' 174, 19.9.1961, ΕΕΔ **20**, σ. 1285.

Dietz, ἔνθ' ἀνωτ. ἐν Grundrechte, III)1, σ. 468 ἐπ.

(40) International Labour Code I, σ. 21 ἐπ.· Ὑπουργείου Ἐργασίας, Διεθνεῖς Συμβάσεις Ἐργασίας, σ. 35 ἐπ. (Ἡ Διακήρυξις ἐπεκυρώθη παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ν.δ. 399)1947, Φ.Ε.Κ. 183, 23.8.1947) AR - Blattei, Internationales Arbeitsrecht, I, Anhang· Nipperdey, Arbeitsrecht (Textsammlung)[8], Nr. 1081, σ. 20 ἐπ.

(41) Nipperdey, Arbeitsrecht (Textsammlung)[8], Nr. 1085, σ. 1 ἐπ.

(42) Τὸ κείμενον τῆς Πράξεως βλ. ἐν RdA 55, σ. 281.

(43) Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς δέσμευσις τοῦ νομοθέτου ὅπως θέσῃ κανόνας δικαίου πρὸς προστασίαν ὡρισμένων προσώπων. Τοιαύτη δέσμευσις τοῦ νομοθέτου δὲν ἀπορρέει ἐκ τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων, (βλ. Nipperdey, Die Würde des Menschen, ἐν Grundrechte II, σ. 1, ἐπ. σ. 29). Ἡ ἐπιταγὴ ἐν προκειμένῳ ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀνάγκης ἀποκαταστάσεως τῆς συνεπείᾳ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἐργοδότου διαταραχθείσης συνταγματικῆς τάξεως. Καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων ὁ νομοθέτης δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐπέμβῃ πρὸς προστασίαν τῶν ἐργαζομένων, ἐφ' ὅσον ὅμως διαταράσσεται ἡ συνταγματικὴ τάξις ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ. Ἡ ἐκ τοῦ συνταγματικοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρου 3 ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτὸν ἐπιταγὴ ὅπως μεταχειρίζηται τοὺς ἴσους ἴσως, περιλαμβάνει καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἰσότητος ἐν διαταράξει.

τα (44) τοῦ Συντάγματος ἀποτελοῦν κανόνας δικαίου, δεσμεύοντας καὶ τὸν νομοθέτην, ἢ συνιστοῦν ἁπλῶς πολιτικὰς ἀρχὰς εἶναι ἐκ τῶν πλέον στασιαζομένων ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Πρόκειται περὶ τοῦ προβλήματος τῆς καλουμένης «τριτενεργείας» (45) ἢ ἀπολύτου ἐνεργείας (46) τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων, ἤτοι τῶν σχέσεων τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων πρὸς τὸ ἰδιωτικὸν δίκαιον (47) καὶ τῆς ἀμέσου κανονιστικῆς ἐνεργείας τινῶν ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐξ ἀντικειμένου δεσμεύοντος Συνταγματικοῦ Δικαίου, ὅπερ δύναται νὰ καταργήσῃ, τροποποιήσῃ, συμπληρώσῃ ἢ δημιουργήσῃ κανόνας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου (48). Τοῦτο εἶναι ἓν ἐκ τῶν δυσχερεστέρων προβλημάτων τόσον τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου, ὅσον καὶ τῆς δογματικῆς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου.

Ἡ ἐπιστήμη τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου τείνει κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας τῶν συνταγματικῶν κανόνων. Διαφόρως οἱ δημοσιολόγοι εἶναι ἰδιαιτέρως συντηρητικοί, τονίζοντες τὴν ἀνάγκην τῆς διατηρήσεως αὐτοτελείας τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου (49). Βασικῶς ἐκ τῶν περὶ θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τοῦ Συντάγματος διατάξεων δεσμεύονται (50) ὁλόκληρος ἡ κρατικὴ ἐξουσία, ἡ νομοθετικὴ (51), ἡ δικαστικὴ καὶ ἡ διοικητικὴ (52). Κίνδυνος ἀπορροφήσεως τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου Δικαίου (53) συνεπείᾳ τῆς τοιαύτης ἀπολύτου ἐνεργείας τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων δὲν ὑφίσταται. Αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν προστασίαν τῶν φορέων τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, ἐναντι τῶν καλουμένων κοινωνικῶν ἐξουσιῶν (Soziale Gewalten) καὶ τρίτων. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανικῆς κοινωνίας συνέβαλεν εἰς τὸν διαρκῆ ὁσημέραι περιορισμὸν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ἐξάρτησίν του ἀπὸ ὁμάδας, ἑνώσεις καὶ μεγάλας ἐπιχειρήσεις. Οὕτω τὸ ἄτομον χρῄζει προστασίας, ἐναντι ὅλων τούτων τῶν «ἀνωνύμων δυνάμεων», αἵτινες ἀπειλοῦν νὰ τὸ ἐξαφανίσουν ὡς ὄν καὶ ἀξίαν. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τείνει καὶ ἡ ἐπηυξημένη ἰσχύς, ἡ χαρακτηριζομένη ὡς «ἀπόλυτος ἐνέργεια» τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων (54) (55). Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἄποψις αὕτη, καίτοι ἀντικοκρίνεται εἰς τὴν σύγχρονον δομὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν λειτουργίαν τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων, δὲν εἶναι ἀναμφισβήτητος (56).

ββ) Τὰ ἀνωτέρω γενικῶς περὶ τῶν θεμελιω-

(44) Περὶ τοῦ ὅρου «θεμελιώδη δικαιώματα» βλ. κυρίως *Σβώλου - Βλάχου*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 85, ἐν ὑποσημειώσει, ἔνθα προτείνεται ὁ ὅρος «ἀτομικὰ δικαιώματα ἐν Ἑλλάδι». Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ὅρος «θεμελιώδη δικαιώματα» ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν γερμανικὸν «Grundrechte», δι' αὐτοῦ ὅμως ἀκριβολογοῦμεν περισσότερον. Ὁ ὅρος «ἀτομικὰ δικαιώματα» εἶναι ἀναμφισβητήτως ὀρθός, πλὴν ὅμως δὲν περιλαμβάνει τὸ συλλογικὸν δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι, ἤτοι τὴν προστασίαν οὐ μόνον τοῦ δικαιώματος ἑκάστου ὅπως μετέχῃ ἢ συμπηγνύῃ συνεταιρισμόν, ἀλλὰ καὶ τοῦ δικαιώματος καὶ τῆς προστασίας καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ συνεταιρισμοῦ. Βλ. H u e c k - N i p p e r d e y II, σ. 92 ἑπ., σ. 105 ἑπ.· D i e t z, ἔνθ' ἀνωτ., ἐν Grundrechte III,1, σ. 458· v. M a n g o l d t - K l e i n, GG, Art. 9. Anm. V 3.

(45) «Drittwirkung» ὁ συνήθως ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἀπαντώμενος ὅρος. Βλ. v. M a n g o l d t - K l e i n, GG Vorbem. A II. 3 ἑπ. zu Art. 1 ἑπ. GG., σ. 61 ἑπ.· R a m m, Die Freiheit der Willensbildung, σ 88 ἑπ.· I p s e n, Gleicheit ἐν Grundrechte II, σ. 111 ἑπ.

(46) N i p p e r d e y, ἐν Enneccerus - Nipperdey I σ. 94.

(47) R a m m, ἔνθ' ἀνωτ.

(48) N i p p e r d e y, ἔνθ' ἀνωτ.

(49) Βλ. R a m m, ἔνθ' ἀνωτ., ἰδιαιτέρως ὅμως L a u f k e, Vertragsfreiheit und Grundgesetz, Festschrift für H. Lehmann I, 1956, σ. 145 ἑπ. ὑποσ. 10 καὶ 11.

(50) N i p p e r d e y, Die Würde des Menschen, ἐν Grundrechte II, σ. 17 ἑπ.· I p s e n, Gleichheit, ἐν Grundrechte II, σ. 146 ἑπ., 150 ἑπ.

(51) Ὑποχρέωσις τοῦ νομοθέτου πρὸς θέσιν κανόνων δικαίου δὲν ὑφίσταται, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τῆς διαταράξεως τῆς συνταγματικῆς τάξεως. Βλ. σχετικῶς ἀνωτέρω ὑποσ. 43.

(52) R a m m, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 53 καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ ὑποσ. 62 ἀναφερομένους.

(53) Πρβλ. N i p p e r d e y, ἐν Enneccerus - Nipperdey I, σ. 96.

(54) Τὸ Γερμανικὸν Ὁμοσπονδιακὸν Συνταγματικὸν Δικαστήριον, Bundesverfassungsgericht (BVerfG.), εἰς πρόσφατον ἀπόφασίν του ἀναγνώρισε τὴν ἀπόλυτον ἐνέργειαν τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων, ὁρίσαν, ὅτι «ὡς θεμελιώδεις συνταγματικαὶ ἀποφάσεις ἰσχύουσιν ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων τοῦ δικαίου» καὶ ὅτι «κατὰ τρόπον αὐτονόητον (ἐπηρεάζουν) καὶ τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον οὐδεμία διάταξις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου δύναται νὰ ἀντιτίθεται πρὸς αὐτάς, ἅπασαι πρέπει νὰ ἑρμηνεύωνται ὑπὸ τὸ πνεῦμα του» τοῦ Συντάγματος BVerfG., Urt. 15.1 1958, BVerfGE., 7, σ. 198 (205). Ἐκ τῆς ἐντὸς παρενθέσεως τεθειμένης λέξεως ἐξαπορεύουν ὁ R a m m, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 54 προσπαθεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συνταγματικὸν Δικαστήριον τηρεῖ στάσιν συντηρητικὴν ἐναντι τοῦ προβλήματος. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές, διότι ἐκ τῆς δευτέρας περιόδου τῆς ἀποφάσεως συνάγεται σαφῶς, ὅτι ἀναγνωρίζεται ἡ ἄμεσος κανονιστικὴ ἐνέργεια τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Οὕτω καὶ N i p p e r d e y, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 96.

(55) Τὰς ἀντιτιθεμένας ἀπόψεις βλ. ἐν L a u f k e, ἔνθ' ἀνωτ., βλ. ὡσαύτως v. M a n g o l d t - K l e i n, GG, ἔνθ' ἀνωτ., ἔνθα ἀνακεῖται ἰσχυρὰ πολεμικὴ κατὰ τῆς «τριτενεργείας» τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων.

δῶν δικαιωμάτων ἐκτεθέντα ἰσχύουν καὶ ἐπὶ τῆς ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ Συντάγματος ἀρχῆς τῆς ἰσότητος. Πῶς ἡμῖν γίνεται γενικῶς δεκτόν, πάντως οὐχὶ ἄνευ ἀμφισβητήσεως (56) ὅτι ἡ διάταξις περὶ ἰσότητος περιεχει κανόνα δικαίου δεσμεύοντα καὶ τὸν νομοθέτην καὶ παραιτέρω ὅτι ἐκ ταύτης δημιουργεῖται δημόσιον ἐξ ὑποκειμένου δίκαιον (57). Τοῦτο ὑποστηρίζεται καὶ ἐν Γερμανίᾳ (58), ὅταν ὅμως ἡ μετριοπαθεστέρα ἄποψις, καθ' ἣν ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος δὲν ἀποτελεῖ κανόνα ὑπὸ τὴν στενὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ ἀφήνει εἰς τὸν νομοθέτην τὴν ἐλευθερίαν, ὅπως κατὰ τὴν συγκεκριμενοποίησιν αὐτῆς προβαίνῃ ὑπὸ ἰδίαν εὐθύνην εἰς παραλλαγάς (59), κερδίζει ἔδαφος.

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηρίζεται ὁλόκληρον τὸ Συλλογικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον. Οἱ ἐργαζόμενοι ἀντιτάσσουν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ κεφαλαίου τὴν συλλογικὴν ἰσχὺν τῆς ὁμάδος (60). Οὕτω ἰσότης ἐπιτυγχάνεται μόνον ἐπὶ τοῦ συλλογικοῦ ἐπιπέδου, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ συμβατικοῦ ἐπιπέδου ἡ ἰσότης τῶν μερῶν αἴρεται καὶ ὁ ἐργαζόμενος ἀναγκάζεται νὰ ἀποδεχθῇ τοὺς ὅρους τοὺς ὑπαγορευομένους ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου. Ἐλευθερία ἀπομένει μόνον ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὅρων, οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὴν κατάρτισιν αὐτῶν.

Τὰ μέσα, ἅτινα ἄγουν εἰς τὴν ἐπίτευξιν καὶ ὁλοκλήρωσιν τῆς ἰσότητος, εἶναι αἱ μαχητικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν ἐργαζομένων καὶ ἡ συλλογικὴ σύμβασις. Τὰ ἐν λόγῳ μέσα ἀποτελοῦν τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας (61). Οἱασδήποτε περιορισμοὶ τῶν μέτρων τούτων θίγει εὐθέως τὴν συνδικαλιστικὴν ἐλευθερίαν καὶ δημιουργεῖ τὰς προϋποθέσεις πρὸς ἄρσιν τῆς δι' αὐτῆς ἀποκατασταθείσης ἰσότητος τῶν μερῶν τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ ἀντίθετος ἄποψις κατ' ἀρχὴν μὲν δὲν θεωρεῖ τοὺς ἐργατικοὺς ἀγῶνας ἐμπεριεχομένους εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν ἐλευθερίαν καὶ συμπροστατευομένους μετ' αὐτῆς (62), ἐξ ἄλλου δὲ ἀναγνωρίζει τὴν ἀναγκαστικὴν διαιτησίαν (63).

Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ὅτι τὰ δικαιώματα τοῦ συλλογικῶς ἀγωνίζεσθαι καὶ συμβάλλεσθαι ἀπορρέουν ἐκ τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸν σκοπὸν θὰ ἀπετέλει ὁ συνδικαλισμὸς καθ' ἑαυτόν, ὡς ἕνωσις προσώπων, ἄνευ περαιτέρω ἐπιδιώξεως. Ὅμως ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία, ὅπου αὐτὴ ρυθμίζε-

---

(56) Τὰς ἀντιτιθεμένας ἀπόψεις βλ. ἐν Ἀποστολίδη, Ἡ ἔννοια τῆς συνταγματικῆς ἰσότητος εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ΕΕΔ 3, σ. 227 ἑπ., ἔνθα ὑποστηρίζεται ἡ ἀντίθετος τῆς ἐν τῷ κειμένῳ ἀπόψεως ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος ἀποτελεῖ πολιτικὴν ὑπόδειξιν.

(57) Βλ. ἀντὶ ἄλλων *Σβῶλον - Βλάχον*, ἔνθ' ἀνωτ. I, σ. 187 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 27 παραπομπὰς εἰς τὴν σχετικὴν βιβλιογραφίαν.

(58) Βλ. Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 102 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 108, 109, 110 παραπομπάς.

(59) Βλ. κυρίως Leibholz, Die Gleichheit vor dem Gesetz 1959, σ. 238 ἑπ. Weber, ἐν Weber - Scheuner - Dietz, Koalitionsfreiheit, σ. 11.

(60) Βλ. *Βεργοπούλου*, ΕΕΔ 14, σ. 1073 καὶ τὰς ἐκεῖ παραπομπάς.

(61) Βλ. *Βεργοπούλου*, ΕΕΔ 14, σ. 1074 *Καλομοίρην*, ΕΕΔ 14, σ. 684· *Δημάκην*, ΕΕΔ 14, σ. 510· Schnorr, RdA 55, σ. 3 ἑπ. (σ. 7)· Bundesverfassungsgericht 18.11.1954 - 1 BvR 629)1959 AP Nr 1 zu Art. 9 GG = RdA 55, σ. 89=AnB 1955, σ. 29.

(62) *Σβῶλος - Βλάχος*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 304· *Καποδίστριας*, ΕΕΔ 22, σ. 913 ἑπ. (915), Dietz, Die Koalitionsfreiheit, ἐν Grundrechte III)1, σ. 416 ἑπ. (σ. 462)· τὸν *αὐτόν*, Koalitionsfreiheit und Arbeitskampfrecht ἐν Weber - Scheuner - Dietz, Koalitionsfreiheit, σ. 93 ἑπ. (σ. 99 ἑπ.)· Scheuner, Der Inhalt der Koalitionsfreiheit, ἐν Weber - Scheuner - Dietz, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 27 ἑπ. (σ. 39), Huber, WVerwR II, σ. 393· v. Mangoldt - Klein, GC Art. 9, VII, 2, Hamann, WVerfß, σ. 103· Nikisch, ArbA II, σ. 24 ἑπ. τὸν *αὐτόν*. Die Privatrechtlichen, Wirkungen des sog. Streikrechts, σ. 18, Hueck - Nipperdey II, σ. 101 ἑπ., Nipperdey, Die Ersatzansprüche für die Schäden die durch den von den Gewerkschaften geführten Zeitungsstreik entstanden sind (Rechtsgutachten) 1953 σ. 42· Forsthoff, ἐν Forsthoff - Hueck, zwei Rechtsgutachten σ. 10 Siebrecht, Das Recht im Atbeitskampf σ. 17· Bulla, Festschrift für Nipperdey, σ. 166· BAG, AP Nr 1 zu Art. 9 GG, Arbeitskampf.

(63) Βλ. παλαιότερον Hueck, GewuKG No 12 1.9 1921 στ. 265· Nipperdey, Mitteilungsblatt des Schlichtungsausschusses Gross - Berlin, Nr. 4 31.8.1921, σ. 43. Ἤδη ἀμφότεροι ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν ἀδόκιμον αὐτὴν ἄποψιν. Εἰς τὴν σύγχρονον ἐπιστήμην ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀναγκαστικῆς διαιτησίας μεμονωμένως μόνον ὑποστηρίζεται. Βλ. Huber, WVerwR II, σ. 459 ἑπ. Cornelsen, AnB 1955, σ. 41 ἑπ.· τὸν *αὐτόν*, BArbBl. 1952, σ. 164· Hessel, Betrieb 1949, σ.

ται ἰδιαιτέρως (64). παρέχεται πρὸς προαγωγὴν καὶ προάσπισιν τῶν συνθηκῶν ἐργασίας, πλὴν ἡ προαγωγὴ καὶ προάσπισις τούτων δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄλλως ἢ τοὐλάχιστον ἡ ἔννομος τάξις δὲν γνωρίζει ἄλλα μέσα ἢ τὴν ἀπεργίαν καὶ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶναι ὅλως διάφορον ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς προστασίας καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐν λόγῳ δικαιωμάτων (65).

Ἡ προστασία τῶν δικαιωμάτων τοῦ συλλογικῶς ἀγωνίζεσθαι καὶ συμβάλλεσθαι δύναται νὰ περιορισθῇ, ὅποτε διὰ τῆς ἀσκήσεως αὐτῶν διαταράσσεται ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου διατηρουμένη ἰσορροπία ἐργασίας καὶ παραγωγῆς. Οὕτω δικαιολογοῦνται οἱ διὰ νομοθετικῶν, διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν μέτρων περιορισμοὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ συλλογικῶς ἀγωνίζεσθαι, χαρακτηριζομένων ὡρισμένων ἀγωνιστικῶν ἐνεργειῶν ὡς παρανόμων (66). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου δικαιολογεῖται καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ διαιτησία. Ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ τελευταία αὕτη, καίτοι περιορίζει τὸ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι, δὲν προσκρούει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος, ἐφ' ὅσον ὑποκείμενα τῆς διαιτησίας εἶναι αἱ ὠργανωμέναι ἑνώσεις ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν, αὗται δὲ τελοῦν ἐν ἀπολύτῳ ἰσότητι κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐνώπιον τῶν πολιτειακῶν ὀργάνων. Ἡ ἀντίθεσις της πρὸς τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς Πολιτείας συνίσταται εἰς τὸν δι' αὐτῆς περιορισμὸν τοῦ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας καὶ συγκεκριμένως τῆς ἐλευθερίας τοῦ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι. Εἶναι διάφορον τὸ ζήτημα, ἂν ἡ πολιτεία, ἥτις διὰ τῶν ὀργάνων της παρεμβαίνουσα, διὰ νὰ ἐπιλύσῃ ἀναγκαστικῶς τὰς συλλογικὰς διαφοράς, δὲν παρέχει ἱκανὰς ἐγγυήσεις οὐδετερότητος. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ ἀναγκαστικὴ διαιτησία προκαλεῖ συνήθως ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὴν δυσπιστίαν τῶν μερῶν ὡς πρὸς τοὺς δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένους ὑπὸ τῆς πολιτείας σκοπούς.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἑπόμενον)

575· τὸν αὐτόν, RdA 49, σ. 288 ἑπ. τὸν αὐτόν, BB, 1948, σ. 576· τὸν *αὐτόν*, RdA 49, σ. 13 ἑπ.· Τὸν *αὐτόν*, RdA 50, σ. 134 ἑπ.· Herschel, Soziale Selbstverwaltung im demokratischen Staat, Schr. der Ges. f. Soz. Fort. Bd. 2)1952, σ. 24 ἑπ., ὅστις ὅμως χαρακτηρίζει τὴν ἀναγκαστικὴν διαιτησίαν ὡς «ἐναγκαῖον κακόν»· Fettback, BB 1950, σ. 218 ἑπ. Ἐπιπροσθέτως βλ. σχετικῶς Friesenhahn, Recht - Staat Wirtschaft II, σ. 61, ὑποσ. 27· Loewenstein, Arch. d. Öff. Rechts τ. 77, σ. 426 ὑποσ. 28. Περὶ τῆς κρατούσης γνώμης καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων της βλ. κατωτέρω παράγραφον III, I, 3, γ, εἰς τὰς ἐν ὑποσ. 147 παραπομπάς.

(64) Βλ. π.χ. *Γερμανία*, α) Bundesrepublik Deutschland, Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland τῆς 23.5.1949, ἄρθρον 9, III: «Das Recht zurWahrung und Förderug der Arbeits - und Wirtschatsbedingungen, Vereinigungen zu bilden ..», β) Deutsche Demokratische Bepublik, Verfassung τῆς 7.10. 1946, ἄρθρον 14, I: «Das Recht, Vereinigungen zur Förderung der Lohn und Arbeitsbedingungen anzugehören» καὶ II: «Das Streikrecht der Gewerkschaften ist gewährleistet», γ) Σύνταγμα τῆς Βαϊμάρης 11.8.1919, ἄρθρον 159: «Die Vereinigungsfreiheit zur Wahrung und Förderung der Arbeits - und Wirtschaftsbedingungen».

Γαλλία, Σύνταγμα 13.10.1946, προοίμιον: «Tout homme peut defendre ses droit par l'action syndical...».

Κύπρος, ἄρθρον 21, § 2.

(65) Τὸ ζήτημα τίθεται ὀρθῶς ἐν v. Mangoldt - Klein, GG, Art. 9, Anm. VI, 1, σ. 331, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ δικαιωμάτων ἀπορρεόντων ἐκ τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας.

(66) Παράνομοι ἀγωνιστικαὶ ἐνέργειαι εἶναι αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς συγκεκριμένας ἀνειλημμένας ὑποχρεώσεις, ὡς συλλογικὴν σύμβασιν, δημοσίαν ὑπαλληλικὴν σχέσιν, καὶ σωματειακὸν καθῆκον, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς γενικοὺς κανόνας συμπεριφορᾶς, ἤτοι εἰς τὰς ἀπαγορευούσας τοὺς ἐργατικοὺς ἀγῶνας διατάξεις, τὰς περὶ ἀδικοπραξιῶν καὶ τὰς ποινικὰς τοιαύτας. Βλ. Hueck - Nipperdey II, σ. 638 ἑπ.· Nikisch, ArbR II, σ. 139 ἑπ.· Bobrowski - Gaul Das ArbR. im Betrieb[5], σ. 293 ἑπ.· Hueck, Festschrift für Herschel, σ. 27 ἑπ.· Βλ. ἐπίσης BAG, Beschluss τῆς 28.1.1955, AP Nr 1 zu Art. 9 GG· BAG, Urt. τῆς 4.5.1955, AP Nr 2 zu Art. 9 GG· BAG Urt. τῆς 29.3. 1957, AP Nr. 5 zu Art 9 GG. Παράνομος χαρακτηρίζεται ὡσαύτως καὶ ὁ κοινωνικὸς ἀπρόσφορος ἀγών. Κοινωνικῶς πρόσφοροι χαρακτηρίζονται αἱ πράξεις, αἵτινες κινοῦνται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἱστορικῶς δημιουργηθείσης ἠθικοκοινωνικῆς τάξεως καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἐπιτρέπονται ὑπ' αὐτῆς. Ἡ θεωρία αὕτη, ἀναπτυχθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς τὸ ποινικὸν δίκαιον (βλ. Welzel, Das Deutsche Strafrecht 1956[5], σ. 68 ἑπ., 108 ἑπ.), μετεφυτεύθη προσφάτως εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον Βλ. Nipperdey, ἐν Hueck - Nipperdey II, σ. 631 ἑπ., 639 ὑποσ. 34). Nipperdey, ἐν Festschrift für Sitzler, σ. 79 ἑπ.· Bulla, RdA σ. 6 ἑπ.· BAG, Urt. τῆς 5.9.1955, AP Nr 3 zu Art. 9 GG, Arbeitskampf· ArbG. Wuppertal, Urt. τῆς 24.11.1959, AP Nr 20 zu Art. 9 GG. Arbeitskampf.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΕΚΔΙΚΑΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Απόρριψις αναρμοδίως εισαχθείσης αγωγής

Αναγκαίον, δι' εφαρμογήν της εργατικής διαδικασίας, ίνα ή προσωπική εξάρτησις του μισθωτού είναι λίαν στενή, του Νόμου Γ/ΔΔ' θελήσαντος να προστατεύση μόνον τους μισθωτούς τούτους.—Περίπτωσις λογιστού, απασχοληθέντος εις επιχείρησιν.—Απόρριψις αναρμοδίως κατά την εργατικήν διαδικασίαν εισαχθείσης αγωγής.

Επεκυρώθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Αρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 20308)1962 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών.

Επρόκειτο, εις την περίπτωσιν, περί του θέματος ποίαι διαφοραί εκδικάζονται κατά την εργατικήν διαδικασίαν και ή απόφασις αύτη ηκολούθησε τα επ' αυτού νομολογηθέντα υπό της Α.Π. 367)1960 (εισηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 19, 894, ίδετε και Α.Π. 138)1961, εισηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 587) εν σχέσει προς την ανάγκην υπάρξεως «λίαν στενής» προσωπικής εξαρτήσεως του μισθωτού εκ του εργοδότου.

Βεβαίως κατά την εργατικήν διαδικασίαν, ως προκύπτει εκ του άρθρου 1 του νόμου 1968)1944, εκδικάζονται αι μεταξύ μισθωτών και εργοδοτών διαφοραί, ποίος δε είναι μισθωτός ορίζει το άρθρον 6 του νόμου 765)1943, το οποίον ορθώς λαμβάνεται υπ' όψιν υπό της Α.Π. 175)1963 (εισηγητής *Α. Φίλωρος*, ΕΕΔ 22, 661) και εκ του οποίου άρθρου, ως εσημειώσαμεν επανειλημμένως, δεν προκύπτει, ότι πρέπει να υπάρχη «λίαν στενή» εξάρτησις, ως τούτο επαναλαμβάνεται και υπό της νεωτέρας αύτης αρεοπαγιτικής αποφάσεως.

Αρκεί να υπάρχη απλώς νομική εξάρτησις του μισθωτού εκ του εργοδότου, ως τούτο δέχεται ή θεωρία και νομολογία διά την διάκρισιν της συμβάσεως περί παροχής εξηρτημένης εργασίας από των άλλων συμβάσεων (έργου κλπ). (Ίδετε παραπομπάς εις θεωρίαν και νομολογίαν εις σημείωσίν μας εν ΕΕΔ 22, 661, ένθα και ή Α.Π. 175)1963, ένθ' ανωτ.).

Και ή νεωτέρα αύτη αρεοπαγιτική απόφασις δέχεται, ότι ή προσωπική εξάρτησις του μισθωτού προκύπτει εκ του άρθρου 652 Αστικού Κώδικος, (Ίδετε και Α.Π. 159)1954, εισηγητής *Ι. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 13, 296). (Σύμφωνος και *Κ. Καυκά*, Ένοχ. Ειδικόν, υπ' άρθρα 648, 652, ίδετε του αυτού, Σύμβασις εξηρτημένης και ανεξαρτήτου εργασίας, ΕΕΔ 9, 49 επ.).

Δεδομένου όμως ότι ο Αστικός Κώδιξ ρυθμίζει τόσον την σύμβασιν εξηρτημένης εργασίας, όσον και ανεξαρτήτων υπηρεσιών (αύτω και *Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ Εισαγ. άρθρα 648-680, αριθ. 29 επ., *Γ. Σιμωνέτος*, Δώδεκα Μελέται Αστικού και Εργατικού Δικαίου, σελ. 344 επ., *Π. Ζέπος*, ΕΕΝ ις' 143), συνεπες είναι να δεχθώμεν, ότι ή προσωπική εξάρτησις δεν προκύπτει εκ του άρθρου 652 Α.Κ. (Ίδετε και *Ι. Καποδίστριαν*, ένθ' ανωτ., αριθ. 32, *Γ. Σιμωνέτον*, ένθ' ανωτ.).

Βεβαίως υπό τα εν τη αρεοπαγιτική αποφάσει πραγματικά περιστατικά δεν υπήρχεν ή κατά την έννοιαν του μισθωτού απαιτουμένη νομική εξάρτησις του λογιστού εν προκειμένω εκ του εργοδότου, ίνα ή διαφορά εκδικασθή κατά την εργατικήν διαδικασίαν, ως δέχεται και ή αρεοπαγιτική απόφασις, όχι όμως διότι αύτη (ή εξάρτησις) δεν ήτο «λίαν στενή», αφού δεν υπήρχεν εν προκειμένω αύτη, ίνα χαρακτηρισθή ή σύμβασις ως τοιαύτη απλώς εξηρτημένης εργασίας, δι' ό και απερρίφθη ή αγωγή, μη παραπεμφθείσα εις το αρμόδιον δικαστήριον, κατ' άρθρον 25 Πολιτικής Δικονομίας, ως τούτο ετροποποιήθη (Ίδετε περί του τελευταίου τούτου Α.Π. 58)1963, εισηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 419, Α.Π. 150)1963, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*,

ΕΕΔ 22, 605, Α.Π. 383)1963, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 22, 996).

'Αρείου Πάγου 555)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παπαευαγγέλης***
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλούχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Ζολώτας, Ἰ. Μητσόπουλος

Ἵνα τύχῃ ἐφαρμογῆς ὁ νόμος ΓΧΟΔ' καὶ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ καθιερουμένην εἰδικὴν διαδικασίαν ἡ μεταξὺ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ μισθωτοῦ προκύπτουσα διαφορὰ ἐκ τῆς μεταξὺ των ὑφισταμένης σχέσεως ἐργασίας δέον, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ, ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 652 τοῦ Α.Κ. εἰς τὴν σύμβασιν ἐργασίας ἀπαιτουμένη προσωπικὴ ἐξάρτησις τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας ἐκ τοῦ μισθωτοῦ του νὰ εἶναι λίαν στενή, τουτέστιν ὁ ἐκμισθωτὴς νὰ ἐργάζηται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ μισθωτοῦ εἰς χρόνον καὶ τόπον ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενον, διότι εἶναι πρόδηλον, ὅτι ὁ ὡς ἄνω νόμος μόνον αὐτούς ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ, ὅπως δι' ὀλιγοδαπάνου καὶ ταχείας διαδικασίας ἐπιτυγχάνωσι τὴν εἰσπραξιν τῶν ἀπαιτήσεών των.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἀνωτέρω νόμου δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἐκκαθαριστὴς τῆς ὑπὸ ἐκκαθάρισιν τελούσης ἀναιρεσιβλήτου ἀνωνύμου ἑταιρείας ἀνέθηκεν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα τὴν 1ην Ἰουνίου 1953 τὴν διενέργειαν σποραδικῶν τινων ἐγγραφῶν εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀναιρεσιβλήτου, καθολικὸν καὶ ταμείου, σχέσιν ἐχουσῶν μὲ τὴν ἐκκαθάρισιν αὐτῆς, τὰς ὁποίας καὶ ἐνήργησεν οὗτος καθ' ὅλον τὸ ἐπακολουθήσαν μέχρι τοῦ ἔτους 1960 χρονικὸν διάστημα, ἀπασχοληθεὶς ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μείζονα τῶν δέκα ἡμερῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ ἀναιρεσείων εἰργάζετο κατὰ πλήρες ὡράριον ὡς λογιστὴς μέχρι μὲν τοῦ ἔτους 1956 παρὰ τῷ προμηθευτικῷ συνεταιρισμῷ ὑπαλλήλων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους 1957 καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τῷ προμηθευτικῷ συνεταιρισμῷ τοῦ Ε' Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείων Πειραιῶς, καὶ ὅτι κατὰ τὴν διενέργειαν τῶν ἀνωτέρω ἐγγραφῶν εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὁ ἀναιρεσείων δὲν διετέλει ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὰς ὁδηγίας αὐτῆς, ἀλλὰ εἰργάζετο ἐλευθέρως, ρυθμίζων αὐτοβούλως τὸν χρόνον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀπασχολήσεως αὐτοῦ ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν κατὰ πλήρες ὡράριον ἀπασχόλησιν του ὡς λογιστοῦ εἰς τοὺς ὡς ἄνω ἐργοδότας. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις δὲν ἦτο τοιαύτη παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας κατὰ τὴν ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ἔννοιαν, οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀκολούθως ἀπορρίψαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν καταβολὴν μισθῶν καὶ δώρων ἑορτῶν δι' ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ἃς οὐδὲ ἐκ πλαγίου παρέβιασε, μετὰ σαφηνείας καὶ ἀκριβείας ἐκτιθεμένων ἐν τῇ ἀποφάσει του περιστατικῶν, ἐξ ὧν ἐμόρφωσε τὴν ἀνωτέρω κρίσιν του, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Τῆς ὑπὸ δίκην ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐρειδομένης, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου αὐτῆς προκύπτει, ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ ἐκ τούτου ὑπαγομένης εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ΓΧΟΔ' καθιερουμένην εἰδικὴν διαδικασίαν, καθ' ἣν καὶ ἐχώρησεν ἐν προκειμένῳ ἡ ἐκδίκασις τῆς διαφορᾶς, ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐφ' ὅσον ἐκρινε, καθ' ἃ ἐξετέθη μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ συναφθεῖσα σύμβασις δὲν ἦτο, ὡς ἐν αὐτῇ ἰσχυρίζετο ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἀναιρεσείων, ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἠχθη εἰς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς κατ' οὐσίαν καὶ δὲν ἐκήρυξεν ἑαυτὸ ἀναρμόδιον (ἄρθρον 25 § 2 Πολ. Δικ.) καὶ ὁ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζων μεταδικὸς λόγος ἀναιρέσεως τοῦ κυρίου δικογράφου εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο περαιτέρω δι' ἀναφορᾶς εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ὅτι δὲν ἐβεβαιώθη ἡ κατὰ τὰ ἔτη 1956 - 1957 πρόσθετος ἀπασχόλησις τοῦ ἀναιρεσείοντος δι' ἀναπροσαρμογὴν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῆς ἀναιρεσιβλήτου, δι' ἣν τὸ αἰτούμενον ποσὸν τῶν δραχμῶν 5.000, καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ ἀπέρριψε τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῆς ἀγωγῆς, τὴν κρίσιν του δὲ ταύτην ἐσχημάτισε μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικληθέντων καὶ προσαχθέντων ἐμπορικῶν βιβλίων καὶ ἐν γένει ἐγγράφων, ἐνόρκων μαρτυρικῶν καταθέσεων καὶ ἐνόρκων βεβαιώσεων ληφθεισῶν ἐνώπιον συμβολαιογράφου. Οὕτω τὸ μὲν διὰ σαφοῦς καὶ πλήρους αἰτιολογίας ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον κατ' οὐσίαν τὸ ἐν λόγῳ αἴτημα τῆς ἀγωγῆς, τὸ δὲ οὐδεμία καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καὶ συνεξετίμησε μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπικληθείσας καὶ προσαχθείσας ἐνόρκους βεβαιώσεις ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Γ.Ν. καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως τοῦ δικογράφου τῶν προσθέτων, κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐν αὐτῷ αἰτιάσεις, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΔΙΚΑΣΕΩΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Ἀρμόδιον Δικαστήριον καὶ ἔνδικον μέσον ἀναιρέσεως

Ἐπίτρεψις κατὰ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν ἐνδίκου μέσου ἀναιρέσεως.—Καθιέρωσις διὰ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου 3514)1928 εἰδικῆς διαδικασίας διὰ τὰς γεννωμένας ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τούτου διαφοράς, εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάζοντος τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ εἰς δεύτερον βαθμὸν τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, χωρὶς νὰ διαλαμβάνηται διάταξις, ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς διαδίκους τὸ ἔνδικον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως.— Ἀπαράδεκτος συνεπῶς κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε διαφορὰ στρατευθέντος μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἐκδικασθεῖσα κατὰ τὴν εἰδικὴν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3514)1928 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει στρατεύσεως» διαδικασίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ τοῦ ἄρθρου 634 ἐπ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας (*Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἐκδ. 5η, σελ. 224), δικάζει δὲ εἰς δεύτερον βαθμὸν ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ τόπου, ἀσχέτως ποσοῦ, καὶ εἰς δεύτερον ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν. (Ἴδετε καὶ Α.Π. 568)1949, εἰσηγητὴς *Β. Κυριακόπουλος*, ΕΕΔ 9, 81).

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ διὰ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως ἡ κρατοῦσα ἄποψις, ὅτι κατὰ τῶν ἐκδιδομένων κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου 3514)1928 ἀποφάσεων δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις. (Οὕτω καὶ Α.Π. 499)1933, Θέμ. Ν' 245, Α.Π. 122)1939, Θέμ. Ν' 533, Α.Π. 96)1937, Θέμ. ΜΙΙ' 580, *Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἐκδ. 5η, σελ. 224).

Σημειοῦται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3514)1928 διαδικασία εἶναι ἀριστικὴ καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀπορρέον δεδικασμένον εἶναι ὁριστικὸν καὶ ὄχι προσωρινόν, ἐμποδίζον οὕτω τὴν ἐκ νέου ἔρευναν τῶν περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τοῦ κριθέντος δικαίου διὰ προηγουμένης ἀγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 273 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας. (Ἴδετε *Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, ἐκδ. 5η, σελ. 226, Προέδρου Πρωτ. Ἀθηνῶν 797)1941, προέδρευον *Α. Τούσης*, ΕΕΔ 1, 632, καὶ λοιπὴν νομολογίαν).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 νόμου 3514)1928 ἡ ἔφεσις δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἀλλ' ὡς γίνεται δεκτὸν (*Ι. Ἀποστολοπούλου*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, σελ. 227), ἡ διάταξις αὕτη δέον νὰ θεωρηθῇ καταργηθεῖσα διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2407)1940.

Ἀρείου Πάγου 534)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μαλλιοῦχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Μαυραγκᾶς, Θ. Καρατζᾶς

Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τῶν ἄρθρων 519 καὶ 807 Πολ. Δικονομίας, καθ' οὓς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναιρέσεως συγχωρεῖται κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Εἰρηνοδικῶν, Πρωτοδικῶν καὶ Ἐφετῶν μόνον διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένους λόγους, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως δὲν εἶναι κατὰ κανόνα παραδεκτή, ἀλλὰ μόνον, κατ' ἐξαίρεσιν, κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν εἰρημένων δικαστηρίων καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν ρητῶς ὁ νόμος ἤθελεν ἐπιτρέψει τοῦτο. Ἐκ τοῦ ἄρθρου δὲ 6 τοῦ νόμου 3514 «περὶ τῆς θέσεως τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐν περιπτώσει ἐπιστρατεύσεως», ὡς ἐκωδικοποιήθη διὰ τοῦ διατάγματος τῆς 8)13 Δεκεμβρίου 1928, δι' οὗ καθορίζεται εἰδικὴ διαδικασία διὰ τὰς γεννωμένας ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου διαφοράς, καθ' ἣν εἰς πρῶτον μὲν βαθμὸν δικάζει ὁ Εἰρηνοδίκης, εἰς δεύτερον δὲ βαθμὸν ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, χωρὶς νὰ διαλαμβάνηται διάταξις, ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς διαδίκους τὸ ἔνδικον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, συνάγεται σαφῶς, ὅτι αἱ κατὰ τὴν εἰδικὴν ταύτην διαδικασίαν, ἱδρυθεῖσαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ταχυτέρας λύσεως τῶν τοιούτων διαφορῶν, ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἐν ἀρχῇ ἄρθρων εἰς τὸ ἔκτακτον ἔνδικον μέσον τῆς ἀναιρέσεως. Ὅθεν ἡ αἴτησις τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀπευθυνομένη κατ' ἀποφάσεως Εἰρηνοδίκου, ἐκδοθείσης ἐπὶ διαφορᾶς προκυπτούσης ἐκ τοῦ ρηθέντος νόμου (καταστάσης τελεσιδίκου), εἶναι ἀπορριπτέα ὡς ἀπαράδεκτος.

ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΙΝ ΜΙΣΘΟΥ

Κανονισμοί ἐπιχειρήσεων προϊσχύοντες τοῦ Νόμου 2054)1952

Κανονισμός προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων καὶ Νόμος 2054)1952.— Κατάργησις διὰ τούτου, διὰ τοῦ ὁποίου λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας τῶν μισθωτῶν ἐν γένει ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας αὐτῶν διὰ τὴν προσαύξησιν μισθοῦ κλπ., πάσης ἀντιθέτου διατάξεως Κανονισμοῦ.

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 8466)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Σύμφωνα εἶναι τὰ δεκτὰ γενόμενα ὑπὸ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἐκείνα ὑπὸ τῆς προηγηθείσης 157)1963 (εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 22, 554) ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952 περὶ συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν μισθωτῶν εἰς τὸν χρόνον πραγματικῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν διὰ τὴν προσαύξησιν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοῦ μισθοῦ τούτου, ὅπου ὁ μισθὸς ὑπολογίζεται βάσει τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας των. (Ἴδετε σχετικῶς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 1104).

Ἀρείου Πάγου 506)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***

Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***

Δικηγόρος ὁ κ. Π. Καλδῆς

Ὁρίζεται μὲν ἐν ἄρθρῳ 48 § 2 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 30.1.)18.2.1946 β. δ)τος κυρωθέντος, βάσει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 3752)1929, Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ (Κ.Π.) τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων (Ε.Ε.Υ.), ὅτι «οἱ ἐκ τοῦ μονίμου προσωπικοῦ ταύτης καλούμενοι ὑπὸ τὰ ὅπλα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς θητείας δὲν δικαιοῦνται εἰς λῆψιν ἀποδοχῶν, ὁ δὲ χρόνος τῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπουσίας δὲν προσμετρεῖται εἰς τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ἢ τῷ βαθμῷ ἀρχαιότητά των» καὶ περαιτέρω, ἐν παραγράφῳ 3, ὅτι «ὁ χρόνος τῆς στρατεύσεως ὡς ἐφέδρων προσμετρεῖται διὰ τὴν προσαύξησιν καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην συνέπειαν εἰς τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τῷ βαθμῷ ἀρχαιότητος», ἐν ὄψει τῶν ὁποίων καὶ μόνων διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Προσωπικοῦ βασίμως θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ, ὅτι κατὰ τοῦτον, θέσιν ἐπέχοντα νόμου, ὁ χρόνος ἐκπληρώσεως τῆς στρατιωτικῆς θητείας ὡς κληρωτῶν τοῦ μονίμου προσωπικοῦ τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης Ε.Ε.Υ. δὲν προσμετρεῖται ὡς χρόνος πραγματικῆς παρὰ ταύτῃ ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὴν ὡς ἐκ ταύτης χορηγουμένην κατὰ τὸν αὐτὸν Κανονισμὸν Προσωπικοῦ προσαύξησιν μισθοῦ, ἐπηκολούθησεν ὅμως ὁ νόμος 2054)1952 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ στρατευομένων μισθωτῶν», ἐν ἄρθρῳ 8 τοῦ ὁποίου, ὡς τοῦτο αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ν.δ. 2961)1954, ὡρίσθη, ὅτι εἰ ἐν τῷ στρατῷ ξηρᾶς, ἀέρος καὶ θαλάσσης ὑπηρεσία τῶν μισθωτῶν ἐν γένει λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ἐργασίας παρὰ τῷ παρ' ᾧ ὑπηρέτουν πρὸ τῆς στρατεύσεως τῶν ἐργοδότῃ ὡς πρὸς τὰ ἐναντί τοῦ τελευταίου τούτου δικαιώματα τοῦ μισθωτοῦ, ἐκτὸς διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν διὰ τὴν χορήγησιν πάσης φύσεως παροχῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως προϋποθέσεων πρὸς πραγματικὴν ἐργασίαν ἐξομοιοῦται ἡ ἐν τῷ στρατῷ κλπ. ἐφεδρικὴ ὑπηρεσία, ἡ συνεπαγομένη τὴν χορήγησιν ἐπιδόματος στρατεύσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἰόμου 2054)1952 καὶ τοῦ παρόντος ν. δ)γματος», ἐξ ὧν μεταγενεστέρων νομοθετικῶν ὁρισμῶν, εἰδικῶς ρυθμιζάντων τὸ ἐν λόγῳ θέμα, σαφῶς συνάγεται τὸ μὲν ἡ ὡς πρὸς αὐτὸ κατάργησις πάσης ἀντιθέτου διατάξεως, τὸ δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ρύθμισις καταλαμβάνει καὶ τοὺς πρὸ ταύτης ὑπηρετοῦντας καὶ παρὰ τῇ ἤδη ἀναιρεσιβλήτῳ ἐναγομένῃ ἑταιρείᾳ μισθωτούς. Ἀντιθέτως δθεν κρίνων τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, δι' ἧς, ὡς ἐκ τούτου, ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν ἑαυτὴν κατέστησε, συμφώνως τῷ ἐδαφίῳ 17 τοῦ ἄρθρου 807 Πολ. Δικ. κατὰ τὸν περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης οὕτω τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρὸ ταύτης κατάστασιν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 832 § 1 Πολ. Δικ., τῆς ὑποθέσεως δὲ μὴ χρηζούσης, κατὰ τὰ κατωτέρω, περαιτέρω διευκρινήσεως δέον τὸ δικαστήριον τοῦτο νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, ἀποφαινόμενον ἐπὶ τῆς ἀπὸ 14 Νοεμβρίου 1961 ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης ὡς εἴρηται Ε.Ε.Υ. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6001)1961 ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἐν μέρει καὶ κατ' οὐσίαν ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου.

Κατόπιν τῆς ὡς ἀνωτέρω κρίσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπὶ τοῦ μοναδικοῦ λόγου ἀναιρέσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐφεσιβλήτου ὁ μοναδικὸς ἐπίσης κατὰ τῆς πρωτοδίκου ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἀντίθετος λόγος ἐφέσεως τῆς ἐναγομένης Ε.Ε.Υ., δι' οὗ αὕτη παραπονεῖται, ὅτι ἐσφαλμένως ὁ δικάσας Πρωτοδίκης ἐφήρμοσεν ἐν προκειμένῳ τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ νόμου 2054)1952, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἄβάσιμος, δι' ὃ καὶ ἀπορριπτέα τυγχάνει κατ' οὐσίαν ἡ ἔφεσις.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΟΜΟΘΕΤΗΣΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗΝ ΕΙΣ ΝΟΜΟΝ 2112

Άποκλειστική προθεσμία αγωγής άρθρου 6 § 2 Νόμου 3198)1955

Άποζημίωσις απολυθέντων τραπεζιτικών υπαλλήλων κατ' άρθρον 4 Ν.Δ. 2510)'953. — Παραπομπή υπό ταύτου εις τόν Νόμον 2112)1920 μόνον διά τόν κατά ποσόν προσδιορισμόν της αποζημιώσεως.— Ανεφάρμοστον άρθρου 6 § 2 Νόμου 3198)1955 περί αποκλειστικής προθεσμίας επιδόσεως αγωγής.

Άνηρέθη υπό της κατωτέρω αποφάσεως του Άρείου Πάγου ή υπ' αριθ. 10504)1961 απόφασις του ώς εφετείον δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Άθηνών.

Έπρόκειτο περί της εκ του άρθρου 4 του ν.δ. 2510)1953 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινών του προσωπικού Τραπεζιτικών Ιδρυμάτων» (ΕΕΔ 12, 923) αποζημιώσεως του απολυομένου προσωπικού της συσταθείσης Εθνικής Τραπέζης Ελλάδος και Άθηνών και προέκυψε το ζήτημα, άν και διά την αποζημίωσιν ταύτην είχεν εφαρμογήν ή διάταξις του άρθρου 6 § 2 του νόμου 3198)1955 περί εξαμήνου από της απολύσεως προθεσμίας αγωγής.

Αρνητικώς απεφάνθη ή απόφασις αύτη του Αρείου Πάγου, δεχθείσα ότι ή αποζημίωσις αύτη δεν είναι αποζημίωσις εκ του νόμου 2112)1920, είς τον όπ' ιον απλώς παραπέμπει ή ανωτέρω διάταξις διά τόν κατά ποσόν μόνον προσδιορισμόν αύτης. (Τοιαύτη και ή περίπτωσις των Α.Π. 49)1962, εισηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 21, 898, Α.Π. 299)1962, εισηγητής *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 21, 794, διά το προσωπικόν της Εργατικής Έστίας). (Ίδετε περί νομοθετήσεως κατά παραπομπήν *Α. Τύση*, Γενικαί Άρχαί του Άστικού Δικαίου, στλ. 71, ένθα νομολογία).

Άρείου Πάγου 537)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Άντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελής*** Εισηγητής ο Άρεοπαγίτης κ. ***Β. Πετρουράκος*** Δικηγόροι οι κ.κ. Π. Δημάκος, Ε. Κατσιγιάννης

Κατά το άρθρον 4 του ν. δ. 2510)1953 «περί ρυθμίσεως ζητημάτων τινών προσωπικού Τραπεζιτικών Ιδρυμάτων και άλλων τινών διατάξεων» διά την ρύθμισιν της εκ της συγχωνεύσεως των Τραπεζών Εθνικής και Άθηνών δημιουργουμένης καταστάσεως ή συσταθείσα νέα Τράπεζα δικαιούται νά ένεργή καταγγελίας συμβάσεων εργασίας του προσωπικού της. Έν τή περιπτώσει ταύτη τούτο δικαιούται της αποζημιώσεως του ν. 2112 μόνον εφ' όσον δέν δικαιούται εφ' άπαξ παροχής παρά του Ταμείου Αύτασφαλείας ή Ταμείου Προνοίας. Έάν το ποσόν της εφ' άπαξ παροχής είναι μικρότερον της ώς άνω αποζημιώσεως, ή Τράπεζα υποχρεούται νά συμπληρώση την διαφοράν. Έκ της διατάξεως ταύτης σαφώς προκύπτει, ότι το δικαίωμα πρός άπόληψιν της ώς άνω αποζημιώσεως γεννάται έξ αύτης και ούχι εκ του ν. 2112)1920, ή παραπομπή δέ εις τόν νόμον τούτον γίνεται μόνον διά τόν κατά ποσόν προσδιορισμόν της αποζημιώσεως. Ή τοιαύτη έννοια της διατάξεως ταύτης προκύπτει και έκ των εν συνεχεία των ώς άνω εν αύτη οριζομένων ότι ή τοιαύτη παροχή θεωρείται ώς αποτελούσα την ειδικήν μέριμναν την προβλεπομένην υπό του άρθρου 8 του ν. 2112, ώς τούτο συνεπληρώθη υπό του ν. 4558» και εν ανυπαρξία μόνου της οποίας κατά την διάταξιν ταύτην έχει εφαρμογήν ό ν. 2112. Κατά συνέπειαν επί της περί ής πρόκειται αποζημιώσεως δέν έχει εφαρμογήν ή περί αποκλειστικής προθεσμίας διάταξις του άρθρου 6 § 2 του ν. 3198)1955, ή θεσπισθείσα ειδικώς διά την εκ του ν. 2112 πηγάζουσαν αποζημίωσιν. Όθεν το ώς εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον άλλως διά της προσβαλλομένης αποφάσεως του κρίναν και απορρίψαν την ένδικον αγωγήν, διώκουσαν την συμπλήρωσιν της καταβληθείσης εις τόν αναιρεσείοντα (απολυθέντα της υπηρεσίας, κατ' εφαρμογήν της ώς είρηται διατάξεως του άρθρου 4 του ν.δ. 2510)1953) αποζημιώσεως, επί τή αιτιολογία ότι από της απολύσεώς του μέχρι της κοινοποιήσεως αύτης είχε παρέλθει ή υπό του άρθρου 6 § 2 του ν. 3198)1955 οριζομένη εξάμηνος προς έγερσιν αύτης αποκλειστική προθεσμία, ψευδώς ήρμήνευσε και εσφαλμένως εφήρμοσε τάς διαληφθείσας ουσιαστικού περιεχομένου διατάξεις, δι' ό και αναιρετέαν κατέστησε την απόφασίν του, κατά το άρθρον 807 εδ. 17 Πολ. Δικ. και τόν βάσιμον περί τούτου μοναδικόν λόγον αναιρέσεως, παραπεμπτέα δέ ή υπόθεσις προς περαιτέρω συζήτησιν ενώπιον του Γ' Τμήματος του Άρείου Πάγου.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Καταβολή μικροτέρας αποζημιώσεως και συνέπειαι κατά Νόμον 3198)1955

Καταβλητέα εἰς τούς ἀπολυομένους ἐργάτας καί τεχνίτας ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 5 § 1 Νόμου 3198)1955, ἐν συνδυασμῷ πρός ἄρθρον 3 Β.Δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 —Ἴση πρός τάς τακτικάς ἀποδοχάς, τάς ὁποίας θά ἐλάμβανον κατά τάς ἐργασίμους ἡμέρας, αἵτινες ἐμπίπτουσιν ἐντός τοῦ χρόνου τῆς προθεσμίας.—Ὑπαρξις εὐλόγου καί δεδικαιολογημένης ἀμφιβολίας ἐργοδότου περί τό ποσόν τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως, μή ἀκυρουμένης οὕτω τῆς καταγγελίας, τῆς ἀκυρότητος ἀντικειμένης εἰς τό ἄρθρον 288 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐργάτου κατά τό β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ἐν συνδυασμῷ πρός τόν νόμον 3198)1955 (ΕΕΔ 22, 63 ἐπ., ἔνθα καί κωδικοποίησις τῶν διατάξεων τούτων). Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου προέβη εἰς τόν ὑπολογισμόν τῆς ἀποζημιώσεως, τῆς ὁποίας ἐδικαιοῦτο ὁ ἐργάτης, κατά τά ὡς πρός τό θέμα αὐτό νομολογηθέντα δι' ἐφαρμογήν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος. (Ἴδετε καί Α.Π. 545)1958, εἰσηγητής *Θ. Σταυράκουλος*, ΕΕΔ 16, 849, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5149)1962, εἰσηγητής *Χ. Καλαπασέας*, ΕΕΔ 21, 600).

Περαιτέρω τό Πρωτοδικεῖον, ἀκολουθοῦν τά ἐπί τούτου νομολογηθέντα (Α.Π. 100)1962, εἰσηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 21, 337, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί), ἀπορρίπτει τῆς ἀποζημιώσεως κατά τό ἐν τῇ ἀποφάσει ποσόν καί διά τόν ἐν αὐτῇ λόγον, δέν ἀπήγγειλεν ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, 15296)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Τούσας*
Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Δ. Ἐξαρχόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ἀγγελόπουλος, Μ. Τουρτόγλου

Προέκυψεν, ὅτι ὁ ἐνάγων καί ἤδη ἐκκαλῶν, κατόπιν συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, προσελήφθη τήν 1ην Ἰανουαρίου 1962 ὑπό τοῦ ἐναγομένου καί νῦν ἐφεσιβλήτου, διατηροῦντος ἐνταῦθα ἐστιατόριον β κατηγορίας, ὡς μάγειρος, καί ἐκτοτε προσέφερε τάς ὑπηρεσίας του μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου 1962, ὅτε ὁ ἐναγόμενος κατήγγειλεν ἐγγράφως τήν μετ' αὐτοῦ σύμβασιν καί κατέβαλεν εἰς ταῦτον ὡς ἀποζημίωσιν τό ποσόν τῶν δραχμῶν 300 καί ὅτι διά τήν τοιαύτην ἐργασίαν του δέν συνεφωνήθη μισθός καί δή ἐκ δραχμῶν 2.300 κατά μῆνα, ὡς ἀβασίμως ἐπικαλεῖται οὗτος.

Ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 3 § 1, 5 § 1 τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 καί 1 § § 5 § 1 τοῦ ν. 3198)1955, ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις εἰς τόν ἀπολυόμενον ἐργατοτεχνίτην, τόν ἔχοντα συμπληρώσει ὑπηρεσίαν ὑπέρ τό δίμηνον (οὐχί καί ὑπέρ τό δωδεκάμηνον), εἶναι ἴση πρός τάς τακτικάς ἀποδοχάς, ἃς βάσει τῶν τοιούτων τοῦ τελευταίου μηνός ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως θά ἐλάμβανεν ἀντί τῆς παρεχομένης ἐργασίας κατά τάς ἐργασίμους ἡμέρας, αἵτινες ἐμπίπτουν ἐντός τοῦ 5ημέρου, πρό τοῦ ὁποίου ἔβει νά γίνῃ ἡ καταγγελία (ἐάν δέν ἀπελείετο ὑπό τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3198)1955 ἡ προμήνυσις ἐπί τῶν ἐργατοτεχνιτῶν). Κατόπιν τῶν ἐκτεθέντων, καίτοι εἰς τό κρίσιμον ὡδε πενθήμερον, ἦτοι τό πρό τῆς κατά τήν 21 Νοεμβρίου 1962 γενομένης καταγγελίας ἀντιστοιχοῦσαι ἐργάσιμοι εἶναι πέντε (5), ἐφ' ὅσον κατά τήν ἐμπίπτουσαν εἰς αὐτό Κυριακήν ὁ ἐνάγων εἰργάσθη ἐπιτρεπτῶς (ἄρθρου 8 § 7 π.δ. τῆς 8)14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί Κυριακῆς ἀναπαύσεως», ὡς δέν ἀφισβητεῖται καί ἐκ τοῦ προσκομισθέντος ὑλικοῦ πιθανολογεῖται, ἑπομένως αὕτη δέον νά θεωρηθῇ ὡς ἐργάσιμος, ὑπό τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 διά τόν ὑπολογισμόν τῆς ἀποζημιώσεως. Μετά ταῦτα καί ἐν ὄψει τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς προκειμένης συμβάσεως ἐργασίας (1)1.11.1962) ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ νομίμου μισθοῦ τοῦ ἐνάγοντος, ἀνερχομένου εἰς δραχμάς 1800 (4)1962 ἀποφάσεις Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐγκριθεῖσα μετά τροποποιήσεως καί κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτική διά τῶν ὑπ' ἀριθ. 28)13 καί 58)13)1962 ἀντιστοίχως ὑπουργικῶν ἀποφάσεων), παρέπεται, ὅτι ἡ ὀφειλομένη εἰς τόν ἐνάγοντα ἀποζημίωσις ἰσοῦται μέ ἡμερομίσθια πέντε (5) ἡμερῶν καί ἀνέρχεται εἰς δραχμάς 360 (1.800 : 25 = 72 Χ 5) καί μετά τῆς προσηκούσης ἀναλογίας τῶν δώρων Χριστουγέννων καί Πάσχα 1962 (κατά τόν γειόμενον πορ' αὐτοῦ προσδιορισμόν ταύτης ἐκ δραχμῶν 35 (ἡμερομισθία 35 : 19 Χ 72 = 256 : 365 = 7 Χ 5) εἰς δραχμάς 395, ἤγουν τῶν ὁποίων τῷ κατεβλήθησαν δραχμαί 300, ἦτοι ὑπέλαττον δραχμαί 95. Ἡ τοιαύτη ὅμως μειωμένη καταβολή, κατά τήν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὀφείλεται εἰς τήν εὔλογον καί δεδικαιολογημένην ἀμφιβολίαν τοῦ ἐναγομένου ἐν σχέσει μέ τόν ἀριθμόν τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν τοῦ κρισίμου 5ενθημέρου καί συγκεκριμένως εἰς τόν ὑπολογισμόν ἢ μή καί τῆς εἰς αὐτό ἐμπιπτούσης ὡς εἴρηται Κυριακῆς τῆς 18 Νοεμβρίου 1962. Συνακολούθως τοῖς ἐκτεθεῖσι τό Δικαστήριον ἄγεται εἰς τήν κρίσιν, ὅτι ἡ κατά τό ὡς ἄνω ποσόν ἐλλιπής καταβολή τῆς ἀποζημιώσεως ἐγένετο ἀναιτίως καί ὡς ἐκ τούτου δέν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς καταγγελίας, ἥτις ἀκυρότης θά ἀντέκειτο ἐν προκειμένῳ εἰς τό ἄρθρον 288 τοῦ Α.Κ. κατά τά προτεινόμενα πραγματικά περιστατικά. Τούτων τεθέντων ἐπεται, ὅτι, δεχθείς ὁ εἰς πρῶτον βαθμόν δικάσας Πρωτοδίκης ὅτι δέν ἐγένετο συμφωνία μεταξύ τῶν

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΧΕΣΙΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΕΘΝΙΚΗΝ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΝ

'Αναφορά διαιτητικής άποφάσεως είς έτέραν άπόφασιν

Σύναψις είδικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας, άφορωσών τούς έργαζομένους μιάς ή πλειόνων έπιχειρήσεων καί έκμεταλλεύσεων πόλεως ή περιφερείας ή καί όλοκλήρου τής χώρας όσάκις ή άμοιβή καί οί όροι έργασίας δέν έχουν όρισθή έν τοῖς καθ' έκαστον ὑπό έθνικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως καί ή άπασχόλησις τῶν μισθωτῶν έμφανίζει ίδιάζοντα έπαγγελματικόν χαρακτῆρα, αί συνθῆκαι δέ τής έπιχειρήσεως δικαιολογοῦν τήν μή όμοιόμορφον έπ' αὐτῶν έφαρμογήν τῶν ὅρων καί άμοιβῶν τής έθνικής συλλογικής συμβάσεως.– Είδική διαιτητική άπόφασις περί άποδοχῶν προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. — 'Αναφορά διαιτητικής άποφάσεως είς έτέραν τοιαύτην.

'Επεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω άποφάσεως τοῦ 'Αρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 2689)1963 άπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν.

'Η διάκρισις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων έργασίας (καί τῶν πρός ταύτην έξομοιουμένων διαιτητικῶν άποφάσεων) είς έθνικάς γενικάς, έθνικάς όμοιοεπαγγελματικάς, τοπικάς όμοιοεπαγγελματικάς καί είδικάς γίνεται είς τό ἄρθρον 7 § 1 τοῦ νόμου 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν έργασίας» (ΕΕΔ 17, 207 έπ.).

Διότι ὅμως ἡ αὐτή διάταξις ὁρίζει, ὅτι αἱ είδικαί άφορῶσαι τούς μισθωτούς μιᾶς ἤ πλειόνων έπιχειρήσεων καί έκμεταλλεύσεων ὡρισμένης πόλεως ἤ περιφερείας ἤ καί ὁλοκλήρου τῆς χώρας, ὑπό τόν ὅρον ὅτι οἱ μισθωτοί οὗτοι δέν ὑπάγονται εἰς ἰσχύουσαν ἤδη έθνικήν όμοιοεπαγγελματικήν συλλογικήν σύμβασιν, προεκύπτε ζήτημα έρμηνείας τῆς διατάξεως.

'Η ἄποψις τῆς ἀποφάσεως τοῦ 'Αρείου Πάγου συμπίπτει πρός τά ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας νομολογηθέντα. ('Ιδετε Σ.Ε. 1170)1961, εἰσηγητής **Χ. Παναγιωτόπουλος**, ΕΕΔ 20, 782, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομπαί, ἴδετε **Β. Γ. Μαυρίδην**, Προβλήματα τοπικῶν καί είδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων έργασίας, ΕΕΔ 20, 713 έπ.).

'Αρείου Πάγου 512)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητής ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Στ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Τρίμης, Κ. Δημάκης.

'Εκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν. 3239)1955 σαφῶς συνάγεται, ὅτι εἰδικαί συλλογικαί συμβάσεις έργασίας, άφορῶσαι τούς έργαζομένους μιᾶς ἤ πλειόνων έπιχειρήσεων καί έκμεταλλεύσεων πόλεως ἤ περιφερείας ἤ καί ὁλοκλήρου τῆς χώρας, συνάπτονται ὁσάκις ἡ ἀμοιβή καί οἱ ὅροι τῆς έργασίας των δέν ἔχουν ὁρισθῆ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον ὑπό έθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συμβάσεως καί ἡ ἀπασχόλησις τῶν ἐν λόγῳ μισθωτῶν ἐμφανίζει ἰδιάζοντα έπαγγελματικόν χαρακτῆρα, αἱ ἐν γένει δέ συνθῆκαι τῆς ἐπιχειρήσεως δικαιολογοῦν τήν μή ὁμοιόμορφον ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογήν τῶν ὅρων καί ἀμοιβῶν τῶν προβλεπομένων ὑπό τῆς έθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως. 'Επομένως, συντρεχούσης τοιαύτης προϋποθέσεως, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου καί τῆς ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς τῶν ὑπ' ἀριθ. 8)1959 καί 17)1959 διαιτητικῶν άποφάσεων περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ὑπαλλήλων ἐξωτερικῆς καί ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῆς ἀναιρεσειούσης Η.Ε.Μ. (διεπομένων ὑπό τῶν περί συλλογικῶν συμβάσεων διατάξεων, κατ' ἄρθρον 19 § 2 τοῦ ν. 3239)1955), ἐγκύρως αὗται ἐξεδόθησαν καί δή μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 2)1959 άπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ Δ. 'Αθηνῶν περί ὅρων ἀμοιβῆς καί έργασίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑπαλλήλων γραφείων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν. 'Εξ οὐδεμιᾶς δέ διατάξεως τοῦ ρηθέντος νόμου 3239)1955 ἀποκλείεται ὡρισμένη διαιτητική άπόφασις νά ἀναφέρηται εἰς ἑτέραν τοιαύτην, εἰδικώτερον δέ νά παρέχωνται δι' εἰδικῆς διαιτητικῆς άποφάσεως αὐξήσεις εἰς άποδοχάς καθορισθείσας διά προηγουμένης διαιτητικῆς άποφάσεως οἱουδήποτε εἴδους, οἷον δι' έθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, 'Αφ' ἑτέρου, κατά τάς παραγράφους 1 καί 2 τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 17 1959 άποφάσεως τοῦ Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου 'Αθηνῶν (περί ἀμοιβῆς τῶν ὑπαλλήλων ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ.), αἱ κατά τήν ἔναρξιν αὐτῆς καταβαλλόμεναι εἰς τούς ὑπαλλήλους ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ. βασικαί μηνιαῖαι άποδοχαί (ἤτοι βασικοί μισθοί καί τά μισθολογικά κλιμάκια τῆς ἑταιρείας πλέον προσαυξήσεων λόγῳ συμπληρώσεως τριετιῶν καί λόγῳ ὑπηρεσίας μετώπου κατά τό ν.δ. 1799)1942) αὐξάνονται κατά τά ἐν αὐταῖς ὁριζόμενα ποσοστά, ἐπί τῶν οὕτω δέ αὐξανομένων μηνιαίων μισθῶν ὑπολογίζονται καί χορηγοῦνται περαιτέρω τά ὑπό τῶν ἐδαφίων α' καί β' τῆς παραγράφου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 27297)1954 άποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εργασίας προβλεπόμενα ἐπιδόματα. 'Εκ τῆς ὑφῆς καί τοῦ σκοποῦ τῆς διατάξεως ταύτης

διαδίκων περί καταβολῆς εἰς τόν ἐνάγοντα μισθοῦ ἐκ δραχμῶν 2.300 μηνιαίως καί δέν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀπόλυσις δι' ἔλλειψιν πλήρους ἀποζημιώσεως, ὀρθῶς τάς προσαχθείσας ἀποδείξεις ἐξετίμησε καί ἀπορριπτέοι οἱ τά ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες πρῶτος, δεύτερος καί τρίτος λόγοι τῆς ἐφέσεως.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΠΡΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ

Εἴσπραξις κατὰ Νόμον περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων

Νόμιμος καθίδρυσις τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν.—Εἰδικὴ πρὸς τοῦτο ἀσφαλιστικὴ εἰσφορά, μὴ ἀποτελοῦσα φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 59 § 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος καὶ μὴ ἔχουσα δημοσιονομικὸν χαρακτῆρα, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἐπιβληθεῖσα κατὰ παράβασιν τῶν ἄρθρων 59, 105 τοῦ Συντάγματος.—Εἴσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὡς δημοσίων ἐσόδων.—Νόμιμος τίτλος.—Πενταετὴς κατ' ἄρθρον 250 ἐδ. 17 Ἀστικοῦ Κώδικος παραγραφὴ εἰσφορῶν.—Παραπομπὴ ὅμως τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Τὸ ζήτημα εἰς ποίαν παραγραφὴν ὑπόκεινται αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ (ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται διὰ ταύτας εἰδικὴ διάταξις, ὡς π. χ. ἡ τοῦ ἄρθρου 44 § 2 τοῦ ν. δ. 2698)1954, ΕΕΔ 12, 1287, περὶ εἰσφορῶν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., διὰ τὰς ὁποίας ὁρίζεται δεκαετὴς παραγραφή) ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον ἀμφισβητήσεων ἐν τῇ νομολογίᾳ τῶν Δικαστηρίων.

Οὕτω κατὰ τὴν Ἐφετείου Ναυπλίου 134)1956 (εἰσηγητὴς *Α. Κανελλάκος*, ΕΕΔ 15, 1188), ἐν ἐλλείψει εἰδικῆς διατάξεως, αἱ εἰσφοραὶ ὑπόκεινται εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 250 § 17 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς γενικότητός του περιλαμβάνει πᾶσαν περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένην παροχὴν (*Μπαλῆ*, Γεν. Ἀρχαί, σ. 144). (Σύμφωνος καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1406)1955 γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 14, 395).

Ἀντιθέτως κατὰ τὴν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 1236)1955 (εἰσηγητὴς *Α. Τσαμπούλας*, ΕΕΔ 16, 94) ἐφαρμόζεται ἡ εἰκοσαετὴς παραγραφὴ τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ.

Ἡ νομολογία ὅμως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπεκλίνεν ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι αὐταὶ ὑπάγονται εἰς τὴν εἰκοσαετῆ παραγραφὴν (ἴδετε Α. Π. 46)1942, εἰσηγητὴς *Π. Κερασιώτης*, ΕΕΔ 1, 463, ἰσχύοντος τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου ΓΥΛΓ') 1900 περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν, καὶ τὰς νεωτέρας Α.Π. 582)1961, εἰσηγητὴς *Ε. Καζαμπάκας*, ΕΕΔ 20, 1598, Α.Π. 334)1962, εἰσηγητὴς *Κ. Θανόπουλος*, ΕΕΔ 21, 788).

Πρὸς τὴν γνώμην τῶν ἀρεοπαγιτικῶν τούτων ἀποφάσεων συμπίπτει καὶ ἡ τῆς 489)1960 τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας (εἰσηγητὴς *Γ. Παπαχατζῆς*, ΕΕΔ 19, 1004). (Ἴδετε ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ *Α. Τούση*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἡμίτομος Β' σελ. 731 ἑπ., ἔνθα καὶ λοιπὴ νομολογία καὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τῶν περιοδικῶν παροχῶν, περὶ τοῦ τελευταίου δὲ τούτου Α.Π. 201)1941, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Κ. Κυριλλόπουλος*, ΕΕΔ 1, 144, Σ.Ε. 489)1960, ἐνθ' ἀνωτ.).

Ὁπωσδήποτε τὸ ζήτημα τίθεται ἤδη ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἄρθρον 59 τοῦ Συντάγματος ἀποκλείεται ἡ νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς φορολογίας καὶ τοῦ φορολογικοῦ συντελεστοῦ (Α. Π. 5)1958, Νέον Δίκαιον, 14, 343, *Α. Τούση*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, ἡμίτομος Α', σελ. 66, Νομολογία τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἐν Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔκδ. Ὑπουργείου Δικαιοσύνης), ἀλλά, ὡς δέχεται ἡ ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ἡ ἀσφαλιστικὴ εἰσφορὰ δὲν ἀποτελεῖ φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἄνω συνταγματικῆς διατάξεως. (Ἴδετε καὶ *Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Ἑλλ. Διοικ. Δίκαιον, Εἰδικὸν Μέρος, ἔκδ. τρίτη, σελ. 335 ἑπ.).

Ἀρείου Πάγου 540)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σεϋδλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Πατσουράκος*
Δικηγόροι οἱ κ. κ. Δ. Δημητρακάκης, Ἰ. Κωτσόβελος

Τὸ ἀναιρεσίβλητον Ταμεῖον ὑφίσταται νομι-

τῆς ὑπ' ἀριθ. 17)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης, ὡς καὶ ἡ ἀφορῶσα τοὺς ὑπαλλήλους ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ., ἐν ὄψει τῶν προγενεστέρων ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ της, ἐναργῶς ἐξάγεται, ὅτι, μὴ γινομένης διακρίσεώς τινος, ἡ παρασχεθεῖσα αὔξησις χορηγεῖται εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν (κατὰ τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ποσοστά) καὶ ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν βασικῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν, ὡς τοιαῦτοι δὲ νοοῦνται εἴτε ὁ μισθός, ὁ καθωρισμένος διὰ τῆς περὶ ὑπαλλήλων ἀνωνύμων ἑταιρειῶν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, εἴτε ὁ μισθὸς ὁ προκύπτων ἐκ τοῦ εἰδικοῦ μισθολογίου τῆς ἀναιρεσειούσης («κλιμάκιο»). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑπήγετο εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῆς Η.Ε.Μ., κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἔκρινεν, ὅτι οὗτος δικαιοῦται τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως θεσπισθείσης αὐξήσεως ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ του, ὡς οὗτος εἶχεν ὁρισθῇ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1959 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀμοιβῆς τῶν ὑπαλλήλων γραφείων τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν καὶ ἀκολούθως ἐπεδίκασε διαφορὰν μεταξὺ καταβληθεισῶν καὶ καταβλητέων ἀποδοχῶν μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του, ἀπορριπτέος δὲ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

μως συσταθὲν διὰ τοῦ ν. δ. 581)1943, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324)1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐκδοθείσης κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 58)1945 Συντακτικῆς Πράξεως. Ὀρθῶς ἔθεν ἐδέχθη τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον ὡς νομίμως καθιδρυμένον τὸ Ταμεῖον τοῦτο, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ ἐσφαλμένῃ αἰτιολογίᾳ, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου ὡς ἀβάσιμος.

Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ εἰρημένου ν. δ. 581)1943 καὶ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ ἀπὸ 6.10.1948 Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ἐκδοθέντος βάσει τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ)τος τούτου καὶ κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3302)Σ.793 τοῦ 1948 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκδοθείσης βάσει τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀ. ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 694)1937, καὶ κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ ν. 2520)1953, τὸ παρακρατούμενον ἐκ 3ο)ο, τὸ ὁποῖον παρακρατεῖται ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ 5 ο)ο ἐπ' αὐτῶν, ὅπερ καταβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν, ἀποτελεῖ εἰδικὴν ἀσφαλιστικὴν εἰσφορὰν καὶ οὐχὶ φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 59 § 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος, μὴ ἔχουσα δημοσιονομικὸν χαρακτῆρα. Ὀρθῶς ἔθεν ἔκρινεν, οὕτως ἀποφανθέν, καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου δεύτερος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου περὶ ἀνισχύρου τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ. 581)1943 καὶ ἐπιβολῆς τῆς εἰρημένης εἰσφορᾶς δι' ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κατὰ παράβασιν τῶν ἄρθρων 59 ἀριθ. 2 καὶ 105 τοῦ Συντάγματος εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 33 § 14 τοῦ ἀπὸ 6.10.1948 Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11923)Ε. 127 τῆς 25.2—16.3.1960 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, αἱ πρὸς τὸ Ταμεῖον καθυστερούμεναι εἰσφοραί, ὡς καὶ οἱ ἐν γένει πόροι αὐτοῦ, εἰσπράττονται συμφώνως πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἰσχυούσας διατάξεις τῶν νόμων περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ὡς τίτλοι δὲ διὰ τὴν τοιαύτην ἀναγκαστικὴν εἴσπραξιν χρησιμεύουν ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, καθορίζουσαι τὸ εἰσπρακτέον ποσὸν καὶ τὴν χρονικὴν περίοδον, εἰς ἣν ἀνάγονται αἱ καθυστερούμεναι ὡς ἄνω εἰσφοραὶ καὶ οἱ ἐν γένει πόροι τοῦ Ταμείου. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 2 ἐδάφιον α' τοῦ κωδικοποιημένου νόμου 4845 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων τίτλος πρὸς εἴσπραξιν εἶναι ἡ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους βεβαίωσις καὶ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Διοικητικῶν Ἀρχῶν προσδιορισμὸς τοῦ εἰσπρακτέου ποσοῦ, τοῦ εἴδους τοῦ ἐσόδου καὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν ὀφείλεται. Ἐξ ἑτέρου τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἐδέχθη, ὅτι ἡ ἐξ εἰσφορῶν ἀπαίτησις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καθωρίσθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 447)1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τὴν ὁποίαν καὶ συνοδεύει εἰσήγησις τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας Ἐσόδων τοῦ Ταμείου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκτίθεται λεπτομερῶς ὁ λογαριασμὸς τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν διὰ τὸ περὶ οὗ πρόκειται χρονικὸν διάστημα, καὶ τῶν νομίμων προσαυξήσεων καὶ προσαρτᾶται καὶ ἀναλυτικώτερος λογαριασμὸς τῶν ὀφειλῶν, ἐν ᾧ ἀναφέρονται τόσον τὸ ὄνομα τοῦ ἀσχοληθέντος εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ ἀναιρεσείοντος ὑπαλλήλου, ὅσον καὶ ὁ μισθὸς τούτου. Μετὰ ταῦτα ὅθεν δεχθὲν τὸ εἰρημένον δικαστήριον ὅτι ὑφίσταται νόμιμος τίτλος πρὸς εἰσπραξιν τοῦ ἐν τῇ ἀτομικῇ προσκλήσει ποσοῦ, ὀρθῶς τὰς ἄνω διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου τρίτος λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν. δ. 581)1943, τῶν ἀπὸ 22.3.1940 καὶ 5.9.1940 συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, δι' ὧν ἱδρύθη Εἰδικὸς Λογαριασμὸς ὑπὸ τὸν τίτλον «Κεφάλαιον Οἰκονομικῆς Ἐνισχύσεως Φαρμακοϋπαλλήλων» καὶ τῶν ἄρθρων 16, 29 καὶ 35 τοῦ ἀπὸ 6.10.1948 Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἀπὸ τῆς διὰ τοῦ εἰρημένου ν. δ. 581)1943 συστάσεως τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὑπόχρεοι ἔναντι τούτου διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς τε ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς καὶ τῆς ἐργατικῆς τοιαύτης εἶναι οἱ ἐργοδόται, οἵτινες ὀφείλουν νὰ παρακρατοῦν καὶ τὴν βαρύνουσαν τοὺς ἐργαζομένους τοιαύτην καὶ νὰ καταθέτουν αὐτὴν εἰς τὸ ἀναιρεσίβλητον. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, δεχθὲν ὑφισταμένην τοιαύτην ὑποχρέωσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ κατὰ συνέπειαν εὐθύνην πρὸς πληρωμὴν τῶν καθυστερουμένων ἀπὸ 11.11.1944 καὶ ἐφεξῆς εἰσφορῶν, αἵτινες ἐβάρυνον τοὺς ὑπαλλήλους τούτου, ὀρθῶς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου τέταρτος λόγος ἀναιρέσεως.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 250 ἐδ. 17 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁρίζοντος ὅτι εἰς πενταετῆ παραγραφὴν ὑπόκεινται αἱ ἀξιώσεις ἐκ μισθῶν παντὸς εἴδους, καθυστερουμένων προσόδων, συντάξεων διατροφῆς καὶ πάσης ἄλλης περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένης παροχῆς συνάγεται, ὅτι ἡ ἐκ μισθῶν παντὸς εἴδους ἀξίωσις, ἀπορρέουσα ἐξ ἰσιαίας ἐννόμου σχέσεως καὶ ἀνανεουμένη καθ' ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα, καίπερ ἐξαρτωμένη καὶ ἐκ τῆς ἀντιπαροχῆς, ἤτοι τῆς παροχῆς τῆς ἐργασίας, κρίνεται καὶ ρυθμίζεται ὑπὸ τῆς περὶ παραγραφῆς ὡς ἄνω διατάξεως ὡς περιοδικὴ παροχή. Ἑπομένως ἡ ἐκ τῆς περὶ μισθοῦ ἀξιώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἐξαρτωμένη, ἐπὶ τοῦ ποσοῦ αὐτῆς ὑπολογιζομένη καὶ ὁμοίως ἀνανεουμένη ἀξίωσις Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου καὶ Ὀργανισμοῦ ἐν γένει κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἐξ ἐργοδοτικῆς καὶ ὑπαλληλικῆς εἰσφορᾶς ἔχει τὸν αὐτόν, οἷον καὶ ὁ μισθός, χαρακτῆρα, ἤτοι τῆς περιοδικῆς παροχῆς, κατὰ συνέπειαν δὲ ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως καθιερουμένην πενταετῆ παραγραφήν. Ἐναντία δὲ ἐκδοχή, καθ' ἣν ἡ ἐξ ἐργοδοτικῆς κλπ. εἰσφορᾶς ἀξίωσις ὑπόκειται εἰς τὴν συνήθη παραγραφήν, ἀντίκειται καὶ εἰς τὸν δικαιολογητικὸν λόγον τῶν περὶ προθεσμιῶν παραγραφῶν, ἀφοῦ διὰ μετὰ μακρὸν χρόνον ἐγέρσεως τῆς περὶ εἰσφορᾶς ἀξιώσεως θὰ ἦτο ἀναγκαία ἡ ἔρευνα περὶ γενέσεως ἀξιώσεως κατὰ τοῦ ἐργοδότου ἐκ μισθοῦ, ἣν ὁ νόμος θεωρεῖ δυσχερῆ μετὰ πάροδον πολλοῦ χρόνου, ὑπερβάλλων διὰ τοῦτο ἀκριβῶς τὴν ἐκ μισθῶν ἀξίωσιν εἰς βραχεῖαν παραγραφήν. Ὅθεν, ἀντιθέτως ἀποφανθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν ὡς ἄνω διάταξιν, ἐφ' ᾧ ἔδει νὰ ἀναιρεθῇ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐν μέρει, κατὰ τὸν περὶ τούτου 5ον λόγον ἀναιρέσεως καὶ τὸ ἄρθρον 807 ἐδάφιον 7 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, πλὴν

ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

ΑΡΧΗ ΙΣΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Νομοθετικόν έρεισμα ταύτης και περίπτωσις προαγωγής ύπαλλήλου

Συναγομένη έκ τοῦ ἄρθρου 288 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν, ἣν ὁ ἐργοδότης δέον νὰ ἐφαρμόζῃ ἔναντι τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει αὐτοῦ ἐργαζομένων ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας καὶ τὴν αὐτὴν ἀποδοτικότητα ἐχόντων ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν.—Περίπτωσις προαγωγῆς ὑπαλλήλου.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 4695/1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἀπησχολήθη καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν, ἡ ὁποία προστατεύει τούτους ἀπὸ αἰτιολογήτων ἀνισοτήτων ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει καὶ ἡ ὁποία κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας νομολογηθέντα (Α.Π. 25/1962, εἰσηγητὴς *Α. Φλῶρος*, ΕΕΔ 21, 204, ἴδετε καὶ λοιπὰς ἐν ΕΕΔ 21, 202 ἑπ., ἐνθα σχολιον *Βασ. Π. Βασιλείου*, Α.Π. 440/1963, εἰσηγητὴς *Α. Ρυζάκης*, ΕΕΔ 22, 992, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 828/1962, εἰσηγητὴς *Σ. Λογαρᾶς*, ΕΕΔ 21, 527, ἐπὶ σχέσεως ἐμμίσθου δικηγόρου, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 8559/1962, εἰσηγητὴς *Β. Κονιδάρης*, ΕΕΔ 21, 1238, Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 847/1963, εἰσηγητὴς *Ι. Κιούσης*, ΕΕΔ 22, 664), ἐκτείνεται ἐπὶ ὅλων τῶν ὅρων ἐργασίας (ὡς ἐπὶ καταβολῆς μισθοῦ, ὡρῶν ἐργασίας καὶ προαγωγῆς ἤδη μισθωτοῦ (ὑπαλλήλου Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος) κατὰ τὴν κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν).

Ἀρείου Πάγου 533/1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Μιλλεύχος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Δημάκος, Ι. Πασσιᾶς

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ., ὁρίζοντος ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὑποχρεοῦται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παροχὴν ὡς ἀπαιτεῖ ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, συνάγεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ἣν καὶ ὁ ἐργοδότης δέον νὰ ἐφαρμόζῃ ἔναντι τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει αὐτοῦ ἐργαζομένων ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας καὶ τὴν αὐτὴν ἀποδοτικότητα ἐχόντων ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι οἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ 45 τμηματάρχαι, τῶν ὁποίων ἀνεθεωρήθη ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου Τραπέζης ἡ ἀρχαιότης διὰ μεταθέσεως τῆς ἡμερομηνίας προαγωγῆς των εἰς προγενέστερον χρόνον, τὸ μὲν ἦσαν ἀρχαιότεροι τοῦ ἀναιρεσείοντος λογισταὶ καὶ κατὰ προαγωγὴν τμηματάρχαι, τὸ δὲ προηγοῦντο ἐμφανῶς εἰς ἐπίδοσιν καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα, ὧν ἕνεκα ἰδίως προωθήθησαν ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, προσριζόμενοι διὰ τὴν κατάληψιν ἀνωτέρων βαθμῶν καὶ ἡγετικῶν θέσεων, ἅμα δὲ δὲν εἶχον βεβαρημένον πειθαρχικὸν μητρῷον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα, ἔχοντα τιμωρηθῆ κατὰ τὸ ἔτος 1938 δι' ἐπιπλήξεως, κατὰ τὸ ἔτος 1940 διὰ προσωρινῆς παύσεως ἑνὸς μηνὸς δι' ἀσύγγνωστον διαγωγὴν ἔναντι τῶν προϊσταμένων του, κατὰ τὸ ἔτος 1948 τετράκις διὰ προστίμου δι' ἀδιαφορίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, συνισταμένην εἰς συνεχεῖς καὶ ἐπαναλαμβανομένας βραδύτητας προσελεύσεως κατὰ τὰς κεκανονισμένας ὥρας ἐργασίας, ὧν ἕνεκα δὲν εἶχε προαχθῆ εἰς τμηματάρχην κατὰ τὰς διενεργηθείσας κατὰ τὸ ἔτος 1955 προαγωγάς, προαχθεὶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον κατὰ τὸ ἔτος 1956. Ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ ἡ μὴ ἐφαρμογὴ διὰ τὸν ἀναιρεσείοντα τοῦ διὰ τοὺς λοιποὺς ὡς ἄνω συναδέλφους του ἐφαρμοσθέντος ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου μέτρου τῆς μεταθέσεως τῆς ἡμερομηνίας προαγωγῆς των εἰς προγενέστερον χρόνον πρὸς ἄρσιν τῆς καθυστερήσεως τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐνωρίτερον ὀργανικῶν θέσεων πρὸς προαγωγήν των δὲν εὑρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς

τῆς ἀποφάσεως ταύτης ληφθείσης διὰ πλειοψηφίας μιᾶς ψήφου δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις ὡς πρὸς τὸν ἄνω λόγον εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Διὰ ταῦτα

Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 12 Ἰανουαρίου 1960 αἴτησιν τοῦ Σ.Σ. περὶ ἀναιρέσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 2432/1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ὡς πρὸς τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους 1ον, 2ον, 3ον καὶ 4ον.

Παραπέμπει τὴν αὐτὴν αἴτησιν ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας ὡς πρὸς τὸν ἐν αὐτῇ 5ον λόγον.

ΔΗΜΟΣΙΟΝ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Έλλειψις δικαιώματος απολυομένου διά ποινικόν ή πειθαρχικόν παράπτωμα

Πρόσληψις μισθωτοῦ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ ἀπόλυσις αὐτοῦ.—Ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀπολύσεως.—Δικαίωμα ἀπολυομένου προσωπικοῦ Δημοσίου πρὸς λῆψιν βοηθήματος κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976/1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μὴ δικαιουμένων τούτου τῶν ἀπολυομένων διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν ἀδίκημα, μὴ οὔσης νοητῆς τῆς διαπράξεως πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται Ὀργανισμὸς ἢ Κανονισμός, προβλέπων πειθαρχικὰς παραβάσεις καὶ καθαρίζων ὄργανα πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν.—Ἀποζημίωσις ἀπολυομένου διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν.

Ἐπρόκειτο, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως, περὶ συμβάσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀορίστου χρόνου μετὰ τοῦ Δημοσίου, ἡ ὁποία καταγγέλθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ προέκυψε θέμα ἀποζημιώσεως κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976/1947 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσας διὰ τοῦ ἀ.ν. 913/1949 (ΕΕΔ 18, 434).

Κατὰ τὰς Πράξεις ὅμως ταύτας δὲν δικαιοῦνται τοῦ «βοηθήματος» οἱ ἀπολυόμενοι διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν ἀδίκημα.

Προκειμένου περὶ ποινικοῦ ἀδικήματος αἱ διατάξεις αὗται ἐννοοῦν νὰ βεβαιωθῇ τοῦτο δι' ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου (πρβλ. Α.Π. 290/1954, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 18, 451), τοῦτο δὲ ἀναφέρεται εἰς ἀμφοτέρας τὰς σχέσεις τῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἤτοι δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Προκειμένου περὶ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος, ἂν πρόκειται περὶ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἐννοεῖται ταῦτο ὑπὸ τὴν γνωστὴν ἐν τῷ δημοσιοϋπαλληλικῷ δικαίῳ ἔννοιαν (*Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Ἑλλ. Διοικητ. Δίκαιον, Γ' Εἰδικὸν Μέρος, ἔκδοσις δευτέρα, σελ. 245 ἐπ.).

Διὰ τὰς σχέσεις ὅμως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπάγονται εἰς τὸν Δημοσιοϋπαλληλικὸν Κώδικα, δέχεται ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρξῃ Κανονισμὸς ἐργασίας, ὁ ὁποῖος νὰ προβλέπῃ περὶ αὐτοῦ, οὗτινος ὑφισταμένου δὲν δικαιοῦται ὁ ἀπολυόμενος τοῦ ἐν λόγῳ βοηθήματος.

Τὰ Δικαστήρια, ἐξ ὅσων ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας, εἰς μίαν περίπτωσιν (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 5953/1958, εἰσηγητὴς *Μ. Οἰκονομόπουλος*, ΕΕΔ 17, 814) καὶ εἰς ἄλλην περίπτωσιν (Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν 8299/1950, εἰσηγητὴς *Β. Ζέπος*, ΕΕΔ 15, 886) ἐδέχθησαν ἁπλῶς (εἰς τὴν πρώτην), ὅτι τὸ ἐπικαλεσθὲν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου πειθαρχικὸν παράπτωμα, κατὰ πόρισμα ἐξετάσεως ὀργάνου τοῦ Δημοσίου, δὲν ἀπεδείχθη καὶ (εἰς τὴν δευτέραν), ὅτι ἡ ἀορίστως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπικληθεῖσα ἀκαταλληλότης τοῦ μισθωτοῦ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ὑπάγεται εἰς τὴν κατὰ τὴν παράγραφον 2 τῆς ὑπ' ἀριθ. 976/1957 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἔννοιαν τοῦ πειθαρχικοῦ ἀδικήματος.

Ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις τοποθετεῖ τὸ ζήτημα ἐπὶ ἀσφαλεστέρας, νομίζομεν, βάσεως: Πρέπει νὰ ὑπάρξῃ πειθαρχικὸν ἀδίκημα, προβλεπόμενον ὑπὸ Κανονισμοῦ (ἢ ἄλλης διατάξεως, προσθέτομεν).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐζητήθη καὶ ἡ κατ' ἄρθρον 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539/1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν ἀποζημίωσις ἴση πρὸς τὰς ἀποδοχάς, ἃς θὰ ἐλάμβανεν, ἂν ἠθέλε τύχει τῆς ἀδείας.

[Ἀντίστοιχος καὶ ἡ διατύπωσις τοῦ ἄρθρου 6 τῆς διὰ τοῦ νόμου 2081/1952 κυρωθείσης ὑπ' ἀ-

---

τὴν καλὴν πίστιν, καθ' ὅσον ὠφέλετο εἰς τὴν ρηθεῖσαν εἰς βάρος του διαφορὰν εἰς οὐσιαστικὰ προσόντα καὶ ὑπηρεσιακὴν ἐπίδοσιν καὶ τὸ βεβαρημένον τοῦ πειθαρχικοῦ μητρῴου του. Ὅθεν, οὕτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον, ἀκολούθως δὲ ἀπορρίψαν τὴν ἔνδικον ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διώκουσαν τὴν πληρωμὴν ἐπὶ πλέον δ αφορᾶς ἀποδοχῶν, προκυπτούσης ἐκ τῆς κατ' ἄνισον μεταχείρισιν μὴ μεταθέσεως τῆς ἡμερομηνίας προαγωγῆς του εἰς προγενέστερον χρόνον, ὀρθῶς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 288 Α.Κ. ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ οὐδεμίαν ἑτέραν διάταξιν παρεβίασεν, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἱστορικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ὡς ἄνω περὶ ἀναδρομικῆς προαγωγῆς τῶν ὁμοιοβάθμων συναδέλφων του πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος, δεύτερος καὶ τέταρτος λόγοι ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν τὸ δικάσαν δικαστήριον παρὰ τὸν νόμον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προταθέντα α) ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος ἐπεδίωξε διὰ τῆς ἀναδρομικῆς προαγωγῆς τὴν προώθησιν τῶν ἐχόντων οὐσιαστικὰ προσόντα ὑπαλλήλων της διὰ τὴν κατάληψιν ἀνωτέρων βαθμῶν καὶ ἡγετικῶν θέσεων καὶ β) ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ διὰ τὸν ἀναιρεσείοντα τοῦ μέτρου τῆς ἀναδρομικῆς προαγωγῆς θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν βαθμολογικὴν καὶ μισθολογικὴν ἐξίσωσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὑπὲρ ὧν ἐλήφθη τὸ μέτρον τοῦτο εἶναι ἀπορριπτέος, διότι οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι δὲν εἶναι «πράγματα» κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ. νομίας, ἀλλ' ἐπιχειρήματα τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων.

ριθ. 52 Διεθνούς Συμβάσεως).

Ἡ διάταξις ὁμιλεῖ περὶ ἀπολύσεως δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, (περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου ἴδετε Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 9209)1958, εἰσηγητὴς Σ. *Ποταμιάνος*, ΕΕΔ 18, 184, ἔνθα καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς σημειώσεις μας).

Συνεπῶς καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν διὰ τὸ βοήθημα τῶν Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ προβλεπόμενον διὰ Κανονισμοῦ πειθαρχικὸν ἀδίκημα, εἶναι παντοτε διὰ τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἐρευνητέον ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἂν ἡ ἀπόλυσις βαρύνῃ τὸν ἐργοδότην, ὁπότε, ἀποδεικνυομένου, δὲν δικαιοῦται ὁ μισθωτὸς τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης. (Ἴδετε γνωμοδότησιν Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 504)1952, ΕΕΔ 11, 816, καθ' ἣν ὡς ἀφορμὴ βαρύνουσα τὸν μισθωτόν, εἶναι οἱανδήποτε πταίσμα του κατὰ τὴν διάρκειαν ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ τὸ πειθαρχικὸν τοιοῦτον ἔναντι τοῦ ἐργοδότου του (καὶ τοῦ Δημοσίου), συνιστῶν παράβασιν κυρίας ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας νομίμου ὑποχρεώσεως, ὅπως ὁ μισθωτὸς ἐκτελῇ καθ' ὅλην τὴν διάρκειάν της μετ' ἐπιμελείας τὴν ἀναληφθεῖσαν ἐργασίαν, ὡς καὶ τῶν νομίμων παρεπομένων ὑποχρεώσεων πίστεως, πειθαρχίας, σεβασμοῦ καὶ ὑπακοῆς πρὸς τὸν ἐργοδότην, ἐπιγόνων κλονισμὸν τῆς ἐμπιστοσύνης του κλπ. ἴδετε ἐπίσης νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων ἐν ΕΕΔ 20, 1313 ἐπ., ὑπὸ *Γ. Α. Γιαννακοπούλου*).

Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6576)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
Πρωτοδίκης ὁ κ. *Β. Παμπλῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Ταέλιος, Ε. Δωρῆς, δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος Δημοσίου

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἀκόλουθα: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ἑλληνικοῦ Δημοσίου τὴν 21.3.1958 συνάψει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ὑπάλληλος εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιτροπὴν ἀτομικῆς ἐνεργείας, ἐργαζόμενος ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του ὡς ἀρμόδιος τεχνικὸς ἐπὶ τῶν προμηθειῶν μηχανολογικῶν καὶ ἠλεκτρολογικῶν ὑλικῶν, τῶν ἀναγκαιούντων διὰ τὰ ἐκτελούμενα τεχνικὰ ἔργα τοῦ Κέντρου «Δημόκριτος» καὶ ἀπὸ 15.12.1961 ὡς προϊστάμενος τοῦ Γραφείου Τεχνικοῦ Ἐξοπλισμοῦ. Εἰς ταύτην κατεβάλλετο ἡμερομίσθιον ἀρχικῶς ἐκ δραχμῶν 200 καὶ ἀπὸ 1.6.1962 ἐκ δραχμῶν 300. Τὴν 1.5.1963 ἐμειώθη μονομερῶς παρὰ τοῦ ἐναγομένου εἰς δραχμὰς 200 τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἐνάγοντος, χωρὶς οὗτος νὰ ἀποδεχθῇ τὴν τοιαύτην μείωσιν καὶ τὴν 1.8.1963 ἐχώρησεν ἀπόλυσις αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τῷ καταβληθῇ τὸ οἰκεῖον βοήθημα ἀπολύσεως. Ἐπίσης δὲν κατεβλήθησαν εἰς τὸν ἐνάγοντα αἱ ἀποδοχαὶ τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1963.

Ἐξ οὐδενὸς στοιχείου βεβαιοῦται, ὅτι ἡ κατὰ τὰ ἄνω ἀπόλυσις τοῦ ἐνάγοντος ὑπῆρξε καταχρηστική, ὀφειλομένη εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐστερξεν εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν μονομερῆ ἐλάττωσιν τῶν ἀποδοχῶν του.

Εἰς προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου τὸ συνδεόμενον μετ' αὐτοῦ διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀπολυόμενον ἀπὸ τούτου καταβάλλεται βάσει τῶν Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου 976)1947 καὶ 956)1947, τῶν κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἀ.ν. 913)1949, ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, ἀνερχόμενον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐνάγοντος, ἔχοντος ὑπηρεσίαν ἀνωτέραν τῶν τριῶν ἐτῶν, εἰς τὰς ἀποδοχὰς δύο μηνῶν. Διὰ τῆς ὡς ἄνω 976)1947 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ὁρίζεται, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ βοήθημα δὲν καταβάλλεται εἰς τοὺς ἀπολυομένους διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν ἀδίκημα. Καὶ ποινικὸν μὲν ἀδίκημα δὲν ἰσχυρίζεται τὸ ἐναγόμενον Ἑλληνικὸν Δημόσιον, ὅτι διέπραξεν ὁ ἐνάγων. Ἐξ ἄλλου ἡ διάπραξις πειθαρχικοῦ παραπτώματος δὲν εἶναι νοητὴ διὰ τὸν ἐνάγοντα, διότι δὲν ὑφίσταται ἐν προκειμένῳ Ὀργανισμὸς ἢ Κανονισμός, προβλέπων πειθαρχικὰς παραβάσεις καὶ καθορίζων ὀργανα πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν. Ὁ Δημοσιοϋπαλληλικὸς Κῶδιξ δὲν ἐφαρμόζεται ἐν προκειμένῳ, διότι τὸ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου εὑρίσκεται ἀπὸ ἀπόψεως πειθαρχικοῦ δικαίου ἐξω τῶν διατάξεων τοῦ ἐν λόγῳ Κώδικος (Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ὑπ' ἀριθ. 225)1960, ΕΕΔ 19, σελ. 422). Αἱ καθυστερούμεναι ἀποδοχαὶ τοῦ ἐνάγοντος τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1963 ἀνέρχονται εἰς δραχμὰς 23.700 (ἡμέραι 26+26+27=79 X 300). Τὸ ἐξ ἀποδοχῶν δύο μηνῶν ὡς ἄνω ἐφ' ἅπαξ βοήθημα, τὸ καταβλητέον εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 17.000 (ἡμέραι 25+25=50X300=δραχμαὶ 15.000+δραχμαὶ 2.000 ἐξ ἀναλογίας δώρων). Ἡ ἀποζημίωσις ὁδοῦ ἀπολύσεως τοῦ ἐνάγοντος (ἀ.ν. 539)1945, ἄρθρον 5 § 5) ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 4.800 (16 ἡμέραι X 300). Τὰ διαληφθέντα ποσὰ ἀνέρχονται συνολικῶς εἰς δραχμὰς 45.500. Κατόπιν τῶν λεχθέντων δέον ὅπως, ἀπορριπτομένης τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ αἴτημα αὐτῆς περὶ καταβολῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, λόγῳ ἐπικαλουμένης ἀκύρου ὡς καταχρηστικῆς ἀπολύσεως, γίνῃ δεκτὴ κατὰ τὸ ὡς ἄνω ποσὸν τῶν δραχμῶν 44.500, μὴ κηρυσσομένης τῆς παρούσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς (Πολ. Δικ. ἄρθρον 187 περίπτ. α'), συμψηφιζομένης δὲ ἐν ὅλῳ τῆς ἐκατέρωθεν δικαστικῆς δαπάνης) (ν. 3693)1957, ἄρθρον 22 § 2, περίπτ. α' καὶ β').

ΙΑΤΡΟΙ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Προσφορά ὑπηρεσιῶν δι' ὑπερημερίαν ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν

Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων κλπ. Ἰατρῶν Ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως Νομικῶν Προσώπων κατὰ Ν.Δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν.Δ. 4111)1960.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἐπὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν Ἰατρῶν διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας.—Ἔμπρακτος προσφορὰ ὑπηρεσιῶν δι' ὑπερημερίαν ἐργοδότου.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1572)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀξιώσεως ἰατροῦ πρὸς καταβολὴν τῆς ἐκ τοῦ ν.δ. 3623)1956 (ἄρθρον 4 § 2) ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 (ἡδη ἡ ἀποζημίωσις τῶν ἰατρῶν, περὶ τῶν ὁποίων τὸ ἄρθρον 4 § 2 τοῦ ν.δ. 3623)1956, ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 4111)1960, ΕΕΔ 19, 1289, εἶναι δὲ ἴση πρὸς τὴν τῶν δικηγόρων κατ' ἄρθρον 94 τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων).

Βάσει ὅμως τῶν ἀποδιχθέντων ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, τοῦτο ἐθεώρησε τὴν σύμβασιν ἐργασίας λυθεῖσαν ἐκ μέρους τοῦ ἰατροῦ καὶ συνεπῶς δὲν προκύπτει καὶ κατὰ τὸν Ἄρειον Πάγον δικαίωμα ἀποζημιώσεως του.

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ἐν τῇ ἀρεοπαγιτικῇ ἀποφάσει περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος πρὸς ἔμπρακτον προσφορὰν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἵνα ὑπάρξῃ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου.

Ἵνα προκύψῃ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου, πρέπει ὁ μισθωτὸς νὰ προσφέρῃ πραγματικῶς καὶ προσηκόντως τὰς ὑπηρεσίας του (*Ι. Καποδίστριας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 656, ἀριθ. 18 ἑπ., *Κ. Δημάκης*, Ἡ ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου ὡς δανειστοῦ, ΕΕΔ 13, 398 ἑπ., Α.Π. 40)1958, εἰσηγητὴς *Στ. Μανουμιχάλης*, ΕΕΔ 17, 247), ἀρκούσης καὶ τῆς ἐφ' ὅπαξ προσφορᾶς τῶν ὑπηρεσιῶν (Α.Π. 13)1961, εἰσηγητὴς *Κ. Θωκόπουλος*, ΕΕΔ 20, 205, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Α.Π. 366)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 913) καὶ μόνον κατὰ τὸ ἄρθρον 330 Α.Κ. ὁ ἐργοδότης (δανειστὴς) καθίσταται ὑπερήμερος καὶ διὰ προσφορᾶς τοῦ ὀφειλέτου (μισθωτοῦ) μὴ πραγματικῆς, ἐὰν ἤδη ὁ πρῶτος ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν δέχεται τὴν παροχὴν (Α.Π. 397)1962, εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 21, 850, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 510)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χανδρογιάννης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἐγγλέζος, Α. Ἀθανασίου

Ἐν μὲν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3623)1956 ὁρίζεται, ὅτι: «Ἰατροί, ὑπηρετοῦντες εἰς ὀργανισμούς, ἐπιχειρήσεις καὶ ἐν γένει εἰς πάσης φύσεως νομικὰ πρόσωπα, ἀπαλλασσόμενοι τῶν καθηκόντων λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ ἀποχωρήσεως τῆς θέσεώς των λόγῳ ὑγείας ἢ τέλος ἀπολυόμενοι αὐτῆς διὰ μονομεροῦς λύσεως τῆς συμβάσεως, δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς μεταγενεστέρως ἐτροποποιήθη», διὰ δὲ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἐπακολουθήσαντος ν.δ. 4111)1960 ὡρίσθη ὅτι: «Ἡ ὡς ἄνω ἀποζημίωσις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3623, ὡς συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, εἶναι ἴση μὲ τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος Δικηγόρων», ὡς καὶ τοῦτο νῦν ἰσχύει, σύνοπτον δὲ εἶναι ὅτι, ἵνα δικαιωθῇ ὁ ἐν συμβάσει ἐργασίας τελῶν ἰατρὸς τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως, δέον νὰ χωρήσῃ καταγγελία αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου.

Τοιαύτην καταγγελίαν δὲν ἐδέχετο ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἔκρινεν, ὅτι κατηγγέλθη ἐκ μέρους αὐτοῦ τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἐργασιακὴ σύμβασις· τὴν κρίσιν του δὲ ταύτην τὸ Πρωτοδικεῖον ἐστήριξεν ἐπὶ τῶν ἀναλεγκτως ὑπ' αὐτοῦ δεκτῶν γενομένων ἐξῆς περιστατικῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἐνάγων, ἔχων διορισθῇ ἀπὸ τοῦ Μαΐου 1961 ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς παίδων παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, ἐν τῇ ἀπὸ 5.9.1961 αἰτήσει του πρὸς τὸ ἤδη ἀναιρεσίβλητον νοσοκομεῖον περὶ χορηγήσεως αὐτῷ ἐξαμήνου ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν ἐξεδήλωσεν ἔκτοτε ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, πρόθεσιν ἀποχωρήσεως ἀπὸ τὴν παρὰ ταύτῳ θέσιν του, ἵνα καταλάβῃ τὴν παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ ἕδραν, τὴν ὡς ἄνω δὲ ἐξόμηνον ἄδειαν ἠτήσατο ἐκ φόβου καὶ μόνον μήπως ἐν τῷ μεταξὺ ἠνυρύσσετο τυχὸν ὁ διορισμός του ὡς καθηγητοῦ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, εἰς ὃ εἶχε προσφύγει ἕτερος ὑποψήφιος τῆς αὐτῆς πανεπιστημιακῆς ἕδρας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ τοῦ ὅτι, ἀναλαβὼν ὄντως ὁ ἤδη ἀναιρεσείων τὰ ὡς ἄνω καθηγητικά του καθήκοντα ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1961, εἰς εὐθεμίαν ἔκτοτε προέβη ἐμπράκτων προσφορῶν τῶν ἰατρικῶν του ὑπηρεσιῶν πρὸς τὸ ἤδη ἀναιρεσίβλητον νοσοκομεῖον, ἀρκεσθεὶς μόνον, μετὰ τὴν γνωστοποίησιν αὐτῷ τῆς περὶ ἀπορρίψεως τῆς αἰτηθείσης ἀδείας ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, εἰς τὴν ἐκ Θεσσαλονίκης ἀποστολὴν πρὸς τοῦτο τοῦ ἀπὸ 23 Ὀκτωβρίου 1961 τηλεγραφήματός του δι' οὗ, προβάλλων ἁπλῶς ἀσθένειάν του ἐκ πυελίτιδος, ἐγνώ-

ριζε συγχρόνως ὅτι θέλει ἀναλάβει τὴν παρὰ τῷ ἤδη ἀναιρεσιβλήτῳ ὑπηρεσίαν του ἅμα τῇ ἀποκαταστάσει τῆς ὑγείας αὐτοῦ, χωρὶς ὅμως περαιτέρω νὰ προβῇ εἰς ἄλλην τινὰ ἐκδήλωσιν τῆς προθέσεώς του ταύτης, ἐκτὸς μιᾶς ἐπιστολῆς του ἀπὸ 3ης Ἀπριλίου 1962, δι' ἧς παρεπονέθη μόνον διὰ τὸ ἀναιτιολόγητον τῆς πρὸ μηνῶν, καθ' ἃ εἴρηται, ἀπορρίψεως τῆς περὶ χορηγήσεως ἐξαμήνου ἀδείας αἰτήσεώς του, ἐκ τρίτου δὲ τέλος ἐπὶ τοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἄνω ἀντιλήψεως, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ἐπέτρεπετο νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθηγητικά του καθήκοντα, ἀπομακρυνόμενος τοῦ νοσοκομείου καὶ ὅτι τὴν ὡς ἀνωτέρω ἐξάμηνον ἄδειαν ἠτήσατο ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἀκυρώσεως τοῦ ὡς καθηγητοῦ διορισμοῦ του, ἀγόμενον τὸ ἤδη ἀναιρεσίβλητον νοσοκομεῖον καὶ θέλον νὰ διευκολύνῃ αὐτὸν διὰ τὸ τοιοῦτον ἐνδεχόμενον ἔσπευσε μὲν νὰ προβῇ εἰς προκήρυξιν ἀναπληρώσεώς του δι' ἄλλου ἰατροῦ, τοῦτον ὅμως προσέλαβεν ἐν συνεχείᾳ διὰ χρονικὸν διάστημα ἑνὸς μόνον ἔτους, ἵνα οὕτω παρασχεθῇ εὐχέρεια εἰς τὸν ἤδη ἀναιρεσείοντα, ὅπως, εἰς περίπτωσιν ἀκυρώσεως τοῦ διορισμοῦ του ὡς καθηγητοῦ, ἐπανέλθῃ εἰς τὴν παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ θέσιν του.

Δεδομένου ὄντος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος αἴτησις περὶ χορηγήσεως αὐτῷ ἐξαμήνου ἀδείας ἐπὶ τῷ ὡς εἴρηται σκοπῷ ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου νοσοκομείου κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 2ας Ὀκτωβρίου 1961, ἐγνωστοποιήθη δὲ ἡ ἀπόρριψις εἰς αὐτόν, καθ' ἃ ἐπίσης ἀνελέγκτως ἐδέξατο τὸ Πρωτοδικεῖον, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1743 καὶ ἀπὸ 14ης ἰδίου μηνὸς ἐγγράφου τοῦ νοσοκομείου, μὲ ἐπεξηγηματικὴν ἐκ μέρους τοῦ διευθυντοῦ τούτου φιλικὴν πρὸς τὸν ἤδη ἀναιρεσείοντα ἐπιστολήν, δι' ἧς τὸν ἐβεβαίου περὶ τῶν ἀγαθῶν προθέσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς ληφθείσης ὡς ἄνω ὑπὸ τούτου μερίμνης ἀποκαταστάσεως εἰς τὴν θέσιν του εἰς περίπτωσιν ἀκυρώσεως τοῦ ὡς καθηγητοῦ διορισμοῦ του, ὡφειλε, κατόπιν τούτων, ὁ ἤδη ἀναιρεσείων, ἅμα τῇ λήξει τῆς ἐχούσης ἐν τῷ μεταξὺ χορηγηθῇ αὐτῷ μηνιαίας ἀδείας, ἤτοι τὴν 23ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς (Ὀκτωβρίου 1962), νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν παρὰ τῷ ἤδη ἀναιρεσιβλήτῳ νοσοκομείῳ ὑπηρεσίαν του ἢ νὰ προσφέρθῃ ἐμπράκτως εἰς τὴν παροχὴν ταύτης, ἵνα οὕτω, ἀνατρέπων τὴν δημιουργηθεῖσαν ὡς ἀνωτέρω παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ ἀντίληψιν (ἐξ ἧς ἀποκλείεται ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 350 Α.Κ. ὑπερημερία τούτου), ἐκδηλώσῃ συγχρόνως τὴν διαφορὸν βούλησίν του περὶ ἐμμονῆς εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου σύμβασιν ἐργασίας. Μὴ πράξας ὅθεν τοῦτο ὁ ἤδη ἀναιρεσείων, ἀλλὰ ἐν ἐπιγνώσει τῆς ὡς ἄνω ἐννοίας τῆς ἀπορρίψεως τῆς περὶ χορηγήσεως αὐτῷ ἐξαμήνου ἀδείας αἰτήσεώς του ἀρκεσθείς εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκ Θεσσαλονίκης πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις ἀναιρεσίβλητον τηλεγραφήματος καὶ ἐν συνεχείᾳ πλήρως ἐπὶ ἐξάμηνον σιγήσας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου, βάσει τοῦ συνόλου τῶν ὡς ἄνω περιστατικῶν, ὡς προκαλέσας αὐτὸν τὴν λύσιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ του συμβάσεως διὰ τῆς ἐπακολουθησάσης ἀντικαταστάσεώς του εἰς τὴν θέσιν διευθυντοῦ κλινικῆς, οὐχὶ δὲ τὸ ἀναιρεσίβλητον νοσοκομεῖον, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃ μέρος πλήττει τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὡς πρὸς τὰ δεκτὰ ὡς ἄνω γενόμενα πραγματικὰ περιστατικά, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος, καθ' ὃ δὲ μέρος ἀποβλέπει εἰς αὐτό, ὅτι, κατ' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προβλεπομένων διατάξεων τοῦ ν.δ. 3623 καὶ νόμου 4111, ἐδέξατο ὅτι τὰ δεκτὰ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἄνω γενόμενα περιστατικὰ δὲν συνιστῶσι τὴν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου, ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀβάσιμος.

Προκύπτει μὲν ὄντως ἐκ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὑποβληθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐγγράφων προτάσεων ὅτι ἐπεκαλέσθη οὗτος, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι ἀρχῆθεν ἔσπευσε τὸ ἐναγόμενον καὶ ἤδη ἀναιρεσίβλητον νὰ προβῇ μονομερῶς εἰς ἀπόλυσίν του, πλὴν τῶν ἄλλων ὡς ἀνωτέρω ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς πρωτοβαθμίου δίκης περιληφθεῖσαν δήλωσιν τοῦ ἐναγομένου καὶ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ἡ παρὰ τούτῳ ὡς ἄνω θέσις τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐνάγοντος ἐπληρώθη τὴν 24ην Ὀκτωβρίου 1961, καθ' ἃ ὅμως δείκνυται ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὰ δικάσαν κατ' ἔφεσιν Πρωτοδικεῖον ὄχι μόνον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του καὶ τὴν τοιαύτην τοῦ ἐναγομένου δήλωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς ἐκτιμῶν τὴν ἔννοιαν ταύτης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν τοῦ ὡς εἴρηται περιεχομένου τοῦ ἀπὸ 2ας τοῦ ἰδίου μηνὸς πρακτικοῦ συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου νοσοκομείου, ἦχθη εἰς τὴν κατὰ τὰ ἄνω ὡς ὀρθὴν ἐλεγχομένην κρίσιν. Ὅθεν ὁ μὲν 2ος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ λόγος περὶ μὴ λήψεως ὑπ' ὄψιν τοῦ οὐσιώδους ὡς ἄνω ἰσχυρισμοῦ του, ὡς καὶ τῆς περὶ τούτου, ὡς εἴρηται ἀποδείξεως, ἐλέγχεται ἀβάσιμος κατ' οὐσίαν καὶ ὡς τοιοῦτος ἀπορριπτέος, ὁ δὲ τρίτος, στρεφόμενος περὶ τὴν ἐκτίμησιν κυρίως τῆς ἐννοίας τοῦ περιεχομένου τῶν ἑκατέρωθεν ἐπικληθέντων, ὡς ἀποδεικτικοῦ μέσου, πρακτικῶν συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου νοσοκομείου κατὰ τὴν 2αν Ὀκτωβρίου 1961, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη ἡ ἀπόρριψις τῆς περὶ χορηγήσεως ἐξαμήνου ἀδείας αἰτήσεως τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος, ὡς ἀπαράδεκτος, ἀφ' ὅτε ἀναγόμενος εἰς κυριαρχικῶς γενομένην ἐκτίμησιν μὴ διαδικαστικοῦ ἐγγράφου (ἄρθρον 811 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 7 νόμου 3810/1957).

Ὁ τέταρτος καὶ τελευταῖος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ψευδῶς καὶ ἐσφαλμένως τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐφήρμοσε τὰς προβλεπομένας διατάξεις τοῦ ν.δ. 3623, ν. 4111 καὶ ν.δ. 3026, καθ' ὃ μέρος αὗται προβλέπουν τὴν ὁπωσδήποτε καταβολὴν ἀποζημιώσεως καὶ εἰς περίπτωσιν ὑπαχρεωτικῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἰατροῦ, ἄλλως καὶ διότι σιγῇ ἀντιπαρῆλθε τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμόν, εἶναι ἀπορριπτέος ἐν τῷ συνόλῳ του, ὡς ἐπὶ ἐσφαλμένης ἐρειδόμενος προϋποθέσεως, ὅτι δηλαδὴ ἔλαβε χώραν ἀπόλυσις τοῦ ἀναιρεσείοντος, ταῦθ' ὅπερ ὀρθῶς, ὡς εἴρηται, δὲν ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

'Εφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 18)1958 διαιτητικῆς ἀποφάσεως

Καθορισμὸς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1958 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν κατ' ἐνιαῖον τρόπον τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς βαφεῖα, τυποβαφεῖα, καθαριστήρια, λευκαντήρια καὶ σιδηρωτήρια τῆς χώρας —Λόγος τῆς ὁμοιομόρφου αὐτῆς ρυθμίσεως.— 'Εφαρμογὴ ἐπὶ αὐτοτελοῦς ἐπιχειρήσεως βαφείων, πλυντηρίων, φινιριστηρίων κλπ., ἐχούσης ὡς ἔργον τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ βελτίωσιν προϊόντων κλωστοϋφαντουργίας.

'Αρείου Πάγου 542)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Στ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. 'Αλ. Σακελλαρόπουλος, Α. Λαμπρόπουλος

'Ως σαφῶς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18) 1958 ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν, δι' αὐτῆς καθορίζονται κατὰ τρόπον ἐνιαῖον οἱ ὅροι ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς βαφεῖα, τυποβαφεῖα, καθαριστήρια, λευκαντήρια καὶ σιδηρωτήρια ἁπάσης τῆς χώρας (πλὴν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ τμήματα τὰ λειτουργοῦντα «ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας») 'Η ὁμοιόμορφος δὲ αὐτὴ ρύθμισις ἐγίνετο ἐκ τοῦ λόγου ὅτι θεωροῦνται συναφεῖς αἱ συνθῆκαι ἐργασίας εἰς πάντα τὰ βαφεῖα, τυποβαφεῖα κλπ., ἤτοι καὶ εἰς τὰς αὐτοτελεῖς ἐπιχειρήσεις βαφείων, τυποβαφείων κλπ., εἰς ἃς γίνεται οἱαδήποτε ἐπεξεργασία πρώτων ὑλῶν καὶ βελτίωσις προϊόντων κλωστοϋφαντουργίας, πλεκτικῆς καὶ ταπητουργίας, καὶ αἵτινες οὕτω ὑπάγονται εἰς τὸν κύκλον τῶν δεσμευομένων διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐργοδοτικῶν ἐπιχειρήσεων. Μόνη ἐξαίρεσις, τιθεμένη ὑπὸ τῆς ρηθείσης ἀποφάσεως, εἶναι ὡς πρὸς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ τμήματα (βαφείου, τυποβαφείου κλπ.), τὰ λειτουργοῦντα «ἐντὸς τῶν ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας» (διὰ τὴν βαφήν, καθαρισμὸν ἢ ἑτέραν βελτίωσιν τῶν ἐν αὐτοῖς παραγομένων προϊόντων). Δηλονότι ἐντὸς τῶν κυρίως κλωστοϋφαντουργικῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς βαφεῖα, τυποβαφεῖα κλπ., λειτουργοῦντα εἰς ἐπιχείρησιν, περιλαμβάνουσαν πλείονα τοῦ ἑνὸς τμήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τμῆμα φινιριστηρίου, προορισμὸν ἔχοντος καὶ τοῦτο τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ βελτίωσιν τῶν προϊόντων (πρβλ. ὑπ' ἀριθ. 19)1959 τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. 'Αθηνῶν, ἀκυρωθείσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 577)1960 ἀποφάσεως τοῦ Σ.τ.Ε.)(*). 'Οθεν, ἐφ' ὅσον τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, μετ' ἀνελέγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα, παρ' ἧ ἐργάζεται ὁ ἀναιρεσίβλητος, εἶναι αὐτοτελὴς ἐπιχείρησις βαφείου, πλυντηρίου, φινιριστηρίου κλπ. καὶ ἔχει ὡς ἔργον τὴν ἐξεργασίαν καὶ βελτίωσιν προϊόντων ἐργοστασίων κλωστοϋφαντουργίας, κατ' ὀρθὴν ἑρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἔκρινεν, ὅτι ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς ἐιδίκου σχέσεως ἡ διαληφθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 18)1958 διαιτητικὴ ἀπόφασις διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ ὡς ἐργάτου εἰς τὸ βαφεῖον αὐτῆς ἀπασχοληθέντος ἀναιρεσιβλήτου κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον καὶ ἀκολούθως ἐπεδίκασε τὴν ἐν αὐτῇ διαφορὰν ἀποδοχῶν κλπ., ἀπορριπτέος δὲ ὁ ἐναντίος λόγος ἀναιρέσεως ὡς μὴ βάσιμος (**).

ΙΙ. ΛΙΜΕΝΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ

'Αποζημίωσις προσωπικοῦ δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ ἔξοδα κινήσεως

'Αποζημίωσις λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἔξοδα κινήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν δημοσίων ἔργων.—Δικαίωμα ἐπὶ τούτων καὶ τῶν ἐπὶ συμβάσει σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανομένων ἐν γένει τεχνικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἂν οὗτοι εἶναι μετακλητοί, ἀρκούσης πρὸς τοῦτο τῆς ὑπ' αὐτῶν παροχῆς τῆς κανονικῆς των ἐργασίας, μὴ ἐρευνωμένου δὲ ἐὰν ὑπερβαίνῃ ὄντως αὕτη τὸ κανονικὸν ὡράριον, οὐδὲ ἂν πράγματι ὑπεβλήθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς εἰς ἔξοδα κινήσεως.—'Οχὶ ἀναγκαία ἡ συνδρομὴ ἑτέρας τινὸς προϋποθέσεως καὶ δὴ προηγουμένη ἀπόφασις ἢ γνωμοδότησις τῆς διοικήσεως τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητός του, μὴ ἐφαρμοζομένων ἄλλων διατάξεων προγενεστέρων νεωτέρων νομοθετημάτων, ἀφορωσῶν τὴν αὔξησιν τῶν μισθῶν τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.

'Αρείου Πάγου 538)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ 'Αντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σούρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ 'Αρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Παπαδόπουλος, Μ. Κάμφωνας

'Εν ἄρθρῳ μὲν 1 τοῦ ν.δ. 3001)1954 «περὶ

(*) ΕΕΔ 19, 386.

(**) 'Επεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 24469)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν ὡς ἐφετείου.

παροχῆς ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἐξόδων κινήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν δημοσίων ἔργων» ὁρίζεται, ὅτι: «Διὰ τὴν ταχυτέραν μελέτην, ἐκτέλεσιν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν δημοσίων καὶ τεχνικῶν ἐν γένει ἔργων, ἐγκαταστάσεων κλπ. ἐπιτρέπεται, ὅπως διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν, ὡς καὶ τοῦ κατὰ περίπτωσιν ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ, χορηγῆται εἰς τὸ χρησιμοποιούμενον εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐργασίας τεχνικὸν προσωπικὸν ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, δι' ἔξοδα κινήσεως, πλὴν τῶν ἤδη καταβαλλομένων βάσει τῶν κειμένων διατάξεων, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς παρομαρτούσας δαπάνας, δυναμένη νὰ ὁρίζεται διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως καὶ κατ' ἀποκοπὴν εἴτε μηνιαίως», ἐν τῷ ἑπομένῳ δὲ ἄρθρῳ 2 ὅτι: «τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παόντος ἀποζημιώσεων δικαιοῦνται καὶ οἱ ἐπὶ συμβάσει σχέσεως δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου τεχνικοὶ ὑπάλληλοι, ὡς καὶ οἱ τεχνικοὶ μετακλητοὶ ὑπάλληλοι τῆς κατηγορίας εἰδικῶν θέσεων». Ἐτέρωθεν διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀπὸ 31ης Αὐγούστου) 11 Σεπτεμβρίου 1957 ἐπακολουθήσαντες β. δ)τος «περὶ ἐκτάκτου προσωπικοῦ τοῦ Λιμενικοῦ Ταμείου Λέσβου» (ἤδη ἀναιρεσείοντος) ὡρίσθη ἐν μὲν τῇ παραγράφῳ 1 αὐτοῦ ὅτι: «Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου ἀνάγκης συνεπείᾳ ἐκτελέσεως λιμενικῶν ἔργων δύναται, κατόπιν πράξεως τῆς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Νομάρχου, νὰ προσληφθῇ ἔκτακτον ἐργατοτεχνικὸν προσωπικὸν ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου», ἐν παραγράφῳ δὲ 2 ὅτι: «Τὸ προσωπικὸν τοῦτο προσλαμβάνεται δι' ὡρισμένον ἔργον, ἡ δὲ διάρκεια τῆς συμβάσεως δὲν δύναται νὰ εἶναι μεγαλυτέρα τοῦ ἔτους, δυναμένη νὰ ἀνανεωθῇ ἀνὰ ἑξάμηνον κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς προηγουμένης παραγράφου...».

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὡς ἄνω διατάξεων, συνδυαζομένων, σαφῶς συνάγεται τὸ μὲν ὅτι τῆς ὡς εἴρηται ἀποζημιώσεως (δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ ἔξοδα κινήσεως), ὁσάκις αὕτη χορηγεῖται εἰς τὸ μόνιμον τεχνικὸν προσωπικὸν τοῦ ἐκτελοῦντος δημόσια ἔργα Ὀργανισμοῦ ἢ Ὑπηρεσίας, δικαιοῦνται συγχρόνως «ο ipso καὶ οἱ ἐπὶ συμβάσει σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανόμενοι ἐν γένει τεχνικοὶ ὑπάλληλοι, καὶ ἂν ἔτι οὗτοι εἶναι μετακλητοί, τὸ δὲ ὅτι ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἡ ὑπ' αὐτῶν παροχὴ τῆς κανονικῆς των ἐργασίας, μὴ ἐρευνωμένου ἐὰν ὑπερβαίνῃ ὄντως αὕτη τὸ κανονικὸν ὡράριον, οὐδὲ ἂν πράγματι ὑπεμλήθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς εἰς ἔξοδα κινήσεως, ἀμφοτέρων τούτων τεκμαιρομένων νόμῳ. Οὕτως ὀθὲν σκεψάμενον καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ ἀπορρίψαν τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐναγομένου Ταμείου, ἐν οἷς καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ἰσχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ ὁ ἤδη ἀναιρεσίβλητος ἐνάγων παρασχεθείσαν ὑπ' αὐτῶν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, καθὼς καὶ πραγματοποιηθέντα ὑπ' αὐτοῦ διὰ ταύτην ἔξοδα κινήσεως, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις, δεδομένου δὲ ὅτι, κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀρθὴν ἑρμηνείαν τῶν προδιαληφθεισῶν νομικῶν διατάξεων, τῆς ἀποχορηγουμένης διὰ κοινῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ὡς εἴρηται ἀποζημιώσεως εἰς τὰ μόνιμα τεχνικὰ προσωπικὰ τῶν Λιμενικῶν Ταμείων δικαιοῦνται ἐο ipso καὶ οἱ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπ' αὐτῶν προσλαμβανόμενοι πρὸς ἐκτέλεσιν λιμενικῶν ἔργων τεχνικοὶ ὑπάλληλοι, παρέπεται ὅτι οὐδεμία παρίσταται ἀνάγκη ἐκδόσεως ΙΒίας διὰ τούτους ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Ὅθεν οἱ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζοντες 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως ἀβάσιμοι νόμῳ ἐλέγχονται καὶ ὡς τοιοῦτοι ἀπορριπτέοι.

Τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3001 ρυθμιζουσῶν εἰδικῶς τὸ ἐπίμαχον ἐν προκειμένῳ ὡς ἄνω θέμα τῆς ἐκτάκτου ἐπιδοτήσεως τοῦ εἰς τὰ ὡς εἴρηται δημόσια καὶ τεχνικὰ ἐν γένει ἔργα χρησιμοποιουμένου τεχνικοῦ προσωπικοῦ διὰ τὴν τοιαύτην τούτου ἐπιδότησιν δὲν προσαπαιτεῖται ἡ συνδρομὴ καὶ ἑτέρας τινός, πλὴν τῶν ὡς ἀνωτέρω, προϋποθέσεως καὶ δή, προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως ἔργου νομικοῦ τινος προσώπου δημοσίου δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.), προηγουμένη ἀπόφασις ἢ γνωμοδότησις τῆς διοικήσεως τούτου περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητος τον πρὸς χορήγησιν τοῦ ἐπιδόματος, οἱ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲ ἐπικαλούμενοι διάφοροι διατάξεις προγενεστέρων νομοθετημάτων, ἀφορῶσαι τὴν αὔξησιν τῶν μισθῶν τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τῶν Ν.Π.Δ.Δ., δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν. Ὅθεν καὶ ὁ 3ος περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς νόμῳ ἀβάσιμος (*).

III. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

Ἀπόλυσις πλεονάζοντος προσωπικοῦ

Σύγκρισις τῶν φύλλων ποιότητος πρὸ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀρχαιοτέρων διὰ τὴν ἀπόλυσιν μόνον τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμὸν τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν μονίμου προσωπικοῦ τῆς. Δυνατὴ ἀπόλυσις δι' ἐγγράφου καταγγελίας καὶ καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ καταργηθέντα (θερμικὰ) λεωφορεῖα.

Ἀρείου Πάγου 554)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Μ. Παντελῆς***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Στ. Σταυρόπουλος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δημάκης, Δ. Τρίμης

Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρου 12 τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ν. 3954)1959 συμβάσεως μεταξὺ Δημοσίου καὶ Η.Ε.Μ. (ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τῆς ἀπὸ 5.2.1959 συμπληρωματικῆς συμφωνίας), καὶ δὴ α) ἐκ τῆς παραγράφου 1 αὐτοῦ, ἀφορώσης τὸ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως μειωθὲν ὅριον ἡλικίας διὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ἐν γένει προσω-

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1203)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Μυτιλήνης ὡς ἐφετείου.

πικοῦ τῆς Η.Ε.Μ., ἤτοι τοῦ εἰς τὸ ὅριον ἡλικίας ὑπαγομένου ἐν γένει προσωπικοῦ ταύτης, β) ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὁριζούσης ὅτι, ἐάν μετά τήν ἔξοδον τῶν κατά τά ἀνωτέρω ὑπερηλίκων ὑπάρξῃ ἀνάγκη περαιτέρω περιορισμοῦ τοῦ ἤδη ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἡ ἀπόλυσις τῶν πλεοναζόντων θά γίνῃ κατά παρέκκλισιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων», συμφώνως πρός τήν παράγραφον 4, διαλαμβάνουσαν ὅτι συγχωρεῖται, ὅπως ἀπολύωνται τῆς ὑπηρεσίας οἱ προηγούμενοι κατά τήν ἀρχαιότητα «εἰς τόν οἰκεῖον βαθμόν ἢ τάξιν», ἐκτός ὅν τό φύλλον ποιότητος αὐτῶν εἶναι πλεονεκτικώτερον ἐκείνου τῶν νεωτέρων κατά τήν ἀρχαιότητα συναδέλφων των «τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ ἢ τάξεως», ἐν τῇ τελευταίᾳ δέ ταύτῃ περιπτώσει ἀποφαίνεται περί τῆς διατηρήσεως τοῦ ἀρχαιοτέρου καί ἀπολύσεως ἀντί ταύτου τοῦ νεωτέρου κατ' ἀρχαιότητα τό κατά τό ἄρθρον 89 τοῦ κανονισμοῦ ἐξωτερικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἠλεκτροκινήτων σιδηροδρόμων καί τροχιοδρόμων συμβούλιον, καί γ) ἐκ τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἰδίου ἄρθρου, προβλέποντος περί ὑπαγωγῆς «ἐφεξῆς» ὑπό πᾶσαν ἔποψιν ἅπαντος ἀνεξαιρέτως τοῦ μέλλοντος νά παραμείνῃ εἰς τήν ὑπηρεσίαν προσωπικοῦ τῆς Η.Ε.Μ., ὡς καί τοῦ τυχόν ἐν τῷ μέλλοντι προσληφθησομένου, εἰς τάς διατάξεις τοῦ διά τοῦ νόμου 3752)1929 διατηρηθέντος ἐν ἰσχύϊ ὡς ἄνω κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρόμων καί τροχιοδρόμων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ τήρησις τῶν ἐν τῇ παρατεθείσῃ παραγράφῳ 4 διατυπώσεων (σύγκρισις τῶν φύλλων ποιότητος πρό τῆς ἀπομακρύνσεως ἀρχαιοτέρων) ἐπιβλήθη διά τήν ἀπόλυσιν μόνον τοῦ ὑπαγομένου εἰς τόν ὡς εἴρηται γενικόν κανονισμόν τῆς ἀναιρεσιβλήτου μονίμου προσωπικοῦ της, ἐνῷ, προκειμένου περί τῶν συνδεομένων μετ' αὐτῆς διά συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρόνου καί μή ἀπολαυόντων μονιμότητος, ὡς εἶναι οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τά καταργηθέντα (θερμικά) λεωφορεῖα, ἠδύναντο οὗτοι νά ἀπολυθοῦν ἐγκύρως καί μετά τόν μνησθέντα νόμον 3954 δι' ἐγγράφου καταγγελίας τῆς συμβάσεως καί καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως. Ἀντίθετος ἑρμηνεία δέν δύναται νά εὑρῇ ἔρεισμα εἰς τήν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 12 (περί καταβολῆς εἰς τούς ἀπολυομένους ἀποζημιώσεως μείζονος τῆς ὑπό τοῦ ν. 2112 ὁριζομένης), οὔτε εἰς τήν παράγραφον 4 τοῦ «τετάρτου» ἄρθρου τοῦ κυρωτικοῦ νόμου 3954 (περί συνταξιοδοτήσεως ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπί τῇ συμπληρώσει 25ετοῦς ἢ 28ετοῦς ὑπηρεσίας τῶν κατ' ἐφαρμογήν τοῦ ρηθέντος ἄρθρου 12 ἀπομακρυνομένων), οὔτε εἰς τό ἄρθρον «ἕκτον» τοῦ αὐτοῦ νόμου (περί τοποθετήσεως εἰς τήν νέαν ἀνάδοχον ἐπιχείρησιν), ἐφ' ὅσον ἡ ὑπό τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένη εἰδική πρόνοια ἐλήφθη διά τούς μονίμους ὑπαλλήλους τῆς Η.Ε.Μ., καθ' ἃ δείκνυται τόσον ἐκ τῆς ἐκτεθείσης παραπομπῆς εἰς τόν γενικόν κανονισμόν, ὅσον καί ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς συμβάσεως μεταξύ τοῦ Δημοσίου καί τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ἐγκειμένου εἰς τήν μείωσιν τῶν ὅρων καί διατυπώσεων τῆς ἀπολύσεως τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων κατόπιν τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐργασιῶν της. Ὅθεν οὕτω κρίναν καί τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον καί ἀκολούθως ἀπορρίψαν τήν ἀγωγήν τοῦ ἀναιρεσείοντος, δι' ἧς οὗτος, ἀπασχοληθείς ὡς εἰσπράκτωρ τῶν λεωφορείων τῆς Η.Ε.Μ. διά συμβάσεως ἐργασίας ὁρίστου χρόνου, χωρίς νά μονιμοποιηθῇ καί ὑπαχθῇ εἰς τόν ἐν ἰσχύϊ κανονισμόν τοῦ προσωπικοῦ της μέχρι τῆς 15.12.1959, ὅτε ἀπελύθη (ἄνευ τηρήσεως τῆς διαδικασίας τοῦ ἄρθρου 12 § 4 τῆς ρηθείσης συμβάσεως), διώκει τήν ἐπιδίκασιν ἀποδοχῶν ἕνεκα ὑπερημερίας τῆς ἀναιρεσιβλήτου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ὀρθῶς ἑρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς διαληφθείσας διατάξεις, δι' ἃ εἶναι ἀπορριπτέος ὁ ἐναντίος ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 §§. 17 Πολ. Δικ. 1ος λόγος ἀναιρέσεως.

Ὡς δείκνυται ἐκ τῶν ἀπό 24.9.1963 πρακτικῶν, ὁ ἀναιρεσείων παρητήθη τῶν λοιπῶν λόγων ἀναιρέσεως (2ου καί 3ου)(*).

IV. ΣΧΕΣΙΣ ΙΑΤΡΩΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΙΑΤΡΕΙΩΝ

Ἰδιότης δημοσίων ὑπαλλήλων

Ἰδιότης δημοσίου ὑπαλλήλου, κατωχυρωμένη συνταγματικῶς καί συνηρτημένη πρός τά ἐκ τῶν ἄρθρων 100 - 122 τοῦ Συντάγματος βασικά δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις, μή ἐξαρτωμένη ἀπό τόν χαρακτηρισμόν τοῦ Νόμου, οὐδέ ἀπό τήν νομικήν μορφήν, τόν χρόνον, τόν μισθόν κλπ. —Δημόσιοι ὑπάλληλοι οἱ ἐπί συμβάσει δι' ὡρισμένον χρόνον ἰατροί τῶν Κοινωνικῶν καί Ἀγροτικῶν Ἰατρείων, ὑποκείμενοι εἰς τάς ὑπέρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεις.

Ἀρείου Πάγου 594)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαραλάμπης* Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Παπαϊωάννου* Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Τσαπατός, Ἠλ. Παρασκευᾶς

Ἡ ἰδιότης τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, οὖσα

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 3765)1963 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

χάριν τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος συνταγματικῶς κατωχυρωμένη καὶ συνηρτημένη πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 100 - 102 τοῦ ἐν Ἰσχύι Συντάγματος προβλεπόμενα βασικὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ νόμου, οὐδὲ ἀπὸ τὴν νομικὴν μορφήν, τὸν χρόνον, τὸν μισθὸν καὶ ταὶς λοιπαὶς ὅρους, ὑφ' οὓς κατὰ τὰ καθοριζόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου γίνεται ἡ πρόσληψις ἢ ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ὡς ἐξυπηρετοῦσης κρατικοὺς σκοπούς καὶ ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὴν τοποθέτησίν του, ἔστω καὶ ἐπὶ συμβάσει δι' ὡρισμένον χρόνον εἰς νενομοθετημένην θέσιν, πληροῦσαν διαρκῆ καὶ τακτικὴν ἀνάγκην μιᾶς μονίμως ὠργανωμένης πρὸς τοιούτους σκοποὺς Ὑπηρεσίας. Οἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 5, 11 καὶ 14 τοῦ νόμου 3487)1955 «περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἀγροτῶν» προσλαμβανόμενοι ἐπὶ συμβάσει δι' ὡρισμένον χρόνον ἰατροὶ εἰς τὰς διὰ τῶν ἄρθρων 9 καὶ 10 αὐτοῦ προβλεπομένας θέσεις τῶν δι' αὐτῶν ἱδρυομένων Κοινοτικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρείων εἶναι, ὑπὸ τὴν προαναφερθεῖσαν ἔννοιαν, δημόσιοι ὑπάλληλοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας των, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 § 2 περὶ δημιουργίας σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀντιτιθεμένης εἰς τὴν νομικὴν πραγματικότητα καὶ οὔσης ἀντισυνταγματικῆς καὶ ἀνισχύρου. Καθ' ὅσον τὰ μὲν Κοινοτικὰ καὶ Ἀγροτικὰ Ἰατρεῖα, ἱδρυθέντα διὰ νόμου α) ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ πολιτειακοῦ σκοποῦ τῆς προστασίας τῆς ὑγείας τῶν ἀγροτῶν, ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 2 τοῦ ὡς ἄνω νόμου περιλαμβάνει «τὴν μέριμναν διὰ τὴν μητρότητα καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, τὸν γενικὸν ἐμβολιασμόν, τοὺς προφυλακτικοὺς ἐμβολιασμοὺς κατὰ τῶν ἐπιδημικῶν καὶ μολυσματικῶν νόσων καὶ ἐξυγίανσιν τοῦ περιβάλλοντος.... ὡς καὶ πᾶν ἄλλο προληπτικὸν καὶ προφυλακτικὸν μέτρον, πρόσφορον διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ὑγείας τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου, β) ἐντάσσονται εἰς τὸν πλησιέστερον Ὑγειονομικὸν Σταθμὸν ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου εἰς τὸ πλησιέστερον νοσοκομεῖον τοῦ ν.δ. 2592)1953 «περὶ ὀργανώσεως τῆς ἰατρικῆς ἀντιλήψεως, οὗτινος τὸ προσωπικὸν ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ ὅλας τὰς ὑποχρεώσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ γ) ὑπόκεινται κατὰ τὸ ἄρθρον 10 § 7 εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου διὰ τοῦ Νομιάτρου ἀσκούμενον ἔλεγχον τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν καὶ διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν, τὰς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας τῶν διὰ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 συσταθέντων Συμβουλίων, ἑνὸς κεντρικοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ ἑνὸς περιφερειακοῦ παρ' ἑκάστῃ Νομαρχίᾳ. Οἱ δὲ προσλαμβανόμενοι ἰατροὶ οὗτοι κατὰ τὸ ἄρθρον 11 § 2 εἶναι περιφερειακὰ ὄργανα τῆς δημοσίας ὑγείας καὶ ἀσκοῦσιν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τὰς διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας, Γεωργίας καὶ Ἐσωτερικῶν ἀνατιθεμένας αὐτοῖς ὑγειονομικὰς ἁρμοδιότητας. Ἐπὶ πλέον κατὰ τὸ ἄρθρον 15 § 7 ὑπάγονται οὗτοι διὰ τὰ πειθαρχικὰ των παραπτώματα εἰς τὰ ἁρμόδια ἐν τῷ νόμῳ Πειθαρχικὰ Συμβούλια τῶν Νοσηλευτικῶν Ἱδρυμάτων τοῦ ν.δ. 2592) 1953, ἅτινα θεωροῦνται καὶ εἶναι Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἕπεται ὅτι, τοῦ νόμου 3487)1955 ἢ ἄλλου τινὸς μὴ ὁρίζοντος τὸ ἐναντίον, οἱ ἐν λόγῳ ἰατροί, καθὸ δημόσιοι ὑπάλληλοι, εἶναι ὑποχρεωτικῶς μέτοχοι τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κατὰ τὸ ἄρθρον 1 § 1 τοῦ ν.δ)τος τῆς 12.2. - 1.3.1923 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων διατάξεων» καὶ ὑπόκεινται εἰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ ν.δ)τος τούτου κρατήσεις. Ὅθεν ἀντιθέτως κρίναν τὸ δικάσαν ὡς ἐφετεῖον Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν καὶ μετὰ τοῦτο ἀπορρίψαν ἐν μέρει τὴν ἀπὸ 26.4.1961 ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ ἐναγομένου Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν ὑπαλλήλων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2695) 1961 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις ἐδέχθη τὴν ἀπὸ 14.11.1960 ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀγροτικοῦ ἰατροῦ περὶ ἐπιστροφῆς τῶν γενομένων τοιούτων κρατήσεων, ὡς ἀχρεωστήτως εἰσπραχθεισῶν, ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς προπαρατεθείσας οὐσιαστικὰς διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασίν του κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου μοναδικὸν τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον.

Ἐκδικαζομένης περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως, ὡς μὴ χρηζούσης ἄλλης διευκρινήσεως, δέον νὰ γίνῃ ἡ ἐμπροθέσμως καὶ νομοτύπως ἀσκηθεῖσα ἀπὸ 26.4.1961 ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, καταβληθέντος καὶ τοῦ προσήκοντος προστίμου, τύποις καὶ κατ' οὐσίαν δεκτὴ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2695) 1961 ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, ὡς κατὰ ψευδῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν προμνησθεισῶν οὐσιαστικῶν διατάξεων δεξαμένη τὸ ἀχρεώστητον τῶν γενομένων ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεων, ἀπορριπτομένης τῆς περὶ ἐπιστροφῆς αὐτῶν ἀγωγῆς (*).

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 17373)1962 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὡς ἐφετείου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις δικηγόρων ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικῶν συμβούλων Νομικῶν Προσώπων Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἢ Τραπεζῶν

"Ἄρθρον 21 Ν.Δ. 3790)1957.—Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις δικηγόρων ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικῶν συμβούλων, παρεχόντων τὰς καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας των ἐπὶ παγίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τραπέζας καὶ παρὰ τοῖς τυχὸν ὑφισταμένοις διὰ τὸ προσωπικὸν τούτων Ταμείοις κυρίας ἀσφαλίσεως.—Χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει ὁ πρὸ τοῦ Ν.Δ. 3790)1957 διανυθείς.—Ἀποκατάστασις ζημίας δικηγόρου ἐκ παρανόμου παραλείψεως ὀργάνων Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου.

Ἀρείου Πάγου 535)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλιοῦχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Καλπούρης, Ἠλ. Κιουσόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ ν. δ. 3790)1957 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινων τοῦ Κώδικος περὶ δικηγόρων» δικηγόροι ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικοὶ σύμβουλοι, παρέχοντες τὰ καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας των ἐπὶ παγίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς νομικὰ πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τραπέζας, ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς καὶ παρὰ τοῖς τυχὸν ὑφισταμένοις διὰ τὸ προσωπικὸν τούτων Ταμείοις κυρίας ἀσφαλίσεως, τοῦ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος διαδραμόντος χρόνου παροχῆς αὐτοῖς ἐργασιῶν τοῦ δικηγόρου ἢ δικαστικοῦ συμβούλου λογιζομένου ὁλοκλήρου ὡς συνταξίμου. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀσφαλιζόμενοι βαρύνονται ἀντιστοίχως μὲ ὁλοκλήρους τὰς κατὰ τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου βαρυνούσας τὸν ἐργοδότην καὶ ἐργαζόμενον κρατήσεις δι' ὅπαντα τὸν χρόνον τοῦτον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ὑπ' αὐτῶν ληφθεισῶν ἀποδοχῶν κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν πενταετίαν ἀνευ οὐδεμιᾶς προσαυξήσεως. Κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τούτων οἱ εἰρημένοι δικηγόροι ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικοὶ σύμβουλοι ὑπήχθησαν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἄνω νόμου ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ διὰ τὸ προσωπικὸν τοῦ πρὸς ὃ παρέχουσι τὰς νομικὰς ἐργασίας των νομικοῦ προσώπου ἢ Τραπέζης τυχὸν ὑφισταμένου Ταμείου κυρίας ἀσφαλίσεως, τοῦ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου χρόνου παροχῆς αὐτοῖς τῶν τοιούτων ἐργασιῶν τῶν λογιζομένου ὡς χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει. Ὅθεν, οὐτως ἀποφηνάμενον καὶ τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, καὶ ἀκολούθως δεξάμενον τὴν ἐνδικον ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δικηγόρου τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀπαλυθέντος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας δι' ὑπηρεσιακοὺς λόγους, διώκουσαν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσγενομένης εἰς αὐτὸν ζημίας ἐκ τῆς παρανόμου παραλείψεως τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου κυρίας ἀσφαλίσεως διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ἀνωτέρω Τραπέζης ὅπως συνυπολογίσωσι πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσείοντος Ταμείου παρεχομένης συντάξεως καὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ χορηγουμένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος προνοίας, τὸν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ἀνωτέρω νόμου χρόνον, καθ' ὃν παρέσχε πρὸς τὴν ρηθεῖσαν Τράπεζαν καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος (*).

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Νομικῶν

Σύνταξις χήρας ἠσφαλισμένου, ἔχοντος πραγματικὴν ὑπερτεσσαρακονταετῆ ὑπηρεσίαν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄπορος.—Ὑποβολὴ αἰτήματος συγχρόνως μετὰ τῆς κυρίας πρὸς συνταξιοδότησιν αἰτήσεως, συνοδευομένου καὶ ὑπὸ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.—Περίπτωσις ὑποβολῆς αἰτήματος καὶ βραδύτερον, ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τασσομένης ὑπὸ τοῦ Νόμου πενταετίας πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1462)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Δ. Καρβελλᾶς*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Ταβουλάρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἠλ. Παρασκευᾶς, Χ. Σιάχος

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 346)1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

άσκηθείσης, διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1493 τῆς 15ης Ἰουνίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἀπὸ 25 Μαΐου 1961 αἴτησις τῆς προσφευγούσης, χήρας δικηγόρου συνταξιοδοτουμένης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1952 μετὰ τῶν θυγατέρων της παρὰ τοῦ Ταμείου, ὅπως χαρακτηρισθῇ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 2112 τοῦ 1952, ὡς ἄπορος καὶ συνεπῶς ἀναγνωρισθῇ προσωπικῶς ὡς δικαιοῦχος ὁλοκλήρου τῆς συντάξεως.

Τὸ αἴτημα τοῦτο τῆς προσφευγούσης ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ὑφίστατο μέν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μνημονευομένης ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 2112)1952, ἡ δυνατότης ἀναγνωρίσεως τῆς αἰτούσης ὡς δικαιούχου ὁλοκλήρου τοῦ ποσοῦ τῆς ἀνωτέρω συντάξεως, ἐὰν ἀπεδεικνύετο ἡ ἰδιότης αὐτῆς ὡς ἀπόρου, πλὴν ὅμως τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔδει νὰ ἀσκηθῇ ὑπ' αὐτῆς ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ἤτοι τοῦ ἀνωτέρω θανάτου, ἐπὶ ποινῇ ἀπωλείας αὐτοῦ, τοῦτο δὲ ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν ἰσχυουσῶν τότε διατάξεων καὶ τῆς ἐπακολουθησάσης ρητῆς περὶ αὐτοῦ διατάξεως τοῦ ἄρθρου 24 § 7 τοῦ ν.δ. 4774)1960.

Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 2112 τοῦ 1952 «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τοῦ ἀν.ν 1621 τοῦ 1939 «περὶ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν» προστεθέντος νέου ἐδαφίου εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ἀναγκαστικοῦ τούτου νόμου 1621)1939, ὡρίσθη ὅτι «ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς ἡσφαλισμένους.., τοὺς ἔχοντας πραγματικὴν ὑπὲρ 40ετῆ ὑπηρεσίαν, ἡ σύνταξις τῆς χήρας καὶ μὴ συντρεχόντων τέκνων δικαιουμένων εἰς σύνταξιν κατὰ τὸ ἄρθρον 11 παράγραφος 1Α' συνίσταται εἰς ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς εἰς τὸν σύζυγον ἀπονεμηθείσης ἢ ἀπονεμηθησομένης συντάξεως, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι ἄπορος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, διατηρουμένων πάντοτε τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 3, 6 καὶ 7 τοῦ ἄρθρου 11».

Ἀσχέτως τοῦ θέματος ἐάν, ὡς δέχεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως καθιερουμένου δικαιώματος τῆς ἀπόρου χήρας πρὸς ἀπόληψιν πλήρους συντάξεως, δέον νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς ἡ τάσσουσα ἐνιαύσιον σχετικῶς προθεσμίαν διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ἀν. ν. 2732 τοῦ 1940, ἀναφερομένη ἀμέσως εἰς τὴν ἄπορον μητέρα ἢ τὸν ἄπορον πατέρα ἀγάμου ἡσφαλισμένου, προκειμένου περὶ ἀπονομῆς ὁλοκλήρου τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως εἰς τὴν ἄπορον χήραν, περὶ ἧς ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 2772)1952, τὸ σχετικὸν αἴτημα δέον νὰ ὑποβάλληται, κατὰ κανόνα, συγχρόνως μετὰ τῆς κυρίας πρὸς συνταξιοδότησιν αἰτήσεως, συνεδευόμενον καὶ ὑπὸ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν, καὶ τοῦτο τόσον διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς σχετικῆς κρίσεως περὶ ἀπορίας, περὶ ἧς ἀποφαίνεται, κατὰ νόμον, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ταμείου, ὅσον καὶ διὰ τὴν σταθερότητα τῶν ἀναλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Ταμείου ὑποχρεώσεων. Καὶ ναὶ μὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνηται δεκτὸν εἰς τινας περιπτώσεις ἀπολύτως δικαιολογουμένας, ὅτι τὸ αἴτημα τοῦτο δύναται νὰ ὑποβληθῇ καὶ ἀργότερον, ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει δύναται νὰ γίνῃ τοῦτο μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ἀν. ν. 1621 «περὶ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν» (τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ν. δ. 4114 τοῦ 1960) τασσομένης πενταετίας πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον, ἐν προκειμένῳ, τὸ δικαίωμα τῆς αἰτούσης ἐγεννήθη διὰ τοῦ κατὰ τὴν 13ην Αὐγούστου 1952 ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ συζύγου της, αὕτη δὲ ἐσυνταξιοδοτήθη ἐκτοτε, κατόπιν αἰτήσεώς της, ὑποβληθείσης τὴν 13ην Σεπτεμβρίου 1952, ὡς συνδικαιοῦχος μετὰ τῶν ἀγάμων τότε τεσσάρων θυγατέρων της, ἐκπροθέσμως, ἤτοι μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ὑπέβαλεν αὕτη τὸ ὡς εἴρηται περὶ ἀπορίας της αἴτημα, διὰ τῆς ἀπὸ 25 Μαΐου 1961 αἰτήσεώς της, καὶ συνεπῶς ὀρθῶς, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπερρίφθη τοῦτο διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀβασίμως προβαλλομένων τῶν περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις, τῷ λόγῳ τούτῳ, τυγχάνει ἀπορριπτέα.

Τὸ Δικαστήριον, ἐκτιμῶν τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἠσκήθη ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, κρίνει ὅτι συντρέχει περίπτωσις ἀπαλλαγῆς τῆς αἰτούσης ἀπὸ τῆς δικαστικῆς δαπάνης τῆς παρούσης.

§ 3. Παραγραφὴ δικαιώματος συντάξεως γήρατος παρὰ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Προϋποθέσεις συντάξεως γήρατος κατὰ Νόμον 6298)1934. — ***Ἔναρξις τοῦ εἰς σύνταξιν γήρατος ἢ ἀνικπηρίας δικαιώματος ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ὑπεβλήθη παρὰ τοῦ ἡσφαλισμένου αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, μὴ ἀπαιτούσης ὅρον διὰ τὴν γένεσιν τοῦ δικαιώματος πρὸς σύνταξιν τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως, ἐρευνωμένης μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς ταύτης.*** — ***Παραγραφὴ τοῦ δικαιώματος μετὰ τριετίαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γενέσεώς του, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς πληρώσεως τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ταύτης καὶ ὄχι ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως.***

Ἀρείου Πάγου 553)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Μ. Παντελῆς**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Στ. Σταυρόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Λ. Καραβασίλης, Σ. Σπεταλάκης

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 34 § 1 καὶ 40 § 1 τοῦ νόμου 6298)1934 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν κτῆσιν δικαιώματος συντάξεως γήρατος ὑπὸ τοῦ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἡσφαλισμένου

δέον νά συνεπλήρωσεν οὗτος τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, νά ἔχῃ πραγματοποιήσει 750 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας (ἐκ τῶν ὁποίων 300 ἐντὸς 4 τὸ πολὺ ἐτῶν πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας) καὶ νά μὴ ἀποκομίζῃ ἐξ οἱασδήποτε ἐργασίας ποσὸν μεῖζον τοῦ ἡμίσεος ἐκείνου, ὅπερ κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄτομον. Κατὰ τὴν ἀληθῆ δὲ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτου ἄρθρου 37 § 1 τοῦ διαληφθέντος νόμου 6298)1934, καθ' ἣν τὸ εἰς σύνταξιν γήρατος ἢ ἀναπηρίας δικαίωμα ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ὑπεβλήθη παρὰ τοῦ συγκεντροῦντος τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 40 ὡς 1 ἠσφαλισμένου αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, δὲν ἀποτελεῖ ὅρον διὰ τὴν γένεσιν τοῦ δικαιώματος πρὸς σύνταξιν ἡ ὑποβολὴ τῆς αἰτήσεως, ἐρευνωμένη μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς ταύτης. Κατ' ἀκολουθίαν, ὁριζομένου ἐν ἄρθρῳ 46 § 2 τοῦ ὡς ἄνω νόμου (ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3744) Σ 996)1943 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας), ὅτι τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν παραγράφεται μετὰ παρέλευσιν τριετίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γενέσεώς του, ἕπεται, ὅτι ἐπὶ συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἡ ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαιτουμένη πρὸς παραγραφὴν τριετία ἄρχεται ἀπὸ τῆς πληρώσεως τῶν ὡς εἴρηται προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ταύτης καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως. Ὅθεν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον, ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα κρῖναν, ὅτι ἡ παραγραφὴ τοῦ δικαιώματος συντάξεως γήρατος ἄρχεται ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς πληρώσεως τῶν ρηθεισῶν προϋποθέσεως τῆς γενέσεως αὐτοῦ, δι' ὃ παρὰ τὸν νόμον τὰ ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. ἠρνήθησαν τὴν χορήγησιν συντάξεως εἰς τὴν ἀνωρεσίβλητον, καὶ ἀκολούθως ἐκχθὲν τὴν ὑπὸ δίκην ἀγωγήν της, διώκουσαν τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 105 - 106 Εἰσ.Ν.Α.Κ. ἀνόρθωσιν τῆς ἐπελθούσης ζημίας της, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς διαληφθείσας διατάξεις καὶ ἀναιρετέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ. καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως, δέον δὲ νά παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 834 § 1 Πολ. Δικ., ἐπιδικαζομένου τοῦ ἡμίσεος τῆς δικαστικῆς δαπάνης ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 22 § 1 τοῦ νόμου 3693)1957 (ὅπερ ἔχει ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν κατ' ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3210)1955) (*).

§ 4. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων

Ὑπολογισμὸς συντάξεως.—Ἔννοια ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν πάσης παροχῆς, διδομένης καθ' ὑποχρέωσιν καὶ τακτικῶς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ἐργασίας, οἷα παροχὴ καὶ τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα δῶρον, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.—Ὑπολογισμὸς ποσοστῶν παραγωγῆς διὰ τὴν βασικὴν μισθοδοσίαν.

Ἀρείου Πάγου 596)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαραλάμπης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Α. Φίλιος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Πετρόγλου, Ἠλ. Παρασκευᾶς

Κατὰ τὸ ἄρθρον 23 § 1 τοῦ νομίμως ἐγκριθέντος Καταστατικοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Ταμείου (Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρίας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων) ὁ ὑπολογισμὸς τῆς συντάξεως γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν τακτικῶν μόνον ἀποδοχῶν τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τῆς ἠσφαλισμένης, κατὰ δὲ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου «τακτικαὶ ἀποδοχαὶ νοοῦνται τὰ ποσὰ τῆς βασικῆς μισθοδοσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Ἑταιρείας Λιπασμάτων ἢ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἀποφάσεων τῆς διοικήσεως τῆς Ἑταιρείας Λιπασμάτων, προσηυξημένα λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας . . . ». Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, καθοριζούσης ὡς τακτικὰς ἀποδοχὰς οὐ μόνον τὴν «βασικὴν μισθοδοσίαν», ἀλλὰ καὶ ἄλλας προσαυξήσεις αὐτῆς, ἤτοι τὰς ἀνωτέρω, ὡς καὶ τὰ τυχὸν ποσοστὰ παραγωγῆς, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ αὐτῆς τακτικαὶ ἀποδοχαὶ εἶναι πᾶσα παροχή, διδομένη καθ' ὑποχρέωσιν καὶ τακτικῶς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ἐργασίας καί, ἕνεκα τούτου, θεωρουμένη νόμῳ ὡς τακτικαὶ ἀποδοχαί, οἷα παροχὴ εἶναι καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα δῶρον, κατανεμόμενον καὶ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἀφοῦ τοῦτο παρέχεται τακτικῶς ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπὸ ἰδιαιτέρας δυσμενείας συνθήκας παρεχομένης ἐργασίας καὶ ἀποτελεῖ διὰ τοῦτο καθαρῶς μισθόν. Διότι δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ ἀνωτέρω διάταξις ἀποκλείει τοῦ συνυπολογισμοῦ παροχάς ἀμέσως συναρτωμένας πρὸς τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας, ἐνῷ περιλαμβάνει ἄλλας διδομένας ἕνεκα τῆς ἐργασίας. Ὅθεν, ἀντιθέτως ἀποφανθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς ὡς ἄνω οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεις, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατ' ἄρθρον 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοὺς περὶ τούτου α' καὶ γ' λόγους ἀναιρέσεως.

Κατὰ τὴν εἰς τὸ ἐδ. α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ προστεθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 23025 Σ. 190)1957 ὑπουργικῆς ἀποφάσεως διάταξιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ποσοστῶν παραγωγῆς εἰς τὴν βασικὴν μισθοδοσίαν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μέσος ὅρος τῶν ἑκατοστιαίων ἀναλογιῶν τῶν ποσοστῶν παραγωγῆς τῆς προηγουμένης πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως ἢ τῆς ἀπολύσεως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας 10ετίας καὶ μέχρι 30ὸ αὐτῆς, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἐχορηγήθησαν τοιαῦτα καθ' ὅλα τὰ ἔτη τῆς 10ετίας. Τὸ ἐξαγόμενον σύνολον ἑκατοστιαίων ἀνα-

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 392 1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

λογιῶν τῆς 10ετίας διαιρεῖται διὰ τοῦ 10 καὶ τὸ ἐξαγόμενον ἀποτελεῖ τὸ ποσοστὸν ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ὅπερ συνυπολογίζεται εἰς τὴν βασικὴν μισθοδοσίαν».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι ὁ περιορισμὸς τοῦ 30 ο)ο ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἑκατοστιαίων ἀναλογιῶν τῶν ποσοστῶν παραγωγῆς τῆς προηγουμένης 10ετίας, οὐχὶ δὲ κεχωρισμένως ἐπὶ τῶν ἑκατοστιαίων ἀναλογιῶν ποσοστῶν παραγωγῆς ἑκάστου ἔτους τῆς δεκαετίας. ἀντιθέτως δὲ ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν ὡς ἄνω διάταξιν, ἐφ' ᾧ εἶναι ἀναιρετὰ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατ' ἄρθρον 807 ἐδ. 17 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὸν περὶ τούτου β' λόγον ἀναιρέσεως.

Μετὰ ταῦτα δέον νὰ κρατηθῇ ἡ ὑπόθεσις παρὰ τῷ Τμήματι τούτῳ, ὡς μὴ χρήζουσα διευκρινήσεως, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐξετασθῇ ἡ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1963 ἔφεσις τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Λιπασμάτων κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5045)1962 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πειραιῶς, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, κατατεθέντος δὲ καὶ τοῦ νομίμου προστίμου.

Οἱ 2ος καὶ 3ος λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, παραιτηθέντος τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑπὸ τοῦ πρώτου, ἀναφερόμενοι εἰς τὰ ὡς ἀνωτέρω ζητήματα, δι' ἃ ἐγένετο ἡ ἀναίρεσις, εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι διὰ τὰς ἡγουμένας ὡς ἄνω αἰτιολογίας καὶ τὰς τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, εἰς ἃς ἀναφέρεται τὸ Δικαστήριον τοῦτο (*).

§ 5. Συνταξιοδότησις προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων

Διατάξεις Ν.Δ. 3395)1955. — Προσμέτρησις τῆς προγενεστέρας εἰς τὸ Σιδηροδρομικὸν Δίκτυον ὑπηρεσίας εἰς θέσιν μὴ ὀργανικὴν ἤδη κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ν.Δ. 3395)1955 συνταξιούχων καὶ βάσει ταύτης ἀναπροσαρμογὴ τῆς συντάξεως. — Ἐξαγορὰ ὑπηρεσίας.

Ἀρείου Πάγου 541)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Σαΰρλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Β. Παπασυράκος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Καββαδίας, Α. Τσάρος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ν.δ. 3395)1955 «περὶ συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων» συντάξιμος ὑπηρεσία ὡς προσωρινοῦ ἢ ἐκτάκτου ὑπαλλήλου, τεχνίτου ἢ ἐργάτου τῶν Δικτύων, μὴ κατέχοντος θέσιν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Δικτύου, ὁ χρόνος τῆς ὁποίας ἀναγνωρίζεται διὰ πράξεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ ἐξαγοράζεται τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὑποβαλλομένη ἐντὸς τῆς ὁριζομένης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἐπὶ καταβολῇ τῆς ὁριζομένης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, ἐπὶ καταβολῇ τῆς ὁριζομένης ἐπίσης εἰσφορᾶς, ἥτις πληρώνεται κατὰ τὸν καθοριζόμενον τρόπον, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ χρόνου ἐφεδρικῆς ὑπηρεσίας στρατευθέντων, τοῦ διανυθέντος εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ὅστις ἀναγνωρίζεται ὡς συντάξιμος ἄνευ ἐξαγορᾶς. Κατὰ τὸ ἄρθρον δὲ 17 τοῦ αὐτοῦ ν.δ)τος αἱ συντάξεις κανονίζονται παρὰ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἐφαρμοζομένων πασῶν τῶν διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ, τῶν ἀφορωσῶν τὸν κανονισμὸν τῶν συντάξεων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, πλὴν τῶν ἀναγομένων εἰς τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, αἵτινες ἀσκοῦνται ὑπὸ τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τοῦ οἰκείου Δικτύου, καὶ περαιτέρω κατὰ τὸ ἄρθρον 30 § 1 τούτου αἱ διατάξεις αὐτοῦ, πλὴν τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὰς προϋποθέσεις θεμελιώσεως δικαιώματος συντάξεως, ἐφαρμόζονται καὶ διὰ τοὺς κατὰ τὴν δημοσίευσιν τούτου συνταξιοδοτουμένους, αἱ συντάξεις τῶν ὁποίων ἀναπροσαρμόζονται βάσει τῶν διατάξεων τούτου. Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 32 §§ 1 καὶ 2 τοῦ αὐτοῦ ν. δ)τος κατηργήθησαν τὰ Ταμεῖα Συντάξεων καὶ οἱ κλάδοι τῶν Ταμείων Συντάξεως καὶ Προνοίας τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, αἱ δὲ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ)τος τούτου συντάξεις κατοβάλλονται παρὰ τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ τῶν Σιδηροδρόμων Πειραιῶς - Ἀθηνῶν - Πελοποννήσου, ὁρισθέντος περαιτέρω ὅτι παρὰ τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καταβάλλονται, πλὴν ἄλλων, καὶ αἱ συντάξεις τοῦ προσωπικοῦ, ὅπερ ἐσυνταξιοδοτεῖτο ἢ ἦτο ἠσφαλισμένον εἰς τὸ Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἰδίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν τοῦ εἰρημένου ν.δ. 3395)1955 καὶ τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντος β.δ)τος τῆς 6)9 Φεβρουαρίου 1956, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ προσμέτρησις τῆς προγενεστέρας εἰς τὰ Σιδηροδρομικὰ Δίκτυα ὑπηρεσίας εἰς θέσιν μὴ ὀργανικὴν τῶν ἤδη κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ν.δ)τος τούτου συνταξιούχων καὶ ἡ βάσει τῆς προσμετρήσεως ταύτης ἀναπροσαρμογὴ τῆς συντάξεως γίνεται πάντοτε ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐξαγορᾶς, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπὶ τῶν συνταξιούχων τούτων τῶν ἄνω διατάξεων ὡς πρὸς τὸν τρόπον καταβολῆς τοῦ ποσοῦ τῆς εἰσφορᾶς, πρὸς δὲ ὅτι εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἀπενεμήθη ἡ δικαιοδοσία πρὸς προσμέτρησιν τῆς προϋπηρεσίας καὶ ἀναπροσαρμογὴν τῆς συντάξεως, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἂν αὐτὴ γίνεται ὑπὸ τὸν ὅρον ἢ μὴ τῆς ἐξαγορᾶς, ὁριζομένου σαφῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὅτι αὐτὴ γίνεται ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐξαγορᾶς κατὰ τὴν θεμελιώδη ἀσφαλιστικὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ ἀσφαλιστικὴ παροχὴ συναρτᾶται μὲ τὴν ἐξαγορὰν τῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας. Ἕπεται ἔνθεν μετὰ ταῦτα, ὅτι ὑπόχρεοι εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ἀναγκαίου διὰ τὴν ἐξαγορὰν ποσοῦ εἶναι οἱ ὡς ἄνω συνταξιοῦχοι καὶ ἂν δὲν ὡρίσθη τοῦτο διὰ τῆς πράξεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, δι' ἧς προσμετρήθη ἡ ὑπηρεσία αὐτη. Ταῦτα καθωρίσθησαν ἤδη ἐτι σαφέστερον διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6 §§ 1 καὶ 3 τοῦ νόμου 4295)1963. Δεχθὲν ἑπομένως τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως

(*) Ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1288)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ΘΕΜΑΤΑ ΔΙΚΑΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΝΝΟΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΛΥΣΙΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Γνωμοδότησις

Θέμα: Ἐκ μέρους τῆς Συλλογικῆς Ἡγεσίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἐτέθη αἴτημα αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ, ἐφ' οὗ ἀπήντησεν ἀρνητικῶς ἡ Διοίκησις. Ἐν ὄψει τῆς ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως ἐπηκολούθησαν σταδιακῶς ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις τοῦ προσωπικοῦ, μέχρις ὅτου ἡ Διοίκησις ἠτήσατο παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὅπως κινηθῇ ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 διαγραφομένη διαδικασία πρὸς ἐπίλυσιν τῆς ἀναφυείσης συλλογικῆς διαφορᾶς. Μετὰ τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν τῆς Διοικήσεως ἐκλήθησαν οἱ Σύλλογοι, ὅπως προσέλθουν εἰς σύσκεψιν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας πρὸς συμβιβαστικὴν ρύθμισιν τῆς ἀνακυψάσης διαφορᾶς, καθ' ἣν ὅμως δὲν παρέστησαν, ἰσχυρισθέντες διὰ σχετικοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἐγγράφου των ὅτι δὲν συντρέχει ἔκπρος τὸ παρὸν λόγος πραγματοποιήσεως τῆς συσκέψεως. Πρὸς αἰτιολόγησιν δὲ τῆς τοιαύτης στάσεως διεβίβασαν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ἀντίγραφον ἀνακοινώσεώς των πρὸς τὸ προσωπικὸν τῆς Τραπέζης, ἐν ᾗ ἀνεφέρετο, ὅτι «τερματίζουν τὸν ἀπεργιακὸν ἀγῶνα διὰ τὴν αὔξησιν τῶν ἀποδοχῶν καὶ ἀναμένουν τὴν ἄμεσον καὶ ταχεῖαν ἐμπρακτον ἐκδήλωσιν τῆς Διοικήσεως τῆς Τραπέζης διὰ τὴν ἄμεσον ἱκανοποίησιν τοῦ εἰρημένου αἰτήματος». Ἐν συνεχείᾳ ἐπραγματοποιήθησαν νέαι ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις, μὲ νέα ὅμως αἰτήματα διάφορα τοῦ πρώτου. Ἐπηκολούθησε νέα πρόσκλησις τοῦ Ὑπουργείου πρὸς σύσκεψιν, καθ' ἣν καὶ πάλιν δὲν παρέστησαν οἱ Σύλλογοι, διὰ σχετικοῦ δὲ ἀπαντητικοῦ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἐγγράφου ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἐφ' ὅσον αἱ ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις δὲν ἀφοροῦν πλέον τὸ ζήτημα τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν, ἀλλ' ἕτερα διάφορα ζητήματα, δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ θέματος τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν, ἄτε μὴ ὑφισταμένης διενέξεως.

Ἐν ὄψει τοῦ ὡς ἄνω ἱστορικοῦ ἠρωτήθην, ἐὰν ὑφίσταται συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας καὶ ἐὰν ἐγκύρως δύναται νὰ παραπεμφθῇ αὕτη εἰς διαιτησίαν.

Ἀπάντησις

1) Ἡ ὅλη προσπάθεια τῶν Συλλόγων τείνει εἰς τοῦτο: Ὅπως ἀποφευχθῇ ἡ ἔκδοσις ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ὑφισταμένης συλλογικῆς διαφορᾶς, διὰ κηρύξεως τοῦ Δικαστηρίου ὡς ἀναρμοδίου λόγῳ ἐλλείψεως δικαιοδοσίας. Καὶ ὁ λόγος τῆς ἐλλείψεως δικαιοδοσίας εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην τῶν Συλλόγων, ὅτι, ἐφ' ὅσον ἐτερμάτισαν τὸν ἀπεργιακὸν ἀγῶνα ὡς πρὸς τὸ περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν αἴτημα καὶ ἐφ' ὅσον μετετόπισαν τὸν ἀπεργιακὸν ἀγῶνα ἐπὶ ἄλλων αἰτημάτων, δὲν ὑφίσταται πλέον μεταξὺ τῆς Τραπέζης καὶ αὐτῶν διένεξις καὶ ὡς ἐκ τούτου συλλογικὴ διαφορά, ἐφ' ἧς νὰ δύναται νὰ ἀποφανθῇ τὸ Δικαστήριον, ἔστω καὶ ἐὰν παραμένῃ ἐν ἐκκρεμότητι τὸ προβληθὲν παρ' αὐτῶν αἴτημα περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν καὶ αὐτὸ δὲν παραιτοῦνται.

Ἡ ἄποψις τῶν Συλλόγων δὲν εἶναι κατὰ τὴν γνώμην μου ὀρθή. Διὰ νὰ δειχθῇ ὅμως τὸ ἐσφαλμένον τῆς προϋποθέσεως, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ νομικὴ τῶν Συλλόγων κατασκευή, ἀνάγκη ὅπως λεχθῶσι τινὰ περὶ τῆς ἐννοίας τῆς διαφορᾶς καὶ τοῦ ἐννόμου συμφέροντος, ὥστε νὰ καταστῇ ἀνετώτερα ἡ ὅλη θεώρησις τοῦ ζητήματος.

Ὁ νόμος 3239)1955 ὁρίζει ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ τὰ ἑξῆς:

«1) Αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας ἐπιλύονται τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων διὰ καταρτίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐν περιπτώσει δὲ διαφωνίας δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας.

2) Ὡς συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορῶσα εἰς τοὺς

αὐτοῦ ὅτι οἱ ἀναιρεσίβλητοι Σιδηρόδρομοι ἐνήργησαν ἐν δικαίῳ, παρακρατήσαντες ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀναπροσαρμοσθείσης διὰ προσμετρήσεως προϋπηρεσίας αὐτοῦ εἰς μὴ ὀργανικὴν θέσιν τοῦ Δικτύου τῶν Σιδηροδρόμων Θεσσαλίας, παρασχεθείσης κατὰ τὰ ἔτη 1922 - 1925, ἀναγνωρισθείσης δὲ ὡς συνταξίμου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2130)1957 πράξεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄνω νομοθετικοῦ διατάγματος τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 16.230, ὅπερ κατελογίσθη εἰς βάρος του ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πρὸς ἐξαγορὰν τῆς προϋπηρεσίας ταύτης, καίτοι διὰ τῆς εἰρημένης πράξεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐν ὡρίσθη, ὅτι ἡ προσμέτρησις τῆς εἰρημένης ὑπηρεσίας γίνεται ἐπὶ ἐξαγορᾷ καὶ ὅτι δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς ἀπόδοσιν ταύτου ποσοῦ τούτου, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ἄνω διατάξεις, δι' ὃ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος τοῦ ἀναιρετηρίου εἶναι ἀπαραδέκτως ὡς ἀβάσιμος(*).

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 2473)1962 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας».

Αἱ ὡς ἄνω διατάξεις ἀποτελοῦν τὴν seles material τοῦ ζητήματος. Διότι ὁρίζουν σαφῶς καὶ ρητῶς τὴν προϋπόθεσιν, ἧς ἡ συνδρομὴ δημιουργεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς. Καὶ εἶναι αὕτη : ἡ ὕπαρξις διαφωνίας ἢ διενέξεως μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, ἀφορώσα εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας. Καὶ ὑφίσταται διαφωνία ἢ διένεξις, ὅταν ἀποκρούῃ ὁ ἐργοδότης, ὡς μὴ ἐκ τῶν πραγμάτων δικαιολογουμένην, τὴν προβαλλομένην ἐκ μέρους τῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν ἀξίωσιν περὶ μεταβολῆς τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς πρὸς τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας. Ἅμα τῇ τοιαύτῃ ἀρνήσει τοῦ ἐργοδότου ὑφίσταται νόμῳ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας καὶ τίθεται πλέον ἐν κινήσει ἡ διαδικασία τῆς διὰ τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς. Δύο δὲ καὶ μόνον αἱ δυνατὰ περιπτώσεις τῆς καταργήσεως τῆς τοιαύτης διαδικασίας, ταύτεστιν εἴτε ἡ συμβατικὴ διὰ διαπραγματεύσεων ἐπίτευξις συμφωνίας, εἴτε ἡ παραίτησις ἐκ μέρους τῆς ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν τοῦ προβληθέντος αἰτήματος. Δυνατότης καταλύσεως τῆς ὑφισταμένης διαφορᾶς διὰ δηλώσεως τῆς Ὀργανώσεως τῶν μισθωτῶν περὶ μὴ ὑπάρξεως διενέξεως, καίτοι ὑφισταμένου καὶ μὴ ἀπουσιομένου τοῦ αἰτήματος περὶ αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν, δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐντιφάσεως ἐν τοῖς ὅροις τῆς τοιαύτης δηλώσεως, καθιστώσης αὐτὴν κενὴν περιεχομένου. Καθ' ὃν λόγον ἡ ὕπαρξις τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἢ ὅπερ τὸ αὐτὸ τῆς διενέξεως δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ νομικοῦ χαρακτηρισμοῦ, τοῦ προσδιδομένου εἰς αὐτὴν παρὰ τῶν διαδίκων, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἡ κατάλυσις τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς δὲν δύναται νὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς δηλώσεως τοῦ ἑνὸς τῶν μερῶν περὶ ἐλλείψεως διενέξεως, διότι ἔλλειψις διενέξεως ὑφίσταται μόνον ὅταν παραιτῆται ἡ ὀργάνωσις τῶν μισθωτῶν τοῦ προβαλλομένου δικαιώματος.

2) Ταῦτα πάντα τελοῦν ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ καὶ πρὸς τὴν ἐν τῷ δικονομικῷ δικαίῳ ἔννοιαν τῆς διαφορᾶς. Λέγοντες διαφοράν νοοῦμεν τὴν ἐκ τῆς διαγωγῆς ἢ καταστάσεως προσώπου τινὸς ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς λόγου δημιουργίαν τοιαύτης διαταραχῆς καὶ ἀοριστίας ὡς πρὸς τὴν ἔννομον σχέσιν, ὥστε νὰ παρίσταται ὡς ἀμέσως ἀναγκαία ἡ παροχὴ ἐκείνης τῆς μορφῆς ἐνδίκου προστασίας, δι' ἧς νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ ἄρσις τῆς ἀντικειμενικῶς μὴ ἱκανοποιούσης καταστάσεως. Ὅθεν ἡ διαφορὰ προκύπτει : α) Ἐκ τῆς διαγωγῆς προσώπου τινός, ἐκδηλουμένης εἴτε διὰ πράξεως (ἔργῳ ἢ λόγῳ), εἴτε διὰ παραλείψεως. β) Ἐκ τῆς καταστάσεως προσώπου τινός, ὡς ἐν τῇ περιπτώσει προσβολῆς τοῦ ἑτέρου τῶν αὐξύγων ἐκ λέπρας, ὅτε ἕνεκα τοῦ ὑφισταμένου λόγου τῆς ἀμφισβητήσεως διαζυγίου δημιουργεῖται ἡ διαφορὰ ἀνεξαρτήτως ἢ μὴ τοῦ λόγου. γ) Ἐξ ἄλλου τινὸς λόγου ἀσχέτου πρὸς τὴν διαγωγὴν ἢ κατάστασιν τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἐν περιπτώσει ὑπάρξεως ἔννομου συμφέροντος πρὸς ἔγερσιν ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς, προκύπτοντος ἐκ τε, ἤτοι ἀνεξαρτήτως τῆς στάσεως τοῦ ἀντιδίκου, οἷον ἐπὶ ἀκυρότητος δικαιοπραξίας ἢ διαθήκης, ἔνθα οὐδεὶς ποτὲ ἐσκέφθη, ὅτι ἐκτὸς τῆς ἀβεβαιότητος τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς ἀκυρότητος θὰ ἔδει νὰ ὑφίσταται καὶ ἀμφισβήτησις πρὸς ὕπαρξιν ἔννομου πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ἀκυρότητος συμφέροντος. (Πρβλ. *Γ. Μητσοπούλου*, Ἡ ἀναγνωριστικὴ ἀγωγή, σ. 103 καὶ σημ. 16, σ. 107 καὶ σ. 6-).

3) Ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν περιπτώσει ἡ ὕπαρξις τῆς διαφορᾶς ἐγεννήθη ἐκ τῆς διαγωγῆς τῶν ὀργανώσεων τῶν μισθωτῶν, τοὐτέστιν ἐκ τῆς προβολῆς αἰτήματος αὐξήσεως τῶν μισθῶν, συνοδευθέντος καὶ δι' ἀπεργιακῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς Τραπέζης ἀποδοχῆς τοῦ αἰτήματος. Διὰ τῶν ὡς ἄνω δῆλον ὅτι ἐνεργειῶν τῶν Συλλόγων ἐδημιουργήθη τοιαύτη διαταραχὴ εἰς τὴν μεταξὺ τῆς Τραπέζης καὶ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς ὑφισταμένην ἐργασιακὴν σχέσιν, ὥστε νὰ παρίσταται ὡς ἀμέσως ἀναγκαία ἡ παροχὴ ἐκείνης τῆς μορφῆς ἐνδίκου προστασίας, δι' ἧς νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ ἄρσις τῆς μὴ ἱκανοποιούσης καταστάσεως. Εἰδικώτερον τὸ ἔννομον συμφέρον τῆς Τραπέζης ἔγκειται ἐν τούτῳ : ὅπως διὰ τῆς αἰτουμένης ἐνδίκου προστασίας χριθῇ, ὅτι αἱ χορηγούμεναι παροχαὶ ἐκ μέρους τῆς Τραπέζης εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαρκεῖς, ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται νέα εἰς βάρος τῆς Τραπέζης ἐπιβάρυνσις. Κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ αἰτουμένη παρὰ τῆς Τραπέζης ἐνδικος προστασία καὶ ἡ ἐκδιδομένη ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀπόφασις τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ὁμοιάζει κατὰ πολὺ πρὸς τὴν λειτουργίαν τῆς ἀρνητικῆς ἀναγνωριστικῆς ἀγωγῆς, ἔνθα αἰτεῖται ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀνυπαρξίας δικαιώματος τοῦ ἐναγομένου κατὰ τοῦ ἐνάγοντος. Ὑπὸ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν μορφήν, ἤτοι τῆς ἀνυπαρξίας τῶν προϋποθέσεων πρὸς μεταβολὴν ἐπὶ τὸ βελτίω τῆς ἀμοιβῆς τῶν ὑπαλλήλων, θέλει ἀχθῇ ἐνώπιον τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἡ ἀνακύψασα συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας. Κατ' ὀρθὴν παρατήρησιν : «Τὸ στοιχεῖον τοῦ ἐννόμου συμφέροντος εἶναι ἀναγκαία προϋπόθεσις πάσης αἰτήσεως δικαστικῆς προστασίας. Ἔννομον συμφέρον ἐν γένει ὑπάρχει ὁσάκις ἐκ τῆς αἰτουμένης δικαστικῆς προστασίας πρόκειται νὰ προέλθῃ ἄμεσον ἀγαθόν, εἰς τὴν ἔννομον κατάστασιν τοῦ αἰτοῦντος... Ἀγαθὸν εἰς πρόσωπόν τι ἐκ τῆς βεβαιώσεως ἀμφιβαλλομένης ἐννόμου σχέσεως προκύπτει κυρίως διὰ τῆς δημιουργίας βεβαιότητος δικαίου, ἐπιτρεπούσης εἰς τὸ πρόσωπον τὸν καθορισμὸν τῆς μελλοντικῆς δράσεως του εἰς τὴν σφαῖραν δικαίου». (*Φραγκίστας*, Ἀναγνωριστικαὶ ἀγωγαὶ ἐπὶ ὡρίμων ἀπαιτήσεων, Ἐφ. Ἑλλ. Νομ. Κ, 926). Ἀκριβῶς εἰς τὴν βεβαιότητα δικαίου τείνει ἡ διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως λύσις τῆς ἀνακυφάσης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ὥστε οὐ μόνον νὰ ἀρθῇ ἡ δημιουργηθεῖσα ἀβεβαιότης εἰς τὴν ἔννομον κατάστασιν τῆς Τραπέζης, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργηθῇ ἐκείνη ἡ βεβαιότης δικαίου, ἡ ἐπιτρέπουσα εἰς τὴν Τράπεζαν τὸν καθορισμὸν τῆς μελλοντικῆς δράσεως αὐτῆς ἐν τῇ καθόλου οἰκονομίᾳ τῆς Χώρας.

Ὅθεν ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας θὰ ἐγεννᾶτο καὶ ἐὰν οἱ Σύλλογοι δὲν προσέφευγον

εἰς ἀπεργίαν. Θὰ ἐγεννᾶτο δηλαδὴ ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς προβολῆς τοῦ αἰτήματος καὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς Τραπέζης. Πρόσθετον δὲ στοιχεῖον τῆς διενέξεως ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀπεργιακὴ ἐκδήλωσις τῶν Συλλόγων. Ἡ περαιτέρω δὲ φάσις τῆς διενέξεως εἶναι νομικῶς ἀδιάφορος διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτῆς ὡς συλλογικῆς διαφορᾶς. Ἡ παρεμβασις τοῦ Ὑπουργείου ἔχει ἐκ τοῦ νόμου συμβιβαστικὸν σκοπόν, ἤτοι νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δι' ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων ἐπίτευξιν συμφωνίας καὶ καταρτισιν νέας συλλογικῆς συμβάσεως. Ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἐπιτευχθῇ, ἡ συλλογικὴ διαφορὰ παραμένει καὶ ἁρμόδιον πρὸς λύσιν αὐτῆς εἶναι μόνον τὸ Διαιτητικὸν Δικαστήριον. Ἡ παρέμβασις τοῦ Ὑπουργείου εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐπὶ ὡρισμένων διαδικασιῶν παρέμβασιν τοῦ ταχτικοῦ δικαστηρίου, ἀποσκοπούσης τὴν συμβιβαστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς κατὰ τὴν συζήτησιν. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιτευχθῇ ἡ συμβιβαστικὴ λύσις, κατ' ἀνάγκην ἡ λύσις αὐτῆς θὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῶν Συλλόγων ἐκδοχὴ παραβλέπει τόσον τὴν ἔννοιαν τῆς διαφορᾶς, ὅσον καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐννόμου συμφέροντος, ὡς βασικῶν προϋποθέσεων ἐνδίκου προστασίας. Ἐφ' ὅσον αἱ ἐν λόγῳ προϋποθέσεις ὑφίστανται ἐν προκειμένῳ, ὑφίσταται ἀναμφιβόλως γεγεννημένη καὶ ἡ ὀξίωσις ἐνδίκου προστασίας. Μία δὲ καὶ μόνον ἐνέργεια τῶν Συλλόγων θὰ κατέλυε τὴν ὑφισταμένην διένεξιν καὶ θὰ καθίστα ἄνευ ἁρμοδίου τὸ Διαιτητικὸν Δικαστήριον, τοῦτέστιν ἡ δήλωσις αὐτῶν ὅτι παραιτοῦνται τοῦ αἰτήματος. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν παραιτοῦνται τοῦ αἰτήματός των, δὲν δύνανται διὰ δικονομικῶν μεθοδεύσεων καὶ διὰ νομικῶν χαρακτηρισμῶν νὰ ἀλλοιώσουν τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος. Ἡ διαφορὰ ὑφίσταται καὶ ἁρμοδίως θὰ κριθῇ ὑπὸ τοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.

Γεώργιος Μητσόπουλος
Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ,
Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος
Γνωμοδότησις

Ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν μου :

α) Τὰ ὑπ' ἀριθ. 1424 (4.9.1963), 1442 (7.9.1963) ἔγγραφα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἀπὸ 14.9.1963 ἀνακοίνωσις αὐτῆς (Διευθύνσεως Προσωπικοῦ).

β) Αἱ ἄνευ ἀριθμοῦ, μὲ τὰ ἐνδεικτικὰ Δ.Γ., ἀπὸ 5.9.1963, 10.9.1963, 13.9.1963 προσκλήσεις τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐργασίας καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 76451 (14.9.1963) ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου τούτου.

γ) Αἱ ἀπὸ 5.9.1963, 11.9.1963, 13.9.1963 ἀπαντήσεις τῶν Συλλόγων Ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπέζης, Ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἀθηνῶν, Εἰσπρακτόρων Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βοηθητικοῦ Προσωπικοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς τὰς ὑπὸ στοιχ. β' προσκλήσεις μετὰ τῶν εἰς αὐτὰς συνημμένων ἐγγράφων καὶ αἱ ἀπὸ 14.9.1963 δύο ἀνακοινώσεις τῶν αὐτῶν Συλλόγων πρὸς τὰ μέλη αὐτῶν καὶ ἠρωτήθην, ἂν εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸ ἄρθρον 18 νόμου 3239/1955 τὸ ὑπ' ἀριθ. 76451 ὡς ἄνω ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας καὶ ἐν τοῦτο δύναται νὰ ἐπαγάγῃ τὰς ἐν παραγράφοις 2-4 τοῦ ἄρθρου τούτου κυρώσεις.

Ἡ γνώμη μου εἶναι αὕτη :

1) Κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου 3239/1955 αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας ἐπιλύονται τηρουμένων τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ἀπὸ ἐθέλοντος ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων διὰ καταρτίσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐν περιπτώσει δὲ διαφωνίας δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, ὁριζομένου ἅμα ὅτι «ὡς συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας θεωρεῖται πᾶσα διένεξις μεταξὺ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀφορῶσα εἰς τοὺς ὅρους ἢ τὰς συνθήκας ἢ τὴν ἁρμοδίην τῆς ἐργασίας». Πρὸς τὴν γενικότητα τῆς διατυπώσεως ταύτης τὸ ἄρθρον 15 τοῦ νόμου, καθορίζον τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, περιορίζει αὐτὴν εἰς τὴν ἐπίλυσιν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, προσυπτουσῶν ἐξ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας.

α) Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ συμβατικῶς καθορισθέντος χρόνου ἰσχύος αὐτῆς.

β) Μετὰ τὴν νομίμων καταγγελίαν των.

γ) Διαρκούσης τῆς ἰσχύος αὐτῶν, εἴτε ἐὰν διαπιστώσουν ὅτι ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς των ἐπῆλθεν οὐσιώδης μεταβολὴ τῶν συνθηκῶν καὶ προϋποθέσεων, ἐφ' αἷς κατηρτίσθησαν, εἴτε ἵνα ἑρμηνεύσουν ὑφισταμένους ὅρους συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας, ἐπεχούσης κατὰ τὸ ἄρθρον 19 παράγραφος 2 θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως προδήλως συναφοῦς πρὸς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἢ τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις (π. χ. ἄρθρον 20 παράγραφος 2, 24).

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὸ ἄρθρον 21 πᾶσα διαφορά, πηγάζουσα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῶν προηγουμένων ἄρθρων, τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ τῶν ἀποφάσεων διαιτησίας, ἐκδικάζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς περὶ ἐκδικάσεως ἐργατικῶν διαφορῶν νομοθεσίας.

2) Προτίστως ὀφείλω νὰ τονίσω, ὅτι ἔχω σοβαρωτάτας ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν συνταγματικότητα τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων τοῦ νόμου 3239. Τὸ ὄνομα «Διοικητικὸν» εἶναι παραπλανητικὸν καὶ ἀπαράδεκτον, διότι αἱ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν δικαστηρίων τούτων τιθέμεναι ἐπιδιώξεις δὲν εἶναι διοικητικαὶ (ὁριζομένου διοικητικοῦ) διαφοραὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 82 καὶ 86 τοῦ Συντάγματος. Αἱ διαφοραὶ αὗται θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκδικάζωνται ὑπὸ ἐποπτῶν ἢ μονίμων δικαστῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 87 καὶ 88 τοῦ Συντάγματος. Μίαν μοναδικὴν παρέκκλισιν ἐπιτρέπει τὸ ἄρθρον 89 στοιχ. δ' τοῦ Συντάγματος, ὅτι δηλαδή, κατ' ἐξαίρεσιν τῆς ἐν ἄρθροις 87 καὶ 88 θεμελιώδους ἀρχῆς, δύνανται διὰ νόμου νὰ ὁρισθῇ, «ὅτι εἰς τὰ δικαστήρια, ἅτινα θέλουσιν ἐκδικάζει τὰς πάσης φύσεως ἐργατικὰς διαφοράς, δύνανται νὰ συμμετέχωσι καὶ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ ΑΠΕΡΓΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Περίληψις ἐρωτήματος ('Υπουργείου Βιομηχανίας). Ἂν εἶναι νόμιμος ἡ πολιτικὴ ἐπιστράτευσις τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) ἐν περιπτώσει ἀπεργίας.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Διακοπῶν ('Ολομελείας)

Γνωμοδότησις 555)1963

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Ρουμπάνης*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Χ. Κωστόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Κ. Παπαμιχαλόπουλος, Ν. Πλασσαρᾶς, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Κ. Τσιγκαράκης, Α. Τομαρᾶς, Κ. Κωνσταντινίδης, Ν. Μπλιάτσος, Ε. Μελλιος, Σ. Ποταμιάνος, Πάρεδροι.

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Οἱ ἀν. νόμοι 1984)1939 καὶ 450)1945 προβλέπουν τὴν πολιτικὴν ἐπιστράτευσιν τῶν ἀπεργῶν μισθωτῶν. Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 2 τοῦ πρώτου τούτων «ἡ πολιτικὴ ἐπιστράτευσις, γενικὴ ἢ μερική, κηρύσσεται ἐν περιπτώσει στρατιωτικῆς ἐπιστρατεύσεως ἢ καὶ πρὸ ταύτης ἐν περιπτώσει συρράξεως ἐντάσεως τῶν διεθνῶν σχέσεων», κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ δευτέρου αὐτῶν, δι' οὗ προσετέθη ἑδάφιον 7ον εἰς τὸ ὡς ἄνω ἄρθρον τοῦ ἀ.ν. 1984)1939, «ἡ κατὰ τὸν παρόντα νόμον πολιτικὴ ἐπιστράτευσις κηρύσσεται ὁμοίως πρὸς τὸν σκοπὸν ἀντιμετωπίσεως ἀνωμαλιῶν

λαϊκὰ μέλη». Τοῦτο ὅμως βεβαίως δὲν σημαίνει, ὅτι ἀρκεῖ ἡ παρουσία ἑνὸς μόνον δικαστοῦ ἐν τῇ πλειονοψηφίᾳ μὴ δικαστικῶν μελῶν, διὰ νὰ καταστήσῃ τὰ δικαστήρια ταῦτα συνταγματικά, τῆς ψήφου τοῦ δικαστικοῦ μέλους ἀποκτώσης σημασίαν μόνον ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας. Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως πρέπει ἡ πλειονοψηφία νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς δικαστάς, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον, ὅπου τὸ Σύνταγμα ἠθέλησε νὰ ἐπιτρέψῃ τὸ ἀντίθετον, ὥρισε τοῦτο ρητῶς (ἄρθρ. 95 § 1 ἐδάφ. 2)(*).

3) Ἀνεξαρτήτως τούτου τὰ θέματα, περὶ τὰ ὁποῖα διεξάγεται ἡ εἰς ἀπεργιακὸν ἀγῶνα ἐξελισσομένη συνδικαλιστικὴ κίνησις, καθορίζονται «ἀποκλειστικῶς» εἰς τὴν ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1963 ἀνακοίνωσιν τῶν Συλλόγων. Ὑπῆρξε βεβαίως (ἀνακοίνωσις τῆς 4.9.1963) καὶ θέμα αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν, ἀλλὰ τὸ θέμα τοῦτο παρεμερίσθη πλήρως διὰ τῶν συνημμένων εἰς τὴν ἀπὸ 11.9.1963 πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἀπάντησιν τῶν Συλλόγων δύο ἀνακοινώσεων αὐτῶν τῆς 6 καὶ 7 Σεπτεμβρίου 1963, διὰ δὲ τῆς ἀπὸ 14.9.1963 ἀνακοινώσεως καθορίζεται σαφῶς, ὅτι ἡ περὶ τούτου διέξοδος εἶναι «ἀνύπαρκτος». Μία τοιαύτη διέξοδος, ἂν ὑπῆρχε, θὰ ὑπήγετο ὑπὸ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ νόμου καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιληφθῇ αὐτῆς, ἀλλὰ αὐτὴ καὶ μόνη, τὸ «Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον» ὑπὸ τὴν ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ἐπιφύλαξιν. Ἐφ' ὅσον ὅμως τοιαύτη διέξοδος χαρακτηρίζεται ρητῶς ὡς «ἀνύπαρκτος», ἀποτελεῖ καταφώρων καταστρατήγησιν τοῦ νόμου ἡ προσπάθεια τῆς Διοικήσεως νὰ ὑπαγάγῃ ἐν στειρᾷ ὅλῃ τῶν πέντε αἰτημάτων, περὶ τὰ ὁποῖα «ἀποκλειστικῶς» στρέφεται ἡ συνδικαλιστικὴ κίνησις εἰς τὴν «ἀνύπαρκτον» διέξοδον καὶ μάλιστα διὰ περιέργου νοοσκοπήσεως, πιθανῶς μετὰ χρησιμοποιήσιν ἠλεκτρονικοῦ ἐγκεφάλου, νὰ χαρακτηρίζῃ τὴν «ἀνύπαρκτον» μὲν διέξοδον ὡς τὸ κύριον, τὰς ὑπαρκτὰς δὲ πέντε ὡς τὸ παρεπόμενον, ἵνα διὰ τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς διοικήσεως μεθόδου ταύτης ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὸ ἄρθρον 18 διέξοδον, μὴ δυναμένην νὰ ὑπαχθῇ εἰς αὐτό. Σημειωτέον ὅτι, ἀντιλαμβανομένη τὸ τολμηρὸν τῆς προσπαθείας της καὶ ἡ Διοίκησις, εἰς τὴν ἀπὸ 13.9.1963 πρόσκλησιν παρενέβαλε μεν μεταξὺ τῶν αἰτημάτων καὶ τὸ τῆς αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ, παρὰ τὴν ἀπὸ 11.9.1963 ἀπάντησιν τῶν Συλλόγων, ἀλλὰ προσέθετεν ὅτι τοῦτο κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς Τραπέζης ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενον, ἀποτελοῦν τὴν κυρίαν αἰτίαν τῶν συνεχιζομένων ἐκδηλώσεων τοῦ προσωπικοῦ αὐτῆς, μόνον δὲ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 76451 ἔγγραφον ὑιοθετεῖ τὴν ὄπσιν τοῦ ἐργοδότου καὶ ὁμιλεῖ περὶ «διεξέδου ἀναφερομένης κατὰ κύριον λόγον εἰς αἴτημα αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐν λόγῳ προσωπικοῦ», ἐνῷ τοιοῦτον αἴτημα δὲν ὑφίστατο τὸ παράπαν, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον «κατὰ κύριον λόγον». Δοθέντος ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ «Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον» ὑπαγωγὴ θεμάτων μὴ προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου (ἀνωτέρω § 1) εἶναι ἄκυρος, τυχὸν ἐπ' αὐτῶν ἀπόφασις αὐτοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς κατὰ βάσιν ἀντισυνταγματικότητός του, θὰ ἐξεδίδετο καθ' ὑπέρβασιν δικαιοδοσίας καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἦτο ἄκυρος. Ἑπομένως ἡ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 76451 ἐγγράφου παραπομπὴ εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο τῶν πέντε πράγματι ὑφιστομένων συλλογικῶν διαφορῶν, ὡς αὗται καθορίζονται ἐν τῇ ἀπὸ 14.9.1963 ἀνακοινώσει τῶν Συλλόγων, ἐὰν αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἐγγράφου τούτου, εἶναι κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο παράνομος καὶ ἄκυρος καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπαγάγῃ τὰς ἐν ἄρθρῳ 18 §§ 2 - 4 τοῦ νόμου 3239 συνεπείας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1963

Ὁ γνωμοδοτῶν

Ἀλέξ. Βομβέτσος

Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ

καὶ Συμβούλιος τῆς Ἐπικρατείας

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Σ.Ε. καὶ Α.Π. (ΕΕΔ 17, 179) πρόκειται περὶ συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως.

πάσης φύσεως, δυναμένων νά παρακωλύσωσι τήν οἰκονομικήν ἀνασυγκρότησιν ἢ νά διαταράξουν τήν κρατικήν ἢ κοινωνικήν ζωήν τῆς χώρας».

Ἐξ ἑτέρου διά μέν τοῦ νόμου 2329/1953 ἐκυρώθη ἡ ἀπό 4.11.1950 διεθνής σύμβασις τῆς Ρώμης, κατ' ἄρθρον 4 § 2 τῆς ὁποίας «οὐδείς δύναται νά ὑποχρεωθῇ εἰς ἀναγκαστικήν ἢ ὑποχρεωτικήν ἐργασίαν», δέν θεωρεῖται ὅμως κατά τήν παράγραφον 3 ὡς τοιαύτη «α) . . . γ) πᾶσα ὑπηρεσία ζητουμένη εἰς περίπτωσιν κρίσεων ἢ θεομηνιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπειλοῦν τήν ζωήν ἢ τήν εὐδαιμονίαν τοῦ συνόλου», διά δέ τοῦ ν. 4221/1961 ἐκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 105 τῆς 24 Ἰουνίου 1957 διεθνής σύμβασις τῆς Γενεύης «περί καταργήσεως τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας, ἥτις ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ἀπό 30 Μαρτίου 1 63 δυναμει τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ κυρωτικοῦ νόμου ἐκδοθέντος ὑπ' ἀριθ. 447 τῆς 30 Ἰουνίου/21 Ἰουλίου 1962 β.δ. Κατά τό ἄρθρον 1 τῆς συμβάσεως ταύτης «πᾶν μέλος τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας, ἐπικυροῦν τήν παροῦσαν σύμβασιν, ἐποχρεοῦται νά καταργήσῃ τήν ἀναγκαστικήν ἢ ὑποχρεωτικήν ἐργασίαν καί ὅπως μή προσφεύγῃ εἰς ταύτην ὑπό οἱανδήποτε μορφήν α) . . . β) . . . γ) . . . δ) εἴτε ὡς κολασμοῦ διά τήν συμμετοχήν εἰς ἀπεργίας».

Ἐκ τῶν ἄνω διατάξεων γεννῶνται τά κάτωθι ἐπί μέρους ζητήματα: α) Ἂν οἱ νόμοι 1934/1939 καί 150/1945 καί δή ὁ δεύτερος τούτων κατηργήθησαν διά τῶν ἄνω συμβάσεων.

β) Ἐν ἀποφατικῇ λύσει, ἐάν οἱ ἄνω νόμοι, ἐπιτρέποντες τήν πολιτικήν ἐπιστράτευσιν (τήν ἀπαγόρευσιν δηλ. τῆς ἀπεργίας) ὑπό τας ἐν αὐταῖς προϋποθέσεις, ἀντίκεινται εἰς διάταξίν τινα τοῦ Συντάγματος. Καί περί μέν τῆς πρώτης συμβάσεως (Ρώμης) δέν καταλείπεται ἀμφιβολία τις, ὅτι αἱ προϋποθέσεις τῶν ἄνω νόμων, ὑφ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγκαστική ἐργασία, ἐμπίπτουν εἰς τήν περίπτωσιν γ' τοῦ ἄρθρου 4 § 3 αὐτῆς, ἥτοι τῆς ἀπειλούσης τήν ζωήν καί τήν εὐδαιμονίαν τοῦ συνόλου (σύμφωνος κατά τοῦτο *Ι. Ηλιάσης*). Ἀλλά καί ἡ δευτέρα σύμβασις τῆς Γενεύης δέν ἀντιστρατεύεται πρός τάς διατάξεις τῶν ἄνω νόμων, ὥστε νά θεωρηθοῦν οὗτοι καταργημένοι ὑπ' αὐτῆς. Ἡ διατύπωσις τοῦ ἐδαφίου δ' τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ἄνω συμβάσεως «εἴτε ὡς κολασμοῦ διά τήν συμμετοχήν εἰς ἀπεργίας» εἶναι τοιαύτη, ὥστε νά δύναται εὐχερῶς νά συναχθῇ, ὅτι ἡ προκειμένη περίπτωσις (τῆς ἐπιστρατεύσεως τοῦ ἀπεργοῦντος προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η.) δέν ἐμπίπτει εἰς τήν ἄνω διάταξιν, διότι ἡ ἐπιστράτευσις (ἀναγκαστική ἐργασία) κατά τόν ἰ. ν. 450/1945 δέν γίνεται πρός κολασμόν, ἥτοι πρός τιμωρίαν κατά τό γαλλικόν κείμενον τῆς συμβάσεως) τῶν ἀπεργούντων, ὅστις ὑποθέτει ἐπιβολήν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας πρός ματαίωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀπεργίας καί μόνον, ἥτοι ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἑτέρου λόγου δικαιολογοῦντος αὐτήν (ἀναγκαστικήν ἐργασίαν), ἀλλά γίνεται πρός διατήρησιν σημαντικοῦ τομέως τῆς κοινωνικῆς ζωῆς πρός ἀντιμετώπισιν κοινῆς ἀνάγκης. Ἄλλως τε θά ἦτο ἄτοπον νά γίνῃ δεκτόν, ὅτι ἡ ἔννοια τῆς ἄνω διατάξεως τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης εἶναι, ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἀναγκαστική ἐργασία καί εἰς τήν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ παῦσις τῆς ἐργασίας, ἀπεργίας, ἔχει ὡς ἐπακόλουθον τήν παράλυσιν τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς εἰς ὁλόκληρον τήν χώραν.

Ἀκόμη καί ὅταν τό δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ἀναγνωρίζεται καί δέν δύναται νά παραβιασθῇ διά τῆς καταργήσεως τῆς ἐλευθερίας ταύτης γίνεται δεκτή ἐξαίρεσις λόγῳ προέχοντος δημοσίου συμφέροντος καί κοινῆς ἀνάγκης (βλ. κατωτέρω).

Ὅθεν οἱ ἀναγκαστικοί νόμοι 1984/1939 καί 150/1945 δέν κατηργήθησαν διά τῶν κυρωθεισῶν διά νόμων διεθνῶν συμβάσεων τῆς Ρώμης καί τῆς Γενεύης.

Ὡς πρός τήν συνταγματικότητα τῶν ἄνω νόμων τό ἄρθρον 11 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος ὁρίζει, ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἀπεργία εἰς τούς δημοσίους ὑπαλλήλους καί τούς ὑπαλλήλους Νομικῶν Προσώπων καί Ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου.

Ἡ διάταξις αὐτη τοῦ Συντάγματος δέν νοεῖ, ὅτι ἡ ἀπεργία τῶν μή δημοσίων ὑπαλλήλων ἐπιτρέπεται ἀπεριορίστως. Διότι γίνεται δεκτόν, ὅτι ναί μέν ὁ νομοθέτης δέν δύναται νά καταργήσῃ γενικῶς τήν ἐλευθερίαν ταύτην τῶν παντός εἴδους μισθωτῶν, οὐχ' ἧττον ὅμως δύναται ἐπί ὡρισμένων ἐκ τούτων, λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ἔργων των νά θεσπίσῃ λόγῳ προέχοντος δημοσίου συμφέροντος καί κοινῆς ἀνάγκης, ποινικάς κυρώσεις, ποινικός δέ κολασμός ἐνεργείας τινός σημαίνει ἀπαγόρευσιν αὐτῆς (βλ. *Σβώλου - Ηλάχου*, Τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τόμ. 2ος, σελ. 304 § 94). Εἶναι δέ ἀναμφισβήτητος ἐντός τῆς ἄνω ἐννοίας τοῦ Συντάγματος ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 450/1945, καθ' ἣν δύναται νά κηρυχθῇ πολιτική ἐπιστράτευσις ἐν περιπτώσει ἀνωμαλιῶν, δυναμένων νά διαταράξωσι τήν κρατικήν καί κοινωνικήν ζωήν τῆς χώρας, διότι αἱ ἀνωμαλίαι αὗται ἀπειλοῦν προεχόντως δημόσιον συμφέρον καί ἐπιβάλλεται ἡ ματαίωσις αὐτῶν πρός κάλυψιν κοινῆς ἀνάγκης. Τοιαύτην δέ περίπτωσιν συνιστᾷ καί ἡ ἀπεργία τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η., ἥτις θέλει ἐπιφέρει τήν παράλυσιν τῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς, ἀκόμη δέ θέλει ἀπειλήσει καί αὐτήν τήν ζωήν τῶν πολιτῶν (δυσχέρειαι λειτουργίας νοσοκομείων κλπ.). Σημειωτέον τέλος ὅτι εἰς τά δημοκρατικώτερα τῶν Κρατῶν ἔχουν νομοθετηθῇ τοιαῦται ἀπαγορεύσεις, ὡς π.χ. ἐν Ἀγγλίᾳ διά τούς ὑπαλλήλους ἀεριόφωτος, ὕδατος καί ἠλεκτρισμοῦ (βλ. *Σβώλου*, ἔνθ' ἀνωτ. § 100, σημ. 237, σελ. 308), ἐν Γαλλίᾳ δέ προσφάτως διά τούς ὑπαλλήλους τῶν ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας.

Δέν ἀντίκεινται ὅθεν οἱ ἀναγκαστικοί νόμοι 1984/1939 καί 150/1945 εἰς τό Σύνταγμα, δι' ἃ εἶναι ἐφαρμοστέοι ὑπό τάς ἐν αὐτοῖς διατυπώσεις ἐν περιπτώσει ἀπεργίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. (*).

(*) *Σημ. ΕΕΔ*: Ἴδετε σχετικῶς πρός τό θέμα καί *Ι. Καποδίστριαν*, ΕΕΔ 15, 1329, *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, ΕΕΔ 16, 297 ἑπ., τόν αὐτόν, ΕΕΔ 18, 689 ἑπ. Παρέχομεν τήν πληροφορίαν, ὅτι ὡς πρός τό θέμα ἔχει ἀσκηθῇ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τῆς ὁποίας ἔχει ὁρισθῇ συζήτησις τήν 31 Μαρτίου 1964.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΡΟΣΛΗΨΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΟ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Ὑπὸ τῆς Ξυντάξεως

Τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ν.δ. 2656)1953 «περὶ ὀργανώσεως καὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας» (ΕΕΔ 12, 1215) ἐπιβάλλει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις ἢ ἐργασίας ἐν γένει τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομίας τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προσλαμβάνωσι τὸ πάσης φύσεως προσωπικὸν αὐτῶν διὰ τῶν ἁρμοδίων Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας. Εἰς τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ὑπόκεινται καὶ τὸ Κράτος καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ προσωπικοῦ, συνδεομένου διὰ σχέσεως ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας ὑποχρεοῦνται νὰ τοποθετῶσι παρὰ τῷ ἐργοδότῃ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ὑποδεικνυομένους ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ ἐγγεγραμμένων ἀνέργων, τηρουμένης ὅμως τῆς καθοριζομένης σειρᾶς προτεραιότητος.

Ἡ σειρὰ προτεραιότητος καθορίζεται ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18319)2198)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 814), ὡς ἡ ἀπόφασις αὕτη συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18843)2869) 1962 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ (ΕΕΔ 21, 438) καὶ ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 52481) 7521)1962 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ (ΕΕΔ 21, 1013). (Σχετικὴ πρὸς τὴν ἀνωτέρω ὑπουργικὴν ἀπόφασιν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1357)2241)1962 ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας πρὸς τὰ Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας, ΕΕΔ 21, 962).

Ὁ νόμος (ἄρθρον 5 ν.δ. 2656)1953) ἐπιβάλλει διὰ τὴν παράβασιν τὰς ἐν αὐτῷ κυρώσεις (φυλάκισιν καὶ χρηματικὴν ποινήν), ὡς καὶ μηνιαῖον πρόστιμον ὑπὲρ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, βεβαιούμενον καὶ εἰσπραττόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ἰσόποσον πρὸς τὰς μηνιαίας ἀποδοχὰς αὐτοῦ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ.

Τὸ πρόστιμον τοῦτο ἐπιβάλλεται διὰ πράξεως τοῦ προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας, κατ' αὐτῆς δὲ δύναται νὰ ἀσκηθῇ προσφυγὴ ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς εἰς τὸ Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας (Ἴδετε τὴν ἀνωτέρω ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας).

Κατὰ τῆς πράξεως τοῦ προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας δὲν ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐφ' ὅσον κατ' αὐτῆς χωρεῖ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀνακοπή, ἡ ὁποία συνιστᾷ οὕτω παράλληλον προσφυγήν (Σ.Ε. 709)1959, ΕΕΔ 18, 943, *Ἠλ. Κυριακοπούλου*, Ἑλλην. Διοικητ. Δίκαιον, Γ' Εἰδικὸν Μέρος, ἐκδ. 2α, σελ. 88 ἑπ.). (Ἴδετε περὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολιτ. Δικονομίας ἀνακοπῆς Α.Π. 84)1958, ΕΕΔ 17, 252, Α.Π. 758)1958, ΕΕΔ 18, 98).

Ἐὰν ὁ ἐργοδότης, παραβαίνων τὸν νόμον, προσλάβῃ μισθωτὸν ὄχι διὰ μέσου τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας, ἡ σύμβασις ἐργασίας δὲν εἶναι ἄκυρος, ὥστε νὰ προστατευθῇ ὁ μισθωτὸς κατὰ τὴν παρεχομένην ἐκ τοῦ Δικαίου προστασίαν ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας (ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου κλπ.), ἀλλ' ἐπιβάλλονται μόνον αἱ ἀνωτέρω σημειωθεῖσαι κατὰ τοῦ ἐργοδότου κυρώσεις. (Ἴδετε *Χ. Ἀγαλλοπούλου*, Ἐργατ. Δικαιον, σελ. 15, *Ι. Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρ. 648, ἀριθ. 38, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 6816)1953, ΕΕΔ 12, 1019 καὶ λοιπὴν νομολογίαν ἐν ΕΕΔ 5, 392).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ν.δ. 4104)1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κλπ.» (ΕΕΔ 19, 1155), ἐπιφυλασσομένης τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ ν.δ. 2698)1953, ἐπὶ παραλείψεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὴν παρ' αὐτοῦ πρόσληψιν μισθωτοῦ ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς προσλήψεως, οὗτος, ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων συνεπειῶν ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ἐπιβαρύνεται καὶ δι' ἐφ' ἅπαξ ποσοῦ ἴσου πρὸς τὰ 25 ο)ο τῶν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ὀφειλομένων εἰσφορῶν.

Τὸ ἄρθρον 43 τοῦ ν. δ. 2698)1953 (ΕΕΔ 12, 1287) ὁρίζει τὰ ἑξῆς: Ἐργοδόται, παραλείποντες τὴν ὑποβολὴν δηλώσεως περὶ ἀπασχολήσεως ἠσφαλισμένου μέχρι τῆς ἐπαληθεύσεως τῆς ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως, ὡς καὶ ἐργοδόται, μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἐδαφίων α', β' καὶ δ' τῆς παραγράφου 9 τοῦ ἄρθρου 26 (ἀ.ν. 1846)1951) ἐπιβαλλομένης αὐτοῖς ὑποχρεώσεως, ὑποχρεοῦνται εἰς ἀποκατάστασιν πάσης δαπάνης, εἰς ἣν ἤθελεν ὑποβληθῇ τὸ Ι.Κ.Α. ἐκ τῆς χορηγήσεως παροχῶν εἰς παρ' αὐτῶν ἀπασχολούμενα πρόσωπα.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

661)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί αντικαταστάσεως της παραγράφου 1 του άρθρου 18 του ύπ' αριθ. 83)1962 β. δ)τος «περί προστασίας κατά της ασθενείας των ναυτικών και των οικογενειών αύτών» (Φ.Ε.Κ. 23Α')14.2.1962).

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 192 της 4 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: α) Τά άρθρα 4 και 5 του νόμου 6002)1934 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αύτών» (Φ.Ε.Κ. 34 Α'). β) Το άρθρον μόνον του νόμου 6287)1934 «περί τροποποιήσεως του νόμου 6002 περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αύτών» (Φ.Ε.Κ. 330 Α'). γ) Τάς διατάξεις του ά.ν. 113)1936 «περί συμπληρώσεως του ν. 6002 «περί προστασίας των ανέργων εργατών θαλάσσης και των οικογενειών αύτών» (Φ.Ε.Κ. 398 Α'). δ) Το άρθρον 2 του ά.ν. 816)1948 «περί επεκτάσεως της υπό του νόμου 6002 παρεχομένης ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής προστασίας και εις τάς οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών» (Φ.Ε.Κ. 257 Α'). ε) Τάς διατάξεις του ά.ν. 978)1949 «περί κυρώσεως και τροποποιήσεως του ύπ' αριθ. 816)1948 ά.ν. «περί επεκτάσεως της υπό του νόμου 6002 παρεχομένης ιατροφαρμακευτικής και νοσοκομειακής προστασίας και εις τάς οικογενείας των εργαζομένων ναυτικών» (Φ.Ε.Κ. 120 Α'). στ) Το άρθρον 2 του νόμου 3141)1955 «περί συστάσεως παρά τω Υ.Ε.Ν. Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού» (Φ.Ε.Κ. 48 Α'). ζ) Την υπ' αριθ. 10)30.9.1963 γνώμην του Συμβουλίου Εμπορικού Ναυτικού και η) Την υπ' αριθ. 705)1963 γνώμην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Ημετέρου Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Η παράγραφος 1 του άρθρου 18 του ύπ' αριθ. 83)1962 β. δ)τος «περί προστασίας κατά της ασθενείας των ναυτικών και των οικογενειών αύτών» (Φ.Ε.Κ. 23 Α')14.2.1962) αντικαθίσταται ως ακολούθως:

1) Η κατά το παρόν διάταγμα οριζομένη προστασία κατά της ασθενείας παρέχεται υπό του εν Πειραιεί Οίκου Ναύτου εις τους ναυτικούς και τας οικογενείας τούτων, τους διαμένοντας εις την περιοχήν της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Εις τους διαμένοντας εν Αθήναις και τοις Προαστίοις αύτών η προστασία παρέχεται υπό του συνιστωμένου εν Αθήναις διά του παρόντος παραρτήματος του εν Πειραιεί Οίκου Ναύτου, διοικουμένου υπό τούτου και της παρ' αύτω Διοικούσης Επιτροπής.

Εις τον Ημέτερον επί της Εμπορικής Ναυτιλίας Υπουργον ανατίθεμεν την δημοσίευσιν και εκτέλεσιν του παρόντος.

Εν Αθήναις τη 30 Οκτωβρίου 1963

---

618)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί καθιερώσεως εορτολογίου καταστημάτων πόλεως Λαμίας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 180 της 19 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: Τάς διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 2 του π. δ)τος της 8)14 Μαρτίου 1930 «περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί Κυριακής αναπαύσεως», της παραγράφου 3 του άρθρου 9 του ν. δ)τος 3755)1957 «περί αυξήσεως αναδρομικώς των αποδοχών των μισθωτών, την από 30.10.1962 αίτησιν της Ομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Φθιώτιδος, την από 1.11.1962 σύμφωνον γνώμην του Εμπορικού Συλλόγου Λαμίας, την από 21.3.1963 σύμφωνον γνώμην του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Λαμίας, την υπ' αριθ. 46339)17.11.1962 σύμφωνον γνώμην της Νομαρχίας Φθιώτιδος, την από 10.8.1963 γνωμοδότησιν του Τμήματος Διακανονισμού Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής και την υπ' αριθ. 613)1963 τοιαύτην του Συμβουλίου Επικρατείας, προτάσει του Ημετέρου επί της Εργασίας Υπουργού, αποφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον μόνον

Καθιερούται το κάτωθι εορτολόγιον δι' άπαντα τα εμπορικά, επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα Λαμίας, πλην των καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων, εστιατορίων, ταβερνών, ψητοπωλείων, αρτοποιείων, εξοχικών κέντρων κλπ. κέντρων εν γένει:

Α'. Εορταί ολοκληρωτικής αργίας:

1) Αγίου Βασιλείου (1η του Έτους).

2) Των Θεοφανείων (6η Ιανουαρίου).

3) Καθαρά Δευτέρα.

4) Κοιμήσεως Θεοτόκου (15η Αυγούστου).

5) Δευτέρα ημέρα Χριστουγέννων.

Β'. Εορταί μερικής αργίας:

1) Καθαρά Δευτέρα μόνον διά τα παντοπωλεία, λαχανοπωλεία και ιχθυοπωλεία, άτινα θα παραμένουν κλειστά μετά μεσημβρίαν.

2) Πέτρου και Παύλου (29η Ιουνίου) κλειστά από 10 π.μ. - 1 μ.μ.

3) Εορτην Αγίου Λουκά (18η Οκτωβρίου) κλειστά από 10 π.μ. - 1 μ.μ.

4) 28ην Οκτωβρίου κλειστά από 10 π.μ. - 1 μ.μ.

Εις τον αυτόν επί της Εργασίας Υπουργόν

ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1963

—

630)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Μαΐου 1955 β.δ. κυρωθέντος Κανονισμοῦ «περὶ καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Δ.Ο.Ο.Α. προσφερομένης κατοικίας».

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 186 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ἄρθρον 11 τοῦ ν.δ. 2906)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1563)1950 κλπ.». 2) Τὸ ἄρθρον 15 στοιχ. β' τοῦ ἀ.ν. 1563)1950 «περὶ ἱδρύσεως Α.Ο.Ο.Α.». 3) Τὴν κατὰ τὴν 186ην)7.3.1963 συνεδρίασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Α.Ο.Ο.Α. ληφθεῖσαν σύμφωνον ἀπόφασιν αὐτοῦ. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 511) 1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πρατάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Κυροῦνται αἱ διὰ τῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 186)7.3.1963 συνεδρίασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Α.Ο.Ο.Α. ληφθείσης ἀποφάσεως ἐγκριθεῖσαι τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις εἰς τὸν διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Μαΐου - 7 Ἰουνίου 1955 (Φ. 143) κυρωθέντα Κανονισμὸν «περὶ καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Α.Ο.Ο.Α. προσφερομένης κατοικίας», ἔχουσαι ὡς ἕπεται:

Μετὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Μαΐου 1955 β.δ. κυρωθέντος Κανονισμοῦ «περὶ καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ὑπὸ Α.Ο.Ο.Α. προσφερομένης κατοικίας» προστίθενται τὰ κάτωθι:

«Κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἄνω προγράμματος τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ καθορίζῃ ἐκ τοῦ διατεθειμένου ποσοῦ ποσοστὸν μόνον δι' ἐξυπηρέτησιν δικαιούχων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, τοῦ ὑπολοίπου ποσοῦ διατεθειμένου διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν δικαιούχων εἰς τὰς ἐκτὸς αὐτῆς περιοχὰς ἀσχέτως σειρᾶς προτεραιότητος ἔναντι μόνον τῶν δικαιούχων τῆς περιοχῆς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Ἡ ἐξυπηρέτησις τῶν δικαιούχων διὰ τὴν περιοχὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ἐκ τοῦ κατὰ τὰ ἄνω καθοριζομένου ποσοστοῦ γίνεται συμφώνως πρὸς τὰ ἐν ἐδαφίῳ β' τῆς παραγράφου 5 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζόμενα.

Οἱ μὴ ἔχοντες σειρὰν νὰ ἐξυπηρετηθῶσιν ἐκ τοῦ ποσοστοῦ τούτου μεταφέρονται αὐτοδικαίως μὲ τὴν ἣν ἔχουσι σειρὰν προτεραιότητος εἰς τὸ ἑπόμενον οἰκοδομικὸν πρόγραμμα καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρις ἐξυπηρετήσεως ἐν τῇ περιοχῇ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Οἱ ἔχοντες ἀποκτήσει δικαίωμα ἐξυπηρετήσεως ἐν τῇ περιοχῇ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης ἐκ προηγουμένων οἰκοδομικῶν προγραμμάτων διατηροῦσι ταῦτο, μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν κατὰ τὰς προηγουμένας διατάξεις τῆς παρούσης καθοριζομένην ρύθμισιν».

Ἄρθρον 2

Μετὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ αὐτοῦ διὰ τοῦ ὡς ἄνω β.δ. κυρωθέντος Κανονισμοῦ προστίθεται ἄρθρον 9ον, ἔχον ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 9

«1) Δικαιοῦχοι τοῦ Α.Ο.Ο.Α., ἀποστρατευθέντες ἀπὸ 1.1.1962 καὶ ἀποστρατευόμενοι λόγῳ καταλήψεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, λόγῳ συμπληρώσεως τριακονταπενταετοῦς ὑπηρεσίας καὶ λόγῳ ἀποδεδειγμένης σωματικῆς ἀνικανότητος, δικαιοῦνται πρὸ τῆς δι' αὐτοὺς προβλεπομένης σειρᾶς προτεραιότητος διὰ τὴν ἀπόκτησιν κατοικίας οἰκοπέδου ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Α.Ο.Ο.Α. διαθεσίμων τοιούτων.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀσκεῖται δι' αἰτήσεως, ὑποβαλλομένης εἰς τὸν Α.Ο.Ο.Α. ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἀποστρατείας πράξεως. Ἡ αἴτησις αὕτη εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ δηλώσεως τοῦ δικαιούχου ὅτι ἐπὶ τοῦ αἰτουμένου οἰκοπέδου θέλει ἀνοικοδομήσει διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας ληφθέντων χρημάτων ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα.

2) Οἱ οὕτω ἐξυπηρετούμενοι δικαιοῦχοι δικαιοῦνται καὶ τῆς παρεχομένης δι' ἀνοικοδόμησιν πιστώσεως, ἥτις ὅμως καταβάλλεται ὑπὸ ταῦ Α.Ο.Ο.Α. κατὰ τὰς περὶ σειρᾶς προτεραιότητος διατάξεις.

3) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Α.Ο.Ο.Α. δύναται κατὰ τὴν παραχώρησιν οἰκοπέδου νὰ τάξῃ ὅρους ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, τὸ πέρας αὐτῶν, τὴν ἀξίαν τῆς ἀνεγερθησομένης οἰκοδομῆς κλπ.

4) Ὁ Α.Ο.Ο.Α. δύναται, αἰτήσει ὁμάδος ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου δικαιούχων, νὰ παραχωρήσῃ οἰκοπέδον διὰ τὴν ἐπὶ τούτου ἀνέγερσιν πολυκατοικίας. Ἡ παραχώρησις τοῦ οἰκοπέδου γίνεται ἐφ' ὅσον, βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ Α.Ο.Ο.Α. καταρτισθέντων σχεδίων, καθίσταται δυνατὴ ἡ διάθεσις ἁπάντων τῶν διαμερισμάτων μεταξὺ τῶν αἰτούντων δικαιούχων.

Τὴν κατασκευὴν τῆς πολυκατοικίας ἀναλαμβάνει ὁ Α.Ο.Ο.Α., τὰς δι' ταύτην δὲ δαπάνας προκαταβάλλουν οἱ δικαιοῦχοι εἰς τὸν Α.Ο.Ο.Α., βάσει τοῦ ὑπὸ ταύτου καταρτιζομένου προϋπολογισμοῦ.

Ἡ διανομὴ τῶν διαμερισμάτων μεταξὺ τῶν δικαιούχων γίνεται κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐφαρμοζομένην ἀναλόγως».

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1963

—

624)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τροποποιήσεως τῆς δευτέρας περιόδου τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 10 - 8)13.9.1954 β.δ)τος

«περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν»

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 183 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τας διατάξεις τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 3831)1956 «περὶ τῶν πόρων, τρόπου εἰσπράξεως αὐτῶν καὶ τῆς λειτουργίας ἐν γένει τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν. 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 38800)7.11. 1961 ἀναφορὰν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18ην συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 1Β' περιόδου τῆς 4.1.1962. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 205)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ ἑβδόμου α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 10 - 8)18.9. 1951 β.)τος «περὶ ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν» τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

«Ἐπὶ θήλεος ὑπαλλήλου, τελούσης ἐν χηρείᾳ μετ' ἀνηλίκων τέκνων ἢ ἐν διαζεύξει μετ' ἀνηλίκων τέκνων ἢ ἐγγάμου, ἀρκεῖ 15ετὴς μόνον πλήρης πραγματικὴ ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσία.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1963

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Φ. 39)6073 1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν

Περὶ ἐπιτάξεως τῶν μεταφορικῶν μέσων τῆς Η.Ε.Μ. καὶ τῆς προσφερομένης ἐργασίας τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ προσωπικοῦ αὐτῆς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 455 τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 116368) Φ2)18 ἀπὸ 14.10.1963 ἔγγραφον τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, δι' οὗ ἀνεφέρθη ἡμῖν, ὅτι τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑνώσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. προτίθεται νὰ συνεχίσῃ καὶ κατὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας τας ἀλλεπαλλήλους τριῴρους στάσεις ἐργασίας ἐν συνεχείᾳ τῶν πραγματοποιηθεισῶν τοιούτων ἀπὸ 10ης μέχρι τῆς 15ης τρέχοντος. 2) Ὅτι διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὡς ἄνω ἀλλεπαλλήλων ἀπεργιακῶν ἐκδηλώσεων παραβλάπτονται τὰ μέγιστα αἱ συγκοινωνιακαὶ ἀνάγκαι τοῦ ἐπιβατικοῦ κοινοῦ τῆς πόλεως Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 17378)25.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, δι' ἧς παρεσχέθη ἡμῖν ἐξουσιοδότησις διὰ τὴν ἐπίταξιν τῶν προσωπικῶν ὑπηρεσιῶν πάσης φύσεως τοῦ προσωπικοῦ ἁπασῶν τῶν συγκοινωνιακῶν ἐπιχειρήσεων ἢ μέσων, εἴτε ἐνὸλῳ, εἴτε κατὰ κατηγορίας ἢ κλάδους τούτων, καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν ἢ τμήματος ταύτης.

Ἰδὸν καὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 ἀ.ν. ὑπ' ἀριθ. 1986)1939 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐπιστρατεύσεως τῆς Χώρας», ἀποφασίζομεν:

Ἐπιτάσσομεν ἀπὸ σήμερον καὶ μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως ἡμῶν τὰ μεταφορικὰ μέσα τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν καὶ τὴν προσφερομένην ἐργασίαν τοῦ ἀπολύτως ἀπαραιτήτου ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας ταύτης ὅλων τῶν κλάδων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1963

82651)5036)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 10.9.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατριῶν καὶ κιβωτοποιῶν - συρματοκαπακωτῶν συσκευασίας κορινθιακῆς σταφίδος Ξυλοκάστρου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 44) τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239) 1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν. δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 10.9.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατριῶν καὶ κιβωτοποιῶν - συρματοκαπακωτῶν συσκευασίας κορινθιακῆς σταφίδος Ξυλοκάστρου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 21.9.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 480/21.9.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Τοπικὴ δημοσιεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατῶν, ἐργατριῶν καὶ κιβωτοποιῶν συρματοκαπακωτῶν κορινθιακῆς σταφίδος Ξυλοκάστρου.

Ἐν Ξυλοκάστρῳ σήμερον τὴν 10ην Σεπτεμβρίου 1963, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 6 μ.μ. καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ὑποδιοικήσεως Β. Χωρομυλαίας Ξυλοκάστρου, παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Κιάτου Δημητρίου Καρούζου, ἐνεργήσαντος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 3239)1955, διὰ τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς ὁ Θεοφάνης Γλαστρῆς, σταφιδοεξαγωγεὺς Ξυλοκάστρου, ἐξουσιοδοτημένος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2173)31.8. 1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἐμπορικοῦ, Βιομηχανικοῦ καὶ Ἐπαγγελματοβιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Κορίνθου, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Κωνσταντῖνος Γκενὲς καὶ Χρῆστος Γιαννόπουλος τοῦ Σωματείου Κιβωτοποιῶν, Ἀναστάσιος Κάλαρης καὶ Δημήτριος Κοκιρούσης, σταφιδοσυσκευασταί, Φρόσω Ἀμαξοπούλου καὶ Ζωὴ Μεζητοπούλου τοῦ Σωματείου

Σταφιδεργατριών, έξουσιοδοτημένοι έκ των γενικών συνελεύσεων των μελών των ώς άνω Σωματείων των, προέβημεν είς τον καταρτισμόν και ύπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως αορίστου χρονικής διαρκείας ώς κατωτέρω:

Άρθρον 1

Από της ισχύος της παρούσης τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των σταφιδοσυσκευαστών, κιβωτοποιών - συρματοκαρφωτών σταφιδοκιβωτίων και σταφιδεργατριών περιφερείας Είρηνοδικείου Ξυλοκάστρου καθορίζονται ώς άκολουθως:

α) Σταφιδοσυσκευασταί - στιβαδόροι κορινθιακής σταφίδος, δι' 8ωρον ημερησίως απασχόλησιν εργασίμου ημέρας δραχμαί 85.

Τροφοδόται μηχανών με οίκονομ 90 δραχμαί, με καθούλια δραχμαί 75.

β) Κιβωτοποιοί - συρματοκαρφωταί.

Καθορίζεται κατώτατον όριον αμοιβής των κιβωτοποιών - συρματοκαρφωτών κορινθιακής σταφίδος ώς άκολουθως:

α) Διά σκάρωμα ξυλίνου κιβωτίου (1)4) τεταρτον 0,60 λεπτά.

β) Διά σκάρωμα ξυλίνου κιβωτίου (1)8) όγδοον 0,40 λεπτά.

Γ) Διά συρματοκαπάκωμα ξυλίνου κιβωτίου (1)4) τεταρτον 0,55 λεπτά και (1)8) όγδοον 0,40 λεπτά.

Δ) Διά σκάρωμα χαρτίνου κιβωτίου λεπτά 0,30.

Ε) Διά κόλλημα χαρτίνου κιβωτίου και τοποθέτησιν ταινίας επ' αυτού λεπτά 0,10.

Σταφιδεργάτριαι:

α) Σταφιδεργάτριαι χειροδιαλογής: Δι' 8ωρον ημερησίως απασχόλησιν εργασίμου ημέρας διά χειροδιαλογην κορινθιακής σταφίδος δραχμαί 48.

β) Σταφιδεργάτριαι δι' 8ωρον ημερησίως απασχόλησιν εργασίμου ημέρας ημερομίσθιον ποδός 50 δραχμαί και μηχανημάτων 5 δραχμαί.

Άρθρον 2

Δι' εργασίαν πλέον των 8 ωρών ημερησίως και μέχρι των επιτρεπομένων υπό του νόμου ορίων, διά την τοιαύτην κατά νυκτερινάς ώρας, Κυριακάς και νόμιμ εξαιρεσίμους θά ισχύωσιν αί προσαυξήσεις αί καθοριζόμεναι υπό των οικείων διατάξεων.

Άρθρον 3

Δι' εργασίαν μέχρι 4 ωρών ημερησίως θά καταβάλλεται το ήμισυ των άνωτερω καθοριζομένων ημερομισθίων.

Δι' εργασίαν πέραν των 4 ωρών ημερησίως θά καταβάλλεται ολόκληρον το ημερομίσθιον.

Άρθρον 4

Η τοποθέτησις είς τα σταφιδεργοστάσια περιφερείας Είρηνοδικείου Ξυλοκάστρου των ώς άνω εργαζομένων είς την συσκευασίαν της κορινθιακής σταφίδος άνδρων και γυναικών και των κιβωτοποιών και συρματοκαπακωτών θά γίνεται μέ την υπ' αριθ. 10935)1958 καθοριζομένην σειράν προτεραιότητος του Υπουργείου Εργασίας.

Άρθρον 5

Οί εργαζόμενοι άνδρες και γυναίκες υποχρεούνται νά είσέρχωνται είς τα σταφιδεργοστάσια 10 λεπτά ενωρίτερον, διά νά προετοιμάζωνται πρός εργασίαν.

Άρθρον 6

Τα συμβαλλόμενα εργατικα σωματεία αναλαμβάνουν την υποχρέωσιν νά εξυπηρετούν πλήρως μέ εργατικών προσωπικών άπαντα τα εργοστάσια της περιοχής Ξυλοκάστρου δι' εργασίαν επιτρεπομένην υπό των νομίμων ορίων ημερησίως.

Άρθρον 7

Η ισχύς της παρούσης άρχεται άπό της αύριον 11 Σεπτεμβρίου 1963.

Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Έν Αθήναις τη 11 Οκτωβρίου 1963

82649)5034)1963 Από. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως είς την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 28.5.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας προσωπικού των ξενοδοχειακών επιχειρήσεων Ρόδου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 449 της 11 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, ώς τροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφαίζομεν:

Όπως δημοσιευθή είς την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 28.5.1963 συλλογική σύμβασις εργασίας του προσωπικού ξενοδοχειακών επιχειρήσεων Ρόδου, κατατεθείσα ήμίν την 23.9.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 481)23.9.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ώς ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας

Έν Ρόδω, σήμερον την 28ην του μηνός Μαΐου του έτους 1963, συνελθόντες έν τοίς Γραφείοις του Συνδέσμου Ένώσεως Ξενοδόχων Ρόδου (οίκημα Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Δωδεκανήσου) οί κατωθι υπογεγραμμένοι αφ' ενός 1) Σάββας Βρούχος, πρόεδρος Ένώσεως Ξενοδόχων, 2) Αναστάσιος Μαροβέλιας και 3) Ελευθέριος Σπάρταλης, αντιστοίχως γενικός γραμματεύς και ταμίας της αυτής Ένώσεως, και αφ' έτέρου οί 1) Γεώργιος Λομπριανός, πρόεδρος Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Δωδεκανήσου, 2) Γεώργιος Λάμπρου, Ένώσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων Ρόδου, 3) Παντελής Δημητρούλης και 4) Σωτήριος Καγκάης, μέλη της Ένώσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων Ρόδου, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι κατά τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, οί μέν πρώτοι διά της από 5ης Μαρτίου 1963 αποφάσεως της γενικής συνε-

λεύσεως των μελών της Ένώσεως, ήν εκπροσωπούν, οί δε δεύτερον δια της από 31ης Ιανουαρίου 1963 αποφάσεως των μελών της Ένώσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, ήν εκπροσωπούν, απεφασίσαμεν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, δι' ής καθορίζονται ώς ακολούθως οί όροι αμοιβής των εν τη παρούση αναφερομένων εργαζομένων εις τας πάσης φύσεως ξενοδοχειακάς επιχειρήσεις της νήσου Ρόδου.

1) Εις τους όρους της παρούσης συμβάσεως υπάγονται άπαντες οί εργαζόμενοι άλλων των ειδικοτήτων εν γένει εις τας πάσης φύσεως ξενοδοχειακάς επιχειρήσεις της νήσου Ρόδου.

2) Χορηγείται εις άπαντας τούτους αύξησις εκ 10 ο/ο επί των ισχυόντων σήμερον νομίμων κατωτάτων ορίων μισθών και ημερομισθίων.

3) Εξαιρούνται της παρούσης αί κατηγορίαι εργαζομένων εις ξενοδοχειακάς επιχειρήσεις, αίτινες περιλαμβάνονται εις την υπ' αριθ. 7)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, κηρυχθείσης εκτελεστής διά της υπ' αριθ. 18817)1963 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (Φ.Ε.Κ. 81, τεύχος Β' της 26.2.1963) (*).

4) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Μαΐου 1963.

Η παρούσα συνετάγη εις τόσα πρωτότυπα, όσα και τα συμβαλλόμενα μέλη, και εν επί πλέον προς κατάθεσιν του εις την αρμοδίαν Αρχήν, αναγνωσθείσα δε και βεβαιωθείσα υπογράφεται παρά των συμβαλλομένων.

Οί συμβαλλόμενοι

(Έπονται αί υπογραφαί)

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 11 Οκτωβρίου 1963

—

14331)5138)1963 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως εν μέρει της υπ' αριθ. 7)1963 αποφάσεως του Δ.Δ. Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών αλιπάστων και κονσερβοποιίας Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 454 της 14 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ώς τροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2) Την υπ' αριθ. 7)1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών αλιπάστων και κονσερβοποιίας Θεσσαλονίκης, δι' ής μετερρυθμίσθη μετ' έφεσιν η υπ' αριθ. 5)1963 απόφασις του Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης, 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Τμήματος Αμοιβής και Όρων Εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 9.10.1963, ήν και αποδεχόμεθα, 4) Το γεγονός ότι ή υπό της διαιτητικής ταύτης αποφάσεως θεσπιζομένη διαφοροποίησις των ημερομισθίων μεταξύ βιομηχανικών και βιοτεχνικών επιχειρήσεων του κλάδου, εις ον αύτη αφορά, μή απαντωμένη εις άλλας ομοιοεπαγγελματικάς συλλογικάς συμβάσεις, άντίκειται εις την γενικήν οικονομικήν και κοινωνικήν πολιτικήν της Κυβερνήσεως, ήτις επιδιώκει την ομοιόμορφον ρύθμισιν των κατωτάτων ορίων ημερομισθίων των υπό τας αύτας συνθήκας εργασίας εργαζομένων και συνεπώς δέον, τω λόγω τούτω, όπως, τροποποιουμένης ταύτης, ορισθώσι τα εν τω διατακτικώ της παρούσης αναφερόμενα, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την υπ' αριθ. 7)1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών αλιπάστων και κονσερβοποιίας Θεσσαλονίκης», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Σωματείου Εργατοτεχνιτών Αλιπάστων και Κονσερβοποιίας Θεσσαλονίκης και της Εργατικής Ένώσεως Λαγκαδά άφ' ενός και άφ' ετέρου των: 1) Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, 2) Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, 3) Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης, 4) Ομοσπονδίας Γεωργικών Συνεταιρισμών Θεσσαλονίκης και 5) Ενώσεως Γεωργικών Συνεταιρισμών Λαγκαδά, και ής το διατακτικόν, τροποποιουμένων παρ' ημών κατά τα άνωτέρω, διαμορφούται ώς ακολούθως:

Όροι αμοιβής

Τα κατώτατα όρια ημερομισθίων των απασχολουμένων εις εργοστάσια ή βιοτεχνικά εργαστήρια κονσερβοποιίας, αλιπάστων και τουρσιών εργατοτεχνιτών καθορίζονται ώς ακολούθως:

α) Άρρενες, το πρώτον απασχολούμενοι δραχμαί 57.

β) Θήλεις, το πρώτον απασχολούμενοι δραχμαί 44.

Οί ανωτέρω συμπληρώσαντες ή συμπληρούντες τετράμηνον απασχόλησιν εν τω επαγγέλματι δικαιούνται ημερομισθίου εκ δραχμών 60 οί άρρενες και εκ δραχμών 47 αί θήλεις.

Λοιποί όροι

Α) Έκαστος εργοδότης υποχρεούται να παρέχη εις τους παρ' αύτω απασχολουμένους ανά μίαν φόρμαν εργασίας εις τους άρρενας και ανά ένα σκούφον και μίαν ρόμπαν εργασίας εις τας θήλεις, εις όλον δε το προσωπικόν ανά εν ζεύγος γαλεντζιών (τσουκάρων).

Άπαντα τα ανωτέρω είδη ανήκουν εις την κυριότητα του εργοδότου.

Β) Έκαστος εργοδότης υποχρεούται να παρέχη προς άτομικην χρήσιν εις άπαν το προσωπικόν αύτου ένα εν τεμάχιον σάπωνος εβδομαδιαίως.

Γ) Αί δια των ατομικών συμβάσεων τυχόν καταβαλλόμεναι απαδοχαί, ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν, ώς επίσης δεν δύνανται να μεταβληθώσι τυχόν ευνοϊκώτεραι υπέρ των εργαζομένων εν γένει όροι.

Η παρούσα ισχύει καθ' άπασαν την πρωτοδικειακήν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της ής

(*) ΕΕΔ 22, 377.

Σεπτεμβρίου 1962.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Οκτωβρίου 1963

—

84738)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως Ιπποκόμων (σταυλιτών) Ιπποδρόμου Αθηνών.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 454 της 14 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 8 του νόμου 3239)1955, εν συνδυασμώ μέ τάς της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν κατά την 12.8.1963 καταγγελίαν της υπ' αριθ. 8)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς εκ μέρους της Ενώσεως Ιπποκόμων Ιπποδρόμου Αθηνών. 3) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 4.10.1963, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τετράμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 12.2.1964, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της ως άνω υπ' αριθ. 8)1961 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς περί των όρων αμοιβής και εργασίας των ιπποκόμων (σταυλιτών) Ιπποδρόμου Αθηνών, εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 90451)14501) 19.12.1961 αποφάσεως ημών και του Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 452, τεύχος Β' της 19.12.1961) (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Οκτωβρίου 1963

—

85561)5243)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 14) 1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, επικυρωθείσης διά της υπ' αριθ. 26)1963 ομοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής των βιβλιοδετών Στρατιωτικών Υπηρεσιών».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 458 της 17 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239) 1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755) 1957. 2) Την υπ' αριθ. 14)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, επικυρωθείσαν διά της υπ' αριθ. 26)1963 ομοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής των βιβλιοδετών Στρατιωτικών Υπηρεσιών», αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την υπ' αριθ. 14)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, επικυρωθείσαν διά της υπ' αριθ. 26)1963 ομοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής των εις τάς Στρατιωτικάς Υπηρεσίας του Υπουργείου Εθνικής Αμύνης απασχολουμένων βιβλιοδετών», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ του Σωματείου Εργατοτεχνιτών Βιβλιοδετών Αθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων αφ' ενός και αφ' ετέρου του Υπουργείου Εθνικής Αμύνης (Γ.Ε.Σ., Δ)ναις Σ.Ο.Υ.), της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

«1) Επί των εις τάς Στρατιωτικάς Υπηρεσίας του Υπουργείου Εθνικής Αμύνης απασχολουμένων βιβλιοδετών έχουσιν εφαρμογήν αι διατάξεις της υπ' αριθ. 53431)1962 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας «περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 1ης Μαΐου 1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών βιβλιοδετών Α.Π.Π.» (*).

ΙΙ) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της 12.9.1962».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 17 Οκτωβρίου 1963

—

85560)5242)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως ισχύος καταγγελθείσης διαιτητικής αποφάσεως εργατοτεχνιτών επιχειρήσεων κατεργασίας ξύλου Α.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 458 της 17 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τάς διαταξεις της παραγράφου 8 του άρθρου 4 του νόμου 3239)1955, εν συνδυασμώ μέ τάς της παραγράφου 8 του άρθρου 10 του ν.δ. 3755)1957. 2) Την κοινοποιηθείσαν ημίν κατά την 21.8.1963 καταγγελίαν της υπ' αριθ. 12)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών εκ μέρους των 1) Συνδικάτου Εργατοτεχνιτών Κατεργασίας Ξύλου Αθηνών. 2) Ενώσεως Ξυλουργών, Μηχανοξυλουργών και Επιπλοποιών Αθηνών. 3) Ενώσεως Μηχανοξυλουργών και Κιβωτοποιών Πειραιώς. 4) Σωματείου Τεχνιτών Ξυλουργών και Επιπλοποιών Πειραιώς - Περιχώρων. 5) Σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αύτου της 4.10.1963, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί εξαμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 21.2.1964, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων καταγγελίας της ως άνω υπ' αριθ. 12)1962 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας των εργατοτεχνιτών επιχειρήσεων κατεργασίας ξύλου περιοχής Α.Π.Π.», εγκριθείσης διά της υπ' αριθ. 46288)2921)11.6.1962 αποφάσεως ημών και του Υπουργού Συντονισμού (Φ.Ε.Κ. 202, τεύχος Β' της 11.6.1962)(**).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 17 Οκτωβρίου 1963

—

82562)5008)1963 Απόφ. Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας

Περί εγκρίσεως μετά τροποποιήσεως της από 8.9.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 62.

(*) ΕΕΔ 21, 942.

(**) ΕΕΔ 21, 820.

νοσοκόμων και λοιπού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου Κρήτης.

(Ε.Κ. τ. Β' η. 443 της 7 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγρ. 2 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957. 2) Την από 8.9.1963 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των νοσοκόμων και λοιπού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου Κρήτης. 3) Σχετικην γνωμοδότησιν του κατ' άρθρον 2 § 2 εδ. β' του ν.δ. 3755)1957 Τμήματος αμοιβής και όρων εργασίας του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής, ληφθείσαν κατά την συνεδρίασιν αυτού της 5.10.1963, ην και αποδεχόμεθα. 4) Τό γεγονός ότι εν άρθρω 1 της εν θέματι συλλογικής συμβάσεως καθορίζονται κατώτατα όρια μισθών διά τας γυναίκας νοσοκόμους, τας έχούσας υπηρεσίαν μέχρι τριών μηνών και 9 - 15 ετών χαμηλότερα των ήδη ισχυόντων τοιούτων, βάσει της προγενεστέρας συλλογικής συμβάσεως, ως επίσης εν παραγράφω ε' των προσθέτων όρων της αυτής συλλογικής συμβάσεως προβλέπεται η κράτησις υπό των εργοδοτών της υπέρ του Σωματείου των εισφοράς των μισθωτών, κατ' αντίθεσιν προς την υπό της Κυβερνήσεως ακολουθουμένην κοινωνικήν και οικονομικήν πολιτικήν, ήτις τό μεν επιδιώκει την σταδιακήν άνοδον του επιπέδου των ισχυόντων κατωτάτων ορίων μισθών, τό δε απαγορεύει την καθιέρωσιν εισφοράς κατά τρόπον αντικείμενον προς τας διατάξεις του νόμου 3239)1955, αποφασίζομεν:

Εγκρίνομεν την από 8.10.1963 συλλογικήν σύμβασιν εργασίας των νοσοκόμων και λοιπού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου Κρήτης, κατατεθείσαν ημίν την 16.9.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 478)16.9.1963 πρακτικού καταθέσεως και της οποίας τό κείμενον, τροποποιούμενον παρ' ημών κατά τα ανωτέρω, έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας

νοσοκόμων και λοιπού προσωπικού ιδιωτικών κλινικών και κλινικαρχών Ηρακλείου Κρήτης

Εν Ηρακλείω σήμερον δην Σεπτεμβρίου 1963, ημέραν Κυριακήν και ώραν 10ην π.μ. εν τοις Γραφείοις του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ηρακλείου Κρήτης, οδός Καζαντζάκη 14, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, αφ' ενός Κωνσταντίνος Μαρκατάτος και Κωνσταντίνος Πωλιουδάκης, εκπρόσωποι του Συνδέσμου Κλινικαρχών Ηρακλείου, και αφ' ετέρου Βασίλειος Οικονομίδης και Κωνσταντίνος Λιγουτάκης, εκπρόσωποι του Συνδέσμου Νοσοκόμων και Βοηθητικού Προσωπικού, άπαντες νομίμως εξουσιοδοτημένοι υπό των οργανώσεών των, ως εμφαίνεται εκ των επισυναπτομένων εγγράφων, παρουσία και του προέδρου του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ηρακλείου, παρισταμένου υπό την ιδιότητά του ως εκπροσώπου της Γ.Σ.Ε.Ε., συνεφώνησαν την υπογραφήν της παρούσης συλλογικής συμβάσεως εργασίας, αποδεχόμενοι ομοφώνως τους κατωτέρω μισθούς και όρους εργασίας:

Άρθρον 1

Μισθολόγιον νοσηλευτικού προσωπικού γυναικών μέχρι 3 μηνών

Προϋπηρεσία	Μηνιαίος μισθός
Μέχρι 3 μηνών	δραχμαί 430
3 - 12 μηνών	δραχμαί 450
1 - 3 έτη	δραχμαί 505
4 - 8 έτη	δραχμαί 664
9 - 15 έτη	δραχμαί 800
16 - 20 έτη	δραχμαί 890

Άρθρον 2

Διά τας καθαρώς ειδικός κλινικάς μαιευτικής, νευρολογικάς, φυματιολογικάς, ανεξαρτήτως προσωπικού και κλινών

Προϋπηρεσία	Μηνιαίος μισθός
Από 1 - 12 μήνες	δραχμαί 600
Από 1 - 3 έτη	δραχμαί 850
Από 3 - 9 έτη	δραχμαί 1.150
Από 9 - 20 έτη	δραχμαί 1.350

Άρθρον 3

Διά κλινικάς ανεξαρτήτως προσωπικού και κλινών όφθαλμολογικάς και ωτορινολαρυγγολογικάς

Προϋπηρεσία	Μηνιαίος μισθός
Από 1 - 12 μήνες	δραχμαί 600
Από 1 - 3 έτη	δραχμαί 750
Από 3 - 9 έτη	δραχμαί 1.050
Από 9 - 20 έτη	δραχμαί 1.250

Άρθρον 4

Διά τας λοιπάς κλινικάς τας έχούσας προσωπικόν από 1 - 6.

Προϋπηρεσία	Μηνιαίος μισθός
Από 1 - 12 μήνες	δραχμαί 550
Από 1 - 3 έτη	δραχμαί 650
Από 3 - 9 έτη	δραχμαί 950
Από 9 - 20 έτη	δραχμαί 1150

Άρθρον 5

Μισθολόγιον υπηρετικού προσωπικού γυναικών και εργατικού τοιούτου κλινικών

Προϋπηρεσία	Μηνιαίος μισθός
Από 1 - 2 1)2 έτη	δραχμαί 600
Από 2 1)2 - 5 έτη	δραχμαί 750
Από 5 - 10 έτη	δραχμαί 900
Από 10 - 20 έτη	δραχμαί 1.100

Άρθρον 6

Μισθολόγιον νοσηλευτικού προσωπικού άνδρών

Προϋπηρεσία	Μηνιαίος μισθός
Από 1 - 10 έτη	δραχμαί 1.600
Από 10 - 20 έτη	δραχμαί 1.900

Πρόσθετοι όροι

α) Μετά την συμπλήρωσιν τριετούς υπηρεσίας τό κατώτατον υγειονομικόν προσωπικόν υπά-

γεται εἰς τὴν βαθμολογικὴν κατάταξιν τῶν διπλωματούχων νοσοκόμων, ἔστω καὶ ἂν στερῆται διπλώματος.

β) Διὰ τὴν προϋπηρεσίαν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑπηρεσία εἰς οἱανδήποτε κλινικὴν ἢ νοσηλευτικὸν ἵδρυμα, ἀποδεικνυομένη διὰ σχετικοῦ πιστοποιητικοῦ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου ἢ τοῦ βιβλιαρίου ἐνσήμων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὑποβαλλομένου εἰς τὸν ἐργοδότην ἀφοῦ θεωρηθῇ τοῦτο καὶ, ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Νοσοκόμων Ἡρακλείου.

γ) Εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν νοσηλευτικόν, ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπηρετικὸν χορηγεῖται ἐπὶ πλέον δωρεὰν τροφή, κατοικία, στολὴ ὑπηρεσίας καὶ ὑποδήματα καὶ πλυντικὰ δωρεάν. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως τοῦ ἐργοδότου ὅπως χορηγήσῃ τροφὴν ὑποχρεοῦται οὗτος εἰς τὴν καταβολὴν 350 δραχμῶν μηνιαίως ὡς προσθέτου μηνιαίας ἀποζημιώσεως τροφῆς, εἰς περίπτωσιν δὲ ἀρνήσεως χορηγήσεως ὑποδηματίου ὑποχρεοῦται εἰς τὴν καταβολὴν προσθέτου μισθοῦ 150 δραχμῶν. Ἐὰν τις τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ δὲν ἐπιθυμῇ νὰ παραμείνῃ μονίμως ἐντὸς τῆς κλινικῆς δὲν δικαιοῦται τὴν ἀποζημίωσιν τῶν 150 δραχμῶν κατὰ μῆνα, καὶ

δ) Τὰ ἀνωτέρω ἀφοροῦν τὸ σύνολον τοῦ ὡς ἄνω νοσηλευτικοῦ, ὑπηρετικοῦ καὶ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ, πλὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ διαχειριστικοῦ τοιούτου τῶν Γραφείων.

Ἕκαστος ἐργαζόμενος ἐν κλινικῇ δικαιοῦται ἑνὸς ἀπογεύματος ἀναπαύσεως κάθε ἑβδομάδα, ἐπὶ πλέον δὲ κατὰ 15�ήμερον ἓν ἀπόγευμα.

Πᾶσα τυχὸν αὔξησις τῶν ἀποδοχῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἢ ἄλλης πράξεως ἢ συλλογικῆς συμβάσεως ἢ ἀποφάσεως ἢ διαιτησίας θὰ ὑπολογίζεται εἰς τὴν αὔξησιν, ἥτις γίνεται σήμερον, ἤτοι θὰ ἀφαιρῆται ἡ σήμερον διδομένη αὔξησις ἀπὸ τὴν τυχὸν γενησομένην διὰ πράξεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἢ συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀπὸ τὰ καταβαλλόμενα μισθοῦ. Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀνώτεραι ἀποδοχαὶ τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων δὲν μειώνονται.

ε) Ἑκάστη κλινικὴ ὑποχρεοῦται νὰ καταρτίζῃ πίνακα προσωπικοῦ μὲ τὸ μισθολόγιον καὶ ὡράριον ἐργασίας ἑκάστου μέλους αὐτῆς.

στ) Εἰς κάθε νοσοκόμον, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ὑπεύθυνος τμήματος ἢ προϊσταμένη κλινικῆς, θὰ καταβάλλωνται 250 δραχμαὶ μηνιαίως ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ, εἰς τὰς μέχρι τῶν 15 κλινῶν κλινικάς.

ζ) Ἅπαν τὸ προσωπικὸν δικαιοῦται 40 δραχμὰς μηνιαίως, ἂν ἐκτελέσῃ ἢ μὴ τὴν ἐργασίαν του διὰ τὴν προσαύξησιν τοῦ 75 ο/ο τῆς Κυριακῆς ἀργίας καὶ οὐδεμίαν ἄλλην ἀπαίτησιν θὰ ἔχῃ διὰ τὴν προσαύξησιν τῆς Κυριακῆς.

Ἀπαγορεύεται εἰς τὸ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν νὰ ἐκτελῇ χρέη καὶ ἐργασίας μαγειρίσσης καὶ πλυντρίας, παράβασις τοῦ ἀνωτέρω ὅρου συνεπάγεται τὴν ποινικὴν δίωξιν τοῦ κλινικάρχου.

Διὰ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ἡ προϋπηρεσία ἀναγνωρίζεται ὁπουδήποτε καὶ ἂν ἔχῃ ἐργασθῇ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικόν.

Ἑκάστη νοσοκόμος καὶ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ὀφείλει, ὅπως εἰδοποιήσῃ πρὸ 15ὁημέρου τὸν ἐργοδότην διὰ τὴν περίπτωσιν ἀποχωρήσεώς της ἀπὸ τὴν κλινικήν. Ἐὰν φύγῃ κανένα μέλος τοῦ προσωπικοῦ ἄνευ εἰδοποιήσεως δὲν θὰ λάβῃ τὰς προσθέτους δικαιουμένας ἀποδοχάς του.

Ὀφείλει ἕκαστος κλινικάρχης, ὅπως τηρῇ αὐστηρῶς τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως, ἄλλως θὰ διώκεται ποινικῶς, βάσει τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ 547)1937.

Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουσι διὰ τὸ νοσηλευτικόν, βοηθητικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικόν, ὡς ἐπίσης διὰ τοὺς μαγείρους, μαγειρίσσας, καθαριστρίας καὶ πλυντρίας τῆς κλινικῆς.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς ἑπτὰ (7) πρωτότυπα, ἐξ ὧν τὰ δύο ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, ἀνὰ ἓν ἔλαβον οἱ συμβαλλόμενοι, ἓν ἀπεστάλη εἰς τὴν Γενικὴν Συνομοσπονδίαν Ἐργατῶν Ἑλλάδος, ἓν κατετέθη εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας καὶ ἓν εἰς τὸ Ἐργατοϋπαλληλικὸν Κέντρον Ἡρακλείου.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου 1963.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1963

—

82485)5019)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων προσωπικοῦ γκαράζ καὶ πρατηρίων βενζίνης Α.Π.Π.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 443 τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν παράγραφον 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τὴν ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Ἐργαζομένων Ἐργατοϋπαλλήλων Γκαράζ καὶ Πρατηρίων Βενζίνης Α.Π.Π. γενομένην καταγγελίαν τῶν ὑπ' ἀριθ. 5)1961 καὶ 9)1961 ἀποφάσεων Π.Δ.Α.Δ. Πειραιῶς, κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν τὴν 6.8.1963. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 4.10.1963, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ 4μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 6.2.1964, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω καταγγελθεισῶν ὑπ' ἀριθ. 5)1961 καὶ 9)1961 ἀποφάσεων τοῦ Π.Δ.Α.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἐργατοϋπαλλήλων γκαράζ καὶ πρατηρίων βενζίνης Α.Π.Π.» καὶ κατατεθεισῶν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν ἀντιστοίχως διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 98)24.7.1961 καὶ 155)3.10.1961 πράξεων καταθέσεως (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1963

(*) ΕΕΔ 20, 1166, 1362.

81621)Δ. 675)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί ασφαλίσεως του προσωπικού του Κτηνιατρικού Μικροβιολογικού Ινστιτούτου παρά τω Ταμείω Προνοίας Δημοσίων Υπαλλήλων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 467 της 24 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 11 του ά.ν. της 25.1.1936, εν συνδυασμώ προς το άρθρον 13 του κωδικοποιησαντος τας περί Ταμείου Προνοίας Δημοσίων Υπαλλήλων διατάξεις από 3)13.7.1936 β. δ)τος. 2) Τας διατάξεις του υπ' αριθ. 348)23.5.1962 β. δ)τος και την υπ' αριθ. 262386)1962 απόφασιν του Υπουργού Γεωργίας (Φ.Ε.Κ. 338)28.12.1962, τεύχος Γ'). 3) Την από 16.9.1963 απόφασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Προνοίας Δημοσίων Υπαλλήλων, αποφασίσαμεν:

Όπως εις την ασφάλισιν του Ταμείου Προνοίας Δημοσίων Υπαλλήλων υπαχθή από 1ης Οκτωβρίου 1963 το προσωπικόν του παρά τω Υπουργείω Γεωργίας Κτηνιατρικού Μικροβιολογικού Ινστιτούτου, το καταλαβόν ταχτικάς θέσεις δημοσίων υπαλλήλων και μισθοδοτούμενον ήδη υπό του Κεντρικού Ταμείου Γεωργίας, Κτηνοτροφίας και Δασών.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Οκτωβρίου 1963

—

85040)14099)1963 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί συλλογικής συμβάσεως άλιεργατών και μελών πληρωμάτων μηχανοτρατών Καβάλας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 459 της 19 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: Το υποβληθέν διά της υπ' αριθ. 5715)21.9.1963 αναφοράς του Α)Χ Καβάλας συμφωνητικόν παρατάσεως της συλλογικής συμβάσεως άλιεργατών και πληρωμάτων μηχανοτρατών Καβάλας. Ιδόντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

Κυρούμεν το υπογραφέν την 1ην Σεπτεμβρίου 1963 μεταξύ των εκπροσώπων του Συνεταιρισμού Πλοιοκτητών και του Σωματείου Αλιεργατών Καβάλας «Ο Άγιος Νικόλαος» συμφωνητικόν, δι' ού παρατείνεται μέχρι και 31ης Μαΐου 1964 η ισχύς της συλλογικής συμβάσεως εργασίας και αμοιβών αλιεργατών και μελών πληρωμάτων αλιευτικών πλοίων τύπου μηχανότρατας της περιφερείας της Λιμενικής Αρχής Καβάλας, της υπογραφείσης την 21ην Μαρτίου 1963 μεταξύ των εκπροσώπων των ανωτέρω οργανώσεων και κυρωθείσης διά της υπ' αριθ. 28615)4223)26.4.1963 αποφάσεως Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας (Φ.Ε.Κ. 196 Β').

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 7 Οκτωβρίου 1963

Συλλογική σύμβασις εργασίας πλοιοκτητών μηχανοτρατών Καβάλας και άλιεργατών Νομού Καβάλας

Εν Καβάλα σήμερον την 1ην Σεπτεμβρίου 1963 οι εν τω τέλει της παρούσης συμβαλλόμενοι α) Συνεταιρισμός Πλοιοκτητών Μηχανοτρατών Καβάλας και β) Σωματείον Αλιεργατών Νομού Καβάλας «Ο Άγιος Νικόλαος», συνελθόντες εν τω Λιμεναρχείω Καβάλας, παρουσία και του λιμενάρχου Καβάλας, υποπλοιάρχου (Λ.Σ.) Πιπιλή Βασιλείου, μετ' ανταλλαγήν απόψεων συνεφώνησαν και συνωμολόγησαν τα κάτωθι, όσον αφορά την διενέργειαν της διά μηχανοτρατών αλιευτικής εργασίας.

Παραμένει εν ισχύι μέχρι 31.5.1964 ή από 21.5.1963 συλλογική σύμβασις, ήτις εκυρώθη διά της υπ' αριθ. 28615)4223)26.4.1963 αποφάσεως του Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας (Φ.Ε.Κ. 196 Β' 7.5.1963).

Διά τον Συνεταιρισμόν Πλοιοκτητών Μηχανοτρατών Καβάλας

Ο πρόεδρος	Ο συμπράκτωρ σύμβουλος
Δ. Τζούμας	Θ. Κρυωνάς

Διά το Σωματείον Αλιεργατών

Ο πρόεδρος	Ο γεν. γραμματεύς
Ν. Κασάπης	Δ. Λάσκαρης

Εθεωρήθη

Εν Καβάλα τη 1 Σεπτεμβρίου 1963

Ο Λιμενάρχης

Υποπλοίαρχος (Λ.Σ.) Β. Πιπιλής

—

85034)14222)1963 Απόφ. Υπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας

Περί συλλογικής συμβάσεως άλιεργατών και πληρωμάτων μηχανοτρατών Πυθαγορείου Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 459 της 19 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: Την υποβληθείσαν διά της υπ' αριθ. 3863)21.9.1963 αναφοράς του Λιμεναρχείου Σάμου συλλογικήν συμβασιν άλιεργατών και μελών πληρωμάτων μηχανοτρατών Πυθαγορείου Σάμου. Ιδόντες τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων εν τη ναυτική εργασία», ως τούτο ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

1) Κυροῦμεν την υπογραφείσαν την 19ην Σεπτεμβρίου 1963 μεταξύ των ειδικώς εξουσιοδοτημένων εκπροσώπων αφ' ενός των πλοιοκτητών των αλιευτικών σκαφών τύπου μηχανότρατας της περιοχής Πυθαγορείου Σάμου και αφ' ετέρου των αλιεργατών και μελών πληρωμάτων των αυτών αλιευτικών σκαφών συλλογικήν σύμβασιν εργασίας και αμοιβών των αλιεργατών και ναυτικών των εργαζομένων επί των εν λόγω πλοίων, ή ισχύς της οποίας ωρίσθη από 1ης Οκτωβρίου 1963 έως 1ης Οκτωβρίου 1964.

2) Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 7 Οκτωβρίου 1963

Συλλογική σύμβαση έργασίας και άμοιβῆς ἁλιεργατῶν μηχανοτρατῶν περιφερείας Λιμενικῆς Ἀρχῆς Πυθαγορείου Σάμου

Ἐν Πυθαγορείῳ σήμερον τὴν 19ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1963, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν 1) Ξενοφῶν Λιάπακης, 2) Κωνστῖνος Λαδιρός, 3) Γεώργιος Περέντης, 4) Στυλιανὸς Λελησταῦρος, ἐκπροσωποῦντες τὰ πληρώματα καὶ ἁλιεργάτας περιοχῆς Πυθαγορείου Σάμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ 1) Μιχαὴλ Καλατζῆς, 2) Γεώργιος Ὀλλανδέζος, 3) Γεώριος Πάππος, 4) Νικόλαος Ἀργυρίου, ἐκπροσωποῦντες τοὺς πλοιοκτήτας μηχανοτρατῶν περιοχῆς Πυθαγορείου Σάμου, ἐλλείψει σωματείου ἢ ὀργανώσεως τινός, πάντες δὲ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένοι συνήλθομεν ἐν τῷ καταστήματι τοῦ λιμενικοῦ σταθμοῦ Πυθαγορείου, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Λιμενοσταθμάρχου Πυθαγορείου Ἀρχιλογιστοῦ Λιμενικοῦ Σώματος Φραγκούλη Μιχαὴλ καὶ συνομολογήσαντες συνεπεδέχθημεν τὰ κατωτέρω ἀναφερόμενα ἐν σχέσει μὲ τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς τῶν πληρωμάτων καὶ ἁλιεργατῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ ἁλιευτικὰ πλοῖα μηχανότρατας περιοχῆς δικαιοδοσίας Λιμενικῆς Ἀρχῆς Πυθαγορείου Σάμου.

Κεφάλαιον Α'

Ἄρθρον 1

Ἐπάνδρωσις ἁλιευτικοῦ πλοίου - Πλήρωμα καὶ ἁλιεργάται

Ἕκαστον ἁλιευτικὸν πλοῖον τύπου μηχανότρατας ἀποτελεῖ ἴδιον ἁλιευτικὸν συγκρότημα καὶ ἐπανδροῦται ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ συγκροτημένου πληρώματος, ἤτοι τῶν ἀπογεγραμμένων ναυτικῶν, οἵτινες καταρτίζουν σύμβασιν ναυτολογήσεως, καταχωρουμένην εἰς τὸ ναυτολόγιον, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τῶν ἁλιεργατῶν, δι' οὓς συντάσσεται ἰδιαιτέρα κατάστασις, θεωρουμένη ὑπὸ τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς Πυθαγορείου καὶ προσηρτημένη εἰς τὸ ναυτολόγιον τοῦ πλοίου.

Ἄρθρον 2

Πρόσληψις ἁλιεργατῶν

Ἡ πρόσληψις τῶν ἁλιεργατῶν ἐνεργεῖται κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν τοῦ πλοιοκτήτου ἐκ τῶν ἐλευθέρων ἁλιεργατῶν τῶν κεκτημένων ἄδειαν ἐπαγγελματικῆς ἁλιείας καὶ κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς Πυθαγορείου.

Κεφάλαιον Β'

Ὅροι ἐργασίας

Ἄρθρον 3

Ἐργάσιμοι ἡμέραι — Ἄργίαι

1) Ἐργάσιμοι εἶναι πᾶσαι αἱ ἡμέραι τῶν μηνῶν, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων ἡ διὰ μηχανοτρατῶν ἁλιεία. Θεωροῦνται δὲ ὡς ἀπασχολημένοι οἱ ἁλιεργάται κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, ἐφ' ὅσον ἔχουν προσληφθῆ ἐπὶ τοῦ σκάφους, ἤτοι τὸ ἁλιευτικὸν συγκρότημα εἶναι ἕτοιμον πρὸς ἐργασίαν, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν ἐργασθοῦν λόγῳ κακοκαιρίας, ἐπισήμου ἀργίας ἢ ἀργίας τοῦ πλοίου λόγῳ ποινῆς, ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς, ἐκτὸς ἂν εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας διαλυθῇ τὸ συγκρότημα.

2) Ἐπίσημοι ἀργίαι, κατὰ τὰς ὁποίας οὐδὲν ἁλιευτικὸν συγκρότημα ἐργάζεται, εἶναι ἡ Μεγάλη Παρασκευή, τὸ Μέγα Σάββατον καὶ ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα.

Ἄρθρον 4

Ἀπουσίαι

Πᾶς ἁλιεργάτης, ἀπουσιάζων ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀδικαιολογήτως κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς στερεῖται τῆς ἀναλογούσης ἀμοιβῆς κατὰ τὰς ἡμέρας ἀπουσίας του.

Ἄρθρον 5

Διεύθυνσις καὶ διεξαγωγὴ ἁλιευτικῆς ἐργασίας

Ἡ ἁλιευτικὴ ἐργασία διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ὁριζομένου κατ' ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ πλοιοκτήτου τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἁλιεργατῶν (ψαροκαπετάνιου τῆς τέχνης) καὶ διεξάγεται ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν συμφώνως πρὸς τὰς οἰκείας διατάξεις καὶ τὴν εἰδικὴν ἐν προκειμένῳ ἐμπειρίαν.

Ἄρθρον 6

Κυβερνήτης πλοίου

Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου παραμένει πάντοτε ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῶν οἰκείων περὶ ἀσφαλείας τῆς ναυσιπλοΐας καὶ περὶ τάξεως καὶ πειθαρχίας ἐπὶ τοῦ πλοίου διατάξεων, πάντες δὲ οἱ ἐπιβαίνοντες ὀφείλουν ὡς πρὸς τὰ θέματα ταῦτα, ὅπως ὑπακούουν εἰς τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ κυβερνήτου.

Ἄρθρον 7

Ὑποχρεώσεις ἁλιεργατῶν

Οἱ ἁλιεργάται ὑποχρεοῦνται, ὅπως συμμορφοῦνται ἄνευ ἀντιρρήσεως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ εἰς πᾶν θέμα, ὅπερ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἁλιευτικῆς ἐργασίας, καταβάλλοντες πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἄρθρον 8

Ὑποχρεώσεις πλοιοκτητῶν

Ἕκαστος πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται, ὅπως παραδίδῃ τὸ συγκρότημά του πλήρως ἐξοπλισμένον διὰ τὴν ἁλιευτικὴν ἐργασίαν, βαρυνόμενος μὲ τὰς δαπάνας προετοιμασίας του.

Κεφάλαιον Γ'

Ἀμοιβαί

Ἄρθρον 9

1) Τόσον οἱ ἁλιεργάται, ὅσον καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἁλιευτικῶν συγκροτημάτων τύπου μηχανότρατας, ἀμείβονται κατὰ μὲν τὸ ἀπὸ 1 - 10 ἕως 31.12.1963 χρονικὸν διάστημα ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ, ἀνερχομένῳ τοῦ μὲν ψαροκαπετάνιου εἰς δραχμὰς 1.500 μηνιαίως, τῶν δὲ ὑπολοίπων μελῶν πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν εἰς δραχμὰς 1.200 ἕως 1.300 μηνιαίως, ἀναλόγως τῆς ἐμπειρίας καὶ ἱκανότητος ἑνὸς ἑκάστου.

2) Κατὰ δὲ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον ἁλιευτικῆς

εργασίας αμείβονται κατά έργάσιμον νύκτα ή 24ωρον άντι δραχμών 70 καί 50 δραχμών άντιστοίχως.

Άρθρον 10

Ή έκκαθάρισις λογαριασμού διενεργείται ύπό τού πλοιοκτήτου τού συγχροτήματος άπαραιτήτως είς τό τέλος έκάστου μηνός διά τους δύο πρώτους μήνας έργασίας καί κατά τήν έπιστροφήν είς λιμένα Πυθαγορείου τού συγχροτήματος έξ έκάστης νυκτερινής ή 24ώρου άλιευτικής έργασίας τούτου.

Άρθρον 11

Άλιεργάτης ή μέλος πληρώματος, προτιθέμενος νά άναχωρήσῃ τού συγχροτήματος του πρό τής λήξεως τού μηνός, ύποχρεούται είς την έπιστροφήν τυχόν όφειλομένων έκ προκαταβολών ποσού πρός πλοιοκτήτην.

Κεφάλαιον Δ'

Γενικαί διατάξεις

Άρθρον 12

Άπαγορεύσεις

1) Ούδείς έκ τών μελών τού πληρώματος καί τών άλιεργατών δύναται νά λάβῃ ίχθύς πέραν τής χορηγουμένης είς έκαστον έξ αύτών ποσότητος ύπό τού τεχνικού άρχηγού (ψαροκαπετάνιου) κατά την κρίσιν του.

2) Άπαγορεύεται ή έπί τών πλοίων άνοδος προσώπων μη άνηκόντων είς τό πλήρωμα καί τούς άλιεργάτας.

3) Άπαγορεύεται ή ύπουσία τών άλιεργατών άνευ άδείας τού τεχνικού άρχηγού (ψαροκαπετάνιου).

4) Άπαγορεύεται ή άποχώρησις τών άλιεργατών πρό τής παρελεύσεως δέκα (10) ήμερών άπό τής περί άποχωρήσεως είδοποιήσεως αύτών πρός τόν έργοδότην.

5) Άπαγορεύεται ή άπόκρυψις ή πώλησις ίχθύων παρά μελών τού πληρώματος καί άλιεργατών.

6) Άπαγορεύεται ή πρόσληψις άλιεργατών, οίτινες δέν κέκτηνται έπαγγελματικήν άδειαν άλιείας, ώς καί έκείνων, οί όποιοι τυγχάνουν τιμωρημένοι δι' όργίας παρά τής Λιμενικής Άρχής.

7) Οί πλοιοκτήται ύποχρεούνται, όπως παρασκευάζουν τρεις γεύματα ήμερησίως διά τό πλήρωμα καί τους άλιεργάτας τού συγχροτήματος των.

Άρθρον 13

Έπιβολή κυρώσεων

1) Παρά τής Λιμενικής Άρχής έπιβάλλονται αί δέουσαι κυρώσεις κατά τών διαπραττόντων παραπτώματα καί τών ύπαιτίων παραβάσεων έκ τών έμπιπτουσών είς την άρμοδιότητά της καί έντός τής τοπικής δικαιοδοσίας αύτής.

2) Ό κυβερνήτης παντός πλοίου, όπερ άφορᾷ ή παροῦσα, καί ό ψαροκαπετάνιος αύτού ύποχρεούνται, όπως άναφέρουν είς την Λιμενικήν Άρχην πάν παράπτωμα τών μελών τού προσωπικού τού πλοίου καί πάσαν παράβασιν αύτών, ένεργουμένης ύπό τού κυβερνήτου σχετικής έγγραφής καί είς τό ήμερολόγιον γεφύρας.

Άρθρον 14

Ίσχύς καί καταγγελία τής παρούσης

1) Ή παροῦσα συλλογική σύμβασις ίσχύει άπο 1ης Όκτωβρίου 1963 έως καί 1ης Όκτωβρίου 1964.

2) Έκαστον τών συμβαλλομένων μελών δύναται νά καταγγείλῃ την παροῦσαν, ήτις παύει ίσχύουσα μετά δεκαημέρου άπό τής καταγγελίας, άρχομένου τού δεκαημέρου τούτου την έπομένης ήμέραν, καθ' ήν έγένετο ή καταγγελία, καί λήγοντος την 24.00 ώραν τής 10ης ήμέρας άπό τής ένάρξεως.

Άρθρον 15

Σύνταξις, ύπογραφή, ύποβολή πρός έγκρισιν τής παρούσης

Ή παροῦσα συλλογική σύμβασις συνετάγη είς τέσσαρα άντίγραφα, έκ τών όποίων έλαβον άνά έν τά συμβαλλόμενα μέρη, τό τρίτον ή Λιμενική Άρχή καί τό τέταρτον θέλει ύποβληθῆ διά τής Λιμενικής Άρχής είς τό Ύπουργεῖον Έμπορικής Ναυτιλίας πρός έγκρισιν.

Έκπρόσωποι πλοιοκτητών

Μ. Καλατζῆς, Γ. Όλλανδέζος, Γ. Παππος, Ν. Άργυρίου

Έκπρόσωποι άλιεργατών καί πληρωμάτων

Ξ. Διαπάκης, Κ. Δαδαρος, Γ. Περέντης, Σ. Δελησταύρος

Βεβαιοῦται, ότι ή άνωτέρω συλλογική σύμβασις ύπεγράφη κατά την έν αύτῃ άναφερομένην ήμερομηνίαν ένώπιον ήμών καί ότι πάντα τά έν αύτῃ άναφερόμενα συνεφωνήθησαν καί έγένοντο άποδεκτά ύπο τών ύπογραφάντων ταύτην.

Έν Πυθαγορείῳ τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1963

Ό Λιμενοσταθμάρχης

Άρχιλογιστής Α.Σ. Φραγκούλης Μιχαήλ

—

83603)5297)1963 Άπόφ. Ύπουργοῦ Έργασίας

Περί καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων βαφείων - καθαριστηρίων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 459 τῆς 19 Όκτωβρίου 1963)

Έχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ π.δ. τῆς 8)13.4.1932 «περί κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τά καταστήματα κλπ.». 2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ά.ν. 547)1937. 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959. 4) Τάς ὑπ' ἀριθ. 240)1963 καί 243)1963 αἰτήσεις τοῦ Σωματείου Καταστηματαρχῶν Βαφέων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς «Ἶρις». 5) Τάς ὑπ' ἀριθ. 230)1963 καί 265)9.10.1963 γνώμας τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας Ἐργατοϋπαλλήλων Ἰματισμοῦ. 6) Τήν ὑπ' ἀριθ. 19)1963 γνώμην τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν καί Ἐργατριῶν Ἀνδρικῶν καί Γυναικείων Ἱματίων - Κούκων καί Κασκετῶν. 7) Τάς ὑπ' ἀριθ. 94)236)7.5.1963 καί 106)248)9.10.1963 γνώμας τοῦ Συνδέσμου Ἐργατῶν Βαφείων - Τυποβαφείων κλπ., ἀποφασίζομεν :

Καθορίζομεν τάς ὥρας ἀνοίγματος, μεσημ-

βρινής διακοπής καί κλεισίματος τών καταστημάτων βαφείων - καθαριστηρίων τής περιοχής τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὡς ἀκολούθως :

Ἀπό 16.10 - 14.5 :

Καθ' ἑκάστην ἀπό 8.30' π.μ. - 1.30' μ.μ. καί 4.30' - 8 μ.μ. Ἑκάστην Τετάρτην ἀπό 8.30' π.μ. - 2 μ.μ.

Ἀπό 15.5 - 15.10 :

Καθ' ἑκάστην ἀπό 8 π.μ. - 1.30' μ.μ. καί ἀπό 5.15' - 8.15' μ.μ. Ἑκάστην Τετάρτην ἀπό 8 π.μ. - 1.30' μ.μ.

Εἰς περίπτωσιν συμπτώσεως τής κατά τά ἀνωτέρω μεταμεσημβρινής ἀναπαύσεως πρός ἡμέραν τελέσεως ἐμπορικῆς πανηγύρεως, ἑβδομαδιαίας ἀγορᾶς ἤ παραμονής ἐπισήμου τοπικής ἑορτής τό κλείσιμον τών ὡς ἄνω καταστημάτων μετατίθεται εἰς τήν ἑπομένην ἐργάσιμον ἡμέραν.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τής Ἐφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1963

—

81218)13551)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἁλιεργατῶν γρί - γρί Χανίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 460 τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τήν ὑποβληθεῖσαν διά τής ὑπ' ἀριθ. 4501 5.9.1963 ἀναφοράς τοῦ Α)Δ Χανίων συλλογικήν σύμβασιν ἁλιεργατῶν καί μελῶν πληρωμάτων ἁλιευτικῶν γρί γρί Χανίων καί δόντες τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περί συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς ταῦτο ἐτροποποιήθη καί ἰσχύει σήμερον, ἀποφασίζομεν :

Κυροῦμεν τήν ὑπογραφεῖσαν τήν 2αν Αὐγούστου 1963 συλλογικήν σύμβασιν μεταξύ ἀφ' ἑνός τῶν πλοιοκτητῶν τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων τύπου γρί - γρί Χανίων καί ἀφ' ἑτέρου τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Σωματείου Ἁλιεργατῶν Χανίων - Σούδα «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος», δι' ἧς καθορίζονται οἱ ὅροι ἐργασίας καί αἱ ἀμοιβαί τῶν ἁλιεργατῶν καί τῶν μελῶν τῶν πληρωμάτων τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν τύπου γρί - γρί περιοχῆς δικαιοδοσίας τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς Χανίων καί τῆς ὁποίας ἡ ἰσχύς ὁρίσθη ἀπό 1ης Αὐγούστου 1963 καί 30ῆς Ὀκτωβρίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τής Ἐφημερίδος τής Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 9 Ὀκτωβρίου 1963

Σχέδιον

Συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καί ἀμοιβῶν ἁλιεργατῶν καί πληρωμάτων τής διά κυκλικῶν δικτύων (γρί γρί) νυκτός ἁλιείας περιφερείας Λιμενικῆς Ἀρχῆς Χανίων

Ἐν Χανίοις σήμερον τήν δευτέραν (2) τοῦ μηνός Αὐγούστου καί ἔτους 1963 οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνός μέν οἱ 1) Τζανετῆς Ἰωάννης τοῦ Ἐμμανουήλ καί τῆς Εὐαγγελίας, ἐτῶν 35, 2) Μανταλιανός Μόσχος τοῦ Κων)τίνου καί τῆς Χρυσῆς, ἐτῶν 50 (Μ.Ε.Θ. 3719 Ν'), 3) Καύλιζας Νικόλαος τοῦ Ἰωάννου καί τῆς Ἀρτεμισίας, ἐτῶν 40, καί 4) Πετρομιχελάκης Ἰωάννης τοῦ Ἀντωνίου καί τῆς Μαρίας, ἐτῶν 70, πλοιοκτῆται ἀντιστοίχως τῶν ἁλιευτικῶν συγκροτημάτων (γρί - γρί) 1) «Μιχάλης», νηολογίου Χανίων ἀριθ. 234, 2) «Ἁγία Βαρβάρα», νηολογίου Βόλου ἀριθ. 458, 3) «Ἁγία Πελαγία», νηολογίου Πειραιῶς ἀριθ. 1411, καί 4) «Εὐάγγελος Χυβατός», νηολογίου Βόλου ἀριθ. 453, καί ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Μυριδάκης Γεώργιος τοῦ Κωνσταντίνου, πρόεδρος, καί 2) Οἰκονομάκος Κυριάκος τοῦ Σπυρίδωνος, γενικός γραμματεύς, ἐκπροσωποῦντες νομίμως τό Σωματεῖον Ἁλιεργατῶν Χανίων - Σούδας «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος», πάντες δέ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένοι συνήλθομεν ἐν τῇ Καταστήματι τοῦ Λιμεναρχείου Χανίων, παρουσίᾳ τοῦ Λιμενάρχου Ὑποπλοιάρχου Λ.Σ. Τσογκίδη Παρασκευᾶ, καί συνωμολογήσαμεν καί συναπεδεχθημεν τά κατωτέρω ἀναφερόμενα, ἐν σχέσει μέ τούς ὅρους ἐργασίας καί τάς ἀμοιβάς τῶν ἁλιεργατῶν καί τήν τῶν πληρωμάτων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τά ἀνωτέρω ἁλιευτικά πλοῖα ἁλιεύοντα διά κυκλικῶν δικτύων (γρί - γρί) εἰς τήν περιφέρειαν δικαιοδοσίας τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς Χανίων.

Κεφάλαιον Α'

Ἐπάνδρωσις ἁλιευτικοῦ πλοίου

Ἄρθρον 1

Πλήρωμα καί ἁλιεργάται

Ἕκαστον ἁλιευτικόν συγκρότημα τῆς διά κυκλικῶν δικτύων ἁλιείας (γρί - γρί) ἐπανδροῦται ἀφ' ἑνός μέν διά τοῦ συγκεκροτημένου πληρώματος, ἤτοι τῶν ἀπογεγραμμένων ναυτικῶν, οἱ ὁποῖοι καταρτίζουν σύμβασιν ναυτολογήσεως καταχωρουμένην εἰς τό ναυτολόγιον (ἤ τά ναυτολόγια τῶν πλοίων τοῦ συγκροτήματος) καί ἀφ' ἑτέρου διά τῶν ἁλιεργατῶν, οἱ ὁποῖοι καταχωρίζονται εἰς ἰδιαιτέραν κατάστασιν, θεωρουμένην ὑπό τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς καί προσαρτωμένην εἰς τό ναυτολόγιον ταῦ πλοίου.

Ἄρθρον 2

1) Ἡ πρόσληψις τῶν ἁλιεργατῶν ἐνεργεῖται κατ' ἀπόλυτον ἐκλογήν τοῦ πλοιοκτήτου ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἀνωτέρου συμβαλλομένου σωματείου καί ἐπί τῇ προσκομίσει ὑπό τοῦ ὑποψηφίου ὅπως προσληφθῇ ἁλιεργάτου σημειώματος τοῦ Λιμεναρχείου Χανίων, εἰς τό ὁποῖον θά ἀναγράφεται ὅτι ὁ ἁλιεργάτης οὗτος οὐδέν ποσόν ἐκ προκαταβολῶν ὀφείλει πρός ἕτερον πλοιοκτήτην, εἰς τοῦ ὁποίου τό ἁλιευτικόν συγκρότημα εἶχεν ἐργασθῇ προηγουμένως.

2) Ἡ πρόσληψις θεωρεῖται συντελεσθεῖσα διά τῆς θεωρήσεως ὑπό τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς τῆς καταστάσεως, εἰς ἣν καταχωροῦνται τά ὀνοματεπώνυμα μετά τῶν λοιπῶν στοιχείων τῶν ἁλιεργατῶν συμφώνως πρός τό προηγούμενον ἄρθρον.

3) Εἰς περίπτωσιν, κατά τήν ὁποίαν δέν προσφέρονται πρός ἐργασίαν ἁλιεργάται - μέλη τοῦ σωματείου ἤ οἱ προσφερόμενοι δέν ἤσκησαν τό ἐπάγγελμα τοῦ ἁλιέως τοὐλάχιστον ἐπί διετίαν, ἐπιτρέπεται ἡ πρόσληψις ἐλευθέρων ἁλιεργατῶν, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς.

4) Πάντες οἱ προσλαμβανόμενοι δέον νά εἰ-

ναι ἐφοδιασμένοι δι' ἐπαγγελματικῶν ἀδειῶν ἁλιείας.

δ) Οἱ ἁλιεργάται καὶ τὸ πλήρωμα ἑκάστου συγκροτήματος δὲν δύνανται νὰ εἶναι πλείονες τῶν εἴκοσι τεσσάρων (24).

Κεφάλαιον Β'

Ὅροι ἐργασίας

Ἄρθρον 3

Ἐργάσιμοι ἡμέραι — Ἄργίαι

1) Ἐργάσιμοι εἶναι πᾶσαι αἱ ἡμέραι διαρκείας τῆς ἁλιευτικῆς περιόδου (σκοταδιοῦ), μὴ δυνάμεναι ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι ὀλιγώτεραι τῶν 22 ἡμερῶν.

2) Ἐπίσημοι ἄργίαι, κατὰ τὰς ὁποίας οὐδὲν ἁλιευτικὸν συγκρότημα ἐργάζεται, εἶναι αἱ ἡμέραι Μεγάλη Παρασκευή, Μεγα Σάββατον καὶ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα.

Ἄρθρον 4

Ἀπουσίαι

Πᾶς ἁλιεργάτης, ἀπουσιάζων ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀδικαιολογήτως καὶ ἄνευ ἀδείας τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ (ψαροκαπετάνιου) κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς στερεῖται τῆς ἀναλογούσης ὁμοιβῆς (μεριδίου) καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς εἰργάσθη. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ὀφειλόμενα μερίδια διανέμονται ἐξ ἡμισείας μετοξὺ ἐργοδότου καὶ ἁλιεργατῶν.

Ἄρθρον 5

Διεύθυνσις καὶ διεξαγωγὴ ἁλιευτικῆς ἐργασίας

Ἡ ἁλιευτικὴ ἐργασία διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ὁριζομένου κατ' ἐλευθέραν κρίσιν τοῦ πλοιοκτήτου τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἁλιεργατῶν (ψαροκαπετάνιον ἢ καπετάνιον τῆς τέχνης) καὶ διεξάγεται ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν συμφώνως πρὸς τὰς οἰκείας διατάξεις καὶ τὴν εἰδικὴν ἐν προκειμένῳ ἐμπειρίαν.

Ἄρθρον 6

Κυβερνήτης πλοίου

1) Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου παραμένει πάντοτε ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῶν οἰκείων περὶ ἀσφαλείας τῆς ναυσιπλοΐας καὶ περὶ τάξεως καὶ πειθαρχίας ἐπὶ τοῦ πλοίου διατάξεων, πάντες δὲ οἱ ἐπιβαίνοντες ὀφείλουν, ὡς πρὸς τὰ θέματα ταῦτα, ὅπως ὑπακούουν εἰς τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ κυβερνήτου.

2) Ἐφ' ὅσον τὸ ἁλιευτικὸν συγκρότημα παραμένει ἐν λιμένι ὁ κυβερνήτης καθορίζει τὰς κατὰ 24ωρον φυλακὰς τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν. Ἐὰν δὲ τὸ πλοῖον εἶναι ἠγκυροβολημένον εἰς θέσιν μὴ παρέχουσαν ἀσφάλειαν, ὡς καὶ ἐὰν προβλέπεται ἐπέλευσις κακοκαιρίας, ὁ κυβερνήτης δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου παραμονὴν ἐνισχυμένης φυλακῆς ἐκ μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν.

Ἄρθρον 7

Ὑποχρεώσεις ἁλιεργατῶν

Οἱ ἁλιεργάται ὑποχρεοῦνται, ὅπως συμμορφοῦνται ἄνευ ἀντιρρήσεως πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ διὰ πᾶν θέμα, ὅπερ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἁλιευτικῆς ἐργασίας, καταβάλλοντες πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν αὐτῆς.

Ἄρθρον 8

Ὑποχρεώσεις πλοιοκτητῶν

Ἕκαστος πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται, ὅπως παραδίδῃ τὸ συγκρότημα τοῦ πλήρως ἐξωπλισμένον διὰ τὴν ἁλιευτικὴν ἐργασίαν, βαρυνόμενος μὲ πᾶσας τὰς δαπάνας προετοιμασίας του.

Κεφάλαιον Γ'

Ἀμοιβαί

Ἄρθρον 9

Ἀμοιβὴ ἐπὶ μεριδίῳ

Τόσον οἱ ἁλιεργάται, ὅσον καὶ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος τοῦ ἁλιευτικοῦ πλοίου, ἀμείβονται διὰ συμμετοχῆς των εἰς τὸ καθαρὸν ἔσοδον αὐτοῦ, ὡς λεπτομερῶς καθορίζεται κατωτέρω.

Ἄρθρον 10

Ἀκαθάριστον ἔσοδον

Τὸ προϊόν, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἁλιευομένων ἰχθύων, ἢτις πραγματοποιεῖται διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ἁλιευτικοῦ συγκροτήματος (μανάβη), ἀποτελεῖ τὸ ἀκαθάριστον ἔσοδον τούτου.

Ἄρθρον 11

Καθαρὸν ἔσοδον

Τὸ καθαρὸν ἔσοδον προκύπτει, ἂν ἐκ τοῦ ἀκαθαρίστου τοιούτου ἀφαιρεθοῦν αἱ κάτωθι δαπάναι.

α) Αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ πλοιοκτήτου, πληρώματος καὶ ἁλιεργατῶν, καταβαλλόμεναι εἰς Ν.Α.Τ., Ι.Κ.Α. καὶ λοιπὰ Ἀσφαλιστικὰ Ἱδρύματα ὑπὸ τῶν κατὰ νόμον ὑποχρέων πρὸς τοῦτο καὶ κατὰ τὴν νόμιμον ἀναλογίαν ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου. Αἱ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ δι' ἑκάστην ἁλιευτικὴν περίοδον (σκοτάδι) ὑπολογίζονται ἐπὶ 25 ἡμερομισθίων (τεκμαρτῶν).

β) Αἱ δαπάναι καυσίμων καὶ λιπαντικῶν διὰ τὴν κίνησιν τῆς κυρίας μηχανῆς καὶ τῶν βοηθητικῶν μηχανημάτων, ὡς καὶ καυσίμων διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν λαμπτήρων.

γ) Αἱ δαπάναι διατροφῆς τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἁλιεργατῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦνται οἱ πλοιοκτῆται, ὅπως παρασκευάζουν τρία γεύματα ἡμερησίως (πρόγευμα ἐξ ἰχθύων, γεῦμα κανονικὸν καὶ δεῖπνον ἐκ ξηρᾶς τροφῆς.

δ) Αἱ δαπάναι μεταφορᾶς καὶ πωλήσεως τοῦ ἁλεύματος εἰς τὸν τόπον καταναλώσεως, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀξίας τοῦ διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἰχθύων ἀγοραζομένου πάγου.

ε) Ἡ προμήθεια τοῦ ἰχθυομεσίτου διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ μεσολάβησιν πρὸς διάθεσιν τοῦ ἁλεύματος, ἀνερχομένη εἰς ποσοστὸν 6 0/0 ἐπὶ τῆς τιμῆς πωλήσεως.

στ) Ἡ δαπάνη βαφῆς τοῦ δικτύου ἅπαξ καθ'

έκάστην άλιευτικήν περίοδον (σκοτίδι).

ζ) Αί δαπάναι προμηθείας άνταλλακτικών των λαμπτήρων, ως γλόμπων, πιλών, άμιάντων, πυροσωλήνων, σωλήνων διοχετεύσεως πετρελαίου, μπέκ και βελονών. Αί δαπάναι προμηθείας ύλικών και επισκευών των μικροζημιών των δικτύων, αίτινες έλαβον χώραν κατά την διάρκειαν της έργασίας και ένεκα ταύτης και αί δαπάναι άντικαταστάσεως των άπολεσθέντων κατά την διάρκειαν της έργασίας άγκυροβολίων των λέμβων.

η) Τά πραγματικά έξοδα του γραμματικού του συγκροτήματος, τά όποια δημιουργούνται έκ της διαθέσεως του άλιεύματος.

θ) Η άμοιβή της ψαροπούλας, ήτις αυμφωνείται άπό κοινού μεταξύ του πλοιοκτήτου και του Σωματείου των άλιεργατών. Έν περιπτώσει συμφωνίας της άμοιβής αύτης κατά μερίδιον ή έν λόγω άμοιβή, ήτις θά καταβάλλεται κατά την διανομήν του καθαρού έσόδου, θά βαρύνη κατά ποσοστόν 40ο/ο τον πλοιοκτήτην και 60ο/ο τούς άλιεργάτας.

Είς περίπτωσιν, καθ' ήν το σύνολον του άλιεύματος δέν ύπερβαίνει τά πέντε (5) τεμάχια, τότε ή άφαίρεσις του άνωτέρω έξτρα ποσοστού κόττας θά είναι τελείως προαιρετική διά τον τεχνικόν άρχηγόν.

Τό άνωτέρω έξτρα ποσοστόν διανέμεται είς τούς άλιεργάτας έξ ίσου.

ια) Ποσοστόν δύο τοις έκατόν (2ο/ο) έπί του άκαθαρίστου εσόδου δια δώρον άλιεργατών Χριστουγέννων και Πάσχα.

Άρθρον 12

Κατανομή καθαρού έσόδου

Τό καθαρόν έσοδον κατανέμεται μεταξύ πλοιοκτητών άφ' ένός και πληρώματος και άλιεργατών άφ' έτέρου και κατά ποσοστόν πεντήκοντα τοις έκατόν (50 ο/ο) ύπέρ των πρώτων και πεντήκοντα τοις έκατόν (50 ο/ο) ύπέρ των δευτέρων.

Άρθρον 13

Διανομή μεριδίου πληρώματος και άλιεργατών

1) Τό άναλογούν είς το πλήρωμα και τούς άλιεργάτας ποσοστόν του καθαρού έσόδου κατά το προηγούμενον διανέμεται είς τόσα ίσα μερίδια, ώστε νά λάβουν άνά έν πάντες, έπί πλέον δέ οί κατωτέρω άναγραφόμενοι τά έναντι έκάστου σημειούμενα μερίδια.

2) Τά έπί πλέον ταύτα μερίδια λόγω είδικών συνθηκών έργασίας είς τά συγκροτήματα των π)κ:

Α') «Άγία Πελαγία», Πειραιώς 1411,

Β') «Άγία Βαρβάρα», Βόλου 458 και

Γ') «Εύάγγελος Κυβωτός», Βόλου 453, έχουσιν ως άκολούθως

	Μερίδια
α) Τεχνικός άρχηγός (ψαροκαπετάνιος	2
β) Πρυμνιός	1)2
γ) Έκαστος λαμπαδούρος γενικώς	3)4
δ) Έκαστος μερεμετζής	1)2
ε) Πρυμνιός βενζίνας (πρωτοκάϊκο)	1)2
στ) Γραμματικός	3)8
ζ) Κυβερνήτης	1)2
η) Μηχανικός	1 2
θ) Μολυβατζής	1)2
ι) Κωπηλάται	3)8
ια) Πανιατζήδες	3)8

ιβ) Σωματείον Άλιεργατών: Ένα μερίδιον το βασικόν.

3) Είς το συγκρότημα π)κ «Μιχάλης» Χανίων 234 τά έπί πλέον μερίδια έχουν ως άκολούθως:

	Μερίδια
α) Τεχνικός άρχηγός (ψαροκαπετάνιος)	2
β) Πρυμνιός	1
γ) Έκαστος λαμπαδούρος γενικώς	7)8
δ) Έκαστος μερεμετζής	3)4
ε) Πρυμνιός βενζίνας (πρωτοκάϊκο)	1)2
στ) Γραμματικός	5)8
ζ) Κυβερνήτης	1
η) Μηχανικός	1
θ) Μολυβατζής	5)8
ι) Κωπηλάται	1)2
ια) Πανιατζήδες	1)2

ιβ) Σωματείον Άλιεργατών: Έν μερίδιον το βασικόν.

Άρθρον 14

Έκκαθάρισις λογαριασμών

1) Η λογιστική έκκαθάρισις των έσόδων και έξόδων έκάστης ημέρας λαμβάνει χώραν έντός πέντε ημερών το άργότερον. Η χρηματική έκκαθάρισις γίνεται είς το τέλος έκάστου σκοταδιού, ότε και διανέμονται ύπό του πλοιοκτήτου είς το πλήρωμα και τους άλιεργάτας τά μερίδια κατά το προηγούμενον άρθρον, παρουσία και του γραμματικού.

2) Κατά την διανομήν των μεριδίων των άλιεργατών και του πληρώματος ο πλοιοκτήτης παρακρατεί το κατά τάς παραγράφους 2 και 3 έδάφ. ιβ' του προηγουμένου άρθρου μερίδιον του Σωματείου Άλιεργατών, ευθυνόμενος άποκλειστικώς διά την κανονικήν άπόδοσιν τούτου.

Άρθρον 15

Γραμματικός — Έπιτροπή Παρακολουθήσεως Έκμεταλλεύσεως

1) Είς έκ των άλιεργατών του συγκροτήματος, έκλεγόμενος παρ' αύτων ή έν άδυναμία συμφωνίας τούτων ύποδεικνυόμενος ύπό του Σωματείου, άσκεί τά καθήκοντα του γραμματικού, ήτοι έλέγχει και έγκρίνει τάς πραγματοποιουμένας δαπάνας και παρακολουθεί την διάθεσιν του άλιεύματος. Ούτος ύποχρεούται νά ένημερώνη κα-

θημερινῶς τοὺς πλοιοκτήτας καὶ τὴν ἐπιτροπὴν παρακολουθήσεως ἐκμεταλλεύσεως περὶ τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς ἐργασίας. Ὁ γραμματικὸς δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ παρ' ἑτέρου ἀλιεργάτου, ἐὰν δὲν ἀνταποκρίνεται ἱκανοποιητικῶς πρὸς τὰ καθήκοντά του.

2) Εἰς ἕκαστον συγκρότημα συγκροτεῖται ἐπιτροπὴ παρακολουθήσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ ἢ ἂν οὗτος εἶναι πλοιοκτήτης ἐκ τοῦ πρυμνιοῦ τῆς βενζίνης, ἑνὸς λαμπαδόρου καὶ ἑτέρου ἀλιεργάτου, ἥτις λαμβάνει γνῶσιν παρὰ τοῦ γραμματικοῦ παντὸς θέματος, ἀφορῶντος τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἵνα παρακολουθῇ ταύτην.

Ἄρθρον 16

Ζύγισις — Διάθεσις ἁλιεύματος

1) Τὸ ἁλίευμα θὰ ζυγίζεται διὰ πλάστιγγος εἰς τὸν λιμένα Χανίων ἅμα τῷ κατάπλῳ τοῦ πλοίου.

2) Εἰς τὸν λιμένα Χανίων ὡσαύτως θὰ διενεργῆται καὶ ἡ ἀγοραπωλησία τούτου.

3) Τόσον ἡ ζύγισις, ὅσον καὶ ἡ ἀγοραπωλησία τοῦ ἁλιεύματος, θὰ διενεργοῦνται παρουσίᾳ τοῦ γραμματικοῦ καὶ τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐπιτροπῆς παρακολουθήσεως.

Ἄρθρον 17

Ἀπόβαρον τελλάρων

Ὡς ἀπόβαρον θὰ ἀφαιροῦνται ἐκ τῶν πλοιοκτητῶν καὶ τῆς ἐπιτροπῆς παρακολουθήσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἑκάστου συγκροτήματος ἑπτὰ (7) κιλὰ δι' ἕκαστον τελλάρον ἐγχωρίου κατασκευῆς (Χανίων), ἐννέα (9) δὲ κιλὰ δι' ἕκαστον τελλάρον κατασκευῆς (Πειραιῶς), ἐφ' ὅσον οἱ ἰχθεῖς εἶναι ἀπάγωτοι, ἄλλως θὰ προστίθεται τὸ ἀνάλογον βάρος τοῦ πάγου.

Ἄρθρον 18

Συγκράτησις τιμῶν ἁλιεύματος

1) Οἱ πλοιοκτῆται, ἐπὶ τῷ τέλει συγκρατήσεως τῶν τιμῶν τῶν ἁλιευμάτων ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν ἔναντι ἀλλήλων αἱ ἔναντι τῶν ἁλιεργατῶν καὶ πληρωμάτων τῶν πλοίων των, ὅπως ἕκαστος διαθέτῃ τὸ ἁλίευμα οὗ πλοίου του εἰς οἱονδήποτε ἕτερον τῶν συμβαλλομένων πλοιοκτητῶν, ὅστις θὰ ἐπεθύμει, μὴ ὑπερτέρας τῆς προσφερομένης εἰς τὴν ἀγορὰν τιμῆς νὰ ἀγοράσῃ τοῦτο, ἀνεξαρτήτως ὥρας καταπλου τοῦ πλοίου.

2) Εἰς περίπτωσιν ἀθετήσεως τῆς ἀνωτέρω συμφωνίας θὰ ὀφείλεται ὑπὸ τοῦ ἀθετοῦντος αὐτὴν ἀποζημίωσις πρὸς τοὺς ἑτέρους πλοιοκτήτας ἴση μὲ τὴν ζημίαν, ἥτις ἤθελεν ἐπέλθει ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἰχθύων εἰς χαμηλοτέραν τιμήν.

Ἄρθρον 19

Παροχὴ σιγαρέττων

1) Εἰς ἕκαστον ἁλιεργάτην χορηγεῖται ὑπὸ ἑνὸς πλοιοκτητῶν καθ' ἑκάστην ἐργασιμον ἡμέραν ἓν κυτίον 20 σιγαρέττων.

2 Τὸ ἀντίτιμον τῆς ἀξίας τῶν σιγαρέττων παρακρατεῖται ὑπὸ τῶν πλοιοκτητῶν κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λογαριασμοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ σκοταδιοῦ.

Ἄρθρον 20

Προκαταβολαί

1) Εἰς ἕκαστον ἁλιεργάτην χορηγεῖται προαιρετικῶς ὑπὸ τοῦ πλοιοκτήτου προκαταβολή (πλιάτικα) ἐκ δραχμῶν 500 δι' ἑκάστην περίοδον (σκοτάδι), καταβαλλομένη ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἐργασίας.

2) Τὸ ποσὸν τῆς προκαταβολῆς παρακρατεῖται ὑπὸ τῶν πλοιοκτητῶν κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ σκοταδιοῦ.

3) Ἐφ' ὅσον τὸ κατὰ σκοτάδι μερίδιον τοῦ ἁλιεργάτου δὲν ἐπαρκεῖ πρὸς κάλυψιν τῆς προκαταβολῆς, αὕτη καταλογίζεται (χαρίζεται) εἰς βάρος τῶν πλοιοκτητῶν. Ἐὰν ὅμως ὁ ἁλιεργάτης ἀποχωρήσῃ τῆς ἁλιευτικῆς ἐργασίας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ σκοταδιοῦ, παραμένει ἐξ ὁλοκλήρου ὑπόχρεως πρὸς ἐπιστροφὴν τῆς ληφθείσης παρ' αὐτοῦ προκαταβολῆς.

4) Πᾶς πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται, ὅπως εἰς τὸν ἀποχωροῦντα ἐκ τοῦ συγκροτήματός του ἁλιεργάτην πρὸ τῆς λήξεως τοῦ σκοταδιοῦ χορηγῇ σημείωμα περὶ τῶν ὀφειλομένων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀποχωροῦντος ἁλιεργάτου ποσῶν ἐκ προκαταβολῶν. Τὸ σημείωμα τοῦτο πρέπει νὰ προσκομισθῇ ὑπὸ τοῦ ἁλιεργάτου εἰς τὸ Λιμεναρχεῖον Χανίων, διὰ νὰ λάβῃ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς παρούσης σημείωμα τοῦ Λιμεναρχείου Χανίων πρὸς ἐργασίαν, τὸ ὁποῖον δὲν χορηγεῖται, ἂν προηγουμένως ὁ πλοιοκτήτης τοῦ σκάφους, εἰς τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ προσληφθῇ ὁ ἁλιεργάτης, δὲν καταβάλῃ εἰς τὸν πλοιοκτήτην τοῦ σκάφους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος ἀποχωρήσας, τὸ ὀφειλόμενον παρ' αὐτοῦ ποσὸν ἐκ προκαταβολῶν.

Ἄρθρον 21

Δῶρον Χριστουγέννων καὶ Πάσχα

1) Τὸ ἀντίτιμον τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 1α' τοῦ ἄρθρου 11 μεριδίων διὰ τὸ δῶρον τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα κατατίθεται μερίμνῃ τοῦ πλοιοκτήτου τοῦ οἰκείου συγκροτήματος κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν ἑκάστης ἁλιευτικῆς περιόδου (σκοταδιοῦ) εἰς τὴν Τράπεζαν Ἑλλάδος. Ἕκαστος πλοιοκτήτης ὑποχρεοῦται νὰ παραδίδῃ εἰς τὸ Σωματεῖον Ἁλιεργατῶν τὸ ὑπὸ τῆς Τραπέζης ἐκδιδόμενον γραμμάτιον εἰσπράξεως δι' ἑκάστην κατάθεσιν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καταθέσεως.

2) Ἡ ἀνάληψις τοῦ συγκεντρωμένου ποσοῦ ἐκ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον καταθέσεων θὰ γίνεται ὑπὸ ἐπιτροπῆς, συγκροτουμένης δι' ἀποφάσεως τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς καὶ ἀποτελουμένης ἐκ τριῶν μελῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἁλιεργάται καὶ εἷς πλοιοκτήτης, ὑποδεικνυόμενοι ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀργανώσεων.

3) Ἡ ἀνάληψις αὕτη θὰ λαμβάνῃ χώραν τὴν πρώτην Δεκεμβρίου διὰ τὸ δῶρον τῶν Χριστουγέννων καὶ τὴν Μεγάλην Δευτέραν διὰ τὸ δῶρον τοῦ Πάσχα. Πρὸς τοῦτο δέον νὰ κατατεθῇ εἰς

την Τραπεζαν Ἑλλάδος ἀντίγραφον τῆς παρούσης συμβάσεως.

4) Ἡ κατά την παράγραφον 2 παρόντος ἄρθρου συγκροτουμένη Ἐπιτροπή ὑποχρεοῦται, ὅπως εὐθύς ἅμα τῇ ὑπαλήψει τῶν χρημάτων ἐνεργήσῃ διανομήν τούτων μεταξύ τῶν δικαιουμένων ἁλιεργατῶν καί μελῶν πληρωμάτων ἁλιευτικῶν πλοίων ἐπί τῇ βάσει τῶν ναυτολογίων τῶν πλοίων τούτων καί τῶν καταστάσεων ἁλιεργατῶν, αἵτινες ἔχουν θεωρηθῇ δεόντως παρά τῶν οἰκείων Λιμενικῶν Ἀρχῶν.

5) Δώρου Χριστουγέννων δικαιοῦνται ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θά ἔχουν ἐργασθῇ ἀπό τοῦ προηγουμένου Πάσχα μέχρι τῆς πρώτης Δεκεμβρίου εἰς ἓν ἤ πλείονα σκοτάδια. Δῶρον Πάσχα θά δικαιοῦνται ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θά ἔχουν ἐργασθῇ ἀπό τῆς πρώτης Δεκεμβρίου μέχρι τῆς Μ. Δευτέρας ἐπί ἓν ἤ πλείονα σκοτάδια. Ἕκαστος δικαιοῦχος θά λαμβάνῃ ποσόν ἀνάλογον τῶν ἡμερῶν ἐργασίας του.

6) Εἰς περίπτωσιν διαλύσεως μιᾶς ἤ τῶν δύο συμβαλλομένων ὀργανώσεων την κατά την παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου Ἐπιτροπήν συγκροτεῖ ἡ Λιμενική Ἀρχή ἄνευ τῆς γνώμης τῶν Σωματείων.

Κεφάλαιον Δ'

Γενικαί διατάξεις

Ἄρθρον 22

Ἀπαγορεύσεις

1) Οὐδείς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος καί τῶν ἁλιεργατῶν δύναται νά λάβῃ ἰχθῦς πέραν τῆς χορηγουμένης εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ποσότητος κατά τό ἄρθρον 11 παράγραφος ι'.

2) Ἀπαγορεύεται ἡ ἐπί τῶν πλοίων ἄνοδος προσώπων μή ἀνηκόντων εἰς τό πλήρωμα καί τούς ἁλιεργάτας.

3) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπουσία τῶν ἁλιεργατῶν ἄνευ ἀδείας τοῦ τεχνικοῦ ἀρχηγοῦ (ψαροκαπετάνιου).

4) Ἀπαγορεύεται εἰς τούς λαμπαδόρους ὅπως κατά την διάρκειαν τῆς ἐργασίας κοιμῶνται ἤ ἁλιεύουν διά πετονιάς.

5) Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπόκρυψις ἤ πώλησις ἰχθύων παρά μελῶν τοῦ πληρώματος καί τῶν ἁλιεργατῶν.

6) Ἀπαγορεύεται ἡ πρόσληψις ἁλιεργατῶν, οἵτινες δέν κέκτηνται ἐπαγγελματικήν ἄδειαν ἁλιείας, ὡς καί ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τυγχάνουν τιμωρηθέντες δι' ὀργίας παρά τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς.

7) Ἀπαγορεύεται ἡ μέθη, ὡς καί ἡ χρῆσις οἰνοπνευματωδῶν ἐπί τοῦ πλοίου ὁποτεδήποτε.

Ἄρθρον 23

Ἐπιβολή κυρώσεων

1) Παρά τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς ἐπιβάλλονται αἱ δέουσαι κυρώσεις κατά τῶν ὑποπιπτόντων εἰς παραπτώματα καί τῶν ὑπαιτίων παραβάσεων ἐκ τῶν ἐμπιπτουσῶν εἰς την ἁρμοδιότητά της καί ἐντός τῆς τοπικῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς, συμπεριλαμβανομένων καί τῶν παραβάσεων τῶν διατάξεων τοῦ προηγουμένου ἄρθρου.

Αἱ κυρώσεις αὗται ἐκτός τῶν προβλεπομένων ὑπό τῶν διαφόρων Νόμων καί Κανονισμῶν δύνανται νά συνίστανται καί εἰς την προσωρινήν ἀφαίρεσιν τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀδείας ἁλιείας.

2) Ὁ κυβερνήτης παντός πλοίου, ὅπερ ἀφορᾷ ἡ παροῦσα, καί ὁ «ψαροκαπετάνιος» αὐτοῦ ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἀναφέρουν εἰς την Λιμενικήν Ἀρχήν πᾶν παράπτωμα τῶν μελῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ πλοίου καί πᾶσαν παράβασιν αὐτῶν, ἐνεργουμένης ὑπό τοῦ κυβερνήτου σχετικῆς ἐγγραφῆς καί εἰς τό ἡμερολόγιον γεφύρας.

Ἄρθρον 24

Ἰσχύς καί καταγγελία τῆς παρούσης

1) Ἡ παροῦσα συλλογική σύμβασις ἰσχύει ἀπό τῆς 1ης Αὐγούστου 1963 ἕως 30ῆς Ὀκτωβρίου 1963.

2) Ἕκαστον τῶν συμβαλλομένων μερῶν δύναται νά καταγγείλῃ την παροῦσαν, ἥτις παύει ἰσχύουσα μετά δεκαήμερον ἀπό τῆς καταγγελίας, ἀρχομένου τοῦ δεκαημέρου τούτου τῇ ἑπομένῃ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ καταγγελία, καί λήγοντος τῇ 24.00' ὥρᾳ τῆς 10ης ἡμέρας ἀπό τῆς ἐνάρξεως.

Ἄρθρον 25

Σύνταξις, ὑπογραφή καί ὑποβολή πρός ἔγκρισιν τῆς παρούσης

Ἡ παροῦσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εἰς τέσσαρα ἀντίγραφα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβον ἀνά ἓν τά συμβαλλόμενα μέρη, τό τρίτον ἡ Λιμενική Ἀρχή καί τό τέταρτον θέλει ὑποβληθῇ διά τῆς Λιμενικῆς Ἀρχῆς εἰς Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας πρός κύρωσιν, ὑπογράφεται δέ ὡς ἕπεται:

Οἱ πλοιοκτήται

Τζανετῆς Ἰωάννης, Μανταλιανός Μόσχος, Κούλιζας Νικόλαος, Πετρομιχελάκης Ἰωάννης

Διά τό Σωματεῖον Ἁλιεργατῶν

Ὁ πρόεδρος — Μυριδάκης Γεώργιος

Ὁ γεν. γραμματεύς — Οἰκονομάκος Κυριάκος

Βεβαιοῦται, ὅτι ἡ ἀνωτέρω συλλογική σύμβασις ὑπεγράφη κατά την ἐν αὐτῇ ἀναφερομένην ἡμερομηνίαν ἐνώπιον ἡμῶν καί ὅτι πάντα τά ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα συνεφωνήθησαν καί ἐγένοντο ἀποδεκτά ὑπό τῶν ὑπογραψάντων ταύτην.

Ἐν Χανίοις τῇ 12 Αὐγούστου 1963

Ὁ Λιμενάρχης

Τσαγκίδης Παρ., Ὑποπλοίαρχος Λ.Σ.

—

6857|)Σ. 656)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της παραγράφου 8 του άρθρου 6 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 461 της 19 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν:

1) Το άρθρον δια § 1 του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη δια του άρθρου 1 του ά. ν. 694 1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της ασφαλιστικής νομοθεσίας». 2) Το υπ' αριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά. ν. της 11.11.1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.» 3) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν. δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος δια του υπ' αριθ. 1392) 1949 ν. δ)τος. 4) Πρότασιν του διοικητικού συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, υποβληθείσαν ημίν δια των υπ' αριθ. 4515)22.5.1963 και 7178)1963 αναφορών του Ταμείου. 5) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 116 συνεδρίασιν αύτου της Β' περιόδου, αποφασίζομεν:

Όπως εις την παράγραφον 8 του άρθρου 6 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων προστεθή εδάφιον τέταρτον, έχον ως ακολούθως:

«Αι διατάξεις του δευτέρου και τρίτου εδαφίου δεν έχουν εφαρμογήν δια τους εργαζομένους εις τας περιοχάς της τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης και της Ρόδου».

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 14 Οκτωβρίου 1963

—

76573)Σ.733)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της παραγράφου 2 του άρθρου 1 του Κανονισμού Παροχών του Κλάδου Προνοίας του Ταμείου Ασφαλίσεως Ασθενείας και Προνοίας Λιμενεργατών Πειραιώς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 447 της 10 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Το άρθρον μόνον του ά.ν. 727 της 8 Ιουνίου 1937. 2) Το άρθρον 59 § 1 του ά.ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως τούτο αυθεντικώς ηρμηνεύθη δια του άρθρου 1 του ά.ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεων τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 3) Το υπ' αριθ. 2520)1953 ν.δ)γμα «περί προσδιορισμού των αντικειμένων, εφ' ων εφαρμόζεται η διαδικασία ή διαγραφομένη υπό των διατάξεων του ά.ν. της 11.11.1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας κλπ.». 4) Τας διατάξεις του από 30 Απριλίου 1946 ν.δ)τος «περί οργανώσεως και συντονισμού της παρακολουθήσεως και του ελέγχου των Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής», κυρωθέντος δια του υπ' αριθ. 1392 1949 ν.δ)τος. 5) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Ασθενείας και Προνοίας Λιμενεργατών Πειραιώς, υποβληθείσαν ημίν δια της υπ' αριθ. 924)265)27.6.1963 αναφοράς του Ταμείου. 6) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 120)29.8.1963 συνεδρίασιν αύτου της Β' περιόδου (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 198)12.9.1963), αποφασίζομεν:

Όπως η παράγραφος 2 του άρθρου 1 του Κανονισμού Παροχών Κλάδου Προνοίας του Ταμείου Ασφαλίσεως Ασθενείας και Προνοίας Λιμενεργατών Πειραιώς τροποποιηθή ως ακολούθως:

«2. Αι παροχαί προνοίας αποτελούνται:

α) Διά τους έπάπτας και αρχιεργάτας, εφ' όσον έχουσι συμπεπληρωμένην δεκαετή πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν υπό την ιδιότητα ταύτην.

αα) Εκ βασικού ποσού δραχμών είκοσι εννέα χιλιάδων (29.000) και

αβ) Εκ προσαυξήσεως δραχμών δύο χιλιάδων εννεακοσίων πεντήκοντα (2950) δι' εκαστον πέραν της 10ετούς πραγματικής εν ασφαλίσει υπηρεσίας.

β) Διά τους εργάτας, εφ' όσον έχουσι δεκαετή πραγματικήν εν ασφαλίσει υπηρεσίαν:

βα) Εκ του βασικού ποσού δραχμών είκοσι εξ χιλιάδων (26.000).

ββ) Εκ προσαυξήσεως δραχμών δύο χιλιάδων εξακοσίων (2.600) δι' εκαστον έτος πέραν της 10ετούς πραγματικής εν ασφαλίσει υπηρεσίας.

Η παρούσα εφαρμόζεται διά τους από 31 Δεκεμβρίου 1963 και εφεξής διαγραφομένους εκ των μητρώων του Ο.Α.Η. ησφαλισμένους παρά τω Κλάδω Προνοίας του Ταμείου».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 3 Οκτωβρίου 1963

—

76571)Σ.729)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων του Προσωπικού Τραπέζης (πρώην) Εθνικής.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 451 της 14 Οκτωβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του ν. 2868)1922 «περί επικουρητικής ασφαλίσεως των εργατών και ιδιωτικών υπαλλήλων». 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Συντάξεων του Προσωπικού Τραπέζης (πρώην) Εθνικής, υποβληθείσαν ημίν δια των υπ' αριθ. 4094)461)23.7.1963 και 4420) 505)22.8.1963 αναφορών του ως άνω Ταμείου, 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως, διατυπωθείσαν κατά την υπ' αριθ. 120) 29.8.1963 συνεδρίασιν αύτου της Β' περιόδου,

αποφασίζομεν:

Όπως εις το άρθρον 10 του Καταστατικού του Ταμείου Συντάξεων του Προσωπικού Τραπέζης (πρώην) Εθνικής επέλθωσιν αι κάτωθι τροποποιήσεις:

1) Το εδάφιον α' της παραγράφου 4 τροποποιείται ως εξής:

4. Συνταξιμοι αποδοχαί:

Ως συντάξιμοι αποδοχαί νοούνται:

α) Διά τε τους εφεξής εξερχομένους και τους ήδη προ της ισχύος της παρούσης εξελθόντας εκ της υπηρεσίας ο εκάστοτε οργανικός μισθός του βαθμού, με τον οποίον εξήλθεν της υπηρεσίας, ή ο εκάστοτε οργανικός μισθός προηγουμένου τινός βαθμού, ον έφερον και εφ' όσον ούτος υφίστατο κατά την εξοδον των εκ της υπηρεσίας και με τον οποίον θα εμισθοδοτούντο επί τη βάσει του ισχύοντος μισθολογίου (λαμβανομένων υπ' όψιν του αριθμού των προσαυξήσεων, βαθμού και επιδόματος πολυετούς υπηρεσίας κατά τα κατωτέρω).

Ως οργανικός μισθός βαθμού νοείται ο μισθός εκάστου βαθμού, εφ' ού υπολογίζονται αι προσαυξήσεις βαθμού υπό της Τραπέζης.

2) Το εδάφιον στ' της παραγράφου 10 τροποποιείται ως εξής:

στ) Αι συνταξιμοι αποδοχαί των ησφαλισμένων των επί εριετίαν διατελεσάντων εν ενεργώ υπηρεσία Διευθυντών ή Υποδιευθυντών δεν δύνανται να είναι κατώτεραι των εκάστοτε ανωτάτων συνταξίμων αποδοχών Τμηματάρχου της ανωτέρω μισθολογικής κλίμακος, υπό την προϋπόθεσιν ότι αύται κατ' ούδεμιαν περίπτωσιν δύνανται να υπερβαίνωσι τας εν ενεργώ υπηρεσία αποδοχάς των εξ οργανικού μισθού, επιδόματος πολυετίας και προσαυξήσεως παραμονής εν τω βαθμώ.

3) Η παράγραφος 13 τροποποιείται ως ακολούθως:

13. α) Κατά τον υπολογισμόν της συντάξεως τα κλάσματα της δραχμής παραλείπονται.

β) Κατ' ούδεμίαν περίπτωσιν αι υπό του παρόντος άρθρου καθοριζόμεναι συνταξιμοι αποδοχαί εξ οργανικού μισθού, επιδόματος πολυετίας, προσαυξήσεων βαθμού και ειδικών προσαυξήσεων της παραγράφου 10 δύνανται να υπερβαίνωσι τας εν ενεργώ υπηρεσία αντιστοίχους αποδοχάς (εξ οργανικού μισθού, επιδόματος πολυετίας και προσαυξήσεων παραμονής εν τω βαθμώ) του βαθμού εξόδου ή τας τυχόν διατηρουμένας προηγουμένου βαθμού του ησφαλισμένου.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 2 Οκτωβρίου 1963

—

84203)5408)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί ωρών εργασίας φαρμακείων και φαρμακοπωλών της περιφερείας της πόλεως Αθηνών και των περιξ ταύτης Δήμων, Κοινοτήτων, Συνοικισμών και Προαστίων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 504 της 6 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του από 4)7 - 17.7.1963 β.δ. «περί κανονισμού των χρονικών ορίων εργασίας εν τοις φαρμακείοις». 2) Τας διατάξεις του άρθρου 1 του ν.δ. 4020) 1959 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων εργατικών τινων νόμων». 3) Την υπ' αριθ. 42292)1959 ημετέραν απόφασιν «περί κηρύξεως υποχρεωτικής της υπ' αριθ. 3)1959 αποφάσεως του Δ.Α.Α.Α. Αθηνών «περί των δρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού φαρμακείων όπασης της χώρας». 4) Την υπ' αριθ. 610-10.10. 1963 και 671)19.10.1963 γνώμην του Φαρμακευτικού Συλλόγου Αττικής. 5) Την υπ' αριθ. 165524 Φ. 71)8)16.10.1963 γνώμην της Αστυνομικής Διευθύνσεως Αθηνών και 6) Την υπ' αριθ. 697)21.10.1963 γνώμην του Συλλόγου Βοηθών Φαρμακείων και Φαρμακοπαλλήλων Αθηνών, αποφασίζομεν:

Καθορίζομεν τας ώρας ανοίγματος, μεσημβρινής διακοπής και κλεισίματος των φαρμακείων και φαρμακαποθηκών της περιφερείας της πόλεως Αθηνών και των πέριξ ταύτης Δήμων - Κοινοτήτων - Συνοικισμών και Προαστίων, ως ακολούθως:

I. Από 16.10 - 14.5: Από 8.30' π.μ. - 1.30' και 4.30' - 8 μ.μ. Έκαστον Σάββατον από 8.30' π.μ. - 2 μ.μ.

Από 15.5 - 15.10: Από 8 π.μ. - 1.30' μ.μ. και 5.30' - 8.30' μ.μ. Έκαστον Σάββατον από 8 π.μ. - 1.30' μ.μ.

II. Εις περίπτωσιν λειτουργίας ενός μόνον φαρμακείου ορίζονται ως ακολούθως:

Από 16.10 - 15.5: Από 8 π.μ. - 1 μ.μ. και 4 μ.μ. - 9 μ.μ.

Από 15.5 - 15.10: Από 8 π.μ. - 1 μ.μ. και από 5 - 10 μ.μ.

III. Η εν παραγράφω I ως άνω μεταμεσημβρινή άργια δέν εφαρμόζεται κατά το χρονικόν διάστημα από 1ης έως 31ης Δεκεμβρίου, καθ' ό εφαρμόζονται αι κάτωθι ώραι εργασίας.

Από 8.30' π.μ. - 1.30' μ.μ. και από 4.30' - 7.30' μ.μ.

IV. Εάν κατά την ως άνω ορίζομένην ημέραν μεταμεσημβρινής αναπαύσεως συμπέσῃ διημέρευσις ή διανυκτέρευσις του φαρμακείου ο οικείος εργοδότης υποχρεούται, όπως παρέχῃ μεταμεσημβρινην ανάπαυσιν εις το προσωπικόν του κατ' άλλην ημέραν της εβδομάδος, είτε διά τό σύνολον, είτε δια μέρος τούτου, εκ περιτροπής ανακοινών εν πάσῃ περιπτώσει τούτο εις το αρμόδιον Γραφείον Επιθεωρήσεως Εργασίας. Η μεταμεσημβρινή αύτη ανάπαυσις είναι δοχετός προς την παρεχομένην δυναμει του από 4.7 - 17.7.1963 β.δ. «περί Κανονισμού των χρονικών ορίων εργασίας εν τοις φαρμακείοις» 24ωρον τοιαύτην.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 23 Οκτωβρίου 1963

89839)5563)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως ενεκεστής της υπ' αριθ. 10) 1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, ερμηνευτικής της υπ' αριθ. 5)1963 ομοίας περί των όρων αμοιβής του εργατοτεχνικού προσωπικού Δήμων Πειραιώς.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 503 της 5 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2) Την υπ' αριθ. 10)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, ερμηνευτικήν της υπ' αριθ. 5)1963 ομοίας, περί των όρων αμοιβής των εργατοτεχνιτών Δήμου Πειραιώς, καθ' ής ησκήθη έφεσις, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστήν την ως άνω υπ' αριθ. 10 1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, της οποίας το διατακτικόν έχει ως ακολούθως:

1) Ότι ή δια της υπ' αριθ. 5)1963 αποφάσεως του διδυσένη από 21.2.1963 αξήσεις εκ δραχμών 4 δια τους άνδρας και δραχμών 2 δια τας γυναίκας επί των ημερομισθίων των καταβαλλομένων την 21.2.1963 αφορά πάντας τους εν τω Δήμω Πειραιώς εργαζομένους επί εργασιακή συμβάσει εξηρτημένης εργασίας, ημερομισθίους, άνευ διακρίσεως τινος και ανεξαρτήτως κατηγοριών.

2) Διορθοί την υπό στοιχείον α' παράγραφον της υπ' αριθ. 5)1963 αποφάσεώς του ως έξης: αντί του εσφαλμένου «καυνοδών τεχνίτου» εις το ορθόν: «καυνοδών αυτοκινήτου».

Η παρούσα δημοσιευθήτω δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 5 Νοεμβρίου 1963

—

88122)5432)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί δημοσιεύσεως εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της από 29.9.1963 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών μεταλλείων και λιγνιτωρυχείων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 490 της 1ης Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τας διατάξεις του ν. 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν και συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Όπως δημοσιευθή εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ή από 29.9.1963 συλλογική σύμβασις εργασίας εργατοτεχνιτών μεταλλείων και λιγνιτωρυχείων απάσης της χώρας, κατατεθείσα ημίν την 12.10.1963, συνταχθέντος προς τούτο του υπ' αριθ. 483)12.10.1963 πρακτικού καταθέσεως, ήτις έχει ως ακολούθως:

Συλλογική σύμβασις εργασίας

εργατοτεχνιτών μεταλλείων και λιγνιτωρυχείων

Εν Αθήναις, σήμερον την 29ην Σεπτεμβρίου 1963, οι κάτωθι υπογεγραμμένοι, αφ' ενός α) Βασίλειος Πετρογιάννης, Πρόεδρος του Συνδέσμου Μεταλλευτικών Επιχειρήσεων, β) Αλέξανδρος Αθανασιάδης, Γενικός Γραμματεύς του Συνδέσμου Μεταλλευτικών Επιχειρήσεων, και γ) Εμμανουήλ Λεκανίδης, Αντιπρόεδρος της Ενώσεως των Ελλήνων Λιγνιτοπαραγωγών, και αφ' ετέρου α) Γεώργιος Βρούστης, Γενικός Γραμματεύς της Ομοσπονδίας Μεταλλευτών Ελλάδος, β) Ανδρέας Μαϊντρίχας, Γενικός Γραμματεύς της Ομοσπονδίας Εργατοτεχνιτών Ελλάδος, και γ) Αντώνιος Ζούλιας και Κωνσταντίνος Πόγκας, εκτελεστικοί της Ομοσπονδίας Μεταλλευτών Ελλάδος, άπαντες δεόντως εξουσιοδοτημένοι διά την υπογραφήν της παρούσης συμβάσεως, συνεμολόγησαν τα εξής:

Κεφάλαιον Α'

Άπεδοχαί

Α'. Από της ισχύος της παρούσης τα κατωτάτα όρια ημερομισθίων των καθ' άπασαν την χώραν εργατοτεχνιτών μεταλλείων και λιγνιτωρυχείων καθορίζονται ως ακολούθως:

1) Μπαζαδόροι, μεταφορείς, κοτσαδόροι και πάντες οι μη ανήκοντες εις τινα των κατωτέρω ειδικώς καθοριζομένων ειδικοτήτων δραχ. 64.

2) Ορύκται, ξεσκαφωτοί, διδηροδρομείται, βιντσιερηδες, μηναδόροι, χειροσφυροι, φορτοεκφορτωταί (εις ας περιπτώσεις χρησιμοποιούνται εργάται των ως άνω επιχειρήσεων διά φορτοεκφορτώσεις πλοίων ή άλλων μέσων, ήτοι βαγονίων, κάρρων, αυτοκινήτων κλπ.) δραχ. 66

3)	Γεμισταί φουρνέλλων, μουρατζήδες, ξυλοδέται	» 68.50
4)	Επί κεφαλής, πισταλαδόροι, βουλιμενταδόροι	» 70
5)	Επιστάται	» 76
6)	Γυναίκες	» 49.50
7)	Μαθητευόμενοι αμφοτέρων των φύλων	» 30

8) Καμινεία και εγκαταστάσεις επιπλεύσεως (φλοτασσιών):

α) Καμινεία:

Οι εργαζόμενοι εις παντός τύπου φούρνους καμινεύσεως παντός είδους μεταλλευμάτων, τριβεία και κόσκινα χονιοποιήσεως μεταλλευμάτων, ως και οι εργαζόμενοι εις άπαργύρωσιν μεταλλευμάτων (αρσενικού, μολύβδου κλπ.) εις την κατασκευην φύλλων μολύβδου (λαμινσσάρ) εις φίλτρα αρσενικού (μπαχάρες) μινίου, αργύρου, εις φρύξεις (γρανοβάλ) κλπ.

Επί κεφαλής	δραχ.	70
Πάντες οι λοιποί εργάται	»	66

β) Φλοτασσιόν:

Επί κεφαλής	»	70
Εργάται μύλων, λιπαντοί και συντηρηταί	»	66
Πάντες οι λοιποί εργάται	»	64

γ) Εργασία βαρέων βαρών:

Εργάται ναύται μανουβραδόροι	»	64

Β. Εις τα δια της παρούσης καθοριζόμενα ημερομίσθια περιλαμβάνεται συγχωνευόμενον το υπό της υπ' αριθ. 88)1961 Πράξεως Υπουργι-

κοῦ Συμβουλίου χορηγούμενον ἐπίδομα ἄρτου ἐκ μιᾶς δραχμῆς.

ΙΙΙ. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ὡς μαθητευόμενοι νοοῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι κυρίως πρὸς ἐκμάθησιν τέχνης καὶ μὴ συμπληρώσαντες, οἱ μὲν ἄνδρες τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, ἢ τὸ 18ον καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, αἱ δὲ γυναῖκες τὸ 17ον ἔτος ἡλικίας, ἀσχέτως προϋπηρεσίας, ἢ τὸ 16ον καὶ ἑνὸς ἔτους προϋπηρεσίαν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ.

IV. Οὐδεὶς, ὑφ' οἱανδήποτε ἰδιότητα καὶ ἂν ἀπασχολῆται καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ χαρακτηρισμοῦ ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου, ἐξαιρέσει τῶν μαθητευομένων, ἐργαζόμενος ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν ἔργων, θὰ λαμβάνῃ ἡμερομίσθιον ἢ ἡμερήσιον μισθὸν, κατώτερον τῶν δραχμῶν 62, προκειμένου περὶ ἀνδρῶν καὶ 47,50 προκειμένου περὶ γυναικῶν.

Κεφάλαιον Β'

Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας

Β'. Τὸ Κεφάλαιον Β' «περὶ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας» τῆς ὑπ' ἀριθ. 90251)18.12.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 32)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Λ.Δ.Α. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὁρίων ἡμισυβίης καὶ ἐργασίας τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα ἐργατοτεχνιτῶν, μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ προϋποθέσεων καὶ διακρίσεων, παραμένει ἐν ἰσχύι.

Εἰς τοὺς ἐργαζομένους ὅμως εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένας κατηγορίας ἀνθυγιεινῶν ἐργασιῶν παρέχεται ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὕψους τῶν ἡμερησίων αὐτῶν ἀποδοχῶν, ἐκ δραχμῶν α) 9 διὰ τὴν Α' κατηγορίαν, β) 7 διὰ τὴν Β' κατηγορίαν, γ) 6 διὰ τὴν Γ' κατηγορίαν.

Κεφάλαιον Γ'

Πρόσθετοι ὅροι

1) Εἰς περιπτώσεις μεταθέσεως ἐργατῶν ἐκ μιᾶς εἰδικότητος εἰς ἑτέραν τὸ ἡμερομίσθιον αὐτῶν παραμένει ἀμετάβλητον, ἐκτὸς ἐὰν τὸ εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς νέας εἰδικότητος ἀντιστοιχοῦν ἡμερομίσθιον εἶναι ἀνώτερον. Ἐὰν ἡ μετάθεσις εἰς τὴν ὑψηλότερον ἀμειβομένην εἰδικότητα εἶναι πρόσκαιρος (καὶ ὡς αὐτὴ νοεῖται ἡ μὴ διαρκοῦσα πλέον τῶν 30 ἡμερῶν), ὁ ἐργάτης, μετατιθέμενος εἰς τὴν εἰς ἣν πρότερον ἀπησχολεῖτο εἰδικότητα, δικαιοῦται τοῦ εἰς ταύτην (μικροτέρου) ἀντιστοιχοῦντος ἡμερομισθίου.

2) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὴν φλοτασσὸν καὶ ἐντὸς στοῶν παρέχωσιν εἰδικὰ ἀποδύματα προφυλάξεως ἐκ τῶν ὑδάτων, κράνη καὶ φόρμας, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότου, ἀντικαθιστώμενα ὑπὸ τούτου ἅμα τῇ φθορᾷ των.

3) Τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἀποδοχαὶ δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

Ὡσαύτως αἱ τυχὸν χορηγούμεναι εἰς εἶδος παροχαὶ ἐξακολουθοῦν παρεχόμεναι.

Ἡ παροῦσα, ἧς ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1963, δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους.

Ἡ παροῦσα συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1963

—

86637)Σ.835)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 490 τῆς 1 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1740)1939 «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἑρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17)Υ.2)8.1.1963 ἀναφορᾶς του. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 29)1963, συνεδρίασις 122 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 19.9.1963), ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων τροποποιηθῇ ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀκολούθως:

Ἄρθρον 37

Ἐπιτροπὴ εἰσφορῶν

«1. Οἱ μὴ πληροῦντες τὰς προϋποθέσεις τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ διὰ τὴν ὁπόλησιν συντάξεως, ἐξερχόμενοι τῆς ὑπηρεσίας ἠσφαλισμένοι λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἢ λόγῳ ἀνικανότητος, ὡς καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 38 τοῦ παρόντος μέλη τῆς οἰκογενείας ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου, δικαιοῦνται εἰς ἐπιστροφὴν τόκων τῶν ἀτομικῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων μέν, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν πενταετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν, τῶν τε ἀτομικῶν εἰσφορῶν τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ τῶν συνεισφορῶν ταῦ ἐργοδότου δέ, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν δεκαετῆ τοὐλάχιστον πραγματικὴν ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσίαν.

2. Ἐκ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπιστρεφομένων εἰσφορῶν παρακρατεῖται πᾶσα ὀφειλὴ τοῦ ἠσφαλισμένου πρὸς τὸ Ταμεῖον, ὡς καὶ αἱ μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 3755)1957 ὑπὲρ τοῦ Ὀργα-

νισμοῦ Ἐργατικῆς Κατοικίας ἀποδοθείσαι εἰσφοραί».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1963

—

89850) 5636)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 28) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 514 τῆς 11 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 28 1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων τῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἁπάσης τῆς χώρας», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῶν : Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, β) Συνδέσμου τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, γ) τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Θεσσαλονίκης καὶ δ) Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως :

1) Εἰς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης ὑπάγεται τὸ προσωπικὸν τῶν Γραφείων καὶ τὸ προσωπικὸν τὸ ἐκτελοῦν ἐργασίαν Γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του, τῶν ἐν Ἑλλάδι λειτουργουσῶν πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων (βιομηχανικῶν, ἐμπορικῶν, ἐπαγγελματικῶν, βιοτεχνικῶν, καταστημάτων ἐν γένει κλπ.), ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς μορφῆς τούτων, ὡς καὶ οἱ ἐκτελοῦντες ὑπηρεσίαν ἐργοδηγοὶ εἰς τὰ βιομηχανικὰ ἐργοστάσια.

Δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν παροῦσαν τὸ ὁμοιον προσωπικὸν τῶν Τραπεζιτικῶν καὶ Ἀσφαλιστικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς καὶ οἱ λογισταὶ καὶ βοηθοὶ λογιστῶν, περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, κατατεθεῖσα εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 131)12.11.1960 πράξεως καταθέσεως.

2) Τὰ κατώτατα ὅρια βασικῶν μισθῶν τῶν περὶ ὧν ἡ παροῦσα μισθοτῶν καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

Α' Ὑπάλληλοι ἁρρενες :

α) Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των δραχμαὶ 1.300.

β) Μετὰ συμπλήρωσιν τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των κατὰ τὰ ἀκόλουθα χλιμάκια :

Ἔτη ὑπηρεσίας					Δραχμαί
1)	Κατὰ	τὸ	1ον	καὶ 2ον	1.550
2)	»	»	3ον	» 4ον	1.700
3)	»	»	5ον	» 6ον	1.850
4)	»	»	7ον	» 8ον	1.975
5)	»	»	9ον	» 10ον	2.100
6)	»	»	11ον	» 12ον	2.225
7)	»	»	13ον	» 14ον	2.375
8)	»	»	15ον	» 16ον	2.500
9)	»	»	17ον	» 18ον	2.625
10)	»	»	19ον	» 20ὸν	2.750

γ) Δι' ἕκαστον ἐπὶ πλέον τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένον ἔτος ὑπηρεσίας τὸ ὡς ἄνω τελευταῖον χλιμάκιον βασικοῦ μισθοῦ τῶν 2.750 αὐξάνεται κατὰ ποσὸν 75 δραχμῶν μέχρι συμπληρώσεως βασικοῦ μισθοῦ δραχμῶν 3.500.

Β' Ὑπάλληλοι θήλεις:

α) Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των δραχμαὶ 1.200.

β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας κατὰ τὰ ἀκόλουθα χλιμάκια :

Ἔτη ὑπηρεσίας					Δραχμαί
1)	Κατὰ	τὸ	1ον	καὶ 2ον	1.400
2)	»	»	3ον	» 4ον	1.600
3)	»	»	5ον	» 6ον	1.750
4)	»	»	7ον	» 8ον	1.875
5)	»	»	9ον	» 10ον	2.000
6)	»	»	11ον	» 12ον	2.100
7)	»	»	13ον	» 14ον	3.200
8)	»	»	15ον	» 16ον	2.300
9)	»	»	17ον	» 18ον	2.400
10)	»	»	19ον	» 20ὸν	2.500

γ) Δι' ἕκαστον ἔτος, πλέον τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένων, ὑπηρεσίας τὸ ὡς ἄνω τελευταῖον χλιμάκιον βασικοῦ μισθοῦ τῶν δραχμῶν 2.500 αὐξάνεται κατὰ ποσὸν δραχμῶν 60 μέχρι συμπληρώσεως βασικοῦ μισθοῦ δραχμῶν 3.100.

1ον Εἰσπράκτορες καὶ ἀποθηκάριοι ἀνεξαρτήτως φύλου :

α) Μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των δραχμαὶ 1.300.

β) Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των κατὰ τὰ ἀκόλουθα χλιμάκια :

Ἔτη ὑπηρεσίας					Δραχμαί
1)	Κατὰ	τὸ	1ον	καὶ 2ον	1.450
2)	»	»	3ον	» 4ον	1.550
3)	»	»	5ον	» 6ον	1.650
4)	»	»	7ον	» 8ον	1.750
5)	»	»	9ον	» 10ον	1.850
6)	»	»	11ον	» 12ον	1.950
7)	»	»	13ον	» 14ον	2.050
8)	»	»	15ον	» 16ον	2.150
9)	»	»	17ον	» 18ον	2.200
10)	»	»	19ον	» 20ὸν	2.250

γ) Δι' ἕκαστον, ἐπὶ πλέον τῶν 20 ἐτῶν συμπεπληρωμένων ἔτος ὑπηρεσίας, τὸ ὡς ἄνω τελευταῖον χλιμάκιον βασικοῦ μισθοῦ τῶν δραχμῶν 2.250 αὐξάνεται κατὰ ποσὸν δραχμῶν 55 μέχρι

συμπληρώσεως βασικού μισθού δραχμών 2.800.

Δ'. Υπηρετικών προσωπικών (ήτοι κλητήρες, θυρωροί, φύλακες και νυκτοφύλακες):

α) Άρρενες και θήλεις το πρώτον προσλαμβανόμενοι δραχμαί 1.000

β) Μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας και ενός έτους οιασδήποτε προϋπηρεσίας, ή του 19ου έτους, άσχετως προϋπηρεσίας, προκειμένου περί άρρένων και μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους της ηλικίας και ενός έτους οιασδήποτε προϋπηρεσίας, ή του 17ου έτους της ηλικίας, άσχετως προϋπηρεσίας, προκειμένου περί θηλέων, κατά τα ακόλουθα κλιμάκια:

Έτη υπηρεσίας				Άρρενες	Θήλεις
1) Κατά το	1ον	και	2ον	1.450	1.250
2) »	»	3ον	» 4ον	1.500	1.400
3) »	»	5ον	» 6ον	1.550	1.500
4) »	»	7ον	» 8ον	1.600	1.600
5) »	»	9ον	» 10ον	1.650	1.650
6) »	»	11ον	» 12ον	1.700	1.700
7) »	»	13ον	» 14ον	1.750	1.750
8) »	»	15ον	» 16ον	1.800	1.800
9) »	»	17ον	» 18ον	1.850	1.850

10) Μετά την συμπλήρωσιν του 18ου έτους υπηρεσίας, αδιακρίτως φύλου, δραχμαί 1.900.

3) Τα ώς άνω καθοριζόμενα κατωτάτα όρια βασικών μισθών αύξάνονται δι' επιδόματος γάμου εκ δραχμών 150 μηνιαίως. Το επίδομα τούτο παρέχεται διά την σύζυγον, εφ' όσον αύτη δεν εργάζεται ή δεν συνταξιοδοτείται παρά του Δημοσίου ή παρ' οιασδήποτε μορφής Ασφαλιστικού Οργανισμού, παύει χορηγούμενον εν περιπτώσει χηρείας ή διαζεύξεως.

4) Εν περιπτώσει μετατάξεως του υπηρετικού προσωπικού εις το υπαλληλικόν τοιούτον ο χρόνος υπηρεσίας ως υπαλλήλου υπολογίζεται από της ημέρας αναλήψεως της υπαλληλικής υπηρεσίας. Κατ' εξαίρεσιν ο παρ' ω εγένετο ή μετάταξις εργοδότης υποχρεούται όπως προσμετρήση την παρ' αύτω διανυθείσαν προϋπηρεσίαν εις την κατηγορίαν του υπηρετικού προσωπικού, του μετατασσομένου εις το υπαλληλικόν τοιούτον μισθωτού διά τον προσδιορισμόν της μισθοδοσίας αύτου.

5) Τα εν παραγράφω 2 της παρούσης καθοριζόμενα κατωτάτα όρια βασικών μισθών ισχύουσι διά τους απασχολουμένους εις πόλεις, μετά των περιχώρων των, πληθυσμού άνω των 15.000 κατοίκων και εις Σκαραμαγκάν, Λαπρόπυργον και Ελευσίνα. Διά τους απασχολουμένους εις πόλεις μικροτέρου πληθυσμού μειούνται κατά ποσοστόν 10%. Δεν υπόκεινται εις την ανωτέρω μείωσιν τα ώς άνω διά το υπηρετικόν προσωπικόν, το πληρούν τας εν τη από 1ης Ιουλίου 1962 Εθνική Γενική Συλλογική Συμβάσει Εργασίας προϋποθέσεις ηλικίας και προϋπηρεσίας των εργατών και εργατριών, προβλεπόμενα κατωτάτα όρια βασικών μισθών.

6) Αί διατάξεις των παραγράφων 4, 5, 8 και 9 της υπ' αριθ. 16929)1959 υπουργικής αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 77 Β' της 28.2.1959) εις ουδεμίαν σημείαν δεν τροποποιούνται ανωτέρω τιθέμενα και αύθις εις εφαρμογήν από της ισχύος της παρούσης.

7) Εις τους περί ων η παρούσα μισθωτούς χορηγείται, εν περιπτώσει γάμου, άδεια μετ' αποδοχών εκ τριών εργασίμων ημερών. Η άδεια αύτη είναι άσχετος και δεν συμψηφίζεται προς την προβλεπομένην υπό του ά. ν. 539)1945.

8) Τυχόν καταβαλλόμεναι αποδοχαί, ανώτεραι των υπό της παρούσης καθοριζομένων, δεν δύνανται να μειωθώσιν.

9) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από 1ης Μαΐου 1963.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 9 Νοεμβρίου 1963

Τα σκεπτικά της ανωτέρω δικαστικής αποφάσεως, εκδοθείσης επί εφέσεων υπό των Εμπορικών Συλλόγων Αθηνών, Πειραιώς και Θεσσαλονίκης, του Συνδέσμου Ανωνύμων Εταιρειών και Εταιρειών περιωρισμένης ευθύνης, της Γενικής Συνομοσπονδίας Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος και της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδος κατά της υπ' αριθ. 27)1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ. Αθηνών, έχει ως εξής:

1) Επειδή, κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, εφαλεν η εκκαλουμένη εις την εκτίμησιν των από του Σεπτεμβρίου 1960 (ότε ενεργήθη η τελευταία αύξησις) επελθουσών οικονομικών μεταβολών, δεόντως ως εν τούτου καθορίσασα το μισθολογιον των εν διενέξει μισθωτών, κατά τα εν αυτή, ενώ, λαμβάνουσα υπ' όψιν την εκτοτε σημειωθείσαν αύξησιν του κόστους ζωής, την επιτευχθείσαν αύξησιν του τε εθνικού και κατά κεφαλήν εισοδήματος, ως και της βιομηχανικής παραγωγής, την δικαίαν των εισαγωγών αγαθών και των συναλλαγών και ορθώς εκτιμώσα πάντα ταύτα, εν συνδυασμώ προς το είδος και την φύσιν της υπό των μισθωτών προσφερομένης εργασίας και τα λοιπά εν άρθρω 15 § 3 του νόμου 3239)1955 στοιχεία, θά έδει να καθορίση τα κατωτάτα όρια βασικών μισθών των περί ων η διενεξις μισθωτών, ως εν τω διατακτικώ της παρούσης. Δεον όθεν, δεκτών καθιστα μένων εν μέρει των σχετικών παραπόνων της εκκαλούσης εργατικής οργανώσεως και απορριπτομένων των περί του αντιθέτου τοιούτων των εκκαλουσών εργοδοτικών οργανώσεων, να μεταρρυθμισθή η εκκαλουμένη κατά το εν τω διατακτικώ.

2) Επειδή, κατά την κρίσιν του Δικαστηρίου, δεν συντρέχει λόγος εξαιρέσεως εκ της παρούσης ρυθμίσεως του προσωπικού Γραφείων των Κ.Τ.Ε.Α., δεδομένου ότι αύτη, αποτελούσα εθνικήν ομοιοεπαγγελματικήν ρύθμισιν, βασίζεται επί των γενικών δεδομένων της οικονομίας, εν πάση δε περιπτώσει αι οικονομικαί δυνατότητες της κατηγορίας ταύτης των εργοδοτών δεν υπολείπονται ετέρων εκ των υποκειμένων εις την παρούσαν. Άλλωστε διότι ο

παλλήλους των Κ.Τ.Ε.Α. ἰσχύει ἰδιαιτέρα συλλογική σύμβασις, ὑπὸ τῆς ὁποίας προβλέπεται ἡ ὑποχρέωσις ἐξασφαλίσεως τῶν ἐκάστοτε ἰσχυόντων κατωτάτων ὁρίων διὰ τὸ προσωπικὸν Γραφείων, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἐξαίρεσις ἐκ τῆς παρούσης νὰ εἶναι ἐφικτὴ μόνον διὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 8)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς (Φ.Ε.Κ. 497 Β' τῆς 28.12.1962). Δέον, ὅθεν, τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου παραπονα τῆς ἐκκαλούσης ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως νὰ ἀπορριφθοῦν ὡς ἀβάσιμα.

β) Ἐπειδή, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου δὲν συντρέχει λόγος μεταβολῆς τοῦ προβλεπομένου εἰς πάγιον ποσὸν καθωρισμένου ἐπιδόματος γάμου, ἐν ὄψει τῆς διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένης αὐξήσεως καὶ τῆς δι' αὐτῆς προκαλουμένης ἐπιβαρύνσεως, διότι τὸν αὐτὸν ἄλλωστε λόγον δὲν καθίσταται ἐφικτὴ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ αἰτήματος περὶ χορηγήσεως ἐπιδόματος τριετιῶν λάθρα καὶ αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν κανονικῆς ἀδείας εἰς τὰ ἐπίπεδα τὰ ἰσχύοντα διὰ τοὺς ὑπαλλήλους Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν. Εἰδικῶς ὅμως, ὡς πρὸς τὸ αἴτημα περὶ καθιερώσεως τῆς παροχῆς ἀδείας λόγῳ γάμου, διὰ λόγους ἴσης μεταχειρίσεως πρὸς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων ἐπιβάλλεται ἡ θέσπισις ἀναλόγου ρυθμίσεως. Δέον, ὅθεν, δεκτῶν καθιστωμένων ἐν μέρει τῶν σχετικῶν παραπόνων τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ.

γ) Ἐπειδὴ ἐσφαλεν ἡ ἐκκαλουμένη, παραλείψασα νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὴν παροῦσαν ρύθμισιν τοὺς ἐργοδηγοὺς τῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ὑφίσταται μισθολογικὴ ρύθμισις καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀναφέρεται τὸ αἴτημα. Ἔσφαλεν ὡσαύτως παραλείψασα νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ αἰτήματος περὶ μειώσεως τῆς διαφορᾶς ἀποδοχῶν μεταξὺ κεντρου καὶ ἐπαρχιῶν, ἐνῷ, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑφιστωμένην διαφορὰν κόστους ζωῆς μεταξὺ αὐτῶν, θὰ ἔδει νὰ καθορίσῃ τὴν μείωσιν τῶν κατωτάτων ὡρῶν βασικῶν μισθῶν εἰς ποσοστὸν 7 ο/ο διὰ τὰς πόλεις πληθυσμοῦ κάτω τῶν 15.000 κατοίκων. Δέον, ὅθεν, δεκτῶν καθισταμένων ἐν μέρει τῶν σχετικῶν παραπόνων τῆς ἐκκαλούσης ἐργατικῆς ὀργανώσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη κατὰ τὰ ἐν τῷ διατακτικῷ.

Διὰ ταῦτα

Δεχόμενον τύποις τὰς ὑποβληθείσας ἐφέσεις καὶ ἐν μέρει κατ' οὐσίαν τὴν τοῦ ἐργατικοῦ πρωτείου. Ἀπορρίπτον δὲ κατ' οὐσίαν τὰς ἐφέσεις τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων. Μεταρρυθμίζει τὴν ὑπ' ἀριθ. 28)1963 ἀπόφασιν τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τῆς Ὁμοσπονδίας Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου: α) Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, β) Συνδέσμου τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, γ) τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Θεσσαλονίκης καὶ δ) Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, ὡς ἀκολούθως . . .

—

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Ὑπουργείου Ἐργασίας 87505)23.10.1963

Περὶ διευκολύνσεως τῶν μισθωτῶν πρὸς ἄσκησιν τῶν ἐκλογικῶν των δικαιωμάτων: Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς παρὰ πολλῶν ἐπιχειρήσεων ζητοῦνται πληροφορίαι περὶ τοῦ ἂν ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν ἀπουσίας εἰς τοὺς μισθωτούς ἐκείνους, οἵτινες ἀσκοῦσι τὰ ἐκλογικά των δικαιώματα εἰς περιοχὰς ἀπεμένης μακρὰν τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς ἣν ἐργάζονται, καθέκομεν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τοῦτο, τὰς ἑξῆς ὁδηγίας:

Τὸ ἐκλογικὸν δικαίωμα, ὅπερ ἱστορεῖ ἱερὸν καθῆκον, ἀναμφισβητήτως ἀποτελεῖ καὶ σπουδαῖον λόγον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δικαιοῦται νὰ ἀπουσιάσῃ ὁ μισθωτὸς καὶ νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ, κατὰ τὰς διακρίσεις καὶ ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἄρθρων 657 καὶ 658 τοῦ Α.Κ., ἀσάκις, λόγῳ παρεμπιπτούσης ἀποστάσεως μεταξὺ τόπου ἐργασίας καὶ τόπου ἀσκήσεως τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος δὲν δύναται τοῦτο νὰ ἀσκηθῇ ἄλλως εἰμὴ δι' ἀπουσίας τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας του.

Ἐξ ἑτέρου ὅμως θὰ πρέπει νὰ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ ἀπουσία του θὰ ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὸν λόγον τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐκλογικοῦ του δικαιώματος, ἥτις θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ ἄνευ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅθεν, ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν μὴ παρακωλυθῇ ἡ ἄσκησις τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος οὐδενὸς ἐργαζομένου, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὴ λάβωσι χώραν καταχρήσεις, δέον νὰ ἔχητε ὑπ' ὄψιν ὑμῶν τὰ ἑξῆς:

1) Ἡ ἄδεια θὰ ἔδει νὰ χορηγῆται, ἐφ' ὅσον ὁ τόπος ἀσκήσεως τοῦ ἐκλογικοῦ δικαιώματος κεῖται εἰς ἀπόστασιν, μὴ ἐπιτρέπουσαν τὴν μετάβασιν τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν τόπον, εἰς ὃν ἀσκεῖ τὸ ἐκλογικὸν του δικαίωμα, κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ.

2) Ἡ διάρκεια τῆς ἀδείας θὰ ἔδει νὰ περιορίζηται εἰς τὰ ἀπαραίτητως ἀναγκαῖα χρονικὰ ὅρια μεταβάσεως καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸν τόπον ψηφοφορίας, νὰ εἶναι δὲ ἀνάλογος τῆς ἀποστάσεως.

3) Πρὸ τῆς χορηγήσεως τῆς ἀδείας θὰ πρέπει νὰ παραδώσῃ ὁ μισθωτὸς εἰς τὸν ἐργοδότην δήλωσιν, εἰς ἣν νὰ δηλοῖ ὑπευθύνως:

α) Ὅτι τὸ ἐκλογικόν του δικαίωμα ἀσκεῖ εἰς τὸν τόπον, εἰς ὃν ζητεῖ νὰ μεταβῇ καὶ

β) Τὸν συντομώτερον χρόνον, ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν μετάβασιν καὶ ἐπιστροφήν.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω δέον νὰ ἐφαρμόζωνται ἐντὸς τῶν ἀπολύτως λογικῶν ὁρίων.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Βασίμως ἐλπίζεται, ὅτι θὰ ληφθοῦν ριζικὰ μέτρα διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς προστατευτικῆς τῶν ἐργαζομένων νομοθεσίας καὶ τὴν καλλιτέρευσιν τῆς θέσεως αὐτῶν. Δὲν πρέπει, ἄλλως τε νὰ ὑπάρχῃ ἐναντία γνώμη εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπὲρ τῶν ἐργαζομένων διαρκὴς μέριμνα ἐμπεδώνει τὴν κοινωνικὴν εἰρήνην, ἐντὸς τοῦ κλίματος τῆς ὁποίας προάγεται, ὠφελουμένη, καὶ ἡ οἰκονομία τοῦ τόπου, ἀφοῦ ὁ ἐργάτης εἶναι ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων αὐτῆς, δυνάμενος νὰ ἐργάζηται μὲ μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν, ὅσον περισσότερον καλλιτερεύει ἡ ζωή του.

Τὸ πρῶτον, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ στραφῇ ἡ προσοχή, εἶναι τὸ πελώριον πράγματι, ἀπὸ ἀπόψεως σημασίας, θέμα τῶν ὡρῶν ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν μισθωτῶν.

Ὁ ἰσχύων νόμος 3239)1955 περὶ τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας δὲν ἱκανοποιεῖ. Καθιερώνει μίαν μακρὰν καὶ ἐπίπονον διαδικασίαν, ἡ ὁποία εἰς τὴν πρᾶξιν γίνεται χειροτέρα, ἀφοῦ καταλήγει νὰ ἀπαιτῆται διὰ τὴν λύσιν μιᾶς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας χρονικὸν διάστημα μηνῶν, παρὰ τὸ ὅτι ἐκ τοῦ πράγματος ἡ συλλογικὴ διαφορὰ ἐργασίας δὲν ἐπιδέχεται μακρὰν διὰ τὴν λύσιν της ἀναβολήν, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, δὲν ἀρήνεται καὶ ἐλευθέρα ἡ θέλησις τῶν ὀργανώσεων ἢ ἡ ἀπόφασις τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων, διὰ τῆς παρεμβολῆς καὶ τῶν ἁρμοδίων ἐκ τοῦ νόμου Ὑπουργῶν, εἰ ὁποῖοι δύνανται νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκφρασιν τῆς θελήσεως τῶν συλλογικῶς συμβληθέντων ἢ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων, ἐν ὀνόματι τοῦ συμφέροντος τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καὶ καθωρισμένα πλαίσια. Τόσον ὥστε εἰς ἐπανειλημμένας περιπτώσεις τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας νὰ φθάσῃ εἰς ἀκύρωσιν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν, διότι ἠτιολογοῦντο μὲ ἐλλιπεῖς, ἄνευ στοιχείου τινός, πεισθέντος περὶ τῆς ἀνάγκης αἰτιολογίας.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν εἰσάγομεν καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς ἐσωτερικὸν δίκαιον, τὴν ὑπ' ἀριθ. 98 Διεθνῆ Σύμβασιν «περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαιώματος ὀργανώσεως καὶ συλλογικῆς διαπραγματεύσεως» (κυρωτικὸς νόμος 4205)1961) «καὶ τίθεται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1963 (Β.δ. 449)1962), βασίμως δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ἀντιστρατεύεται τὴν ἀρχὴν αὐτῆς παρεμπόδισις τῶν ὑπὸ τῶν ὀργανώσεων ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν ἐκουσίων διαπραγματεύσεων πρὸς ρύθμισιν διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας τῶν ὡρῶν ἀπασχολήσεως.

***

Πέραν ὅμως τῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐπανεξετασθοῦν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ βελτιωθῇ ἡ θέσις τῶν ἐργαζομένων ἐνδεικτικῶς ἀνεφέρομεν τὸ θέμα τῶν μισθῶν, λόγῳ τῆς πρωτίστης σημασίας του· ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἐν σημαντικόν, λόγῳ τῆς χρησιμότητός του, ἔργον· ἡ κωδικοποίησις τῆς ἰσχυούσης ἐργατικῆς νομοθεσίας.

Ὁ σημερινὸς Ὑπουργὸς τῆς Ἐργασίας συνέδεσε τὸ ὄνομά του μὲ ἕνα ἀξιόλογον εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐργατικῶν νόμων, τὸν νόμον 1834)1951 «περὶ κωδικοποιήσεως τῆς ἰσχυούσης ἐργατικῆς νομοθεσίας». (ΕΕΔ 10, 582), ἐπεξηγήσας ἐπαρκῶς διὰ τῆς εἰσηγητικῆς του ἐκθέσεως (ΕΕΔ 10, 491) τὴν ὑπάρχουσαν ἔκτοτε ἀνάγκην.

Παρῆλθεν ἤδη δεκαετία καὶ πέραν, συνετέθησαν δύο Ἐπιτροπαὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ νόμου ἔτη μέχρι τοῦ 1959, ἡ πρώτη μάλιστα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διαπρεποῦς Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀλεξ. Λιτζεροπούλου, καὶ μὲ ἐγκρίτους ἄλλους νομομαθεῖς, χωρὶς ὅμως νὰ φθάσῃ εἰς τελικὸν ἀποτέλεσμα, διότι ἔλειψε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μετὰ ταῦτα Ὑπουργῶν Ἐργασίας διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου.

Ἴσως καὶ κακὴ μοῖρα νὰ καταδιώκῃ τὴν ζωὴν τοῦ θέματος.

Πληροφορούμεν τοὺς ἀγνοοῦντας ἴσως τὸ θέμα ὅτι πρὸ 30 σχεδὸν ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1935, εἶχε σχεδιασθῇ ἡ κωδικοποίησις τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, μὲ τὴν ὑπ' ἀριθ. 49609)1935 ἀπόφασιν τοῦ ἁρμοδίου τότε Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀπὸ τότε ἐπισημάνει τὴν ἀνάγκην, κατέληξε δὲ νὰ μείνῃ καὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἐνδιαφερόντων τοῦ ἱστοριοδίφου.

Γραπτὰ κείμενα

Οἱ ἁρμόδιοι κατὰ νόμον 3239,1955 Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας κατὰ τὴν κύρωσιν μιᾶς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἀνωτέρω σελ. 1406) τὴν ἐτροποποίησαν κατὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐθεώρησαν ὅτι ἀντίκεινται εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν κυβερνητικὴν πολιτικήν.

Ἀλλὰ δὲν ἀνέγνωσαν καὶ ἕνα ἐκπληκτικόν, ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς, ὅρον, τὸν ὁποῖον οἱ συμβαλλόμενοι συνωμολόγησαν: Γράφεται εἰς αὐτήν: «Ἑκάστη νοσοκόμος καὶ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ὀφείλει, ὅπως εἰδοποιήσῃ πρὸ 15θημέρου τὸν ἐργοδότην διὰ τὴν περίπτωσιν ἀποχωρήσεώς της ἀπὸ τὴν κλινικήν. Ἐὰν φύγῃ (!) κανένα (!) μέλος τοῦ προσωπικοῦ ἄνευ εἰδοποιήσεως, δὲν θὰ λάβῃ τὰς δικαιουμένας ἀποδοχάς του (!)».

Ὁπωσδήποτε σημειώνομεν τὸν ὅρον αὐτόν, διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ τυχὸν διὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ συλλογικοῦ ἐργατικοῦ δικαίου.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεύχος 23 (533)

Ἀθῆναι, 1 Δεκεμβρίου 1965

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ (*)

Ὑπό τοῦ κ. Δ. Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Δ.Ν., Δικηγόρου

3. Ἡ ἀρχὴ τῆς προστασίας τῆς προσωπικότητος εἶναι ἡ τρίτη, διέπουσα τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ὡς δίκαιον τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων, ἀρχή. Αὕτη ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡς φορεὺς ἀξιῶν α) δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτίθεται κατὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας εἰς ἰδιαιτέρους κινδύνους τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας καὶ τῆς τιμῆς, β) δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως ἐκ μέρους ἄλλων ἀνθρώπων καὶ γ) ὅτι ἀπάδει εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν ἡ ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐργασίας - καὶ ὡς ἐκ ταύτης καὶ τῶν στοιχειωδῶν μέσων συντηρήσεως - ἐξαθλίωσις τῶν ἐργαζομένων.

α) Ἡ τοποθέτησις τῆς ἀρχῆς ταύτης εἰς τὰς θετικὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος εἶναι δυσχερής. Ἐν τούτοις ἐπιτυχῶς ὑπεστηρίχθη (66), ὅτι αὕτη ἀπορρέει ἐκ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος περὶ προστασίας τῆς προσωπικότητος. Τὸ ἄρθρον 23 προστατεύει μόνον τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀτόμων, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν καθ' ὅλου προσωπικότητα. Ὅμως, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι διὰ τῆς συνταγματικῆς ταύτης διατάξεως προστατεύονται αἱ σημαντικώτεραι ἀξίαι τῆς προσωπικότητος συνάγεται, ὅτι αὕτη, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 13, συνιστᾷ ἐκδήλωσιν εἰς τὸ θετικὸν δίκαιον ἑτέρας γενικώτερον προστατευούσης τὴν προσωπικότητα, τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν, ἀρχῆς. Πρόκειται περὶ τῆς προστασίας τῆς αὐτοτελείας τῆς ἰδιαιτέρας ἀξίας, τῆς ὑντότητος καὶ γενικῶς τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ ἐπίκεντρον τῆς καθ' ὅλου ἐννόμου τάξεως (67). Ἡ ἀρχὴ τῆς προστασίας τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑντότητος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι διατετυπωμένη εἰς τὸ θετικὸν δίκαιον (68), ἀλλ' οὔτε ἦτο τοῦτο ἀπαραίτητον, διότι αὕτη ἀποτελεῖ στοιχειώδη ἀρχὴν τοῦ φυσικοῦ δικαίου καὶ εἶναι συνεπῶς προπολιτειακὸν καὶ ὑπερθετικὸν δίκαιον (69). Ἐν τούτοις ἔπεται, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀρχὴ ἀνήκει εἰς τὰς ἀπολύτως στοιχειώδεις καὶ συνιστᾷ ἔκφρασιν δικαίου προηγουμένου τοῦ Συντάγματος, δεσμεύοντος καὶ αὐτὸν τὸν συντακτικὸν νομοθέτην καὶ ὅτι ἄλλαι συνταγματικαὶ διατάξεις, ἐφ' ὅσον ἀντίκεινται πρὸς αὐτήν, εἶναι ἄκυροι (70).

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ἡ ἀρχὴ αὕτη, ὡς ὑπερ-

(*) Συνεχίζεται ἐκ τῆς σελ. 1372 τοῦ παρόντος τόμου.

(67) Βλ. Ἀγαλλόπουλον, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σ. 20 ἐπ.

(68) Βλ. Nipperdey, Die Würde des Menschen, ἐν Grundrechte II, σ. 1.

(69) Εἰς τὸ σύνταγμα τῆς Βόννης τῆς 23.5.1949 ἡ ἀρχὴ αὕτη διετυπώθη εἰς τὸ ἄρθρον 1 § 1 ὡς «ἀρχὴ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου» (Würde des Menschen), ὅπου ὡρίσθη ὅτι: «Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπαρασάλευτος. Ὁ σεβασμός της καὶ ἡ προστασία της εἶναι καθῆκον «ὁλοκλήρου τῆς κρατικῆς ἐξουσίας». Γίνεται ὅμως δεκτόν, ὅτι ἡ προστασία τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας ἀποτελεῖ συνταγματικὸν κανόνα ἀνωτέρας βαθμίδος καὶ ἐπηυξημένης δυνάμεως ἔναντι τῶν ἄλλων, ὡς «ὑπερνομικὸς κανών» καὶ «στοιχειώδες, θεμελιώδες δικαίωμα». Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 2· v. Mangoldt-Klein, GG Art. 1, Anm. III· Maunz, Deutsches Staatsrecht 5η ἐκδ., σ. 89.

(70) Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ.· v. Mangoldt-Klein, ἔνθ' ἀνωτ. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, καίτοι μετ' ἐπιφυλακτικότητος, καὶ Maunz, ἔνθ' ἀνωτ.

συνταγματικὰς κανὼν τοῦ φυσικοῦ δικαίου, ἐκφράζεται διὰ πλείστων θετικῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος (ἄρθρα 3, 4, 11, 14 κλπ.) καὶ ἐκ πολλῶν διατάξεων τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, αἵτινες ἔχουν παρ' ἡμῖν ἐπηυξημένην τυπικὴν δύναμιν (70). Ἀναφέρονται ἐν προκειμένῳ ὁ Χάρτης τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν (71), ἡ Οἰκουμενικὴ Διακήρυξις τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (72), ἡ Διακήρυξις τῆς Φιλαδελφείας (73) κ.ἄ. (74).

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης βασίζονται (75):

αα) Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας (76). Σχετικὴ μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας εἶναι ἡ ὑπ' ἀριθ. 29)1930 Διεθνὴς Σύμβασις Ἐργασίας περὶ ἀναγκαστικῆς ἢ ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας (77), ἥτις ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνδιασκέψεως τῆς Διεθνοῦς Ὀργανώσεως Ἐργασίας κατὰ τὴν 14ην σύνοδον αὐτῆς ἐν Γενεύῃ τῆς 10ης Ἰουνίου 1930. Ἡ σύμβασις αὕτη διεθνῶς μὲν ἴσχυσεν ἀπὸ τῆς 1ης Μαΐου 1930, ἐν Ἑλλάδι δὲ ἀπὸ τῆς 13ης Ἰουνίου 1952 (78).

ββ) Ἡ ὑποχρέωσις προνοίας τοῦ ἐργοδότου καὶ ὁλόκληρον τὸ δημόσιον προστατευτικὸν δίκαιον.

γγ) Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις τελούντων μισθωτῶν. Τοῦτο βεβαίως ἐπιτάσσεται καὶ ὑπὸ τῆς ἐν ἄρθρῳ 3 τοῦ Συντάγματος ἀρχῆς τῆς ἰσότητος (79).

δδ) Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἀπασχόλησιν, ἐὰν δεχθῶμεν τοιαύτην ὑπάρχουσαν, καίτοι τοῦτο ἀμφισβητεῖται (80).

εε) Ἡ προστασία τῆς θέσεως ἐργασίας. Ἐδῶ ἀνήκουσιν αἱ περιοριστικαὶ τῆς καταγγελίας διατάξεις καὶ τὸ δίκαιον τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας.

στ' στ') Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐργασίας. Τοῦτο δύναται νὰ νοηθῇ μόνον ἐν τῇ ἐννοίᾳ, ὅτι πᾶς ἔχει ἀξίωσιν ἐναντι τῆς πολιτείας πρὸς ἐργασίαν, δηλαδὴ μόνον ὡς δημόσιον δικαίωμα. Ἡ θεμελίωσις τοιούτου δικαιώματος εἶναι λίαν δυσχερής. Δεδομένου ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ἀναγνωρίσεως δημοσίου δικαιώματος ἐπὶ τῆς ἐργασίας θὰ ὑφίστατο καὶ ἀντίστοιχος ὑποχρέωσις πρὸς ἐργασίαν, τὸ δικαίωμα τοῦτο θὰ ἦτο ἀλληλένδετον μὲ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἰς τὰς χώρας τῆς Δύσεως ἔχει τὴν ἔννοιαν ἑνὸς δικαιώματος πρὸς ὕπαρξιν καὶ συντήρησιν. Οὕτω ἡ πολιτεία ἐνισχύει τοὺς ἀνέργους πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας καὶ ὑποβοηθεῖ τούτους, ἐφ' ὅσον παραμένουν ἄνεργοι διὰ διαφόρων παροχῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας κλπ. (81).

Ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ, ὅπου τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς θέσεως ἐργασίας ἀναγνωρίζεται εἰς πάντα πολίτην (82). Ἡ ἀξίωσις τοῦ πολίτου κατευθύνεται κατὰ τοῦ Κράτους καὶ συνίσταται εἰς τὴν τοποθέτησίν του εἰς ἀνάλογον πρὸς τὰς ἱκανότητάς του θέσιν. Ἀντιστοίχως ὅμως καθιεροῦται καὶ ἡ ἠθικοπολιτικὴ ὑποχρέωσις πρὸς ἐργασίαν, δι' ἧς καθίστανται δυναταὶ ἀναγκαστικαὶ τοποθετήσεις καὶ μεταθέσεις (83).

ΙΙ. 1) Τὸ προστατευτικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον, ὡς ἐδείχθη ἀνωτέρω, ἔχει τὰς βάσεις του εἰς τὰ θεμελιώδη δικαιώματα τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς πολιτείας. Ὅμως

(71) Nipperdey, ἔνθ' ἀνωτ.

(72) Βλ. Ἀγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 22, ὑποσ. 6.

(73) Dolivet, The United Nations, σ. 91 ἑπ.

(74) Βλ. τὸ κείμενον ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει ἐν Δασκαλάκη, Ἡ οἰκουμενικὴ διακήρυξις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων 1953, σ. 117 ἑπ. Περὶ τῶν λοιπῶν μεταφράσεων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν βλ. τὸν αὐτόν, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 10 ἑπ., ὑποσ. 2 (σ. 13). Βλ. καὶ ἀνωτ. ὑποσ. 42.

(75) Βλ. ἀνωτ. ὑποσ. 41.

(76) Ἐπιτυχῶς ὑποστηρίζει ὁ Ἀγαλλόπουλος, ἔνθ' ἀνωτ., ὑποσ. 6, ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ προστασία τῆς προσωπικότητος εἶναι διττή: συνταγματικὴ καὶ διεθνής.

(77) Βλ. Ἀγαλλόπουλον, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 21 ἑπ.

(78) Βλ. BIT, Rapport du Comité Spécial de Travail Forcé, N.S. 36, Genève 1953.

(79) Βλ. Ὑπουργείου Ἐργασίας, Διεθνεῖς Συμβάσεις, σ. 160 ἑπ. International Labour Code, Art. 1208 ἑπ. I, σ. 951 ἑπ.

(80) Ἐκυρώθη διὰ τοῦ νόμου 3079 τῆς 28.4. 1952, Φ.Ε.Κ.

(81) Βλ. Καλομοίρην, ΕΕΔ 19, σ. 8 ἑπ., 20, σ. 265 ἑπ.

(82) Hueck-Nipperdey, I, σ. 347 ἑπ.

(83) Nikisch, ArbR I², σ. 43 ἑπ.

(84) Βλ. Alexandrow, Lehrbuch des Sowjetischen Arbeitsrechts, σ. 34 ἑπ.

(85) Π.χ. Ὁ Ἐργατικὸς Κῶδιξ τῆς Γερμανικῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς 1.7.1961 §§ 2 καὶ 22 - 25. Βλ. Καλομοίρην, ΕΕΔ 21, σ. 10 ἑπ., 68 ἑπ. (σ. 73 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 81 καὶ 82 παραπομπάς).

τὸ σύγχρονον Ἐργατικὸν Δίκαιον ἐκτὸς τῆς προστατευτικῆς λειτουργίας ἔχει προσλάβει ἰσχυρὸν οἰκονομικὸν χαρακτῆρα. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς συγχρόνου βιομηχανικῆς κοινωνίας καὶ ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, εἰς τρόπον ὥστε οὗτοι νὰ ἀποτελοῦν τὰς εὐρείας μάζας τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς χώρας, κατέστησε ἀναπόφευκτον τὴν ἄμεσον ἐπίδρασιν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐπὶ τῆς οἰκονομίας. Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον κατέστη μέρος τοῦ Οἰκονομικοῦ Δικαίου ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ (86).

Τὸ Ἰδιωτικὸν Δίκαιον ἀντιμετωπίζει τὰς οἰκονομικὰς σχέσεις μεταξὺ δύο προσώπων ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐξισορροπήσεως τῶν συμφερόντων των, χωρὶς νὰ προβλέπῃ εἰς τὸν τρίτον καὶ κυριώτερον ἐνδιαφερόμενον, τὴν ὁλότητα. Ὅπου ὁ νομοθέτης δὲν μεταχειρίζεται τοὺς ἀμέσως μετέχοντας εἰς τὴν σχέσιν, ὡς ὑποκείμενα τῆς ἐξισωτικῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ κοινοῦ οἰκονομικοῦ συμφέροντος, τῆς παραγωγικότητος καὶ τῆς οἰκονομίας, ἔχομεν Οἰκονομικὸν Δίκαιον. Εἰς τὸ Οἰκονομικὸν Δίκαιον τὸ Κράτος ἐπιχειρεῖ νὰ κυριαρχήσῃ ὁλονὲν περισσότερον διὰ κανόνων δικαίου ἐπὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων. Οὕτω τὸ Οἰκονομικὸν Δίκαιον ἐμφανίζεται ὡς τὸ «δίκαιον τῆς ὠργανωμένης οἰκονομίας καὶ ἀφορᾷ διαφόρως ἀπὸ τὸ Ἰδιωτικὸν Δίκαιον οὐχὶ εἰς πρόσωπα, ἀλλ' εἰς ἐπιχειρήσεις, ἐργατικὰς δυνάμεις καὶ οἰκονομικὰ προγράμματα. Ὁ ἀποφασιστικὸς τόνος δὲν εὑρηται εἰς τὰ δικαιώματα τῶν ὑποκειμένων μιᾶς σχέσεως, ἀλλ' εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν λειτουργίαν αὐτῆς (87). Οὕτω, ἐφ' ὅσον τὸ Οἰκονομικὸν Δίκαιον νοεῖται ὡς τὸ δίκαιον ὅλων τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων, τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον περιλαμβάνεται ἀναμφισβητήτως εἰς αὐτό. Ἡ διάκρισις μεταξὺ Οἰκονομικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἀντιμετωπίζει τὰς ἐννόμους σχέσεις ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς παραγωγικότητος τῆς οἰκονομίας, ἐνῷ τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς προστασίας καὶ οὕτω τὸ μὲν κλίνει ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τοῦ ἐπιχειρηματίου, τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τοῦ ἐργαζομένου (88), περιορίζει τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον εἰς μόνας τὰς προστατευτικὰς διατάξεις. Ἡ ἄποψις ὅμως αὕτη ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸν ὡς ἄνω δοθέντα ὁρισμόν, διότι παραγνωρίζει τὴν οἰκονομικὴν λειτουργίαν τῆς προστασίας ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς οἰκονομίας ὡς συνόλου καὶ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς ἐπὶ τῆς παραγωγικότητος.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῆς ἀπόψεως ταύτης δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ πῶς ἐντάσσονται εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον διατάξεις, μὴ ἀφορώσαι κυρίως εἰς τὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν, ὡς ὁλόκληρον τὸ Πειθαρχικὸν Δίκαιον, τὸ δίκαιον τῆς διαιτησίας τῶν συλλογικῶν διαφορῶν καὶ τὸ δίκαιον τῆς συμμετοχῆς τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως κ. ἄ., αἵτινες φέρουσι κυρίως οἰκονομικὸν χαρακτῆρα.

Ἐλέχθη ἤδη (89) ὅτι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου συνυπάρχουν ἡ ἰδέα τῆς προστασίας τοῦ μισθωτοῦ καὶ ἡ ἰδέα τῆς παραγωγῆς. Καθ' ὅ μέτρον μία διάταξις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἀποτελεῖ προστατευτικὸν δίκαιον, ἀφορᾷ κυρίως εἰς τὰς κατ' ἰδίαν σχέσεις ἐργαζομένου καὶ μισθωτοῦ. Καθ' ὅ μέρος ὅμως ἡ προστασία αὕτη χωρεῖ καὶ ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῆς παραγωγῆς, ἡ αὐτὴ διάταξις ἀνήκει εἰς τὸ Οἰκονομικὸν Δίκαιον καὶ διέπεται ἀπὸ τοὺς κανόνας αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου παρετηρήθη (90), ὅτι ἡ παραγωγὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶναι σκοπὸς τῆς οἰκονομίας, ἀλλὰ μέσον πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ ἐπίτευξιν οἰκονομικῆς εὐημερίας. Οὕτω καὶ ἡ προστασία τοῦ ἐργαζομένου, ὑφ' ἣν ἔννοιαν αὕτη διεγράφη ἀνωτέρω, ἀποβλέπει ὡσαύτως εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ τὴν εὐημερίαν αὐτοῦ. Τελικῶς δηλαδὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς προστασίας συμπίπτει μὲ τὰς βασικὰς ἐπιδιώξεις τῆς οἰκονομίας, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι τῆς προστασίας τῶν μισθωτῶν νὰ ἀποτελῇ Δίκαιον Οἰκονομικόν.

Τὸ σύγχρονον Οἰκονομικὸν Δίκαιον ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπου εἰς τὸ πεδίον τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων περὶ τὴν ρύθμισιν τῆς οἰκονομικῆς τάξεως ἀνακύπτει ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀ-

(86) Βλ. Hueck-Nipperdey, II, σ. 41 ἑπ., πάντως μόνον διὰ τὸ συλλογικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον.

(87) Radbruch, Einführung in die Rechtswissenschaft, σ. 115 ἑπ.

(88) Radbruch, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 120.

(89) Ἀνωτ. ὑπὸ I, 2.

(90) Ἀνωτ. ὑπὸ I, 2.

τομικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς συλλογικῆς ἢ κρατικῆς δεσμεύσεως (91). Ὅπου ἐμφανίζεται τοιαύτη ἀντίθεσις τὸ Κράτος παρεμβαίνει πρὸς προστασίαν τοῦ δημοσίου συμφέροντος καὶ τῆς κοινωνικῆς ἰσότητος καὶ διὰ τῶν ἰδίων του μέσων, ἰδίᾳ διοικητικῶν, αἴρει τὴν σύγκρουσιν ὑπὲρ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἀρχῆς, συνηθέστερον ὅμως διὰ συνδυασμοῦ στοιχείων ἐξ ἀμφοτέρων (92).

Ἡ ἀντίθεσις αὕτη ἐλευθερίας καὶ συλλογικῆς ἢ κρατικῆς δεσμεύσεως εἶναι χαρακτηριστικὴ διὰ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον (93), ὅπερ ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως μέρος τοῦ Οἰκονομικοῦ Δικαίου (94). Εἰδικώτερον τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ὡς ἐλέχθη (95), συνιστᾷ Δίκαιον τῆς παραγωγῆς, διότι εἰς τὴν προστασίαν καὶ προαγωγὴν αὐτῆς τείνουν ἀμέσως αἱ κυρίως εἰς τὴν οἰκονομίαν ἀφορῶσαι διατάξεις αὐτοῦ.

Ἡ οἰκονομικὴ λειτουργία τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εὑρίσκει ἔρεισμα εἰς τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς οἰκονομίας, ὡς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τοῦ Οἰκονομικοῦ Δικαίου.

Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς οἰκονομίας (96) ἀποτελεῖ τὴν θεμελιώδη τάξιν τῆς πολιτείας, καθ' ὃ μέτρον ἀφορᾷ εἰς τὴν καθ' ὅλου ἐξωτερίκευσιν τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν, δυνάμεων καὶ λειτουργιῶν (97, 98). Βεβαίως κάθε ἄνθρωπος, κάθε ἕνωσις ἀνθρώπων, κάθε τι γενικῶς ὑποκείται εἰς μίαν ὡρισμένην τάξιν, χωρὶς αὐτὴ νὰ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς Σύνταγμα. Ἡ ἔννοια τοῦ Συντάγματος θὰ πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ Κράτους, ὅτε σημαίνει τὴν γενικὴν κατάστασιν τῆς πολιτικῆς ἑνότητος καὶ τῆς θεμελιώδους κοινωνικῆς τάξεως (99). Ἐφ' ὅσον τὸ Σύνταγμα θεωρήσωμεν ὑπὸ τὴν ἀτενῆ ταύτην ἔννοιαν πρέπει νὰ ἀποκλείσωμεν τὴν δυνατότητα ὑπάρξεως ἑνὸς Συντάγματος τῆς οἰκονομίας. Ἐδῶ ὅμως ἀκριβῶς ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα, ἂν ἡ ἔννοια αὕτη τοῦ Συντάγματος ὡς ἑνότητος ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς συγχρόνους συνθήκας (100). Διότι αὕτη δὲν δύναται νὰ συμπεριλάβῃ τὸ Κράτος, ὃ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τὰς ἐνεργείας του, τόσον πρὸς τὰ ἔξω, ὅσον καὶ πρὸς τὰ ἔσω. Τὸ σύγχρονον κοινωνικὸν Κράτος, τὸ Κράτος, ὡς φορεὺς παροχῶν καὶ οἰκονομικῆς δραστηριότητος, ἀπαιτεῖ τὴν διάσπασιν τῆς ἀρχῆς ταύτης. Ὅσον περισσότερον ποικίλλει καὶ ἐπεκτείνεται μία κοινωνικὴ πραγματικότης εἰς τὸ Κράτος καὶ εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν καὶ οἰκονομικὴν σφαῖραν, τόσον περισσότερον ἐξασθενεῖ ἡ παράστασις τῆς ἑνότητος πρὸ τῆς πληρότητος. Ἡ ἔνταξις τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τῆς οἰκονομίας εἰς τὸ Σύνταγμα διευρύνει τοῦτο καὶ τὸ καθιστᾷ ἀπὸ πολιτικὸν εἰς τὸν καταστατικὸν χάρτην τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὴν οἰκονομικὴν καὶ τὴν πολιτικὴν κοινότητα (101).

Τὸ πρόβλημα ἀποτελεῖ ἓν τῶν πλέον ἀμφι-

---

(91) Huber. WVerwR I, σ. 10. Σχετικῶς καὶ *Ψαρός*. Στοιχεῖα Οἰκονομικοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου, σ. 29.

(92) Huber, WVerwR I, σ. 11.

(93) Βλ. Dietz, v. Nell-Breuning, Sitzler, Siebert, Nikisch, Preller, Bühring, κ.ἄ., Freiheit und Bindung im Kollektiven Arbeitsrecht. Schriften der Gesellschaft für sozialen Fortschritt, Bd. 6, 1957.

(94) Ἡ ἔνταξις τοῦ Ἐργατικοῦ εἰς τὸ Οἰκονομικὸν Δίκαιον γίνεται δεκτὴ μόνον ὡς πρὸς τὸ συλλογικὸν δίκαιον, χωρὶς ὅμως ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ἀποκλείεται τοῦ Οἰκονομικοῦ Δικαίου τὸ ἀτομικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον. Βλ. τοὺς ἀνωτέρω ἐν ὑποσ. 86 καὶ 93 ἀναφερομένους. Σαφῶς παρ' ἡμῖν *Μαντζούφας*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σ. 57 καὶ ΕΕΔ 21, σ. 321 ἑπ., ὑποστηρίζων προσφυῶς, ὅτι τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον δὲν εἶναι μόνον προστατευτικὸν Δίκαιον, ἀλλὰ καὶ Δίκαιον τῆς οἰκονομίας.

(95) Ἀνωτ. ὑπὸ I, 2.

(96) Wirtschaftsverfassung. Ὁ γερμανικὸς ὅρος σημαίνει καὶ οἰκονομικὸν καθεστώς, πάντοτε ὅμως γίνεται διάκρισις μεταξὺ καθεστῶτος καὶ Συντάγματος. Βλ. Bailerstedt, Wirtschaftsverfassungsrecht, ἐν Grundrechte III, 1 σ. 1 ἑπ.· Huber, WVerwR I, σ. 20. Οὕτω καὶ *Ψαρός*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 37 ἑπ.· Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ οἰκονομικοῦ καθεστῶτος κυρίως Böhm, Wirtschaftsordnung und Staatsverfassung.

(97) Huber, WVerwR I, σ. 23· Strauss, Wirtschaftsverfassung und Staatsverfassung, σ. 6 ἑπ. Βλ. ὡσαύτως *Ψαρόν*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 39.

(98) Οὕτω τὸ Σύνταγμα τῆς οἰκονομίας εἶναι τὸ Σύνταγμα τῆς πολιτείας ἐν σχέσει μὲ τὴν οἰκονομίαν. Οὕτω Hamann, WVerfR σ. 13. Nipperdey, Die soziale Marktwirtschaft in der Verfassung der Bundesrepublik (passim) καὶ RdA 59, σ. 33· Krüger, NJW 59, σ. 665. Ὡς οἰκονομικὸν Σύνταγμα δύναται ὡσαύτως νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ καθ' ὅλου τάξις τῆς οἰκονομίας. Bailerstedt, Wirtschaftsverfassungsrecht ἔνθ' ἀνωτ. σ. 6 Neumann-Duesberg, Betriebsverfassungsrecht, σ. 12.

(99) Βλ. Schmitt, Verfassungslehre, σ. 3 ἑπ.

(100) Bailerstedt, Wirtschaftsverfassungsrecht, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 5 ἑπ. (6).

(101) Πρβλ. Bailerstedt, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 46 ἑπ. (47)48).

σβητουμένων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου καὶ ἀφορᾷ αὐτὴν ταύτην τὴν ἔννοιαν τοῦ Κράτους, ἀνεξαρτήτως τῶν διαφόρων ἐννοιῶν, ὑφ' ἃς λαμβάνεται τὸ Σύνταγμα, ἤτοι τῆς «ἀπολύτου» (102) ἢ τῆς «οὐσιαστικῆς» (103). Ἡ ὑπερβασις τῆς διακρίσεως Κράτους καὶ κοινωνίας εἰς μίαν δημοκρατικῶς ὀργανωμένην πολιτείαν ἄγει κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν διεύρυνσιν τῆς ἐννοίας τοῦ Κράτους, εἰς τὴν ὁποίαν διακρίνονται ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ Κράτος ὡς δημοσία ἐξουσία, ἀφ' ἑτέρου αἱ εἰς ἑνότητα ἀχθεῖσαι ἐπὶ μέρους τάξεις (104).

Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς οἰκονομίας συνιστᾷ Σύνταγμα ὑπὸ τὴν οὐσιαστικὴν ἔννοιαν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι αἱ ἀρχαί, αἵτινες ρυθμίζουν τὴν θεμελιώδη οἰκονομικὴν τάξιν ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου, δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ περιέχωνται εἰς τὸ τυπικόν, γραπτὸν Σύνταγμα, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ διατύπωσίς των εἰς βασικοὺς νόμους ἐπὶ συνταγματικῆς βαθμίδος (105). Εἶναι ὅμως δυνατὸν αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τῆς οἰκονομίας νὰ περιέχωνται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Σύνταγμα (106). Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἰς τὴν συνταγματικὴν ρύθμισιν πλὴν τῆς κρατικῆς ἐξουσίας συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ ἐπὶ μέρους τάξεις (107), ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ οἰκονομική.

2) Διατάξεις, ἀποτελοῦσαι τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς οἰκονομίας, ὀλίγαι μόνον περιέχονται εἰς τὸ ἰσχῦον Σύνταγμα. Ὡς θεμελιώδεις διατάξεις τῆς οἰκονομίας, ἀφορῶσαι εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν (108):

α) Ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος (ἄρθρον 3). Ἐν προκειμένῳ αὕτη λαμβάνεται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς οἰκονομικῆς ἰσότητος. Δι' αὐτῆς ἐπιτελεῖται ἐξισορροπητικὴ τῶν οἰκονομικῶν ἀντιθέσεων λειτουργία. Ἡ συλλογικὴ δραστηριότης τῶν ἐργαζομένων θεμελιοῦται κατὰ κύριον λόγον ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης. Ἐκ ταύτης ἀπορρέει ἐν τινι μέτρῳ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἥτις ὅμως ἐξ ἄλλου ἐπιβάλλεται καὶ ἐκ τῆς προστασίας τῆς προσωπικότητος.

β) Ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος, ἥτις ὅμως ἡ οὐσιαστικὴ λειτουργία συνίσταται εἰς τὴν ἐξισορρόπησιν τῶν ἐκ τῆς οἰκονομικῆς ἀνισότητος δημιουργουμένων ἀντιθέσεων, ὑπαγομένη οὕτω ὡς πρὸς τοῦτο εἰς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος.

γ) Ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος ἀπορρέουσα οἰκονομικὴ ἐλευθερία (109) ὑπὸ τὴν εἰδικωτέραν μορφὴν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐπαγγέλματος, τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας.

Ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία καὶ αἱ εἰδικώτεραι μορφαὶ αὐτῆς δὲν ρυθμίζονται εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ θεωροῦνται περιεχόμεναι εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 προστατευομένην προσωπικὴν ἐλευθερίαν. Ὁ περιορισμός των εἶναι δυνατὸς πάντοτε ὑπὸ τοῦ νομοθέτου, ἐφ' ὅσον τὸ ἀπαιτεῖ τὸ κοινὸν συμφέρον (110). Ἀφ' οὗ σημείου ἀναγνωρίζεται δυνατότης περιορισμοῦ τῶν ὡς ἄνω ἐλευθεριῶν ἀναγνωρίζεται εἰς τὸν νομοθέτην τὸ δικαίωμα, ὅπως θέτῃ θεμελιώδεις διατάξεις ἐπὶ ἀνωτάτης βαθμίδος πρὸς ρύθμισιν τῆς οἰκονομικῆς τάξεως. Οὕτω ἐμφανίζεται ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου ἡ ἐλευθερία τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος, ἀφ' ἑνός, καὶ ὁ συλλογικὸς ἢ κρατικὸς παρεμβατισμός, ἀφ' ἑτέρου. Δηλαδὴ ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ ἐλευθερίας καὶ δεσμεύσεως, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Οἰκονομικοῦ Δικαίου.

3. Ἡ ἐξέλιξις αὕτη εἶναι ἰδιαιτέρως ἐμφανὴς εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον.

α) αα) Ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἑνώσεων τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων καὶ ἡ πρόσδοσις ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐννόμων συνεπειῶν εἰς τὰς συλλογικὰς των ἐνεργείας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῶν, διὰ τῆς συμβατικῆς ὁ-

(102) Absoluter Verfassungsbegriff, Schmitt, ἔνθ' ἀνωτ.

(103) Materielle Verfassung, βλ. Mangoldt-Klein, GG, Überschrift III, 3, σ. 25 ἑπ.

(104) Πρβλ. Ballerstedt, Wirtschaftsverfassungsrecht, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 48 ὑποσ. 125. Σχετικῶς καὶ v. Mangoldt-Klein, GG, ἔνθ' ἀνωτ.

(105) Huber, WVerwR I σ. 27 ἑπ.

(106) Οὕτω Nipperdey, Die soziale Marktwirtschaft in der Verfassung der Bundesrepublik· Hamann, WVerfR, σ. 18.

(107) v. Mangoldt-Klein, GG, ἔνθ' ἀνωτ.

(108) Βλ. Ψαρόν, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 54, ὅστις ὅμως διευρύνει ἰδιαιτέρως τὸν κύκλον τῶν ἐν λόγῳ διατάξεων.

(109) Βλ. Ψαρόν, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 61 ἑπ.· Σβῶλον - Βλάχον, Ι, σ. 324 ἑπ.

(110) Σβῶλος - Βλάχος, ἔνθ' ἀνωτ. Ψαρός, ἔνθ' ἀνωτ.

δοῦ, τιθεμένους κανόνας ἀποτελεῖ θεμελιώδες δικαίωμα, ἀπορρέον ἐκ τοῦ Συντάγματος ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς πολιτειακῆς ἑνότητος καὶ τῆς θεμελιώδους κοινωνικῆς τάξεως (111). Τὸ θεμελιῶδες ὅμως τοῦτο δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν προστασίαν τῶν μισθωτῶν, προστατεύει ἐξ ἴσου καὶ τὴν παραγωγήν, διότι δι' αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ εἰρήνη ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τῆς παραγωγῆς. Ἀποτελεῖ συνεπῶς κανόνα καὶ τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς οἰκονομίας. Ὡς τοιοῦτος πλέον θεμελιώδης κανὼν τῆς οἰκονομικῆς τάξεως δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ δημοσίου δικαιώματος τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐνδεχομένως τοῦ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι καὶ ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ συλλογικῶς διαπραγματεύεσθαι (112) καὶ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐν τῇ ἐργασίᾳ εἰρήνης (113) ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῆς ὁμαλῆς λειτουργίας τῆς παραγωγῆς. Ὁ συνδυασμὸς τῆς πολιτειακῆς καὶ τῆς οἰκονομικῆς τάξεως ἐπιτρέπει, ἀλλὰ καὶ ἐπιτάσσει τὸν κατὰ τὸ δυνατὸν περιορισμὸν τῶν ἀγωνιστικῶν μέσων, πάντοτε ὅμως μέχρις ἑνὸς ὑπὸ τῆς πολιτειακῆς ἐννόμου τάξεως ἀνεκτοῦ ὁρίου. Ἤτοι ὁ περιορισμὸς δὲν δύναται νὰ ἐξικνῆται μέχρι τῆς πλήρους ἀπαγορεύσεως τῶν ἀγωνιστικῶν μέσων, διότι τότε ἡ συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία θὰ ἀπεστερεῖτο τοῦ οὐσιαστικοῦ της περιεχομένου καὶ θὰ ἀπεξενοῦτο τοῦ σκοποῦ της (114). Ἐξ ἄλλου εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ παρημποδίζετο ὑπερμέτρως ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐνεργεῖν καὶ θὰ διεταράσσετο ἡ διὰ τῆς συλλογικῆς δράσεως τῶν ἐργαζομένων ἐπιτυγχανομένη ἰσότης μεταξὺ ἐργαζομένου καὶ ἐργοδότου (115). Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ ἐλευθερία τοῦ συλλογικῶς ἀγωνίζεσθαι θὰ ἦτο ἀπεριόριστος καὶ ἀπαραβίαστος (116).

ββ) Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν. Αὕτη περιορίζει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι, ἤτοι τὸ ἕτερον σκέλος τοῦ οὐσιαστικοῦ περιεχομένου τῆς συνδικαλιστικῆς ἐλευθερίας. Οὕτω πως ἡ ὑποχρεωτικὴ διαιτησία, προσβάλλουσα θεμελιώδη κανόνα τῆς πολιτείας, εἶναι ἀμφισβητήτως ἀντι-

---

(111) Ἀνωτέρω ὑπὸ I.

(112) Ἐν προκειμένῳ ὡς συλλογικῶς διαπραγματεύεσθαι δὲν θεωρεῖται καὶ ἡ ἀναγκαστική, ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ κρατικοῦ καταναγκασμοῦ ὑποβολὴ εἰς διαιτησίαν συλλογικῶν διοικητικῶν ὀργάνων, ὧν αἱ ἀποφάσεις δεσμεύουσιν ἐκ τοῦ νόμου τὰ μέρη, ἀλλ' ἡ παροχὴ βοηθείας πρὸς σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως. Αὐτὸ ἄλλως ἀποτελεῖ καὶ τὴν διαιτησίαν ὑπὸ τὴν κλασικήν της ἔννοιαν. Hueck-Nipperdey, II, σ. 6, ὑποσ. 6 καὶ 526. Kaskel-Dersch, ArbR[5], σ. 321· Sitzler, Zur Neuordnung des Schlichtungswesens, Festschrift für Nipperdey σ. 212. Βλ. ὡσαύτως καὶ § 1, Schlichtungsvereinbarung zwischen dem DGB und Bundesvereinigung DAV τῆς 7.9.1954 RdA 54, σ. 383. Καὶ παλαιότερον Sinzheimer, Grundzüge des ArbR, σ. 299· Jacobi, Grundlehren des ArbR., σ. 152. Σχετικὴ εἶναι καὶ ἡ ἐν Γαλλίᾳ εἰσαχθεῖσα διὰ τοῦ δ/τος τῆς 5.5.1955 διαμεσολάβησις (Mediation). Πρόκειται περὶ ἀσκήσεως ἠθικῆς πιέσεως ἐπὶ τῶν μερῶν δι' ἐπεμβάσεως τῆς κοινῆς γνώμης, κατόπιν ὡρισμένων δημοσιεύσεων κλπ. Βλ. Durand, III, No 331 σ. 977. Σχετικῶς βλ. καὶ Raab, SchlW 1921, σ. 106· Sitzler, Schlichtung von Arbeitsstreitigkeiten 1921 § 28, Anm. 3. Βλ. γενικῶς *Καλομοίρην*, ΕΕΔ 14, σ. 288 ἐπ., 681 ἐπ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἀναγκαστικὴ διαιτησία θὰ πρέπει νὰ διατηρῇ θῇ εἰς ἐξαιρετικὰς μόνον περιπτώσεις καὶ δή, ὅπου συνεπείᾳ ἐργατικοῦ ἀγῶνος τίθενται ἐν κινδύνῳ ἀπειρεισθῆ ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ πληθυσμοῦ. Hueck-Nipperdey, II, σ. 537· Sitzler, Soz Fort 1959, σ. 78 ἐπ.· τὸν αὐτόν, ἐν Festschrift für Nipperdey, σ. 193 ἐπ. Πρὸς τὴν ὀρθὴν ταύτην λύσιν κλίνει καὶ τὸ σχέδιον γερμανικοῦ νόμου περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν συμβάσεων, RdA 57, σ. 421, RdA 60, σ. 110 ἐπ.

(113) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις θεωρεῖται ὡς σύμβασις εἰρήνης, διότι εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐξελίξεώς της συνήθως ἐπερατοῦτο δι' αὐτῆς ἐργατικὸς ἀγών. Ἐκτὸς ὅμως τούτου εἰς τὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐνυπάρχει ἡ ὑποχρέωσις εἰρήνης, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν συνεφωνήθη τοιαύτη ὑπὸ τῶν μερῶν ἢ μή. Αὕτη ὑπεχρεοῖ τὰ μέρη, ὅπως διαρκούσης τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, μὴ προβαίνουν εἰς ἀγωνιστικὰς ἐνεργείας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τροποποιήσεως τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Βλ. Hueck-Nipperdey, II, σ. 224 ἐπ. (238)· Hueck-Nipperdey-Tophoven, TVG § 1, Anm. 71 ἐπ.· Nikisch, ArbR II, σ. 329 ἐπ.· Maus, TVG § 1, Anm. 174 ἐπ. Βλ. παρ' ἡμῖν *Καποδίστρια*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις, σ. 160 ἐπ.

(114) Βλ. ἀνωτέρω I, 1, β.

(115) Βλ. ἀνωτέρω I, 1, α.

(116) Οἱ ὑποστηρίζοντες, ὅτι ἡ ἀπεργία καὶ τὸ συλλογικῶς συμβάλλεσθαι δὲν τυγχάνουν συνταγματικῆς προστασίας θεμελιούσης διαφόρως τὴν θέσιν των. Βλ. π.χ. παρ' ἡμῖν *Σβώλον - Βλάχον*, ἔνθ' ἀνωτ., II, σ. 301 ἐπ. Βλ. ὡσαύτως καὶ ἀνωτ. § 2 ὑποσ. 42.

συνταγματική (117), πλήν αὕτη συγχωρεῖται ἐξ ἑτέρου θεμελιώδους κανόνος τῆς οἰκονομικῆς τάξεως, ἐπιβάλλοντος τὰς συλλογικὰς διαπραγματεύσεις πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐν ἀνάγκῃ, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνεται ἄλλως, δι' ἀναγκαστικῆς πράξεως τῆς διοικήσεως (118) τῆς οἰκονομίας (119), ἀντικαθιστώσης τὰς δηλώσεις τῶν βουλήσεων τῶν μερῶν.

β) Θεμελιώδεις διατάξεις τῆς οἰκονομικῆς τάξεως ἀποτελοῦν ὡσαύτως αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν καταστατικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως (120), ἤτοι εἰς τὰς βασικὰς ἀρχάς, αἵτινες διέπουν τὴν ρύθμισιν τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως, τὴν θέσιν τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὴν πειθαρχίαν ἐν αὐτῇ (121). Ἡ καταστατικὴ ὀργάνωσις τῆς ἐκμεταλλεύσεως εἶναι διάφορος τοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας. Οὗτος ἀποτελεῖ τὸν ἐσωτερικὸν νόμον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου λειτουργεῖ ἡ ἐκμετάλλευσις. Ἡ καταστατικὴ ὀργάνωσις καθορίζει τὴν θέσιν τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὰ ἁρμόδια ὄργανα διὰ τὴν διεύθυναιν τῶν ὑποθέσεων τῆς ἐκμεταλλεύσεως, σύνταξιν καὶ θέσιν τοῦ κανονισμοῦ ἐργασίας καὶ διαγράφει τὸ περιεχόμενον καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ. Ἡ καταστατικὴ ὀργάνωσις τῆς ἐκμεταλλεύσεως περιλαμβάνει τὸ μὲν τὸ κρατοῦν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν καθεστώς, τὰ δὲ τοὺς κανόνας, οἵτινες ρυθμίζουν τὸ καθεστὼς τοῦτο. Οὕτω αἱ διατάξεις αὗται καθορίζουν τὸν βασικὸν τύπον καὶ τὴν μορφὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ὡς ἀπολυταρχικῆς, δημοκρατικῆς κλπ. (122). Συνεπῶς ἡ καταστατικὴ ὀργάνωσις τῆς ἐκμεταλλεύσεως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι διάφορος ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸν καθεστώς, τὸ ὁποῖον ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς οἰκονομίας. Οὕτω ὑπὸ καθεστὼς ἐλευθέρας οἰκονομίας δὲν νοεῖται ἀπολυταρχικὴ ὀργάνωσις τῆς ἐκμεταλλεύσεως (123), διότι τοῦτο θὰ ἀντέκειτο εἰς τὰς βασικὰς κατευθυντηρίους γραμμὰς τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς οἰκονομίας.

Ἡ σύγχρονος οἰκονομικὴ τάξις ἀποδέχεται τὴν οἰκονομικὴν δημοκρατίαν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἤτοι τὸ δικαίωμα τοῦ προσωπικοῦ ὅπως λαμβάνῃ μέρος, συμπράττῃ εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς (124). Ἡ σύμπραξις αὕτη πραγματοποιεῖται διὰ τοῦ συμ-

(117) Περὶ τῆς ἀντισυνταγματικότητος τῆς ἀναγκαστικῆς διαιτησίας ἀπὸ τῆς ἀπόψεως πάντοτε τοῦ Συντάγματος τῆς Πολιτείας βλ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **14**, σ. 681 ἑπ. καὶ τὰς ἐκεῖ παραπομπάς.

(118) Τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 χαρακτηριζόμενα ὡς διοικητικὰ διαιτητικὰ δικαστήρια δὲν ἀποτελοῦν δικαστήρια, ἀλλὰ συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως. Α.Π. 803)1956, ΕΕΔ **15**, σ. 670 (μετὰ σχολίου *Δημάκη*) 838)1956, ΕΚΔ **16**, σ. 29· Σ.Ε. 1818)1956, ΕΕΔ **15**, σ. 1331· 1814)1956, ΕΕΔ **15**, σ. 1334· 1388)1956, ΕΕΔ **15**, σ. 798· 2161)1957, ΕΕΔ **17**, σ. 179· 1363)1958, ΕΕΔ **17**, σ. 828· 1243)1959, ΕΕΔ **18**, σ. 751· 1819)1959, ΕΕΔ **18**, σ. 1345.

(119) Ἡ ἀναγκαστικὴ διαιτησία ἀποτελεῖ λειτουργίαν τοῦ Διοικητικοῦ Οἰκονομικοῦ Δικαίου. Huber, WVerwR II, σ. 452 ἑπ.

(120) Betriebsverfassung. Βλ. Nawiasky, Die rechtliche Organisation des Betriebes, σ. 10 ἑπ. Neumann-Duesberg, Betriebsverfassungsrecht, σ. 11 ἑπ. Nikisch ArbR 51 σ. 360· Galperin-Siebert, BetrVG § 1, Anm. 51. Διὰ τὴν ἔννοιαν ἀπὸ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως βλ. Neuloh, Die dt. Betriebsverfassung 1955, σ. 1 ἑπ.

(121) Βλ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **13**, σ. 667 ὑποσ. 1.

(122) Βλ. Nawiasky, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 21 ἑπ.

(123) Ἡ Οἰκονομικὴ Δημοκρατία (Wirtschaftsdemokratie. Βλ. Ortlieb, Der Kampf um die Wirtschaftsdemokratie ἐν Wege zum sozialen Frieden 1954, σ. 9 ἑπ.· Neuloh, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 36 ἑπ. Κυρίως βλ. Naphtali, Wirtschaftsdemokratie, Ihr Wesen, Weg und Ziel 1928), ἡ Δημοκρατία τῆς ἐκμεταλλεύσεως (Betriebsdemokratie, Konstitutionelle Betriebsverfassung, βλ. Nawiasky, ἔνθ' ἀνωτ., Hueck-Nipperdey, I, σ. 28,) ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς δημιουργίας τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως εἰς αὐτὰ δικαιώματος συμπράξεως εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

(124) Βλ. τὰς ἐν ὑποσ. 102 παραπομπάς. Συμβούλια ἐργαζομένων ὑπάρχουν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας. Βλ. κατωτέρω ὑποσ. 155. Ὁ πλέον χαρακτηριστικὸς διὰ τὴν εὐρεῖαν συμμετοχὴν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως νόμος εἶναι ὁ γερμανικὸς Betriebsverfassungsgesetz τῆς 11.10.1955. (Βλ. σχετικῶς ΕΕΔ **13**, σ. 667), Nipperdey, Arbeitsrecht, Textsamulung", Nr 570. Σημαντικὸν εἶναι, ὅτι δι' αὐτοῦ παρέχεται καὶ δικαίωμα συμπράξεως οὐχὶ μόνον εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως (§§ 68 ἑπ. BetrVG), ἔτι δὲ περαιτέρω καὶ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰ ἐποπτικὰ συμβούλια τῶν Ἀνωνύμων καὶ τῶν Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης (§§ 76 ἑπ. BetrVG).

βουλίου τῶν ἐργαζομένων (125).

Ἡ συμπραξις (126) τῶν ἐργαζομένων πραγματοῦται εἰς διαφόρους βαθμίδας (127). Εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα κυρίσκεται τὸ δικαίωμα λήψεως πληροφοριῶν δι' ἀνακοινώσεων τῆς διευθύνσεως. Ἡ ἐπομένη βαθμὶς εἶναι τὸ δικαίωμα ἀκροάσεως, ἐξικνούμενον πολλάκις μέχρι συνδιαχειρίσεως. Ἡ πλέον ἔντονος βαθμὶς τῆς συμπράξεως εἶναι ἡ συμμετοχή. Αὕτη ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς κοινῆς λήψεως ἀποφάσεων ὑπό τοῦ συμβουλίου τῶν ἐργαζομένων καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Καὶ ἐν προκειμένῳ ὅμως ὑπάρχουν διαβαθμίσεις (128). Δικαίωμα συναποφάσεως ἄνευ πλήρους ἰσότητος τῶν ἐργαζομένων, δικαίωμα ἀντιρρήσεων κατά τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἐργοδότου καὶ συναπόφασις μὲ πλήρη ἰσότητα. Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐργαζομένων ἐκφράζεται διὰ τῆς συνάψεως συμβάσεως μεταξὺ τοῦ συμβουλίου τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῆς διευθύνσεως αὐτῆς (129).

III. 1. Ἐκ τῶν πλέον θεμελιωδῶν διατάξεων τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομικῆς τάξεως εἶναι αἱ τῆς συνδεούσης τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα συμβάσεως (130). Διὰ τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως ἐπιδιώκεται ἡ δημιουργία τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς παραγωγικῆς καὶ καταναλωτικῆς οἰκονομίας τῆς Ἑλλάδος, ὥστε νὰ δυνηθῇ αὕτη μεθ' ὡρισμένον χρόνον νὰ καταστῇ ἰσότιμον μέλος τῆς Κοινότητος. Τοῦτο ὅμως ἀπαιτεῖ καὶ τὴν δημιουργίαν οἰκονομικοῦ καθεστῶτος, ἀναλόγου πρὸς τὸ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Κοινότητος. Ἡ βαθμιαία δημιουργία τοιούτου καθεστῶτος ἐπάγεται αὐτομάτως καὶ τὴν ἐπέλευσιν σημαντικῶν μεταβολῶν εἰς τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς οἰκονομίας καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὰς ἀφορώσας καὶ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον διατάξεις αὐτοῦ. Ὡς ἐκ τούτου θὰ εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἀναθεώρησις τῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν καταστατικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως διατάξεων. Θεμελιώδης σκέψις τῆς ἀναθεωρήσεως αὐτῆς θὰ εἶναι ἡ ἐδραίωσις τῆς οἰκονομικῆς δημοκρατίας καὶ ἡ φιλελευθέρα καὶ πλέον κοινωνικὴ διεύθυνσις τῆς ἐκμεταλλεύσεως διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτὴν καὶ τοῦ προσωπικοῦ. Ὡς ἐλέχθη, ἡ συνδέουσα τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ε.Ο.Κ. σύμβασις δὲν περιέχει σχετικὰς διατάξεις οὔτε τοῦ οὐσιαστικοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ οὔτε καὶ κατευθυντήριους γραμμὰς (131) πρὸς μίαν τοιαύτην ἐξέλιξιν εἰς τὸ μέλλον. Τοῦτο διότι διὰ τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως δὲν ἐγκαθιδρύεται ὡρισμένον οἰκονομικὸν καθεστώς, οὐδὲ τίθενται οἱ θεμελιώδεις αὐτοῦ κανόνες, ἀλλὰ σκοπεῖται ἡ προπαρασκευὴ διὰ τὴν δημιουργίαν νέου οἰκονομικοῦ καθεστῶτος καὶ νέας οἰκονομικῆς ἐννόμου τάξεως. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ σύμβασις, ἡ συνδέσασα τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν Ε.Ο.Κ., ἀποτελεῖ προκαταρκτικὸν στάδιον τῆς νέας οἰκονομικῆς τάξεως.

2. Ἡ νέα οἰκονομικὴ τάξις σχετικῶς

---

(125) Περὶ τῶν ἐργατικῶν συμβουλίων βλ. παρ' ἡμῖν *Βλαχόπουλον*, Τὰ ἐργατικὰ συμβούλια τῶν ἐπιχειρήσεων 1951. Ἐργατικὰ συμβούλια ὑφίστανται ἐκτὸς τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἐν Γαλλίᾳ, νόμοι τῆς 16.4. καὶ τῆς 16.5.1946. (Βλ. Durand, I, Nr. 370 ἑπ., 374 ἑπ.· Petit, La Représentation du Personnel dans les Entreprises 1946, Collection Droit Social XXX) καὶ Αὐστρίᾳ τῆς 28.3.1947. (Βλ. Floretta-Strasser. Betriebsrätegesetz Hofmann-Pigler. Das BetrRG²).

(126) Ἡ σύμπραξις (Mitwirkung) εἶναι ἔννοια γενικωτέρα, πραγματοποιουμένη κατὰ διαφόρους μορφὰς καὶ ἔντασιν, συμπεριλαμβάνουσα καὶ τὴν «συμμετοχὴν» ὡς ἐντονωτάτην βαθμίδα. Βλ. κατωτέρω ἐν τῷ κειμένῳ. Οὕτω καὶ Nikisch, ArbR 51, σ. 390· Hueck, Probleme des Mitbestimmungsrechts σ. 6 ἑπ.· Hueck-Nipperdey, II, σ. 806· Meissinger, RdA 50, σ. 41 ἑπ. Ὅμως ὁ γερμανικὸς νόμος τοῦ 1952 δὲν ἀκολουθεῖ αὐτὴν τὴν συστηματικῶς ὀρθὴν διαβάθμισιν, ἀλλ' ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ δευτέρου μέρους καὶ τῆς παραγράφου 61 τὴν σύμπραξιν θεωρεῖ διάφορον τῆς συμμετοχῆς. Βλ. G. Hueck, RdA 52, σ. 366· Nipperdey, Driot Social 1953, σ. 78 ἑπ. (82, 86)· Neumann-Duesberg, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 133, 136· Hueck-Nipperdey, II, σ. 806.

(127) Βλ. Nikisch, ArbR 51, σ. 388 ἑπ.· Hueck, ἔνθ' ἀνωτ.· Meissinger, ἔνθ' ἀνωτ.· Hueck-Nipperdey, II, σ. 806.

(127) Βλ. Nikisch, ArbR 51, σ. 388 ἑπ.· Hueck, ἔνθ' ἀνωτ.· Meissinger, ἔνθ' ἀνωτ.· Hueck-Nipperdey, II, σ. 806.

(128) Βλ. Hueck, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 7.

(129) Πρόκειται περὶ εἰδικῆς μορφῆς συλλογικῆς συμβάσεως, περὶ τῆς φύσεως τῆς ὁποίας κρατεῖ ἀμφισβήτησις. Βλ. G. Hueck. Die Betriebsvereinbarung τὸν αὐτόν, ἔνθ' ἀνωτ. RdA 52, σ. 366 καὶ τὰς ἑρμηνείας τοῦ BetrVG τῶν Dietz καὶ Galperin-Siebert ὑπὸ § 52.

(130) Ἐκυρώθη ἀπὸ τοῦ νόμου 4238)1962, Φ.Ε.Κ. Α' 41, 14.3.1962.

(131) Βλ. ἀνωτ. § I, 1, 2α, ββ.

μὲ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον περιλαμβάνει :

α) Πλήρη προστασίαν τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ παντὸς ἐν γένει κινδύνου, ὑφ' ἣν ἔννοιαν ἡ προστασία ἐξετέθη ἀνωτέρω.

β) Ἀπόλυτον ἐλευθερίαν συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως.

γ) Διατήρησιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ ἐργασίᾳ διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων εἰς τοὺς ἀπολύτως ἀπαραιτήτους καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἰδέας τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς διαιτησίας.

δ) Δημοκρατικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς.

Αἱ τρεῖς πρῶται θεμελιώδεις ἀρχαὶ τῆς οἰκονομικῆς τάξεως ἰσχύουσιν ἤδη παρ' ἡμῖν, ἀλλαφόρως ὑπὸ ποιαν μορφὴν ἐμφανίζονται καὶ ἐφαρμόζονται αὗται εἰς τὴν πρᾶξιν. Μόνον ἡ τελευταία εἶναι τελείως ἄγνωστος.

3. Κοινὸν χαρακτηριστικὸν τῶν ὡς ἄνω ἀρχῶν εἶναι τὸ ὑπ' αὐτῶν καλλιεργούμενον πνεῦμα συνεργασίας ἐργαζομένων καὶ ἐργοδότου. Ἡ συνεργασία ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι τὸ νέον στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον εἰσάγει τὸ Οἰκονομικὸν Δίκαιον ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς οἰκονομικῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἐλλείπει ἀπὸ τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ὡς δίκαιον τῆς προστασίας τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων. Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ὑπὸ τὴν τελευταίαν ταύτην ἔννοιαν εἶναι δίκαιον ἀγωνιστικόν, δίκαιον ἀντιθέσεων καὶ συγκρούσεων ἐπὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἐπιπέδου. Ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐκμεταλλεύσεως γνωρίζει σχέσεις κυρίου πρὸς ὑποτελεῖς, πρᾶγμα, ὅπερ ὀξύνει περαιτέρω τὴν ἀντίθεσιν. Ὡς Δίκαιον Οἰκονομικὸν τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον εἶναι δίκαιον εἰρήνης καὶ συνδιαλλαγῆς, δίκαιον συννενοήσεως. Ἐντὸς δὲ τῆς ἐκμεταλλεύσεως εἶναι δίκαιον συνεργατῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ τῆς οἰκονομίας.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν ἀντίθεσιν ταύτην μεταξὺ ἀγῶνος καὶ εἰρήνης, μεταξὺ ἐλευθερίας καὶ ὑποταγῆς, μεταξὺ τῶν ἐγωϊστικῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν κοινωνικῶν δικαιωμάτων τῆς ὁλότητος εὑρίσκεται ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ ἡ σημασία του διὰ τὴν ἑδραίωσιν καὶ διατήρησιν τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ κράτους.

§ III. Ἡ κατάστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου

I. Βασικαὶ ἰδέαι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου.

1. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον δὲν ἔχει εἰσέτι εἰσέλθει εἰς τὸ στάδιον τῆς ὁλοκληρώσεως τῆς ἀνωτέρω διαγραφείσης ἐξελίξεως. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς λόγους ἱστορικοὺς καὶ οἰκονομικούς.

α) Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἶναι προϊὸν μακρᾶς ἐξελικτικῆς πορείας, ἥτις δὲν ἠκολουθήθη παρ' ἡμῖν συνεπείᾳ τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως. Ὅταν μετὰ τὴν ἀνασύστασιν τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας ἐδημιουργήθησαν, ὑποτυπωδῶς πάντοτε, αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν λῆψιν προστατευτικῶν μέτρων ὑπὲρ τῶν παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ὁ ἕλλην νομοθέτης εὗρεν ἑτοίμους τοὺς θεσμοὺς τῆς προστατευτικῆς νομοθεσίας, ὡς εἶχον διαμορφωθῆ εἰς τὰς χώρας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τοὺς μετεφύτευσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Οὕτω ὅμως δὲν ἐρρυθμίσθη μία ἤδη ὑπάρχουσα εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν ζωὴν πραγματικότης, ἀλλ' εἰσήχθη μία ρύθμισις, εἰς τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ προσαρμοσθῇ ἡ κοινωνικὴ ζωή (182). Τοῦτο οὔτε βλάπτει, οὔτε ὅμως ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ καὶ ἄλλως. Ἡ οἰκονομία εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν κάτω τοῦ μηδενός. Ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἅλμα, διὰ νὰ μειωθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν ἡ συνεπείᾳ τῆς διακοπῆς τῆς ἐξελίξεως δημιουργηθεῖσα μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ τῶν λοιπῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ διαφορά. Μία φυσιολογικὴ ἐξέλιξις θὰ ἐχρειάζετο νὰ διέλθῃ ἐξ ὅλων τῶν βαθμίδων, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπῄτει αἰῶνας. Ἡ προσπάθεια ἔδει νὰ γίνῃ ἐκ τῶν ἄνω, ἔδει δηλαδὴ νὰ ἐπιβληθοῦν οἱ θεσμοί, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐδημιούργουν τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐξέλιξιν. Φυσικὰ ἐδημιουργήθη ἓν ξένον σῶμα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἔννομον τάξιν καὶ συνηντήθησαν δυσχέρειαι προσαρμογῆς, ὑφιστάμεναι ἐν πολλοῖς ἔτι καὶ σήμερον. Πλὴν ὅμως διὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς σὺν αὐτῷ ἐπερχομένης κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐξελίξεως οἱ μεταφυτευθέντες θεσμοὶ καθίστανται κοινὴ συνείδησις καὶ ἐν-

(182) Παράδειγμα ἡ συλλογικὴ σύμβασις, ὅπου παρ' ἡμῖν σύναψις συλλογικῶν συμβάσεων δὲν προηγήθη τῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεως αὐτῶν. Σχετικῶς κατωτέρω ὑπὸ II.

σωματοῦνται εἰς τὴν ἔννομον καὶ οἰκονομικὴν τάξιν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ θεώρησίς των ὡς ξένων νὰ ἀποτελῇ ἀνακρίβειαν (133).

β) Ἐφ' ὅσον ἡ οἰκονομία εὑρίσκετο εἰς ὑποτυπώδη κατάστασιν, ἡ περαιτέρω ἐπεξεργασία καὶ ἀνάπτυξις τῶν θεσμῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, οἵτινες ἀντεγράφησαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, δὲν ἠννοεῖτο.

Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον ἀναπτύσσεται ὅπου μεγάλαι μᾶζαι τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς βιοπορισμὸν παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν εἰς τὸ ἐργοστάσιον ἢ τὴν μεγάλην ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν (134). Ἡ κατὰ μόνας παροχὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας εἰς τὴν οἰκιακὴν ἢ ἀγροτικὴν οἰκονομίαν (135) οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ συνόλου. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπὶ τοιούτων σχέσεων ἐφαρμόζονται τινὲς μόνον τῶν κανόνων τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου(136). Αὗται συνιστοῦν ὁριακὰς σχέσεις, γίνεται δὲ ἐν πολλοῖς δεκτόν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν κἂν ὡς σχέσεις ἐργασίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου (137). Οὕτω ἐλλείψει βιομηχανίας μικρὸς μόνον ἀριθμὸς παρεχόντων ἐξηρτημένην ἐργασίαν προσώπων ὑφίστατο. Αἱ ὑφιστάμεναι ὀργανώσεις ἦσαν ἐλάχιστα καὶ ἀνίσχυροι. Αἱ συγκρούσεις τῶν συμφερόντων καὶ αἱ διαφοραὶ αἱ ἀγόμεναι μέχρι δικαστηρίου μικραὶ κατ' ἀριθμὸν καὶ κατ' ἀντικείμενον ἀσήμαντοι. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ πλήρης καὶ συστηματικὴ ἐπεξεργασία, ἄρα δὲ καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν θεσμῶν τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐν Ἑλλάδι.

2. α) Ἡ ἑλληνικὴ ἐργατικὴ νομοθεσία ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς της μέχρι καὶ σήμερον ἔχει τὴν μορφὴν προστατευτικῆς κοινωνικῆς νομοθεσίας. Σκοπός της εἶναι ἡ ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ προστασία τοῦ οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρου μισθωτοῦ. Ἀνωτέρω (138) ἐγένετο ἀναδρομὴ εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου. Ἐν προκειμένῳ δέον νὰ προστεθῇ μόνον, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1920, ὅτε πληροῦται τρόπον τινὰ ἡ προστατευτικὴ νομοθεσία, μέχρι σήμερον τὴν μόνην καινοτομίαν ἀποτελοῦν αἱ διατάξεις περὶ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ διαιτησίας τῶν συλλογικῶν διαφορῶν τοῦ ν. 3239)1955 καὶ περὶ κανονισμῶν ἐργασίας τοῦ ν.δ. 3789) 1957, δι' ὧν γενικεύεται ἡ ὑποχρέωσις καταρτίσεως κανονισμῶν ἐργασίας, καίτοι ὁ θεσμὸς τοῦ κανονισμοῦ ἦτο ἤδη γνωστός.

Ἐκ τῶν τριῶν νομοθετηθέντων θεσμῶν ἡ ἀναγκαστικὴ διαιτησία καὶ οἱ κανονισμοὶ ἐργασίας ἀποτελοῦν ἄμεσον ἐπιταγὴν τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς οἰκονομίας. Ὡς ὅμως θέλομεν ἴδει περαιτέρω, ἡ μορφὴ τῆς ἀναγκαστικῆς διαιτησίας, ὡς ἀποκλειστικὸν σύστημα ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν, ἄγει εἰς διάφορον ἢ τὸ ἐπιδιωκόμενον δι' αὐτῆς ἀποτέλεσμα. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὸν κανονισμὸν ἐργασίας. Τὸ διὰ τοῦ ν.δ. 3789)1957 εἰσαγόμενον σύστημα θέσεως τοῦ κανονισμοῦ καθιεροῖ ἀπολυταρχικὸν καθεστὼς διευθύνσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως (139). Τοῦτο ἔρχεται εἰς κατάφωρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐλεύθερον οἰκονομικὸν καθεστὼς καὶ δὲν προάγει τὴν συνεργασίαν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἀλλὰ τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἐργαζομένων καὶ προσβάλλει ὀξύτητα εἰς τὰς σχέσεις των πρὸς τὸν ἐργοδότην, πρᾶγμα πᾶν ἄλλο ἢ σύμφωνον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς παραγωγῆς καὶ γενικώτερον τῆς οἰκονομίας (140).

β) Ὁ προστατευτικὸς χαρακτὴρ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου δὲν ἐκδηλοῦται μόνον εἰς τὴν νομοθεσίαν, ἀλλ' εὑρίσκει ἰσχυρὸν ἔρεισμα καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἐργατι-

(133) Οὐδεὶς διανοεῖται σήμερον τὴν κατάργησιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως.

(134) Βλ. ἀνωτ. § 1, I, 1.

(135) Διαφόρως εἰς τὴν βιομηχανοποιημένην ἀγροτικὴν οἰκονομίαν, ἥτις κατὰ βάσιν ἀποτελεῖ βιομηχανίαν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ὅπου ἐπιβάλλεται διάφορος ρύθμισις ἀπὸ τὴν ἰσχύουσαν εἰς τὴν λοιπὴν βιομηχανίαν, τοῦτο γίνεται λόγῳ τῆς φύσεως τῆς ἀγροτικῆς ἐργασίας.

(136) Π.χ. οἰκιακοὺς ἐργάτας, ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν ὁποίων δὲν ἐφαρμόζονται ὅλαι αἱ διατάξεις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου. Βλ. ΕΕΔ **14**, σ. 1065 ἐπ., 1080 ἐπ.· Groß, AR - Blattei, Hausgehilfen, Hausangestellte.

(137) Ὑπὸ τὸ κράτος ἰδίᾳ τῆς θεωρίας τῆς ἐντάξεως, ὅπου ἀπαιτεῖται ἔνταξις εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν, δυσχεραίνεται ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν οἰκιακῶν ἐργατῶν, ὡς μισθωτῶν. Βλ. Nikisch, ArbR I², σ. 124, δεχόμενον, ὅτι ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμόζονται μόνον αἱ διατάξεις τοῦ BGB.

(138) Ἀνωτ. § II, 1, 6) γγ) καὶ γ) ββ).

(139) Βλ. Nawiasky, ἐν' ἀνωτ.

(140) Εἶναι ἀφόρητος ἡ ἄποψις, καθ' ἣν τὸ ν.δ. 3789)1857 ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὴν καλὴν συνεργασίαν ἐργοδότου καὶ ἐργαζομένου. Αὕτη στερεῖται παντελῶς ἐπιστημονικοῦ ἐρείσματος καὶ ἀποτελεῖ ἀτυχῆ προσπάθειαν δικαιολογίας τῆς εἰσαγωγῆς ἑνὸς ἀπηρχαιωμένου θεσμοῦ. (Βλ. Καλλομοίρην, ΕΕΔ **17**, σ. 671 ἐπ.), ἀποβλέποντος καὶ μόνον εἰς τὴν διατήρησιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θέσεως ἰσχύος τοῦ ἑνὸς μέρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν

κοῦ Δικαίου. Σκοπὸς τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου θεωρεῖται ἡ πραγματοποίησις τῆς κοινωνικῆς προστασίας (141). Ὁ οἰκονομικὸς παράγων εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον καὶ ἰδίως αἱ σχέσεις του πρὸς τὸ οἰκονομικὸν καθεστὼς καὶ τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς οἰκονομίας δὲν ἔχουν διόλου ἐρευνηθῆ (142). Ἐκ τούτου δείκνυται, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον προεῖχεν, ἦτο ἡ προστασία τοῦ ἐργαζομένου.

3. Χαρακτηριστικὴ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς συννενοήσεως ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν ἐπὶ ἐπαγγελματικοῦ ἐπιπέδου. Ἡ συνεννόησις αὕτη ἐπιτελεῖται διὰ διαπραγματεύσεων μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν, αἵτινες ἀπολήγουν εἰς τὴν σύναψιν συλλογικῶν συμβάσεων. Ἐκ τοῦ διαλόγου καὶ τῆς ἐλευθέρας συζητήσεως μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων παραγόντων ἀπορρέει τὸ ὀρθὸν δίκαιον. Ἐν τούτοις πλεῖστοι παράγοντες παρακωλύουν τὸν ἐλεύθερον διάλογον καὶ τὴν συνεννόησιν.

α) Τὰ σωματεῖα τῶν ἐργαζομένων δὲν εἶναι ἀρκούντως ἰσχυρά, ἰδίᾳ ἀπὸ ἀπόψεως ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως καὶ οἰκονομικῶν μέσων. Πάσχουν κυρίως ἀπὸ ἔλλειψιν εἰδικευμένων συνδικαλιστῶν, δυναμένων νὰ χειρίζωνται κατὰ τρόπον ἐπιστημονικὸν τὰς ὑποθέσεις των καὶ τὰς σχέσεις των πρὸς τὰς ἑνώσεις τῶν ἐργοδοτῶν. Οὕτω πως τὰς περισσοτέρας φορὰς ἀπὸ τὰς ἐνεργείας των ἐλλείπει πλήρως ἡ ὀρθολογιστικὴ σκέψις καὶ κυριαρχεῖ ἡ παρορμητικὴ διάθεσις τῶν μελῶν των. Ἄσκοποι ἀπεργίαι, βιαιότητες καὶ αἱματηραὶ ἔτι συγκρούσεις, ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ ἀπολήγουσαι τὰς περισσοτέρας φορὰς εἰς διώξεις τῶν ἐργαζομένων, εἶναι συνέπεια τῆς ἀπροσφόρου αὐτῆς τακτικῆς. Οἱ ἐργατικοὶ ἀγῶνες δὲν εἶναι πόλεμοι (143), ἀλλὰ μέσα ἀσκήσεως οἰκονομικῆς πιέσεως, εἶναι ἀγῶνες οἰκονομικοί, ὡς τοιοῦτοι δὲ διεξάγονται εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ὀργανώσεων καὶ διευθύνονται ἀπὸ τὰ ἐπιτελεῖα τῶν εἰδικῶν, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησιν καὶ τὰς ὁδηγίας αὐτῶν (144). Διαφόρως τὰ ἀποτελέσματα καὶ διὰ τοὺς ἐργαζομένους καὶ διὰ τὸ οἰκονομικὸν σύνολον εἶναι ὀλέθρια. Ἡ ἑλληνικὴ πραγματικότης κατ' οὐδὲν προάγει, ἀλλὰ παραβλάπτει τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων καὶ τῆς οἰκονομίας.

Ἐξ ἄλλου αἱ ἀγωνιστικαὶ ἐνέργειαι δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἀποτελεσματικαί, ἐφ' ὅσον ἐλλείψει οἰκονομικῶν μέσων δὲν ὑπάρχει ἡ δυνατότης συνεχίσεώς των. Ταμεῖα ἀπεργίας ἐλάχιστα ὀργανώσεις διαθέτουν, ἐνῷ αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸν κύριον μοχλὸν τοῦ ἀπεργιακοῦ μηχανισμοῦ (145).

β) Αἱ ὀργανώσεις δὲν προσφεύγουν εἰς τὰ ἐκ τοῦ νόμου εἰς τὴν διάθεσίν των τιθέμενα νομικὰ μέσα πρὸς καταδίωξιν τῶν παραβαινόντων τὰς διατάξεις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἀντιστοίχων ὀργανώσεων αὐτῶν (146). Βεβαίως οἱ καθ' ἕκαστον ἐργαζόμενοι δὲν δύνανται ἐκ φόβου νὰ καταγγείλουν τὸν ἐργοδότην εἰς τὸ σωματεῖον των. Πλὴν ὅμως ἐκ τοῦ λόγου τούτου θὰ ἔδει τὰ σωματεῖα νὰ ἀσκοῦν ἔλεγχον πρὸς διαπίστωσιν τῆς τηρήσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει παράβασις νὰ κινοῦν ἀμέσως τὸν δικαστικὸν μηχανισμόν. Τοιαῦται δίκαι εἶναι σπανιώταται ἢ ἀνύπαρκτοι. Τοῦτο δεικνύει ὅτι τὸ συλλογικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον δὲν ἐφαρμόζεται ὀρθῶς.

γ) Ἐμπόδιον σοβαρὸν διὰ τὴν συνεννόησιν ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν ἀποτε-

(141) Βλ. Ἀγαλλόπουλον, Εἰσαγωγή, σ. 14· Καποδίστριον, Ἑρμηνεία Ἐργατικοῦ Δικαίου, σ. 5, 6· τὸν αὐτόν, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, σ. 6.

(142) Ὁ οἰκονομικὸς χαρακτὴρ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τοῦτο ἔπαυσεν ἀπὸ πολλοῦ νὰ εἶναι μόνον τὸ δίκαιον τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων ἐτονίσθη παρ' ἡμῖν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μαντζούφα, Γενικαὶ Ἀρχαὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σ. 9 ἑξ., ἰδίᾳ δὲ σ. 67 καὶ Ἐργατικὸν Δίκαιον καὶ Οἰκονομία, ΕΕΔ 21, σ. 321 ἑπ.

(143) Ὁ παραλληλισμὸς τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων μὲ τὸν πόλεμον ἐπεχειρήθη ὑπὸ τοῦ K a s k e l, Arbeitsrecht 2α ἐκδ. 1925, σ. 300. Βλ. καὶ Arbeitsgericht Göttingen AP 52, Nr. 103.

(144) Πλήρης εἰκὼν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἀπεργίας δίδεται ὑπὸ τοῦ G r o t e, Der Streik, 1952.

(145) Ὡς παράδειγμα χαρακτηριστικόν, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, ἀναφέρομεν ἐν προκειμένῳ τὴν ἀπεργίαν τῶν ἐργατῶν μετάλλου τοῦ Schleswig - Holstein, ἥτις διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 24.10.1956 μέχρι τῆς 9.2.1957. Βλ. σχετικῶς B r e m e r, Soz Fort 1957, σ. 8· Der Arbeitgeber 1957, σ. 14, 15· Soz Fort 1956, σ. 247· P i e t s c h, RdA 57, σ. 70.

(146) Βλ. ν. 3239/1955, ἄρθρ. 3 §§ 2, 3.

λεῖ ἡ ἀναγκαστικὴ διαιτησία. Πᾶσα συλλογικὴ διαφορὰ παραπέμπεται εἰς τὰ οἰκεῖα συλλογικὰ ὄργανα. Τὰ μέρη τῆς διαφορᾶς ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὴν ἐν τῷ νόμῳ διαγραφομένην ἐνώπιον τῶν ἐν λόγῳ ὀργάνων διαδικασίαν καὶ ἡ ἀπόφασις τῶν διοικητικῶν αὐτῶν ὀργάνων εἶναι ὑποχρεωτική, ἐπέχουσα θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως. Οὕτω ὅμως ἐργαζόμενοι καὶ ἐργοδόται ἐθίζονται εἰς τὴν ἀδιαφορίαν διὰ τὰς ἰδίας των ὑποθέσεις καὶ ἀναμένουν τὴν ἄνωθεν βοήθειαν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον λύει τὰ προβλήματα διὰ μονολόγου τῶν ὀργάνων του. Ἡ πρωτοβουλία τῶν ὀργανώσεων ἐξασθενεῖ καὶ τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ πλήρως καὶ μὲ αὐτὴν καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς συνεννοήσεως τῶν μερῶν καὶ τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἱκανότητος ὅπως ἐπιλύουν τὰ προβλήματά των διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων, τῆς κατανοήσεως καὶ τῆς συνεργασίας (147). Ἡ ὕπαρξις τῶν ὀργανώσεων εἶναι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν περιττή. Ἀναμφιβόλως ἡ διαιτησία ἀσκεῖ συγχρόνως καὶ προστατευτικὴν λειτουργίαν, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι βοηθεῖ ἀσθενεῖς ὀργανώσεις, μὴ δυναμένας νὰ ἀποδυθῶσιν εἰς ἀγῶνας, νὰ ἐπιτύχουν εὐνοϊκοὺς ὅρους ἐργασίας (148). Πλὴν ὅμως ἡ ἀναγκαστικὴ διαιτησία, δι' ἧς τὰ κρατικὰ ὄργανα ἀναλαμβάνουν ὁλόκληρον τὴν εὐθύνην τῆς ἐπιλύσεως πάσης διαφορᾶς, δὲν ἐπιτρέπει ποτὲ εἰς τὰς ὀργανώσεις νὰ καταστοῦν ἀνεξάρτητοι καὶ ἱκαναὶ νὰ ἐπιλύουν μόναι τὰς διαφοράς των. Αὕτη καλλιεργεῖ εἰς τὰς ὀργανώσεις πνεῦμα εὐθυνοφοβίας καὶ μεταθέσεως τῶν εὐθυνῶν εἰς τὸ Κράτος, καθίστανται δὲ οὕτω αἱ ὀργανώσεις ὑποτελεῖς τοῦ Κράτους.

Ἡ πλέον ἐπιτυχὴς μορφὴ τῆς διαιτησίας εἶναι ἡ συμπεφωνημένη (149), ὅτε τὰ μέρη διὰ συλλογικῆς συμβάσεως καθορίζουν τὰ ὄργανα τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν των διαφορῶν καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἀποφάσεών των. Ἡ κρατικὴ διαιτησία δὲν πρέπει νὰ ἀποκλείηται ὡς ἐπιβοηθητική, εἰς ἣν δηλαδὴ περίπτωσιν δὲν ἤθελεν ἐπιτευχθῇ συμφωνία μεταξὺ τῶν μερῶν (150), εἴτε ὑπὸ τὴν μορφὴν (151) τῆς διαμεσολαβήσεως τῶν κρατικῶν ὀργάνων πρὸς παροχὴν βοηθείας εἰς τὰ μέρη διὰ τὴν σύναψιν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, εἴτε ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὑποβολῆς συμβιβαστικῆς προτάσεως πρὸς τὰ ἐν διαστάσει μέρη. Οὐδέποτε ὅμως ὑπὸ τὴν μορφὴν ὑποχρεωτικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεωτικῆς ὑποβολῆς εἰς τὴν διαδικασίαν (152). Ἡ τελευταία αὕτη μορφὴ διαι-

(147) Βλ. Hueck - Nipperdey, II, σ. 535· Scheip. AuR 1955, σ. 4 ἑπ.· Sitzler, Soz Fort 1952, σ. 73 ἑπ.· τὸν αὐτόν, Festschrift für Nipperdey 1955, σ. 193 ἑπ.· τὸν αὐτόν, Soziale Selbstverwaltung im demokratischen Staat Schriften der Ges für sozialen Fortschritt, τόμ. 2, 1952, σ 10 ἑπ.· τὸν αὐτόν, AR - Blattei, Schlichtungswesen V, C· Schewe, Soz Fort 1953, σ. 15 ἑπ.· Müller, BB 1954, σ. 165 ἑπ.· Storch, Festschrift für Sitzler 1956, σ. 9 ἑπ.· τὸν αὐτόν, Soziale Selbstverwaltung im demokratischen Staat. ἔνθ' ἀνωτ. σ 37 ἑπ.· Erdmann, RdA 55, σ. 1 ἑπ.· Bührig, RdA 49 σ. 290 ἑπ.· τὸν αὐτόν, Gewerkschaften und Schlichtungswesen 1950, σ. 9 ἑπ.· τὸν αὐτόν, Schlichtung von Arbeitsstreitigkeiten 1917· τὸν αὐτόν, Welt der Arbeit, Nr. 50 (15.12 1950)· τὸν αὐτόν, Der Betrieb 1949, σ. 239 ἑπ.· Fechner, RdA 55, σ. 161 ἑπ.· Lobeck, Soz Fort 1952, σ. 36· Weigert, RdA 51, σ. 340 ἑπ.· Neumann, RdA 51, σ. 1 ἑπ.· Bilstein, Soz Fort 1955, σ. 203 ἑπ.· Brenner, Soz Fort 1955, σ. 231 ἑπ.· Böttcher, Festschrift für Lent 1957, σ. 89 ἑπ.· Nikisch, ArbR 51, σ. 491 ἑπ.· τὸν αὐτόν, Festschrift dt. Juristentag I 1960, σ. 317 ἑπ. (340)41), πάντως μόνον ὡς πρὸς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν ὑποχρεωτικὴν ὑποβολὴν εἰς τὴν διαιτησίαν.

(148) Soziale Schutzfunktion. Sitzler, Festschrift für Nipperdey, σ. 193 ἑπ.

(149) Vereinbarte Schlichtung. Βλ. Hueck - Nipperdey, II, σ. 556 καὶ ἐκεῖ ὑποσ 29· Sitzler, Festschrift für Nipperdey, σ. 196 ἑπ.· τὸν αὐτόν, AR - Blattei, Schlichtungswesen IV· Nikisch, Festschrift dt. Juristentag, I 1960, σ. 317 ἑπ. (333 ἑπ.).

(150) Hueck - Nipperdey, II, σ. 556 Nikisch, Festschrift dt. Juristentag I, ἔνθ' ἀνωτ.

(151) Περὶ τῶν μορφῶν τῆς διαιτησίας βλ. *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **14**, σ. 288 ἑπ.· Jacobi, HDSW, Arbeitsstreitigkeiten II (Schlichtung), σ. 361· τὸν αὐτόν, SJZ 1947, στ. 73 ἑπ.· Nikisch, Festschrift dt. Juristentag, I, σ. 323 ἑπ.· τὸν αὐτόν, ArbR 51, σ. 491· Kaskel· Dersch, ArbR⁸, σ. 322 ἑπ.

(152) Αἱ ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀναγκαστικῆς διαιτησίας (βλ. ἀνωτ. ὑποσ. 147) στρέφονται τόσον κατὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀποφάσεως, ὅσον καὶ κατὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς ὑποβολῆς τῶν μερῶν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν διαιτητικῶν ὀργάνων. Ἐν τούτοις μετὰ τοὺς πεισμονας ἐργατικοὺς ἀγῶνας τῶν τελευταίων ἐτῶν (βλ. ὑποσ. 145) παρατηρεῖται τάσις ἐξευρέσεως λύσεως πρὸς

τησίας, ἥτις εἶναι καὶ ἡ μόνη ἰσχύουσα παρ' ἡμῖν, θὰ πρέπει νὰ διατηρηθῇ μόνον δι' ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ διαφορὰ θέτει ἐν κινδύνῳ τὰ ζωτικὰ συμφέροντα μεγάλου μέρους τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς οἰκονομίας (154). Οὕτω ἡ διαδικασία τῆς ἀναγκαστικῆς διαιτησίας θὰ δύναται νὰ χωρῇ μόνον ἐπὶ διαφορῶν, ἀφορωσῶν εἰς βασικοὺς κλάδους τῆς οἰκονομίας ἢ ἐπὶ τοιούτων μεταξὺ εὐρυτάτων ὀργανώσεων, ἰδίᾳ δευτεροβαθμίων, καὶ συνήθως ἐπὶ ἐθνικῆς ἐκτάσεως.

Γενικῶς δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι αἱ ὀργανώσεις δὲν λειτουργοῦν κανονικῶς καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκπληρώσουν τὸν σκοπόν των. Αὗται εὑρίσκονται διαρκῶς ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Κράτους, ἥτις τὰς ἐμποδίζει νὰ ἀναλάβουν πρωτοβουλίαν καὶ εὐθύνην διὰ τὴν εἰρηνικὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων των. Ἐφ' ὅσον κρατοῦν αἱ συνθῆκαι αὗται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναμένεται συνεννόησις καὶ συνεργασία ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζομένων. Ἡ διαμάχη καὶ ὁ ἀγὼν ὡς μέτρον ἀπελπισίας θὰ συνεχίζεται μὲ ὅλας τὰς ὀλεθρίας του συνεπείας διὰ τὴν οἰκονομίαν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προέχει, εἶναι νὰ καλλιεργηθῇ πνεῦμα ἐμπιστοσύνης μεταξὺ τῶν μερῶν καὶ νὰ συνηθίσουν νὰ ἐπιλύουν τὰς διαφοράς των εἰς τὴν τράπεζαν τῶν συνεννοήσεων. Πρέπει νὰ γίνῃ κοινὴ συνείδησις εἰς τὰ μέρη, ὅτι αὕτη δὲν θὰ ἐγκαταλείπεται ἄνευ θετικοῦ ἀποτελέσματος. Τοῦτο ἀπαιτεῖ μακρὰν ἐκπαίδευσιν, θάρρος καὶ αἰσιοδοξίαν.

4. α) Ἔλλειψις συνεργασίας καὶ πνεύματος εἰρηνικῆς συνεννοήσεως κυριαρχεῖ ἐκτὸς τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἐπιπέδου καὶ εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ὡς ἤδη παρετηρήθη, εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐπικρατεῖ καθεστὼς ἀπολυταρχικόν, ἐφ' ὅσον ὁ ὀργανικὸς νόμος αὐτῆς, ὁ κανονισμὸς ἐργασίας, καὶ ἡ πειθαρχία εὑρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ ἐργοδότου καὶ μόνου. Ἡ κατάστασις αὕτη προκαλεῖ δυσπιστίαν καὶ ὀξύνει τὰς διαφορὰς εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ὁ θεσμὸς τῆς δημοκρατικῆς διευθύνσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως διὰ τῆς συμπράξεως εἰς αὐτὴν καὶ τῶν ἐργαζομένων εἶναι παρ' ἡμῖν τελείως ἄγνωστος. Συμβούλια ἐργαζομένων ἢ ἄλλαι ἐπιτροπαὶ ἐκπροσωπήσεως τῶν ἐργαζομένων παρὰ τῇ διευθύνσει τῆς ἐκμεταλλεύσεως οὔτε ὑπάρχουν, οὔτε προβλέπονται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου.

Διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως (155) ἀντιμετωπίζεται ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τῆς μειονεξίας ἐναντι τοῦ ἐργοδότου. Ὁ ἐργάτης ἀπὸ ἄβουλον ὄργανον καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ ἐργοδότου καθίσταται συνεργάτης καὶ σύμβουλός του πολύτιμος εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις, διότι εἰς τὰς μεγάλας ἐκμεταλλεύσεις ὁ ἐργοδότης δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐποπτείαν ὁλοκλήρου τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἡ παραγωγικότης αὐξάνει ἰδιαιτέρως, διότι δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωσις, ὅτι ἡ ἐργασία δὲν παρέχεται διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐργοδότου, ἀλλ' ἀποτελεῖ κοινὴν ὑπόθεσιν καὶ συμφέρον κοινόν. Δὲν θὰ παρατεθοῦν ἐν προκειμένῳ ἅπαντα τὰ ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ ἐπιχειρήματα. Θὰ περιορισθῶμεν εἰς δύο μόνον παρατηρήσεις: 1) Ἐντὸς τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὅπου ἡ ἐπαφὴ τοῦ μισθωτοῦ μὲ τὸν ἐργοδότην εἶναι στενή, εἶναι δυνατὴ ἡ δημιουργία πνεύματος συνεργασίας. Εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν παρέχεται ἡ ἐργασία καὶ ἐκεῖ μόνον δύνανται ὁ μισθωτὸς νὰ εἶναι παραγωγικὸς ἢ μή. Συνεπῶς διὰ τῶν ἐντὸς αὐτῆς διαμορφού-

---

τερματισμὸν αὐτῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν παραδοχὴν ὑποχρεώσεως ὑποβολῆς εἰς διαιτησίαν. Βλ. Nikisch, Festschrift dt. Juristentag I, σ. 340.

(153) Βλ. Hueck-Nipperdey, II, σ. 36, 536 537· Nikisch, ArbR 51, σ. 491)492· τὸν αὐτόν, Festschrift dt. Juristentag I, σ. 340 ἑπ.· Sitzler Soz Fort 1952 σ. 73 ἑπ.· τὸν αὐτόν, Festschrift für Nipperdey, σ. 193 ἑπ. (206)· τὸν αὐτόν, Soziale selbstverw. im demokratischen Staat, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 20, μόνον ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑποχρεωτικῆς ὑποβολῆς εἰς διαιτησίαν· Müller, BB 1954, σ. 165.

(154) Ἡ συμμετοχὴ ἐν προκειμένῳ νοεῖται μόνον εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω § 1, ὑποσ. 1, ἔννοιαν, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως. Συμμετοχὴ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς συμμετοχῆς εἰς οἰκονομικὰς ὑποθέσεις. Τοιαύτην γνωρίζει μόνον τὸ γερμανικὸν δίκαιον διὰ τοῦ νόμου τῆς 11ης Ὀκτωβρίου 1952, ὅστις εἰς τὰς §§ 67 ἑπ. ἐρρύθμισε τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς οἰκονομικὰς ὑποθέσεις καὶ διὰ τῶν §§ 76 ἑπ. τὴν συμμετοχὴν τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰ ἐποπτικὰ συμβούλια τῶν Ἀνωνύμων καὶ Περιωρισμένης Εὐθύνης Ἑταιρειῶν. Βλ. Hueck-Nipperdey, II, σ. 862 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 1, 2 παραπομπάς· Dietz, BetrVG², Vorbem. 9, vor § 67· Galperin-Siebert, BetrVG Vorbem. vor § 67· Neumann-Duesberg, Betriebsverfassungsrecht, σ. 10, 603 ἑπ.

μένων καταστάσεων οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν, ψυχολογικῶν πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ αὔξησις τῆς παραγωγικότητος. 2) Τοῦτο κατέστη ἐγκαίρως ἀντιληπτὸν εἰς ὅλας τὰς οἰκονομικῶς προηγμένας χώρας (155), αἵτινες πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν παρέσχον εἰς τοὺς ἐργαζομένους εὐρύτατα δικαιώματα ἐκπροσωπήσεως καὶ συμμετοχῆς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Παρόμοιον αἴτημα τῶν ἐργαζομένων διετυπώθη παρ' ἡμῖν εἰς τὸ 11ον Πανελλαδικὸν Συνέδριον τῆς Γ. Σ. Ε. Ε. τοῦ Ἀπριλίου 1953 (156). Ἔκτοτε ὅμως οὐδεμία ἐγένετο περαιτέρω προσπάθεια πρὸς πραγματοποίησιν αὐτοῦ. Ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐλλείπει παρ' ἡμῖν οἱαδήποτε κοινωνικὴ ἐπαφὴ μεταξὺ ἐργαζομένου καὶ ἐργοδότου ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἐργαζομένων μεταξὺ των ἀφ' ἑτέρου.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς δὲν δημιουργεῖται τὸ κατάλληλον ψυχολογικὸν κλῖμα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παραγωγικότητος τοῦ ἐργαζομένου. Οὗτος εὑρίσκεται εἰς περιβάλλον ξένον, ἀντιμέτωπος ψυχρῶν ὑπηρεσιακῶν σχέσεων. Ἔχει συνείδησιν, ὅτι σκοπὸς τοῦ τρίτου, πρὸς ὃν παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του, εἶναι τὸ κέρδος καὶ μόνον καὶ ὅτι ὁ ἴδιος, εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῆς παραγωγῆς κατ' οὐδὲν διαφέρει τῶν λοιπῶν ἐργαλείων. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, ὅτι ὁ ἐργαζόμενος οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν εὑρίσκει εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐνδιαφέρον πλὴν τοῦ μισθοῦ των. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἡσσονος προσπαθείας κατευθύνει ὅλας του τὰς σκέψεις κατὰ τὴν παροχὴν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν τακτικήν του εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἡ ἀγωνιστικὴ διάθεσις τονοῦται καὶ ὁ ἐργαζόμενος ἀναζητεῖ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν ἢ νὰ παραβλάψῃ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὴν παραγωγήν, τὰ ἐκ τῆς ὁποίας ὀφέλη βλέπει μεταβαίνοντα εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ οὐχὶ εἰς τὸ κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν σύνολον.

Π. Ἡ νομοθεσία

Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἑλληνικῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας συνετελέσθη εἰς τέσσαρας περιόδους: α) ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας μέχρι τοῦ 1910, β) ἀπὸ τοῦ 1910 μέχρι τοῦ 1920, γ) ἀπὸ τοῦ 1920 μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. καὶ δ) ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. μέχρι σήμερον.

1. Περὶ τῶν δύο πρώτων περιόδων ἐγένετο λόγος ἀνωτέρω (157). Ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι ὁλόκληρον τὸ προστατευτικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον ἀναπτύσσεται κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον.

2. α) Ἡ τρίτη περίοδος εἶναι χαρακτηριστικὴ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ συλλογικοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου, ἤτοι τῆς νομοθεσίας περὶ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ διαιτησίας τῶν συλλογικῶν διαφορῶν.

αα) Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐρρυθμίσθη νομοθετικῶς τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ἀ.ν. τῆς 16)21 Νοεμβρίου 1935 (158). Καὶ πρὸ τοῦ νόμου τούτου δὲν ἀπεκλείετο ἡ σύναψις συλλογικῶν συμβάσεων, πλὴν δὲν ὑπῆρχον διατάξεις ρυθμίζουσαι τὸν τρόπον τῆς συνάψεως καὶ τὰς ἐνεργείας τῆς συλλογικῆς συμβάσεως. Εἰς τὸ ἄρθρον 20 § 2, στοιχ. ε' τοῦ ν. 281)1914 «περὶ σωματείων» γίνεται λόγος περὶ «ὁμαδικῶν» συμβάσεων, νοουμένων ὡς τοιούτων προφανῶς τῶν συλλογικῶν συμβάσεων (159). Καίτοι ὅμως διὰ τῆς διατάξεως ταύτης παρείχετο εἰς τὰς ὀργα-

(155) Περὶ τῆς νομικῆς ρυθμίσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν διοίκησιν τῶν ἐκμεταλλεύσεων εἰς τὰς διαφόρους χώρας. Βλ. E r d m a n n, Das recht der Arbeitnehmer auf Beteiligung an der Verwaltung der Betriebe der gewerblichen Wirtschaft. Ein internationaler Rechtsvergleich 1952. Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι ἐρνατικὰ συμβούλια καὶ συμμετοχὴ ἐργαζομένων εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἀνατολικοῦ Συνασπισμοῦ. Βλ. K u n z, ἐν Schlegel, Leitfaden des Arbeitsrechts 1959², σ. 118 ἑπ. Βλ. καὶ §§ 8 ἑπ. τοῦ Ἐργατικοῦ Κώδικος τῆς Γερμανικῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας (Arbeitsgesetzbuch der Deutschen Demokratischen Republik τῆς 1.7.1961) RdA 61, σ. 58 ἑπ. Βλ. ὅμως καὶ *Καλομοίρην*, ΕΕΔ **21**, σ. 73 καὶ τὰς ἐκεῖ ἐν ὑποσ. 79 παραπομπάς.

(156) Γ.Σ.Ε.Ε., Ἐλεύθερος Δημοκρατικὸς Συνδικαλισμός, σ. 78 ἑπ., 129 ἑπ.

(157) § 2, I.

(158) Τούτου προηγήθη σχέδιον νόμου ὑποβληθὲν, ἀλλὰ μὴ ψηφισθὲν ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἀποτελεῖ πιστὴν μετάφρασιν τοῦ γαλλικοῦ περὶ συλλογικῶν συμβάσεων νόμου τῆς 25ης Μαρτίου 1919. Βλ. περὶ αὐτοῦ μεθ' ὁλοκλήρου τοῦ κειμένου του, *Κασιμάτη*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὡς θεσμὸς τοῦ συγχρόνου δικαίου, σ. 37 ἑπ.

(159) Βλ. *Καποδίστριαν*, Ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας, σ. 108· *Κασιμάτην*, ἔνθ' ἀνωτ., σ. 36.

νώσεις τὸ δικαίωμα συνάψεως συλλογικῶν συμβάσεων, ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς οὐδεμία συνήφθη συλλογικὴ σύμβασις. Ὁ βασικὸς νόμος ὑπέστη ἔκτοτε πλείστας τροποποιήσεις (160). Αἱ κυριώτεραι (161) ἀφοροῦν εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ἰσχυροῦ κρατικοῦ παρεμβατισμοῦ κατὰ τὴν σύναψιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἐνεργείας αὐτῶν καὶ ἐπὶ προσώπων μὴ ἀνηκόντων εἰς τὰς συμβληθείσας ὀργανώσεις, ἐφ' ὅσον ὑπεγράφησαν παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ. Ἔκτοτε τὸ συλλογικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰ μέτρα ταῦτα, ἅτινα ἐθεσπίσθησαν κατὰ τὴν περίοδον ἀνωμάλων πολιτικῶν ἐξελίξεων.

ββ) Ἡ διαδικασία τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ρυθμίζεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. τῆς 16)20.11.1935 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (162).

Περὶ τῆς ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ὥριζε καὶ τὸ ν. δ. τῆς 21.4)1.5.1936 περὶ διαιτησίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων. Τὸ ἐν λόγῳ ν.δ. προέβλεπε συνδιαλλαγὴν ἐνώπιον εἰδικῶν ἐπιτροπῶν, συνιστωμένων ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων τοπικῶν Ἀρχῶν δι' ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας (ἄρθρ. 5 ἐπ.). Προαιρετικὴν διαιτησίαν δι' ἐργάτας ἐνώπιον μονίμων ἐπιτροπῶν (ἄρθρ. 8). Ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν ἀφορῶσαν μόνον εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ἐνώπιον τῶν μονίμων ἐπιτροπῶν.

Ὡς μέσα ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ὁ ἀ. ν. τῆς 16)20.11.1935 προέβλεπε τὴν συμβιβαστικὴν παρέμβασιν τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων τῆς διοικήσεως καὶ τὴν ἀναγκαστικὴν διαιτησίαν διὰ τὴν περίπτωσιν ἀποτυχίας τῆς ἀνωτέρω συμβιβαστικῆς προσπαθείας.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προεβλέποντο ὑπὸ τοῦ νόμου εἰδικαὶ διαιτητικαὶ ἐπιτροπαὶ εἰς δύο βαθμούς.

β) Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς ἡ νομοθετικὴ δραστηριότης ἐπὶ τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἀνεστάλη. Ἀπὸ τὴν περίοδον αὐτὴν διακρίνονται δύο μόνον νομοθετήματα γενικωτέρας σημασίας δι' τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον. Τὸ ν. δ. 310)1941 (163), δι' οὗ εἰσήγετο σύστημα καθορισμοῦ τῶν μισθῶν δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, πρὸς παρακολούθησιν τῶν διακυμάνσεων τοῦ κόστους ζωῆς, καὶ τὸ ν. δ. 424)1941 (164), δι' οὗ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξαιρετικῶν συνθηκῶν ἐπεβλήθη σύστημα ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας, ὡς ἐπίσης καὶ εἰδικοὶ περιορισμοὶ εἰς τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἄρθρ. 10) (165). Τὸ σύστημα τοῦ διοικητικοῦ καθορισμοῦ τῶν μισθῶν ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν κατοχὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀ. ν. 28)14.11.1944 (166). Ἐν τούτοις ἰσχύοντος τοῦ συστήματος τοῦ διοικητικοῦ καθορισμοῦ τῶν μισθῶν ἐπανελήφθη ἡ σύναψις συλλογικῶν συμβάσεων (167).

γ) Εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν ἀνήκει καὶ ὁ ἀ.ν. 539)1945 περὶ χορηγήσεως κατ' ἔτος εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, εἰς ἐκ τῶν πλέον βασικῶν καὶ σημαν-

(160) Βλ. ἀ.ν. 99)1936 «περὶ κυρώσεως συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας Φ.Ε.Κ. Α' 391, 7.9.1936· ἀ.ν. 547)1937 «περὶ τροποποιήσεως κλπ.» Φ.Ε.Κ. Α' 98, 19.3.1937· ἀ.ν. 866)1937 «περὶ προσθήκης διατάξεων εἰς τὸν περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας νόμον κλπ.», Φ.Ε.Κ. Α' 374, 25.9.1937· ἀ.ν. 1367)1938 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας νομοθεσίας», Φ.Ε.Κ. Α' 312, 9.9.1938. Βλ. *Τσιμπούκη*, Κώδιξ Συλλογικῶν Συμβάσεων Ἐργασίας, σ. 337 ἐπ.

(161) Ἀ.ν. 1367)1938.

(162) Βλ. *Κασιμάτην*, Αἱ συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας 1936, σ. 116 ἐπ.· *Μυριανθέην*, Ἡ ὑποχρεωτικὴ διαιτησία εἰς τὰς συλλογικὰς διαφορὰς ἐργασίας 1943, σ. 10 ἐπ.

(163) Φ.Ε.Κ. Α' 246, 23.7.1941, ΕΕΔ **1**, σ. 19. Σχετικὸν καὶ τὸ ν.δ. 783)1941 Φ.Ε.Κ. Α' 427, 11.12.1941, ΕΕΔ **1**, σ. 281.

(164) Φ.Ε.Κ. Α' 290, 23.8.1941, ΕΕΔ **1**, σ. 21.

(165) Βλ. *Λιτζερόπουλον*, Ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τὸ ν.δ. 424)1941· *Δημάκην*, ΕΕΔ **1**, σ. 651 ἐπ.· *Τσιμπούκην*, ΕΕΔ **1**, σ. 455 ἐπ.· *Μεταξᾶν*, ΕΕΔ **1**, σ. 742.

(166) Φ.Ε.Κ. Α' 18, 14.11.1944, ΕΕΔ **3**, σ. 625. Ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ ἀναφερθῶσιν: ὁ ἀ.ν. 866)1946, Φ.Ε.Κ. Α' 31, 26.1.1946, ΕΕΔ **5**, σ. 57· ὁ ν. 1777)1951, Φ.Ε.Κ. Α' 118, 21.4.1951, ΕΕΔ **10**, σ. 432 καὶ ὁ κυρώσας αὐτὸν ν. 1901)1951, Φ.Ε.Κ. Α' 213, 1.8.1951, ΕΕΔ **10**, σ. 873.

(167) Ὑπεστηρίχθη, ὅτι τὸ σύστημα τοῦ διοικητικοῦ καθορισμοῦ τῶν μισθῶν εἶναι ἀποκλειστικὸν καὶ συνεπῶς ἡ σύναψις συλλογικῶν συμβάσεων δὲν ἦτο δυνατή, Α.Π. 129)1947, ΕΕΔ **6**, σ. 341· 171)1948, ΕΕΔ **7**, σ. 405· 221)1943, ΕΕΔ **7**, σ. 440· 444)1948, ΕΕΔ **7**, σ. 825. Ἡ ἄποψις αὕτη δὲν ἐπεκράτησε τελικῶς. Βλ. Σ.Ε. 1382)1948, ΕΕΔ **7**, σ. 598· *Τσιμπούκην*, ΕΕΔ **8**, σ. 303.

τικῶν προστατευτικῶν νόμων, ἐφαρμοσθεὶς μετ' ἐπιτυχίας.

3. α) Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Α.Κ. δημιουργεῖται νέων νομοθετικῶν θεμελίων διὰ τὴν σύμβασιν ἐργασίας. Αἱ ἀτομικαὶ σχέσεις ἐργαζομένου καὶ ἐργοδότου εὑρίσκουν λεπτομερῆ ρύθμισιν εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 648 ἐπ. αὐτοῦ. Βεβαίως ὁ Α.Κ. ρυθμίζει καὶ τὴν σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας (168), πλὴν ὅμως ἀντιμετωπίζει ταύτην καθαρῶς ἀπὸ τῆς ἐνοχικῆς αὐτῆς πλευρᾶς, ἤτοι ὡς ἀνταλλαγὴν ἑκατέρωθεν παροχῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Α.Κ. διαπνέεται ἀπὸ καθαρῶς ἀτομικιστικὸν πνεῦμα καὶ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰ συμφέροντα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἐν τούτοις καὶ αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἐμφοροῦνται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς προστασίας τοῦ ἐργαζομένου, ὅπερ ἐκδηλοῦται διὰ τῆς ὑποχρεώσεως προνοίας (ἄρθρον 660 ἐπ.) (169).

β) Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Α.Κ. σημαίνει τὴν ἔναρξιν νέας περιόδου εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας. Αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν παρέμβασιν τοῦ Κράτους πρὸς ἄσκησιν κοινωνικῆς πολιτικῆς καὶ προστασίαν τῶν ἐργαζομένων. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τίθενται ἐν ἰσχύι πολυάριθμοι διατάξεις, δι' ὧν καλύπτεται ὁλόκληρος ἡ ὕλη τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου. Οὔτε ναήσιμος, οὔτε σκόπιμος εἶναι ἡ παράθεσις τῶν ἐξαντλητικῶς. Ἐνδεικτικῶς μόνον ἀναφέρονται αἱ πλέον χαρακτηριστικαὶ ἐξ αὐτῶν:

αα) Εἰς τὸ πεδίον τῆς συλλογικῆς ρυθμίσεως τῶν ὅρων ἐργασίας ὁ νόμος 2053)1952 «περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν σχέσεων καὶ διαφορῶν ἐργασίας» (170) καὶ τὸ ν.δ. 3086)1954 «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τῶν διατάξεων περὶ ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (171).

Τὰ ἐν λόγῳ νομοθετήματα χαρακτηρίζονται ἀπὸ δύο τάσεις. Τὴν τάσιν ὅπως αἱ συνθῆκαι ἐργασίας ρυθμίζωνται διὰ συλλογικῶν συμβάσεων καὶ τὴν τάσιν ὅπως τὸ Κράτος παρεμβαίνῃ εἰς τὸν μέγιστον δυνατὸν βαθμὸν κατὰ τὴν κατάρτισιν τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καὶ ἐλέγχῃ, ἐγκρίνῃ, τροποποιῇ ἢ ἀπορρίπτῃ αὐτάς.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 2053)1952 καταργεῖται καὶ ὁ ἀ.ν. 28)1944, λήξαντος οὕτω καὶ τοῦ καθεστῶτος τῆς διὰ διοικητικῶν πράξεων ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν. Ἐν τούτοις τὸ σύστημα τοῦτο ἐπαναφέρεται διὰ τοῦ ν.δ. 2510)1953, πάντως δι' ὅλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις. Τελικῶς καταργεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 42 § 1 στοιχ. στ' τοῦ νόμου 3239)1955.

Ἀμφότερα τὰ νομοθετήματα ὑπῆρξαν βραχύβια. Ὁ νόμος 3239)1955 (172) ἐθέσπισε περισσότερον ἐλεύθερον καθεστὼς συλλογικῶν συμβάσεων καὶ παρέσχε εἰς τὰς ὀργανώσεις τὴν δυνατότητα νὰ συνάπτουν τοιαύτας ἐλευθέρως, ἰδίᾳ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἄνευ συμπράξεως τῆς πολιτείας. Πλὴν ὅμως διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ ἐπιτεύξεως συμφωνίας μεταξὺ τῶν μερῶν εἰσάγει σύστημα ἀναγκαστικῆς διαιτησίας. Ἐξ ἄλλου παρέχεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς

(168) Δὲν εἶναι ὀρθὸν τὸ ὑποστηριζόμενον ὅτι ἡ σύμβασις ἐργασίας εἶναι πάντοτε ἐξηρτημένη. *Καυκᾶς*, Ἐνοχικὸν Δίκαιον, ἄρθρα 648, 649, σ. 428 ἐπ. καὶ ἐκεῖ ὑποσ. 2α, σ. 431, ὑποσ. 6. Βλ. ὀρθῶς *Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ, Εἰσαγ. ἄρθρ. 648 - 680 σημ. 30 ἐπ. καὶ ἐξῆς αὐτόθι παραπομπάς. *Βεργοιόπουλον*, ΕΕΔ **19**, σ. 14 ἐπ.

(169) Βλ. *Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ, Εἰσαγ. ἄρθρα 660 - 667, σημ. 31ἐπ.

(170) Φ.Ε.Κ. Α' 101, 13.4.1952, ΕΕΔ **11**, σ. 485 ἐπ.

(171) Φ.Ε.Κ. Α' 248, 11.10.1954, ΕΕΔ **13**, σ. 1159 ἐπ. Τὸ νομοθέτημα τοῦτο προεκάλεσεν ἀντίδρασιν καὶ τὰ μέρη ἐδυσφόρουν νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν διαδικασίαν του. Βλ. σχετικῶς ΕΕΔ **14**, σ. 289 ἐπ. Βλ. ἐπίσης καὶ εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν νόμου 3239)1955, ΕΕΔ **14**, σ. 569 ἐπ.

(172) Φ.Ε.Κ. Α' 125, 20.5.1955, ΕΕΔ **14**, σ. 601 ἐπ. Βλ. *Καλομοίρη*, Ἡ νέα νομοθετικὴ ρύθμισις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΕΕΔ **14**, σ. 681 ἐπ., 737 ἐπ., 801, ἐπ. Ὁ νόμος οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, Φ.Ε.Κ. Α' 182, 17.9.1957, ΕΕΔ **16**, σ. 162. Κωδικοποίησιν τῶν κειμένων τοῦ νόμου 3239)1955 καὶ τοῦ ν.δ. 3755)1957 βλ. ἐν ΕΕΔ **17**, σ. 207 ἐπ.

Ἐργασίας τὸ δικαίωμα, ὅπως ἐγκρίνῃ τροποποιῇ καὶ ἀπορρίπτῃ τὰς συλλογικὰς συμβάσεις καὶ διαιτητικὰς ἀποφάσεις, δημοσιεύων αὐτὰς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τοῦ σχεδίου νόμου «περὶ τροποποιήσεως κλπ. τοῦ νόμου 3239)1955» - κατατεθέντος εἰς τὴν Βουλήν, ἀλλὰ μὴ ἐγκριθέντος - καταργοῦνται τὰ δικαιώματα ταῦτα τοῦ Ὑπουργοῦ. Δύνανται ὅμως οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας νὰ προσφύγωσιν εἰς τὸ Δευτεροβάθμιον Διοικητικὸν Διαιτητικὸν Δικαστήριον, ἐφ' ὅσον ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἢ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀντιτίθεται εἰς τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως. Οὐσιαστικῶς ἡ κατάστασις δὲν διαφέρει πολὺ τοῦ ν. 3239)1955. Διότι θὰ εἶναι λίαν δυσχερὲς εἰς τὸ διαιτητικὸν ὄργανον νὰ κρίνῃ τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ ἀποφανθῇ, ἂν διάταξίς τις συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀντιβαίνῃ ἢ μὴ πρὸς αὐτήν.

ββ) Εἰς τὸ πεδίον τῶν ἀτομικῶν σχέσεων ἐργαζομένων καὶ ἐργοδότου πρέπει νὰ ἀναφερθῶσιν:

1) Ὁ ν. 3198)1955 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων.

2) Ὁ ν. 4020)1959, δι' οὗ ἀπαγορεύεται ἡ πέραν ὡρισμένων ὁρίων παροχὴ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ καθορίζεται ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὴν τυχὸν τοιαύτην.

3) Τὸ ν. δ. 3789)1957 (178), καθιεροῦν ὑποχρέωσιν καταρτίσεως κανονισμοῦ ἐργασίας εἰς ὅλας τὰς ἀπασχολούσας ἄνω τῶν 70 μισθωτῶν ἐπιχειρήσεις.

γ) Ἐκ τῆς συντόμου ταύτης ἀναδρομῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν νομοθεσίαν καταφαίνεται, ὅτι αὕτη προστατευτικὰς μόνον διατάξεις περιέχει. Αἱ σύγχρονοι κοινωνικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ ἀνάγκαι τοῦ συνόλου, ἰδία ἡ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη τῆς κατὰ τὸ δυνατὸν αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος τῶν ἐργαζομένων, δὲν σταθμίζονται ἀρκούντως ὑπὸ τοῦ νομοθέτου κατὰ τὴν θέσπισιν τῶν ἐργατικῶν νόμων. Ἀλλὰ καὶ ἡ προστασία αὕτη εἶναι γενικωτέρα καὶ δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῶν ἐκ τῆς ἐργασίας κινδύνων τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας, ἤτοι εἰς τὴν ἐν στενῇ ἐννοίᾳ προστασίαν, ὡς αὕτη ἐχαρακτηρίσθη ἀνωτέρω. Τὸ καθ' ἑαυτὸ προστατευτικὸν δίκαιον εἶναι ἐγκατεσπαρμένον εἰς πλείστας διατάξεις, κυρίως διατάγματα καὶ ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, καὶ εἶναι ἤδη ἀπηρχαιωμένον. Ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ὑγιεινὴ τῶν ἐργαζομένων ἐλάχιστα ἔχουν ἀπασχολήσει τὸν σύγχρονον νομοθέτην. Ἡ πρόληψις τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ὡς καὶ ἡ ἔγκαιρος διάγνωσις καὶ καταπολέμησις τῶν ἐπαγγελματικῶν νόσων, καὶ ὁ ἔλεγχος διὰ τὴν λῆψιν τῶν καταλλήλων μέτρων πρὸς πρόληψιν αὐτῶν (179) εἶναι ἀνεπαρκής, ἂν μὴ ἀνύπαρκτος. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου σύγχρονου, ἀπορρέοντος ἐκ τῆς σταθμίσεως τῶν συμφερόντων τῶν ἐργαζομένων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς παραγωγῆς ἀφ' ἑτέρου.

§ VI. Συμπέρασμα

Ἀνωτέρω ἐπεχειρήθη ἡ ἀπεικόνισις τῆς θέσεως τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου εἰς τὴν σύγχρονον οἰκονομίαν καὶ ἡ σκιαγράφησις τῶν σκοπῶν του καὶ τῶν θεμελιωδῶν του βάσεων (§§ I, II). Διεπιστώθη δὲ ὅτι τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον εἶναι δίκαιον τῆς προστασίας τῶν ἐργαζομένων καὶ τῆς παραγωγῆς. Ὑπὸ τὴν πρώτην ἔννοιαν εἶναι δίκαιον ἀγωνιστικόν, τεῖνον εἰς τὴν προάσπισιν τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων. Ὑπὸ τὴν δευτέραν ἔννοιαν εἶναι δίκαιον συνεργασίας ἐν τῷ συμφέροντι τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ κοινωνικοῦ συνόλου. Περαιτέρω διεγράφη εἰς τὰς γενικὰς του γραμμὰς τὸ ἰσχῦον ἐν Ἑλλάδι Ἐργατικὸν Δίκαιον καὶ διεπιστώθη (§ III), ὅτι τοῦτο δὲν πληροῖ τοὺς σκοποὺς τοῦ σύγχρονου Ἐργατικοῦ Δικαίου.

Ἐν συμπεράσματι τὸ Ἑλληνικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον οὔτε πλήρη προστασίαν παρέχει εἰς τοὺς μισθωτούς, οὔτε ἐπαρκῶς σταθμίζει τὰ συμφέροντα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου οἰκονομίας. Οὕτω δείκνυται, ὅτι εἰς τὴν ἔννομον ἑλληνικὴν τάξιν τὰ συμφέροντα τῶν ἐργαζομένων δὲν ἐξισορροποῦνται πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς καθ' ὅλου οἰκονομίας. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἐργατικὸν Δίκαιον εἶναι δίκαιον ἀγωνιστικὸν καὶ οὐχὶ δίκαιον συνεργασίας. Ἐφ' ὅσον τοῦτο τελεῖ ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς παρεμποδίζει ἀναμφισβητήτως τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν ἐν γένει ἐξέλιξιν τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας.

(178) Φ.Ε.Κ Α' 210, 12.10.1957, ΕΕΔ **16**, σ. 1131 ἐπ.· Βλ. σχετικῶς *Βασιλείου*, ΕΕΔ **16**, σ. 1257 ἐπ., 1313 ἐπ., ΕΕΔ **17**, σ. 1 ἐπ., 113 ἐπ.· *Καλομοίρη*, ΕΕΔ **17**, σ. 673 ἐπ.· *Ἀγαλλόπουλον*, Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σ. 78 ἐπ. ΕΕΔ **17**, σ. 169 ἐπ.

(179) Βλ. *Κονδάκη*, ΕΕΔ **19**, σ. 891 ἐπ. *Κονδάκη - Καλομοίρη*, ΕΕΔ **20**, σ. 8 ἐπ.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΔΙΑ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Δημοσίευσις άποφάσεως αύτῶν καὶ κυκλοφορία φύλλου Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως

Οὐσιαστικὸν τοῦ κύρους αὐτῆς στοιχεῖον ἡ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς τροποποιητικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως πράξεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, καθιστα μένου πρακτικοῦ εἰς πάντας τοῦ κειμένου αὐτῆς μόνον ἀπὸ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔχει καταχωρισθῆ ἡ πρᾶξις. — Ἔλεγχος ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Προσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 86319)5538)1962 ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας «περὶ ἐγκρίσεως μετὰ τροποποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 17) 1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ αὐξήσεως τῶν βασικῶν μισθῶν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων» (ΕΕΔ 21, 1406), ἡ ὁποία καὶ ἠκυρώθη διὰ τὸν ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας λόγον.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς τὰ καὶ διὰ προηγουμένων ἀποφάσεων αὐτοῦ (Σ.Ε. 853) 1961, εἰσηγητὴς *Δ. Ψαρός*, ΕΕΔ 20, 630. Σ.Ε. 1543)1961, εἰσηγητὴς *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 20, 1039, ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 1030) νομολογηθέντα ὡς πρὸς τὴν ἐντὸς τῆς προσθεσμίας τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη (ΕΕΔ 17, 207 ἐπ., ἔνθα κωδικοποίησις τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων), τροποποίησιν ἢ μὴ ἔγκρισιν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Ὑπουργῶν διαιτητικῆς ἀποφάσεως (ἢ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας) καὶ τὴν ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας δημοσίευσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. (Ἴδετε ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ *Χ. Παναγιωτοπούλου*, Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, Ἡ ἡμερομηνία τῶν φύλλων τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ προχρονολόγησις αὐτῶν, Ἐπιθεωρήσεις Δημοσίου Δικαίου καὶ Διοικητικοῦ Δικαίου 1959, σελ. 129 ἐπ.).

[Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν ἀνωτέρω διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ἐφ' ἧς ἡ ἀκυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 86319) 5538 1962 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ, σημειοῦμεν, ὅτι ἡ διαιτητικὴ αὕτη ἀπόφασις (17) 1962) ἔχει κατατεθῆ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν, κατ' ἄρθρον 20 νόμου 3239) 1955 (ἴδετε ΕΕΔ 21, 1406), συγχρόνως μὲ τὴν ἄσκησιν αἰτήσεως ἀκυρώσεως καὶ συνεπῶς, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀκυρώσεως τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἰσχύει ἄνευ τῆς τροποποιήσεως της].

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1806)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Κ. Μητρέλιας*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Ἀγγελίδης*
Δικηγόρος ὁ κ. Κ. Δ. Καλομοίρης

Ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, διώκουσα τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 86319)5538 τῆς 8ης Νοεμβρίου 1962 ἀποφάσεως, διὰ τῆς ὁποίας οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἐτροποποίησαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 17)1962 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν, ἐμπροθέσμως καὶ μετὰ συμφέροντος ἀσκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος σωματείου, μετασχόντος τῆς ὅλης διαιτητικῆς διαδικασίας, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 § 1 στ' τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἡ πρᾶξις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τῆς ὁποίας διατάσσεται ἡ δημοσίευσις διαιτητικῆς ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ ἐκδοθῇ πρὸ τῆς παρόδου πενθημέρου ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας κοινοποιήσεως αὐτῆς, ἐὰν δὲ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ἀντιτίθεται εἰς τὴν γενικὴν ἢ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἢ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας δύνανται, μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, νὰ τὴν τροποποιήσουν διὰ πράξεώς των, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρόδου τῆς ρηθείσης πενθημέρου προθεσμίας.

Ἑρμηνεύουν τὰς διατάξεις ταύτας τὸ Συμβού-

ΣΧΕΣΙΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΕΘΝΙΚΗΝ ΟΜΟΙΟΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΝ

Θέματα διεπόμενα ὑπό Νόμου καί ἀρμοδιότης Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου

Προθεσμίαι κοινοποιήσεως εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως καί ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου.—Συμμετοχή ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ εἰς συνεδριάσεις Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.—Ἀντικείμενον εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καί κατά συνεκδοχήν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑφισταμένης ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς.—Ἀναιτιολόγητος διαιτητική ἀπόφασις.—Ρύθμισις ὑπό Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου θέματος ἐκφεύγοντος τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ, ὡς διεπομένου ἀπ' εὐθείας ὑπό τοῦ Νόμου.

Ἰροσεβλήθη δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ. Πατρῶν περί ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ὑδροηλεκτρικῆς Ἑταιρείας «Γλαῦκος» Πατρῶν (ΕΕΔ 21, 309).

Ἀπεκαλύφθη μία (ἀσυγχώρητος διά σύνταξιν νόμου) ἀνακολουθία εἰς τά ὁρισθέντα κατά τροποποίησιν τῆς προϊσχυούσης ὁμαλῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ νόμου 3239)1955 περί τρόπου ρυθμίσεως συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, διά τοῦ ἄρθρου 7 § 1 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 17, 211), σχετικῶς πρός τάς ἐν αὐτῷ προθεσμίας ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως πρωτοβαθμίου διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου καί κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, ἡ ὁποία ἐξομαλύνεται ἤδη διά τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐπανέρχεται τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας καί διά τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως του εἰς τά ὑπ' αὐτοῦ νομολογηθέντα (Σ.Ε. 1170)1961, εἰσηγητής *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 20, 782, ἐνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί) ὡς πρός τήν σχέσιν εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας πρός ἐθνικήν ὁμοιοεπαγγελματικήν, ταῦτα δέ συμπίπτουν καί πρός τά ὑπό τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (Α.Π. 512)1963, εἰσηγητής *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1379).

Ἐν σχέσει πρός τήν συμμετοχήν εἰς τάς συνεδριάσεις τῶν δευτεροβαθμίων διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων καί ἐκπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ (ἄρθρον 10 § 11 ν.δ. 3755)1957, ΕΕΔ 17, 215) ἔχει προηγηθῆ ἡ Σ.Ε. 933) 1962 (εἰσηγητής *Χ. Παναγιωτόπουλος*, ΕΕΔ 21, 798, καθ' ἣν, ἐφ' ὅσον ὁ διορισθείς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ ἐκλήθη νομίμως, ὅπως μετάσχῃ, ἡ εἰς τήν συνεδρίασιν προσέλευσις τοῦ προσκληθέντος ἐκπροσώπου τούτου ἀνήκει εἰς τήν κρίσιν αὐτοῦ καί συνεπῶς ἡ μή προσέλευσις τούτου, νομίμως προσκληθέντος, δέν ἐπάγεται ἀκυρότητα.

Σταθερῶς ὑπό τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας νομολογεῖται· προκύπτει τοῦτο καί ἐκ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως του· ὅτι αἱ ἀπο-

---

ιον τῆς Ἐπικρατείας ἐδέχθη ἤδη κατ' ἐπανάληψιν, ὅτι ἡ δημοσίευσις τῆς τροποποιητικῆς πράξεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας ἀποτελεῖ οὐσιαστικόν τοῦ κύρους αὐτῆς στοιχεῖον, ὅτι ἡ προθεσμία, ἀρχομένη ἀπό τῆς ἐπομένης τῆς πρωτοκολλήσεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, εἶναι ἀναπαραίτητος, ὅτι διά τῆς δημοσιεύσεως τό κείμενον τῆς πράξεως πρέπει νά καθίσταται ἀμέσως προσιτόν εἰς πάντας, τοῦτο δέ ἐξασφαλίζεται μόνον ἀπό τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν ᾧ ἡ πρᾶξις ἔχει κατοχωρισθῆ καί ὅτι τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ἐλέγχον τό κῦρος διοικητικῆς πράξεως, δέν δεσμεύεται ἐκ τῆς ἐπί τοῦ φύλλου σημειώσεως τῆς χρονολογίας του, ἀλλά δύναται καί, προβαλλομένου σχετικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὀφείλει νά ἐλέγξῃ τό ἀκριβές τῆς νομίμου τελειώσεως τῆς τροποποιήσεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἤτοι τό ἀκριβές τῆς ἡμέρας κυκλοφορίας τοῦ περιέχοντος τήν πρᾶξιν τροποποιήσεως φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Κατά τό ἐν τῷ φακέλῳ τῆς ὑποθέσεως ὑπ' ἀριθ. 88877)5710)1962 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἡ διά τῆς προσβαλλομένης πράξεως τροποποιηθεῖσα διαιτητική ἀπόφασις περιῆλθεν εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1962, ἡ δέ προσβαλλομένη τροποποιητική πρᾶξις κατεχωρίσθη εἰς τά ὑπ' ἀριθ. 403 (τεῦχος Β') φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τῆς 8ης Νοεμβρίου 1962, κυκλοφορήσαν τό πρῶτον, κατά τό ἐπίσης ἐν τῷ φακέλῳ ἔγγραφον τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου ὑπ' ἀριθ. 5986 τῆς 12 Ὀκτωβρίου 1963, τῇ 9 Νοεμβρίου 1962, ἤτοι μετά τήν πάροδον τῆς εἰκοσαημέρου ἐν συνόλῳ ὡς ἄνω ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις, τελειωθεῖσα ὅταν οἱ Ὑπουργοί Συντονισμοῦ καί Ἐργασίας δέν εἶχον πλέον ἐξουσίαν τροποποιήσεως τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐξεδόθη ἀναρμοδίως κατά χρόνον, καθιστωμένη διά ταῦτο ἀκυρωτέα, κατά τά βασίμως προβαλλόμενα διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ἤτις δέον ἐγίνη τούτῳ τῷ λόγῳ καί κατ' οὐσίαν δεκτή, παρελκούσης τῆς ἐξετάσεως τοῦ ἑτέρου προβαλλομένου λόγου ἀκυρώσεως.

φάσεις τῶν κατά νόμον 3239)1955 διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων πρέπει νά εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημέναι (Σ.Ε. 1454)1962, εἰσηγητής *Γ. Παπαχατζῆς*, ΕΕΔ 21, 906, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καί λοιπαί παραπομαί).

Ἐπανέρχεται καί ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς τά παρ' αὐτοῦ νομολογηθέντα ὅτι δέν εἶναι εἰς τήν ἁρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων ἡ ὑπ' αὐτῶν ρυθμισις θεμάτων διεπομένων ἤδη ὑπό τοῦ νόμου. (Ἴδετε Σ.Ε. 748)1957, εἰσηγητής *Δ. Τσιμαράτος*, ΕΕΔ 16, 443, Σ.Ε. 2072)1958, εἰσηγητής ὁ αὐτός, ΕΕΔ 18, 101) (πρβλ. καί Α.Π. 331)1962, εἰσηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 773 καί τά αὐτόθι σημειούμενα).

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1755)1963, Ὁλομελείας

Πρόεδρος ὁ κ. *Χ. Μητρέλιας*

Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Τσιροπινᾶς*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ἀλ. Σακελλαρόπουλος, Θ. Ζούκας

Ἡ προκειμένη αἴτησις, διώκουσα τήν ἀκύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως τοῦ κατά τό ἄρθρον 13 τοῦ νόμου 3239)1955 δευτεροβαθμίου διοικητικοῦ ὀργάνου διαιτησίας Πατρῶν, κηρυχθείσης ἐκτελεστῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 6572)370 ἀπό 25 Ἰανουαρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας (Β' 29), εἶναι τύποις δεκτή καί ἐξεταστέα κατ' οὐσίαν.

Εἰς τήν προκειμένην δίκην παρεμβαίνει τύποις παραδεκτῶς διά νομοτύπως κατατεθέντος καί κοινοποιηθέντος δικογράφου ὁ Σύνδεσμος Προσωπικοῦ τῆς Ἀνωνύμου Ὑδροηλεκτρικῆς Ἑταιρείας «Γλαῦκος», διώκων μετ' ἐνιόμου συμφέροντος τήν διατήρησιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

Διά τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν. 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» εἶχεν ἀρχικῶς ὁρισθῆ, ὅτι ἡ ἄσκησις ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δευτεροβαθμίου τοιούτου ἐπιτρέπεται ἐντός ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας 10 ἡμερῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. Ἡ ἔφεσις αὕτη κατατίθεται παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ ἐκδόντος τήν ἀπόφασιν πρωτοβαθμίου ὀργάνου (ὑποχρεουμένου, ὅπως διαβιβάσῃ ταύτην αὐθημερόν εἰς τό ἁρμόδιον δευτεροβάθμιον διαιτητικόν ὄργανον), δέον δέ πρός τοῦτο, ἐπί ποινῇ ἀπαραδέκτου, νά κοινοποιῆται ὑπό τοῦ ἐκκαλοῦντος εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἐντός τῆς ὡς ἄνω 10ημέρου προθεσμίας. Τό ἄρθρον τοῦτο ἐτροποποιήθη διά τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ὡρίσθη δέ διά ταύτης, ὅτι «αἱ ἐν τῷ νόμῳ 3239)1955 καθοριζόμεναι προθεσμίαι διαδικασίας ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας συντέμνονται, τῶν σχετικῶν ἀριθμῶν καί λέξεων ἀντικαθισταμένων ὡς ἀκολούθως: «(...), δ) τοῦ ἄρθρου 12 ἀπό «10» εἰς «8» καί ἀπό «10ημέρου» εἰς «πενθημέρου». Οὕτω διά τῆς νέας ταύτης ρυθμίσεως, ἐνῷ ἡ προθεσμία πρός ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως ὁρίζεται ὀκτώ ἡμερῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἀκολούθως ἡ προθεσμία πρός κοινοποίησιν τῆς ἐφέσεως εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας θεσπίζεται πενθήμερος. Ἐν ὄψει τῆς ἀνακολουθίας ταύτης δέσμης, κατά τήν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν προμνησθεισῶν διατάξεων, συνδεδυασμένως ἑρμηνευομένων, νά θεωρηθῇ ὅτι ἡ πρός τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας κοινοποίησις τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως ὀφείλει νά γίνεται ἐντός τῆς πρός ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως τασσομένης προθεσμίας τῶν ὀκτώ (8) ἡμερῶν.

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ ἀπόφασις τοῦ πρωτοβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου, καθ' ἣν προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου καί ὁμολογεῖται ὑπό τῆς αἰτούσης, ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτήν τῇ 17ῃ Ὀκτωβρίου 1961, ἡ ἔφεσις ἠσκήθη διά καταθέσεως παρά τῷ Γραμματεῖ τοῦ ἐκδόντος τήν ἀπόφασιν ὀργάνου τῇ 25ῃ Ὀκτωβρίου 1961, ἤτοι ἐντός τῆς ὀκταημέρου προθεσμίας, ἀκολούθως δέ ἐκοινοποιήθη ἡ ἔφεσις εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου 1961, ἤτοι ἐντός πέντε ἡμερῶν ἀπό τῆς καταθέσεως ταύτης εἰς τόν οἰκεῖον Γραμματέα τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου καί συνολικῶς δέκα τριῶν ἡμερῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως εἰς τήν αἰτοῦσαν. Οὕτως ὅμως ἡ ἔφεσις τῆς αἰτούσης, κοινοποιηθεῖσα εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐργασίας, μετά τήν πάροδον τῆς ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ὀκταημέρου προθεσμίας, τῆς τασσομένης κατά τά ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα πρός ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως, ἐτύγχανε κατά νόμον ἀπαράδεκτος καί συνεπῶς ὀρθῶς καί νομίμως, ἐπί τῷ λόγῳ τούτῳ, ἀπερρίφθη ὑπό τοῦ ἐκδόντος τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν διαιτητικοῦ ὀργάνου, τά δέ περί τοῦ ἀντιθέτου προβαλλόμενα ὑπό τῆς αἰτούσης διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως ἀπορριπτέα τυγχάνουσιν ὡς τούτῳ ἄβάσιμα.

Ὁ λόγος ἀκυρώσεως, καθ' ὃν κακῶς συνετίθη τό ἐκδόν τήν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δευτεροβάθμιον διαιτητικόν ὄργανον, ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅτι δέν εἶχε διορισθῇ παρ' αὐτῷ, οὔτε προσεκλήθη νά παραστῇ, ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ, ὡς ἀπαιτεῖται κατά τήν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς αὕτη προσετέθη διά τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀπορριπτέος τυγχάνει, ὡς ἐρειδόμενος ἐπί ἐσφαλμένης προϋποθέσεως. Διότι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλου, εἶχε διορισθῇ παρά τῷ περί οὗ πρόκειται ὀργάνῳ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 20011)2 Μαΐου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Ἀχαΐας ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ (Τσατσάνης, ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τούτου) καί προσεκλήθη, ὅπως παραστῇ εἰς τήν ἐκδίκασιν τῶν ἐφέσεων κατά τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου διοικητικοῦ ὀργάνου, τῆς προσκλήσεως ταύτης κοινοποιηθείσης εἰς αὐτόν, ὡς καί εἰς τόν (διορισθέντα ἐπίσης διά τῆς προμνησθείσης νομαρχιακῆς πράξεως) ἀναπληρωτήν του (Δ. Παναγιωτακόπουλον), τῇ 7ῃ Νοεμβρίου 1961, ἤτοι τρεῖς ἡμέρας πρό τῆς οἰκείας συνεδριάσεως.

Κατά τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ προμνησθέντος νόμου 3239)1955 αἱ συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας καί κατά συνέκδοχήν καί αἱ διαιτητικαί ἀποφάσεις, ὡς διεπό-

μεναι, κατὰ τὸ ἄρθρον 19 § 2 τοῦ ἰδίου νόμου, ὑπὸ τῶν αὐτῶν διατάξεων, διακρίνονται εἰς ἐθνικὰς γενικάς, ἐθνικὰς ὁμοιεπαγγελματικάς, τοπικὰς ὁμοιεπαγγελματικὰς καὶ εἰδικάς. Ἐκ τούτων αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιεπαγγελματικαὶ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας ἀφοροῦσι τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν πρὸς αὐτὸ ἐπαγγέλμα συναφῶν κλάδων ὅλης τῆς χώρας, αἱ δὲ εἰδικαὶ ἀφοροῦσι τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας. Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὔτε κατὰ συνέχειαν ὁμοίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως, θέμα ρυθμιζομένων ὑπὸ ἐθνικῆς ὁμοιεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἀπαγόρευσις τελεῖ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ οἰκεία ἐθνικὴ συλλογικὴ σύμβασις ρυθμίζει, καὶ δὴ κατὰ τρόπον ἐξαντλητικὸν καὶ μὴ δεόμενον συμπληρώσεως, τοὺς ὅρους καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας τῶν μισθωτῶν, εἰς οὓς ἀφορᾷ. Ἄλλως, ἂν ἡ τυχὸν ὑπάρχουσα ἐθνικὴ ὁμοιεπαγγελματικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν καλύπτῃ κατηγορίαν τινὰ μισθωτῶν ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ ἅπαντα τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τοὺς ὅρους καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας τῶν μισθωτῶν, εἰς οὓς ἀφορᾷ, ὑφίσταται στάδιον συνάψεως εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἐπιλύσεως διενέξεως δι' ὁμοίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως, πρὸς ρύθμισιν θεμάτων μὴ διεπομένων ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ὁμοιεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ἐπὶ τῷ τέλει εἴτε συμπληρώσεως τῶν ὅρων ἢ τῆς ἀμοιβῆς τῆς ἐργασίας τῶν περιεχομένων ἤδη εἰς τὴν οἰκείαν ἐθνικὴν ὁμοιεπαγγελματικὴν σύμβασιν, εἴτε καὶ καθορισμοῦ νέων, ὑπαγορευομένων ἐκ τοῦ εἰδικοῦ ἐπαγγελματικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐργασίας τῶν εἰς οὓς ἀφορᾷ ἡ εἰδικὴ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἡ ὁμοία διαιτητικὴ ἀπόφασις μισθωτῶν. Ἐν τῇ ρυθμίσει ὅμως ταύτῃ δέον τὰ οἰκεῖα ὄργανα νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ σταθμίζωσι τοὺς κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ νόμου 3239/1955 συντελεστάς, ἤτοι τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς ἀνάγκας, ἃς ἐξυπηρετοῦν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἑκάστοτε ἐπιχειρήσεις καὶ ἐκμεταλλεύσεις, τὴν οἰκονομικὴν καὶ τεχνικὴν αὐτῶν ἀντοχήν, τὸ ἐπίπεδον τῶν χορηγουμένων ἀμοιβῶν καὶ ἡμερομισθίων ἐν σχέσει πρὸς τὰ κόστος ζωῆς, τοὺς ὅρους, τὰς συνθήκας καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ἐργασίας καὶ τὸ γενικώτερον συμφέρον τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας.

Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τὸ ἐκδὸν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δευτεροβάθμιον διαιτητικὸν ὄργανον ἀφ' ἑνὸς δέχεται (σκέψις ὑπ' ἀριθ. 3), ὅτι, ὡς πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς αἰτούσης Ἑταιρείας, τοὺς ὑπαγομένους, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἠλεκτροτεχνιτῶν, ἐφαρμογὴν ἔχει ἡ ὑπ' ἀριθ. 25)1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἰσχύουσα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1961 καθ' ἅπασαν τὴν χώραν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς καὶ διανομῆς ἠλεκτρισμοῦ, οἷα ἡ αἰτοῦσα, καὶ ἑπομένως πᾶν θέμα ρυθμιζόμενον ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον νέας διενέξεως, ἀφ' ἑτέρου ὅμως, ἀφοῦ διαπιστοῖ (σκέψις ὑπ' ἀριθ. 5), ὅτι τεχνικὸν ἐπίδομα (ὅπερ δὲν προβλέπεται ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ ἐθνικῆς ὁμοιεπαγγελματικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως) χορηγεῖται ὑπὸ τῆς αἰτούσης, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς ἐργοδηγοὺς καὶ ἀρχιτεχνίτας, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς μηχανοδηγοὺς καὶ ἠλεκτροτεχνίτας, κρίνει, ὅτι κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος καθιερωμένην ἀρχὴν τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἐπιβάλλεται, ὅπως χορηγηθῇ τὸ αὐτὸ τεχνικὸν ἐπίδομα ἐκ δραχμῶν ἑκατὸν πεντήκοντα (150) μηνιαίως ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1961 καὶ εἰς τὰς ἐν λόγῳ κατηγορίας τεχνιτῶν, ἤτοι τῶν μηχανοδηγῶν καὶ ἠλεκτροτεχνιτῶν. Τὴν κρίσιν δὲ ταύτην αἰτιολογεῖ διὰ τῆς σκέψεως ὅτι «οἱ ὅροι, αἱ συνθῆκαι καὶ τὸ εἶδος τῆς παρεχομένης ὑπὸ τῶν εἰς τὰς ἀνωτέρω κατηγορίας ὑπαγομένων ὑπαλλήλων - τεχνιτῶν (ἐργασίας), αἱ κρατοῦσαι οἰκονομικαὶ καὶ κοινωνικαὶ συνθῆκαι καὶ οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τῆς (ἐφεσιβλήτου καὶ νῦν αἰτούσης) δικαιολογοῦν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ (διαιτητικοῦ ὀργάνου) τούτου τὴν τοιαύτην ἐπέκτασιν τοῦ τεχνικοῦ ἐπιδόματος». Οὕτως ἐχούσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο νόμιμος, τὸ αἰτιολογικὸν δὲ ἐρεισμα αὐτῆς δὲν ἀνατρέπεται ἐξ ἀντιθέτων ἀποδείξεων. Ὅθεν ὁ περὶ ἀναιτιολογήτου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης ἀρίζεται, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ καταβολὴ ὑπὸ τῆς αἰτούσης ἐπιδόματος θέσεως ἐξ ἑκατὸν (100) δραχμῶν εἰς τοὺς μὴ λαμβάνοντας τοῦτο ὑπαλλήλους αὐτῆς καὶ ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς αἰτούσης Ἑταιρείας καταβαλλόμενον εἰς τοὺς ἐργοδηγοὺς ὑπερωριακὸν ἐπίδομα ἔχει τὴν ἔννοιαν καὶ μορφὴν ἐπιδόματος θέσεως καὶ ὡς τοιοῦτον θὰ καταβάλληται ἐφεξῆς, στερεῖται τῆς προσηκούσης εἰδικωτέρας αἰτιολογίας καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ, βασίμως προβαλλομένῳ, ἀκυρωτέα αὐτὴ ἀποβαίνει κατὰ τὸ μέρος τοῦτο.

Ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, καθ' ὃ μέρος διὰ ταύτης ὁρίζεται, ὅτι «οἱ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ μόνιμοι ἐργάται τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ νῦν αἰτούσης θὰ λαμβάνωσιν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1961 μηνιαίως μισθὸν ἴσον πρὸς εἴκοσι πέντε ἡμερομίσθια», ρυθμίζει θέμα ἐκφεῦγον τῆς ἁρμοδιότητος τῶν διοικητικῶν ὀργάνων διαιτησίας, ὡς διεπόμενον ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ συνεπῶς κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἀκυρωτέα καθίσταται, ὡς ἐκδοθεῖσα ἄνευ ἁρμοδιότητος.

Κατὰ ταῦτα, δεκτῆς καθισταμένης ἐν μέρει τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀκυρωτέα ἐν μέρει ἀποβαίνει κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἡγουμέναις σκέψεσιν ἐκτεθέντα, καθισταμένης οὕτω ἐν μέρει δεκτῆς καὶ τῆς ἀσκηθείσης παρεμβάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἀκυροῖ τὴν προσβαλλομένην ὑπ' ἀριθ. 21)1961 ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ν. 3239)1955 Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ὀργάνου Διαιτησίας Πατρῶν κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ,

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ

ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΩΝ ΕΠΙΔΟΜΑΤΩΝ ΥΠΟ ΔΙΑΝΕΜΗΤΙΚΟΥ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

Έξαιρέσεις καταβολής είσφορᾶς καί ἐπιδομάτων εἰς μισθωτούς

Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως πρός καταβολήν ἐργοδοτικῆς καί ἐργατικῆς εἰσφορᾶς πρός Διανεμητικόν Λογαριασμόν Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν διά τούς ἐπί μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους μισθωτούς, ἐφ' ὅσον καταβάλλονται καί ὅσον χρόνον καταβάλλονται εἰς τούς μισθωτούς ὑπό τοῦ οἰκείου ἐργοδότου οἰκογενειακά ἐπιδόματα τέκνων.—Διαδικασία ἐξαιρέσεως.—Ἔλλειψις εἰς τάς περιπτώσεις ταύτας καί ὑποχρεώσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας πρός χορήγησιν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τέκνων

Τό ἱστορικόν τῆς ἐποθέσεως, ἐφ' ἧς ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ αἰτῶν, ἐργαζόμενος ὡς θερμαστής κλιβάνων εἰς τήν Δημοτικήν Ἐπιχείρησιν Φωταερίου Ἀθηνῶν, ἠτήσατο παρά τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὅπως χορηγηθῇ εἰς αὐτόν τό ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3868)1958 «περί συστάσεως Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Μισθωτῶν (ΕΕΔ 17 σελ. 1157) προβλεπόμενον οἰκογενειακόν ἐπίδομα διά τήν συντήρησιν τῶν δύο τέκνων του (ἡλικίας ἀντιστοίχως 6 καί 5 ἐτῶν). Ἡ αἴτησις αὕτη ἀπερρίφθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 799)1002)10 Ἀπριλίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τῆς οἰκείας Τοπικῆς Ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου.

Κατά τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἠσκησεν ὁ αἰτῶν προσφυγήν ἐνώπιον τῆς ἁρμοδίας Ἐπιτροπῆς Ἐξδικάσεως Προσφυγῶν [ἄρθρα 18 καί 19 τῆς ἀπό 22)24.12.1959 (Β' 451) ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Δ.Α.Ο.Ε.Μ.»), (ΕΕΔ 19, σελ. 112), ἥτις ἐπίσης ἀπερρίφθη διά τῆς ἀπό 25 Ἰουνίου 1962 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, γνωστοποιηθείσης εἰς τόν αἰτοῦντα διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 984)62)Σ.460 ἀπό 25 Ἰουλίου 1962 ἐγγράφου τοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τοπικῆς Ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν.

Διά τῆς αἰτήσεως ἐζητήθη ἡ ἀκύρωσις ἀφ' ἑνός τῆς ὑπ' ἀριθ. 799)10.4.1962 ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐν λόγῳ Τοπικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὀργανισμοῦ (Ο.Α.Α.Α.) καί ἀφ' ἑτέρου τῆς ὑπ' ἀριθ. 984)25.7.1962 πράξεως τοῦ αὐτοῦ Διευθυντοῦ περί κοινοποιήσεως τῆς ἐπί τῇ προσφυγῇ τοῦ αἰτοῦντος ἐκδοθείσης ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1757)1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Παπαχατζῆς*
Εἰσηγητής ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Τσιροπινᾶς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Μυριάνθης, Κ. Βερώνης

Διά τῆς προκειμένης αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις ἀφ' ἑνός τῆς ὑπ' ἀριθ. 799)1002)10 Ἀπριλίου 1962 πράξεως τοῦ Διευθυντοῦ τῆς οἰκείας Τοπικῆς Ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καί Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος περί χορηγήσεως αὐτῷ τοῦ ὑπό τοῦ ν. δ. 3868)1958 προβλεπομένου οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος διά τήν συντήρησιν τῶν δύο τέκνων του καί ἀφ' ἑτέρου τῆς ἀπό 25 Ἰουνίου 1962 ἀπορριπτικῆς ἐπίσης πράξεως τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς Ἐκδικάσεως Προσφυγῶν, ἐκδοθείσης ἐπί προσφυγῇ τοῦ αἰτοῦντος, ἀσκηθείσῃ κατά τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων πράξεων. Οὕτως ὅμως ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις παραδεκτῶς ἀσκεῖται μόνον κατά τῆς δευτέρας τῶν ὡς ἄνω προσβαλλομένων πράξεων, ἥτις εἶναι ἡ μόνη ἐν προκειμένῳ ἐκτελεστή διοικητική πρᾶξις, ἀτε τῆς πρώτης προσβαλλομένης ἀπολεσάσης τόν ἐκτελεστόν αὐτῆς χαρακτῆρα μετά τήν ἔκδοσιν τῆς ἐπί τῇ ἀνωτέρω ἐνδικοφανῇ προσφυγῇ δευτέρας ἀπορριπτικῆς πράξεως.

Ἡ ἀσκηθεῖσα ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ παρέμβασις τῆς «Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν», παρ' ᾗ ἐργάζεται ὁ αἰτῶν ὡς θερμαστής κλιβάνων, ἀπορριπτέα παρίσταται ὡς τυπικῶς ἀπαράδεκτος, ἐπειδή τοῦ ἀπό 22 Μαΐου 1963 δικογράφου παρεμβάσεως ἐκπροθέσμως κατατεθέντος εἰς τό Συμβούλιον Ἐπικρατείας καί κοινοποιηθέντος τῇ 23ῃ Μαΐου 1963, ἤτοι τήν προτεραίαν τῆς δικασίμου.

Διά τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ. 3868)1958 προβλέπεται μεταξύ τῶν πόρων τοῦ διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. δ)γματος τούτου

συσταθέντος παρά τῷ 'Οργανισμῷ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας (Ο. Α. Α. Α.) «Διαιρετικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν 'Επιδομάτων Μισθωτῶν» (Δ.Λ.Ο.Ε.Μ.), τοῦ ἔχοντος ὡς σκοπόν (ἄρθρον 2) τὴν χορήγησιν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων διὰ τὴν συντήρησιν τῶν τέκνων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ μισθωτῶν, ἡ καταβολὴ τῶν αὐτόθι ὁριζομένων ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς. 'Ακολούθως διὰ τῶν παραγράφων 3 καὶ 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 3 θεσπίζεται, ὅτι «3. Κατ' ἐξαίρεσιν δὲν ὑφίσταται ὑποχρεώσεως καταβολῆς τῆς ὡς ἄνω ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς διὰ τοὺς ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβομένους μισθωτούς, ἐφ' ὅσον καταβάλλονται καὶ δι' ὅσον χρόνον καταβάλλονται αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἐργοδότου οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα τέκνων δυνάμει ἰσχυόντων νόμων, συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, κανονισμῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἄλλων οἱωνδήποτε διατάξεων, ἴσα τοὐλάχιστον πρὸς τὰ κατὰ τὸ παρὸν ν. δ)γμα ὁρισθησόμενα. 4. 'Η κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἐξαίρεσις χωρεῖ ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας, ἐκδιδομένων κατόπιν ὑπευθύνων δηλώσεων τῶν οἰκείων ἐργοδοτῶν».

'Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῆς προμνησθείσης παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ν.δ)γματος 3868)1958 καὶ τοῦ ἄρθρου 1 § 1 ἐδάφ. β' τοῦ ἀπὸ 20)23 Δεκεμβρίου 1959 β. δ)γματος «περὶ ἐφαρμογῆς ν.δ. 3868)1958 (. . . (Α' 279), ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ β.δ)γματος τῆς 28 'Ιανουαρίου)8 Φεβρουαρίου 1961 (Α' 19), συνάγεται σαφῶς, ὅτι, ἐάκις χωρεῖ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς οἰκείας ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορᾶς, εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν συντρέχει ὑποχρέωσις τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας πρὸς χορήγησιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τέκνων.

'Εν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4391)8.5.1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας, ἐκδοθείσης κατόπιν τῆς ἀπὸ 1 'Απριλίου 1961 ὑπευθύνου δηλώσεως τῆς «Δημοτικῆς 'Επιχειρήσεως Φωταερίου 'Αθηνῶν», ἐργοδότου τοῦ αἰτοῦντος, ἀπηλλάγη ἡ ἐπιχείρησις αὕτη, ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ προμνησθείσῃ ὑπευθύνῳ δηλώσει ἀναφερόμενοι μισθωτοὶ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἐν οἷς καὶ ὁ αἰτών, ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ «Διαιρετικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν 'Επιδομάτων Μισθωτῶν» ἀντιστοίχως ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς εἰσφορῶν, ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου τούτου καταβολῆς εἰς ταύς μισθωτούς, ὅθεν καὶ εἰς τὸν αἰτοῦντα, οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος τέκνων καὶ δι' ὅσον χρόνον θὰ λαμβάνουν οὗτοι παρὰ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα, ἴσου τοὐλάχιστον πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ 'Οργανισμοῦ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας χορηγούμενον. 'Εν ὄψει τῆς ἀποφάσεως ταύτης, νομίμως διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως, «κατ' ἀναφορὰν εἰς τὴν ὡς ἄνω δεσμευτικὴν καὶ ἀρμοδίως ἐκδοθεῖσαν ἀπαλλακτικὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀνωτέρω 'Οργανισμοῦ, ἀπερρίφθη ὁριστικῶς; ἡ αἴτησις τοῦ προσφεύγοντος περὶ χορηγήσεως αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ 'Οργανισμοῦ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι «οὗτος καὶ ἡ παρ' ἧ ἐργάζεται Δημοτικὴ 'Επιχείρησις Φωταερίου 'Αθηνῶν ἀπαλλάσσονται συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 4391)1961 ἀποφάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Οργανισμοῦ καὶ ἄρθρῳ 3 §§ 3 καὶ 4 τοῦ ν.δ. 3868)1958 ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένης εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. (. . .)», καὶ ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου προβαλλόμενος λόγος ἀκυρώσεως ἀπορριπτέος ὡς νόμῳ ἀβάσιμος. 'Εὰν δ' ἐξ ἄλλου ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις ἤθελεν ἑρμηνευθῇ ὡς στρεφομένη καὶ κατὰ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 4391)1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Οργανισμοῦ 'Απασχολήσεως καὶ 'Ασφαλίσεως 'Ανεργίας, τυγχάνει ἐν τούτῳ ἐκπρόθεσμος, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 24 'Απριλίου 1962 προσφυγῆς τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 799)1002)10 'Απριλίου 1962 πράξεως τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τοπικῆς 'Υπηρεσίας 'Αθηνῶν τοῦ ἐν λόγῳ 'Οργανισμοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ρητῶς μνημονεύεται ἡ ἐν λόγῳ ὑπ' ἀριθ. 4391)1961 ἀπόφασις κατὰ τὸ κρίσιμον πλῆρες περιεχόμενον αὐτῆς, ὁ αἰτῶν εἶχε πλήρη γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἤδη ἀπὸ τῆς 24ης 'Απριλίου 1962, τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατατεθείσης εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς 'Επικρατείας τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 1962.

Κατὰ ταῦτα ἀπορριπτέαι ἀποβαίνουσιν ἥ τε αἴτησις ἀκυρώσεως καὶ ἡ ἀσκηθεῖσα παρέμβασις.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΕ ΚΑΤΩΤΑΤΟΝ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΟΡΙΟΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Άδειαι μισθωτών, ὑπερωρίαι, ἀποζημίωσις ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ

Προσθήκη διαλυτικῆς προθεσμίας ὡς κατωτάτου χρονικοῦ ὁρίου διαρκείας της ἐν ἐργασιακῇ συμβάσει. — Αὐτοδίκαιος παῦσις αὐτῆς, ἐπιστάντος τοῦ χρονικοῦ σημείου λήξεως τῆς προθεσμίας. — Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως Νόμου 2112)1920 — Ἰσχυρισμὸς περὶ δηλώσεως βουλήσεως μισθωτοῦ συνεπείᾳ ἀπειλῆς ἐνεχούσης ψυχολογικὴν βίαν. — Δικαίωμα ἀδείας μισθωτῶν κατ' Α.Ν. 539)1945. — Ὧραι ἐργασίας βιομηχανιῶν ἐπιπλοποιΐας — Παροχὴ ἐργασίας ὑπὲρ ταύτας καὶ ἀποζημίωσις. — Διαίρεσις μηνιαίου μισθοῦ δι' ἐξεύρεσιν ἡμερησίου.

Ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ ζητήματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀπησχολήθη ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Προέκυψεν ἐν πρώτοις, εἰς τὴν περίπτωσιν, θέμα ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, δεδομένου ὅτι ὁ νόμος οὗτος ἀναφέρεται εἰς συμβάσεις ἀορίστου χρόνου, καὶ ἐν προκειμένῳ ἐπρόκειτο περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἀνεγνώρισεν ὡς νόμιμον τὴν σχετικὴν ἀξίωσιν τοῦ μισθωτοῦ. (Ἴδετε περὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου Α.Π. 402)1968, εἰσηγητὴς *Κ. Ἀναγνωστόπουλος*, ΕΕΔ 22, 1052 καὶ λοιπὰς εἰς αὐτόθι σημειώσεις μας παραπομπάς).

Διατάξεις σχετικαὶ πρὸς τοὺς ὅρους ἐργασίας τῶν ἐπιπλοποιείων εἶναι αἱ τοῦ π.δ)τος τῆς 15. 9.1935 «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ὀκταώρου εἰς τὰς βιομηχανίας ἐπιπλοποιΐας», καθ' ὃς αἱ ὧραι ἐργασίας τῶν βιομηχανιῶν ἐπιπλοποιείων, ἐν οἷς γίνεται χρῆσις μηχανοκινήτων ἐργαλείων ἢ ἀπασχολοῦνται πλέον τῶν δέκα ἐργατῶν, δὲν ἐπιτρέπεται, ὅπως ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ ὥρας, καὶ αἱ διατάξεις τοῦ β.δ)τος τῆς 14.8.1936 «περὶ ἐπεκτάσεως τῶν περὶ ὀκταώρου διατάξεων καὶ εἰς τὰς ἄλλας κατηγορίας βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν», καθ' ἃς αἱ ὧραι ἐργασίας καὶ τῶν ἐπιπλοποιείων ἐν γένει ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ ἐργατῶν δὲν δύνανται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ καθ' ἑκάστην καὶ τὰς τεσσαράκοντα ὀκτὼ καθ' ἑβδομάδα. (Ἴδετε *Γ. Τρίμη - Σ. Κλαδᾶ*, Ἐργατικὸς Κῶδιξ, σελ. 185, 187).

Προέκυψε, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως ἐν προκειμένῳ τοῦ μισθωτοῦ, τὸ ζήτημα πῶς θὰ ἐξευρεθῇ ἐπὶ μηνιαίου μισθοῦ ὁ ἡμερήσιος τοιοῦτος καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, κατὰ τὴν κρατήσασαν παρ' αὐτῷ γνώμην, δέχεται, ὅτι οὗτος θὰ διαιρεθῇ διὰ 30. (Οὕτω καὶ *Ι. Κοσυδίστρας*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 76).

Ἐν ταύτοις ὀρθοτέρα εἶναι καὶ καθ' ἡμᾶς ἡ ἀντίθετος γνώμη τῆς μειοψηφίας τοῦ Πρωτοδικείου. (Ἴδετε Α.Π. 308)1959, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 18, 764, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, Σ.Ε. 985)1958, Ὁλομελείας, εἰσηγητὴς *Δ. Τσιροπινᾶς*, ΕΕΔ 17, 855, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ παραπομπαὶ εἰς διατάξεις).

Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης 249)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος καὶ εἰσηγητὴς ὁ κ. *Στ. Διαμαντάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Δάφνης, Γ. Τσακνάκης

Διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων (ἐφεσίβλητος), διατεινόμενος ὅτι προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος παρὰ τοῦ νομίμου φυσικοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἐναγομένης (ἐκκαλούσης) κατὰ τὴν 11.11.1959, ἐπὶ συμβάσει στενῶς ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, καὶ εἰργάσθη μέχρι τῆς 1.7.1962, διώκει τὴν παρὰ τῆς ἐναγομένης πληρωμὴν: α) δραχμῶν 3.000 δι' ἀποζημίωσιν ἀτάκτου καταγγελίας, β) δραχμῶν 900 δι' ἀποζημίωσιν ζητηθείσης καὶ μὴ ληφθείσης ἀδείας τοῦ ἔτους 1961 καὶ γ) δραχμῶν 55.933 δι' ἀντίτιμον προσκτηθείσης εἰς αὐτὴν ἀδικαιολογήτου ὠφελείας ἕνεκα τῆς κατὰ τὴν διοδον τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου ὑπερεργασίας του. Τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἐδέχθη ἐν μέρει ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ὑποχρεώσασα τὴν ἐκκαλοῦσαν εἰς τὴν πληρωμὴν δραχμῶν 37.774 50, καθ' ἧς παραπονεῖται αὕτη διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐφέσει της ἀναπτυσσομένους λόγους, τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀντεκκαλοῦντος ὡς πρὸς τὸ διὰ τῆς ἐφέσεως προβληθὲν κεφάλαιον τῶν ὑπερωριῶν.

Διὰ τῆς ἐν τῇ ἐργασιακῇ συμβάσει προσθήκης διαλυτικῆς προθεσμίας ὡς κατωτάτου χρονικοῦ ὁρίου διαρκείας της, ἧς διαδραμούσης παύει αὐτοδικαίως ἡ ἐνέργεια αὐτῆς, συνομολογεῖται ὑπὸ τῶν μερῶν μίσθωσις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου (Α.Κ 659 § 1). Ἐπιστάντος δηλονότι τοῦ συμφωνηθέντος χρονικοῦ σημείου λήξεως τῆς ἀριθείσης προθεσμίας ἡ σύμβασις λήγει αὐτοδικαίως διὰ μόνης τῆς παρελεύσεως αὐτοῦ ἄνευ ὀχλήσεως ἢ δικαστικῆς διαγνώσεως ἢ καταγγελίας, ἐπανερχομένης, διὰ τοῦ ἐπελθόντος πέρατος τῆς διαρκείας της, τῆς πρὸ αὐτῆς ὑφισταμένης καταστάσεως, ἐφαρμοζομένων οὐχὶ τῶν περὶ δια-

τικῶν αἱρέσεων διατάξεων (Α.Κ. 210, 202), λὰ τῶν περὶ λήξεως τῆς μισθώσεως ἐργασίας ισμένου χρόνου τοιούτων (βλ. *Καποδίστριαν*, ΕρμΑΚ Εἰσαγ. ἄρθρ. 669 - 678, ἀριθ. 28). ν δὲ ὁ διὰ τοιαύτης συμβάσεως συνδεδεμένος θωτὸς ὑπῆχθη εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀ-ιλισιν, ὡς παρέχων δυνάμει ταύτης κατὰ κύ-ν λόγον ἐξηρτημένην ἐργασίαν (ἄρθρον 11 § 1 . 2961)1954), δὲν δικαιοῦται τῆς ἀποζημιώ-ος τῶν νόμων 2112)1920 καὶ 3198)1955, καθόσ-ν ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112 ἀποζημίωσις ἀτάκτου ταγγελίας παρέχεται μόνον εἰς τοὺς διὰ συμ-σεως ἀορίστου χρόνου συνδεομένους μισθωτούς, πρὸς οὓς καὶ μόνον εἶναι ἐφαρμοστέος ὁ νό-αὐτός, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς διὰ συμβάσεως ισμένου χρόνου παρέχοντας τὴν ἐργασίαν των ρβλ. *Καυκά*, Εἰδικόν, Ἐνοχικὸν 1960, ὑπ' ρον 669 § 2β σελ. 624 - 625, *Ἀγαλλόπουλον*, γατικὸν Δίκαιον 1958, σελ. 320, 318, Α.Π.)1558, 153)1953, 183)1951, ΕΕΔ 17, 520, ΕΕΔ 483, καὶ ΕΕΔ 10, 620) ὑπαλλήλους, ἀφοῦ ἡ τοῦ ἄρθρου 1 νόμου 2112 τεθεσπισμένη νομοθε-ἡ ἐπιταγὴ ἀφορᾷ τοὺς ἐπὶ χρόνῳ μὴ ὡρισμέ-προσληφθέντας ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἡ ταγγελία δὲν εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν λύσιν τῆς τῆς παρελεύσεως τῆς συμφωνηθείσης διαρκεί-ἐπελθούσης αὐτοδικαίως λήξεως τῆς ὡρισμέ-χρόνου ἐργασιακῆς συμβάσεως.

Δὲν ἐβεβαιώθη, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνάντιων κρί-τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἱστο-μένη σύμβασις κατηρτίσθη διὰ χρόνον ἀόρι-ν, ἀντιθέτως ἀρκούντως βεβαιωθέντος τοῦ κα-τικοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐναγομένης ὅτι ἐν τῇ βάσει ταύτῃ προσετέθη ὑπὸ τῶν μερῶν δια-κὴ προθεσμία διαθραμούσα ἤδη, προβαλλο-ου εὔτυχῶς ἀνατρεπτικοῦ λόγου (βλ. *Μπαλήν*, καὶ Ἀρχαὶ § 105, ἐν τέλει ἐπὶ ἀναλόγου θέ-ος) ὡς πρὸς τὸ πρῶτον τῆς ἀγωγῆς κεφά-ον περὶ ἀποζημιώσεως δι' ἄτακτον καταγγε-ν. Εἰδικώτερον ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ ἐνδικος σύμ-ης συνήφθη ἐνταῦθα δι' ὡρισμένην χρονικὴν κειαν, ἡμερολογιακῶς προσδιορισθεῖσαν εἰς ἀπὸ 11.11.1959 μέχρις 1.7.1962 διάστημα, ἐν ἐπελεύσει τῆς προδιαγραφείσης λήξεως, μοίβλητος κύποχρεοῦται, ὅπως «ἀποχωρήσῃ ὑπηρεσίας ἄνευ ἑτέρας προειδοποιήσεως», τῆς ιλούσης συμβληθείσης ἐν αὐτῇ διὰ τοῦ νομί-φυσικοῦ ἐκπροσώπου της Μ.Μ Ἐνέχει δὲ ἡ τοῦτο ἐγγράφως συντεθεῖσα διὰ τοῦ 2ου ὅρου καταρτισθείσης ὑπὸ τῶν μερῶν συμβάσεως ρα τὴν ἐν τῇ ἠγηθείσῃ σχέσει διαληφθεῖσαν θεσμίαν, ἧς διαδραμούσης κατὰ τὴν 1.7.1962 οδικαίως ἔπαυεν ἡ ἐνέργεια τῆς συμβάσεως διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον καὶ ἄνευ ὀχλήσεως ἢ δι-καστικῆς διαγνώσεως ἢ καταγγελίας. Ἡ ἀπο-ψις ὅτι ἡ ἐνδικος σύμβασις κατηρτίσθη διὰ χρό-νον ἀόριστον, πέραν τοῦ ὅτι προσκρούει εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ ρηθέντος ἰδιωτικοῦ συμφώνου, δὲν παρέχει τὴν δέουσαν ἀξιοπιστίαν, ἀφοῦ καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 12.6.1962 ἰδιογράφου αἰτήσεώς του ὁ ἐφεσίβλητος ἐπαναλαμβάνει τὴν κατὰ τὰ προ-διαγραφέντα χρονικὰ σημεῖα ἀφετηρίας καὶ λήξεως ὁρισθεῖσαν διάρκειαν τῆς συμβάσεως, ἣν ὡς τοιαύτην θεωρεῖ ἰσχύουσαν.

Ἡ συνεπεία ψυχολογικὴν βίαν ἐνεχούσης ἀπει-λῆς παραχθεῖσα δήλωσις βουλήσεως τοῦ ἐρ-γαζομένου πρὸς μετατροπὴν ἀορίστου χρόνου συμβάσεως εἰς τοιαύτην ὡρισμένης διαρκείας εἶ-ναι ἀκυρωτέα, δικαιουμένου νὰ ἐπικαλεσθῇ ταύτην τοῦ ὑπὲρ οὗ αὐτὴ τέτακται ἀπειληθέν-τος μισθωτοῦ, ἀρκεῖ ἡ ἀπειλὴ νὰ ἠσκήθη παρα-νόμως ἢ ἐναντίον τῶν χρηστῶν ἠθῶν καὶ ὑπὸ τὰς συγκεκριμένας συνθήκας νὰ ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐμποιήσῃ φόβον εἰς ἔμφρονα ἄν-θρωπον καὶ νὰ ἐκθέσῃ εἰς ἀπουδαῖον καὶ ἄμεσον κίνδυνον τὴν ζωήν, τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν τιμὴν ἢ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀπειληθέντος καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ στενώτατα συν-δεομένων προσώπων (Α.Κ. 150, 151, *Καποδί-στριας*, ἐν ΕρμΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 648, ἀριθ. 69 - 73, *Ἀγαλλόπουλος*, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 71 - 72, *Μπαλής*, Γενικαὶ Ἀρχαὶ § 52, Α.Π. 462)1960, ΕΕΔ 20, σελ. 104). Ὅθεν ἡ καὶ ἤδη ἐπαναφερομένη ἀντένστα-σις τοῦ ἐφεσιβλήτου, διατεινομένου διὰ τοῦ πρω-τοδίκως ὑποβληθέντος ἐγγράφου σημειώματός του (εἰς ὃ διὰ τῶν πρακτικῶν τῆς δίκης ἐκείνης ἀνεφέρθη) ὅτι τὴν ρηθεῖσαν ὡρισμένου χρόνου σύμβασιν ὑπέγραψε προχρονολογουμένην ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειλῆς, ἀσκηθείσης παρὰ τοῦ νομίμου φυσικοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἐκκαλούσης καὶ ἐγκει-μένης τῆς ἀπειλῆς ταύτης εἰς τὴν ἐκ τῆς ἐργασί-ας ἀπόλυσίν του καὶ τοῦ ἐντεῦθεν ἀνακύπτοντος ἀμέσου κινδύνου τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τῶν δικαι-ωμάτων του ἐξ ἀγορασθέντος καὶ ὀφειλομένου εἰ-σέτι διαμερίσματος ἕνεκα τῆς εἰς ἣν ἐκ τῆς ἀπο-λύσεως ταύτης θὰ περιήρχετο οἰκονομικῆς ἀδυ-ναμίας, εἶναι νόμιμος, καθ' ὅσον καὶ ἐὰν εἰσέτι ἡ ἀπειλουμένη πρᾶξις εἶναι θεμιτὴ διὰ τὸν ἀπει-λοῦντα δὲν ἀποκλείεται, ὑπὸ τὰς συγκεκριμένας συνθήκας, ἡ ἀπειλὴ νὰ ἠσκήθη ἐναντίον τῶν χρη-στῶν ἠθῶν καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἐξαναγκασθεῖσα δή-λωσις βουλήσεως νὰ εἶναι ἀκυρωτέα, ὡς τοῦτο συμβαίνει, ἐὰν ἐλλείπῃ πᾶσα σύνδεσμος ἢ συνά-φεια μεταξὺ τοῦ ἀπειλουμένου κακοῦ καὶ τῆς ἐ-πιζητουμένης δηλώσεως (πρβλ. *Μπαλῆ*, ἔνθ' ἀ-νωτ. 52. No 4, σελ. 152), ὡς ἐν προκειμένῳ

συμβαίνει ὑπὸ τὰ ἐκτιθέμενα, τῆς χρησιμοποιούσης τὴν θεμιτὴν ἀπειλὴν τῆς ἀπολύσεως ἐκκαλούσης ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὸν ἐφεσίβλητον εἰς τὴν ὅλως ἀσχετον πρὸς τὴν ἀπειλὴν δήλωσιν συνάψεως συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου κατὰ μετατροπὴν τῆς ἀορίστου διορκείας τοιαύτης, ἐνεργούσης ἐναντίον τῶν χρηστῶν ἠθῶν.

Ἐκ τῶν βεβαιώσεων προάγεται, ὅτι ἡ ρηθεῖσα ὡρισμένου χρόνου σύμβασις κατηρτίσθη ἐν ᾧ χρόνῳ ἐπακριβῶς σημειοῦται ἐν τῷ ἐγγράφῳ αὐτῆς, συμφώνῳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐν αὐτῇ προσδιοριζομένην ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν, τοῦ ἐφεσιβλήτου δηλώσαντος ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως τὴν περὶ ταύτης βούλησίν του, ἀρχῆθεν ἐπιδιώξαντος τὴν συνομολόγησιν συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου. Εἰδικώτερον οὐδέλως βεβαιοῦται, ὅτι οὔτε ὑπεγράφη ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν δίοδον τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως (προχρονολογημένη) καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὑπὸ τοῦ νομίμου φυσικοῦ ἐκπροσώπου τῆς ἐκκαλούσης ἀσκηθείσης ὁμέσου καὶ σπουδαίας ἀπειλῆς περὶ τῆς ἀπολύσεώς του (ἢ ἀρνήσει του) ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ ἐντεῦθεν ἀπορρέοντος ἀμέσου περιουσιακοῦ κινδύνου τῆς ἐκπτώσεώς του ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων του ἐξ ἀγορασθέντος καὶ εἰς τὸν πωλητὴν ὀφειλομένου εἰσέτι ὑπ' αὐτοῦ διαμερίσματός του, εἰς ἣν θὰ περιήρχετο λόγῳ τῆς ἐκ τῆς ἀνεργίας του μελλούσης νὰ ἀνακύψῃ οἰκονομικῆς του ἀδυναμίας, καθόσον σύδεις τῶν μαρτύρων τοῦ ἐφεσιβλήτου καταθέτει τοιαῦτα περιστατικὰ καὶ δὴ μετὰ λόγου γνώσεως καὶ τῆς δεούσης ἀξιοπιστίας, ἀλλὰ μετ' ἐνδοισμῶν (βλ. κατάθεσιν Π.Ζ. «δὲν ἦτο ὁ ἐνάγων δι' ὡρισμένον χρόνον») καὶ ἀοριστολογιῶν (βλ. κατάθεσιν Χ.Μ. «τὸ ἔγγραφον τῆς συμβάσεως ἔγινε πρὸ 4 - 5 μηνῶν πρὸ τῆς ἀπολύσεώς του καὶ τὸ ὑπέγραψε μὲ ψυχολογικὴν βίαν»), ἀποβαίνοντες μάρτυρες δευτέρας χειρός. Ἡ ἄποψις αὕτη συνεπικουρεῖται οὐ μόνον ὑπὸ τῶν μετὰ τῆς ἰδίας ἀοριστολογίας προσεπιμαρτυρούντων περὶ τῶν περιστατικῶν τούτων λοιπῶν μαρτύρων τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς ἐν τῇ ρηθείσῃ αἰτήσει του (ἀπὸ 12.6.1962 περιεχομένης ἐξωδίκου αὐτοῦ ὁμολογίας, γενομένης μετὰ προθέσεως πρὸς τὸ ὁμολογῆσαι (Πολ. Δικ. 264, 265, 267) καὶ συναγομένης ἐκ τῆς συνεκτιμήσεως τοῦ ὅλου περιεχομένου τοῦ πρὸς τὴν ἐκκαλοῦσαν ἀπευθυνθέντος σχετικοῦ τῆς αἰτήσεως ἐγγράφου, σαφῶς προσδιορίζοντος τὴν προκαθοριαθεῖσαν ὡρισμένην χρονικὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως κατά τε τὸ τῆς ἀφετηρίας καὶ λήξεως αὐτῆς χρονικὸν σημεῖον καὶ δὴ ἐν μικρῷ χρόνῳ πρὸ τῆς ἐπελθούσης λήξεώς της καὶ μετὰ μακρὸν χρόνον ἀπὸ τῆς φερομένης ὡς συντελεσθείσης ἀπειλῆς, τῆς προθέσεως ταύτης ἐκδηλωθείσης ὅλως ἐλευθέρως καὶ ἀνευ ἀνάγκης ἐπιβαλλομένης ἐκ τοῦ διὰ τῆς αἰτήσεως ἐπιδιωκομένου ἀποτελέσματος. Ἡ ὁμολογία αὕτη, ἀποτελοῦσα ἀποδεικτικὸν μέσον καὶ ἄνευ ἀποδοχῆς της (Α.Π. 412)1959), ἐκτιμᾶται μετὰ τῶν λοιπῶν ὡς ἄνω βεβαιώσεων πρὸς πορισμὸν δικαστικῶν τεκμηρίων (Α.Π. 326)1961), ἐφ' ὅσον ἐπεκαλέσθη ταύτην ἀπὸ τῆς πρωτοδίκου συζητήσεως ἡ ἐκκαλοῦσα καὶ δὲν δεῖται ἰδιαιτέρας τινὸς ἐπικλήσεως ὡς πρὸς τὴν ἐν αὐτῇ πρόθεσιν τοῦ ὁμολογῆσαι (Α.Π. 585)1957). Κατὰ ταῦτα ἔδει νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀντένστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς οὐσίᾳ βάσιμος καὶ ἀναπόδεικτος, καὶ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔνστασις τῆς ἐκκαλούσης, ὡς νόμῳ καὶ οὐσίᾳ βάσιμος, ἀπορριπτομένης τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς περὶ ἀποζημιώσεως δι' ἄτακτον καταγγελίαν νόμου 2112 κεφάλαιον (δραχμαὶ 3.000). Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ διὰ παραδοχῆς τοῦ κεφαλαίου τούτου ἐπιδικάσασα εἰς τὸν ἐφεσίβλητον δραχμὰς 3.000, ἡμαρτε, σφαλερῶς τὰ πράγματα ἐκτιμήσασα καὶ τὸν νόμον ἐρμηνεύσασα, καὶ δέον, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ σχετικοῦ πρὸς ταῦτα πρώτου λόγου ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ κεφάλαιόν της τοῦτο.

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 539)1945 καὶ δὴ τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 αὐτοῦ, ὁ νόμος οὗτος, ρυθμίζων τὰ τῆς παροχῆς κατ' ἔτος ἀδείας εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρήσεων, νομικῶν προσώπων, ὀργανισμῶν κλπ., οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ μισθωτῶν συνδεομένων μετὰ τούτων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου, περιλαμβάνων ὅρα ἀμφοτέρας ταύτας, τοῦ ἑδαφίου 8 τοῦ ἄρθρου 2 προβλέποντος τὴν ἔκδοσιν διατάγματος ρυθμίζοντος καὶ τὰ τῶν ἀδειῶν μόνον τῶν ἐποχιακῶς ἐργαζομένων, εἰς ἣν κατηγορίαν ὅμως δὲν ὑπάγεται ὁ ἐφεσίβλητος (Α.Π. 371)1962, βλέπε καὶ ΕΕΔ 20, 1130 ἐπ.).

Ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ ἰδίου νόμου 539, καθ' ὃ πᾶς μισθωτὸς μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον 12 μηνῶν εἰς τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ἀναφερομένας ἐπιχειρήσεις ἢ ἐργασίας δικαιοῦται ἀδείας ἀναψυχῆς μετ' ἀποδοχῶν καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος, καὶ τοῦ ἄρθρου 4 § 1, καθ' ὃ ἡ χρονικὴ περίοδος χορηγήσεως τῆς ἀδείας κανονίζεται μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ, τοῦ πρώτου ὑποχρεουμένου νὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτηθεῖσαν ἄδειαν τὸ πολὺ ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δευτέρου διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτή-

σεως, προκύπτει, ὅτι παρέχεται εἰς μισθωτοὺς δικαίωμα ἀναπαύσεως μετ' ἀποδοχῶν κατ' ἔτος καὶ ὅτι ἡ ἄσκησις τοῦ ὑπ' αὐτῶν χορηγουμένου δικαιώματος τούτου συνδέεται μὲ τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ὑπὲρ οὗ ἐχορηγήθη διὰ λόγους γενικωτέρου συμφέροντος τὸ δικαίωμα τῆς ἀναπαύσεως, ἧς ἄνευ (αἰτήσεως) τὸ δικαίωμα παραμένει ἀνενεργόν, οὐδὲν δὲ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κτᾶται ὁ μισθωτὸς κατὰ τὰ παρελθόντα ἡμερολογιακὰ ἔτη, ἐφ' ὅσον δὲν ἠτήσατο τὴν χορήγησιν τῆς ἀδείας παρὰ τοῦ ἐργοδότου κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα (Α.Π. 81)1960, 66)1960, *Καποδίστριας*, ΕΕΔ 4, 518 § 3, *Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 248 - 249, σημ. 1 καὶ 2). Ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν βεβαιώσεων δὲν προέκυπτε, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος ἠτήσατο παρὰ τῆς ἐκκαλούσης τὴν ἣν ἐκεῖνος ἐδικαιοῦτο ἄδειαν ἀναπαύσεως μετ' ἀποδοχῶν τοῦ ἔτους 1961, διαρκοῦντος τοῦ ἔτους τούτου, τὰ δικαιώματα του παρέμειναν ἀνενεργὰ καὶ δὲν δικαιοῦται ἀποζημιώσεως κατὰ τὸ ἔτος ταῦτο. Τὴν ὑποβολὴν τοιαύτης αἰτήσεως οὐδεὶς τῶν ἐν τῇ πρωτοβαθμίῳ δίκῃ ἐξετασθέντων μαρτύρων τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐβεβαίωσεν, ἀλλὰ οὔτε οἱ μετὰ ταῦτα ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου ἐξετασθέντες λοιποὶ μάρτυρές του ἐπιβεβαιολόγησαν. Ἔδει συνεπῶς νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ κατὰ τὰ δεύτερον αὐτῆς περὶ ἀποζημιώσεως διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν ἐτους 1961 κεφάλαιον (δραχμὰς 900). Ἀντιθέτως, δεχθεῖσα ἐν μέρει τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἡ ἐκκαλουμένη, ἡμαρτε, σφαλερῶς ἐκτιμήσασα τὰ πράγματα, καὶ δέον, δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ τρίτου λόγου ἐφέσεως, αἰτιωμένου διὰ κακὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἐν γένει ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει, ἵνα καὶ κατὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή.

Ἡ ἐκκαλοῦσα, ἐκμεταλλευομένη ἐνταῦθα ἐργοστάσιον κατασκευῆς ταπητσαριῶν καὶ ἐπίπλων ἐν γένει καινουργῶν, ἀσκεῖ ἐπιχείρησιν βιομηχανικὴν ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας, διατηροῦσα παραλλήλως κατάστημα πωλήσεως πρὸς τὸ κοινὸν τῶν προϊόντων τούτων (ἔκθεσιν ἐπίπλων). Ἡ κυρία μορφὴ τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως εἶναι ἡ τῆς ἐπιπλοποιίας, καθ' ὅσον ἡ ἐπεξεργασία ταπητσαριῶν γίνεται παρεμπιπτόντως καὶ πρὸς διευκόλυνσιν ἐκείνης, ἧς ἀποτελεῖ τεχνικὸν συμπλήρωμα. Ἡ παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου συμφωνηθεῖσα καὶ καθ' ὅλην τὴν δίοδον τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως παρασχεθεῖσα ὑπηρεσία ὑπαλλήλου συνείχετο, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν βεβαιώσεων, μετὰ μόνης τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἐργοστασίου ἐπιπλοποιίας, μεθ' ἧς ἡ ἀπασχόλησίς του ἐτέλει ἐν συνοχῇ καὶ ἀπολύτῳ ἀλληλεξαρτήσει, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ καταστήματος πωλήσεως, πρὸς ἣν αὐτὸς ἦτο ξένος. Εἰδικώτερον ἐβεβαιώθη, ὅτι ἡ παρ' αὐτοῦ παρεχομένη ἐργασία συνίστατο εἰς τὴν κατανομὴν τῶν ὑλικῶν τοῦ ἐργοστασίου, εἰς τὴν καταχώρησιν ἐν τῷ βιβλίῳ διαθέσεως τῶν πρὸς τὰ ἐργαστήρια διδομένων ὑλικῶν, εἰς τὴν καταχώρησιν ἐν τῷ βιβλίῳ ἀγορῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀγοραζομένων ὑλικῶν, εἰς τὴν περιτύλιξιν τῶν ὑφασμάτων εἰς τόπια μετὰ τῆς ἐνημερώσεως τῶν καρτελλῶν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑπαλοίπων, εἰς τὴν περιτύλιξιν τῶν «μουσαμάδων» καὶ τὴν μετακίνησιν τῶν διαφόρων διαλυτικῶν ὑγρῶν ἀπὸ τῶν μεγάλων δοχείων εἰς τὰ μικρά, ἵνα οὕτω ἑτοιμασθῶσι διὰ τὴν διάθεσίν των πρὸς τὰ ἐργαστήρια, τοῦ ἐφεσιβλήτου χρησιμοποιοῦντος πρὸς τοῦτο τὴν ἐπὶ τούτῳ ὑφισταμένην ἀποθήκην (ἤτοι πατάριον, κείμενον ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ . . . καταστήματος πωλήσεως ἐπίπλων). Ὁ χρόνος τῆς καθ' ἡμέραν ἐργασίας του ὑφίστατο ἐκθλον ἐπίδρασιν ἐκ τοῦ χρόνου ἐργασίας τοῦ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ παραλλήλως ἀπασχολουμένου ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ, οὗτινος τὴν ἀποστολὴν ἐτάχθη νὰ διευκολύνῃ, ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀλληλεξαρτήσει καὶ ἐπιδράσει. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἀνὰ ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν ὥρου ἀπασχολήσεως τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν ὑφίσταται ἀμφιβήτησις. Πρὸς διευκόλυνσιν ὅμως τοῦ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, οὗτινος τὰς ἀνάγκας ἐτάχθη νὰ ὑπηρετῇ διὰ τῆς παροχῆς ὑλικῶν κλπ., οὗτος ἀνελάμβανεν ἐργασίαν ἡμίσειαν ὥραν ἐνωρίτερον κατὰ τὴν πρωΐαν καὶ ἀπεχώρει ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον κατὰ τὸ ἑσπέρας, ἀπὸ τοῦ χρόνου προσελεύσεως καὶ ἀποχωρήσεως τοῦ ἐπὶ ὥρου ἐργαζομένου προσωπικοῦ τοῦ ἐργοστασίου, πραγματοποιῶν οὕτω καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, ἀδιακρίτως χειμερινῆς ἢ θερινῆς περιόδου, μίαν ὥραν πραγματικῆς ἀπασχολήσεως πέραν τῆς ὥρου ἐργασίας του καὶ ἐν συνόλῳ κατὰ τὴν δίοδον τοῦ χρόνου διαρκείας τῆς συμβάσεως (ἀπὸ 11.11.1959 ἕως 1.7.1962) 834 ὥρας, ἀντιστοιχούσας εἰς τὰς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡμέρας τῆς πραγματοποιηθείσης ἐργασίας. Πέραν τοῦ διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐργοστασίου ἀναγκαιοῦντος ὡς ἄνω χρόνου οὐδεὶς ἀποχρῶν λόγος ἀπασχολήσεως τοῦ ἐναγομένου ὑφίστατο, ἀφοῦ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ ἐκ τοῦ ἀδρανοῦντος ἐργοστασίου δὲν συνέτρεχε προδήλως ἡ ἀναγκαία προυπόθεσις, ἡ δίδουσα ἀφορμὴν πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας του, ἐξ ἧς καὶ μόνης ἐξηρτᾶτο ἡ πραγμάτωσις αὐτῆς. Μόνη ἡ κατὰ τὰς μεσημβρινὰς

ώρας παραμονή τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας, ἐπὶ σκοπῷ ἀποφυγῆς τῆς ἐξ εἰσιτηρίων δαπάνης μεταβάσεως ἐν τῇ οἰκίᾳ του καὶ ἐπιστροφῆς, ἄνευ πραγματικῆς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀπασχολήσεως, δὲν δύναται νὰ ἐπιστηρίξῃ τὴν ἐναντίαν ἔνδοχήν, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἑκάστης Τετάρτης παραμονή του ἐξ ἄλλου σκοποῦ (παρακολούθησις διαλέξεως χορτοφαγίας) δύναται νὰ προσμετρηθῇ εἰς τὸν χρόνον τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ ἀπασχολήσεως, οὖσα ἄσχετος πρὸς τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ βιομηχανία ἐπιπλοποιΐας δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς μίαν τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου 2269)1920 ἀναφερομένων κατηγοριῶν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς οὐ μόνον κατασκευάζονται τὰ πρὸς πώλησιν προετοιμαζόμενα προϊόντα τῶν ἐπίπλων, ἀλλὰ καὶ αἱ ὕλαι ὑφίστανται μεταβολήν (πρβλ. β.δ. 10)29 Σεπτεμβρίου 1937, ἄρθρον 1 § 2, Φ.Ε.Κ. Α' 382), κατὰ σιωπηρὰν ἐν τούτῳ τροποποίησιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ π.δ. 27 Ἰουνίου)4 Ἰουλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ ὀκταώρου διατάξεων», ἀφοῦ ἐκ τῆς γενικότητος τῆς λεκτικῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 § 2 τοῦ β.δ. 20)29 Σεπτεμβρίου 1937 («ὁμοίως αἱ ὧραι ἐργασίας πάσης ἐν γένει βιομηχανίας δυναμένης νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου 2269 ἀναφερομένας κατηγορίας βιομηχανιῶν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς ὀκτὼ καθ' ἑκάστην καὶ τὰς 48 καθ' ἑβδομάδα»), ἀδιακρίτως ἐπεκτεινούσης τὸ ὥρον ἐπὶ πάσης ἐν γένει βιομηχανίας τῆς ἐν αὐτῇ κατηγορίας, δυσχερῶς θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς διατηρηθεῖσα ἡ ρηθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὥρου ἐξαίρεσις τῶν ἐργοστασίων ἢ ἐργαστηρίων ἐπιπλοποιΐας. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον τὸ ἐν ᾧ ἡ ἀποθήκη «πατάριον» δὲν εἶναι κατάστημα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ π.δ)γματος 8)13 Ἀπριλίου 1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», ὡς μὴ διενεργουμένων ἐν αὐτῷ ἀγοραπωλησιῶν εἰδῶν, ὑλικῶν ἢ προϊόντων φυσικῶν ἢ βιοτεχνικῶν ἢ βιομηχανικῶν, ἀλλὰ ἁπλῶς ταποθετουμένων ἐν αὐτῷ τῶν παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου παρὰ τρίτων πωλητῶν ἀγοραζομένων ὑλικῶν ἐπιπλοποιΐας (χρωμάτων, βερνικίων, κλειδαριῶν, χερουλίων κλπ.) ἐπὶ σκοπῷ διαθέσεως των μετὰ ταῦτα εἰς τὸ ἐργοστάσιον πρὸς κατεργασίαν τῶν ἐπίπλων, πρόδηλον εἶναι ὅτι τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὸ ὡράριον τῆς βιομηχανίας. Οὕτω, μὴ ἐφαρμοζομένου διὰ τὴν ἐν λόγῳ βιομηχανίαν τῆς ἐκκαλούσης τοῦ ἄρθρου 7 § 3 τοῦ ἀ.ν. 547)1947, ὑπόκειται αὕτη εἰς τὸ 8ωρον, ὡς νόμιμον ὡράριον (πρβλ. Α.Π. 24)1957 καὶ 105)1956), ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἐργασία τοῦ ἐφεσιβλήτου εὑρίσκεται ἐν ἀλληλεξαρτήσει πρὸς τὴν βιομηχανικὴν ταύτην ἐπιχείρησιν καὶ συνέχεται μετὰ τοῦ μηχανισμοῦ τῆς παραγωγῆς αὐτῆς, ἀκολουθεῖ καὶ αὐτὴ τὸ αὐτὸ ὡράριον (8ωρον), ὡς νόμιμον χρόνον ἡμερησίας ἐργασίας) (πρβλ. ΕΕΔ 17, 105 καὶ ΕΕΔ 20, 1464 - 1465, καὶ νομίμως ἐπιδιώκεται ἤδη παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀποζημίωσις διὰ τὰς ὡς ἄνω 834 ὥρας τῆς πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου ὑπερεργασίας του κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ (Α.Κ. 904 ἑπομ.), τῆς ὑπερεργασίας ταύτης παρασχεθείσης κατ' ἀκολουθίαν ἀκύρου συμβάσεως (Α.Κ. 3, 174, 180).

Ἐπὶ ἀκύρου ἐργασιακῆς συμβάσεως ὁ τὴν ἐργασίαν του παρασχὼν μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ ἀπαιτήσῃ (Α.Κ. 904) παρὰ τοῦ πρὸς ὃν προσέφερε ταύτην ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν του τὸ ποσόν, ὅπερ θὰ κατέβαλλεν ἐκεῖνος, ἵνα μισθώσῃ τὴν ἐργασίαν τρίτου τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς ἰδίας ἱκανότητος καὶ καθ' ὃ κατέστη πλουσιώτερος, ὡς ἀποφυγὼν τὴν δαπάνην τῆς εἰς τρίτον καταβολῆς αὐτοῦ. Ἔχει δὲ περιεχόμενον ἡ ἀξίωσις οὐχὶ τὸν συμπεφωνημένον μετὰ τοῦ ἐργοδότου μισθόν, ἀλλὰ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν, ἐὰν ἐγκύρως προσελάμβανεν ἕτερον ὑπάλληλον, συγκεντροῦντα τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνω μισθωτὸν προσόντα (Α.Π. 13)1960 καὶ 124)1960, ΕΕΔ 19, 210 - 211 καὶ 450).

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16929)1959 ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 77) κηρυχθεῖσαν ὑποχρεωτικὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 42726)1959 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. Β' 223) καὶ παραταθεῖσης τῆς ἰσχύος της διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 13935)2683)1960 καὶ ὑπ' ἀριθ. 44480)9025)1960 ἀποφάσεων τοῦ Ἰδίου Ὑπουργοῦ (Φ.Ε.Κ. Β' 96 καὶ Φ.Ε.Κ. Β' 301), ὁ νόμιμος μισθὸς τοῦ ἔχοντος συμπληρώσει τὸ 20ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐφεσιβλήτου, συμπληρώσαντος τὸ 2ον ἔτος τῆς παρὰ τῇ ἐκκαλούσῃ ὑπηρεσίας του, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ 3ον, εἶναι δραχμαὶ 1.200, ὑπ' αὐτοῦ δὲ ὑπολογισθήσεται τὸ ὡρομίσθιον καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ συμφωνηθέντος τῶν δραχμῶν 1.500, ἀνερχόμενον εἰς δραχμὰς 5 (1200 διὰ 30 — 40 διὰ 8), τοῦ νομίμου μισθοῦ, ***κατὰ τὴν μείζονα τοῦ δικαστηρίου τούτου γνώμην***, διαιρουμένου διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 30, διότι εἰς αὐτὸν περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἡμέραι νομίμου ἀργίας (*Καποδίστριας*, ἐν Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, No 76, ἔνθα καὶ νομολογία, No 78), τοῦ οὕτω εὑρισκομένου ἡμερομισθίου διαιρουμένου μετὰ

ταῦτα διὰ τῶν ὡρῶν ἐργασίας. *Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν*, ὅτι ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 648 τοῦ Α.Κ., τῆς ὁριζούσης τὴν ἔννοιαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὡς συναλλακτικῆς μορφῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ ἓν τῶν μερῶν (ἐργαζόμενος μισθωτός) ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν ἐργασίας ἐφ' ὡρισμένου ἢ ἀόριστου χρόνου, τὸ δὲ ἕτερον (ἐργοδότης) ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ, πλέον ἢ σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ μισθὸς παρέχεται εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προσφερομένης ἐργασίας, εἰς τρόπον ὥστε ἐντεῦθεν νὰ ἀπορρέῃ ἡ γενικὴ ἀρχὴ ὅτι ὁ ἐργαζόμενος μισθωτὸς δικαιοῦται εἰς τὸν μισθὸν τοῦ χρόνου, καθ' ὃν παρέχει τὴν ἐργασίαν του ἢ ἦτο ἕτοιμος νὰ παράσχῃ αὐτήν, ἡ ἐδικαιοῦτο νομίμως νὰ μὴ παράσχῃ αὐτήν, ὡς χρόνου ἐργασίας νοουμένου κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ π.δ. τῆς 26.6.1932 τῶν πραγματικῶν ὡρῶν ἐργασίας, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν διακοπῶν ἢ διαλειμμάτων ἐργασίας (οὕτω ῥητῶς Ἀγαλλόπουλος, Ἐργατικὸν Δίκαιον 1958, σελ. 133). Ἕτερον δὲ παντελῶς τυγχάνει τὸ θέμα, ἐὰν ὁ μισθὸς παρέχηται καθ' ἡμέραν, ἑβδομάδα ἢ μῆνα, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀνιξόρητον στοιχεῖον, μὴ παραλλάσσον τὴν βασικὴν ἔννοιαν τοῦ μισθοῦ ὡς παρεχομένου ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς πραγματικὰς ὥρας ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ (ἤτοι τὸν νόμιμον χρόνον ἀπασχολήσεώς του), καὶ ἁπλῶς ρυθμίζον τὸν χρόνον, καθ' ὃν διακύπτει διὰ τὸν ἐργοδότην ἡ πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ ὑποχρέωσις. Ἀληθῶς, ὡς τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἐργαζομένου παρέχεται, διὰ τὸν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἐργαζόμενον, μόνον διὰ τὰς ὥρας τῆς πραγματικῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἀπασχολήσεως αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ μηνιαῖος μισθὸς διὰ τὸν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβόμενον παρέχεται μόνον διὰ τὰς ἐργασίμους τοῦ μηνὸς ἡμέρας καὶ δὴ διὰ τὰς ὥρας αὐτῶν, καθ' ἃς πραγματικῶς ἀπησχολήθη ὁ ἐργαζόμενος. Ταύτοις συνεπῶς πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ὡρομισθίου τοῦ ἐργαζομένου ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δέον ὅπως διαιρέσωμεν τὸ ποσὸν τοῦ μηνιαίου μισθοῦ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ εἴκοσι πέντε (25), ὅσαι αἱ ἐργάσιμοι τοῦ μηνὸς ἡμέραι (ὅταν ἀπαγορεύηται ἡ κατὰ Κυριακὰς ἐργασία ὡς ἐν τῇ ἐπιδίκῳ περιπτώσει) καὶ ἀκολούθως τὸ προκῦψαν πηλίκον δέον ὅπως διαιρέσωμεν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διὰ τὸν συγκεκριμένον μισθωτὸν ἐπιτρεπομένων ὡρῶν ἡμερησίας ἀπασχολήσεώς του. Ὅτι αὕτη τυγχάνει ἡ μόνη ὀρθὴ λύσις συνάγεται ἐπὶ πλέον καὶ ἐκ νομοθετικῶν κειμένων, εἰ.ν α) τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825)1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι ἡ λόγῳ Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας προσαύξησις χωρεῖ, ἐπὶ τῶν διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένων, ἐπὶ τοῦ 1)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, β) τῆς ὑπ' ἀριθ. 21091)1946 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι ἐπὶ τῶν διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἐργαζομένων ἡ λόγῳ ἐργασίας ἐκτὸς ἕδρας προσαύξησις τῶν ἀποδοχῶν ὑπολογίζεται ἐπίσης ἐπὶ τοῦ 1)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ καὶ γ) ἁπασῶν τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, δι' ὧν προβλέπεται ἡ κατὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων - Νέου Ἔτους χορήγησις δώρων εἰς τοὺς ἐργαζομένους, δι' ὧν ἐνιαίως ὁρίζεται, ὅτι οἱ μὲν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβόμενοι λαμβάνουσιν ἕνα μηνιαῖον μισθόν, οἱ δὲ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβόμενοι λαμβάνουσιν εἴκοσι πέντε ἡμερομίσθια, ὅπερ προϋποθέτει, ὅτι εἰς τὸν νοῦν τοῦ νομοθέτου κυριαρχεῖ ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ μηνιαῖος μισθὸς παρέχεται εἰς τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους δι' εἴκοσι πέντε μόνον ἡμερομίσθια, διότι βεβαίως θὰ ἦτο ἀνήκουστον νὰ ὑπολάβῃ τις, ὅτι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἐξαρτήσῃ τὸ ὕψος τοῦ εἰς τὸν ἐργαζόμενον παρεχομένου δώρου ἐκ τοῦ τρόπου τῆς πληρωμῆς του καὶ νὰ παράσχῃ εἰς τὸν ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἀμειβόμενον ἕνα μηνιαῖον μισθόν, ἀντιστοιχοῦντα, κατὰ τὴν ἀποκρουομένην ἀποψιν, εἰς ἀμοιβὴν τριάκοντα ἡμερῶν, εἰς τὸν ἐπὶ ἡμερομισθίῳ δὲ ἀμειβόμενον εἴκοσι πέντε μόνον ἡμερομίσθια, παρέχων αὐτῶς ὁ ἴδιος ὁ νομοθέτης δείγματα ἀνεπιτρέπτου ἀνίσου μεταχειρίσεως, θεμελιουμένης ἐπὶ τοῦ ἀδιαφόρου νῦν, ἀπὸ ἀπόψεως ἐννόμων συνεπειῶν, γεγονότος ἂν ὁ ἐργαζόμενος ἀμείβηται ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ ἢ ἡμερομισθίῳ. Οὕτω ἡ ἐκκαλοῦσα θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον, ἐγκύρως προσλαμβανόμενον, διὰ τὰς ὡς ἄνω 834 ὥρας τῆς πέραν τοῦ νομίμου ὡραρίου πραγματοποιηθείσης ὑπερεργασίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, δραχμὰς 4.170 ἐν συνόλῳ (834 Χ 5), καθ' ὃ ποσὸν κατέστη αὕτη πλουσιωτέρα, ὡς ἀποφυγοῦσα τὴν εἰς τὸν ἕτερον τοῦτον τρίτον καταβολήν του. Ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα κρίνασα ἡ ἐκκαλουμένη καὶ ἐπιδικάσασα ἀποζημίωσιν διὰ 2595 ὥρας μεθ' ὑπολογισμὸν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ συμφωνηθέντος ὡρομισθίου, ἡμαρτε, καὶ δέον, δεκτοῦ ἐν μέρει καθισταμένου τοῦ δευτέρου λόγου ἐφέσεως καὶ ματαίας ἀποβαινούσης τῆς ἐρεύνης τῆς εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο στρεφομένης ἀντεφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ αὕτη, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως γίνῃ ἐν μέρει δεκτὸν τὸ τρίτον κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐν τῷ διατακτικῷ, καὶ ἀπορριφθῇ τοῦτο διὰ τὸ ἐπὶ πλέον τοῦ ποσοῦ τούτου ἐπιδικασθὲν ποσόν.

Διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἐπιδικασθεῖσαν δικαστικὴν δαπάνην δὲν προβάλλεται λόγος ἐφέσεως. Συνεπῶς δὲν ἐρευνᾶται τὸ ποσὸν τούτης ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου. Διὰ τὸ ἐνιαῖον ὅμως τῆς ἐκτελέσεως περιληφθήσεται καὶ ἡ δαπάνη αὕτη ἐν τῇ παρούσῃ μετὰ τῆς εἰς τὴν προκειμένην δίκην ἀντιστοιχούσης, ἥτις κρίνεται ἐν μέρει συμψηφιστέα ἕνεκα τῆς ἐν μέρει νίκης καὶ ἥττης ἑκατέρου τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 211 § 3).

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ ΑΠΟΛΥΟΜΕΝΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΜΕΤ' ΑΚΥΡΟΝ ΣΥΜΒΑΣΙΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀξίωσις μισθωτοῦ περὶ συμπληρώσεως ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν ἀναλογίαν δώρων

Ἔλλειψις δικαιώματος μισθωτοῦ, τελοῦντος ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας, λόγῳ ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας, δώρων δι' ἑορτάς, καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὰ δῶρα ταῦτα ὑπολογίζονται βάσει τῶν κατωτάτων ὁρίων τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ διάταξις, ὁρίζουσα τὸν νόμιμον μισθὸν τοῦ μισθωτοῦ.—Δέσμευσις ὑπὸ διαιτητικῶν ἀποφάσεων.

Κατήχθη εἰς δίκην ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπελύθη ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, νὰ συμπληρωθῇ ἡ ληφθεῖσα παρὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4558)1930, διὰ τῆς ἀναλογίας τῶν δώρων καθ' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα καὶ προέκυψε τὸ ζήτημα, διότι ὁ μισθωτὸς οὗτος (ἀρχιμάγειρος) ἐστερεῖτο βιβλιαρίου ὑγείας, ἂν ἡ ἀξίωσίς του αὕτη ὑπῆρξε νόμιμος.

Ἐπὶ τῆς δοθείσης λύσεως ὑπὸ τῆς κατωτέρω διαιτητικῆς ἀποφάσεως θὰ ἠδύναντο νὰ σημειωθοῦν βασίμως, νομίζομεν, τὰ ἑξῆς: Ἔχουν ἤδη γίνει δεκτὰ εἰς τὴν νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων:

α) Ὅτι τὰ λεγόμενα «δῶρα» καθ' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ἀποτελοῦντα τακτικὰς ἀποδοχὰς τοῦ μισθωτοῦ, συνυπολογίζονται διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ἀπολυομένου κατὰ νόμον 2112)1920 ἢ τὸ β.δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 (Α.Π. 574)1961, ΕΕΔ 20, 1502, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ ἀποφάσεις).

β) Ὅτι τὰ αὐτὰ «δῶρα», παρεχόμενα εἰς τοὺς δι' ἐγκύρου συμβάσεως συνδεομένους μετὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτῶν μισθωτούς, ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, δύνανται νὰ ἀναζητηθοῦν μόνον ὡς ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ κατ' ἄρθρον 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου (Α.Π. 596)1958, ΕΕΔ 17, 1004, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 10057)1958, ΕΕΔ 17, 1012).

γ) Ὅτι πράγματι, ὡς δέχεται καὶ ἡ κατωτέρω δικαστικὴ ἀπόφασις, ἡ σύμβασις ἐργασίας τοῦ στερουμένου βιβλιαρίου ὑγείας μισθωτοῦ, ὅπου τοῦτο ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ νόμου, εἶναι ἄκυρος (Α.Π. 596)1958, ΕΕΔ 17, 1003, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 16328)1962, ΕΕΔ 21, 1228, Πρωτοδικείου Καβάλας 123)1963, ΕΕΔ 22, 1188).

Ἔχει ὅμως ἐπίσης νομολογηθῆ (καὶ τοῦτο κρατεῖ ἤδη), ὅτι ἡ ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, καὶ τοῦ β.δ. τῆς 16)18) Ἰουλίου 1920 ἀποζημίωσις ὀφείλεται καὶ εἰς τοὺς ἀπολυομένους, οἵτινες συνῆψαν μετὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτῶν ἄκυρον σύμβασιν ἐργασίας (Α.Π. 132)1962, Ὁλομελείας, ΕΕΔ 21, 453 καὶ ἄλλαι τῶν Τμημάτων τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΕΕΔ 21, 1423).

Μετὰ ταῦτα καὶ ἂν εἰς τὴν περίπτωσιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο, ὁ μισθωτὸς διετέλεσεν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας, λόγῳ ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας, ἐδικαιοῦτο κατ' ἀρχὴν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, τὴν ὁποίαν καὶ ἔλαβεν.

Περαιτέρω ὅμως δὲν ἐγεννᾶτο ζήτημα, ἂν τὰ παρεχόμενα εἰς τοὺς μισθωτοὺς «δῶρα» καθ' ἑορτὰς παρέχωνται εἰς τοὺς δι' ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας προσληφθέντας, διότι ἐδῶ ἐπρόκειτο μόνον περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ νόμου 3198)1955, γίνεται βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνὸς ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας δὲν ὑπάρχουν τακτικαὶ ἀποδοχαί, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2112)1920 (περὶ τούτου Α.Π. 431)1963, ΕΕΔ 22, 928), ἀλλὰ μόνον ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος ἀποζημίωσις, ἀλλ' ἀφοῦ ἡ νομολογία κατέληξεν εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 δικαιοῦνται καὶ οἱ μισθωτοὶ οὗτοι, δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄλλως ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀποζημιώσεως, εἰμὴ βάσει τῶν λαμβανομένων παρὰ τοῦ μισθωτοῦ, ἀσχέτως ἂν ταῦτα δὲν συνιστοῦν ἀντάλλαγμα τῆς παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 2112.

Ἑπομένως καὶ ἀφοῦ καὶ τὰ «δῶρα» ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὸν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας μισθωτόν, ἔστω καὶ ὡς ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ

ΑΠΟΧΗ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Έννοια άρθρου 5 Νόμου 2112)1920, ώς συνεπληρώθη

Διέρωσις διά τοῦ ἄρθρου 5 § 3 Νόμου 2112)1920 μόνον ἀμαχήτου τεκμηρίου, ἀποκλείοντος ἢ θεωρηθῇ ἡ ἀποχὴ αὕτη τοῦ μισθωτοῦ ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἀλλήλου, οὐδαμῶς συναγομένου, κατ' ἀντιδιαστολήν, ὅτι, ἐὰν ἡ ἀποχὴ ὀφείληται εἰς ἀσθένειαν μακροτέρας διαρκείας, τεκμηριοῖ αὕτη λύσιν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου. Κρίσις Δικαστοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς μακρᾶς ἀσθενείας, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἀποχήν, ὀφειλομένην ὄχι εἰς ἀσθένειαν, ἀλλὰ εἰς ἄλλην ἀνωτέραν βίαν.

μπεριέχεται ἡ κατωτέρω ἀρεοπαγιτικὴ ἀπόφασις, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1897)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Πειραιῶς, εἰς τὰ πεπερατωμένα ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογηθέντα (Α.Π. 303)1959, Τμ. Β', εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 18, 763, Α.Π. 465)1959, Τμ. Γ', εἰσηγητὴς *Π. Σπηντζόπουλος*, ΕΕΔ 18, 1357) περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 2112)1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀποχὴν τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ταῦτα ἀπομακρύνονται τῆς παλαιοτέρας νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ὑπέρβασις τῶν χρονικῶν ὁρίων ἀσθενείας (ἄρθρον 3 νόμου 4558)1930) ἐσήμαινε λύσιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ. (Ἴδετε σημειώσεις ἐν ΕΕΔ 18, 1357 ἑξ., ἔνθα παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν).

Ἡ λύσις εἶναι βεβαίως διὰ τὸν μισθωτὸν φιλάγαθος. Ἀλλά, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 18, 762), ἐπικαλεσθέντες καὶ σχετικὰ κείμενα, διὰ τὸν ἐργοδότην γεννᾶται ἀοριστία ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ μισθωτοῦ, τὴν ὁποίαν ἀοριστίαν ἠθέλησε νὰ ἄρῃ ὁ Νομοθέτης διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀναγγείλῃ τὴν ἀποχὴν τοῦ μισθωτοῦ ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ἡ προθεσμία τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 2112)1920. Ἐὰν ἡ ἀποχὴ ὀφείλεται εἰς ἀσθένειαν μακροτέρας διαρκείας, ἡ ἀναγγελία αὕτη τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἀποτελεῖ λύσιν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, ἀλλὰ ἁπλῆν ἀναγγελίαν τῆς ἀποχῆς, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀπόντα μισθωτὸν διὰ τρίτου, ἐπὶ τῇ ἐπιφυλάξει τῶν δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας.

ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, διὰ λημφθοῦν ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920, δι' ὃν λόγον λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ βασικὸν λαμβανόμενον χρηματικὸν ποσόν, ἀσχέτως ἂν τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα «τακτικῶν ἀποδοχῶν» τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 8 νόμου 2112)1920.

ρωτοδίκου Ἀθηνῶν 6971)1963

αδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
ρωτοδίκης ὁ κ. *Π. Δογοθέτης*
κηγόρος ὁ κ. Ν. Ἀγγελόπουλος

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς: Ὁ ἐνάγων προσελήφθη παρ' ἀμφοδίων ὀργάνων τοῦ ἐναγομένου δι' ὁριστον χρόνον ὡς ἀρχιμάγειρος τῆς ἐν Γλυφάδᾳ Ἀθηνῶν Λέσχης Ὑπαξιωματικῶν τῆς . . . μερικανικῆς Ἀεροπορικῆς Μοιράδος, ἀποτελούσης Ὑπηρεσίαν τοῦ ἐναγομένου, ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ 6.000 δραχμῶν, καὶ εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος πὸ τῆς 26ης Νοεμβρίου 1959 ἕως τῆς 25ης Μαΐ. 1962, ὅτε ἀπελύθη, καταβληθείσης αὐτῷ ἀποζημιώσεως ν. 2112 ἐκ δρχ. 12.000. Ἡ ἀποζημίωσις αὕτη ἦτο πλήρης καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ συνολικὸν τῆς ἀγωγῆς, τὸ ἀφορῶν τὴν ἐπιδίκαστην σχετικῆς διαφορᾶς λόγῳ μὴ συνυπολογισμοῦ εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀποζημίωσιν τῆς ἀναλογίας δώρων ἑορτῶν, εἶναι ἀπορριπτέον ὡς ἀβάσιμον, καθόσον ὁ ἐνάγων δὲν ἐδικαιοῦτο δώρων ἑορτῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι δὲν συνεδέετο δι' ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ ἐναγομένου, ὡς στερούμενος βιβλιαρίου ὑγείας (ὑ.ἀ. 1101)1955, Α.Κ. 174, 180, (τοιοῦτον βιβλιάριον δὲν προσκόμισεν ὁ ἐνάγων, οὐδὲ ἐβεβαιώθη ὅτι ἐκέκτητο καὶ δὴ νομίμως θεωρημένον) (βλ. Α.Π. 192)1962, Ὁλομέλεια ΕΕΔ 21, 453) καὶ ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τὰ δῶρα ἑορτῶν ὑπολογίζονται βάσει τῶν κατωτάτων ὁρίων τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, ἐν προκειμένῳ ὅμως δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπολύσεώς του διάταξις, ὁρίζουσα τὸν νόμιμον μισθὸν τοῦ ἀρχιμαγείρου, ἐν ὄψει τοῦ ὅτι ἡ τὸ πρῶτον προβλέπουσα κατώτατον ὅριον μισθοῦ ἀρχιμαγείρου ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκηρύχθη ὑποχρεωτικὴ διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας ἀπὸ 3.8.1962 διὰ τῆς ὑ.ἀ. 58213)3826) 1962, προηγουμένως δὲ ὡς ἴσχουσα ἐγκριθῆ βάσει τοῦ ἄρθρου 20 § 2 τοῦ νόμου 3239)1955 ὑπὸ τῆς ὑ.ἀ. 28113)1496)1962 (Φ.Ε.Κ. 112)2.4. 1962, τεῦχος Β') ἐδέσμευε μόνον τὰ μέλη τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀνεφύη ἡ ἐφ' ἧς αὕτη (διαιτητικὴ ἀπόφασις) διαφορά, ἐν οἷς δὲν συμπεριλαμβάνεται, ὡς εἰκός, τὸ ἐναγόμενον Δημόσιον τῶν Η.Π.Α. (Α.Π. 411) 1961, ΕΕΔ 20, 852).

θέτης τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930), καθορίσας τὰ χρονικὰ ὅρια ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἕνεκεν ἀσθενείας.

Ὁπωσδήποτε εἶναι ἄξιον σημειώσεως, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διάταξις (εἰς τὴν ὁποίαν περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ἐξ ἄλλης αἰτίας, πλὴν ἀσθενείας) ἠρμηνεύθη ἐν τῇ νομολογίᾳ τοῦ Ἀρείου Πάγου παλαιότερον μὲ τοιαύτην ἀτεγκτότητα, ὥστε νὰ θεωρῆται λυομένη ἡ σύμβασις ἐκ πάσης ἄλλης ἀποχῆς τοῦ μισθωτοῦ, πλὴν ἀσθενείας, καὶ ἤδη μὲ εὐρύτητα, συμπεριλαμβάνουσαν πᾶσαν ἀποχὴν τοῦ μισθωτοῦ, λυομένης τῆς συμβάσεως κατὰ τὴν κρίσιν μόνον τοῦ Δικαστοῦ.

Ἀρείου Πάγου 642)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σοῦρλας**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Γ. Χατζηδάκης**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Μ. Κευρούπης, Ι. Παπαθεοδώρου

Ὁρίζων τὸ ἄρθρον 5 § 3 τοῦ νόμου 2112) 1920, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930, ὅτι ἀποχὴ ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ὀφειλομένη εἰς προσκαίρως ἀποδεικνυομένην ἀσθένειαν βραχείας σχετικῶς διαρκείας, ἤτοι μὴ ὑπερβαινούσαν τὰ ἐν αὐτῇ τιθέμενα ὅρια, ἢ προκειμένου γυναικὸς εἰς λοχείαν, δὲν θεωρεῖται ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι δι' αὐτοῦ καθιεροῦται μόνον ἀμάχητον τεκμήριον, ἀποκλεῖον νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀποχὴ αὕτη ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου, εὐδοκίμως συναγομένου, κατ' ἀντιδιαστολήν, ὅτι, ἐὰν ἡ ἀποχὴ ὀφείλεται εἰς ἀσθένειαν μακροτέρας διαρκείας, τεκμηριοῖ αὕτη λύσιν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τῆς μακρᾶς ἀσθενείας, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἀποχήν, ὀφειλομένην ὄχι εἰς ἀσθένειαν, ἀλλ' εἰς ἄλλην ἀνωτέρου βίαν, ὁσησδήποτε διαρκείας, βραχείας ἢ μακρᾶς, ὁ δικαστής, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ διήρκεσεν αὕτη, τὴν αἰτίαν, ἡ ὁποία τὴν προεκάλεσε, καὶ ἐν γένει τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἔλαβε χώραν, θὰ κρίνῃ συμφώνως τοῖς ἄρθροις 200 καὶ 288 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἐὰν ἡ καλὴ πίστις, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, ἀπαιτῇ, ὅπως ἡ ἀποχὴ αὕτη θεωρηθῇ ἢ μὴ ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐδέχθη, μετ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος, προσληφθεῖσα τὴν 8 Ἰουνίου 1960 διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης, εἰργάσθη περ' αὐτῇ ὡς καθαρίστρια εἰς τὸ ἐν Νέῳ Φαλήρῳ ἐγκατάστασις της μέχρι τῆς 2 Ἀπριλίου 1962, καθ' ἣν, ὑποστᾶσα συνεπεῖ ἐξωεργατικοῦ ἀτυχήματος ἐγκεφαλικὴν διάσεισιν καὶ κάταγμα τοῦ δεξιοῦ ποδός, εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Πειραιεῖ κλινικὴν «Μεγαλόχαρη», νοσηλευθεῖσα μέχρι 18 Μαΐου 1962, ἐξελθοῦσα δὲ ταύτην ἐν συνεχείᾳ ἐπιβὰν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ παρέμεινεν ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν μέχρι τῆς 18 Ἰουνίου 1962, ὅτε, προσελθοῦσα πρὸς ἀπόληψιν ὑπηρεσίας, δὲν ἐγένετο δεκτή. Μεθ' ὃ ἡ τὴν προσέφυγεν εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας Νέου Φαλήρου, παραπονουμένη δι' ἄκυρον ὅτι λυσιν της ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης, ὁ διευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ὁποίας, κληθείς, ἀπεδέχθη νὰ ἐπαναπροσλάβῃ τὴν ἀναιρεσίβλητον, ὄχι διὰ νέας συμβάσεως, ὅπερ, ὡς ἐπιζήμιον δι' αὐτήν, δὲν ἐδέξατο αὕτη. Κρίνων δὲν μετὰ ταῦτα ὅτι ὑπὸ τὰ ὡς ἄνω γενόμενα ἀνελέγκτως δεκτὰ πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ ἐν ὄψει τοῦ ὅτι καθ' ἃ τὸ αὐτὸ Δικαστήριον ἀνελέγκτως ἐδέξατο ἡ κατὰ τὰ ὡς ἄνω ἀποχὴ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀπὸ τῆς ἐργασίας της, ὡς καθαριστρίας, οὐδεμίαν ἔσχεν ἐπιζήμιον συνέπειαν τῇ ἐπιχειρήσει (μεταλλοβιομηχανίᾳ) τῆς ἀναιρεσειούσης, οὐδ' ὑπῆρξε κἂν αἰτία προσλήψεως καὶ δὴ οὐχὶ προσωρινῶς, ἀλλὰ διὰ πολὺν χρόνον, ἑτέρου προσώπου εἰς ἀντικατάστασιν τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἢν ὡς μόνον λόγον τῆς ἀρνήσεώς της νὰ δεχθῇ τὰς εἰς τὴν διάθεσίν της ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβλήτου τεθείσας ὑπηρεσίας της προβάλλει ἡ ἀναιρεσείουσα, ἀβασίμως ὅμως, ἀφοῦ, κατὰ τὰ ὡς ἄνω, αὕτη ἐδέξατο τὴν διὰ νέας συμβάσεως ἐπαναπρόσληψιν αὐτῆς, ἡ ἀποχὴ αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, ὡς λύσις τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐργασιακῆς σχέσεως ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ κατὰ μεταρρύθμισιν τῆς ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως δεξάμενον τὴν ἐνδικον ἀγωγὴν διώκουσαν ὅπως, ἀναγνωρισθείσης δικαστικῶς τῆς μὴ ἐκ μέρους τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὡς ἐκ τῆς ρηθείσης ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας της, λύσεως τῆς μετὰ τῆς ἀναιρεσειούσης ἐργασιακῆς συμβάσεως, ὑποχρεωθῇ αὕτη κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 656, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 349 καὶ 350 Ἀστικοῦ Κώδικος, καὶ καταβολὴ εἰς αὐτὴν τὰς ἀποδοχὰς αὐτῆς διὰ τὸ περὶ οὗ ἡ ἀγωγὴ χρονικὸν διάστημα (18.6.1962 μέχρι 18.10.1962) ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ ἀπορριπτέοι εἰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 1ος καὶ 2ος λόγοι ἀναιρέσεως ὡς ὁβάσιμοι.

ΑΠΟΛΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

Ἐπιλογή αὐτῶν καὶ καταχρηστική ἄσκησις δικαιώματος

Μερική ἀπόλυσις μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, οἷος καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοδότου.—Ἀναγκαῖον νὰ γίνηται κατὰ τρόπον, τὸν ὁποῖον προσδιορίζει καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ σκοπὸς τοῦ διὰ τῆς ἐργασίας του διαπορισμοῦ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200, 288, 388 καὶ 281 Ἀστικοῦ Κώδικος).—Λῆψις ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀπολυθησομένων τῆς οἰκονομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς τῶν μισθωτῶν καταστάσεως, διατηρουμένων ἐπὶ ἴσοις ὅροις ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἀσθενεστέρων οἰκονομικῶς καὶ δὴ τῶν φερόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη, περὶ τῶν ὁποίων ὀφείλει ὁ ἐργοδότης νὰ πληροφορηθῇ.—Στάθμισις συμφερόντων.—Καταναγκαστικὴ ἀπόλυσις.

Ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνεμρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 477)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (ἐπὶ ἀναιρέσεως ἐναγόντος μισθωτοῦ κατὰ τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρίας Ὑδάτων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Περιχώρων) καταγράφεται μεταξὺ τῶν σπουδαιοτέρων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ τελευταίου καιροῦ. Περιέχει ἐν ἀπολύτῳ σαφηνείᾳ τὰ ὅρια ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀπόλυσιν τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ ἄρθρα 200, 288, 388, καὶ 281 Ἀστικοῦ Κώδικος. (Ἴδετε ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ *Π. Κ. Βεργοπούλου*, Ἡ ταχεῖα καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, ΕΕΔ 20,1028 ἐπ., *Ι. Καποδίστρια*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 669, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερομένους καὶ νομολογίαν ἡμεδαπὴν καὶ ξένων δικαστηρίων.

Πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄρθρον ἀπέβλεψε καὶ ὁ ἐργατικὸς νομοθέτης, ἀκόμη καὶ ὅταν εἰσήγαγεν εἰδικὰς διατάξεις περὶ κατοχυρώσεως τῆς θέσεως τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, τὰς τοῦ ἀ.ν. 1803)1951, ὁρίσας ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ «ἐπιφυλασσομένης τῆς ἰσχύος τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὅσαι ὁρίζουν τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας...», ἐννοῶν τὸ ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος (Ἴδετε εἰσηγ. ἔκθεσιν, ΕΕΔ 10, 533).

Συμπίπτει ἡ ὅπωσδήποτε τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς ἐκείνην τῆς ὑπ' ἀριθ. 606)1958 (εἰσηγητὴς *Ε. Χονδρογιάννης*, ΕΕΔ 16, 15) ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπόλυσιν μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταστῆ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ἐπισφαλοῦς ὑγείας, ἐτύγχανε πατὴρ δύο ἀνηλίκων τέκνων κάτω τῶν 8 ἐτῶν καὶ ἦτο προστάτης βαρέως ἀσθενούσης μητρός.

Ἀρείου Πάγου 639)1963. Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σεϋρλὲς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Χονδρογιάννης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Καλδῆς, Σ. Γκαβόλος

Καθ' ἃ ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον εἰς τὴν ἐν αὐτῇ κρίσιν του περὶ τοῦ κατ' οὐσίαν βασίμου τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος θεμελιωτικῶν τῆς κυρίας ταύτης βάσεως ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐκ μέρους τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐργοδότιδος ἑταιρείας ἀπολύσεώς του, ὡς γενομένης κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος—ἐξ ἐκδικήσεως δηλονότι ἢ πρὸς ἐκφοβισμὸν καὶ ἄλλων ἀπολυθέντων συναδέλφων του, ἐντεῦθεν δὲ ἀποτροπὴν τούτων ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγείρωσιν ὁμοίας ἀγωγάς—ἠχθη, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις τόσον τῶν ἐνώπιον τοῦ πρωτοδίκως δικάσαντος ἐξετασθέντων ἑκατέρωθεν μαρτύρων, ὅσον καὶ τῶν ἐνώπιον συμβολαιογράφων. Οὕτω, ἐν ὄψει καὶ τῆς περαιτέρω γενομένης συνεκτιμήσεως μετ' ἄλλων προσκομισθέντων ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐγγράφων, δὲν γεννᾶται σοβαρὰ τις ἀμφιβολία, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ αἱ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Ε. Κ. ὑπ' ἀριθ. 3644 καὶ 3657 ἐκθέσεις ἐφόρκων βεβαιώσεων τῶν μαρτύρων τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος Λ.Φ. καὶ Σ.Μ. Ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ὅθεν ὁ λόγος ἀναιρέσεως ἐλλέγχεται οὕτω κατ' οὐσίαν ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέος ὡς τοιοῦτος.

Καὶ εἰς ἣν περίπτωσιν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, οἷος καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοδότου, ἄγεται οὗτος εἰς μερικὴν ἀπόλυσιν τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων, αὕτη, βάσει τῆς διὰ τῶν ἐν ἄρθροις 200, 288, 388 καὶ 281 Α.Κ. διατάξεων τιθεμένης ἀρχῆς, δέον νὰ γίνεται κατὰ τρόπον, τὸν ὁποῖον προσδιορίζει καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ σκοπὸς τοῦ διὰ τῆς ἐργασίας του βιοπορισμοῦ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν. Ἐπομένως κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀπολυθησομένων πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ οἰκονομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ τῶν μισθωτῶν κατάστασις, διατηρουμένων ἐπὶ ἴσοις ὅροις ἐν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἀσθενεστέρων οἰκονομικῶς καὶ δὴ τῶν φερόντων μείζονα οἰκογενειακὰ βάρη, περὶ τῶν ὁποίων ὀφείλει νὰ πληροφορηθῇ. Ἀφ' ἑτέρου ἐν τῇ σταθμίσει τῶν συγκρουομένων συμφερόντων μισθωτοῦ καὶ ἐργοδότου, ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, δέον νὰ κρίνηται ὑπέρτερον τὸ συμφέρον τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὴν διατήρησιν τῆς θέσεώς του, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται ἡ διατήρησις αὕτη συμβιβάζεται πρὸς τὰς κρατούσας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει συνθήκας. Ἡ κατὰ παράβασιν δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπολύσεως τῶν παρ' αὐτῷ ἐργαζομένων ἀποβαίνει καταχρηστική, ὡς ἐμπίπτουσα εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἐν ἄρθροις 174 καὶ 281 Α.Κ. διατάξεων. Τοιούτου περιεχομένου ἐπικουρικὲν ἰσχυρισμὸν περιέλαβεν ὄντως ἐν αὐτῇ

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

ΠΑΥΣΙΣ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Δήλωσις έργοδότου πρός μισθωτόν περί αποδοχής υπηρεσιών

Κανόνες τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περί ὑπερημερίας — Δήλωσις ἐργοδότου πρός μισθωτόν περί ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καί διά παῦσιν ὑπερημερίας αὐτοῦ, μή ἀπαιτουμένου ὅπως ἡ δήλωσις αὕτη συνοδεύηται ὑπό προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γεννηθεισῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου, ἐκτός ἂν ὁ ὀφειλέτης τῆς ἐργασίας μισθωτός ἀντιτάξῃ ἔνστασιν ἐπιοχέσεως ἢ τοῦ μή ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου μετά τήν ὑπ' ἀριθ. 22) 1963 τοῦ Γ' Τμήματος (εἰσηγητής *Χ. Ἀποστολόπουλος*, ΕΕΔ 22, 215), ἡ ὁποία, διαφωνήσασα πρός τήν Α.Π. 248)1962 τοῦ Α' Τμήματος (εἰσηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 21, 662) ὡς πρός τό ἂν ἐπί ὑπερημερίας τοῦ ἐργοδότου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ καί μετά ταύτην προσκλήσεως τοῦ μισθωτοῦ πρός ἐπανάληψιν τῆς ἐργασίας του ἀπαιτῆται νά συνοδεύηται ἡ δήλωσις τοῦ ἐργοδότου καί διά προσφορᾶς τῶν ὀφειλομένων ὑπ' αὐτοῦ πρός τόν μισθωτόν.

Ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου συνετάχθη πρός τήν γνώμην τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος καί, ὡς ἐσημειώσαμεν (ΕΕΔ 20, 215), ἡ γνώμη αὕτη συμπίπτει καί πρός τά ἐν τῇ θεωρίᾳ ὑποστηριζόμενα. (Ἴδετε ὁμοίως καί τήν Α.Π. 458)1963, Τμ. Γ', εἰσηγητής *Ε. Μαλλούχος*, ΕΕΔ 22, 983).

Διάφορον, ὡς δέχεται ἡ ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι, ἂν ὁ μισθωτός ἀντιτάξῃ ἔνστασιν ἐπιοχέσεως τῆς ἐργασίας του (περί τῆς ὁποίας ἴδετε Α.Π. 201)1954, εἰσηγητής *Στ. Μαυρομιχάλης*, ΕΕΔ 13, 349, ΕΕΔ 19, 411, ἔνθα λοιπή νομολογία καί παραπομπαί εἰς θεωρίαν).

Ἀρείου Πάγου 618)1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Φλῶρος*
Συνηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Δημητριάδης, Ἀλ. Σακελλαρόπουλος

Ἐκ τῶν περί ὑπερημερίας κανόνων (ἄρθρα 349 καί ἑπ. Α.Κ.) συνάγεται, ὅτι ἡ ὑπερημερία τοῦ πιστωτοῦ, ἡ ἐπελθοῦσα ἐκ τῆς μή ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχῆς τῆς προσηκόντως προσφερθείσης παροχῆς, παύει καί διά δηλώσεως τοῦ πιστωτοῦ πρός τόν ὀφειλέτην ὅτι εἶναι ἕτοιμος εἰς ἀποδοχήν τῆς παροχῆς, δέν ἀπαιτεῖται δέ, καθ' ἃ συνάγεται καί ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 353, 374 ἑπ., 325 ἑπ., 329 Α.Κ., ὅπως ἡ δήλωσις αὐτη περί ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν συνοδεύηται ὑπό προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γεννηθεισῶν ὑποχρεώσεων τοῦ πιστωτοῦ, οἷα, ἐκτός τῆς κατά τό ἄρθρον 358, καί ἡ κατά τό 656 τοῦ Α.Κ. περί πληρωμῆς τοῦ μισθοῦ, εἰμή ὁπόταν ὁ ὀφειλέτης, ὑποχρεούμενος εἰς παροχήν μόνον ἐπί συγχρόνῳ προσφορᾷ τῆς ἀντιπαροχῆς ἢ τῆς ἐκπληρώσεως ἄλλης ἀξιώσεως, κατά τάς περί ἐπιοχέσεως καί ἐνστάσεως τοῦ μή ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος ὡς ἄνω διατάξεις, δηλώσῃ σαφῶς, ὅτι προσφέρει τήν παροχήν ὑπό τόν ὅρον συγχρόνου ἐκπληρώσεως τῆς ἀντιπαροχῆς ἢ ἄλλης ἀνταξιώσεως αὐτοῦ, ὁπότε ὁ πιστωτής, δηλῶν μέν ὅτι εἶναι πρόθυμος νά δεχθῇ τήν ἀγωγήν του ὁ ἤδη ἀναιρεσείων, ὡς δέ παραδεκτῶς ἀνέπτυξεν αὐτόν διά τῶν ἐγγράφων προτάσεών του καί ἐνώπιον τοῦ κατ' ἔφεσιν δικάσαντος Πρωτοδικείου, ἡ ἀντικοινωνικότης τῆς ἐκ μέρους τῆς ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένης ἑταιρείας ἀπολύσεώς του συνίστατο εἰς τό ὅτι εἰς ταύτην προέβη ἡ ἤδη ἀναιρεσίβλητος ἀφ' ἑνός χωρίς νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν της, ὅτι ὁ ἤδη ἀναιρεσείων, ἐκτός τῆς ἀρχαιότητος του ἔναντι ἄλλων νεωτέρων συναδέλφων του, διατηρηθέντων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καί ἴσης τοὐλάχιστον πρός τούτους ἀποδοτικότητος, συνετήρει καί πολυμελεστέραν τούτων οἰκογένειαν, φέρων οὕτω ἐπιχθέστερα αὐτῶν οἰκογενειακά βάρη, ἀφ' ἑτέρου δέ μεταθέσασα ἕτερον εἰς τήν θέσιν τοῦ ὁμοίεχνον ἐργάτην. Τόν οὐσιώδη τοιοῦτον ὡς ἄνω ἰσχυρισμόν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του τό δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐλεγχομένου οὕτω ὡς κατ' οὐσίαν ἀβασίμου τοῦ περί τοῦ ἐναντίου 2ου λόγου ἀναιρέσεως. Καθ' ἃ ὅμως δείκνυται ἐκ τῶν περαιτέρω ἐπ' αὐτοῦ αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέρριψεν αὐτόν ἐπί μόνῃ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι ἀοὐδόλως ἐβεβαιώθη, ὅτι τά ἐπικαλούμενα ὑπό τοῦ ἐνάγοντος οἰκογενειακά βάρη εἶχον γνωστοποιηθῇ ὑπ' αὐτοῦ τῇ ἐναγομένῃ ἢ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ νόμιμοι ἐκπρόσωποι ταύτης ἐγνώριζον αὐτά πρό τῆς ἀπολύσεώς του», χωρίς συνάμα καί νά βεβαιώνῃ, ὅτι ἐξεπλήρωσε τήν ὑποχρέωσίν της πρός διαπίστωσιν τῆς ἀληθείας τούτων, ἐφ' ὅσον μάλιστα συνέτρεχον, καθ' ἃ ἐδέχατο, οἱ λοιποί ἐπικληθέντες ὑπ' αὐτοῦ λόγοι (ἀρχαιότητος καί ἀποδοτικότητος). Οὕτω δέ κατέστησε τήν ἀπόφασίν του ἀναιρετέαν ἐλλείψει νομίμου βάσεως, κατά τόν βάσιμον περί τούτου 3ον λόγον ἀναιρέσεως.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΝΟΜΙΜΟΣ ΜΙΣΘΟΣ ΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ

Έννοια τοῦ ὅρου «λογιστής» καὶ «βοηθὸς λογιστοῦ»

Ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ μισθοῦ λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν.—Ἔννοια τοῦ ὅρου «λογιστής» καὶ τηρούμενα ὑπὸ τούτου λογιστικὰ βιβλία.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 2847)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (εἰσηγητὴς Ἀντ. Στασινός, ΕΕΔ 22, 614).

Ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «λογιστὴς» διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Α.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν χώρας» (ΕΕΔ 19, 1417). (Σχετικοὶ καὶ οἱ Α.Π. 347)1963, εἰσηγητὴς Στ. Σταυρόπουλος, ΕΕΔ 23, 858, Α.Π. 375) 1963, εἰσηγητὴς Β. Μαλλούχος, ΕΕΔ 22, 862).

Ἀρείου Πάγου 678)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Κ. Σούρλας
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Ν. Μαλλούχος
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Ἀμοργιανός, Ι. Χριστόπουλος, Φ. Ἀγγελής

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 ἀπόφασιν τοῦ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν λογιστῶν ἁπάσης τῆς χώρας» λογιστὴς θεωρεῖται: α) ὁ ὑπευθύνως κατευθύνων καὶ παρακολουθῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου λογιστικοῦ συστήματος εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν καὶ β) ὁ τηρῶν εἰς ἑκάστην ἐπιχείρησιν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προβλεπόμενα λογιστικὰ βιβλία.

βοηθοὶ δὲ λογιστῶν θεωροῦνται οἱ ἀπασχολούμενοι ὑπὸ τὰς κατευθύνσεις καὶ ὁδηγίας τῶν λογιστῶν ἐν τῷ λογιστηρίῳ ἑκάστης ἐπιχειρήσεως καὶ τηροῦντες τὰ λοιπὰ λογιστικὰ βιβλία, πλὴν τῶν ἀνωτέρω. Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου μεταξὺ τῶν ὑποχρεωτικῶς τηρουμένων λογιστικῶν βιβλίων ὑπὸ τῶν ἐμπόρων περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἡμερολόγιον, ἐν τῷ ὁποίῳ καταχωροῦνται οἱ καθ' ἡμέραν ἐμπορικαὶ των πράξεις κατὰ σειρὰν ἐκτελέσεως καὶ τάξιν χρονολογικήν, τὴν ἔννοιαν δὲ τοῦ ἡμερολογίου συγκροτεῖ ἡ τοιαύτη καταχώρησις ὄχι μόνον ὅταν γίνεται εἰς ἓν βιβλίον, ἀλλὰ καὶ ὅταν, ἕνεκα τοῦ μεγέθους τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ πρὸς ἄμεσον ἔλεγχον τοῦ κόστους αὐτῶν τηρῆται δι' ἑκάστην κατηγορίαν ἐργασιῶν ἰδιαίτερον βιβλίον, ἀποτελοῦν, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου του, ἐπὶ μέρους βιβλίον τοῦ ἡμερολογίου.

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ δικάσαν Δικαστήριον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτιμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἡ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης Ἀνωνύμου Ἑταιρείας τὴν 29 Μαρτίου 1947 καὶ ἀρχικῶς ἀπησχολήθη ὑπ' αὐτῆς ὡς ἐργάτρια (μαντὰρ ἰστρια) τοῦ ἐργοστασίου κατασκευῆς ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων ὑφασμάτων μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1949, ὅτε, λόγῳ τοῦ ἐπιδειχθέντος ὑπ' αὐτῆς ζήλου πρὸς ἐργασίαν, τῶν ἱκανοτήτων, τῶν γραμματικῶν καὶ λογιστικῶν της γνώσεων, ἐτοποθετήθη εἰς τὸ λογιστήριον τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς βοηθὸς λογιστοῦ καὶ ὡς τοιαύτη ἀπησχολήθη μέχρι τῆς 15 Μαρτίου 1953, καθ' ἣν, συσταθείσης ὑπὸ τινων μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τῶν μετόχων αὐτοῦ τῆς ἀνωνύμου ὑφαντουργικῆς ἑταιρείας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «***» καὶ συστεγασθείσης ταύτης ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τῆς ἀναιρεσειούσης γραφείῳ καὶ ἐργοστασίῳ, ἀνετέθη εἰς τὴν ἀναιρεσίβλητον ἡ διεύθυνσις τοῦ λογιστηρίου τῆς νεοσυστάτου ταύτης ἑταιρείας, εἰς ἣν ἐργασίαν ἀπησχολήθη μέχρι τέλους Μαΐου 1959, ὅτε, ἐν ὄψει τῆς διαλύσεως τῆς ..., ἐπανήρχισεν ἀπασχολουμένη εἰς ἐργασίας τοῦ λογιστηρίου τῆς ἀναιρεσειούσης. Ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα, δι' ὃ ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγή, ἡ ἀναιρεσίβλητος ἀπὸ μὲν τῆς 1ης μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1959 ἐτήρει τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ καθολικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐκτοτε δὲ μέχρι τέλους Ἰουνίου 1962 (τέλους ἐνδίκου περιόδου) ἐτήρει ὑπευθύνως ὡς ἐμπειρος λογίστρια καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν κατεύθυνσιν καὶ τὰς ὁδηγίας ἄλλου τινὸς βιβλίον, ἐν τῷ ὁποίῳ κατεχωροῦντο κατὰ σειρὰν ἐκτελέσεως καθ' ἑκάστην τὰ ἔξοδα παραγωγῆς ἑκάστου παραγομένου εἴδους, ἐξ

τὴν προσφερθεῖσαν παροχήν, μὴ προσφέρων ὅμως τὴν αἰτηθεῖσαν ἀντιπαροχὴν ἢ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προβληθείσης ἀναξιώσεως, καθίσταται ὑπερήμερος καὶ ἐξακολουθεῖσιν αἱ ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὡς ἄνω συνέπειαι.

Διὰ ταῦτα

Αἴρει τὴν μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων διαφωνίαν ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς παρούσης νομικοῦ ζητήματος.

Ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ὑπερημερία τοῦ πιστωτοῦ (μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν), λόγῳ μὴ ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχῆς τῶν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου (ἐκμισθωτοῦ) προσφερθεισῶν ὑπηρεσιῶν, παύει δηλοῦντος τοῦ πιστωτοῦ (μισθωτοῦ) πρὸς τὸν ὀφειλέτην (ἐκμισθωτὴν τῶν ὑπηρεσιῶν) ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, μὴ ἀπαιτουμένου ὅπως ἡ δήλωσις αὕτη συνοδεύηται ὑπὸ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν ὁ ὀφειλέτης ἀντιτάξῃ ἔνστασιν ἐπισχέσεως ἢ τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος κατὰ τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ.

Παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΕΚΔΙΚΑΣΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Χρηματική ικανοποίησις δι' ήθικήν βλάβην εξ εργατικού ατυχήματος

Υπαγωγή είς την εργατικήν διαδικασίαν και αξίωσεως του υπαλλήλου και εργάτου περί πληρωμής είς αυτόν κατά τάς διατάξεις των άρθρων 299 και 932 Αστικού Κώδικος χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ήθικήν βλάβην, προσγενομένην είς αυτόν ένεκεν ατυχήματος εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος είς αυτόν εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής ταύτης κατ' άρθρον 1 Νόμου 551)1914.

Σύμφωνος είναι ή γνώμη και της νεωτέρας ταύτης αποφάσεως του Αρείου Πάγου (υπό της οποίας ανηρέθη ή υπ' αριθ. 6818)1961 απόφασις του ως εφετείου δικάσαντος κατά την εργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Αθηνών) προς εκείνην της υπ' αριθ. 394'1961 (εισηγητής *Ν. Χαραλάμπης*, ΕΕΔ 20, 844), ότι είς την εργατικήν διαδικασίαν υπάγεται και αξίωσις του μισθωτού δια χρηματικήν ικανοποίησιν λόγω ηθικής βλάβης ένεκεν εργατικού ατυχήματος και' άρθρα 299, 932 Αστικού Κώδικος. (Ίδετε περί ταύτης Α.Π. 9)1963, εισηγητής *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 270).

Σημειούται, επί τη ευκαιρία, ότι παρά τω Πρωτοδικείω Αθηνών κρατεί ήδη και η άποψις, ότι και η δια περιουσιακήν ζημίαν αγωγή εκ του άρθρου 914 Αστικού Κώδικος υπάγεται είς την εργατικήν διαδικασίαν (Ίδετε ΕΕΔ 22, 985 και αυτόθι σημειούμενα, ΕΕΔ 22, 1116), άλλ' επί του ζητήματος τούτου δεν έχομεν μέχρις ώρας την γνώμην του Αρείου Πάγου.

Αρείου Πάγου 641)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οι κ.κ. Β. Βασιλείου, Κ. Μουλάς

Κατά την διάταξιν της παραγράφου 11 του άρθρου 1 του από 1)4.8.1920 β. δ)τος «περί κωδικοποιήσεως των διατάξεων του νόμου ΓΗΟΔ', ως αύτη αντικατεστάθη δια του άρθρου 4 του νόμου 765)1943 και αύτη δια του άρθρου μόνου, παράγραφος 1, του νόμου 1968)1944, όμοτέρων κυρωθέντων δια της υπ' αριθ. 234)1946 Πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου και διατηρηθέντων εν ισχύι δια του άρθρου 6 του ν.δ. της 8)11.5.1946, κάθε ιδιωτική αξίωσις μισθωτού ή εν περιπτώσει θανάτου αυτού των κατά νόμον δικαιουμένων προσώπων κατά του εργοδότου ή διαδόχου αυτών, πηγάζουσα εκ σχέσεως εργασίας, δικάζεται κατά τάς διατάξεις του παρόντος νόμου υπό Πρωτοδικείου, οριζομένου υπό του Προέδρου του Πρωτοδικείου, εν τη περιφερεία του οποίου κείται ή κατοικία του εναγομένου ή εν ή παρασχέθησαν ή έδει να παρασχεθούν αι υπηρεσίαι του μισθωτού». Επομένως εις την υπό της διατάξεως ταύτης θεσπισθείσαν σύντομον και ολιγώτερον δαπανηράν διαδικασίαν υπάγεται και η αξίωσις του υπαλλήλου και εργάτου περί πληρωμής αυτώ κατά τας διατάξεις των άρθρων 299 και 932 Αστικού Κώδικος χρηματικής ικανοποιήσεως δι' ηθικήν βλάβην, προσγενομένην αυτώ ένεκεν ατυχήματος εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος εις αυτόν εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής ταύτης, κατά το άρθρον 1 του νόμου 551)1914, άφου και η απαίτησις του αυτή πηγάζει εξ αυτής ταύτης της σχέσεως εργασίας, γεννηθείσα κατά την διάρκειαν της παροχής αυτής. Όθεν το ως εφετείον δικάσαν Πρωτοδικείον, απορρίψαν, κατ' επικύρωσιν της πρωτοδίκου αποφάσεως, ως αναρμοδίως κατά την διαδικασίαν του νόμου ΓΗΟΔ' εισαχθείσαν την αγωγήν του αναιρεσείοντος, διώκουσαν, καθ' ά εδέχθη, την καταψήφισιν της αναιρεσιβλήτου εργοδότιδος εις καταβολήν αυτώ χρηματικής ικανοποιήσεως εκ δραχμών 90.000 λόγω ηθικής βλάβης του, συνεπεία ατυχήματος εκ βιαίου συμβάντος, επελθόντος εις αυτόν εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, όφειλομένου εις αμέλειαν της αναιρεσιβλήτου και των παρ' αυτής προστηθέντων προσώπων, εσφαλμένως εκήρυξε τον εις πρώτον βαθμόν δικάσαντα Πρωτοδίκην, ως και εαυτό, αναρμοδίους προς εκδίκασιν της διαφοράς και αναιρετέα είναι η προσβαλλομένη απόφασις κατά το άρθρον 807 § 4 της Πολ.Δικ. και τον βάσιμον περί τούτου 1ον λόγον αναιρέσεως, παραπεμπτέα δε η υπόθεσις, συμφώνως τω άρθρω 833 § 2 Πολ.Δικ., ως αντικατεστάθη δια του άρθρου 24

ού ανά πάσαν στιγμήν προέκυπτε το κόστος των καθ' εκάστην (ημερολογιακώς) παραγομένων προϊόντων της επιχειρήσεως, και ότι το βιβλίον τούτο ήτο αναπόσπαστον επί μέρους βιβλίον του ημερολογίου και ετηρείτο αναγκαίως λόγω του μεγέθους των εργασιών της επιχειρήσεως. Αποφηνάμενον δε ακολούθως ότι η αναιρεσίβλητος εθεωρείτο, κατά την έννοιαν της ανωτέρω διαιτητικής αποφάσεως, λογιστής, διότι ετήρει εις την επιχείρησιν της αναιρεσειούσης το υπό του Εμπορικού Νόμου προβλεπόμενον λογιστικόν βιβλίον ημερολόγιον (συγκεντρωτικόν κατά τον πρώτον μήνα, ημερολόγιον αξιών κατά το υπόλοιπον ένδικον χρονικόν διάστημα) και επιδικάσαν εις αυτήν, κατ' εφαρμογήν της διαιτητικής ταύτης αποφάσεως, την δια της αγωγής ταύτης αιτουμένην επί πλέον διαφοράν μεταξύ των καταβληθεισών αυτή αποδοχών και των αποδοχών του λογιστού, των καθοριζομένων υπό της διαιτητικής αποφάσεως, ορθώς τας διαληφθείσας διατάξεις ήρμήνευσε και εφήρμοσε και ο περί του εναντίου μοναδικός λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

1. ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Καταγγελία συμβάσεως προσωπικού εργοστασίου ζωοτούχων λιπασμάτων

Κυρωθείσα διά τού Νόμου 3946)1959 σύμβασις τού Ἑλληνικού Δημοσίου καί τῶν ἐν αὐτῇ ἑταιρειῶν διά τήν κατασκευήν καί θέσιν εἰς λειτουργίαν ἐργοστασίου ζωοτούχων λιπασμάτων ἐν Πτολεμαΐδι. — Μή ὑπαγωγή προσωπικού εἰς νόμους 2112)1920 καί 3198)1955, οὐδόλως ἀντικειμένου τούτου εἰς τήν περί ἰσότητος ἐπιταγήν ἄρθρου 3 τού Συντάγματος. — Ἔννοια ἄρθρου 8 τού Συντάγματος. — Ἰσχύς διά τάς συμβάσεις ταύτας τού ἄρθρου 672 Ἀστικού Κώδικος. — Καταγγελία συμβάσεως ἄνευ προθεσμίας διά σπουδαῖον λόγον.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, 16300)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. *Στ. Γεύσας*

Εἰσηγητής ὁ Πρωτοδίκης κ. *Σ. Παπαγγέλης*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Νικητόπουλος, Λ. Ζαλώτης, Ε. Δωρῆς, δικαστικός ἀντιπρόσωπος Δημοσίου

Διά τῆς ὑπό κρίσιν ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων, ἤδη ἐκκαλῶν, ἐξέθεσεν, ὅτι τήν 1ην Ἰουλίου 1961 προσελήφθη διά συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ὡς ἐμπειροτέχνης τοπογράφος ὑπό τῶν ἐναγομένων, ἤδη ἐφεσιβλήτων, ἐν κοινοπραξίᾳ κατά τόν νόμον 3946)1959, ὅστις ἐκύρωσε τήν σχετικήν σύμβασιν, τελουσῶν ἑταιρειῶν, ἀναδόχων διά τήν μελέτην καί κατασκευήν τού κρατικού ἐργοστασίου ζωοτούχων λιπασμάτων Πτολεμαΐδος, ἵνα προσφέρῃ τάς ὑπηρεσίας του ὡς τοπογράφος εἰς τό ἐν Πτολεμαΐδι καί ἐπί τόπου τῶν ἔργων ἐργοστάσιον τῶν ἐναγομένων, ἀντί μισθοῦ δραχμῶν 4.500 κατά μῆνα, ὅτι ἀπό τῆς προσλήψεώς του προσέφερεν εἰς τούς ἐναγομένους τάς ἐν λόγῳ ὑπηρεσίας του συνεχῶς μέχρι τῆς 8ης Ἀπριλίου 1962, ὅτε ἀπελύθη ὑπό τῶν ἐναγομένων, χωρίς νά τῷ καταβληθῇ ἡ σχετική ἐπί τῇ ἀπολύσει του ἀποζημίωσις, ἰσουμένη πρός τάς ἀποδοχάς ἑνός μηνός, κατά παράβασιν τῶν νόμων 2112)1920 καί 3198)1955, τῆς ἀπολύσεώς του οὕτω οὔσης ἀκύρου, καί ἠτήσατο ὅπως, ἀναγνωριζομένης τῆς ἀκυρότητος τῆς ἀπολύσεως, ὑποχρεωθῶσιν αἱ ἐναγόμεναι καί τῷ καταβάλουν τούς ἀπό τῆς ἀπολύσεως μέχρι τῆς ἀγωγῆς μισθούς ὑπερημερίας. Κατά τήν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς παρενέβη ὑπέρ τῶν ἐναγομένων τό Ἑλληνικόν Δημόσιον, ἐκδοθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 7084)1962 ἀποφάσεως τού κατά τήν διαδικασίαν τού νόμου Γ ΧΟΔ' δικάσαντος Πρωτοδίκου Ἀθηνῶν, ἥτις ἐδέχθη ἐν μέρει τήν ἀγωγήν, ἐπιδικάσασα εἰς τόν ἐνάγοντα μισθούς ὑπερημερίας δύο ἡμερῶν (8 καί 9 Ἀπριλίου 1962) ἐκ δραχμῶν 360 καί ἀπέρριψε ταύτην κατά τό ὑπόλοιπον ποσόν, κρίνασα ὅτι τήν 10ην Ἀπριλίου 1962 ὁ ἐνάγων, ἀναλαβών ἐργασίαν ἐπί συμβάσει ἀορίστου χρόνου παρ' ἄλλῃ ἑταιρίᾳ, ἐξεδήλωσε τήν πρόθεσίν του ὅπως λύσῃ τήν μετά τῶν ἐναγομένων σύμβασιν ἐργασίας, ἥτις καί ἐλύθη ἐκτοτε, τῆς προθέσεώς του ταύτης προκυπτούσης καί ἐκ τῆς μεταγενεστέρας ἀπό 4.5.1962 αἰτήσεώς του, ἣν ἀπηύθυνε πρός τάς ἐναγομένας, αἰτούμενος τήν ἐπαναπρόσληψίν του. Κατά τῆς κρίσεως ταύτης τῆς ἀποφάσεως παραπονεῖται ἤδη ὁ ἐνάγων διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐφέσεώς του, ἥτις, ἀσκηθεῖσα νομοτύπως καί ἐμπροθέσμως, εἶναι τύποις δεκτή καί ἐρευνητέα κατ' οὐσίαν, μετά τήν καταβολήν τού νενομισμένου παραστίμου καί τῶν τελῶν συζητήσεως.

Διά τού νόμου 3946)1959 (ἄρθρου 1) ἐκυρώθη ἡ ὑπό 30.1.1959 σύμβασις τού παρεμβαίνοντος ἐφεσιβλήτου Ἑλληνικού Δημοσίου ὡς ἐργοδότου καί τῶν συμπραττουσῶν ἐναγομένων ἐφεσιβλήτων ἑταιρειῶν ὡς ἀναδόχων διά τήν κατασκευήν, θέσιν εἰς λειτουργίαν καί ἐπί ἔτος λειτουργίαν ἐργοστασίου ζωοτούχων λιπασμάτων ἐν Πτολεμαΐδι μετά τῶν προσηρτημένων αὐτῇ σχεδίων, ἐγγυητικῶν ἐπιστολῶν καί παραρτημάτων, ἥτις σύμβασις ἀπέκτησεν ἰσχύν νόμου. Κατά τό ἄρθρον 23 § 1 τῆς κυρωθείσης ταύτης συμβάσεως καί ἀνάδοχοι ὑποχρεοῦνται,

---

ν. 3810)1957, εἰς τό ἁρμόδιον δικαστήριον πρός νέαν ταύτης συζήτησιν.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τήν δικαστικήν δαπάνην θέλον ὅπως ἡ ἀναιρεσίβλητος καταδικασθῇ εἰς τήν τοιαύτην τού ἀναιρεσείοντος ἁπάντων τῶν βημάτων, συμψηφιζομένην ἐν μέρει κατά τά ἐν τῷ διατακτικῷ, ὡς ἐκ τού λόγου ὅτι, ὡς ἐκ τῆς κρατούσης μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀντιθέτου περί τήν ἑρμηνείαν τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων νομολογίας, εὔλογον αὐτῇ εἶχεν ἀφορμήν νά ἀμφιβάλλῃ περί τῆς ἐπιβάσεως τῆς δίκης.

όπως κατά την έκτέλεσιν τοῦ ἔργου τῆς παρούσης συμβάσεως συμμορφοῦνται πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντας νόμους καὶ ἐκ τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας πρὸς τὰς διατάξεις περὶ μέτρων ἀσφαλείας τῶν ἐργαζομένων. Οἱ ἀνάδοχοι ἀπαλλάσσονται πάσης ὑποχρεώσεως ἐκ τῶν ὑφισταμένων ἐργατικῶν νόμων, τῶν ἀφορώντων τὴν πρόσληψιν καὶ ἀπόλυσιν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, τὴν προστασίαν πολεμιστῶν ἢ ἐφέδρων, ὡς καὶ πάσης ἐν γένει διατάξεως νόμου, ἀφορώσης τὴν προστασίαν εἰδικῶν κατηγοριῶν ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται, ὅτι οἱ μεταξὺ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων συμπραττουσῶν ἑταιρειῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν προσλαμβανομένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, ἵνα οὗτοι παρέχουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν κατασκευήν, θέσιν εἰς λειτουργίαν καὶ ἐπὶ ἓν ἔτος λειτουργίαν τοῦ ἐν Πτολεμαΐδι ἐργοστασίου ἀζωτούχων λιπασμάτων, συμβάσεις ἐργασίας ἀορίστου χρόνου δὲν ὑπάγονται εἰς τοὺς νόμους 2112)1920 καὶ 3198)1955, ἀφοῦ ρητῶς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἐφεσίβληται ἀπαλλάσσονται πάσης ὑποχρεώσεως ἐκ τῶν ὑφισταμένων ἐργατικῶν νόμων, τῶν ἀφορώντων τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων, ἤτοι ἀπαλλάσσονται καὶ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω νόμων προβλεπομένης ἐπὶ τῇ ἀπολύσει τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων ἀποζημιώσεως. Ἡ διάταξις δὲ αὕτη οὐδόλως ἀντίκειται εἰς τὴν περὶ ἰσότητος ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, καθ' ὅσον κατὰ τὴν ἔννοιαν τούτου ἐπιτρέπεται παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὅτε εἰδικοὶ πρὸς τοῦτο συντρέχουσι λόγοι, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἔνθα αἱ ἐφεσίβληται ἀνάδοχοι ἑταιρεῖαι ἔδει νὰ ἀφεθοῦν ἀπερίσπαστοι ἀπὸ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τῶν ἐργατικῶν τούτων νόμων καὶ τοῦτο πρὸς ταχυτέραν καὶ τελειοτέραν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὡς ἄνω καινοφελοῦς ἔργου, ἤτοι τοῦ ἐργοστασίου ἀζωτούχων λιπασμάτων. Ἐπὶ τῶν συμβάσεων ὅμως τούτων, μὴ ὑπαγομένων εἰς τοὺς νόμους 2112)1920 καὶ 3198)1955, ἔχει πλήρη ἰσχὺν τὸ ἄρθρον 672 Α.Κ., καθ' ὃ ἑκάτερον τῶν μερῶν δύναται νὰ καταγγείλῃ τὴν σύμβασιν διὰ σπουδαῖον λόγον ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας τινός, τοῦ δικαιώματος τούτου μὴ δυναμένου νὰ ἀποκλεισθῇ δι' ἀντιθέτου συμφωνίας (Α.Π. 574)1961).

Ἐν προκειμένῳ, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι: Ὁ ἐκκαλῶν ἐνάγων τὴν 1ην Ἰουλίου 1961 προσελήφθη ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων ἑταιρειῶν ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἵνα προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ὡς ἐμπειροτεχνίτης τοπογράφος εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐν Πτολεμαΐδι ἀνεγειρομένου ἐργοστασίου ἀζωτούχων λιπασμάτων ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 4.500 καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν ὑπὸ τὸν τοπογράφον μηχανικὸν Ι. Μ. ὑπηρεσίαν, ἥτις εἶχεν ἐπιφορτισθῇ μὲ τὸν ἔλεγχον τῶν ὑπὸ τῶν ὑπεργολάβων ἐκτελουμένων διὰ λογαριασμὸν τῶν ἐφεσιβλήτων ἑταιρειῶν ἐργασιῶν. Κατὰ τὴν προδιαληφθεῖσαν, ὅθεν, διάταξιν ἡ ἐν λόγῳ μεταξὺ τῶν διαδίκων σύμβασις ἐργασίας δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς ν. 2112)1920 καὶ 3198)1955. Οὐδαμοθεν δὲ ἐβεβαιώθη, ὅτι αἱ ἐφεσίβληται ἐναγόμεναι παρῃτήθησαν τῶν ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως δικαιωμάτων των. Εἰς τὴν ἄνω ὑπηρεσίαν ὁ ἐκκαλῶν εἰργάσθη ἕκτοτε καὶ μέχρι τῆς 17ης Ἀπριλίου 1962. Κατὰ τὸ χρονικὸν ὅμως τοῦτο διάστημα ὁ ἐκκαλῶν μετὰ τοῦ προϊσταμένου του Ι. Μ. κατὰ παράβασιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεών των προσέφερε καὶ εἰς τοὺς ὑπεργολάβους τῶν ἔργων τοῦ ἐργοστασίου λιπασμάτων καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν ἐκ τούτων Α.Ε. «Ἐργοληπτικὴ Δημοσίων Ἔργων» ὁμοειδεῖς ὑπηρεσίας ἐπ' ἀμοιβῇ, ἤτοι ἐξετέλει τὰς μελέτας καὶ κατήρτιζε τὰ σχέδια τῶν ὑπὸ τῆς ὑπεργολάβου «Ἐργοληπτικῆς» Ἑταιρείας ἀνεγειρομένων κτισμάτων τοῦ ἐργοστασίου, τῶν ὁποίων τὴν ἐκτέλεσιν ἦσαν ἐπιφορτισμένοι ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐν κοινοπραξίᾳ ἀναδόχων ἑταιρειῶν ὅπως ἐλέγχουν, ἐκτελοῦντες οὗτοι οἱ ἴδιοι τὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ ἐλέγχουν. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ τοῦ προϊσταμένου του Ι. Μ. ἀσκηθεὶς ἐπὶ τῶν ἐκτελεσθεισῶν ὑπὸ τῆς μνησθείσης Ἑταιρείας «Ἐργοληπτικὴ» ἐργασιῶν ἔλεγχος ὑπῆρξεν ἀνύπαρκτος μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρατηρηθοῦν ἐπὶ τῶν ἔργων τούτων κακοτεχνίαι. Τὸ ἀνωτέρω γεγονός, ἤτοι τὸ ὅτι ὁ ἐκκαλῶν προσέφερε παραλλήλως ὁμοειδεῖς ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν «Ἐργοληπτικήν», ἐκτελῶν ὁ ἴδιος τὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ἤτο ἐπιφορτισμένος νὰ ἐλέγχῃ, περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων ἐν κοινοπραξίᾳ ἀναδόχων Ἑταιρειῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου 1962, τὴν δὲ 7ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς αὗται κατήγγειλαν ἐγγράφως διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὴν ἐνδικον σύμβασιν ἐργασίας. Εἶναι πρόδηλον δὲ ὅτι ὁ λόγος οὗτος εἶναι σπουδαῖος ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 672 Α.Κ. ἔννοιαν. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 23 τῆς κυρωθείσης ὑπὸ τοῦ νόμου 3946)1959 ἀπὸ 30.1.1959 μνησθείσης μεταξὺ Δημοσίου καὶ ἐφεσιβλήτων συμπραττουσῶν ἑταιρειῶν συμβάσεως ἡ ἐνδικος σύμβασις ἐργασίας δὲν ὑπάγεται εἰς τοὺς νόμους

2112)1920 καὶ 3198)1955, ἐγκύρως δὲ κατόπιν τούτου κατηγγέλθη αὕτη ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων συμπραττουσῶν ἀναδόχων ἑταιρειῶν ἄνευ κατεβολῆς ἀποζημιώσεώς τινος, καὶ παρατίθεται, ἐφ' ὅσον ἡ ἐν λόγῳ καταγγελία ἐγένετο διὰ σπουδαῖον λόγον, αἱ ἐφεσίβλητοι κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. δὲν ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ τηρήσουν τὴν ἐν ἄρθρῳ 669 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος προθεσμίαν, ἐγκύρως οὕτω λυθείσης τῆς συμβάσεως ἀπὸ τῆς καταγγελίας της κατὰ τοὺς βασίμους περὶ τούτου πρωτοδίκους ὑποβληθέντας καὶ ἤδη ἐπαναλαμβανομένους ἰσχυρισμοὺς τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων συμπραττουσῶν ἀναδόχων ἑταιρειῶν καὶ τοῦ προσθέτως ὑπὲρ αὐτῶν παρεμβάντος Δημοσίου, ἡ πρότασις τῶν ὑπαλλων ἰσχυρισμῶν δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει ὁ ἐκκολῶν. Ὅθεν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴ, διώκουσα τὴν ἀναγνώρισιν ὡς ἀκύρου τῆς γενομένης ὡς ἄνω καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ μὴ καταβολῆς τῆς ὑπὸ τῶν νόμων 2112)1920 καὶ 3198)1955 ὁριζομένης ἀποζημιώσεως, καὶ τὴν καταδίκην τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγομένων εἰς πληρωμὴν μισθῶν ὑπερημερίας, εἶναι βάσιμος κατ' οὐσίαν καὶ ὡς τοιαύτη ἀπορριπτέα.

Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, ὀρθῶς κατέληξεν εἰς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοὺς αἰτουμένους ἀπὸ 10.4.1962 καὶ ἐφεξῆς μισθοὺς ὑπερημερίας καὶ δέον ὁ ἀντίθετος μοναδικὸς τοῦ ἐφετηρίου λόγος, ὡς διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται, νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

II. ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Σύστασις πρατηρίου Β. Ναυτικοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Προμηθευτικὸς Ὀργανισμὸς Β.Ν.». — Σκοπὸς αὐτοῦ. — Ὀργανισμός, μὴ ταυτιζόμενος πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀλλ' ἔχων αὐτοτελῆ νομικὴν προσωπικότητα.—Ἀνομοποίητον ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 13311)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔτος.

Πρόεδρος ὁ κ. **Στ. Τούσας**
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. **Ν. Μελᾶς**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σταματόπουλος, Χ. Λάλης

Διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ β. δ)τος τῆς 6.11.1948, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 462)1947 γ. δ)τος «περὶ ὀργανώσεως τοῦ Β. Ναυτικοῦ» καὶ τοῦ τοιούτου 635)1948 «περὶ ὀργανώσεως Στρατιωτικοῦ Πρατηρίου», ὁρίζεται, ὅτι συνιστᾶται Πρατήριον ἐν τῷ Β. Ναυτικῷ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Προμηθευτικὸς Ὀργανισμὸς Β.Ν. (Π.Ο.Β.Ν.)», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐσωτερικοῦ ἐπωφελὴς προμήθεια, ὡς καὶ ἡ κατασκευὴ εἰδῶν ἐνδύματισμοῦ ἀτομικῆς καὶ οἰκιακῆς χρήσεως καὶ τροφίμων ἐν γένει, καὶ ἡ διάθεσις τούτων ἐπὶ πληρωμῇ εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ Β.Ν.», διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου 6 τούτου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἀπὸ 7.8.1953 β. δ)τος, ὁρῶντος τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ συνιστωμένου ὡς ἄνω Ὀργανισμοῦ, προσδιορίζεται, ὅτι οὗτος «διοικεῖται ὑπὸ 5μελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὁριζομένου ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης...». Περαιτέρω ἐν ἄρθρῳ 11 τοῦ συστατικοῦ ὡς ἄνω β. δ)τος θεσπίζεται, ὅτι «διὰ τὰ τῆς δικαστικῆς καὶ ἐξωδίκου ἐκπροσωπήσεως, δωσιδικίας, διαλύσεως, πτωχεύσεως, διαθέσεως τῶν κερδῶν, ὡς καὶ διὰ πᾶν ἄλλο θέμα ἀφορῶν τὸν Π.Ο.Β.Ν., ἰσχύουν αἱ ἀντίστοιχοι διατάξεις τοῦ ν. δ)τος 635)1948», οὗτος δὲ ἔχει πλήρη ἐπὶ τοῦ τελευταίου ἐφαρμογήν ἡ τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν. δ)τος τούτου, ὁριζόντος ἐν παραγράφῳ 1, ὅτι «τοὺς εἰς τὸ Γενικὸν Στρατιωτικὸν Πρατήριον ἐπιβαλλομένους δικαστικοὺς ἢ ἐκτάκτους ὅρκους δίδει ἐν τῶν μελῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου, ὁριζομένου δι' ἀποφάσεως του», ἐν δὲ τῇ παραγράφῳ 3, ὅτι «τὸ Γενικὸν Στρατιωτικὸν Πρατήριον ἢ Προκτορεῖα αὐτοῦ δωσιδικοῦν ὡς ἐναγόμενα ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων». Τέλος δι' ἄρθρου 5 τοῦ ἱδρυτικοῦ ὡς εἴρηται β. δ)τος ρητῶς ὁρίζεται, ὅτι ὁ ὡς ἄνω Π.Ο.Β.Ν. «ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ Ὑπηρεσίαν τοῦ Β.Ν., ὑπαγομένην εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ναυτικῶν, ὅστις ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν» καὶ δύναται, κατ' ἄρθρον 8 § 2 τοῦ ν. δ)τος 635)1948, νὰ προκαλέσῃ τὴν διὰ διατάγματος διάλυσιν τούτου ἐν μὴ συμμορφώσει αὐτοῦ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἱδρυτικοῦ του διατάγματος κλπ.

Ἐκ τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ἐπιβεβαιουμένου καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὗτος διατηρεῖ ἰδίαν, ἀνεξάρτητον τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν καὶ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους Νομικὴν Ὑπηρεσίαν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἐκκαλῶν Π.Ο.Β.Ν. ἀποτελεῖ Ὀργανισμόν, μὴ ταυτιζόμενον πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀλλ' ἔχοντα αὐτοτελῆ νομικὴν προσωπικότητα, δυνάμενον, ὡς ἴδιον ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, νὰ ἐνάγῃ καὶ ἐνάγηται διὰ τῶν νομίμων αὐτοῦ ἐκπροσώπων, ἤτοι τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ περὶ τούτων. Ἑπομένως ταῦτα δεχθεῖσα καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀπορρίψασα ὡς ἀβάσιμον τὴν ὑπὸ τούτου προβληθεῖσαν ἔνστασιν ἐλλείψεως παθητικῆς νομιμοποιήσεως, καθ' ἣν ἡ ἐνδικος ἀγωγὴ περὶ πληρωμῆς ὑπολοίπου ἀποδοχῶν τοῦ ἐνάγοντος ἐκ παρασχεθείσῶν αὐτῷ κατόπιν ἐργασιακῆς συμβάσεως ὑπηρεσιῶν ἔδει νὰ ἀπευθυνθῇ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ οὐχὶ κατ' αὐτοῦ, οὐδαμῶς ἐσφάλη, ὁ δὲ τὰ ἐναντία ἐν τοῖς ἄνω ὑποστηρίζων α' λόγος τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀβάσιμος ἐλέγχεται καὶ ἀπορριπτέος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ἵδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 12 § 7 Ν.Δ. 4104) 1960, καθ' ἣν οὐδεμία σύνταξις (ἑπομένως καὶ ἡ λόγῳ ἀναπηρίας καὶ ἡ λόγῳ θανάτου) μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων χορηγουμένη ἐφεξῆς ὡς ἠσφαλισμένου τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος, δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῆς ἣν θὰ κατεβάλλετο εἰς αὐτόν, ἐὰν τὸ ποσὸν ταύτης ὑπελογίζετο κατὰ τὰς ἰσχυούσας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος τούτου διατάξεις.

Ἀρείου Πάγου 605)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Λ. Ροζάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Μπαινέττας, Α. Πετρόγλου

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 § 7 τοῦ νόμου 4104)1960, ὁριζούσης ὅτι οὐδεμία σύνταξις (ἑπομένως καὶ ἡ λόγῳ γήρατος καὶ ἡ λόγῳ ἀναπηρίας καὶ ἡ λόγῳ θανάτου) μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων χορηγουμένη ἐφεξῆς εἰς ἠσφαλισμένον τοῦ Ι.Κ.Α. βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῆς ἣν θὰ κατεβάλλετο εἰς αὐτόν, ἐὰν τὸ ποσὸν ταύτης ὑπελογίζετο κατὰ τὰς ἰσχυούσας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος τούτου διατάξεις, σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἐφεξῆς, δηλαδὴ καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ. 4104)1960, οὐδεὶς ἠσφαλισμένος κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος του εἰς τὸ Ι.Κ.Α. θὰ λαμβάνῃ μικροτέραν σύνταξιν τῆς ἣν θὰ ἐλάμβανεν, ἐὰν ἐφηρμόζετο διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως ἡ πρὸ τούτου ἰσχύουσα νομοθεσία, ἤτοι αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 1846)1951 καὶ αἱ πρὸ τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἐκδοθεῖσαι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις. Ἡ τοιαύτη ἔννοια τῶν διατάξεων τούτων, συναγομένη εὐθέως ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104)1960, αἵτινες καθιστοῦν ἔκδηλον τὴν βούλησιν τοῦ νομοθέτου νὰ βελτιώσῃ καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν οἱουδήποτε ἠσφαλισμένου, ἔχοντος οὐ μόνον κεκτημένα, ἀλλὰ καὶ προσδοκώμενα ἐκ τῶν προισχυουσῶν τοῦ ν.δ. 4104)1960 διατάξεων δικαιώματα, σαφῶς συνάγεται καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ διατάγματος τούτου καὶ ἰδίᾳ τῆς παραγράφου 12 ἐδάφιον 5 αὐτῆς. Ἡ ἀντίρρησις ὅτι ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην οὐδεμίαν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν θὰ εἶχε τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 4104)1960, καθ' ἣν ἐπὶ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως, ὅπερ δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ 60 ο)ο τοῦ γινομένου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος, ἐπὶ 25, «ὅπερ ποσὸν ὅμως δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ 25πλάσιον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς Χ ἀσφαλιστικῆς κλάσεως», δὲν εὐσταθεῖ, διότι ἡ διάταξις αὕτη, μὴ ὑπάρχουσα εἰς τὸ ἀντίστοιχον ἄρθρον 29 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ἀφορᾷ προδήλως τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὴν ἀσφάλισιν μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4104)1960 καὶ οὕτω μὴ ἔχοντας οὐ μόνον κεκτημένα, ἀλλ' οὐδὲ προσδοκώμενα δικαιώματα ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1846)1951. Ἀλλοία ἐκδοχή, καθιστῶσα χείρονα τὴν θέσιν τῶν ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου 1846)1951 ἠσφαλισμένων καὶ δὴ τῶν παθόντων ἀναπηρίαν ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, πρὸς οὓς ὁ νομοθέτης τοῦ ἀσφαλιστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ δικαίου ἐξεδήλωσε λίαν δεδικαιολογημένως, ἐν ὄψει καὶ τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 60 § 3 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ἀπαλλαγῆς τοῦ ἐργοδότου τῆς ἐξ ἀτυχήματος εὐθύνης, ἰδιαιτέραν εὔνοιαν, ἀντιτίθεται πρός τε τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν διαληφθεισῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104)1960. Οὕτω κρίναν καὶ τὸ δικάσαν δικαστήριον καὶ ἀποφηνάμενον ὅτι ὁ δικαιοπάροχος τῶν ἀναιρεσιβλήτων, ἠσφαλισμένος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. πολὺ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4104)1960, δικαιοῦται συντάξεως, λόγῳ ἀναπηρίας, ἧς τὸ ποσὸν εἶναι ὑπολογιστέον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 1845)1951 καὶ τῶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ νομοθετικοῦ τούτου διατάγματος ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ βασιλικῶν διαταγμάτων, ὀρθῶς τὰς διαληφθείσας διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέοι οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως τοῦ τε ἀναιρετηρίου καὶ οἱ πρόσ-

θεται ὡς ἀβάσιμοι (*).

§ 2. Ἔλεγχος ὑπό τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων πράξεων ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων

1) Ἐξέτασις ὑπό τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων παρεμπιπτόντως τῆς νομιμότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων ἢ παραλείψεων, ἐάν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ περὶ τούτου κρίσις δέν ἐξηρέθη διὰ Νόμου τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν ἐντός τῶν ὑπό τοῦ Συντάγματος διαγραφομένων ὁρίων κατά τὸ ἄρθρον 3 Πολ. Δικονομίας. —Ἔκτασις ἐλέγχου.—Ἀρμοδιότης Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α.—Ἔλεγχος ἀποφάσεων αὐτῶν ὑπό τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων.

Ἀρείου Πάγου 680)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαραλάμπης* Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Παπαϊωάννου* Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Κωστούκης, Δ. Θοιβιδόπουλος

Κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 τῆς Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810)1957, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2410)1962 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 345)1963 ἀναιρετικῆς τοιαύτης τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου συζητητέα εἶναι ἡ ἀπὸ 28.5.1962 ἔφεσις τῆς ἐναγούσης κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21115)1961 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἥτις ἔφεσις, νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα, εἶναι τύποις δεκτὴ καὶ ἐξεταστέα, κατοβληθέντος τοῦ προσήκοντος προστίμου.

Τὰ τακτικὰ Δικαστήρια, δικάζοντα ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὰ ὑπαγομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς Πολ. Δικονομίας διαφορῶν περὶ τῶν ἰδιωτικῶν δικαιωμάτων, τῶν προσβαλλομένων ἐκ παρανόμων πράξεων ἢ παραλείψεων τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου ἢ τῶν ἀσκούντων διοίκησιν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τοῖς ἄρθροις 105 καὶ 106 τοῦ Εἰσαγ. Νόμου 2783)1941 ὁριζόμενα, ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσι παρεμπιπτόντως τὴν νομιμότητα τῶν διοικητικῶν τούτων πράξεων ἢ παραλείψεων, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ περὶ τούτων κρίσις δὲν ἐξηρέθη διὰ νόμου τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος διαγραφομένων ὁρίων κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἐν τῷ ἐλέγχῳ ὅμως τῆς νομιμότητος ταύτης περιορίζονται εἰς τὸ νὰ ἐρευνήσωσιν, ἐὰν τὰ διοικητικὰ ὄργανα ἐνήργησαν ἐντὸς τῆς παρασχεθείσης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ἁρμοδιότητος, ἂν ἐτήρησαν τοὺς καθοριζομένους ὑπ' αὐτοῦ τύπους καὶ ὅρους καὶ ἂν ἡρμήνευσαν καὶ ἐφήρμοσαν αὐτὸν ὀρθῶς καὶ δὲν δύνανται οὔτε τὴν οὐσιαστικὴν αὐτῶν κρίσιν περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῶν ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων τὰ ἐλέγξωσιν, οὔτε τὴν ἀκύρωσιν τῶν τυχὸν παρανόμων κρινομένων διοικητικῶν πράξεων νὰ διατάξωσιν.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 14 § 8 τοῦ ἀναγκ. νόμου 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὁριζόντος ὅτι «οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων, ὁριζόμενοι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ οἰκείου Κανονισμοῦ, ἀποφασίζουν κατὰ τὴν ὡσαύτως ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν ὁρισθησομένην διαδικασίαν περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τῆς διαρκείας τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως καὶ τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν καὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ὡς καὶ ἐπὶ παντὸς ἑτέρου θέματος, ὁρισθησομένου διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ», καθὼς καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 13 § 9 τοῦ νόμου τούτου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 § 4 τοῦ ν. δ. 2658)1953, 7 § 1 ἐδ. β' τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ «περὶ συνθέσεως καὶ ἁρμοδιότητος τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.» καὶ 4 τοῦ β.δ. τῆς 11)5)25.6.1954 «περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», ὡς τὸ τελευταῖον ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν. δ. 3710)1957, οἱ ἁρμόδιοι Διευθυνταὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ ἀσκοῦντος διοίκησιν νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου Ἱδρύματος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἀποφαίνονται περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς προϋποθέσεων, ἐρευνῶντες κατὰ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀποτομῆς τῶν παροχῶν τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 57440)13 Ἰανουαρίου | 7 Φεβρουαρίου 1938) «ἐλευθέρως τὰ τε πραγματικὰ καὶ νομικὰ τῆς ὑποθέσεως στοιχεῖα». Συγχωνευθέντος δὲ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α διὰ τοῦ ἀπὸ 17)4 15.5.1956 β.δ. βάσει τοῦ ἄρθρου 5 §§ 2 καὶ 6 τοῦ ἀν. νόμου 1846)1951 τὰ ἁρμόδια ἀσφαλιστικὰ ὄργανα τοῦ τελευταίου ἀποφασίζουσι καὶ περὶ τοῦ ὅτι ὁ σύζυγος τῆς χήρας ἐργάτου μεταλλείου «εἶχε καταστῆ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ἐργασίας του ἀνίκανος τελείως πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν συνεπείᾳ ἀτυχήματος, ὅπερ ὑπέστη ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας του, ἐξ οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον 52 τοῦ ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13987 τῆς 5)29 Μαρτίου 1940 ἀποφάσεως τοῦ

(*) Ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1705)1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐπὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὑπουργοῦ Ἐργασίας Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 29722)2509 τῆς 18)21.5.1951 ὁμοίας τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργοῦ, ἐξαρτᾶται ἡ ἰδιότης αὐτῆς ὡς συνταξιούχου καὶ ἑπομένως καὶ τὸ πρὸς αὐτὴν συνηρτημένον δικαίωμα τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 54 τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ, τὸ προστεθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 56028)1952 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κυρωθείσης διὰ τοῦ νόμου 2520 1953, ὀφειλομένων προσαυξήσεων καὶ ἀναπροσαρμογῶν (ὅρα καὶ ὑπ' ἀριθ. 48026)M351 τῆς 19)20.10.1951 κοινὴν ἀπόφασιν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν).

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15548)16.12.1960 ἀποφάσεώς του ἔκρινεν, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ὅτι «δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ δικαιοπάροχος σύζυγος τῆς αἰτούσης κατέστη ὁλικῶς ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν, συνεπείᾳ μολυβδιάσεως, ὡς ἡ αἰτοῦσα ἰσχυρίζεται, δεδομένου ὅτι ἡ σχετικὴ αἴτησις τοῦ συζύγου της ἀπὸ 8.5.1933 ἀπερρίφθη ἤδη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 262)20.12.1935 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, ἥτις κατέστη τελεσίδικος», δι' ὃ καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 15.11.1960 ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 86809)30.11.1960 αἴτησιν τῆς ἐναγούσης «ὡς νόμῳ ἀβάσιμον». Τῆς τοιαύτης δὲ κρίσεως αὐτοῦ, ἀναγομένης προφανῶς εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων καὶ διὰ τοῦτο μὴ ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, κατὰ τὰ προαναπτυχθέντα, δὲν ὑφίσταται ἡ ὑπὸ τῶν προαναφερθεισῶν διατάξεων ἀπαιτουμένη πραγματικὴ προϋπόθεσις τῆς ὁλικῆς ἐκ μολυβδιάσεως ἀνικανότητος τοῦ συζύγου τῆς ἐναγούσης, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἡ χορήγησις εἰς αὐτὴν συντάξεως καὶ τῶν αἰτουμένων διὰ τῆς ἀγωγῆς προσαυξήσεων καὶ ἀναπροσαρμογῶν, ἐφ' ᾧ καὶ ὀρθῶς, εἰ καὶ ἐν μέρει ἐπ' ἄλλαις αἰτιολογίαις (ἄρθρον 776 § 2 Πολ. Δικονομίας), ἀπερρίφθη ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, οἱ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου 1ος καὶ 2ος λόγοι ἐφέσεως εἶναι νόμῳ ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι (*).

2) Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων ἡ κρίσις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α., προκειμένης περιπτώσεως ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ὑφ' ἃ ἔλαβε χώραν βίαιον συμβάν, ὡς ἀναγομένη ἁπλῶς εἰς πράγματα, ἀνάγεται ὅμως εἰς νομικὸν ζήτημα (νομικὴ ἔννοια) ὡς πρὸς τὰ ἂν τὸ ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ λαβὸν χώραν βίαιον συμβὰν δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης.—Ἐργατικὸν ἀτύχημα κατ' Α.Ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Ἀρείου Πάγου 681)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Καραλέμπης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Β. Πατσουράκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Σπετσάκης, Λ. Ζώρας, Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 202)1963 ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Β' Τμήματος, σύμφωνον ἔχει γνώμην ὡς πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης δοθεῖσαν λύσιν εἰς τὸ ἐν αὐτῇ οὐσιαστικὸν νομικὸν ζήτημα ὅτι τοιοῦτον ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 14 § 8 καὶ 13 § 1 τοῦ ἀ. ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» καὶ τῶν σχετικῶν κανονισμῶν προκύπτει σαφῶς, ὅτι μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἡ οὐσιαστικὴ κρίσις τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκαταστημάτων καὶ τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦντος διοίκησιν, Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, περὶ τῆς ἐν διαδεμένῃ περιπτώσει συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τιθεμένων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν προβλεπομένων ἀσφαλιστικῶν παροχῶν δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ταῦτα ὅμως δικάζοντα, διὰ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 Πολ. Δικ. ἀναγνώρισιν καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν εἰρημένων ὀργάνων προσβαλλομένου δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου, δύνανται, πλὴν τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἄρθρου 26 § 11 τοῦ ἄνω νόμου, νὰ ἐλέγχωσι τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος αὐτῶν, τουτέστιν ὡς πρὸς τὴν κατὰ νόμον καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς διαγεγραμμένους ὅρους καὶ τύπους ἔκδοσίν των, εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ μὴ νομιμότητος αὐτῶν ἐρευνήσωσι καὶ δι' ἀποδείξεως πεισθῶσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ νόμον προϋποθέσεων τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ ὅτι συμφώνως πρὸς ταῦτα, προκειμένης περιπτώσεως ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 34 § 1 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἡ κρίσις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ἃ ἔλαβε χώραν τὸ βίαιον συμβάν, εἶναι ἀνέλεγκτος ὑπὸ τῶν δικα-

(*) Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 943)1963, Β' Τμήματος, ΕΡΔ 22, 933. Ἴδε ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ Π. Σ. Κορδοπατσάκου, ΕΡΔ 22, 789.

ψτηρίων, ὡς ἀναγομένη ἁπλῶς εἰς πράγματα, ὡς πρὸς τὸ ἂν ὅμως τὸ ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ λαβὸν χώραν βίαιον συμβὰν δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης ἀνάγεται εἰς νομικὸν ζήτημα (νομικὴ ἔννοια).

Ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 671)1962 ἀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ τῶν διαδίκων ἐπανερχομένων, κατὰ τὸ ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικονομίας, εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς κατάστασιν, ἐρευνητέα ἡ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4183)1956 ἀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἔφεσις τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐφ' ἧς ὑφίσταται ἡ ὑπ' ἀριθ. 810)1961 προδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ εἰρημένου Ἐφετείου.

Κατόπιν τῆς δοθείσης ἀνωτέρω λύσεως εἰς τὸ νομικὸν ζήτημα εὐχὶ ὀρθῶς ἔκρινε τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ. 810)1961 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὅτι, προκειμένης ἀποσυρῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα, εἶναι ἐλεγκτὴ παρὰ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἡ αὐταιρετικὴ κρίσις τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως, καὶ δὴ ἡ τοιαύτη ἂν τὸ ἀτύχημα ὡρίληται ἢ μὴ εἰς βίαιον συμβάν, ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, καὶ οὐχὶ ὀρθῶς, κατόπιν τῆς τοιαύτης κρίσεως, μεταρρυθμίσαν τὴν ἀντιθέτως κρίναν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, ἔτοξε τὰς ἐν αὐτῇ ἀποδείξεις, δι' ὃ δέον ὅπως, ἀνακαλουμένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀπορριφθῇ ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ἐφέσεως.

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 8 § 4, 28 § 2 καὶ 34 § 1 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐργατικὸν ἀτύχημα, παρέχον δικαίωμα συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἐπιφέρει ἀναπηρίαν, εἶναι τὸ ἀτύχημα, ὅπερ προελήφθη συνεπείᾳ συμβάντος ἐκτὸς αἰτίου ἐξωτερικῆς, καὶ ἐπῆλθε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νὰ συνδέηται μετ' αὐτῆς, εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, εἰς σχέσιν αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος. Ἐξ ἑτέρου ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 21, 24 § 1 καὶ 4, 25 καὶ 26 τοῦ Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἀρμοδιότητος καὶ διαδικασίας ἀποσυρῆς τῶν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑπ' ἀριθ. 57440)1938) προκύπτει ἐπίσης σαφῶς, ὅτι ἡ κρίσις τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος δέον νὰ εἶναι αἰτιολογημένη, βεβαιοῦσα κατὰ τρόπον συγκεκριμένον τὸν τόπον, τὸν χρόνον, τὰς ἐν γένει συνθήκας καὶ τὰ κατ' ἰδίαν περιστατικά, ὑφ' ἃ ἔλαβε χώραν ταῦτα. Ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἕπεται, ὅτι ἀπόφασις τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. δεχομένη ἀορίστως ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν τὸ πρὸ ἡφαλισμένου προβληθὲν ἐργατικὸν ἀτύχημα, ἄνευ ἐκθέσεως πραγματικῶν περιστατικῶν, ἵνα δύναται νὰ κριθῇ, ἂν ἔλαβε χώραν ἀτύχημα καὶ ἂν εἶναι κατὰ νόμον ἐργατικόν, στερεῖται τύπου, διατεταγμένου ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ δὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ παράλειψιν ἀποσυρῆς τῆς λόγῳ τούτου ζητουμένης συντάξεως, ἥτις, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸ ἄρθρον 34 § 1 τοῦ εἰρημένου ἀ.ν. 1846)1951, δημιουργεῖ ὑποχρέωσιν πρὸς ἀποζημίωσιν. Ὅθεν ἡ κατόπιν ἐνστάσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ὑποκαταστήματος τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 820)1953 ἀπόφασις τῆς ἐν Ἀθήναις Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς αὐτοῦ, δι' ἧς, ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς, ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ἐτραυματίσθη ἐκ βιαίου ἐξωτερικοῦ συμβάντος, ἀλλὰ δὲν διεπιστώθη, ὅτι τοῦτο ἐγίνετο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας του, ἀόριστος οὖσα, ὡς μὴ ἐκθέτουσα τὰς συνθήκας ἐν γένει, ὑφ' ἃς ἐπῆλθε τὸ ἀτύχημα, ἵνα δύναται νὰ κριθῇ, ἂν τοῦτο συνδέεται ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πρὸς τὴν ἐργασίαν, καὶ ἐπομένως ἂν εἶναι ἢ οὐ ἐργατικόν, καὶ στερουμένη οὕτω τοῦ ἀναγκαίου κατὰ νόμον τύπου δὲν δικαιολογεῖ τὴν ἄρνησιν (παράλειψιν) τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπονομὴν τῆς ζητηθείσης συντάξεως, ἀντιθέτως δὲ κρίναν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον καὶ ἀπορρίψαν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του τὴν περὶ ἀποζημιώσεως, λόγῳ μὴ ἀπονομῆς τῆς συντάξεως, ἀγωγὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐσφαλμένως, δι' ὃ δέον ὅπως, καθιστουμένου δεκτοῦ τοῦ σχετικοῦ λόγου ἐφέσεως, προβαλλομένου διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος, μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη, προβῇ δὲ τὸ Δικαστήριον τοῦτο εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀγωγῆς.

Τὸ ἐφεσίβλητον - ἐναγόμενον ἀμφισβητεῖ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, τὰ θεμελιοῦντα τὴν ἀγωγήν, ὑπέχρεως δὲ εἶναι ὁ ἐκκαλῶν - ἐνάγων νὰ ἀποδείξῃ ταῦτα καὶ διὰ μαρτύρων, ἐπιτρεπομένων ἐνταῦθα ἀδυναμίας κτήσεως ἐγγράφου, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων περιστατικῶν.

Διὰ ταῦτα

Ἀποκαλεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 810)1961 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Δεχόμενον δὲ τὴν ἀπὸ 14 Μαΐου 1956 ἔφεσιν τοῦ Τ.Σ. κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4183)1952 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Μεταρρυθμίζει τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, ἐξαφανίζον αὐτήν.

Διατάσσει τὴν ἀπόδοσιν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τοῦ παρ' αὐτοῦ καταβληθέντος παραβόλου ἐφέσεως.

Δικάζον δὲ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ὑποχρεοῖ τὸν ἐκκαλοῦντα ἐνάγοντα, ὅπως ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ μαρτύρων, ὅτι τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1952, ἐν ᾧ ἐργάζετο ἐν τῷ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ... σιδηρουργίῳ τοῦ Ι.Μ. κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ μεταφορὰν θραύσματος σιδηρουργείου ἀπὸ ἑνὸς σημείου εἰς ἕτερον κατέπεσεν εἰς τὸ δάπεδον τοῦ σιδηρουργείου καὶ ἐτραυματίσθη εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ἀπὸ τεμάχιον σιδήρου εὑρισκομένου ἐκεῖ, συνεπείᾳ δὲ τῆς βλάβης ταύτης τοῦ ὀφθαλμοῦ του τούτου, μεταδοθείσης καὶ εἰς τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, δὲν ἠδύνατο νὰ κερδίζῃ δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως, ἡ ἀνικανότης του δὲ αὕτη διήρκεσε μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1956 καὶ ὅτι ἐκ τῆς παραλείψεως τοῦ ἐφεσιβλήτου νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτὸν σύνταξιν ἐζημιώθη κατὰ τὸ

είρημένον άπὸ 1)10)1952 μέχρι 31)3)1956 χρονικὸν διάστημα τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου τῶν ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου χορηγουμένων συντάξεων, ὡς καὶ τῶν δώρων τῶν Χριστουγέννων, Νέου Ἔτους καὶ Πάσχα (*).

§ 5. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας

Ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ δυνατῆς, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, καταβολῆς εἰς δόσεις ὀφειλῶν τοῦ Ταμείου, προερχομένων ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς ποσοστοῦ συντάξεως 40 ο/ο χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1960 μέχρι 31 Μαρτίου 1961.— Καθορισμὸς δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου. — Ἀνεπίτρεπτον θεσπίσεως διατάξεων, κεκτημένων ἀναδρομικὴν δύναμιν.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1671)1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Παπαχατζῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Α. Ταβουλάρης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Δυοβουνιώτης, Α. Δαρᾶτος

Διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης, τύποις παραδεκτῶς ἀσκηθείσης, διώκεται ὑπὸ τῆς αἰτούσης, συνταξιούχου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, ἡ ἀκύρωσις 1) τῆς ὑπ' ἀριθ. 83722)Σ. 706 τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ὡρίσθη, ὅτι ὀφειλαὶ τοῦ Ταμείου ταύτου, προερχόμεναι ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς ποσοστοῦ συντάξεως 40ο/ο, χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1960 μέχρι 31ης Μαρτίου 1961, δύνανται, δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, νὰ καταβάλλωνται εἰς ἰσοπόσους μηνιαίας δόσεις καὶ 2) τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1960 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, δι' ἧς, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑπουργικῆς ταύτης πράξεως, ὡρίσθη, ὅτι αἱ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω λόγου ὀφειλαὶ τοῦ Ταμείου τούτου θὰ καταβληθῶσιν εἰς τοὺς συνταξιούχους αὐτοῦ δι' εἰκοσιτεσσάρων ἰσοπόσων συνεχῶν μηνιαίων δόσεων, τῆς πρώτης καταβληθησομένης ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τεχθείσης προθεσμίας.

Ὁ διὰ τῶν προσθέτων λόγων προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς περὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ ἐκδόντος τὴν δευτέραν τῶν προσβαλλομένων πράξεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης (22 Δεκεμβρίου 1961) μετέσχε τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ὡς ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὁ Ν. Γοῦρμος, καίτοι ἔχων ἀποχωρήσει τῆς Δημοσίας Ὑπηρεσίας ἀπὸ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1960, τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἰρειδόμενος ἐπὶ ἐσφαλμένης πραγματικῆς βάσεως, διότι ἐκ τῶν ἐν τῷ φακέλῳ στοιχείων προκύπτει, ὅτι ὁ ἀνωτέρω ὑπάλληλος ἀπεχώρησε λόγῳ ὁρίου ἡλικίας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του οὐχὶ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1960, ἀλλὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1961 (βλ. τὸ σχετικὸν ἀπὸ 13)19 Ἰανουαρίου 1962 β. δ)γμα, Ε.τ.Κ. 14 Γ').

Ἡ πρώτη τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἤτοι ἡ ὑπ' ἀριθ. 83722)Σ 706 τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1961 ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐθέσπισε τὴν ἀνωτέρω δυνατότητα τῆς διὰ δόσεων ἐξοφλήσεως πρὸς τοὺς συνταξιούχους του τῶν ὡς ἄνω ὑποχρεώσεων τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου ἐκ καθυστερουμένων καθ' ὡρισμένον ποσοστὸν συντάξεων, διὰ τῆς προσθήκης ἰδίας παραγράφου, ἐκτὸς εἰς τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου. Ἡ ἔκδοσις δὲ τόσον τῆς ὑπουργικῆς ταύτης ἀποφάσεως, ὅσον καὶ τοῦ ὡς εἴρηται Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου αὐτοῦ, ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ν.δ. 2238)1943, δι' οὗ ἱδρύθη τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον (Ε.Κ. 79), ἥτις ὅμως, συγχωρουσα τὴν διὰ τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ ἀν. ν. τῆς 11ης Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», κανονιστικὴν ρύθμισιν, μεταξὺ ἄλλων, καὶ θεμάτων τῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ Ταμείου αὐτοῦ, οὔτε κατὰ τὸ γράμμα της, οὔτε κατὰ τὸ πνεῦμα της, ἐπιτρέπει τὴν θέσπισιν διατάξεων κεκτημένων ἀναδρομικὴν δύναμιν. Ἀλλ' ἐν προκειμένῳ, ἡ διὰ τῆς πρώτης τῶν προσβαλλομένων ὡς ἄνω ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ρύθμισις, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω ἐξουσιοδοτήσεως, τοῦ ὡς εἴρηται θέματος τῶν ὀφειλῶν τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου πρὸς τοὺς συνταξιούχους του, ἐκ καθυστερηθεισῶν κατὰ τὸ παρελθόν, ἐξ οἰκονομικῆς ἀδυναμίας τοῦ Ταμείου, καθ' ὡρισμένον ποσοστὸν συντάξεων, ἀφορῶσα εἰς τὸν διακανονισμὸν τοῦ τρόπου ἐξοφλήσεως ἀπαιτήσεων τῶν συνταξιούχων τοῦ Ταμείου κατ' αὐτοῦ, γενηθεισῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προϊσχυουσῶν σχετικῶν καταστατικῶν διατάξεων, ἐνέχει προδήλως ἀναδρομικὸν χαρακτῆρα, τῷ λόγῳ δὲ τούτῳ ἡ κανονιστικὴ αὕτη ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα, παρασύρουσα καὶ τὸ κῦρος τῆς ἐπ' αὐτῆς θεμελιωθείσης δευτέρας τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἤτοι τῆς ὑπ' ἀριθ. 70 τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

(*) Ἔρχεται ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις μετὰ τὴν ἀνακριτικὴν ὑπ' ἀριθ. 202)1963, Β' Τμήματος (ΕΕΔ 22, 753).

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Χρόνος καταβολής ὀφειλομένων εἰσφορῶν διά δῶρον οἰκοδόμων πρό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4321)1963 : Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 158)1963 ἐγκυκλίου διαταγῆς, ἐγνωρίσαμεν, ὅτι διά τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου 4321)1963 (Φ.Ε.Κ. 139)Α)11.9.1963) (*) ἐπιβάλλεται ἀναδρομικῶς ὑποχρεωσις καταβολῆς τῆς ἐκ 13 ο)ο εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ παρά τῷ Ι.Κ.Α. συσταθέντος Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα εἰς τούς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1962.

Ἡ ταυτότη ὑποχρέωσις τῶν ἐργοδοτῶν, λόγῳ τῆς διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1609)1963 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (**), δι' ἧς ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 89275)Ε.2831)13.12.1961 ἐπί τοῦ αὐτοῦ θέματος ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, θεωρεῖται ὡς γεγενημένη τό πρῶτον ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4321)1963.

Συνεπῶς, μή ὑφισταμένης μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου νομίμου ὑποχρεώσεως τῶν ἐργοδοτῶν πρός καταβολήν τῆς εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου οἰκοδόμων, δέν ἱσταται, ὡς εἰκός, οὐδέ θέμα ἐπιβολῆς προσθέτου τινός τέλους δι' αὐτήν τήν τεχνήν ἐκπρόθεσμον, βάσει τῆς ἀκυρωθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, καταβολήν τῆς εἰσφορᾶς ταύτης.

Τοιοῦτον ζήτημα ἀνακύπτει μόνον ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου 4321)1963, βάσει τοῦ ὁποίου ἱσταται ὑποχρέωσις καταβολῆς εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ δώρου οἰκοδόμων.

Καί προκειμένου μέν περί τῶν ἀναλογουσῶν εἰσφορῶν εἰς τό ἀπό 11.9.1963 καί ἐντεῦθεν χρονικόν διάστημα θά τύχουν ἐφαρμογῆς, ἀπό ἀπόψεως τρόπου καί χρόνου καταβολῆς τούτων, ὡς καί τῆς ἐπιβολῆς ἐν καθυστερήσει προσθέτων τελῶν, αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 3 ἕως 8 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4321)1963 καί κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογήν αἱ διά τήν εἰσπραξιν τῶν εἰσφορῶν Ι.Κ.Α. ἰσχύουσαι διατάξεις.

Κυθ' ὅσον ὅμως ἀφορᾷ εἰς τάς ἐμπιπτούσας εἰς τήν ἀναδρομικήν ἰσχύν τοῦ νόμου τούτου εἰσφοράς, ταυτίζει τάς ἀναλογούσας εἰς τό ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1962 μέχρι τῆς δημοσιεύσεως (11.9.1963) αὐτοῦ χρονικόν διάστημα καί κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 787)4105)80)14.10.1963 γνωμοδοτήσεως τοῦ Ν.Σ.Κ., δέον νά γίνῃ διαστολή τῆς γενέσεως τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως τῶν ἐργοδοτῶν πρός τό ἀπαιτητόν τῆς ὀφειλῆς καί τούτου πρός τόν χρόνον ὑποχρεωτικῆς καταβολῆς, ἐξ οὗ ἀρχεται ἡ ἐπιβολή προσθέτου τέλους ἐν καθυστερήσει καταβολῆς.

Οὕτω, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν καί τῆς ὑπό τοῦ νόμου 4321)1963 γιγναμένης ἐξομοιώσεως, διά τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 3, 4, 5, 6 καί 8 τοῦ ἄρθρου 3 τούτου ἀπό ἀπόψεως τρόπου καί χρόνου ὑποχρεωτικῆς καταβολῆς, ὡς καί τῶν κυρώσεων ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως, τῆς εἰσφορᾶς δώρου ἑορτῶν οἰκοδόμων, πρός τάς συνήθεις ἀσφαλιστικάς εἰσφοράς Ι.Κ.Α., ὡς χρόνος καταβολῆς τῶν ἀναδρομικῶς ὀφειλομένων τοιούτων εἰσφορῶν (δώρου οἰκοδόμων) θά ληφθῇ τό ἀπό τοῦ τέλους τοῦ μηνός, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθη ὁ εἰρημένος νόμος, 30ήμερον, οὗτινος παρερχομένου ἀρχεται ἡ ὑποχρέωσις καταβολῆς προσθέτου τέλους (1 ο)ο ἀνά 10ήμερον καθυστερήσεως).

Βάσει τούτων δι' ὀφειλομένας εἰσφοράς δώρου οἰκοδόμων ἀπό 1.1.1962 - 11.9.1963, ἐφ' ὅσον ἐξοφληθοῦν μέχρι 31.10.1963, οὐδέν πρόσθετον τέλος θά εἰσπραχθῇ, τυχόν δέ εἰσπραχθέντα πρόσθετα τέλη συμψηφίζονται πρός ὀφειλομένην ἤδη ὀφειλήν ἢ ἐπιστρέφονται ὡς ἀχρεωστήτως εἰσπραχθέντα. ***(Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 189)1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρός τά Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.).***

Εἰσφοραί ἐπί ἐπιδόματος ἀδείας : 1. Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 172)3.10.1963 ἐγκ. διαταγῆς ἡμῶν (Διευθύνσεις Διοικ. καί Ὑγειον. Προσωπικοῦ) ἐκοινοποιήθη τό ὑπ' ἀριθ. 551)1963 β. δ)γμα «περί θέσεως ἐν ἰσχύι καί τροποποιήσεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ ν. 1811 περί Κώδικος Καταστάσεως τῶν Δημοσίων Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων (*), βάσει τοῦ ὁποίου παρέχεται καθ' ἑκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τοῦ ἔτους 1963, ἐφ' ἅπαξ βοήθημα ἀδείας ἴσον πρός τόν βασικόν μισθόν ἑνός δεκαπενθημέρου μετά τῆς προσαυξήσεως ἢ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ εἰς τούς ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτοῦ ἀναφερομένους μισθωτούς καί ὑπό τάς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 3.

11. Διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ὡς ἄνω β.δ)γματος ὁρίζεται, ὅτι τό ἐπίδομα, ἀπό ἀπόψεως τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐνεργουμένων κρατήσεων ὑπέρ τοῦ Δημοσίου ἢ τρίτων, ἐξομοιοῦται πρός τά ἐπί ταῖς ἑορταῖς ἐπιδόματα.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης καί γνωστοῦ ὄντος ὅτι τά ἐπιδόματα ἑορτῶν θεωροῦνται ὡς ἐπαύξησις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ χρονικοῦ διαστήματος μεταξύ τῆς ἑορτῆς, δι' ἣν χορηγοῦνται, καί τῆς προηγουμένης τοιαύτης, προκύπτει, ὅτι καί τό ἐν λόγῳ ἐπίδομα δέον νά θεωρηθῇ ἀπό ἀπό-

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1145.
(**) ΕΕΔ 21, σελ. 917.

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1212.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Περίληψις ἐρωτήματος (Υπουργείου Εθνικής Αμύνης): α) Εάν είναι δυνατή ή καθιέρωσις συστήματος αμοιβής του τεχνικού προσωπικού των Συνεργείων κατ' αποκοπήν, ήτοι κατά παραγόμενον τεμάχιον ή β) το και προτιμώτερον ή προσαρμογή της εργασιακής σχέσεως των εν λόγω τεχνιτών προς τας εν ισχύι συλλογικάς συμβάσεις εργασίας.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Γ'

Γνωμοδότησις 3)1962

Προεδρεύων ὁ Αντιπρόεδρος κ. *Μ. Σταυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Κ. Παπαμιχαλόπουλος*

Λοιπὰ μέλη: Οἱ κ.κ. Ε. Σαμαλέας, Α. Λέκκας, Χ. Κωστόπουλος, Νομικοὶ Σύμβουλοι, Ε. Μέλλιος, Σ. Ποταμιάνος, Πάρεδροι

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος τούτου τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν, ὁμοφώνως, ὡς κατωτέρω:

Ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 138 τοῦ ν. 5121)1931 ὁρίζεται, ὅτι τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου τούτου προσλαμβανομένου ἐργατικοῦ προσωπικοῦ καθορίζονται ὑπὸ τῶν προσλαμβαγόντων Διευθυντῶν τῶν Ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅπως ὦσιν ἀνάλογα πρὸς τὰ ἀντιστοίχως πληρωνόμενα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων βιομηχανικῶν ἢ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων

Ἡ ἀνωτέρω διάταξις, δι' ἧς παρείχετο ἐξουσιοδότησις εἰς τοὺς Διευθυντὰς τῶν Ὑπηρεσιῶν, ὅπως καθορίζωσι τὰ ἡμερομίσθια τοῦ ὑπ' αὐτῶν προσλαμβανομένου προσωπικοῦ, ὑπὸ τὸν ὡς ἄνω περιορισμόν, κατηργήθη κατόπιν τοῦ ν. 28)1944 (Α.Π. 237)1960, ΝοΒ 8, σελ. 981, Α.Π. 480) ψεως ὑπολογισμοῦ τῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὡς ἐπαύξησις τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν καταβάλλεται.

III. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν ὕδεν τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας θὰ ἀκολουθηθῇ ἡ διαδικασία, ἡ ἀκολουθουμένη διὰ τὸν τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ δώρου ἑορτῶν, ἤτοι οὗτος θὰ πραγματοποιηθῇ εἴτε δι' ἐπιμερισμοῦ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐπιδόματος εἰς ἅπασας τὰς μισθολογικὰς περιόδους τοῦ ἔτους, καθ' ἣν καταβάλλεται ἡ παροχή, εἴτε.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ δι' ἐπιμερισμοῦ ὑπολογισμὸς τῶν εἰσφορῶν ἐμφανίζει οὐχὶ ἁπλῶς σοβαρὰς τεχνικὰς δυσχερείας, ἀλλ' ἀνυπερβλήτους τοιούτας, δεδομένου ὅτι τὸ ἐπίδομα ἀδείας δὲν καταβάλλεται κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ἀλλὰ τὴν 14ην Αὐγούστου, καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι γνωστὸν διὰ τὸ περαιτέρω καὶ μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους χρονικὸν διάστημα, τόσον τὸ ὕψος τῶν ἀποδοχῶν λόγῳ ἐνδεχομένης ἐν τῷ μεταξὺ αὐξήσεως των, δι' οἱανδήποτε αἰτίαν, ὅσον καὶ τὸ ἂν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις θὰ συνεχισθῇ ἢ θὰ διακοπῇ (ἀπόλυσις δι' οἱανδήποτε λόγον), ἐπιβάλλεται ὁ ὑπολογισμὸς τούτων ποσοστιαίως καὶ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ποσοῦ, βάσει τοῦ ἰσχύοντος ἑκάστοτε νομίμου ποσοστοῦ ἀσφαλίστρου.

Οἰκόθεν νοεῖται, ὅτι δὲν θὰ ὑπολογισθοῦν εἰσφοραὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους, οἵτινες καθ' ὅλον τὸ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τῆς ἡμέρας καταβολῆς του χρονικὸν διάστημα ὑπήγοντο εἰς τὴν 14ην μισθολογικὴν κλάσιν. Διὰ τοὺς ἐπὶ ἐμμήνου μόνον τοῦ ὡς ἄνω χρονικοῦ διαστήματος ὑπαχθέντας εἰς τὴν 14ην μισθολογικὴν κλάσιν θὰ ὑπολογισθοῦν εἰσφοραὶ ἐπὶ τόσων δωδεκάτων τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐπιδόματος, ὅσαι αἱ μισθολογικαὶ περίοδοι (μῆνες), καθ' ἃς οὗτοι δὲν ὑπήγοντο εἰς τὴν ἀνωτάτην ταύτην κλάσιν.

Ἔστω π.χ. ὅτι μισθωτὸς τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου ἔτυχεν ἐπιδόματος ἀδείας ἐκ δραχμῶν 1.920 τὴν 3.10.1963 (προκειμένου περὶ τοῦ καταβληθέντος ἤδη ἐπιδόματος τοῦ ἔτους 1963).

Οὗτος κατὰ τὸ ἀπὸ 1)1-30.9.1963 χρονικὸν διάστημα ὑπήγετο ἐπὶ πεντάμηνον μὲν (1)1-31.5.1963) εἰς τὴν 14ην μισθολογικὴν κλάσιν, ἐπὶ τετράμηνον δὲ (1)6-30.9.1963) εἰς οἱανδήποτε ἄλλην τοιαύτην.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ 4,12 τοῦ καταβληθέντος ἐπιδόματος καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο (4)12 Χ 1.920 = 640) θὰ πολλαπλασιασθῇ ἐπὶ τὸ νόμιμον ποσοστὸν ἀσφαλίστρου, ὅπερ, ὡς γνωστόν, ἰσοῦται μὲ τὸ ποσοστόν, βάσει τοῦ ὁποίου ὑπολογίζονται αἱ ἐπὶ τῶν δώρων ἑορτῶν εἰσφοραί.

Ἐπειδὴ τὸ ζήτημα ὑπολογισμοῦ τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας δὲν ἐξαντλεῖται καθ' ὁλοκληρίαν εἰς ἅπασας τὰς περὶ ὧν ἀνωτέρω περιπτώσεις (ὑπολογισμὸς ἢ μὴ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ποσοῦ ἢ ἐπὶ μέρους τούτου), λόγῳ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν καταβολήν του καὶ διὰ τὸ ἐφεξῆς μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους χρονικὸν διάστημα δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ κατάστασις τῶν δικαιούχων ἀπὸ ἀπόψεως μισθολογικῆς καὶ συνεχίσεως ἢ μὴ τῆς ἐργασιακῆς των σχέσεως, ἡ ὁριστικὴ ἐκκαθάρισις τούτων θὰ πραγματοποιῆται κατὰ τὴν καταβολὴν τοῦ δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, τὴν δὲ σχετικὴν περὶ τούτου διαδικασίαν θὰ γνωρίζωμεν ἡμῖν διὰ τῶν ἐκδιδομένων ἑκάστοτε ἐγκυκλίων διαταγῶν περὶ τρόπου ὑπολογισμοῦ εἰσφορῶν ἐπὶ τοῦ δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Νέου Ἔτους (*Ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 186) 1963 Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς τὰ Ὑποκαταστήματα τοῦ Ι.Κ.Α.*).

1959, ΝοΒ 8, σελ. 186). Προσέτι ἐξ οὐδεμιᾶς ἑτέρας διατάξεως νόμου παρέχεται ἤδη τοιαύτη ἐξουσιοδότησις πρὸς αὐτοὺς καὶ γενικώτερον πρὸς τὸ Γ.Ε.Α. καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης, δι' ὃ καὶ αἱ καταβλητέαι ἐν προκειμένῳ ἀποδοχαὶ τῶν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένων παρὰ τῷ Γ.Ε.Α. δέον ὅπως ὦσι σύμφωνοι πρὸς τὰς νομίμως καθοριζομένας ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων τῆς Πολιτείας ὀργάνων, ὑποχρεούσας πάντας τοὺς ἐργοδότας, ἐν οἷς καὶ τὸ Δημόσιον.

Διὰ τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ν. δ. 3755)1957, καθιερώθη γενικῶς ὁ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ δι' ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων καθορισμὸς τῶν ἀποδοχῶν τῶν δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένων μισθωτῶν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, εἴτε οὗτος τυγχάνει φυσικὸν πρόσωπον, εἴτε νομικόν, ὡς τὸ Δημόσιον. Αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καταρτίζονται μεταξὺ μιᾶς ἢ πλειόνων ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων ἀφ' ἑνὸς καὶ μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἀφ' ἑτέρου. Ἐν ἀποτυχίᾳ συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ μὴ συμφωνίας τῶν διαπραγματευομένων μερῶν ἐπιλαμβάνονται τῆς λύσεως τῆς διαφωνίας, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα, τὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια.

Αἱ συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας καὶ αἱ ἀντιστοίχως ἐκδιδόμεναι διαιτητικαὶ ἀποφάσεις διακρίνονται εἰς α) ἐθνικὰς γενικάς, αἵτινες ἀφοροῦσι τοὺς μισθωτοὺς ὅλης τῆς χώρας ἢ πλείονας τοῦ ἑνὸς κλάδου μισθωτῶν καθ' ὅλην τὴν χώραν. β) Εἰς ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, αἵτινες ἀφοροῦσι τοὺς μισθωτοὺς ὡρισμένου ἐπαγγέλματος ἢ καὶ τῶν συναφῶν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ κλάδων ὅλης τῆς χώρας. γ) Τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικάς, αἵτινες ἀφοροῦσι τοὺς μισθωτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος ἢ συναφῶν κλάδων ταύτου ὡριομένης πόλεως ἢ περιφερείας καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας καὶ δ) εἰδικάς, αἵτινες ἀφοροῦσι τοὺς μισθωτοὺς μιᾶς ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπάγονται εἰς ἐθνικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων δεσμεύονται καὶ τὸ Δημόσιον, ὑποχρεούμενον οὕτω ὅπως μὴ καταβάλῃ ἧλάσσονας ἀποδοχὰς τῶν ὑπ' αὐτῶν ὁριζομένων : α) Αἱ ἐθνικαὶ γενικαὶ καὶ β) αἱ ἐθνικαὶ ὁμοιοεπαγγελματικαὶ καὶ τοπικαὶ τοιαῦται ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικαὶ διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 § 2 τοῦ ν. 3239)1955, ἢ κατηρτίσθησαν καὶ ὑπεγράφησαν ἐνώπιον αὐτοῦ ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτουμένου ὀργάνου συμφώνως τῇ παραγράφῳ 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955 (Δ. *Καλομοίρη*, Νέα ρύθμισις τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΕΕΔ 14, 681, Γνωμ. Ν.Σ.Κ. 1061)1959, ΕΕΔ 19, 105, 919) 1960, ΕΕΔ 19, 1327, 171)1960 ἐν Ὁλομ., ΕΕΔ 19, 377).

Ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος ὑμῶν πρασιγκεῖ ἡ ἄνω ἀναλυτικὴ ἀπάντησις, ἤτοι ἐν περιλήψει ὅτι αἱ καταβλητέαι εἰς τὸ ἐργατοτεχνικὸν καὶ ὑπαλληλικὸν ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν Σ.Υ.Ρ.Υ.-Ε.Β.Α. ἀποδοχαὶ δέον ὅπως ὦσι σύμφωνοι πρὸς τὰς 1) ἐθνικὰς γενικὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας καὶ τὰς ταύτας ἐξομοιουμένας ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, 2) ἐθνικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς ἢ τοπικὰς ὁμοιοεπαγγελματικὰς καὶ τὰς ταύτας ἐξομοιουμένας ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ἐφ' ὅσον ἡ ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικαὶ διὰ πάντας τοὺς ἐργοδότας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ἄρθρον 5 § 2 ν. 3239) 1955) ἢ κατηρτίσθησαν καὶ ὑπεγράφησαν ἐνώπιον αὐτοῦ (τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας) ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτηθέντος ὀργάνου (ἄρθρον 5 § 3 ν. 3239)1955, Α.Π. 468)1960).

Παρατηρήσεις : Εἰς ταῦτα παρατηροῦμεν τὰ ἑπόμενα : α) ὅτι, ἐὰν τὰ σήμερον καταβαλλόμενα εἰς τὸ ὑπηρετοῦν ἤδη προσωπικὸν ἡμερομίσθια εἶναι μείζονα τῶν ὑπὸ τῶν ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ὁριζομένων (καὶ ἐφ' ὅσον ἡ καταβολὴ των ὑπῆρξε νόμιμος) θὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ καταβάλλωνται ταῦτα καὶ εἰς τὸ μέλλον (βλ. ἄρθρον 680 Α.Κ., ΕΕΔ 22, 1389 καὶ ἑπ.) καὶ β) ὅτι εἶναι πρόβλημα τικόν, ἐὰν τὸ Σ.Υ.Ρ.Υ. - Ε.Β.Α. ὡς Δημοσία Ὑπηρεσία εἶναι νομίμως συνεστημένη. Περὶ τούτου δὲν ἀνεύρομεν σχετικὴν τινα διατάξιν νόμου, πλὴν τῆς τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ ν.δ. 635)1948, ἀπαιτούσης διὰ τὴν νόμιμον σύστασιν τοῦ ὡς ἄνω συνεργείου ἔκδοσιν β.δ)τος, ὅπερ, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι, καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου 12 § 2 τοῦ αὐτοῦ β.δ)τος, δι' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ ἐκ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ἐπιβάρυνσις τοῦ Δημοσίου δι' οἱασδήποτε δαπάνης.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΜΙΣΘΟΣ ΕΙΣ ΠΟΣΟΣΤΟΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Ὁ μισθὸς δύναται νὰ συνίσταται καὶ εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν κερδῶν. Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ ρητῶν νομοθετικῶν διατάξεων (ἄρθρον 654 Α.Κ., ἄρθρον 3 νόμου 2112)1920 περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων), εἶναι δὲ ὡς πρὸς τοῦτο σύμφωνος καὶ ἡ θεωρία καὶ νομολογία τῶν Δικαστηρίων (*Κ. Καυκᾶς*, ὑπ' ἄρθρον 654, *Ι. Καποδίστριας*, Ἑρμ.ΑΚ, ὑπ' ἄρθρον 654, *Χ. Ἀγαλλόπουλος*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 150 ἑπ., *Ι. Σιμωνέτος*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 380 ἑπ., *Α. Τούσης*, Ἐργατ. Δίκαιον, τόμος Α', ἡμίτομος Α', σελ. 133 ἑπ., Α.Π. 250)1927, Θέμ. ΛΘ' 65).

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἄρθρον 654 Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁ μισθωτὸς τῆς ἐργασίας (ἐργοδότης) ὑποχρεοῦται νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν (μισθωτὸν) ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς πρόσωπον τῆς ἐκλογῆς τῶν μερῶν ἢ τοῦ Δικαστηρίου τὰς ἀναγκαίας περὶ κερδῶν καὶ ζημιῶν πληροφορίας, ἐφ' ὅσον δὲ ἀπαιτεῖται, ὑποχρεοῦται καὶ εἰς ἐπίδειξιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων. (Ἴδετε περὶ τούτου Πρωτοδικεῖου Θεσσαλονίκης 8429)1963, ΕΕΔ 22, 1337, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ παραπομπαὶ εἰς θεωρίαν).

Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, ἂν ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται νὰ προσβάλῃ τὸν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου συνταχθέντα ἰσολογισμόν, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἰδίου του ἐπὶ τῶν κερδῶν δικαιώματος.

Τὸ ζήτημα, κατὰ τὰ θεωρητικὰ δεδομένα, ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κατὰ τὸν *Ἰ. Σιμωνέτον*, Δώδεκα Μελέται Ἀστικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ Δικαίου, σελ. 381, ὁ ἐπὶ ποσοστοῖς ἐργαζόμενος εἶναι ἁπλῶς μισθωτός, ὑποχρεούμενος νὰ παρέχῃ τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸν ἐργοδότην, ὅστις διοικεῖ ἐλευθέρως τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καὶ εἶναι ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ ρυθμίζῃ τὰ τοῦ τρόπου τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, νὰ ἀποφασίζῃ τὴν αὔξησιν τῶν κεφαλαίων αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ τὴν διάλυσιν αὐτῆς. Ὁ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβόμενος μισθωτὸς ἔχει μὲν τὰ δικαιώματα τοῦ ἄρθρου 654 Α.Κ., δὲν δύναται ὅμως νὰ λαμβάνῃ ὡς ὁ ἑταῖρος (ἄρθρον 755 Α.Κ.), ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν γνῶσιν τῆς πορείας τῶν ἑταιρικῶν ὑποθέσεων, νὰ ἐξετάζῃ τὰ βιβλία καὶ τὰ ἔγγραφα καὶ νὰ καταρτίζῃ περίληψιν τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως τῆς ἑταιρείας. Ἐξ ἄλλου δὲν ὁρίσταται κατ' ἀρχὴν ἔναντι τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἐργαζομένου εὐθύνη τοῦ ἐργοδότου διὰ τὸν τρόπον τῆς ὑπ' αὐτοῦ διαχειρίσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐκτὸς βεβαίως ἐὰν ὁ τρόπος τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου διευθύνσεως τῆς ἐργασίας ἀποσκοπῇ προφανῶς εἰς τὴν μείωσιν τῆς ἀμοιβῆς τοῦ ἐργαζομένου (παραπομπὴ καὶ εἰς ξένους συγγραφεῖς).

Κατὰ τὸν *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, ἔκδοσις τρίτη, σελ. 535, ἐὰν ὁ ἐργοδότης ἐμφανίζῃ προϋπολογισμόν, εἰς ὃν ἀναγράφει καὶ ἕτερα, πλὴν τῶν ἀναγραπτέων, ποσὰ ὡς ἔξοδα ἢ αὔξησιν τὰ ὄντως παρ' αὐτοῦ καταβληθέντα, ὁ ἐκμισθωτὴς τῆς ἐργασίας (μισθωτὸς) δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀποδεικνύων τὴν ἀνακρίβειάν του (παραπομπὴ εἰς ξένους συγγραφεῖς), καὶ τὰς περὶ τούτου ἔριδας θέλει ἐπιλύσει τὸ κατὰ νόμον ΓΨΟΔ' ἁρμόδιον Δικαστήριον, κατόπιν προσφυγῆς εἰς αὐτὸ τοῦ μισθωτοῦ, ἀπαιτοῦντος τὸν μισθόν του, εἰς ὃν συνυπολογίζονται καὶ τὰ κέρδη.

Κατὰ τὸν *Ἰ. Καποδίστριαν*, Ἑρμ.ΑΚ ὑπ' ἄρθρον 654, ἀριθ. 17, ὁ μισθωτὸς δὲν δικαιοῦται νὰ προσβάλῃ τὸν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου συνταχθέντα ἰσολογισμόν, δι' οὗ τυχὸν ἐγένοντο εὐρεῖαι ἀποσβέσεις ἢ κράτησις ἀποθεματικῶν, πλὴν ἂν εἰς τοῦτο ὁ ἐργοδότης προέβη κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος (ἄρθρον 281 Α.Κ.) καὶ ἵνα περιορίσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸ ποσὸν τοῦ μισθοῦ τοῦ μισθωτοῦ. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει τὸ Δικαστήριον, ἐπὶ ἀγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ, κρίνει διὰ πραγματογνωμόνων, ἐὰν τὰ κέρδη, ἐφ' ὧν ὑπολογίζεται τὸ ποσοστόν, ἦσαν πράγματι ὅσα ἐμφανίζονται παρὰ τοῦ ἐργοδότου εἰς τὸν ἰσολογισμόν.

Κατὰ τὸν *Χ. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατικὸν Δίκαιον, σελ. 151, ὁ μισθωτὸς δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τὸν συνταχθέντα ἰσολογισμόν, οὔτε δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν κατάρτισιν ἰδιαιτέρου λογαριασμοῦ ἐκτὸς ἂν ὁ ἰσολογισμὸς συνετάχθη αὐθαιρέτως μὲ κακοπίστους ἀποσβέσεις ἢ μεγάλα ἀποθεματικά, διὰ νὰ μειώσῃ τὴν συμμετοχὴν τοῦ μισθωτοῦ.

Κατὰ τὸν *Α. Τούσην*, Ἐργ. Δίκαιον, σελ. 135, ἐὰν ὁ ἐργοδότης δολίως καὶ πρὸς βλάβην τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ ἐνήργησε πράξεις, ἐξ ὧν ἐλαττοῦται ὁ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς καλῆς πίστεως ἀναμενόμενος μισθός, ἤτοι ἂν ἐνήργησε κατὰ κατάχρησιν δικαιώματος (Α.Κ. 281), τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ προσδιορίζῃ τὸ ἐκ ποσοστοῦ μέρος τοῦ μισθοῦ, ὅπερ θὰ ἔδει νὰ λάβῃ ὁ μισθωτός. (Βλέπε σχετικῶς καὶ *Κ. Τριανταφυλλόπουλον*, ἐν Μπαλῇ, τόμος 41, σελ. 134).

Ἐκ τῆς νομολογίας σχετικὴ ἡ Ἐφετείου Ἀθηνῶν 137)1934 (ΕΕΝ α' 209).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

668)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί συστάσεως Γραφείου Εύρέσεως Έργασίας εἰς Θήβας.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 196 τῆς 6 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3252)1955 «περὶ διοικήσεως τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας καὶ τροποποιήσεως τινων νόμων». 2) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 3925)1959 «περὶ Ὑπουργείων καὶ Ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν». 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 868)1960 β.δ/τος «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας» καὶ 4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 648)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτείνει τῶν Ἡμετέρων Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Συνιστῶμεν Γραφεῖον Εὑρέσεως Ἐργασίας εἰς Θήβας μὲ ἕδραν τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν.

Ἡ κατὰ τόπον ἁρμοδιότης αὐτοῦ περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν.

Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Νοεμβρίου 1963

—

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

92269)5698)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ κηρύξεως ἐκτελεστῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 3) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης περὶ τῶν ὅρων ἁμοιβῆς τῶν ἐκδορροσφαγέων Ἐλασσόνος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 618 τῆς 16 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς τροποποιηθησαν ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Τήν ὑπ' ἀριθ. 3)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, δι' ἧς μετερρυθμίσθη, μετ' ἐφεσιν, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2)1963 ὁμοία τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, ἀποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν ἐκτελεστὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 3)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περὶ τῶν ὅρων ἁμοιβῆς τῶν ἐκδορροσφαγέων Ἐλασσόνος», ἐκδοθεῖσαν εἰς ἐπίλυσιν διενέξεως μεταξὺ τοῦ Σωματείου «Ἐκδορροσφαγέων Ἐλασσόνος, ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Συλλόγου Χωρεμπόρων Ἐλασσόνος, τῆς ὁποίας τὸ διατακτικὸν ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Α'. Καθορίζει τὰς ἁμοιβὰς τῶν ἐκδορροσφαγέων Ἐλασσόνος ὡς ἑξῆς κατὰ κεφαλήν:

	Δραχμαί
1) Ἀρνιά, κατσίκια, σφαγή, ἐκδορά, συγόρισμα	5,50
2) Λιγοπρόβατα, σφαγή, ἐκδορά, συγόρισμα	8,50
3) Μόσχοι μέχρις ὀδόντων	37
4) Βοοειδῆ γενικῶς	45
5) Χοῖροι γδαρτοὶ ἐν γένει κλπ.	55
6) Χοῖροι μετ' ἀποτριχώσεως, 1-20 κιλά	28
7) Χοῖροι μετ' ἀποτριχώσεως, κιλὰ 21 καὶ ἄνω	35
8) Χοῖροι μετ' ἀποτριχώσεως, κιλὰ 51 καὶ ἄνω	50

Β'. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς 22 Ἀπριλίου 1963».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Νοεμβρίου 1963

—

92680)5724)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ παρατάσεως ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως φυλάκων, νυκτοφυλάκων καὶ θυρωρῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 518 τῆς 16 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ. 3755)1957. 2) Τὴν κοινοποιηθεῖσαν ἡμῖν κατὰ τὴν 16.9.1.63 καταγγελίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 16)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν ἐκ μέρους τοῦ Σωματείου Φυλάκων-Νυκτοφυλάκων καὶ Θυρωρῶν περιοχῆς Ἐλευσῖνος. 3) Σχετικὴν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.11.1963, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπὶ ἓμηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 16.3.1964, τὴν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης, ὡς ἄνω, ὑπ' ἀριθ. 16)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περὶ τῶν ὅρων ἁμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν φυλάκων, νυκτοφυλάκων καὶ θυρωρῶν βιομηχανικῶν ἐργοστασίων Ἐλευσῖνος», ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 82400) 1962 ἀποφάσεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ (Φ.Ε.Κ. 378, τ. Β' τῆς 24.10.1962 (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Νοεμβρίου 1963

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 1398.

93699)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 4) 1963 αποφάσεως του Π.Δ.Δ.Δ Πειραιώς, αφορώσης συμπλήρωσιν όρου της υπ' αριθ. 6)1962 αποφάσεώς του «περί των όρων αμοιβής των μακαρονοτεχνιτών άπασης της χώρας».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 523 της 19 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, 2) Την υπ' αριθ. 4)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, επικυρωθείσαν, μετ' απόρριψιν εφέσεως, διά της υπ' αριθ. 9)1963 όμοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, άφορώσαν συμπλήρωσιν όρου της υπ' αριθ. 6)1962 όμοίας «περί των όρων αμοιβής των μακαρονοτεχνιτών άπασης της χώρας», αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστην την υπ' αριθ. 4)1963 απόφασιν του Π.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, επικυρωθείσαν διά της υπ' αριθ. 9)1963 όμοίας του Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιώς, της οποίας τό διατακτικόν έχει ώς ακολούθως:

«1) Συμπληροί τον εν τη παραγράφω ΣΤ' της υπ' αριθ. 6)1962 αποφάσεώς του όρον ώς εξής: Εις την ειδικότητα των συσκευαστριών μακαρονοποιίας περιλαμβάνονται και αί ασχολούμεναι μέ την επικόλλησιν των ετικεττών εις τά πακέτα των ζυμαρικών.

2) Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεώς της.

Εκρίθη, αποφασίσθη και εδημοσιεύθη εν Πειραιεί τη 27 Μαρτίου 1963».

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 19 Νοεμβρίου 1963

—

89848)5637)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί κηρύξεως εκτελεστής της υπ' αριθ. 27) 1963 αποφάσεως του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού κινήσεως των αστικών λεωφορείων περιοχής Δ.Π.Π.».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 514 της 11 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν τάς διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 20 του νόμου 3239)1955, ως ετροποποιήθησαν υπό του ν.δ. 3755)1957, αποφασίζομεν:

Κηρύσσομεν εκτελεστην την υπ' αριθ. 27) 1963 απόφασιν του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών «περί των όρων αμοιβής και εργασίας του προσωπικού κινήσεως των αστικών λεωφορείων περιοχής Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων», εκδοθείσαν εις επίλυσιν διενέξεως μεταξύ των: 1) Συνδέσμου Εισπρακτόρων Λεωφορείων Αστικών και Υπεραστικών Γραμμών Α.Π.Π. 2) Σωματείου Οδηγών Ιδιωτικών Λεωφορείων Πειραιώς, 3) Σωματείου Οδηγών Λεωφορείων Αθηνών, 4) Ενώσεως Εισπρακτόρων Λεωφορείων Πειραιώς, 5) Συνδέσμου Εισπρακτόρων Αστικών Λεωφορείων Πειραιώς, Προαστείων, 6) Συνδέσμου Οδηγών Αστικών Λεωφορείων Πειραιώς - Προαστίων, 7) Ενώσεως Εισπρακτόρων Λεωφορείων Αθηνών - Περιχώρων, 8) Συνδέσμου Ελεγκτών Ιδιωτικών Λεωφορείων Αθηνών - Πειραιώς, 9) Σωματείου Σταθμαρχοελεγκτών Πειραιώς - Περιξ. 10) Ομοσπονδίας Υπαλληλικού Προσωπικού Αυτοκινήτων Ελλάδος, 11) Πανελληνίου Ομοσπονδίας Υπαλληλικού Προσωπικού Αυτοκινήτων αφ' ενός και αφ' ετέρου των: 1) Συνδέσμου Ιδιοκτητών Αστικών Λεωφορείων Πειραιώς, 2) Συνδέσμου Αναπήρων Πολέμου Ιδιοκτητών Αυτοκινήτων Αστικών Λεωφορείων Αθηνών - Πειραιώς, 3) Συνδέσμου Επαγγελματιών Ιδιοκτητών Αστικών Αυτοκινήτων Λεωφορείων Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, 4) Συνδέσμου Λεωφορειούχων Μείζονος Τύπου «Υ», 5) Εθνικής Πανελλαδικής Ομοσπονδίας Επαγγελματιών Ιδιοκτητών Αστικών Λεωφορείων και 6) Αστικών Συγκοινωνιών Περιοχής Αθηνών (Α.Ε.), της οποίας το διατακτικόν έχει ώς ακολούθως:

1) Από της ισχύος της παρούσης αύξάνονται κατά ποσοστόν (10ο)ο) δέκα τοίς εκατόν τά κατώτατα όρια βασικών μηνιαίων μισθών του προσωπικού κινήσεως (οδηγών, εισπρακτόρων, σταθμαρχών, ελεγκτών) των αστικών λεωφορείων αυτοκινήτων περιοχής Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων (εντεταγμένων εις τά οικεία Κ.Τ.Ε.Α. και την Α.Ε. «Α.Σ.Π.Α.»), ως ταύτα καθορίσθησαν υπό των υπ' αριθ. 9 και 10 έτους 1959 αποφάσεων του Δ.Δ.Δ.Δ. Αθηνών (ό.ά. 46493) 1959 και 46494)1959, Φ.Ε.Κ. 236, τεύχος Β' της 2.7.1959) (*) και προσηυξήθησαν βάσει της από 9.11.1960 συλλογικής συμβάσεως εργασίας (ό.ά. 76261)1960, Φ.Ε.Κ. 480 τεύχος Β' της 24.11.1960) (**).

2) Οι ούτω διαμορφούμενοι βασικοί μηνιαίοι μισθοί προσαυξάνονται διά των άκολούθων επιδομάτων:

α) Πολυετούς υπηρεσίας. Εκ ποσοστού πέντε τοίς εκατόν (5ο)ο) επί τη συμπληρώσει εκάστης τριετούς πραγματικής υπηρεσίας ή προϋπηρεσίας εν τω Κλάδω παρά τω αυτώ ή έτέρω εργοδότη και μέχρι συμπληρώσεως εν συνόλω πέντε (5) τριετιών. Εξ αυτών αί τέσσαρες τριετίαι καταβάλλονται από της ισχύος της παρούσης, ή δέ πέμπτη από 1ης Οκτωβρίου 1963.

β) Οικογενειακών βαρών. Εκ ποσοστού 10ο)ο διά την σύζυγον και 5ο)ο δι' εκαστον και μέχρι τριών τέκνων, εφ' όσον τά εκ τούτων άρρενα είναι ηλικίας κάτω 18 ετών, τά δε θήλεα κάτω των 20 ετών συμπεπληρωμένων.

Το εκ 5ο)ο επίδομα τέκνων δεν δύναται νά είναι κατώτερον του εκ του Διανεμητικού Λογαριασμού οικογενειακών επιδομάτων μισθωτών (Δ.Α.Ο.Ε.Μ.) παρεχομένου εκάστοτε επιδόματος, της επί πλέον διαφοράς συμπληρουμένης υπό του οικείου εργοδότου.

3) Επί του συνόλου των ώς άνωτέρω καθοριζομένων αποδοχών υπολογίζονται τά επιδόματα Κυριακών, εορτών, νυκτερινής εργασίας, ώς καί

(*) ΕΕΔ 18, σελ. 800.

(**) ΕΕΔ 19, σελ. 1487.

αί λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἀποζημιώσεις.

4) Εἰδικῶς διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ καταβλητέου ποσοῦ, λόγῳ δώρου Χριστουγέννων, εἰς τοὺς ἀνωτέρω μισθωτοὺς ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡ 3η παράγραφος τῆς ἀπὸ 9.11.1960 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ὑπ' ἀριθ. 76261)1960, Φ.Ε.Κ. 480, τεῦχος Β' τῆς 24.11.1960).

5) Εἰς τὸ ὁποῖον ἡ παροῦσα προσωπικὸν παρέχεται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 (ἄρθρον 2 § 1 ἐδάφιον α' καὶ § 2) προβλεπομένη ἐτησία ἄδεια, μὲ βάσιν τὰς δώδεκα (12) ἐργασίμους ἡμέρας.

6) Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῇ παρούσῃ διατάξεις, ὡς καὶ τυχὸν ὑφιστάμεναι εὐνοϊκώτεραι ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς.

7) Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1963.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Νοεμβρίου 1963

—

82314)13674)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως μηχανικῶν ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 438 τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν:

Τὸ ὑπογραφὲν τὴν 28.8.1963 συμφωνητικὸν μεταξὺ ἐκπροσώπων ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς Πανελληνίου Ἀκτοπλοϊκῆς Ἑνώσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Μηχανικῶν Ε.Ν.

Ἰδόντες

Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 3276)1944 «περὶ συλλογικῶν συμβάσεων ἐν τῇ ναυτικῇ ἐργασίᾳ», ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει σήμερον, ἀποφαίζομεν:

1) Κυροῦμεν τὸ ὑπογραφὲν τὴν 28ην Αὐγούστου 1963 συμφωνητικὸν μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ἐφοπλιστῶν καὶ ναυτικῶν, διὰ τοῦ ὁποίου ὁρίζεται ὅτι καὶ διὰ τοὺς μηχανικοὺς μέλη τῆς συμβαλλομένης ὀργανώσεως (Π.Ε.Μ.Ε.Ν.), τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐπὶ ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, θὰ ἔχουν ἰσχὺν πᾶσαι αἱ διατάξεις τῆς ὑπογραφείσης τὴν 30.7.1963 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, ἥτις ἐκυρώθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 69705)11542)20.8.1963 ἀποφάσεως μας καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἰσχὺς καθωρίσθη ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1963 ἕως 31 Δεκεμβρίου 1964.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1963

Συμφωνητικὸν

Ἐν Πειραιεῖ σήμερον τὴν 28ην Αὐγούστου 1963 οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς Χαράλαμπος Τυπάλδος καὶ Νικόλαος Καβουνίδης, πρόεδρος καὶ γενικὸς γραμματεὺς ἀντιστοίχως τῆς Πανελληνίου Ἀκτοπλοϊκῆς Ἑνώσεως καὶ ἐκπροσωποῦντες νομίμως ἐν προκειμένῳ τὴν ἐν λόγῳ Πανελλήνιον Ἀκτοπλοϊκὴν Ἕνωσιν, καὶ ἀφ' ἑτέρου Εὐάγγελος Γκιόκας, πρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Μηχανικῶν Ε.Ν., συνελθόντες, ὅπως κοινῇ συμφωνίᾳ καθορίσωμεν τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ τὰς ἀμοιβὰς τῶν ὑπηρετούντων ἐπὶ ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων μηχανικῶν Ε.Ν., συναπεφασίσαμεν καὶ συναπεδεχθημεν, ὅπως ἐφαρμοσθοῦν ἐν προκειμένῳ καὶ ἀφ' ἧς ἰσχυσαν αἱ διατάξεις τῆς ὑπογραφείσης τὴν 30 Ἰουλίου 1963 συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων μεταξὺ τῶν πρώτων ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμβαλλομένων καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Πανελληνίου Ναυτικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ τῶν εἰς ταύτην ὑπαγομένων κλαδικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων ναυτικῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἰσχὺς καθωρίσθη ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1963 μέχρι καὶ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1964.

Τὸ παρὸν συνετάγη εἰς τριπλοῦν καὶ ἔλαβον ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τὰ συμβαλλόμενα μέλη καὶ τὸ τρίτον θέλει ὑποβληθῆ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας πρὸς κύρωσιν, ὑπογράφεται δὲ ὡς ἕπεται:

Διὰ τὴν Πανελλήνιον Ἀκτοπλοϊκὴν Ἕνωσιν

α) Χαρ. Τυπάλδος

β) Νικ. Καβουνίδης

Διὰ τὴν Π.Ε.Μ.Ε.Ν.

Εὐαγ. Γκιόκας

—

89482)5497)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 14.10.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς.

(Φ.Ε.Κ. τ. Β' φ. 490 τῆς 1 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ν. 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ἰδίως τοῦ ν. δ. 3755,1957, ἀποφαίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 14.10.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιΐας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 15.10.1963, συνεχόντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 484)15.10.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας χαρτοποιΐας

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 14ην Ὀκτωβρίου 1963 καὶ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, παρουσίᾳ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Διευθύνσεως Ἀμοιβῆς Ἐργασίας Διευθυντοῦ Γεωργίου Παπανικολάου, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3239)1955, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 73978)12430)12.10.1961 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν παρουσίᾳ αὐτοῦ κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Δημήτριος Μαρινόπουλος, Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηχάνων, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Ἰωάννης Πετιλάκης, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν καὶ 2) Σταῦρος Πουλίτσης, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἐργατῶν - Ἐργατριῶν καὶ Συνταξιούχων Βιομηχανίας Χάρτου Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συμβάσεως, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ὕψος τῶν ἀπο-

δοχῶν τῆς ὑπ' ἀριθ. 11)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον ἰσχύος αὐτῆς δέον νὰ συμβαδίζῃ πρὸς τὸν τῆς χαρτοποιΐας, συνωμολόγησαν τὰ ἑξῆς :

I. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης τὰ κατωτάτω ὅρια βασικῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν ἐργοστασίων χαρτονοποιΐας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καθορίζονται ὡς ἀκολούθως :

1) Ὁδηγοὶ χαρτοποιητικῆς μηχανῆς ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 85.

2) Ὁδηγοὶ ὁλλανδικῶν δεξαμενῶν ἡμερομίσθιον δραχμαὶ 82.

(Τῶν ἀνωτέρω ἡμερομισθίων δικαιοῦνται οἱ ἔχοντες εἰς τὰς εἰδικότητας ταύτας ἑνὸς τοὐλάχιστον ἔτους εὐδόκιμον προϋπηρεσίαν).

3) Ἀνειδίκευτοι ἐργάται :

α) Κατὰ τὴν πρόσληψιν		
αα) Ἄνδρες	δραχμαὶ	59
ββ) Γυναῖκες	»	46
β) Μετὰ πάροδον ἔτους ἀπὸ τῆς προσλήψεως :		
αα) Ἄνδρες	δραχμαὶ	63
ββ) Γυναῖκες	»	48

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἡμερομίσθια περιλαμβάνεται συμψηφιζόμενον τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)1961 Ἡράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐπίδομα ἄρτου ἐκ μιᾶς δραχμῆς.

II. Εἰς τοὺς ὁδηγοὺς χαρτονοποιητικῶν μηχανῶν καὶ ὁλλανδικῶν δεξαμενῶν χορηγοῦνται ἐτησίως ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων καὶ μία φορμα, ἀνήκοντα κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐργοδότην.

III. Τὰ μέχρι σήμερον καταβαλλόμενα ἡμερομίσθια, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνώτερα τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσιν.

IV. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. καὶ δὲν δύναται νὰ καταγγελθῇ πρὸ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1964.

V. Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ ἓν ἐπὶ πλέον πρὸς κατάθεσιν κατὰ νόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐργασίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.

Οἱ συμβαλλόμενοι

Ὁ Διευθυντὴς Ἀμοιβῆς Ἐργασίας

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1963

—

92115)5685)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 1.10.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν λευκοσιδηρουργῶν καὶ ὑδραυλικῶν Θεσσαλονίκης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 516 τῆς 13 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν. δ. 3755)1957, ἀποφαινόμεθα :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 1.10.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν λευκοσιδηρουργῶν καὶ ὑδραυλικῶν Θεσσαλονίκης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 24.10.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 486)24.10.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν λευκοσιδηρουργῶν καὶ ὑδραυλικῶν Θεσσαλονίκης

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, σήμερον τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1963 καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Συνδέσμου Βιομηχάνων Μακεδονίας - Θράκης (Μέγαρον Ε.Β.Ε.Θ.), οἱ ὑπογεγραμμένοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ Ἰωάννης Σιδηρόπουλος καὶ Δημ. Καπανίτης, ὡς ἐκπρόσωποι διὰ τὸν κλάδον λευκοσιδηρουργίας τοῦ ρηθέντος Συνδέσμου ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως, Παναγιώτης Μανωλόπουλος καὶ Μιχαὴλ Σουβατζόγλου, ὡς ἐκπρόσωποι τῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως Συντεχνίας Ὑδραυλικοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ 1) Γεώργιος Γεμεντζίδης καὶ 2) Δημήτριος Σκουρίδης, ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ἐργατοτεχνιτῶν Λευκοσιδηρουργῶν καὶ Ὑδραυλικῶν Θεσσαλονίκης, καὶ Κατσίφας Ἀντώνιος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ε.Κ.Θ., νομίμως ἐκλεγέντες καὶ ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς πρώτης τῶν ἐργοδοτικῶν ὀργανώσεων καὶ τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν μελῶν τῶν λοιπῶν ὡς ἄνω, δευτέρας ἐργοδοτικῆς καὶ ἐργατικῆς ὀργανώσεων, διὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, συνωμολόγησαν καὶ συναπεδέχθησαν τὰ ἀκόλουθα :

Τὰ ὑπὸ τῆς ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων τῶν ἐργατοτεχνιτῶν ὑδραυλεκῶν καὶ λευκοσιδηρουργῶν Θεσσαλονίκης ἔχουν ὡς ἀκολούθως, ἤτοι :

Διὰ τοὺς μαθητευομένους λευκοσιδηρουργοὺς καὶ ὑδραυλικοὺς ἀπασχολήσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους	Δραχμαὶ 24
Ἀπὸ 1 ἕως 2 ἔτη	30
» 2 » 3 »	42
» 3 » 4 »	52
» 4 » 5 » (βοηθὸς τεχνίτου)	64
» 5 » 6 » (τεχνίτης)	72
» 6 καὶ ἄνω ἔτη (τεχνίτης)	82
Διὰ δὲ τὸ ὑφῆλυ προσωπικὸν τῶν μὲν ἀνηλίκων κατὰ τὴν πρόσληψιν	27
Μετὰ πάροδον ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς προσλήψεως	30
Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 16ου ἔτους τῆς ἡλικίας των	50
Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 17ου ἔτους καὶ προϋπηρεσίας ἑνὸς ἔτους	54

Λοιποὶ ὅροι

α) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν εἰς τοὺς μισθωτοὺς των κατ' ἔτος ἀνὰ μίαν φορμαν ἐργασίας εἰς ἄνδρας καὶ μίαν ρόμπαν εἰς τὰς γυναῖκας, ἅτινα εἴδη ἀνήκουν κατὰ κυ-

ρώτητο εἰς τοὺς ἐργοδότας καὶ θὰ παραμένουν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας.

β) Οἱ ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται νὰ χορηγοῦν εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἡμίματα τοῦ γαλβανιστηρίου καθ' ἑκάστην 1|2 κιλὸν γάλα, ἀπαγορευομένης τῆς καταβολῆς τοῦ εἰς χρῆμα ἀντιτίμου.

γ) Αἱ διὰ τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων τυχὸν καταβαλλόμεναι ἀποδοχαί, ἀνώτεραι τῶν ὑπὸ τῆς παρούσης καθοριζομένων, δὲν δύνανται νὰ μειωθῶσι, τυχὸν δὲ ἐφαρμοζόμενοι εὐνοϊκώτεροι ὅρων τῶν ἐργαζομένων ἐν γένει ὅροι δὲν δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν.

Ἡ ἰσχὺς ἄρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1963 διὰ τὴν εἰρηνοδικειακὴν περιφέρειαν Θεσσαλονίκης.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας συνετάγη εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα καὶ τὰ συμβαλλόμενα μέρη.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Νοεμβρίου 1963

—

91293)5655)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 18.9.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδοροσφαγέων Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ Νομοῦ Βοιωτίας.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 515 τῆς 11 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφαινόμεθα :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 18.9.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδοροσφαγέων τῶν πόλεων Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ Νομοῦ Βοιωτίας, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 21.10.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 485)21.10.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἧτις ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδοροσφαγέων πόλεων Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ Νομοῦ Βοιωτίας.

Ἐν Λεβαδείᾳ σήμερον τὴν 18ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1963, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Τετάρτην καὶ ὥραν 10ην π.μ., προσελθόντες εἰς τὰ ἐνταῦθα Γραφεῖα τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς 1) Γεώργιος Κων. Παπαγεωργίου, πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Βοιωτίας, ἐκπροσωπῶν τοὺς ἐμποροβιομηχάνους καὶ ἐπαγγελματοβιοτέχνας τοῦ Νομοῦ Βοιωτίας καὶ 2) Σωτήριος Κ.Θ. Γεωργίου καὶ Βασίλειος Ἀλεξ. Τάλιας, ὁ μὲν πρῶτος πρόεδρος, ὁ δὲ δεύτερος γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου Κρεοπωλῶν Λεβαδείας «Οἱ Ἅγιοι Ταξιάρχαι», ἐκπροσωποῦντες τὰ μέλη τοῦ σωματείου τούτου, καὶ ἀφ' ἑτέρου 1) Λουκᾶς Σερ. Δελάκος, πρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Λεβαδείας, ἐκπροσωπῶν τοὺς ἐργατοϋπαλλήλους τῆς ἐπαρχίας Λεβαδείας, 2) Νικόλαος Κων. Γιαννακόπουλος καὶ Ἡλίας Σπυρ. Γιαννακόπουλος, ὁ μὲν πρῶτος πρόεδρος, ὁ δὲ δεύτερος γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Ἐκδαρέων Λεβαδείας «Οἱ Ἅγιοι Ταξιάρχαι», καὶ 3) Βασίλειος Κων. Ζανιᾶς καὶ Παν. Ἀναστ. Βούτσας, ὁ μὲν πρῶτος πρόεδρος, ὁ δὲ δεύτερος γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Σωματείου Ἐκδαρέων Ὀρχομενοῦ, ἅπαντες δεόντως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ὡς ἀνωτέρω ἐκπροσωποῦσαν Ὀργανώσεων, ὑπέγραψαν παρουσίᾳ τοῦ Δημοσθένους Παραδείση, Ἐπιθεωρητοῦ Ἐργασίας, εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένου κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3239)1955 διὰ τὴν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων, τὴν παροῦσαν τοπικὴν ὁμοιοεπαγγελματικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, δι' ἧς ρυθμίζονται ἐφεξῆς οἱ ὅροι ἐργασίας ἐν γένει καὶ τὰ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐκδορουσφαγέων τῶν πόλεων Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ, κατὰ τοὺς κάτωθι εἰδικώτερον καθοριζομένους ὅρους :

Κεφάλαιον Α'

Σκοπὸς

Ἄρθρον 1

Διὰ τῆς παρούσης τοπικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διώκεται ἡ κατὰ τὸ δυνατὸν πλήρης ρύθμισις τῶν ἐργασιακῶν σχέσεων, τῶν συναπτομένων μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων ὀργανώσεων, περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς σφαγῆς, ἐκδορᾶς καὶ ἐπεξεργασίας τῶν βοοειδῶν (βοῶν, μόσχων, βουβάλων) καὶ τῶν λευκῶν κρεάτων (ἀρνῶν, προβάτων, ἐριφίων, αἰγῶν, χοίρων κλπ.), τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν πλήρη κατεργασίαν τούτων, ὡς καὶ ἡ ἐπέλευσις τῶν ἀπαραιτήτων βοηθητικῶν ἐργασιῶν κατὰ τὴν διενέργειαν τῆς ἀστυκτηνιατρικῆς ἐπιθεωρήσεως, τοῦ κρεοσκοπικοῦ ἐλέγχου, ὡς καὶ ἡ πρόσληψις δημιουργίας διενέξεων καὶ ἀναφυομένων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τοῦ κατὰ τὸ δυνατὸν πλήρους καθορισμοῦ τῶν ἑκατέρωθεν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, τοῦ τρόπου ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας, τῆς θεσπίσεως συγχρονισμένου τιμαλογίου ταύτης, ὡς καὶ τοῦ σαφοῦς καθορισμοῦ τῶν συνεπείων ἐκ τῶν παραβάσεων τῶν διατάξεων τῆς παρούσης, θέλουσιν ἀποφευχθῇ αἱ συνήθεις μεταξὺ τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων διαφωνίαι καὶ ἔριδες, ἐπὶ προφανῆ ὠφελείᾳ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὡφελείᾳ.

Κεφάλαιον Β'

Ἄρθρον 2

Ἡ ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων ἐργατικῶν ὀργανώσεων διὰ τῶν εἰς αὐτὰς ἐντεταγμένων μελῶν ἐξ εἰδικευμένων ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδοροσφαγέων καὶ ἐφωδιασμένων διὰ βιβλιαρίων ὑγείας δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 575)1960 β. δ)τος παρεχομένη ἐργασία συνίσταται εἰς τὴν κανονικὴν καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας ὑγιεινομικὰς, ἀγορανομικὰς καὶ ἀστυνομικὰς διατάξεις σφα-

γήν, έκδοράν, έκκοιλίασιν, τεμαχισμόν (εἰς τέσσαρα μέρη), περιποίησιν (συγύρισμα), πλύσιμον κοιλιῶν - ἐντέρων, τοποθέτησιν ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων καὶ τὴν ὑπεύθυνον παράδοσιν εἰς τὸν δικαιοῦχον παντὸς σφαγείου (βοοειδοῦς, αἰγοπροβατοειδοῦς, χοίρου) σφαζομένου ἐντὸς τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων τῶν πόλεων Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ ἢ ἐκτὸς τούτων, ὁπουδήποτε ἐντὸς τῆς περιφερείας τῶν Εἰρηνοδικείων Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ καὶ τῶν περὶ ἀγροτικῶν προαστίων.

Πρὸς τοῦτο αἱ μὲν ἐργατικαὶ ὀργανώσεις Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ ὑποχρεοῦνται νὰ διατηροῦν ἀντιστοίχως εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐργοδοτῶν κρεοπωλῶν - ζαμπούρων καθημερινῶς καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὑποδειχθησομένην ὥραν ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς ἕως τῆς 2ας μεταμεσημβρινῆς ἀνάλογον καὶ ἱκανὸν ἀριθμὸν ἐργατικῶν συνεργείων εἰς τὰ σφαγεῖα καὶ εἰς πάντα ἄλλον τόπον, ὅστις ἤθελεν ὑποδειχθῆ πρὸς παροχὴν τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν, οἱ δὲ ἐργοδόται ὀφείλουσι διὰ τὰς αὐτὰς ἐργασίας νὰ προσλαμβάνωσι καὶ ἀπασχολῶσιν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰ συνεργεῖα ἐκ τῶν μελῶν τῶν ὧδε συμβαλλομένων ἐργατικῶν ὀργανώσεων.

Ὁρίζεται, ὅτι ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ἐκ μέρους παντὸς ἐργοδότου, ὅπως παραδώσῃ τὰ σφαγεῖα πρὸς ἐργασίαν ἐντὸς τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων ἢ τῶν προσωρισμένων νὰ σφαγῶσιν ἐκτὸς τούτων εἰς τὰ ἐργατικὰ συνεργεῖα τῶν συμβαλλομένων ἐργατικῶν ὀργανώσεων, τοῦτο θὰ συνεπάγεται τὴν ὑποχρέωσιν τῆς καταβολῆς τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 τῆς παρούσης τεθεσπισμένων τιμολογίων τῶν ἐργατικῶν δικαιωμάτων. Πρὸς τοῦτο ὑποχρεοῦνται οἱ ἐργοδόται, ὅπως προειδοποιῶσι τὰς ἐργατικὰς ὀργανώσεις καὶ ὑποδεικνύωσι τὸν χρόνον καὶ τόπον, ἔνθα θὰ λάβῃ χώραν ἡ σφαγὴ τῶν σφαγίων τούτων διὰ τὴν ἀκριβῆ ὥραν μεταβάσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς τοῦτο ἐργασιῶν.

Κεφάλαιον Γ'
Τιμολόγιον ἐργασίας
Ἄρθρον 3

Τὰ ἐργατικὰ δικαιώματα σφαγῆς, ἐκδορᾶς, τεμαχισμοῦ, περιποιήσεως κλπ. ἐργασιῶν καθορίζονται διὰ τῆς παρούσης ὡς ἀκολούθως:

1) Ἄμνοι καὶ ἐρίφια γάλακτος, χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου μέχρι 31ης Μαρτίου, ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, ἐκδορά, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων, πλύσιμον κοιλιῶν - ἐντέρων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 5.00.

2) α'. Ἄμνοὶ καὶ ἐρίφια, χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους, ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, ἐκδορά, ἐκκοιλίασις, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς θαλάμων Δημοτικῶν Σφαγείων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 5.50

β) Πλύσιμον κοιλιῶν - ἐντέρων τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 0.50.

3) α'. Αἰγοπρόβατα ἐν γένει, ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, ἐκδορά, ἐκκοιλίασις, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 9.00.

β) Πλύσιμον κοιλιῶν - ἐντέρων τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 0,50.

4) α'. Μόσχοι γάλακτος βάρους μέχρι 50 χιλιογράμμων, ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, ἐκδορά, ἐκκοιλίασις, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 30,00.

β) Πλύσιμον κοιλιῶν - ἐντέρων καὶ τεμαχισμὸν (εἰς τέσσαρα μέρη) τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 5.00.

5) α'. Μόσχοι - βοοειδῆ ἐν γένει βάρους 51 ἕως 120 χιλιογράμμων, ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, ἐκδορά, ἐκκοιλίασις, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 45.00.

β) Πλύσιμον κοιλιῶν - ἐντέρων τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 5.00.

γ) Τεμαχισμὸς (εἰς τέσσαρα μέρη) τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 5.00.

6) α'. Μόσχοι - βοοειδῆ ἐν γένει βάρους ἄνω τῶν 121 χιλιογράμμων, ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, ἐκδορά, ἐκκοιλίασις, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 55.00.

β.' Πλύσιμον κοιλιῶν - ἐντέρων τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 5.00.

γ'. Τεμαχισμὸς (εἰς τέσσαρα μέρη) τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 5.00.

7) Χοιρίδια βάρους μέχρις 25 χιλιογράμμων, ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, μάδημα, ἐκκοιλίασις, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 20.00.

8) α'. Χοιρινὰ ἐν γένει βάρους 26 ἕως 50 χιλιογράμμων ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, ἐκδορὰ ἢ μάδημα, ἐκκοιλίασις, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 30.00.

β'. Τεμαχισμὸς (εἰς τέσσαρα μέρη) τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 2.00.

9) α'. Χοιρινὰ ἐν γένει βάρους ἄνω τῶν 50 χιλιογράμμων, ἀδιακρίτως προελεύσεως, σφαγή, ἐκδορὰ ἢ μάδημα, ἐκκοιλίασις, περιποίησις (συγύρισμα), τοποθέτησις ἐντὸς τῶν θαλάμων τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 40.00.

β'. Τεμαχισμὸς (εἰς τέσσαρα μέρη) τῶν ὡς ἄνω κατὰ κεφαλὴν δραχμὰς 5.00.

10) Διὰ τὰ εἰσαγόμενα ἐσφαγμένα καὶ ἐγδαρμένα ζῶα, ἀδιακρίτως προελεύσεως, ἐπὶ σκοπῷ καταναλώσεως τῶν εἰς τὰς πόλεις Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ, ὡς καὶ τοὺς συνοικισμοὺς αὐτῶν, εἴτε τὰ σφάγια ταῦτα εἰσάγονται ἀκέραια, εἴτε τεμαχισμένα, διὰ τὰ ὁποῖα αἱ συμβαλλόμεναι ἐργατικαὶ ὀργανώσεις ὑποχρεοῦνται νὰ διαθέτουν τὰ εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς προσήκοντα συνεργεῖα ἐν ἑτοιμότητι ἐργασίας καὶ εἰς τοὺς οἰ-

κείους τόπους έκτελέσεως αὐτῶν, διά την έκτέλεσιν μιᾶς τῶν ἐργασιῶν παραλαβῆς, καταμετρήσεως, ταξινομήσεως, μερικῆς ἐκδερματώσεως, ἐπιμελείας χρυσοκαπήσεως κλπ., τό τιμολόγιον ἀμοιβῆς καθορίζεται ὡς ἀκολούθως :

α') Λιγοπροβατοειδῆ ἐν γένει κατά κεφαλήν δραχμάς 1.00.

β') Μόσχοι - βοοειδῆ ἐν γένει κατά κεφαλήν δραχμάς 5.00.

γ') Χοιρινά ἐν γένει κατά κεφαλήν δραχμάς 2.00.

11) Φορτώσεις - ἐκφορτώσεις γενικῶς (προαιρετικῶς ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν) τό τιμολόγιον ἀμοιβῆς καθορίζεται ὡς ἀκολούθως :

α') Λιγοπροβατοειδῆ ἐν γένει κατά κεφαλήν δραχμάς 1.00.

β') Μόσχοι - βοοειδῆ ἐν γένει κατά κεφαλήν δραχμάς 5.00.

γ) Χοιρινά ἐν γένει κατά κεφαλήν δραχμάς 3.00.

Εἰδικῶς συμφωνεῖται, ὅτι κατά την χρησιμοποίησιν τῶν ἐργατῶν τῶν ὡς ἄνω συμβαλλομένων ἐργατικῶν ὀργανώσεων δι' ἐργασίας ἐκτός τῶν Τοπικῶν Δημοτικῶν Σφαγείων, ὡς ὁρίζει τό ἄρθρον 3 τῆς παρούσης, πλήν τῆς καταβολῆς τῶν ἀνωτέρω ἐργατικῶν δικαιωμάτων ὁ χρησιμοποιῶν ἐργοδότης ὑποχρεοῦται, ὅπως καταβάλῃ καί τά ἔξοδα μεταβάσεως καί ἐπιστροφῆς εἰς τόν τόπον, ἔνθα θά λάβῃ χώραν ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀπαιτουμένων ἐργασιῶν, ὡς καί τά ἔξοδα διατροφῆς τῶν ἐργατῶν ἑκάστης ἡμέρας χρησιμοποιήσεως των, ἐπί πλέον δέ, ἐφ' ὅσον διανυκτερεύσουν ἐκτός ἕδρας, καί δραχμάς ἑβδομήκοντα (70.00) δι' ἑκάστην διανυκτέρευσιν ἑνός ἑκάστου ταύτων.

Κεφάλαιον Δ'

Τελικαί διατάξεις

Ἄρθρον 4

1) Ἡ ἐργασία τῆς σφαγῆς, ἐκδορᾶς, τεμαχισμοῦ κλπ. τῶν σφαγίων, ὡς ἀνωτέρω ἐκτίθεται, θά τελῇ ὑπό την εὐθύνην τῶν προέδρων ἤ ἐκπροσώπων αὐτῶν τῶν συμβαλλομένων ἐργατικῶν ὀργανώσεων, διά την ἄμεσον ἐπίβλεψιν καί παρακολούθησιν ταύτης ὑπ' αὐτῶν, ὁπουδήποτε καί ἄν ἐκτελῆται αὕτη ὑπό τῶν διατεθέντων ἐργατικῶν συνεργείων, ἵνα ἡ ἐργασία ἐκτελῆται ὁμαλῶς καί ἀπροσκόπτως, συνομολογεῖται δέ καί πλήρης ἀστική εὐθύνη τοῦ σωματείου, διά πᾶσαν βλάβην ἐπί τῶν σφαζομένων ζώων ἤ ἀπώλειαν.

2) Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ ἐντός τῶν χώρων ἐργασίας ἀφαίρεσις τεμαχίων κρέατος, ἄκρων, λίπους ἤ ἐντέρων ὑπό τῶν μελῶν καί τῶν ἐργατικῶν συνεργείων, ὡς καί τῶν ἐργοδοτῶν, πρό τῆς πλήρους παραδόσεως εἰς ταύς δικαιούχους τῶν σφαγίων, κατά τάς ὥρας τάς ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης διαλαμβανομένας, χαρακτηριζομένης τῆς πράξεως ταύτης ὡς κλοπῆς. Διά πᾶσαν τοιαύτην παράβασιν τυγχάνουν ὑπεύθυναι αἱ συμβαλλόμεναι ἐργατικαί ὀργανώσεις, διά τά ἐντεταγμένα μέλη της ἑκάστη, παραλλήλως πρός τόν παραβάτην ἐργάτην, ὄντα καί ποινικῶς ὑπεύθυνον.

3) Οἱ ἐργάται τῶν ὧδε συμβαλλομένων ἐργατικῶν ὀργανώσεων δικαιοῦνται δώρου ἐπί ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καί Πάσχα βάσει τῶν ἑκάστοτε ἐπί τοῦ θέματος ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, προσαυξανομένων πρός τοῦτο τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 καθοριζομένων τιμολογίων τῶν ἐργατικῶν δικαιωμάτων ἀναλόγως.

Ἄρθρον 5

Ἡ παροῦσα τοπική ὁμοιοεπαγγελματική συλλογική σύμβασις ἐργασίας, δεσμεύουσα τά συμβαλλόμενα μέρη, ἰσχύει διά τάς εἰρηνοδικειακάς περιφερείας Λεβαδείας καί Ὀρχομενοῦ καί τῶν περιξ ἀγροτικῶν πραιστίων, καταργουμένης πάσης ἄλλης προγενεστέρας τοιαύτης, συνομολογεῖται δέ ὡς ἀορίστου χρόνου, μή δυναμένη νά καταγγελθῇ πρό τῆς παρούσης ἑνός (1) ἔτους ἀπό τῆς δημοσιεύσεως της εἰς την Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἤ ἀπό τῆς καθ' οἱονδήποτε ἄλλον νόμιμον τρόπον θέσεώς της εἰς ἐφαρμογήν, ἐκδοθεῖσα εἰς ἐξαπλοῦν.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Νοεμβρίου 1963

89285)5495)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί κηρύξεως ὑποχρεωτικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 1) 1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν πριστηρίων ξυλείας Νομοῦ Τρικάλων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 530 της 19 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν : 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μέ τάς της παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 25.10.1963, ἀποφασίζομεν :

Κηρύσσομεν ὑποχρεωτικήν διά πάντας τούς ἐργοδότας καί μισθωτούς τοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ ἀφορᾷ αὕτη, την ὑπ' ἀριθ. 1)1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν πριστηρίων ξυλείας Νομοῦ Τρικάλων», κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστήν διά της ὑπ' ἀριθ. 14927)2582)20.5.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν καί δημοσιευθεῖσαν εἰς Φ.Ε.Κ. 213, τεῦχος Β' της 20.5.1963 (*).

Ἡ παροῦσα, ἰσχύουσα ἀπό της δημοσιεύσεως της, δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Νοεμβρίου 1963

94821)15518)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

Περί κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐλευθεργατῶν καί μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρα-

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 779.

των Φούρνων Κορσεών Σάμου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 505 της 6 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: Την υποβληθείσαν διά της υπ' αριθ. 3869)21.9.1963 αναφοράς του Λιμενάρχου Σάμου συλλογικήν σύμβασιν άλιεργατών και μελών πληρωμάτων μηχανοτρατών Φούρνων Κορσεών Σάμου.

Ιδόντες: Τας διατάξεις του άρθρου 5 του α.ν. 3276)1944 «περί συλλογικών συμβάσεων έν τη ναυτική εργασία», ως ταύτα ετροποποιήθη και ισχύει σήμερον, αποφασίζομεν:

1) Κυρούμεν την υπογραφείσαν την 5ην Σεπτεμβρίου 1963 μεταξύ του ειδικώς εξουσιοδοτημένου εκπροσώπου των πλοιοκτητών των αλιευτικών σκαφών τύπου μηχανότρατας της περιοχής Φούρνων Κορσεών Σάμου και των επίσης ειδικώς εξουσιοδοτημένων εκπροσώπων των άλιεργατών και πληρωμάτων των αυτών αλιευτικών σκαφών συλλογικήν σύμβασιν εργασίας και άμοιβών των αλιεργατών και ναυτικών των εργαζομένων εις τα εν λόγω αλιευτικά πλοία, ή ισχύς της οποίας ωρίσθη από 1ης Οκτωβρίου 1963 μέχρι της 1ης Οκτωβρίου 1964.

2) Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Πειραιεί τη 7 Οκτωβρίου 1963

Συλλογική σύμβασις εργασίας και άμοιβής άλιεργατών μηχανοτρατών περιφερείας Λιμενικής Αρχής Φούρνων Κορσεών

Εν Φούρνοις Κορσεών σήμερον την 5ην του μηνός Σεπτεμβρίου του έτους 1963, οί υπογεγραμμένοι αφ' ενός μεν Νικόλαος Κουτελάς, Δημήτριος Μελιγκάρης και Παλαριμώτης Καλύμνιος, εκπροσωπούντες τα πληρώματα και άλιεργάτας περιοχής Φούρνων, αφ' ετέρου δε ο Παναγιώτης Καστρίτης, εκπροσωπών τους πλοιοκτήτας μηχανοτρατών περιοχής Φούρνων, ελλείψει σωματείου ή οργανώσεως τινος, πάντες δε ειδικώς εξουσιοδοτημένοι, συνήλθομεν εν τω Καταστήματι του Λιμενικού Σταθμού Φούρνων παρουσία και του Λιμενοσταθμάρχου Φούρνων, υποκελευστού Α' Λιμενικού Σώματος Β. Μαρτίδη, και συνομολογήσαντες συναπεδέχθημεν τα κατωτέρω αναφερόμενα εν σχέσει με τους όρους εργασίας και άμοιβής των πληρωμάτων και άλιεργατών των απασχολουμένων εις τα αλιευτικά πλοία μηχανότρατας περιοχής δικαιοδοσίας Λιμενικής Αρχής Φούρνων Κορσεών.

Κεφάλαιον Α'

Άρθρον 1

Επάνδρωσις αλιευτικού πλοίου

Πλήρωμα και άλιεργάται

Έκαστον αλιευτικόν πλοίον τύπου μηχανότρατας αποτελεί ίδιον αλιευτικόν συγκρότημα και επανδρούται αφ' ενός μεν διά του συγκεκροτημένου πληρώματος, ήτοι των απογεγραμμένων ναυτικών, οίτινες καταρτίζουν αμβίαιν ναυτολογήσεως, καταχωρουμένην εις το ναυτολόγιον, και αφ' ετέρου διά των αλιεργατών, δι' ους συντάσσεται ιδιαιτέρα κατάστασις, θεωρουμένη υπό της Λιμενικής Αρχής Φούρνων και προσαρτωνη εις το ναυτολόγιον του πλοίου.

Άρθρον 2

Πρόσληψις άλιεργατών

Η πρόσληψις των άλιεργατών ενεργείται κατ' απόλυτον εκλογήν του πλοιοκτήτου εκ των ελευθέρων άλιεργατών των κεκτημένων άδειας επαγγελματικής αλιείας και κατόπιν εγκρίσεως της Λιμενικής Αρχής Φούρνων.

Κεφάλαιον Β'

Άρθρον 3

Ώραι εργασίας

Εργάσιμοι ημέραι - Άργίαι

1) Εργάσιμοι είναι πάσαι αι ημέραι των μηνών, κατά τους οποίους επιτρέπεται υπό των οικείων διατάξεων ή διά μηχανοτρατών αλιεία, θεωρούνται δε ως απησχολημένοι οι άλιεργάται κατά τας εργασίμους ημέρας, εφ' όσον έχουν προσληφθή επί του σκάφους, ήτοι το αλιευτικόν συγκρότημα είναι έτοιμον προς εργασίαν, έστω και εάν δεν εργασθούν λόγω κακοκαιρίας, επισήμου άργίας ή άργίας του πλοίου λόγω ποινής επιβαλλομένης υπό της Λιμενικής Αρχής, εκτός εάν εις τας περιπτώσεις ταύτας διαλυθή το συγκρότημα.

2) Επίσημοι άργίαι, κατά τας οποίας ουδέν αλιευτικόν συγκρότημα εργάζεται, είναι ή Μεγάλη Παρασκευή, το Μέγα Σάββατον και ή Κυριακή του Πάσχα.

Άρθρον 4

Απουσίαι

Πας άλιεργάτης, απουσιάζων της εργασίας του αδικαιολογήτως, κατά την κρίσιν της Λιμενικής Αρχής, στερείται της αναλογούσης αμοιβής (μεριδίου) κατά τας ημέρας απουσίας του.

Άρθρον 5

Διεύθυνσις και διεξαγωγή αλιευτικής εργασίας

Η αλιευτική εργασία διευθύνεται υπό του οριζομένου κατ' ελευθέραν κρίσιν του πλοιοκτήτου τεχνικού αρχηγού των άλιεργατών (φαροκαπετάνιου ή καπετάνιου της τέχνης) και διεξάγεται υπό των μελών του πληρώματος και των άλιεργατών συμφώνως προς τας οικείας διατάξεις και την ειδικήν εν προκειμένω εμπειρίαν.

Άρθρον 6

Κυβερνήτης πλοίου

Ο κυβερνήτης του πλοίου παραμένει πάντοτε υπεύθυνος διά την τήρησιν των οικείων περί ασφαλείας της ναυσιπλοΐας και περί τάξεως και πειθαρχίας επί του πλοίου διατάξεων, πάντες δε οι επιβαίνοντες οφείλουν ως προς τα θέματα ταύτα, όπως υπακούουν εις τας οδηγίας και τας διαταγάς του κυβερνήτου.

Άρθρον 7

Υποχρεώσεις άλιεργατών

Οι άλιεργάται υποχρεούνται, όπως συμμορφούνται άνευ αντιρρήσεως προς τας οδηγίας του φαροκαπετάνιου εις παν θέμα σχέσιν έχον με

την διεξαγωγήν της άλιευτικής εργασίας, καταβάλλοντες πάσαν δυνατήν προσπάθειαν διά την επιτυχή εκτέλεσιν αύτής.

Άρθρον 8

Υποχρεώσεις πλοιοκτητών

Έκαστος πλοιοκτήτης υποχρεούται, όπως παραδίδη το συγκροτημά του πλήρως εξωπλισμένον διά την άλιευτικήν εργασίαν, βαρυνόμενος με πάσας τας δαπάνας προετοιμασίας του.

Κεφάλαιον Γ'

Άρθρον 9

Αμοιβαί

1) Τόσον οι άλιεργάται, όσον και το πλήρωμα των άλιευτικών συγκροτημάτων τύπου μηχανότρατας, αμείβονται κατά μεν το από 1.10 έως 1.12.1963 χρονικόν διάστημα επί μηνιαίω μισθώ ανερχομένω τοις μεν ψαροκαπετάνιου εις 2.000 δραχμάς μηνιαίως, των δε υπολοίπων μελών πληρώματος και άλιεργατών εις 1.500 έως 1.500 δραχμάς μηνιαίως, αναλόγως της εμπειρίας και ικανότητος ενός εκάστου.

2) Κατά δε τον υπόλοιπον χρόνον άλιευτικής εργασίας αμείβονται κατά εργάσιμον νύκτα ή 24ωρον άντι των 80 και 120 δραχμών αντιστοίχως.

Άρθρον 10

Η εκκαθάρισις λογαριασμού διενεργείται υπό του πλοιοκτήτου του συγκροτήματος απαραιτήτως εις το τέλος εκάστου μηνός διά τους δύο πρώτους μήνας εργασίας και κατά την επιστροφήν εις λιμένα Φούρνων του συγκροτήματος εξ εκάστης νυκτερινής ή 24ώρου άλιευτικής εργασίας κατά το υπόλοιπον χρονικόν διάστημα επιτρεπομένης άλιευτικής εργασίας τούτου.

Άρθρον 11

Προκαταβολαί

1) Εις έκαστον προσλαμβανόμενον άλιεργάτην ή πλήρωμα καταβάλλεται υπό του πλοιοκτήτου κατά μήνα εφ' άπαξ προκαταβολή (πλάτικα) εις δραχμάς 1.000 διά τον ψαροκαπετάνιον και εκ δραχμών 500 έως 700 εις έκαστον των υπολοίπων μελών του συγκροτήματος, ήτις και παρακρατείται καθ' εκάστην χρηματικήν εκκαθάρισιν.

2) Άλιεργάτης ή μέλος πληρώματος, προτιθέμενος να αναχωρήση του συγκροτήματος του πρό της λήξεως του μηνός, υποχρεούται εις την επιστροφήν ειχεν οφειλομένου εκ προκαταβολών ποσού προς πλοιοκτήτην.

Κεφάλαιον Δ'

Άρθρον 12

Γενικαί διατάξεις

Απαγορεύσεις

1) Ούδείς εκ των μελών του πληρώματος και των άλιεργατών δύναται να λάβη ιχθύς πέραν της χορηγουμένης εις έκαστον εξ αυτών ποσότητος υπό του ψαροκαπετάνιου κατά την ρίψιν του.

2) Απαγορεύεται ή επί των πλοίων άνοδος προσώπων μη ανηκόντων εις το πλήρωμα και τους άλιεργάτας.

3) Απαγορεύεται ή απουσία των άλιεργατών άνευ άδείας του ψαροκαπετάνιου.

4) Απαγορεύεται ή αποχώρησις των άλιεργατών και πληρώματος του συγκροτήματος πρό της παρελεύσεως δέκα (10) ημερών από της περί αποχωρήσεως ειδοποιήσεως αυτών προς τον εργοδότην.

5) Απαγορεύεται ή απόκρυψις ή πώλησις ιχθύων παρά μελών του πληρώματος και των άλιεργατών.

6) Απαγορεύεται ή πρόσληψις άλιεργατών, στερουμένων επαγγελματικής άδειας άλιείας, ως και εκείνων, οίτινες τυγχάνουν τιμωρημένοι δι' αργίας παρά της Λιμενικής Αρχής.

7) Οι πλοιοκτήται υποχρεούνται, όπως παρασκευάζουν τρία γεύματα ημερησίως διά το πλήρωμα και τους άλιεργάτας του συγκροτήματός των.

Άρθρον 13

Επιβολή κυρώσεων

1) Παρά της Λιμενικής Αρχής επιβάλλονται αι δέουσαι κυρώσεις κατά των διαπραττόντων παραπτώματα και των επαιτίων παραβάσεων εκ των εμπιπτουσών εις την αρμοδιότητά της και εντός της τοπικής δικαιοδοσίας αύτής.

2) Ο κυβερνήτης παντός πλοίου, όπερ άφορᾷ ή παρούσα, και ο ψαροκαπετάνιος αύτου υποχρεούνται, όπως αναφέρουν εις την Λιμενικήν Αρχήν πάν παράπτωμα των μελών του προσωπικού του πλοίου και πάσαν παράβασιν αύτων, ενεργουμένης υπό του κυβερνήτου σχετικής εγγραφής και εις τα ημερολόγιον γεφύρας.

Άρθρον 14

Ισχύς και καταγγελία της παρούσης

1) Η παρούσα συλλογική συμβασις ισχύει από 1ης Οκτωβρίου 1963 έως και 1ης Οκτωβρίου 1964.

2) Έκαστον των συμβαλλομένων μελών δύναται να καταγγείλη την παρούσαν, ήτις παύει ισχύουσα μετά δεκαπενθήμερον από της καταγγελίας, αρχομένου του δεκαπενθημέρου τούτου την επομένην ημέραν, καθ' ην εγένετο η καταγγελία, και λήγοντος την 24.00 ώραν της 10ης ημέρας από της ενάρξεως.

Άρθρον 15

Σύνταξις, υπογραφή, υποβολή προς έγκρισιν παρούσης

Η παρούσα συλλογική σύμβασις συνετάγη εις τέσσαρα αντίγραφα, εκ των οποίων έλαβον ανά εν τα συμβαλλόμενα μέρη, το τρίτον η Λιμενική Αρχή και το τέταρτον θέλει υποβληθή διά της Λιμενικής Αρχής εις Υπουργείον Εμπορικής Ναυτιλίας προς έγκρισιν.

Εκπρόσωπος πλοιοκτητών

Π. Κοατρίτης

Εκπρόσωποι άλιεργατών και πληρωμάτων

Ν. Κουτέλας, Δ. Μελιγκάρης, Π. Καλημνιός

—

89280)5494)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί παρατάσεως της ισχύος της από 1.5.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών βιβλιοδετών Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 500 της 4 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) τας διατάξεις της παραγράφου 3 του άρθρου 4 του ν. 3239)1955. 2) Την από 25.10.1963 σχετικήν γνωμοδότησιν του Εθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής. 3) Την κοινοποιηθείσαν ημίν την 4.9.1963 εκ μέρους του Σωματείου Τεχνιτών Βιβλιοδετών Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων έγγραφον δήλωσιν περί καταγγελίας της από 1.5.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών βιβλιοδετών Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, αποφασίζομεν:

Αναστέλλομεν επί τετράμηνον χρονικόν διάστημα, ήτοι μέχρι 4ης Μαρτίου 1964, την επέλευσιν των εννόμων αποτελεσμάτων της καταγγελίας της από 1.5.1962 συλλογικής συμβάσεως εργασίας εργατοτεχνιτών βιβλιοδετών Αθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, δημοσιευθείσης διά της υπ' αριθ. 53451)3451)13.7.1963 αποφάσεως ημών εις το υπ' αριθ. 243 τ. Β' Φ. Ε. Κ. της 15.7.1962 (*).

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 4 Νοεμβρίου 1963

—

86636)Σ 834)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως του άρθρου 19 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Καπνεμπορικών Επιχειρήσεων.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 490 της 1 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του άρθρου 5 του ά.ν. 1932)1939 «περί συστάσεως Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Καπνεμπορικών Επιχειρήσεων», εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας του άρθρου 59 § 1 του ά. ν. της 11 Νοεμβρίου 1935 «περί Οργανισμού του Υπουργείου Εργασίας», ως αυθεντικώς ηρμηνεύθη δια του άρθρου 1 του ά. ν. 694)1937 «περί αυθεντικής ερμηνείας, συμπληρώσεως και τροποποιήσεως διατάξεών τινων της Ασφαλιστικής Νομοθεσίας». 2) Γνώμην του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Καπνεμπορικών Επιχειρήσεων, υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 1196)9.7.1963 αναφοράς του. 3) Γνώμην του Συμβουλίου Κοινωνικής Ασφαλίσεως (αριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 230) 1962, συνεδριάσεως 122 της ΙΒ' περιόδου της 19.9.1963) αποφασίζομεν:

Όπως η παράγραφος 1 του άρθρου 19 του Καταστατικού του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Καπνεμπορικών Επιχειρήσεων τροποποιηθή ως ακολούθως:

«1. α) Ως συντάξιμος μισθός, επί τη βάσει του οποίου καθορίζεται η σύνταξις, λαμβάνεται ποσοστόν 50ο/ο του μέσου όρου των εκάστοτε καταβαλλομένων πάσης φύσεως αποδοχών, εφ' ων αποδίδονται εισφοραί εις το Ταμείον κατά τους δώδεκα (12) τελευταίους μήνας προ της εξόδου εκ της υπηρεσίας του ησφαλισμένου.

β) Εις περίπτωσιν, καθ' ην συνταξιούχος ήθελεν αναλάβει εκ νέου εργασίαν ασφαλιστέαν παρά τω Ταμείω μι μισθόν ανώτερον του καταβαλλομένου τοιούτου κατά την αρχικήν έξοδον εις σύνταξιν, ως συντάξιμος μισθός, επί τη βάσει του οποίου καθορίζεται η σύνταξις, λαμβάνεται ποσοστόν 50ο/ο του μέσου όρου των πάσης φύσεως αποδοχών, εφ' ων αποδίδονται εισφοραί εις το Ταμείον κατά τους τριάκοντα έξ (36) τελευταίους μήνας υπηρεσίας εν τη νέα προσλήψει.

γ) Εις περίπτωσιν, καθ' ην ο κατά το προηγούμενον εδάφιον συνταξιούχος δεν επραγματοποίησε τριάκοντα έξ (36) τουλάχιστον μήνας υπηρεσίας εν τη νέα προσλήψει, ως συντάξιμος μισθός, επί τη βάσει του οποίου καθορίζεται η σύνταξις, λαμβάνεται ποσοστόν 50ο/ο του μέσου όρου των πάσης φύσεως αποδοχών, εφ' ων αποδίδονται εισφοραί εις το Ταμείον κατά τους δώδεκα (12) τελευταίους μήνας προ της πρώτης εξόδου εκ της υπηρεσίας.

δ) Η σύνταξις συνίσταται διά τα μέχρι των 25 συνταξίμων ετών εις τόσα πεντηκοστά του ανωτέρω συνταξίμου μισθού όσα είναι τα συντάξιμα έτη. Διά τα μετά την συμπλήρωσιν της 25ετίας συνταξίμα έτη η σύνταξις προσαυξάνεται κατά δύο πεντηκοστά του ανωτέρω συνταξίμου μισθού, δι' έκαστον από του 26ου μέχρι και του 30ου συνταξίμου έτους, και κατά τρία πεντηκοστά του αυτού συνταξίμου μισθού δι' έκαστον από του 31ου μέχρι και του 35ου συνταξίμου έτους.

ε) Ως ελάχιστον ποσόν συντάξεως διά τους άμεσως και εμμέσως ησφαλισμένους καθορίζεται το ποσόν των δραχμών τριακοσίων (300) μηνιαίως.

στ) Αι μέχρι της δημοσιεύσεως της παρούσης απονεμηθείσαι συντάξεις αναπροσαρμόζονται κατά ποσόν βάσει της παρούσης αποφάσεως.

Η παρούσα δημοσιευθήτω διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως.

Εν Αθήναις τη 29 Οκτωβρίου 1963

—

74555)Σ.720)1963 Απόφ. Υπουργού Εργασίας

Περί τροποποιήσεως της παραγράφου 6 του άρθρου 59 του Καταστατικού του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού της Ασφαλιστικής Εταιρείας «Εθνική».

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 487 της 1 Νοεμβρίου 1963)

Έχοντες υπ' όψιν: 1) Τας διατάξεις του ν. 2868)1922. 2) Πρότασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικού της Ασφαλιστικής Εταιρείας «Η Εθνική», υποβληθείσαν ημίν διά της υπ' αριθ. 5631)31.7.

(*) ΕΕΑ 21, σελ. 942.

1963 ἀναφορᾶς τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 119)19.8.1963 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἄρθρου 59 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἡ Ἐθνική» τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

Τὸ ποσὸν τῆς χορηγουμένης ὑπὸ τοῦ Ταμείου Συντάξεως εἰς ἀμέσως ἀσφαλισμένους, αἵτινες ἤθελον καταστῇ συνταξιοῦχοι ἀπὸ 1.1.1964 καὶ ἐφεξῆς, δὲν δύναται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν νὰ εἶναι ἀνώτερον τῶν 80)100 τῶν συντάξιμων ἀποδοχῶν των, οὐδὲ νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ 130)100 τοῦ προβλεπομένου ἑκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑπηρεσίας τῆς ἐργοδότιδος Ἑταιρείας ἀναπήρου μισθοῦ Τμηματάρχου Α'.

Ἐξ ἄλλου τὸ ποσὸν ἑκάστης τῶν καταβαλλομένων ἀπὸ 1.1.1964 καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ Ταμείου Συντάξεων δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν δραχμῶν 850 μηνιαίως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1963

—

86553)Σ.833)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 498 τῆς 4 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 31.12.1943 κ. δ/γματος «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς τοιαύτας τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀ.ν. τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἱρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεων τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν.δ. «περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. τῆς 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ. «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1893)1949 ν. διατάγματος. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 220695)5790)27.9.1963 σύμφωνον γνώμην τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου. 5) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 7)1958 (Τμ. Α') ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. 6) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 337)8.5.1963 ἀναφορᾶς του. 7) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 161)1963, συνεδρίασις 120 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 17.10.1963) ἀποφασίζομεν:

Ὅπως τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν τροποποιηθῇ ὡς ἀκολούθως:

«Ἄρθρον 4

Πόροι τοῦ Ταμείου

Πόροι τοῦ Ταμείου εἶναι:

1) Τακτικὴ μηνιαία εἰσφορὰ τῶν ἀσφαλισμένων ἴση πρὸς 5 ο)ο ἐπὶ τῶν πάσης φύσεως μηνιαίων ἀποδοχῶν αὐτῶν.

2) Ἰσόποσος συνεισφορὰ τῶν ἐργοδοτῶν.

3) Πᾶσα πρόσοδος προερχομένη ἐκ χορηγιστικῆς αἰτίας.

4) Οἱ τόκοι τῶν κεφαλαίων καὶ αἱ πάσης φύσεως πρόσοδοι τῆς περιουσίας τοῦ Ταμείου.

Αἱ ἐν παραγράφῳ 1 καὶ 2 εἰσφοραὶ ἰσχύουν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1963, πλὴν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 9α καὶ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 15, δι' ἃς ἰσχύουσιν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης μηνός».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1963

—

87492)5607)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας εἰς κουρεῖα Θέρμου Αἰτωλοακαρνανίας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 498 τῆς 4 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2855)1954 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τὴν ἀπὸ 22.4.1963 αἴτησιν τῶν κουρέων Θέρμου. 3) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 53)3.6.1963 αἴτησιν τοῦ Συλλόγου Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Θέρμου. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)21)50)2.6.1963 ἀναφορὰν τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Θέρμου. 5) Τὴν ἀπὸ 18.9.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Καθιεροῦμεν μερικὴν Κυριακὴν ἀργίαν διὰ τὰ κουρεῖα τῆς κωμοπόλεως Θέρμου Αἰτωλοακαρνανίας, ἅτινα θὰ παραμένουν ἀνοικτὰ ἀπὸ 9ης π.μ. - 1ης μ.μ. ὥρας, ἀνακαλουμένης τῆς ὑπ' ἀριθ. 22441)1377)12.3.1963 ἀποφάσεως «περὶ καθιερώσεως ὁλοκλήρου Κυριακῆς ἀργίας εἰς κουρεῖα Θέρμου Αἰτωλοακαρνανίας».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1963

—

87493)5608)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ καθιερώσεως μερικῆς Κυριακῆς ἀργίας

διά τά κουρεία - κομμωτήρια Αἰτωλικοῦ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 498 τῆς 4 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 2855)1954 περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἐργατικῶν τινων νόμων». 2) Τήν ἀπό 14.12.1962 αἴτησιν τῶν κουρέων - κομμωτῶν Αἰτωλικοῦ «Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος». 3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 35)25.2.1963 γνώμην τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Μεσολογγίου. 4) Τήν ὑπ' ἀριθ. 6470)23.1.1963 καὶ 11439)6.3.1963 γνώμην τῆς Νομαρχίας Αἰτωλοακαρνανίας.

5) Τήν ἀπο 16.9.1963 γνωμοδότησιν τοῦ Τμήματος Διακανονισμοῦ Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀποφασίζομεν:

Καθιεροῦμεν μερικην Κυριακήν ἀργίαν διά τά κουρεία - κομμωτήρια τῆς κωμοπόλεως Αἰτωλικοῦ, ἅτινα θά ἀνοίγουν ἀπό 9ης π. μ.—1 μ. μ. καὶ θά παραμένουν κλειστά ἀπό τῆς 1ης μ. μ. Κυριακῆς μέχρι τῆς 9ης μ. μ. ὥρας τῆς Δευτέρας.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1963

—

86984)Σ.840)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης διατάξεων ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Πετρελαιοειδῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 482 τῆς 3 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τό ἀπό 18.12.1943 ν. δ)γμα «περὶ ἱδρύσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν» ἐν συνδυασμῷ πρὸς τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 59 § 1 τοῦ ἀν. νόμου τῆς 11 Νοεμβρίου 1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη διά τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀν. ν. 694)1937 «περὶ αὐθεντικῆς ἑρμηνείας, συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως διατάξεών τινων τῆς Ἀσφαλιστικῆς Νομοθεσίας». 2) Τό ὑπ' ἀριθ. 2520)1953 ν. δ)γμα περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ὧν ἐφαρμόζεται ἡ διαδικασία ἡ διαγραφομένη ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 11.11.1935 «περὶ Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ.». 3) Τάς διατάξεις τοῦ ἀπό 30 Ἀπριλίου 1946 ν.δ)τος «περὶ ὀργανώσεως καὶ συντονισμοῦ τῆς παρακολουθήσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς», κυρωθέντος διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1392)1949 ν. δ)τος. 4) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 668) 11.9.1963 ἀναφορᾶς του. 5) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 249)1963, συνεδριασις 124 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 7.10.1963) ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν προστεθῶσι διατάξεις, ἔχουσαι οὕτω:

«Οἱ ὑπηρετοῦντες, κατόπιν ἐπαναπροσλήψεως, ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου, οἵτινες ἀπώλεσαν τό ὑπό τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 19 παρεχόμενον δικαίωμα ἐπιστροφῆς τῶν ἀναληφθεισῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν λόγῳ παρόδου τῆς προθεσμίας, δύνανται νά ἀσκήσουν τό δικαίωμα τοῦτο δι' αἰτήσεως των ὑποβαλλομένης εἰς τό Ταμεῖον ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης μέχρι καὶ τῆς 31.12.1963.

Δικαιοῦνται συνεχίσεως τῆς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως παρά τῷ Ταμείῳ, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ Καταστατικοῦ, καὶ οἱ κατόπιν λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου ἐξελθόντες ἤδη ἢ ἐξερχόμενοι τῆς ὑπηρεσίας μέχρι 31.12.1963, ἐφ' ὅσον ἔχουσι 10ετῆ συντάξιμον ὑπηρεσίαν προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ 10ετῆ προκειμένου περὶ θηλέων, καὶ δέν ἔχουσι ἐπιστραφῆ εἰς τούτους αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί, τῆς ὑπό τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄνω ἄρθρου 9 ὁριζομένης προθεσμίας διά τήν ἄσκησιν τοῦ δικαιώματος συνεχίσεως τῆς προαιρετικῆς ἀσφαλίσεως ἀρχομένης διά τούς ἤδη ἐξελθόντας τῆς ὑπηρεσίας ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Ὀκτωβρίου 1963

—

76574)Σ. 734)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ προσθήκης μεταβατικῆς διατάξεως εἰς τό Καταστατικόν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 482 τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: α) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 2868)1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων». β) Τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 84)1943 «περὶ τροποποιήσεως τῶν διατάξεων τῶν ἀφορωσῶν τήν ἀσφάλισιν τοῦ προσωπικοῦ τῆς Α.Ε.Τ.Ε.» γ) Τάς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 1049)1949 «περὶ ὀργανώσεως τῶν Τηλεπικοινωνιῶν τῆς Ἑλλάδος». δ) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 15339)17.8.1963 ἀναφορᾶς τοῦ Ταμείου τούτου. ε) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 120 συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 24.12.1962, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως ἐν τέλει τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος προστεθῇ διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου δύναται νά ἀναγνωρισθῇ ὡς πραγματική ἐν ἀσφαλίσει ὑπηρεσία ἐὰν ἤδη ἀπολυθέντων τῆς ὑπηρεσίας ἠσφαλισμένων ἡ προγενεστέρα τοιαύτη παρά τῇ Α.Ε.Τ.Ε. καὶ τῷ Ο.Τ.Ε., δι' ἣν ἀνελήφθη ὁ ἀτομικός λογαρια-

σμός, επί τῇ καταβολῇ δι' έκαστον μῆνα τῆς οὕτω ἀναγνωριζομένης ὑπηρεσίας εἰσφορᾶς, ὑπολογιζομένης ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου πρὸ τῆς ἀπολύσεως μηνὸς πλήρους ἀπασχολήσεως καὶ ἴσης πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν σήμερον καταβαλλομένων τοιούτων ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου, προκειμένου περὶ τῶν ἀναλαβόντων τὰς εἰσφορὰς ἠσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου, ἢ πρὸς τὰς τακτικὰς εἰσφορὰς ἠσφαλισμένου, προκειμένου περὶ τῶν ἀναλαβόντων μόνον τὰς εἰσφορὰς ἠσφαλισμένου».

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ὀκτωβρίου 1963

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Περὶ δημοσιεύσεως Πειθαρχικοῦ Κανονισμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 497 τῆς 4 Νοεμβρίου 1963)

Σῶμα Ὀρκωτῶν Λογιστῶν

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἄρθρον 6 ἐδάφιον 2 ξ στ' τοῦ ν. δ)γματος ὑπ' ἀριθ. 3329)1955 «περὶ συστάσεως Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν» ὁρίζομεν τὰ κάτωθι:

Ἄρθρον 1

Πειθαρχικαὶ ποιναί

1) Παρατηρήσεις.

2) Πρόστιμον μέχρι ποσοῦ ἴσου πρὸ τὴν ἑκάστοτε ὁριζομένην μηνιαίαν ἀμοιβήν.

3) Ἀργία μέχρις ἓξ (6) μηνῶν, συνεπαγομένη ἅμα στέρησιν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς ἑκάστοτε καταβαλλομένης ἀμοιβῆς.

Ἄρθρον 2

Πειθαρχικὰ παραπτώματα

1) Ἀδικαιολόγητος βραδύτης περὶ τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἀδικαιολόγητος πρόωρος ἀποχώρησις ἐκ ταύτης.

2) Ἀμέλεια περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων, ὡς καὶ ἀτελὴς ἢ μὴ ἐγκαίρως ἐκπλήρωσις τούτων, εἰς βαθμὸν μὴ συνεπαγομένον διαγραφὴν ἐκ τοῦ Σώματος.

3) Ἀδικαιολόγητος ἀναβολὴ ἢ ἀδικαιολόγητος ἄρνησις ἐκτελέσεως ἀνατεθείσης ὑπηρεσίας.

4) Ἀδικαιολόγητος ἀποχὴ ἐκ τῶν καθηκόντων διαρκείας μέχρι τριῶν ἡμερῶν.

5) Ἀδικαιολόγητος ἀποχὴ ἐκ τῶν καθηκόντων πέραν τῶν τριῶν ἡμερῶν.

6) Ἀνάρμοστος ἢ ἀναξιοπρεπὴς ὑπηρεσιακὴ συμπεριφορά, ὡς καὶ μὴ προσήκουσα συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς ἐλεγχομένους.

7) Ἀνάρμοστος καινωνικὴ συμπεριφορὰ (ἔλλειψις ἤθους), μὴ συνεπαγομένη διαγραφὴν ἐκ τοῦ Σώματος.

8) Μὴ τήρησις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 ἐδάφ. 5 τοῦ ν.δ)γματος 3329)1955 ἐπιβαλλομένης αὐστηρᾶς ἐχεμυθείας.

9) Ἡ δημοσία προφορικῶς ἢ ἐγγράφως ἄσκησις κριτικῆς τῶν ἀποφάσεων καὶ πράξεων τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου δι' ἐκφράσεων ἢ πράξεων ἀποδεικνυουσῶν ἔλλειψιν σεβασμοῦ ἢ σκόπιμος χρῆσις ἀβασίμων ἐπιχειρημάτων. Ὁμοίως καὶ διὰ τὰς παρομοίας ἐνεργείας τῶν εἰς τὰ γραφεῖα ὑπηρετούντων βοηθῶν καὶ δοκίμων διὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν ὀρκωτῶν λογιστῶν.

10) Ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἰδιότητος τοῦ μέλους τοῦ Συλλόγου Ὀρκωτῶν Λογιστῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἰδιωτικῶν συμφερόντων τόσον τοῦ ἰδίου, ὅσον καὶ τῶν προσκειμένων εἰς τοῦτον προσώπων.

11) Ἡ ἀποδοχὴ οἱασδήποτε ὑλικῆς ἐνύσεως, μὴ συνιστώσης δωροληψίαν, ἀλλὰ προερχομένης ἀπὸ πρόσωπα, τῶν ὁποίων τὴν ἐπιχείρησιν ἤλεγξεν ἢ πρόκειται νὰ ἐλέγξῃ.

Ἄρθρον 3

Πειθαρχικὴ διαδικασία

1) Προκειμένης πειθαρχικῆς διώξεως ἐπί τινι τῶν ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὁριζομένων παραπτωμάτων τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον, ἀσκοῦν τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν, εἴτε κρίνει ὅτι ὑφίσταται περίπτωσις πειθαρχικῆς διώξεως βάσει τῶν τεθέντων ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ στοιχείων, εἴτε ἀναθέτει τὴν διεξαγωγὴν διοικητικῆς ἀνακρίσεως εἰς ἓν τῶν τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν αὐτοῦ, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ὁ ἐνεργήσας τὴν ἀνάκρισιν ὑποβάλλει εἰς τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον τὸν σχηματισθέντα φάκελλον μετ' ἰδιολογημένου πορίσματος καὶ προτάσεως περὶ συνεχίσεως ἢ μὴ τοῦ ἀρξαμένου πειθαρχικοῦ ἐλέγχου.

2) Ἐὰν τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον κρίνῃ, ὅτι δὲν συντρέχει περίπτωσις συνεχίσεως τῆς πειθαρχικῆς διώξεως, θέτει τὸν φάκελον εἰς τὸ Γενικὸν Ἀρχεῖον τοῦ Σώματος. Ἐὰν δὲ κρίνῃ κατὰ μίαν τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων, ὅτι ὑφίσταται περίπτωσις πειθαρχικῆς διώξεως, χωρὶς ὅμως νὰ παρίσταται ἀνάγκη διεξαγωγῆς διοικητικῆς ἀνακρίσεως, καθ' ὅσον τὰ ὑπάρχοντα καὶ τεθέντα ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ στοιχεῖα εἶναι ἐπαρκῆ διὰ τὴν στοιχειοθέτησιν τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, καλεῖ διὰ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ τὸν διωκόμενον εἰς ἔγγραφον ἀπολογίαν, ὑποβληθησομένην αὐτῷ (τῷ Ἐποπτικῷ Συμβουλίῳ) ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τοῦτον τῆς ἐγγράφου κλήσεως πρὸς ἀπολογίαν. Τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον, ἀκολούθως, δύναται νὰ ἀναθέσῃ εἰς μέλος αὐτοῦ, ὅπως εἰσηγηθῇ εἰς τοῦτο τὴν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ἀποψίν του. Τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον, ἀφοῦ ἀκούσῃ καὶ τὸν διωκόμενον, ἐὰν ὁ τελευταῖος αἰτήσηται τὴν αὐτοπρόσωπον παράστασίν του, ἀποφαίνεται τελικῶς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πειθαρχικοῦ παραπτώματος καὶ τῆς ἐπιβλητέας πειθαρχικῆς ποινῆς (ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος), ἐχον ὑπ' ὄψιν τὰς περιστάσεις, ὑφ' ἃς τὸ παράπτωμα διεπράχθη, καὶ τὴν ἀτομικότητα τοῦ ὑπαιτίου ἢ περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάσης ποινῆς, τοῦ πειθαρχικοῦ φακέλλου, ἐν ἑκατέρᾳ τῶν περιπτώσεων τούτων, τιθεμένου ἐν τῷ ἀτομικῷ φακέλῳ τοῦ διωχθέντος.

3) Προκειμένου εἰδικῶς περὶ τῶν πειθαρχικῶν παραπτωμάτων τῶν παραγράφων 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ὑπάρξεως τούτων πρὸς ἄσκησιν τῆς πειθαρ-

χικῆς ἐξουσίας τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου ἀρκεῖ ἔγγραφος περὶ τούτου ἀναφορὰ τοῦ ἀρμοδίου Διευθυντοῦ Ὑπηρεσιῶν τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτης ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου καλεῖ εἰς ἔγγραφον ἀπολογίαν τὸν ὑποπεσόντα εἰς τι τῶν ὡς ἄνω πειθαρχικῶν παραπτωμάτων, ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κλήσεως εἰς ἀπολογίαν, ἣν καὶ εἰσάγει εἰς τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον πρὸς λῆψιν ἀποφάσεως.

4) Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποβολῆς ἐγγράφου ἀπολογίας ὑπὸ τοῦ πειθαρχικῶς διωκομένου ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας εἰς πάσας τὰς ἐν ἄρθρῳ 2 περιπτώσεις πειθαρχικῆς διώξεως τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον δὲν κωλύεται εἰς ἔκδοσιν εἰς ἀποφάσεως. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκπροθέσμως ὑποβληθεῖσα πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

5) Ἡ κλῆσις εἰς ἀπολογίαν ἐπιδίδεται εἰς χεῖρας ἢ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ διωκομένου, συνταχθησομένου ἀποδεικτικοῦ. Τὸ ἐμπρόθεσμον τῆς ὑποβολῆς τῆς ἀπολογίας κρίνεται ἐκ τοῦ χρόνου τῆς καταθέσεως ταύτης εἰς τὸ πρωτόκολλον τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν.

6) Πρὸ πάσης ἀπολογίας δικαιοῦται ὁ πειθαρχικῶς διωκόμενος νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς σχηματισθείσης δικογραφίας, συνταχθησομένης περὶ τούτου πράξεως, ἣτις ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ Ὑπηρεσιῶν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ λαβόντος γνῶσιν, ἐν ἀρνήσει δὲ τοῦ δευτέρου ὑπὸ μόνου τοῦ πρώτου.

Ὁ καλούμενος εἰς ἀπολογίαν δύναται νὰ αἰτήσηται εὔλογον προθεσμίαν διὰ τὴν ὑποβολὴν ἐγγράφων στοιχείων, ἡ παροχὴ τῆς ὁποίας ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 4

Ἀρξαμένης διώξεως διὰ παράβασιν τῶν παραγράφων 6 καὶ ἑπομένων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον δύναται, ἐκχρεμούσης τῆς διοικητικῆς ἀνακρίσεως, νὰ ἀποφαίνηται περὶ τῆς ἐκτὸς ὑπηρεσίας θέσεως τοῦ διωκομένου καὶ τῆς διακοπῆς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς καταβολῆς εἰς αὐτὸν πάσης ἀμοιβῆς μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἐπὶ τῷ ἀνωτέρῳ παραπτώματι ἀποφάσεως του.

Ἄρθρον 5

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σώματος δύναται, κατ' ἐξαίρεσιν, προκειμένου παραπτώματος, προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 περίπτ. 1 τοῦ παρόντος, νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ποινὴν τῶν παρατηρήσεων ἢ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ταύτης τὸν ὑπαίτιον, ἀφοῦ καλέσῃ τοῦτον εἰς ἔγγραφον ἀπολογίαν, ὑποβληθησομένην τῷ Προέδρῳ ἐντὸς τριῶν (3) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐγγράφου κλήσεως εἰς ἀπολογίαν. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ πειθαρχικὸς φάκελος τίθεται εἰς τὸν ἀτομικὸν φάκελον τοῦ διωχθέντος.

Ἄρθρον 6

Ὁ δὶς τιμωρηθεὶς πειθαρχικῶς βοηθὸς ἢ δόκιμος ὁρκωτὸς λογιστὴς διὰ ποινῶν, ὧν ἡ μία τοὐλάχιστον εἶναι ἡ τοῦ προστίμου, δὲν προάγεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπιβολῆς τῆς δευτέρας τῶν ποινῶν τούτων.

Ἄρθρον 7

Κατὰ πᾶν στάδιον τῆς παρούσης διαδικασίας τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ν.δ. 3329)1955.

Ἄρθρον 8

Καταργεῖται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὁ ἐν Φ.Ε.Κ. τεύχει Β' ἀριθ. 351)5.10.1961 δημοσιευθεὶς πειθαρχικὸς κανονισμός.

Ὁ παρὼν κανονισμὸς δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ὀκτωβρίου 1963

Ὁ Προεδρεύων Ἀντιπρόεδρος
τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου
Δημ. Μαγκριώτης

—

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Ι.Κ.Α.

Ἀπόφ. Διοικ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περὶ διευρύνσεως τῶν ὁρίων τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Τοπικοῦ Παραρτήματος Ι.Κ.Α. Νεαπόλεως.

(Ε. Κ. τ. Β' φ. 519 τῆς 18 Νοεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις ὑπ' ἀριθ. 30)26.8.1963

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α.

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καὶ 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως. β) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περὶ τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.». γ) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 7 τοῦ ν. δ. 3710)1957 «περὶ τροποποιήσεως τῆς περὶ διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». δ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 15)7.6.1963 ἀπόφασιν τοῦ Τ.Δ.Ε. τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ἁγίου Νικολάου Κρήτης. ε) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 66149)1963 εἰσηγητικὸν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν, ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τὴν διεύρυνσιν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Τοπικοῦ Παραρτήματος Ι.Κ.Α. Νεαπόλεως ἀπὸ τοῦ πρὸς Β.Α. σημείου αὐτῆς, ἔνθα τὰ λατομεῖα Νεαπόλεως, ἐφ' ὧν διέρχεται τὸ ὅριον τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, τῆς καθορισθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 50)18.9.1956 συνεδριάσεως Δ.Σ. Ι.Κ.Α. (Ἐγκύκλιος 371)1956) μέχρι τῆς τοποθεσίας παλαιὰ ἀγροτικὴ οἰκία τῶν κληρονόμων Γεωργίου Σεργάκη, ἐκεῖθεν δὲ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν παλαιὰν ὁδὸν Νεαπόλεως - Κουρουνῶν μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ λάφου Πατέλα (Μουρέλο - Διάτσι) ἀπ' ὅπου νὰ στραφῇ πρὸς Ἀνατολάς, νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν μέχρι τῆς χαράδρας Καλούρδου, συμπερι-

λαμβάνουσα τά λατομεία Ἰωάννας Σπίθα, ἔστω καί ἐάν τ ίδια μέλλοντικῶς ἀλλάξουν ἰδιοκτήτην, ἀπό ταύτης δέ νά στραφῇ πρός Νότον, ἵνα διελθῇ διά τῆς δημοσίας ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου πρός Νεάπολιν τῆς παλαιᾶς ὁδοῦ Νικηθιανοῦ πρός Νεάπολιν (τοποθεσίας Ἅγιος Παντελεήμων), ὅπου καί νά συναντήσῃ τά παλαιά ὅρια τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Παραρτήματος Ι.Κ.Α. Νεαπόλεως.

2) Τήν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς ὡς ἄνω ἀπαφίσεως ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου μηνός τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητ. Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι. Κ. Α. εἰς τάς ἐγκαταστάσεις τῆς «Helmut Klein» καί εἰς πᾶν ἕτερον δημιουργηθησόμενον ἐργοστάσιον εἰς τήν περιοχήν τοῦ χωρίου Στενήμαχος (Ναούσης).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 519 τῆς 18 Νοεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις ὑπ' ἀριθ. 30)26.8.1963

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α.

Λαβόν ὑπ' ὄψιν: α) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καί 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως, β) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 - 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περί τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καί ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.», γ) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καί 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περί τροποποιήσεως τῆς περί διοικήσεως καί ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας», δ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 25)5.4.1963 ἀπόφασιν τῆς Τ. Δ. Ε. τοῦ Τοπικοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Ναούσης καί ε) Τό ὑπ' ἀριθ. 45131)1963 εἰσηγητικόν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τήν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἅπαντας τούς κλάδους τούς ἀναφερομένους ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν (ἄρθρα 2 § 1 περ. ε' καί 37 τοῦ ν.δ. 2961)1954 καί ν. 2054)1952) εἰς τό προσωπικόν τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιχειρήσεως «Helmut Klein» ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ χωρίου Στενήματος (Ναούσης), ὡς εἰς πᾶν ἕτερον ἐργοστάσιον ὁμοίου τύπου ἤ παρεμφερές, μέλλον ν' ἀνεγερθῇ εἰς τήν ὡς ἄνω περιοχήν, καί τόν μή χαρακτηρισμόν τῆς περιοχῆς, ἔνθα τό ἐργοστάσιον ὡς κέντρων παροχῶν ἀσθενείας, ἐλλείψει ὑγειονομικῶν μέσων.

2) Τήν ἔναρξιν τῆς ὡς ἄνω ἀσφαλίσεως ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου μηνός τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

—

Ἀπόφ. Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ι.Κ.Α.

Περί ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τό προσωπικόν τῆς 124ης Πτέρυγος Βασικῆς Ἐκπαιδεύσεως Ἀράξου καί τῆς Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀεροπορίας Κρατικοῦ Ἀερολιμένος Ἀράξου, ὡς καί εἰς πᾶσαν στρατιωτικήν ἤ ἄλλην δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἐγκαταστᾶσαν εἰς τήν περιοχήν Ἀράξου (π.χ. 11ην Συμπραξίαν Πολέμου κλπ.).

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 519 τῆς 18 Νοεμβρίου 1963)

Συνεδρίασις ὑπ' ἀριθ. 30)26.8.1963

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α.

Λαβόν ὑπ' ὄψιν: α) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 3, 4, 7 καί 13 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 «περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως. β) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 3 καί 4 τοῦ Κανονισμοῦ «περί τρόπου ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως καί ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν τοῦ Ι.Κ.Α.». γ) Τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καί 7 τοῦ ν.δ. 3710)1957 «περί τροποποιήσεως τῆς περί διοικήσεως καί ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας». δ) Τήν ὑπ' ἀριθ. 313)22.10.1962 ἀπόφασιν τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Πατρῶν καί ε) Τό ὑπ' ἀριθ. 104028)1963 εἰσηγητικόν σημείωμα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὑπηρεσιῶν (Διευθύνσεως Ὑπαγωγῆς εἰς Ἀσφάλισιν), ἀποφασίζει ὁμοφώνως:

1) Τήν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἡμετέρου Ἱδρύματος δι' ἅπαντας τούς κλάδους τούς ἀναφερομένους εἰς τό ἄρθρον 1 § 2 τοῦ ἀν. ν. 1846)1951, ὡς ἐτροποποιήθησαν μεταγενεστέρως (ἄρθρα 2 § 1 περ. ε' καί 37 τοῦ ν. δ. 2961)1954 καί ν. 2054)1952) εἰς τό προσωπικόν τῆς 124ης Πτέρυγος Βασικῆς Ἐκπαιδεύσεως Ἀράξου καί τῆς Ὑπηρεσίας Πολιτικῆς Ἀεροπορίας Κρατικοῦ Ἀερολιμένος Ἀράξου, ὡς καί εἰς πᾶσαν ἑτέραν στρατιωτικήν ἤ ἄλλην δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἐγκατασταθησομένην εἰς τήν περιοχήν Ἀράξου (π.χ. 11ην Συμπραξίαν Πολέμου κλπ.).

2) Τόν μή χαρακτηρισμόν ὡς κέντρου παροχῶν τῆς περιοχῆς, εἰς τήν ὁποίαν διά τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐπεκτείνεται ἡ παρ' ἡμῖν ἀσφάλισις καί

3) Τήν ἔναρξιν τῆς ἀνωτέρω ἀσφαλίσεως ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀποφάσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣ!

Ἀπὸ τοῦ δεσπόζοντος εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἀκράτου ἀτομισμοῦ ἐφθάσαμεν διὰ τοῦ σπουδαίας σημασίας ἄρθρου 281 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς ἀρχῆς ὅτι τὰ δικαιώματα πρέπει νὰ ἀσκῶνται ἐπὶ τῇ βάσει ὄχι ὑποκειμενικῶν, ἀλλ' ἀντικειμενικῶν κριτηρίων.

Ἀλλ' ἂν ἡ ἀρχὴ αὕτη ἔχῃ θεμελιώδη σημασίαν διὰ τὰ λοιπὰ ἐν γένει δικαιώματα, ἀποκτᾷ ἀξίαν, ἃς εἴπωμεν, θείας προσευχῆς, ὅταν μὲ τὴν συνδρομὴν της πρόκειται νὰ κριθῇ ἡ ζωὴ τοῦ μισθωτοῦ, τὴν ὁποίαν πλήττει ἀντικοινωνικὴ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου νὰ ἀπολύσῃ τοῦτον. Ὑπάρχει πράγματι χειροτέρα στιγμὴ δι' ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ ἐργάζεται καὶ βοηθεῖ οὕτω καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ τόπου διὰ τῆς παραγωγῆς, ἐπιστρέφει εἰς τὸν οἶκον του, ἀγωνιῶν πῶς θὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἄρτον τῆς ἑπομένης δι' ἑαυτὸν καὶ τὴν πτωχὴν οἰκογένειάν του;

Οὐδεὶς ἀρνεῖται, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τοῦ ἐργοδότου, μονὰς τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ τόπου, ὀφείλεται οἰκονομικὰς ἀλληλεπιδράσεις. Προβάλλει οὕτω ἡ στατιόχωρος καὶ δι' αὐτὸν ἀνάγκη νὰ μειώσῃ δι' ἀπολύσεως τὸν ἀριθμὸν τῶν μισθωτῶν του. Εἶναι πολλοί, εἶναι ὑπεράριθμοι, τοῦτο θὰ τὸ εὕρῃ ἡ ἔρευνα τῶν οἰκονομικῶν δεδομένων τοῦ ἐργοδότου. Καὶ εἶναι σεβαστὴ καὶ ἐκ τοῦ Συντάγματος ἡ οἰκονομικὴ ἐλευθερία του. Ἀλλ' ὅμως, ἐνῷ αἱ δαπάναι του ἀναλύονται εἰς ἀριθμούς, καὶ δι' ἀριθμοῦ ἐκφράζονται καὶ οἱ ἐργαζόμενοι μισθωτοί, ἡ μείωσις τοῦ ὑπολοίπου ἐπιβάλλεται ἐξ οἰκονομικῆς ἀνάγκης, δὲν πρέπει, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν σκοπόν του, νὰ σκεφθῇ ἁπλῶς, ὅτι μειώνων τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, κατὰ τὴν κρίσιν του, τακτοποιεῖται καὶ ἐναντίον τοῦ Δικαίου.

Ἐδῶ δὲν πρόκειται οὐσιαστικῶς περὶ ἀριθμητικῆς. Μετρῶνται βεβαίως καὶ οἱ μισθωτοὶ δι' ἀριθμοῦ τινος, ἀλλὰ πέραν αὐτοῦ ὑπάρχει ὁ παράγων ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον τὸ Κοινωνικὸν Δίκαιον ἀξιοῖ νὰ σκεφθῇ. Ὑπάρχει ἡ οἰκονομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ θέσις τοῦ μισθωτοῦ, ἡ ὁποία συνυφάνθη μὲ τὴν διατήρησιν τῆς θέσεώς του ἐν τῇ ἐπιχειρήσει, τὴν διατάραξιν τῆς ὁποίας, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου, ὁ ὁποῖος μετρεῖται καὶ αὐτὸς δι' ἀριθμοῦ, ἀποδοκιμάζει τὸ Δίκαιον.

Αἱ σκέψεις αὗται ἀναλύονται δι' ἁπλῆς, δικαστικῆς, ἐκφράσεως εἰς μίαν τελευταίαν, σπουδαίαν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὴν ὑπ' ἀριθ. 639) 1963, ἡ ὁποία δημοσιεύεται ἀνωτέρω, σελ. 1457.

Ἐγράψαμεν πρὸ αὐτῆς, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ἀκυρωτικοῦ μας καταγράφεται μεταξὺ τῶν σπουδαιοτέρων ἀποφάσεων τοῦ τελευταίου καιροῦ. Τὸ ἐπιβεβαιώνει ἡ συλλογιστική της, ἡ ὁποία τακτοποιεῖ κατὰ τὸν κοινωνικώτερον τρόπον τὴν θέσιν τοῦ μισθωτοῦ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει. Ποῖος πράγματι, κοινωνικῶς σκεπτόμενος, δύναται νὰ διαφωνήσῃ ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐν τῇ σταθμίσει τῶν συγκρουομένων συμφερόντων μισθωτῶν καὶ ἐργοδότου, ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, δέον νὰ κρίνεται ὑπέρτερον τὸ συμφέρον τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ τὴν διατήρησιν τῆς θέσεώς του, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται ἡ διατήρησις αὕτη συμβιβάζεται πρὸς τὰς κρατούσας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει συνθήκας;

Ποῖος ἀκόμη δύναται νὰ διαφωνήσῃ καὶ εἰς τὴν ἄποψιν μιᾶς παλαιοτέρας ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὴν ὁποίαν ἐνθυμούμεθα τώρα μὲ τὴν εὐκαιρίαν, τῆς 593)1950 (ΕΕΔ 10, 56), ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τὰ ὅρια, τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως καὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., ἡ ἀπόλυσις ὑπαλλήλου, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι συνεπείᾳ τοκετοῦ ἐμειώθη ἡ ἀποδοτικότης της;

Ἐνώπιον τῆς σπουδαίας αὐτῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως πρέπει νὰ σταθοῦν μὲ πολλὴν προσοχὴν κυρίως ὅσοι ἐργοδόται ἀπασχολοῦν μεγάλον ἀριθμὸν ἐργαζομένων, ὡς ἡ περὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο ἐργοδότις ἐπιχείρησις. Αὐτοὶ περισσότερον θὰ εὑρίσκωνται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συμμορφοῦνται πρὸς τὸ Δίκαιον, ὡς τοῦτο ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως. Θὰ προσφέρουν συγχρόνως καὶ ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἀξιοῖ τὸ συμφέρον τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

ΑΝΑΡΧΙΑ

Ὑπάρχει εἰς τὸ Ἀσφαλιστικὸν Δίκαιον μία ἀναρχία, ἡ ὁποία, ὡς ἔχει σήμερον, δὲν δύναται νὰ τακτοποιηθῇ ἄλλως εἰμὴ διὰ νομοθετικῆς γενικῆς διατάξεως.

Πρόκειται περὶ τοῦ θέματος ἂν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συντάξεως καὶ τῶν ἄλλων παροχῶν παρὰ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν συνυπολογίζονται εἰς τὸν μισθὸν βάσει τοῦ ὁποίου ἐξευρίσκονται αἱ νόμιμοι παροχαί, καὶ τὰ λεγόμενα «δῶρα» ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα.

Ἄλλαι δικαστικαὶ ἀποφάσεις, ἑρμηνεύουσαι τὰ Καταστατικὰ τῶν Ὀργανισμῶν αὐτῶν, δέχονται τὸν συνυπολογισμόν, ἐνῷ τὸν ἀρνοῦνται ἄλλαι.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἠσφαλισμένοι, ὅσον καὶ οἱ ἐργοδόται, ἔχουν καταβάλει καὶ τὰς ἀναλογούσας ἐπὶ τῶν ἀδώρων τούτων εἰσφορᾶς, ἀφοῦ ἔχει παγιωθῇ πλέον ἡ δικαστικὴ ἄποψις ὅτι θεωροῦνται καὶ ταῦτα τακτικαὶ ἀποδοχαὶ τοῦ μισθωτοῦ.

Παραράματα

Ἀνωτέρω, σελ. 1396 (Γνωμοδότησις κ. Γ. *Μητσοπούλου*), ἐπιφέρονται αἱ κάτωθι διορθώσεις λαθῶν ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας.

Ιη στήλη, 4ος στίχος, ἀντὶ «material» «materine».

Ιη στήλη, 7ος στίχος, ἐκ τῶν κάτω, ἀντὶ «ἕνεκα τοῦ ὡρισταμένου λόγου τῆς ἀμφισβητήσεως διαζυγίου δημιουργεῖται ἡ διαφορά, ἀνεξαρτήτως ἡ μὴ τοῦ λόγου» νὰ τεθῇ τὸ ὀρθὸν «ἕνεκα τοῦ ὡρισταμένου λόγου διαζυγίου δημιουργεῖται διαφορά, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀμφισβητήσεως ἢ μὴ τοῦ λόγου».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διεύθυνσις
ΧΡΟΝΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Σύνταξις
ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ

Τόμος 22 — Τεῦχος 24 (534)

Ἀθῆναι, 15 Δεκεμβρίου 1963

ΕΝΝΟΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

[Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 285)1963 Ὁλομελείας Νομικοῦ Συμβουλίου Ἐρέτους]

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου κ. Λ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

1) Ἐκ τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν νόμων 2176)1952 καὶ 3213)1955 «περὶ προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας» συνάγεται, ὅτι αἱ φορεῖς τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας ἀπολαμβάνουν φορολογικῶν ἀπαλλαγῶν, ἐκπτώσεων ἐκ τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων, μειώσεως φόρων κύκλου ἐργασιῶν (ἄρθρον 4 § 1 νόμου 2176) 1952), μειώσεως φόρου ὑπὲρ τρίτων (ἄρθρον 4 § 3 ἀ.ν. 843)1948) κλπ.

2) Καὶ ἐνῶ δίδεται διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 2176)1952, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν. 3213)1955, ἡ κατὰ τόπον ἔννοια τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας, ὁριζομένου ὅτι «κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρόντος ὡς ἐπαρχιακαὶ βιομηχανίαι νοοῦνται αἱ ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς, μὲ τὰ σήμερον ὑφισταμένα ὅρια αὐτοῦ, ὡς καὶ αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Αἰγίνης, Κυθήρων, Τροιζηνίας, Ὕδρας καὶ τοῖς Δήμοις Λαυρεωτικῆς καὶ Σπετσῶν ἐγκατεστημέναι, μεταφερθησόμεναι ἢ ἱδρυθησόμεναι τοιαῦται», οὐδόλως προσδιορίζεται διὰ τῶν διατάξεων αὐτῶν καὶ ἡ ἔννοια τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως. Συνεπῶς ἡ ἔννοια τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως δέον νὰ ἀναζητηθῇ ἀφ' ἑνὸς εἰς τὰ διδάγματα τῆς καινῆς πείρας καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν βιομηχανίαν τῆς χώρας νομοθετήματα (οὕτω ad hoc Α.Π. 319)1960, Σ.Ε. 1602) 1959, 2032)1961, 801)1962, 2292)1962).

3) Κατὰ τὴν θεωρίαν ὡς βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις νοεῖται ἡ ἐπιχείρησις, ἥτις διὰ διαθέσεως σοβαρῶν κεφαλαίων καὶ ἐκτεταμένης χρησιμοποιήσεως τῶν καταλλήλων μηχανικῶν καὶ χημικῶν μέσων καὶ εἰδικευμένου προσωπικοῦ παράγει διὰ κατεργασίας τῆς πρώτης ὕλης νέα προϊόντα ἢ ἐξευγενίζει τὰ ὑπάρχοντα, βελτιώνουσα τὴν ποιότητα τούτων ἢ δι' ἐπεξεργασίας προετοιμάζει ταῦτα πρὸς πώλησιν ἢ περαιτέρω ἐκβιομηχάνισιν.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν βιομηχανίαν νομοθετήματα τῆς χώρας καὶ δὴ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου ΔΚΘ)1912 «περὶ ἐργασίας γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων» ἐκδοθέντος ἀπὸ 14.8.1913 διατάγματος, τὸ ἀπὸ 29.9.1922 ν.δ. (εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν. ΔΚΣ)1912 «περὶ ἱδρύσεως βιομηχανικῶν ἐργοστασίων), τοὺς νόμους 2225, 2269 καὶ 2274 τοῦ 1920 ἔτους, δι' ὧν ἐκυρώθησαν αἱ διεθνεῖς συμβάσεις τῆς Οὐασιγκτῶνος ὡς πρὸς τὰς ὥρας ἐργασίας τῶν γυναικῶν κλπ. εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐργασίας, τὸν ν. 2290)1922, δι' οὗ ἐκυρώθη ἡ διεθνὴς σύμβασις τῆς Γενεύης περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως, ὡς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια θεωροῦνται ἐκεῖνα, εἰς ἃ μεταπρέπονται πρῶται ὕλαι εἰς βιομηχανήματα τέλεια ἢ ἀτελῆ ἢ ἡμικατεργασμένα τοιαῦτα εἰς τέλεια ἢ μεταβάλλονται κατὰ τὸ ποιὸν καὶ τὴν μορφὴν τούτων, ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς κατασκευάζονται, μεταρρυθμίζονται, καθαρίζονται, ἐπισκευάζονται, ἀποπερατοῦνται ἢ ἑτοιμάζονται πρὸς πώλησιν διάφορα προϊόντα ἢ αἱ ὕλαι ὑφίστανται μεταρρυθμίσεις, σὺν τοῖς ἄλλοις δὲ

θεωροῦνται κατὰ τοὺς νόμους αὐτοὺς καὶ τὰ μεταλλεῖα καὶ λατομεῖα.

4) Ἡ ἔννοια αὕτη τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως (ἐκτεταμένα μηχανικὰ μέσα, σημαντικὴ κινητήριος δύναμις, μεγάλης ἀξίας ἐγκαταστάσεις, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μεταποιήσεως τῶν ἀγαθῶν, ἅτινα ἅπαντα χρησιμοποιεῖ ὡς κριτήρια ἡ ὑπ' ἀριθ. 319) 1960 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου)(*), εἶναι ἡ ὑπὸ τὴν οἰκονομικο-νομικὴν σημασίαν τοῦ ὅρου, διαστελλομένην τῆς (ὑπὸ εὐρεῖαν ἔννοιαν) συναντωμένης εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐξελίξεως τοῦ οἰκονομικοῦ βίου.

Διὰ τὸν προσδιορισμὸν αὐτῶν τῶν ἐννοιῶν ἀποβλέπει τις εἰς τὰς ἐμφανιζομένας σχέσεις ἐσω τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς πρὸς τὰ ἔξω σχέσεις ταύτης.

Δι' ὃ καὶ ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις παραμένει τοιαύτη καὶ ἂν ἀσκῆται ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας, ἥτις ἐξ ὁρισμοῦ εἶναι ἔμπορος (ἄρθρον 1 νόμου 2190, ἐπὶ τοῦ θέματος ἴδε καὶ Ἀρείου Πάγου 429) 1948, 295) 1952, 170) 1953, καθ' ἃς ὁ Ο.Τ.Ε. καὶ ἡ Ε.Ε.Υ. εἶναι βιομηχανίαι).

Θὰ ἔδει νὰ παρατηρηθῇ περαιτέρω, ὅτι ἡ γενικὴ ἔννοια τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, ὡς ἐκφραζούσης μίαν δραστηριότητα, κατευθυνομένην εἰς τὴν μεταποίησιν τῶν ἀγαθῶν, λειτουργεῖ ὑπὸ ποσοτικὰς διαστάσεις ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς βιοτεχνίας.

Ξέναι τινὲς νομοθεσίαι ἔχουν διὰ θετικῶν διατάξεων ρυθμίσει τὰ θέματα ταῦτα. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Ἰταλικὸς Ἀστικὸς Κῶδιξ, ὅστις διὰ τῶν ἄρθρων 2082, 2083, 2195 ἐπ. θέτει τὰ κριτήρια βιομηχανικῆς καὶ λοιπῶν ἐπιχειρήσεων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς θέμα, ἐπαγόμενος ὅσα ἡ κρατοῦσα θεωρία δέχεται καὶ ὡς ταῦτα ἐξετέθησαν ἀνωτέρω (ἴδε Barassi, Diritto Sind. e Corp. ἀριθ. 93, Luisa Sanseverino, Commentario del Cod. Civ. ὑπ' ἄρθρ. 2082, 2083, Giuseppe Ferri ἴδιον Commentario ὑπ' ἄρθρον 2195 ἐπ., Giorgio de Semo Ist. di Dir. Priv. ἐκδ. 4η §§ 910 - 922).

5) Ἐν ἐγγυτέρῳ συνδέσμῳ πρὸς τὸ τιθέμενον ὧδε πραγματικόν, ἤδη δικαστικαὶ ἀποφάσεις, ἐπιληφθεῖσαι σχετικῶς, ἐδέχθησαν, ὅτι τὰ λατομεῖα ἀποτελοῦν βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις (Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 17880) 1956, ΕΕΔ 15, σελ. 199, Πρωτ) κείου Χανίων 32) 1958, ΕΕΔ 17, σελ. 920. Ὁμοίως ταυτοσήμως ἡ ὑπ' ἀριθ. 18) 1960 ἐγκύκλιος τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.).

Αὗται δὲν θέτουν λεπτομερέστερον τὰ κριτήρια, ἐξ ὧν συνήγαγον τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλ' ἠρκέσθησαν εἰς τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς ὠργανωμένης διὰ μηχανικῶν μέσων ἐκμεταλλεύσεως πρὸς ἐξόρυξιν καὶ μετατροπὴν τῶν ἐξορυσσομένων προϊόντων καὶ εἰς τὴν κατὰ γενικὴν ἀναφορὰν ἐπίκλησιν τῶν προπαρατεθεισῶν νομικῶν διατάξεων καὶ διδασκαλιῶν τῆς θεωρίας.

6) Ἐν προκειμένῳ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου συνάγονται τὰ ἑξῆς πραγματικὰ περιστατικά: Ὅτι α) ἡ ἐν τῷ ἐγγράφῳ Ἑταιρεία, ἔχουσα ὡς σκοπὸν τὴν ἐκμετάλλευσιν λατομείων, ἐγκατέστησε τοιαύτην ἐκμετάλλευσιν ἐν Ἀγριᾷ Βόλου, β) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1203) 1956 γνωμοδοτήσεως Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους καὶ τῆς ἀπὸ 26.4.1958 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Βιομηχανίας (Ὑπουργείου Βιομηχανίας) ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἐχαρακτηρίσθη ὡς βιομηχανική, γ) ὑπὸ τοιοῦτον νομικὸν χαρακτηριστικὸν ἐλειτούργησεν ἄχρι σήμερον, δ) ζήτημα ἐδημιούργησεν ἤδη ὁ Οἰκονομικὸς Ἔφορος Βόλου, ὅστις κατὰ τὸν γενόμενον ἔλεγχον τῆς ἐπιχειρήσεως (ἐγγραφόν του ἀριθ. 609 τῆς 16.1.1963) διημφεσβήτησε τὴν ὀρθότητα τοῦ χαρακτηρισμοῦ της ὡς βιομηχανίας ἕνεκα τοῦ ὅτι αὕτη «δὲν συγκεντρώνει τὰ ἐννοιολογικὰ γνωρίσματα τῆς βιομηχανικῆς ἢ βιοτεχνικῆς ἐπιχειρήσεως», τοῦθ' ὅπερ προκύπτει, κατὰ τὰς ἀπόψεις τοῦ ἰδίου ἐγ-

(*) ΕΕΔ 19, 844.

γράφου, ἐκ τῆς συμβάσεως μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Ἑταιρείας Τσιμέντων Βόλου, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ γήπεδον καὶ εἰς ἣν παραδίδει πᾶσαν ἐξορυσσομένην ποσότητα ἀσβεστολίθου διὰ τὴν κατασκευὴν τσιμέντων, ε) ἡ ἐπιχείρησις αὕτη τόσον κατὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ προηγουμένου λατομείου, ὅσον καὶ ἤδη, διαθέτει σειρὰν ἐκσκαφέων καὶ ἀεροσυμπιεστῶν (δέκα τὸν ἀριθμὸν) ἀξίας ὡς ἔγγιστα 3 ἑκατομμυρίων, πλέον δεκάδα μεταφορικῶν αὐτοκινήτων καὶ ἄλλων βοηθητικῶν μηχανημάτων (ἐξυγγανοκολλητῶν κλπ.).

7) Εἶναι βέβαιον, ὅτι κατὰ τὴν παροῦραν φάσιν τῆς ἐκμεταλλεύσεως δὲν χρησιμοποιεῖ ἡ φυρεὺς τῆς ἄνω ἐπιχειρήσεως μηχανήματα θραύσεως καὶ περαιτέρω θρυμματισμοῦ καὶ κονιοποιήσεως τῶν ἀσβεστολίθων, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἡ «ἐλάττωσις μεγέθους» τῶν ἐξορυσσομένων, ἀλλ' ἀδυνατεῖ τις νὰ κατανοήσῃ, διατί ἡ ἀπουσία αὐτῶν τῶν μηχανημάτων εἰς τὴν συγκεκριμένην ὧδε περίπτωσιν θὰ ὡφειλε νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀντίθετα συμπεράσματα.

Ἀληθῶς εἰς τὴν γενικὴν ἔννοιαν τῆς μεταποιήσεως τῶν ἀγαθῶν ἐμπίπτει καὶ ἡ κατὰ μέγεθος ἐλάττωσις, ὥστε ταῦτα νὰ καταστῶσι χρήσιμα δι' ἄμεσον κατανάλωσιν ἢ περαιτέρω ἐπεξεργασίαν, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις αὕτη εὑρίσκεται ἐντεῦθεν τῶν διαχωριστικῶν ὁρίων τῆς βιομηχανικῆς, ἀπὸ τῆς καθαρῶς γεωργικῆς, ἥτις θὰ ἦτο ἄλλως, διότι ἡ εὐρύτης τῶν μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐκφεύγῃ τοῦ κύκλου τῆς συνήθους ἁπλῆς ἐξορύξεως. Ὑφίστανται δὲ καὶ ἡ δυνατότης χρησιμοποιήσεως εὐρέως ἑτέρων μηχανικῶν μέσων συμπληρωματικῶν διὰ τὴν ἐλάττωσιν μεγέθους, ὅπερ, ἐὰν δὲν γίνεται, ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ὁλόκληρος ἡ παραγωγὴ τοῦ λατομείου εἶναι ὑποτεταγμένη εἰς τὴν διαδικασίαν παραγωγῆς τσιμέντου καὶ μόνον εἰς τὸ ἐργοστάσιον παραγωγῆς, τοῦ ὁποίου εὑρίσκονται τοποθετημένα ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μηχανήματα θραύσεως τῆς βραχώδους ὕλης, θρυμματισμοῦ αὐτῆς καὶ κονιοποιήσεως.

Σκέπτεταί τις δὲ ὅτι, ἐὰν ἐκ τοῦ κύκλου τῶν μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων ἐλλείπῃ κρίκος τις, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου, ὅτι ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις διαφοροποιεῖται εἰς ἕτερα νομικὰ σχήματα, διότι ἡ εὐρύτης τῶν δυνατοτήτων της ἀποτελεῖ τὸν οὐσιώδη παράγοντα χαρακτηρισμοῦ της ὡς τοιαύτης, ἀποτελεῖ δὲ μέρος τῆς ἐμπορικῆς ἐκμεταλλεύσεως ἡ κατὰ δεδομένην στιγμὴν κατεύθυνσις τῆς παραγωγῆς, συγκεκριμένως ὧδε εἰς παραγωγὴν εἰδῶν χρησίμων μόνον διὰ τὴν βαρεῖαν βιομηχανίαν παραγωγῆς τσιμέντων.

Τὴν κρισιμότητα τῶν σκέψεων αὐτῶν ἀποδίδουν καὶ κείμεναι διατάξεις καὶ δὴ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 14)26.8.1913 β.δ)τος (ἐκτελεστικοῦ τοῦ ν. ΔΚΘ'). Δι' αὐτῆς, ἐνῷ διὰ τοῦ ἐδαφίου 1 ὁρίζεται, ὅτι βιομηχανικὰ καὶ βιοτεχνικὰ ἐργοστάσια θεωροῦνται ἐκεῖνα, εἰς ἃ ἐκτελοῦνται διὰ μηχανῶν κλπ. ἐργασίαι, σκοποῦσαι τὴν μετασκευὴν πρώτων ὑλῶν εἰς βιομηχανήματα κλπ., θεσπίζεται, ὅτι «εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐδαφίου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου περιλαμβάνονται τὰ ἐργοστάσια καὶ ἐργαστήρια, ἅτινα εἶναι παρεπόμενα εἰς ἄλλας κυρίας ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἀφορᾷ τὸ παρὸν διάταγμα, ἐφ' ὅσον αἱ κύριαι αὗται ἐπιχειρήσεις δὲν εἶναι καθαρῶς γεωργικῆς, κτηνοτροφικῆς ἢ δασικῆς φύσεως».

Συμπέρασμα τῆς διατάξεως: Ἐὰν ἡ κυρία ἐπιχείρησις εἶναι βιομηχανικὴ καὶ ἡ παρεπομένη εἰς τὸν κύκλον τῆς παραγωγῆς εἶναι βιομηχανική.

8) Ὑπὸ τοιοῦτον νομικὸν καὶ πραγματικὸν πλαίσιον ἡ ἐπιχείρησις τοῦ περιγραφομένου λατομείου εἶναι βιομηχανικὴ καὶ ὡς τοιαύτη ὑπάγεται εἰς τὰς ρυθμιστικὰς διατάξεις τῶν νόμων 2176)1951 καὶ 3213) 1955.

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙ' ΗΘΙΚΗΝ ΒΛΑΒΗΝ ΠΑΘΟΝΤΟΣ

Συντρέχον πταῖσμα παθόντος κατ' ἄρθρον 300 Ἀστικοῦ Κώδικος

Χρηματική ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρα 299, 932 Ἀστικοῦ Κώδικος.—Κρίσις τοῦ Δικαστηρίου ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου, ἐγκειμένης εἰς τὴν μὴ λῆψιν ὑπὸ τούτου τῶν ἐκ λόγων προνοίας καὶ ἀσφαλείας προστατευτικῶν τῶν ἐργαζομένων μέτρων, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ διὰ τὸ ἀτύχημα καὶ συντρέχον πταῖσμα τοῦ παθόντος κατ' ἄρθρον 300 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1804[2]1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀξιώσεως παθόντος ἐν τῇ ἐργασίᾳ μισθιστοῦ περὶ ἐπιδικάσεως εἰς αὐτὸν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 Ἀστικοῦ Κώδικος, ἡ ὁποία ἀξίωσις, ὡς ἔχει νομολογηθῇ (Α.Π. 394) 1961, εἰσηγητὴς *Ν. Χαραλαμπῆς*, ΕΕΔ 20, 844, Α.Π. 641)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 1460), ἐκδικάζεται καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν.

Κατὰ τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 9)1961, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 275) διὰ τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἐν λόγῳ ἀποζημιώσεως ἀπαιτεῖται νὰ ὀφείληται πάντως τὸ ἀτύχημα εἰς πταῖσμα τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 922 Ἀστικοῦ Κώδικος τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων, ὡς δὲ γίνεται δεκτὸν ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ νομολογίᾳ χωρεῖ εἰς τὴν περίπτωσιν ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 300 Ἀστικοῦ Κώδικος ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου περὶ συντρέχοντος πταίσματος τοῦ παθόντος ἐνάγοντος (*Κ. Τριανταφυλλόπουλος*, Νέον Δίκαιον ΣΤ' σελ. 5, Α.Π. 443)1959, εἰσηγητὴς *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 18, 1367). (Ἴδετε περὶ συντρέχοντος πταίσματος *Ἀλ. Λιτζερόπουλον*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 300, *Π. Ζέπον*, Ἐνοχ. Δίκαιον, Γεν. Μέρος, σελ. 307 ἐπ.).

Ἡ ἀπόδειξις τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὸ συντρέχον πταῖσμα τοῦ ἐνάγοντος, βαρύνει τοὺς ἐναγομένους, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ ἐνστάσεως (*Ἀλ. Λιτζερόπουλος*, ΕρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 300, σημ. 3, Α.Π. 255)1953, Νέον Δίκαιον 9, 547, Πρωτ)κείου Ἀθηνῶν 11430)1954, εἰσηγητὴς *Π. Βουγᾶς*, ΕΕΔ 14, 25).

Κατὰ μίαν πρόσφατον ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου (469)1963, εἰσηγητὴς *Α. Γεωργίου*, ἀδημοσίευτον) ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 300 Ἀστικοῦ Κώδικος, καθ' ἣν, ἐν συνδρομῇ πταίσματος τοῦ ζημιωθέντος, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μὴ ἐπιδικάσῃ ἀποζημίωσιν ἢ νὰ μειώσῃ τὸ ποσὸν αὐτῆς, σαφῶς συνάγεται, ὅτι εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀνήκει νὰ ἀποδώσῃ ἢ μὴ βαρύτητα εἰς τὸ οἰκεῖον τοῦ ζημιωθέντος πταῖσμα, τῆς κρίσεως ταύτης μὴ ὑποκειμένης εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 643)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Χοϊδλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Γ. Χατζηδάκης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Π. Κολύμβας, Δ. Μιράγγελης

Κατὰ τὸ ἄρθρον 300 § 1 Ἀστικοῦ Κώδικος «ἐὰν ὁ ζημιωθεὶς συνετέλεσεν ἐξ οἰκείου πταίσματος εἰς τὴν ζημίαν ἢ τὴν ἔκτασιν αὐτῆς, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μὴ ἐπιδικάσῃ ἀποζημίωσιν ἢ νὰ μειώσῃ τὸ ποσὸν αὐτῆς».

Ἐν προκειμένῳ τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐδέξατο, κατ' ἐκτίμησιν ἀνέλεγκτον τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἐκ τούτων ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἐργαζόμενος ὡς βαρυοκόπος εἰς τὰ παρὰ τῶν ἀναιρεσειουσῶν ἐκτελούμενα ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα εἰς Μέγδοβα Θεσσαλίας καὶ τὸ εἰς θέσιν «Μάντζαρι» λατομεῖον αὐτῶν, τῆς ἐργασίας του συνισταμένης εἰς τὸν θρυμματισμὸν διὰ τῆς ἣν ἔφερε βαρείας σιδηρᾶς σφύρας τῶν ἐντὸς τῆς σιδηρᾶς χοάνης τοῦ ἐκεῖ εὑρισκομένου μεγάλου θραυστῆρος ὑπαρχόντων καὶ χρηζόντων σμικρύνσεως λίθων, ἵνα καθίστανται ἐφικτὴ ἡ εἴσοδός των εἰς τὸ ὑπάρχον ἄνοιγμα τοῦ θραυστῆρος καὶ ἡ συνθλιψίς των διὰ τῶν σιδηρῶν τούτων σιαγόνων, τὴν 20.6.1958, ἐνῷ ἱστατο ἐν τῇ εἰθισμένῃ αὐτοῦ θέσει ἐπὶ ξυλίνου τινὸς ἱκριώματος καὶ εἰργάζετο ὡς ἀνωτέρω, σφυροκοπῶν τοὺς ἐντὸς τῆς ὡς εἴρηται χοάνης λίθους, καὶ ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ταύτῃ ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του ἡ σφῦρα, ἥτις, εἰσελθοῦσα ἐντὸς τοῦ ἀνοίγματος πληρώσεως καὶ μὴ δαμασθεῖσα ὑπὸ τῶν σιαγόνων τοῦ θραυστῆρος, ἐξετινάχθη μετὰ σφοδρότητος πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἔπληξε βαρύτατα τὸν ἀναιρεσίβλητον καὶ ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν βαρύτατον κάταγμα τοῦ θόλου τοῦ κρανίου καὶ ὅτι τὸ ἐπελθὸν ὡς ἀνωτέρω ἀτύχημα

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΧΡΟΝΟΥ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ ΠΡΟΣ ΑΠΟΛΥΣΙΝ

Χαρακτηρισμός ὡς ἀορίστου χρόνου καὶ ἐφαρμογὴ Νόμου 2112)1920

Πρόσληψις ὑπαλλήλων Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας.—Χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἀορίστου χρόνου, ὅταν ὁ χρόνος τῆς διαρκείας αὐτῆς ἔχῃ καθορισθῇ διὰ ταύτης, πλὴν ὅμως ὅμα δι' αὐτῆς ἔχει ἀναγνωρισθῇ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀπολύῃ τὸν μισθωτὸν καὶ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως, ὡς τελούσης ταύτης ὑπὸ διαλυτικὴν ἐξουσιαστικὴν ὑπὲρ τοῦ ἐργοδότου αἵρεσιν καὶ συνεπῶς ἐξαρτωμένης ἐκ μέλλοντος καὶ ἀβεβαίου γεγονότος, ἤτοι ἐκ τῆς ἐξόδου τῆς αἱρέσεως. —Ἐφαρμογὴ Νόμου 2112)1920.

Ἔχει νομολογηθῇ, δέχεται δὲ τοῦτο καὶ ἡ θεωρία (ἴδετε *Κ. Καυκᾶν*, Ἐνοχικόν, Εἰδικόν, γ' ἔκδοσις, σελ. 492, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 10, 786, *Ι. Καποδίστριαν*, Ἐρμ.ΑΚ Εἰσαγ. ἄρθρα 669 - 678, ὑριθ. 27 ἐπ., Α.Π. 448)1951, εἰσηγητὴς *Ν. Πλατύκας*, ΕΕΔ 11, 20, Α.Π. 87)1958, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 17, 194, Α.Π. 231)1959, εἰσηγητὴς *Π. Ταυρούχης*, ΕΕΔ 18, 583, ἐφ' ἧς σχόλιον *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 18, 585, Α.Π. 603)1960, εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 20, 103, Α.Π. 32)1961, εἰσηγητὴς *Ε. Καζαμπάκας*, ΕΕΔ 20, 335), ὅτι, ὅταν ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἔχῃ καθορισθῇ διὰ ταύτης, πλὴν ὅμως δι' αὐτῆς ἔχει ἀναγνωρισθῇ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀπολύῃ τὸν μισθωτὸν καὶ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, ἡ σύμβασις αὕτη, ὡς τελοῦσα ὑπὸ διαλυτικὴν καὶ ἐξουσιαστικὴν ὑπὲρ τοῦ ἐργοδότου αἵρεσιν καὶ συνεπῶς ἐξαρτωμένη ἐκ μέλλοντος καὶ ἀβεβαίου γεγονότος, ἤτοι ἐκ τῆς ἐξόδου τῆς αἱρέσεως ταύτης, εἶναι ἀορίστου χρόνου. (Ἴδετε καὶ *Ἀλ. Σακελλαροπούλου*, Νέον Δίκαιον, 11, 646).

Οὕτω ἔχει διὰ ταύτην ἐφαρμογὴν ὁ νόμος 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, περὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας.

Ταῦτα δέχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπικυρώσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3774)1961 ἀπόφασιν τοῦ ὡς ἐφετείου διακάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Ὡς πρὸς τὰς μετὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας συμβάσεις (ἴδετε Α.Π. 159)1963 (εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 542, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπὴ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου).

Ἀρείου Πάγου 652)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Ε. Σούρλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ε. Μαλλούχος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ν. Κανελλόπουλος, Κ. Δημάκης

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν παρασχεθείσαν διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 2312)1953 νομίμως συνταχθέντος καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 9.1.1954 β.δ. ἐγκριθέντος Κα-

---

εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ὀφείλεται εἰς ἀμίλειαν τῶν ἀναιρεσειουσῶν, ἐγκειμένην εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔλαβον, ὡς εἶχον ὑποχρέωσιν ἐκ λόγων προνοίας καὶ ἀσφαλείας, προστατευτικὰ μέτρα τῶν εἰς τὸν ρηθέντα θραυστῆρα ἐργαζομένων καὶ δὴ παρέλειψαν νὰ προφυλάξωσι δι' ἐσχαρῶν τὸ ἄνοιγμα πληρώσεως τούτου. Καὶ περαιτέρω ὅτι ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀποδείξεων δὲν προήχθη συντρέχον πταῖσμα τοῦ παθόντος ἀναιρεσιβλήτου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἐν ὄψει τῆς ἐλλείψεως προστατευτικῶν ἐσχαρῶν εἰς τὸ προμνησθὲν μηχάνημα (θραυστῆρα), ἔδει νὰ ἀποφεύγηται ὁ ἐντὸς τῆς χοάνης θρυμματισμὸς εὐμεγέθων λίθων, ὅστις ἀπετέλει μέχρι τοῦ ἀτυχήματος καθεστὼς διὰ τὰς ἀναιρεσειούσας. Ὅθεν, ἀποφηνάμενον μετὰ ταῦτα βάσιμον τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 299 καὶ 932 Ἀστικοῦ Κώδικος ὀφειλομένην εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον χρηματικὴν ἱκανοποίησιν ἕνεκα τῆς ἠν ὑπέστη οὗτος ἠθικῆς βλάβης ἐκ τοῦ ὡς ἄνω ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς τὴν ἀμέλειαν τῶν ἀναιρεσειουσῶν, καὶ ἀπορρίψαν τὴν ὑπὸ τούτων ὑποβληθεῖσαν ἔνστασιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 300 § 1 Ἀστικοῦ Κώδικος, σαφῶς, πλήρως καὶ ἄνευ ἀντιφάσεώς τινος ἐν τοῖς πράγμασι τὴν περὶ ἐλλείψεως παρὰ τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ οἰκείου πταίσματος ἐξενεχθεῖσαν κρίσιν του ἠτιολόγησεν, ἐφ' ὅσον σαφῶς ἐκ τῆς ὡς ἄνω αἰτιολογίας αὐτοῦ προκύπτει, ὅτι τοῦτο, ἐν ὄψει τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς, ὡς ἐδέξατο, ἔλαβε χώραν τὸ ἀτύχημα, ἀπέκλεισε τὸ ὅτι ἦτο δυνατὴ εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον ἡ ἐγκαίρως ἀπομάκρυνσις πρὸς ἀποφυγὴν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ ὅτι ἐπεβάλλετο εἰς αὐτόν, ὅπως, εὑρεθεὶς πρὸ εὐμεγέθους λίθου, ἐξαγάγῃ τοῦτον ἐκ τῆς χοάνης τοῦ θραυστῆρος καὶ θρυμματίσῃ τοῦτον ἐπὶ τοῦ ἐνάξονος καὶ ἀποφύγῃ τὸ ἀτύχημα, ἀφοῦ εἰς τοῦτο, ἤτοι τὸν θρυμματισμὸν τῶν εὐμεγέθων λίθων ἐντὸς τῆς χοάνης, ἀνεφέρετο ἡ ἐργασία, ἣν οὗτος ἐξετέλει, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἄβάσιμος.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν δικαστικὴν δαπάνην δέον ὅπως ἡ τοιαύτη τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπιβληθῇ κατ' ἄρθρα 210 καὶ 833 § 1 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς τὸ τελευταῖον ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 24 νόμου 3810)1957, εἰς τὰς ἀναιρεσειούσας, πλὴν τῆς τοιαύτης δι' ἀμοιβὴν τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ δικηγόρου διὰ σύνταξιν προτάσεων, ἅτε τούτου μὴ καταθέσαντος τοιαύτας (ἄρθρον 112 ν.δ. 6 8 Ὀκτωβρίου 1954 περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων).

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΞΗΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΠΟ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Καταγγελία συμβάσεως έργασίας κατά Νόμον 3198)1955

Πρόσληψις ἰατροῦ εἰς κλινικήν διά παροχήν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν.—Χαρακτηρισμός τῆς συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, τοῦ ἰατροῦ τελοῦντος ἐν ἐξαρτήσει πρός τόν ἐργοδότην.—Ἔννοια ἐξαρτήσεως καί διάκρισις ἀπό συμβάσεως ἑταιρείας.—Δικαίωμα παροχῆς δώρων δι' ἑορτάς Χριστουγέννων καί Πάσχα.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατά Νόμον 3198)1955.—Προϋποθέσεις κύρους αὐτῆς.

Περίπτωσις τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπό τῆς ὁποίας ἐπεκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1717)1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὑπῆρξε σύμβασις ἰατροῦ μετά ἰδιοκτήτου κλινικῆς πρός παροχήν τῶν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν του.

Σύμφωνος εἶναι ἡ γνώμη καί τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου πρός ἰκείνην τῆς Α.Π. 138)1961 (εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 587), ὡς πρός τόν χαρακτηρισμόν τῆς σχέσεως ταύτης ὡς συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἐπί τῇ βάσει τοῦ γενικοῦ κριτηρίου περί διακρίσεως ταύτης. (Ἴδετε περί τούτου καί λοιπήν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, καθ' ἣν ἐπί ἐπιστημόνων δύνανται οὗτοι νά κέκτηνται πρωτοβουλίαν ὡς πρός τήν διεξαγωγήν τῆς ἐργασίας των, εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 587, ἔνθα καί παραπομπαί εἰς θεωρίαν).

Γενικοῦ ἐνδιαφέροντος τά δεκτά γενόμενα ὑπό τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὡς πρός τήν νομότυπον κατά τόν νόμον 3198)1955 καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν μισθωτῶν, τά ὁποῖα δέν ἀφίστανται τῶν νομολογηθέντων. (Ἴδετε Α.Π. 248)1958, εἰσηγητής *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 17, 514, Α.Π. 545)1958, εἰσηγητής ὁ *αὐτός*, ΕΕΔ 17, 739, Α.Π. 463)1960, εἰσηγητής *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 19, 1378, Α.Π. 559)1960, εἰσηγητής *Α. Κωστήρης*, ΕΕΔ 20, 98, Α.Π. 138)1961, εἰσηγητής *Α. Γεωργίου*, ΕΕΔ 20, 587).

Ἐν προκειμένῳ ὅμως, κατά τά ἀποδειχθέντα, ἐθεωρήθη ἡ σύμβασις ἐργασίας καταγγελθεῖσα νομίμως ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καί προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας, ὁριζούσης ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τούτου διακρίνονται εἰς μονίμους καί ἐπί συμβάσει τριετοῦς τό πολύ διαρκείας, μή διαλαμβανούσης δέ ὁμοίαν διάταξιν πρός τήν τοῦ ἄρθρου 12 § 3 τοῦ διά τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ ἀνωτέρω νόμου καταργηθέντος νόμου 1775)1951, δι' ἧς ὡρίζετο, ὅτι αἱ συμβάσεις ἀορίστου διαρκείας εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυροι καί δέν ὑποχρεοῦσι τό Ἵδρυμα, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ ἀπαγορεύεται ἡ ὑπό τοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας πρόσληψις ὑπαλλήλων ἐπί συμβάσει ὡρισμένου χρόνου, διαρκείας μακροτέρας τῶν τριῶν ἐτῶν, οὐχί ὅμως ἡ πρόσληψις αὐτῶν ἐπί συμβάσει ἀορίστου χρόνου, τοῦτο δέ καθ' ὅσον καί διά τῶν συμβάσεων ἀορίστου χρόνου ὁ αὐτός ἐπιτυγχάνεται σκοπός, ὃν προέθετεν ὁ νομοθέτης, τῆς μή δηλαδή μακροχρονίου δεσμεύσεως τοῦ Ἱδρύματος, ἀφοῦ τάς ἐπ' ἀορίστου χρόνον προσλήψεις δύναται ὁποτεδήποτε νά καταγγείλῃ τοῦτο συμφώνως τῷ νόμῳ καί εἰς χρόνον ἐλάσσονα τῆς τριετίας. Ἐκ δέ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 669 Α.Κ., ὁριζούσης ὅτι σύμβασις ἐργασίας, ἧς ἡ διάρκεια οὔτε ὡρίσθη, οὔτε ἐκ τοῦ εἴδους καί τοῦ σκοποῦ αὐτῆς συνάγεται, λύεται προηγουμένης ἑκατέρωθεν καταγγελίας, ἕπεται ὅτι, ὅταν ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τῆς συμβάσεως ἐχῃ καθορισθῇ διά ταύτης, πλήν ὅμως ἅμα δι' αὐτῆς ἔχει ἀναγνωρισθῇ τό δικαίωμα εἰς τόν ἐργοδότην νά ἀπολύῃ τόν μισθωτόν καί πρό τῆς παρόδου τοῦ εἰρημένου χρόνου, τότε ἡ σύμβασις αὕτη, ὡς τελοῦσα ὑπό διαλυτικήν ἐξουσιαστικήν ὑπέρ τοῦ ἐργοδότου αἵρεσιν καί συνεπῶς ἐξαρτωμένη ἐκ μέλλοντος καί ἀβεβαίου γεγονότος, ἦτοι ἐκ τῆς ἐξόδου τῆς αἱρέσεως ταύτης, εἶναι κατά τήν ἔννοιαν τῆς διαληφθείσης διατάξεως ἀορίστου χρόνου.

Τό δικάσαν δικαστήριον, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἐξέτασε ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος προσελήφθη ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας ὑπό τό κράτος τοῦ ἀνωτέρω Κανονισμοῦ ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας καί προσωπικοῦ αὐτοῦ ὡς εἰσπράκτωρ συνδρομῶν διά διαδοχικῶν συμβάσεων τριμήνου ἑκάστης χρονικῆς διαρκείας, ἐν οἷς περιελήφθη ὅρος ὅτι δύναται τό ἀναιρεσείον νά καταγγείλῃ τήν σύμβασιν καί πρό τῆς λήξεως ἑκάστου τριμήνου καί ὅτι ὁ καθορισμός τῆς χρονικῆς διαρκείας δέν ἐδικαιολογεῖτο ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἐτέθη σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν τῶν περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας τῆς ὑπαλληλικῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ νόμου 2112, ἀποφηνάμενον δέ ἀκολούθως ὅτι ἡ μεταξύ τῶν διαδίχων σύμβασις ἦτο, κατά τά ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, ἀορίστου διαρκείας, ἐφ' ἧς εἶχον ἐφαρμογήν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 2112, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν καί ἀπέκρουσε τόν ἰσχυρισμόν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἡ σύμβασις αὕτη ἦτο κατά τήν συμφωνίαν τῶν ὡρισμένου χρόνου καί ὁ περί τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως, ἀποδίδων αἰτίασιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικονομίας, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως, πλήττων τήν ἀνέλεγκτον περί τά πράγματα μόνον κρίσιν τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου ὅτι ὁ καθορισμός τῆς χρονικῆς διαρκείας ἑκάστης τῶν διαδοχικῶν συμβάσεων ἐτέθη σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, εἶναι ἀπορριπτέος προεχόντως ὡς ἀπαράδεκτος, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 810 § 1 Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3810)1957.

ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καὶ ὄχι ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἵνα ἔχωσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω νόμου.

Ἀρείου Πάγου 640)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σούρλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ **Γ. Χατζηδάκης**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Καλομοίρης, Θεόδ. Φαμπρικέζης

Τὸ ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὡς ἐξ αὐτῆς δείκνυται, ἐδέξατο, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἐκ τούτων βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ἐκμετολλευόμενος εἰς Γλυφάδα ὀρθοπεδικὴν κλινικήν, προσέλαβεν ἐν ἔτει 1957 δυνάμει συμβάσεως τὸν ἀναιρεσίβλητον ὡς χειρουργὸν ἰατρὸν τῆς κλινικῆς του, ὅτι μεταξὺ τῶν διαδίκων συνεφωνήθη, ὅπως ὁ ἀναιρεσίβλητος μεταβαίνῃ εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος δὶς τῆς ἑβδομάδος καὶ δὴ ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον, εἴτε πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀσθενῶν, εἴτε δι' ἐκτέλεσιν ἐγχειρήσεων τῆς εἰδικότητός του, μεταβαίνῃ δὲ ἐπίσης ἐκτάκτως, ὁσάκις ἐκαλεῖτο παρισταμένης ἀνάγκης, ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συνεφωνήθη εἰς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν τριῶν κατ' ἀσθενῆ ἐφ' ἑκάστου ἡμερησίου νοσηλείου τοῦ καταβαλλομένου ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν ἢ τῶν συνοδῶν αὐτῶν καὶ κατ' ἐλάχιστον ὅριον δραχμῶν 4.500 μηνιαίως, ὅτι ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς συμβάσεως προσήρχετο ἐνίοτε ἑτέραν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἑκάστοτε ὅμως τῇ συναινέσει τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὁσάκις δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη πρὸς ἐπέμβασιν. Πρόδηλον ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ τυγχάνει, ὅτι σύμβασις ἐν προκειμένῳ ὑπόκειται μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ οὐχὶ ἑτοιρείας, ὡς συντρεχόντων τῶν κατ' ἄρθρα 668, 651, 653 καὶ 654 Ἀστικοῦ Κώδικος ὅρων, τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τελοῦντος ἐν στενῇ ἐξαρτήσει πρὸς τὸν ἐργοδότην ἀναιρεσείοντα, δυνάμενον νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ ἐλέγχῃ τὴν κανονικότητα τῆς ὑπηρεσίας του ὡς πρὸς τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς παροχῆς αὐτῆς, ἣν ἐξάρτησιν οὐδαμῶς οἴρει τὸ περιστατικὸν ὅτι οὗτος, ὡς ἐπιστήμων ἰατρός, ἐκέκτητο πρωτοβουλίαν ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ τὸν τρόπον θεραπείας τῶν ἀσθενῶν. Ὅθεν οὕτω καὶ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του κρίναν καὶ δεξόμενον τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, διώκουσαν τὴν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον καταβολὴν τῶν μὴ ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος καταβληθέντων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα κατὰ τὰ ἔτη παροχῆς εἰς τοῦτον τῶν ὑπηρεσιῶν του, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις, ὡς καὶ τὰς τοιαύτας τῶν περὶ δώρων τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τῶν ἐτῶν 1957, 1958, 1959, 1960 καὶ 1961 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ὡς προϋπόθεσιν ἐφαρμογῆς ἐχουσῶν σύμβασιν μισθώσεως ἐργασίας, καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 1ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καὶ 5 τοῦ νόμου 3198)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἐργοδότης δικαιοῦται νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, προσληφθέντος ἐπὶ χρόνῳ μὴ ὡρισμένῳ, καὶ ἄνευ τηρήσεως τῶν περὶ προμηνύσεως διατάξεων, τῶν διαλαμβανομένων ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἵνα ὅμως ἡ ἐγκυρος ἡ καταγγελία δέον ὅπως ὁ ἐργοδότης ἅμα τῇ καταγγελίᾳ προσφέρῃ προσηκόντως καὶ πράγματι τὴν ὁριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου ἀποζημίωσιν, ὑποχρεούμενος ἄλλως κατὰ τὸ ἄρθρον 656, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 349 καὶ 350 Ἀστικοῦ Κώδικος, εἰς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου ἀπὸ τῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως, λόγῳ ὑπερημερίας περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ.

Ἐν προκειμένῳ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, καθ' ὃ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του δείκνυται, ἐδέξατο, κατ' ἀνέλεγκτον ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ἐκ τούτων βεβαιοῦται, ὅτι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν του δυνάμει τῆς ὡς προείρηται συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διεμαρτύρετο πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα διὰ τὰς ἐλλείψεις τοῦ χειρουργείου τῆς κλινικῆς του, ὅτι κατὰ μῆνα Φεβρουάριον 1962 εὑρέθη καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διαμαρτυρηθῇ εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα δι' ἐλλείψεις βελονῶν εἰς τὸ χειρουργεῖον, ὡς καὶ διαφόρων ἄλλων ἀναγκαίων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του ὑλικῶν καὶ μέσων, δι' ὧν δὲν ἐφωδίαζεν οὗτος τὸ χειρουργεῖον, χάριν οἰκονομιῶν, ὅτι κατὰ τὴν διαμαρτυρίαν του ταύτην εἶπεν εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα «ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἐργάζωμαι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας καὶ νὰ εὕρητε ἀντικαταστάτην μου», μετὰ δίμηνον δὲ περίπου, ἤτοι τὴν 20.3.1962, ὁ ἀναιρεσείων δι' ἐπιστολῆς του ἐγνώριζεν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, ὅτι «τερματίζεται ἡ συνεργασία μας σήμερον, ἀνευρὼν ἀντικαταστάτην, ὅπως μοῦ εἴχατε πῆ», ἄνευ καταβολῆς εἰς αὐτὸν τῆς ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημιώσεως. Κρίναν ὅθεν ὅτι τὰ ὡς ἄνω γενόμενα ἀνελέγκτως δεκτὰ πραγματικὰ περιστατικὰ δὲν συνιστοῦν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀλλὰ τοιαύτην ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν εἶναι ἔγκυρος, καθ' ὅσον δὲν ἐτηρήθησαν οἱ περὶ προμηνύσεως διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920, μὴ καταβληθείσης εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τῆς ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀποζημιώσεως, καὶ δεξάμενον τὴν ἐνδικον ἀγωγήν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς διώκεται ἡ καταβολὴ εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον τῶν ἀπὸ τῆς ἀπολύσεώς του μέχρι τῆς 15.5.1962 ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὰς ὡς εἴρηται διατάξεις καὶ οὐδεμίαν ἄλλην παρέβλασε καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἀντιθέτου 2ος λόγος ἀναιρέσεως ὡς ἀβάσιμος.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΝΝΟΙΑ ΤΑΚΤΙΚΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΝΟΜΟΥ 2112)1920

Γνωστοποίησις προϋπηρεσίας και οικογενειακής καταστάσεως μισθωτού

Ὑποχρέωσις καὶ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐπιβαλλομένης καλοπίστου ἐνασκήσεως παντὸς δικαιώματος ὅπως, εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν, ἐν συνδρομῇ προϋποθέσεών τινων παρ' αὐτῷ, κτᾶται οὗτος δικαίωμα εἰς ἀπόληψιν ἐπιδόματός τινος, καθιστᾷ αὐτὰς γνωστὰς εἰς τὸν ἐργοδότην, ἐκτὸς ἂν οὗτος τελῇ ἐν γνώσει των, εἴτε εἶναι ὑπόχρεως ἐκ τοῦ Νόμου νὰ τὰς διερευνήσῃ οἰκοθεν.—Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν μισθωτῶν δι' ἀποζημίωσιν Νόμου 2112)1920.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 8828)1962 ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ἀρείου Πάγου δέχεται, ὅτι εἰς περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μισθωτὸς κτᾶται, ἐν συνδρομῇ προϋποθέσεών τινων, δικαίωμα εἰς ἀπόληψιν ἐπιδόματός τινος, ὑποχρεοῦται νὰ καθιστᾷ αὐτὰς γνωστὰς εἰς τὸν ἐργοδότην του, ἐκτὸς ἐὰν οὗτος τελῇ ἐν γνώσει των, εἴτε εἶναι ὑπόχρεως ἐκ τοῦ νόμου νὰ τὰς διερευνήσῃ οἰκοθεν (Ἐπρόκειτο περὶ ἐπιδομάτων πολυετίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν).

Ταῦτα, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς καλοπίστου κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἐνασκήσεως παντὸς δικαιώματος. (Ἴδετε καὶ *Ι. Καποδίστριαν*, ΈρμΑΚ ὑπ' ἄρθρον 653, ἀριθ. 96, Α.Π. 119)1962, εἰσηγητὴς *Γ. Βαρσάμου*, ΕΕΔ 21, 457, ἔνθα εἰς σημειώσεις μας καὶ λοιπαὶ παραπομπαί, πρβλ. ὅμως *Συντάξεως*, Τιτὰ περὶ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν, ΕΕΔ 19, 1036 ἐπ.).

Ἡ ἀποζημίωσις τοῦ νόμου 2112)1920 διὰ τοὺς ἀπολυομένους μισθωτοὺς ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, ὡς δὲ ἔχει νομολογηθῇ (Α.Π. 11)1961, εἰσηγητὴς *Κ. Θωμόπουλος*, ΕΕΔ 20, 209), συνυπολογίζονται καὶ αἱ ἐπὶ πλέον τοῦ μισθοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβάσεως καταβαλλόμεναι πρόσθετοι παροχαί, ὅταν δίδωνται σταθερῶς καὶ μονίμως ὡς τακτικὸν συμβατικὸν ἢ νόμιμον ἀντάλλαγμα τακτικῆς ὑπηρεσίας.

Περίπτωσις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ταύτης ἀποφάσεως (Α11)1961) ὑπῆρξεν, ἂν συνυπολογίζωνται αἱ προσαυξήσεις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας (ἐπιτρεπομένην ἐκ τοῦ νόμου, ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 17, 692, νομολογίαν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 20, 209).

Δὲν ἀρίσταται τούτων ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἀρείου Πάγου 638)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. ***Κ. Ζούβλος***
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. ***Ε. Χονδρογιάννης***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σκουριώτης, Κ. Μπαλντᾶς

Ἐν μὲν τῇ παραγράφῳ 5 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 3755)1957 «περὶ αὐξήσεως ἀναδρομικῶς τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κλπ.» ὡρίσθη, ὅτι: «Οἱ πράγματι καταβαλλόμενοι κατὰ τὴν 24.1.1956 μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια εἰς τὸ ἀπασχολούμενον ἢ ἀπασχοληθὲν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ, δυνάμει σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, πάσης φύσεως προσωπικὸν αὐξάνονται ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ἐνεργοῦ σχέσεως ἐργασίας», ὡς περαιτέρω ἐν τῇ ἰδίᾳ παραγράφῳ καθορίζεται ἡ τοιαύτη αὔξησις, ἐν δὲ τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ τοῦ ἰδίου ἄρθρου ὡρίσθη, ὅτι «ὡς πράγματι καταβαλλόμενοι μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος νοοῦνται τὰ πράγματι καταβαλλόμενα ποσὰ ὡς βασικοὶ μισθοί, προσηυξημένα διὰ τῶν τυχὸν χορηγευμένων ἐπιδομάτων καὶ προσαυξήσεων λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῶν βαρῶν μόνον...» Ἑτέρωθεν ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. ἐπιβαλλομένη καλόπιστος ἐνάσκησις παντὸς δικαιώματος ὑποχρεοῖ καὶ τὸν μισθωτόν, ὅπως, εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐν συνδρομῇ προϋθέσεών τινων παρ' αὐτῷ κτᾶται οὗτος δικαίωμα εἰς ἀπόληψιν ἐπιδόματός τινος, καθιστᾷ αὐτὰς γνωστὰς εἰς τὸν ἐργοδότην του, ἐκτὸς ἐὰν οὗτος τελῇ ἐν γνώσει των, εἴτε εἶναι ὑπόχρεως ἐκ τοῦ νόμου νὰ τὰς διερευνήσῃ οἰκοθεν.

Ἐν προκειμένῳ τὰ ὑπὸ στοιχεῖα Α' καὶ Β' ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἀξιούμενα ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος χρηματικὰ ποσὰ διαφορᾶς καταβλητέας αὐτῷ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ του βάσει τῶν προδιαληφθεισῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 3755 τὸ μὲν ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς προσλήψεώς του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου μέχρι τῆς ὑπὸ τούτου καταγγελίας τῆς μεταξὺ των συμβάσεως ἐργασίας, τὸ δὲ καὶ μετ' αὐτήν, λόγῳ ἀκυρότητος, ὡς διατείνεται, τῆς γενομένης καταγγελίας διὰ τὴν μὴ σύγχρονον καταβολὴν αὐτῷ τῆς πλήρους ἕνεκεν αὐτῆς ἀποζημιώσεως, ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀναπτυχθέντος ἰσχυρισμοῦ, ὅτι κατὰ τὴν πρόσληψίν του ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσι-

ιλήτου ἐναγομένου κατὰ Ἰανουάριον 1957 εἶχε πραγματικὴν προϋπηρεσίαν ὑπὲρ τὴν 5ετίαν, ὡς ργαζόμενος ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1950 εἰς τοὺς ργοδότας Γ. καὶ Φ. καὶ ὅτι ἐπὶ πλέον εἶχε σύ-υγον καὶ δύο ἀνήλικα τέκνα καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τού-του, ὁ θεωρητέος ὡς «πράγματι καταβαλλόμενος» κὶ τῷ μισθὸς ἦτο ὁλόκληρον τὸ συνομολογούμε-ως καταβαλλόμενον αὐτῷ μηνιαίως ποσὸν τῶν 2.400 δραχμῶν, ἤτοι βασικὸς μισθὸς δραχμῶν 1.000 σὺν 20 ο/ο ἐπιδόματα προϋπηρεσίας καὶ ἰκογενειακῶν βαρῶν, χωρὶς ὅμως, ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναιρεσιβλήτου ἐναγομένου ἀμφισβητή-ει τῆς καταβολῆς τοιούτων ἐπιδομάτων, οὐδα-ῶς νὰ ἰσχυρισθῇ περαιτέρω καὶ ὅτι ἔδει πάν-ως νὰ λογισθῶσιν ὡς καταβαλλόμενα ἡ κατα-λλητέα ταῦτα ἀντὶ ἢ καὶ κατὰ προτίμησιν πά-ης ἄλλης ὑπὲρ τὸν ὡς εἴρηται βασικὸν του μι-θὸν καταβολῆς, καθόσον τὴν τε ὡς ἄνω προϋ-πηρεσίαν του καὶ τὰ οἰκογενειακά του βάρη εἶχε γνωστοποιήσει εἰς τὸν ἤδη ἀναιρεσίβλητον ἐνα-γόμενον ἢ ὅτι τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἦσαν ἀ-πωσδήποτε εἰς τοῦτον γνωστά, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ν τῷ ἀναιρετηρίῳ του ὑποστηρίζει, ὅτι διετύ-ωσεν οὕτωσὶ ὡλοκληρωμένον ἰσχυρισμόν. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ ὡς ἄνω ὄντως προβληθεὶς ἐκ μέ-ους τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐλλιπὴς ἰσχυρισμός, ὡς μὴ ἔχων τὴν ὡς εἴρηται ἀπαιτουμένην πλη-ότητα πρὸς νόμῳ θεμελίωσιν αὐτοῦ, ἀλυσιτελῶς λέγχεται, ἐντεῦθεν δὲ ματαίᾳ ἀποβαίνει καὶ ἡ ρευνα τοῦ ἂν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δι-άσαντος Πρωτοδικείου ἢ ὄχι τὰ εἰς ἀπόδειξίν του προσαχθέντα καὶ ἐπικληθέντα στοιχεῖα καὶ ἰδὴ τὸ ὑπ' ἀριθ. 277331 ἀσφαλιστικὸν βιβλιάριον αὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 53595 βιβλιάριον τοῦ Διανεμη-ικοῦ Λογαριασμοῦ. Ὅθεν οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ος, 2ος καὶ 3ος λόγοι ἀναιρέσεως, καθ' οὓς τὸ ικάσαν Πρωτοδικεῖον τὰ μὲν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄ-ιν πράγματα προταθέντα, ἤτοι τὸν ὡς ἀνωτέ-ω νόμῳ ἐλλιπῆ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἤδη ἀναιρεσείον-ος, τὸ δὲ ὅτι ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ὐσιαστικὸν νόμον, ἤτοι τὰ ἄρθρα 281 καὶ 288 Α.Κ., καὶ ἐκ τρίτου ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του προσαχθείσας ἀποδείξεις, ἄλλως ὅτι ἀνεπαρκῶς ἰτιολόγησε κατὰ τοῦτο τὴν προσβαλλομένην ἀ-τόφασίν του, εἶναι ἀπορριπτέος.

Διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3198)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμ-πληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ργασίας διατάξεων» ὡρίσθη, ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς τῆς κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, ὡς αὗται διερ-υθμίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου νόμου, καταβλητέας ξ μισθωτόν, λόγῳ καταγγελίας τῆς μετ' αὐτοῦ υμβάσεως ἐργασίας, ἀποζημιώσεως γίνεται βά-ει τῶν «τακτικῶν ἀποδοχῶν» τοῦ τελευταίου ηνὸς ὑπὸ καθεστῶς πλήρους ἀπασχολήσεως, ὡς τακτικαὶ δὲ ἀποδοχαὶ» θεωροῦνται, κατὰ τὸ ρθρον 3 § 2 τοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου βασι-οῦ νόμου 2112)1920, «ὁ μισθός, ὡς καὶ πᾶσα λλη παροχή, ἐφ' ὅσον δίδεται ἀντὶ μισθοῦ». Ἐξ οὗ ὄντως συνάγεται, ὅτι εἶναι μὲν λογιστέα ς τακτικὴ ἀποδοχὴ καὶ πᾶσα πρόσθετος εἰς τὸν σθωτόν, διδομένη, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχο-ένης ὑπ' αὐτοῦ ὑπηρεσίας παροχή, δέον ὅμως αὕτη νὰ καταβάλληται αὐτῷ ὡς τοιαύτη συνε-χῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον.

Ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς τρί-της καὶ τετάρτης αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομέ-νης ἀποφάσεως, τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀνελέγ-κτως ἐδέξατο τὸ μὲν ὅτι εἰς τὸν ἤδη ἀναιρεσείον-τα ἐναγόντα κατεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἤδη ἀναι-ρεσιβλήτου ἐναγομένου, ἐναντὶ τοῦ ὡς ἄνω ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπὸ στοιχ. Α' αἰτουμένου, δι' ἀποζημι-ώσεως λόγῳ ἀδίκτου καταγγελίας ποσοῦ δραχμῶν 7.200 βάσει τοῦ συμπεφωνημένου μεταξὺ τῶν διά-δίκων καὶ καταβαλλομένου εἰς τὸν ἤδη ἐκ τούτων ἀναιρεσείοντα μηνιαίου συνολικοῦ μισθοῦ του ἐκ δραχμῶν 2.400, ἐν τῷ ὁποίῳ περιελήφθη, κατ' εἰδικὴν μεταξὺ τῶν συμφωνίαν, καὶ πᾶσα πρόσθετος ἀξίωσις διὰ παροχὴν ἐκ μέρους του ὑπερω-ριακῆς ἐργασίας ἢ δι' ἀπασχόλησίν του κατὰ Κυριακὰς ἢ νύκτας, τὸ δὲ ὅτι πάντως αἱ τοιαῦ-ται ὑπεραπασχολήσεις του καὶ αἱ ἐντεῦθεν κατα-βαλλόμεναι αὐτῷ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ ἐγίνοντο ὅ-λως ἐκτάκτως καὶ συμπτωματικῶς. Κατ' ἀκολου-θίαν ὁ 4ος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃ μὲν μέρος ὁ ἤδη ἀναιρεσείων ὑποστηρίζει δι' αὐτοῦ διάφορον τῆς ὡς ἄνω ἐρμηνείας τῆς προδιαληφθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ν. 3198)1955 ὡς πρὸς τὴν ἐν τούτῳ ἔννοιαν τῶν «τακτικῶν ἀποδοχῶν», εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος, καθ' ὃ δὲ μέρος περαιτέρω διατείνεται, ὅτι αἱ διὰ τὰς ὡς ἄνω ὑπερα-πασχολήσεις του πρόσθετοι ἀμοιβαὶ του ἔδει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τακτικαί, ἀπαράδεκτος, ἅτε ἀντικείμενος εἰς τὴν ὡς ἄνω κυριαρχικὴν περὶ πράγματος κρίσιν τοῦ δικάσαντος Πρωτοδικείου.

Διὰ τοῦ πέμπτου λόγου τῆς ἀναιρέσεως προ-βάλλεται τὸ παράπονον, ὅτι οὐδόλως ἐξητάσθη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι, καὶ ἀποδει-κνυομένης συμφωνίας περὶ συνυπολογισμοῦ τῶν ἐξ ὑπερωριῶν κλπ. ἀξιώσεων εἰς τὸ ηὐξημένον ποσὸν τῶν 2.000 δραχμῶν, παρὰ τὸν νόμον ἐθεώ-ρησεν ἔγκυρον τὴν τοιαύτην συμφωνίαν, ἐνῷ ἔδει νὰ κηρύξῃ αὐτὴν ἄκυρον, διότι ἡ τοιαύτη συμ-φωνία, περὶ τῆς ἐκ τῶν προτέρων παραιτή-σεως ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ εἶναι ἄκυρος. Πλήν, ἐὰν μὲν αἱ ὡς ἀνωτέρω πρόσθετοι ἀμοιβαὶ δι' ὑπεραπασχολήσεις τοῦ ἤδη ἀναιρεσείοντος δὲν ὑπερέβαινον ἐν συνόλῳ, με-τὰ τοῦ ἐκ δραχμῶν 2.000 ὡς εἴρηται βασικοῦ μισθοῦ του, τὸ ὡς ἄνω καταβαλλόμενον εἰς αὐ-τὸν κατὰ συμφωνίαν μηνιαίως ποσὸν τῶν δρα-χμῶν 2.400, οὐδὲν προφανῶς ἔννομον συμφέρον ἐ-χει νὰ παραπονῆται, ὅτι κακῶς δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ὁ προβληθεὶς ἰσχυρισμός του περὶ ἀκυρό-τητος τῆς προμνησθείσης εἰδικῆς συμφωνίας, ὁ-πως εἰς τὸ ὡς ἄνω ποσὸν τῶν 2.400 δραχμῶν περιλαμβάνηται καὶ πᾶσα ἄλλη ἀμοιβή του δι' ὑπερα-πασχόλησιν, ἀφοῦ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦτο ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου δι' ἃ τῆς προσ-βαλλομένης ἀποφάσεως ὡς ἀποτελοῦν «τακτικὰς» ἀποδοχὰς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἐὰν δὲ ἀντιθέτως ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν αὐτό, ἐν τοσούτῳ ὀρθῶς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐκρίθησαν ὡς μὴ συνυπολογι-στέαι εἰς τὰς τακτικὰς ταύτου ἀποδοχάς. Ἑπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, οὕτως ἔχων ἐν ἀλη-θείᾳ του, οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπὶ τοῦ θέματος ἐπιρ-ροήν. Ὅθεν εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΩΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗΣ

Προβληθείς λόγος ή συνδικαλιστική τοῦ μισθωτοῦ δρᾶσις

Κρίσις τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὅτι ὁ μισθωτός, ἐπιλήσμων γενόμενος τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του, ἐνήργει συνεχῶς μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του πράξεις ἀντισυμβατικάς, ἀλλά καί ἀντιβαινούσας εἰς τό καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τοῦ ἐργοδότου κλπ.—Νόμιμος ἡ ἀπόλυσις, μή ὀντιτιθεμένη εἰς τό ἄρθρον 281 Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 671)1961 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Καζάνης.

Ἔχει νομολογηθῆ (Α.Π. 540)1962, εἰσηγητής *Γ. Βυρπάμου*, ΕΕΔ 21, 1483), ὅτι κατά τήν ὀρθήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 281 Ἀστικοῦ Κώδικος ἡ καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ὀφειλομένη ἀποκλειστικῶς εἰς τήν συνδικαλιστικήν τοῦ μισθωτοῦ δρᾶσιν πρός νόμιμον προστασίαν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων τῆς τάξεως, εἰς ἣν οὗτος ἀνήκει, ἄνευ διαταραχῆς τοῦ ρυθμοῦ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκτελουμένης ἐργασίας, ἀντίκειται προφανῶς εἰς τήν καλήν πίστιν καί τῶν κοινωνικῶν καί οἰκονομικῶν σκοπῶν τοῦ δικαιώματος τῆς καταγγελίας συμβάσεως.

Ταῦτα πέραν τοῦ εἰδικοῦ νόμου 1803,1951 «περί προστασίας τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν» (ΕΕΔ 10, 532), ὁ ὁποῖος προστατεύει ἀπό ἀπολύσεως τά ἐν αὐτῷ συνδικαλιστικά στελέχη. (Ἴδετε περί τούτου ΕΕΔ 20, 1046 ἐπ.).

Εἰς τήν περίπτωσιν ὅμως τῆς κατωτέρω ἀρεσκαγιτικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία δέχεται αὐτή, ἡ συνδικαλιστική δρᾶσις τοῦ μισθωτοῦ ὑπερέβαινε τά ὅρια ταύτης καί ἡ ἀπόλυσίς του δέν ἐθεωρήθη καταχρηστική, ἀφοῦ ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς δράσεώς του σοβαρῶς ὁ ρυθμός τῆς ἐκτελουμένης ἐργασίας ἐπί ζημίᾳ τοῦ ἐργοδότου.

Ἀρείου Πάγου 648)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Δ. Ρεζάκης*
Συνηγόροι οἱ κ.κ. Α. Λίπεζατς, Ι. Σαπουντζάκης

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τό δικαστήριον ἐδέχετο τά ἑξῆς πραγματικά περιστατικά: Τήν 5ην Αὐγούστου 1960 ἡ ἀναιρεσίβλητος ὑπέβαλεν εἰς τήν Ἐπιτροπήν τοῦ ἀ.ν. 1803)1951 αἴτησιν πρός διαπίστωσιν τῆς συνδρομῆς σπουδαίου λόγου πρός ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, προστατευομένου ὑπό τοῦ νόμου τούτου ὡς συνδικαλιστικοῦ στελέχους, ἥτις αἰτήσεις ἀπερρίφθη. Μετά τήν ὑποβολήν τῆς αἰτήσεως, ὡς καί τήν πάροδον 1ετους ἀπό τῆς λήξεως τῆς ὡς προέδρου τοῦ σωματείου ἐργατοτεχνιτῶν καί ὑπαλλήλων τῆς ἀναιρεσιβλήτου θητείας του (τουτέστι μετά τήν λῆξιν τῆς ὑπό τοῦ νόμου τούτου προστασίας του) ὁ ἀναιρεσείων, ἐπιλήσμων γενόμενος τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του, ἐνήργει συνεχῶς μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του πράξεις ἀντισυμβατικάς, ἀλλά καί ἀντιβαινούσας εἰς τό καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τῆς ἀναιρεσιβλήτου, προβαίνων κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐργασίας εἰς συστάσεις πρός τούς ἐργάτας, ὅπως ἀγωνίζωνται διά τά συνδικαλιστικά των συμφέροντα, ἀπασχολῶν οὕτω τούτους κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐργασίας των εἰς τρόπον ὥστε νά μειοῦται ἡ ἀπόδοσις τῶν ἐπηρεαζομένου ἐκ τούτου σοβαρῶς τοῦ ρυθμοῦ τῆς ὑπό τούτων ἐκτελουμένης ἐργασίας ἐπί ζημίᾳ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ἀναιρεσιβλήτου. Ἐπλέον τήν 21ην Αὐγούστου 1960 κατά τήν γενικήν συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ ὡς ἄνω σωματείου ἀπεκάλεσε τόν διευθυντήν τῆς ἀναιρεσιβλήτου «τσαρλατάνον καί ψεύστην, περί οὗ γεγονότος, λαβόντος χώραν μετά τήν ὑποβολήν ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου τῆς ὡς ἄνω αἰτήσεως του εἰς τήν Ἐπιτροπήν τοῦ ἀ.ν. 1803)1951, δέν ἐπροβλήθη οὐδέν αὐτῇ.

Ὑπό τά πραγματικά ταῦτα περιστατικά τά ὁποῖα ἐδέξατο τό δικαστήριον, ἐρευνήσαν πάντας τούς ἰσχυρισμούς τοῦ ἀναιρεσείοντος μετ' ἐκτίμησιν ἁπάντων τῶν προσαχθέντων ἀποδεικτικῶν μέσων, τά ὁποῖα ἐπεκαλέσθησαν διάδικοι, ἡ ὑπό τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἄσκησις τοῦ δικαιώματός της νά ἀπολύσῃ τόν ἀναιρεσείοντα δέν ὑπερβαίνει καί δή προφανῶς τά ὅρια, τά ὁποῖα ἐπιβάλλόμενα ἐκ τῆς καλῆς πίστεως ἢ τῶν χρηστῶν ἠθῶν ἢ ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος. Οὕτω κρίναν καί τό δικαστήριον καί ἀποφηνάμενον ἔγκυρον τήν ἀπόλυσιν τοῦ ἀναιρεσείοντος τό μέν ὀρθῶς τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε καί πλήρως τήν ἀπόφασίν του ἠτιολόγησε, τά ἐξ ἐλάβετε ὑπ' ὄψιν πάντας τούς προταθέντας ὑπό τοῦ ἀναιρεσείοντος ἰσχυρισμούς καί πάσας τάς προσαχθείσας ἀποδείξεις καί ἀπορρίπτει ἅπαντες οἱ περί τοῦ ἐναντίου λόγοι ἀναιρέσεως.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΙΑΤΡΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Αποκλειστική προθεσμία επιδόσεως αγωγής κατ' άρθρον 6 § 2 Ν. 3198)1955

Ιατροί παρά νομικοῖς προσώποις.—Απόλυσις λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ λόγῳ ὑγείας ἢ λόγῳ καταγγελίας ἢ πολυθεσίας.—Δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ διατάξεις νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, συμφώνως πρὸς ἄρθρον 4 § 2 ν.δ 3623)1956, ὡς συνεπληρώθη δι' ἄρθρου 17 § 4 νόμου 3796)1957.—Ἀνάγκη ἐγέρσεως ἀγωγῆς ἐντὸς ἐξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας κατ' ἄρθρον 6 § 2 νόμου 3198)1955.—Ἀδιάφορον ἐπελεύσεως ἄρθρου 4 § 5 Νόμου 4111)1960, παραπέμποντος εἰς ἄρθρον 94 Ν.Δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», τροποποιήσαντος τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως.—Βλ. ἀνωτέρω.—Τοιαύτην δὲν ἀποτελεῖ ἡ νομικὴ πλάνη τοῦ δικηγόρου, ἀμελήσαντος τὴν ἐμπρόθεσμον ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς.

Ἐφετείου Ἀθηνῶν 85)1963

Πρόεδρος ὁ κ. *Π. Μακρυνιώτης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἔφεδρος κ. *Δ. Γαλανός*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Χ. Τανταρούδας, Σ. Λαζίδης

Διὰ τῆς ἐφ' ἧς ἡ ἐκκολουμένη ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἐνάγων προσελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἐναγομένου Δημοτικοῦ Νοσοκομείου τὴν 28 Αὐγούστου 1947, ὡς βοηθὸς χειρουργὸς ἰατρὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ χειρουργικοῦ ἰατρείου ἐπὶ θητείᾳ δύο ἐτῶν, ἥτις ἀνενεώθη ἐπὶ μίαν εἰσέτι διετίαν, ὅτε τὴν 10 Ἀπριλίου 1951 ἐκλήθη ὡς ἔφεδρος, ὅτι δι' ἀποφάσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς Νομαρχίας, ὡρίσθη βοηθὸς τῆς 4ης χειρουργικῆς κλινικῆς καὶ ἀπολυθείς τὴν 10.1.1954 τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ὅπου εἶχε κληθῆ ὡς ἔφεδρος τὴν 10.4.1951, ἐπανῆλθε καὶ συνέχισε τὴν ὑπηρεσίαν του, τῆς διετοῦς θητείας παραταθείσης ἀλλεπαλλήλως μέχρι τῆς 16 Ἰανουαρίου 1958, ὁπότε παρετάθη καὶ αὐθις μέχρι τῆς ἀντικαταστάσεως του ὑπὸ ἑτέρου ἰατροῦ, κατόπιν προκρίσεως αὐτοῦ διὰ διαγωνισμοῦ, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος διὰ διαδοχικῶν παρατάσεων μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1961, ὅτε ἀπελύθη τῆς θέσεώς του κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ πολυθεσίας τῶν ἰατρῶν, χωρὶς νὰ τῷ καταβληθῇ ἡ νόμιμος ἀποζημίωσις ἐκ δραχμῶν 65.142, εἰς τὴν καταβολὴν τῆς ὁποίας ζητεῖται νὰ καταδικασθῇ τὸ ἐφεσίβλητον νοσοκομεῖον.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 2 τοῦ ν.δ. 3623)1956, ὡς τοῦτο συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 17 § 4 τοῦ νόμου 3796)1957, «ἰατροί, ὑπηρετοῦντες εἰς ὀργανισμούς, ἐπιχειρήσεις καὶ ἐν γένει εἰς πᾶσης φύσεως νομικὰ πρόσωπα, ἀπαλλασσόμενοι τῶν καθηκόντων των λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ ἀποχωροῦντες τῆς θέσεως των λόγῳ ὑγείας, ἢ τέλος ἀπολυόμενοι τῆς θέσεώς των διὰ μονομεροῦς λύσεως τῆς συμβάσεως ἢ κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων περὶ πολυθεσίας, δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως. Μεταγενεστέρως δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 5 ν.δ. 4111)1960 ἡ ὡς ἄνω ἀποζημίωσις ὡρίσθη, ὅτι εἶναι ἴση πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περὶ τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», ὡς τοῦτο ἰσχύει, τουτέστιν ἡ διάταξις αὕτη, καθιεροῦσα ἀποζημίωσιν τῶν ἰατρῶν, τῶν ἀπολυομένων ἢ ἀποχωρούντων λόγῳ ὑγείας τῆς ὑπηρεσίας των τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων ὀργανισμῶν καὶ ἐπιχειρήσεων, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀλλ' εἰς τὸ σύνολον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, ὡς ἐτροποποιήθη, καθ' ἃ συνάγεται ἐκ τῆς φράσεως «δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως», τοῦτο δὲ ἐνισχύεται ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 17 § 4 τοῦ νόμου 3796)1957, καθ' ἣν ἡ ὡς ἄνω ἀποζημίωσις ὡρίσθη ἴση πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ νόμου 3025)1954 «περὶ τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», ἥτις, ἐφ' ὅσον ἐτροποποίησε τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 § 2 ν.δ. 3623)1956, διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ ποσὸν τῆς καταβαλλομένης ἀποζημιώσεως, δὲν κατήργησεν, οὐδὲ ἀντικατέστησε καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τὴν τελευταίαν διάταξιν, ἡ ὁποία, ἐὰν ἀνεφέρετο μόνον εἰς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ὡς ὑποστηρίζει ὁ ἐκκαλῶν, δὲν εἶχε πλέον λόγον ὑπάρξεως, ἀφοῦ διὰ νεωτέρας διατάξεως ἄλλως ἐρρυθμίσθη τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως. Διάταξιν δὲ τοῦ ν. 2112)1920 κατὰ τροποποίησιν, εἰς ἃς ἀναφέρεται τὸ ἄρθρον 4 §2 τοῦ ν.δ. 3623)1956, ἀποτελεῖ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 3198)1955, καθ' ἣν πᾶσα ἀξίωσις τοῦ μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν ν. 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἀποζημιώσεως, τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκοινοποιήθη ἐντὸς ἐξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή. Καὶ ἐν προκειμένῳ, καθ' ἃ συνομολογεῖται καὶ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων ἐγγράφων, ἡ μὲν ἀπόλυσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἰατροῦ ἐγένετο τὴν 1ην Μαΐου 1961, ἡ δὲ ἔγερσις (ἐπίδοσις) τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἐχώρησε τὴν 20 Ἰανουαρίου 1962, ἤτοι μετὰ τὴν πάροδον τῆς μνησθείσης ἐξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας. Ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡ ἔγερσις τῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ἐξαμήνου ὀφείλεται εἰς ἀνωτέραν βίαν, ἐγκειμένην εἰς νομικὴν πλάνην τοῦ συντάξαντος τὴν ἀγωγὴν πληρεξουσίου δικηγόρου, ἔχοντος ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπὸ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου διαμορφωθεῖσαν νομολογίαν, καθ' ἣν ἡ διάταξις περὶ ἐξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955 ἀφορᾷ μόνον τὴν ἀποζημίωσιν ἐκ τοῦ ν. 2112 λόγῳ ἀ-

πολύσεως άνευ προηγουμένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀποζημίωσιν, τὴν καταβλητέαν εἰς τοὺς ἰατρούς, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν περὶ πολυθεσίας διατάξεων, εἶναι ἀπορριπτέος, διότι ἐπὶ ἁπλῆς νομικῆς πλάνης δὲν ὑπάρχει ἀνωτέρα βία, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀναστολὴν τῆς παραγραφῆς, οὔτε ὑφίσταται ἀντίθετος νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, δεχομένη ὅτι ἡ διάταξις περὶ ἑνιαύσιου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198/1955 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἀποζημιώσεως καταβλητέας εἰς ἰατρούς, ἀπολυθέντας τῆς θέσεώς των κατ' ἐφαρμογὴν τῶν περὶ πολυθεσίας διατάξεων, ὡς ἀβασίμως ὑποστηρίζει ὁ ἐκκαλῶν. Κατ' ἀκολουθίαν τούτων ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγήν, λόγῳ παρόδου τῆς ὡς ἄνω ἑξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας καὶ οἱ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζοντες τέσσαρες λόγοι τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀβάσιμοι.

Παρατηρήσεις: I. Ἡ ἄνω σχολιαζομένη ὑπ' ἀριθ. 85/1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν κρίνει καὶ ἐπιλύει τὸ ἀπουδαιότατον ἐν τῇ πρακτικῇ ζήτημα τῆς ἰσχύος ἢ μὴ, ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, τῆς ἀποκλειστικῆς ἑξαμήνου προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198/1955 δι' αἴτησιν ἀποζημιώσεως ὑπὸ ἐμμίσθου ἰατροῦ. Ὀρθῶς ἡ ἄνω ἀπόφασις δέχεται, ἐκ τῆς διατυπώσεως τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀναφερομένων διατάξεων, βάσει τῆς διατυπώσεως καὶ τῆς λογικῆς ἑρμηνείας αὐτῶν, ὅτι ἡ παραπομπὴ - προκειμένου περὶ δικαιούχου τοιαύτης ἀποζημιώσεως «ἰατροῦ» - εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, δὲν ἐγένετο «ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀλλ' εἰς τὸ σύνολον τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου» καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὴν περὶ ἀπαραδέκτου διάταξιν πρὸς ἀξίωσιν τοιαύτης ἀποζημιώσεως μεθ' ἑξάμηνον ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως. Τοῦτο, ἄλλως τε, δὲν ἀντιβαίνει καὶ πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμμίσθου ἰατροῦ, δυναμένου νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ἐν ἐξηρτημένῃ συμβάσει ἐργασίας (βλ. ἐν ΕρμΑΚ *Ι. Καποδίστρια*, Εἰσ. ἄρθρ. 648 - 680, IX, Ε, ἀριθ. 93 καὶ αὐτόθι παραπομπαί, ἔτι *Χρ. Ν. Ἀγαλλόπουλον*, Ἐργατ. Δίκαιον (1958), σελ. 50, Α.Π. 138/1961, ΝοΒ 9, 893, Α.Π. 316/1953, Θέμ. ΞΑ' 693, Α.Π. 145/1921, Θέμ. ΛΒ' 6, 550, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 605/1942, ΕΕΔ 1, 181. Πρωτοδικείου Πειραιῶς 1933/1948, ΕΕΔ 8, 883).

Εὐθὺς ἀμέσως πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος, ἑρμηνεύων τὰς αὐτὰς νομικὰς διατάξεις, οἵας καὶ ἡ ἄνω σχολιαζομένη ὑπ' ἀριθ. 85/1963 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, προκειμένου περὶ ἐμμίσθου ἰατροῦ, «παραιτουμένου» τῆς θέσεώς του καὶ βάσει αὐτῶν δικαιουμένου ἀποζημιώσεως (αἱ αὐταὶ ἀκριβῶς διατάξεις προβλέπουν καὶ περὶ «ἀπολύσεως» τοῦ ἐμμίσθου ἰατροῦ), ἕνεκα τῆς τοιαύτης του παραιτήσεως, ἔχει ἀποφανθῇ ἤδη (Α.Π. Τμ. Γ' 205/1962, ΕΕΔ 31, 529, βλ. οὕτω καὶ κατ' ἔφεσιν Πρωτ/κείου Πειραιῶς 332/1961, ΕΕΔ 29, 310, οὕτω ὁμοίως καὶ ἐπὶ παρεμφερῶν θεμάτων διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας Α.Π. 49/1962, ΕΕΔ 21, 998, Α.Π. 299/1962, ΕΕΔ 21, 794, διὰ τραπεζικοὺς ὑπαλλήλους, Α.Π. 537/1963, ΕΕΔ 22, 1377, πρβλ. καὶ Α.Π. 597/1960, προκειμένου περὶ μισθωτῶν τῶν Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων) ἀντιθέτως πρὸς τὴν σχολιαζομένην ὡς ἄνω ἀπόφασιν, ὅτι δὲν ἰσχύει ἡ ἑξαμήνος ἀνατρεπτικὴ προθεσμία (ἄρθρον 6 § 2 τοῦ νόμου 3198/1955 καὶ ἐν τῇ σχολιαζομένῃ ἀποφάσει ἀναφερομένων, ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ὅτι: «οὔτε ὑφίσταται ἀντίθετος νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, δεχομένη, ὅτι ἡ διάταξις περὶ ἑνιαύσιου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198/1955 δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἀποζημιώσεως καταβλητέας εἰς ἰατρούς, ἀπολυθέντας τῆς θέσεώς των, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν περὶ πολυθεσίας διατάξεων», δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν της τὰς ἀμέσως ἀνωτέρω μνημονευομένας ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἰδίᾳ τὴν ἐκ τούτων 205/1962 (Τμ. Γ'), ἀφορώσαν ἀποζημίωσιν, λόγῳ «παραιτήσεως» πολυθεσίου ἰατροῦ (τῶν αὐτῶν ὅμως νομικῶν διατάξεων ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπὶ «ἀπολυομένου» τοιούτου ἰατροῦ), διότι ἡ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ παραπομπὴ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2112 «γίνεται μόνον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως», οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τῶν λοιπῶν διατάξεων αὐτοῦ, εἰς ἃς καὶ ἡ περὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀσκήσεως τοῦ περὶ ἀποζημιώσεως δικαιώματος. Ἡ ὡς ἄνω σχολιαζομένη ἀπόφασις πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατ' αὐτὴν ὀρθότητος τῆς ἀντιθέτου πρὸς τὰς ἀρεοπαγιτικὰς ἀποφάσεις ἑρμηνείας, ἀναγράφει, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῆς δεκτὴ γενομένη ἄποψις «ἐνισχύεται ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῆς διατυπώσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 17 § 4 τοῦ ν. 3796/1957, καθ' ἣν ἡ ὡς ἄνω ἀποζημίωσις (τοῦ ν. 2112, εἰς ἣν γίνεται ἡ παραπομπὴ) ὡρίσθη ἴση πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ν. 3026/1954 «περὶ τοῦ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», ἥτις, ἐνῷ ἐτροποποίησε τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 § 2 ν.δ. 3523/1956, διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ ποσὸν τῆς καταβαλλομένης ἀποζημιώσεως, δὲν κατήργησεν, οὐδὲ ἀντικατέστησε καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τὴν τελευταίαν διάταξιν, ἡ ὁποία, ἐὰν ἀνεφέρετο μόνον εἰς τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, δὲν εἶχε πλέον λόγον ὑπάρξεως, ἀφοῦ διὰ νεωτέρας διατάξεως ἄλλως ἐρυθμίσθη τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως» καὶ μετὰ τοῦτο καταλήγει νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν περὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ ν. 3198/1955, οὐσα τροποποίησις τοῦ καθ' ὁλοκληρίαν οὕτω ἐφαρμοστέου νόμου 2112 περὶ ἀποζημιώσεως ἐν καταγγελίᾳ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Ἡ δὲ σκέψις αὕτη τῆς σχολιαζομένης ἀποφάσεως πράγματι φαίνεται στηριζομένη ἐπὶ λογικοῦ συλλογισμοῦ. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη, κατὰ τὰ ἄνω, ὀρθοτέρα λογικῶς λύσις ἡ διδομένη ὑπὸ τῆς σχολιαζομένης ἀποφάσεως γεννᾷ τὸ ἐρώτημα, ἐὰν ἡ ὑπὸ δικηγόρου, παρόντος τὰς δικηγορικὰς του ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ, ἀπολυθέντος λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἀξιώσεις τῆς ἀποζημιώσεως του ἕνεκα τῆς τοιαύτης καταγγελίας ἤθελε θεωρηθῇ ὡς ὀφθῇ, ἀσκηθεῖσα πέραν καὶ ἐκτὸς τῆς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τῶν ἓξ (6) μηνῶν, ὁριζομένης ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου

3198)1955. Ἐπὶ τούτου παρατηρητέα τὰ ἑπόμενα.

II. Ὁ «δικηγόρος» εἶναι ἄμισθος δημόσιος λειτουργός, βοηθητικὸν πρόσωπον ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς Δικαιοσύνης (ἄρθρα 1-3, 22 § 1, ἄρθρα 25, 27, 35, 38, 39 ν.δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος τῶν δικηγόρων». *Κ. Καυκᾶς*, Ἐνοχ. Δίκ. ὑπ' ἄρθρον 649 § 2α, *Ι. Ἀποστολόπουλος*, Ὁ Πρόεδρος Πρωτοδικῶν, σελ. 33, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1219)1957, Ἀρχ. Νομολ. Ζ' 326, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1252)1955, ΝοΒ 3, 809, Ἐφετείου Πατρῶν 45)1954, ΕΕΝ 21, 925, Πρωτ. Ἀθηνῶν 181)1957, ΕΕΝ 24, 323).

Ἡ συνδέουσα τὸν «δικηγόρον» μετὰ τοῦ πελάτου του σχέσις εἴτε αὕτη θεωρηθῇ ἡ τῆς ἐμμίσθου ἐντολῆς (Ἐφετείου Ἀθηνῶν 3061)1960, ΝοΒ 9, 461, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 2915)1954, ΕΕΝ 21, 1045, Εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν 7262)1962, ΝοΒ 10, 829 καὶ ΕΕΔ 21, 1051, Προέδρου Πρωτοδικῶν Τριπόλεως 27)1952, ΕΕΝ 20, 254, Προέδρου Πρωτοδικῶν Πατρῶν 334)1953, Θέμ. ΞΕ' 299, ἢτοι δὲ βλ. συμπλ. Νομολ. Ζαχαροπ. τόμος 1, λέξις «δικηγόροι», σελ. 300 καὶ αὐτόθι λοιπὴν νομολογίαν), εἴτε ἡ «τῶν ἀμειβομένων ἐλευθερίων ὑπηρεσιῶν», τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος (ἄρθρα 650, 676 Α.Κ. Γνωμ. Εἰσ. Ἀρείου Πάγου 33)1953, ΝοΒ 1, 664, Γνωμ. Νομ. Συμβουλίου Κράτους 215)1959, ΕΕΝ 26, 675, *Ι. Καποδίστριας*, Θέμ. ΞΕ' 299 καὶ ΝοΒ 3, 3) λόγῳ τοῦ προσχάντως καὶ κατὰ νομοθετικὴν ἐπιτοργὴν ἀπαιτουμένου «ἀνεξαρτήτου» τοῦ τρόπου τῆς παροχῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὰς περὶ μισθώσεως ἐξηρτημένων ὑπηρεσιῶν διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἢ πρὸς τὰς διατάξεις Ἰδιωτικοῦ δικαίου περὶ διαφόρων συμβάσεων μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, οὔτε ἔτι, ἐφαρμοζομένων τῶν διαφόρων φιλευεργετικῶν νόμων (Α.Π. 117)1942, ΕΕΔ 1, 591, Α.Π. 241)1948, ΕΕΔ 7, 433, Α.Π. 155)1949, ΕΕΔ 8, 369, Α.Π. 314)1952, ΕΕΔ 11, 669, Συμβουλίου Ἐπικρατείας (Ὁλομελείας) 1030)1951, ΕΕΔ 10, 1234, Ἐφετείου Ἀθηνῶν 353)1939, Θέμ. ΜΘ' 656, Ἐφετείου Αἰγαίου 138)1953, Θέμ. ΜΕ' 66, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5164)1952, ΕΕΔ 12, 749, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 3939)1952, ΕΕΔ 11, 1148, Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 5913)1953, ΕΕΔ 12, 1191, Γνωμ. Νομ. Συμβουλίου Κράτους 1255)1941, ΕΕΔ 1, 391, ἢτοι πρβλ. Α.Π. 49)1962 Ν. Δίκ. 18, 487, καὶ αὐτόθι σύμφ. σχόλιον ΣΑΚ., Α.Π. 613)1961, ΝοΒ 10, 351).

Μεταξὺ τῶν εἰδικῶν προστατευτικῶν διατάξεων τῶν θεσπισθεισῶν ὑπὲρ τῶν «μισθωτῶν» - δηλαδὴ τῶν παρεχόντων τὰς ὑπηρεσίας των εἰς ἐργοδότας, βάσει ἐξηρτημένης συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας - ὑφίσταται καὶ ἡ ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας των διάταξις περὶ καταβολῆς ὡρισμένης ἀποζημιώσεως εἰς τὸν ἀπολυόμενον «μισθωτόν». Τὸ πρῶτον δέ, διὰ τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198 τῆς 20)23 Ἀπριλίου 1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας διατάξεων» (Φ.Ε.Κ. α' 98 καὶ Κώδ. ΝοΒ 1955, σελ. 223 ἑπ., ἔνθα καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἰσηγ. ἔκθ., καὶ αἱ κατὰ τὴν ψήφισίν του ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις) περιελήφθη εἰδικὴ διάταξις βραχυπροθέσμου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀσκήσεως ὑπὸ τοῦ δικαιούχου «μισθωτοῦ» τῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀξιώσεως. Ὡρίσθη, δηλαδή, διὰ τῆς διατάξεως ταύτης, ὅτι «πᾶσα ἀξιώσεις μισθωτοῦ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς κατὰ τὸν νόμον 2112, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἢ τὸ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως, τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐκκινοποιηθῇ ἐντὸς ἑξαμήνου, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή».

Ὡς δείκνυται ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τοῦ νομοθετήματος τούτου (ν. 3198)1955), σκοπὸς κύριος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ρύθμισις ἐπὶ τὸ κοινωνικώτερον θεμίτων ἁπλώσεως μισθωτῶν ἐξηρτημένης συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ τῶν ἐκ τοιούτων ἁπλουσίων ἀποτελεσμάτων μετὰ τὸ ν.δ. 2961)1954 καὶ τὴν διὰ τοῦ τελευταίου τούτου καταργησιν τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ν. 118)1945 καί, ὡς ἀναφέρεται εἰς αὐτήν, διὰ τοῦ νομοθετήματος ταύτου (ν. 3198)1955) ἐπιδιωκεται «ἡ προστασία τῶν μισθωτῶν ἐν περιπτώσει καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας, χωρὶς ὅμως ἡ προστασία αὕτη νὰ ἐπεκτείνηται καὶ εἰς σχήματος ὑπερβολάς, ὡς συνέβαινεν ὑπὸ τὸ καθεστὸς τοῦ ν.δ. 118)1945, αἱ ὁποῖαι ἐπιδροῦν δυσμενῶς ἐπὶ τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας καὶ ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει ἀποβαίνουν ἐπιζήμιαι καὶ διὰ τοὺς μισθωτούς». Ὡς εἰδικὴ δὲ αἰτιολόγησις τῆς θεσπίσεως τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 2 προβάλλεται, ὅτι: «αἱ ἀπαιτήσεις αὗται (ἐνν. ἐξ ἀκύρου καταγγελίας τῆς σχέσεως ἐργασίας ἢ περὶ καταβολῆς ἢ συμπληρώσεως τῆς ἀποζημιώσεως, τὴν ὁποίαν δικαιοῦνται οἱ μισθωτοὶ κατὰ τοὺς οἰκείους νόμους»), λόγῳ τῆς φύσεώς των, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμένουν ἐκκρεμεῖς διὰ μακρόν. Ἀντιθέτως μάλιστα ἐπιβάλλεται ἡ ταχεῖα ἐκκαθάρισις αὐτῶν ἐπ' ὠφελείᾳ καὶ τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν ἐργοδοτῶν».

III. Ἐξ ἑτέρου καὶ κατὰ τὸν προϊσχύσαντα Κώδικα «περὶ Δικηγόρων» (ν. δ. 5)20 Μαΐου 1926, Φ.Ε.Κ. Α' 180, ἄρθρον 56 ἀριθ. 2 αὐτοῦ) καὶ τὸν ἤδη ἰσχύοντα τοιοῦτον (ν.δ. 3026)1954, Φ.Ε.Κ. Α' 285 τῆς 8.10.1954, ἄρθρον 63, ἀριθ. 4 αὐτοῦ) ἐπιτρέπεται εἰς τὸν δικηγόρον «ἡ ἐπὶ παγίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ παροχὴ καθαρῶς νομικῶν ἐργασιῶν, εἴτε ὡς δικαστικοῦ ἢ νομικοῦ συμβούλου, εἴτε ὡς δικηγόρου», τὸ πρῶτον δὲ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 94 τοῦ ἰσχύοντος ἤδη ἀπὸ 8ης Ὀκτωβρίου 1954 ν.δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», ὡς ταῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 § 1 τοῦ ν.δ. 3790)1957, ὡρίσθη, ὅτι ὁ οὕτω παρέχων ἐπὶ παγίᾳ ὁμοιβῇ τὰς νομικὰς ἢ δικηγορικὰς του ὑ-

πηρεσίας «δικηγόρος», καταγγελλομένης ὑπὸ ταῦ ἐντολέως του τῆς τοιαύτης μετ' αὐτοῦ συμβάσεως, δικαιοῦται «ἀποζημιώσεως», ὑπολογιζομένης ἀναλόγως τῆς προϋπηρεσίας του παρ' αὐτῷ καὶ βάρει πολλαπλασίου τῆς ἀμοιβῆς του, ἣν παγίως ἐλάμβανε. Καὶ πρὸς ἔτι μείζονα διασφάλισιν τοῦ «δικηγόρου» δια τὴν καταβολὴν τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης εἰς τὸ τέλος τῆς αὐτῆς διατάξεως ὡρίσθη, ὅτι «ὁ δικηγόρος (διά) δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ τὴν συμφωνημένην (παγίαν) ἀμοιβήν του, μέχρι πλήρους καταβολῆς (διὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως του) ἀποζημιώσεως». (Πρβλ. ὅμως Α.Π. 4)1960, ΝοΒ 8, 1285, προκειμένου περὶ ὑποχρεώσεως τοῦ δικηγόρου πρὸς ἄσκησιν τοῦ περὶ ἀποζημιώσεως δικαιώματός του ἐντὸς εὐλόγου χρόνου). Ἡ διάταξις αὕτη, ὡς εἶναι αὐτὴ διατυπωμένη, δὲν φαίνεται νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν διατήρησιν τῆς σχέσεως παροχῆς τῶν νομικῶν καὶ δικηγορικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ δικηγόρου μετὰ τοῦ ἐντολέως, τοῦ καταγγείλαντος τὴν σύμβασιν, ἐφ' ὅσον δὲν καταβάλλεται εἰς τὸν δικηγόρον ἡ ὁριζομένη ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης (ἄρθρον 24 ν.δ. 3026)1954, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 ἀριθ. 1 τοῦ ν.δ. 3790)1957) ἀποζημίωσις (βλ. οὕτω καὶ Πρόεδρον Πρωτοδικῶν Πατρῶν 8)1959, ΕΕΔ 8, 825). Ἐνῷ τοῦτο σαφῶς ὁρίζεται, προκειμένου περὶ ἰδιωτικῶν μισθωτῶν, διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 τοῦ νόμου 3198)1955 (ἡ καταγγελία τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως θεωρεῖται ἔγκυρος, ἐφ' ὅσον γίνῃ ἐγγράφως καὶ καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις).

Συνεπῶς ἀπὸ καὶ διὰ τῆς γενομένης καταγγελίας ὑπὸ τοῦ ἐντολέως τῆς τοιαύτης μετὰ τοῦ «δικηγόρου» ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ σχέσεως καὶ ἐν μὴ καταβολῇ τῆς σχετικῆς, ἕνεκα τῆς τοιαύτης καταγγελίας, ἀποζημιώσεως, ἡ μεταξὺ των σχέσις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς λυομένη, ἔστω καὶ ἐὰν, κατὰ τὴν ὡς ἄνω μνημονευθεῖσαν διάταξιν, μέχρι τῆς «πλήρους καταβολῆς» τῆς ἀποζημιώσεως «ὁ δικηγόρος δικαιοῦται νὰ λαμβάνῃ τὴν συμφωνημένην ἀμοιβήν του». Ἡ διάταξις αὕτη, ὡς διατυποῦται, ἐπιβάλλει δυσμενῆ οἰκονομικὴν συνέπειαν, εἶδος τι ἀστικῆς ποινῆς εἰς τὸν ἐντολέα, ὅστις, μὴ συμμορφούμενος πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην, δὲν ἤθελε καταβάλει εἰς τὸν δικηγόρον τὴν ἣν δικαιοῦται ἀποζημίωσιν ἕνεκα τῆς καταγγελίας. Δὲν προβαίνει ὅμως ἡ διάταξις αὕτη καὶ μέχρις ἀναγνωρίσεως ἀκυρότητός τινος, ἕνεκα τούτου, τῆς γενομένης καταγγελίας τῆς συμβάσεως (ὡς προκειμένου περὶ ἰδιωτικῶν μισθωτῶν, διότι προφανῶς ἡ διάταξις αὕτη ἀποβλέπει εἰς τὸ προέχον τῆς συνδεούσης σχέσεως, ἤτοι εἰς τὴν ἐντολὴν καὶ τὸ ἐλεύθερον τῶν ὑπηρεσιῶν.

IV. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἑτέρας τῶν ἀπόψεων ἔχει σπουδαίαν συνέπειαν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἐνάρξεως τοῦ χρόνου ἀνατροπῆς τοῦ δικαιώματος ἀξιώσεως καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως ὑπὸ τοῦ «δικηγόρου» ἐν καταγγελίᾳ τῆς σχέσεώς του. Καὶ ἰδίᾳ, ἐὰν τυχὸν ἤθελε θεωρηθῇ, ὅτι ἡ τοιαύτη ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τούτου ἐμπίπτει εἰς τὴν περὶ ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τῶν ἓξ μηνῶν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 6, ἀριθ. 2 τοῦ νόμου 3198)1955.

V. Ἡ περὶ ἐξαμήνου ὅμως ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας διάταξις τοῦ ἄρθρου 6 § 2 τοῦ νόμου 3198)1955 δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς καὶ ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 24 τοῦ ν.δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων» ἀξιώσεως τοῦ «δικηγόρου» διὰ τὴν καθυστερουμένην ἀποζημίωσίν του, λόγῳ καταγγελίας ὑπὸ τοῦ ἐντολέως του, τὸ μὲν διότι αὕτη «εἰδική», ἀφορῶσα μόνον τοὺς ἰδιωτικοὺς μισθωτοὺς διὰ σχέσεως ἐξηρτημένης συμβάσεως ἐργασίας, συνδεομένους μετὰ τοῦ ἐργοδότου των, καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ β.δ. τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 περὶ ἀποζημιώσεως τῶν τοιούτων μισθωτῶν ἢ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων γίνεται παραπομπὴ ὑπὸ νόμου τινός (ὡς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς σχολιαζομένης ἀποφάσεως, προκειμένου περὶ παραιτηθέντος ἢ ἀπολυθέντος ἐμμίσθου ἰατροῦ (πρβλ. ἄρθρ. 55, ἀριθ. 2 καὶ 7 τοῦ ἀ.ν. 1846 τῆς 14)21 Ἰουνίου 1951 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», Α.Π. 597)1960, ΕΕΔ 20, 102), τὸ δὲ διότι ἡ συνδέουσα τὸν «δικηγόρον» μετὰ τοῦ ἐντολέως του σχέσις καὶ ἐν τῇ παροχῇ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ «δικηγόρου» τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἀντὶ παγίας μηνιαίας ἀμοιβῆς, εἶναι ἡ ἐκ τῆς ἐντολῆς, ἐκ δημοσίου λειτουργήματος, τὴν δημοσίαν τάξιν ἀφορώντος σχέσεις, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο δύναται νὰ θεωρῆται καὶ ὡς τῆς μισθώσεως ἐλευθερίων ἐμπιστευτικῶν ὑπηρεσιῶν, κατὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, εἰς ὃ προέχει τὸ ἀνεξάρτητον τῆς παροχῆς τῶν τοιούτων ὑπηρεσιῶν καὶ τὸ ἐμπιστευτικὸν πρὸς τὸν εἰς ὃν παρέχονται καὶ οὕτω δικαιολογουμένου τοῦ εὐκόλως ἀνακλητοῦ, διὰ καταγγελίας τῆς σχέσεως, τούτων ὄντων ὅλως διαφόρων καὶ μάλιστα ἐντόνως ἀντιτιθεμένων πρὸς τὴν σχέσιν μισθώσεως, ἐξηρτημένων ὑπηρεσιῶν ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἢν καὶ μόνην ἀφορᾷ ἡ προμνησθεῖσα περὶ ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας διάταξις.

Ἀθῆναι

Τασία Ε. Μαντοπούλου
Δικηγόρος

ΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Έκτασις εφαρμογής Ύπαλληλικού Κώδικος

αταγγελία συμβάσεως έργασίας μισθωτών τοῦ Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου —Ἀποζημίωσις. Ἀνεφάρμοστον Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου.

ερίπτωσις τῆς κατωτέρω δικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπῆρξε καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ τοῦ Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων (Κ.Ο.Μ.Δ.Ε.), νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, καὶ προέκυψε τὸ ζήτημα τίνος ἀποζημιώσεως ἐδικαιοῦτο, ἐνῶ ἡν διὰ τοῦ ἀπὸ 23)31 Δεκεμβρίου 1955 β.δ. ὡρισθεῖσαν ἐφαρμογὴν τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (ΕΕΔ 15, 168) αἱ ἀποζημιώσεις τῶν ὑπαλλήλων τούτων ρυθμίζονται διὰ τοῦ ἄρθρου 18 § 9 αὐτοῦ ἄλλα, ὡς δέχεται ὁ Ἐργατικὸς Δικαστής, καὶ τοῦτο τελεῖ ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ νομολογηθέντα (Α.Π. 313)1962, εἰσηγητὴς Στ. Σταυροπουλος, ΕΕΔ 21, 968), αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ προσλαμβανομένων διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς ἀποφάσεως.

ρωτοδίκου Ἀθηνῶν 7353)1963

ωδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν
ρωτοδίκης ὁ κ. *Ἀθ. Πούλος*
κηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Παπαδόγιαννης, Ν. Μπάρκης

Ἐβεβαιώθησαν τὰ ἑξῆς περιστατικά: Ὁ ἐνάγων, κεκτημένος τὴν ἰδιότητα τοῦ πολεμιστοῦ διὰ νόμου 751)1948, τῆς 1ην Ἀπριλίου 1950 ἐτοποθετήθη ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου καὶ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὡς ὁδηγὸς αὐτοκινήτων εἰς τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Συγγροῦ λειτουργοῦν ἐργοστάσιον τῆς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων τελούσης Ὑπηρεσίας «Ἐντολοδόχοι ἐκχερσίσεως Μηχανικοῦ Ἐξοπλισμοῦ (Ε.Δ.Μ.Ε.), ἀπασχοληθεὶς παρ' αὐτῇ μέχρι τῆς 16.7.1951, ὁπότε ἡν διεδέχθη ταύτην ἡ Ὑπηρεσία Ἐπιγόνων Ἔργων Ἐθνικῆς Ἀμύνης (Υ.Ε.Ε.Ε.Α.), παρ' ἧς εἰργάσθη ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδικότητα μέχρι τῆς 1.1956, ὅτε ταύτην διεδέχθη ὁ ἐναγόμενος Ὀργανισμὸς (Κρατικὸς Ὀργανισμὸς Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων), εἰς ὃν ὑπηρέτησε μέχρι τῆς 5.6.1963, ὅτε κατηγγέλθη ἡ ἐργασιακὴ σύμβασις καὶ κατεβλήθη εἰς τὸν ἐνάγοντα ὡς ἀποζημίωσις τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 4.776, ὑπολογισθεῖσα βάσει τῶν καταβαλλομένων αὐτῷ μηνιαίων ἀποδοχῶν ἐκ δραχμῶν 2.125 (βασικὸς μισθὸς δραχμαὶ 1.700, ἐπίδομα πολυετίας δραχμαὶ 255 καὶ ἐπίδομα συζύγου δραχμαὶ 170).

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 9 ἐδάφιον γ' τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ἀπὸ 23.12.1955 β. δ., δι' ἧς ὁρίζεται, ὅτι αἱ ἑκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως τῶν ἀπολυομένων ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἀπολύσεως ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., οἷον τυγχάνει καὶ ὁ ἐναγόμενος Ὀργανισμὸς (ἄρθρον 1 νόμου 3154)1955), ἀφορᾷ τοὺς ἐκτάκτους ὑπαλλήλους τῶν Ν.Π.Δ.Δ., τοὺς συνδεομένους διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου καὶ οὐχὶ ἰδιωτικοῦ τοιούτου ὡς ἐν προκειμένῳ, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως λόγῳ ἀπολύσεως, βάσει τοῦ ἰσχύοντος γενικὴν ἐφαρμογὴν νόμου 2112)1920 καὶ οὐχὶ βάσει τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Π.Υ.Σ., κυρωθεισῶν διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 913)1949, ὡς ἀβασίμως ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγόμενος (βλ. σχετικῶς Α.Π.312)1962, ΕΕΔ 21, 968, ad hoc Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 2185)1963, δημοσιευθὲν ἐν νομικοῖς περιοδικοῖς).

Μετὰ ταῦτα καὶ ἐν ὄψει τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 1, 3 καὶ 6 § 1 νόμου 2112)1920 καὶ 5 νόμου 3198)1955, εἰς ἃς στηρίζεται νόμῳ ἡ ἐνδικος ἀγωγή, ὁ ἐνάγων, ὅστις εἶχεν ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλου μείζονα τῶν 13 ἐτῶν καὶ ἐλάσσονα τῶν 14 τοιούτων, ἐπὶ τῇ ἀπολύσει του ἐδικαιοῦτο ἀποζημιώσεως 9 μηνῶν, ὑπολογιζομένης βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν του ἐκ δραχμῶν 2.125, σὺν τῇ ἐκ δραχμῶν 265 ἀναλογίᾳ δώρων Πάσχα καὶ Χριστουγέννων, καὶ ἥτις ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 21.510 (2112 σὺν 265Χ9). Ἐφ' ὅσον δὲ κατεβλήθη εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀποζημίωσις ἐκ δραχμῶν 4.476, δέον ὅπως, δεκτῆς καθισταμένης καὶ ὡς κατ' οὐσίαν βασίμου τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς, ἐπιδικασθῇ εἰς τοῦτον ἀποζημίωσις ἐκ δραχμῶν 16.734, ποσὸν ὅπερ δέον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ καταβάλῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς (ἄρθρον 346 Α.Κ.). Ἡ παροῦσα, ἐν ὄψει τῆς βεβαιωθείσης ἀπορίας τοῦ ἐνάγοντος, δέον νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ διὰ δραχμὰς 4.500 καὶ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν δικαστικὴν δαπάνην τοῦ ἐνάγοντος (ἄρθρα 186 καὶ 210 Πολ. Δικονομίας).

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗΝ ΕΣΤΙΑΝ

Ἐξαίρεσις ἀπὸ ὑποχρεώσεως γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων

Ἕνωσις Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου.—Γεωργική ἐπιχείρησις, ἐξαιρουμένη οὕτω τῆς ὁριζομένης ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς, ὡς ἐξαιρουμένων ταύτης τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἔρχεται ἡ κατωτέρω ἀπόφασις τοῦ Γ' Πολιτικοῦ Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναιρετικὴν ὑπ' ἀριθ. 226)1963, Τμ. Β' (εἰσηγητὴς *Α. Ροζάκης*, ΕΕΔ 22, 621), πρὸς τὴν γνώμην τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῦ προκύψαντος νομικοῦ ζητήματος συνεφώνησεν. (Ἴδετε ὁμοίως καὶ Α.Π. 87)1963, Τμ. Α', εἰσηγητὴς *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 22, 423, ἔνθα σημειώσεις μας καὶ παραπομπαὶ εἰς τοὺς ἰσχύοντας περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας νόμους.

Ἀρείου Πάγου 682)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Ν. Χαρολέμπης*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Π. Δαλιάνης*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Βελέντζας, Γ. Βοβούλης

Νομίμως φέρεται ἡ διαφορὰ πρὸς συζήτησιν μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 226)1963 ἀπόφασιν τοῦ Β Τμήματος τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δι' ἧς ἀνηρέθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 15)1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Αἰγαίου διὰ λόγον προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 807 § 17 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810) 1957 § 1, καὶ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ Τμήματος τούτου πρὸς περαιτέρω συζήτησιν.

Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο σύμφωνον ἔχει γνώμην πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως δοθεῖσαν λύσιν ἐπὶ τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὅτι δηλονότι ἡ Ἕνωσις τῶν Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου, κατὰ τὰς συνδεδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, 2, 6, 8, 10 καὶ 11 τοῦ ὁ.ν. 1390 τοῦ 1933, ἔχουσα σκοπὸν τὴν προστασίαν τῆς μαστίχης τῆς Χίου διὰ τῆς συστηματοποιήσεως τῆς παραγωγῆς, τῆς συγκεντρώσεως, τῆς συσκευασίας, ἐπεξεργασίας καὶ διαθέσεως ταύτης καὶ ἐνεργοῦσα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν της πᾶσαν πρᾶξιν, σκοποῦσαν τὴν προστασίαν τῆς καλλιεργείας καὶ ἐμπορίας τῆς αὐτῆς μαστίχης Χίου καὶ δή: α) συνάπτουσα δάνεια καὶ χορηγοῦσα τοιαῦτα εἰς τὰ μέλη της, β) ἀποκτῶσα ἀποθήκας ἢ ὑπόστεγα πρὸς ἐναποθήκευσιν καὶ συσκευασίαν τῆς μαστίχης, γ) συσκευάζουσα τὴν εἰς αὐτὴν παραδιδομένην μαστίχην, ὡς καὶ δυναμένη νὰ χορηγῇ προκαταβολὰς μέχρι 3)4 ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς, δ) ἀποκτῶσα ἐγκαταστάσεις διὰ τὴν δι' ἴδιον λογαριασμὸν τῶν συνεταίρων βιομηχανοποίησιν τῆς μαστίχης καὶ πωλοῦσα τὰ ἐκ τῆς βιομηχανοποιήσεως προϊόντα ἢ ὑποπροϊόντα, ε) προνοοῦσα διὰ τὴν ἰσορρόπησιν τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως μαστίχης καὶ ἐνεργοῦσα διαφήμισιν αὐτῆς, ὡς καὶ μεριμνῶσα διὰ τὴν ἐξεύρεσιν νέων ἀγορῶν καὶ τρόπων αὐξήσεως καταναλώσεως τοῦ προϊόντος, στ) ἐνεργοῦσα διὰ λογαριασμὸν τῶν συνεταίρων καὶ κατόπιν δηλώσεως αὐτῶν προμηθείας εἰδῶν χρησίμων διὰ τὰς κολλιεργητικὰς των ἀνάγκας, ἀποτελεῖ γεωργικὴν ἐπιχείρησιν καὶ ὡς τοιαύτη ἐξαιρεῖται τῆς διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1688 τοῦ 1939 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας διατάξεων», ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 1875 τοῦ 1942, κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324 τοῦ 1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καὶ τὸ ἄρθρον 2 ἠμειώθη διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 ἐδάφιον γ' τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ν.δ. 2510 τοῦ 1953, ὁριζομένης ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, διότι ἄλλως, ἐφ' ὅσον ἐνεργεῖ αὐτὴ κατ' ἐντολήν καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν ἀναγκαστικῶν μελῶν της συνεταιρισμῶν, ὧν μέλη ἐγγράφονται ὑποχρεωτικῶς πάντες οἱ εἰς τὴν περιφέρειαν ἑκάστου τούτων μαστιχοπαραγωγοὶ ἰδιοκτήται ἢ ἐμφυτευταὶ ἢ ἐπικαρπωταὶ ἢ μισθωταὶ ἢ ἐπίμορτοι καλλιεργηταὶ σχινοφυτειῶν καὶ εἶναι ὑπόχρεοι οὗτοι νὰ παραδίδωσιν ὁλόκληρον τὴν παραγωγὴν μαστίχης εἰς τὸν εἰς ὃν ἀνήκουσι συνεταιρισμὸν καὶ διὰ τούτου εἰς τὴν Ἕνωσιν Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου, ἡ παρ' αὐτῆς εἰδικώτερον πληρωμὴ τῆς εἰσφορᾶς θὰ ἐπέπιπτε τελικῶς ἐπὶ τῶν μελῶν της τούτων, χαρακτηριζομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 1390 τοῦ 1933 ὡς γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῶν μελῶν τούτων μαστιχοπαραγωγῶν γεωργῶν, ὅπερ ἀσφαλῶς εἶναι ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τῆς προμνησθείσης διατάξεως νὰ ἐνισχύσῃ τὴν γεωργικὴν οἰκονομίαν καὶ προστατεύσῃ εἰδικώτερον τοὺς μαστιχοπαραγωγοὺς γεωργούς. Μετὰ ταῦτα, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου κατάστασιν (ἄρθρον 832 § 1 Πολ. Δικ., ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ νόμου 3810 τοῦ 1957), ὑπόκειται πρὸς ἐξέτασιν ἡ ὑπὸ κρίσιν νομοτύπως καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθεῖσα ἔφεσις τῆς ἐναγούσης κατὰ τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀγωγήν της ὑπ' ἀριθ. 23 τοῦ 1960 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χίου, δι' ἣν κατεβλήθη τὸ νόμιμον πρόστιμον.

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἐχουσα, καθ' ὃ ἐν αὐτῇ ἐκτίθεται, ἀντικείμενον νὰ ἀναγνωρισθῇ, ὅτι ἡ Ἕνωσις Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου, ἀποτελοῦσα, ὡς ἐκ τοῦ σκοποῦ της, γεωργικὴν ἐπιχείρησιν, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐπιβληθεῖσαν ἐργατικὴν εἰσφορὰν διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 1668 τοῦ 1939, ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 1875 τοῦ 1942, κυρωθέντος

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΡΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΘΕΣΙΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΔΟΤΟΥ

Περιπτώσεις έφαρμογῆς τῶν περὶ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως κανόνων

I

Ὑπαρξις ἐννόμου σχέσεως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν συμφωνεῖται, ὅπως ἓν πρόσωπον ἐκδηλώσῃ, εἴτε δέτῃ εἰς δρᾶσιν τὰς σωματικὰς ἢ πνευματικὰς αὐτοῦ ἱκανότητας πρὸς ὄφελος τοῦ ἐργοδότου, εἴτε κρατεῖ ταύτας ἐν ἐγρηγόρσει εἰς τὴν διάθεσιν τούτου ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.—Χαρακτηρισμὸς ὡς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὅταν κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν μερῶν περιορίζεται ἐπὶ ἀντιπαροχῇ ἡ ἐλευθερία ἑνὸς ἀτόμου ὑπὲρ ἄλλου.—Πότε ἐφαρμόζονται οἱ διέποντες τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν κανόνες.

Ἐπανέρχεται καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἴδετε καὶ τὴν ἀρτίως κατωτέρω αὐτῆς παρατιθεμένην ὑπ' ἀριθ. 653) 1963 ἀρεοπαγιτικὴν ἀπόφασιν) εἰς τὰ καὶ διὰ προηγουμένων ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (430)1960, εἰσηγητὴς **Κ. Σοῦρλος**, ΕΕΔ 19, 1389, 122)1961, εἰσηγητὴς ὁ αὐτός, ΕΕΔ 20, 625) ἐπὶ τῆς ἑτοιμότητος πρὸς ἐργασίαν. (Ἴδετε καὶ σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 19, 1388 ἑπ., ἔνθα παραπεμπαὶ καὶ εἰς συγγραφεῖς).

Ἀνηρέθη ὑπὸ τῆς πρώτης ὑπ' ἀριθ. 649)1963 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 5513)1962 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου δικάσαντος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης καὶ ὑπὸ τῆς δευτέρας ὑπ' ἀριθ. 653)1963 ἡ ὑπ' ἀριθ. 99) 1963 ἀπόφασις τοῦ ὡς ἐφετείου καὶ τούτου δικάσαντος Πρωτοδικείου Ἀμαλιάδος.

Ἀρείου Πάγου 649)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σοῦρλος**
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Κ. Θανόπουλος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Σ. Πάλλης, Κ. Νικολακόπουλος

Αἱ ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου καὶ 15 Ἰουλίου ἔτους 1963 ἀντίθετοι τῶν διαδίκων αἰτήσεις περὶ ἀναιρέσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὡς συναφεῖς, εἶναι συνεκδικαστέαι.

Α) Ἐπὶ τῆς ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1963 αἰτήσεως τοῦ ἐναγομένου Γ.Α.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 648 - 652, 617 - 653, 666, 667 καὶ 669 - 671 Α.Κ., ἀντιπαραβαλλομένων πρὸς τὰς καθόλου διατάξεις τῶν νόμων 3239)1955 καὶ 3755 ἔτους 1957, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἔννομος σχέσις ἐργασίας ὑπάρχει εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν συμφωνεῖται, ὅπως ἓν πρόσωπον ἐκδηλώσῃ, εἴτε θέτῃ εἰς δρᾶσιν τὰς σωματικὰς ἢ πνευματικὰς αὐτοῦ ἱκανότητας πρὸς πνευματικόν, ὑλικὸν ἢ οἰκονομικὸν ὄφελος τοῦ ἀντισυμβληθέντος, εἴτε κρατῇ αὐτὰς ἐν ἐγρηγόρσει εἰς τὴν διάθεσιν τούτου ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ. Ἀλλὰ σύμβασις ἐργασίας χαρακτηρίζεται καὶ ὅταν κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν μερῶν, ἄνευ ὑποχρεώσεως θετικῆς ἢ ἀρνητικῆς, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐνεργοποιήσεως τῶν σωματικῶν ἢ πνευματικῶν ἱκανοτήτων τούτου, περιορίζεται ἐπὶ ἀντιπαροχῇ ἡ ἐλευθερία ἑνὸς ἀτόμου ὑπὲρ ἄλλου, τὸ ὁποῖον οὕτω ἀπαλλάσσεται ἀντιστοίχου στερήσεως τῆς ἐλευθερίας του νὰ διαθέτῃ τὸν χρόνον του ὑπὲρ ἄλλου ἐπὶ ἀντιπαροχῇ, ὁ δὲ ἕτερος ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον πρὸς ἴδιον ὄφελος. Πλὴν οἱ κανόνες τοῦ δικαίου, οἱ διέποντες τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν, ἐφ' ὅσον ἀναφέρονται εἰς τὴν θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν βραχυπρόθεσμον ἐπιδίωξιν τῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἑνὸς τῶν συμβληθέντων ὑπὲρ τοῦ ἀντισυμβληθέντος, ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης μόνον ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον, ἀναλόγως τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, αἱ κατ' ἰδίαν διατάξεις ἐπιβάλλουσι τοῦτο. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον αἱ τε συλλογικαὶ συμβάσεις καὶ αἱ διατάξεις περὶ προσθέτων παροχῶν λόγῳ ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, ἐξαιρεσίμους ἡμέρας καὶ νύκτας, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναφέρονται ρητῶς καὶ εἰς τὴν τελευταίαν εἰδικὴν

διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 324 τοῦ 1946 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καὶ τὸ ἄρθρον 2 ἠρμηνεύθη διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 ἐδ. γ' τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ν.δ. 2510 τοῦ 1953, εἶναι, μετὰ τὰ ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει δεκτὰ γενόμενα, βάσιμος καὶ δεκτοῦ καθισταμένου τοῦ μοναδικοῦ λόγου ἐφέσεως, δέον ὅπως ἐξαφανισθῇ ἡ τὰ ἀντίθετα δεχθεῖσα ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χίου, ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ ὑπὸ δίκην ἀγωγή.

μορφήν ἐργασίας, δέν καταλαμβάνουσι ταύτην ὑποχρεωτικῶς.

Ἐπί τοῦ προκειμένου, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν 4ης καί 5ης αἰτιολογιῶν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τό ὡς ἐφετεῖον δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ἐνῷ δέχεται, κατ' ἀνέλεγκτον τῶν ἀποδείξεων ἐκτίμησιν, ὅτι ἡ συμφωνηθεῖσα καί παρασχεθεῖσα παρά τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐνάγοντος ἐργασία κατά τό ἀπό 10 Ἀπριλίου 1956 μέχρι 10 Ἰουνίου 1961 χρονικόν διάστημα, ἐπί μηνιαίᾳ ἀντιμισθίᾳ ἀρχικῶς ἐκ δραχμῶν 600, ἀπό δέ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1958 ἐκ δραχμῶν 800, διήρκει κατά πάσας μέν τάς ἐργασίμους ἡμέρας ἀπό τῆς 8ης ἑσπερινῆς μέχρι τῆς 8ης πρωϊνῆς, κατά δέ τάς Κυριακάς καί ἐξαιρεσίμους ἑορτάς ἀπό τῆς 2ας ἀπογευματινῆς μέχρις τῆς 2ας πρωϊνῆς τῆς ἑπομένης, ἐξαιρέσει τῆς ἀπό 19.2.1962 ἕως τῆς 13.3.1962 χρονικῆς περιόδου, καθ' ἣν ἦτο ἀσθενής, καί συνίστατο εἰς τήν φύλαξιν τοῦ στερουμένου παντελῶς θύρας αὐτοκινητοστασίου τοῦ ἀναιρεσείοντος, τῶν ἐν αὐτῷ αὐτοκινήτων, τῶν ἐν ἰδιαιτέροις τμήμασι ἐγκατεστημένων μηχανημάτων ἐπισκευῆς αὐτοκινήτων, πρός πρόληψιν κλοπῶν ἤ ἄλλων ἐπιζημίων πράξεων, ὀφείλων συνεχῆ ἐπαγρύπνησιν καί τελῶν εἰς κατάστασιν πλήρους ἑτοιμότητος διά τήν εἰς ἣν ὑπεχρεοῦτο ὑποδοχήν καί τακτοποίησιν τῶν ὁδηγουμένων ἐκεῖ πρός φύλαξιν αὐτοκινήτων, ἀνάληψιν ταύτων καί εἰσπραξιν τοῦ ὀφειλομένου δικαιώματος, κατά πρόδηλον πρός ταῦτα ἀντίφασιν, δέχεται ἐν συνεχείᾳ, καίτοι αἱ ἐνέργειαι αὗται προϋποθέτουσι κατάστασιν διαρκοῦς ἐγρηγόρσεως, ὅτι εἶχε τήν δυνατότητα νά κατακλίνεται κατά μή καθοριζόμενον μέρος τῆς νυκτός, ἐν ὑπάρχοντι ἐν τῷ αὐτοκινητοστασίῳ ἰδιαιτέρῳ κτίσματι, καί ὄντως κατεκλίνετο εἰς τοῦτο, χωρίς νά ἐπεξηγῇ πῶς ἦτο δυνατή ἡ ταυτόχρονος κατάκλισις καί ἡ παροχή τῶν ἀνωτέρω ὑπηρεσιῶν καί ἐπί πλέον ὅτι κατά τήν αὐτήν περίοδον ἀπησχολήθη καί εἰς ἕτερον πρόσωπον ὡς ὁδηγός αὐτοκινήτου ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ἄνευ καθορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τούτων καί τῶν ὡρῶν τῆς ἀπασχολήσεως, ἵνα κριθῇ, ἄν συνέπιπτον πρός τάς προδιαληφθείσας ὥρας ἐργασίας ἡ ἡ ἀπασχόλησις αὕτη ἔλαβε χώραν εἰς ἕτερον χρόνον, καταλήξαν τελικῶς ἐπί τῇ βάσει τῆς ἀντιφατικῆς ταύτης αἰτιολογίας εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι διά τόν χρόνον, καθ' ὃν εἰργάσθη, ἐδικαιοῦτο τῆς ὑπό τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, τῆς διεπούσης τούς ἀνειδικεύτους ἐργάτας, προβλεπομένης ἀμοιβῆς καί τῶν ἐπί ταύτης ὑπολογιζομένων προσθέτων παροχῶν διά τήν κατά Κυριακάς, ἐξαιρεσίμους ἑορτάς καί νύκτας ἐργασίαν του, ὡς τελῶν εἰς κατάστασιν, ἄν μή ἐνεργοῦ, πάντως δεσμευμένης ἀναπαύσεως. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον ἕνεκα τῶν ἀντιφατικῶν, ἀλλά καί ἀνεπαρκῶν αἰτιολογιῶν της, κατέστησεν ἀνέφικτον τόν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἄν ὀρθῶς ἡρμηνεύθησαν καί ἐφηρμόσθησαν αἱ προεκτεθεῖσαι διατάξεις περί τῆς εἰδικωτέρας μορφῆς τῆς παρεχομένης ὑπό τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐργασίας καί τῶν ἐφαρμοστέων ἐπί ταύτης διατάξεων, δι' ὃ καί εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατά τό διά τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810)1957 προστεθέν ἔδάφιον 19 τοῦ ἄρθρου 807 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καί τόν βάσιμον περί τούτου 1ον λόγον ἀναιρέσεως καί παραπεμπτέα ἡ ὑπόθεσις πρός περαιτέρω κατ' οὐσίαν συζήτησιν εἰς τό Γ' Τμῆμα, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, συμφώνως πρός τό ἄρθρον 834 Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ νόμου 3810)1957, παρελκούσης μετά ταῦτο τῆς ἐρεύνης τῶν λοιπῶν λόγων.

Β) Ἐπί τῆς ἀπό 15 Ἰουλίου 1963 αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος Α.Μ.

Μετά τήν διά τόν ἀνωτέρω λόγον ἐξ ὁλοκλήρου ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τήν πρό αὐτῆς κατάστασιν (ἄρθρον 832 Πολ. Δικ.) καί κατά συνέπειαν ἡ διαφορά θά ἐξετασθῇ, ὡς ἠχθη ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Ἐφετείου. Ὅθεν οἱ διά τῆς αἰτήσεως ταύτης προβαλλόμενοι δύο λόγοι, δι' ὧν πλήττεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς παρά τόν νόμον ἀπορρίψασα τό μέν ὡς παραγεγραμμένην τήν ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος διά τό ἀπό 10ης Ἀπριλίου 1956 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1956 χρονικόν διάστημα, τό δέ τό περί ἀπαζημιώσεως τοῦ ἐνάγοντος αἴτημα, λόγῳ ὑπερωριακῆς του ἐργασίας, ἅπτες ἀρρήκτως συνδεδεμένοι πρός τόν προηγούμενον ἀκριβῆ νομικόν χαρακτηρισμόν τῆς ἐπιδίκου ἐργασίας, δέν δύνανται νά ἐρμηνευθῶσι ἤδη παρά τοῦ Τμήματος τούτου, ἀλλά παρά τοῦ ἐπιδικάσαντος τήν οὐσίαν Γ' τοιούτου.

II

Ἀρείου Πάγου 653)1963, Τμ. Β'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Κ. Σούρλος**
Εἰσηγητής ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. **Ε. Μαλλιῶχος**
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Μπλάτσιος, Δ. Κούγιας

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 648 καί ἑπομ. Α.Κ., συνδυαζομένων πρός τάς καθόλου διατάξεις τῶν νόμων 3239)1955 καί 3755)1957 περί συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ σύμβασις, δι' ἧς ὁ εἷς τῶν συμβαλλομένων διατηρεῖ ἐν ἐγρηγόρσει τάς σωματικάς καί πνευματικάς αὐτοῦ ἱκανότητας εἰς τήν διά-

θεσιν τοῦ ἑτέρου ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν πρὸς οἰκονομικὸν ἢ πνευματικὸν ὄφελος τούτου, ἢ περιορίζει ἁπλῶς τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ ἄνευ ὑποχρεώσεως διατηρήσεως ἐν ἐγρηγόρσει τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτοῦ ἱκανοτήτων ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ ὑπὲρ οὗ ἀντιστοίχου στερήσεως τῆς ἐλευθερίας του, ἐφ' ὅσον τοῦτο γίνεται εἴτε κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν μερῶν, εἴτε κατὰ συνήθειαν ἐπὶ ἀντιπαροχῇ, ἀποτελεῖ μίσθωσιν ἐργασίας. Πλὴν ἕνεκα τῆς ἰδιομορφίας αὐτῆς εἰ κανόνες τοῦ δικαίου, εἰ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν θετικὴν ἢ ἀρνητικὴν ἐν ἐγρηγόρσει παροχὴν ἐργασίας, περὶ τῆς ὁποίας προβλέπουσιν αἱ ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, δὲν ἐφαρμόζονται ἀπολύτως, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον, ἀναλόγως τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, αἱ κατ' ἰδίαν συνθῆκαι ἐπιβάλλουσι τοῦτο. Ἄρα οὔτε καὶ εἰς τὴν αὐτὴν παροχὴν ἐργασίας ἀναφέρονται συλλογικαὶ συμβάσεις, ἂν περὶ τούτων δὲν ἐγίνεν εἰδικὴ μνεία. Ἐξ ἑτέρου κατὰ τὸ ἄρθρον 659 Α.Κ. ὁ ἐκμισθωτὴς τῆς ἐργασίας δικαιοῦται εἰς συμπληρωματικὴν ἀμοιβήν, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη ἐργασίας ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς συνήθους καὶ παράσχῃ πρὸς τὸν μισθωτὴν τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δείκνυται, τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐδέξατο ἀνελέγκτως, μετ' ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἀ. ναιρεσίβλητος, ὑπηρετῶν ὡς ἐργάτης εἰς τὸ ἐν Πύργῳ ἐργοστάσιον τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928 ἀντὶ μηνιαίου μισθοῦ δραχμῶν 1.370, ἀπεσπάσθη καὶ ἐτοποθετήθη παρ' αὐτῆς ἐν ἔτει 1941 εἰς τὸ ἐν Γαστούνῃ ἐργοστάσιόν της ὡς φύλαξ, ἐκτοτε δὲ διέμενε μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς οἰκίσκον τοῦ ἐργοστασίου, παραχωρηθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης, ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ ἀναιρεσιβλήτου συνίστατο κυρίως εἰς τὴν φύλαξιν καὶ ἐπίβλεψιν τοῦ ἐργοστασίου, ὅπερ δὲν ἀπετέλει ἐντεῦθεν ἐπιχείρησιν καθ' ἅπαν τὸ ἔτος, εἰ μὴ μόνον κατὰ τοὺς φθινοπωρινοὺς μῆνας, καθ' οὓς οὗτος ἐκτὸς τῆς κυρίας ἐργασίας του ἠσχολεῖτο καὶ μὲ διαφόρους ἄλλας ἐργασίας, ὡς τὴν ἐξεύρεσιν ἐργατῶν, τὴν μετάγγισιν οἴνων κλπ., δι' ἃς ἐργασίας ἠμείβετο ἰδιαιτέρως. Ὅτι καὶ κατὰ τοὺς ὑπολοίπους μῆνας τοῦ ἔτους περιοδικῶς καὶ παραλλήλως πρὸς τὴν ἐργασίαν του ὡς φύλακος ἠσχολεῖτο μὲ τὴν μετάγγισιν τῶν οἴνων καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς λάσπης αὐτῶν, τὴν ἀποστολὴν ταύτων εἰς τὸ ἐργοστάσιον Πύργου καὶ τὴν πρόσληψιν τῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν τούτων ἀπαιτουμένων ἐργατῶν, δι' ἃς ἐργασίας ὡσαύτως ἠμείβετο ἰδιαιτέρως. Ὅτι ἡ ὑπὸ μορφὴν ἑτοιμότητος ὡς ἄνω ἐργασία φυλάξεως διήρκει καθ' ὅλον τὸ εἰκοσιτετράωρον καὶ οὗτος ὑπεχρεοῦτο ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας νὰ παρευρίσκεται ἐν παντὶ χρόνῳ ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἡμέραν τε καὶ νύκτα καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας ἑορτάς, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀπομακρύνηται ἐπὶ χρόνον διαρκῆ ἐκείθεν καὶ νὰ παρέχῃ ἀλλαχοῦ τὰς ὑπηρεσίας του πρὸς βιοπορισμόν, κατὰ μερικὴν δὲ ἀποδοχὴν τῆς ἐνδίκου ἀγωγῆς ἐπεδίκασεν αὐτῷ τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν μεταξὺ καταβληθέντος καὶ καταβλητέου μισθοῦ κατὰ τὴν συλλογικὴν σύμβασιν περὶ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς ἀνειδικεύτου ἐργάτου. Οὕτως ὅμως ἀποφηνάμενον ἀνεπαρκῶς ἠτιολόγησεν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν περὶ τοῦ εἴδους τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως κρίσιν του, ἐφ' ὅσον, ἐνῷ χαρακτηρίζει τὴν ἀνωτέρω σχέσιν ὡς τοιαύτην ἑτοιμότητος πρὸς ἐργασίαν, δέχεται συνάμα, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος παρεῖχε καθ' ἅπαν τὸ ἔτος καὶ θετικὴν ἐργασίαν, χωρὶς νὰ βεβαιοῖ, ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη, δι' ἣν ἡ ἰδιαιτέρα ἀμοιβή, τὴν ὁποίαν δὲν συνυπολογίζει εἰς τὸν καταβληθέντα μισθόν, ἦτο ἐπὶ πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς συνήθως παρεχομένης εἰς ὁμοίας φύσεως ἐργασίας ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ ὑποχρεωτικῆς ἐφαρμογῆς ἐν προκειμένῳ τῆς διατάξεως τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως περὶ ἐλαχίστου ὁρίου ἀμοιβῆς ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ἐφ' ὅσον δὲν δέχεται, ὅτι ἐξ εἰδικῶν περιστάσεων, συντρεχουσῶν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἔννομον σχέσιν, ἐπεβάλλετο τοῦτο ἢ ὅτι ἐγίνετο εἰδικὴ περὶ τούτου συμφωνία μεταξὺ τῶν μερῶν. Ἐντεῦθεν ἀνέφικτον κατέστησε τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐλεγχὸν περὶ τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῶν διαληφθεισῶν οὐσιαστικοῦ δικαίου διατάξεων καὶ ἀναιρετέαν, δι' ἔλλειψιν νομίμου βάσεως, τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, κατὰ τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου 3810/1957 προστεθὲν εἰς τὸ ἄρθρον 807 Πολ. Δικ. ἐδάφιον 19 καὶ τὸν βάσιμον περὶ τούτου πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἀναιρουμένης τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως δέον νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις, ὡς χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως, εἰς τὸ Γ' Τμῆμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 834 § 1 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 25 νόμου 3810/1957, καὶ 3 § III τοῦ κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου/3 Μαρτίου 1958 β.δ. Κανονισμοῦ λειτουργίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ β.δ. 293/1960.

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ

Προβολή αξιώσεως έξ αδικαιολογήτου πλουτισμού επί άκύρου συμβάσεως

Πρόσληψις ξενοδοχοϋπαλλήλου άνευ διβλιαρίου ύγείας.—Άκυρος σύμβασις έργασίας.—Προβολή άξιώσεων έξ αδικαιολογήτου πλουτισμού λόγω μή καταβολής πλασματικού μισθού και δώρων δι' έορτάς, άμειβομένης τής ξενοδοχοϋπαλλήλου διά παροχής τροφής, στέγης και τού νομίμου ποσοστού επί των λογαριασμών των πελατών και προαιρετικών φιλοδωρημάτων.—Καταχρηστική άσκησις δικαιώματος έκ μέρους αύτής.

Η κατωτέρω απόφασις του Γ' Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου έρχεται μετά την υπ' αριθ. 23)1963 απόφασιν της Ολομελείας του Αρείου Πάγου (εισηγητής *Ν. Χορταλάμπης*, ΕΕΔ 22, 216), ή οποία, λύσασα το ανακύψαν νομικόν ζήτημα περί του χρόνου παραγραφής των εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεων (άρθρων 904 Α.Κ.) (επί του οποίου η μεταξύ των δύο Τμημάτων του Αρείου Πάγου διαφωνία), δεχθείσης της Ολομελείας του Αρείου Πάγου ότι παραγράφονται μετά εικοσαετίαν (άρθρον 249 Α.Κ.), άνέπεμψε την υπόθεσιν προς κατ' ουσίαν εκδίκασιν ενωπίον του Γ' Τμήματος του Αρείου Πάγου.

Επρόκειτο περί συμβάσεως έργασίας ξενοδοχοϋπαλλήλου, στερουμένου βιβλιαρίου ύγείας, και συνεπώς, κατά τα νομολογούμενα, άκύρου, ο οποίος υπάλληλος εζήτησε να τω καταβληθή και ο υπό της σχετικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας προβλεπόμενος πλασματικός μισθός, δώρα δι' εορτάς κλπ. δι' άγωγής εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού.

Ο Άρειος Πάγος, εν όψει των ως προς την αξίωσιν ταύτην εξελιχθέντων, έκρινεν, ότι αύτη απεκρούετο εκ του άρθρου 281 Αστικού Κώδικος.

Πρέπει να σημειωθή, ότι, αφού υπέκειτο άκυρος σύμβασις έργασίας, δεν επρόκειτο περί μισθού, ο οποίος παρέχεται επί εγκύρου συμβάσεως έργασίας, οριζομένου ως ελαχίστου, οπότε, κατά τα νομολογηθέντα (Α.Π. 173) 1961, Ολομελείας, εισηγητής *Ν. Φλώρος*, ΕΕΔ 20, 531, Α.Π. 293)1962, εισηγητής *Ι. Χατζηδάκης*, ΕΕΔ 21, 918, ίδετε και *Β. Βασιλείου*, ΕΕΔ 20, 528, *Κ. Δημάκην*, ΕΕΔ 22, 73 επ.), δεν θά είχεν εφαρμογήν το άρθρον 281 Αστικού Κώδικος).

Αρείου Πάγου 655)1963, Τμ. Γ'

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. *Κ. Σούρλος*
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. *Β. Πατσουράκος*
Δικηγόροι οι κ.κ. Β. Βασιλείου, Ι. Μόσχος

Η υπό κρίσιν υπόθεσις νομίμως εισάγεται ενωπίον του Τμήματος τούτου, αναπεμφθείσα εις αυτό διά της υπ' αριθ. 23)1963 αποφάσεως της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, δι' ής ήρθη η μεταξύ αυτού και του Β' Τμήματος αναφυείσα διαφωνία επί των εν αύτη αναφερομένων νομικών ζητημάτων. Πρέπει δε να χωρήση νύν τούτο εις εξέτασιν της από 10 Οκτωβρίου 1961 εφέσεως της αναιρεσιβλήτου - εναγούσης κατά της υπ' αριθ. 172)1958 αποφάσεως του επί των εργατικών διαφορών Πρωτοδίκου Χαλκίδος, ως επανελθόντων των διαδίκων, μετά την άναίρεσιν της αποφάσεως του ως εφετείου δικάσαντος Πρωτοδικείου Χαλκίδος, εις την προ της άναιρεθείσης αποφάσεως κατάστασιν, συμφώνως τω άρθρω 832 § 1 Πολ. Δικ., ως τούτο αντικατεστάθη διά του άρθρου 23 του νόμου 3810)1957.

Εκ των καταθέσεων των ενώπιον του δικάσαντος Πρωτοδίκου και Πρωτοδικείου εξετασθέντων μαρτύρων των διαδίκων, περιεχομένων εις τα προσαγόμενα σχετικά πρακτικά, των παρά τούτων επικαλυμμένων ένόρκων βεβαιώσεων και εγγράφων εν γένει εβεβαιώθησαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Η εκκαλεύσα - ενάγουσα παρείχεν υπηρεσίας θαλαμηπόλου εις το εν Αθήναις ξενοδοχείον «****» της εφεσιβλήτου - εναγομένης Εταιρείας, κατά τας λουτρικάς περιόδους των έτων 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956 και 1957, δυνάμει συμβάσεων έργασίας, γενομένων κατά την έναρξιν εκάστης των περιόδων τούτων, άκύρων όμως, διότι εστερείτο αύτη του αναγκαίου επαγγελματικού βιβλιαρίου. Καθ' εκάστην των άκύρων τούτων προσλήψεων, εν όψει της υπάρξεως απαιτήσεως εκ του αδικαιολογήτου πλουτισμού περί πλασματικού μισθού και δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα, ως αντιμισθία ρητώς συνεφωνείτο η παροχή προς αύτην μόνον τροφής, στέγης και του νομίμου ποσοστού 15ο/ο επί των λογαριασμών των πελατών του ξενοδοχείου, ως παροχάς πάσας έλαβεν αύτη κανονικώς. Πέραν τούτων εισέπραττεν αύτη καθ' εκάστην περίοδον και φιλοδωρήματα προαιρετικώς παρεχόμενα παρά των πελατών του ξενοδοχείου, άτινα υπερέβαινον τας δραχμάς 1.300 κατά μήνα, και εις ά, κυρίως απέβλεπεν αύτη, προσερχομένη να εργασθή. Ούτε κατά τινα των προσλήψεών της τούτων, ούτε κατά την διάρκειαν της εργασίας εκάστης περιόδου, ούτε μετ' αύτας μέχρι της προκειμένης άγωγής, προέβαλεν αύτη οπωσδήποτε έτέραν τινά αξίωσιν, και δη τας ως άνω εν τη άγωγή εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού της εφεσιβλήτου διά μη παροχήν εις αύτην πλασματικού μισθού, δώρου Χριστουγέννων κλπ. Αι απαιτήσεις της αύται επί πλέον είχον καλυφθή διά των εισπραχθέντων προαιρετικών φιλοδωρημάτων και περαιτέρω θά είχαν υποκύψει κατά το ήμισυ σχεδόν εις 5ετή παραγραφήν, κατά το άρθρον 250 εδ. 17 Α.Κ., ως απαιτήσεις εκ μισθού, εάν αι συμβάσεις έργασίας ήσαν έγκυροι. Υπό τοιαύτην όμως δημιουργίαν και εξέλιξιν της άκύ-

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΟΥ ΜΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΘΕΝΤΩΝ ΚΑΘ' ΕΟΡΤΑΣ

Περίπτωσις παροχῆς ἐργασίας εἰς Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου

Ὑποχρέωσις, κατ' ἄρθρον 2 Ν.Δ. 3755)1957, καταβολῆς ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἡμερομίσθιόν των εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ μισθωτούς, τοὺς μὴ ἀπασχοληθέντας κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας ἑορτὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας.—Ἐφαρμογὴ διατάξεως καὶ ἐπὶ ἐργασιακῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.—Παροχὴ ἐργασίας κλητῆρος εἰς Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου «Ἐργατικὴ Ἑστία».

Ἔχει ἤδη λυθῆ διὰ δύο ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου (80)1961, εἰσηγητὴς *Θ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 30, 787, 823)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Χατζηθάσκης*, ΕΕΔ, 21, 780), ὅτι οἱ ἡμερομίσθιοι μισθωτοί, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 16, 1062), δικαιοῦνται τοῦ ἡμερομισθίου των κατὰ τὰς ἐν τῇ διατάξει ὁριζομένας ἡμέρας, διότι σκοπὸς ταύτης ὑπῆρξεν ἡ παροχὴ τοῦ ἡμερομισθίου εἰς τὸν μισθωτόν, ὅστις διὰ λόγους, μὴ ὀφειλομένους εἰς αὐτόν, δὲν εἰργάσθη καθ' οἱανδήποτε τῶν ἐν τῷ ν.δ)τι ἐξαιρεσίμων ἡμερῶν καὶ ἀδιαφόρως ἂν ἡ ἐξαιρέσιμος ἡμέρα, καθ' ἣν δὲν εἰργάσθη, ἄνευ ἰδίας ὑπαιτιότητος, συμπίπτῃ νὰ εἶναι Κυριακή, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ ἐργασία.

Ἡ διάταξις ἀναφέρεται εἰς πάντα ἡμερομίσθιον μισθωτόν, ἀδιαφόρως ἂν ἐργάζηται εἰς ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν ἢ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ὡς δέχεται καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεώς του, ἀλλ' εἶναι αὐτονόητον, ὅτι πρέπει νὰ πρόκειται περὶ σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, τούτου προκύπτοντος ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «μισθωτὸς» καὶ τῆς ἱστορίας τῆς νομοθετικῆς αὐτῆς διατάξεως. (Ἴδετε περὶ τούτων σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 16, 1058 ἑπ. καὶ Α.Π. 489)1960, εἰσηγητὴς *Κ. Σοῦρλος* ΕΕΔ 19, 1375, ἡ ὁποία ἀνεγνώρισε τοιοῦτον δικαίωμα καὶ ἐπὶ μισθωτοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπηρέτει εἰς Δῆμον (Δημοτικὴν Λαχαναγοράν Ἀθηνῶν), δηλαδὴ εἰς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου).

Ἐξ ἄλλου, ὡς ἔχει παγίως νομολογηθῆ (Α.Π. 421)1956, εἰσηγητὴς *Ι. Τραχανᾶς*, ΕΕΔ 15, 781 καὶ λοιπαὶ παραπομπαὶ εἰς σημειώσεις μας ἐν ΕΕΔ 15, 780, Α.Π. 7)1960, εἰσηγητὴς *Π. Σπεντζόπουλος*, ΕΕΔ 19, 193), καὶ αὐτὴ ἡ συνδεδυασμένη πρὸς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀνωτέρω ν.δ)τος παράγραφος 1 αὐτοῦ (περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς κατὰ 75 ο)ο διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας) ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ Δημοσίου καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ διὰ τὰς μετ' αὐτῶν σχέσεις ἰδιωτικοῦ δικαίου. (Ἴδετε περὶ διακρίσεως τῆς σχέσεως τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς ταῦ Δημοσίου Σ.Ε. 335)1963, εἰσηγητὴς *Γ. Δ. Σπυρόπουλος*, ΕΕΔ 22, 428, Α.Π. 152)1955, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 14, 407, *Ἠλ. Κυριακόπουλον*, Δίκαιον τῶν Πολιτικῶν Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων, ἔκδ. 1954, σελ. 42 ἑπ.).

Καὶ ναὶ μὲν διὰ τοῦ ἀπὸ 23.12.1955 β.δ)γματος ἐπεξετάθησαν αἱ διατάξεις τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἀλλ' εἰς ταύτας δὲν ὑπάγονται οἱ διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεόμενοι μετὰ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (Α.Π. 312)1962, εἰσηγητὴς *Στ. Σταυρόπουλος*, ΕΕΔ 21, 968).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου ἐπρόκειτο περὶ κλητῆρος τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας (νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου (Α.Π. 299)1962, εἰσηγητὴς *Α. Κωσιώρης*, ΕΕΔ 21, 791), ὡς δὲ δέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, ἡ σύμβασις αὐτοῦ ἦτο τοιαύτη τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Εἶναι ὅμως ἀμφίβολον, καθ' ἡμᾶς, ἂν ἐπρόκειτο πράγματι περὶ τοιαύτης σχέσεως (ἴδετε νόμον 3167)1955 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ἐργατικῆς Ἑστίας διατάξεων» περὶ προσωπικοῦ, ΕΕΔ 15, 164) ἢ περὶ δημοσίου τοιαύτης, ὁπότε δὲν θὰ εἶχεν ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ν.δ. 3755)1957.

ρου σχέσεως περὶ παροχῆς ὑπηρεσιῶν ἐδημιουργήθη εἰς ταύς ἐκπροσώπους τῆς ἐφεσιβλήτου ἑταιρείας ἡ πεποίθησις ὅτι δὲν θὰ προέβαλλε πλέον ἡ ἐκκαλοῦσα τὰς ἀξιώσεις περὶ τῶν ὁποίων ἡ ἀγωγή. Ὅθεν ὑπὸ τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἅτινα προβάλλει καὶ ἐπικαλεῖται ἡ ἐφεσίβλητος, ἡ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης ἄσκησις τῆς ἀγωγῆς προσκρούει προφανῶς εἰς τὴν καλὴν πίστιν καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ. ἀπορριπτέα. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ὁ διελάσας Πρωτοδίκης ἀπέρριψε, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 172)1928 ἀποφάσεώς του, τὴν ἀγωγὴν ταύτην, εἰ καὶ ἐπὶ ἑτέρᾳ αἰτιολογίᾳ, καὶ δέον ὅπως ἀπορριφθῆ καὶ ἡ κρινομένη ἔφεσις, συμψηφισθῆ ὅμως ἡ δικαστικὴ δαπάνη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, διότι ἐδικαιολογοῦντο εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ἀμφιβολίαι ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν 20830)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν
Πρόεδρος ὁ κ. *Ι. Παπαδόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. *Ν. Νικολινάκος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Α. Νομικός, Ι. Ζαχαρίας

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 § 3 τοῦ ν.δ. 3755)1957 εἰς

ΣΥΛΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΕΞΟΥΣΙΑ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΔΙΑ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΝ ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Αναγκαία ή ειδική αιτιολόγησις αποφάσεων αυτών

Έκθεσις έν τῇ άποφάσει των Υπουργών περί τροποποιήσεως άποφάσεως Διαιτησίας είς τί συνίσταται, κατά περίπτωσιν, ή γενική ή είδική οίκονομική πολιτική τῆς Κυβερνήσεως, δσον καί κατά τί συγκεκριμένως άντιτίθεται είς ταύτην ή άπόφασις τῆς Διαιτησίας κατά τούς τροποποιουμένους ή μή έγκρινομένους όρους αύτῆς, παρατιθεμένων καί τῶν συγκεκριμένων στοιχείων, έξ ὧν συνάγεται ή άντίθεσις αύτη τῆς άποφάσεως πρός τήν πολιτικήν τῆς Κυβερνήσεως.

Προσεβλήθη δι' αίτήσεως άκυρώσεως ύπό τοῦ έν Άθήναις έδρεύοντος σωματείου ύπό τήν έπωνυμίαν «Σύλλογος Προσωπικοῦ Έταιρείας Διαχειρίσεως τῶν Είδῶν τοῦ Μονοπωλίου Έλληνικοῦ Δημοσίου» ἡ ὑπ' ἀριθ. 49414)3189 τῆς 21.6.1962 κοινή άπόφασις τῶν Υπουργῶν Συντονισμοῦ καί Έργασίας «περί έγκρίσεως μετά τροποποιήσεως έν μέρει τῆς ὑπ' ἀριθ. 13)1962 άποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνῶν περί τῶν όρων άμοιβῆς καί έργασίας τοῦ διαχειριστικοῦ προσωπικοῦ τῆς Έταιρείας Διαχειρίσεως Είδῶν Μονοπωλίου Έλληνικοῦ Δημοσίου» (ΕΕΔ 21, 324).

Έπαναλαμβάνονται καί ύπό τῆς νεωτέρας ταύτης άποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Έπικρατείας τά παρ' αύτοῦ νομολογηθέντα ώς πρός τήν αίτιολόγησιν τῶν άποφάσεων τῶν Υπουργῶν Συντονισμοῦ καί Έργασίας περί τροποποιήσεως διαιτητικῆς άποφάσεως ἡ αύλλογικῆς συμβάσεως έργασίας κατά τόν νόμον 3239)1955, ώς έτροποποιήθη ύπό τοῦ ν.δ. 3755)1957 (Ἴδετε Σ.Ε. 2229)1962, είσηγητής *Α. Ἰατρίδης*, ΕΕΔ 22, 145, ἔνθα καί λοιπαί παραπομπαί, Σ.Ε. 2355)1962, είσηγητής *Θ. Κυριακός*, ΕΕΔ 22, 147, Σ.Ε. 449)1963, είσηγητής *Δ. Τσιμαράτος*, ΕΕΔ 22, 426).

τούς έργαζομένους έπί ήμερομισθίῳ μισθωτούς, τούς μή άπασχοληθέντας έκ λόγων μή όφειλομένων είς αύτούς κατά τάς έν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ αύτοῦ άρθρου έξαιρεσίμους ήμέρας 1) τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, 2) τῆς 25 Μαρτίου, 3) τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, 4) τῆς 1ης Μαΐου καί 5) τῆς 28ης Όκτωβρίου, καταβάλλεται ποσόν ἴσον πρός τό ήμερομίσθιόν των άνευ έτέρας προσαυξήσεως. Ἡ διάταξις αύτη, οὖσα γενική, έφαρμόζεται προφανῶς καί έπί έργασιακῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου μετά νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, δι' ἃ κατά τό άρθρον 50 τοῦ νόμου 1811)1951, ὅπερ ἐπεξετάθη διά τοῦ άπό 23)31.12.1955 β.δ. καί είς τά νομικά ταῦτα πρόσωπα, αί ήμέραι αύται είναι άργίαι, άπαγορευομένης κατ' αύτάς τῆς έργασίας, καθ' ὅσον σκοπός αύτῆς (διατάξεως) είναι ἡ παροχή τοῦ ήμερομισθίου είς τόν μισθωτόν κατ' αύτάς, τόν μή έργασθέντα έκ λόγων άνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του (Α.Π. 303)1961, ΕΕΔ 20, σελ. 787).

Ἐν προκειμένῳ ἐβεβαιώθη, κατά τήν έκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος προσελήφθη τήν 14.3.1961 παρά τοῦ έκκαλοῦντος, τυγχάνοντος κατά τό άρθρον 1 τοῦ νόμου 5204)1931 «περί Ἱδρύσεως Έργατικῆς Ἑστίας» νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, διά συμβάσεως έργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου άορίστου χρόνου, ὡς κλητήρ, έπί ήμερομισθίῳ, καί άπελύθη τήν 17.7.1962, χωρίς νά καταβληθῶσιν αύτῷ τά ήμερομίσθια τῆς 28.10.1961, 25.12.1961 καί 25.3.1962, καθ' ἃς αὐτός, κατά τήν ὁμολογίαν τῶν διαδίκων, δέν είργάσθη έκ λόγων άνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, καθ' ὅσον περί τῆς καταβολῆς αὐτῶν αὐδεμία άπόδειξις προσκομίζεται, οὔτε δέ καί οί μάρτυρες βεβαιοῦν τήν καταβολήν αὐτῶν. Συνεπῶς ἡ έκκαλουμένη άπόφασις ὀρθῶς ἡρμήνευσε καί ἐφήρμοσε τάς ὡς εἰρηται διατάξεις, ὡς καί ὀρθῶς ἐξετίμησε τάς άποδείξεις, ὑποχρεώσασα τό έκκαλοῦν νά καταβάλῃ τό ποσόν τῶν 171 δραχμῶν δι' ήμερομίσθια τῶν ὡς εἰρηται τριῶν ήμερῶν είς τόν ἐφεσίβλητον, καί άπορριπτέα κρίνεται ἡ ὑπό κρίσιν ἔφεσις κατά τόν πρῶτον λόγον της, τόν πλήττοντα αὐτήν κατά τήν διάταξίν της ταύτην.

Συντονισμοῦ καί Έργασίας

Πρόεδρος ὁ κ. ***Χ. Μητρέλιας***
Εἰσηγητής ὁ Σύμβουλος κ. ***Δ. Τσιμαράτος***
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Θ. Ζούκας, Δ. Διακατῆς, Πρόεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Ἐρμιόνη Μπαχᾶ

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἐμπροθέσμως ἡ άκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 49414)3189 άπό 21 Ἰουνίου 1962 κοινῆς άποφάσεως τῶν Υπουργῶν Συντονισμοῦ καί Έργασίας (Ε.Κ. 215Β'), δι' ἧς ένεκρίθη, τροποποιηθεῖσα ἐν μέρει, ἡ ὑπ' ἀριθ. 13)1962 άπόφασις τοῦ δευτεροβαθμίου ὀργάνου διαιτησίας Άθηνῶν, άςορῶσα εἰς τόν καθορισμόν τῶν όρων καί τῆς άμοιβῆς τῆς έργασίας τοῦ διαχειριστικοῦ προσωπικοῦ τῆς Έταιρείας Διαχειρίσεως Είδῶν Μονοπωλίου τοῦ Έλληνικοῦ Κράτους, ἥτις καί παραδεκτῶς παρεμβαίνει είς τήν δίκην πρός άπόκρουσιν τῆς αἰτήσεως, άσκουμένης ὑπό τῆς σωματειακῆς ὀργανώσεως τοῦ προσωπικοῦ τῆς Έταιρείας ταύτης.

Κατά τήν διάταξιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ νόμου 3239)1955 «περί τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν έργασίας κλπ.», ὡς ἐτροποποιήθη διά τοῦ ἄρθρου 7 § 1, περίπτ. στ' τοῦ ν.δ. 3755)1957, έπί τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη άπόφασις, ἐν ἡ περιπτώσει συλλογική σύμβασις έργασίας ἡ άπόφασις διαιτησίας άντιτίθεται είς τήν γενι-

«ην ἡ εἰδικὴν οἰκονομικὴν ἡ κοινωνικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, οἱ Ὑπουργοὶ Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, δι' ἡτιολογημένης καινῆς ἀποφάσεώς των, ἐκδιδομένης μετὰ γνωμοδότησιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 Συμβουλίου καὶ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον δεκαημέρου προθεσμίας καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύνανται νὰ τροποποιοῦν ἢ νὰ μὴ ἐγκρίνουν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, τὴν συλλογικὴν ταύτην σύμβασιν ἐργασίας ἢ ἀπόφασιν διαιτησίας.

Ἡ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐκδιδομένη ἀπόφασις, συνιστῶσα ἐπέμβασιν τῆς Διοικήσεως ἐπὶ τῶν ἀποφασισθέντων ὑπὸ τῆς κατὰ νόμον διαιτησίας, δέον νὰ εἶναι εἰδικῶς ἡτιολογημένη, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι δέον ἐν αὐτῇ νὰ πρέπει νὰ ἐκτίθηται τόσον εἰς τί συνίσταται, κατὰ περίπτωσιν, ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ὅσον καὶ κατὰ τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ ἀπόφασις τῆς διαιτησίας κατὰ τοὺς τροποποιοῦντας ἢ μὴ ἐγκρινομένους ὅρους αὐτῆς, παρατιθεμένων καὶ τῶν συγκεκριμένων στοιχείων, ἐξ ὧν συνάγεται ἡ ἀντίθεσις αὕτη τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ἐπενεχθείσης διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τροποποιήσεως περιορίζεται ἡ καθεριωθεῖσα διὰ τῆς ἀποφάσεως διαιτησίας αὔξησις 20ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν περὶ ὧν πρόκειται μισθωτῶν εἰς 3ο/ο. Ὡς αἰτιολογία τῆς τοιαύτης τροποποιήσεως ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀφ' ἑνὸς μὲν χορηγοῦνται αὐξήσεις ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν λίαν ὑψηλαί, παρ' ὅλον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1960, καθ' ὃ ἐχορηγήθη ἡ τελευταία αὔξησις ἐπὶ τῶν βασικῶν μισθῶν, δὲν ἐπῆλθεν οὐσιώδης τοὐλάχιστον μεταβολὴ τοῦ κόστους τῆς ζωῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ δημιουργεῖται ὑπέρμετρος ἐπιβάρυνσις τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ οἱ ὑφιστάμενοι κρατικοὶ πόροι δὲν ἐπαρκοῦν διὰ τὴν κάλυψιν ὑφισταμένων ἤδη κρατικῶν ὑποχρεώσεων καὶ τὴν ἐκτέλεσιν προγράμματος ἐπενδύσεων, διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, παρέχουσα αὐξήσεις πέραν τῶν ἀναγνωριζομένων περιθωρίων, ἀντίκειται εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀκολουθουμένην πολιτικήν, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος καὶ τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων τῆς χώρας.

Ἐν τῇ παρατιθεμένῃ ὡς ἄνω αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως δὲν ἐκτίθενται εἰδικῶς καὶ δι' ἀναφορᾶς συγκεκριμένων στοιχείων οἱ λόγοι, δι' οὓς ἐκρίθη, ὅτι ἡ τροποποιουμένη διάταξις θέτει ἐν κινδύνῳ τὴν οἰκονομικὴν καὶ νομισματικὴν σταθερότητα καὶ προσκρούει εἰς τὴν ἴσην μεταχείρισιν τῶν ἐργαζομένων, τὰ δὲ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα ὅτι δηλαδὴ χορηγοῦνται λίαν ὑψηλαὶ αὐξήσεις εἰς τὸ ἐρημένον διαχειριστικὸν προσωπικὸν τῆς παρεμβαινούσης ἑταιρείας, καίτοι ἀπὸ τοῦ ἔτους 1960, ὅτε ἐχορηγήθη ἡ τελευταία εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο αὔξησις, δὲν ἐπῆλθεν οὐσιώδης μεταβολὴ τοῦ κόστους τῆς ζωῆς, ὡς καὶ ὅτι διὰ τῶν αὐξήσεων τούτων ἐπιβαρύνεται ὑπερμέτρως ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους, τὸν ὁποῖον βαρύνουσιν αἱ δαπάναι τῆς παρεμβαινούσης ἐργαδότιδος Ἑταιρείας, δὲν συμπληροῦν τὴν ἀνωτέρω ἔλλειψιν τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς ἀποφάσεως. Διότι, ὡς δείκνυται ἐκ τῶν σκέψεων τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἡ αὔξησις τοῦ μισθοῦ τῆς ὡς εἴρηται κατηγορίας προσωπικοῦ τῆς παρεμβαινούσης Ἑταιρείας ὑπηγορεύθη οὐχὶ λόγῳ ἐπελθούσης ἀπὸ τοῦ 1960 μεταβολῆς τοῦ κόστους τῆς ζωῆς, ἀλλὰ πρὸς ἀποκατάστασιν σχετικῆς ἰσότητος εἰς τοὺς παρεχομένους ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας μισθοὺς εἰς τὸ προσωπικόν της, κριθέντος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναφερομένων συγκεκριμένων στοιχείων, ὅτι τὸ μισθολόγιον τῶν διαχειριστῶν ἀποθηκῶν, οἵτινες ἀπὸ τοῦ ἔτους 1961 ἐστερήθησαν καὶ τοῦ ὀψωνίου πρότερον πόρου ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν κιβωτίων συσκευασίας τῶν εἰδῶν μονοπωλίου, ὡς καθωρίσθη τὸ ἔτος 1960, «εὑρίσκετο εἰς ἀνισότητα, ἐγγίζουσαν τὰ ὅρια τοῦ ἀπαραδέκτου», κατὰ τὴν φράσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ μισθολόγιον καὶ αὐτοῦ τοῦ κατωτέρου καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἑταιρείας, χωρὶς νὰ συντρέχωσιν εἰδικαὶ συνθῆκαι, δικαιολογοῦσαι τὴν τοιαύτην διάφορον μισθολογικὴν μεταχείρισιν τοῦ προσωπικοῦ τούτου, καὶ εἰς προφανῆ δυσαρμονίαν πρὸς τὰ παραδεκτὰ ἐν σχέσει πρὸς τὸ κόστος τῆς ζωῆς ἐπίπεδα μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, τὰ καὶ ὑπὸ τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς ἐπιδιωκόμενα. Ἐπίσης δὲ διότι τὰ περὶ ὑπερμέτρου ἐπιβαρύνσεως τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ ἐκ τῆς χορηγήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦτο τῆς ὑπὸ τῆς διαιτησίας καθοριαθείσης αὐξήσεως μισθοῦ εἶναι ἀόριστα καὶ, τέλος, διότι οὐδὲν συγκεκριμένον μνημονεύει ἡ ἀπόφασις ὡς πρὸς τὰ ἀναγνωριζόμενα περιθώρια αὐξήσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ἐν γένει, ἵνα καταστῇ δυνατὸν νὰ κριθῇ, ἐὰν καὶ κατὰ πόσον διὰ τῆς καθοριαθείσης ὑπὸ τῆς διαιτησίας μισθολογικῆς αὐξήσεως γίνεται πράγματι ἀδικαιολόγητος ὑπέρβασις τοῦ γενικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα, ὡς ἐλλιπῶς ἡτιολογημένη, κατὰ τὸν βάσιμον περὶ τούτου λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ἥτις οὕτω καθίσταται δεκτή, ἀπορριπτομένης κατ' οὐσίαν τῆς παρεμβάσεως.

Διὰ ταῦτα

Δέχεται τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν.

Ἄκυροι τὴν ὑπ' ἀριθ. 49414)3189 ἀπὸ 21 Ἰουλίου 1962 κοινὴν ἀπόφασιν τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας (Φ.Ε.Κ. 215 Β') κατὰ τὰ ἐν τῷ αἰτιολογικῷ εἰδικώτερον ὁριζόμενα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΕΚ ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ ΑΠΟΛΥΣΕΩΣ

Έννοια άρθρου 70 Νόμου ΣΙΒ΄ περί Δημοσίου Λογιστικού

Ἀνίσχυρον τῆς κατ' ἄρθρ. 69 τοῦ Νόμου ΣΙΒ')1852 πενταετοῦς παραγραφῆς χρεῶν τοῦ Δημοσίου, ὡς πρὸς ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ πληρωμὴ ἀνεβλήθη δι' ἀρξαμένην δίκην, ἥτις εἶναι περὶ τοῦ αὐτοῦ, δι' ὃ ἀντιτάσσεται ἡ παραγραφὴ χρέους καὶ ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ δικαιούχου.—Ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως διὰ στέρησιν μισθῶν ἐκ παρανόμου ἀπολύσεως, ἀκυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπ' ἀριθ. 1414)1961 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Ἐνδιαφέρει ἡ ἄποψις τῆς ἀρεοπαγιτικῆς ἀποφάσεως καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὧν δι' εἰδικῆς διατάξεως ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περὶ παραγραφῆς διατάξεων, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦσι τὸ Δημόσιον, ὑφ' ἣν ἔννοιαν κατὰ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις αὗται. (Ἴδετε Α.Π. 426)1960, εἰσηγητὴς *Μ. Παντελῆς*, ΕΕΔ 19, 1441 καὶ τὰ αὐτόθι σημειούμενα, ἔνθα καὶ λοιπαὶ εἰς θεωρίαν καὶ νομολογίαν παραπομπαί).

Ἀρείου Πάγου 608)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Μ. Παντελῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. *Κ. Κλωμαχῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ι. Σκουριώτης, Ν. Σοφιανόπουλος, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 70 τοῦ νόμου ΣΙΒ')1852, περιληφθεῖσαν καὶ ἐν ἄρθρῳ 27 § 2 τοῦ κανον. δ)τος τῆς 26 Ἰουνίου)10 Ἰουλίου 1944 «περὶ Κώδικος τῶν νόμων περὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου», διατηρηθεῖσαν δὲ ἐν ἰσχύϊ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 17 Εἰσαγ. Ν. Α.Κ., ἡ τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ αὐτοῦ νόμου (ἄρθρον 27 § 1 τοῦ ὡς ἄνω κανον. δ)τος) πενταετὴς παραγραφὴ πρὸς ὄφελος τοῦ Κράτους τῶν χρεῶν τοῦ Δημοσίου δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς τὰ χρέη, τῶν ὁποίων ἡ πληρωμὴ ἀνεβλήθη δι' ἀρξαμένην δίκην, ἥτοι τοιαύτην, ἥτις εἶναι περὶ τοῦ αὐτοῦ, δι' ὃ ἀντιτάσσεται ἡ παραγραφὴ χρέους καὶ ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ δικαιούχου.

Ἐν προκειμένῳ τὸ Ἐφετεῖον, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐκτιμῶν τὸ περιεχόμενον τῶν ἀπὸ 28 Ἰουνίου 1957 καὶ 29 Νοεμβρίου 1958 δύο αἰτήσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἐδέχθη, κατ' ἀνέλεγκτον, ὡς εἰς πράγματα ἀναγομένην, κρίσιν, ὅτι αὗται ἀντικείμενον εἶχον κτῆσιν ἐπαναπροσλήψεως τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν, τουτέστιν ἀντικείμενον ὅμοιον τοῦ κρινομένης περὶ πληρωμῆς ἀποδοχῶν δίκης. Οὕτως δὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς διὰ τῶν ἐν λόγῳ αἰτήσεων καταχθείσης ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας δίκης, ὡς δέχεται, ὅτι εἶχε τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἦτο διάφορον τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐφ' ἧς ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος, διωκούσης ἀποζημίωσιν διὰ τὴν στέρησιν τῶν μισθῶν, ὧν οὗτος ἐστερήθη ἐκ τῆς, ὡς ἰσχυρίζεται, παρανόμου ἀπολύσεώς του ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Ἐπιμελητοῦ Κατασχέσεων. Ἀποφηνάμενον δὲν τὸ Ἐφετεῖον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ὅτι λόγῳ τούτου δὲν συνέτρεχεν ἡ ὑπ' ἄρθρου 70 νόμου ΣΙΒ)1852 (ἄρθρον 27 § 2 κανον. δ)τος) προβλεπομένη περίπτωσις καὶ ἀπορρίψαν τὸν περὶ τοῦ ἀντιθέτου λόγον ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἤδη ἀναιρεσείοντος κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἥτις ἀπέρριψεν ὡς παραγεγραμμένην τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὡς ἐγερθεῖσαν μετὰ πάροδον πλέον τῶν πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τοῦ περὶ τῆς ἀπολύσεώς του β. δ)τος, ὀρθῶς τὴν διαληφθεῖσαν διάταξιν ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, ὡς ἀβάσιμος, εἶναι ἀπορριπτέος, ἀπορριπτομένου ἅμα καὶ τοῦ δευτέρου λόγου ἀναιρέσεως, ἔχοντος ὡς προϋπόθεσιν τὴν μὴ παραγραφὴν τοῦ δικαιώματος.

Τῷ ἀναιρεσείοντι εἶναι ἐπιβλητέα κατ' ἄρθρα 210, 833 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (ὡς τὸ ἄρθρον 833 ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου 3810)1957) ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῆς προκειμένης δίκης, μειουμένη κατὰ τὸ ἄρθρον 21 § 2 τοῦ νόμου 3693)1957 ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου εἰς τὸ ἥμισυ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Ι. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

'Αποδοχαί, ὧραι ἐργασίας, ὑπερωρίαι

Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Σ.Ε.Κ.—Συμβατικῶς συνομολογούμενοι μετὰ τοῦ προσλαμβανομένου πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων προσωπικοῦ ἀποδοχαί.—'Αναγκαῖον ὅπως αὗται εἶναι τοὐλάχιστον ἴσαι πρὸς τὰς καθοριζομένας δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς συνθήκας ἐργαζόμενον.—'Αποδοχαὶ χειριστῶν ἐκσκαφέων.—Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν 'Ελλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων.—'Υπαγωγὴ εἰς αὐτὸν καὶ πάντων τῶν συνδεομένων μετὰ τῶν Σ.Ε.Κ. διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου.—'Ὧραι ἐργασίας.—'Υπερωρίαι.—Προσαύξησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀργίας.

Πρωτοδικείου 'Αθηνῶν (6962)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν κατ' ἔφεσιν

Πρόεδρος ὁ κ. Στ. Τσάτσος

Εἰσηγητὴς ὁ Πρωτοδίκης κ. Σ. Παπαγγέλης

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Λεοντῆς, 'Αχ. 'Αποστόλου

'Ορίζον τὸ ἄρθρον 7 τοῦ β. δ)τος τῆς 18.5.1954, ἐκδοθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ἄρθρου 15 § 1 τοῦ ν. 1538)1960 (κυρωθέντος διὰ τοῦ ν. 2339)1953), ὅπερ ἐξουσιοδοτεῖ τὸν 'Υπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, ὅπως διὰ βασιλικῶν διαταγμάτων ρυθμίζῃ, πλὴν ἄλλων, καὶ τὰ τοῦ μισθολογίου τῶν ὑπαλλήλων τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ 'Ελληνικοῦ Κράτους, ὅτι διὰ τὸ ἔκτακτον προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., τὸ ὑπηρετοῦν κατὰ τὴν 27.11.1950 καὶ μὴ συμπληροῦν ὀργανικὰς θέσεις, ἴσχυσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ διατάγματος τούτου καὶ ὅτι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τούτου δύναται νὰ ἐξαιρῆται τὸ ἔκτακτον καὶ ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου προσωπικόν, τὸ μὴ κατέχον ὀργανικὰς θέσεις, ἀλλὰ προσλαμβανόμενον πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, οὗτινος αἱ ἀποδοχαὶ καθορίζονται διὰ τῶν μετ' αὐτοῦ συμβάσεων, οὐχὶ ὅμως κατώτεραι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου τοῦ καθοριζομένου διὰ τῶν ἀναλόγων συλλογικῶν συμβάσεων, τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, σαφῆ ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι αἱ συμβατικῶς συνομολογούμεναι μετὰ τοῦ προσλαμβανομένου πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, προσωπικοῦ τούτου ἀποδοχαὶ ἐπιβάλλεται, ὅπως εἶναι τοὐλάχιστον ἴσαι πρὸς τὰς ἀποδοχάς, τὰς καθοριζομένας δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς συνθήκας ἐργαζομένων, τῶν Σ.Ε.Κ. ὑποχρεουμένων ὅπως καταβάλλωσι τὴν διαφοράν, ἐὰν αὗται ὑπολείπωνται τυχὸν τούτων, ὥστε τὰ ἐξισωθοῦν πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τῶν συλλογικῶν ταύτων συμβάσεων κατὰ τὸ κατώτερον ἐν αὐταῖς ὅριον (Α.Π. 179)1962, ΕΕΔ 21, 602).

'Εν προκειμένῳ ἐπαρκῶς, κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνάντιον κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐβεβαιώθησαν τὰ κάτωθι: 'Ο ἐφεσίβλητος - ἐνάγων, γεννηθεὶς τὸ ἔτος 1930, εἰργάσθη εἰς τὰ παρὰ τῶν ἐκκαλουμένων ἐναγομένων Σ.Ε.Κ. βάσει εἰδικῶν πιστώσεων τοῦ Δημοσίου ἐκτελούμενα ἔργα τοῦ διπλασιασμοῦ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Πειραιῶς Οἰνόης ἀπὸ 20.4.1959 ἕως 7.10.1962 δυνάμει συμβάσεων ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὡρισμένου χρόνου, προσλαμβανόμενος ἑκάστοτε ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων δι' ὡρισμένας εἰδικὰς ἐργασίας τῶν ἀνωτέρω ἔργων τοῦ διπλασιασμοῦ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἀνήκων οὕτω εἰς τὸ ἔκτακτον ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου προσωπικὸν τῶν Σ.Ε.Κ., μὴ κατέχων ὀργανικὴν θέσιν. 'Από 8.8.1960 μέχρι 17.8.1961 εἰργάσθη ὡς βοηθὸς β' χειριστοῦ ἐκσκαφέως, πραγματοποιήσας 350 ἡμέρας ἐργασίας, δι' ἑκάστην τῶν ὁποίων ἐλάβε δραχμὰς 60. 'Από 18.8.1961, ὅτε ἔλαβε τὴν ὑπ' ἀριθ. 282 τῆς 7.8.1961 ἄδειαν μηχανοδηγοῦ - χειριστοῦ μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων εἰδικότητος α' ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων τῆς 'Υπηρεσίας Μηχανολογίας 'Αθηνῶν τοῦ 'Υπουργείου Βιομηχανίας, μέχρι 30.6.1962, εἰργάσθη διανεκομμένως ἐπὶ 228 ἡμέρας ὡς χειριστὴς ἐκσκαφέως, δι' ἑκάστην τῶν ὁποίων ἐλάβε δραχμὰς 150. 'Επίσης κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα βάσει τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων διὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἰσχυσάσης συμβάσεως ἐργασίας εἰργάσθη ἐπὶ 54 ἡμέρας, ὡς τεχνίτης εἰς τὸ συνεργεῖον μηχανημάτων καὶ οὐχὶ ὡς χειριστὴς ἐκσκαπτικοῦ, ἀνυψωτικοῦ ἢ ἰσοπεδωτικοῦ μηχανήματος, καὶ ἔλαβε δι' ἑκάστην τῶν ἡμερῶν τούτων δραχμὰς 70. Κατὰ τὰς προδιαληφθείσας ὅμως διατάξεις διὰ τὰς ἡμέρας ἐργασίας του ὡς βοηθοῦ β' χειριστοῦ ἐκσκαφέως (350) καὶ ὡς πτυχιούχου χειριστοῦ ἐκσκαφέως (228) ἔδει ὁ ἐφεσίβλητος νὰ λάβῃ τὸ ὑπὸ τῆς ἀπὸ 25.12.1959 σ.σ.ἑ. «περὶ καθορισμοῦ ἀποδοχῶν καὶ λοιπῶν ὅρων ἐργασίας τῶν χειριστῶν καὶ βοηθῶν ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων ἁπάσης τῆς χώρας» ὁριζόμενον ἡμερομίσθιον τοῦ βοηθοῦ β' χειριστοῦ ἐκ δραχμῶν 70 καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 7)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς «περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν χειριστῶν καὶ βοηθῶν αὐτῶν κλπ. ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων ἐκτελέσεως τεχνικῶν ἔργων, πλὴν βιομηχανιῶν καὶ

μεταλλείων άπάσης τῆς χώρας», ὁριζόμενον ἡμερομίσθιον τοῦ πτυχιούχου χειριστοῦ ἐκσκαφέως ἐκ δραχμῶν 160 (4.000 : 25), προκυπτούσης ἐντεῦθεν ὑπὲρ τοῦ ἐφεσιβλήτου διαφορᾶς ἐκ δραχμῶν 3.500 (70 πλὴν 60 = 10 Χ 350) καὶ δραχμῶν 2.280 (160 πλὴν 150 = 10 Χ 228) καὶ ἐν συνόλῳ δραχμὰς 5.780, ὡς ὀρθῶς οὕτως ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπιδικάσασα εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐφεσιβλητον τὰ ἄνω ποσὰ ὡς διαφοράν ἀποδοχῶν διὰ τὰ ἄνω ἡμερομίσθια τοῦ βοηθοῦ καὶ τοῦ χειριστοῦ ἐκσκαφέως καὶ δέον τὰ ἀντίθετα παράπονα τῶν ἐκκαλούντων Σ.Ε.Κ. ὅτι δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ ρηθεῖσαι συλλογικαὶ καὶ συμβάσεις καὶ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, τοιαύτης ἐφαρμογῆς μὴ ἐπιτρεπομένης ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ἀπὸ 18.5.1954 β. ὀ/γματος, ἄλλως καθ' ὅσον ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἀνίσχυρος, ὡς τεθεῖσα ἐκτὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, περὶ ὧν παραπόνων διαλαμβάνεται εἰς τὸ σχετικὸν πρῶτον σκέλος τοῦ ἐφετηρίου, ὡς τοῦτο διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται, ὅπως ἀπορριφθῶσιν ὡς ἀβάσιμα.

Παραιτέρω ὅμως αὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐθεώρησεν, ὅτι καὶ διὰ τὰς μνησθείσας ὑπολοίπους 54 ἡμέρας τοῦ ἀπὸ 18.8.1961 μέχρι 30.6.1962 διαστήματος ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων ἔδει νὰ λάβῃ τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ χειριστοῦ ἐκσκαφέως καὶ ἐπεδίκασε διαφορὰν δραχμῶν 4.860 (160 πλὴν 70 = 90 Χ 54), ἐνῷ ὡς ἐλέχθη, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὁ ἐφεσίβλητος δὲν εἰργάσθη ὡς χειριστὴς ἐκσκαφέως, ἀλλ' ὡς τεχνίτης ἐπισκευῆς διαφόρων μηχανημάτων εἰς τὸ συνεργεῖον τῶν Σ.Ε.Κ., συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἰσχυσάσης μεταξὺ τῶν διαδίκων συμβάσεως ἐργασίας, καὶ συνεπῶς δὲν δικαιοῦται τοῦ ἀνωτέρω δραχμῶν 150 ἡμερομισθίου τοῦ πτυχιούχου χειριστοῦ ἐκσκαφέως, ἀλλὰ τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ μηχανοτεχνίτου, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς ἀπὸ 3.4.1961 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν βιομηχανίας (ὑ.ἀ. 33998/1961) ἐκ δραχμῶν 52 καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς ἀπὸ 3.8.1962 ὁμοίας, ἰσχυσάσης ἀπὸ 16.6.1962 (ὑ.ἀ. 64657/1962), ἐκ δραχμῶν 57, ὡς μὴ ἔχοντος τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐνάγοντος ἐν τῷ κλάδῳ τῶν μηχανοτεχνιτῶν ἀπασχόλησιν πλέον τοῦ ἑνός, ἀντ' ὧν ἔλαβε δραχμὰς 70 καὶ ἔδει τὸ συναφὲς κονδύλιον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμον. Συνεπῶς, κατὰ τὸ βάσιμον περὶ τούτου δεύτερον σκέλος τοῦ πρώτου λόγου τοῦ ἐφετηρίου, δέον ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις νὰ μεταρρυθμισθῇ, ἐπὶ τῷ τέλει ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ ἄνω κονδύλιον.

Ἐφ' ὅσον, ὡς ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκρίθη, ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων ἐδικαιοῦτο κατὰ τὰ μνησθέντα χρονικὰ διαστήματα τῶν ηὐξημένων ἡμερομισθίων τοῦ βοηθοῦ χειριστοῦ ἐκσκαφέως καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ πτυχιούχου χειριστοῦ ἐκσκαφέως, ὀρθῶς μετὰ ταῦτα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπελόγισε τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα τῶν χρονικῶν τούτων διαστημάτων βάσει τῶν ἐν λόγῳ ηὐξημένων ἡμερομισθίων, συμφώνως πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθ. 78900/1960, 23000/1961, 88000/1961 καὶ 31421/1962 ὑπουργικὰς περὶ δώρων ἀποφάσεις καὶ δέον ὁ ἀντίθετος δεύτερος τοῦ ἐφετηρίου λόγος, ὡς διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται, νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

Κατ' ἄρθρον 2 ἀ.ν. 1543/1950 (κυρωθέντος διὰ τοῦ νόμου 2339/1953) διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων Σ.Ε.Κ. κλπ. ἐφαρμόζεται ὁ ἀπὸ 12.12.1925 «Κανονισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων», ἐγκριθεὶς διὰ τῆς ἀπὸ 15.2.1926 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνίας. Κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦτον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον διέπεται ὑπ' αὐτοῦ, περιλαμβάνονται τόσον αἱ ὑπάλληλοι, ὅσον καὶ οἱ ἐργάται, καὶ συνεπῶς καὶ πάντες οἱ συνδεόμενοι μετὰ τῶν Σ.Ε.Κ. διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου (Α.Π. 584/1953, ΕΕΔ 13, 221). Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 ἐδ. 6' τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ ἡ μέση καὶ ἡ μεγίστη ἡμερησία ἐργασία τοῦ ἐργατικοῦ καὶ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας τεχνικῶν ἔργων ὁρίζονται εἰς 8 ὥρας ἡμερησίως, ἡ δὲ «διοσία», ἤτοι τὸ μέγιστον χρονικὸν διάστημα, εἰς ὃ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκταθῇ ἡ ἡμερησία ἐργασία (ἄρθρον 2 τοῦ Κανονισμοῦ), ὁρίζεται εἰς 12 ὥρας, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ἰδίου Κανονισμοῦ αἱ ὧραι ἐργασίας, αἵτινες ἤθελαν πραγματοποιηθῇ καθ' ὑπέρβασιν τῶν τεθέντων ὁρίων ἐν ταῖς εἰδικαῖς διατάξεσι συνεπείᾳ τῶν ἐν ἄρθροις 19, 20 καὶ 21 περιπτώσεων καὶ δι' ἃς τὸ προσωπικὸν ἀμείβεται ἰδιαιτέρως, καλοῦνται συμπληρωματικαί. Τέλος κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τούτου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει καὶ οὐδεμιᾷ προφάσει δύνανται οἱοσδήποτε τῶν μισθωτῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς τὸν Κανονισμὸν νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταχθείσης ὑπηρεσίας.

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται, ὅτι ἡ καθ' ὑπέρβασιν τοῦ 8ώρου, ἐντὸς ὅμως τῆς τασσομένης 12ώρου διορίας, ἀπασχόλησις μισθωτοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. δὲν ἀποτελεῖ ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ταύτην, περὶ ἀποζημιώσεως τῆς ὁποίας, νομίμου ἢ παρανόμου, προβλέπουσιν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4020/1959, ἀλλὰ νόμιμον συμπληρωματικὴν τοιαύτην, προβλεπομένην ὑπὸ τῶν μνησθεισῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τούτου (βλ. καὶ ἄρθρον 2 § 1 ἐδάφ. γ' ν.δ. 4020/1959), ὁριζουσῶν περὶ ἰδιαιτέρας ἀμοιβῆς τῆς συμπληρωματικῆς ταύτης ἐργασίας καὶ παραπεμπουσῶν προδήλως ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἀμοιβῆς εἰς τὸν προγενέστερον ἀπὸ 14.1.1926 Κανονισμὸν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. (κυρωθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 19.1.1926 π. δ/τος καὶ τελέντος ἐν ἰσχύι διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ἀπὸ 18.5 - 18.6.1954 δ/τος «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ.), εἰς τὸ κεφάλαιον Β' στοιχ. ΙΧ τοῦ ὁποίου ὁρίζεται, ὅτι «διὰ πᾶσαν ἀνεξαιρέτως τὰς συμπληρωματικὰς ὥρας ἐργασίας, ὑπολογιζομένας κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἐν ἰσχύι διατάξεις τοῦ σχετικοῦ Κανονισμοῦ, τὸ προσωπικὸν ἀμείβεται μὲ ηὐξημένον τὸ ὡρομίσθιόν του κατὰ 25 ο/ο». Ἡ διάταξις δὲ αὕτη, οὔσα εἰδικὴ ἀφορῶσα συγκεκριμένην κατηγορίαν προσώπων, τουτέστι τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐκκαλούντων Σ.Ε.Κ. καὶ ὥρας ἀπασχολήσεως αὐτῶν, ἤτοι τὰς μνησθείσας συμπληρωματικὰς τοιαύτας, κατισχύει τῶν ἀφορωσῶν γενικῶς τοὺς ἐργαζομένους τοι-

ούτων τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ π.δ)τος τῆς 27.6 - 4.7. 1932 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 ν.δ. 4020)1959, δι' ὧν καθορίζονται ἄλλως τὰ τῆς ὑπερωριακῆς ἀμοιβῆς καὶ δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ της ἐπὶ τοῦ ἐκτάκτου ἐπὶ συμβάσει ὡρισμένου χρόνου προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ., τοῦ μὴ κατέχοντος ὀργανικὰς θέσεις, ἀλλὰ προσλαμβανομένου πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, βάσει εἰδικῶν πιστώσεων, ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ μνησθέντος ἀπὸ 18.5 - 18.6.1954 β.δ)τος, καθόσον τοῦτο, ὁρίζων ὅτι καὶ ἀποδοχαὶ αὐτῶν καθορίζονται διὰ τῶν μετ' αὐτῶν συμβάσεων, οὐχὶ ὅμως κατώτεραι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου τοῦ καθοριζομένου διὰ τῶν ἀναλόγων συλλογικῶν συμβάσεων προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων», ἀναφέρεται περιοριστικῶς εἰς τὸν τρόπον καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν των καὶ δὲν ἐξαιρεῖ τούτους ἀπὸ τῶν λοιπῶν εἰδικῶν περὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. διατάξεων, ἐν αἷς καὶ ὁ Κανονισμὸς δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν.

Ναὶ μὲν κατ' ἄρθρον 2 τοῦ ὁ.ν. 1545 1950 ὁρίζεται, ὅτι «ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις, χορηγοῦσαι εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν γένει ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν προσαύξησιν ἢ ἐπίδομα ἢ ηὐξημένον ἡμερομίσθιον, λόγῳ ἀπασχολήσεως του κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐκ τοῦ νόμου καθωρισμένας ὡς μὴ ἐργασίμους ἑορτὰς τοῦ ἔτους, δὲν ἰσχύουν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν σιδηροδρομικῶν δικτύων Σ.Ε.Κ. κλπ., διὰ τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1926 Κανονισμὸς τῶν ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων», κατὰ δὲ τὸ ἄ.θρον 1 τοῦ ν.δ. 3741) 1957 ὁρίζεται, ὅτι «αἱ πάσης φύσεως ἀποδοχαὶ (μισθός, προαυξήσεις, ἐπιδόματα, ἀπολαυαὶ κλπ.) τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων καθορίζονται ἐφεξῆς μόνον διὰ διατάγματος, ἐκδιδομένου τῇ προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων», πλὴν ὅμως, ἐφ' ὅσον τοιοῦτον διάταγμα δὲν ἐξεδόθη, τὸ δὲ ἄρθρον 7 τοῦ μνησθέντος ἀπὸ 18.5 - 18.6.1954 β.δ)τος, βάσει τοῦ ὁποίου μέχρις ἐκδόσεως τοῦ προβλεπομένου ὡς ἄνω δ)τος ρυθμίζονται αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ μνησθέντος προσωπικοῦ, ὡς ὁ ἐφεσίβλητος ἐνάγων, ὁρίζει, ὅτι ἐφαρμόζονται αἱ ἀνάλογοι συλλογικαὶ συμβάσεις τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡτοι ἐν προκειμένῳ ἡ ἀπὸ 25.12.1959 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 7.1961 ἀπόφασις τοῦ Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς, αἱ ὁποῖαι ὁρίζουσιν, ὅτι διὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζομένας ἀργίας, καθ' ἃς ἤθελον ἐργασθῆ οἱ χειρισταὶ ἐκσκαφέων κλπ. θὰ λαμβάνουν ὡς ἀμοιβὴν πλέον τοῦ ὡς ἄνω καθοριζομένου μισθοῦ τὸ 1)25 αὐτοῦ, προσηυξημένον κατὰ 75 ο)ο, παρέπεται ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος κατὰ τὰς 29 Κυριακάς, καθ' ἃς, ὡς ἐβεβαιώθη ἐκ τῶν ἀποδείξεων καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων Σ.Ε.Κ., εἰργάσθη ἐπὶ ὥρων καθ' ἑκάστην ὡς πτυχιοῦχος χειριστὴς ἐκσκαφέως, δικαιοῦται, βάσει τῶν ὡς ἄνω συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, τῆς κατὰ 75 ο)ο προσαυξήσεως, ὡς ὀρθῶς οὕτως ἔκρινε καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐπιδικάσασα εἰς ταῦτον τὴν διαφορὰν προσαυξήσεως ἐκ δραχμῶν 1,740 ἐν συνόλῳ καὶ δέον ὁ ἀντίθετος τέταρτος τοῦ ἐφετηρίου λόγος, ὡς διὰ τῶν προτάσεων ἀναπτύσσεται, νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

II. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης χειριστῶν ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων

Βασικὸς μισθὸς ὑπαλλήλων Ο.Λ.Π.—Ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ προσαυξήσεις αὐτῆς διὰ τοὺς ὑπαλλήλους χειριστὰς γερανῶν.—Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων (γερανῶν), κεκτημένων τὴν σχετικὴν ἄδειαν τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας. —Παροχὴ ὅμως σωματικῆς ἐργασίας ὑπὸ τῶν βοηθῶν χειριστῶν ἢ τῶν δοκίμων χειριστῶν.

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 16)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ν. Γιαννόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Ε. Ἀνδριανάκης, Δ. Μπερτσεκᾶς

Ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγή, ἀντικειμένου ἐχούσα ἀξίωσιν, ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς ἐν οὐσίᾳ ἀναφερομένης συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἥτοι προσαυξήσεις λόγῳ παρασχεθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὡς χειριστοῦ ἠλεκτροκινήτου ἀνυψωτικοῦ μηχανήματος (γερανοῦ), παρὰ τῷ ἐναγομένῳ Ο.Λ.Π., κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 28.878.1960 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, ἐγκριτικῆς καὶ ἐν μέρει τροποποιησάσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 5.8)1960 Πρᾶξιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π., ἀμφοτέρων τούτων ἐκδοθεισῶν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ἀπὸ 7)9 Μαΐου 1959 β.δ)τος «περὶ συστάσεως, ὀργανώσεως καὶ κατανομῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ο.Λ.Π.», ἁρμοδίως εἰσάγεται κατὰ τὴν παροῦσαν διαδικασίαν τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου ΓΧΟΔ' καὶ ἐρευνητέα περαιτέρω ἀποβαίνει πρὸς διαπίστωσιν τῆς συνδρομῆς τῶν διὰ τὴν θεμελίωσιν αὐτῆς ἀναγκαίων προϋποθέσεων.

Κατὰ τὸ κεφάλαιον Α' § γ' τῆς ἡγουμένως διαληφθείσης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως «διὰ τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν γερανῶν καὶ τῶν λοιπῶν φορτοεκφορτωτικῶν μηχανημάτων καθωρίσθη τὸ ἀνώτατον ὅριον ὑπερωριακῆς ἐργασίας εἰς 130 ὥρας μηνιαίως», κατὰ δὲ τὸ κεφάλαιον Β' τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἡ χορηγουμένη ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν προσαυξάνεται διὰ τοὺς ὑπαλλήλους χειριστὰς γερανῶν κατὰ 25 ο)ο δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, πραγματοποιηθεῖσαν κατὰ τὰς ὥρας ἀπὸ 17ης ἀπογευματινῆς μέχρι τῆς 23ης νυκτερινῆς καὶ κατὰ 50ο)ο δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, πραγματοποιηθεῖσαν ἀπὸ τῆς 23ης νυκτερινῆς ὥρας μέχρι

της 8ης πρωϊνής της ἑπομένης.

Ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς κοινῆς ταύτης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἄρθρα 2 καὶ 23 § 4 τοῦ ἀνωτέρω ἀπὸ 7)9 Μαΐου 1959 β. δ)τος καὶ τὰ ἄρθρα 15 ἐπόμ. καὶ 23 § 1 τοῦ ἀπὸ 2)8 Δεκεμβρίου 1954 β. δ)τος περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν ταῦ Ο.Λ.Π., δι' ὧν ὁρίζεται ὁ μηνιαῖος βασικὸς μισθὸς τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ ἐν ἀντιστοιχίᾳ πρὸς τὸν μισθὸν τῶν ἀντιστοίχων κατὰ βαθμὸν μονίμων διοικητικῶν ὑπαλλήλων τῶν Δημοσίων Ἔργων, σαφῶς προκύπτει, ὅτι οἱ ἀνωτέρω προσαυξήσεις χορηγοῦνται εἰς τὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν ὑπαλλήλων μονίμων ἢ ἐκτάκτων, ἐλλείψει τοιαύτης ἐν τῷ νόμῳ διακρίσεως (Ὁλομελείας Α.Π. 303)1959, ΕΕΔ 18, σελ. 1097, Α.Π. 57)1962, Πρωτ. Πειρ. 3978)1961, 1434, 1435)1962, Πρ)κου Πειρ. 161, 162)1962, 918) 1953, 919)1962), τῶν παρεχόντων ἐργασίαν κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματικήν (ἄρθρον 1 ν.δ. 2655) 1953, Πρ. Πειρ. 3978)1961). Τοιοῦτοι ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι θεωροῦνται οἱ χειριστὰι ἡλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων (γερανῶν) οἱ κεκτημένοι τὴν σχετικὴν ἄδειαν τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας (Α.Π. 658)1956, ΕΕΔ 16, σελ. 133, Πρωτ. Ἀθ. 438*)1960, ΕΕΔ 19, σελ. 920, Πρ)κου Πειρ. 918,919)1962 τῶν δύο τελευταίων ἀφορωσῶν κυβερνήτην πλωτοῦ γεράνου), αὐχὶ ὅμως καὶ οἱ βοηθοὶ χειριστῶν ἢ οἱ δόκιμοι χειριστοί, οἱ ἀπασχολούμενοι κυρίως εἰς βοηθητικὰς ἐργασίας συντηρήσεως καὶ λιπάνσεως τῶν ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων, ἔστω καὶ ἐὰν οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ἐνίοτε, ἐν κωλύματι τοῦ ἀδειούχου χειριστοῦ, χειρίζωνται τὰ μηχανήματα ταῦτα, ὀφεῖ κυρίως παρέχουσιν ἐργασίαν σωματικήν, ἄνευ ἀναπτύξεως τεχνικῆς πρωτοβουλίας, ἐντὸς πλαισίων διαγεγραμμένων δι' ἐντολῶν δοθεισῶν ὑπὸ τοῦ ὑπευθύνου χειριστοῦ (Α.Π. 772,786)1958, ΕΕΔ 18, σελ. 158—159) καὶ διέπονται ὑπὸ τοῦ κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ν. 3398)1955 ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ ἐργασίας δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 140)1957 Π. ἀξεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ο.Λ.Π. καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ 6854)1957 ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων.

III. ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

Ἀποδοχαὶ αὐτῶν

Νόμιμος μηνιαῖος μισθὸς διδασκαλίσσης εἰς ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον.—Ἐπιδόματα ἐπὶ τοῦ μισθοῦ.—Ὧραι διδασκαλίας.—Ἐλάσσονες τῶν 28 καὶ νόμιμος μισθός.

Πρωτοδίκου Πειραιῶς 12)1963

Διαδικασία ἐργατικῶν διαφορῶν

Πρωτοδίκης ὁ κ. *Ν. Γιαννόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Ζαβός, Ε. Βερνίκος

Ὑπόκειται ἀγωγή, ἀντικείμενον ἔχουσα ἀξιώσεις ἐκ διαφορῶν μισθῶν καὶ δώρων τῆς ἐναγούσης διδασκαλίσσης, αἵτινες ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ διαφερομένης συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, παρασχεθείσης ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἐκπαιδευτηρίῳ τῆς ἐναγομένης, καὶ συμποσοῦνται εἰς 14.638 δραχμάς. Οὕτω διατυπουμένη ἡ ἐνδικος ἀγωγή, δι' ἧς διώκεται ἡ κατοψήφισις τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν πληρωμὴν τῇ ἐναγούσῃ τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ, νομιμοτόκως ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς, κηρυσσομένης ἅμα τῆς παρούσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, εἶναι νόμιμος, στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἄρθρων 648 § 1, 346 Α.Κ., 186α Πολ.Δικ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθ. 96)1961, 179)1960, 169)1956, 1326)1957 Πράξεις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσας (Α.Π. 203)1961, ΕΕΔ 20, 543) διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4242)1962 ν. δ)τος (ΕΕΔ 21, σ. 1193) ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῶν καὶ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν. δ)τος 3855)1958, δι' οὗ ὡρίσθη, ὅτι καὶ ἀποδοχαὶ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων παρακολουθοῦν τὰς ἀποδοχὰς μετὰ τῶν πάσης φύσεως ἐπιδομάτων, ὡς καὶ τὰς ἑκάστοτε αὐξομειώσεις τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὁμοιομάθμων τῶν δημοσίων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν» (Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐν ΕΕΔ 20, σελ. 1500, 1501, Α. Π. 416)1961, αὐτόθι, σελ. 1131, 572)1960, αὐτόθι, σελ. 225, Πρωτ. Ἀθηνῶν 9747) 1959, ΕΕΔ 18, σελ. 1196, Πρ)κου Ἀθηνῶν 7259) 1960, ΕΕΔ 19, σελ. 1449, Πρ)κου Πειραιῶς 694) 1961, ἀδημ.), ἐξετασθείσης δὲ περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἀποβαίνει.

Ἐβεβαιώθημεν, κατὰ πεποίθησιν ἐκ τῶν ἐνόντων μορφουμένην, ὅτι ὄντως ἡ ἐναγουσα, φέρουσα τὸν βαθμὸν τῆς εἰσηγητρίας, προσελήφθη ὡς διδασκάλισσα, δυνάμει συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, καταρτισθείσης μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἐναγομένης, καὶ εἰργάσθη εἰς τὸ ἐνταῦθα ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον αὐτῆς κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον, Ἰούλιον, Αὔγουστον 1961, ἀπὸ 10 ἕως 30 Σεπτεμβρίου 1961, λαβοῦσα, μετ' ἀφαίρεσιν τῶν κρατήσεων, εἰς χεῖρας, καθ' ἃ συνομολογεῖ ἐν τῇ ἀγωγῇ, 1.600 δραχμὰς μηνιαίως, δι' ἐργασίαν 19 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως, κατὰ τὴν μετὰ λόγου γνώσεως δοθεῖσαν περὶ τῶν ὡρῶν ἐργασίας κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος τῆς ἐναγομένης, ἔτι δὲ μετὰ διακοπὴν πέντε μηνῶν, καθ' οὓς οὐδόλως παρέσχεν ἐργασίαν, εἰργάσθη ἀπὸ τῆς 7ης Μαρτίου ἕως τοῦ τέλους Αὐγούστου 1962, λαβοῦσα δι' ἐργασίαν 19 ὡρῶν ἑβδομαδιαίως καθαρὸν μηνιαῖον μισθὸν ἐκ δραχμῶν 1.964, ὡς τοῦτο πιστοῦται ἐκ τῶν διαληφθεισῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων ὑπογραφῆς τῆς ἐναγούσης. Ὁ νόμιμος μηνιαῖος μισθὸς αὐτῆς ἀνήρχετο κατὰ τοὺς μῆνας Ἰούνιον ἕως καὶ Σεπτέμβριον 1961 εἰς 2.327 δραχμάς, (μισθὸς εἰσηγητοῦ δραχμαὶ 1.860 κατὰ ὑπ' ἀριθ. 179)1960 Πράξιν Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ΕΕΔ 20, σελ. 44, σὺν 167 ἐπιδόμα-

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ ΡΥΘΜΙΣΕΩΣ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΤΩΝ ΞΗΡΑΣ

Έξουσία Υπουργού Εργασίας

Σύστασις διά τοῦ Ν.δ. 1254)1949 Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηρᾶς. —Σύνθεσις αὐτῶν.—Παῦσις ὡς αὐτοτελῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν Γραφείων Ἐργασίας Λιμένος.

ακριβείας 9'ο)ο επί μισθού κατά ύπ' άριθ. 169) 1956 Πράξιν Υπουργικού Συμβουλίου, ΕΕΔ 15, 238, σύν 200 επιδόμα βιβλιαθήκης ύπ' άριθ. 1326)1957 Πράξιν Υπουργικού Συμβουλίου, ΕΕΔ 16, 895, σύν 100 επίδομα ν.δ. 3379)1955), κατά τούς μήνας Μάρτιον έως και Ιούνιον 1962 εις δραχμάς 2.581 (μισθός εισηγητού κατά ύπ' άριθ. 179)1960 Πράξιν Υπουργικού Συμβουλίου δραχμαί 1.910 σύν επιδόματα ως άνω 171+200 +300 κατά την ύπ' άριθ. 96)1961 Πράξιν Υπουργικού Συμβουλίου) και κατά τούς μήνας Ιούλιον και Αύγουστον 1962 εις δραχμάς 2.642 (μισθός εισηγητού κατά ύπ' άριθ. 179)1960 Πράξιν Υπουργικού Συμβουλίου δραχμαί 1965 σύν ως άνω επιδόματα 177+200+300). Έφ' όσον όμως ή ενάγουσα εργάζετο, κατά τά άνωτέρω δεκτά γενόμενα, 19 ώρας εβδομαδιαίως, ήτοι επί ελάσσον των 28 ώρων, δικαιούται του αναλόγου μισθού, εξευρισκομένου διά της διαιρέσεως του νομίμου μισθού, ως ούτος άνωτέρω προσδιωρίσθη, διά του αριθμού 28, του δε πηλίκου πολλαπλασιαζομένου επί τόν αριθμόν των ωρών εργασίας αύτης, άνερχομένων εις 19 τοιαύτας (Α.Π. 572)1960, ΕΕΔ 20, 225). Δηλονότι ή ενάγουσα έδει νά λάβη την πρώτην χρονικήν περίοδον (Ιούνιος - Σεπτέμβριος 1961) δραχμάς 1.579 μηνιαίως (2.327 : 28 X 19), την δευτέραν χρονικήν περίοδον (Μάρτιος - Ιούνιος 1962) δραχμάς 1.749 μηνιαίως (2.581 : 28 X 19) και την τρίτην τοιαύτην (Ιούλιος - Αύγουστος 1962) δραχμάς 1.792 μηνιαίως (2.642 : 28 X 19), άνθ' ών έλαβεν αντιστοίχως 1.600 δραχμάς μηνιαίως την πρώτην περίοδον και 1.964 δραχμάς μηνιαίως τάς λοιπάς περιόδους μετά των αντιστοίχων δώρων των εορτών Πάσχα και Χριστουγέννων, ήτοι πλέον των όσων έδικαιούτο. Συνεπώς δέον όπως απορριφθή ή υπό κρίσιν αγωγή, ως κατ' ουσίαν αναληθής, και συμψηφισθή ή εκατέρωθεν δικαστική δαπάνη, λόγω της εύλογου περί την έκβασιν της δίκης αμφιβολίας της εναγούσης.

νων μετά την διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. β.δ. 868) 1960 θέσιν ἐν ἰσχύϊ τοῦ νέου Ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας.—Ὑπαγωγή τῶν θεμάτων τούτων εἰς τὰς Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας, μὴ συμμετεχόντος τοῦ προϊσταμένου Γραφείου Ἐργασίας Λιμένος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτωτῶν Ξηρᾶς.—Παροχὴ εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς καθορισμὸν ἄλλως τῶν τῆς συνθέσεως κλπ. τῶν Ἐπιτροπῶν.—Ἔννοια ἐξουσιοδοτήσεως.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1669)1963, Ὁλομελείας

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Παπαχατζῆς*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Ἠρ. Τσικληπήρας*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Γ. Δαμασκηνός, Δ. Διακατᾶς, Πάρεδρος Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους

Διά της αιτήσεως ταύτης διώκεται ή ακύρωσις δύο συναφών πράξεων, ήτοι άφ' ενός μέν της ύπ' άριθ. 34358)12.5.1962 αποφάσεως του Υπουργού της Εργασίας, δι' ής ωρίσθη ως τακτικόν μέλος της Επιτροπής Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηράς Ελευσίνος ο εκάστοτε Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος της πόλεως ταύτης, άφ' ετέρου δέ της ύπ' άριθ. 74575)21.8.1962 αποφάσεως του Νομάρχου Αττικής, δι' ής ούτος συνεκρότησε την ως άνω Επιτροπήν δι' το έτος 1962. Και καθ' όσον μέν αφορά την πρώτην των προσβαλλομένων πράξεων, ήτις, ούσα δημοσιευτέα κατά νόμον, εδημοσιεύθη εις το ύπ' άριθ. 179 της 26 Μαΐου 1962 φύλλον Εφημερίδος Κυβερνήσεως (τεύχος Β'), ή αίτησις ακυρώσεως, κατατεθείσα την 24ην Οκτωβρίου 1962, ήσκήθη εκπροθέσμως. Είναι όμως αύτη εμπρόθεσμος, καθ' όσον στρέφεται κατά της ετέρας πράξεως, ως πρός την οποίαν τυγχάνει τύποις παραδεκτή και εξεταστέα.

Παραδεκτώς εις την προκειμένην δίκην παρεμβαίνει το έτερον των εν Ελευσίνι Σωματείων Φορτοεκφορτωτών Ξηράς «Ο Άγιος Παύλος», έχον δυνάμει συμφέρον πρός διατήρησιν του κύρους της προσβαλλομένης πράξεως του Νομάρχου, δι' ής μεταξύ των μελών της Επιτροπής ωρίσθη ως αντιπρόσωπος των φορτοεκφορτωτών ξηράς και ο υπ' αύτου υποδειχθείς Σ.Σ.

Έν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ ν.δ. 1254)1949 «περὶ

τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων των περί φορτοεκφορτώσεων νόμων» ορίζεται, ότι: «1. Εις εκάστην πόλιν, εις ην έχουσιν εφαρμογήν αι διατάξεις του παρόντος, συνιστάται Επιτροπή Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηράς, υπαγομένη εις το Υπουργείον Εργασίας και αποτελουμένη εκ των: α) Επιθεωρητού ή Επόπτου Εργασίας ή του νομίμου του αναπληρωτού, ως προέδρου, β) ενός αντιπροσώπου του Εμπορομηχανικού Επιμελητηρίου της περιφερείας ή εν ελλείψει τοιούτου υπό του Εμπορικού Συλλόγου της περιφερείας, υποδεικνυομένου υπό της Διοικήσεως του οικείου Επιμελητηρίου ή Συλλόγου, γ) ενός αντιπροσώπου του Επαγγελματικού Επιμελητηρίου της περιφερείας, υποδεικνυομένου υπό της διοικήσεως αύτου, δ) δύο αντιπροσώπων των εργατών, υποδεικνυομένων υπό των αντιπροσώπων κατωτέρων, κατά την κρίσιν του Υπουργού Εργασίας, εργατικών οργανώσεων, ε) ενός αντιπροσώπου τη Ενώσεως των γεωργικών οργανώσεων. Εις ας πόλεις εδρεύει Γραφείον Εργασίας Λιμένος μετέχει της Επιτροπής ταύτης ο διευθυντής αύτου ως αντιπρόεδρος».

Μετά τα ύπ' αριθ. 868)1960 β. δ)γμα (φ. 216 Α'), δι' ου έτέθη εν ισχύι ο νέος οργανισμός του Υπουργείου Εργασίας, τα Γραφεία Εργασίας Λιμένος έπαυσαν να υφίστανται ως αυτοτελείς Υπηρεσίαι, τα δε εις την αρμοδιότητά των ανήκοντα θέματα υπήχθησαν εφεξής αι τας Επιθεωρήσεις Εργασίας, ορισθέντος, ειδικώτερου, εν άρθρω 28 § 2 ότι αι υπό των οικείων διατάξεων αρμοδιότητες των Προϊσταμένων των Γραφείων Εργασίας Λιμένων άσκούνται εφεξής υπό των Προϊσταμένων των Επιθεωρήσεων ή Γραφείων Εργασίας. Μη προβλεπομένου συνεπώς υπό των ήδη ισχυουσών σχετικών διατάξεων Προϊσταμένου Γραφείου Εργασίας Λιμένος, ως ιδίου και διακεκριμένου οργάνου, δεν υφίσταται περίπτωσις συμμετοχής αύτου εις την Επιτροπήν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηράς, δι' ο και η προσβαλλομένη απόφασις του Νομάρχου, περιλαβούσα μεταξύ των μελών αύτης και τον Ν.Μ., ον δέχεται ως διευθυντήν του Γραφείου Εργασίας Λιμένος Ελευσίνος, είναι κατά το σημείον τούτο παράνομος και ακυρωτέα.

Εν παραγράφω 4 του αύτου ως άνω άρθρου 2 του ν.δ. 1254)1949 ορίζεται, ότι: «Δι' αποφάσεων του Υπουργού Εργασίας, δημοσιευομένων διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως, δύναται να ορίζωνται άλλως τα της συνθέσεως, προεδρίας, υποδείξεως, διορισμού και αναπληρώσεως των μελών της Επιτροπής, όπου δεν υπάρχουν οργανώσεις προς υπόδειξιν των ανωτέρω μελών». Κατά την όληθή έννοιαν της διατάξεως ταύτης εις τον Υπουργόν της Εργασίας παρέχεται εξουσιοδότησις, όπως δι' αποφάσεών του ορίζη άλλως τα της συνθέσεως κλπ. της Επιτροπής, εις ας περιπτώσεις δεν είναι δυνατόν να συντεθή, ως προβλέπει ο νόμος, λόγω μη υπάρξεως, εν τη συγκεκριμένη περιπτώσει, είτε των μελών εκείνων, ή συμμετοχή των οποίων προβλέπεται υπό του νόμου, είτε οργανώσεων των εν τη Επιτροπή εκπροσωπουμένων τάξεων, προς υπόδειξιν των εξ αύτων μελών, της εξουσιοδοτήσεως ταύτης αργούσης εις την περίπτωσιν, καθ' ην, ως εν προκειμένω, υφίστανται ταύτα. Παρά τον νόμον συνεπώς ωρίσθη διά της προσβαλλομένης αποφάσεως του Νομάρχου Αττικής ως μέλος της Επιτροπής Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηράς Ελευσίνος ο Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος της πόλεως ταύτης, μοίραρχος Π. Τ., ή συμμετοχή του οποίου δεν προβλέπεται υπό του νόμου, αλλά υπό αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, μη ευρισκούσης έρεισμα εις την ην επικαλείται εξουσιοδοτικήν διάταξιν του άρθρου 2 του ν.δ. 1254)1949. Είναι, συνεπώς, η απόφασις αύτη του Νομάρχου ακυρωτέα και κατά το σημείον τούτο.

Κατά την σαφή έννοιαν της διατάξεως του άρθρου 2 του ν.δ. 1254)1949, ως εργατικαί οργανώσεις, αρμόδιαι προς υπόδειξιν των εν ταις κατά τόπους Επιτροπαίς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηράς αντιπροσώπων των εργατών, νοούνται αι εν τω τόπω, ένθα εδρεύει η εκάστοτε υπό συγκρότησιν Επιτροπή, αντιπροσωπευτικαί της τάξεως των φορτοεκφορτωτών ξηράς οργανώσεις, εν ελλείψει δε τοιούτων ειδικών οργανώσεων αι αντιπροσωπευτικώτεραι της εν λόγω τάξεως τοπικαί εργατικαί οργανώσεις. Εφ' όσον, συνεπώς, υφίστανται εν Ελευσίνι δύο οργανώσεις φορτοεκφορτωτών ξηράς, νομίμως διά της προσβαλλομένης πράξεως του Νομάρχου ωρίσθησαν ως μέλη της Επιτροπής αντιπρόσωποι, υποδειχθέντες εξ αμφοτέρων των οργανώσεων τούτων, και τα υποστηριζόμενα διά της υπό κρίσιν αιτήσεως ότι και ο έτερος των αντιπροσώπων των εργατών έδει να υποδειχθή υπό του Εργατικού Κέντρου Ελευσίνος ή υπό του αιτούντος Σωματείου, τα οποίον είχεν υποδείξει ήδη ένα αντιπρόσωπον, είναι άβάσιμα και απορριπτέα.

Κατά ταύτα δέχεται εν μέρει την υπό κρίσιν αίτησιν.

Διά ταύτα

Δέχεται εν μέρει την υπό κρίσιν αίτησιν.

Άκυροι την υπ' αριθ. 74575)21.8.1962 απόφασιν του Νομάρχου Αττικής κατά τα εν τω αιτιολογικώ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

§ 1. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων

Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν, τῶν ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετούντων τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων.—Ἔννοια τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1847)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Ρώτης*
Δικηγόρος ὁ κ. Χ. Καυταυράκης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης, αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 92406)Σ.828)1961 τῆς 28.2.1962 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δι' ἧς ἐκρίθη, ὅτι ἡ Β.Χ., ὑπάλληλος τοῦ αἰτοῦντος, ὑπηρετοῦσα εἰς τὸ ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ «...» πρατήριον πωλήσεως τῶν προϊόντων τοῦ ἐν Περιστερίῳ λειτουργοῦντος ἐργοστασίου ταύτου, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων.

Τὸ ὡς εἰρηται Ταμεῖον παραδεκτῶς παρεμβαίνει πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κύρους τῆς προσβαλλομένης πράξεως.

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 § 1 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ παρεμβαίνοντος Ταμείου (ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 23400)Σ 584 τῆς 28) 2.6.1952, Φ.Ε.Κ. 125 Β') εἰς τὸ Ταμεῖον ἀσφαλίζονται ὑποχρεωτικῶς, μεταξὺ ἄλλων, καὶ «οἱ ὑπάλληλοι τῶν Γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν ... οἱ ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετοῦντες τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων». Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις διὰ τῶν προσφερομένων ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου ὑπηρεσιῶν τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεως αὐτῆς, τῷ ἀναφερομένῳ εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ καταστήματος, πρατηρίου ἢ ἀποθήκης. Ἐπομένως, ὅσάκις ἡ οἰκονομικὴ δραστηριότης ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως δὲν ἀσκεῖται ἀποκλειστικῶς διὰ τοῦ διατηρουμένου καταστήματος ἢ πρατηρίου, προσωπικὸν ἀπασχολούμενον ἀποδεδειγμένως εἰς ἐργασίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀσχέτους πρὸς τὴν διὰ τοῦ καταστήματος ἢ πρατηρίου ἐκδηλουμένην δραστηριότητα ταύτης δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν, ἔστω καὶ ἂν στεγάζεται εἰς τὸν αὐτὸν χῶρον.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτόν, ὅτι ἡ περὶ ἧς ἡ ἀμφισβήτησις ὑπάλληλος τοῦ αἰτοῦντος «ἀπασχολουμένη μὲ τὴν τήρησιν τῶν λογιστικῶν βιβλίων τῆς ἐπιχειρήσεως, τὴν σύνταξιν τῶν μισθολογικῶν καταστάσεων τοῦ ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ἀπασχολουμένου εἰς τὸ ἐν Περιστερίῳ ἐργοστάσιον, ὡς καὶ διαφόρους ἐξωτερικὰς ἐργασίας, ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐμπορικὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως» καὶ ἐκ τούτου ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν, δὲν δύναται νὰ εὑρῇ ἔρεισμα εἰς τὴν παρεχομένην παρὰ τῆς ὑπαλλήλου τοῦ αἰτοῦντος ἐργοστασίου τῆς συντάξεως τῶν μισθοδοτικῶν καταστάσεων τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐργοστασίου, μὴ ἀφορώσας εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ πρατηρίου, οὐδόλως δὲ ἐπεξηγεῖται κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ἀναμφίβολον, ἐὰν αἱ προσφερόμεναι παρ' αὐτῆς λοιπαὶ ἐργασίαι τῆς τηρήσεως τῶν λογιστικῶν βιβλίων τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ δικῆς ἀγωγῆς διαφόρων ἐξωτερικῶν ὑπηρεσιῶν ἐξυπηρετοῦν τὴν διὰ τοῦ πρατηρίου ἐκδηλουμένην ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα τῆς ἐπιχειρήσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ἡ προσβαλλομένη πρᾶξις δὲν παρίσταται ἐπαρκῶς ἠτιολογημένη, ὡς βασίμως ὑποστηρίζεται διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, καὶ εἶναι διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀκυρωτέα, ἀπορριπτομένης ὡς ἀβασίμου τῆς τὰ ἀντίθετα ὑποστηριζούσης παρεμβάσεως.

§ 2. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν

Δικαίωμα συντάξεως τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου μόνον ἂν ἔχωσι συμπληρώσει τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις πραγματικῆς μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως.—Δικαίωμα ἐξαιρετικῶς κατὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου δεκαετίαν τῶν ἠσφαλισμένων, παρ' οἷς συντρέχει ἀσφαλιστικὴ τις περίπτωσις, νὰ συνυπολογίσωσι καὶ τὸν χρόνον προϋπηρεσίας των, μὴ διανυθείσης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου.—Εἰδικὴ ρύθμισις διὰ τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος ἐπῆλθε καθ' ὃν χρόνον ταῦτα, διακόψαντα τὴν ἀσφάλισίν των, εἶχον ἀποβάλει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἠ-

ασφαλισμένου τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1390)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυράπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Γ. Σκουρτοῆς*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. Κ. Δανίκας, Χ. Φαλίβας

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν παραδεκτῶς καὶ ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 701 ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος, ὅπως τῷ χορηγηθῇ σύνταξις ἀναπηρίας.

Τὸ ἄρθρον 4 Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 24092) Σ.612)30.5.1962, Φ.Ε.Κ. 140)23.7.1955 Β') ὁρίζει ὅτι: «1. Οἱ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένοι δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν ἀπομακρυνθῶσι τῆς ὑπηρεσίας των λόγῳ ἀναπηρίας μετὰ συμπλήρωσιν 60 μηνιαίων ἢ 1500 ἡμερησίων καταβολῶν ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου». Ἐξ ἄλλου τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἰδίου Κανονισμοῦ ὁρίζει, ὅτι: «Ὁ παρὰ τῷ Ταμείῳ ἠσφαλισμένος, ὁ ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας διακόπτων τὴν ἀσφάλισίν του παρ' αὐτῷ δικαιοῦται συντάξεως, ἐὰν ἐντὸς τῶν ἑπομένων πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλίσεως καταστῇ ἀνάπηρος ἢ συμπληρώσῃ τὸ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 2 ὅριον ἡλικίας, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλίσεως εἶχε πραγματοποιήσει τὰς ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 ἢ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 ὁριζομένας χρονικὰς προϋποθέσεις καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν συντρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951...».

Τέλος τὸ ἄρθρον 20 τοῦ ἰδίου Κανονισμοῦ ὁρίζει, ὅτι: «1. Κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου καὶ τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 6 μέλη οἰκογενείας, οἱ τυγχάνοντες συντάξεως ἐντὸς τοῦ ἀνωτέρω χρονικοῦ διαστήματος παρ' Ὀργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, δικαιοῦνται νὰ ἐξαγοράσωσιν ἐκ τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀναγνωρισίμου προϋπηρεσίας, ἄνευ τοῦ ὑπὸ τῶν παγίων διατάξεων προβλεπομένου περιορισμοῦ, τόσα ἔτη, ὅσα ἀπαιτοῦνται, ἵνα μετὰ τοῦ χρόνου τῶν καταβολῶν του ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου συμπληρωθῇ ὁ ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἐτῶν συνολικῆς συντάξιμου ὑπηρεσίας, ὁ προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ παρόντος δι' ἑκάστην ἀσφαλιστικὴν περίπτωσιν πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως».

Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει, ὅτι οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου δικαιοῦνται συντάξεως μόνον ἐὰν ἔχωσι συμπληρώσει τὰς ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 καὶ 4 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ ὁριζομένας χρονικὰς προϋποθέσεις πραγματικῆς, μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ταμείου ἀσφαλίσεως. Ἐξαιρετικῶς κατὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου δεκαετίαν οἱ ἠσφαλισμένοι, παρ' οἷς συντρέχει ἀσφαλιστικὴ τις περίπτωσις, δικαιοῦνται ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 20 § 1 προϋποθέσεις νὰ συνυπολογίσωσι καὶ τὸν χρόνον προϋπηρεσίας των, μὴ διανυθείσης εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου. Εἰδικῶς ὅμως διὰ τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος ἐπῆλθε καθ' ὃν χρόνον ταῦτα, διακόψαντα τὴν ἀσφάλισίν των, εἶχον ἀποβάλει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἠσφαλισμένου τοῦ Ταμείου, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ προαναφερθεῖσαι διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Καταστατικοῦ, καθ' ἃς ταῦτα δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος ἐπέλθῃ ἐντὸς πενταετίας ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ἀσφαλίσεως, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅπως ἔχωσι συμπληρώσει τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 καὶ ἄρθρου 2 § 1 χρονικὰς προϋποθέσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀσφαλίσεως. Ὅθεν δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ μεταβατικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Καταστατικοῦ, ἡ ὁποία προϋποθέτει τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ αἰτῶν ὑπῆρξεν ἠσφαλισμένος τοῦ Ταμείου ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου 1953 μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου 1955, ὅτε διέκοψε τὴν ἀσφάλισίν του, χωρὶς νὰ ἔχῃ πραγματοποιήσει τὰς ὑπὸ τῆς προαναφερθείσης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ Κανονισμοῦ ἀπαιτουμένας διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως χρονικὰς προϋποθέσεις ἀσφαλιστικῶν καταβολῶν μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ταμείου. Μετὰ ταῦτα οὗτος κατὰ τὸ ἔτος 1957 φέρεται καταστὰς ἀνάπηρος κατὰ ποσοστὸν 34 ο/ο καὶ δικαιωθεὶς ἐκ μέρους τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἀπὸ 1ης Μαρτίου 1957. Ἐν ὄψει τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ ἠγουμένῃ σκέψει ἐκτιθέμενα δὲν εἶχεν ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς τὸν αἰτοῦντα ἡ μεταβατικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Κανονισμοῦ καὶ συνεπῶς νομίμως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὅτι δὲν ἐδικαιοῦτο συντάξεως, λόγῳ ἀναπηρίας, ἐλλείψει τῶν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων συμμετοχῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν. Ὅθεν δὲν εἶναι βάσιμοι οἱ λόγοι ἀκυρώσεως, δι' ὧν τὰ ἀντίθετα ὑποστηρίζονται, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις δέον νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμος.

§ 3. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων

Συντάξιμος μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σύνταξις.—Ἀνεπαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1377)1963, Τμ. Α'

Προεδρεύων ὁ Σύμβουλος κ. *Γ. Χαρμπούρης*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Ν. Μανουρόπουλος*
Δικηγόρος ὁ κ. Β. Ζῶγκος

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται παραδεκτῶς μὲν ἡ ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 225 τῆς 18

Νοεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀναπροσαρμογὴ τῆς συντάξεως τοῦ αἰτοῦντος, οὐχὶ ὅμως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλωθεισῶν ὑπὸ ταύτου ἀποδοχῶν ἐκ δραχμῶν 3.000 μηνιαίως, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει ἀποδοχῶν ἐκ δραχμῶν 2.010 μηνιαίως, ἀπαραδέκτως δὲ διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἐπὶ αἰτήσει θεραπείας τοῦ αἰτοῦντος ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 101 τῆς 24 Μαΐου 1962 ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἥτις, ὡς ἁπλῶς βεβαιωτικὴ τῆς μνησθείσης προγενεστέρας ἀποφάσεως, στερεῖται ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος.

Τὸ ἄρθρον 19 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 32088)Σ 367 τῆς 21 Αὐγούστου)2 Σεπτεμβρίου 1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὁρίζει, ὅτι : «ὡς συντάξιμος μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σύνταξις, λαμβάνεται ποσοστὸν 80 ο)ο τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἑκάστοτε καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ἐφ' ὧν ἀποδίδονται εἰσφοραὶ εἰς τὸ Ταμεῖον, κατὰ τοὺς 12 τελευταίους μῆνας πρὸ τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἠσφαλισμένου».

Ἡ συντοξιοδότησις τοῦ αἰτοῦντος συνταξιούχου τοῦ Ταμείου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957 διεστάλη τὴν 1ην Ἰουνίου 1960, καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς χρονολογίας ταύτης καὶ ἐπὶ 14μηνον χρονικὸν διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 31ης Ἰουλίου 1961, οὗτος εἰργάσθη ὡς ὑπάλληλος εἰς καπνεμπορικὴν ἐπιχείρησιν. Τὸ Διοικητικὸν δὲ Συμβούλιον τοῦ Ταμείου, κρῖναν, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, τὴν ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1961 αἴτησιν, δι' ἧς ὁ αἰτῶν ἐζήτει, ὅπως ἡ σύνταξίς του ἀναπροσαρμοσθῇ, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει παρατεθείσης διατάξεως τοῦ Καταστατικοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀποδοχῶν, ἃς οὗτος ἐλάμβανε κατὰ τὸ τελευταῖον 12μηνον χρονικὸν διάστημα τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας του, ἀπεφάνθη, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ ἐκ 3.000 δραχμῶν μηνιαίως, ἃς ὁ αἰτῶν ἐδήλωσεν ὅτι ἐλάμβανε κατὰ τὸ 14μηνον χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἐπανέλαβε τὰς ἐργασίας του εἰς καπνεμπορικὴν ἐπιχείρησιν, ἦσαν εἰκονικαί, κατὰ συμπαιγνίαν μεταξὺ τῆς ὡς ἄνω καπνεμπορικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ αἰτοῦντος, ἵνα οὗτος δικαιωθῇ πυξημένης συντάξεως.

Ἐνῷ βεβαιοῦται ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος δηλωθεῖσαι ἀποδοχαὶ εἶναι καὶ αἱ προκύπτουσαι ἐκ τῶν ἐγγράφων στοιχείων τοῦ φακέλου, καὶ δὴ ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ του δελτίου καταθέσεων καὶ ἐκ τῆς βεβαιώσεως τοῦ ἐργοδότου, τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη περαιτέρω τὸ Συμβούλιον τοῦ Ταμείου, πρὸς διαμόρφωσιν τῆς περὶ εἰκονικότητος κρίσεως αὐτοῦ, διὰ συναγωγῆς τεκμηρίου περὶ τοῦ ἀληθοῦς ὕψους τῶν ἀποδοχῶν τοῦ αἰτοῦντος, ἐκ τῆς μετὰ 4ετίαν ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας του, ἐκ τῆς προβιβηκυΐας ἡλικίας του, ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ μισθοῦ, ὃν ἐλάμβανεν οὗτος εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἐκ τῆς βραχείας διαρκείας τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας του, ἀποτελοῦν ἁπλῶς ὑποθετικὰς κρίσεις, μὴ σχετιζομένας ἀμέσως πρὸς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, ἐξ ὧν δὲν προκύπτει, κατὰ λογικὴν ἀναγκαιότητα, τὸ εἰς ὃ καταλήγει διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως συμπέρασμα ὅτι αἱ πράγματι εἰς τὸν αἰτοῦντα καταβληθεῖσαι ἀποδοχαὶ ἦσαν αἱ αὐταί, ἃς οὗτος ἐλάμβανε κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας του χρονικὸν διάστημα. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρίσταται ἐλλιπῶς ἠτιολογημένη καὶ, τούτῳ τῷ λόγῳ, ἀκυρωτέα καθίσταται.

§ 4. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου

I. Ἀναγνώρισις προϋπηρεσίας ἠσφαλισμένου, —δὲν εἶναι ἀπαραίτητον ὁ ἀπαιτούμενος ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν τοῦ Ταμείου χρόνος ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως νὰ ἔχῃ πραγματοποιηθῇ μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ταμείου, ἀλλὰ συνυπολογίζεται καὶ ὁ προγενεστέρως πραγματοποιηθείς.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1834)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*
Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*
Δικηγόροι οἱ κ.κ. *Α. Παρασκευόπουλος, Δ. Ἀποστολίδης*

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1962 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, δι' ἧς ἀπερρίφθη αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως λόγῳ γήρατος.

Διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ περὶ χορηγήσεως συντάξεως γήρατος αἴτησις τοῦ αἰτοῦντος ἠσφαλισμένου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὗτος δὲν εἶχε συμπληρώσει ἑδετῆ τοὐλάχιστον ἀσφαλιστέαν ἀπασχόλησιν ὡς ἐργάτης μετάλλου, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἰσχύοντος Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν τοῦ Ταμείου (ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 56025)1953 (φ. 331 Β'). Εἰδικώτερον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται : 1) Ὅτι εἰς τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος ἐκ 14 ἐτῶν καὶ 10 μηνῶν δὲν εἶναι συνυπολογιστέος ὁ χρόνος ἀπασχολήσεώς του εἰς τὴν Ἑταιρείαν «U.I. E.N. καὶ Σία» ἀπὸ 23 Ἰουλίου 1931 ἕως 11 Ἰουλίου 1937, διότι ἡ ἀπασχόλησις αὕτη ἐπραγματοποιήθη πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου καὶ 2) ὅτι ὡσαύτως δὲν εἶναι συνυπολογιστέος ὁ χρόνος ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1937 ἕως 15 Ἀπριλίου 1941, καθ' ὃν ὁ αἰτῶν ἀπησχολήθη, ὡς σιδηρουργός, εἰς τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Ὑδραυλικῶν Ἔργων Μακεδονίας, διότι ἐξ οὐδενὸς στοιχείου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ὡς ἄνω ἐπιχείρησις διετήρει ἰδιαίτερον μεταλλουργικὸν συνεργεῖον, ἀπασχολοῦν πέντε τοὐλάχιστον ἐργάτας μετάλλου, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 10 § 2 τοῦ ἀ.ν. 694)1937, δοθέντος ὅτι ἡ ἐκδοθεῖσα βεβαίωσις τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ Χ. Ο. δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς ἐκδοθεῖσα παρ' ἀναρμοδίου προσώπου.

Ἡ ἀνωτέρω αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης

άποφάσεως, καθ' όσον μέν άφορᾷ εἰς τὴν μὴ ἀναγνώρισιν τῆς πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου πραγματοποιηθείσης ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος ὡς ἐργάτου μετάλλου, ἐλέγχεται μὴ νόμιμος, διότι, ὡς παγίως ἐκρίθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου (Σ.τ.Ε. 1472)1959, 1884)1961 (*), κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 §§ 1 καὶ 2 τοῦ Κανονισμοῦ Ἀσφαλιστικῶν Παροχῶν τοῦ Ταμείου ὁ ἀπαιτούμενος ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων χρόνος ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχῃ πραγματοποιηθῇ μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ταμείου, ἀλλὰ συνυπολογίζεται καὶ ὁ προγενεστέρως πραγματοποιηθείς. Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ ἡ αὐτὴ ὡς ἄνω αἰτιολογία τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἰς τὴν μὴ ἀναγνώρισιν τοῦ χρόνου ἀπασχολήσεως τοῦ αἰτοῦντος εἰς τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον Ὑδραυλικῶν Ἔργων Μακεδονίας ἐλέγχεται ἀνακριβὴς καὶ μὴ ἀνταποκρινομένη εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλλου, διότι ἐκ τῶν βεβαιώσεων ἀπὸ 2.1.1961 τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ Χ.Ο. καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3238 τῆς 10 Μαΐου 1962 ἐγγράφου τῆς Εἰδικῆς Ὑπηρεσίας Ὑδραυλικῶν Ἔργων Μακεδονίας τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων προκύπτει, ὅτι ὁ αἰτῶν ἀπησχολήθη ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1937 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1941 ὡς τεχνίτης σιδηρουργὸς εἰς τὸ ἐν τῷ χωρίῳ Πεθελινῷ Σερρῶν μηχανουργεῖον τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου Ὑδραυλικῶν Ἔργων Μακεδονίας, ἐν τῷ μηχανουργείῳ δὲ τούτῳ ἀπησχολοῦντο πλέον τῶν 15 τεχνιτῶν μηχανουργῶν. Ὁ ὡς ἄνω πολιτικὸς μηχανικὸς ἢ ὁ ἁρμόδιος πρὸς ἔκδοσιν τῆς ρηθείσης βεβαιώσεως, καθ' ὅσον ἐτύγχανε τομεάρχης - προϊστάμενος τῆς ἐν τῇ πεδιάδι Σερρῶν Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου Ὑδραυλικῶν Ἔργων Μακεδονίας, καθ' ὁ προκύπτει ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου καὶ δὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 20 τῆς 7 Ἰανουαρίου 1961 ἐγγράφου τῆς Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς Θεσσαλονίκης τοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου.

Κατὰ ταῦτα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀκυρωτέα τὸ μὲν ὡς μὴ νομίμως, τὸ δὲ ὡς ἀνεπαρκῶς ἠτιολογημένη.

2. Σύνταξις ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου — Διακοπὴ περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ἀπὸ περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἐξ ἀτυχήματος, ἐπελθόντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης. — Ἐξομοίωσις τραυματισμοῦ κλπ. ἐν καιρῷ πολέμου καὶ ἐξ αἰτίας τούτου πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα. — Ἔννοια διατάξεως. — Παραγραφὴ δικαιώματος συντάξεως πρὸς χορήγησιν συντάξεως ἀναπηρίας.

(*) ΕΕΔ 21, σελ. 45.

Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1835)1963, Τμ. Α'

Πρόεδρος ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Γ. Θ. Σπυρόπουλος*

Εἰσηγητὴς ὁ Σύμβουλος κ. *Π. Δεδόπουλος*

Δικηγόροι οἱ κ.κ. Δ. Παρασκευόπουλος, Δ. Ἀποστολίδης

Διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως διώκεται ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου 1961 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1960 αἴτησις τοῦ ἤδη αἰτοῦντος περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως ἀναπηρίας, λόγῳ πολεμικοῦ ἀτυχήματος, ὅπερ ὑπέστη κατὰ τὸν πόλεμον 1940 - 1941, ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ πολεμικοῦ ἀτυχήματος ἀξιούμενον δικαίωμα τοῦ αἰτοῦντος πρὸς συνταξιοδότησιν ὑπέκυψεν εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 20 § 8 ἐδάφιον γ' τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ὡς εἴρηται Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου θεσπιζομένην ἐτησίαν παραγραφήν.

Διὰ τὴν χορήγησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου παρεχομένης συντάξεως ἀναπηρίας τὸ ἄρθρον 20 τοῦ Καταστατικοῦ διαστέλλει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ὅτε οὗτος δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας ἀνεξαρτήτως ἐτῶν ὑπηρεσίας καὶ ἡλικίας, ἀπὸ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν ἐξ ἀτυχήματος, μὴ ἐπελθόντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὅτε οὗτος δικαιοῦται συντάξεως ἀναπηρίας, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε δεκαεπτὰ τοὐλάχιστον ὑπηρεσιανῶς ἐργάτης μετάλλου ἢ τετραετῆ, ἂν κατέστη ἀνίκανος συνεπείᾳ φυματιώσεως. Ἀφ' ἑτέρου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67724 τῆς 15)21 Νοεμβρίου 1940 ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 264 Β'., ἐκδοθείσης κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1984)1939 «περὶ ὀργανώσεως τῆς πολιτικῆς ἐπιστρατεύσεως τῆς χώρας», ὡρίσθη ὅτι: «πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἐξομοιοῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου οἱ ἐν καιρῷ πολέμου καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐπερχόμενοι καὶ ὁπωσδήποτε συμβαίνοντες τραυματισμοί, δηλητηριάσεις ἐκ πολεμικῶν ἀερίων, ἀναπηρίαι καὶ θάνατοι ἀμέσως ἠσφαλισμένων εἰς τοὺς κατὰ τὰ ἀνωτέρω Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, ἐφ' ὅσον ἔχουν πραγματοποιήσει οὗτοι εἰς τὸν Ὀργανισμόν, εἰς ὃν ἀσφαλίζονται, ἑκατὸν (100) τοὐλάχιστον καταβολὰς ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ». Κατὰ τὴν ἀληθῆ δὲ ἔννοιαν τῆς θεσπισθείσης διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης διατάξεως ἐσκοπήθη δι' αὐτῆς, ἐξ ἑνὸς πρὸς τοὺς ἐκ πολεμικῆς αἰτίας παθόντας, ὁ ὑπὲρ αὐτῶν περιορισμὸς τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὴν παροχὴν τῆς συντάξεως ἀναπηρίας προϋπηρεσίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐξομοίωσις αὐτῶν πρὸς τοὺς παθόντας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ὡς ἐκ τούτου καταδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι οὐ οἱ δικαιοῦνται συντάξεως ἀναπηρίας, ἐφ' ὅσον ἔχουσι πραγματοποιήσει ὡρισμέ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ι. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

Αναγκαστική πρόσληψις πολεμιστών

1. Περίληψις ἐρωτήματος: Περὶ τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσληπτέων πολεμιστῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ν.δ. 4185)1961, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ά.ν. 1836)1951.

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

Γνωμοδότησις 387)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Β. Κουντούρης*

Ἐπὶ τοῦ ἀνω ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

1) Τὸ ἄρθρον 3 § 1 τοῦ ν.δ. 4185)1961 (Ε.Κ. 143) ὁρίζει τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ά.ν. 1836)1951 ὑποχρεωσιν ὑπάγεται καὶ τὸ Δημόσιον, ὡς καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου Δικαίου, ὡς πρὸς τὸ προσωπικόν, τὸ συνδεόμενον μετ' αὐτῶν διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου».

Διὰ τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ν.Π.Δ.Δ., ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ά.ν. 1836)1951 ὑποχρέωσις πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν, ἥτοι προσώπων προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ά.ν. τούτου (ἄρθρον 1) καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ (ἄρθρον 2) ὁριζομένην διαδικασίαν. Ἀναγκαίαν ὅμως προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τόσον ἐπὶ τῶν Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἀποκεντρώσει, ὑπὸ μορφὴν Ν.Π.Δ.Δ. λειτουργουσῶν τοιούτων, εἶναι ἡ ὕπαρξις διατάξεως, ἐπιτρεπούσης, κατ' ἀρχήν, τὴν πρόσληψιν προσωπικοῦ, ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὁποίας ὑπηρετεῖ πράγματι τοιαύτης φύσεως προσωπικὸν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν. Ὅπου δὲν ὑφίσταται τοιαύτη διατάξις νόμου, ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι τῆς Ὑπηρεσίας ἀντιμετωπίζονται ἀποκλειστικῶς διὰ προσωπικοῦ, συνδεομένου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἀποκλείεται ἡ ἐφαρμογὴ τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως τοῦ ν. δ/γματος 4185)1961.

2) Ἐξ ἄλλου ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ά.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 τοῦ ν. δ)γματος 2657)1953, ἔχει οὕτω:

«Πᾶσα ἐπιχείρησις ἢ ἐκμετάλλευσις ἰδιωτικὴ ἢ ἀλλοδαπὴ οἱασδήποτε μορφῆς ἢ τύπου, ὡς καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις κοινῆς ὠφελείας . . . ἐφ' ὅσον ἀπασχολοῦν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ τοποθετήσεως ἀποφάσεως προσωπικὸν πλέον τῶν 10, ὑποχρεοῦνται, ὅπως προσλαμβάνωσι δυνάμει τοῦ παρόντος νόμου πολεμιστὰς ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 1 § 1 αὐτοῦ, κατὰ ποσοστὸν 7ο)ο τοῦ παρ' ἑκάστῃ τούτων ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων. Ὡς προσωπικὸν νοοῦνται οἱ ὑπηρετοῦντες παρὰ τοῖς ὡς ἄνω ὑποχρέοις ὑπάλληλοι, ἐργατοτεχνῖται καὶ ὑπηρέται».

3) Τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ά.ν. 1836)1951 συνεπλήρωσε τὸ ν.δ. 4185)1961, ὁρίσαν διὰ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ά.ν. 1836)1951 τοποθετουμένων προσωπικοῦ ὑπολογίζεται κεχωρισμένως ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ ἑκάστου κατὰ φύλον καὶ ἐπαγγελματικὴν ἰδιότητα, ἥτοι ὡς ὑπαλλήλων, ὑπηρετῶν ἢ ἐργατοτεχνιτῶν ἀπασχολουμένου συνολικῶς πὸ τῆς ὑπαρχούσης ἐπιχειρήσεως προσωπικοῦ. Κλάσμα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσληφθησομένων, ὑπερβαῖνον τὸ ἥμισυ τῆς μονάδος, εἶναι ὑπὲρ αὐτῶν». Ὡς δὲ τονίζεται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ν.δ/τος εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν (ἴδε βλ. ἐν ΕΕΔ 20, 1165), διὰ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως ἐπεδιώχθη ἡ προσαρμογὴ τῆς νομοθεσίας πρὸς τὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, κυρίζοντος ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρ' ἑκάστῳ ἐργοδότῃ τοποθετουμένων πολεμιστῶν δέον νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν κατὰ φύλον καὶ ἐπαγγελματικὴν

νας ἀσφαλιστικὰς καταβολάς, ἐνῷ οἱ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς παθόντες δικαιοῦνται συντάξεως ἀναπηρίας, ἀνεξαρτήτως χρόνου ἐργασίας ἢ ἀσφαλιστικῶν καταβολῶν. Συνεπῶς ἡ διάταξις τῆς ἐπακολουθησάσης ὑπ' ἀριθ. 4320)494 τῆς 13 Μαρτίου 1947 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (Ε.Κ. 39 Β'), δι' ἧς προσετέθη εἰς τὸ ἄρθρον 20 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου παράγραφος 8, ἥτις ἐν ἰδαφίῳ αὐτῆς γ' ὥρισεν, ὅτι: «τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν τῶν καταστάντων ἀνικάνων συνεπείᾳ βιαίου συμβάντος, ἐπιλθόντος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, παραγράφεται μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀτυχήματος», καταλαμβάνει μόνον τοὺς δικαιουμένους συντάξεως λόγῳ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος καὶ οὐχὶ τοὺς δικαιουμένους συντάξεως λόγῳ ἀτυχήματος, μὴ ἐπιλθόντος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, οἷον τυγχάνει καὶ τὸ ἐκτὸς τῆς ἐργασίας ἐκ πολεμικῆς αἰτίας ἀτύχημα, ὅπερ, κατὰ τὰ ῥηθέντα, δὲν ἐξομοιοῦται πλήρως πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα.

Τὸ δικαίωμα τοῦ αἰτοῦντος πρὸς χορήγησιν συντάξεως ἀναπηρίας λόγῳ πολεμικοῦ ἀτυχήματος, ἥτοι τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον 1940 - 1941 τραυματισμοῦ του, εἶν ὑπέκυψε, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἡγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντα, εἰς τὴν διὰ τῆν ὑπ' ἀριθ. 4320)1947 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐσπισθείσαν διὰ τὰς συνταξιοδοτήσεις ἀναπηρίας συνεπείᾳ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων ἐνιαυσίαν παραγραφήν. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἀπορίψασα τὴν ὑπὸ 1 Δεκεμβρίου 1960 αἴτησιν συνταξιοδοτήσεως τοῦ αἰτοῦντος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ πρὸς συνταξιοδότησιν δικαίωμά του παρεγράφη, ἀκυρωτέα ὡς παράνομος τυγχάνει, καθισταμένης δεκτῆς τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ἰδιότητα παρά τούτῳ ἀσχολουμένων, ὥστε νά μή συμβαίνῃ τό ἄτοπον εἰς ἐπιχειρήσεις, ἀπασχολούσας γυναίκας, νά τοποθετῆται δυσανάλογος ἀριθμός ἀνδρῶν ἢ καί ἀντιστρόφως».

4) Πράγματι, ἡ νομολογία τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ἑρμηνεύουσα τήν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, εἶχε παγίως δεχθῆ ὅτι διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοστοῦ 7 ο)ο ὑπολογίζεται ἀπαν τό παρ' ἑκάστῃ ἐπιχειρήσει, ἀνεξαρτήτως φύλου, ἀπασχολούμενον προσωπικόν, ἡ δέ τοποθέτησις τῶν ὑποχρεωτικῶς προσληπτέων πρασατευομένων πολεμιστῶν ἐνεργεῖται εἰς ἑκάστην τῶν κατηγοριῶν τῶν ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καί ὑπηρετῶν, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρ' ἑκάστῃ τῶν κατηγοριῶν τούτων ὑπηρετούντων προσώπων, ἐκτός ἐάν ἡ φύσις τῆς ἐργασίας παρά τινι ἐπιχειρήσει εἶναι ταυτοῦτη, ὥστε νά ἐπιβάλληται, διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοστοῦ 7 ο)ο, ἰδιαίτερος ὑπολογισμός τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπασχολουμένων γυναικῶν, ἀπό τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὑπηρετοῦντος ἄρρενος προσωπικοῦ. (Σ.Ε. 2657)1960, 986)1960 403)1959, 625)1958, 1677)1957, κ.ἄ., ΕΕΔ 20, 186, 19, 757, 18, 441, 17, 860, 16, 1288).

5) Ἐν ὄψει τῶν προεκτεθέντων, σαφῶς συνάγεται, ὅτι, προκειμένου νά ἐνεργηθῶσι τοποθετήσεις πολεμιστῶν τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, κατά τήν ὑπό τούτου διαγραφομένην διαδικασίαν, εἰς τάς Στρατιωτικάς Μονάδας καί Ὑπηρεσίας (εἰς ἃς, ὡς προείρηται, ὑπηρετεῖ προσωπικόν ἐπί σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἤτοι τό συνήθως ἀποκαλούμενον «ἰδιωτικόν προσωπικόν»), διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ἐξ 7ο)ο ποσοστοῦ θέλει μέν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὁ συνολικός ἀριθμός τοῦ παρ' ἑκάστῃ Μονάδι ἢ Ὑπηρεσίᾳ ὑπηρετοῦντος ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ, κατ' ἀρχήν ἀνεξαρτήτως φύλου, ἀλλ' ὁ προκύπτων ἀριθμός τῶν τοποθετητέων θέλει ἐπιμερισθῆ εἰς ἑκάστην τῶν κατηγοριῶν ὑπαλλήλων, ἐργατοτεχνιτῶν καί ὑπηρετῶν, κατά λόγον τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ παρ' ἑκάστῃ τῶν κατηγοριῶν τούτων ὑπηρετοῦντος ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ. Ἰδιαίτερος ὑπολογισμός τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπηρετουσῶν γυναικῶν ἀπό τῶν ἀνδρῶν δέον νά ἐνεργῆται, ὅπου ἡ φύσις τῆς ἐργασίας προσιδιάζει εἰς τάς γυναῖκας (π.χ. καθαρίστριαι, δακτυλογράφοι), προκειμένου νά τοποθετηθῶσι γυναῖκες, προστατευόμεναι ὑπό τοῦ ὡς ἄνω νόμου (ἄρθρον 1 § 1 ἐδ. δ').

6) Ἐπί τοῦ ἑτέρου θέματος, ἐάν δηλονότι τό ποσοστόν τῶν προσληπτέων πολεμιστῶν ἀναφέρηται εἰς μόνους τούς ὑποχρεωτικῶς τοποθετηθέντας δι' ἀποφάσεως τοῦ κατά τό ἄρθρον 2 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 Συμβουλίου, χωρίς νά συνυπολογίζωνται οἱ ἄνευ τηρήσεως τῆς διαδικασίας ταύτης προσληφθέντες πολεμισταί, τήν λύσιν παρέχει ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ἔχουσα οὕτω:

«Ὁ ἀριθμός τῶν ἐφέδρων πολεμιστῶν, οἵτινες προσελήφθησαν ὑπό τῶν ὑποχρεώσεων τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου, βάσει τοῦ νόμου 751)1948, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπό τοῦ ν.δ. 1196)1949, συμψηφίζεται πρός τό ποσοστόν, ὅπερ ὑποχρεοῦνται νά προσλάβωσιν οὗτοι βάσει τοῦ παρόντος ἄρθρου. Ἐπίσης συμψηφίζεται καί ὁ ἀριθμός τῶν προσληφθέντων κατόπιν διαγωνισμοῦ, διενεργηθέντος ἀποκλειστικῶς καί μόνον μεταξύ αὐτῶν».

7) Ἐκ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως σαφῶς προκύπτει, ὅτι διά τήν ἐξεύρεσιν ἐάν κατά τήν διενεργουμένην ἑκάστοτε τοποθέτησιν καλύπτηται ἢ οὔ τό ποσοστόν 7 ο)ο, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν: α) Οἱ διά προγενεστέρων ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Προστασίας τοποθετηθέντες πολεμισταί, ἐπί τῇ βάσει τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, β) οἱ τοποθετηθέντες κατά τήν διαδικασίαν τοῦ προγενεστέρου νόμου 751)1948 καί γ) οἱ προσληφθέντες κατόπιν διαγωνισμοῦ, διεξαχθέντος ἀποκλειστικῶς μεταξύ πολεμιστῶν. (Βλ. Σ.Ε. 1018)1959). Λοιπόν δέ ὅτι ὁ νόμος 751)1948 δέν εἶχεν ἐφαρμογήν ἐπί τοῦ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου, ἕπεται ὅτι, προκειμένου νά ὑπολογισθῇ τό ἐξ 7 ο)ο ποσοστόν τῶν προσληπτέων, δέον νά ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν μόνον οἱ κατά τήν διαδικασίαν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντες ἤδη πολεμισταί, ὡς καί οἱ τυχόν προσληφθέντες κατόπιν διαγωνισμοῦ, διενεργηθέντος ἀποκλειστικῶς μεταξύ πολεμιστῶν. Ἄτοι δέν συνυπολογίζονται διά τήν ἐξεύρεσιν τοῦ ἐξ 7 ο)ο ποσοστοῦ τῶν προσληπτέων οἱ ἐλευθέρως ὑπό τῆς Ὑπηρεσίας προσληφθέντες, ἔστω καί ἂν συμπίπτῃ νά ἔχωσι τήν ἰδιότητα τοῦ πολεμιστοῦ.

Ἀπόλυσις πολεμιστῶν

2. Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης): **Ἐάν δύναται νά ἀπολυθῇ προστατευόμενος τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὁ ὁποῖος ὅμως δέν ἐτοποθετήθη ὑπό τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας παρά τῷ Δημοσίῳ, οὐδέ ἐπεκαλέσθη τοιαύτην ἰδιότητα κατά τήν πρόσληψίν του ἐνεργηθεῖσαν τήν 2.5.1960.**

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Διακοπῶν

Γνωμοδότησις 575)1963

Προεδρεύων ὁ Νομικός Σύμβουλος κ. ***Κ. Ρουμπάνης***

Εἰσηγητής ὁ Νομικός Σύμβουλος κ. ***Κ. Παπαμιχαλόπουλος***

Λοιπά μέλη: Οἱ κ.κ. Χ. Κωστόπουλος, Ν. Πλασσαρᾶς, Νομικοί Σύμβουλοι, Κ. Ταγκαράκης, Ν. Μπλιάτσος, Σ. Παταμιάνος, Α. Τομαρᾶς, Α. Γιαννουλάτος, Πάρεδροι

Ἐπί τοῦ ἐρωτήματος τούτου τό Νομικόν Συμβούλιον, τῇ εἰσηγήσει μας, ἐγνωμοδότησεν ὁμοφώνως, ὡς κατωτέρω ἐκτίθεται:

Ὁ ἀ.ν. 1836)1951 «περί τροποποιήσεως καί κωδικοποιήσεως τῆς νομοθεσίας περί προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ κλπ.», ὡς ἔχει οὗτος μετά τό ν.δ. 4185)1961 (βλ. ἀνεπίσημον κωδικοποίησιν ἐν ΕΕΔ 20. σελ. 1222), εἰς τό ἄρθρον 7 ὁρίζει: «1. Ἀπόλυσις τοποθετηθέντων δυνάμει τοῦ νόμου 751)1948, ν.δ. 1196)1949 καί τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 καί τῶν τοποθετουμένων ἐφεξῆς ἐπιτρέπεται εἰς τάς ἑξῆς περιπτώσεις καί ὑπό τάς κατωθι προϋποθέσεις:..». Κατωτέρω δέ τό ἄρθρον τοῦτο καθορίζει τάς περιπτώσεις καί προϋποθέσεις ταύτας καί περαιτέρω ὁρίζει: «2. Προκειμένου περί Δημοσίου καί τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου

ή άπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ ά.ν. 244)1936 ἀντικαθίσταται δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑφυπουργείου πρὸς ἐπιβολὴν πειθαρχικῶν ποινῶν Συμβουλίου κλπ. Ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἄνω διατάξεων τοῦ νόμου τούτου, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ διατάξεων, τῆς εἰδικῆς ταύτης προστασίας ἀπολαμβάνουν μόνον οἱ ἀπολυόμενοι, οἱ τοποθετηθέντες δυναμει τοῦ νόμου 751)1948, τοῦ ν.δ. 1196)1949 καὶ νῦν ἄρθρου 3 τοῦ ά.ν. 1836)1951, ἤτοι μόνον οἱ ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντες. Ἑπομένως, ὅτ' ὅσον ὁ εἷς τὸ ἐρώτημα δὲν ἔχει τοποθετηθῆ βάσει τῶν ὡς ἄνω νόμων, ἀλλὰ προσελήφθη οἰκειοθελῶς, δὲν ἀπολαμβάνει τῆς εἰδικῆς προστασίας ἀπολύσεως τῶν ἐν ἀρχῇ διατάξεων καὶ δύναται νὰ ἀπολυθῇ, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ μὴ εἰδικῶς προστατευόμενοι μισθωτοί, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἐπ' ἀριθ. 956 καὶ 976 Πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς κωδικοποιήθησαν διὰ τοῦ ά.ν. 913)1949. Ἀλλ' ἀφοῦ πρόκειται περὶ προστατευομένου τοῦ ά.ν. 1836)1951 καλὸν εἶναι νὰ τύχῃ οὗτος προστασίας ὑπὸ ἴσους ὅρους ἔναντι ἄλλων μὴ εἰδικῶς προστατευομένων (βλ. σχετικῶς ἐν ΕΕΔ 21, σελ. 787 καὶ 111, Γνωμ. Νομ. Συμβουλίου Κράτους 941)1960, ΕΕΔ 19, 1271, βλ. καὶ λοιπὴν νομολογίαν κλπ. εἰς ΕΕΔ 20, σελ. 1671).

II. ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΜΙΣΘΟΣ

Μισθὸς πρακτικῶν μηχανικῶν

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): Ἐὰν πρακτικὸς μηχανικὸς ἢ μηχανοδηγός, κεκτημένος κατὰ τὴν πρόσληψίν του τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν προσελήφθη καὶ ἐκτελεῖ, δίπλωμα ἢ πτυχίον, μεταγενεστέρως δὲ ἀποκτήσῃ νομίμως ὑψηλοτέρας τάξεως πτυχίον, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ τὸ ἐργασιακὸν του ἀντικείμενον, δικαιοῦται τοῦ διὰ τὴν τάξιν τοῦ νέου του πτυχίου ὁριζομένου ὑψηλοτέρου μισθοῦ ἢ θὰ ἐξακολουθήσῃ λαμβάνων τὸν μισθόν, ὅστις ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ προηγούμενον, κατωτέρας τάξεως, πτυχίον καὶ τῆς ἐργασίας, ἣν ἐκτελεῖ.

Νομικὸν Συμβούλιον Κράτους, Τμ. Α'

Γνωμοδοτήσεις 474)1963

Προεδρεύων ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. *Δ. Μαγγιώρος*

Εἰσηγητὴς ὁ Πάρεδρος κ. *Δ. Διακαΐας*

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Κατ' ἀρχήν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν α) π.δ/τος τῆς 8)8.3.1935, β. δ/τος τῆς 17.4 - 1.5.1936, γ) β.δ/τος τῆς 30.1 - 5.2.1937, δ) β. δ/τος τῆς 12)12.8.1948, ε) β. δ/τος τῆς 16 - 17.3.1950, στ) β.δ/τος τῆς 11 - 17.12.1953, ζ) β. δ/τος τῆς 2 - 8.8.1958 καὶ η) ὑπ' ἀριθ. 792)1960 β.δ/τος, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀσκῇ ἐπίβλεψιν ἢ συντήρησιν κινητηρίων μηχανῶν εἰς τὰ πάσης φύσεως ἐργοστάσια βιομηχανικὰ ἢ μή, οὐδὲ νὰ ἐνεργῇ μηχανολογικὰς ἐγκαταστάσεις, ἂν δὲν εἶναι ἐφωδιασμένος δι' ἀντιστοίχου διὰ τὴν ἣν κινεῖ, συντηρεῖ ἢ ἐγκαθιστᾷ μηχανὴν διπλώματος ἢ πτυχίου, χορηγουμένου κατόπιν ἐξετάσεων κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἀνωτέρω διατάγμασι ὁριζόμενα καὶ διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας, ἤτοι εἰς πρακτικὸν μηχανικὸν πρώτης τάξεως, εἰς πρακτικὸν μηχανικὸν δευτέρας τάξεως, εἰς πρακτικὸν μηχανικὸν τρίτης τάξεως καὶ εἰς μηχανοδηγόν. Δὲν ὑφίσταται σταθμοὶ τοῦ κτηθέντος πτυχίου κατωτέρου τῆς πρώτης τάξεως ἢ δευτέρας τάξεως κλπ., ἀλλὰ δύναται καὶ μετὰ τὴν ἀπόκτησιν πτυχίου πρακτικοῦ μηχανικοῦ, π.χ. δευτέρας ἢ τρίτης τάξεως, προσερχόμενος εἰς τὴν Ἐξεταστικὴν Ἐπιτροπήν, καθ' ὃν χρόνον ἐργάζεται, νὰ ἀποκτήσῃ πτυχίον μεγαλυτέρας τάξεως ἐκείνου, ὅπερ πρότερον κατεῖχεν.

Ἄλλ' ἕτερον τὶ κατέστατα ὅρια ἀποδοχῶν τῶν ἀνωτέρω πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν καθωρίσθησαν καὶ διέπονται καὶ ἤδη διὰ τῆς ἀπὸ 18.10.1958 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν, κυρωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 67404)14751)12.11.1958 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 306 τ. Β' Φ.Ε.Κ. 1958, κλιμακωθέντα εἰς δραχμὰς 2.850 μηνιαίως διὰ τὸν πρακτικὸν μηχανικὸν α' τάξεως, 2.100 διὰ τὸν β' τάξεως, 1.950 διὰ τὸν γ' τάξεως καὶ 1.850 διὰ τὸν μηχανοδηγόν.

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν προδιαληφθέντων β.δ/των καὶ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προκύπτει, ὅτι τὰ κατώτατα ὅρια μισθῶν τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν ἔχουν μὲν σχέσιν μὲ τὸ πτυχίον, ὅπερ κέκτηται ὁ ἐργαζόμενος πρακτικὸς μηχανικός, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶναι καὶ στάσιμα, οὐδὲ καθηλοῦνται εἰς τὸ ποσὸν, ὅπερ ἐλάμβανεν ὁ πρακτικὸς μηχανικός, π.χ. β' τάξεως, ἀλλὰ αὐξάνονται εἰς τὸ ὕψος τοῦ πρακτικοῦ μηχανικοῦ α' τάξεως, ἂν μετὰ τὴν πρόσληψίν του εἰς βιομηχανικὸν ἐργοστάσιον κλπ. μὲ τὸ προϊὸν τοῦ πρακτικοῦ μηχανικοῦ β' τάξεως ἀποκτήσῃ πτυχίον πρακτικοῦ μηχανικοῦ α' τάξεως.

Τὸ γεγονὸς ὅτι, καθ' ὃν χρόνον προσελήφθη, ἐκέκτητο πτυχίον πρακτικοῦ μηχανικοῦ β' τάξεως καὶ συντηρεῖ, ἐπιβλέπει καὶ ἐκτελεῖ μηχανὴν ἀναλόγου δυνάμεως πρὸς τὴν τοῦ πρότερου πτυχίου αὐτοῦ, οὐδόλως δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν εἰς τὴν προτέραν ἀντιμισθίαν αὐτοῦ, διότι ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας δὲν καθορίζει τὰς ἀποδοχὰς βάσει τῆς κινητηρίου μηχανῆς, ἀλλὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πτυχίου.

Βλαπτικὴ περίπτωσις διὰ τὸν ἐργοδότην δὲν ὑπάρχει, διότι δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν παρ' αὐτῷ πρακτικὸν μηχανικὸν, κεκτημένον πτυχίον ἀνωτέρου βαθμοῦ τοῦ οὗτινος πρότερον κατεῖχεν, ἀλλὰ πάντοτε κατόπιν καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὸς οὗτος ὁ ἐργοδότης δύναται, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμεῖ, νὰ προσλαμβάνῃ διὰ λόγους ἐξαιρετικῆς ἐπιμελείας διὰ τὰς μηχανάς αὐτοῦ, δι' ἃς προβλέπεται ἐκ τῶν β.δ/των πρακτικὸς μηχανικὸς π.χ. β' τάξεως, πρακτικῶν μηχανικῶν ἀνωτέρας τάξεως. Μόνον δὲν δύναται νὰ προσλάβῃ πρακτικῶν μηχανικῶν πτυχίου κατωτέρας τάξεως, ἐνῷ διὰ τὴν μηχανὴν αὐτοῦ προβλέπεται μηχανικὸς ἀνωτέρας τάξεως.

III. ΩΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὧραι ἐργασίας εἰς ἀρτοποιεῖα καὶ ποινικαὶ

κυρώσεις έπί παραβάσεως ταύτων

Περίληψις έρωτήματος (Υπουργείου Έργασίας): Περί της ισχύος του άρθρου 12 της ύπ' άριθ. 30023)19)1954 αποφάσεως Υπουργού Έργασίας «περί κανονισμού των ώρων εργασίας εν τοίς άρτοποιείοις».

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 659)1963

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. Δ. Μπαμπάτης
Εισηγητής ο Νομικός Σύμβουλος κ. Β. Σάββας

Έπί τού πρώσθεν ερωτήματος τό Νομικόν Συμβούλιον έγνωμοδότησεν ώς ακολούθως:

1) Διά τού άρθρου 50 § 3 του β.δ. 2698)1953 «περί διοικήσεως του Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, μεταρρυθμίσεως της περί αύτου νομοθεσίας, ώς και άλλων τινών διατάξεων» ωρίσθη, ότι «έφεξής οί όροι εργασίας των άρτεργατων καθορίζονται δι' αποφάσεως του Υπουργού Έργασίας». Βάσει των διατάξεων τούτων εξεδόθη ή ύπ' άριθ. 20023)19)1954 απόφασις του Υπουργού Έργασίας (Φ.Ε.Κ. 179, τεύχος Β'), δι' ής καθορίσθησαν οί όροι εργασίας των εν τοίς άρτοποιείοις εργαζομένων εις τας πόλεις, εις άς έχουσιν επεκταθή αί διατάξεις του νόμου 5245)1931, καί διά του άρθρου 1 ωρίσθη, ότι αί κατά 24ωρον ώραι εργασίας των εν τοίς άρτοποιείοις απασχολουμένων εργατών κλπ. δέν επιτρέπεται νά υπερβαίνωσι τας έκάστην, επιτρεπτώς δέ ωρίσθη τούτο, άφού καί τό ώραριον εργασίας άποτελεί όρους εργασίας (ούτω καί Σ.Ε. 301)1955, ΕΕΔ 14, σελ. 1087), διότι διά τού άρθρου 12 ωρίσθη, ότι «οί παραβάται διώκονται καί τιμωρούνται κατά τας διατάξεις του άρθρου 3 του β.δ. της 25.8)25.9.1920 «περί κωδικοποιήσεως των περί υγιεινής καί ασφαλείας των εργατών διατάξεων», ώς εκωδικοποιήθη υπό του άρθρου 1 του νόμου 2919)1920 περί τροποποιήσεως καί συμπληρώσεως εργατικών τινων νόμων».

2) Απορράσεις ποινικών τινων Δικαστηρίων (5668)1962 Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης, ώς ήρτείου, 3078)1963 Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Πατρών) έκριναν, ότι αί διά τού μνηθέντος άρθρου 12 καθιερούμεναι ποινικαί κυρώσεις διά την παράβασιν των περί ώρων εργασίας διατάξεων της υπουργικής ταύτης αποφάσεως εξεδόθησαν άνευ νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως, διότι διά τού ρηθέντος άρθρου 50 § 3 του ν.δ. 2698)1953 εξουσιοδοτείται μέν ο Υπουργός Έργασίας, όπως καθορίζη τους όρους εργασίας, πλην δέν ορίζει τό άρθρον τούτο καί την ποινην διά την παράβασιν των καθοριζομένων όρων εργασίας, ούτε εξουσιοδοτεί τον καθορισμόν της ποινής διά της περί ής ή εξουσιοδότησις υπουργικής αποφάσεως, δεχθείσαι τελικώς ότι διά την παράβασιν του ωραρίου των εις τά άρτοποιεία εργαζομένων δέν ωρίσταται νόμος προς καθιέρωσιν της πράξεως ταύτης ώς αξιοποίνου».

3) Άλλά έν προκειμένω δέν ωρίσταται θέμα εξουσιοδοτήσεως εκ του ν.δ. 2698)1953. Έν άλλαις λέξεσιν αί διατάξεις, αί καθιδρύουσαι την πράξιν της παραβάσεως των περί ώρων εργασίας ωρίζομένων ώς αξιοποίνων, δέν είναι αί του άρθρου 12 της μνησθείσης υπουργικής αποφάσεως, άλλα αί του άρθρου 3 του νόμου Γ'ΨΛΔ'/1911, περιεχόμεναι εις τό από 25.8 - 5.9.1920 β.δ. «περί κωδικοποιήσεως των περί υγιεινής καί ασφαλείας των εργατικών διατάξεων.» (Γεν. Κωδικοποιήσεις Νομοθεσίας Α' σελ. 507), άπλως δέ διά του άρθρου 12 της άνωτέρω υπουργικής αποφάσεως γίνεται αναφορά εις τας ισχυούσας ταύτας διατάξεις, ώς άπαξ τοιούτο συμβαίνει εις άπαντα σχεδόν τά βάσει της εξουσιοδοτήσεως του άρθρου 2 του νόμου Γ'ΨΛΔ' εκδοθέντα κατά καιρούς διά τον κανονισμόν των ώρων εργασίας κατά επιχειρήσεις διατάγματα, έν οίς ατερεοτύπως αναφέρονται όσα έν τω άνωτέρω άρθρω 12 της αποφάσεως αναγράφονται, χωρίς ποτέ νά γεννηθή ζήτημα, ότι διά των διατάξεων τούτων, των κατ' εξουσιοδότησιν του άρθρου 2 του νόμου Γ'ΨΛΔ' εκδοθέντων ώς άνω διαταγμάτων, καθιερούντο τό πρώτον δι' αύτων αί ποινικαί κυρώσεις (βλ. τοιαύτα διατάγματα, ώς και τό εις αντικατάστασιν τούτων εκδοθέν ένιαίον β.δ. 27.6 - 4.7.1932 «περί καθιερώσεως καί συμπληρώσεως των περί Δώρου εργασίας διατάξεων» άρθρον 18 εν τη άνωτέρω κωδικοποιήσει Β' σελ. 535 έπ., β.δ. 14 20 Σεπτεμβρίου 1913 «περί κανονισμού ώρων εργασίας εν τοίς άρτοποιείοις», άρθρον 11 εν τη αύτη κωδικοποιήσει 11' σελ. 532). Αί διατάξεις λοιπόν αύται του άρθρου 3 του ν. Γ'ΨΛΔ' περί υγιεινής καί ασφαλείας των εργαζομένων κ.λ περί ώρων εργασίας, βασικαί καί θεμελιώδεις της Εργατικής Νομοθεσίας, ορίζουσιν ότι πάς παραβαίνων τάς διατάξεις του νόμου τούτου καί των προς εφαρμογήν αύτου διαταγμάτων καί ειδικών κανονισμών τιμωρείται, άν δέν υπάρχη περίπτωσις εφαρμογής αύστηροτέρων διατάξεων του Ποιν. Νόμου, διά χρηματικής ποινής καί φυλακίσεως κατά τά λεπτομερέστερον εν αύταις ορίζόμενα.

4) Η συγκεκριμένη ρύθμισις των όμοιβών άρτεργατών καί υποχρεώσεων άρτοποιών καί άρτεργατών καί των ώρων εργασίας εν τοίς άρτοποιείοις προς παρασκευην του άρτου, γενομένη διά των νόμων 3756)1929 καί ν. 5245)1931 (κωδικοποιήσις ΙΔ σ. 479 έπ.), κατ' ούδέν μετέβαλε τά άνωτέρω ώς προς τό θέμα των ποινικών κυρώσεων. Απλώς διά του άρθρου 5 του νόμου 5245)1931 ωρίσθη, ότι επιτρέπεται, ίνα διά διατάγματος κανονισθώσι τά των ώρων εργασίας εις τά άρτοποιεία προς παρασκευην του άρτου, ήτις ρύθμισις μετά τό εν αρχή αναφερθέν ν.δ. 2698)1953 γίνεται πλέον δι' αποφάσεως του Υπουργού Έργασίας, δέν υπήρχε δέ λόγος όπως διαλάβωσιν αί διατάξεις αύται καί περί ποινικών κυρώσεων, διότι περί της ύλης ταύτης της παραβάσεως του ωραρίου εργασίας των εργαζομένων γενικώς ύφίστατο ήδη νομοθετική ρύθμισις διά των βασικών διατάξεων του άρθρου 3 του ν. Γ'ΨΛΔ', έκτός έάν εν τη βουλήσει του Νομοθέτου του ν. 5245)1931 έκειτο τυχόν όπως, κατ' έξαίρεσιν, προκειμένου περί του ωραρίου των άρτεργατών, μή υφίστανται του λοιπού τοιαύται ποινικαί κυρώσεις, όπότε όμως ρηταί αναντιλέκτως θά έδει νά ήσαν αί περί τούτου

διατάξεις του.

IV. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ ΦΟΡΤΟΕΚΦΟΡΤΩΝ

Προϋποθέσεις εκδόσεως αύτών

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας): Έάν είναι επιτρεπτή ή χορήγησις επαγγελματικού βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτού εις καταδικασθέντα το έτος 1955 εις κάθειρξιν 5 ετών και πενταετή στέρησιν των πολιτικών του δικαιωμάτων επί έπαπλανήσει παίδων.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 629)1963

Προεδρεύων ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Σ. Ρομπάνος*

Εισηγητής ο Νομικός Σύμβουλος κ. *Β. Σάββας*

Έπι τού πρόσθεν ερωτήματος το Νομικόν Συμβούλιον εγνωμοδότησεν ως ακολούθως:

Κατά το άρθρον 4 του ν.δ. 1254)1949 «περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως ενίων διατάξεων των περί φορτοεκφορτωτών νόμων (Φ.Ε.Κ. 288) οι διά βιβλιαρίου επαγγελματικής ταυτότητος φορτοεκφορτωτού εφοδιαζόμενοι έγγραφαι δέον να έχουν τα ακόλουθα προσόντα: α) . . . β) . . . γ) . . . δ) Να μη έχωσι καταδικασθή επί αδικήματι, επιφορούντι τας κυρώσεις των άρθρων 22 και 24 του Ποινικού Νόμου (παλαιού). Έν τής διατυπώσεως ταύτης του νόμου συνάγεται, ότι ο νομοθέτης δέν ανεφέρθη εις τα εν ταις άρθροις ταύτοις του παλαιού Ποινικού Νόμου αναφερόμενα αδικήματα (κλοπή, υπεξαίρεσις, απάτη, παραπλάνησις, ψευδής δια χειρογράφου δποχρεώσεως ενώπιον του δικαστηρίου, ψευδής καταμήνυσις ή συκοφαντία, πλημμελήματα αφορώντα το νομίσματα ή προσβάλλοντα τα ήθη, πράξεις των εν τέλει ή άλλων δημοσίων υπηρεσιών των), άλλ' ανεφέρθη εις τας κυρώσεις, τας προβλεπομένας επί καταδίκη δια τοιαύτα αδικήματα, ως παρεπόμενας ποινάς της καταδίκης των, αί κυρώσεις δε αύται κατά τα άρθρα ταύτα είναι ή αποστέρησις των πολιτικών δικαιωμάτων, επιφερούσα τα εν τοις άρθροις 21 και 24 του αύτου Ποινικού Νόμου αναφερόμενα αποτελέσματα. Τοιαύται κυρώσεις μετά την κατάργησιν του παλαιού Ποινικού Νόμου δπό του από 1 Ίανουαρίου 1951 ισχύοντος Ποινικού Κώδικος (1499) 1950) νοούνται ήδη αί εν τοις άρθροις 59 και έπόμ. αύτου αναφερόμεναι, συμφώνως προς τας διατάξεις του άρθρου 462 του νέου Ποινικού Κώδικος, καθ' ας, όπου εν τω Στρατιωτικώ Ποινικώ Κώδικι και άλλοις ειδικοίς νόμοις γίνονται παραπομπαί εις τα άρθρα του καταργουμένου Ποινικού Νόμου, αί παραπομπαί αύται νοούνται γινόμεναι εις τας αντιστοίχους διατάξεις του Ποινικού Κώδικος, αντίστοιχοι δε διατάξεις είναι αί των προαναφερθεισών άρθρων 59 και έπ.

Κατά το άρθρον 59 ή καταδίκη εις θανατικήν ποινήν ή ισόβιον κάθειρξιν συνεπάγεται αυτοδικαίως την διαρκή αποστέρησιν των πολιτικών δικαιωμάτων του καταδικασθέντος και εις κάθειρξιν ορίστου διαρκείας την δεκαετή αποστέρησιν των δικαιωμάτων τούτων. Κατά το άρθρον 60 επί καταδίκης εις πρόσκαιρον κάθειρξιν καταγινώσκεται πρόσκαιρος αποστέρησις διαρκείας δύο μέχρι δέκα ετών, ως προς δε τα αποτελέσματα της αποστερήσεως το άρθρον 63 ορίζει, ότι αύτη επί μεν της πρώτης περιπτώσεως του άρθρου 59 είναι διαρκής, επί δε της δευτέρας περιπτώσεως, ως και της περιπτώσεως του άρθρου 60, κατά τον εν τω νόμω ή τη αποφάσει οριζόμενον χρόνον, έπάγεται δε αύτη κατά τας χρονικάς ταύτας διακρίσεις ανικανότητα αποκτήσεως δημοσίων, δημοτικών αξιωμάτων του καταδικασθέντος, των κατεχομένων υπ' αύτου δημοσίων, δημοτικών θέσεων παντός βαθμού εν τη στρατιά κλπ., ως και την ανικανότητα να ψηφίση εν πολιτικαίς, δημοτικαίς εκλογαίς και να εκλέγηται κατ' αύτας, ως και να αποτελή μέλος ένόρκων δικαστηρίων και να διορίζηται πραγματογνώμων παρ' οιασδήποτε Δημοσίας Άρχής.

Έν προκειμένω ο ζητών επαγγελματικόν βιβλιάριον φορτοεκφορτωτού έχει καταδικασθή δια της υπ' αριθ. 24 της 22.1.1955 αποφάσεως του Δικαστηρίου των εν Άγρινίω Συνέδρων των πολιτικών του δικαιωμάτων επί μίαν πενταετίαν. Συνεπώς, εφ' όσον η κύρωσις της αποστερήσεως των πολιτικών δικαιωμάτων ήτο πενταετούς διαρκείας και παρήλθεν ήδη η πενταετία, παρέπεται, κατ' εφαρμογήν των προκειμένων διατάξεων του άρθρου 63, ορίζουσων επί της προκειμένης περιπτώσεως περιορισμένης χρονικής διαρκείας ανικανότητας, ότι δέν υφίσταται σήμερον κώλυμα εκ των διατάξεων του άρθρου 4 του ν.δ. 1254)1949 προς χορήγησιν του αιτουμένου επαγγελματικού βιβλιαρίου.

V. ΑΔΕΙΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Μισθωτοί εποχιακών επιχειρήσεων

Περίληψις ερωτήματος (Υπουργείου Εργασίας): Έάν η εργασία των κινηματογραφικών και θεατρικών επιχειρήσεων δέον να χαρακτηρισθή ως εποχιακή τοιαύτη κατά την έννοιαν του άρθρου 2 § 8 του Α.Ν. 539)1945, εν σχέσει προς την χορήγησιν ή μή άδείας εις τους μισθωτούς των επιχειρήσεων τούτων.

Νομικού Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 801)1963

Προεδρεύων ο Άντιπρόεδρος κ. *Δ. Μπαρμπάτης*

Εισηγητής ο Πάρεδρος κ. *Δ. Διακατάς*

Έπι τού πρόσθεν ερωτήματος το Νομικόν Συμβούλιον εγνωμοδότησεν ως ακολούθως:

Διά τους μισθωτούς, τους εκμισθούντας την εργασίαν αύτών εντελώς ή ουσιωδώς, πληρωθή πρόνοια, ίνα κατ' έτος ο μισθωτής της εργασίας αύτών χορηγή άδειαν, σκοπός της οποίας είναι η ανανέωσις και διατήρησις των δυνάμεων του εργαζομένου.

Προς τον σκοπόν τούτον έτέθη εις εφαρμογήν από της 27 Σεπτεμβρίου 1945 ο υπ' αριθ. 539)1945 Α.ν., εν άρθρω 1 § 1 του οποίου ορίζονται αί υποκείμεναι επιχειρήσεις ή εργασίαι εις τας διατάξεις του νόμου τούτου. Έν παραγράφω 1 του άρθρου 2 του αύτου νόμου ορίζεται, ότι «πάς μισθωτός μετά συνεχή απασχόλη-

σιν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν, τὸ ὁποῖον ἐν τοῖς ἑπομένοις θὰ ἀποκαλῆται, χάριν συντομίας, βασικὸς χρόνος, δικαιοῦται καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἀδείας, μετ' ἀποδοχῶν, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια ὁρίζεται . . . κλπ.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης σαφῶς συνάγεται, ὅτι, διὰ νὰ τύχῃ ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἐργασίας τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προειρημένου ἀ.ν. 539)1945 ὁ ἐκμισθῶν τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ μισθωτὸς πρέπει νὰ ἔχῃ συνεχῆ ἀπασχόλησιν παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ τοὐλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποκλείονται τῆς λήψεως ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν οἱ μισθωταὶ οἱ ἐκμισθοῦντες τὴν ἐργασίαν αὐτῶν εἰς ἐπιχειρήσεις ἢ ἐργασίας ἐποχιακῶς ἐργαζομένας, καὶ μὴ ἔχοντες συνεχῆ ἐπὶ ἓν τοὐλάχιστον ἔτος ἀπασχόλησιν. Διὰ τοὺς μισθωτοὺς τούτους ἐν παραγράφῳ 8 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ προειρημένου ἀ.ν. 539)1945 ἐλήφθη πρόνοια, ἵνα διὰ διατάγματος, προκαλουμένου ἀπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας, μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἐργασίας, θέλουσιν ὁρισθῇ αἱ προϋποθέσεις χορηγήσεως ἀδείων εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐποχιακῶς λειτουργουσῶν ὑποκειμένων ἐπιχειρήσεων τοῦ ἄρθρου 1 § 1 τοῦ νόμου τούτου.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι λόγῳ καὶ κλιματολογικῶν συνθηκῶν αἱ κινηματογραφικαὶ καὶ θεατρικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐν Ἑλλάδι ἐργάζονται ἐποχιακῶς καὶ ἑπομένως οἱ μισθωτοὶ τῶν ἐργαζομένων εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας δὲν ἔχουσι συνεχῆ ἐπὶ ἓν ἔτος τοὐλάχιστον ἀπασχόλησιν, δὲν δικαιοῦνται ταύτης, ἐτησίας μετ' ἀποδοχῶν ἀδείας, εἰ μὴ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ διὰ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 προβλεπομένου β.δ/γματος, ἡ μὴ ἔκδοσις τοῦ ὁποίου μετὰ τοσοῦτον χρόνον ἀπὸ τῆς 26.9.1945 δὲν θὰ ἀπέκλεισε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 666 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὡς ἐγένετο δεκτὸν (Α.Π. 262)1959 καὶ γνωμοδότησις Ν.Σ.Κ. 144)1963) καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ. ν. 539)1945 (ναυτιλιακαί, γεωργικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ οἰκότων προσωπικόν), ἂν καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ δὲν ὡρίζετο ὅτι ἡ παροχὴ τῆς ἀδείας ἀπαιτεῖ ὡς προϋπόθεσιν τὴν ἐπὶ ἓν ἔτος συνεχῆ ἀπασχόλησιν τοῦ ἐργαζομένου.

VI. ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Δικαίωμα ἀσθενούντων

Περίληψις ἐρωτήματος (Ὑπουργείου Ἐργασίας): **Ἐὰν νοσηλευτικοὶ καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι, ἀσθενοῦντες καὶ παραμένοντες ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐπὶ 1 - 3 ἡμέρας, δικαιοῦνται μετὰ ταῦτας καὶ τῆς ἡμερησίας ἀναπαύσεως των (ρεπό) κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἀπέσχον τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἀσθενείας.**

Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους, Τμ. Β'

Γνωμοδότησις 815)1963

Προεδρεύων ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. **Δ. Μπαρμπάτης**

Εἰσηγητὴς ὁ Νομικὸς Σύμβουλος κ. **Β. Σάββας**

Ἐπὶ τοῦ πρόσθεν ἐρωτήματος τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμοδότησεν ὡς ἀκολούθως:

Τὰ περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως τοῦ κατωτέρου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑγειονομικῶν ἱδρυμάτων καὶ καταστημάτων ἐν γένει (νοσοκομείων, κλινικῶν κλπ.) ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 199)1936 «περὶ τροποποιήσεως ἐργατικῶν τινων νόμων», ἄρθρον 1 § 8, ὁρίζεται δὲ ἐν αὐτῷ, ὅτι ὅπαν τὸ κατώτερον ὑγειονομικὸν προσωπικὸν δικαιοῦται 24ώρου κατὰ 15ήμερον ἀναπαύσεως ἢ 12ώρου τοιαύτης καθ' ἑβδομάδα. Αἱ διατάξεις αὗται ἀποτελοῦσιν ὡς πρὸς τὸ προσωπικὸν τοῦτο μερικὴν τροποποίησιν τῶν περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως ἐργατῶν κλπ. διατάξεων τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ π.δ. τῆς 8)11 Μαρτίου 1930 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως», αἵτινες ἰσχύουν καὶ ἐπ' αὐτοῦ (συνδυασμὸς παραγράφου 2 ἄρθρου 12 καὶ περιπτώσεως 12 ἄρθρου 8 τοῦ π. δ/τος.) Ἡ νομοθετικὴ αὕτη πρόνοια ἐλήφθη, διότι τὸ προσωπικὸν τοῦτο δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως διατάξεις, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ προαναφερθέντος π. δ/τος, ὑποχρεούμενον ὅπως ἐργάζηται καὶ κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας, ἀκόπως δὲ τῶν διατάξεων τούτων, ὡς καὶ τῶν τοῦ μνημονευθέντος π. δ/τος, εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ μίαν ἡμέραν λόγῳ τῆς κατωτέρω ἀναφερομένης, ἣν ὁρίζεται κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος. Αἱ διατάξεις αὗται δέον νὰ ἔχωσιν ἐφαρμογὴν καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς ἀσθενήσῃ ἐπὶ 1 ἕως 3 ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, διότι ὑφίσταται ἡ ἐκ τῆς ἀσθενείας καταπόνησις, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 § 5 τοῦ νόμου 2112)1920, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ νόμου 4558)1930, ἡ ταυτότης βραχυτάτης διαρκείας ἀσθενείας κατ' οὐδὲν ἐπηρεάζει τὴν σχέσιν ἐργασίας καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 657 τοῦ Α.Κ. ὁ ἀσθενῶν μισθωτός, καίτοι μὴ ἐργασθείς, δικαιοῦται τοῦ μισθοῦ τῶν ἡμερῶν ἀσθενείας του, λογιζόμενος πλασματι ὡς ἐργασθείς. Ἑρμηνευτικὸν βοήθημα παρέχεται καὶ ἐκ τῶν περὶ ἀδείων τῶν μισθωτῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 667 τοῦ Α.Κ. καὶ τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, καθ' ἃς πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων ἐπιδιωκομένου σκοποῦ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ μισθωτοῦ δὲν ὑπολογίζεται εἰς τὸν χρόνον τῆς δικαιουμένης ἀδείας ὁ χρόνος τῆς βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, λογιζόμενος πλασματι ὡς χρόνος ἀπασχολήσεως του παρὰ τῷ ἐργοδότῃ. Συνεπῶς ἡ ἀποχὴ λόγῳ ἀσθενείας δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν συνήθη τάξιν τῆς χορηγήσεως ἡμέρας ἀναπαύσεως (ρεπό) εἰς τὸν μισθωτὸν καὶ ὅτι οὗτος, ἐπαναλαμβάνων τὴν ἐργασίαν του μετὰ τὴν ἀποθεραπείαν του, δικαιοῦται νὰ ἀναπαυθῇ, ὡς θὰ ἀναπαύετο, καὶ ἐὰν δὲν παρενεβάλλετο ἡ ἀσθένειά του. Τὰ ἀνωτέρω, ὡς ἰσχύοντα ἐπὶ παντὸς μισθωτοῦ, ἰσχύουν καὶ ἐπὶ τῶν μισθωτῶν, περὶ ὧν τὸ ἐρώτημα.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ

Ὑπὸ τῆς Συντάξεως

Κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ ν. δ. 4104/1960 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς νομοθεσίας περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων κλπ.» (ΕΕΔ 19, 1161) αἱ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ οἱουδήποτε Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως ἢ Πολιτικῆς εἰσφοραὶ ἡσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου ὑπολογίζονται εἰς τὸ ἀπολαβαίον, προκειμένου περὶ ἀσφαλίσεως ἀπασχολουμένου συνταξιούχου τοῦ Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ συνταξιούχων, ὧν τὸ ἐκ τῆς συντάξεως ἢ τὸ ἐκ τῶν συντάξεων καὶ βοηθημάτων ἢ μερισμάτων τύπου συντάξεως συνολικὸν μηνιαῖον εἰσόδημα εἶναι μικρότερον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἀμοιβῆς ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου, ἡξημένων κατὰ 50 ο/ο. Ὡσαύτως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογήν, προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου.

Διατί εἰσήχθη ἡ διάταξις αὕτη ἐπεξηγεῖται εἰς τὴν σχετικὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν (ΕΕΔ 19, 1168), κατὰ τὴν ὁποίαν σκοπεῖται ἡ ἀντιμετώπισις ἑνὸς τινος μέτρου τοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον ἔχει δημιουργηθῇ ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως συνταξιούχων, ἐν ὄψει τῶν ὑφισταμένων δυσχερειῶν ἐξευρέσεως ἐργασίας διὰ τὰ κατ' ἔτος προστιθέμενα νέα πρόσωπα εἰς τὸ ἐργατικὸν δυναμικὸν τῆς χώρας. Διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης προσθέτου εἰσφορᾶς τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἀπασχολουμένων συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου ἢ Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ προσδοκᾶται ἀφ' ἑνὸς μὲν περιορισμὸς τῶν ἤδη ἀπασχολουμένων συνταξιούχων εἰς ἐργασίας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἠδύναντο νὰ ἀπασχοληθοῦν ἕτερα νεαρὰ πρόσωπα, ἀφ' ἑτέρου δὲ μικρὰ ἐνίσχυσις τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, ὁ ὁποῖος, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, φέρει τὸ βάρος τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν ὑπὸ τῶν οὕτως ἀπασχολουμένων συνταξιούχων ἐκτοπιζομένων ἐκ τῆς ἐργασίας προσώπων.

Περαιτέρω διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ν.δ. 4197/1961 (ΕΕΔ 20, 1469) ὡρίσθη, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 § 1 τοῦ ν. δ. 4104/1960 προβλεπόμεναι ἡξημέναι εἰσφοραὶ ἡσφαλισμένου καὶ ἐργοδότου περιορίζονται μόνον εἰς τὰς ἀναλογούσας τοιαύτας εἰς τὸν κλάδον συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν λοιπῶν Ὀργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως.

Εἶναι ἤδη ἐνδιαφέρον νὰ σημειωθῇ, ὅτι κατὰ γενομένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἑρμηνείαν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 4104/1960 λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς τοῦ ἀρρένος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ πλήρες ὡράριον ἀπασχολουμένου ἐνηλίκου καὶ μὴ κεκτημένου ἑτέρας προϋποθέσεις προϋπηρεσίας ἢ οἰκογενειακῶν βαρῶν. (Ἐγγρ. Ὑπουργείου Ἐργασίας 47398/1454/1961, ΕΕΔ 21, 831, οὕτω καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 84/1962 ἐγκύκλιος τοῦ Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 21, 831), ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνολικοῦ μηνιαίου εἰσοδήματος ἐκ συντάξεως ἢ συντάξεων καὶ βοηθημάτων ἢ μερισμάτων τύπου συντάξεως θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ ποσὸν τούτων, χωρὶς νὰ ἀφαιροῦνται προηγουμένως αἱ νόμιμοι ἐπ' αὐτῶν κρατήσεις (Ἐγγρ. ὑπ' ἀριθ. 47398/1454/1961 Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΕΕΔ 21, 831, οὕτω καὶ Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 711/1963, ΕΕΔ 22, 1345).

Τὸ κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς τοῦ ἐνηλίκου ἄρρενος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἶναι ἀπὸ 1ης Μαΐου 1963, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 28/1963 ἀπόφασιν τοῦ Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν, κηρυχθεῖσαν ἐκτελεστὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89850/5636/1963 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ΕΕΔ 22, 1421), δραχμαὶ 1550 καὶ βάσει αὐτοῦ ὑπολογίζεται τὸ ἐξοπλισμα τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως κλπ. κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 4104/1960, (νὰ ἐξευρεθῇ, ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι ὑποχρεώσεως τῆς διπλασίας εἰσφορᾶς.

Ἐξαιροῦνται τῆς ὑποχρεώσεως διπλασίας εἰσφορᾶς οἱ ὡς ἀνάπηροι πολέμου συνταξιοδοτούμενοι, διότι, ὡς ἐρμηνεύθη (Γνωμοδότησις ὑπ' ἀριθ. 96/1961 Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ΕΕΔ 20, 389), διὰ τῆς φράσεως τοῦ νόμου «συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου» νοοῦνται προδήλως τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, εἰς ἃ ἔχει ἀπονεμηθῇ σύνταξις ὑπὸ τοῦ Κράτους κατὰ τὰς κειμένας συνταξιοδοτικὰς διατάξεις, συνεπείᾳ διανυθείσης ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, διάφορος δὲ εἶναι ἡ κατηγορία τῶν ἀναπήρων πολέμου, ἤτοι τῶν προσώπων ἐκείνων, ἅτινα ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντος τῆς στρατεύσεως ὑπέστησαν βλάβην τῆς ὑγείας αὐτῶν. (Οὕτω καὶ ἐγκύκλ. ὑπ' ἀριθ. 61/1961 Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 20, 566).

Ἐξαιροῦνται ἐπίσης οἱ ἐπιδοματοῦχοι τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς (Ἐγκύκλ. 61/1961 Ι.Κ.Α., ΕΕΔ 20, 566) καὶ κατηγορίαι τινὲς προσώπων, τῶν ὁποίων ἡ ἀπασχόλησις κρίνεται ἀναγκαία δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ἄρθρον 10 ν.δ. 4104/1960), ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν (Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους 110/1962, ΕΕΔ 21, 491).

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

693)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων.

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 205 τῆς 27 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4096)1960 «περὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 23764)29.4.1963, 45678)14.9.1963 καὶ 45707)16.9.1963 ἀναφορῶν τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, διατυπωθεῖσαν κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 115)18.7.1963 καὶ 122 19.9.1963 συνεδριάσεις αὐτοῦ τῆς ΙΒ' περιόδου. 4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 708)1963 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 78 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων προστίθεται παράγραφος ὑπ' ἀριθ. 7, ἔχουσα οὕτω:

«7. Ἠσφαλισμένοι, συμπληρώσαντες τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ τὸν ἀπαιτούμενον συντάξιμον χρόνον διὰ τὴν θεμελίωσιν του εἰς σύνταξιν δικαιώματος λόγῳ γήρατος, δύνανται τῇ αἰτήσει των νὰ ἀπαλλάσσωνται τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ κλάδου συντάξεων ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως των μηνός.

Ἄρθρον 2

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 81 τοῦ ἄνω Καταστατικοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἀπὸ τῆς 1.10.1963 ἡ ὑποχρεωτικὴ μηνιαία εἰσφορὰ τῶν ἠσφαλισμένων ὁρίζεται ὡς ἀκολούθως:

		Δραχμαί
Α' Ἀσφαλιστικὴ κατηγορία		125
Β'	»	180
Γ'	»	240
Δ'	»	300
Ε'	»	360

Ἄρθρον 3

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 92 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου ἢ ἠσφαλισμένου, ἐπελθόντος μετὰ τὴν 1.1.1963 καὶ συμπληρώσαντος 10ετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν, ἐξ ἧς 3ετῆ συνεχῆ πραγματικὴν τοιαύτην πρὸ τοῦ θανάτου, δικαιοῦνται συντάξεως τὰ ἐν τοῖς ἑπομένοις ἐδαφίοις ὁριζόμενα μέλη οἰκογενείας τοῦ θανόντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτοῖς προβλεπομένους περιορισμοὺς καὶ προϋποθέσεις».

Ἄρθρον 4

Ἐν τέλει τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 92ε τοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ προστίθεται διάταξις, ἔχουσα οὕτω:

«Ἀπὸ τῆς 1.10.1963 τὰ ποσὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου χορηγουμένων συντάξεων κατ' ἀσφαλιστικὰς κατηγορίας διὰ τοὺς ἠσφαλισμένους, τῶν ὁποίων ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος τοῦ γήρατος ἢ τῆς ἀναπηρίας καὶ ἡ συνεπείρ ταύτης διακοπὴ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐπῆλθε μετὰ τὴν 1.10.1963 καὶ οἵτινες διήνυσαν ἐν ἐνεργῷ ἀσφαλίσει μετὰ τὴν 1.10.1963 ὁλόκληρον τὸν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 89 καὶ 90 τοῦ Καταστατικοῦ προβλεπόμενον συντάξιμον χρόνον εἰς μίαν ἀσφαλιστικὴν κατηγορίαν καθορίζεται ὡς ἀκολούθως:

				Δραχμαί
Α'	Ἀσφαλιστικὴ	κατηγορία	δραχμαί	840
Β'	»	»	»	1.100
Γ'	»	»	»	1.380
Δ'	»	»	»	1.660
Ε'	»	»	»	1.960

Ἄρθρον 5

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 92ε τοῦ ὡς ἄνω Καταστατικοῦ τροποποιεῖται ὡς ἀκολούθως:

Ἀπὸ τῆς 1.10.1963, καταργουμένου τοῦ συστήματος ὑπολογισμοῦ τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Ταμείου χορηγουμένου ποσοῦ συντάξεως ἐνεργεῖται ὡς ἀκολούθως:

Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένου, ὅστις διήνυσε τὸν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου χρόνον εἰς διαφόρους ἀσφαλιστικὰς κατηγορίας τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ὁρίζεται, δι' ἕκαστον ἔτος ἀσφαλίσεως καὶ μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν, ὅστις ἀπαιτεῖται, κατὰ περίπτωσιν, διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ δικαιώματος εἰς σύνταξιν, εἰς ποσοστὸν α) 1)20, προκειμένου περὶ συνταξιοδοτήσεως δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς περιπτώσεως β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 89, β) 1)25, προκειμένου περὶ συνταξιοδοτήσεως δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς περιπτώσεως γ' τῆς ὡς ἄνω παραγράφου καὶ γ) 1)35, προκειμένου περὶ συνταξιοδοτήσεως δυνάμει τῆς περιπτώσεως α' τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω παραγράφου, τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τοῦ προβλεπομένου διὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν κατηγορίαν, εἰς ἣν ὑπήγετο ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὸ ἀντίστοιχον ἡμερολογιακὸν ἔτος, τῆς κλίμακος μὲν 800 - 1.700 διὰ τὰ πρὸ τῆς 1.10.1963 ἔτη ἀσφαλίσεως, τῆς κλίμακος δὲ 840 - 1.960 διὰ τὰ μετὰ τὴν 1.10.1963 ἔτη ἀσφαλίσεως.

Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένου, συμπληρώσαντος χρόνον ἀσφαλίσεως μείζονα τοῦ κατὰ

περίπτωσιν προβλεπομένου διά την θεμελίωσιν δικαιώματος εἰς σύνταξιν, διά τον ὑπολογισμόν τοῦ κατά τό προηγούμενον ἐδάφιον ποσοῦ συντάξεως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τα ἔτη ἀσφαλίσεως τά διανυθέντα εἰς τας ἀσφαλιστικάς κατηγορίας, διά τάς ὁποίας προβλέπεται ἀνωτέρω κατά ποσόν σύνταξις.

Αἱ κατά τά ἄρθρα 90 καί 92 τοῦ Καταστατικοῦ προβλεπόμεναι συντάξεις λόγῳ ἀναπηρίας καί θανάτου ὑπολογίζονται κατά τά ἀνωτέρω καθοριζόμενα καί ἀνά ἓν εἰκοστόν τῆς ἀναλογούσης συντάξεως δι' ἕκαστον ἔτος πραγματικῆς ἀσφαλίσεως μέχρι συμπληρώσεως 20ετίας».

Εἰς τον Ἡμέτερον ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν την δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Νοεμβρίου 1963

—

708)1963 Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ἐγκρίσεως τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καί Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν.

(Φ.Ε.Κ. τ. Α' φ. 211 τῆς 7 Δεκεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 3867)1958 «περί τῆς λειτουργίας τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καί Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν». 2) Γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ταμείου, ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 853)6.2.1963 ἀναφορᾶς αὐτοῦ. 3) Γνώμην τοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως (ἀριθ. πρωτ. Σ.Κ.Α. 135)1963, συνεδρίασις 119 τῆς ΙΒ' περιόδου τῆς 19.8.1963). 4) Γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 683.9.10.1963, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργοῦ, ἀπεφασίσαμεν καί διατάσσομεν:

Ἐγκρίνομεν τον ὑποβληθέντα ἡμῖν Κανονισμόν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καί Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν ἐξ ἄρθρων 28, ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καί Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν

Ἄρθρον 1

Αἱ ὑπό τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καί Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν χορηγούμεναι παροχαί διέπονται ἐφεξῆς ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ Παροχῶν.

Ἄρθρον 2

Ὡς χρόνος ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου διά τάς περιπτώσεις γήρατος, ἀναπηρίας καί θανάτου θεωρεῖται ὁ τοιοῦτος, καθ' ὃν πληροῦνται ἅπασαι αἱ προϋποθέσεις διά την κτῆσιν δικαιώματος συντάξεως κατά τάς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 3

Σύνταξις λόγῳ γήρατος

1) Δικαιοῦται συντάξεως ἐκ τοῦ Ταμείου λόγῳ γήρατος ὁ ἠσφαλισμένος ὁ διακόπτων την ἄσκησιν τῆς ἀσφαλιστέας παρά τῳ Ταμείῳ ἐργασίας:

α) Ἐάν συνεπλήρωσε τό 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤ τό 60όν, προκειμένου περί ἠσφαλισμένης, καί ἐπραγματοποίησε δύο χιλιάδας πεντακοσίας (2.500) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας. Τό ὡς ἄνω κατώτατον ὅριον ἡμερῶν ἐργασίας αὐξάνεται προοδευτικῶς εἰς τέσσαρας χιλιάδας πεντήκοντα (4.050) ἐν συνόλῳ, προσιθεμένων εἰς τάς 2 500 ἡμέρας ἐργασίας ἀνά 175 τοιούτων κατά μέσον ὅρον καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος, ἀρχῆς γενομένης ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1962, ἤ

β) Ἐάν συνεπλήρωσε τό 62ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἤ τό 57ον ἡ ἠσφαλισμένη καί ἐπραγματοποίησεν ἓξ χιλιάδας (6.000) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας κατά την ὑποβολήν τῆς αἰτήσεως εἰς τό Ταμεῖον.

Ὁ ἀνωτέρω ἀριθμός ἡμερῶν ἐργασίας αὐξάνεται προοδευτικῶς εἰς 10.000 ἐν συνόλῳ, προσιθεμένων εἰς τάς 6.000 ἡμέρας ἐργασίας ἀνά 225 τοιούτων κατά μέσον ὅρον καθ' ἕκαστον ἐπόμενον ἡμερολογιακόν ἔτος, ἀρχῆς γενομένης ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1962.

γ) Ἡμέραι ἐργασίας ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων ὑπό τῆς παρούσης παραγράφου, πραγματοποιηθεῖσαι μετά την συμπλήρωσιν τῶν ὑπό τοῦ ἐδαφίου α' τῆς αὐτῆς παραγράφου προβλεπομένων ὁρίων ἡλικίας, συνυπολογίζονται μετ' ἀφαίρεσιν 50 ἡμερῶν κατ' ἔτος ἀπό τοῦ μεθεπομένου τῆς συμπληρώσεως τῶν ὁρίων τούτων.

2) Ἠσφαλισμένοι παρά τῳ Ταμείῳ, συμπληρώσαντες μέχρις 20ῆς Σεπτεμβρίου 1960 τό 48ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καί πραγματοποιοῦντες πεντήκοντα (50) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν ἀνά ἑκατόν τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ θέλουν συμπληρώσει τό 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, προκειμένου περί ἀρρένων, ἤ τό 60όν, προκειμένου περί θηλέων, ἤ καθ' ὃ ὑποβάλλουσι την περί ἀπονομῆς συντάξεως αἴτησίν των εἰς τό Ταμεῖον, δικαιοῦνται συντάξεως λόγῳ γήρατος, ἐφ' ὅσον δέν τυγχάνουν συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., ἤ ἑτέρου Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως. Αἱ ὡς ἄνω 500 τοὐλάχιστον ἡμέραι ἐργασίας αὐξάνονται ἀνά 175 τοιαύτας κατά μέσον ὅρον δι' ἕκαστον ἡμερολογιακόν ἔτος, ἀρχῆς γενομένης ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1962.

3) Ἐάν ὁ ἠσφαλισμένος ἤ ἡ ἠσφαλισμένη συνεπλήρωσε τόν ὑπό τῆς παραγράφου 1 ἐδάφια α' ἤ β' τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενον ἀριθμόν ἡμερῶν ἐργασίας, ἐξ ὧν ἀνά 100 τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑποβάλλεται ἡ αἴτησίς του εἰς τό Ταμεῖον περί ἀπονομῆς συντάξεως, δικαιοῦται συντάξεως, λόγῳ γήρατος, ἠλαττωμένης κατά 1)200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως δι' ἕκαστον μή-

να, ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 1 ἐδάφια α' ἢ β' τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἢ τὸ ὅδον, προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένης.

Ἄρθρον 4

Σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας

1) Δικαιοῦται συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ὁ ἡσφαλισμένος ἢ ἡ ἡσφαλισμένη, ἐὰν κατέστη ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου καὶ ἐπραγματοποίησε χιλίας πεντακοσίας (1.500) τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν 300 τοὐλάχιστον ἐντὸς τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένου ἐκείνου καθ' ὃ κατέστη ἀνάπηρος, ἢ ἐπραγματοποίησε τὸν ὑπὸ τῆς περιπτώσεως α' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας.

2) Ἡσφαλισμένοι τοῦ Ταμείου δικαιοῦνται συντάξεως, ἐάν, συμπληρώσαντες μέχρι 30ῆς Σεπτεμβρίου 1960 τὸ 48ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐπραγματοποίησαν 500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, ἐξ ὧν ἀνὰ ἑκατὸν τοὐλάχιστον καθ' ἕκαστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ θέλουσι καταστῆ ἀνάπηροι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἑπομένης παραγράφου.

Αἱ ὡς ἄνω 500 τοὐλάχιστον ἡμέραι ἐργασίας αὐξάνονται ἀνὰ 175 τοιαύτας κατὰ μέσον ὅρον δι' ἕκαστον τῶν ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1962.

3) Οἱ ἡσφαλισμένοι θεωροῦνται ἀνάπηροι, ἐὰν λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἐξαμηνιαίως τοὐλάχιστον διαρκείας, κατὰ τὴν ἁρμοδίαν ἰατρικὴν πρόβλεψιν, δὲν δύνανται νὰ κερδίσωσι δι' ἐργασίας, ἀνταποκρινομένης εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητας, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτῶν ἐπαγγελματικὴν ἀπασχόλησιν, πλέον τοῦ τρίτου, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ἄρθρον 5

Ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς

1) Ἡσφαλισμένος, πραγματοποιήσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος ἀπαιτουμένας ἡμέρας ἐργασίας διὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος λόγῳ ἀναπηρίας καὶ καθιστάμενος ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος, δικαιοῦται ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐκ τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον δύναται νὰ κερδίζῃ πλέον τοῦ ἑνὸς τρίτου (1/3), οὐχὶ ὅμως καὶ πλέον τῶν δύο τρίτων (2/3) ἐκείνου, ὅπερ δύναται νὰ κερδίζῃ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιὴς ἄνθρωπος ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ, ἔχων τὰ αὐτὰ ἐπαγγελματικὰ καὶ λοιπὰ προσόντα καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ποσοστὸν ἀναπηρίας του ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ 33,3ο/ο καὶ ἄνω.

2) Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ παρόντος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας.

3) Τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἰσοῦται πρὸς τὸ 3/4 τῆς ἧς θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ ἡσφαλισμένος συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας.

4) Τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς καταβάλλεται ἀδιαφόρως ἀσκήσεως παρὰ τοῦ ἐπιδοματοῦχου οἱασδήποτε αὐτοτελοῦς ἢ ἐξηρτημένης ἐργασίας μέχρι μιᾶς διετίας, πέραν δὲ ταύτης μόναν ἐφ' ὅσον προβλέπεται παρὰ τῆς Νομοθεσίας τοῦ εἰς ὃ ὑπάγεται κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν Ὀργανισμοῦ.

Ἄρθρον 6

Διαπίστωσις ἀναπηρίας

1) Ἡ διαπίστωσις ἀναπηρίας διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων συντάξεων ἢ ἐπιδομάτων ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας ἐνεργεῖται ὑπὸ τῆς Πρωτοβαθμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. τοῦ Ὑποκαταστήματος τῆς κατοικίας τοῦ ἡσφαλισμένου.

Κατὰ τῆς γνωματεύσεως τῶν Πρωτοβαθμίων τούτων Ἐπιτροπῶν ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως ἐνώπιον τῶν Δευτεροβαθμίων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν οἰκείων διατάξεων τῆς Νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν διαδικασίαν, τὰς προθεσμίας ὑποβολῆς τῆς προσφυγῆς κλπ.

2) Ἐὰν ἀπορριφθῇ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας ἢ διακοπῇ ὁριστικῶς τοιαύτη σύνταξις ἢ ἐπίδομα, ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν δύναται νὰ ὑποβάλῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἔτους νέαν αἴτησιν περὶ ἀπονομῆς τοιαύτης συντάξεως ἢ τοιούτου ἐπιδόματος, ἐκτὸς ἐὰν διὰ γνωματεύσεως τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς προηγουμένης παραγράφου βεβαιοῦται, ὅτι εἰς τὴν τελευταίως διαπιστωθεῖσαν κατάστασιν ἀναπηρίας του ἐπῆλθεν οὐσιαστικὴ μεταβολή.

3) Τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τοῦ Ταμείου δύνανται νὰ ζητήσῃ ὁποτεδήποτε νέαν ἰατρικὴν ἐξέτασιν τῶν λόγῳ ἀναπηρίας συνταξιούχων ἢ ἐπιδοματούχων του ὡσαύτως παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐξαιρέσει ἐκείνων, ὧν ἡ σύνταξις μετετράπη εἰς σύνταξιν λόγῳ γήρατος.

4) Προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων τοῦ Ταμείου δικαιουμένων συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐπανεξέτασις των παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν, τῆς ἀναπηρίας των διαπιστουμένης διὰ τῆς ἐν τῇ συνταξιοδοτικῇ ἀποφάσει τοῦ Ι.Κ.Α. ἀναφερομένης γνωματεύσεως τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς.

5) Αἱ δαπάναι ἐξετάσεως τῶν ἡσφαλισμένων, συνταξιούχων καὶ δικαιοδόχων τοῦ Ταμείου παρὰ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον αἱ ἐξετάσεις αὗται γίνονται πρωτοβουλίᾳ τοῦ Ταμείου, βαρύνουσι τὸ Ταμεῖον ἀποδιδόμεναι εἰς τὸ Ι.Κ.Α. βάσει τῶν ὑποβαλλομένων ὑπὸ τούτου χρεωστικῶν καταστάσεων.

Ἄρθρον 7

Ποσοστὸν ἀναπηρίας

1) Ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον διαπι-

στωθείσα ἀναπηρία δίδει δικαίωμα εἰς σύνταξιν, ἐφ' ὅσον τὸ ποσοστὸν ταύτης ὁρίζεται ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς ἄνω τῶν 66,6 ο/ο.

2) Ἐὰν κατὰ τὴν ἁρμοδίαν ὑγειονομικὴν γνωμάτευσιν ἡ ἀναπηρία τοῦ ἠσφαλισμένου ὀφείλεται εἰς πλείονας αἰτίας, ἤτοι εἰς κοινὴν νόσον καὶ ἐργατικὸν ἀτύχημα, διὰ τὴν ὕπαρξιν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων πρὸς χορήγησιν συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ προερχόμενον ποσοστὸν ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ἀνώτερον τοῦ ἡμίσεως τοῦ κατὰ περίπτωσιν ἀπαιτουμένου κατωτάτου ὁρίου ποσοστοῦ ἀναπηρίας.

Ἄρθρον 8

1) Ἐν περιπτώσει ἀναπηρίας ἢ θανάτου ἠσφαλισμένου, ὀφειλομένων εἰς βίαιον συμβὰν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης (ἐργατικὸν ἀτύχημα), χορηγεῖται σύνταξις ἢ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀνεξαρτήτως ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῷ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου.

2) Ἐὰν ἡ ἀναπηρία ἢ ὁ θάνατος ὀφείλωνται εἰς βίαιον συμβάν, μὴ ἐπελθὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, χορηγεῖται σύνταξις ἢ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, συνεπλήρωσε τὸ ἥμισυ τοῦ ἀπαιτουμένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας.

Ἄρθρον 9

Σύνταξις λόγῳ θανάτου

1) Ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου δικαιοῦνται συντάξεως τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἐὰν ὁ θανὼν εἶχε συμπληρώσει πρὸ τοῦ θανάτου του τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 καὶ 2 ἀπαιτουμένας ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου πρὸς θεμελίωσιν τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος.

2) Ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας ἢ ἐπιδοματούχου τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ δικαιοῦνται παρὰ τοῦ Ταμείου συντάξεως, ἐφ' ὅσον συντρέχουσι καὶ αἱ λοιπαὶ νομιμοι προϋποθέσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, μὴ ἀπαιτουμένης νέας κρίσεως ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις, αἵτινες ἐθεμελίωσαν τὸ συνταξιοδοτικὸν δικαίωμα τοῦ ἀποβιώσαντος.

3) Πάντα τὰ ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀσφαλίσεως ἀπορρέοντα κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμὸν δικαιώματα, τὰ ἐχοντα ὡς προϋπόθεσιν τὸν θάνατον, γεννῶνται καὶ ἐπὶ ἀφανείας ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου.

4) Ἡ κήρυξις καὶ ἀπόδειξις τῆς ἀφανείας, γενομένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, θεωρεῖται ἔγκυρος καὶ ἰσχυρὰ διὰ τὴν ἀναγνώρισιν δικαιώματος οἱασδήποτε παροχῆς ἐκ μέρους τοῦ Ταμείου ὑπὲρ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀφάντου.

Ἄρθρον 10

Δικαιοδόχοι

1) Ὡς μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου νοοῦνται :

α) Ἡ χήρα ἢ ὁ ἄπορος καὶ ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν χήρος, οὗ ἡ συντήρησις εἰσόρμενεν οὐσιωδῶς τὴν θανοῦσαν.

β) Τὰ ἄγαμα νόμιμα τέκνα, τὰ νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωρισθέντα καὶ υἱοθετηθέντα, ὧν ἡ υἱοθεσία ἔλαβε χώραν ἐν τοὐλαχίστον ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου ἢ τῆς χορηγήσεως συντάξεως ἢ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς τὸν θετὸν πατέρα καὶ τὰ ὁποῖα δὲν λαμβάνουν οἱασδήποτε σύνταξιν ἐκ τοῦ Ταμείου καὶ ἐπὶ θανάτου ἠσφαλισμένης ἡ θέλεος συνταξιούχου καὶ τὰ νόθα αὐτῆς τέκνα.

γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου (ἠσφαλισμένης ἢ τῆς συνταξιούχου ἢ τῆς ἐπιδοματούχου) ὀρφανοὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ἔγγονοι καὶ πρόγονοι, ἐφ' ὅσον πάντες οὗτοι συντηροῦντο κυρίως ὑπὸ τοῦ θανόντος (τῆς θανούσης).

δ) Οἱ γονεῖς τοῦ θανόντος (τῆς θανούσης), ἐὰν ἡ συντήρησις τῶν ἐβόρυνε κυρίως τοῦτον, (ταύτην), οἱ ἔγγονοι, πρόγονοι καὶ γονεῖς δικαιοῦνται συντάξεως, ἐὰν δὲν συντρέχουν μετὰ χήρας (χήρου) ἢ τέκνων, δικαιουμένων συντάξεως, ἢ καὶ ἐὰν συντρέχουν δὲν ἐξαντλεῖται τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης) διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν εἰς σύνταξιν δικαιωμάτων τῆς χήρας (χήρου) καὶ τῶν τέκνων.

2) Ἡ χήρα (χήρος) δὲν δικαιοῦνται συντάξεως :

α) Ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ συζύγου (τῆς συζύγου) ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρόδου ἑνὸς (1) ἔτους ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἐκτὸς :

α1) Ἐὰν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς ἀτύχημα.

β1) Ἐὰν ὑφισταμένου τοῦ γάμου ἐγεννήθη ἢ διὰ τοῦ γάμου ἐνομιμοποιήθη τέκνον.

γ1) Ἐὰν ἡ χήρα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τελῇ εἰς κατάστασιν ἐγκυμοσύνης καὶ

β) Ἐὰν ὁ θανὼν (θανοῦσα) ἐλάμβανε κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου σύνταξιν ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρόδου 24 μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ἐκτὸς ἐὰν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ συντρέχῃ λόγος τις ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχεῖα α1, β1 καὶ γ1 ἀναφερομένων.

3) Πρόσωπα ἐκ τῶν κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους δικαιουμένων συντάξεως στεροῦνται παντὸς ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος, ἐὰν δι' ἀποφάσεως Ποινικοῦ Δικαστηρίου ἤθελον κηταδικασθῇ διὰ πρᾶξιν, ἀπαρέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου (τῆς ἠσφαλισμένης ἢ τῆς ἐπιδοματούχου ἢ τῆς συνταξιούχου).

Ἄρθρον 11

Πρόσωπα δικαιούμενα παροχῶν

Πρόσωπα δικαιούμενα παροχῶν παρὰ τοῦ Ταμείου, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ νόμου καὶ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ εἶναι :

1) Οἱ διατελέσαντες ἐν ἀσφαλίσει :

α) Τοῦ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκονομικῆς Ἐ-

νισχύσεως Έξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατοτεχνιτών Δομικών Εργασιών.

β) Του Κεφαλαίου Έξόδου Γερόντων και Ανικάνων Εργατοτεχνιτών Δομικών και Ξυλουργικών Εργασιών και

γ) Του Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτών Δομικών και Ξυλουργικών Εργασιών.

2) Τά κατά το άρθρον 10 του παρόντος Κανονισμού μέλη της οικογενείας του θανόντος ησφαλισμένου ή συνταξιούχου ή επιδοματούχου.

3) Τά πρόσωπα των προηγουμένων παραγράφων δικαιούνται παροχής, συντρεχουσων και των λοιπών προϋποθέσεων του παρόντος Κανονισμού, εφ' όσον δεν τυγχάνουν συνταξιούχοι του Δημοσίου ή Ν.Π.Δ.Δ. (πλην του Ι.Κ.Α.) ή έτέρου Οργανισμού Επικουρικής Ασφαλίσεως.

Άρθρον 12

Βοήθημα γάμου

1) Εργάτριαι δομικών, οδοποιητικών, λατομευτικών και ξυλουργικών επιχειρήσεων, ησφαλισμέναι παρά τω Ταμείω, ανεξαρτήτως ηλικίας και επαγγέλματος, αποχωρούσαι μετά την συμπλήρωσιν 2.000 τουλάχιστον ημερησίων καταβολών από της υπαγωγής των εις την ασφάλισιν του Ταμείου μεχρι της ημέρας της τελέσεως του γάμου των, δικαιούνται βοηθήματος λόγω γάμου, εφ' άπαξ καταβαλλομένου και ίσου προς τας άτομικάς των (εργατικάς) καταβολάς, ηυξημένας κατά 50%.

2) Η τέλεσις του γάμου αποδεικνύεται διά ληξιαρχικής πράξεως γάμου.

3) Η τέλεσις του γάμου, προκειμένου περί χήρας (χήρου), δικαιουμένης συντάξεως, αποδεικνύεται διά ληξιαρχικής πράξεως γάμου ή εν αδυναμία διά πιστοποιητικού της οικείας Επισκοπικής Αρχής ή δι' αποφάσεως Δικαστηρίου.

4) Εν περιπτώσει νέας υπαγωγής των εν παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου προσώπων εις την ασφάλισιν του Ταμείου δικαιούνται συντάξεως ταύτα, εφ' όσον από του γάμου των και εφεξής ήθελον συμπληρώσει εξ υπαρχής τας υπό του παρόντος Κανονισμού απαιτουμένας κατά περίπτωσιν ημερησίας καταβολάς.

Άρθρον 13

1) Ούδεμία παροχή είς άμεσως ή εμμέσως ησφαλισμένον χορηγείται, εφ' όσον αι υπέρ του Ταμείου εισφοραί (εργατική τε και εργοδοτική), αι αντιστοιχούσαι εις τας υπό του ησφαλισμένου πραγματοποιηθείσας εν ασφαλίσει ημέρας εργασίας, δεν έχουσι καταβληθή ή τουλάχιστον βεβαιωθή εις βάρος του υποχρέου εργοδότου κατά την υπό του Καταστατικού του Ταμείου προβλεπομένην νόμιμον διαδικασίαν, επιφυλασσομένης της εφαρμογής των επομένων παραγράφων του παρόντος.

2) Εφ' όσον αι αντιστοιχούσαι εισφοραί (εργοδοτική τε και εργατική) εις τας πραγματοποιηθείσας υπό του ησφαλισμένου ημέρας εργασίας δεν δύνανται να βεβαιωθώσιν εις βάρος του υποχρέου εργοδότου δι' οιανδήποτε αιτίαν - εξαιρέσει του λόγου της νομίμου απαλλαγής τούτου, και δεν δύναται νομίμως να επιδιωχθή ή είσπραξις των εισφορών τούτων, δύναται, αιτήσει του ησφαλισμένου ή των δικαιούχων αυτού εν περιπτώσει θανάτου τούτου, ανεξαρτήτως του χρόνου επελεύσεως του θανάτου, να αναγνωρισθώσιν ως εν ασφαλίσει του Ταμείου αι εν τω ατομικώ ασφαλιστικώ βιβλιαρίω του Ι.Κ.Α. ή του εις ον άνηκει κατα κυρίαν ασφάλισιν Οργανισμού αναγραφόμεναι ημέραι εργασίας, αί πραγματοποιηθείσαι εις ασφαλιστέαν παρα τω Ταμείω εργασίαν.

3) Διά την τοιαύτην αναγνώρισιν ο ησφαλισμένος ή οι δικαιοδόχοι του, ως ανωτέρω, υποχρεούνται εις εξαγοράν των αναγνωριζομένων ημερών εργασίας επί καταβολή ποσοστού 3 ο/ο επί του ισχύοντος εκάστοτε κατά την ημέραν της υποβολής της αιτήσεως εξαγοράς κατωτάτου ποσού ημερομισθίου κοινού εργάτου οικοδόμου ή λατόμου ή ξυλουργού, αναλόγως της ειδικότητος του ησφαλισμένου, δι' ον αιτείται η αναγνώρισις.

4) Αίτήσει του ησφαλισμένου ή των δικαιοδόχων του εν περιπτώσει θανάτου τούτου δύνανται να αναγνωρισθώσι δι' εξαγοράς, ως ή προηγουμένη παράγραφος, αί αναγνωρισθείσαι ημέραι εργασίας παρά τού Ι.Κ.Α. κατ' εφαρμογήν του άρθρου 13 του ν.δ. 4104/1960.

Διά την τοιαύτην αναγνώρισιν απαιτείται, όπως ο αίτών συνυποβάλη και την περί αναγνωρίσεως των ημερών τούτων απόφασιν του Ι.Κ.Α.

5) Πάσα εν γένει εκ μέρους του Ταμείου παροχή λόγω γήρατος ή αναπηρίας χορηγείται εις τους δικαιούχους ησφαλισμένους, εφ' όσον ούτοι έπαυσαν αποδεδειγμένως παρέχοντες εργασίαν, προσδίδουσαν κατά νόμον την ιδιότητα του ησφαλισμένου παρά τω Ταμείω ή εφ' όσον εργαζόμενοι ούτοι δεν αποκερδαίνουν ποσόν τριπλάσιον της συντάξεως, ής δικαιούνται παρά του Ταμείου.

Αί πραγματοποιούμεναι μετά την συνταξιοδότησιν ημέραι εργασίας δεν συνυπολογίζονται διά την προσαύξησιν της χορηγουμένης υπό του Ταμείου συντάξεως.

Άρθρον 14

1) Προκειμένου περί ησφαλισμένων του Ταμείου, εκλεγομένων μετά την υπαγωγήν των εις την ασφάλισιν αυτού, ως μελών διοικήσεων αναγνωρισμένων δομικών, λατομευτικών, οδοποιητικών και ξυλουργικών επαγγελματικών οργανώσεων, ή διοριζομένων ως υπαλλήλων των οργανώσεων τούτων, συνεχίζουσιν ούτοι την παρά τω Ταμείω ασφάλισίν των, ως ημέραι δε εργασίας αυτών λογίζονται αί αντίστοιχοι ημέραι της τοιαύτης συμμετοχής των ως μελών διοικήσεως των ως άνω οργανώσεων, ή της υπηρεσίας αυτών εις τας ως άνω επαγγελματικάς οργανώσεις, εφ' όσον ήθελον καταβληθή αί νόμιμοι ασφαλιστικαί εισφοραί και συνεισφοραί, υπολογιζόμεναι κατά την παράγραφον 3 του άρθρου 13 του παρόντος επί αριθμού ημερών εργασίας ουχί ανωτέρου των 25 μηνιαίως.

2) Η παράγραφος 3 του άρθρου 11 εφαρμόζεται και επί των προσώπων της προηγουμένης παραγράφου, ή ούτε εις ή οιανδήποτε παροχήν, ην λαμβάνουν τα πρόσωπα ταύτα παρά

τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐκπροσώπων καὶ Ὑπαλλήλων τῶν Ἐργατικῶν Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, ὡς καὶ ἡ σύνταξις, ἣν λαμβάνουν ἠσφαλισμένοι ὑπάλληλοι τοῦ Ταμείου παρὰ τοῦ Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα πρὸς συνταξιοδοτησίν των παρὰ τοῦ Ταμείου.

Ἄρθρον 15
Ἡλικία

1) Κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμὸν ὡς ἔτη ἡλικίας λογίζονται συμπεπληρωμένα τοιαῦτα.

2) Ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται:

α) Διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, ἐξ ὑπαρχῆς συντεταγμένης ἢ, ἐν ἐλλείψει τοιαύτης, διὰ πιστοποιητικοῦ Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ὁ αὐξὼν ἀριθμὸς ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρῶα ἀρρένων ἢ τὰ δημοτολόγια καὶ τὸ ἔτος γεννήσεως.

Εἰς ὃς περιπτώσεις ἐκ τοῦ προσαγομένου πιστοποιητικοῦ προκύπτει καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ὁ μὴν γεννήσεως, τὰ στοιχεῖα ταῦτα θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἀναφέρεται ἐν αὐτῷ, ὅτι ταῦτα ἐλήφθησαν ἐξ ἑτέρων βεβαιώσεων ἢ βεβαιώσεως ἱερέως.

β) Δι' ἀποσπάσματος ἐκ τῶν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐσωτερικῶν τηρουμένων μητρώων ἀρρένων.

γ) Προκειμένου περὶ πρόσφύγων διὰ πιστοποιητικοῦ Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς ἢ διὰ πιστοποιητικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἀναφέροντος ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πολιτογραφήσεως δηλωθεῖσαν ἡλικίαν.

δ) Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων, τυχόντων συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἡλικία, ἡ ἀναφερομένη ἐν τῇ συνταξιοδοτικῇ ἀποφάσει τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον αὕτη καθωρίσθη παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ ἡλικίας τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὅσοις εἰς τὰ ἀποδεικτικὰ ἡλικίας δὲν καθορίζεται ἡ ἡμέρα καὶ ὁ μὴν γεννήσεως, ὡς τοιαύτη λογίζεται ἡ 1 Ἰουλίου τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως.

Ἄρθρον 16
Χρόνος ἐνάρξεως καὶ λήξεως συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος

1) Ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων, τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὸ δικαίωμα εἰς ἀπόληψιν τούτων ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἡ καταβολὴ δὲν δύναται νὰ ἀνατρέξῃ εἰς χρόνον ἀνώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

2) Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἢ εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς ἢ ὁ ἀνάπηρος ἔπαυσε νὰ πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 4, ἢ ἐπὶ χήρας εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν συνῆψε νέον γάμον, καὶ ἐπὶ τέκνων, ἐγγόνων καὶ προγόνων, εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, καθ' ὃν συνεπλήρωσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ πρὸ τούτου συνῆψαν γάμον.

Τὸ ἀνωτέρω ὅριον ἡλικίας δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ τέκνων, ἐγγόνων ἢ προγόνων ἀνικάνων πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν.

3) Κηρυχθείσης ἀφανείας ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, τὸ δικαίωμα τῶν οἰκογενειῶν των εἰς ἀπόληψιν συντάξεως καὶ ἡ πληρωμὴ αὐτῶν ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ χρονικὸν σημεῖον, ὅπερ ὁρίζεται ὡς χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἀφανείας ὑπὸ τῆς κηρυττούσης ταύτην δικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 17
Ἀναστολὴ καταβολῆς συντάξεως

1) Ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναστέλλεται εἰς τὰς ἀκολούθους περιπτώσεις:

α) Ἐὰν ὁ συνταξιοῦχος ἐκτίῃ ποινὴν στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας μεγαλυτέραν τῶν ἓξ μηνῶν, ἐφ' ὅσον χρόνον ἐκτίει ταύτην. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχουσι πρόσωπα, ἅτινα ἐν περιπτώσει θανάτου τούτου θὰ ἐλάμβανον σύνταξιν, ταῦτα δικαιοῦνται εἰς τὴν ἀπόληψιν τῆς συντάξεως, ἣτις θὰ κατεβάλλετο εἰς ταῦτα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

β) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ συνταξιοῦχος λόγῳ ἀναπηρίας δὲν προσέρχεται κατὰ τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὁριζόμενα πρὸς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεώς του.

γ) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκῇ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξηρτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει ποσὸν τριπλάσιον τοὐλάχιστον τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ἧς δικαιοῦται.

Ἄρθρον 18
Ποσὸν συντάξεως ἠσφαλισμένου

1) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὸν παρόντα Κανονισμὸν χορηγουμένων συντάξεων, τὰ δικαιούμενα τούτων πρόσωπα κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν ἀκολούθων κλάσεων, δι' ἃς προσδιορίζονται τὰ ἐναντι ἑκάστης τούτων ἀναφερόμενα τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια, ἀναλόγως τοῦ καταβαλλομένου ἡμερησίου μισθοῦ:

Ἡμερήσιος μισθός Ἀπό:	Μέχρι:	Τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον	Ἀσφαλιστικὴ κλάσις
	12,50	10	I
12,51	17,50	15	II
17,51	22,50	20	III
22,51	27,50	25	IV
27,51	32,50	30	V
32,51	37,50	35	VI
37,51	45,50	40	VII
45,01	55,00	50	VIII
55,01	65,00	60	IX
65,01	75,00	70	X
75,01	85,00	80	XI
85,01	115,00	100	XII
115,01 καὶ ἄνω		130	XIII

2) Εἰς τοὺς ἤδη ἰσμένους, τοὺς ἐξερχομένους

λογω γηρατος και αναπηρίας γενικώς κατά τάς διατάξεις των άρθρων 3 και 4 του παρόντος Κανονισμού, χορηγείται μηνιαία σύνταξις, ή όποία είναι ίση πρός τό 80 ο/ο του τεκμαρτού ημερομισθίου της ΙΙας ασφαλιστικής κλάσεως. Το ποσόν τούτο της μηνιαίας συντάξεως προσαυξάνεται κατά 15 ο/ο έπι της διαφοράς μεταξύ του τεκμαρτού ημερομισθίου της ΙΙ ασφαλιστικής κλάσεως και του τοιούτου της κλάσεως, εις ην άνήκεν ο ησφαλισμένος τας περισσοτέρας ημέρας έργασίας της τελευταίας, πρό της διακοπής ταύτης, διετίας. Το ώς άνω προκύπτον ποσόν πολλαπλασιάζεται έπι 25 διά την εξεύρεσιν της μηνιαίας βασικής συντάξεως.

3) Τό κατά την προηγουμένην παράγραφον ποσόν μηνιαίας συντάξεως προσαυξάνεται :

α) Κατά 1ο/ο άνά 500 ημέρας έργασίας άπό 1500 - 3000 τοιαύτας.

β) Κατά 3ο/ο άνά 500 ημέρας έργασίας άπό 3001 - 6000 τοιαύτας, και

γ) Κατά 2ο/ο άνά 500 ημέρας έργασίας άπό 6001 τοιαύτας και άνω.

Προκειμένου περί ησφαλισμένου, εξερχομένου λόγω αναπηρίας εξ εργατικού ατυχήματος κατά την παράγραφον 1 του άρθρου 8 του παρόντος Κανονισμού, το ποσόν της μηνιαίας βασικής συντάξεως προσαυξάνεται κατά 40ο/ο.

5) Ώς καταβολαί διά την εφαρμογήν των διατάξεων του παρόντος νοούνται αί πραγματοποιηθείσαι έν τη ένεργω άσφαλίσει του Ταμείου ημέραι έργασίας, αί λόγω εξαιρέσεως άναγνωρισθείσης προϋπηρεσίας τοιαύται και αί προσμετρούμεναι κατόπιν διατάξεως νόμου ημέραι έργασίας λόγω διαδοχικής υπαγωγής εις πλείονας Όργανισμούς Επικουρικής Ασφαλίσεως.

6) Προκειμένου περί ησφαλισμένων αμειβομένων διά μηνιαίου μισθού, ούτοι θεωρούνται ώς πραγματοποιούντες 25 ημερησίας καταβολάς καθ' έκαστον ημερολογιακόν μήνα πλήρους απασχολήσεως.

Προκειμένου περί των ημερομισθίων ησφαλισμένων λαμβάνονται υπ' όψιν αί παρ' αύτων πραγματοποιηθείσαι ημέραι έργασίας.

7) Έάν ο συνταξιούχος λόγω αναπηρίας τελή εις κατάστασιν άπαιτούσαν, κατά την περί τούτου γνωμάτευσιν της Υγειονομικής Επιτροπής, συνεχή επίβλεψιν και συμπαράστασιν τρίτου προσώπου (άπόλυτος αναπηρία), άνεξαρτήτως του καθοριζομένου υπό της άνω Υγειονομικής Επιτροπής ποσοστού αναπηρίας, το ποσόν της μηνιαίας βασικής συντάξεως προσαυξάνεται κατά 40ο/ο, έφ' όσον διαρκεί ή κατάστασις άπολύτου αναπηρίας, μη ισχύοντος έν προκειμένω του περιορισμού της επομένης παραγράφου.

8) Έν ούδεμιά περιπτώσει το ποσόν της μηνιαίας συντάξεως το χορηγούμενον εις άμέσως ησφαλισμένους του Ταμείου, μετά των πάσης φύσεως προσαυξήσεων, δύναται να είναι κατώτερον των 500 δραχμών και άνώτερον των 2.000 δραχμών.

Άρθρον 19

Ποσόν συντάξεως μελών οικογενείας

1) Το ποσόν της μηνιαίας συντάξεως, ής δικαιούται ή χήρα (χήρος), ισούται πρός τά έβδομήκοντα τοις έκατόν (70ο/ο) του ποσού της συντάξεως του θανόντος (θανούσης).

2. α) Το ποσόν της μηνιαίας συντάξεως, ής δικαιούται έκαστον τέκνον και γονεύς, ισούται πρός τά είκοσι τοις έκατόν (20 ο/ο) του ποσού της συντάξεως του θανόντος (θανούσης). Προκειμένου περί τέκνου όρφανού εξ αμφοτέρων των γονέων, το ποσόν της συντάξεως, ής δικαιούται τούτο, ισούται πρός τά εξήκοντα τοις έκατόν (60ο/ο) της συντάξεως του θανόντος (θανούσης). Το σύνολον πάντως των συντάξεων της χήρας (χήρου) και των τέκνων δέν δύναται να υπερβαίνη το ποσόν της συντάξεως του θανόντος (θανούσης).

β) Έάν το σύνολον των συντάξεων των ανωτέρω προσώπων υπερβαίνη την σύνταξιν του θανόντος (θανούσης), ή συνταξις έκαστου δικαιουμένου προσώπου μειούται αναλόγως.

3) Το ποσόν της συντάξεως έκαστου έγγόνου ή προγόνου του πατρός ή της μη χήρας μητρός ισούται πρός τά είκοσι τοις έκατόν (20ο/ο) της συντάξεως του θανόντος (θανούσης), της δε χήρας μητρός πρός τά τεσσαράκοντα τοις έκατόν (40ο/ο) της αυτής συντάξεως, χωρίς όμως το σύνολον των συντάξεων των έγγονων, προγόνων και γονέων να δύναται να υπερβή, έάν μέν δέν υφίσταται χήρα (χήρος) ή τέκνα δικαιούμενα συντάξεως, το ποσόν της συντάξεως του θανόντος (θανούσης), έάν δε υφίσταται χήρα (χήρος) ή τέκνα δικαιούμενα συντάξεως, το ποσόν το απομένον μετά την ικανοποίησιν του δικαιώματος της χήρας (χήρου) ή των τέκνων.

4) Ώς σύνταξις του θανόντος (θανούσης) διά τον υπολογισμόν των ποσοστών των μελών οικογενείας αύτου λαμβάνεται το ποσόν της μηνιαίας βασικής συντάξεως, το όποιον ελάμβανεν ή θανών (θανούσα) συνταξιούχος, ή όπερ θά εδικαιούτο ο θανών (θανούσα), έάν κατά την ημέραν του θανάτου του καθίστατο αναπηρος έκ της αιτίας, έξ ής άπεβίωσεν, άνευ πάντως της προσαυξήσεως λόγω οικογενειακών βαρών και απολύτου αναπηρίας, περί ής ή παράγραφος 7 του προηγουμένου άρθρου.

5) Αί παράγραφοι 1, 2, 3 και 4 του παρόντος έχουν άνάλογον εφαρμογήν και έπι της περιπτώσεως θανάτου επιδοματούχου, λόγω αναπροσαρμογής, τα δε ποσοστά των δικαιουμένων μελών της οικογενείας του θανόντος επιδοματούχου υπολογίζονται έπι του ποσού του επιδόματος αναπροσαρμογής, όπερ ελαμβανεν ο θανών κατα την ημέραν του θανάτου του.

Άρθρον 20

Παραγραφή

1) Το δικαίωμα εις σύνταξιν παραγράφεται, έάν δέν άσκηθή έντός πέντε έτών άπό της ημέρας επελεύσεως του ασφαλιστικού κινδύνου, ώς

οὗτος ὁρίζεται κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2) Ἀπαιτηταὶ δόσεις συντάξεως παραγράφονται μετὰ παρέλευσιν ἔτους, ἀφ' ἧς κατέστησαν ἀπαιτηταί.

3) Οὐδεμία χορηγεῖται σύνταξις ἀναδρομικῶς δύ' χρόνον μακρότερον τῶν δώδεκα (12) μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὑπεβλήθη αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς τὸ Ταμεῖον.

4) Οὐδεὶς δικαιοῦται παρὰ τοῦ Ταμείου περισσοτέρων τῶν μιᾶς συντάξεων.

5) Δι' ἐκκρεμούσας κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ περιπτώσεις, εἰς ἃς ὁ ἀσφαλιστικὸς κίνδυνος ἐπῆλθε πρὸ τῆς 29.10.1958, ἡ παραγραφὴ τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἰσχύος τοῦ ν.δ. 3867/1958.

Ἄρθρον 21
Μετατροπὴ συντάξεως

1) Ἡ σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας ἢ τὸ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς μετατρέπεται εἰς σύνταξιν γήρατος, αἰτήσει τοῦ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου, ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ 65ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, προκειμένου περὶ ἀρρένων, καὶ τοῦ 60οῦ προκειμένου περὶ θηλέων.

2) Κατὰ τὴν μετατροπὴν τῆς συντάξεως ἢ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὡς ἡ προηγουμένη παράγραφος τοῦ παρόντος ἄρθρου, δὲν ἐξαιροῦνται ἐκ νέου αἱ χρονικαὶ προϋποθέσεις, τυγχάνουν ὁ ἀριθμὸς τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἐν ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου ἡμερῶν ἐργασίας, ὡς καὶ τὰ χρονικὰ ὅρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐπραγματοποιήθησαν αὗται.

3) Ἀπὸ τῆς μετατροπῆς εἰς σύνταξιν γήρατος καταβάλλεται εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν μετατροπὴν συνταξιούχον ἢ ἐπιδοματοῦχον ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ παρόντος κανονισμοῦ προβλεπομένη σύνταξις γήρατος, συντρεχουσῶν καὶ τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τούτου.

Ὡς ἡμέρα ἐναρξεως καταβολῆς τῆς κατὰ μετατροπὴν συντάξεως γήρατος ὑπολογίζεται ἡ πρώτη τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου, καθ' ὃν ὁ αἰτῶν τὴν μετατροπὴν συνταξιοῦχος ἢ ἐπιδοματοῦχος συνεπλήρωσε τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὁριζόμενα ὅρια ἡλικίας, ἐφ' ὅσον ἡ αἴτησις περὶ μετατροπῆς ὑπεβλήθη πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν ὁρίων ἡλικίας.

Ἐὰν ἡ αἴτησις περὶ μετατροπῆς ὑπεβλήθη μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ἡ σύνταξις γήρατος καταβάλλεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ὑπεβλήθη ἡ περὶ μετατροπῆς αἴτησις.

4) Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἡ σύνταξις ἢ τὸ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς λόγῳ ἀναπηρίας μετατρέπεται εἰς σύνταξιν γήρατος, ἐὰν ὁ συνταξιούχος ἢ ἐπιδοματοῦχος δὲν ὑποβάλῃ αἴτησιν μετατροπῆς ἐντὸς ἓξ (6) μηνῶν τὸ ἀργότερον ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀναπηρίας του.

Ἄρθρον 22
Ἐκχώρησις - κατάσχεσις - συμψηφισμός

1) Ἀπαγορεύεται ἡ ἐκχώρησις ἢ κατάσχεσις τῶν ὑπὸ τοῦ Ταμείου χορηγουμένων συντάξεων ἢ ἐπιδομάτων ἀναπροσαρμογῆς δι' οἱανδήποτε αἰτίαν. Κατ' ἐξαίρεσιν τοιαύτη ἐκχώρησις ἢ κατάσχεσις ἐπιτρέπεται μόνον διὰ διατροφὴν συζύγου καὶ τέκνων δικαιουμένων ταύτης βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ μέχρι τοῦ 1/3 τοῦ χορηγουμένου ποσοῦ, κατόπιν ἀδείας τοῦ ὁρισθέντος Προέδρου Πρωτοδικῶν.

2) Συμψηφισμὸς πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Ταμείου χορηγουμένας συντάξεις ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς ἀποσβεσιν ὀφειλῶν τῶν ἡσφαλισμένων πρὸς τὸ Ταμεῖον καὶ κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τούτου.

Ἄρθρον 23
Διαδικασία ἀπονομῆς καὶ τρόπος καταβολῆς συντάξεως

1) Αἱ συντάξεις ἀπονέμονται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου κατόπιν αἰτήσεως, ὑποβαλλομένης εἰς τὸ Ταμεῖον παρὰ τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων του.

2) Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντὸς δύο (2) μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ἐφ' ὅσον αὕτη ὑποβάλλεται μεθ' ἁπάντων τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ περίπτωσιν δικαιολογητικῶν, ἐκδώσῃ τὴν περὶ ἀπονομῆς ἢ μὴ ἀπόφασιν τὴν ἠτιολογημένην. Ἡ ἀπόφασις αὕτη κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἢ τοὺς νομίμους πληρεξουσίους του ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της.

3) Αἱ συντάξεις καταβάλλονται δι' ἕκαστον μῆνα καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μηνὸς τούτου.

Προκειμένου περὶ συνταξιούχων, διαμενόντων μακρὰν τῆς ἕδρας τοῦ Ταμείου, δύναται, αἰτήσει τούτων, ὅπως καταβάλλονται κατὰ μακρότερα χρονικὰ διαστήματα, ἀλλ' ἐντὸς τέλους τούτων.

Ἄρθρον 24

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καθορίζονται τὰ πιστοποιητικὰ καὶ λοιπὰ δικαιολογητικά, τὰ ὁποῖα ὑποχρεοῦται νὰ ὑποβάλῃ ὁ δικαιοῦχος παροχῆς διὰ τὴν χορήγησιν ταύτης, ὁ χρόνος ὑποβολῆς αὐτῶν, αἱ συνέπειαι τῆς μὴ ἐμπροθέσμου ὑποβολῆς τούτων, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη σχετικὴ λεπτομέρεια, μὴ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 25

1) Ἐπὶ πασῶν τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἐκκρεμουσῶν αἰτήσεων πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τούτου ἀνεξαρτήτως χρόνου ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου ἢ χρόνου ὑποβολῆς αἰτήσεως.

2) Κατ' ἐξαίρεσιν τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἐπὶ ἐκκρεμουσῶν αἰτήσεων αἱ διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν, τοῦ ἰσχύσαντος κατὰ τὸν χρόνον ἐπελεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, ἐφ' ὅσον ὁ ἡσφαλισμένος δι' ἐγγράφου δηλώσεως του πρὸς τὸ Ταμεῖον ἤθελε ζητήσει τοῦτο ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἑνὸς (1) ἔτους ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 26

1) Αἱ ὑπὸ τοῦ Ταμείου παρεχόμεναι συντά-

ξεις είς τους κατά την ισχύν τοῦ παρόντος συνταξιούχους ἡ ἐπιδοματούχους ἀνακαθορίζονται βάσει διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐφ' ὅσον κέκτηνται τάς ὑπ' αὐτοῦ ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις θεμελιώσεως τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος.

2) Εἰς τάς προϋποθέσεις θεμελιώσεως τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος κατά την προηγουμένην παράγραφον δέν συμπεριλαμβάνεται καί ὁ τρόπος ἀναγνωρίσεως παρά τοῦ Ταμείου τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἐν ἀσφαλίσει ἡμερῶν ἐργασίας.

3) Εἰς ἃς περιπτώσεις ἐκ τοῦ κατά τήν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἀνακαθορισμοῦ προκύπτει ποσόν μικρότερον τῆς ἤδη παρεχομένης συντάξεως ἡ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐξακολουθεῖ καταβαλλομένη αὕτη, ὡς μέχρι τοῦδε, τό δέ ἐπί πλέον ποσόν ταύτης συμψηφίζεται πρός πᾶσαν μελλοντικήν αὔξησιν τῶν συντάξεων.

4) Αἱ ἤδη παρεχόμεναι συντάξεις καί τά ἐπιδόματα ἀναπροσαρμογῆς ἐξακολουθοῦν καταβαλλόμενα καί εἰς τούς μή κεκτημένους τάς ὑπό τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀπαιτουμένας προϋποθέσεις θεμελιώσεως τοῦ εἰς σύνταξιν δικαιώματος. Ἐφ' ὅσον ὅμως τό καταβαλλόμενον εἰς ταύτους ποσόν εἶναι ἀνώτερον τοῦ προβλεπομένου ὑπό τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ κατωτάτου κατά περίπτωσιν ποσοῦ συντάξεως ἡ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ἡ ἐπί πλέον καταβαλλομένη διαφορά συμψηφίζεται πρός πᾶσαν μελλοντικήν αὔξησιν.

Ἄρθρον 27

Ἡ ἰδιότης τοῦ ἠσφαλισμένου καί ἡ ἀσφαλιστική σχέσις μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ Ταμείου ἀποδεικνύεται ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ταμείου, διά τοῦ ὁποίου ἐπιχορηγοῦται, ὅπως μεριμνήσῃ νά ἐφοδιασθῇ ὁ ἠσφαλισμένος.

Ἡμέραι ἐργασίας πραγματοποιηθεῖσαι ἐν ἀσφαλίσει τοῦ Ταμείου μετά τήν 1.1.1964 ἀναγνωρίζονται μόνον ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ταμείου, βάσει τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον αὗται ἐπραγματοποιήθησαν εἰς οἰκοδομικάς ἐργασίας. Ὁ ἠσφαλισμένος οἰκοδόμος ὑποχρεοῦται, ὅπως ἐντός τοῦ πρώτου τετραμήνου ἑκάστου ἔτους προσέρχεται εἰς τήν ἁρμοδίαν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ταμείου πρός ἐνημέρωσιν τοῦ ἀτομικοῦ του ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου διά τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ προηγουμένου ἔτους.

Ἄρθρον 28

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπό τῆς δημοσιεύσεως του εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τόν αὐτόν ἐπί τῆς Ἐργασίας Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Νοεμβρίου 1963

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

93165)5762)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί παρατάσεως καί αὐθημισχύος καταγγελίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν κατασκευῆς καί ἐπισκευῆς συσσωρευτῶν (μπαταριῶν) ἀπάσης τῆς χώρας.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 531 τῆς 27 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τάς διατάξεις τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 3239)1955, ἐν συνδυασμῷ μέ τάς τῆς παραγράφου 8 ἄρθρου 10 τοῦ ν.δ. 3755)1957. 2) Σχετικήν γνωμοδότησιν τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ληφθεῖσαν κατά την συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 15.11.1963. 3) Τήν ὑπ' ἀριθ. 71383)4373)26.8.1963 ἡμετέραν ἀπόφασιν, ἀποφασίζομεν:

Ἀναστέλλομεν ἐπί ἓνα χρόνον διάστημα, ἤτοι μέχρι τῆς 27.2.1964, τήν ἐπέλευσιν τῶν ἐννόμων ἀποτελεσμάτων καταγγελίας τῆς καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 17)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Α.Δ.Δ. Ἀθηνῶν «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργατοτεχνιτῶν κατασκευῆς καί ἐπισκευῆς συσσωρευτῶν (μπαταριῶν) ἀπάσης τῆς χώρας», καταθείσης εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Ἀθηνῶν διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 88)12.7.1961 πράξεως καταθέσεως (*).

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Νοεμβρίου 1963

95194)5876)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περί δημοσιεύσεως εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπό 15.10.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κρούστας καί καταϊφιοῦ

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 531 τῆς 27 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη καί συνεπληρώθη ὑπό τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπό 15.10.1963 συλλογική σύμβασις ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κρούστας καί καταϊφιοῦ, κατατεθεῖσα ἡμῖν τήν 6.11.1963, συντοχθέντος πρός τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 489)6.11.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κρούστας καί καταϊφιοῦ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τήν 15ην τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1963, ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Τρίτην καί ὥραν 8ην μ.μ., συνῆλθον εἰς τά Γραφεῖα τοῦ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν πρός σύναψιν συλλογικῆς συμβάσεως, ἀφ' ἑνός ὁ Σπυρίδων Ταιρίκος, πρόεδρος τοῦ βιοτεχνικοῦ σωματείου κατασκευαστῶν φύλλου κρούστας καί καταϊφιοῦ Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, δεόντως ἐξουσιοδοτημένος κατόπιν ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως αὐτοῦ, ληφθείσης κατά τήν συνεδρίασιν τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1963, πρός σύναψιν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως, καταθέτων καί τά σχετικά πρακτικά, καί ἀφ' ἑτέ-

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1156.

γου : 1) Ὁ Ἀντώνιος Βλέσσας, πρόεδρος τοῦ συνδέσμου ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου καὶ καταΐφιού, δεόντως ἐξουσιοδοτημένος πρὸς σύναψιν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ὅι' ἀποφάσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως, ληφθείσης κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 6ης Ὀκτωβρίου 1963, καταθέτων καὶ τὸ σχετικὸν πρακτικὸν καὶ 2) ὁ Βασίλειος Ράπτης, πρόεδρος τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, δεόντως ἐξουσιοδοτημένος, καταθέτων καὶ τὸ σχετικὸν πρακτικόν.

Οἱ ἀνωτέρω ἐκπρόσωποι κατήρτισαν τὴν ἀκόλουθον συλλογικὴν σύμβασιν, ἣν ἀπεδέχθησαν ἐνωτέρω ὁμοφώνως :

Α) Μαθητευόμενοι κατὰ τὴν προσληψιν θὰ λαμβάνουν ἡμερομίσθιον δραχμὰς 22.

Β) Ὁ μαθητευόμενος, ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας, θεωρεῖται βοηθὸς καὶ λαμβάνει ἡμερομίσθιον δραχμὰς 57.

Γ) Τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ τεχνίτου, ἔχοντος τοὐλάχιστον ὃ ἐτῶν ἐργασίαν ὡς τεχνίτου πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης, καθορίζεται εἰς δραχμὰς 70.

Οἱ μὴ ἔχοντες συμπληρώσει τριετίαν ὡς τεχνῖται θὰ λάβουν ἡμερομίσθιον δραχμὰς 57.

Δ) Μαθητευόμενοι νοοῦνται ἐργάται, προορισμὸν ἔχοντες νὰ διενεργοῦν τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου κρούστας καὶ καταΐφιοῦ εἰς τοὺς τόπους τῆς καταναλώσεως, εἰς τὸ μάζεμα τοῦ φύλλου, στέγνωμα σιντονιῶν καὶ εἰς βοηθητικὰς ἐνγένει ἐργασίας καὶ τὴν καθαριότητα τοῦ καταστήματος.

Ε) Βοηθοὶ νοοῦνται οἱ ἐργάται, οἱ παριστάμενοι παρὰ τοῖς τεχνίταις καὶ βοηθοῦντες αὐτοὺς εἰς τὸ ζύμωμα, τὸ κόψιμο τῆς ζύμης μπαλάκια καὶ κυλίνδρισμα ζύμης, στέγνωμα σιντονιῶν, πάτημα μπαλακίου καὶ μὲ παρομοίας φύσεως ἐργασίας πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου τοῦ τεχνίτου. Βοηθὸς, ὅστις ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἐπίβλεψιν τοῦ τεχνίτου ἢ τοῦ ἐργοδότου ἐκτελεῖ ἐργασίαν ἀνοίγματος φύλλου ἢ ἐκτελεῖ ἐργασίαν ριγμάτος καταΐφιοῦ, δὲν θεωρεῖται τεχνίτης.

Ϛ) Τεχνῖται λογίζονται οἱ ἀπασχολούμενοι μὲ τὸ ζύμωμα, κυλίνδρισμα ζύμης, κόψιμο ζύμης εἰς μπαλάκια, στέγνωμα σιντονιῶν, ἄνοιγμα φύλλων κλπ. Ἐπίσης τεχνῖται καταΐφιοῦ λογίζονται καὶ οἱ ἀπασχολούμενοι μὲ τὸ ζύμωμα, κατασκευὴν καταΐφιοῦ καὶ κανόνισμα φωτιᾶς διὰ τὴν ἕψησιν αὐτοῦ.

Οἱ κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργαζόμενοι ὡς τεχνῖται καὶ ἔχοντες τριετίαν ὡς τεχνῖται θὰ λάβουν ἡμερομίσθιον δραχμὰς 70. Οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐργαζόμενοι ὡς βοηθοὶ καὶ προαγόμενοι μεταγενεστέρως εἰς τεχνίτας θὰ λαμβάνουν ἡμερομίσθιον δραχμὰς 57.

Συμφωνεῖται, ὅπως εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν συμβαλλομένων ἐπιχειρήσεων χορηγοῦνται κατ' ἔτος 25 ἡμερομίσθια ὡς δῶρον διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, 15 δὲ ἡμερομίσθια ὡς δῶρον διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα. Τὰ ἀνωτέρω δῶρα θὰ καταβάλλονται βάσει τῶν διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένων ἡμερομισθίων. Εἰς τοὺς ἐργαζομένους κατὰ τὴν ἔναρξιν ἰσχύος τῆς παρούσης ὡς βοηθοὺς καὶ προαγομένους μεταγενεστέρως εἰς τεχνίτας τὰ δῶρα θὰ καταβάλλωνται βάσει ἡμερομισθίου δραχμῶν 57.

Τὰ ἀνωτέρω δῶρα θὰ χορηγοῦνται εἰς τὸ ἀκέραιον μὲν εἰς ἐκείνους, τῶν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ παρεμβαλλόμενον μεταξὺ τῶν ὡς ἄνω ἑορτῶν διάστημα, μειούμενα δὲ ἀναλόγως εἰς ἐκείνους, τῶν ἡ ἐργασιακὴ σχέσις διήρκεσεν ὀλιγώτερον κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα. Οὕτω πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καταβλητέου δώρου θὰ διαιρῆται τὸ συνολικὸν ποσὸν δραχμῶν τοῦ ὀφειλομένου δώρου διὰ τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν, τῶν παρεντιθεμένων μεταξὺ τῶν δύο ἑορτῶν, τὸ δὲ πηλίκον τῆς διαιρέσεως ταύτης, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἡμερῶν διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τοῦ δικαιούχου, θὰ δίδῃ τὸ ἀκριβὲς ποσὸν τοῦ ὀφειλομένου δώρου.

Εἰς τὰ ὡς ἄνω καθοριζόμενα κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων περιλαμβάνεται συγχωνευόμενον τὸ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 88/1961 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν ἐκ μιᾶς (1) δραχμῆς ἐπίδομα ἑορτῶν.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἰσχύει ἐπὶ 27 μῆνας, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1963 καὶ λήγουσα τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1965.

Ἡ παροῦσα συλλογικὴ σύμβασις ἐγένετο εἰς τόσα πρωτότυπα, ὅσα τὰ συμβαλλόμενα μέρη, καὶ δύο ἐπὶ πλέον, κατατεθησόμενα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας.

Ὁ πρόεδρος τῶν ἐργοδοτῶν
Σπ. Τσιρίκος
Ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου
Β. Ράπτης
Ὁ πρόεδρος τῶν ἐργατοτεχνιτῶν
Ἀντ. Βλέσσας

Οἱ συμβαλλόμενοι
(Ἕπονται ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Νοεμβρίου 1963

—

95193/5875/1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 31.8.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ Δήμου Χίου.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 531 τῆς 27 Νοεμβρίου 1963)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239/1955, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν μεταγενεστέρως ἰδίᾳ τοῦ ν.δ. 3755/1957, ἀποφαινόμεθα :

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 31.8.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ Δήμου Χίου, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 6.11.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο

τοῦ ὑπ' ἀριθ. 490)6.11.1963 πρακτικοῦ, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογική σύμβασις ἐργασίας
ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ

Ἐν Χίῳ σήμερον τῇ 31 Αὐγούστου 1963 καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Δημαρχιακοῦ Καταστήματος Χίου οἱ κατωθι ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς Παντελὴς Ἀθ. Πατελίδας, Δήμαρχος Χίου, ἐνεργῶν ὡς νόμιμος ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Χίου καὶ κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 97)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16827)29.8.1963 ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου Χίου, καὶ ἀφ' ἑτέρου Κων)νος Μαλιαρονδάκης, πρόεδρος τοῦ σώματείου, νομίμως ἀνεγνωρισμένου καὶ νομίμως ἐξουσιοδοτημένου παρὰ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως ταύτης, παρουσίᾳ καὶ τοῦ Ἐλ. Κορμάλου, προέδρου τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Χίου, συνεφωνήθησαν καὶ ἐγένοντο ἀμοιβαίως ἀποδεκτὰ τὰ κατωθι:

Ἄρθρον 1

Εἰς τοὺς ὅρους τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἡμερομίσθιοι ἐργάται - ἐργάτριαι, συνδεόμενοι μετὰ τοῦ Δήμου διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀνήκοντες εἰς τὸ συνεργεῖον καθαριότητος ὁδῶν καὶ πλατειῶν, περισυλλογῆς καὶ ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων, ὡς καὶ οἱ ὁδηγοὶ τῶν αὐτοκινήτων καθαριότητος καὶ οἱ βοηθοὶ αὐτῶν καὶ οἱ ἐπιστάται καθαριότητος, συνδεόμενοι ὡσαύτως διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν δύναμιν τοῦ συνεργείου καθαριότητος.

Ἄρθρον 2

Χορηγεῖται εἰς ἅπαντας τούτους ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου 1963 καὶ ἐφεξῆς ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ὁριζόμενον εἰς ποσοστὸν 10ο)ο ἐπὶ τοῦ ἑκάστοτε καταβαλλομένου αὐτοῖς νομίμου ἡμερομισθίου.

Ἄρθρον 3

Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας ἡμέρας θὰ καταβάλληται τὸ μεκανονισμένον ἡμερομίσθιον, ηὐξημένον κατὰ 75ο)ο, ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας.

Ἄρθρον 4

Τυχὸν ὁριστέμενοι ἢ μέλλοντες νὰ θεσπισθῶσι διὰ νόμου, διατάγματος, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας εὐνοϊκώτεροι ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐπικρατοῦσι τῆς παρούσης συμβάσεως.

Ἄρθρον 5

Ἡ παροῦσα, ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα, ὑπογράφη ὡς κατωτέρω μεθ' ἁπάντων τῶν συμβαλλομένων, συνετάγη δὲ εἰς 4 πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἀνὰ ἓν ἐλήφθη παρ' ἑκάστου τῶν συμβαλλομένων καὶ ἓν κατατεθήσεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διὰ τὰ πραιτέρω.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Νοεμβρίου 1963

92270)5699)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας

Περὶ δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 15.10.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοϋπαλλήλων Λαρίσης.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 534 τῆς 20 Νοεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3239)1955, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 3755)1957, ἀποφασίζομεν:

Ὅπως δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Β') ἡ ἀπὸ 15.10.1963 συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐμπορουπαλλήλων Λαρίσης, κατατεθεῖσα ἡμῖν τὴν 4.11.1963, συνταχθέντος πρὸς τοῦτο τοῦ ὑπ' ἀριθ. 488)4.11.1963 πρακτικοῦ καταθέσεως, ἥτις ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας
ἐμπορουπαλλήλων Λαρίσης

Ἐν Λαρίσῃ σήμερον τὴν 15ην Ὀκτωβρίου 1963, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 8ην μ.μ. οἱ ὑπογεγραμμένοι ἀφ' ἑνὸς μὲν 1) Εὐθύμιος Ν. Ἀνάγνου, πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Λαρίσης, Μενέλαος Ἀθ. Καρνάτης, γενικὸς γραμματεὺς Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Λαρίσης, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Λαρίσης, ἀφ' ἑτέρου δὲ 2) Εὐτύχιος Κωτούλας, πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἐμπορουπαλλήλων Λαρίσης, Ἰωάννης Σβώλος, ἀντιπρόεδρος Συλλόγου Ἐμπορουπαλλήλων Λαρίσης, ἐνεργοῦντες ἐν προκειμένῳ ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Συνδέσμου Ἐμπορουπαλλήλων Λαρίσης, ἅπαντες νομίμως ἐξουσιοδοτημένοι ὑπὸ τῶν ἐπισυναπτομένων τῇ παρούσῃ ἀποφάσεων τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν οἰκείων ὀργανώσεών των καὶ τῶν σχετικῶν τοιούτων τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν μελῶν των, ληφθεισῶν κατὰ τοὺς ὅρους τῶν οἰκείων Καταστατικῶν των, συμφώνως τῷ νόμῳ 3239)1955 «περὶ τρόπου ρυθμίσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας» (ἄρθρων 7 § 6) διὰ τὴν κατάρτισιν καὶ ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀπὸ 24ης Σεπτεμβρίου 1963 προφορικῆς μας συμφωνίας καὶ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 15 § 3 π.δ. 8)13.4.1932 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰς τὰ καταστήματα κλπ.», ἀποφασίζομεν καὶ συνομολογοῦμεν τὴν ὑπογραφὴν τῆς παρούσης συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ρυθμιζούσης τοὺς ὅρους ἀμοιβῆς τῆς προσθέτου ἐργασίας τῶν ἐμπορουπαλλήλων Λαρίσης ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἑκάστης περιόδου τῆς ἐτησίας ἐμποροπανηγύρεως Λαρίσης, λόγῳ ὑπερεργασίας τῶν ὑπαλλήλων τούτων εἰς τὰ ἐμπορικὰ μας καταστήματα, ὡς ἀκολούθως:

«Κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 24ης Σεπτεμβρίου μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου ἑκάστου ἔτους (χρονικὸν διάστημα ἐτησίας ἐμποροπανηγύρεως Λαρίσης), λόγῳ τῆς ἀπασχολήσεώς των πέραν τοῦ συνήθους ὡραρίου ἐργασίας αὐτῶν (ὑπερεργασίας), συμφωνεῖται, ὅπως λαμβάνουν πρόσθετον ἀμοιβὴν ἐκ ποσοστοῦ δέκα τέσσαρα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (14ο)ο, διὰ τοὺς τε ἄρρενας καὶ θήλεις, εἰς δραχμάς, ἐπὶ τοῦ πράγματι καταβαλλομένου εἰς αὐτοὺς μισθοῦ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἑκά-

στου έτους, προσαυξανομένου οὕτω τοῦ μισθοῦ τοῦ μηνὸς τούτου, εἰς ὃν ἀντιστοιχεῖ ἡ ἐμποροπανήγυρις, κατὰ τὸ ὡς ἄνω ποσοστόν.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἄρχεται ἀπὸ τῆς χρονικῆς περιόδου τῆς ἐτησίας ἐμποροπανηγύρεως τοῦ τρέχοντος ἔτους 1963.

Ἐφ' ᾧ συνετάγη ἡ παροῦσα εἰς τέσσαρα ὅμοια πρωτότυπα, ἐξ ὧν ἔλαβον τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀνὰ ἕν, τῶν ὑπολοίπων δύο κατατεθέντων εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας Λαρίσης διὰ τὰ περαιτέρω.

Οἱ συμβαλλόμενοι

(Ἕπονται αἱ ὑπογραφαί)

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Νοεμβρίου 1963

—

300912)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963 τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ἀ. ν. 1502)1960, τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀ.ν. 1587)1950, τοῦ ἄρθρου 74 τοῦ νόμου 1811)1951 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 2195)1952, καθορίζομεν ὡς κάτωθι τοὺς ὅρους καὶ προϋποθέσεις καταβολῆς τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλεπομένου ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963.

Ἄρθρον 1

1) Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963 ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ :

α) Εἰς τοὺς δημοσίους πολιτικοὺς ὑπαλλήλους.

β) Εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει.

γ) Εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων τοῦ Κράτους.

δ) Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικοὺς τῶν ἐν ταῖς προηγουμέναις παραγράφοις Ὑπηρεσιῶν, τοὺς ὁπωσδήποτε ἀπομακρυνθέντας τῆς Ὑπηρεσίας μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου 1963 καὶ μέχρι καὶ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1963, καὶ

ε) Εἰς τοὺς δικαιούχους τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν.δ. 2500)1953, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 15ην Ἀπριλίου 1 63.

2) Εἰς τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν καὶ εἰς τὸ ἡμερομίσθιον ἐργατικὸν προσωπικὸν τῶν συνεργείων τοῦ Β. Ναυτικοῦ, τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου 6321)1934, θὰ καταβληθῇ ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963 κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν τῆς διεπούσης τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

3) Τὰ ἐν ἐνεργείᾳ τακτικὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τὰ λαμβάνοντα ἔξοδα παραστάσεως ἴσα πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἀποδοχὰς τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, θὰ τύχωσι τοῦ ἐπιδόματος ἑορτῶν τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ. Εἰς τοὺς ἐκ τούτων δικαιουμένους ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐκ μιᾶς τῶν ἐν ἄρθρῳ 5 πηγῶν θὰ καταβληθῇ ἡ τυχὸν ἐπὶ πλέον διαφορά.

Ἄρθρον 2

Τοῦ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐπιδόματος δὲν δικαιοῦνται.

α) Οἱ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ὑπηρετοῦντες, οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς.

β) Οἱ εἰς ἀλλοδαπὴν ἐπὶ εἰδικῇ ἀποστολῇ δημόσιοι πολιτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοί, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1963 μέχρι καὶ 15 Δεκεμβρίου 1963 τρίμηνον συνεχῆ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπηρεσίαν, δι' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως ἀλλοδαπῆς.

γ) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μετεκπαιδευόμενοι στρατιωτικοί, οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἐσωτερικοῦ καὶ ἀποζημίωσιν ἀλλοδαπῆς, ἐφ' ὅσον αὗται κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16.4.1963 μέχρι 15.12.1963 συνεπλήρωσαν ἑξάμηνον εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν συνεχῆ ἐκπαίδευσιν, καθ' ἣν ἔτυχον ἀποζημιώσεως, καὶ

δ) Οἱ διορισθέντες ἀπὸ τῆς 16 Δεκεμβρίου 1963.

Ἄρθρον 3

Τὸ ἐν ἄρθρῳ 1 ἐπίδομα ὁρίζεται :

α) Διὰ τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς ἐν γένει εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν ἑνὸς μηνὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4242)1962 κυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 179) 1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ ἰδίου ὡς ἄνω ν.δ. ὑπ' ἀριθ. 127)1961 ὁμοίας, μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῇ αὐτῇ βαθμῷ ἢ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ τοῦ ἄρθρου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 1020)1958 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 75)1960 καὶ 129)1959 Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὡς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882)1962 β. δ)γματος ἄνευ οὐδενὸς ἑτέρου ἐπιδόματος (προσαυξήσεως λόγῳ συνολικῆς πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἐπιδόματος δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν κλπ.).

Διὰ τοὺς ἐν ἐκπαιδευτικῇ εἰς ἀλλοδαπὴν ἀδείᾳ τελοῦντας τὸ ἐπίδομα δὲν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν διπλασίων ἀποδοχῶν.

Διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς τῶν πολεμικῶν καταστάσεων καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς μονίμου διαθεσιμότητος εἰς τὸν βασικὸν μισθὸν μετὰ τοῦ ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ καὶ τῶν ἐπιδομάτων ἀναπηρίας.

β) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους τῶν Κέντρων Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ τοὺς ἐκτάκτους δημοσίους ὑπαλλήλους τους μισθολογικῶς ἐξομοιουμένους πρὸς ἕνα τῶν βαθμῶν τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας εἰς τὸ σύνολον τῶν μηνιαίων αὐτῶν ἀποδοχῶν, ἄνευ ἐπιδόματος ἀκριβείας βίου καὶ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος.

γ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους τοὺς συνδεομένους μετὰ τοῦ Δημοσίου μὲ σχέσιν ἐργασίας Δημοσίου Δικαίου εἰς τὰ ἡμερομίσθια 25 ἡμερῶν ἄνευ ἑ-

πιδόματος ἀκριβείας βίου.

δ) Εἰς τοὺς διορισθέντας δυνάμει τοῦ ν. δ. 4193)1961 εἰς τακτικὰς θέσεις τέως ἐκτάκτους ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον οὗτοι πρὸ τῆς μονιμοποιήσεώς των συνεδέοντο μετὰ τοῦ Δημοσίου μὲ σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐξακολουθοῦν μισθοδοτούμενοι, δυνάμει τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου, μὲ τὰς ἀποδοχὰς ἃς ἐλάμβανον ὡς ἔκτακτοι, θὰ καταβληθῇ ὡς ἐπίδομα τὸ ποσόν, ὅπερ κατεβλήθη αὐτοῖς βάσει τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν τῶν διεπουσῶν τοὺς μισθωτοὺς τῆς χώρας κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς μονιμοποιήσεως των ἔτους.

Ἐπίσης εἰς τοὺς ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὡς ἄνω κατηγορίας, τοὺς πρὸ τῆς μονιμοποιήσεώς των συνδεομένους μετὰ τοῦ Δημοσίου μὲ σχέσιν ἐργασίας δημοσίου δικαίου, θὰ καταβληθῇ ὡς ἐπίδομα τὸ ποσόν, ὅπερ κατεβλήθη αὐτοῖς βάσει τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων ἡμῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς Χριστουγέννων τοῦ ἀμέσως προηγουμένου τῆς μονιμοποιήσεώς των ἔτους.

Τέλος οἱ τέως πρόσκαιροι ἢ ἐπὶ συμβάσει τεχνικοὶ τῶν ὑπηρεσιῶν δημοσίων ἔργων, οἱ διορισθέντες δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4193)1961, περὶ ὧν ἡ ὑπ' ἀριθ. 275807)τρίτου 166 τῆς 27.11.1963 ἐγκυκλίου μας, δὲν θὰ λάβωσιν ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, δοθέντος ὅτι οὗτοι καὶ ὡς συμβατικοὶ δὲν ἐλάμβανον ἐπίδομα ἑορτῶν, διότι τοῦτο εἶχεν ἐνσωματωθῇ εἰς τὸν συμβατικὸν μισθὸν των, ὃν διετήρησαν καὶ μετὰ τὴν μονιμοποίησίν των.

Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ν.δ. 4193)1961 διορισθέντες μετὰ τὴν 16.4.1963 θὰ τύχωσι τοῦ ἐπὶ τῆς παρούσης προβλεπομένου ἐπιδόματος, ὡς τοῦτο ὁρίζεται ἀνωτέρω εἰς ἀκέραιον καὶ οὐχὶ τμήματος αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐμισθοδοτήθησαν δι' ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16.4.1963 μέχρι 15.12.1963.

Ἄρθρον 4

1) Εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικούς, οἵτινες δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν ἐμισθοδοτήθησαν ὁλόκληρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Ἀπριλίου μέχρι καὶ 15 Δεκεμβρίου 1963 (στράτευσις, ἄπουσία ἄνευ ἀδείας κλπ.), εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου 1963, εἰς τοὺς ὁπωσδήποτε ἀπομακρυνθέντας τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους ἀποδοχῶν τριμήνου, ὃν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης καταβάλλεται μετ' ἐκπτωσιν τοῦ ἑνὸς ὀγδόου (1)8) τοῦ ἡμερησίου αὐτῶν μισθοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

2) Διὰ τοὺς προαχθέντας καὶ τυχόντας ἐπιδόματος λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἢ προσαυξήσεως τριετιῶν μετὰ τὴν 16.4.1963 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15 Δεκεμβρίου 1963.

3) Εἰς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ στρατιωτικοὺς τοὺς μισθοδοτουμένους κατὰ τὴν 15.12.1963 μὲ μειωμένας ἀποδοχὰς λόγῳ στρατεύσεως, ὀργίας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ὡς καὶ τοὺς ὑποβιβασθέντας, τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπίδομα ὁρίζεται εἰς τὸ ἓν ὄγδοον (1)8) τῶν καταβληθεισῶν αὐτοῖς ἐν συνόλῳ ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ εὐδοκίμου) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.4.1963 μέχρι 15.12.1963.

4) Οἱ ἐκ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ οἱ προτιμήσαντες τὸν μισθὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ θὰ τύχωσι παρὰ τῆς μισθοδοτούσης τούτους στρατιωτικῆς διαχειρίσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος, ἔστω καὶ ἂν ἦρξαντο μισθοδοτούμενοι ὡς ἀξιωματικοὶ μετὰ τὴν 16ην Ἀπριλίου 1963. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς ὡς ἔφεδρους ὑπαξιωματικοὺς στρατευθέντας δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς μισθοδοτουμένους μὲ μισθὸν μονίμου ὑπαξιωματικοῦ.

5) Οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυθέντες ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ θὰ τύχωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος παρὰ τῆς πολιτικῆς των θέσεως, ἔστω καὶ ἂν ἦρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτῆς μετὰ τὴν 16.4.1963.

Ἄρθρον 5

Ὑπάλληλοι ἢ στρατιωτικοί, λαμβάνοντες καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου ἢ ἑτέρου Ταμείου ἢ κατέχοντες οἱανδήποτε ἐμμισθον θέσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, δικαιοῦνται κατ' ἐπιλογὴν των τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπιδόματος ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς.

Ἄρθρον 6

1) Τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ἐπίδομα ὑπόκειται: α) Εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος, β) εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Ο.Γ.Α. εἰσφορὰν καὶ γ) εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Προνοίας Δημοσίων Ὑπαλλήλων κράτησιν, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ ν.δ. 2195)1952, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη, καὶ ἀπαλλάσσεται πάσης ἑτέρας ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ τρίτων κρατήσεως καὶ τέλους χαρτοσήμου. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν κράτησιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 665)1962 β.δ)γματος «περὶ τῆς νοσοκομειακῆς κλπ. περιθάλψεως».

Κατ' ἐξαίρεσιν τὸ ἐπίδομα τὸ ἀνῆκον εἰς τοὺς ἐκτάκτους καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς ἢ τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ ἑτέρων ἀντιστοίχων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως.

2) Τὸ ἐπίδομα τοῦ προσωπικοῦ τῶν Σιδηροδρομικῶν Δικτύων τοῦ Κράτους ὑπόκειται εἰς ἁπάσας τὰς ὑπὲρ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων τοῦ προσωπικοῦ των κρατήσεις καὶ εἰσφοράς.

Ἄρθρον 7

Τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης θὰ καταβληθῇ εἰς ἀκεραίων ἡμῶν μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ β' 15ημέρου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1963, ἤτοι τὴν 16ην τοῦ μηνὸς τούτου.

Τὸ ἐπίδομα θὰ ἐνταλθῇ καθ' ὃν καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τρόπον καὶ ἀμφότερα τὰ τμήματα τούτου θὰ καταλογισθῶσιν εἰς βάρος τῶν πιστώσεων τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1963 διὰ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ὑπαλλήλων.

Δοθέντος ὅτι τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς δῶρα συν-

τίθεντοι έκ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῆς προσαυξήσεως λόγῳ εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, τοῦ ἐπιδόματος εὐδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ἀναπηρικῶν ἐπιδομάτων τῶν στρατιωτικῶν τῶν πολεμικῶν καταστάσεων, εἰς τὰς σχετικὰς καταστάσεις πληρωμῆς θὰ γίνῃ ἀνάλυσις τοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου καὶ τὰ ποσὰ τοῦ τε βασικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν ἐπιδομάτων τῶν ὑπολογιζομένων διὰ τὸ δῶρον τῶν Χριστουγέννων θὰ βαρύνωσι τὰς ἐγγεγραμμένας πιστώσεις εἰς τὸν προϋπολογισμὸν διὰ τὸν βασικὸν μισθὸν καὶ τὰς προσαυξήσεις καὶ ἐπιδόματα ταῦτα καὶ ὑπὸ τοὺς οἰκείους δι' ἕκαστον τούτων κωδικοὺς ἀριθμούς.

Ἐπίσης τὰ ποσὰ τῶν εἰσφορῶν ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν θὰ βαρύνωσι τὰς ἐγγεγραμμένας εἰς τὸν προυπολογισμὸν πιστώσεις διὰ τὰς εἰσφορὰς ταύτας καὶ ὑπὸ τοὺς οἰκείους δι' ἑκάστην τῶν εἰσφορῶν τούτων κωδικοὺς ἀριθμούς.

Ἡ πληρωμὴ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ α' 15θημέρου Ἰανουαρίου 1964 θέλει ἐνεργηθῆ τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1963, θὰ βαρύνῃ τὸν λογαριασμὸν «Τράπεζα Ἑλλάδος - Συγκέντρωσις Εἰσπράξεων καὶ Πληρωμῶν» ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2 Ἰανουαρίου 1964 κατὰ τὰ κεκανονισμένα (ἀποκλειομένης πάντως τῆς ἀνταλλαγῆς προσωρινῶν ἀποδείξεων), κατόπιν εἰδικῆς μετὰ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος συννενοήσεως.

Ἄρθρον 8

Εἰς τοὺς ἐφέδρους ὁπλίτας, ἐξαιρεσει τῶν μισθοδοτουμένων μὲ μισθὸν μονίμου, δι' οὓς ἰσχυοῦν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων, τοὺς στρατευσίμους ὁπλίτας, τοὺς μαθητευομένους ὁπλίτας τοῦ Β.Ν., τοὺς ναυτόπαιδας καὶ τοὺς δοκίμους χωροφύλακας καὶ ἀστυφύλακας τοὺς ὑπηρετοῦντας τὴν 22 Δεκεμβρίου 1963, θὰ καταβληθῇ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ὡς ἐπίδομα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ὁ μισθὸς ἑνὸς μηνός.

Εἰς τοὺς ἄνδρας τῶν Τ.Ε.Α. τοὺς χρησιμοποιουμένους διὰ τὴν φρούρησιν ἀποθηκῶν, εἰς οὓς καταβάλλεται δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. Φ.33577) 2)702640 τοῦ 1965 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ἡμῶν ἀποζημίωσις ἐκ δραχμῶν 35 δι' ἑκάστην ἡμέραν ὑπηρεσίας, θὰ καταβληθῇ τὴν 16ην Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. ἐπίδομα ἴσον πρὸς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 35 δι' ἕκαστον δεκαημερον ὑπηρεσίας φρουρήσεως πραγματοποιηθείσης ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου 1963 μέχρι καὶ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1963.

Τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τῆς παρούσης δὲν ἔχουσι ἐφαρμογὴν διὰ τοὺς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένους.

Ἄρθρον 10

Εἰς τὰς οἰκογενείας τὰς λαμβανούσας ἐπίδομα στρατεύσεως κατὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου 1963 θὰ καταβληθῇ τὴν 16 Δεκεμβρίου 1963 ὡς δῶρον ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ καταβαλλόμενον αὐτοῖς ἐπίδομα ἑνὸς μηνός. Ἦτοι δικαιοῦνται τοῦ ἐπιδόματος τούτου αἱ οἰκογένειαι τῶν ὑπηρετούντων, ὡς καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀπὸ 16 Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἀπολυθέντων, αἵτινες, ὡς ἐπιδοτούμεναι ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ προστάτου των, δικαιοῦνται ἐπιδόματος στρατεύσεως μέχρι καὶ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1963.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Δεκεμβρίου 1963

299620)2139)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963 ἐπιδόματος (δώρου) τῶν ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 553 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1963)

Ι. Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963 παρέχομεν τὴν ἔγκρισιν μας διὰ τὴν καταβολὴν εἰς τὸ ἐν γένει προσωπικὸν τῶν Ν.Π.Δ.Δ. καὶ αὐτοδιοικουμένων Ὀργανισμῶν καὶ τῶν Ὀργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ἀ.ν. 1538)1950 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 2195)1952 προβλεπομένου ἐπιδόματος (δώρου) κατὰ τὰ κατωτέρω.

ΙΙ. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ ὑπὸ τῶν οἰκείων Ὀργανισμῶν καὶ Ν.Π.Δ.Δ., ἐφ' ὅσον ὑπάρχει παρ' αὐτοῖς ἡ πρὸς τοῦτο οἰκονομικὴ εὐχέρεια. Τοῦτο ὁρίζεται :

α) Διὰ τοὺς τακτικοὺς καὶ ἐπὶ συμβάσει ἢ θητείᾳ ὑπαλλήλους καὶ ὑπηρέτας, ὡς καὶ τοὺς νομικοὺς συμβούλους των μισθοδοτουμένους βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 1538)1950, ἴσον πρὸς τὸν μηνιαῖον βασικὸν αὐτῶν μισθὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 180)1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου μετὰ τοῦ ἐπιδόματος τριετιῶν, ἄνευ τῆς προσαυξήσεως λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἢ ἑτέρου τινὸς ἐπιδόματος.

β) Διὰ τοὺς ἐκτάκτους, ἴσον πρὸς τὸ σύνολον τῶν μηνιαίων αὐτῶν ἀποδοχῶν ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας καὶ ἄνευ τοῦ κοινωνικοῦ ἐπιδόματος.

γ) Διὰ τοὺς ἡμερομισθίους ἴσον πρὸς τὰ ἡμερομίσθια εἴκοσι πέντε (25) ἡμερῶν, ἄνευ τοῦ ἐπιδόματος ἀκριβείας.

ΙΙΙ. Τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον ΙΙ ἐπιδόματος θὰ τύχωσι καὶ οἱ δικαιοῦχοι τῶν ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ τριμήνου ἔληξαν μετὰ τὴν 15ην Ἀπριλίου 1963.

ΙΥ. Οἱ παρέχοντες τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου καὶ μισθοδοτούμενοι βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας θὰ τύχωσι τοῦ ἐπιδόματος τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν καὶ ἐπὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐν αὐτῇ ὅρων καὶ προϋποθέσεων.

Υ. α) Εἰς τοὺς μὴ μισθοδοτηθέντας δι' ὁλοκλήρων τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1963 μέχρι καὶ τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1963 λόγῳ στρατεύσεως, ἀπουσίας κλπ., εἰς τοὺς διορισθέντας μετὰ τὴν 15 Ἀπριλίου 1963, εἰς τοὺς ἀπολυθέντας μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, ὡς καὶ εἰς τοὺς δικαιούχους ἀποδοχῶν τριμήνου, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ ἔληξαν μετὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην, καταβάλλεται τὸ ἐν παραγράφῳ ΙΙ τῆς παρούσης ἐπίδομα μετ' ἐκπτώσεων τοῦ 1)8 τοῦ ἡμερησίου αὐτῶν μισθοῦ δι' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἣν οὗτοι δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

Προκειμένου περὶ ἡμερομισθίων ἡ ἔκπτωσις

ἐνεργεῖται μόνον διὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καθ' ἃς οὗτοι δὲν ἐμισθοδοτήθησαν.

β) Διὰ τοὺς προαχθέντας ἢ τυχόντας ἐπιδόματος τριετιῶν μετὰ τὴν 15ην Ἀπριλίου 1963 τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1963.

γ) Εἰς τοὺς μισθοδοτουμένους τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1963 μὲ μειωμένης ἀποδοχῆς λόγῳ στρατεύσεως, ἀργίας, διαθεσιμότητος ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας τὸ ἐπίδομα τῆς παραγράφου ΙΙ τῆς παρούσης ὁρίζεται εἰς τὸ ἓν ὄγδοον (1/8) τῶν καταβληθεισῶν αὐτοῖς ἐν συνόλῳ ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ τριετιῶν) ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ 16.4.1963 μέχρι 15.12.1963.

VI. Οἱ ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἀπολυθέντες ἐφεδροι ἀξιωματικοὶ ὑπάλληλοι Ν.Π.Δ.Δ. θὰ τύχωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδόματος παρὰ τῆς πολιτικῆς των θέσεως, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ἠρξαντο μισθοδοτούμενοι παρ' αὐτοῖς μετὰ τὴν 15.4.1963.

VII. Δὲν δικαιοῦνται τοῦ διὰ τῆς παρούσης παρεχομένου ἐπιδόματος:

α) Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες οἱ μισθοδοτούμενοι μὲ ἀποδοχὰς ἀλλοδαπῆς καὶ

β) Οἱ διορισθησόμενοι ἀπὸ τῆς 16 Δεκεμβρίου 1963 καὶ πέραν.

VIII. Οἱ δικαιούμενοι ἐπιδόματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963 καὶ ἐξ ἑτέρας πηγῆς θὰ τύχωσι τούτου κατ' ἐπιλογὴν των ἐκ μιᾶς μόναν πηγῆς, προκειμένου ὅμως περὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., οἵτινες λαμβάνουν καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου, θὰ τύχωσι τοῦ δώρου ἐκ τοῦ παρ' ᾧ μισθοδοτοῦνται Νομικοῦ Προσώπου, μὴ παρεχομένης ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ταύτῃ περιπτώσει εἰς τὸν ὑπάλληλον τῆς εὐχερείας ἐπιλογῆς τῆς πηγῆς ἀπολήψεως τοῦ δώρου. Ἐν ἡ περιπτώσει τὸ δῶρον, ὅπερ καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου, εἶναι μικρότερον τοῦ παρεχομένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ὁ ὑπάλληλος θὰ εἰσπράξῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου μόναν τὴν διαφοράν.

IX. Τὸ ἐπίδομα τῆς παρούσης δὲν ὑπόκειται εἰς κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ τρίτων ἢ τέλη χαρτοσήμου, ὑπόκειται δὲ εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εἰσοδήματος, εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Ο.Γ.Α. εἰσφοράν, εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς, ὡς καὶ εἰς τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τοῦ ἀντιστοίχου Ταμείου κυρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως τοιαύτης.

X. Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον ἐπίδομα θὰ καταβληθῇ εἰς ἄκεραιον ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ Β' 15θημέρου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου 1963, ἤτοι τὴν 16ην τοῦ μηνὸς τούτου.

Ἐπὶ τούτοις παρέχομεν τὴν ἔγκρισιν ἡμῶν διὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ τροποποίησιν τῶν οἰκείων προϋπολογισμῶν οἰκονομικοῦ ἔτους 1963 καὶ ἐγγραφὴν τῆς ἀπαιτουμένης πιστώσεως.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 6 Δεκεμβρίου 1963

—

299619)2139)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν

Περὶ παροχῆς βοηθήματος εἰς τοὺς συνταξιούχους Ν.Π.Δ.Δ. ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 653 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 180)28.11.1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης διὰ τοῦ ν.δ. 1342)1962, ἀποφασίζομεν:

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων 1963 παρέχομεν τὴν ἔγκρισίν μας διὰ τὴν χορήγησιν εἰς ἅπαντας τοὺς συνταξιούχους τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.), τοὺς λαμβάνοντας σύνταξιν ἢ βοήθημα ὑπὸ τύπον συντάξεως, ἐπιδόματος ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν μιᾶς μηνιαίας συντάξεως ἢ βοηθήματος μετὰ τῶν πάσης φύσεως συνταξιοδοτικῶν ἐπιδομάτων.

Τοῦ βοηθήματος τούτου δικαιοῦνται οἱ λαμβάνοντες σύνταξιν ἢ βοήθημα ὑπὸ τύπον συντάξεως, ἐφ' ὅσον ἔχει διαταχθῇ ἢ θὰ διαταχθῇ ἡ πληρωμὴ τῆς συντάξεως μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1963.

Τοῦ βοηθήματος τούτου οἱ συνταξιοῦχοι, περὶ ὧν ἡ παροῦσα, θὰ δικαιωθῶσιν ἐκ μιᾶς καὶ μόνον πηγῆς εἴτε λόγῳ μισθοῦ, εἴτε λόγῳ συντάξεως κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν λαμβανομένης.

Συνταξιοῦχοι λαμβάνοντες καὶ σύνταξιν ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἢ ἑτέρου Ταμείου ἢ κατέχοντες οἱανδήποτε ἐμμισθον θέσιν, δικαιοῦνται τοῦ ἐν λόγῳ ἐπιδόματος κατ' ἐπιλογὴν των ἐκ μιᾶς μόνον πηγῆς.

Ἐν προκειμένῳ διευκρινίζεται, ὅτι συνταξιοῦχοι Ν.Π.Δ.Δ. τυγχάνοντες καὶ συνταξιοῦχοι τοῦ Δημοσίου θὰ λάβωσι τὸ δῶρον παρὰ τοῦ παρ' ᾧ συνταξιοδοτοῦνται Ν.Π., μὴ ὑφισταμένης ἐν τῇ συγκεκριμένῃ ταύτῃ περιπτώσει τῆς τὸν συνταξιοῦχον τῆς εὐχερείας ἐπιλογῆς τῆς πηγῆς ἀπολήψεως τοῦ δώρου. Ἐν ἡ περιπτώσει τὸ δῶρον, ὅπερ καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ν.Π. εἶναι μικρότερον τοῦ παρεχομένου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, τότε ὁ συνταξιοῦχος θὰ εἰσπράξῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου μόνον τὴν διαφοράν.

Εἰς περίπτωσιν λήψεως συντάξεως, βοηθήματος ἢ μερίσματος ἐξ Ἐπικουρικοῦ Ὀργανισμοῦ οὐχὶ κατὰ κυρίαν ἀσφάλισιν, ἀλλὰ ὡς ἐπικουρικῆς τοιαύτης, οἱ περὶ ὧν ἡ παροῦσα συνταξιοῦχοι θὰ δικαιωθοῦν ἐπιδόματος καὶ ἐκ τοῦ Ἐπικουρικοῦ τῶν Ταμείου.

Τὸ διὰ τῆς παρούσης παρεχόμενον βοήθημα θὰ καταβληθῇ τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1963.

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης ἀποφάσεως παρεχόμενον ἐπίδομα ἀπαλλάσσεται πάσης κρατήσεως ὑπὲρ Δημοσίου καὶ τρίτων, φόρου ἢ τέλους, ὑποκείμενον μόνον κατὰ περίπτωσιν εἰς τὸν φόρον εἰσοδήματος καὶ τέλη χαρτοσήμου.

Ἡ διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ βοηθήματος τούτου ἀπαιτηθησομένη δαπάνη θὰ βαρύνῃ τὸ κεφάλαιον καὶ ἄρθρον τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τῶν Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν συντάξεων, πρὸς τοῦτο δὲ παρέχομεν διὰ τῆς παρούσης τὴν σχετικὴν ἔγκρισιν ἡμῶν.

Τέλος τίθεται ὑπ' ὄψιν ἡ διάταξις τῆς παρα-

γράφου 2 τοῦ ἄρθρου 7 τῆς ὑπ' ἀριθ. 180)1960 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, κυρωθείσης διὰ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ν.δ. 4242)1962, καθ' ἣν ἐν οἰκονομικῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ εἰς πληρωμὴν ὑποχρέου Νομικοῦ Προσώπου δύναται δι' αἰτιολογημένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ ἐποπτεύοντος τοῦτο Ὑπουργοῦ, νὰ περιορίζηται τὸ ποσὸν τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς ἐπιδομάτων ἢ καὶ νὰ μὴ καταβάλλωνται ταῦτα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Δεκεμβρίου 1963

—

100320)6280)1963 Ἀπόφ. Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

Περὶ παροχῆς δώρου Χριστουγέννων 1963 - Νέου Ἔτους 1964 εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους.

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 547 τῆς 11 Δεκεμβρίου 1963)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 1901)1951 «περὶ κυρώσεως τοῦ ἀ.ν. 1777)1951 περὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων τοῦ ἀ.ν. 298)1944 καὶ τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ ἀ.ν. 866) 1945, τοῦ ν.δ. 3758)1957, τῆς ὑπ' ἀριθ. 57)1962 Π.Υ.Σ. καὶ τῶν ἀπὸ 1.5.1962 ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀποφασίζομεν :

Ἄρθρον 1

1) Οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως καταβάλουν εἰς ἕκαστον ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ, τεχνικοῦ, ἐργατικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν, μεθ' οὗ συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963, ἑκατέραν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν (δῶρον), ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1963 - Νέου Ἔτους 1964, ἴσην πρὸς ἕνα μηνιαῖον μισθὸν διὰ τοὺς ἐπὶ μισθῷ ἀμειβομένους, πρὸς 25 δὲ ἡμερομίσθια διὰ τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους.

2) Εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐργαζομένων, ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας μετὰ τοῦ ὑποχρέου εἰς καταβολὴν τοῦ δώρου ἐργοδότου δὲν διήρκεσε καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, διότι, συναφθεῖσα πρὸ ἢ μετὰ τὴν 16.4.1963, ἐλύθη ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω χρονικῆς περιόδου, θέλει καταβληθῇ ὡς δῶρον ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ 1)25 τοῦ μηνιαίου μισθοῦ ἢ ἓν (1) ἡμερομίσθιον, ἀναλόγως τοῦ συμπεφωνημένου τρόπου ἀμοιβῆς, ἀνὰ ἕκαστον 10ήμερον χρονικὸν διάστημα διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως αὐτῶν, ἐντὸς τῆς εἰρημένης χρονικῆς περιόδου, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὸν ἕνα μηνιαῖον μισθὸν ἢ τὰ 25 ἡμερομίσθια. Διὰ χρονικὸν διάστημα μικρότερον τοῦ 10ημέρου καταβάλλεται ἀναλόγως κλάσμα.

3) Εἰς τὸν χρόνον διαρκείας τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως δὲν ὑπολογίζονται αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ μισθωτός, καίτοι μὴ λυθείσης τῆς ἐργασιακῆς αὐτοῦ σχέσεως, ἀπέσχε τῆς ἐργασίας ἀδικαιολογήτως ἢ λόγῳ ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν. Συνυπολογίζεται πάντως ὁ χρόνος τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχῆς τῶν γυναικῶν πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετόν.

4) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς δημόσια, δημοτικὰ καὶ κοινοτικὰ ἔργα, τὰς ἐποχιακῶς ἐκτελουμένας ἐργασίας, ἐξαιρέσει τῶν ἐν ἄρθρῳ 6 § 1 διακρίσεων, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἢ τοὺς πρὸς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου ἀπασχοληθέντας τεχνίτας, ἐργάτας καὶ ὑπηρέτας, θέλουν καταβληθῇ ὡς δῶρον δύο (2) ἡμερομίσθια ἀνὰ 17 πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα ἐντὸς τῆς εἰρημένης χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 16.4.1963 μέχρι 22.12. 1963 ἢ ἀνάλογον κλάσμα διὰ τὰ κάτω τῶν 17 πραγματοποιηθέντα, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὰ 25 ἡμερομίσθια.

Ἄρθρον 2

1) Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀ.ν. 298)1944 ἢ τοῦ νόμου 2053)1952 ἢ τοῦ ν.δ. 2510)1953 ἢ τοῦ ν. 3239) 1955 ἢ ἄλλων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ ἀποφάσεων συλλογικῶν ἢ ἄλλων ὀργάνων ἢ δι' ἐσωτερικῶν κανονισμῶν καθωρισμένων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, προσηυξημένων διὰ τῶν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον παρασχεθεισῶν ἐπ' αὐτῶν αὐξήσεων καὶ ἐπιδομάτων (οἷον οἰκογενειακῶν βαρῶν, πολυετίας, τυδοκίμου παραμονῆς ἐν τῷ αὐτῷ βαθμῷ, ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία παρέχεται κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ ὥρας κατὰ τρόπον τακτικὸν κλπ.).

2) Δὲν συνυπολογίζονται μόνον αἱ παροχαὶ λόγῳ ηὐξημένης ἀποδόσεως ἢ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, τὰ ὁδοιπορικὰ ἔξοδα, ὡς καὶ πᾶσα εἰς χρῆμα παροχή, κατὰ τὴν ἀτομικὴν συμφωνίαν ἢ κατ' ἔθιμον καταβαλλομένη πέραν τῶν κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν ἑκάστου μισθωτοῦ.

Δὲν συνυπολογίζεται ἐπίσης τὸ ἀντίτιμον παροχῶν εἰς εἶδος, οἷον τροφῆς, οἰκήσεως, φωτισμοῦ κλπ., ἐφ' ὅσον αὗται δὲν ἐπιβάλλονται δι' ὑποχρεωτικοῦ κανόνος δικαίου. Συνυπολογίζονται ὅμως αἱ τυχὸν διὰ τὰς εἰς εἶδος παροχὰς ἐνεργούμεναι κρατήσεις ἐκ τῶν ἀποδοχῶν.

3) Μισθωτοί, ὧν τὰ τῆς παροχῆς ἐν γένει τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1963 - Νέου Ἔτους 1964 ρυθμίζονται ἄλλως δι' ὑπογραφεισῶν καὶ ἰσχυουσῶν μέχρι τῆς ἐναρξεως τῆς καταβολῆς τοῦ παρόντος δώρου συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἄλλων πράξεων ἐκ τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένων, θὰ λάβουν τοῦτο κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν συλλογικῶν τούτων συμβάσεων ἢ πράξεων ὁριζόμενα.

4) Εἰς τοὺς ἐργατοτεχνίτας τῶν καθ' οἱανδήποτε τρόπον (ἀπολογιστικῶς, ἐργολαβικῶς κλπ.) ἐκτελουμένων δημοσίων, δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἔργων, ἀπασχολουμένους ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, καὶ τοὺς χειριστὰς ἐκσκαπτικῶν, ἀνυψωτικῶν καὶ ἰσοπεδωτικῶν μηχανημάτων καὶ γεωτρυπανιστὰς τῶν αὐτῶν ἔργων, (τοὺς μὴ δικαιουμένους ὑπὸ τοῦ ν. 4321)1963 «περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους), τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ

βάσει τοῦ ἡμερομισθίου τοῦ καθοριομένου κατ' εἰδικότητα κατὰ τὸ τρίμηνον Ἰουλίου - Σεπτεμβρίου 1963 ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπιτροπῶν τιμαριθμικῆς διαπιστώσεως βασικῶν ἡμερομισθίων καὶ ὕλικῶν, ἐξαιρέσει ἐκείνων ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ὧν οἱ μισθοὶ ἢ τὰ ἡμερομίσθια καθωρίσθησαν δι' εἰδικωτέρων περὶ αὐτῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑπογραφεισῶν ἢ ἐκδοθεισῶν ἀπὸ 1.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν, οἵτινες θὰ λάβουν τὸ δῶρον βάσει τῶν διὰ τῶν ἐν λόγῳ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθωρισμένων μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων.

5) Διὰ τοὺς εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγγείων Βελτιώσεων Ὑπουργείου Γεωργίας ἀπασχολουμένους τεχνίτας καὶ ἐργάτας τὸ δῶρον ὑπολογίζεται βάσει τῶν ὑπ' αὐτῆς καταβαλλομένων εἰς ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω ἡμερομισθίων κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης.

6) Εἰς τοὺς ὁδηγοὺς ἑλκυστήρων (προωθητήρων), χειριστὰς ἐκσκαφέων, βοηθοὺς καὶ λιπαντάς, ἀρχιοδηγοὺς καὶ ἀρχιχειριστὰς τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον Ὑπηρεσίας τὸ δῶρον καταβληθήσεται βάσει τοῦ καταβαλλομένου βασικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, προσηυξημένου ἀναλόγως διὰ τοῦ μέσου ὅρου τῶν «εἰδικῶν ὡριαίων ἀποζημιώσεων», τῶν καταβληθεισῶν κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963.

Ἄρθρον 3

Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς ἐργοδότας καὶ ἀμειβόμενοι ἐπὶ μισθῷ ἢ ἡμερομισθίῳ ἢ ὡρομισθίῳ θὰ τύχουν παρ' ἑκάστου τῶν μεθ' ὧν ἐκ τούτων συνδέονται διὰ σχέσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου δώρου ἴσου πρὸς τὸν μέσον ὅρον τῶν ἀποδοχῶν, ἃς ἐλάβαν παρ' ἑκάστου ἐργοδότου κατὰ τὸ ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963 ἢ μέχρι τῆς λύσεως τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως χρονικὸν διάστημα, ἐφαρμοζομένων ἐν προκειμένῳ τῶν προϋποθέσεων καὶ περιορισμῶν τῶν λοιπῶν διατάξεων τῆς παρούσης. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν ἀποδοχῶν θέλει ὑπολογισθῇ καὶ τὸ δῶρον τῶν ἐπὶ ὡρομισθίῳ παρ' ἑνὶ μόνον ἐργοδότῃ ἀπασχολουμένων.

Ἄρθρον 4

1) Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐργαζομένων καθορίζεται δι' ἐλευθέρας συμφωνίας, ἐλλείψει εἰδικωτέρας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας (ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς, τοπικῆς ἢ εἰδικῆς), συναφθείσης ἀπὸ 1.1.1956 καὶ ἐντεῦθεν, ἢ ἄλλης τινὸς πράξεως ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων, πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου διὰ τοὺς ἐκ τούτων ὑπαλλήλους θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ 25πλάσιον τοῦ ἐν τῇ ἑπομένῃ παραγράφῳ καθοριζομένου διὰ τοὺς τεχνίτας ἢ τεχνίτριας ἡμερομισθίου, διὰ δὲ τοὺς τεχνίτας, ἐργάτας καὶ ὑπηρέτας τὰ ὑπὸ τῆς αὐτῆς παραγράφου καθοριζόμενα κατ' εἰδικότητα καὶ φῦλον ἡμερομίσθια.

2) Διὰ τοὺς κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένους τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ βάσει ἡμερομισθίου, καθοριζομένου ὡς ἑξῆς:

Διὰ τοὺς ἄρρενας τεχνίτας δραχ. 65, διὰ τοὺς εἰδικευμένους βοηθοὺς αὐτῶν καὶ εἰδικευμένους ἐργάτας δραχ. 62, διὰ τοὺς βοηθοὺς τεχνιτῶν ροπτεργατῶν καὶ τοὺς ἀνειδικεύτους ἐν γένει ἐργάτας δραχ. 57, διὰ τὰς θήλεις τεχνίτριας καὶ τὰς εἰδικευμένας ἐργατρίας δραχ. 50, διὰ τὰς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας δραχ. 44 καὶ τέλος διὰ τοὺς μαθητευομένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων δραχ. 24, ἐφ' ὅσον δὲν προβλέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου, τεθέντων εἰς ἐφαρμογὴν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, εὐνοϊκώτερα διὰ τὴν εἰδικότητα τῶν ἡμερομισθίων, μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιδομάτων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 2 τῆς παρούσης, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι οὗτοι δὲν ἀμείβονται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ.

3) Τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ, εἰδικῶς διὰ τὰς περιπτώσεις ἐλλείψεως εἰδικῆς ρυθμίσεως, προσδιοριζόμενα ἡμερομίσθια προσαυξάνονται περαιτέρω διὰ τῶν ἐπιδομάτων Κυριακῆς ἢ νυκτερινῆς ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ ἀναλογοῦν ποσόν, ἐφ' ὅσον ἡ ἐργασία παρέχεται κατὰ τρόπον τακτικὸν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ τὴν νύκτα.

4) Διὰ τοὺς ἐργαζομένους ἐπ' ἀμοιβῇ, κατὰ μονάδα ἐργασίας, εἰς ἐργοστάσια ὑαλουργίας, ὡς καὶ διὰ τοὺς παρ' ἑνὶ ἐργοδότῃ τακτικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπασχολουμένους ἐργάτας ροπτεκφορτώσεων, τοὺς ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας, τὰ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζόμενα ποσὰ θὰ ὑπολογισθοῦν προσηυξημένα κατὰ 20 ο/ο.

5) Εἰς τοὺς κατ' ἀποκοπὴν ἀμειβομένους ὑποδηματεργάτας καὶ ὀρυλεργάτας τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ βάσει ἡμερομισθίου δραχμῶν 70 διὰ τοὺς τεχνίτας, κόπτας καὶ μηχανικούς, ἀνεξαρτήτως φύλου, καὶ δραχμῶν 60 διὰ τοὺς βοηθοὺς αὐτῶν.

6) Ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις καὶ διακρίσεις δικαιοῦνται δώρου οἱ ἐπὶ μισθῷ νομικοὶ σύμβουλοι, δικηγόροι, μηχανικοί, γεωλόγοι, γεωπόνοι καὶ ἰατροὶ πάσης φύσεως νομικῶν προσώπων καὶ ἐπιχειρήσεων ἐν γένει, ὡς καὶ οἱ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἰατροὶ τῶν ἀπολιμένων καὶ λιμένων.

Τὸ δῶρον πάντων τῶν ἀνωτέρω ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ καταβαλλομένου εἰς ἕκαστον μηνιαίου μισθοῦ.

Οἱ ἐκ τούτων ἀμειβόμενοι βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, δικαιοῦνται τοῦ δώρου, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν αὐταῖς καθοριζομένων ἀποδοχῶν.

Ἄρθρον 5

1) Τοῦ διὰ τῆς παρούσης καθοριζομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις δικαιοῦνται παρὰ τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο:

1) Οἱ ἐν καταστάσει στρατεύσεως τελοῦντες μισθωτοί.

Ἐκ τούτων: α) οἱ τυχόντες κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 1 § 1 χρονικὴν περίοδον ἐπιδόματος στρατεύσεως, θὰ λάβουν δῶρον ἀνάλογον τόσον πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἐπιδόματος τούτου, ὅσον καὶ πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐδικαιοῦντο τοιούτου,

έντός τῆς περιόδου ταύτης καὶ β) οἱ ἀπολυθέντες τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μισθωτοί, ἐντός τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου, ἐφ' ὅσον, ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ στρατῷ κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον, ἐδικαιοῦντο ἐπιδόματος στρατεύσεως, θὰ λάβουν τὸ δῶρον, κατὰ τμῆμα μὲν ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας των, παρὰ τοῦ ὑποχρέου πρὸς τοῦτο ὀργανισμοῦ ἢ ἐργοδότου, κατὰ τμῆμα δὲ ἀνάλογον πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως των ἐκ τοῦ στρατοῦ μέχρις 22.12.1963 πραγματικῆς ὑπηρεσίας των παρὰ τοῦ ἐργοδότου.

Ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐφέδρων, καλουμένων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπερβαίνῃ τὸν μῆνα, συνυπολογίζεται διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ δώρου εἰς τὸν χρόνον ὑπηρεσίας παρὰ τῷ οἰκείῳ αὐτῶν ἐργοδότῃ.

2) Οἱ ἐν καταστάσει ἀσθενείας διατελέσαντες ἢ διατελοῦντες μισθωτοί: Οὗτοι θὰ λάβουν παρὰ τοῦ ἐργοδότου των ὡς δῶρον ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασιακῆς αὐτῶν σχέσεως ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963, ἀφαιρουμένων τῶν ἡμερῶν ἀσθενείας, δι' ἃς ἔτυχον ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Οὗτοι, συμπληρωματικῶς, θὰ τύχουν παρὰ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ δώρου τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀποφάσεως ἡμῶν περὶ χορηγήσεως δώρου ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων 1963 - Νέου Ἔτους 1964 εἰς τοὺς συντοξιούχους καὶ ἐπιδοτουμένους λόγῳ ἀσθενείας ἠσφαλισμένους, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις δικαιοῦνται τοιούτου.

3) Εἰς τοὺς ἐθελουσίως ἐξελθόντας κατὰ τὸ ἔτος 1958 καὶ ἐφεξῆς ὑπαλλήλους τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τὸ δῶρον θέλει ὑπολογισθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνόλου τῆς καταβαλλομένης αὐτοῖς μηνιαίας παροχῆς (συντάξεως καὶ ἐπικουρήσεως).

4) Οἱ ἐν καταστάσει διαθεσιμότητος δικαιοῦνται διὰ τὸν χρόνον τῆς τοιαύτης καταστάσεως των τοῦ ἡμίσεος τοῦ εἰς τὸν χρόνον τοῦτον ἀναλογοῦντος πλήρους δώρου.

5) Οἱ ὑπὸ σύστημα ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας ἐργασθέντες δικαιοῦνται τοῦ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς λόγῳ τοῦ συστήματος δὲν παρέσχον τὰς ὑπηρεσίας των, ἀναλογοῦντος δώρου κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἄρθρον 6

1) Εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐπεξεργασίαν καὶ συσκευασίαν σταφίδος, ὡς καὶ εἰς τὴν συσκευασίαν σταφυλῶν, ἐσπεριδοειδῶν καὶ φρούτων ἐν γένει, θέλει καταβληθῇ, ὡς δῶρον εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν (ἐπεξεργασία καὶ συσκευασία σταφίδος) ἓν ἡμερομίσθιον ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα, εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν (συσκευασίαν σταφυλῶν, ἐσπεριδοειδῶν κλπ.) ἓν ἡμερομίσθιον ἀνὰ ἑπτὰ (7) πραγματοποιηθέντα ἡμερομίσθια κατὰ τὰ ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963 χρονικὸν διάστημα, κλάσμα δὲ τούτου ἀνάλογον διὰ τὰ κάτω τῶν πέντε ἢ ἑπτὰ ἀντιστοίχως πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα. Ταῦτα ὑπολογίζεται διὰ μὲν τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένους κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 4, παράγραφος 2, τῆς παρούσης ὁριζόμενα, ἐκτὸς ἐὰν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου, ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων, ἢ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν προβλέπωνται εὐνοϊκώτερα ἡμερομίσθια, ὁπότε τὸ δῶρον ὑπολογίζεται βάσει αὐτῶν, διὰ δὲ τοὺς ἀμειβομένους κατὰ μονάδα ἐργασίας (κατασκευαστάς, χαριστικὰς σταφιδοχυβωτίων κλπ.), ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πηλίκου τῆς διαιρέσεως τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἀμοιβῶν κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων, τοῦ συναλικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου δι' ἕκαστον ἐργάτην νὰ ὑπερβῇ κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις τὰ 25 ἡμερομίσθια, οὐδ' ἕκαστον ἡμερομίσθιον δώρου νὰ εἶναι κατώτερον τῶν 65 δραχμῶν.

2) Εἰδικῶς πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων τῶν ἐπὶ τιμολογίῳ ἀμειβομένων σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου δέον ὅπως τὸ σύνολον τῶν πραγματοποιηθεισῶν ἀμοιβῶν ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963 διαιρεθῇ διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς οἰκείας συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προβλεπομένου ἡμερομισθίου, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ δι' ἕκαστον τὰ 25 ἡμερομίσθια, οὐδὲ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἑνὸς ἡμερομισθίου ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα τοιαῦτα. Ὁ ὑπολογισμὸς οὗτος ἐφαρμόζεται, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δὲν προβλέπονται ἄλλως τὰ τῆς καταβολῆς τοῦ δώρου εἰς τοὺς μισθωτοὺς τούτους.

3) Εἰς τοὺς ὑφαλοχρωματιστάς, ναυπηγοξυλουργοὺς καὶ ματσακονιστὰς θέλει καταβληθῇ ὡς δῶρον ἀνὰ πέντε (5) πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963 χρονικὸν διάστημα ἡμερομίσθια ἓν ἡμερομίσθιον πρὸς δραχμὰς 67 ἢ πρὸς τὸ ὑπὸ κλαδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπόμενον τυχὸν ὑψηλότερον ἡμερομίσθιον ἢ ἀνάλογον κλάσμα διὰ τὰ κάτω τῶν πέντε πραγματοποιηθέντα, τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ δώρου μὴ δυναμένου νὰ ὑπερβῇ τὰ 25 ἡμερομίσθια. Διὰ τοὺς ἀνωτέρω τὰ οὕτως ὑπολογιζόμενα ἡμερομίσθια (δῶρα) δὲν δύνανται νὰ ὑπερβοῦν τὰ τέσσαρα κατὰ χρονικὸν διάστημα μηνός, ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω περιόδου.

Τὰ ἐγκεκριμένα ἐργατικὰ τιμολόγια τῶν ὑφαλοχρωματιστῶν καὶ ματσακονιστῶν προσαυξάνονται κατὰ ποσοστὸν 30 ο/ο ἀπὸ 22.12.1963 μέχρι καὶ 10.1.1964.

4) Οἱ μουσικοὶ τῶν κέντρων διασκεδάσεως καὶ κοσμικῶν ταβερνῶν δικαιοῦνται τοῦ ἡμίσεος τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῷ προϋποθέσεις.

5) Θεατρικοὶ καὶ κινηματογραφικοὶ ἐπιχειρήσεις πρώτης προβολῆς ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλουν εἰς ἕκαστον ταξιθέτην ἢ ταξιθέτριδα αὐτῶν δῶρον ἐκ δραχμῶν 1250. Κινηματογραφικαὶ ἐπιχειρήσεις δευτέρας καὶ πρωϊτέρω προβολῶν ὑποχρεοῦνται νὰ καταβάλουν ὑπὸ τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις δῶρον ἐκ δραχμῶν 1000. Τὸ δῶρον τοῦτον θέλει καταβληθῇ κατὰ τὸ 1/2 μὲν παρὰ τοῦ ἐργοδότου, παρ' ᾧ ὁ μισθωτὸς ἀπασχολεῖται κατὰ τὴν τρέχουσαν χειμερινὴν περίοδον, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον 1/2 παρὰ τοῦ ἐργοδότου

παρ' ὃ ὁ μισθωτὸς ἀπησχολήθη κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον τοῦ 1963.

6) Τοῦ διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις παρεχομένου δώρου δικαιοῦνται καὶ τὸ προσωπικὸν (μουσικοί, ἠθοποιοὶ καὶ τεχνῖται) τῶν Κρατικῶν Θεάτρων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταβαλλομένων αὐτῷ ἀποδοχῶν.

7) Εἰς τὸ τεχνικὸν καὶ λοιπὸν προσωπικὸν τῶν θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη παροχὴ καταβληθήσεται παρὰ τῶν ὑποχρέων πρὸς τοῦτο ἐργοδοτῶν, παρ' οἷς τοῦτο εἰργάσθη ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963, κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 § 2 τῆς παρούσης ὁριζόμενα.

8) Οἱ ἀρτεργάται δικαιοῦνται παρὰ τῶν ἐργοδοτῶν αὐτῶν δῶρον ἐξ 25 ἡμερομισθίων σὺν τῇ ἀξίᾳ 32 χιλιογράμμων λευκοῦ ἄρτου, δι' ὅσους δικαιοῦνται τοιούτου βάσει τῶν κειμένων διατάξεων. Ὁλοκλήρου τοῦ δώρου τούτου δικαιοῦνται οἱ ἀρτεργάται οἱ ἐργασθέντες συνεχῶς παρὰ τῷ αὐτῷ ἐργοδότῃ κατὰ τὸ ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963 χρονικὸν διάστημα. Οἱ δὲ ἐργασθέντες διακεκομμένως κατ' αὐτό, εἴτε εἰς τὸν αὐτὸν ἐργοδότην, εἴτε εἰς πλείονας, θὰ λάβουν παρ' ἑκάστου τούτων τὴν ἀναλογίαν τοῦ δώρου, ἥτις βαρύνει ἕκαστον.

Τὸ ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογισθήσεται τὸ δῶρον τῶν ἀρτεργατῶν, εἶναι ἴσον πρὸς τὸν μέσον ὅρον τῶν ἀποδοχῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἕκαστος κατὰ τὸ ἀνωτέρω χρονικὸν διάστημα, συμφώνως πρὸς τὸ τηρούμενον βιβλίον παραγωγῆς ἄρτου.

Εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἀρτεργατῶν διατελέσαντας ἐν ἀσθενείᾳ συνεχῶς ἢ διακεκομμένως ἐντὸς τοῦ ὡς ἄνω χρονικοῦ διαστήματος, τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀσθενείας των δῶρον, βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, θέλει καταβληθῇ παρὰ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ των Ὀργανισμοῦ, ἐφ' ὅσον διὰ τὸν χρόνον τοῦτον τῆς ἀσθενείας των ἐπεδοτήθησαν παρ' αὐτοῦ.

9) Ἕκαστος τῶν ὁδηγῶν ἐπιβατηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξὶ καὶ ἀγοραῖα) δικαιοῦται πρὸς ἀπόληψιν δώρου νὰ εἰσπράττῃ ὁλόκληρον τὴν χορηγηθησομένην λόγῳ τῶν ἑορτῶν Χριστουγέννων 1963 - Νέου Ἔτους 1964 αὔξησιν τῆς πτώσεως τῆς σημαίας τοῦ μετρητοῦ. Ἐπὶ πλέον οὗτοι δικαιοῦνται παρὰ τῶν ἐκμεταλλευομένων τὸ αὐτοκίνητον, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης, τοῦ ποσοῦ τῶν πεντακοσίων πεντήκοντα (550) δραχμῶν.

Εἰς ἃς περιπτώσεις οἱ ἀνωτέρω δὲν ἤθελον εἰσπράξει τὴν διαφορὰν ταύτην ἢ εἶναι ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων στερουμένων μετρητοῦ δικαιοῦνται νὰ λάβουν δῶρον παρὰ τῶν ἐκμεταλλευομένων τὸ αὐτοκίνητον καὶ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις καὶ τοὺς ὅρους τῆς παρούσης ἀποφάσεως δραχμὰς 1.400, συμψηφιζομένου εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο τοῦ τυχὸν εἰσπραχθησομένου παρ' αὐτῶν διὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων δικαιώματος, ἐκκινήσεως. Τοῦ τελευταίου τούτου ποσοῦ δικαιοῦται καὶ ἕκαστος τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων καὶ ἐργοτοξιτῶν ἐν γένει ἐκκινώσεως βάθρων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀμείβηται διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου (ὁπότε ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης), ἀλλ' ἀμείβεται διὰ ποσοστῶν ἢ κατ' ἀποκοπήν.

10) Πρὸς τὸν σκοπόν, ὅπως τύχουν δώρου καὶ οἱ σερβιτόροι καὶ βοηθοὶ τῶν ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων, οἰνομαγειρείων, ψητοπωλείων, ταβερνῶν, κοσμικῶν κέντρων διασκεδάσεως, καφενείων, καφεζαχαροπλαστείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων καὶ λοιπῶν συναφῶν καταστημάτων, αὐξάνονται τὰ κεκανονισμένα ἐκ 10ο/ο ἢ 15ο/ο ποσοστὰ ἀμοιβῆς τῶν ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν εἰς 17ο/ο καὶ 20ο/ο ἀντιστοίχως κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον ἀπὸ 24.12.1963 μέχρις 23.1.1964 μὲν διὰ τὰς κοσμικὰς ταβέρνας, κέντρα διασκεδάσεως καὶ τὰ ἐξοχικὰ κέντρα, ἀπὸ 16.12.1963 μέχρι 15.1.1964 δὲ διὰ τὰ λοιπὰ ὡς ἄνω καταστήματα. Τὰ 2/5 τῆς αὐξήσεως ταύτης, προοριζόμενα διὰ παροχὴν δώρου εἰς τοὺς βοηθοὺς σερβιτόρων, περιέρχονται εἰς ἰδιαίτερον λογαριασμὸν καὶ κατανέμονται κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ πάντων τῶν ἐν ἑκάστῳ καταστήματι ὑπηρετούντων βοηθῶν τῶν σερβιτόρων.

11) Κατὰ τὰ αὐτὰ ποσοστὰ διὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ἤτοι ἀπὸ 16.12.1963 μέχρι 15.1.1964 αὐξάνονται καὶ τὰ δικαιώματα ὑπηρεσίας τοῦ ἐπὶ τῆς περιποιήσεως προσωπικοῦ τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρίας Κλινοσκεπασμάτων. Εἰς περίπτωσιν ὅμως, καθ' ἣν τοῦτο διὰ τοῦ καταβαλλομένου αὐτῷ εἰς χρῆμα μισθοῦ καὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως δὲν ἤθελε καλύψει τοὺς ὑπὸ τῆς ἐν ἰσχύϊ ὑπ' ἀριθ. 10/1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς καθοριζομένους μισθοὺς ἀσφαλείας, ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης εἰς καταβολὴν ἑκάστῳ τῆς ἐπὶ ἔλαττον διαφορᾶς, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπά, ἀναλόγως, τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

12) Πρὸς τὸν σκοπόν, ὅπως τύχῃ τοῦ διὰ τῆς παρούσης χορηγουμένου δώρου καὶ τὸ ἐπὶ ποσοστοῖς μόνον ἀμειβόμενον προσωπικὸν τῶν κουρείων καὶ κομμωτηρίων, αὐξάνονται κατὰ 30ο/ο ἀπὸ 15.12.1963 μέχρι καὶ 14.1.1964 αἱ τιμαὶ τῶν κουρευτικῶν καὶ λοιπῶν ἐν τοῖς ὡς ἄνω καταστήμασι παρεχομένων ὑπηρεσιῶν. Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης ποσόν, μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ παροχὴν 300 δραχμῶν δι' ἕκαστον βοηθὸν κουρείου καὶ 350 δραχμῶν δι' ἕκαστον βοηθὸν κομμωτηρίου, θέλει κατανεμηθῇ κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ πάντων τῶν τεχνιτῶν καὶ τεχνιτριῶν ἑκάστου κουρείου ἢ κομμωτηρίου, ἀποκλειομένων τῶν προσωπικῶς ἐργαζομένων ἐργοδοτῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀπασχολοῦν πλέον τοῦ ἑνὸς τεχνίτας. Εἰς περίπτωσιν συμμετοχῆς τῶν ἐργοδοτῶν εἰς τὰ προϊόντα τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως τὰ δῶρα τῶν βοηθῶν ἀφαιροῦνται ἐκ τοῦ μεριδίου τούτων.

Κουρεῖα ἢ κομμωτήρια, ἅτινα δὲν ἤθελον αὐξήσει κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὰς τιμάς, ὑποχρεοῦνται ὅπως καταβάλουν εἰς ἕκαστον τῶν παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένων ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης ὡς δῶρον ποσὸν δραχμῶν 1.400 διὰ τοὺς τεχνίτας, 1.100 διὰ τὰς τεχνιτρίας, 300 διὰ τοὺς βοηθοὺς κουρείων καὶ 350 δραχμὰς διὰ τοὺς βοηθοὺς κομμωτηρίων.

13) Πρὸς ἀπόληψιν δώρου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου προσωπικοῦ τῶν ἐν τῇ χώ-

ρρ λειτουργούντων λουτρῶν καθαριότητος, αὐξάνονται κατὰ ποσοστὸν 15ο/ο αἱ τιμαὶ τῶν εἰσιτηρίων ἀπὸ 20.12.1963 μέχρι καὶ 19.1.1964. Τὸ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης προερχόμενον προϊὸν διανεμηθήσεται κατ' ἰσομοιρίαν μεταξὺ τοῦ ὡς εἴρηται προσωπικοῦ.

14) Ἐπίσης, πρὸς παροχὴν τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου εἰς τὸ προσωπικὸν στιλβωτηρίων, αὐξάνονται ἀπὸ 15.12.1963 μέχρι καὶ 14.1.1964 κατὰ ποσοστὸν 30ο/ο αἱ τιμαὶ τοῦ στιλβώματος, τὸ δὲ ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης συγκεντρούμενον ποσὸν διανεμηθήσεται κατ' ἰσομοιρίαν, μεταξὺ πάντων τῶν ἐν ἑκάστῳ καταστήματι ἐργαζομένων (ὑπαλλήλων κλπ.), τῶν ἀπασχολουμένων μὲ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ τμήματος τοῦ στιλβωτηρίου, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τούτων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 τῆς παρούσης.

15) Εἰς ἕκαστον ἐκ τοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένου προσωπικοῦ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, εἰς τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένους εἰσπράκτορας καὶ παραγωγοὺς (πλανοὶ) τῶν πάσης μορφῆς ἐπιχειρήσεων, τοὺς ἀπασχολουμένους παρ' ἑνὶ μόνον ἐργοδότῃ, ὡς καὶ τοὺς ζυγιστὰς τῶν δημοτικῶν σταθμῶν, χορηγεῖται ὑπὸ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις καὶ περιορισμοὺς δῶρον ἐκ δραχμῶν 1.500 διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ 1.200 διὰ τὰς θήλεις, ἐκτὸς ἐὰν ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων, ἐσωτερικῶν κανονισμῶν ἢ ἄλλων σχετικῶν διατάξεων προβλέπηται ἡ χορήγησις μεγαλυτέρου ποσοῦ δώρου.

16) Οἱ ἐκ τῶν μισθωτῶν ἀμειβόμενοι βάσει συλλογικῶν συμβάσεων ἢ ἄλλων κανόνων δικαίου, τόσον διὰ ποσοστῶν ἢ φιλοδωρημάτων, ὅσον καὶ διὰ σταθεροῦ χρηματικοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, δικαιοῦνται δώρου, ὑπολογιζομένου μόνον ἐπὶ τοῦ εἰς χρῆμα καταβαλλομένου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης. Τὸ δῶρον τοῦτο δὲν συμψηφίζεται πρὸς τὸ δῶρον, οὗτινος δικαιοῦνται οἱ αὐτοῦ βάσει τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 10 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

17) Πρὸς ἀπόληψιν δώρου ὑπὸ τῶν ἀπασχολουμένων εἰς μὴ μόνιμον ἐργοδότην καὶ ἐπὶ τιμολογίῳ ἢ κατὰ μονάδα ἐργασίας ἀμειβομένων ὡς ἐκδοροσφαγέων, ἐργατῶν κατεργασίας ἐντέρων, συντηρητῶν ζώων, ἐλαιομετρητῶν, καρραγωγέων, ραπτεργατῶν, φορτοεκφορτωτῶν, μὴ διεπομένων ὑπὸ τῆς «περὶ φορτοεκφορτωτῶν λιμένος ἢ ξηρᾶς» κειμένης νομοθεσίας κλπ., αὐξάνονται τὰ νομίμως ἐγκεκριμένα ἢ συμπεφωνημένα τιμολόγια ἀμοιβῆς αὐτῶν κατὰ 30ο/ο ἀπὸ 20.12.1963 μέχρι καὶ 19.1.1964, εἰδικῶς δὲ τῶν ραπτεργατῶν ἀπὸ 15.12.1963 μέχρι καὶ τῆς 14.1.1964.

Ἄρθρον 7

1) Τὸ ὑπὸ τῆς παραγράφου 3 τῆς ὑπ' ἀριθ. 23845)1835)30.8.1951 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν, Ἐργασίας καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ὡς καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ κεφαλαίου Ε' τῆς ὑπ' ἀριθ. 23845)1835)29.9.1951 ἐγκυκλίου τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν, ὁριζόμενον δῶρον φορτοεκφορτωτῶν κλπ., ὑπολογίζεται βάσει ἡμερομισθίου δραχμῶν 120 κατ' ἀνώτατον ὅριον καὶ διὰ 30 τὸ πολὺ ἡμερομίσθια.

2) Εἰς τοὺς ἐπικουρικῶς ἀπασχοληθέντας εἰς φορτοεκφορτωτικὰς ἐργασίας λιμένος ἢ ξηρᾶς ἐλευθέρους φορτοεκφορτωτὰς, σημαιωτὰς, ζυγιστάς, φύλακας ἐμπορευμάτων καὶ ὀργανωτὰς στοιβαδόρους θέλει καταβληθῇ παρὰ τοῦ οἰκείου Λογαριασμοῦ δώρου φορτοεκφορτωτῶν, καταρτισμένης ὡς πρὸς τοῦτο πάσης ἀντιθέτου διατάξεως, δῶρον ἀνάλογον πρὸς τὸ παρ' ἑκάστου τούτων πραγματοποιηθὲν ἡμερομίσθιον ἐντὸς τῆς περιόδου ἀπὸ 16.4.1963 μέχρις 22.12.1963, ἤτοι δύο ἡμερομίσθια δῶρον, ἴσον πρὸς τὸ ἀναλογοῦν εἰς τοὺς μονίμους, ἀνὰ 17 πραγματοποιηθέντα ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω χρονικῆς περιόδου, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ὅτι τὸ καταβληθησόμενον εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνολικὸν ποσὸν δώρου δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ χορηγηθησομένου εἰς τοὺς μονίμους.

3) Τὸ εἰς τοὺς ἐργάτας Κομωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης καταβλητέον ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 τῆς παρούσης προϋποθέσεις δῶρον ὑπολογισθήσεται βάσει τοῦ τεκμαρτοῦ αὐτῶν ἡμερομισθίου ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὅμως δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου καθοριζομένου γενικοῦ τοιούτου, ηὐξημένου κατὰ 15ο/ο.

Ἄρθρον 8

Τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1, δικαιοῦνται τὸ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ οἴκου τοῦ ἐργοδότου ἀπασχολούμενον καὶ ἐν αὐτῷ ἐνδιαιτώμενον προσωπικὸν (οἰκιακοὶ βοηθοί, θαλαμηπόλοι, παιδαγωγοί, κηπουροί, μάγειροι κλπ.) καὶ τὰ διεπόμενον ὑπὸ κλαδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων τοιοῦτον, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰς χρῆμα μόνων καταβαλλομένων ἑκάστῳ μηνιαίων ἀποδοχῶν.

Εἰδικῶς διὰ τοὺς οἰκιακοὺς βοηθούς, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, τὸ δῶρον τοῦτο, εἰς τὸ ἀκέραιον, δὲν δύναται νὰ εἶναι μικρότερον τῶν δραχμῶν 150, ἐφαρμοζομένων κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παρούσης.

Ἄρθρον 9

Τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου καὶ ὑπὸ τὰς ἐν αὐτῇ προϋποθέσεις καὶ διακρίσεις δικαιοῦνται καὶ οἱ μισθωτοὶ τῶν γεωργοκτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων (βουστασίων, λαχανοκήπων, ἀνθοκήπων, πτηνοτροφείων κλπ.), ἐφ' ὅσον αἱ σχέσεις τούτων διέπονται ὑπὸ συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ἄλλων πρὸ ἔτους ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τῆς παρούσης ἀναφερομένων ἢ ὑπάγοντο εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὡσαύτως δικαιοῦται τοῦ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένου δώρου τὸ προσωπικὸν τῶν γεωργοκτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν τῶν ἀσκουμένων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων καὶ λοιπῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν των διὰ συλλογικῶν συμβάσεων κλπ.

Ἄρθρον 10

Ἐὰν ὁ ἐργοδότης καταβάλλῃ εἰς τοὺς παρ'

αὐτῷ ἀπασχολουμένους μισθωτούς ἀποδοχὰς ὑψηλοτέρας τῶν καθοριζομένων δι' ὑποχρεωτικῶν κανόνων δικαίου, δέν δύνατοι νὰ συμψηφίσῃ τὸ ἐπὶ πλέον καταβαλλόμενον ποσὸν πρὸς τὴν διὰ τῆς παρούσης προβλεπομένην παροχήν.

Ἄρθρον 11

Ἐπιχειρήσεις, αἵτινες, λόγῳ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, ἤρχησαν ἀπὸ 16.1.1963 καὶ ἐφεξῆς μέχρι δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, δύνανται νὰ καταβάλουν τὸ διὰ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον μειωμένον κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐὰν ἤρχησαν συνεχῶς καὶ ὁλοκληρωτικῶς ἐπὶ χρόνον πλέον τοῦ μηνός, κατὰ δὲ τὰ 2/3 αὐτοῦ, ἐὰν ἤρχησαν πλέον τῶν δύο μηνῶν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος.

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων, ὅπερ ἐξηκολούθησε παρέχον τὰς ὑπηρεσίας του παρὰ τὴν ἀργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἄρθρον 12

1) Ἡ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπομένη ἐκτακτος οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις (δῶρον) ὑπόκειται, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀποδοχαί, εἰς πάσας τὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων Ἀσφαλιστικῶν καὶ λοιπῶν Ὀργανισμῶν ἢ Λογαριασμῶν Κοινωνικῆς Πολιτικῆς (πλὴν τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας, δι' ἣν ἰσχύει μόνον ἡ ὑπὸ τῆς ἑπομένης παραγράφου προβλεπομένη εἰσφορά) καθωρισμένας κρατήσεις καὶ εἰσφοράς, καταβλητέας εἰς πέντε (5) μηνιαίας ἰσοπόσους δόσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη μέχρι τῆς 15.1.1964.

2) Ἐκ τοῦ εἰς ἕκαστον μισθωτὸν καταβλητέου ἢ ὁπωσδήποτε εἰσπρακτέου βάσει τῶν διατάξεων τῆς παρούσης δῶρου παρακρατηθήσεται βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ν.δ. 3755/1957 ὡς εἰσφορὰ ἑκάστου τούτων ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ποσὸν ἐκ δραχμῶν 57 διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ δραχμῶν 44 διὰ τὰς θήλεις. Διὰ τοὺς μαθητευομένους ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τῶν ὁποίων αἱ ἡμερήσιαι ἀποδοχαὶ εἶναι μικρότεραι τῶν δραχμῶν 57 διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τῶν δραχμῶν 44 διὰ τὰς θήλεις, παρακρατηθήσεται ποσὸν ἐκ δραχμῶν 24.

Ἡ ὡς ἄνω εἰσφορὰ καταβληθήσεται εἰς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν, κατὰ τὰς ἰσχυούσας σχετικὰς διατάξεις, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κρατήσεως της.

Ἄρθρον 13

Τὸ ὑπὸ τῆς παρούσης προβλεπόμενον δῶρον, ὅπερ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ καταβληθῇ εἰς εἶδος, ἀλλ' εἰς χρῆμα μόνον, θέλει καταβληθῇ εἰς μίαν δόσιν μέχρι τῆς 22.12.1963, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ὑπερβαίνει τὰς 2.000 δραχμάς. Τὸ πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου ὑπόλοιπον δύναται νὰ καταβληθῇ μέχρι τῆς 5.1.1964.

Ἐργοδόται, ἔχοντες οἰκονομικὴν εὐχέρειαν, δύνανται νὰ καταβάλουν ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ δώρου ἐφ' ἅπαξ.

Ἄρθρον 14

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις:

α) Ἐπὶ ἐργατῶν καὶ λοιπῶν, ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρῳ 9 ἀναφερομένων γεωργικῶν ἢ κτηνοτροφικῶν ἐργασιῶν.

β) Ἐπὶ τῶν κατ' οἶκον ἐργαζομένων εἰς κωμοπόλεις (Δήμους ἢ Κοινότητας) πληθυσμοῦ κατωτέρου τῶν ἓξ χιλιάδων κατοίκων.

γ) Ἐπὶ τῶν ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβομένων μισθωτῶν, πλὴν τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐξαιρέσεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Δεκεμβρίου 1963

—

98380/Ε.1713/1963 Ἀπόφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ***Περὶ χρόνου ἐνάρξεως καταβολῆς δώρου Χριστουγέννων 1963 κλπ. εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους.***

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 845 τῆς 11 Δεκεμβρίου 1963)

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 9 § 1 τοῦ νόμου 4321/1963 «περὶ συστάσεως παρὰ τῇ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων», ἀποφασίζομεν:

1) Τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ νόμου 4321/1963 «περὶ συστάσεως παρὰ τῇ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» δῶρον Χριστουγέννων 1963 τῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου 4321/1963 προσώπων εἶναι καταβλητέον ἀπὸ τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1963.

2) Κατὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ περὶ οὗ ὁ νόμος 4321/1963 καὶ ἡ παροῦσα δώρου θὰ συνυπολογισθοῦν καὶ τὰ δωρούμενα, τὰ μὴ ληφθέντα ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ καταβληθέντος δώρου βάσει προηγουμένων ἀποφάσεων.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Δεκεμβρίου 1963

—

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

[Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀεροπορικῶν Ἐπιχειρήσεων].

(Ε.Κ. τ. Α' φ. 183 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1963)

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 571/1963 β.δ/γμα «περὶ συστάσεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀεροπορικῶν Ἐπιχειρήσεων», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 158 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Α' τῆς 27.9.1963 (*), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων:

Εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 7 καὶ εἰς τὸν 2ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1279.

ἐσφαλμένος δημοσιευθέντος «τριῶν τοὐλαχίστον μελῶν» τίθεται τὸ ὀρθὸν «τριῶν τοὐλαχίστων μελῶν».

Εἰς τὸ τέλος τῆς παραγράφου 10 τοῦ ἄρθρου 7, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «ἀποφάσεις τοῦ Δ.Σ.» τίθεται τὸ ὀρθὸν «ἀποφάσει τοῦ Δ.Σ.».

Εἰς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 15 καὶ εἰς τὸν δον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «καθ' ὃν χρόνον» τίθεται τὸ ὀρθὸν «καθ' ὃν τρόπον».

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 26, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «ἐπὶ συναξίμου ὑπηρεσίας» τίθεται τὸ ὀρθὸν «ἐπὶ συνταξίμου ὑπηρεσίας».

Εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 29 καὶ εἰς τὸν 4ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως» τίθεται τὸ ὀρθὸν «ὁλοσχεροῦς ἐξοφλήσεως».

Εἰς τὸ ἄρθρον 33 καὶ εἰς τὸν 2ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «ἢ τοὺς δικαιοῦχους» τίθεται τὸ ὀρθὸν «ἢ τοὺς δικαιοδόχους».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

—

[Ταμείων Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου].

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 429 τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1963)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 23490)Σ248)23.7.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου», δημοσιευθείσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 334)2.8.1963 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β' (*), ἐπιφέρονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

1) Ἀντὶ τῆς ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου 18, ὡς τροποποιεῖται διὰ τῆς παραγράφου 4 τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἐσφαλμένης φράσεως «καὶ γονέων νὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης), ὑφισταμένης τυχὸν χήρας (χήρου) ἢ τέκνων δικαιουμένων συντάξεως», τίθεται ἡ ὀρθὴ «καὶ γονέων νὰ δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τοῦ θανόντος (θανούσης) ἢ ὑφισταμένης τυχὸν χήρας (χήρου) ἢ τέκνων δικαιουμένων συντάξεως».

2) Ἀντὶ τῆς ἐν ἐδαφίῳ δ' τῆς παραγράφου 10 τοῦ ἄρθρου 24, ὡς τροποποιεῖται διὰ τῆς παραγράφου 7 τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἐσφαλμένης φράσεως «καὶ ἐντεῦθεν διανυθέντος χρόνου ὑπηρεσίας τῶν παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου ὡς μαθητευομένων ἢ μαθητῶν τεχνιτῶν», τίθεται ἡ ὀρθὴ «καὶ ἐντεῦθεν διανυθέντος χρόνου ὑπηρεσίας των παρὰ τῇ Ἑταιρείᾳ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου ὡς μαθητευομένων ἢ μαθητῶν τεχνιτῶν».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1094.

[Ταμείων Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱερογλαιοειδῶν].

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 519 τῆς 18 Νοεμβρίου 1963)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 86984)Σ.840)23.10.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ προσθήκης διατάξεων ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Πετρελαιοειδῶν, δημοσιευθείσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 482 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β') τῆς 31.10.1963 (*), ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

Εἰς τὸ δεύτερον ἐδάφιον αὐτῆς καὶ τὸν 2ον στίχον, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «τῇ ἄρθρῳ 9 τοῦ Καταστατικοῦ», τίθεται τὸ ὀρθὸν «τῷ ἄρθρῳ 9α τοῦ Καταστατικοῦ».

Εἰς τὸ αὐτὸ ἐδάφιον καὶ εἰς τὸν 8ον στίχον, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «τοῦ ἄνω ἄρθρου 9», τίθεται τὸ ὀρθὸν «τοῦ ἄνω ἄρθρου 9α».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

—

[Ταμείων Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν].

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 482 τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1963)

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 63824)Σ.606)24.9.1963 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευθείσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 431 Φ.Ε.Κ., τεῦχος Β' τῆς 28.9.1963 (**) περὶ τροποποιήσεως τῶν ἄρθρων 16 § 2 καὶ 18 § 2, 3 καὶ 4 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἐπέρχονται αἱ κάτωθι διορθώσεις ἡμαρτημένων :

Εἰς τὴν δευτέραν στήλην τῆς σελίδος 3405 καὶ εἰς τὸν 20ὸν στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «τῆς δεταοθς ἐν τῇ Τραπέζῃ» τίθεται τὸ ὀρθὸν «τῆς δεταοθς ἐν τῇ Τραπέζῃ».

Εἰς τὴν δευτέραν στήλην τῆς αὐτῆς σελίδος καὶ εἰς τὸν 10ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους, ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος «ἐπὶ τῇ καταβολῇ «ἰσοφρίς», τίθεται τὸ ὀρθὸν «ἐπὶ τῇ καταβολῇ εἰσφορίς».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

—

[Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ὑπαλλήλων Δήμου Βόλου].

(Ε.Κ. τ. Β' φ. 456 τῆς 16 Ὀκτωβρίου 1963)

Ἡ ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ἀπὸ 28.6.1963 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Βόλου, δημοσιευθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 70477)4335)26.8.1963 ἀποφάσεως ἡμῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 380, τεῦχος Β' τῆς 26.8.1963 Φ.Ε.Κ.(***) φράσις «λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου 1963», ἀντικαθίσταται εἰς τὸ ὀρθὸν «λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου 1964».

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας)

(*) ΕΕΔ 22, σελ. 1484.
(**) ΕΕΔ 22, σελ. 1288.
(***) ΕΕΔ 22, σελ. 1155.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

[Μισθός και ημερομίσθιον κατά τά Χριστούγεννα.—Εἰσφορά ἐκ τοῦ δώρου πρός τήν 'Εργατικήν 'Εστίαν.—'Αποζημιώσεις διά μή χορηγηθείσαν κατά τό ἔτος 1963 ἄδειαν].

Πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καί ἡ λῆξις τοῦ ἔτους. Εἶναι ἐπομένως χρήσιμον νά ὑπομνησθοῦν τινά περί τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἐργοδοτῶν πρός τούς μισθωτούς.

Κατά τό ἄρθρον 2 τοῦ ν.δ. 3755 1957 (ΕΕΔ 16, 1062) θεωρεῖται ὡς ἐξαιρέσιμος ἑορτή καί ἡ ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὑπό τῆς αὐτῆς δέ διατάξεως ὁρίζεται, ὅτι εἰς τούς ἐργαζομένους κατά τήν ἡμέραν ταύτην θά καταβληθῇ πρόσθετος ἀμοιβή ἐξ 75ο/ο ἐπί τοῦ νομίμου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου, κατά τήν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικήν ἀπόφασιν, καί ὅτι οἱ ἐπί ἡμερομισθίῳ ἀμειβόμενοι μισθωτοί, οἱ μή ἀπασχοληθέντες ἐκ λόγων, μή ὀφειλομένων εἰς τούτους, δικαιοῦνται τοῦ ἡμερομισθίου των ἄνευ ἑτέρας προστυξήσεως. (Σχετικαί πρός τό δικαίωμα τοῦτο αἱ Α.Π. 303)1961, ΕΕΔ 20, 787, Α.Π. 323)1962, ΕΕΔ 21, 780, Α.Π. 409)1960, ΕΕΔ 19, 1375).

Εἰδική πρόσθετος ἀμοιβή διά τούς ἐμπορευπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νά ἐργασθοῦν πέραν τοῦ συνήθους ὡραρίου ἐργασίας αὐτῶν κατά τό χρονικόν διάστημα ἀπό 20 Δεκεμβρίου μέχρις 6 'Ιανουαρίου, ὁρίζεται ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 12)1963 διαιτητικῆς ἀποφάσεως «περί τῶν ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τοῦ προσωπικοῦ ἐμπορικῶν καταστημάτων τῆς χώρας» (ΕΕΔ 22, 906).

Κατά τό ἄρθρον 14 τοῦ ν.δ. 3755)1957 (ΕΕΔ 16, 1062) οἱ πάσης φύσεως ἐργοδόται ὑποχρεοῦνται, ὅπως ἐκ τοῦ ἀναλογοῦντος ἑκάστοτε εἰς ἕκαστον τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀπασχολουμένου πάσης φύσεως προσωπικοῦ ὡς δώρου ἐπί ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καί Νέου 'Έτους παρακρατοῦν ποσόν ἴσον πρός τό ἑκάστοτε ἰσχῦον κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου διά τούς ἄρρενας καί τῆς ἀνειδικεύτου ἐργατρίας διά τάς θήλεις ὡς εἰσφοράν τούτων ὑπέρ τῆς 'Εργατικῆς 'Εστίας.

Προκειμένου περί μαθητευομένων ἢ ἐργατῶν ἢ ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων τό κατώτατον ὅριον τῶν ἡμερησίων ἀποδοχῶν εἶναι μικρότερον τοῦ ἑκάστοτε ἰσχύοντος κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου ἢ ἐργατρίας, ἡ κατά τά ἀνωτέρω κράτησις περιορίζεται εἰς ποσόν ἴσον πρός τό ἑκάστοτε ἰσχῦον κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου τοῦ μαθητευομένου ἐργατοτεχνίτου βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως.

Προκειμένου περί μισθωτῶν πολλαπλῆς ἀπασχολήσεως ἡ ἀνωτέρω κράτησις ἐνεργεῖται παρά τοῦ ἐργοδότου, εἰς ὃν ὁ μισθωτός παρέχει ἐπί μακρότερον χρόνον ἡμερησίως τάς ὑπηρεσίας του.

'Η ἀνωτέρω κράτησις δέον ὅπως καταβάλληται εἰς τήν 'Εργατικήν 'Εστίαν ἐντός μηνός ἀπό τῆς κρατήσεώς της, ἐν περιπτώσει δέ μή ἐγκαίρου καταβολῆς της ἐφαρμόζονται αἱ ἰσχύουσαι διατάξεις.

['Υπό τῶν ἀπό 1ης Ἰουνίου 1962 ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας προεβλέπετο, κατ' ἄρθρον 22 ν.δ 3239)1955, παρακράτησις ὑπό τῶν ἐργοδοτῶν εἰσφορᾶς ὑπέρ τῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων μισθωτῶν, ἀλλ' ἡ σχετική διάταξις ἠκυρώθη διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 1310)1963 ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας ὡς ἀντισυνταγματική, ἐνῷ, ἐξ ἄλλου, διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 112)1963 Πράξεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου (ΕΕΔ 22, 957) ἀνεκλήθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 57)1962 Πρᾶξις τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου «περί μειώσεως τῆς ὑπό τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 14 τοῦ ν.δ. 3755 ὁριζομένης εἰσφορᾶς τῶν ἐργαζομένων ὑπέρ τῆς 'Εργατικῆς 'Εστίας].

Τό ἡμερομίσθιον τοῦ ἀνειδικεύτου ἐργάτου εἶναι σήμερον, κατά τήν ἀπό 1ης 'Ιουνίου 1962 ἐθνικήν γενικήν συλλογικήν σύμβασιν ἐργασίας (ΕΕΔ 21, 765), διά τούς ἄρρενας δραχμαί 57 καί διά τάς ἀνειδικεύτους ἐργατρίας δραχμαί 44, διά τούς μαθητευομένους εἰς τήν βιομηχανίαν δραχμαί 34 καί εἰς τούς λοιπούς κλάδους οἰκονομικῆς δραστηριότητος δραχμαί 22.

Τά λεγόμενα ταῦτα «ἄδωρα» ὑπόκεινται εἰς ἀφαλιστικάς εἰσφοράς. (Σχετική ἡ ὑπ' ἀριθ. 263)1961 ἐγκύκλιος τοῦ I.K.A., ΕΕΔ 21, 118, διά τούς ἐμμίσθους ὅμως οἰκιακούς βοηθούς ἡ ὑπ' ἀριθ. 3862)1962 ἐγκύκλιος I.K.A , ΕΕΔ 22, 508).

Κατ' ἄρθρον 5 ἀ.ν. 509)1945 περί ἀδείων μισθωτῶν (ΕΕΔ 10, 810) ἐργοδότης, ἀρνηθείς τήν χορήγησιν εἰς τόν μισθωτόν αὐτοῦ τῆς νομίμου κατ' ἔτος ἀδείας του, ὑποχρεοῦται, ὅπως ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας ὁ μισθωτός, καταβάλῃ εἰς αὐτόν τάς ἀντιστοίχους ἀποδοχάς τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένας κατά 100ο/ο (Σχετική νομολογία ἐν ΕΕΔ 22, 1336).

Διαγωνισμοί

Τό Νομικόν Συμβούλιον τοῦ Κράτους μᾶς ἐπέστειλε πρός δημοσίευσιν τήν κατωτέρω γνωστοποίησιν τῆς 'Υπηρεσίας του.

Διαγωνισμός
Δοκίμων Δικαστικῶν 'Αντιπροσώπων

Τό Νομικόν Συμβούλιον τοῦ Κράτους γνωστοποιεῖ, ὅτι δι' ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν προεκηρύχθη διά τήν 20ήν 'Ιανουαρίου 1964 διαγωνισμός πρός πλήρωσιν τῶν παρ' αὐτῷ ὁριστεμένων πέντε (5) κενῶν θέσεων δοκίμων δικαστικῶν ἀντιπροσώπων.

Πληροφορίαι καί ὑποβολή αἰτήσεων εἰς τήν Γραμματείαν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους (Σοφοκλέους καί 'Αριστείδου 1).

'Εκ τῆς Γραμματείας
τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου Κράτους

ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ

ΤΟΜΟΣ 22ος, ΕΤΟΣ 1963

Ἐπιμελεία: **Μιχαὴλ Δ. Παναγιωτοπούλου**, Δικηγόρου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπόψεις καὶ σημειώματα.
Ἄρθρα, διατριβαί, μελέται, νομικὰ ζητήματα.
Ἐπίσημοι γνωμοδοτήσεις.
Γνωμοδοτήσεις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους.
Γνωμοδοτήσεις νομομαθῶν.
Γ' Ἐγκύκλιοι καὶ ἔγγραφα Ἀρχῶν.
Πληροφορίαι, εἰδήσεις, γεγονότα.
Νέα βιβλία.
Βιβλιοκρισίαι.

Ι' Ἀλφαβητικὸν εὑρετήριον Νομολογίας.
ΙΑ' Ἀριθμητικὸν εὑρετήριον δημοσιευθεισῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων κλπ.
ΙΒ' Ἀλφαβητικὸν εὑρετήριον νόμων, διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ.
ΙΓ' Ἀριθμητικὸν εὑρετήριον νόμων, διαταγμάτων, ὑπουργικῶν ἀποφάσεων κλπ.

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Συντάξεως / Ἐν ὄψει νομοσχεδίου, σ. 72.—Δικαστικαὶ μεταβολαί, σ. 136.—Εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον σ. 200.—Ἀναγκαία διάταξις, σ. 264.—Ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, σ. 328.—Σκέψεις τινές, σ. 392.—Ταχύτερον, σ. 464.—Ἀνάγκη προστασίας, σ. 528.—Τρεῖς διαδικασίαι, σ. 592.—Γραπτὰ κείμενα, σ. 656.—Ἡ συνδικαλιστικὴ εἰσφορά, σ. 656.—Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, σ. 784.—Ἄδειαι μισθωτῶν, σ. 848.—Κατὰ βάσεις, σ. 912.—Ταχύτερον, σ. 976.—Δικαστικὴ βοήθεια, σ. 1040.—Ἀνώμαλα, σ. 1104.—Μεταξύ μας, σ. 1104.—Κανονισμοὶ ἐργασίας, σ. 1168.—Μαθήματα σπουδαστῶν, σ. 1168.—Γλωσσικά, σ. 1168.—Ἀδιανόητον, σ. 1232.—Κοινωνικὴ ἀσφάλισις, σ. 1296.—Νέα ἀπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον, σ. 1360.—Σκέψεις, σ. 1424.—Γραπτὰ κείμενα, σ. 1424.—Σπουδαία ἀπόφασις, σ. 1488.—Ἀναρχία, σ. 1488.—Ἐπίκαιρα, σ. 1552.

ΑΡΘΡΑ, ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ, ΜΕΛΕΤΑΙ, ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ.

Ἀγγελῆ Δ. Φιλίππου, Δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, Ἀντιπροέδρου Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν. Νόμιμα ὅρια δικηγορικῶν ἀμοιβῶν καὶ ἀντίθετοι συμφωνίαι· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 281 Α.Κ. ἐπὶ δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων σ. 676.

Δραφιώτη Ε. Ζήση, Δικηγόρου. Ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, σ. 1313.

Βάγια Ἀνε., Δικηγόρου. Συζητήσεις εἰς τὸ 5ον Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου, σ. 1346.

Βασιλείου Π. Βασ., Δικηγόρου. Ὑποχρέωσις προσλήψεως ἀριθμοῦ προσωπικοῦ ἐξ ὡρισμένου ἐργατικοῦ σωματείου ὡς ἀντικείμενον συλλογικῆς διαφορᾶς· ἀνεπίτρεπτον τοιούτων ρητρῶν ὡς ἀντιτιθεμένων εἰς τὴν συνδικαλιστικὴν ἐλευθερίαν (Εἰσαγ. σχόλιον), σ. 10.—Παραγραφὴ ὀφειλομένων μισθωτῶν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· εἰς τί συνίσταται ἡ ἀξίωσις ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως (προτάσεις ἐνώπιον Ὁλομελείας Ἀρείου Πάγου), σ. 216.—Ἔκτασις τῆς καθ' ὑποκείμενα ἰσχύος τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, σ. 849.

Γεώργα Σίμωνος, Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἡ Κοινωνικὴ Πολιτικὴ εἰς τὰς χώ-

ρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, σ. 1169.

Γιαννακοπούλου Δ. Γεωργίου, Δικηγόρου ἐν Πάτραις. Προνομιακή κατάταξις μισθῶν καὶ ἀποζημιώσεως νόμου 2112, NZ σ. 398.

Γράβαρη Γ. Β., Ἀντιπλοιάρχου Λ. Σ. Βλαπτική ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου μεταβολή ὅρων συμβάσεως ναυτολογήσεως, σ. 9.

Δημάκη Ι. Κ., Δικηγόρου. Ἡ ἀποδυνάμωσις ἐργατικῶν ἀξιώσεων καὶ ἡ δημοσία τάξις, NZ σ. 73.

Δοντᾶ Δ. Ἀντ., Δικηγόρου. Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἀ.ν. 1803)1951 (Ἐπιστολή), σ. 369.

Θήλυζα Δ. Βασ., Δικηγόρου. Ἔννοια λογιστοῦ δι' ἐφαρμογὴν ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, σ. 854.

Καλομοίρη Κ. Δ., Δ.Ν., Δικηγόρου. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης καὶ ἡ σημασία της διὰ τὸ κοινωνικὸν ἴδιον δίκαιον, σ. 137 ἑπ., 202 ἑπ.—Ζητήματα ἐκ τῆς συρροῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, σ. 657.—Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, σ. 1361 ἑπ., 1425 ἑπ.

Καμαρινοῦ Σωτ., Ἀντιπλοιάρχου Λ.Σ. Ἡ προστασία τοῦ ναυτικοῦ κατὰ τῆς ἀρθενείας καὶ ὁ Οἶκος Ναύτου, σ. 1233 ἑπ., 1297 ἑπ.

Καποδίστρια Ἰω., Ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Δικηγόρου. Ἡ σωματικὴ ἔρευνα τῶν ἐργοζομείων, σ. 1.—Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, σ. 265.

Κορδογιαννοπούλου Μ. Παύλου, Παρέδρου Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους. Ἔλεγχος ὑπὸ δικαστηρίων κρίσεως ὀργάνων διοικήσεως, σ. 789.

Κασσίμου Ἰω. Χρήστου, Ἀνωτέρου Ὑπαλλήλου Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν μισθωτῶν ὡς ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν, σ. 593.

Λεκατσᾶ Ε. Χαραλ., Δικηγόρου. «Λογιστὴς» καὶ «βοηθὸς λογιστοῦ» κατὰ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, σ. 1106.

Μαντοπούλου Ε. Τασίας, Δικηγόρου. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἰατρῶν νομικῶν προσώπων καὶ ἐφαρμογὴ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 6 § 2 ν. 3198)1955· ἰδιότης δικηγόρου ὡς ὁμίσθου δημοσίου λειτουργοῦ· φύσις σχέσεως αὐτοῦ πρὸς πελάτην· καταγγελία συμβάσεως δικηγόρου παρέχοντος τὰς δικηγορικὰς του ὑπηρεσίας ἐπὶ παγίᾳ ἀμοιβῇ· ἀπαζημίωσις· ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955, σ. 1500.

Μήτσου Τρ. Δ.Ν. Δικηγόρου. Τὸ 5ον Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, σ. 785.

Μάσχου Ἰω. Δικηγόρου. Παραγραφὴ ἀξιώσεων μισθωτῶν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· εἰς τί συνίσταται ἡ ἀξίωσις ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως (πρακτάσεις ἐνώπιον Ὁλομελείας Ἀρείου Πάγου), σ. 216.

Σολωμοῦ Δ. Γεωργίου, Δικηγόρου. Συνταγματικὴ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος καὶ Ἐργατικὸν Δίκαιον, σ. 329.

Σταυροπούλου Δ. Γεωργίου, Δικηγόρου. Ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις εἰς τὸ Δίκαιον Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, σ. 1041.

Στεφανάκη Γ. Ἐλευθερίου, Περὶ ἀδειῶν προσωπικοῦ ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης, σ. 394.

Συνδέσμου Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν. Ἄδειαι μισθωτῶν ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης, σ. 199.

Συντάξεως: Συμψηφισμὸς καὶ κατάσχεσις ἀποζημιώσεων μισθωτῶν, σ. 47.—Νόμοι περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, σ. 63.—Ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν ἐναντι ἐργαζομένων διὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, σ. 71.—Προστασία ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, σ. 71.—Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις θυρωρῶν πολυκατοικιῶν διὰ συνταξιοδότησιν, σ. 121.—Νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ ἄλλων διατάξεων, σ. 199.—Προκαταβολὴ ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν δι' ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, σ. 199.—Παραγραφὴ ἀπαιτήσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, σ. 199.—Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς μισθωτῶν, σ. 176.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν αὐτοῦ, NZ σ. 239.—Ἀστικὴ εὐθύνη ἐργοδοτῶν ἐναντι τοποθετουμένων πολεμιστῶν, σ. 301.—Ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, σ. 328.—Συμφωνία περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ χρόνον ἀδείας μισθωτοῦ, σ. 371.—Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἀ.ν. 1803)1951 (Σημ.), σ. 371.—Ἀπασχόλησις μισθωτῶν κατὰ μονάδα ἐργασίας ἢ κατ' ἀποκοπήν, σ. 440.—Ἐπιδότησις ἀνέργων ὑπὸ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας, σ. 509.—Τινὰ περὶ καθ' ὁδὸν συμβαινόντων ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, σ. 578.—Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν μετ' ἀξιόποινον πρᾶξιν, σ. 640.—Ἀπόλυσις πολεμιστῶν δι' οἰκονομικὴν ἀνάγκην ἐπιχειρήσεως, σ. 703.—Σχέσις ἀθηνῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου, σ. 767.—Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, σ. 784.—Διαδικασία κηρύξεως συλλογικῆς συμβάσεως ὑποχρεωτικῆς, σ. 826.—Ἄδειαι μισθωτῶν, σ. 848.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας δι' ἄδικημα μισθωτοῦ, σ. 885.—Χρόνος καταβολῆς μισθοῦ καὶ προκαταβολὴ αὐτοῦ, σ. 955.—Ἐπὶ τῶν προθεσμιῶν διαδικασίας ἐπιλύσεως συλλογικῶν διαφορῶν, σ. 976.—Χρόνος ἀσθενείας μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα ἀδείας, σ. 1010.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας, σ. 1075.—Σύμβασις ἐργασίας διὰ δοκιμὴν ἱκανοτήτων μισθωτοῦ, σ. 1144.—Νόμιμος μισθὸς ὑπαλλήλων δικηγορικῶν καὶ συμβολαιογραφικῶν γραφείων, σ. 1211.—Ἐξέλιξις συμβάσεως μετὰ προειδοποίησιν μισθωτοῦ δι' ἀπόλυσιν, σ. 1276.—Ἀπόλυσις ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον σύμβασιν ἐργασίας, σ. 1349.—Διαδικασία προσλήψεως μισθωτῶν ὑπὸ ἐργοδοτῶν, σ. 1400.—Μισθὸς εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν κερδῶν ἐπιχειρήσεων, σ. 1472.—Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφο-

ραι άπασχολουμένων συνταξιούχων σ. 1529.—Μισθὸς καὶ ἡμερομίσθια κατὰ τὰ Χριστούγεννα· εἰσφορὰ ἐπὶ τοῦ δώρου πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν· ἀποζημίωσις διὰ μὴ χορηγηθείσαν κατὰ τὸ ἔτος 1963 ἄδειαν, σ. 1552.

Τσίμη Ἀναστ. Γεωργ., Δικηγόρου, τ. Διευθυντοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Ἡ ἔννοια τοῦ καταστήματος, ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ τοῦ ἐμπορομεσίτου, σ. 5.—Τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα μισθωτῶν, σ. 529.—Λογιστὴς καὶ βοηθὸς λογιστοῦ κατὰ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ΝΖ σ. 977.

Γ' ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Μιχ. Καλλιμοπούλου, Ἀντεισαγγελέως Ἀρείου Πάγου. Διεθνὴς δημοσία τάξις καὶ ἐργατικὴ νομοθεσία, σ. 721.

Σ. Παπαϊωάννου, Ἀντεισαγγελίως Ἀρείου Πάγου. Ἀμοιβαὶ ἐμμίσθων δικηγόρων, σ. 1343.

Β. Παπιᾶ, Ἀντεισαγγελέως Πρωτοδικῶν Πατρῶν. Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ ὑπεραστικῶν καὶ ἀστικῶν συγκοινωνιῶν, σ. 575.

Δ' ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Εἰσηγητὴς **Δ. Καλλέργης**, Νομικὸς Σύμβουλος. Κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπὲρ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων· ἐκτασις ἐφαρμογῆς, σ. 45. — Ἔννοια βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, σ. 1489.

Εἰσηγητὴς **Π. Κορδογιαννόπουλος**, Πάρεδρος. Νόμος 18)1944 περὶ νομισματικῆς διαρρυθμίσεως καὶ ὀφειλόμεναι ὑπὸ τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου εἰσφοραί, σ. 41.

Εἰσηγητὴς **Β. Κουντούρης**, Πάρεδρος. Ἔννοια ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν διὰ προστασίαν κατ' ἀ. ν. 244)1936· τίνες ἐκ τῶν ὑπηρετησάντων εἰς τὸ Β. Ναυτικὸν χαρακτηρίζονται ὡς ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, σ. 120.—Ὑπερωριακὴ ἀποσχόλησις ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, σ. 174. — Ἀναγκαστικὴ πρόσληψις πολεμιστῶν· τρόπος ὑπολογισμοῦ ἀριθμοῦ προσληπτέων πολεμιστῶν κατ' ἄρθρ. 3 ν. δ. 4185)1961, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 3 ἀ. ν. 1835)1951, σ. 1523.

Εἰσηγητὴς **Χ. Κωστόπουλος**, Νομικὸς Σύμβουλος. Πολιτικὴ ἐπιστράτευσις ἀπεργῶν μισθωτῶν· ἂν εἶναι νόμιμος ἡ πολιτικὴ ἐπιστράτευσις τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η. ἐν περιπτώσει ἀπεργίας, σ. 1398.

Εἰσηγητὴς **Δ. Διανατάς**, Πάρεδρος. Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας· ἐὰν ἡ ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 ἄρθρ. 9 ν. 3239)1955 προϋπόθεσις περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν διενέξει μισθωτῶν πρὸς παραπομπὴν εἰς ὑποχρεωτικὴν διαιτησίαν ἀναφέρηται εἰς τὸ σύνολον τῶν μερῶν τῆς προκαλισάσης τὴν διένεξιν ἐργατικῆς ὀργανώσεως ἢ εἰς τοὺς πράγματι ἀπασχολουμένους ἐν τῷ κλάδῳ, σ. 174.—Ἀπουσία ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβομένων μισθωτῶν αὐθαιρέτως, ἢ λόγῳ ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν, ἢ λόγῳ ἀσθενείας καὶ ἡμερομίσθιον 1ης Μαΐου, σ. 237.—Ἐὰν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ π. δ. τοῦ 8)14.3.1930, δι' ὧν παρέχεται δυνατότης ἐπιβολῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως δι' ὅσα ἐπαγγέλματα ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακάς, ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν ζαχαροπλαστείων, σ. 238.—Χρονικὰ ὅρια ἡμερησίας ἐργασίας προσωπικοῦ κινήσεως ὑπεραστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων· Εἰσαγγελικαὶ Ἀρχαὶ καὶ Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας, σ. 299.—Ἄδειαι μισθωτῶν· ἐὰν δικαιοῦνται κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν α) οἱ οἰκιακοὶ ὁδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ β) οἱ ὁδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 666 ΑΚ ἢ τῶν τοιούτων τοῦ ἀ. ν. 539)1945, σ. 758.—Προστασία πολεμιστῶν· ἐὰν ἡ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9 ν.δ. 3834)1958 περὶ κυρώσεως συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, Ἐμπορίας καὶ Διυλίσεως Πετρελαίων κλπ. προβλεπομένη πρώτη ἐπάνδρωσις ἐκ μισθωτῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας, κατὰ παρέκκλισιν τῆς κειμένης ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ δὴ τοῦ ν.δ. 2556)1953 περὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας, ἀποκλείῃ εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 3 ἀ. ν. 1836)1931 καὶ 7 ν. δ. 4185)1961 περὶ προστασίας πολεμιστῶν κλπ., σ. 758.—Ἀποζημιώσεις δικηγόρων· ἐὰν οἱ νομικοὶ σύμβουλοι ἢ δικηγόροι Ὀργανισμῶν, τελούντων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργείου Ἐργασίας, διὰ τὴν μετακίνησίν των ἐκτὸς ἕδρας δι' ὑπηρεσίας θὰ λάβωσιν ὡς ἀποζημίωσιν τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 § 2 ἀ.ν. 1538)1958 προβλεπομένην ἀποζημίωσιν ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 165 ν. δ. 3026)1954 περὶ Κώδικος Δικηγόρων τοιαύτην, σ. 760.— Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως κατὰ ν.δ. 4202)1961· ποῖος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς ἐπιβαρύνεται διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀναλογούσης εἰς τὰς ἡμέρας ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας ἀπονεμητέας συντάξεως, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡσφαλισμένος ἔλκει ἐκ τῶν τῶν δύο τούτων δικαίωμα συντάξεως κατόπιν προηγηθείσης ἀσφαλίσεως ἐν αὐτοῖς, σ. 883.—Προστασία φορτοεκφορτωτῶν· ἐὰν τὰ κεφάλαια ἀποζημιώσεως φορτοεκφορτωτῶν ἐμπίπτωσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 3213)1955 περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας, χαρακτηριζόμενα οὕτω ὡς Ὀργανισμοὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἢ εἶναι ταῦτα Ὀργανισμοὶ κυρίας ἀσφαλίσεως, σ. 953.—Ἔννοια Ὀργανισμῶν Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας· ἂν ὁ Λογαριασμὸς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν ἡσφαλισμένων εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε. ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως, σ. 1008. — Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς συντάξιμος χρόνος· ἂν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ, ἐξαγορασθῇ καὶ προσμετρηθῇ τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν ὡς κληρωτοῦ ἢ ἐθελοντοῦ ἢ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, πρὸς συνταξιοδότησιν, ἐφ' ὅσον τελεῖ ἐν ἐξηρτημένῃ ἐργασίᾳ, παρέχων τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὡς ὑπάλληλος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου (Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως), σ. 1073.—Ἄδειαι μισθωτῶν· ἐὰν ἡ καταβαλλομένη εἰς τοὺς παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Μηχανοδηγῶν Ὁδοστρωτήρων καὶ Χει-

ριστῶν Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων ἀποζημίωσις διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν συνήθων ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ὧν θὰ ἐδικαιοῦντο, ἐὰν ἀπησχολοῦντο συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 1 ἀ. ν. 539)1945, σ. 1073.—Ἀναγκαστικὴ εἰσπραξις Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, σ. 1105.—Ἐξόφλησις καθυστερουμένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, σ. 1344. — Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ἀπασχολουμένων συντοξιούχων· ἐὰν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων ἄρθρου 10 τοῦ ν. δ. 4104)1960 θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ συνολικὸν ἐκ συντάξεων κλπ. ἀκαθάριστον εἰσόδημα τοῦ ἀπασχολουμένου συντοξιούχου ἢ τὸ καθαρὸν τοιοῦτον καὶ προκῦπτον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ φόρου χαρτοσήμου καὶ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, σ. 1345.—Μισθὸς πρακτικῶν μηχανικῶν· ἐὰν πρακτικὸς μηχανικὸς ἢ μηχανοδηγός, κεκτημένος κατὰ τὴν πρόσληψίν του τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν προσελήφθη καὶ ἐκτιλεῖ, δίπλωμα ἢ πτυχίον, μεταγενεστέρως δὲ ἀποκτήσῃ νομίμως ὑψηλοτέρας τάξεως πτυχίον, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ τὸ ἐργασιακόν του ἀντικείμενον, δικαιοῦται τοῦ διὰ τὴν τάξιν τοῦ νέου του πτυχίου ὁριζομένου ηὐξημένου μισθοῦ, σ. 1525.—Ἄδειαι μισθωτῶν· μισθωτοὶ ἐποχιακῶν ἐπιχειρήσεων· ἐὰν ἡ ἐργασία τῶν κινηματογραφικῶν καὶ θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων δέον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐποχιακὴ τοιαύτη κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 2 § 8 ἀ. ν. 539)1945 ἐν σχέσει πρὸς τὴν χορήγησιν ἢ μὴ ἀδείας εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, σ. 1527.

Εἰσηγητὴς *Κ. Παπαμιχελόπουλος*, Νομικὸς Σύμβουλος. Σχέσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου· καθαρίστριαι μετεωρολογικῶν σταθμῶν, φύσις σχέσεως, σ. 637. — Συλλογικαὶ Συμβάσεις ἐργασίας μετὰ Δημοσίου· ποῖος ἁρμόδιος ὅπως διορίσῃ τὸ ὄργανον, ὅπερ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου θὰ συνομολογήσῃ εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν μεταξὺ αὐτοῦ (Δημοσίου) καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ του προσωπικοῦ, καὶ ποῖος ἁρμόδιος ὅπως διορίζῃ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Δημοσίου ὡς μέλος διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας πρὸς ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτοῦ (Δημοσίου) καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ, σ. 638.—Ἀνωτέρα βία καὶ δικαίωμα μισθοῦ· περιπτώσεις νομίμου ἀναστολῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως μισθωτοῦ, ἄνευ ὑποχρεώσεως Δημοσίου καταβολῆς τοῦ συμπεφωνημένου ἢ νομίμου μισθοῦ, σ. 699.— Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν διὰ μηνισίου μισθοῦ ἀμειβομένων μισθῶν· τρόπος ὑπολογισμοῦ προσαυξήσεων λόγῳ ἀπασχολήσεως κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νυκτερινὰς ὥρας, σ. 700.— Ὧραι ἐργασίας τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένων εἰς τὸ Δημόσιον, σ. 701.— Μισθὸς ἐπὶ κωλύματος παροχῆς ὑπηρεσιῶν· ἂν ὀφείλωνται ἀποδοχαὶ ἡμερῶν ἀσθενείας κατ' ἄρθρον 657, 658 ΑΚ εἰς ἀσθενήσαντα ἐργάτην, ὑπηρετοῦντα εἰς στρατιωτικὴν μονάδα ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐργαζόμενον εἰς τόπον, ἔνθα δὲν ἔχει ἐπικταθῇ ἡ ἀσφάλισις Ι.Κ.Α, σ. 762.— Συμβάσεις μετὰ Δημοσίου· ἀποζημίωσις ἀπολυομένου λόγῳ περιορισμοῦ ἐργασιῶν προσωπικοῦ ἔργων κοινῆς ὠφελείας τῆς Σ.Υ.Κ.Ε.Α.· μετατροπὴ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου εἰς ἀορίστου χρόνου τοιαύτην, σ. 763.— Σύμβασις ἐργασίας μετὰ Δημοσίου· δι' ἀπασχόλησιν εἰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας ὡς ὑπαλλήλου ἄκυρος, μὴ προβλεπομένης ἀπασχολήσεως εἰς τὰς ὑπηρεσίας ταύτας εἰ μὴ μόνον ἐργατικοῦ προσωπικοῦ· δικαιώματα προσληφθέντος, σ. 1209.— Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Δημοσίου· ἐὰν εἰς ἐργαζομένους εἰς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ὑπαλλήλους ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπολυομένους καὶ προσλαμβανομένους ὑπὸ τούτου ἐπὶ συμβάσει, ὑποχρεοῦται ἡ Ὑπηρεσία νὰ καταβάλῃ ἀποζημίωσιν λόγῳ ἀπολύσεως, σ. 1210.— Κατοχὴ δευτέρας θέσεως παρὰ τῷ Δημοσίῳ· πρόσληψις ἰδιώτου, ὑπηρετοῦντος εἰς τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὡς μονίμου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης· αἴτησις τούτου ὅπως, ἄδεια τοῦ Ὑπουργοῦ, τῷ ἐπιτραπῇ ἡ συνέχισις τῆς ἐπ' ἀμοιβῇ ἀπασχολήσεως παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ Σταθμῷ· ἐὰν ἡ περίπτωσις εἶναι ρυθμιστέα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἢ ἐὰν εἶναι ἐφαρμοστέαι αἱ περὶ προσθέτων ἀμοιβῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεις καὶ οἱ σχετικοὶ περιορισμοὶ καὶ ἀπαγορεύσεις· ὑποχρέωσις τοῦ ἄνω ὑπαλλήλου νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν τοῦ μονίμου ὑπαλλήλου, ἣν προτιμᾷ, ἀπαγορευομένης τῆς κατοχῆς καὶ δευτέρας θέσεως, σ. 1276.— Σύμβασις μετὰ Δημοσίου, ἐὰν εἶναι δυνατὴ ἡ καθιέρωσις συστήματος ἀμοιβῆς τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν συνεργείων κατ' ἀποκοπήν, ἤτοι κατὰ παραγόμενον τεμάχιον· προσαρμογὴ ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν ἐν λόγῳ τεχνιτῶν πρὸς τὰς ἐν ἰσχύϊ συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, σ. 1470.— Ἀπόλυσις πολεμιστῶν· ἐὰν δύναται νὰ ἀπολυθῇ προστατευόμενος τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας παρὰ τῷ Δημοσίῳ, οὐδὲ ἐπεκαλέσθη τοιαύτην ἰδιότητα κατὰ τὴν πρόσληψίν του, γενομένην τὴν 2.5.1960, σ. 1524.

Εἰσηγητὴς *Β. Σάββας*, Νομικὸς Σύμβουλος. Προστασία φορτοεκφορτωτῶν· ἐὰν ἐπὶ φορτοεκφορτώσεων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ φορτοεκφορτωτῶν κείμεναι διατάξεις, σ. 761.— Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραί· ἂν ἡ βάσει τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 4104)1960 ἐκδιδομένη ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἐξαιρέσεως ἐφαρμογῆς διατάξεων περὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ. εἰς τὸ διπλάσιον ὑπολογιζομένων εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν, προκειμένου περὶ ἀσφαλίσεως ἀπασχολουμένων συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου κλπ., ἰσχύῃ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, σ. 762.— Ἐργασία εἰς πρατήρια ὑγραερίων· ἂν τὰ πρατήρια ὑγραερίων (πετρογκάζ) ἐξομοιοῦνται πρὸς πρατήρια βενζίνης καὶ δύνανται νὰ λειτουργῶσι συνεχῶς καθ' ἑκάστην, ὡς καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, σ. 765.— Μεταμεσημβρινὴ ἀργία ζαχαροπλα-

στείων· ἐάν βάσει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ν.δ. 4020)1959 παρέχηται εὐχέρεια καθιερώσεως μεταμεσημβρινῆς ἀργίας κατὰ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος εἰς ζαχαροπλαστεῖα, σ. 766.— Διαχειριστικὸς καὶ λογιστικὸς ἔλεγχος Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων· ἐάν ὁ ἐτήσιος τακτικὸς διαχειριστικὸς καὶ λογιστικὸς ἔλεγχος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων ὑπάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν ἢ ἀνάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, σ. 825.— Ἀποδοχαὶ ἰατρῶν· ἰατρὸς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ., σ. 952.— Ἄδειαι μισθωτῶν· ἐάν οἱ μισθωτοί, οἵτινες κατὰ τὸ αὐτὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος ἐτύχον ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν δικαιοῦνται ἢ μὴ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ὁριζομένης κανονικῆς ταιαύτης μετ' ἀποδοχῶν, σ. 1143.— Ἔνταξις εἰσπρακτόρων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ νόμος 3514)1928, σ. 1345.—Ὧραι ἐργασίας εἰς ἀρτοποιεῖα καὶ ποιναὶ κυρώσεις ἐπὶ παραβάσεως αὐτῶν· ἰσχὺς ἄρθρου 12 ἀποφ. Ὑπ. Ἐργ. 20023)1954 περὶ κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις, σ. 1526.— Ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια φορτοεκφορτωτῶν· προϋποθέσεις ἐκδόσεως αὐτῶν· ἐάν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ χορήγησις ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτοῦ εἰς καταδικασθέντα τὸ ἔτος 1955 εἰς κάθειρξιν ἐξ ἐτῶν καὶ πενταετῆ στέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων ἐπὶ ἀποπλανήσει παίδων, σ. 1527.—Ἑβδομαδιαῖα ἀνάπαυσις μισθωτῶν· δικαίωμα ἀσθενούντων· ἐάν νοσηλευτικοὶ καὶ λαϊκοὶ ὑπάλληλοι, ἀσθενοῦντες καὶ παραμένοντες ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐπὶ 1-3 μῆνας, δικαιοῦνται μετὰ ταῦτα καὶ τῆς ἡμερησίας ἀναπαύσεώς των (ρεπό), κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἀπέσχον τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἀσθενείας, σ. 1528.—Ἀσφάλισις γενικῶν διευθυντῶν ἐπιχειρήσεων· ἐάν ὑπάγηται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ξενοδοχειακῆς Ἐπιχειρήσεως, σ. 764.

Εἰσηγητὴς *Κ. Τσαγκαράκης*, Πάρεδρος. Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, σ. 1238.

Νομικὴς Ὑπηρεσίας Ο.Α.Α.Α. (*Δ. Βλαχογιάννης*, Νομικὸς Συμβουλος). Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἠσφαλισμένου, ἀπασχοληθέντος εἰς ἐκμετάλλευσιν, ἀσκουμένην ὑπὸ τῶν τέκνων του, σ. 42.—Ἀναπληρωματικὰ μέλη διοικήσεως ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 51 ν.δ. 2398)1953, σ. 42.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν· διευκρίνησις διατάξεως ἄρθρου 17 § 7 ν.δ. 2961)1954, ὡς ἐτροποποιήθη· ἔννοια ἐπαγγέλματος, σ. 882.

Ε' ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΝΟΜΟΜΑΘΩΝ

Βομβέτσου Ἄλεξ. Δικηγόρου. Ἔννοια συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ ἐπίλυσις ὑπὸ τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων, σ. 1397.

Βασιλείου Π. Βασ. Δικηγόρου. Νομικὴ φύσις προαιρετικῶν εἰσφορῶν ἐργοδότου πρὸς Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα, σ. 465.

Καποδίστρια Ἰω. Ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐξαίρεσις ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν· ἔννοια· δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐξαίρεσιν ἡ Ε.Α.Υ.Ε. «Γλαῦκος»· διάταξις περὶ μὴ μειώσεως καταβαλλομένων τυχὸν ἀνωτέρων ἀποδοχῶν· ἔννοια αὐτῆς, σ. 859.—Συνδικαλιστικὴ δρᾶσις ἐργαζομένου καὶ ἄσκησις δικαιωμάτων ἐργοδότου, σ. 918.

Μητροπούλου Γεωργίου, Δικηγόρου, Ὑφηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἔννοια συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ ἐπίλυσις ὑπὸ τῶν διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων, σ. 1395

ΣΤ' ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΡΧΩΝ

Διοικήσεως Ι.Κ.Α.: Μετατροπὴ συντάξεως ἀπὸ ἀναπηρίας εἰς γήρατος ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ ν.δ. 4104)1960 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, σ. 40.—Νόμος 18)1944 περὶ νομισματικῆς διαρρυθμίσεως καὶ ὀφειλόμεναι ὑπὸ τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου εἰσφοραί, σ. 41.—Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἀπασχολουμένων εἰς πλείονος τῆς μιᾶς Δημοσίας Ὑπηρεσίας, σ. 44.—Εἰσφοραὶ πρὸς Ι.Κ.Α. ἐπὶ ἀμειβομένων μὲ κυμαινομένας ἀποδοχάς· πίναξ κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διὰ τὸ ἔτος 1963, σ. 164.—Ἀναπροσαρμογὴ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος ν.δ. 4104)1960 ἀποτιμηθεισῶν ὑπὸ Ι.Κ.Α. συντάξεων, σ. 295.—Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διὰ τὸ ἔτος 1963 τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἔργα ἐκτελούμενα ἄνευ ἀδείας τῶν Πολεοδομικῶν Γραφείων καὶ εἰδικάς τινας ἐργασίας, σ. 364.—Καθορισμὸς συντελεστῶν κόστους οἰκοδομικῶν ἔργων διὰ τὸ ἔτος 1963, σ. 365.—Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διὰ τὸ ἔτος 1963, σ. 365.—Ἀναγνώρισις ὑπὸ Ι.Κ.Α. ἡμερῶν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν καὶ συναφῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν ἄρθρου 13 ν.δ. 4104)1960, σ. 366.—Ὑπολογισμὸς προσαυξήσεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας ἐπὶ συντάξεως ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, σ. 367.—Ἀπόδοσις κρατήσεων ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, σ. 368.—Ἀπονομὴ συντάξεως ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς συνταξιούχους συγχωνευθέντων Ταμείων, σ. 438.—Σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Ἀδειῶν Φορτοεκφορτωτῶν παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ, σ. 439.—Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν, σ. 439.—Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπὶ δώρων ἑορτῶν τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν, σ. 508.—Ἐφαρμογὴ παραγράφων 4 καὶ 5 ἄρθρου 2 κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. εἰς περιπτώσεις στρατεύσεως, ἀσθενείας, ἀτυχήματος, ἀνεργίας, σ. 508.—Τόπος πλειστηριασμοῦ

κινητῶν πραγμάτων, σ. 508.—Δῶρον δι' ἑορτὰς πρὸς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, σ. 525. —Τροποποίησις γενομένης κατατάξεως εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων ἔτους 1963 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων σ. 573. —Τρόπος ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων κλπ. Πανελλήνιοι Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοί, σ. 697.—Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 47)1963 β.δ., σ. 948.—Συνταξιοδότησις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. κατηγοριῶν τινων προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, σ. 950.—Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐπὶ ἀποδοχῶν τοῦ ἐπὶ τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ τῶν ταμιῶν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων χώρας, σ. 1140.—Σύγχρονος ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ὀργανισμοὺς Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας, σ. 1140.—Ἐπιδόματα παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσθενείας ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, σ. 1206.—Ἀναγνώρισις τῶν πρὸ τῆς 20. 11.1935 πραγματοποιηθέντων ὑπὸ μεταλλευτῶν ἡμερομισθίων, σ. 1207.—Ὑπόχρεοι πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν σιδηροδρομικῶν κατ' ἄρθρον 1 νόμου 4295)1963 καὶ συνταξιοδότησις αὐτῶν, σ. 1207.—Περιπτώσεις ἀνακοπῆς κατὰ πινάκων κατατάξεως καὶ περὶ τοῦ ἐν πλειστηριασμοῖς προνομίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ν.δ. 4256)1962, σ. 1273.— Χρόνος καταβολῆς ὀφειλομένων εἰσφορῶν διὰ δῶρον οἰκοδόμων πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4321)1963, σ. 1469.—Εἰσφοραὶ ἐπὶ ἐπιδόματος ἀδείας, σ. 1469.

***Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας*:** Ἀναπληρωματικὰ μέλη διοικήσεως ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 51 ν.δ. 2698)1953, σ. 42.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἠσφαλισμένου ἀπασχοληθέντος εἰς ἐκμετάλλευσιν ἀσκουμένην ὑπὸ τῶν τέκνων του, σ. 42.—Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα ἐφεδρικῶν ὁδηγῶν, εἰσπρακτόρων, σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν Κ.Τ.Ε.Λ. ἀστικῶν γραμμῶν, σ. 43.—Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα εἰς σταθμάρχας καὶ ὁδηγοὺς λεωφορείων ὑπεραστικῶν γραμμῶν, σ. 119.—Καταβολὴ ἐπιδόματος ἐκ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν εἰς τινας μισθωτοὺς Κ.Τ.Ε.Λ. περιοχῆς Ἀθηνῶν, σ. 369.—Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα μισθωτῶν, σ. 526. — Συνυπολογισμὸς ἡμερῶν ἐργασίας προηγουμένου ἔτους πρὸς θεμελίωσιν δικαιώματος λήψεως οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος, σ. 574. — Διαδικασία ἀναγνωρίσεως δικαιώματος καὶ πληρωμῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, σ. 633. — Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας μισθωτῶν βασικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 22 § 2 ν. 4169)1961, σ. 847.— Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν καὶ ἐπιδότησις συνιδιοκτητῶν λεωφορείων, σ. 847.— Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν διευκολύνσεως διατάξεως ἄρθρου 17 § 7 ν.δ. 2961)1954, ὡς ἐτροποποιήθη· ἔννοια ἐπαγγέλματος, σ. 882.

***Ὑπουργείου Ἐργασίας*:** Ἀποδοχαὶ καθαριστρίας ἰδιωτικῆς κλινικῆς, σ. 372.— Ἀποδοχαὶ οἰκοδόμων, σ. 372.—Ἀποδοχαὶ θυρωροῦ ἰδιωτικῆς κλινικῆς, σ. 373.—Καταβολὴ ἡμερομισθίου τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, σ. 441.—Ἀποδοχαὶ χειριστῶν ἀνυψωτικῶν κλπ. μηχανημάτων ἀσχολουμένων εἰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας, σ. 441.—Ἀποδοχαὶ ἀπασχολουμένων εἰς μεταλλεῖα, σ. 441.— Ἀποδοχαὶ ἀρτεργατῶν, σ. 441.— Ὑπολογισμὸς τῆς ἐξ 75 ο/ο προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, σ. 442.—Ἀπεργία μισθωτῶν καὶ ὑπολογισμὸς δώρου δι' ἑορτάς, σ. 442.— Ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ καὶ δῶρα δι' ἑορτάς, σ. 442.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μονοτύπου καὶ διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν, σ. 442.— Προϋπηρεσία γραφείου δι' ἐφαρμογὴν διαιτητικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ γραφείων, σ. 442.— Ἀποδοχαὶ καὶ ὧραι ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κατασκηνώσεων· κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἐργατῶν· ἐκπτωσις ἀξίας τροφῆς κλπ. σ. 719.— Διαθεσιμότης ὑπαλλήλων Σωματείων, Συμβολαιογραφείων καὶ Δικηγορικῶν Γραφείων, σ. 719.—Ἀποδοχαὶ μισθωτῶν, σ. 719.— Ἀποδοχαὶ μαγείρων ἱδρύματος, σ. 1076.— Συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθοῦ περὶ συμψηφισμοῦ δώρων, σ. 1076.—Ἀποδοχαὶ θυρωροῦ πολυκατοικίας, σ. 1076.— Ἀποδοχαὶ λογιστοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς συνεταιρισμόν, σ. 1231.—Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας, σ. 1231—Περὶ διευκολύνσεως μισθωτῶν πρὸς ἄσκησιν τῶν ἐκλογικῶν των δικαιωμάτων, σ. 1423.

***Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν*:** Ἀποδοχαὶ δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου κλπ., σ. 302.—Ἐπίδομα ὑπαλλήλων δημοσίων καὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, σ. 1277.

Ζ' ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ, ΕΙΔΗΣΕΙΣ, ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Παραγραφὴ ἀπαιτήσεων ἐξ ἀδικαιολογήτων πλουτισμοῦ, σ. 72, 199.— Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, σ. 71.— Προστασία ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη, σ. 71.—Προκαταβολὴ ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν δι' ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, σ. 199.—Νομοσχέδιον περὶ τροποποιήσεως τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ ἄλλων διατάξεων, σ. 199.—Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων Ι.Κ.Α., σ. 199.— Νέοι Ἀρεοπαγῖται, σ. 199.—Δικαστικαὶ εἰδήσεις, σ. 392, 592, 848, 912.—Ἀσφαλιστικά, σ. 656.—Εἰδήσεις, σ. 976. —Νομοθετικαὶ εἰδήσεις, σ. 1040.—Ἐργατικοὶ Δικασταί, σ. 1232.—Παραράματα, σ. 264, 528, 1360, 1488.—Ἄσκησις ὑποψηφίων δικηγόρων (ἀνακοίνωσις Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους), σ. 199.—Διαγωνισμοὶ (δοκίμων δικαστικῶν ἀντιπροσώπων), σ. 1552.

Τοὐσον Ἀνδρ. Προσφώνησις ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων τοῦ νέου Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Στ. Μαυρομιχάλη, σ. 200.

Η' ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἑρμηνεία τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Ἄρθρα 667 - 680 (Μίσθωσις ἐργασίας). Συγγραφεύς ***Ἰω. Καποδί-***

στριας, σ. 136.—Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1929 - 1959, ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Ἀθῆναι 1962, σ. 720.—Βιογραφικὸν Λεξικὸν νέων ἐπιστημόνων, σ. 464.

Κιουρκτσόγλου Κυριάκου, Δικηγόρου, Διαρκὴς Κῶδιξ Νομοθεσίας - Νομολογίας Πιστωτικῶν Τίτλων, σ. 1168.

Θ' ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Καλομοίρη Κ.Δ., Δικηγόρου. Πορίσματα Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1929 1959, ἔκδοσις Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, Ἀθῆναι 1962, σ. 720.

Συντάξεως : Ἑρμηνεία τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὑπὸ καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Ἄρθρα 667 - 680 (Μίσθωσις ἔργασίας). Συγγραφεύς *Ἰω. Καστοδίστριας*, σ. 136.—Διαρκὴς Κῶδιξ Νομοθεσίας - Νομολογίας Πιστωτικῶν Τίτλων, τοῦ κ. *Κυριάκου Κιουρκτσόγλου*, Δικηγόρου, σ. 1168.

Ι' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Ἐπεξήγησις κυριωτέρων συντετμημένων λέξεων. Ἀλγρ. = Ἀλληλογραφία ΑΠ = Ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου, Ἀπόφ. = Ἀπόψεις ΕΕΔ, Γν. Σ. = Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου, Γν. νμθ. = Γνωμοδότησις νομομαθῶν, Γν. Ι.Κ.Α. = Γνωμοδότησις Νομικῆς Ὑπηρεσίας Ι.Κ.Α., Γν. ν. ὑ. = Γνωμοδότησις Νομικῆς Ὑπηρεσίας, Ε = Ἀπόφασις Ἐφετείου, Ἔγγρ.—Ἔγγραφον Διοικήσεως Ι.Κ.Α., Ἔγγρ. Υ.Ε. = Ἔγγραφον Ὑπ. Ἐργασίας, Ἐγκ. = Ἐγκύκλιος, Εἰρ. = Ἀπόφασις Εἰρηνοδικείου ἢ Εἰρηνοδίκου, Εἰσαγ. = Εἰσαγωγικὰ σχόλια, Ἐπ. Γνμδ. = Ἐπίσημος Γνωμοδότησις, ΑΠΠ = Ἀπόφασις Πρωτοδ. Ἐπιτρ. Παλ. Πολεμιστῶν, ΝΖ = Νομικὰ Ζητήματα, Νμλγ. = Συγκεντρωμένη νομολογία, Π = Ἀπόφασις Πρωτοδικείου, Πρωτοδίκου ἢ Προέδρου, Παρατ. = Παρατηρήσεις, ΣΕ = Ἀπόφασις Συμβουλίου Ἐπικρατείας, Σημ. = Σημείωσις.

Α

Ἀγγειοπλόσται. Βλ. λ. *Ταμεῖα* (Κεραμοποιῶν).

Ἀγορά ἐργασίας. Ἐπάνδρωσις Ἑταιρείας Μεταφορῶν, Ἐμπορίας καὶ Διϋλίσεως Πετρελαίων κατὰ παρέκκλισιν ν.δ. 2656)1953 περὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας καὶ προστασία πολεμιστῶν κατ' ἀ.ν. 1836)1951, Γν. Σ. σ. 758.—Διαδικασία προσλήψεως μισθωτῶν ὑπὸ ἐργοδοτῶν ἄρθρ. 5 ν.δ. 2656)1953 περὶ ὀργανώσεως καὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας, ΝΖ σ. 1400.

Ἀγορά Κοινή. Βλ. λ. *Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης.*

Ἀγροτικὰ Ἰατρεῖα. Σχέσις ἰατρῶν Κοινοτικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρείων δημόσιοι ὑπάλληλοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας των· ὑπαγωγὴ εἰς κρατήσεις ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ., ΑΠ 594)1963 σ. 1389, Σημ. σ. 1360.

Ἀγροτικὴ Τράπεζα. Βλ. λ. *Τράπεζαι, Ταμεῖα.*

Ἀγωγή. Μνεία ὀνόματος ἐναγόντος, ἐναγομένου, ΑΠ 249 σ. 810.—Κατὰ νομικοῦ προσώπου· ἀρκεῖ μνεία ἐπωνυμίας αὐτοῦ, μὴ οὔσης ἀπαραιτήτου καὶ ἀναγραφῆς τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτὸ φυσικῶν προσώπων, ΑΠ 629 σ. 163, ΑΠ 249 σ. 809, Π 39 σ. 1057.—Κατὰ Ι.Κ.Α. ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ ἀκυρότητος συμβάσεως προσλήψεως νοσοκόμου δι' ἔλλειψιν πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης· ἔγκυρον τὸ δικόγραφον καὶ ἂν δὲν μνημονεύεται τὸ ἐνεργῆσαν τὴν πρόσληψιν ὄργανον τοῦ Ι.Κ.Α., ΑΠ 629 σ. 163.— Διαχειριστὴς πολυκατοικίας ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος· μὴ ἀναγκαία μνεία εἰς τὸ δικόγραφον τῶν ὀνομάτων τῶν συνιδιοκτητῶν, Π 15966 σ. 1243.—Περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· στοιχεῖα· ἀναγκαία ἡ ἔκθεσις τῶν περιστατικῶν ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ τῆς δίκης δικογράφῳ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ὡρισμένον, Π 465 σ. 415, Π 847 σ. 665, ΑΠ 336 σ. 805.—Περὶ μισθῶν ἐξ ὑπερημερίας· στοιχεῖα βάσεως ἀντένστασις μισθωτοῦ κατὰ τοῦ κύρους ἀπολύσεως αὐτοῦ, ΑΠ 93 σ. 406.—Περὶ ἀποδοχῶν ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως καὶ ἐπικουρικῶς ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Εἰσαγ. σ. 413.—Περὶ μισθοῦ ἕνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως· στοιχεῖα· ἔκθεσις ἐν αὐτῇ λόγου ἀκυρότητος τῆς λύσεως τῆς συμβάσεως συνιστᾷ καθ' ὑποφορὰν προτεινομένην ἀντένστασιν κατὰ τυχὸν προβληθησομένης νομίμου λύσεως τῆς ἐργασιακῆς συμβάσεως, Π 3827 σ. 476.—Κατὰ τοῦ νέου ἐργοδότου ἐπὶ μεταβολῆς κατ' ἄρθρον 6 ν. 2112)1920 δι' ἐνοχὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς πτωχεύσεως, ΑΠ 54 σ. 407.— Ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, οὐδὲ ὑπαγόμενος εἴς τινα τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 811 ἐδάφ. 2 Πολ. Δικονομίας ἐξαιρέσεων, λόγος ἀναιρέσεως, ἀφορῶν εἰς ἀκυρότητα δικογράφου ἀγωγῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι σωρεύονται ἐν αὐτῷ πλείονες ἀγωγαὶ ἀντιφάσκουσαι καὶ ἀποκλείουσαι ἀλλήλας, ΑΠ 92 σ. 413.—Ἀπαράδεκτον προτάσεως νέων γεγονότων πρὸς θεμελίωσιν τῆς ἀγωγῆς, χωρὶς νὰ περιέχωνται ταῦτα τοὐλάχιστον σιωπηρῶς ἢ ἐμμέσως ἐν αὐτῇ· ἔρευνα τοῦ ἀπαραδέκτου ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ Δικαστοῦ, ὡς ἀναγομένου εἰς τὴν προδικασίαν, ἥτις ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, Π 465 σ. 415, Π 847 σ. 665, ΑΠ 336 σ. 805.—Ἀπαράδεκτον μεταβολῆς βάσεως ἀγωγῆς· ἔρευνα τούτου καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, Π 4766 σ. 745.—Βάσις ἀγωγῆς σύμβασις ἐξηρτημένης ἐργασίας· χαρακτηρισμὸς ὡς μισθώσεως ἔργου· ἀπόρριψις ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ κήρυξις ἀναρμοδιότητος, ΑΠ 58 σ. 419.—Ἐρειδομένη ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· κρίσις ὅτι ἡ σχέσις εἶναι δημοσίου δικαίου· ἀπόρριψις καὶ οὐχὶ παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον κατ' ἄρθρον 25 Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 150 σ. 605, Ἀνηλίκου· ἐκμίσθωσις ἐργασίας ὑπ' αὐτοῦ καὶ παράστασις ἐπὶ δικαστηρίου· διατάξεις Πολ. Δικονομίας καὶ Ἀστικοῦ Κώδικος· στοιχεῖα διὰ τὸ ὡρισμένον ἀγωγῆς ἀνηλίκου, Π 579 σ. 495, Π 204 σ. 494.—Περιεχόμενον ἐκθέσεως ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἐφαρμογή

άρθρου 533 § 3 Πολ. Δικ. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν νόμου Γ΄ΘΟΔ΄ ἐκδικαζομένων διαφορῶν· ἔκθεσις περιστατικῶν σαφῶς καὶ ὡρισμένως· μὴ σαφὴς καὶ ἀόριστος ἔκθεσις τούτων, ἐκφεύγουσα τῶν κατ' ἄρθρον 5 § 2 νόμου Γ΄ΘΟΔ΄ ἐπιτρεπομένων ὁρίων περιλήψεως· ἀκυρότης δικογράφου· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 847 σ. 665.— Κατὰ Ι.Κ.Α. πρὸς πραγματοποίησιν παροχῆς καὶ ἀνορθώσεως προσγενομένης ζημίας ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων του· ἀτέλεια κατ' ἄρθρον 40 § 2 ἐδάφ. β' ἀ.ν. 1846)1951, ΑΠ 184 σ. 694.—Εὐθεία ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας πρὸς καταβολὴν προσαυξήσεως μισθοδοσίας ἀπὸ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κατὰ νόμον χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 394 σ. 856.—Ἐρειδομένη ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας καὶ διώκουσα πληρωμὴν ὀφειλομένων μισθῶν· μὴ ἀναγκαία ἡ μνεία ὅτι ὁ μισθωτὸς εἶναι ἐφωδιασμένος καὶ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀπαιτεῖται τοῦτο κατὰ τοὺς κειμένους νόμους, τοῦ σχετικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἀφορῶντος εἰς τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως, δυναμένου νὰ προβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ΑΠ 346 σ. 866.—Μελῶν σωματείου φορτοεκφορτωτῶν, ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν· ὕπαρξις δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας κατ' ἄρθρον 79 Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 430 σ. 1122.—Μισθωτοῦ, διώκουσα διαφορὰν ἀποδοχῶν οὐτοῦ δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα βάσει διαιτητικῆς ἀποφάσεως· κρίσις δικαστηρίου ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν ὑπήγετο εἰς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν· μεταγενεστέρα ἀγωγὴ διὰ διαφορὰν μισθοῦ ἑπομένου χρονικοῦ διαστήματος· ὕπαρξις δεδικασμένου ἐκ τῆς πρώτης τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ΑΠ 439 σ. 1193.—Περὶ ἀπαιτήσεων θυρωροῦ πολυκατοικίας· παθητικὴ νομιμοποίησις, Π 15966 σ. 1243, Π 373 σ. 1335.—Ὑποκειμενικὴ σώρευσις ἀγωγῶν, μὴ συνδεομένων τῶν ἐναγομένων διὰ δεσμοῦ παθητικῆς ὁμοδικίας, μὴ συντρεχουσῶν προϋποθέσεων ἄρθρου 70 Πολ. Δικονομίας· ἀκυρότης δικογράφου ἀγωγῆς, Π 373 σ. 1335.

Ἀγωνισταί. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί*.

Ἄδεια μισθωτῶν. *Α΄ Κατ' ἀναγκαστικὸν νόμον 539)1945.* Ι. Γενικά· ἔκτασις ἐφαρμογῆς· Ἰσχὺς ἀ.ν. 539)1945 καὶ μετὰ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα κατ' ἄρθρον 38 Εἰσ. Ν.Α.Κ., ΝΖ σ. 393, Γν.Σ. σ. 758.— Σκοπὸς ἀ.ν. 539)1945, ΝΖ σ. 371, Γν.Σ. σ. 1527.—Ἀναγκαστικοῦ δικαίου (δημοσίας τάξεως) αἱ διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 539)1945, Π 499 σ. 348, Εἰσαγ. σ. 551, Π 3319 σ. 551.— Ἄκυρος ἡ μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ συμφωνία περὶ παραλείψεως χορηγήσεως ἀδείας, ὡς καὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἀξιώσεως λήψεως αὐτῆς, Π 499 σ. 348, ΝΖ σ. 371, Π 236 σ. 549.—...ἢ ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεώς του, εἰ ἕνεκα μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας, εἴτε διαρκούσης τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως, εἴτε μετὰ τὴν λύσιν αὐτῆς· ἀνάκλησις αἰτήσεως χορηγήσεως τῆς ἀδείας· ἄρσις συνεπείαι μετ' αὐτήν, Π 499 σ. 348.—Ἄκυρότης συμφωνίας περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ χρόνον ἀδείας καὶ πληρωμῆς δὶς τῶν ἀποδοχῶν, ὡς σημαινούσης παραίτησιν τοῦ δικαιώματος λήψεως ἀδείας, Π 514 σ. 372.— Ἀνίσχυρος περιορισμὸς ἡμερῶν ἀδείας ἀ. ν. 539)1945, Π 3319 σ. 551, Εἰσαγ. σ. 551.—Ἄδειαι μισθωτῶν, ΝΖ σ. 848.—Καθορισμὸς ἐν ἄρθρῳ 1 ἀ. ν. 539)1945 εἰς ποίας κατηγορίας μισθωτῶν ἐφαρμόζεται· ἐκτὸς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ οἱ μισθωτοὶ ἁλιευτικῶν, ναυτιλιακῶν, γεωργικῶν, κτηνοτροφικῶν ἢ δασικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς καὶ τὸ οἰκόσιτον ὑπηρετικὸν ἢ ἄλλο προσωπικόν· ὁρισμὸς ἐν παραγράφῳ 2 ἄρθρου 1 ὅτι θὰ ἐξασφαλισθῇ εἰδικώτερον ἡ ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου διὰ διατάγματος· μὴ ἔκδοσις τοιούτων διαταγμάτων· ἔλλειψις, μέχρι θέσεως εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, διατάξεως νόμου, ὑποχρεούσης τοὺς ἐργοδότας εἰς χορήγησιν ἀδείας εἰς τοὺς ἀνωτέρω μισθωτούς· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 666 ΑΚ, Γν.Σ. σ. 758.—Ἀνεφάρμοστον ἀ. ν. 539)1945 ἐπὶ οἰκιακῶν ὁδηγῶν ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως· δικαίωμα ἀδείας τούτων βάσει ἄρθρου 666 ΑΚ· ὁδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως, Γν. Σ. σ. 758.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ μισθωτῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐργασιῶν καὶ ἐπὶ οἰκοσίτων ὑπηρετῶν· ἐφαρμογὴ ἄρθρων 666, 667 ΑΚ, ΝΖ σ. 393.—Διάκρισις συνεταιρισμῶν ἀπὸ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων ἐν τῷ ἀ. ν. 539)1945· ὑπαγωγὴ εἰς τοῦτον τῶν μισθωτῶν συνεταιρισμῶν γενικῶς· ὁρισμὸς διὰ τοὺς μισθωτοὺς γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων ὅτι δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ὁ νόμος διὰ διατάγματος, Εἰσαγ. σ. 423.—Ἐφαρμογὴ ἀ. ν. 539)1945 ἐπὶ ἐγκύρων καὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, Π 459 σ. 348, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 347.—Ἐφαρμογὴ ἀ. ν. 539)1945 ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, Π 499 σ. 348, Π 249 σ. 1448.—..., καὶ ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, Π 3154 σ. 280, Εἰσαγ. σ. 280, Π 499 σ. 348, Εἰσαγ. σ. 347, Π 249 σ. 1448, Εἰσαγ. σ. 1336, Π 10090 σ. 1337.—Πρόβλεψις ἐν ἄρθρῳ 2, ἐδάφ. 8, ἐκδόσεως διατάγματος, ρυθμίζοντος τὰ τῶν ἀδειῶν τῶν ἐποχιακῶς ἐργαζομένων, Π 249 σ. 1448.— Ἀνεφάρμοστον ἀ. ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν μισθωτῶν ἐπὶ ἐμμίσθου δικηγόρου, ἀσκοῦντος δημόσιον λειτούργημα, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν προσκτᾶται τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 3 σ. 1109.— Ἄδειαι προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης, βλ. κατωτέρω, παράγραφος 3.

2. Δικαίωμα ἀδείας ἔννοια· προϋποθέσεις· χρόνος ἀπασχολήσεως· αἴτησις χορηγήσεως. Δικαίωμα κατ' ἄρθρον 2 § 1 ἀ.ν. 539)1945 παντὸς μισθωτοῦ, μετὰ συνεχῆ ἀπασχόλησιν εἰς ὑποκειμένην ἐπιχείρησιν, ἐπὶ χρονικὸν διάστημα τοὐλάχιστον δώδεκα μηνῶν, καθ' ἕκαστον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, διαφόρου, κατὰ τὰς ἐν συνεχείᾳ διατάξεις, διαρκείας, Π 499 σ. 348, ΝΖ σ. 393, Π 3147 σ. 743, Γν.Σ. σ. 1143, Π 249 σ. 1448, Γν.Σ. σ. 1527.—Ἔννοια ἀδείας· ἀναστολὴ κατὰ τὴν διάρκειαν

αὐτῆς τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας οὐχὶ καὶ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τοῦ μισθοῦ, ΝΖ σ. 395, Π 3147 σ. 743.—Σύνδεσις δικαιώματος ἀδείας πρὸς τὴν ἀπασχόλησιν ἄρθρου 2 ἀ.ν. 539)1945 καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία καταναλίσκει ἐντελῶς ἢ σὐσιωδῶς τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ μισθωτοῦ· (ἄρθρον 666 Α.Κ.), ΝΖ σ. 1010.—Ὑποαπασχόλησις (δύο ὧραι ἡμερησίως κατὰ μέσον ὅρον) μὴ καταναλίσκουσα ἐντελῶς ἢ σὐσιωδῶς τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ ἐκμισθωτοῦ (ἄρθρον 666 Α.Κ.)· Ἐλλειψις δικαιώματος ἀποδοχῶν διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, ΑΠ 460 σ. 932.—Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις δικαιώματος ἀδείας ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τουλάχιστον δωδεκάμηνος, Π 3154 σ. 280, Γν.Σ. 1143, Γν.Σ. σ. 1527.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων ἢ ἐργασιῶν ἐποχιακῶς ἐργαζομένων καὶ μὴ ἐχόντων συνεχῆ ἐπὶ ἓν ἔτος ἀπασχόλησιν· πρόβλεψις περὶ τούτων ἐν ἄρθρῳ 2 § 8 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 δι' ἔκδοσιν διατάγματος, ρυθμίζοντος τὰς προϋποθέσεις χορηγήσεως ἀδειῶν, Γν.Σ. σ. 1527.—Ἐποχιακαὶ ἐπιχειρήσεις αἱ κινηματογραφικαὶ καὶ θεατρικαί· μὴ ἀπασχόλησις τῶν μισθωτῶν αὐτῶν συνεχῶς ἐπὶ ἓν τοὐλάχιστον ἔτος· ἔλλειψις δικαιώματος δι' ἐτησίαν μετ' ἀποδοχῶν ἄδειαν, εἰμὴ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 2 § 8 προβλεπομένου διατάγματος, μὴ ἐκδοθέντος· ἀνεφάρμοστον καὶ ἄρθρου 666 Α.Κ., ὁρίζοντος ὁμοίως προϋπόθεσιν συνεχῆ ἐπὶ ἔτος ἀπασχόλησιν, Γν.Σ. 1527.—Ἀπασχόλησις διακεκομμένη καὶ διὰ πολλαπλῶν συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῶν, ἑκάστης μὴ ὑπερβαινούσης τὸ δωδεκάμηνον· ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας, Π 3154 σ. 280.—Διατήρησις τοῦ ὑπαλλήλου, μετὰ τὴν νόμιμον λῆξιν τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ αὐτοῦ ἐργοδότου, ἀπασχολουμένου συνεχῶς παρ' αὐτῷ· δικαίωμα τῆς κατ' ἄρθρον 2 ἀ.ν. 539)1945 ἀδείας, ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἐναρξεως τῆς ἀπασχολήσεώς του Π 10090 σ. 1337.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀδείας ἐπὶ μὴ συνεχοῦς κατ' ἔτος ἐργασίας· μὴ ὑπολογισμὸς χρόνου ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν εἶναι βραχεῖα, Π 20776 σ. 160.—Ἀποχὴ γυναικὸς πρὸ καὶ μετὰ τὸν τοκετὸν κατὰ τὰς εἰδικὰς νομοθετικὰς διατάξεις· δὲν ἐπηρεάζει τὸ δικαίωμα αὐτῆς πρὸς λῆψιν τῆς κανονικῆς ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945, ΝΖ σ. 1010.—Ἔγκυρος συμφωνία περὶ συνυπολογισμοῦ χρόνου ὑπηρεσίας μισθωτοῦ εἰς ἄλλον ἐργοδότην, Π 371 σ. 339.—Ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως βλ. καὶ ἑπομένην παράγραφον 3.—Προϋπόθεσις δικαιώματος ἀδείας ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ χορηγήσεως αὐτῆς, Π 499 σ. 348, Π 249 σ. 1448.—Δυνατὴ ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀνάκλησις τῆς αἰτήσεως· ὅροι· συνέπειαι μετ' αὐτήν· νέα αἴτησις, Π 499 σ. 348.

3. Μ ἐ γ ε θ ο ς ἀ δ ε ί α ς. Διάκρισις ἐπιχειρήσεων ἐν ἄρθρῳ 2 ἀ.ν. 539)1945 ἀφ' ἑνὸς εἰς ἐπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτῆρος, κοινῆς ὠφελείας ἢ λειτουργούσας ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἑταιρείας, ἱδρύματος ἢ ὀργανισμοῦ, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς λοιπὰς ἐπιχειρήσεις, Ἔγγρ. σ. 199, Π 2025 σ. 672.—Κριτήριαν κατὰ τὸν ἀ.ν. 539)1945 διὰ τὴν χορήγησιν ηὐξημένης ἀδείας· ἔννοια ὅρων ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας «ὀργανισμός», «ἵδρυμα»· καθορισμὸς ἡμερῶν ἀδείας κατὰ ἐπιχειρήσεις, ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν ἀντοχῆς, ΝΖ σ. 396, Π 3147 σ. 743.—Ὑπαγωγὴ καὶ μισθωτῶν προσωπικῶν ἑταιρειῶν, ἤτοι ὁμορρύθμων καὶ ἑτερορρύθμων, εἰς τὰς λοιπὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἄρθρου 2 ἀ.ν. 539)1945, Π 2025 σ. 672.— Χαρακτὴρ ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης· μέγεθος ἀδείας προσωπικοῦ αὐτῶν, Ἔγγρ. σ. 199, ΝΖ σ. 393, Π 2025 σ. 672, Π 3147 σ. 743, Π 3244 σ. 848.—Δικαίωμα τοῦ εἰς τὰς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ τῆς διὰ τὸ προσωπικὸν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ηὐξημένης ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945, Π 2025 σ. 672, Π 3244 (ἐν σημ.) σ. 848.—Contra: Ὑπαγωγὴ ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων ἐπιχειρήσεων, δι' ἃς ἐθεσπίσθη ἡ χορήγησις ἐλάσσονος χρονικῆς διαρκείας ἀδείας, Π 3147 σ. 743, ΝΖ σ. 393, Εἰσαγ. σ. 742.—Χαρακτὴρ ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης· δὲν εἶναι ἀνώνυμος ἑταιρεία, οὔτε προσωπικὴ ἑταιρεία, οὔτε δημοσίου χαρακτῆρος ἢ κοινῆς ὠφελείας· ὑπαγωγὴ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἄρθρου 2 ἀ.ν. 539)1945, Ἔγγρ. σ. 199.—Χαρακτὴρ τῶν Κ.Τ.Ε.Λ.· μέγεθος ἀδείας τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν· δικαίωμα ἐπὶ τῆς ηὐξημένης κατ' ἄρθρον 2 § 1 ἐδαφ. γ' ἀ.ν. 539)1945 ἀδείας ἐπιχειρήσεων κοινῆς ὠφελείας, Π 20776 σ. 160, Π 236 σ. 549.—Ἀξίωσις ὁδηγοῦ λιωφορείου αὐτοκινήτου Κ.Τ.Ε.Λ. πρὸς λῆψιν τῆς διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας ηὐξημένης ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945· ὑποχρέωσις προσφυγῆς εἰς τὴν τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἁρμοδίαν Ἐπιτροπήν· συνέπεια παραλείψεως τῆς προσφυγῆς, Π 236 σ. 549.—Ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν μισθωτῶν ὡς ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν καὶ χρόνος ἀδείας μισθωτῶν κατ' ἀ.ν. 539)1945, ΝΖ σ. 393.— Μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 6 ν. 2112)1920· ὑπολογισμὸς διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀδείας ἅπαντος τοῦ ἀπὸ τῆς ἐναρξεως ἐκτελέσεως τῆς συμβάσεως διανυθέντος χρόνου, Εἰσαγ. σ. 551.— Λῆψις ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς χρονικῆς διαρκείας τῶν ἀδειῶν κατ' ἀ. ν. 539)1945 τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐργοδότου (ἀνώνυμος ἑταιρεία, ἵδρυμα, ἀτομικὴ ἐπιχείρησις κλπ.) κατὰ τὸν χρόνον χορηγήσεως ἀδείας καὶ τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν, μὴ ἀσκοῦντος ἐπιρροὴν τοῦ περιστατικοῦ ὅτι πλείονες ὑπῆρξαν οἱ φορεῖς τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως· δικαίωμα ηὐξημένης ἀδείας ἐπὶ μετατροπῆς ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας εἰς ἀνώνυμον, Π 3319 σ. 551.— Ὑπολογισμὸς χρόνου ἀπασχολήσεως πρὸς ἐξεύρεσιν νομίμου χρόνου ἀδείας· διαστήματα ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, μὴ θεωρούμενα κατ' ἄρθρ 2 § 6 ἀ.ν. 539)1945 ὡς χρόνος μὴ ἀπασχολήσεως, ΝΖ. 1010, Γν.

Σ. σ. 1143.— Έννοια τῆς ἐν ἄρθρῳ 2 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἐκφράσεως «βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας» νοεῖται ἡ καθοριζομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 ν. 4558)1930, ΝΖ σ. 1010. — Μὴ συνυπολογισμὸς εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀδείας τοῦ χρόνου τῆς βραχείας σχετικῶς διαρκείας ἀσθενείας τοῦ μισθωτοῦ, Γν.Σ. σ. 1528. — Χρόνος ἀσθενείας καὶ δικαίωμα ἀδείας· διάκρισις ἀναρρωτικῆς ἀδείας ἀπὸ κανονικῆς τοιαύτης ΝΖ σ. 1010.— Θεώρησις ὡς ὑπαρχούσης συνεχοῦς ἀπασχολήσεως καὶ ὅταν ὁ μισθωτὸς συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, ἀπέχῃ τῆς ἐργασίας κατόπιν ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν· δικαίωμα τούτου καὶ τῆς κανονικῆς ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν, Γν.Σ. σ. 1143.— Ἔγκυρος συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ συνυπολογισμοῦ εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίαν καὶ χρόνου ὑπηρεσίας παρ' ἄλλῳ ἐργοδότῃ διὰ τὴν ἐπαύξησιν ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920 καὶ ἀδείας ἀ.ν. 539)1945, Π 371) σ. 339.— Συνυπολογισμὸς προϋπηρεσίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ὡς ἐργάτου διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ νομίμου χρόνου ἀδείας αὐτοῦ κατ' ἀ. ν. 539)1945, Π 5907 σ. 1338.— Ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως βλ. καὶ ἀνωτέρω παράγρ. 2.— Ἀνίσχυρος ὁ περιορισμὸς τῶν ἡμερῶν ἀδείας ἀ.ν. 539)1945, Π 3319 σ. 551, Εἰσαγ. σ. 551.— Πίναξ ἡμερῶν ἀδειῶν, Σημ. 848.

Ἀποδοχαὶ ἀδείας. Παρεχόμεναι ἀποδοχαὶ εἰς τὸν ἐν ἀδείᾳ τελοῦντα μισθωτόν. Παροχὴ οὐχὶ μόνον τῶν ὑφ' οἱανδήποτε μορφὴν παγίως παρεχομένων χάριν οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τακτικῶν ἀποδοχῶν, ἀλλὰ καὶ πάσης ἄλλης παροχῆς, ἣν ὁπωσδήποτε θὰ ἀπελάμβανεν οὗτος τελῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὸν ἀντίστοιχον χρόνον, Π 371 σ. 339.— Δὲν συνυπολογίζονται εἰς τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας ἡ λόγῳ διανυκτερεύσεως ἐκτὸς ἕδρας ἀποζημίωσις, ἢ ἐξ ἐλευθεριότητος οἰκειοθελῶς παροχὴ ἐνδυμασιῶν, ἢ ἀποζημίωσις ἐκ παρανόμων ὑπερωρίων, μὴ πραγματοποιουμένων τακτικῶς καὶ συνήθως, οὔτε τὰ δῶρα ἑορτῶν, ἅτινα, ἀποτελοῦντα ἐκτακτον οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, δὲν ἀποτελοῦν συνήθεις καὶ τακτικὰς ἀποδοχάς, Π 371 σ. 339.— Δικαίωμα συνήθων ἀποδοχῶν ἐπὶ κανονικῆς ἀδείας, προκαταβαλλομένων, ΝΖ σ. 1010.— Ἀποδοχαὶ ἀδείας μισθωτῶν, ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς εἰς βάρος τῶν ἐπιχειρήσεων· διατάξεις τοῦ ἀπὸ 15.11. 1949 δ)τος, ΝΖ σ.176.— Ἐφαρμογὴ προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ ἀποδοχῶν ἀδείας, ΝΖ σ. 402.— Συνυπολογισμὸς οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων εἰς ἀποδοχὰς ἀδείας, ΝΖ σ. 529.- Ἀποζημίωσις, καταβαλλομένη εἰς τοὺς παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Μηχανοδηγῶν Ὁδοστρωτήρων καὶ Χειριστῶν Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, δὲν ἐμπίπτει εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν συνήθων ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀδείας κατ' ἄρθρον 3 παρ. 1 ἀ.ν. 539)1945, ἐστω καὶ ἂν χορηγῆται αὐτὴ κατ' ἀποκοπὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ, Γν.Σ. σ. 1073.

5. Τρόπος χορηγήσεως· ἀπασχόλησις διαρκούσης ἀδείας. Ἐπιβολὴ ἐκ τοῦ νόμου χορηγήσεως τῆς ἀδείας in natura, ΝΖ σ. 371, Π 236 σ. 549, Π 249 σ. 1448.—Ἀναπλήρωσις ἀδείας δι' ἀποζημιώσεως μόνον ἐν ἀδυναμίᾳ χορηγήσεως αὐτῆς ὑπαιτιότητι τοῦ ἐργοδότου, Π 236 σ. 549.—Συμφωνία περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον ἀδείας μισθωτοῦ· ἀκυρότης· συνέπειαι· ἀναζήτησις ὑπὸ ἐργοδότου τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας, ἃς δὲν ἔκαμε χρῆσιν ὁ μισθωτός, ΝΖ σ. 371.—Συμφωνία περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας καὶ πληρωμὴ δὶς τῶν ἀποδοχῶν· ἄκυρος ὡς σημαίνουσα παραίτησιν τοῦ δικαιώματος λήψεως τῆς ἀδείας, Π 514 σ. 372.—Ἀνάληψις ἐμμίσθου ἀπασχολήσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας· δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ὅπως μὴ καταβάλῃ ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἄδειαν ταύτην, Π 236 σ. 549.

6. Χρονικὴ περίοδος χορηγήσεως συνέπειαι μὴ χορηγήσεως. Χρονικὴ περίοδος χορηγήσεως ἀδείας· κανονίζεται μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ· ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ διατυπώσεως τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, Π 499 σ. 348, Π 249 σ. 1448.— Δικαίωμα ἀποζημιώσεως δι' αἰτηθεῖσαν καὶ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, Π 3154 σ. 280, Π 236 σ. 549.— Προϋπόθεσις ἡ προηγουμένη ὑποβολὴ αἰτήσεως, Π 499 σ. 348, Π 236 σ. 549, Π 2089 σ. 679.— Προϋπόθεσις δικαιώματος ἀποζημιώσεως μισθωτοῦ διὰ τὴν μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν παρελθόντων ἐτῶν νὰ εἶχε ζητήσει αὐτὴν διὰ τῆς ὑποβολῆς σχετικῆς πρὸς τὸν ἐργοδότην αἰτήσεως κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἀνενεργὸν τὸ δικαίωμα ἄνευ ὑποβολῆς τοιαύτης αἰτήσεως, ΑΠ 232 σ. 736, Π 249 σ. 1448. —Ἄρνησις χορηγήσεως νομίμου ἀδείας· συνέπειαι· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν ἀποδοχῶν ἡμερῶν ἀδείας, ηὐξημένων κατὰ 100 ο)ο, ΝΖ σ. 47, Εἰσαγ. σ. 159, Π 499 σ. 348, ΝΖ σ. 371, Π 10090 σ. 1337, Σημ. σ. 1552.—... ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους, καθ' ὃ δικαιοῦται ἀδείας ὁ μισθωτὸς καὶ μετὰ προηγουμένην διαπίστωσιν τῆς παραλείψεως ὑπὸ ὀργάνου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 159, Π 499 σ. 348, ΝΖ σ. 371.— Ὀφειλὴ ἀποζημιώσεως ἄρθρου 3 ν.δ. 3755)1955 ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, Εἰσαγ. σ. 679.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 3 ἀ.ν. 3755)1957 ἡ λῆξις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ἀδείας καὶ ἡ μὴ χορήγησις ταύτης, καίτοι αἰτηθείσης, Π 2089 σ. 679.—Σκοπὸς τῆς ἄνω προσαυξήσεως, Εἰσαγ. σ. 159, ΝΖ σ. 371.— Χαρακτὴρ τῆς προσαυξήσεως 100 ο)ο ὡς ἀποζημιώσεως ἀστικῆς ποινῆς, Εἰσαγ. σ. 159, ΝΖ σ. 371.— Χαρακτὴρ τῆς προσαυξήσεως 100 ο)ο ὡς ποινικῆς ῥήτρας, ΝΖ σ. 402, Π 236 σ. 549.—Ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ καὶ κατασχέσεως τῆς προσαυξήσεως, μὴ φερούσης χαρακτῆρα μισθοῦ, ΝΖ σ. 48 — Ἀνεφάρμοστον προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐπὶ τῆς προσαυξήσεως 100 ο)ο, ΝΖ σ. 402.— Διαπίστωσις παραλείψεως χορηγήσεως ἀδείας ὑπὸ ὀργάνου τοῦ

Ὑπουργείου Ἐργασίας· ἀποδεικτικῶν στοιχείων, συνεκτιμωμένων πρὸς σχηματισμὸν τῆς κρίσεως περὶ τῆς ἀρνήσεως χορηγήσεως τῆς ἀδείας καὶ οὐχὶ προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ἠξημένων ἀποδοχῶν, οὐδὲ ἀνάθεσις ἐκ τούτου εἰς τὴν διοίκησιν λύσεως διαφορᾶς ἀνηκούσης εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, Π 499 σ. 348. – Προϋπόθεσις δικαιώματος ἐπὶ τῆς προσαυξήσεως 100ο/ο ἡ ὑπαίτιος ἄρνησις τοῦ ἐργοδότου πρὸς παροχὴν τῆς ἀδείας, Π 236 σ. 549. –Ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 3 ν. 3755)1957 διὰ χορήγησιν ὑπ' ἐλάττονα τῆς νομίμου ἀδείας, τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. τελοῦντος ἐν ὑπαιτιότητι, Π 20776 σ. 160, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 159.– Ἀξίωσις ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου Κ.Τ.Ε.Λ. πρὸς λῆψιν τῆς διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας ἠξημένης ἀδείας τοῦ ἀ. ν. 539)1945· ὑποχρέωσις προσφυγῆς εἰς τὴν τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἁρμοδίαν Ἐπιτροπήν ἔλλειψις πάντως ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως (προσαυξήσεως 100ο/ο) διὰ μὴ χορήγησιν ἠξημένης ἀδείας· ἀβάσιμον ἔρεισμα ἀξιώσεως εἰς διατάξεις περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 236 σ. 549. –Χορήγησις εἰς μισθωτὸν ἀδείας ἐργάτου, ἐνῷ ἐτύγχανεν ὑπάλληλος· κρίσις περὶ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου Δήμου, γνωρίζοντος ἢ ὀφείλοντος νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ὁ μισθωτός, ἀπασχολούμενος εἰς ἐργασίας βεβαιώσεως δικαιωμάτων αὐτοῦ διὰ τὴν χρῆσιν τῆς Λαχαναγορᾶς Ἀθηνῶν, ἐτύγχανεν ὑπάλληλος· ἀποζημίωσις διὰ τὸν πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν.δ. 3755)1957 χρόνον· μὴ προσφυγὴ τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἄρθρου 4 § 2 ἀ.ν. 539)1945 πρὸς καθορισμὸν τῆς διαρκείας τῆς ἀδείας δὲν καθιστᾷ ἀνυπαίτιον τὴν ἄρνησιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς χορήγησιν τῆς ἀδείας, οὔτε ἐμποδίζει τὴν ἐπέλευσιν τῆς ὑπερημερίας, Π 19090 σ. 1337, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1337.– Νομοθετικὸς χαρακτηρισμὸς μισθωτοῦ ὡς ὑπαλλήλου· ἀποζημίωσις διὰ χορήγησιν μειωμένης ἀδείας κατὰ τὰ ἐλλείποντα ἡμερομίσθια ἀδείας, Π 5907 σ. 1338.–Ἀκυρότης συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ παραιτήσεως ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεως ἕνεκα μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας, Π 499 σ. 348. – Ὑποβολὴ αἰτήσεως χορηγήσεως ἀδείας· ἐξαναγκασμὸς τοῦ μισθωτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἔχοντος ἀνάγκην τῶν ἐργασιῶν του, νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας ἐπὶ παροχῇ τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας καὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀδείας, καθ' ἃς ἐργάσθη· ὑποχρέωσις καταβολῆς καὶ τῆς προσαυξήσεως 100 ο/ο τῶν ἀποδοχῶν ἀδείας, Π 514 σ. 372.

7. Ἀπόλυσις κατὰ διάρκειαν ἀδείας. Ἀπαγόρευσις ἀπολύσεως τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν ἀδείας· ἄρθρον 5 § 6 ἀ. ν. 539)1945· ἐφαρμογὴ καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ μισθωτὸς ὑπέπεσεν εἰς ἀδίκημα ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 5 ν. 2112)1920 ἢ 6 β. δ)τος 16.7.1920· συνέπεια τῆς παραβάσεως ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπολύσεως· ἐπιτρεπτὴ προειδοποίησις δι' ἀπόλυσιν· δικαιολογικὲς λόγος τῆς ἀπαγορεύσεως, ΝΖ σ. 1075.–Ἀναστολὴ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀδείας τῆς ἐκ τῆς τακτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως διαλυτικῆς προθεσμίας, ΝΖ σ. 370.

8. Ἀποζημίωσις ἀπολυθέντος διὰ μὴ ληφθεῖσαν ἄδειαν. Ἀπόλυσις μισθωτοῦ δι' ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν ἐργοδότην, πρὶν ἢ λάβῃ τὴν ὀφειλομένην ἐτησίαν ἄδειαν δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὰς ἀποδοχὰς ἡμερῶν ἀδείας (ἄρθρον 5 § 5 ἀ. ν. 539)1945), Π 371 σ. 339, Εἰσαγ. σ. 679, Εἰσαγ. σ. 1383, Π 6576 σ. 1384.–Ἔγκυρος παραίτησις ἀπὸ δικαιώματος προσβολῆς ἀτάκτου καταγγελίας ὡς ἀκύρου· ἐγκυρότης ἀπολύσεως· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἄρθρου 5 § 5 ἀ.ν. 539)1945, Π 371 σ. 339. – Ὀφειλὴ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης καὶ ἂν ἡ καταγγελία γίνῃ κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ ἔτους, Εἰσαγ. σ. 679.–Ἐρευνητέον δι' ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεως ἄρθρου 5 § 5 ἀ. ν. 539)1945, ἂν ἡ ἀπόλυσις βαρύνῃ τὸν ἐργοδότην· τί ἀποτελεῖ ἀφορμὴν βαρύνουσαν τὸν μισθωτόν, Εἰσαγ. σ. 1384.

Β' Κατ' ἄρθρα 666 καὶ 667 Ἀστικοῦ Κώδικος. Ὑποχρέωσις, κατ' ἄρθρον 666 ΑΚ μισθωτοῦ ἐργασίας, καταναλίσκουσης ἐντελῶς ἢ οὐσιωδῶς τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ ἐκμισθωτοῦ, πρὸς χορήγησιν κατ' ἔτος εἰς αὐτὸν ἀδείας διάρκεια· δικαίωμα μισθοῦ, Γν. Σ. σ. 758–Σχέσις ἀ. ν. 539)1945 πρὸς ἄρθρα 666 καὶ 667 ΑΚ· συμπληρωματικὴ ἐφαρμογὴ τούτων, ἤτοι ἐπὶ περιπτώσεων μὴ καλυπτομένων εἰσέτι ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 539)1945, ὡς ἐπὶ μισθωτῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων, οἰκοσίτων μισθωτῶν κλπ., ΝΖ σ. 393.–Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 666 ΑΚ ἐπὶ οἰκιακῶν ὁδηγῶν ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως· ὁδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ταξιλιακῆς ἐπιχειρήσεως, Γν.Σ. σ. 758.–Ὑποαπασχόλησις (δύο μόνων ὡρῶν ἡμερησίως κατὰ μέσον ὅρον), μὴ καταναλίσκουσα ἐντελῶς ἢ οὐσιωδῶς τὰς παραγωγικὰς δυνάμεις τοῦ ἐκμισθωτοῦ (ἄρθρον 666 ΑΚ)· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποδοχῶν διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν ἄδειαν, ΑΠ 460 σ. 932.– Δικαίωμα ἀδείας κατ' ἄρθρον 666 ΑΚ ἐν σχέσει πρὸς χρόνον ἀπασχολήσεως, ΑΠ 460 σ. 932. –Μὴ συνυπολογισμός, κατ' ἄρθρον 667 ΑΚ, εἰς τὸν χρόνον ἀδείας, τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ μισθωτός, κωλυόμενος νὰ ἐργασθῇ, δικαιοῦται τοῦ μισθοῦ, ΝΖ σ. 1010.

Γ' Ἄνευ ἀποδοχῶν. Ἔλλειψις δικαιώματος ἐπὶ τῆς προσαυξήσεως διὰ τὴν ἐξαιρέσιμον ἑορτὴν τῆς 1 Μαΐου τοῦ ἡμερομισθίου μισθωτοῦ, ὅστις δὲν ἐργάσθη, ὡς τελῶν ἐν ἀδείᾳ ἄνευ ἀποδοχῶν, Γν. Σ. σ. 237.– Διάκρισις ἀναρρωτικῆς ἀδείας ἀπὸ κανονικῆς τοιαύτης, ΝΖ σ. 1010.– Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν καὶ δικαίωμα κανονικῆς ἀδείας, Γν Σ. σ. 1143.

Δ' Ναυτικῶν. Λύσις συμβάσεως ναυτολογήσεως διὰ καταγγελίας ἄνευ ὑπαιτιότητος τοῦ ναυτικοῦ· δικαίωμα ἀδείας εἰς χρῆμα συμφώνως πρὸς συλλογικὴν σύμβασιν, Π 4366 σ. 1062.

Ε' Διάφορα. Ἐπίδομα ἀδείας δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· δικαιοῦχοι· ποσόν· προϋποθέσεις καταβολῆς· τρόπος, χρονολογία πλη-

ρωμῆς καὶ κρατήσεις, Ἐγκ. σ. 1277.— Εἰσφοραὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας δημοσίων ὑπαλλήλων, Ἐγκ. σ. 1469 — Σύστασις εἰδικοῦ λογαριασμοῦ ἀδειῶν φορτοεκφορτωτῶν παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ, Ἐγκ. σ. 439 — Περὶ διευκολύνσεως μισθωτῶν πρὸς ἄσκησιν τῶν ἐκλογικῶν των δικαιωμάτων, Ἐγκ. σ. 1423.

Ἄδειαι οἰκοδομῆς. Δι' ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς ὑπὸ ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου ἀπαλλαγὴ φόρου, τέλους, κρατήσεως, εἰσφορᾶς· ἔκτασις· οὐχὶ καὶ τῆς προκαταβολῆς ὑπὲρ ΙΚΑ ποσοστοῦ εἰσφορῶν δι' ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, ΑΠ 658 σ. 232.

Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός. Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 904 ΑΚ τοῦ καταστάντος πλουσιωτέρου ἄνευ νομίμου αἰτίας ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου ἢ ἐπὶ ζημίᾳ τούτου εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ΑΠ 142 σ. 556, ΑΠ 238 σ. 730, ΑΠ 336 σ. 805, Π 10253 σ. 1324.— Ὕπαρξις τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 ΑΚ ἀξιώσεως, ὅταν ὁ πλουτισμὸς ἐπῆλθεν ἄνευ νομίμου αἰτίας, ΑΠ 142 σ. 1324, Π 10253 σ. 1324.— Πλουτισμὸς ὀφειλέτου ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πιστωτοῦ, ἐπερχόμενος συνεπείᾳ παραγραφῆς τῆς ἀξιώσεως δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητος· ἀνεγχώρητον ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. ἐνίσχυσις τούτου καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 938 Α.Κ, ΑΠ 142 σ. 556.— Βάσις τῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς ὁ τοῦ λήπτου ἐκ τῆς περιουσίας ἄλλου πλουτισμός, ἄνευ νομίμου αἰτίας, συντελούμενος εἴτε δι' ἐπαυξήσεως τῆς περιουσίας του, εἴτε διὰ τῆς μὴ ἐλαττώσεως αὐτῆς· εἰς τί συνίσταται οὗτος· ΑΠ 336 σ. 805, Π 465 σ. 415.— Ἀναγκαία ἔκθεσις τῶν πραγματικῶν τούτων περιστατικῶν, κατ' ἄρθρον 533 παρ. 3 Πολ. Δικ., ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ ὡρισμένον, μὴ συγχωρουμένης προτάσεως τούτων κατ' ἄρθρα 158 παρ. 1 καὶ 160 Πολ. Δικ. οὐδὲ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν, ΑΠ 336 σ. 805, Π 465 σ. 415.— Ἀοριστία ἀγωγῆς, ἐν ᾗ ἐκτίθεται ὅτι «κατέστη ἡ ἀντίδικος πλουσιωτέρα ἄνευ νομίμου αἰτίας καὶ ὠφελήθη» ἄνευ προσδιορισμοῦ εἰδικῶς καὶ ὡρισμένως τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἐξ ὧν προεκλήθη ὁ ἄνευ νομίμου αἰτίας πλουτισμός, Π 465 σ. 415.— Στοιχεῖα ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας· σαφὴς ἔκθεσις· ἀοριστία ἀγωγῆς, ἐν ᾗ ἐκτίθεται ἁπλῶς ὅτι ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸ αἰτούμενον ποσὸν ὡς ἀμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, Π 847 σ. 665.— Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΝΖ σ. 47.— ΑΠ 23 σ. 216, Προτ. σ. 217, Προτ. σ. 221, Εἰσαγ. σ. 866, Π 249 σ. 1448.— Δικαίωμα μισθωτοῦ, κατ' ἄρθρον 904 ΑΚ, ἐπὶ παροχῆς ἐργασίας κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως, λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τὸν μισθωτὸν ἀπαιτουμένων προσόντων, εἰς ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας, ἣν ὁ ἐργοδότης ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς περιουσίας ἐκείνου, λόγῳ τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας, ΑΠ 23 σ. 216, Προτ. σ. 217, 221.—Ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας μισθωτοῦ, μὴ ἐφωδιασμένου διὰ βιβλιαρίου ὑγείας· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Εἰσαγ. σ. 866, Π 123 σ. 1188. — Πρόσληψις ξενοδοχοϋπαλλήλου ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας· ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας· προβολὴ ἀξιώσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ μὴ καταβολῆς πλασματικοῦ μισθοῦ καὶ δώρων δι' ἑορτάς, ἀμειβομένης τῆς ξενοδοχοϋπαλλήλου διὰ παροχῆς τροφῆς, στέγης καὶ νομίμου ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν καὶ προαιρετικῶν φιλοδωρημάτων· κατάχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος ἐκ μέρους αὐτῆς, ΑΠ 655 σ. 1508.— Δημοσίου δικαίου ἡ σχέσις τοῦ διοριζομένου κατωτέρου βοηθητικοῦ καὶ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ τῶν πανεπιστημιακῶν νοσοκομείων, ἐν οἷς καὶ τὸ Αἰγινήτειον, καὶ ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ δι' ἔλλειψιν τούτου, μὴ μεταπιπτομένης τῆς σχέσεως εἰς τοιαύτην ἐξηρτημένης ἐργασίας, ὥστε νὰ ἀσκηθῶσιν αἱ ἐκ ταύτης ἀξιώσεις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 7 σ. 1196.—Συμβάσεις περὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὰς νομίμους ὥρας ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς ἄκυρος· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΝΖ σ. 47, Π 371 σ. 339, Π 1461 σ. 417, Π 512 σ. 607, Π 847 σ. 665, Π 2089 σ. 679, Εἰσαγ. σ. 730, Π 2113 σ. 1240, Π 249 σ. 1448.—Ἀκυρότης συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας καὶ πέραν τοῦ δι' ἐθίμου καθωρισμένου χρόνου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· παραγραφὴ εἰκοσαετής, Π 847 σ. 665.—Ἀπασχόλησις μισθωτοῦ, μετὰ συμπλήρωσιν νομίμου χρόνου ἐργασίας, εἰς τὸν αὐτὸν ἢ ἕτερον ἐργοδότην· ἀκυρότης τῆς συμβάσεως· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 ΑΚ καὶ οὐχὶ μισθοῦ· ἀπόρριψις ἀγωγῆς, μὴ ἐχούσης βάσιν τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐργοδότου, Π 2383 σ. 1245.—Ἀκυρότης συμβάσεως δι' ἔλλειψιν πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης· ἀξίωσις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ πρὸς ἀπόδοσιν ὠφελείας· εἰς τί συνίσταται αὕτη, ΑΠ 629 σ. 163.— Πρόσληψις οἰκοσίτου ὑπηρέτου διὰ παροχὴν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ ὑποσχέσει υἱοθεσίας καὶ παραχωρήσει ἀναλόγου περιουσίας πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς ἡλικίαν γάμου· ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου, συνισταμένης εἰς τὸ ποσὸν τῆς δαπάνης, ἣν θὰ κατέβαλλεν οὗτος ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας εἰς ἕτερον μισθωτὸν διὰ τὴν παροχὴν τῆς αὐτῆς ἐργασίας, ΑΠ 672 σ. 156.—Ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ μετὰ τὴν παραγραφὴν τῆς ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ἀπαιτήσεως· ἔννοια ἄρθρου 938 Α.Κ., ΑΠ 18 σ. 224, ΑΠ 142 σ. 556.— . . . μόνον ἂν συνεπείᾳ τῆς ἀδικοπραξίας ταύτης περιῆλθέ τι ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀδικοπραξία εἰς τὸν ἀδικοπραγήσαντα· οὐχὶ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἁπλῶς ἕνεκα τῆς παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ὁ μὲν παθὼν ἐζημιώθη, ὁ δὲ ἀδικοπραγήσας ὠφελήθη, ΑΠ 18 σ. 224.—Πρόσληψις μισθωτοῦ Δημοσίου ἄνευ καταρτίσεως

έγγράφου.—Απλή σχέσις εργασίας· άξίωσις έκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Γν.Σ. σ. 637.—Σύμβασις περί παροχῆς ἐργασίας κατά Κυριακάς, ἀπαγορευομένης· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 467 σ. 349, Π 1464 σ. 352, Π 465 σ. 415, Εἰσαγ. σ. 417, Π 963 σ. 998.—Κατέχοντες θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως· μή ὑπαγωγή τούτων εἰς διατάξεις περί χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας· ἔλλειψις οὕτω ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. πρός ἀπόδοσιν ὠφελείας διά παροχήν ἐργασίας ὑπέρ τά χρονικά ὅρια, ΑΠ 129 σ. 490, Π 139 σ. 1321, Π 10253 σ. 1324.—Ἀξίωσις ἀδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου Κ.Τ.Ε.Λ. πρός λῆψιν τῆς διά τάς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας ηὐξημένης ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ὑποχρεώσεις προσφυγῆς εἰς τήν τοῦ ἀ.ν. 539)1945 ἀρμοδίαν ἐπιτροπήν· ἔλλειψις πάντως ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου διά τήν πληρωμήν ἀποζημιώσεως (προσαυξήσεως 100 ο)ο) διά μή χορήγησιν ηὐξημένης ἀδείας· ἀβάσιμον ἔρεισμα ἀξιώσεως εἰς διατάξεις περί ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 230 σ. 549.—Προκαταβολή μισθοῦ· καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας· ἀπαίτησις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ἐπιτρεπτός ὁ συμψηφισμός εἰς τήν λόγῳ τῆς καταγγελίας ἀποζημίωσιν, ΝΖ σ. 955.—Ὑποχρέωσις Ἐργατικῆς Ἑστίας πρός ἀπόδοσιν εἰσπραχθείσης παρ' αὐτῆς εἰσφορᾶς ὑπέρ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων κατά τάς ἀρχάς τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· προυπόθεσις ὅτι τά ἀχρεωστήτως ληφθέντα σώζονται παρ' αὐτῇ καί δέν ἔχουσιν ἀποδοθῇ εἰς τάς ἐπαγγελματικάς ὀργανώσεις, Γν.Σ. σ. 1238.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας· δυνατή ἀναζήτησις δώρων ἑορτῶν μόνον ὡς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Εἰσαγ. σ. 1454.—Περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεως· ἀποδοτέα ὠφέλεια, ΑΠ 629 σ. 163, ΑΠ Ὁλ. 23 σ. 216, Προτ. σ. 217, Προτ. σ. 221, Π 467 σ. 349, ΝΖ σ. 401, Π 512 σ. 607, Π 847 σ. 666, Π 2089 σ. 679, Εἰσαγ. σ. 730, ΑΠ 238 σ. 730, ΑΠ 336 σ. 805, Π 123 σ. 1188, Π2113 σ.1240, Π 249 σ. 1448.—... τό ποσόν, τό ὁποῖον θά κατέβαλλεν ὁ ἐργοδότης εἰς ἄλλον μισθωτόν ἔχοντα τά αὐτά προσόντα καί ἱκανότητα ἐπί τῇ βάσει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 629 σ. 163, Π 467 σ. 349, ΑΠ 336 σ. 805, Π 123 σ. 1188.—... καί τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τήν ἀποτίμησιν τῆς ἀξίας τῆς παρασχεθείσης ἐργασίας, ΑΠ 629 σ. 163, Π 467 σ. 349.—... τό ποσόν, ὅπερ θά κατέβαλλεν ὁ ἐργοδότης, διά νά μισθώσῃ τήν ἐργασίαν τρίτου τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καί τῆς ἰδίας ἱκανότητος, καί καθ' ὃ κατέστη πλουσιώτερος, ὡς ἀποφυγών τήν δαπάνην τῆς εἰς τρίτον καταβολῆς αὐτοῦ, Π 249 σ. 1448.—Ἀποδοτέα ὠφέλεια ἐπί παροχῆς ἐργασίας κατόπιν ἀκύρου συμβάσεως ὁ μισθός, ὃν ὁ ἐργοδότης θά κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτόν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπό τάς αὐτάς κατά τά λοιπά περιστάσεις, ΑΠ Ὁλ. 23 σ. 216, Προτ. σ. 221, Π 847 σ. 665, Π 2089 σ. 679, Εἰσαγ. σ. 730, ΑΠ 238 σ. 730.—... συνυπολογισμός διά τόν μισθόν καί παντός ὅ,τι προσθέτως παρέχεται ὡς μισθός, καταβλητέον κατά νόμον εἴτε εἰς εἶδος, εἴτε κατά τήν νόμιμον ἀποτίμησίν του εἰς χρῆμα, ΑΠ 238 σ. 730.—Περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεως οὐχί ὁ συμπεφωνημένος μετά τοῦ ἐργοδότου μισθός, ἀλλά τό ποσόν ἐκεῖνο, τά ὁποῖον ὁ ἐργοδότης θά κατέβαλλεν, ἐάν ἐγκύρως προσελάμβανεν ἕτερον, συγκεντροῦντα τά αὐτά προσόντα, Π 249 σ. 1448.—Ἀποδοτέα ἡ ὠφέλεια, ἀνεξαρτήτως τῆς ζημίας τοῦ δόντος, Προτ. σ. 221, Εἰσαγ. σ. 730, Π 123 σ. 1188.—Contra: Ἔρευνα ὕψους ζημίας ἐνάγοντος ἐπί ἀγωγῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· ποσαχῶς τοῦ ΑΚ καί ἰσχύον δίκαιον τοῦ ΑΚ, Προτ. σ. 217, πρβλ. ΑΠ 238 σ. 730.—Περιεχόμενον ἀξιώσεως ἐπί παραιόμου ἀπασχολήσεως κατά τάς Κυριακάς· ὑποχρέωσις καταβολῆς καί τῆς ἐξ 75 ο)ο προσαυξήσεως κατά τήν ὑ. ἀ. 8900)1946, Π 467 σ. 349, Π 1963 σ. 998.—Contra: Ἔλλειψις δικαιώματος προσαυξήσεως 75 ο)ο ἐπί τοῦ νομίμου ἡμερησίου μισθοῦ, ὅταν ἡ κατά τάς Κυριακάς ἐργασία ἀπαγορεύεται· ἔλλειψις τοιούτου δικαιώματος καί ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 1464 σ. 352.—Περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεως ἐπί παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, Π 512 σ. 607, Π 847 σ. 665, Π 2089 σ. 679, Εἰσαγ. σ. 730, ΑΠ 238 σ. 730, Π 2113 σ. 1240, Π 249 σ. 1449.—...ἡ ὠφέλεια τοῦ ἐργοδότου ἕνεκα μή ἀπασχολήσεως ἑτέρου παρομοίου μισθωτοῦ πρός ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας, ἣν ἐξετέλεσεν ὁ καθ' ὑπερωρίαν παρανόμως ἐργασθείς· κατά κανόνα πληρωμή βάσει ἐλαχίστων νομίμων ἀποδοχῶν, ἄνευ προσαυξήσεων δι' οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος ἢ τοιούτου πολυετίας ἢ τῆς προσαυξήσεως τῆς νομίμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, Π 512 σ. 607.—...δικαίωμα ἀποζημιώσεως ηὐξημένης διά τῶν ἄνω προσαυξήσεων, ἐάν ὁ μισθωτός ἐπικαλεσθῇ καί βεβαιώσῃ, ὅτι ὁ ἐργοδότης θά προσελάμβανεν ἀναγκαίως ἕτερον, ὅστις ὁπωσδήποτε θά ἐδικαιοῦτο τῶν ἄνω προσαυξήσεων, Π 512 σ. 607.—...τό ποσόν, ὅπερ ὁ ἐργοδότης ἀπέφυγε νά δαπανήσῃ καί ὅπερ ἀσφαλῶς θά ἐδαπάνα, ἐάν ἀπησχόλει ἐν ἐγκύρῳ προσλήψει ἕτερον μισθωτόν· ὡρομίσθιον καί ἀποζημίωσις ἴση πρός τά 75 ο)ο αὐτοῦ, Π 2113 σ. 1240.—Παροχή παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπό νοσοκόμου κλινικῆς· ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως, ΑΠ 238 σ. 730.—Ἀπόσβεσις κατ' ἄρθρον 909 ΑΚ τῆς ὑποχρεώσεως πρός ἀπόδοσιν, ἐφ' ὅσον ὁ λήπτης δέν εἶναι πλουσιώτερος κατά τόν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, Γν.Σ. 1238.—Καταλυτική τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος ἔνστασις ὅτι ἐξέλιπεν ὁ πλουτισμός τοῦ λήπτου κατά τόν χρόνον ἐπιδόσεως τῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς (ἄρθρον 909 ΑΚ)· στοιχεῖα ἀγωγῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΑΠ 49 σ. 1176, Εἰσαγ. σ. 1176.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας λόγῳ ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας· ἀναζήτησις ὠφελείας ἐργοδότου δι' ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· εἰς τί συνίσταται ἡ ἀξίωσις· αὐτόματος συμψηφισμός τῶν ἑκατέρωθεν ἀξιώσεων κατά τόν χρόνον ἀποδόσεως τῶν ὠφελειῶν· θεώρησις τῆς ἀγωγῆς ὡς ἐπιδοθείσης

ότε προέκυψεν ὁ πλουτισμὸς ἐν παρανόμῳ αἰτίᾳ κατ' ἄρθρον 911 παράγραφος 2 ΑΚ, Π 123 σ. 1188.—Εὐθύνη, κατ' ἄρθρον 911 ΑΚ τοῦ λήπτου, προκειμένης ἀπαιτήσεως διὰ παράνομον αἰτίαν, ὡς ἂν εἶχεν ἐπιδεθῇ ἡ ἀγωγή· ἔλλειψις δικαιώματος ἐργοδότου νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν ὠφέλειται παρ' αὐτῷ ἡ ὠφέλεια κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, Εἰσαγ. σ. 1176.—Παραγραφὴ ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως ἐργασίας· εἰκοσαετὴς ἄρθρου 249 ΑΚ, Σημ. σ. 199, ΑΠ 'Ολ. 23 σ. 216, Προσ. σ. 222, ΑΠ 11 σ. 422, Εἰσαγ. σ. 664, Π 847 σ. 665, ΑΠ 238 σ. 730.—Contra: Προτάσεις σ. 220—... δὲν φέρει ἡ ἀξίωσις αὕτη χαρακτῆρα ἀπαιτήσεως μισθοῦ ἢ περιοδικῆς παροχῆς, ΑΠ 'Ολ. 23 σ. 217.—Ἀξίωσις στηριζομένη εἰς τὰς διατάξεις περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, μὴ ἀπορρέουσα ἐκ συμβάσεως ἐργασίας· εἰκοσαετὴς ἄρθρου 249 ΑΚ, ΑΠ 672 σ. 156, ΑΠ 11 σ. 422.—Ἀγωγὴ ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἄρθρου 904 ΑΚ ἐπὶ παρανόμων ὑπερωριῶν· χωρεῖ καὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου, Εἰσαγ. 679, Π 2089 σ. 619.—... ὑπαγωγὴ ὅμως ταύτης εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 69 ν. ΣΙΒ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ, Εἰσαγ. σ. 679.—Συμψηφισμὸς καὶ κατάσχεσις ἀποζημιώσεων μισθωτῶν· ἀποζημιώσεις ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 ΑΚ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, οἷα καὶ ἡ περὶ παροχῆς ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ΝΖ σ. 47.—Ἀξιώσεις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τῶν ἐν ἀκύρῳ ἐργασιακῇ σχέσει τελούντων ἢ ἕνεκα παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἐφαρμογὴ προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορ. Νόμου, ΝΖ σ. 401.—Ἀξιώσεις ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ πρὸ τοῦ ν.δ. 4020)1959 καὶ μετ' αὐτὸ· ἄκυρος συμφωνία περὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπὸ τῶν ἐν ἄρθρῳ 8 ν.δ. 4020)1959 ἀξιώσεων ἐπὶ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, Π 512 σ. 606.—Ἄκυρος παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεως ἐκ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας μετὰ τὸ ν.δ. 4020)1959, Π 1461 σ. 417, Εἰσαγ. σ. 417.—Ἐπιδίκασις ὑπὸ δικαστηρίου ἀποζημιώσεως διὰ παροχὴν παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4020)1959· νέα ἀγωγὴ περὶ ἐπιδικάσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου· ὕπαρξις δεδικασμένου ὡς πρὸς τὰς πραγματοποιηθείσας ὑπερωρίας ἐκ τῆς ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς πρώτης ἀγωγῆς· ἀκυρότης συμφωνιῶν περὶ καλύψεως ἀποζημιώσεων ἐξ ὑπερωριῶν ὑπὸ καταβαλλομένων εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀποδοχῶν πέραν τῶν ἐλαχίστων νομίμων ὁρίων κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4020)1959, Π 4536 σ. 733.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεως περὶ ἀποδόσεως τοῦ ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 ΑΚ, Α.Π. 672 σ. 156.—Ἀναδρομικὴ ἀναζήτησις μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου ἀχρεωστήτως, ἀλλὰ καλοπίστως ληφθεισῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν· ἀντίθετος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως, ΣΕ 148 σ. 359, ΣΕ 1594 σ. 1267.—Ἀναζήτησις ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ ἀχρεωστήτως ληφθέντος ποσοῦ ὡς προσαυξήσεως συντάξεως, μὴ δηλωθέντος τοῦ θανάτου τῆς σύζυγου ἐκ κακῆς πίστεως τοῦ συνταξιούχου, ΣΕ 694 σ. 689.

Ἀδίκημα (Ἀστ.) Βλ. λ. **Ἀδικοπραξία.**

Ἀδίκημα (Ποιν.). Ἀπόλυσις μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν· μήνυσις· ἀπαλλαγή· συνέπειαι. Βλ. λ. **Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας** (παράγρ. II Δ').—Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν μετ' ἀξιοποίνων πράξιν, Γν. Σ. 640.—Πρόσληψις καὶ ἀπόλυσις θυρωρῶν πολυκατοικιῶν· ἀκυρότης ἀπολύσεως καὶ συνέπειαι· ὑποβολὴ μηνύσεως δι' ἀδίκημα· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, Π 15966 σ. 1243.—Ἀναγκαία διάταξις πρὸς ρύθμισιν ποινικῆς διώξεως ἐργοδοτῶν διὰ καθυστέρησιν ἀποδοχῶν· ν. 690)1945 καὶ ἀναστολή, μετατροπὴ ἢ ἐξαγορὰ τῆς ποινῆς, Σημ. σ. 264.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ Δημοσίου διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν παράπτωμα· ἔλλειψις δικαιώματος βοηθήματος κατὰ τὰς 956 καὶ 976)1947 Πράξεις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, Π 6576 σ. 1384.—Μὴ καταδίκη εἰς ἀδίκημα ὡς προϋπόθεσις χορηγήσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτοῦ· ἔννοια ἄρθρου 4 ν. δ. 1254)1949· κυρώσεις ὡς παρεπόμεναι ποιναὶ καταδίκης· ποῖαι αὗται μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ παλαιοῦ ποιν. νόμου· καταδίκη εἰς βαρυτάτην ποινὴν ἢ ἰσόβιον κάθειρξιν· συνέπειαι, Γν.Σ. σ. 1527.

Ἀδικοπραξία. Προϋπόθεσις, ἵνα βασισθῇ εὐθύνη τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του κατ' ἄρθρον 914 Α.Κ., 105 καὶ 106 Εἰσ. Νόμου Α.Κ., ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α., περιεχούσης ἐν ἀκριβείᾳ τὰ περιστατικά, ΑΠ 275 σ. 755, ΑΠ 343 σ. 823.—Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. ὅπως χορηγήσωσι σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· αἴτησις θεραπείας πρὸς Τοπικὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ι.Κ.Α., ἐμπεριέχουσα τὴν αἴτησιν συνταξιοδοτήσεως, ΑΠ 275 σ. 755.—Πενταετὴς κατ' ἄρθρον 937 Α.Κ. παραγραφὴ ἀπαιτήσεων κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἀποζημίωσιν ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸς ἐπαύξησιν τῆς παρεχομένης συντάξεως δικαιώματος, ΑΠ 472 σ. 38.—Ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκεν παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων Ι.Κ.Α.· διάταξις ἀποδείξεων διὰ μαρτύρων καὶ πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων· ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἄρθρου 29 § 8 ἀ. ν. 1846)1951, μὴ προκειμένης περιπτώσεως ἀναπροσαρμογῆς ἀποτιμηθείσης ἤδη κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 συντάξεως, ἀλλὰ τοιαύτης ἀνορθώσεως ζημίας, ΑΠ 303 σ. 821.—Εὐθύνη Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρα 105, 106 Εἰσ.Ν. Α.Κ. πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τῆς παραλείψεως ὀργάνων του προσγενομένης ζημίας· διατάξεις καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν περὶ δικαιώματος συντάξεως χήρας ἐργάτου μεταλλείου, ΑΠ 370 σ. 878.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἀπαλλαγὴν τελῶν ἄρθρου 40 § 2

ά.ν. 1846)1951 καὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς σκοπεῖται διὰ δικαστικῆς ἐπιδιώξεως ἡ πραγματοποίησις τῆς παροχῆς, ὡς ἀνόρθωσις ζημίας ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ΑΠ 184 σ. 694.— Παράνομοι ἀποφάσεις Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ ἀποζημίωσις ζημιωθέντων, μὴ ἀποκλειομένη ἐκ τοῦ ὅτι ὑπέκειντο εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, μηδαμῶς ἐπιληφθέντος πρὸς ἄρσιν τῆς παρανομίας, ΑΠ 288 σ. 754.— Ἔκτασις τελεσιδικίας εἰς ἀποφάσεως ἀναγνωριζούσης τὸ καθ' ὅλου δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν ἐπὶ ἀδικοπραξίας (ἄρθρα 105, 106 τοῦ Εἰσ.Ν.Α.Κ.) καὶ ἐπιδικαζούσης ληξιπροθέσμους δόσεις καὶ εἰς τὸ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα, πρὸς περαιτέρω ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας, ἕνεκα συνεχιζομένης παρανομίας, ἐφ' ὅσον δὲν μετεβλήθη ἐν τῷ μεταξὺ τὸ νομικὸν καθεστὼς, τὸ διέπον τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ, ΑΠ 344 σ. 820, ΑΠ 310 σ. 875.— Ἀδικοπραξία ἐκ παρανόμου πράξεως δημοσίου ὀργάνου· ἔννοια διατάξεων ἄρθρων 937 Α.Κ. καὶ 105 - 106 Εἰσαγ. Νόμου αὐτοῦ· ὑπαγωγὴ ἀπαιτήσεως εἰς πεντάετῆ παραγραφήν, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ δικαιούχου γνώσεως τῆς γενεσιουργοῦ τῆς ζημίας ἀδικοπραξίας παροχῆ ἐκ τοῦ ἄρθρου 938 Α.Κ., μετὰ τὴν παραγραφὴν τῆς ἀδικοπραξίας ἀπαιτήσεως ὑπὲρ τοῦ παθόντος κατὰ τὰς περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ διατάξεις· μόνον ἂν συνεπείᾳ τῆς ἀδικοπραξίας ταύτης περιῆλθε τι ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀδικοπραξία εἰς τὸν ἀδικοπραγήσαντα καὶ ὄχι εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἁπλῶς ἕνεκα τῆς παραγραφῆς τῆς ἀπαιτήσεως ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ὁ μὲν παθὼν ἐζημιώθη, ὁ δὲ ἀδικοπραγήσας ὠφελήθη, Α.Π. 18 σ. 224.—Παράνομος ἀπόφασις Ὑπουργῶν περὶ καθορισμοῦ χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως διαφόρου τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 ὁριζομένου· ἔλλειψις ἀξιώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ Δημοσίου, κατ' ἄρθρον 105 Εἰσ. Ἀστ. Κώδικος Νόμου, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς δὲν ὑφίσταται βλάβην τινὰ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ΑΠ 668 σ. 214.— Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις δικηγόρων ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικῶν συμβούλων κατ' ἄρθρον 21 ν.δ. 3790)1957· ἀποκατάστασις ζημίας δικηγόρου ἐκ παρανόμου παραλείψεως ὀργάνων Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ΑΠ 535 σ. 1391, Σημ. σ. 1360.—Διεξαγωγὴ τῶν μὴ ἐκκρεμῶν κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ν. 3240)1955 δικῶν, τῶν ἀφορωσῶν τοὺς Σ.Π.Α.Π., ἐπ' ὀνόματι τῆς αὐτοτελοῦς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δικτύου τούτου· ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως διὰ σωματικὰς βλάβας, λαβούσας χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ΑΠ 432 σ. 1124.—Ἀποζημίωσις μισθωτῶν ἐν ἀρνήσει ἐργοδότου πρὸς παροχὴν ἀδείας. Βλ. λ. *Ἄδεια (παράγραφος Α 6)*. — Εὐθύνη πλοιοκτήτου ἐκ τῶν ἀδικοπραξιῶν πλοιάρχου ἢ πλοηγοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνατεθειμένων εἰς αὐτοὺς καθηκόντων, Π 11 σ. 1181. — Ἀπαίτησις κατὰ Δημοσίου ἀποζημιώσεως διὰ στέρησιν μισθῶν ἐκ παρανόμου ἀπολύσεως, ἀκυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας· παραγραφή, ΑΠ 608 σ. 1512.—Ἀδικοπραξία εἰς βάρος μισθωτοῦ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς· ἀποζημίωσις· ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ καὶ κατασχέσεως, ΝΖ σ. 47.— Ἐνέργεια ἐργοδότου, προσβάλλουσα τὴν ζωήν, ὑγείαν ἢ ὑπόληψιν τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἀθέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεθεσπισμένων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου· ἔννομος προστασία ἐξ ἄλλων διατάξεων καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 914 ΑΚ· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 57 ΑΚ· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 183 σ. 727. —Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 104 Εἰσ.Ν ΑΚ ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· εὐθύνη αὐτῶν ἐκ παραλείψεως ὀργάνων των· ἔννοια «ὀργάνων»· ἀγωγὴ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου κατ' ἄρθρον 16 ν. 551)1915 ἐπὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων· παράβασις εἰδικῶν περὶ ἀσφαλείας διατάξεων· εἰδικαὶ διατάξεις κανονισμοῦ Σ.Ε.Κ., ΕΑ 1388 σ. 1180, ἐξαφανίσασα τὴν Π 4642 σ. 1177.—Ὑπαρξις εὐθύνης ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον μόνον ἐν περιπτώσει ὅλου αὐτοῦ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., Π 4766 σ. 745, Εἰσαγ. σ.1116.—Ἄσκησις ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 16 ν. 551)1915· προϋποθέσεις· περίπτωσις ἀτυχήματος ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· εὐθύνη τρίτου, ὑπαιτίου τοῦ ἀτυχήματος· ἔννοια τρίτου μὴ νοουμένου ὡς τρίτου τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου προστηθέντος, Π 2035 σ. 1114. – Ὀφειλή, κατ' ἄρθρον 299 ΑΚ, χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως ἕνεκα ζημίας μὴ περιουσιακῆς κατὰ τὰς ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένας περιπτώσεις, ἐν οἷς καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 932 ΑΚ· ὁρισμὸς τούτου, ΑΠ 9 σ. 275. – Προϋποθέσεις ὑπάρξεως ἀδικοπραξίας καὶ ἀξιώσεως πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικὴν βλάβην βάσει τοῦ ἄρθρου 932 ΑΚ ἐπὶ ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ, ἐφ' οὗ ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ γενικὴ περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως διάταξις, ἡ ἀπασχόλησις νὰ μὴ εἶναι οἰκειοθελής· ἔλλειψις ἀξιώσεως ἐπὶ οἰκειοθελοῦς ἀπασχολήσεως, ΑΠ 663 σ. 106.— Ἀξίωσις μισθωτοῦ δι' ἐπιδίκασιν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 Α.Κ. ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἀναγκασθεὶς νὰ ἐργάζηται κατὰ Κυριακὰς δὲν ἔτυχεν ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος· κρίσις τοῦ δικαστηρίου ὅτι δὲν ἠναγκάζετο νὰ ἐργάζηται, ΑΠ 181 σ. 595.— Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ θανατώσεως προσώπου εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος, Εἰσαγ. σ. 611, Π 119, σ. 612, Π 11 σ. 1181, ... ἔννοια οἰκογενείας, Π 11 σ. 1181.— Χαρακτὴρ ἀξιώσεως δι' ἠθικὴν βλάβην· κατ' ἐξοχὴν προσωπική· ἀνήκει μόνον εἰς τὸν ἀμέσως ἐξ ἀδικοπραξίας ὑποστάντα τὴν ἠθικὴν βλάβην, μὴ μεθισταμένη εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν ἀνεγνωρίσθη διὰ συμβάσεως ἢ ἐπεδόθη περὶ αὐτῆς ἀγωγή, Π 119 σ. 612, Π 4955 σ. 1057.— Χρηματικὴ ἱκανοποίησις λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος ἐπὶ θανατώσεως προσώπου κατ' ἄρ-

θρου 932 εδ. γ' ΑΚ άποτελεί αὐτοτελὲς ἐξ ἰδίου δικαίου δικαίωμα ἑκάστου μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ θύματος, ἐνασκούμενον jure proprio καὶ οὐχὶ καθ' ὑποκατάστασιν τοῦ θύματος, Π 119 σ. 612, Π 770 σ. 613, Π 4955 σ. 1057.— Δικαιοῦχος τῆς ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 932 Α.Κ. ὁ ἀμέσως ὑποστὰς τὴν ἠθικὴν βλάβην, μὴ μεταβιβαζομένης, οὔτε κληρονομουμένης τῆς ἀξιώσεως, ἐξαιρέσει τῶν δύο ἐν ἄρθρῳ 933 εἰδικῶν περιπτώσεων· διαστολὴ τῆς περιπτώσεως θανατώσεως προσώπου, δι' ἣν ἡ χρηματικὴ ἱκανοποίησις ὀφείλεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος, Εἰσαγ. σ. 611.— Ἀπόρριψις αἰτήματος περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης καὶ ἀνηλίκου τέκνου, μὴ συναισθανθέντος, λόγῳ τῆς μικρᾶς ἡλικίας του, τὸ πλῆγμα τῆς ἀπωλείας τοῦ πατρός του, Π 11 σ. 1181, Εἰσαγ. σ. 1180.— Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 9 σ. 275, Π 17 σ. 611, Εἰσαγ. σ. 611, Π 119 σ. 612, Π 770 σ. 613, Π 11 σ. 1181 Π 13 05 σ. 1183.—... ἀδιαφόρως τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 11 σ. 1181.— Προϋπόθεσις ἐπιδικάσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 932 ΑΚ· δέον ὅπως, μὴ συντρεχούσης μιᾶς τῶν λοιπῶν περιπτώσεων ἀδικοπραξιῶν (ἄρθρα 923—925 ΑΚ), καθ' ἃς δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς θεμελίωσιν αὐτῶν πταῖσμα, συντρέξῃ ὑπαιτιότης ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 ΑΚ ἔννοιαν, ἀπαιτοῦσα ὑπαιτιότητα τοῦ ἀδικοπραγήσαντος, ΑΠ 9 σ. 275.— Προϋπόθεσις ἐπιδικάσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· δέον ὅπως, ἀνεξαρτήτως συνδρομῆς τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ν. 551)1915, ἦτοι τοῦ δόλου ἢ μὴ τηρήσεως τῶν ὅρων ἀσφαλείας, τὸ ἀτύχημα ὀφείλεται πάντως εἰς πταῖσμα τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος, ΑΠ 9 σ. 275, Π 13305 σ. 1183, Εἰσαγ. σ. 1492, Εἰσαγ. σ. 1116.— Ἔλλειψις δικαιώματος χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ ἀτυχήματος ἐκ τυχαίου περιστατικοῦ (ἠλεκτροπληξίας), ΑΠ 9 σ. 275.— Ἔνστασις περὶ συντρέχοντος πταίσματος τοῦ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· βάρος ἀποδείξεως, Εἰσαγ. σ. 1492.—Ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ ψυχικὴν ὀδύνην κατ' ἄρθρα 932 καὶ 922 ΑΚ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 38 Εἰσ. Νόμου ΑΚ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ ν. 551)1915, ὀφειλομένου εἰς δόλον ἢ μὴ τήρησιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας, λόγῳ καὶ μόνον τῆς ἐμφιλοχωρούσης ἀδικοπραξίας, Π 4973 σ. 1116.— . τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὀφειλομένου εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντων, Π 4973 σ. 1116.—Ἐργατικὸν ἀτύχημα, ὀφειλόμενον εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὅρων ἀσφαλείας· ὑποχρέωσις, κατ' ἄρθρα 299, 932 καὶ 922 ΑΚ, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 38 Εἰσ. Νόμου ΑΚ καὶ ἄρθρον 16 νόμου 551)1915, παροχῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης τοῦ παθόντος, Π 4766 σ. 745.— Ἀνεύθυνον προστήσαντος διὰ πταῖσμα προστηθέντος· πρόκλησις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος λόγῳ παραβάσεως μέτρων ἀσφαλείας· ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου· συντρέχον πταῖσμα παθόντος· ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 930 Α.Κ. ἐφ' ἅπαξ, ὑφισταμένου σπουδαίου λόγου· ἐπιδίκασις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, Π 9 σ. 1251.—Ἡ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισις δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τοιαύτην, Π 11 σ. 1181. — Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρα 299, 932 Α.Κ.· κρίσις Δικαστηρίου ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου, ἐγκειμένης εἰς τὴν μὴ λῆψιν ὑπὸ τούτου τῶν ἐκ λόγων προνοίας καὶ ἀσφαλείας προστατευτικῶν τῶν ἐργαζομένων μέτρων, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ διὰ τὸ ἀτύχημα καὶ συντρέχον πταῖσμα τοῦ παθόντος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 643 σ. 1492.— Ἀρμόδιον δικαστήριον ἐπὶ ἀξιώσεων ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος περὶ ἀποζημιώσεως ἢ πληρωμῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Π 17 σ. 611, Π 119 σ. 612, Π 770 σ. 613, Π 4766 σ. 745, Σημ. σ. 784, Π 10353 σ. 990, Π 4955 σ. 1058, Π 4973 σ. 1116, Π 13305 σ. 1183, Π 9 σ. 1251, ΑΠ 641 σ. 1460, Εἰσαγ. σ. 611, 745, 989 1116, 1492.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεων ἀπορρεουσῶν ἐξ ἀδικοπραξίας, ὅταν πλῶσιν ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν τῆς ἐργασίας, Π 17 σ. 612.—Ἀγωγὴ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, λόγῳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας, περὶ ἀποζημιώσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον κατ' ἐπιλογὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 ν. 551)1915· ὑπαγωγὴ καὶ ταύτης εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 10353 σ. 990, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 990.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ τῆς κατ' ἐπιλογὴν τοῦ δικαιούχου μισθωτοῦ ἢ τῶν ἀντ' αὐτοῦ δικαιουμένων προσώπων, κατὰ τὸ ἄρθρον 16 ν. 551)1915, ἀσκουμένης ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως του κατὰ τὰ ἄρθρα 298, 299, 914, 922, 929, 930 καὶ 932 Α.Κ. ἕνεκεν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος λόγῳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας, Π 4973 σ. 1116, Π 9 σ. 1251.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεως μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς αὐτῷ, κατὰ τὰ ἄρθρα 299 καὶ 932 Α.Κ., χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 641 σ. 1460, Εἰσαγ. σ. 611, Π 770 σ. 613, Σημ. σ. 784, Π 10353 σ. 990, Π 13305 σ. 1183.— Ἀξίωσις οἰκογενείας μισθωτοῦ περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ ψυχικὴν ὀδύνην κατ' ἄρθρα 299 καὶ 932 Α.Κ. ἐπὶ θανάτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἐκδίκασις καὶ ταύτης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 17 σ. 611, Εἰσαγ. σ. 611, Σημ. σ. 784, Π 4973 σ. 1116.—Contra : Δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἡ ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ θανάτου τούτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Π 119 σ. 612, Π 770 σ. 613,

Π 1567 σ. 613, Π 4955 σ. 1058.—Καθορισμός ποσού χρηματικής ικανοποιήσεως ύπό του δικαστηρίου, Π 4766 σ. 745, Εισαγ. σ. 745, Π 13305 σ. 1183, Π 9 σ. 1251, Εισαγ. σ. 1251. — . . . μή διαπασσεμένης αποδείξεως, Εισαγ. σ. 745, 1183.—Ληπτέα ύπ' όψιν διά τον καθορισμόν του ποσού της χρηματικής ικανοποιήσεως, Εισαγ. σ. 745, Π 4766 σ. 745, Π 13305 σ. 1183, Π 9 σ. 1251.

Αδυναμία. Παροχής υπηρεσιών υπό μισθωτού· κώλυμα· τύχη συμβάσεως εργασίας· δικαίωμα μισθού άρθρον 5 ν. 2112, άρθρα 657,658 ΑΚ. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγραφος 8), *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγραφος Ι. Γ). —Αποδοχής υπηρεσιών υπό μισθωτού άνωτέρα βία· συνέπειαι. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγραφος 7), *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγραφος Ι. Γ). —Παροχής υπηρεσιών μισθωτού, διαρκούσης υπαρημερίας εργοδότου και δικαίωμα μισθού, Π 3959 σ. 738.

Αεροπλάνων Κρατικόν Εργοστάσιον. Απόλυσις προσωπικού κατ' άρθρον 42 ν. 1846) 1940· αρμόδιος δι' αύτην και ο Υπουργός Εθνικής Αμύνης· κατάρτισις νέας συμβάσεως εργασίας· υπολογισμός του από ταύτης χρόνου υπηρεσίας δι' αποζημίωσιν ν. 2112)1920, ΑΠ 463 σ. 1049 —Έγκυρος ή υπ' αριθ. 1)1962 διαιτητική απόφασις περί όρων εργασίας και αμοιβής προσωπικού Κρατικού Εργοστασίου Αεροπλάνων· δικαίωμα επιδόματος ανθυγιεινής εργασίας· δικαιούχα πρόσωπα, Π 10038 σ. 1119.

Αεροπορία. Πρόσληψις εργατικού προσωπικού Αεροπορικών Υπηρεσιών· Εγγραφον· καθαρίστριαι Μετεωρολογικών Σταθμών· φύσις σχέσεως, Γν.Σ. σ. 637.—Εάν εις εργαζομένους εις Μετοχικόν Ταμείον Βασιλικής Αεροπορίας υπαλλήλους επί σχέσει Ιδιωτικού Δικαίου, απολυομένους και προσλαμβανομένους υπό τούτου επί συμβάσει, υποχρεούται η Υπηρεσία να καταβάλη αποζημίωσιν λόγω απολύσεως, Γν. Σ. σ. 1210. Βλ. και λ. *Αεροπλάνων Κρατικόν Εργοστάσιον.*

Αζωτούχων Λιπασμάτων Εργοστάσιον. Βλ. λ. *Βιομηχανίαι.*

Αίγινήτειον. Βλ. λ. *Νοσοκομεία.*

Αίρεσις. Σύμβασις εργασίας ωρισμένου χρόνου, δι' ής έχει αναγνωρισθή δικαίωμα εις εργοδότην να απολύη τον μισθωτόν και πρό της παρόδου του χρόνου της συμβάσεως· τελεί υπό διαλυτικήν εξουσιαστικήν υπέρ του εργοδότου αίρεσιν και εξαρτάται εκ μέλλοντος και αβεβαίου γεγονότος, ήτοι εκ της εξόδου της αιρέσεως· εφαρμογή ν. 2112)1920, ΑΠ 652 σ. 1493.

Αισχροκέρδεια. Οφειλή κατ' άρθρον 653 ΑΚ του είθισμένου μισθού μόνον εφ' όσον δεν έχει συμφωνηθή ταιούτος· κρίσις δικαστηρίου περί μη καταπλεονεκτικής συμβάσεως κατ' άρθρον 179 ΑΚ, ΑΠ 285 σ. 985.

Αίτησις. Μισθωτού προς χορήγησιν αδείας, Π 499 σ. 348, Π 236 σ. 549, Π 2089 σ. 679, Π 249 σ. 1448.—Ησφαλισμένου προς Οργανισμόν Κοινωνικής Ασφαλίσεως· υποχρέωσις του αρμοδίου οργάνου όπως επιληφθή και αποφανθή είτε δεχόμενον, είτε απορρίπτον ταύτην ήτιολογημένως, ΣΕ 155 σ. 501, ΣΕ 662 σ. 689 —Προς απονομήν συντάξεως Ι.Κ.Α., εν σχέσει προς την κτήσιν του συνταξιοδοτικού δικαιώματος κλπ., ΣΕ 2041 σ. 35, ΑΠ 275 σ. 755, ΑΠ 343 σ. 823, ΑΠ 448 σ. 1070, ΑΠ 553 σ. 1392.— Αντικαταστάσεως πολεμιστού (ά.ν. 1836)1951· χρόνος υποβολής αιτήσεως, ΑΠ 130 σ. 472.

Αίτησις ακυρώσεως. *1. Γενικά· υποκείμεναι ή μή πράξεις.* Απαράδεκτος κατά καταλογιστικής περί ασφαλιστικών εισφορών πράξεως, εφαρμοζομένου του νόμου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων, εφ' όσον επιτρέπεται κατ' αύτης ανακοπή εκ του άρθρου 235 Πολιτικής Δικονομίας, ωφισταμένης ούτω παραλλήλου προσφυγής, ΣΕ 2235 σ. 112.— Απαράδεκτος κατά πράξεως Διοικητικής Επιτροπής Ι.Κ.Α. περί καθορισμού ποσοστού άξιας οικοδομικού έργου δι' εισφοράς προς το Ι.Κ.Α., συντρεχούσης παραλλήλου προσφυγής εκ του άρθρου 235 Πολ. Δικονομίας, ΣΕ 1012 σ. 819.— Απαράδεκτος κατά πράξεως Γραφείου Εύρέσεως Εργασίας, επιβαλούσης πρόστιμον διά παράβασιν διατάξεων περί προσλήψεως μισθωτών, ωφισταμένης παραλλήλου προσφυγής εκ του άρθρου 235 της Πολιτικής Δικονομίας, ΝΖ σ. 1400.— Προσβλητή ή υπουργική απόφασις, καθ' ό μέρος δι' αύτης εγκρίνονται τα δι' αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας πλήττόμενα κεφάλαια της αποφάσεως του δευτεροβαθμίου διαιτητικού οργάνου, εις τα οποία ενεσωματώθησαν και οι αντίστοιχοι διατάξεις της πρωτοδίκου, ΣΕ 2163 σ. 13.— Απαράδεκτος κατά διαιτητικής αποφάσεως, τροποποιηθείσης διά της συμπροσβαλλομένης αποφάσεως των Υπουργών Συντονισμού και Εργασίας, ΣΕ 286 σ. 345. — Ασυγχώρητον ευθείας προσβολής επί ακυρώσει διαιτητικής αποφάσεως, υποκειμένης κατά νόμον εις έγκρισιν ή τροποποίησιν υπό των Υπουργών, ΣΕ 2229 σ. 145.— Απαράδεκτος κατά πράξεως στερουμένης εκτελεστού χαρακτήρος, ΣΕ 301 σ. 435.— Απαράδεκτος κατά εγκυκλίου Διοικητού Ι.Κ.Α., παρεχούσης ερμηνευτικάς οδηγίας δι' εφαρμογήν υπουργικής αποφάσεως, καθ' όσον δεν φέρει εκτελεστόν χαρακτήρα, ΣΕ 1609 σ. 918.— Απαράδεκτος κατά πράξεως αποκλεισμού των εκτελεστόν χαρακτήρα μετά την έκδοσιν ετέρας πράξεως αποσταθούσης ευθυκόφανη προσφυγήν, ΣΕ 1757 σ. 1446.— Κατ' αποφάσεως Κεντρικού Συμβουλίου προστασίας απολυομένων εκ των τάξεων του στρατού· θεώρησις ως συμπροσβαλλομένης και της μετά την άσκησιν της αιτήσεως εκδοθείσης αποφάσεως του Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, ΣΕ 547 σ. 470— Πράξεις προσβληταί ενώπιον Συμβουλίου Επικρατείας· νόμω εκτελεστοί αι πράξεις των Διοικητικών Αρχών και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου· ούχι και αι των νο-

μικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, οἷον ἡ Δ.Ε.Η., τῆς ὁποίας ὄργανον ἀποτελεῖ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ΣΕ 389 σ. 565.– Ἀρμοδιότης Α' Τμήματος Συμβουλίου Ἐπικρατείας· εἰσαγωγὴ αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας· ἐκδίκασις ὑπ' αὐτῆς, ΣΕ 1625 σ. 1138.– Συνεκδίκασις αἰτήσεων ἀκυρώσεως στρεφομένων κατὰ συναφῶν διοικητικῶν πράξεων, ΣΕ 24 σ. 503.— Ἀτέλεια αἰτήσεων ἀκυρώσεως κατ' ἄρθρον 40 ἀ.ν. 1846) 1951, ΣΕ 1167 σ. 874, ΣΕ 1307 σ. 1003, ΣΕ 1301 σ. 1065, ΣΕ 1382 σ. 1133, ΣΕ 1454 σ. 1133.–

2. *Λόγοι.* Ἀπαράδεκτον δικόγραφον προσθέτων λόγων, μὴ κοινοποιηθὲν εἰς τοὺς παρεμβαίνοντας, οἵτινες εἶχον ἤδη καταθέσει τὰς παρεμβάσεις των, ΣΕ 2232 σ. 32.– Μὴ νόμιμος σύνθεσις, ΣΕ 1103 σ. 1001, ΣΕ 1543 σ. 1270. – Ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα παρ' ὀργάνου μὴ νομίμως συνταθέντος· ἀκύρωσις, ΣΕ 1167 σ. 874, ΣΕ 1103 σ. 1001.– Ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως, ὡς ἀόριστος, λόγος ἀκυρώσεως ὅτι Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον δὲν συνέστη νομίμως καὶ ὅτι τὰ λαβόντα μέρος πρόσωπα αὐτοῦ δὲν εἶχον διορισθῇ νομίμως, ΣΕ 2045 σ. 31.– Ἀναρμοδιότης, ΣΕ 1409 σ. 1002, ΣΕ 1293 σ. 1066, ΣΕ 1806 σ. 1442.– Παράνομος ἀνάκλησις ἀποφάσεως ὡς ἀναρμοδίως ἐκδοθείσης· ἀκύρωσις, ΣΕ 2038 σ. 33. – Παράβασις νόμου, ΣΕ 2227 σ. 18, ΣΕ 43 σ. 286, ΣΕ 160 σ. 357, ΣΕ 186 σ. 358, ΣΕ 90 σ. 358, ΣΕ 194 σ. 361, ΣΕ 289 σ. 568, ΣΕ 822 σ. 680, ΣΕ 872 σ. 756.– Ἐσφαλμένη ἑρμηνεία διατάξεων· ἀκύρωσις διὰ παράβασιν νόμου, ΣΕ 289 σ. 568, ΣΕ 2270 σ. 113.–Ἀκύρωσις ἀποφάσεως, ἐρειδομένης ἐπὶ ἀνισχύρου διατάξεως, ΣΕ 2417 σ. 234, ΣΕ 1310 σ. 792.– Ἔκδοσις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως βάσει ἐξουσιοδοτήσεως, ἥτις κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως εἶχε παύσει ἰσχύουσα· ἀκύρωσις, ΣΕ 1609 σ. 918.– Προσβλητὴ δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἀπόφασις Ὑπουργῶν, δι' ἧς τροποποιεῖται καὶ ἐγκρίνεται ἢ μόνον ἐγκρίνεται πρὸς δημοσίευσιν συλλογικὴ σύμβασις, νόμῳ πλημμελῶς καταρτισθεῖσα καὶ ὑπογραφεῖσα, Εἰσαγ. σ. 425.–Πρᾶξις οὐχὶ νομίμως αἰτιολογημένη, ΣΕ 660 σ. 694, ΣΕ 1223 σ. 938, ΣΕ 1301 σ. 1066, ΣΕ 1382 σ. 1133, ΣΕ 1294 σ. 1267.– Ἐλλιπὴς αἰτιολογία, ΣΕ 88 σ. 292, ΣΕ 449 σ. 426, ΣΕ 1944 σ. 1510, ΣΕ 1377 σ. 1520.— Ἀνεπαρκὴς αἰτιολογία, ΣΕ 2355 σ. 147, ΣΕ 2416 σ. 233, ΣΕ 1638 σ. 235, ΣΕ 86 σ. 290, ΣΕ 26 σ. 360, ΣΕ 552 σ. 695, ΣΕ 1305 σ. 1067, ΣΕ 1427 σ. 1129, ΣΕ 1454 σ. 1133, ΣΕ 1376 σ. 1270.– Ἔλλειψις πλήρους καὶ ἐμπεριστατωμένης αἰτιολογίας, ΣΕ 503 σ. 570.— Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν ἐλλείψει εἰδικῆς αἰτιολογίας· ἔννοια αἰτιολογήσεως, ΣΕ 2229 σ. 145, ΣΕ 2355 σ. 147, ΣΕ 449 σ. 426, ΣΕ 1944 σ. 1510. – Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν ῥήτραν περὶ ἀναδρομῆς πέραν τῆς 39ης ἡμέρας ἀπὸ τῆς παραπομπῆς, ἐλλείψει εἰδικῆς αἰτιολογίας, ΣΕ 40 σ. 210.– Αἰτιολογία πεπλανημένη κατὰ τὴν πραγματικὴν αὐτῆς βάσιν· ἀκύρωσις τῆς πράξεως ὡς ἀναιτιολογήτου, ΣΕ 2331 σ. 290.– Αἰτιολογία ἀποφάσεων τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς· ἀναγκαία καὶ ἐκ φύσεως των πλήρης αἰτιολόγησις, ἤτοι νὰ εἶναι σαφεῖς εἰδικαὶ καὶ συγκεκριμέναι κατὰ τὴν πραγματικὴν των βάσιν, οὕτως ὥστε νὰ καθίσταται ἐφικτὸς ὁ ἔλεγχος περὶ τῆς νομιμότητος αὐτῶν· ἀκύρωσις ἀποφάσεως ὡς ἀναιτιολογήτου, ΣΕ 498 σ. 567.– Αἰτιολογία ἐν μέρει ἀόριστος καὶ ἐν μέρει μὴ νόμιμος, ΣΕ 1465 σ. 1132.– Αἰτιολογία παράνομος, ΣΕ 2326 σ. 116.– ΣΕ 26 σ. 360, ΣΕ 209 σ. 434, ΣΕ 2354 σ. 502, ΣΕ 379 σ. 505, ΣΕ 559 σ. 372, ΣΕ 970 σ. 937, ΣΕ 1222 σ. 939, ΣΕ 1309 σ. 1067, ΣΕ 1456 σ. 1264.— Ἀναιτιολόγητον, ΣΕ 2229 σ. 145, ΣΕ 40 σ. 210, ΣΕ 336 σ. 425, ΣΕ 498 σ. 567.– Ἀπόρριψις λόγου ἀκυρώσεως περὶ καταχρήσεως ἐξουσίας, μὴ προκυπτούσης τοιαύτης, καὶ δὴ καταδήλως, ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου, ΣΕ 614 σ. 538 – Ἀπόρριψις λόγου περὶ πλάνης, μὴ ἀποδεικνυομένου ἐκ τοῦ φακέλου, ΣΕ 1461 σ. 1268.– Ἄρνησις Διοικήσεως, μὴ ἀποτελοῦσα παράλειψιν νόμῳ ὀφειλομένης ἐνεργείας· ἀπόρριψις αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 388 σ. 565.–Μὴ ἀπόφασις Δ.Σ. Ταμείου ἐπὶ αἰτήσεως ὑποχρεωτικῶς ἠσφαλισμένου, καίτοι παρῆλθε τρίμηνον· παράλειψις ὀφειλομένης ἐνεργείας· ἀκύρωσις, ΣΕ 662 σ. 689.– Ἀνέλεγκτον οὐσιαστικῆς ἐκτιμήσεως, ΣΕ 2150 σ. 30, ΣΕ 1375 σ. 1068.– Ἀπαράδεκτον λόγων ἀμφισβητούντων τὴν περὶ πραγμάτων κρίσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ΣΕ 443 σ. 690.– Δημοσίευσις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν, τροποποιούσης διαιτητικὴν ἀπόφασιν, εἰς τὴν Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως καὶ ἔλεγχος Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 1806 σ. 1443.

3. *Προθεσμία.* Ἀπόρριψις, ὡς ἐκπροθέσμου, αἰτήσεως, ἀσκηθείσης μετὰ τὴν πάροδον τῶν 60 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς προσβαλλομένης κανονιστικῆς πράξεως, ΣΕ 1625 σ. 1138.

4. *Παρέμβασις.* Ἔννομον συμφέρον πρὸς διατήρησιν κύρους προσβαλλομένης πράξεως· παραδεκτὴ παρέμβασις, ΣΕ 2163 σ. 13, ΣΕ 2227 σ. 18, ΣΕ 2232 σ. 32, ΣΕ 2346 σ. 94, ΣΕ 2355 σ. 147, ΣΕ 40 σ. 210, ΣΕ 223 σ. 285, ΣΕ 286 σ. 345, ΣΕ 162 σ. 363, ΣΕ 1310 σ. 792, ΣΕ 675 σ. 816, ΣΕ 1609 σ. 918, ΣΕ 1755 σ. 1444, ΣΕ 1669 σ. 1517, ΣΕ 1847 σ. 1519. – Κοινοποίησις προσθέτων λόγων εἰς παρεμβαίνοντας, ΣΕ 2232 σ. 32.

5. *Ἀποτελέσματα.* Ἀκύρωσις πράξεως ὡς ἀναιτιολογήτου· ἀναπομπὴ εἰς τὴν Διοίκησιν, ἵνα προβῇ εἰς σύννομον αἰτιολόγησιν, ΣΕ 2331 σ. 291.–Ἀκύρωσις δι' ἔλλειψιν πλήρους καὶ ἐμπεριστατωμένης αἰτιολογίας· ἀναπομπὴ πρὸς νέαν νόμιμον κρίσιν, ΣΕ 503 σ. 570.–Ἀκύρωσις διὰ παράνομον αἰτιολογίαν· ἀναπομπὴ ὑποθέσεως εἰς τὴν Διοίκησιν διὰ περαιτέρω νόμιμον ἐνέργειαν, ΣΕ 884 σ. 937, ΣΕ 209 σ.

434.—Έργον Διοικήσεως ἡ διατήρησις ἢ μὴ ἐν ἰσχύι ὅρου διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν ἀκύρωσιν ὑπὸ τοῦ Σ.τ.Ε. ὡς ἀναιτιολογήτου, ΣΕ 968 σ. 752.—Ἀκύρωσις καὶ πράξεως, ἐρειδομένης ἐπὶ τῆς ἀκυρουμένης πράξεως, ΣΕ 219 σ. 433.—Δεδικασμένον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΑΠ 651 σ. 150, Π 3827 σ. 476. — Ἀκύρωσις παρανόμου ἀπολύσεως ὑπαλλήλου καὶ δικαίωμα ἀποδοχῶν, ΑΠ 55 σ. 409. — Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Συμβουλίου προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ καὶ ὑποβολὴ νέας αἰτήσεως ἀντικαταστάσεως πολεμιστοῦ, ΑΠ 130 σ. 472. — Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ταμείου κατὰ τὸ κεφάλαιον περὶ ἀνακλήσεως μετὰ μακρὸν χρόνον παρανόμου ἀποφάσεως περὶ συνταξιοδοτήσεως, μὴ συντρεχούσης δολίας ἐνεργείας· ἀκυρωτέα αὐτὴ καὶ καθ' ὃ μέρος, στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς παρανόμου ἀνακλήσεως, ἐπέβαλε συμψηφισμὸν παντὸς ληφθέντος ποσοῦ, ΣΕ 555 σ. 566.

Αἴτησις θεραπείας. Πρὸς Τοπικὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν Ι.Κ.Α. καὶ ἔφεσις ἐνώπιον Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ἐμπεριέχουσαι αἴτησιν συνταξιοδοτήσεως, ΑΠ 275 σ. 755.

Αἰτιολογία. Βλ. καὶ λ. ***Αἴτησις ἀκυρώσεως*** (παράγραφος 2), ***Ἀναίρεσις*** (Πολ. Δικ.) (παράγραφος 2). Πράξεων συλλογικῶν ὀργάνων· ἐσωτερικὸς τύπος τῆς πράξεως· δέον νὰ περιέχηται ἐν τῷ σώματι αὐτῆς, ἄλλως ἀκυρότης δι' ἔλλειψιν ἐπιβαλλομένου τύπου· πότε ἡ αἰτιολογία αὐτῶν εἶναι ἐπαρκὴς καὶ πλήρης, Π 3827 σ. 476.—Ἀποφάσεων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ΣΕ 2163 σ. 13, ΣΕ 2229 σ. 145, ΣΕ 286 σ. 345, ΣΕ 965 σ. 747 —Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2229 σ. 145, ΣΕ 2355 σ. 147, ΣΕ 449 σ. 426, ΣΕ 1944 σ. 1510. — Ἀναδρομικῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως πέραν καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας παραπομπῆς τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν, ΣΕ 40 σ. 210.—Σταδιακῆς αὐξήσεως ἐπιδόματος διὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 965 σ. 747.—Ἀποδοχῆς ἢ ἀπορρίψεως αἰτήσεως ἠσφαλισμένου πρὸς Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ΣΕ 155 σ. 501, ΣΕ 662 σ. 689. — Ἀναστολῆς καταβολῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ τῆς ἀσκήσεως αὐτατελοῦς ἐπαγγέλματος ἢ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΣΕ 2416 σ. 233.—Κρίσεως Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. περὶ ἀνικανότητος ἐπὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ΣΕ 288 σ. 437. — Κρίσις ὅτι ἡ ἐργασία προσώπου τινὸς δὲν εἶναι ἐξηρτημένη, ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., ΣΕ 1399 σ. 1132. — Ἀποφάσεις ἁρμοδίου ὀργάνου Ι.Κ.Α. περὶ χαρακτηρισμοῦ ἀτυχήματος ὡς ἐργατικοῦ ἢ μή, ΣΕ 1382 σ. 1133.—Ἀποφάσεων τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 498 σ. 567, ΣΕ 1454 σ. 1133. — Ἀποφάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ΣΕ 1545 σ. 236.—Τῆς διαπιστώσεως περὶ μὴ συνδρομῆς τῆς προϋποθέσεως τῶν ἐθνικῶν φρονημάτων πρὸς κτῆσιν ἐργατικῆς κατοικίας, ΣΕ 2317 σ. 287, ΣΕ 1427 σ. 1129.—Ἀναιτιῶδες καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· ἀναφορὰ ἐν αὐτῇ τινῶν ἐκ τῶν λόγων ἀπολύσεως δυνατότης προβολῆς καὶ τῶν ὑπολοίπων μεταγενεστέρως, ΑΠ 440 σ. 992.—Ἀντιφατικὴ· ἀνέφικτον ἐλέγχου ὑπὸ Ἀρείου Πάγου· ἀναίρεσις ἀποφάσεως, ΑΠ 11 σ. 422. —Ἀνεπαρκής, καθιστῶσα ἀνέφικτον τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου· ἀναίρεσις, ΑΠ 663 σ. 106.

Ἀκυρότης. Ἐπὶ παραβάσεως ἀπαγορευτικῆς διατάξεως νόμου, ἐφ' ὅσον ἐκ ταύτου δὲν συνάγεται ἄλλο τι (ἄρθρον 174 Α.Κ.), Π 467 σ. 349, Π 465 σ. 415, Π 1461 σ. 417, ΝΖ σ. 1075, ΑΠ 444 σ. 1123, Π 123 σ. 1188, Π 512 σ. 607, Π 847 σ. 666, Π 2113 σ. 1240. — ...αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 467 σ. 349, Π 465 σ. 415.—Θεώρησις ἀκύρου δικαιοπραξίας, ὡς μὴ γενομένης (ἄρθρον 180 Α.Κ.), ΝΖ σ. 1075, Π 123 σ. 1188. — Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 174 ΑΚ ἐπὶ παραμελήσεως προθεσμιῶν (ὑποβολῆς ὑπὸ τῆς Η.Ε.Μ. εἰς τὸν Ὑπουργὸν Συγκοινωνιῶν ὀνομαστικῆς καταστάσεως περὶ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀπολυτέου προσωπικοῦ), ΑΠ 408 σ. 1125. —Ὀφειλὴ κατ' ἄρθρον 653 ΑΚ εἰθισμένου μισθοῦ μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει συμφωνηθῇ τοιοῦτος· κρίσις δικαστηρίου περὶ μὴ καταπλεονεκτικῆς συμβάσεως κατ' ἄρθρον 179 ΑΚ, ΑΠ 285 σ. 985.— Συμβάσεως ἐργασίας· συνέπειαι. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 2), ***Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός, Βιβλιάρια.***—Συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς ἢ ὑπὲρ τὰ νόμιμα χρονικὰ ὅρια ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· συνέπειαι. Βλ. λ. ***Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός, Κυριακή, Ὑπερωρίαι.*** —Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας· ἀποζημίωσις, Π 500 σ. 603, ΑΠ 443 σ. 930, Π 123 σ. 1188, Εἰσαγ. σ. 1454.— Ἐφαρμογὴ ἀ.ν. 539)1945 καὶ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, Π 499 σ. 348.— Ἀπόλυσις ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον σύμβασιν ἐργασίας, ΝΖ σ. 1349.— Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· συνέπειαι· Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 15), ***Κατάχρησις δικαιώματος, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις, Συνδικαλιστικὰ στελέχη.*** Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ πληρεξουσίου κατ' ἄρθρον 226 ΑΚ, ἄνευ ἐπιδείξεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ἐὰν ὁ πρὸς ὃν αὐτὴ γίνεται ἀποκρούσῃ ταύτην ἀμελλητί, μὴ ἀπαιτουμένου ὅμως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπως εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς δικαιοπραξίας γίνῃ μνεία τῆς πληρεξουσιότητος, ΑΠ 440 σ. 992. Ἐνέργεια καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου ὑπὸ προσώπων, ἅτινα εἶχον διορισθῇ καὶ ἤσκουν πράγματι τὴν διοίκησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου, ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἠκυρώθη ἡ πρᾶξις τοῦ διορισμοῦ των· ἐφαρμογή

τριμήνου άποκλειστικής προθεσμίας άρθρου 6 § 1 ν. 3198)1955, ΑΠ 324 σ. 801.— Καταγγελίας συμβάσεως θυρωροῦ πολυκατοικίας λόγῳ ἐλλείψεως κύρους ἀποφάσεως συνελεύσεως, Π 3622 σ. 935, Π 15966 σ. 1243.— Ἀπολύσεως κατὰ διάρκειαν ἀδείας, ΝΖ σ. 1075.— Συμβάσεων ἀντικειμένων εἰς ν. 2112)1920 καὶ παραιτήσεως μισθωτῶν ἀπὸ δικαιωμάτων, Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι, Η') ***Παραίτησις***.— Εἰσπραξις ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920 καὶ πρεσβολὴ ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου, Π 15966 σ. 1243.— Ἀντιθέτων πρὸς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας ὅρων ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΑΠ 664 σ. 148.— Συμφωνίας μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ παραλείψεως χορηγήσεως ἀδείας, περὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἀξιώσεως λήψεως αὐτῆς ἢ ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεώς του ἕνεκα μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας· δυνατὴ ὅμως ὑπὸ μισθωτοῦ ἀνάκλησις τῆς αἰτήσεως συνέπειαι μετ' αὐτήν, Π 499 σ. 348.— Συμφωνίας περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ χρόνον ἀδείας μισθωτοῦ, ΝΖ σ. 371.— Περιορισμοῦ ἡμερῶν ἀδείας ἀ.ν. 539)1945, Π 3319 σ. 551.—Παραιτήσεως ἀπὸ ὀξιώσεως ἐκ τῆς ὑ. ἀ. 8900)1946 ἐπὶ ἐπιτρεπτῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, Π 1461 σ. 417.— Πράξεως ἀντιθέτου πρὸς τὰς περὶ ἀγωνιστῶν διατάξεις τῶν ν. 971)1949 καὶ 1799)1942, ΑΠ 182 σ. 687.— Συμβάσεως περιεχούσης παραίτησιν ἀπὸ δικαιωμάτων πολεμιστοῦ ἀ.ν. 1836)1951· ἄκυρος συμφωνία περὶ παροχῆς ἐργασίας εἰς τόπον ἐκτὸς ἕδρας τοῦ ἐργοδότου, Π 267 σ. 1186.— Νόμιμα ὅρια δικηγορικῶν ἀμοιβῶν καὶ ἀντίθετοι συμφωνίαι· ἄσκησις δικαιώματος παρὰ τὸ ἄρθρον 281 ΑΚ, Π Ἐφ. 105 σ. 673, πρβλ. Π 178 σ. 674, Παρατ. 674.— Διοικητικῶν πράξεων· ἀκύρωσις. Βλ. λ. ***Αἰτήσεις ἀκυρώσεως, Διοικητικαὶ πράξεις — Διοίκησις***. Ἐπὶ ἐλλείψεως αἰτιολογίας πράξεων συλλογικῶν ὀργάνων διοικήσεως· ἀκυρότης κατ' ἄρθρα 158 καὶ 159 ΑΚ, δι' ἔλλειψιν τοῦ νόμῳ ἐπιβαλλομένου τύπου, Π 3827 σ. 482.— Ἀκύρωσις ἐπικολληθέντων ἐπὶ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου Ι.Κ.Α. ἐνσήμων, ΣΕ 1409 σ. 1002, ΣΕ 1305 σ. 1067.— Ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως σωματείου· ἀναστολὴ ἐκτελέσεως· ἔννοια ἄρθρου 102 ΑΚ, Π 639 σ. 161.—Διατάξεως ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐρειδομένης εἰς ἀντισυνταγματικὴν καὶ ἀνίσχυρον ἐξουσιοδότησιν ἄρθρου 59 § 1 ἀ. ν. 11)12 Νοεμβρίου 1935, ΣΕ 2218 σ. 117.— Κανονιστικοῦ διατάγματος, μὴ τυχόντος ἐπεξεργασίας ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας· ἀκυρότης οὕτω τοῦ ἱδρυτικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν διατάγματος, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν ἀκύρου κανονιστικοῦ διατάγματος 912)1941· ἀνίσχυρος καὶ ἡ διὰ ν. 1731)1951 κύρωσις τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος, ΣΕ 223 σ. 285.—Βασιλικοῦ διατάγματος, ἐκδοθέντος ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 711 σ. 696.— Ἔγκυροι καὶ ἄκυροι διατάξεις Κανονισμοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν, Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, ΣΕ 675 σ. 816.— Διατάξεων ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π. ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ ἐργασίας, ὡς τεθεισῶν ἐκτὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΑΠ 408 σ. 1125.— Ὅρου τῆς 25)1960 διαιτ. ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν, δι' οὗ καθορίζεται ἡ αὐτὴ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους κατὰ πλήρες ὡράριον ἡμερησίως, ὡς καὶ δι' ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἐλάσσονα καθ' ἡμέραν χρόνον, ΣΕ 2162 σ. 282.— Διατάξεως περὶ ἐξοφλήσεως τῶν ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος τῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως προκυπτουσῶν διαφορῶν εἰς μηνιαίας δόσεις, ΣΕ 822 σ. 680, ΣΕ 965 σ. 747, ΣΕ 967 σ. 750.— Παράνομος ἀπόφασις Ὑπουργῶν περὶ καθορισμοῦ χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως διαφόρου τοῦ ὑπὸ τοῦ ν. 3239)1955 ὁριζομένου· περιαίρεσις ἀκύρου μέρους τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ διατήρησις ταύτης κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχυρᾶς, ΑΠ 668 σ. 214.— Δικογράφου ἀγωγῆς ἐπὶ ὑποκειμενικῆς σωρεύσεως ἀγωγῶν, μὴ συνδεομένων τῶν ἐναγομένων διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, Π 373 σ. 1335.— Ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, οὐδὲ ὑπαγόμενος εἴς τινα τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 811 ἐδ. 2 Πολ. Δικονομίας ἐξαιρέσεων, λόγος ἀναιρέσεως, ἀφορῶν εἰς ἀκυρότητα δικογράφου ἀγωγῆς λόγῳ τοῦ ὅτι σωρεύονται ἐν αὐτῷ πλείονες ἀγωγαί, ἀντιφάσκουσαι καὶ ἀποκλείουσαι ἀλλήλας, ΑΠ 92 σ. 413.

Ἁλιεργάται. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Ἀλλαχοῦ κερδηθέντα. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 7).

Ἀλλοδαποί-ή. Ἄρθρον 33 ΑΚ· ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἀλλοδαποῦ δικαίου, ἐὰν ἡ ἐφαρμογή του προσκρούῃ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ἐν γένει εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· ἔννοια δημοσίας τάξεως· γενικαὶ περὶ χρονικῶν ὁρίων διατάξεις τοῦ ν. 2269)1920 καὶ εἰδικαὶ τοιαῦται συμφωνίαι μεταξὺ Κρατῶν μελῶν τοῦ ΝΑΤΟ καὶ μεταξὺ Ἑλληνικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ΑΠ 203 σ. 723.—Νόμος 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν. 3198)1955, ἐν σχέσει πρὸς τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 33 ΑΚ· ἀνεφάρμοστον ἀλλοδαποῦ δικαίου· ἔννοια ἄρθρων 25 καὶ 33 ΑΚ· ἐφαρμογὴ Ἀμερικανικοῦ Δικαίου, ΑΠ 204 σ. 725.— Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ἡμεδαποῦ εἰς ἀλλοδαπὴν ἐπιχείρησιν· ὑπαγωγή, κατ' ἄρθρ. 126 Εἰσ. Ν. ΑΚ, τῶν ἀλλοδαπῶν εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων· ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 25 ΑΚ τοῦ ἁρμόζοντος Δικαίου, Π 16967 σ. 1317.— Παροχὴ δώρου δι' ἑορτὰς μόνον εἰς ἐργαζομένους ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ὄχι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· τὸ αὐτὸ διὰ τὴν προσαύξησιν ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ νύκτας, Π 16967 σ. 1317.— Ἐπίδομα ἀδείας δημοσίων ὑπαλλήλων· δικαιοῦχοι καὶ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετοῦντες, Ἔγκ. σ. 1277.— Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένων Ι. Κ. Α. γεννηθέντων ἐν ἀλλοδαπῇ· διατάξεις Ὀθωμανικοῦ περὶ τοῦ

μητρώου τοῦ πληθυσμοῦ νόμου, ΣΕ 1458 σ. 1263.— Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, Διάλεξις σ. 265.— Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης καὶ ἡ σημασία της διὰ τὸ κοινωνικὸν ἰδίᾳ δίκαιον, Μελ. σ. 137 ἑπ., 201 ἑπ.— Ἡ Κοινωνικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, Μελ. σ. 1169.

Αμαξοκαρραγωγεῖς. Δήμων - Κοινοτήτων· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Ἀμέλεια. Ἐργοδότου ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Π 4766 σ. 745, ΑΠ 643 σ. 1492. — Μισθωτοῦ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθείσης εἰς αὐτὸν ἐργασίας, ΑΠ 633 σ. 335. — Ναυτικοῦ, τραυματισθέντος ἐν ᾧ χρόνῳ εὑρίσκετο ἐν τῇ ξηρᾷ πρὸς ψυχαγωγίαν, καὶ δικαίωμα μισθοῦ καὶ νοσηλείων, Π 475 σ. 1058.—Νομικὴ πλάνη δικηγόρου, ἀμελήσαντος ἐμπρόθεσμον ἔγερσιν ἀγωγῆς· δὲν ἀποτελεῖ ἀνωτέραν βίαν, Ε 85 σ. 1499, Παρατ. σ. 1500.

Ἀμερικανικὸν Δίκαιον. Βλ. λ. ***Ἀλλοδαποί.***

Ἀμμοχαλίκων ἐργάται. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Ἀμοιβαί. Βλ. λ. ***Ἀποδοχαί, Δικηγόροι, Ἐπιδόματα, Ἐργασίας συμβάσεις, Ἰατροί, Κυριακή, Νυκτερινὴ ἐργασία, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ὑπερωρίαι.***

Ἀμφιβολία. Ὡς λόγος ἐλλιποῦς καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐπὶ καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας, Π 15296 σ. 1378. — Εὔλογος· συμψηφισμὸς δικαστικῆς δαπάνης, βλ. λ. ***Δικαστικὰ ἔξοδα.***

Ἀναγγελία. Ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς Ι.Κ.Α., ΣΕ 2219 σ. 115, ΣΕ 154 σ. 354, ΣΕ 1382 σ. 1133. — Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Εἰσαγ. σ. 1052.

Ἀναγκαστικαὶ σχέσεις ἐργασίας. Βλ. λ. ***Νεοπολεμισταί, Ἀυλαῖοι πολεμισταί, Στράτευσις.***

Ἀναγκαστικὴ ἐργασία. Ἀπαγόρευσις, Μελ. σ. 1426.

Ἀναγνώρισις. Ἀξιώσεων κατὰ Δημοσίου· γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑπὸ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ἔγκρισις αὐτῆς, ὡς πρόσθετοι ὅροι διὰ τὴν δήλωσιν τῆς βουλήσεως τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον πρὸς σύναψιν τῆς κατ' ἄρθρον 873 ΑΚ ἀναγνωριστικῆς συμβάσεως, ΑΠ 148 σ. 622.

Ἀναδοχὴ χρέους. Σωρευτικὴ ἀναδοχὴ χρεῶν κατ' ἄρθρον 479 ΑΚ· παραλαβὴ καὶ συνέχισις τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ ἀρχικοῦ ἐργοδότου μετὰ τὴν πτώχευσιν τοῦ νέου, ΑΠ 54 σ. 407.

Ἀναδρομικότης. Ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἔκτασις, ΣΕ 40 σ. 210, ΑΠ 668 σ. 214, ΣΕ 822 σ. 680, ΣΕ 967 σ. 751, ΑΠ 394 σ. 856.—Παράνομος διάταξις περὶ ἐξοφλήσεως τῶν ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος διαιτητικῆς ἀποφάσεως διαφορῶν εἰς μηνιαίας δόσεις, ΣΕ 822 σ. 680, ΣΕ 967 σ. 751, ΣΕ 965 σ. 747. — Ἀναδρομικὴ χορήγησις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΣΕ 965 σ. 747. — Καταβολῆς συντάξεως ὑπὸ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν· ἔκτασις, ΣΕ 148 σ. 359.— Χρονικὸς περιορισμὸς ἀναδρομικῆς ἀπονομῆς συντάξεως Ι.Κ.Α., κατ' ἄρθρον 29 § 5 Δ. ν. 1846)1951· ἔκτασις, ΑΠ 445 σ. 1005.—Γενικὴ ἀρχὴ διοικητικοῦ δικαίου περὶ μὴ ἀναδρομικότητος διοικητικῶν πράξεων, ΣΕ 199 σ. 501, ΝΖ σ. 826.—Μὴ ἀναδρομικὴ ἐφαρμογὴ ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ αὐξήσεως τοῦ παρεχομένου κατ' ἄρθρον 7 § 1 ν. δ. ἐπιδόματος τροφῆς ἐξερχομένων ἐκ σανατορίου ἡσφαλισμένων, ΣΕ 199 σ. 501. —Περιορισμὸς ἐκ τοῦ Συντάγματος τοῦ κοινοῦ νομοθέτου διὰ τὴν ἐντὸς κύκλου χρόνου ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικὰ βάρη, εἴτε καὶ εἰσφορᾶς εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν τῶν Ταμείων, κανόνων δικαίου· δικαστικὸς ἔλεγχος· ἔννοια κύκλου χρόνου, ΑΠ Ὁλ. 69 σ. 403.—Μὴ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς ἄρθρου 7 § 7 ν. 4104)1960 περὶ ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἡσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν, ΑΠ 445 σ. 1005.—Μὴ ἀναδρομικὴ ἐφαρμογὴ τῆς βάσει τοῦ ἄρθρου 19 ν. δ. 4104)1960 ἐκδιδομένης ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ ἐξαιρέσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων περὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ. εἰς τὸ διπλάσιον ὑπολογιζομένων εἰσφορῶν τῶν ἡσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν, προκειμένου περὶ ἀσφαλίσεως ἀπασχολουμένων συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου κλπ., Γν. Σ. σ. 762. – Διάταξις ἄρθρου 7 ν. δ. 2238) 1943, δι' οὗ ἱδρύθη τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Κλωστοϋφαντουργίας, συγχωροῦσα κανονιστικὴν ρύθμισιν καὶ θεμάτων ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ Ταμείου· δὲν ἐπιτρέπει θέσπισιν διατάξεων κεκτημένων ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ΣΕ 1671 σ. 1468.—Ἀναδρομικὴ ἀναζήτησις μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου τῶν ἀχρεωστήτως, ἀλλὰ καλοπίστως ληφθεισῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν· ἀντίθετος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως, ΣΕ 148 σ. 359, ΣΕ 1594 σ. 1267.

Ἀναίρεσις. *Ι. **Ὑποκείμεναι ἀποφάσεις.*** Παραδεκτὴ μόνον κατὰ τῆς κατὰ δεύτερον βαθμὸν ἐκδοθείσης ἀριστικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 232 σ. 736.—Ἀπαράδεκτος κατὰ πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως, ἥτις ὑποκατεστάθη εἰς τὴν τοῦ Ἐφετείου, ΑΠ 232 σ. 736. — Ἀπαράδεκτος καθ' ἀριστικῆς ἀποφάσεως Πρωτοδίκου, ἥτις ἐκκληθεῖσα ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ΑΠ 430 σ. 1122. —Ἀποκλεισμὸς διαδίκων τοῦ δικαιώματος νὰ ζητήσωσι τὴν ἀναίρεσιν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὅταν ἀπεδέχθησαν ταύτην (ἄρθρον 813 § 1 Πολ. Δικ.)· δυνατὴ ἀποδοχὴ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ περὶ ταύτης σκοπός, ΑΠ 270 σ. 1262, ΑΠ 446 σ. 1271.—Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως παρὰ τοῦ τελεσιδίκως καταδικασθέντος, ἀποβλέπουσα ἐνδεχομένως εἰς ἀποτροπὴν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καθ' ἑαυτὴν ἐνέχουσα καὶ ἀποδοχήν· ἔγγραφος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόδειξις περὶ ρη-

τῆς ἀποδοχῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 446 σ. 1271.— Ἔλλειψις ἐν τῷ νόμῳ 3514)1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν διατάξεως, ἐπιτρεπούσης εἰς τοὺς διαδίκους τὸ ἔνδικον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως· ἀπαράδεκτον τοιαύτης κατὰ ἀποφάσεων ἐκδιδομένων κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου τούτου, ΑΠ 534 σ. 1375, Σημ. σ. 1360.

2. *Λόγοι.* Ἀπαράδεκτον, κατ' ἄρθρον 811 §δ. 2 Πολ. Δικ., ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 ν. 3810)1957, λόγου ἀναιρέσεως, μὴ προβληθέντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, οὐδ' ὑπαγομένου εἰς τινα τῶν ἐν αὐτῷ ἐξαιρέσεων, ΑΠ 357 σ. 1048, ΑΠ 92 σ. 413, ΑΠ 576 σ. 28.— Ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ΑΠ 357 σ. 1047.— Ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, οὐδὲ ὑπαγόμενος εἰς τινα τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 811 §δ. 2 Πολ. Δικ. ἐξαιρέσεων, λόγος ἀναιρέσεως, ἀφορῶν εἰς ἀκυρότητα δικογράφου ἀγωγῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι σωρεύονται ἐν αὐτῷ πλείονες ἀγωγαί, ἀντιφάσκουσαι καὶ ἀποκλείουσαι ἀλλήλας, ΑΠ 92 σ. 413.— Αἰτιολογία, στηριζουσα ἐπαρκῶς τὴν κρίσιν τῆς ἀποφάσεως· ματαία ἡ ἔρευνα λόγου, πλήττοντος ἐπάλληλον αἰτιολογίαν, ΑΠ 617 σ. 152, ΑΠ 130 σ. 472, ΑΠ 165 σ. 540, ΑΠ 187 σ. 632, ΑΠ 189 σ. 685, ΑΠ 250 σ. 1046.— Ἐσφαλμένη κήρυξις ἀναρμοδιότητος· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 § 4 Πολ. Δικ., ΑΠ 641 σ. 1460.— Ψευδὴς ἑρμηνεία καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ διατάξεως καὶ ἄκυρος ἐκδίκασις ἐρήμην τοῦ ἐνάγοντος· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρ. 807 § 5 Πολ. Δικ., ΑΠ 184 σ. 694.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν πραγμάτων προταθέντων καὶ ἐχόντων οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης· λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικ., ΑΠ 275 σ. 755, ΑΠ 343 σ. 823, ΑΠ 3 σ. 1109.— Μὴ ἀπάντησις ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ, μὴ ἔχοντος ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης· δὲν ἱδρύει λόγον ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ., ΑΠ 191 σ. 618, ΑΠ 339 σ. 802.— Μὴ ἀπάντησις ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ, μὴ ἀποτελοῦντος στοιχεῖον βάσεως τῆς ἀγωγῆς· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 560 σ. 21.— Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοῦ ἀορίστου· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 165 σ. 540.— Ἔννοια τοῦ ὅρου «πράγματα» τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ. οὐχὶ τὰ ἐκ τῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν διαγμάτων τῆς κοινῆς πείρας καὶ λογικῆς ἀντλούμενα ἐπιχειρήματα, ἅτινα χρησιμοποιεῖ τὸ δικαστήριον πρὸς δικαιολόγησιν τῆς γνώμης του· λῆψις ὑπ' ὄψιν τοιούτων συμπερασμάτων, χωρὶς νὰ προταθοῦν· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 404, σ. 1051.— Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμῶν, μὴ ἀσκούντων οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης, ὡς ὄντων ἁπλῶν ἐπιχειρημάτων· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 159 σ. 542 —Ἑρμηνεία συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας διὰ τῶν προτάσεων, ἀντιτιθεμένη πρὸς ἐκείνην, ἥτις διὰ τῆς ἀγωγῆς τίθεται ὡς βάσις τῆς ἀπαιτήσεως καὶ ὡς ὀρθὴν ἀπεδέχθη τὸ δικαστήριον· δὲν ἀποτελεῖ οὐσιώδη ἰσχυρισμόν, ἀλλὰ τοιοῦτον ἀναφερόμενον εἰς τὴν νομιμότητα τῆς ἀγωγῆς, ἣν τὸ δικαστήριον οἰκοθεν ἠρεύνησεν· ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ 164 σ. 557.— Λῆψις ὑπ' ὄψιν πραγμάτων μὴ προταθέντων καὶ ἐχόντων οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 § 7 Πολ. Δικ., ΑΠ 336 σ. 805.— Λῆψις ὑπ' ὄψιν πράγματος ἐπουσιώδους ἄνευ προτάσεως· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 433 σ. 1131.— Λῆψις ὑπ' ὄψιν μὴ προταθέντων ἰσχυρισμῶν, ἀποτελούντων οὐχὶ «πράγματα» ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 807 § 7 Πολ. Δικ., ἀλλ' ἐπιχειρήματα· ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ 533 σ. 1382.— Παραδοχὴ παρὰ τὸν νόμον πραγμάτων ἀληθῶν ἄνευ ἀποδείξεως· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 § 8 Πολ. Δικ., ΑΠ 617 σ. 152.— Ἀναίρεσις ἀποφάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐκτίθεται ἐκ τινος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου ἐμόρφωσε τὴν κρίσιν του περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920, ΑΠ 617 σ. 152.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων· λόγοι ἀναιρέσεως, ΑΠ 424 σ. 1055.— Σχηματισμὸς κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας· λῆψις ὑπ' ὄψιν ἐγγράφων, μὴ ὑποχρέου αὐτοῦ νὰ μνημονεύσῃ εἰδικῶς ταῦτα, ΑΠ 49 1176 — Βεβαίωσις δικαστηρίου ὅτι ἐμόρφωσε τὴν κρίσιν του, λαβὸν ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ προσαχθέντα καὶ ἐπικληθέντα ἔγγραφα· οὐδεμία ἐντεῦθεν ἀμφιβολία περὶ λήψεως ὑπ' ὄψιν πάντων τῶν φερομένων ὡς παραλειφθέντων ἐγγράφων· ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ 560 σ. 21, ΑΠ 49 σ. 1176.— Λῆψις ὑπ' ὄψιν ἀνωμάλων μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐν διαδικασίᾳ ν. ΓΨΟΔ· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 232 σ. 736.— Κήρυξις ἀπαραδέκτου παρὰ τὸν νόμον· λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 11 Πολ. Δικ., ΑΠ 106 σ. 498.— Ἀπορριπτέος λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 807 § 13 Πολ. Δικ., μὴ διατεινομένου τοῦ ἀναιρεσείοντος ὅτι ἐπεκαλέσθη ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστηρίου δεδικασμένον ἐκ προγενεστέρας ἀποφάσεως, ΑΠ 458 σ. 983.— Ψευδὴς ἑρμηνεία καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ νόμου λόγος ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ., ΑΠ 556 σ. 25, ΑΠ 605 σ. 37, ΑΠ 570 σ. 92, ΑΠ 667 σ. 155, ΑΠ 658 σ. 232, ΑΠ 69 σ. 403, ΑΠ 90 σ. 431, ΑΠ 129 σ. 490, ΑΠ 121 σ. 541, ΑΠ 181 σ. 596, ΑΠ 132 σ. 619, ΑΠ 211 σ. 683, ΑΠ 183 σ. 727, ΑΠ 202 σ 753, ΑΠ 356 σ. 800, ΑΠ 303 σ. 821, ΑΠ 399 σ. 869, ΑΠ 443 σ. 930, ΑΠ 406 σ. 988, ΑΠ 331 σ. 997, ΑΠ 402 σ. 1052, ΑΠ 398 σ. 1261, ΑΠ 537 σ. 1377, ΑΠ 594 σ. 1389, ΑΠ 653 σ. 1506 κλπ.— Ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 § 17 Πολ. Δικ., ΑΠ 664 σ. 148.—Παράβασις νόμου ἐκ πλαγίου· λόγοι ἀναιρέσεως κατ' ἄρθρον 807 § 19 Πολ. Δικ., ΑΠ 128 σ. 487, ΑΠ 334 σ. 1201.— Μὴ ἔκθεσις ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας τῶν δικαιολογούντων τὴν κρίσιν του πραγματικῶν περιστατικῶν κατὰ

τρόπον καθιστῶντα ἐφικτὸν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἔλλειψις νομίμου βάσεως· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 § 19 Πολ. Δικ., ΑΠ 36 σ. 274.— Ἀνεπαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως, ἧς ἕνεκεν δὲν καθίσταται ἐφικτὸς ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχος τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου· στέρησις νομίμου βάσεως· ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως κατ' ἄρθρον 807 § 19 Πολ.Δικ., ΑΠ 663 σ. 106, ΑΠ 124 σ. 599.— Ἀναίρεσις ἀποφάσεως, καταστάντος ἀνεφίκτου τοῦ ἐλέγχου τοῦ Ἀρείου Πάγου λόγῳ ἀντιφατικῆς αἰτιολογίας, Α.Π. 11 σ. 422.— Ἀπαράδεκτον λόγου ἀναιρέσεως, πλήττοντος τὴν περὶ τὰ πράγματα κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ΑΠ 556 σ. 25, ΑΠ 458 σ. 985, ΑΠ 652 σ. 1493. Βλ. καὶ λ. *Ἀνέλεγκτον*.— Ἐλεγκτὴ κρίσις Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας μόνον ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος· χαρακτὴρ τούτου ὡς συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, ΑΠ 572 σ. 15.— Μὴ ὑπαγωγὴ κρίσεως, ἣν σχηματίζει ὁ δικαστὴς περὶ τῆς δικαίας ἢ μὴ κρίσεως τοῦ συμβαλλομένου ἢ τρίτου κατ' ἄρθρον 371 ΑΚ, μὴ συνιστώσης ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν οὐσιαστικοῦ νόμου εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς μὴ ὑπαγομένη εἴς τινα τῶν περιοριστικῶς ἐν ἄρθρ. 807 Πολ. Δικ. λόγων ἀναιρέσεως, ΑΠ 358 σ. 1258.— Ἐλεγκτὴ ὑπὸ Ἀρείου Πάγου ἡ κρίσις περὶ τῆς ὑπάρξεως σπουδαίου λόγου κατ' ἄρθρον 672 ΑΚ, ΑΠ 124 σ. 599, Εἰσηγ. σ. 599. — Νομικὸν ζήτημα (νομικὴ ἔννοια) τὸ ἂν τὸ ὑπὸ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ, ὑφ' ἃ ἔλαβε χώραν βίαιον συμβάν, δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ΑΠ 681 σ. 1466.

3. *Διάδικοι*. Ἀσυμβίβαστος προσεπίκλησις τρίτων ὑποχρέων πρὸς ἀποζημίωσιν πρὸς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν ἐνώπιον Ἀρείου Πάγου, Α.Π. 668 σ. 214.—Δικαίωμα κληρονόμων ἠττηθέντος διαδίκου πρὸς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς κατὰ τοῦ κληρονομηθέντος ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ΑΠ 659 σ. 231.

4. *Διαδικασία*. Συνεκδίκασις, ὡς συναφῶν, ἀντιθέτων αἰτήσεων ἀναιρέσεως, στρεφομένων κατὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων, ΑΠ 3 σ. 1109, ΑΠ 336 σ. 805.

5. *Ἀποτελέσματα*. Ἀναίρεσις ἀποφάσεως· ὑπόθεσις χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως· παραπομπὴ εἰς Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ΑΠ 605 σ. 37, ΑΠ 472 σ. 38, ΑΠ 529 σ. 39, ΑΠ 570 σ. 92. ΑΠ 617 σ. 152, ΑΠ 11 σ. 422, ΑΠ 128 σ. 487, ΑΠ 129 σ. 490, ΑΠ 121 σ. 541, ΑΠ 181 σ. 596, ΑΠ 132 σ. 619, ΑΠ 161 σ. 684, ΑΠ 189 σ. 685, ΑΠ 202 σ. 753, ΑΠ 275 σ. 755, ΑΠ 211 σ. 811, ΑΠ 343 σ. 823, ΑΠ 399 σ. 869, ΑΠ 382 σ. 876, ΑΠ 406 σ. 988, ΑΠ 334 σ. 1201, ΑΠ 553 σ. 1392. ΑΠ 649 σ. 1505 ΑΠ 653 σ. 1506.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως· ὑπόθεσις μὴ χρήζουσα περαιτέρω διευκρινήσεως· κράτησις ὑπὸ τοῦ δικάσαντος Τμήματος πρὸς κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἐπάνοδος διαδίκων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως κατάστασιν· ἐξέτασις ἐφέσεως, ΑΠ 575 σ. 15, ΑΠ 556 σ. 25, ΑΠ 663 σ. 106, ΑΠ 664 σ. 149, ΑΠ 87 σ. 423, ΑΠ 106 σ. 498, ΑΠ 157 σ. 554, ΑΠ 186 σ. 621, ΑΠ 182 σ. 687, ΑΠ 336 σ. 805, ΑΠ 443 σ. 930, ΑΠ 396 σ. 994, ΑΠ 3 σ. 1109, ΑΠ 442 σ. 1194, ΑΠ 379 σ. 1260, ΑΠ 398 σ. 1261, ΑΠ 537 σ. 1377, ΑΠ 594 σ. 1389, ΑΠ 596 σ. 1393.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως· ἐπάνοδος διαδίκων εἰς τὴν πρὸ ταύτης διαδικαστικὴν κατάστασιν, ΑΠ 572 σ. 15.—Ἀπόφασις Τμήματος, ληφθεῖσα μὲ πλειοψηφίαν μιᾶς ψήφου· παραπομπὴ εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 183 σ. 727, ΑΠ 374 σ. 870, ΑΠ 450 σ. 1195, ΑΠ 540 σ. 1380. —Διαφωνία Τμημάτων· παραπομπὴ εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 22 σ. 215, ΑΠ 95 σ. 432, ΑΠ 174 σ. 631, ΑΠ 484 σ. 984, ΑΠ 323 σ. 1071, ΑΠ 446 σ. 1271.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως ὑπὸ Ὁλομελείας Ἀρείου Πάγου· ἀναπομπὴ ὑποθέσεως εἰς Γ' Τμῆμα πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἐκδίκασίν της, ΑΠ 658 σ. 232, ΑΠ 69 σ. 403. — Ἀπαράδεκτον ἐνώπιον τοῦ μετ' ἀναίρεσιν δικάζοντος τὴν ἀγωγὴν Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου αἴτημα, ἀναφερόμενον εἰς κριθὲν διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου κεφάλαιον τῆς ἀγωγῆς, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐκτείνεται ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 111 σ. 491.— Ἀναίρεσις δι' ἐσφαλμένην κήρυξιν ἀναρμοδιότητος· παραπομπὴ ὑποθέσεως εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον πρὸς νέαν συζήτησιν, ΑΠ 641 σ. 1460.—Ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀπόφασις Ὁλομελείας Ἀρείου Πάγου, ἡ ἐπιλύουσα νομικὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον διαφωνίας μεταξὺ τῶν δύο Τμημάτων, ΑΠ 102 σ. 560.

Ἀναιτιολόγητον. Βλ. λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως* (παράγραφος 2), *Ἀναίρεσις* (Πολ. Δικ.) παράγραφος 2.

Ἀνάκλησις. Διοικητικῶν πράξεων· ὅροι· περιορισμοί. Βλ. λ. *Διοικητικαὶ πράξεις - Ἀνάκλησις*.—Πράξεων Συμβουλίου περὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν· δεδικασμένον, Π 4075 σ. 98. — Παρανόμων διοικητικῶν πράξεων· ἀκύρωσις διοικητικῆς πράξεως καὶ κατὰ τὸ μέρος, καθ' ὃ, στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς παρανόμου ἀνακλήσεως, ἐπέβαλε τὸν συμψηφισμὸν παντὸς ποσοῦ, ὅπερ ἐλήφθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνακληθείσης πράξεως, ΣΕ 555 σ. 566. — Παρανόμου πράξεως ἀναγνωρίσεως χρόνου ἀσφαλίσεως μετὰ πάροδον τριετίας περίπου· κρίσις περὶ μὴ ὑπερβάσεως τοῦ εὐλόγου χρόνου ἀνακλήσεως αὐτῆς, ΣΕ 1213 σ 945.—Ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐπιλυούσης ἀμφισβητήσεις περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν Ταμείου, ΣΕ 553 σ. 627. — Αἰτήσεως περὶ χορηγήσεως ἀδείας· συνέπειαι μετ' αὐτήν· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 3 ν. δ. 3755/1957, Π 499 σ. 348.—Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 370. — Προαιρετικῶν εἰσφορῶν ἐργοδότου πρὸς Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα, Γν. νμθ. σ. 466. — Παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως, ΑΠ 3 σ. 1109.

Ἀνακοίνωσις δίκης. Πότε χωρεῖ· σκοπὸς αὐτῆς· δικαιώματα τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἀνακοίνωσις· παρέμβασις· ἀγωγὴ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου δι' ἐργατικὸν ἀτύχημα· ἀνακοίνωσις δι-

κης καὶ παρέμβασις, Π 9 σ. 1251.

Ἀνακοπή. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας· ἐπιτρεπτὴ κατὰ καταλογιστικῶν πράξεων ἐπιβολῆς ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε., ὑφισταμένης αὐτῷ παραλλήλου προσφυγῆς, ΣΕ 2235 σ. 112. — Ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικ. ἐπιτρεπτὴ κατὰ πράξεως διοικητικῆς ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. περὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ ὀφλῆς οἰκοδομικοῦ ἔργου δι' εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον Σ.τ.Ε. συντρεχούσης οὕτω παραλλήλου προσφυγῆς, ΣΕ 1012 σ. 819. — Κατὰ πινάκων κατατάξεως καὶ προνομίων Ι.Κ.Α. ἐν πλειστηριασμοῖς· ἔννοια ἄρθρου 8 ν. δ. 4256)1962, Ἐγκ. σ 1273.

Ἀνάκρισις. Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τῶν ἄρθρων 142 - 170 ν. 1811)1951 ('Υπαλληλικοῦ Κώδικος)· ἀβάσιμον λόγων ἀκυρώσεως ὅτι ἡ πειθαρχικὴ ἀγωγὴ δὲν ἀσκήθη ὡς ὁρίζουσι τὰ ἄρθρα 149 καὶ 150 τοῦ 'Υπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ ὅτι δὲν ἐνηργήθη ἡ προαικοῦσα ἀνάκρισις κατὰ τὰ ἄρθρα 151 - 159 τοῦ 'Υπαλληλικοῦ Κώδικος, ΣΕ 2045 σ. 31.

Ἀνολογία. Πλήρωσις κενῶν νόμου δι' ἀναλογίας, ΝΖ σ. 394.

Ἀναμονή. Τριήμερος κατ' ἄρθρον 35 ά. ν. 1846)1951 δι' ἐπιδότησιν λόγῳ ἀσθενείας· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν μισθοῦ, Π 3154 σ. 280.—'Ωραι ἐργασίας προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων· ἔννοια σταθμοῦ αὐτοκινήτων (πιάτσας)· χρόνος ἐργασίας καὶ χρόνος ἀναμονῆς, ΑΠ 232 σ. 736. — Θέσις ἱκανοτήτων μισθωτοῦ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου· περιπτώσεις ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἐργασιακῆς σχέσεως κανόνων, ΑΠ 649 σ. 1505, ΑΠ 653 σ. 1506.

Ἀνάπαυσις. Βλ. καὶ λ. *Ἄδεια μισθωτῶν, Κυριακή, Ἑορταί*. — Ἐφαρμογὴ διατάξεων ἄρθρου 6 π. δ. 8)14.3.1930, δι' ὧν παρέχεται δυνατότης ἐπιβολῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως δι' ὅσα ἐπαγγέλματα ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακάς, καὶ ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν ζαχαροπλαστείων, Γν. Σ. σ. 238.—'Αξίωσις μισθωτοῦ δι' ἐπιδίκασιν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 ΑΚ, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἀναγκασθεὶς νὰ ἐργάζηται κατὰ Κυριακὰς δὲν ἔτυχεν ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος· κρίσις δικαστηρίου ὅτι δὲν ἠναγκάζετο νὰ ἐργάζηται, ΑΠ 181 σ. 595. — Βάσει ἄρθρου 1 ν. δ. 4020)1959 δὲν παρέχεται εὐχέρεια καθιερώσεως μεταμεσημβρινῆς ἀργίας κατὰ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος εἰς ζαχαροπλαστεῖα, Γν.Σ. σ. 765.—Κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ὑπαγωγὴ εἰς αὐτὸν καὶ πάντων τῶν συνδεομένων μετὰ τῶν Σ.Ε.Κ. διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 16962 σ. 1513.—Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις μισθωτῶν· δικαίωμα ἀσθενούντων δικαίωμα νοσηλευτικῶν καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων, ἀσθενούντων καὶ παραμενόντων ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐπὶ 1 - 3 ἡμέρας καὶ ἐπὶ τῆς ἡμερησίας ἀναπαύσεως τῶν (ρεπό), κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἀπέσχον τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἀσθενείας, Γν.Σ. σ. 1528.—'Η κοινωνικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· 'Ομοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία· πρόσθετοι ἁμοιβαὶ δι' ἀπασχόλησιν κατὰ τὰς ἡμέρας ἀργίας, Μελ. σ. 1169.

Ἀναπηρία. Βλ. λ. *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα*.

Ἀνάπηροι. Ἀπαλλαγὴ ἀδειῶν δι' ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου ἀπὸ παντὸς φόρου ἢ καὶ τέλους ἢ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς, ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων ἢ οἱωνδήποτε τρίτων· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 ν. 3718)1957· προκαταβολὴ ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, μὴ ἀπαλλασσομένων τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἀναπήρων, ΑΠ 658 σ. 232. —'Εξαίρεσις ἀναπήρων ὁπλιτῶν διὰ ν. δ. 146)1946 ἀπὸ τῆς ἀπαγορεύσεως ἀπολήψεως ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου δύο μισθῶν ἢ μισθοῦ καὶ συντάξεως· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ μισθοῦ καὶ τῶν δώρων ἑορτῶν, ΑΠ 158 σ. 559. — 'Εθνικὸν Ἵδρυμα 'Αποκαταστάσεως 'Αναπήρων· νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· συγχώνευσις εἰς αὐτὸ τοῦ Κέντρου 'Αποκαταστάσεως 'Αναπήρων Τυχικοῦ, ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἐνταξις προσωπικοῦ τούτου εἰς τὸ Ἵδρυμα· ἀμετάβλητον νομικῆς καταστάσεως τῶν παρεχόντων εἰς τὸ ἄνω Κέντρον ἐργασίαν δυνάμει σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· δικαίωμα λήψεως ἀποζημιώσεων δι' ὑπερωρίας· ἀνεφάρμοστον ἐπ' αὐτῶν περιορισμοῦ ἄρθρου 8 ν. 1538)1950 καὶ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 18 § 7 β. δ. 23.12.1955, ΑΠ 360 σ. 804.

Ἀναπροσαρμογή. Ἀποδοχῶν αὐξήσεις. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας*.— Συντάξεων Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 299, 948, ΑΠ 173 σ 630, ΣΕ 649 σ. 689, ΑΠ 412 σ. 873.—Εἰδικὸν ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἐπὶ ἀναπηρίας ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1621 σ. 355, ΑΠ 369 σ. 877, ΣΕ 878 σ. 1001.—Μετατροπὴ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας, ΣΕ 505 σ. 572.— Συντάξεως τῶν εἰς τὴν Δ.Ε.Η. μεταφερθέντων ὑπαλλήλων, τῶν συνταξιοδοτηθέντων παρὰ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ 'Ηλεκτροφωτισμοῦ Θεσσαλονίκης, ΑΠ 490 σ. 1202. —'Αποζημιώσεων νόμου 551)1915, Π 27 σ. 1249.

Ἀναστολή. Βλ. καὶ λ. *Παραγραφή, Προθεσμία*. Τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἀρτεργατῶν καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων· διοικητικὸν μέτρον· μὴ ἀναγκαία προηγουμένη κλῆσις πρὸς ἀπολογίαν, ΣΕ 2150 σ. 30.— 'Ελλειψις διατάξεως νόμου, παρεχούσης εἰς τὸν Ὑπουργὸν 'Εργασίας τὴν ἐξουσίαν ὅπως ἀναστέλλῃ τὴν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου χορήγησιν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων καὶ σημειωμάτων ἐργασίας εἰς ἀρτεργάτας καὶ σιμιτεργάτας, ΣΕ 884 σ. 937.— Καταβολῆς συντάξεως, ΣΕ 2416 σ. 233, ΣΕ 1459 σ. 1265.— 'Επὶ ἀδείας μισθωτῶν κατ' ἀ.

ν. 539/1945· ἀναστολὴ ὑποχρεώσεως μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του, ἄνευ ὅμως ἀναστολῆς καὶ τῆς πρὸς καταβολὴν μισθοῦ ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου, Π 3147 σ. 742, ΝΖ σ. 395.— Ἐργασίας ἐπὶ ἀπεργίας καὶ οὐχὶ λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας· στοιχεῖα πρὸς τοῦτο, Π 467 σ. 349.— Ἐκτελέσεως ἀκύρου ἀποφάσεως Γενικῆς Συνελεύσεως σωματείου· ἔννοια σχετικοῦ ἄρθρου 102 ΑΚ· ἁρμοδιότης Προέδρου Πρωτοδικῶν σκοπὸς τῆς ἀναστολῆς· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἐκτελεσθείσης ἤδη τῆς ἀποφάσεως Π 639 σ. 161.— Ἐκτελέσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως λόγῳ ἀσκηθείσης ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως· ἁρμοδιότης, Π 1567 σ. 613.

Ἀνειδίκευτοι. Ἡμερομίσθιον ἀνειδικεύτου ἐργατρίας διὰ καθαριστρίας ἰδιωτικῆς κλινικῆς, Ἔγγρ. σ. 372 — Κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου θυρωροῦ ἰδιωτικῆς κλινικῆς· τὸ τοῦ ἐργατοτεχνίτου κατὰ τὴν ἐθν. συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, Ἔγγρ. σ. 372.— Ἀνεφάρμοστον τῶν δι' ἀνειδικεύτους ἐργατρίας ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ καθαριστριῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Π 71 σ. 623 — Κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου μαγείρου ἱδρύματος τὸ τοῦ ἐργάτου κατὰ τὴν ἐθνικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας, Ἔγγρ. σ. 1076. — Ἐξασφάλισις καὶ διὰ τοὺς σερβιτόρους κατωτάτου ὅρίου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὑποχρέου τοῦ ἐργοδότου πρὸς συμπλήρωσιν κατὰ τὸ ἔλλειπον ποσόν, Π 4944 σ. 1329.—

Ἀνέλεγκτον. Ἀποφάσεως· ἀποτελεῖ ἔνστασιν, ἀνήκουσαν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον, ὡς πρὸς τὸ παραδεκτὸν τῆς ἐφέσεως καὶ οὐχὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντικειμενικὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ἐφετείου μὴ αὐτεπαγγέλτως ἐρευνᾶ, ΑΠ 310 σ. 1069.— Ἐκτιμήσεως πραγμάτων, ΑΠ 599 σ. 27, ΑΠ 570 σ. 92, ΑΠ 664 σ. 148, ΑΠ 92 σ. 413, ΑΠ 189 σ. 685, ΑΠ 458 σ. 983, ΑΠ 250 σ. 1046, ΑΠ 433 σ. 1130, ΑΠ 608 σ. 1512.—Ἐκτιμήσεως ἀποδείξεων, ΑΠ 560 σ. 21, ΑΠ 605 σ. 37, ΑΠ 666 σ. 154, ΑΠ 93 σ. 406, ΑΠ 126 σ. 493, ΑΠ 165 σ. 540, ΑΠ 140 σ. 558, ΑΠ 150 σ. 605, ΑΠ 204 σ. 724, ΑΠ 335 σ. 799, ΑΠ 339 σ. 802, ΑΠ 347 σ. 858, ΑΠ 381 σ. 921, ΑΠ 405 σ. 924, ΑΠ 250 σ. 1046, ΑΠ 49 σ. 1176, ΑΠ 533 σ. 1382, ΑΠ 642 σ. 1456, ΑΠ 649 σ. 1505, ΑΠ 653 σ. 1506 κλπ. —Ἐκτιμήσεως περιεχομένου δικαστικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 192 σ. 601, ΑΠ 310 σ. 875.— Κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περὶ συμψηφισμοῦ δικαστικῆς δαπάνης, ΑΠ 229 σ. 812.— Κρίσεως ὡς πρὸς τὴν κατ' ἄρθρον 274 Πολ. Δικ. ταυτότητα τῶν δύο διαφορῶν διὰ τὸ δεδικασμένον, ΑΠ 250 σ. 1046.— Κρίσεως δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 ΑΚ, καθ' ὑποκατάστασιν τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ἐπὶ προαγωγῆς προσωπικοῦ ΟΤΕ, ΑΠ 248 σ. 814.— Κρίσεως, ἣν σχηματίζει ὁ δικαστὴς περὶ τῆς δικαίας ἢ μὴ κρίσεως τοῦ συμβαλλομένου ἢ τρίτου κατ' ἄρθρον 371 ΑΚ, μὴ συνιστώσης ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν οὐσιαστικοῦ νόμου· ἔλεγχος κρίσεως Διοικητοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος περὶ μὴ χορηγήσεως ἐπιδόματος εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, ΑΠ 358 σ. 1258.— Ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων τῆς κρίσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ ὑποχρέου εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου κλπ., ΑΠ 356 σ. 800. — Ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. προκειμένης περιπτώσεως ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ὑφ' ἃ ἔλαβε χώραν βίαιον συμβάν, ὡς ἀναγομένη ἁπλῶς εἰς πράγματα· ἀνάγεται ὅμως εἰς νομικὸν ζήτημα (νομικὴ ἔννοια) ὡς πρὸς τὸ ἂν τὸ ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ λαβὸν χώραν βίαιον συμβὰν δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ΑΠ 681 σ. 1460.— Ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τῆς οὐσιαστικῆς ἐκτιμήσεως πραγματικῶν περιστατικῶν, ΣΕ 2150 σ. 30, ΣΕ 1375 σ. 1068. — Ἐλεγκτὴ ἡ κρίσις τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας περὶ τῆς ὑπάρξεως ἀπουδαίου λόγου κατ' ἄρθρον 672 ΑΚ, βάσει τῶν ἀνελέγκτως δεκτῶν γενομένων πραγματικῶν περιστατικῶν, ΑΠ 124 σ. 599, Εἰσαγ. σ. 599.—Ἐλεγκτὴ ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως πρὸς ἀντικατάστασιν πολεμιστοῦ ἐντὸς τοῦ ἀπαιτουμένου κατὰ τὴν συναλλακτικὴν καλὴν πίστιν χρόνου πέραν τοῦ ταασομένου ὑπὸ τοῦ νόμου, ΑΠ 130 σ. 472.— Ἐλεγκτὴ ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων ἡ κρίσις Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας μόνον ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος, ΑΠ 572 σ. 15.

Ἀνελκυστῆρες. Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διατητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν τεχνιτῶν ἀνελκυστήρων περιοχῆς Ἀθηνῶν ὡς ἀναιτιολογήτου, ΣΕ 2229 σ. 145.

Ἀνεργία. Βλ. καὶ λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός.— Ἀσφάλισις. Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας.*— Ἐφαρμογὴ παραγράφων 4 καὶ 5 ἄρθρου 2 κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. εἰς περιπτώσεις στρατεύσεως, ἀνεργίας κλπ., Ἔγκ. σ. 508.

Ἀνεργίας Ὀργανισμός — Ἀσφάλισις. Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἠσφαλισμένου, ἀπασχοληθέντος εἰς ἐκμετάλλευσιν ἀσκουμένην ὑπὸ τῶν τέκνων του, Ἔγκ. σ. 42, Γν.Σ. σ. 42.— Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ ἐπιδότησις συνιδιοκτητῶν λεωφορείων, Ἔγγρ. σ. 847.— Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας μισθωτῶν δασικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 22 § 2 ν. 4169/1961, Ἔγγρ. σ. 847. — Ἐπιδότησις ἀνέργων ὑπὸ Ο.Α.Α.Α.· ἔννοια ἀνέργου· προηγουμένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου ἢ ὡρισμένου χρόνου· ἀδιάφορον τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ τῆς καταγγελίας· ἀκύρωσις καταγγελίας· συνέπειαι· παρακράτησις ἐπιδομάτων ὑπὸ ἐργοδότου, ΝΖ σ. 509.— Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν· διευκρίνησις διατάξεως ἄρθρου 17 παρ. 7 ν.δ. 2961/1954, ὡς ἐτροποποιήθη· ἔννοια ἐπαγγέλματος, Ἔγγρ. σ. 882, Γν.Σ. σ. 882.— Ἐπίδομα ἀνεργίας, παρεχόμενον ὑπὸ Ὀργα

νισμοῦ 'Ανεργίας· δέν θεωρεῖται ὡς ὠφέλεια καταλογιστέα εἰς τὸν μισθόν, κατ' ἄρθρον 656 ΑΚ, ἐπί ὑπερημερίας ἐργοδότου. Π 1068 σ. 101.— Ποσόν ἐπιδόματος ἀνεργίας· ποσοστόν τῶν τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων, ΝΖ σ. 176.— 'Απαλλαγή Ο.Τ.Ε. εἰσφορῶν ὑπέρ Ο.Α.Α.Α. καί ὑπέρ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν 'Επιδομάτων Μισθωτῶν, ΑΠ 4 σ. 1000. — 'Αναπληρωματικά μέλη διοικήσεων ἐπαγγελματικῶν σωματείων καί ἐφαρμογή ἄρθρου 51 ν.δ. 2698)1953, 'Εγκ. σ. 42, Γν.Σ. σ. 42.—Παρακράτησις ὑπό Ι.Κ.Α. ἐπιδομάτων ἀνεργίας ὑπέρ 'Οργανισμοῦ 'Ανεργίας, ΑΠ 173 σ. 630.— Παροχή οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων πρός μισθωτούς κατά ν.δ. 3868)1958. Βλ. λ. *Διανεμητικός Λογαριασμός Οἰκογενειακῶν 'Επιδομάτων.*— Διαδικασία ἀναγνωρίσεως δικαιώματος καί πληρωμῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, 'Εγκ. σ. 633.— Συνυπολογισμός ὡς ἡμερῶν ἀσφαλιστέας ἐργασίας εἰς Ταμεῖον 'Επικουρικῆς 'Ασφαλίσεως 'Υποθηματεργατῶν καί τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἐλάμβανεν ἐπίδομα ἀνεργίας κατ' ἄρθρον 14 ά ν. 118)1945, μή ἐπηρεαζομένου τούτου ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ ά.ν. 118)1945· ἐξακρίβωσις ἡμερομισθίων ὑπό τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ταμείου, ΣΕ 503 σ. 570. — Μεταβολή ἀσφαλιστικοῦ φορέως κατά ν.δ. 4202)1961· ποῖος 'Ασφαλιστικός 'Οργανισμός ἐπιβαρύνεται διά τοῦ ποσοῦ τῆς ἀναλογούσης εἰς τάς ἡμέρας ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας ἀπονεμητέας συντάξεως εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἠσφαλισμένος ἔλκει ἐκ τῶν δύο τούτων δικαίωμα συντάξεως κατόπιν προηγηθείσης ἀσφαλίσεως ἐν αὐτοῖς, Γν.Σ. σ. 883.— 'Η κοινωνική πολιτική εἰς τάς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· 'Ομοσπονδιακή Γερμανική Δημοκρατία· ἀσφάλισις κατά τῆς ἀνεργίας κλπ.· ἀπασχόλησις καί ἀνεργία, Μελ. σ. 1169.

'Ανήλικοι. 'Εκμίσθωσις ἐργασίας ὑπό ἀνηλίκου καί παράστασις ἐπί δικαστηρίου· διατάξεις Πολ. Δικ. καί 'Αστ. Κώδικος· ἐπιτρεπτή ἐπί δικαστηρίου παράστασις ἀχειραφέτων ἀνηλίκων κατά τό μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ὁποίου ἔχουσιν οὗτοι τήν διαχείρισιν, μή ἀπαιτουμένης ἀπεριορίστου διαχειρίσεως τῆς ὅλης περιουσίας του, ἀλλ' ἀπεριορίστου διαχειρίσεως ὡς πρός τό εἰς δίκην καταχθέν συγκεκριμένον τμῆμα τῆς περιουσίας των· δυνατή ἡ ἐλευθέρα διάθεσις ὑπό συμπληρώσαντος τό 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του παντός ὁ,τι κερδαίνει ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας· δυνατή ἡ ἐκμίσθωσις τῆς ἐργασίας του, ἐφ' ὅσον ἔχει τήν γενικήν συναίνεσιν τοῦ πατρός ἡ τοῦ ἐπιτρόπου· δυνατή οὕτω καί ἡ αὐτοπρόσωπος ἐπί δικαστηρίου παράστασις· στοιχεῖα διά τό ὡρισμένον τῆς ἀγωγῆς ἀνηλίκου, Π 579 σ. 495, Π. 204 σ. 494.— Καθορισμός ἀποζημιώσεως παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐργάτου, ἀπασχοληθέντος ἐπί χρονικόν διάστημα ὀλιγώτερον τῶν 12 μηνῶν πρό τοῦ ἀτυχήματος καί μή ἔχοντος συμπληρώσει τό 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Π 27 σ. 1249.— 'Απόρριψις αἰτήματος περί χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης καί ἀνηλίκου τέκνου, μή συναισθανθέντος, λόγῳ τῆς μικρᾶς ἡλικίας του, τό πλῆγμα τῆς ἀπωλείας τοῦ πατρός του, Π 11 σ. 1181, Εἰσαγ. σ. 1180.

'Ανθρακωρυχεῖα. 'Αναγνώρισις, δι' ἀσφάλισιν, ἡμερομισθίων ἠσφαλισμένων ἡ συνταξιούχων Ταμείου Μεταλλευτῶν, πραγματοποιηθέντων εἰς ἀνθρακωρυχεῖα, ΑΠ 16 σ. 288.

'Ανθυγιεινή ἐργασία. Βλ. λ. *'Επιδόματα.*

'Ανικανότης. Βλ. λ. *'Εργατικά ἀτυχήματα, Κοινωνικαί 'Ασφαλίσεις, Ταμεῖα.*

'Ανταρτικαί 'Ομάδες. Βλ. λ. *Νεοπολεμιστές.*

'Αντέφεσις. Βλ. λ. *'Εφέσεις.*

'Αντικατάστασις. Βλ. λ. *Στράτευσις.*

'Αντιπροσωπεία - 'Αντιπρόσωποι. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπό πληρεξουσίου κατ' ἄρθρον 226 ΑΚ· ἀκυρότης αὐτῆς ἄνευ ἐπιδείξεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ἐάν ὁ πρός ὃν αὕτη γίνεται ἀποκρούσῃ ταύτην ἀμελητί μή ἀπαιτουμένου ὅμως, ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπως εἰς τό ἔγγραφον τῆς δικαιοπραξίας γίνῃ μνεία τῆς πληρεξουσιότητος, ΑΠ 440 σ. 992.— Στοιχεῖον κύρους καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἡ ἐνέργεια αὐτῆς ὑπό τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου καί ὄχι ὑπό ἀντιπροσώπου στερουμένου τῆς πρός ἀντιπροσώπευσιν ἐξουσίας, προκειμένου δέ περί νομικοῦ προσώπου ὑπό τοῦ κατά τόν νόμον ἢ τοῦ καταστατικοῦ ἐκφράζοντος τήν βούλησιν αὐτοῦ φυσικοῦ προσώπου, ΑΠ 651 σ. 150. —'Ακυρότης καταγγελίας ὑπό ἀντιπροσώπου νομικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρός τοῦτο ἐξουσίας ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τούτου ἰσχυρᾶ διά τῆς ἐγκρίσεως καί ἀπό τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπεχειρήθη, ἐφ' ὅσον δέν ἀπεκρούσθη πρότερον ὑπό τοῦ ἑτέρου μέρους καί δέν ἀπεκτήθησαν ὑπ' αὐτοῦ δικαιώματα, ΑΠ 651 σ. 150.—'Ατύχημα ἠσφαλισμένου εἰς τό Ι.Κ.Α.· εὐθύνη τρίτου ὑπαιτίου τοῦ ἀτυχήματος· ἔννοια τρίτου· οὐχί καί τοῦ ὑπό τοῦ ἐργοδότου προστηθέντος, Π 2035 σ. 1114. — 'Αγωγή κατά νομικοῦ προσώπου· μή ἀναγκαία μνεία καί τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτό φυσικοῦ προσώπου, ΑΠ 629 σ. 163. — 'Αγωγή κατά νομικοῦ προσώπου, οἷον σωματείου· ἀρκεῖ ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ νομικοῦ προσώπου, μή οὔσης ἀπαραιτήτου καί τῆς μνείας τοῦ ἐκπροσωποῦντος τοῦτο φυσικοῦ προσώπου, Π 39 σ. 1057. — 'Απόφασις Προέδρου Πρωτοβαθμίου ἢ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐν ἀμφισβητήσει τῆς ἐκπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ὀργανώσεως τινος διά τήν ἐκπροσώπησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων, ἐνδιαφερομένης ἐν τῇ συλλογικῇ διαφορᾷ ἐπαγγελματικῆς τινος κατηγορίας, ΣΕ 513 σ. 564.— Ἐκπροσώπησις Δημοσίου· τίς ἁρμόδιος ὅπως διορίζῃ τόν ἐκπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, ὡς μέλος Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου, ἐπί ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας πρός ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ, Γν.Σ. σ. 638. — Προστασία ἐκπροσώπων ἐργαζομένων εἰς 'Οργανισμούς Κοινωνικῆς 'Ασφαλίσεως, βλ. λ. *Συνδικαλιστικά στελέχη.*—'Η ἔννοια τοῦ καταστήματος

και αί ἐμπορικαί ἐπιχειρήσεις ἀντιπροσωπείας, ΝΖ σ. 7.—Ἀνεφάρμοστον συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας τῆς χώρας ἐπι προσληφθέντος εἰς Γραφεῖον ἀντιπροσωπειῶν φαρμακευτικῶν εἰδῶν ὡς ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου, ΑΠ 273 σ. 809.—Ἀγωγὴ μὲ ἀντικείμενον ἀξιώσεις ἐκ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας κατὰ τὴν ἐργατικὴν δια δικασίαν ἀπόρριψις αὐτῆς ἀποδειχθείσης συμβάσεως ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ οὐχὶ παραπομπὴν εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, ΑΠ 383 σ. 996.

ντιρρήσεις. Ἁρμοδιότης διοικητικοῦ ὀργάνου ἐπὶ ἀμφισβητήσεων ἢ ἀντιρρήσεων, ἀσκουμένων παρὰ τρίτων κατὰ ἐκτελεστῆς πράξεως τῆς διοικήσεως· γνωστοποίησις εἰς τὸν ἐκ τούτων θιγόμενον, ΣΕ 219 σ. 433.—Ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. κατὰ τῶν ἀνακοινωθέντων αὐτῷ ἀσφαλιστικῶν του στοιχείων· συνέπειαι μὴ ἀσκήσεως· ἔννοια ἄρθρου 26 § 8 ά. ν. 1846) 1951, ΣΕ 1307 σ. 1003.

ντίστασις Ἐθνική. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί*.

ντισυνταγματικότης. Βλ. λ. *Σύνταγμα*.

ντιφατικαὶ αἰτιολογίαι. Ἀναίρεσις, καταστάντος ἀνεφίκτου τοῦ ἐλέγχου τοῦ Ἀρείου Πάγου, λόγῳ ἀντιφατικῆς αἰτιολογίας, ΑΠ 11 σ. 422.

νώνυμος Ἑταιρεία. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις. Τράπεζαι*.—Μισθωταὶ ὁμορρύθμου ἑταιρείας, μετατραπείσης εἰς ἀνώνυμον· μέγεθος ἀδείας, Π 3319 σ. 551.—Ἀνώνυμος Ἑταιρεία καὶ Ἑταιρεία περιωρισμένης εὐθύνης· ὁμοιότητες καὶ διαφοραί· μέγεθος ἀδείας μισθωτῶν, ΝΖ σ. 396, Ἔγγρ. σ. 199, Π 2025 σ. 672, Π 3147 σ. 743.—Ἀνεφάρμοστον προνόμιον κατ' ἄρθρον 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐπὶ γενικῶν διευθυντῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, ΝΖ σ. 401.—Προϋπηρεσία παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Β. Χωροφυλακῇ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπ... ματικοῦ καὶ ἄνω· ἰσότιμος πρὸς τὴν τοῦ ἰδιω ικοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας· οὐχὶ καὶ ἡ τοῦ χωροφύλακος, οὗτινος τὰ καθήκοντα προσιδιάζουν πρὸς τὰ τοῦ ὑπηρέτου, φύλακος ἢ κλητῆρος· ἐφαρμογὴ διαιτ. ἀποφάσεων 14)1956, 2)1959, 2)1961, ΑΠ 225 σ. 598.—Καθορισμὸς ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καὶ 2)1961 διαιτητικὰς ἀποφάσεις· κλιμάκωσις μισθῶν ἀναλόγως ἡλικίας καὶ χρόνου ὑπηρεσίας· ἡλικία μέχρις 20 ἐτῶν καὶ συμπλήρωσις αὐτῶν, ΑΠ 274 σ. 734, Π 3478 σ. 734.—Ὑπαγωγὴ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ξενοδοχειακῆς ἐπιχειρήσεως εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, Γν.Σ. σ. 764.—Ἔμμισθος ὑπηρεσία παρ' Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ ἢ Τραπέζῃ καὶ ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς, ΑΠ 323 σ. 1071.—Ἀναγνώρισις ὑπὸ ν. 3954)1959 περὶ προσωπικοῦ Η.Ε.Μ ἀξιώσεως ἀπολυθέντος καὶ μὴ δικαιουμένου συντάξεως προσωπικοῦ, ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν πρόσληψίν του ὑπὸ τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ἀστικαὶ Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν· δὲν δημιουργεῖται ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας· ἀπαράδεκτον ἐκδικάσεως ἀξιώσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 623 σ. 225.—Δικάωρος ἐργασία φυλάκων κατ' ἄρθρον 7 § 2 ά. ν. 547)1937· ἐφαρμογὴ ἐπὶ νυκτοφυλάκων Τραπιζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· ὧραι ἐργασίας εἰς καπναποθήκας καὶ καπνεργοστάσια, ΑΠ 151 σ. 552.

Ἀνωτέρα Βία. Βλ. λ. *Βία, Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 7).

Ἀοριστία. Λόγου αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 2045 σ. 31, ΣΕ 1461 σ. 1268.—Αἰτιολογίας ὡς λόγος αἰτήσεως ἀκυρώσεως, ΣΕ 1465 σ. 1132.—Ἀγωγῆς, Π 465 σ. 415.—Ἰσχυρισμοῦ ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 ΑΚ περὶ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ ὠφελείας τοῦ μισθωτοῦ· μὴ ἐπιβολὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου, Π 11831 σ. 1326, Εἰσαγ. σ. 1326.

Ἀπαράδεκτον. Βλ. λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως, Ἀναίρεσις*.—Λόγων ἐφέσεως, μὴ περιληφθέντων ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, ἀλλὰ προβαλλομένων διὰ τῶν προτάσεων, Π 512 σ. 606.—Νέων ἰσχυρισμῶν κατ' ἄρθρον 158 § 1 καὶ 160 Πολ. Δικ.· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, ὡς ἀναγομένου εἰς τὴν προδικασίαν, ἥτις ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, Π 465 σ. 415, ΑΠ 336 σ. 805.—Ἰσχυρισμοῦ τὸ πρῶτον προτεινομένου ἐνώπιον Ἐφετείου περὶ προκλήσεως ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου, μεταβάλλοντος τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, Π 4766 σ. 745.—Λόγου παραβάσεως ἄρθρου 13 Πολ.Δικ., ἥτοι τῶν δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας· ἀπαράδεκτον προσεπικλήσεως, τεινούσης εἰς καταδίκην τοῦ προσεπικληθέντος καὶ προβαλλομένης τὸ πρῶτον κατ' ἔφεσιν· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 18816 σ. 226.—Ἐκ μὴ τηρήσεως προθεσμίας ὡρισμένης ὑπὸ τοῦ νόμου δι' ἄσκησιν διοικητικῆς προσφυγῆς· ἀνεπίτρεπτον παρακάμψεως ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τοῦ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπαραδέκτου, ΣΕ 576 σ. 436.—Ἐκ μὴ τηρήσεως τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 6 § 1 νόμου 3198)1955· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 3827 σ. 480.—

Ἀπασχόλησις. Βλ. καὶ λ. *Ἀνεργία, Διαθεσιμότης*. Χρόνος ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ καὶ νόμιμος μισθός, ΑΠ 88 σ. 663, ΑΠ 460 σ. 931, ΑΠ 326 σ. 797.—Θέσις ἱκανοτήτων μισθωτοῦ εἰς διάθεσιν ἐργοδότου· περιπτώσεις ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἐργασιακῆς σχέσεως κανόνων, ΑΠ 649 σ. 1505, ΑΠ 653 σ. 1506.—Δικαίωμα ἀδείας κατ' ἄρθρον 666 Α.Κ. ἐν σχέσει πρὸς χρόνον ἀπασχολήσεως, ΑΠ 460 σ. 931.—Ἀπασχόλησις μισθωτοῦ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ὑπηρεσίας· μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως κατ' ἄρθρον 7 νόμου 2112)1920, ΑΠ 250 σ. 1046.—Ἀπασχόλησις εἰς κυλινδρομύλους· πρόσωπα μὴ δυνάμενα νὰ ἀπασχοληθοῦν κατ' ά.ν. 2018)1939, ΑΠ 185 σ. 620.—Ἀπασχόλησις προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων κατ' ἐναλλαγήν· δυνατὴ ἐκτέλεσις ὑπὸ μισθωτοῦ παραλλήλως πλειόνων τῆς μιᾶς ὑπηρεσιῶν κατὰ σχέσιν ἐξαρτήσεως, ΑΠ 340 σ. 806, Π 2225 σ. 678.—Ἀποχὴ ἐκ

τῆς ἐργασίας δικαίωμα μισθοῦ, βλ. λ. *Ἀπεργία, Ἐργασίας σύμβασις* (παράγραφος 8).— Ἐκτακτοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἀπασχολούμενοι εἰς πλείονας τῆς μιᾶς Δημοσίας Ὑπηρεσίας εἰσφοραί πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ 44.— Προσθήκη διαλυτικῆς προθεσμίας ὡς κατωτάτου χρονικοῦ ὁρίου διαρκείας ἐν ἐργασιακῇ συμβάσει· ἰσχυρισμὸς περὶ δηλώσεως βουλήσεως μισθωτοῦ συνεπείᾳ ἀπειλῆς ἐνεχούσης ψυχολογικὴν βίαν, Π 249 σ. 1448.

Ἀπεργία. Διάφορος τῆς ἐπιχείρεως ἐργασίας ἡ ἀπεργία· ἔννοια ἀπεργίας· ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ, Π 1068 σ. 101.— Ἔννοια ἀπεργίας· ἀναγνώρισις ὡς δικαιώματος· στοιχεῖα συντρέχοντα δι' αὐτήν· λύσις ἄλλως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, Π 467 σ. 349.— Ἀπεργία μισθωτῶν καὶ ὑπολογισμὸς βάρους δι' ἑορτάς, Ἔγγρ. σ. 442.—Πολιτικὴ ἐπιστράτευσις ἀπεργῶν μισθωτῶν· ἂν εἶναι νόμιμος ἡ πολιτικὴ ἐπιστράτευσις τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ ἐν περιπτώσει ἀπεργίας, Γν.Σ. σ. 1398.

Ἀπόδειξις. Βλ. καὶ λ. *Ἀναίρεσις* (παράγρ. 2), *Ἀνέλεγκτον, Ἔγγραφα, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Μάρτυρες, Ὁμολογία, Ὅρκος* Ἀντικειμένου ἀποδείξεως ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας κατ' ἄρθρα 656 καὶ 349 ΑΚ· οὐχὶ καὶ τὸ ὡρισμένον ἢ ἀόριστον τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 93 σ. 406.—Μὴ διάταξις ἀποδείξεων διὰ τὸ ποσὸν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως· καθορισμὸς ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, Εἰσαγ. σ. 785, Εἰσαγ σ. 1183.— Ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων Ι.Κ.Α.· διάταξις ἀποδείξεων διὰ μαρτύρων καὶ πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων, ΑΠ 303 σ. 821.— Ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 463 σ. 1049.—Ἀποδεικτικὰ μέσα καὶ ὑποχρέωσις Δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 256 Πολ. Δικ.· πραγματογνωμοσύνη, ΑΠ 424 σ. 1055. — Παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις· ἀνακλητή κατ' ἄρθρον 180 Πολ. Δικ., ΑΠ 3 σ. 1109.— Ἐπίδειξις εἰς μισθωτὸν λογιστικῶν βιβλίων ἐργοδότου· διάταξις ἄρθρου 654 ΑΚ· ὑποχρέωσις ἐργοδότου εἰς ἐπίδειξιν λογιστικῶν βιβλίων· καθιέρωσις ὑπὸ τῆς διατάξεως παρεπομένης ὡς πρὸς τὸν μισθὸν ὑποχρεώσεως εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου, καλυπτούσης τὰς ὑπὸ τῆς γενικῆς διατάξεως ἄρθρου 903 ΑΚ προϋποθέσεις ὑποβολῆς τοῦ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων αἰτήματος· ἔννοια διατάξεως· ἐκδίκασις ἀξιώσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 3429 σ. 1327, ΝΖ σ. 1472.—Βάρος ἀποδείξεως περιστατικῶν, συνιστώντων συντρέχον πταῖσμα τοῦ παθόντος, Εἰσαγ. σ. 1492.— Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου εἰς Ι.Κ.Α.· ὁρισμὸς καὶ ἔννοια ἄρθρου 10 ά. ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 4 ν. δ. 3083)1954, ΣΕ 1623 σ. 355, ΑΠ 367 σ. 881, ΣΕ 1458 σ. 1263.— Ἐπιχειρήματα τοῦ δικαστηρίου, πρὸς δικαιολόγησιν τῆς γνώμης του, ἀντλούμενα ἐκ τῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν διαδικμάτων τῆς κοινῆς πείρας· δὲν ἀποτελοῦν πράγματα ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 7, ἄρθρου 807 Πολ. Δικ.· λῆψις ὑπ' ὄψιν τοιούτων συμπερασμάτων, χωρὶς νὰ προταθοῦν ὑπὸ διαδίκου, δὲν παρέχει λόγον ἀναιρέσεως, ΑΠ 404 σ. 1051.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐκτίθεται ἐκ τίνος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου ἐμόρφωσε τὴν κρίσιν του περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ διὰ τὸν προσδιορισμὸν ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920, ΑΠ 617 σ. 152.— Σχηματισμὸς κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας· λῆψις ὑπ' ὄψιν ἐγγράφων, μὴ ὑποχρέου αὐτοῦ νὰ μνημονεύσῃ εἰδικῶς ταῦτα, ΑΠ 49 σ. 1176.

Ἀποδοχαί. Βλ. καὶ λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. Α4, *Ἐργασίας σύμβασις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Νομικὰ πρόσωπα, Τράπεζαι κλπ.*

1. *Γενικά· ἔννοια· περιεχόμενον.* Ἀμοιβὴ μισθωτῶν κατὰ μονάδα ἐργασίας ἢ κατ' ἀποκοπήν· χρονικὸς μισθός· ἔννοια, ΝΖ σ. 440.— Διάκρισις μεταξὺ μισθοῦ κατ' ἀποκοπὴν (κατὰ μονάδα παραγωγῆς ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας) καὶ χρονικοῦ μισθοῦ, ὑπολογιζομένου καθ' ὡρισμένα, διαρκούσης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, χρονικὰ διαστήματα, ἀδιαφόρως τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐργασίας, ἥτις πάντως πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται ποιοτικῶς καὶ ποσοτικῶς πρὸς τὴν κατ' ἄρθρον 652 ΑΚ ὀφειλομένην ἐπιμέλειαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας, ΑΠ 128 σ. 487, ΑΠ 484 σ. 984, Π 300 σ. 486.—Ὕπαρξις κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν συμφωνεῖται, ὅπως καταβάλληται εἰς τὸν ἐργαζόμενον τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον διὰ τὴν νόμιμον ἡμερησίαν διάρκειαν τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τὴν κατ' αὐτὴν πραγματοποίησιν παρὰ ταύτου ὡρισμένου ἀποτελέσματος· ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 128 σ. 487.—Contra: Ὕπαρξις εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν χρονικοῦ μισθοῦ· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν, ΑΠ 484 σ. 984, Π 300 σ. 486.— Περίπτωσις μισθοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν καὶ ἐπίδειξις εἰς μισθωτὸν λογιστικῶν βιβλίων, Π 3429 σ. 1327.— Μισθὸς εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν κερδῶν ἐπιχειρήσεων· πληροφορίαι· ἐπίδειξις λογιστικῶν βιβλίων· προσβολὴ ἰσολογισμοῦ, ΝΖ σ. 1472.— Ὀφειλὴ εἰδισμένου μισθοῦ κατ' ἄρθρον 653 ΑΚ μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει συμφωνηθῇ τοιοῦτος· κρίσις δικαστηρίου περὶ μὴ καταπλεονεκτικῆς συμβάσεως κατ' ἄρθρον 179 ΑΚ, ΑΠ 285 σ. 985.— Ὑποχρέωσις μισθωτοῦ ἐργασίας εἰς καταβολὴν συμφωνημένου διὰ τῆς συμβάσεως ἢ τοῦ μιτ' αὐτὴν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁρισθέντος μισθοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμβάσεως καὶ ὅταν ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ ἐργασίας, μὴ δυναμένου τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας κατὰ μονομερῆ τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως χρησιμοποιοῦντος τὸν ἐκμισθωτὴν εἰς διάφορον τῆς συμφωνηθείσης ἐργασίας νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν τὸν κατώτερον μισθὸν ἀναλόγως τῆς οὕτω παρασχεθείσης ἐργασίας, ΑΠ 138

σ. 489, Εισαγ. σ. 489.— Έλλειψις δικαιώματος μισθού έπί μή παροχής έργασίας λόγω άπεργίας· δικαίωμα μισθού κατά χρόνον έπισχέσεως έργασίας, Π 1068 σ. 101. — Έννοια τακτικών άποδοχών κατ' άρθρον 3 νόμου 2112)1920 Π 371 σ. 339, Π 1223 σ. 410, ΝΖ σ. 536, Α.Π. 434 σ. 928, ΑΠ 596 σ. 1393, ΑΠ 638 σ. 1496 — ...ό μισθός και πάσα άλλη παροχή, διδομένη άντί μισθού, Π 1223 σ. 410, ΑΠ 638 σ. 1496 — Πρόσθετοι παροχαί· Θώρησις ώς τακτικών άποδοχών, έν τή έννοία τού άρθρου 3 § 2 νόμου 2112)1920, μόνον όταν δίδωνται αταλείπτως και μονίμως ώς τακτικόν συμβατικόν ή νόμιμον άντάλλαγμα τακτικής ύπηρεσίας, Π 371 σ. 339, ΝΖ σ. 536, ΑΠ 434 σ. 928.—Λογιστέα ώς τακτική άποδοχή και πάσα πρόσθετος είς τόν μισθωτόν, διδομένη ώς άντάλλαγμα τής παρεχομένης ύπ' αύτού ύπηρεσίας παροχή, έφ' όσον καταβάλλεται ώς τοιαύτη συνεχώς και άδιαλείπτως έπί ικανόν χρόνον, ΑΠ 638 σ. 1496.—Πρόσθετοι παροχαί καταβαλλόμεναι ούχί έκ νομίμου υποχρεώσεως ή έπί τή έκατέρωθεν έκδηλουμένη προθέσει όπως άποτελώσιν άντάλλαγμα τής παρεχομένης έργασίας, άλλά έξ έλευθεριότητος και κατ' έξυπακουομένην έντεύθεν βούλησιν τού έργοδότου, ότι κατ' άπόλυτον προαίρεσιν αύτού και άποτελούσαι δύνανται νά παύσωσι διδόμεναι· δέν περιλαμβάνονται έν τή έννοία τών κατ' άρθρον 3 § 2 νόμου 2112)1920 άποδοχών· καταβολή ύπό έργοδότου φόρου είσοδήματος μισθωτού, ΑΠ 434 σ. 928, Π 371 σ. 339.— Κρίσις άνέλεγκτος ότι έπίδομα θέσεως καταβάλλεται συνεχώς ώς πρόσθετος παροχή ούχί έξ έλευθεριότητος, άλλά δυνάμει σιωπηράς συμφωνίας ώς τακτικόν άντάλλαγμα τών παρεχομένων ύπηρεσιών και συνυπολογισμός είς άποζημίωσιν κατ' άρθρον 8 νόμου 3198)1955, ΑΠ 339 σ. 802.—Άποζημίωσις τών έκτός έδρας διανυκτερεύσεων· ού τακτικαί άποδοχαί, Π 371 σ. 339.—Δαπάνη άδοιπορικών έξόδων, καταβαλλομένη καθ' ύποχρέωσιν τού έργοδότου έκ τού άρθρου 721 Α.Κ., συμπληρωματικώς έφαρμοζομένου και έπί συμβάσεως έργασίας· δέν φέρει, κατά κανόνα, χαρακτήρα μισθού, Π 371 σ. 340.—Δώρα έορτών· χαρακτήρ ώς τακτικών άποδοχών· συνυπολογισμός δι' άποζημίωσιν νόμου 2112)1920 κλπ. Βλ. λ. *Δώρων έορτών*.—Ύπαγωγή είς τάς μηνιαίας άποδοχάς, έπί τών οποίων ύπολογίζεται κατ' άρθρον 22 τού Καταστατικού τού Ταμείου Συντάξεων Ύπαλλήλων Λοϊκής Τραπέζης έφ' άπαξ βοήθημα, και τών δώρων τών έορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, άποτελούντων τακτικάς άποδοχάς, ΣΕ 2218 σ. 117.— Οικογενειακά έπιδόματα· άποτελούν προσαύξησιν μισθού, ΝΖ σ. 529. – Παροχαί ύπό Η.Ε.Α.Π. είς μισθωτόν οικογενειακού έπιδόματος, έπιδόματος τροφής, έκπτώσεως έπί τού καταναλισκομένου ήλεκτρικού ρεύματος, δώρων έορτών· συνυπολογισμός είς άποζημίωσιν ώς τακτικών άποδοχών, ΑΠ 434 σ. 928.— Πρόσθετοι παροχαί είς είδος· τροφή, κατοικία κλπ. Βλ. λ. *Παροχαί είς είδος*.—Άποζημιώσεις ύπαλλήλων Άσφαλιστικών Όργανισμών, χορηγηθείσα δι' ά.ά. 39017)1957 δι' ύπερωριακήν άπασχόλησιν, δέν περιλαμβάνεται είς τάς άποδοχάς άδείας, Γν.Σ. σ. 1073.— Μή συνυπολογισμός είς συνήθεις άποδοχάς άδείας τής άποζημιώσεως έκ παρανόμων ύπερωριών, μή πραγματοποιουμένων τακτικώς και συνήθως, και τών δώρων έορτών, άτινα, άποτελούντα έκτακτον οικονομικήν ένίσχυσιν, δέν άποτελούσι συνήθεις και τακτικάς άποδοχάς, Π 371 σ. 343.—Έννοια συντοξίμου μισθού κατά τό καταστατικόν τού Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Άγροτικής Τραπέζης Ελλάδος· ύπολογισμός συντάξεως βάσει τού κατά τ. ς οργανικός διατάξεις τής Τραπέζης παρεχομένου μισθού (βασικού μισθού) και τών έπιδομάτων πολυετούς παραμονής είς τόν αύτόν βαθμόν και τήν ύπηρεσίαν και ούχί και τών τακτικών άποδοχών, μεταξύ τών οποίων τά δώρα έορτών, ΑΠ 341 σ. 1071.— Ύπολογισμός συντάξεως Ταμείου Επικουρικής Άσφαλίσεως Προσωπικού Άνωνύμου Έταιρείας Χημικών Προϊόντων και Λιπασμάτων· έννοια ώς τακτικών άποδοχών πάσης παροχής, διδομένης καθ' ύποχρέωσιν και τακτικώς ώς άνταλλάγματος τής παρεχομένης έργασίας, οία παροχή και τά έπί ταις έορταις Χριστουγεννιάτικα και Πάσχα δώρα, ώς έπίσης και τό έπίδομα άνθυγιεινής έργασίας· ύπολογισμός ποσοστών παραγωγής διά τήν βασικήν μισθοδοσίαν, ΑΠ 596 σ. 1393.—Συντάξιμος μισθός, βάσει τού οποίου καθορίζεται ή σύνταξις έκ τού Ταμείου Επικουρικής Άσφαλίσεως Ύπαλλήλων Καπνεμπορικών Επιχειρήσεων· άνεπαρκής αίτιολογία άποφάσεως Δ.Σ., ΣΕ 1377 σ. 1520.— Συντάξιμος μισθός, βάσει τού οποίου καθορίζεται ή σύνταξις έκ τού Ταμείου Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού Γεωργικών Συνεταιριστικών Όργανώσεων· συνυπολογιζόμεναι και μή αύξήσεις, ΣΕ 90 σ. 358, ΣΕ 1088 σ. 943.

2. ***Καθορισμός· αύξήσεις· μείωσις.*** α) Γενικά. Σύστημα καθορισμού άποδοχών κατά ν. 3239)1955· διαιτητικαί άποφάσεις· συλλογικαί συμβάσεις· κατάρτισις· περιεχόμενον· διακρίσεις· έκτασις δεσμεύσεως· άναδρομικαί αύξήσεις κλπ. – Βλ. λ. *Συλλογικαί διαφοραί έργασίας, Συλλογικαί συμβάσεις έργασίας*.— Έξισωμένη άμοιβή γυναικός πρός τήν άμοιβήν άνδρός· διεθνής άρχή περί ίσης άμοιβής δι' έργασίαν ίσης άξίας· διατήρησις έν Ελλάδι ούσιαστικών διακρίσεων όπου νομοθετικώς έχουν καθιερωθή· ισχύς όμως μισθών και ήμερομισθίων διά τούς άνδρας και γυναίκας, όπου δέν γίνεται διάκρισις· ήμερομίσθια κεραμοπλινθοποιών, Π 4590 σ. 91. – Μή ύπαγωγή τών κατέχοντων θέσιν έποπτείας ή έμπιστοσύνης είς τάς περί κατωτάτων όρίων μισθού ιδιωτικών ύπαλλήλων διατάξεις, ΑΠ 129 σ. 490, Π 139 σ. 1321.—Στρατιωτική ύπηρεσία μισθωτών διά προσαύξησιν μισθού· κανονισμοί έπιχειρήσεων προϊσχύοντες ν. 2054)1953, ΑΠ 157 σ. 554, ΑΠ 506 σ. 1376.—Τρόπος καθορισμού άποδοχών έργατών Ο.Λ.Π. Έλλειψις δεσμεύσεως ύπό τών κατά ά.ν. 1777)1951

ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ δώρων ἑορτῶν, ΑΠ 132 σ. 619.—Τρόπος καθορισμοῦ βαθμῶν, μισθῶν καὶ προσαγωγῶν προσωπικοῦ Α.Σ.Ο., ΑΠ 249 σ. 809.—Ὅροι Ὀργανισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Τραπέζης Ἑλλάδος περὶ προσαυξήσεως μισθοῦ λόγῳ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας· ἐπέχουν θέσιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 208 σ. 619.—Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α.· ἔκδοσις εἰδικοῦ β. δ)τος ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου χαρηγηθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, ΑΠ 229 σ 812, ΑΠ 211 σ. 811.—Καθορισμὸς ἀποδοχῶν ἐργατικοῦ προσωπικοῦ Δημοσίου, προσλαμβανομένου βάσει τοῦ ἄρθρου 138 νόμου 5121)1931, Γν.Σ. σ. 1470.—Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Σ.Ε.Κ.· συμβατικῶς συνομολογοῦμεναι μετὰ προσλαμβανομένου πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων προσωπικοῦ ἀποδοχαί· ἀναγκαῖον ὅπως αὗται εἶναι τοὐλάχιστον ἴσαι πρὸς τὰς καθοριζομένας δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπαγγελματικὰς συνθήκας ἐργασίας· ἀποδοχαὶ χειριστῶν ἐκσκαφέων, Π 16962 σ. 1513.—Ἀνεφάρμοστον τῶν δι' ἀνειδικεύτους ἐργατρίας ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ καθαριστριῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Π 71 σ. 623.—Ἔργον τῆς διοικήσεως ἡ διατήρησις ἢ μὴ ἐν ἰσχύϊ ὅρου διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν ἀκύρωσιν δι' ἀποφάσεως Σ.τ.Ε., ΣΕ 968 σ. 752.—Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεχμαρτῶν ἡμερομισθίων. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*.—Τιμολόγια Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτωτικῶν Ἐργασιῶν Ζηρᾶς· δυνατὸς ὁ ὑπὸ ταύτης καθορισμὸς τιμολογίων ἀναλόγως τοῦ ἐπιπόνου τῆς ἐργασίας, ὡς ἐκ τοῦ μείζονος βάρους τῶν πρὸς φορτοεκφόρτωσιν τεμαχίων κλπ. ἢ ἕνεκα ἄλλων ὅρων· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 10 ν.δ. 3789)1957, ΑΠ 430 σ. 1122.—Ὑπολογισμὸς πάσης μελλοντικῆς αὐξομειώσεως μισθῶν διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης· δικαίωμα καὶ τῶν εἰς τὴν Δ.Ε.Η. μεταφερθέντων ὑπαλλήλων, τῶν συνταξιοδοτηθέντων παρὰ τοῦ Ταμείου· ἀναπροσαρμογὴ παρ' αὐτοῦ τῆς συντάξεώς των, ΑΠ 490 σ. 1202.—Ἐξασφάλισις διὰ τὸν μισθωτὸν κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου περιπτώσεις σερβιτόρου, ὑπηρετοῦντος εἰς καφὲ μπάρ, Π 4944 σ. 1329.—Δυνατὴ κατ' ἄρθρον 25 παρ. 2 ν. 3239)1955 ἡ ἀπόληψις ἀνωτέρου μισθοῦ τοῦ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διὰ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζομένου, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὑφίσταται ἔγκυρος ἀτομικὴ συμφωνία, καταρτισθεῖσα, προκειμένου περὶ νομικοῦ προσώπου, κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τοῦ κανονισμοῦ διαγραφομένας διατυπώσεις, ΑΠ 249 σ. 809.— Κῦρος συμφωνίας περὶ συμψηφισμοῦ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς εἰς ὑπέρτερον τοῦ νομίμου συμβατικὸν μισθόν, Π 512 σ. 606.—Ἐλάττωσις ἀποδοχῶν· μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 56 σ. 412.—Χρόνος ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ καὶ νόμιμος μισθός· ἔγκυρος κατ' ἄρθρον 680 § 3 ΑΚ καὶ ἄρθρον 3 § 1 3239)1955 ἐπὶ ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας μικροτέρας ἀπασχολήσεως ἡ ἐλάττωσις μισθῶν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐλάττωσις ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον τῆς παρεχομένης ἐργασίας εἶναι εὐνοϊκωτέρα διὰ τὸν μισθωτόν· περίπτωσις εὐνοϊκωτέρα καὶ ὅταν, ἕως κατὰ τὴν σύμβασιν παρέχεται ἐργασία μιᾶς μόνον ὥρας καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς ὑπερβαίνει τὸ ὀγδοον τοῦ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένου, ΑΠ 88 σ. 663.—Ἀντιστοιχία μηνιαίων μισθῶν καθοριζομένων ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων πετρελαίου εἰς πλήρες ὡράριον ἐργασίας προκύπτοντα ἐκ τῶν ἄρθρων 648 καὶ 376 ΑΚ· ὑποχρέωσις καὶ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ δι' ἐργασίαν ἐπὶ ὀκτάωρον ἐπὶ ἀντιστοίχῳ καταβολῇ τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου μόνον ἂν συνεφωνήθη μειωμένον ὡράριον ἐπὶ ἀντιστοίχῳ μειώσει τῆς παροχῆς, ΑΠ 326 σ. 797.—Χρόνος ἀπασχολήσεως ὑπαλλήλου ἴσων τῶν 3 1)2 ὡρῶν τῆς ἀπὸ 16.9.1937 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κλπ· ἀνάλογος μισθός, ΑΠ 460 σ. 932, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 931.—Μὴ προσδιορισμὸς δι' ἄρθρου 658 Α.Κ., οὔτε δι' ἄλλης διατάξεως τοῦ τρόπου ἀναγωγῆς τοῦ μηνιαίου μισθοῦ εἰς ἡμερομίσθιον, Π 847 σ. 667.—Διαίρεσις μηνιαίου μισθοῦ διὰ 30 πρὸς ἐξεύρεσιν ἡμερησίου, Π πψ 249 σ. 1448.— Contra : Διαίρεσις διὰ 25, Π μψ. 249 σ. 1448, Εἰσαγ. σ. 1448 — Γενικὴ ἀρχὴ τοῦ δικαίου, προκύπτουσα ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ὑ. ἀ. 8900)1946, 18310)1946 καὶ 21094)1946, ὅτι ὁ ἡμερήσιος μισθὸς ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ 1)25 τοῦ μηνιαίου τοιούτου, Π 847 σ. 667.—Ὡριαῖος μισθός· τὸ πηλίκον διαιρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὡρῶν τοῦ νομίμου ἑκάστοτε χρόνου ἡμερησίας ἀπασχολήσεως τοῦ μισθωτοῦ, Π 847 σ. 667.—Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένων μισθωτῶν, Γν.Σ. σ. 700 —Ἐξεύρεσις ὡρομισθίου προκειμένου περὶ ἡμερομισθίου μηχανοδηγῶν Σ.Ε.Κ. καὶ ἐξεύρεσις ἡμερομισθίου ἐπὶ ἀμειβομένων διὰ μηνιαίου μισθοῦ, ΑΠ 272 σ. 814.—Ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ σύνταξις ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ.· ὑπολογισμὸς ἐπὶ ἀμειβομένων δι' ἡμερομισθίου καὶ ἀμειβομένων διὰ μηνιαίου μισθοῦ, ΣΕ 700 σ. 946.—Ἀνώμαλα· συμψηφισμὸς ἐπιδόματος ἄρτου εἰς αὐξήσεις ἀποδοχῶν καὶ ἀκυρότης Π.Υ.Σ. περὶ τοῦ ἐπιδόματος τούτου, Σημ. σ. 1104.

β) Περιπτώσεις ἀποδοχῶν: Ἀρτεργατῶν, Ἔγγρ. σ. 441.—Ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν, ΑΠ 164 σ. 557, ΑΠ 554 σ. 26.—Ἐργαζομένων εἰς βαφεῖα, τυποβαφεῖα, καθαριστήρια, λευκαντήρια καὶ σιδηρωτήρια τῆς χώρας, ΑΠ 542 σ. 1387. —Προσωπικοῦ Γρα-

φείων, ΑΠ 555 σ. 89, ΑΠ 37 σ. 276, Έγγρ. σ. 442, ΑΠ 225 σ. 598, Εισαγ. σ. 598, ΑΠ 274 σ. 734, Π 10600 σ. 987, Π 3478 σ. 734. — Δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Ἔγκ. σ. 302, ΑΠ 158 σ. 559.—Προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλιναμοξῶν, ΣΕ 2355 σ. 147, ΑΠ 442 σ. 1194.—Ὑπαλλήλων δικηγορικῶν καὶ συμβολαιογραφικῶν Γραφείων, ΝΖ σ. 1211.—Ἀναγκαστικῶς διοριζομένων πολεμιστῶν δικηγόρων, Π 17016 σ. 96.—Ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανιῶν χώρας, ΑΠ 273 σ. 809. — Ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν· νόμιμος μηνιαίας μισθὸς διδασκαλίσσης εἰς Ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον· ἐπιδόματα ἐπὶ μισθοῦ· ὧραι διδασκαλίας· ἐλάσσονες τῶν 28 καὶ νόμιμος μισθός, Π 12 σ. 1516. — Καθαριστριῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Π 71 σ. 623.—Καθαριστρίας Ἰδιωτικῆς κλινικῆς, Ἔγγρ. σ. 372. — Θυρωροῦ Ἰδιωτικῆς κλινικῆς, Ἔγγρ. σ. 372. — Θυρωροῦ πολυκατοικίας Ἔγγρ. σ. 1076.—Ἰατρῶν· ἔννοια ν. δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ ν. δ. 4111)1960, ΑΠ 90 σ. 431, Γν. Σ. σ. 952, ΑΠ 438 σ. 1197.—Ἐργατοτεχνιτῶν κατασκηνώσεων κατώτατα ὅρια ἡμερομισθίων ἐργατῶν· ἔκπτωσις ἀξίας τροφῆς κλπ., Ἔγγρ. σ. 719.—Κεραμοπλινθοποιῶν, ΣΕ 965 σ. 747, ΣΕ 966 σ. 749, ΣΕ 967 σ. 750, ΣΕ 968 σ. 752.—Λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν, ΣΕ 2162 σ. 282, Π 2847 σ. 614, Ἔγγρ. σ. 719, ΝΖ σ. 854, ΑΠ 347 σ. 858, ΑΠ 348 σ. 859, Γνωμ. νομ. σ. 860, ΑΠ 375 σ. 862, ΝΖ σ. 977, ΝΖ σ. 1106, Ἔγγρ. σ. 1231, ΑΠ 678 σ. 1459.—Ἀπασχολουμένων εἰς μεταλλεῖα, Ἔγγρ. σ. 441. —Μαγείρων Ἱδρύματος, Ἔγγρ. σ. 1076.—Ὁδηγῶν ἀγεραίων αὐτοκινήτων, ΝΖ σ. 767.—Οἰκοδόμων, Ἔγγρ. σ. 372.—Προσωπικοῦ Ο.Λ.Π., ΑΠ 132 σ. 618, ΑΠ 34 σ. 1127, Π 16 σ. 1513. —Προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Ἐγγείων Βελτιώσεων Τοπικῶν ἢ Γενικῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ λογιστῶν αὐτῶν τῆς 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, Ἔγγρ. σ. 719.—Προσωπικοῦ πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων Λιμενικῶν Ταμείων μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια, ΑΠ 407 σ. 1112. —Πρακτικῶν μηχανικῶν· ἐὰν πρακτικὸς μηχανικὸς ἢ μηχανοδηγός, κεκτημένος κατὰ τὴν πρόσληψίν του τὸ ἀντίστοιχον εἰς τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν προσελήφθη καὶ ἐκτελεῖ, δίπλωμα ἢ πτυχίον, μεταγενεστέρως δὲ ἀπόκτησι νομίμως ὑψηλοτέρας τάξεως πτυχίου, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ τὸ ἐργασιακόν του ἀντικείμενον, δικαιοῦται τοῦ διὰ τὴν τάξιν τοῦ νέου του πτυχίου ὁριζομένου ηὐξημένου μισθοῦ, Γν. Σ. σ. 1525. — Σιδηροδρομικῶν, ΑΠ 556 σ. 25, Ἔγκ. σ. 302, ΑΠ 272 σ. 814, Π 16962 σ. 1513.—Τυπογράφων εἰδικότητος μονοτύπου, Ἔγγρ. σ. 442.—Ὑπαλλήλων ἐργαζομένων ἐπὶ ποσοστοῖς· περίπτωσις ἐπιμελητοῦ εἰσπράξεων Τ.Ε.Β.Ε., Π 19591 σ. 158.—Ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α.· πρόσληψις νυκτοφύλακος· ἀποδοχαὶ αὐτοῦ, ΑΠ 211 σ. 683, 811, ΑΠ 229 σ. 812. — Ὑπαλλήλων Τραπέζης Ἑλλάδος, ΑΠ 208 σ. 619. — Φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμοῦ κλπ., ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν κατὰ τὴν ὑ.δ. 59118)1950· εἰς τίνας ἀναφέρεται, ΑΠ σ. 151 σ. 552.—Χειριστῶν ἀνυψωτικῶν κλπ. μηχανημάτων ἀσχολουμένων εἰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας, Ἔγγρ. σ. 441.—Τιμητικὴ προαγωγὴ καὶ μισθὸς ἀνωτέρου βαθμοῦ κατ' ἄρθρον 7 ν. δ. 1799)1942, ΑΠ 161 σ. 684, ΑΠ 189 σ. 685, ΑΠ 182 σ. 687. Βλ. λεπτομερέστερον εἰς τὰς οἰκείας δι' ἑκάστην ἐκ τῶν ἄνω κατηγοριῶν λέξεις.

3. *Ἴση μεταχείρισις.* Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 6).

4. *Παροχαὶ εἰς εἶδος.* Βλ. λ. *Παροχαὶ εἰς εἶδος.*

5. *Ἐπιδόματα· πρόσθετοι παροχαὶ δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, νύκτας ἢ ὑπερωριακὴν· παροχαὶ δι' ἑορτάς.* Βλ. λ. *Ἐπιδόματα, Κυριακή, Νυκτερινὴ ἐργασία, Ὑπερωρίαι, Δῶρον ἑορτῶν.*

6. *Καταβολὴ ἀποδοχῶν.* Χρόνος καταβολῆς μισθοῦ καὶ προκαταβολὴ αὐτοῦ, ΝΖ σ. 955.—Ἔγγραφος δήλωσις μισθωτοῦ ὅτι ἔλαβε τὰς ἀποδοχάς του καὶ οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει· ἀόριστία, ΑΠ 672 σ. 156.— Παράνομος διάταξις περὶ ἐξοφλήσεως τῶν ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος τῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως προκυπτουσῶν διαφορῶν εἰς μηνιαίας δόσεις· ὑποχρεωτικὸς χρόνος ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 822 σ. 680, ΣΕ 965 σ. 747, ΣΕ 967 σ. 750.— Ἐπιβάρυνσις μισθωτοῦ διὰ τοῦ φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ὑποχρεουμένων τῶν ἐργοδοτῶν ὅπως παρακρατῶσι ταῦτον ἐκ τῶν ἑκάστοτε παρ' αὐτῶν καταβαλλομένων ἀποδοχῶν, ὡς καὶ τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τῶν Γεωργικῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, τέλη κλπ., ἀποβλέπουσι δὲ ταῦτα εἰς τὸ Δημόσιον· ἔλλειψις δικαιώματος ἐργοδότου εἰς παρακράτησιν ἐπὶ μεταγενεστέρων ἀποδοχῶν τοῦ μισθωτοῦ καὶ καταλογισμὸν εἰς ταύτας τῶν ἕνεκα τῆς παραλείψεως του ἐπιβληθεισῶν εἰς τὸν ἐργοδότην προσθέτων χρηματικῶν ποινῶν, προστίμων καὶ τόκων, ΑΠ 464 σ. 934.— Παρακράτησις ὑπὸ ἐργοδότου φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, εἰσφορᾶς ὑπὲρ Ο.Γ.Α., τελῶν κλπ.· παράλειψις παρακρατήσεως καὶ νόμιμοι συνέπειαι, ΑΠ 464 σ. 934.

7. *Συμψηφισμός· κρατήσεις· παραίτησις· παραγραφή.* Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 11), *Κρατήσεις, Παραγραφή, Παραίτησις, Συμψηφισμός.*

8. *Καθυστέρησις· συνέπειαι· ἐπίσχεσις ἐργασίας· προνομιακὴ κατάταξις.* Ἀναγκαία διάταξις πρὸς ρύθμισιν τῆς ποινικῆς διώξεως ἐργοδοτῶν διὰ καθυστέρησιν ἀποδοχῶν· ν. 690)1945 καὶ ἀναστολή, μετατροπὴ ἢ ἐξαγορὰ τῆς ποινῆς, Σημ. σ. 264.—Ποινικὴ δίωξις ἐργοδότου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὁ.ν. 690)1945 ἐν περιπτώσει μὴ καταβολῆς οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, ΝΖ σ. 529.—Τόκοι ἐπὶ καθυστερήσεως μισθοῦ κατ' ἄρθρον 341 ἐπ. ΑΚ., Π 1068 σ. 101.— Προνομιακὴ κατάταξις μισθῶν καὶ ἀποζημιώσεως νόμου 2112· ἔννοια τῶν νομοθετικῶν διατάξεων, Π 1223 σ. 410, ΝΖ σ. 398.—

Έννοια άρθρου 8 ν.δ. 4256)1962· προνομιακή κατάταξις μισθῶν, ἀποζημιώσεων καὶ πάσης φύσεως ἀπαιτήσεων τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων καὶ ὄχι μόνον ἐκ καθυστερήσεως μισθῶν των κατὰ τὸ τρέχον καὶ παρελθὸν ἔτος καὶ ἐξ ἀποζημιώσεως κατὰ ν. 2112 καὶ β. δ. 16)18 Ἰουλίου 1920· κρίσις προνομίων· συνταγματικὴ ἡ διάταξις ἄρθρου 8 ν. δ. 4256) 1962, Π 12295 σ. 1339.— Δικαίωμα ἐπισχέσεως ἐργασίας ἐκ τῶν ἄρθρων 325 καὶ 329 ΑΚ δι' ἐξασφάλισιν καθυστερουμένου μισθοῦ· καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος διάφορος τῆς ἐπισχέσεως ἡ ἀπεργία· ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ, Π 1068 σ. 101.

Θ. *Διάφορα Θέματα*: Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἄλλης αἰτίας καὶ δικαίωμα μισθοῦ· ἄρθρα 657, 658 Α.Κ.. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 8). — Ὑπερημερία ἐργοδότου καὶ ὑποχρεώσεις παροχῆς μισθοῦ ἐπὶ ἀκύρου ἀπολύσεως ἢ γενικῶς κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. ΙΙ Ε'), *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 7.) —Κρίσις διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ διαφορᾶς ἀποδοχῶν δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα βάσει διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν ὑπήγετο εἰς ταύτην· δεδικασμένον ἐπὶ μεταγενεστέρας ἀγωγῆς διὰ διαφορὰν μισθοῦ ἐπομένου χρονικοῦ διαστήματος, ΑΠ 439 σ. 1193.—Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία· ἀμοιβὴ ἐργασίας· ὑπερωρίαι· νυκτερινὴ ἐργασία· λύσις σχέσεως ἐργασίας· μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια· οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα, Μελ. σ. 1169.

Ἀποδοχή. Ἀποκλεισμὸς διαδίκου τοῦ δικαιώματος νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὅταν ἀπεδέχθησαν ταύτην (ἄρθρον 813 § 1 Πολ. Δικονομίας)· δυνατὴ ἡ ἀποδοχὴ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ περὶ ταύτης σκοπός, ΑΠ 270 σ. 1262, ΑΠ 446 σ. 1271.—Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως παρὰ τοῦ τελεσιδίκως καταδικασθέντος, ἀποβλέπουσα ἐνδεχομένως εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καθ' ἑαυτὴν ἐνέχουσα καὶ ἀποδοχὴν· ἐγγραφος ἐνώπιον Ἀρείου Πάγου ἀπόδειξις περὶ ρητῆς ἀποδοχῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 446 σ. 1271.—Ἰσχυρισμὸς περὶ ἀποδοχῆς ἀποφάσεως καὶ ἀπαραδέκτου οὕτω ἐφέσεως, Π 3429 σ. 1327.—Ἀνεπιφύλακτος λῆψις ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920 ἐν ἀκύρῳ καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀμέσων ἀναγκῶν συντηρήσεως καὶ οὐχὶ προθέσει ἀποδοχῆς τῆς καταγγελίας· οὐ καταχρηστικὴ ἡ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος προσβολῆς τῆς καταγγελίας ὡς ἀκύρου, ΑΠ 651 σ. 150.—Ἀποδοχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν δυσμενοῦς ἀνίσου μεταχειρίσεως αὐτοῦ· ἐπιτρεπτή, καταστᾶσα ὅρος τῆς συμβάσεως ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως, Π 847 σ. 665.—Δήλωσις ἐργοδότου πρὸς μισθωτὸν περὶ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν καὶ παῦσις ὑπερημερίας ἐργοδότου, ΑΠ Ὁλ. 618 σ. 1458.

Ἀποδυνάμωσις δικαιώματος. Βλ. λ. *Δικαίωμα*.

Ἀποζημίωσις. Βλ. καὶ λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. Α δ. 8), *Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός*, *Ἀδικοπραξία*, *Διανυκτέρευσις*, *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*, *Ἰκανοποίησις ψυχικὴ*, *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*, *Ναυτικοί*, *Παλαιοὶ πολεμισταί*, *Στράτευσις*, *Ὑπεροχαί*.—Συνεχὲς πτοίσμα παθόντος· συνέπεια κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 643 σ. 1492.—Ἀσυμβίβαστος προσεπίκλησις τρίτων ὑποχρέων πρὸς ἀποζημίωσιν πρὸς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν ἐνώπιον Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 658 σ. 214. Προσεπίκλησις τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου· πότε παραδεκτή κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον, Π 18816 σ. 226.—Συμψηφισμὸς καὶ κατάσχεσις ἀποζημιώσεων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 47.— Εὔλογος ἐπὶ λύσεως συμβάσεως ἐργασίας διὰ θανάτου τοῦ ἐργοδότου, Σημ σ. 528 — Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου διὰ σπουδαῖον λόγον· ἀποζημίωσις ἐπὶ μεταβολῆς σχέσεων κατ' ἄρθρον 674 Α.Κ., Π 5694 σ. 1334 — Ἀπολυομένου πλεονάζοντος προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ΑΠ 401 σ. 1124, ΑΠ 554 σ. 1388.— Ἀπολυθέντων τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων κατ' ἄρθρον 4 ν.δ. 2510)1953· παραπομπὴ ὑπὸ τούτου εἰς ν. 2112)1920 μόνον διὰ τὸν κατὰ ποσὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 6 § 2 νόμου 3198)1955 περὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς, ΑΠ 537 σ. 1377.—Ἀπολυομένου προσωπικοῦ Δημοσίου· ἔλλειψις δικαιώματος τοῦ ἀπολυομένου δι' ἀποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν παράπτωμα, Πρωτ. Ἀθηνῶν 6576 σ. 1384.—Ἀπολυομένων ἰατρῶν νομικῶν προσώπων, ΑΠ 510 σ. 1385, Ε 85 σ. 1499, Παρατ. σ. 1500.—Νομικῶν συμβούλων ἢ δικηγόρων Ὀργανισμῶν, τελούντων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν μετακίνησίν των ἐκτὸς ἕδρας δι' ὑπηρεσίαν, Γν.Σ. σ. 760.— Μετακινουμένων δι' ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκτὸς ἕδρας παραμονῆς· ἔννοια σχετικῆς διατάξεως τοῦ Ὀργανισμοῦ, ΑΠ 333 σ. 1199.—Ἐπὶ παρανόμου πράξεως ἢ παραλείψεως ὀργάνων τοῦ Δημοσίου ἢ νομικῶν προσώπων κλπ. Βλ. λ. *Ἀδικοπραξία*. —Παράνομος ἀπόλυσις δημοσίου ὑπαλλήλου· ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν νομίμων ἀποδοχῶν καὶ ὄχι τῆς συντάξεως, εἰς ἣν θὰ ἐδικαιοῦτο, ΑΠ 55 σ. 409.

Ἀποθῆκαι. Ἡμερομίσθιον φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ., ὑπαγομένων εἰς ἁρμοδιότητα Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν κατὰ ὑ. ἀ. 59118)1950· εἰς τίνας ἀναφέρεται· ἔκτασις ἐφαρμογῆς ὑ. ἀ. 27019)1953· ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 151 σ. 552.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων καὶ ὑπαλλήλων ἀποθηκῶν, ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετούντων τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων· ἔννοια σχετικῆς διατάξεως Καταστατικοῦ Ταμείου, ΣΕ 1847 σ. 1519.

Ἀποκατάστασις. Ἔννοια τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ὅρου «ἀποκα-

τάστασις» παυθέντος ἢ ὑποβιβασθέντος ὑπαλλήλου, ΑΠ 576 σ. 28.

Ἀπολογία. Βλ. λ. *Πειθαρχία.*

Ἀπόλυσις Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. 7,8), *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 15), *Ἰατροί, Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Κατάσχεσις δικαιώματος, Ναυτικοί, Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ Πολεμισταί, Πειθαρχία, Στράτευσις, Συνδικαλιστικὰ στελέχη, Τράπεζαι, Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ἐκπαιδευτήρια ἰδιωτικά, Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός.*

Ἀποστολικὴ Διακονία.— Νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καὶ 2)1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ Γραφείων, ἀφ' ἧς ἐκηρύχθησαν ὑποχρεωτικοί, Π 10600 σ. 987.

Ἀποστρατευομένων προστασία. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ Πολεμισταί, Στράτευσις.*

Ἄπουσία. Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἀπὸ ἐργασίας· συνέπειαι, βλ. λ. *Ἀπεργία, Ἀσθένεια, Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 8), *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (Ι, Γα). Αὐθαίρετος ἀπουσία ἄνευ ἀδείας ἐργοδότου καὶ δικαίωμα ἡμερομισθίου 1ης Μαΐου, Γν Σ. σ. 237.

Ἀπόφασις. Βεβαίωσις δικαστηρίου ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι ἐμόρφωσε τὴν κρίσιν του, λαβὸν ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ προσαχθέντα καὶ ἐπικληθέντα ἔγγραφα· σύδεμία ἐντεῦθεν ἀμφιβολία περὶ λήψεως ὑπ' ὄψιν πάντων τῶν φερομένων ὡς παραλειφθέντων ἐγγράφων· ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ 560 σ. 21, ΑΠ 347 σ. 859, ΑΠ 49 σ. 1176.— Μὴ ἀναγκαία εἰδικὴ μνημόνευσις ἑνὸς ἑκάστου τῶν προσαχθέντων καὶ ἐπικληθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ΑΠ 347 σ. 859, ΑΠ 49 σ. 1176.— Ἐπιχειρήματα δικαστηρίου, πρὸς δικαιολόγησιν τῆς γνώμης του, ἀντλούμενα ἐκ τῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς κοινῆς πείρας· δὲν ἀποτελοῦν πράγματα ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐδαφίου 7 ἄρθρου 80 Πολ. Δικ., ΑΠ 404 σ. 1051.— Ἀνέλεγκτον ἐκτιμήσεως περιεχομένου, ΑΠ 192 σ. 601, ΑΠ 310 σ. 875.— Παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις, ἀνακλητή κατ' ἄρθρον 180 Πολ. Δικ., ΑΠ 3 σ. 1109.— Ἀποδοχὴ ἀποφάσεως· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀναιρέσεως· δυνατὴ ἀποδοχὴ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς δι' ἀνομοιοβαρῶν πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ περὶ τούτης σκοπός, ΑΠ 270 σ. 1262, ΑΠ 446 σ. 1271.— Ἐκκλεισις ἀποφάσεως παρὰ τοῦ νελεσιδίκως καταδικασθέντος, ἀποβλέπουσα ἐνδεχομένως εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως· δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καθ' ἑαυτὴν ἐχουσα καὶ ἀποδοχήν ἔγγραφος ἰνώπιον Ἀρείου Πάγου ἀπόδειξις περὶ ρητῆς ἀποδοχῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 446 σ. 1271.— Προσδιορισμὸς παροχῆς κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ.· διαπλαστικὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ διαγνωριστική, Π 847 σ. 671.— Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας· ἔναρξις ἰσχύος· ἀναδρομικότης· ἔκτασις δεσμεύσεως ἐξ αὐτῶν· αἰτιολογία κλπ. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας.*— Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως ἀκύρου ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως σωματείου· ἔννοια σχετικοῦ ἄρθρου 102 Α.Κ.· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἐκτελεσθείσης ἤδη τῆς ἀποφάσεως, Π 639 σ. 161. Βλ. καὶ λ. *Αἴτησις ἀκυρώσεως, Ἀναίρεσις, Ἀνέλεγκτον, Διδικασμένον, Διοικητικαὶ πράξεις — Διοίκησις, Ἐργατικοὶ διαφοραί, Ἔφεσις, Ἐκτέλεσις, Πειθαρχία, Ὑποτροφία — Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις.*

Ἀποχὴ Μισθωτοῦ ἀπὸ ἐργασίας· συνέπειαι, Βλ. λ. *Ἀπεργία, Ἀσθένεια, Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 8), *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι, Γα). — Ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τόξεων τοῦ στρατοῦ, ΝΖ σ. 1313, Π 3693 σ. 609.

Ἀποχώρησις. Μισθωτοῦ συγκαταθέσει ἐργοδότου ἢ πρὸς συνταξιοδότησιν ἀπεζημίωσις, Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. ΙΙ. ΣΤ').

Ἀργία Βλ. καὶ λ. *Ἀνάπαυσις, Ἑορταί, Κυριακή.* — Μετομεσημβρινὴ ζαχαροπλαστείων, Γν Σ. σ. 766.—Ἐκ περιτροπῆς κατ' ἄρθρον 13 ν. δ. 2961)1954, ΑΠ 443 σ. 930.

Ἄρειος Πάγος. Βλ. λ. *Ἀναίρεσις, Ἀνέλεγκτον.*

Ἁρμοδιότης. Ὑπαγωγή, κατ' ἄρθρον 126 Εἰσ. νόμου Α.Κ., ἀλλοδαπῶν εἰς δικαιοδοσίαν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων· ἐργατικὴ διαδικασία· δωσιδικεῖο κατοικίας ἐναγομένου ἐργοδότου ἢ τοῦ τόπου παροχῆς τῆς ἐργασίας ἢ τοῦ ἐμπορικοῦ συναλλάγματος· ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 25 Α.Κ. τοῦ ἁρμόζοντος δικαίου, Π 16967 σ. 1317.—Διεθνὴς δικαιοδοσία ἐπὶ συμβάσεως ναυτολογήσεως· ἀσθένεια ναυτικοῦ καὶ λύσις τῆς συμβάσεως ἕνεκα ταύτης· θεμελίωσις διεθνοῦς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου ἀσθενείας· ἔννοια ἄρθρου 66 παράγραφος 1 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, Π 4606 σ. 1061.—Ἐσφαλμένη κήρυξις ἀναρμοδιότητος· ἀναίρεσις κατ' ἄρθρον 807 § 4 Πολ. Δικ., ΑΠ 641 σ. 1460.—Προέδρου Πρωτοδικῶν ἐπὶ αἰτήσεως ἀναστολῆς προσβληθείσης ὡς ἀκύρου ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως σωματείου, Π 639 σ. 161.—Εἰσαγγελικῶν Ἀρχῶν· οὐχὶ καὶ ὅπως δίδουν πρὸς τὰς Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας ἐντολὴν ἐνεργείας ἐπὶ θεμάτων ἐφαρμογῆς τῶν ἐργατικῶν νόμων, Γν. Σ. σ. 299.—Διαφοραὶ ὑπαγόμεναι εἰς διαδικασίαν ν. ΓΩΟΔ'. Βλ. λ. *Ἐργατικαὶ διαφοραί.*—Ἀγωγὴ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, λόγῳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας, περὶ ἀποζημιώσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον, κατ' ἐπιλογὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 ν. 551)1915 ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 10353 σ. 990, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 989.— Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ τῆς κατ' ἐπιλογὴν τοῦ δικαιούχου μισθωτοῦ ἢ τῶν ἀντ' αὐτοῦ δικαιουμένων προσώπων, κατὰ τὸ ἄρθρον 16 ν. 551)1915, ἀσκουμένης ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως του κατὰ τὰ ἄρθρα 298, 299, 914, 922, 929, 930 καὶ 932 Α.Κ. ἕνεκα ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος λόγῳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας,

Π 4973 σ. 1116, Π 9 σ. 1251.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεως μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 299, καὶ 932 Α.Κ. χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 641 σ. 1460, Εἰσαγ. σ. 611, Π 770 σ. 613, Σημ. σ. 784, Π 10353 σ. 990, Π 13305 σ. 1183, ΑΠ 643 σ. 1492—Ἀξίωσις οἰκογενείας μισθωτοῦ περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ ψυχικὴν ὀδύνην κατ' ἄρθρα 299 καὶ 932 Α.Κ. ἐπὶ θανάτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἐκδίκασις καὶ ταύτης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 17 σ. 611, Εἰσαγ. σ. 611, Σημ. σ. 784, Π 4973 σ. 1116, Π 11 σ. 1181.—Contra: Δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἡ ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ θανάτου τούτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Π 119 σ. 612, Π 770 σ. 613, Π 1567 σ. 613, Π 4955 σ. 1058.—Κήρυξις ἀναρμοδιότητος· παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον κατ' ἄρθρον 25 § 2 Πολ. Δικ., Π 17 σ. 611.—Παραπομπή, κατ' ἄρθρον 25 § 2 Πολ. Δικ., ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης ἀγωγῆς εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἀγωγῆς ἐργατικῆς διαδικασίας, Π 119 σ. 612, Π 4955 σ. 1057, πρβλ. Π 770 σ. 613.—Ἀγωγὴ ἐριδομένη ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἐκδίκασις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· κρίσις περὶ μὴ ὑπάρξεως τοιαύτης συμβάσεως· ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ κήρυξις ἀναρμοδιότητος καὶ παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον κατ' ἄρθρον 25 § 2 Πολ.Δικ., ΑΠ 555 σ. 1374, ΑΠ 58 σ. 419, ΑΠ 383 σ. 996.—Ἀγωγὴ ἐριδομένη ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· κρίσις περὶ ὑπάρξεως σχέσεως δημοσίου δικαίου· ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς καὶ ὄχι παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον κατ' ἄρθρον 25 Πολ. Δικ., ΑΠ 150 σ. 605.—Συνεκδίκασις, ὡς συναφῶν, ἀντιθέτων αἰτήσεων ἀναιρέσεως, στρεφομένων κατὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων, ΑΠ 3 σ. 1109, ΑΠ 336 σ. 805.—Συνεκδίκασις παρεμβάσεως τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου καὶ ἀγωγῆς, λόγῳ συναφείας, Π 9 σ. 1251.—Ἐπὶ διαφορῶν στρατευομένων μισθωτῶν, ΑΠ 534 σ. 1375, Σημ. σ. 1360.—Δικαιοδοσία τακτικῶν δικαστηρίων πρὸς ἔλεγχον παρεμπιπτόντως διοικητικῶν πράξεων· ἔκτασις, Π 4075 σ. 98, Εἰσαγ. σ. 425, Π 3827 σ. 476, ΑΠ 187 σ. 632, ΑΠ 202 σ. 753, ΝΖ σ. 789, 826, ΑΠ 680 σ. 1465.—Ἔλεγχος ὑπὸ πολιτικῶν Δικαστηρίων ἀνακλητικῆς περὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν πράξεως, Π 4075 σ. 98.—Κρίσις περὶ τῆς νομιμότητος τοποθετήσεως πολεμιστοῦ (ἄρθρ. 1 ν. 1836) 1951· δὲν ἀνήκει εἰς τὴν διοίκησιν κατ' ἀποκλεισμὸν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων φέρονται ἀξιώσεις ἐκ τοῦ νόμου τούτου, ΑΠ 122 σ. 469.—Πειθαρχικαὶ ποιναὶ κατὰ Γενικὸν Κανονισμὸν Προσωπικοῦ Σιδηροδρόμων· δικαστικὸς ἔλεγχος, Π 3327 σ. 476.—Κανονισμοὶ ἐργασίας· πειθαρχικαὶ ποιναὶ καὶ δικαίωμα ἐφέσεως κατ' αὐτῶν· ἀνάθεσις κρίσεως εἰς Τμῆμα κανονισμῶν ἐργασίας κατὰ ν.δ. 3789/1957· συνταγματικότης, ΑΠ 395 σ. 920.—Ἀνεπίτρεπτος οὐσιαστικὸς ἔλεγχος παρὰ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων ὑπαλλήλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦντος διοίκησιν, ἐνεργήσαντος νομίμως ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων, ΑΠ 187 σ. 632.—Ἔλεγχος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων ὀργάνων Ι.Κ.Α.· ἔκτασις, ΑΠ 187 σ. 632, ΑΠ 202 σ. 753, ΑΠ 680 σ. 1465, Παρατ. σ. 789.—Ἀνέλεγκτον ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως ὀργάνων Ι.Κ.Α. κατὰ κανονισμὸν περὶ τῆς ἐν δεδομένῃ περιπτώσει συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς· δικαίωμα τούτων ὅπως, δικάζοντα διὰ κατ' ἄρθρον 1 Πολ. Δικονομίας ἀναγνώρισιν καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ δι' ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων τούτων προσβαλλομένου δικαιώματος τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐλέγχωσι τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος αὐτῶν, εἰς περίπτωσιν δὲ μὴ νομιμότητος αὐτῶν ἐρευνήσωσι καὶ δι' ἀποδείξεως πεισθῶσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ νόμον προϋποθέσεων τοῦ δικαιώματος· κρίσις Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. καὶ Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ΑΠ 202 σ. 753, ΑΠ 681 σ. 1465.—Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων ἡ κρίσις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου ταῦ Ι.Κ.Α., πρακειμένης περιπτώσεως ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ὑφ' ἃ ἔλαβε χώραν βίαιον συμβάν, ὡς ἀναγομένη ἁπλῶς εἰς πράγματα· ἀνάγεται ὅμως εἰς νομικὸν ζήτημα (νομικὴ ἔννοια) ὡς πρὸς τὸ ἂν τὸ ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ λαβὸν χώραν βίαιον συμβὰν δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης, ΑΠ 681 σ. 1465.—Ἁρμοδιότης τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως ὀργάνου ταῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως, ΑΠ 310 σ. 1069.—Ἁρμοδιότης Διευθυντοῦ Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α.· ἔλεγχος ἀποφάσεων αὐτῶν ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων, ΑΠ 680 σ. 1465.—Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α.· ἁρμοδιότης τούτου, κατὰ Κανονισμὸν Ἀσφαλιστικῆς Ἁρμοδιότητος, ἵνα ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων, αἵτινες ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον, πλὴν ἄλλων, τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ τὸν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμὸν προσώπων ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας· ἁρμοδιότης συνεπῶς καὶ ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ αἰτήσεως ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀναρμοδίας οὔσης τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1293 σ. 1066.—Ὑποχρεώσεις Δικαστηρίων, ὅπως ἐξετάζωσι μόνον ἂν ἕκαστον νομοθέτημα φέρῃ τὰ ἐξωτερικὰ τυπικὰ στοιχεῖα τοῦ νόμου, ὡς καθορίζει ταῦτα τὸ Σύνταγμα· ἔλλειψις δικαιώματος ἐλέγχου ἐφαρμογῆς διατάξεων ἄρθρου 57 Συντάγματος, ἀναφερομένου εἰς τὴν ἐσωτερικὴν δικονομίαν τῆς Βουλῆς, Π 1225 σ. 1139.—Ὁρισμοὶ ἄρθρου 57 § 8 Συντάγματος· ἔλλειψις δικαιοδοσίας τακτικῶν δικαστηρίων πρὸς κρί-

σιν ἂν ὡρισμένη διάταξις νόμου συνδέηται ἀμέσως ἢ εὐ πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἢ περὶ τῆς ἐν ἀπουσίᾳ ἢ διακοπῇ τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς συνδρομῆς ἐπειγούσης ἀνάγκης ἐκδόσεως νομοθετικοῦ διατάγματος πρὸς ρύθμισιν θέματός τινος, ΑΠ Ὀλ. 69 σ. 403.— Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας· ἔκτασις, Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*.— Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς καθορισμὸν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον δύνανται κατὰ τὴν κρίσιν του νὰ φέρουν τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τῶν προσλαμβανομένων· ἀνέλεγκτος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων ἡ κρίσις τοῦ Ὑπουργοῦ περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ ὑποχρέου, ΑΠ 356 σ. 800.— Ὑπουργῶν δι' ἐγκρίσιν κανονισμῶν ἐργασίας ν. δ. 3789 1957 καὶ προϊσχύοντες αὐτοῦ κατ' εἰδικούς νόμους κανονισμοί, ΣΕ 2227 σ. 18.— Ὑπουργῶν πρὸς τροποποίησιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως· εἰδικὴ αἰτιολογία, ΣΕ 286 σ. 345, ΣΕ 449 σ. 426, ΣΕ 1806 σ. 1442.— Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπὶ ἀμφισβητήσεων ὑποχρέων πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Συλλουργικῶν Ἐργασιῶν· ἔκτασις, ΣΕ 209 σ. 434.—Ὑπουργοῦ Ἐργασίας δι' ἐπίλυσιν ἀμφισβητήσεων ἐπὶ διαδοχικῆς ὑπαγωγῆς εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, ΣΕ 301 σ. 435, ΣΕ 553 σ. 627.— Ἔλλειψις δικαιώματος Ὑπουργοῦ, ἅπαξ ἐπιλύσαντος ὡρισμένην ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν Ταμείου συγκεκριμένης τινὸς περιπτώσεως, πρὸς ἐπάνοδον καὶ ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης ὑπὸ διάφορον ἑρμηνείαν τοῦ νόμου ἢ διάφορον ἐκτίμησιν τῶν αὐτῶν πραγματικῶν περιστάσεων, δυναμένου μόνον τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ ἐπιληφθῇ διὰ τὸ μέλλον νέας ἀμφισβητήσεως ἀνακυψάσης ἐκ τῆς μεταβολῆς συνθηκῶν, ΣΕ 553 σ. 627.— Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐπὶ ἀμφισβητήσεων περὶ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἐπικουρικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΣΕ 195 σ. 504.— Διοικητικῶν ὀργάνων ἐπὶ ἀμφισβητήσεων ἢ ἀντιρρήσεων κατὰ ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως· γνωστοποίησις τῆς αἰτήσεως ταύτων ὑπὸ τοῦ διοικ. ὀργάνου εἰς τὸν ἐκ τούτων θιγόμενον, ΣΕ 219 σ. 433.—Κρίσις δικαστηρίου περὶ τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλου τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος διὰ χορήγησιν προσαυξήσεως μισθοῦ, μὴ κρίνοντος περὶ αὐτῆς τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, ΑΠ 208 σ. 619.— Ἔλεγχος ὑπὸ Δικαστοῦ δικαίας κρίσεως συμβαλλομένου ἢ τρίτου κατ' ἄρθρον 371 ΑΚ· ἔλεγχος κρίσεως Διοικητοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος περὶ μὴ χορηγήσεως ἐπιδόματος εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, ΑΠ 358 σ. 1258.— Κατάταξις προσωπικοῦ κατὰ γενικὸν κανονισμὸν προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· προαγωγαὶ προσωπικοῦ· κρίσις Δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 ΑΚ δι' ὑποκαταστάσεως ἐν τούτῳ τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουβουλίου, μὴ ὑποκειμένης τῆς κρίσεως τοῦ Δικαστοῦ εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Α.Π., ΑΠ 248 σ. 814.— Ἁρμόδιος πρὸς διορισμὸν ὀργάνου, ὅπερ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου θὰ συνομολογήσῃ εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ του προσωπικοῦ· ἁρμόδιος πρὸς διορισμὸν ἐκπροσώπου τοῦ Δημοσίου ὡς μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας πρὸς ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ του προσωπικοῦ, Γν.Σ. σ. 638.— Ἐὰν ὁ ἐτήσιος τακτικὸς διαχειριστικὸς καὶ λογιστικὸς ἔλεγχος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων ὑπάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν ἢ ἀνάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Γν.Σ. σ. 825.— Εἰδικῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ ἡλικίας, ΣΕ 1458 σ. 1263.

Ἀρτεργάται — **Ἀρτοποιεῖα**. Διοικητικὸν μέτρον ἢ δι' ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν ἀναστολὴ τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων τοῦ ἀρτεργάτου ἐπ' ἀόριστον καὶ ἐφ' ὅσον χρονικὸν διάστημα αὐτὸς δὲν ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἀρτεργατικὸν ἐπάγγελμα· δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τούτου προηγουμένη κλήσις πρὸς ἀπολογίαν· οὐσιαστικὴ ἐκτίμησις περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου, ΣΕ 2150 σ. 30.— Διαδικασία ἐκδόσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἀρτεργατῶν· γνωστοποίησις ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου ἀμφισβητήσεων ἢ ἀντιρρήσεων, ἀσκουμένων παρὰ τρίτων κατὰ ἐκτελεστῆς πράξεως τῆς Διοικήσεως εἰς τὸν ἐκ τούτων θιγόμενον, ΣΕ 219 σ. 433.—Ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια ἀρτεργατῶν· ἀναστολὴ χορηγήσεως αὐτῶν· ἔλλειψις διατάξεως νόμου, παρεχούσης εἰς Ὑπουργὸν Ἐργασίας τὴν ἐξουσίαν, ὅπως ἀναστέλλῃ τὴν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου χορήγησιν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων καὶ σημειωμάτων ἐργασίας εἰς ἀρτεργάτας καὶ σιμιτεργάτας, ΣΕ 884 σ. 937.— Ἀποδοχαὶ ἀρτεργατῶν, Ἔγγρ. σ. 441.—Ὧραι ἐργασίας εἰς ἀρτοποιεῖα καὶ ποιναὶ κυρώσεις ἐπὶ παραβάσεως αὐτῶν· ἰσχὺς ἄρθρου 12 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 20023) 1954 περὶ κανονισμοῦ τῶν ὡρῶν ἐργασίας ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις, Γν.Σ. σ. 1526.

Ἄρτου ἐπίδομα. Ἀνώμαλα· συμψηφισμὸς ἐπιδόματος ἄρτου εἰς αὐξήσεις ἀποδοχῶν καὶ ἀκυρότης Π.Υ.Σ. περὶ τοῦ ἐπιδόματος τούτου, Σημ. σ. 1104.

Ἀρχαί. Βλ. καὶ λ. *Διοικητικαὶ πράξεις · Διοίκησις*.—Διατυπὴ Ἀρχῆς ὡς περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας διὰ τὸν ἐργοδότην· προϋπόθεσις· πταῖσμα ἐργοδότου, Π 6702 σ. 105.—Ἔγγραφοι ἄδειαι Ἀρχῆς περὶ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, Π 2113 σ. 1239.—Ἁρμοδιότης Εἰσαγγελικῶν Ἀρχῶν, Γν.Σ. σ. 299.

Ἀρχιθερμαστοί. Βλ. λ. *Θερμασταί*.

Ἀρχιτεχνίτης. Ἐπὶ κεφαλῆς ἐμάδος ἐργατοτεχνιτῶν· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας ὡς κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματικῆς, ΑΠ 180 σ. 617.

Ἀσβεστοποιεῖα. Ἀσβεστοκαμίνων ἐπιχειρήσεων

άσβεστοποιίας· ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν, ΣΕ 1625 σ. 1138.

Ἀσθένεια. Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ ἀσθενείας· συνέπειαι· τύχη συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγραφος Ι. Γα).—Ἀσθένεια μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα μισθοῦ· ἄρθρα 657, 658 Α.Κ. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγραφος 8). —Ὀφειλὴ ἀποδοχῶν ἡμερῶν ἀσθενείας κατ' ἄρθρα 657, 658 Α. Κ. εἰς ἀσθενήσαντα ἐργάτην, ὑπηρετοῦντα εἰς στρατιωτικὴν μονάδα ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐργαζόμενον εἰς τόπον, ἔνθα δὲν ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., Γν.Σ. σ. 762.—Παροχαὶ Ι.Κ.Α. δι' ἀσθένειαν. Βλ. λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις***. —Νόσος ὡς ἐργατικὸν ἀτύχημα· ἀναπηρία· παροχαὶ Ι.Κ.Α., Ταμείων. Βλ. λ. ***Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα***. —Ναυτικῶν· συνέπειαι. Βλ. λ. ***Ναυτικοί***.—Μὴ ὑπολογισμὸς χρόνου ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν εἶναι βραχεῖα, διὰ τὸ δικαίωμα ἀδείας, Π 20776 σ. 160. — Ἀσθένεια μισθωτοῦ καὶ ἡμερομίσθιον 1ης Μαΐου, Γν.Σ. σ. 237. — Ὡς λόγος ἀνωτέρας βίας· ἀναστολὴ προθεσμίας ἀναγγελίας ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς Ι.Κ.Α., ΣΕ 154 σ. 354. — Ἡμέραι ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας λόγῳ νόσου καὶ πλασματικαὶ ἡμέραι ἐργασίας κατ' ἄρθρον 8 § 2 ἀ. ν. 1846)1951, ΣΕ 2224 σ. 114.—Δικαίωμα ἐπιδοτήσεως παρὰ Ι.Κ.Α. δι' ἀσθένειαν, ἐφ' ὅσον αὐτὴ διήρκεσε πλέον τριῶν τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν μισθοῦ ἐπὶ ἀσθενείας οὐχὶ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, Π 3154 σ. 280.— Ἐφαρμογὴ παραγράφων 4 καὶ 5 ἄρθρου 2 Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. εἰς περιπτώσεις ἀσθενείας, ἀτυχήματος, κλπ. Ἔγκ. σ. 508.— Ἀντίτιμον τροφῆς ἐξερχομένων ἐκ σανατορίου ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. φυματικῶν· ἀρθρὴ ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7 παρ. 1 ν.δ. 3762)1957· αὔξησις τοῦ παρεχομένου εἰς τὴν περίπτωσιν ἐπιδόματος τροφῆς εἰς ποσὸν ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.· μὴ ἀναδρομικότης, ΣΕ 199 σ. 501.— Ἔννοια Ὀργανισμῶν ἀσφαλίσεως ἀσθενείας· χαρακτὴρ Λογαριασμοῦ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως ἠσφαλισμένων εἰς Τ.Ε.Β.Ε, Γν.Σ. σ. 1008. — Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις μισθωτῶν· δικαίωμα ἀσθενούντων· δικαίωμα νοσηλευτικῶν καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων, ἀσθενούντων καὶ παραμενόντων ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐπὶ 1—3 ἡμέρας, καὶ ἐπὶ τῆς ἡμερησίας ἀναπαύσεως (ρεπὸ) κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἀπέσχον τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἀσθενείας, Γν.Σ. σ. 1528 — Σύγχρονος ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ὀργανισμούς Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας, Ἔγκ. σ. 1140.

Ἀστυνομία. Ἡμερομίσθιον φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ., ὑπαγομένων εἰς ἁρμοδιότητα Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν κατὰ τὴν ὑ. ἀ. 59118) 1950· εἰς τίνας ἀναφέρεται, ΑΠ 151 σ. 552.—

Ἀσφάλεια—Ὑγιεινή. Βλ. λ. ***Ἄδεια μισθωτῶν, Ἀνάπαυσις, Βιβλιάρια, Ἑορταί, Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κανονισμοί, Κυριακή, Ὑπερωρίαι, Ὧραι ἐργασίας***.

Ἀσφάλισις. Βλ. καὶ λ. ***Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Ἀσφάλισις, Διανεμητικὸς Λογαριασμός, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα***. Ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις εἰς τὸ δίκαιον κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ΝΖ σ. 1041.— Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία· κοινωνικὴ ἀσφάλισις, Μελ. σ. 1169.—Κοινωνικὴ ἀσφάλισις, Σημ. σ. 1296.— Ἀναζήτησις μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου ἀχρεωστήτως, ἀλλὰ καλοπίστως ληφθεισῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν· ἀντίθετος πρὸς ἀρχὰς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως, ΣΕ 148 σ. 359, ΣΕ 1594 σ. 1267.— Ἀναδρομικὴ ἀναζήτησις ὑπὸ Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως ληφθέντος ποσοῦ, ὡς προσαυξήσεως συντάξεως, μὴ δηλωθέντος τοῦ θανάτου τῆς συζύγου ἐκ κακῆς πίστεως τοῦ συνταξιούχου, ΣΕ 694 σ. 689.

Ἀτυχήματα. Βλ. λ. ***Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα***.

Αὐξήσεις. Βλ. λ. ***Ἀναπροσαρμογή, Ἀποδοχαί, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις***.

Αὐτεπάγγελτος ἔρευνα. Προθεσμίας, ὡς ἀφορώσης τὴν δημοσίαν τάξιν, Π 18816 σ. 226, Π 465 σ. 415, ΑΠ 336 σ. 805 — Τοῦ ἀπαραδέκτου λόγῳ παραμόσεως ἄρθρου 13 Πολ. Δικ., ἤτοι τῶν δύο βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας, Π 18816 σ. 226.—Τοῦ ἀπαραδέκτου προσεπικλήσεως, τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ὑποβαλλομένης καὶ ἐχούσης αἴτημα καταδίκης τοῦ προσεπικαλουμένου εἰς ἀποζημίωσιν, Π 18816 σ. 226.— Τοῦ ἐκ τῶν ἄρθρων 158 § 1 καὶ 160 Πολ. Δικ. ἀπαραδέκτου νέων ἰσχυρισμῶν, Π 465 σ. 415, Π 336 σ. 805.— Τοῦ ἀπαραδέκτου ἐκ μὴ τηρήσεως τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 6 § 1 ν. 3198) 1955, Π 3827 σ. 480. — Τοῦ ἀπαραδέκτου ἰσχυρισμοῦ, προτεινομένου τὸ πρῶτον ἐνώπιον Ἐφετείου περὶ προκλήσεως ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου, μεταβάλλοντος τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, Π 4766 σ. 745.— Ἀκυρότητος συμβάσεως περὶ ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, ἀπαγορευομένης, Π 467 σ. 349, Π 465 σ. 415.— Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 281 Α.Κ. καὶ ἐπὶ δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ὑπὸ δικαστοῦ, Π Ἐφ. 105 σ. 673, πρβλ. Π Πρωτ. Ἀθην. 178 σ. 674, Παρατ. σ. 676.— Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἀνεκκλήτου ἀποφάσεως;.— ΑΠ 310 σ. 1069.— Αὐτεπάγγελτος ἐνέργεια Ι.Κ.Α διὰ τὴν προσαύξησιν ἀπονεμηθείσης ἤδη συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐν μὴ συνδρομῇ νέων περιστατικῶν, μὴ προκυπτόντων ἐκ τοῦ φακέλου τοῦ συνταξιούχου ἢ ἠσφαλισμένου, ΑΠ 445 σ. 1005.

Αὐτοκίνητα. ***Ι. Λειτουργεῖα. Κ.Τ.Ε.Λ., Ο.Α.Σ.Θ.*** Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα ἐφιδρικῶν ὁδηγῶν εἰσπρακτόρων, σταθμαρχῶν καὶ ἐλεγκτῶν

Κ.Τ.Ε.Λ. άστικῶν γραμμῶν, Ἔγκ. σ. 43.—Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα εἰς σταθμάρχας καὶ ὁδηγοὺς λεωφορείων ὑπεραστικῶν γραμμῶν, Ἔγγρ. σ. 119.—Κατοβολὴ ἐπιδόματος ἐκ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων Μισθωτῶν εἰς τινας μισθωτοὺς Κ.Τ.Ε.Λ. περιοχῆς Ἀθηνῶν. Ἔγγρ σ. 369.—Χαρακτὴρ Κ.Τ.Ε.Λ.· δικαίωμα μισθωτῶν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ηὐξημένης, κατ' ἄρθρον 2 § 1 ἐδάφιον γ' ά. ν. 539)1945, ἀδείας ἐπιχειρήσεως κοινῆς ὠφελείας· ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 3 νόμου 3755)1957 διὰ χορήγησιν ὑπ' ἔλαττον τῆς νομίμου ἀδείας, τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. τελοῦντος ἐν ὑπαιτιότητι, Π 2076 σ. 160.—Ἀξίωσις ὁδηγοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου Κ.Τ.Ε.Λ. πρὸς λῆψιν τῆς διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας ηὐξημένης ἀδείας τοῦ ά. ν. 539)1945· ὑποχρέωσις προσφυγῆς εἰς τὴν τοῦ ά. ν. 539)1945 ἁρμοδίαν Ἐπιτροπήν· ἔλλειψις πάντως ὑπαιτιότητος τοῦ ἐργοδότου διὰ τὴν πληρωμὴν ἀποζημιώσεως (προσαυξήσεως 100 ο)ο) διὰ μὴ χορήγησιν ηὐξημένης ἀδείας· ἔρεισμα ἀξιώσεως εἰς διατάξεις περὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 236 σ. 549.—Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ ὑπεραστικῶν καὶ ἀστικῶν συγκοινωνιῶν, Ἐπ. Ἐνδ. σ. 575. —Χρονικὰ ὅρια ἡμερησίας ἐργασίας (κανονικῆς καὶ ὑπερωρίας) προσωπικοῦ κινήσεως ὑπεραστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων, Γν. Σ. σ. 299. —Ἔνταξις εἰσπρακτόρων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ.· ἔννοια ἄρθρου 17 ν. δ 3990)1959· παῦσις μετὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἰσχυούσης ἐξαρτήσεως τῶν εἰς τὰ Κ.Τ.Ε.Λ ἐπὶ ἑξάμηνον τοὐλάχιστον ὑπηρετούντων εἰσπρακτόρων τῶν εἰς αὐτὰ ἐντεταγμένων λεωφορείων ἐκ τῶν Ἰδιοκτητῶν αὐτῶν, ἀπατελούντων τοῦ λοιποῦ προσωπικὸν τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐντάσσονται δι' ἀποφάσεως Ἐπιτροπῆς· ἔλλειψις ποθητικῆς νομιμοποιήσεως κατὰ ἰδιοκτήτου τοῦ λεωφορείου αὐτοκινήτου· ὑποχρέωσις τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., Π 1303 σ. 548.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 17 ν.δ. 3990) 1959 περὶ ὁδηγῶν καὶ εἰσπρακτόρων λεωφορείων αὐτοκινήτων· τὶς ἐργοδότης αὐτῶν· προστασία νόμου 3514)1928, Πρδρ. 852 σ. 545.—Πρόσληψις εἰσπράκτορος λεωφορείου κατὰ τὰς προϊσχυούσας διατάξεις τοῦ ν. 2119)1952 καὶ β. δ. 25 5)6.8.1956 περὶ ἐκδόσεως Κανονισμοῦ προσωπικοῦ Κ.Τ.Ε.Λ.· ἐργοδότης αὐτοῦ ὁ Ἰδιοκτήτης ἑκάστου ἐντεταγμένου εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. λεωφορείου, εἰς ὃ ἐργάζεται· ἀξίωσις παρ' ἑκάστου τούτων τῆς ἀντιμισθίας καὶ λοιπῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποδοχῶν, ἀναλόγως τῆς προσφερομένης πρὸς ἕκαστον ἐργασίας· σύμμετρος ἐνοχή, ΑΠ 290 σ. 744.—Ἔνταξις εἰσπρακτόρων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ νόμος 3514)1928 ἐὰν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 3514)1928 ἐπὶ στρατευθέντος εἰσπράκτορος Κ.Τ.Ε.Λ. κριθέντος συμφώνως τῷ ν. 3990)1959 ὡς μὴ ἐκτάκτου, Γν. Σ σ. 1345. —Σύνδεσις ἐργοδότου καὶ τοποθετηθέντος παρ' αὐτῷ πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ δι' ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπερωριακὴ ἐργασία εἰσπράκτορος λεωφορείου· τοποθέτησις πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ κατ' ά. ν. 1836)1951 καὶ χρησιμοποίησις ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ· δικαίωμα εἰσπράκτορος λεωφορείου, παρασχεθείσης ἐργασίας ἐκτὸς ἕδρας, εἰς ἀποζημίωσιν κατὰ διαιτητικὴν ἀπόφασιν, Π 267 σ. 1186.—Πρόσκλησις μισθωτοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. πρὸς παροχὴν ἐργασίας μεθ' ὑπερημερίαν τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ., λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως· συνέπειαι, ΑΠ 458 σ. 983.—Κατάστασις προσωπικοῦ κατὰ Κανονισμὸν Ὀργανισμοῦ Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης· σύνδεσις προσωπικοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἢ ἐμμίσθου ἐντολῆς, μονιμοποίησις αὐτοῦ καὶ λύσις σχέσεως, ΑΠ 102 σ. 560.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ἐλευθέρων φορτοεκφορτωτῶν εἰς πρακτορεῖον λεωφορείων· προϋποθέσεις χαρακτηρισμοῦ ἐργασίας ὡς ἐξηρτημένης, ΑΠ 381 σ. 912.—Παραλαβὴ καὶ συνόδευσις ἐπὶ λεωφορείου μαθητῶν ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, προμήθεια τροφίμων κλπ.· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας ὡς σωματικῆς καὶ συνεπῶς τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἐργάτου, Π 2383 σ. 1245.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν καὶ ἐπιδότησις συνιδιοκτητῶν λεωφορείων, Ἔγγρ. σ. 847. —Ἀπόλυσις πλειονάζοντος προσωπικοῦ Η.Ε.Μ.· σύγκρισις φύλλων ποιότητος πρὸ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀρχαιοτέρων διὰ τὴν ἀπόλυσιν μόνον τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμὸν τῆς Η.Ε.Μ. μονίμου προσωπικοῦ της δυνατὴ ἀπόλυσις δι' ἐγγράφου καταγγελίας καὶ καταβολὴ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ καταργηθέντα (θερμικὰ) λεωφορεῖα, ΑΠ 554 σ. 1388.

2. *Ἀγοραῖα (Ταξί).* Σχέσις ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου· φύσις σχέσεως· ἀσφάλισις· ὧραι ἐργασίας· μισθός· ἐφαρμογὴ ὑ. ά. 8900)1946 καὶ 18310)1946 δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς ἢ νυκτερινήν· ἐφαρμογὴ ν. 3)98)1955, ΝΖ σ. 767.—Τεκμάρτα ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α. ὁδηγῶν, Ἔγκ. σ. 165.

3. *Φορτηγά.* Ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις ὁδηγῶν· ὁμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας Ἰδιωτικοῦ δικαίου ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, Γν.Σ. 8 σ. 174—Ἀποζημίωσις ὁδηγῶν διὰ διανυκτέρευσιν ἐκτὸς ἕδρας· προϋποθέσεις δικαιώματος, Π 512 σ. 606.—Δικαίωμα ἀποζημιώσεως μισθωτῶν δι' ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν· προϋποθέσεις· παροχὴ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἀποζημιώσεις· περίπτωσις ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, Π 2089)1963 σ. 679.—Βοηθοὶ· ἀποζημίωσις ὑπαλλήλου ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως, ΝΖ σ. 593.—Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τῶν περὶ ἐργασίας κατ' ἐναλλαγὴν διατάξεων, Π 2225 σ. 678.—Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ὁσάκις τὸ προσωπικὸν ἐργάζεται κατ' ἐναλλαγήν· δυνατὴ ἐκτέλεσις ὑπὸ μισθωτοῦ παραλλήλως πλειόνων τῆς μιᾶς ὑπηρεσιῶν· παροχὴ ἐργασίας ὁδηγήσεως αὐτοκινήτου, μεταφορᾶς καυσίμου καὶ συγχρόνως ἀνεφοδιασμοῦ ἀεροσκαφῶν, ΑΠ 340 σ. 806. — Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων· ἔννοια σταθμοῦ αὐτοκινήτων (πιάτσας)· χρόνος ἐργασίας

και χράνος άναμονής· δικαίωμα άδείας μισθωτῶν κατ' ά. ν. 539)1945, ΑΠ 232 σ. 736.

4. *Ἐπιβατηγὰ ἰδιωτικῆς χρήσεως*. Ἐὰν δικαιοῦνται κατ' ἔτος ἄδειας μετ' ἀποδοχῶν α) οἱ οἰκιακοὶ ὁδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ β) οἱ ὁδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 666 ΑΚ ἢ τῶν τοιούτων τοῦ ά.ν. 539)1945, Γν.Σ. σ. 758.

5. *Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα*. Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν· Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

6. *Διάφορα*. Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατὰ ν.δ. 2655)1953· ἔννοια κυρίου ἐπαγγέλματος· περίπτωσις αὐτοκινητιστοῦ, ἐργαζομένου καὶ ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, Π 328 σ. 228.

Αὐτοκτονία. Κρίσις Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπονομῆς συντάξεως Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου ὅτι ἡ ἐξαφάνισις ἐν πλῷ ἠσφαλισμένου, ὑπηρετοῦντος ὡς ναύτου ἐπὶ πλοίου ὑπὸ ξένην σημαίαν, συμβεβλημένου ὅμως μετὰ τοῦ Ν.Α.Τ., ὠφείλετο οὐχὶ εἰς τυχαῖον γεγονός, ἀλλ' εἰς αὐτοκτονίαν· ἀκύρωσις ἀποφάσεως αὐτῆς, μὴ προβάσης, ὡς ἔδει, εἰς περαιτέρω ἔρευναν περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα προεκάλεσαν τὴν τοιαύτην ψυχικὴν κατάστασιν καὶ εἰδικώτερον ἂν αὐτὴ ἦτο ἀπότοκος τῶν συνθηκῶν ἐργασίας τούτου, ΣΕ 1638 σ. 235.

Αὐτόνομος Σταφιδικὸς Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί*.

Αὐτοτελῶς ἐργαζόμενοι. Τρόπος ἀσφαλίσεως εἰς Ι.Κ.Α.· Πανελλήνιοι Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοί, Ἔγκ. σ. 697.

Ἀχθοφόροι. Βλ. καὶ λ. *Φορτοεκφορτωταί*. Σιδηροδρομικῶν σταθμῶν· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Ἀχρεώστητον. Βλ. λ. *Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός*.

Β

Βαφεῖα. Καθορισμὸς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 18)1958 ἀποφάσεως ΔΔΔΔ Ἀθηνῶν κατὰ ἐνιαῖον τρόπον τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς τυπογραφεῖα, καθαριστήρια, λευκαντήρια καὶ σιδηρωτήρια τῆς χώρας· λόγος ὁμοιομόρφου αὐτῆς ρυθμίσεως· ἐφαρμογὴ ἐπὶ αὐτοτελοῦς ἐπιχειρήσεως βαφείων, πλυντηρίων, φινιριστηρίων κλπ., ἐχούσης ὡς ἔργον τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ βελτίωσιν προϊόντων κλωστοϋφαντουργίας, ΑΠ 542 σ. 1387.

Βεβαιώσεις ἔνορκοι. Ἐνώπιον συμβολαιογράφου· λῆψις ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 180 σ. 617, Σημ σ. 618.

Βενζίνης πρατήρια. Ἐργασία εἰς πρατήρια ὑγραερίων· ἂν τὰ πρατήρια ὑγραερίων (πετρογκάζ) ἐξομοιοῦνται πρὸς πρατήρια βενζίνης καὶ δύνανται νὰ λειτουργῶσι συνεχῶς καθ' ἑκάστην, ὡς καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, Γν.Σ. σ. 765.

Βία. Διαταγὴ Ἀρχῆς· περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας, ἐφ' ὅσον ἡ πρὸς αὐτὴν συμμόρφωσις εἶναι ἀναπότρεπτος· οὐχὶ καὶ ὅταν αὐτὴ ὀφείληται εἰς πταῖσμα τοῦ ἰδίου ἐργοδότου, ὅστις θὰ ἠδύνατο, καταβάλλων ἄκραν ἐπιμέλειαν καὶ σύνεσιν, νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς· διακοπὴ λειτουργίας λατομείου κατόπιν ἀποφάσεως Νομαρχίας ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐπιχειρηματίου, μὴ ἐπιμεληθέντος διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀκίνδυνον λειτουργίαν τοῦ λατομείου· δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν μισθοῦ κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ., Π 6702 σ. 105.— Ἀδυναμία ἐργοδότου πρὸς ἀποδοχὴν ὑπηρεσιῶν ἐκ λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν· ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοῦ, ΑΠ 138 σ. 489, Εἰσαγ. σ. 489, ΑΠ σ. 436.— Ἀνωτέρα βία καὶ δικαίωμα μισθοῦ, Γν. Σ. σ. 699.— Τεκμήριον ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 νόμου 2112)1920 μόνον· κρίσις δικαστοῦ εἰς περίπτωσιν μακρᾶς ἀσθενείας, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἀοχὴν, ὀφειλομένην ὄχι εἰς ἀσθένειαν, ἀλλὰ εἰς ἄλλην ἀνωτέραν βίαν, ΑΠ 642 σ. 1455.— Προσθήκη διαλυτικῆς προθεσμίας ὡς κατωτάτου χρονικοῦ ὁρίου διαρκείας της ἐν ἐργασιακῇ συμβάσει· αὐτοδίκαιος παῦσις αὐτῆς, ἐπιστάντος τοῦ χρονικοῦ σημείου λήξεως τῆς προθεσμίας· ἰσχυρισμὸς περὶ δηλώσεως βουλήσεως μισθωτοῦ συνεπείᾳ ἀπειλῆς, διεχούσης ψυχολογικὴν βίαν, Π 249 σ. 1448.— Ἀναστολὴ προθεσμίας ἀναγγελίας ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρον 21 Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἁρμοδιότητος, λόγῳ ἀνωτέρας βίας, συντρεχούσης ὁσάκις ὁ ἐνδιαφερόμενος τελεῖ ἀποδεδειγμένως ἕνεκα νόσου ἢ ἄλλου ἀνυπερβλήτου καὶ ἀπροβλέπτου κωλύματος εἰς πραγματικὴν ἀδυναμίαν, ὅπως ἐπιμελῆται τῶν ὑποθέσεών του, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ τρίτου προσώπου, ΣΕ 154 σ. 354— Βία ἀνωτέρα· τοιαύτην δὲν ἀποτελεῖ ἡ νομικὴ πλάνη τοῦ δικηγόρου, ἀμελήσαντος τὴν ἐμπρόθεσμον ἔγερσιν ἀγωγῆς, Ε 85 σ. 1499, Παρατ. σ. 1500

Βιβλία λογιστικά. Βλ. καὶ λ. *Λογισταί*. Διάταξις ἄρθρου 654 ΑΚ· ὑποχρεώσεως ἐργοδότου εἰς ἐπίδειξιν λογιστικῶν βιβλίων, διὰ καθιερώσεως ὑπὸ τῆς διατάξεως παρεισημένης ὡς πρὸς τὸν μισθὸν ὑποχρεώσεως εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου, καλυπτούσης δὲ τὰς ὑπὸ τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 903 Α.Κ. προϋποθέσεις ὑποβολῆς τοῦ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων αἰτήματος· ἔννοια διατάξεως ἐκδίκασις ἀξιώσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν περίπτωσις μισθοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν, Π 3429 σ. 1327.—Τηρούμενα ὑπὸ ἐμπόρων κατ' ἄρθρα 8, 9 Ἐμπορικοῦ Νόμου, ΝΖ σ. 977.

Βιβλιάρια. Ἀγωγὴ ἐρειδομένη ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας καὶ διώκουσα πληρωμὴν ὀφειλομένων μισθῶν· μὴ ἀναγκαῖα μνεία ἐν αὐτῇ ὅτι ὁ μισθωτὸς εἶναι ἐφωδιασμένος καὶ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀπαιτεῖται τοῦτο κατὰ τοὺς κειμένους νόμους, τοῦ σχετικοῦ ἰσχυρισμοῦ ἀφορῶντος εἰς τὸ κῦρος τῆς συμβάσεως, δυναμένου νὰ προβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ΑΠ 346 σ. 866.—Ἀκυρότης συμβά-

σεως έργασίας μισθωτοῦ διά παροχήν ὑπηρεσιῶν μαγείρου ἄνευ ἐφοδιασμοῦ αὐτοῦ διά βιβλιαρίου ὑγείας· ἀναζήτησις ὠφελείας ἐργοδότου δι' ἀγωγῆς ἐκτοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· εἰς τί συνίσταται ἡ ὠφέλεια. Π 123 σ. 1188.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, μὴ ἐφωδιασμένου διά τοῦ ἐπιβαλλομένου εἰς τὴν περίπτωσιν βιβλιαρίου ὑγείας· ἀναδρομικὴ ἐπικύρωσις τῆς συμβάσεως διά τῆς ἀποκτήσεως βιβλιαρίου· θεώρησις ὡς στερουμένου βιβλιαρίου καὶ τοῦ μὴ θεωρήσαντος αὐτὸ κανονικῶς κατ' ἔτος· ἀνεφάρμοστον ν. 3514)1928 ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, ΝΖ σ. 1349.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ, στερουμένου βιβλιαρίου ὑγείας· ἔλλειψις καὶ δικαιώματος δώρων δι' ἑορτάς. Π 6971 σ. 1454.—Πρόσληψις ξενοδοχοϋπαλλήλου ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας· ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας· προβολὴ ἀξιώσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ μὴ καταβολῆς πλασματικοῦ μισθοῦ καὶ δώρων δι' ἑορτάς, ἀμειβομένης τῆς ξενοδοχοϋπαλλήλου διά παροχῆς τροφῆς, στέγης καὶ νομίσου ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν καὶ προαιρετικῶν φιλοδωρημάτων· καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος ἐκ μέρους αὐτῆς. ΑΠ 655 σ. 1508.—Ἐπαγγελματικὰ ἀρτεργατῶν· διοικητικὸν μέτρον ἢ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν ἀναστολὴ τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων τοῦ ἀρτεργάτου ἐπ' ἀόριστον καὶ ἐφ' ὅσον χρονικὸν διάστημα οὗτος δὲν ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἀρτεργατικὸν ἐπάγγελμα, μὴ ἀπαιτουμένης διὰ τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τούτου τῆς προηγουμένης κλήσεως πρὸς ἀπολογίαν· οὐσιαστικὴ ἐκτίμησις περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου, ΣΕ 2150 σ. 30.—Ἐπαγγελματικὰ ἀρτεργατῶν· διοδικασία ἐκδόσεως· γνωστοποίησις τῆς ἀσκήσεως ἀμφισβητήσεων ἢ ἀντιρρήσεων εἰς τὸν ἐκ τούτων θιγόμενον. ΣΕ 219 σ. 433.—Ἐπαγγελματικὰ ἀρτεργατῶν· ἀναστολὴ χορηγήσεως αὐτῶν· ἔλλειψις διατάξεως νόμου, παρεχούσης εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐξουσίαν, ὅπως ἀναστέλλῃ τὴν ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου χορήγησιν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων καὶ σημειωμάτων ἐργασίας εἰς ἀρτεργάτας καὶ σιμιτεργάτας, ΣΕ 884 σ. 937.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρουοτεχνιτῶν, ἐξαιρουμένων τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως, καὶ τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργατῶν· συνταγματικαὶ (ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος) αἱ θεσπίζουσαι τὴν συνταξιοδότησιν τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργατῶν διατάξεις. ΑΠ 459 σ. 1200.—Ἐπαγγελματικὰ φορτοεκφορτωτῶν· προϋποθέσεις ἐκδόσεως αὐτῶν· ἐὰν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ χορήγησις ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτοῦ εἰς καταδικασθέντα τὸ ἔτος 1955 εἰς κάθειρξιν ἐξ ἐτῶν καὶ πενταετῆ στέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων ἐπὶ ἀπαλλαγῇ παίδων, Γν. Σ. σ. 1527.—Ἀκύρωσις ἐπικολληθέντων ἐπὶ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου Ι.Κ.Α. ἐνσήμων· ὁμοιδιότης, ΣΕ 1409 σ. 1002.—Ἀκύρωσις ἐπικολληθέντων ἐπὶ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐνσήμων· ἀνεπαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἀκυρώσεως ἐπικολληθέντων ἐνσήμων, ὡς μὴ ἀνταποκρινομένων εἰς πραγματικὴν ἀπασχόλησιν, ΣΕ 1305 σ. 1067.

Βιομηχανίαι. Ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις χημικοῦ καὶ ὥραι ἐργασίας, ΑΠ 88 σ. 663.—Μισθὸς ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανιῶν χώρας, ΑΠ 273 σ. 809.—Νόμιμοι ὥραι ἐργασίας βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων συνεχοῦς λειτουργίας· παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, Π 2225 σ. 678.—Καθιέρωσις ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, Π 2113 σ. 1239.—Καθιέρωσις ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιομηχανιακὰς ἐπιχειρήσεις· ἀνεφάρμοστον αὐτοῦ ἐπὶ κατεχόντων θέσιν ἐμπιστευτικήν· ἀνεφάρμοστον ἐπίσης ἄρθρου 659 Α.Κ., τῶν διατάξεων περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς κατὰ Κυριακὸς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἐργασίας, τῶν διατάξεων περὶ κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, Π 139 σ. 1321.—Καθιέρωσις ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος ἀσκουμένη, Π 10253 σ. 1323.—Ἔννοια βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, Γν.Σ. σ. 1489.—Δ.Ε.Η. χαρακτηρισμὸς αὐτῆς ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως· νόμιμοι ὥραι ἐργασίας· καθορισμὸς δι' ἐθίμου μικροτέρου χρόνου ἀπασχολήσεως σχέσις νόμου καὶ ἐθίμου· ἀκυρότης συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας καὶ πέραν τοῦ δι' ἐθίμου καθωρισμένου χρόνου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 847 σ. 665.—Ἐφαρμογὴ τῆς διαιτ. ἀποφάσεως 25)1960 περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν καὶ ἐπὶ τῆς Δ.Ε.Η. ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, ΑΠ 375 σ. 862.—Καταγγελία συμβάσεως προσωπικοῦ ἐργοστασίου ἀζωτούχων λιπασμάτων κυρωθεῖσα διὰ νόμου 3946)1959 σύμβασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἑταιρειῶν διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ θέσιν εἰς λειτουργίαν ἐργοστασίου ἀζωτούχων λιπασμάτων ἐν Πτολεμαΐδι· μὴ ὑπαγωγὴ προσωπικοῦ εἰς νόμους 2112)1920 καὶ 3198)1955, οὐδόλως ἀντικειμένου τούτου εἰς τὴν περὶ ἰσότητος ἐπιταγὴν ἄρθρου 3 Συντάγματος· ἰσχὺς διὰ τὰς συμβάσεις ταύτας τοῦ ἄρθρου 672 ΑΚ, Π 16300 σ. 1461.—Ἐὰν τὰ κεφάλαια ἀποζημιώσεως φορτοεκφορτωτῶν ἐμπίπτωσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3213)1955 περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας, Γν.Σ. σ. 953.—Ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς ἐργασία κατὰ Κυριακὰς· προσαύξησις ἀμοιβῆς, Π 1461 σ. 417.

Βιοτέχναι. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Βλάβη. Βλ. λ. *Ἀδικοπραξία. Ἀποζημιώσεις. Ἐργατικὸν ἀτύχημα, Γκανοποίησις χημική. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (πα-

ράγρ. Ι. Δ'). *Κοινωνικαί Ασφαλίσεις* — Ηθική βλάβη μισθωτού διά μή παροχήν έβδομαδιαίας αναπαύσεως, ΑΠ 181 σ. 595.

Βοηθήματα. Βλ. λ. *Ταμεία*.

Βοηθοί. Βλ. καί λ. *Δυσιοταί, Υπηρέται, Σερβιτόροι*. — Τεκμαρτά ημερομίσθια δι' είσφοράς Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 165.— Προϋπηρεσία ηλεκτροτεχνιτών ως βοηθών καί αποζημίωσις εν καταγγελία συμβάσεως εργασίας, Π 70 σ. 624.— Βοηθοί χειρίσται ή δόκιμοι χειρίσται ηλεκτροκινήτων ανυψωτικών μηχανημάτων (γερανών) Ο.Λ.Π. παροχή σωματικής εργασίας, Π 16 σ. 1515.

Βουλή. Ορισμοί άρθρου 57 § 8 Συντάγματος.— Κρίσις νομοθετικής εξουσίας περί τού άν ωρισμένη διάταξις νόμου συνδέηται άμέσως ή όχι πρός τό περιεχόμενον αύτού έκδοσις νομοθετικών διαταγμάτων εν απουσία Βουλής, ΑΠ Όλ., 69 σ. 403.

Γ

Γαλακτοπωλεία. Τεκμαρτά ημερομίσθια δι' είσφοράς Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 165.

Γεωργικαί Ασφαλίσεις. Υποχρέωσις εργοδοτών πρός παρακράτησιν εκ τών καταβαλλομένων αποδοχών φόρου εισοδήματος, εισφορών υπέρ Γεωργικών Κοινωνικών Ασφαλίσεων, τελών κλπ. καί απόδοσιν εις τό Δημόσιον· έλλειψις δικαιώματος εργοδότου εις παρακράτησιν επί μεταγενεστέρων αποδοχών καί καταλογισμόν εις ταύτας τών ένεκεν τής παραλείψεως του επιβληθεισών εις αύτόν προσθέτων χρηματικών ποινών, προστίμων καί τόκων, ΑΠ 464 σ. 934.— Εισφορά υπέρ Ο.Γ.Α. επί επιδόματος δημοσίων υπαλλήλων καί υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., Έγκ. σ. 1277. — Σχέσις ιατρών Κοινοτικών καί Αγροτικών Ιατρείων· δημόσιοι υπάλληλοι κατά τόν χρόνον τής υπηρεσίας των· υπαγωγή εις κρατήσεις υπέρ Μ.Τ.Π.Υ., ΑΠ 594)1963 σ. 1389, Σημ. 1360.

Γεωργικαί επιχειρήσεις. Υπαγωγή εις τήν έννοιαν τών εξαιρουμένων τής καταβολής πρός τήν Εργατικήν Εστίαν εργοδοτικής εισφοράς γεωργικών επιχειρήσεων καί Ενώσεως Οινοποιητικών Συνεταιρισμών· σκοπός εξαιρέσεως γεωργικών επιχειρήσεων, ΑΠ 87 σ. 423.— Διάκρισις συνεταιρισμών από γεωργικών επιχειρήσεων εις τήν εργατικήν νομοθεσίαν, Εισαγ. σ. 423.—Απολλαγή γεωργικών επιχειρήσεων πρός καταβολήν εισφορών υπέρ Εργατικής Εστίας· δραστηριότης Ενώσεως Μαστιχοπαραγωγών Χίου· χαρακτηρισμός αύτής ως γεωργικής επιχειρήσεως, απαλλασσομένης ούτω τής υποχρεώσεως καταβολής εισφορών, ΑΠ 226 σ. 621, ΑΠ 682 σ. 1504.

Γεωργικαί Συνεταιριστικαί Οργανώσεις. Διορισμός εις υπηρεσίαν Συνεταιριστικής Οργανώσεως άνευ διαπιστώσεως νομιμοφροσύνης, ταύτης διαπιστωθείσης ύστερον τού διορισμού· αντίθεσις ανατροπής πραγματικής καταστάσεως διά τής εκ τών ύστερον θεωρήσεως, ως εξ υπαρχής άκυρου τού διορισμού πρός τό άρθρον 281 ΑΚ, ΑΠ 460 σ. 931.— Ασφάλισις εις Ταμείον Συντάξεως καί Προνοίας Προσωπικού Γεωργικών Συνεταιρικών Οργανώσεων· συντάξιμος μισθός· έννοια διατάξεως καταστατικού Ταμείου περί μή συνυπολογισμού διά τήν εξεύρεσιν τού συνταξίμου μισθού τού ησφαλισμένου τών αυξήσεων τών αποδοχών τών ησφαλισμένων, τών χορηγουμένων εντός τής τελευταίας διετίας, ΣΕ 90 σ. 358, ΣΕ 1088 σ. 943.

Γεωργικοί εργάται. Άδειαι· εφαρμογή άρθρων 666 καί 667 ΑΚ καί ούχί ά.ν. 539)1945, ΝΖ σ. 393.

Γήρατος σύνταξις. Βλ. λ. *Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, Ταμεία*.

«Γλαύκος» Βλ. λ. *Ηλεκτρικαί Επιχειρήσεις*.

Γνωμοδότησις. Πανελληνίου Οδοντιατρικού Συλλόγου δι' έκδοσιν β. δ. 19)9—10)10)1963 περί κανονισμού οδοντιατρικής αμοιβής, ΣΕ 2232 σ. 32.— Νομικού Συμβουλίου διά τήν δήλωσιν βουλήσεως του εκπροσωπούντος τό Δημόσιον πρός σύναψιν τής κατ' άρθρον 873 Α.Κ. αναγνωριστικής συμβάσεως, ΑΠ 148 σ. 622.

Γνώσις. Τής γενεσιουργού τής ζημίας αδικοπραξίας δι' έναρξιν παραγραφής άρθρου 937 Α.Κ., ΑΠ 18 σ. 224 — Υπό ησφαλισμένου Ι. Κ. Α. τών στοιχείων περί τής ασφαλιστικής σχέσεως, ΣΕ 1307 σ. 1003.

Γνωστοποίησις. Διαθεσιμότητος μισθωτών επιχειρήσεων καί εκμεταλλεύσεων κατ' άρθρον 10 νόμου 3198 1955, Π 1058 σ. 101.— Καταγγελίας συμβάσεως εργασίας, ΝΖ σ. 370.— Υποχρέωσις καί τού μισθωτού, εκ τής κατά τό άρθρον 281 Α.Κ. επιβαλλομένης καλοπίστου ενασκήσεως παντός δικαιώματος, όπως εις περίπτωσιν, καθ' ήν εν συνδρομή προϋποθέσεών τινων παρ' αύτώ κτάται ούτος δικαίωμα εις απόληψιν επιδόματός τινος, καθιστώ αύτάς γνωστάς εις τόν εργοδότην, εκτός άν ούτος τελή εν γνώσει των, είτε είναι υπόχρεως εκ τού νόμου νά τάς διερευνήση οίκοθεν· γνωστοποίησις προϋπηρεσίας καί οικογενειακής καταστάσεως, ΑΠ 638 σ. 1496.— Προϋπηρεσίας υπαλλήλου Γραφείου διά καθορισμόν βασικού μισθού, Έγγρ. σ. 442.—Οικογενειακών βαρών διά λήψιν οικογενειακού επιδόματος· μή άναγκαία, όταν ό εργοδότης τελή εν γνώσει, ΝΖ σ. 529.—Τής άσκήσεως αμφισβητήσεων ή αντιρρήσεων εις τόν εκ τούτων θιγόμενον· υποχρέωσις τού αρμοδίου όπως αποφανθή διοικητικού οργάνου, ΣΕ 219 σ. 433.

Γραφείο. Αποδοχαί προσωπικού. Βλ. λ. *Συλλογικαί διαφοραί Εργασίας, Συλλογικαί συμβάσεις εργασίας*. Προϋπηρεσία παρά τή Ελληνική Βασιλική Χωροφυλακή από τού βαθμού υπαξιωματικού καί άνω· είναι δμότιμος πρός τήν τού ιδιωτικού εσωτερικού υπαλλήλου· ούχί καί ή τού χωροφύλακος, αύτινος τά καθήκοντα προσιδιάζουν πρός τήν τού υπηρέτου, φύλακος ή κληπτήρος, ΑΠ 225 σ. 598.

Γραφεία Εργασίας Λιμένων. Παύσις ως αυτοτελών Υπηρεσιών τών Γραφείων Εργασίας Λιμένων μετά τήν διά τού β δ. 868)1960 θέ-

σιν ἐν ἰσχύϊ τοῦ νέου ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας· ὑπαγωγὴ τῶν θεμάτων τούτων εἰς τὰς Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας, μὴ συμμετέχοντος τοῦ προϊσταμένου Γραφείου Ἐργασίας Λιμένος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηρᾶς, ΣΕ 1669 σ. 1517.

Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας. Διαδικασία προσλήψεως μισθωτῶν ὑπὸ ἐργοδοτῶν· ὑποχρέωσις προσλήψεως διὰ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας· ὑπαγωγὴ εἰς ὑποχρέωσιν καὶ Δημοσίου καὶ Ν.Π.Δ.Δ. διὰ τὸ προσωπικὸν ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑποχρέωσις τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας· σειρὰ προτεραιότητος· συνέπειαι παραβάσεων· πρόστιμον τρόπος ἐπιβολῆς· κῦρος συμβάσεως ἐργασίας τοῦ κατὰ παράβασιν προσληφθέντος, ΝΖ σ. 1400.—Διατάξεις ἄρθρου 6 ν.δ. 2656)1953· πρόσληψις μισθωτῶν διὰ τῶν Γραφείων Εὑρέσεως Ἐργασίας· προσφορὰ ἐργασίας ὑπὸ μυλεργάτου ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐργοδότην, ἰδιοκτήτην ἐπιχειρήσεως κυλινδρομύλου, καὶ ἄνευ μεσολαβήσεως τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας· δὲν συνιστᾷ ἐξηναγκασμένην σύμβασιν ἐργασίας, οὐδὲ δημιουργεῖ ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου πρὸς κατάρτισιν συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 185 σ. 620.

Γραφικῶν τεχνῶν μισθωτοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Γυναικείων ἀμφιέσεων ἐργαστήρια. Πρόσληψις διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου εἰς ἐργαστήριον ραφῆς γυναικείων ἐνδυμάτων· καταγγελία τῆς συμβάσεως διὰ σπουδαῖον λόγον (διακοπὴ τῆς λειτουργίας τοῦ ἐργαστηρίου) κατ' ἄρθρον 672 ΑΚ· δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 674 ΑΚ· ἔγκυρος ἑτέρα συμφωνία περὶ διευρύνσεως τοῦ δικαιώματος τούτου, Π 5694 σ. 1334.

Γυναῖκες. Ἐξισωμένη ἀμοιβὴ γυναικὸς πρὸς τὴν ἀμοιβὴν ἀνδρός· διεθνὴς ἀρχὴ περὶ ἴσης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν ἴσης ἀξίας· ἰσχὺς τῶν αὐτῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ὅπου δὲν γίνεται διάκρισις· ἡμερομίσθια κεραμοπλινθοποιῶν, Π 4590 σ. 91.

Δ

Δαπάναι. Βλ. λ. *Δικαστικὰ ἔξοδα, Ἔξοδα*.

Δασικαὶ ἐπιχειρήσεις. Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας μισθωτῶν δασικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 22 § 2 ν. 4169)1961, Ἔγγρ. σ. 847.

Δεδικασμένον. Ἔννοια καὶ ἔκτασις κατ' ἄρθρα 273 καὶ 274 Πολ. Δικονομίας, Π 4075 σ. 98, ΑΠ 192 σ. 601, ΑΠ 304 σ. 813, ΑΠ 344 σ. 820, ΑΠ 310 σ. 875, ΑΠ 369 σ. 877.—Ἀπαράδεκτος ἡ ἀμφισβήτησις ἐν νέᾳ δίκῃ τοῦ διὰ τελεσιδίκου ὁριστικῆς ἀποφάσεως κριθέντος ἤδη δικαίου, Π 4075 σ. 98, ΑΠ 304 σ. 813, ΑΠ 344 σ. 820.—Τελεσιδικία ἐκ τῶν ἄρθρων 273 καὶ 274 Πολ. Δικ. περὶ τοῦ δικαιώματος, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ δικαστικὸς ἀγὼν καὶ τῆς ἐξ ἧς παρῆχθη τοῦτο δικαιολογικῆς αἰτίας, Π 4075 σ. 98, ΑΠ 344 σ. 820.—Ἀφορᾷ τὴν πραγματικὴν ὑπόστασιν τοῦ πρότερον κριθέντος δικαιώματος, ὡς καὶ τὴν νομικὴν τοιαύτην· ἀποτελεῖ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀλήθειαν ἀπρόσβλητον, ΑΠ 304 σ. 813.—Προϋπόθεσις τελεσιδικίας καὶ ἡ ταυτότης τῶν διαδίκων, ΑΠ Ὁλ. 69 σ. 403. — Προϋπόθεσις δεδικασμένου κατ' ἄρθρα 273 καὶ 274 Πολ. Δικ. καὶ ἡ ταυτότης τῆς διαφορᾶς πρὸς τὴν διὰ τῆς προηγουμένης ἀποφάσεως κριθεῖσαν· ἔννοια ταυτότητος διαφορᾶς· περίπτωσις ἐλλείψεως τοιαύτης, ΑΠ 369 σ. 877.—Ἀνέλεγκτον κρίσεως ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 274 Πολ. Δικ. ταυτότητα τῶν δύο διαφορῶν, ΑΠ 250 σ. 1046.—Ἀπόφασις ἐπὶ ἀξιώσεως διαφορῶν μισθοῦ, δώρων κλπ. νομίμων προσαυξήσεων δι' ἐργασίαν κατὰ τὴν νύκτα καὶ Κυριακάς· παρεμπιπτόντως κατὰ τὴν ἐκδίκασιν μνεία περὶ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως ἄνευ ἀποφάνσεως περὶ ταύτης, μὴ ἀποτελούσης ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν οὐδὲ προδικαστικὸν ζήτημα· ἔλλειψις δεδικασμένου δι' ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, ΑΠ 238 σ. 730.—Ἔκτασις τελεσιδικίας καὶ εἰς τὴν ἔνναμον σχέσιν, ἥτις, ὡς ἔχουσα ἐπιρροὴν εἰς τὴν διάγνωσιν τοῦ δικαιώματος, ἐγίνετο ἀντικείμενον ἐξετάσεως καὶ ἀπεφασίσθη ἀρμοδίως ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ὡς συνιστώσης τὴν ἀναγκαίαν τοῦ δικαιώματος προϋπόθεσιν, ἐφ' ἧς ἱδρύθη ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις, Π 4075 σ. 98.—Ὕπαρξις δεδικασμένου καὶ ὅταν τὸ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ζητούμενον ἀντικείμενον, καίπερ διάφορον, ἔχει ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἤδη κριθέντος ἐν τῇ προτέρᾳ δίκῃ δικαιώματος, ΑΠ 310 σ. 875, ΑΠ 439 σ. 1193.—Ἔκτασις δεδικασμένου καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κριθέντων παρεμπιπτόντως ζητημάτων, ἔτι δὲ τῶν ἐνστάσεων ἐκείνων τοῦ ἐναγομένου, αἵτινες, προταθεῖσαι, ἀπερρίφθησαν ἢ παρελείφθησαν μηδόλως προταθεῖσαι, καίτοι ὑφιστάμεναι κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ὅσον αἱ ὡς ἄνω ἐνστάσεις ἐχρησίμευον ἁπλῶς πρὸς παρακώλυσιν ἢ κατάργησιν τοῦ ἀσκηθέντος δικαιώματος καὶ δὲν ἐστηρίζοντο εἰς αὐθύπαρκτον καὶ αὐτοτελῆ δικαίωμα, δυνάμενον νὰ ἀποτελέσῃ βάσιν ἰδίας ἀγωγῆς, ΑΠ 192 σ. 601.—Ἐπιδίκασις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀποζημιώσεως διὰ παροχὴν παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας κατ' ἄρθρον 8 ν. δ. 4020)1959· νέα ἀγωγὴ περὶ ἐπιδικάσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου π' οὐτισμοῦ ἐργοδότου· ὕπαρξις δεδικασμένου ὡς πρὸς τὰς πραγματοποιηθείσας ὑπερωρίας ἐκ τῆς ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς πρώτης ἀγωγῆς, Π 4536 σ. 733.—Κρίσις δικαστηρίου ἐπὶ προγενεστέρας ἀγωγῆς· ὕπαρξις δεδικασμένου ἐκ τῆς ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως αὐτοῦ περὶ προσλήψεως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. μισθωτοῦ, ΑΠ 304 σ. 813.—Ἐπὶ ἀδικοπραξίας· ἔκτασις δεδικασμένου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ἐπιδιωκομένου δικαιώματος πρὸς περαιτέρω ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας ἐκ τῆς συνεχιζομένης παρανομίας, ΑΠ 344 σ. 820.—Τελεσιδικία ἐξ ἀποφάσεως, ἀναγνωριζούσης ἐπὶ ἀδι-

κοπραξίας τὸ καθ' ὅλου δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν καὶ ἐπιδικαζούσης ληξιπροθέσμους δόσεις (περιοδικὰς παροχάς, αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως κεφαλαίου ὀφειλομένας)· ἔκτασις ταύτης καὶ εἰς τὸ ἐν νέᾳ δίκῃ ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα πρὸς περαιτέρω ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας ἕνεκα συνεχιζομένης παρανομίας, ἐφ' ὅσον δὲν μετεβλήθη ἐν τῷ μεταξὺ τὸ νομικὸν καθεστὼς τὸ διέπον τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ, ΑΠ 310 σ. 875. — Κρίσις τελεσιδίκως περὶ ἀτυχήματος συνεπείᾳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας καὶ περὶ μὴ συνυπαιτιότητος τοῦ παθόντος· δεδικασμένον κατ' ἄρθρον 274 Παλ. Δικονομίας, Π 10353 σ. 990.—Κρίσις δικαστηρίου διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐπὶ ἀγωγῆς μισθωτοῦ, διωκούσης διαφορὰν ἀποδοχῶν αὐτοῦ δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1958 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὅτι ὁ μισθωτὸς οὗτος δὲν ὑπήγετο εἰς τὴν ὡς ἄνω διαιτητικὴν ἀπόφασιν· μεταγενεστέρα ἀγωγὴ αὐτοῦ διὰ διαφορὰν μισθοῦ ἑπομένου χρονικοῦ διαστήματος· ὕπαρξις δεδικασμένου ἐκ τῆς πρώτης τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ΑΠ 439 σ. 1193.—Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἀνεκκλήτου τῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 310 σ. 1069. —Ἐξ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας· πότε ἱδρύεται, ΑΠ 651 σ. 150, Π 3827 σ. 476.—Ἔννοια τοῦ κατ' ἄρθρον 50 ν. 3713)1928 δεδικασμένου ἐξ ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ταυτιζομένου πρὸς τὸ κατ' ἄρθρον 274 Παλ. Δικονομίας τοιοῦτον· ἱδρύεται ὅταν τὸ Σ.τ.Ε. ἔκρινε κατ' οὐσίαν ἐπὶ τοῦ προϊσχύοντος ἐν πολιτικῇ δίκῃ ζητήματος, ἦτο δὲ κυρίως ἁρμόδιον νὰ ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς διοικητικῆς τοῦ ζητήματος φύσεως, Π 3827 σ. 476.—Ἀποφάσεις Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐπὶ ζητήματος ἁρμοδιότητος διοικητικῆς τινος Ἀρχῆς ἢ Ἐπιτροπῆς· οὐ δεδικασμένον ἐκ τούτων διὰ τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, δυνάμενα, ὅταν τὸ αὐτὸ ζήτημα προκύψῃ εἰωπιόν των, παρεμπιπτόντως νὰ ἀποφανθοῦν ἄλλως· διάφορον τὸ ζήτημα τοῦτο τοῦ ἐκ τῆς ἀποφάσεως Σ.τ.Ε., ἀπαγγελλούσης ἀκυρότητα, ἀδιαφόρως τοῦ λόγου ταύτης, διοικητικῆς τινος πράξεως παραγομένου δεδικασμένου, ἀκόμη καὶ διὰ τὰς νομοθετικοῦ περιεχομένου πράξεις τῆς Διοικήσεως, Π 2827 σ. 479.

Δήλωσις. Βλ. καὶ λ. *Γνωστοποίησις*. Νομιμοφροσύνης διὰ διορισμόν, Π 10672 σ. 1053. — Ὑπερημέρου ἐργοδότου πρὸς μισθωτὸν περὶ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν, ΑΠ Ὀλ. 618 σ. 1458.

Δήμοι - Κοινότητες. Ἐφαρμογὴ Κυριακῆς ἀναπαύσεως καὶ ἐπὶ ἐργαζομένων εἰς Δήμους καὶ Κοινότητας ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου· περίπτωσις ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου Ὑπηρεσίας καθαριότητος Δήμου· ποιναὶ κατὰ τῶν οἰκειοθελῶς ἐργαζομένων μισθωτῶν· προϋπόθεσις ὅπως ἡ παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ἀπασχόλησις κατὰ Κυριακὰς ἀποτελέσῃ ἀδικοπραξίαν καὶ στηρίξῃ ἀξίωσιν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως νὰ μὴ εἶναι αὕτη οἰκειοθελής, ΑΠ 663 σ. 106. —Εἰσπράκτορες, καρραγωγεῖς, ἁμαξοκαρραγωγεῖς· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 165.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 3 ἀ.ν. 1836)1951 ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ ἀνωτέρου νόμου καὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, περιλαμβανομένων εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου τοῦ νόμου «Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου»· κάμψις διὰ τοῦ ν.δ. 4185)1961 διατάξεως ἄρθρου 22 ν. δ. 2888)1954 περὶ κυρώσεως Δημοτικοῦ καὶ Κοινοτικοῦ Κώδικος, Π 1256 σ. 562.—Ὑπαγωγὴ εἰς ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν ἀ. ν. 1836)1951 καὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, μὴ ἀπαλλασσομένων μετὰ τὸ ν. δ. 4185)1961· ἀνίσχυρον ἐπὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν διατάξεως ἄρθρου 22 νόμου περὶ Δημοτικοῦ καὶ Κοινοτικοῦ Κώδικος περὶ προσυπογραφῆς τῆς οἰκείας πράξεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν μετὰ τὸ ν. δ. 4185)1961, ΑΠ 403 σ. 868. Βλ. καὶ λ. *Στράτευσις*. — Ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ ν. 551)1915· ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ παντὸς ἐν γένει νομικοῦ προσώπου, ἐν οἷς καὶ οἱ Δῆμοι, Π 2035 σ. 1114 —Πρόσληψις ἰατροῦ ὑπὸ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, ἀποτελοῦντος νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· σύμβασις ἐργασίας δημοσίου δικαίου· ἀναρμοδιότης Ἐργατοδίκου, ΑΠ 438 σ. 1197. — Σύνδεσις μετὰ τοῦ Δήμου τῶν προσλαμβανομένων διὰ τὰ συνιστώμενα παρ' αὐτοῦ συνεργεῖα καθ' ἕκαστον ἔτος διὰ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου· δικαίωμα ἀδείας ἐν διατηρήσει τοῦ μισθωτοῦ καὶ μετὰ τὴν νόμιμον λῆξιν τῆς ὡρισμένου χρόνου συμβάσεως, ἀπασχολουμένου τούτου συνεχῶς· ἀποζημίωσις διὰ μὴ λῆψιν ὀφειλομένης ἐκ τοῦ νόμου ἀδείας ὑπαλλήλου, Π 10090 σ. 1337. — Σχέσις ἰατρῶν κοινοτικῶν καὶ ἀγροτικῶν ἰατρείων· ἰδιότης δημοσίων ὑπαλλήλων· ὑπαγωγὴ εἰς κρατήσεις ὑπὲρ Μ. Τ. Π. Υ., ΑΠ 594 σ. 1389, Σημ. σ. 1360.

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ. Βλ. λ. *Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις*.

Δημόσια Ἔργα. Βλ. λ. *Ἔργα*.

Δημοσία τάξις. Ἡ ἀποδυνάμωσις ἐργατικῶν ἀξιώσεων καὶ ἡ δημοσία τάξις· ἡ ἀπαγόρευσις τῆς καταχρήσεως τοῦ δικαιώματος καὶ ἡ παραφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως, ΝΖ σ. 73. — Κατίσχυσις πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας τῆς καθοριζούσης ἑκάστοτε τὰς παγίας περιοδικὰς ἀμοιβὰς τῶν δικηγόρων ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης· ἐφαρμογὴ ὅμως ἄρθρου 281 Α.Κ. καὶ ἐπὶ τῶν δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ὑπὸ δικαστοῦ, Πρ. Ἐφετῶν 105 σ. 675, πρβλ. Πρ. Πρωτ. 178 σ. 674, Παρατ. 676.— Διεθνὴς δημοσία τάξις καὶ ἐργατικὴ νομοθεσία, Ἀγόρ. Ἀντεισαγγελέως Ἀρείου Πάγου, σ. 721.—Ἄρθρον 33 ΑΚ· ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἀλλοδαποῦ δικαίου, ἐὰν ἡ ἐφαρμογὴ του προσκρούῃ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ἐν γένει εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· ἔννοια δημοσίας τάξεως, ΑΠ 203 σ. 723, ΑΠ 204 σ. 725.— Γενικαὶ διατάξεις περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τοῦ ν. 2269)1920 καὶ εἰδικαὶ τοιαῦται· διήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐσωτερικῆς καὶ οὐχὶ διεθνοῦς δημοσίας τάξεως διατάξεων· συμφω-

νίαι μεταξύ Κρατών - μελών τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. καὶ μεταξὺ Ἑλληνικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ΑΠ 203 σ. 723.—Διατάξεις νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ νόμων 4558)1930 καὶ 3198)1955· ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐσωτερικῆς καὶ οὐχὶ διεθνοῦς δημοσίας τάξεως διατάξεων· ἐφαρμογὴ Ἀμερικανικοῦ Δικαίου, ΑΠ 204 σ. 725.—Ἔθιμον· πηγὴ δικαίου νὰ δημιουργήσῃ καὶ κανόνα δημοσίας τάξεως, Π 847 σ. 665.—Ἄκυρος, ἐφ' ὅσον ἐκ ρητῆς διατάξεως δὲν προκύπτει τὸ ἀντίθετον, πᾶσα σύμβασις περὶ παραιτήσεως ἢ ἀπαλλατριώσεως ἀπὸ δικαιωμάτων τοῦ μισθωτοῦ, ἀναγνωριζομένων ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὑπὸ κανόνων δημοσίας τάξεως, Π 267, 1186, Π 123 σ. 1188.

Εἶναι δημοσίας τάξεως: Ἡ προθεσμία· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ἐλλείψεως, Π 18816 σ. 226, Π 465 σ. 415, ΑΠ 336 σ. 805. — Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., Πρδρ. Ἐφ. 105 σ. 673, ΝΖ σ. 74.—...πρότασις κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Πρδρ. Ἐφ. 105 σ. 673.— Ὁ νόμος 1836)1951 περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, Π 267 σ. 1186, Εἰσαγ. σ. 1186. —Αἱ διατάξεις περὶ βιβλιαρίων ὑγείας, Π 123 σ. 1188.—Ἡ ἔνστασις περὶ ἐλλείψεως τοῦ ἀπαιτουμένου βιβλιαρίου ὑγείας, Εἰσαγ. σ. 866. —Αἱ διατάξεις τοῦ ἀ. ν. 539)1945 περὶ ἀδειῶν, Π 499 σ. 348, Εἰσαγ. σ. 551, Π 3319 σ. 551, Π 371 σ. 342.—Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 § 6 ἀ. ν. 539)1945 περὶ ἀπαγορεύσεως ἀπολύσεως διαρκούσης τῆς ἀδείας, ΝΖ σ. 1075. — Αἱ διατάξεις περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως, Π 467 σ. 351, Π 1963 σ. 998. — Αἱ διατάξεις περὶ ἐλαχίστου ὁρίου παγίας ἀμοιβῆς δικηγόρων, Πρδρ Ἐφετ. 105 σ 673, Πρδρ Πρ. 178 σ. 673, Παρατ. σ. 676.—Αἱ διατάξεις περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας, Π 847 σ. 665, Π 2113 σ. 1240, ΑΠ 203 σ. 723, ΑΠ 204 σ 725.—Ἡ ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως μισθωτῶν εἰς ἕτερον ἐργοστάσιον ἢ τόπον ἐργασίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου χρόνου ἡμερησίας ἐργασίας, Π 2383 σ. 1245. — Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 8 § 2 τοῦ ν. δ. 4020)1959, Π 1461 σ. 417.—Αἱ διατάξεις τοῦ ν. 2112)1920, Π 15854 σ. 22, ΑΠ 204 σ. 725.—Αἱ περὶ τηρήσεως ἐμπορικῶν βιβλίων διατάξεις, ΝΖ σ. 1107. — Ἐπιτακτικαὶ καὶ αἱ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιστῶν διατάξεις τῶν νόμων 971)1949 καὶ 1799)1942, ἀκύρου αὐτῆς πάσης ἀντιθέτου πρὸς ματαίωσιν τοῦ σκοποῦ αὐτῶν πράξεως, ΑΠ 182 σ. 687.—Ἀποκλειστικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ ἐκ λόγων δημοσίας τάξεως ἡ ἐργατικὴ διαδικασία, Π 10353 σ. 990, Π 39 σ. 1057.—...ἀνεπίτρεπτος ὁ ἀποκλεισμὸς αὐτῆς διὰ συνυποσχετικοῦ, ἀναθέτοντος τὴν κρίσιν ἐπὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς εἰς διαιτητάς, Π 39 σ. 1057.

Δημόσιαι Ὑπηρεσίαι. Βλ. λ. ***Δημόσιον, δημοσίου δικαίου σχέσις, Διοικητικαὶ πράξεις - Διοίκησις, Στράτευσις*** (παράγραφος Β'), ***Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ὑπουργεῖα - Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις.***

Δημοσιεύσεις. Ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως· προθεσμία· κυκλοφορία τοῦ φύλλου διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ κειμένου εἰς πάντας, ΣΕ 1806 σ. 1442. — Ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ περὶ κυρώσεως, συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ἅμα ἐπεκτείνεται ἡ ἰσχὺς αὐτῆς εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ὡς κανονιστικῆς καὶ οὐχὶ ἀτομικῆς διοικητικῆς πράξεως, ΑΠ 286 σ. 1120.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι. Βλ λ. ***Ὑπάλληλοι δημόσιοι.***

Δημόσιον. Ἀποτελεῖ ἴδιον νομικὸν πρόσωπον, Γν.Σ. σ. 1210. — Ἀναγνώρισις ἀξιώσεων ἀναγκαία ἡ γνωμοδότησις τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἔγκρισις αὐτῆς ὡς πρόσθετοι ὅροι διὰ τὴν δήλωσιν τῆς βουλήσεως τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον πρὸς σύναψιν τῆς κατ' ἄρθρον 873 Α.Κ. ἀναγνωριστικῆς συμβάσεως, ΑΠ 148 σ. 622.— Ἐκπροσώπησις Δημοσίου· παῖς ἁρμόδιος ὅπως διορίσῃ τὸ ὄργανον, ὅπερ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου θὰ συνομολογήσῃ εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν μεταξὺ αὐτοῦ (Δημοσίου) καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ του προσωπικοῦ· παῖς ἁρμόδιος ὅπως διορίζῃ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Δημοσίου ὡς μέλος τοῦ διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας πρὸς ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτοῦ (Δημοσίου) καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ, Γν.Σ. σ. 638.—Συμβάσεις Δημοσίου· μόνον ἔγγραφος· συστατικὸν τὸ ἔγγραφον καὶ οὐχὶ πρὸς ἀπόδειξιν· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας μετὰ Δημοσίου, μὴ καταρτισθείσης ἐγγράφως· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Γν.Σ. σ. 637.—Εὐθύνη ἐκ παρανόμων πράξεων ἢ παραλείψεων ὀργάνων, Βλ. λ. ***Ἀδικοπραξία*** – Παράνομος ἀπόφασις Ὑπουργῶν περὶ καθορισμοῦ χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως διαφόρου τοῦ ὑπὸ τοῦ ν. 3239)1955 ὁριζομένου μετὰ τὴν πάροδον τῶν προθεσμιῶν παραιτήσεως τῆς διαδικασίας ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας· ἔλλειψις ἀξιώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ Δημοσίου, κατ' ἄρθρον 105 Εἰσαγωγικοῦ Ἀστ. Κώδικος Νόμου, ΑΠ 668 σ. 214 — Ἀδικοπραξία ἐκ παρανόμου πράξεως δημοσίου ὀργάνου· παραγραφὴ ἀπαιτήσεως καὶ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀδικοπραγήσαντος, ΑΠ 18 σ. 224.— Ἀνίσχυρον τῆς κατ' ἄρθρον 69 ν. 218)1852 πενταετοῦς παραγραφῆς χρεῶν Δημοσίου, ὡς πρὸς ἐκείνα, τῶν ὁποίων ἡ πληρωμὴ ἀνεβλήθη δι' ἀρξαμένην δίκην, ἥτις εἶναι περὶ τοῦ αὐτοῦ, δι' ὃ ἀντιτάσσεται ἡ παραγραφὴ χρέους, καὶ ἥτις ὀφείλεται μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ δικαιούχου ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεως διὰ στέρησιν μισθῶν ἐκ παρανόμου ἀπολύσεως, ἀκυρωθείσης ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΑΠ 608 σ. 1512.— Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεριστῶν ἀ. ν. 1836)1951, Π 10672 σ. 1053, Γν.Σ. σ. 758, Π 46 σ. 230. Βλ. καὶ λ. ***Στράτευσις*** (παράγρ. Β).—Ἐὰν δύναται νὰ ἀπολυθῇ προστατευόμενος τοῦ ἀ.ν. 1836)1951, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας

παρά τῷ Δημοσίῳ, οὐδὲ ἐπεκαλέσθη τοιαύτην ἰδιότητα κατὰ τὴν πρόσληψίν του, γενομένην τὴν 2.5.1960, Γν.Σ. σ. 1524.—Ἔκτακτοι δημόσιοι ὑπάλληλοι· εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ἐπὶ ἀπασχολουμένων εἰς πλείονας τῆς μιᾶς Δημοσίας Ὑπηρεσίας, Ἔγκ. σ. 44.— Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν, Ἔγκ. σ. 439.—Ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, Γν.Σ. σ. 174.— Ἀποδοχαὶ χειριστῶν ἀνυψωτικῶν κ.λ.π. μηχανημάτων ἀσχολουμένων εἰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας, Ἔγγρ. σ. 441.— Ἂν ὀφείλωνται ἀποδοχαὶ ἡμερῶν ἀσθενείας κατ' ἄρθρα 657, 658 ΑΚ εἰς ἀσθενήσαντα ἐργάτην, ὑπηρετοῦντα, εἰς στρατιωτικὴν μονάδα ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐργαζόμενον εἰς τόπον, ἔνθα δὲν ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., Γν.Σ. σ. 762.—Σύνδεσις τοῦ κατὰ ν. 786)1937 προσλαμβανομένου διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἡμερομισθίου προσωπικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ καθαρίστρια διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· ἀναρμοδιότης ἐργατικοῦ δικαστοῦ, ΑΠ 158 σ. 605.— Σύμβασις ἐργασίας μετὰ Δημοσίου δι' ἀπασχόλησιν εἰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας ὡς ὑπαλλήλου ἀκύρου, μὴ προβλεπομένης ἀπασχολήσεως εἰς τὰς Ὑπηρεσίας ταύτας εἰ μὴ μόνον ἐργατικοῦ προσωπικοῦ· δικαιώματα προσληφθέντος· μόνον τὰ ἐκ τῆς ἐγκύρου συμβάσεως ὡς ἐργάτου, Γν.Σ. σ. 1209.— Στρατιωτικὰ πρατήρια Δημοσίου· σύστασις πρατηρίου Β. Ναυτικοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Προμηθευτικὸς Ὀργανισμὸς Β.Ν.»· σκοπὸς αὐτοῦ· Ὀργανισμός, μὴ ταυτιζόμενος πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀλλ' ἔχων αὐτοτελῆ νομικὴν προσωπικότητα· ἀνομιμοποίητον ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, Π 1331 σ. 1463.—Συμβάσεις μετὰ Δημοσίου· ἐὰν εἶναι δυνατὴ ἡ καθιέρωσις συστήματος ἀμοιβῆς τοῦ τεχνικοῦ προσωπικοῦ τῶν συνεργείων κατ' ἀποκοπήν, ἤτοι κατὰ παραγόμενον τεμάχιον ἢ τὸ καὶ πρατιμώτερον ἡ προσαρμογὴ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν ἐν λόγῳ τεχνιτῶν πρὸς τὰς ἐν ἰσχύϊ συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, Γν.Σ. σ. 1470, Παρατ. 1471.— Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ ἐπὶ σχέσεων τοῦ Κράτους πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Δημοσίας Ὑπηρεσίας· περιέλευσις εἰς ὑπερημερίαν, ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ δηλώσει περὶ ἀπολύσεως τοῦ μισθώσαντος τὰς ὑπηρεσίας καὶ τῆς δηλώσεως τῆς βουλήσεώς του περὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐκμισθωτοῦ· ἀκύρωσις ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας παρανόμου ἀπολύσεως ὑπαλλήλου· δικαίωμα ἀποδοχῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παρανόμου ἀπολύσεως, ἐκτὸς ἂν κληθεὶς ὑπὸ τῆς διοικήσεως νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἀπέσχεν αὐθαιρέτως· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 352 Α.Κ.· ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν νομίμων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὄχι τῆς συντάξεως, εἰς ἣν θὰ ἐδικαιοῦτο, ΑΠ 55 σ. 409.—Ἡμερομίσθιον φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ. ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν κατὰ τὴν ὑ. ἀ. 59118)1950· εἰς τίνας ἀναφέρεται· ἐφαρμογὴ ὑ. ἀ. 27019)1953· ὧραι ἐργασίας φυλάκων, ΑΠ 151 σ. 552.— Καθαρίστριαι Δημοτικῶν Σχολείων· μισθὸς καὶ ὧραι ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον τῶν δι' ἀνειδικεύτους ἐργατρίας ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφαρμοζομένου τοῦ ν. 2314)1953· ἔννοια ἄρθρου 4 παράγρ. 1 αὐτοῦ, Π 71 σ. 623.—Σχέσις μετὰ τοῦ Δημοσίου· καθαρίστριαι μετεωρολογικῶν σταθμῶν· φύσις σχέσεως, Γν.Σ. σ. 637.— Μόνον πειθαρχικὴ εὐθύνη τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου διὰ μὴ τήρησιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου 3198)1955 ὑποχρεώσεων καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου καὶ ὄχι ἀκυρότης τῆς καταγγελίας συμβάσεως· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἄρθρου 3 ν. δ. 3755)1957 διὰ μὴ χορήγησιν ἀδείας· δικαίωμα ἀποζημιώσεως μισθωτῶν δι' ἐκτὸς ἕδρας διανυκτέρευσιν· παροχὴ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ ἀποζημίωσις· περίπτωσις ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, Π 2089 σ. 679.—Συμβάσεις μετὰ Δημοσίου· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀπολυομένου προσωπικοῦ ἔργων κοινῆς ὠφελείας τῆς Σ.Υ.Κ.Ε.Α. λόγῳ περιορισμοῦ ἐργασίας· μετατροπὴ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου εἰς ἀορίστου χρόνου τοιαύτην, Γν.Σ. σ. 763.— Ἐφαρμογὴ Π.Υ.Σ. 956 καὶ 976)1947 καὶ ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας· κύριαν ἐπάγγελμα, Γν.Σ. σ. 627.— Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων κατ' ἄρθρον 42 ν. 1846)1940 ἁρμόδιος δι' αὐτὴν καὶ ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης· κατάρτισις νέας συμβάσεως ἐργασίας· ὑπολογισμὸς ἀπὸ ταύτης χρόνου ὑπηρεσίας δι' ἀποζημίωσιν ν. 2112)1920, ΑΠ 463 σ. 1049.— Ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας διατάξεως ἄρθρου 6 παρ. 2 ν. 3198)1955 ἐπὶ ἀξιώσεως βοηθήματος τῶν ὑπ' ἀριθμὸν 956 καὶ 976)1947 Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τὸ ἀπολυόμενον προσωπικὸν Δημοσίου, Π 12032 σ. 1185.— Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Δημοσίου· ἐὰν εἰς ἐργαζομένους εἰς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ὑπαλλήλους ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀπολυομένους καὶ προσλαμβανομένους ὑπὸ τούτου ἐπὶ συμβάσει, ὑποχρεοῦται ἡ Ὑπηρεσία νὰ καταβάλῃ ἀποζημίωσιν λόγῳ ἀπολύσεως, Γν.Σ. σ. 1210.— Πρόσληψις μισθωτοῦ ὑπὸ Δημοσίου καὶ ἀπόλυσις αὐτοῦ· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀπολύσεως· δικαίωμα ἀπολυομένου προσωπικοῦ Δημοσίου πρὸς λῆψιν βοηθήματος κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Πράξεις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μὴ δικαίου μένων τούτου τῶν ἀπολυομένων διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν ἀδίκημα, μὴ οὔσης νοητῆς τῆς διαπράξεως πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται Ὀργανισμὸς ἢ Κανονισμὸς προβλέπων πειθαρχικὰς παραβάσεις καὶ καθορίζων ὄργανα πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν· ἀποζημίωσις ἀπολυομένων διὰ μὴ ληφθείσαν ἄδειαν, Π 6576 σ. 1384.— Ὧραι ἐργασίας τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργα-

ζομένων εἰς τὸ Δημόσιον· ἐκτακτον προσωπικὸν Ἐθν. Μετεωρολογικῆς Ὑπηρεσίας· πρόσθετος ἀμοιβὴ δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, Γν. Σ. σ. 701. — Γενικαὶ περὶ χρονικῶν ὁρίων διατάξεις τοῦ ν. 2269)1920 καὶ εἰδικαὶ τοιαῦται· συμφωνίαι μεταξὺ Κρατῶν - Μελῶν τοῦ N.A.T.O. καὶ μεταξὺ Ἑλληνικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ΑΠ 203 σ. 723.—Ἀνεφάρμοστον διαιτ. ἀποφάσεως 25)1960 περὶ λογιστῶν ἐπὶ Δημοσίου καὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου.—Ἀνεφάρμοστον καὶ ἐπὶ λογιστῶν Ὀργανισμῶν Ἐγγείων Βελτιώσεων Τοπικῶν ἢ Γενικῶν, Ἔγγρ. σ. 719.— Δέσμευσις Δημοσίου ἐξ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας· συλλογικὴ σύμβασις προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, ΑΠ 326 σ. 797, ΑΠ 141 σ. 864, ΝΖ σ. 849.—Σύναψις συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας μετὰ Δημοσίου· παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τὸ προσωπικὸν Κ.Ε.Α., Π 10088 σ. 1119.— Ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ ν. 551)1915· ὑποχρεώσεις ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ παντὸς ἐν γένει νομικοῦ προσώπου, ἐν οἷς καὶ οἱ Δῆμοι· ἄσκησις τῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 16 ν. 551)1915· προϋποθέσεις, Π 2035 σ. 1114.— Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένων μισθωτῶν, Γν. Σ. σ. 700.—Ἐφαρμογὴ ὑ.ἀ. 8900)1946 καὶ 18310)1946 καὶ ἐπὶ Δημοσίου, ὡς ἐργοδότου, Γν.Σ. σ. 701.—Ἐὰν ἐπὶ φορτοεκφορτώσεων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ φορτοεκφορτωτῶν κείμεναι διατάξεις, Γν.Σ. σ. 761.

Δημοσίου δικαίου σχέσις. Διάκρισις σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπὸ δημοσίου δικαίου· κριτήρια, ΣΕ 335 σ. 428, ΑΠ 438 σ. 1197.—Κατάργησις τῆς ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεως ἐκ μισθοῦ ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἀσχέτως ἂν ἡ μεταξὺ τούτων σχέσις εἶναι δημοσίου δικαίου ἢ ἰδιωτικοῦ, Π 18816 σ. 226, ΑΠ 57 σ. 432. — Ἐξάρτησις ἁρμοδιότητος τῶν κατὰ νόμον 3239)1955 διοικητικῶν δικαστηρίων ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Δημοσίου ὑπάρξεως ἰδιωτικοῦ δικαίου σχέσεως· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ τῶν προσλαμβανομένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν διὰ τὰ συνεργεῖα Β. Ναυστάθμου, ΣΕ 335 σ.428.—Σύνδεσις τοῦ κατὰ νόμον 786)1937 προσλαμβανομένου διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἡμερομισθίου προσωπικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ καθαρίστρια, διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· ἀνεφάρμοστον διαδικασίας ν. ΓΨΟΔ', ΑΠ 150 σ. 605. — Πρόσληψις ἀπαιτουμένων πρὸς ἐπάνδρωσιν Ὑπηρεσιῶν τῆς Διοικήσεως προσώπων εἴτε διὰ δημοσίου δικαίου σχέσεως, καθιστώσης ταῦτα προαιρετικά, τελοῦντα εἰς ἄμεσον ὑπηρεσιακὴν καὶ πειθαρχικὴν σχέσιν πρὸς τὸ Κράτος, εἴτε διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· κανόνες διέποντες τὴν σχέσιν ἰδιωτικοῦ δικαίου· σύνδεσις ὑπαλλήλων, ἐργατῶν ἢ ὑπηρετῶν προσλαμβανομένων κατ' ἄρθρον 138 νόμου 5121)1931 διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου, Γν.Σ. σ. 701. — Διατάξεις διέπουσαι τὸ προσωπικὸν τῶν Πανεπιστημιακῶν Νοσοκομείων, ἐν οἷς καὶ τὸ Αἰγινήτειον· σχέσις διοριζομένου κατωτέρου βαθμητικοῦ καὶ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ δημοσίου δικαίου, μὴ μεταπιπτομένη εἰς σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ δι' ἔλλειψιν οὐσιώδους τύπου, ὡς ἡ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ΑΠ 7 σ. 1196.—Σχέσις κατεχόντων ὀργανικὰς θέσεις εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, προσλαμβανομένων πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν καὶ μετὰ τὴν ὁρκοδοσίαν καὶ δημοσίευσιν διορισμοῦ εἰς Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως δημοσίου δικαίου· ἀπαράδεκτος εἰσαγωγὴ διαφορᾶς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· πρόσληψις ὑπὸ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, ΑΠ 438 σ. 1197.—Πρόσληψις κλητῆρος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου· Ἐργατικὴ Ἑστία σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 20830 σ. 1509, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 1509. —Περιορισμὸς ἄρθρου 8 ὑ. ν. 1538)1950 ὡς πρὸς τὴν ἔλλειψιν δικαιώματος ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένων ἀποδοχῶν ἑτέρας ἀμοιβῆς λόγῳ προσθέτου ὑπηρεσίας ἐπὶ τῶν ἐν σχέσει ἐργασίας δημοσίου δικαίου τελούντων μισθωτῶν τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· παροχὴ ἐργασίας εἰς Ἐθνικὸν Ἵδρυμα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων, ΑΠ 360 σ. 803.

Διαδικασία. Βλ. καὶ λ. ***Αἴτησις ἀκυρώσεως, Ἀναίρεσις, Ἔνστασις, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Πειθαρχία, Στράτευσις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας.*** Ἀναγνωρίσεως δικαιώματος καὶ πληρωμῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, Ἔγκ. σ. 633. —Ἐκδικάσεως διαφορῶν στρατευομένων μισθωτῶν· ἀτελὴς ἀνυπόχρεον καταβολῆς καὶ παραβόλου ἐφέσεως, Πρδρ. 852 σ. 545.—Ἐκδικάσεως διαφορῶν στρατευομένων μισθωτῶν· ἁρμόδιον δικαστηρίων καὶ ἐνδίκων μέσων ἀναιρέσεως, ΑΠ 534 σ. 1375, Σημ. σ. 1360.—Ἐξαιρέσεως εἰσφορᾶς ὑπὲρ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ΣΕ 1757 σ. 1446.

Διάδικοι. Βλ. λ. ***Ἀγωγή, Αἴτησις ἀκυρώσεως, Ἀναίρεσις, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Νομιμοποίησις, Παρέμβασις.***

Διαδοχικὴ ἀσφάλισις. Βλ. λ. ***Ταμεῖα.***

Διαθεσιμότης. Μισθωτῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων κατ' ἄρθρον 10 νόμου 3198)1955· γνωστοποίησις, Π 1068 σ. 101.—Ὑπαλλήλων Σωματείων, Συμβολαιογραφείων καὶ Δικηγορικῶν Γραφείων, Ἔγγρ. σ. 719. — Μισθωτῶν ἐπὶ περιορισμοῦ οἰκονομικῆς δραστηριότητος· ἐξαίρεσις ἐξ αὐτῆς τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολιμιστῶν· ἐπαναγωγὴ ἐν ἰσχύι, δι' ἄρθρου 1 νόμου 3198)1955, ἄρθρου 9 νόμου 118)1945, συνεπῶς καὶ τῆς παραγράφου 8 αὐτοῦ· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 10 νόμου 3198)1955, ΑΠ 400 σ. 865, ΑΠ 405 σ. 923.

Διαιτησία. Ἀνεπίτρεπτος ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς ἐργατικῆς διαδικασίας διὰ συνυποσχετικοῦ, ἀναθέντος τὴν κρίσιν ἐπὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς εἰς διαιτητάς, Π 39 σ. 1057.

Διαιτητικὰ Δικαστήρια - Διαιτητικαὶ ἀποφά-

σεις. Βλ. λ. *Συλλογικαί διαφοραί εργασίας.*

Διακοπή. Βλ. καί λ. *Παραγραφή.* Λειτουργίας λατομείου κατόπιν αποφάσεως Νομαρχίας έξ ύπαιτιότητος τοῦ επιχειρηματίου, μή επιμεληθέντος διά τήν όμαλήν καί ακίνδυνον λειτουργίαν τοῦ λατομείου· δικαίωμα μισθωτοῦ πρός λήψιν μισθοῦ κατ' άρθρον 656 Α.Κ., Π 6702 σ. 105.—Ασφαλιστέας εργασίας, ΣΕ 503 σ. 570.—Λειτουργίας εργαστηρίου ραφῆς γυναικείων φορεμάτων· καταγγελία συμβάσεως εργασίας διά σπουδαίον λόγον· αποζημίωσις κατ' άρθρον 674 Α.Κ., Π 5694 σ. 1334.

Διανεμητικός Λογαριασμός Οικογενειακῶν Επιδομάτων. Οικογενειακά επιδόματα εφεδρικῶν οδηγῶν, εισπρακτόρων, σταθμαρχῶν καί ελεγκτῶν Κ.Τ.Ε.Λ. δστικῶν γραμμῶν, Έγκ. σ. 43.—Οικογενειακά επιδόματα εἰς σταθμάρχας καί οδηγούς λεωφορείων υπεραστικῶν γραμμῶν, Έγγρ. σ. 119.—Καταβολή επιδόματος εκ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. εἰς τινας μισθωτούς Κ.Τ.Ε.Λ. περιοχῆς Αθηνῶν, Έγγρ. σ. 368.—Σκοπός τοῦ διά ν.δ. 3868)1958 συσταθέντος Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. προβλεπομένη διά τόν εργοδότην εξαίρεσις καταβολῆς εἰσφορᾶς ύπαρξις αὐτῆς όχι μόνον εἰς τήν περίπτωσιν, καθ' ἣν αὐτός καταβάλλει πράγματι επιδόματα τέκνων εἰς τούς ύπ' αὐτοῦ απασχολουμένους μισθωτούς δυνάμει κανονιστικῆς τινος πράξεως, άλλά καί εἰς ἣν έτι περίπτωσιν ή καταβολή τῶν επιδομάτων τούτων ερείδεται επί νομικῆς υποχρεώσεως τοῦ εργοδότου, απορρεούσης εκ τῶν διεπουσῶν τήν σχέσιν εργασίας άρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καί ίσης μεταχειρίσεως πάντων τῶν εν τῇ αὐτῇ επιχειρήσει απασχολουμένων μισθωτῶν, ΣΕ 43 σ. 286.—Οικογενειακά επιδόματα μισθωτῶν, Έγκ. σ. 526.—Τά οικογενειακά επιδόματα μισθωτῶν, ΝΖ σ. 529.—Συνυπολογισμός ημερῶν εργασίας προηγουμένου έτους πρός θεμελίωσιν δικαιώματος λήψεως οικογενειακοῦ επιδόματος, Έγκ. σ. 574.—Απαλλαγή Ο.Τ.Ε. εισφορῶν ύπέρ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ΑΠ 4 σ. 1000.—Έλλειψις υποχρεώσεως πρός καταβολήν εργοδοτικῆς καί εργατικῆς εισφορᾶς πρός Δ.Λ.Ο.Ε.Μ. διά τούς επί μηνιαίῳ μισθῷ άμειβομένους μισθωτούς, εφ' όσον καταβάλλονται καί δι' όσον χρόνον καταβάλλονται εἰς τούς μισθωτούς ύπό τοῦ οἰκείου εργοδότου οικογενειακά επιδόματα τέκνων· διαδικασία εξαιρέσεως· έλλειψις εἰς τάς περιπτώσεις ταύτας καί υποχρεώσεως τοῦ Οργανισμοῦ Απασχολήσεως καί Ασφαλίσεως Ανεργίας πρός χορήγησιν τοῦ οικογενειακοῦ επιδόματος τέκνων, ΣΕ 1757 σ. 1446.

Διανομεῖς. Παστεριωμένου γάλακτος, πάγου· τεκμαρτά ημερομίσθια δι' εισφοράς Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 172.

Διανυκτέρευσις. Απαζημίωσις μισθωτῶν διά διανυκτέρευσιν εκτός έδρας· προϋποθέσεις δικαιώματος· απαζημίωσις οδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων, Π 512 σ. 606.—Δικαίωμα απαζημιώσεως μισθωτῶν δι' εκτός έδρας διανυκτέρευσιν· προϋποθέσεις· έλλειψις δικαιώματος τῶν προσληφθέντων, διά νά απασχοληθοῦν έξ ύπαρχῆς εκτός τοῦ τόπου τῆς εργασίας των καί τῶν ὡς εκ τῆς φύσεως τῆς εργασίας των, μή περιοριζομένην εἰς ωρισμένην περιφέρειαν, Π 2089 σ. 679.—Δικαίωμα εισπράκτορος λεωφορείου εἰς αποζημίωσιν κατά τήν διαιτητικήν απόφασιν διά παρασχεθεῖσαν εκτός έδρας εργασίαν, Π 267 σ. 1186.—Αποζημίωσις τῶν εκτός έδρας διανυκτερεύσεων, επιβαλλομένη εκ τῆς ὑ.ά. 21094)1946 καί παρεχομένη πρός πρόσκαιρον παροχήν εργασίας· ού τακτική αποδοχή, Π 371 σ. 340.—Εάν οἱ νομικοί σύμβουλοι ή δικηγόροι Οργανισμῶν, τελούντων ύπό τόν έλεγχον καί τήν εποπτείαν Υπουργοῦ Εργασίας διά τήν μετακίνησίν των εκτός έδρας δι' ύπηρεσίας, θά λάβωσιν ως αποζημίωσιν τήν ύπό τοῦ άρθρου 9 § 2 ά.ν. 1538)1950 προβλεπομένην ή τήν ύπό τοῦ άρθρου 165 ν.δ. 3026)1954 περί Κώδικος Δικηγόρων τοιαύτην, Γν.Σ. σ. 760.

Διαταγή Αρχῆς. Ως περιστατικόν ανωτέρας βίας διά τόν εργοδότην· προϋπόθεσις τό ανυπότρεπτον τῆς συμμορφώσεως πρός αὐτήν· εκδοσις διαταγῆς εκ πταίσματος τοῦ εργοδότου· ούκ άνωτέρα βία, Π 6702 σ. 105.

Διάταγμα. Βλ. λ. *Νόμος.*

Διεθνεῖς συμβάσεις. Βλ. λ. *Διεθνές Δίκαιον.*

Διεθνές Δίκαιον. Εξισωμένη άμοιβή γυναικός πρός τήν άμοιβήν άνδρός· διεθνής άρχή περί ίσης άμοιβῆς δι' εργασίαν ίσης άξίας, καθιερωθεῖσα διά τῆς ύπ' άριθ. 100 διεθνοῦς συμβάσεως, Π 4590 σ. 91.—Η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότης καί ή σημασία της διά τό κοινωνικόν ίδιον δίκαιον, ΝΖ σ. 137 επ., σ. 201 επ.—Τό Εργατικόν Δίκαιον τῆς Κοινῆς Αγορᾶς, Διάλ. σ. 265.—Η κοινωνική πολιτική εἰς τάς χώρας τῆς Ευρωπαϊκῆς Οικονομικῆς Κοινότητος, Μελ. σ. 1169.—Διεθνῆς δημοσία τάξις καί εργατική νομοθεσία, Αγάρ. Αντεισαγγελέως Αρείου Πάγου, σ. 721.—Άρθρου 25 Α.Κ.· εφαρμογή τοῦ εξ όλων τῶν ειδικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς συνήφθη ή σύμβασις, αρμόζοντος δικαίου, εξευρισκομένου μετά στάθμισιν τῶν θεμελιούντων τήν ένοχικήν σχέσιν στοιχείων καί εκτίμησιν τῶν περιστάσεων καί συνθηκῶν, αἵτινες συντρέχουσιν, ΑΠ 203 σ. 723, ΑΠ 204 σ. 725.—Άρθρον 33 ΑΚ· ανεφάρμοστον διατάξεων άλλοδαποῦ δικαίου, έαν ή εφαρμογή του προσκρούῃ εἰς τά χρηστά ήθη ή εν γένει εἰς τήν δημοσίαν τάξιν έννοια δημοσίας τάξεως· γενικαί περί χρονικῶν ορίων διατάξεις τοῦ νόμου 2269)1920 καί ειδικαί τοιαῦται· συμφωνίαι μεταξύ Κρατῶν Μελῶν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. καί μεταξύ Ελληνικῆς καί Αμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ΑΠ 203 σ. 723.—Νόμος 2112)1920, ὡς ετροποιήθη ύπό τοῦ νόμου 3198)1955, εν σχέσει πρός τό κατά τό άρθρον 33 Α.Κ. ανεφάρμοστον άλλοδαποῦ δικαίου· έννοια άρθρων 25 καί 33 Α.Κ.· εφαρμογή Αμερικανικοῦ Δικαίου, Α.Π. 204 σ. 725.—Διεθνῆς δικαιοδοσία επί συμβάσεως ναυτολογήσεως· άσθένεια ναυτικοῦ καί λύσις τῆς συμβάσεως ένεκα ταύτης· θεμελίωσις διεθνοῦς δικαιοδοσίας τοῦ Δικαστηρίου τοῦ τόπου τῆς άσθενείας· έννοια άρθρου 66 § 1 Κώδικος Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, Π 4606 σ. 1061.—Υπαγωγή κατ' άρθρον 126 Εισ. Ν.Α.Κ., τῶν άλλοδαπῶν εἰς

την διαδικασίαν τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων· ἐργατικὴ διαδικασία· δωσιδικία κατοικίας ἐναγομένου ἐργοδότου ἢ τοῦ τόπου παροχῆς τῆς ἐργασίας ἢ τοῦ ἐμπορικοῦ συναλλάγματος· ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 25 ΑΚ τοῦ ἁρμόζοντος δικαίου, Π 16967 σ. 1317.—Συζητήσεις εἰς 5ον Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου, ΝΖ σ. 1346.

Διεθνὴς Ἑταιρεία Κλιναμαξῶν. Βλ. λ. *Σιδηρόδρομοι.*

Διευθυνταί. Ἀμειβόμενοι διὰ ποσοστῶν καὶ μισθοῦ· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.—Γενικοὶ διευθυνταὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν· δὲν ἀπολαμβάνουν ταῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου προνομίου, ΝΖ σ. 401.—Κατέχοντες θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως εἰς μεγάλην ἐπιχείρησιν ἢ τμῆμα αὐτῆς· κτῆσις ὑπὸ τούτων τῶν γνωρισμάτων ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, μὴ ὑπαγομένων ὅμως εἰς τὰς περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας τῶν ὑπαλλήλων διατάξεις· ἔλλειψις οὕτω ἀξιώσεως τοῦ ἄρθρου 904 Ἀστικοῦ Κώδικος πρὸς ἀπόδοσιν ὠφελείας διὰ παροχὴν ἐργασίας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια· ἀνεφάρμοστον καὶ τῶν περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, μὴ ὑπαγομένων τῶν ἀνωτέρω εἰς τὰς περὶ κατωτάτων ὁρίων μισθοῦ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων διατάξεις, ΑΠ 129 σ. 490.—Καθιέρωσις ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις· ἀνεφάρμοστον αὐτοῦ ἐπὶ κατεχόντων θέσεις ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως ἢ ἐμπιστευτικὴν· ἀνεφάρμοστον ἐπίσης ἄρθρου 659 Α.Κ., τῶν διατάξεων περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἐργασίας, τῶν διατάξεων περὶ κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, μὴ ἐχόντων οὕτω τῶν ἀνωτέρω ἀξίωσιν περὶ προσαυξήσεως ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, μήτε ἀξίωσιν ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου, Π 139 σ. 1321.—Κατέχοντες θέσιν διευθύνσεως ἢ ἐποπτείας ἢ ἐμπιστευτικὴν εἰς βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τούτων διατάξεων περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον καὶ ἄρθρου 659 Α.Κ.· ἔλλειψις ἀξιώσεως καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 ΑΚ· κανονισμὸς προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., Π. 10253 σ. 1324.—Ἀσφάλισις γενικῶν διευθυντῶν ἐπιχειρήσεων· ἐὰν ὑπάγηται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ξενοδοχειακῆς Ἐπιχειρήσεως, Γν. Σ. σ. 764.—Ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας ἐπὶ διευθυνόντων χημικὰ ἐργαστήρια, ΑΠ 273 σ. 809. — Ἀρμοδιότης Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α.· ἔλεγχος ἀποφάσεων αὐτῶν ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων, ΑΠ 680 σ. 1465.—Ἀρμοδιότητες Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. κατὰ Κανονισμὸν Ἀσφαλιστικῆς Ἀρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α.· ἁρμοδιότης καὶ ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ αἰτήσεως ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀναρμοδίας οὔσης τῆς διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1293 σ. 1066.—Κρίσις περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας ὑπὸ Διευθυντοῦ Τραπέζης· ἁρμοδιότης Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ, ΑΠ 175 σ. 661.

Διευθυντικὸν δικαίωμα. Βλ. λ. *Δικαίωμα.*

Δικαιοδοσία. Βλ. λ. *Ἁρμοδιότης.*

Δικαιοπραξία. Βλ. λ. *Σύμβασις.*

Δικαίωμα. Ἡ ἀποδυνάμωσις ἐργατικῶν ἀξιώσεων καὶ ἡ δημοσία τάξις· γνῶμαι παρατηρήσεις· ἡ ἀποδυνάμωσις, ἡ παραγραφὴ καὶ ἡ παραίτησις· ἀδυναμίαι τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀποδυναμώσεως· ἡ ἀπαγόρευσις τῆς κατα χρήσεως τοῦ δικαιώματος καὶ ἡ παραφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως ἰδιοτυπίαι εἰς τὴν ἀποδυνάμωσιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν, ΝΖ σ. 73.—Ἔννοια ἀπεργίας καὶ ἀναγνώρισις αὐτῆς ὡς δικαιώματος, Π 467 σ. 349.—Ἀνήκουσα εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτοῦ δικαίωμα πρὸς μετάθεσιν μισθωτοῦ ἀπὸ καταστήματος εἰς κατάστημα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ΑΠ 560 σ. 21, Εἰσαγ. σ. 21.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου τῆς κατὰ τὸν προσφορώτερον τρόπον ὀργανώσεως τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς συναρτωμένης πρὸς τοῦτην κατανομῆς τῆς ἐργασίας μεταξὺ τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ΑΠ 633 σ. 335.—Δικαίωμα ἐργοδότου κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως πρὸς ἀπασχόλησιν μισθωτοῦ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας καὶ μετάθεσιν ἀπὸ τῆς μιᾶς θέσεως εἰς ἑτέραν καὶ ἀπὸ ἑνὸς εἴδους ἐργασίας εἰς ἕτερον κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν του· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 7 ν. 2112)1920, ΑΠ 250 σ. 1046.—Σύμβασις Ἑταιρείας μετὰ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν· ἀνάθεσις ὑπηρεσίας καθαρισμοῦ ὀχημάτων εἰς ἐργολάβον ἐμπίπτει εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα προσφορωτέρας ὀργανώσεως, ΑΠ 599 σ. 27.—Ἀμφισβήτησις παρὰ μισθωτοῦ τῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ. περὶ δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως ἀσκήσεως τοῦ πρὸς μετάθεσιν διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου· νομικὴ ἔννοια αὐτῆς ὅτι ἐμμένει οὗτος εἰς τὴν συνέχισιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀμφισβητῶν μόνον τὰ νόμιμα τῆς μεταθέσεως καὶ ὄχι ὅτι προβαίνει εἰς τὴν λύσιν ταύτης διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας της, ΑΠ 667 σ. 155.—Παραδεκτὴ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ. ἀπαγόρευσις τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος μόνον προκειμένου περὶ δικαιώματος ἀπορρέοντος ἐκ διατάξεων οὐσιαστικοῦ νόμου καὶ ὄχι ἐκ τοιούτου δικονομικοῦ, τοῦ ἄρθρου 281 ΑΚ ρυθμίζοντος τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐξ οὐσιαστικῶν νόμων ἀπορρέοντα δικαιώματα καὶ ὄχι τὰ δικονομικὰ τοιαῦτα, ΑΠ 446 σ. 1271.

Δικαστήρια. Βλ. λ. *Ἁρμοδιότης, Δίκαι ἀνωρώσεως, Ἀναίρεσις, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Ἔφεσις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς λέξεις.*

Δικαστικά έξοδα. Συμψηφισμός επί ίσω μέρει νίκης και ίσω μέρει ήττης, ΑΠ 556 σ. 26, ΑΠ 570 σ. 92, ΑΠ 664 σ. 149, ΑΠ 629 σ. 163, ΑΠ 111 σ. 491, ΑΠ 181 σ. 596, ΑΠ 173 σ. 630, ΑΠ 211 σ. 683, ΑΠ 229 σ. 812, ΑΠ 443 σ. 930, ΑΠ 396 σ. 994, ΑΠ 334 σ. 1201, ΑΠ 249 σ. 1448.—Συμψηφισμός επί εύλόγου αμφιβολίας περί της εκβάσεως της δίκης, ΑΠ 663 σ. 106, ΑΠ 96 σ. 550, ΑΠ 936 σ. 549, Π 119 σ. 612, Π 3478 σ. 734, Π 3147 σ. 743, Π 324 σ. 801, ΑΠ 442 σ. 1194, ΑΠ 438 σ. 1197, Π 12295 σ. 1339, Π 12 σ. 1516.—Συμψηφισμός εν μέρει επί εύλόγου αμφιβολίας περί της εκβάσεως της δίκης λόγω κρατούσης αντιθέτου νομολογίας, ΑΠ 641 σ. 1460.— Εις δίκας κατά του Ι.Κ.Α., ΑΠ 659 σ. 231. — Δεν καλύπτονται υπό του προνομίου του άρθρου 646 Εμπορικού Νόμου, ΝΖ σ. 402. — Απόρριψις αγωγής ως αορίστου· καταδίκη της αναιρεσειούσης εις την δικαστικήν δαπάνην άπάντων των βημάτων, ως υπαιτίου εις ταύτην, ΑΠ 336 σ. 805.—Επιβολή δικαστικής δαπάνης εις αναιρεσείοντα, ως ματαίως προκαλέσαντα την επί της αιτήσεως αναιρέσεως συζήτησιν, μετ' αποδοχήν της προσβαλλομένης αποφάσεως, ΑΠ 270 σ. 1262. — Ανέλεγκτον κρίσεως δικαστηρίου ουσίας περί συμψηφισμού δικαστικής δαπάνης, ΑΠ 229 σ. 812.

Δίκη. Βλ. λ. *Αγωγή, Αίτησις ακυρώσεως, Αναίρεσις, Απόδειξις, Αρμοδιότης, Δεδικασμένον, Διαδικασία, Δικαστικά έξοδα, Ένστασις, Εργατικαί διαφοραί, Έφεσις, Συλλογικαί διαφοραί εργασίας κλπ.*—Διεξαγωγή των μη εκκρεμών κατά την ισχύν του νόμου 3240)1955 δικών, των αφορωσών τους Σ.Π.Α.Π. επ' ονόματι της αυτοτελούς Κρατικής Εκμεταλλεύσεως του Δικτύου ταύτου, ΑΠ 432 σ. 1124.

Δικηγόροι. Παράστασις διαδίκου κατά την εργατικήν διαδικασίαν άνευ δικηγόρου· εκδίκασις υποθέσεως ερήμην αυτού, καταργηθείσης της διατάξεως άρθρου 11 ν. ΓΩΟΔ' περί αυτοπροσώπου εμφανίσεως διαδίκων, ως αντικειμένης εις τας διατάξεις του άρθρου 39 του ν.δ. 3026)1954 περί Κώδικος Δικηγόρων, Π 162 σ. 225.—Κατάργησις των υπέρ Μ.Τ.Π.Υ. επιβεβλημένων κρατήσεων εκ μισθού υπαλλήλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, μη τυγχανόντων μετόχων του Ταμείου· εφαρμογή και επί δικηγόρων των κατά άρθρα 63 § 4 και 92 § 2 του ν.δ. 3026)1954 παρεχόντων καθαρώς νομικάς εργασίας εις νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου επί παγία μηνιαία ή ετησία αμοιβή, είτε υπό την ιδιότητα του νομικού ή δικαστικού συμβούλου, είτε υπό την ιδιότητα του δικηγόρου, εφ' όσον ούτοι δεν είναι μέτοχοι του Μ.Τ.Π.Υ., ΑΠ 149 σ. 555. — Κατίσχυσις πάσης αντιθέτου συμφωνίας της καθοριζούσης εκάστοτε τας παγίας περιοδικάς αμοιβάς των δικηγόρων αποφάσεως του Υπουργού Δικαιοσύνης· εφαρμογή όμως άρθρου 281 Α.Κ. και επί των δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων· αυτεπάγγελτος έρευνα υπό δικαστού, Π Εφ. 105 σ. 673, πρβλ. Πρ. Πρωτ. 178 σ. 674, Παρατ. σ. 676.—Διαθεσιμότης υπαλλήλων Δικηγορικών Γραφείων, Έγγρ. σ. 719.—Νόμιμος μισθός υπαλλήλων Δικηγορικών Γραφείων, ΝΖ σ. 1211. —Εάν οι νομικοί σύμβουλοι ή δικηγόροι Οργανισμών, τελούντων υπό τον έλεγχον και την εποπτείαν του Υπουργού Εργασίας, διά την μετακίνησίν των εκτός έδρας δι' υπηρεσίας, θά λάβωσιν ως αποζημίωσιν την υπό του άρθρου 9 § 2 ά.ν. 1538)1950 προβλεπομένην ή την υπό του άρθρου 165 ν.δ. 3026)1954 περί Κώδικος Δικηγόρων ταιαύτην, Γν.Σ. σ. 760. —Έμμισθος υπηρεσία δικηγόρου κατ' άρθρον 63 §§3-5 ν.δ. 3026)1954 περί Κώδικος Δικηγόρων και διατάξεις κανονισμού περί μονιμότητος· καθορισμός ορίου ηλικίας· χαρακτηρισμός συμβάσεως ως ωρισμένου χρόνου· ανεφάρμοστον ά.ν. 539)1945 περί αδειών μισθωτών επί εμμίσθου δικηγόρου, ασκούντος δημόσιον λειτούργημα, εκ του οποίου δεν προσκτάται την ιδιότητα του ιδιωτικού υπαλλήλου, ΑΠ 3 σ. 1109.—Αμοιβαί εμμίσθων δικηγόρων, Επ. Γνμδ. σ. 1343. — Ασφάλισις εις Ταμείον Συντάξεων Νομικών· σύνταξις χήρας ησφαλισμένου, έχοντος πραγματικήν υπερτεσσαρακονταετή υπηρεσίαν, εφ' όσον είναι άπορος· υποβολή αιτήματος συγχρόνως μετά της κυρίας προς συνταξιοδότησιν αιτήσεως, συνοδευομένου και υπό των σχετικών δικαιολογητικών· περίπτωσις υποβολής αιτήματος και βραδύτερον, εν ούδεμιά όμως περιπτώσει μετά την παύλευσιν της τασσομένης υπό του νόμου πενταετίας προς άσκησιν του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, ΣΕ 1462 σ. 1391.—Άρθρον 21 ν.δ. 3790)1957· υποχρεωτική ασφάλισις δικηγόρων ή επί συμβάσει δικαστικών συμβούλων, παρεχόντων τας καθαρώς νομικάς εργασίας των επί παγία έτησία ή μηνιαία αμοιβή προς νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου ή Τραπέζας και παρά τοις τυχόν υφισταμένοις διά το προσωπικόν τούτων Ταμείοις κυρίας ασφαλίσεως χρόνος πραγματικής υπηρεσίας εν ασφαλίσει ο πρό του ν.δ. 3790)1957 διανυθείς· αποκατάστασις ζημίας δικηγόρου εκ παρανόμου παραλείψεως οργάνων Ασφαλιστικού Ταμείου, ΑΠ 535 σ. 1391, Σημ. σ. 1360.—Φύσις σχέσεως δικηγόρου προς πελάτην· έμμισθος εντολή ή ή των αμειβομένων ελευθερίων υπηρεσιών· αδύνατον ταυτίσεως προς μίσθωσιν εξηρτημένων υπηρεσιών και ανεφάρμοστον φιλεργατικών νόμων· αποζημίωσις των επί παγία αμοιβή παρεχόντων καθαρώς νομικάς εργασίας επί καταγγελίας της συμβάσεως· ανεφάρμοστον αποκλειστικής προθεσμίας άρθρου 6 § 2 νόμου 3198)1955, Παρατ. σ. 1500.—Αναγκαστικός διορισμός δικηγόρων πολεμιστών κατ' ά.ν. 1836)1951· καθορισμός υποχρέων εις πρόσληψιν νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου κλπ. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β').—Υπαγωγή εκδικάσεως των εκ του ά.ν. 1836)1951 διαφορών εις την εργατικήν διαδικασίαν αδιαστίκτως, μη δυναμένης να θεωρηθή ως καταργηθείσης διά τους αναγκαστικώς διοριζομένους δικηγόρους εκ του Κώδικος περί Δικηγόρων, ΑΠ 125 σ. 474.—Αναφορά της διά του ν.δ. 4185)1961 κυρωθείσης υπ' αριθ. 23)1956 Πράξεως Υπουρ

γικοῦ Συμβουλίου εἰς μισθωτούς, ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λυθῇ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς· σχέσις δικηγόρου διατάξεις Κώδικος περὶ Δικηγόρων· ἄρθρα 63 § 5, 94 καὶ 248, ΑΠ 271 σ. 741.

Δικόγραφον. Βλ. λ. *Ἀγωγή, Κοινοποίησις.*

Δικονομικὰ δικαιώματα. Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 446 σ. 1271.

Διοικητικὰ Δικαστήρια. Βλ. λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως, Ἀρμοδιότης, Διοικητικαὶ πράξεις—Διοίκησις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας.*

Διοικητικαὶ πράξεις—Διοίκησις. Βλ. καὶ λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως, Ἀρμοδιότης, Δημόσιον, Πειθαρχία, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ὑπουργεῖα—Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις.* Ἐγκύκλιος Διοικητοῦ Ι.Κ.Α., παρέχουσα ἑρμηνευτικὰς ὁδηγίας δι' ἐφαρμογὴν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· δὲν φέρει ἐκτελεστὸν χαρακτῆρα ἀπαραδέκτως αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατ' αὐτῆς, ΣΕ 1609 σ. 918.— Χαρακτὴρ τῆς περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀποφάσεως, δι' ἧς ἅμα ἐπεκτείνεται ἡ ἰσχὺς τῆς συμβάσεως καὶ εἰς τὰ μέλη μὴ συμβληθεισῶν ἐν αὐτῇ ὀργανώσεων ἢ εἰς ἄλλα πρόσωπα, μὴ δεσμευθέντα συμβατικῶς· κανονιστικὴ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους καὶ ὄχι ἀτομικὴ διοικητικὴ πρᾶξις· ἀναγκαία δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ΑΠ 286 σ. 1120.— Ἀπώλεια ἐκτελεστοῦ χαρακτῆρος πράξεως μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἑτέρας πράξεως, ἀποριπτούσης ἐνδικοφανῆ προσφυγήν, ΣΕ 1757 σ. 1446.— Ἀνάκλησις ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων· δυνατὴ ἐπὶ παρανόμων πράξεων, οἷαι λογίζονται καὶ αἱ κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα ἐκδοθεῖσαι, ἐντὸς ὅμως εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των· ἔλεγχος ὑπὸ πολιτικῶν δικαστηρίων ἀνακλητικῆς περὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν πράξεως, Π 4075 σ. 98.—Ἀνάκλησις παρανόμου πράξεως ἀναγνωρίσεως χρόνου ἀσφαλίσεως· ἐπιτρεπτὴ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου, ΣΕ 1213 σ. 945.— Ἀνάκλησις διοικητικῶν πράξεων· γενικαὶ ἀρχαί· ἀνεπίτρεπτος μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου, κρινομένου κατὰ τὰς ἐξ ἀντικειμένου συντρεχούσας συνθήκας ἑκάστης περιπτώσεως ἢ ἐξ ὑπαρχῆς ἀνάκλησις καὶ τῶν παρανόμων ἐτι ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων, ἐφ' ὅσον διὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν δὲν συνέτρεξε δολία τις ἐνέργεια τοῦ διοικουμένου· ἀκύρωσις διοικητικῆς πράξεως καὶ κατὰ τὸ μέρος καθ' ὃ στηριχθεῖσα ἐπὶ τῆς παρανόμου ἀνακλήσεως ἐπέβαλε τὸν συμψηφισμὸν παντὸς ποσοῦ, ὅπερ ἐλήφθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνακληθείσης πράξεως, ΣΕ 555 σ. 566.— Ἔλλειψις δικαιώματος Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὡς ἐπιλύσαντος ὡρισμένην ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου συγκεκριμένης τινὸς περιπτώσεως πρὸς ἐπάνοδον καὶ ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης ὑπὸ διάφορον ἑρμηνείαν τοῦ νόμου ἢ διάφορον ἐκτίμησιν τῶν αὐτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, δυναμένου μόνον τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ ἐπιληφθῇ διὰ τὸ μέλλον νέας ἀμφισβητήσεως ἀνακυψάσης ἐκ τῆς μεταβολῆς συνθηκῶν, ΣΕ 553 σ. 627.— Ἀναδρομικὴ ἀναζήτησις μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου ἀχρεωστήτων, ἀλλὰ καλοπίστως ληφθεισῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν· ἀντίθετος πρὸς ἀρχὰς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως, ΣΕ 148 σ. 359, ΣΕ 1594 σ. 1267.— Ἀρχὴ μὴ ἀναδρομικότητος διοικητικῶν πράξεων, ἐκτὸς ἂν ὁ νόμος παρέχῃ τοιαύτην ἐξουσιοδότησιν, ΝΖ σ. 826, ΣΕ 199 σ. 501.— Αἰτιολογία ἄρου περὶ ἀναδρομῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 40 σ. 210.— Ἁρμοδιότης διοικητικῶν ὀργάνων ἐπὶ ἀμφισβητήσεων κατὰ ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως· διαδικασία ἐκδόσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἀρτεργατῶν νόμῳ ἐπιβεβλημένη, ὁσάκις προβλέπεται ἁρμοδιότης διοικητικοῦ ὀργάνου ὅπως ἀποφαίνηται ἐπὶ ἀμφισβητήσεων ἢ ἀντιρρήσεων, ἀσκουμένων παρὰ τρίτων κατὰ ἐκτελεστῆς πράξεως τῆς διοικήσεως, ἢ ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου γνωστοποιήσεως τῆς ἀσκήσεως τούτων εἰς τὸν ἐκ τούτων θιγόμενον, ΣΕ 219 σ. 433.— Προθεσμία διὰ τὴν ἄσκησιν διοικητικῆς τινος προσφυγῆς καὶ ὑποχρέωσις διοικήσεως· δὲν δύναται αὐτὴ νὰ παρακάμψῃ τὸ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπαράδεκτον καὶ νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἔρευναν τοῦ βασίμου ταύτης, τῆς σχετικῆς προθεσμίας δεσμευούσης τήν τε διοίκησιν καὶ τὸν διοικούμενον, ΣΕ 376 σ. 436.— Πράξεις Νομικῶν Προσώπων Ἰδιωτικοῦ δικαίου, οἷον τυγχάνει ἡ Δ.Ε.Η., τῆς ὁποίας ὄργανον ἀποτελεῖ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον· οὐ προσβληταὶ ἐνώπιον Σ.τ.Ε., ΣΕ 389 σ. 565.— Κήρυξις ὑπὸ Νομάρχου κατὰ τὰς διατηρηθείσας ἐν ἰσχύι καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ. διατάξεις τῶν ἄρθρων 32 καὶ 33 ν. 281)1914 περὶ σωματείων ἐκπτώτου διοικητικοῦ συμβουλίου σωματείου· ἔννοια διατάξεων· παράνομος λόγος ἐκπτώσεως; ὅτι τὸ συμβούλιον σωματείου παρεξέκλινε τοῦ σκοποῦ του προπαγανδίζον ὑπὲρ ὡρισμένου πολιτικοῦ κόμματος, ΣΕ Ὁλ. 823 795.— Εἰσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιείων, κλπ.· καθορισμὸς ὀφειλῶν τοῦ Ταμείου· ἔννοια Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ΣΕ 2235 σ. 112.— Ἐὰν αἱ κατὰ τόπους Εἰσαγγελικαὶ Ἀρχαὶ δύνανται νὰ δίδουν πρὸς τὰς Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας ἐντολὴν ἐνεργείας ἐπὶ θεμάτων ἐφαρμογῆς τῶν ἐργατικῶν νόμων καὶ ἐὰν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἡ ἐγγράφως διατυπουμένη γνώμη τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς, Γν.Σ. 34 σ. 299.— Ἀπαίτησις πλήρους αἰτιολογήσεως διοικητικῶν πράξεων, ΣΕ 1454 σ. 1133.—Αἰτιολογία πράξεων συλλογικῶν ὀργάνων· ἐσωτερικὸς τύπος πράξεως δέον νὰ περιέχηται ἐν τῷ σώματι αὐτῆς, ἄλλως ἀκυρότης δι' ἔλλειψιν ἐπιβαλλομένου τύπου· πότε ἡ αἰτιολογία εἶναι ἐπαρκὴς καὶ πλήρης, Π 3827 σ. 476.— Αἰτιολογία ἀποφάσεων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ΣΕ 2163 σ. 13, ΣΕ 2229 σ. 145, ΣΕ 286 σ. 345, ΣΕ 965 σ. 747.— Αἰτιολογία ἀναδρομικῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως πέραν καὶ μέχρι τῆς ἡμέρας παραπομπῆς τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν

ΣΕ 40 σ. 210. – Αἰτιολογία σταδιακῆς αὐξήσεως ἐπιδόματος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 965 σ. 747.—Αἰτιολογία ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2229 σ. 145, ΣΕ 2355 σ. 147, ΣΕ 449 σ. 426, ΣΕ 1944 σ. 1510.—Αἰτιολογία ἀποφάσεως περὶ ἀναστολῆς καταβολῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀσκήσεως αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος ἢ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΣΕ 2416 σ. 233. – Αἰτιολογία κρίσεως Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. περὶ ἀνικανότητος ἐπὶ ἀπονομῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ΣΕ 288 σ. 437.—Αἰτιολογία κρίσεως ὅτι ἡ ἐργασία προσώπου τινὸς δὲν εἶναι ἐξηρτημένη, ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας, δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., ΣΕ 1399 σ. 1132 –Αἰτιολογία ἀποφάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν περὶ παροχῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ΣΕ 1545 σ. 236.—Αἰτιολογία ἀποδοχῆς ἢ ἀπορρίψεως ἀσκήσεως ἠσφαλισμένου πρὸς Ὀργανισμὸν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ΣΕ 155 σ. 501, ΣΕ 662 σ. 689.— Αἰτιολογία τῆς ὑπὸ τῆς διοικήσεως διαπιστώσεως περὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ κωλύματος ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐθνικῶν φρονημάτων πρὸς κτῆσιν ἐργατικῆς κατοικίας, ΣΕ 2317 σ. 287, ΣΕ 1427 σ. 1129.—Αἰτιολογία ἀποφάσεων τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 498 σ. 567, ΣΕ 1454 σ. 1133 – Αἰτιολογία ἀποφάσεως ὀργάνου Ι.Κ.Α. περὶ χαρακτηρισμοῦ ἀτυχήματος ὡς ἐργατικοῦ ἢ μή, ΣΕ 1382 σ. 1133.—Ἔλλειψις πλήρους αἰτιολογήσεως ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α. ὅτι ἡ συνδέουσα τὸν ἐργαζόμενον μετὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ σχέσις δὲν ἦτο ἡ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλὰ ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας ἢ παραγγελίας, ἐφ' ὅσον δὲν μνημονεύει τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως, ΣΕ 1454 σ. 1133.—Αἰτιολογία ἀποφάσεων Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως ἀποφάσεως διαιτησίας· περιεχόμενον αἰτιολογίας, ΣΕ 1944 σ. 1510. – Δικαιοδοσία τακτικῶν δικαστηρίων πρὸς ἔλεγχον παρεμπιπτόντως διοικητικῶν πράξεων· ἔκτασις, Π 4075 σ. 98 Εἰσαγ. σ. 425, Π 3827 σ. 476, ΑΠ 187 σ. 632, ΑΠ 202 σ. 753, ΝΖ 789, 826, ΑΠ 680 σ. 1465. — Κρίσις περὶ τῆς νομιμότητος τοποθετήσεως πολεμιστοῦ ἀ.ν. 1836)1951· δὲν ἀνετέθη εἰς τὴν διοίκησιν κατ' ἀποκλεισμὸν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐκ τῶν ὁποίων φέρονται ἀξιώσεις ἐκ τοῦ νόμου τούτου, ΑΠ 122 σ. 469.— Ἀνεπίτρεπτος οὐσιαστικὸς ἔλεγχος παρὰ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων ὑπαλλήλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦντος διοίκησιν, ἐνεργήσαντος νομίμως ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ ὑπηρεσιακῶν καθηκόντων, ΑΠ 187 σ. 632.—Ἔλεγχος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων ὀργάνων Ι.Κ.Α.· ἔκτασις, ΑΠ 187 σ. 632, ΑΠ 202 σ. 753, ΑΠ 680 σ. 1465, Παρατ. σ. 789.—Ἀνέλεγκτον ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων τῆς οὐσιαστικῆς κρίσεως ὀργάνων Ι.Κ.Α. κατὰ κανονισμὸν περὶ τῆς ἐν δεδομένῃ περιπτώσει συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς· δικαίωμα τούτων ὅπως, δικάζοντα διὰ τὴν κατ' ἄρθρον Ι Πολ. Δικ. ἀναγνώρισιν καὶ ἰσχυροποίησιν τοῦ δι' ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων τούτων προσβαλλομένου δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐλέγχωσι τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος αὐτῶν, εἰς περίπτωσιν δὲ μὴ νομιμότητος αὐτῶν ἐρευνήσωσι καὶ δι' ἀποδείξεως πεισθῶσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ νόμον προϋποθέσεων τοῦ δικαιώματος· κρίσις Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. καὶ Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 202 σ. 753, ΑΠ 681 σ. 1466.—Ἔλεγχος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων ἀσφαλιστικῶν ὀργάνων Ι.Κ.Α.· ἐξέτασις ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων παρεμπιπτόντως τῆς νομιμότητος τῶν διοικητικῶν πράξεων ἢ παραλείψεων ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἡ περὶ τούτου κρίσις δὲν ἐξηρέθη διὰ νόμου τῆς δικαιοδοσίας αὐτῶν ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος διαγραφομένων ὁρίων κατὰ τὸ ἄρθρον 3 Πολ. Δικ.· ἔκτασις ἐλέγχου· ἁρμοδιότης Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α.· ἔλεγχος ἀποφάσεων αὐτῶν ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ΑΠ 680 σ. 1465.—Ἁρμοδιότης τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως ὀργάνου Ι.Κ.Α. πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως, ΑΠ 310 σ. 1069.—Πράξεις συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως καὶ ἀποφάσεις τοῦ κατὰ νόμον ΒΩΜΑ' Ταμείου Μεταλλευτῶν, τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., μὴ ἀποκλείουσαι, οὐσαι παράνομοι, τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 105 Εἰσ.Νόμου ΑΚ ἀποζημίωσιν τοῦ ἐκ τῆς παρανομίας ταύτης διοικητικοῦ ὀργάνου ζημιωθέντος ἐκ τοῦ ὅτι ὑπέκειντο εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ΑΠ 288 σ. 754.—Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων ἡ κρίσις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητος ὑποχρέου εἰς πρόσληψιν πολεμιστοῦ δικηγόρου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ΑΠ 356 σ. 800.—Ἐλεγκτὴ κρίσις Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας μόνον ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος χαρακτὴρ τούτου ὡς συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως, ΑΠ 572 σ. 15.

Διοικητικὴ ἐκτέλεσις. Βλ. λ. *Ἐκτέλεσις*.

Διορισμός. Βλ. λ. *Δῆμοι - Κοινότητες, Νομικὰ Πρόσωπα, Νομιμοφροσύνη, Ὑπαλληλοι πολεμισταί, Στράτευσις* (παράγρ. Β'), *Ὑπάλληλοι δημόσιοι*.

Διϋλιστήριον. Ἐὰν ἡ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ ν.δ 3834)1958 περὶ κυρώσεως συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑταιρείας μεταφορῶν, ἐμπορίας καὶ διϋλίσεως πετρελαίων κλπ. προβλεπομένη πρώτη ἐπάνδρωσις ἐκ μισθωτῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας κατὰ παρέκκλισιν τῆς κειμένης ἐργατικῆς νομοθεσίας καὶ δὴ τοῦ ν.δ. 2656)1953 περὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας ἀποκλείῃ εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 3 τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 καὶ 7 ν.δ. 4185)1961 περὶ προστασίας τῶν πολεμιστῶν κλπ., Γν.Σ. σ. 758.

Δοκιμή. Σύμβασις ἐργασίας διὰ δοκιμὴν ἱκανο-

τήτων μισθωτοῦ, ΝΖ σ. 1144.

Δόλος. Μισθωτοῦ ἐν μὴ ἐκτελέσει ἢ ἐκτελέσει πλημμελῶς ἀνατεθείσης ἐργασίας, ΑΠ 633 σ. 335.—Διοικητικοῦ ἐπὶ ἐκδόσεως οἰκονομικῆς διοικητικῆς πράξεως καὶ ἀνάκλησις, ΣΕ 555 σ. 566.—Ἀναζήτησις ὑπὸ Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως ληφθέντος ποσοῦ ὡς προσαυξήσεως συντάξεως, μὴ δηλωθέντος τοῦ θανάτου τῆς συζύγου ἐκ κακῆς πίστεως τοῦ συνταξιούχου, ΣΕ 694 σ. 689.— Ἐργοδότου ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· συνέπειαι, Π 4766 σ. 745, Π 4973 σ. 1116.

Δομικῶν Ἐργασιῶν Ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. Ταμεῖα.

Δόσεις. Μηνιαῖαι πρὸς καταβολὴν διαφορῶν, προκυπτουσῶν ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως· παράνομος διάταξις, ΣΕ 822 σ. 680, ΣΕ 965 σ. 747, ΣΕ 967 σ. 750.— Πρὸς καταβολὴν ὀφειλῶν Ταμείου, ΣΕ 1671 σ. 1468.—Δεδικασμένου ἐξ ἀποφάσεως, ἀναγνωριζούσης τὸ καθ' ὅλου δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδικοπραξίας καὶ ἐπιδικαζούσης ληξιπροθέσμους δόσεις, ΑΠ 310 σ. 1069.

Δῶρα ἑορτῶν. Παροχὴ κατὰ δ. υ. 1777)1951 δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα εἰς τοὺς ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου μισθωτούς, ἀνεξαρτήτως τῆς διατηρήσεως ἢ μὴ τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τὸν χρόνον τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ δώρου· προϋπόθεσις ὅτι ὑφίστατο σύμβασις ἐργασίας πρότερον, κατὰ τὸν χρόνον μεταξὺ τῆς ἑορτῆς, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ δῶρον καὶ τῆς προγενεστέρας τοιαύτης, Π 291 σ. 1331.—Παροχὴ μόνον εἰς ἐργαζομένους ἐν τῇ χώρᾳ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, Π 16967 σ. 1317.—Ἔλλειψις δικαιώματος δώρου δι' ἑορτὰς μισθωτοῦ τελοῦντος ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας, λόγῳ ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας, Π 6971 σ. 1454.—Παροχὴ εἰς τοὺς δι' ἐγκύρου συμβάσεως συνδεδεμένους μετὰ τοῦ ἐργοδότου μισθωτούς· ἀνοζήτησις δώρων ἑορτῶν, ἐπὶ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας, ὡς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ. ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου, Εἰσαγ. σ. 1454.— Ἐπὶ ποσαστοῖς ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ καὶ δῶρα δι' ἑορτάς· ἐξαίρεσις, Ἔγγρ. σ. 442.— Δικαίωμα δώρου Πάσχα 1962 κατὰ τὴν σχετικὴν ὑπουργικὴν ἀπόφασιν· μὴ ὑπολογισμὸς ἡμερῶν ἀπεργίας, Π 1068 σ. 101.—Ἀπεργία μισθωτῶν καὶ ὑπολογισμὸς δώρου δι' ἑορτάς, Ἔγγρ. σ. 442.—Πρόσληψις ἰατροῦ εἰς κλινικὴν διὰ παροχὴν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν· χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· δικαίωμα παροχῆς δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα, ΑΠ 640 σ. 1494.—Παροχὴ δώρου εἰς μισθωτοὺς Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων· ἰσχὺς σχετικοῦ ὅρου συλλογικῆς συμβάσεως καὶ μετὰ τὴν καταγγελίαν αὐτῆς· ὑπολογισμός, ΑΠ 664 σ. 148.— Τρόπος ρυθμίσεως ἀποδοχῶν ἐργατῶν Ο.Λ.Π.· ἔλλειψις δεσμεύσεως ὑπὸ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ νόμου 1777)1951 ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα, ΑΠ 132 σ. 619.— Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπὶ δώρων ἑορτῶν τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν, Ἔγκ. σ. 508.—Ὑπολογισμὸς δώρων βάσει κατωτάτων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων· ἔλλειψις διατάξεως ὁριζούσης νόμιμον μισθὸν ἀρχιμαγείρου λέσχης ὑποξιωματικῶν Ἀμερικανικῆς Ἀεροπορικῆς Μονάδος· ἔλλειψις δικαιώματος δώρου ἑορτῶν, Π 6971 σ. 1455.—Συνυπολογισμὸς οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων διὰ τὰ δῶρα ἑορτῶν, ΝΖ σ. 529.— Συνυπολογισμὸς προσαυξήσεων Κυριακῆς καὶ νυκτερινῆς ἐργασίας, ΑΠ 181 σ. 596.— Χαρακτὴρ δώρων ἑορτῶν ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν, ΣΕ 2218 σ. 117, Π 1223 σ. 410, Π 291 σ. 1331, ΑΠ 596 σ. 1393, Εἰσαγ. σ. 1454.— Δὲν ἀποτελοῦν ἐκτάκτου οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς παγίας μορφῆς, ὑφ' ἣν καταβάλλονται, ἀποτελοῦν τακτικὰς ἀποδοχάς, συνυπολογιστέας εἰς τοὺς μισθούς, πρὸς οὓς κατὰ πάντα ἐξομοιοῦνται, ΣΕ 2218 σ. 117.— Ἀποτελοῦν τακτικὰς ἀποδοχὰς κατὰ προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ, Π 1223 σ. 410.—Δὲν ἀποτελοῦν μισθὸν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ συνταξίμου μισθοῦ κατὰ τὰ καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ΑΠ 341 σ. 1071.—Ἀποδοχαὶ δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ὑπαγωγὴ εἰς ἔννοιαν μισθοῦ καὶ τῶν καθιερωθέντων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα· εἰδικὴ ὅμως περὶ αὐτῶν ρύθμισις διὰ τοῦ νόμου 2195)1952, ΑΠ 158 σ. 559.—Συνυπολογισμὸς διὰ τὸ ἐφ' ἅπαξ βοήθημα ἐκ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης, ΣΕ 2218 σ. 117.—Συνυπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 1223 σ. 410, Π 291 σ. 1331, Εἰσαγ. σ. 1454.—... τρόπος ὑπολογισμοῦ τῆς προσαυξήσεως τοῦ δώρου, Π 291 σ. 1331.— Ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ σύνταξις ἐκ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονοτεχνιτῶν· μὴ συνυπολογισμὸς δώρων ἑορτῶν, ἐξομοιουμένων μὲν πρὸς τακτικὰς παροχάς, προβλεπομένων ὅμως διὰ γενικωτέρας κατηγορίας μισθωτῶν, ΣΕ 700 σ. 946.—Μὴ συνυπολογισμὸς δι' ἐφ' ἅπαξ βοήθημα ἐξελθόντων τῆς ὑπηρεσίας ὑπαλλήλων Ἐμπορικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, ΑΠ 334 σ. 1201.—Συνυπολογισμὸς διὰ σύνταξιν ἐκ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ΑΠ 596 σ. 1393.— Ἐφαρμογὴ προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ δώρων ἑορτῶν, ΝΖ σ. 401.—Ἀνεπίτρεπτον συμψηφισμοῦ εἰς δῶρον ἑορτῶν οἰκειοθελοῦς ἐπ' εὐκαιρίᾳ αὐτῶν παροχῆς, γενομένης ἀνεξαρτήτως τοῦ νομίμου δώρου καὶ ἄνευ σκοποῦ συμψηφισμοῦ εἰς τοῦτο, ΑΠ 664 σ. 148.—Συμφωνία μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ συμψηφισμοῦ δώρων, Ἔγγρ. σ. 1076.—Ἀνέλεγκτος κρίσις περὶ ἐλλείψεως ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς συμφωνίας περὶ καλύψεως δώρων δι' ὑπερτέρου τοῦ νομίμου μισθοῦ, ΑΠ 49 σ. 1176.—Ἀνίσχυρος ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων δι' ἑορτὰς πρὸς οἰκοδόμους,

καταργηθείσης μετά τόν νόμον 3239)1955 περί συλλογικών διαφορών έργασίας τής έξουσιοδοτήσεως τοῦ άρθρου 2 ν.δ. 2855)1954, βάσει τής οποίας έξεδόθη ή άνωτέρω άπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· καθορισμός άμοιβῆς μισθωτῶν κατά τό σύστημα τοῦ νόμου 3239)1955, περιλαμβανομένων εἰς ταύτην καί τῶν δώρων δι' ἑορτάς, ΣΕ 1609 σ. 917.—Δῶρον δι' ἑορτάς πρός ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους· δικαιούμενα πρόσωπα· δικαιολογητικά· εἰσφορά· τέλη χαρτοσήμου· ἀπαλλαγή φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν· διαδικασία πληρωμῆς, Ἔγκ. σ. 525.—Χρόνος καταβολῆς ὀφειλομένων εἰσφορῶν διά δῶρον οἰκοδόμων πρό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4321)1963, Ἔγκ. σ. 1469.—Διαδικασία πληρωμῆς δώρων πρός στρατευθέντας, Ἔγκ. σ. 636.—Εἰσφορά ἐκ τοῦ δώρου πρός τήν Ἐργατικήν Ἑστίαν, Σημ. σ. 1552.

Ε

Ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσις. Βλ. λ. ***Ἀνάπαυσις, Κυριακή.***

Ἔγγραφα. Βεβαίωσις δικαστηρίου ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι ἐμόρφωσε τήν κρίσιν του, λαβόν ὑπ' ὄψιν πάντα τά προσαχθέντα καί ἐπικληθέντα ἔγγραφα· οὐδεμία ἐντεῦθεν ἀμφιβολία περί λήψεως ὑπ' ὄψιν πάντων τῶν φερομένων ὡς παραλειφθέντων ἐγγράφων· ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως, ΑΠ 560 σ. 21, ΑΠ 347 σ. 859, ΑΠ 49 σ. 1176.—Μή ἀναγκαία εἰδική μνεία ἑνός ἑκάστου τῶν προσαχθέντων καί ἐπικληθέντων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ΑΠ 347 σ. 859, ΑΠ 49 σ. 1176.—Ἔγγράφως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόδειξις περί ρητῆς ἀποδοχῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 446 σ. 1271.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν καί καταθέσεων μαρτύρων, ληφθεισῶν παρά τάς διατάξεις ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ΑΠ 180 σ. 617, Σημ. σ. 618.—Ἔγγραφος κατάρτισις συμβάσεως μετά Δημοσίου, Γν.Σ. σ. 637.—Ἔγγραφος τύπος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. II Βα).—Ἔγγραφος δήλωσις μισθωτοῦ ὅτι ἔλαβε τάς ἀποδοχάς του καί οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει· ἀοριστία, ΑΠ 672 σ. 156.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπό πληρεξουσίου κατ' ἄρθρον 226 Α.Κ.· ἀκυρότης ἄνευ ἐπιδείξεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ἐάν ὁ πρός ὅν αὐτη γίνεται ἀποκρούσῃ ταύτην ἀμελητί· μή ἀναγκαία, ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος, ἡ εἰς τό ἔγγραφον τῆς δικαιοπραξίας μνεία τῆς πληρεξουσιότητος· ἀναφορά εἰς τό ἔγγραφον καταγγελίας λόγων αὐτῆς καί προβολή νέων, ΑΠ 440 σ. 992.—Ἔγγραφοι ἄδειαι Ἀρχῆς περί ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως· στοιχεία αὐτῶν, Π 2113 σ. 1239.—Διάταξις ἄρθρου 954 Α.Κ.· ὑποχρέωσις ἐργοδότου εἰς ἐπίδειξιν λογιστικῶν βιβλίων διά καθιερώσεως ὑπό τῆς διατάξεως παρεπομένης ὡς πρός τόν μισθόν ὑποχρεώσεως εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου, καλυπτούσης τάς ὑπό τῆς γενικῆς διατάξεως ἄρθρου 903 Α.Κ. προϋποθέσεις ὑποβολῆς τοῦ περί ἐπιδείξεως ἐγγράφων αἰτήματος· ἔννοια διατάξεως· ἐκδίκασις ἀξιώσεως κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, Π 3429 σ. 1327.—Ἐπίδειξις εἰς μισθωτόν λογιστικῶν βιβλίων ἐργοδότου· προσβολή ἰσολογισμοῦ ὑπό μισθωτοῦ πρός ἐξασφάλισιν ἰδίου ἐπί τῶν κερδῶν δικαιώματος, ΝΖ σ. 1472.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. ἐπί ἐλλείψεως ληξιαρχικῆς πράξεως· ἐγγραφή εἰς μητρῶα ἀρρένων τοῦ οἰκείου Δήμου ἡ Κοινότητος· ἡλικία στρατεύσεως· ἀπόφασις Στρατολογικοῦ Γραφείου· πότε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ΑΠ 367 σ. 881.—Ἡλικίας ἠσφαλισμένου εἰς τό Ι.Κ.Α.· ὁρισμοί ἄρθρου 10 ά.ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3083)1954· ἐγγραφή εἰς Δημοτολόγιον· προσδιορισμός κατ' ἐκτίμησιν ὑπό τῆς Ἐπιτροπῆς ἄρθρου 4 ν.δ. 3083)1954, ὑφισταμένων δύο ἐγγραφῶν, ΣΕ 1623 σ. 355.—Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α.· ἀπόδειξις ἡλικίας γεννηθέντων ἐν ἀλλοδαπῇ· διατάξεις ὀθωμανικοῦ περί τοῦ μητρώου τοῦ πληθυσμοῦ νόμου πότε ὑπάρχει ληξιαρχική πρᾶξις, ἀποτελοῦσα πλήρη ἀπόδειξιν· ἁρμοδιότης εἰδικῆς ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ ἡλικίας παρά τῷ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1458 σ. 1263. Βλ. καί λ. ***Ἀναίρεσις*** (παράγρ. 2), ***Ἀνέλεγκτον.***

Ἐγγείων Βελτιώσεων Ὀργανισμοί. Κατώτατα ὅρια μισθοῦ προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Ἐγγείων Βελτιώσεων Τοπικῶν ἢ Γενικῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπί λογιστῶν αὐτῶν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960, Ἔγγρ. σ. 719.

Ἐγγύησις. Δικονομική ἐγγύησις καί προσεπίκλησις δικοδομικῶν ἐγγυητῶν· προϋπόθεσις, ΣΠ 18816 σ. 226.

Ἔγκρισις. Καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὑπό ἀντιπροσώπου νομικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρός τοῦτο ἐξουσίας, ΑΠ 651 σ. 150.

Ἐγκύκλιοι. Ἐγκύκλιος Διοικητοῦ Ι.Κ.Α., παρέχουσα ἑρμηνευτικάς ὁδηγίας δι' ἐφαρμογήν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· δέν φέρει ἐκτελεστόν χαρακτῆρα· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατ' αὐτῆς, ΣΕ 1609 σ. 918.

Ἕδρα. Βλ. καί λ. ***Διανυκτέρευσις.*** Ἐπιχειρήσεως καί ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., ΣΕ 149 σ. 289.

Ἔθιμον. Νόμιμοι ὧραι ἐργασίας Δ.Ε.Η.· καθορισμός δι' ἔθίμου μικροτέρου χρόνου ἀπασχολήσεως· σχέσις νόμου καί ἔθίμου· ἀκυρότης συμβάσεως περί παροχῆς ἐργασίας καί πέραν τοῦ δι' ἔθίμου καθωρισμένου χρόνου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 847 σ. 665.

Ἐθνικαί Ὀργανώσεις. Βλ. λ. ***Νεοπολεμισταί.***

Ἐθνικόν Ἵδρυμα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων. Βλ. λ. ***Ἀνάπηροι.***

Ἐθνικοφροσύνη. Βλ. λ. ***Κατοικία Ἐργατική, Νομιμοφροσύνη.***

Εἶδος. Βλ. λ. Παροχαί εἰς εἶδος.

Εἰρηνοδίκης. Ἁρμοδιότης ἐπί διαφορῶν ἐκ τοῦ νόμου 3514)1928 περί στρατευομένων μισθωτῶν· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ΑΠ 534 σ. 1375, Σημ. σ. 1360.

Εισαγγελικαί Αρχαί. Έάν αι κατά τόπους Εισαγγελικαί Αρχαί δύνανται νά δίδουν πρός τάς Επιθεωρήσεις Εργασίας έντολήν ένεργείας έπί θεμάτων έφαρμογής τών έργατικών νόμων καί έάν είναι ύποχρεωτική διά τήν Επιθεώρησιν Εργασίας ή έγγράφως διατυπουμένη γνώμη τής Εισαγγελικής Αρχής, Γν. Σ σ. 299.

Εισπράκτορες. Βλ. καί λ. *Δυσκινησία*. Νόμιμος μισθός έπιμελητοῦ εισπράξεων Τ.Ε.Β.Ε., όμειβομένου έπί ποσοστοῖς, Π 19591 σ. 158.— Τεκμαρτά ήμερομίσθια δι' είσφοράς Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 165.

Είσπραξις Δημοσίων Εσόδων. Βλ. λ. Έκτέλεσις.

Εισφοραί. Βλ. καί λ. *Ανεργίας Οργανισμός - Ασφάλισις, Διανεμητικός Λογαριασμός, Εργατική Εστία, Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, Ταμεία*. Απαράδεκτος αίτησις άκυρώσεως κατά καταλογιστικής περί άσφαλιστικών εισφορών πράξεως, έφαρμοζομένου τοῦ νόμου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων, έφ' όσον έπιτρέπεται κατ' αύτής άνακοπή έκ τοῦ άρθρου 235 Πολιτικής Δικονομίας, ύφισταμένης αύτω παραλλήλου προσφυγής, ΣΕ 2235 σ. 112.— Αναδρομική έπιβολή άσφαλιστικών εισφορών· περιορισμός Νομοθέτου έκ τών διατάξεων τοῦ Συντάγματος διά τήν έντός εύλόγου χρόνου άναδρομικήν έπιβολήν· δικαστικός έλεγχος έννοια εύλόγου χρόνου, ΑΠ Όλ. 69 σ. 403.— Νομική φύσις προαιρετικών εισφορών έργοδότου πρός Ασφαλιστικά Ταμεία, Γνμδ. νμθ. σ. 465.— Συνδικαλιστική εισφορά, Σημ. σ. 656.— Έλευθερία συνδικαλισμοῦ έκ τοῦ άρθρου 11 Συντάγματος· καταβολή εισφοράς κατά έθνικάς γενικάς συλλογικάς συμβάσεις έργασίας, ΣΕ 1310 σ. 792.—Εισφοραί ύπέρ έργατικών έπαγγελματικών όργανώσεων, Γν.Σ σ. 1238.—Απαλλαγή Ο.Τ.Ε. εισφορών ύπέρ Οργανισμοῦ Απασχολήσεως καί Ασφαλίσεως Ανεργίας καί ύπέρ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οικογενειακών Επιδομάτων Μισθωτών, ΑΠ 4 σ. 1000.— Νόμος 18)1944 περί νομισματικής διαρρυθμίσεως καί όφειλόμεναι ύπό τοῦ Ναυτικοῦ Απομαχικοῦ Ταμείου εισφοραί, Έγκ. σ. 41, Γν. Σ. σ. 41.—Έννοια διατάξεως άρθρου 37 § 1 β. δ. 15)20 Μαΐου 1920, καθ' ήν μέλος έπαγγελματικοῦ σωματείου, διατηροῦντος Ταμείον Αλληλοβοηθείας, άποχωροῦν έχει άκέραια τά δικαιώματα έπί τοῦ Ταμείου, έφ' όσον έχει εισφέρει είς αύτό καί συμμορφοῦται πρός τάς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ αύτοῦ, τό όποῖον καθορίζει τά τής τοιαύτης περιπτώσεως· καθορισμός ύπό Καταστατικοῦ πότε ή καθυστέρησις τής εισφοράς έπάγεται άπώλειαν τών έπί τοῦ Ταμείου δικαιωμάτων τοῦ άποχωροῦντος μέλους· έπιδίωξις τών έκ τής άσφαλείας δικαιωμάτων έν καθυστερήσει τών εισφορών, ΑΠ 258 σ. 1257.—Νόμιμος καθίδρυσις Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Παλλήλων Φαρμακευτικών Εργασιών· είδική πρός τοῦτο άσφαλιστική εισφορά, μή άποτελοῦσα φόρον έν τή έννοία τοῦ άρθρου 59 § 2 τοῦ έν ισχύϊ Συντάγματος καί μή έχουσα δημοσιονομικόν χαρακτῆρα, ὥστε νά θεωρηθῆ έπιβληθεῖσα κατά παράβασιν τών άρθρων 59, 105 τοῦ Συντάγματος, ΑΠ 540 σ. 1380.—Παραγραφή εισφορών πρός Ασφαλιστικά Ταμεία· είσπραξις κατά νόμον περί είσπράξεως δημοσίων εσόδων, ΑΠ 540 σ. 1380. —Εισφοραί έπί έπιβόματος άδείας ύπολογισμός, Έγκ. σ. 1469.

Εκδίκησις. Ώς λόγος καταγγελίας συμβάσεως έργασίας· κατάχρησις δικαιώματος, ΑΠ 166 σ. 154, ΑΠ 6 σ. 334, Σημ. σ. 392, ΑΠ 207 σ. 682, ΑΠ 285 σ. 985, ΑΠ 357 σ. 1047.

Εκδέσεις. Ασφάλισις είς Ταμεῖον Επικουρικής Ασφαλίσεως Υπαλλήλων Εμπορικών Καταστημάτων· ύπαγωγή έν τή έννοία τών εμπορικών καταστημάτων καί τής έκδόσεως επιχειρήσεως, ήτοι τοῦ χώρου, έν τῷ όποίῳ έκτίθενται τά ύπό τής επιχειρήσεως διατιθέμενα προϊόντα· έπίλυσις άμφισβητήσεων ύπό Υπουργοῦ Εργασίας, ΣΕ 156 σ. 362.

Εκλογαί. Διευκόλυνσις μισθωτών πρός άσκησιν έκλογικών των δικαιωμάτων, Έγκ. σ. 1423.

Εκμεταλλεύσεις. Βλ. λ. *Επιχειρήσεις*.

Εκπαιδευτήρια. Ανώτατον νόμιμον όριον διδασκαλίας είς ίδιωτικά σχολεία δι' έκαστον τών διδασκόντων κατ' άρθρον 36 § 1 ά.ν. 2545) 1940· καθορισμός άποδοχών αύτών· έννοια συνεχίσεως τής λειτουργίας τοῦ σχολείου ώς προϋπόθεσις τής ισχύος τοῦ διορισμοῦ τοῦ έκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ παρά τῷ σχολείῳ τούτῳ τουλάχιστον έπί τριετίαν, ΑΠ 140 σ. 558.—Δυνατή ή άπόλυσις έκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ ύπό τοῦ ίδιοκτήτου τοῦ σχολείου όχι μόνον ένεκα τής έν όλῳ καταργήσεως τοῦ σχολείου πρό τής παρόδου τριετίας, άλλά καί λόγῳ μή μή λειτουργίας τάξεως ή τμημάτων αύτοῦ· νόμιμος αύτω είς τήν τελευταίαν περίπτωσιν άντί άπολύσεως ό περιορισμός μόνον τοῦ άριθμοῦ ώρῶν διδασκαλίας κατόπιν έγκρίσεως πάντοτε τοῦ οίκείου έπιθεωρητοῦ· έλλειψις δικαιώματος τοῦ έκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ νά άξιώση τήν άντιμισθίαν διά τάς ύπό τάς περιστάσεις ταύτας περικοπείσας ώρας, πλήν άντιθέτου είδικής μεταξύ τών μερών συμφωνίας, ΑΠ 140 σ. 558.—Ίδιωτικοί έκπαιδευτικοί· άποδοχαί αύτών· νόμιμος μηνιαίος μισθός διδασκαλίας είς ίδιωτικόν έκπαιδευτήριον· έπιδόματα έπί μισθοῦ· ώραι διδασκαλίας έλάσσονες τών 28 καί νόμιμος μισθός, Π 12 σ. 1516.— Ασφάλισις ίδιωτικοῦ έκπαιδευτικοῦ είς τό Ι.Κ.Α., ΣΕ 1104 σ. 938.—Παραλαβή καί συνόδευσις έπί λεωφορείου μαθητών ίδιωτικοῦ έκπαιδευτηρίου, προμήθεια τροφίμων κλπ.· χαρακτηρισμός έργασίας ώς σωματικής καί συνεπῶς τοῦ μισθωτοῦ ώς έργάτου, Π 2383 σ. 1245.

Εκπροσώπησις. Βλ. λ. *Αντιπροσωπεία - οι*.

Εκπρόσωποι έργαζομένων. Βλ. λ. *Συνδικαλιστικά στελέχη*.

Εκπτωσις. Διοικητικοῦ συμβουλίου σωματείου, ΣΕ 823 σ. 795.—Ώφελείας μισθωτοῦ έκ τοῦ μισθοῦ έπί ύπερημερίας έργοδότου. Βλ. λ. *Εργασίας σύμβασις* (παράγρ. 7).

Έκτοκτοι. Δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἀπασχολούμενοι εἰς πλείονας τῆς μιᾶς Δημοσίας Ὑπηρεσίας· εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 44.

Ἐκτέλεσις. Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως προσβληθείσης ὡς ἀκύρου ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως σωματείου· σκοπός· ἁρμοδιότης Προέδρου Πρωτοδικῶν· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἐκτελεσθείσης ἤδη ἀποφάσεως· ἔννοια ἄρθρου 102 Α.Κ., Π 639 σ. 161. — Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως· διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Δικαστηρίου, Π 1567 σ. 613. -Συμψηφισμὸς καὶ κατάσχεσις ἀποζημιώσεων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 47. — Ἀκατάσχετον οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, ΝΖ σ. 529.—Ἀναφορὰ ἀκατασχέτου καὶ ἀσυμψηφίστου τοῦ ἄρθρου 664 Α.Κ. εἰς τὸν μισθόν· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἀπαιτήσεως ἐργοδότου ἐκ προκαταβολῆς μισθοῦ διὰ μὴ παρασχεθείσαν ἐργασίαν, ΝΖ σ. 955.—Προνομιακὴ κατάταξις μισθῶν κατ' ἄρθρον 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου· ἔκτασις προνομίου· κατάταξις ἀποζημιώσεως νόμου 2112) 1920· γενικὸν προνόμιον, Π 1223 σ. 410, ΝΖ σ. 398.—Περιπτώσεις ἀνακοπῆς κατὰ πινάκων κατατάξεως καὶ περὶ τοῦ ἐν πλειστηριασμοῖς προνομίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὡς καὶ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 8 ν. δ. 4256)1962, Ἔγκ. σ. 1273. — Ἔννοια ἄρθρου 8 ν. δ. 4256)1962· προνομιακὴ κατάταξις μισθῶν, ἀποζημιώσεων καὶ πάσης φύσεως ἀπαιτήσεων τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων καὶ ὄχι μόνον ἐκ καθυστερήσεως μισθῶν των κατὰ τὸ τρέχον καὶ παρελθὸν ἔτος καὶ ἐξ ἀποζημιώσεως κατὰ νόμον 2112 καὶ β. δ. 16)18 Ἰουλίου 1920· κρίσις προνομίων· ἔννοια ἄρθρου 3 Συντάγματος περὶ ἰσότητος· συνταγματικὴ ἡ διάταξις ἄρθρου 8 ν.δ. 4256) 1962 ἄρθρον 57 Συντάγματος καὶ ἔλεγχος δικαστηρίων, Π 12295 σ. 1339.—Τόπος πλειστηριασμοῦ κινητῶν πραγμάτων, Ἔγκ. σ. 508.—Ἐκτέλεσις ἀποφάσεως παρὰ τοῦ τελεσιδίκως καταδικασθέντος, ἀποβλέπουσα ἐνδεχομένως εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ καθ' ἑαυτὴν ἐνέχουσα καὶ ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως· ἐγγραφος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόδειξις περὶ ρητῆς ἀποδοχῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 446 σ. 1271.—Ἀναγκαστικὴ εἰσπραξις Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, Γν.Σ. σ. 1105.—Ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως κατὰ καταλογιστικῆς περὶ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πράξεως, ἐφαρμοζομένου τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπεται κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας, ὑφισταμένης οὕτω παραλλήλου προσφυγῆς κατ' ἄρθρον 46 νόμου 3713)1928 περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 2235 σ. 112.—Εἰσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν· καθορισμὸς ὀφειλῶν τοῦ Ταμείου· ἔννοια Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ΣΕ 2235 σ. 112.—Εἰσπραξις ἀπαιτήσεων Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν κλπ. κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων· ἐπιτρεπτὴ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικ. ἀνακοπὴ ἐνώπιον τῶν καθ' ὕλην ἁρμοδίων δικαστηρίων· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Σ.Ε. κατὰ πράξεως διοικητικῆς ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α περὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ ἀξίας οἰκοδομικοῦ ἔργου δι' εἰσφορὰς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α , συντρεχούσης οὕτω παραλλήλου προσφυγῆς, ΣΕ 1012 σ. 819.—Ἐπιβολὴ προσθέτου τέλους εἰς περίπτωσιν καθυστερήσεως εἰσφορῶν πρὸς Ν.Α.Τ.· ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 21 νόμου 3170)1955 τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων καὶ ἐπὶ ὀφειλετῶν τοῦ Ν.Α.Τ.· ἔννοια διατάξεων, ΑΠ 479 σ. 1203.—Εἰσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὡς δημοσίων ἐσόδων· νόμιμος τίτλος· πενταετὴς κατ' ἄρθρον 250 ἐδ. 17 Α.Κ. παραγραφὴ εἰσφορῶν· παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 540 σ. 1380.—Ἀνεπίτρεπτος ἡ ἄσκησις κατὰ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πειθαρχικῆς ἀγωγῆς, ἀφ' ἧς οὗτος παύσῃ ὢν τοιοῦτος ἐξ οἱουδήποτε λόγου· συνέχισις ὅμως τῆς ἀρξαμένης πρότερον διώξεως, τῆς κατ' αὐτοῦ ἐν τιμωρίᾳ τοῦ διωχθέντος πειθαρχικῆς ποινῆς παραμενούσης ἀνεκτελέστου δι' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ τιμωρηθεὶς δὲν εἶναι ὑπάλληλος· ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς, εὐθὺς ὡς οὗτος ἐπαναδιορισθῇ, οὐσίας ἀπαραγράπτου, ΑΠ 294 σ. 1259.

Ἐκχώρησις. Ἀνεκχώρητον ἀξιώσεων περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως μελῶν οἰκογενείας παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Π 4955 σ. 1057.

Ἐλαιοχρωματισταί. Ἐργαζόμενοι εἰς ἐργασίαν, μὴ ἔχουσαν σχέσιν μὲ οἰκοδομάς· ἀνεφάρμοστον σ. σ. ἐ. 27.6.1957 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, ΑΠ 335 σ. 799.

Ἐλευθέρα Ζώνη Θεσσαλονίκης. Μορφὴ σχέσεως ἐργατῶν καὶ ἐπικούρων ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας, ἀνηκόντων εἰς τὸ σωματεῖον «Ἅγιος Δημήτριος»· κατάργησις κρατήσεων ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ.· ἔκτασις, Γν.Σ. σ. 46.

Ἐλευθερία. Βλ. καὶ λ. *Σύνταγμα*.—Περιορισμὸς ἐπὶ ἀντιπαροχῇ ἐλευθερίας ἑνὸς ἀτόμου ὑπὲρ ἄλλου· χαρακτὴρ ὡς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 649 σ. 1505, ΑΠ 953 σ. 1506.—Συμβάσεων· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ συνομολογήσεως ὅρων μισθώσεως ἐργασίας, ΑΠ 340 σ. 806.

Ἐλευθεριότητος παροχαί. Δὲν ἀποτελοῦν τακτικὰς ἀποδοχάς, ΑΠ 434 σ. 928, Π 371 σ. 339.

Ἑλλάδος Τράπεζα. Βλ. λ. *Τράπεζαι*.

Ἐμπορικὰ βιβλία. Βλ. λ. *Βιβλία λογιστικά, Λογισταί*.

Ἐμπορικὰ καταστήματα. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*.— Ἡ ἔννοια τοῦ καταστήματος, ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ τοῦ ἐμπορουπαλλήλου, ΝΖ σ. 5.—Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἐπὶ ἀποδοχῶν τοῦ ἐπὶ τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ, ὡς καὶ τῶν ταμιῶν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων χώρας, Ἔγκ. σ. 1140.— Ὑπαγωγὴ εἰς ἔννοιαν ἐμπορικῶν καταστημάτων δι' ἀσφάλισιν εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλή-

λων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων καὶ τῆς ἐκθέσεως ἐπιχειρήσεώς τινος, ἤτοι τοῦ χώρου, ἐν τῷ ἀπαίῳ ἐκτίθενται τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως διατιθέμενα προϊόντα, ΣΕ 156 σ. 362.— Νόμιμος ἡ κατὰ τὰς ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα παροχὴ ἐργασίας, μὴ ἰσχυόντων νομίμων χρονικῶν περιορισμῶν κατ' ἄρθρον 13 § 3 π. δ. 8)13 Ἀπριλίου 1932· δικαίωμα συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς ἐμπορούπαλλήλων κατ' ἄρθρον 659 § 2 ΑΚ· ποσὸν αὐτῆς· πενταετὴς παραγραφὴ μισθῶν κατ' ἄρθρον 250 § 17 Α Κ· προσαύξησις μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν Δεκεμβρίου κατὰ τὴν 8900)1946 ὑ.ἀ., Π 23345 σ. 278.

Ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις. Ἡ ἔκδοσις ἐφημερίδος, Π 467 σ. 349.

Ἐμπορικὴ ἀντιπροσωπεία. Ἀγωγὴ μὲ ἀντικείμενον ἀξιώσεις ἐκ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· εἰσαγωγὴ αὐτῆς πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀπόρριψις αὐτῆς, ἀποδειχθείσης συμβάσεως ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ οὐχὶ παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον Δικαστήριον κατ' ἄρθρον 25 Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 383 σ. 996.—Ἔλλειψις ἀναγκαίας πλήρους αἰτιολογήσεως ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α., ὅτι ἡ συνδέουσα τὸν ἐργαζόμενον μετὰ τοῦ ἐργοδότου σχέσις δὲν ἦτο ἡ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλὰ ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας ἢ παραγγελίας, μὴ μνημονευούσης τῆς ἀποφάσεως τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως, ΣΕ 1454 σ. 1133.

Ἐμπορικὴ Τράπεζα. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Ἐμπορικὸς Σύλλογος Ὡς ὀργάνωσις ἐπαγγελματικὴ ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν, ΣΕ 2162 σ. 282.

Ἔμποροι. Βλ. λ. *Ἐμπορικὰ καταστήματα, Ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις, Λογισταί, Ταμεῖα.*

Ἐμποροϋπάλληλοι. Βλ. λ. *Ἐμπορικὰ καταστήματα, Ταμεῖα.*

Ἐναλλαγοὶ προσωπικοῦ. Ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 340 σ. 806, Π 2225 σ. 678, Π 1963 σ. 998, Π 16967 σ. 1317.— Προσωπικὸν τρίτης ὁμάδος ἐργασίας (βάρδιας) καὶ ὑπολογισμὸς ἀριθμοῦ προσληπτέων πολεμιστῶν ἀ. ν. 1836) 1951, ΑΠ 406 σ. 988.

Ἐνδικα μέσα. Βλ. *εἰς οἰκείας λέξεις.* Ὑπὸ τίνος ἀσκοῦνται· κρατοῦσα ἀρχή, Π 18816 σ. 226.— Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 281 Α.Κ. ἐπὶ ἀσκήσεως τῶν ἐκ δικονομικῶν νόμων ἀπορρεόντων δικαιωμάτων, ΑΠ 446 σ. 1271.

Ἔνορκοι βεβαιώσεις. Λῆψις ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ καταθέσεων μαρτύρων ληφθεισῶν παρὰ τὰς δικονομικὰς διατάξεις ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ΑΠ 180 σ. 617, Σημ. 618

Ἐνοχή. Ἐφαρμοστέον δίκαιον κατ' ἄρθρον 25 Α.Κ. ἐπὶ ἐνοχῶν, ἀπορρεουσῶν ἐκ συμβάσεως, ΑΠ 203 σ. 723.— Προσδιορισμὸς ἀορίστου παροχῆς κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ· διαπλαστικὴ δήλωσις· ἀναπλήρωσις ταύτης διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως· χαρακτὴρ ταύτης ὡς διαπλαστικῆς· δικαιώματα δανειστοῦ, μὴ ἐκδοθείσης τοιαύτης ἀποφάσεως· ἀποζημίωσις διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀρνήσεως ἢ καθυστερήσεως ζημίαν, Π 847 σ. 665.—Κρίσις δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ. δι' ὑποκαταστάσεως ἐν τούτῳ τῆς κρίσεως Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου Ο.Τ.Ε. ἀνεξιλέγκτως ὑπὸ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 248 σ. 814.— Μὴ ὑπαγωγὴ κρίσεως, ἣν σχηματίζει ὁ δικαστὴς περὶ τῆς δικαίας ἢ μὴ κρίσεως τοῦ συμβαλλομένου ἢ τρίτου κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ. μὴ συνιστώσης ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν οὐσιαστικοῦ νόμου, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἔλεγχος κρίσεως Διοικητοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος περὶ μὴ χορηγήσεως ἐπιδόματος εὐδοκίμων ὑπηρεσίας, ΑΠ 358 σ. 1258.— Ἀναπλήρωσις ἐλλειπούσης ἀποφάσεως Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ὑπὸ Δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ., ΑΠ 189 σ. 685.— Ἀπόσβεσις ἐνοχῆς· ἄρσις ὑπερημερίας ἐργοδότου, ΑΠ 22 σ. 213.

Ἔνσημα. Ἀκύρωσις ἐπικολληθέντων ἐπὶ ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου Ι.Κ.Α. ἐνσήμων, ΣΕ 1409 σ. 1002, ΣΕ 1305 σ. 1067.

Ἔνστασις. Ἐπὶ τίνων ἐνστάσεων ἐκτείνεται τὸ ἐκ τῶν ἄρθρων 273 καὶ 274 Πολ. Δικ. δεδικασμένον, ΑΠ 192 σ. 601.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου διὰ σπουδαῖον λόγον· ἔνστασις ἐργοδότου περὶ τοῦ ὅτι ὁ μισθωτὸς δὲν ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν του, ΑΠ 633 σ. 335.—Ἀκυρότης καταγγελίας τῆς συμβάσεως· ἀντένστασις ἐκ προσωπίου καὶ οὐχὶ στοιχεῖον βάσεως ἀγωγῆς ἐκ τῶν ἄρθρων 656 καὶ 349 Α.Κ., ΑΠ 93 σ. 406.—Περὶ ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας, ΑΠ 346 σ. 867.—Ἐργαβότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. περὶ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ ὠφελείας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου θεμελιοῦντα τὴν ἔνστασιν πραγματικὰ περιστατικά· ἀόριστος ἰσχυρισμὸς μὴ ἐπιβολῆ ἐπ' αὐτοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου· κρίσις δικαστηρίου περὶ ἑτέρου ἰσχυρισμοῦ περιέχοντος τὰ θεμελιοῦντα τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 παράγραφος 2 Α.Κ. ἔνστασιν καὶ σιωπηρῶς ὡρισμένου· ἔκπτωσις ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς ὠφελείας τοῦ μισθωτοῦ, Π 11831 σ. 1326. — Ἔνστασις ἐπισχέσεως ἢ τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος κατὰ δηλώσεως ἐργοδότου πρὸς μισθωτὸν περὶ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν διὰ παῦσιν ὑπερημερίας· προσφορὰ ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὑποχρεώσεων, ΑΠ Ὁλ. 618 σ. 1458.—Καταλυτικὴ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος ἔνστασις ὅτι ἐξέλιπεν ὁ πλουτισμὸς τοῦ λήπτου κατὰ τὸν χρόνον ἐπιδάσεως τῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀγωγῆς (ἄρθρον 909 Α.Κ.), ΑΠ 49 σ. 1176.—Ἔνστασις περὶ συντρίψαντος πταίσματος τοῦ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· βάρος ἀποδείξεως, Εἰσαγ. σ. 1492.—Κατ' ἀποφάσεων Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α. περὶ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν, ΣΕ 1409 σ. 1002. Βλ. καὶ λ. *Δύτεπάγγελτος ἔρευνα, Δημόσια τάξις, Συμψηφισμός.*

Ἔνταξις. Εἰσπρακτόρων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ.· ἔννοια ἄρθρου 17 νόμου 3990)1959, Π 1303 σ. 548.— Εἰσπρακτόρων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ νόμου 3514) 1928, Γν. Σ. σ. 1345.

Ἐντολή. Σύνδεσις προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ. διὰ σχέ-

σεως έργασίας ἢ ἐμμίσθου ἐντολῆς, μονιμοποίησις αὐτοῦ καὶ λύσις σχέσεων· ὑποχρεωτικὴ ἀπόφασις Ὀλομελείας Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 102 σ. 560. — Φύσις σχέσεως δικηγόρου πρὸς πελάτην· ἐμμισθος ἐντολή, Παρατ. σ. 1501.

Ἑνώσεις. Βλ. λ. *Σωματεῖα*.

Ἐξηρτημένη ἐργασία. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. Ι).

Ἔξοδα. Δικαστικά. Βλ. λ. *Δικαστικὰ ἔξοδα*.—Κηδείας ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Ε 5306 σ. 871, Π 27 σ. 1249.— Ὁδοιπορικὰ μετακινουμένων δι' ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλων Ἐθνικῆς Τραπέζης· ἔλλειψις δικαιώματος τούτων ἐν περιπτώσει μὴ ὑποβολῆς αἰτήσεως προκαταβολῆς καὶ καταβολῆς τούτων ἀπ' εὐθείας· δικαίωμα μόνον ἀναζητήσεως τῶν δαπανηθέντων, ΑΠ 333 σ. 1199.— Κινήσεως προσωπικοῦ δημοσίων ἔργων· ἀποζημίωσις· δικαίωμα καὶ τῶν ἐπὶ συμβάσει σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανομένων ἐν γένει τεχνικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἂν οὗτοι εἶναι μετακλητοί· ἐπαρκὴς πρὸς τοῦτο ἡ παροχὴ τῆς κανονικῆς ἐργασίας, μὴ ἐρευνωμένου ἂν πράγματι ὑπεβλήθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν ταύτης εἰς ἔξοδα κινήσεως· μὴ ἀναγκαία ἑτέρα προϋπόθεσις, ΑΠ 538 σ. 1387.— Δαπάνη ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, καταβαλλομένη καθ' ὑποχρέωσιν τοῦ ἐργοδότου, πηγάζουσαν ἐκ τοῦ ἄρθρου 721 Α.Κ., συμπληρωματικῶς ἐφαρμοζομένου καὶ ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας, καὶ μὴ φέρουσα, κατὰ κανόνα, χαρακτῆρα μισθοῦ· δὲν θεωρεῖται ὡς τακτικὴ ἀπεδοχὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 3 ν. 2112)1920, Π 371 σ. 339.

Ἐξουσιοδότησις νομοθετική. Βλ. λ. *Νόμος*.

Ἐξόφλησις. Βλ. λ. *Καταβολή*.

Ἐξοχικὰ κέντρα. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Ἐξύβρισις. Ὑβριστικὴ συμπεριφορὰ ἐργοδότου, ὡς λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, Π 1309 σ. 108.

Ἑορταί. Βλ. καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν, Κυριακή*. Ὑποχρεώσεις ἐργοδοτῶν ἐναντι ἐργαζομένων διὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων· ἡμερομίσθιον μὴ ἀπασχοληθέντων· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς, ΝΖ σ. 71.—Νόμιμος ἡ κατὰ τὰς ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα παροχὴ ἐργασίας, μὴ ἰσχυόντων νομίμων χρονικῶν περιορισμῶν κατ' ἄρθρον 13 § 3 Π. Δ. 8)13 Ἀπριλίου 1932· δικαίωμα συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς ἐμπορυπαλλήλων κατ' ἄρθρον 659 § 2 Α.Κ.· ποσὸν αὐτῆς· πενταετὴς παραγραφὴ μισθῶν κατ' ἄρθρον 250 § 17 Α.Κ.· προσαύξησις μισθοῦ δι' ἐργασίαν κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν Δεκεμβρίου κατὰ τὴν 8900)1946 υ.δ., Π 23345 σ. 278.—Καταβολὴ ἡμερομισθίου τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, Ἔγγρ. σ. 441.—Ὑποχρέωσις, κατ' ἄρθρον 2 ν.δ. 3755)1957, καταβολῆς ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῶν εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ μισθωτοὺς τοὺς μὴ ἀπασχοληθέντας κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας ἑορτὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας· ἐφαρμογὴ διατάξεως καὶ ἐπὶ ἐργασιακῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ Ν.Π.Δ.Δ.· παροχὴ ἐργασίας κληθέντος εἰς Ν.Π.Δ.Δ. «Ἐργατικὴ Ἑστία», Π 20830 σ. 1509.— Μισθὸς καὶ ἡμερομίσθια κατὰ τὰ Χριστούγεννα εἰσφορὰ ἐκ τοῦ δώρου πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν· ἀποζημίωσις διὰ μὴ χορηγηθεῖσαν κατὰ τὸ ἔτος 1963 ἄδειαν, Σημ. σ. 1552.— Ἐὰν οἱ ἐπὶ ἡμερομισθίῳ ἀμειβόμενοι μισθωτοί, οἱ ἀπασχολούμενοι παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 27ης Ἀπριλίου ἕως 3ης Μαΐου, α) ἀπουσιάζουν αὐθαιρέτως ἐκ τῆς ἐργασίας των ἄνευ ἀδείας τοῦ ἐργοδότου των, β) τύχουν ἀδείας ἄνευ ἀποδοχῶν (ν. 2081)1952, ἀριθ. 52 Διεθνῆς Σύμβασις περὶ κανονικῶν ἀδειῶν), γ) τελοῦν ἐν ἀσθενείᾳ, δικαιοῦνται τοῦ ἡμερομισθίου των κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν διατάξεων ν. 3239)1955 προβλεπομένην ἐξαιρέσιμον ἑορτὴν τῆς 1ης Μαΐου, Γν.Σ. σ. 237.— Μὴ ὕπαρξις ἐνεργοῦ ἐργασιακῆς συμβάσεως κατὰ τὰς ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς ἄρθρου 2 ν.δ. 3755)1957· οὐ δικαίωμα ἀποδοχῶν, Π 3154 σ. 280.— Ὑπολογισμὸς δι' ἐξεύρεσιν ἡμερησίου μισθοῦ, Γν.Σ. σ. 700, Π 249 σ. 1448.— Ἐφαρμογὴ προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ προσαυξήσεων δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἐξαιρεσίμους ἑορτὰς κλπ., ΝΖ σ. 401 —Καθαριστριαι ἰδιωτικῆς κλινικῆς· δικαίωμα προσαυξήσεως 75ο)ο ἐπὶ ἀπασχολήσεως κατὰ Κυριακὰς καὶ νόμῳ ἐξαιρετέας ἑορτάς, Ἔγγρ. σ. 372.

Ἐπάγγελμα - τιαι Βλ. καὶ λ. *Βιβλιάρια, Τεκμήρια*. — Κύριον ὡς προϋπόθεσις ἰδιότητος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου δι' ἐφαρμογὴν ν. 2112)1920· ἔννοια, Π 15854 σ. 22, Π 328 σ. 228, ΑΠ 126 σ. 493.—Κύριον· πάρεργος ἀπασχόλησις δημοσίου ὑπαλλήλου εἰς ἰδιώτας ἢ ἄλλα πρόσωπα, Π 15854 σ. 22.— Κύριον· περίπτωσις αὐτοκινητιστοῦ ἐργαζομένου καὶ ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, Π 328 σ. 228.— Κύριον· περίπτωσις παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ τακτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Μ.Τ.Β. Ναυτικοῦ, ΑΠ 126 σ. 493.—Μὴ ἀναγκαῖον δι' ἀσφάλισιν εἰς Ι.Κ.Α. ὅπως ἡ παρεχομένη ἐργασία συνιστᾷ κύριον ἐπάγγελμα, Π 1086 σ. 818, ΣΕ 1301 σ. 1065, ΣΕ 1303 σ. 1066, ΣΕ 1465 σ. 1132.—Ἐπιδότησις δι' ἀνεργίαν· διευκρίνησις διατάξεως ἄρθρου 17 § 7 ν.δ. 2961)1954, ὡς ἐτροποποιήθη· ἔννοια ἐπαγγέλματος, Ἔγγρ. σ. 882, Γν. Σ. σ. 882.— Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατὰ τῆς ἀνεργίας ἀσφάλισιν καὶ ἐπιδότησις συνιδιοκτητῶν λεωφορείων· ἐξακρίβωσις ἂν εἶναι κατὰ κύριον ἐπάγγελμα μισθωτοὶ ἢ μή, Ἔγγρ. σ. 847.—Ἄσκησις ἐπαγγέλματος ὑπὸ συνταξιούχων Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων· στέρησις συντάξεως διὰ βίου· ἀνίσχυρον διατάξεως ἄρθρου 13 § 1 β ν.δ. 4.12.1940, ΣΕ 2417 σ. 234.— Ἄσκησις ἐπαγγέλματος ὡς λόγος καταβολῆς συντάξεως Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν, ΣΕ 1459 σ. 1265.

Ἐπαρχιακὴ βιομηχανία. Βλ. λ *Βιομηχανίαι*.

Ἐπίδειξις ἐγγράφων. Βλ. λ. *Ἔγγραφα*.

Ἐπιδόματα. Ὑποχρέωσις καὶ μισθωτοῦ ἐκ τῆς

κατά τὸ ἄρθρον 281 ΑΚ ἐπιβαλλομένης καλοπίστου ἐνασκήσεως παντὸς δικαιώματος, ὅπως εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐν συνδρομῇ προϋποθέσεών τινων παρ' αὐτῷ κτᾶται οὗτος δικαίωμα πρὸς ἀπόληψιν ἐπιδόματός τινος, καθιστᾷ αὐτὰς γνωστὰς εἰς τὸν ἐργοδότην, ἐκτὸς ἂν οὗτος τελῇ ἐν γνώσει, εἴτε εἶναι ὑπόχρεως ἐκ τοῦ νόμου νὰ τὰς δικρευνήσῃ οἰκόθεν· ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν μισθωτῶν δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920· γνωστοποίησις προϋπηρεσίας καὶ οἰκογενειακῆς καταστάσεως, ΑΠ 638 σ. 1496.— Ἐφαρμογὴ προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ ἐπιδομάτων οἰκογενειακῶν βαρῶν πολυετίας, ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, παραγωγῆς, κατοικίας κλπ., ΝΖ σ. 401.—Περιλαμβανόμενα εἰς μισθὸν δι' ὑπολογισμὸν τῆς προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτάς, πολυετίας, οἰκογενειακῶν βαρῶν, ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κλπ., Ἔγγρ. σ. 442.—Ἄδειας δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· δικαιοῦχοι· ποσόν· προϋποθέσεις καταβολῆς· τρόπος· χρονολογία πληρωμῆς καὶ κρατήσεις, Ἔγκ. σ. 1277.— Ἄδειας δημοσίων ὑπαλλήλων εἰσφοραί, Ἔγκ. σ. 1469.— Ἀναπροσαρμογῆς ἐπὶ ἀναπηρίας, ΣΕ 1621 σ. 355, Ἔγκ. σ. 367, ΣΕ 505 σ. 572, ΑΠ 369 σ. 877, ΣΕ 878 σ. 1001, ΣΕ 445 σ. 1005. Βλ. καὶ λ. ***Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις***.— Ἀνεργίας. Βλ. λ. ***Ἀνεργίας Ὀργανισμός, Ἀσφάλισις***.—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· παροχὴ κατὰ τὴν ὑ.ἀ. 57260)1951 εἰς πτυχιούχους θερμαστὰς ξηρᾶς καὶ ἀρχιθερμαστάς· ὀφειλὴ τούτου καὶ ὅταν ἡ ἀπασχόλησις των ἐπεκτείνηται εἰς ἄλλην ἐργασίαν, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς εἰδικότητός των, ὡς εἶναι ἡ ἐπισκευὴ καὶ συντήρησις τοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐργάζονται λέβητος, ΑΠ 554 σ. 26.— Παῦσις ἰσχύος μετὰ τὸν νόμον 3239)1955 ἀποφάσεως πενταμελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς νόμου 2415)1953 περὶ μὴ χορηγήσεως ἐφεξῆς ἐπιδομάτων λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· ἁρμοδιότης Ὑπουργῶν πρὸς τροποποίησιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως· αἰτιολογία διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 286 σ. 345.— Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας, Ἔγκ. σ. 1231—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας κεραμοποιοὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως· μὴ νόμιμος ὁ περιορισμὸς εἰς ὡρισμένας μόνον κατηγορίας προσωπικοῦ· ἀναδρομικὴ χορήγησις αὐτοῦ· κλιμάκωσις εἰς στάδια· ὅρος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξοφλήσεως εἰς δόσεις, ΣΕ 965 σ. 747.— Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· νόμιμος ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπέκτασις τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς εἰδικότητας κεραμοποιῶν καὶ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν· ἔννοια ἄρθρου 17 § 2 νόμου 3239)1955· ἐξουσία Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας διὰ τροποποίησιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 966 σ. 749.— Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· παροχὴ εἰς προσωπικὸν Κ.Ε.Α.· δικαιοῦχα πρόσωπα· ἔγκυρον διαιτητικῆς ἀποφάσεως 1)1962, Π 10088 σ. 1119.—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· παροχὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἰσχὺν συλλογικῆς συμβάσεως ἐπεχούσης, εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ κεντρικὰ ἐργοστάσια παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κλπ. τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς· ἔκτασις δικαιώματος, ΑΠ 393 σ. 1127.—Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας συνυπολογισμὸς εἰς τακτικὰς ἀποδοχὰς διὰ σύνταξιν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Λιμενίου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ΑΠ 596 σ. 1393.—Ἀσθενείας ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α.· δικαίωμα ἐπιδοτήσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἀσθένεια διήρκεσε πλέον τῶν τριῶν τουλάχιστον ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν μισθοῦ ἐπὶ ἀσθενείας οὐχὶ πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν, Π 3154 σ. 280.—Ἀσθενείας ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Ἔγκ. σ. 1206.—Ἀσφάλιστρον καὶ ὑπολογισμὸς ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἐξελθόντων τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ὑπαλλήλων Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ΑΠ 334 σ. 1201.— Διανυκτερεύσεως ἐκτὸς ἕδρας. Βλ. λ. ***Διανυκτερεύσεις***.— Δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς ἢ νυκτερινήν. Βλ. λ. ***Κυριακή, Ἑορταί, Νυκτερινὴ ἐργασία***.—Εὐδοκίμου ὑπηρεσίας εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν ὑπαλλήλων Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, ἐπιχόντος θέσιν συμβάσεως ἐργασίας· κρίσις δικαστηρίου περὶ τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας, μὴ κρίναντος περὶ αὐτῆς τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, ΑΠ 208 σ. 619.—Εὐδοκίμου ὑπηρεσίας· ἔλεγχος κρίσεως Διοικητοῦ Τραπέζης περὶ μὴ χορηγήσεως, ΑΠ 358 σ. 1258.—Ἰατρῶν Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Ὑποκαταστημάτων Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν ἐὰν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου μηνιαίαι ἀποδοχαί, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ν. Β. 3623)1956 περὶ Ἰατρικῶν ἀμοιβῶν περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐπιδόματα εὐδοκίμου παραμονῆς καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ὅταν καταβάλλωνται εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους τοῦ Ταμείου, Γν.Σ. σ. 952. — Ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν· διδασκόλισσα εἰς Ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον· ἐπιδόματα ἐπὶ μισθοῦ, Π 12 σ. 1516.—Ἐφεδρικά· διαδικασία ἀναγνωρίσεως δικαιώματος καὶ πληρωμῆς, Ἔγκ. σ. 633.— Θέσεως· ἀνέλεγκτος κρίσις περὶ παροχῆς συνεχῶς, οὐχὶ ἐξ ἐλευθεριότητος, ἀλλὰ δυνάμει συμφωνίας ὡς τακτικὸν ἀντάλλαγμα τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν καὶ ἀπόφανσις περὶ συνυπολογισμοῦ εἰς ἀποζημίωσιν ἄρθρου 8 ν. 3198)1955· ἀπόρριψις λόγου ἀναιρέσεως περὶ μὴ λήψεως ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμοῦ ὅτι παρείχετο ἐξ ἐλευθεριότητος, ΑΠ 339 σ. 802.—Οἰκογενειακὰ μισθωτῶν ἐκ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ. Βλ. λ. ***Διανεμητικοὶ Λογαριασμοί***.— Οἰκογενειακὰ ἐφεδρικῶν ὁδηγῶν Κ.Τ.Ε.Λ. στικῶν γραμμῶν, Ἔγκ. σ. 43.— Οἰκογενειακὰ εἰς σταθμάρχας καὶ ὁδηγοὺς λεωφορείων ὑπεραστικῶν γραμμῶν, Ἔγγρ. σ. 119.—Οἰκογενειακὰ ὑπολογισμὸς κατὰ τὴν 2)1959 ἀπόφασιν, ΑΠ 37 σ. 276.—Οἰκογενειακὰ μισθωτῶν, Ἔγκ. σ. 526, ΝΖ σ. 529.—Οἰκογενειακὰ· συνυπολογισμὸς εἰς ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, ΝΖ σ. 529.—Δικαίωμα πρὸς ἀπόληψιν τῆς λόγῳ οἰκο-

γενειακῶν βαρῶν προσαυξήσεως βασικῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 649 σ. 689, ΣΕ 1220 σ. 940.— Πολεμιστῶν ν. δ. 1799)1942 ἐπὶ τοῦ μισθοῦ, ΑΠ 555 σ. 89, ΑΠ 570 σ. 92, ΑΠ 189 σ. 685, ΑΠ 379 σ. 1259, ΑΠ 398 σ. 1261. Βλ. καὶ λ. *Νεοπολεμιστεῖαι* —Πολυετοῦς παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλων 'Αγροτικῆς Τραπέζης' συνυπολογισμὸς διὰ σύνταξιν, ΑΠ 341 σ. 1071.— Τροφῆς ἐξερχομένων ἐκ σανατορίου ἡσφαλισμένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· ἀντίτιμον· αὔξησις δι' ἀποφάσεως Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.· ἔκτασις ἀναδρομῆς, ΣΕ 199 σ. 501.—Προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπῶν ἐφαρμογὴ τῆς 10) 1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς· ἔννοια διατάξεως περὶ ἐπιδόματος ἐν ἀπασχολήσει μισθωτῶν ὡρισμένης εἰδικότητος καὶ εἰς ἕτερα καθήκοντα ἄλλης εἰδικότητος ἑτέρου κλάδου, ΑΠ 442 σ. 1194.— 'Ανώμαλα· συμψηφισμὸς ἐπιδόματος ἄρτου εἰς αὐξήσεις ἀποδοχῶν καὶ ἀκυρότης Π.Υ.Σ. περὶ τοῦ ἐπιδόματος τούτου, Σημ σ. 1104.

Ἐπίδοσις Βλ. λ. *Κοινοποίησις*.

Ἐπιθεώρησις Ἐργασίας. Ἐὰν αἱ κατὰ τόπους Εἰσαγγελικαὶ Ἀρχαὶ δύνανται νὰ δίδουν πρὸς τὰς Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας ἐντολὴν ἐνεργείας ἐπὶ θεμάτων ἐφαρμογῆς τῶν ἐργατικῶν νόμων καὶ καὶ ἐὰν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν Ἐπιθεώρησιν Ἐργασίας ἡ ἐγγράφως διατυπουμένη γνώμη τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς, Γν.Σ. σ. 299.—Παῦσις ὡς αὐτοτελῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν Γραφείων Ἐργασίας Λιμένων μετὰ τὴν διὰ τοῦ β. δ. 868)1960 θέσιν ἐν ἰσχύϊ τοῦ νέου ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας· ὑπαγωγὴ τῶν θεμάτων τούτων εἰς τὰς Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας, μὴ συμμετεχόντος τοῦ προϊσταμένου Γραφείου Ἐργασίας Λιμένος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτωτῶν Ξηρᾶς, ΣΕ 1669 σ. 1517.

Ἐπιλογή. Ὑπὸ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 ν. 551)1915 ἀγωγῆς, Π 10353 σ. 989. — Ἐπὶ ἀπολύσεως μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, ΑΠ 639 σ. 1457, Σημ. σ. 1488.

Ἐπιμέληται εἰσπράξεων Τ.Ε.Β.Ε.· νόμιμος μισθός, Π 19591 σ. 158.

Ἐπιμελητήριο. Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν ὡς ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ΝΖ σ. 1211.

Ἐπιπλοποιεῖα. Ὧραι ἐργασίας βιομηχανιῶν ἐπιπλοποιΐας· παροχὴ ἐργασίας ὑπὲρ ταύτας καὶ ἀποζημίωσις, Π 249 σ. 1448.

Ἐπιστάται. Περίπτωσις ἀρχιτεχνίτου ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος ἐργατοτεχνιτῶν· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας ὡς κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματικῆς, ΑΠ 180 σ. 617.

Ἐπιστράτευσις. Πολιτικὴ ἀπεργῶν μισθωτῶν· ἂν εἶναι νόμιμος ἡ πολιτικὴ ἐπιστράτευσις τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) ἐν περιπτώσει ἀπεργίας, Γν.Σ. σ. 1398.

Ἐπισχέσεις ἐργασίας. Δικαίωμα ἐπισχέσεως ἐργασίας ἐκ τῶν ἄρθρων 325 καὶ 329 Α.Κ. ἐπὶ καθυστερήσεως μισθοῦ· καταχρηστικὴ ἄσκησις τοῦ δικαιώματος· διάφορος τῆς ἐπισχέσεως ἡ ἀπεργία, Π 1068 σ. 101.—Κανόνες Α.Κ. περὶ ὑπερημερίας· δήλωσις ἐργοδότου πρὸς μισθωτὸν περὶ ἀποδοχῆς ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ καὶ διὰ παῦσιν ὑπερημερίας αὐτοῦ, μὴ ἀπαιτουμένου ὅπως ἡ δήλωσις αὕτη συνοδεύηται ὑπὸ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ ὑπερημερίας γεννηθεισῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου, ἐκτὸς ἂν ὁ ὀφειλέτης τῆς ἐργασίας μισθωτὸς ἀντιτάξῃ ἔνστασιν ἐπισχέσεως ἢ τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος, ΑΠ Ὁλ. 618 σ. 1458, ΑΠ 22 σ. 215, ΑΠ 458 σ. 983. — Ἐνέργεια ἐργοδότου, προσβάλλουσα τὴν ζωήν, ὑγείαν ἢ ὑπόληψιν τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἀθέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεθεσπισμένων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου· ἔννομος προστασία ἐξ ἄλλων διατάξεων· δικαίωμα καὶ ἐπισχέσεως ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 57 Α.Κ.· παραπομπὴ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 183 σ. 727.

Ἐπιτροπαί. Ἀνεπηρέαστος κρίσις τοῦ εἰς δεύτερον βαθμὸν ἀποφασίζοντος ὀργάνου ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἐξενεχθείσης· ἀνεπίτρεπτος ἡ συμμετοχή τινος ὡς μέλους ἀποφασίσαντος ὀργάνου, εἴτε ὡς εἰσηγηθέντος παρ' αὐτῷ καὶ ἐκφράσαντος οὕτω τὴν γνώμην του εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ἁρμοδίου ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἰδίας ὑποθέσεως ὀργάνου κατὰ τοὺς ἑπομένους βαθμοὺς τῆς διαδικασίας, ΣΕ 1167 σ. 873. — Τοπικαὶ Διοικητικαὶ καὶ Δευτεροβάθμιος Ι.Κ.Α. Βλ. λ. *Κοινωτικαὶ Ἀσφαλίσεις*. — Καθορισμοῦ ἡλικίας ἡσφαλισμένων Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρον 4 ν.δ. 3083)1954, ΣΕ 1623 σ. 355, ΣΕ 1458 σ. 1263. —Ὑγειονομικαὶ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1621 σ. 355, ΣΕ 24 σ. 503, ΣΕ 559 σ. 572, ΣΕ 1456 σ. 1264. — Ἀναθεωρητικὴ ἄρθρου 52 νόμου 3170)1955, τελοῦσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας· συγκρότησις· συμμετοχὴ γενικοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου, ἀπόντος ἢ κωλυομένου τοῦ γενικοῦ γραμματέως, καὶ ὄχι οὔσης κενῆς τῆς θέσεως τούτου λόγῳ παραιτήσεως, ΣΕ 1541 σ. 1270.—Ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεως ξηρᾶς. Βλ. λ. *Φορτοεκφορτωταί* —Κρατικῶν Καπνῶν· πρόσληψις προσωπικοῦ, Π 500 σ. 602.—Ἔννοια Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ΣΕ 2235 σ. 112.—Μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια προσωπικοῦ πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων Λιμενικῶν Ταμείων· ἀποφάσεις Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ΑΠ 407 σ. 1112.

Ἐπιτροπεία. Βλ. λ. *Ἀνήλικοι*.

Ἐπιφύλαξις. Μισθωτοῦ, δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν ἐργοδότην, τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας δικαιωμάτων· καταχρηστικὴ ἢ ἐκ μόνου τοῦ λόγου τούτου καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 396 σ. 994.

Ἐπιχειρήματα. Δικαστηρίου πρὸς δικαιολόγησιν τῆς γνώμης του, ἀντλούμενα ἐκ τῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς κοινῆς πεί-

ρας· δὲν ἀποτελοῦν πράγματα ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐδαφίου 7 ἄρθρου 807 Πολ. Δικ· λῆψις ὑπ' ὄψιν τοιούτων συμπερασμάτων, χωρὶς νὰ προταθοῦν ὑπὸ διαδίκου· δὲν παρέχει λόγον ἀναιρέσεως, ΑΠ 404 σ. 1051, ΑΠ 533 σ. 1382. — Μὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 159 σ. 542.

Ἐπιχείρησις. Ἔννοια ἐπιχειρήσεως· διακρίσεις, ΝΖ σ 5 — Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ· ἀποτελεῖ ἐπιχείρησιν κοινῆς ὠφελείας, ΣΕ 2346 σ, 94.—Ἐξαίρεσις ὑπαγωγῆς εἰς ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν ἀ.ν. 1836)1951 κατὰ τὸ πρὸ τοῦ ν.δ. 4185)1961 καθεστὼς τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπιχορηγουμένων ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας· ὑπαγωγὴ ὅμως τούτων εἰς τὴν ὑποχρέωσιν μετὰ τὸ ν.δ. 4185)1961, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ νόμου· πρόσληψις πολεμιστῶν ὑπὸ Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ΣΕ 2346) σ. 94.—Κοινῆς ὠφελείας ἔννοια· ἄδειαι μισθωτῶν, ΝΖ σ. 396.—Χαρακτὴρ ΚΤΕΛ· ἰδιότυποι συγκοινωνιακαὶ ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, λειτουργοῦσαι ὑπὸ μορφὴν Ὀργανισμῶν· μέγεθος ἀδείας προσωπικοῦ αὐτῶν, Π 20776 σ. 160.—Ἐκμετάλλευσις ἀσκουμένη ὑπὸ τέκνων τοῦ εἰς αὐτὴν ἀπασχοληθέντος· ὑπαγωγὴ τούτου εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 42, Γν.Σ. σ. 42.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου τῆς κατὰ τὸν προσφορώτερον τρόπον ὀργανώσεως τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς συναρτωμένης πρὸς ταύτην κατανομῆς τῆς ἐργασίας μεταξὺ τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ΑΠ 633 σ. 335.—Ἐκδόσεις ἐφημερίδος· ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις, Π 467 σ. 349. — Ἐκθεσις ἐπιχειρήσεως· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος δι' ἀσφάλισιν εἰς τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ΣΕ 156 σ. 362.—Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καὶ 2) 1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ ἐπὶ προσωπικοῦ Γραφείων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (οἷον Ἀποστολικὴ Διακονία), ἀφ' ἧς ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρεωτικαί, μὴ ἀπαιτουμένου ὅπως ὁ ἐργοδότης ἀσκῇ ἐπιχείρησιν· ἔννοια ἐπιχειρήσεως, Π 10600 σ. 987.— Ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίαι συνεχοῦς λειτουργίας· χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, Π 1963 σ. 998.— Ἀσφαλιζόμενα εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου πρόσωπα· ἔννοια ὅρου «ἐπιχείρησις» κατ' ἄρθρον 10 § 2 ἀ.ν. 694) 1937· κριτήριον ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν· ἀπασχολούμενοι εἰς συνεργεῖον Σιβιτανιδείου Σχολῆς Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων, ΣΕ 1461 σ. 1268.—Θέσις τεχνικῶν διευθυντῶν ἐπιχειρήσεων ἐναντι τῆς νομοθεσίας· ὧραι ἐργασίας κατὰ Κυριακάς· κατώτατα ὅρια μισθοῦ, Π 139 σ. 1321.— Ἔννοια βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, Γν.Σ. σ. 1489.—Ἐκμετάλλευσις ἰδίου αὐτοκινήτου δι' ἐκμισθώσεως ἢ ἰδιοχρησιμοποιήσεως· δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις ἀσφαλίσεως εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Αὐτοκινητιστῶν· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 11 § 1 ν.δ. 4197)1961, ΣΕ 1459 σ. 1265.—Μισθωτοὶ ἐποχιακῶν ἐπιχειρήσεων· ἐὰν ἡ ἐργασία τῶν κινηματογραφικῶν καὶ θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων δέον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐποχιακὴ τοιαύτη κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 2 § 8 ἀ.ν. 539) 1945, ἐν σχέσει πρὸς τὴν χορήγησιν ἢ μὴ ἀδείας εἰς ταύς μισθωτοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, Γν.Σ. σ. 1527. Βλ. καὶ λ. *Βιομηχανίαι, Γεωργικαὶ ἐπιχειρήσεις, Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις, Κανονισμοὶ* καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Ἔργα. Πρόσληψις μισθωτοῦ διὰ τὴν διάρκειαν οἰκοδομικῆς ἐργασίας· σύμβασις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ΑΠ 402 σ. 1052.— Διάκρισις συμβάσεως ἔργασίας ἀπὸ μισθώσεως ἔργου· σύμβασις διὰ κατασκευὴν ταπήτων ἄνευ ἐξαρτήσεως· χαρακτηρισμὸς ὡς μισθώσεως ἔργου· ἀπόρριψις ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 58 σ. 419.— Ἀναγνώρισις ὑπὸ Ι.Κ.Α. ἡμερῶν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν καὶ συναφῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν ἄρθρου 13 ν.δ. 4101)1960. Ἔγκ. σ. 366.—Ἐὰν ἡ καταβαλλομένη εἰς τοὺς παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Μηχανοδηγοὺς Ὀδοστρωτήρων καὶ Χειριστῶν Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων ἀποζημίωσις διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν συνήθων ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ὧν θὰ ἐδικαιοῦντο, ἐὰν ἀπησχολοῦντο συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 παρ. 1 τοῦ ἀ. ν. 539)1945, Γν.Σ. σ. 1073.— Ἀποζημίωσις λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἔξοδα κινήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν δημοσίων ἔργων· δικαίωμα ἐπὶ τούτων καὶ τῶν ἐπὶ συμβάσει σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανομένων ἐν γένει τεχνικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἂν οὗτοι εἶναι μετακλητοί· προϋποθέσεις· μὴ ἔρευνα ἐὰν ὑπερβαίνῃ ὄντως ἡ ἐργασία τὸ κανονικὸν ὡράριον, οὐδὲ ἂν πράγματι ὑπεβλήθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς εἰς ἔξοδα κινήσεως· ὄχι ἀναγκαία ἡ συνδρομὴ ἑτέρας τινὸς προϋποθέσεως καὶ δὴ προηγουμένη ἀπόφασις ἢ γνωμοδότησις τῆς διοικήσεως τοῦ Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητός του, ΑΠ 538 σ. 1387.— Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, Ν.Π.Δ.Δ. Ἀποζημίωσις· ἀνεφάρμοστον Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 7353 σ. 1503.— Εὐθύνη κυρίου μεταλλευτικῆς κ.λ.π. ἐπιχειρήσεως διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰσφορὰς· ἐν περιπτώσει ἐργολαβίας ἡ ὑπεργολαβίας ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνος καὶ ὁ ἐργολάβος, μὴ ἐπηρεαζομένης τῆς ἐναντι τοῦ Ταμείου εὐθύνης ἐκ τυχὸν ρυθμιζούσης κατ' ἄλλον τρόπον τὰ τῆς ὑποχρεώσεως συμφωνίας, ΑΠ 529 σ. 39.

Ἐργασία. Διεθνὴς ἀρχὴ περὶ ἴσης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν ἴσης ἀξίας, Π. 4590 σ. 91.—Ἐλευθερία ἐργασίας· περιορισμοί. Βλ. λ. *Σύνταγμα*.— Ἐξηρτημένη· ἔννοια· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγραφος 1).—Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος διὰ παροχῆς ἐνεργείας αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἐργασίας,

ΣΕ 695 σ. 693.—Κατ' άποκοπήν ἢ κατά μονάδα ἐργασίας, ΝΖ σ. 440. ΑΠ 484 σ. 984, Π 300 σ. 486.—Κατ' ἐναλλαγήν· ὥραι ἐργασίας, ΑΠ 340 σ. 806, Π 2225 σ. 678, Π 1963 σ. 998, Π 16967 σ. 1317.—Θέσις ἱκανοτήτων μισθωτοῦ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐργοδότου· περιπτώσεις ἐφαρμογῆς τῶν περὶ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως κανόνων, ΑΠ 649 σ. 1505, ΑΠ 653 σ. 1506 Βλ. καὶ λ. *Ἐργασίας σύμβασις, Ἐπιχειρήσεις ἐργασίας καὶ τὰ λοιπὰ θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.*

Ἐργασίας σύμβασις. Βλ. καὶ λ. *Ἄδεια μισθωτῶν, Ἀπεργία, Ἀποδοχαί, Δημοσίου δικαίου σχέσις, Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Ἐργατικὸν δίκαιον, Ἐργατικαὶ διαφοραί, Κανονισμοί, Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Κατάχρησις δικαιώματος, Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Πειθαρχία, Στράτευσις, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί* καὶ τὰ λοιπὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

1. *Γενικά· ἔννοια· ἐξηρτημένη ἐργασία· διακρίσεις· περιπτώσεις κλπ.* Ἔννοια συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 648 Α.Κ., Γν. Σ. σ. 46, Π 249 σ. 1453.—Ὑπαρξις ἐννόμου σχέσεως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν συμφωνεῖται, ὅπως ἓν πρόσωπον ἐκδηλώσῃ, εἴτε θέτῃ εἰς δρᾶσιν τὰς σωματικὰς ἢ πνευματικὰς αὐτοῦ ἱκανότητας πρὸς ὄφελος τοῦ ἐργοδότου, εἴτε κρατεῖ ταύτας ἐν ἐγρηγόρσει εἰς τὴν διάθεσιν τούτου ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ· χαρακτηρισμὸς ὡς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὅταν κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν μερῶν περιορίζεται ἐπὶ ἀντιπαροχῇ ἡ ἐλευθερία ἑνὸς ἀτόμου ὑπὲρ ἄλλου· πότε ἐφαρμόζονται οἱ διέποντες τὴν ἐργασιακὴν σχέσιν κανόνες, ΑΠ 649 σ. 1505, ΑΠ 653 σ. 1506.—Σιωπηρὰ σύμβασις ἐργασίας, Π 3622 σ. 935.—Ἰσχὺς καταρτισθείσης συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆς συναφθεισῶν ἀτομικῶν συμβάσεων ἐργασίας, θεωρουμένων ὡς περιεχουσῶν ἐκτοτε αὐτοδικαίως τοὺς ἐν τῇ συλλογικῇ συμβάσει ὅρους, ἀκυρουμένων τῶν ἀντιθέτων συμφωνιῶν καὶ αἵτινες μετὰ τὴν καταγγελίαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι, ὡς διαμορφώθησαν διὰ τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, μέχρι τῆς νομίμου λύσεώς των, πλὴν τῶν εἰνοϊκωτέρων διὰ τὸν μισθωτὸν ὅρων τῶν ἀτομικῶν συμβάσεων, ΑΠ 664 σ. 148.—Ὅροι ὀργανισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Τραπέζης Ἑλλάδος· ἐπέχουν θέσιν συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 208 σ. 619.—Τόπος ἐργασίας· ἐργατικὰ ἀτυχήματα καθ' ὁδόν, ΝΖ σ. 578.—Ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΑΠ 175 σ. 661, ΑΠ 381 σ. 912.—Πότε ὑφίσταται σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας κατὰ τὴν νομολογίαν καὶ ἐπιστήμην, ΝΖ σ. 531.—Ἀναγκαῖον διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν ἐργασίας τινὸς ὡς ἐξηρτημένης ὅπως ὁ παρέχων τὴν ἐργασίαν τελῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ταύτης ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἐργοδότου, καθορίζοντος τὸν τόπον, χρόνον καὶ τὴν ποσότητα τῆς ἐργασίας, μὴ ἀπαιτουμένης ἀπαραιτήτως τῆς οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεως· περίπτωσις παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ ἐλευθέρων φορτοεκφορτωτῶν εἰς πρακτορεῖον λεωφορείων, ΑΠ 381 σ. 912.—Κανόνες ἐλευθερίας συμβάσεων, ἔχοντες ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῆς συνομολογήσεως τῶν ὅρων τῆς μισθώσεως ἐργασίας· διέπουσι τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς παροχὴν ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ ταύτης διατάξεις τοῦ Α.Κ.· δυνατὴ ἐκ τούτων ἡ ἀνάληψις παρὰ τοῦ ἐργαζομένου καὶ ἐκτέλεσις παραλλήλως πλειόνων τῆς μιᾶς ὑπηρεσιῶν κατὰ σχέσιν ἐξαρτήσεως· παροχὴ ἐργασίας ὁδηγήσεως αὐτοκινήτου μεταφορᾶς κουσίμου ὕλης καὶ συγχρόνως ἀνεφοδιασμοῦ ἀεροσκαφῶν, ΑΠ 340 σ. 806.—Παροχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν δι' αὐτοτελῶν συμβάσεων ὑπὸ τὸν περιορισμὸν ἄρθρου 16 π. δ. 27)6.4.7.1932 δὲν αἴρει τὸ στοιχεῖον τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου, οὐδ' ἐπιδρᾷ κατ' ἀρχὴν ἐπὶ τοῦ κύρους ἑκάστης χωριστὰ ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν συμβάσεων, Π 465 σ. 415.—Διάκρισις συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπὸ μισθώσεως ἔργου· περιπτώσεις συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας διὰ κατασκευὴν ταπήτων ἄνευ ὑπάρξεως προσωπικῆς ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου· χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἔργου· ἀπόρριψις ἀγωγῆς ὡς ἀβασίμου καὶ ὄχι παραπομπὴ εἰς τὰ ἁρμόδια δικαστήρια, ΑΠ 58 σ. 419.—Περίπτωσις Διευθυντοῦ Τραπέζης, τελοῦντος ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ ἔλεγχον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως αὐτῆς· σχέσις ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἁρμοδιότης Ἐργατικοῦ Δικαστοῦ, ΑΠ 175 σ. 661.—Παροχὴ ἐξηρτημένης ἐργασίας δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., ΣΕ 1104 σ. 938, ΣΕ 1303 σ. 1066, ΣΕ 1454 σ. 1133.—Δυσχερὴς διάκρισις ἐξηρτημένης ἢ μὴ ἐργασίας δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· τεκμήριον ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφιον τελευταῖον ἀ. ν. 1846) 1951· ἀναγκαῖον ὅπως ἡ κρίσις, καθ' ἣν ἡ ἐργασία προσώπου τινὸς δὲν εἶναι ἐξηρτημένη, εἶναι πλήρως καὶ εἰδικῶς ἠτιολογημένη, ΣΕ 1399 σ. 1132.—Ἐξηρτημένη ἐργασία δι' ὑπαγωγὴν εἰς διαδικασίαν νόμου Γ.Ο.Δ.Δ. Βλ. λ. *Ἐργατικαὶ διαφοραί* (παράγρ. 1).—Φύσις σχέσεως διοριζομένου κατωτέρου προσωπικοῦ Πανεπιστημιακῶν Νοσοκομείων· δημοσίου δικαίου· ἀκυρότης διορισμοῦ δι' ἔλλειψιν οὐσιώδους τύπου· οὐ μετάπτωσις εἰς σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΑΠ 7 σ. 1196.—Πρόσληψις ἰατροῦ εἰς κλινικὴν διὰ παροχὴν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν· χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, τοῦ ἰατροῦ τελοῦντος ἐν ἐξαρτήσει πρὸς τὸν ἐργοδότην· ἔννοια ἐξαρτήσεως καὶ διάκρισις ἀπὸ συμβάσεως ἑταιρείας, ΑΠ 640 σ. 1494.—Μίσθωσις ὑπηρεσιῶν ἐκείνη νοσοκόμου Ι. Κ. Α. δι' ἐνέργειαν ἐνέσεων ἐπὶ ἠσφαλισμένων, ΑΠ 629 σ. 163.—Σχέσεις ἐργασίας δημοσίου δικαίου καὶ τοιαῦται ἰδιωτικοῦ δικαίου· διάκρισις· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσις.*—Ἀναγκαστικαὶ σχέσεις ἐργασίας. Βλ. λ. *Ἀνάπηροι, Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις* (παράγρ. Β).—Ἀναγνώρισις ὑπὸ

ν. 3954)1959 περί προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἀξιώσεως ἀπολυθέντος καί μή δικαιουμένου συντάξεως προσωπικοῦ, ὅπως ἐπιδιώξῃ τήν πρόσληψίν του ὑπό τῆς 'Ανωνύμου 'Εταιρείας «'Αστικοί Συγκοινωνίαι Περιοχῆς 'Αθηνῶν» οὐ δημιουργία ἐκ τούτου ἀναγκαστικῆς σχέσεως, ἥτις προϋποθέτει τοποθέτησιν διά διοικητικῆς πράξεως· ἀπαράδεκτον ἐκδικάσεως ἀξιώσεως κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, προϋποθέτουσαν σχέσιν ἐργασίας, ΑΠ 623 σ. 225.—Μετά δημοσίου· κατάρτισις ἐγγράφως, Γν. Σ. σ. 637.— Πρόσληψις οἰκοσίτου ὑπηρέτου διά παροχήν ὑπηρεσιῶν ἐπί ὑποσχέσει υἱοθεσίας καί παραχωρήσει ἀναλόγου περιουσίας πρός ἀποκατάστασιν εἰς ἡλικίαν γάμου· ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου εἰς τί συνίσταται αὕτη, ΑΠ 672 σ. 156.— 'Εκμίσθωσις ἐργασίας ὑπό ἀνηλίκου καί παράστασις ἐπί δικαστηρίου· διατάξεις Πολιτικῆς Δικονομίας καί 'Αστικοῦ Κώδικος, Π 579 σ. 495, Π 204 σ. 494.—Σύνδεσις προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ. διά σχέσεως ἐργασίας ἤ ἐμμίσθου ἐντολῆς· μονιμοποίησις αὐτοῦ καί λύσις σχέσεων· ὑποχρεωτική ἀπόφασις 'Ολομελείας 'Αρείου Πάγου, ΑΠ 102 σ. 560.— 'Απαγόρευσις ἀπασχολήσεως εἰς κυλινδρομύλους προσώπων μή ἠσφαλισμένων παρά τῷ Ταμείῳ 'Ασφαλίσεως Μυλεργατῶν καί Τεχνιτῶν Μακαρονοποιῶν ἐπί ποινικαῖς κυρώσεσι κατ' ἄρθρον 6 παρ. 1 ά.ν. 2018)1939· δέν προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι ἐπί τῇ ἁπλῇ προσφορᾷ ἐργασίας ὑπό ἠσφαλισμένου μυλεργάτου ἀπ' εὐθείας πρός τόν ἐργοδότην ἰδιοκτήτην ἐπιχειρήσεως κυλινδρομύλου καί ἄνευ μεσολαβήσεως τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως 'Εργασίας καταρτίζεται ἐξηναγκασμένη σύμβασις ἐργασίας ἤ δημιουργεῖται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρός κατάρτισιν συμβάσεως ἐργασίας μετά τοῦ προσενεγκόντος τάς ὑπηρεσίας του, ΑΠ 185 σ. 620.—Νομική σχέσις προσωπικοῦ Πατριωτικοῦ 'Ιδρύματος, ΑΠ 186 σ. 621.—Σχέσις ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων μετά τοῦ ἰδιοκτήτου, ΝΖ σ. 767.—Συμβάσεις εἰς κανονισμόν ἐργοδότου· προστασία δικηγόρων ἐκ τοῦ Κώδικος περί Δικηγόρων, ΑΠ 3 σ. 1109.—Μορφή ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ ν.δ. 3398)1955 προσλαμβανομένων ὑπό τοῦ Ο.Λ.Π. δοκίμων καί μαθητευομένων τεχνιτῶν, ΑΠ 408 σ. 1125.—Σύμβασις διά δοκιμήν ἱκανοτήτων μισθωτοῦ, ΝΖ σ. 1144.— Παροχή ἐργασίας ὑπό ἡμεδαποῦ εἰς ἀλλοδαπήν ἐπιχείρησιν· ἀξιώσεις μισθωτοῦ καί ἁρμόδιον πρός ἐκδίκασιν δικαστήριον, Π 16967 σ. 1317.— 'Υπαρξις καί λειτουργία συμβάσεως ἐργασίας θυρωροῦ πολυκατοικίας. Βλ. λ. *Θυρωροί*.— Σύμβασις ἐργασίας ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν, ναυτικῶν. Βλ. λ. *'Εκπαιδευτήρια, Ναυτικοί*. 'Αγωγή μελῶν σωματείου φορτοεκφορτωτῶν, ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτῶν, διά μή ἀπάθειαν εἰς αὐτά φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν· ὕπαρξις δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας κατ' ἄρθρον 70 Πολ. Δικ., ΑΠ 430 σ. 1122.

2. *'Ακυροι συμβάσεις· συνέπειαι· σχέσις ἐργασίας*.—'Ακυρότης συμβάσεως ἐργασίας: Δι' ἔλλειψιν πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΑΠ 629 σ. 163 — Λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ὑπό τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων προσόντων· δικαίωμα εἰς ἀπόδοσιν ὠφελείας κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ.· εἰς τί συνίσταται αὕτη, ΑΠ 23 σ. 216, Πρωτ. σ. 217, 221.—Μισθωτοῦ, μή ἐφωδιασμένου δι' ὰ τοῦ ἐπιβαλλομένου βιβλιαρίου ὑγείας· συνέπειαι, Π 123 σ. 1188, Π 6971 σ. 1455, ΑΠ 655 σ. 1508, Εἰσαγ. σ. 866, ΑΠ 346 σ. 867. Βλ καί λ. *Βιβλιάριον*.—'Εν περιπτώσει τοποθετήσεως ὡς μισθωτοῦ ἀναγκαστικῶς βάσει ά. ν. 1836)1951 προσώπου μή συγκεντρούντος τάς προϋποθέσεις προστασίας· συνέπειαι, ΑΠ 89 σ. 420.—Συμβάσεως περί ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ εἰς ἕτερον ἐργοστάσιον ἤ τόπον ἐργασίας μετά τήν συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου χρόνου ἐργασίας, Π 2383 σ. 1245.— Περί παροχῆς ἐργασίας κατά τάς Κυριακάς ἀπαγορευομένης, ἤ πέραν τῶν νομίμων ὁρίων ἄνευ ἀδείας τῆς 'Αρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ. Βλ. λ. *'Αδικαιολόγητος πλουτισμός, Κυριακή, 'Υπερωρίαι*.— Συμβάσεως ἐργασίας· ἔλλειψις δικαιώματος δώρου ἑορτῶν, Π 6971 σ. 1454.—...δυνατή ἀναζήτησις αὐτῶν μόνον ὡς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ κατ' ἄρθρον 904 Α. Κ. ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Εἰσαγ. σ. 1454.—'Ακυρος σύμβασις ἐργασίας· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ πρός ἀπόδοσιν τῆς ὠφελείας τοῦ ἐργοδότου· ἀποβατέα ὠφέλεια παραγραφή ἀξιώσεως κλπ. Βλ. λ. *'Αδικαιολόγητος πλουτισμός*.—'Υποχρέωσις ἐργοδότου, καί ἐπί ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας, προκυπτούσης ἐξ ἀκύρου συμβάσεως, ὅπως, προτιθέμενος νά ἀπαλύσῃ τόν μισθωτόν, καταγγείλῃ τήν σχέσιν ταύτην, ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τήν πληρωμήν πλήρους τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καί β. δ)τος 16 'Ιουλίου 1920, ΑΠ 500 σ. 603, ΑΠ 443 σ. 930, Π 123 σ. 1188, Εἰσαγ. σ. 1454.—'Εφαρμογή ά.ν. 539)1945 ἐπί ἐγκύρων συμβάσεων ἐργασίας, Π 499 σ. 348.—'Εφαρμογή νόμου 551)1915 περί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀδιαφόρως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας· ἐφαρμογή οὕτω καί ἐπί ναυτικοῦ καί ἄν θεωρηθῇ ὅτι ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως εἶναι ἄκυρος, ὡς μή ὑποβληθεῖσα εἰς τάς ὑπό τοῦ Κώδικος 'Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου διατυπώσεις, Π 11 σ. 1181.—Συνυπολογισμός ἀξιώσεων ἐπί ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, Π 123 σ. 1188.—'Απόλυσις ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον σύμβασιν ἐργασίας, ΝΖ σ. 1394.— Παράβασις διατάξεων νόμου 2656)1953 περί τρόπου προσλήψεως μισθωτῶν· ἐπιβολή τῶν ἐν αὐτῷ κυρώσεων καί οὐχί ἀκυρότης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 1400.— Διορισμός εἰς ὑπηρεσίαν συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως ἄνευ διαπιστώσεως νομιμοφροσύνης, ταύτης διαπιστωθείσης ὑστέρως τοῦ διορισμοῦ· ἀντίθεσις ἀνατροπῆς πραγματικῆς καταστάσεως διά τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων θεωρήσεως ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἀκύρου τοῦ διορισμοῦ πρός τό ἄρθρον 281 Α.Κ., ΑΠ 460 σ. 931.—'Εφαρμογή προνομίου ἄρθρου 646 'Εμπορικοῦ Νόμου καί ἐπί τῶν ἐν ἀκύρῳ συμβάσει ἐργασίας διατελούντων

διά την άπόδοσιν της ώφελείας· εις τι συνίσταται αύτη, ΝΖ σ. 401.—Άγωγή έρειδομένη έπί συμβάσεως έργασίας καί διώκουσα την πληρωμήν όφειλομένων μισθών· μή άναγκαία μνεία έν αύτή ότι ό μισθωτός είναι έφοδιασμένος καί διά τού άπαιτουμένου βιβλιαρίου ύγείας· δυνατή προβολή τού σχετικού ισχυρισμού, άφορώντος εις τό κύρος της συμβάσεως ύπό τού έργοδότου βάσις έπακτού όρου, ΑΠ 346 σ. 866.

3. *Υποχρεώσεις τού μισθωτού.*—Υποχρέωσις έργαζομένου, κατ' άρθρον 648 Α.Κ., νά παρέχη πρός τόν έργοδότην την έργασίαν αύτού έφ' ώρισμένον ή άόριστον χρόνον έναντι μισθού, Γνμδ. νμθ. σ. 913.—Διέπουσαι την ύποχρέωσιν πρός παροχήν έργασίας έκ μέρους τού μισθωτού ταύτης διατάξεις τού Α.Κ.· δυνατή έκ τούτων ή άνάληψις παρά τού έργαζομένου καί έκτέλεσις παραλλήλως πλειόνων της μιάς ύπηρεσιών κατά σχέσιν έξαρτήσεως· παροχή έργασίας όδηγήσεως αύτοκινήτου μεταφοράς καυσίμου ύλης καί συγχρόνως καί άνεφοδιασμού άεροσκαφών, ΑΠ 340 σ. 806.—Ή σωματική έρευνα τών έργαζομένων, ΝΖ σ. 1.—Συνδικαλιστική δράσις έργαζομένου καί άσκησις δικαιωμάτων έργοδότου, Γνμ. νμθ. σ. 913.— Έπιφυλάξεις μισθωτού, δι' άναφοράς του πρός τόν έργοδότην, τών έκ της συμβάσεως έργασίας δικαιωμάτων του καταχρηστική ή έκ τού λόγου τούτου καταγγελία της συμβάσεως· νόμιμος όμως ή δι' άντισυμβατικήν συμπεριφοράν τού μισθωτού γενομένη, ΑΠ 396 σ. 994.— Ένέργειαι τού μισθωτού άντικείμεναι εις παρ' αύτού άναληφθείσας συμβατικάς ύποχρεώσεις ή όπωσδήποτε έπηρεάζουσαι τόν κανονικόν ρυθμόν της έργασίας, ΑΠ 357 σ. 1047.— Άποβειχθείσα παράβασις έκ μέρους τού μισθωτού της έκ της φύσεως της συμβάσεως έργασίας άπορρεούσης πίστεως ώς λόγος άπολύσεως· δέν συνιστά κατάχρησιν δικαιώματος, Π 12408 σ. 1192.— Ύποχρέωσις καί τού μισθωτού έκ της κατά τό άρθρον 281 Α.Κ. έπιβαλλομένης καλοπίστου ένασκήσεως παντός δικαιώματος όπως, εις περίπτωσιν, καθ' ήν έν συνδρομή προϋποθέσεών τινων παρ' αύτώ κτάται ούτος δικαίωμα εις άπόληψιν έπιδόματός τινος, καθιστά αύτάς γνωστάς εις τόν έργοδότην, έκτός άν ούτος τελή έν γνώσει των, είτε είναι ύπόχρεως έκ τού νόμου νά τάς διερευνήση οίκοθεν, ΑΠ 638 σ. 1496.— Κρίσις Δικαστηρίου ούσίας ότι ό μισθωτός, έπιλήσμων γενόμενος τών έκ της συμβάσεως έργασίας ύποχρεώσεών του, έτήρει συνεχώς μέχρι της άπολύσεώς του πράξεις άντισυμβατικάς, άλλά καί άντιβαινούσας εις τό καλώς έννοούμενον συμφέρον τού έργοδότου κλπ.· νόμιμος ή άπόλυσις, μή άντιτιθεμένη εις τό άρθρον 281 Α.Κ., ΑΠ 648 σ. 1498.—Τό 5ον Συνέδριον Έργατικού Δικαίου καί Κοινωνικών Άσφαλίσεων· θέμα άστική εύθύνη μισθωτού έναντι τού έργοδότου, τών έν έργασία συναδέλφων του καί τών τρίτων, ΝΖ σ. 786.—Έξάρτησις άπό έργοδότου. Βλ. *άνωτέρω παράγρ. 1.*— Ύποχρέωσις μισθωτού έπί μεταθέσεώς του, ΑΠ 560 σ. 21.

4. *Έργοδότης· διευθυντικόν δικαίωμα· μεταθέσεις μισθωτού κλπ.*—Άνήκουσα εις τόν έργοδότην ή ρύθμισις παντός θέματος άναγομένου εις την όργάνωσιν καί λειτουργίαν της έπιχειρήσεως αύτού, ΑΠ 560 σ. 21, Εισαγ. σ. 21.— Ύπαγωγή εις τό διευθυντικόν δικαίωμα τού έργοδότου της κατά τόν προσφορώτερον τρόπον όργανώσεως της έπιχειρήσεως καί της συναρτωμένης πρός ταύτην κατανομής της έργασίας μεταξύ τών παρ' αύτή έργαζομένων διά την έπίτευξιν τών σκοπών της έκμεταλλεύσεως, ΑΠ 633 σ. 335.— Δικαίωμα έργοδότου νά καθορίζη τόν τόπον, χρόνον καί τό είδος της παρεχομένης έργασίας, Γνμδ. νμθ. σ. 913.— Δικαίωμα έργοδότου πρός μετάθεσιν μισθωτού άπό καταστήματος εις κατάστημα έν τή πόλει, έκτός άν τό τοιούτον δικαίωμα τώ άπεκλείσθη διά της συμβάσεως· ύποχρέωσις μισθωτού πρός μετάβασιν εις τόν τόπον έργασίας, τού πρός τούτο χρόνου διατιθεμένου ύπό τού μισθωτού χάριν έαυτού καί μή λογιζομένου ώς χρόνου έργασίας, έκτός άν κατά συμφωνίαν παρέχηται ίδία διά την άπασχόλησιν ταύτην άμοιβή· Ίση μεταχείρισις μισθωτών, ΑΠ 580 σ. 21.—Άμφισβήτησις παρά μισθωτού της κατά τάς άρχάς τών άρθρων 200 καί 288 ΑΚ περί δικαιοπρακτικής καλής πίστεως άσκήσεως τού πρός μετάθεσιν διευθυντικού δικαιώματος τού έργοδότου· νομική έννοια αύτής ότι έμμένει ούτος εις την συνέχισιν της συμβάσεως έργασίας, άμφισβητών μόνον τό νόμιμον της μεταθέσεως καί όχι ότι προβαίνει εις την λύσιν ταύτης διά σιωπηράς καταγγελίας της, ΑΠ 667 σ. 155.—Δικαίωμα έργοδότου κατά τούς όρους της συμβάσεως πρός άπασχόλησιν μισθωτού κατά τάς άνάγκας της ύπηρεσίας καί μετάθεσιν άπό της μιάς θέσεως εις έτέραν καί άπό ένός είδους έργασίας εις έτερον κατά την άπόλυτον κρίσιν του· ισχυρισμός μισθωτού περί μονομεροῦς βλαπτικής μεταβολής όρων συμβάσεως έργασίας κατ' άρθρον 7 νόμου 2112)1920, ΑΠ 250 σ. 1046.—Παράβασις τών έκ της συμβάσεως έργασίας άπορρεουσών ύποχρεώσεων τού έργοδότου ή ύβριστική αύτού συμπεριφορά πρός τόν μισθωτόν· συνέπειαι, Π 1309 σ. 108.—Άστική εύθύνη έργοδοτών έναντι τοποθετουμένων πολεμιστών, ΝΖ σ. 301. — Σύμβασις Έταιρείας μετά Ήλεκτρικής Έταιρείας Μεταφορών· άνάθεσις ύπηρεσίας καθαρισμού όχημάτων εις έργολάβον έμπίπτει εις τό διευθυντικόν δικαίωμα προσφορωτέρας όργανώσεως, ΑΠ 599 σ. 27.—Παροχή ύπό μισθωτού έργασίας εις πλείονας έργοδότας· άκυρότης συμβάσεως έργασίας καί άγωγή έξ άδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 465 σ. 415.— Έννοια διατάξεως άρθρου 17 ν.δ. 3990)1959 περί όδηγών καί είσπρακτόρων λεωφορείων αύτοκινήτων Κ.Τ.Ε.Λ.· τίς έργοδότης, Πρδρ. 852 σ. 545, Π 1303 σ. 548, ΑΠ 290 σ. 744.—Τό 5ον Συνέδριον Έργατικού Δικαίου· έπίλυσις διαφορών έκ της άσκήσεως της πειθαρχικής έξουσίας τού έργοδότου, συμπεριλαμβανομένης καί της άπολύσεως, ΝΖ σ. 787.—Μονομερής ύπό έργο-

δότου μεταβολή όρων συμβάσεως· μεταβολή προσώπου έργοδότου. Βλ.λ. *Καταγγελία συμβάσεως εργασίας* (παράγ. Ι.Δ.' καὶ Ι.Ε'). — Πειθαρχική ἐξουσία ἐργοδότου· Κανονισμοί. Βλ. λ. *Κανονισμοί, Πειθαρχία.*

5. *Μισθός.* Βλ. λ. *Ἀποδοχαί*, ὡς καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν, Ἐπιδόματα, Ἐπίσχεσις ἐργασίας, Κυριακή, Νυκτερινὴ ἐργασία, Πορεῖαι εἰς εἶδος, Παραγραφή, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας κλπ.* — Καταβολὴ μισθοῦ, κατὰ τὸν ἐκ τῶν ἄρθρων 648 καὶ 652 ΑΚ προκύπτοντα κανόνα, μόνον ἐφ' ὅσον παρεσχέθη ἐργασία· ἐνστάσεις ἄλλως τοῦ μισθωτοῦ περὶ τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος καὶ μὴ καταβολὴ μισθοῦ· παροχὴ ὀλιγωτέρας κατὰ χρόνον ἐργασίας· δικαίωμα ἀναλόγου περικοπῆς μισθοῦ, Γν. Σ. σ. 763. — Ἔλλειψις δικαιώματος μισθοῦ κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ μισθωτὸς δὲν παρέσχεν ἐργασίαν, οὐδὲ ὁ ἐργοδότης κατέστη ὑπερήμερος περὶ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς, κατ' ἄρθρα 648, 656 Ἀστ. Κώδικος, ΑΠ 667 σ. 135. — Τόκοι ἐπὶ καθυστερήσεως μισθοῦ κατ' ἄρθρον 341 ἐπ. ΑΚ., Π 1068 σ. 101. — Χρόνος ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ καὶ νόμιμος μισθός· συμφωνίαι εὐνοϊκώτεραι ἐν σχέσει πρὸς συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας, ΑΠ 88 σ. 663. — Ἀντιστοιχία καθοριζομένων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν εἰς πλήρεις ὡράριον ἐργασίας προκύπτοντα ἐκ τῶν ἄρθρων 648 καὶ 376 ΑΚ· ὑποχρέωσις καὶ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ δι' ἐργασίαν ἐπὶ ὀκτάωρον ἐπὶ ἀντιστοίχῳ καταβολῇ τοῦ ἰσομίρου ἡμερομισθίου μόνον ἂν συνεφωνήθη μειωμένον ὡράριον ἐπὶ ἀντιστοίχῳ μειώσει τῆς παροχῆς, ΑΠ 326 σ. 797. — Χρόνος καταβολῆς μισθοῦ καὶ προκαταβολὴ αὐτοῦ, ΝΖ σ. 955. — Ὀφειλὴ κατ' ἄρθρον 653 ΑΚ τοῦ εἰθισμένου μισθοῦ μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει συμφωνηθῇ τοιοῦτος· κρίσις δικαστηρίου περὶ μὴ καταπλεονεκτικῆς συμβάσεως κατ' ἄρθρον 179 ΑΚ., ΑΠ 285 σ. 985. — Περίπτωσις μισθοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν· διάταξις ἄρθρου 654 ΑΚ· ὑποχρέωσις ἐργοδότου εἰς ἐπίδειξιν λογιστικῶν βιβλίων διὰ καθιερώσεως ὑπὸ τῆς διατάξεως παρεπομένης ὡς πρὸς τὸν μισθὸν ὑποχρεώσεως εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου, καλυπτούσης δὲ τὰς ὑπὸ τῆς γενικῆς διατάξεως ἄρθρου 903 ΑΚ προϋποθέσεις ὑποβολῆς τοῦ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων αἰτήματος· ἔννοια διατάξεως ἐκδίκασις ἀξιώσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 3429 σ. 1327, ΝΖ σ. 1472. — Μισθὸς εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν κερδῶν ἐπιχειρήσεως· ἐπίδειξις λογιστικῶν βιβλίων, ΝΖ σ. 1472.

Ἴση μεταχείρισις. Θέσις κανόνος δικαίου διὰ τῆς συμπορευομένης πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς συμβατικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐπὶ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 288 ΑΚ. θεμελιωμένης ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, καταλαμβανούσης καὶ τὴν σύμβασιν μισθώσεως ὑπηρεσιῶν· περιεχόμενον τοῦ κανόνος τούτου· ὑποχρεώσεις ἐργοδότου· κῦρος ἀντιθέτου ρητῆς ἢ σιωπηρᾶς συμφωνίας· ἀποδοχὴ ἐξαιρέσεως, Π 847 σ. 665. — Ἔκτασις ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν ἐφ' ὅλων τῶν ὅρων ἐργασίας (μισθοῦ, ὡρῶν ἐργασίας, προαγωγῆς). Εἰσαγ. σ. 1382. — Συναγομένη ἐκ τοῦ ἄρθρου 288 ΑΚ ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν, ἣν ὁ ἐργοδότης δέον νὰ ἐφαρμόζῃ ἔναντι τῶν ἐν τῇ ἐπιχειρήσει αὐτοῦ ἐργαζομένων ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας καὶ τὴν αὐτὴν ἀποδοτικότητα ἐχόντων ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν, ΑΠ 440 σ. 992, ΑΠ 533 σ. 1382. — Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως χορηγήσεως αὐξήσεως εἰς ἀπειθάρχον καὶ μὴ ἀποδοτικὸν μισθωτόν, Α.Π. 440 σ. 992. — Μὴ ἐφαρμογὴ ἐπὶ ὑπαλλήλου Τραπέζης τοῦ διὰ τοὺς λοιποὺς συναδέλφους του ἐφαρμοσθέντος μέτρου μεταθέσεως τῆς ἡμερομηνίας προαγωγῆς εἰς προγενέστερον χρόνον, ὀφειλομένη εἰς τὴν εἰς βάρος του διαφορὰν κατὰ τὰ οὐσιώδη προσόντα, ὑπηρεσιακὴν ἐπίδοσιν καὶ βιβαρημένον πειθαρχικὸν μητρῷον· μὴ ἀντίθεσις πρὸς καλὴν πίστιν καὶ ὀρθὴ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 288 ΑΚ., ΑΠ 533 σ. 1382. — Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις τελούντων μισθωτῶν· ἔρεισμα ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος ἀρχῆς προστασίας τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, ΝΖ σ. 1426. — Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. πλεονάζοντος κατὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου 3954)1959 κυρωθεῖσαν συμφωνίαν μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου· ἐλευθερία ταύτης πρὸς διατήρησιν καὶ ἐπιλογὴν τῶν καταλλήλων κατὰ τὴν κρίσιν της προσώπων· ἰσχυρισμὸς περὶ ἀντιθέσεως ἐνεργείας Η.Ε.Μ. πρὸς τὰς περὶ δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως καὶ ἴσης μεταχειρίσεως ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 ΑΚ., ὡς καὶ εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 281 ΑΚ., ΑΠ 441 σ. 1123. — Ἀγωγὴ μὴ ἐρειδομένη εἰς παράβασιν ἀρχῆς ἴσης μεταχειρίσεως· παράλειψις δικαστηρίου ὅπως ἀπαιτήσῃ ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ὁ ἐργοδότης ἔδωκεν εἰς τοὺς ἄλλους μισθωτούς, τοὺς μετατεθέντας εἰς νέα γραφεῖα, σημαντικὴν αὔξησιν μισθῶν· δὲν ἰδρύει λόγον ἀναιρέσεως, ΑΠ 560 σ. 21 — Καταβολὴ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἐκ νομικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου, ἀπορρεούσης ἐκ τῶν διεπουσῶν τὴν σχέσιν ἐργασίας ἀρχῶν τῆς καλῆς πίστεως καὶ ἴσης μεταχειρίσεως πάντων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιχειρήσει ἀπασχολουμένων μισθωτῶν· ἐξαίρεσις εἰσφορᾶς ὑπὲρ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ΣΕ 43 σ. 286. — Ἀρχὴ τῆς αὐτῆς ἀσφαλιστικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἤδη συνταξιούχων τῶν συγχωνευσαμένων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ταμείων πρὸς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 390 σ. 567.

7. *Ὑπερημερία ἐργοδότου· προϋποθέσεις· μὴ ἀποδοχὴ ὑπηρεσιῶν· συνέπειαι· ἀνωτέρα βία· ἐκπτώσεις ὠφελειῶν· τρόπος ἄρσεως ὑπερημερίας κλπ.* Ὑπερημερία ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ μισθωτοῦ· δικαίωμα μισθοῦ κατ' ἄρθρον 656 ΑΚ., ΑΠ 572 σ. 15, Π 1068 σ. 101, Π 3959 σ. 738, ΑΠ 458 σ. 983, Γν. Σ. σ. 699. — Προϋπόθεσις ὑπερημερίας ἐργοδότου, μὴ ἀποδεχομένου τὴν προσφορὰν τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ μισθω-

τοῦ, ἡ ὕπαρξις συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, καταρτισθείσης εἴτε διὰ συμφωνίας, εἴτε κατόπιν διαγωνισμοῦ ἢ καὶ ἀναγκαστικῶς, Π 20 σ. 807.—Ἔμπρακτος προσφορὰ ὑπηρεσιῶν δι' ὑπερημερίαν ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχήν· ὅροι προσηκούσης προσφορᾶς, ΑΠ 510 σ. 1385.— Ὑποχρέωσις μισθωτοῦ ἐργασίας εἰς καταβολὴν συμπεφωνημένου διὰ τῆς συμβάσεως ἢ τοῦ μετ' αὐτὴν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ὁρισθέντος μισθοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμβάσεως καὶ ὅταν ἕνεκα λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ ἐργασίας, μὴ δυναμένου τοῦ μισθωτοῦ τῆς ἐργασίας κατὰ μονομερῆ τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως χρησιμοποιοῦντος τὸν ἐκμισθωτὴν εἰς διάφορον τῆς συμφωνηθείσης ἐργασίας νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν κατώτερον μισθὸν ἀναλόγως τῆς οὕτω παρασχεθείσης ἐργασίας, ΑΠ 138 σ. 489, ΑΠ 436 σ. 1044 —Ἀνωτέρα βία καὶ δικαίωμα μισθοῦ, Γν. Σ. σ. 699.—Ὑπερημερία ἐργοδότου κατ' ἄρθρα 349, 656 Α.Κ.· δὲν ἀπαιτεῖται ὑπαιτιότης αὐτοῦ, ΑΠ 572 σ. 15, Π 1303 σ. 548 —Διαταγὴ Ἀρχῆς ὡς περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας· διακοπὴ λειτουργίας λατομείου κατόπιν ἀποφάσεως Νομαρχίας ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐπιχειρηματίου, μὴ ἐπιμεληθέντος διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀκίνδυνον λειτουργίαν τοῦ λατομείου· δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν μισθοῦ κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. Π 6702 σ. 105 — Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· συνέχισις συμβάσεως· ὑπερημερία ἐργοδότου· ὑποχρέωσις εἰς καταβολὴν μισθοῦ, ΑΠ 22 σ. 215, Π 3959 σ. 739, Π 1303 σ. 548 Π 3622 σ. 935.—Ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 656 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρα 349 καὶ 350 Α.Κ., ἐν μὴ ἅμα τῇ καταγγελίᾳ προσφορᾷ προσηκόντως καὶ πράγματι τῆς ἐριζομένης ὑπὸ τοῦ νόμου ἀποζημιώσεως, ΑΠ 640 σ. 1495.—Περιέλευσις ἐργοδότου ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου πρὸ τῆς λήξεως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου εἰς ὑπερημερίαν· συνέπειαι· δικαίωμα μισθωτοῦ νὰ ἀξιώσῃ τὸν μισθὸν ὁλοκλήρου τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται ἐφεξῆς εἰς πραγματικὴν προσφορὰν τῶν συμπεφωνημένων ὑπηρεσιῶν του, οὔσης πρὸς τοῦτο ἐπαρκοῦς τῆς διὰ λόγου μόνον προσφορᾶς αὐτῶν, ΑΠ 111 σ. 491.—Καταλογισμὸς εἰς μισθὸν ὠφελειῶν μισθωτοῦ, μὴ δυναμένου νὰ θεωρηθῇ ὡς ὠφέλεια καὶ τοῦ παρὰ τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας παρεχομένου ἐπιδόματος ἀνεργίας, Π 1068 σ. 101.—Ἔκπτωσις ὠφελείας κατ' ἄρθρα 656 Α.Κ. ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἢ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς, Π 3959 σ. 739, Εἰσαγ. 1329, Γν.Σ. σ. 699.—Ἔκπτωσις καὶ ὅσων ὁ μισθωτὸς ὠφελήθη, ἐργαζόμενος δι' ἴδιον λογαριασμόν, Εἰσαγ. σ. 1329.—Ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 Α.Κ. περὶ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ ὠφελείας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου· θεμελιοῦντα τὴν ἔνστασιν πραγματικὰ περιστατικά· ἀόριστος ἰσχυρισμός· μὴ ἐπιβολὴ ἐπ' αὐτοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου· κρίσις δικαστηρίου περὶ ἑτέρου ἰσχυρισμοῦ, περιέχοντος τὰ θεμελιοῦντα τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 656 § 2 Α.Κ. ἔνστασιν καὶ συνεπῶς ὡρισμένου· ἔκπτωσις ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς ὠφελείας τοῦ μισθωτοῦ, Π 11831 σ. 1326.—Καταλογισμὸς εἰς μισθὸν ἐν ὑπερημερίᾳ ἐργοδότου ἀλλαχοῦ κερδηθέντων· ἔννοια ἄρθρου 656 Α.Κ., Π 4944 σ. 1329.—Παῦσις ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ μετ' ἄρσιν ὑπερημερίας ἐργοδότου κατὰ νόμιμον τρόπον· τρόποι ἄρσεως, ΑΠ 22 σ. 215, ΑΠ 458 σ. 983, Π 3959 σ. 739. — Παῦσις ὑπερημερίας ἐργοδότου, λόγῳ μὴ ἀποδοχῆς προσφερθεισῶν ὑπηρεσιῶν διὰ δηλώσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, μὴ ἀπαιτουμένου ὅπως ἡ δήλωσις αὕτη συνοδεύεται ὑπὸ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως, τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν ὁ ὀφειλέτης τῆς ἐργασίας μισθωτὸς ἀντιτάξῃ ἔνστασιν ἐπισχέσεως ἢ τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος, ΑΠ Ὀλ. 618 σ. 1458, ΑΠ 458 σ. 983, ΑΠ 22 σ. 215.— Ἀδυναμία μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας διαρκούσης ὑπερημερίας ἐργοδότου· παροχὴ ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ εἰς ἄλλον ἐργοδότην· πρόσκλησις ἐργοδότου πρὸς ἐπανάληψιν ἐργασίας ἄνευ προσφορᾶς· πληρωμὴς ὀφειλομένων ἐκ τῆς ὑπερημερίας του· διάλυσις νομικοῦ προσώπου κατὰ τὸν χρόνον ὑπερημερίας αὐτοῦ, Π 3959 σ. 738. — Πρόσκλησις μισθωτοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. πρὸς παροχὴν ἐργασίας μετὰ ὑπερημερίαν τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως, ΑΠ 458 σ. 983.— Πρόσκλησις μισθωτοῦ ὑπὸ ἐργοδότου μετὰ τὴν κοινοποίησιν τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ὅπως ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν πρὸς ἄρσιν τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερημερίας μέχρις ἐκδόσεως ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ΑΠ 89 σ. 420.—Στοιχεῖα βάσεως ἀγωγῆς, ἐχούσης αἴτημα τὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 656 καὶ 349 Α.Κ. καταβολὴν ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, καὶ ἀποδεικτέα ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἡ σύμβασις ἐργασίας, ἡ ὀφειλομένη ποσότης μισθοῦ καὶ ἡ μὴ ἀποδοχὴ τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ὄχι καὶ τὸ ὡρισμένον ἢ ἀόριστον τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 93 σ. 406.—Στοιχεῖα ἀγωγῆς περὶ μισθῶν ἕνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως, Π 3827 σ. 476.—Ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος διὰ μισθοὺς ἐξ ὑπερημερίας περὶ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας· οὐ στοιχεῖον βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐκ προοιμίων ἀντένστασις περὶ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας, ΑΠ 93 σ. 406, Π 3827 σ. 476.—Ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας ἐπὶ τοποθετήσεως πολεμιστοῦ, μὴ συγκεντρούντος τὰς κατὰ νόμον προϋποθέσεις· ἀπόλυσις τούτου· μὴ περιέλευσις εἰς ὑπερημερίαν, Π 89 σ. 420 —Συμψηφισμὸς κατ' ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198)1955 χορηγηθείσης ἀποζημιώσεως πρὸς ὀφειλομένας λόγῳ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ἀποδοχάς· ἄρθρον 442 Α.Κ. περὶ συμψηφισμοῦ, Π 15966 σ. 1243.—Ἐφαρμογὴ προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας, ΝΖ σ. 402.—Ὑπερημερία ἐπὶ σχέσεων Κράτους πρὸς δημοσίους ὑ-

παλλήλους έφαρμογή διατάξεων περί μισθώσεως έργασίας, έφ' όσον δέν άντίκεινται πρός τούς σκοπούς τής δημοσίας ύπηρεσίας· περιέλευσις είς ύπερημερίαν, ένυπαρχούσης έν τή άπολύσει καί τής δηλώσεως μή άποδοχής τών ύπηρεσιών· άκύρωσις άπολύσεως ύπό Συμβουλίου 'Επικρατείας· συνέπειαι, ΑΠ 55 σ. 409.

' *Εποχή μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας· ἀσθένεια· δικαίωμα μισθοῦ*· Δικαίωμα μισθοῦ κατ' άρθρα 657 καί 658 Α.Κ. έπί μή παροχής τών ύπηρεσιών ένεκα σπουδαίου λόγου, είδος καί ή άσθένεια τοῦ μισθωτοῦ, Εἰσαγ. σ. 280.— Καθιέρωσις διά τών άρθρων 657, 658 Α.Κ. έξαιρέσεως τών έκ τών άρθρων 648, 652-655 καί 380 Α.Κ. κανόνων, καθ' ἣν έπί μισθώσεως έργασίας, μολονότι ὁ ἐμμισθωτής δέν παρέχει έργασίαν, ένεκα γεγονότος, δι' ὅ δέν ύπέχει εύθύνην καί άπαλλάσσεται τής ύποχρεώσεως πρός παροχήν έργασίας, έν τούτοις λαμβάνει τήν άντιπαροχήν τοῦ μισθοῦ, Γν.Σ. σ. 762.—'Εφαρμογή άρθρων 657 καί 658 Α.Κ. μόνον έπί συμβάσεως έξηρτημένης έργασίας καί οὐχί έπί μισθώσεως άνεξαρτήτων έργασιών· προϋποθέσεις έφαρμογής αὐτῶν, Γν.Σ. σ. 762.—'Οφειλή άποδοχών ήμερών άσθενείας κατ' άρθρα 657, 658 Α.Κ. είς άσθενήσαντα έργάτην, ύπηρετοῦντα είς στρατιωτικήν μονάδα έπί σχέσει έργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καί έργαζόμενον είς τόπον, ἔνθα δέν έχει έπεκταθῆ ἡ άσφάλισις Ι.Κ.Α., έφ' όσον έχει προσληφθῆ ὑπό τό κράτος τοῦ 'Αστικοῦ Κώδικος, Γν.Σ. σ. 762.—'Ασθένεια οὐχί πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν ἔλλειψις ὑποχρεώσεως Ι.Κ.Α. πρός ἐπιδότησιν· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρός καταβολήν τοῦ μισθοῦ κατ' άρθρα 657, 658 Α.Κ., Π 3154 σ. 280.— Επιχειρησιακή συνήθεια καταβολῆς μέρους τῶν άποδοχῶν έπί άσθενείᾳ ἐκ τῆς έργασίας λόγῳ άσθενείας, Π 847 σ. 665.— 'Αποχή μισθωτοῦ ἐκ τῆς έργασίας· τύχη συμβάσεως έργασίας άρθρον 5 § 3 νόμου 2112/1920. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. I Γβ). *Ἐνέργεια* — Χρόνος άσθενείας μισθωτοῦ καί δικαίωμα άδείας, ΝΖ σ. 1010.

Ἐργασία πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ συνήθους (ἄρθρον 659 Α.Κ.). — Δικαίωμα ἐμμισθωτοῦ, κατ' άρθρον 659 Α.Κ., διά συμπληρωματικήν άμοιβήν, ἐάν παραστῆ ἀνάγκη έργασίας έπί πλέον τῆς συμφωνηθείσης ἢ τῆς συνήθους καί παράσχῃ πρός τόν μισθωτήν τήν έργασίαν ταύτην, ΑΠ 653 σ. 1506, Π 10253 σ. 1324.—Προϋποθέσεις έφαρμογῆς άρθρου 659 Α.Κ. καί άρθρου 904 Α.Κ. περί άδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 10253 σ. 1323.— 'Ανεφάρμοστον άρθρου 659 Α.Κ. έπί κατεχόντων θέσιν διευθύνεως, ἐποπτείας ἢ ἐμπιστευτικήν, Π 139 σ. 1321, Π 10253 σ. 1324. —Νόμιμος ἡ κατά τάς ήμέρας πρό τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα παροχή έργασίας, μή ἰσχυόντων νομίμων χρονικῶν περιορισμῶν κατ' άρθρον 13 § 3 π.δ. 8/13 'Απριλίου 1932· δικαίωμα συμπληρωματικῆς άμοιβῆς ἐμπορουπαλλήλων κατ' άρθρον 659 § 2 Α.Κ.· ποσόν αὐτῆς· πενταετής παραγραφή, Π 23345 σ. 278.—Μή άπαγορευομένη έργασία νυκτοφύλακος Ι.Κ.Α. πέραν τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ὡραρίου· δικαίωμα συμπληρωματικῆς άμοιβῆς κατ' άρθρον 659 Α.Κ., ΑΠ 211 σ. 683.— 'Εργασία πλέον τῆς νομίμου. Βλ. λ. *Ὑπερωρίαι. Κυριακή*.

10. *'Υποχρεώσεις προνοίας· ἄδεια*.—Συνιστά μέτρον προνοίας ἡ άποζημίωσις ν. 2112/1920 καί β.δ. 16 'Ιουλίου 1920, συγγενεῖς πρός τά λοιπά τοιαῦτα, ἅτινα άποβλέπουν είς τήν προσασπισιν τοῦ έργαζομένου, Π 123 σ. 1188, ΑΠ 443 σ. 930.—'Ενέργεια έργοδότου, προσβάλλουσα τήν ζωήν, ὑγείαν ἢ ὑπόληψιν τοῦ μισθωτοῦ κατ' άθέτησιν τῶν ὑπό τοῦ νόμου (άρθρον 662 Α.Κ. κλπ.) τεθεσπισμένων ὑποχρεώσεων τοῦ έργοδότου ἐννομος προστασία ἐξ ἄλλων διατάξεων καί άνεφάρμοστον άρθρου 57 Α.Κ.· παραπομπή ζητήματος είς 'Ολομέλειαν 'Αρείου Πάγου, ΑΠ 183 σ. 727.—'Αποκλεισμός τῆς ἐκ τοῦ άρθρου 16 ν. 551/1915 άποζημιώσεως ἐκ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἐπί παραβάσεως ὑπό τοῦ έργοδότου γενικῶν διατάξεων, ὡς αἱ τοῦ άρθρου 662 Α.Κ., αἵτινες ρυθμίζουν τήν ὑποχρέωσιν διαρυθμίσεως τῶν τῆς έργασίας, χώρου διαμονῆς κλπ., κατά τρόπον ὥστε νά προστατεύεται ἡ ζωή καί ἡ ὑγεία τῶν έργαζομένων, Π 4973 σ. 1116.—Βάσις ὑποχρεώσεως προνοίας τοῦ έργοδότου ἡ άρχή προστασίας τῆς προσωπικότητος, ΝΖ σ. 1426.—Παροχή άδείας άναψυχῆς κατ' ά.ν. 539/1945 καί άρθρα 666, 667 Α.Κ. Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν*.—Πηγή τῶν διατάξεων τοῦ ά.ν. 539/1945 περί άδειῶν ἡ γενική ὑποχρέωσις προνοίας τοῦ έργοδότου, Π 499 σ. 348.—

11. *Συμψηφισμός* (άρθρον 664 Α.Κ.).— Συμψηφισμός καί κατάσχεσις άποζημιώσεως μισθωτῶν, ΝΖ σ. 47.—'Αποζημίωσις νόμου 2112/1920 ἡ β.δ. 16.7.1920 δέν ἐμπίπτει είς τό άκατάσχετον καί άσυμψήφιστον τοῦ άρθρου 664 Α.Κ.· συμψηφισμός είς τήν ὡς ἄνω άποζημίωσιν άνταπαιτήσεως ἐκ προκαταβολῆς μισθοῦ διά μή παρασχεθεῖσαν έργασίαν, ΝΖ σ. 955.—Συμψηφισμός πρός μισθούς άποζημιώσεως νόμου 2112/1920, Π 15966 σ. 1243.— Συμψηφισμός ἀξιώσεων ἐπί άκύρων συμβάσεων έργασίας, Π 123 σ. 1188.—Παραδεκτή εἰσαγωγή κατά τήν έργατικήν διαδικασίαν διεκκαθαρίστου άνταπαιτήσεως ἐργοδότου πρός συμψηφισμόν, ΝΖ σ. 48, 955.

12. *Δικαίωμα ἐπιχειρήσεως*. Βλ. λ. *Ἐπιχειρήσεις ἐργασίας*.

13. *'Αναστολή συμβάσεως ἐργασίας*. Εἰς ποίας περιπτώσεις τυγχάνει νόμιμος ἡ άναστολή ἐργασιακῆς συμβάσεως μισθωτοῦ, ἄνευ ὑποχρεώσεως τοῦ Δημοσίου πρός καταβολήν τοῦ συμφωνημένου ἢ νομίμου μισθοῦ, Γν.Σ. σ. 699.

14. *Διάρκεια· συμβάσεις ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου· περιπτώσεις ἐννόμου ἀνεπείας*. Βλ. καί κατωτέρω παράγρ. 15.— Ὑπαρξις κατ' άρθρον 669 Α.Κ. μισθώσεως έργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὅταν ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς έργασίας, άφορώσης είς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου, συνάγηται ὁ χρόνος διαρκείας αὐτῆς·

πρόσληψις μισθωτοῦ διά τήν διάρκειαν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν, ΑΠ 402 σ. 1052.—Συμβάσεις μέ ὅριον ἡλικίας· ὡρισμένου χρόνου· ἀνεφάρμοστον ν. 2112)1920 καί 3198)1955, ΑΠ 380 σ. 922, Π 3827 σ. 476.—Ἔνμισθος ὑπηρεσία δικηγόρου κατ' ἄρθρον 63 §§ 3, 6 ν. 8. 3026)1954 περί Κώδικος Δικηγόρων καί διατάξεις κανονισμοῦ περί μονιμότητος· καθορισμός ὅριου ἡλικίας· χαρακτηρισμός συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου, ΑΠ 3 σ. 1109.— Μορφή ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ ν.δ. 3398)1955 προσλαμβανομένων ὑπό τοῦ Ο.Λ.Π. δοκίμων καί μαθητευομένων τεχνιτῶν· σύμβασις ἀορίστου χρόνου, ΑΠ 408 σ. 1125.—Σύμβασις ἐργασίας διά δοκιμήν ἱκανοτήτων μισθωτοῦ, ΝΖ σ. 1144.—Πρόσληψις διά συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου εἰς ἐργαστήριον ραφῆς γυναικείων ἐνδυμάτων, Π 5694 σ. 1334.—Συμβάσεις ἐργασίας δι' ἐπάνδρωσιν συνεργείων Δήμων· ὡρισμένου χρόνου, Π 10090 σ. 1336.—Προσθήκη διαλυτικῆς προθεσμίας ὡς κατωτάτου χρονικοῦ ὁρίου διαρκείας της ἐν ἐργασιακῇ συμβάσει· αὐτοδίκαια παῦσις αὐτῆς, ἐπιστάντος τοῦ χρονικοῦ σημείου λήξεως τῆς προθεσμίας· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920· Ἰσχυρισμός περί δηλώσεως βουλήσεως μισθωτοῦ, συνεπεία ἀπειλῆς ἐνεχούσης ψυχολογικήν βίαν, Π 249 σ. 1448. — Οὐσιστικῶν βάσεως ἀγωγῆς περί μισθῶν ἐξ ὑπερημερίας τό ὡρισμένον ἢ ἀόριστον τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 93 σ. 406.—Συμβάσεις μέ ὡρισμένην χρονικήν διάρκειαν, μή δικαιολογουμένην ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, ἀλλά τεθεῖσαν σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν τῶν περί καταγγελίας τῆς συμβάσεως διατάξεων τοῦ νόμου· ἐφαρμογή νόμου 2112)1920, Π 15854 σ. 23, ΑΠ 159 σ. 542, Εἰσαγ. σ. 542, Γν.Σ. σ. 763, ΑΠ 404 σ. 1051, Εἰσαγ. σ. 1051, Γνμδ. νμθ. σ. 468.— Ἔννοια νομική τό κατ' ἄρθρον 8 νόμου 2112)1920 δεδικαιολογημένον ἢ μή τοῦ καθορισμοῦ ὡρισμένου χρόνου Εἰσαγ. σ. 1051.—Ὁρισμοί ἄρθρου 12 § 3 νόμου 1775)1951, Ἰσχύσαντος ἀπό 21.4.1951 μέχρι 11.3.1953, καί ἄρθρων 16 καί 17 Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας περί τρόπου προσλήψεως προσωπικοῦ Ε.Ι.Ρ.· ἔννοια τούτων· ἀνεπίτρεπτον ἀπό τῆς καταργήσεως τοῦ νόμου 1775)1951 προσλήψεως ὑπαλλήλων διά συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου μεγαλυτέρας τῶν τριῶν ἐτῶν, οὐχί δέ καί τῆς προσλήψεως δι' ἀόριστον χρόνον ἀλλεπαλλήλοι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου· κρίσις ὅτι συνήφθησαν πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου 2112)1920, Π 15854 σ. 23, ΑΠ 159 σ. 542, ΑΠ 652 σ. 1493.— Πρόσληψις δι' ἀνάγκας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας· ἀλλεπάλληλοι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου· κρίσις δικαστηρίου ὅτι δέν ἐγένοντο πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου 2112)1920 ΑΠ 404 σ. 1051.—Ἔλλειψις δικαιώματος συνυπολογισμοῦ χρόνου διανυθέντος ἐν συμβάσει ὡρισμένου χρόνου εἰς χρόνον ὑπηρεσίας ἐν συμβάσει ἀορίστου χρόνου δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 15854 σ. 22, Π 500 σ. 602, ΝΖ σ. 1144.—Συνυπολογισμός καί τοῦ χρόνου προτέρας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἐάν ἐν αὐτῇ ὁ καθορισμός τοῦ χρόνου ἐτέθη σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου 2112)1920, Π 500 σ. 602.— Ἐφαρμογή ἀ.ν. 539)1945 καί ἐπί συμβάσεων ὡρισμένου χρόνου, Π 3154 σ. 280, Εἰσαγ. σ. 280, Π 499 σ. 348, Εἰσαγ. σ. 347, Π 249 σ. 1448, Εἰσαγ. σ. 1336, Π 10090 σ. 1337.—Ἐφαρμογή νόμου 2112)1920 ἐπί συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, Π 15854 σ. 22, ΑΠ 661 σ. 100, Εἰσαγ. σ. 539, Εἰσαγ. σ. 602, ΑΠ 380 σ. 923, Π 249 σ. 1448, Εἰσαγ. σ. 1446.—Ἀνεφάρμοστον νόμου 2112)1920 ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 539, ΑΠ 380 σ. 922, ΑΠ 402 σ. 1052, Π 249 σ. 1448.—Ἀνεφάρμοστον νόμου 3198)1955 ἐπί συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου· συμβάσεις μέ ὅριον ἡλικίας προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ΑΠ 380 σ. 922.—Πρόσληψις ἐπί συμβάσει ὡρισμένου χρόνου· ἐξακολούθησις ἐργασίας μετά τήν λῆξιν· ἀνανέωσις ἐπ' ἀόριστον κατ' ἄρθρον 671 Α.Κ.· ἀλλεπάλληλοι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου, μή δικαιολογουμένου ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως· θεώρησις ὡς μιᾶς ἐνιαίας συμβάσεως ἀορίστου χρόνου, Γνμδ. νμθ σ. 468

15. ***Λύσις· καταγγελία σπουδαίῳ λόγῳ· συνέπειαι κλπ (ἄρθρα 669, 672 Α.Κ.) Θάνατος ἐργοδότου*** — Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρα 669 § 2, 670 καί 672 Α.Κ.· πότε τελειοῦται· ἀνακλητόν, ΝΖ σ. 370.—Συμπληρωματική ἐφαρμογή ἄρθρου 669 § 2 Α.Κ. ἀσυγχώρητον ταύτη, μή ὑφισταμένου κενοῦ ἐν τῇ ἐργατικῇ νομοθεσίᾳ, Π 466 σ. 338.—Δικαίωμα κατ' ἄρθρου 672 Α.Κ. πρός καταγγελίαν συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ἄνευ τηρήσεως προθεσμίας, διά σπουδαῖον λόγον, Π 1309 σ. 108, Π 16300 σ. 1461.—Ἐφαρμογή ἄρθρου 672 Α.Κ. μόνον ἐπί συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 108, 599.—Σπουδαῖος λόγος ἡ παράβασις τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου ἢ ἡ ὑβριστική αὐτοῦ συμπεριφορά πρός τόν μισθωτόν· συνέπειαι· δικαίωμα μισθῶν μέχρι λήξεως τοῦ χρόνου ἐρεισμα τῆς ἀξιώσεως εἰς ἑκάστην τῶν ἄνω περιπτώσεων, Π 1309 σ. 108.—Περιέλιξις ἐργοδότου ἐπί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου πρό τῆς λήξεως τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου εἰς ὑπερημερίαν, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ μισθωτός δικαιοῦται νά ἀξιώσῃ τόν μισθόν ὁλοκλήρου τοῦ συμφωνηθέντος χρόνου, χωρίς νά ὑποχρεοῦται ἐφεξῆς εἰς πραγματικήν προσφοράν τῶν συμπεφωνημένων ὑπηρεσιῶν του, «ὕσης πρός τοῦτο ἐπαρκοῦς τῆς διά λόγου μόνον προσφορᾶς αὐτῶν», ΑΠ 111 σ. 491.—Παροχή εἰς ἐργοδότην ἐπί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ἐκ μέρους τοῦ ἐργαζομένου διά σπουδαῖον λόγον, ἐγειρομένης ἀξιώσεως διά τούς ἀπό τῆς καταγγελίας μέχρι λήξεως τῆς συμβάσεως μισθούς, ἐνστάσεως ὅτι ὁ ἑνάγων ἐκ δόλου, ἄλλως ἐξ ἀμελείας, δέν ἐξετέλει τήν ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτόν ἐργασίαν ἢ ἐξετέλεσε

ταύτην πλημμελῶς· ὑπαγωγὴ εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου τῆς κατὰ τὸν προσφορώτερον τρόπον ὀργανώσεως τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῆς συναρτωμένης πρὸς ταύτην κατανομῆς τῆς ἐργασίας μεταξὺ τῶν παρ' αὐτῇ ἐργαζομένων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ΑΠ 633 σ. 335.—Ὕπαρξις κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. σπουδαίου λόγου πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὅταν, θεωρουμένων πασῶν τῶν λογικῶς ὑπ' ὄψιν πραγματικῶν συνθηκῶν τῆς περιπτώσεως, δὲν δύναται κατὰ τὴν καλὴν πίστιν νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπὸ τὸν ἐργοδότην, ὅπως διατηρήσῃ περαιτέρω τὸν μισθωτὸν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ΑΠ 124 σ. 599.— Ἀναγκαία ἡ προβολὴ τοῦ σπουδαίου λόγου, ἡ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου κρίσις τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ἡ ἐνέργεια τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐντὸς εὐλόγου προθεσμίας, ἀφ' ἧς τὰ συνιστῶντα αὐτὴν πραγματικὰ περιστατικὰ περιῆλθον εἰς γνῶσιν τοῦ δικαιουμένου ὅπως ἐπικαλεσθῇ ταῦτον, ΑΠ 124 σ. 599.— Ἐνέργεια ἐργοδότου, προσβάλλουσα τὴν ζωήν, ὑγείαν ἢ ὑπόληψιν τοῦ μισθωτοῦ, κατ' ἀθέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεθεσπισμένων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου ἔνομος προστασία μισθωτοῦ, δυναμένου κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. νὰ προβῇ εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως διὰ σπουδαῖον λόγον καὶ ζητήσῃ ἀποζημίωσιν κατ' ἄρθρον 673 Α.Κ., ἢ ἀνόρθωσιν πάσης ζημίας κατ' ἄρθρον 914 Α.Κ., μὴ ἀποκλειομένης καὶ τῆς ἠθικῆς ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 57 Α.Κ. ΑΠ 183 σ. 727.—Πρόσληψις διὰ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου εἰς ἐργαστήριον ραφῆς γυναικείων ἐνδυμάτων· καταγγελία τῆς συμβάσεως διὰ σπουδαῖον λόγον (διακοπὴ τῆς λειτουργίας τοῦ ἐργαστηρίου) κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 673 Α.Κ.· ἔγκυρος ἑτέρα συμφωνία περὶ διευρύνσεως τοῦ δικαιώματος τούτου, μὴ προσκρούουσα εἰς τὸ ἄρθρον 679 Α.Κ., Π 5694 σ. 1334.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ἐργοστασίου ὀζωτούχων λιπασμάτων· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς νόμους 2112/1920 καὶ 3198/1955· ἰσχὺς διὰ τὰς συμβάσεις ταύτας τοῦ ἄρθρου 672 Α.Κ., Π 16300 σ. 1461.—Ὑβριστικὴ συμπεριφορὰ ἐργοδότου ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου· δύναται νὰ ἀγάγῃ εἰς ὑπερημερίαν, ἐφ' ὅσον οὗτος παραβαίνει τὴν ὑποχρέωσιν προνοίας, Εἰσαγ. σ. 108.—Ὡς πρὸς τὴν ὑπερημερίαν τοῦ ἐργοδότου, συνεπείας αὐτῆς, προσφορὰν ὑπηρεσιῶν, ἐκπτωσιν ὠφελειῶν, τρόπους ἄρσεως αὐτῆς κλπ. βλ. ἀνωτέρω παράγρ. 7.—Ἄρνησις συμμορφώσεως μισθωτοῦ πρὸς ἐντολὴν ἐργοδότου περὶ ἐκτελέσεως ὡρισμένης ἐργασίας καὶ ἐκτίμησις αὐτῆς, ὡς μὴ συνιστώσης εἰς τὴν περίπτωσιν καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ, ΑΠ 52 σ. 415.—Ἀδύλυτον συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τῆς στρατεύσεως τοῦ μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα ἐπαναλήψεως ἐργασίας μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν· ἀποζημίωσις ἄλλως ἐξ ἀποδοχῶν ἓξ μηνῶν, Π 3601 σ. 926.—Ἔννοια ἀπεργίας καὶ στοιχεῖα συντρέχοντα δι' αὐτὴν· λύσις ἄλλως συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, Π 467 σ. 349.—Καταγγελία ὑπὸ μισθωτοῦ ρητὴ ἢ σιωπηρὰ δι' ἀδικαιολογήτου ἀποχῆς, ΑΠ 165 σ. 539.— Θάνατος ἐργοδότου· τύχη συμβάσεως ἐργασίας προστασία ἄρθρου 675 Α.Κ.· θάνατος μισθωτοῦ· ἀνάγκη προστασίας, Στημ. σ. 528. Βλ. καὶ λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Κατάχρησις δικαιώματος, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις, Συνδικαλιστικὰ στελέχη.***

*16. **Πιστοποιητικὸν ἐργασίας.*** Δικαίωμα μισθωτοῦ ἐκ τῶν ἄρθρων 677 καὶ 678 Α.Κ. ἐπὶ τὴν παροχὴν ἐλευθέρου χρόνου πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας καὶ ἐπὶ τὴν ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ ἐργασίας· σκοπὸς τακτικῆς καταγγελίας ἢ παροχὴ εὐκαιρίας πρὸς ἄσκησιν τῶν δικαιωμάτων τούτων, ΝΖ σ. 370.

*17. **Παραίτησις ἀπὸ δικαιώματος.*** Βλ. καὶ λ. ***Παραίτησις.*** Ἀκυρότης κατ' ἄρθρον 679 Α.Κ. συμφωνίας, περιοριζούσης τὰ ἐκ τοῦ ἄρθρου 674 Α.Κ. δικαιώματα τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῆς ἐργασίας· σκοπὸς τοῦ ἄρθρου τούτου, Εἰσαγ. σ. 1334.—Ἔγκυρος συμφωνία περὶ διευρύνσεως δικαιώματος ἀποζημιώσεως μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 674 Α.Κ., μὴ προσκρούουσα εἰς τὸ ἄρθρον 679 Α.Κ., Π 5694 σ. 1334.—Ἔγκυρος κατ' ἄρθρον 680 § 3 Α.Κ. καὶ ἄρθρον 3 § 1 νόμου 3239/1955 ἐπὶ ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας μικροτέρας ἀποσχολήσεως ἡ ἐλάττωσις μισθοῦ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐλάττωσις ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον τῆς παρεχομένης ἐργασίας εἶναι εὐνοϊκωτέρα διὰ τὸν μισθωτὸν· περίπτωσις εὐνοϊκωτέρα καὶ ὅταν, ἐνῷ κατὰ τὴν σύμβασιν παρέχεται ἐργασία μιᾶς μόνον ὥρας καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς ὑπερβαίνει τὸ ὄγδοον τοῦ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένου, ΑΠ 88 σ. 663.

Ἐργάται. Ἔννοια ἐργατῶν, ΝΖ σ. 530.—Διάκρισις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν· περιπτώσεις. Βλ. λ. ***Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί.***—Δήμων Δημοσίου· φύσις σχέσεως. Βλ. λ. ***Δῆμοι Κοινότητες, Δημόσιον.***—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν· β.δ. 16.7. 1920. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας.***—Θαλάσσης, Τύπου. Βλ. λ. ***Ναυτικοί, Τύπος.***—Δόκιμοι τεχνῖται Ο.Λ.Π., ΑΠ 95 σ. 432. Προϋπηρεσία ὑπαλλήλου ὡς ἐργάτου· συνυπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως, Π 70 σ. 624.—Ὁμοίως δι' ἐξεύρεσιν νομίμου χρόνου ἀδείας, Π 5907 σ. 1338.—Βλ. τὰ λοιπὰ θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Ἐργατικὰ ἀτυχήματα. Τινὰ περὶ καθ' ὁδὸν συμβαινόντων ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, ΝΖ σ. 578.—Ἀνεφάρμοστον νόμου 18/1944 περὶ νομισματικῆς διαρρυθμίσεως ἐπὶ ἀποζημιώσεων ἕνεκεν ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας πρὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου, παραπομπὴ ὅμως τοῦ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 374 σ. 870.—Ἐργατικὸν ἀτύχημα, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου 551· προδιάθεσις παθόντος· ἀποζημίωσις θυγατρὸς παθούσης, μοναδικῆς αὐτῆς συγ-

γενοῦς· ὑπολογισμὸς αὐτῆς κατὰ ν. 551,ὡς ἐτροποποιήθη, καὶ τὴν νομίμως ἐκδιδομένην ὑπ' ἀριθ. 38904)1957 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν περὶ ἀναπροσαρμογῆς ἀποζημιώσεων δι' ἐργατικὰ ἀτυχήματα· ἔξοδα κηδείας, Ε 5306 σ. 871.—Ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ νόμον 551)1915· ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως καὶ τοῦ Δημοσίου, ὡς καὶ παντὸς ἐν γένει νομικοῦ προσώπου, ἐν οἷς καὶ οἱ Δῆμοι· ἄσκησις τῆς ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀγωγῆς κατ' ἄρθρον 16 νόμου 551)1915· προϋποθέσεις· περίπτωσις ἀτυχήματος ἡσφαλισμένου εἰς Ι.Κ.Α.· εὐθύνη τρίτου ὑπαιτίου τοῦ ἀτυχήματος· ἔννοια τρίτου, μὴ νοουμένου ὡς τρίτου τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου προστηθέντος, Π 2035 σ. 1114.—Ἀγωγὴ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου κατ' ἄρθρον 16 νόμου 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων· παράβασις εἰδικῶν περὶ ἀσφαλείας διατάξεων· εἰδικαὶ διατάξεις κανονισμοῦ Σ.Ε.Κ., Ε 1388 σ. 1180, ἐξαφανίσασα τὴν Π 4642 σ. 1177. — Καθορισμὸς ἀποζημιώσεως παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐργάτου, ἀπασχοληθέντος ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ὀλιγώτερον τῶν 12 μηνῶν πρὸ τοῦ ἀτυχήματος καὶ μὴ ἔχοντος συμπληρώσει τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του· ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἀναπροσαρμογὴ ἀποζημιώσεων νόμου 551)1915· ἔξοδα κηδείας, Π 27 σ. 1249. — Ἐφαρμογὴ νόμου 551)1915 περὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἀδιαφόρως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐφαρμογὴ οὕτω καὶ ἐπὶ ναυτικοῦ καὶ ἂν θεωρηθῇ ὅτι ἡ σύμβασις ναυτολογήσεως εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ ὑποβληθεῖσα εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου διατυπώσεις, Π 11 σ. 1181.—Ἐργατικὸν ἀτύχημα ναυτικοῦ ἐκ βιαίου συμβάντος καὶ ἀποζημίωσις διὰ πλήρη πρόσκαιρον ἀνικανότητα κατὰ τὸν νόμον 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων· ἄρθρον 66 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, ΑΠ 424 σ. 1055. —Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 9 σ. 275, Π 17 σ. 611, Εἰσαγ. σ. 611, Π 119 σ. 612, Π 770 σ. 613, Π 4766 σ. 745, Π 4973 σ. 1116, Π 11 σ. 1181, Π 13305 σ. 1183, Π 9 σ. 1251, Π 643 σ. 149.—Προϋπόθεσις ἐπιδικάσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος δέον ὅπως, ἀνεξαρτήτως συνδρομῆς τῶν ὅρων τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ νόμου 551)1915, ἤτοι τοῦ δόλου ἢ μὴ τηρήσεως τῶν ὅρων ἀσφαλείας, τὸ ἀτύχημα ὀφείλεται πάντως εἰς πταῖσμα τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος, ΑΠ 9 275, Π 13305 σ. 1183, Εἰσαγ. σ. 1116, 1492.—Ἔλλειψις δικαιώματος χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ ἀτυχήματος ἐκ τυχαίου περιστατικοῦ (ἠλεκτροπληξίας), ΑΠ 9 σ. 275. — Ἔνστασις περὶ συντρέχοντος πταίσματος τοῦ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· βάρος ἀποδείξεως, Εἰσαγ. σ. 1492 — Ἀγωγὴ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, λόγῳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας, περὶ ἀποζημιώσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον κατ' ἐπιλογὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 ν. 551)1915· ὑπαγωγὴ καὶ ταύτης εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 10353 σ. 990, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 990.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ τῆς κατ' ἐπιλογὴν τοῦ δικαιούχου μισθωτοῦ ἢ τῶν ἀντ' αὐτοῦ δικαιουμένων προσώπων κατὰ τὸ ἄρθρον 16 νόμου 551)1915 ἀσκουμένης ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 299, 299, 914, 922, 929, 930 καὶ 932 Α.Κ. ἐκ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος λόγῳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας, Π 4973 σ. 1116 Π 9 σ. 1251.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεως μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς αὐτῷ, κατὰ τὰ ἄρθρα 299 καὶ 932 Α.Κ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 641 σ. 146 Εἰσαγ. σ. 611, Π 770 σ. 613, Σημ. σ. 78 Π 10353 σ. 990, Π 13305 σ. 1183.— Ἀξίωσις οἰκογενείας μισθωτοῦ περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ ψυχικὴν ὀδύνην κατ' ἄρθρα 2 καὶ 932 Α.Κ. ἐπὶ θανάτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἐκδίκασις καὶ ταύτης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 17 σ. 611, Εἰσαγ. 611, Σημ. σ. 784, Π 4973 σ. 1116.— Contra Δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἡ ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ θανάτου τούτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Π 119 σ. 612, Π 770 613, Π 1567 σ. 613, Π 4955 σ. 1058.—Ἀξίωσις δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἐξοχὴν προσωπικὴ ἀνήκει μόνον εἰς τὸν ἀμέσως ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ὑποστάντα τὴν ἠθικὴν βλάβην, μὴ μεθιστωμένη εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν ἀναγνωρισθῇ διὰ συμβάσεως ἢ ἐπεβλήθη περὶ τῆς ἀγωγῆς, Π 119 σ. 612, Π 4955 σ. 10 —Χρηματικὴ ἱκανοποίησις λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος ἐπὶ θανατώσεως προσώπου κατ' ἄρθρ. 932 ἐδ. γ' Α. ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς ἐξ ἰδίου δικαίου δικαίωμα ἑκάστου μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ θύματος ἐνασκούμενον jure proprio καὶ οὐχὶ καθ' ὑποκατάστασιν τοῦ θύματος, Π 119 σ. 612, 770 σ. 613.—Ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἢ ψυχικὴν ὀδύνην κατ' ἄρθρα 932 καὶ 922 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 38 Εἰσ. Νόμου Α.Κ., ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατὰ ν. 551)1915, ὀφειλομένου εἰς δόλον ἢ μὴ τήρησιν τῶν ὅρων ἀσφαλείας, λόγῳ καὶ μόνον τῆς ἐμφιλοχωρούσης ἀδικοπραξίας, Π 4973 σ. 1116 — . αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ὀφειλομένου εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἐργοδότου ἢ τῶν αὐτοῦ προστηθέντων, Π 4973 σ. 1116 — γατικὸν ἀτύχημα, ὀφειλόμενον εἰς ἀμέλειαν ἐργοδότου ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν ὅρων σφαλείας· ὑποχρέωσις, κατ' ἄρθρα 299, καὶ 922 Α.Κ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ Εἰσ. Νόμου Α.Κ. καὶ 16 τοῦ ν. 551)1915, ροχῆς χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ κῆς βλάβης τοῦ παθόντος· καθορισμὸς πο ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, Π 4766 σ. 745. — παράδεκτος τὸ πρῶτον προτεινόμενος ἐνώ Ἐφετείου ἰσχυρισμὸς περὶ προκλήσεως ἐργ καὶ ἀτυχήματος ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου

ταβάλλων βάσιν άγωγῆς· ὑπαρξις εὐθύνης ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον μόνον ἐν περιπτώσει δόλου αὐτοῦ ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., Π 4766 σ. 745.—Ἔννοια ἄρθρου 66 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου· ἡ ἀσφάλισις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Π 11 σ. 1181.—Ἀνεύθυνον προστήσαντος διὰ πταῖσμα προστηθέντος· πρόκλησις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος λόγῳ παραβάσεως μέτρων ἀσφαλείας· ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου· συντρέχον πταῖσμα παθόντος· ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 930 Α.Κ. ἐφ' ἅπαξ ὑφισταμένου σπουδαίου λόγου· ἐπιδίκασις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, Π 9 σ. 1251.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρα 299, 932 Α.Κ.· κρίσις Δικαστηρίου ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐπῆλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου, ἐγκειμένης εἰς τὴν μὴ λῆψιν ὑπὸ τούτου τῶν ἐκ λόγων ποινοίας καὶ ἀσφαλείας προστατευτικῶν τῶν ἐργαζομένων μέτρων, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ διὰ τὸ ἀτύχημα καὶ συντρέχον πταῖσμα τοῦ παθόντος κατ' ἄρθρον 300 Α.Κ., ΑΠ 643 σ. 1492.—Παράβασις διατάξεων περὶ ἀσφαλείας σιδηροδρομικῶν ποσὰν ἀποζημιώσεως δι' ἠθικὴν βλάβην, Π 13305 σ. 1183.—Ἀνικανότης ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου καὶ παροχαὶ Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἀ. ν. 1846)1951· ὑπολογισμὸς συντάξεως κλπ. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*.— Τιμητικὴ σύνταξις ἀνικάνων ἐκ βιαίων ἀτυχημάτων ὑπαλλήλων Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος μετὰ σύμφωνον βεβαίωσιν τῆς ἀνικανότητος κατ' ἄρθρον 58 § 2 Ὀργανισμοῦ, ΑΠ 98 σ. 1128.—Ἐλλειψις διατάξεως εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, ἐξομοιούσης τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα· χρόνος ἐνάρξεως καταβολῆς συντάξεως, ΣΕ 148 σ. 359.—Σύνταξις παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἀνάληψις ἐργασίας μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ὑγείας του συνέπειαι, ΑΠ 382 σ. 876.—Προϋπόθεσις ἀπονομῆς συντάξεως εἰς χήραν ἠσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ἀποβιώσαντος ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου πρὸ τῆς κατὰ τὴν πρώτην Ἰουνίου 1956 συγχωνεύσεως τούτου εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· περίπτωσις ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου· παραγραφὴ ἀξιώσεως, ΑΠ 370 σ. 878, ΑΠ 605 σ. 37.—Σύνταξις ἀναπηρίας παρὰ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου· διαστολὴ περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς· ἐξομοίωσις τραυματισμοῦ κλπ. ἐν καιρῷ πολέμου ἐξ αἰτίας τούτου πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα· ἔννοια διατάξεως· παραγραφὴ δικαιώματος πρὸς χορήγησιν συντάξεως ἀναπηρίας, ΣΕ 1385 σ. 1522.—5ον Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων αἱ μεταξὺ τοῦ ἐργοδότου καὶ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων σχέσεις ἐκ τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, ΝΖ σ. 787.—Τρεῖς διαδικασίαι· ἀναγκαία ἡ ὑπαγωγὴ καὶ τῶν ἐκ τοῦ ν. 551)1915 διαφορῶν εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ν. ΓΨΟΔ', Σημ. σ. 592.— Δικαστικὴ βοήθεια, Σημ. σ. 1040.

Ἐργατικαὶ διαφοραί. *1. Γενικά· ἔκτασις ἐφαρμογῆς διαδικασίας νόμου ΓΨΟΔ'.* Ἀποκλειστικὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ διὰ λόγους δημοσίου συμφέροντος ἡ διαδικασία, Π 17 σ. 611, Π 10353 σ. 989, Π 39 σ. 1057.—... ἀνεπίτρεπτος ὁ ἀποκλεισμὸς αὐτῆς διὰ συνυποσχετικοῦ, ἀναθέτοντος τὴν κρίσιν ἐπὶ ἐργατικῆς διαφορᾶς εἰς διαιτητάς, Π 39 σ. 1057.—Ἀξιώσεις ἐκδικαζόμεναι κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 17 σ. 611, Π 119 σ. 612, ΑΠ 175 σ. 661, ΑΠ 381 σ. 921, Π 10353 σ. 990, ΑΠ 438 σ. 1197, Εἰσαγ. σ. 1373.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἐργατικῆς διαδικασίας ἡ ὑπαρξις σχέσεως ἐργασίας· ἀναγνώρισις ὑπὸ νόμου 3954)1959 περὶ προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἀξιώσεως ἀπολυθέντος καὶ μὴ δικαιουμένου συντάξεως προσωπικοῦ, ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν πρόσληψίν του ὑπὸ τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας «Ἀστικαὶ Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν»· δὲν δημιουργεῖται ἐκ τούτου ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας ἀπαράδεκτον ἐκδικάσεως ἀξιώσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 623 σ. 225.—Ὑπαγωγὴ εἰς διαδικασίαν νόμου ΓΨΟΔ' διαφορῶν ἐκ συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΑΠ 58 σ. 419, Εἰσαγ. σ. 996, ΑΠ 383 σ. 996, ΑΠ 7 σ. 1196.—Ὑπαγωγὴ εἰς διαδικασίαν νόμου ΓΨΟΔ' πάσης ἰδιωτικῆς ἀξιώσεως μισθωτοῦ κατ' ἐργοδότου, πηγαζούσης ἐκ σχέσεως ἐργασίας, ΑΠ 175 σ. 661, ΑΠ 438 σ. 1197.—... ἔννοια τοῦ ὅρου «μισθωτὸς» κατ' ἄρθρον 6 νόμου 765)1943· φυσικὸν πρόσωπον, παρέχον εἰς ἕτερον πρόσωπον οἱασδήποτε φύσεως ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἀντὶ ἀμοιβῆς, ΑΠ 175 σ. 661, ΑΠ 438 σ. 1198.—Ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας· μὴ ἀπαιτήτως καὶ ἡ ὕπαρξις οἰκονομικῆς ἐξαρτήσεως καὶ ἄνευ ἐπιρροῆς ὁ τρόπος ἐν γένει τῆς ἀμοιβῆς· περίπτωσις διευθυντοῦ Τραπέζης, τελοῦντος ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ ἔλεγχον τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως αὐτῆς, ΑΠ 175 σ. 661.—Ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας μὴ ἀπαραιτήτου οἰκονομικὴ ἐξάρτησις· περίπτωσις παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ ἐλευθέρων φορτοεκφορτωτῶν εἰς πρακτορείαν λεωφορείων, ΑΠ 381 σ. 921.—Ὑπαγωγὴ εἰς διαδικασίαν νόμου ΓΨΟΔ' διαφορῶν ἐκ συμβάσεως ἐργασίας, ἐφ' ὅσον ἡ προσωπικὴ ἐξάρτησις τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐργοδότου εἶναι λίαν στενή· ἔννοια αὐτῆς, ΑΠ 555 σ. 1374, ΝΖ σ. 531.—Contra: Δὲν προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 765)1943, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ «λίαν στενὴ» ἐξάρτησις· ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἁπλῶς νομικὴ ἐξάρτησις, Εἰσαγ. σ. 1373, 661.—Περίπτωσις λογιστοῦ ἀπασχοληθέντος εἰς ἐπιχείρησιν· κρίσις περὶ μὴ ὑπάρξεως σχέσεως ἐξ-

ηρτημένης έργασίας· απόρριψις άγωγῆς, ἐρειδομένης ἐπὶ σχέσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΑΠ 555 σ. 1374.—Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν ἐξηρτημένης ἐργασίας καὶ περιπτώσεις βλ. καὶ εἰς λ. *Ἐργασιακὴ σύμβασις* (παράγρ. 1). — Ἐφαρμογὴ διαδικασίας νόμου Γ΄ΔΟΔ΄ ἐπὶ σχέσεως παροχῆς ὑπηρεσιῶν ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ τοιαύτης δημοσίου δικαίου, ΑΠ 150 σ. 605, ΑΠ 438 σ. 1197, ΑΠ 7 σ. 1196.—Ἀπαράδεκτος κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀγωγὴ κατεχόντων ὀργανικὰς θέσεις εἰς νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, προσλαμβανομένων πρὸς πλήρωσιν αὐτῶν καὶ μετὰ ἀρκοδοσίαν καὶ δημοσίευσιν διορισμοῦ εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ὡς συνδεομένων διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· πρόσληψις ὑπὸ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, ΑΠ 438 σ. 1197.—Σχέσις διοριζομένου κατωτέρου βοηθητικοῦ καὶ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ Πανεπιστημιακῶν Νοσοκομείων, ἐν οἷς καὶ τὸ Αἰγινήτειον δημοσίου δικαίου, μὴ μεταπιπτομένη εἰς σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ δι' ἔλλειψιν οὐσιώδους τύπου, ὡς ἡ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὥστε νὰ δύναται ὁ ὑπὸ τοιαύτην σχέσιν προσελεγκόν τὰς ὑπηρεσίας του νὰ ἀσκήσῃ τὰς ἐν αὐτῇ ἀξιώσεις του ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 7 σ. 1196.—Ἔννοια καὶ περιπτώσεις σχέσεως δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου. Βλ. λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσις*.—Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεως περὶ ἀποδόσεως τοῦ ἐκ σχέσεως ἐργασίας ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ., ΑΠ 672 σ. 156.—Ὑπαγωγὴ κατ' ἄρθρον 126 Εἰσ.Ν.Α.Κ. τῶν ἀλλοδαπῶν εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων· ἐργατικὴ διαδικασία· δωσιδικία κατοικίας ἐναγομένου ἐργοδότου ἢ τοῦ τόπου παροχῆς τῆς ἐργασίας· οὐχὶ ἀποκλειστική, ἀλλὰ συντρέχουσα μετ' ἄλλων κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν εἰδικῶν δωσιδικιῶν, ὡς ἡ τοῦ ἐμπορικοῦ συναλλάγματος, Π 16967 σ. 1317. — Περίπτωσις ἐργασίας διὰ κατασκευὴν ταπήτων ἄνευ προσωπικῆς ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου· χαρακτηρισμὸς ὡς μισθώσεως ἔργου, ἐφ' ἧς δὲν τυγχάνει ἐφαρμογῆς ὁ νόμος Γ΄ΔΟΔ΄· ἀπόρριψις ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ κήρυξις ἀναρμοδιότητος, ΑΠ 58 σ. 419. —Ἀγωγή, ἐρειδομένη ἐπὶ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἐκδίκασις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ κρίσις ὅτι ἡ συναφθεῖσα σύμβασις δὲν ἦτο ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἀπόρριψις ἀγωγῆς κατ' οὐσίαν καὶ οὐχὶ κήρυξις ἀναρμοδιότητος, ΑΠ 555 σ. 1374, ΑΠ 58 σ. 419, ΑΠ 383 σ. 996. — Ἀγωγὴ μὲ ἀντικείμενον ἀξιώσεις ἐκ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· εἰσαγωγὴ αὐτῆς πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀπόρριψις αὐτῆς, ἀποδειχθείσης συμβάσεως ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ οὐχὶ παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον κατ' ἄρθρον 25 Πολ. Δικονομίας, ΑΠ 383 σ. 996.—Ἀγωγὴ ἐρειδομένη ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐκδίκασις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· κρίσις ὅτι ἡ σχέσις ἦτο δημοσίου δικαίου· ἀπόρριψις καὶ οὐχὶ κήρυξις ἀναρμοδιότητος καὶ παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, ΑΠ 150 σ. 605. — Ἀγωγὴ ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· παραπομπὴ εἰς ἁρμόδιον δικαστήριον· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 25 Πολ. Δικονομίας, Π 119 σ. 612, Π 4955 σ. 1058, πρβλ. Π 770 σ. 613.—Ἀγωγὴ παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος λόγῳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας περὶ ἀποζημιώσεως αὐτοῦ κατὰ τὸ κοινὸν ἀστικὸν δίκαιον κατ' ἐπιλογὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 16 νόμου 551)1915 ὑπαγωγὴ καὶ ταύτης εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 10353 σ. 990, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 989. — Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ τῆς κατ' ἐπιλογὴν τοῦ δικαιούχου μισθωτοῦ ἢ τῶν ἀντ' αὐτοῦ δικαιουμένων προσώπων κατὰ τὸ ἄρθρον 16 νόμου 551)1915 ἀσκουμένης ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως καὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 298, 299, 914, 922, 929, 930 καὶ 932 Α.Κ., ἕνεκεν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προστηθέντος λόγῳ παραβάσεως ὅρων ἀσφαλείας, Π 4973 σ. 1116, Π 9 σ. 1251. — Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεως μισθωτοῦ περὶ πληρωμῆς αὐτῷ κατὰ τὰ ἄρθρα 299 καὶ 932 Α.Κ. χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 641 σ. 1460, Εἰσαγ. σ. 611, Π 770 σ. 613, Σημ. σ. 784, Π 10353 σ. 990, Π 13305 σ. 1183, ΑΠ 643 σ. 1492 —Ἀξίωσις οἰκογενείας μισθωτοῦ περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως διὰ ψυχικὴν ὀδύνην κατ' ἄρθρα 299 καὶ 932 Α.Κ. ἐπὶ θανάτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἐκδίκασις καὶ ταύτης κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 17 σ. 611, Εἰσαγ. σ. 611, Σημ. σ. 784, Π 4973 σ. 1116, Π 11 σ. 1181.—Contra: Δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἡ ἀξίωσις χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ θανάτου τούτου ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Π 119 σ. 612, Π 770 σ. 613, Π 1567 σ. 613, Π 4955 σ. 1058 —Ὑπαγωγὴ εἰς ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ ἀξιώσεων ἀπορρεουσῶν ἐξ ἀδικοπραξιῶν, ὅταν τελῶσιν ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχέσιν τῆς ἐργασίας, Π 17 σ. 612. — Παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀνεκκαθορίστου ἀνταπαιτήσεως ἐργοδότου πρὸς συμψηφισμόν, ΝΖ σ. 48, 955.—Ὑπαγωγὴ ἐκδικάσεως τῶν ἐκ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 διαφορῶν εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀδιαστίκτως, μὴ δυναμένης νὰ θεωρηθῇ ὡς καταργηθεῖσα διὰ τοὺς ἀναγκαστικῶς διοριζομένους δικηγόρους ἐκ τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ΑΠ 125 σ. 474. — Ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἀπασχοληθέντων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ ν.δ. 4104)1960 ἔννοια ἄρθρου 7 παράγρ. 7 τούτου· ἐπιλογὴ παρὰ τῶν ἀπασχοληθέντων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, περιλαμβανομένων εἰς ταύτας καὶ τῶν λατομικῶν, τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐργατοδίκου ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων εἰς τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων· προσβολή

αποφάσεως Ἐργατοδίκου δι' ἐφέσεως, ΑΠ 106 σ. 498.—Ἐκδίκασις διαφορᾶς ἐκ τοῦ νόμου περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 20 σ. 807.—Ἐκδίκασις κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀξιώσεως μισθωταῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 654 Α.Κ. πρὸς ἐπίδειξιν λογιστικῶν βιβλίων ἐργοδότου, Π 3429 σ. 1327.—Τρεῖς διαδικασίαι· βασικὴ νόμου ΓΩΟΔ', ἄλλη διὰ διαφορὰς ἐκ τοῦ νόμου 3514)1928 περὶ στρατευομένων μισθωτῶν, τρίτη διὰ τὰς ἐκ τοῦ νόμου 551)1915 διαφορὰς ἀναγκαίας ἢ ὑπαγωγὴ καὶ τούτων εἰς διαδικασίαν νόμου ΓΩΟΔ', Σημ. σ. 592.

2. *Ἀγωγή· παράστασις διαδίκων.* Περιεχόμενον ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, Π 847 σ. 665.—Ἀγωγὴ κατὰ νομικοῦ προσώπου· ἀρκεῖ μνεία τῆς ἐπωνυμίας αὐτοῦ, μὴ οὔσης ἀπαραιτήτου καὶ ἀναγραφῆς τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτὸ φυσικῶν προσώπων, ΑΠ 629 σ. 163, ΑΠ 249 σ. 809, Π 39 σ. 1057. Βλ. καὶ λ. *Ἀγωγή*.—Παράστασις διαδίκου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἄνευ δικηγόρου· ἐκδίκασις ὑποθέσεως ἐρήμην αὐτοῦ, καταργηθείσης τῆς διατάξεως ἄρθρου 11 νόμου ΓΩΟΔ' περὶ αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως διαδίκων, ὡς ἀντικειμένης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ ν.δ. 3026)1954 περὶ Κώδικος Δικηγόρων, Π 162 σ. 225.

3. *Διαδικασία ἀπόδειξις ἔνδικα μέσα.* Ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 20 νόμου ΓΩΟΔ' ἐν τῇ ἐργατικῇ διαδικασίᾳ τῶν κοινῶν δικονομικῶν διατάξεων, ἐφ' ὅσον δὲν προσκρούουν εἰς τὴν ὅλην οἰκονομίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς εἰδικῆς ταύτης διαδικασίας, Π 16967 σ. 1317, ΑΠ 232 σ. 737.—Ἀδέσμευτον δικαστοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἐκ διαδικαστικῶν τύπων, ἀκολουθοῦντος ἑκάστοτε τὴν ὁδόν, δι' ἧς νομίζει ὅτι ἀσφαλέστερον δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, ΑΠ 180 σ. 617, ΑΠ 232 σ. 736, ΑΠ 666 σ. 154, ΑΠ 463 σ. 1049.—... ἀνυπόχρεως ὅπως διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῶν προτεινομένων ἰσχυρισμῶν καὶ τηρήσῃ τοὺς περὶ βάρους ἀποδείξεως καὶ δυνάμεως κανόνας, ΑΠ 666 σ. 154, ΑΠ 463 σ. 1049.—Δυνατὴ λῆψις ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ καταθέσεων μαρτύρων, ληφθεισῶν παρὰ τὰς δικονομικὰς διατάξεις ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ΑΠ 180 σ. 617, Σημ. σ. 618.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν ἀνωμότων μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐν διαδικασίᾳ νόμου ΓΩΟΔ' οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 232 σ. 736.—Ἐσφαλμένος ἀριθμὸς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐν τῷ ἐφετηρίῳ· παραδεκτὸν ἐφέσεως, Π 500 σ. 602.—Ἀπαράδεκτοι λόγοι ἐφέσεως, μὴ περιληφθέντες ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, ἀλλὰ προβαλλόμενοι διὰ τῶν προτάσεων, Π 512 σ. 606.—Ἀνέλεγκτον κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περὶ καταθέσεως τοῦ νομίμου προστίμου ἐφέσεως κατ' ἄρθρον 772 Πολιτικῆς Δικονομίας, ΑΠ 346 σ. 866.—Βλ. καὶ λ. *Ἀναίρεσις, Ἀνέλεγκτον δεδικασμένον, Ἔφεσις*.

Ἐργατικὴ Ἑστία. Ἀπόδοσις κρατήσεων ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Ἔγκ. σ. 367.—Κύκλος ἐργοδοτῶν, ὑπαγομένων εἰς εἰσφορὰς ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἐξαιρουμένων τῆς καταβολῆς γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ Ἑνώσεως Οἰνοποιητικῶν Συνεταιρισμῶν· σκοπὸς ἐξαιρέσεως γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων, ΑΠ 87 σ. 423.—Ἀπαλλαγὴ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας· δραστηριότης Ἑνώσεως Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου· χαρακτηρισμὸς ὡς γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπαλλασσομένης οὕτω τῆς ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορῶν, ΑΠ 226 σ. 621, ΑΠ 682 σ. 1504.—Παροχὴ ἐργασίας κλητῆρος εἰς Ν.Π.Δ.Δ. «Ἐργατικὴ Ἑστία»· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 2 ν. δ. 3755)1957 περὶ ἡμερομισθίου μὴ ἀπασχολουμένων κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ ἑορτὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας, Π 20830 σ. 1509.—Εἰσφορὰ ἐπὶ τοῦ δώρου Χριστουγέννων ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας, Σημ. σ. 1552.—Εἰσφοραὶ ὑπὲρ ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Γν.Σ. σ. 1238.—Σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ἀδειῶν φορτοεκφορτωτῶν παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ, Ἔγκ. σ. 439.

Ἐργατικὴ κατοικία. Βλ. λ. *Κατοικία Ἐργατική*.

Ἐργατικὸν Δίκαιον. Διεθνὴς δημοσία τάξις καὶ ἐργατικὴ νομοθεσία, Ἀγόρευσις Ἀντεισαγγελέως Ἀρείου Πάγου, σ. 721.—Ἀλλοδαπὸν Δίκαιον καὶ ἐργατικὴ νομοθεσία, ΑΠ 203 σ. 723, ΑΠ 204 σ. 725.—Τὸ 5ον Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ΝΖ σ. 785.—Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία· στοιχεῖα ἐργατικῆς νομοθεσίας, Μελ. σ. 1169.—Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, Διάλειξις σ. 265.—Συζητήσεις εἰς τὸ 5ον Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου, ΝΖ σ. 1346.—Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, ΝΖ σ. 1361.—Ἐξέλιξις ἐργατικῆς νομοθεσίας, Μελ. σ. 1438 ἑπ.—Ἀρχὴ ἐλαχίστου ὁρίου προστασίας ἐργαζομένου· διέπει ὁλόκληρον τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον· ἔννοια αὐτῆς, Π 371 σ. 339.—Συνταγματικὴ ἀρχὴ ἰσότητος καὶ Ἐργατικὸν Δίκαιον, ΝΖ σ. 329.—Διεθνὴς ἀρχὴ περὶ ἴσης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν ἴσης ἀξίας, Π 4590 σ. 91.—Σκέψεις διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς προστατευτικῆς τῶν ἐργαζομένων νομοθεσίας· ἐπίλυσις συλλογικῶν διαφορῶν κωδικοποίησις ἐργατικῆς νομοθεσίας, Σημ. σ. 1424.

Ἐργοδότης. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* καὶ τὰ λοιπὰ θέματα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις.

Ἐργολάβοι Βλ. λ. *Ἔργον, Ταμεῖα*.

Ἐργοστάσια. Βλ. λ. *Βιομηχανίαι*.

Ἔρευνα Σωματικὴ ἐργαζομένων, ΝΖ σ. 1.

Ἐρημοδικία Ἐπὶ παραστάσεως διαδίκου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἄνευ δικηγόρου, καταργηθείσης τῆς διατάξεως ἄρθρου 11 νόμου ΓΩΟΔ' περὶ αὐτοπροσώπου παραστάσεως διαδίκων, ὡς ἀντικειμένης εἰς τὰς διατάξεις ἄρθρου 39 ν. δ. 3026)1954 περὶ Κώδικος Δικηγόρων, Π 162 σ. 225.

Ἑρμηνεία Κενὸν νόμου· ἔννοια· πλήρωσις δι' ἀναλογίας, ΝΖ σ. 394.—Ὅρου διαιτητικῆς ἀπο-

φάσεως 25)1960 περί «λογιστοῦ» ἑρμηνευτικοί κανόνες ἄρθρων 173 καί 200 Α. Κ., ΝΖ σ. 1107.—Ἐφαρμογή ἄρθρου 200 Α Κ. περί ἑρμηνείας τῶν συμβάσεων ἐπί δικαιοπραξιῶν, περί τῆς ἐννοίας τῶν ὁποίων γεννῶνται ἀμφιβολίαι, ΑΠ 211 σ. 683.—Ἐγκύκλιος Διοικητοῦ Ι.Κ.Α., παρέχουσα ἑρμηνευτικάς ὁδηγίας δι' ἐφαρμογήν ὑπουργικῆς ἀποφάσεως· δέν φέρει ἐκτελεστόν χαρακτῆρα· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως κατ' αὐτῆς, ΣΕ 1609 σ. 918.

Ἑστία Ἐργατική. Βλ. λ. *Ἐργατική Ἑστία.*

Ἑστιατόρια. Βλ. καί λ. *Τμήματα.*—Τιμαρτά ἡμερομίσθια δι' εἰσφοράς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165

Ἑταιρεῖαι. Ἀνεφάρμοστον τοῦ κατ' ἄρθρον 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου ἐπί διαχειριστῶν προσωπικῶν ἑταιρειῶν καί ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης, ΝΖ σ. 401.—Μισθωτοῦ ὁμορρύθμου ἑταιρείας, μετατραπείσης εἰς ἀνώνυμον· ἄδεια, Π 3319 σ. 551.—Διάλυσις ἑταιρείας διαρκούσης ὑπερημερίας αὐτῆς· συνέπειαι, Π 3959 σ. 739.—Ε.Α.Υ.Ε. «Γλαῦκος»· ἐφαρμογή διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960 περί ἀποδοχῶν λογιστῶν, Γνμδ. νμθ. σ. 860.—Διάκρισις συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας ἀπό Ἑταιρείας καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατά νόμον 3198)1955, ΑΠ 640 σ. 1494.—Χαρακτήρ ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης μέγεθος ἀδείας προσωπικοῦ αὐτῶν, Ἔγγρ. σ. 199, ΝΖ σ. 393, Π 2025 σ. 672, Π 3147 σ. 743, Π 3244 σ. 848.—Χαρακτήρ ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης· δέν εἶναι ἀνώνυμος ἑταιρεία, οὔτε προσωπική ἑταιρεία, οὔτε δημοσίου χαρακτῆρος ἡ κοινῆς ὠφελείας· ὑπαγωγή εἰς τάς λοιπάς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἄρθρου 2 ἀ.ν. 539)1945 περί ἀδείας μισθωτῶν, Ἔγγρ. σ. 199.—Contra: Ὑπαγωγή ἑταιρειῶν περιωρισμένης εὐθύνης εἰς τήν κατηγορίαν τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων ἐπιχειρήσεων, δι' ἃς ἐθεσπίσθη ἡ χορήγησις ἐλάσσονος χρονικῆς διαρκείας ἀδείας, Π 3147 σ. 743, ΝΖ σ. 393, Εἰσαγ. σ. 742.—Δικαίωμα τοῦ εἰς τάς ἑταιρείας περιωρισμένης εὐθύνης ἀπασχολουμένου προσωπικοῦ τῆς διά τό προσωπικόν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ηὐξημένης ἀδείας τοῦ ἀ.ν. 539)1945, Π 2025 σ. 672, Π 3244 (ἐν σημ.) σ. 848.—Ὑπαγωγή μισθωτῶν προσωπικῶν ἑταιρειῶν, ἤτοι ὁμορρύθμων καί ἑτερορρύθμων, εἰς τάς λοιπάς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἄρθρου 2 ἀ.ν. 539)1945, Π 2025 σ. 672. Βλ. καί λ. *Ἀνώνυμος Ἑταιρεία* καί τά κατ' ἰδίαν θέματα καί ἑταιρεῖαι εἰς τάς οἰκείας λέξεις.

Ἑτοιμότης πρός ἐργασίαν. Ὑπαρξις ἐννόμου σχέσεως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν συμφωνεῖται, ὅπως ἐν πρόσωπον ἐκδηλώσῃ, εἴτε θέτῃ εἰς δρᾶσιν τάς σωματικάς ἤ πνευματικάς αὐτοῦ ἱκανότητας πρός ὄφελος τοῦ ἐργοδότου, εἴτε κρατῇ ταύτας ἐν ἐγρηγόρσει εἰς τήν διάθεσιν τούτου ἀνά πᾶσαν στιγμήν διά τήν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ· χαρακτηρισμός ὡς συμβάσεως ἐργασίας καί ὅταν κατά τήν συμφωνίαν τῶν μερῶν περιορίζεται ἐπί ἀντιπαροχῇ ἡ ἐλευθερία ἑνός ἀτόμου ὑπέρ ἄλλου· πότε ἐφαρμόζονται οἱ διέποντες τήν ἐργασιακήν σχέσιν κανόνες, ΑΠ 649 σ. 1505, ΑΠ 653 σ. 1506.

Εὔλογος χρόνος. Περιπτώσεις, ΑΠ 64 σ. 403, ΑΠ 124 σ. 599, ΑΠ 247 σ. 728, Π 4075 σ. 98.

Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότης. Ἡ Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότης καί ἡ σημασία της διά τό κοινωνικόν ἴδιον δίκαιον, ΝΖ σ. 137 ἑπ., 201 ἑπ.—Ἡ κοινωνική πολιτική εἰς τάς χώρας τῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, Μελ. σ. 1169.—Τό Ἐργατικόν Δίκαιον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, Διάλεξις σ. 265.

Ἐφεδροι. Βλ. λ. *Ἀνάπηροι. Νεοπολεμικοί, ἀλλοι πολεμικοί, Στράτευσις.*—Διαδικασία ἀναγνωρίσεως δικαιώματος καί πληρωμῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, Ἔγκ. σ. 633.

Ἔφεσις. Ἀπαράδεκτον λόγῳ παραβάσεως τῶν δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας αὐτεπαγγέλτως ἐξέτασις· κρατοῦσα ἐπί τῶν ἐνδίκων μέσων καί ἰδίᾳ ἐπί τῆς ἐφέσεως ἀρχή ἀσκήσεως ὑπό τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου τῆς ναείται ἡττηθείς· δικαιώματα προσθέτως παρεμβάντος, Π 18816 σ. 226.—Ἰσχυρισμός περί ἀποδοχῆς ἀποφάσεως· συνιστᾷ ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως· προϋποθέσεις κύρους ἀποδοχῆς καθιστώσης αὐτήν ἀπρόσβλητον δι' ἔφεσιν, Π 3429 σ. 1327.—Μεταβατικόν ἀποτέλεσμα ἐφέσεως· δικαιώματα ἐφετείου κρίσις καί περί ἀορίστιας τῆς ἀγωγῆς καί ἄν δέν ὑπεβλήθη παράπονον περί αὐτῆς· περιορισμός μή ἐπιδόσεως ἐπιβλαβεστέρας διά τόν ἐκκαλοῦντα ἀποφάσεως, Π 579 σ. 495.—Παραγραφή τοῦ πρός ἄσκησιν ἐφέσεως δικαιώματος καί παραγραφή αἰτήσεως δικαίωμα ἐφέσεως κατ' ἄρθρον 756 § 2 Πολ. Δικ.· παρέλευσις τοῦ συνήθους χρόνου παραγραφῆς, ἤτοι τῶν 20 ἐτῶν, ἀρχομένου ἀπό τῆς δημοσιεύσεως, τῆς ἀποφάσεως οὐ ταύτισις τῆς πρός ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως προθεσμίας πρός τόν χρόνον παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος, ΑΠ 96 σ. 500.—Παραδεκτόν, κατ' ἄρθρον 758 § 2 Πολ. Δικ., ἀναιρέσεως ἀναφερομένης εἰς τά διά τῆς ἐφέσεως προσβληθέντα κεφάλαια, ΑΠ 106 σ. 498, Π 16967 σ. 1317.—Ἀτελής ἡ διαδικασία νόμου 3514)1928 ἀνυπάρχουσι καταβολῆς καί παραβόλου ἐφέσεως, Πρδρ. 852 σ. 245.—Κρίσις δικαστηρίου οὐσίας περί καταθέσεως τοῦ νομίμου προστίμου ἐφέσεως κατ' ἄρθρον 772 Πολ. Δικ.· ἀνέλεγκτος· ἐμμεσος ἐκ τούτου κρίσις περί τοῦ προβληθέντος ἀπαραδέκτου, ΑΠ 346 σ. 866.—Ἐσφαλμένος ἀριθμός ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐν τῷ ἐφετηρίῳ· παραδεκτόν ἐφέσεως, Π 500 σ. 602.—Ἀπαράδεκτοι λόγοι ἐφέσεως, μή περιληφθέντες ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, ἀλλά προβαλλόμενοι διά τῶν πρατάσεων, Π 512 σ. 606.—Ἀπαράδεκτος τό πρῶτον προτεινόμενος ἐνώπιον Ἐφετείου ἰσχυρισμός περί πρακλήσεως ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἐκ δόλου τοῦ ἐργοδότου, μεταβάλλων βάσιν ἀγωγῆς αὐτεπαγγέλτος ἔρευνα τοῦ ἀπαραδέκτου, Π 4766 σ. 745.—Παραπομπή ὑποθέσεως εἰς τό πρωτοβάθμιον δικαστήριον πρός ἐκτίμησιν τοῦ προσκομισθέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ καί λῆψιν ἀποφάσεως ἐπί τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἵνα μή στερηθῶσιν οἱ διάδικοι τῶν δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας, Π 11 σ. 1181.—Ἀντίθετοι κατά τήν αὐτήν ἀποφάσεως συγκλίσεις λό

γῷ συνοφείας, Π 16967 σ. 1317.—Ἀναστολὴ προσωρινῶς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως μετ' ἄσκησιν ἐφέσεως· διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου, Π 1567 σ. 613. – Κανονισμοὶ ἐργασίας· πειθαρχικαὶ ποιναὶ καὶ δικαίωμα ἐφέσεως κατ' αὐτῶν, ΑΠ 572 σ. 15, Π 3827 σ. 476, ΑΠ 395 σ. 920.—Κατ' ἀποφάσεως Ἐργατοδίκου ἐπὶ ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων εἰς τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων ἀπασχοληθέντων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ ν.δ. 4104)1960, ΑΠ 106 σ. 498.—Προθεσμία ἐφέσεως ἐνώπιον τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων κατὰ πράξεως Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α.· ἀνεπίτρεπτον παρακάμψεως τοῦ ἐκπροθέσμου πρὸς ἄσκησιν διοικητικῆς προσφυγῆς ἀπαραδέκτου, ΣΕ 376 σ. 436. — Αἴτησις θεραπείας πρὸς τὴν Τοπικὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἔφεσις ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ΑΠ 275 σ. 755.—Κατ' ἀποφάσεως Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α., ἐκδοθείσης ἐπὶ ἐνστάσεως κατ' ἀποφάσεως Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος περὶ ἀκυρώσεως ἐπικολληθέντων ἐνσήμων, ΣΕ 1409 σ. 1002 — Προθεσμίαι καινοποιήσεως εἰς Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου· συμμετοχὴ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ εἰς συνεδριάσεις Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Δικαστηρίων, ΣΕ 1755 σ. 1444.

Ἐφημερίδες. Βλ. λ. *Τύπος*.

Ἐφημερὶς Κυβερνήσεως. Βλ. λ. *Δημοσίευσις*.

Ἔχθρα. Ὡς λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· κατάχρησις δικαιώματος, ΑΠ 666 σ. 154, Π 3827 σ. 484.

Ζ

Ζαχαροπλαστεῖα. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.— Ἐὰν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 π. δ. 8)14.3.1930, δι' ὧν παρέχεται δυνατότης ἐπιβολῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως δι' ὅσα ἐπαγγέλματα ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακάς, ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν ζαχαροπλαστείων, Γν.Σ. σ. 238.–Ἐπιτρεπτὴ ἐκ τοῦ νόμου ἡ παροχὴ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς εἰς ζαχαροπλαστεῖα καὶ ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς· δικαίωμα μισθωτοῦ ἐπὶ τῆς προσαυξήσεως ἀμοιβῆς κατὰ τὴν ὑ.ἀ. 8900)1946 ἄκυρος παραίτησις ἀπὸ τῆς ἐξ αὐτῆς ἀξιώσεως· παροχὴ προσαυξήσεως ἄνευ ἐρεύνης ἂν ὁ μισθωτὸς δικαιοῦται ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, Π 1461 σ. 17 –Ἐὰν βάσει τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 4020)1959 παρέχηται εὐχέρεια καθιερώσεως μεταμεσημβρινῆς ἀργίας κατὰ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος εἰς ζαχαροπλαστεῖα, Γν. Σ. σ. 766 –Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Ἑστιατορίων, Ζυθεστιατορίων, Ζαχαροπλαστείων, ΣΕ 1410 σ. 1006, ΣΕ 24 σ. 503.

Ζημία. Βλ. λ. *Ἀδικοπραξία, Ἀποζημιώσεις, Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Ἱκανοποίησις χρηματική, Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. ΙΔ').

Ζυθεστιατόρια. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*.– Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Ζώνη Ἐλευθέρα. Βλ. λ. *Ἐλευθέρα Ζώνη Θεσσαλονίκης*.

Η

Ἤθη συναλλακτικά. Βλ. λ. *Καλὴ πίστις*.

Ἠθικαὶ ἀμοιβαί. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί*.

Ἠθικὴ βλάβη. Βλ. λ. *Ἀδικοπραξία, Ἱκανοποίησις χρηματική, Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*.– Ἐκ μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 560 σ. 21.

Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*.– Σύμβασις ἐργασίας μετὰ Η.Ε.Μ.· ἀπόλυσις πλεονάζοντος προσωπικοῦ· παροχή, κατὰ τὴν διὰ τοῦ ν. 3954)1959 κυρωθεῖσαν σύμβασιν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, εἰς τὴν Ἠλεκτρικὴν Ἑταιρείαν Μεταφορῶν μείζονος ἐλευθερίας ἐν τῇ κρίσει της περὶ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀπολυτέου προσωπικοῦ της, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ.· ἀνάθεσις ὑπηρεσίας καθαρισμοῦ ὀχημάτων εἰς ἐργολάβον ἐμπίπτει εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα προσφορωτέρας ὀργανώσεως, ΑΠ 599 σ. 27 – Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. πλεονάζοντος κατὰ τὴν διὰ τοῦ νόμου 3954)1959 κυρωθεῖσαν συμφωνίαν μεταξὺ ταύτης καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου· ἐλευθερία ταύτης πρὸς διατήρησιν καὶ ἐπιλογὴν τῶν καταλλήλων κατὰ τὴν κρίσιν της προσώπων· ἰσχυρισμὸς περὶ ἀντιθέσεως ἐνεργείας Η.Ε.Μ. πρὸς τὰς περὶ δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως καὶ ἴσης μεταχειρίσεως ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ., ὡς καὶ εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ.· συνέπειαι ἐκ τῆς μὴ συμμορφώσεως τῆς Ἑταιρείας πρὸς ὑποβολὴν ὀνομαστικῆς καταστάσεως εἰς τὸν Ὑπουργὸν Συγκοινωνιῶν ἄρθρον 174 Α.Κ., ΑΠ 444 σ. 1123.–Ἀποζημίωσις ἀπολυομένου πλεονάζοντος προσωπικοῦ Η.Ε.Μ.· Ἀποζημίωσις προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ἀπολυθέντος κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 3954)1959 κυρωθείσης μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑταιρείας συμφωνίας· τύχη προγενεστέρας συμφωνίας περὶ ἀποζημιώσεως, ΑΠ 401 σ. 1124. — Ἀπόλυσις πλεονάζοντος προσωπικοῦ Η.Ε.Μ.· σύγκρισις φύλλων παιότητος πρὸ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀρχαιοτέρων διὰ τὴν ἀπόλυσιν μόνον τοῦ ὑπαγομένου εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμὸν τῆς Η.Ε.Μ. μοίμου προσωπικοῦ της· δυνατὴ ἀπόλυσις δι' ἐγγράφου καταγγελίας καὶ καταβολὴ τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὰ καταργηθέντα (θερμικὰ) λεωφορεῖα ΑΠ 554 σ. 1388.—Καθορισμὸς ὁρίου ἡλικίας προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 3954)1959 κυρωθείσης μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς

Έταιρείας συμβάσεως· ὑπαγωγὴ τοῦ ἀπομένοντος προσωπικοῦ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων· συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου καὶ ἀνεφάρμοστον νόμων 2112)1920 καὶ 3198)1955· ἔννοια ἄρθρου 9 ν. 2112)1920, ΑΠ 380 σ. 922.— Ἀναγνώρισις ὑπὸ νόμου 3954)1959 περὶ προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. ἀξιώσεως ἀπολυθέντος καὶ μὴ δικαιουμένου συντάξεως προσωπικοῦ, ὅπως ἐπιδιώξῃ τὴν πρόσληψίν του ὑπὸ τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας «Ἀστικαὶ Συγκοινωνίαι Περιοχῆς Ἀθηνῶν», ἀλλὰ δὲν δημιουργεῖται ἀναγκαστικὴ σχέσις ἐργασίας, ἣτις προϋποθέτει τοποθέτησιν διὰ διοικητικῆς πράξεως· ἀπαράδεκτον ἐκδικάσεως ἀξιώσεως κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν, ΑΠ 623 σ. 225.—Παροχὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 12)1960 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἰσχὺν συλλογικῆς συμβάσεως ἐπεχούσης, ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ κεντρικὰ ἐργοστάσια παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κλπ. τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς· ἔκτασις δικαιώματος, ΑΠ 393 σ. 1127.—Σύναψις εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας· πότε· εἰδικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Η.Ε.Μ.· ἀναφορὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς ἑτέραν τοιαύτην, ΑΠ 512 σ. 1379, Σημ. σ. 1360.— Προστασία ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη· κατάργησις ἀπολλαγῆς Δ.Ε.Η., ΣΕ 2346 σ. 94, Σημ. σ. 71.—Ἰσχὺς καὶ μετὰ τὸ ν.δ. 3789)1957 τοῦ κατὰ νόμον ΔΚΗ' Γενικοῦ Κανονισμοῦ Ὑπηρεσίας Σιδηροδρομικῶν καὶ Τροχιοδρομικῶν Ὑπαλλήλων· σχέσις προσωπικοῦ τῶν Κ.Ε. Τ.Η.Θ. μετὰ τῆς Δ.Ε.Η.· λύσις συμβάσεως διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα· διαφορὰ μεταξὺ Κανονισμῶν νόμου 3752)1929, Π 3827 σ. 476.—Κανονισμὸς κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ΔΚΗ' 1912 σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ὑπαλλήλων· διατήρησις αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ νόμου ΔΚΗ')1912 καὶ ρύθμισις ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Δ.Ε.Η., τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Κ.Ε.Τ.Η.Θ.· ἐπαπειλὴ καὶ ἔλεγχος τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἐκ τασις αὐτοῦ, ΣΕ 388 σ. 565.—Ἐξασφάλισις κατ' ἄρθρον 12 § 3 ν. 3523)1956 τῶν ἀπολυομένων παρὰ τῶν ἐξαγοραζομένων ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐπιχειρήσεων, τῶν μὴ προσλαμβανομένων ὑπὸ ταύτης διὰ τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 ἀποζημιώσεως· ἐφαρμογὴ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἄρθρου 11 ἀ.ν. 547)1937 περὶ ἀκυρότητος πρακτικῆς μισθωτοῦ ὑπὸ τῆς ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, ΑΠ 121 σ. 541.—Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων ὑπαλλήλων ἠλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐξαγορὰν αὐτῶν· ἀκυρότης παραιτήσεως· ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν κατ' ἄρθρον 3 νόμου 2112)1920 παροχαὶ ἐξ ἐλευθεριότητος τοῦ ἐργοδότου· καταβολὴ ὑπὸ ἐργοδότου φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν, ΑΠ 434 σ. 928.—Μὴ προσβληθεὶς ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας αἱ πράξεις νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, οἷον τυγχάνει ἡ Δ.Ε.Η., τῆς ὁποίας ὄργανον ἀποτελεῖ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ΣΕ 389 σ. 565.— Δ.Ε.Η.· χαρακτηρισμὸς αὐτῆς ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως· νόμιμοι ὧραι ἐργασίας· καθορισμὸς δι' ἐθίμου μικροτέρου χρόνου ἀπασχολήσεως· σχέσις νόμου καὶ ἐθίμου· ἀκυρότης συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας καὶ πέραν τοῦ δι' ἐθίμου καθωρισμένου χρόνου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· διαίρεσις μηνιαίου μισθοῦ εἰς ἡμερήσιον· παραγραφὴ ἀξιώσεως· ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν, Π 847 σ. 665.— Ἐφαρμογὴ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960 περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, ΑΠ 375 σ. 862.— Ἂν εἶναι νόμιμος ἡ πολιτικὴ ἐπιστράτευσις τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ (Δ.Ε.Η.) ἐν περιπτώσει ἀπεργίας, Γν.Σ. σ. 1398.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης μεταφορὰ ὑπηρετοῦντος εἰς κλάδον ἠλεκτροφωτισμοῦ τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ· χαρακτηρισμὸς Ταμείου ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου· ὑπολογισμὸς πάσης μελλοντικῆς αὐξομειώσεως μισθῶν ἠσφαλισμένων διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν· δικαίωμα καὶ τῶν εἰς τὴν Δ.Ε.Η. μεταφερθέντων ὑπαλλήλων, τῶν συνταξιοδοτηθέντων παρὰ τοῦ Ταμείου, ἀναπροσαρμογῆς παρ' αὐτοῦ τῆς συντάξεώς των, ΑΠ 490 σ. 1202.— Παροχὴ δώρου εἰς μισθωτοὺς Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων, ΑΠ 664 σ. 148.—Ὑδροηλεκτρικὴ Ἑταιρεία «Γλαῦκος»· ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960 περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν, Γνμδ. νμθ. σ. 860.—Ἀκύρωσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 2)1961 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πατρῶν περὶ ὅρων ὁμοιβῆς προσωπικοῦ Ὑδροηλεκτρικῆς Ἑταιρείας «Γλαῦκος», ΣΕ 1755 σ. 1444.

Ἠλεκτροτεχνῖται Ὑπαλληλικὴ Ἰδιότης, Π 3827 σ. 476.— Ὑπαλληλικὴ Ἰδιότης ἠλεκτροτεχνιτῶν, ραδιοτεχνιτῶν, περιελιγκτῶν, ἠλεκτροσυγκολλητῶν· προϋποθέσεις, ΝΖ σ. 593.— Ἔννοια νόμου περὶ χαρακτηρισμοῦ αὐτῶν ὡς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων· ν.δ. 3763)1957· εἰς τίνας ἀφορᾷ· ἀποζημίωσις ἐν καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας αὐτῶν· προηγουμένη ὑπηρεσία αὐτῶν ὡς βοηθῶν, Π 70 σ. 624.

Ἡλικία. Ἠσφαλισμένων Ι.Κ.Α.· ἀπόδειξις. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις* — Θέματα σχετικὰ πρὸς συντάξεις Ι.Κ.Α., ΣΕ 196 σ. 438, ΑΠ 174 σ. 631.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις κατ' ἄρθρον 4 ἀ.ν. 1836)1951 καὶ ὅριον ἡλικίας κατὰ ὀργανισμὸν ἐπιχειρήσεως, ΣΕ 614 σ. 537.—Συμβάσεις ἐργασίας μὲ καθορισμὸν ὁρίου ἡλικίας μισθωτῶν, ΑΠ 380 σ. 922. Ἔμμισθος ὑπηρεσία δικηγόρου κατ' ἄρθρον 63 §§ 3 - 5 ν.δ. 3026)1954 περὶ Κώδικος Δικηγόρων καὶ διατάξεις κανονισμοῦ περὶ μονιμότητος· καθορισμὸς ὁρίου ἡλικίας· χαρακτηρισμὸς συμ-

βάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου, ΑΠ 3 σ. 1109. —Συνέχισις ἐργασίας ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὁρίου ἡλικίας, ΣΕ 1380 σ. 1136.—Ἀποχώρησις λόγῳ ὁρίου ἡλικίας πρὸς συνταξιοδότησιν καὶ ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 8 νόμου 3198)1955, ΑΠ 339 σ. 802.—Κλιμάκωσις μισθῶν κατὰ διαιτητικὰς ἀποφάσεις 2)1959 καὶ 2)1961 ἀναλόγως ἡλικίας καὶ χρόνου ὑπηρεσίας· ἡλικία 20 ἐτῶν καὶ συμπλήρωσις αὐτῶν, ΑΠ 274 σ. 734, Π 3478 σ. 734.

Ἡμέραι ἐργασίας. Ἠσφαλισμένου, ΣΕ 2224 σ. 114, Ἐγκ. σ. 365, ΑΠ 50 σ. 497, ΑΠ 550 σ. 571, Ἐγκ. σ. 574, ΣΕ 660 σ. 694, ΣΕ 1309 σ. 1087.

Ἡμερομίσθια. Βλ. καὶ λ. ***Ἀποδοχαί, Ἐορταί, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας.*** — Τεκμαρτὰ δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α.· κατάταξις εἰς κλάσεις, Ἐγκ. σ. 165 — Τεκμαρτὰ ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομῶν, Ἐγκ σ. 573. — Ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ σύντοξις ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν, Μυλεργατῶν καὶ Μακαρονατεχνιτῶν· ἀμειβόμενοι διὰ μηνιαίου μισθοῦ· ὑπολογισμός, ΣΕ 700 σ. 945 —Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένων μισθωτῶν, Π 847 σ. 665, Γν.Σ σ. 700, ΑΠ 272 σ. 814, Π 249 σ. 1448.—Ἐξασφάλισις διὰ τὸν μισθωτὸν κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου· περίπτωσις σερβιτόρου ὑπηρετοῦντος εἰς καφὲ μπάρ, Π 4944 σ. 1329.

Θάνατος. Ἐργοδότου· τύχη συμβάσεως ἐργασίας· προστασία ἄρθρου 675 Α.Κ.· θάνατος μισθωτοῦ· ἀνάγκη προστασίας, Σημ. 528.—Θέματα σχετικὰ πρὸς ἀποζημίωσιν ἢ συνταξιοδότησιν, Βλ. λ. ***Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα.***

Θεάματα. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 165.—Ἐὰν ἡ ἐργασία κινηματογραφικῶν καὶ θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων δέον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐποχικὴ τοιαύτη κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 2 § 8 τοῦ Δ. ν. 539)1945, ἐν σχέσει πρὸς τὴν χορήγησιν ἢ μὴ ἀδείας εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, Γν.Σ. σ. 1527.

Θεραπείας αἴτησις. Βλ. λ. ***Αἴτησις Θεραπείας***

Θερμασταί. Παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κατὰ τὴν ὑ. ἀ. 572ε0)1951 εἰς πτυχιούχους θερμαστὰς ξηρᾶς καὶ ἀρχιθερμαστάς· ὀφειλὴ τούτου καὶ ὅταν ἡ ἀπασχόλησίς των ἐπεκτείνηται εἰς ἄλλην ἐργασίαν, σχέσιν ἐχούσαν πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς εἰδικότητός των, ὡς εἶναι ἡ ἐπισκευὴ καὶ συντήρησις τοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐργάζονται λέβητος, ΑΠ 554 σ. 26. —Κατώτατα ὅρια ἀποδοχῶν ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν· ἐφαρμογὴ τῆς ἀπὸ 11 Ὀκτωβρίου σ.σ.ἐ. ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν πτυχιούχων ἀρχιθερμαστῶν καὶ θερμαστῶν ἐκείνων, οἵτινες μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της ἠμείβοντο διὰ μισθοῦ κατὰ μῆνα ὡρισμένου καὶ καταβαλλομένου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος της παρείχον τὰς ὑπηρεσίας των ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, τοῦ μισθοῦ καὶ ἐκείνων μὴ ὄντος κατωτέρου τοῦ ποσοῦ ἐκείνου, ὅπερ οὗτοι προηγουμένως ἀπεκόμιζον συνολικῶς κατὰ μῆνα, ΑΠ 164 σ. 557. — Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης θερμαστῶν, ἀρχιθερμαστῶν, ΝΖ σ. 593.

Θύματα πολέμου. Βλ. λ. ***Ἀνάπηροι.*** —Προσόντα θύματος πολέμου καὶ προστασία πολεμιστῶν ἀ.ν. 1836)1951, Σ.Ε. 547 σ. 470.

Θυρωροί. Ἰδιωτικῆς κλινικῆς· ἀποδοχαί, Ἔγγρ. σ. 375.—Πολυκατοικιῶν· δὲν εἶναι ἰδιωτικοὶ ὑπάλληλοι· χαρακτὴρ ὡς ὑπηρετῶν· ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις διὰ συνταξιοδότησιν, ΝΖ σ. 121.—Πολυκατοικιῶν· ἀποδοχαί, Ἔγγρ. σ. 1076.—Πολυκατοικίας· διοίκησις κοινοῦ κατ' ἄρθρον 788 Α.Κ.· σύμπραξις πάντων τῶν κοινωνῶν· ἐξαίρεσις ἄρθρου 789 Α.Κ.· ρύθμισις τῶν τῆς συνιδιοκτησίας ἀκινήτου κατὰ νόμον 3741)1929 πρόσληψις καὶ ἀπόλυσις θυρωροῦ πολυκατοικίας· ἀπόφασις γενικῆς συνελεύσεως ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως θυρωροῦ λόγῳ ἐλλείψεως κύρους ἀποφάσεως συνελεύσεως· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος, Π 3622 σ. 935. —Πολυκατοικίας· σύμπραξις πάντων τῶν κοινωνῶν κατ' ἄρθρον 788 Α.Κ διὰ τὴν διενέργειαν πράξεων διοικήσεως ἐπὶ τῶν κοινῶν· νόμος 3741)1929 περὶ ἰδιοκτησίας κατ' ὀρόφους· πρόσληψις καὶ ἀπόλυσις· ἀκυρότης ἀπολύσεως καὶ συνέπειαι· ὑποβολὴ μηνύσεως δι' ἀδίκημα· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ· νομιμοποίησις θυρωροῦ, στρεφομένου κατὰ τοῦ διαχειριστοῦ τῆς πολυκατοικίας· εἰσπραξις ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 καὶ προσβολὴ ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου· συμψηφισμὸς πρὸς μισθοὺς ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920, Π 15966 σ. 1243.—Ὕπαρξις καὶ λειτουργία συμβάσεως ἐργασίας θυρωροῦ πολυκατοικίας ἢ μεγάρου· σύνδεσις μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς πολυκατοικίας· πλείονες τοῦ ἑνὸς κύριοι τῆς πολυκατοικίας ἢ τοῦ μεγάρου κατ' ὁριζόντιον ἰδιοκτησίαν· σύνδεσις ἑκάστου μετὰ τοῦ θυρωροῦ δι' αὐτοτελοῦς συμβάσεως· ἀνάθεσις διαχειρίσεως διὰ κανονισμοῦ· ὑπόχρεως ἐναντι τοῦ θυρωροῦ ὁ διαχειριστὴς· περιπτώσεις· ὑποκειμενικὴ σώρευσις ἀγωγῶν, μὴ συνδεομένων τῶν ἐναγομένων διὰ τοῦ δεσμοῦ τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, μὴ συντρεχουσῶν προϋποθέσεων ἄρθρου 70 Πολ. Δικ.· ἀκυρότης δικογράφου ἀγωγῆς, Π 373 σ. 1335.

Ι

Ἰατρεῖα. Βλ. λ. ***Ἰατροί.***

Ἰατρικὴ περίθαλψις. Ὑπὸ Ι.Κ.Α.· τρόπος παροχῆς, ΣΕ 443 σ. 690.

Ἰατρικοὶ ἐπισκέπται. Ἀνεφάρμοστον συλλογικῆς ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας ἐπὶ προσληφθέντος εἰς Γραφεῖον ἀντιπρο-

σωπείων φαρμακευτικῶν εἰδῶν ὡς ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου, ΑΠ 213 σ. 609.

'Ια ροί. 'Επέκτασις διατάξεων ά.ν. 1565)1939 καὶ ἐπὶ ἀσκούντων τὸ ὀδοντιατρικὸν ἐπάγγελμα ἐν 'Ελλάδι· νόμιμος ἡ ἔκδοσις τοῦ β.δ. 19.9 - 10.10 1961 «περὶ κανονισμοῦ ὀδοντιατρικῆς ἀμοιβῆς», κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ ἀρμοδίου Πανελληνίου 'Οδοντιατρικοῦ Συλλόγου καὶ ὄχι τοῦ ἀσχέτου πρὸς τὸ ὑπὸ ρύθμισιν θέμα Πανελληνίου 'Ιατρικοῦ Συλλόγου· κριτήρια περὶ καθορισμοῦ ἀμοιβῶν, ΣΕ 2232 σ. 32.—'Εννοια ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ ν.δ. 4111)1960· ὁμοιόμορφος ρύθμισις τοῦ ὕψους μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς ἰατρῶν ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πάντα τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 ν.δ. 3623)1956 πρόσωπα δημοσίου δικαίου, καταργηθείσης πάσης ἀντιθέτου διατάξεως· κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς μηνιαίων ἀποδοχῶν ἰατρῶν, αἵτινες παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πάσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια, ὑπηρεσίας κλπ. καὶ πάντα τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3623)1956 χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4111)1960, ΑΠ 90 σ. 431, ΑΠ 438 σ. 1197.—'Αποδοχαὶ ἰατρῶν· βάσει τινῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 ἢ τοῦ ἄρθρου 2 ν.δ. 3623)1956 περὶ ἰατρικῶν ἀμοιβῶν κλπ. ρυθμίζεται τὸ θέμα τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ἰατρῶν τῆς Κεντρικῆς 'Υπηρεσίας καὶ τῶν 'Υποκαταστημάτων τοῦ Ταμείου 'Ασφαλίσεως 'Αρτεργατῶν κλπ.· ἐὰν ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 2 καὶ τίς ἡ σχέσις ἡ συνδέουσα τοὺς ἰατροὺς τούτους μὲ τὸ Ταμεῖον 'Αρτεργατῶν· ἐὰν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου μηνιαῖαι ἀποδοχαί, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 2, περιλαμβάνωνται καὶ τὰ ἐπιδόματα εὐδοκίμου παραμονῆς καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ὅταν καταβάλλωνται εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους τοῦ Ταμείου, Γν.Σ. σ. 952.—'Απόληψις προσωπικοῦ τῶν κατ' ἄρθρον 8 § 2 ν.δ. 2592)1953 νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάγονται καὶ τὰ κρατικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 ά.ν. 965)1937 νασοκομεῖα ἢ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 ν.δ. 965)1937 δικαιωμάτων καὶ ὑπαγωγὴ εἰς τὰς ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων συναφεῖς ὑποχρεώσεις· παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ἰατροῦ, τοποθετηθέντος εἰς ὀργανικὴν θέσιν· κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν 'Υπαλλήλων, ΑΠ 331 σ. 997.— 'Αποζημίωσις ἀπολυομένων κλπ. ἰατρῶν 'Οργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως νομικῶν προσώπων κατὰ ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν.δ. 4111)1960 ἔλλειψις δικαιώματος ἐπὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἰατρῶν διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας· ἐμπρακτος προσφορὰ ὑπηρεσιῶν δι' ὑπερημερίαν ἐργοδότου, ΑΠ 510 σ. 1385. 'Ιατροὶ παρὰ νομικοῖς προσώποις· ἀπόλυσις λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ λόγῳ ὑγείας ἢ λόγῳ καταγγελίας ἢ πολυθεσίας δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ διατάξεις νόμου 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη, συμφώνως πρὸς ἄρθρον 4 § 2 ν.δ. 3623)1956, ὡς συνεπληρώθη δι' ἄρθρου 17 § 4 νόμου 3796)1957· ἀνάγκη ἐγέρσεως ἀγωγῆς ἐντὸς ἑξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας κατ' ἄρθρον 6 § 2 νόμου 3198)1955 ἀδιαφόρου ἐπελεύσεως ἄρθρου 4 § 5 νόμου 4111)1960, παραπέμποντος εἰς ἄρθρον 94 ν. δ. 3026)1954 «περὶ Κώδικος τῶν Δικηγόρων», τροποποιήσαντος τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως· βία ἀνωτέρα τοιαύτην δὲν ἀποτελεῖ ἡ νομικὴ πλάνη τοῦ δικηγόρου, ἀμελήσαντος τὴν ἐμπρόθεσμον ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, Ε 85 σ. 1499, Παρατ. σ. 1500.—Πρόσληψις ἰατροῦ εἰς κλινικὴν διὰ παροχὴν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν· χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας, τοῦ ἰατροῦ τελοῦντος ἐν ἐξαρτήσει πρὸς τὸν ἐργοδότην· ἔννοια ἐξαρτήσεως καὶ διάκρισις ἀπὸ συμβάσεως ἑταιρείας· δικαίωμα παροχῆς δώρων δι' ἑορτὰς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα· καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ νόμον 3198)1955· προϋποθέσεις κύρους, ΑΠ 640 σ. 1494.—'Εκτασις τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 νόμου 3692)1957 παρασχεθείσης εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἐξουσιοδοτήσεως· ἰατροὶ Πατριωτικοῦ 'Ιδρύματος, ΑΠ 186 σ. 621.—'Υπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ 'Ελληνικῶν 'Ηλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων ἰατρῶν κατεχόντων τὰς ρητῶς διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. χαρακτηριζομένας ὡς ὀργανικὰς θέσεις· ἀνάκλησις παρανόμου πράξεως, ΣΕ 1213 σ. 945.—Σχέσις ἰατρῶν Κοινοτικῶν καὶ 'Αγροτικῶν 'Ιατρείων· δημόσιοι ὑπάλληλοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας των· ὑπαγωγὴ εἰς κρατήσεις ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ., ΑΠ 594)1963 σ. 1360, Σημ. σ. 1360.—Τρόπος παροχῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως ὑπὸ Ι.Κ.Α.· παροχὴ κατ' ἀρχὴν δυνάμει σημειώματος παραπομπῆς εἰς συμβεβλημένον μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἰατρόν, δυναμένου μὲν τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς ἐπειγούσας περιπτώσεις νὰ ἀπευθυνθῇ ἄνευ σημειώματος παραπομπῆς εἰς οἱονδήποτε ἰατρὸν καὶ μὴ συμβεβλημένον, ὀφείλοντος ὅμως τότε ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ, ἐὰν ἡ ἀσθένεια ἐξακολουθῇ, ἐντὸς ἑβδομάδος νὰ εἰσοποιήσῃ τὸ οἰκεῖον 'Υποκατάστημα, ἵνα διαπιστώσῃ τὸ ἐπείγον τῆς περιπτώσεως καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς παρασχεθείσης περιθάλψεως, ΣΕ 443 σ. 690.

'Ιδιοκτησία κατ' ὄροφους. Βλ. λ. *Θυρωροί*.

'Ιδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια. Βλ. λ. *'Εκπαιδευτήρια*.

'Ιδιωτικοὶ ὑπάλληλοι. Βλ. λ. *'Υπάλληλοι 'Ιδιωτικοί*.

'Ιδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον. Βλ. λ. *Διεθνὲς Δίκαιον*.

'Ιδιωτικοῦ δικαίου σχέσις. Βλ. λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσις*.

'Ιδρύματα. Βλ. καὶ λ. *Κοινωνικαὶ 'Ασφαλίσεις*, *Νοσοκομεῖα*, *Ραδιοφωνία*, *Στράτευσις* (παράγρ. Β').—'Εννοια τοῦ ὅρου «'Ιδρυμα» τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ά.ν. 539)1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 396.—Πατριωτικὸν Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ 'Αντιλήψεως· νομικὴ σχέσις προ-

σωπικοῦ αὐτοῦ Ιατροί, ΑΠ 186 σ. 621.—Ἐθνικὸν Ἀποκαταστάτεως Ἀκαπήρων. Βλ. λ. Ἀνάπηροι.—Ἀπεδοχαὶ μαγείρων Ἱδρύματος· δικαίωμα προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἑορτὰς καὶ νυκτερινήν, Ἔγγρ. σ. 1076

Ἱκανοποίησις χρηματική. Ὅρια λή κατ' ἄρθρον 299 Α.Κ. χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως ἕνεκα ζημίας μὴ περιουσιακῆς κατὰ τὰς ἐν τῷ νόμῳ ὁριζομένας περιπτώσεις, ἐν αἷς καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 932 Α.Κ.· ὁρισμοὶ τούτου, ΑΠ 9 σ. 275.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην ἐπὶ θανατώσεως προσώπου εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος, Εἰσαγ. σ. 611, Π 119 σ. 612.—Ἔννοια οἰκογενείας, Π 11 σ. 1181.—Χαρακτὴρ ἀξιώσεως δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἐξοχὴν προσωπική· ἀνήκει μόνον εἰς τὸν ἀμέσως ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ὑποστάντα τὴν ἠθικὴν βλάβην, μὴ μεθισταμένη εἰ τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ἐκτὸς ἂν ἀναγνωρίσθη διὰ συμβάσεως ἢ ἐπεδόθη περὶ αὐτῆς ἀγωγή, Π 119 σ. 612, Π 4955 σ. 1057.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ θύματος ἐπὶ θανατώσεως προσώπου κατ' ἄρθρον 932 §5. γ' Α.Κ.· ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς ἐξ ἰδίου δικαίου δικαίωμα ἑκάστου μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ θύματος, ἐνασκούμενον jure proprio καὶ οὐχὶ καθ' ὑποκατάστασιν τοῦ θύματος, Π 119 σ. 612, Π 770 σ. 613, Π 4955 σ. 1057, Εἰσαγ. 611.—Ἀπόρριψις αἰτήματος περὶ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ψυχικῆς ὀδύνης καὶ τοῦ ἀνηλίκου τέκνου, μὴ συναισθανθέντος, λόγῳ τῆς μικρᾶς ἡλικίας του, τὸ πλῆγμα ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ πατρός του, Π 11 σ. 1181, Εἰσαγ. σ. 1180.—Χρηματικὴ ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν βλάβην ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἁρμόδιον δικαστήριον κλπ., ΑΠ 9 σ. 275, Π 17 σ. 611, Π 119 σ. 612, Π 770 613, Π 4766 σ. 745, Σημ. σ. 784, Π 10353 σ. 990, Π 4955 σ. 1058, Π 4973 σ. 1116, Π 11 σ. 1181, Π 13305 σ. 1183, Π 9 σ. 1251, ΑΠ 641 σ. 1460, ΑΠ 643 σ. 1492, Εἰσαγ. σ. 611, 745, 989, 1116, 1492. Βλ. ἐκτενέστερον εἰς λέξιν *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*.—Προϋπόθεσις ἐπιδικάσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως λόγῳ ἠθικῆς βλάβης, κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 932 Α.Κ.· δέον ὅπως, μὴ συντρεχούσης μιᾶς τῶν λοιπῶν περιπτώσεων ἀδικοπραξιῶν (ἄρθρα 923 - 925 Α.Κ.), καθ' ἃς δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς θεμελίωσιν αὐτῶν πταῖσμα, συντρέχῃ ὑπαιτιότης ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 914 Α.Κ. ἔννοιαν, ἀπαιτοῦσαν ὑπαιτιότητα τοῦ ἀδικοπραγήσαντος, ΑΠ 9 σ. 275.—Καθορισμὸς ποσοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, Π 4766 σ. 745, Εἰσαγ. σ. 745, Π 13305 σ. 1183, Π 9 σ. 1251, Εἰσαγ. σ. 1251.—... μὴ διατασσομένης ἀποδείξεως, Εἰσαγ. σ. 745, Εἰσαγ. σ. 1183.—Ληπτέα ὑπ' ὄψιν διὰ καθορισμὸν ποσοῦ χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως, Εἰσαγ. σ. 745, Π 4766 σ. 745, Π 13305 σ. 1183, Π 9 σ. 1251.—Προϋπόθεσις ὑπάρξεως ἀδικοπραξίας καὶ ἀξιώσεως πρὸς χρηματικὴν ἱκανοποίησιν δι' ἠθικὴν βλάβην βάσει τοῦ ἄρθρου 932 Α.Κ. ἐπὶ ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ, ἐφ' οὗ ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ γενικὴ περὶ Κυριακῆς ἀναπαύσεως διάταξις, ἡ ἀπασχόλησις νὰ μὴ εἶναι οἰκειοθελής· ἔλλειψις ἀξιώσεως ἐπὶ οἰκειοθελοῦς ἀπασχολήσεως, ΑΠ 663 σ. 106.—Ἀξίωσις μισθωτοῦ δι' ἐπιδίκασιν χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην κατ' ἄρθρον 932 Α.Κ. ἐκ τοῦ λόγου ὅτι, ἀναγκασθεὶς νὰ ἐργάζηται κατὰ Κυριακάς, δὲν ἔτυχεν ἀναπαύσεως κατ' ἄλλην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος· κρίσις τοῦ δικαστηρίου ὅτι δὲν ἠναγκάζετο νὰ ἐργάζηται, ΑΠ 181 σ. 595.

Ἱκανότης δικονομική. Ἐπιτρεπτὴ ἐπὶ δικαστηρίου παράστασις ἀχειραφέτου ἀνηλίκου κατὰ τὸ μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ὁποίου ἔχουσιν οὗτοι τὴν διοχείρισιν, μὴ ἀπαιτουμένης ἀπεριορίστου διαχειρίσεως τῆς ὅλης περιουσίας του, ἀλλ' ἀπεριορίστου διαχειρίσεως ὡς πρὸς τὸ εἰς δίκην καταχθὲν συγκεκριμένον τμῆμα τῆς περιουσίας του· δυνατὴ ἡ ἐλευθέρα διάθεσις ὑπὸ συμπληρώσαντος τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του παντὸς ὅ,τι κερδαίνει ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας· δυνατὴ ἡ ἐκμίσθωσις τῆς ἐργασίας του, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν γενικὴν συναίνεσιν τοῦ πατρὸς ἢ τοῦ ἐπιτρόπου· δυνατὴ οὕτω καὶ ἡ αὐτοπρόσωπος ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου παράστασις, Π 579 σ. 495, Π 204 σ. 494.—Ἀπόφασις Προέδρου τοῦ Πρωτοβαθμίου ἢ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐν ἀμφισβητήσει τῆς ἐκπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ὀργανώσεώς τινος διὰ τὴν ἐκπροσώπησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων ἐνδιαφερομένης ἐν τῇ συλλογικῇ διαφορᾷ ἐπαγγελματικῆς τινος κατηγορίας, ΣΕ 513 σ. 564.

Ἰονική—Λαϊκὴ Τράπεζα. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ἴση μεταχείρισις. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγραφος 6), *Σύνταγμα*.

Ἰσότης. Βλ. λ. *Σύνταγμα*.

Ἰχθυοπῶλαι. Πλανόδιοι· ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α., ΣΕ 1405 σ. 1131.

Κ

Καθαριστήρια. Βλ. λ. Βαφεῖα.

Καθαρίστριαι. Ναῶν· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 169.—Ἰδιωτικῆς κλινικῆς· ἀποδοχαί, Ἔγγρ. σ. 372.—Ἔκτακτος δι' ἀνάγκας Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου· σύνδεσις τοῦ κατὰ ν. 786/1937 προσλαμβανομένου διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Στρατιωτικῶν ἡμερομισθίου προσωπικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ καθαρίστρια, διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· ἀνεφάρμοστον ἐργατικῆς διαδικασίας, ΑΠ 150 σ. 605.—Μετεωρολογικὸν σταθμὸν· φύσις σχέσεως, Γν.Σ. σ. 637.—Δημοτικῶν Σχολείων (Σχολικοῦ Ταμείου)· ἀνεφάρμοστον τῶν δι' ἀνειδικεύτους ἐργατρίας ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφαρμοζομένου τοῦ νόμου 2314/1953· ἔννοια ἄρθρου 4 § 1 αὐτοῦ· ὧραι ἐργασίας, Π 71 σ. 623.

Καθηγηταί. Βλ. λ. *Ἐκπαιδευτήρια*.

Καθυστέρησις. Ἀποδοχῶν· συνέπειαι. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγραφος 8).—Εἰσφορῶν Ν.Α.Τ.,

ΑΠ 479 σ. 1203.—Εισφορών ύπό μέλους έπαγγελματικού σωματείου, διατηρούντος Ταμείον Άλληλοβοηθείας, ΑΠ 258 σ. 1257.—Άσφαλιστικών εισφορών έξόφλησις, Γν.Σ σ. 1344.

Καλή πίστις. Ύποχρέωσις κατ' άρθρον 288 Α.Κ. όφειλέτου πρός έκπλήρωσιν τής παροχής, ώς άπαιτεί ή καλή πίστις, λαμβανομένων ύπ' όψιν τών συναλλακτικών ήθών· συναγωγή έκ τού άοθρου τούτου άρχής ίσης μεταχειρίσεως, ΑΠ 440 σ. 992, ΑΠ 533 σ. 1382.—Ύποχρέωσις, κατ' έφαρμογήν άρθρου 288 Α.Κ., πρός είδοποίησιν πρό εύλόγου χρόνου περί τής θέσεως είς διαθεσιμότητα, Π 1068 σ. 101. — Άμφισβήτησις παρά μισθωτού τής κατά τάς άρχάς τών άρθρων 200 καί 288 Α.Κ. περί δικαιοπρακτικής καλής πίστεως άσκήσεως τού πρός μετάθεσιν διευθυντικού δικαιώματος τού έργοδότου· νομική έννοια αύτής, ΑΠ 667 σ. 155.—Καταβολή οίκογενειακών έπιδομάτων έκ νομικής ύποχρεώσεως, άπορρεούσης έκ τών διεπουσών τήν σχέσιν έργασίας άρχών τής καλής πίστεως· έξαίρεσις καταβολής είσφοράς ύπέρ Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ΣΕ 43 σ. 286. — Κριτήριον διά τόν πέραν τού τασσομένου ύπό τού νόμου χρόνον, έντός τού όποίου είναι δυνατή ή ύποβολή αίτήσεως άντικαταστάσεως πολεμιστού ά.ν. 1836)1951, ΑΠ 130 σ. 472.—Κριτήριον έκτιμήσεως άποχής μισθωτού έκ τής έργασίας, ώς τεκμηριούσης λύσιν τής συμβάσεως, ΑΠ 165 σ. 539, ΑΠ 642 σ. 1455.—Έπί έφαρμογής άρθρου 672 Α.Κ., ΑΠ 124 σ. 599.—Έφαρμογή άρθρου 200 Α.Κ. περί έρμηνείας τών συμβάσεων έπί δικαιοπραξιών, περί τής έννοίας τών όποίων γεννώνται άμφιβολίαι, ΑΠ 211 σ. 683.—Έπιβολή έκ τών άρθρων 173 καί 200 Α.Κ., ίνα ή δήλωσις τής βουλήσεως έρμηνεύεται ώς άπαιτεί ή καλή πίστις, ή έπιβαλλομένη έν ταίς συναλλαγαίς συμπεριφορά διά τόν χρηστόν καί έχέφρονα άνθρωπον, ΝΖ σ. 1107. Άπόλυσις πλεονάζοντος προσωπικού Η.Ε.Μ. Ισχυρισμός περί άντιθέσεως ένεργείας πρός τάς περί δικαιοπρακτικής καλής πίστεως καί ίσης μεταχειρίσεως άρχάς τών άρθρων 200 καί 288 Α.Κ., ΑΠ 441 σ. 1123.—Άντίθεσις άκυρώσεως καταγγελίας συμβάσεως έργασίας είς τήν καλήν πίστιν κατ' άρθρον 288 Α.Κ. έπί εύλόγου άμφιβολίας περί τό ποσόν τής άποζημιώσεως, Π 15296 σ. 1378.—Μερική άπόλυσις μισθωτών έξ οίκονομικοτεχνικών λόγων, οίος ό περιορισμός τών έργασιών τού έργοδότου· άναγκαίον νά γίνηται κατά τρόπον, τόν όποίον προσδιορίζει καί ό έπιδιωκόμενος ύπό τού μισθωτού σκοπός τού διά τής έργασίας του βιοπορισμού έντός τών πλαισίων τών συναλλακτικών ήθών (άρθρα 200, 288, 388 καί 281 Α.Κ.), ΑΠ 639 σ. 1457, Σημ. σ. 1488.—Κριτήριον καταχρήσεως δικαιώματος. Βλ. λ. *Κατάχρησις δικαιώματος.*— Άναδρομική άναζήτησις καλοπίστως ληφθεισών άσφαλιστικών παροχών, ΣΕ 148 σ. 359, ΣΕ 1594 σ. 1267.—Καταβολή είσφορών ύπό έργαζομένου, ύπολαμβάνοντος καλή τή πίστει έαυτόν ώς ήσφαλισμένον Άσφαλιστικού Όργανισμού· σχέσις έκ τυπικής άσφαλίσεως, ΣΕ 1407 σ. 1005.

Κανονισμοί. Συνταγματικαί αί διατάξεις τού ν.δ. 3789)1957 ΑΠ 572 σ. 15 — Θέσις διά ν.δ. 3789)1957, βασικών τινων άρχών διά τήν κατάρτισιν τών Κανονισμών έργασίας, είς τάς όποίας καί ή τού καθορισμού συστήματος πειθαρχικών ποινών, ώς καί ή καθιέρωσις τού ένδίκου μέσου έφέσεως ένώπιον τού Τμήματος Κανονισμών Έργασίας τού Έθνικού Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Κοινωνικής Πολιτικής· δικαίωμα έφέσεως κατά πειθαρχικών ποινών προσωρινής άπολύσεως καί έπί τών έπιβαλλομένων διά Κανονισμών είδικών νόμων, ΑΠ 572 σ. 15.—Έλεγκτή κρίσις Τμήματος Κανονισμών Έργασίας μόνον άπό άπόψεως νομιμότητος, ΑΠ 572 σ. 15.—Δυνατή διά τού ν.δ. 3789)1957 ρύθμισις ύπό Κανονισμών έργασίας μόνον τών έν τή έκτελέσει τής έργασίας διαμορφουμένων σχέσεων διά τήν διατήρησιν τής έσωτερικής τάξεως καί πειθαρχίας έν τή έπιχειρήσει καθ' όμοιόμορφον άσκησιν τής πειθαρχικής έξουσίας έκ μέρους τού έργοδότου· νόμιμος κύρωσις Κανονισμού έργασίας έπιχειρήσεως έκ τών τού νόμου 3752) 1929· έλλειψις δικαιώματος Ύπουργών πρός τροποποίησιν ή άντικατάστασιν μή έγκριθέντων ύπ' αύτών διατάξεων Κανονισμών· είς τί συνίσταται ή έξουσία αύτών· άκύρωσις ύπουργικής άποφάσεως, ΣΕ 2227 σ. 18.—Κατάρτισις καί έγκρισις Κανονισμών έργασίας κατά ν.δ. 3789)1957· έξακολούθησις ισχύος τών κατ' είδικούς νόμους Κανονισμών· ύπαγωγή Έλληνικής Έταιρείας Ύδάτων είς κατηγορίαν έπιχειρήσεων τού νόμου 3752)1959, ΣΕ 2227 σ. 18. — Ύποχρέωσις έπιχειρήσεων καί έκμεταλλεύσεων κατά ν.δ. 3789)1957 πρός κατάρτισιν κατά τήν διαδικασίαν αύτού Κανονισμών έργασίας, ρυθμιζόντων τάς έν τή έκτελέσει τής έργασίας διαμορφουμένας σχέσεις μεταξύ αύτών καί πάσης φύσεως προσωπικού των καί πρός άνομόρφωσιν τών ήδη ισχυόντων Κανονισμών· θέσις διά τού ν.δ. 3789)1957 βασικών άρχών περί τών άνωτέρω Κανονισμών, μεταξύ τών όποίων ό καθορισμός τών πειθαρχικών ποινών· πειθαρχική ποινή προστίμου μέχρι ποσοστού 25ο/ο έπί τού μισθού ή ήμερομισθίου· διατήρησις διά τού ν. δ. 3789)1957 έν ισχύι κατ' έξουσιοδότησιν νόμου, έν οίς καί νόμου 3752)1929, Κανονισμών· έφαρμογή πειθαρχικών ποινών ν. δ. 3789 καί έπί τών διατηρουμένων Κανονισμών, ΑΠ 162 σ. 544.—Κανονισμός προσωπικού Έταιρείας Ύδάτων καί νόμος 2054)1952 κατάργησις διά νόμου 2054)1952, διά τού όποίου λογίζεται ώς χρόνος πραγματικής ύπηρεσίας τών μισθωτών έν γένει ό χρόνος τής έν τώ στρατώ ύπηρεσίας αύτών διά τήν προσαύξησιν μισθού, πάσης άντιθέτου διατάξεως· έφαρμογή καί έπί τών πρό τής διατάξεως ταύτης ύπηρετούντων μισθωτών, ΑΠ 157 σ. 554, ΑΠ 506 σ. 1376.—Ύποχρέωσις κατ' άρθρον 1 ν. δ. 3789) 1957 τών έν αύτώ έπιχειρήσεων, έκμεταλλεύσεων καί έργασιών πρός κατάρτισιν κατά τήν προβλεπομένην διαδικασίαν Κανονισμών έργασίας, άποκτώντων ύποχρεωτικήν ισχύν μετ' έγκρισιν τού Ύπουργού Έργασίας· πειθαρχικαί

ποιναί· ἐπιτρεπτή κατ' αὐτῶν ἄσκησις ἐφέσεως, τῶν περί αὐτῆς διατάξεων τοῦ ν.δ 3789)1957 ἐφαρμοζομένων καί ἐπί τῶν διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ Κανονισμῶν ἐργασίας· συνταγματική ἡ ρύθμισις τῶν ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας προκυπτουσῶν σχέσεων καί ἡ ἀνάθεσις εἰς συλλογικόν ὄργανον διοικήσεως τῆς κρίσεως ἐπί πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ΑΠ 395 σ. 920. —Κανονισμοί ἐργασίας, Σημ. σ. 1168.—Ἰσχύς καί μετά τό ν.δ. 3789)1957 τοῦ κατά νόμον Δ.Κ.Η' Γενικοῦ Κανονισμοῦ Ὑπηρεσίας Σιδηροδρομικῶν καί Τροχιοδρομικῶν Ὑπαλλήλων· σχέσις προσωπικοῦ τέως Κ.Ε.Τ.Η Θ. μετά τῆς Δ Ε.Η.· λύσις συμβάσεως διά πειθαρχικά παραπτώματα· διαφορά μεταξύ Κανονισμῶν ἐργασίας ν.δ 3789)1957 καί Κανονισμῶν νόμου 3752) 1929, Π 3827 σ. 476.—Κανονισμός κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου ΔΚΗ)1912 σιδηροδρομικῶν καί τροχιοδρομικῶν ὑπαλλήλων· διατήρησις αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ καί μετά τήν κατάργησιν τοῦ νόμου ΔΚΗ)1912 καί ρύθμισις ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν ὑπαλλήλων τῆς Δ.Ε.Η., τῶν προερχομένων ἐκ τῆς Κ.Ε.Τ Η.Θ.· ἐποπτεία καί ἔλεγχος τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ· ἔκτασις αὐτοῦ, ΣΕ 388 σ. 565.—Κανονισμός Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καί Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν· εἰσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ἔγκυροι καί ἄκυροι διατάξεις αὐτοῦ, ΣΕ 675 σ.816. — Ἔμμισθος ὑπηρεσία δικηγόρου κατ' ἄρθρον 63 §§ 3, 5 ν.δ. 3026)1954 περί Κώδικος Δικηγόρων καί διατάξεις Κανονισμοῦ περί μονιμότητος· καθορισμός ὁρίου ἡλικίας· χαρακτηρισμός συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου, ΑΠ 3 σ. 1109 — Πρόσληψις μισθωτοῦ ὑπό Δημοσίου καί ἀπόλυσις αὐτοῦ· μή νοητή διάπραξις πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ἐφ' ὅσον δέν ὑφίσταται ὀργανισμός ἤ κανονισμός, προβλέπων πειθαρχικάς παραβάσεις καί καθορίζων ὄργανα πρός τιμωρίαν αὐτῶν, Π 6576 σ. 1384.—Ἐργατικά ἀτυχήματα ἐκ παραβάσεως Κανονισμῶν ἀσφαλείας· συνέπειαι. Βλ. λ. *Ἐργατικά ἀτυχήματα* — Ἐξαίρεσις τῆς ὑπό τῆς ὑπ' ἀριθ. 25) 1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως γενομένης ρυθμίσεως ἀποδοχῶν λογιστῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς τάς ὁποίας ἡ μισθολογική καί βαθμολογική κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπό ἐσωτερικῶν κανονισμῶν· ἔννοια διατάξεως ἔννοια λογιστοῦ, ΑΠ 347 σ. 858, ΑΠ 348 σ. 859, Γνμδ. γνθ. σ. 860. Βλ. καί λ. *Ἠλεκτρικαί ἐπιχειρήσεις, Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα, Τράπεζαι.*

Καπναποθῆκαι - καπνεργοστάσια. Ἡμερομίσθιοι φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ., ὑπαγομένων εἰς ἁρμοδιότητα Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν κατά τήν ὑ.ά. 59118)1950· ὧραι ἐργασίας εἰς καπναποθήκας καί καπνεργοστάσια, ΑΠ 151 σ. 352.

Καπνεμπορικαί ἐπιχειρήσεις - Καπνοβιομηχανίαι. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Καπνῶν Κρατικῶν Ἐπιτροπή. Πρόσληψις μισθωτοῦ ἐπί συμβάσει ὡρισμένου χρόνου· συνομολόγησις ὕστερον συμβάσεως ἀορίστου χρόνου· ὑπολογισμός χρόνου δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 500 σ. 602.

Καρραγωγεῖς. Δήμων - Κοινοτήτων· τεκμαρτά ἡμερομίσθια δι' εἰσφοράς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Καταβολή. Χρόνος καταβολῆς μισθοῦ καί προκαταβολή αὐτοῦ, ΝΖ σ. 955.—Ἔγγραφος δήλωσις μισθωτοῦ ὅτι ἔλαβε τάς ἀποδοχάς του καί οὐδεμίαν ἀξίωσιν ἔχει· ἀοριστία, ΑΠ 672 σ. 156.—Ἐξοφλητική ἀπόδειξις, περιέχουσα ἀνεπιφύλακτον δήλωσιν παραιτήσεως πάσης ἀξιώσεως ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας· χαρακτήρ ὡς ἀφέσεως χρέους, Π 1461 σ. 417. — Παράνομος διάταξις περί ἐξοφλήσεως τῶν ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως προκυπτουσῶν διαφορῶν εἰς μηνιαίας δόσεις, ΣΕ 822 σ. 680, ΣΕ 965 σ. 747, ΣΕ 967 σ. 750. —Καθυστέρησις ἀποδοχῶν· συνέπειαι. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. 8).—Ἀποζημιώσεως ἐπί καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας ἐλλιπής καταβολή κλπ. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας.* — Συντάξεων· εἰσφορῶν, Βλ. λ. *Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα.*— Διαδικασία ἀναγνωρίσεως καί πληρωμῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος, Ἔγκ. σ. 633.—Οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ὑπό Δ.Λ.Ο.Ε.Μ., ΣΕ 1757 σ. 1446.

Καταγγελία. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, Συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας.*

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας. *Ι. Κατά τόν νόμον 2112)1920 καί τό β.δ. 16 Ἰουλίου 1920, Α'. Γενικά, προϋποθέσεις καί ἔκτασις ἐφαρμογῆς.* — Νόμοι περί ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 63.—Νόμοι 2112)1920, 4558) 1930, 3198)1955· δέν ἀνήκουν εἰς τήν κατηγορίαν τῶν διεθνοῦς δημοσίας τάξεως διατάξεων, ἀλλά τῶν ἐσωτερικῆς δημοσίας τάξεως τοιούτων, ΑΠ 204 σ. 725.—Ἐφαρμογή προστασίας νόμων 2112)1920 καί 3198)1955 ἐπί ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ΑΠ 126 σ. 493.—Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου· περιπτώσεις. Βλ. λ.—*Ὑπάλληλοι.* Κύριον ἐπάγγελμα ὡς προϋπόθεσις ἰδιότητος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου· ἔννοια, Π 15854 σ. 22, Π 328 σ. 228, ΑΠ 126 σ. 493, Εἰσαγ. σ. 493. —Ἔλλειψις προστασίας ὑπό νόμου 2112)1920 τοῦ παρέργως παρέχοντος ὑπηρεσίας εἰς ἰδιώτας ἤ ἄλλα πρόσωπα ἰδιωτικοῦ ἤ δημοσίου δικαίου δημοσίου ὑπαλλήλου, Π 15854 σ. 22.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί παρέχοντος ὑπηρεσίαν παρέργως καί ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον· περίπτωσις παροχῆς ἐργασίας ὑπό τακτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ΑΠ 126 σ. 493.— Ὁ χαρακτηρισμός τῶν μισθωτῶν ὡς ὑπαλλήλων ἤ ἐργατῶν καί ὁ νόμος 2112)1920, ΝΖ σ. 593— Ἐφαρμογή ἐπί συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, Π 15854 σ. 22, ΑΠ 661 σ. 100, Εἰσαγ. σ. 539, Εἰσαγ. σ. 602, ΑΠ 380 σ. 923, Π 249 σ. 1448, Εἰσαγ. σ. 1448 —Ἀνεφάρμοστον ἐπί συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ΑΠ 380 σ. 922, ΑΠ 402 σ. 1052, Π 249 σ. 1448, Εἰσαγ. σ. 539.—Ἐφαρμογή νόμου 2112)1920 ἐπί συμβάσεων ἐργασίας μέ ὡρισμένην χρονικήν διάρκειαν, μή δικαιολογουμένην ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας, ἀλλά τεθεῖσαν σκοπίμως πρός κατασιρατήγησιν τῶν περί καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας

διατάξεων τοῦ νόμου, Π 15854 σ. 23, ΑΠ 159 σ. 542, Εἰσαγ. σ. 542, Γν.Σ. σ. 763, ΑΠ 404 σ. 1051, Εἰσαγ. σ. 1051.—Ἔννοια νομικὴ τὸ κατ' ἄρθρον 8 νόμου 2112)1920 δεδικαιολογημένον ἢ μὴ τοῦ καθορισμοῦ ὡρισμένου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 1051.—Ἀλλεπάλληλοι συμβάσεις ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου μετὰ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας καὶ ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920, Π 15854 σ. 22, ΑΠ 159 σ. 542, ΑΠ 404 σ. 1051.—Χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἀορίστου χρόνου, ὅταν ὁ χρόνος τῆς διαρκείας αὐτῆς ἔχῃ καθορισθῇ διὰ ταύτης, πλὴν ὅμως ἅμα δι' αὐτῆς ἔχει ἀναγνωρισθῇ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ἐργοδότην νὰ ἀπολύῃ τὸν μισθωτὸν καὶ πρὸ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως, ὡς τελούσης ταύτης ὑπὸ διαλυτικὴν ἐξουσιαστικὴν ὑπὲρ τοῦ ἐργοδότου αἵρεσιν, καὶ συνεπῶς ἐξαρτωμένης ἐκ μέλλοντος καὶ ἀβεβαίου γεγονότος, ἤτοι ἐκ τῆς ἐξόδου τῆς αἱρέσεως· ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920 πρόσληψις ὑπαλλήλων ὑπὸ Ε Ι Ρ., ΑΠ 652 σ. 1493.—Συμβάσεις ἐργασίας μὲ καθορισμὸν ὁρίου ἡλικίας ὡρισμένου χρόνου ἀνεφάρμοστον νόμου 2112)1920, 4558)1930, 3198)1955· ἔννοια ἄρθρου 9 ν. 2112)1920, ΑΠ 380 σ. 922.—Ὕπαρξις κατ' ἄρθρον 669 Α.Κ. μισθώσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ὅταν ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐργασίας, ἀφορώσης εἰς ἐκτέλεσιν ὡρισμένου ἔργου, συνάγηται ὁ χρόνος διαρκείας αὐτῆς, ΑΠ 402 σ. 1052.—Πρόσθήκη διαλυτικῆς προθεσμίας ὡς κατωτάτου χρονικοῦ ὁρίου διαρκείας της ἐν ἐργασιακῇ συμβάσει· αὐτοδίκαιος παῦσις αὐτῆς, ἐπιστάντος τοῦ χρονικοῦ σημείου λήξεως τῆς προθεσμίας· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 ἰσχυρισμὸς περὶ δηλώσεως βουλήσεως μισθωτοῦ συνεπείᾳ ἀπειλῆς ἐνεχούσης ψυχολογικὴν βίαν, Π 249 σ. 1448.—Συμβάσεις ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου περιπτώσεις Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγραφος 14).—Προϋπόθεσις τῆς κατὰ νόμον 2112)1920 καὶ νόμον 3198)1955 ὑποχρεώσεως τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἐμπρόθεσμον ἔγγραφον καταγγελίαν τῆς μεθ' ὑπαλλήλου του συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἢ συμπλήρωσις διμήνου τοὐλάχιστον χρόνου ἐργασίας ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ ὑπαλλήλου· ἀναγκαία κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 243 § 2 Α.Κ. ἡ πάροδος τῆς ἡμέρας τοῦ δευτέρου μηνὸς τῆς κατ' ἀριθμὸν ἀντιστοίχου πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὡς ἡμέρας λογιζομένης τοῦ ἀπὸ μεσονυκτίου εἰς μεσονύκτιον 24ώρου χρονικοῦ διαστήματος, ΑΠ 661 σ. 100.—Ἐφαρμογὴ ἐπὶ σχέσεως ἐργασίας, προκυπτούσης ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας· ὑποχρέωσις ἐργοδότου, προτιθεμένου νὰ ἀπολύσῃ τὸν μισθωτόν, ὅπως καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ταύτην, ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τὴν πληρωμὴν πλήρους τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112)1920 καὶ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920, Π 500 σ. 603, ΑΠ 443 σ. 930, Π 123 σ. 1188, Εἰσαγ. σ. 1454.—Νόμος 2112)1920, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 3198)1955, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἄρθρον 33 Α. Κ.· ἀνεφάρμοστον ἀλλοδαποῦ δικαίου· ἔννοια ἄρθρων 25 καὶ 33 Α. Κ.· ἐφαρμογὴ ἀμερικανικοῦ δικαίου, ΑΠ 204 σ. 725.—Ἐξαίρεσις, κατ' ἄρθρον 9 νόμου 2112)1920, ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ἐπιχειρήσεων, ἐὰν ἔχῃ ληφθῇ μέριμνα διὰ Κανονισμῶν παρεχόντων ἴσην τοὐλάχιστον προστασίαν, ΑΠ 204 σ. 725, ΑΠ 380 σ. 922.—Ἐφαρμογὴ νόμου 2112)1920 καὶ 3198)1955 ἐπὶ ἰδιωτικοῦ προσωπικοῦ Δημοσίου ὑπὸ χρεώσεις καταβολῆς ἀποζημιώσεως, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο προσληφθῇ ἀκολούθως ὑπὸ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον νομικὸν πρόσωπον, Γν. Σ. σ. 1210.—Ἀνεφάρμοστον νόμων 2112)1920 καὶ 3198)1955 ἐπὶ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ἐργοστασίου ἀζωτούχων λιπασμάτων κατὰ τὴν κυρωθεῖσαν διὰ νόμου 3946)1959 σύμβασιν Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἑταιρειῶν· μὴ ἀντίθεσις τούτου εἰς τὴν περὶ ἰσότητος ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, Π 16)00 σ. 1461.—Ἀπόλυσις μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀδείας· ἀπαγόρευσις· συνέπειαι παραβάσεως, ΝΖ σ. 1075.

Β'. Καταγγελία. α'. Γενικά. Μονομερὴς δικαιοπραξία, συντελουμένη ἀφ' ἧς περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ πρὸς ὃν μισθωτοῦ κατ' ἄρθρον 167 Α.Κ., ὅτε καὶ ἀποκτᾷ πλήρη νομικὴν ἐνέργειαν· ἀνεπίδεκτος ἀνακλήσεως, εἰ μὴ μόνον ἐν συμφωνίᾳ καὶ τοῦ πρὸς ὃν αὕτη, ΝΖ σ. 370.—Ἀναγκαῖον, ἵνα ἔχῃ κῦρος ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, νὰ ἐνεργηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου καὶ ὄχι ὑπὸ ἀντιπρασώπου, στερουμένου τῆς πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐξουσίας, προκειμένου δὲ περὶ νομικοῦ προσώπου ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν νόμον ἢ τοῦ καταστατικοῦ ἐκφράζοντος τὴν βούλησιν αὐτοῦ φυσικοῦ προσώπου, ΑΠ 651 σ. 150.—Ἀκυρότης καταγγελίας ὑπὸ ἀντιπροσώπου νομικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς τοῦτο ἐξουσίας ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τούτου· ἰσχυρὰ διὰ τῆς ἐγκρίσεως καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπεχειρήθη, ἐφ' ὅσαν δὲν ἀπεκρούσθη πρότερον ὑπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους καὶ δὲν ἀπεκτήθησαν ὑπ' αὐτοῦ δικαιώματα· προσφορὰ ὑπηρεσιῶν· εὐθύνη νομικοῦ προσώπου· προθεσμία ἀγωγῆς, ΑΠ 651 σ. 150.—Ἀπόλυσις θυρωροῦ πολυκατοικίας· ἀπόφασις γενικῆς συνελεύσεως· ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως θυρωροῦ λόγῳ ἐλλείψεως κύρους ἀποφάσεως συνελεύσεως, Π 3622 σ. 935.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ πληρεξουσίου κατ' ἄρθρον 226 Α.Κ.· ἀκυρότης αὐτῆς ἄνευ ἐπιδείξεως τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, ἐὰν ὁ πρὸς ὃν αὐτὴ γίνεται ἀποκρούσῃ ταύτην ἀμελητί, μὴ ἀπαιτουμένου ὅμως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅπως εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς δικαιοπραξίας γίνῃ μνεία τῆς πληρεξουσιότητος, ΑΠ 440 σ. 992.—Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων κατ' ἄρθρον 42 νόμου 1846)1940 ἁρμόδιος δι' αὐτὴν καὶ ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ΑΠ 463 σ. 1049.

β'. Τακτική προειδοποίησις· υπολογισμός χρόνου κλπ. Εξέλιξις συμβάσεως μετά προειδοποίησιν μισθωτού δι' άπόλυσιν, ΝΖ σ. 1276.—Προθεσμίαι άρθρου 1 νόμου 2112)1920 είναι αί ελάχιστοι τεθεσπισμέναι, παρ' ών δέον νά γίνη ή καταγγελία· έγκυρος ή συμφωνία περί μακροτέρας προθεσμίας προειδοποιήσεως, Π 371 σ. 339.—Υποχρέωσις έργοδότου πρός έμπρόθεσμον έγγραφον καταγγελίαν της μεθ' υπαλλήλου του συμβάσεως έργασίας άορίστου χρόνου, ΑΠ 661 σ. 100.—Διάκρισις μεταξύ χρόνου καταγγελίας καί χρόνου έκπνοής της διά της προειδοποιήσεως ταχθείσης προθεσμίας· παροχή διά της τακτικής καταγγελίας της ύπό του νόμου προβλεπομένης προθεσμίας, άποσκοπούσης νά παράσχη την εύκαιρίαν τακτοποιήσεως ύπό του μισθωτού των ιδίων πραγμάτων καί άρκησις των έκ των άρθρων 677 καί 678 δικαιωμάτων έπί τη παροχή έλευθέρου χρόνου πρός εύρεσιν έργασίας καί έκδοσιν πιστοποιητικού, ΝΖ σ. 370.—Συνέχισις έργασιακής σχέσεως καί πέραν της τακτικής καταγγελίας κατά τον χρόνον της προειδοποιήσεως· έννοια τούτου ότι διά της καταγγελίας προσδιορίζεται ή προθεσμία του τέλους διαρκούς ισχύος, ής ή διάρκεια ήρτηται έκ τη, έλευθέρας θελήσεως, ΝΖ σ. 370.—Άναστολή της έκ της τακτικής καταγγελίας καθοριζομένης διαλυτικής προθεσμίας. Διακοπτόντος του χρόνου της κατ' άν. 539)1945 άδείας καί συνέχισις μετά ταύτην, ΝΖ σ. 370.—Δυνατή προειδοποίησις διακοπτούσης της άδείας του μισθωτού άρκεί ή λήξις νά μή συμπίπτη διακοπτόντος του χρόνου της άδείας, ΝΖ σ. 1075.—Στράτευσις μισθωτού μετά τακτικήν καταγγελίαν μετά προμηνύσεως· παύσις της διά της καταγγελίας άνακυπτούσης διαλυτικής προθεσμίας πρός λύσιν της συμβάσεως· άλλως τε ή ύπό τά όπλα κλήσις θεωρείται γεγονός άνωτέρας βίας, άναστέλλον την προθεσμίαν διαρκούσης της στρατεύσεως· επιτρεπτή άπόλυσις μετά προειδοποίησιν, ής ή λήξις έμπίπτει έντός του κατ' άρθρον 5 νόμου 3514)1928 άπαγορευτικού έτους, ΝΖ σ. 370.—Έγκυρος συμφωνία μεταξύ έργοδότου καί μισθωτού περί συνυπολογισμού είς την παρ' αύτώ ύπηρεσίαν καί χρόνου ύπηρεσίας παρ' άλλω έργοδότη διά την έπαύξησιν άποζημιώσεως νόμου 21.2.1920, Π 371 σ. 339.—Υπολογισμός ως χρόνου ύπηρεσίας διά την έφαρμογήν νόμου 2112)1920 μόνον του διανυθέντος έν συμβάσει έργασίας άορίστου χρόνου, Π 15854 σ. 22.— Έλλειψις δικαιώματος συνυπολογισμού χρόνου διανυθέντος έν συμβάσει ώρισμένου χρόνου είς χρόνον ύπηρεσίας έν συμβάσει άορίστου χρόνου δι' άποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 15854 σ. 22, Π 500 σ. 602, ΝΖ σ. 1144.—Συνυπολογισμός καί του χρόνου της προτέρας συμβάσεως έργασίας ώρισμένου χρόνου, έάν έν αύτη ό καθορισμός του χρόνου έτέθη σκοπίμως πρός καταστρατήγησιν του ν. 2112)1920, Π 500 σ. 602.—Συνυπολογισμός, έν καταγγελία συμβάσεως έργασίας ιδιωτικού υπαλλήλου, είς τον χρόνον της ύπηρεσίας του καί της τυχόν ταυτίσης ως έργάτου, Π 70 σ. 624, Π 5907 σ. 1338 —...καί έν γένει μή υπαλλήλου, Π 70 σ. 624.—Μή συνυπολογισμός είς ύπηρεσίαν ηλεκτροτεχνίτου, θεωρουμένου ως ιδιωτικού υπαλλήλου, της προτέρας ύπηρεσίας του ως βοηθού ηλεκτροτεχνίτου, Π 70 σ. 624.— Συνυπολογισμός του χρόνου δοκιμής ταυ μισθωτού διά την έξεύρεσιν του νομίμου χρόνου προειδοποιήσεως του μισθωτού διά την άπόλυσίν του ή πληρωμήν άποζημιώσεως, ΝΖ σ. 1144.—Συνυπολογισμός του χρόνου στρατιωτικής ύπηρεσίας, ΝΖ σ. 1349.—Άπόλυσις προσωπικού Κρατικού Έργοστασίου Άεροπλάνων κατ' άρθραν 42 νόμου 1846)1940· κατάρτισις νέας συμβάσεως έργασίας δι' άποζημίωσιν νόμου 2112)1920, ΑΠ 463 σ. 1049.

γ'. Άτακτος καταγγελία· άποζημίωσις· υπολογισμός κλπ. Καταγγελία συμβάσεως έργασίας άνευ προειδοποιήσεως· ύποχρέωσις, κατ' άρθρον 3 νόμου 2112)1920, έργοδότου νά καταβάλη άποζημίωσιν ίσην πρός τό σύνολον των τακτικών άποδοχών, ας θά έλάμβανεν ό άπολυθείς κατά τον χρόνον, πρό του οποίου έδει νά γίνη ή καταγγελία, Π 15854 σ. 22.—Σκοπός της άποζημιώσεως· μέτρον προνοίας, ΑΠ 443 σ. 930, Π 123 σ. 1188.—Ως πρός τον υπολογισμόν του χρόνου ύπηρεσίας διά την προειδοποίησιν καί άποζημίωσιν βλ. άνωτέρω έδάφιον β'. Έννοια τακτικών άποδοχών κατ' άρθρον 3 νόμου 2112)1920· συνυπολογιζόμεναι ή μή παροχαί, Π 371 σ. 339, Π 1223 σ. 410, ΝΖ σ. 536, ΑΠ 434 σ. 928, ΑΠ 596 σ. 1393, ΑΠ 638 σ. 1496. Βλ. καί λ. Άποδοχαί (παράγραφος 1).—Συνυπολογισμός προσθέτων παροχών, όταν δίδωνται σταθερώς καί μονίμως ως τακτικόν συμβατικόν άντάλλαγμα τακτικής έργασίας, Π 1223 σ. 410, ΑΠ 638 σ. 1496.—Παροχαί ως τακτικόν συμβατικόν ή νόμιμον άντάλλαγμα τακτικής έργασίας καί παροχαί έξ έλευθεριότητος του έργοδότου καταβολή ύπό έργοδότου φόρου είσοδήματος μισθωτών, ΑΠ 434 σ. 928.—Συνυπολογισμός καί δώρων δι' έορτάς Χριστουγέννων καί Πάσχα, Π 1223 σ. 410, Π 291 σ. 1331, Είσαγ. σ. 1454.—...τρόποι ύπολογισμού τούτων, Π 291 σ. 1331.— Μή συνυπολογισμός δι' άποζημίωσιν των δώρων έορτων έπί καταγγελίας άκύρου συμβάσεως έργασίας, Π 6971 σ. 1454. Contra: Είσαγ. σ. 1454.—Συνυπολογισμός οικογενειακών έπιδομάτων, ΝΖ σ. 529.—Συνυπολογισμός καί της προσαυξήσεως όμοιβής δι' έργασίαν κατά Κυριακάς, επιτρεπτώς όμως παρεχομένης, ΑΠ 434 σ. 928.—Άποζημίωσις άπολυομένων μισθωτών ηλεκτρικών έπιχειρήσεων, έξαγοραζομένων παρά της Δ.Ε.Η.· άκυρότης παραιτήσεως, ΑΠ 121 σ. 541, ΑΠ 434 σ. 928.—Άποζημίωσις υπαλλήλου είς βοηθούς φορτηγών αύτοκινήτων δυνάμει ειδικής συλλογικής συμβάσεως, ΝΖ σ. 593.— Άπόλυσις άπεστρατευθέντος μισθωτού μετ' άκυρον σύμβασιν έργασίας άποζημίωσις έξ μηνών καί νόμου 2112)1920, ΝΖ σ. 1349.—Άποζημίωσις άπολυομένου θυ-

ρωροῦ πολυκατοικίας, ΝΖ σ. 121.—Ἀναίρεσις ἀποφάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν ἐκτίθεται ἐκ τίνος ἀποδεικτικοῦ στοιχείου ὁ δικαστὴς ἐμόρφωσε τὴν κρίσιν του περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς κατοβλητέας ἀποζημιώσεως νόμου 2112) 1920, ΑΠ 617 σ. 152.—Χαρακτὴρ τῆς ἀποζημιώσεως· δὲν ἀποτελεῖ μισθόν· ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ καὶ κατασχέσεως, ΝΖ σ. 47, ΝΖ σ. 955.—Συμψηφισμὸς πρὸς μισθοὺς ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920, Π 15966 σ. 1243.—Ἔννοια ἄρθρου 8 ν.δ. 4256)1962· προνομιακὴ κατάταξις μισθῶν, ἀποζημιώσεων καὶ πάσης φύσεως ἀπαιτήσεων τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων καὶ ὄχι μόνον ἐκ καθυστερήσεως μισθῶν των κατὰ τὸ τρέχον καὶ παρελθὸν ἔτος καὶ ἐξ ἀποζημιώσεως κατὰ ν. 2112 καὶ β.δ 16)18 Ἰουλίου 1920· κρίσις προνομίων· ἔννοια ἄρθρου τοῦ Συντάγματος περὶ ἰσότητος· συνταγματικὴ ἡ διάταξις ἄρθρου 8 ν.δ. 256)1962, Π 12295 σ. 1339.—Προνομιακὴ κατάταξις μισθῶν καὶ ἀποζημιώσεως νόμου 2112· ἔννοια τῶν νομοθετικῶν διατάξεων· ἄρθρον 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου, Π 1223 σ. 410, ΝΖ σ. 398.—Πτώχευσις ἐπιχειρήσεως· δικαίωμα κατ' ἄρθρον 6 § 2 νόμου 2112)1920 τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἐργασίας ἐπὶ πλήρους ἀποζημιώσεως· προνομιακὴ κατάταξις· γενικὸν προνόμιον ὑπαλλήλων τοῦ πτωχεύσαντος κατὰ τὴν τάξιν καὶ σειρὰν τοῦ ἄρθρου 904 § 4 Πολ. Δικ. δι' ὁλόκληρον τὴν ἀποζημίωσιν λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 1223 σ. 410.

Γ'. *Περιπτώσεις ἀζημίου ἢ μὴ καταγγελίας.* α', Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας συνέπειαι. Καθιέρωσις διὰ τοῦ ἄρθρου 5 § 3 ν. 2112)1920 μόνον ἀμαχήτου τεκμηρίου, ἀποκλείοντος νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀποχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας ὡς λύσις τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου, οὐδαμῶς συναγομένου κατ' ἀντιδιαστολὴν ὅτι, ἐὰν ἡ ἀποχὴ ὀφείλεται εἰς ἀσθένειαν μακροτέρας διαρκείας, τεκμηριοῖ αὐτὴ λύσιν τῆς συμβάσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου· κρίσις δικαστοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς μακρᾶς ἀσθενείας, ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἀποχήν, ὀφειλομένην ὄχι εἰς ἀσθένειαν, ἀλλὰ εἰς ἄλλην ἀνωτέραν βίαν, ΑΠ 642 σ. 1455. Ἀδικαιολόγητος μακρὰ ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας, ἥτις, ἐκτιμωμένη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200 καὶ 288 Α.Κ.), μαρτυρεῖ τὴν περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως βούλησιν τούτου σιωπηρὰ παραίτησις τοῦ μισθωτοῦ, ΑΠ 165 σ. 540.—Ἐφαρμοστὸν ἄρθρου 5 § 3 ν. 2112)1920 ἐπὶ ἀναγκαστικῶς προσληφθέντων πολεμιστῶν κατ' ἀ. ν. 1836)1951, Π 20776 σ. 160, Π 3693 σ. 609.—Αὐθαίρετος ἀποχὴ πολεμιστοῦ ἀ. ν. 1836 1951 ἐκ τῆς ἐργασίας· λόγος ἀπολύσεως μετ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, μὴ συναγομένης εἰς τὴν παράλειψιν σιωπηρᾶς παραθέσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἐργασίας, Π 3693 σ. 609.—Ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ΝΖ σ. 1313.

β'. *Ἀνωτέρα βία.* Ἀπαλλαγὴ ἐργοδότου τῆς ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 ἐπὶ καταγγελίας τῆς συμβάσεως λόγῳ διακοπῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ περιστατικοῦ ἀνωτέρας βίας· ἀναγκαία ἡ καταγγελία ἐγγράφως καὶ ἐπὶ ἀνωτέρας βίας, Εἰσαγ. σ. 105.

γ'. *Μήνυσις ἐπὶ ἀξιοποίνῳ πράξει.* Ἀπόλυσις μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν αὐτοῦ· ὁρισμοὶ ἄρθρου 5 ν. 2112)1920 καὶ 6 β. δ)τος 16.7.1920· προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς· ἀξιόποινος πρᾶξις· βαθμὸς διάκρισις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν ἐκτὸς αὐτῆς· ἱστορικὸν τῶν ἀνω διατάξεων· κρίσις δικαστοῦ περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἀξιοποίνου πράξεως μὲ τὴν ὑπηρεσίαν· δικαιώματα ἐν ἀπαλλαγῇ διὰ βουλεύματος ἢ δικαστικῆς ἀποφάσεως· περιορισμὸς τοῦ δικαιώματος ἀπολύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α Κ., ΝΖ σ. 239.—Προϋποθέσεις ἀσκήσεως τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 β. δ. 16)18 Ἰουλίου 1920 καὶ ἄρθρου 5 ν. 2112 δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ προμηνύσεως· ὑποβολὴ μηνύσεως δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν τοῦ ἐργαζομένου, λαβοῦσαν χώραν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἀπαγγελία κατ' αὐτοῦ κατηγορία δι' ἀδίκημα ἐν γένει, χαρακτηριζόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου τοὐλάχιστον ὡς πλημμέλημα καὶ ἔχον ἐπιροὴν εἰς τὴν σύμβασιν· στοιχεῖα, ἵνα θεωρηθῇ σοβαρὸς σχετικὸς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐργοδότου, ΑΠ 92 σ. 413.—Ἀνεπίτρεπτον ἀπολύσεως μισθωτοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ ἀδείας κατ' ἀ. ν. 539)1945 καὶ ἂν οὗτος ὑπέπεσεν εἰς ἀδίκημα ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρου 5 ν. 2112)1920 καὶ ὁ β. δ. 16 Ἰουλίου 1920, ΝΖ σ. 1075.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας δι' ἀδίκημα μισθωτοῦ· ἔννοια ἄρθρου 7 ν. 3198) 1955, ΝΖ σ. 885.—Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν μετ' ἀξιόποινον πρᾶξιν, Γν. Σ. σ. 640.—Ὑποβολὴ μηνύσεως κατὰ θυρωροῦ πολυκατοικίας δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν· εἶναι ἀναιρεῖ τὴν ἐκ τοῦ κανονισμοῦ τῆς πολυκατοικίας ὑποχρέωσιν ὅπως ἡ καταγγελία ἀποφασίζηται ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, Π 15966 σ. 1243.

δ'. *Μονομερὴς μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας.* Ἔννοια ἄρθρου 7 ν. 2112)1920· θεώρησις μονομεροῦς ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας ὡς καταγγελίας αὐτῆς, ὅταν ἐπιφέρῃ εἰς αὐτὸν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν βλάβην· αἰτεῖται εἰς τὸν ἐργοδότην ἡ ρύθμισις παντὸς θέματος, ἀναγομένου εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτοῦ ΑΠ 560 σ. 21, Εἰσαγ. σ. 21.—Δικαίωμα ἐργοδότου πρὸς μετάθεσιν μισθωτοῦ ἀπὸ καταστήματος εἰς κατάστημα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἐκτὸς ἂν τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τῷ ἀπεκλείσθη διὰ τῆς συμβάσεως· ὑποχρέωσις μισθωτοῦ πρὸς μετάβασιν εἰς τὸν τόπον ἐργασίας, τοῦ πρὸς τοῦτο χρόνου διατιθεμένου ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ χάριν ἑαυτοῦ καὶ μὴ λογιζομένου ὡς χρόνου ἐργασίας, ἐκτὸς ἂν κατὰ συμφωνίαν παρέχηται ἰδία διὰ τὴν ἀπασχόλησιν ταύτην ἀμοιβή· ἴση μεταχείρισις μισθωτῶν, ΑΠ 560 σ. 21.—Δι-

καίωμα ἐργοδότου κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως πρὸς ἀπασχόλησιν μισθωτοῦ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας καὶ μετάθεσιν ἀπὸ τῆς μιᾶς θέσεως εἰς ἑτέραν καὶ ἀπὸ ἑνὸς εἴδους ἐργασίας εἰς ἕτερον κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν του· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων ἐργασίας κατ' ἄρθρον 7 ν. 2112)1920, ΑΠ 250 σ. 1046.— Ἀμφισβήτησις παρὰ μισθωτοῦ τῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ. ἀσκήσεως τοῦ πρὸς μετάθεσιν διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου· νομικὴ ἔννοια αὐτῆς ὅτι ἐμμένει οὗτος εἰς τὴν συνέχισιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀμφισβητῶν μόνον τὸ νόμιμον τῆς μεταθέσεως καὶ ὄχι ὅτι προβαίνει εἰς τὴν λύσιν ταύτης διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας της, ΑΠ 667 σ. 155.—Ἔννοια ἄρθρου 7 ν. 2112)1920· μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, παρέχουσα δικαίωμα εἰς μισθωτὸν νὰ θεωρήσῃ ταύτην ὡς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας καὶ ἡ ἐλάττωσις τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ μετάταξις αὐτοῦ εἰς τάξιν ἢ ὑπηρεσίας μὴ ἀρμοζούσας.—Περίπτωσις προσωρινῆς ἀναθέσεως ἐργασίας καθαριστοῦ εἰς ὑφαντήν κλωστοϋφαντουργείου ἄνευ μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ· ἀναπλήρωσις ἀπερχομένου εἰς ἄδειαν καθαριστοῦ, ΑΠ 56 σ. 412.— Μονομερὴς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ βλαπτικὴ· διὰ τὸν μισθωτὸν μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 7 νόμου 2112)1920· ἀξίωσις ἐξ αὐτῆς ἀποζημιώσεως ἀπαιτητὴ ἀπὸ τῆς ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀποκρούσεως τῆς γενομένης μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ, θεωροῦντος αὐτὴν ὡς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἀποσχόντος ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀπορριπτομένη ὡς ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ ἀσκηθῇ ἐντὸς ἑξαμήνου προθεσμίας, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητὴ κατ' ἄρθρον 6 § 2 ν. 3198)1955, ΑΠ 247 σ. 728.—Καταβολὴ ὑπὸ ἐργοδότου τοῦ συμφωνηθέντος διὰ τῆς συμβάσεως ἢ τοῦ μετ' αὐτὴν διὰ συλλογικῆς συμβάσεως ὁριοθέντος μισθοῦ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συμβάσεως καὶ ὅταν ἐκεῖ λόγων ἀφορώντων αὐτὸν καὶ μὴ ὀφειλομένων εἰς ἀνωτέραν βίαν εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀποδοχὴ ἐργασίας, μὴ δυναμένου τοῦ ἐργοδότου κατὰ μονομερῆ τροποποίησιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως χρησιμοποιῶν τὸν μισθωτὸν εἰς διάφορον τῆς συμφωνηθείσης ἐργασίαν νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὸν κατώτερον μισθόν· ἔννοια ἄρθρου 7 ν. 2112)1920· συνέπειαι, ΑΠ 138 σ. 489, ΑΠ 436 σ. 1044.—Συνδικαλιστικὴ δρᾶσις ἐργαζομένου καὶ ἄσκησις δικαιωμάτων ἐργοδότου· ὅροι ἀνεκτρέπτου μεταβολῆς εἰς βάρος τοῦ ἐργαζομένου· εἶδος καὶ τόπος ἐργασίας, Γνωδ. νυθ. σ. 913.

Ε'. Μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου. Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 § 1 ν. 2112)1920 περὶ μεταβολῆς προσώπου τοῦ ἐργοδότου ὄχι ἀπαραιτήτως ἡ ὕπαρξις νομικῆς διαδοχῆς μεταξὺ παλαιοῦ καὶ νέου ἐργοδότου, ἀρκούσης μόνον τῆς ἑνότητος τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τὸν νέον φορέα αὐτῆς, ΑΠ 617 σ. 152.— Ἔννοια ἄρθρου 6 νόμου 2112)1920 περὶ μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου· δὲν ἀτερείται ὁ ὑπάλληλος συνεπείᾳ ταύτης οὐ μόνον τῶν ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 εὐθέως ἀπορρεόντων δικαιωμάτων, ἀλλὰ καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ μισθοῦ καὶ λοιπῶν ἀποδοχῶν, αἵτινες παρεῖχοντο μέχρι τῆς διαδοχῆς, δυνάμει τῆς μετὰ τοῦ παλαιοῦ ἐργοδότου συναφθείσης συμβάσεως ἐργασίας, ὑπεισερχομένου ἐν γένει τοῦ νέου ἐργοδότου εἰς ἅπασας τὰς ἐκ τῆς προϋφισταμένης σχέσεως ἐργασίας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις· ἀξίωσις ἀποδοχῶν ἐκ τῆς 25)1960 διαιτητικῆς περὶ ἀμοιβῆς λογιστῶν ἀποφάσεως, ΑΠ 36 σ. 274.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 § 1 ν. 2112)1920· ἰσχὺς τούτου καὶ διὰ ταύτης βάσει τοῦ νόμου 1836)1951 καὶ ν.δ. 1799)1942 ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντας· πτώχευσις ἐργοδότου καὶ ἐνοχικαὶ ἀξιώσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς πτωχεύσεως· ἱκανοποίησις διὰ τῆς διαδικασίας ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων, ἐκτὸς ἂν ἡ ἀπαίτησις ἐδημιουργήθη μετὰ τὴν πτώχευσιν καὶ συνεπείᾳ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου· σωρευτικὴ ἀναδοχὴ χρεῶν κατ' ἄρθρον 479 Α.Κ.· παραλαβὴ καὶ συνέχισις ἐπιχειρήσεως ὑπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ἐργοδότου μετὰ τὴν πτώχευσιν τοῦ νέου, ΑΠ 54 σ. 407.—Θάνατος ἐργοδότου· λύσις συμβάσεως ἐργασίας, ὅταν τὰ μέρη ἀπέβλεψαν κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἄλλως μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου καὶ προστασία ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 2112)1960, Σημ. σ. 528.—Δικαίωμα ηὐξημένης ἀδείας ἐπὶ μετατροπῇ ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρείας εἰς ἀνώνυμον· ἀνίσχυρος περιορισμὸς ἡμερῶν ἀδείας ἀ.ν. 539)1945, Π 3319 σ. 551.—Ἐπανάληψις ἐργασίας μετ' ἀπόλυσιν μισθωτοῦ ἐκ τοῦ στρατοῦ· μεταβίβασις ὑποχρεώσεως ἐπὶ μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου, Πρβρ. 51 σ. 1247.

ΣΤ'. Ἐργατοϋπαλλήλων β.δ. 16 Ἰουλίου 1920. Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 ἡ συμπλήρωσις δ' μηνὸς ὑπηρεσίας παρὰ τῷ ἐργοδότῃ, Εἰσαγ. σ. 100.—Ἐφαρμογὴ β.δ. 16.7.1920 ἐπὶ θυρωρῶν πολυκατοικιῶν, ὧν οἱ ἰδιοκτῆται δὲν εἶναι μέλη τῶν κατὰ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν 14)1962 ἐν διενέξει ὀργανώσεων, ΝΖ σ. 121.— Ἀνεφάρμοστον β. δ. 16.7.1920 ἐπὶ συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ΑΠ 402 σ. 1052.—Σύμβασις ἐργασίας διὰ δοκιμὴν ἱκανοτήτων μισθωτοῦ· διατάξεις β δ. 16.7.1920, ΝΖ σ. 1144.—Ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ· διάταξις ἄρθρου 8 β.δ. 16.7.1920 κλπ., ΝΖ σ. 1313.—Καταβλητέα εἰς ἀπολυομένους ἐργάτας καὶ τεχνίτας ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 5 § 1 ν. 3198)1955, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 3 β δ. 16)18 Ἰουλίου 1920, ἴση πρὸς τὰς τακτικὰς ἀποδοχάς, τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανον κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας, αἵτινες ἐμπίπτουσιν ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς προθεσμίας, Π 15296 σ. 1378.—Προϋποθέσεις ἀσκήσεως τοῦ ἐκ τοῦ ἄρθρου 6 β.δ. 16.18 Ἰουλίου 1920 καὶ ἄρθρου 5 νόμου 2112 δικαιώματος ἐργοδότου πρὸς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ προμηνύσεως, ΑΠ 92 σ. 413. Βλ. ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν ἐφαρμογῆς καὶ ἀνωτέρω παράγρ. Α' καὶ διὰ

τὰ ἄλλα θέματα τὰς λοιπὰς παραγράφους.

Ζ'. Καταγγελία ὑπὸ μισθωτοῦ· παραίτησις. Δυνατὴ κατ' ἄρθρα 4 καὶ 5 § 3 νόμου 2112)1920 ἡ λύσις συμβάσεως ἐργασίας καὶ μονομερῶς παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου διὰ καταγγελίας, δυναμένης νὰ γίνῃ εἴτε ρητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, οἷον δι' ἀδικαιολογήτου μακρᾶς ἀποχῆς ἐκ τῆς ἐργασίας, ἥτις, ἐκτιμωμένη κατὰ τοὺς κανόνας τῆς καλῆς πίστεως, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν, μαρτυρεῖ τὴν περὶ λύσεως τῆς συμβάσεως βούλησιν τούτου· λύσις συμβάσεως ἐργασίας καὶ ὡρισμένου χρόνου διὰ σιωπηρᾶς δηλώσεως βουλήσεως μισθωτοῦ, ΑΠ 165 σ. 539. Βλ. καὶ ἀνωτέρω, παράγραφος Γ α'.—Ἀμφισβήτησις παρὰ μισθωτοῦ τῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ. περὶ δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως ἀσκήσεως τοῦ πρὸς μετάθεσιν διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου νομικὴ ἔννοια αὐτῆς ὅτι ἐμμένει οὗτος εἰς τὴν συνέχισιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀμφισβητῶν μόνον τὸ νόμιμον τῆς μεταθέσεως καὶ ὄχι ὅτι προβαίνει εἰς τὴν λύσιν ταύτης διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας της, ΑΠ 667 σ. 155.—Ἔννοια ἀπεργίας καὶ στοιχεῖα συντρέχοντα δι' αὐτήν· λύσις ἄλλως συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ, Π 467 σ. 349 — Ἀρνησις συμμορφώσεως μισθωτοῦ πρὸς ἐντολὴν ἐργοδότου περὶ ἐκτελέσεως ὡρισμένης ἐργασίας καὶ ἐκτίμησις εἰς τὴν περίπτωσιν, ὡς μὴ συνιστώσης καταγγελίαν συμβάσεως ἐκ μέρους αὐτοῦ, ΑΠ 92 σ. 413.—Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων κλπ. ἰατρῶν ὀργανισμῶν, ἐπιχειρήσεων καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως νομικῶν προσώπων κατὰ ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ν.δ. 4111)1960· Ἔλλειψις δικαιώματος ἐπὶ λύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐκ μέρους τῶν ἰατρῶν διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας ἐμπράκτου προσφορὰ ὑπηρεσιῶν δι' ὑπερημερίαν ἐργοδότου, ΑΠ 510 σ. 1385.

Η'. Ἀκυρότης ἀντιθέτων συμφωνιῶν. Ὁρισμοὶ ἄρθρου 8 ν. 2112)1920· ἀκυρότης οἱασδήποτε συμβάσεως, ἀντικειμένης εἰς τὸν νόμον, πλὴν ἂν εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον, Π 15854 σ. 23, ΑΠ 121 σ. 541, Εἰσαγ. σ. 541, ΑΠ 339 σ. 802, ΑΠ 434 σ. 928, Π 291 σ. 1331. — Ἀποζημίωσις ἀπολυομένων ὑπαλλήλων ἐπιχειρήσεων μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐξαγορὰν αὐτῶν· ἀκυρότης παραιτήσεως μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 8 ν. 2112)1920, ὡς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἀ. ν. 547)1937, ΑΠ 434 σ. 928, ΑΠ 121 σ. 541, Εἰσαγ. σ. 541.—Ἀποχώρησις μισθωτῶν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀποζημίωσις· ἄκυρος παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς δικαιουμένης ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 8 ν. 2112)1920, ὡς ἡρμηνεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 11 ἀ. ν. 547)1937, ΑΠ 339 σ. 802, Π 291 σ. 802.

Θ'. Προθεσμία ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως. Ἑξάμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ν. 2112 κατ' ἄρθρον 6 § 2 ν. 3198)1955. Π 1223, σ. 410, Εἰσαγ. σ 729, ΑΠ 247 σ. 729, ΑΠ 443 σ. 930, Π 12032 σ. 1185, Π 291 σ. 1331, ΑΠ 537 σ. 1377.—Σκοπὸς τῆς προθεσμίας, Π 1223 σ. 410 —Θέσπισις ταύτης εἰδικῶς διὰ τὴν ἐκ τοῦ ν. 2112)1920 πηγάζουσαν ἀποζημίωσιν, ΑΠ 537 σ. 1377, Π 291 σ. 1331.—Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955 περὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀγωγῆς ὕπαρξις ἀξιώσεως περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ νόμου 2112)1920 ἢ τοῦ β. δ)τος 16)18 Ἰουλίου 1920 ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἀξιώσεως βοηθήματος τῶν ὑπ' ἀριθ. 956 καὶ 976)1947 Πράξεων Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τὸ ἀπολυόμενον προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, Π 12032 σ. 1185. —Ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198 1955 ἐπὶ ἀποχωρούντων μισθωτῶν τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, Π 291 σ. 1331.—Ἀνεφάρμοστον τῆς προθεσμίας ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἀπολυθέντων τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων κατ' ἄρθρον 4 ν. δ. 2510)1953, ΑΠ 537 σ. 1377.—Ἀφετηρία τῆς προθεσμίας ἐπὶ ἀποκρουσθείσης μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 247 σ. 729 —Ἀσυγχώρητον ἀναλόγου ἐφαρμογῆς ἄρθρου 261 Α. Κ. περὶ διακοπῆς παραγραφῆς ἐπὶ τῆς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955, ΑΠ 443 σ. 930, Εἰσαγ. σ. 930.—Διάταξις ἄρθρου 596 Ἐμπορικοῦ Νόμου συμπορεύεται, ἀλλὰ δὲν κατισχύει τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955, Π 1223 σ. 410. — Ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς ὡς ἀπαραδέκτου, ἐὰν δὲν ἀσκηθῇ ἐντὸς ἑξαμήνου προθεσμίας, ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητή, ΑΠ 247 σ. 729. — Ἰατροὶ παρὰ νομικοῖς προσώποις· ἀπόλυσις λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ λόγῳ ὑγείας ἢ λόγῳ καταγγελίας ἢ πολυθεσίας· δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ διατάξεις ν. 2112)1920 ἀνάγκη ἐγέρσεως ἀγωγῆς ἐντὸς ἑξαμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας κατ' ἄρθρον 6 § 2 ν. 3198) 1955· ἀδιάφορον ἐπελεύσεως ἄρθρου 4 § 5 ν. 4111)1960, παραπέμποντος εἰς ἄρθρον 94 ν. δ. 3026)1954, τροποποιήσαντος τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως· βλ. ἀνωτέρω τοιαύτην δὲν ἀποτελεῖ ἡ νομικὴ πλάνη τοῦ δικηγόρου, ἀμελήσαντος τὴν ἐμπρόθεσμον ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, Ε 85 σ. 1499, Παρατ. σ. 1500.—Ἀνεφάρμοστον τῆς προθεσμίας ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 94 ν. δ. 3026)1954 περὶ Κώδικος Δικηγόρων ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως, Παρατ. σ 1502.

ΙΙ. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατὰ νόμον 3198)1955. Α' Γενικά. Προϋποθέσεις ἐκτάσεως ἐφαρμογῆς. Σκοπὸς τοῦ νόμου 3198)1955, Παρατ. σ. 1501.—Ἐφαρμογὴ νόμου 3198)1955 καὶ ἐπὶ ἁπλῆς σχέσεως ἐργασίας, προκυπτούσης ἐξ ἀκύρου συμβάσεως ἐργασίας· ὑποχρέωσις ἐργοδότου, οἱασδήποτε καὶ ἂν εἶναι, κἂν ἔτι τὸ δημόσιον ἢ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, προτιθεμένου, ὅπως ἀπολύσῃ τὸν μισθωτόν, νὰ καταγγείλῃ τὴν σχέσιν ταύτην ἐργασίας, ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τὴν πληρωμὴν πλήρους τῆς κατὰ νόμον 2112)1920 ἀποζημιώσεως, Π 500 σ. 603, ΑΠ 443 σ. 930, Π 123 σ. 1188, Εἰσαγ. σ. 1454.— Ἐφαρμογὴ ἐπὶ ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξί), ΝΖ σ. 767.—Ἀνεφάρμοστον νόμου 3198)1955 ἐπὶ συμβάσεων ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου

συμβάσεις μέ ὅριον ἡλικίας προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ΑΠ 380 σ. 922.— Πρόσληψις ἰατροῦ εἰς κλινικήν διά παροχήν ἰατρικῶν ὑπηρεσιῶν· χαρακτηρισμός συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἐφαρμογή νόμου 3198) 1955, ΑΠ 640 σ. 1495.—Ἀπόλυσις θυρωρῶν· θεώρησις πολυκατοικίας ὡς ἐκμεταλλεύσεως· ἐφαρμογή διατάξεως ἄρθρου 1 νόμου 3198) 1955 περί ἀμέσου καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐπί ἀπολύσεως θυρωροῦ, ΝΖ σ. 121. Βλ. καί ἀνωτέρω παράγρ. Ι. Α'.

Β'. *Προϋποθέσεις ἐγκύρου καταγγελίας.* Δικαίωμα, κατ' ἄρθρα 2 καί 5 ν. 3198)1955, τοῦ ἐργοδότου νά προβῇ εἰς καταγγελίαν τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, προσληφθέντος ἐπί χρόνῳ μή ὡρισμένῳ, καί ἄνευ τηρήσεως τῶν περί προμηνύσεως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 ν. 2112)1920 προϋποθέσεις κύρους τῆς καταγγελίας ταύτης, ΑΠ 640 σ. 1495.— Γενικά ὡς πρός τήν καταγγελίαν βλ. ἀνωτέρω παράγρ. Ι.Βα.

α'. Ἡ καταγγελία ἐγγράφως. Ἡ καταγγελία δέον νά γίνεται ἐγγράφως, ΝΖ σ. 176, Π 1223 σ. 410, Π 3959 σ. 738 ΑΠ 458 σ. 983. — Ἐγγράφως ἡ καταγγελία ἐπί ποινῇ ἀκυρότητος καί ἐπί μή συμπληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν, Εἰσαγ. σ. 100.

β'. Καταβολή ἀποζημιώσεως χρόνος καταβολῆς ὑπολογισμός. Προϋπόθεσις κύρους τῆς καταγγελίας ἡ καταβολή ὁλοκλήρου τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ΑΠ 661 σ. 100, ΝΖ σ. 176, Π 3959 σ. 738, Π 1223 σ. 410, ΝΖ σ. 955, ΑΠ 458 σ. 983, Π 291 σ. 1331.—Ἀναγκαίον διά τό ἔγκυρον τῆς καταγγελίας, ὅπως ὁ ἐργοδότης ἅμα τῇ καταγγελίᾳ προσφέρῃ προσηκόντως καί πράγματι τήν ὁριζομένην ὑπό τοῦ νόμου ἀποζημίωσιν, ΑΠ 640 σ. 1495. — Συγχωρητή ἐπί πτωχεύσεως ἡ καταγγελία ὑπό τοῦ συνδίκου ἄνευ συγχρόνου καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως· δικαιολογικός λόγος τούτου, Π 1223 σ. 410.—Καταβολή ἐλλιπούς ἀποζημιώσεως· συνέπειαι. Βλ. κατωτέρω παράγρ. Ε'...—Ἀνυπόχρεων καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἐπί μή συμπληρωσάντων δίμηνον ὑπηρεσίαν, Εἰσαγ. σ. 100.—Ὑπολογισμός τῆς ἀποζημιώσεως βάσει τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν τοῦ τελευταίου μηνός ὑπό καθεστώς πλήρους ἀπασχολήσεως, Π 1223 σ. 410, Π 371 σ. 339, ΝΖ σ. 536, Π 70 σ. 624, ΑΠ 443 σ. 930, Π 291 σ. 1331, Π 15296 σ. 1378, ΑΠ 638 σ. 1496.—Ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν· συνυπολογιζόμενα ἤ μή. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. 1).— Καταβλητέα εἰς ἀπολυομένους ἐργάτας καί τεχνίτας ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 5 § 1 ν. 3198)1955, ἐν συνδυασμῷ πρός ἄρθρον 3 β. δ)τος 16 Ἰουλίου 1920· ἴση πρός τάς τακτικάς ἀποδοχάς, τάς ὁποίας θά ἐλάμβανον κατά τάς ἐργασίμους ἡμέρας, αἵτινες ἐμπίπτουσιν ἐντός τοῦ χρόνου τῆς προθεσμίας· συνυπολογισμός ὡς ἐργασίμου καί ἐμπιπτούσης Κυριακῆς, ἐφ' ὅσον κατ' αὐτήν εἰργάσθη ἐπιτρεπτῶς, Π 15296 σ. 1378.—Ἀποζημίωσις ἀμειβομένων ἐπί ποσοστοῖς κατ' ἀποκοπήν ἤ κατά μονάδα ἐργασίας κατ' ἄρθρον 5 ν. 3198)1955· τεκμαρτά ἡμερομίσθια μέ κυμαινομένας ἀποδοχάς, ΝΖ σ. 176, 440, Εἰσαγ. σ. 1329.—Τρόπος ἐξευρέσεως ἀποζημιώσεως ἐπί ἀπολύσεως ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων, ΝΖ σ. 767.—Ἐξέλιξις συμβάσεως μετά προειδοποίησιν μισθωτοῦ δι' ἀπόλυσιν, ΝΖ σ. 1276.—Ὡς πρός τόν ὑπολογισμόν τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας διά τήν προειδοποίησιν ἡ ἀποζημίωσιν καί τόν ὑπολογισμόν τῆς ἀποζημιώσεως βλ. καί ἀνωτέρω Κεφ. Ι παράγρ. Β' ἐδάφ. β', γ'.

Γ'. *Ἀναγγελία.* Ὁρισμοί ἄρθρου 9 νόμου 3198) 1955· ὑποχρέωσις ἀναγγελίας καταγγελίας καί ὅταν ἡ σχέσις λύεται οὐχί συνεπείᾳ καταγγελίας, ἀλλ' ἐξ ἄλλου λόγου, ἤτοι διά τῆς παρόδου τοῦ συμπεφωνημένου χρόνου, Εἰσαγ. σ. 1052.

Δ'. *Καταγγελία ἐπί ὑποβολῇ μηνύσεως.* Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας δι' ἀδίκημα μισθωτοῦ· ἔννοια ἄρθρου 7 ν. 3198)1955· μή ἐφαρμογή διατάξεων τοῦ νόμου τούτου ἐπί ἀπολυομένων συνεπείᾳ ὑποβολῆς μηνύσεως συμφώνως πρός ἄρθρα 5 § 1 νόμου 2112)1920 ἤ 6 § 1 β.δ. 16 Ἰουλίου 1920 ἀπαλλαγή· συνέπειαι· ἔννοια ἀπαλλαγῆς, ΝΖ σ. 885.— Βλ. καί ἀνωτέρω Κεφ. Ι παράγραφος Γ'.— Δυνατή καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ κατόπιν ὑποβληθείσης κατ' αὐτοῦ μηνύσεως, ἄνευ ὑποχρεώσεως καταβολῆς ἀποζημιώσεως καί ἄνευ τηρήσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3198)1955· ἀναφορά τούτου εἰς ἐγκύρως γενομένην καταγγελίαν, Π 15966 σ. 1243.

Ε'. *Ἀπόλυσις κατά παράβασιν ν. 3198)1955· συνέπειαι· ἀκυρότης ὑπερημερία ἐργοδότου· τρόποι ἄρσεως· ἐλλειπής καταβολή ἀποζημιώσεως κλπ.* Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 5 § 3 νόμου 3198) 1955, ἄν δέν γίνῃ ἐγγράφως, Π 3959 σ. 739.— ...καί δέν καταβληθῇ ἡ ὀφειλομένη ἀποζημίωσις, ΑΠ 661 σ. 100, Π 3959 σ. 739.—Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἄνευ τηρήσεως τῶν ἐκ τοῦ νόμου 3198)1955 διατυπώσεων, ΑΠ 22 σ. 215, ΑΠ 458 σ. 983, Π 4944 σ. 1330.—Πειθαρχική εὐθύνη μόνον τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου διά μή τήρησιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου 3198)1955 ὑποχρεώσεων καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου καί ὄχι ἀκυρότης τῆς καταγγελίας συμβάσεως, Π 2089 σ. 679.— Συνέπεια ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας· θεώρησις τῆς συμβάσεως ὡς συνεχιζομένης· ὑπερημερία ἐργοδότου περί τήν ἀποδοχήν τῶν ὑπηρεσιῶν καί ὑποχρέωσις εἰς καταβολήν μισθοῦ, ΑΠ 22 σ. 215, Π 3959 σ. 739.— Ὑπερημερία τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 656, ἐν συνδυασμῷ πρός τά ἄρθρα 349 καί 350 Α.Κ. ἐν μή, ἅμα τῇ καταγγελίᾳ, προσφορᾷ προσηκόντως καί πράγματι τῆς ὁριζομένης ὑπό τοῦ νόμου ἀποζημιώσεως, ΑΠ 640 σ. 1495.— Ἔκπτωσις ὠφελείας κατ' ἄρθρον 656 Α.Κ. ἐκ τῆς ματαιώσεως τῆς ἐργασίας ἤ τῆς ἀλλαχοῦ παροχῆς αὐτῆς, Π 3959 σ. 739, Εἰσαγ. σ. 1329.— Καταλογισμός ὠφελειῶν μισθωτοῦ ἐπί ὑπερημερίας ἐργοδότου· ἐπαγωγή ὅρκου ἐπί σχετικῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐργοδότου, Π 11831 σ.

1326.— Ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας σερβιτόρου καφέ-μπάρ λόγῳ μὴ καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἢ καταβολῆς ἐλλιποῦς ἀποζημιώσεως· καταλογισμὸς εἰς μισθὸν ἐν ὑπερημερίᾳ ἐργοδότου ἀλλαχοῦ κερδηθέντων· ἔννοια ἄρθρου 656 Α.Κ., Π 4944 σ. 1329.—Παῦσις ὑποχρεώσεως καταβολῆς μισθοῦ μετ' ἄρσιν ὑπερημερίας ἐργοδότου κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον· τρόποι ἄρσεως, ΑΠ 22 σ. 215, ΑΠ 458 σ. 983, Π 3959 σ. 739.—Παῦσις ὑπερημερίας ἐργοδότου, λόγῳ μὴ ἀποδοχῆς προσφερθεισῶν ὑπηρεσιῶν, διὰ δηλώσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν τῶν ὑπηρεσιῶν ὅτι ἀποδέχεται τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, μὴ ἀπαιτουμένου ὅπως ἡ δήλωσις αὕτη συνοδεύηται ὑπὸ προσφορᾶς ἐκπληρώσεως τῶν ἐκ τῆς ὑπερημερίας γεννηθεισῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου, ἐκτὸς ἂν ὁ ὀφειλέτης τῆς ἐργασίας μισθωτὸς ἀντιτάξῃ ἔνστασιν ἐπισχέσεως ἢ τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος, ΑΠ Ὁλ. 618 σ. 1458, ΑΠ 458 σ. 983, ΑΠ 22 σ. 215.— Ἀδυναμία μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας διαρκούσης ὑπερημερίας ἐργοδότου παροχὴ ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ εἰς ἄλλον ἐργοδότην· πρόσκλησις ἐργοδότου πρὸς ἐπανάληψιν ἐργασίας ἄνευ προσφορᾶς πληρωμῆς ὀφειλομένων ἐκ τῆς ὑπερημερίας του· διάλυσις νομικοῦ προσώπου κατὰ χρόνον ὑπερημερίας αὐτοῦ, Π 3959 σ. 738.—Πρόσκλησις μισθωτοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. πρὸς παροχὴν ἐργασίας μετὰ ὑπερημερίαν τοῦ Κ.Τ.Ε.Λ. λόγῳ ἀκύρου ἀπολύσεως, ΑΠ 458 σ. 983.—Ἀκυρότης καταγγελίας ὑπὸ ἀντιπροσώπου νομικοῦ προσώπου, στερουμένου τῆς πρὸς τοῦτο ἐξουσίας ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τούτου· ἰσχυρὰ διὰ τῆς ἐγκρίσεως καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐπεχειρήθη, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεκρούσθη πρότερον ὑπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους καὶ δὲν ἀπεκτήθησαν ὑπ' αὐτοῦ δικαιώματα προσφορᾶ ὑπηρεσιῶν· εὐθύνη νομικοῦ προσώπου· προθεσμία ἀγωγῆς, ΑΠ 651 σ. 150.— Καταβολὴ ἐπὶ ἐλάττων τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως· ἀκυρότης καταγγελίας, Π 70 σ. 624, ΝΖ σ. 176.—.. ἐκτὸς ἂν δικαιολογῆται τοῦτο κατὰ τὰς ὁρχὰς τῆς καλῆς πίστεως, ΝΖ σ. 176.—Ὑπαρξις εὐλόγου καὶ δεδικαιολογημένης ἀμφιβολίας ἐργοδότου περὶ τὸ ποσὸν τῆς καταβλητέας ἀποζημιώσεως· μὴ ἀκύρωσις τῆς καταγγελίας, τῆς ἀκυρότητος ἀντικειμένης εἰς τὸ ἄρθρον 288 Α.Κ., Π 15296 σ. 1378.— Στοιχεῖα βάσεως ἀγωγῆς περὶ μισθῶν ἐξ ὑπερημερίας, ΑΠ 93 σ. 406.—Στοιχεῖα ἀγωγῆς περὶ μισθοῦ ἕνεκεν ἀκύρου ἀπολύσεως, Π 3827 σ. 476.—Ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος διὰ μισθοὺς ἐξ ὑπερημερίας περὶ ἀκυρότητος καταγγελίας συμβάσεως· οὐ στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐκ προοιμίων ἀντένστασις περὶ τοῦ κύρους τῆς καταγγελίας, ΑΠ 93 σ. 405, Π 3827 σ. 476.— Ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας ἐπὶ τοποθετήσεως πολεμιστοῦ, μὴ συγκεντρούντος τὰς κατὰ νόμον προϋποθέσεις· νόμιμον δικαίωμα τοῦ ἐργοδότου ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ καὶ ἂν κέκτηται ἰδιότητα συνδικαλιστικοῦ μέλους· μὴ περιέλευσις ἐργοδότου εἰς ὑπερημερίαν, Π 89 σ. 420. Ἔγκυρος παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ προσβολῆς ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου, Π 371 σ. 339.—Ἀνεπιφύλακτος λῆψις ἀποζημιώσεως ν. 2112)1920 ἐν ἀκύρῳ καταγγελίᾳ συμβάσεως ἐργασίας· ἰσχυρισμὸς περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, ΑΠ 651 σ. 150.— Συμψηφισμός, κατ' ἄρθρον 5 § 3 ν. 3198)1955, χορηγηθείσης ἀποζημιώσεως πρὸς ὀφειλομένας λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας ἀποδοχάς· ἄρθρον 442 Α.Κ. περὶ συμψηφισμοῦ, Π 15966 σ. 1243.

ΣΤ'. Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις διὰ συνταξιοδότησιν· ἀποζημιώσεις· ἄρθρα 8 ν. 3198)1955, 8 § 4 ν. δ. 3789)1957. —Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων μετὰ συμπλήρωσιν προϋποθέσεων συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος κατ' ἄρθρον 8 ν. δ. 3789)1957 ἐπὶ καταβολῇ μειωμένης ἀποζημιώσεως· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν· προστασία τούτων ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως, ΑΠ 405 σ. 923.—Ἀποζημίωσις δι' ἀπόλυσιν συμπληρούντων προϋποθέσεις συντάξεως Ι.Κ.Α. ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων· περίπτωσις ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ΑΠ 192 σ. 601.—Δικαίωμα μισθωτῶν κατ' ἄρθρον 8 νόμου 3198)1955, συνδεομένων διὰ σχέσεως ἐργασίας ἀορίστου διαρκείας, συμπληρωσάντων δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν ἢ τὸ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ ὁρισθὲν ἡλικίας, ἂν ἐλλείψει δὲ τοιούτου τὸ 65ον ἔτος, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου, πρὸς λῆψιν τοῦ ἡμίσεος τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 ἢ τοῦ διατάγματος τῆς 16)18 Ἰουλίου 1920 ἀποζημιώσεως· ἄκυρος παραίτησις ἀπὸ ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 8 νόμου 2112)1920, ὡς ἠρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 ἀ. ν. 547)1937· ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως, ΑΠ 339 σ. 802.—Ἀποχώρησις ἐκ τῆς ἐργασίας μετὰ καταβολὴν ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 8 νόμου 3198)1955· ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955, Π 291 σ. 1331.—Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις θυρωρῶν πολυκατοικιῶν διὰ συνταξιοδότησιν, ΝΖ σ. 121.

Ζ'. Προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς (ἄρθρον 6 § 1 ν. 3198)1955). —Τριμηνος ἀποκλειστικὴ προθεσμία ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως κατ' ἄρθρον 6 § 1 ν. 3198)1955, ΑΠ 651 σ. 150, Π 3827 σ. 476, ΑΠ 324 σ. 801.—Προσβολὴ γενομένης καταγγελίας ἐπὶ ἀκυρότητι ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς τελειώσεως αὐτῆς, ΝΖ σ. 370.—Ἐφαρμογὴ τῆς τριμήνου προθεσμίας ἐπὶ πάσης ἀξιώσεως ἐξ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε ὡρισμένου εἴτε ἀορίστου χρόνου, καὶ ἀνεξαρτήτως ἂν ἡ ἀκυρότης προέρχεται ἐκ παραβάσεως τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 3198)1955 ἢ ἐκ παραβάσεως ἄλλου ἐργατικοῦ νόμου ἢ ἰσχύν νόμου ἔχοντος κανονισμοῦ ἢ καὶ ἂν ὀφείλεται αὐτὴ εἰς οἱονδήποτε λόγον, ἀνισχύρου τῆς νομικῆς διατάξεως, βάσει τῆς ὁποίας ἐχώρησε, Π 3827 σ. 476.—Ἐφαρμογὴ τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως κατ' ἄρθρον 6 § 1 ν. 3198)1955 καὶ ἐπὶ καταγγελίας συμ-

βάσεως έργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου, γενομένης ὑπό προσώπων, ἅτινα εἶχον διορισθῆ καί ἤσκουν πράγματι τήν διοίκησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου, ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἠκυρώθη ἡ πρᾶξις τοῦ διορισμοῦ των, ΑΠ 324 σ. 801.—Ἀνεφάρμοστον τῆς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 6 § 1 ν. 3198)1955 ἐπί μή προσλήψεως ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ ἀ. ν. 1836)1951, Π 10672 σ. 1034.—Μή ἀνάλογος ἐφαρμογή ἄρθρου 279 Α.Κ. ἐφαρμογή ὅμως ἄρθρων 255 καί 264 Α.Κ., Π 3827 σ. 476.—Ἔγερσις ἀγωγῆς ἐντός τοῦ τριμήνου ἐκκρεμότης αὐτῆς πέραν τοῦ τριμήνου παραίτησις ἀπό τοῦ δικογράφου καί ἐπίδοσις νέας πρό τῆς παρόδου τῆς ὑπό τοῦ ἄρθρου 262 Α.Κ. τασσομένης προθεσμίας μή ὑπόκυψις τῆς ἀξιώσεως εἰς τήν ἀποκλειστικήν προθεσμίαν τοῦ ἄρθρου 6 § 1 ν. 3198) 1955, Π 1303 σ. 548.

III. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατά ν. 4046)1960 (ἐργατῶν Τύπου). Θέσπισις δι' εἰδικοῦ νόμου 4046)1960 ἐξαιρετικοῦ δικαίου, ρυθμίζοντος εἰδικῶς καί ἀποκλειστικῶς τήν ἀπόλυσιν τῶν ἐργατῶν Τύπου καί τυπογράφων, ἀσχολουμένων εἰς ἐπιχειρήσεις ἐκδόσεως ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης· ἐλλειψις ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐπί μή καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 4046)1960· συμπληρωματική ἐφαρμογή ἄρθρου 669 § 2 Α.Κ., Π 466 σ. 338, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 337.—Συνταγματικότης ν. 4046)1960 περί ρυθμίσεως θεμάτων ἀφορώντων τούς ἐργάτας Τύπου καί τυπογράφους, ΝΖ σ. 350, Εἰσαγ. σ. 337, Π 466 σ. 338 — Προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ν. 4046) 1960 περί ἐφημερίδων ἡ ὕπαρξις ἐγκύρου συμβάσεως, Π 465 σ. 415.

IV. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρ. 672 ἐπ. Α.Κ. σπουδαῖος λόγος. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 15).

V. Κατάχρησις δικαιώματος καταγγελίας. Βλ. λ. *Κατάχρησις δικαιώματος.*

VI. Εἰδικά θέματα καταγγελίας. Βλ. εἰς λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. Α8), *Ἐκπαιδευτήρια, Ἡλεκτρικαί ἐπιχειρήσεις, Θυρωροί, Ἰατροί, Ναυτικοί, Νεοπολεμισταί, Νομικά πρόσωπα, Παλαιοί πολεμισταί, Στρατεῦσις, Συνδικαλιστικά στελέχη, Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός, Τράπεζαι.* Καταγγελίας σύμβασεως ἐργασίας προσωπικοῦ Δημοσίου σχετικά θέματα, Γν.Σ. σ. 637, Γν.Σ. σ. 763, Π 12032 σ. 1185, Π 6576 σ. 1384. Βλ. καί λ. *Δημόσιον.*

Καταπλεονεκτική σύμβασις. Βλ. λ. *Μεσχοσκέρδεια.*

Κατάργησις θέσεως. Ἀπόλυσις ἰατρῶν παρά νομικοῖς προσώποις λόγῳ καταργήσεως θέσεως κλπ.· ἀποζημίωσις, Ε 85 σ. 14-99, Παρατ σ. 1500.—Ἀπόλυσις λόγῳ καταργήσεως θέσεως καί δικαίωμα συντάξεως ἢ βοηθήματος, ΣΕ 1087 σ. 942, ΣΕ 1163 σ. 941.

Κατασκηνώσεις. Ἀποδοχαί καί ὧραι ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κατασκηνώσεων· ἐκπτωσις ἀξίας τροφῆς κλπ., Ἔγγρ. σ. 719.

Καταστήματα. Βλ. λ. *Ἐμπορικά καταστήματα καί τάς οἰκείας δι' ἕκαστον θέμα λέξεις.*

Καταστρατήγησις. Νόμου 2112 διά καθορισμοῦ ὡρισμένου χρόνου ἐν συμβάσει ἐργασίας, Π 15854 σ. 22, ΑΠ 159 σ. 542, Π 500 σ. 602, ΑΠ 404 σ. 1051.

Κατάσχεις. Βλ. λ. *Ἐκτέλεσις.*

Κατάταξις. Προνομιακή ἐν ἐκτελίσει. Βλ. λ. *Ἐκτέλεσις.* Μισθωτῶν εἰς κλάσεις δι' εἰσφοράς Ι.Κ.Α. Βλ. λ. *Κοινωνικαί ἀσφαλίσεις.* Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε. κατά Κανονισμόν, ΑΠ 248 σ. 815.

Κατάχρησις δικαιώματος. *I. Γενικά.* Ἡ ἀποδυνάμωσις ἐργατικῶν ἀξιώσεων καί ἡ δημοσία τάξις· ἡ ἀπαγόρευσις τῆς καταχρήσεως δικαιώματος καί ἡ παραφύλαξις τῆς δημοσίας τάξεως, ΝΖ σ. 73.—Ἀπαγόρευσις κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ. τῆς ἀσκήσεως δικαιώματος καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων τῶν ἐπιβαλλομένων ἐκ τῆς καλῆς πίστεως, τῶν χρηστῶν ἠθῶν καί τοῦ οἰκονομικοῦ καί κοινωνικοῦ σκοποῦ τοῦ δικαιώματος, ΑΠ 661 σ. 100, ΑΠ 666 σ. 154.—Παραδεκτή ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ ἀπαγόρευσις τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικαιώματος μόνον προκειμένου περί δικαιώματος, ἀπορρέοντος ἐκ διατάξεων οὐσιαστικοῦ νόμου καί ὄχι ἐκ τοιούτου δικονομικοῦ· ρύθμισις ὑπό ἄρθρου 281 Α.Κ. τῶν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἐξ οὐσιαστικῶν νόμων ἀπορρεόντων δικαιωμάτων καί οὐχί τῶν δικονομικῶν τοιούτων, ΑΠ 446 σ. 1271.— Δημοσίας τάξεως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ.· προτείνεται κατά πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καί ἐρευνᾶται ὑπό τοῦ δικαστοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος, Πρ. Ἐφ. 105 σ. 673, ΝΖ σ. 74. — Κατίσχυσις πάσης ἀντιθέτου συμφωνίας, τῆς καθοριζούσης ἑκάστοτε τάς παγίας περιοδικάς ἀμοιβάς τῶν δικηγόρων ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης ἐφαρμογή ὅμως ἄρθρου 281 Α.Κ. καί ἐπί τῶν δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ὑπό δικαστοῦ, Πρ. Ἐφ. 105 σ. 673, πρβλ. Πρ. Πρωτ. 178 σ. 674, Παρατ. σ. 676 — Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 281 Α.Κ. ἐπί ἀσκήσεως δικαιώματος, παρεχομένου ἐκ νόμου δημοσίας τάξεως, Παρατ. σ. 676.—Ἐφαρμογή ἄρθρου 281 Α.Κ. καί ἐπί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 661 σ. 100, ΑΠ 666 σ. 154.—Ἐφαρμογή ἄρθρου 281 Α.Κ. καί ἐπί ἀσκήσεως τοῦ ἐκ Κανονισμοῦ, ἔχοντος ἰσχύν νόμου, παρεχομένου δικαιώματος εἰς τόν ἐργοδότην πρός παραπομπήν μισθωτοῦ εἰς Πειθαρχικόν Συμβούλιον πρός ἐπιβολήν πειθαρχικῆς ποινῆς, μή δυναμένης νά ἐπιβληθῆ ὑπ' αὐτοῦ, Π 3827 σ. 484.—Συνδικαλιστική δράσις ἐργαζομένου καί ἄσκησις δικαιωμάτων ἐργοδότου, Γνμθ. νμθ. σ. 913.—Ἐπιβολή κατ' ἄρθρον 281 Α.Κ. καλοπίστου ἐνασκήσεως παντός δικαιώματος· ὑποχρέωσις μισθωτοῦ πρός γνωστοποίησιν εἰς τόν ἐργοδότην τῶν προϋποθέσεων, ἐν συνδρομῇ τῶν ὁποίων αὐτός κτᾶται δικαίωμα πρός ἀπόληψιν ἐπιδόρατος, ΑΠ 638 σ. 1496.— Ἄσκησις τῆς κατά τήν σύμβασιν Ἑλληνικοῦ Δημοσίου

καὶ Η.Ε.Μ. ἐλευθερίας ταύτης ἐν τῇ κρίσει περὶ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀπολυτέου προσωπικοῦ, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τοῦ ἄρθρου 281 Α.Κ., ΑΠ 599 σ. 27.—Ἀξίωσις ἀσφαλιστικῶν παροχῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐπελεύσεως ἀσφαλιστικῆς περιπτώσεως ἄνευ προηγουμένου μετὰ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ φορέως δεσμοῦ καὶ ἄρθρον 281 Α.Κ., ΝΖ σ. 1041.—Ἀπαράδεκτος ἐνώπιον ταῦ Ἀρείου Πάγου ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ, μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ΑΠ 357 σ. 1047.

2. *Περιπτώσεις Συνιστῶσι κατάχρησιν δικαιώματος.* Ἡ καταγγελία, ἡ γενομένη ὄχι πρὸς προστασίαν τοῦ καλῶς ἐννοουμένου ἐπαγγελματικοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότου ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ἕνεκα ἀντισυμβατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐργαζομένου, ἀλλ' ἐκ πνεύματος ἐκδικήσεως ἢ ἐχθρότητος πρὸς τοῦτον, ΑΠ 666 σ. 154, ΑΠ 357 σ. 1048. — Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας ἐκ πνεύματος ἐχθρότητος πρὸς τὸν μισθωτὸν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν οὐχὶ τῆς ἕνεκεν πειθαρχικοῦ παραπτώματος ἐπιβολῆς τῆς προσηκούσης ποινῆς, ἀλλὰ τῆς ἐκδικήσεως δι' ἄλλας ἐνεργείας τοῦ μισθωτοῦ, εἰς ἃς ἐν δικαιώματι προέβη καὶ ἐν παραλείψει τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἐποιεῖτο χρῆσιν τοῦ δικαιώματος εἰσαγωγῆς εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, Π 3827 σ. 484.—Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας πρὸς ἐκδίκησιν, διότι ὁ μισθωτὸς ἤξίωσε καὶ ἐπέτυχε δικαστικῶς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν νομίμων δικαιωμάτων του, ΑΠ 6 σ. 334, Σημ. σ. 392. — Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας, κατόπιν ψευδοῦς μηνύσεως, ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ἐν γνώσει τῆς ἀθωότητος τοῦ μισθωτοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπαλλαγῆς ἐκ τῶν ἐναντὶ τούτου ὑποχρεώσεων, ΝΖ σ. 239. — Ἡ ἀπόλυσις ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς ἐπιφυλάξεως τοῦ μισθωτοῦ τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως δικαιωμάτων του, ΑΠ 396 σ. 994.—Ἡ ἀξίωσις διαφορᾶς μεταξὺ συμφωνηθείσης καὶ νομίμου ἀμοιβῆς δικηγόρου σωματείου, μετὰ διαβεβαίωσιν τοῦ δικηγόρου ὅτι δικαιολογεῖται ἡ πληρωμὴ ἠλαττωμένης ἀμοιβῆς λόγῳ τῆς μερικῆς ἀπασχολήσεως καὶ ὅτι δὲν θὰ προβληθῇ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ μέλλον ἀξίωσις κλπ., Πρδρ. 105 σ. 673, Παρατ. σ. 676. — Ἡ προβολὴ ἀξιώσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ὑπὸ τῆς ἐν ἀκύρῳ συμβάσεως ἐργασίας, λόγῳ ἐλλείψεως βιβλιαρίου ὑγείας, ξενοδοχοϋπαλλήλου, διὰ μὴ καταβολὴν πλασματικοῦ μισθοῦ καὶ δώρων δι' ἑορτάς, ἀμειβομένης ταύτης διὰ παροχῆς τροφῆς, στέγης, νομίμου ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν καὶ προαιρετικῶν φιλοδωρημάτων, ΑΠ 655 σ. 1508.—Ἡ ἄσκησις δικαιώματος ἐπιχείσεως ἐργασίας διὰ καθυστέρησιν ἀσημάντου μέρους τῶν ἀποδοχῶν, Π 1068 σ. 101. — Ἡ ἄσκησις δικαιώματος ἀποζημιώσεως λόγῳ μὴ συνταξιοδοτήσεως παρ' Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, μετ' ἀποφυγὴν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἀσφαλίσεως καταβολῆς εἰσφορᾶς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ ὕπαρξις τοῦ Ταμείου καὶ ἡ καταβολὴ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἀποζημιώσεων ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου, ΑΠ 433 σ. 1130.—Ἡ ἐν ἰσολογισμῷ ἀναγραφὴ εὐρειῶν ἀποσβέσεων ἢ κρατήσεων ἀποθεματικῶν πρὸς τὸν σκοπὸν περιορισμοῦ εἰς τὸ ἐλάχιστον τοῦ ποσοῦ τοῦ μισθοῦ ἐπὶ ποσοστοῖς ἐπὶ τῶν κερδῶν ἐργαζομένου, Π 3429 σ. 1327. — Μερικὴ ἀπόλυσις μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, οἷος καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐργοδότου· ἀναγκαῖον νὰ γίνηται κατὰ τρόπον, τὸν ὁποῖον προσδιορίζει καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ σκοπὸς ταῦ διὰ τῆς ἐργασίας του βιοπορισμοῦ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν συναλλακτικῶν ἠθῶν (ἄρθρα 200, 283, 388 καὶ 281 Α.Κ.)· τηρητέα ἀρχὴ κατὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀπολυθησομένων· παράβασις ταύτης· καταχρηστικὴ ἀπόλυσις, ΑΠ 639 σ. 1457, Σημ. σ. 1488.—Περιπτώσεις ἀπολύσεως μισθωτοῦ, κριθεῖσαι ὅτι ἀποτελοῦσι κατάχρησιν δικαιώματος, Εἰσαγ. σ. 334.

Δὲν συνιστῶσι κατάχρησιν δικαιώματος: Ἡ ἀπόλυσις κατόπιν ἐγγράφου διαμαρτυρίας μισθωτοῦ, θεωρήσαντος ἀναδιάρθρωσιν τῶν Ὑπηρεσιῶν ὡς μεταβολὴν τῶν ὅρων τῆς συμβάσεώς του καὶ οὐχὶ ἐκλόγων ἐκδικήσεως, ΑΠ 207 σ. 682.—Ἡ ἀπόλυσις λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ μισθωτὸς ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτοῦ ἐπαναλήψεως, συνεπείᾳ τῆς ἀκυρώσεως προγενεστέρας ἀπολύσεώς του, τῆς ἐργασίας του ἔπαυσεν ἐπιδεικνύων τὸν πρότερον ζῆλον καὶ προθυμίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας κλπ., ΑΠ 440 σ. 992.—Ἡ ἀπόλυσις ὑπὸ τῆς Η.Ε.Μ. ὡς πλεοναζόντων τῶν ἀπασχολουμένων εἰς τὸν καθαρισμὸν ὀχημάτων, λόγῳ ἀναθέσεως αὐτῆς εἰς ἐργολάβον, ὡς ἐμπιπτούσης ταύτης εἰς τὸ διευθυντικὸν δικαίωμα προσφορωτέρας ὀργανώσεως, ΑΠ 599 σ. 27.—Ἡ ἀπόλυσις μισθωτοῦ οὐχὶ ἐξ ἐκδικητικῆς προθέσεως ἐργοδότου, ἀλλ' ἐξ οἰκονομικῆς δυσπραγίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ΑΠ 285 σ. 985.—Ἡ δι' ἀντισυμβατικὴν συμπεριφορὰν τοῦ μισθωτοῦ γενομένη καταγγελία τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 396 σ. 994.— Ἡ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας συνεπείᾳ ἀποδειχθείσης παραβάσεως ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ τῆς ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεούσης ὑποχρεώσεως πίστεως καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποκαταστάσεως τῆς ὁμαλότητος εἰς τὸ ἐργοστάσιον, Π 12408 σ. 1192.—Ἡ ἀπόλυσις ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ μισθωτός, ἐπιλήψιμος γενόμενος τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ὑποχρεώσεών του, ἐνήργει συνεχῶς μέχρι τῆς ἀπολύσεώς του πράξεις ἀντισυμβατικάς, ἀλλὰ καὶ ἀντιβαινούσας εἰς τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τῆς ἐργοδότου κλπ., ΑΠ 648 σ. 1498.—Ἡ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ διευθυντικοῦ δικαιώματος τῆς ἐργοδότου μεταβολὴ τῶν ὅρων ἐργασίας μισθωτῶν, γενομένη ἐκ τοῦ λόγου ὅτι οὗτοι ἀπολυθέντες ἐπέτυχον ἐπάνοδον κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, Γνμδ. νμθ. σ. 913. — Ἡ προσβολὴ καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἀκύρου μετ' ἀνεπιφύλακτον λῆψιν τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 2112, γενομένην πρὸς ἀντιμετώπισιν ἀμέσων ἀναγκῶν, ΑΠ 651

150.—Ἡ ἀνατροπὴ πραγματικῆς καταστάσεως διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων θεωρήσεως ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἀκύρου διορισμοῦ, ἐκ μόνου τοῦ λόγου τῆς μὴ ἐκ τῶν προτέρων διαπιστώσεως τῆς νομιμοφροσύνης. ΑΠ 460 σ. 931.—Πρόσληψις καὶ ἀπόλυσις θυρωρῶν· ἀκυρότης ἀπολύσεως καὶ συνέπειαι· ὑποβολὴ μηνύσεως; δι' ἀδίκημα· ἰσχυρισμὸς ἐργοδότου περὶ καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ· ἀπόρριψις. Π 15966 σ. 1243.—Ἀπόρριψις, ὡς μὴ βεβαιωθέντος, ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ ἀπόλυσις ὑπῆρξε καταχρηστική, ὀφειλομένη εἰς τὸ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐστερξεν εἰς μονομερῆ ἐλάττωσιν τῶν ἀποδοχῶν του. Π 6576 σ. 1384.—Περιστατικά, μὴ συνιστῶντα κατάχρησιν δικαιώματος. ΑΠ 661 σ. 100, ΑΠ 651 σ. 150, Π 3622 σ. 935, ΑΠ 407 σ. 1113.

3. *Συνέπειαι.* Ἀπόλυσις κατὰ παράβασιν ἄρθρου 281 Α.Κ.· ἀκυρότης, ΑΠ 661 σ. 100.—Σκέψεις τινὲς ἐπὶ τῆς προστασίας τοῦ μισθωτοῦ εἰς περίπτωσιν καταχρηστικῆς ἀπολύσεως. Σημ. σ. 392.

Κατάχρησις ἐξουσίας. Ἀπόρριψις λόγου αἰτήσεως ἀκυρώσεως περὶ καταχρήσεως ἐξουσίας, μὴ προκυπτούσης τοιαύτης, καὶ δὴ καταθήλως ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλου. ΣΕ 614 σ. 538.

Κατοικία. Βλ. λ. *Παροχαὶ εἰς εἶδος.*

Κατοικία ἐργατική. Παροχὴ κατὰ ν.δ. 2963)1954· προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος· θεώρησις ὡς ἀρχηγοῦ οἰκογενείας καὶ τοῦ ἀγάμου προστάτου ταύτης, ἐξομοιουμένου διὰ τὴν χορήγησιν στεγαστικῆς συνδρομῆς πρὸς ἔγγαμον ἔννοια ἐν τῷ δικαίῳ τοῦ νομικοῦ ὅρου «οἰκογένεια». ΣΕ 2270 σ. 113.—Διάθεσις κατ' ἄρθρον 14 § 1 ν.δ. 2963)1954 ἐργατικῶν κατοικιῶν πρὸς δικαιουμένους, ἐφ' ὅσον τυγχάνουσι μισθωταὶ ἠσφαλισμένοι ἢ συνταξιοῦχοι εἰς οἱονδήποτε Ὀργανισμόν, εἶναι ἔγγαμοι ἀρχηγοὶ οἰκογενείας καὶ ἐθνικῶν φρονημάτων· ὑποχρέωσις δικαιούχου ἐργατικῆς κατοικίας διὰ προσκόμισιν πρὸς τὸν Ὀργανισμὸν Ἐργατικῆς Κατοικίας ἐγγράφων στοιχείων· πιστοποίησις ἐθνικῶν φρονημάτων. ΣΕ 1428 σ. 981.—Προϋπόθεσις κτήσεως ἐργατικῆς κατοικίας ἡ παρὰ τῷ κληρωθέντι δικαιούχῳ ὕπαρξις ἐθνικῶν φρονημάτων· ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολογία τῆς ὑπὸ τῆς διοικητέως διαπιστώσεως περὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ κωλύματος τούτου πρὸς κτῆσιν τῆς ἐργατικῆς κατοικίας. ΣΕ 2317 σ. 287.—Διάθεσις ἐργατικῶν κατοικιῶν κατὰ ν.δ. 2963)1954· λόγος ἀποκλεισμοῦ τῆς κοινωνικῆς παροχῆς ἡ ἔλλειψις ἐθνικῶν φρονημάτων· ἔννοια διατάξεως, ἐξαιρετικῆς ἐναντι τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος περὶ ἴσης μεταχειρίσεως τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, οὐχὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ κατ' ἀρχὴν δικαιοῦχος ἐμφορεῖται ὑπὸ ὡρισμένου εἴδους φρονημάτων ἢ ἰδεῶν, ἀλλὰ ἡ μετὰ πειθοῦς διαπίστωσις, ὅτι οὗτος ἀναπτύσσει ἐκθεσμον δρᾶσιν, μαρτυροῦσαν ἔλλειψιν ὑγιοῦς ἐθνικῆς συνειδήσεως· ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ καὶ ἐμπεριστατωμένη αἰτιολογία τῆς διοικητικῆς πράξεως. ΣΕ 1427 σ. 1129.—Ὁρισμοὶ ἄρθρου 2 ν.δ. 2963)1954· παραχώρησις ἐργατικῆς κατοικίας εἰς ἐργάτας ἢ ὑπαλλήλους ἰδιωτικοὺς ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐφ' ὅσον δὲν κέκτηνται οὗτοι ἢ ὁ σύζυγος τῶν ἰδιόκτητον τοιαύτην· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως καὶ παντὸς ἑτέρου περιουσιακοῦ στοιχείου, ἱκανοῦ ὅπως ἐξασφαλίσῃ ἰδιόκτητον στέγην εἰς τὸν περὶ οὗ ἡ κλήρωσις, καλύπτουσαν τὰς στεγαστικὰς του ἀνάγκας· στήριξις περὶ συνδρομῆς ἢ μὴ τῆς προϋποθέσεως ταύτης κατὰ τὴν διοικητικὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραχωρήσεως περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ ἐνδιαφερομένου καὶ ὄχι εἰς τὰ μέλλοντα καὶ ὡς ἐκ τούτου κατ' ἀρχὴν τοὐλάχιστον ἀβέβαια σχετικὰ ἐνδεχόμενα. ΣΕ 970 σ. 937.

Καφεγαλακτοπωλεῖα - Καφεζαχαροπλαστεῖα. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Καφὲ - μπάρ. Ἐξασφάλισις διὰ τὸν μισθωτὸν κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου· περίπτωσις σερβιτόρου ὑπηρετοῦντος εἰς καφὲ - μπάρ. Π 4944 σ. 1329.—Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Καφενεῖα. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Κεραμοποιοί. Βλ. καὶ λ. *Τεμεῖα.* Ἰσχὺς τῶν αὐτῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὅπου δὲν γίνεται διάκρισις· ἡμερομίσθια κεραμοπλινθοποιῶν. Π 4590 σ. 91.—Ὑπαρξις κατ' ἀποκοπὴν μισθοῦ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν συμφωνεῖται ὅπως καταβάλληται εἰς ἐργαζόμενον τὸ νόμιμον ἡμερομίσθιον διὰ τὴν νόμιμον ἡμερησίαν διάρκειαν τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τὴν κατ' αὐτὴν πραγματοποίησιν παρὰ τούτου ὡρισμένου ἀποτελέσματος ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως. ΑΠ 128 σ. 487, ἀναιροῦσα τὴν Πρωτ. Βόλου 300 σ. 486.—Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς ἐργάτας κεραμοποιοὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως· μὴ νόμιμος ὁ περιορισμὸς εἰς ὡρισμένας μόνον κατηγορίας προσωπικοῦ ἀναδρομικὴ χορήγησις αὐτοῦ· κλιμάκωσις εἰς στάδια· ὅρος διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξοφλήσεως εἰς δόσεις. ΣΕ 965 σ. 747.—Νόμιμος ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 21)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπέκτασις τοῦ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς εἰδικότητας κεραμοποιῶν καὶ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν. ΣΕ 966 σ. 749.—Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας. Ἔγκ. σ. 1231.—Καθορισμὸς ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐργοστασίων κεραμοπλινθοποιΐας χώρας ὑπ' ἀριθ. 22)1961 ἀπόφασις Δ.Δ.Δ.Α. Ἀθηνῶν· ἀναδρομικὴ δι' αὐτῆς αὔξησις ἡμερομισθίων· ὅρος καταβολῆς αὐξήσεων εἰς δόσεις. ΣΕ 967 σ. 750.—Αὔξησις ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 22)1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως· νόμιμος· ἔργον διοικήσεως ἡ διατήρησις ἢ μὴ ἐν ἰσχύι ὅρου αὐτῆς μετὰ τὴν ἀκύρωσιν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 965)1963 ἀποφάσεως. ΣΕ 968 σ. 752.—Ἐφαρμογὴ ὁκταώρου εἰς πλινθοποιεῖα καὶ κεραμοποιεῖα· δυνατὴ ὑπέρβασις εἰς ἐργασίας, τῶν ὁποίων

ή συνεχής λειτουργία πρέπει νά ἐξασφαλίζηται διά διαδοχικῶν ἐναλλαγῶν προσωπικοῦ, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας δέν θά ὑπερβαίνωσι κατά μέσον ὅρον τάς 56 καθ' ἑβδομάδα· ὑπερωριακή ἀπασχόλησις, Π 1963 σ. 998.

Κεφάλαια ὀποζημιώσεως. Βλ. λ. *Φορτοεκφορτωταί.*

Κηδείας ἔξοδα. Ἐπί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Ε 5306 σ. 871, Π 27 σ. 1249.

Κινηματογράφοι. Βλ. λ. *Θεάματα.*

Κινήσεως ἔξοδα. Βλ. λ. *Ἔξοδα.*

Κληρονόμοι Δικαίωμα κληρονόμων ἠτιμημένου διαδίκου πρός αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς κατά τοῦ κληρονομηθέντος ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ΑΠ 659 σ. 231.—Αὐστηρῶς προσωπική ἡ ἀξίωσις δι' ἠθικήν βλάβην, μή μεθισταμένη εἰς τούς κληρονόμους, Εἰσαγ. σ. 611, Π 119 σ. 612.

Κλήσις. Μελῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α., ΣΕ 1103 σ. 1001.—Μελῶν Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α. ὑπό Προέδρου, ΣΕ 878 σ. 1001.

Κλιναμαξῶν Διεθνής Ἑταιρεία. Βλ. λ. *Σιδηρόδρομοι.*

Κλινικαί. Ἰδιωτική ἀποδοχή καθαριστρίας, Ἔγγρ. σ. 372.—Ἰδιωτική ἀποδοχή θυρωροῦ, Ἔγγρ. σ. 373.—Παροχή ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπό νοσοκόμου κλινικῆς· ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως· προσαυξήσεις δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί νυκτερινήν ἐργασίαν, ΑΠ 238 σ. 730.—Τεκμαρτά ἡμερομίσθια δι' εἰσφοράς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Κλωστοϋφαντουργοί. Βλ. καί λ. *Ταμεῖα.*—Προσωρινή ἀνάθεσις ἐργασίας καθαριστοῦ εἰς ὑφαντήν κλωστούφανταυργείου ἄνευ μειώσεως ἀποδοχῶν αὐτοῦ πρός ἀναπλήρωσιν ἀπερχομένου εἰς ἄδειαν καθαριστοῦ· οὐ βλαπτική μεταβολή ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 56 σ. 412.—Καθορισμός διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 18)1958 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν κατ' ἐνιαῖον τρόπον τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τῶν ἐργαζομένων εἰς τυπεβαφεῖα, καθαριστήρια, λευκαντήρια καί σιδηρωτήρια τῆς χώρας· ἐφαρμογή ἐπί αὐτοτελοῦς ἐπιχειρήσεως βαφείων, πλυντηρίων, φινιριστηρίων κλπ., ἐχούσης ὡς ἔργον τήν ἐπεξεργασίαν καί βελτίωσιν προϊόντων κλωστοϋφαντουργίας, ΑΠ 542 σ. 1387.

Κοινά Ταμεῖα. Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα.*

Κοινή Ἀγορά. Βλ. λ. *Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότης.*

Κοινοποίησις. Ἐπίδοσις δικογράφων εἰς νομικά πρόσωπα· ἀρκεῖ μνεία ἐπωνυμίας αὐτῶν, χωρίς νά ἀπαιτῆται καί ἀναγραφή τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτά φυσικῶν προσώπων, ΑΠ 249 σ. 809.—Προθεσμίαι κοινοποιήσεως εἰς Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως καί ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου, ΣΕ 1755 σ. 1444.

Κοινότης Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική. Βλ. λ. *Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότης.*

Κοινότητες. Βλ. λ. *Δῆμοι - Κοινότητες.*

Κοινοτικά Ἰατρεῖα. Σχέσις ἰατρῶν Κοινοτικῶν καί Ἀγροτικῶν Ἰατρείων· δημόσιοι ὑπάλληλοι κατά τόν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας των· ὑπαγωγή εἰς κρατήσεις ὑπέρ Μ.Τ.Π.Υ., ΑΠ 594 σ. 1360, Σημ. σ. 1360.

Κοινωνία. Διοίκησις κοινοῦ κατ' ἄρθρον 788 Α.Κ. Σύμπραξις πάντων τῶν κοινωνῶν· ἐξαίρεσις ἄρθρου 789 Α.Κ.· ρύθμισις τῶν τῆς συνιδιοκτησίας ἀκινήτου κατά νόμον 3741)1929· πρόσληψις καί ἀπόλυσις θυρωροῦ πολυκατοικίας· ἀποφάσεις γενικῆς συνελεύσεως· ἀκυρότης καταγγελίας συμβάσεως θυρωροῦ λόγῳ ἐλλείψεως κύρους ἀποφάσεως συνελεύσεως· ἰσχυρισμός ἐργοδότου περί καταχρηστικῆς ἀσκήσεως δικαιώματος θυρωροῦ, Π 3622 σ. 935.—Σύμπραξις πάντων τῶν κοινωνῶν κατ' ἄρθρον 788 Α.Κ. διά τήν διενέργειαν πράξεων διοικήσεως ἐπί τῶν κοινῶν· νόμος 3741)1929 περί τῆς Ἰδιοκτησίας κατ' ὀρόφους, Π 15966 σ. 1243.—Ὕπαρξις καί λειτουργία συμβάσεως ἐργασίας θυρωροῦ πολυκατοικίας ἡ μεγάρου· πλείονες τοῦ ἑνός κύριοι τῆς πολυκατοικίας ἤ τοῦ μεγάρου κατ' ὁριζόντιον Ἰδιοκτησίαν· σύνδεσις ἑκάστου μετά τοῦ θυρωροῦ δι' αὐτοτελοῦς συμβάσεως· ἀνάθεσις διαχειρίσεως διά κανονισμοῦ· ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ θυρωροῦ ὁ διαχειριστής· περιπτώσεις· ὑποκειμενική σώρευσις ἀγωγῶν, μή συνδεομένων τῶν ἐναγομένων διά τοῦ δεσμοῦ τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας· ἀκυρότης δικογράφου ἀγωγῆς, Π 373 σ. 1335.

Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις. *1. Γενικά.* Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου τό Ι.Κ.Α., ΣΕ 310 σ. 1069.—Ἡ κοινωνική πολιτική εἰς τάς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· Ὁμοσπονδιακή Γερμανική Δημοκρατία· κοινωνική ἀσφάλεια, Μελ. σ. 1169.—Ἡ ὑποχρεωτική ἀσφάλισις εἰς τό δίκαιον κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ΝΖ σ. 1041.—Μεταβολή ἀσφαλιστικοῦ φορέως καί κοινωνική ἀσφάλισις, ΣΕ 2038 σ. 33.—Δικαστική δαπάνη εἰς δίκας κατά τοῦ Ι.Κ.Α., ΑΠ 659 σ. 231.

2. Ἀσφάλισις προϋποθέσεις· περιπτώσεις· ἀπόδειξις ἡλικίας κλ. Ὑπαγόμενοι εἰς τήν ἀσφάλισιν πρόσωπα, ΣΕ 149 σ. 289, ΣΕ 188 σ. 629, ΣΕ 1086 σ. 818, ΣΕ 1301 σ. 1065, ΣΕ 1303 σ. 1066, ΣΕ 1405 σ. 1131, ΣΕ 1465 σ. 1132.—Ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν ὑποχρεωτικῶς αὐτοδικαίως τῶν προσώπων, τά ὁποῖα παρέχουν ἐξηρτημένην ἐργασίαν ἐναντι ἀμοιβῆς, ΣΕ 149 σ. 289, ΣΕ 1086 σ. 818.—...εἰς περιοχήν, εἰς ἣν ἔχει ἐπεκταθῆ ἡ ἀσφαλιστική ἁρμοδιότης τοῦ Ἱδρύματος, ΣΕ 149 σ. 289.—...ἀσχέτως τοῦ τόπου, εἰς ὃν ἐδρεύει ἡ ἐπιχείρησις, παρά τῇ ὁποίᾳ ἀπασχολοῦνται, ΣΕ 149 σ. 289.—Συνέχισις ἀσφαλίσεως καί ὅταν οἱ ἠσφαλισμένοι ἐργασθῶσιν ἐκτός ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς, ὑπό τάς προϋποθέσεις α) ὅτι ἡ ἐπιχείρησις, εἰς ἣν παρέχουσι τάς ὑπηρεσίας των, ἔχει τήν ἕδραν της ἐντός κέντρου ἀσφαλίσεως καί β) ὅτι ἡ ἐκτός ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς ἀπασχόλησις εἶναι προσωρινή, ΣΕ 149 σ. 289.—Ἔκτασις διά τοῦ ἄρθρου 2 ἀ.ν. 1846)1951 τοῦ κύκλου τῶν ἀσφαλιζομένων παρά τῷ Ι.Κ.Α. προσώπων,

μή άπαιτουμένου πλέον, ώς προϋποθέσεως τής άσφαλίσεως, όπως ή παρεχομένη έξηρτημένη έργασία συνιστᾶ τὸ κύριον ἐπάγγελμα· ὑπαγωγή διά τοῦ ά.ν. 1846)1951 εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἑτέρων μή ὑπαγομένων μέχρις αὐτοῦ κατηγοριῶν ἐργαζομένων προσώπων· ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως διά κανονισμῶν· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7, ΣΕ 1086 σ. 818, ΣΕ 1301 σ. 1065.—Παροχή ἐξηρτημένης ἐργασίας ὡς προϋπόθεσις ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀπασχόλησις ὡς μισθωτοῦ καὶ ἄσκησις καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου· ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., μή ἀπαιτουμένου ὅπως ἡ παροχή ἐξηρτημένης ἐργασίας πραγματοποιῆται κατὰ κύριον ἐπάγγελμα, ΣΕ 1303 σ. 1066.—Δυσχερὴς διάκρισις ἐξηρτημένης ἢ μή ἐργασίας δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· τεκμήριον ἐκ τοῦ ἄρθρου 2 § 1 ἐδάφ. τελευταῖον ά.ν. 1846) 1951· ἀναγκαῖον ὅπως ἡ κρίσις, καθ' ἣν ἡ ἐργασία προσώπου τινὸς δὲν εἶναι ἐξηρτημένη, εἶναι πλήρως καὶ εἰδικῶς αἰτιολογημένη, ΣΕ 1339 σ. 1132.—Ἐξηρτημένη ἐργασία ὡς προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α.· ἀόριστος κρίσις Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων περὶ ἀπασχολήσεως, μὴ ἐμπιπτούσης εἰς τὴν κατὰ τὸν νόμον ἔννοιαν τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, μὴ νόμιμος δέ, ἐφ' ὅσον ἀξιοῖ, ὅπως ἡ ἀπασχόλησις τοῦ ἐργαζομένου ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς κυρίας τοιαύτης, ἦτοι στοιχείων, μὴ ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ΣΕ 1465 σ. 1132.—Ἔλλειψις ἀναγκαίας πλήρους αἰτιολογήσεως ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α., ὅτι ἡ συνδέουσα τὸν ἐργαζόμενον μετὰ τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ σχέσις δὲν ἦτο ἡ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλὰ ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας ἢ παραγγελίας, μὴ μνημονευούσης τῆς ἀποφάσεως τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν κατηρίχθη ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς σχέσεως, ΣΕ 1454 σ. 1133.— Ἀσφάλισις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐκ τῆς δημιουργουμένης ἐκ τῆς παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας πραγματικῆς καταστάσεως· τὸ μόνιμον ἢ μὴ τῆς προσλήψεως τοῦ μισθωτοῦ δὲν ἀποτελεῖ κατ' ἀρχὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀσφαλίσεως, ΣΕ 1104 σ. 938.— Ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας· περιπτώσεις. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 1). — Θεώρησις ὡς χρόνου διανυθέντος ἐν ἀσφαλίσει καὶ ἐξαγοραζομένου ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἅπαντος τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατεύματι ὑπηρεσίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀνεξαρτήτως δὲ προϋπάρξεως τῆς στρατεύσεως ἀσφαλιστικῆς σχέσεως· ἐφαρμογὴ καὶ προκειμένου περὶ Ι.Κ.Α., μὴ καταργηθεισῶν τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος διατάξεων, ΣΕ 517 σ. 429. — Ἔννοια «ἡμερῶν ἐργασίας» ἠσφαλισμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· ἄρθρον 8 § 2 ά. ν. 1846)1951· μὴ ὑπαγωγὴ εἰς ταύτας καὶ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ ἠσφαλισμένος ἀπέχει τῆς ἐργασίας του λόγῳ ἀσθενείας, χωρὶς νὰ δικαιοῦται ἀμοιβῆς παρὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἐπιδοτούμενος ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ νόσου, ΣΕ 2224 σ. 114. — Ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἀπασχοληθέντων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ ν. δ. 4104)1960. Βλ. λ. *Ταμεῖα (Μεταλλευτῶν)* — Ἐφαρμογὴ παραγράφων 4 καὶ 5 ἄρθρου 2 Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α εἰς περιπτώσεις στρατεύσεως, ἀσθενείας, ἀτυχήματος, ἀνεργίας. Ἔγκ. σ. 508. — Ἀρμοδιότης Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α. περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν, ἐπιτρεπομένης κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν ἐνστάσεως ἐνώπιον τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, δυναμένων τῶν ἀποφάσεων τῆς τελευταίας νὰ προσβληθῶσι δι' ἐφέσεως, εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἴτε ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἐνώπιον τῆς παρὰ τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων· αἰτήσεις περὶ ἀναγνωρίσεως μετὰ τελείωσιν διαδικασίας καὶ προσκόμισιν νέων στοιχείων, ΣΕ 1409 σ. 1002 — Ἀρμοδιότης κατὰ Κανονισμὸν Ἀσφαλιστικῆς Ἀρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α. ἵνα ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων, αἵτινες ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον, πλὴν ἄλλων, τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ τὸν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμὸν προσώπων ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας· ἀρμοδιότης καὶ ἵνα ἀποφανθῇ ἐπὶ αἰτήσεως ἐξαιρέσεως ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἀναρμοδίας οὔσης τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1293 σ. 1066.— Ἀπασχόλησις ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς πλείονας τῆς μιᾶς Δημοσίας Ὑπηρεσίας· οὐ πολλαπλῆ ἀπασχόλησις· εἰσφοραί, Ἔγκ. σ. 44.—Ἐξαίρεσις διὰ νόμου 6298)1934 ἀσφαλίσεως εἰς Ι.Κ.Α. οἰκοσίτων ὑπηρετῶν· ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως τούτων διὰ τοῦ ά.ν. 1846)1951 ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου τούτου ὅρους καὶ προϋποθέσεις, ἦτοι ὅτι θέλει πραγματοποιηθῆ βραδύτερον κατὰ τὸν χρόνον καὶ διαδικασίαν, καθορισθησομένην διὰ κανονισμῶν, μὴ ἐκδοθέντων μέχρι τῆς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 4104)1960 ὑπαγωγῆς τῶν οἰκοσίτων ὑπηρετῶν εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 193 σ. 353.— Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. μαθητῶν τεχνιτῶν μικτῶν ὁμάδων μηχανημάτων ἀνασυγκροτήσεως· ἔκτασις· παροχαί, ΣΕ 2326 σ. 116.— Ἀναγνώρισις ὑπὸ Ι.Κ.Α. ἡμερῶν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν καὶ συναφῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν ἄρθρου 13 ν.δ. 4104)1960, Ἔγκ. σ. 366.—Ἀσφάλιτις εἰς Ι.Κ.Α. ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν, Ἔγκ. σ. 439.—Ἀσφάλισις καθαριστριῶν μετεωρολογικῶν ἀταθμῶν, Γν.Σ. σ. 637.— Τρόπος ἀσφαλίσεως εἰς Ι.Κ.Α τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων κλπ.· Πανελλήνιοι Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοί, Ἔγκ. σ. 697.—Ἀσφάλισις γενικῶν διευθυντῶν ἐπιχειρήσεων, Γν.Σ. σ. 764.—Σχέσις ἐδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου· ἀσφάλισις, ΝΖ σ. 767.— Συντοξιοδότησις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. κατηγοριῶν τινων προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Ἔγκ. σ. 950.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ τῶν μετεχόντων εἰς τὴν διοίκησιν ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἢ ἑνώσεων τούτων· περίπτωσις πλανοδίου ἰχθοπώλου, ΣΕ 1405 σ. 1131.—Συνέχισις ἐργασίας ἠσφαλισμένου

μετά συμπλήρωσιν ὁρίου ἡλικίας· προϋποθέτεις συνταξιοδοτήσεως κατά νόμον 6298)1934 περί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων· δυνατότης συνεχίσεως τῆς ἐργασίας ὑπό τοῦ καταληφθέντος ὑπό τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἠσφαλισμένου καί συνυπολογισμός τῶν ἡμερῶν τούτων πρός θεμελίωσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ΣΕ 1380 σ. 1136.—Ἡ παρά τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσφάλισις δέν περιλαμβάνει καί τήν λόγῳ ἠθικῆς βλάβης ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τοιαύτην, Π 11 σ. 1181.—Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου εἰς τό Ι.Κ.Α.· ὁρισμοί ἄρθρου 10 ά.ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη διά τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ν.δ. 3083)1954 ἐγγραφή εἰς δημοτολόγιον· προσδιορισμός κατ' ἐκτίμησιν ὑπό Ἐπιτροπῆς ἄρθρου 4 ν.δ 3083)1954, ὑφισταμένων δύο ἐγγραφῶν, ΣΕ 1623 σ. 355.—Ἔννοια νόμου 3083)1954 συνδυαζομένου πρός λοιπάς περί μητρῴου ἀρρένων διατάξεις· ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου διά τό Ι.Κ.Α ἐν ἐλλείψει ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως ἐκ τῆς ἐγγραφῆς του εἰς τά μητρῷα τῶν ἀρρένων τοῦ οἰκείου Δήμου ἤ Κοινότητος· ἐπικρατεστέρα ἐπί πλειόνων ἐγγραφῶν· προγενεστέρα ἐγγραφή εἰς μητρῷα ἀρρένων Δήμου ἤ Κοινότητος ἡλικίᾳ, ὑφ' ἣν ἐστρατεύθη πότε δύναται νά καθορίσῃ τήν ἡλικίαν ὁμόφωνος ἀπόφασις τοῦ Στρατολογικοῦ Γραφείου, ΑΠ 368 σ. 881.—Ἀπόδειξις ἡλικίας γεννηθέντων ἐν ἀλλοδαπῇ κατ' ἄρθρον 10 ά.ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπό ἄρθρου 4 § 1 ν. δ)τος 3083)1954· διατάξεις Ὀθωμανικοῦ περί τοῦ μητρῴου τοῦ πληθυσμοῦ νόμου· πότε ὑπάρχει ληξιαρχική πρᾶξις, ἀποτελοῦσα πλήρη ἀπόδειξιν· ἁρμοδιότης εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς καθορισμοῦ ἡλικίας παρά τῷ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1458 σ. 1263.— Μεταβολή ἀσφαλιστικοῦ φορέως· διαδοχική ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμούς· ἄρθρον 51 ά.ν. 1841)1951· ν.δ. 4202)1961, ΣΕ 301 σ. 435, ΣΕ 2038 σ. 33, ΣΕ 1626 σ. 234, ΣΕ 289 σ. 568, ΣΕ 697 σ. 692, ΣΕ 1171 σ. 874, Γν. Σ. σ. 883. Βλ. περί τούτων, ὡς καί θέματα ἐπί συγχωνεύσεως Ταμείων, εἰς λ. *Ταμεῖα* (παράγρ. 2).—Σύγχρονος ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ὀργανισμούς Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας, Ἐγκ. σ. 1140.—Γνῶσις ὑπό ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. τῶν στοιχείων περί τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 26 § 8 ά.ν. 1846)1951· προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς ταύτης ἡ ὕπαρξις ἐγγραφῶν εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου, αἵτινες καθίστανται ἀπρόσβλητοι, ἐφ' ὅσον, ἐντός τῆς προβλεπομένης ἐξαμήνου προθεσμίας, δέν ἀσκηθῶσιν ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους αὐτοῦ, τῆς διατάξεως μή ἀφορώσης ἐγγραφάς ἡμερῶν ἐργασίας ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἠσφαλισμένου, τάς ὁποίας τό Ι.Κ.Α. διατηρεῖ τήν εὐχέρειαν νά ἐλέγξῃ καί ἀμφισβητήσῃ ὁποτεδήποτε, ΣΕ 1307 σ. 1003.—Ἔλλειψις κατά γενικήν ἀρχήν ἀσφαλιστικοῦ δικαίου δυνατότητος τοῦ κατά νόμον ὑπαγομένου εἰς τήν ἀσφάλισιν καί μηδέποτε καταβαλόντος τάς κεκανονισμένας εἰσφοράς καί ἐν γένει οὐδεμίαν ἐπαφήν δημιουργήσαντος πρός τόν οἰκεῖον ἀσφαλιστικόν φορέα, μετά τήν ἐπέλευσιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου νά ἀξιώσῃ τήν συνταξιοδότησίν του ἐπί τῷ ἐκ τῶν ὑστέρων διακανονισμῷ τῶν ὀφειλομένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν του· ἐφαρμογή τῆς ὀρχῆς ταύτης μόνον εἰς τάς ἀσφαλιστικάς περιπτώσεις γήρατος καί θανάτου ἤ ἀναπηρίας ἐκ κοινῆς νόσου καί ὄχι καί εἰς τήν περίπτωσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΣΕ 1223 σ. 938.

3. Προσωπικόν· Ὄργανα· Ἐπιτροπαί. Μίσθωσις ὑπηρεσιῶν ἐκείνη νοσοκόμου Ι.Κ.Α. δι' ἐνέργειαν ἐνέσεων ἐπί ἠσφαλισμένων· νόμιμος μισθός· ὑπολογισμός προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς· ἐφαρμογή σ. σ. ἐ. 4.11.1947 καί ἐπί προσλαμβανομένου ὑπό τοῦ Ι.Κ.Α. διά συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ, ΑΠ 629 σ. 163.—Διορισμός ἠ πρόσληψις ὑπαλλήλου· ἀκυρότης ἐλλείψει τοῦ ὑπό ά. ν. 516)1948 ἀπαιτουμένου πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης, τῆς ἀκυρότητος ταύτης ἐπεκτεινομένης καί ἐπί τῶν ἐπί μέρους συμφωνιῶν· ἀξίωσις μισθωτοῦ πρός ἀπόδοσιν ὠφελείας ἐργοδότου εἰς τί συνίσταται ἡ ὠφέλεια, ΑΠ 629 σ. 163. — Ἔγκυρον δικόγραφον ἀγωγῆς καί ἂν δέν μνημονεύεται τό ἐνεργῆσαν τήν πρόσληψιν ὄργανον Ι.Κ.Α., μή ἀπαιτουμένης ἰδιαιτέρας μνείας τοῦ ἐκπροσωποῦντος τό νομικόν πρόσωπον φυσικοῦ προσώπου, ΑΠ 629 σ. 163 — Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α.· ὑποχρεωτικόν ὡραρίου ἐργασίας καί καταβλητέα ἀποζημίωσις διά πραγματοποιηθεῖσαν πέραν τοῦ ὡραρίου ἀπασχόλησιν· ἔκδοσις σχετικοῦ διατάγματος ἐντός τῆς παρεχομένης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΑΠ 211 σ. 683.—Πρόσληψις νυκτοφύλακος ὑπό Ι.Κ.Α.· ἀποδοχαί αὐτοῦ· παροχή ἐργασίας πλέον τῆς συμφωνηθείσης καί συμπληρωματική ἀμοιβή κατ' ἄρθρον 659 Α.Κ.· ἔννοια ἄρθρου 200 Α.Κ., ΑΠ 211 σ. 811.—Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α.· ἔκδοσις β. δ)τος ἐντός τῆς ὑπό τοῦ νόμου χορηγηθείσης ἐξουσιοδοτήσεως· πρόσληψις ὑπό Ι.Κ.Α. νυκτοφύλακος· ἀποδοχαί αὐτοῦ, ΑΠ 229 σ. 812.—Σύνθεσις Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α.· διανομή ἡμερησίας διατάξεως συνεδριάσεως καί πρόσκλησις μελῶν· ὁρισμοί β δ)τος 11)5)26.6.1954· ἀκυρότης ἀποφάσεως, μή συσταθείσης νομίμως τῆς ἐκδούσης ταύτην Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 1103 σ. 1001.—Διαδικασία χορηγήσεως συντάξεων παρά τοῦ Ι.Κ.Α.· Τοπικαί Διοικητικαί Ἐπιτροπαί καί Δευτεροβάθμιος Ἀσφαλιστική Ἐπιτροπή· διαδικασία ἐνώπιον αὐτῶν· ἀνεπηρέαστος κρίσις τοῦ εἰς δεύτερον βαθμόν ἀποφασίζοντος ὀργάνου ἀπό τῆς ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ ἐπενεχθείσης· ἀνεπίτρεπτος ἡ συμμετοχή τινος ὡς μέλους τοῦ ἀποφασίσαντος ὀργάνου, εἰ ἐ ὡς εἰσηγηθέντος παρ' αὐτῷ καί ἐκφράσαντος οὕτω τήν γνώμην του εἰς τήν σύνθεσιν τοῦ ἁρμοδίου ὅπως ἀποφανθῇ ἐπί τῆς ἰδίας ὑποθέσεως ὀργάνου κατά τούς ἑπομένους βαθμούς τῆς διαδικασίας, ΣΕ 1167 σ. 873 — Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α.· λειτουργία αὐτῆς· κλῆσις μελῶν ὑπό Προέδρου, ΣΕ 878 σ. 1001.—Προθεσμία ἐφέσεως ἐνώπιον τῆ παρά τῷ Ι.Κ.Α. Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων κατά πράξεως Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α.· κα-

θιέρωσις ὑπό νόμου ὡρισμένης προθεσμίας διά τήν ἄσκησιν διοικητικῆς τινος προσφυγῆς, μή δυναμένης τῆς διοικήσεως νά παρακάμψῃ τό ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπαράβεκτον καί νά χωρήσῃ εἰς τήν κατ' οὐσίαν ἐρεύναν τοῦ βασίμου ταύτης, τῆς σχετικῆς προθεσμίας δεσμευούσης τήν τε διοίκησιν καί τόν διοικούμενον, ΣΕ 376 σ. 436.— Αἰτιολογία ἀποφάσεων τῆς παρά τῷ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς· ἀναγκαία κατ' ἄρθρον 1 § 5 τοῦ β.δ. 20) 23.11.1957, ἀλλά καί ἐκ τῆς φύσεως των δέον νά εἶναι σαφεῖς, εἰδικαί καί συγκεκριμέναι κατά τήν πραγματικήν των βάσιν, οὕτως ὥστε νά καθίσταται ἐφικτός ὁ ἔλεγχος περί τῆς νομιμότητος αὐτῶν· ἀκύρωσις ἀποφάσεως ὡς ἀναιτιολογήτου, ΣΕ 498 σ. 567.— Ἀνεπαρκής αἰτιολογία ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων τοῦ Ι.Κ.Α περί ἀκυρώσεως ἐπικολληθέντων ἐπί ἀσφαλιστικοῦ βιβλιαρίου ἐνσήμων, ὡς μή ἀνταποκρινομένων εἰς πραγματικήν ἀπασχόλησιν ΣΕ 1305 σ. 1067.— Ἀόριστος κρίσις Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α. περί ἀπασχολήσεως, μή ἐμπιπτούσης εἰς τήν κατά τόν νόμον ἔννοιαν τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ΣΕ 1465 σ. 1132.— Αἰτιολόγησις ἀποφάσεως Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων· ἔλλειψις ἀναγκαίας πλήρους αἰτιολογήσεως ἀποφάσεως ὅτι ἡ συνδέουσα τόν ἐργαζόμενον μετά τοῦ ἐργοδότου αὐτοῦ σχέσις δέν ἦτο ἡ τῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας, ἀλλά ἐμπορικῆς ἀντιπροσωπείας ἤ παραγγελίας, μή μνημονευούσης τῆς ἀποφάσεως τά πραγματικά περιστατικά, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ὁ χαρακτηρισμός τῆς σχέσεως, ΣΕ 1454 σ. 1133.—Ἁρμοδιότης, σύν τοῖς ἄλλοις, Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α. περί ὑπαγωγῆς εἰς τήν παρ' αὐτῷ ἀσφάλισιν, ἐπιτρεπομένης κατά τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ ἐνστάσεως ἐνώπιον τῆς οἰκείας Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς, δυναμένων τῶν ἀποφάσεων τῆς τελευταίας νά προσβληθῶσι δι' ἐφέσεως εἴτε ὑπό τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἴτε ὑπό τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος, ἐνώπιον τῆς παρά τῇ Διοικήσει τοῦ Ι.Κ.Α. Δευτεροβαθμίου Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων· αἴτησις περί ἀναγνωρίσεως μετά τελείωσιν διαδικασίας καί προσκόμισιν νέων στοιχείων, ΣΕ 1409 σ. 1002.— Ἁρμοδιότης κατά Κανονισμόν Ἀσφαλιστικῆς Ἁρμοδιότητος τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος, ἵνα ἀποφασίσῃ ἐπί τῶν ὑποθέσεων, αἵτινες ἔχουσιν ὡς ἀντικείμενον πλήν ἄλλων τήν ὑπαγωγήν εἰς τήν ἀσφάλισιν ἤ τόν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμόν προσώπων ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας· ἁρμοδιότης καί ἵνα ἀποφανθῇ ἐπί αἰτήσεως ἐξαιρέσεως ἀπό τῆς ὑπαγωγῆς εἰς τήν ἀσφάλισιν, ἀναρμοδίας οὔσης τῆς Διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1293 σ. 1066.—Ἔργον τοῦ Ι.Κ.Α., μεθ' ὑποβολήν ἀρμοδίως δηλώσεως περί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος εἰς ἠσφαλισμένον αὐτοῦ· εἰδική αἰτιολογία ἀποφάσεως ὀργάνου περί χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἀτυχήματος ὡς ἐργατικοῦ ἤ μή, ΣΕ 1382 σ. 1133.— Ἁρμοδιότης Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν καί ὑποχρέωσις τοῦ ἀρμοδίου πρός ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος λόγῳ ἀναπηρίας ὀργάνου, ΣΕ 1456 σ. 1264.

4. *Εἰσφοραί μισθολογικαί κλάσεις καθυστερήσεις εἰσπράξεως κλπ.* Εἰσφοραί ἐκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων ἀπασχολουμένων εἰς πλείονας τῆς μιᾶς δημοσίας ὑπηρεσίας, Ἔγκ. σ. 44.—Εἰσφοραί ἐπί ἀμειβομένων μέ κυμαινομένας ἀποδοχάς· πίνοξ κατατάξεως εἰς μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διά τό ἔτος 1963, Ἔγκ. σ. 165 ΝΖ σ. 176.—Κατάταξις εἰς μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διά τό ἔτος 1963, Ἔγκ. σ. 365.—Κατάταξις εἰς μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διά τό ἔτος 1963 τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομῶν τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἔργα ἐκτελούμενα ἄνευ ἀδείας τῶν Πολεοδομικῶν Γραφείων καί εἰδικάς τινας ἐργασίας, Ἔγκ. σ. 364.—Τροποποίησις γενομένης κατατάξεως εἰς μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων ἔτους 1963 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομῶν, Ἔγκ. σ. 573.—Προκαταβολή ὑπέρ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν δι' ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, ΝΖ σ. 199. — Προκαταβολή καταβλητέων εἰς Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν δι' οἰκοδομικάς ἐργασίας καί οἰκοδομάς ἀναπήρων, Α.Π. 658 σ. 232.—Καθορισμός συντελεστῶν κόστους οἰκοδομικῶν ἔργων διά τό ἔτος 1963, Ἔγκ. σ. 365.— Χρόνος καταβολῆς ὀφειλομένων εἰσφορῶν διά δῶρον οἰκοδόμων πρό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4321) 1963, Ἔγκ. σ. 1469.— Ἀπόδοσις κρατήσεων ὑπέρ Ἐργατικῆς Ἑστίας καί ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Ἔγκ. σ. 368.—Ἀναδρομική ἐπιβολή ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· περιορισμός Νομοθέτου ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος· εὔλογος χρόνος· δικαστικός ἔλεγχος, ΑΠ Ὁλ. 69 σ. 403.—Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπί δώρων ἐορτῶν τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν, Ἔγκ. σ. 508.—Ἀνή βάσει τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 4104)1960 ἐκδιδομένη ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περί ἐξαιρέσεως τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων περί τῶν ὑπέρ τοῦ Ι.Κ.Α. κλπ. εἰς τό διπλάσιον ὑπολογιζομένων εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καί ἐργοδοτῶν, προκειμένου περί ἀσφαλίσεως ἀπασχολουμένων συνταξιούχων τοῦ Δημοσίου κλπ. ἰσχύῃ ἀναδρομικῶς ἀπό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου, Γν.Σ. σ. 762 —Ἀσφαλιστικαί εἰσφοραί ἐπί ἀποδοχῶν τοῦ ἐπί τῆς πωλήσεως προσωπικοῦ, ὡς καί τῶν ταμιῶν τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων χώρας, Ἔγκ. σ. 1140. —Ὑποχρεοῖ πρός καταβολήν εἰσφορῶν σιδηροδρομικῶν κατ' ἄρθρον 1 νόμου 4295)1963 καί συνταξιοδοτήσις αὐτῶν, Ἔγκ. σ. 1207.— Εἰσφοραί πρός τό Ι.Κ.Α. ἀπασχολουμένων συνταξιούχων· ἐάν διά τήν ἐφαρμογήν τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 10 ν.δ. 4104)1960 θά λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τό συνολικόν ἐκ συντάξεων κλπ. ἀκαθάριστον εἰσόδημα τοῦ ἀπασχολουμένου συνταξιούχου ἤ τό καθαρόν τοιοῦτον καί προκῦπτον μετά τήν ἀφαίρεσιν τοῦ φόρου χαρτοσήμου καί τῶν ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, Γν.Σ. σ. 1345.—Ἀσφαλιστικαί εἰσφοραί ἀπασχολουμένων συνταξιούχων, ΝΖ

σ. 1529.—Εισφοραί επί επιδόματος άδειας, Έγκ. σ. 1469.—Ακύρωσις επικολληθέντων επί ασφαλιστικού βιβλιαρίου Ι.Κ.Α. ενσήμων αρμοδιότης Διευθυντών Υποκαταστημάτων Ι.Κ.Α. ένστασις ενώπιον οικείας Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής· έφεσις ενώπιον της Δευτεροβαθμίου Ασφαλιστικής Επιτροπής Εφέσεων· αίτησις περί αναγνωρίσεως μετά τελείωσιν διαδικασίας και προσκόμισιν νέων στοιχείων, ΣΕ 1409 σ. 1002.—Ανεπαρκής αιτιολογία αποφάσεως Δευτεροβαθμίου Ασφαλιστικής Επιτροπής Εφέσεων του Ι.Κ.Α. περί ακυρώσεως επικολληθέντων επί ασφαλιστικού βιβλιαρίου ενσήμων, ως μη ανταποκρινομένων εις πραγματικήν απασχόλησιν, ΣΕ 1305 σ. 1067. —Εισφοραί προς τό Ι.Κ.Α. κατά Κανονισμόν ασφαλίσεως οικοδόμων· εισπραξις απαιτήσεων Ι.Κ.Α. εκ καθυστερουμένων εισφορών, προσθέτων τελών κλπ. κατά τας διατάξεις του νόμου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων· επιτρεπτή ή εκ του άρθρου 235 Πολ. Δικ. ανακοπή ενώπιον των καθ' ύλην αρμοδίων δικαστηρίων· απαράδεκτος αίτησις ακυρώσεως ενώπιον Συμβουλίου Επικρατείας κατά πράξεως Διοικητικής Επιτροπής Ι.Κ.Α. περί καθορισμού ποσοστού αξίας οικοδομικού έργου δι' εισφοράς προς το Ι.Κ.Α., συνταχεύσης ούτω παραλλήλου προσφυγής, ΣΕ 1012 σ.819.—Αναγκαστική εισπραξις εισφορών Ασφαλιστικών Οργανισμών, Γν.Σ. σ. 1105.—Περιπτώσεις ανακοπής κατά πινάκων κατατάξεως και περί του εν πλειστηριασμοίς προνομίου του Ι.Κ.Α· ως και έννοια του άρθρου 8 του ν. δ. 4256)1962, Έγκύκλ. σ. 1273.—Εξόφλησις καθυστερουμένων ασφαλιστικών εισφορών· εάν το κατά τας διατάξεις του άρθρου 2 § 2 νόμου 4052)1960 «περί ρυθμίσεως τρόπου εξοφλήσεως καθυστερουμένων εισφορών κλπ.» αμέσως καταβαλλόμενον ποσόν του 1)3 της πέραν των 100.000 κυρίας οφειλής απαλλάσσηται πάσης επιβαρύνσεως, εφ' όσον ήθελε καταβληθή τούτο εντός της υπό του άνω νόμου οριζομένης προθεσμίας, Γν.Σ. σ. 1344.—Εισπραξις ασφαλιστικών εισφορών ως δημοσίων εσόδων· νόμιμος τίτλος· πενταετής κατ' άρθρον 250, εδάφιον 17 Α.Κ.· παραγραφή εισφορών· παραπομπή ζητήματος εις Ολομέλειον Αρείου Πάγου, ΑΠ 540 σ. 1380.

Β. *Παροχαί.* σ'. Γενικά· κτήσις δικαιώματος συντάξεως· έναρξις καταβολής συντάξεως· αναπροσαρμογή· αναστολή· ευθύνη εκ παρανόμων ενεργειών ή παραλείψεων· δικαστικός έλεγχος· παραγραφή. Εξέλιξις συντάξεων παρά τω Ι.Κ.Α.· έννοια βασικών συντάξεων, ΑΠ 472 σ. 38.—Επέλευσις κτήσεως συνταξιοδοτικού δικαιώματος άμα εξόδω ασφαλιστικού κινδύνου, της υποβολής της περί συνταξιοδοτήσεως αιτήσεως μή αποτελούσης προϋπόθεσιν κτήσεως αύτου· ρύθμισις των εκ της υποβολής της περί συνταξιοδοτήσεως αιτήσεως απορρεόντων εννόμων αποτελεσμάτων υπό του τότε υφισταμένου νομικού καθεστώτος και όχι υπό του κατά τον χρόνον της εξόδου του ασφαλιστικού κινδύνου ισχύοντος, υπό του οποίου διέπεται ή κτήσις του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, ΣΕ 2041 σ. 35.—Έναρξις καταβολής συντάξεως κατ' άρθρον 29 § 5 δ.ν. 1846)1951 και επιδόματος αναπροσαρμογής από της πρώτης του επομένου μηνός εκείνου, καθ' ον έλαβον χώραν τα θεμελιούντα το δικαίωμα γεγονότα, εν πάση δε περιπτώσει ούχι από χρόνου ανωτέρου του έτους από της υποβολής της αιτήσεως περί απονομής συντάξεως, ΑΠ 445 σ. 1005. ΣΕ 774 σ. 824, ΑΠ 369 σ. 877.—Αυτεπάγγελτος ενέργεια Ι.Κ.Α. διά την προσαύξησιν απονεμηθείσης ήδη συντάξεως ή επιδόματος αναπροσαρμογής, εν μη συνδρομή νέων περιστατικών, μη προκυπτόντων εκ του φακέλου του συνταξιούχου ή ησφαλισμένου, ΑΠ 445 σ. 1005.—Προσαύξησις απονεμηθείσης υπό του Ι.Κ.Α. συντάξεως· έννοια άρθρου 29 § 5 δ.ν. 1846)1951· πότε υποχρέωσις Ι.Κ.Α. να προσαυξήση απονεμηθείσαν σύνταξιν οικοθεν· αναγκαία άλλως αίτησις του δικαιούχου, γνωστοποιούντος την συνδρομήν των περιστατικών, δπότε ή προσαύξησις άρχεται μεν κατά βαλλομένη από της πρώτης του μηνός του επομένου εκείνου, καθ' ον έλαβον χώραν τα θεμελιούντα το δικαίωμα γεγονότα, άλλ' υπό τον περιορισμόν ότι δεν δύναται να ανατρέξη εις χρόνον απώτερον του έτους από της υποβολής της αιτήσεως, ΑΠ 448 σ. 1070. Βασικαί συντάξεις παρά τω Ι.Κ.Α., επί τω οποίων είναι υπολογιστέαι αι μετέπειτα προσχεθείσαι αύξήσεις· κατώτατα όρια συντάξεων· παρακράτησις υπό του Ι.Κ.Α. επιδομάτων ανεργίας υπέρ του Οργανισμού Ανεργίας, ΑΠ 173 σ. 630. Αναπροσαρμογή συντάξεων Ι.Κ.Α., Σημ. σ. 199, Έγκ. σ. 948.—Αναπροσαρμογή των πρό της ισχύος ν.δ. 4104)1960 απονεμηθεισών υπό Ι.Κ.Α. συντάξεων· σκοπός· εφαρμοστέαι διατάξεις ν.δ. 4104)1960· βασικά στοιχεία αναπροσαρμογής· κατοβλητέον ποσόν προσωρινών επιδομάτων· μείωσις αυτού βάσει ολιγωτέρων των 1200 ημερών εργασίας· αναπροσαρμογή συντάξεων συγχωνευθέντων Ταμείων· είδικαι περιπτώσεις διαστολή· οργάνωσις, διαδικασία διαπροσαρμογής, Έγκ. σ. 295.—Δικαίωμα προς άληψιν της λόγω οικογενειακών βαρών προαυξήσεως βασικής συντάξεως παρά τω Ι.Κ.Α., ΣΕ 649 σ. 689.—Αύξήσεις επί των υπό του Ι.Κ.Α. παρεχομένων συντάξεων· κατώτατα όρια συντάξεων λόγω γήρατος, ΑΠ 412 σ. 8. Έννοια διατάξεως άρθρου 12 § 7 ν.δ. 4104 1960, καθ' ην ούδεμία σύνταξις (επομένως ή λόγω αναπηρίας και ή λόγω θανάτου) τα των πάσης φύσεως επιδομάτων, χορηγουμένη εφεξής εις ησφαλισμένον του Ι.Κ.Α. βάσει του νομοθετικού τούτου διατάγματος, δύναται να είναι μικροτέρα της ήν θά κατεβάλλετο αυτόν, εάν το ποσόν ταύτης υπελογίζετο κατά τας ισχυούσας πρό της δημοσιεύσεως του διατάγματος τούτου διατάξεις, ΑΠ 60 1464.—Αναστολή καταβολής συντάξεως π

τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ τῆς ἀσκήσεως αὐτοτελοῦς ἐπαγγέλματος ἢ παροχῆς ἐξηρτημένης ἐργασίας· ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρου 29 § 7 ἀ.ν. 1846)1951· ἀναγκαῖον ὅπως ἡ σχετικὴ ἑκάστοτε ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τυγχάνῃ εἰδικῶς καὶ πλήρως ἠτιολογημένη, ΣΕ 2416 σ. 233.—Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς συντάξιμος χρόνος, Γν.Σ. σ. 1073.—Συνταξιοδότησις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. κατηγοριῶν τινων προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Ἔγκ. σ. 950.—Παροχαὶ ἐπὶ διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως· συγχωνεύσεις Ταμείων. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα* (παράγρ. 2).—Ἔλεγχος ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων ὀργάνων Ι.Κ.Α.· ἐπιδεινώσεις καταστάσεως συντοξιούχου Ι.Κ.Α. δι' ἀναπροσαρμογὴν συντάξεως· ἀνεπίτρεπτος οὐσιαστικὸς ἔλεγχος παρὰ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων ὑπαλλήλων νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦντος διοίκησιν, ΑΠ 187 σ. 632.—Οὐσιαστικὴ κρίσις ὀργάνων Ι.Κ.Α. κατὰ Κανονισμὸν περὶ τῆς ἐν δεδομένῃ περιπτώσει συνδρομῆς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένων πραγματικῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς· δὲν ὑπόκειται εἰς ἔλεγχον τακτικῶν δικαστηρίων δὲν ἀποκλείεται ὅμως εἰς ταῦτα, δικάζοντα διὰ τὴν κατ' ἄρθρον 1 Πολ. Δικονομίας ἀναγνώρισιν καὶ ἰκανοποίησιν τοῦ δι' ἀποφάσεων τῶν ὀργάνων τούτων προσβαλλομένου δικαιώματος τοῦ ἠσφαλισμένου, ὅπως ἐλέγχωσι τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἀπὸ ἀπόψεως νομιμότητος αὐτῶν, εἰς περίπτωσιν δὲ μὴ νομιμότητος αὐτῶν ἐρευνήσωσι καὶ δι' ἀποδείξεως πεισθῶσι περὶ τῆς συνδρομῆς τῶν κατὰ νόμον προϋποθέσεων τοῦ δικαιώματος· κρίσις Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α. καὶ Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 202 σ. 753.—Ὑποβολὴ αἰτήσεως πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως εἰς παθόντας ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἀναπηρίας εἰς οἱανδήποτε Ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α., περιεχούσης ἐν ἀκριβείᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς ταύτην περιστατικά, ἵνα τὰ ἁρμόδια ὄργανα τούτου ἐπιληφθῶσιν οἰκοθεν τῆς ἀπονομῆς συντάξεως, ὁπότε μόνον δύναται νὰ βασισθῇ εὐθύνη τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του κατ' ἄρθρα 914 Α.Κ., 105 καὶ 106 Εἰσ. Νόμου Α.Κ.· ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. ὅπως χορηγήσωσι σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· αἰτήσις θεραπείας πρὸς τὴν Τοπικὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἔφεσις ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ΑΠ 275 σ. 755.—Ἁρμοδιότης Διευθυντῶν Ὑποκαταστημάτων Ι.Κ.Α.· ἔλεγχος ἀποφάσεων αὐτῶν ὑπὸ τακτικῶν δικαστηρίων, ΑΠ 680 σ. 1465.—Θεμελίωσις εὐθύνης Ι.Κ.Α. διὰ μὴ παροχὴν συντάξεως δι' ἀνικανότητα ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου· ὑποβολὴ πρὸς ἀπονομὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεως εἰς παθόντας ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν λόγῳ ἐπαγγελματικῆς νόσου ἢ δικαιοδόχους αὐτῶν σχετικῆς αἰτήσεως εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἱδρύματος, περιεχούσης ἐν ἀκριβείᾳ τὰ ἀφορῶντα εἰς ταύτην περιστατικά, ὑφισταμένης τότε μόνον εὐθύνης πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ παράνομον ἐνέργειαν τῶν ὀργάνων του κατ' ἄρθρον 914 Α.Κ., 105 καὶ 106. Εἰσ. Ν. Α.Κ., ΑΠ 343 σ. 823, ΑΠ 370 σ. 878.—Ἀδικοπραξίαι ὑπὸ ὀργάνων Ι.Κ.Α.· δεδικασμένου ἔκτασις, ΑΠ 344 σ. 820, ΑΠ 310 σ. 875.—Ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκεν παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων Ι.Κ.Α.· διάταξις ἀποδείξεων διὰ μαρτύρων καὶ πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων ἀνεφάρμοστον διατάξεων ἄρθρου 29 § 8 ἀ.ν. 1846)1951, μὴ προκειμένης περιπτώσεως ἀναπροσαρμογῆς ἀπονεμηθείσης ἤδη κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 συντάξεως, ἀλλὰ τοιαύτης ἀνορθώσεως ζημίας, ΑΠ 303 σ. 821.—Ἀνέλεγκτος ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἡ κρίσις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου τοῦ Ι.Κ.Α. προκειμένης περιπτώσεως ἀπονομῆς ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ὑφ' ἃ ἔλαβε χώραν βίαιον συμβάν, ὡς ἀναγομένη ἁπλῶς εἰς πράγματα· ἀνάγεται εἰς νομικὸν ζήτημα (νομικὴ ἔννοια) ὡς πρὸς τὸ ἂν τὸ ὑπὸ τὰ πραγματικὰ ταῦτα περιστατικὰ λαβὸν χώραν βίαιον συμβὰν δέον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπελθὸν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης· ἐργατικὸν ἀτύχημα κατὰ ἀ.ν. 1846)1951, ΑΠ 681 σ. 1466.—Πενταετὴς κατ' ἄρθρον 937 Α.Κ. παραγραφὴ ἀπαιτήσεως κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἀποζημίωσιν ἕνεκα παρανόμου παραλείψεως πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ πρὸς ἐπαύξησιν τοῦ τῆς παρεχομένης συντάξεως δικαιώματος· παραγραφὴ ἐντὸς τοῦ ἔτους μόνον τῶν ἀπαιτήσεων δόσεων συντάξεων, τῶν μὴ εἰσπραχθεισῶν ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν κατέστησαν ἀπαιτηταί, ΑΠ 472 σ. 38.—Παραγραφὴ ἀπαιτήσεων κατὰ Ι.Κ.Α., ΑΠ 629 σ. 163. Βλ. καὶ λ. *Παραγραφή*.—Ἀτέλεια πράξεων πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπιβίωξιν ἢ πραγματοποίησιν παροχῶν Ι.Κ.Α.· ἄρθρον 40 § 2 ἀ.ν. 1846)1951· ὑπαγωγὴ εἰς ἀπαλλαγὴν τελῶν καὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς σκοπεῖται διὰ δικαστικῆς ἐπιβιώξεως ἡ πραγματοποίησις τῆς παροχῆς, ὡς ἀνόρθωσις ζημίας ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ΑΠ 184 σ. 694.

β'. Ἀσθενείας. Ἐπιδόματα ἀσθενείας ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Ἔγκ. σ. 1206.—Ὑπολογισμὸς ἐπιδόματος ἀσθενείας ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΑΠ 303 σ. 821.—Ἐφαρμογὴ παραγράφων 4 καὶ 5 ἄρθρου 2 Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. εἰς περιπτώσεις στρατεύσεως, ἀσθενείας, ἀτυχήματος, ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 508.—Ὑπαγωγὴ μαθητῶν τεχνιτῶν Μικτῶν Ὁμάδων Μηχανημάτων Ἀναυγκρατήσεως εἰς ἀσφάλισιν μόνον διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος καὶ τὴν χορήγησιν συντάξεως ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος· χορήγησις τῶν παροχῶν τούτων κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 2326 σ. 116.

γ'. Σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας. Ἀναπηρία ἠσφαλισμένου κατ' ἄρθρον 28

ά ν. 1846)1951 στήριξις κρίσεως διά καθορισμόν ἀναπηρίας ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. ὄχι εἰς ἀντικειμενικά κριτήρια ἀναγόμενα εἰς τόν ἰατρικόν καθορισμόν ὡρισμένου ποσοστοῦ ἀνικανότητος πρός ἐργασίαν, ἀλλά εἰς τόν ἐξ ὑποκειμένου προσδιορισμόν τῆς πρός ἐργασίαν ἱκανότητος ἑνός ἑκάστου ἐν ἀμέσῳ συναρτήσει πρός ἓν τοὐλάχιστον ποσοστόν προσόδου, τήν ὁποίαν δύναται ὁ ἠσφαλισμένος νά ἀποκομίζῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του ἐν συγκρίσει πρός τάς ἀντιστοίχους ἱκανότητας ὑγιοῦς ἀνθρώπου· κρίσις ἁρμοδίων πρός ἀπονομήν ἀσφαλιστικῆς παροχῆς ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 2080 σ. 34.—Ἔννοια ἀναπήρου κατ' ἄρθρον 28 § 2 ά.ν. 1846)1951· δικαίωμα συντάξεως· δικαίωμα εἰδικοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς· προϋποθέσεις τούτων διαπίστωσις παθήσεως ὑπό Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς καί προσδιορισμός ὑπό τοῦ ἁρμοδίου ἀσφαλιστικοῦ ὀργάνου τῆς ἐπιδράσεως ἐπί τῆς ποσῆς ἐργασίαν ἱκανότητος τοῦ παθόντος, ΣΕ 1621 σ. 355.—Δικαίωμα συντάξεως γήρατος ἡ ἀναπηρίας ἠσφαλισμένων τό πρῶτον ὑπαχθέντων ἢ ὑπαγομένων εἰς τήν ἀσφάλισιν εἰς περιοχήν ἢ εἰς ἐπαγγελματικήν κατηγορίαν, εἰς τήν ὁποίαν λόγῳ τοῦ χρόνου τῆς εἰς ταύτην ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως δέν ἦτο δυνατόν νά πραγματοποιήσουν τάς ἐν εἰδαφίῳ α' § 1 ἄρθρου 28 ά.ν 1846)1951 χρονικάς προϋποθέσεις· ἔννοια διατάξεως, ΣΕ 160 σ. 357.—Ἀπονομή συντάξεως ἀναπηρίας παρά τοῦ Ι.Κ.Α· κρίσις Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος δέν δύναται μέν νά κερδίζῃ δι' ἐργασίας ἀνταποκρινομένης πρός τάς δυνάμεις κλπ. αὐτοῦ πλέον τοῦ 1)3, ὄχι ὅμως καί τῶν 2)3 τοῦ ποσοῦ, ὅπερ συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καί ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καί πνευματικῶς ὑγιής ἄνθρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως, ἤτοι ὅτι τυγχάνει ἀνάπηρος κατά τήν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 28 §5. β' ά.ν. 1846)1951 ἐπί ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος· ἔπαρκής αἰτιολόγησις μετά λῆψιν ὑπ' ὄψιν καί τῆς ἰατρικῶς διαπιστωθείσης ὑγειονομικῆς ἀναπηρίας· ἐκτίμησις πραγμάτων, ΣΕ 288 σ. 437.—Ἔννοια ἀναπηρίας κατ' ἄρθρον 28 § 2 ά.ν. 1846)1951· λῆψις ὑπ' ὄψιν ὑποκειμενικῶν κριτηρίων, ἤτοι ἡλικίας, ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως καί ἱκανότητος πρός ἐργασίαν, ΣΕ 196 σ. 438.—Ὑπολογισμός ἡμερῶν ἐργασίας, πραγματοποιηθεισῶν μετά τήν ἐπέλευσιν τῆς ἀναπηρίας πρός συνταξιοδότησιν παρά τοῦ Ι.Κ.Α· παράνομος ὁ μή συνυπολογισμός τούτων, διότι εἰς τήν βούλησιν τοῦ ἠσφαλισμένου ἀνάπόκειται, κατ' ἀρχήν, ἡ ἐπίκλησις τῆς ἀναπηρίας ὡς λόγου πρός συνταξιοδότησιν· μή ἀπαγόρευσις εἰς αὐτόν ὅπως καί ὑπό τό κράτος τῆς ἀναπηρίας ἐντείνῃ τάς προσπαθείας του καί ἐργάζηται περαιτέρω μέχρι τοῦ ἐφικτοῦ ἐξ ὑποκειμένου χρονικοῦ ὁρίου· ὑποβολή προηγουμένης αἰτήσεως πρός συνταξιοδότησιν, ΣΕ 660 σ. 694.—Ἔννοια ἄρθρου 28 § 2 ά. ν. 1846)1951· προϋφισταμένη σωματική ἀναπηρία, μή ἀποτελέσασα διά τόν μισθωτόν κώλυμα ὅπως ἐργασθῇ, ὑπαχθῇ δέ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης εἰς τήν ὑποχρεωτικήν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α· δυνατότης, καί ἄν δέν ἐπεδεινώθη, νά ἐξελιχθῇ καί προσλάβῃ τήν ἔννοιαν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας, διαφόρου νομικῶς καί πραγματικῶς τῆς νομικῆς τοιαύτης, ἐφ' ὅσον μετά μακρόν χρόνον ἐργασίας ἦλθε, σύν τῇ παρόδῳ τῆς ἡλικίας, κατασῇ ἀνίκανος πρός περαιτέρω συνέχισιν τῆς ἐργασίας του· κρίσις περί τῆς ὑπάρξεως ἢ μή τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας τοῦ μισθωτοῦ, ΣΕ 1397 σ. 1134.—Ἔννοια ἀναπήρου· ἄρθρον 29 § 3 ά ν. 1846)1951 ὑποχρέωσις τοῦ ἁρμοδίου πρός ἀναγνώρισιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος ὀργάνου διά τήν ἐκτίμησιν τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας πρός λῆψιν ὑπ' ὄψιν ὄχι μόνον τῆς ὑπό τῶν οἰκείων Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν διαπιστωθείσης βλάβης, ἀλλά καί τῶν ὑποκειμενικῶν στοιχείων, τῶν ἀναφερομένων εἰς τήν πρός ἐργασίαν ἱκανότητα τοῦ ἠσφαλισμένου, ἐν συναρτήσει πρός ἓν ἐλάχιστον ποσοστόν προσόδου, ἥν δύναται οὗτος νά ἀποκομίζῃ ἐκ τῆς συνήθους ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεώς του· προϋπάρχουσα τῆς ἀσφαλίσεως ἀναπηρία καί δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως· ἁρμοδιότης Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν, ΣΕ 1456 σ. 1264.—Ἔναρξις τοῦ εἰς σύνταξιν γήρατος ἡ ἀναπηρίας δικαιώματος ἀπό τῆς πρώτης τοῦ μηνός τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ὑπεβλήθη ὑπό τοῦ ἠσφαλισμένου αἴτησις περί ἀπονομῆς συντάξεως, μή ἀποτελούσης ὅρον διά τήν γένεσιν τοῦ δικαιώματος πρός σύνταξιν, τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἐρευνωμένης μόνον διά τόν καθορισμόν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς ταύτης· παραγραφή τοῦ δικαιώματος ἐναρξις, ΑΠ 553 σ. 1392.— Συνταξιοδότησις παρά τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχων συγχωνευομένων Εἰδικῶν Ταμείων· σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας· ἐφαρμογή ἄρθρου 28 § 2 ά. ν. 1846)1951· ἔννοια διατάξεως, ΣΕ 390 σ. 567. — Σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Βλ. κατωτέρω παράγρ. δ'. — Σύνταξις ἀναπηρίας κλπ. μεταλλευτῶν. Βλ. λ. *Ταμεῖα (Μεταλλευτῶν)*. — Μετατροπή συντάξεως ἀπό ἀναπηρίας εἰς γήρατος ὑπό τό καθεστώς τοῦ ν.δ. 4104)1960, Ἐγκ. σ. 40. — Βασικαί συντάξεις παρά τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος καί ἀναπηρίας, ΣΕ 1220 σ. 940.—Ποσόν βασικῆς συντάξεως παρά τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπηρίας· ὑπολογισμός βασικῆς συντάξεως, ΑΠ 659 σ. 231.—Προσαύξησις ποσοῦ βασικῆς συντάξεως κατ' ἄρθρον 29 § 3 ά.ν. 1846) 1951 λόγῳ ἀναπηρίας καί γήρατος, ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος εἶναι ἔγγαμος· γέννησις δικαιώματος βασικῆς συντάξεως καί τῆς λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν προσαυξήσεως ὄχι ἀπό τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως, ἀλλ' ἀφ' ἧς συντρέξουν αἱ νόμιμοι προϋποθέσεις· ἀναζήτησις ὑπό Ι.Κ.Α. ἀχρεωστήτως ληφθέντος ποσοῦ, ὡς προσαυξήσεως συντάξεως, μή δηλωθέντος τοῦ θανάτου τῆς συζύγου ἐκ κακῆς πίστεως τοῦ συνταξιούχου, ΣΕ 694 σ. 689.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 12 § 7 ν.δ. 4104)1960, καθ' ἣν οὐδεμία σύνταξις (ἑπομένως καί ἡ λόγῳ ἀναπηρίας καί ἡ λόγῳ θα-

νάτου) δύναται νά είναι μικρότερα τῆς ἡς θά κατεβάλλετο εἰς αὐτόν, ἐάν τό ποσόν ταύτης ὑπελογίζετο κατά τάς ἰσχυούσας πρό τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος τούτου διατάξεις. ΑΠ 605 σ. 1464.

ε'. Σύνταξις ἐπί ἀτυχήματος. Ἔννοια ἄρθρου 28 ά.ν. 1846)1951· παροχαί εἰς ἡσφαλισμένον λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ὄχι μόνον εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἐκ τοῦ ἀτυχήματος βλάβη ἐπιφέρει ἀδυναμίαν τοῦ ἡσφαλισμένου πρός ἐργασίαν εἰς βαθμόν δικαιολογοῦντα τήν χορήγησιν τῆς ἀντιστοίχου ἀσφαλιστικῆς παροχῆς, ἀλλά καί ὅταν ἡ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης βλάβη ἐπιφέρῃ τό ἀνωτέρω ἀποτέλεσμα λόγῳ τῆς προηγουμένης καταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ ἡσφαλισμένου, ἐκ τῆς ὁποίας δέν ἐκωλύετο πρός ἐργασίαν μέχρι τοῦ ἀτυχήματος· ἀναγκαία εἰδική κρίσις τοῦ ὑγειονομικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 2154 σ. 36, ΣΕ 1389 σ. 1135.— Ἔννοια χαρακτηρισμός κατ' ἄρθρον 8 § 4 ά.ν. 1846)1951 ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος τοῦ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βιαίου συμβάντος καί τῆ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας παρουσιασθείσης συντρέχον ἐργατικόν ἀτύχημα, ὁσάκις προεκλήθη συνεπείᾳ βιαίου συμβάντος ἔχοντος αἴτιον ἐξωτερικήν καί ἐπῆλθε κατά τήν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νά συνδέηται μετ' αὐτῆς εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως, εἰς σχέσιν αἰτίου καί ἀποτελέσματος· ἔννοια ἐργασίας, ΣΕ 695 σ. 693, ΣΕ 869 σ. 757.—Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρον 8 § 4 ά.ν. 1846)1951· χαρακτηρισμός ὡς ἐργατικοῦ ἀτυχήματος πάσης ἀσθενείας ἢ ἀναπηρίας ἥτις προεκλήθη συνεπείᾳ βιαίου ἐξωτερικοῦ συμβάντος καί ἐπῆλθε κατά τήν ἐκτέλεσιν ἢ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐργασίας, ὥστε νά συνδέηται μετ' αὐτῆς εἰς σχέσιν αἰτίου καί ἀποτελέσματος ὄχι μόνον ἀμέσως, ἀλλά καί ἐμμέσως, συμβαίνοντος τούτου ὁσάκις οἱ ἐκ τοῦ βιαίου συμβάντος δυσμενεῖς διά τήν ὑγείαν τοῦ παθόντος συνέπειαι ἐκδηλωθοῦν ὄχι ἀμέσως, ἀλλά βραδύτερον διά βαθμιαίας ἐπιδεινώσεως προϋπαρχούσης παθήσεώς του, ΣΕ 86 σ. 290.—Ἔννοια ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατ' ἄρθρον 8 ά.ν. 1846)1951· προϋποθέσεις ἀναγγελίας αὐτοῦ εἰς τό Ὑποκατάστημα τοῦ Ἱδρύματος· χαρακτήρ αὐτῶν ὡς ἀνατρεπτικῶν, ΣΕ 2219 σ. 115.—Διαδικασία ἀναγγελίας ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρον 21 Κανονισμοῦ ἀσφαλιστικῆς ἀμοιβαιότητος καί διαδικασίας ἀπονομῆς παροχῶν· χαρακτήρ πενθημέρου προθεσμίας, ἐντός τῆς ὁποίας ὁ παθών ἐξ ἀτυχήματος δέον νά ἀναγγείλῃ τοῦτο εἰς τό Ι.Κ.Α ἢ τήν οἰκείαν Ἀστυνομικήν Ἀρχήν, ὡς ἀνατρεπτικῆς· ἀναστολή αὐτῆς, κατά τάς γενικάς ἀρχάς τοῦ δικαίου, λόγῳ ἀνωτέρας βίας, συνεχούσης ὁσάκις ὁ ἐνδιαφερόμενος τελεῖ ἀποδεδειγμένως ἕνεκα νόσου ἢ ἄλλου ἀνυπερβλήτου καί ἀπρόβλεπτου κωλύματος εἰς πραγματικήν ἀδυναμίαν, ὅπως ἐπιμελῆται τῶν ὑποθέσεών του, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διά τρίτου προσώπου, ΣΕ 154 σ. 354.—Ἀναγγελία ἐργατικοῦ ἀτυχήματος κατά Κανονισμόν ἀσφαλίσεως ἁρμοδιότητος ἔργων τοῦ Ι.Κ.Α. μετ' ὑποβολήν ἀμοιβαίως, δηλώσεως περί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ἐπισυμβάντος εἰς ἡσφαλισμένον αὐτοῦ, πρός ἐξακρίβωσιν αὐτοῦ, μετ' ἔρευναν ὑπό τῶν Ὑπηρεσιῶν του, ἐκ τοῦ ἐξαγομένου τῆς ὁποίας πρέπει νά στηρίζεται ἡ περί χαρακτηρισμοῦ τοῦ ἀτυχήματος ὡς ἐργατικοῦ ἢ μή ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου ὀργάνου, ἥτις ἀπαιτεῖται νά εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημένη, ΣΕ 1182 σ. 1133.— Κρίσις Διευθυντοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α καί Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· δικαστικός ἔλεγχος ἐκτασις, ΑΠ 202 σ. 753.— Ὑπολογισμός συντάξεως ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· λῆψις ὑπ' ὄψιν τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνῆκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατά τάς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἐτῶν· ὑπολογισμός ἐπιδόματος ἀσθενείας, ΑΠ 303 σ. 821.—Ὑπολογισμός προσαυξήσεως λόγῳ ἀπολύτου ἀναπηρίας ἐπί συντάξεως ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος. Ἔγκ. σ. 367 – Διακοπή καταβολῆς εἰς ἡσφαλισμένους ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, ΣΕ 878 σ. 1001.—Ἐπιδόματα παρά τοῦ Ι.Κ.Α. ἀσθενείας ἐπί ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Ἔγκ. σ. 1205. - Ὑπαγωγή εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α μαθητῶν τεχνιτῶν Μικτῶν Ὁμάδων Μηχανημάτων· Ἀνασυγκροτήσεως μόνον διά τόν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς εἶδος καί τήν χορήγησιν συντάξεως ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος, τῶν παροχῶν τούτων χορηγουμένων κατά τούς ὅρους καί τάς προϋποθέσεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α· λῆψις ὡς βάσεως ὑπολογισμοῦ τῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς τήν ὁποίαν ἀνήκει ὁ ἡσφαλισμένος, ΣΕ 2326 σ. 116.—Ἐφαρμογή παραγράφων 4 καί 5 ἄρθρου 2 Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. εἰς περιπτώσεις στρατεύσεως, ἀσθενείας, ἀτυχήματος, ἀεργίας. Ἔγκ. σ. 508. – Ἀγωγή ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου παραλείψεως τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπως χορηγήσωσι σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ὑποβολή αἰτήσεως πρός ἀπονομήν συντάξεως ὡς προϋπόθεσις εὐθύνης αἰτήσεως θεραπείας πρός τήν Τοπικήν Διοικητικήν Ἐπιτροπήν τοῦ Ι.Κ.Α. καί ἔφεσις ἐνώπιον τῆς Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ΑΠ 275 σ. 755.—Ἀτύχημα ἡσφαλισμένου εἰς τό Ι.Κ.Α.· εὐθύνη τρίτου, οὐχί καί τοῦ ὑπό τοῦ ἐργοδότου προστηθέντος, Π 2035 σ. 1114.— Ἀποζημίωσις παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος μισθωτοῦ· περίπτωσις ἡσφαλισμένου εἰς τό Ι.Κ.Α., Π 4766 σ. 745. — 5ον Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καί Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων· αἱ μεταξύ τοῦ ἐργοδότου καί τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων σχέσεις ἐκ τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων καί τῶν ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, ΝΖ σ. 787.

ς'. Σύνταξις λόγῳ γήρατος. Μετατροπή συντάξεως ὑπό ἀναπηρίας εἰς γήρατος ὑπό τό καθεστώς τοῦ ν.δ. 4104)1960. Ἔγκ. σ. 40 –Δικαίωμα συντάξεως γήρατος ἢ ἀναπηρίας ἡσφαλισμένων τό πρῶτον ὑπαχθέντων ἢ ὑπαγομένων εἰς τήν ἀσφάλισιν εἰς

περιοχήν ἢ εἰς ἐπαγγελματικήν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν λόγῳ τοῦ χρόνου τῆς εἰς ταύτην ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιήσουν τὰς ἐν ἐδαφίῳ α' § 1 ἄρθρου 28 ά.ν. 1846)1951 χρονικὰς προϋποθέσεις· ἔννοια διατάξεως, ΣΕ 160 σ. 357.—Βασικὴ σύνταξις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 5 ά.ν 1846)1951 παρεχομένη, ἡ ἡλαττωμένη δι' ἕκαστον μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὁριζομένων ὁρίων ἡλικίας παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 174 σ. 631.—Βασικαὶ συντάξεις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος καὶ ἀναπηρίας, ΣΕ 1220 σ. 940 — Προσαύξησις ποσοῦ βασικῆς συντάξεως κατ' ἄρθρον 29 § 3 ά.ν. 1846)1951 λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος, ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος εἶναι ἔγγαμος· χρόνος γεννήσεως τοῦ δικαιώματος βασικῆς συντάξεως καὶ τῆς προσαυξήσεως, Σ: 694 σ. 689.—Ἀπονομὴ συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος· ἀδικοπραξία, ΑΠ 344 σ. 820.— Κατώτατα ὅρια συντάξεων λόγῳ γήρατος· ἀναφορὰ αὐτῶν διὰ τὰς πλήρεις συντάξεις, τὰς χορηγουμένας κατ' ἄρθρον 28 § 1 ά.ν. 1846) 1951 εἰς τοὺς συμπληρώσαντας τὸ προβλεπόμενον ὅριον ἡλικίας καὶ οὐχὶ καὶ εἰς τὰς κατ' ἐξαίρεσιν χορηγουμένας εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας πρόωρον συνταξιοδότησιν· ἀπονομὴ μειωμένης συντάξεως, ΑΠ 412 σ. 873.—Προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως κατὰ ν. 6298)1934 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων δυνατότης συνεχίσεως τῆς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ καταληφθέντος ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἠσφαλισμένου καὶ συνυπολογισμοῦ τῶν ἡμερῶν τούτων πρὸς θεμελίωσιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ΣΕ 1380 σ. 1136. — Προϋποθέσεις συντάξεως γήρατος κατὰ ν. 6298)1934 ἔναρξις τοῦ εἰς σύνταξιν γήρατος ἢ ἀναπηρίας δικαιώματος ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἑπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, μὴ ἀποτελούσης ὅρον διὰ τὴν γένεσιν τοῦ δικαιώματος πρὸς σύνταξιν, τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως ἐρευνωμένης μόνον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς ταύτης· παραγραφὴ τοῦ δικαιώματος· ἔναρξις, ΑΠ 553 σ. 1392.

στ'. Λόγῳ θανάτου. Δικαίωμα συντάξεως γονέων εἰς περίπτωσιν θανάτου συνταξιούχου ἢ ἠσφαλισμένου εἰς Ι.Κ.Α.· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 28 § 6 ά.ν. 1846)1951· προϋπόθεσις τοῦ δικαιώματος ἡ πραγματικὴ συμβολὴ τοῦ θανόντος εἰς τὴν συντήρησιν τῶν γονέων, ὑπὸ σχετικὴν ἔννοιαν, τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ἐξαρτωμένης ἐκ τῆς καθ' ἑκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν συμβολῆς τοῦ εἰσοδήματος τοῦ θνήσκοντος τέκνου διὰ τὴν στοιχειώδη συντήρησιν τῶν γονέων, ΣΕ 2331 σ. 291, ΣΕ 1375 σ. 1068.—Ἐφαρμογὴ ν.δ. 4104)1960 ἀπόρριψις αἰτήματος πρὸς συνταξιοδότησιν λόγῳ ἐπισυμβάντος θανάτου ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ὡς μὴ συντρεχουσῶν τῶν ἐν ἄρθρῳ 28 § 6 ά.ν 1846)1951 χρονικῶν προϋποθέσεων· ἐπάνοδος πρὸς χορήγησιν συντάξεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ν.δ. 4104)1960 μὴ νόμιμος, ὡς ἐφαρμοζομένου τούτου ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἰσχὺν του ἐπερχομένων ἀσφαλιστικῶν περιπτώσεων, ΣΕ 161 σ. 356.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 12 § 7 ν.δ. 4104)1960, καθ' ἣν οὐδεμία σύνταξις (ἑπομένως καὶ ἡ λόγῳ ἀναπηρίας καὶ ἡ λόγῳ θανάτου του) δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τῆς ἧς θὰ κατεβάλλετο εἰς αὐτόν, ἐὰν τὸ ποσὸν τούτης ὑπελογίζετο κατὰ τὰς ἰσχυούσας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος τούτου διατάξεις, ΑΠ 605 σ. 1464.

ζ'. Ἐπὶ συγχωνεύσεως Ταμείων. Θέματα ἀσφαλίσεως, παροχῶν κλπ. ἐπὶ συγχωνεύσεως Ταμείων εἰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 438, ΑΠ 50 σ. 497, ΑΠ 127 σ. 498, ΣΕ 390 σ. 567, ΣΕ 554 σ. 628, ΑΠ 188 σ. 629, ΣΕ 701 σ. 691, ΣΕ 872 σ. 756, ΑΠ 382 σ. 876, ΣΕ 1222 σ. 939, ΣΕ 1220 σ. 940 ΣΕ 1309 σ. 1067, ΣΕ 1467 σ. 1137.—Σύνταξις ἠσφαλισμένων εἰς συγχωνευθὲν Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ΑΠ 605 σ. 37, ΑΠ 50 σ. 497 ΑΠ 106 σ. 498 ΑΠ 96 σ. 500, ΣΕ 554 σ. 628, ΑΠ 188 σ 629, ΣΕ 701 σ. 691, ΑΠ 288 σ. 754, ΑΠ 342 σ. 822, ΑΠ 338 σ. 823, ΑΠ 382 σ. 876, ΑΠ 370 σ. 878, ΣΕ 1222 σ. 939, ΑΠ 368 σ. 1003, ΑΠ 445 σ. 1005, ΣΕ 1309 σ. 1067, ΣΕ 1467 σ. 1137, Ἐγκ. σ. 1207.

η'. Λογαριασμὸς δώρου ἑορτῶν. Ἀνίσχυρος ἡ διὰ τῆς 89275)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων δι' ἑορτὰς πρὸς οἰκοδόμους, καταργηθείσης μετὰ τὸν νόμον 3 39)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας τῆς ἐξυσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 2 ν.δ. 2855)1954, βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΣΕ 1609 σ 917.—Δῶρον δι' ἑορτὰς πρὸς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, Ἐγκ. σ. 525.

θ'. Ἰατρικὴ περίθαλψις. Παροχὴ κατ' ἀρχὴν δυνάμει σημειώματος παραπομπῆς εἰς συμβεβλημένον μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἰατρὸν δυναμένου μὲν τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς ἐπείγουσας περιπτώσεις νὰ ἀπευθυνθῇ ἀνευ σημειώματος παραπομπῆς εἰς οἱονδήποτε ἰατρὸν καὶ μὴ συμβεβλημένον, ὀφείλοντος ὅμως τότε ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ, ἐὰν ἡ ἀσθένεια ἐξακολουθῇ, ἐντὸς ἑβδομάδος νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ οἰκεῖον Ὑποκατάστημα, ἵνα διαπιστώσῃ τὸ ἐπείγον τῆς περιπτώσεως καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς παρασχεθείσης περιθάλψεως, ΣΕ 443 σ. 690.

ι'. Νοσοκομειακὴ περίθαλψις. Ἀντίτιμον τροφῆς ἐξερχομένων ἐκ σαναταρίου ἠσφαλισμένων εἰς τὰ Ι.Κ.Α. φυματικῶν· ὀρθὴ ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7 § 1 ν. 8 3762)1957· αὔξησις τοῦ παρεχομένου εἰς τὴν περίπτωσιν ἐπιδόματος τροφῆς εἰς ποσὸν ὁριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α.· ἀνεπίτρεπτον ἀναδρομῆς εἰς χρόνον ἐκδόσεως τῆς ἀρχικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 199 σ. 501.

Κοινωνικὴ Ἀσφάλισις. Βλ. λ. *Ἀσφάλισις, Ἀ-*

νεργίας 'Οργανισμός - 'Ασφάλισις, Γεωργικαί 'Ασφαλίσεις, Διανεμητικός Λογαριασμός, Κατοικία 'Εργατική, Κοινωνικαί 'Ασφαλίσεις, Ταμεία.

Κοινωνική πολιτική. Ἡ κοινωνική πολιτική εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, Μελ. σ. 1169.

Κοινωφελεῖς ἐπιχειρήσεις. Βλ. λ. *Ἐπιχειρήσεις.*

Κόπται. Ἐμπορικῶν καταστημάτων· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ΣΕ 162 σ. 363.

Κουρεῖα - κομμωτήρια. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Κρατήσεις. Εἰσφορῶν ὑπὲρ Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν. Βλ. λ. *Κοινωνικαί 'Ασφαλίσεις, Ταμεῖα.* – Καταργησις τῆς ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ ἢ ἀντιτίμου ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν τῶν ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἀσχέτως ἂν ἡ μεταξὺ τούτων σχέσις εἶναι δημοσίου δικαίου ἢ ἰδιωτικοῦ, ἢ ἂν αἱ προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι εἶναι τοιαῦται ἐργάτου, ἀρκεῖ μόνον ὁ ὑπάλληλος τὰ μὴ εἶναι μέτοχος τοῦ Μ.Τ.Π.Υ., Π 18866 σ. 226, Γν. Σ. σ. 45, ΑΠ 57 σ. 432. — . . . ἐφαρμογὴ τῆς καταργήσεως καὶ ἐπὶ δικηγόρων, τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 63 § 4 καὶ 92 § 2 τοῦ ν.δ. 3026)1954 παρεχάντων καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας εἰς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἢ ἐτησίᾳ ἀμοιβῇ, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ νομικοῦ ἢ δικαστικοῦ συμβούλου, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ δικηγόρου, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν εἶναι μέτοχοι τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, ΑΠ 149 σ. 555. – Ὑπαγωγὴ Ἰατρῶν Κοινοτικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρείων εἰς κρατήσεις ὑπὲρ Μ. Τ. Π. Υ., ΑΠ 594 σ. 1389, Σημ. σ. 1360. — Ἀπαλλαγὴ ἀδείων δι' ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς ὑπὸ ἀναπήρων καὶ θυμάτων πολέμου ἀπὸ παντὸς φόρου ἢ καὶ τέλους ἢ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων ἢ οἱωνδήποτε τρίτων ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 ν. 3718)1957, ΑΠ 658 σ 232. – Ἀπόδοσις κρατήσεων ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Ἔγκ. σ. 368 – Παρακράτησις ὑπὸ Ι.Κ.Α. ἐπιδομάτων ἀνεργίας ὑπὲρ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας, ΑΠ 173 σ. 630 – Παρακράτησις ὑπὸ ἐργοδότου φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ εἰσφορᾶς ὑπὲρ Ο.Γ.Α.· παράλειψις παρακρατήσεως καὶ νόμιμοι συνέπειαι, ΑΠ 464 σ. 934.

Κρατικὸν Ἐργοστάσιον Ἀεροπλάνων. Βλ. λ. *Ἀεροπλάνων Κρατικὸν Ἐργοστάσιον.*

Κτηνοτροφικαὶ ἐπιχειρήσεις. Ἀσφάλισις κατ' ἀνεργίας μισθωτῶν δασικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 22 § 2 ν. 4169)1961, Ἔγγρ σ. 847.

Κυλινδρόμυλοι. Ἀπαγόρευσις ἀπασχολήσεως εἰς κυλινδρομύλους προσώπων μὴ ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Μυλεργατῶν καὶ Τεχνιτῶν Μακαρονοποιῶν ἐπὶ ποινικαῖς κυρώσεσι κατ' ἄρθρον 6 § 1 ἀ. ν. 2018)1939· δὲν προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι ἐπὶ τῇ ἁπλῇ προσφορᾷ ἐργασίας ὑπὸ μυλεργάτου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἐργοδότην ἰδιοκτήτην ἐπιχειρήσεως κυλινδρομύλου καὶ ἄνευ μεσολαβήσεως τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Ἐργασίας καταρτίζεται ἐξηναγκασμένη σύμβασις ἐργασίας ἢ δημιουργεῖται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς κατάρτισιν συμβάσεως ἐργασίας μετὰ τοῦ προσενεγκόντος τὰς ὑπηρεσίας του, ΑΠ 185 σ. 620.

Κυριακή. *1. 'Απαγόρευσις ἐργασίας· ἐξαιρέσεις.* Θέσπισις τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως δι' ἅπαντας τοὺς εἰς σχέσιν ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένους (πλὴν τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἐξαιρέσεων), συνεπῶς καὶ τοὺς ἐπὶ τοιαύτῃ σχέσει ἀπασχολουμένους εἰς Δήμους καὶ Κοινότητας· περίπτωσις ἐδηγοῦ αὐτοκινήτου ὑπηρεσίας καθαριότητος Δήμου· ποιναὶ κατὰ τῶν οἰκειοθελῶς ἐργαζομένων μισθωτῶν, ΑΠ 663 σ. 106. – Ἐφαρμογὴ Κυριακῆς ἀργίας καὶ ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ἐκδόσεως ἐφημερίδων δημοσίας τάξεως ἢ ἀπαγόρευσις· ἔκτασις ἐπὶ παντὸς ἀδιακρίτως ἐργοδότου καὶ ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος, Π 467 σ. 349, Π 465 σ. 415. – Ἀπαγορεύσεις ἀπασχολήσεως μισθωτῶν εἰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 8)14.3.1930 π.δ., ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 1 τῆς ὑπὸ τοῦ ν. 2269)1922 κυρωθείσης Διεθνοῦς Συμβάσεως, Π 1464 σ. 352. – Ἐὰν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ π.δ. τῆς 8)14.3.1930, δι' ὧν παρέχεται δυνατότης ἐπιβολῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως δι' ὅσα ἐπαγγέλματα ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία κατὰ τὰς Κυριακάς, ἐφαρμόζωνται καὶ ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν ζαχαροπλαστείων, Γν.Σ. σ. 238. – Διαίρεσις μηνιαίου μισθοῦ δι' ἐξεύρεσιν ἡμερησίου διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 30, διότι εἰς τὸν μισθὸν περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἡμέραι νομίμου ἀργίας (πλειοψ.), Π 249 σ. 1448.

Ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία κατὰ Κυριακάς: Εἰς ἐργασίας ἰατρικάς, μαιευτικάς, νοσοκομειακὰς καὶ κτηνιατρικάς· συναγωγὴ ἐκ τούτου ὅτι δὲν ἰσχύει ἡ ἀπαγόρευσις εἰς ἐργασίαν σχετιζομένην μὲ τὴν προστασίαν τῆς ὑγείας, ἀδιαφόρως τοῦ τόπου, εἰς ὃν αὐτὴ παρέχεται, ΑΠ 629 σ. 163, Εἰσαγ. σ. 162. – Κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ ἔτους, Π 23345 σ. 278, Εἰσαγ. σ. 278. – Εἰς ζαχαροπλαστεῖα καὶ ἐργαστήρια ζαχαροπλαστικῆς, Π 1461 σ. 417. – Εἰς ἐπιχειρήσεις φωτισμοῦ, διανομῆς ὕδατος καὶ κινητηρίου δυνάμεως· πρέπει νὰ πρόκειται περὶ κινητηρίου δυνάμεως πραγματικῶς ὑγραερίων (πετραγκάζ) δὲν ἀποτελοῦν ἐπιχείρησιν κινητηρίου δυνάμεως ὑπαγωγὴ τούτων εἰς ὑποχρεωτικὴν ἀνάπαυσιν, Γν.Σ. σ. 765. – Ὑπαλλήλων Ο.Τ.Ε., προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος νόμου ἐπέχοντος Κανονισμοῦ, Π 4973 σ. 1116. – Μαγείρου ἰατρείου· συνυπολογισμὸς καὶ ἐμπιπτούσης Κυριακῆς διὰ καθορισμὸν ἀποζημιώσεως κατὰ τὸ β δ. 16 Ἰουλίου 1920 ἐπὶ ἀπολύσεως, Π 15296 σ. 1378. – Μαγείρου θε-

ραπευτηρίου (σανατορίου) Π 123 σ. 1191.—Έπί κατεχόντων θέσιν έποπτείας ή διευθύνσεως ή έμπιστευτικήν, Π 139 σ. 1322.—Μή ύπαγωγή διευθυνόντων ύπαλλήλων είς τάς περί χρονικών όρίων έργασίας τών ύπαλλήλων διατάξεις, ΑΠ 129 σ. 490, Π 10253 σ. 1324.—Άπασχόλησις προσωπικού Ι.Κ.Α. κατά Κυριακάς καί προϋποθέσεις, ΑΠ 211 σ. 811.

2. ***Έργασία κατά Κυριακάς καί έξαιρεσίμους έορτάς· δικαιώματα· πρόσθετος άμοιβή· ύ.ά. 8900)1946· έκτασις έφαρμογής· ύπολογισμός κλπ.*** Δικαίωμα προσθέτου άμοιβής έξ 75ο/ο έπί τού κεκανονισμένου μισθού ή ήμερομισθίου δι' έργασίαν κατά Κυριακάς καί έξαιρεσίμους έορτάς κατά τήν ύ.ά. 8900)1946, ΑΠ 629 σ. 163, Π 1461 σ. 417, ΑΠ 211 σ. 683, Π 16967 σ. 1317.—Έπέχει ισχύν ούσιαστικού νόμου ή ύ.ά. 8900)1946, Π 467 σ. 351.—... άποτελεί κανόνα άναγκαστικού δικαίου· άκυρότης παραιτήσεως άπό άξιώσεως προσθέτου άμοιβής δι' έγκύρως παρασχεθείσαν κατά Κυριακάς έργασίαν, Π 1461 σ. 417.—Δικαιώματα άπασχοληθέντος έπιτρεπτώς κατά Κυριακάς· διάκρισις έπί άμειβομένων δι' ήμερομισθίου καί έπί άμειβομένων διά μηνιαίου μισθού, Π 1963 σ. 998.—Άπασχόλησις καθαριστρίας Ιδιωτικής κλινικής κατά Κυριακάς ή έξαιρετέας έορτάς· δικαίωμα προσαυξήσεως 75ο/ο έπί τού νομίμου ήμερομισθίου, Έγγρ. σ. 372.—Άπασχόλησις θυρωροϋ Ιδιωτικής κλινικής κατά Κυριακάς καί έορτάς· δικαίωμα προσαυξήσεως 75ο/ο, Έγγρ. σ. 372.—Άπασχόλησις μαγείρων Ίδρύματος κατά Κυριακάς, έξαιρετέας έορτάς καί νύκτας· δικαίωμα προσαυξήσεων κατά ύ.ά. 8900)1946 καί 18310)1946, Έγγρ. σ. 1076.—Έφαρμογή ύ.ά. 8900)1946 έπί προσωπικού τού Ο.Δι.Σ.Υ., ΑΠ 181 σ. 596.—Έφαρμογή ύ.ά. 8900)1946 λόγω τής γενικότητος καί τού άδιαστίκτου αύτής καί έπί τού Δημοσίου ώς έργοδότου, Γν.Σ. σ. 701.—Έφαρμογή έπί όδηγών άγοραίων αύτοκινήτων, ΝΖ σ. 767.—Δικαίωμα έπί τής προσαυξήσεως, άνεξαρτήτως άν ύπάρχη δικαίωμα ή όχι άναπαύσεως κατ' άλλην ήμέραν τής έβδομάδος, Π 1461 σ. 417.—Έφαρμογή ύ.ά. 8900)1946 έπί μισθωτών έπιτρεπτώς άπασχολουμένων κατά Κυριακάς καί έξαιρεσίμους έορτάς, Π 23345 σ. 278, Π 467 σ. 349, Π 1464 σ. 352, Π 1963 σ. 998.—... πεντοετής παραγραφή τής άξιώσεως, Π 23345 σ. 278, Π 1461 σ. 417, Είσαγ. σ. 417.—Ύπολογισμός τής προσθέτου άμοιβής έπί τών ύποχρεωτικώς τεθεσπισμένων έλαχίστων ορίων μισθών καί ήμερομισθίων, ΑΠ 629 σ. 163, Π 467 σ. 349, Έγγρ. σ. 442, ΑΠ 129 σ. 490, ΑΠ 181 σ. 596, Π 16967 σ. 1317, Π 139 σ. 1322.—Άναφορά ύ.ά. 8900)1946 είς νομίμους καί ούχί συμβατικάς άποδοχάς, ΑΠ 211 σ. 683.—Έννοια τού ύποχρεωτικώς τεθεσπισμένου έλαχίστου ορίου μισθού καί ήμερομισθίου· συνυπολογισμός καί έπιδομάτων πολυετίας, οίκογενειακών βαρών, άνθυγιεινής έργασίας κλπ., έφ' όσον ταύτα είναι ύποχρεωτικώς τεθεσπισμένα, Έγγρ. σ. 442.—Άναφορά ύ.ά. 8900) 1946 είς μισθωτούς άπασχολουμένους είς έπιχειρήσεις λειτουργούσας έν τή χώρα καί ούχί είς τοιαύτας εύρισκομένας καί λειτουργούσας έν τή άλλοδαπή, δι' ούς καί δέν ύπάρχει τεθεσπισμένος νόμιμος μισθός, Π 16967 σ. 1317.—Ήμερήσιος μισθός τών διά μηνιαίου μισθού άμειβομένων μισθωτών δι' ύπολογισμόν προσαυξήσεων λόγω άπασχολήσεως κατά Κυριακάς, έορτάς, καθ' ύπερωρίαν ή νυκτερινάς ώρας, Γν.Σ. σ. 700.—Σύμπτωσις έργασίας κατά Κυριακάς καί νυκτερινής· ύπολογισμός τής προσαυξήσεως 75ο/ο έπί τών έλαχίστων ορίων μισθών καί ήμερομισθίων άνευ συνυπολογισμού καί τής προσαυξήσεως διά νυκτερινήν έργασίαν, Είσαγ. σ. 730.—Άνεφάρμοστον ύ.ά. 8900)1946 καί 25825)1951 έπί κατεχόντων θέσιν έποπτείας ή διευθύνσεως, μή ύπαγομένων τούτων είς τάς περί κατωτάτων ορίων μισθού Ιδιωτικών ύπαλλήλων διατάξεις, ΑΠ 129 σ. 490, Π 139 σ. 1321.—Σύμβασις περί παροχής έργασίας κατά Κυριακάς, μή έπιτρεπομένης· άκυρότης· άξίωσις έκ τού άδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 467 σ. 349, Π 1464 σ. 352, Π 465 σ. 415, Είσαγ. σ. 417, Π 1963 σ. 998.—... στοιχεία τής άγωγής, Π 465 σ. 415.—... εικοσαετής παραγραφή τής άξιώσεως έκ τού άδικαιολογήτου πλουτισμού, Είσαγ. σ. 417.—Περιεχόμενον άξιώσεως έπί παρανόμου άπασχολήσεως κατά Κυριακάς· ύποχρέωσις καταβολής καί τής έξ 75 ο/ο προσαυξήσεως κατά τήν ύ.ά. 8900) 1946, Π 467 σ. 349.—Contra: Έλλειψις δικαιώματος προσαυξήσεως 75 ο/ο έπί τού νομίμου ήμερομισθίου, όταν ή κατά Κυριακάς έργασία άπαγορεύεται· έλλειψις τοιούτου δικαιώματος καί έκ τού άδικαιολογήτου πλουτισμού, Π 1464 σ. 352.—Κύρος συμφωνίας περί συμψηφισμού προσθέτου άμοιβής δι' έργασίαν κατά Κυριακάς καί έορτάς είς ύπέρτερον τού νομίμου συμβατικόν μισθόν, Π 512 σ. 606, Π 467 σ. 349.—Άναγκαίον δι' ύπαρξιν άδικοπραξίας καί άξιώσεως πρός χρηματικήν ίκανοποίησιν δι' ήθικήν βλάβην βάσει τού άρθρου 932 Α.Κ. έπί άπασχολήσεως μισθωτού, έφ' ού έχει έφαρμογήν ή γενική περί Κυριακής άναπαύσεως διάταξις, ή άπασχόλησις νά μή είναι οίκειοθελής, ΑΠ 6623 σ. 106.—Άξίωσις μισθωτού δι' έπιδίκασιν χρηματικής ίκανοποιήσεως δι' ήθικήν βλάβην κατ' άρθρον 932 Α.Κ. έκ τού λόγου ότι άναγκασθείς νά έργάζηται κατά Κυριακάς δέν έτυχεν άναπαύσεως κατ' άλλην ήμέραν τής έβδομάδος· κρίσις τού δικαστηρίου ότι δέν ήναγκάζετο νά έργάζηται, ΑΠ 181 σ. 595.—Παραγραφή άξιώσεως κατά Ι.Κ.Α. περί προσαυξήσεως 75ο/ο δι' έργασίαν Κυριακής· πεντοετής έφαρμογή καί έπί άγωγής έκ τού άδικαιολογήτου πλουτισμού, ΑΠ 629 σ. 163.—Δικαίωμα προσαυξήσεως μισθού δι' έργασίαν κατά τήν τελευταίαν Κυριακήν τού Δεκεμβρίου κατά τήν ύ.ά. 8900)1946· πεντοετής παραγραφή, Π 23345 σ. 278.—Έφαρμογή προνομίου άρθρου 646 Ε.Ν. καί έπί προσαυξήσεων δι' έργασίαν κατά Κυριακάς, έξαιρεσίμους έορτάς καί διά νυκτερινήν, ΝΖ σ. 401.—Συνυπολογι-

σμὸς προσαυξήσεως 75ο/ο διὰ καθορισμοῦ δώρου ἑορτῶν Χριστουγέννων 1960 καὶ Πάσχα 1961, ΑΠ 181 σ. 596.—Παροχὴ ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπὸ νοσοκόμου κλινικῆς· ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως· προσαυξήσεις δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ΑΠ 238 σ. 730.—Μὴ συνυπολογισμὸς προσθέτων ἀμοιβῶν λόγῳ ἐργασίας κατὰ Κυριακάς εἰς τὸ ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ σύνταξις Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ., ΣΕ 700 σ. 945.—Ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας μαγείρου ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ καὶ διὰ τὴν προσαύξησιν 75ο/ο δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακάς, ἐπιτρεπομένην, Π 123 σ. 1188.—Προσαύξησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀργίας προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ., Π 16962 σ. 1513.—Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 2 ν.δ. 3755)1957 καταβολῆς ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ ἡμερομίσθιον τῶν εἰς τοὺς ἐπὶ ἡμερομισθίῳ μισθωτούς, τοὺς μὴ ἀπασχοληθέντας κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ ὁριζομένας ἑορτὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἡμέρας· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἐργασιακῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· παροχὴ ἐργασίας εἰς Ἐργατικὴν Ἑστίαν, Π 20830 σ. 1509.—Μισθὸς καὶ ἡμερομίσθια κατὰ τὰ Χριστούγεννα, Σημ. σ. 155.—Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία· πρόσθετοι ἀμοιβαὶ δι' ἀπασχόλησιν κατὰ τὰς Κυριακάς, Μελ. σ. 1169.

Κύριον ἐπάγγελμα. Βλ. λ. *Ἐπάγγελμα.*

Λ

Λάθος. Ἐσφαλμένος ἀριθμὸς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐν τῷ ἐφετηρίῳ· παραδεκτὸν ἐφέσεως, Π 500 σ. 602.

Λαϊκὴ Τράπεζα. Βλ. λ. *Ταμεῖα (Τραπεζῶν).*

Λατομεῖα. Διακοπὴ λειτουργίας λατομείου κατόπιν ἀποφάσεως Νομαρχίας ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐπιχειρηματίου, μὴ ἐπιμεληθέντος διὰ τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀκίνδυνον λειτουργίαν τοῦ λατομείου· δικαίωμα μισθωτοῦ πρὸς λῆψιν μισθοῦ κατ' ἄρθρον 656 Α. Κ., Π 6702 σ. 105. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα (Μεταλλευτῶν).*

Λαχεῖα. Κατάταξις εἰς μισθολογικὰς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῶν πωλητῶν λαϊκοῦ λαχείου διὰ τὸ ἔτος 1963, Ἐγκ. σ. 365.

Λευκαντήρια. Βλ. λ. *Βαφεῖα.*

Λεωφορεῖα. Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα.*

Ληξιαρχικὴ πρᾶξις. Ἀπόδειξις ἡλικίας ἠσφαλισμένου Ι.Κ.Α. ἐν ἐλλείψει ληξιαρχικῆς πράξεως, ΣΕ 1623 σ. 355, ΑΠ 367 σ. 881.—Ἀπόδειξις ἡλικίας γεννηθέντων ἐν ἀλλοδαπῇ, κατ' ἄρθρον 10 ἀ. ν. 1846)1951, ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 ν.δ. 3083)1954· διατάξεις Ὀθωμανικοῦ περὶ τοῦ μητρώου τοῦ πληθυσμοῦ νόμου· πότε ὑπάρχει ληξιαρχικὴ πρᾶξις, ἀποτελοῦσα πλήρη ἀπόδειξιν· ἁρμοδιότης Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ΣΕ 1458 σ. 1263.

Λιμενεργάται. Βλ. λ. *Λιμενικὰ Ταμεῖα, Ὀργανισμοί (Ο.Δ. Π.), Φορτοεκφορτωταί.*

Λιμενικὰ Ταμεῖα. Μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια προσωπικοῦ πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων Λιμενικῶν Ταμείων· ἀποφάσεις διοικούσης ἐπιτροπῆς, ΑΠ 407 σ. 1112.—Λιμενικὰ Ταμεῖα· ἀποζημίωσις προσωπικοῦ δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ ἔξοδα κινήσεως, ΑΠ 538 σ. 1387.

Λιπασμάτων ἐργοστάσιον. Βλ. λ. *Βιομηχανίαι.*

Λιπασμάτων Ἑταιρεία. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Λογαριασμοί. Βλ. καὶ λ. *Διανεμητικὸς Λογαριασμός.* Σύνταξις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ἀδειῶν φορτοεκφορτωτῶν παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ, Ἐγκ. σ. 439.—Ἀνίσχυρος ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων δι' ἑορτὰς πρὸς οἰκοδόμους, ΣΕ 1609 σ. 917.—Χρόνος καταβολῆς ὀφειλομένων εἰσφορῶν διὰ δῶρον οἰκοδόμων πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4321)1963, Ἐγκ. σ. 1469.—Ἂν ὁ Λογαριασμὸς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε. ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως, Γν.Σ. σ. 1008.

Λογισταί. Ἄκυρος ὁ ὅρος τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ αὐτὴ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους κατὰ πλήρες ὡράριον ἡμερησίως, ὡς καὶ δι' ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἐλάσσονα καθ' ἡμέραν χρόνον, ΣΕ 2162 σ. 282.—Νόμιμος μισθὸς λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν ἐπιχειρήσεων· ἔννοια τούτων δι' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀπασχόλησις λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν διὰ τὸ κατὰ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν δικαίωμα μισθοῦ· τηρούμενα ὑπὸ τοῦ λογιστοῦ ἐμπορικὰ βιβλία· διάκρισις λογιστοῦ ἀπὸ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ, Π 2847 σ. 614.—Ἔννοια λογιστοῦ δι' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΝΖ σ. 854, ΑΠ 347 σ. 858, ΑΠ 375 σ. 862, ΝΖ σ. 977, ΝΖ σ. 1106.—Ἔννοια βοηθοῦ λογιστοῦ δι' ἐφαρμογὴν τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 348 σ. 859, ΑΠ 375 σ. 862, ΝΖ σ. 977, ΝΖ σ. 1106.—Ἐξαίρεσις τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως γενομένης ρυθμίσεως ἀποδοχῶν λογιστῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἡ μισθολογικὴ καὶ βαθμολογικὴ κατάταξις προπολεμικῶς ἐρρυθμίζετο ὑπὸ ἐσωτερικῶν κανονισμῶν· ἔννοια διατάξεως· ἔννοια λογιστοῦ· ἔννοια διατάξεως περὶ μὴ μειώσεως τῶν τυχὸν καταβαλλομένων ἀνωτέρων τῶν ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καθοριζομένων ἀποδοχῶν, ΑΠ 347 σ. 858, ΑΠ 348 σ. 859, Γνμδ. νμθ σ. 860.—Ἐφαρμογὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ μισθοῦ λογιστῶν καὶ βοηθῶν λογιστῶν· ἔννοια τοῦ ὅρου λογιστὴς καὶ τηρούμενα ὑπὸ τούτου λογιστικὰ βιβλία, ΑΠ

678 σ. 1459.—Ἀνεφάρμοστον διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960 περὶ λογιστῶν ἐπὶ Δημοσίου καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἀνεφάρμοστον καὶ ἐπὶ λογιστῶν Ὀργανισμῶν Ἐγγείων βελτιώσεων τοπικῶν ἢ γενικῶν, ἀποτελούντων νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, Ἔγγρ. σ. 719.—Ἀποδοχαὶ λογιστοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς συνεταιρισμόν, Ἔγγρ. σ. 1231.—Προσωπικὴ ἐξάρτησις λίαν στενὴ δι' ἐφαρμογὴν ἐργατικῆς διαδικασίας· περίπτωσις λογιστοῦ ἀπασχοληθέντος εἰς ἐπιχείρησιν, ΑΠ 555 σ. 1373.—Ἐὰν ὁ ἐτήσιος τακτικὸς διαχειριστικὸς καὶ λογιστικὸς ἔλεγχος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων ὑπάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν ἢ ἀνάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Γν. Σ. σ. 825.

Λογιστικὰ βιβλία. Βλ. λ. ***Βιβλία λογιστικά, Λογισταί.***

Λουτρά. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Μ

Μάγειροι. Ἱδρύματος· ἀποδοχαί· ἀπασχόλησις κατὰ Κυριακάς, ἐξαιρετέας ἑορτὰς καὶ νύκτας· δικαίωμα προσαυξήσεων κατὰ ὁ.ἀ. 8900)1946 καὶ 18310)1946, Ἔγγρ. σ. 1076.—Σωματικὴ ἢ ἐργασία, Π 123 σ. 1188.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας διὰ παροχὴν ὑπηρεσιῶν μαγείρου ἄνευ ἐφοδιασμοῦ αὐτοῦ διὰ βιβλιαρίου ὑγείας· ἀναζήτησις ὠφελείας ἐργοδότου δι' ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· εἰς τί συνίσταται ἡ ὄφεισις, Π 123 σ. 1188.

Μαθηταί - Μαθητευόμενοι. Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. μαθητῶν Μικτῶν Ὁμάδων Μηχανημάτων Ἀνασυγκροτήσεως, ΣΕ 2326)1962 σ. 116.—Μορφὴ ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 1 § 4 ν.δ. 3398)1955 προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν σύμβασις ἀορίστου χρόνου· ἀνίσχυρον διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ο.Λ.Π. ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ Ἐργασίας, ΑΠ 408 σ. 1125.

Μακαρονοτεχνῆται. Βλ. λ. ***Ταμεῖα***.

Μάρτυρες. Λῆψις ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν καὶ καταθέσεων μαρτύρων ληφθεισῶν παρὰ τὰς δικονομικὰς διατάξεις ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ΑΠ 180 σ. 617, Σημ. σ. 618.—Λῆψις ὑπ' ὄψιν ἀνωμότων μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐν διαδικασίᾳ νόμου ΓΨΟΔ'· οὐ λόγος ἀναιρέσεως, ΑΠ 232 σ. 736.

Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου Ἕνωσις. Δραστηριότης αὐτῆς· χαρακτὴρ ὡς γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως· ἐξαίρεσις ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας, ΑΠ 682 σ. 1504.

Μεταβίβασις. Σωρευτικὴ ἀναδοχὴ χρεῶν κατ' ἄρθρον 479 Α.Κ. παραλαβὴ καὶ συνέχισις ἐπιχειρήσεως ὑπὸ ἀρχικοῦ ἐργοδότου μετὰ τὴν πτῶχευσιν τοῦ νέου ΑΠ 54 σ. 407.—Εἰς τὸν νέον ἐργοδότην, ἐπὶ μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου, τῶν ὑποχρεώσεων ἐκ τοῦ νόμου 3514)1928· ἔννοια ἄρθρου 8, Πρδρ. 51 σ. 1247.

Μεταβολή. Μονομερὴς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας· προσώπου ἐργοδότου. Βλ. λ. ***Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας*** (παράγρ. Ι. Δ', Ε'). —Βλαπτικὴ ὑπὸ πλοιάρχου ὅρων συμβάσεως ναυτολογήσεως, ΝΖ σ. 9.—Σχέσεων ὡς λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου· ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 674 Α.Κ., Π 5694 σ. 1334.—Ἀσφαλιστικοῦ φορέως· διαδοχικὴ ἀσφάλισις, Βλ. λ. ***Ταμεῖα***.—Βάσεως ἀγωγῆς ἀπαράδεκτος· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα, Π 465 σ. 415, Π 847 σ. 665, Π 4766 σ. 745, ΑΠ 336 σ. 805.

Μετάθεσις. Δικαίωμα ἐργοδότου πρὸς μετάθεσιν μισθωτοῦ ἀπὸ καταστήματος εἰς κατάστημα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, ἐκτὸς ἂν τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τῷ ἀπεκλείσθη διὰ τῆς συμβάσεως· ὑποχρέωσις μισθωτοῦ πρὸς μετάβασιν εἰς τὸν τόπον ἐργασίας, τοῦ πρὸς τοῦτο χρόνου διατιθεμένου ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ χάριν ἑαυτοῦ καὶ μὴ λογιζομένου ὡς χρόνου ἐργασίας, ἐκτὸς ἂν κατὰ συμφωνίαν παρέχηται ἰδία διὰ τὴν ἀπασχόλησιν ταύτην ἀμοιβή· ἴση μεταχείρισις μισθωτῶν, ΑΠ 560 σ. 21.—Δικαίωμα ἐργοδότου κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως πρὸς ἀπασχόλησιν μισθωτοῦ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας καὶ μετάθεσιν ἀπὸ τῆς μιᾶς θέσεως εἰς ἑτέραν καὶ ἀπὸ ἑνὸς εἴδους ἐργασίας εἰς ἕτερον κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν του· ἰσχυρισμὸς μισθωτοῦ περὶ μονομεροῦς βλαπτικῆς μεταβολῆς ὅρων συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 7 νόμου 2112)1920, ΑΠ 250 σ. 1046.—Ἀμφισβήτησις παρὰ μισθωτοῦ τῆς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἄρθρων 200 καὶ 288 Α.Κ. περὶ δικαιοπρακτικῆς καλῆς πίστεως ἀσκήσεως τοῦ πρὸς μετάθεσιν διευθυντικοῦ δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου νομικὴ ἔννοια αὐτῆς ὅτι ἐμμένει οὗτος εἰς τὴν συνέχισιν τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἀμφισβητῶν μόνον τὸ νόμιμον τῆς μεταθέσεως καὶ ὄχι ὅτι προβαίνει εἰς τὴν λύσιν ταύτης διὰ σιωπηρᾶς καταγγελίας της, ΑΠ 667 σ. 155.

Μεταλλεῖα - Μεταλλευταί. Βλ.λ. ***Ταμεῖα (Μεταλλευτῶν)*** Ἀποδοχαὶ ἀπασχολουμένων εἰς μετολλεῖα, Ἔγγρ. σ. 441.

Μετάταξις. Μισθωτοῦ εἰς τάξιν ἢ ὑπηρεσίας μὴ ἁρμοζούσας ὡς μονομερὴς βλαπτικὴ μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας· περίπτωσις προσωρινῆς ἀναθέσεως ἐργασίας καθαριστοῦ εἰς ὑφαντήν κλωστοϋφαντουργείου ἄνευ μειώσεως τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ πρὸς ἀναπλήρωσιν ἀπερχομένου εἰς ἄδειαν καθαριστοῦ, ΑΠ 56 σ. 412. — Ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ εἰς ὑπαλλήλικὸν· ὑπολογισμὸς χρόνου ὑπηρεσίας διὰ βασικὸν μισθὸν κατὰ διαιτητικὴν ἀπόφασιν 2)1959, ΑΠ 37 σ. 276. — Ἐργάτου εἰς ὑπάλληλον μέγεθος ἀδείας Π 5907 σ. 1338.

Μετατροπή. Συντάξεως ἀπὸ ἀναπηρίας εἰς γήρατος ὑπὸ τὰ καθεστῶτα τοῦ ν.δ. 4104)1960 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, Ἔγκ. σ. 40. —Ὁμορρύθμου Ἐμπορικῆς Ἑταιρείας εἰς Ἀνώνυμον· δικαίωμα μισθωτοῦ ἐπὶ ἠυξημένης ἀδείας, Π 3319 σ. 551. —Ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας, ΣΕ 505 σ.

572.—Συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου εἰς ἀορίστου χρόνου, Γν. Σ. σ. 763.

Μετοχείρισις ἴσης. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 6), *Σύνταγμα*.

Μετεωρολογική Ὑπηρεσία. Ὧραι ἐργασίας ἐκτάκτου προσωπικοῦ Ε.Μ.Υ., συνδεομένου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· πρόσθετος ἀμοιβὴ δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, Γν.Σ. σ. 701. —Καθαρίστριαι μετεωρολογικῶν σταθμῶν· φύσις σχέσεως, Γν.Σ. σ. 637.

Μετοχικὸν Ταμεῖον. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Μήνυσις. Κατὰ μισθωτοῦ δι' ἀξιόποινον πρᾶξιν καὶ καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι. Γγ', καὶ ΙΙ. Δ'). — Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν μετ' ἀξιόποινον πρᾶξιν, Γν.Σ. σ. 640.

Μητρῶον. Ἀρρένων· ἀπόδειξις ἡλικίας ἡσφαλισμένων Ι.Κ.Α., ΑΠ 367 σ. 881, ΣΕ 1623 σ. 355. - Διατάξεις Ὀθωμανικοῦ νόμου περὶ τοῦ μητρώου τοῦ πληθυσμοῦ, ΣΕ 1458 σ. 1263.

Μηχανήματα - Μηχανικοί - Μηχανοδηγοί. Ἀπασχόλησις θερμαστῶν καὶ ἀρχιθερμαστῶν εἰς ἐπισκευὴν καὶ συντήρησιν τοῦ παρ' ᾧ ἐργάζονται λέβητος ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κατὰ ὑ.ἀ. 57260)1951, ΑΠ 554 σ. 26.— Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α. μαθητῶν τεχνιτῶν Μικτῶν Ὁμάδων Μηχανημάτων Α συγκροτήσεως, ΣΕ 2326 σ. 116.—Ἀποδοχοὶ χειριστῶν ἀνυψωτικῶν κλπ. μηχανημάτων, ἀσχολουμένων εἰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας, Ἔγγρ. σ. 441.—Χειρισταὶ ἐκσκαπτικῶν κλπ. μηχανημάτων· ζητήματα ἐκ τῆς συρροῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΝΖ σ. 657.—Μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια προσωπικοῦ τῶν πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων Λιμενικῶν Ταμείων· ἀποφάσεις Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ΑΠ 407 σ. 1112.—Ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ προσαυξήσεις αὐτῆς διὰ τοὺς ὑπαλλήλους χειριστὰς γερανῶν Ο.Λ.Π.· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων (γερανῶν), κεκτημένων τὴν σχετικὴν ἄδειαν τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας· παροχὴ ὅμως σωματικῆς ἐργασίας ὑπὸ τῶν βοηθῶν χειριστῶν ἢ τῶν δοκίμων χειριστῶν, Π 16 σ. 1515.—Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Κρατικοῦ Ὀργανισμοῦ Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, Ν.Π.Δ.Δ.· ἀποζημίωσις, Π 7353 σ. 1503.—Ἀποδοχαὶ χειριστῶν ἐκσκαφέων κανονισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ὑπαγωγὴ εἰς αὐτὸν καὶ πάντων τῶν συνδεομένων μετὰ τῶν Σ.Ε.Κ. διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὧραι ἐργασίας· ὑπερωρίαι· προσαύξησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀργίας, Π 16962 σ. 1513.—Εἰδικὸς μισθὸς ἀσθενείας ναυτικοῦ ἀτμομηχανικοῦ, Π 4904 σ. 1059.—Μισθοὶ πρακτικῶν μηχανικῶν· ἐὰν πρακτικὸς μηχανικὸς ἢ μηχανοδηγός, κεκτημένος κατὰ τὴν πρόσληψίν του τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν προσελήφθη καὶ ἐκτελεῖ δίπλωμα ἢ πτυχίον, μεταγενεστέρως δὲ ἀποκτήσῃ νομίμως ὑψηλοτέρας τάξεως πτυχίον, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ τὸ ἐργασιακὸν του ἀντικείμενον, δικαιοῦται τοῦ διὰ τὴν τάξιν τοῦ νέου του πτυχίου ὁριζομένου ὑψηλοτέρου μισθοῦ, Γν. Σ. σ. 1525.— Ἐὰν ἡ καταβαλλομένη εἰς τοὺς παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Μηχανοδηγοὺς Ὁδοστρωτῆρας καὶ Χειριστὰς Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων ἀποζημίωσις διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν συνήθων ἀποδοχῶν τῶν ἡμερῶν ἀδείας, ὧν θὰ ἐδικαιοῦντο, ἐὰν ἀπησχολοῦντο συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 3 § 1 τοῦ ἀ.ν. 539)1945, Γν. Σ. σ. 1073 — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Μηχανικῶν Ἐργοληπτῶν Δημοσίων Ἔργων· στέρησις διὰ βίου συντάξεως, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν δηλωσάντων ὅτι παύουσι τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν διὰ συνεχῶν ἢ μεμονωμένων πράξεων· ἀνίσχυρος ἡ διάταξις ἄρθρου 13 § 5 β.δ. 4. 12)1940 περὶ ἐκτελέσεως ἀ.ν. 2326)1940, ὡς μὴ στηριζομένη εἰς εἰδικὴν ἐξουσιοδότησιν, ΣΕ 2417 σ. 234.

Μισθός. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί, Ἄδειαι μισθωτῶν, Ἐκτέλεσις, Ἐπιδόματα, Ἐργασίας σύμβασις ἀορίστου, Κυριακή, Νομικὰ Πρόσωπα, Νυκτερινὴ ἐργασία, Παροχοὶ εἰς εἶδος, Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας, Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Ὑπερωρίαι*. Μισθολογικαὶ κλάσεις· κατάταξις. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις* (παράγρ. 4).

Μισθωσις ἐργασίας. Βλ.λ. *Ἐργασίας σύμβασις*.

Μίσθωσις ἔργου. Διάκρισις ἀπὸ συμβάσεως ἐξηρτημένης ἐργασίας· παροχὴ ἐργασίας διὰ κατασκευὴν ταπήτων ἄνευ ὑπάρξεως προσωπικῆς ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου· χαρακτηρισμὸς ὡς μισθώσεως ἔργου ἀνεφάρμοστον διαδικασίας νόμου ΓΧΟΔ· ἀπόρριψις ἀγωγῆς ὡς ἀβασίμου καὶ ὄχι παραπομπὴ εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον, ΑΠ 58 σ. 419.

Μίσθωσις πράγματος. Σχέσις ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου· πότε μίσθωσις πράγματος, ΝΖ σ. 767.

Μισθωτοί. Βλ. λ. *Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί, Ὑπηρέται καὶ τὰ κατ' ἰδίαν θέματα καὶ κατηγορίαι μισθωτῶν εἰς τὰς οἰκείας λέξεις*.

Μοδίστραι. Βλ. λ. *Γυναικείων ἐνδυμάτων ἐργαστήριον*.

Μονιμότης. Μονιμοποίησις προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ. καὶ λύσις σχέσεως, ΑΠ 102 σ. 560.—Μόνιμον ἢ μὴ προσλήψεως μισθωτοῦ· οὐ προϋπόθεσις κατ' ἀρχὴν ἡ διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. ἀσφάλισις ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ, ΣΕ 1104 σ. 938.—Ἐμμισθος ὑπηρεσία δικηγόρου κατ' ἄρθρον 63 §§ 3 5 ν.δ. 3026)1954 περὶ Κώδικος Δικηγόρων καὶ διατάξεις Κανονισμοῦ περὶ μονιμότητος· καθορισμὸς ὁρίου ἡλικίας· χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς ὡρισμένου χρόνου· ἀνεφάρμοστον ἀ.ν. 53)1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν ἐπὶ ἐμμίσθου δικηγόρου, ΑΠ 3 σ. 1109.

Μονοτύπαι. Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μονοτύπου καὶ διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν, Ἔγγρ. σ. 442.

Μπάρ. Τεκμαρτά ήμερομίσθια δι' εισφοράς Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 165.

Μυλεργάται. Βλ. και λ. *Ταμεία*. Απαγόρευσις απασχολήσεως εις κυλινδρομύλους προσώπων μη ησφαλισμένων παρά τῷ Ταμείῳ Ασφαλίσεως Μυλεργατῶν και Τεχνιτῶν Μακαρονοποιῶν επί ποινικαῖς κυρώσεσι κατ' άρθρον 6 § 1 ά. ν. 2018)1939, μη προκύπτοντος όμως ότι επί τῇ απλῇ προσφορᾷ εργασίας υπό μυλεργάτου άπ' ευθείας πρός τόν εργοδότην ιδιοκτήτην επιχειρήσεως κυλινδρομύλου και άνευ μεσολαβήσεως τοῦ Γραφείου Εύρέσεως Εργασίας καταρτίζεται εξηναγκασμένη σύμβασις εργασίας ή δημιουργείται υποχρέωσις τοῦ εργοδότου πρός κατάρτισιν συμβάσεως εργασίας μετά τοῦ προσενεγκόντος τάς υπηρεσίας του ησφαλισμένου μυλεργάτου, ΑΠ 185 σ. 620.

Ν

Ναοί. Νεωκόροι, καθαρίστριαι· τεκμαρτά ήμερομίσθια δι' εισφοράς Ι.Κ.Α., Έγκ. σ. 169.

Ν.Α.Τ.Ο. Αλλοδαπόν δίκαιον και εργατική νομοθεσία· έννοια άρθρων 25 και 33 Α.Κ.· συμφωνίαι μεταξύ Κρατῶν Μελῶν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. και μεταξύ Ελληνικῆς και Αμερικανικῆς Κυβερνήσεως· ποιον εργατικόν προσωπικόν αφορῶσιν, ΑΠ 203 σ. 723, ΑΠ 204 σ. 724.

Ναυάγιον. Βλ. λ. *Ναυτικοί*.

Ναύσταθμος. Βλ. λ. *Ναυτικόν Βασιλικόν*.

Ναυτικοί. Βλαπτική υπό πλοιάρχου μεταβολή όρων συμβάσεως ναυτολογήσεως, ΝΖ σ. 9.—Εργατικόν άτύχημα ναυτικοῦ εκ βιαίου συμβάντος και αποζημίωσις διά πλήρη πρόσκαιρον ανικανότητα κατά νόμον 551)1915 περί εργατικῶν ατυχημάτων· άρθρον 66 Κώδικος Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, ΑΠ 424 σ. 1055.—Εφαρμογή νόμου 551)1915 περί εργατικῶν ατυχημάτων αδιαφόρως τοῦ κύρους τῆς συμβάσεως εργασίας· εφαρμογή οὐσιωδῶς και επί ναυτικοῦ και άν θεωρηθῇ ότι ή σύμβασις ναυτολογήσεως είναι άκυρος, ὡς μή υποβληθεῖσα εἰς τάς υπό τοῦ Κώδικος Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου διατυπώσεις· χρηματική ικανοποίησις μελῶν οἰκογενείας θανόντος δι' ηθικήν βλάβην· κρίσις Δικαστοῦ κατά τήν εργατικήν διαδικασίαν· έννοια άρθρου 66 Κώδικος Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, Π 11 σ. 1181. Ασθένεια ναυτικοῦ και δικαίωμα μισθοῦ και νοσηλείων· τραυματισμός ναυτικοῦ ἐν ᾧ χρόνῳ εὑρίσκετο ἐν τῇ ξηρᾷ πρός ψυχαγωγίαν· δικαίωμα τῶν κατά τά άρθρον 66 τοῦ Κώδικος Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου μισθῶν ασθενείας και νοσηλείων, μή αναιρουμένου τοῦ δικαιώματός του, άν ὁ τραυματισμός του οφείλεται εἰς ἀμέλειαν τοῦ ἰδίου· έννοια τοῦ όρου πταίσμα ἐν άρθρῳ 67 Κώδικος Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, Π 475 σ. 1058.—Ασθένεια ναυτικοῦ και απόλυσις αὐτοῦ· ναύτης ασθενήσας και απολυθείς· δικαίωμα άθροιστικῶς μισθοῦ και δοθενείας, ὡς και υποζημιώσεως λόγῳ λύσεως τῆς συμβάσεως ναυτολογήσεως· ειδικός μισθός ασθενείας άτμομηχανικοῦ, Π 4904 σ. 1059.—Διεθνής δικαιοδοσία επί συμβάσεως ναυτολογήσεως· ασθένεια ναυτικοῦ και λύσις τῆς συμβάσεως ένεκα ταύτης· θεμελίωσις διεθνοῦς δικαιοδοσίας τοῦ Δικαστηρίου τοῦ τόπου τῆς ασθενείας· έννοια άρθρου 66 § 1 Κώδικος Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, Π 4606 σ. 1061.—Η προστασία τοῦ ναυτικοῦ κατά τῆς ασθενείας και ὁ Οἶκος Ναύτου, ΝΖ σ. 1233 επ., σ. 1297 επ.—Ασφάλισις εἰς Ναυτικόν Απομαχικόν Ταμεῖον. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.—Αποζημίωσις ναυτικῶν ἐν ναυαγίῳ τοῦ πλοίου· έννοια άρθρων 62, 68, 75, 76 Κώδικος Ιδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου· μισθός ναυτικοῦ κατ' άρθρον 62 λύσις συμβάσεως ναυτικῆς εργασίας λόγῳ απωλείας τοῦ πλοίου κατ' άρθρα 75, 76· υπό ποίαν έννοιαν συντρέχουν αἱ ἐκ τῶν ανωτέρω άρθρων απαιτήσεις έννοια μισθοῦ· συνυπολογισμός και τροφῆς, ΑΠ 607 σ. 1255.—Άδεια ναυτικοῦ και καταγγελία συμβάσεως ναυτολογήσεως· λῆξις αμοιβαίᾳ συναινέσει· λύσις τῆς συμβάσεως διά καταγγελίας· λόγοι αὐτῆς· συνέπειαι τῆς καταγγελίας· δικαίωμα άδείας εἰς χρῆμα, Π 4360 σ. 1062.—Νόμιμος μισθός πληρωμάτων πορθμείων· συλλογικαί συμβάσεις ναυτικῆς εργασίας· κύρωσις αὐτῶν δι' υπουργικῆς αποφάσεως· επέκτασις διά ταύτης τῆς δεσμεύσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων εργασίας μόνον εἰς ναυτικούς υπερετοῦντας εἰς πλοῖα τῆς αὐτῆς κατηγορίας· ανίσχυρος ἐν επεκτάσει και εἰς ναυτικούς υπηρετοῦντας εἰς πλοῖα διαφόρου κατηγορίας· υπ' άριθ. 4832)278)1952 απόφασις Υπουργοῦ περί πορθμείων· φύσις τούτων ὡς επιβατηγῶν άκτοπλοϊκῶν σκαφῶν· εφαρμογή επί τούτων τῶν περί επιβατηγῶν άτμοπλοϊκῶν σκαφῶν συλλογικῶν συμβάσεων εργασίας και οὐχί τῶν περί φορτηγῶν πλοίων· ανίσχυρος κατά τοῦτο ή υπ' άριθ. 55230)5238)1962 απόφασις Υπουργοῦ Εμπορικῆς Ναυτιλίας, Π 5111 σ. 1064.—Χαρακτήρ τῶν κυρωτικῶν συλλογικῶν συμβάσεων εργασίας υπουργικῶν αποφάσεων· συλλογικαί συμβάσεις ἐν τῇ ναυτικῇ εργασίᾳ, ΑΠ 286 σ. 1120.—Κύρωσις ναυτικῶν συλλογικῶν συμβάσεων εργασίας· συλλογικαί συμβάσεις ἐν τῇ ναυτικῇ εργασίᾳ κατά νόμον 3276)1944 έκτασις δεσμεύσεως υπ' αὐτῶν· δέσμευσις τῶν τρίτων άπό τῆς περί κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως εργασίας υπουργικῆς αποφάσεως, ΑΠ 345 σ. 1121.—Φύσις σχέσεως προσλαμβανομένων εργατῶν και τεχνιτῶν διά τά συνεργεῖα Βασιλικοῦ Ναυστάθμου Ιδιωτικοῦ δικαίου· αρμοδιότης διαιτητικῶν δικαστηρίων, ΣΕ 335 σ. 428.

Ναυτικοί πράκτορες. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ναυτικόν Απομαχικόν Ταμεῖον. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Ναυτικόν Βασιλικόν. Τίνες ἐκ τῶν υπηρετησάντων εἰς τό Β Ναυτικόν χαρακτηρίζονται ὡς έφεδροι παλαιοί πολεμισταί, Γν. Σ. σ. 120.—Σύστασις πρατηρίου Β. Ναυτικοῦ υπό τήν επωνυμίαν «Προμηθευτικός Οργανισμός Β. Ναυτικοῦ»· σκοπός αὐτοῦ· Οργανισμός, μή ταυτι-

ζόμενος πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀλλ' ἔχων αὐτοτελῆ νομικὴν προσωπικότητα· ἀνομοιοποίητον ἀγωγῆς κατὰ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, Π 1331 σ. 1463.—Φύσις σχέσεως προσλαμβανομένων ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν διὰ τὰ συνεργεῖα Β. Ναυστάθμου· ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἁρμοδιότης διαιτητικῶν δικαστηρίων, ΣΕ 335 σ. 428.

Ναυτιλιακαὶ ἐπιχειρήσεις. Ὀδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως· δικαίωμα ἀδείας· βάσει τινῶν διατάξεων, Γν. Σ. σ. 758.

Νεοπολεμισταί. Βλ. καὶ λ. *Ἀνάπηροι, Στράτευσις* (παράγρ. Β΄). Ἐπίδομα ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ πολεμιστῶν κατὰ ν. δ. 1799)1942, ΑΠ 545 σ. 89.—Ὁρισμοὶ ἄρθρου 9 § 3 ἀ.ν. 971)1949, κυρωθέντος ὑπὸ ν.δ. 1104)1949 παροχὴ δι' αὐτοῦ εἰς τὰ μέλη, βαθμοφόρα ἢ μή, ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων τῶν ὑπὲρ πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941 καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς εὐεργετημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 ν.δ. 1799)1942 προβλεπόμενον εὐεργέτημα τῆς τιμητικῆς προαγωγῆς, ἄλλως ἐπιδόματος ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἔννοια διατάξεων· ἔλλειψις ἀποφάσεως Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ προακτέου καθ' ὑπαιτιότητα τοῦ ἐργοδότου καὶ συνέπειαι, ΑΠ Ὀλ. 570 σ. 92.—Ἐφαρμογὴ τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 § 5 ἀ.ν. 971)1949 κυρωθέντος ὑπὸ τοῦ ν.δ. 1104)1949 παρεχομένων εἰς τὰ μέλη ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν μονάδων καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων εὐεργετημάτων, ἤτοι τῶν ἀναγνωριζομένων ὑπὲρ τῶν πολεμιστῶν τοῦ πολέμου 1940 - 1941 καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ἄνευ διακρίσεως ἐπὶ ὑπαλλήλων δημοσίων, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν καὶ ὑπαλλήλων ὀργανισμῶν δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου· χαρακτὴρ ὡς ἠθικῆς ἀμοιβῆς μὴ ἐξαίρεσις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἐφ' ὧν ὡς ἐκ τῆς ἰδιαζούσης θέσεώς των ἐν τῇ ἐπιχειρήσει δὲν ἐφαρμόζονται πᾶσαι αἱ περὶ ὑπαλλήλων διατάξεις, ΑΠ 175 σ. 661.—Τιμητικὴ προαγωγὴ κατ' ἄρθρον 7 ν.δ. 1799)1942· ἀσχετος πρὸς πᾶσαν ἄλλην προαγωγήν, ἧς δικαιοῦται ἢ ἔτυχεν ὁ πολεμιστὴς βάσει προσόντων ἢ εἰδικῶν νόμων, πρὸς ἣν δὲν συμψηφίζεται, οὔτε ἀποκλείει ταύτην· συνεπῶς μὴ ἀποκλεισμὸς καὶ τῆς ἀντὶ προαγωγῆς διαφορᾶς μισθοῦ ἢ ἐπιδόματος· τρόπος βεβαιώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 971)1949 ἀπαιτουμένων προσόντων· χρόνος ἀφ' οὗ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξις τοῦ δικαιώματος, ΑΠ 175 σ. 661.—Παροχὴ εὐεργετημάτων ἄρθρου 7 ν.δ. 1799)1942 καὶ εἰς μέλη ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καὶ ἐθνικῶν ὀργανώσεων κατ' ἄρθρον 9 § 3 ἀ.ν. 971)1949· ἔννοια ἄρθρου 7 ν.δ. 1799)1942· παροχὴ δικαιώματος κατὰ προτίμησιν προαγωγῆς ἢ παροχῆς μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ καὶ ὅταν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις τῆς κατεχομένης ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας δὲν ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον προσόντα· Κανονισμὸς προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ὑδάτων, ΑΠ 161 σ. 684.—Γέννησις τοῦ κατ' ἀ.ν. 971)1949, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 7 ν.δ. 1799)1942, δικαιώματος προαγωγῆς ἢ παροχῆς μισθοῦ τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ τοῦ ἐπιδόματος 15 ο/ο ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ μισθοῦ ὄχι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ ἀ.ν. 971)1949, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταῦ διατάγματος, τοῦ προσδιδοντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν τὴν ἰδιότητα τῆς ἐθνικῆς ἀνταρτικῆς ὀργανώσεως πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς ἢ τῆς ἐθνικῆς ὀργανώσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ, ΑΠ Ὀλ. 570 σ. 92, ΑΠ 189 σ. 685, ΑΠ 182 σ. 687, ΑΠ 379 σ. 1259, ΑΠ 398 σ. 1261—... δὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐνεργὸς ὑπαλληλικὴ ἰδιότης κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ διατάγματος τούτου, τοῦ παρεχομένου εὐεργετήματος συνισταμένου εἰς χρηματικὴν παροχὴν ὄχι μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ζητεῖται ἡ διαφορὰ μισθοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν εἶναι ἐνεργός, ἐφ' ὅσον ὁ ὑπόχρεως ἐργοδότης δὲν προέβη εἰς ἱκανοποίησιν τοῦ δικαιούχου, ΑΠ 182 σ. 687, ΑΠ 370 σ. 92, ΑΠ 379 σ. 1259—... ἔλλειψις διακρίσεως ἐν ἄρθρῳ 7 ν.δ. 1799)1942 μεταξὺ τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων· παραγραφὴ κατ' ἄρθρον 251 Α.Κ.· ἐπιτακτικαὶ αἱ ὑπὲρ τῶν ἀγωνιστῶν διατάξεις τῶν νόμων 971)1949 καὶ 1799)1942, ἀκύρου οὔσης πάσης ἀντιθέτου πρὸς ταύτας συμφωνίας τοῦ ἀκόπου αὐτῶν πράξεως, ΑΠ 182 σ. 687.—Παραγραφὴ ἀξιώσεως κατ' ἄρθρον 251 Α.Κ.· ἀναπλήρωσις ἐλλειπούσης ἀποφάσεως Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου ὑπὸ Δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ., ΑΠ 189 σ. 685.—Ἀναφορὰ ν.δ. 1799)1942 περὶ δικαιώματος προαγωγῆς εἰς πολεμιστάς, τυγχάνοντας πρὸ τοῦ πολέμου 1940 - 1941 ὑπαλλήλους εἰς Ὀργανισμούς, ὑφισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω ν.δ)τος μὴ ἀφορῶντος οὕτω τὸν Ὀργανισμὸν Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, ἱδρυθέντα ἐν ἔτει 1949 διὰ τοῦ ν.δ. 1049)1949· ἠθικὴ ἀμοιβὴ πολεμιστῶν κατὰ Γενικὸν Κανονισμὸν Ο.Τ.Ε., ΑΠ 191 σ. 618.—Μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου· ἰσχὺς ἄρθρου 6 § 1 νόμου 2112)1920 καὶ διὰ τούς βάσει τοῦ νόμου 1836)1951 καὶ ν.δ 1799)1942 ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος, ΑΠ 54 σ. 407.

Νεωκόροι. Ναῶν· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 169.

Νομάρχης. Κήρυξις ὑπὸ νομάρχου κατὰ τὰς διατηρηθείσας ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ. διατάξεις τῶν ἄρθρων 32 καὶ 33 νόμου 281)1914 περὶ σωματείων ἐκπτώτου διοικητικοῦ συμβουλίου σωματείου· ἔννοια διατάξεων, ΣΕ Ὀλ. 823 σ. 795.

Νομικὰ Πρόσωπα. Εὐθύνη ἐκ πράξεων ἢ παραλείψεων τῶν ὀργάνων των. Βλ. λ. *Ἀδικοπραξία*.—Ἀνεπίτρεπτος οὐσιαστικὸς ἔλεγχος παρὰ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων πράξεων ὑπαλλήλων νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀσκοῦντος διοίκησιν, ΑΠ 187 σ. 632.—Ἐφαρμογὴ ἄρθρου 104 Εἰσ.Ν.Α.Κ. ἐπὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· εὐθύνη αὐτῶν ἐκ παραλείψεως ὀργάνων των· ἔννοια «ὀργάνων»· ἀγωγὴ ἐκ τοῦ κοινοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ἐπὶ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος, Ε 1388 σ. 1180, ἐξαφανίσασα τὴν Π 4642 σ. 1177.—Ὑποχρέωσις ἀποζημιώσεως λόγῳ ἐργατικοῦ

άτυχήματος κατά νόμον 551)1915 καί τοῦ Δημοσίου, ὡς καί παντός ἐν γένει νομικοῦ προσώπου, ἐν οἷς καί οἱ Δῆμοι, Π 2035 σ. 1114. — Ἀνεφάρμοστον ἐπί ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τῶν ἄρθρων 142 - 170 νόμου 1811)1951 (Ὑπαλλ. Κώδικος), ἀντικατασταθέντων ὑπό τῶν ἄρθρων 12 - 17 τοῦ β.δ. 23.12.1955· ἀβάσιμον οὕτω λόγον ἀκυρώσεως ὅτι ἡ πειθαρχική ἀγωγή δέν ἀσκήθη, ὡς ὁρίζουσι τά ἄρθρα 149 καί 150 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, καί ὅτι δέν ἐνηργήθη ἡ προϊκουσα ἀνάκρισις κατά τά ἄρθρα 151 - 159 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· παραγραφή πειθαρχικῶν ἀδικημάτων, ΣΕ 2045 σ. 31. — Διορισμός ἡ πρόσληψις ὑπαλλήλου ἐν γένει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, πρός τούς ἄλλους καί νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, οἷον τό Ι.Κ.Α· ἀκυρότης ἐλλείψει τοῦ ὑπό ά. ν. 516)1948 ἀπαιτουμένου πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης, τῆς ἀκυρότητος ταύτης ἐπεκτεινομένης καί ἐπί τῶν ἐπί μίσθῳ συμφωνιῶν· ἀξίωσις μισθωτοῦ πρός ἀπόδοσιν ὠφελείας ἐργοδότου· εἰς τί συνίσταται ἡ ὠφέλεια, ΑΠ 629 σ. 163.—Ἔγκυρον δικόγραφον ἀγωγῆς καί ἀν δέν μνημονεύεται τό ἐνεργῆσαν τήν πρόσληψιν ὄργανον, μή ἀπαιτουμένης ἰδιαιτέρας μνείας ἐκπροσωποῦντος τό νομικόν πρόσωπον φυσικοῦ προσώπου, ΑΠ 629 σ. 163 — Ἀγωγή κατά νομικοῦ προσώπου, οἷον σωματείου· ἀρκεῖ ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ νομικοῦ προσώπου, μή οὔσης ἀπαραιτήτου καί τῆς μνείας τοῦ ἐκπροσωποῦντος τοῦτο φυσικοῦ προσώπου, Π 39 σ. 1057. — Ἐπίδοσις δικογράφων εἰς νομικά πρόσωπα ἀρκεῖ μνεία ἐπωνυμίας αὐτῶν, χωρίς νά ἀπαιτῆται καί ἀναγραφή τῶν ἐκπροσωπούντων αὐτά φυσικῶν προσώπων, ΑΠ 249 σ. 809.—Ἀπαράδεκτος κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν ἀγωγή κατεχόντων ὀργανικάς θέσεις εἰς νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, προσλαμβανομένων πρός πλήρωσιν αὐτῶν καί μετά τήν ὁρκοδοσίαν καί δημοσίευσιν διορισμοῦ εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως· πρόσληψις ὑπό Δημοτικοῦ Νοσοκομείου, ΑΠ 438 σ. 1197.— Ἰατροί νομικῶν προσώπων δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἀποδοχαί· ἀπόλυσις, ἀπαζημίωσις κλπ. Βλ. λ. *Ἰατροί*. — Ἀναγκαστική τοποθέτησις πολεμιστῶν, δικηγόρων πολεμιστῶν ά.ν. 1836)1951. Βλ. λ. *Στρατεύσεις* (παράγρ. Β).—Ὑπαγωγή εἰς τήν κατ' ἄρθρον 3 ά.ν 1836)1951 ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ ἀνωτέρου νόμου καί τῶν Δήμων καί Κοινοτήτων, περιλαμβανομένων εἰς τήν ἔννοιαν τοῦ ὅρου τοῦ νόμου «Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου» κάμψις διά τοῦ ν.δ. 4185)1961 διατάξεως ἄρθρου 22 ν.δ. 2888)1954 περί κυρώσεως Δημοτικοῦ καί Κοινοτικοῦ Κώδικος, Π 1256 σ. 562.—Δικαίωμα ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, ὅπως ἀναγνώρισῃ, ἐξαγοράσῃ καί προσμετρήσῃ τήν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν, ἐφ' ὅσον τελεῖ ἐν ἐξηρτημένῃ ἐργασίᾳ, παρέχων τάς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὡς ὑπαλλήλου νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου (Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως , Γν.Σ. σ. 1073.— Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου· ἀναγκαῖον, ἵνα ἔχῃ κύρος, νά ἐνεργηθῇ ὑπό τοῦ κατά τόν νόμον ἢ τό καταστατικόν, ἐκφράζοντος τήν βούλησιν αὐτοῦ φυσικοῦ προσώπου· ἀκυρότης καταγγελίας, γενομένης ὑπό ἀντιπροσώπου, στερουμένου τῆς πρός τοῦτο ἐξουσίας· ὅροι ἰσχυροποιήσεως δι' ἐγκρίσεως· προσφορά ὑπηρεσιῶν· εὐθύνη νομικοῦ προσώπου· προθεσμία ἀγωγῆς, ΑΠ 651 σ. 150—Ἐφαρμογή τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς ἐξ ἀκύρου ἀπολύσεως κατ' ἄρθρον 6 § 1 νόμου 3198)1955 καί ἐπί καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτοῦ νομικοῦ προσώπου, γενομένης ὑπό προσώπων, ἅτινα εἶχον διορισθῇ καί ἤσκουν πράγματι τήν διοίκησιν τοῦ νομικοῦ προσώπου, ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως ἠκυρώθη ἡ πρᾶξις τοῦ διορισμοῦ των, ΑΠ 324 σ. 801.—Διάλυσις νομικοῦ προσώπου κατά χρόνον ὑπερημερίας αὐτοῦ ἐξ ἀκύρου καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· συνέπειαι, Π 3959 σ. 738—Ἀποδοχαί δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καί τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἁτμηλάτων σιδηροδρόμων, Ἔγκ. σ. 302.—Ἀποδοχαί δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἀνεπίτρεπτος ἡ ἀπόληψις δύο μισθῶν, οὐδέ ἡ ἀπόληψις ὁθενδήποτε μισθοῦ καί πλήρους συντάξεως ἐκ δημοσίας ὑπηρεσίας ἢ τοιούτης νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἐξαιρετικῶς ἐπιτραπείσης τοιαύτης ἀπονομῆς εἰς τούς ἐν πολεμικῇ διαθεσιμότητι ἀξιωματικούς ἢ ἀνάπηρους ὁπλίτας διά τοῦ ν δ. 146,1946· ὑπαγωγή εἰς ἔννοιαν μισθοῦ καί τῶν καθιερωθέντων δώρων Χριστουγέννων καί Πάσχα· εἰδική δμως περί αὐτῶν ρύθμισις δ ά τοῦ νόμου 2195)1952, ΑΠ 158 σ. 559.—Ἀνεφάρμοστον διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960 περί ἀποδοχῶν λογιστῶν ἐπί Δημοσίου καί νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἀνεφάρμοστον καί ἐπί λογιστῶν Ὀργανισμῶν Ἐγγείων Βελτιώσεων Τοπικῶν ἢ Γενικῶν, ἀποτελούντων νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, Ἔνγρ. σ. 719.—Περιορισμός ἄρθρου 8 ά ν. 1538)1950 ὡς πρός τήν ἔλλειψιν δικαιώματος ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, πέραν τῶν ὑπό τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένων ἀποδοχῶν, ἑτέρας ἀμοιβῆς λόγῳ προσθέτου ὑπηρεσίας ἐπί τῶν ἐν σχέσει ἐργασίας δημοσίου δικαίου τελούντων μισθωτῶν τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καί οὐχί καί ἐπί τῶν συνδεομένων διά συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· παροχή ἐργασίας εἰς Ἐθνικόν Ἵδρυμα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων, ΑΠ 360 σ. 803 — Συμφωνίαι περί λήψεως μισθοῦ ὑπερτέρου τοῦ νομίμου κύρος αὐτῶν ἐπί νομικῶν προσώπων· Κανονισμός προσωπικοῦ Αὐτοτόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ, ΑΠ 249 σ. 809 —Ἐφαρμογή ὑπ' ἀριθ. 2)1959 καί 2)1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων καί ἐπί προσωπικοῦ Γραφείων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (οἷον ἡ Ἀποστολική Διακονία), ἀφ' ἧς ἐκηρύχθησαν ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρεωτικαί, μή ἀπαιτουμένου, ὅπως ὁ ἐργοδότης ἀσκῇ ἐπιχείρησιν·

ἔννοια ἐπιχειρήσεως, Π 10600 σ. 987.— Ἐπίδομα ἀδείας ὑπαλλήλων δημοσίων καὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, Ἔγκ. σ. 1277.—Ἀπαζημίωσις λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἔξοδα κινήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν δημοσίων ἔργων· μὴ ἀναγκαία προηγουμένη ἀπόφασις ἢ γνωμοδότησις τῆς διοικήσεως τοῦ νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητός του, μὴ ἐφαρμοζομένων ἄλλων διατάξεων προγενεστέρων νομοθετημάτων, ἀφορώντων τὴν αὔξησιν τῶν μισθῶν τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ΑΠ 538 σ. 1387.— Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου· ἔκτασις ἐφαρμογῆς Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, Π 7353 σ. 1503. Ἐφαρμογὴ διατάξεως ἄρθρου 2 ν.δ. 3755)1957 περὶ ἡμερομισθίου μὴ ἀπασχοληθέντων καθ' ἑορτὰς καὶ ἐπὶ ἐργασιακῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου μετὰ ν.π.δ.δ.· παροχὴ ἐργασίας κλητῆρος εἰς ν.π.δ.δ.· Ἐργατικὴ Ἑστία, Π 20830 σ. 1509.—Κατάργησις τῶν ὑπὲρ τοῦ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεων ἐκ μισθοῦ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, μὴ τυγχανόντων μετόχων τοῦ Ταμείου· ἔκτασις ἐφαρμογῆς τῆς καταργήσεως ταύτης, Π 18866 σ. 226, ΑΠ 57 σ. 432, ΑΠ 149 σ. 555, Γν. Σ. σ. 45.—Ἀσφάλισις δικηγόρων ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικῶν συμβούλων νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τραπεζῶν, ΑΠ 535 σ. 1391, Σημ 1360.—Συνυπολογισμὸς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 14)1956, 2)1959, 2)1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ παρὰ τῷ δημοσίῳ ἢ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου χρόνου δημοσίας ὑπηρεσίας εἰς ἐφάπτιμα καθήκοντα ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑφ' ὅλων τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων γενομένην διάκρισιν ὑπαλλήλων κλπ. καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκπληρούμενα καθήκοντα ἔννοια, ΑΠ 225 σ. 598.—Προσβολὴ ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 83 Συντάγματος καὶ 46 § 1 νόμου 3713)1928, δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως μόνον τῶν ἐκτελεστῶν πράξεων τῶν Διοικητικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ ὄχι καὶ τῶν πράξεων τῶν νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, οἷον τυγχάνει ἡ Δ.Ε.Η., τῆς ὁποίας ὄργανον ἀποτελεῖ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ΣΕ 389 σ. 565.—Σύστασις πρωτηρίου Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Προμηθευτικὸς Ὀργανισμός»· σκοπὸς αὐτοῦ· Ὀργανισμός, μὴ ταυτιζόμενος πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀλλ' ἔχων αὐτοτελῆ νομικὴν προσωπικότητα· ἀνομιμοποίητον ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, Π 1331 σ. 1463.

Εἶναι νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου: Τὸ Ἵδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ΑΠ 310 σ. 875.—Τὸ Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποθηματεργατῶν, Γν.Σ. σ. 1105.—Οἱ Σ.Ε.Κ., Ε 1388 σ. 1180, Π 4642 σ. 1177.— Τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, Γν.Σ. σ. 1210.—Ὁ Κρατικὸς Ὀργανισμὸς Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων, Π 7353 σ. 1503.—Ἡ Ἐργατικὴ Ἑστία, Π 20830 σ. 1509.—Χαρακτηρισμὸς Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης, καίτοι συνταβέντος δι' ἰδιωτικῆς βουλήσεως εἰς ἐκπλήρωσιν ὅμως γενικοῦ πολιτειακοῦ σκοποῦ, ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ΑΠ 490 σ. 1202. Βλ. τὰ κατ' ἰδίαν θέματα καὶ νομικὰ πρόσωπα εἰς τὰς οἰκείας λέξεις, ἤτοι *Δῆμοι· Κοινότητες, Ἠλεκτρικαὶ Ἐπιχειρήσεις, Ἱδρύματα, Ὀργανισμοί, Σιδηρόδρομοι, Σωματεῖα, Ταμεῖα κλπ.*

Νομικὸν Συμβούλιον. Γνωμοδότησις διὰ τῆς δηλώσεως βουλήσεως τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσιον πρὸς σύναψιν τῆς κατ' ἄρθρον 873 ἀναγνωριστικῆς συμβάσεως, ΑΠ 148 σ. 622.

Νομιμοποίησις. Κληρονόμων ἠττηθέντος διαδίκου πρὸς αἴτησιν ἀναιρέσεως τῆς κατὰ τοῦ κληρονομηθέντος ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ΑΠ 659 σ. 231.—Ἐπὶ μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 6 νόμου 2112)1920 ἀτομικὴ δίωξις δι' ἰσχὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς πτωχεύσεως, ΑΠ 54 σ. 407.—Ἐπὶ ἀγωγῆς προσωπικοῦ λεωφορείων ἐνταγμένων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. τῆς ἐργοδότης, Πρδρ. 852 σ. 545, Π 1303 σ. 548, ΑΠ 290 σ. 744.—Ἐπὶ ἀγωγῆς θυρωροῦ πολυκατοικίας· παθητικὴ νομιμοποίησις, Π 15966 σ. 1243, Π 373 σ. 1335.—Αὐτοτελὴς νομικὴ προσωπικότης τοῦ Προμηθευτικοῦ Συνεταιρισμοῦ Βασ. Ναυτικοῦ· μὴ ταύτισις πρὸς Δημόσιον· ἀνομιμοποίητον ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου, Π 1331 σ. 1463. Βλ. καὶ λ. *Ἰσχνασία· δικονομική.*

Νομιμοφροσύνη. Διορισμός· ἢ πρόληψις ὑπαλλήλου ἐν γένει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, οἷον Ι.Κ.Α.· ἀκυρότης ἐλλείψει τοῦ ὑπὸ ἀ.ν. 516)1948 ἀπαιτουμένου πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης, τῆς ἀκυρότητος ταύτης ἐπεκτεινομένης καὶ ἐπὶ μέρους συμφωνιῶν· ἀξίωσις μισθωτοῦ πρὸς ἀπόδοσιν ὠφελείας ἐργοδότου· εἰς τί συνίσταται ἡ ὠφέλεια· μίσθωσις ὑπηρεσιῶν νοσοκόμου Ι.Κ.Α. δι' ἐνέργειαν ἐνέσεων ἐπὶ ἠσφαλισμένων· ἀκυρότης δι' ἔλλειψιν πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης, ΑΠ 629 σ. 163.—Διορισμὸς εἰς ὑπηρεσίαν συνεταιριστικῆς ὀργανώσεως ἄνευ διαπιστώσεως νομιμοφροσύνης, ταύτης διαπιστωθείσης ὑστέρως τοῦ διορισμοῦ· ἀντίθεσις ἀνατροπῆς πραγματικῆς καταστάσεως διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων θεωρήσεως ἐξ ὑπαρχῆς ἀκύρου τοῦ διορισμοῦ πρὸς τὸ ἄρθρον 281 Α.Κ., ΑΠ 460 σ. 931.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ εἰς τὸ Δημόσιον κατ' ἄρθρον 3 § 1 ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4185)1960· διαδικασία νομιμοφροσύνης· δυνατὴ ἡ ἐπισύναψις εἰς τὴν πρὸς τὸ ἁρμόδιον Συμβούλιον προστασίας πολεμιστῶν αἴτησιν περὶ διορισμοῦ δηλώσεως νομιμοφροσύνης, Π 10672 σ. 1053. — Ἐθνικὰ φρονήματα ὡς προϋπόθεσις κτήσεως ἐργατικῆς κατοικίας· ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολογία ἐπὶ διαπιστώσεως τοιούτου κωλύματος, ΣΕ 2317 σ. 287, ΣΕ 1428 σ. 981, ΣΕ 1427 σ. 1129.

Νόμισμα. Νόμος 18)1944 περὶ νομισματικῆς διαρυθμίσεως καὶ ὀφειλόμεναι ὑπὸ τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου εἰσφοραί, Ἔγκ. 4 σ.

41, Γν Σ. σ. 41. Έννοια νόμου 18)1944· απαιτήσεις ὑπαγόμεναι εἰς τοῦτον· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἀπαζημιώσεων ἕνεκεν ἀτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας πρὸ τοῦ ἀνωτέρω νόμου· παραπομπὴ τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 374 σ. 870.

Νομοθετική ἐξουσιοδότησις. Βλ. λ. *Νόμος*.

Νόμος. Ἀρχὴ γενικότητος τῶν νόμων, διὰ τῆς ἰσχύος αὐτῶν ἐπὶ πασῶν τῶν σχέσεων, τὰς ὁποίας ἀφορῶσι καὶ ἐφ' ὅσον δὲν διακρίνουσιν ἀνεξαρτήτως φύλου τάσις πρὸς ἐξάλειψιν διακρίσεως δικαιωμάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ καθιέρωσιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος μεταξὺ τῶν δύο φύλων δι' ἀποδοχῆς τῆς ἀρχῆς ἴσης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν ἴσης ἀξίας, καθιερωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 Διεθνοῦς Συμβάσεως, Π 45 σ. 91.—Κενὸν νόμου ἔννοια· πλήρωσις δι' ἀναλογίας, ΝΖ σ. 394.—Ἀκυρότης κανονιστικοῦ διατάγματος μὴ τυχόντος ἐπεξεργασίας ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας· ἄκυρον οὕτω τὸ Ἱδρυτικὸν Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν διάταγμα, ἐκδοθὲν κατ' ἐξουσιοδότησιν ἀκύρου κανονιστικοῦ διατάγματος 9)2)1941· ἀνίσχυρος καὶ ἡ διὰ νόμου 1731)1951 κύρωσις τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος, ΣΕ 223 σ. 285.—Ὁρισμὸς ἄρθρου 57 § 8 τοῦ Συντάγματος· κρίσις περὶ τοῦ ἂν ὡρισμένη διάταξις συνδέηται ἀμέσως ἢ ὄχι πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ· ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν καὶ δὲν δύναται νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων· κρίσις περὶ ἐπειγούσης ἀνάγκης ἐκδόσεως νομοθετικῶν διαταγμάτων ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βουλῆς· δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν δικαστηρίων, ΑΠ Ὁλ. 69 σ. 403.—Σχέσις νόμου καὶ ἔθιμου· καθορισμὸς δι' ἔθιμου μικροτέρου χρόνου ἀπασχολήσεως· ἰσχύς· συνέπειαι παραβάσεως, Π 847 σ. 665.—Ἐφαρμοστέος νόμος διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν ἐκ τῆς ὑποβολῆς τῆς περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως ἀπορρεόντων ἐνόμων ἀποτελεσμάτων, ΣΕ 2041 σ. 35.—Νόμος ὑπὸ οὐσιαστικὴν ἔννοιαν καὶ αἱ πρὸς τὰς συλλογικὰς συμβάσεις ἐξομοιούμεναι διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, Π 4590 σ. 91.—Εἰδικὸς νόμος 4046)1960, ρυθμίζων τὰ τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας τυπογράφων ἐφημερίδων ἐν σχέσει πρὸς γενικὸν νόμον 3198)1955 καὶ διάταξιν ἄρθρου 669 § 2 Α.Κ., Π 466 σ. 338.—Διατήρησις, κατ' ἄρθρον 2 Α.Κ., ἰσχύος νόμου, ἐν ὅσῳ ἕτερος κανὼν δικαίου δὲν καταργήσῃ αὐτὸν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, ΑΠ 451 σ. 925.—Νομοθέτησις ἀπαζημιώσεως κατὰ παραπομπὴν εἰς ν. 2112)1920· ἔννοια· ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955, ΑΠ 537 σ. 1377, πρβλ. Ε 85 σ. 1499, Παρατ. σ. 1500.—Ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἀνίσχυρος λόγῳ τῆς γενικότητος καὶ ἀοριστίας της ἡ ἐξουσιοδότησις τοῦ ἄρθρου 59 § 1 ἀ.ν. 11)12.11.1935 περὶ Ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας· ἀνίσχυρος διάταξις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς ἐξουσιοδοτήσεως ταύτης, ΣΕ 2218 σ. 117.—Ἀνίσχυρος ἡ διάταξις ἄρθρου 13 § 5 β. δ)τος 4.12.1940 περὶ ἐκτελέσεως ἀ. ν. 2329)1940 περὶ Ταμείου Συντάξεων Μηχανικῶν κλπ., ὡς μὴ ἀπαριθμοῦσα εἰς εἰδικὴν ἐξουσιοδότησιν, ΣΕ 2417 σ. 234.—Νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις πρὸς ρύθμισιν ὅρων ἐργασίας καὶ ἐν γένει καταστάσεως δοκίμων τεχνιτῶν Ο.Λ.Π.· ἔκτασις· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν ΑΠ, ΑΠ 95 σ. 432.—Ἀκυρότης β διατάγματος, ἐκδοθέντος καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου δοθείσης ἐξουσίας, ΣΕ 711 σ. 696.—Ἀνίσχυρος διάταξις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, θεσπισθεῖσα καθ' ὑπέρβασιν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 1448 σ. 947, ἰδ 5111 σ. 1054.—Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α. ἐκδοσις εἰδικοῦ β. δ)τος ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου χορηγηθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, ΑΠ 229 σ. 812, ΑΠ 211 σ. 811.—Ἀνίσχυρος ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8γ275)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων δι' ἑορτὰς πρὸς οἰκοδόμους, καταργηθείσης μετὰ τὸν νόμον 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας τῆς σχετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 2 ν. δ)τος 2855)1954, ΣΕ 1609 σ. 917.—Ἀνίσχυροι διατάξεις ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π. ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ Ἐργασίας, ὡς τεθεῖσαι ἐκτὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΑΠ 408 σ. 1125.—Διατάξεις νόμου 3867)1957 καὶ ἄρθρου 59 Συντάγματος· ἀνεπίτρεπτον ἐκ τοῦ Συντάγματος ὅπως τὸ ἀντικείμενον τῆς φορολογίας καὶ ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ἀποτελέσωσιν ἀντικείμενον νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 1625 σ. 1138.—Ἀλλοδαπὸν δίκαιον καὶ νόμος 2112)1920, ΑΠ σ. 204.—Ἀλλοδαπὸν δίκαιον καὶ ἐργατικὴ νομοθεσία, ΑΠ 203 σ. 723.—Διεθνὴς δημοσία τάξις καὶ ἐργατικὴ νομοθεσία, Ἀγόρευσις Εἰσαγγελέως Ἀρείου Πάγου, σ. 721. Βλ. καὶ λ. *Ἀναδρομικότης, Ἀναιρέσεις, Δημοσία τάξις, Δημοσίευσις, Διεθνὲς Δίκαιον, Ἐργατικὸν Δίκαιον, Κανονισμοί, Σύνταγμα, Ὑπουργεῖα - Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις*.

Νοσοκομεῖα. Ἀπόληψις τοῦ προσωπικοῦ τῶν κατ' ἄρθρον 8 § 2 ν.δ. 2592)1953 νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάγονται καὶ τὰ κρατικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 965)1937 νοσοκομεῖα ἢ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 ν.δ. 965)1937 δικαιωμάτων καὶ ὑπαγωγὴ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ τοῦ καθοριζομένας ὑποχρεώσεις· ἀπόληψις συνεπῶς τῶν προνομίων τῶν παρεχομένων ὑπὸ τῶν κειμένων περὶ δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεων καὶ ὑπαγωγὴ εἰς τὰς ὑπὸ τῶν διατάξεων ταύτων συναφεῖς ὑποχρεώσεις· παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ἰατροῦ, τοποθετηθέντος εἰς ὀργανικὴν θέσιν· κρατήσεις ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, ΑΠ 331 σ. 997.—Ἔννοια ν.δ. 3623)1956, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ν.δ. 4111)1960· ὁμοιόμορφος ρύθμισις ὕψους μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς ἰατρῶν ἐν γένει κατ' ἐλάχιστον ὅριον τῶν ἀπασχολουμένων εἰς πάντα τὰ ἐν ἄρθρῳ 1 ν.δ. 3623)1956 πρόσωπα, ἐν οἷς καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου, καταργηθείσης

πάσης ἀντιθέτου διατάξεως· κατώτατον ὅριον ἀμοιβῆς μηνιαίων ἀποδοχῶν ἐντρύφων, οἵτινες παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς πᾶσης φύσεως καὶ κατηγορίας νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ἰατρεῖα, ἐργαστήρια, ὑπηρεσίας κλπ. καὶ πάντα τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 3623)1956 χρονικὸν διάστημα μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 411 1)1960, ΑΠ 90 σ. 431 —Ἀντίτιμον τροφῆς ἐξερχομένων ἐκ σανατορίου ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. φυματικῶν· ὀρθὴ ἔννοια ἄρθρου 7 § 1 ν.δ. 3762)1957 ΣΕ 199 σ. 501.—Διατάξεις διέπουσαι τὸ προσωπικὸν τῶν Πανεπιστημιακῶν Νοσοκομείων, ἐν οἷς καὶ τὸ Αἰγινήτειον· σχέσις διοριζομένου κατωτέρου βοηθητικοῦ καὶ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ δημοσίου δικαίου, μὴ μεταπιπτούσης εἰς σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ δι' ἔλλειψιν οὐσιώδους τύπου, ὡς ἡ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὥστε νὰ δύναται ὁ ὑπὸ τοιαύτην σχέσιν προσενεγκὼν τὰς ὑπηρεσίας του νὰ ἀσκήσῃ τὰς ἐν αὐτῇ ἀξιώσεις του ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· κρίσις περὶ δημοσίου χαρακτῆρος σχέσεως· ἐφαρμογή Ἀ.ν. 965)1937 μόνον ἐπὶ τῶν δημοσίων ἱδρυμάτων, ΑΠ 7 σ. 1196. —Πρόσληψις ὑπὸ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου· χαρακτὴρ σχέσεως καὶ ἐργατικὴ διαδικασία, ΑΠ 438 σ. 1197.—Ἐὰν νοσηλευτικοὶ καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι, ἀσθενοῦντες καὶ παραμένοντες ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐπὶ 1 - 3 μῆνας, δικαιοῦνται μετὰ ταῦτας καὶ τῆς ἡμερησίας ἀναπαύσεώς των (ρεπό), κατὰ τὴν διόρκειαν τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἀπέσχον τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ ἀσθενείας, Γν.Σ. σ. 1528.—Ἂν ὁ Λογαριασμὸς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε. ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως, Γν.Σ. σ. 1008.

οκόμοι. Βλ. καὶ λ. *Κλινικαί, Νοσοκομεῖα.* Μισθώσεις ὑπηρεσιῶν ἐκείνη νοσοκόμου Ι.Κ.Α. δι' ἐνέργειαν ἐνέσεων ἐπὶ ἠσφαλισμένων· ἀκυρότης δι' ἔλλειψιν πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης, ΑΠ 629 σ. 163.—Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 172.

τερινὴ ἐργασία. Πρόσθετος ἀμοιβή, κατὰ τὴν ὑ.ἀ. 18310)1946, ὡς ἡμηνεύθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τῆς ὑ.ἀ. 25825)1951, διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν ἐξ 25ο/ο τοῦ ὡρομισθίου, ὑπολογιζομένου ἐπὶ τοῦ νομίμου μισθοῦ, Π 16967 σ. 1317.—Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένων μισθωτῶν δι' ὑπολογισμὸν προσαυξήσεως λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας, Γν.Σ. σ. 700.—Ἀναφορὰ ὑ.ἀ. 18310)1946 εἰς μισθωτοὺς ἀπασχολουμένους εἰς ἐπιχειρήσεις, λειτουργούσας ἐν τῇ χώρᾳ, καὶ οὐχὶ εἰς τοιαύτας εὑρισκομένας καὶ λειτουργούσας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δι' οὓς καὶ δὲν ὑπάρχει τεθεσπισμένος νόμιμος μισθός, Π 16967 σ. 1317.—Ἐφαρμογὴ ὑ.ἀ. 18310)1946, λόγῳ τῆς γενικότητος καὶ τοῦ ἀδιαστίκτου αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ Δημοσίου ὡς ἐργοδότου, Γν.Σ. σ. 781.—Ὁρισμοὶ ὑ.ἀ. 27019)1953· ἐφαρμογὴ ταύτης ἐπὶ μισθωτῶν παρεχόντων ὑπηρεσίας ἀποκλειστικῶς κατὰ νυκτερινὰς ὥρας μεταγενεστέρα καὶ ἐπικρατεστέρα ἡ ἄνω ὑπουργικὴ ἀπόφασις τῆς ὑπ' ἀριθ 69093)1953 ἀποφάσεως τῆς διὰ τῆς Π.Υ.Σ. 267)1953 συσταθείσης πενταμελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς, ΑΠ 151 σ. 553. — Συνυπολογισμὸς προσαυξήσεως λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας διὰ καθορισμὸν δώρου Χριστουγέννων 1960 καὶ Πάσχα 1961, ΑΠ 181 σ. 596.—Μὴ συνυπολογισμὸς προσαυξήσεως διὰ νυκτερινὴν ἐργασίαν, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐργασίας κατὰ Κυριακόν, Εἰσαγ. σ. 730.—Παροχὴ ἐργασίας νυκτοφύλακος εἰς Κρατικὴν Ἐκμετάλλευσιν Σ.Π.Α.Π.· ἀμοιβὴ αὐτοῦ λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας, ΑΠ 556 σ. 25.—Παροχὴ ὑπερωριακῆς ἐργασίας ὑπὸ νοσοκόμου κλινικῆς· ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως· προσαυξήσεις δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ΑΠ 238 σ. 730.—Ἐφαρμογὴ ὑ.ἀ. 18310)1946 ἐπὶ ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων (ταξί), ΝΖ σ. 767.—Ἀπασχόλησις μαγείρων Ἱδρύματος κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας· δικαίωμα προσαυξήσεων κατὰ ὑ.ἀ. 8900)1946 καὶ 18310) 1946, Ἔγγρ. σ. 1076.—Ἐφαρμογὴ προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν νυκτερινὴν κλπ., ΝΖ σ. 401.—Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία· νυκτερινὴ ἐργασία, Μελ. σ. 1169, Βλ. καὶ λ. *Διανυκτέρευσις.*

Νυκτοφύλακες. Βλ. λ. *Φύλακες.*

Ξ

Ξενοδοχεῖα. Ἐὰν ὑπάγηται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Ξενοδοχειακῆς Ἐπιχειρήσεως, Γν. Σ. σ. 764. — Πρόσληψις ξενοδοχοϋπαλλήλου ἄνευ βιβλιαρίου ὑγείας· ἄκυρος σύμβασις ἐργασίας· προβολὴ ἀξιώσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ μὴ καταβολῆς πλασματικοῦ μισθοῦ καὶ δώρων δι' ἑορτάς, ἀμειβομένης τῆς ξενοδοχοϋπαλλήλου διὰ παροχῆς τροφῆς, στέγης καὶ νομίμου ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν τῶν πελατῶν καὶ προαιρετικῶν φιλοδωρημάτων· καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος ἐκ μέρους αὐτῆς, ΑΠ 655 σ. 1508

Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν Ἐργοτοτεχνῖται. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Ο

Ὁδηγοί. Βλ. λ. *Δύστονίνητα, Μηχανήματα.*

Ο.ΔΙ.Σ.Υ. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί.*

Ὁδοιπορικά. Βλ. λ. *Ἔξοδα.*

Ὀδοντίατροι. Βλ. λ. *Ἰατροί.*

Ὀθωμανικὸς νόμος. Διατάξεις Ὀθωμανικοῦ περὶ μητρῴου τοῦ πληθυσμοῦ νόμου· ἀπόδειξις

ήλικίας ήσφαλισμένου τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1458 σ. 1263.

Οἴκησις. Βλ. λ. *Παροχαί εἰς εἶδος.*

Οἰκιακοί μισθωτοί. Βλ. καί λ. *Ὑπηρέται.* Ἐάν δικαιοῦνται κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν οἱ οἰκιακοί ὁδηγοί ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως καί οἱ ὁδηγοί ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ναυτιλιακῆς ἐπιχειρήσεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 666 Α.Κ. ἤ τῶν τοιούτων τοῦ ἀ.ν. 539)1945, Γν Σ. σ. 758.

Οἰκογένεια. Βλ. λ. *Ἱκανοποίησις χρηματική, Κατοικία Ἐργατική.*

Οἰκογενειακά βάρη. Προσαύξησις συντάξεως Ι.Κ.Α. λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, ΣΕ 649 σ. 689, ΣΕ 1220 σ. 940.—Κριτήριον ἐπιλογῆς ἐπί μερικῆς ἀπολύσεως μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων, ΑΠ 639 σ. 1457, Σημ. σ. 1488.

Οἰκογενειακά ἐπιδόματα. Βλ. λ. *Διανεμητικός Λογαριασμός, Ἐπιδόματα.*

Οἰκοδομικαί ἐργασίαι - Οἰκοδόμοι. Ἀπαλλαγή ἀδειῶν δι' ἀνέργειαν οἰκοδομῆς ὑπό ἀναπήρων καί θυμάτων πολέμου ἀπό παντός φόρου ἤ καί τέλους ἤ κρατήσεως ἤ εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων ἤ οἱωνδήποτε τρίτων· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 νόμου 3718)1957· προκαταβολή ὑπέρ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν διά τήν ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, μή ἀπαλλασσομένων τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἀναπήρων, ΑΠ 658 σ. 232.— Κατάταξις εἰς μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διά τό ἔτος 1963 τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἔργα ἐκτελούμενα ἄνευ ἀδείας τῶν Πολεοδομικῶν Γραφείων καί εἰδικάς τινας ἐργασίας, Ἔγκ. σ. 365.—Τροποποίησις γενομένης κατατάξεως εἰς μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων ἔτους 1963 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, Ἔγκ. σ. 573.— Καθορισμός συντελεστῶν κόστους οἰκοδομικῶν ἔργων διά τό ἔτος 1963, Ἔγκ. σ. 365.—Ἀναγνώρισις ὑπό Ι.Κ.Α. ἡμερῶν ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν καί συναφῶν τεχνικῶν ἐργασιῶν· ἄρθρον 13 ν.δ. 4104)1960, Ἔγκ. σ. 366. — Προκαταβολή ὑπέρ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν δι' ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, ΝΖ σ. 199. — Ἀσφάλισις οἰκοδόμων· διατάξεις σχετικοῦ Κανονισμοῦ· Κανονισμός Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν καί Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν· εἰσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· ἔγκυροι καί ἄκυροι διατάξεις αὐτοῦ, ΣΕ 675 σ. 816.— Εἰσφοραί πρός τό Ι.Κ.Α. κατά Κανονισμόν ἀσφαλίσεως οἰκοδόμων· εἰσπραξις· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀνωρώσεως ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας κατά πράξεως Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς Ι.Κ.Α. περί καθορισμοῦ ποσοστοῦ ἀξίας οἰκοδομικοῦ ἔργου δι' εἰσφοράς πρός τό Ι.Κ.Α., συντρεχούσης παραλλήλου προσφυγῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικ., ΣΕ 1012 σ. 819. —Δῶρον δι' ἑορτάς πρός ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, Ἔγκ. σ. 525. — Ἀνίσχυρος ἡ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις παρά τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων δι' ἑορτάς πρός οἰκοδόμους· καθορισμός ἀμοιβῆς μισθωτῶν κατά τό σύστημα τοῦ νόμου 3239)1955, περιλαμβανομένων εἰς ταύτην καί τῶν δώρων δι' ἑορτάς, ΣΕ 1609 σ. 917.—Χρόνος καταβολῆς ὀφειλομένων εἰσφορῶν διά δῶρον οἰκοδόμων πρό τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου 4321)1963, Ἔγκ. σ. 1469.— Ἐθνικαί ὁμοιεπαγγελματικαί καί συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας· λύσις διά καταγγελίας· συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, ΑΠ 662 σ. 110.— Ἀποδοχαί οἰκοδόμων· σ.σ.ἐ. 14.3.1962 ἔκτασις δεσμεύσεως ἐξ αὐτῆς, Ἔγγρ. σ. 372. —Ἔκτασις δεσμεύσεως ἐκ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπό 27.6.1957 ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων ἀνεφάρμοστον ἐπί ἐλαιοχρωματιστοῦ, μή ἐργαζομένου εἰς ἐργασίαν, σχέσιν ἐχούσαν μέ οἰκοδομάς, ΑΠ 335 σ. 799. — Συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας τεχνιτῶν οἰκοδόμων· δεσμευόμενοι ὑπό τῆς ἀπό 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργοδόται, Π 2113 σ. 1239. —Δέσμευσις ὑπό τῆς ἀπό 14 Μαρτίου 1962 συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, μή ὑπογραφείσης παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἤ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτουμένου ὀργάνου, οὐδέ κηρυχθείσης ὑποχρεωτικῆς, μόνον τῶν μελῶν τῆς συμβληθείσης ὀργανώσεως τῶν ἐργοδοτῶν, Π 544 σ. 1342, Π 11829 σ. 1343.—Πρόσληψις μισθωτοῦ διά τήν διάρκειαν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου, ΑΠ 402 σ. 1052.

Οἰκονομία. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐπί τῆς παραγωγῆς· προστασία ἐργαζομένου καί Οἰκονομία, ΝΖ σ. 1361.

Οἰκονομική ἀνεπάρκεια. Ἀπόλυσις πολιμιστῶν δι' οἰκονομικήν ἀνεπάρκειαν ἐπιχειρήσεως, ΝΖ σ. 703. —Ἀπόλυσις μισθωτοῦ οὐχί ἐξ ἐκδικητικῆς προθέσεως ἐργοδότου, ἀλλ' ἐξ οἰκονομικῆς δυσπραγίας τῆς ἐπιχειρήσεως· ἔλλειψις καταχρήσεως δικαιώματος, ΑΠ 285 σ. 985. Μερική ἀπόλυσις μισθωτῶν ἐξ οἰκονομικοτεχνικῶν λόγων ἐπιλογή καί καταχρηστική ἄσκησις δικαιώματος, ΑΠ 639 σ. 1457, Σημ. σ. 1488.

Οἶκος Ναύτου. Ἡ προστασία τοῦ ναυτικοῦ κατά τῆς ἀσθενείας καί ὁ Οἶκος Ναύτου, Ν σ. 1233 ἑπ., σ. 1297 ἑπ.

Οἰκόσιτοι μισθωτοί. Βλ. λ. *Οἰκιακοί μισθωτοί, Ὑπηρέται.*

Οἰνομαγειρεῖα - Οἰνοπωλεῖα. Τεκμαρτά ἡμερομίσθια δι' εἰσφοράς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Ὀκτάωρον. Βλ. λ. *Ὑπερωρίαι, Ὧραι ἐργασίας.*

Ὁμοδικία. Ἀγωγή μελῶν σωματείου φορτοεκφορτωτῶν, ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτῶν, διά μή ἀνάθεσιν εἰς αὐτά φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν· ὕπαρξις δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας κατ' ἄρθρον 70 Πολ. Δικ., ΑΠ 430 σ. 1122.—Ὑποκειμενική σώρευσις ἀγωγῶν μή συνδεομένων τῶν ἐναγομένων διά τοῦ δεσμοῦ τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας, μή συντρεχουσῶν προϋποθέσεων ἄρθρου 70 Πολ. Δικ.· ἀκυρότης δικογρ

φου άγωγῆς, Π 373 σ. 1335.

Ὁμολογία. Ἀνεγχώρητον δικαστικῆς ὁμολογίας περὶ τῆς ἰδιότητος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΝΖ σ. 121.—Ἐξώδικος ὁμολογία, μετὰ προθέσεως πρὸς τὸ ὁμολογῆσαι· ἀποδεικτικὸν μέσον καὶ ἄνευ ἀποδοχῆς· ἐκτίμησις πρὸς συναγωγὴν δικαστικῶν τεκμηρίων, Π 249 σ. 1448.

Ὁμότιμα καθήκοντα. Προϋπηρεσία διὰ καθορισμὸν μισθοῦ κατὰ διαιτητικὰς ἀποφάσεις 14)1956, 2)1959, 2)1961, ΑΠ 225 σ. 598.

Ὀργανισμοί Ἔννοια ὅρου «Ὀργανισμός» ἄρθρου 2 § 1 ἀ.ν. 539)1945 περὶ ἀδείων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 396.—Ἀποζημίωσις νομικῶν συμβούλων ἢ δικηγόρων Ὀργανισμῶν, τελούντων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας διὰ τὴν μετακίνησίν των ἐκτὸς ἕδρας δι' ὑπηρεσίας, Γν. Σ. σ. 760.—Ἔννοια Ὀργανισμῶν ἀσφαλίσεως ἀσθενείας· ἂν ὁ Λογαριασμὸς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε. ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως, Γν. Σ. σ. 1008.— Ἐὰν τὰ Κεφάλαια Ἀποζημιώσεως Φορτοεκφορτωτῶν ἐμπίπτωσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ν. 3213)1955 περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας, χαρακτηριζόμενα οὕτω ὡς Ὀργανισμοὶ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ἢ εἶναι ταῦτα Ὀργανισμοὶ κυρίας ἀσφαλίσεως, Γν. Σ. σ. 953.—Ἀνεργίας. Βλ. λ. *Ἀνεργίας Ὀργανισμός*—*Ἀσφάλισις*.—Αὐτόνομος Σταφιδικός· καθορισμὸς βαθμῶν, μισθῶν καὶ προαγωγῶν προσωπικοῦ διὰ Κανονισμοῦ, συνταχθησομένου παρὰ τῆς διοικούσης ἐπιτροπῆς καὶ ἐγκρινομένου ὑπὸ Ὑπουργῶν δυνατὴ ἀπόληψις ἀνωτέρου μισθοῦ τοῦ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διὰ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων καθοριζομένου, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὑφίσταται ἐγκύρως ἀτομικὴ συμφωνία, καταρτισθεῖσα προκειμένου περὶ νομικοῦ προσώπου κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ τοῦ Κανονισμοῦ διαγραφομένας διατυπώσεις, ΑΠ 249 σ. 809.—Ἐγγείων Βελτιώσεων· κατώτατα ὅρια μισθοῦ προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Ἐγγείων Βελτιώσεων Τοπικῶν ἢ Γενικῶν ἀνεφάρμοστον ἐπὶ λογιστῶν αὐτῶν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960, Ἔγγρ. σ. 719.—Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.—Κρατικὸς Μηχανημάτων Δημοσίων Ἔργων· καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν αὐτοῦ, Ν.Π.Δ.Δ.· ἀποζημίωσις· ἀνεφάρμοστον Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου, Π 7353 σ. 1503.—Ο.Δ.Ι.Σ.Υ.· κατάργησις μετὰ νόμον 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας πάσης γενικῆς ἢ εἰδικῆς διατάξεως, ὁριζούσης ἄλλως τὰ τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν· ἐξαιρέσεις· παροχὴ ἐργασίας εἰς Ὀργανισμὸν Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ, ΑΠ 181 σ. 595.—Ο.Λ.Π.· ρύθμισις ὅρων ἐργασίας καὶ καταστάσεως ἐν γένει δοκίμων τεχνιτῶν· νομοθετικὴ ἐξουσιοδότησις πρὸς ρύθμισιν ἐργασίας καὶ ἐν γένει καταστάσεως τῶν δοκίμων τεχνιτῶν Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 95 σ. 432.—Ο.Λ.Π.· ρύθμισις πάσης φύσεως ἀποδοχῶν ἐργατῶν Ο.Λ.Π. ἀποκλειστικῶς διὰ κανονιστικῶν πράξεων τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου αὐτοῦ, ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τῶν ἐργατῶν ταύτων τῶν παρ' ἑτέρων ὀργάνων ἐκδιδομένων σχετικῶν πράξεων· Ἔλλειψις δεσμεύσεως ὑπὸ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ ἀ. ν. 1777)1951 ἐκδιδομένων ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα, ΑΠ 132 σ. 619.—Ο.Λ.Π.· μορφὴ ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν βάσει τοῦ ἄρθρου 1 § 4 τοῦ ν. δ. 3398)1955 προσλαμβανομένων ὑπὸ τοῦ Ο.Λ.Π. δοκίμων καὶ μαθητευομένων τεχνιτῶν· σύμβασις ὁρίστου χρόνου· ἀνίσχυροι διατάξεις ἄρθρων 2 καὶ 3 τοῦ ὑπὸ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ο.Λ.Π. ἐκδοθέντος Κανονισμοῦ ἐργασίας, ὡς τελεῖσαι ἐκτὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΑΠ 408 σ. 1125.—Ο.Λ.Π.· ἀποδοχαὶ τοῦ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσλαμβανομένου δι' ἐκτάκτους ἀνάγκας προσωπικοῦ τοῦ Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς· πρόσληψις δοκίμων τεχνιτῶν πλωτῶν μέσων· κυβερνήτης ρυμουλκοῦ· ἐργασία κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματική, ΑΠ 34 σ. 1127.—Ο.Λ.Π.· βασικὸς μισθὸς ὑπαλλήλων· ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ προσαυξήσεις αὐτῆς διὰ τοὺς ὑπαλλήλους χειριστὰς γερανῶν ὑπαλληλικὴ ἰδιότης χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων (γερανῶν), κεκτημένων τὴν σχετικὴν ἄδειαν τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας· παροχὴ ὅμως σωματικῆς ἐργασίας ὑπὸ τῶν βοηθῶν χειριστῶν ἢ τῶν δοκίμων χειριστῶν, Π 16 σ. 1515.—Προμηθευτικὸς Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ πρατήριον Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ· σκοπός· Ὀργανισμός, μὴ ταυτιζόμενος πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀλλ' ἔχων αὐτοτελῆ νομικὴν προσωπικότητα· ἀναμιμητοποίητον ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, Π 1331 σ. 1463.—Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης κατάστασις προσωπικοῦ κατὰ Κανονισμόν· σύνδεσις προσωπικοῦ διὰ σχέσεως ἐργασίας ἢ ἐμμίσθου ἐντολῆς, μονιμοποιήσεως αὐτοῦ καὶ λύσις σχέσεως, ΑΠ 102 σ. 560.—Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος. Βλ. λ. *Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός*.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστῶν. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β).—Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης καὶ ἡ σημασία της διὰ τὸ κοινωνικὸν ἴδιον δίκαιον, ΝΖ σ. 137 ἐπ., 201 ἐπ.—Τὸ Ἐργατικὸν Δίκαιον τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, Διάλ. σ. 265. Βλ. καὶ λ. *Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις*, *Διανεμητικὸς Λογαριασμός*, *Ἐργατικὴ Ἑστία*, *Ἰατροί*, *Κατοικία Ἐργατική*, *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*, *Νεοπολεμισταί*, *Νομικὰ Πρόσωπα*, *Ταμεῖα*.

Ὀργανώσεις. Βλ. λ. *Νεοπολεμισταί*, *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας*, *Συνδικαλιστικὰ στελέχη*, *Σωματεῖα*, *Ταμεῖα*.—Εἰσπράκτορες συνδρομῶν· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.—Γεωργικαὶ συνεταιριστικαί· ἀσφάλισις προσωπικοῦ· συντάξιμος μισθός, ΣΕ 90 σ. 358, ΣΕ 1088 σ. 943.—Ἐμπορικὸς Σύλλογος ὡς ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις ἐργοδοτῶν ἐπὶ

συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ΣΕ 2162 σ. 282. — Ἐμπορικὸν καὶ Βιομηχανικὸν Ἐπιμελητήριον Ἀθηνῶν ὡς ἐκπροσωπευτικὴ ὀργάνωσις ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, ΝΖ σ. 1211.—Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τῶν ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Γν Σ. σ. 1238 — Ἀπόδοσις κρατήσεων ὑπὲρ Ἐργατικῆς Ἑστίας καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Ἐγκύκλ. σ. 368.

Ὁριζόντιος Ἰδιοκτησία. Βλ. λ. *Θυρωροί*.

Ὅριον ἡλικίας. Βλ. λ. *Ἡλικία*.

Ὅρκος. Δόσις ἐπακτοῦ ὅρκου τροποποιηθέντος· προσθήκη τὸ πρῶτον ὑποβληθεῖσα ἰσοδύναμον οὐσιώδους μεταβολῆς τοῦ ὅρκου πρὸς μὴ δόσιν αὐτοῦ, ΑΠ 346 σ. 867. — Ἀόριστος ἰσχυρισμός περὶ καταλογισμοῦ ὠφελειῶν μισθωτοῦ ἐπὶ ὑπερημερίας ἐργοδότου ἀπαράδεκτον ἐπαγωγῆς ὅρκου, Π 11831 σ. 1326.

Π

Παλαιοὶ πολεμισταί. Ἔννοια ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν διὰ τὴν προστασίαν κατ' ἀ. ν. 244)1936 τίνες ἐκ τῶν ὑπηρετησάντων εἰς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν χαρακτηρίζονται ὡς ἔφεδροι παλαιοὶ πολεμισταί, Γν.Σ. σ. 120.—Ἐπαναγωγὴ ἐν ἰσχύι δι' ἄρθρου 1 ν. 3198)1955 τοῦ ἄρθρου 9 ἀ. ν. 118)1945 συνεπῶς καὶ τῆς παραγράφου 8 περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μισθωτῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἀπὸ τῆς διαθεσιμότητος ἐν περιπτώσει περιορισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῶν ἐπιχειρήσεων ἐνναα διατάξεως ἄρθρου 10 νόμου 3198)1955, ΑΠ 400 σ. 865.—Διατήρησις δικαιωμάτων ἐπὶ μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου, Εἰσαγ. σ. 1247.—Ἀστικὴ εὐθύνη ἐργοδοτῶν ἐναντι τοποθετουμένων πολεμιστῶν παρεμφερὴς διάταξις ἄρθρου 10 ἀ. ν. 244)1936, ΝΖ σ. 301. — Ἀποζημίωσις δι' ἀπόλυσιν συμπληρούντων προϋποθέσεις συντάξεως Ι.Κ.Α. ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων περίπτωσις ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ΑΠ 192 σ. 601 —Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων μετὰ συμπλήρωσιν προϋποθέσεων συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. λόγῳ γήρατος κατ' ἄρθρον 8 ν.δ 3789)1957 ἐπὶ καταβολῇ μειωμένης ἀποζημιώσεως· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν· προστασία τούτων ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως· συνέπειαι ἐκ παρανόμου ἀπολύσεως· ἔξαρεσις ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὑπαγωγῆς εἰς διαθεσιμότητα κατ' ἄρθρον 10 νόμου 3198 1955, ΑΠ 405 σ. 923 —Θεώρησις ὡς χρόνου διανυθέντος ἐν ἀσφαλίσει καὶ ἐξαγοραζομένου ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἅπαντος τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατεύματι ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀνεξαρτήτως δὲ προϋπάρξεως τῆς στρατεύσεως ἀσφαλιστικῆς σχέσεως· ἐφαρμογὴ καὶ προκειμένου περὶ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μὴ καταργηθεισῶν τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος διατάξεων, ΣΕ 517 σ. 429. — Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς συντάξιμος χρόνος, Γν.Σ. σ. 1073. — Θεώρησις τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατεύματι ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ἀνεξαρτήτως τῶν ὁρισμῶν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὡς διανυθέντος ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ τούτῳ, εἴτε κυρίας, εἴτε ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως· ἐξαγορὰ ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν, ΣΕ 1294 σ 1266.

Πανεπιστήμιον. Διατάξεις διέπουσαι τὸ προσωπικὸν τῶν Πανεπιστημιακῶν Νοσοκομείων, ἐν οἷς καὶ τὸ Αἰγινήτειον· σχέσεις διοριζομένου κατωτέρου βοηθητικοῦ καὶ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ δημοσίου δικαίου, μὴ μεταπιπτομένης εἰς σχέσιν ἐξηρτημένης ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐν ἀκυρότητι τυχὸν τοῦ διορισμοῦ δι' ἔλλειψιν οὐσιώδους τύπου, ὡς ἡ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως· κρίσις περὶ δημοσίου χαρακτῆρος τῆς σχέσεως· ἀνεφάρμοστον ἐργατικῆς διαδικασίας ἐφαρμογὴ ἀ. ν. 965)1937 μόνον ἐπὶ τῶν δημοσίων ἱδρυμάτων, ΑΠ 7 σ. 1196.

Παράβολον. Ἀνέλεγκτον κρίσεως δικαστηρίου οὐσίας περὶ καταθέσεως νομίμου προστίμου ἐφέσεως κατ' ἄρθρον 772 Πολ. Δικ., ΑΠ 346 σ. 866 — Ἀνυπόχρεον καταβολῆς παραβόλου ἐφέσεως ἐπὶ διαδικασίας νόμου 3514)1928, Πρδρ. Π 852 σ. 545.

Παραγραφή. Ἡ ἀποδυνάμωσις τῶν ἐργατικῶν ἀξιώσεων καὶ ἡ δημοσία τάξις· ἡ ἀποδυνάμωσις, ἡ παραγραφὴ καὶ ἡ παραίτησις, Μελ. σ. 73 ἐπ —Δημοσίας τάξεως αἱ περὶ παραγραφῆς διατάξεις· ἀνεπίτρεπτον ἀποκλεισμοῦ ἢ μειώσεως ἢ αὐξήσεως τοῦ χρόνου αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν· ἔννοια τοιαύτης συμφωνίας· δικαιολογικὸς λόγος τῆς παραγραφῆς, Μελ. σ. 73.—Ἔναρξις κατ' ἄρθρον 251 Α.Κ., ἀφ' ἧς ἐγεννήθη ἡ ἀξίωσις καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ δικαστικὴ ἐπιδίωξις αὐτῆς, ΑΠ 629 σ. 163, ΑΠ 96 σ. 500, ΑΠ 189 σ 685, ΑΠ 182 σ. 687 —Χρόνος ἐνάρξεως παραγραφῆς δικαιώματος πραγωγῆς ἢ παροχῆς μισθοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ κατ' ἀ. ν. 971)1949 μελῶν ἐθνικῶν ὀργανώσεων κλπ., ΑΠ 189 σ. 685 ΑΠ 182 σ. 687.—Ἀναστολὴ καὶ διακοπή· ἔννοια διακοπῆς· λόγος διακοπῆς καὶ ἡ ἔγερσις τῆς ἀγωγῆς παραγραφὴ ἐν ἐπιδικίᾳ, ΑΠ 96 σ. 500 — Ἀναστολή· ἀναφορὰ διατάξεως ἄρθρου 256, παράγραφος 4, Α.Κ. περὶ ἀναστολῆς παραγραφῆς ἀξιώσεων ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου 250 ὑπηρετῶν καὶ ὄχι καὶ εἰς τὰς ἐν παραγράφῳ 17 ἀξιώσεις μισθῶν παντὸς εἴδους τῶν λοιπῶν μισθωτῶν, ΑΠ 407 σ. 1112.—Ἀνυγχώρητον ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῶν ἐπὶ παραγραφῆς ἐφαρμοζομένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 261 Α.Κ. ἐπὶ προθεσμίας ἄρθρου 6 § 1 ν. 3198) 1955, Π 3827 σ. 480. — Ἀξιώσεως περὶ μισθῶν πενταετοῦς ἄρθρου 250 Α.Κ., Μελ. σ. 73, ΑΠ 11 σ. 422. — Ὑπαγωγὴ εἰς πενταετῆ παραγραφὴν ἄρθρου 250, παράγραφος 17 Α. Κ.

όξιώσεων, άπορρεουσών έκ τοῦ συναλλάγματος μισθώσεως έργασίας καὶ διωκουσῶν κατὰ βάλλην μισθῶν παντὸς εἴδους, ΑΠ 11 σ. 422.—Συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς κατ' ἄρθρον 659 § 2 Α.Κ διά παροχήν νομίμου προσθέτου έργασίας εἰς ἐμπορικόν κατάστημα πρὸ τῶν ἑορτῶν πενταετής, Π 23345 σ. 278. — Ἀξιώσεως προσαυξήσεως δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς ἐπιτρεπομένην πενταετής ἄρθρου 250 ἐδ. 17 Α.Κ., Εἰσαγ. σ. 417, Π 1461 σ. 417, Π 23345 σ. 278.—Ἀξιώσεως περὶ ἀποδοχῶν ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου πενταετής ἄρθρου 250 ἐδ. 6 Α.Κ καὶ οὐχὶ διετής ἄρθρου 19 § 1 ν. δ. 1.3.1923 περὶ συμπληρώσεως καὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ Μ.Τ.Π.Υ. διατάξεων, ἐπὶ τίνων ἀπαιτήσεων ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις αὕτη, Π 18816 σ. 226. — Ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ εἰκοσαετὴς ἄρθρου 249 Α.Κ., ΑΠ 672 σ. 156. — Ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ ἀκυρότητος συμβάσεως ἐργασίας εἰκοσαετὴς ἄρθρου 249 Α.Κ Σημ. σ. 199, ΑΠ Ὀλ. 23 σ. 216, Πρωτ. σ. 222, ΑΠ 11 σ. 422, ΑΠ 238 σ. 730 Εἰσαγ σ 664 730. Contra: Πρωτ. 220. — Ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ παραβάσεως τῶν δι' ἠθικοῦ κανόνος τεθεσπισμένων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας εἰκοσαετὴς ἄρθρου 249 Α.Κ. ἐμοίως καὶ ἐπὶ παραβάσεως τῶν εἰθισμένων χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας Π 847 σ. 665.—Ἀξιώσεως ἐξ ἀδικοπραξίας κατ' ἄρθρον 937 Α.Κ. πενταετής, ΑΠ 472 σ. 38 ΑΠ 18 σ. 224, ΑΠ 370 σ. 879· ἔναρξις ταύτης ἐπὶ ζημίας ἐκ παρανόμου πράξεως ἢ παραλείψεως ὀργάνων νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου ἀπὸ τῆς γνώσεως τῆς γενεσιουργοῦ τῆς ζημίας ἀδικοπραξίας, πρὸς τὴν γνῶσιν τῆ ὁποίος συμπίπτει χρονικῶς καὶ ἡ γνῶσις τόσον τῆς ζημίας, ὅσον καὶ τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου, ΑΠ 18 σ. 224.—Ἀξιώσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ μετὰ τὴν παραγραφὴν τῆς ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ἀπαιτήσεως· ἔννοια ἄρθρου 938 Α.Κ, ΑΠ 18 σ. 224, ΑΠ 142 σ. 556.—...μόνον ἀπὸ συνεπείᾳ τῆς ἀδικοπραξίας ταύτης περιῆλθέ τι ἐκ τῆ περιουσίας τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀδικοπραξία εἰς τὸν ἀδικοπραγήσαντα καὶ ὄχι εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἁπλῶς ἕνεκα τῆς παραγραφῆς ἀπαιτήσεως ἐκ τῆς ἀδικοπραξίας ὁ μὲν παθὼν ἐζημιώθη, ὁ δὲ ἀδικοπραγήσας ὠφελήθη, ΑΠ 18 σ. 224 — Πλουτισμὸς ὀφειλέτου ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πιστωτοῦ, συνεπείᾳ παραγραφῆς τῆς ἀξιώσεως, ἤτοι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς περὶ παραγραφῆς διατάξεως τοῦ νόμου ἐπέρχεται ἐκ νομίμου αἰτίας καὶ δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητος ἔλλειψις ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ., ΑΠ 142 σ. 556. — Κατάργησις εἰσαγωγῆς Ἀστικοῦ Κώδικος, δι' ἄρθρου 17 Εἰσαγ. Νόμου, τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ὁριζομένης παραγραφῆς ἀπαιτήσεως, ὑποχθείσης εἰς τὴν 20ετῆ παραγραφὴν ἄρθρου 249 Α.Κ. καὶ ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 40 § 6 ά. ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ΑΠ 96 σ. 500, ΑΠ 288 σ. 754, ΑΠ 338 σ. 823.—, διακοπὴ ταύτης κατ' ἄρθρον 269 Α.Κ διὰ τῆς ὑποβολῆς τῆς διαφορᾶς εἰς τὴν ἁρμοδίαν Διοικητικὴν Ἀρχὴν τοιαύτη ἀπὸ τοῦ 1956 τὸ ἁρμόδιον Περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α., ΑΠ 288 σ. 754.—Δόσεων συντάξεων κατ' ἄρθρον 40 § 6 ά. ν. 1846)1951 ἐφαρμογὴ ἐπὶ ὀφειλομένων ἀπαιτητῶν δόσεων ἀποκεμηθείσης συντάξεως· οὐχὶ καὶ ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἐκ παρανόμου παραλείψεως ὀργάνων Ι.Κ.Α πρὸς προσαύξησιν συντάξεως πενταετὴς παραγραφὴ ταύτης, ΑΠ 472 σ. 38.—Ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως ἕνεκεν ἀδικοπραξίας τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων Ι.Κ.Α πενταετὴς κατ' ἄρθρον 40 § 6 ἐδάφιον τελευταῖον, ά.ν. 1846 1951, ΑΠ 310 σ. 878.—Ἀπαιτήσεων κατὰ Ι.Κ.Α ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 40 § 6 ά.ν. 1846)1951 τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν ἐπὶ τῶν ἀξιώσεων ἐπὶ τῶν παροχῶν τοῦ νόμου τούτου πενταετὴς παραγραφὴ πάσης ἄλλης κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α ἀπαιτήσεως· ἔναρξις κατ' ἄρθρον 251 Α.Κ., ΑΠ 629 σ. 163 — ...ὑπαγωγὴ καὶ τῆς ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ κατὰ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφήν, ΑΠ 629 σ. 163.—Δικαιώματος συντάξεως γήρατος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α τριετὴς ἔναρξις ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γενέσεώς του, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς πληρώσεως τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπονομὴν ταύτης καὶ ὄχι ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως συνταξιοδοτήσεως ΑΠ 553 σ. 1392.—Εἰσφορῶν πρὸς Ι.Κ.Α· δεκαετὴς ἄρθρου 44 § 2 ν. δ. 2698)1953, Εἰσαγ. σ. 1380.—Πενταετὴς κατ' ἄρθρον 250 ἐδ. 17 Α.Κ. παραγραφὴ ἀξιώσεων ἐκ μισθῶν παντὸς εἴδους, καθυστερουμένων παροχῶν, συντάξεων, διατροφῆς καὶ πάσης ἄλλης περιοδικῶς ἐπαναλαμβανομένης παροχῆς ρύθμισις ὑπὸ τῆς διατάξεως ταύτης τῆς ἐκ μισθῶν ἀξιώσεως ὡς περιοδικῆς παροχῆς· τοιαύτη καὶ ἡ ἀξίωσις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν, ΑΠ 540 σ. 1381.—Ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· πενταετὴς ἄρθρου 250 ἐδάφ. 17 Α.Κ., ΑΠ 540 σ. 1380, πρβλ σημ. σ. 1360, Εἰσαγ. σ. 1380.—Δικαιώματος συντάξεως ἀναπηρίας ἐκ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου· ἔκτασις ἐφαρμογῆς, ΣΕ 1385 σ. 1522 — Τοῦ πρὸς ἄσκησιν ἐφέσεως δικαιώματος καὶ παραγραφὴ ἀξιώσεως δικαιώματος ἐφέσεως κατ' ἄρθρον 756, παράγραφοι 2, Ἰολιτικῆς Δικονομίας· παρέλευσις τοῦ συνήθους χρόνου παραγραφῆς, ἤτοι τῶν 20 ἐτῶν, ἄσχ μενου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως· μὴ ταύτισις τῆς πρὸς ἄσκησιν ἐφέσεως προθεσμίας πρὸς τὸν χρόνον παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος, ΑΠ 96 σ. 500 — Πενταετὴς χρεῶν Δημοσίου κατ' ἄρθρον 69 νόμου ΣΙΒ 1852 δὲν ἰσχύει ὡς πρὸς ἐκείνα, τῶν ὁποίων ἡ πληρωμὴ ἀνεβλήθη δι' ἀξιωθεῖσαν δίκην, ἤτοι εἶναι περὶ τοῦ αὐτοῦ, δι' ὃ ἀντιτάσσεται ἡ παραγραφὴ χρέους καὶ ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ δικαιούχου· ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως διὰ στέρησιν μισθῶν ἐκ παρανόμου ἀπολύσεως, ἀκυρωθείσης ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΑΠ

608 σ. 1512. — Πειθαρχικῶν ἀδικημάτων κατὰ τὸν Ὑπαλληλικὸν Κώδικα· ἔννοια καταγνωστικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2045 σ. 31.—Ἀπαράγραπτον κατὰ Ὑπαλληλικὸν Κώδικα τῆς τελεσιδίκου πειθαρχικῆς ἀποφάσεως· ἐκτέλεσις ποινῆς μετ' ἐπαναδιορισμόν, ΑΠ 294 σ. 1259.

Παραγωγή. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, ΝΖ σ. 1361.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων· ὑπολογισμὸς συντάξεως· ἔννοια τακτικῶν ἀποδοχῶν· ὑπολογισμὸς ποσοστῶν παραγωγῆς διὰ τὴν βασικὴν μισθοδοσίαν, ΑΠ 596 σ. 1393.

Παραίτησις. Παραίτησις μισθωτοῦ· ἀποχώρησις μισθωτοῦ καὶ ἀποζημίωσις κατ' ἄρθρον 8 νόμου 3198)1955 κλπ. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι. Ζ', ΙΙ. Στ').—Ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας τύχη συμβάσεως ἐργασίας. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι Γα).—Ἡ ἀποδυνάμωσις ἐργατικῶν ἀξιώσεων καὶ ἡ δημοσία τάξις· γενικοὶ παρατηρήσεις· ἡ ἀποδυνάμωσις, ἡ παραγραφὴ καὶ ἡ παραίτησις· ἀδυναμία τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀποδυναμώσεως· ἰδιοτυπίαι εἰς τὴν ἀποδυνάμωσιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν μισθωτῶν, Μελ. σ. 73.—Ἀκυρότης, συνεπεῖ τοῖς ἄρθροις 3, 174 680 Α.Κ. καὶ 3 νόμου 3239)1955, παραιτήσεως ἐκ δικαιωμάτων ἀπορρεόντων ἐκ κανόνων ἀναγκαστικοῦ δικαίου, καθοριζόντων τὰ ἐλάχιστα ὅρια μισθῶν, Π 1461 σ. 417.—Ἔγκυρος παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ προσβολῆς ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου, Π 371 σ. 339. — Ἀκυρότης αὐτοδικαίως κατ' ἄρθρον 8 νόμου 2112)1920, ὡς αὐθεντικῶς ἡρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 ἀ. ν. 547)1937, οἱασδήποτε συμβάσεως, συναπτομένης πρὸ ἢ μετὰ τὴν λύσιν τῆς μισθώσεως ἐργασίας καὶ ἀντικειμένης εἰς τὸν νόμον 2112, πλὴν ἂν περιέχῃ ἀναγνώρισιν ἢ ἐξόφλησιν εἰδικῶς τῶν ἐκ τοῦ νόμου τούτου ἀξιώσεων τοῦ ὑπαλλήλου ἢ εἶναι μᾶλλον εὐνοϊκὴ διὰ τὸν ὑπάλληλον, Π 15954 σ. 23, ΑΠ 339 σ. 802, ΑΠ 434 σ. 928, Π 291 σ. 1331, ΑΠ 121 σ. 541, Εἰσαγ. σ. 541.—Ἐφαρμογὴ τοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου 8 νόμου 2112 καὶ ἐπὶ ἀποζημιώσεων ἀπολυομένων ὑπαλλήλων ἠλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η ἐξαγορὰν των· Ἀκυρότης παραιτήσεως, ΑΠ 434 σ. 928, ΑΠ 121 σ. 541, Εἰσαγ. σ. 541.—Ὁμοίως ἐφαρμογὴ ἄρθρου 8 νόμου 2112)1920 καὶ ἐπὶ ἀποζημιώσεων ἀποχωρούντων μισθωτῶν συγκαταθέσει τοῦ ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 8 § 1 νόμου 3198)1955· ἀκυρότης παραιτήσεως, ΑΠ 339 σ. 802 Π 291 σ. 1331. —Ἄκυρος ἡ μεταξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ συμφωνία περὶ παραλείψεως χορηγήσεως ἀδείας, ὡς καὶ περὶ παραιτήσεως μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἀξιώσεως λήψεως αὐτῆς, ἢ ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ἀποζημιώσεώς του ἕνεκα μὴ χορηγήσεως τῆς ἀδείας δυνατὴ ὅμως ὑπὸ μισθωτοῦ ἀνάκλησις τῆς αἰτήσεως· συνέπειαι μετ' αὐτὴν ἔννοια διατάξεων ἄρθρου 3 ν.δ. 3755)1957, Π 439 σ. 348.—Ἄκυρος παραίτησις μισθωτοῦ ἀπὸ τῆς ὀξώσεως ἐκ παροχῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, ἐπιτρεπομένης, Π 1461 σ. 417.—Κῦρος συμφωνίας περὶ συμψηφισμοῦ προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς εἰς ὑπέρτερον τοῦ νομίμου συμβατικὸν μισθόν, Π 512 σ. 606, Π 467 σ. 349. — Ἄκυρος παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεως ἐκ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας μετὰ τὸ ν δ. 4020)1959, Π 1461 σ. 417, Εἰσαγ. σ. 606, Π 512 σ. 606. —...Ἔγκυρος διὰ τὸν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ἄνω ν. δ)τος χρόνον ἐξοφλητικὴ ἀπόκειξις, ἐν ᾗ δηλοῦται ἀνεπιφυλάκτως παραίτησις πάσης ἀξιώσεως ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας χαρακτὴρ ὡς ἀφέσεως χρέους, Π 1461 σ. 417. — Ἀκυρότης πάσης συμβάσεως περιεχούσης παραίτησιν παλαιστοῦ ἀπὸ δικαιωμάτων ἐκ τοῦ ἀ. ν. 1836)1951· ἄκυρος συμφωνία περὶ παροχῆς ἐργασίας εἰς τόπον ἐκτὸς ἕξρας τοῦ ἐργοδότου, Π 267 σ. 1186 — Ἀπομάκρυνσις λόγῳ παραιτήσεως καὶ παροχαὶ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ΣΕ 1163 σ. 941.

Παράλληλος προσφυγή. Βλ. λ. *Αἴτησις ἀκυρώσεως* (παράγρ. Ι).

Παραπομπή. Βλ. λ. *Αἴτησις ἀκυρώσεως* (παράγρ. 5). *Ἀναίρεσις* (παράγρ. 5). *Ἐργατικοὶ διαφοραί.*—Ὑπὸ ν δ. 2510)1953 εἰς νόμον 2112)1920 δι' ἀποζημίωσιν ἀπολυθέντων τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων ἔννοια, ΑΠ 537 σ. 1377.—Ἀναφορὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς ἑτέραν τοιαύτην, ΑΠ 512 σ. 1379.

Παράστασις. Βλ. καὶ λ. *Νομιμοποίησις.* — Διάδικου κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἄνευ δικηγόρου· ἐκδίκασις ὑποθέσεως ἐρήμην αὐτοῦ, καταργηθείσης τῆς διατάξεως ἄρθρου 11 νόμου ΓΨΟΔ' περὶ αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεως διαδίκων, ὡς ἀντικειμένης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ ν.δ. 3026)1954 περὶ Κώδ. Δικηγόρων, Π 162 σ. 225.— Ἐκμίσθωσις ἐργασίας ὑπὸ ἀνηλίκου καὶ παράστασις ἐπὶ δικαστηρίου· διατάξεις Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ Ἀστικοῦ Κώδικος, Π 579 σ. 495 Π 204 σ. 494.

Παρέμβασις. Βλ. καὶ λ. *Τάσις ἀκυρώσεως* (παράγρ. Ι).—Ἀσυμβίβαστος προσεπίκλησις τρίτων ὑποχρέων πρὸς ἀποζημίωσιν πρὸς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν ἐνώπιον Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 668 σ 214.—Προσεπίκλησις τοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέου· πότε παραδεκτὴ τὸ πρῶτον κατ' ἔφεσιν διάκρισις ἐπὶ προσεπικλήσεως πρὸς παρέμβασιν καὶ ὑποστήριξιν προσεπικαλοῦντος καὶ προσεπικλήσεως πρὸς καταδίκην εἰς ἀποζημίωσιν· προσεπίκλησις δικονομικῶν ἐγγυητῶν, Π 18816 σ. 226. — Πρόσθετος παρέμβασις κατ' ἄρθρα 89 καὶ 231 Πολ. Δικ., ΑΠ 250 σ. 1046.—Παρέμβασις κατ' ἄρθρον 231 Πολ. Δικ., Π 12295 σ 1339.—Ἀγωγὴ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου δι' ἐργατικὸν ἀτύχημα· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως διὰ σωματικὴν καὶ δι' ἠθικὴν βλάβην· ἐκδίκασις σχετικῆς ἀγωγῆς κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν· ἀνακοίνωσις δίκης καὶ παρέμβασις, Π 9 σ. 1251.

Παρεμπίπτοντα. Βλ. λ. *Δεδικασμένον.*

Παροχαὶ εἰς εἶδος. Ἀντίτιμον τροφῆς ἐξερχομέ-

νων έκ σανατορίου ήσφαλισμένων είς τὸ Ι.Κ.Α. φυματικῶν· ὀρθὴ ἔννοια ἄρθρου 7 § 1 ν.δ. 3762)1957, ΣΕ 199 σ. 501.— Δικαίωμα ἐργοδότου πρὸς ἐκπτωσιν ἀξίας τροφῆς, κατοικίας, φωτισμοῦ ἐκ τοῦ ἡμερομισθίου κατὰ τὰς ἐθνικὰς συλλογικὰς συμβάσεις 4.11.1947 καὶ 1.12.1947· ἀποτίμησις· ἐργατοτεχνῖται κατασκηνώσεων, Ἔγγρ. σ. 719.—Ἀποδοχαὶ καθαριστρίας Ἰδιωτικῆς κλινικῆς· ἐκπτωσις διὰ παροχὴν τροφῆς καὶ κατοικίας, Ἔγγρ. σ. 372.—Προσωπικὸν πρεβεντορίων· παροχὴ τροφῆς καὶ κατοικίας· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 12 § 12 β ν.δ. 14.8.1952· χορήγησις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν προσωπικὸν τροφῆς καὶ κατοικίας πέραν τῶν ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων καθοριζομένων μισθῶν· ἔλλειψις δικαιώματος ἀφαιρέσεως ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἀντιτίμου τροφῆς καὶ κατοικίας, ΑΠ 246 σ. 999.—Ἔννοια μισθοῦ ναυτικοῦ κατ' ἄρθρον 62 Κώδ. Ἰδιωτ. Ναυτικοῦ Δικαίου· συνυπολογισμὸς καὶ τροφῆς, ΑΠ 607 σ. 1255.—Ἀμοιβὴ ξενοδοχοϋπαλλήλου διὰ παροχὴς τροφῆς, στέγης, ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν καὶ φιλοδωρημάτων καὶ προβολὴ ἀξιώσεων ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ λόγῳ μὴ καταβολῆς πλασματικοῦ μισθοῦ καὶ δώρων· καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος, ΑΠ 655 σ. 1508.

Παροχή. Βλ. καὶ λ. ***Ἔνοχή, Καλὴ πίστις.***—Πρόσθετοι παροχαὶ εἰς μισθωτούς· χαρακτὴρ κλπ. Βλ. λ. ***Ἀποδοχαί*** (παράγρ. 1), ***Παροχαὶ εἰς εἶδος.***—Ἐξ ἐλευθεριότητος ἐργοδότου, ΑΠ 434 σ. 928, Π 371 σ. 339.— Ἔκτασις τελεσιδικίας ἐξ ἀποφάσεως, ἀναγνωριζούσης τὸ καθ' ὅλου δικαίωμα πρὸς ἀποζημίωσιν ἐξ ἀδικοπραξίας καὶ ἐπιδικαζούσης ληξιπροθέσμους δόσεις (περιοδικὰς παροχάς,) καὶ εἰς τὸ ἐν νέᾳ δίκῃ ἐπιδιωκόμενον δικαίωμα πρὸς περαιτέρω ἀνόρθωσιν τῆς ζημίας ἕνεκα συνεχιζομένης παρανομίας· προϋπόθεσις, ΑΠ 310 σ. 875, ΑΠ 344 σ. 820.— Προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ ἐργοδότου πρὸς Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα· νομικὴ φύσις, Γνμδ. νμθ, σ. 465.

Πατριωτικὸν Ἵδρυμα. Ἔκτασις τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 νόμου 3692)1957 παρασχεθείσης ἐξουσιοδοτήσεως, μὴ περιλαμβανομένης εἰς ταύτην καὶ τῆς ρυθμίσεως ἀντικειμένου, ἀφορῶντος τὴν νομικὴν σχέσιν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος πρὸς αὐτό· Ἰατροὶ τοῦ Ἱδρύματος, ΑΠ 186 σ. 621.

Πειθαρχία. Θέσις διὰ ν.δ. 3789)1957 βασικῶν τινων ἀρχῶν διὰ τὴν κατάρτισιν τῶν κανονισμῶν ἐργασίας, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἡ τοῦ καθορισμοῦ συστήματος πειθαρχικῶν ποινῶν, ὡς καὶ ἡ καθ' ἑρωσις τοῦ ἐνδίκου μέσου ἐφέσεως ἐνώπιον τοῦ Τμήματος Κανονισμῶν Ἐργασίας τοῦ Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς· δικαίωμα ἐφέσεως κατὰ πειθαρχικῶν ποινῶν προσωρινῆς ἀπολύσεως καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιβαλλομένων διὰ κανονισμῶν εἰδικῶν νόμων, ΑΠ 572 σ. 15.— Δυνατὴ διὰ τοῦ ν.δ. 3789)1957 ρύθμισις ὑπὸ κανονισμῶν ἐργασίας μόνον τῶν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας διαμορφουμένων σχέσεων διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας ἐν τῇ ἐπιχειρήσει καθ' ὁμοιόμορφον ἄσκησιν τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου, ΣΕ 2227 σ. 18.—Σχέσις προσωπικοῦ τέως Κ.Ε.Τ.Η.Θ. μετὰ τῆς Δ.Ε.Η.· λύσις συμβάσεως διὰ πειθαρχικὰ παραπτώματα· διαφορὰ μεταξὺ κανονισμῶν ἐργασίας ν.δ. 3789)1957 καὶ κανονισμῶν νόμου 3752)1929· πειθαρχικαὶ ποιναὶ κατὰ γενικὸν κανονισμὸν προσωπικοῦ σιδηροδρόμων· δικαστικὸς ἔλεγχος· αἰτιολογία πράξεων συλλογικῶν ὀργάνων· καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος πειθαρχικὴ διαδικασία, Π 3827 σ. 476.— Θέσις διὰ τοῦ ν.δ. 3789)1957 βασικῶν ἀρχῶν περὶ τῶν κατ' αὐτὸν κανονισμῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν πειθαρχικῶν ποινῶν· πειθαρχικὴ ποινὴ προστίμου μέχρι ποσοστοῦ 25 ο)ο ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου· διατήρησις διὰ τοῦ ν.δ. 3789)1957 ἐν ἰσχύϊ τῶν κατ' ἐξουσιοδότησιν νόμου, ἐν οἷς καὶ νόμου 3752)1929, κανονισμῶν· ἐφαρμογὴ πειθαρχικῶν ποινῶν ν.δ. 3789)1957 καὶ ἐπὶ τῶν διατηρουμένων κανονισμῶν, ΑΠ 162 σ. 544. — Πειθαρχικαὶ ποιναί· ἐπιτρεπτὴ κατ' αὐτῶν ἄσκησις ἐφέσεως, τῶν περὶ αὐτῆς διατάξεων τοῦ ν.δ. 3789)1957 ἐφαρμοζομένων καὶ ἐπὶ τῶν διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ κανονισμῶν ἐργασίας· συνταγματικὴ ἡ ρύθμισις τῶν ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας προκυπτουσῶν σχέσεων καὶ ἡ ἀνάθεσις εἰς συλλογικὸν ὄργανον διοικήσεως τῆς κρίσεως ἐπὶ πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ΑΠ 395 σ. 920.—Ἀπεζημίωσις ἀπολυομένου προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου· ἔλλειψις δικαιώματος ἀπολυομένου διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν παράπτωμα· μὴ νοητὴ ἡ διάπραξις πειθαρχικοῦ παραπτώματος, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίσταται ὀργανισμὸς ἢ κανονισμός, προβλέπων πειθαρχικὰς παραβάσεις καὶ καθορίζων ὄργανα πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν, Π 6576 σ. 1384.—Ἓν Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου· θέμα ἐπιλύσεως διαφορῶν ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς πειθαρχικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐργοδότου, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀπολύσεως, ΝΖ σ. 787.— Ἀποκατάστασις παυθέντος ἢ ὑποβιβασθέντος ὑπαλλήλου· ἔννοια τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (ν. 1811)1951) ὅρου «ἀποκατάστασις», μὴ περιλαμβανομένης εἰς τοῦτον καὶ τῆς ἀποτροπῆς τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τελεσιδίκου παύσεως, τῆς θέσεως τοιούτου αὐτοῦ ἐκτὸς ὑπηρεσίας καὶ τῆς στερήσεως τοῦ μισθοῦ του ἀπὸ τῆς συνεπείᾳ τῆς ἐκτελέσεως τῆς τελεσιδίκου πειθαρχικῆς ἀποφάσεως ἀπολύσεώς του, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου καταλήψεως τῆς θέσεως του βαθμοῦ του, ΑΠ 576 σ. 28.—Ἔννοια διατάξεων Κώδικος καταστάσεως δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν· ἀνεπίτρεπτος ἄσκησις κατὰ δημοσίου ὑπαλλήλου πειθαρχικῆς ἀγωγῆς, ἀφ' ἧς οὗτος παύσῃ ὢν τοιοῦτος ἐξ οἱουδήποτε λόγου· συνέχισις ὅμως τῆς ἀρξαμένης πρότερον διώξεως, τῆς κατ' αὐτοῦ ἐν τιμωρίᾳ τοῦ διωχθέντος πειθαρχικῆς ποινῆς παραμενούσης ἀνεκτέλεστου δι' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ τιμωρηθεὶς δὲν εἶναι ὑπάλληλος·

εκτέλεσις τῆς ποινῆς, εὐθὺς ὡς οὗτος ἐπαναδιορισθῇ, σύσης ἀπαραγράπτου. ΑΠ 294 σ. 1259.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τῶν ἄρθρων 142 170 νόμου 1811)1951 (Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος), ἀντικατασταθέντων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 12 - 17 τοῦ β.δ. 23)12)1955 ἀβάσιμον οὕτω λόγων ἀκυρώσεως ὅτι ἡ πειθαρχικὴ ἀγωγὴ δὲν ἠσκήθη, ὡς ὁρίζουσι τὰ ἄρθρα 149 καὶ 150 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος καὶ ὅτι δὲν ἐνηργήθη ἡ προσήκουσα ἀνάκρισις κατὰ τὰ ἄρθρα 151 - 159 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· παραγραφὴ πειθαρχικῶν ἀδικημάτων, ΣΕ 2045 σ. 31.—Πειθαρχικὴ εὐθύνη μόνων τῶν ὀργάνων τοῦ Δημοσίου διὰ μὴ τήρησιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου 3198)1955 ὑποχρεώσεων καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας μισθωτῶν τοῦ Δημοσίου καὶ ὄχι ἀνυρότης τῆς καταγγελίας συμβάσεως, Π 2089 σ. 679.— Μὴ προσβληταὶ ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας αἱ πράξεις νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου, οἷον τυγχάνει ἡ Δ.Ε.Η., τῆς ὁποίας ὄργανον ἀποτελεῖ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον, ΣΕ 389 σ. 565.—Διοικητικὸν μέτρον ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν ἀναστολὴ τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων τοῦ ἀρτεργάτου ἐπ' ἀόριστον καὶ ἐφ' ὅσον χρονικὸν διάστημα οὗτος δὲν ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἀρτεργατικὸν ἐπάγγελμα, μὴ ἀπαιτουμένης διὰ τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τούτου τῆς προηγουμένης κλήσεως πρὸς ἀπολογίαν· οὐσιαστικὴ ἐκτίμησις περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου, ΣΕ 2150 σ. 30.

Περιοδικαὶ παροχαί. Βλ. λ. *Παροχή*.

Περιορισμὸς ἐργασιῶν. Ὡς λόγος διαθεσιμότητος μισθωτῶν, Π 1068 σ. 101, ΑΠ 400 σ. 865, ΑΠ 405 σ. 923.—Ὡς λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας· ἐπιλογὴ ἀπολυθησομένων, ΑΠ 639 σ. 1457, Σημ. σ. 1488.

Πετρελαίου ἐπιχειρήσεις. Δέσμευσις καὶ τοῦ Δημοσίου ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων πετρελαίου· ἀντιστοιχία καθοριζομένων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν εἰς πλήρες ὡράριον ἐργασίας· προκύπτοντα ἐκ τῶν ἄρθρων 648 καὶ 376 Α.Κ.· παροχὴ μειωμένης κατὰ χρόνον ἐργασίας καὶ μισθόν, ΑΠ 326 σ. 797.—Ἀκυρότης τοῦ Ἰδρυτικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν διατάγματος ἀνίσχυρος καὶ ἡ διὰ νόμου 1731)1951 κύρωσις, ΣΕ 223 σ. 285.

Πίστις. Παράβασις ἐκ μέρους μισθωτοῦ τῆς ἐκ τῆς φύσεως τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀπορρεούσης πίστεως, ὡς λόγος ἀπολύσεως· δὲν συνιστᾷ κατάχρησιν δικαιώματος, Π 12408 σ. 1192.

Πλάνη. Διοικητικαὶ πράξεις, ἐκδοθεῖσαι κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα ἀνακλητὸν ὡς παρανόμων, Π 4075 σ. 98.—Νομικὴ δικηγόρου, ἀμελήσαντος ἐμπρόθεσμον ἔγερσιν ἀγωγῆς· δὲν ἀποτελεῖ ἀνωτέραν βίαν, Ε 85 σ. 1499.

Πλανόδιοι ἰχθυοπῶλαι. Ἀσφάλισις εἰς Ι.Κ.Α., ΣΕ 1405 σ. 1131.

Πλειστηριασμός. Βλ. λ. *Ἐκτέλεσις*.

Πλεονάζον προσωπικόν. Βλ. λ. *Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις*.

Πληρεξουσιότης. Βλ. λ. *Ἀντιπροσωπεία - οι*.

Πλινθοποιοί. Βλ. λ. *Κεραμοποιοί, Ταμεῖα*.

Πλοῖα Πλοίαρχος - Πληρώματα. Βλ. καὶ λ. *Ναυτικοί, Ταμεῖα*. Βλαπτικὴ ὑπὸ πλοιάρχου μεταβολὴ ὅρων συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 9.—Ὑπ' ἀριθ. 4832)278)1952 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ περὶ πορθμείων· φύσις τούτων ὡς ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν σκαφῶν· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τούτων τῶν περὶ ἐπιβατηγῶν ἀτμοπλοϊκῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καὶ οὐχὶ τῶν περὶ φορτηγῶν πλοίων· ἀνίσχυρος κατὰ τοῦτο ἡ ὑπ' ἀριθ. 55230)5238)1962 ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, Π 5111 σ. 1064.—Μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια προσωπικοῦ πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων Λιμενικῶν Ταμείων· ἀποφάσεις διοικούσης ἐπιτροπῆς, ΑΠ 407 σ. 1112.—Πρόσληψις δοκίμων τεχνιτῶν πλωτῶν μεσῶν Ο.Λ.Π.· κυβερνήτης ρυμουλκοῦ· ἐργασία κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματική, ΑΠ 34 σ. 1127.

Πλυντήρια. Βλ. λ. *Βαφεῖα*.

Ποιναὶ - Ποινικαὶ διατάξεις. Βλ. καὶ λ. *Πειθαρχία*. Κατὰ οἰκειοθελῶς ἐργαζομένων κατὰ τὰς Κυριακὰς μισθωτῶν· προϋπόθεσις ὑπάρξεως ἀδικοπραξίας καὶ ἀξιώσεως χρηματικῆς ἱκανοποιήσεως δι' ἠθικὴν βλάβην ἐκ τῆς ἀπασχολήσεως νὰ μὴ εἶναι αὐτὴ οἰκειοθελής, ΑΠ 663 σ. 106.—Χρηματικαὶ ποιναί, πρόστιμα καὶ τόκοι· ἐπιβληθεῖσαι εἰς ἐργοδότην λόγῳ παλείψεως παρακρατήσεως φόρου εἰσοδήματος μισθωτοῦ, ὡς καὶ εἰσφορῶν ὑπὲρ Ο.Γ.Α. κλπ.· ἔλλειψις δικαιώματος ἐργοδότου πρὸς παρακράτησιν αὐτῶν ἐκ μεταγενεστέρων ἀποδοχῶν, ΑΠ 464 σ. 934.—Ἐπὶ καθυστερήσεως ἀποδοχῶν. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγρ. Β). — Ἐπὶ παραβάσεως διατάξεων ν. δ. 2656)1953 περὶ ὀργανώσεως καὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας· ποιναί· πρόστιμον ὑπὲρ Ὀργανισμοῦ Ἀνεργίας· τρόπος ἐπιβολῆς· οὐχὶ ἀκυρότης τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΝΖ σ. 1400.—Ἐπὶ παραβάσεως ὡρῶν ἐργασίας εἰς ἀρτοποιεῖα· ἰσχὺς ἄρθρου 12 ὑ. ὰ 20023)1954, Γν. Σ. σ. 1526.—Προσαύξησις ἐπὶ ἀρνήσεως χορηγήσεως ἀδείας· χαρακτὴρ ὡς ἀστικῆς ποινῆς, ΝΖ σ. 371, Π 236 σ. 549.—Παράτασις στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ στρατευθέντος λόγῳ ποινῆς καὶ προστασία στρατευομένων, Π 3601 σ. 926.—Ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως προσωπικοῦ τοῦ Δημοσίου, ἀπολυομένου διὰ ποινικὸν ἢ πειθαρχικὸν παράπτωμα, Π 6576 σ. 1384.—Χορήγησις ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτοῦ εἰς καταδικασθέντα· ὅροι, Γν.Σ. σ. 1527.

Πολεμισταί. Βλ. λ. *Ἀνάπηροι, Νεοπολεμισταί, Παλαιοὶ πολεμισταί, Στράτευσις* (παράγρ. Β).

Πολιτικὴ ἐπιστράτευσις. Βλ. λ. *Ἐπιστράτευσις*.

Πολλαπλὴ ἀπασχόλησις. Εἰσφοραὶ πρὸς Ι.Κ.Α.

έκτάκτων δημοσίων ὑπαλλήλων, ἀπασχολουμένων εἰς πλείονας τῆς μιᾶς Δημοσίας Ὑπηρεσίας· μὴ θεώρησις ὡς πολλαπλῆς ἀπασχολήσεως, Ἐγκ. σ. 44.—Διαδοχική ἐναλλαγὴ ἐργασίας προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων· ἐκτέλεσις ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ παραλλήλως πλειόνων τῆς μιᾶς ὑπηρεσιῶν, ΑΠ 340 σ. 805.—Παροχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ἐργασίας εἰς πλείονας ἐργοδότας, Π 465 σ. 415.

Πολυετίας ἐπίδομα. Βλ. λ. *Ἐπιδόματα.*

Πολυθεσία. Βλ. λ. *Ἔτη ροί.*

Πολυκατοικίαι. Βλ. λ. *Θυρωροί.*

Πορθμεῖα. Βλ. λ. *Πλοῖα.*

Ποσοστά. Ἐξασφάλισις διὰ τῆς ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων τοῦ δι' αὐτῆς καθορ ζομένου μηνιαίου μισθοῦ καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ ποσοστοῖς ἢ κατ' ἄλλο σύστημα ἀμοιβῆς ἐργαζομένους ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους· ἐξαίρεσις τούτων ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς ὡς ἄνω συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰσχυσασῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, Π 19951 σ. 158.—Νόμιμος μισθὸς κατὰ τὴν ἀπὸ 30.8.1960 ἐθνικὴν γενικὴν συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας· λῆψις ὑπ' ὄψιν διὰ τοῦτον τοῦ λαμβανομένου αὐτοτελῶς καθ' ἕκαστον μῆνα ποσοῦ ἐκ ποσοστῶν καὶ ὄχι τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὁ μισθωτὸς καθ' ὅλον τὸ ἔτος· περίπτωσις ἐπιμελητοῦ εἰσπράξεων Τ.Ε.Β.Ε., Π 19591 σ. 158.—Ἐξασφάλισις καὶ διὰ τοὺς σερβιτόρους κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου· ὑποχρέωσις ἐργοδότου πρὸς συμπλήρωσιν, ἐὰν δὲν καλύπτεται ἐκ τῶν ποσοστῶν, Π 4944 σ. 1330.—Ἐπὶ ποσοστοῖς ἀμειβόμενοι μισθωτοὶ καὶ δῶρα δι' ἑορτάς, Ἔγγρ. σ. 442.—Περίπτωσις μισθοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν κερδῶν· ἐπίδειξις εἰς μισθωτὸν λογιστικῶν βιβλίων ἐργοδότου· διάταξις ἄρθρου 654 Α.Κ., Π 3429 σ. 1327, ΝΖ σ. 1472.—Ποσοστὰ παραγωγῆς· ὑπολογισμὸς διὰ τὴν βασικὴν μισθοδοσίαν πρὸς καθορισμὸν συντάξεως ἠσφαλισμένου τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ΑΠ 596 σ. 1393.—Ὑπολογισμὸς ἀποζημιώσεως, κατ' ἄρθρον 5 νόμου 3198)1955, μισθωτῶν ἀμειβομένων ἐπὶ ποσοστοῖς· ἀποδοχαὶ ἀδείας αὐτῶν, Εἰσαγ. σ. 1329.

Παντοπωλεῖα. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 165.

Πραγματογνωμοσύνη. Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως ἕνεκεν παρανόμου ἐνεργείας ὀργάνων Ι.Κ.Α.· διάταξις ἀποδείξεων διὰ μαρτύρων καὶ πραγματογνωμοσύνης ἐπὶ τῶν πραγματικῶν προϋποθέσεων, ΑΠ 303 σ. 821.— Ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον· ἐκτίμησις· μνεία ἐν τῇ ἀποφάσει, ΑΠ 424 σ. 1055.

Πρακτορεῖον. Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ἐλευθέρων φορτοεκφορτωτῶν εἰς πρακτορεῖον λεωφορείων· χαρακτὴρ σχέσεως, ΑΠ 381 σ. 912.

Πράκτορες ναυτικοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Πράξεις διοικητικαί. Βλ. λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως, Διοικητικαὶ πράξεις - Διοικήσεις.*

Πρατήρια. Ὑγραερίων (πετρογκάζ)· ὑπὸ ἐξομοιοῦνται πρὸς πρατήρια βενζίνης καὶ δύνανται νὰ λειτουργοῦσι συνεχῶς καθ' ἑκάστην, ὡς καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, Γν. Σ. σ. 765. — Στρατιωτικὰ Δημοσίου· σύστασις πρατηρίου Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Προμηθευτικὸς Ὀργανισμὸς Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ» σκοπὸς αὐτοῦ· Ὀργανισμὸς μὴ ταυτιζόμενος πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀλλ' ἔχων αὐτοτελῆ νομικὴν προσωπικότητα· ἀνομοιομορφία τῶν ἀγωγῆς κατὰ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, Π 1331 σ. 1463.—Ἐμπορικῶν καταστημάτων· ὑπάλληλοι· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ΣΕ 1847 σ. 1519.

Πρεβεντόρια. Δικαίωμα ἐσωτερικοῦ προσωπικοῦ Πρεβεντορίων κατ' ἄρθρον 12 παράγραφος 12 β. δ)τος 14 Αὐγούστου 1952 δωρεὰν τροφῆς καὶ κατοικίας, ἐνῷ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προσωπικοῦ μεταμβρινῆς τροφῆς, καταβαλλόντων τὸ ἀντίτιμον μέσον ὅσων λόγῳ ὑπηρεσιακῆς ἀνάγκης εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ παραπείνωσι τὴν ἐργασίαν των πέραν τῆς μεσημβρίας· ἔννοια διατάξεως· χορήγησις εἰς ἐσωτερικὸν προσωπικὸν τροφῆς καὶ κατοικίας πέραν τῶν ὑπὸ τῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας καθοριζομένων μισθῶν· ἐλλειψις αὐτῶν δικαιώματος τοῦ Πρεβεντορίου νὰ ἀφαιρέσῃ ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐσωτερικοῦ προσωπικοῦ τὸ ἀντίτιμον τροφῆς καὶ κατοικίας, ΑΠ 246 σ. 999.

Προαγωγή. Βλ. καὶ λ. *Νεοπολεμισταί.* Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· κρίσις δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ. δι' ὑποκαταστάσεως ἐν τούτῳ τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, μὴ ὑποκειμένης τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Α.Π., ΑΠ 248 σ. 814.—Κατὰ Κανονισμὸν Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων· κρίσις ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἐπιδίκασις διαφορῶν ἀποδοχῶν μὴ προαχθέντος ὑπαλλήλου, ΑΠ 456 σ. 1196. — Ἀρχὴ ἴσης μεταχειρίσεως μισθωτῶν εἰς τὰς ἐργασιακὰς σχέσεις· περίπτωσις προαγωγῆς ὑπαλλήλου, ΑΠ 533 σ. 1382.

Προαιρετικαὶ εἰσφοραί. Ἐργοδότου πρὸς Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα· νομικὴ φύσις, Γνμδ. νμθ. σ. 465.

Προδικασία. Ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν· αὐτεπάγγελτος ἔρευνα ὑπὸ δικαστοῦ, Π 18816 σ. 226, Π 465 σ. 415, ΑΠ 336 σ. 805.

Πρόεδρος. Πρωτοδικῶν· ἁρμοδιότης ἐπὶ αἰτήσεως ἀναστολῆς ἐκτελέσεως ἀκύρου ἀποφάσεως συνελεύσεως σωματείου· ἔνοια ἄρθρου 102 Α.Κ.· ἀπαράδεκτος αἰτήσεως ἀναστολῆς ἐκτελεσθείσης ἤδη ἀποφάσεως, Πρδρ. Π 639 σ. 161.—Ἁρμοδιότης ἐπὶ διαφορῶν ἐκ τοῦ νόμου 3514)1928· ἀπαράδεκτον αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ΑΠ 534 σ. 1375, Σημ. σ. 1360.

Προειδοποιήσεις. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι.Ββ').

Προθεσμία. Ἐξάμηνος ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως νόμου 2112 κατ' ἄρθρον 6 § 2 νόμου 3198)

1955· τριμηνος άγωγῆς περὶ προσβολῆς ἀπολύσεως ὡς ἀκύρου κατ' ἄρθρον 6 § 1 νόμου 3198)1955. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι καὶ ΙΙ. Ζ'). — Προειδοποιήσεως κατὰ νόμον 2112)1920 δι' ἀπόλυσιν καὶ ὑπολογισμὸν ἀποζημιώσεως. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. Ι ΒΒ'). — Προϋπόθεσις τῆς κατὰ νόμον 2112)1920 ὑποχρεώσεως ἐργοδότου πρὸς ἐμπρόθεσμον ἐγγραφον καταγγελίαν τῆς μεθ' ὑπαλλήλου του συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου ἢ συμπλήρωσις διμήνου τοὐλάχιστον ἀπὸ τῆς προσλήψεως τοῦ ὑπαλλήλου· ἀναγκαία κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρου 243 παράγραφος 2 Α.Κ. ἡ πάροδος τῆς ἡμέρας τοῦ δευτέρου μηνὸς τῆς κατ' ἀριθμὸν ἀντιστοίχου πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας, ὡς ἡμέρας λογιζομένης τοῦ ἀπὸ μεσονύκτιου εἰς μεσονύκτιον 24ώρου χρονικοῦ διαστήματος, ΑΠ 661 σ. 100. — Ἐν συμβάσει ἐργασίας συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου ἢ ἀορίστου χρόνου. Βλ. λ. *Σύμβασις ἐργασίας* (παράγρ. 14). — Προσθήκη διαλυτικῆς προθεσμίας ὡς κατωτάτου χρονικοῦ ὁρίου διαρκείας της ἐν ἐργασιακῇ συμβάσει· αὐτοδίκαιος παῦσις αὐτῆς, ἐπιστάντος τοῦ χρονικοῦ σημείου λήξεως τῆς προθεσμίας· ἔλλειψις δικαιώματος ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920· ἰσχυρισμὸς περὶ δηλώσεως βουλήσεως μισθωτοῦ συνεπείᾳ ἀπειλῆς ἐνεχούσης ψυχολογικὴν βίαν, Π 249 σ. 1448. — Εὔλογος προθεσμία πρὸς ἐνέργειαν καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας κατ' ἄρθρον 672 Α.Κ. ἔννοια σπουδαίου λόγου· ἐναρξις, ΑΠ 124 σ. 599. — Εὔλογος χρόνος ἀποκρούσεως γενομένης μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς συμβάσεως ἐργασίας, ΑΠ 247 σ. 729. — Ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως παλαιμίστων κατ' ἀ.ν. 1836)1951· διάρκεια προστασίας κλπ. Βλ. λ. *Στράτευσις* (παράγρ. Β'). Ἐπὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας*. — Προθεσμίαι καὶ νοποιήσεως εἰς Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου, ΣΕ 1755 σ. 1444. — Ἐπὶ τῶν προθεσμιῶν ἐπιλύσεως τῶν συλλογικῶν διαφορῶν, Σημ. σ. 976. — Εὔλογος χρόνος ἀνακλήσεως παρανόμων διοικητικῶν πράξεων δικαστικὸς ἔλεγχος, Π 4075 σ. 98. — Περιορισμὸς ἐκ τοῦ Συντάγματος τοῦ κοινοῦ νομοθέτου διὰ τὴν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῶν κανόνων δικαίου τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικὰ βάρη, οἷον καὶ εἰσφορὰς εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν των Ταμείων· δικαστικὸς ἔλεγχος· ἔννοια εὐλόγου χρόνου, ΑΠ Ὁλ 69 σ. 403. — Ἀναγγελίας ἐργατικοῦ ἀτυχήματος εἰς τὸ Ὑποκατάστημα Ι.Κ.Α.· χαρακτὴρ ὡς ἀνατρεπτικῶν, ΣΕ 2219 σ. 115, ΣΕ 154 σ. 354. — ... ἀναστολὴ κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου, λόγῳ ἀνωτέρας βίας· πότε συντρέχει τοιαύτη· νόσος ἢ ἀνυπέρβλητον καὶ ἀπρόβλεπτον κώλυμα, ΣΕ 154 σ. 354. — Ἐφέσεως ἐνώπιον τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων κατὰ πράξεως Ὑποκαταστήματος τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 376 σ. 436. — Καθιέρωσις ὑπὸ νόμου ὡρισμένης προθεσμίας διὰ τὴν ἄσκησιν διοικητικῆς τινος προσφυγῆς, μὴ δυναμένης τῆς διοικήσεως νὰ παρακάμψῃ τὸ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἀπαράδεκτον καὶ νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἔρευναν τοῦ βασίμου ταύτης, τῆς σχετικῆς προθεσμίας δεσμευούσης τὴν τε Διοίκησιν καὶ τὸν διοικούμενον, ΣΕ 376 σ. 436. — Ἔλλειψις κατὰ ν.δ. 4104)1960 (ἄρθρον 7) ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως πρὸς Ι.Κ.Α. ἢ τῆς εἰς τὸν ἐργοδότην προσφυγῆς δι' ἀναγωρισιν ἡμερομισθίων συνταξιούχων ἢ ἠσφαλισμένων τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν, ΑΠ 342 σ. 822. — Χρόνος κατοβολῆς συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.· ἐναρξις κατ' ἄρθρον 29 § 5 ἀ.ν. 1846)1951 ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου μηνὸς ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιοῦντα τὸ δικαίωμα γεγονότα, ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐχὶ ἀπὸ χρόνου ἀνωτέρου τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, ΣΕ 774 σ. 824. — Ἀντιρρήσεων κατὰ ἐγγραφῶν εἰς βάρος τοῦ ἠσφαλισμένου τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1207 σ. 1003. — Ὑποβολῆς ὀνομαστικῆς καταστάσεως εἰς Ὑπουργὸν Συγκοινωνιῶν, προκειμένης ἀπολύσεως πλειοψήφου προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. κλπ.· οὐχὶ ἀνατρεπτική, ΑΠ 444 σ. 1123. — Χρόνος ὑποβολῆς αἰτήματος συντάξεως ἐκ τοῦ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν χήρας ἠσφαλισμένου συγχρόνως μετὰ τῆς κυρίας πρὸς συνταξιοδότησιν αἰτήσεως περιπτώσεις ὑποβολῆς αἰτήματος καὶ βραδύτερον, ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τασσομένης ὑπὸ τοῦ νόμου πενταετίας πρὸς ἄσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ΣΕ 1462 σ. 1391. — Ἐφέσεως· δὲν ταυτίζεται πρὸς τὸν χρόνον παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος, ΑΠ 96 σ. 500. — Νομικὴ πλάνη δικηγόρου, ἀμελήσαντος ἐμπρόθεσμον ἐγερσιν ἀγωγῆς· δὲν ἀποτελεῖ ἀνωτέραν βίαν πρὸς ἀναστολὴν παραγραφῆς, Ε 85 σ. 1499, Παρατ. σ. 1500.

Προκαταβολή. Ὑπὲρ Ι.Κ.Α. ποσοστοῦ εἰσφορῶν δι' ἀσφάλισιν ἐργατῶν οἰκοδόμων, ΝΖ σ. 199, ΑΠ 658 σ. 232. — ... καὶ δι' οἰκοδομὰς ἀναπήρων, ΑΠ 658 σ. 232. — Μισθοῦ, ΝΖ σ. 955.

Προμηθευτικὸς Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Ναυτικὸν Βασιλικόν*.

Προνόμιον. Βλ. λ. *Ἐκτέλεσις*.

Προσεπίκλησις. Βλ. λ. *Παρέμβασις*.

Πρόσκλησις. Μισθωτοῦ ὑπὸ ὑπερημέρου ἐργοδότου πρὸς ἐπαανάληψιν ἐργασίας, ΑΠ 69 σ. 420, Π 3959 σ. 738, ΑΠ 458 σ. 982. — Ὑπὸ τὰ ὅπλα· ἔννοια, Πρδρ. 852 σ. 545.

Πρόσληψις μισθωτῶν. Βλ. καὶ λ. *Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας*. Ὑποχρέωσις προσλήψεως ἐξ ὡρισμένου ἐργατικοῦ σωματείου· θέμα ἐκτὸς ἁρμοδιότητος διαιτητικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 2082 σ. 12, πρβλ. Εἰσαγ. Σχόλ. σ. 10.

Πρόεδρος. Βλ. λ. *Δικοπροξία*.

Πρόστιμον. Βλ. λ. *Παράβολον*, *Πειθαρχία*, *Ποιναί*.

Προσφορά. Ὀφειλομένων πρὸς ἄρσιν ὑπερημε-

ρίας ἐργοδότου, ΑΠ 22 σ. 215, ΑΠ 458 σ. 983, ΑΠ 618 σ. 1458.—Ὑπηρεσιῶν μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον ἀπόλυσιν, ΑΠ 111 σ. 491.—Ὑπηρεσιῶν δι' ὑπερημερίαν ἐργοδότου, ΑΠ 510 σ. 1385, ΑΠ 111 σ. 491.

Προσχώρησις. Συμβάσεις προσχωρήσεως εἰς κανονισμὸν ἐργοδότου· προστασία δικηγόρων ἐκ τοῦ Κώδικος περὶ δικηγόρων, ΑΠ 3 σ. 1109.

Προσωπικότης. Προστασία προσωπικότητος κατ' ἄρθρον 57 Συντάγματος· ὁρισμὸς τούτου· ἔκτασις πρὸς ὑποβάσεις ἀδικήματος προσβολῆς προσωπικότητος ἢ ἐλλείψεως συναινέσεως· σωματικὴ ἔρευνα ἐργαζομένων, ΝΖ σ. 1.—Προστασία ἐκ τοῦ ἄρθρου 57 Α.Κ. ἐπὶ προσβολῇ τῆς προσωπικότητος· δὲν χωρεῖ ὁσάκις ἐν δεδομένῃ περιπτώσει προβλέπεται εἰδικὴ ρύθμισις, καλύπτουσα ἐξ ὁλοκλήρου τὸ θέμα ὡς πρὸς τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἄρσιν τῆς ὡς προσβολῆς κρινομένης ἐνεργείας· ἐνέργεια ἐργοδότου, προσβάλλουσα τὴν ζωήν, ὑγείαν ἢ ὑπόληψιν τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἀθέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεθεσπισμένων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου· ἔννομος προστασία ἐξ ἄλλων διατάξεων καὶ διεφάρμοστον ἄρθρου 57 Α.Κ.· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειον Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 183 σ. 727.—Ἀρχὴ προστασίας τῆς προσωπικότητος ἐν τῷ Ἐργατικῷ Δικαίῳ· ἔννοια· ἄρθρον 13 Συντάγματος· συνέπειαι τῆς ἀρχῆς ταύτης, Μελ. σ. 1425.

Προσωρινὴ ἐκτέλεσις. Ἀναστολὴ προσωρινῆς ἐκτελέσεως ἀποφάσεως λόγῳ ἀσκηθείσης ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως· ἁρμοδιότης τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου, Π 1567 σ. 613.

Προτάσεις. Ἀπαράδεκτοι διὰ τῶν προτάσεων λόγοι ἐφέσεως, μὴ περιληφθέντες ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, Π 512 σ. 606.—Ἀπαράδεκτον μεταβολῆς βάσεως ἀγωγῆς. Βλ. λ. *Ἀγωγή*.

Προϋπηρεσία. Προσμετρουμένη κατὰ τὴν 2)1959 διαιτητικὴν ἀπόφασιν περὶ νομίμου προσωπικοῦ γραφείων ὁδιάφορον, ἂν παρεσχέθη ὑπὸ ἰδιώτην ὑπαλλήλου γραφείου ἢ ἐκτελοῦντος ἐργασίαν γραφείου προϋπηρεσία εἰς ὁμότιμα καθήκοντα, ΑΠ 555 σ. 89, ΑΠ 37 σ. 276.—Γραφείου δι' ἐφαρμογὴν διαιτητικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων, Ἔγγρ. σ. 442.—Συνυπολογισμὸς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 14)1956, 2)1959, 2)1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ παρὰ τῷ δημοσίῳ ἢ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου χρόνου δημοσίας ὑπηρεσίας εἰς ὁμότιμα καθήκοντα ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑφ' ὅλων τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων γενομένην διάκρισιν ὑπαλλήλων κλπ. καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκπληρούμενα καθήκοντα· ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου τούτου διὰ τὸν κατὰ ἔτη προσδιορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἐφ' ὅσον διηυθύνθη εἰς δημοσίαν θέσιν εἰς καθήκοντα ἀνάλογα καὶ παρεμφερῆ τῆς ἤδη κατεχομένης ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ θέσεως καὶ προκειμένου περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἰς καθήκοντα ὁμότιμα πρὸς τὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 225 σ. 598, Εἰσαγ. σ. 598.—Παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Β. Χωροφυλακῇ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ ὑπαξιωματικοῦ καὶ ἄ.ω· εἶναι ὁμότιμος πρὸς τὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου Αἰωρίμου Ἑταιρείας οὐχὶ καὶ ἡ τοῦ χωραφύλακος, οὗτινος τὰ καθήκοντα προσιδιάζουν πρὸς τὴν τοῦ ὑπηρέτου, φύλακος ἢ κλητῆρος, ΑΠ 225 σ. 598.—Ὑπαλλήλου ὡς ἐργάτου καὶ ἐν γένει μὴ ὑπαλλήλου· συνυπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 70 σ. 624.—Ἠλεκτροτεχνιτῶν ὡς βοηθῶν· μὴ συνυπολογισμὸς δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920, Π 70 σ. 624.—Χρόνος προϋπηρεσίας ὑπαλλήλου ὡς ἐργάτου διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀδείας, Π 5907 σ. 1338.—Ἔγκυρος περὶ συνυπολογισμοῦ χρόνου ὑπηρεσίας μισθωτοῦ εἰς ἄλλον ἐργοδότην δι' ἀποζημίωσιν νόμου 2112)1920 καὶ ἄδειαν ἀ.ν. 539)1945, Π 371 σ. 339.—Παρὰ τῷ Ν.Α.Τ.· συνυπολογισμὸς δι' ἀσφάλισιν εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Α.Π., ΣΕ 1626 σ. 234.—Ἐξαγορὰ διὰ συμπλήρωσιν συντάξιμου ὑπηρεσίας ἠσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν· ἔκτασις ἐφαρμογῆς, ΣΕ 198 σ. 358.—Ἠσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς· ἔννοια ἄρθρου 22 Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 323 σ. 1071.—Λαμβανομένη ὑπ' ὄψιν δι' ἐφαρμογὴν διατάξεως Γενικοῦ Κανονισμοῦ Ο.Τ.Ε. περὶ ἀπολύσεως ἕνεκα συμπληρώσεως ὡρισμένου χρόνου ὑπηρεσίας, ΑΠ 45 σ. 1195.—Προσμετρουμένη δι' ἀσφάλισιν εἰς Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν, ΣΕ 1390 σ. 1519.—Ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας ἠσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, ΣΕ 1037 σ. 942.—Προσμέτρησις τῆς προγενεστέρας εἰς τὸ Σιδηροδρομικὸν Δίκτυον ὑπηρεσίας εἰς θέσιν μὴ ὀργανικὴν τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ν δ)τος 3395)1955 συνταξιούχων καὶ βάσει ταύτης ἀναπροσαρμογὴ τῆς συντάξεως· ἐξαγορὰ ὑπηρεσίας, ΑΠ 541 σ. 1394.—Ἀναγνώρισις προϋπηρεσίας ἠσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου· χρόνος ἐπαγγελματικῆς ἀπασχολήσεως πρὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ταμείου, ΣΕ 1834 σ. 1521.

Πρώτη Μεῖου. Βλ. λ. *Ἑορταί*.

Πταῖσμα. Βλ. λ. *Ἀδικοπραξία*, *Ἀμέλεια*, *Δόλος*, *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*. Ἔννοια τοῦ ὅρου πταῖσμα ἐν ἄρθρῳ 67 Κώδικος Ἰδιωτικοῦ Ναυτικοῦ Δικαίου, Π 475 σ. 1058.—Ἀνεύθυνον προστήσαντος διὰ πταῖσμα προστηθέντος, Π 9 σ. 1251.

Πτολεμαΐδος ἐργοστάσιον. Βλ. λ. *Ἐργοστάσια*.

Πτώχευσις. Ἐργοδότου καὶ ἐνοχικαὶ ἀξιώσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς πτωχεύσεως· ἱκανοποίησις διὰ τῆς διαδικασίας ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων, ἐκτὸς ἂν ἡ ἀπαίτησις ἐδημιουργήθη μετὰ τὴν πτώχευσιν καὶ συνεπείᾳ τῆς δράσεως τοῦ συνδίκου· σωρευτικὴ ἀναδοχὴ χρεῶν κατ' ἄρθρον 479 Α.Κ.· παραλαβὴ καὶ συνέχισις τῆς

ἐπιχειρήσεως ὑπό τοῦ ὀρχικοῦ ἐργοδότου μετά τήν πτώχευσιν τοῦ νέου, ΑΠ 54 σ. 407. —Ἐξέλεγξις ἀπαιτήσεων πιστωτῶν, μή ἐμπροθέσμως ἀναγγειλάντων ταύτας μέχρι καί τῆς τελευταίας διανομῆς κατ' ἄρθρον 596 Ἐμπορικοῦ Νόμου δι' ἀνακοπῆς συνέπειαι μετά τήν παραδοχήν καί ἔνορκον ἐπιβεβαίωσιν ἐξελεγχθείσης ἀπαιτήσεως προνομιακή κατάταξις μισθῶν κατ' ἄρθρον 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου ἔκτασις προνομίου κατάταξις ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 γενικόν προνόμιον ὑπολογισμός ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 καταβολή ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 ἐπί πτωχεύσεως καί κῦρος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἀποκλειστική προθεσμία ἄρθρου 6 § 2 ν. 3198)1955, Π 1223 σ. 410, ΝΖ σ. 398 —Προνομιακή ἡ ἀπαίτησις οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ΝΖ σ. 529.

Πωληταί. Βλ. καί λ. *Ἐμπορικά καταστήματα*, *Ταμεῖο*. Λαϊκοῦ λαχείου κατάταξις εἰς μισθολογικάς κλάσεις τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων διά τό ἔτος 1963, Ἔγκ. σ. 365.

Ρ

Ραδιοτεχνῖται. Ὑπαλληλική ἰδιότης, ΝΖ σ. 593.

Ραδιοφωνία. Ὁρισμοί ἄρθρων 12 § 3 ν. 1775)1951, ἰσχύσαντος ἀπό 21.4.1951 μέχρις 11.3.1953, καί ἄρθρων 16 καί 17 Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας περί τρόπου προσλήψεως προσωπικοῦ Ε.Ι.Ρ. Εἶναι τούτων ἀνεπίτρεπτον ἀπό τῆς καταργήσεως τοῦ νόμου 1775)1951 προσλήψεως ὑπαλλήλων διά συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου, μεγαλυτέρας τῶν τριῶν ἐτῶν, οὐχί δέ καί τῆς προσλήψεως δι' ἀόριστον χρόνον· ἀλλεπάλληλοι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου· κρίσις ὅτι συνήφθησαν πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου 2112)1920, Π 15854 σ. 23, ΑΠ 159 σ. 542, ΑΠ 652 σ. 1493. —Πρόσληψις δι' ἀνάγκας τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας· ἀλλεπάλληλοι συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου· κρίσις δικαστηρίου ὅτι δέν ἐγίνοντο πρός καταστρατήγησιν τοῦ νόμου 2112)1920, ΑΠ 404 σ. 1051. — Πρόσληψις ὑπαλλήλων Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας· ὁρισμοί ἄρθρου 16 Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας· χαρακτηρισμός συμβάσεως ἐργασίας ὡς ἀορίστου χρόνου, ὅταν ὁ χρόνος τῆς διαρκείας αὐτῆς ἔχῃ καθορισθῇ διά ταύτης, πλήν ὅμως ἅμα δι' αὐτῆς ἔχει ἀναγνωρισθῇ τό δικαίωμα εἰς τόν ἐργοδότην νά ἀπολύῃ τόν μισθωτόν καί πρό τῆς παρόδου τοῦ χρόνου τῆς συμβάσεως, ὡς τελούσης ταύτης ὑπό διαλυτικήν ἔξουσιαστικήν ὑπέρ τοῦ ἐργοδότου αἵρεσιν καί αὐτεπαγγέλτως ἐξαρτωμένης ἐκ μέλλοντος καί ἀβεβαίου γεγονότος, ἤτοι ἐκ τῆς ἐξόδου τῆς αἱρέσεως ἐφαρμογή νόμου 2112 1920, ΑΠ 652 σ. 1493. — Ὑπηρεσία ἰδιώτου εἰς Κεντρικόν Ραδιοφωνικόν Σταθμόν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἀποτελοῦντα κατ' ἀ ν. 1663)1951 Στρατιωτικήν Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν διορισμός τούτου ὡς μονίμου ὑπαλλήλου Ὑπουργείου καί αἴτησις ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ἄδεια τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἡ συνέχισις τῆς παρά τῷ ἀνωτέρῳ Σταθμῷ ὑπηρεσίας· ἐφαρμοστέαι διατάξεις, Γν.Σ. σ. 1275.

Ρυμουλκό. Βλ. λ. *Πλοῖα*.

Σ

Σερβιτόροι. Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας σερβιτόρου καφέ μπάρ· ἐξασφάλισις καί διά τούς σερβιτόρους κατωτάτου ὁρίου ἡμερομισθίου ἀνειδικεύτου ἐργάτου, ὑποχρέου τοῦ ἐργοδότου πρός συμπλήρωσιν κατά τό ἔλλειπον ποσόν, Π 4944 σ. 1329. — Τεκμαρτά ἡμερομίσθια δι' εἰσφοράς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.

Σιβιτανίδειος Σχολή. Ἀπασχολούμενοι εἰς συνεργεῖον τῆς Σχολῆς· ἐκπαιδεύονται ἐργατῶν μετάλλου· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καί Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΣΕ 1461 σ. 1268.

Σιδηρόδρομοι. Ἀποδοχαί σιδηροδρομικῶν· παροχή ἐργασίας νυκτοφύλακος εἰς Κρατικήν Ἐκμετάλλευσιν Σ.Π.Α.Π.· ἀμοιβή αὐτοῦ λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας, ΑΠ 556 σ. 25.—Ἀποδοχαί δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καί τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Ἔγκ. σ. 302. —Παράβασις διατάξεων περί ἀσφαλείας σιδηροδρομικῶν· ἐργατικόν ἀτύχημα· ποσόν ἀποζημιώσεως, δι' ἠθικήν βλάβην, Π 13305 σ. 1183 —Συνταξιοδότησις παρά τοῦ Ι.Κ.Α. κατηγοριῶν τινων προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Ἔγκ. σ. 950.—Ὑποχρεοι πρός καταβολήν εἰσφορῶν σιδηροδρομικῶν κατ' ἄρθρον 1 νόμου 4295)1963 καί συνταξιοδοτήσεως αὐτῶν, Ἔγκ. σ. 1207.—Συνταξιοδότησις προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· διατάξεις ν. δ)τος 3395)1955· προσμέτρησις τῆς προγενεστέρας εἰς τό Σιδηροδρομικόν Δίκτυον ὑπηρεσίας εἰς θέσιν μή ὀργανικήν τῶν κατά τήν δημοσίευσιν τοῦ ν. δ)τος 3395)1955 συνταξιούχων καί βάσει ταύτης ἀναπροσαρμογή τῆς συντάξεως· ἐξαγορά ὑπηρεσίας, ΑΠ 541 σ. 1394. — Χαρακτήρ Σ.Ε.Κ. ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, Ε 1388 σ. 1180, Π 4642 σ. 1177.— Συμπληρωματικαί ὧραι ἐργασίας καί ὑπολογισμός προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. κατά Κανονισμόν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν· ἐξεύρεσις ὡρομισθίου, προκειμένου περί ἡμερομισθίου μηχανοδηγῶν καί ἐξεύρεσις ἡμερομισθίου ἐπί ἀμειβομένων διά μηνιαίου μισθοῦ, ΑΠ 272 σ. 814.— Ρύθμισις μισθολογίου ὑπαλλήλων Σ.Ε.Κ. συμβατικῶς συνομολογοῦμεναι μετά τοῦ προσλαμβανομένου πρός ἐκτέλεσιν ἔργων προσωπικοῦ ἀποδοχαί· ἀναγκαῖον ὅπως αὗται εἶναι τοὐλάχιστον ἴσαι πρός τάς καθοριζομένας δυνάμει συλλογικῶν συμβάσεων διά τό προσωπικόν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καί ὑπό τάς αὐτάς ἐπαγγελματικάς συνθήκας ἐργαζόμενον· ἀποδοχαί χειριστῶν ἐκσκαφέων· κανονισμός ὡρῶν ἐργασίας καί διαπαύσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· ὑ-

παγωγή εἰς αὐτόν καὶ πάντων τῶν συνδεομένων μετὰ τῶν Σ.Ε.Κ. διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὧραι ἐργασίας· ὑπερωρίαι· προσαύξησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὰς καὶ ἀργίας, Π 16962 σ. 1513.—Ἀγωγὴ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἀστικοῦ δικαίου κατ' ἄρθρον 16 νόμου 551)1915 περὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων· παράβασις εἰδικῶν περὶ ἀσφαλείας διατάξεων· εἰδικαὶ διατάξεις κανονισμοῦ Σ.Ε.Κ., Ε 1388 σ. 1180, ἐξαφανίσασα τὴν Π 4642 σ. 1171.—Ἀγωγὴ κατὰ Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Σ.Π.Α.Π. μετὰ τὸν νόμον 3240)1955· διεξαγωγὴ τῶν μὴ ἐκκρεμῶν κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου δικῶν, τῶν ἀφορωσῶν τοὺς Σ.Π.Α.Π., ἐπ' ὀνόματι τῆς αὐτοτελοῦς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως τοῦ Δικτύου τούτου· ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως διὰ σωματικὰς βλάβας, λαβούσας χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως, ΑΠ 432 σ. 1124.—Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσοξῶν λόγῳ ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας, ΣΕ 2355 σ. 147. — Ἀποδοχαὶ προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσοξῶν· ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 10)1961 ἀποφάσεως Δ.Δ. Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσοξῶν· ἔννοια διατάξεως περὶ ἐπιδόματος ἐν ἀπασχολήσει μισθωτῶν ὡρισμένης εἰδικότητος καὶ εἰς ἕτερα καθήκοντα ἄλλης εἰδικότητος ἑτέρου κλάδου, ΑΠ 442 σ. 1194.—Παροχὴ δώρου εἰς μισθωτοὺς Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων, ΑΠ 664 σ. 148.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου τῶν ἰατρῶν τῶν κατεχόντων τὰς ρητῶς διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. χαρακτηριζομένας ὡς ὀργανικὰς θέσεις· ἀνάκλησις παρανόμου πράξεως, ΣΕ 1213 σ. 945.—Ἰσχὺς καὶ μετὰ τὸ ν. δ 3789)1957 τοῦ κατὰ νόμον ΔΚΗ' Γενικοῦ Κανονισμοῦ Ὑπηρεσίας Σιδηροδρομικῶν καὶ Τροχιοδρομικῶν Ὑπαλλήλων· σχέσις προσωπικοῦ τέως Κ.Ε. Τ.Η.Θ. μετὰ τῆς Δ.Ε.Η., Π 3827 σ. 476, ΣΕ 388 σ. 565.—Ὑπαγωγὴ ἀπομένοντος προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ τῶν σιδηροδρομικῶν καὶ τροχιοδρομικῶν ἐπιχειρήσεων· συμβάσεις ὡρισμένου χρόνου καὶ ἀνεφάρμοστον νόμων 2112)1920 καὶ 3198)1955 ἔννοια ἄρθρου 9 νόμου 2112)1920, ΑΠ 380 σ. 922. — Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 165.

Σιδηρωτήρια. Βλ. λ. ***Βαφεῖα.***

Σιμιτεργάται. Βλ. λ. ***Ἀρτεργάται.***

Σκοπευτήρια. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 165.

Σπουδαῖος λόγος. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 15).—Δι' ἐπιβίκασιν ἐφ' ἅπαξ ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 930 Α. Κ., Π 9 σ. 1251.

Σταθμὸς αὐτοκινήτων. Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων· ἔννοια σταθμοῦ αὐτοκινήτων (πιάτσας), ΑΠ 232 σ. 736.

Σταφιδικὸς Ὀργανισμός. Συμφωνίαι περὶ λήψεως μισθοῦ ὑπερτέρου τοῦ νόμου· κῦρος αὐτῶν ἐπὶ νομικῶν προσώπων· Κανονισμὸς προσωπικοῦ Αὐτονόμου Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ, ΑΠ 249 σ. 809.

Στιλβωτήρια. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 165.

Στράτευσις. *Δ. Προστασία στρατευομένων μισθωτῶν κατὰ τ. 3514)1928.* Ἀδιάλυτον συμβάσεως ἐργασίας διαρκούσης τῆς στρατεύσεως· προϋποθέσεις προστασίας νόμου 3514)1928· πρόσκλησις ὑπὸ τὰ ὅπλα· ἔννοια ταύτης· συνεχὴς ὑπηρεσία ἐπὶ ἑξάμηνον· ἐπανάληψις ἐργασίας μετ' ἀπόλυσιν ἐκ τοῦ στρατοῦ· δήλωσις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀπολύσεως, καὶ προσέλευσις ἐντὸς 15 ἡμερῶν· ἀπαγόρευσις ἀπολύσεως πρὸ τῆς παρελεύσεως ἐτους, εἰμὴ διὰ κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν δεδικαιολογημένην αἰτίαν, ἄλλως ἀποζημίωσις ἐξ μηνῶν· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ συνδεομένων διὰ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 17 νόμου 3990)1959 περὶ ἀδηγῶν καὶ εἰσπρακτόρων λεωφορείων αὐτοκινήτων τῆς ἐργοδότης· προστασία νόμου 3514)1928, Πρδρ. 852 σ. 545.—Ἀδιάλυτον συμβάσεως ἐργασίας ἐκ τῆς στρατεύσεως μισθωτοῦ καὶ δικαίωμα ἐπαναλήψεως ἐργασίας μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀπόλυσιν· ἀποζημίωσις ἄλλως ἐξ ἀποδοχῶν ἐξ μηνῶν· ἀδιάφορος ὁ χρόνος διαρκείας τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ὁ λόγος, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ παράτασις τοῦ χρόνου στρατεύσεως, ἔστω καὶ ἂν προῆλθεν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ στρατευθέντος λόγῳ ποινῆς, Π 3601 σ. 926. - Ἀπόλυσις πρὸ τῆς παρόδου ἐτους ἀπὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας· ἀδικαιολογήτως· ἀποζημίωσις ἐξ ἀποδοχῶν ἐξ μηνῶν· ὑπολογισμός· δικαίωμα καὶ ἀποζημιώσεως νόμου 2112)1920 ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ καὶ κατασχέσεως, ΝΖ σ. 47. — Ἀπόλυσις ἀποστρατευθέντος μισθωτοῦ μετ' ἄκυρον σύμβασιν ἐργασίας· συνέπειαι, ΝΖ σ. 1349.—Στράτευσις μισθωτοῦ κατόπιν προηγηθείσης τακτικῆς καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ προμηνύσεως· συνέπειαι, ΝΖ σ. 371. Ἔννοια ἄρθρου 8 νόμου 3514)1928 περὶ μεταβολῆς πρασώπου ἐργοδότου καὶ μεταβάσεως εἰς νέον αὐτοδικαίως ὑποχρεώσεων ἐκ τοῦ νόμου 3514)1928 ἀρνησις προσλήψεως ἀπολυθέντος ἐκ τοῦ στρατοῦ μισθωτοῦ καὶ ἀποζημίωσις, Πρδρ. 51 σ. 1247. — Ἔνταξις εἰσπρακτόρων εἰς Κ.Τ.Ε.Λ. καὶ νόμος 3514)1928· ἐὰν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ νόμου 3514)1928 ἐπὶ στρατευθέντος εἰσπράκτορος Κ.Τ.Ε.Λ., κρινθέντος συμφώνως τῷ νόμῳ 3990)1959 ὡς μὴ ἐκτάκτου, Γν.Σ σ. 1345. — Ἀτελὴς ἡ διαδικασία νόμου 3514)1928· ἀνυπόχρεον καταβολῆς καὶ παραβόλου ἐφέσεως, Πρδρ. 852 σ. 545.—Καθιέρωσις διὰ τοῦ ἄρθρου 6 νόμου 3514)1928 εἰδικῆς διαδικασίας διὰ τὰς γεννωμένας ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου τούτου διαφοράς, εἰς πρῶτον βαθμὸν δικάζοντος τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ εἰς δεύτερον βαθμὸν τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, χωρὶς νὰ διαλαμβάνηται διάταξις, ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς

διαδίκους τὸ ἐνδικον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως· ἀπαράδεκτος συνεπῶς κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ΑΠ 534 σ. 1375, Σημ. σ. 1360. — Ἀναγκαία ἡ ὑπαγωγὴ καὶ τῶν ἐκ τοῦ νόμου 3514)1928 διαφορῶν εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΓΩΟΔ', Σημ. σ. 592. — Διαδικασία ἀναγνωρίσεως δικαιώματος καὶ πληρωμῆς ἐφεδρικοῦ ἐπιδόματος Ἔγκ. σ. 633. — Ἐφαρμογὴ παραγράφων 4 καὶ 5 ἄρθρου 2 Κανονισμοῦ ὑπαγωγῆς εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. εἰς περίπτωσιν στρατεύσεως, ἀσθενείας, ἀτυχήματος, ἀνεργίας, Ἔγκ. σ. 508.

Β'. Προστασία ἐπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ· ἀ.ν. 1836)1951 κλπ.—1. Γενικά· Ἐτησία ἐφαρμογή· κατάργησις ἐξαιρέσεων ποὺ ὑποθέσεις προστασίας. Σκοπός ἀ.ν. 1836)1951, ΑΠ 122 σ. 469, ΝΖ σ. 1315.—Συνταγματικότης ἀ.ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη· ἔλλειψις ἀντιθέσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν περὶ ἰσότητος διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ΑΠ 122 σ. 469, Π 267 σ. 1186. — Συνταγματικότης ἀ.ν. 1836)1951· ἐλευθερία ἐργασίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος· δυνατὴ ἡ δι' οὐσιαστικῶν νόμων θέσπισις περιορισμῶν ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, οἵαι συντρέχουν καὶ προκειμένου περὶ ἐξασφαλίσεως ἐργασίας εἰς τοὺς πολεμιστὰς τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 ἢ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των, ΣΕ 614 σ. 537, ΣΕ 547 σ. 470.—Νόμος δημοσίας τάξεως ὁ ἀ.ν. 1836)1951· ἀκυρότης πάσης συμβάσεως, περιεχούσης παραίτησιν ἀπὸ δικαιωμάτων· ἄκυρος συμφωνία περὶ παροχῆς ἐργασίας εἰς τόπον ἐκτὸς ἕδρας ἐργοδότου, Π 267 σ. 1186.—Κατάργησις δι' ἄρθρου 7 ν. δ. 4185)1961 διατάξεων γενικῶν ἢ εἰδικῶν διατάξεων περὶ ἀπολλαγῶν ἀπὸ ὑποχρεώσεως προσλήψεως πολεμιστῶν· ἔννοια αὐτῆς· ἔκτασις, ΣΕ 2346 σ. 94, Π 46 σ. 230, ΑΠ 403 σ. 868, ΑΠ 451 σ. 925.—Κατάργησις δι' ἄρθρου 7 ν. δ. 4185)1961 πάσης διατάξεως γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ νόμου, προβλεπούσης ἀπαλλαγὴν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ πρὸς πρόσληψιν πολεμιστῶν τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ νόμου· ἔννοια διατάξεως ὑπαγωγῆς εἰς ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν καὶ τοῦ Ο Τ Ε., ΑΠ 451 σ. 925, Π 46 σ. 230. — Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν ἀ. ν. 1836)1951 καὶ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ, ἀποκλούσης ἐπιχείρησιν κοινῆς ὠφελείας, μὴ ἐπιχορηγουμένην ὑπὸ τοῦ Δημοσίου παῦσις ἀπαλλαγῆς της ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν. δ. 4185)1961, μὴ ὀφειλομένης συμβάσεως μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσης διὰ νόμου καὶ ἀπαλλασσούσης αὐτὴν ρητῶς τῆς τοιαύτης ὑποχρεώσεως, ΣΕ 2346 σ. 94.—Ἐξαίρεσις ὑπαγωγῆς εἰς ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν ἀ. ν 1836)1951 κατὰ τὸ πρὸ τοῦ ν. δ. 4185)1961 καθεστώς, τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐπιχορηγουμένων ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων κοινῆς ὠφελείας· ὑπαγωγὴ δμως εἰς τὴν ὑποχρέωσιν μετὰ τὸ ν. δ. 4185)1961, καταργηθείσης πάσης διατάξεως γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ νόμου, προβλεπούσης ἀπαλλαγὴν οἱουδήποτε ἐργοδότου ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων τῶν ρητῶς προβλεπομένων εἰς συμβάσεις μετὰ τοῦ Δημοσίου, κυρωθείσας διὰ νόμου, ΣΕ 2346 σ. 94.—Ἐὰν ἡ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9 τοῦ ν. δ. 3834)1958 περὶ κυρώσεως συμβάσεως μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἑταιρείας Μεταφορῶν, Ἐμπορίας καὶ Διϋλίσεως Πετρελαίων κλπ. προβλεπομένη πρώτη ἐπάνδρωσις ἐκ μισθωτῶν τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας κατὰ παρέκκλισιν τῆς κειμένης ἐργατικῆς νομοθεσίας, καὶ δὴ τοῦ ν. δ. 2656)1953 περὶ ἐλέγχου ἀγορᾶς ἐργασίας, ἀποκλείῃ εἰς τὸ διηνεκὲς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρων 3 τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 καὶ τοῦ 7 ν. δ. 4185)1961 περὶ προστασίας τῶν πολεμιστῶν κλπ., Γν. Σ. σ. 758.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις κατ' ἀ. ν. 1836)1951 καὶ ὁρίου ἡλικίας κατὰ ὀργανισμὸν ἐπιχειρήσεως· τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα ἀναγκαστικῶς τοποθετηθείσης ὡς ὑπαλλήλου· λόγος ἀκυρώσεως περὶ κακοχρήσεως ἐξουσίας, ΣΕ 614 σ. 537.—Ἐφαρμογὴ ὑπὸ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, κρίνοντος περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐνδιαφερομένων, τῶν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου τοποθέτησιν ἰσχυουσῶν διατάξεων, ἐφ' ὅσον αὗται τυγχάνουν εὐμενέστεραι διὰ τὸν προστατευόμενον· προσόντα θύματος πολέμου, ΣΕ 547 σ. 470. — Προϋποθέσεις ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ ἐπιστημόνων· ἀνεφάρμοστον διατάξεως ἄρθρου 1 § 1 νόμου 2657)1953, ἀπαιτούσης ὅπως ὁ ὑπὸ τοποθέτησιν εἶναι ἄνεργος καὶ ἄπορος, ΑΠ 125 σ. 475.—Τοποθέτησις ὡς μισθωτοῦ ἀναγκαστικῶς βάσει τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προσώπου, μὴ συγκεντροῦντος τὰς προϋποθέσεις τῶν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον προστατευτέων προσώπων· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας· συνέπειαι, ΑΠ 89 σ. 420. — Διαδικασία νομιμοφροσύνης· δυνατὴ ἡ ἐπισύναψις εἰς τὴν πρὸς τὰ ἁρμόδια συμβούλια προστασίας πολεμιστῶν αἴτησιν περὶ διορισμοῦ δηλώσεως νομιμοφροσύνης, Π 1067 σ. 1053.

2. Τοποθέτησις κατ' ἄρθρον 3 § 1 ἀ.ν. 1836)1951, 3 ν. δ. 4185)1961· ὑπολογισμὸς προσληπτέων κλπ. Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 3 § 1 ἀ. ν 1836)1951 τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρήσεων εἰς πρόσληψιν πολεμιστῶν· ὅρος ἡ ἀπασχόλησις προσωπικοῦ πλέον τῶν 15· ποσοστὸν προσληπτέων, ἀνεξαρτήτως ὑπάρξεως ἢ μὴ κενῶν θέσεων, ΣΕ 2346 σ. 94, ΣΕ 547 σ. 470, ΣΕ 614 σ. 538, Π 1255 σ. 562, Γν. Σ. σ. 1523.—Ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων αἱ διὰ τὰ Τραπέζας ἐπιβληθεῖσαι ὑποχρεώσεις ἐκ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 ἀ. ν. 1836)1951· μὴ συνυπολογισμὸς τῶν κατ' ἄρθρον 4 προσληπτέων εἰς πλήρωσιν κενουμένων θέσεων εἰς τὸ ποσοστὸν 7 ο)ο τῶν κατ' ἄρθρον 3 προσληπτέων, ἀνεξαρτήτως θέσεως, ΑΠ 122 σ. 469. — Αὐτοτελὴς καὶ ἀνεξάρτητος τῆς τοῦ ἄρθρου 4 ἀ. ν 1836)1951 ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 αὐτοῦ ὑποχρέωσις προσλήψεως πολεμιστῶν ἀ. ν. 1836)1951· μὴ συμψηφισμὸς τῶν κατ' ἄρθρον 4 τοποθ

τηθέντων πολεμιστῶν πρὸς πλήρωσιν κενῶν θέσεων εἰς τὸν προϋπάντοντα κατὰ τὸ ἄρθρον 3 ἀριθμὸν προσληπτέων, ΣΕ 547 σ. 470, ΣΕ 614 σ. 538.—Συνυπολογισμὸς τῶν κατ' ἄρθρον 4 ά. ν. 1836)1951 τοποθετουμένων εἰς τὸ προσωπικόν, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται τὸ κατ' ἄρθρον 3 ποσοστὸν προσληπτέων 7 οἰκ. ΣΕ 547 σ. 470 ΣΕ 614 σ. 538.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 3 ά. ν. 1836)1951 ὑποχρέωσιν προσλήψεως πολεμιστῶν τοῦ νόμου τούτου καὶ τῶν Δήμων καὶ Κοινοτήτων, μὴ ἀπαλλασσομένων μετὰ τὸ ν. δ 4185)1961· ἀνίσχυρον ἐπὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν διατόξεως ἄρθρου 22 νόμου περὶ Δημοτικοῦ καὶ Κοινοτικοῦ Κώδικος περὶ προσυπογραφῆς τῆς οἰκείας πράξεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν μετὰ τὸ ν. δ. 4185)1961, ΑΠ 403 σ. 868, Π 1256 σ. 562.—Καθορισμὸς ὑπὸ ά. ν. 1836)1951 ἀριθμοῦ τῶν κατ' ἄρθρα 1 καὶ 3 προσληπτέων πολεμιστῶν, μὴ ὑπολογιζομένου διὰ τὴν ἐξεύρεσιν αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ τρίτης ὁμάδος ἐργασίας (βάρδιας), ὡς ὅμως οὗτη προσδιορίζεται ἐννοιολογικῶς εἰς τὸ ἄρθρον 3 § 3 ν. 2511)1953, ἤτοι δι' ἐκτάκτου ἐργασίαν ΑΠ 399 σ. 869.—Καθορισμὸς ὑπὸ ά. ν. 1836)1951 ἀριθμοῦ κατ' ἄρθρα 1 καὶ 3 προσληπτέων πολεμιστῶν, μὴ ὑπολογιζομένου διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ τρίτης ὁμάδος ἐργασίας (βάρδιας), ἐφ' ὅσον ὅμως τοῦτο προσλαμβάνεται δι' ἐκτακτον ἀνάγκην, ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τρίτην ὁμάδα ἐντεταγμένου καὶ μὴ ἐναλλασσομένου μὲ τὰς λοιπὰς ὁμάδας ἐν τῇ παροχῇ τῆς ἐργασίας του, ΑΠ 406 σ. 988.—Ἀναγκαστικὴ τοποθέτησις πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ εἰς τὸ Δημόσιον κατ' ἄρθρον 3 § 1 ά. ν 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου 4185)1961· ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 6 § 1 ν. 3198)1955 ἐπὶ μὴ προσλήψεως τοῦ πολεμιστοῦ· διαδικασία νομιμοφρούς της· δυνατὴ ἡ ἐπισύναψις εἰς τὴν πρὸς τὸ ἀρμόδιον Συμβούλιον προστασίας πολεμιστῶν αἴτησιν περὶ διορισμοῦ δηλώσεως νομιμοφροσύνης, Π 10672 σ. 1053.—Τρόπος ὑπολογισμοῦ ἀριθμοῦ προσληπτέων πολεμιστῶν κατ' ἄρθρον 3 ν. δ. 4185)1961, ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 3 ά. ν. 1836)1951, Γν Σ. σ. 1523.

Τοποθέτησις δικηγόρων (ἄρθρον 3 § 3 ά.ν. 1836)1951). Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 3 ν. 1836)1951, ὡς ἐτροποποιήθη δι' ἄρθρου 4 § 3 ν δ. 2657)1953, Κοινωφελῶν Ἱδρυμάτων, Τραπεζῶν, νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, ἐν οἷς καὶ οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες, εἰς πρόσληψιν δικηγόρου ἐκ τῶν προστατευομένων ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου, ΑΠ 356 σ. 800, ΣΕ 838 σ. 817.—Προσδιορισμὸς ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, κατ' ἄρθρον 3 § 3 ά.ν. 1836)1951, δι' ἀποφάσεώς του, ἐκδιδομένης κατ' ἔτος, τῶν ὑποχρέων εἰς πρόσληψιν δικηγόρων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου κλπ.· διατήρησις ὅμως τῆς ὑποχρεώσεως ὡς πρὸς τὰ διὰ προγενεστέρων ἀποφάσεών του καθορισθέντα ὡς ὑπόχρεα νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου μέχρι τῆς διὰ νεωτέρας ἀποφάσεως του ἀπαλλαγῆς των· ὑποχρέωσις Ὑπουργοῦ πρὸς διαπίστωσιν τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων καὶ τῆς ἀνάγκης τῶν ὑπηρεσιῶν δικηγόρου μισθοδοσία ἀναγκαστικῶς διαριζημένου δικηγόρου, Π 17016 σ. 96 — ἀποκλειστικὴ ἡ ἁρμοδιότης τοῦ Ὑπουργοῦ πρὸς διαπίστωσιν τῶν οἰκονομικῶν δυνατοτήτων, Π 17016 σ. 96.—Ἐξουσιοδότησις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς καθορισμὸν ὑποχρέων, ἐφ' ὅσον δύνανται κατὰ τὴν κρίσιν του νὰ φέρουν τὸ βάρος τῆς μισθοδοσίας τῶν προσλαμβανομένων· ἀνέλεγκτον ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἡ κρίσις τοῦ Ὑπουργοῦ περὶ τῆς οἰκονομικῆς δυνατότητος τοῦ ὑποχρέου, ΑΠ 356 σ. 800.—Ἰσχὺς τῆς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκδιδομένης κατ' ἔτος ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὑποχρέων νομικῶν προσώπων πρὸς πρόσληψιν δικηγόρων πολεμιστῶν καὶ πέραν τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐξεδόθη, ἐφ' ὅσον τὰ διὰ ταύτης ὑποχρεωθέντα εἰς πρόσληψιν δικηγόρων νομικὰ πρόσωπα δὲν προσέλαβον τοιοῦτον, οὔτ' ἐπηκολούθησεν ἀνάκλησις· δικαίωμα μισθοδοσίας μὴ προσληφθέντος δικηγόρου· προϋποθέσεις ἀναγκαστικοῦ διορισμοῦ ἐπιστημόνων· ἀνεφάρμοστον διατόξεως ἄρθρου 1 § 1 ν.δ. 2657)1953, ἀπαιτούσης ὅπως ὁ ὑπὸ τοποθέτησιν εἶναι ἄνεργος καὶ ἄπορος, ΣΕ 125 σ. 474. — Ὑποχρέωσις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 § 3 ά. ν. 1836)1951 ἐξουσιοδότησιν, καθορίζοντος τὰ ὑπόχρεα εἰς πρόσληψιν δικηγόρου νομικὰ πρόσωπα ἢ ἀπαλλάσσοντος ταῦτα τῆς περαιτέρω ὑποχρεώσεως πρὸς διατήρησιν δικηγόρου, πρὸς διαπίστωσιν κυρίως τῶν οἰκονομικῶν ἑκάστοτε δυνατοτήτων ἑκάστου ἐκ τῶν νομικῶν τούτων προσώπων διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν πρόσληψιν, ὡς καὶ τὴν τυχὸν ἐπάρκειαν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρετούντων δικηγόρων ΣΕ 838 σ. 817. — Μισθοδοσία ἀναγκαστικῶς διαριζομένου δικηγόρου· ἐφαρμογὴ τῆς κατὰ τὸν Κώδικα τῶν Δικηγόρων σχετικῆς ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, Π 17016 σ. 96, Εἰσαγ. σ. 96.—Ἀναφορὰ τῆς διὰ τοῦ ν. δ. 4185)1961 «συμπληθείσης ὑπ' ἀριθ. 23)1956 Π.Υ.Σ εἰς μισθωτούς, ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λυθῇ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς· σχέσις δικηγόρου διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων· ἄρθρα 63 § 5, 94 καὶ 248, ΑΠ 271 σ. 741.—Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν ἐκδικάσεως διαφορῶν βλ. κατωτέρω παράγραφον 9.

4. ***Τοποθέτησις κατ' ἄρθρον 4 ά. ν. 1836) 1951· λῆξις τῆς ἐκ τούτου προστασίας.*** Ὑποχρέωσις κατ' ἄρθρον 4 ά. ν. 1836)1951 δημοσίων ὑπηρεσιῶν, νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου κλπ. πρὸς πλήρωσιν κενῶν ἢ κενωθησομένων θέσεων διὰ πολεμιστῶν τοῦ ἄρθρου κατ' ἀναλογίαν δύο πολεμιστῶν πρὸς ἕνα μὴ τοιοῦτον, ΣΕ 547 σ. 471. ΣΕ 614 σ. 538.—Λῆξασης τῆς ἰσχύος τοῦ ἄρθρου 3 νόμου 4185)1961 καὶ τὸ Δημόσιον καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου ἐξομοιοῦνται πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς ἐργοδότας, βαρυνόμενοι μὲ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, Π 1256 σ. 562, Π 46 σ. 230.—Ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων αἱ διὰ τὰς

Τραπέζας ἐπιβληθεῖσαι ὑποχρεώσεις ἐκ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 ἀ. ν. 1836)1951, ΑΠ 122 σ. 469, ΣΕ 547 σ. 470, ΣΕ 614 σ. 538.

5. *Διάρκεια προσταισίας.* Χρόνος προστασίας ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντων πολεμιστῶν ἀναφορὰ τῆς διὰ τοῦ ν. δ 4185)1961 κυρωθείσης ὑπ' ἀριθ. 23)1956 Π.Υ.Σ εἰς μισθωτούς, ὧν ἡ σχέσις ἐργασίας δὲν εἶνε λυθῆ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς· σχέσις δικηγόρου· διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων· ἄρθρον 63 § 5, 94 καὶ 248, ΑΠ 271 σ. 741.

6. *Ἀντικατάστασις.* Δυνατὴ ἡ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου ὑποβολὴ αἰτήσεως πρὸς ἀντικατάστασιν ἀναγκαστικῶς τοποθετηθέντος πολεμιστοῦ, κατ' ἄρθρον 3 ἀ. ν. 1836)1951, καὶ πέραν τοῦ τασσομένου ὑπὸ τοῦ νόμου χρόνου καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσος κατὰ τὴν συναλλακτικὴν καλὴν πίστιν ἀπαιτεῖται, τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐλεγχομένης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου· δὲν ἀποκλείεται μετ' ἀκύρωσιν ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἕνεκα ἀναιτιολογήτου ἀποφάσεως τοῦ ἁρμοδίου Συμβουλίου ἡ ὑποβολὴ νέας αἰτήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδότου περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ πολεμιστοῦ, ΑΠ 130 σ. 472.

7. *Ἀπόλυσις.* Δυνατὴ ἡ ἀπόλυσις τῶν κατ' ἀ. ν. 1836)1951 ἀναγκαστικῶς προσληφθέντων ὡς μισθωτῶν πολεμιστῶν διὰ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 λόγους καὶ κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ διαδικασίαν ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 5 § 3 ν. 2112)1920· αὐθαίρετος ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας λόγος ἀπολύσεως μετ' ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, μὴ συναγομένης εἰς τὴν περίπτωσιν σιωπηρᾶ, προθέσεως τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀποχώρησιν ἐκ τῆς ἐργασίας, Π 3693 σ. 609.—Ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 5 νόμου 2112)1920 ἐπὶ πολεμιστῶν τοῦ ἀ. ν. 1836)1951· κρίσις ὅτι ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας δὲν συνιστᾷ σιωπηρὰν βούλησιν οἰκειοθελοῦς ἀποχωρήσεως, Π 20776 σ. 160.—Ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχὴ τῶν ἀπολυομένων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 5 § 3 ν. 2112)1920 καὶ 8 β. δ. 16.7.1920, ΝΖ σ. 1313.—Ἀπόλυσις πολεμιστῶν δι' οἰκονομικὴν ἀνεπάρκειαν ἐπιχειρήσεων· σχέσις διατάξεων ἄρθρου 7 ἀ. ν. 1836)1951 καὶ 12 ν. δ. 2657)1953, ΝΖ σ. 703.—Ἀπόλυσις πολεμιστῶν· ἂν δύναται νὰ ἀπολυθῇ προστατευόμενος τοῦ ἀ. ν. 1836)1951, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐτοποθετήθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας παρὰ τῷ Δημοσίῳ, οὐδὲ ἐπεκαλέσθη τοιαύτην ἰδιότητα καιὰ τὴν πρόσληψίν του, γενομένην τὴν 2.5.1960, Γν.Σ. σ. 1524.—Τοποθέτησις πολεμιστοῦ, μὴ συγκεντρούντος τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας· ἄσκησις νομίμου δικαιώματος τοῦ ἐργοδότου· ἀπόλυσις τούτου μετὰ τὴν ἀμετάκλητον δικαστικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀκύρου τοποθετήσεως· μὴ περιέλευσις εἰς ὑπερημερίαν, ἐλλείψει ἐγκύρου ἐνοχῆς τοῦ ἀπολυομένου, ΑΠ 89 σ. 420.

8. *Συμβούλια προστασίας· πράξεις δικαστικὰς ἔλεγχος.* Ἐκτελεστὴ ἡ ἀπόφασις Πρωτοβαθμίου Συμβουλίου προστασίας πολεμιστῶν, ἀνεξαρτήτως τῆς παρεχομένης εἰς τὸν ἐργοδότην εὐχερείας πρὸς ἀμφισβήτησιν τῆς γενομένης τοποθετήσεως ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, τῆς κρίσεως περὶ τῆς νομιμότητος τῆς τοποθετήσεως μὴ ἀνατεθείσης εἰς τὴν Διοίκησιν κατ' ἀποκλεισμὸν τακτικῶν δικαστηρίων, ΑΠ 122 σ. 469.—Ἀτομικὴ διοικητικὴ πρᾶξις ἡ περὶ ἀναγκαστικῆς τοποθετήσεως πολεμιστῶν τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 πρᾶξις τῶν Συμβουλίων· ἀνάκλησις ἀτομικῶν διοικητικῶν πράξεων· δυνατὴ ἐπὶ παρανόμων πράξεων εἶαι λογίζονται καὶ οἱ κατὰ πλάνην περὶ τὰ πράγματα ἐκδοθεῖσαι, ἐντὸς ὅμως εὐλόγου χρόνου ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των· ἔλεγχος ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἀναληθείας περὶ τοποθετήσεως πολεμιστῶν πράξεως, Π 4075 σ. 98, Εἰσαγ. σ. 97.—Ἐφαρμογὴ ὑπὸ Δευτεροβαθμίου Συμβουλίου, κρίνοντος περὶ τῶν προσόντων τῶν ἐνδιαφερομένων, τῶν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοβαθμίου τοποθέτησιν ἰσχυουσῶν διατάξεων, ἐφ' ὅσον οὗτοι τυγχάνουν εὐμενέστεροι διὰ τὸν προστατευόμενον· προσόντα θύματος πολέμου, ΣΕ 547 σ. 470.

9. *Ἀναγκαστικὴ σύμβασις ἐργασίας· τοποθέτησις· ὑποχρεώσεις ἐργοδότου· δικαίωσις ἐκδικάσεως διαφορῶν.* Σύμβασις ἐργοδότου καὶ τοποθετηθέντος παρ' αὐτῷ πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ δι' ἀναγκαστικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὑπερωριακὴ ἐργασία εἰσπράκτορος λεωφορείου· τοποθέτησις πολεμιστοῦ ὡς μισθωτοῦ κατ' ἀ. ν. 1836)1951 καὶ χρησιμοποίησις ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ· ἀκυρότης πάσης συμβάσεως, περιεχούσης παραίτησιν ἀπὸ δικαιωμάτων· ἄκυρος συμφωνία περὶ παροχῆς ἐργασίας εἰς τόπον ἐκτὸς ἕδρας τοῦ ἐργοδότου, Π 267 σ. 1186.—Ἀστικὴ εὐθύνη ἐργοδοτῶν ἔναντι τοποθετουμένων πολεμιστῶν· ὑποχρέωσις καταβολῆς μισθοδοσίας, ὀφ' ἧς προσελήφθη πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας ἡ ὑπηρεσίας· ἀποφασιστικὴ ἡ προθεσμία ἐμφανίσεως· μὴ πρόσληψις ἢ παράνομος ἀπόλυσις· ὑπερημερία ἐργοδότου· ὀφειλὴ μισθοῦ ἐκπτωσις· ὠφελειῶν· ἐφαρμογὴ τῶν διὰ τὰ λοιπὰ προσωπικὰ ἰσχυουσῶν διατάξεων διὰ τὴν μισθοδοσίαν, ἐπιδόματα, προαγωγήν, πειθαρχίαν, ΝΖ σ. 301.—Μεταβολὴ προσώπου ἐργοδότου· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 § 1 ν. 2112)1920· ἰσχὺς τούτου καὶ διὰ τοὺς βάσει τοῦ νόμου 1836)1951 τοποθετηθέντας, ΑΠ 54 σ. 407.—Τοποθέτησις ὡς μισθωτοῦ (ἀναγκαστικῶς) βάσει τοῦ ἀ. ν. 1836)1951 προσώπου, μὴ συγκεντροῦντος τὰς προϋποθέσεις τῶν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον προστατευτέων προσώπων· ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας, τοῦ ἐργοδότου ἀσκοῦντος νόμιμον δικαίωμα ἐν τῇ ἀπολύσει τοῦ μισθωτοῦ καὶ μὴ περιερχομένου εἰς ὑπερημερίαν ἐλλείψει ἐγκύρου ἐνοχῆς τοῦ ἀπολυομένου, μὴ ἀπαλλαττομένου καὶ τῆς προστασίας τοῦ ἀ.ν. 1803)1951, ἐὰν κέκτηται τὴν ἰδιότητα τοῦ συνδικαλιστικοῦ μέλους· πρόσκλησις τοῦ μισθωτοῦ πρὸς παροχὴν ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν ἄρσιν τῆς ὑπερημερίας του μέχρι ἐκδόσεως δικαστικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 89 σ. 420.—Ἀνεφάρμοστον ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἄρθρου 6 § 1 ν. 3198)1955 ἐπὶ μὴ προσλήψεως τοῦ πολεμιστοῦ, Π 10672 σ. 1053.—Ὑπαγωγὴ ἐκδικάσεως τῶν ἐκ

τοῦ Δ. ν. 1836|1951 διαφορῶν εἰς τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀδιαστίκτως, μὴ δυναμένης νὰ θεωρηθῇ ὡς καταργηθείσης διὰ τοὺς ἀναγκαστικῶς διοριζομένους δικηγόρους ἐκ τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ΑΠ 125 σ. 474, Ει σαγ. σ. 96.

Στρατιωτικά προτήρια. Δημοσίου· σύστασις πρατηρίου Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Προμηθευτικὸς Ὀργανισμὸς Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ»· σκοπὸς αὐτοῦ· Ὀργανισμὸς μὴ ταυτιζόμενος πρὸς τὸ Δημόσιον, ἀλλ' ἔχων αὐτοτελῆ νομικὴν προσωπικότητα· ἀνομοιοποίητον ἀγωγῆς κατὰ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, Π 1331 σ. 1463.

Στρατιωτικαὶ Ὑπηρεσίαι. Ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, Γν. Σ. σ. 174 — Φύσις σχέσεως ἐργαζομένων εἰς Συνεργεῖα Βασιλικοῦ Ναυστάθμου, ΣΕ 335 σ. 428.— Ἀποδοχαὶ χειριστῶν ἀνυψωτικῶν κλπ. μηχανημάτων, ἀσχολουμένων εἰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας, Ἔγγρ. σ. 441. —Ἀσφάλισις εἰς Ι. Κ. Α. ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν, Ἔγκ. σ. 439 — Σύνδεσις τοῦ κατὰ νόμον 7861|1937 προσλαμβανομένου διὰ πράξεως Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν ἡμερομισθίου προσωπικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ καθαριστρια, διὰ σχέσεως τοῦ δημοσίου δικαίου· ἀνεφάρμοστον ν. ΓΨΟΔ' περὶ ἐκδικάσεως ἐργατικῶν διαφορῶν, ΑΠ 150 σ. 605 — Ἂν ἀφείλωνται ἀποδοχαὶ ἡμερῶν ἀσθενείας κατ' ἄρθρα 657, 658 Α.Κ. εἰς ἀσθενήσαντα ἐργάτην, ὑπηρετοῦντα εἰς στρατιωτικὴν μονάδα ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἐργαζόμενον εἰς τόπον, ἔνθα δὲν ἔχει ἐπεκταθῇ ἡ ἀσφάλισις Ι.Κ.Α., Γν. Σ. σ. 762.—Συνβάσεις μετὰ Δημοσίου· δικαίωμα ἀποζημιώσεως ἀπολυομένου προσωπικοῦ ἔργων κοινῆς ὠφελείας τῆς Σ.Υ.Κ.Ε.Α. λόγῳ περιορισμοῦ ἐργασίας· μετατροπὴ συμβάσεως ὡρισμένου χρόνου εἰς ἀορίστου χρόνου τοιαύτην, Γν. Σ. σ. 763. — Σύμβασις ἐργασίας μετὰ Δημοσίου δι' ἀπασχόλησιν εἰς Στρατιωτικὰς Ὑπηρεσίας ὡς ὑπαλλήλου ἄκυρος, μὴ προβλεπομένης ἀπασχολήσεως εἰς τὰς Ὑπηρεσίας ταύτας, εἰ μὴ μόνον ἐργατικοῦ προσωπικοῦ· δικαιώματα προσληφθέντος μόνον τὰ ἐκ τῆς ἐγκύρου συμβάσεως ὡς ἐργάτου, Γν Σ. σ. 1209.— Ἐὰν εἶναι δυνατὴ ἡ καθιέρωσις συστήματος ἀμοιβῆς τεχνικοῦ προσωπικοῦ συνεργείων κατ' ἀποκοπήν, ἤτοι κατὰ παραγόμενον τεμάχιον, ἢ ἡ προσαρμογὴ τῆς ἐργασιακῆς σχέσεως τῶν ἐν λόγῳ τεχνιτῶν πρὸς τὰς ἐν ἰσχύϊ συλλογικὰς συμβάσεις ἐργασίας. Γν. Σ. σ. 1470, Παρατ. σ. 1471.—Ἐὰν εἰς ἐργαζομένους εἰς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ὑπαλλήλους ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀπολυομένους ὑπὸ τούτου ἐπὶ συμβάσει, ὑποχρεοῦται ἡ Ὑπηρεσία νὰ καταβάλῃ ἀποζημίωσιν λόγῳ ἀπολύσεως, Γν.Σ. σ. 1210.— Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἐνόπλων Δυνάμεων· ἀποτελεῖ Στρατιωτικὴν Δημοσίαν Ὑπηρεσίαν· ὑπηρεσία ἰδιώτου παρὰ τῷ ἄνω Σταθμῷ· πρόσληψις ὡς μονίμου ὑπαλλήλου Ὑπουργείου καὶ αἴτησις ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ἡ συνέχισις τῆς ἐπ' ἀμοιβῇ ἀπασχολήσεως παρὰ τῷ Σταθμῷ· ἐφαρμοστέαι διατάξεις Γν. Σ. σ. 1275.—Ἐὰν ἐπὶ φορτοεκφορτώσεων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ περὶ φορτοεκφορτωτῶν εἰσέτι διατάξεις, Γν. Σ. σ. 761.

Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία. Θ ὥρησις τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατεύματι ὑπηρεσίας ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, διεξαγομένων ὁρισμῶν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ὡς διανυθέντος ἐν ἀσφαλίσει παρὰ τῷ Ὀργανισμῷ τούτῳ, εἴτε κυρίας, εἴτε ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως· ἐξαιρόρα· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν, ΣΕ 1294 σ. 1266.—Θεώρησις ὡς χρόνου διανυθέντος ἐν ἀσφαλίσει καὶ ἐξαιρουμένου ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων ἅπαντος τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῷ στρατεύματι ὑπηρεσίας τῶν ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν, ἀνεξαρτήτως προϋπάρξεως τῆς στρατεύσεως ἀσφαλιστικῆς σχέσεως· ἐφαρμογὴ καὶ προκειμένου περὶ τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μὴ καταργηθεισῶν τῶν εἰδικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος διατάξεων, ΣΕ 517 σ. 429.—Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ἐφέδρων παλαιῶν πολεμιστῶν ὡς συνάξιμος χρόνος· ἂν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ, ἐξαγορασθῇ καὶ προσμετρηθῇ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν, ὡς κληρωτοῦ ἢ ἐθελοντοῦ ἢ ἐφέδρου παλαιοῦ πολεμιστοῦ, πρὸς συνταξιοδότησιν, ἐφ' ὅσον τελεῖ ἐν ἐξηρτημένῃ ἐργασίᾳ, παρέχων τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὡς ὑπάλληλος νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου (Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως), Γν. Σ. σ. 1073.—Γενικαὶ διατάξεις περὶ συνυπολογισμοῦ εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἠσφαλισμένου· ἐφαρμογὴ τούτων καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένων τοῦ Ν.Α.Τ., ΣΕ 1401 σ. 1204. —Κανονισμὸς προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑδάτων καὶ νόμος 2054|1952· κατάργησις διὰ τοῦ νόμου 2054|1952, διὰ τοῦ ὁποίου λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας τῶν μισθωτῶν ἐν γένει ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας αὐτῶν διὰ τὴν προσαύξησιν μισθοῦ, πάσης ἀντιθέτου διατάξεως· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὑπηρετούντων μισθωτῶν, ΑΠ 157 σ. 554, ΑΠ 506 σ. 1376

Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί*.

Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας. *I. Γενικά.* Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας, Σημ. σ 71.—Νομοσχέδιον περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας καὶ κύρωσις τῆς 98 Διεθνοῦ Συμβάσεως περὶ ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαιώματος ὀργανώσεως καὶ συλλογικῆς διαπραγματεύσεως, Σημ. σ. 72.—Ἐπὶ τῆς διαδικασίας ἐπιλύσεως συλλογικῶν διαφορῶν, Σημ. σ. 1232. — Σκέψεις διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς προστατευτικῆς τῶν ἐργαζομένων νομοθεσίας· ἐπίλυσις συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας, Σημ. σ. 1424. — Σκοπὸς ν. 3239|1955, ΑΠ 664 σ. 148. — Κα-

τάργησις μετά νόμον 3239)1955 περί συλλογικών διαφορών έργασίας πάσης γενικής ή ειδικής διατάξεως, ὁριζούσης ἄλλως τά τοῦ τρόπου ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν· ἐξαιρέσεις· παροχή ἐργασίας εἰς Ὀργανισμόν Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ, ΑΠ 181 σ. 595.—Καθιέρωσις διά νόμου 3239)1955 γενικῶς τοῦ διά συλλογικῶν συμβάσεων ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων καθορισμοῦ ἀποδοχῶν τῶν δυνάμει συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένων μισθωτῶν παρ' οἱῳδήποτε ἐργοδότῃ εἴτε αὐτός τυγχάνει φυσικόν πρόσωπον, εἴτε νομικόν, ὡς τό Δημόσιον· διάκρισις συλλογικῶν συμβάσεων καί διαιτητικῶν ἀποφάσεων· τίνες δεσμεύουν τό Δημόσιον, Γν.Σ. σ. 1470.—Ρύθμισις πάσης φύσεως ἀποδοχῶν ἐργατῶν Ο.Λ.Π. ἀποκλειστικῶς διά κανονιστικῶν πράξεων τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου αὐτοῦ, ἐγκρινομένων ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν καί Δημοσίων Ἔργων, μή ἐφαρμοζομένων ἐπί τῶν ἐργατῶν τούτων τῶν παρ' ἑτέρων ὀργάνων ἐκδιδομένων σχετικῶν πράξεων· ἔλλειψις δεσμεύσεως ἐξ ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περί δώρων ἑορτῶν, ΑΠ 132 σ. 619.—Παῦσις ἰσχύος μετά τόν νόμον 3239)1955 ἀποφάσεως πενταμελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν ἐπιτροπῆς νόμου 2415)1953 περί μή χορηγήσεως ἐφεξῆς ἐπιδομάτων λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, ΣΕ 286 σ. 345, Εἰσαγ. σ. 345.—Ἀνεφάρμοστον ἐπί κατεχόντων θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεων τῶν κειμένων διατάξεων περί κατωτάτων ὁρίων μισθῶν τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ΑΠ 129 σ. 490.—Θέσις κανόνων δικαίου ἐξ ἀντικειμένου διά τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως· προσφυγή δι' ἑρμηνείαν αὐτῶν εἰς τούς διέποντας τήν ἑρμηνείαν τῶν νόμων κανόνας, ΝΖ σ. 978 — Χαρακτήρ συλλογικῆς συμβάσεως καί κατ' ἐπέκτασιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως· καίτοι θεσπίζει δίκαιον ἐξ ἀντικειμένου, δέν ἀποβάλλει τήν φυσιογνωμίαν τῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἑρμηνεία τῶν μή κανονιστικῶν ὅρων αὐτῆς κατά τάς περί ἑρμηνείας τῶν συμβάσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀρχάς· ἐφαρμογή ἄρθρων 173 καί 200 Α.Κ., ΝΖ σ. 978—Ἐκδίκασις διαφορᾶς ἐκ τοῦ νόμου περί συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας κατά τήν ἐργατικήν διαδικασίαν, Π 20 σ. 807.

2. ***Συλλογική διαφορά· διαιτητικά δικαστήρια· ἀρμοδιότης· σύνθεσις· ἀποφάσεις περιεχόμενον· αἰτιολογία ἔγκρισις ἢ τροποποίησις· προσβολή ἐπί ἀκυρώσει κλπ.*** Ἔννοια συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καί ἐπίλυσις ὑπό διοικητικῶν διαιτητικῶν δικαστηρίων, Γνωδ.νμθ. σ. 1395, Γνωδ.νμθ. σ. 1397.—Ἔννοια συλλογικῆς διαφορᾶς δι' ἐπίλυσιν· θεώρησις ὡς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας, ἐπιλυομένης εἴτε διά καταρτίσεως μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων ὀργανώσεων συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε δι' ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας, πάσης διενέξεως μεταξύ ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καί ὀργανώσεων μισθωτῶν ἀφορώσης εἰς τούς ὅρους ἢ τάς συνθήκας ἢ τήν ἀμοιβήν τῆς ἐργασίας, ΣΕ 2082 σ. 12.—Ὑποχρέωσις προσλήψεως ἀριθμοῦ προσωπικοῦ ἐξ ὡρισμένου ἐργατικοῦ σωματείου, θέμα ἐκτός ἁρμοδιότητος τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 2082 σ. 12, πρβλ. Εἰσαγ. Σχόλιον σ. 10.—Ρύθμισις ὅρων ἐργασίας διά συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας ἢ διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ὑποχρεωτική παροχή καί ἀποδοχή ἐργασίας ὡς ὅρος διαιτητικῆς ἀποφάσεως· ἀνίσχυρος, ἀντικείμενος καί εἰς τήν ἐκ τοῦ Συντάγματος ἐλευθερίαν, Π 20 σ. 807.—Καθορισμός ἁμοιβῆς μισθωτῶν κατά τό σύστημα τοῦ νόμου 3239)1955, περιλαμβανομένων εἰς ταύτην καί τῶν δώρων δι' ἑορτάς· ἀνίσχυρος ἢ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275) 1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις παρά τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων δι' ἑορτάς πρός οἰκοδόμους, καταργηθείσης μετά τόν νόμον 3239) 1955 τῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ ἄρθρου 2 ν.δ. 2855)1954 βάσει τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἡ ἀνωτέρω ἀπόφασις, ΣΕ 1609 σ. 917.—Ἀντικείμενον εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας καί κατά συνεκδοχήν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑφισταμένης ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς· ἀναιτιολόγητον διαιτητικῆς ἀποφάσεως ρύθμισις ὑπό διοικητικοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου θέματος ἐκφεύγοντος τῆς ἁρμοδιότητος αὐτοῦ, ὡς διεπομένου ἀπ' εὐθείας ὑπό τοῦ νόμου, ΣΕ 1755 σ. 1444.—Εἰδική σ.σ.ἐ. ἡ διαιτητική ἀπόφασις ἐν σχέσει πρός ἰσχύουσαν ἐθνικήν ὁμοιοεπαγγελματικήν· πρόκλησις συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας ὑπό γενικωτέρας σημασίας ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως μισθωτῶν· ἐκπροσώπησις, ΣΕ 2162 σ. 282.—Εἰδική ὁμοιοεπαγγελματική σ.σ.ἐ. ἡ διαιτητική ἀπόφασις· τίς θεωρεῖται, ΣΕ 2162 σ. 282.—Ἐξάρτησις ἁρμοδιότητος τῶν κατά νόμον 3239)1955 διοικητικῶν δικαστηρίων ἐκ τῆς μετά τοῦ Δημοσίου ὑπάρξεως ἰδιωτικοῦ δικαίου σχέσεως· σχέσις ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ τῶν προσλαμβανομένων ἐργατῶν καί τεχνιτῶν διά τά συνεργεῖα Β. Ναυστάθμου· διάκρισις σχέσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπό δημοσίου δικαίου, ΣΕ 335 σ. 428. —Συλλογικαί διαφοραί ἐργασίας· ἐάν ἡ ὑπό τῆς παραγράφου 2 ἄρθρ. υ νόμου 3239)1955 προϋπόθεσις περί τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν διενέξει μισθωτῶν πρός παραπομπήν εἰς ὑποχρεωτικήν διαιτησίαν ἀναφέρηται εἰς τό σύνολον τῶν μερῶν τῆς προκαλεσάσης τήν διένεξιν ἐργατικῆς ὀργανώσεως ἢ εἰς τούς πράγματι ἀπασχολουμένους ἐν τῷ κλάδῳ, Γν.Σ. 8 σ. 174 — Ἁρμοδία κατά νόμον ἐκπροσωπευτική ὀργάνωσις ἐπί ἐλλείψεως ἐπαγγελματικῆς ἐργοδοτικῆς ὀργανώσεως ἢ μή καλύψεως κατά τήν ἐπαγγελματικήν ὀργάνωσιν ἐργοδότου τινός ὑπό τοῦ καταστατικοῦ ὀργανώσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ ἐπιμελητηρίου· Ἐμπορικόν καί Βιομηχανικόν Ἐπιμελητήριον ἢ τό τῶν Ἀθηνῶν ἐπί πανελληνίου ἰσχύος συμβάσεως, Π 2113 σ. 1240.—Δικηγορικός Σύλλογος δέν εἶναι ὀργάνωσις, ἀλλά νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ΝΖ σ. 1211.—Ἐμπορικός Σύλλογος Ἀθηνῶν ὡς ἐπαγγελματική ὀργάνωσις γενικωτέρας σημασίας· ἀναφορά σχετικῆς διατάξεως ἄρθρου 7 § 2 ν. 3239)1955 μόνον εἰς τάς ἐθνικάς συλλογικάς συμβάσεις ἐργασίας ἢ διαιτητικάς ἀποφάσεις, ΣΕ 2162 σ. 282.—Δυνατή ἐκ τοῦ νόμου 3239)1955 ἡ σύναψις εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μετά Δημοσίου, ἄρα καί ἡ ἔκδοσις διαιτητικῆς ἀποφά-

σεως ἐν ἀποτυχίᾳ συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 10088 σ. 1119 — Ποῖος ἁρμόδιος ὅπως διορίσῃ τὸ δόγμαιον, ὅπερ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου θὰ συνομολογήσῃ εἰδικὴν συλλογικὴν σύμβασιν μεταξὺ αὐτοῦ (Δημοσίου) καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ του προσωπικοῦ· ποῖος ἁρμόδιος ὅπως διορίζῃ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Δημοσίου ὡς μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας πρὸς ἐπίλυσιν συλλογικῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτοῦ (Δημοσίου) καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτοῦ προσωπικοῦ, Γν. Σ. σ. 638. —Μεσολάβησις Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐν ἀδυναμίᾳ ἐπιτεύξεως συμφωνίας δι' ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων· σύναψις καὶ ὑπογραφὴ ἐθνικῶν ὁμοιοεπαγγελματικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας· ἀπόφασις Προέδρου τοῦ Πρωτοβαθμίου ἢ Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου ἐν ἀμφισβητήσει τῆς ἐκπροσωπευτικῆς ἱκανότητος ὀργανώσεως τινος διὰ τὴν ἐκπροσώπησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν συμφερόντων ἐνδιαφερομένης ἐν τῇ συλλογικῇ διαφορᾷ ἐπαγγελματικῆς τινος κατηγορίας, ΣΕ 513 σ. 564. — Συμμετοχὴ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ εἰς συνεδριάσεις Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ΣΕ 1755 σ. 1444 — Ληπτέα ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν κατὰ νόμον 3239) 1955 Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων κατὰ τὴν ἔρευναν τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας καὶ ἔκδοσιν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ΣΕ 2082 σ. 12, ΣΕ 40 σ. 210. — Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 1 § 3 ν. 3239)1955· ἀνεπίτρεπτον ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, ἐπὶ καθορισμοῦ ἀμοιβῆς κατὰ χρονικὴν διάρκειαν, νὰ εἶναι ἡ αὐτὴ διὰ τοὺς κατὰ πλῆρες ὡράριον ἡμερησίως καὶ διὰ τοὺς ἐπὶ ὀλάσσονα χρόνον καθ' ἡμέραν ἀπασχολουμένους, ΣΕ 2162 σ 282. —Δυνατὴ διαφορὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς ἑτέραν τοιαύτην, ΑΠ 512 σ 1379, Σημ. σ. 1360.—Νόμιμος ἡ ἀναφορὰ εἰς ἄλλην συλλογικὴν σύμβασιν ἐργασίας διὰ τὴν ἰσχὺν τῶν ὅρων αὐτῆς, ΣΕ 40 σ. 210. — Αἰτιολογία διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ΣΕ 2163 σ. 13, Εἰσαγ. σ. 13.—Ἀνεπαρκής, καὶ δὴ διὰ δευτεροβάθμιον οὐσιαστικὴν κρίσιν, ἡ αἰτιολογία, ἥτις εἶναι ὅλως γενικὴ ἐπαναλαμβάνουσα φραστικῶς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 15 § 3 τοῦ νόμου 3239)1955, ΣΕ 2229 σ. 145 — Ἐπὶ τῶν προθεσμιῶν διαδικασίας ἐπιλύσεως συλλογικῶν διαφορῶν, Σημ. σ. 976.—Προθεσμίαι κοινοποιήσεως εἰς Ὑπουργεῖον Ἐργασίας διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου· συμμετοχὴ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ εἰς συνεδριάσεις Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ΣΕ 1755 σ. 1444.—Ἁρμοδιότης Ὑπουργῶν πρὸς προποποίησιν ἢ μὴ ἔγκρισιν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ ἀποφάσεως διαιτησίας, ΣΕ 2229 σ. 145, ΣΕ 2355 σ. 147, ΣΕ 286 σ. 345, ΣΕ 449 σ. 427, ΣΕ 966 σ. 749, ΣΕ 1944 σ. 1510. — Ὑποχρέωσις Ὑπουργῶν πρὸς ἔρευναν καὶ ἂν προηγήθη ἀπόφασις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῶν οἰκείων ὀργανώσεων ἐργοδοτῶν καὶ μισθωτῶν, δεόντως ἐξουσιοδοτουμένων ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως, Εἰσαγ. σ. 425.— Ἀναγκαία εἰδικὴ αἰτιολόγησις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν νὰ ἐκτίθηται τάσσον εἰς τί συνίσταται, κατὰ περίπτωσιν, ἡ γενικὴ ἢ εἰδικὴ οἰκονομικὴ ἢ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, ὅσον καὶ εἰς τί συγκεκριμένως ἀντιτίθεται εἰς ταύτην ἡ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἢ ἀπόφασις διαιτησίας, εἰδικῶς αἰτιολογουμένης τῆς τοιαύτης ἀντιθέσεως, παρατιθεμένων καὶ τῶν σχετικῶν στοιχείων, ΣΕ 2229 σ. 145, ΣΕ 2355 σ. 147, ΣΕ 449 σ. 426, ΣΕ 1944 σ. 1510.— Αἰτιολογία ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ· συμπλήρωσις ἐκ τῆς ρητῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς εἰς τὰς διατυπωθείσας προτάσεις τοῦ οἰκείου Τμήματος Ἐθνικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἐν οἷς καὶ ἠτιολογημένη πρότασις τοῦ Διευθυντοῦ Ἐργασίας, ΣΕ 286 σ. 345.—Οὐσιαστικὸν τοῦ κύρους αὐτῆς στοιχεῖον ἡ δημοσίευσις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς τροποποιητικῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως πράξεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, καθισταμένου προσιτοῦ εἰς πάντας τοῦ κειμένου αὐτῆς μόνον ἀπὸ τῆς πραγματικῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔχει καταχωρισθῇ ἡ πρᾶξις· ἔλεγχος ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ΣΕ 1806 σ 1442.—Ἀπαράδεκτος εὐθεῖα προσβολὴ ἐπὶ ἀκυρώσει διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑποκειμένης κατὰ νόμον εἰς ἔγκρισιν ἢ τροποποίησιν ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν, ΣΕ 2229 σ. 145 — Ἀπαράδεκτος προσβολὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, τροποποιηθείσης διὰ τῆς συμπροσβαλλομένης ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας, ΣΕ 286 σ. 345.— Προσβλητὴ δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἡ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, καθ' ὃ μέρος δι' αὐτῆς ἐγκρίνονται τὰ δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας πληττόμενα κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 2163 σ. 13 —Ὑπέρβασις ὑπὸ διαιτητικοῦ ὀργάνου τῆς ἐκ τοῦ νόμου ἁρμοδιότητός του· ἀκύρωσις ἀποφάσεως, ΣΕ 2082 σ. 12.—Προσβολὴ διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ ἀκυρώσει ἐνώπιον Συμβουλίου Ἐπικρατείας· ἀνάγκη ἐξευρέσεως τρόπου, ὥστε νὰ κινῆται ταχύτερον ἡ ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε. διαδικασία, Σημ σ. 464.

3. *Ἰσχὺς διαιτητικῶν ἀποφάσεων· ἔναρξις· ἀναδρομή· δέσμευσις ἐξ αὐτῶν· ἔκτασις.* Ὑποχρεωτικὸς χρόνος ἐνάρξεως ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2163 σ. 13, Εἰσαγ. σ. 13, ΣΕ 40 σ. 210, ΑΠ 668 σ. 214, ΣΕ 822 σ. 680, ΑΠ 394 σ. 856.—Ὑποχρεωτικὸς ὁ ὑπὸ τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου καθορισμὸς ὡς χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεώς του τῆς ἑπομένης ἡμέρας ἐκείνης, δι' ἣν, τηρουμένων τῶν ἐν νόμῳ προθεσμιῶν, ὤφειλε νὰ τερματισθῇ ἡ ὅλη διαδικασία τῆς διαιτησίας, ΣΕ 2163 σ. 13, Εἰσαγ. σ. 13, ΣΕ 40 σ. 210, ΣΕ 967 σ. 750—... μὴ ἀναγκαία

αἰτιολογία τούτου, ΣΕ 2163 σ. 13.—Τριάκοντα ὀκτὼ ἡμέραι τὸ σύνολον τῶν προθεσμιῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ πράξεως περὶ παραπομπῆς τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ πρωτοβάθμιον ὄργανον διαιτησίας μέχρι τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ δευτεροβαθμίου διαιτητικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 2163 σ. 13, ΣΕ 40 σ. 210. —Ἐπιτρεπτή, κατ' ἐξαίρεσιν, ἀναδρομὴ ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ πέραν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς παραπομπῆς τῆς συλλογικῆς διαφορᾶς εἰς διαιτησίαν· ἀναγκαία ἡ εἰδικὴ αἰτιολόγησις αὐτῆς, ΣΕ 40 σ. 210, Εἰσαγ. σ. 210. —Παράνομος ἀπόφασις Ὑπουργοῦ περὶ καθορισμοῦ χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως διαφόρου τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου 3239)1955 ὁριζομένου μετὰ τὴν πάροδον τῶν προθεσμιῶν περαιώσεως τῆς διαδικασίας ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας· ἔλλειψις ὅμως ἀξιώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ Δημοσίου, κατ' ἄρθρον 105 Εἰσαγ. Ἀστικοῦ Κώδικος Νόμου, ἐφ' ὅσον ὁ μισθωτὸς δὲν ὑφίσταται βλάβην τινὰ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἀφοῦ περιαιρουμένου τοῦ ἀκύρου μέρους τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, αὕτη διατηρεῖται κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχυρὰ καὶ ὁ μισθωτὸς δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος, ὅπως, στρεφόμενος κατὰ τοῦ ἐργοδότου του, ἐπιδιώξῃ τὴν καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νομίμου χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 668 σ. 214 —Ἄνευ νομικῆς σημασίας ἡ ὑπὸ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως μετάθεσις τοῦ χρόνου ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς εἰς μεταγενέστερον χρονικὸν σημεῖον· γέννησις εὐθείας ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀγωγῆς τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τοῦ ἐργοδότου πρὸς καταβολὴν τῆς προσαυξήσεως μισθοδοσίας ἀπὸ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κατὰ νόμον χρόνου ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΑΠ 394 σ. 856, Σπυ. σ. 848.—Παράνομος ἡ διάταξις περὶ ἐξοφλήσεως τῶν ἐκ τῆς ἀναδρομικότητος τῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως προκυπτουσῶν διαφορῶν εἰς μηνιαίας δόσεις· ἀπαγόρευσις ἐκ τοῦ ἄρθρου 7 § 2 νόμου 3239)1955 τῆς πέραν τῶν ἐν αὐτῇ ὁριζομένων προθεσμιῶν ὁριζομένου χρόνου ἀναβολῆς τῆς οὐσιαστικῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἀναγνωρισθεισῶν ἀξιώσεων τῶν μισθωτῶν, ΣΕ 822 σ. 680, ΣΕ 965 σ. 747, ΣΕ 967 σ. 750.— Ἀναδρομικὴ χορήγησις ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· κλιμάκωσις εἰς στάδια· ἐπιτρεπτή· αἰτιολόγησις, ΣΕ 965 σ. 747.—Ἔννοια ἄρθρου 17 § 2 νόμου 3239)1955 «περὶ ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀφορώσης μισθωτοὺς ὡρισμένου κλάδου ἢ ἐπαγγέλματος πλειόνων πρωτοδικειακῶν περιφερειῶν ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ὁριζομένην περιφέρειαν» δυνατὴ ὅμως ἡ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἰσχύς, ὁσάκις αὕτη δέχεται ἠτιολογημένως ὁμοιομορφίαν τῶν ὅρων ἐργασίας εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν, ΣΕ 966 σ. 749.—Προϋπόθεσις εὐχερείας Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρὸς κήρυξιν συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὡς γενικῶς ὑποχρεωτικῆς ἢ δέσμευσις ἐργοδοτῶν, χρησιμοποιούντων τὰ τρία πέμπτα τοὐλάχιστον τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ ἀπασχολουμένων εἰς τὰ ἐπαγγέλματα μισθωτῶν· ἄκυρος ἄλλως ἡ σχετικὴ ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ΣΕ 336 σ. 425. —Διαδικασία κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἢ διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὑποχρεωτικῆς, ΝΖ σ. 826.— Ἔκτασις τῆς καθ' ὑποκείμενα ἰσχύος τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ΝΖ σ. 849.—Διαιτητικὴ ἀπόφασις, μὴ κηρυχθεῖσα ὑποχρεωτικὴ· δέσμευσις ὑπ' αὐτῆς μόνον τῶν μελῶν τῶν ἐν διενέξει ὀργανώσεων, Π 6971 σ. 1455 —Ὡς πρὸς τὴν δέσμευσιν ἐκ διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ συλλογικῶν συμβάσεων βλ. καὶ κατωτέρω, παραγράφους 4, 5 καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας.*

4. *Ἀποφάσεις 2)1961, 2)1959 καὶ 14)1956 Δ. τ. Δ. Δ. Ἀθηνῶν.* Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 2) 1959 καὶ 2)1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ ἐπὶ προσωπικοῦ Γραφείων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου (εἶδον ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία), ἀφ' ἧς ἐκηρύχθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ὑποχρεωτικαί, μὴ ἀπαιτουμένου ὅπως ὁ ἐργοδότης ἀσκῇ ἐπιχείρησιν ἐν νοίᾳ ἐπιχειρήσεως, Π 10600 σ. 987.—Ὑπαγωγὴ εἰς διαιτητικὴν ἀπόφασιν 2)1959 τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γραφείων καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐκτελοῦντος ὑπηρεσίαν Γραφείου, ἀσχέτως τοῦ τόπου, ἔνθα παρέχει τὰς ὑπηρεσίας του, τῶν ἐν Ἑλλάδι πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἀνεξαρτήτως νομικῆς μορφῆς τούτων, πλὴν μόνον τῶν τραπεζιτικῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν ἐπιχειρήσεων, ΑΠ 555 σ. 89.— Ἐφαρμογὴ διαιτητικῆς ἀποφάσεως 2)1959 προσμέτρησις διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ μισθοῦ ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας παρὰ τῇ εἰς ἣν ὑπηρετοῦσιν ἐπιχειρήσει ἅπαντος τοῦ προδιαδραμόντος χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας παρ' αὐτῇ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 1 νόμου 2655)1953, ἀδιαφόρως ἂν ἡ ὑπηρεσία αὕτη παρισχέθη ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ὑπαλλήλου Γραφείου ἢ ἐκτελοῦντος ἐργασίαν Γραφείου προϋπηρεσία εἰς ὁμότιμα καθήκοντα· παροχὴ ἐπιδόματος ἐκ 15ο/ο ἐπὶ τοῦ βασικοῦ μισθοῦ πολεμιστῶν τοῦ ν.δ. 1799)1942, ΑΠ 555 σ. 89.—Προσμέτρησις διὰ τὸν καθορισμὸν βασικοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλων Γραφείων ἢ ἐκτελούντων ἐργασίαν Γραφείων μισθωτῶν, ἀναλόγως τῶν ἐτῶν ὑπηρεσίας των, κατὰ τὴν 2)1959 διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ὅλου τοῦ διαδραμόντος χρόνου πραγματικῆς των ὑπηρεσίας ἐν ἰδιότητι ὑπαλλήλου, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἄρθρου 1 ν.δ. 2655)1953, ἀσχέτως τόπου, ἔνθα παρέχουσι τὰς ὑπηρεσίας· τῶν ὑπολογισμὸς οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων μισθωτῶν, ΑΠ 37 σ. 276.—Προϋπηρεσία Γραφείου δι' ἐφαρμογὴν διαιτητικῶν ἀποφάσεων 14)1956 2)1959 2)1961 περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων, Ἐγγρ. σ. 442.— Συνυπολογισμὸς κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 14)1956, 2)1959, 2) 1961 διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ τοῦ παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ νομικῷ προσώπῳ δημοσίου δικαίου χρόνου δημοσίας ὑπηρεσίας εἰς ὁμότιμα καθήκοντα ἐν σχέσει μὲ τὴν ὑφ' ὅλων τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων γενομένην

διάρκειαν ὑπαλλήλων κλπ. καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκπληρούμενα καθήκοντα· ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου τούτου διὰ τὸν κατὰ ζητ προσδιορισμὸν τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἐφ' ὅσον διηυθύνθη εἰς δημοσίαν θέσιν εἰς καθήκοντα ἀνάλογα καὶ παρεμφερῆ τῆς ἤδη κατεχομένης ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ θέσεως καὶ προκειμένου περὶ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου εἰς καθήκοντα ὁμοτίμα πρὸς τὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 225 σ. 598 —Προϋπηρεσία παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Β. Χωροφυλακῇ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ ὑποξιωματικοῦ καὶ ἄνω εἶναι ὁμότιμος πρὸς τὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας <ὄχι καὶ ἡ τοῦ χωροφύλακος, οὗτινος τὰ καθήκοντα προσιδιάζουν πρὸς τὴν τοῦ ὑπηρέτου, φύλακος ἢ κλητῆρος, ΑΠ 225 σ. 598 –Καθορισμὸς ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Γραφείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ λοιπῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τὰς ὑπ' ἀριθ 2)1959 καὶ 2) 1961 διαιτητικὰς ἀποφάσεις· κλιμάκωσι μισθῶν ἀναλόγως ἡλικίας καὶ χρόνου ὑπηρεσίας· ἡλικία μέχρις 20 ἐτῶν καὶ συμπλήρωσις αὐτῶν, ΑΠ 274 σ. 734, Π 3478 σ. 714

5. *Ἄλλαι διαιτητικαὶ ἀποφάσεις.* Βλ. καὶ λ. *Βιομηχανία, Κεφαλαιοποίησις, Λογισταί*. Ἀπόφασις 14)1962 Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ὁμοιβῆς θυσιαζόντων πολυκατοικιῶν· ἔκτασις δεσμεύσεως ἐξ αὐτῆς, ΝΖ σ 121, Ἔγγρ. σ. 1076.– Ἐφαρμογὴ ἀποφάσεως 7)1961 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἀφ' ἧς ἐκηρύχθη ὑποχρεωτική, ἐπὶ χειριστῶν ἀνυψωτικῶν κλπ. μηχανημάτων, ἀπασχολουμένων αὐχὶ εἰς στρατιωτικὰ ἔργα σ ασιν, ἀλλ' εἰς ἑτέρας ὑπηρεσίας, Ἔγγρ. σ. 441. —Ἀπεδ χαὶ ἀπασχολουμένων εἰς μεταλλεία· ἐφαρμογὴ ἀποφάσεως 32)1961 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, Ἔγγρ. σ. 441 –Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μονοτύπου καὶ διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν· ἐφαρμογὴ ἀποφάσεων 21)1962 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, Ἔγγρ. σ. 442 –Χρονικὸς μισθὸς καὶ μισθὸς κατ' ἀποκοπήν· ἐφαρμογὴ ἀποφάσεως 21)1961 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ΑΠ 128 σ. 487.–Χειρ σ αὶ ἐκσκαπτικῶν κλπ. μηχανημάτων ζητήματα ἐκ τῆς συρροῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας· ἀπόφασις 7)1961 Δ.Δ.Δ.Δ Πειραιῶς καὶ συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας 24.11.1962 ΝΖ σ. 657 – Ἀνεφάρμοστον διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25)1960 περὶ λογιστῶν ἐπὶ Δημοσίου καὶ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἀνεφάρμοστον κ ι ἐπὶ λογιστῶν Ὀργανισμῶν Ἐγγείων Βελτιώσεων Τοπικῶν ἢ Γενικῶν, ἀποτελούντων νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Ἔγγρ. σ. 719 –Θέσις τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 25) 1960 περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν ὡς ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας δεσμευούσης ὑπὸ ταύτης· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμοῦ ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, ΑΠ 375 σ. 862 –Ἔγκυρος ἡ ὑπ' ἀριθ. 1)1962 διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ὅρων ἐργασίας καὶ ὁμοιβῆς προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων· δικαίωμα ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· δικαιοῦχα πρόσωπα, Π 10088 σ. 1119 – Παροχὴ διὰ τῆς 12)1960 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν, ἰσχὺν συλλογικῆς συμβάσεως ἐπεχούσης, ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ κεντρικὰ ἐργοστάσια παραγωγῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κλπ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς· ἔκτασις δικαιώματος, ΑΠ 393 σ. 1127. – Ἐφαρμογὴ ὑπ' ἀριθ. 10)1961 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ ὅρων ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπασμάτων· ἔννοια διατάξεως περὶ ἐπιδόματος ἐν ἀπασχολήσει μισθωτῶν ὡρισμένης εἰδικότητος καὶ εἰς ἕτερα καθήκοντα ἄλλης εἰδικότητος ἑτέρου κλάδου, ΑΠ 442 σ. 1194. – Ἀπόφασις 24)1963 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν· νόμιμος μισθὸς ὑπαλλήλων δικηγορικῶν καὶ συμβολαιογραφικῶν Γραφείων, ΝΖ σ. 1211 — Εἰδικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν προσωπικοῦ Η.Ε.Μ· ἀναφορὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς ἑτέραν τοιαύτην, ΑΠ 512 σ. 1379, Σημ. σ. 1360.–Ἀπόφασις 4)1962 Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν· ἔκτασις δεσμευόντως, Π 6971 σ. 1455. – Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπασμάτων λόγῳ ἀνεπαρκοῦς αἰτιολογίας, ΣΕ 2355 σ. 147 –Ἀκύρωσις ἀποφάσεως Ὑπουργῶν περὶ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν τεχνιτῶν ἀνελκυστήρων περιοχῆς Ἀθηνῶν, ὡς ἀναιτιολογήτου, ΣΕ 2229 σ. 145.

Συλλογικαὶ συμβάσεις ἐργασίας. *1. Γενικά.* Ζητήματα ἐκ τῆς συρροῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΝΖ σ. 657 — Χαρακτὴρ συλλογικῆς συμβάσεως καὶ κατ' ἐπέκτασιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως· καίτοι θεσπίζει δίκαιον ἐξ ἀντικειμένου δὲν ἀποβάλλει τὴν φυσιογνωμίαν τῆς συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· ἑρμηνεία τῶν μὴ κανονιστικῶν ὅρων αὐτῆς κατὰ τὰς περὶ ἑρμηνείας τῶν συμβάσεων ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀρχὰς· ἐφαρμογὴ ἄρθρων 173 καὶ 200 Α.Κ., ΝΖ σ. 978.– Νόμιμος ἡ ἀναφορὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως εἰς ἄλλην σ.σ.ἐ. διὰ τὴν ἰσχὺν τῶν ὅρων αὐτῆς, ΣΕ 40 σ. 210. Βλ. καὶ λέξ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας* (παράγρ. 1).

2. Καταρτισις· ἐκπροσώπησις· περιεχόμενον· διάκρισις· ἔγκυροι· τροποποιήσεις. Δυνατὴ ἐκ τοῦ νόμου 3239)1955 περὶ συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας ἡ σύναψις εἰδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας μετὰ Δημοσίου, ἄρα καὶ ἡ ἔκδοσις διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐν ἀποτυχίᾳ συνάψεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, Π 10088 σ. 1119 —Σύναψις εἰδικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ἀφορωσῶν τοὺς ἐργαζομένους μ ἐ. ἢ πλειόνων ἐπιχειρήσεων καὶ ἐκμεταλλεύσεων πόλεως ἢ περιφερείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας ὁσάκις ἡ ὁμοιβὴ καὶ οἱ ὅροι ἐργασίας, δὲν ἔχουν ἐριοθῆ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον ὑπὸ ἐθνικῆς ὁμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως καὶ ἡ ἀπασχόλησις τῶν μισθωτῶν ἐμφανίζει ἰδιόζοντα ἐπαγγελματικὸν χαρακτῆρα, οἱ συνθῆκαι δὲ τῆς ἐπιχειρήσεως δικαιολογοῦν τὴν μὴ ὁμοιόμορφον ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογὴν τῶν ὅρων καὶ ὁμοιβῶν τῆς ἐθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως εἰδικὴ διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν

προσωπικού Η.Ε.Μ.· άναφορά διαιτητικής άποφάσεως είς έτέραν τοιαύτην, ΑΠ 512 σ. 1379, Σημ. σ. 1360.—Άντικείμενον είδικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας καί κατά συνέκδοχήν διαιτητικής άποφάσεως, ύφισταμένης έθνικής όμοιοεπαγγελματικής, ΣΕ 1755 σ. 1444. —Χαρακτηρισμός σ.σ.έ. ώς έθνικής όμοιοεπαγγελματικής· είδική σ.σ.έ. ή διαιτητική άπόφασις έν σχέσει πρός ισχύουσαν έθνικήν όμοιοεπαγγελματικήν· πρόκλησις συλλογικής διαφοράς έργασίας ύπό γενικωτέρας σημασίας έπαγγελματικής όργανώσεως μισθωτών· έκπροσώπησις, ΣΕ 2162 σ. 282.—Έξουσιοδότησις όργανώσεων διά τήν κατάρτισιν καί ύπογραφήν είδικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας, ΣΕ 286 σ. 345. - Έθνικαί γενικαί σ.σ.έ.· μεταξύ τίνων συνάπτονται καί ύπογράφονται, ΣΕ 1310 σ. 792.—Μεσολάβησις Ύπουργείου Έργασίας έν άδυναμίᾳ έπιτεύξεως συμφωνίας δι' άπ' εύθείας διαπραγματεύσεων· σύναψις καί ύπογραφή έθνικών όμοιοεπαγγελματικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας, ΣΕ 513 σ. 564.—Ποῖος άρμόδιος όπως διορίσῃ τό όργανον, όπερ διά λογαριασμόν τοῦ Δημοσίου θά συνομολογήσῃ είδικήν συλλογικήν σύμβασιν μεταξύ αύτοῦ (Δημοσίου) καί τοῦ ίδιωτικοῦ προσωπικοῦ, Γν. Σ. σ. 638.—Διάκρισις σ.σ.έ. κατ' άρθρον 7 § 1 νόμου 3239)1955, Γν.Σ. σ. 175, 1471.—Έμπορικός Σύλλογος Άθηνῶν ώς έπαγγελματική όργάνωσις γενικωτέρας σημασίας· άναφορά σχετικής διατάξεως άρθρου 7 § 2 νόμου 3239)1955 μόνον είς τάς έθνικάς σ.σ.έ. ή διαιτητικάς άποφάσεις, ΣΕ 2162 σ. 282.—Γενικωτέρας σημασίας έπαγγελματικαί όργανώσεις ό Σύνδεσμος Έλλήνων Βιομηχάνων καί ό Έμπορικός Σύλλογος Άθηνῶν ΑΠ 375 σ. 862. Δικηγορικός Σύλλογος δέν είναι έπαγγελματική όργάνωσις, άλλά νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, ΝΖ σ. 1211.—Θέσις τῆς διαιτητικῆς άποφάσεως 25)1960 περί άποδοχῶν λογιστῶν ώς έθνικῆς όμοιοεπαγγελματικῆς συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας, ΑΠ 375 σ. 862.—Ρύθμισις όρων έργασίας διά συλλογικῶν συμβάσεων έργασίας ή διαιτητικῶν άποφάσεων· ύποχρεωτική παροχή καί άποδοχή έργασίας ώς όρος διαιτητικῆς άποφάσεως άνίσχυρος, άντικείμενος καί είς τήν έκ τοῦ Συντάγματος έλευθερίαν, Π 20 σ. 807.—Όρισμοί άρθρου 22 νόμου 3239)1955 έλευθερία συνεταιρίζεσθαι έκ τοῦ άρθρου 11 τοῦ Συντάγματος· άντίθεσις πρός τό Σύνταγμα ή διάταξις τοῦ άρθρου 22 νόμου 3239)1955 περί είσφορᾶς ύπέρ έπαγγελματικῶν σωματείων, ΣΕ Όλ. 1310 σ. 792.—Έπί τῆς διατυπώσεως τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, Σημ. σ. 656.—Χαρακτήρ τῆς περί κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας ύπουργικῆς άποφάσεως, δι' ἧς άμα έπεκτείνεται ή ισχύς τῆς συμβάσεως καί είς τά μέλη μή συμβληθεισῶν έν αύτῇ όργανώσεων ἤ είς άλλα έν γένει πρόσωπα, μή δεσμευθέντα συμβατικῶς· όχι άτομική διοικητική πρᾶξις, άλλά κανονιστική ώς πρός τούς τρίτους· άναγκαία δημοσίευσις αύτῆς είς Έφημερίδα Κυβερνήσεως· συλλογικαί συμβάσεις έν τῇ ναυτικῇ έργασίᾳ, ΑΠ 286 σ. 1120.—Πλημμελής, ύποκειμένη είς προσβολήν έπί άκυρώσει καί ή άπόφασις τοῦ Ύπουργοῦ, δι' ἧς τροποποιεῖται καί έγκρίνεται ἤ μόνον έγκρίνεται πρός δημοσίευσιν σ.σ.έ., νόῳ πλημμελῶς καταρτισθεῖσα καί ύπογραφεῖσα, Είσαγ. σ. 425.—Ώς πρός τήν έγκρισιν ἤ τροποποίησιν βλ. καί είς λέξιν *Συλλογικαί διαφοραί έργασίας* (παράγρ. 2).

3. *Ἰσχύς σ.σ.έ.· δέσμευσις έξ αύτῶν· έκτασις.* Ἰσχύς καταρτισθείσης σ.σ.έ. καί έπί τῶν πρό αύτῆς συναφθεισῶν άτομικῶν συμβάσεων έργασίας, θεωρουμένων ώς περιεχουσῶν έκτοτε αύτοδικαίως τούς έν τῇ συλλογικῇ συμβάσει όρους, άκυρουμένων τῶν άντιθέτων συμφωνιῶν καί αἵτινες μετά τήν καταγγελίαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως έξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι, ώς διαμορφώθησαν διά τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, μέχρι τῆς νομίμου λύσεως των, πλήν τῶν εύνοϊκωτέρων διά τόν μισθωτόν όρων τῶν άτομικῶν συμβάσεων, ΑΠ 664 σ. 148.—Έγκυρος κατ' άρθρον 680 § 3 Α.Κ. κατ' άρθρον 3 § 1 ν. 3239)1955 έπί άτομικῆς συμβάσεως έργασίας μικροτέρας άπασχολήσεως ἡ έλάττωσις μισθῶν συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας, έάν ἡ τοιαύτη έλάττωσις έν σχέσει πρός τόν χρόνον τῆς παρεχομένης έργασίας είναι εύνοϊκωτέρα διά τόν μισθωτόν περίπτωσις εύνοϊκωτέρα καί όταν, ἐπῶ κατά τήν σύμβασιν παρέχεται έργασία μιᾶς μόνον ὥρας καθ' έκάστην έργάσιμον ἡμέραν, ὁ συμφωνηθείς μισθός ύπερβαίνει τό όγδοον τοῦ διά συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένου, ΑΠ 88 σ. 663.—Δυνατή κατ' άρθρον 25 § 2 νόμου 3239)1955 ἡ άπόληψις άνωτέρου μισθοῦ διά συλλογικῶν συμβάσεων ἤ διά διαιτητικῶν άποφάσεων ἤ ύπουργικῶν άποφάσεων καταριζομένων, ὑπό τήν άπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὑφίσταται έγκυρος άτομική συμφωνία, καταρτισθεῖσα, προκειμένου περί νομικοῦ προσώπου κατά τάς ὑπό τοῦ νόμου ἤ τοῦ Καταστατικοῦ διαγραφουσῶν διατυπώσεις, ΑΠ 249 σ. 809.—Άρθρον 6 § 2 νόμου 3239)1955 μεταβίβασις αύτοδικαίως τῶν έκ σ.σ.έ. δικαιωμάτων καί ύποχρεώσεων διά τό μέλλον είς τούς διαδόχους, έν περιπτώσει μεταβολῆς προσώπου έργοδότου, Είσαγ. σ. 274.—Έκτασις τῆς καθ' ύποκείμενα ἰσχύος τῶν συλλογικῶν συμβάσεων, ΝΖ σ. 849.—Δέσμευσις, κατ' άρχήν, ύπό τῶν συλλογικῶν συμβάσεων έργασίας μόνον τῶν μελῶν τῶν συμβληθεισῶν όργανώσεων, Π 2113 σ. 1240.—Καταρτισις καί ύπογραφή σ.σ.έ. παρουσίᾳ Ύπουργοῦ Έργασίας ἤ τοῦ παρ' αύτοῦ έξουσιοδοτημένου όργάνου δέσμευσις ὑπ' αύτῆς τοῦ συνόλου τῶν έργοδοτῶν καί μισθωτῶν τοῦ έπαγγέλματος, είς ὃ άφορᾷ αύτη καί ὃ ἀ τήν περιφέρειαν, δι' ἣν ἰσχύει, ΑΠ 662 σ. 110, Ἔγγρ. σ. 441, ΑΠ 18 σ. 596, Π 2113 σ. 1240.—...καί ἂν ἔτι δέν μετέσχεν ἢ δέν προσεπεκλήθη κατά τήν σύναψιν της ἡ έπαγγελματική όργάνωσις, ἧς μέλος άποτελεῖ έργοδότης τις, ἢ δέν ἀνήκῃ αύτος είς έπαγγελματικήν τινα όργάνωσιν· πρόσκτησις ὑπό τῆς ὡς ἄνω καταρτιζομένης σ.σ.έ. κατά τό κανονιστικόν αύτῆς περιεχόμενον δυνάμεως οὐσιαστικοῦ νόμου,

ΑΠ 662 σ. 110.—Έθνικαι όμοιοεπαγγελματι καί· έκτασις δεσμεύσεως έξ αύτων, ΑΠ 662 σ. 110.— Διάκρισις συλλογικών συμβάσεων έργασίας· τίνες έξ αύτων δεσμεύουν τό Δημόσιον· προσαρμογή άποδοχών τεχνικού προσωπικού συνεργείου Δημοσίου πρός συλλογικάς συμβάσεις έργασίας, Γν. Σ. σ. 1470.—Δέσμευσις κατά νόμον 3239)1955 ύπό έθνικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας, καταρτισθείσης καί ύπογραφείσης ένώπιον τού Ύπουργού Έργασίας ή των παρ' αύτού έξουσιοδοτουμένων όργάνων τού συνόλου των έργοδοτών καί μισθωτών, τούς όποίους άφορᾷ, είτε αύτοί παρέστησαν ώς συμβαλλόμενοι, είτε μή· δέσμευσις καί τού Δημοσίου, ΑΠ 141 σ. 863, πρβλ. ΝΖ σ. 849.—Δέσμευσις καί Δημοσίου ύπό έθνικής όμοιοεπαγγελματικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας προσωπικού έπιχειρήσεων πετρελαίου, ΑΠ 326 σ. 797, ΑΠ 141 σ. 864, πρβλ. ΝΖ σ. 849.—Δέσμευσις ύπό έθνικής όμοιοεπαγγελματικής σ.σ.έ., κηρυχθείσης ύποχρεωτικής δι' άποφάσεως τού Ύπουργού Έργασίας ή ύπογραφείσης παρουσία τού Ύπουργού Έργασίας ή τού παρ' αύτού είδικώς έξουσιοδοτημένου όργάνου τού συνόλου των έργοδοτών καί μισθωτών τού έπαγγέλματος, όπερ άφορᾷ, ΑΠ 335 σ. 799.—Προϋποθέσεις εύχερείας Ύπουργού Έργασίας πρός κήρυξιν συλλογικής συμβάσεως έργασίας ή διαιτητικής άποφάσεως ώς γενικώς ύποχρεωτικής ή δέσμευσις έργοδοτών χρησιμοποιούντων τά τρία πέμπτα τούλάχιστον των έν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ άπασχολουμένων είς τό έπάγγελμα μισθωτών· άκυρος άλλως ή σχετική ύπουργική άπόφασις, ΣΕ 336 σ. 425.—Διαδικασία κηρύξεως συλλογικής συμβάσεως ή διαιτητικής άποφάσεως ύποχρεωτικής, ΝΖ σ. 826.— Συλλογική σύμβασις έργασίας, μή καταρτισθείσα παρουσία τού Ύπουργού Έργασίας ή έξουσιοδοτημένου όργάνου καί μή κηρυχθείσα ύποχρεωτική· έφαρμογή αύτής μόνον έπί μελών των συμβληθεισών όργανώσεων, Έγγρ. σ. 372, Π 1342.—Δέσμευσις ύπό έθνικής γενικής συλλογικής συμβάσεως έργασίας ή όμοιοεπαγγελματικής, ώς ύπογραφεισών παρά τῶν έν τῷ νόμῳ όριζομένων γενικωτέρας σημασίας έπαγγελματικών όργανώσεων έργοδοτών καί μισθωτών, πάντων των έργοδοτών καί μισθωτών έκπροσώπησις κατά τεκμήριον ύπό των άνω όργανώσεων πάντων των έργοδοτών καί μισθωτών καί έάν ό έργοδότης δέν άνήκη είς έπαγγελματικήν όργάνωσιν, Π 2113 σ. 1240.—Έπί συροφής, συλλογικών συμβάσεων έργασίας, ΝΖ σ. 657.—Βλ. ώς πρός τήν δέσμευσιν καί κατωτέρω παραγράφους 5, 7.

4. *Λύσις· καταγγελία.* Λύσις ύφισταμένης σ.σ.έ. διά καταγγελίας αύτῆς έννοια καί όροι έγκύρου καταγγελίας σ.σ.έ.· δήλωσις έγγράφως κοινοποίησις, ΑΠ 662 σ. 610.—Ρήτρα έν τῇ άπό 11.12.1958 έθνικῇ όμοιοεπαγγελματικῇ σ.σ.έ. έργατοτεχνιτῶν οίκοδόμων, μή καταρτισθείσῃ παρουσία τού Ύπουργού Έργασίας, περί παύσεως, ίσχύος τῆς άπό 26.6.1957 σ.σ.έ. δέν πληροί τούς όρους έγκύρου καταγγελίας συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας, ΑΠ 662 σ. 110.—Έξακολούθησις ίσχύος άτομικών συμβάσεων έργασίας μετά τήν καταγγελίαν τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, ώς διεμορφώθησαν διά τῆς συλλογικῆς συμβάσεως, μέχρι τῆς νομίμου λύσεώς των, πλήν τῶν εύνοϊκωτέρων διά τόν μισθωτόν όρων τῶν άτομικῶν συμβάσεων, ΑΠ 664 σ. 148.

5. *Έθνικαί γενικαί.* Μεταξύ τίνων συνάπτονται καί ύπογράφονται· άντικείμενον κατ' άρθρον 22 νόμου 3239)1955· έννοια τούτου· άκύρωσις διατάξεων έθνικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας Ίουνίου 1962 περί είσφορᾶς ύπέρ έπαγγελματικών σωματείων, ΣΕ 1310 σ. 792.—Έφαρμογή έθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας, μή ύφισταμένης είδικῆς ρυθμίσεως τού μισθού, Π 11829 σ. 1343.—Έφαρμογή έθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας 4.11.1947 καί έπί των ύπό τού Ι.Κ.Α. προσλαμβανομένων διά συμβάσεως ίδιωτικού δικαίου έκτάκτων ύπαλλήλων· διάταξις άρθρου 2 περί συμπληρώσεως κατωτάτου όρίου ήμερομισθίου διά τούς κατ' άποκοπήν ή κατά τεμάχιον άμειβομένους, ΑΠ 629 σ. 163.—Έφαρμογή έθνικών συλλογικών συμβάσεων έργασίας 22.8.1958, 1.9.1960 καί 1.6.1962 έπί θυρωροῦ ίδιωτικῆς κλινικῆς, Έγγρ. σ. 372.—Έξασφάλισις διά τῆς άπό 30.8.1960 έθνικῆς γενικῆς συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας ίδιωτικών ύπαλλήλων τού δι' αύτῆς καθοριζομένου μηνιαίου μισθού καί διά τούς έπί ποσοστοῖς ή κατ' άλλο σύστημα άμοιβῆς έργαζομένους ίδιωτικούς ύπαλλήλους· έξαίρεσις τούτων άπό τῶν πρό τῆς άνω συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας ίσχυσασῶν συλλογικών συμβάσεων έργασίας ή ύπουργικών άποφάσεων, Π 19951 σ. 158.—Νόμιμος μισθός κατά τήν άπό 30.8.1960 έθνικήν γενικήν συλλογικήν σύμβασιν έργασίας· λῆψις ύπ' όψιν διά τούτου τού λαμβανομένου αύτοτελῶς καθ' έκαστον μῆνα ποσού έκ ποσοστῶν καί όχι τού ποσού, τό όποίον λαμβάνει ό μισθωτός καθ' όλον τό έτος, Π 19591 σ. 158.— Άποδοχαί μαγείρων ίδρύματος έλλειψις είδικῆς συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας ή διαιτητικῆς άποφάσεως κλπ.· έφαρμογή έθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας 1)6)1962, Έγγρ. σ. 1076.— Έφαρμογή έθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας 1.6.1962 έπί καθαριστρίας ίδιωτικῆς κλινικῆς, Έγγρ. σ. 372.—Έλλειψις συλλογικῆς συμβάσεως, άποφάσεως διαιτησίας ή άλλης διατάξεως, είδικῶς ρυθμιζούσης τάς άποδοχάς τῶν έργατοτεχνιτῶν κατασκηνώσεων· έφαρμογή έθνικῆς συλλογικῆς συμβάσεως έργασίας 1.6.1962, Έγγρ. σ. 719.— Έξασφάλισις κατά τάς έθνικός σ.σ.έ. διά τόν μισθωτόν κατωτάτου όρίου ήμερομισθίου άνειδικεύτου έργάτου· ύποχρέωσις έργοδότου πρός συμπλήρωσιν κατά τό έλλειπον περιπτώσεως σερβιτόρου, ύπηρετοῦντος είς καφέ - μπάρ, Π 4944 σ. 1330, Είσαγ. σ. 1329.

6. *Άνωνύμων Έταιρειῶν, Ίδιωτικῶν Έπιχειρήσεων καί Γραφείων.* Νόμιμος μισθός ύπαλλήλου κατά συλλογικήν σύμβασιν έργασίας άπό 16.9.1937· άπασχόλησις έπί χρόνον ήα-

σονα των 3 1)2 ώρών ήμερησίως, ΑΠ 460 σ. 931.

7. *Άλλαι συλλογικαί συμβάσεις έργασίας.* Συλλογική σύμβασις έργασίας έργατοτεχνικού προσωπικού ίδιωτικών κλινικών· επίδομα, Έγγρ. σ. 372.—Έφαρμογή σ.σ.ε. 24.11.1962, ύπογραφείσης παρουσία ειδικώς έξουσιοδοτημένου όργάνου του Ύπουργού Έργασίας επί χειριστών άνυψωτικών κλπ. μηχανημάτων, άσχολουμένων εις Στρατιωτικάς Ύπηρεσίας, Έγγρ. σ. 441.—Συλλογική σύμβασις έργασίας 11.10.1958 άρχιθερμαστών και θερμαστών· έκτασις έφαρμογής, ΑΠ 164 σ. 557.—Έθνική δμοιοεπαγγελματική σ.σ.ε. προσωπικού επιχειρήσεων πετρελαίου· δέσμευσις και Δημοσίου· άντιστοιχία καθοριζομένων μηνιαίων μισθών εις πλήρες ώράριον έργασίας· συμφωνία διά καταβολήν μειωμένου ήμερομισθίου επί άντιστοίχω μειώσει της έργασίας, ΑΠ 326 σ. 797.—Συλλογική σύμβασις έργασίας προσωπικού επιχειρήσεων πετρελαίου· έκτασις δεσμεύσεως έξ αύτης· δέσμευσις και Δημοσίου, ΑΠ 141 σ. 864, πρβλ. ΝΖ σ. 849.— Έφαρμογή συλλογικής συμβάσεως έργασίας επιστημόνων χημικών βιομηχανίας χώρας· έκτασις· άνεφάρμοστον επί προσληφθέντος εις Γραφείον άντιπροσωπειών φαρμακευτικών ειδών ώς ιατρικού επισκέπτου, ΑΠ 273 σ. 809.—Μισθός πρακτικών μηχανικών σ.σ.ε. 18.10.1958, Γν.Σ. σ. 1525.—Έθνικαί δμοιοεπαγγελματικαί συλλογικαί συμβάσεις έργασίας έργατοτεχνιτών οικοδομών· έκτασις δεσμεύσεως έξ αύτών, ΑΠ 662 σ. 110, Έγγρ. σ. 372, ΑΠ 335 σ. 799, Π 2113 σ. 1239, Π 544 σ. 1372, Π 11829 σ. 1353. Βλ. λ. *Οίκοδόμοι.*—Συλλογικαί συμβάσεις ναυτικής έργασίας κύρωσις αύτών δι' ύπουργικής αποφάσεως· έπέκτασις διά ταύτης της δεσμεύσεως των συλλογικών συμβάσεων έργασίας μόνον εις ναυτικούς, ύπηρετούντας εις πλοία της αύτης κατηγορίας· άνίσχυρος ή επέκτασις και εις ναυτικούς, ύπηρετούντας εις πλοία της αύτης κατηγορίας· ύπ' άριθ. 4832)278)1952 απόφασις Ύπουργού περί πορθμείων· φύσις τούτων ώς επιβατηγών άκτοπλοϊκών σκαφών· έφαρμογή επί τούτων των περί επιβατηγών άτμοπλοϊκών συλλογικών συμβάσεων έργασίας και ούχι των περί φορτηγών πλοίων· άνίσχυρος κατά ταύτα ή ύπ' άριθ. 5523)5238)1962 απόφασις Ύπουργού Εμπορικής Ναυτιλίας, Π 5111 σ. 1064.—Συλλογικαί συμβάσεις εν τη ναυτική έργασία χαρακτήρ κυρωτικής αποφάσεως του Ύπουργού, δι' ής άμα επεκτείνεται ή ισχύς, ΑΠ 286 σ. 1120.—Συλλογικαί συμβάσεις εν τη ναυτική έργασία κατά τόμον 3276)1944· έκτασις δεσμεύσεως ύπ' αύτών· δέσμευσις των τρίτων άπό της περί κυρώσεως συλλογικής συμβάσεως έργασίας ύπουργικής αποφάσεως, ΑΠ 345 σ. 1121.—Ρύθμισις μισθολογίου υπαλλήλων Σ.Ε.Κ.· συμβατικώς συνομολογούμενα μετά του προσλαμβανομένου πρός έκτέλεσιν έργων προσωπικού αποδοχαί· άναγκαίον όπως αύται είναι τουλάχιστον ίσαι πρός τάς καθοριζομένας δυνάμει συλλογικών συμβάσεων διά τό προσωπικόν των ίδιωτικών επιχειρήσεων της αύτης ειδικότητος εν τω αύτω τόπω και υπό τάς αύτάς επαγγελματικάς συνθήκας έργαζομένων· αποδοχαί χειριστών έκσκαφέων, Π 16962 σ. 1513.

Σύλλογοι. Βλ. και λ. *Ιατροί.*—Εμπορικός Άθηνών ώς επαγγελματική οργάνωσις επί συλλογικών διαφορών έργασίας· έννοια άρθρου 7 § 2 ν. 3239)1955, ΣΕ 2162 σ. 282.

Συμβάσεις Διεθνείς. Βλ. λ. *Διεθνές Δίκαιον.*

Σύμβασις. Κανών έλευθερίας συμβάσεων· εφαρμογή επί συνομολογήσεως όρων μισθώσεως έργασίας, ΑΠ 340 σ. 806.— Συναλλακτική έλευθερία κύρος συμφωνίας περί δικαιώματος έργοδότου προς σωματικήν έρευναν έργαζομένου, ΝΖ σ. 2.—Κύρος συμφωνίας μεταξύ έργοδότου και μισθωτού περί συνυπολογισμού εις την παρ' αύτω υπηρεσίαν και χρόνου υπηρεσίας παρ' άλλω έργοδότη διά την επούζησιν αποζημιώσεως ν. 2112)1920 και άδείας ά.ν. 539)1945, Π 371 σ. 339. — Κύρος συμφωνίας περί συμψηφισμού προαθέτου άμοιβής δι' έργασίαν κατά Κυριακάς και εορτάς εις υπέρτερον του νομίμου συμβατικόν μισθόν, Π 512 σ. 606.—Συμφωνίαι εύνοϊκώτεραι εν σχέσει προς συλλογικάς συμβάσεις έργασίας, ΑΠ 88 σ. 663.—Κατίσχυσις πάσης άντιθέτου συμφωνίας, της καθοριζούσης εκάστοτε τάς παγίας περιοδικάς άμοιβάς των δικηγόρων αποφάσεως του Ύπουργού Δικαιοσύνης· εφαρμογή δμως άρθρου 281 Α.Κ. και επί των δημοσίας τάξεως δικαιωμάτων αύτεπάγγελτος έρευνα υπό δικαστού, Π Εφ 105 σ. 673, πρβλ. Π. Πρωτ. 178 σ. 674, Παρατ. σ. 676. — Εφαρμογή άρθρου 200 Α.Κ. περί ερμηνείας των συμβάσεων επί δικαιοπραξιών, περί εννοίας των οποίων γεννώνται αμφιβολίαι, ΑΠ 211 σ. 683.—Άκυρότης συμφωνιών περί καλύψεως αποζημιώσεων εξ υπερωριών υπό καταβαλλομένους εις τους μισθωτούς αποδοχών πέραν των ελαχίστων νομίμων ορίων· άρθρα 8 ν. δ. 4020)1959, Π 4536 σ. 733.— Συμφωνία διά μειωμένον ώράριον επί άντιστοίχω μειώσει της άντιπαροχής, ΑΠ 326 σ. 797.—Συμφωνίαι περί λήψεως μισθού υπερτέρου του νομίμου· κύρος αύτών επί νομικών προσώπων, ΑΠ 249 σ. 809.—Συμφωνία μεταξύ έργοδότου και μισθωτού περί συμψηφισμού δώρων, Έγγρ. σ. 1076.—Συμφωνία περί καλύψεως δώρων δι' εορτάς δι' υπερτέρου του νομίμου μισθού· στοιχεία άγωγής εξ αδικαιολογήτου πλουτισμού, ΑΠ 49 σ. 1176.—Χρησιμοποίησις υπηρεσιών αναγκαστικώς τοποθετηθέντος πολεμιστού· συμφωνίαι μεταξύ έργοδότου και μισθωτού αντίθετοι προς τον νόμον, Π 267 σ. 1186.—Βλ. και λ. *Αίσχροκέρδεια, Άκυρότης, Άνωγή, Καλή πίστις, Παραίτησις* και τά λοιπά θέματα εις τάς οικείας λέξεις.

Συμβολαιογράφοι. Διαθεσιμότητι υπαλλήλων Συμβολαιογραφείων, Έγγρ. σ. 719.—Νόμιμος μισθός υπαλλήλων Συμβολαιογραφικών Γραφείων, ΝΖ σ. 1211.

Συμβούλια. Βλ. και λ. *Διοικητικαί πράξεις - Διοίκησις, Νομικόν Συμβούλιον, Ύπαρχία, Στράτευσις* (παράγρ. Β'), *Σωματεία, Ταμεία.* Τιμητική προαγωγή μελών εθνικών

όργανώσεων· ἔλλειψις ἀποφάσεως Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ προακτέου κατὰ ὑπαιτιότητα τοῦ ἐργοδότου καὶ συνέπειαι, ΑΠ 570 σ. 92.—Ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ὡς ἀόριστος λόγος ἀκυρώσεως ὅτι τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον δὲν συνέστη νομίμως καὶ ὅτι τὰ λαβόντα μέρος πρόσωπα αὐτοῦ δὲν εἶχον διορισθῆ νομίμως, ΣΕ 2045 σ. 31.

Συμβούλιον Ἐπικρατείας. Βλ. λ. *Αἰτήσεις ἀκυρώσεως*. Ἐπεξεργασία κανονιστικῶν διαταγμάτων· ἀκυρότης τοῦ μὴ τυχόντος ἐπεξεργασίας, ΣΕ 223 σ. 285.—Δεδικασμένον ἐξ ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως, Π 2827 σ. 476.—Ἀρμοδιότης Α' Τμήματος εἰσαγωγὴ αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἐνώπιον τῆς Ὁλομελείας, ΣΕ 1625 σ. 1138.

Συμψηφισμός. Συμψηφισμὸς καὶ κατάσχεσις ἀποζημιώσεων μισθωτῶν, ΝΖ σ. 47.—Ἀποζημίωσις νόμου 2112/1920 ἢ β. δ/τος 16.7.1920· δὲν ἐμπίπτει εἰς τὸ ἀκατάσχετον καὶ ἀσυμψήφιστον τοῦ ἄρθρου 664 ΑΚ· συμψηφισμὸς εἰς τὴν δι' ἀποζημίωσιν ἀντιαπαίτησεως ἐκ προκαταβολῆς μισθοῦ διὰ μὴ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν, ΝΖ σ. 955 – Συμψηφισμὸς πρὸς μισθοὺς ἀποζημιώσεως νόμου 2112/1920, Π 15966 σ. 1243.· Παραδεκτὴ εἰσαγωγὴ κατὰ τὴν ἐργατικὴν διαδικασίαν ἀνεκκαθαρίστου ἀντιαπαιτήσεως ἐργοδότου πρὸς συμψηφισμόν, ΝΖ σ. 48, 955.—Ἀνεπίτρεπτον συμψηφισμοῦ εἰς δῶρον ἑορτῶν οἰκειοθελοῦς ἐπ' εὐκαιρίᾳ αὐτοῦ παροχῆς, γενομένης ἀνεξαρτήτως τοῦ νομίμου δώρου καὶ ἄνευ σκοποῦ συμψηφισμοῦ εἰς τοῦτο, ΑΠ 664 σ. 148.—Συμφωνία μετοξὺ ἐργοδότου καὶ μισθωτοῦ περὶ συμψηφισμοῦ δώρων, Ἔγγρ. σ. 1076. – Κῦρος συμφωνίας περὶ συμψηφισμοῦ προσθέτου ὁμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατὰ Κυριακὴν καὶ ἑορτὰς εἰς ὑπέρτερον τοῦ νομίμου συμβατικὸν μισθόν, Π 512 σ. 606.—Ἀσυμψήφιστον οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, ΝΖ σ. 529.—Συμψηφισμὸς ἀξιώσεων ἐπὶ ἀκύρων συμβάσεων ἐργασίας, Π 123 σ. 1188.—Δικαστικῆς δαπάνης. Βλ. λ. *Δικαστικὰ ἔξοδα*. Ἀλλοχοῦ κερδηθέντων. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβουλος* (παράγρ. 7).—Ἀκύρωσις διοικητικῆς πράξεως καὶ κατὰ τὸ μέρος, καθ' ὃ στηριχθεῖσα ἐπὶ παρανόμου ἀνακλήσεως ἐπέβαλε τὸν συμψηφισμὸν παντὸς ποσοῦ, ὅπερ ἐλήφθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνακληθείσης πράξεως, ΣΕ 555 σ. 566.

Συνόφεια. Βλ. λ. *Συνεκδίκασις*.

Συνδικαλιστικὸ στελέχη. Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἀ. ν. 1803/1951, ΝΖ σ. 369, Σημ. σ. 371.—Προστασία συνδικαλιστικῶν στελεχῶν ἀπὸ ἐλευθέρας ἀπολύσεως· τοποθέτησις πολεμιστοῦ, μὴ συγκεντρούντος τὰς προϋποθέσεις τοῦ νόμου, ΑΠ 89 σ. 420.—Ἀπόλυσις συνδικαλιστικῶν στελεχῶν μετ' ἀξιόποινον πρᾶξιν, Γν.Σ. σ. 640.—Συνδικαλιστικὴ δράσις ἐργαζομένου καὶ ἄσκησις δικαιωμάτων ἐργοδότου, Γνμδ. νμθ. σ. 913.—Ἐφαρμογὴ ἀρχῆς περὶ διατηρήσεως δικαιωμάτων ἐν περιπτώσει μεταβολῆς προσώπου ἐργοδότου καὶ ἐπὶ προστασίας συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, Εἰσαγ. σ. 1247.—Προσβολὴ ἀπολύσεως, ὡς γενομένης διὰ τὴν συνδικαλιστικὴν δρᾶσιν τοῦ μισθωτοῦ, Π 12408 σ. 1192, ΑΠ 648 σ. 1498.

Συνδικαλιστικὴ εἰσφορά. Βλ. λ. *Σωματεῖα*.

Συνέδρια. Πέμπτον Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων· θέματα· αἱ ἐσωτερικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ τῶν μελῶν των, ΝΖ σ. 785.—Συζητήσεις εἰς τὸ 5ον Διεθνὲς Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου, ΝΖ σ. 1346.

Συνεκδίκασις. Αἰτήσεων ἀκυρώσεως στρεφομένων κατὰ συναφῶν διοικητικῶν πράξεων, ΣΕ 24 σ. 503.—Ἀντιθέτων αἰτήσεων ἀναιρέσεως, στρεφομένων κατὰ τῶν αὐτῶν ἀποφάσεων, ὡς συναφῶν, ΑΠ 3 σ. 1109.—Ἐφέσεων κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως λόγῳ συναφείας, Π 16967 σ. 1317.—Προσθέτου παρεμβάσεως μετὰ τῆς ἀγωγῆς λόγῳ συναφείας, Π 9 σ. 1251.

Συνέλευσις. Βλ. λ. *Θυρωροί, Σωματεῖα*.

Συνεργεῖα. Βλ. λ. *Δῆμοι - Κοινότητες, Στρατιωτικαὶ Ὑπηρεσίαι*.

Συνεταιρισμοί. Ἕνωσις Οἰνοποιητικῶν Συνεταιρισμῶν· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἐξαιρουμένων τῆς καταβολῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς, πρὸς τὴν Ἐργατικὴν Ἑστίαν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων, ΑΠ 87 σ. 423.— Τρόπος ἀσφαλίσεως εἰς Ι.Κ.Α. τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων κλπ.· Πανελλήνιοι Ἀσφαλιστικοὶ Συνεταιρισμοί, Ἔγκ. σ. 697.— Ἀποδοχαὶ λογιστοῦ ὑπηρετοῦντος εἰς Συνεταιρισμόν, Ἔγγρ. σ. 1231.—Ἕνωσις Μαστιχοπαραγωγῶν Χίου· γεωργικὴ ἐπιχείρησις, ἐξαιρουμένη τῆς ὁριζομένης ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς, ΑΠ 226 σ. 681, ΑΠ 682 σ. 1504.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Γεωργικῶν Συνεταιρικῶν Ὀργανώσεων, ΣΕ 50 σ. 358, ΣΕ 1088 σ. 943.

Σύνθεσις. Ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως ὡς ἀόριστος λόγος ἀκυρώσεως ὅτι τὸ Ὑπηρεσιακὸν Συμβούλιον δὲν συνέστη νομίμως καὶ ὅτι τὰ λαβόντα μέρος πρόσωπα αὐτοῦ δὲν εἶχον διορισθῆ νομίμως, ΣΕ 2045 σ. 31.—Ἀναπληρωματικὰ μέλη διοικήσεως ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 51 ν. δ. 2698/1953, Ἔγκ. σ. 42, Γν.Σ. σ. 42.—Ἀνεπίτρεπτος ἡ συμμετοχὴ τινος ὡς μέλους ἀποφασίσαντος ὀργάνου, εἴτε ὡς εἰσηγηθέντος παρ' αὐτῷ καὶ ἐκφράσαντος οὕτω τὴν γνώμην του εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ἁρμοδίου ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἰδίας ὑποθέσεως ὀργάνου κατὰ τοὺς ἑπομένους βαθμοὺς τῆς διαδικασίας, ΣΕ 1167 σ. 873.—Σύνθεσις Δευτεροβαθμίου Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων Ι.Κ.Α.· κλῆσις μελῶν ὑπὸ Προέδρου, ΣΕ 878 σ. 1001.— Σύνθεσις Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α.· διανομὴ ἡμερησίας διατάξεως συνεδριάσεως καὶ πρόσκλησις μελῶν· ὁρισμοὶ β.δ. 11/5/26.6.1954· ἀκυρότης ἀποφάσεως ἐν περιπτώσει μὴ νομίμου συστάσεως, ΣΕ 1103 σ. 1001.—Συγκρότησις ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς Ν.Α.Τ. ἄρθρου 52 νόμου 3170/1955, τελούσης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ

Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας· συμμετοχὴ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου, ἀπόντος ἢ κωλυομένου τοῦ γενικοῦ γραμματέως καὶ ὄχι οὔσης κενῆς τῆς θέσεως τούτου λόγῳ παραιτήσεως, ΣΕ 1543 σ. 1270 — Σύνθεσις Ἐπιτροπῶν ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων ξηρᾶς· ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΣΕ 1660 σ. 1517.

Συνιδιοκτησία Βλ. λ. *Κοινωνία*.

Σύνταγμα. Ἀρχὴ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος περὶ Ἰσότητος· ἔννοια αὐτῆς, ΑΠ 576 σ. 28, ΑΠ 16 σ. 288, Π 12295 σ. 1339, Π 16300 σ. 1461.— Συνταγματικὴ ἀρχὴ Ἰσότητος καὶ Ἐργατικὸν Δίκαιον· συνταγματικότης νόμου 4046)1960 περὶ ρυθμίσεως θεμάτων, ἀφορώντων τοὺς ἐργάτας τύπου καὶ τυπογράφους· ἀντισυνταγματικότης διατάξεως ἄρθρου 34 § 4 ἐδ. β' ν.δ. 3895)1958, ἀφορώσης μὴ διαζήτησιν ἀφειλῶν φαρμακοποιῶν ἐξ ἰατροσήμων, ΝΖ σ. 329.— Συνταγματικότης ἀ.ν. 1836)1951 περὶ προστασίας πολεμιστῶν, ΑΠ 122 σ. 469, ΣΕ 547 σ. 470, ΣΕ 614 σ. 538, Π 267 σ. 1186. — Ἔλλειψις ἀντιθέσεως ἀ.ν. 1836)1951 (προστασία πολεμιστῶν) εἰς τὴν περὶ Ἰσότητος διάταξιν τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ΑΠ 122 σ. 469, Π 267 σ. 1186.— Καθιέρωσις δι' ἄρθρου 4 τοῦ Συντάγματος τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας, εἰς ἣν περιλαμβάνεται καὶ ἡ καθόλου ἐλευθερία τῆς ἐργασίας, ΑΠ 572 σ. 15, ΣΕ 547 σ. 470, ΣΕ 614 σ. 538.— Ἐπιτρεπτὴ ἡ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου θέσπισις περιορισμῶν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος, συντρεχόντων προδήλως καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐργασίας εἰς τοὺς πολεμιστὰς ἢ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν των, ΣΕ 547 σ. 470, ΣΕ 548 σ. 538.— Συνταγματικότης (ἄρθρον 3 Συντάγματος) διατάξεων, θεσπιζουσῶν συνταξιοδότησιν τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργατῶν, ΑΠ 459 σ. 1200 — Μὴ ὑπαγωγὴ προσωπικοῦ ἐργοστασίου ἀζωτούχων λιπασμάτων εἰς νόμον 2112)1920 καὶ 3198)1955· μὴ ἀντίθεσις τούτου εἰς ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος, Π 16300 σ. 1461.— Ἀρχὴ γενικότητος τῶν νόμων· τάσις πρὸς ἐξάλειψιν διακρίσεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ καθιέρωσιν ἀρχῆς Ἰσότητος τῶν δύο φύλων, δι' ἀποδοχῆς τῆς ἀρχῆς ἴσης ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν ἴσης ἀξίας, καθιερωθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 100 Διεθνοῦς Συμβάσεως, Π 4590 σ. 91.— Συνταγματικότης διατάξεως ἄρθρου 8 ν.δ. 4256)1962 περὶ προνομιακῆς κατατάξεως ἀπαιτήσεων μισθωτῶν, Π 12295 σ. 1339.—Ἐλευθερία τοῦ συνεταιρίζεσθαι περιεχόμενον ταύτης· ἀντίθεσις εἰς συνδικαλιστικὴν ἐλευθερίαν ρήτρας περὶ προσλήψεως ἀριθμοῦ προσωπικοῦ ἐξ ὡρισμένου ἐργατικοῦ σωματείου. Εἰσαγ. Σχόλ. σ. 10 — Ἐλευθερία συνεταιρίζεσθαι ἐκ τοῦ ἄρθρου 11 Συντάγματος· εἰς τί συνίσταται ἡ ἐλευθερία αὐτὴ· ἀντίθετος πρὸς τὸ Σύνταγμα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 νόμου 3239)1955 περὶ εἰσφορᾶς ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν σωματείων· ἀκύρωσις σχετικῶν διατάξεων τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας Ἰουνίου 1962, Σ.Ε. Ὁλ. 1310 σ. 792.— Δικαίωμα συνεταιρίζεσθαι κατ' ἄρθρον 11 τοῦ Συντάγματος· ὅρια ἀσκήσεως· διατάξεις ἄρθρου 23 νόμου 281)1914 περὶ σωματείων καὶ ἀ.ν. 1803)1951· ὅρια συνδικαλιστικῆς δράσεως ἐργοζομένων καὶ ἄσκησις δικαιωμάτων ἐργοδότου, Γνμδ. ἀριθ. σ. 913.—Συνταγματικαὶ αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 3789)1957, ΑΠ 572 σ. 15. —Συνταγματικὴ ἡ ρύθμισις διὰ νόμου 3789)1957 τῶν ἐκ τῆς παροχῆς ἐργασίας προκυπτουσῶν σχέσεων καὶ ἡ ἀνάθεσις εἰς συλλογικὸν ὄργανον Διοικήσεως τῆς κρίσεως ἐπὶ πειθαρχικοῦ παραπτώματος· μὴ ἀντίθεσις εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος περὶ δικαιοδοσίας πολιτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἰδιωτικῶν διαφορῶν, ΑΠ 395 σ. 920.—Ὑποχρεωτικὴ παροχὴ καὶ ἀποδοχὴ ἐργασίας ὡς ὅρος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀνίσχυρος, ἀντικείμενος καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ Συντάγματος ἐλευθερίαν· ἰσχὺς ἄρθρου 6 § 3 ν. δ)τος 2086)1954, Π 20 σ. 807.—Καθεστὼς ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν ἐκ τοῦ Συντάγματος· προστασία ἐλευθερίας σκέψεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 14· ἐξαιρετικὴ ἐναντι τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος περὶ ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ἑλλήνων πολιτῶν καὶ στενῶς ἑρμηνευτέα ἡ διάταξις τοῦ ν.δ. 2963)1954, ἡ θεσπίζουσα ὡς λόγον ἀποκλεισμοῦ τῆς κοινωνικῆς παροχῆς ἐργατικῆς κατοικίας τὴν ἔλλειψιν ἐθνικῶν φρονημάτων, ΣΕ 1427 σ. 1129.— Συνταγματικότης νόμων 1984)1939 καὶ 450) 1945, προβλεπόντων πολιτικὴν ἐπιστράτευσιν ἀπεργῶν μισθωτῶν· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 11 Συντάγματος, ἀπαγορεύοντος ἀπεργίαν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ., Γν.Σ. σ. 1398 — Θεμελίωσις προστατευτικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἐργατικοῦ Δικαίου ἐπὶ τῶν ἀρχῶν κοινωνικῆς προστασίας, Ἰσότητος καὶ προστασίας τῆς προσωπικότητος· συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία· ἐξέλιξις, Μελ. σ. 1365 ἐπ.—Ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἀνίσχυρος, λόγῳ τῆς γενικότητος καὶ ἀοριστίας της, ἡ ἐξουσιοδότησις τοῦ ἄρθρου 59 § 1 ἀ.ν. 11)12 Νοεμβρίου 1935 περὶ Ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ΣΕ 2218 σ. 117.—Ὁρισμοὶ ἄρθρου 57 § 8 τοῦ Συντάγματος.—Κρίσις νομοθετικῆς ἐξουσίας περὶ τοῦ ἂν ὡρισμένη διάταξις νόμου συνδέηται ἀμέσως ἢ ὄχι πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ· ἔκδοσις νομοθετικῶν διαταγμάτων ἐν ἀπουσίᾳ Βουλῆς, ΑΠ Ὁλ. 69 σ. 403.—Περιεχόμενον τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ Συντάγματος· διατάξεις ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν οἰκονομίαν τῆς Βουλῆς, αἵτινες διαφεύγουσι τοῦ ἐλέγχου τῶν δικαστηρίων, ὑποχρεουμένων νὰ ἐξετάζωσι μόνον ἂν ἕκαστον νομοθέτημα φέρῃ τὰ ἐξωτερικὰ τυπικὰ στοιχεῖα τοῦ νόμου καὶ νὰ ἐφαρμόζωσιν αὐτό, ἐφ' ὅσον τὸ οὐσιαστικὸν τοῦ περιεχομένου δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα, Π 12295 σ. 1339.—Ἔλλειψις ἀντιθέσεως διατάξεων ἄρθρων 3 § 1 καὶ 8 § 1 ν.δ. 3867)1958 (Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν Ξυλουργικῶν Ἐργασιῶν) πρὸς ἄρθρον 54 § 2 τοῦ Συντάγματος, ἀποκλείον νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενον νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως τὸ ἀντικείμενον τῆς φορολογίας καὶ ὁ φορολογικὸς συντελε-

στής, ΣΕ 1625 σ. 1138.—Περιορισμός ἐκ τοῦ Συνταγματος τοῦ κοινοῦ νομοθέτου διὰ τὴν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναβρομικὴν ἰσχὺν τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικὰ βάρη, οἷον καὶ εἰσφορὰς εἰς βάρος ἐργοδοτῶν, χάριν τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν των Ταμείων, κανόνων δικαίου· δικαστικός ἔλεγχος ἔννοια εὐλόγου χρόνου, ΑΠ Ὁλ. 69 σ. 403.—Νόμιμος καθίδρυσις Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν· εἰδικὴ πρὸς ταῦτο ἀσφαλιστικὴ εἰσφορά, μὴ ἀποτελοῦσα φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 59 § 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος καὶ μὴ ἔχουσα δημοσιονομικὸν χαρακτῆρα, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἐπιβληθεῖσα κατὰ παράβασιν τῶν ἄρθρων 59, 105 τοῦ Συντάγματος, ΑΠ 540 σ. 1380.

Συντάξεις - Συνταξιοῦχοι. Βλ. λ. *Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Παραγραφή, Σιδηρόδρομοι, Ταμεῖα.* Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία ὡς συνταξιμος χρόνος. Βλ. λ. *Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία.* Ἀπόλυσις ἢ ἀποχώρησις πρὸς συνταξιοδότησιν· ἀποζημίωσις κλπ. Βλ. λ. *Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας* (παράγρ. ΙΙ ΣΤ΄). Εὐθύνη ἐκ πράξεων ἢ παραλείψεων ὀργάνων δι' ἀπονομὴν συντάξεως δικαστικὸς ἔλεγχος κλπ. Βλ. λ. *Δικοπραξία.* Τιμητικὴ σύνταξις εἰς ὑπαλλήλους Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, καταστάντας ἀνικάνους πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, συνεπείᾳ βιαίων ἀτυχημάτων, λαβόντων χώραν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν των, μετὰ σύμφωνον βεβαίωσιν τῆς ἀνικανότητος κατ' ἄρθρον 58 § 2 ὀργανισμοῦ, ΑΠ 98 σ. 1128.—Ἀνεπίτρεπτος ἡ ἀπόληψις δύο μισθῶν ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ ἀπόληψις ὀθενδήποτε μισθοῦ καὶ πλήρους συντάξεως ἐκ δημοσίας ὑπηρεσίας ἢ τοιαύτης νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἐξαιρετικῶς ἐπιτραπείσης τοιαύτης ἀπονομῆς εἰς τοὺς ἐν πολεμικῇ διαθεσιμότητι ἀξιωματικοὺς ἢ ἀνωτέρους ὁπλίτας διὰ τοῦ ν.δ. 146/1946, ΑΠ 158 σ. 559.—Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἀπασχολουμένων συνταξιούχων, ΝΖ σ. 1529.—Ἀποχώρησις θυρωρῶν πολυκατοικιῶν διὰ συνταξιοδότησιν, ΝΖ σ. 121.—Ἀκύρωσις ὑπὸ Σ.τ.Ε. παρανόμου ἀπολύσεως δημοσίου ὑπαλλήλου· ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν νομίμων ἀποδοχῶν καὶ ὄχι τῆς συντάξεως, εἰς ἣν ἐδικαιοῦντο, ΑΠ 55 σ. 409.

Συνυποσχετικόν. Βλ. λ. *Διαιτησία.*

Συρροὴ Ζητήματα ἐκ τῆς συρροῆς συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας, ΝΖ σ. 657

Σχέσεις Ἐργασίας. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις.*

Σχολαί—Σχολεῖα. Βλ. καὶ λ. *Ἐκπαιδευτήρια.* Ἀπασχολούμενοι εἰς συνεργεῖα Σιβιτανιδείου Σχολῆς Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων ὡς ἐκπαιδευται ἐργατῶν μετάλλου ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΣΕ 1461 σ. 1268.—Ἀναφορὰ ἐπὶ καθαριστριῶν Δημοτικοῦ σχολείου (Σχολικοῦ Ταμείου) τῶν δι' ἀνειδικεύτους ἐργατρίας ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφαρμοζομένου τοῦ νόμου 2314/1953· ἔννοια ἄρθρου 4 § 1 αὐτοῦ· ὧραι ἐργασίας, Π 71 σ. 623.

Σωματεῖα. Προστασία ἐλευθερίας τοῦ συνεταιρίζεσθαι ἐκ τοῦ ἄρθρου 11 Συντάγματος· περιεχόμενον ἀντίθεσις εἰς συνδικαλιστικὴν ἐλευθερίαν ρήτρας περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως ἀριθμοῦ προσωπικοῦ ἐξ ὡρισμένου ἐργατικοῦ σωματείου, Εἰσαγ. Σχόλ. 10.—Ὑποχρέωσις προσλήψεως ἀριθμοῦ προσωπικοῦ ἐξ ὡρισμένου ἐργατικοῦ σωματείου θίγει ἐκτὸς ἀρμοδιότητος τοῦ διαιτητικοῦ ὀργάνου, ΣΕ 2082 σ. 12, πρβλ. Εἰσαγ. Σχόλ. σ. 10.—Ὑποχρεωτικὴ παροχὴ καὶ ἀποδοχὴ ἐργασίας ὡς ὅρος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀνίσχυρος, ἀντικείμενος καὶ εἰς τὴν ἐκ τοῦ Συντάγματος ἐλευθερίαν, Π 20 σ. 807.—Δικαίωμα συνεταιρίζεσθαι κατ' ἄρθρον 11 Συντάγματος· ὅρια ἀσκήσεως· διατάξεις ἄρθρου 3 νόμου 281/1914 καὶ ἀ.ν. 1803/1951· ὅρια συνδικαλιστικῆς δράσεως ἐργαζομένου καὶ ἄσκησις δικαιωμάτων ἐργοδότου, Γτμδ. νμθ σ. 913.—Συνδικαλιστικὴ ἐλευθερία· ἐξέλιξις, Μελ. σ. 1368.—Ἀναπληρωματικὰ μέλη διοικήσεως ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ ἐφαρμογὴ ἄρθρου 51 ν.δ. 2698/1953, Ἐγκ. σ. 42, Γν. Σ. σ. 42.—Κήρυξις ὑπὸ Νομάρχου, κατὰ τὰς διατηρηθείσας ἐν ἰσχύϊ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Α.Κ. διατάξεις τῶν ἄρθρων 32 καὶ 33 νόμου 281/1914 περὶ σωματείων ἐκπτώτου διοικητικοῦ συμβουλίου σωματείου· ἔννοια διατάξεων· παράνομος λόγος ἐκπτώσεως ὅτι τὸ συμβούλιον τοῦ σωματείου παρεξέκλινε τοῦ σκοποῦ του, προπαγανδίζον ὑπὲρ ὡρισμένου πολιτικοῦ κόμματος, Σε Ὁλ. 823 σ. 795.—Ἀγωγὴ κατὰ νομικοῦ προσώπου, οἷον σωματείου· ἀρκεῖ ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ νομικοῦ προσώπου, μὴ οὔσης ἀπαραιτήτου καὶ τῆς μνείας τοῦ ἐκ προσωποῦντος τοῦτο φυσικοῦ προσώπου, Π 39 σ. 1057.—Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως ἀκύρου ἀποφάσεως γενικῆς συνελεύσεως σωματείου· ἁρμοδιότης Προέδρου Πρωτοδικῶν· σκοπὸς τῆς χορηγήσεως ἀναστολῆς· ἀπαράδεκτος αἴτησις ἐκτελεσθείσης ἤδη ἀποφάσεως· ἔννοια ἄρθρου 102 Α.Κ., Π. 639 σ. 161.—Ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα, Σημ. σ. 328.—5ον Συνέδριον Ἐργατικοῦ Δικαίου καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων· θέματα· αἱ ἐσωτερικαὶ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἐπαγγελματικῶν σωματείων καὶ τῶν μελῶν των, ΝΖ σ. 785.—Διοθεσιμότης ὑπαλλήλων σωματείων, Ἔγγρ. σ. 719.—Εἰσπράκτορες συνδρομῶν· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 165.—Ἀγωγὴ μελῶν σωματείου φορτοεκφορτωτῶν, ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτῶν, διὰ μὴ διάθεσιν εἰς αὐτὰ φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν· ὑπαρξις δισμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας κατ' ἄρθρον 70 Πολ. Δικ., ΑΠ 430 σ. 1122.—Ὑπαγόμενα εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. πρόσωπα κατ' ἄρθρον 2 ἀ.ν. 1845/1951, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ μετέχοντες εἰς τὴν διοίκησιν ἐπαγγελματικοῦ σωματείου ἢ ἑνώσεων τούτων· περίπτωσις πλανοδίου ἰχθυοπώλου, ΣΕ 1405 σ. 1131.—Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 37 § 1 β.δ.

15)20 Μαΐου 1920, καθ' ἣν μέλος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, διατηροῦντος Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας, ἀποχωροῦν ἔχει ἀκέραια τὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον ἔχει εἰσφέρει εἰς αὐτὸ καὶ συμμορφοῦται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καθορίζει τὰ τῆς τοιαύτης περιπτώσεως· καθορισμὸς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ πάντως ἡ καθυστέρησις τῆς εἰσφορᾶς, ἐπάγεται ἀπώλειαν τῶν ἐπὶ τοῦ Ταμείου δικαιωμάτων τοῦ ἀποχωροῦντος μέλους· θεώρησις ὡς ἀποχωροῦντος μέλους ἐπαγγελματικοῦ σωματείου καὶ ὅταν ἐτράπη εἰς ἄλλον ἐπάγγελμα, ὡ, παύοντος αὐτοδικαίως νὰ εἶναι μέλος· ἐπιδίωξις τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων ἐν καθυστερήσει τῶν εἰσφορῶν, ΑΠ 258 σ. 1257.— Ὁρισμοὶ ἄρθρου 22 νόμου 3239)1955· ἐλευθερία συνεταιρίζεσθαι ἐκ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Συντάγματος· εἰς τί συνίσταται ἡ ἐλευθερία αὐτή· ἀντίθετος πρὸς τὸ Σύνταγμα ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 22 νόμου 3239)1955 περὶ εἰσφορᾶς ὑπὲρ ἐπαγγελματικῶν σωματείων· ἀκύρωσις σχετικῶν διατάξεων τῶν ἐθνικῶν γενικῶν συλλογικῶν συμβάσεων ἐργασίας Ἰουνίου 1962, Σ.Ε. Ὀλ. 1310 σ. 792.— Εἰσφοραὶ ὑπὲρ ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, Γν.Σ. σ. 1238 — Πολιτικὴ ἐπιστράτευσις ἀπεργῶν μαθωτῶν, Γν.Σ. σ. 1398. Βλ. καὶ λ. *Συνδικαλιστικὰ στελέχη*.

Σωματική βλάβη. Βλ. λ. *Ἐδικοπραξίαι*, *Ἐργατικὰ ἀτυχήματα*.

Σωματική ἔρευνα Βλ. λ. *Ἔρευνα σωματική*.

Σύρευσις. Βλ. λ. *Ἀγωγή*

Σωρευτική ἀναδοχὴ χρέους. Κατ' ἄρθρον 479 Α.Κ., ΑΠ 54 σ. 407.

Τ

Ταμεῖα. *1. Γενικά.* Ὑποχρέωσις κατὰ γενικὴν ἀρχὴν Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου τοῦ ἀρμοδίου ὀργάνου ἑκάστου Ὀργανισμοῦ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὅπως ἐπιλαμβάνηται πάσης σχετικῆς αἰτήσεως, εἴτε δεχόμενον, εἴτε ἀπορρίπτον ταύτην ἡτιολογημένως. ΣΕ 662 σ. 689, ΣΕ 155 σ. 507.—Γενικὴ ἀρχὴ τυπικῆς ἀσφαλίσεως ἀπαράβεκτος ἡ ἀμφισβήτησις ἰδιότητος ἠσφαλισμένου καὶ δὴ κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου μετὰ πάροδον μακροῦ χρόνου, ἀφ' ἧς ὁ Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς ἀπεδέχθη τὴν ἐγγραφὴν τινος ὡς ἠσφαλισμένου παρ' αὐτῷ, εἰσπράττῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου τὰς εἰσφορὰς ἄνευ συνδρομῆς ἀπατηλῆς ἐνεργείας τοῦ ἠσφαλισμένου, κλπ τῇ πίστει ὑπολαμβάνοντος ἑαυτὸν ὡς δικαιούμενον ἀσφαλίσεως, Γν.Σ. σ. 764 —Σχέσις ἐκ τυπικῆς ἀσφαλίσεως· προϋπόθεσις ταύτης ἡ ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα καταβολὴ εἰσφορῶν ὑπὸ τοῦ ἐργαζομένου, ὑπολαμβάνοντος καλῇ τῇ πίστει ἑαυτὸν ὡς ἠσφαλισμένον τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ, ΣΕ 1407 σ. 1005.—Ἀντίθετος πρὸς ἀρχὰς χρηστῆς καὶ εὐρύθμου διοικήσεως ἡ ἀναδρομικὴ ἀνεζήτησις τῶν ἐστω καὶ παρανόμως, καλοπίστως ὅμως ληφθεισῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν, ΣΕ 148 σ. 359, ΣΕ 1594 σ. 1267.—Καταχρηστικὴ ἄσκησις δικαιώματος ἠσφαλισμένου· ἄσκησις δικαιώματος ἀποζημιώσεως λόγῳ μὴ συνταξιοδοτήσεως παρ' Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου μετ' ἀποφυγὴν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἀσφαλίσεως καταβολῆς οἱασδήποτε εἰσφορᾶς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ ὕπαρξις τοῦ Ταμείου καὶ ἡ καταβολὴ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἀποζημιώσεων ὑπὸ τοῦ ἠσφαλισμένου· ἀντίθεσις πρὸς ἄρθρον 281 Α.Κ., ΑΠ 433 σ. 1150 —Γενικαὶ ἀρχαὶ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου· ἔλλειψις κατὰ γενικὴν ἀρχὴν Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου δυνατότητος τοῦ κατὰ νόμον ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ μηδέποτε καταβαλόντος τὰς κεκανονισμένας εἰσφορὰς καὶ ἐν γένει οὐδεμίαν ἐπαφὴν δημιουργήσαντος πρὸς τὸν εἰκεῖον ἀσφαλιστικὸν φορέα μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου νὰ ἀξιώσῃ τὴν συνταξιοδότησίν του ἐπὶ τῷ ἐκ τῶν ὑστέρων διακανονισμῷ τῶν ὀφειλομένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν του· ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς ταύτης μόνον εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις γήρατος καὶ θανάτου ἢ ἀναπηρίας ἐκ κοινῆς νόσου καὶ ὄχι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, ΣΕ 1223 σ. 938 —Διαχειριστικὸς καὶ λογιστικὸς ἔλεγχος Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων· ἐὰν ὁ ἐτήσιος τακτικὸς διαχειριστικὸς καὶ λογιστικὸς ἔλεγχος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων ὑπάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν ἢ ἀνάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Γν.Σ. σ. 825.—Ἔννοια Ὀργανισμῶν Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας, Γν.Σ. σ. 1008.—Χρόνος στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὡς συντάξιμος χρόνος, ΣΕ 517 σ. 429, Γν.Σ. σ. 1073, ΣΕ 1401 σ. 1204, ΣΕ 1294 σ. 1266. Βλ. λ. *Στρατιωτικὴ ὑπηρεσία*.—Ἀσφάλισις γενικῶν διευθυντῶν ἐπιχειρήσεων, Γν. Σ. σ. 764.—Ἄρθρον 21 ν.δ. 3790)1957· ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις δικηγόρων ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικῶν συμβούλων, παρεχόντων τὰς καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας των ἐπὶ παγίᾳ ἐτησίᾳ ἢ μηνιαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τραπέζας καὶ παρὰ τοῖς τυχὸν ὑφισταμένοις διὰ τὸ προσωπικὸν τούτων Ταμείοις κυρίας ἀσφαλίσεως χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας ἐν ἀσφαλίσει ὁ πρὸ τοῦ ν.δ. 3799)1957 διανυθείς· ἀποκατάστασις ζημίας δικηγόρου ἐκ παρανόμου παραλείψεως ὀργάνων Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου, ΑΠ 535 σ. 1391, Σημ. σ. 1360. —Ἀσφάλισις προσωπικοῦ Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως. Βλ. κατωτέρω παράγρ. 34.—Ἐὰν οἱ νομικοὶ σύμβουλοι ἢ δικηγόροι Ὀργανισμῶν, τελούντων ὑπὸ τὸν Ἔλεγχον καὶ τὴν ἐποπτείαν Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, διὰ τὴν μετακίνησίν των ἐκτὸς ἕδρας δι' ὑπηρεσίας θὰ λάβωσιν ὡς ἀποζημίωσιν τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 § 2 ἀ.ν. 1518)1950 προβλεπομένην ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 165 ν.δ. 3026)1954 περὶ Κώδικος Δικηγόρων τοιαύτην, Γν.Σ. σ. 760.— Ἰατροὶ Ὀργανισμῶν κλπ· σχετικὰ θέματα, βλ. εἰ. λ. *Ἰατροί*.—Εἰσβολὴ ἐπὶ προσβολῆς δι

καιώματος· δικαστικός έλεγχος. Βλ. εἰς λ. *Ἀδικοπραξία, Κοινωνικαί Ἀσφαλίσεις* (παράγρ 5).—Ἡ ὑποχρεωτική ἀσφάλισις εἰς τὸ Δίκαιον Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ΝΖ σ 1041. —Ἡ κοινωνική πολιτική εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· Ὁμοσπονδιακή Γερμανική Δημοκρατία· κοινωνική ἀσφάλεια· ἀσφάλισις ἀσθενείας καὶ μητρότητος· ἀσφάλισις Κλάδου Συντάξεων Ἐργατῶν καὶ Ὑπαλλήλων Μεταλλευτῶν κατὰ τῆς ἀνεργίας· συμβάσεις κοινωνικῆς ἀσφαλείας· οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα ἀπασχόλησις καὶ ἀνεργία, Μελ. σ. 1169.

2. ***Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως· διαδοχικὴ ἀσφάλισις· συγχώνευσις Ταμείων εἰς Ι.Κ.Α.· συνέπειαι.*** Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως καὶ κοινωνικὴ ἀσφάλισις· κατάργησις διὰ ν.δ. 4202)1961 τοῦ ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846)1951 καὶ ἐφαρμογὴ διατάξεων αὐτοῦ καὶ ἐπὶ ἐκκρεμῶν περιπτώσεων ἐφαρμογῆς ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846)1951· ἔννοια ἐκκρεμῶν περιπτώσεων· διαδοχικὴ ἀσφάλισις καὶ συνταξιοδότησις· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846)1951, ΣΕ 2038 σ. 33, ΣΕ 1171 σ. 874.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· ἀνεφάρμοστον διατάξεων ν.δ. 4202)1961 ἐπὶ ὑποθέσεων μὴ διοικητικῶς ἐκκρεμῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ· διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατ' ἄρθρον 51 ἀ.ν. 1846)1951· ἀνάλογος ἐφαρμογὴ καὶ εἰς περιπτώσεις διαδοχικῆς ὑπαγωγῆς εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς φορεῖς ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως· ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ἔννοια σχετικῆς διατάξεως, ΣΕ 301 σ. 435.—Θεμελίωσις ἐπὶ τῶν περὶ μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως διατάξεων τοῦ ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846)1951 τοῦ αἰτήματος συνυπολογισμοῦ προϋπηρεσίας παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Λ.Π., ΣΕ 1626 σ. 234.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις κατ' ἄρθρον 51 §§ 1, 3 ἀ.ν. 1846)1951· ἁρμόδιος ἐπὶ διαδοχικῆς ἀσφαλίσεως Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς διὰ τὴν ἀποκομὴν συντάξεως· ἔννοια χρόνου ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου· χρόνος ἰσχύος ν.δ. 4202)1961, ΣΕ 289 σ. 568.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· ἔννοια ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846)1951· ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ἔλλειψις δικαιώματος Ὑπουργοῦ, ἅπαξ ἐπιλύσαντος ὡρισμένην ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ μὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν Ταμείου συγκεκριμένης τινὸς περιπτώσεως, πρὸς ἐπάνοδον καὶ ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως του ταύτης ὑπὸ διάφορον ἐρμηνείαν τοῦ νόμου ἢ διάφορον ἐκτίμησιν τῶν αὐτῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, δυναμένου μόνου τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ ἐπιληφθῇ διὰ τὸ μέλλον νέας ἀμφισβητήσεως ἀνακινήσεως ἐκ τῆς μεταβολῆς συνθηκῶν, ΣΕ 553 σ. 627.—Διαδοχικὴ ἀσφάλισις εἰς πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς· ὁρισμοὶ ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846)1951· ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· ὑποχρέωσις μετὰ ταύτην Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου πρὸς συμμόρφωσιν, δικαιουμένου μόνον ὅπως προσβάλῃ ἐμπροθέσμως τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ διὰ λόγους νομιμότητος καὶ διὰ τῶν εἰς τὴν διάθεσίν του ἐνδίκων μέσων, ΣΕ 697 σ. 692.—Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως κατὰ ν.δ. 4202)1961 ποῖος Ἀσφαλιστικὸς Ὀργανισμὸς ἐπιβαρύνεται διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀναλογούσης εἰς τὰς ἡμέρας ἐπιδοτήσεως ἀνεργίας ἀπονεμητέας συντάξεως εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡσφαλισμένος ἔλκει ἐκ τῶν δύο τούτων δικαίωμα συντάξεως κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἀσφάλισιν ἐν αὐτοῖς, Γν.Σ. σ. 883.—Συγχρονος ἀσφάλισις εἰς πλείονας Ὀργανισμοὺς Ἀσφαλίσεως Ἀσθενείας, Ἔγκ. σ. 1140.—Συγχώνευσις Ταμείου εἰς Ι.Κ.Α. καὶ δικαιώματα ἡσφαλισμένων· θεώρησις τῶν ἐν τῇ ἀσφαλίσει συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας ὡς πραγματοποιηθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων πρὸς παροχάς, ἐφ' ὅσον τὰ παρὰ τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ ἡσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουσι τὴν ἀσφάλισίν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἤτοι ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀπασχολῶνται εἰς ἀσφαλιστικὴν ἐργασίαν· ἀσφαλιστικὴ περίπτωσις πρὸ τῆς συγχωνεύσεως· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ΑΠ 50 σ. 497.—Ἐξακολούθησις συνταξιοδοτήσεως συνταξιούχων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Εἰδικῶν Ταμείων, δικαιουμένων τῶν ὑπὸ τοῦ ἀ.ν. 1836)1951 προβλεπομένων συντάξεων, αἵτινες ὑπολογίζονται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οἰκείων διατάξεων του, ἐφ' ὅσον ὅμως πληροῦν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951· ἀσφάλισις ἐφιξῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐπὶ συγχωνεύσεως Εἰδικοῦ τινος Ταμείου καὶ ἐφαρμογὴ ἐπ' αὐτῶν τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης αὐτὸ νομοθεσίας τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἡσφαλισμένων παρὰ τῷ Εἰδικῷ Ταμείῳ καὶ ὄχι τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον συνταξιούχων τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου, ΑΠ 127 σ. 498.—Συντοξιοδότησις παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Εἰδικῶν Ταμείων· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 56 § 4 ἀ.ν. 1846)1951· ἀρχὴ τῆς αὐτῆς ἀσφαλιστικῆς μεταχειρίσεως τῶν ἤδη συνταξιούχων τῶν συγχωνευομένων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α. Ταμείων πρὸς τοὺς συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον οἱ κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως συνταξιοῦχοι τῶν Ταμείων πληροῦσι τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως τοῦ ἀ.ν. 1846)1951· σύνταξις λόγῳ ἀναπηρίας· ἐφαρμογὴ ἄρθρου 28 § 2 ἀ.ν. 1846)1951· ἔννοια διατάξεως, ΣΕ 390 σ. 567.—Συγχώνευσις Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς Ι.Κ.Α.· ὁρισμοὶ ἄρθρου 5 ἀ.ν. 1846)1951· συγχώνευσις Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· ὑπαγωγὴ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως συνταξιούχων τοῦ Ταμείου εἰς πάντας τοὺς ὅρους καὶ περιορισμούς, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἀσκεῖται τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως ὑπὸ τῶν ἀμέσων συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὸν βασικὸν περιορισμὸν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 4 τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 περὶ ἐλλείψεως δικαιώματος

περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.· διάταξις ἄρθρου 56 § 4 ά.ν. 1846)1951, ΣΕ 554 σ. 628.—Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α. ἐπὶ συγχωνεύσεως Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν προσώπων μόνον ἐκείνων, ἅτινα εἴτε κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἐδικαιοῦντο συντάξεως ἢ ἐτέλουν ἐν ἐνεργῷ ἀσφαλιστικῇ σχέσει, τὴν ὁποίαν συνέχισαν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., ἀπασχολούμενοι εἰς ἐργασίαν ὑπαγομένην εἰς ἀσφάλισιν· συγχώνευσις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν, ΑΠ 188 σ. 629.—Συνταξιοδότησις συνταξιούχων συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Εἰδικῶν Ταμείων· ἐξακολούθησις συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. συνταξιούχων Εἰδικῶν Ταμείων συγχωνευομένων εἰς αὐτὸ κατ' ἄρθρον 56 § 4 ά. ν. 1846)1951· ὑπολογισμὸς τῆς καταβαλλομένης ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. μετὰ τὴν συγχώνευσιν συντάξεως, προκειμένου περὶ συνταξιούχου, λαμβάνοντος σύνταξιν ἀναπηρίας καὶ πληροῦντος τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 § 2 ά. ν. 1846)1951 ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἑπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνός.· Ἔννοια διατάξεως· συνταξιοῦχοι Ταμείου Μεταλλευτῶν λόγῳ ἀναπηρίας, ΣΕ 701 σ. 691.— Ἀσφαλιστικὴ σχέσις μετὰ συγχώνευσιν Εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· ἔννοια ἄρθρου 5 καὶ 56 ά.ν. 1846) 1951 ὑποχρέωσις τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν εἰς τὸ συγχωνευόμενον Ταμεῖον ἠσφαλισμένων, ἐφαρμοζομένων ἐφεξῆς τῶν διατάξεων τῆς διεπούσης τὸ Ι.Κ.Α. νομοθεσίας καὶ συνέχισις τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν συνταξιούχων τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ΣΕ 1467 σ. 1137— Ὁρισμὸς ἄρθρου 5 ά.ν. 1846)1951 περὶ διαδικασίας καὶ ὅρων συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως, ΣΕ 1222 σ. 939 — Συγχώνευσις Εἰδικῶν Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρον 5 ά.ν. 1846)1951· συνέπειαι, ΣΕ 1309 σ. 1067.— Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων συγχωνευθέντων Ταμείων, Ἐγκ. σ. 297.—Ἀπονομὴ συντάξεως ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τοὺς συνταξιούχους συγχωνευθέντων Ταμείων, Ἐγκ. σ. 438.—Συνταξιοδότησις συνταξιούχων προσωπικοῦ Η.Ε.Μ. παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 872 σ. 756 — Συγχωνευθέντα Ταμεῖα. Βλ. κατωτέρω παρογρ. 24, 25.

3. *Εἰσφοραί.* Ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀκυρώσεως κατὰ κατολογιστικῆς περὶ ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν πράξεως, ἐφαρμοζομένου τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπεται κατ' αὐτὴν ἀνακοπὴ ἐκ τοῦ ἄρθρου 235 Πολ. Δικονομίας, ὑφισταμένης οὕτω παραλλήλου προσφυγῆς, ΣΕ 2235 σ. 112.— Εἴσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιΐας, Πλινθοποιῶν καὶ Ἀγγειοπλαστῶν· καθορισμὸς ὀφειλῶν τοῦ Ταμείου· ἔννοια Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ΣΕ 2235 σ. 112.— Ἀναγκαστικὴ εἴσπραξις εἰσφορῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν, Γν.Σ. σ.1105. — Εἴσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν ὡς δημοσίων ἐσόδων· νόμιμος τίτλος· πενταετὴς κατ' ἄρθρον 250 ἐδ. 17 Α.Κ. παραγραφὴ εἰσφορῶν· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 540 σ. 1380. — Ἐξόφλησις καθυστερουμένων ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· ἐὰν τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 2 νόμου 4052)1960 «περὶ ρυθμίσεως τρόπου ἐξοφλήσεως καθυστερουμένων εἰσφορῶν κλπ.» ἀμέσως καταβαλλόμενον ποσὸν τοῦ 1)3 τῆς πέραν τῶν δραχμῶν 100.000 κυρίας ὀφειλῆς ἀπαλλάσσηται πάσης ἐπιβαρύνσεως, ἐφ' ὅσον ἤθελε καταβληθῇ τοῦτο ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄνω νόμου ὁριζομένης προθεσμίας, Γν.Σ. σ. 1344.— Ἐπιβολὴ προσθέτου τέλους εἰς περίπτωσιν καθυστερήσεως εἰσφορῶν· ὑπολογισμὸς τούτων· ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρον 21 ν. 3170)1955 τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων καὶ ἐπὶ ὀφειλετῶν τοῦ Ν.Α.Τ.· ἔννοια διατάξεων, ΑΠ 479 σ. 1203.— Περιορισμὸς ἐκ τοῦ Συντάγματος τοῦ κοινοῦ νομοθέτου διὰ τὴν ἐντὸς εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικὴν ἰσχὺν τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικὰ βάρη, οἷον καὶ εἰσφορὰς εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν καὶ τῶν Ἀσφαλιστικῶν τῶν Ταμείων, κανόνων δικαίου δικαστικὸς ἔλεγχος· ἔννοια εὐλόγου χρόνου, ΑΠ Ὁλ. 69 σ. 403.— Νομικὴ φύσις προαιρετικῶν εἰσφορῶν ἐργοδότου πρὸς Ἀσφαλιστικὰ Ταμεῖα, Γνμδ. νμθ σ. 465 — Ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ ἀπασχολουμένων συνταξιούχων, ΝΖ σ. 1529.

4. *Ἀλληλοβοηθητικά.* Ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 37 § 1 β δ. 15)20 Μαΐου 1920, καθ' ἣν μέλος ἐπαγγελματικοῦ σωματείου, διατηροῦντος Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας, ἀποχωροῦν ἔχει ἀκέραια τὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Ταμείου, ἐφ' ὅσον ἔχει εἰσφέρει εἰς αὐτὸ καὶ συμμορφοῦται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον καθορίζει τὰ τῆς τοιούτης περιπτώσεως· καθορισμὸς ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ πότε ἡ καθυστέρησις τῆς εἰσφορᾶς ἐπάγεται ἀπώλειαν τῶν ἐπὶ τοῦ Ταμείου δικαιωμάτων τοῦ ἀποχωροῦντος μέλους· θεώρησις ὡς ἀποχωροῦντος τοῦ μέλους ἐπαγγελματικοῦ σωματείου καὶ ὅταν ἐτράπη εἰς ἄλλο ἐπάγγελμα, ὡς παύσαντος αὐτοδικαίως νὰ εἶναι μέλος· ἐπιδίωξις τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων ἢ καθυστερήσει τῶν εἰσφορῶν, ΑΠ 258 σ. 1257.

5. *Κοινὰ αὐτοκινήτων (Κ.Τ.Ε.Λ.).* Βλ. λ. *Αὐτοκίνητα.*

6. *Λιμενικά.* Ἀποζημίωσις προσωπικοῦ δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν καὶ ἔξοδα κινήσεως, ΑΠ 538 σ. 1387.—Μισθοὶ καὶ ἡμερομίσθια προσωπικοῦ τῶν πλοίων καὶ πλωτῶν μηχανημάτων Λιμενικῶν Ταμείων· ἀποφάσεις διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ΑΠ 407 σ. 1112.

7. *Μετοχικὸν Βασιλικῆς Ἀεροπορίας.* Ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου καὶ οὐχὶ δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἀποκεντρωμένην· ὑποχρέωσις καταβολῆς ἀποζημιώσεως κατὰ τοὺς νόμους 2112)1920 καὶ 3198)1955 εἰς τοὺς ἐργαζομένους παρ' αὐτῷ ὑπαλλήλους ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἀπολυομένους καὶ προσλαμβανομένους ὑπὸ τούτου ἐπὶ συμβάσει, Γν.Σ. σ. 1210.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ταχτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου

Β. Ναυτικοῦ καὶ εἰς Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας· κύριον ἐπάγγελμα, ΑΠ 126 σ. 493.

8. *Μετοχικόν Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων.* Κρατήσεις ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ.· ἂν ἡ διὰ τοῦ β δ. τῆς 20)24 Αὐγούστου 1951, ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 13 παρ. 2 τοῦ ἀ.ν. 1538)1950, γενομένη κατάργησις τῆς ὑπὲρ τοῦ Μ.Τ.Π.Υ. ἐπιβεβλημένης κρατήσεως ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, τῶν μὴ κεκτημένων τὴν ἰδιότητα τοῦ μετόχου τοῦ Ταμείου τούτου, ἀναφέρηται καὶ εἰς τοὺς διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου συνδεομένους μετὰ τῶν ν π.δ.δ. ὑπαλλήλους αὐτῶν καὶ παρέχοντας ἐργασίαν προεχόντως σωματικὴν (ἐργασίαν), Γν. Σ. σ. 45 — Κρατήσεις ἐκ μισθοῦ ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ· κατάργησις τῆς κρατήσεως ἐπὶ τοῦ μισθοῦ ἢ ἀντιτίμου ὑπηρεσιῶν ἢ ἐργασιῶν τῆς ἐπιβεβλημένης δυνάμει τῶν ἄρθρων 3 καὶ 5 ν.δ. 1050)1942 διὰ πάντα μισθωτὸν νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἀσχέτως ἂν ἡ μεταξὺ τούτων σχέσις εἶναι δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου καὶ ἂν αἱ προσφερόμεναι ὑπηρεσίαι εἶναι τοιαῦται ἐργάτου, ἀρκεῖ μόνον ὁ μισθωτὸς νὰ μὴ εἶναι μέτοχος τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων, ΑΠ 57 σ. 432, Π 18816 σ. 226. —Καταργήσεις τῶν ὑπὲρ τοῦ Μ Τ Π. Υ. κρατήσεων ἐκ τοῦ μισθοῦ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου, μὴ τυγχανόντων μετόχων τοῦ Ταμείου· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ δικηγόρων τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 63 § 4 καὶ 92 § 2 ν. δ. 3026)1954 παρεχόντων καθαρῶς νομικὰς ἐργασίας εἰς νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου ἐπὶ παγίᾳ μηνιαίᾳ ἢ ἐτησίᾳ ἀμοιβῇ, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ νομικοῦ ἢ δικαστικοῦ συμβούλου, εἴτε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ δικηγόρου, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν εἶναι μέτοχοι τοῦ Ταμείου, ΑΠ 149 σ. 555. — Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ἰατροῦ, τοποθετηθέντος εἰς ὀργανικὴν θέσιν ν. ἰατρείου τοῦ Ἱδρύματος τοῦ ν. δ)τος 2592)1953 κλπ. κρατήσεις ὑπὲρ Μ.Τ. Π.Υ., ΑΠ 331 σ. 997. — Σχέσις ἰατρῶν Κοινοτικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρείων· ὑπαγωγὴ εἰς κρατήσεις ὑπὲρ Μ.Τ Π.Υ., ΑΠ 594 σ. 1389, Σημ. σ. 1360.

9. *Ναυτικὸν Ἀπομαχικόν.* Νόμος 18)1944 περὶ νομισματικῆς διαρρυθμίσεως καὶ ὀφειλόμεναι ὑπὸ τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου εἰσφοραί, Ἐγκ. σ. 41, Γν Σ. σ. 41. — Ἀσφάλισις εἰς Ν.Α.Τ.· ἐπιβολὴ προσθέτου τέλους εἰς περίπτωσιν καθυστερήσεως εἰσφορῶν· ὑπολογισμὸς τούτων· ἐφαρμογὴ κατ' ἄρθρα 21 ν. 3170)1955 τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων καὶ ἐπὶ ὀφειλετῶν τοῦ Ν.Α.Τ.· ἔννοια διατάξεων, ΑΠ 479 σ. 1203 — Συνυπολογισμὸς προϋπηρεσίας παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Η.Ε.Α.Π., ΣΕ 1626 σ. 234.—Ἀσφάλισις εἰς Ν.Α.Τ.· κρίσις Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπονομῆς συντάξεως ὅτι ἡ ἐξαφάνισις ἐν πλῷ ἠσφαλισμένου, ὑπηρετοῦντος ὡς ναύτου ἐπὶ πλοίου ὑπὸ ξένην σημαίαν, συμβεβλημένου ὅμως μετὰ τοῦ Ν.Α.Τ., δὲν ὠφείλετο εἰς τυχαῖον γεγονός, ἀλλ' ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας· ἀκύρωσις ἀποφάσεως αὐτῆς, μὴ προβάσης, ὡς ἔδει, εἰς περαιτέρω ἔρευναν περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα προεκάλεσαν τὴν τοιαύτην ψυχικὴν κατάστασιν καὶ εἰδικώτερον ἂν αὕτη ἦτο ὀπτόκος τῶν συνθηκῶν ἐργασίας τούτου, ΣΕ 1638 σ. 235 — Ἀσφάλισις εἰς Ν.Α.Τ.· συγκρότησις ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς ἄρθρου 52 ν. 3170)1955, τελούσης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας συμμετοχὴ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου, ἀπόντος ἢ κωλυομένου τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως καὶ ὄχι αὐτῆς κενῆς θέσεως τούτου λόγῳ παραιτήσεως, ΣΕ 1543 σ. 1270. —Γενικαὶ διατάξεις περὶ συνυπολογισμοῦ εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως χρόνου στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἠσφαλισμένου· ἐφαρμογὴ τούτων καὶ ἐπὶ ἠσφαλισμένου τοῦ Ν.Α.Τ., ΣΕ 1401 σ. 1204.

10. *Σχολικά:* Στοιχειώδους καὶ Μέσης ἐκπαιδεύσεως· νομικὰ πρόσωπα δημοσίου δικαίου· διοίκησις ἔργων σχολικῆς ἐφορείας καὶ ἡ καθαριότης· ἀποδοχαὶ καθαριστριῶν· ἀνεφάρμοστον τῶν δι' ἀνειδικεύτους ἐργάτας ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφαρμοζομένου τοῦ νόμου 2314)1953 ἔννοια ἄρθρου 4 § 1 αὐτοῦ· ὧραι ἐργασίας, Π 71 σ. 623.

11. *Ἀρτεργατῶν, Μαϊστόρων, Μακαρονατεχνιτῶν.* Διοικητικὸν μέτρον ἢ δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀρτεργατῶν ἀναστολὴ τῶν ἐκ τῆς χορηγήσεως ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου καὶ ἀσφαλίσεως δικαιωμάτων τοῦ ἀρτεργάτου ἐπ' ἀόριστον καὶ ἐφ' ὅσον χρονικὸν διάστημα οὗτος δὲν ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἀρτεργατικὸν ἐπάγγελμα· μὴ ἀναγκαία διὰ τὴν λῆψιν τοῦ μέτρου τούτου ἡ προηγουμένη κλῆσις πρὸς ἀπολογίαν· οὐσιαστικὴ ἐκτίμησις περὶ τοῦ ὅτι ὁ ἠσφαλισμένος δὲν ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου, ΣΕ 2150 σ. 30.—Διαδικασία ἐκδόσεως ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων ἀρτεργατῶν ὑποχρεώσεως διοικητικοῦ ὀργάνου πρὸς γνωστοποίησιν τῆς ἀσκήσεως ἀμφισβητήσεων ἢ ἀντιρρήσεων παρὰ τρίτων εἰς τὸν ἐκ τούτων θιγόμενον, ΣΕ 219 σ. 433.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως· ἡμερομίσθιον, ἐφ' οὗ ὑπολογίζεται ἡ σύνταξις τῶν ἠσφαλισμένων ἀμειβόμενοι διὰ μηνιαίου μισθοῦ· ὑπολογισμὸς ἐπὶ ἀμειβομένων δι' ἡμερομισθίου καὶ ἀμειβομένων διὰ μηνιαίου μισθοῦ· δῶρα ἑορτῶν καὶ πρόσθετοι ἀμοιβαὶ λόγῳ ἐργασίας κατὰ Κυριακάς, ΣΕ 700 σ. 945.—Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως· ἐπέκτασις αὐτοδικαίως ἀπὸ τῆς ἰσχύος ν.δ. 3631)1956 τῶν ἀφορωσῶν τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καταστατικῶν διατάξεων εἰς ἃς περιοχὰς ἔχει ἐπεκταθῇ ἢ ἐπεκτείνεται ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ἐξαιρουμένων τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως, καὶ τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργατῶν· συνταγματικαὶ (ἄρθρον 3 Συντάγματος) αἱ θεσπίζουσαι τὴν συνταξιοδότησιν τῶν μὴ ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου ἀρτεργατῶν διατάξεις· ὑποχρεώσεως Ταμείου πρὸς συνέχισιν καταβολῆς συντάξεων εἰς τοὺς συνταξι-

οὐχους, εἵτινες κατὰ τὸν χρόνον ἐπαληθεύσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου ἤσκουν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτεργάτου εἰς περιοχήν, ὅπου ἴσχυεν ἡ νομοθεσία περὶ τοῦ Ταμείου· ἔννοια διατάξεως, ΑΠ 459 σ. 1200.— Ἀποδοχαὶ ἰατρῶν βάσει τίνων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 1 ἢ τοῦ ἄρθρου 2 ν.δ. 3623)1956 περὶ ἰατρικῶν ἀμοιβῶν κλπ. ρυθμίζεται τὸ θέμα τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ἰατρῶν τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν κλπ.· ἐὰν ἔχῃ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον 2 καὶ τίς ἡ σχέσις ἡ συνδέουσα τοὺς ἰατροὺς τούτους μὲ τὸ Ταμεῖον Ἀρτεργατῶν· ἐὰν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου μηνιαῖαι ἀποδοχαί, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 2, περιλαμβάνωνται καὶ τὰ ἐπιδόματα εὐδοκίμου παραμονῆς καὶ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ὅταν καταβάλλωνται εἰς τοὺς μονίμους ὑπαλλήλους τοῦ Ταμείου, Γν.Σ. σ. 952.

12. *Αὐτοκινητιστῶν*· Ταμεῖον Συντάξεως: Ἀσφάλισις· παροχὴ συντάξεως εἰς αὐτοκινητιστὰς λόγῳ ἀναπηρίας· σταθερὰ τῆς κρίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου εἰς τὰ ἁρμόδια ὑγειονομικὰ ὄργανα αὐτοῦ, ἀναγκαίας αὐτῆς τῆς εἰδικῆς αἰτιολογίας τῶν ἀποφάσεών του, ΣΕ 1545 σ. 236.— Ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀσφάλισις· γενικὴ ἀρχὴ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαίου περὶ ἐλλείψεως δυνατότητος τοῦ κατὰ νόμον ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ μηδέποτε καταβαλόντος εἰσφορὰς νὰ ἀξιώσῃ μετὰ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ κινδύνου συνταξιοδοτήσεως ἐπὶ τῷ ἐκ τῶν ὑστέρων διακανονισμῷ τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν· εἰς ποίας ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις ἐφαρμόζεται ἡ ἀρχὴ αὕτη, ΣΕ 1223 σ. 938.—Ἀσφάλισις· παροχὴ συντάξεως ἀναπηρίας κατὰ τὸν Κανονισμὸν συντάξεων· προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος· σχέσις ἐκ τυπικῆς ἀσφαλίσεως· προϋπόθεσις ταύτης, ΣΕ 1407 σ. 1005.

13. *Γεωργικῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων*· Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ: Ἀσφάλισις· συντάξιμος μισθός, βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ σύνταξις· ἀπαγόρευσις συνυπολογισμοῦ αὐξήσεων, χορηγουμένων κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ ἠσφαλισμένου διετίαν οἰκειοθελῶς ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐν ὄψει τῆς τοιαύτης ἀποχωρήσεως· ἔννοια τῆς ἀπαγορεύσεως· συνυπολογισμὸς αὐξήσεων, αἵτινες χορηγοῦνται εἴτε ὑποχρεωτικῶς, εἰς ἐκτέλεσιν κρατικῆς ἐπιταγῆς ἢ συλλογικῆς τινος συμβάσεως ἐργασίας, εἴτε προαιρετικῶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ δι' ἅπαν τὸ προσωπικὸν ἄνευ τινὸς διακρίσεως, ΣΕ 90 σ. 358, ΣΕ 1088 σ. 943.

14. *Δημικῶν καὶ Συλουργικῶν Ἐργασιῶν*, Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἐργατοτεχνιτῶν: Ἀμφισβητήσεις ὑποχρέων πρὸς καταβολὴν εἰσφορῶν εἰς τὸ Ταμεῖον· ἐπίλυσις ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὑποχρεουμένου ὅπως ἀποφαίνηται ἐπὶ πάσης αἰτήσεως ἐργοδότου περὶ ἀπαλλαγῆς του ἀπὸ καταβολῆς εἰσφορῶν, ἀναγομένων εἰς τὸν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3867)1958 χρόνον, ὑφισταμένης τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ μετὰ τὴν διὰ τοῦ β.δ. 868)1960 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας κατάργησιν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ν.δ. 3867)1958, ΣΕ 209 σ. 434.— Κατηγορίαι μισθωτῶν ὑπαγόμεναι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου· διατάξεις ν.δ. 3867)1958 καὶ ἄρθρον 59 τοῦ Συντάγματος ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου καὶ ἀσβεστοποιῶν ἀσβεστοκαμίνων ἐπιχειρήσεων ἀσβεστοποιΐας, ΣΕ 1625 σ. 1138—Ἀσφαλίσεως οἰκοδόμων· διατάξεις σχετικοῦ Κανονισμοῦ· Κανονισμὸς Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως· εἰσπραξις ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν· ἔγκυροι καὶ ἄκυροι διατάξεις αὐτοῦ, ΣΕ 675 σ. 816

15 '*Εμπορικῶν καταστημάτων*. Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων: Ἀσφαλιστέα πρόσωπα· ἡ ἔννοια τοῦ καταστήματος ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ὑπαλλήλου, ΝΖ σ. 5—Ὑπαγόμενα εἰς ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου πρόσωπα κατὰ τὸ Καταστατικὸν αὐτοῦ· ὑπαγωγὴ τῶν ὑπαλλήλων πωλήσεως τῶν πάσης φύσεως καὶ μορφῆς ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκθεσις ἐπιχειρήσεως τινος, ἤτοι ὁ χῶρος, ἐν ᾧ ὁποίῳ ἐκτίθενται τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως διατιθέμενα προϊόντα· ἐπίλυσις ἀμφισβητήσεων ὑπὸ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΣΕ 156 σ. 362.—Ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν πάντων τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐξυπηρετοῦσι τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς διὰ τοῦ καταστήματος ἐκβηλουμένης δραστηριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς πωλήσεις, ἑπομένως καὶ τῶν ὡς κοπτῶν προσλαμβανομένων εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, ΣΕ 162 σ. 363.—Ἀσφάλισις· παροχὴ συντάξεως εἰς ἀπομακρυομένου λόγῳ σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνικανότητος· προϋποθέσεις κατὰ κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου· ἀνίσχυρος διάταξις περὶ ἐξαιρέσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὸ Ταμεῖον προσώπων, ἀγόντων ἡλικίαν μικροτέραν τοῦ 18ου ἔτους συμπεπληρωμένου, ΣΕ 1448 σ. 947.—Ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλισις μεταξὺ ἄλλων καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Γραφείων τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, πρατηρίων καὶ ἀποθηκῶν, τῶν ἀποδεδειγμένως ἐξυπηρετούντων τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων· ἔννοια τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ΣΕ 1847 σ. 1519.

16. *Ἐμπόρων*. Ἐὰν ὁ ἐτήσιος τακτικὸς διαχειριστικὸς καὶ λογιστικὸς ἔλεγχος τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων ὑπάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Σώματος Ὀρκωτῶν Λογιστῶν ἢ ἀνάγηται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, Γν.Σ. σ. 825.

17. *Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος*. Νόμιμος μισθὸς ἐργαζομένων ὑπαλλήλων ἐπὶ ποσοστοῖς· περίπτωσις ἐπιμελητοῦ εἰσπράξεων Τ.Ε.Β.Ε., Π 19591 σ. 158—Ἂν ὁ Λογαριασμὸς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Τ.Ε.Β.Ε. ἐμπίπτῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἀσφαλίσεως, Γν. Σ. σ. 1008.—Ἔναρξις καταβολῆς συντάξεως παρὰ

τοῦ Τ.Ε.Β.Ε. παραπομπή ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 446 σ. 1271.

18. *Ἐταιρειῶν, Συνθεσιαρχῶν κλπ.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν: Ἀσφάλισις· δικαίωμα συντάξεως ἕνεκεν παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς· διαπίστωσις ἀναπηρίας ὑπὸ τῶν Ὑγειονομικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Ι.Κ.Α.· διαπίστωσις ἀσφαλιστικῆς ἀναπηρίας, ΣΕ 24 σ. 503. — Ἀσφάλισις· παροχὴ συντάξεως λόγῳ γήρατος· προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος· ἔννοια Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου, ΣΕ 1410 σ. 1006.

19. *Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ: Ὑπολογισμὸς συντάξεως· ἔννοια ὡς τακτικῶν ἀποδοχῶν πάσης παροχῆς, δι-δομένης καθ' ὑποχρέωσιν καὶ τακτικῶς ὡς ἀνταλλάγματος τῆς παρεχομένης ἐργασίας, οἷα παροχὴ καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Πάσχα δῶρον, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· ὑπολογισμὸς ποσοστῶν παραγωγῆς διὰ τὴν βασικὴν μισθοδοσίαν, ΑΠ 596 σ. 1393.

20. *Ἠλεκτρικῶν Ἐπιχειρήσεων.* Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς συνυπολογισμὸς εἰς χρόνον ἀσφαλίσεως καὶ προϋπηρεσίας ἠσφαλισμένου παρὰ τῷ Ν.Α.Τ. θεμελίωσις αἰτήματος ἐπὶ τῶν περὶ μεταβολῆς ἀσφαλιστικοῦ φορέως διατάξεων ἄρθρου 51 ἀ.ν. 1846/1951· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 50 ν. 3170/1955 περὶ Ν.Α.Τ., ΣΕ 1626 σ. 234 — Ἀναπροσαρμογὴ συντάξεων συνταξιούχων συγχωνευθέντων Ταμείων κατὰ ν.δ. 4104/1960· Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσ/νίκης· Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., Ἐγκ. σ. 299.—Ἐπιβάρυνσις Ι.Κ.Α. διὰ τῆς καταβολῆς συντάξεων τῶν συνταξιούχων τοῦ καταργηθέντος Ταμείου Προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., θεωρουμένων τούτων ὡς συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α.· ἔννοια διατάξεων ν. 3954/1959, ΣΕ 872 σ. 756. —Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας· δικαίωμα συντάξεως ἀπολυομένου τῆς ὑπηρεσίας μετόχου λόγῳ καταργήσεως θέσεως ἢ ἄλλως πως· προϋποθέσεις δικαιώματος· ἐξαγορὰ προϋπηρεσίας, ΣΕ 1087 σ. 942.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἠλεκτρισμοῦ Θεσσαλονίκης· μεταφορὰ ὑπηρετούντος εἰς κλάδον ἠλεκτροφωτισμοῦ Κρατικῆς Ἐκμεταλλεύσεως Τροχιοδρόμων καὶ Ἠλεκτροφωτισμοῦ· χαρακτηρισμὸς Ταμείου, καίτοι συσταθέντος δι' ἰδιωτικῆς βουλήσεως, εἰς ἐκπλήρωσιν ὅμως γενικοῦ πολιτειακοῦ σκοποῦ, ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου· ὑπολογισμὸς πάσης μελλοντικῆς αὐξομειώσεως μισθῶν ἠσφαλισμένων διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν συνταξίμων ἀποδοχῶν· δικαίωμα καὶ τῶν εἰς τὴν Δ.Ε.Η. μεταφερθέντων ὑπαλλήλων τῶν συνταξιοδοτηθέντων παρὰ τοῦ Ταμείου, ἀναπροσαρμογῆς παρ' αὐτοῦ τῆς συντάξεώς των, ΑΠ 490 σ. 1202.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Προνοίας Προσωπικοῦ Ἑλληνικῶν Ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων· ὑπαγωγὴ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου Ἰατρῶν κατεχόντων τὰς ρητῶς διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Σ.Ε.Κ. χαρακτηριζομένας ὡς ὀργανικὰς θέσεις· ἀ.άκλησις παρανόμου πράξεως, ΣΕ 1213 σ. 945.

21. *Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων: Συντάξιμος μισθός, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου καθορίζεται σύνταξις· ἀνεπαρκὴς αἰτιολογία ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ΣΕ 1377 σ. 1520.

22. *Κεραμοποιῶν, Λιθοστρωτῶν, Ἀγγειοπλαστῶν.* Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως: Εἴσπραξις εἰσφορῶν· καθορισμὸς ὀφειλῶν τοῦ Ταμείου· ἔννοια Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, ΣΕ 2235 σ. 112 —Εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ταμεῖον· ἄκυρον τὸ ὑπ' ἀριθ. 242/1962 β.δ. περὶ ἐπιβολῆς εἰσφορῶν εἰς τὸ ἀνωτέρω Ταμεῖον ὡς ἐκτάκτου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἐνδεθὲν ἄνευ νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 711 σ. 696

23. *Κλωστοϋφαντουργίας.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν: Ἀσφάλισις· συνταξιοδότησις δικαιοδόχων ἐπὶ θανάτου συνταξιούχου· ἀποκλεισμὸς τῆς ἐκ νέου ἐκάστοτε ἐκτιμήσεως περὶ τῆς συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συνταξιούχου τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως, ΣΕ 2327 σ. 294.—Ἀσφάλισις· παροχὴ συντάξεως εἰς δικαιούχους θανόντος ἠσφαλισμένου· προϋποθέσεις κατὰ Κανονισμὸν παροχῶν τοῦ Ταμείου· ἐκτίμησις περὶ συνδρομῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συνταξιούχου χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως· μετατροπὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς σύνταξιν ἀναπηρίας, ΣΕ 505 σ. 572.—Ἀσφάλισις παροχὴ μειωμένης συντάξεως καὶ συνδρομὴ τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τῶν ἀπαιτουμένων κατὰ τὸ ἄρθρον 28 § 5 τοῦ ἀ.ν. 1846/1951, ΣΕ 1376 σ. 1270.— Ἀσφάλισις ἀπόφασις Ὑπουργοῦ Ἐργασίας περὶ δυνατῆς δι' ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου καταβολῆς εἰς δόσεις ὀφειλῶν τοῦ Ταμείου, προερχομένων ἐκ τῆς μὴ καταβολῆς ποσοστοῦ συντάξεως 40ο/ο χρονικῆς περιόδου ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1960 μέχρι 31 Μαρτίου 1961· καθορισμὸς δι' ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου· ἀνεπίτρεπτον θεσπίσεως διατάξεων, κεκτημένων ἀναδρομικὴν ἰσχύν, ΣΕ 1671 σ. 1468.

24. *Δημοσιογράφων.* Συγχώνευσις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου Ἀσφαλίσεως Δημοσιογράφων· δικαίωμα προσαυξήσεως συντάξεως λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1220 σ. 940.

25. *Μεταλλευτῶν* Προϋπόθεσις τοῦ πρὸς ἀπονομὴν συντάξεως δικαιώματος χήρας ἠσφαλισμένου εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ἀποβιώσαντος ἐξ ἐπαγγελματικῆς νόσου πρὸ τῆς κατὰ τὴν 1ην Ἰουνίου 1956 συγχωνεύσεως τούτου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅτι εἶναι ἄπορος καὶ ὁ θανὼν σύζυγος ταύτης εἶχε πραγματοποιήσει 15ετῆ

τοὐλάχιστον ἐργασίαν ἐν μεταλλείοις καὶ εἶχε καταστῆ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποχωρήσεώς του τελείως ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, συνεπείᾳ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου· ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος, ΑΠ 605 σ. 37, ΑΠ 370 σ. 878 — Εὐθύνη τοῦ Ι.Κ.Α. κατ' ἄρθρα 105, 106 Εἰσ. Νόμου Α.Κ. πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τῆς παραλείψεως ὀργάνων του προσαγενομένης ζημίας· διατάξεις Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν περὶ δικαιώματος συντάξεως χήρας ἐργάτου μεταλλείου περιπτώσεως ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς νόσου· παραγραφὴ ἀξιώσεως, ΑΠ 370 σ. 878 —Εὐθύνη κυρίου μεταλλευτικῆς κλπ. ἐπιχειρήσεως διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰσφορὰς· εὐθύνη αὐτοῦ διὰ πᾶσαν περίπτωσιν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου εἰσφορὰς ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων· ὑπεύθυνος ἐν περιπτώσει ἐργολαβίας ἢ ὑπεργολαβίας ἀλληλεγγύως μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἐργολάβος, μὴ ἐπηρεαζομένης τῆς ἐναντι τοῦ Ταμείου εὐθύνης ἐκ τυχὸν ρυθμίζούσης κατ' ἄλλον τρόπον τὰ τῆς ὑποχρεώσεως συμφωνίας, ΑΠ 529 σ. 39. —Ἀναγνώρισις δι' ἀσφάλισιν ἡμερομισθίων ἠσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων Ταμείου Μεταλλευτῶν κατ' ἄρθρον 7 ν.δ. 4104)1960· παροχὴ διὰ τῆς διατάξεως ταύτης εὐρείας ἀναγνωρίσεως τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς ἡμερῶν ἐργασίας, τόσον ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν εἰργάσθησαν ὡς μεταλλωρύχοι ἢ λατόμοι, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα τῆς τοιαύτης ἐργασίας· ἔννοια ὅρου ἠσφαλισμένος εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν· ἐπέκτασις δυνατότητος ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων καὶ εἰς τοὺς εἰς λατομικὰς ἐργασίας ἐργασθέντας, οἵοι καὶ οἱ εἰς ἀνθρακωρυχεῖα· ἀρχὴ ἰσότητος τοῦ ἄρθρου 3 Συντάγματος, ΑΠ 16 σ. 288.—Ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων συνταξιούχων ἢ ἠσφαλισμένων τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν· ἔλλειψις κατὰ ν.δ. 4104)1960 (ἄρθρον 7) ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν τῆς σχετικῆς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. αἰτήσεως ἢ τῆς εἰς τὸν ἐργοδότην προσφυγῆς τοῦ ἐνδιαφερομένου· ἔννοια ἄρθρου 7 § 2 ν.δ. 4104)1960, ΑΠ 342 σ. 822.—Ὁρισμοὶ ἄρθρου 5 ά.ν. 1846)1951 περὶ διαδικασίας καὶ ὅρων συγχωνεύσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως· ἀσφαλιζόμενοι ἀρχικῶς εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν κατὰ κινδύνων κατὰ νόμον ΒΩΜΑ')1901· νομοθετικὴ ἐξέλιξις· θεώρησις ὡς πραγματοποιηθεισῶν ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ τέως Ταμείου Μεταλλευτῶν καὶ πρὸ τῆς 22ας Νοεμβρίου 1935 πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας· ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ ν.δ. 4104)1960 ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ, ΣΕ 1222 σ. 939, ΣΕ 1309 σ. 1067.—Ἀναγνώρισις πραγματοποιηθέντων ἡμερομισθίων ἀπασχοληθέντων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ ν.δ. 4104)1960· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 7 § 7· ἐπιλογὴ παρὰ τῶν ἀπασχοληθέντων εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, περιλαμβανομένων εἰς ταύτας καὶ τῶν λατομικῶν, τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐργατοδίκου ἀναγνωρίσεως πραγματοποιηθέντων εἰς τὸ παρελθὸν ἡμερομισθίων· προσβολὴ ἀποφάσεως Ἐργατοδίκου δι' ἔφέσεως, ΑΠ 106 σ. 498.—Ἀναγνώρισις ἡμερομισθίων εἰς ἠσφαλισμένους ἢ συνταξιούχους Ταμείου Μεταλλευτῶν κατὰ νόμον 4104)1960, ΑΠ 445 σ. 1005.—Ἀναγνώρισις τῶν πρὸ τῆς 20.11.1935 πραγματοποιηθέντων ὑπὸ μεταλλευτῶν ἡμερομισθίων, Ἔγκ. σ. 1207.—Συγχώνευσις Ταμείου εἰς Ι.Κ.Α. καὶ δικαιώματα ἠσφαλισμένων· ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Μεταλλευτῶν, ΑΠ 50 σ. 497, ΣΕ 1467 σ. 1137. Βλ. καὶ ἀνωτέρω παράγρ. 2. — Συγχώνευσις Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α.· ὑπαγωγὴ τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως συνταξιούχων τοῦ Ταμείου εἰς πάντας τοὺς ὅρους καὶ περιορισμούς, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἀσκεῖται τὸ δικαίωμα τῆς συντάξεως ὑπὸ τῶν ἀμέσων συνταξιούχων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ συνεπῶς καὶ εἰς τὸν βασικὸν περιορισμὸν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 § 4 τοῦ ά.ν. 1846)1951 περὶ ἐλλείψεως δικαιώματος περισσοτέρων τῆς μιᾶς συντάξεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.· διάταξις ἄρθρου 56 § 4 ά.ν. 1846)1951, ΣΕ 554 σ. 628 — Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ συγχωνεύσεως· Ἀσφαλιστικοῦ Ὀργανισμοῦ συγχωνευσις εἰς Ι.Κ.Α. Ταμείου Μεταλλευτῶν, ΑΠ 188 σ. 629.— Συνταξιοῦχοι Ταμείου Μεταλλευτῶν λόγῳ ἀναπηρίας, ΣΕ 701 σ. 691 — Πράξεις συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως καὶ ἀποφάσεις τοῦ κατὰ νόμον ΒΩΜΑ' Ταμείου Μεταλλευτῶν, τοῦ συγχωνευθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. μὴ ἀποκλείουσαι, οὔσαι παράνομοι, τὴν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 105 Εἰσ. Νόμου Α.Κ. ἀποζημίωσιν τοῦ ἐκ τῆς παρανομίας τοῦ διοικητικοῦ ὀργάνου ζημιωθέντος ἐκ τοῦ ὅτι ὑπέκειντο εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν παραγραφὴ δικαιώματος συντάξεως ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ΑΠ 288 σ. 754.— Σύνταξις παρὰ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν παθόντος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος· ἀνάληψις ἐργασίας μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ὑγείας του συνέπειαι, ΑΠ 382 σ. 876.— Εἰσφοραὶ καὶ συντάξεις ἠσφαλισμένων εἰς τέως Ταμεῖον Μεταλλευτῶν· εὐθύνη κυρίου μεταλλευτικῆς, λατομευτικῆς καὶ πάσης συναφοῦς ἐπιχειρήσεως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰσφορὰς ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν παρ' αὐτῷ ἀσχολουμένων ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων· καταβολὴ εἰσφορῶν ὑπὸ τοῦ κυρίου τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἀπόληψις τοῦ βαρύνοντος τοὺς ἐργολάβους ποσοῦ· συντάξεις μεταλλευτῶν μετὰ τὸν ά.ν. 1607)1939, ΑΠ 368 σ. 1003 — Κατάργησις ἀπὸ εἰσαγωγῆς Ἀστ. Κώδικος δι' ἄρθρου 17 Εἰσαγ. Νόμου τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν ὁριζομένης παραγραφῆς ἀποιτήσεως, ὑποχθείσης εἰς τὴν 20ετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 249 Α.Κ. καὶ ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως τοῦ Ταμείου Μεταλλευτῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α εἰς τὴν παραγραφὴν τοῦ ἄρθρου 40 § 6 τοῦ ά.ν. 1846)1951 περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ΑΠ 96 σ. 500, ΑΠ 288 σ. 754,

ΑΠ 338 σ. 823.—., διακοπή ταύτης κατ' άρθρον 269 Α.Κ. διά τής ύποβολής τής διαφοράς είς τήν άρμοδίαν Διοικητικήν Έπιτροπήν· τοιαύτη άπό τοῦ 1956 τό άρμόδιον Περιφερειακόν Ύποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α., ΑΠ 288 σ. 754.

Γερόντων καί Άνικάνων Έργατῶν Μετάλλου. Έπικουρική άσφάλισις είς Ταμεῖον Έπικουρικής Άσφαλίσεως· έπίλυσις άμφισβητήσεων ύπό Ύπουργοῦ Έργασίας περί τής ύπαγωγής είς τήν έπικουρικήν άσφάλισιν τοῦ Ταμείου ύποχρεωτική άσφάλισις· έννοια ύποχρεωτικής άσφαλίσεως, ΣΕ 195 σ. 504. — Άσφάλισις είς Ταμεῖον Έξόδου· παροχή συντάξεως λόγῳ άναπηρίας· προϋποθέσεις δικαιώματος κατά Κανονισμόν τοῦ Ταμείου· παραπομπή πρός διαπίστωσιν άναπηρίας είς πρωτοβάθμιον ύγειονομικήν έπιτροπήν Ι.Κ.Α.· ύποχρέωσις παραπομπής, δεδομένου ὅτι ἡ νομοθεσία δέν άπαγορεύει είς τόν καταστάντα άνάπηρον ήσφαλισμένον, ὅπως, ἐντείνων τάς προσπαθείας του, συνεχίσῃ τήν έργασίαν καί ἐν καταστάσει άναπηρίας, ἐνδεχομένου ὅτος ὁ χρόνος τής κατά νόμον έπελεύσεως ταύτης νά μή συμπίπτῃ πρός τόν χρόνον τής διακοπῆς τής έργασίας, ΣΕ 559 σ. 572. — Άσφάλισις είς Ταμεῖον Έξόδου άσφαλιζόμενα πρόσωπα· έννοια δουλοπρεπείας κατ' άρθρον 10 § 2 ά.ν. 694)1937· κριτήριον ύπαγωγής είς τήν άσφάλισιν· άπασχολούμενοι είς συνεργεῖον Σιβιτανιδείου Σχολῆς Τεχνῶν καί Έπαγγελμάτων, ΣΕ 1461 σ. 1268. — Άσφάλισις είς Ταμεῖον Έξόδου άναγνώρισις προϋπηρεσίας ήσφαλισμένου· δέν εἶναι άπαραίτητον ὁ άπαιτούμενος ὑπό τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ άσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ Ταμείου χρόνος έπαγγελματικής άπασχολήσεως νά ἔχῃ πραγματοποιηθῇ μετά τήν ἵδρυσιν τοῦ Ταμείου, άλλά συνυπολογίζεται καί ὁ προγενεστέρως πραγματοποιηθείς, ΣΕ 1834 σ. 1521.—Σύνταξις άναπηρίας παρά τοῦ Έπικουρικοῦ Ταμείου Έξόδου διαστολή περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ ήσφαλισμένος κατέστη άνίκανος πρός έργασίαν συνεπείᾳ άτυχήματος ἐκ βιαίου συμβάντος, ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς έργασίας ἢ ἐξ άφορμῆς ταύτης· ἐξομοίωσις τραυματισμοῦ κλπ. ἐν καιρῷ πολέμου καί ἐξ αἰτίας τούτου πρός έργατικόν άτύχημα· ἔννοια διατάξεως· παραγραφή δικαιώματος συντάξεως άναπηρίας, ΣΕ 1385 σ. 1522.

28. *Μηχανικῶν, Έργοληπτῶν Δημοσίων Έργων.* Άσφάλισις είς Ταμεῖον Συντάξεων· στέρησις διά βίου συντάξεως, μεταξύ τῶν άλλων, καί τῶν δηλωσάντων ὅτι παύουσι τήν ἐξάσκησιν τοῦ έπαγγέλματος αὐτῶν καί λαβόντων τοιαύτην, μετά τοῦτο δέ άσκούντων άμέσως ἢ ἐμμέσως τό έπάγγελμα αὐτῶν διά συνεχῶν ἢ μεμονωμένων πράξεων· άνίσχυρος ἡ διάταξις άρθρου 13 § 5 β. δ)τος 4.12.1940 περί ἐκτελέσεως τοῦ ά. ν. 2326)1940, ὡς μή στηριζομένη εἰς εἰδικήν ἐξουσιοδότησιν, ΣΕ 2417 σ. 234.

27. *Μηχανοδηγῶν.* Έάν ἡ καταβαλλομένη εἰς τούς παρά τῷ Ταμείῳ Προνοίας Μηχανοδηγῶν, Όδοστρωτήρων καί Χειριστῶν Μηχανημάτων Έκτελέσεως Τεχνικῶν Έργων άποζημίωσις διά νόμιμον ὑπερωριακήν ἐργασίαν ἐμπίπτῃ εἰς τήν ἔννοιαν τῶν συνήθων άποδοχῶν τῶν ἡμερῶν άδείας, ὧν θά ἐδικαιοῦντο, ἐάν άπησχολοῦντο συμφώνως τῷ άρθρῳ 3 § 1 τοῦ ά. ν. 539)1945, Γν.Σ. σ. 1073.

28. *Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ.* Ταμεῖον Έξόδου καί Έπικουρικῆς Άσφαλίσεως· Θεμελίωσις συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος· συνυπολογισμός ἡμερῶν ἐργασίας πραγματοποιηθεισῶν ἐν τῇ άσφαλίσει ἑτέρων Άσφαλιστικῶν Όργανισμῶν πρό τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ήσφαλισμένου εἰς τήν άσφάλισιν, ΣΕ 159 σ. 506.

29. *Μυλεργατῶν.* Άπαγόρευσις άπασχολήσεως εἰς κυλινδρομύλους προσώπων μή ήσφαλισμένων παρά τῷ Ταμείῳ Άσφαλίσεως Μυλεργατῶν καί Τεχνιτῶν Μακαρωνοποιῶν ἐπί ποινικαῖς κυρώσεσι κατ' άρθρον 6 § 1 ά. ν. 2018)1959· δέν προκύπτει ἐκ τούτου, ὅτι ἐπί τῇ άπλῇ προσφορᾷ ἐργασίας ὑπό μυλεργάτου άπ' εὐθείας πρός τόν ἐργοδότην ἰδιοκτήτην ἐπιχειρήσεως κυλινδρομύλου καί άνευ μεσολαβήσεως τοῦ Γραφείου Εὑρέσεως Έργασίας καταρτίζεται ἐξηναγκασμένη σύμβασις ἐργασίας ἢ δημιουργεῖται ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρός κατάρτισιν συμβάσεως ἐργασίας μετά τοῦ προσενεγκάντος τάς ὑπηρεσίας του ήσφαλισμένου μυλεργάτου, ΑΠ 185 σ. 620. Βλ. καί άνωτέρω παράγραφον 11 (Άρτεργατῶν κλπ.).

30. *Ναυτικῶν Πρακτόρων καί Ύπαλλήλων.* Ταμεῖον Άσφαλίσεως· Άσφαλιζόμενα πρόσωπα· ἔννοια ναυτικοῦ πράκτορος· παροχή εἰς τό διοικητικόν συμβούλιον τοῦ Ταμείου εὐχερείας ὅπως, κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τῶν ὑποβαλλομένων εἰς αὐτό ἢ συγκεντρουμένων ὑπ' αὐτοῦ στοιχείων, κρίνῃ ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει ήτιολογημένως περί τῆς συνδρομῆς ἢ μή τῶν κατά νόμον καί τό Καταστατικόν προϋποθέσεων περί ὑπαγωγῆς ἢ μή εἰς τήν ὑποχρεωτικήν άσφάλισιν τοῦ Ταμείου, ΣΕ 1398 σ. 1205.

31. *Νομικῶν.* Άσφάλισις είς Ταμεῖον Συντάξεων Νομικῶν· σύνταξις χήρας ήσφαλισμένου, ἔχοντος πραγματικήν ὑπερτεσσαρακονταετῆ ὑπηρεσίαν, ἐφ' ὅσον εἶναι άπορος· ὑποβολή αἰτήματος συγχρόνως μετά τῆς κυρίας πρός συνταξιοδότησιν αἰτήσεως, συνοδευομένου καί ὑπό τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν· περίπτωσις ὑποβολῆς αἰτήματος καί βραδύτερον, ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει μετά τήν παρέλευσιν τῆς τασσομένης ὑπό τοῦ νόμου πενταετίας πρός άσκησιν τοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ΣΕ 1462 σ. 1391.

32. *Ξενοδοχοϋπαλλήλων.* Έάν ὑπάγηται εἰς τήν άσφάλισιν τοῦ Ταμείου Άσφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων ὁ γενικός διευθυντής Άνωνύμου Έταιρείας Ξενοδοχειακῆς Έπιχειρήσεως, Γν.Σ. σ. 764.

33. *Όργανισμοῦ Έλέγχου τῶν δι' Αὐτοκινήτων Συγκοινωνιῶν:* Ταμεῖον Έπικουρικῆς Άσφαλίσεως Προσωπικοῦ· Άσφάλισις· δικαίωμα συντάξεως τῶν παρά τῷ Ταμείῳ ήσφαλισμένων· ἐξαγορά προϋπηρεσίας πρός συμπλήρωσιν τοῦ ἐλαχίστου άριθμοῦ ἐτῶν συνταξίμου ὑπηρεσίας ὄχι μόνον παρά τῶν

κατά την έναρξιν της ισχύος του Κανονισμού τυγχανόντων ησφαλισμένων του Ταμείου, άλλά και των οποτεδήποτε έντός της πρώτης δεκαετίας από της ιδρύσεώς του υπαχθέντων εις την άσφάλισιν αύτου, έφ' όσον έντός του αύτου χρονικού διαστήματος έτυχον συντάξεως παρ' 'Οργανισμού κυρίας άσφαλίσεως, ΣΕ 198 σ. 358.—'Ασφάλισις· άναστολή καταβολής συντάξεως, έάν και έφ' όσον ο συνταξιούχος άσκη αύτοτελές έπάγγελμα ή παρέχη έξηρτημένην έργασίαν, έξ ής άποκερδαίνει, προκειμένου περί συντοξιούχου λόγω άναπηρίας και γήρατος, ποσόν άνώτερον της συντάξεώς του· έκμετάλλευσις ίδίου αύτοκινήτου δι' έκμισθώσεως ή ίδιοχρησιμοποιήσεως· δικαίωμα και ύποχρέωσις άσφαλίσεως εις Ταμείον 'Ασφαλίσεως Αύτοκινητιστών· έννοια διατάξεως άρθρου 11 § 1 ν. δ. 4197)1961, ΣΕ 1459 σ. 1265. — Χρόνος στρατιωτικής ύπηρεσίας έφέδρων παλαιών πολιτιστών ώς συντάξιμος χρόνος· έξαγορά· έφαρμογή και έπί ησφαλισμένων του άνω Ταμείου, ΣΕ 1294 σ. 1266.—'Ασφάλισις· δικαίωμα συντάξεως των ησφαλισμένων του Ταμείου μόνον άν έχωσι συμπληρώσει τάς χρονικάς προϋποθέσεις πραγματικής μετά την ίδρυσιν του Ταμείου άσφαλίσεως· δικαίωμα έξαιρετικώς κατά την πρώτην άπό της ίδρύσεως του Ταμείου δεκαετίαν των ησφαλισμένων, παρ' οίς συντρέχει άσφαλιστική τις περίπτωσις, νά συνυπολογίζωσι και τόν χρόνον προϋπηρεσίας των, μή διανυθείσης εις την άσφάλισιν του Ταμείου· είδική ρύθμισις διά τά πρόσωπα, εις τά οποία ο άσφαλιστικός κίνδυνος έπήλθε καθ' όν χρόνον ταύτα, διακόψαντα την άσφάλισίν των, είχον άποβάλει την ίδιότητα του ησφαλισμένου του Ταμείου, ΣΕ 1390 σ. 1519.

34. *'Οργανισμών Κοινωνικής Ασφαλίσεως.* Ταμείον 'Επικουρικής 'Ασφαλίσεως Προσωπικού· 'Ασφάλισις· δικαίωμα κατά Κανονισμόν παροχών του Ταμείου περιοδικού βοηθήματος μετ' άπομάκρυνσιν ησφαλισμένων της ύπηρεσίας λόγω καταργήσεως θέσεως ή παραιτήσεως και μετά πλήρωσιν δεκαπενταετούς συντάξιμου ύπηρεσίας· έννοια διατάξεως, ΣΕ 1163 σ. 941.—Νόμιμος ύποχρέωσις και του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου, όπως άποφανθή έπί αίτήσεως ύποχρεωτικώς ησφαλισμένου εις αύτό, ΣΕ 662 σ. 689.

35. *Πετρελαιοειδών.* 'Ακυρότης κανονιστικού διατάγματος, μή τυχόντος έπεξεργασίας ύπό Συμβουλίου 'Επικρατείας· άκυρον ούτω το Ιδρυτικόν Ταμείου 'Ασφαλίσεως Προσωπικού 'Εταιρειών Πετρελαιοειδών διάταγμα, έκδοθέν κατ' έξουσιοδότησιν άκύρου κανονιστικού διατάγματος 912)1941· άνίσχυρος και ή διά νόμου 1731)1951 κύρωσις του άνωτέρω διατάγματος, ΣΕ 223 σ. 285.

36. *Σιδηροδρόμων.* 'Ασφάλισις εις Ταμείον Προνοίας Προσωπικού 'Ελληνικών 'Ηλεκτρικών Σιδηροδρόμων· ύπαγωγή εις την άσφάλισιν του Ταμείου ίατρών, κατεχόντων τάς ρητώς διά του 'Οργανισμού των Σ.Ε.Κ. χαρακτηριζομένας ώς όργανικάς θέσεις· άνάκλησις παρανόμου πράξεως, ΣΕ 1213 σ. 945.—'Υπόχρεοι πρός καταβολήν είσφορών σιδηροδρομικών κατ' άρθρον 1 νόμου 4295)1963 και συνταξιοδότησις αύτών, 'Εγκ. σ. 1207. — Συνταξιοδότησις προσωπικού των έν 'Ελλάδι άτμηλάτων σιδηροδρόμων· διατάξεις ν. δ)τος 3395)1955· προσμέτρησις της προγενεστέρας εις το Σιδηροδρομικόν Δίκτυον ύπηρεσίας εις θέσιν μή όργανικήν των κατά την δημοσίευσιν του ν. δ)τος 3395)1955 συνταξιούχων και βάσει ταύτης άναπροσαρμογή της συντάξεως· έξαγορά ύπηρεσίας, ΑΠ 541 σ. 1394.

37. *Τραπεζών.* 'Ασφάλισις εις Ταμείον Συντάξεων και Προνοίας Προσωπικού 'Αγροτικής Τραπέζης 'Ελλάδος· ύπολογισμός συντάξεως και έννοια συντοξίμου μισθού κατά το Καταστατικόν του άνωτέρω Ταμείου· ύπολογισμός συντάξεως βάσει του κατά τάς όργανικός διατάξεις της Τραπέζης παρεχομένου μισθού (βασικού μισθού) και των έπιδομάτων πολυετούς παραμονής εις τον αύτον βαθμόν και την ύπηρεσίαν και ούχι και των τακτικών άποδοχών, μεταξύ των οποίων τά χορηγούμενα κατ' έφαρμογήν του ά. ν. 1777)1951 δώρα έορτών, ΑΠ 341 σ. 1071.—'Ασφάλισις εις Ταμείον Συντάξεων Προσωπικού Τραπέζης 'Ελλάδος και Κτηματικής· έννοια άρθρου 22 Κανονισμού του Ταμείου περί προσαυξήσεως του συντοξίμου χρόνου της προϋπηρεσίας ησφαλισμένων του Ταμείου, έχόντων προηγουμένην έμμισθον ύπηρεσίαν, δι' ήν δέν έτυχον συντάξεως παρά του 'Ελληνικού Δημοσίου ή παρά νομικώ προσώπω δημοσίου δικαίου ή παρ' 'Ανωνύμω 'Εταιρεία ή Τραπέζη· παραπομπή ζητήματος εις την 'Ολομέλειαν 'Αρείου Πάγου, ΑΠ 323 σ. 1071.—'Ασφάλισις εις Ταμείον 'Ασφαλίσεως Προσωπικού 'Εμπορικής Τραπέζης 'Ελλάδος· προσδιορισμός ύψους χορηγουμένου έφ' άπαξ βοηθήματος εις τούς έξελθόντας της ένεργού ύπηρεσίας ύπαλλήλους της 'Εμπορικής Τραπέζης 'Ελλάδος έξαίρεσις συνυπολογισμού δώρων έπί ταίς έορταίς, ώς και τυχόν καταβαλλομένων άμοιβών λόγω ύπερωριακής άπασχολήσεως· έπίδομα άσφαλίστρων, ΑΠ 334 σ. 1201.—'Ασφάλισις εις Ταμείον Συντάξεων 'Υπαλλήλων Λαϊκής Τραπέζης· άνίσχυρος ή διά της 10409)300 της 16)31 'Ιουλίου 1953 άποφάσεως 'Υπουργού 'Εργασίας τροποποίησις της διατάξεως άρθρου 10 του Καταστατικού του Ταμείου, καθ' ήν ούδεμία σύνταξις δύναται νά είναι άνωτέρα κατά ποσόν του όργανικού μισθού προϊσταμένου ύπηρεσίας, ώς έρειδομένη εις την άντισυνταγματικήν έξουσιοδότησιν του άρθρου 59 § 1 ά ν. 11)12 Νοεμβρίου 1935, ΣΕ 2218 σ. 117.— 'Υπαγωγή εις τάς μηνιαίας άποδοχάς, έπί των οποίων ύπολογίζεται το έφ' άπαξ βοήθημα, και των δώρων των έορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, άποτελούντων τακτικάς άποδοχάς· ποσόν έφ' άπαξ βοηθήματος και άποζημιώσεως νόμου 2112)1920, ΣΕ 2218 σ. 117. — 'Ασφάλισις εις Ταμείον 'Ασφαλίσεως Προσωπικού 'Ιονικής — Λαϊκής Τραπέζης· δικαίωμα συντάξεως άδελφής ησφαλισμένου έν περιπτώσει θανάτου αύτου· έννοια σχετικής διατάξεως του Καταστα-

τικοῦ τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου· παροχή ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ Καταστατικοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ΣΕ 379 σ. 505.

38. *Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν.* Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως· Ἀσφάλισις· ἔννοια ἀναπήρου κατ' ἄρθρον 2, παράγραφος 3, Κανονισμοῦ Συντάξεων Ταμείου· παροχή συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας· διαπιστωσις ἀναπηρίας· δυνατή ἡ κατάταξις ὡς μονίμως συνταξιούχων καὶ ἐπὶ πενταετίαν τοὐλάχιστον συνεχῶς συνταξιοδοτηθέντων λόγῳ φυματιώσεως· προϋποθέσεις, ΣΕ 88 σ. 292. — Παροχὴ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος ἐκ τοῦ Κλάδου Προνοίας· προϋποθέσεις αὐτοῦ, ΣΕ 2261 σ. 293.— Ἀσφάλισις· δικαίωμα συντάξεως ἐν περιπτώσει ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ γήρατος· σύνταξις ἀναπηρίας καὶ προϋποθέσεις αὐτῆς· εἰδικὴ ἀσφαλιστικὴ κρίσις περὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἱκανότητος τοῦ ἡσφαλισμένου, ἀντικουσα εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου· αἰτιολογία ἀποφάσεως, ΣΕ 2354 σ. 502.

39. *Τῶν Ἐργατῶν Ἀθηνῶν.* Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως· Ἀσφάλισις· δικαίωμα συντάξεως ἀναπηρίας· ἔννοια διατάξεως Καταστατικοῦ· ἔρευνα ἑκάστοτε ἐν ὄψει τῶν ὑποκειμενικῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς τελεῖ ὁ ἡσφαλισμένος, ἐὰν ἡ ἀναπηρία εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ ἡσφαλισμένος καὶ ἐντεῦθεν ἔτι τὰς προσοπθείας του δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα, ὡς ὁ ὑγιὴς ἐργάτης Τύπου καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἀνίκανος πρὸς τοῦτο, ΣΕ 1105 σ. 944.

40. *Ὑπαλλήλων.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως· Ἀσφάλισις ὑποχρέωσις Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου ὅπως ἐπιλαμβάνηται πάσης περὶ συνταξιοδοτήσεως αἰτήσεως ἀποφαίνηται δὲ ἐπ' αὐτῆς, εἴτε ἐκχώρησιν, εἴτε ἀπορριπτον ταύτην ἠτιολογημένως· ὕπαρξις τῆς ὑποχρεώσεως καὶ ὅταν τὸ σχετικὸν αἴτημα, προβληθὲν κατὰ τὸ παρελθόν, ἀπερρίφθη διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, προβάλλεται δὲ αὐθις μετὰ νέων κρισίμων στοιχείων, ΣΕ 155 σ. 501.—Ἔλλειψις κῖς Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου διατάξεως, ἐξομοιούσης τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἀπαγόρευσις καταβολῆς συντάξεως διὰ χρόνον ἀπώτερον τοῦ δωδεκαμήνου ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως· ἀντίθετος ἡ ἀναδρομικὴ ἀνοχὴ τῆσις τῶν ἔστω καὶ παρανόμως, καλοπίστως ὅμως, ληφθεισῶν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς χρηστῆς εὐρύθμου διοικήσεως, ΣΕ 148 σ. 359· δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Ταμείου· ἔννοια πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀνικανότητος, παρεχούσης δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ ἀναπηρίας ΣΕ 26 σ. 360 — Δυνατή, κατὰ Κανονισμὸν Παροχῶν τοῦ Ταμείου, συνέχισις τῆς συνταξιοδοτήσεως δι' ἀναπηρίαν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Κανονισμοῦ, καίπερ μὴ συντρεχουσῶν τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων τούτου, προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων, οἵτινες εἶχον τύχει ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προϊσχύσαντος Κανονισμοῦ τοιαύτης συντάξεως δι' ὡρισμένον χρόνον, λήγοντα μετὰ τὴν θέσπισιν νέου Κανονισμοῦ (5 Ἀπριλίου 1955), ἐφ' ὅσον, συνεχιζομένης κατὰ τὸν χρόνον λήξεως τῆς συνταξιοδοτήσεώς των τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας των, δὲν δύνανται οὗτοι ἀποδεδειγμένως νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐργασίαν των, τῆς ἀναπηρίας των κρινομένης κατὰ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ νέου Κανονισμοῦ, ΣΕ 194 σ. 361.—Ἀσφάλισις· δικαίωμα συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας· διακοπὴ ἀσφαλιστέας ἐργασίας· ἔννοια διατάξεως Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου· συνυπολογισμὸς καὶ ἡμερῶν ἐργασίας, καθ' ἃς ὁ ἡσφαλισμένος ἐλάμβανεν ἐπίδομα διαιρείας κατ' ἄρθρον 14 ἀ.ν. 118)1945, μὴ ἐπηρεαζομένου τούτου ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ ἀ.ν. 118)1945 ἐξοκρίβωσις ἡμερομισθίων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου, ΣΕ 503 σ. 570.—Παροχὴ συντάξεως λόγῳ γήρατος· προϋποθέσεις δικαιώματος κατὰ Κανονισμὸν τοῦ Ταμείου· ἡμέραι ἐργασίας κατὰ τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονομῆς συντάξεως πενταετίαν· ὑπολογισμὸς πενταετίας, ΣΕ 550 σ. 571.—Ὑπαγόμενοι εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ταμείου πρόσωπα· δικαίωμα συντάξεως λόγῳ γήρατος καὶ προϋποθέσεις, ΣΕ 552 σ. 695.— Ἀσφάλισις· δικαίωμα προσωρινοῦ περιοδικοῦ βοηθήματος ἡσφαλισμένου, καταστάντος ἀνίκανου πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, συνεπείᾳ νόσου σωματικῆς ἢ πνευματικῆς· προϋποθέσεις τοῦ δικαιώματος κατὰ Κανονισμὸν τοῦ ἀνωτέρω Ταμείου, ΣΕ 1449 σ. 1007 — Ἀναγκαστικὴ εἰσπραξις εἰσφορῶν, Γν. Σ. σ. 1105.

41. *Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν.* Ταμεῖον Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἀσφάλισις· δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως ὑπὲρ τέκνων θανόντων ἡσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων· καθολικὴ ἀνικανότης τέκνων· διάφορος τῆς προβλεπομένης διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τοῦ ἀμέσως ἡσφαλισμένου ἀναπηρίας· ἀνεπίτρεπτος ἡ, μετὰ πάροδον ἱκανοῦ χρόνου ἀναζήτησις ἀχρεωστήτως μέν, ἀλλὰ κολαπίστως ληφθεισῶν περιοδικῶν παροχῶν, ὡς ἀντιτιθεμένη εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς εὐρύθμου καὶ χρηστῆς διοικήσεως, ΣΕ 1594 σ. 1267.— Νόμιμος καθιδρυσις Ταμείου Ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν· εἰδικὴ πρὸς τοῦτο ἀσφαλιστικὴ εἰσφορά μὴ ἀποτελοῦσα φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 59 § 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος καὶ μὴ ἔχουσα δημοσιονομικὸν χαρακτῆρα, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἐπιβληθεῖσα κατὰ παράβασιν τῶν ἄρθρων 59, 105 τοῦ Συντάγματος· παραγραφή, ΑΠ 540 σ. 1380.

Ταμεῖα Ἐμπορικῶν καταστημάτων ἀσφαλιστικὰ καὶ εἰσφοραί. Ἐγκ. σ. 1140.

Ταπήτων κατασκευή. Κρίσις περὶ παροχῆς ἐργασίας διὰ κατασκευὴν ταπήτων ἄνευ ὑπάρξεως προσωπικῆς ἐξαρτήσεως ἐκ τοῦ ἐργοδότου· χαρακτηρισμὸς συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἔργου, ΑΠ 58 σ. 419.

Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις* (παράγραφος 4).

Τεκμήριον. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 2, παράγραφος 1, ἐδάφιον τελευταῖον, ἀ.ν. 1846)1951 ἐπὶ δυσχε-

ροῦς διακρίσεως ἐξηρτημένης ἢ μή ἐργασίας δι' ὑπαγωγὴν εἰς ἀσφάλισιν Ι.Κ.Α., ΣΕ 1399 σ. 1132.— Ἐκ τοῦ ἄρθρου 5 § 4 ν. 2112/1920 ἐπὶ ἀποχῆς μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας, ΑΠ 642 σ. 1455.

Τέκνα. Ὑπαγωγὴ εἰς ἀσφάλισιν ἀνεργίας ἡσφαλισμένου, ἀπασχοληθέντος εἰς ἐκμετάλλευσιν ἀσκουμένην ὑπὸ τῶν τέκνων του, Ἐγκ. σ. 42, Γν.Σ. σ. 42.

Τελεσιδικία. Βλ. λ. *Δεδικασμένον*.

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός. Ὑποχρέωσις προσλήψεως πολεμιστῶν ἀ.ν. 1836/1951· κατάργησις διὰ ν.δ. 4185/1961 προϋφισταμένων ἐξαιρέσεων, Π 46 σ. 230, ΑΠ 451 σ. 925.— Ἀναφορὰ ν.δ. 1799/1942 περὶ δικαιώματος προαγωγῆς εἰς πολεμιστάς, τυγχάνοντας πρὸ τοῦ πολέμου 1940 - 1941 ὑπαλλήλους εἰς Ὀργανισμούς, ὑφισταμένους κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀνωτέρω ν.δ., μὴ ἀφορῶντος οὕτω τὸν Ὀργανισμὸν Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος, ἱδρυθέντα ἐν ἔτει 1949 διὰ τοῦ ν.δ. 1049, ἠθικὴ ἀμοιβὴ πολεμιστῶν κατὰ Γενικὸν Κανονισμὸν Ο.Τ.Ε., ΑΠ 191 σ. 618.— Κατάταξις προσωπικοῦ κατὰ Γενικὸν Κανονισμὸν Προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε.· προαγωγαὶ προσωπικοῦ· κρίσις δικαστοῦ κατ' ἄρθρον 371 Α.Κ. δι' ὑποκαταστάσεως ἐν τούτῳ τῆς κρίσεως τοῦ ἁρμοδίου Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, μὴ ὑποκειμένης τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Α.Π., ΑΠ 248 σ. 814.— Ἔννοια διατάξεως Γενικοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ο.Τ.Ε. περὶ ἀπολύσεως, ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιπτώσεων, καὶ ἕνεκα συμπληρώσεως ὡρισμένου χρόνου ὑπηρεσίας· λῆψις ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν καὶ συμπλήρωσιν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης μόνον τοῦ χρόνου πραγματικῆς ὑπηρεσίας τοῦ διανυθέντος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀρχικοῦ διορισμοῦ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν Ο.Τ.Ε. ἢ εἰς τὸν ἐξ οὗ μετετάγη εἰς τοῦτον κλάδον τῶν Τ.Τ.Τ. καὶ ὄχι καὶ ἑτέρου χρόνου προϋπηρεσίας, διανυθέντος εἰς ἑτέρους κλάδους πρὸ τοῦ διορισμοῦ του εἰς τὰς Ὑπηρεσίας ταύτας, ΑΠ 450 σ. 1195.—Καθιέρωσις ὀκτωώρου ἐργασίας εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις, οἷα καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ο.Τ.Ε. ἀσκουμένη κατέχοντες θέσιν διευθύνσεως ἢ ἐποπτείας ἢ ἐμπιστευτικὴν εἰς βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν· ἀνεφάρμοστον διατάξεως περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας· ἀνεφάρμοστον καὶ ἄρθρου 659 Α.Κ.—Κανονισμὸς προσωπικοῦ Ο.Τ.Ε., Π 10253 σ. 1323.—Ἀπαλλαγὴ Ο.Τ.Ε. εἰσφορῶν ὑπὲρ Ὀργανισμοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Ἀσφαλίσεως Ἀνεργίας καὶ ὑπὲρ τοῦ Διανεμητικοῦ Λογαριασμοῦ Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων μισθωτῶν, ΑΠ 4 σ. 1000.

Τιμολόγια. Βλ. λ. *Φορτοεκφορτωταί*.

Τόκος. Ἐπὶ καθυστερήσεων μισθοῦ κατ' ἄρθρον 341 ἐπ. Α.Κ., Π 1068 σ. 101.—Ἀνεφάρμοστον προνομίου ἄρθρου 646 Ε.Ν., ἀνοφειλομένου μόνον εἰς τὸν μισθόν, ΝΖ σ. 402.—Ἐπιβολὴ εἰς ἐργοδότην ἕνεκα παραλείψεως παρακρατήσεως φόρου εἰσοδήματος τοῦ μισθωτοῦ· ἔλλειψις δικαιώματος παρακρατήσεως ἐκ μεταγενεστέρων ἀποδοχῶν, ΑΠ 464 σ. 934.—Ἔλλειψις δικαιώματος τόκων, εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ δι' ὑπηρεσίαν μετακινούμενος ὑπάλληλος Ἐθνικῆς Τραπέζης δὲν ἠτήσατο τὴν εἰς αὐτὸν προκαταβολὴν τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, ἀλλὰ κατέβαλε ταῦτα ἀπ' εὐθείας, ΑΠ 333 σ. 1199.

Τόπος. Πλειστηριασμοῦ κινητῶν πραγμάτων, Ἐγκ. σ. 508.— Ἐργασίας· ἐργατικὰ ἀτυχήματα καθ' ὁδόν, ΝΖ σ. 578

Τράπεζαι. *1. Γενικά.* Ἀνεξάρτητοι ἀλλήλων αἱ διὰ τὰς Τραπέζας ἐπιβληθεῖσαι ὑποχρεώσεις ἐκ τῶν ἄρθρων 3 καὶ 4 ἀ.ν. 1836/1951, ΑΠ 122 σ. 469.—Δεκάωρος ἐργασία φυλάκων κατ' ἄρθρον 7 § 2 ἀ.ν. 547/1937 ἐφαρμογὴ ἐπὶ νυκτοφυλάκων Τραπεζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· ὧραι ἐργασίας εἰς καπναποθήκας καὶ καπνεργοστάσια, ΑΠ 151 σ. 552.—Ἀποζημίωσις ἀπολυθέντων τραπεζιτικῶν ὑπαλλήλων κατ' ἄρθρον 4 ν. δ/τος 2510/1953 παραπομπὴ ὑπὸ τούτου εἰς νόμον 2112/1920 μόνον διὰ τὸν κατὰ ποσὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀποζημιώσεως· ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 6 § 2 νόμου 3198/1955 περὶ ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἐπιδόσεως ἀγωγῆς, ΑΠ 537 σ. 1377.—Ἀσφάλισις δικηγόρων ἢ ἐπὶ συμβάσει δικαστικῶν συμβούλων νομικῶν προσώπων ἰδιωτικοῦ δικαίου ἢ Τραπεζῶν, ΑΠ 535 σ. 1391, Σημ. σ. 1360.—Ἔννοια ἐξηρτημένης ἐργασίας δι' ἐφαρμογὴν διαδικασίας νόμου ΓΞΟΔ· περίπτωσις διευθυντοῦ Τραπέζης, ΑΠ 175 σ. 661.

2. Ἀγροτική. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος· ὑπολογισμὸς συντάξεως καὶ ἔννοια συντάξιμου μισθοῦ κατὰ τὸ Κατασταστικόν· ὑπολογισμὸς συντάξεως βάσει τοῦ κατὰ τὰς ὀργανικὰς διατάξεις τῆς Τραπέζης παρεχομένου μισθοῦ (βασικοῦ μισθοῦ) καὶ τῶν ἐπιδομάτων πολυετοῦς παραμονῆς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν καὶ οὐχὶ καὶ τῶν τακτικῶν ἀποδοχῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ κατ' ἀ.ν. 1777/1951 δῶρα ἑορτῶν, ΑΠ 341 σ. 1071.—Τιμητικὴ σύνταξις εἰς ὑπαλλήλους Ἀγροτικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, καταστάντας ἀνικάνους πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, συνεπείᾳ βιαίων ἀτυχημάτων, λαβόντων χώραν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν των, μετὰ σύμφωνον βεβαίωσιν τῆς ἀνικανότητος κατ' ἄρθρον 58, παράγραφος 2, Ὀργανισμοῦ, ΑΠ 98 σ. 1128.

3. Ἐθνική. Καταβολὴ εἰς μετακινουμένους δι' ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλους Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, πλὴν τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, καὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκτὸς τῆς ἕδρας παραμονῆς των κατὰ τὰ διὰ πράξεως τοῦ διοικητοῦ ὁριζόμενα· ἔννοια σχετικῆς διατάξεως Ὀργανισμοῦ Τραπέζης· ἔλλειψις δικαιώματος τόκων εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ δι' ὑπηρεσίαν μετακινούμενος ὑπάλληλος δὲν ἠτήσατο τὴν εἰς αὐτὸν προκαταβολὴν τῶν ὁδοιπορικῶν ἐξόδων, ἀλλὰ κατέβαλε ταῦτα ἀπ' εὐθείας, δυναμένου νὰ ζητήσῃ μόνον τὰ ὑπ' αὐτοῦ δαπανηθέντα, ΑΠ 333 σ. 1199.

4. Ἑλλάδος, Κτηματική. Χορήγησις προσαυξήσεως μισθοῦ μετὰ διετῆ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν εἰς ὑπαλλήλους Τραπέζης Ἑλλάδος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ὀργανι-

σμοῦ τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, ἐπέχοντος θέσιν συμβάσεως ἐργασίας· κρίσις δικαστηρίου περὶ τοῦ εὐδοκίμου τῆς ὑπηρεσίας, μὴ κρίνοντος περὶ αὐτῆς τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπέζης, ΑΠ 208 σ. 619.— Ἔλεγχος κρίσεως διοικητοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος περὶ μὴ χορηγήσεως ἐπιδόματος εὐδοκίμου ὑπηρεσίας, ΑΠ 358 σ. 1258. — Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἑλλάδος καὶ Κτηματικῆς· ἔννοια ἄρθρου 22 Κανονισμοῦ τοῦ Ταμείου περὶ προσαυξήσεως τοῦ συνταξίμου χρόνου προϋπηρεσίας ἠσφαλισμένων τοῦ Ταμείου, ἐχόντων προηγουμένην ἐμπιστοσύνην ὑπηρεσίαν, δι' ἣν δὲν ἔτυχον συντάξεως παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἢ παρὰ Νομικῷ Προσώπῳ Δημοσίου Δικαίου ἢ παρ' Ἀνωνύμῳ Ἑταιρείᾳ ἢ Τραπέζῃ· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 323 σ. 1071.

Δ. Ἐμπορική. Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος· προσδιορισμὸς ὕψους χορηγουμένου ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς τοὺς ἐξελθόντας τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας ὑπαλλήλους· ἐξαίρεσις συνυπολογισμοῦ δώρων ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, ὡς καὶ τῶν τυχὸν καταβαλλομένων ἀμοιβῶν λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως· ἐπίδομα ἀσφαλίστρων, ΑΠ 334 σ. 1201.

Δ. Ἰονική—Λαϊκή Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Συντάξεων Ὑπαλλήλων Λαϊκῆς Τραπέζης· ἀνίσχυρος ἡ διὰ τῆς 10409)300 τῆς 16)31 Ἰουλίου 1953 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας τροποποιήσεως τῆς διατάξεως ἄρθρου 10 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, καθ' ἣν αὐθεμία σύνταξις δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα κατὰ ποσὸν τοῦ ὀργανικοῦ μισθοῦ προϊσταμένου Ὑπηρεσίας, ὡς ἐρειδομένη εἰς τὴν ἀνίσχυρον ἐξουσιοδότησιν ἄρθρου 59, παράγραφος 1, ἀ.ν. 11) 12 Νοεμβρίου 1935 «περὶ ὀργανισμοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας», ΣΕ 2218 σ. 117.— Ἀσφάλισις εἰς Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἰονικῆς—Λαϊκῆς Τραπέζης δικαίωμα συντάξεως ἀδελφῆς ἠσφαλισμένου ἐν περιπτώσει θανάτου αὐτοῦ· ἔννοια σχετικῆς διατάξεως Καταστατικοῦ· παροχὴ ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τοῦ Καταστατικοῦ συνταξιοδοτικοῦ δικαιώματος, ΣΕ 379 σ. 505.

Τραυματισμός. Ναυτικοῦ ἐν ᾧ χρόνῳ εὑρίσκετο ἐν τῇ ξηρᾷ πρὸς ψυχαγωγίαν· δικαιώματα, Π 475 σ. 1058.— Ἐξομοίωσις τραυματισμοῦ κλπ. ἐν πολέμῳ καὶ ἐξ αἰτίας τούτου πρὸς ἐργατικὸν ἀτύχημα· σύνταξις ἀναπηρίας παρὰ τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ἐξόδου Γερόντων καὶ Ἀνικάνων Ἐργατῶν Μετάλλου, ΣΕ 1385 σ. 1522.

Τροποποίησις. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ διαφοραὶ ἐργασίας.*

Τροφή Βλ λ *Παροχαὶ εἰς εἶδος.*

Τροχιόδρομοι. Βλ. λ. *Σιδηρόδρομοι, Ταμεῖα.*

Τυποβαφεῖα. Βλ. λ. *Βαφεῖα.*

Τυπογράφοι. Βλ. λ. *Ταμεῖα, Τύπος.*

Τύπος. Συνταγματικότης νόμου 4046)1960 περὶ ρυθμίσεως θεμάτων, ἀφορώντων τοὺς ἐργάτας Τύπου καὶ τυπογράφους, ΝΖ σ. 330, Εἰσαγ. σ. 337, Π 466 σ. 338.—Θέσπισις δι' εἰδικοῦ νόμου 4046)1960 ἐξαιρετικοῦ δικαίου, ρυθμίζοντος εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς τὴν ἀπόλυσιν τῶν ἐργατῶν Τύπου καὶ τυπογράφων, ἀσχολουμένων εἰς ἐπιχειρήσεις ἐκδόσεως ἐφημερίδων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης ἔλλειψις ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ἐπὶ μὴ καταβολῆς τῆς ἀποζημιώσεως τοῦ νόμου 4046)1960 ἀσυγχώρητον συμπληρωματικῆς ἑρμηνείας ἄρθρου 669 § 2 Α.Κ., Π 466 σ. 338, πρβλ. Εἰσαγ. σ. 337.— Ἐφαρμογὴ Κυριακῆς ἀργίας καὶ ἐπὶ ἐπιχειρήσεων ἐκδόσεως ἐφημερίδων· ἀπαγόρευσις ἐργασίας κατὰ Κυριακάς· προσαύξησις ἀμοιβῆς κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8900)1946 ὑπουργικὴν ἀπόφασιν· αὐθωρεὶ ἐφαρμογὴ αὐτῆς ἐπὶ ἐπιτρεπτῶς ἐκ τοῦ νόμου παρεχομένης ἐργασίας· δικαίωμα ἄλλως ἀποδόσεως ὠφελείας ἐργοδότου κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ., Π 467 σ. 349.—Κυριακὴ ἀργία ἐπιχειρήσεων ἐκδόσεως ἐφημερίδων· ἄκυρος αὔμβασις ἐργασίας περὶ παροχῆς ἐργασίας κατὰ Κυριακάς· προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς νόμου 4046)1960 περὶ ἐφημερίδων ἡ ὕπαρξις ἐγκύρου συμβάσεως, Π 465 σ. 415.— Εἰσπράκτορες συνδρομῶν ἐφημερίδων, περιοδικῶν· τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἔγκ. σ. 165.— Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ μοιοτύπου καὶ διαιτητικὴ ἀπόφασις περὶ ἀποδοχῶν, Ἔγγρ. σ. 442. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα.*

Υ

Ὑβριστικὴ συμπεριφορά. Ἐργοδότου ὡς λόγος καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας ὡρισμένου χρόνου ὑπὸ μισθωτοῦ, Π 1309 σ. 106.

Ὑγειονομικαὶ Ἐπιτροπαί. Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις.*

Ὑγιεινὴ ἐργαζομένων. Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν, Ἀναπαύσεις, Βιβλιάρια, Ἑορταί, Ἐργατικὰ ἀτυχήματα, Κυριακή, Ὧραι ἐργασίας.*—Ἐνέργεια ἐργοδότου, προσβάλλουσα τὴν ζωήν, ὑγείαν ἢ ὑπόληψιν τοῦ μισθωτοῦ κατ' ἀθέτησιν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεθεσπισμένων ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότου· ἐννομος προστασία ἐξ ἄλλων διατάξεων καὶ ἀνεφάρμοστον ἄρθρου 57 Α.Κ. περὶ προστασίας τῆς προσωπικότητος· παραπομπὴ ζητήματος εἰς Ὁλομέλειαν Ἀρείου Πάγου, ΑΠ 183 σ. 727.

Ὑγραερίων πρατήρια. Ἂν ἐξομοιοῦνται πρὸς πρατήρια βενζίνης καὶ δύνανται νὰ λειτουργῶσι συνεχῶς καθ' ἑκάστην, ὡς καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, Γν. Σ. σ. 765.

Ὑδάτων Ἑταιρεία. Κατάρτισις καὶ ἐγκρισις Κανονισμῶν ἐργασίας κατὰ ν.δ. 3789)1957 ἐξακολούθησις ἰσχύος τῶν κατ' εἰδικοὺς νόμους Κανονισμῶν· ὑπαγωγὴ Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων εἰς τὴν κατηγορίαν ἐπιχειρήσεων τοῦ νόμου 3752)1929, ΣΕ 2227 σ. 18.—Κανονισμὸς προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑδάτων καὶ ν. 2054) 1952· κατάργησις διὰ τοῦ ν. 2054)1952, διὰ τοῦ ὁποίου λογίζεται ὡς χρόνος πραγματικῆς ὑπηρεσίας τῶν μισθωτῶν ἐν γίνει ὁ χρόνος τῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας αὐτῶν διὰ

τὴν προσαύξησιν μισθοῦ, πάσης ἀντιθέτου διατάξεως ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς διατάξεως ταύτης ὑπηρετούντων μισθωτῶν, ΑΠ 157 σ. 554, ΑΠ 506 σ. 1376.—Προαγωγὴ κατὰ Κανονισμὸν Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑδάτων· κρίσις ἀγαθοῦ ἀνδρός· ἐπιδίκασις διαφορῶν ἀποδοχῶν, μὴ προαχθέντος ὑπαλλήλου, ΑΠ 456 σ. 1196.—Προστασία νεοπολεμιστῶν· τιμητικὴ προαγωγὴ καὶ μισθὸς ἀνωτέρου βαθμοῦ κατ' ἄρθρον 7 ν.δ. 1799)1942· Κανονισμὸς Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ὑδάτων, ΑΠ 161 σ. 684.

Ὑδροηλεκτρικὴ Ἑταιρεία «Γλαῦκος». Βλ. λ. ***Βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις.***

Υἱοθεσία. Πρόσληψις οἰκοσίτου ὑπηρέτου διὰ παροχὴν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ ὑποσχέσει υἱοθεσίας καὶ παραχωρήσει ἀναλόγου περιουσίας πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς ἡλικίαν γάμου· ἀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου, ΑΠ 672 σ. 156

Ὑπαιτιότης. Βλ. καὶ λ. ***Ἀδικοπραξία, Ἀμέλεια, Δόλος, Ἐργατικὰ ἀτυχήματα.*** Δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ὑπερημερίαν κατ' ἄρθρα 249 καὶ 656 Α.Π., ΑΠ 572 σ. 15, Π 1303 σ. 548.—Διαταγὴ Ἀρχῆς ὡς περιστατικὸν ἀνωτέρας βίας· πταῖσμα ἐργοδότου, Π 6702 σ. 105.—Ἐπὶ χορηγήσεως ὑπὸ Κ.Τ.Ε.Λ. ὑπ' ἐλαττον τῆς νομίμου ἀδείας, Π 20776 σ. 160, Π 236 σ. 549.— Παράτασις στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὑπαιτιότητι τοῦ στρατευθέντος λόγῳ ποινῆς καὶ προστασία νόμου 3514)1928, Π 3601 σ. 926.

Ὑπαλληλικὸς Κῶδιξ. Βλ. λ. ***Ὑπάλληλοι δημόσιοι.***

Ὑπάλληλοι δημόσιοι. Ἀποδοχαὶ δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ. καὶ ὑπαλλήλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, Ἐγκ. σ. 302.—Ἀποδοχαὶ· ἀνεπίτρεπτος ἡ ἀπόληψις δύο μισθῶν ὑπὸ δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., οὐδὲ ἡ ἀπόληψις ὁθενδήποτε μισθοῦ καὶ πλήρους συντάξεως ἐκ δημοσίας ὑπηρεσίας ἢ τοιαύτης νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου, ἐξαιρετικῶς ἐπιτραπείσης τοιαύτης ἀπονομῆς εἰς τοὺς ἐν πολεμικῇ διαθεσιμότητι ἀξιωματικοὺς ἢ ἀναπήρους ὁπλίτας διὰ ν.δ. 146)1946· ὑπαγωγὴ εἰς ἔννοιαν μισθοῦ καὶ τῶν καθιερωθέντων δώρων Χριστουγέννων καὶ Πάσχα· εἰδικὴ ὅμως περὶ αὐτῶν ρύθμισις διὰ τοῦ νόμου 2195)1952, Α.Π. 158 σ. 559.— Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ καθαριστριῶν δημοτικοῦ σχολείου (Σχολικοῦ Ταμείου) τῶν δι' ἀνιδικεύτους ἐργατρίας ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἐφαρμοζομένου τοῦ νόμου 2314)1953 ἔννοια ἄρθρου 4 § 1 αὐτοῦ· ὧραι ἐργασίας, Π 71 σ. 623.—Ἐπίδομα ἀδείας ὑπαλλήλων δημοσίων καὶ ὑπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., Ἐγκ. σ. 1277.— Εἰσφοραὶ ἐπὶ ἐπιδόματος ἀδείας, Ἐγκ. σ. 1469.— Ἀπεξημίωσις λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἔξοδα κινήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν Δημοσίων Ἔργων· ἔκτασις ἐφαρμογῆς καὶ προϋποθέσεις δικαιώματος, ΑΠ 538 σ. 1387.—Ἀποκατάστασις παυθέντος ἢ ὑποβιβασθέντος ὑπαλλήλου· ἔννοια τοῦ κατὰ τὰς διατάξεις Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος (ν. 1811)1951) ὅρου «ἀποκατάστασις» δὲν περιλαμβάνεται εἰς ταῦτον καὶ ἡ ἀποτροπὴ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τελεσιδίκου παύσεως, τῆς θέσεως ταυτέστιν αὐτοῦ ἐκτὸς ὑπηρεσίας καὶ τῆς στερήσεως τοῦ μισθοῦ του ἀπὸ τῆς συνεπείᾳ τῆς ἐκτελέσεως τῆς τελεσιδίκου πειθαρχικῆς ἀποφάσεως ἀπολύσεώς του, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεώς του καὶ τῆς ὡς ἐκ τούτου καταλήψεως τῆς θέσεως τοῦ βαθμοῦ του, ΑΠ 576 σ. 28.—Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καὶ ἐπὶ σχέσεων τοῦ Κράτους πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Δημοσίας Ὑπηρεσίας· περιέλευσις εἰς ὑπερημερίαν, ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ δηλώσει περὶ ἀπολύσεως τοῦ μισθώσαντος τὰς ὑπηρεσίας καὶ τῆς δηλώσεως τῆς βουλήσεώς του περὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐκμισθωτοῦ· ἀκύρωσις ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας παρανόμου ἀπολύσεως ὑπαλλήλου· δικαίωμα ἀποδοχῶν ἀπὸ ἡμέρας παρανόμου ἀπολύσεως, ἐκτὸς ἂν «ληθεὶς ὑπὸ τῆς Διοικήσεως νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἀπέσχεν ρύθαιρέτως· ἀιεφάρμοστον ἄρθρου 352 Α.Κ. ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως ἐκ τῶν νομίμων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ὄχι τῆς συντάξεως, εἰς ἣν θὰ ἐδικαιοῦτο, ΑΠ 55 σ. 409.—Κῶδιξ καταστάσεως δημοσίων διοικητικῶν ὑπαλλήλων· ἔννοια διατάξεων περὶ πειθαρχικῶν ποινῶν· ἀνεπίτρεπτος ἡ ἄσκησις κατὰ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου πειθαρχικῆς ἀγωγῆς, ἀφ' ἧς οὗτος παύσῃ ὢν τοιοῦτος ἐξ οἱουδήποτε λόγου· συνέχισις ὅμως τῆς ἀρξαμένης πρότερον διώξεως, τῆς κατ' αὐτοῦ ἐν τιμωρίᾳ τοῦ διωχθέντος πειθαρχικῆς ποινῆς παραμενούσης ἀνεκτελέστου δι' ὅλον τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ τιμωρηθεὶς δὲν εἶναι ὑπάλληλος· ἐκτίλεσις τῆς ποινῆς ὅμως εὐθὺς ὡς οὗτος ἐπαναδιορισθῇ, οὕσης ἀπαραγράπτου, ΑΠ 294 σελ 1259.—Ἰδιότης δημοσίου ὑπαλλήλου κατοχυρωμένη συνταγματικῶς, συνηρτημένη πρὸς τὰ ἐκ τῶν ἄρθρων 100 122 τοῦ Συντάγματος βασικὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, μὴ ἐξαρτωμένη ἀπὸ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ νόμου, οὐδὲ ἀπὸ τὴν νομικὴν μορφήν, τὸν χρόνον, τὸν μισθὸν κλπ.· δημόσιοι ὑπάλληλοι οἱ ἐπὶ συμβάσει δι' ὡρισμένον χρόνον Ἰατροὶ τῶν Κοινοτικῶν καὶ Ἀγροτικῶν Ἰατρείων, ὑποκείμενοι εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων κρατήσεις, ΑΠ 594 σ. 1389, Σημ. σ. 1360.—Ἐφαρμογὴ τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 ν.δ. 965)1937 προνομίων καὶ ὑποχρεώσεων δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ἐπὶ προσωπικοῦ τῶν κατ' ἄρθρον 8 § 2 ν.δ. 2592)1953 νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάγονται καὶ τὰ Κρατικὰ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀ.ν. 965)1937 νοσοκομεῖα ἢ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα· παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ Ἰατροῦ εἰς ὀργανικὴν θέσιν· κρατήσεις ὑπὲρ Μ.Τ.Π.Υ., ΑΠ 331 σ. 997.—Κατοχὴ παρὰ τῷ Δημοσίῳ δευτέρας θέσεως· Ἰδιώτης ὑπηρετῶν εἰς Κεντρικὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἀποτελοῦντα Δημοσίαν Στρατιωτικὴν Ὑπηρεσίαν· διορισμὸς τούτου ὡς μονίμου ὑπαλλήλου Ὑπουργείου καὶ αἰτήσεις του ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ἡ συνέχισις τῆς ἐπ' ἀμοιβῇ ἀπασχολήσεως

του παρὰ τῷ ἀνωτέρω βαθμῷ· ἐφαρμοστέαι διατάξεις διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς περιπτώσεως, Γν.Σ σ. 1275.—Ἀδικοπραξία ἐκ παρανόμου πράξεως δημοσίου ὀργάνου· παραγραφὴ ἀπαιτήσεως καὶ ἀδικαιολόγητος πλουτισμὸς ἀδικοπραγήσαντος, ΑΠ 18 σ. 224.—Ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως διὰ στέρησιν μισθῶν ἐκ παρανόμου ἀπολύσεως, ἀκυρωθείσης ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας· παραγραφὴ ἀπαιτήσεως· ἔννοια ἄρθρου 10 νόμου ΣΙΒ)1852 περὶ δημοσίου λογιστικοῦ, ΑΠ 608 σ. 1512.—Ἀνεφάρμοστον ἐπὶ ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου τῶν ἄρθρων 142 - 170 Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, ν. 1811)1951, ἀντικατασταθέντων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 12 - 17 β.δ. 23)12) 1955· ὀβάσιμον οὕτω λόγων ἀκυρώσεως ὅτι ἡ πειθαρχικὴ ἀγωγὴ δὲν ἠσκήθη, ὡς ἀρίζουσι τὰ ἄρθρα 149 καὶ 150 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος, καὶ ὅτι δὲν ἐνηργήθη ἡ προσήκουσα ἀνάκρισις κατὰ τὰ ἄρθρα 151 - 159 αὐτοῦ· παραγραφὴ πειθαρχικῶν ἀδικημάτων, ΣΕ 2045 σ. 31.—Ἀνεφάρμοστον Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος διὰ τὸ ἐπὶ συμβάσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τοῦ Δημοσίου, Π 6576 σ. 1384, Π 7353 σ. 1503.—Ἔλλειψις προστασίας ὑπὸ τοῦ νόμου 2112)1920 τοῦ παρέργως παρέχοντος ὑπηρεσίας εἰς ἰδιώτας ἢ ἄλλα πρόσωπα ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου ὑπαλλήλου· ἔννοια κυρίου ἐπαγγέλματος, Π 15854 σ. 22.—Μισθωτοὶ δημοσίου, συνδεόμενοι διὰ σχέσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· σχετικὰ θέματα· ἀναγκαστικὴ πρόσληψις πολεμιστῶν. Βλ. εἰς λ. *Δημόσιον, Σχέσεις* (παράγραφος Β').—Εὐθύνη ἐκ πράξεων ἢ παραλείψεων ὀργάνων. Βλ. λ. *Ἀδικοπραξία*.—Χαρακτὴρ σχέσεως δικηγόρου· ἀμισθος δημόσιος λειτουργός, Παρατ σ. 1500.

Ὑπάλληλοι ἰδιωτικοί. Βλ. καὶ λ. *Δημοσίου δικαίου σχέσεις*. Ἔννοια ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου κατ' ἄρθρον 10 νόμου 1234, ὡς ἀντικατεστάθη δι' ἄρθρου 1 ν. 8)τος 2655)1953· στοιχεῖα· παροχὴ ἐργασίας ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτῆρα μὴ σωματικῆς, Π 15854 σ. 22, ΝΖ σ. 121, Π 328 σ. 228, ΑΠ 126 σ. 493, ΝΖ σ. 593, ΑΠ 180 σ. 617, Π 2383 σ. 1245.—Κύριον ἐπάγγελμα ὡς προϋπόθεσις ἰδιάτητος ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, Π 15854 σ. 22, Π 328 σ. 228, ΑΠ 126 σ. 493, Εἰσαγ. σ. 493.—Ἔννοια κυρίου ἐπαγγέλματος περίπτωσις αὐτοκινητιστοῦ, ἐργαζομένου καὶ ὡς ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, Π 328 σ. 228.—Ἔννοια κυρίου ἐπαγγέλματος· δημόσιος ὑπάλληλος, παρέργως παρέχων ἅμα ὑπηρεσίας εἰς ἰδιώτας ἢ ἄλλα νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου· δὲν εἶναι ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, Π 15854 σ. 22.—Παρέχων ὑπηρεσίας παρέργως καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ μόνον· δὲν εἶναι ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος· περίπτωσις παροχῆς ἐργασίας ὑπὸ τακτικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ΑΠ 126 σ. 493.—Νομικὴ ἔννοια ἢ ἰδιότης τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου· ἀσυγχώρητον δικαστικῆς ὁμολογίας, ΝΖ σ. 121.—Ἔννοια τοῦ ὅρου «μισθωτὸς» κατ' ἄρθρον 6 νόμου 765)1943, ΝΖ σ. 440, ΑΠ 175 σ. 661, ΑΠ 438 σ. 1198.—Ἔννοια ἐμπορουπαλλήλου, ΝΖ σ. 5.—«Ὁμότιμα καθήκοντα» διὰ συνυπολογισμὸν προϋπηρεσίας καὶ καθορισμὸν μισθοῦ, ΑΠ 225 σ. 598, Εἰσαγ. σ. 598.—Συνυπολογισμὸς προϋπηρεσίας ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ὡς ἐργάτου διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ νομίμου χρόνου ἀδείας αὐτοῦ κατ' ἀ.ν. 539)1945· νομοθετικὸς χαρακτηρισμὸς μισθωτῶν ὡς ὑπαλλήλων, Π 5907 σ. 1338.—Ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν μισθωτῶν ὡς ὑπαλλήλων ἢ ἐργατῶν· ἠλεκτροτεχνῖται, ραδιοτεχνῖται, περιελιγκταί, ἠλεκτροσυγκολληταί, θερμαυταί, βοηθοὶ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ΝΖ σ. 593.—Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης ἠλεκτροτεχνιτῶν, Π 3827 σ. 476.—Ἔννοια νόμου περὶ χαρακτηρισμοῦ ἠλεκτροτεχνιτῶν ὡς ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ν.δ 3763)1957 εἰς τινας ἀφορᾷ, Π 70 σ. 624.—Κατέχοντες θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως εἰς μεγάλην ἐπιχείρησιν ἢ τμῆμα αὐτῆς· ὑπαλληλικὴ ἰδιότης, ΑΠ 129 σ. 490.—Κυβερνήτης ρυμουλκοῦ· ἐργασία κατὰ κύριον χαρακτῆρα πνευματική, ΑΠ 34 σ. 1127.—Ὑπαλληλικὴ ἰδιότης χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων (γερανῶν), κεκτημένων τὴν σχετικὴν ἄδειαν τοῦ Ὑπουργείου Βιομηχανίας· παροχὴ ὅμως σωματικῆς ἐργασίας ὑπὸ τῶν βοηθῶν χειριστῶν ἢ τῶν δοκίμων χειριστῶν, Π 16 σ. 1515.—Θυρωρὸς πολυκατοικίας· χαρακτὴρ ὡς ὑπηρέτου, ΝΖ σ. 121.—Περίπτωσις ἀρχιτεχνίτου ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος ἐργατοτεχνιτῶν· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας ὡς κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματικῆς, ΑΠ 180 σ. 617.—Ἄσκησις ὑπὸ δικηγόρων δημοσίου λειτουργήματος, τὸ ὁποῖον, καὶ ὅταν παρέχωσι πρὸς φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα ἐπὶ παγίαις ἢ περιοδικαῖς παροχαῖς τὰς νομικάς των ὑπηρεσίας, δὲν ἀποβάλλουσιν, ἵνα προσκτήσωνται τὴν ἰδιότητα ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου, ΑΠ 3 σ. 1109.—Μάγειρος· ἐργασία κατὰ κύριον χαρακτῆρα σωματική· χαρακτὴρ ὡς ἐργάτου - τεχνίτου, Π 123 σ. 1188.—Παραλαβὴ καὶ συνόδευσις ἐπὶ λεωφορείου μαθητῶν ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, προμήθεια τροφίμων κλπ.· χαρακτηρισμὸς ἐργασίας ὡς σωματικῆς καὶ συνεπῶς τοῦ μισθωτοῦ ὡς ἐργάτου, Π 2383 σ. 1245.

Ὑπερημερία. Ἐργοδότου περὶ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ὑπηρεσιῶν· ἄρθρον 656 Α.Κ.· προϋποθέσεις· συνέπειαι ἐκπτωσις ὠφελειῶν· τρόποι ἄρσεως τῆς ὑπερημερίας· στοιχεῖα ἀγωγῆς περὶ ἀποδοχῶν ὑπερημερίας κλπ.· ἀποχὴ μισθωτοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ δικαίωμα μισθοῦ. Βλ. εἰς λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 7,8). Δικαίωμα ἐπισχέσεως ἐργασίας μισθωτοῦ κατ' ἄρθρα 325 καὶ 329 Α.Κ. Βλ. λ. *Ἐπίσχεσις ἐργασίας*. Ἐργοδότου περὶ τὴν χορήγησιν ἀδείας· συνέπειαι. Βλ. λ. *Ἄδεια μισθωτῶν* (παράγρ. Α6). Ὑπερημερία ἐργοδότου κατ' ἄρθρα 349, 656 Α.Κ.· δὲν ἀπαιτεῖται ὑπαιτιότης αὐτοῦ, ΑΠ 572 σ. 15.—Ἐφαρμογὴ τῶν περὶ μισθώσεως ἐργασίας διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου καὶ ἐπὶ σχέσεων τοῦ Κράτους πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκειται εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας· περιέλευσις εἰς ὑπερημερίαν, ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ δηλώσει περὶ ἀπολύσεως

τοῦ μισθώσαντος τὰς ὑπηρεσίας καὶ τῆς δηλώσεως τῆς βουλήσεώς του περὶ μὴ ἀποδοχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐκμισθωτοῦ· ἀκύρωσις ὑπὸ Συμβουλίου Ἐπικρατείας παρανόμου ἀπολύσεως ὑπαλλήλου συνέπειαι, ΑΠ 55 σ. 409.

Ὑπερωρίαι. Ἔγγραφοι ἄδειαι Ἀρχῆς περὶ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, Π 2113 σ. 1239.—Σύμβασις περὶ παροχῆς ἐργασίας ὑπὲρ τὰς νομίμους ὥρας ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀκυρότης· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, ΝΖ σ. 47, Π 371 σ. 339, Π 1461 σ. 417, Π 512 σ. 607, Π 847 σ. 665, Π 2089 σ. 679, Εἰσαγ. σ. 730, Π 2113 σ. 1240, Π 249 σ. 1448.—Ἀκυρότης συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας καὶ πέραν τοῦ δι' ἔθίμου καθωρισμένου χρόνου, ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· εἰκοσαετὴς παραγραφὴ κατ' ἄρθρον 249 Α.Κ.· ὁμοίως ἐπὶ παραβάσεως τῶν εἰθισμένων ὁρίων ἐργασίας, Π 847 σ. 665.— Ἀπασχόλησις μισθωτοῦ μετὰ συμπλήρωσιν νομίμου χρόνου ἐργασίας εἰς τὸν αὐτὸν ἢ ἕτερον ἐργοδότην· ἀκυρότης τῆς συμβάσεως· ἀξίωσις ἀποζημιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. καὶ οὐχὶ μισθοῦ· ἀπόρριψις ἀγωγῆς, μὴ ἐχούσης βάσιν τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν τοῦ ἐργοδότου, Π 2383 σ. 1245.—Κατέχοντες θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως· μὴ ὑπαγωγὴ τούτων εἰς τὰς περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας διατάξεις· ἐλλειψις οὐ ὡς ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. πρὸς ἀπόδοσιν ὠφελείας διὰ παροχὴν ἐργασίας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια, ΑΠ 129 σ. 490, Π 139 σ. 1321, Π 10253 σ. 1324.— Περιεχόμενον τῆς ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἀξιώσεως ἐπὶ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, Π 512 σ. 607, Π 847 σ. 665, Π 2089 σ. 679, Εἰσαγ. σ. 730, ΑΠ 238 σ. 730, Π 2113 σ. 1240, Π 249 σ. 1449.—... ἡ ὠφέλεια τοῦ ἐργοδότου, ἕνεκα μὴ ἀπασχολήσεως ἑτέρου παρομοίου μισθωτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς αὐτῆς ὑπηρεσίας πληρωμὴ ἐκείνου κατὰ κανόνα βάσει τῶν ἐλαχίστων νομίμων ἀποδοχῶν, ἄνευ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος ἢ τοιούτου πολυετίας, εἴτε διὰ τῆς προσαυξήσεως 50 ο ο λόγῳ ὑπερωρίας· δικαίωμα ἐπὶ τούτων μόνον ἐν ἐπικλήσει καὶ βεβαιώσει ὅτι ὁ ἐργοδότης θὰ προσελάμβανεν ἀναγκαίως ἕτερον, ὅστις ὁπωσδήποτε θὰ ἐδικαιοῦτο τῶν ἄνω προσαυξήσεων, Π 512 σ. 607.—... ὁ μισθός, τὸν ὁποῖον ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν εἰς ἕτερον μισθωτὸν δυνάμει ἐγκύρου συμβάσεως ἐργασίας ὑπὸ τὰς αὐτὰς κατὰ τὰ λοιπὰ περιστάσεις, Π 847 σ. 665, Π 2089 σ. 679, Εἰσαγ. σ. 730 ΑΠ 238 σ. 730, Π 2113 σ. 1240.—Συνυπολογισμὸς διὰ τὸν μισθὸν καὶ παντὸς ὅ,τι προσθέτως ὡς μισθὸς παρέχεται καταβλητέου κατὰ νόμον εἴτε εἰς εἶδος, εἴτε κατὰ τὴν νόμιμον ἀποτίμησιν του εἰς χρῆμα, ΑΠ 238 σ. 730-.... τὸ ποσόν, ὅπερ θὰ κατέβαλλεν ὁ ἐργοδότης, ἵνα μισθώσῃ τὴν ἐργασίαν τρίτου τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς ἰδίας ἱκανότητος καὶ καθ' ὃ κατέστη πλουσιώτερος, ὡς ἀποφυγὼν τὴν δαπάνην τῆς πρὸς τρίτον καταβολῆς του, Π 249 σ. 1448 — Παροχὴ ἐργασίας ὑπὲρ τὰς νομίμους ὥρας ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· δικαίωμα καὶ τοῦ κατ' ἄρθρον 8 § 2 ν.δ. 4020)1959 ποσοστοῦ 75 ο)ο ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὡρομισθίου· χαρακτὴρ τούτου ὡς ἰδιωτικῆς ποινῆς· τίς νοεῖται καταβαλλόμενος μισθός, Π 371 σ. 344 —Περιεχόμενον τῆς ἀξιώσεως οὐχὶ ὁ συμπεφωνημένος μισθός, ἀλλὰ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὁ ἐργοδότης θὰ κατέβαλλεν, ἐὰν ἐγκύρως προσελάμβανεν ἕτερον ὑπάλληλον, συγκεντροῦντα τὰ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνω μισθωτὸν προσόντα, Π 371 σ. 344, Π 249 σ. 1448.—Παροχὴ ἐργασίας ὑπὸ ὁδηγοῦ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου Δημοσίου ὑπὲρ τὸ ὀκτάωρον· ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ βάσει τεθεσπισμένου μισθοῦ καὶ 75ο)ο ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὡρομισθίου, Π 2089 σ. 679.—Ἡμερήσιος μισθὸς τῶν διὰ μηνιαίου μισθοῦ ἀμειβομένων μισθωτῶν δι' ὑπολογισμὸν προσαυξήσεων λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως, Γν.Σ. σ. 700, Π 249 σ. 1448.—Παραγραφὴ ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ εἰκοσαετὴς· ἄρθρον 249 Α.Κ., Σημ. σ. 199, ΑΠ 672 σ. 156, ΑΠ Ὁλ. 23 σ. 216, Προτ. σ. 222, ΑΠ 11 σ. 422, ΑΠ 238 σ. 730, Εἰσαγ. σ. 664. 730. Contra: Προτ. σ. 220.—Στοιχεῖα ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἐκ παροχῆς παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας· σαφὴς ἔκθεσις· ἀοριστία ἀγωγῆς, ἐν ᾗ ἐκτίθεται ἁπλῶς ὅτι ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ τὸ αἰτούμενον ποσὸν ὡς ἀμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὑπερωριακὴν ἐργασίαν, Π 847 σ. 665.—Ἀποζημίωσις ἐπὶ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4020)1959 ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ καὶ κατασχέσεως, ΝΖ σ. 47.—Ἀκυρότης συμβάσεως ἐργασίας· παροχὴ ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ ὑπερωριακῆς· ἀναζητήσεις ὠφελείας δι' ἀγωγῆς ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ· αὐτόματος συμψηφισμὸς τῶν ἑκατέρωθεν ἀξιώσεων κατὰ τὸν χρόνον ἀποδόσεως τῶν ὠφελειῶν, Π 123 σ. 1188.—Ἐφαρμογὴ προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν ἢ δι' ἐργασίαν πλέον τῆς συμφωνηθείσης· ὁμοίως ἐπὶ ἀξιώσεως δι' ἀπόδοσιν ὠφελείας ἕνεκα παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, ΝΖ σ. 401.—Δημοσίας τάξεως αἱ διατάξεις τοῦ ν.δ. 4020)1959, Π 512 σ. 607.—Ἄκυρος παραίτησις ἀπὸ ἀξιώσεως ἐκ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας μετὰ τὸ ν.δ. 4020)1959, Π 1461 σ. 417, Εἰσαγ. σ. 606, Π 512 σ. 606.—... ἐγκυρος διὰ τὸν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ἄνω ν.δ)τος χρόνον ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις, ἐν ᾗ δηλοῦται ἀνεπιφυλάκτως παραίτησις πάσης ἀξιώσεως ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας· χαρακτὴρ ὡς ἀφέσεως χρέους, Π 1461 σ. 417.—Ἄκυρος ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4020)1959 συμφωνία περὶ καλύψεως ὑπὸ τῶν καταβαλλομένων ὑπερτέρων τῶν ἐλαχίστων ὁρίων ἀποδοχῶν τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἄνω ν. δ)τος ἀξιώσεων λόγῳ παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας, Π 512 σ. 607, Π 4536 σ. 733.—... ἐγκυρος ἡ ἄνω συμφωνία διὰ τὸν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4020)1959 χρόνον, Π 512 σ. 606.—Ἐπιδίκασις ὑπὸ τοῦ δικασ ηρίου ἀποζημιώσεως διὰ παροχὴν

παρανόμου ὑπερωριακῆς ἐργασίας κατ' ἄρθρον 8 ν.δ. 4020)1959· νέα ἀγωγὴ περὶ ἐπιδικάσεως ἐξ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ ἐργοδότου· ὑπαρξις δεδικασμένου ὡς πρὸς τὰς πραγματοποιηθείσας ὑπερωρίας ἐκ τῆς ἀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς πρώτης ἀγωγῆς, Π 4536 σ. 733.—Παροχὴ ὑπὸ μισθωτοῦ ὑπηρεσιῶν δι' αὐτοτελῶν συμβάσεων πρὸς πλείονας ἐργοδότας, ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἄρθρου 16 π.δ. 27)6.4.7.1932· δὲν ἐπιδρᾷ κατ' ἀρχὴν ἐπὶ τοῦ κύρους ἑκάστης χωριστὰ ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν συμβάσεων, Π 465 σ. 415.—Ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων· ἀμοιβὴ λόγῳ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας, Γν.Σ. σ. 174.— Χρονικὰ ὅρια ἡμερησίας ἐργασίας (κανονικῆς καὶ ὑπερωρίας) προσωπικοῦ κινήσεως ὑπεραστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων, Γν.Σ. σ. 299. — Ὑπαγωγὴ ὡραρίου ἐργασίας προσωπικοῦ Ι.Κ.Α. καὶ καταβλητέα ἀποζημίωσις διὰ πραγματοποιηθείσαν πέραν τοῦ ὡραρίου ἀπασχόλησιν· ἔκδοσις σχετικοῦ διατάγματος ἐντὸς τῆς παρεχομένης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως· συμπληρωματικὴ ἀμοιβὴ κατ' ἄρθρον 659 Α.Κ., ΑΠ 211 σ. 683. — Ὧραι ἐργασίας ἐκτάκτου προσωπικοῦ Ἐθνικῆς Μετεωρολογικῆς Ὑπηρεσίας, συνδεομένου διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου· πρόσθετος ἀμοιβὴ δι' ὑπερωριακὴν ἀπασχόλησιν, Γν.Σ. σ. 701. — Περιορισμὸς ἄρθρου 8 ἀ. ν. 1538)1950 ὡς πρὸς τὴν ἔλλειψιν δικαιώματος ὑπαλλήλων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προβλεπομένων ἀποδοχῶν ἑτέρας ἀμοιβῆς λόγῳ προσθέτου ὑπηρεσίας· ἐφαρμογὴ ἐπὶ τῶν ἐν σχέσει ἐργασίας δημοσίου δικαίου τελούντων μισθωτῶν τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου καὶ οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῶν συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἰδιωτικοῦ δικαίου· παροχὴ ἐργασίας εἰς Ἐθνικὸν Ἵδρυμα Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων, ΑΠ 360 σ. 804. — Ἐφαρμογὴ ὀκταώρου εἰς πλινθοποιεῖα καὶ κεραμοποιεῖα· δυνατὴ ὑπέρβασις εἰς ἐργασίας, τῶν ὁποίων ἡ συνεχὴς λειτουργία πρέπει νὰ ἐξασφαλίζηται διὰ διαδοχικῶν ἐναλλαγῶν προσωπικοῦ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ ὧραι ἐργασίας δὲν θὰ ὑπερβαίνωσι κατὰ μέσον ὅρον τὰς 56 καθ' ἑβδομάδα ὑπερωριακὴ ἀπασχόλησις· δικαιώματα, Π 1963 σ. 998.—Καταβλητέα εἰς τοὺς ἀπασχολουμένους παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Μηχανοδηγῶν Ὁδοστρωτήρων καὶ Χειριστῶν Μηχανημάτων Ἐκτελέσεως Τεχνικῶν Ἔργων ἀποζημίωσις διὰ νόμιμον ὑπερωριακὴν ἐργασίαν· δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὰς ἀποδοχὰς ἀδείας, Γν.Σ. σ. 1073.—Ὑπερωριακὴ ἐργασία εἰσπράκτορος λεωφορείου, Π 267 σ. 1186.—Ἀποζημίωσις λόγῳ ὑπερωριακῆς ἐργασίας καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἔξοδα κινήσεως εἰς τὸ προσωπικὸν δημοσίων ἔργων· ἔκτασις ἐφαρμογῆς καὶ προϋποθέσεις, Π 533 σ. 1387—Προσωπικὸν Σ.Ε.Κ.· ἀποδοχαὶ ὧραι ἐργασίας· ὑπερωρίαι, Π 16962 σ. 1513.— Ἀποζημίωσις δι' ὑπερωριακὴν ἐργασίαν ὑπαλλήλων Ο.Λ.Π., Π 16 σ. 1515.—Ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος· Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανικὴ Δημοκρατία· ὑπερωρίαι, Μελ. σ. 1169.—Ἐργασία πλέον τῆς συμφωνηθείσης· συμπληρωματικὴ ἀμοιβὴ κατ' ἄρθρον 659 Α.Κ. Βλ. λ. *Ἐργασίας σύμβασις* (παράγρ. 9).

Ὑπηρεσίαι Δημόσιαι. Βλ. λ. *Δημόσιον, Δημοσίου δικαίου σχέσις, Διοικητικαὶ πράξεις — Διοίκησις, Στράτευσις* (παράγραφος Β'), *Ὑπάλληλοι δημόσιοι, Στρατιωτικαὶ Ὑπηρεσίαι, Ὑπουργεῖα — Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις.*

Ὑπηρέται. Θυρωροὶ πολυκατοικίας· χαρακτὴρ ὡς ὑπηρέτου, ΝΖ σ. 121.—Τὰ καθήκοντα χωροφύλακος προσιδιάζουν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπηρέτου, φύλακος ἢ κλητῆρος, ΑΠ 225 σ. 598.— Σερβιτόροι· χαρακτὴρ ὡς ἐργατῶν — ὑπηρετῶν, Εἰσαγ. σ. 1329.—Πρόσληψις οἰκοσίτου ὑπηρέτου διὰ παροχὴν ὑπηρεσιῶν ἐπὶ ὑποσχέσει υἱοθεσίας καὶ παραχωρήσει ἀναλόγου περιουσίας πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς ἡλικίαν γάμου· ὀπόδοσις ὠφελείας ἐργοδότου, συνισταμένης εἰς τὸ ποσὸν τῆς δαπάνης, ἣν θὰ κατέβαλλεν οὗτος ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας εἰς ἕτερον μισθωτὸν διὰ τὴν παροχὴν τῆς αὐτῆς ἐργασίας, ΑΠ 672 σ. 156.— Ἐφαρμογὴ δι' ἀδείας οἰκοσίτων ὑπηρετῶν τῶν ἄρθρων 666 καὶ 667 Α.Κ., ΝΖ σ. 393.—Ἐξαίρεσις διὰ ν. 6298)1934 ἀσφαλίσεως εἰς Ι.Κ.Α. οἰκοσίτων ὑπηρετῶν· ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως τούτων διὰ τοῦ ἀ.ν. 1846)1951 ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 τοῦ νόμου τούτου ὅρους καὶ προϋποθέσεις, ἤτοι ὅτι θέλει πραγματοποιηθῇ βραδύτερον κατὰ χρόνου καὶ διαδικασίαν, καθοριζομένην διὰ Κανονισμῶν, μὴ ἐκδοθέντων μέχρι τῆς διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 ν.δ. 4104)1960 ὑπαγωγῆς τῶν οἰκοσίτων ὑπηρετῶν εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α., ΣΕ 193 σ. 353.— Ἔλλειψις ὑποχρεώσεως καταβολῆς εἰσφορῶν ἐπὶ δώρων ἑορτῶν τῶν οἰκιακῶν ἐμμίσθων βοηθῶν, Ἐγκ. σ. 508.— Ἐὰν δικαιοῦνται κατ' ἔτος ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν οἱ οἰκιακοὶ ὀδηγοὶ ἐπιβατηγῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 666 Α.Κ. ἢ τῶν τοιούτων τοῦ ἀ.ν. 539)1945, Γν.Σ. σ. 758.— Ἀναφορὰ διατάξεως ἄρθρου 256 § 4 Α.Κ. περὶ ἀναστολῆς παραγραφῆς ἀξιώσεων ὑπηρετῶν κατὰ τῶν κυρίων, διαρκούσης τῆς σχέσεως ὑπηρεσίας, εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἐν παραγράφῳ 6 τοῦ ἄρθρου τούτου ὑπηρετῶν καὶ ὄχι καὶ εἰς τὰς ἐν παραγράφῳ 17 ἀξιώσεις μισθῶν παντὸς εἴδους τῶν λοιπῶν μισθωτῶν, ΑΠ 407 σ. 1112.

Ὑποδημοτεργάται. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Ὑπουργεῖα· Ὑπουργοί· Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις. Βλ. καὶ λ. *Εἴδησις ἀνωρώσεως, Δημόσιον, Διοικητικαὶ πράξεις, Διοίκησις, Ὑπάλληλοι δημόσιοι.* Χαρακτὴρ ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ κυρώσεως συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, δι' ἧς ἅμα ἐπεκτείνεται ἡ ἰσχύς· κανονιστικὴ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους καὶ οὐχὶ ἀτομικὴ διοικητικὴ πρᾶξις· δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως, ΑΠ 286 σ. 1120. —Ἀνίσχυρος ὑπουργικὴ ἀπόφασις, ἐρειδομένη

ἐπί ἀντισυνταγματικῆς καί ἀνισχύρου, λόγῳ τῆς γενικότητος καί ἀοριστίας τῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 2218 σ. 117.—Ἀνίσχυρος διάταξις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, θεσπισθεῖσα καθ' ὑπέρβασιν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 1448 σ. 947, Π 5111 σ. 1064.—Ἀνίσχυρος ἡ διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 89275)1961 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας σύστασις παρά τῷ Ι.Κ.Α. εἰδικοῦ λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρων δι' ἑορτάς πρός οἰκοδομούς, ΣΕ 1609 σ. 917.—Ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας πρός καθορισμόν ὑποχρεώσεων εἰς πρόσληψιν πολεμιστῶν δικηγόρων νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου. Βλ. λ. *Ἐπιστασία* (παράγρ. Β 3). Ἐξουσία Ὑπουργῶν ἐπί συλλογικῶν διαφορῶν ἐργασίας· ὑπουργική ἀπόφασις περί ἐγκρίσεως ἢ τροποποιήσεως· αἰτιολογία, δημοσίευσις κλπ. Βλ. λ. *Συλλογικαί διαφοραί ἐργασίας, Συλλογικαί συμβάσεις ἐργασίας*. Ἐξουσία Ὑπουργῶν ἐπί ἀσφαλιστικῶν θεμάτων. Βλ. λ. *Ταμεῖα* Διαχειριστικός καί λογιστικός ἔλεγχος Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων ἁρμοδιότης Ὑπουργείου Ἐργασίας, Γν. Σ. σ. 825.—Σύνθεσις ἐπιτροπῶν ρυθμίσεως φορτοεκφορτώσεων ξηρᾶς· ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ΣΕ 1660 σ. 1517.— Εἰσαγγελικαί Ἀρχαί καί Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας, Γν. Σ. σ. 299. Ἔλλειψις δικαιώματος Ὑπουργῶν πρός τροποποίησιν ἢ ἀντικατάστασιν μή ἐγκρινομένων ὑπ' αὐτῶν διατάξεων Κανονισμῶν· εἰς τί συνίσταται ἡ ἐξουσία αὐτῶν· ἀκυρότης ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 2227 σ. 18.—Παῦσις ἰσχύος μετά τόν νόμον 3239)1955 ἀποφάσεως πενταμελοῦς ἐξ Ὑπουργῶν Ἐπιτροπῆς νόμου 2415)1953 περί μή χορηγήσεως ἐφεξῆς ἐπιδομάτων λόγῳ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας· ἁρμοδιότης Ὑπουργῶν πρός τροποποίησιν διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ΣΕ 286 σ. 345.—Ἔλλειψις διατάξεως νόμου, παρεχούσης εἰς τόν Ὑπουργόν Ἐργασίας τήν ἐξουσίαν ὅπως ἀναστέλλῃ τήν ὑπό τούς ὅρους τοῦ νόμου χορήγησιν ἐπαγγελματικῶν βιβλιαρίων καί σημειωμάτων ἐργασίας εἰς ἀρτιεργάτας καί σιμιτεργάτας, ΣΕ 884 σ. 937.—Ἀπόλυσις προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων κατ' ἄρθρον 42 νόμου 1846)1940· ἁρμόδιος δι' αὐτήν καί ὁ Ὑπουργός Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ΑΠ 463 σ. 1049.—Ἀσφάλισις Ν.Α.Τ.· συγκράτησις ἀναθεωρητικῆς ἐπιτροπῆς ἄρθρου 52 νόμου 3170)1955, τελούσης ὑπό τήν προεδρείαν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας· συμμετοχή τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου, ἀπόντος ἢ κωλυομένου τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως, καί ὄχι οὔσης κενῆς τῆς θέσεως τούτου λόγῳ παραιτήσεως, ΣΕ 1543 σ. 1270.—Συμμετοχή ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ εἰς συνεδριάσεις Δευτεροβαθμίου Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων, ΣΕ 1755 σ. 1444.—Γνωμοδότησις Νομικοῦ Συμβουλίου καί ἔγκρισις αὐτῆς ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς πρόσθετοι ὅροι διά τήν δήλωσιν τῆς βουλήσεως τοῦ ἐκπροσωποῦντος τό Δημόσιον πρός οὐναψιν τῆς κατ' ἄρθρον 873 Α.Κ. ἀναγνωριστικῆς συμβάσεως, ΑΠ 148 σ. 622.—Ἀνίσχυρον ἐπί τοποθετήσεως πολεμιστῶν διατάξεως ἄρθρου 22 νόμου περί Δημοτικοῦ καί Κοινοτικοῦ Κώδικος περί προσυπογραφῆς τῆς οἰκείας πράξεως ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν μετά τό ν.δ. 4181)1961, ΑΠ 403 σ. 868.—Ἀνώμαλα· συμψηφισμός ἐπιδόματος ἄρτου εἰς αὐξήσεις ἀποδοχῶν καί ἀκυρότης Πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περί τοῦ ἐπιδόματος τούτου, Σημ. σ. 1104.

Φ

Φαρμακευτικαί ἐργασίαι. Βλ. καί λ. *Ταμεῖα*. Ἐφαρμογή συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας τῆς χώρας· ἀνεφάρμοστον ἐπί προσληφθέντος εἰς Γραφεῖον ἀντιπροσωπειῶν φαρμακευτικῶν εἰδῶν ὡς ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου, ΑΠ 273 σ. 809.

Φιλοδωρήματα. Ἐφαρμογή προνομίου ἄρθρου 646 Ἐμπορικοῦ Νόμου καί ἐπί φιλοδωρημάτων παρεχομένων τακτικῶς ἀντί μισθοῦ, ΝΖ σ. 402.

Φορολογία. Ἀπαλλαγή ἀδειῶν δι' ἀνέγερσιν οἰκοδομῆς ὑπό ἀναπήρων καί θυμάτων πολέμου ἀπό παντός φόρου ἢ καί τέλους ἢ κρατήσεως ἢ εἰσφορᾶς ὑπέρ τοῦ Δημοσίου, Δήμων, Κοινοτήτων ἢ οἱωνδήποτε τρίτων· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 6 νόμου 3718)1957, ΑΠ 658 σ. 232.—Περιορισμός ἐκ τοῦ Συντάγματος τοῦ κοινοῦ νομοθέτου διά τήν ἐντός εὐλόγου χρόνου ἀναδρομικήν ἰσχύν τῶν ἐπιβαλλόντων οἰκονομικά βάρη, οἷον καί εἰσφοράς εἰς βάρος ἐργοδοτῶν χάριν τῶν μισθωτῶν καί τῶν Ἀσφαλιστικῶν τῶν Ταμείων, κανόνων δικαίου· δικαστικός ἔλεγχος· ἔννοια εὐλόγου χρόνου, ΑΠ Ὁλ. 69 σ. 403.—Νόμιμος καθίδρυσις Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν· εἰδική πρός τοῦτο ἀσφαλιστική εἰσφορά, μή ἀποτελοῦσα φόρον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἄρθρου 59, παραγράφου 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος καί μή ἔχουσα δημοσιονομικόν χαρακτῆρα ὥστε νά θεωρηθῇ ἐπιβληθεῖσα κατά παράβασιν τῶν ἄρθρων 59, 105 τοῦ Συντάγματος, ΑΠ 540 σ. 1380.—Παρακράτησις ὑπό ἐργοδότου φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν παράλειψις παρακρατήσεως καί νόμιμοι συνέπειαι, ΑΠ 464 σ. 934.—Καταβολή ὑπό ἐργοδότου φόρου εἰσοδήματος μισθωτῶν, ΑΠ 434 σ. 928.

Φορτοεκφορτωταί. Σύστασις εἰδικοῦ λογαριασμοῦ ἀδειῶν φορτοεκφορτωτῶν παρά τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ, Ἐγκ. σ. 439.—Ὅρος χαρακτηρισμοῦ ἐργασίας τινός ὡς ἐξηρτημένης· περίπτωσις παροχῆς ἐργασίας ὑπό ἐλευθέρων φορτοεκφορτωτῶν εἰς πρακτορεῖον λεωφορείων, ΑΠ 381 σ. 912.—Ἐάν ἐπί φορτοεκφορτώσεων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἔχουν ἐφαρμογήν αἱ περί φορτοεκφορτωτῶν κείμεναι διατάξεις, Γν.Σ. σ. 761.—Προστασία φορτοεκφορτωτῶν ἐάν τά Κεφάλαια ἀποζημιώσεως φορτοεκφορτωτῶν ἐμπίπτωσιν εἰς τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ νόμου 3213)1955 περί μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας, χα-

ρακτηριζόμενα οὕτω ὡς Ὀργανισμοί ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως ἢ εἶναι ταῦτα Ὀργανισμοί κυρίας ἀσφαλίσεως, Γν.Σ. σ. 953.— Ἐνέργεια φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν δι' ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτῶν ἀγωγὴ μελῶν Σωματείου φορτοεκφορτωτῶν, ἐφωδιασμένων δι' ἐπαγγελματικῆς ταυτότητος φορτοεκφορτωτῶν, διὰ μὴ ἀνάθεσιν εἰς αὐτὰ φορτοεκφορτωτικῶν ἐργασιῶν ὑπαρξις δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας κατ' ἄρθρον 70 Πολ. Δικ. τιμολόγια Ἐπιτροπῆς Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτωτικῶν Ἐργασιῶν Ξηρᾶς δυνατὸς ὁ ὑπὸ ταύτης καθορισμὸς τιμολογίου ἀναλόγως τοῦ ἐπιπόνου τῆς ἐργασίας, ὡς ἐκ τοῦ μείζονος βάρους τῶν πρὸς φορτοεκφόρτωσιν τεμαχίων κλπ., ἢ ἔνεκα ἄλλων ὅρων· ἔννοια διατάξεως ἄρθρου 10 ν. δ. 3789)1957, ΑΠ 430 σ. 1122.—Σύνθεσις Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηρᾶς· ἐξουσία Ὑπουργοῦ Ἐργασίας· σύστασις διὰ τοῦ ν. δ. 1254)1949 Ἐπιτροπῶν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτώσεων Ξηρᾶς· σύνθεσις αὐτῶν παῦσις ὡς αὐτοτελῶν Ὑπηρεσιῶν Γραφείων Ἐργασίας Λιμένων μετὰ τὴν διὰ τοῦ β. δ. 868)1960 θέσιν ἐν ἰσχύϊ τοῦ νέου ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας· ὑπαγωγὴ τῶν θεμάτων τούτων εἰς τὰς Ἐπιθεωρήσεις Ἐργασίας, μὴ συμμετέχοντος τοῦ προϊσταμένου Γραφείου Ἐργασίας Λιμένος εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ρυθμίσεως Φορτοεκφορτωτῶν Ξηρᾶς· παροχὴ εἰς Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς καθορισμὸν ἄλλως τῶν τῆς συνθέσεως κλπ. τῶν Ἐπιτροπῶν· ἔννοια ἐξουσιοδοτήσεως, ΣΕ 1669 σ. 1517.— Ἐπαγγελματικὰ βιβλιάρια φορτοεκφορτωτῶν· προϋποθέσεις ἐκδόσεως αὐτῶν ἐὰν εἶναι ἐπιτρεπτὴ ἡ χορήγησις ἐπαγγελματικοῦ βιβλιαρίου φορτοεκφορτωτοῦ εἰς καταδικασθέντα τὸ ἔτος 1955 εἰς κάθειρξιν ἐξ ἐτῶν καὶ πενταετῆ στέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων ἐπὶ ἀποπλανήσει παίδων, Γν. Σ. σ. 1527.

Φύλακες. Ἡμερομίσθιον φυλάκων ἀποθηκῶν Δημοσίου, Ὀργανισμῶν κλπ., ὑπαγομένων εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Φρουρήσεως Ἀποθηκῶν κατὰ τὴν ὑ.ἀ. 59118)1950 εἰς τίνας ἀναφέρεται· ἐφαρμογὴ ὑ.ἀ. 27019)1953 ἐπὶ μισθωτῶν παρεχόντων ὑπηρεσίας ἀποκλειστικῶς κατὰ νυκτερινὰς ὥρας· δεκάωρος ἐργασία φυλάκων κατ' ἄρθρον 7 § 2 ἀ.ν. 547)1937· ἐφαρμογὴ ἐπὶ νυκτοφυλάκων Τραπεζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· ὥραι ἐργασίας εἰς καπναποθήκας καὶ καπνεργοστάσια, ΑΠ 151 σ. 552. — Παροχὴ ἐργασίας νυκτοφύλακος εἰς Κρατικὴν Ἐκμετάλλευσιν Σιδηροδρόμων Πειραιῶς, Ἀθηνῶν καὶ Πελοποννήσου· ὁμοιβὴ αὐτοῦ λόγῳ νυκτερινῆς ἐργασίας, ΑΠ 556 σ. 25.— Πρόσληψις νυκτοφύλακος ὑπὸ Ι.Κ.Α.· ἀποδοχαὶ αὐτοῦ· παροχὴ ἐργασίας πλέον τῆς συμφωνηθείσης καὶ συμπληρωματικὴ ὁμοιβὴ κατ' ἄρθρον 659 Α.Κ.· ἔννοια ἄρθρου 200 Α.Κ., ΑΠ 211 σ. 811.—Πρόσληψις ὑπὸ Ι.Κ.Α. νυκτοφύλακος· ἀποδοχαὶ αὐτοῦ, ΑΠ 229 σ. 812.—Θέσις ἱκανοτήτων μισθωτοῦ εἰς διάθεσιν ἐργοδότου· περιπτώσεις ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἐργασιακῆς σχέσεως κανόνων· πρόσληψις φύλακος, ΑΠ 649 σ. 1505, ΑΠ 653 σ. 1506.

Φωτοκινηματογράφοι. Τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια δι' εἰσφορὰς Ι.Κ.Α., Ἐγκ. σ. 165.

Χ

Χαρτόσημον. Ἐπὶ δώρου ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων, Ἐγκ. σ. 525 — Ἀτελὴς διαδικασίας ν. 3514)1928, Πρβρ. 852 σ. 545.— Ἀτέλειαι αἰτήσεων ἀκυρώσεως κατ' ἄρθρον 40 ἀ.ν. 1846 περὶ Ι.Κ.Α., ΣΕ 1167 σ. 874, ΣΕ 1307 σ. 1003, ΣΕ 1301 σ. 1065, ΣΕ 1382 σ. 1133, ΣΕ 1454 σ. 1133 — Ἀτέλεια πράξεων πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπιδίωξιν ἢ πραγματοποίησιν παροχῶν τοῦ Ι.Κ.Α.· ἄρθρον 40 § 2 ἀ.ν. 1846)1951· ὑπαγωγὴ εἰς ἀπαλλαγὴν τελῶν καὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς σκοπεῖται διὰ δικαστικῆς ἐπιδιώξεως ἢ πραγματοποιήσεως τῆς παροχῆς ὡς ἀνόρθωσις ζημίας ἐκ παρανόμου ἐνεργείας τῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α., Α Ι 184 σ. 694.

Χειρίσται. Βλ. λ. *Μηχανήματα*.

Χημικοί. Ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις χημικοῦ καὶ ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 88 σ. 663.— Ἐφαρμογὴ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας ἐπιστημόνων χημικῶν βιομηχανίας τῆς χώρας· καθορισμὸς δι' αὐτῆς κατωτάτων ὁρίων ἀποδοχῶν μόνον διὰ τοὺς ἀσκοῦντας τὸ ἐπάγγελμα ἐπιστήμονος χημικοῦ· τοιοῦτοι οὐχὶ πάντες οἱ συγκεντροῦντες τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1 ν. 6129)1934 ὁριζόμενα προσόντα, ἀλλὰ οἱ ἐκ τούτων ἐκτελοῦντες χημικὰς ἐξετάσεις καὶ ἀναλύσεις ἢ ἄλλας ἐργασίας, ἀποκλειστικῶς ἀπασχόλησις εἰς χημικούς, ἐν εἷς καὶ οἱ διευθύνοντες χημικὰ ἐργαστήρια· ἀνεφάρμοστον ἐπὶ προσληφθέντος εἰς Γραφεῖον ἀντιπροσωπείας φαρμακευτικῶν εἰδῶν ὡς ἰατρικοῦ ἐπισκέπτου, ΑΠ 273 σ. 809.

Χρηματικὴ Ἱκανοποίησις. Βλ. λ. *Ἱκανοποίησις χρηματική*.

Χρονικὸς μισθός. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί* (παράγραφος 1).

Χωροφυλακή. Προϋπηρεσία παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Β. Χωροφυλακῇ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ ὑπαξιωματικοῦ καὶ ἄνω εἶναι ὁμότιμος πρὸς τὴν τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐσωτερικοῦ οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου Γραφείου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας οὐχὶ καὶ ἡ τοῦ χωροφύλακος, οὗτινος τὰ καθήκοντα προσιδιάζουν πρὸς τὴν τοῦ ὑπηρέτου, φύλακος ἢ κλητῆρος, ΑΠ 225 σ. 598.

Ψ

Ψυχολογικὴ βία. Ἰσχυρισμὸς περὶ βουλήσεως μισθωτοῦ συνεπείᾳ ἀπειλῆς, ἐνεχούσης ψυχολογικὴν βίαν, Π 249 σ. 1448.

Ψυχικὴ ὀδύνη. Βλ. λ. *Ἱκανοποίησις χρηματική*.

Ω

Ὧραι ἐργασίας. Βλ. καὶ λ. *Ὑπερωρίαι*. Σκοπὸς τῶν περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας διατάξεων· χαρακτὴρ ὡς δημοσίας τάξεως, Π 847 σ. 665.—Χρόνος ἀπασχολήσεως μισθωτοῦ καὶ νόμιμος μισθὸς· δικαίωμα ἀδείας κατ' ἄρ-

θρον 666 Α.Κ. ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον ἀπασχολήσεως, ΑΠ 460 σ. 931.— Ὡράριον, εἰς ὃ ἀντιστοιχεῖ τὸ κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου καθαριστρίας· ἴσων χρόνος ἀπασχολήσεως· ἀναλόγως μειωμένη ἀμοιβή, Ἐγγρ. σ. 372.—Ἔγκυρος κατ' ἄρθρον 680 § 3 Α.Κ καὶ ἄρθρον 3 § 1 νόμου 3239)1955 ἐπὶ ἀτομικῆς συμβάσεως ἐργασίας μικροτέρας ἀπασχολήσεως ἡ ἐλάττωσις μισθοῦ συλλογικῆς συμβάσεως ἐργασίας, ἐὰν ἡ τοιαύτη ἐλάττωσις ἐν σχέσει πρὸς τὸν χρόνον τῆς παρεχομένης ἐργασίας εἶναι εὐνοϊκωτέρα διὰ τὸν μισθωτόν· περίπτωσις εὐνοϊκωτέρα καὶ ὅταν, ἐνῷ κατὰ τὴν σύμβασιν παρέχεται ἐργασία μιᾶς μόνον ὥρας καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν, ὁ συμφωνηθεὶς μισθὸς ὑπερβαίνει τὸ ὄγδοον τοῦ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων προβλεπομένου· ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις χημικοῦ καὶ ὥραι ἐργασίας, ΑΠ 88 σ. 663.— Ἀντιστοιχία καθορίζομένων ὁρίων μηνιαίων μισθῶν εἰς πλήρες ὡράριον ἐργασίας, προκύπτοντα ἐκ τῶν ἄρθρων 648 καὶ 376 Α.Κ. ὑποχρέωσις καὶ δικαίωμα τοῦ μισθωτοῦ δι' ἐργασίαν ἐπὶ ὀκτάωρον ἐπὶ ἀντιστοίχῳ καταβολῇ τοῦ νομίμου ἡμερομισθίου μόνον ἂν συνεφωνήθη μειωμένον ὡράριον ἐπὶ ἀντιστοίχῳ μειώσει τῆς παροχῆς, ΑΠ 326 σ. 797.—Γενικαὶ περὶ χρονικῶν ὁρίων διατάξεις τοῦ νόμου 2269)1920 καὶ εἰδικαὶ τοιαῦται· συμφωνίαι μεταξὺ Κρατῶν-Μελῶν τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. καὶ μεταξὺ Ἑλληνικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ΑΠ 203 σ. 723.— Ἀνεπίτρεπτος ἀπασχόλησις μισθωτοῦ εἰς ἕτερον ἐργοστάσιον ἢ τόπον ἐργασίας, ἐργασθέντος καθ' ὅλον τὸν χρόνον ἡμερησίας ἐργασίας· ἀκυρότης ἄλλως συμβάσεως, ἐλλειπούσης οὕτω ἀξιώσεως μισθοῦ, ἀλλ' ἀποζημιώσεως κατ' ἄρθρον 904 Α.Κ.· ἀπόρριψις ἀγωγῆς μὴ ἐχούσης βάσιν τὸν ἀδικαιολόγητον πλουτισμὸν ἐργοδότου, Π 2383 σ. 1245.—Ἂν τὰ πρατήρια ὑγραερίων (πετρογκάζ) ἐξαμοιοῦνται πρὸς πρατήρια βενζίνης καὶ δύνανται νὰ λειτουργῶσι συνεχῶς καθ' ἑκάστην, ὡς καὶ τὰς Κυριακὰς καὶ ἐξαιρεσίμους ἑορτάς, Γν. Σ. σ. 765.—Μὴ ἰσχὺς νομίμων χρονικῶν περιορισμῶν ἐργασίας κατὰ τὰς ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα· δικαίωμα συμπληρωματικῆς ἀμοιβῆς ἐμπαρσυπαλλήλων κατ' ἄρθρον 659 § 2 Α.Κ.· ποσὸν παραγραφῆ· προσαύξησις δι' ἐργασίαν κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν Δεκεμβρίου, Π 23345 σ. 278.— Ἄκυρος ὅρος 25)1960 διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδοχῶν λογιστῶν, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ αὐτὴ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπασχολουμένους κατὰ πλήρες ὡράριον ἡμερησίως ὡς καὶ δι' ἀπασχολουμένους ἐπὶ ἐλάσσονα καθ' ἡμέραν χρόνον, ΣΕ 2162 σ. 282.—Ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ κινήσεως ὑπεραστικῶν λεωφορείων αὐτοκινήτων· χρονικὰ ὅρια ἡμερησίας ἐργασίας (κανονικῆς καὶ ὑπερωρίας), Γν.Σ. 34 σ. 299.—Προσωπικοῦ ὑπεραστικῶν καὶ ἀστικῶν συγκοινωνιῶν, Γν. Σ. σ. 575.— Προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων (πιάτσας)· χρόνος ἐργασίας καὶ χρόνος ἀναμονῆς, ΑΠ 232 σ. 736.—Βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων· ὀκτὼ ἡμερησίως, 48 ἑβδομαδιαίως· διάρκεια ἐργασίας προσωπικοῦ ἐργαζομένου κατ' ἐναλλαγήν· ὧραι ἐργασίας προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων· ἐφαρμογὴ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τῶν περὶ ἐργασίας κατ' ἐναλλαγὴν διατάξεων, Π 2225 σ. 678.—Ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Δημοσίου, Π 2089 σ. 679.—Προσωπικοῦ φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ὁσάκις τὸ προσωπικὸν ἐργάζεται κατ' ἐναλλαγήν, ΑΠ 340 σ. 806.— Ὁδηγῶν ἀγοραίων αὐτοκινήτων, ΝΖ σ. 767. —Προσωπικοῦ Γραφείων· παροχὴ ἐργασίας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια καὶ ἀποζημίωσις, Π 371 σ. 337.— Εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις· καθιέρωσις ὀκταώρου· τίνες θεωροῦνται βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, Π 2113 σ. 1239, Π 139 σ. 1321.—Εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις οἷα καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ἑλλάδος ἀσκουμένη· καθιέρωσις ὀκταώρου, Π 10253 σ. 1323.—Βιομηχανιῶν ἐπιπλοποιίας· παροχὴ ἐργασίας ὑπὲρ ταύτας καὶ ἀποζημίωσις· διαίρεσις μηνιαίου μισθοῦ δι' ἐξεύρεσιν ἡμερησίου, Π 249 σ. 1448.—Ἐπιχειρήσεων συνεχοῦς λειτουργίας, Π 16967 σ. 1317.— Κατεχόντων θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως ἢ ἐμπιστευτικήν· ἀνεφάρμοστον ἐπ' αὐτῶν τοῦ ὀκταώρου· ἀνεφάρμοστον ἐπίσης ἄρθρου 659 Α.Κ., Π 139 σ. 1321.— Μὴ ὑπαγωγὴ εἰς τὰς περὶ χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ὑπαλλήλων διατάξεις τῶν κατεχόντων θέσιν ἐποπτείας ἢ διευθύνσεως· ἔλλειψις ἀξιώσεως ἐκ τοῦ ἄρθρου 904 Α.Κ. πρὸς ἀπόδοσιν ὠφελείας διὰ παροχὴν ἐργασίας ὑπὲρ τὰ χρονικὰ ὅρια ἐργασίας, ΑΠ 129 σ. 490, Π 10253 σ. 1324. Δεκάωρος φυλάκων κατ' ἄρθρον 7 § 2 ἀ.ν. 547)1937· ἐφαρμογὴ ἐπὶ νυκτοφυλάκων Τραπεζῶν καὶ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν· ὧραι ἐργασίας εἰς καπναποθήκας καὶ καπνεργοστάσια, ΑΠ 151 σ. 552.—Αἰώτατον νόμιμον διδασκαλίας εἰς ἰδιωτικὰ σχολεῖα δι' ἕκαστον τῶν διδασκόντων κατ' ἄρθρον 36 § 1 ἀ.ν. 2545)1940 ἀπόλυσις· περιορισμὸς ὡρῶν διδασκαλίας· ἔγκρισις Ἐπιθεωρητοῦ, ΑΠ 140 σ. 558. —Ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτικῶν· ὧραι διδασκαλίας ἐλάσσονες τῶν 28 καὶ νόμιμος μισθός, Π 12 σ. 1516.—Καθαριστριῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Π 71 σ. 623.— Χημικοῦ ὑποχρεωτικὴ πρόσληψις καὶ ὧραι ἐργασίας, ΑΠ 88 σ. 663. —Προσωπικοῦ Δ.Ε.Η.· χαρακτηρισμὸς αὐτῆς ὡς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως· καθορισμὸς δι' ἐθίμου μικροτέρου χρόνου ἀπασχολήσεως· σχέσις νόμου καὶ ἐθίμου· ἀκυρότης συμβάσεως περὶ παροχῆς ἐργασίας καὶ πέραν τοῦ δι' ἔθίμου καθωρισμένου χρόνου ἄνευ ἀδείας τῆς Ἀρχῆς· ἀξίωσις ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου πλουτισμοῦ, Π 847 σ. 665.— Ὑπαλλήλων Ι.Κ.Α· ὑποχρεωτικὸν ὡραρίου ἐργασίας καὶ καταβλητέα ἀποζημίωσις διὰ πραγματοποιηθεῖσαν πέραν τοῦ ὡραρίου ἀπασχόλησιν· ἐκδοσις σχετικοῦ διατάγματος ἐντὸς τῆς παρεχομένης νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως, ΑΠ 211 σ. 683.—Τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ καταβλητέα ἀποζημίωσις διὰ τὴν πραγματοποίησιν ὑπ' αὐτοῦ πέραν τοῦ ὡραρίου τούτου ἀπασχολήσεως, ΑΠ 211 σ. 811.—Νοσοκόμων κλινικῶν, ΑΠ 238 σ. 730.— Ἐκτάκτου προσωπικοῦ Ἐθνικῆς Μετεωρολογικῆς Ὑπηρεσίας, συνδεομένου διὰ σχέσεως

δημοσίου δικαίου· πρόσθετος άμοιβή δι' ὑπερωριακήν ἀπασχόλησιν, Γν.Σ. σ. 701.—Τῶν ἐπί σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἐργαζομένων εἰς τό Δημόσιον, Γν.Σ. σ. 701.—Ἐργατοτεχνιτῶν κατασκηνώσεων, Ἔγγρ. σ. 719.—Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. συμπληρωματικοί ὧραι ἐργασίας καί ὑπολογισμός προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. κατά Κανονισμόν δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν· ἐξεύρεσις ὡρομισθίου, προκειμένου περί ἡμερομισθίου μηχανοδηγῶν, καί ἐξεύρεσις ἡμερομισθίου ἐπί ἀμειβομένων διά μηνιαίου μισθοῦ, ΑΠ 272 σ. 814.—Προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων· κανονισμός ὡρῶν ἐργασίας καί ἀναπαύσεως· ὑπαγωγή εἰς αὐτόν καί πάντων τῶν συνδεομένων μετά τῶν Σ.Ε.Κ. διά συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου· ὧραι ἐργασίας· ὑπερωρίαι· προσαύξησις ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν κατά Κυριακάς καί ἀργίας, Π 16962 σ. 1513.—Εἰς πλινθοποιεῖα καί κεραμοποιεῖα· ἐφαρμογή ὀκταώρου· δυνατή ὑπέρβασις εἰς ἐργασίας, τῶν ὁποίων ἡ συνεχής λειτουργία πρέπει νά ἐξασφαλίζηται διά διαδοχικῶν ἐναλλαγῶν προσωπικοῦ, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι αἱ ὧραι ἐργασίας δέν θά ὑπερβαίνωσι κατά μέσον ὅρον τάς 56 καθ' ἑβδομάδα ὑπερωριακήν ἀπασχόλησις, Π 1963 σ. 998.—Εἰς ἀρτοποιεῖα καί ποιναί κυρώσεις ἐπί παραβάσεως αὐτῶν· ἰσχύς ἄρθρου 12 ἀποφ. Ὑπουργοῦ Ἐργασίας 20023)1954 περί κανονισμοῦ τῶν ὅρων ἐργασίας ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις, Γν.Σ. σ. 1526.—

Ὡρισμένου χρόνου συμβάσεις. Βλ. λ. ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 14, 15).

Ὠφέλεια. Βλ.λ. ***Ἀδικαιολόγητος πλουτισμός***, ***Ἐργασίας σύμβασις*** (παράγρ. 7).

ΙΑ'. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΛΠ. (*)

Α' Συμβουλίου Έπικρατείας

1962

1545 — 236
1621 — 355
1623 — 354
1626 — 234
1638 — 235
2038 — 33
2041 — 35
2045 — 31
2080 — 34
2082 — 12
2150 — 30
2154 — 36
2163 — 282
2164 — 13
2218 — 117
2219 — 115
2224 — 114
2227 — 18
2229 — 145
2232 — 32
2235 — 112
2261 — 293
2270 — 113
2317 — 287
2326 — 116
2327 — 294
2331 — 291
2346 — 94
2354 — 502
2455 — 147
2416 — 233
2417 — 234

1963

24 — 503
26 — 360
43 — 286
86 — 290
88 — 292
90 — 358
148 — 359
149 — 289
154 — 354
155 — 501
156 — 362
159 — 506
160 — 357
161 — 356
162 — 363
193 — 353
194 — 361
195 — 504
196 — 438
198 — 358
199 — 501
209 — 434
219 — 433
223 — 285
286 — 345
288 — 437
289 — 568
301 — 435
335 — 428
336 — 425
376 — 436
379 — 505
388 — 565
389 — 565
390 — 567
443 — 690
449 — 426
498 — 567
503 — 570
505 — 572
513 — 564
517 — 429
547 — 470
550 — 571
552 — 695
553 — 627
554 — 628
555 — 566
559 — 572
614 — 538
660 — 694
662 — 689
675 — 816
694 — 689
695 — 693
697 — 692
700 — 945
701 — 691
711 — 696
774 — 824
822 — 680
823 — 795
838 — 817
869 — 757
872 — 756
878 — 1001
884 — 937
965 — 747
966 — 749
967 — 750
968 — 752
970 — 937
1012 — 819
1086 — 818
1087 — 942
1088 — 943
1103 — 1001
1104 — 938
1105 — 944
1163 — 941
1167 — 874
1171 — 875
1213 — 945
1220 — 940
1222 — 939
1223 — 938
1293 — 1066
1294 — 1267
1301 — 1065
1303 — 1066
1305 — 1067
1307 — 1003
1309 — 1067
1310 — 792
1375 — 1068
1376 — 1270
1377 — 1520
1380 — 1136
1382 — 1133
1389 — 1135
1390 — 1520
1397 — 1134
1399 — 1132
1398 — 1205
1401 — 1204
1405 — 1131
1407 — 1005
1409 — 1002
1410 — 1006
1427 — 1129
1428 — 981
1448 — 947
1449 — 1007
1454 — 1133
1456 — 1264
1458 — 1263
1459 — 1265
1461 — 1268
1462 — 1391
1465 — 1132
1467 — 1137
1543 — 1270
1594 — 1267
1609 — 918
1625 — 1138
1669 — 1517
1671 — 1468
1755 — 1444
1757 — 1446
1806 — 1442
1834 — 1521
1835 — 1522
1847 — 1519
1944 — 1510

Β' Άρείου Πάγου

Πολιτικαί

1962

472 — 38
529 — 39
554 — 26
555 — 89
556 — 25
560 — 21
570 — 92
572 — 15
576 — 28
599 — 27
605 — 37
617 — 152
623 — 225
629 — 163
633 — 335
651 — 150
658 — 232
659 — 231
611 — 100
662 — 110
663 — 106
664 — 148
666 — 154
667 — 155
668 — 214
672 — 156

1963

3 — 1109
4 — 999
6 — 334
7 — 1156
9 — 275
11 — 422
16 — 268
18 — 224
22 — 215
23 — 216
34 — 1127
36 — 274
37 — 276
49 — 1176
50 — 497
54 — 408
55 — 409
56 — 412
57 — 432
58 — 419
69 — 403
87 — 423
88 — 663
89 — 420
90 — 431
92 — 413
93 — 406
95 — 432
96 — 500
98 — 1128
102 — 560

(*) Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν τῆς ἀποφάσεως καὶ ὁ δεύτερος τὴν σελίδα.

106 — 498
111 — 491
121 — 541
122 — 459
124 — 599
125 — 475
126 — 493
127 — 498
128 — 487
129 — 490
130 — 472
132 — 619
138 — 489
140 — 558
141 — 864
142 — 556
148 — 622
149 — 555
150 — 605
151 — 553
157 — 554
158 — 559
159 — 542
161 — 684
162 — 544
164 — 557
165 — 540
173 — 630
174 — 631
175 — 661
180 — 617
181 — 596
182 — 686
183 — 727
184 — 694
185 — 620
186 — 621
187 — 632
188 — 629
189 — 685
191 — 618
192 — 601
202 — 753
203 — 723
204 — 725
207 — 682
208 — 619
211 — 682, 811
225 — 598
226 — 621
229 — 812
232 — 736
238 — 730
246 — 999
247 — 729
248 — 814
249 — 810
250 — 1046
258 — 1257
270 — 1262
271 — 741
272 — 814
273 — 809
274 — 735
275 — 755
285 — 985
286 — 1120
288 — 754
290 — 744
294 — 1259
303 — 821
304 — 813
310 — 875
310 — 1069
323 — 1071
324 — 801
326 — 797
331 — 997
333 — 1199
334 — 1201
335 — 799
336 — 805
338 — 823
339 — 802
340 — 806
341 — 1071
342 — 822
343 — 823
344 — 820
345 — 1121
346 — 867
347 — 858
348 — 959
356 — 800
357 — 1048
358 — 1258
360 — 804
367 — 881
368 — 1003
369 — 877
370 — 878
374 — 870
375 — 862
379 — 1260
380 — 922
381 — 921
382 — 876
383 — 996
393 — 1127
394 — 856
395 — 920
396 — 994
398 — 1261
399 — 869
400 — 865
401 — 1124
402 — 1052
403 — 868
404 — 1051
405 — 924
406 — 988
407 — 1112
408 — 1225
412 — 873
424 — 1055
430 — 1122
432 — 1124
433 — 1130
434 — 928
436 — 1044
438 — 1197
439 — 1193
440 — 992
442 — 1194
443 — 930
444 — 1123
445 — 1005
446 — 1271
448 — 1070
450 — 1195
451 — 925
456 — 1196
458 — 982
459 — 1200
460 — 932
463 — 1049
464 — 934
479 — 1203
484 — 984
490 — 1202
506 — 1376
510 — 1385
512 — 1379
533 — 1382
534 — 1375
535 — 1391
537 — 1377
538 — 1387
540 — 1380
541 — 1394
542 — 1387
553 — 1392
554 — 1388
555 — 1374
594 — 1389
596 — 1393
605 — 1464
607 — 1256
608 — 1512
618 — 1458
638 — 1496
639 — 1457
640 — 1494
641 — 1460
642 — 1456
643 — 1492
648 — 1498
649 — 1505
652 — 1493
653 — 1506
655 — 1508
678 — 1439
680 — 1465
681 — 1466
682 — 1504

Γ' Έφετείων

1. Αθηνών

Προεδρική

105)1963—673

Ταχτικαί

1963

85 — 1499
1383 — 1180

Δ' Πρωτοδικείων

1. Αθηνών

1962

15854 — 22
17016 — 96
18816 — 226
19591 — 158
20776 — 160
22251 — 678
23345 — 278

1963

514 — 372
1256 — 562
1461 — 417
1464 — 352
2847 — 614
3319 — 551
3693 — 609
3959 — 739
4536 — 733
4642 —1177
4766 — 745
10088 —1119
10090 —1337
10253 —1324
10353 — 989
10600 — 987
10672 —1054
11829 —1343
11831 —1326
12032 —1185
12295 —1339
12408 —1192
13305 —1183
13311 —1463
15296 —1378
15966 —1243
16300 —1461
16962 —1513
16967 —1317
20830 —1509
22251 — 678

2. Βεροίας

291—1321

3. Βόλου

1962

17— 611

1963

544—1342

4. Ηλείας

1962

328 — 228

5. Θεσ)νίκης

1962

3154 — 280
3827 — 476
4590 — 91

1963

249 —1448
371 — 339
465 — 415
466 — 338
467 — 349
847 — 665
1963 — 998
2035 —1114
2113 —1240
2383 —1245
3429 —1327

6. Καβάλας

1962

499 — 348
500 — 602
512 — 606
519 — 495

1963

123 —1188
139 —1321
267 —1186

7. Καζάνης

1963

27 —1249

8. Πατρών

1962

1223 — 410

9. Πειραιώς

1962

4075 — 98
4366 —1062
4606 —1061
4904 —1059
5111 —1064

Ε' Προέδρων Πρωτοδικών

1. Αθηνών

1963

178 — 674
3601 — 926

2. Βόλου

1963

51 —1247

3. Καβάλας

1962

852 — 545

4. Πειραιώς

1963

475 —1058

5. Σερρών

1962

639 — 161

ΣΤ' Πρωτοδίκου (*Διαδικασίας ν. ΓΩΟΔ'*)

1. Αθηνών

1962

6702 — 105

1963

46 — 230
1303 — 548
1567 — 613
2025 — 672
2089 — 679
3147 — 743
3622 — 935
4944 —1329
4955 —1057
4973 —1116
5694 —1334
5907 —1338
6576 —1384
6971 —1455
7353 —1503

2. Αμαλιάδος

1963

9 —1251

3. Βόλου

1962

119 — 612
300 — 486

1963

70 — 624
71 — 623

4. Θεσ)νίκης

1962

1068 — 101

1963

20 — 807
204 — 494
373 —1335

5. Πειραιώς

1962

1309 — 108

1963

12 —1516
16 —1515
39 —1057
236 — 549
770 — 613

6. Σερρών

1962

162 — 225

7. Χανίων

1963

11 —1181

Ζ' Ειρηνοδικείων

1. Αθηνών

1963

5306 — 871

Η' Γνωμοδοτήσεις

1. Νομικού Συμβουλίου του Κράτους

1962

3 —1470
595 — 120
713 — 701
739 — 700
919 — 237
920 — 175

1963

955 — 45
(*) — 238

1963

8 — 174
34 — 299
134 —1209
144 — 758
148 — 760
165 — 699
182 — 761
183 — 762
184 — 765
194 — 763
206 — 825
234 — 758
244 — 637
247 — 766
282 — 638
285 —1489
310 — 764
313 —1073
314 — 762
333 —1210
334 — 883
368 —1073
387 —1523
399 —1008
405 — 953
416 — 952
474 —1525
475 —1105
555 —1398
557 —1143
575 —1524
594 —1238
629 —1527
659 —1526
689 —1275
706 —1344
711 —1347
716 —1345
724 — 882
801 —1527
815 —1528

2. Εισαγγελίας Πρωτοδικών Πατρών

1962

4 — 575

(*) Άνευ αριθμού.

Θ' Έγκύκλιοι

1. Υπουργείου Εργασίας

1963

69315 –1231

2. Υπουργείου Οικονομικών

1963

91118 – 302
6)244423 –1277

3. Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

1962

185 – 40
204 – 44
226 – 41

1963

7 – 173
13 – 366
19 – 367
24 – 365
27 – 299
29 – 368
33 – 365
35 – 365
39 – 508
45 – 509
47 – 439
48 – 439
51 – 439
61 – 574
66 – 698
101 – 950
103 – 952
123 –1207
140 –1140
145 –1208
146 –1207
149 –1143
153 –1274
186 –1470
189 –1464

4. Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας

1962

35 – 636

1963

6 – 574

Ι' Έγγραφα Αρχών

1. Υπουργείου Εργασίας

1962

87933 – 373
90819 – 372
97522 – 372
97796 – 442

1963

309 – 441
1051 – 442
8358 – 441
12928 – 441
13844 – 442
14363 – 719
18774 – 719
26214 –1076
29021 –1076
35756 –1076
62158 –1231
82790 – 441
83473 – 442
92300 – 719
101380 – 442

2. Διοικήσεως Ι.Κ.Α.

1963

38621)1963 – 508

3. Οργανισμού Απασχολήσεως και Ασφαλίσεως Ανεργίας

1962

23212 – 44
23303 – 119
24173 – 42
25808 – 42

1963

1586 – 369
4355 – 882
9526 – 847
28346 – 847

ΙΒ'. ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΝΟΜΩΝ, ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ, ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ ΚΛΠ

Επεξήγησις κυριωτέρων συντετμημένων λέξεων: ά.δ. = Αγορανομική διάταξις· ά.δ.δ. = Απόφασις Διοικητικού Διαιτητικού Δικαστηρίου· ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. = Απόφασις Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α.· ά.δ. Ι.Κ.Α. = Απόφασις Διοικητού Ι.Κ.Α.· ά.υ.ή υ.δ. = Απόφασις Υπουργού β.δ. = Βασιλικόν Διάταγμα· ν = Νόμος· ν.δ. = Νομοθετικόν Διάταγμα· π.υ.σ. = Πράξις Υπουργικού Συμβουλίου· σ.σ.ε. = Συλλογική σύμβασις εργασίας.

Α

Αγγειοπλάσται. Βλ. λ. *Ταμεία*.

Αγορανομικοί διατάξεις. Τρόπος παρασκευής και διανομής άρτου κλπ., ύ.ά. 112066)1963 σ. 307.

Άδεια μισθωτών. Σύστασις Λογαριασμού άδειών φορτοεκφορτωτών, β.δ. 815)1962 σ. 48.—Θέσις εν ισχύι και τροποποίησις διατάξεων παραγράφου 2 άρθρου 74 ν. 1811)1951 περί Κώδικος καταστάσεως δημοσίων διοικητικών υπαλλήλων· επίδομα άδείας, β.δ. 551 σ. 1212.—Ειδικαί διατάξεις περιλαμβανόμεναι εις συλλογικάς συμβάσεις, διαιτητικάς αποφάσεις κλπ. βλ. ειδ. σελ. 54, 132, 135, 388, 513, 905, 907, 1150, 1217, 1221, 1474.

Αεροπορία. Βλ. λ. *Κοινωνικαί Ασφαλίσεις (Επέτασις ασφαλίσεως) Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*.

Αλιεργάται – Αλιπάστων Εργατοτεχνίται – Αλλαντοβιομηχανία. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Αλωνιστικά συγκροτήματα. Επέκτασις ασφαλίσεως ανεργίας εις τον εκτός ασφαλιστικής περιοχής απασχολούμενον τεχνικόν προσωπικόν αλωνιστικών συγκροτημάτων, ύ.ά. 96111)1962 σ. 324.

Αμυλοσακχάρου εργατοτεχνίται. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Ανάπαυσις. Βλ. και λ. *Κυριακή, Εορταί*. Τροποποίησις άρθρου 3 β.δ. 10)12.5.1961 περί επιδομαδιαίας αναπαύσεως προσωπικού επιχειρήσεων δημοσίων θεαμάτων, κέντρων διασκεδάσεως, μουσικών συναυλιών κλπ., β.δ. 16)1963 σ. 242. Εγκρισις Κανονισμού ωρών εργασίας και αναπαύσεως προσωπικού Ο.Α.Σ.Θ., ύ.ά. 2382)1963 σ. 313.—Τροποποίησις διατάξεων Κανονισμού ωρών εργασίας και αναπαύσεως προσωπικού των εν Ελλάδι αγωνιζομένων σφαιριστηρίων, β.δ. 315)1963 σ. 769, β.δ. 612)1963 σ. 1370.—Ειδικαί διατάξεις περί αναπαύσεως βλ. ειδ. σελίδας 54, 451, 646, 846, 967, 1408.

Ανελκυστήρων οδηγοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Ανεργίας Οργανισμός. Επέκτασις ασφαλίσεως ανεργίας εις περιοχήν Δήμου Αιδηψού, κωμοπόλεως Ωρεών και χωρίου Πύργου Εύβοιας, ύ.ά. 88296)1962 σ. 214.—Επέκτασις ασφαλίσεως ανεργίας εις τον εκτός ασφαλιστικής περιοχής απασχολούμενον τεχνικόν προσωπικόν αλωνιστικών συγκροτημάτων, ύ.ά. 96111)1962 σ. 324.—Τρόπος εισπράξεως παρά του Ι.Κ.Α. των υπέρ τρίτων εισφορών κλπ., ύ.ά. 27392)1963 σ. 647.

Ανήλικοι. Κύρωσις διεθνούς συμβάσεως περί κατωτάτου ορίου ηλικίας εισδοχής παίδων εις το ναυτικόν επάγγελμα, ν. 4318)1963 σ. 886.

Ανθυγιεινή εργασία. Βλ. λ. *Επιδόματα*.

Αποδοχαί. Βλ. και λ. *Επιδόματα, Δώρον εορτών, Ιατροί, Συλλογικαί συμβάσεις*. Καθορισμός όμοιβής πρακτικώς δικαιουμένων σπουδαστών κλπ., απασχολουμένων εις συνεργεία Υ.Ε.Β. Υπουργείου Γεωργίας, ύ.ά. 95021)1962 σ. 61.—Τροποποίησις και συμπλήρωσις διατάξεων, αφορωσών τας αποδοχάς των δημοσίων υπαλλήλων, υπαλλήλων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και των εν Ελλάδι αγωνιζομένων σιδηροδρόμων, β.δ. 882)1962 σ. 122, β.δ. 537)1963 σ. 1214.—Προσωπικού Ε.Ι.Ρ., β.δ. 1)1963 σ. 186.—Αναπροσαρμογή συντελεστού δευτερευουσών απολαυών προσωπικού των εν Ελλάδι αγωνιζομένων σιδηροδρόμων β.δ. 276)1963 σ. 714.

Αποθήκαι. Γενικαί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*. Ώραι εργασίας φαρμακείων και φαρμακαποθηκών περιφερείας πόλεως Αθηνών και περιξ ταύτης Δήμων, Κοινοτήτων, Συνοικισμών και Προαστίων, ά ύ. 84203)1963 σ. 1488.—Επέκτασις ασφαλίσεως Ι.Κ.Α. εις τινας προκεχωρημένας αποθήκας πυρομαχικών, ά.δ. σ. Ι.Κ.Α. σ. 1292.

Αρτεργάται αρτοποιεία. Βλ. λ. *Εορταί, Κυριακή, Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*. Δώρον εορτών· άρθρον 6 § 8 ύ.ά. 30300)1963 σ. 458, άρθρον 6 § 8 ύ.ά. 100320)1963 σ. 1545.—Τρόπος παρασκευής και διανομής άρτου κλπ., ύ.ά. 112066)1963 σ. 307.—Ανάκλησις της Φ. 40616)1954 αποφάσεως περί εφαρμογής της εκ περιτροπής εργασίας εις αρτοποιεία τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ύ.ά. 99137)1963 σ. 515.—Επέκτασις ισχύος διατάξεων άρθρου 9 της 20023)1954 αποφάσεως Υπουργού Εργασίας «περί Κανονισμού όρων εργασίας εν τοις αρτοποιείοις» και εις τα αρτοποιεία τα διαθέτοντα κλιβάνους κυκλοθερμικού τύπου, ύ.ά. 47471)1963 σ. 844.

Ασβεστοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Ασθένεια. Βλ. και λ. *Κοινωνικαί Ασφαλίσεις, Επιδόματα, Ναυτικοί, Ταμεία*. Ρύθμισις ωρισμένων θεμάτων, αναγομένων εις την περίθαλψιν πολιτικών και στρατιωτικών υπαλλή-

λων και συνταξιούχων, ήσφαλισμένων εις τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον ἢ Ὀργανισμόν, π.ὑ.σ. 123)1962 σ. 52.—Εἰδικὴς διατάξεις περιλαμβανομένας εἰς συλλογικὰς συμβάσεις κλπ. βλ. εἰς σελ. 320, 385, 512, 905, 967, 1150, 1212, 1219.

Ἀσκληπιεῖον Κῶ. Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς περιοχὴν Ἀσκληπιείου Κῶ, ἀ.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1295.

Ἀτμολέβητες. Περὶ ἀτμολεβήτων, ἐγκαταστάσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν, β.δ. 277)1963 σ. 1077.

Αὐτοκίνητα. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*· μισθολόγιον ὁδηγῶν αὐτοκινήτων Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορίας, ὑ.ἀ. 99884)1962 σ. 57.—Ἀποδοχαὶ ὁδηγῶν καὶ τεχνιτῶν αὐτοκινήτων Ε.Ι.Ρ. ἄρθρον 36 β.δ. 1)1963 σ. 177.—Προσωρινὴ αὔξησις κατὰ μίαν δραχμὴν τοῦ δικαιώματος ἐκκινήσεως τῶν μετὰ μετρητοῦ ἢ ἄνευ ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων Δ. Χ. πρὸς κάλυψιν δώρου Χριστουγέννων 1962 καὶ Νέου Ἔτους 1963, ὑ.ἀ. 258873)1962 σ. 254.—Αὔξησις δικαιώματος ἐκκινήσεως τῶν μετὰ μετρητοῦ αὐτοκινήτων πρὸς κάλυψιν δώρου Πάσχα 1963, ὑ.ἀ. 122474)1963 σ. 588.—Ἐπιταξις μεταφορικῶν μισθῶν καὶ προσωπικοῦ Η Ε Μ, ὑ.ἀ. 39)5682)1963 σ. 1215, ὑ.ἀ. 39)6073)1963 σ. 1401.—Ἀνάκλησις τῆς δευτέρας ἐπιτάξεως, ὑ.ἀ. 39)5752)1963 σ. 1216.

Αὐτοκινητοστάσια. Κανονισμὸς ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας, β.δ. 380)1963 σ. 1011.—Παράτασις διαιτητικῶν ἀποφάσεων προσωπικοῦ γκαρὲζ καὶ πρατήρων βενζίνης Α.Π.Π., ὑ.ἀ. 82485)1963 σ. 1408.

Β

Βαφεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Βιβλιάρια. Ναυτικῶν· ἀντικατάστασις ἄρθρων β.δ. 12 Μαΐου 1950· β.δ. 224)1963 σ. 641.—Ἐργαζομένων εἰς ταυτοτικὰ ἐπαγγέλματα, ὑ.ἀ. 329)10)1964 σ. 1034. Βλ. καὶ εἰς σελ. 779, 846, 1355.

Βιομηχανίαι — Βιοτεχνίαι. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (φυλάκων) καὶ τὰ κατ' ἰδίαν θέματα εἰς τὰς ἰδίας λέξεις.

Βουλκανιζατέρ ἐπιχειρήσεις. Ἐπέκτασις διατάξεων περὶ ὀκταώρου, ὑ.ἀ. 98168)1963 σ. 249.

Γ

Γαλακτοπωλεῖα. Βλ. λ. *Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις*

Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις. Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Κανονισμοῦ συντάξεως ἡσφαλισμένων Ο.Γ.Α., ὑ.ἀ. 16398)1963 σ. 312.

Γκαράζ. Βλ. λ. *Αὐτοκινητοστάσια.*

Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας. Τροποποίησις ἀποφάσεως περὶ συνθέσεως Συμβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν, ὑ.ἀ. 15035)1963 σ. 384.—Σύστασις εἰς Θήβας, β.δ. 668)1963 σ. 1473.

Δ

Δακτυλογράφοι. Ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς, ἀ.δ.δ. 24)1963 σ. 1165.

Δῆμοι - Κοινότητες. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*—Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἀπασχολουμένων εἰς Δημοτικὰ Νεκροταφεῖα Δήμου Ἀθηναίων, ἀ.δ.δ. 19)1962 σ. 326.—Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὑ.ἀ. 75604)1963 σ. 903.—Κωδικοποίησις διατάξεων νόμου 1726)1951 περὶ Κώδικος καταστάσεως δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων, β.δ. 406)1963 σ. 1011.—Δῶρον ἐορτῶν ἀπασχολουμένων εἰς δημοτικὰ καὶ κοινοτικὰ ἔργα.—Δῶρον ἑορτῶν ζυγιστῶν δημοτικῶν στα ήσεων, ὑ.ἀ. 30300)1963 σ. 458, ὑ.ἀ. 100320)1963 σ. 1545.

Δημοσία Ἐπιχείρησις Ἠλεκτρισμοῦ. Βλ. λ. *Ἠλεκτρικαὶ Ἐπιχειρήσεις, Συλλογικαὶ συμβάσεις*

Δημόσιον. Ἀμοιβὴ πρακτικῶς ἀσκουμένων σπουδαστῶν κλπ., ἀπασχολουμένων εἰς συνεργεῖα Υ Γ Β Ὑπουργείου Γεωργίας, ὑ.ἀ. 95021)1962 σ. 61.—Κατώτατον ὅριον ἡμερομισθίου ἐργατοτεχνιτῶν Β Ν., ὑ.ἀ. 81448)1963 σ. 585.—Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ Κ.Ε.Α., ὑ.ἀ. 33149 σ. 587.—Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκτάκτων τεχνικῶν ὑπαλλήλων Ε Μ Υ — Γ.Ε.Α., ἀ.δ.δ. 2)1963 σ. 883.—Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας ἡμερομισθίων φυλλοξηρικῶν ἐπιστατοφυλάκων, ὑ.ἀ. 71129)1963 σ. 967.—Ὅροι ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν δερματίνων, καννοβίνων κλπ. εἰδῶν Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀ.δ.δ. 9)1963 σ. 974.—Κύρωσις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας προσωπικοῦ Ἐγγείων Βελτιώσεων Ὑπουργείου Γεωργίας, β.δ. 422)1963 σ. 1147.—Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ στρατιωτικῶν καταστημάτων, ὑ.ἀ. 72820)1963 σ. 1163.—Ἔγκρισις διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Βασιλικοῦ Ναυστάθμου Σαλαμῖνος, ὑ.ἀ. 63823)1963 σ. 1225.—Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς τὸν Π.Α.Π., ἀ.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1292.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς βιβλιοδετῶν Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὑ.ἀ. 8556)1963 σ. 1406.

Διαδικασία. Ἀπλούστευσις διαδικασίας πιστοποιήσεως γεγονότων τινῶν, β.δ. 432)1963 σ. 1212.

Διανεμητικὸς Λογαριασμὸς Οἰκογενειακῶν Ἐπιδομάτων. Τρόπος ἐκποιήσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν ὑπὲρ τρίτων εἰσφορῶν κλπ., ὑ.ἀ. 27392)1963 σ. 647.—Συνυπολογισμὸς ἡμερῶν ἐργασίας, πραγματοποιηθεισῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος πρὸς θεμελίωσιν δικαιώματος λήψεως οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος ὡρισμένων

κατηγοριῶν μισθωτῶν, ὑ. ἀ. 101438)1965 σ. 574.

Διεθνεῖς συμβάσεις. Περὶ κατωτάτου ὁρίου ἡλικίας εἰσδοχῆς παίδων εἰς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα κύρωσις, ν. 4318)1963 σ. 886. — Περὶ ἐγγράφων ταυτότητος τῶν ναυτικῶν κύρωσις, ν. 4316)1963 σ. 887 — Περὶ πτυχίων μαγείρων τῶν πλοίων· κύρωσις, ν. 4317)1963 σ. 889.

Διεθνὴς Ἑταιρεία Κλινοσταξῶν. Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ, ἀ. δ. δ. 10)1961 σ. 386.

Δικηγόροι. Ἔγκρισις καὶ τροποποίησις ἀποφάσεως συνελεύσεως Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν Εἰδικὸς Λογαριασμὸς διανομῆς μερισμάτων, ὑ. ἀ. 95815)1963 σ. 1281. — Ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς ὑπαλλήλων Γραφείων καὶ δακτυλογράφων ἐργοδοτῶν, μὴ ἀσκούντων ἐπιχείρησιν κλπ., ἀ. δ. δ. 24 1963 σ. 1165.

Δῶρον ἑορτῶν. Εἰς τοὺς ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου ἀπασχολουμένους, ὑ. ἀ. 30300)1963 σ. 458, ὑ. ἀ. 100320)1963 σ. 1545. —Δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑ. ἀ. 331355)1962 σ. 124, ὑ. ἀ. 81605)1963 σ. 520, ὑ. ἀ. 3009)1963 σ. 1541. — Ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ὑ. ἀ. 33351g)1962 σ. 124, ὑ. ἀ. 85260)1963 σ. 524, ὑ. ἀ. 299620)1963 σ. 1543. —Εἰς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους τῶν Ο.Κ.Α., ὑ. ἀ. 96201)1962 σ. 54, ὑ. ἀ. 30210)1963 σ. 522, ὑ. ἀ. 299619)1963 σ. 1544.— Πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συνταξιούχων· ἀντικατάστασις διατάξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1049)19·8 προξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, π.υ.σ. 164 1963 σ. 1280 — Εἰς ἄπορους ἀνέργους ναυτικούς, β. δ. 848)1962 σ. 50, β. δ. 173)1963 σ. 510. —Προσόντα ναυτικῶν, δικαιουμένων ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, ὑ. ἀ. 87536)19·2 σ. 133, ὑ. ἀ. 25974)1963 σ. 588 —Εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους· χρόνος ἐνάρξεως καταβολῆς, ὑ. ἀ. 27300)1963 σ. 463, ὑ. ἀ. 98380)1963 σ. 1550 —Σύστασις παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους καὶ ἄλλαι τινὲς διατάξεις, ν. 4321)1963 σ. 1145.— Αὔξησις δικαιώματος ἐκκινήσεως τῶν μετὰ μετρητοῦ ἢ ἄνευ ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων Δ.Χ. πρὸς κάλυψιν δώρου, ὑ. ἀ. 258873)1962 σ. 254, ὑ. ἀ. 122474)1963 σ. 588 — Εἰδικὰς διατάξεις, περιλαμβανομένας εἰς συλλογικὰς συμβάσεις ἢ διαιτητικὰς ἀποφάσεις, βλ. εἰς σελ. 129, 376, 457, 513, 718, 883, 846, 907 903, 1021, 1088, 1093, 1098, 1149, 1215, 1220, 1227, 1415, 1474, 1539.

Ε

Ἐδωδιμοπωλεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Εἰσφοραί Βλ. λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα.*

Ἐκδοροσφαγεῖς. Βλ. λ *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἐκλογαί. Περὶ διευκολύνσεως μισθωτῶν πρὸς ἄσκησιν τῶν ἐκλογικῶν των δικαιωμάτων, ὑ.ἀ. 87505)1963 σ. 1423.

Ἐλευθέρα Ζώνη Θεσσαλονίκης. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα.* Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τοῦ ἀπὸ 9.11 1955 β.δ)τος περὶ ὀργανισμοῦ ὑπηρεσιῶν, β.δ. 108)1963 σ. 373.—Δῶρον ἑορτῶν ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας, ὑ.ἀ. 30300) 1963 σ. 458, ὑ.ἀ. 100320)1963 σ. 1545.

Ἐμπορικὰ καταστήματα. Βλ. καὶ λ. *Ὧραι, Ἀνοικτή, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.* Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος, ὑ.ἀ. 114521)1963 σ. 377, ὑ.ἀ. 42241)1963 σ. 776, ὑ.ἀ. 56570)1963 σ. 972, ὑ.ἀ. 81420)1963 σ. 1359.

Ἐμποροϋπάλληλοι. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Ἐνώσεις. Σύστασις Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἐπαρχιακοῦ Τύπου καὶ ἄλλαι τινὲς διατάξεις, ἀναφερόμεναι εἰς τὸν Τύπον καὶ τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν Τύπου καὶ Πληροφοριῶν, ν. 4286) 1963 σ. 708.

Ἑορταί. Βλ. καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν.* Τροποποίησις τοῦ ἀπὸ 17)4.20 1956 β δ)τος περὶ καθιερώσεως ἑορτῶν ὁλοκληρωτικῆς καὶ μερικῆς ἀργίας καταστημάτων πόλεως Μυτιλήνης, β. δ. 14)1963 σ. 241. — Καθιέρωσις ἑορτολογίου: Διὰ τὰ ἐμπορικά, ἐπαγγελματικὰ καὶ βιοτεχνικὰ καταστήματα Ἐρεσσοῦ Λέσβου, β. δ. 74)1963 σ. 305. — Κουρείων - κομμωτηρίων Τριπόλεως, ὑ. ἀ. 22439)1963 σ. 515. — Καταστημάτων πόλεως Λαμίας, β. δ. 618)1963 σ. 1401 — Ἰς κουρεῖα Κοινότητος Μαρκοπούλου Ἀττικῆς, ὑ. ἀ. 48408)1963 σ. 964. — Ἑστιατορίων Ἀταλάντης, β.δ. 525)1963 σ. 1214. —Εἰς καταστήματα Κροκεῶν Λακωνίας, β. δ. 524)1963 σ. 1214. — Καταστημάτων πόλεως Μεσολογγίου κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, β. δ. 614)1963 σ. 1351 Βλ. εἰ δικὰς διατάξεις καὶ εἰς σελ. 54, 60, 388, 904, 1020, 1093, 1099, 1210.

Ἐπιδόματα. Βλ καὶ λ *Διανεμητικὸς Λογαριασμός, Δῶρον ἑορτῶν.*—Δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπαλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κλπ., β. δ. 882)1962 σ. 122, β δ. 537) 1963 σ. 1214 — Τροποποίησις ὑπαλληλικοῦ Κώδικος· ἐπίδομα ἀδείας, β. δ. 551)1963 σ. 1212 —Προσωπικοῦ Ε.Ι.Ρ., β. δ. 1)1963 σ 186. — Ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν, β. δ. 43)1963 σ 244, β. δ 224)1963 σ 644 — Ἀναπροσαρμογὴ ἐπιδομάτων ἀνεργίας ναυτικῶν καὶ ἀντιτίμων τροφῆς καὶ στέγης, β. δ. 125)1963 σ. 374 — Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς προσωπικὸν ἐπιχειρήσεων μηχανικῶν καὶ ἠλεκτρικῶν πλυντηρίων περιοχῆς Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων, ἀ.δ δ. 18)1962 σ. 325. —Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἀπασχολουμένων εἰς Δημοτικὰ Νεκροταφεῖα Δήμου Ἀθηναίων, ἀ.δ.δ. 19)1962 σ. 326. — Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς προσωπικὸν ἐπιχειρήσεων μηχανικῶν καὶ ἠλεκτρικῶν πλυντηρίων περιοχῆς Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων κήρυξις ὑποχρεωτικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ. ἀ. 19350)1963 σ. 379 —Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθο-

πειείων χώρας· ἀνάκλησις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐπεκτάσεως, ὑ.ά. 24329)1963 σ. 972. — Ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κερομαπλιθοποιῶν, ά.δ.δ. 21)1961 σ. 1164. — Ἀνθυγιεινῆ ἐργασίας εἰς προσωπικὸν Α. Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ά.δ.δ. 27)1962 σ. 1164. — Ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιάσεως συνταξιούχους καὶ βεβλημένους τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, πλὴν Ι.Κ.Α., ὑ. ά. 600/6)1 63 σ. 972. — Ἀεροθεραπείας εἰς φυματικοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους Ι.Κ.Α., ὑ. ά. 62866)1963 σ. 1089. — Ἄλλας εἰδικὰς διατάξεις δι' ἐπιδόματα, περιλαμβανομένας εἰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις, συλλογικὰς συμβάσεις κλπ. βλέπε δι' ἐπιδόματα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας σ. 58, 129, 130, 198, 247, 248, 249, 250, 517, 582, 584, 590, 718, 773, 781, 783, 832, 833, 911 ϰ58, 1087, 1156, 1226 1284, 1290 1420, 1540 ἀσθενείας σ. 320, 965 γάμου, οἰκογενειακῶν βαρῶν σ. 54, 56, 57, 126, 127, 131, 247 249, 375, 377, 444, 514, 583, 781, 828, 907, 958, 1024, 1087, 1156, 1166 1216, 1287, 1474, διαχειριστικῶν λαθῶν σ. 132, 186, 376, πολυετοῦς ὑπηρεσίας σ. 57, 247, 375, 377, 388, 828, 1087, 1418, 1474 κλπ.

Ἐπιπλοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ἐπιστατοφύλακες. Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας ἡμερομισθίων φυλλοξηρικῶν ἐπιστατοφυλάκων, ὑ.ά. 71129)1963 σ. 967.

Ἐπίταξις. Βλ. λ. *Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις.*

Ἐπιτροπαί. Βλ. λ. *Γραφεῖα Εὑρέσεως Ἐργασίας, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις.*

Ἐργατικὴ Ἑστία. Σύστασις παρὰ τῇ Ἐργατικῇ Ἑστίᾳ Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ ἀδείων φορτοεκφορτωτῶν, β.δ. 815)1962 σ. 48. — Ἀνάκλησις πράξεως Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περὶ μειώσεως τῆς ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 ἄρθρου 14 ν.δ. 3755 ὁριζομένης εἰσφορᾶς τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας κλπ., π.ὑ.σ. 112)1963 σ. 957.

Ἐργατικὴ κατοικία. Τροποποίησις Κανονισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος κλπ. Ο.Ε.Κ., ὑ.ά. 82406)1963 σ. 965.

Ἐργοστάσια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς τὸ παρὰ τὸ Σχηματόριον ἐργοστάσιον «Β.Ι.Α.Μ.Μ.(Ω.Ν.», ά.δ σ Ι.Κ.Α. σ. 1293. — Ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Helmut Klein καὶ εἰς πᾶν ἕτερον δημιουργηθησόμενον ἐργοστάσιον εἰς τὴν περιοχὴν χωρίου Στειήμοχος (Ναούσης), ά.δ σ. Ι.Κ.Α. σ. 1487.

Ἑστιατόρια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ζ

Ζαχαροπλαστεῖα. Βλ. λ. *Ἑορταί, Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Η

Ἠλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.* Σύστασις παρὰ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος Λογαριασμοῦ ὑπὸ τίτλον «Δ.Ε.Η Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η.», π.ὑ σ 8)1963 σ. 244 — Ἐξαφλήσεις εἰς δόσεις τῆς ὀφειλῆς δι' ἐξαγορὰν ἀναγνωρισθείσης ὡς συνταξίμου ὑπηρεσίας ὑπὸ τῶν ἠσφαλισμένων παρὰ τῷ Εἰδικῷ Λογαριασμῷ ἀσφαλίσεων μηχανικῶν Δ.Ε.Η., ὑ.ά. 63766)1963 σ. 1097. — Τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η., ά.δ.σ. ΔΕΗ σ. 318, 319, 320, 321, 455, 1036, 1037, 1038, 1102. — Τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Δ.Ε.Η., ά.δ.σ. Δ.Ε.Η., σ. 325, 391, 1037, 1103. — Ὑποδιαίρεσις Περιφερειακῶν Διευθύνσεων Δ.Ε.Η εἰς περιοχάς, πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα, ά.δ.σ. Δ.Ε.Η., σ. 453, ϰ54 — Ἐπίταξις ἐργασίας μερικῶς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η., ά.ὑ. 66)1963 σ. 1284. — Ἐπίταξις μεταφορικῶν μέσων καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Η.Ε.Μ., ὑ.ά. 39)5682)1963 σ. 1215, ὑ.ά. 39)6073)1963 σ. 1403 — Ἀνάκλησις τῆς ἄνω ἐπιτάξεως, ὑ.ά. 39)5752)1963 σ. 1216.

Ἠλεκτροτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Θ

Θεάματα. Τροποποίησις ἄρθρου 3 β.δ. 10)12. 5.1961 περὶ ἑβδομαδιαίας ἀναπαύσεως προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων δημοσίων θεαμάτων, κέντρων διασκεδάσεως, μουσικῶν συναυλιῶν κλπ., β.δ. 16)1963 σ. 242.

Θερμαστὰι - Θυρωροί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ι

Ἰατροί. Προσθήκη διατάξεως εἰς ἄρθρον 4 β. δ. 17)18.2 1956 περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως μονίμων ἰατρῶν Ι.Κ.Α., β. δ. 31)1963 σ. 243. — Χρηματικὴ ἐνίσχυσις ἰατρῶν Δ.Ε.Η., ἀποχωρούντων μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ 65ου ἔτους, παράγρ. ΣΤ' ά.δ σ. Δ.Ε.Η. σ. 320 — Αὔξησις βασικοῦ μισθοῦ ἐλεγκτῶν ἰατρῶν καὶ μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν, ὡς καὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν πάσης φύσεως μὴ μονίμων ἰατρῶν κλπ., β. δ. 141)1963 σ. 443.

Ἰνστιτοῦτον Μικροβιολογικὸν Κτηνιατρικόν. Ἀσφάλισις προσωπικοῦ, ά. ὑ. 81621)1963 σ. 1409.

Ἱππόδρομος. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα.* Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως Ἱπποκόμων (σταυλιτῶν) Ἱπποδρόμου Ἀθηνῶν, ά. ὑ. 84738)1963 σ. 1406.

Ἰχθυόσκαλα Θεσσαλονίκης. Ὅροι ἀνοιβῆς ὑπαλλήλικοῦ προσωπικοῦ, ά.δ.δ. 1)1963 σ. 911.

Ἰχθυοϋπάλληλοι. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Κ

Καζίνα. Έποπτεία καὶ ἔλεγχος Καζίνων Κερκύρας, Ρόδου, ὑ. ἀ. 18)1962 σ. 316.

Κανονισμοί. Βλ. καὶ λ. *Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ἠλεκτρικαὶ Ἐπιχειρήσεις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ραδιοφωνία, Ταμεῖα, Ὑδάτων Ἑταιρεία* —Κύρωσις Κανονισμοῦ σπογγαλιείας, β. δ. 112)1963 σ. 374. — Τροποποίησις Κανονισμοῦ ἐργασίας ἐργατῶν λιμένος Πειραιῶς, ὑ. ἀ. 10096)1963 σ. 517. — Δημοσιεύσις Πειθαρχικοῦ Κανονισμοῦ τῶν μελῶν ταῦ Σώματος Ὁρκωτῶν Λογιστῶν, ὑ.ἀ. σ. 1485.—Κύρωσις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας τοῦ ἐπὶ σχέσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικοῦ Ὑπηρεσίας Ἐγγείων Βελτιώσεων Ὑπουργείου Γεωργίας, β. δ. 422)1963 σ. 1147.

Καπνοβιομηχανία. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*. Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καπνοβιομηχανίας ἀπάσης τῆς χώρας, ἀ.δ.δ. 4)1963 σ. 974.

Καταγγελία συμβάσεως ἐργασίας. Νόμοι περὶ ὑποχρεωτικῆς καταγγελίας συμβάσεως ἐργασίας, σ. 63 ἑπ.— Εἰδικὰς διατάξεις βλ. εἰς σελ. 320, 321, 451, 1153.

Κατασκηνώσεις. Ἐπέκτασις τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ἐν Δασιᾷ κατασκηνώσεως τῆς Μεσογειακῆς Λέσχης, ἀ.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 653—Τέκνων ἀσφαλισμένων ἢ συνταξιούχων τοῦ Ταμείου Συνταξεων Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Ἑλλην. Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου, ὑ.ἀ. 23490)1963 σ. 1096.

Καταστήματα. Βλ. λ. *Ἑορταί, Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.

Κατοικία Ἐργατική. Βλ. λ. *Ἐργατικὴ Κατοικία*.

Κατοικίαι ἀξιωματικῶν. Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Κανονισμοῦ «περὶ καθορισμοῦ σειρᾶς προτεραιότητος πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἀπὸ Α.Ο.Ο.Α. προσφερομένης κατοικίας, β. δ. 630) 1963 σ. 1402.

Καφεκοπτεῖα - καφενεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Κέντρα διασκεδάσεως. Βλ. λ. *Θεάματα*.

Κερομοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.

Κιβωτοποιοί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Κινηματογράφοι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα*.— Δῶρον ἑορτῶν ταξιθετῶν, ἄρθρον 6 § 5 ὑ.ἀ. 30300)1963 σ. 458, ἄρθρον 6 § 5 ὑ.ἀ. 100320)1963 σ. 1545.

Κλινικαί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Κλωστοϋφαντουργοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις. Ρύθμισις θεμάτων, ἀναγομένων εἰς περίθαλψιν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ συνταξιούχων, ἠσφαλισμένων εἰς Ι.Κ.Α. ἢ ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον ἢ Ὀργανισμόν, π.ὑ.σ. 123)1962 σ. 52.— Ἀντικατάστασις παραγράφων 3, 4 ἄρθρου 10 Κανονισμοῦ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 100133)1963 σ. 312.— Ἀναπροσαρμογὴ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἀπονεμηθεισῶν συντάξεων, β.δ. 47)1963 σ. 240.—Τροποποίησις ἄρθρου 2 § 2 Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως εἰς Ι.Κ.Α. τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων κλπ., ὑ.ἀ. 6417) 1963 σ. 324 —Τροποποιήσεις Κανονισμοῦ περὶ τρόπου ἀσφαλίσεως τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων καὶ ἐνίων κατηγοριῶν προσώπων ἐκ τῶν παρεχόντων ἐργασίαν πρὸς μὴ σταθερὸν ἐργοδότην ἢ πρὸς πλείονας ἐργοδότας, ὑ.ἀ. 7702)1963 σ. 1101 —Παράτασις προθεσμίας παραγράφου 2 τῆς 92702)2.1240)27.11.1962 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας (ὑποβολῆς αἰτήσεως παρὰ ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν δι' ἀναγνώρισιν παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἡμερῶν ἐργασίας), ὑ.ἀ. 65787)1963 σ. 1102.— Σύστασις Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ χορηγήσεως δώρου ἑορτῶν εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους καὶ ἄλλαι τινὲς διατάξεις, ν. 4321)1963 σ. 1145 —Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ἀσφαλίσεως, ἀπασχολουμένων εἰς οἰκοδομικὰς ἢ τεχνικὰς ἐν γένει ἐργασίας, ἀ.ὑ. 72062)1963 σ. 1352.—Χρόνος ἐνάρξεως καταβολῆς δώρου Χριστουγέννων 1963 κλπ. εἰς ἐργατοτεχνίτας οἰκοδόμους, ὑ.ἀ. 98380)1963 σ. 1550 —Χορηγήσις δώρου ἑορτῶν εἰς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους Ο.Κ.Α., ὑ.ἀ. 96201)1962 σ. 54.— Χορήγησις βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς φυματικοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 62866 1963 σ. 1089.—Διάλυσις Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Σερίφου (Σπηλιαζέσης)' περιέλευσις περιουσίας εἰς Ι.Κ.Α. κλπ., ὑ.ἀ. 72262)1962 σ. 61.— Τροποποίησις β. διατάγματος περὶ συστάσεως παρὰ Ι.Κ.Α. Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας προσωπικοῦ του, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, β.δ. 893)1962 σ. 188.—Προσθήκη διατάξεως εἰς β. δ/γματος περὶ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως μονίμων ἰατρῶν Ι.Κ.Α., β.δ. 31)1963 σ. 243.—Αὔξησις βασικοῦ μισθοῦ ἐλεγκτῶν ἰατρῶν καὶ μονίμων ἰατρῶν θεραπευτῶν, ὡς καὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν πάσης φύσεως μὴ μονίμων ἰατρῶν, καὶ ἀντικατάστασις διατάξεως β. δ/τος 18.2.1956, β.δ. 141) 1963 σ. 443.—Τροποποίησις β. δ/τος περὶ Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν Ι.Κ.Α., ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη, β.δ. 211)1963 σ. 580.— Τρόπος εἰσπράξεως τῶν ὑπὲρ τρίτων εἰσφορῶν κλπ., ὑ.ἀ. 27392)1963 σ. 647.—Προσθήκη παραγράφου εἰς Κανονισμὸν περὶ ἀναστολῆς τμηματικῆς καταβολῆς ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν, ὑ.ἀ. 51909)1963 σ. 843. Βλ. Διορθώσεις ἡμαρτημένων σ. 1038.— Ἐφαρμογὴ ὑ.ἀ. 51909)1963 καὶ ὡς πρὸς καθυστερουμένας εἰσφορὰς πρὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμούς, ἄρθρον 10 νόμου 4321)1963 σ. 1146.— Σύστασις Τοπικοῦ Παραρτήματος Ι.Κ.Α. Νέας Φιλαδελφείας, ἀ.δ.σ. Ι.Κ.Α. 289) 1963 σ. 1228.

Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α.: Εἰς πρόσωπα ἀπασχολούμενα παρὰ τὸ 7ον χιλιόμετρον ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἄρτης - Ἰωαννίνων κλπ.· ἀ.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 388.—Εἰς Κοινοτικοὺς ὑπαλλήλους ἐκτὸς κέντρου ἀσφαλίσεως Κοινο-

τήτων Νομού Ξάνθης, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 388 — Μερική ανάκλησις της επεκτάσεως ασφαλίσεως Ιδρύματος εις περιοχήν Νέας Αγχιάλου, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 390 — Εις προσωπικόν μηχανουργείου χυτηρίου Γ. Ανδρέου περιφερείας Βόλου, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 391. — Εις προσωπικόν της εν Δασιά κατασκηνώσεως της Μεσογειακής Λέσχης, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 653. — Εις περιοχήν Β' δι' Τοπικού Παραρτήματος Πάρου, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 653. — Εις Δοξάτον και Προσωτσάνην του Νομού Δράμας, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 654. — Διά τον κλάδον παροχών ασθενείας και μητρότητος εις είδος εις λατομικάς και μεταλλευτικάς επιχειρήσεις Ριζαρίου και Σωτήρος Επαρχίας Εδέσσης, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 655. — Εις Μουζάκιον, Λαζαρίναν και Μουρουμάτιον, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1228. — Εις περιοχήν λατομείων χωρίου Χαρτιάτη, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1229. — Εις Άγιον Κωνσταντίνον Γολεμίου και Καμμένα Βούρλα, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1230. — Διά τον κλάδον παροχών ασθενείας και μητρότητος εις χρήμα εις περιοχήν Μεταλλείων Λαρύμνης, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1290. — Εις λατομεία θέσεως Λομπάρδα, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1291. — Εις επιχειρήσεις περιοχής Σουσακίου Κορινθίας και Αρχαίας Κορίνθου, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1292. — Εις Κασσάλλι Κισσάμου και εις εργοστάσιον πυρηνελαιουργίας - σαπωνοποιίας Κουρφολιώνος, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1292. — Εις τινας Π.Α.Π., ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1292. — Εις το παρά το Σχηματάριον εργοστάσιον «Β.Ι.Α.Μ.Μ.Ω.Ν.», ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1293. — Εις περιοχήν Ασκληπιείου Κω, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1295. — Εις εγκαταστάσεις της «Helmut Klein» και εις πάν έτερον δημιουργηθησόμενον εργοστάσιον εις την περιοχήν του χωρίου Στενήμαχος (Ναούσης), ά.δ.σ. Ι.Κ.Α., σ. 1487. — Εις προσωπικόν Υπηρεσιών Αεολιμένος Αράξου κλπ., ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1487. — Μη επέκτασις ασφαλίσεως Ι.Κ.Α. εις χωρίον Ν. Πέραμος Νομού Καβάλας, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1295. — Επέκτασις ασφαλίσεως ανεργίας εις περιοχάς Κυπαρισσίας, Φιλιατρών, Γαργαλιάνων κλπ., ό.ά. 55030)1963 σ. 958.

Καθορισμός ασφαλιστικών όρίων: Κωμοπόλεων Νεοχωρίου Επαρχίας Μεσολογγίου, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 389. — Τοπικού Παραρτήματος Ι.Κ.Α. Σοφάδων, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1293.

Διεύρυνσις ασφαλιστικής περιοχής: Νησίδος Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Κοζάνης, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 389. — Περιφερειακού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Λαρίσης, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1294. — Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χαλκίδος, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1294. — Τοπικού Παραρτήματος Ι.Κ.Α. Νεαπόλεως, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1486. — Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Χίου, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1291.

Ανακαθορισμός ασφαλιστικών όρίων: Τοπικού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Σερρών, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 389. — Περιοχής Περιφερειακού Υποκαταστήματος Ι.Κ.Α. Μυτιλήνης, ά.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 654.

Κρατικόν Εργοστάσιον Αεροπλάνων. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Αεροπορίας).

Κρεοπωλεία. Βλ. και λ. *Κυριακή*. Καθορισμός ωρών εργασίας, ό.ά. 26469)1963 σ. 587, ό.ά. 5-737 1963 σ. 1099. — Δημοσίευσις εις Εφημερίδα Κυβερνήσεως της από 2.4.1963 σ.σ.ε. προσωπικού κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, ό.ά. 43264)1963 σ. 770.

Κυριακή. Προσαύξησις δι' εργασίαν Κυριακής· συνυπολογισμός εις δώρον Εορτών· πότε άρθρον 2 § 1 ό.ά. 30300)1963 σ. 458. — Άρθρον 2 § 1 ό.ά. 100320)1963 σ. 1545. — Ειδικαί διατάξεις περί Κυριακής άργίας, προσθέτου άμοιβής, περιλαμβανομένης εις συλλογικάς συμβάσεις κλπ. Βλ. εις σελ. 54, 60, 388, 646, 846, 895, 901 967, 1020, 1093, 1099, 1220, 1408, 1474, 1540.

Καθιέρωσις ολοκληρωτικής Κυριακής άργίας: Διά ποτοπωλεία ποτοποιεία πόλεως Φλωρίνης, β.δ. 17)1963 σ. 242. — Διά τα εμπορικά, επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα Έρεσσού Λέσβου, β.δ. 74)1963 σ. 305. — Παντοπωλείων κωμοπόλεως Σίνδου Θεσσαλονίκης, β.δ. 75)1963 σ. 306. — Εις κουρεία Θέρμου Αιτωλοακαρνανίας, ό.ά. 22441)1963 σ. 456. — Εις εμπορικά και επαγγελματοβιοτεχνικά καταστήματα Χολαργού Αττικής, β.δ. 181)1961 σ. 519. — Δι' άπαντα τα εμπορικά, επαγγελματικά και βιοτεχνικά καταστήματα κωμοπόλεως Αχαρνών Ηρακλείου Κρήτης, β.δ. 209)1963 σ. 579. — Διά τα ιχθυοπωλεία της περιφερείας Πειραιώς, β.δ. 210)1963 σ. 579. — Εις κουρεία Κοινότητος Μαρκοπούλου Αττικής, ό.ά. 48408)1963 σ. 964. — Εις καταστήματα πόλεως Σαλαμίνος, β.δ. 523)1963 σ. 1213. — Εις καταστήματα Κρεκειών Λακωνίας, β.δ. 524)1963 σ. 1214. Εις καταστήματα Δήμου Περάματος Αττικής, β.δ. 613)1963 σ. 1351.

Καθιέρωσις μερικής Κυριακής άργίας: Διά τα καταστήματα Κοινότητος Περάματος Μυλοποτάμου Ν. Ρεθύμνης, β.δ. 72)1963 σ. 305. — Εις κουρεία Βουλιτσής Αιτωλοακαρνανίας, ό.ά. 22443)1963 σ. 517. — Εις κουρεία Ιερισσού Χαλκιδικής, ό.ά. 48411)1963 σ. 1023. — Εις κουρεία Θέρμου Αιτωλοακαρνανίας, ό.ά. 87492)1963 σ. 1483. — Διά τα κουρεία κοιμωτήρια Αιτωλικού, ό.ά. 87493)1963 σ. 1483. — Άνοιγμα κρεοπωλείων Κιάτου κατά Κυριακάς από 10ης π.μ. — 12ης μ. ώρας, β.δ. 76)1963 σ. 306.

Καθιέρωσις εκ περιτροπής Κυριακής άργίας: Εις καφεγαλακτοζαχαροπλαστεία Τριπόλεως, β.δ. 15)1963 σ. 242. — Εστιατορίων Αταλάντης, β.δ. 525)1963 σ. 1214. — Κατάργησις β.δ. 22.31.8.1952 περί καθιερώσεως της εκ περιτροπής Κυριακής άργίας εις ζαχαροπλαστεία πόλεως Βόλου, β.δ. 265)1963 σ. 715.

Λ

Λατομεία. Βλ. λ. *Κοινωνικαί Ασφαλίσεις* (ε-

πέκτασις ἀσφαλίσεως), *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Λαχανοπωλεῖα. Θεσσαλονίκης· καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας, ὑ. ἀ. 57102)1963 σ. 973.

Λιμενεργάται. Βλ. λ. *Ταμεῖα*.

Λιμενικὰ Τοκεῖα. Μισθολόγιον πληρωμάτων πλωτῶν μηχανημάτων Ε.Τ.Μ.Λ.Ε., ὑ.ἀ. 23988) 1963 σ. 1019.

Λιπασμάτων Ἑταιρεία. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *Ταμεῖα*.

Λογαριασμοὶ Εἰδικοί. Σύστασις Λογαριασμοῦ ἀδείων φορτοεκφορτωτῶν, β. δ. 815)1962 σ. 48. — Εἰδικὸς Λογαριασμὸς ἀσφαλίσεως μηχανικῶν Δ.Ε.Η., π.ὑ σ. 8)1963 σ. 244, ὑ. ἀ. 63766) 1963 σ. 1097.—Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Διανομῆς μερισμάτων εἰς δικηγόρους, ὑ.ἀ. 95815)1963 σ. 1281. Βλ. καὶ λ. *Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις*, *Διανεμητικὸς Λογαριασμός*.

Λογιαταὶ ὁρκωτοί. Δημοσίευσις Πειθαρχικοῦ Κανονισμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Σώματος Ὁρκωτῶν Λογιστῶν, ὑ. ἀ. 1485.

Λουτρά. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας λουτροκόμων θαλασσίων λουτρῶν Κοινότητος Καλαμακίου, σ.σ.ἐ. σ. 845.

Μ

Μαγειρεῖα - Μάγειροι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *ὡρῶν ἐορτῶν*. Ἄρθρον 8 ὑ. ἀ. 30300)1963 σ. 458, ἄρθρον 8 ὑ ἀ. 10320) 1963 σ. 1545. — Κύρωσις διεθνοῦς συμβάσεως περὶ πτυχίων μαγείρων τῶν πλοίων, ν. 4317) 1963 σ. 889.

Μεταλλεῖα. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *Ταμεῖα*. Ἐπέκτασις τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος εἰς λατομικὰς καὶ μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις Ριζαρίου καὶ Σωτήρας ἐπαρχίας Ἐδέσσης, ἀ.δ.σ Ι.Κ.Α. σ. 655.— Εἰς περιοχὴν Μεταλλείων Λαρύμνης, ἀ. δ. σ. Ι.Κ.Α. σ. 1290.

Μηχανήματα - Μηχανικοὶ - Μηχανοδηγοί. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*, *Ταμεῖα Ναυτικοί*. — Περὶ ἀπολεβήτων, ἐγκαταστάσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν, β.δ 277)1963 σ. 1077. —Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν κατασκευῆς καὶ ἐπισκευῆς συσσωρευτῶν (μπαταριῶν) ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ. ἀ. 71383)1963 σ. 1156. — Μισθολόγιον πληρωμάτων τῶν πλωτῶν μηχανημάτων Τ.Μ.Λ.Ε., ὑ. ἀ. 23988)1963 σ. 1019. — Εἰδικὸς Λογαριασμὸς Ἀσφαλίσεως Μηχανικῶν Δ.Ε.Η., π.ὑ.σ. 8)1963 σ. 244, ὑ. ἀ. 63766)1963 σ. 1097. — Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς 3)1963 ἀποφάσεως Δ. Δ. Δ. Δ. Ἀθηνῶν περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς τοῦ παρὰ τῷ Μηχανολογικῷ Τμήματι Δήμου Ἀθηναίων ἀσχολουμένου προσωπικοῦ, ὑ. ἀ. 29022)1963 σ. 514.

Μηχανουργεῖα. Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς προσωπικὸν μηχανουργείου - χυτηρίου Γ. Ἀνδρέου περιφερείας Βόλου, ἀ.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 391.

Μισθοί. Βλ. λ. *Ἀποδοχαί*, *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Μουσικαὶ συναυλίαι. Βλ. λ. *Θεάματα*.

Μουσικοί. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.— Δῶρον ἑορτῶν, ἄρθρον 6 § 4 ὑ.ἀ. 30300)1963 σ. 458, ἄρθρον 6 § 4 ὑ.ἀ. 10320)1963 σ. 1545.

Μυλεργάται. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα*.—Παράτασις καὶ αὐξησις ἰσχύος καταγγελθεισῶν 6)1961, 15)1958 καὶ 1)1958 διαιτητικῶν ἀποφάσεων τῶν μυλεργατῶν, ὑ.ἀ. 14499)1963 σ. 323.

Μωσαϊκῶν πλακῶν ἐργατοτεχνῖται. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.

Ν

Ναύταθμος. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως τῆς 8)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος, ὑ.ἀ. 63823)1963 σ. 1225.

Ναυτικοί. Βλ καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.— Χορήγησις χρηματικῆς ἐνισχύσεως εἰς ἀπόρους ἀνέργους ναυτικοὺς λόγῳ ἑορτῶν, β.δ. 848)1962 σ. 50, β.δ. 573)1963 σ. 510.— Συμπλήρωσις κλπ. β.δ. 83)1962 περὶ προστασίας κατὰ ἀσθενείας ναυτικῶν καὶ οἰκογενειῶν αὐτῶν, β.δ. 805)1962 σ. 52, β.δ. 661)1963 σ. 1401.—Προσόντα ναυτικῶν δικαιουμένων ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, ὑ.ἀ 87536)1962 σ. 133, ὑ.ἀ. 29974)1963 σ. 588.—Παράτασις ἰσχύος καὶ τροποποίησις διατάξεων β.δ. 100)1961 περὶ ἐπιδοτήσεως ἀπόρων ἀνέργων ναυτικῶν, β.δ. 43)1963 σ. 244, β.δ. 224)1963 σ. 644.— Ἀναπροσαρμογὴ ἐπιδομάτων ἀνεργίας ναυτικῶν καὶ ἀντιτίμων τροφῆς καὶ στέγης, β.δ. 125)1963 σ 374.— Ἀντικατάστασις διατάξεων β.δ)τος «περὶ τύπου καὶ τρόπου ἐκδόσεως βιβλιαρίων μαθητευομένων ναυτικῶν, φυλλαδίων ναυτικῶν καὶ ἐργατῶν θαλάσσης καὶ ἀντιγράφων αὐτῶν», β.δ. 224)1963 σ 641 —Ἐργασία καὶ ἀμοιβὴ πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, ὑ.ἀ. 13606)1963 σ. 511.— Κύρωσις διεθνοῦς συμβάσεως περὶ κατωτάτου ὁρίου ἡλικίας εἰσδοχῆς παίδων εἰς τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα, ν. 4318)1963 σ. 886.—Κύρωσις διεθνοῦς συμβάσεως περὶ ἐγγράφων ταυτότητος τῶν ναυτικῶν, ν. 4316)1963 σ 887.— Κύρωσις διεθνοῦς συμβάσεως περὶ πτυχίων μαγείρων τῶν πλοίων, ν. 4317)1963 σ 889.— Ἀρμόδιαι διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποδεικτικῶν ναυτικῆς ἱκανότητος Ἀρχαί, β.δ. 427)1963 σ. 1077.—Μισθολόγιον πληρωμάτων πλωτῶν μηχανημάτων Εἰδικοῦ Ταμείου Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων, ὑ.ἀ 23988)1963 σ. 1019.

Ναυτικὸν Βασιλικόν. Βλ. καὶ λ. *Ναύταθμος*, Καθορισμὸς ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Β.Ν., ὑ.ἀ. 31506)1962 σ. 248, ὑ.ἀ. 81448)1963 σ. 585.

Νεκροκομοῖται. Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας νεκροκομοιστῶν Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 54707)1963 σ. 909.

Νομικά Πρόσωπα. Τροποποίησις και συμπλήρωσις διατάξεων τινων άφορωσών άποδοχάς δημοσίων ύπαλλήλων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου και τών έν Έλλάδι ύπηλλάτων σιδηροδρόμων, β.δ 88?)1962 σ. 122, β δ 537)1963 σ. 1214 —Θέσις έν ισχύι και τροποποίησις διατάξεων παραγράφου 2 άρθρου 74 νόμου 1811)1951 περί κώδικος καταστάσεως τών δημοσίων διοικητικών ύπαλλήλων· έπίδομα άδείας, β δ. 551)1963 σ. 1212.—Μή έφαρμογή άδ δ. 24)1963 περί έργασίας και άμοιβής ύπαλλήλων περί όρων έργασίας και άμοιβής ύπαλλήλων Γραφείων και δακτυλογράφων έργαδοτών, μή άσκούντων έπιχείρησιν κλπ., έπί νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, ά.δ.δ. 24)1963 σ. 1165. Βλ. και λ. *Δώρον έορτών* και τά κατ' ίδίαν Νομικά Πρόσωπα είς τάς οίκείας λέξεις

Νομιμοφροσύνη. Συμπλήρωσις β.δ. περί καθορισμού τής έν-ωπιον τού συμβουλίου νομιμοφροσύνης διαδικασίας πρός κρίσιν τών δημοσίων κλπ. ύπαλλήλων και ύπηρετών, β.δ. 622)1963 σ. 1351.

Νοσοκομεία - οι. Βλ. και λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Νοσοκομείων, Κλινικών). Άποδοχαί τού έπί θητεία έπιστημονικού προσωπικού Δημοσίων Νοσηλευτικών Ίδρυμάτων· προσαύξησις λόγω παραμονής έν τώ αύτώ βαθμώ, άρθρον 3 β.δ. 882)1962 σ. 122.

Νυκτερινή έργασία. Συνυπολογισμός είς δώρον έορτών προσαυξήσεως διά νυκτερινήν έργασίαν, ύ.ά. 30300)1963 σ. 458, ύ.ά. 100320) 1963 σ. 1545.—Είδικάς διατάξεις περιλαμβανομένας είς συλλογικάς συμβάσεις κλπ. βλ. είς σελ. 54, 388, 904, 1020, 1474.

Νυκτοφύλακες. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις* (Φυλάκων).

Ξ

Ξενοδοχεία. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*, *Ταμεία*.

Ξυλουργεία - Ξυλουργοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*, *Ταμεία*.

Ο

Όδηγοί Αύτοκινήτων. Βλ. λ. *Αύτοκίνητα*, *Συλλογικαί συμβάσεις*, *Ταμεία*.— Κήρυξις ύποχρεωτικής τής 29)1962 άποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Άθηνών περί όρων άμοιβής όδηγών άνελκυστήρων (άσανσέρ) περιοχής Άθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων, ύ.ά. 91493)1962 σ. 60.—Παράτασις ισχύος τής άνω διαιτητικής άποφάσεως, ύ.ά. 77210)1963 σ. 1283.

Οίκογενειακά έπιδόματα. Βλ. λ. *Διανεμητικός Λογαριασμός*, *Επιδόματα*.

Οίκοδόμοι. Βλ. λ. *Δώρον έορτών*, *Κοινωνικαί Άσφαλίσεις*, *Συλλογικαί συμβάσεις*

Όκτάωρον. Βλ. λ. *Ώραι έργασίας*.

Όπωροπαλαχανοπωλεία. Καθορισμός ώρών άνοίγματος όπωροπαλαχανοπωλείων κλπ. περιοχής Ν. Προαστίων (Παλ. Φαλήρου, Καλαμακίου, Γλυφάδας κλπ.), ύ.ά. 59737)1963 σ. 1099.— Άνάκλησις άποφάσεως περί ώρών έργασίας καταστημάτων λιανικής πωλήσεως λαχανοπωλείων και όπωροπωλείων τής πόλεως Θεσσαλονίκης και καθορισμός ώρών ήμερησίας έργασίας αύτών, ύ.ά. 57102)1963 σ. 973.

Όργανισμοί. Βλ. και λ. *Ανεργίαι*, *Όργανισμός*, *Γεωργικαί Άσφαλίσεις*, *Διανεμητικός Λογαριασμός*, *Κοινωνικαί Άσφαλίσεις*, *Νομικά Πρόσωπα*, *Συλλογικαί συμβάσεις*, *Ταμεία*.—Κήρυξις έκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί έρμηνείας όρων τών 1)1961 και 2)1961 διαιτητικών άποφάσεων προσωπικού Ο.Α.Σ.Θ., ύ.ά. 100500)1962 σ. 125.—Έγκρισις Κανονισμού ώρών έργασίας και άναπαύσεως προσωπικού Ο.Α.Σ.Θ., ύ.ά. 2382)1963 σ. 313. —Τροποποίησις και συμπλήρωσις β. δ)τος περί όργανισμού Ύπηρεσιών Όργανισμού Ελευθέρας Ζώνης και Λιμένος Θεσσαλονίκης, β.δ. 108)1963 σ. 373 — Τροποποίησις Κανονισμού σειράς προτεραιότητος κλπ. Όργανισμού Έργατικής Κατοικίας, ύ.ά. 82406)1963 σ. 965.—Τροποποίησις και συμπλήρωσις Κανονισμού περί καθορισμού σειράς προτεραιότητος πρός άπόκτησιν τής ύπό Α.Ο.Ο.Α. προσφερουμένης κατοικίας, β.δ. 630) 963 σ. 1402 Προσθήκη έδαφίου είς β δ)γμα περί συστάσεως παρά τώ Ταμείω Προνοίας Ύπαλλήλων Ο.Λ.Π. Κλάδου Άγωγής, β δ. 288) 1963 σ. 768.— Τροποποίησις άρθρου 17 Καταστατικού Ταμείου Προνοίας Ύπαλλήλων Ο.Λ.Π., ύ.ά. 358 6)1963 σ. 910.—Κανονισμός έργασίας ύπαλλήλων παραλαβής και παραδόσεως έμπορευμάτων λιμένος Πειραιώς (σημειωτέον), ύ.ά. 26887)1963 σ. 1090.—Προσθήκη παραγράφου είς Κανονισμόν Παροχών Ταμείου Προνοίας Ύπαλληλικού και Έργατοτεχνικού Προσωπικού Όργανισμού Ύδρεύσεως Θεσσαλονίκης ύ.ά. 35011)1963 σ. 960.—Προσθήκη διατάξεως είς Καταστατικόν Ταμείου Άσφαλίσεως Προσωπικού Ο.Τ.Ε., ύ.ά. 466?)1963 σ. 382.—Κήρυξις έκτελεστών διαιτητικών άποφάσεων περί όρων άμοιβής και έργασίας ύπαλληλικού και τεχνικού προσωπικού Ο.Τ.Ε., ύ.ά. 63899)1963 σ. 1035, ύ.ά. 63900 σ. 1035. —Έποπτεία και έλεγχος Καζίνων Κερκύρας, Ρόδου Έλληνικού Όργανισμού Τουρισμού, ύ.ά. 18)1962 σ. 316.—Προσθήκη διατάξεως έν τέλει τής παραγράφου 4 άρθρου 3 κλπ. τής νομοθεσίας Τ.Ε.Α.Π.Ο.Κ.Α., ύ.ά. 84651)1962 σ. 262.

Όργανώσεις. Προσθήκη διατάξεως είς Καταστατικόν Ταμείου Έπικουρικής Άσφαλίσεως Έκπροσώπων και Ύπαλλήλων τών έργατικών έπαγγελματικών όργανώσεων, ύ.ά. 4597)1963 σ. 448, ύ.ά. 76569)1963 σ. 1286.—Δώρον έορτών τού έπί ποσοστοίς άμειβομένου προσωπικού έπαγγελματικών όργανώσεων, ύ.ά. 30300)1963 σ. 458, ύ.ά. 100320)1963 σ. 1545,

Π

Παντοπωλεῖα. Βλ. καὶ λ. *Ἄδειαι, Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις.*—Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος παντοπωλείων, ἰχθυοπωλείων, κλπ περιοχῆς Ν. Προαστίων (Παλ., Φαλήρου, Καλαμακίου, Γλυφάδας κλπ.), ὑ.ἀ. 59737)1963 σ. 1099.

Πειθαρχία. Δημοσίευσις Πειθαρχικοῦ Κανονισμοῦ μελῶν Σώματος Ὁρκωτῶν Λογιστῶν, ὑ.ἀ. σ. 1485.- Εἰδικὰς διατάξεις βλ. εἰς σ. 187, 967, 1093, 1102, 1152.

Πετρελαιοειδῶν Ἑταιρεῖαι. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Πιστοποιητικά. Ἁπλούστευσις διαδικασίας πιστοποιήσεως γεγονότων τινῶν, β.δ. 432)1963 σ. 1212.

Πλαστικὰ εἴδη. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Πλινθοποιοί. Βλ. λ. *Ταμεῖα, Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Κεραμοπλινθοποιῶν).

Πλοῖα. Βλ. λ. *Ναυτικοί, Συλλογικοὶ συμβάσεις* (Ναυτικῶν, Ἀλιεργατῶν). — Περὶ ἀτυχημάτων, ἐγκαταστάσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν, β.δ. 277)1963 σ. 1077.—Ἁρμόδιαι διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποδεικτικῶν ἱκανότητος Ἀρχαί, β.δ. 427)1963 σ. 1077.—Κύρωσις διεθνοῦς συμβάσεως περὶ πτυχίων μαγείρων τῶν πλοίων, νόμος 4317)1963 σ. 889.—Μισθολόγιον πληρωμάτων πλωτῶν μηχανημάτων Εἰδικοῦ Ταμείου Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων, ὑ.ἀ. 23988)1963 σ. 1019.

Πλυντήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Ποταμόπλοια. Δημοσίευσις εἰς Ἐφημερίδα Κυβερνήσεως τῆς ἀπὸ 1.6.1963 σ.σ.ἐ. πληρωμάτων ποταμοπλοίων, φερόντων φορτίον ὑγρῶν καυσίμων ὑλῶν, ὑ.ἀ. 51671)1963 σ. 897.

Ποτοποιεῖα. Βλ. λ. *Κυριακή, Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Πρακτορεῖα - Πράκτορες. Βλ. λ. *Ταμεῖα* (Ἐφημεριδοπωλῶν, Ναυτικῶν Πρακτόρων).

Πρατήρια. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων καὶ ἐν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος Πειραιῶς καὶ περιξ Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Προαστίων, ὑ.ἀ. 26469)1963 σ. 587.

Ρ

Ραδιοφωνία. Ἔγκρισις Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας καὶ Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος Ραδιοφωνίας, β.δ. 1)1963 σ. 177.

Ραπτεργάται. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Δῶρον ἑορτῶν.—Ἄρθρον 6 § 16 ὑ.ἀ. 30300) 1963 σ. 458.—Ἄρθρον 6 § 17 ὑ.ἀ. 100320) 1963 σ. 1545.

Σ

Σανοπωλεῖα. Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος, ὑ.ἀ. 97389)1963 σ. 316, ὑ.ἀ. 55448 1963 σ. 973.

Σερβιτόροι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Ἑστιατορείων), Δῶρον ἑορτῶν, ὑ.ἀ. 30300) 1963 σ. 458, ὑ.ἀ. 100320)1963 σ. 1545.

Σημειωταί. Κανονισμὸς ἐργασίας ὑπαλλήλων παραλαβῆς καὶ παραδόσεως ἐμπορευμάτων λιμένος Πειραιῶς (σημειωτῶν), ὑ.ἀ. 26889)1963 σ. 1090.

Σιδηροβιομηχανία. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Σιδηρόδρομοι. Βλ. καὶ λ. *Ταμεῖα.* Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεών τινων, ἀφορωσῶν τὰς ἀποδοχὰς ὑπαλλήλων τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων κλπ., β.δ. 882) 1922 σ. 122.—Ἀντιπροσαρμογὴ συντελεστοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, β.δ. 276) 1963 σ. 614.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις ν.δ. 3395)1956 περὶ αὐτοξιοδοτήσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ν. 4295)1963 σ. 712.—Τροποποίησις ἄρθρου 12 Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀδεῶν ἀπουσίας προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, β.δ. 315)1963 σ. 769.—Τροποποίησις ἄρθρων 4, 6 καὶ 9 τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας, β.δ. 612)1963 σ. 1350.—Περὶ ἀτυχημάτων, ἐγκαταστάσεως καὶ λειτουργίας αὐτῶν, β.δ. 277)1963 σ. 1077. —Ἐπίδομα ἀργίας, β.δ. 551)1963 σ. 1212.— Ὅροι ὁμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπῶν, ἀ.δ.δ. 10)1961 σ. 386.—Δῶρον ἑορτῶν προσωπικοῦ περιποιήσεως Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινοσκεπῶν, ἄρθρον 6 § 11 ὑ.ἀ. 30300)1963 σ. 458, ἄρθρον 6 § 11 ὑ.ἀ. 100320)1963 σ. 1545.—Δῶρον ἑορτῶν προσωπικοῦ σιδηροδρομικῶν δικτύων τοῦ Κράτους, ὑ.ἀ. 81605)1963 σ. 520, ὑ.ἀ. 3009) 1963 σ. 1541.

Σιδηρωτήρια. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Βαφείων).

Σκυροδραβοταί. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Σπογγαλιεία. Κύρωσις Κανονισμοῦ σπογγαλιείας, β.δ. 112)1963 σ. 374.

Σταφιδεργάται. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*—Δῶρον ἑορτῶν, ἄρθρον 6 § 1 ὑ.ἀ. 30300,1963 σ. 458, ἄρθρον 6 § 1 ὑ.ἀ. 100320) 1963 σ. 1545.

Στρατιωτικαὶ Ὑπηρεσίαι. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις* (Δημοσίου).—Ἐπέκτασις ἀσφαλίσεως Ι.Κ.Α. εἰς τινας Π.Α.Π., ἀ.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1292.—Ἐπέκτασις Ι.Κ.Α. εἰς προσωπικὸν Ὑπηρεσιῶν Ἀερολιμένος Ἀράξου κλπ., ἀ.δ.σ. Ι.Κ.Α. σ. 1487.—Ἐπίδομα ἑορτῶν Χριστουγέννων 1963 εἰς τὸ ἐπὶ σχέσει ἰδιωτικοῦ δικαίου προσωπικὸν τῶν συνεργείων Βασ. Ναυστάθμου, ὑ.ἀ. 30091)2)1963 σ. 1541.

Στρατιωτικοί. Βλ. καὶ λ. *Δῶρον ἑορτῶν, Ὑπάλληλοι δημόσιοι.* Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Μαΐου 1955 β.δ. κυρωθέντος Κανονισμοῦ «περὶ καθορισμοῦ εἰδικῆς προτεραιότητος πρὸς ἀπόκτησιν τῆς

ὑπὸ Α.Ο.Ο.Α. προσφερομένης κατοικίας, β.δ. 630)1963 σ. 1402.—Ἐπίδομα ἀδείας, β.δ. 551) 1963 σ. 1212. Δῶρον Πάσχα 1963, ὑ.ἀ. 81605)1963 σ. 520

Συκοσυσκευασταί Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Συλλογικαὶ συμβάσεις - Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις - Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις. *1. Γενικά.* Ὑπολογισμὸς δώρου ἑορτῶν Πάσχα 1963 βάσει μισθῶν ἢ ἡμερομισθίων, καθωρισμένων ὑπὸ τῶν οἰκείων συλλογικῶν συμβάσεων, διαιτητικῶν ἀποφάσεων κλπ., ὑ.ἀ. 30300)1963 σ. 458.—Ὅμοιος τοῦ δώρου Χριστουγέννων 1963, ὑ.ἀ. 100320)1963 σ. 1545.

2. Εἰδικαὶ περὶ ὅρων ἐργασίας ἀμοιβῆς κλπ. μισθωτῶν :

Ἀεροπορίας. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἐδάφους Α. Ε. Ὀλυμπιακὴ Ἀεροπορία, ὑ.ἀ. 99884)1962 σ. 57. —Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, ὑ.ἀ. 33149 σ. 587.—Καθορισμὸς ἀποζημιώσεων τεχνικοῦ προσωπικοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, ὑ.ἀ. 61105)1962 σ. 775.—Καθορισμὸς ἀποζημιώσεων δι' ἣν καὶ' ὑπερωρίαν ἐργασίαν καὶ ἐξόδων κινήσεως τῶν τακτικῶν καὶ προσκαίρων ὑπαλλήλων τοῦ Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων, ὑ.ἀ. 162979) 1961 σ. 1031, ὑ.ἀ. 125703 1960 σ. 1032, ὑ.ἀ. 148161)1959 σ. 1033.—Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκτάκτων τεχνικῶν ὑπαλλήλων Ε.Μ.Υ.-Γ.Ε.Α., ἀ.δ.δ. 2)1963 σ. 783.

Ἀλιεργατῶν. Κύρωσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Καβάλας, ὑ.ἀ 28615)1963 σ. 650.—Συλλογικὴ σύμβασις ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Καβάλας, ἀ. ὑ. 85040)1963 σ. 1409.— Κύρωσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν γρι-γρι Καβάλας, ὑ.ἀ. 44507)1963 σ. 1023 — Κύρωσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 36902)1963 σ. 828.—Κύρωσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων ἀνεμοτρατῶν Λευκάδος, ὑ.ἀ. 54740)1963 σ. 1023.—Κύρωσις σ.σ.ἑ ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων γρι-γρι Λευκάδος, ὑ.ἀ. 44350)1963 σ. 1023.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ἁλιεργατῶν γρι-γρι Ναυπλίου, ὑ.ἀ. 56847)1963 σ. 1023. — Κύρωσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν γρι-γρι Νέας Ἀρτάκης, ὑ.ἀ. 38171) 1963 σ. 834. — Συλλογικὴ σύμβασις ἁλιεργατῶν γρι γρι Πατρῶν, ὑ.ἀ. 52835)1963 σ. 1023. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν γρι-γρι Χίου, ὑ.ἀ. 56428)1963 σ. 1023.—Συλλογικὴ σύμβασις ἁλιεργατῶν καὶ πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Πυθαγορείου Σάμου, ἀ. ὑ. 86034)1963 σ. 1409 — Κύρωσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν καὶ μελῶν πληρωμάτων μηχανοτρατῶν Φούρνων Κορσεῶν Σάμου, ὑ.ἀ. 94821)1963 σ. 1479.— Κύρωσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν γρι-γρι Φούρνων Κορσεῶν Σάμου, ὑ.ἀ. 57109)1963 σ. 1023.— Κύρωσις σ.σ.ἑ. ἁλιεργατῶν γρι-γρι Χανίων, ἀ.ὑ. 81213 1963 σ. 1412.

Ἁλιπάστων. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἁλιπάστων καὶ κονσερβοποιίας Θεσσαλονίκης, ἀ. ὑ. 84331)1963 σ. 1405.

Ἀλλαντοβιομηχανίας. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ἀλλαντοβιομηχανίας περιφερείας Εἰρηνοδικείου Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 10880) 1963 σ. 307.

Ἀμύλου Ἀμυλοσακχάρου. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν βιομηχανιῶν ἀμύλου ἀμυλοζακχάρου Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 75630)1963 σ. 1217.

Ἀνελκυστήρων ὁδηγῶν. Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 29)1962 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ὁδηγῶν ἀνελκυστήρων (ἀσανσὲρ) περιοχῆς Ἀθηνῶν—Πειραιῶς—Περιχώρων, ὑ. ἀ. 9149)1962 σ. 60. — Παράτασις ἰσχύος τῆς ἄνω διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ. ἀ. 77210)1963 σ. 1283

Ἀρτεργατῶν - ἀρτοϋπαλλήλων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 4)1962 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἀρτοϋπαλλήλων Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 97588)1962 σ. 126. — Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ. ἀ. 25820)1963 σ. 451.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως 32)1963 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἀρτεργατῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ. ἀ. 71280)1963 σ. 1155. —Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως 39)1962 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἀρτεργατῶν στρατιωτικῶν ἀρτοποιείων, ὑ. ἀ. 53693)1963 σ. 894. — Ἀνάκλησις τῆς Φ. 40618)1954 ἀποφάσεως περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ἐκ περιτροπῆς ἐργασίας εἰς ἀρτοποιεῖα τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὑ. ἀ. 99137) 1963 σ. 515. — Ἐπέκτασις ἰσχύος διατάξεων ἄρθρου 9 τῆς 20023)1954 ἀποφάσεως Ὑπουργοῦ Ἐργασίας «περὶ κανονισμοῦ ὅρων ἐργασίας ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις» καὶ εἰς τὰ ἀρτοποιεῖα τὰ διαθέτοντα κλιβάνους κυκλοθερμικοῦ τύπου, ὑ.ἀ 47471)1963 σ. 844.

Ἀσβεστοποιῶν. Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας λατόμων—ἀσβεστοποιῶν Δράμας, ἀ. δ. δ. 4) 962 σ. 326. — Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς 10)1962 ἀποφάσεως Π. Δ. Δ. Δ. Θεσσαλονίκης «περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας λατόμων — ἀσβεστοποιῶν κλπ. Θεσσαλονίκης», ὑ.ἀ. 78091) 4760)1963 σ. 1283.

Αὐτοκινήτων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῆς 3)1962 ἀποφάσεως τοῦ Π.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περὶ ἐρμηνείας ὅρων τῶν 1)1961 καὶ 2) 1962 διαιτητικῶν ἀποφάσεων προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ὑ.ἀ. 100500)1962 σ. 125 — Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ὑ.ἀ. 2382)1963 σ. 313.—Τροποποίησις τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὑ.ἀ. 6390)1963 σ. 587. —Παράτασις ἰσχύος καὶ αὐθις καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁδηγῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων Α.Π.Π., ὑ.ἀ. 100464)1962 σ. 127, ὑ.ἀ. 27390) 1963 σ. 511.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως τῆς 8)1962 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Πειραιῶς πε-

ρί όρων άμοιβής καί έργασίας προσωπικού Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ. άπάσης χώρας, ὑ.ά. 100474)1962 σ. 130.—Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. προσωπικού κινήσεως άστικών λεωφορείων Άθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, ὑ.ά. 2198)1963 σ. 252, ὑ.ά. 41833 1963 σ. 774.—Κήρυξις ἐκτελεστής τής 27)1963 άποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών περί όρων ἐργασίας καί άμοιβής τού προσωπικού κινήσεως τών άστικών λεωφορείων περιοχής Α.Π.Π., ὑ.ά. 89848)1963 σ. 1474.—Παράτασις καί αὐθις ἰσχύος καταγγελθεισών ὑπ' άριθ. 60)1960, 52)1960 καί 24)1961 διαιτητικών άποφάσεων τών ὁδηγών φορτηγών αὐτοκινήτων, προσωπικού κινήσεως ὑπεραστικών λεωφορείων καί ὁδηγών αὐτοκινήτων πολυτελείας άπάσης τής χώρας, ὑ.ά. 22622)1963 σ. 447 — Αὐξησις δικαιώματος ἐκκινήσεως τών μετά μετρητού ἤ άνευ αὐτοκινήτων πρός κάλυψιν δώρου, ὑ.ἀ. 258-73)1962 σ. 254, ὑ.ά. 122474)1963 σ. 588.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ὁδηγών αὐτοκινήτων άποκομιδής άπορριμμάτων Δήμου Πατρέων, ὑ.ά. 71400)1963 σ. 1156.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ὁδηγών αὐτοκινήτων Δήμου Δραπετσώνας, ὑ.ά. 82650)1963 σ. 1290.—Ἐπέκτασις διατάξεων περί ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιοτεχνικάς ἐπιχειρήσεις καί ἐργασίας συγκολλήσεως ἐλαστικών αὐτοκινήτων (βουλκανιζατέρ), ὑ.ά. 98168)1963 σ. 249.

Βαφείων κλπ. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικής άποφάσεως ἐργατοτεχνιτών βαφείων, καθαριστηρίων, σιδηρωτηρίων, πλυντηρίων, τυποβαφείων, λευκαντηρίων καί φινιριστηρίων άπάσης τής χώρας, πλήν Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 26879)1963 σ. 511, ὑ.ά. 61292)1963 σ. 971.—Ἔγκρισις μετά τροποποιήσεως ἐν μέρει τής 2)1963 άποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Θεσσαλονίκης περί όρων άμοιβής καί ἐργασίας προσωπικού βαφείων, καθαριστηρίων κλπ. Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 27409)1963 σ. 510.—Κήρυξις ταύτης ὑποχρεωτικής, ὑ.ά. 71382)1963 σ. 1215.—Καθορισμός ὡρών ἐργασίας καταστημάτων βαφείων, καθαριστηρίων περιοχής Δήμου Άθηναίων, ἀ ὑ. 83603)1963 σ. 1411.

Βενζίνης πρατηρίων. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθεισών διαιτητικών άποφάσεων προσωπικού γκαράζ καί πρατηρίων βενζίνης Άθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, ἀ.ὑ. 82485)1963 σ. 1408.

Βιβλιοδετών. Κήρυξις ἐκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής βιβλιοδετών Στρατιωτικών Ὑπηρεσιών, ἀ.ὑ. 85561)1963 σ. 1406.—Παράτασις ἰσχύος τής άπό 1.5.1963 σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτών βιβλιοδετών Άθηνών, Πειραιώς, Περιχώρων, ὑ.ά. 89280)1963 σ. 1482.

Γαλακτοπωλείων. Βλ κατωτέρω Καφενείων.

Γάλακτος ἐπεξεργασίας. Κήρυξις ἐκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί ἐργασίας ἐργατοτεχνικού προσωπικού ἐπιχειρήσεων ἐπεξεργασίας καί παστεριώσεως γάλακτος άπάσης τής χώρας, ὑ.ά. 61751)1963 σ. 1088.

Γενικών Άποθηκών Ἑλλάδος. Ἔγκρισις μετά τροποποιήσεως διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής προσωπικού Προνομιούχου Ἑταιρείας Γενικών Άποθηκών Ἑλλάδος, ὑ.ά. 73087)1963 σ. 1216.

Καράζ. Βλ. άνωτέρω Βενζίνης Πρατηρίων.

Γραφείων Ἰδιωτικών. Παράτασις καί αὐθις ἰσχύος καταγγελθείσης 2)1961 διαιτητικής άποφάσεως προσωπικού Γραφείων Ἰδιωτικών ἐπιχειρήσεων, ὑ.ά. 101165)1962 σ. 132, ὑ.ά. 19347)1963 σ. 378.—Κήρυξις ἐκτελεστής τής 28)1963 άποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Άθηνών περί όρων άμοιβής καί ἐργασίας προσωπικού Γραφείων τών πάσης φύσεως Ἰδιωτικών ἐπιχειρήσεων άπάσης τής χώρας, ἀ.ὑ. 89850)1963 σ. 1421.—Σκεπτικόν τής διαιτητικής άποφάσεως, σ. 1422.—Όροι ἐργασίας καί άμοιβής ὑπαλλήλων Γραφείων καί δακτυλογράφων ἐργοδοτών, μή άσκούντων ἐπιχείρησιν κλπ., ἀ.δ.δ. 24)1963 σ. 1165.

Δακτυλογράφων. Βλ. άνωτέρω Γραφείων Ἰδιωτικών.

Δερματίνων κλπ. εἰδών. Όροι άμοιβής ἐργατοτεχνιτών δερματίνων, καννάβινων κλπ. εἰδών Στρατιωτικών Ὑπηρεσιών Ὑπουργείου Ἐθνικής Ἀμύνης, ἀ.δ.δ. Άθηνών 9)1963 σ. 974.

Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἠλεκτρισμού. Βλ. κατωτέρω Ἠλεκτρικών Ἐπιχειρήσεων.

Δημοσίου. Καθορισμός άμοιβής πρακτικώς άσκουμένων σπουδαστών κλπ., άπασχολουμένων εἰς συνεργεῖα ΥΕΒ τού Ὑπουργείου Γεωργίας, ὑ.ά. 95021)1962 σ. 61.—Ἔγκρισις μετά τροποποιήσεως διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί ἐργασίας άρτεργατών στρατιωτικών άρτοποιείων, ὑ.ά. 53693)1963 σ. 894.—Περί ἐγκρίσεως Ἐσωτερικού Κανονισμού ἐργασίας ἡμερομισθίων φυλλοξηρικών ἐπιστατοφυλάκων, ὑ.ά. 71129)1963 σ. 967.—Όροι άμοιβής ἐργατοτεχνιτών δερματίνων εἰδών Στρατιωτικών Ὑπηρεσιών Ὑπουργείου Ἐθνικής Ἀμύνης, ἀ.δ.δ. Άθηνών 9)1963 σ. 974.—Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικής άποφάσεως προσωπικού στρατιωτικών καταστημάτων, ὑ.ά. 72820)1963 σ. 1163.—Κήρυξις ἐκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής βιβλιοδετών Στρατιωτικών Ὑπηρεσιών, ὑ.ὑ. 85561)1963 σ. 1406. Βλ. καί άνωτέρω Άεροπορίας καί κατωτέρω Ναυτικού Βασιλικού.

Δήμων - Κοινοτήτων. Ἔγκρισις μετά τροποποιήσεως διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί ἐργασίας τών εἰς Δήμους καί Κοινότητας τής χώρας άπασχολουμένων ἠλεκτροτεχνιτών, ὑ.ά. 17426)1963 σ. 374.—Ἐπίδομα άνθυγιεινής ἐργασίας άπασχολουμένων εἰς Δημοτικά Νεκροτομεῖα Δήμου Άθηναίων, ἀ.δ.δ. 19)1962 σ. 326.—Κήρυξις ἐκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής τού παρά τῷ Μηχανολογικῷ Τμήματι Δήμου Άθηναίων άσχολουμένου προσωπικού, ὑ.ά. 29022)1963 σ. 515.—Ἔγκρισις Ἐσωτερικού Κανονισμού ἐργασίας ἐργατοτεχνικού

προσωπικοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὑ.ἀ. 75604)1963 σ. 903 — Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀθηναίων, ὑ. ἀ. 61276)1963 σ. 970 — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. προσωπικοῦ Δημοτικῆς Ἐπιχειρήσεως Φωταερίου Ἀθηνῶν, ὑ. ἀ. 31765)1963 σ. 582.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ἐργατοτεννιτῶν Δήμου Αἰγάλεω, ὑ.ἀ. 2686)1963 σ. 247 — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν καθαριότητος Δήμου Ἁγίου Ἰωάννου Ρέντη, ὑ.ἀ. 35187)1963 σ. 589 — Δημοσίευσις σ. σ. ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἀμαρουσίου, ὑ. ἀ. 27163)1963 σ. 514 — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατῶν Δήμου Ἄργους, ὑ.ἀ. 49895)1963 σ. 832. —Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν καὶ ἐκτάκτων ὑπαλλήλων Δήμου Βόλου, ὑ.ἀ. 70477) 1963 σ. 1155. Βλ. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1551.— Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων Δήμου Δραπετσώνας, ἀ.ὑ. 82650)1963 σ. 1290.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ἀ, 56:0)1963 σ. 2:0. — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Ἡρακλείας Σερρῶν, ὑ.ἀ. 67749)1963 σ.1087. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκτάκτων ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 35642)1963 σ. 584.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ἰωαννίνων, ὑ. ἀ. 43:02)1963 σ. 780.— Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ καθαριότητος ὁδῶν Δήμου Κομοτηναίων, ὑ. ἀ 57536)1963 σ. 957. — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατῶν καθαριότητος Δήμου Λετρίνων, ὑ. ἀ. 99584)1962 σ. 129. — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. προσωπικοῦ συνεργείου καθαριότητος Δήμου Ξάνθης, ὑ. ἀ. 4530)1963 σ. 772. —Ὅροι ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Πειραιῶς, ἀ.ὑ.δ. 5)1963 σ. 911 —Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἑρμηνευτικῆς τῆς περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δήμου Πειραιῶς, ἀ. ὑ. 8-839)1963 σ. 1419.—Παράτασις ἰσχύος σ. σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Πατρέων, ὑ. ἀ. 36703)1963 σ. 715. —Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ἀποκομιδῆς ἀπορριμμάτων Δήμου Πατρέων, ὑ.ἀ. 71400)1963 σ. 1156.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Ρόδου, ὑ.ἀ. 100710)1963 σ. 249. — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Τρικάλων. ἀ.ὑ. 76590)1963 σ. 1284. —Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν Δήμου Ν. Φαλήρου, ὑ. ἀ. 100549)1962 σ. 130. — Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως σ.σ.ἑ. ἐργατῶν, ἐργατριῶν καθαριότητος ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ἀφοδευτηρίων, ὡς καὶ τῶν ἐργατῶν ἀνορύξεως τάφων καὶ λοιπῶν εἰς ἀνθυγιεινὰς ἐργασίας ἀπασχολουμένων τοῦ Δήμου Χαλανδρίου, ὑ.ἀ. 47534)1963 σ. 833. — Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὁδοκαθαριστῶν Δήμου Χανίων, ὑ. ἀ. 99581)1962 σ. 58. —Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ὁδοκαθαριστῶν καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ Δήμου Χίου, ὑ.ἀ. 95193)1963 σ. 1539.

Διθειούχου ἀνθρακος. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἐργοστασίου διθειούχου ἀνθρακος Ἐλευσῖνος, ὑ.ἀ. 19581)1963 σ. 379

Ἐδωδιμοπωλείων κλπ. Παράτασις καὶ αὐξησις ἰσχύος τῆς καταγγελθείσης 7) 1961 διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐδωδιμοπωλείων, καφεκοπτείων, παντοπωλείων, οἰνοπαντοπωλείων καὶ τυροπωλείων, ὑ.ἀ 101165)1962 σ. 132, ὑ.ἀ. 19347)1963 σ. 378 — Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος παντοπωλείων, ἐδωδιμοπωλείων, καφεκοπτείων, κλπ. περιοχῆς Ν. Προαστίων (Παλ. Φαλήρου, Καλαμακίου, Γλυφάδας κλπ.), ὑ.ἀ 59737)1963 σ. 1099.

Ἐκδοροσφαγείων. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῶν ἀποφάσεων 2)1962 καὶ 4)1962 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκδοροσφαγείων Βόλου, ὑ.ἀ. 8154)1962 σ. 260.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς ἀφ' ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως, ὑ.ἀ 18418)1963 σ. 378.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐκδοροσφαγέων Ἐλασσῶνος, ὑ.ἀ. 92269 1963 σ. 1473 — Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐκδοροσφαγείων Ἡρακλείου, ὑ.ἀ. 31086)1963 σ. 583. —Ἀνάκλησις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως καὶ ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκδοροσφαγείων Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 9028)1963 σ. 259 — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ἐργατοτεχνιτῶν ἐκδοροσφαγείων Λεβαδείας καὶ Ὀρχομενοῦ νομοῦ Βοιωτίας, ὑ.ἀ. 91293)1963 σ. 1477.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ἐκδοροσφαγέων Ρεθύμνης, ὑ.ἀ. 19578)1963 σ. 445. — Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐκδοροσφαγέων Σερρῶν, σ.σ.ἑ. σ. 377. —Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ἐκδοροσφαγέων Σουφλίου, ὑ.ἀ. 93305)1962 σ. 59.—Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ ἐκδοροσφαγέων Σύρου, ὑ.ἀ. 45754)1963 σ. 772.

Ἐλαιοτριβείων. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ἐργατῶν ἐλαιοτριβείων Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ἀ. 60442)1963 σ. 1019.

Ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐλαιουργοσαπωνοποιῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 35179)1963 σ. 590.

Ἐλαστικοῦ. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαστικοῦ Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 40726)1963 σ. 716.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ἐλαστικοῦ Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 54340)1963 σ. 893.

Ἐμπορικῶν καταστημάτων. Παράτασις καὶ αὐξησις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὑ.ἀ. 101165)1962 σ. 132, ὑ.ἀ. 19347) 1963 σ. 378.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἐμπορικῶν καταστημάτων ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 54640)1963 σ. 906. - Κήρυξις ταύτης ὑποχρεωτικῆς, ὑ.ἀ. 72822 1963 σ. 1215.—Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὑ.ἀ 42241)1963 σ. 776, ὑ.ἀ.

11452)1963 σ. 377 ὐ.ά. 81420)1963 σ. 1359. –Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐμπορουπαλλήλων Λαρίσης, ὐ.ά 92270 σ. 1540.

Ἐπιπλοποιῶν κλπ. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως μηχανεξυλουργῶν καὶ ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης, ὐ.ά. 3387)1963 σ. 251 – Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας ἐπιπλοτεχνιτῶν Θεσσαλονίκης, σ. 782.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς ἐπιπλοτεχνιτῶν Ἰωαννίνων, ὐ. ά. 43262)1963 σ. 781.

Ἐργοστασίων. Βλ. ἀνωτέρω Ἀεροπορίας καὶ κατωτέρω φυλάκων.

Ἑστιατορίων κλπ. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ἑρμηνείας ὅρων διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἑστιατορίων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, ὐ. ά 23270)1963 σ. 448 –Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 4)1962 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἑστιατορίων, ζυθεστιατορίων, μπάρ, αὐζερί, μαγειρείων, οἰνομαγειρείων, ταβερνῶν κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, ὐ.ά. 72821)1963 σ. 1163.

Ἐφημερίδων. Βλ. κατωτέρω Τύπου.

Ζαχαροπλαστείων κλπ. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως πωλητῶν ζαχαροπλαστείων Ἀθηνῶν Πειραιῶς, ὐ. ά. 19348)1963 σ. 378, ὐ.ά. 46-7)1963 σ. 772 —Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 6)1962 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ καφενείων ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, ὐ.ά 72821)1963 σ. 1163. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κασύστας καὶ κατσιφίου, ὐ.ά. 9519 ἑ σ. 15 8.—Παράτασις ἰσχύος καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 9)1962 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ ἐπιχειρήσεων ζαχαροπλαστικῆς τέχνης, ὐ.ά. 72821)1963 σ. 1163.

Ζυθεστιατορίων. Βλ. ἀνωτέρω Ἑστιατορίων κλπ.

Ζυθοπαγοποιίας. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ζυθοπαγοποιίας, ὐ.ά. 66726) 1963 σ. 1086.

Ἠλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων. Παράτασις ἰσχύος τῆς 24)1956 σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. Θεσσαλονίκης ὐ.ά. 94492)1962 σ. 60, ὐ.ά. 22621)1963 σ. 445 –Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἠλεκτροτεχνιτῶν Δ.Ε.Η., ὐ.ά. 6690)1963 σ. 197.— Δημοσίευσις σ.σ.ἑ θερμαστῶν καὶ ἀρχιθερμαστῶν Δ.Ε.Η., ὐ.ά. 6691)1963 σ. 197.— Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν Δ.Ε.Η. ὐ.ά. 6689)1963 σ. 246 — Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τοῦ διεπομένου ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ τῆς Δ.Ε.Η., ἀ.ὐ. 83361)1963 σ. 1357.— Κήρυξις ἐκτελεστῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων 19)1963, 20)1963 περὶ ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Δ.Ε.Η. - Π.Α.Π., ὐ.ά. 67450)1963 σ. 1089, ὐ.ά. 67451) 963 σ. 1089.— Ἔγκρισις μὲ ἀ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ὁμοβῆς προσωπικοῦ ἐξαγορασθεισῶν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η. ἐπιχειρήσεων (πλὴν Η.Ε.Α.Π. καὶ Κ.Ε.Τ.Η.Θ.), ὐ.ά. 70571)1963 σ. 1100 –Τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις Κανονισμοῦ καταστάσεως προσωπικοῦ Δ.Ε.Η., ἀ.δ.σ. Δ.Ε.Η., σ. 318, 319, 320, 321, 455, 1036, 1037, 1038 1102 –Τροποποιήσεις καὶ συμπληρώσεις Κανονισμοῦ Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Δ.Ε.Η., ἀ.δ σ. Δ.Ε.Η., σ. 325, 391, 1037, 1103.— Κήρυξις ἐκτελεστῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων περὶ ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας Η.Ε.Μ., ὐ.ά. 5693) 1963 σ. 896.

Ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων. Παράτασις ἰσχύος καταγγελθεισῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων προσωπικοῦ ἐργοστασίων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων ἁπάσης τῆς χώρας, ὐ.ά. 2064)1963 σ. 250 ὐ.ά. 41647 1963 σ. 774.

Ἠλεκτροσυγκολλητῶν. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν ἠλεκτροσυγκολλητῶν περιοχῆς Ἀττικῆς, ὐ.ά. 43803 1963 σ. 827.

Ἠλεκτροτεχνιτῶν Δημοσίευσις σ.σ.ἑ ἠλεκτροτεχνιτῶν Δ.Ε.Η, ὐ.ά. 6690)1963 σ. 197. — Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἠλεκτροτεχνιτῶν ἐπιχειρήσεων, μὴ ἐξαγορασθεισῶν ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Η., ὐ.ά. 3 433)1963 σ 584 — Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασιας τῶν εἰς Δήμους καὶ Κοινότητας τῆς χώρας ἀπασχολουμένων ἠλεκτροτεχνιτῶν, ὐ.ά. 17426)1963 σ. 374.

Θερμαστῶν. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. θερμαστῶν καὶ ἀρχιθερμαστῶν Δ.Ε.Η., ὐ.ά. 6691) 1963 σ. 197.—Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρακτικῶν μηχανικῶν, μηχανοδηγῶν, θερμαστῶν κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, ὐ.ά. 60441)1963 σ. 970.

Θυρωρῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας θυρωρῶν πολυκατοικιῶν Θεσσαλονίκης, ὐ. ά. 74559)1963 σ. 1217. Βλ. καὶ κατωτέρω Φυλάκων.

Ἱπποδρόμου. Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως Ἱπποκόμων (σαυλιτῶν) Ἱπποδρόμου Ἀθηνῶν, ἀ. ὐ. 84738)1963 σ. 1406.

Ἰχθυοπαλλήλων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας Ἰχθυοπαλλήλων Θεσσαλονίκης, ὐ.ά. 4 003)1963 σ 771.—Ὅροι ἀμοιβῆς ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ Ἰχθυοσκάλας Θεσσαλονίκης, ἀ.δ.δ 1)1963 σ. 911.

Καθαριστηρίων. Βλ. ἀνωτέρω Βαφείων.

Καπνοβιομηχανιῶν. Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν καπνοβιομηχανίαι ἁπάσης τῆς χώρας, ἀ.δ σ. 4)1963 σ. 574.

Καφεκοπτείων. Βλ. ἀνωτέρω Ἐδωδι-

μοπωλείων.

Καφενείων. Παράτασις ισχύος καταγγελθείσης ὑπ' ἀριθ. 6)1962 ἀποφάσεως Δ.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ καφενείων, ζαχαροπλαστείων, γαλακτοπωλείων κλπ. ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 72821/1963 σ. 1163.

Κεραμοπλινθοποιῶν. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν κεραμοπλινθοποιΐας ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 5657/1963 σ. 892.— Ἀνάκλησις ὑπουργικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐπεκτάσεως ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν τῶν κεραμοπλινθοποιείων χώρας, ὑ.ἀ. 24329/1963 σ. 972.—Ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας κεραμοπλινθοποιῶν, ἀ.δ.δ. 21/1961 σ. 1164.

Κιβωτοποιῶν. Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ἐργατῶν κιβωτοποιΐας Καλαμάτας, ὑ.ἀ 44613/1963 σ. 773 — Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ἐργατριῶν καὶ κιβωτοποιῶν συρματοκαπακωῶν συσκευασίας κοινωφελοῦς σταφίδος Ξυλοκάστρου, ἀ.ὑ. 82651/1963 σ. 1403.

Κινηματογράφων. Ὅροι ἀμοιβῆς ταξιθετῶν κινηματογράφων Ἡρακλείου Κρήτης, ἀ.δ.δ. 2/1963 σ. 1163.

Κλινικῶν. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν καὶ κλινικαρχῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ἀ. 22488/1963 σ. 446. —Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως σ.σ.ἐ. νοσοκόμων καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν καὶ κλινικαρχῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ἀ. 38228/1963 σ. 645 —Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως σ.σ.ἐ. νοσοκόμων καὶ λοιποῦ προσωπικοῦ ἰδιωτικῶν κλινικῶν καὶ κλινικαρχῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ἀ. 82652/1963 σ. 406. —Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας πρακτικῶν νοσοκόμων ἰδιωτικῶν κλινικῶν Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 25388/1963 σ. 450.

Κοινῶν Ταμείων (Κ.Τ.Ε.Λ.). Βλ. ἀνωτέρω Αὐτοκινήτων.

Κονσερβοποιΐας. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν ἀλιπάστων καὶ κονσερβοποιΐας Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 84331/1963 σ. 1405.

Κρατικοῦ Ἐργοστασίου Ἀεροπλάνων. Βλ. ἀνωτ. Ἀεροπορίας.

Κρεοπωλείων. Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων καὶ ἐνγένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος Πειραιῶς καὶ περὶ Δήμων, Κοινοτήτων καὶ Προαστίων, ὑ.ἀ. 26469/1963 σ. 587.—Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. προσωπικοῦ κρεοπωλείων Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 43264/1963 σ. 770.

Κρούστας ἐργατοτεχνιτῶν. Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ἐργατοτεχνιτῶν φύλλου κρούστας καὶ κατοιφίου, ὑ.ἀ. 95194 σ. 1538.

Λατόμων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἐργασίας λατόμων σκυροθρυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ἀ. 99201/1962 σ. 60.—Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας λατόμων ἀβεστοπαιῶν Δράμας ἀ.δ.δ. 4/1962 σ. 326. — Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας λατόμων ἀσβεστοποιῶν κλπ. Θεσσαλονίκης, ἀ.ὑ. 78091/4760/1963 σ. 1283.

Λαχανοπωλείων. Ἀνάκλησις ἀποφάσεως περὶ ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων λιανικῆς καὶ χονδρικῆς πωλήσεως λαχανοπωλείων καὶ ὀπωροπωλείων τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης καὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἡμερησίας ἐργασίας τῶν αὐτῶν καταστημάτων τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 57/02/1963 σ. 973.

Λευκοσιδηρουργῶν. Βλ. κατωτέρω Ὑδραυλικῶν - Λευκοσιδηρουργῶν.

Λιγνιτωρυχείων. Βλ. κατωτέρω Μεταλλείων.

Λιθογραφείων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν λιθογραφείων ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 33147/1963 σ. 585.

Λιθοξόων. Βλ. κατωτέρω Μαρμαροτεχνιτῶν.

Λιμενεργατῶν. Τροποποίησις Κανονισμοῦ ἐργασίας ἐργατῶν λιμένος Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 10096/1963 σ. 517.

Λιπασμάτων Ἑταιρείας. Παράτασις ἰσχύος σ.σ.ἐ. φορτοεκφορτωτῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων, ὑ.ἀ. 450/1963 σ. 249, ὑ.ἀ. 18447/1963 σ. 378 — Ὅροι ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν καππᾶ ὑαλοπινάκων τῆς Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ἀ.δ.δ. 15/1963 σ. 975 —Παροχὴ ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς προσωπικὸν Α.Ε. Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων, ἀ.δ.δ. 27/1962 σ. 1164.

Λουτρῶν. Συλλογικὴ σύμβασις ἐργασίας λουτροκόμων θαλασσίων λουτρῶν Κοινότητος Καλαμακίου, σ. 845.

Μαγειρείων. Βλ. ἀνωτέρω Ἑστιατορίων κλπ.

Μακαρονοτεχνιτῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀφορώσης συμπλήρωσιν ὅρου τῆς ὑπ' ἀριθ. 6)1962 ἀποφάσεως, περὶ ὅρων ἀμοιβῆς μακαροτεχνιτῶν ἁπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 93699/1963 σ. 1474.

Μαρμαροτεχνιτῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς 10/1963 ἀποφάσεως Π.Δ.Δ.Δ. Ἀθηνῶν περὶ αὐξήσεως ἀποδοχῶν ἐργατοτεχνιτῶν καππᾶ μαρμάρων Α.Π.Π., ὑ.ἀ. 18274/1963 σ. 380.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς μαρμαρογλυπτῶν - λιθοξόων Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ἀ. 42403/1963 σ. 778.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας τῶν μαρμαρογλυπτῶν λιθοξόων Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 51819/1963 σ. 896.

Μεταλλείων. Παράτασις τῆς ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν μεταλλείων καὶ λιγνιτωρυχείων ἁπάσης χώρας, ὑ.ἀ.

3519)1963 σ. 252, ὑ.ά. 36431)1963 σ. 645, ὑ.ά. 61291)1963 σ. 971. — Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλλείων, ὑ. ά. 45032)1963 σ. σ. 769.— Δημοσίευσις σ σ ἐ. ἐργατοτεχνιτῶν μεταλλείων καὶ λιγνιτωρυχείων, ά. ὑ. 88122) 1963 σ. 1419.

Μετεωρολογικῆς Ὑπηρεσίας Ὅροι ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐκτάκτων τεχνικῶν ὑπαλλήλων Ε.Μ.Υ. - Γ.Ε.Α., ά.δ.δ. 2)1963 σ. 783.

Μηχανημάτων ἐκσκαπτικῶν κλπ. Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. χειριστῶν ἠλεκτροκινήτων ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ.ά. 96490)1952 σ. 56 — Δημοσίευσις σ.σ.ἐ χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν (πλὴν ἠλεκτροκινήτων μηχανημάτων) ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ. ά. 96499)1962 σ. 56. — Ἐφαρμογὴ σ.σ.ἐ. 25.5.1961 διὰ τοὺς χειριστὰς ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων, ἐργαζομένους εἰς τὸ μηχανολογικὸν τμῆμα τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ὑ.ά. 29022)1963 σ. 515.— Δημοσίευσις σ σ.ἐ. χειριστῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων μεταλλείων, ὑ. ά. 450·2)1963 σ. 769 —Παράτασις ἰσχύος σ.σ ἐ. χειριστῶν μηχανοδηγῶν καὶ λιπαντῶν ἐκσκαπτικῶν καὶ ἀνυψωτικῶν μηχανημάτων Μακεδονίας, Θράκης, Θεσσαλίας, ὑ. ά. 46698)1963 σ. 969.—Μισθολόγιον τῶν πληρωμάτων τῶν πλωτῶν μηχανημάτων Ε.Τ.Μ.Λ.Ε., ὑ.ά. 23988) 1963 σ. 1019.

Μηχανικῶν, Μηχανοδηγῶν. Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. πρακτικῶν μηχανικῶν καὶ μηχανοδηγῶν Δ.Ε.Η., ὑ. ά 6689)1963 σ. 246. — Παράτασις ἰσχύος διαιτητικῆς ἀποφάσεως πρακτικῶν μηχανικῶν, μηχανοδηγῶν θερμαστῶν κλπ. ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ. ά. 60441)1963 σ. 970.—Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως μηχανικῶν ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, ὑ.ά. 82314)1963 σ. 1475. Βλ. καὶ ἀνωτέρω Μηχανημάτων ἐκσκαπτικῶν κλπ.

Μολυβδουργῶν. Δημοσίευσις σ.σ.ἐ. ὑδρογονοσυγκολλητῶν καὶ μολυβδουργῶν Πειραιῶς, ὑ. ά. 99583)1962 σ. 124.

Μοναπωλίου. Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ., ὑ.ά. 19349)1963 σ. 379 — Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως διαχειριστικοῦ προσωπικοῦ Ε.Δ.Ε.Μ.Ε.Δ., ά. ὑ. 83670)1963 σ. 1359.

Μουσικῶν. Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας μουσικῶν περιοχῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων. ὑ. ά. 90402)1962 σ. 53.

Μυλεργατῶν. Παράτασις διαιτητικῶν ἀποφάσεων μυλεργατῶν, ὑ. ά. 14499)1963 σ. 323.

Μωσαϊκῶν πλακῶν. Δημοσίευσις σ. σ.ἐ. ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ὑ. ά 30269)1963 σ. 580. — Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν μωσαϊκῶν πλακῶν Θεσσαλονίκης, ὑ. ά. 58116)1963 σ 958.

Ναυτικοῦ Βασιλικοῦ. Καθορισμὸς ἡμερομισθίων ἐργατοτεχνικοῦ προσωπικοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ ὑ ά. 51506 1962 σ. 248, ὑ. ά. 81448)1963 σ. 558.—Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν ὅρων ἀμοιβῆς προσωπικοῦ Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος, ὑ. ά. 63823)1963 σ. 1225.

Ναυτικῶν. Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως πλοιάρχων φορτηγῶν πλοίων χωρητικότητος κάτω τῶν 4 500 τόννων D. W., ὑ. ά. 56720) 1962 σ. 134.—Παράτασις ἰσχύος σ.σ ἐ πληρωμάτων ποντοπόρων πλοίων, ὑ. ά. 101355)1963 σ. 253, ὑ. ά 8507)1963 σ 380.—Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως πρώτου μηχανικοῦ Μ Ε Κ. φορτηγῶν πλοίων ἄνω 4.500 τόννων D. W., ὑ. ά. 11509)1963 σ. 384 — Παράτασις ἰσχύος συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων μεσογειακῶν φορτηγῶν πλοίων μέχρι 31.12.1963, ὑ.ά. 12910)1963 σ 443.—Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως πληρωμάτων π)κ καὶ Ιφ., ὑ. ά. 16723)1963 σ. 456. — Ἐργασία καὶ ἀμοιβὴ πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, ὑ. ά. 13606)1963 σ. 511.—Προσόντα ναυτικῶν δικαιουμένων ἐκτάκτου οἰκονομικῆς παροχῆς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα, ὑ. ά 9974) 1963 σ. 588.—Δημοσίευσις σ.σ.ἐ πληρωμάτων ποταμοπλοίων φερόντων φορτίον ὑγρῶν καυσίμων ὑλῶν, ὑ. ά. 51671)1963 σ. 897.—Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως πληρώματος Υ)Κ «Λοκωνίας», ὑ. ά. 45186)1963 σ. 902 —Συλλογικὴ σύμβασις πληρωμάτων ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, ὑ. ά. 69705)1963 σ. 1218. —Κύρωσις συλλογικῆς συμβάσεως μηχανικῶν ἐπιβατηγῶν ἀκτοπλοϊκῶν πλοίων, ὑ ά. 82314) 1963 σ 1475. Δι' ἁλιεργάτας καὶ μέλη πληρωμάτων μηχανοτρατῶν κλπ. βλ. ἀνωτέρω Ἁλιεργατῶν.

Νεκροκομιστῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας νεκροκομιστῶν Θεσσαλονίκης, ὑ. ά. 54707)1963 σ. 909.

Νεκροταφείων. Βλ. ἀνωτέρω Δήμων - Κοινοτήτων.

Νυκτοφυλάκων. Βλ. κατωτέρω Φυλάκων.

Νοσοκομείων. Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως βοηθητικοῦ καὶ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ νοσηλευτικῶν ἱδρυμάτων, ὑ. ά. 3518)1963 σ. 252 — Παράτασις σ.σ.ἐ ἐργατοτεχνικοῦ καὶ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ Θεραπευτηρίου «Εὐαγγελισμός», ὑ.ά 2067 1963 σ 253, ὑ.ά. 36264)1963 σ. 645.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ Δρομοκαΐτείου Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 30701)1963 σ. 583.

Νοσοκόμων Βλ. ἀνωτέρω Κλινικῶν, Νοσοκομείων.

Ξενοδοχείων. Τροποποιήσεις καὶ συμπλήρωσις τῆς 251)1961 ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὄπου, ὑ.ά. 45750)1963 σ. 844, 1018.— Δημοσίευσις σ σ.ἐ. προσωπικοῦ ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων Ρόδου, ά.ὑ. 82649) 1963 σ. 1404.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτ. ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας

ξενοδοχεϊοπαλλήλων άπάσης τῆς χώρας, ὑ.ά. 18817)1963 σ. 377.—Μή ἐφαρμογή διαιτητικῆς ἀποφάσεως 4)1962 ἐπί σερβιτόρων τῶν ἑστιατορίων ξενοδοχείων ὑπνου, ὧν ἡ μισθοδοσία καθορίζεται διά τῆς 27)1950 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ὑ.ά. 23270,1963 σ. 448.

Ξυλουργῶν. Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως μηχανοξυλουργῶν καί ἐπιπλοποιῶν Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 3387)1963 σ. 251.—Συλλογική σύμβασις ἐργασίας μηχανοξυλουργῶν Θεσσαλονίκης, σ. 781.— Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν Ἡρακλείου, ὑ.ά. 49894)1963 σ. 832.—Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομῶν καί μαθητευμένων νομοῦ Χανίων, ὑ.ά. 46646)1963 σ. 833.—Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐργατοτεχνιτῶν ἐπιχειρήσεων κατεργασίας ξύλου Α.Π.Π., ἀ.ὑ. 85560)1963 σ. 1406.— Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν πριστηρίων ξυλείας νομοῦ Τρικάλων, ὑ.ά. 89285)1963 σ. 1479.

Οἰκοδόμων. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν Ἡρακλείου, ὑ.ά. 49894)1963 σ. 832.— Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν ξυλουργῶν οἰκοδόμων καί μαθητευομένων νομοῦ Χανίων, ὑ.ά. 46646)1963 σ. 833.—Κήρυξις ἐκτελεστῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων νομοῦ Μαγνησίας, ὑ.ά. 50692)1963 σ. 895.— Κήρυξις ὑποχρεωτικῶν τῶν ἄνω διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ὑ.ά. 78092)1963 σ. 1283.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας οἰκοδόμων Κεφαλληνίας - Ἰθάκης, ὑ.ά. 57104)1963 σ. 971. —Παράτασις σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν οἰκοδόμων Θεσσαλονίκης, ὑ.ά. 61514)1963 σ. 1019.

Οἰνομαγειρείων. Βλ. ἀνωτέρω Ἑστιατορίων κλπ.

Οἰνοπνευματοποιείων, Οἰνοποιείων κλπ. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας τῶν ἐργατοτεχνιτῶν οἰνοπνευματοποιείων, οἰνοποιείων, ποτοποιείων καί ὀξοποιείων ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ.ά. 69402)1963 σ. 1100.

Ὀπωροπωλείων. Βλ. ἀνωτέρω Λαχανοπωλείων.

Ὀργανισμοῦ Ἀστικῶν Συγκοινωνιῶν Θεσσαλονίκης. Βλ. ἀνωτέρω Αὐτοκινήτων.

Ὀργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς. Κανονισμός ἐργασίας ὑπαλλήλων παραλαβῆς καί παραδόσεως ἐμπορευμάτων λιμένος Πειραιῶς (σημειωτῶν), ὑ.ά. 26889)1963 σ. 1090.

Παντοπωλείων κλπ. Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως παντοπωλείων κλπ., ὑ.ά. 101165)1962 σ. 132, ὑ.ά. 19347)1963 σ. 378.

Πετρελαίου ἐπιχειρήσεων. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. προσωπικοῦ τῶν πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεων πετρελαίου, ὑ.ά. 51672)1963 σ. 898.

Πλαστικῶν εἰδῶν. Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσωπικοῦ πλαστικῶν εἰδῶν κλπ. Α.Π.Π., ὑ.ά. 38469)1963 σ. 775, ὑ.ά. 76714)1963 σ. 1218.

Πλοίων. Βλ. ἀνωτέρω Ναυτικῶν, Μηχανημάτων πλωτῶν.

Πλυντηρίων. Παροχή ἐπιδόματος ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας εἰς προσωπικόν ἐπιχειρήσεων μηχανικῶν καί ἠλεκτρικῶν πλυντηρίων περιοχῆς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς - Περιχώρων, ἀ.δ.δ. 18,1962 σ. 325.—Κήρυξις ταύτης ὑποχρεωτικῆς ὑ.ά. 19350)1963 σ. 379. Βλ. καί ἀνωτέρω Βαφείων.

Ποταμοπλοΐων. Δημοσίευσις σ.σ.ἑ. πληρωμάτων ποταμοπλοΐων φερόντων φορτίον ὑγρῶν καυσίμων ὅλων, ὑ.ά. 51671)1963 σ. 897.

Πρατηρίων. Καθορισμός ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων καί ἐν γένει πρατηρίων πωλήσεως Πειραιῶς καί πέριξ Δήμων, Κοινοτήτων καί Προαστίων, ὑ.ά. 26469)1963 σ. 587. Βλ. καί ἀνωτέρω Βενζίνης Πρατηρίων.

Πριστηρίων ξυλείας. Κήρυξις ἐκτελεστῆς τῶν 1)1963 Π.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης καί 1)1963 Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης ἀποφάσεων περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν πριστηρίων ξυλείας νομοῦ Τρικάλων, ὑ.ά. 44927) 1963 σ. 779.—Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς τῆς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 1)1963 ἀποφάσεως τοῦ Δ.Δ.Δ.Δ. Λαρίσης, ὑ.ά. 89285)1963 σ. 1479.

Ραπτεργατῶν. Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως ραπτῶν - παντελονάδων περιοχῆς Ἀθηνῶν, ὑ.ά. 3388)1963 σ. 251.—Ἔγκρισις μετά τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἀμοιβῆς ραπτεργατῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ά. 44791)1963 σ. 778.

Ρητινεργατῶν. Παράτασις σ.σ.ἑ. ἐργατῶν ἐπεξεργασίας ρητίνης ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ.ά. 71381)1963 σ. 1157.

Σανοπωλείων. Καθορισμός ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καί κλεισίματος σανοπωλείων περιφερείας Ἀθηνῶν καί Προαστίων, ὑ.ά. 55448)1963 σ. 973.

Σιδηροβιομηχανίας. Κήρυξις ὑποχρεωτικῆς σ.σ.ἑ. ἐργατοτεχνιτῶν σιδηροβιομηχανίας ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ.ά. 98165)1962 σ. 59.

Σιδηροδρόμων. Ὅροι ἀμοιβῆς καί ἐργασίας προσωπικοῦ Διεθνοῦς Ἑταιρείας Κλινάμαξων, ἀ.δ.δ. 10)1961 σ. 386.— Ἀναπροσαρμογή συντελεστοῦ δευτερευουσῶν ἀπολαυῶν προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτυπλάτων σιδηροδρόμων, β.δ. 276)1963 σ. 714.

Σκυροθραυστῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἐργασίας λατόμων σκυροθραυστῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ά. 99201)1962 σ. 60.

Σταφιδεργατῶν. Κήρυξις ἐκτελεστῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως περί ὅρων ἀμοιβῆς καί ἐργασίας σταφιδεργατῶν Ἡρακλείου Κρήτης, ὑ.ά. 99582)1962 σ. 128.—Κήρυξις ἐκτελεστῆς

διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής στοφιδοκιβωτοποιών Κιάτου, ό. ά. 100499) 1962 σ. 127.—Δημοσίευσις σ. σ. έ. έργατριών καί κιβωτοποιών - συρματοκατασκωτών συσκευασίας κορινθιακής σταφίδος Ξυλοκάστρου, ά. ό. 82651)1963 σ. 1403.

Στρατιωτικών Ύπηρεσιών—Στρατιωτικών Άρτοποιείων. Βλ. άνωτέρω Δημοσίου.

Συκοσυσκευαστών. Δημοσίευσις σ. σ. έ. συκοσυσκευαστών Καλαμάτας, ό. ά. 67748) 1963 σ. 1097.

Συσσωρευτών (μπαταριών). Παράτασις διαιτητικής άποφάσεως έργατοτεχνιτών κατασκευής καί έπισκευής συσσωρευτών (μπαταριών) άπάσης τής χώρας, ό. ά. 71383)1963 σ. 1156, ό. ά. 93165)1963 σ. 1538.

Τζαβερνών. Βλ. άνωτέρω Έστιατορίων κλπ.

Ταμείου Μηχανημάτων Λιμενικών Έργων. Μισθολόγιον πληρωμάτων πλωτών μηχανημάτων Ε. Τ. Μ. Λ. Ε., ό. ά. 23988)1963 σ. 1019.

Ταξιθετών. Βλ. άνωτέρω Κινηματογράφων.

Τηλεπικοινωνιών Όργανισμού. Κήρυξις έκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί έργασίας τεχνικού προσωπικού Ο.Τ.Ε., ό. ά. 63900)1963 σ. 1034.—Κήρυξις έκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί έργασίας ύπαλλήλικού προσωπικού Ο.Τ.Ε., ό. ά. 63899)1963 σ. 1035.

Τουριστικών έπαγγελμάτων. Παράτασις προθεσμίας πρός έφοδιασμόν δι' έπαγγελματικών βιβλιαρίων των είς τουριστικά έπαγγέλματα έργαζομένων, ό. ά. 32970)1963 σ. 1034.

Τυπογράφων. Παράτασις διαιτητικής άποφάσεως τυπογράφων Καλαμών, ό. ά. 100498) 1962 σ. 127, ό. ά. 36427)1963 σ. 645.—Όροι άμοιβής καί έργασίας τυπογράφων έφημερίδων Ήρακλείου Κρήτης, ά. δ. δ. 1)1963 σ. 385. —Κήρυξις ύποχρεωτικής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής τυπογράφων άπάσης τής χώρας, ό. ά. 100705)1962 σ. 132.

Τύπου. Όροι άμοιβής καί έργασίας τυπογράφων έφημερίδων Ήρακλείου Κρήτης, ά. δ. δ. 1)1963 σ. 385.

Τυροπωλείων. Βλ. άνωτέρω Έδωδιμοπωλείων.

Ύάλου έργατοτεχνιτών. Όροι άμοιβής καί έργασίας έργατοτεχνιτών κατεργασίας ύάλου Θεσσαλονίκης, ά. δ. δ. 3)1963 σ. 783.

Ύδραυλικών - Λευκοσιδηρουργών. Κήρυξις έκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί έργασίας τών έργατοτεχνιτών ύδραυλικών - λευκοσιδηρουργών Θεσσαλονίκης, ό. ά. 8452)1963 σ. 261.—Κήρυξις ταύτης ύποχρεωτικής, ό. ά. 78090)1963 σ. 1283.—Δημοσίευσις σ. σ. έ. έργατοτεχνιτών λευκοσιδηρουργών καί ύδραυλικών Θεσσαλονίκης, ό. ά. 92115)1963 σ. 1476.— Κήρυξις έκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής έργασίας ύδραυλικών - λευκοσιδηρουργών Πειραιώς, ό. ά. 61268)1963 σ. 970.

Ύδραυλικών έργων. Δημοσίευσις σ. σ. έ. προσωπικού όξίας έργων τής Άνωνύμου Τεχνικής Έταιρείας Ύδραυλικών καί Έξυγιαντικών Έργων («Υ. Δ. Ρ. Ε. Ξ.»). ό. ά. 43261)1963 σ. 717.

Ύδρογονοσυγκολλητών. Δημοσίευσις σ. σ. έ. ύδρογονοσυγκολλητών καί μολυβδουργών Πειραιώς, ό. ά. 99583)1962 σ. 124.

Ύποδηματοποιίας. Κήρυξις έκτελεστής διαιτητικής άποφάσεως περί έμμηνείας σ. σ. έ. έργατοτεχνιτών βιομηχανικής ύποδηματοποιίας, ό. ά. 67750)1963 σ. 1088 — Δημοσίευσις σ. σ. έ. έργατών βιομηχανικής ύποδηματοποιίας, ό. ά. 77436)1963 σ. 1227.

Φαρμακείων, Φαρμακευτορείων κλπ. Παράτασις διαιτητικής άποφάσεως προσωπικού φαρμακείων, φαρμακευτορείων κλπ., ό. ά. 101165)1962 σ. 132, ό. ά. 19347)1963 σ. 378.—Κανονισμός χρονικών όρίων έργασίας έν τοίς φαρμακείοις, β. δ. 398)1963 σ. 956 — Ώραι έργασίας φαρμακείων καί φαρμακαποθηκών περιφερείας πόλεως Άθηνών καί περιξ ταύτης Δήμων, Κοινοτήτων, Συνοικισμών καί Προαστίων, ά. ό. 84203)1963 σ. 1418.— Δημοσίευσις σ. σ. έ. έπιστημόνων φαρμακοποιών άπάσης χώρας, ό. ά. 16993)1963 σ. 376.

Φυλάκων κλπ. Παράτασις σ. σ. έ. θυρωρών, φυλάκων, νυκτοφυλάκων έργοστασίων Α. Π. Π., ό. ά. 3189)1963 σ. 251.—Δημοσίευσις σ. σ. έ. θυρωρών φυλάκων κλπ. Άθηνών - Πειραιώς - Περιχώρων, ό. ά. σ. 444.—Παράτασις διαιτητικής άποφάσεως φυλάκων, νυκτοφυλάκων, θυρωρών βιομηχανικών έργοστασίων Έλευσίνος, ό. ά. 92680)1963 σ. 1473—Έγκρισις μετά τροποποιήσεως σ. σ. έ. φυλάκων, νυκτοφυλάκων καί θυρωρών βιομηχανικών καί βιοτεχνικών έπιχειρήσεων Θεσσαλονίκης, ό. ά. 96213)1962 σ. 53. —Έγκρισις Έσωτερικού Κανονισμού έργασίας ήμερομισθίων φυλλοξηρικών έπιστατοφυλάκων, ό. ά. 71129)1963 σ. 967.

Φύλλου κρούστας κλπ. έργατοτεχνιτών. Δημοσίευσις σ. σ. έ. έργατοτεχνιτών φύλλου κρούστας καί καταΐφιου, ό. ά. 95194 σ. 1538.

Φορτοεκφορτωτών. Παράτασις σ. σ. έ. φορτοεκφορτωτών Έταιρείας Λιπασμάτων, ό. ά. 450)1963 σ. 249, ό. ά. 18447)1963 σ. 378.

Φυλλοξηρικών έπιστατοφυλάκων. Έγκρισις Έσωτερικού Κανονισμού έργασίας ήμερομισθίων φυλλοξηρικών έπιστατοφυλάκων, ό. ά. 71129)1963 σ. 967.

Φωταερίου. Δημοσίευσις σ. σ. έ. τού προσωπικού Δημοτικής Έπιχειρήσεως Φωταερίου Άθηνών, ό. ά. 31765)1963 σ. 582.

Χαρτοποιίας. Έγκρισις μετά τροποποιήσεως έν μέρει διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί έργασίας έργατοτεχνιτών χαρτοποιίας Θεσσαλονίκης, ό. ά. 25482)1963 σ. 449.—Έγκρισις μετά τροποποιήσεως διαιτητικής άποφάσεως περί όρων άμοιβής καί έργασίας έργατοτεχνιτών χαρτοποιίας χώρας, ό. ά. 24310)1963 σ. 907— Δημοσίευσις σ. σ. έ.

ἐργατοτεχνιτῶν χαρτοποιίας Ἀθηνῶν - Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 89482)1963 σ. 1475.

Χημικῆς Βιομηχανίας. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως ἐν μέρει διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν χημικῆς βιομηχανίας ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 30999)1963 σ. 581.

Χημικῶν. Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπιστημόνων χημικῶν ἀπάσης χώρας, ὑ.ἀ. 98167)1962 σ. 55, ὑ.ἀ. 33148)1963 σ. 586.

Συμβολαιογραφικὰ Γραφεῖα. Ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς ὑπαλλήλων Γραφείων καὶ δακτυλογράφων ἐργοδοτῶν, μὴ ἀσκούντων ἐπιχείρησιν κλπ., ἀ.δ.δ. 24)1963 σ. 1165.

Συμβούλιον Ἐπικρατείας. Περὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τοῦ προσωπικοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων, ν. 4290)1963 σ. 641.

Συνεργεῖα Βλ. καὶ λ. ***Συλλογικαὶ συμβάσεις*** (Δημοσίου, Δήμων). Καθορισμὸς ἀμοιβῆς πρακτικῶς ἀσκουμένων ἀπουδαστῶν κλπ., ἀπασχολουμένων εἰς συνεργεῖα Υ.Ε.Β. Ὑπουργείου Γεωργίας, ὑ.ἀ. 95021)1962 σ. 61.—Κανονισμὸς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀσφαλείας Αὐτοκινητοστασίων, β.δ. 380)1963 σ. 1011.

Συντάξεις—Συνταξιοῦχοι. Βλ. καὶ λ. ***Ἐφορεῖον Ἐργατικῶν Γεωργικαὶ Ἀσφαλίσεις, Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις, Ταμεῖα*** Ρύθμισις θεμάτων, ἀναγομένων εἰς περιβάλλοντα πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ συνταξιούχων τῶν ἠσφαλισμένων εἰς Ι.Κ.Α. ἢ ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον ἢ Ὀργανισμόν, π.ὑ.σ. 123)1962 σ. 52.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις β.δ. «περὶ ὑγειονομικῆς περιθάλψεως ταετικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν συνταξιούχων, τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν κλπ.», β.δ. 566)1963 σ. 1279.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις ν.δ. 3395)1956 περὶ συντοξιοδοτήσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, ν. 4295)1963 σ. 712.—Συμπλήρωσις β.δ) τος περὶ καθορισμοῦ ὑποχρεώσεων καὶ προϋποθέσεων συντοξιοδοτήσεως τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν.δ. 3348)1955 ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Τ.Σ.Α.Υ. ὑπαλλήλων Διευθύνσεως Ὑγιεινῆς Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, β.δ. 336)1963 σ. 891.—Χορήγησις βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους καὶ ἐπιδοματούχους τῶν Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως πλὴν Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 60076)1963 σ. 972.

Σχολαὶ—Σχολεῖα. Καθορισμὸς ἀμοιβῆς πρακτικῶς ἀσκουμένων ἀπουδαστῶν κλπ., ἀπασχολουμένων εἰς συνεργεῖα Υ.Ε.Β. Ὑπουργείου Γεωργίας, ὑ.ἀ. 95021)1962 σ. 61.—Σχολαὶ καὶ κέντρα ἐκπαιδεύσεως Ε.Ι.Ρ.—Ἄρθρον 47 β.δ. 1)1963 σ. 187.—Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ν. 6422)1934 ἐκδοθέντων β. διαταγμάτων· πτυχοῦχοι Σχολῶν Μαθητείας, β.δ. 501)1963 σ. 1213.—Κατ' ἀπαίτησιν ἀμοιβὴ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως προσωπικοῦ φυλακῶν καὶ ἀναμορφωτικῶν σχολείων, ἄρθρον 8 β.δ. 882)1962 σ. 123.

Σωματεῖα. Ὅροι ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς ὑπαλλήλων, Γραφείων καὶ δακτυλογράφων ἐργοδοτῶν μὴ ἀσκούντων ἐπιχείρησιν κλπ. ἀ.δ.δ. 24)1963 σ. 1165.

Τ

Ταβέρναι. Βλ. καὶ λ. ***Συλλογικαὶ συμβάσεις*** (ἐστιατορίων). Δῶρον ἑορτῶν σερβιτόρων καὶ βοηθῶν μουσικῶν, ὑ.ἀ. 30300)1963 σ. 458, ὑ.ἀ. 100320)1963 σ. 1545.

Ταμεῖα. *1. Γενικά.* Ρύθμισις ὡρισμένων θεμάτων, ἀναγομένων εἰς τὴν περιβάλψιν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ συνταξιούχων, ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ἕτερον Ἀσφαλιστικὸν Ταμεῖον ἢ Ὀργανισμόν, π.ὑ.σ. 123)1962 σ. 52.—Χορήγησις δώρου ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἑορτῶν εἰς συνταξιούχους καὶ βοηθηματούχους Ὀργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, ὑ.ἀ. 96201)1962 σ. 54, ὑ.ἀ. 30210)1963 σ. 522.—Ἀναπροσαρμογὴ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ν.δ. 4104)1960 ἀπονεμηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συντάξεων· ἐφαρμογὴ ἐπὶ συντάξεων καὶ συνταξιούχων συγχωνευθέντων Ταμείων, β.δ. 47)1963 σ. 240.—Χορήγησις βοηθήματος ἀεροθεραπείας εἰς τοὺς λόγῳ φυματιώσεως συνταξιούχους καὶ ἐπιδοματούχους Ο.Κ.Α., πλὴν Ι.Κ.Α., ὑ.ἀ. 60076)1963 σ. 972.—Ἐφαρμογὴ ὑ.ἀ. 51909)1963 περὶ προσθήκης δευτέρας παραγράφου εἰς ἄρθρον 4 Κανονισμοῦ περὶ ἀναστολῆς ἢ τμηματικῆς καταβολῆς ὀφειλομένων πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορῶν καὶ ὡς πρὸς καθυστερουμένας εἰσφορὰς πρὸς Ἀσφαλιστικοὺς Ὀργανισμοὺς ἀσυμβιβάστου Ὑπουργείου Ἐργασίας κλπ., ἄρθρον 10 νόμου 4321)1963 σ. 1146.

2. Εἰδικὸν Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων. Μισθολόγιον πληρωμάτων πλωτῶν μηχανημάτων Εἰδικοῦ Ταμείου Μηχανημάτων Λιμενικῶν Ἔργων, ὑ.ἀ. 23988)1963 σ. 1019.

3. Κοινὰ Εἰσπράξεων Αὐτοκινήτων. Ἔγκρισις διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας προσωπικοῦ Γραφείων Κ.Τ.Ε.Λ. ἀπάσης χώρας, ὑ.ἀ. 100474)1962 σ. 130.

4. Προνοίας Δημοσίων Ὑπαλλήλων. Ἀσφάλισις προσωπικοῦ Κτηνιατρικοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἰνστιτούτου παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Δημοσίων Ὑπαλλήλων, ἀ.ὑ. 81621)1963 σ. 1409.

5. Συντάξεων, Ἀσφαλίσεως, Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, Ὀρφανίας κλπ. Μισθωτῶν:

Ἀγγειοπλαστῶν. Βλ. κατωτέρω Κεραμοποιῶν.

Ἀεροπορικῶν Ἐπιχειρήσεων. Σύστασις Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ, β.δ. 571)1963 σ. 1279.—Βλ. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1550.

Ἀρτεργατῶν κλπ. Τροποποίησις β.δ) τος περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Ὑγειονομικοῦ Προσωπικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἀρτεργατῶν καὶ Μυλεργατῶν, β.δ. 895)1962 σ. 188.—Τροποποίησις διατάξεων διατάγματος περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Συντάξεων τοῦ

αύτοῦ Ταμείου, β.δ. 260)1963 σ. 715, β.δ. 624)1963 σ. 1402.

Ἀσφαλιστῶν - Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἀσφαλιστῶν καὶ Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων, ὑ.ἀ. 79280)1962 σ. 183.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας «Ἐθνική», ὑ.ἀ. 74555)1963 σ. 1482.

Αὐτοκινητιστῶν. Καθορισμὸς δόσεων καταβολῆς ὀφειλῶν ἐξ εἰσφορῶν πρὸς Ταμεῖον Συντάξεων Αὐτοκινητιστῶν, ὑ.ἀ. 27076) 1963 σ. 523.

Βενζίνης Πωλητῶν. Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν Ἐσωτερικῆς Ὑπηρεσίας Ταμείου Προνοίας καὶ Κοινῆς Διανομῆς Πωλητῶν Βενζίνης, ὑ.ἀ. 45539)1963 σ. 963.

Γενικῶν Ἀποθηκῶν. Παράτασις ἰσχύος μεταβατικῶν διατάξεων Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ τῆς Προνομιούχου Ἀνωνύμου Ἑταιρείας Γενικῶν Ἀποθηκῶν Ἑλλάδος, ἀ.ὑ. 63822)1963 σ. 1285.

Γραφικῶν Τεχνῶν. Βλ. κατωτέρω Τυπογράφων.

Δικηγόρων. Ἔγκρισις καὶ τροποποίησις ἀποφάσεως συνελεύσεως Ταμείου Προνοίας Δικηγόρων Ἀθηνῶν Εἰδικὸς Λογαριασμὸς διανομῆς μερισμάτων, ὑ.ἀ. 95815)1963 σ. 1281.

Ἐκτελωνιστῶν. Τροποποίησις ἐνίων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐκτελωνιστῶν, ὑ.ἀ. 34945)1963 σ. 961.

Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας Ἐργατῶν Κομιστικῆς Ὑπηρεσίας Ἐλευθέρας Ζώνης Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 83639)1963 σ. 323.

Ἐμπορικῶν Καταστημάτων. Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Κανονισμοῦ παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Ἐμπορικῶν Καταστημάτων, ὑ.ἀ. 96542) 1962 σ. 253, ὑ.ἀ. 17716)1963 σ. 516, ὑ.ἀ. 37604)1963 σ. 1023. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1230.—Προσθήκη παραγράφου 4 εἰς ἄρθρον 4 Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου, ὑ.ἀ. 34947)1963 σ. 837.—Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν Εἰδικοῦ Λογαριασμοῦ Προνοίας τοῦ Ταμείου, ὑ.ἀ. 55307) 1963 σ. 1031.

Ἐμπόρων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων, β.δ. 287)1963 σ. 768, β.δ. 339)1963 σ. 892, β.δ. 693)1963 σ. 1530.

Ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων. Προσθήκη διατάξεων ἐν τέλει ἄρθρου 18 Καταστατικοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως ἐκπροσώπων καὶ ὑπαλλήλων ἐργατικῶν ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων, ὑ.ἀ. 4597)1963 σ. 448, ὑ.ἀ. 76569)1963 σ. 1286.

Ἐργατῶν Τύπου. Βλ. κατωτέρω Τύπου.

Ἑταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου. Τροποποίησις Κανονισμοῦ Κλάδου Προνοίας Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ, ὑ.ἀ. 698)1963 σ. 250.—Προσθῆκαι, τροποποιήσεις εἰς Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου, ὑ.ἀ. 10785)1963 σ. 384, ὑ.ἀ. 43642)1963 σ. 966, ὑ.ἀ. 63767)1963 σ. 1101.

Ἑταιρείας Σερίφου. Διάλυσις Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἑταιρείας Σερίφου (Σπηλιαζίσης), ὑ.ἀ. 72262)1962 σ. 61.

Ἐφημεριδοπωλῶν. Τροποποίησις τῆς διατούσης τὸ Ταμεῖον Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων νομοθεσίας, ὑ.ἀ. 25116)1963 σ. 837. Βλ. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1039. — Ἀνασύνταξις Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Ἐφημεριδοπωλῶν καὶ Ὑπαλλήλων Πρακτορείων Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 31720) 1962 σ. 263.

Ἐφημερίδων. Βλ. κατωτέρω Τύπου.

Ζυθοποιίας. Βλ. κατωτέρω Οἰνοποιίας κλπ.

Ἠλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Προνοίας καὶ Περιθάλψεως Προσωπικοῦ Ε.Η.Ε., ὑ.ἀ. 23484)1963 σ. 960. — Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς καὶ Ἑλληνικῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας, ὑ.ἀ. 6386) 1963 σ. 1027.

Ἠλεκτροτεχνιτῶν. Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν ἀσφαλιστικῶν παροχῶν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ἠλεκτροτεχνιτῶν Ἑλλάδος, ὑ.ἀ. 10814)1963 σ. 1031.

Ἱπποδρομιῶν. Προσθήκη, τροποποίησις Κανονισμοῦ Ἀσθενείας Ταμείου Προνοίας καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἱπποδρομιῶν, ὑ.ἀ. 61177)1963 σ. 1090, ὑ.ἀ. 40157)1963 σ. 964.

Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Καπνεμπορικῶν Ἐπιχειρήσεων, ὑ.ἀ. 86636) 1963 σ. 1482.

Καπνοβιομηχανιῶν. Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἐξόδου καὶ Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Μισθωτῶν Βιομηχανίας Καπνοῦ, ὑ.ἀ. 1539)1963 σ. 383, ὑ.ἀ. 68463)1963 σ. 1287.—Προσθήκη μεταβατικῆς διατάξεως ἐν τέλει τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, ὑ.ἀ. 35877)1963 σ. 964.

Κεραμοποιῶν κλπ. Τροποποίησις τῆς διατούσης τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Κεραμοποιῶν, Πλινθοποιῶν, Ἀγγειοπλαστῶν νομοθεσίας, β.δ. 61)1963 σ. 305.—Προσθήκη παραγράφου εἰς β.δ/γμα περὶ ἐγκρίσεως Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου, β.δ. 261)1963 σ. 715.—Αὔξησις εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου, ἄρθρον 10 ν. 4321)1963 σ. 1146.

Κινηματογράφου Ἐπιχειρηματιῶν. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Ἐπιχειρηματιῶν Κινηματογράφου, ὑ.ἀ. 76465)1962 σ. 255, ὑ.ἀ. 34642)1963 σ. 969.

Κλωστοϋφαντουργῶν. Τροπο-

ποίησις Καταστατικού Παροχών Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Μισθωτών Κλωστοϋφαντουργίας, ὑ.ά. 17758)1963 σ. 648.

Κτηνιατρικού Μικροβιολογικού Ινστιτούτου. Ασφάλισις προσωπικού αὐτοῦ παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Δημοσίων Υπαλλήλων, ὑ.ά. 81621) 1963 σ. 1409.

Λιμενεργατών. Τροποποίησις Κανονισμοῦ Παροχών Κλάδου Ασθενείας τοῦ Ταμείου Ασφαλίσεως Ασθενείας καὶ Προνοίας Λιμενεργατών Πειραιῶς, ὑ.ά. 6391)1963 σ. 381, ὑ.ά. 76573)1963 σ. 1417.

Λιπασμάτων Εταιρείας. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ Εταιρείας Λιπασμάτων, ὑ.ά. 34641)1963 σ. 959, ὑ.ά. 38076)1963 σ. 961.

Μακαρονοτεχνιτῶν. Βλ. ἀνωτέρω Αρτεργατῶν.

Μεταλλευτῶν. Διάλυσις Ταμείου Αλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Εταιρείας Σερίφου (Σηηλιαζέσης), ὑ.ά. 12262)1962 σ. 61.—Διάλυσις Ταμείου Αλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ανωνύμου Μεταλλευτικής Εταιρείας Ανθρακωρυχείου Παλιούρων Εὐβοίας, ὑ.ά. 18545) 1963 σ. 458.

Μηχανικῶν - Εργοληπτῶν Δημοσίων Έργων. Σύστασις κλάδου Υγείας παρὰ τῷ Ταμείῳ Συντάξεων Μηχανικῶν καὶ Εργοληπτῶν Δημοσίων Έργων καὶ ἄλλαι τινὲς διατάξεις. ν. 4292)1963 σ. 704.—Αναπροσαρμογὴ πόρου τοῦ Ταμείου, ὑ.ά. 57520)1963 σ. 1222 — Έγκρισις καταβολῆς ἐκτάκτου παροχῆς εἰς συνταξιούχους τοῦ Ταμείου, ὑ.ά. Α51858)1963 σ. 1222.

Μονοπωλίου Εταιρείας. Βλ. ἀνωτέρω Εταιρείας Διαχειρίσεως Εἰδῶν Μονοπωλίου.

Μυλεργατῶν κλπ. Βλ. ἀνωτέρω Αρτεργατῶν.

Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Υπαλλήλων. Προσθήκη εἰς Καταστατικὸν οἰκονομικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ὀργανώσεως τοῦ Ταμείου Ασφαλίσεως Ναυτικῶν Πρακτόρων καὶ Υπαλλήλων, ὑ.ά. 10781)1963 σ. 446. Βλ. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1167. ὑ.ά. 69517) 1963 σ. 1289.

Ξενοδοχοϋπαλλήλων. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ασφαλίσεως Ξενοδοχοϋπαλλήλων, ὑ.ά. 7026)1963 σ. 382. Βλ. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1038, ὑ.ά. 68571)1963 σ. 1417.

Ξυλουργικῶν Εργασιῶν. Έγκρισις Κανονισμοῦ Παροχῶν Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Εργατοτεχνιτῶν Δομικῶν καὶ Ξυλουργικῶν Εργασιῶν, β.δ. 708)1963 σ. 1531.

Οἰνοποιίας - Ζυθοποιίας - Οἰνοπνευματοποιίας. Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεων τινων τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν τοῦ Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ Ανωνύμων Εταιρειῶν Οἰνοποιίας - Ζυθοποιίας - Οἰνοπνευματοποιίας, ὑ.ά. 47290)1963 σ. 1157. Βλ. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1167.

Οργανισμοῦ Λιμένος Πειραιῶς. Προσθήκη εἰς β. δ)γμα περὶ συστάσεως παρὰ τῷ Ταμείῳ Προνοίας Υπαλλήλων Ο.Λ.Π. Κλάδου Αρωγῆς, β.δ. 288)1963 σ. 768.—Τροποποίησις ἄρθρου 17 Καταστατικοῦ Ταμείου Προνοίας Υπαλλήλων Ο.Λ.Π., ὑ.ά. 35876)1963 σ. 910.

Οργανισμοῦ Τηλεπικοινωνιῶν Ελλάδος. Βλ. κατωτέρω Τηλεπικοινωνιῶν Οργανισμοῦ.

Οργανισμῶν Κοινωνικῆς Ασφαλίσεως. Προσθήκη διατάξεως εἰς νομοθεσίαν Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ Οργανισμῶν Κοινωνικῆς Ασφαλίσεως, ὑ.ά. 84651)1962 σ. 262.

Πετρελαιοειδῶν. Προσθῆκαι, τροποποιήσεις εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Επικουρικής Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ Εταιρειῶν Πετρελαιοειδῶν, ὑ.ά. 10812)1963 σ. 324, ὑ.ά. 74557) 1963 σ. 1284, ὑ.ά. 86553)1963 σ. 1483, ὑ.ά. 86984)1963 σ. 1484, διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1551.

Πλινθοποιῶν. Βλ. ἀνωτέρω Κεραμοποιῶν.

Πρακτορείων. Βλ. ἀνωτέρω Εφημεριδοπωλῶν.

Πρακτόρων Ναυτικῶν. Βλ. ἀνωτέρω Ναυτικῶν Πρακτόρων.

Πυριτιδοποιείου. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Εταιρείας Ελληνικοῦ Πυριτιδοποιείου καὶ Καλυκοποιείου, ὑ.ά. 38074)1963 σ. 1026, ὑ.ά. 8633)1963 σ. 1026, ὑ.ά. 23490)1963 σ. 1094, Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1551.

Σιδηροδρόμων. Προσθῆκαι εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Προνοίας Προσωπικοῦ Ελληνικῶν Σιδηροδρόμων, ὑ.ά. 629)1963 σ. 263, ὑ.ά. 63823)1963 σ. 1225.— Έκτακτος εἰσφορὰ ὑπὲρ ἠσφαλισμένων ὑπὲρ Ταμείων Αλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Σ.Ε.Κ. καὶ Σ.Π.Α.Π., ὑ.ά. 55578) 1963 σ. 588.

Τηλεπικοινωνιῶν Οργανισμοῦ. Προσθῆκαι εἰς Καταστατικὸν Ταμείου Ασφαλίσεως Προσωπικοῦ Οργανισμοῦ

Τηλεπικοινωνιών Ἑλλάδος, ὑ.ἀ. 4667)1963 σ. 382, ὑ.ἀ. 69472)1963 σ. 1224, ὑ.ἀ. 76574) 1963 σ. 1484.

Τραπεζῶν. Προσθήκη μεταβατικῆς διατάξεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας ὑποβολῆς αἰτήσεων ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσιῶν κατὰ τὸ Καταστατικὸν Ταμείου Συντάξεων καὶ Προνοίας Προσωπικοῦ Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ὑ.ἀ. 7928)1962 σ. 254. — Τροποποιήσεις Καταστατικοῦ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ὑ. ἀ. 11606) 1963 σ. 446, ὑ. ἀ. 25118)1963 σ. 716, διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1039, ὑ.ἀ. 40158)1963 σ. 968, ὑ. ἀ. 68462)1963 σ. 1286.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, ὑ. ἀ. 6388)1963 σ. 382, ὑ. ἀ. 38078)1963 σ. 1025, ὑ. ἀ. 38078)1963 σ. 1222. — Προσθήκη παραγράφου 4 εἰς ἄρθρον 9 Καταστατικοῦ τοῦ Κλάδου Προνοίας τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ὑ. ἀ. 7416)1963 σ. 1157.—Τροποποίησις Κανονισμοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Τραπέζης (πρώην) Ἐθνικῆς, ὑ.ἀ. 25113)1963 σ. 649.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ἀ. ὑ. 76571)1963 σ. 1417.—Τροποποίησις β. δ. περὶ ὀργανώσεως, λειτουργίας Κλάδου Ἀσθενείας Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος, β. δ. 32)1963 σ. 243, β. δ. 245)1963 σ. 644. — Προσθῆκαι, τροποποιήσεις εἰς Καταστατικὸν τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ὑ. ἀ. 8634)1963 σ. 447, ὑ. ἀ. 7415) 1963 σ. 452, ὑ.ἀ. 15566)1963 σ. 648, διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1167, ὑ. ἀ. 33656)1963 σ. 774, ὑ.ἀ. 63824)1963 σ. 1288. διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1551.

Ταιμέντων Ἑταιρείας. Αὔξησις καὶ καθορισμὸς ἀνωτάτου ὁρίου συντάξεων Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ὑπηρετικοῦ Προσωπικοῦ Ἑταιρειῶν Τσιμέντων, ὑ.ἀ. 16780)1963 σ. 383.

Τυπογράφων. Ἀνακαθορισμὸς ἀποφάσεως ἀπονεμηθεισῶν συντάξεων Ταμείου Ἀσφαλίσεως Τυπογράφων καὶ Μισθωτῶν Γραφικῶν Τεχνῶν, ὑ. ἀ. 48853)1963 σ. 963.

Τύπου. Τροποποίησις Κανονισμοῦ Ταμείου Συντάξεων Ὑπαλληλικοῦ καὶ Συντακτικοῦ Προσωπικοῦ Ἐφημερίδων Θεσσαλονίκης, ὑ. ἀ. 80097)1963 σ. 448.—Τροποποίησις Καταστατικοῦ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ἀ. ὑ. 63821)1963 σ. 1286 —Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Συντάξεων Προσωπικοῦ Ἀθηναϊκῶν Ἐφημερίδων, ὑ. ἀ. 72610)1963 σ. 1222, ὑ. ἀ. 37607) 1963 σ. 1027. Βλ. Διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1039.—Σύστασις παρὰ τῷ Ταμείῳ Ἀσφαλίσεως Ἐργατῶν Τύπου Ἀθηνῶν Κλάδου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως, β.δ. 462)1963 σ. 1147.

Ὑγειονομικῶν. Αὔξησις τῶν ὑπὸ τοῦ Τ.Σ.Α.Υ. παρεχομένων βοηθημάτων, ὑ.ἀ. 5828) 1963 σ. 780.—Συμπλήρωσις β. δ)τος περὶ καθορισμοῦ ὑποχρεώσεων καὶ προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. δ. 3348)1955 ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Τ.Σ.Α.Υ. ὑπαλλήλων Διευθύνσεως Ὑγιεινῆς Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, β. δ. 336) 1963 σ. 891.

Ὑδάτων Ἑταιρείας. Αὔξησις συντάξεων Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ἀνωνύμου Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ὑδάτων, ὑ.ἀ. 40213)1963 σ. 836.— Τροποποιήσεις Καταστατικοῦ τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ὑ.ἀ. 47918)1963 σ. 1035, διόρθ. ἡμαρτ. σ. 1039, ὑ.ἀ. 86637)1963 σ. 1320.

Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης Ὀργανισμοῦ. Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν Ταμείου Προνοίας Ὑπαλληλικοῦ καὶ Ἐργατοτεχνικοῦ Προσωπικοῦ Ὀργανισμοῦ Ὑδρεύσεως Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 35011) 1963 σ. 960.

Ὑποδηματεργατῶν. Προσθήκη εἰς Κανονισμὸν Παροχῶν Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑποδηματεργατῶν, ὑ.ἀ. 76460) 1962 σ. 53.

Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν. Τροποποίησις Καταστατικοῦ Ταμείου Ἐπικουρικῆς Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Φαρμακευτικῶν Ἐργασιῶν, ὑ.ἀ. 93235)1962 σ. 61.— Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις Καταστατικοῦ τοῦ Κανονισμοῦ Παροχῶν καὶ Κανονισμοῦ Κλάδου Προνοίας τοῦ αὐτοῦ Ταμείου, ὑ.ἀ. 86058)1962 σ. 191.

Χρηματιστῶν. Τροποποίησις Καταστατικοῦ τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Χρηματιστῶν, Μεσιτῶν, Ἀντικρυστῶν καὶ Ὑπαλλήλων Χρηματιστηρίου Ἀθηνῶν, ὑ.ἀ. 73825) 1962 σ. 254, ὑ.ἀ. 38075)1963 σ. 995, ὑ.ἀ. 35009)1963 σ. 968.

Ταξιθέται. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις*.— Δῶρον ἑορτῶν, ἄρθρον 6 § 5 ὑ.ἀ. 30300) 1963 σ. 458, ἄρθρον 6 § 5 ὑ.ἀ. 100320) 1963 σ. 1545.

Τηλεπικοινωνιῶν Ὀργανισμός. Βλ. λ. *Ὀργανισμοί, Ταμεῖα*.

Τουρισμοῦ Ἑλληνικὸς Ὀργανισμός. Ἐπαπτεία καὶ ἔλεγχος Καζίνων Κερκύρας, Ρόδου, ὑ.ἀ 18)1962 σ. 316.

Τουριστικὰ Ἐπαγγέλματα. Παράτασις προθεσμίας πρὸς ἐφοδιασμὸν δι' ἐπαγγελματικῶν

βιβλιαρίων των εις τουριστικά επαγγέλματα εργαζομένων, υ.α. 32970)1963 σ. 1034.

Τράπεζαι. Βλ. και λ. *Ταμεία*.—Σύστασις παρά τη Εθνική Τραπέζη Ελλάδος Λογαριασμού υπό τίτλον «Δ.Ε.Η. Ειδικός Λογαριασμός Ασφαλίσεως Μηχανικών Δ.Ε.Η.», π.υ.σ. 8)1963 σ. 244.—Δώρον εορτών εθελουσίως εξελθόντων της Αγροτικής Τραπέζης Ελλάδος, άρθρον 5 § 3 υ.α. 30300)1963 σ. 458, άρθρον 5 § 3 υ.α. 100320)1963 σ. 1545.

Τυπογράφοι. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*.

Τύπος. Βλ. και λ. *Ταμεία*. Περί όρων αμοιβής και εργασίας τυπογράφων εφημερίδων Ηρακλείου Κρήτης, υ.α. 1)1963 σ. 385.—Σύστασις Ενώσεως Ιδιοκτητών Επαρχιακού Τύπου και άλλαι τιμές διατάξεις αναφερόμεναι εις τον Τύπον και την Γενικήν Διεύθυνσιν Τύπου και Πληροφοριών, ν. 4286)1963 σ. 708.

Τυροπωλεία. Βλ. και λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*. Καθορισμός ωρών ανοίγματος παντοπωλείων, τυροπωλείων κλπ. περιοχής Ν. Προαστίων (Πολ. Φαλήρου, Καλαμακίου, Γλυφάδας κλπ.), υ.α. 59737)1963 σ. 1099.

Υ

Υάλου εργατοτεχνίται. Όροι αμοιβής και εργασίας εργατοτεχνιτών κατεργασίας υάλου Θεσσαλονίκης, α.δ.δ. 3)1963 σ. 883.

Υδάτων Εταιρεία. Βλ. και λ. *Ταμεία*. Τροποποίησις και συμπλήρωσις του υπ' αριθ. 62) 1962 β. δ)τος περί κυρώσεως, τροποποιήσεων και συμπληρώσεων Κανονισμού Προσωπικού, β.δ. 811)1962 σ. 51.

Υδραυλικά έργα. Δημοσίευσις σ.σ.ε. προσωπικού άξίας έργων της Αιωνίμου Τεχνικής Εταιρείας Υδραυλικών και Εξυγιαντικών Έργων, «Υ.Δ.Ρ.Ε.Ξ.», υ.α. 43261)1963 σ. 717.

Υδραυλικοί. Βλ. λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Υδρεύσεως Οργανισμός. Βλ. λ. *Ταμεία*.

Υδρογονοσυγκολληταί. Βλ. λέξ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Υπάλληλοι δημόσιοι. Βλ. και λ. *Δώρον εορτών*. Ρύθμισις θεμάτων, αναγομένων εις περίθαλψιν πολιτικών και στρατιωτικών υπαλλήλων και συνταξιούχων των ησφαλισμένων εις Ι.Κ.Α. ή έτερον Ασφαλιστικόν Ταμείον ή Οργανισμόν, π.υ.σ. 123)1962 σ. 52.—Τροποποίησις και συμπλήρωσις β.δ. «περί υγειονομικής περιθάλψεως τακτικών δημοσίων υπαλλήλων, πολιτικών και στρατιωτικών συνταξιούχων, των μελών των οικογενειών αυτών κλπ.», β.δ. 566)1963 σ. 1279.—Τροποποίησις και συμπλήρωσις διατάξεών τινων, αφορωσών τας αποδοχάς των δημοσίων υπαλλήλων κλπ., β.δ. 882)1962 σ. 122, β.δ. 537)1963 σ. 1214.—Συμπλήρωσις β. δ)τος περί καθορισμού υποχρεώσεων και προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως των μέχρι της δημοσιεύσεως του ν.δ. 3348)1955 εγγεγραμμένων εις το Τ.Σ.Α.Υ. υπαλλήλων Διευθύνσεως Υγιεινής Υπουργείου Κοινωνικής Προνοίας, β.δ. 336)1963 σ. 891.—Θέσις εν ισχύι και τροποποίησις διατάξεων παραγράφου 2 άρθρου 74 ν. 1811) 1951 περί Κώδικος Καταστάσεως Δημοσίων Διοικητικών Υπαλλήλων επίδομα άδειας, β.δ. 551)1963 σ. 1212.—Συμπλήρωσις β.δ. περί καθορισμού της ενώπιον του Συμβουλίου Νομιμοφροσύνης διαδικασίας προς κρίσιν των δημοσίων υπαλλήλων και υπηρετών, β.δ. 622)1963 σ. 1351.

Υπάλληλοι Ιδιωτικοί. Παράτασις καταγγελθείσης υπ' αριθ. 2)1961 διαιτητικής αποφάσεως Ιδιωτικών υπαλλήλων, υ.α. 101165)1962 σ. 132, υ.α. 19347)1963 σ. 378, υ.α. 45753) 1963 σ. 771. Βλ. και λ. *Συλλογικαί συμβάσεις*.

Υπερωρίαι. Κατ' αποκοπήν αμοιβή υπερωριακής απασχολήσεως προσωπικού φυλακών και αναμορφωτικών σχολείων, άρθρον 8 β.δ. 882)1962 σ. 123.—Καθορισμός απεζημιώσεων διά την καθ' υπερωρίαν εργασίαν και εξόδων κινήσεως των τακτικών και προσκαίρων υπαλλήλων του Κρατικού Εργαστασίου Αεροπλάνων, υ.α. 162979)1961 σ. 1031, υ.α. 125703)1960 σ. 1032, υ.α. 148161)1959 σ. 1033.—Άλλας ειδικάς διατάξεις βλ. εις σελίδας 186, 388, 513, 776, 844, 1018, 1021, 1098, 1149, 1540.

Υποδηματεργάται. Βλ. και λ. *Συλλογικαί συμβάσεις, Ταμεία*. Δώρον εορτών, άρθρον 4 § 5, υ.α. 30300)1963 σ. 458, άρθρον 4 § 5 υ.α. 100320)1963 σ. 1545.

Υπουργεία. Καθορισμός αμοιβής πρακτικώς ασκουμένων σπουδαστών κλπ., απασχολουμένων εις συνεργεία Υ.Ε.Β. Υπουργείου Γεωργίας, υ.α. 95021)1962 σ. 61.—Κύρωσις Εσωτερικού Κανονισμού εργασίας του επί σχέσει εργασίας ιδιωτικού δικαίου προσωπικού της Υπηρεσίας Εγγείων Βελτιώσεων Υπουργείου Γεωργίας, β.δ. 422)1963 σ. 1147.—Σύστασις Ενώσεως Ιδιοκτητών Επαρχιακού Τύπου και άλλαι τινές διατάξεις αναφερόμεναι εις τον τύπον και την Γενικήν Διεύθυνσιν Τύπου και πληροφο-

ριῶν, ν. 4286)1963 σ. 708.— Συμπλήρωσις β.δ)τος περὶ καθορισμοῦ ὑποχρεώσεων καὶ προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως τῶν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ν. δ)τος 3348)1955 ἐγγεγραμμένων εἰς τὸ Τ.Σ.Α.Υ. ὑπαλλήλων Διευθύνσεως Ὑγιεινῆς Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας, β. δ. 336)1963 σ. 891. — Ὅροι ἀμοιβῆς ἐργατοτεχνιτῶν δερματίνων, κανναβίνων κλπ. εἰδῶν Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀ.δ.δ.δ. Ἀθηνῶν 9)1963 σ. 974.

Φ

Φαρμακεῖα - Φαρμακεμπορεῖα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις, Ταμεῖα.*

Φορολογία. Φόρος εἰσοδήματος ἐπὶ ἀμοιβῶν σημειωτῶν λιμένος Πειραιῶς, ὑ.ἀ. 26889)1963 σ. 1093.

Φορτοεκφορτωταί. Σύστασις Λογαριασμοῦ ἀδειῶν φορτοεκφορτωτῶν, β.δ. 815)1962 σ. 48. —Παράτασις σ.σ.ἐ. φορτοεκφορτωτῶν Ἑταιρείας Λιπασμάτων, ὑ.ἀ. 450)1963 σ. 249, ὑ.ἀ. 18447)1963 σ. 378.— Δῶρον ἑορτῶν, ἄρθρον 4 § 4 ὑ. ἀ. 30300)1963 σ. 458, ἄρθρον 2 § 4 ὑ.ἀ. 100320)1963 σ. 1545.

Φυλακαί. Κατ' ἀποκοπὴν ἀμοιβὴ ὑπερωριακῆς ἀπασχολήσεως προσωπικοῦ φυλακῶν καὶ ἀναμορφωτικῶν σχολείων, ἄρθρον 8 β.δ. 882) 1962 σ. 123.

Φύλακες. Βλ. καὶ λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.* Καζίνων· τρόπος προσλήψεως, ἄρθρον 12 ὑ.ἀ. 18)1962 σ. 316.— Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας ἡμερομισθίων φυλλοξηρικῶν ἐπιστατοφυλάκων, ὑ.ἀ. 71129)1963 σ. 967.

Φυλλοξηρικοὶ ἐπιστατοφύλακες. Ἔγκρισις Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐργασίας ἡμερομισθίων φυλλοξηρικῶν ἐπιστατοφυλάκων, ὑ. ἀ. 71129)1963 σ. 967.

Φυματικοί. Βλ. λ. *Ἐπιδόματα.*

Φωταέριον. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Χ

Χαρτοποιΐα. Βλ. λ. *Συλλογικαὶ συμβάσεις.*

Χημικὴ βιομηχανία. Ἔγκρισις μετὰ τροποποιήσεως διαιτητικῆς ἀποφάσεως περὶ ὅρων ἀμοιβῆς καὶ ἐργασίας ἐργατοτεχνιτῶν χημικῆς βιομηχανίας ἀπάσης τῆς χώρας, ὑ.ἀ. 30999) 1963 σ. 581.

Χημικοί. Παράτασις διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἐπιστημόνων χημικῶν ἀπάσης χώρας, ὑ.ἀ. 98167) 1962 σ. 55.— Β. Ναυστάθμου Σαλαμῖνος· ἀποδοχαί, ὑ.ἀ. 79257)1963 σ. 1225.

Χρηματισταί. Βλ. λ. *Ταμεῖα.*

Χωροφυλακή. Τροποποίησις ἄρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 26.3.1956 β.δ. περὶ προσθέτων χωροφυλάκων, β.δ. 323)1963 σ. 827.— Δῶρον Πάσχα 1963 δοκίμων χωροφυλάκων, ὑ.ἀ. 81605)1963 σ. 520.—Ἐπίδομα ἀδείας, β.δ. 551)1963 σ. 1212.

Ω

Ὧραι ἐργασίας. Ἐκφωνητῶν Ε.Ι.Ρ., ἄρθρον 43 β.δ. 1)1963 σ. 186.— Ἐπέκτασις διατάξεων περὶ ὀκταώρου ἐργασίας εἰς βιοτεχνικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίας συγκολλήσεως ἐλαστικῶν αὐτοκινήτων (βουλκανιζατέρ), ὑ.ἀ. 98168) 1963 σ. 249.—Ἐποπτεία καὶ ἔλεγχος Καζίνων Κερκύρας, Ρόδου· ἡμέραι καὶ ὧραι λειτουργίας, ὑ.ἀ. 18)1962 σ. 316.—Ἔγκρισις Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ Ο.Α.Σ.Θ., ὑ.ἀ. 2382)1963 σ. 313.— Τροποποίησις ταύτης, ὑ.ἀ. 6390)1963 σ. 587.— Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος, μεσημβρινῆς διακοπῆς καὶ κλεισίματος: Σαπωνοπωλείων ὑ.ἀ. 97389)1963 σ. 316, ὑ.ἀ. 55448)1963 σ. 973. —...Ἐμπορικῶν καταστημάτων, ὑ.ἀ. 11452) 1963 σ. 377, ὑ.ἀ. 42241)1963 σ. 776, ὑ.ἀ. 56670)1963 σ. 972, ὑ.ἀ. 814201)963 σ. 1359. — Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας κρεοπωλείων καὶ ἐν γένει πρατηρίων πωλήσεως κρέατος περιφερείας Πειραιῶς καὶ πέριξ Δήμων - Κοινοτήτων καὶ Προαστίων, ὑ.ἀ. 26469)1963 σ. 587.—Τροποποίησις διατάξεων Κανονισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας καὶ ἀναπαύσεως προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀτμηλάτων σιδηροδρόμων, β.δ. 315)1963 σ. 769, β.δ. 612)1963 σ. 1350. —Τροποποίησις καὶ συμπλήρωσις τῆς 251) 1961 ἀποφάσεως περὶ καθορισμοῦ ὡρῶν ἐργασίας τοῦ ἐν γένει προσωπικοῦ ξενοδοχείων ὕπνου, ὑ.ἀ. 45750)1963 σ. 844, 1018.— Κανονισμὸς χρονικῶν ὁρίων ἐργασίας ἐν ταῖς φαρμακείοις, β.δ. 398)1963 σ. 956.—Ὧραι ἐργασίας φαρμακείων καὶ φαρμακαποθηκῶν περιφερείας πόλεως Ἀθηνῶν καὶ πέριξ ταύτης Δήμων, Κοινοτήτων, Συνοικισμῶν καὶ Προαστίων, ἀ.ὑ. 84203)1963 σ. 1418.— Ἀνάκλησις τῆς 48108)1957 ἀποφάσεως περὶ ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων λιανικῆς καὶ χονδρικῆς πωλήσεως λαχανοπωλείων καὶ ὀπωροπωλείων τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης καὶ καθο-

ρισμοῦ ὡρῶν ἡμερησίας ἐργασίας τῶν αὐτῶν καταστημάτων πόλεως Θεσσαλονίκης, ὑ.ἀ. 57102)1963 σ. 973.— Καθορισμὸς ὡρῶν ἀνοίγματος παντοπωλείων, ἐδωδιμοπωλείων, καφεκοπτείων, τυροπωλείων, κρεοπωλείων καὶ ὀπωρολαχανοπωλείων περιοχῆς Ν. Προαστίων (Παλ. Φαλήρου, Καλαμακίου, Γλυφάδας κλπ.), ὑ.ἀ. 59737)1963 σ. 1099.—Καθορισμὸς ὡρῶν ἐργασίας καταστημάτων βαφείων, καθαριστηρίων περιοχῆς Δήμου Ἀθηναίων, ἀ.ὑ. 83603) 1963 σ. 1411.— Εἰδικὰς διατάξεις, περιλαμβανομένας εἰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις, συλλογικὰς συμβάσεις κλπ. βλέπε εἰς σελ. 60, 61, 262, 782, 832, 846, 895, 897, 907, 967, 1149, 1167, 1217, 1220, 1228.

ΙΓ'. ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ
ΝΟΜΩΝ, ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ, ΥΠΟΥΡΓΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΚΛΠ.(*)

1. Νόμοι

2112)1920 — 64
4558)1930 — 64
3198)1955 — 64

1963

4286 — 708
4290 — 641
4292 — 704
4295 — 712
4316 — 887
4317 — 889
4318 — 886
4321 — 1145

2. Β. Διατάγματα

1962

805 — 52
811 — 51
815 — 48
848 — 50
882 — 122
893 — 188
895 — 188

1963

1 — 177
14 — 241
15 — 242
16 — 242
17 — 243
31 — 243
32 — 243
43 — 244
47 — 240
61 — 305
72 — 305
74 — 305
75 — 306
76 — 306
108 — 373
112 — 374
125 — 374
141 — 443
173 — 510
181 — 579
209 — 579
210 — 579
211 — 580
224 — 644
244 — 641
245 — 643
260 — 715
261 — 715
265 — 715
276 — 714
277 — 1077
287 — 768
288 — 768
315 — 769
323 — 827
336 — 891
339 — 892
380 — 1011
398 — 956
406 — 1011
422 — 1147
427 — 1077
432 — 1212
462 — 1147
501 — 1213
523 — 1213
524 — 1214
525 — 1214
537 — 1214
551 — 1212
566 — 1279
571* — 1279
612 — 1350
613 — 1351
614 — 1351
618 — 1401
622 — 1351
624 — 1402
630 — 1402
661 — 1401
668 — 1473
693 — 1530
708 — 1531

* Διόρθ. ἁμαρτημένων σ. 1550

3. Πράξεις Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου

1962

123— 52

1963

8— 244
112— 957
164—1280

4. Ἀποφάσεις Ὑπουργῶν

α' Βιομηχανίας

1963

66—1284

β' Γεωργίας

1963

16398— 312

γ' Γεωργίας καὶ Ἐργασίας

1963

71129— 967

δ' Δημοσίων Ἔργων

1963

23988—1019

ε' Δημοσίων Ἔργων καὶ Ἐργασίας

1963

10096— 517
26889—1090

στ' Δημοσίων Ἔργων καὶ Οἰκονομικῶν

1963

51858—1222
57520—1222

ζ' Δικαιοσύνης

1963

95815—1281

η' Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Οἰκονομικῶν

1962

311506— 248

1963

81448— 585

θ' Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν

1961

162979—1031

1962

61105— 775

ι' Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας

1962

56720— 134
87536— 133

1963

11409— 384
12910— 443
13606— 511
16723— 456
29974— 588
36092— 828
38171— 834
44350—1023
44507—1023
45186— 902
52835—1023
54740—1023
56428—1023
56847—1023
57109—1023
69705—1218
81218—1412
82314—1475
85040—1409
86034—1409
94821—1479
101355— 253

(*) Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν τοῦ νόμου, ὑπουργικῆς ἀποφάσεως κλπ. καὶ ὁ δεύτερος τὴν σελίδα.

ια' Εμπορίου

112066 — 307

ιβ' Εργασίας

1962

31720 — 263
72262 — 61
73825 — 254
76460 — 53
76465 — 255
79280 — 189
79281 — 254
84651 — 262
86058 — 191
88296 — 263
90402 — 53
91493 — 60
93235 — 61
93305 — 59
94492 — 60
95021 — 61
96111 — 324
96490 — 56
96499 — 55
96542 — 253
97389 — 316
97588 — 162
98165 — 59
98167 — 55
98168 — 249
99201 — 60
99581 — 58
99582 — 128
99583 — 124
99583 — 129
100464 — 127
100498 — 127
100499 — 127
100500 — 125
100549 — 130
100705 — 132
100710 — 249
101165 — 132

1963

450 — 249
629 — 263
698 — 250
2064 — 250
2067 — 253
2198 — 252
2686 — 247
3189 — 251
3387 — 251
3388 — 251
3518 — 252
3519 — 252
4597 — 448
4667 — 382
5650 — 250
6386 — 1026
6388 — 382
6391 — 381
6417 — 324
6689 — 246
6690 — 197
6691 — 197
7026[1] — 382
7415 — 452
7416 — 1157
7702 — 1101
8452 — 261
8507 — 380
8633 — 1026
8634 — 447
10781[2] — 446
10785 — 384
10812 — 324
10814 — 1031
10880 — 307
11452 — 377
11606 — 446
14499 — 323
15035 — 384
15391 — 383
15566[3] — 648
16993 — 376
17758 — 648
17716 — 516
18274 — 380
18447 — 378
18448 — 378
18545 — 458
18817 — 377
19347 — 378
19348 — 378
19349 — 379
19350 — 379
19578 — 445
19581 — 379
22438 — 446
22439 — 515
22441 — 456
22443 — 517
22621 — 445
22622 — 447
23270 — 448
23484 — 960
23490[1] — 1094
25113 — 649
25116[2] — 837
25118[3] — 716
25388 — 450
25820 — 451
26469 — 587
26879 — 511
27076 — 523
27300 — 463
27390 — 511
27392 — 647
27613 — 514
28615 — 650
29022 — 514
30269 — 580
30701 — 583
31765 — 582
31086 — 583
33147 — 585
33148 — 586
33149 — 587
33656 — 774
34641 — 959
34642 — 969
34945 — 961
34947 — 837
35009 — 968
35011 — 960
35179 — 590
35187 — 589
35433 — 584
35642 — 584
35876 — 910
35877 — 964
36264 — 645
36427 — 647
36431 — 645
36703 — 715
37604[1] — 1023
37607[2] — 1027
38074 — 1026
38075 — 905
38076 — 961
38078 — 1025, 1222
38469 — 775
40157 — 964
40158 — 968
40726 — 716
41003 — 771
41647 — 774
41833 — 774
42241 — 776
42403 — 778
43261 — 717
43262 — 880
43264 — 770
43642 — 966
44613 — 773
44927 — 779
45032 — 769
45301 — 772
45539 — 963
45750 — 844, 1018
45753 — 771
45754 — 772
46646 — 833
46677 — 772
46698 — 969
47290[3] — 1157
47471 — 844
47918[4] — 1035

[1]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1038.

[2]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1167.

[3]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1167.

[1]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1551.

[2]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1039.

[3]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1039.

[1]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1231.

[2]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1039

[3]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1160.

[4]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1039.

48408— 964
48411—1023
48853— 963
49894— 832
49895— 832
50692— 895
50693— 896
51671— 897
51672— 898
51819— 896
51909 [1]— 843
54340— 893
54640— 906
54707— 909
55030— 959
55307—1030
55448— 973
56570— 972
57102— 973
57104— 971
57536— 957
58116— 958
59737—1099
60441— 970
60442—1019
61117—1090
61267— 970
61268— 970
61291— 971
61292— 971
61514—1019
63766—1097
63767—1101
63821—1286
63822—1285
63823—1225
63824 [2]—1288
63899—1038
63900—1034
65787—1102
66726—1086
67450—1089
67451—1089
67748—1097
67749—1087
67750—1088
67751—1088

[1]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1038.
[2]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1551.

68462—1286
68463—1287
68571—1417
69402—1100
69472—1224
69517—1289
70477—1155
70571—1100
71280—1155
71381—1157
71382—1215
71383—1156
71400—1156
72062—1352
72610—1222
72820—1163
72821—1163
72822—1215
74555—1482
74557—1284
74559—1217
75630—1217
76569—1286
76571—1417
76573—1417
76574—1484
76714—1218
76590—1284
77210—1283
77436—1227
78090—1283
78091—1283
78092—1283
79257—1225
80097— 448
81420—1359
81621—1409
82406— 965
82485—1408
82649—1404
82650—1290
82651—1403
83603—1411
83639— 323
83670—1359
84203—1418
84738—1406
85560—1406
85561—1406
86553—1483
86636—1482
86637—1420

86984 [1]—1484
87492—1483
87493—1483
88122—1419
89285—1479
89280—1482
89482—1475
89839—1419
89848—1474
89850—1421
91293—1477
92115—1476
92269—1473
92270—1540
92680—1473
93165—1538
93699—1474
95193—1539
95194—1539
97389— 316
98168— 249
98380—1550
99137— 515
* — 444
100133— 312
100710— 249

ιγ' Ἐργασίας καὶ Ἐσωτερικῶν

1 9 6 3

75604— 903

ιδ' Ἐργασίας καὶ Συγκοινωνιῶν

1 9 6 3

2382— 313
6390— 587

ιε' Οἰκονομικῶν

1 9 6 2

331355— 124
333518— 124

1 9 6 3

299619—1544

[1]) Διόρθ. ἡμαρτημένων σ. 1551.
(*) Φέρεται ἄνευ ἀριθμοῦ.

299620—1543
300912—1541
81605— 520
85260— 524
122474— 588

ιστ' Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας

1 9 6 2

96201— 54

1 9 6 3

30210— 522
30300— 458
60076— 972
62866—1089
100320—1545

ιζ' Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν

1 9 6 3

39)5682—1215
39)5752—1216
39)6073—1403

ιη' Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐργασίας

1 9 6 3

32970—1034

ιθ' Προεδρίας Κυβερνήσεως καὶ Ἐσωτερικῶν

1 9 6 2

18— 316

κ' Συγκοινωνιῶν

1 9 6 2

258873— 254

1 9 6 3

5578— 588

κα' Συντονισμοῦ καὶ Ἐργασίας

1 9 6 2

96213— 53

99884— 57
100474— 130

1963

8154— 260
9028— 259
17426— 374
24310— 907
24329— 972
25482— 449
27409— 516
30999— 581
38228— 645
43802— 880
43803— 827
44791— 778
47534— 833
53693— 894
56671— 892
70571—1100
73087—1216
82562—1406
83361—1357
84331—1405

κβ' Συντονισμού, Οικονομικών και Εθνικής Άμύνης

1959

148161—1033

1960

125703—1032

κγ' Συντονισμού, Οικονομικών και Εργασίας

1963

16780— 383
40213— 836

κδ' Συντονισμού, Οικονομικών και Κοινωνικής Προνοίας

1963

5828— 880

5. Αποφάσεις Διοικητικού Συμβουλίου Ι.Κ.Α

1962

13.11— 390, 391

1963

15. 1— 388, 389, 390
13. 2— 653
26. 2—1229
19. 3— 654
2. 4— 654
29. 4— 653
28. 9—1228
18. 6—1230, 1291
1. 7—1290
29. 7—1291, 1292, 1294, 1295
5. 8—1292, 1293
26. 8—1486

6. Αποφάσεις Διοικητικού Συμβουλίου Δ.Ε.Η.

1962

21. 6— 319
4.12— 318
21.12— 325, 391
28.12— 321

1963

11. 1— 320, 453, 454 455
1. 3—1037
3. 4—1037
19. 4—1038
18. 5—1036
13. 6—1102
13. 7—1103

7. Αποφάσεις Διοικητικών Διαιτητικών Δικαστηρίων

1. Πρωτοβαθμίων

α' Αθηνών

1960

2 — 511
42 — 447
52 — 447

1962

11 — 379
27 —1164
29 — 60, 1283
39 — 894

1963

2 — 374
3 — 514
7 — 377
10 — 380
13 — 448
14 —1406
20 — 970
25 —1088
28 —1088
31 —1100
32 —1155

β' Βόλου

1962

2 — 260

1963

1 —895, 1283

γ' Δράμας

1962

4 — 326

δ' Ηρακλείου

1962

2 — 60
3 — 250

1963

1 — 385
3 — 778

ε' Θεσ)νίκης

1958

1 — 323

1962

3 — 125
10 —1283
11 — 261, 1283

1963

1 — 911
6 — 909
8 —1217

στ' Ιωαννίνων

1963

1 — 881
2 — 880

ζ' Κορίνθου

1962

1 — 127

η' Λαρίσης

1963

1 — 779

θ' Πατρών

1960

8 — 971

ι' Πειραιώς

1961

5 —1408
9 —1408

1962

7 — 971

1963

4 —1474
5 — 911, 1419

10 —1419

2. Δευτεροβαθμίων

α' Αθηνών

1958

15 — 323

1959

28 — 379

1960

15 — 511

1961

2 — 132, 378, 771
3 — 132, 378, 771
6 — 323
7 — 132, 378, 771
9 — 132, 378, 771
17 —1156
19 — 896
21 —1164
24 — 448
27 — 379
32 — 971
33 — 163

1962

4 —1163
6 —1163
7 — 174, 1218
8 — 971
9 —1163
12 —1406
13 —1359
15 — 53
16 —1473
18 — 325, 379
19 — 326
21 — 132
22 — 57

1963

1 —1479
7 — 896
9 — 974
11 — 907
12 — 906, 1214
13 — 892
15 — 975
17 —1034
18 —1035
19 —1089
20 —1089
24 —1165
26 —1406
27 —1474
28 —1420

β' Θεσσαλονίκης

1961

1 — 125
2 — 125
3 — 259

1962

4 — 126
7 — 450

1963

1 — 449
2 —1215
3 — 783
4 — 771
6 — 958
7 —1405

γ' Λαρίσης

1962

4 — 260, 378

1963

1 — 779
2 — 895, 1283
3 —1473

δ' Πειραιώς

1961

8 —1406
10 — 385

1962

8 — 130

1963

2 — 783
3 — 896
4 — 974
5 — 911, 970
6 —1217

ε' Χανίων

1962

4 — 128
5 — 58

1963

1 — 832
2 —1163

8. Διεθνείς συμβάσεις

69 — 890
108 — 887